Giới thiệu

Câu chuyện mở ra tại một thế giới song song mang tên Song Tử Tinh, nơi có nền văn minh tương đồng với Trái Đất nhưng lại thiếu vắng hoàn toàn các tác phẩm văn học về đề tài trộm mộ.

Tại đây, chương trình truyền hình thực tế toàn cầu mang tên "Cổ Mộ Tham Bí" đang làm mưa làm gió, thu hút hàng tỷ người theo dõi.

Tần Vũ, một người xuyên việt từ Trái Đất, từng là một người đam mê tiểu thuyết đạo mộ ở kiếp trước, nay sống lại trong thân phận một phú nhị đại nhưng mắc phải căn bệnh lạ không sống quá 40 tuổi.

Định mệnh thay đổi khi Tần Vũ kích hoạt "Hệ thống Đạo Mộ Huyết Mạch".

Để duy trì sự sống và nhận được các năng lực phi thường, anh buộc phải tham gia thám hiểm các lăng mộ cổ.

Tần Vũ thành công lọt vào danh sách người chơi của chương trình và chọn kích hoạt thẻ nhân vật "Trương Khởi Linh" (Tiểu Ca/Muộn Du Bình) – một nhân vật huyền thoại với dòng máu Kỳ Lân, đôi ngón tay Phát Khâu Thần Chỉ và thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Hành trình đầu tiên đưa Tần Vũ cùng đoàn thám hiểm, bao gồm Giáo sư Trần, nữ trợ lý Lương Quỳnh và các thành viên khác đến Sơn Đông.

Dựa vào kiến thức kiếp trước, Tần Vũ nhận ra đây chính là Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Ngay từ cửa ải đầu tiên tại hang động nước (Thi Động), Tần Vũ đã thể hiện bản lĩnh kinh người khi dùng máu của mình khiến nữ thi ngàn năm phải quỳ gối, cứu cả đoàn khỏi cái chết trong gang tấc trước bầy thi miết khổng lồ.

Tiến sâu vào lăng mộ, đối mặt với Thất Tinh Nghi Quan và những cơ quan chết người, sự trầm mặc nhưng am hiểu tường tận của Tần Vũ dần khiến anh trở thành trụ cột của cả đội.

Đỉnh điểm của chuyến đi là cuộc chạm trán với Huyết Thi và Cửu Đầu Xà Bách – cái cây ăn thịt người khổng lồ.

Tần Vũ đã đơn thương độc mã chiến đấu, chém đầu Huyết Thi và đoạt lấy manh mối quan trọng.

Tuy nhiên, để ngăn chặn tai họa từ Thi Miết Vương, lăng mộ cuối cùng bị phá hủy, và Tần Vũ phát hiện trên lưng mình xuất hiện một hình xăm con mắt quỷ dị - dấu hiệu của lời nguyền Tinh Tuyệt.

Để giải lời nguyền và tìm kiếm Mộc Trần Châu (Phượng Hoàng Đảm), Tần Vũ buộc phải lên đường đến Vân Nam Trùng Cốc.

Lần này, anh hợp tác với Lương Quỳnh và một đội ngũ mới trong chương trình riêng "Tiểu Ca Đưa Bạn Đi Tham Mộ".

Đáng chú ý trong đội hình mới là Hắc Lão Lục – một Hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy vừa ra tù, người có sáu ngón tay và kiến thức phong thủy thâm sâu, tạo nên thế đối trọng thú vị với Tần Vũ.

Đoàn thám hiểm tiến vào Già Long Sơn đầy hiểm trở.

Họ phải vượt qua con sông ngầm đầy rẫy những hình nhân bằng xác người treo ngược chứa đầy đỉa nước (Thủy Trệ Phong).

Sự kịch tính được đẩy lên cao trào khi cả đoàn đối mặt với Thanh Lân Cự Mãng – con trăn khổng lồ thành tinh.

Tần Vũ một lần nữa xả thân, nhảy xuống nước giao chiến và dùng Hắc Kim Cổ Đao chọc mù mắt quái thú, mở đường máu cho đồng đội thoát thân.

Thoát khỏi miệng trăn, họ lại lạc vào Hồ Lô Động, nơi được xem là cấm địa chết chóc.

Tại đây, những bí mật kinh hoàng về Hiến Vương dần hé lộ qua những bức bích họa và xác chết trôi nổi phát sáng xanh lét.

Không khí căng thẳng tột độ khi cả nhóm bị vây hãm bởi đàn thiềm thừ khổng lồ mang kịch độc.

Kết thúc đoạn văn bản hiện tại, Tần Vũ và đoàn thám hiểm đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Họ đối mặt với sinh vật huyền thoại tưởng chừng đã tuyệt chủng: Hoắc Thị Bất Tử Trùng – một con sâu khổng lồ đeo mặt nạ vàng ròng, thân khoác giáp thanh đồng, to như một đoàn tàu hỏa.

Trong khi các thành viên khác hoảng loạn bỏ chạy, Tần Vũ một mình đứng trên vách đá, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt lạnh lùng chuẩn bị cho cuộc tử chiến với quái vật thời tiền sử, dưới sự chứng kiến của hàng trăm triệu khán giả toàn cầu đang nín thở theo dõi qua màn hình livestream.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175
Chương 2176
Chương 2177
Chương 2178
Chương 2179
Chương 2180
Chương 2181
Chương 2182
Chương 2183
Chương 2184
Chương 2185
Chương 2186
Chương 2187
Chương 2188
Chương 2189
Chương 2190
Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 1

"Chào mừng quý vị đón xem chương trình trực tiếp toàn cầu 'Cổ Mộ Tham Bí'.

Chương trình thực tế trí tuệ chuyên tìm kiếm những di tích cổ đại đã biến mất trong dòng sông lịch sử!

Tiếp theo, chúng tôi sẽ công bố ba tuyển thủ lọt vào danh sách tham gia kỳ này!" ......

Tại quảng trường ga tàu hỏa, một màn hình khổng lồ đang phát sóng chương trình hot nhất toàn cầu hiện nay - "Cổ Mộ Tham Bí". "Cổ Mộ Tham Bí" là một chương trình trực tiếp toàn cầu, chỉ được tổ chức tại các quốc gia có bề dày lịch sử lâu đời.

Mỗi kỳ, các quốc gia khác nhau sẽ phái ra một đội thám hiểm để tìm kiếm và khám phá các cổ mộ của nước mình.

Những người có biểu hiện xuất sắc nhất sẽ được tuyển chọn để thành lập một đội ngũ mới, tham gia khám phá các di tích cổ mộ nổi tiếng chưa được khai quật trên phạm vi quốc tế.

Đối với Việt Nam, một đất nước sở hữu nền văn minh mấy ngàn năm, tự nhiên không thể vắng mặt.

Cân nhắc đến vấn đề chi phí cũng như độ thảo luận, đội thám hiểm của "Cổ Mộ Tham Bí" thường bao gồm hai thành phần: chuyên gia khảo cổ và tuyển thủ được tuyển chọn từ dân gian.

Cộng thêm yếu tố trực tiếp toàn cầu, đây chính là nguyên nhân khiến "Cổ Mộ Tham Bí" nhận được sự quan tâm khủng khiếp đến vậy.

Suy cho cùng, cổ mộ luôn tràn đầy sắc thái bí ẩn, dưới lòng đất chuyện gì cũng có thể xảy ra, người bình thường tự nhiên sẽ vô cùng tò mò. "Cũng không biết có được chọn hay không, nếu thực sự không được thì đành phải tự mình hành động vậy!" Tần Vũ nhìn màn hình, lẩm bẩm trong lòng.

Tần Vũ là một người xuyên không.

Kiếp trước ở Trái Đất, hắn là một công nhân xây dựng, cực kỳ đam mê truyện đạo mộ.

Vì sở thích này, hắn đã dành dụm tiền lương cả năm trời để đi du lịch Trường Bạch Sơn.

Kết quả gặp phải tuyết lở bất ngờ mà bỏ mạng.

Sau khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã xuyên không đến thế giới song song cực kỳ giống Trái Đất này, gọi là hành tinh Song Tử.

Tại đây, hắn thừa kế gia sản hàng chục triệu, vốn dĩ có thể sống rất tiêu sái.

Nào ngờ cách đây không lâu lại bị chẩn đoán mắc một loại bệnh lạ, không sống quá bốn mươi tuổi.

Ngay lúc Tần Vũ đã có chút tuyệt vọng, hắn lại vô tình kích hoạt "Hệ thống huyết mạch đạo mộ".

Dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, hắn mới đăng ký tham gia chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" này. "Cả nước Việt Nam mấy chục triệu dân, chỉ có ba suất tuyển thủ, xác suất này quá thấp!" "Thôi bỏ đi, cho dù không được chọn, cùng lắm thì tự mình đi là được, dù sao càng đến gần cổ mộ, huyết mạch của hệ thống càng có thể kích hoạt nhiều hơn!" Tần Vũ cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Bỗng nhiên, trên màn hình lớn của quảng trường ga tàu hỏa nhảy ra hình ảnh của Tần Vũ, cùng với thông tin chi tiết. "Chúc mừng, vị Tần tiên sinh đến từ Việt Nam này, cậu ấy chính là tuyển thủ cuối cùng lọt vào danh sách kỳ này!" "Một lát nữa, tổ chương trình sẽ liên hệ với tuyển thủ, chương trình của chúng tôi cũng sẽ chính thức lên sóng vào tám giờ sáng mai!

Kính mời quý vị đón xem!" Theo tiếng nói của người dẫn chương trình vừa dứt, điện thoại của Tần Vũ cũng reo lên. "Vãi, thật sự được chọn rồi?

Ông trời cũng đang giúp mình!" Tần Vũ trong lòng vui vẻ, vội vàng bắt máy. "Alo!

Xin hỏi có phải là Tần Vũ tiên sinh không?

Ngài xác định muốn tham gia chương trình 'Cổ Mộ Thám Hiểm' lần này chứ?" "Trước khi ngài xác nhận, tôi cần nói cho ngài biết, tuy rằng tổ chương trình 'Cổ Mộ Thám Hiểm' có sự chuẩn bị đầy đủ, cũng như có nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp dẫn đội!

Nhưng di tích cổ mộ nguy hiểm vạn phần, tai nạn gì cũng có thể xảy ra, nếu ngài kiên trì tham gia, mặc định ngài đồng ý gánh chịu rủi ro trong đó!

Xuất hiện bất cứ sự cố nào đều không liên quan đến tổ chương trình!" "Đồng thời chúng tôi sẽ mua bảo hiểm tai nạn giá trị cực cao cho ngài, nếu xuất hiện tai nạn, người thụ hưởng có thể nhận được bồi thường khoản tiền khổng lồ!" "Xin ngài xác nhận, có tham gia hay không!" "Tham gia!" Tần Vũ vội đáp. "Được rồi, lát nữa sẽ có nhân viên đến đón ngài, đồng thời hợp đồng sẽ có hiệu lực!" Nhân viên cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, Tần Vũ liền nhìn thấy trên quảng trường ga tàu, một chiếc trực thăng đã hạ cánh xuống.

Bên trên in rõ bốn chữ lớn "Cổ Mộ Tham Bí". "Tần Vũ tiên sinh phải không?

Mời lên!" Người của tổ chương trình rất trực tiếp.

Tần Vũ gật đầu cũng không nói nhảm, trực tiếp leo lên trực thăng.

Trong ánh mắt ngưỡng mộ và kinh ngạc của đám đông trên quảng trường, trực thăng cứ thế rời đi...... "Chúng ta đi đâu đây?" Trên máy bay, Tần Vũ vội hỏi. "Đến nơi ngài sẽ biết, trước khi chương trình lên sóng, chúng tôi không thể tiết lộ bất cứ thông tin nào!" Nhân viên mang theo chút áy náy. "À!" Tần Vũ gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Dù sao chỉ cần là đi cổ mộ là được, hệ thống của hắn chỉ cần đến gần cổ mộ là có thể được kích hoạt.

Trực thăng không biết đã bay bao lâu.

Tiếng 【Đinh】 vang lên, đánh thức Tần Vũ đang ngủ say dậy. 【Đinh! 【Hệ thống phát hiện ký chủ đã đến biên giới cổ mộ, hệ thống huyết mạch đạo mộ được kích hoạt.】 【Mời túc chủ lựa chọn một thẻ nhân vật, sau khi chọn định sẽ kích hoạt huyết mạch nhân vật, theo mức độ thâm nhập cổ mộ, độ kích hoạt huyết mạch tăng lên, túc chủ sẽ nhận được càng nhiều năng lực của nhân vật.】 【Khi huyết mạch của một nhân vật được kích hoạt toàn bộ, túc chủ sẽ nhận được 5 năm tuổi thọ, cùng với toàn bộ năng lực của nhân vật đó làm phần thưởng!】 【Phân kim định huyệt, Hồ Tư Lệnh】 【Phiên giang đảo hải, Vương Tư Lệnh】 【Chá cô truyền nhân, Mễ Quốc Dương】 【Hắc kim cổ đao, Muộn Du Bình】 ...... 【Thiên chân vô tà, Tiểu Tam Gia】 Nhìn từng tấm thẻ nhân vật trước mặt, Tần Vũ không khỏi mỉm cười, những tấm thẻ này đều là thẻ nhân vật đạo mộ bản giới hạn mà kiếp trước ở Trái Đất hắn phải tốn tiền lương cả ba năm trời mới mua được.

Không ngờ sau khi xuyên không, lại trở thành hệ thống của mình.

Tần Vũ không lựa chọn ngay lập tức, mà nhìn ra ngoài trực thăng.

Bên dưới lại là một hồ nước.

Liên tưởng đến tin tức gần đây đưa tin, tại khu vực gần Sơn Đông Qua Tử Miếu do sạt lở núi mà lộ ra một chiếc đỉnh đồng xanh khổng lồ.

Tần Vũ không khỏi nghi ngờ, nơi sắp đến lần này rất có khả năng chính là chỗ đó. "Sơn Đông Qua Tử Miếu, đó chẳng phải là Thất Tinh Lỗ Vương Cung sao!" Tần Vũ trong lòng kinh hãi, kiếp trước hắn xem truyện đạo mộ quá nhiều rồi, căn cứ vào những manh mối này rất dễ dàng đoán ra nơi này.

Mà thế giới song song Song Tử Tinh này tuy không có những câu chuyện đạo mộ kia, nhưng địa lý hoàn cảnh lại gần như y hệt Trái Đất. "Lỗ Vương Cung!

Thiết Tam Giác!

Chính là hắn!" Tần Vũ lập tức chọn định một tấm thẻ nhân vật trong số đó.【Kích hoạt】【Đinh!

Túc chủ đã chọn thẻ nhân vật, hệ thống huyết mạch đang kích hoạt.】【1%......100%】【Huyết mạch kích hoạt hoàn tất, tính cách đã tự động thay đổi.】【Độ kích hoạt huyết mạch hiện tại 20%, tự động nhận được gia thành thể chất của nhân vật.】【Theo túc chủ thâm nhập cổ mộ, độ kích hoạt huyết mạch sẽ tăng lên.】【Khi đạt tới 30%, sẽ nhận được năng lực nhân vật: Phát Khâu Thần Chỉ.】 Theo âm thanh của hệ thống vang lên, Tần Vũ chỉ cảm thấy cả người mình bỗng nhiên trở nên cực kỳ không muốn nói chuyện.

Thậm chí ngay cả một chữ cũng lười nói. "Quả nhiên là tính cách của Tiểu ca, tố chất thân thể của tôi dường như cũng mạnh lên rồi, 30% là Phát Khâu Thần Chỉ, không biết đạt tới bao nhiêu có thể nhận được Kỳ Lân Huyết!" Tần Vũ cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, có chút mong chờ.

Đồng thời hắn còn nhớ rõ, nếu kích hoạt toàn bộ huyết mạch của Tiểu ca, mình còn có thể nhận được phần thưởng 5 năm tuổi thọ, cũng như toàn bộ năng lực.

Đây đối với hắn mà nói, quả thực là phần thưởng tốt nhất.

Mà sở dĩ chọn Tiểu ca, chủ yếu vẫn là cân nhắc đến việc năng lực của Tiểu ca là mạnh nhất.

Chương 2

Tuy rằng trong truyện đạo mộ kiếp trước, tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bí mật của Tam Thúc là nhiều nhất, thậm chí có khả năng đã đánh tráo đồ vật bên trong Lỗ Vương Cung.

Nhưng đây dù sao cũng là thế giới song song, có người tên Tam Thúc hay không cũng chưa chắc.

Thời kỳ đầu Tiểu Tam Gia lại là một tay mơ (newbie).

Xuất phát từ cân nhắc an toàn, Tiểu ca xác thực là ứng cử viên không thể thay thế. "Ngồi vững, chúng ta đến rồi!" Bỗng nhiên nhân viên công tác bên cạnh hô lên.

Đồng thời Tần Vũ nhìn thấy, trực thăng đã bắt đầu hạ cánh. "Chào mừng đến với doanh trại, cậu chính là Tần Vũ hả!" Bên hồ, trong một chiếc lều vải, lúc này đang có năm người ngồi.

Người mở miệng là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo một cặp kính cận, nhìn qua rất có học vấn.

Mà bên cạnh ông ta, lần lượt có một nữ ba nam ngồi đó, không biết là ai. "Đừng căng thẳng, tôi giới thiệu cho cậu một chút!" "Tôi tên Trần Thiên Minh, cậu có thể gọi tôi là Trần lão, là đội trưởng của 'Cổ Mộ Tham Bí' lần này!" "Bốn vị bên cạnh cộng thêm cậu, chính là thành viên trong đội ngũ của chúng ta!" "Vị này tên Lương Quỳnh, là học trò kiêm trợ thủ của tôi!" "Tề Cương, học giả sinh vật học!" "Bặc Toán, người yêu thích cổ mộ đến từ dân gian, hiểu biết một chút phong thủy." "Địch Mãng, đến từ dân gian, là một quán quân tán thủ." Trần Thiên Minh lần lượt giới thiệu.

Tần Vũ gật đầu không nói gì.

Thái độ này khiến đám người Trần Thiên Minh sửng sốt.

Cho dù không thích nói chuyện, tối thiểu cũng phải cho cái mặt cười chứ, dù sao người ta cũng nhiệt tình như vậy.

Kết quả tên này lại không có bất kỳ biểu cảm nào, cứ như khúc gỗ. "Anh bạn Tần Vũ đừng căng thẳng, có thể đến được đây cũng coi như là duyên phận, tham quan cái mộ thôi mà, không có gì phải sợ." Tề Cương cười nói.

Trần Thiên Minh thấy Tần Vũ dường như không thích nói chuyện, mở miệng nói: "Được rồi, mọi người từ bây giờ cũng là một đội rồi, có vấn đề gì thì giúp đỡ lẫn nhau, đặc biệt là người bình thường như Tần Vũ, chúng ta càng nên chăm sóc kỹ!" "Thăm dò mộ cũng không phải chuyện đùa, trong cổ mộ nguy hiểm vạn phần, tình huống gì cũng có thể xảy ra, chúng ta cũng cần phải hiểu rõ sở trường của mỗi người, Tần Vũ sở trường của cậu là gì?" "Không có!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Một câu nói lập tức khiến mọi người đều bật cười, không có sở trường, câu này cũng quá thẳng thắn rồi, đây quả thực chính là biểu thị mình đến để "đánh xì dầu" (góp mặt cho vui). "Được rồi được rồi, Tần Vũ tiểu hữu có khả năng còn chưa thích ứng, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu nhau!" Trần Thiên Minh nói, sau đó chuyển chủ đề: "Tôi phải nhắc nhở các cậu một câu, cổ mộ trong nước này chỉ là bắt đầu, muốn vinh đăng lên sân khấu thế giới, tìm kiếm những di tích lịch sử nổi tiếng rộng lớn hơn, thì phải biểu hiện cho tốt, tranh thủ đạt được cơ hội được chọn trúng." "Cho nên, các cậu cũng phải tận khả năng thể hiện năng lực của mình!" "Thứ hai chính là an toàn, tôi nhấn mạnh lại lần nữa, bên trong cổ mộ vô cùng nguy hiểm, đó là nơi người chết và người sống đấu trí đấu dũng, đến trong cổ mộ tất cả phải nghe tôi chỉ huy." "Trần lão ngài là chuyên gia khảo cổ, chúng tôi tự nhiên duy ngài thiên mệnh là theo!" Tề Cương mở miệng nói. "Ừ!" Trần Thiên Minh gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên tâm về Tần Vũ.

Mới đến doanh trại đã căng thẳng như vậy, đợi vào trong cổ mộ thật, không khéo sợ đến nhũn người ra. "Lương Quỳnh!" Trần Thiên Minh bỗng nhiên gọi. "Thầy cứ nói ạ!" "Là thế này, Tần Vũ tiểu huynh đệ dù sao cũng là fan hâm mộ đạo mộ, tuy rằng cũng thích tìm kiếm cổ mộ, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm khảo cổ và kinh nghiệm thám hiểm dã ngoại!

Đợi sau khi chúng ta xuất phát, em chăm sóc cậu ấy nhiều hơn một chút!" "Vâng thưa thầy!" Lương Quỳnh gật đầu, mọi người là một đoàn đội, giúp đỡ cũng là chuyện nên làm. "Yên tâm đi giáo sư Trần, chúng tôi đều sẽ giúp cậu ấy!" Tề Cương cũng cười nói, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ: "Tần Vũ lão đệ đừng lo lắng, có vấn đề gì cứ tìm anh!" "Đúng!

Còn có chúng tôi, cái khác không dám nói, gặp phải thứ gì ghê gớm, giao cho tôi là được, với cái thể lực này bảo đảm cậu bình an vô sự!" Địch Mãng cũng ở bên cạnh cười nói, hắn là quán quân tán thủ, nhìn qua trông vô cùng có cảm giác an toàn.

Tần Vũ thấy mọi người đều coi thường mình như vậy, cũng không giải thích gì, dù sao mọi người cũng đều xuất phát từ lòng tốt......

Một đêm không lời, sáng sớm hôm sau.

Trong sự chú ý của vạn người, "Cổ Mộ Tham Bí" rốt cuộc cũng lên sóng. "Chào mọi người, hiện tại là 7 giờ 50 phút sáng, các tuyển thủ của tôi cũng đã chỉnh đốn trang phục sẵn sàng!

Tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu từng người trong đội thám hiểm lần này cho mọi người!" Nói rồi hình ảnh trên tivi đã chuyển đến bờ hồ, sáu người đang chỉnh lý trang bị. "Đội trưởng, giáo sư Trần Thiên Minh.

Giáo sư Trần có thể nói là chuyên gia khảo cổ hàng đầu trong nước, đặc biệt là trình độ nghiên cứu về mộ Chiến Quốc rất sâu!

Cách đây không lâu Sơn Đông Qua Tử Miếu xuất hiện đỉnh đồng xanh khổng lồ, chính là do ông ấy nghiên cứu phán đoán!" "Mà trạm đầu tiên của chương trình lần này, cũng chọn định tại Sơn Đông Qua Tử Miếu, theo giáo sư Trần giới thiệu vùng này có khả năng sở hữu rất nhiều mộ táng!

Tin tưởng mức độ đặc sắc của kỳ đầu tiên tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng!" ...... "Tiếp theo là vị thứ hai, Lương Quỳnh, học trò kiêm trợ thủ của giáo sư Trần, cũng là một ngôi sao mới đang lên của ngành khảo cổ!

Tin rằng trong tương lai không xa cũng sẽ trở thành thái sơn bắc đẩu của giới khảo cổ!" ...... "Vị thứ ba Tề Cương, là hậu sinh nổi tiếng trong giới sinh vật học, tuy rằng trẻ tuổi nhưng nghiên cứu đối với sinh vật học đã vô cùng thâm nhập.

Chuyến đi Sơn Đông Qua Tử Miếu lần này, hy vọng cậu ấy có thể dẫn dắt chúng ta phát hiện một số loài mới!" ...... "Vị thứ tư Địch Mãng, streamer thể thao nổi tiếng, fan hâm mộ vượt qua trăm vạn, hơn nữa còn là quán quân tán thủ, quả thực là thực lực và nhân khí cùng tồn tại, mong đợi lần này có biểu hiện không tầm thường." ...... "Vị thứ năm, Bặc Toán, thầy phong thủy đến từ dân gian, nghe nói tổ tiên nhà anh ta xuất thân là Thổ phu tử, cái gì?

Có người hỏi Thổ phu tử là gì?

Chính là thợ thủ công đạo mộ!

Hy vọng tuyển thủ Bặc Toán này đến trong cổ mộ, đừng đi vào vết xe đổ của tổ tiên, văn vật chỉ có thể bảo vệ, không thể trộm!" ...... "Vị thứ sáu, cũng chính là vị cuối cùng, fan đạo mộ dân gian, Tần Vũ!

Tần Vũ là một phú nhị đại, cực kỳ yêu thích đạo mộ, hy vọng lần này có thể nhận thức được, thế giới dưới lòng đất không có điều hòa và cà phê đâu!" "Được rồi, phần giới thiệu tuyển thủ đến đây là kết thúc, chúng ta không nói nhảm nữa, mời tuyển thủ mở phòng livestream, 'Cổ Mộ Tham Bí' chính thức bắt đầu!" Theo tiếng nói của người dẫn chương trình vừa dứt, giáo sư Trần Thiên Minh cũng mở phòng livestream ra.

Lập tức cư dân mạng đã chờ đợi đã lâu trực tiếp ùa vào.

Từng dòng đạn mạc (bình luận chạy trên màn hình) bắt đầu xuất hiện.

Chương 3

【Cuối cùng cũng lên sóng rồi, đợi đến mức hoa cũng tàn】【Lương Quỳnh, em chính là nữ thần trong lòng anh】【Địch Mãng tiểu ca ca cơ bắp của anh thật phát triển】【Cút, Lương Quỳnh là nữ thần trong lòng tao, bọn tao còn học cùng trường đấy】【Các người đều không có cửa đâu, Tề Cương cũng thích Lương Quỳnh, đừng hỏi tại sao tôi biết, tôi là bạn cùng phòng của Tề Cương】【Vãi, Tề Cương mày dám hớt tay trên!

Tao giết mày!】【Đây là livestream đạo mộ, mấy người tưởng đi xem mắt hả?】【Lương Quỳnh tỷ tỷ đúng là rất xinh đẹp, xin hãy chú ý Địch Mãng tiểu ca ca của chúng em nhiều hơn, cũng rất đẹp trai】 Phòng livestream vừa mở, đã thể hiện ra sức hút cá nhân, Lương Quỳnh lớn lên quả thực xinh đẹp, Địch Mãng lại là streamer nổi tiếng, hai người chiếm cứ đại bộ phận nội dung đạn mạc.

Giáo sư Trần nhìn đạn mạc trong phòng livestream thản nhiên nói: "Đẹp mắt là vô dụng, cơ quan bên trong cổ mộ cũng không quản các cậu có đẹp hay không, chỉ cần kích hoạt đều sẽ có nguy hiểm tính mạng!" "Cho nên tôi cũng hy vọng, các cậu có thể quên đi thân phận của mình, từ giờ khắc này, chúng ta đều chỉ vì một mục tiêu, đó chính là tìm được cổ mộ ở nơi này!" "Trước khi xuất phát, tôi phải nói cho các cậu một chút tin tức về cổ mộ lần này." Giáo sư Trần nhìn mọi người nói, sau đó liếc nhìn Lương Quỳnh một cái.

Lương Quỳnh tiếp lời, chỉ về phía bờ hồ đối diện nói: "Nơi chúng ta muốn đi lần này, nằm ở bờ hồ đối diện!

Chúng ta phải xuyên qua một hang động trên mặt hồ, tìm kiếm lối vào cổ mộ ở ngọn núi phía sau!" "Thầy đã phân tích qua, vùng này là một quần thể mộ táng, đại bộ phận đều là mộ Chiến Quốc.

Đỉnh đồng xanh xuất thổ có ý nghĩa phi phàm vào thời Chiến Quốc, thầy suy đoán nơi này tất nhiên có một ngôi mộ của vương công quý tộc Chiến Quốc!

Đó chính là mục tiêu của chúng ta!" "Nói ra rất đơn giản, nhưng trong cổ mộ xác thực là nguy hiểm vạn phần, cho nên tôi vẫn hy vọng mọi người có thể coi trọng, đây không phải là đi du lịch!" 【Quần thể mộ táng Chiến Quốc?

Sao tôi lại không biết nhỉ, tôi lớn lên ở gần đây từ nhỏ mà.】【Nói phét, gần đây là khu không người, tôi tra rồi ngay cả cái thôn cũng không có.】【Mộ Chiến Quốc, vậy chẳng phải là rất sớm rồi sao?】【Đúng thế, giáo sư Trần có thể giảng xem trong mộ Chiến Quốc đều có cái gì không?】【Mộ Chiến Quốc còn có thể có cái gì, nhìn tên là biết thích đánh trận, khẳng định đều là binh khí.】【Nói bậy, vẫn là nghe giáo sư Trần nói thế nào đi.】Cư dân mạng trong phòng livestream nghị luận sôi nổi.

Giáo sư Trần thấy thế giải thích: "Lịch sử cổ mộ Đường Tống Nguyên Minh có đồ tốt, văn vật tinh xảo và trân quý!

Nhưng Chiến Quốc đó là lịch sử sớm hơn cả Đường Tống Nguyên Minh, trong nghề có câu nói cũ, mộ Chiến Quốc đó chính là nơi xuất hiện thần khí!

Đương nhiên rồi, thần khí cũng là văn vật, chỉ là tương đối chấn động mà thôi!" "Ngoài ra đừng thấy mộ Chiến Quốc sớm, nhưng mức độ nguy hiểm trong đó cũng không thấp!

Trước đây tôi có một học trò, chính là đi khai quật một ngôi mộ Chiến Quốc xảy ra tai nạn, đến bây giờ thi thể cũng chưa tìm thấy!" 【Vãi chưởng, nguy hiểm thế á?

Hay là đừng đi nữa đi.】【Đúng thế nữ thần Lương Quỳnh, em nên đi làm minh tinh đi, khảo cổ quá nguy hiểm rồi.】【Mấy người hiểu cái gì, đây mới là điểm thu hút người khác của tiểu thư Lương Quỳnh, người phụ nữ nghiêm túc là đẹp nhất.】【Giáo sư Trần nghe các người cứ nói cổ mộ nguy hiểm, tôi rất tò mò trong cổ mộ rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm a!】Có người trong phòng livestream hỏi.

Giáo sư Trần thấy thế cười nói: "Sự nguy hiểm trong đó khó mà dự liệu!

Cổ mộ, chính là nơi chủ nhân ngôi mộ và đạo mộ tặc đối kháng, từ xưa đã là chiến trường của người chết và người sống!

Lưu sa (cát chảy), phiến đá, nỏ ngầm, độc trùng độc vật, lưu huỳnh axit sunfuric, quả thực là không từ thủ đoạn!" "Trong cổ mộ đồ tốt nhiều, đạo mộ tặc cũng nhiều, nhưng người thực sự có thể đào được đồ tốt lại ít lại càng ít, càng đừng nói mang ra ngoài!" "Câu nói xưa nói rất hay: Thập mộ cửu đạo, bát nhân tầm thất nhân tiến, lục nhân khai quan ngũ nhân tham, tống tử nhất xuất tứ nhân thoán, tam nhân ngộ nhập cơ quan hiểm, nhất mai nhất biển nhất xạ xuyên! (Mười mộ chín trộm, tám người tìm bảy người vào, sáu người mở quan năm người tham, cương thi vừa ra bốn người chạy, ba người đi nhầm cơ quan hiểm, một chôn một dẹp một bắn xuyên!).

Mười người đạo mộ, một người thăng thiên!"【Vãi, giáo sư đúng là giáo sư, đã được chỉ giáo.】【666, xuất khẩu thành thơ, giáo sư đúng là người có học vấn thật sự.】【Không hổ là giáo sư lợi hại, mạnh hơn mấy cái tay chuyên gia gì đó nhiều.】【Giáo sư nghe ngài nói bên trong nguy hiểm như vậy, hay là đừng đi nữa đi!】【Đúng thế, tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh.】【Ngài chính là thái sơn bắc đẩu của giới khảo cổ mà, hay là đừng đi nữa.】"Khảo cổ chỉ vì bảo vệ văn vật, thế hệ chúng tôi nghĩa bất dung từ!" Giáo sư Trần chém đinh chặt sắt nói. "Được rồi, đều thu dọn xong chưa, mười phút sau xuất phát!" Giáo sư Trần hô hào.

Đồng thời mọi người liền thấy, trên mặt hồ đã có một chiếc bè tre được người ta chèo qua. "Đây là do tổ chương trình chuẩn bị, trong hang động đá ngầm nhiều, đá nhọn sắc bén xuồng cao su rất dễ xảy ra chuyện!

Hơn nữa chúng ta là hành trang nhẹ nhàng ra trận, đại bộ phận thiết bị đều được thả dù xuống sau núi rồi!

Xuyên qua hang động tìm được những thiết bị này là được!" "Căn cứ bản đồ hiển thị, cả hang động sẽ không vượt quá bốn trăm mét, nhanh thì năm phút là có thể xuyên qua!

Mọi người lên bè tre!" Giáo sư Trần nói, đã là người đầu tiên nhảy lên.

Những người khác cũng theo sát phía sau.

Tuy nhiên khi mọi người đều đã lên bè tre, Tần Vũ lại vẫn đứng trên bờ, không có ý tứ muốn lên bè. "Tần Vũ?

Ngẩn người cái gì thế, xuất phát rồi!" Giáo sư Trần hô.

Tần Vũ lại không nói một lời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hang động ở bờ hồ đối diện.

Hắn nhớ rất rõ, hang động này là một cái "Thi động".

Trong đó Thi miết thậm chí có con to như cái chậu rửa mặt, còn có một con Khôi tác túy (xác chết khổng lồ).

Dựa vào mấy người bọn họ muốn xuyên qua, quả thực là còn khó hơn lên trời.

Nhưng những điều này cũng chỉ là suy đoán của hắn, dù sao trong truyện đạo mộ kiếp trước viết như vậy.

Tại thế giới song song Song Tử Tinh này, trong hang động ở Sơn

Đông Qua Tử Miếu này rốt cuộc có những thứ đó hay không hắn cũng không nắm chắc. "Tần Vũ?" Lương Quỳnh mở miệng gọi. "Đổi đường khác đi, hang động này có vấn đề!" Tần Vũ rốt cuộc cũng mở miệng.

Hắn có huyết mạch Tiểu ca tự nhiên không sợ, nhưng đám người giáo sư Trần này nếu vào trong thật sự gặp phải mấy thứ đó, mười phần thì tám chín phần là phải bỏ mạng. "Ha ha!

Tôi còn tưởng là làm sao, hóa ra là sợ rồi!

Tần Vũ tiểu huynh đệ cậu yên tâm, tôi không phải đã nói rồi sao, chúng tôi sẽ bảo vệ cậu, gặp chuyện cậu cứ trốn ở phía sau là được!" Tề Cương cười nói. 【Tiểu ca ca này là Tần Vũ hả?】【Hình như tên là Tần Vũ, một fan đạo mộ.】【Vậy thì có thể hiểu được, dù sao không phải dân khảo cổ chuyên nghiệp, sợ hãi cũng bình thường.】【Đúng, giáo sư Trần giảng dọa người như vậy, mười người đạo mộ một người thăng thiên, nghe thôi đã sợ.】【Sợ thì đừng đăng ký chứ, bây giờ ở đây làm lỡ thời gian.】【Người ta cũng không nói sợ a, chỉ nói hang động này có vấn đề.】【Có vấn đề?

Có vấn đề gì?

Có vấn đề thì nói ra a, không nói là vấn đề gì ai biết có vấn đề gì!】【Tần Vũ này nhìn qua có chút lầm lì, hình như không thích nói chuyện, giống cái bình dầu (Muộn Du Bình).】【Mau xuất phát đi, hắn có gì hay mà xem, cổ mộ tám phần cũng là kẻ trốn ở phía sau cái gì cũng không dám động, không thú vị.】【Đúng, đến trong cổ mộ còn phải xem tiểu thư Lương Quỳnh của chúng ta.】【Còn có Địch Mãng nhà chúng ta nữa.】【Tề Cương tôi cũng rất mong đợi a.】【Mấy vị kia đều tạm được, Tần Vũ này sợ cũng chỉ là cho đủ số thôi, không có cảm giác mong đợi gì.】 Đám đông trong phòng livestream nhao nhao nghị luận. "Tần Vũ, lên đây đi, chúng ta nhiều người như vậy cậu không cần sợ đâu!

Lại nói, khảo cổ bản thân chính là có nguy hiểm nhất định, thực sự không được cậu lựa chọn từ bỏ?" Giáo sư Trần nói.

Tần Vũ lại lắc đầu kiên trì: "Đổi đường khác!" "Không đổi được, đây là con đường duy nhất!" Giáo sư Trần mở miệng nói. "Tổ chương trình lúc thả thiết bị ở sau núi, nghi ngờ có từ trường quấy nhiễu, flycam đều rơi vỡ rồi!

Chương 4

Sau này dùng thiết bị kháng từ tiên tiến mới thám thính rõ ràng!

Cả ngọn núi phía sau căn bản không có đường lên, chỉ có xuyên qua hang động này mới có thể đến nơi!

Hơn nữa hang động này lại không phải cổ mộ, cậu sợ cái gì?

Hay là cậu có kiến giải gì đối với hang động này?" "Không có kiến giải!" Tần Vũ nói. "Được rồi Tần Vũ huynh đệ, đây chính là cái hang động, thật không có gì đáng sợ đâu, hay là lát nữa anh đây nắm tay cậu?" Tề Cương cười cợt. "Không sao đâu Tần Vũ, lát nữa cậu đứng sau lưng tôi, tôi bảo vệ cậu!" Địch Mãng cười nói, cơ bắp hắn phát triển ngược lại thật sự cho người ta một loại cảm giác an toàn.

Tần Vũ nhìn hắn một cái, không nói thêm gì nữa.

Chỉ có con đường này, hắn cũng không được chọn.

Có lẽ đây chính là ý trời, đến thế giới song song, muốn đi tìm Lỗ Vương Cung, cũng phải qua Thi động này trước. "Rốt cuộc cũng có thể xuất phát rồi!" Tề Cương bất lực nói.

Phòng livestream lúc này cũng thảo luận kịch liệt. 【Tần Vũ này cũng quá nhát gan rồi, ngay cả chị Lương Quỳnh cũng không bằng.】【Không thể nói như vậy, Lương Quỳnh dù sao cũng là chuyên nghiệp, Tần Vũ chỉ là một người nghiệp dư mà thôi.】【Cũng đúng, bảo người bình thường đi xem giải phẫu cơ thể người ta cũng không chịu nổi, thuật nghiệp hữu chuyên công.】【Đã biết mình không được, tại sao còn muốn đăng ký, lãng phí danh ngạch.】【Hắn có khả năng cũng là đến đây mới cảm thấy sợ hãi đi.】【Được rồi được rồi, nhóm giáo sư Trần đã xuất phát rồi, đừng thảo luận về Tần Vũ này nữa, một tên hũ nút (Muộn Du Bình), quá vô vị.】【Đúng đúng, mau nhìn giáo sư Trần bọn họ cự ly hang động càng lúc càng gần rồi.】【Á!

Cái hang động này sao lại nhỏ thế.】【Vãi chưởng đây gọi là hang động?

Cái này ni mã (con mẹ nó) phải nằm xuống mới vào được ấy chứ.】【Kệ nó đi, dù sao cũng phải vào, cái kích thích rốt cuộc cũng đến rồi, tiểu thư Lương Quỳnh xông lên xông lên!】"Mọi người cẩn thận, hang động này quá thấp, đều ngồi xuống khom lưng đi!" Giáo sư Trần hô.

Gần như cùng lúc, bên tai đã truyền đến tiếng gió rít.

Thuyền đã đi vào trong hang động.

Đoạn đường phía trước trong hang động vẫn còn ánh sáng chiếu vào.

Mọi người nhìn thấy, không gian bên trong hang động lớn hơn cửa vào một chút, nhưng cũng rất có hạn.

Địch Mãng trầm giọng nói: "Hang động này cũng quá nhỏ rồi, nếu gặp phải rắc rối gì đó, đều không hoạt động tay chân được a!" "Miệng quạ đen, anh không thể cầu nguyện không có rắc rối gì sao?

Dù sao chỉ có năm phút, rất nhanh sẽ qua thôi!" Lương Quỳnh ở bên cạnh nói.

Tần Vũ ngồi ở một bên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn còn nhớ trong đạo mộ kiếp trước từng nhắc đến, hang động này chính là một Thi động, dị thường nguy hiểm.

Chỉ là những người khác cũng không biết điểm này.

Bên cạnh, Bặc Toán tò mò nhìn vách đá, dường như rất có hứng thú với vách đá.

Tề Cương không ngừng dùng tay vọc nước, giống như đi du lịch.

Địch Mãng thì ngồi tại chỗ, không gian chật hẹp khiến hắn có chút không thoải mái.

Người trong phòng livestream rất nhanh cũng thích ứng với hoàn cảnh trong hang động, đạn mạc một lần nữa sôi nổi hẳn lên. 【Oa!

Đây là tình huống bên trong hang động a, sao lại thấp thế nhỉ?】【Không chỉ hang động thấp đâu, các người nhìn trên đỉnh đầu, hình như còn có rất nhiều lỗ thủng.】【Đúng là có lỗ thủng thật, hơn nữa còn tròn như vậy, sao giống như do người đục ra thế.】【Mọi người nói như vậy hình như vách đá xung quanh cũng vô cùng bằng phẳng a.】【Một lũ mù chữ cái này cũng không hiểu, đây gọi là đá trầm tích, bề mặt bằng phẳng đều là bị nước xói mòn ra đấy.】Tề Cương nhìn thấy mọi người thảo luận trong phòng livestream cười nói: "Vị bạn hữu này nói không sai, bên trong hang động này dòng nước nhìn có vẻ bình thản, nhưng bên dưới khẳng định ám tàng hung dũng (sóng ngầm cuộn trào)!

Hai bên vách đá này khẳng định là bị nước xói mòn thành như vậy!

Bất quá đáng tiếc, vách đá ở nơi này không có bất cứ giá trị khảo sát sinh vật nào!

Chỉ là không biết trong nước này có sinh vật chưa biết hay không." Tề Cương có chút mong chờ, nếu có thể phát hiện một số loài vật chưa biết, cái tên Tề Cương của hắn cũng sẽ được ghi vào sử sách giới sinh vật.

Đây chính là thành tựu lớn. "Vô tri!" Bỗng nhiên không biết là ai mở miệng hừ lạnh một tiếng.

Tề Cương lập tức sửng sốt. "Ai!

Ai nói đấy!" "Tôi nói!" Âm thanh tái độ vang lên, mọi người lúc này mới phát hiện, người mở miệng lại là Bặc Toán ở bên cạnh. "Anh nói ai vô tri hả?" Tề Cương mất mặt, giọng nói cũng lạnh đi vài phần. "Nói tự nhiên là anh rồi!" Bặc Toán cũng rất trực tiếp. "Bặc Toán, anh có gì muốn nói sao?" Lương Quỳnh mở miệng cắt ngang.

Bặc Toán thản nhiên cười, nói: "Vách đá này căn bản không phải cái gì mà nước xói mòn, hang động này căn bản chính là một cái 'Thủy đạo động'!" "Thủy đạo động?" Mọi người vừa nghe đều sửng sốt.

Người trong phòng livestream càng là vội vàng hỏi: 【Thủy đạo động là cái gì?

Tôi chỉ nghe nói qua 'Đạo động' (hang trộm mộ), còn chưa nghe nói Thủy đạo động.】【Đúng thế, trong nước còn có thể đào hang trộm mộ?】【Không thể nào, đạo động không phải đều đào trong đất sao, trên đá đào kiểu gì?】【Đúng a, vách đá này bằng phẳng như thế, cứ như dao cắt, làm sao có thể có người trình độ cao như vậy.】【Cái này còn không chỉ là chuyện trình độ, hang động lớn như vậy, đạo mộ tặc phải tốn bao nhiêu người, mới có thể khai thác ra cái hang lớn thế này a.】 "Ha ha, Bặc Toán anh thấy chưa?

Tôi đều không cần trả lời anh, anh em trong phòng livestream đều thông minh hơn anh!" Tề Cương khinh thường cười nói. "Còn Thủy đạo động, anh tưởng hang động này là tùy tùy tiện tiện đều có thể khai thác ra được hả?

Địch Mãng anh tin không?" Địch Mãng nghe vậy lắc đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy không quá khả năng, hang động này nói là nhân tạo khai thác thì có chút xàm rồi!

Tần Vũ huynh đệ cậu thì sao?" Tề Cương còn chưa tính là xong, muốn kéo cả Tần Vũ về phía lập trường của hắn.

Chương 5

Bặc Toán dù sao cũng là một thầy phong thủy dân gian, nếu có thể đánh bại gã ở phương diện gã am hiểu, điều này không nghi ngờ gì sẽ khiến Tề Cương vô cùng có cảm giác thành tựu.

Tuy nhiên Tần Vũ lại lắc đầu sau đó nói: "Đây là Thủy đạo động!" "Tần Vũ huynh đệ cậu....." Tề Cương vừa định mở miệng.

Giáo sư Trần ở bên cạnh lại mở miệng cắt ngang hắn: "Tề Cương được rồi, hang động này xác thực là một cái Thủy đạo động!

Cậu ở mảng khảo sát sinh vật thì lợi hại, nhưng ở phương diện khảo cổ kiến thức lại là không đủ!" "Giáo sư ngài!" Nghe thấy giáo sư Trần cũng nói như vậy, Tề Cương đều cảm thấy rất khó hiểu.

Hang động này sao lại là Thủy đạo động được.

Không chỉ hắn khó hiểu, cư dân mạng trong phòng livestream từng người một cũng đều vẻ mặt ngu ngơ.【Giáo sư Trần, hang động này sao có thể là Thủy đạo động được chứ?】【Đúng a, cái này nếu là đạo động, phải tốn bao nhiêu người khai thác a, lúc đó còn không phải kinh động quan phủ rồi.】【Giáo sư ngài giải thích một chút đi a.】Giáo sư Trần thấy thế cười nói: "Không có gì kỳ quái, quy mô đạo động loại này, ở cổ đại chỉ có một loại đạo mộ tặc có thể làm được!

Đó chính là Quan đạo (Trộm mộ quan phương)!

Thời xưa liên niên chinh chiến, chi phí quân lương là rất lớn!

Một số vương hầu vì để gom góp quân lương liền sẽ chuyên môn thành lập một đội ngũ đạo mộ!

Ví dụ như Ách Ba quân, Bất Ngôn kỵ, v.v...!" "Mà từng cái lỗ thủng trên đầu này chính là bằng chứng tốt nhất!

Bọn họ từ bên trên đào đạo động xuống, cải tạo đường thủy vào cổ mộ!

Bặc Toán bản thân là thầy phong thủy, mà tổ tiên là Thổ phu tử xuất thân, chuyên làm nghề đạo mộ, cho nên cậu ấy mới có thể nhìn ra được!" 【Lợi hại a, tôi còn tưởng đây chính là một cái hang động bình thường chứ.】 【Đúng thế, không ngờ một cái hang động bình thường cư nhiên có nhiều đạo lý như vậy.】 【Không đúng a, Bặc Toán là vì nguyên nhân tổ tiên nhìn ra được, giáo sư Trần là chuyên gia cho nên cũng có thể nhìn ra.

Vậy Tần Vũ là làm sao nhìn ra được?】 【Cậu nói như vậy hình như đúng là thế thật, Tần Vũ là làm sao nhìn ra được?】 【Tần Vũ chỉ là một fan đạo mộ thôi mà, chẳng lẽ kiến thức chuyên nghiệp đều cứng như vậy rồi?】 【Tần Vũ cậu rốt cuộc là giải thích một chút a.】 Người trong phòng livestream hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại một lời không nói, giống như căn bản không nhìn thấy. 【Theo tôi thấy, tám phần là đoán bừa thôi.】 【Sao cậu biết là đoán bừa.】 【Không dám giải thích, không phải đoán bừa còn là cái gì, hơn nữa đáp án chỉ có hai cái, hoặc là đứng ở lập trường Bặc Toán, hoặc là Tề Cương, xác suất năm ăn năm thua, đoán trúng cũng không khó đi.】 【Hóa ra là như vậy a, làm tôi giật cả mình, tôi còn tưởng hắn có bản lĩnh gì chứ!】 Người trong phòng livestream đối với Tần Vũ vẫn cứ không có bao nhiêu hứng thú.

Tần Vũ cũng lười nói nhiều.

Bất quá Bặc Toán và Lương Quỳnh ở bên cạnh nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt lại nhiều thêm một tia dị dạng.

Hắn thật sự là đoán mò sao? "Được rồi, mở thiết bị chiếu sáng, chúng ta sắp mất đi nguồn sáng rồi!" Giáo sư Trần bỗng nhiên hô.

Cùng lúc đó, ánh sáng từ ngoài hang động chiếu vào đã triệt để không nhìn thấy nữa.

Hoàn cảnh xung quanh cũng nháy mắt tối sầm lại.

Mà ngay tại lúc này, một giọng nói lại vang lên trong lòng Tần Vũ. 【Đinh!

Cự ly cổ mộ rút ngắn.】【Độ kích hoạt huyết mạch đạt tới 30%.】【Chúc mừng túc chủ nhận được năng lực nhân vật: Phát Khâu Thần Chỉ.】【Huyết mạch kích hoạt đạt tới 40%, sẽ nhận được năng lực nhân vật: Kỳ Lân Huyết.】"40% là có thể nhận được Kỳ Lân Huyết, cũng khá nhanh đấy!" Tần Vũ lẩm bẩm trong lòng.

Đồng thời giơ tay nắm nắm, hắn phát hiện ngón giữa và ngón trỏ tay phải của mình đã xảy ra thay đổi.

Dài hơn ba ngón tay khác hẳn một đốt.

Mà đây cũng là một trong những năng lực đặc thù của Tiểu ca, độc môn tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Dựa vào hai ngón tay này, càng là lưu lại truyền thuyết song chỉ tham động đạo mộ (hai ngón tay dò động trộm mộ).

Trái ngược với sự bình thản của Tần Vũ, bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên áp lực khi bóng tối bao trùm.

Cộng thêm việc Tề Cương, kẻ vốn nói nhiều, vừa rồi bị làm cho bẽ mặt nên lúc này đang ngồi hờn dỗi một mình.

Nhất thời, trên cả chiếc bè tre không một ai mở miệng nói chuyện.

Ngược lại, khán giả trong phòng livestream lại trò chuyện rất rôm rả.

Nhưng chẳng biết vì sao, bỗng nhiên dòng bình luận trên màn hình lại thay đổi.【Ai đang nói chuyện vậy!】【Làm gì có ai nói chuyện, Giáo sư Trần bọn họ đều im lặng mà.】【Không đúng, tôi cũng nghe thấy, chắc chắn có người đang nói chuyện.】【Giáo sư Trần cẩn thận, xung quanh các ông hình như có tiếng người nói.】【Vãi, lầu trên đừng dọa tôi, nhà tôi chỉ có một mình thôi đấy.】【Ban ngày ban mặt mà tôi cảm giác lạnh toát cả người!】【Hình như có người nói chuyện thật, tôi cũng nghe thấy rồi.】Giáo sư Trần và mọi người nhìn thấy bình luận trên livestream cũng không khỏi nhíu mày.

Bỗng nhiên, họ dường như thực sự nghe thấy có tiếng người đang thì thầm to nhỏ ngay bên cạnh.

Âm thanh này rất rõ ràng, nhưng lại khiến người ta không nghe ra rốt cuộc họ đang nói cái gì.

Mà càng không nghe rõ, lại càng muốn nghe cho rõ.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thất thần.

Trong lòng Tần Vũ lập tức nhớ lại những nội dung được nhắc đến trong Đạo Mộ Bút Ký.

Chuyện này dường như là do tiếng chuông của một loại linh đang gây ra.

Hắn vội vàng đứng dậy, cầm đèn pin chiếu xuống mặt nước.

Cũng gần như cùng lúc đó, cả chiếc bè tre bỗng rung lắc dữ dội.

Nhóm người Giáo sư Trần bừng tỉnh, nương theo ánh đèn nhìn xuống mặt nước.

Lập tức, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Chỉ thấy dưới mặt nước, một bóng đen khổng lồ đang bơi qua.

Kích thước của bóng đen kia khiến người ta phải tặc lưỡi kinh hãi.

Chương 6

Địch Mãng, người vốn được mệnh danh là "người đàn ông thép", cũng bị dọa cho ngây người, lắp bắp nói: "Cái... cái này cũng quá to rồi, rốt cuộc... rốt cuộc là thứ gì vậy!" Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream lại trở nên phấn khích. 【Vãi chưởng, là cá voi hả?】【Nói phét thì cũng phải có chút thường thức chứ, đây là sông trong đất liền sao có cá voi được?】【Vậy thì là cái gì, to quá mức rồi.】【Có khi nào là rồng không?】【Cút!

Càng nói càng ly kỳ, theo tôi thấy có khả năng là một con cá lớn.】【Cá lớn thế này, chẳng phải thành tinh rồi sao?】"Haha!

Phát hiện mới, đây tuyệt đối là phát hiện mới!" Tề Cương lúc này lại kích động không thôi.

Hắn vốn là nhà sinh vật học, nếu có thể phát hiện ra một loài sinh vật hoàn toàn mới thì sẽ được hưởng quyền ưu tiên đặt tên.

Lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật lớn thế này, hắn tự nhiên cho rằng đó là một loài mới.

Tề Cương vô cùng phấn khích, cầm lấy thiết bị chụp ảnh, nhoài người xuống nước chuẩn bị quay chụp.

Nhưng hắn vừa mới bám vào mép bè, một mảng màu trong bóng đen kia bỗng nhiên đậm hơn.

Ngay sau đó, hắc quang lóe lên, không biết thứ gì đã từ dưới nước lao lên, nhắm thẳng vào mặt hắn. "A!" Tề Cương sợ hãi hét lên một tiếng chói tai, khiến trái tim đang căng thẳng của những người khác cũng hoàn toàn mất kiểm soát.

Đừng nhìn Địch Mãng là quán quân tán thủ (Sanda), lại còn là một streamer nổi tiếng, nhưng đối với mấy thứ thần bí này thì lại cực kỳ sợ hãi.

Vốn hắn đang ngồi một bên bè, thấy động tĩnh này thì trực tiếp ôm mặt hét toáng lên, mông cũng vô thức nhích vào giữa bè vài phần. "Cẩn thận!" Giáo sư Trần vô cùng bình tĩnh, vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Nhưng Tề Cương ở quá gần mặt nước, lúc này căn bản tránh không kịp, mắt thấy sắp bị bóng đen kia đập trúng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng người lao tới, túm chặt lấy cổ áo Tề Cương, ngạnh sinh sinh kéo hắn vào trong bè, hiểm lại càng hiểm tránh thoát đòn tấn công của luồng hắc quang kia. "Ùm!" Tiếng rơi xuống nước truyền đến, luồng hắc quang kia đã quay trở lại dưới nước. "Cảm ơn!

Cảm ơn!" Tề Cương sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, liên tục nói lời cảm ơn.

Nhưng khi quay đầu lại, thấy người cứu mình lại là Tần Vũ, hắn lập tức ngẩn người.

Lương Quỳnh cũng nhìn Tần Vũ, trong mắt ánh lên cái nhìn khác lạ.

Địch Mãng ở bên cạnh thì cảm thấy mặt nóng ran.

Lúc chưa vào hang động, bọn họ đều mạnh miệng nói muốn bảo vệ Tần Vũ, bảo hắn đừng lo lắng.

Kết quả bây giờ mới gặp chút chuyện, một người thì bị dọa vỡ mật, một người thì lại phải nhờ Tần Vũ cứu giúp.

Lúc này, cả hai đều cảm thấy xấu hổ vô cùng. 【Ngầu quá, động tác của Tần Vũ tiểu ca thật đẹp trai!】【Vãi, tốc độ phản ứng này đặc chủng binh cũng chỉ đến thế là cùng.】【Thân thủ của Tần Vũ tiểu ca lại tốt như vậy, trước đó ai nói anh ấy mờ nhạt không có cảm giác tồn tại đâu?】【Đỉnh của chóp, đổi lại là tôi thì chưa chắc đã phản ứng nhanh như vậy.】【Không đúng nha, Tần Vũ tiểu ca lợi hại như vậy, tại sao lúc đầu lại không muốn vào hang động này?】【Chẳng lẽ trong hang động này thực sự có vấn đề?】【Không biết, nhưng càng ngày càng thú vị rồi, tôi bắt đầu follow Tần Vũ tiểu ca đây.】【Tôi cũng thế.】 Không để ý đến người trong phòng livestream, Lương Quỳnh vội hỏi: "Vừa rồi là thứ gì vậy!" "Đúng đấy, đó là cái gì?" Địch Mãng cảm thấy mình có chút thất thố, vội vàng hỏi hùa theo. "Không biết, tốc độ thứ đó quá nhanh, căn bản nhìn không rõ!" Bặc Toán nói: "Nơi này là động nước, chứng tỏ trong hang động này rất có thể có cổ mộ, chúng ta bây giờ nói không chừng đã tiến vào phạm vi cổ mộ rồi!" "Trong cổ mộ thì thứ gì cũng có thể xuất hiện!" "Giáo sư Trần!" Địch Mãng ở bên cạnh nhăn nhó nói: "Ngài trước đó cũng bảo đây là động nước, vậy đã có trộm mộ ghé thăm rồi thì đồ đạc bên trong chắc chắn đều mất hết!

Hay là chúng ta cứ..." "Không được!" Địch Mãng còn chưa nói hết câu đã bị Giáo sư Trần ngắt lời: "Càng có trộm mộ, chúng ta càng phải đi vào tiến hành khai quật mang tính cứu hộ, nếu không văn vật trong cổ mộ sẽ bị hủy hoại triệt để!

Cậu là quán quân tán thủ mà gan còn không bằng Bặc Toán và Tần Vũ, người ta đều không sợ, cậu lại bị dọa thành cái dạng này!" "Tôi..." Địch Mãng cảm thấy mặt nóng ran, không dám nói thêm gì nữa. 【Địch Mãng tiểu ca ca cũng là lo lắng thôi mà, dù sao chuyện này anh ấy cũng mới trải qua lần đầu.】【Nói thừa, Bặc Toán và Tần Vũ chẳng lẽ không phải lần đầu?】【Nhưng mà Địch Mãng tiểu ca ca ảnh...

Mẹ nó tôi không bênh nổi nữa rồi, làm tôi thất vọng quá!】【Tôi cũng thế, từ hôm nay tôi thoát fan.】【Tôi chuyển sang follow Tần

Vũ tiểu ca ca đây.】【Còn mang tiếng quán quân tán thủ, gan bé bằng cái kim.】Địch Mãng nhìn bình luận mà đỏ mặt tía tai, nhưng căn bản không cách nào phản bác. "Giáo sư Trần, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này đi!" Tề Cương cũng vội vàng thúc giục.

Lúc này hắn cũng chẳng muốn phát hiện sinh vật mới gì nữa, giữ mạng mới là quan trọng nhất. "Mọi người cùng nhau chèo, nhanh chóng vượt qua hang động này!" Giáo sư Trần hô hào.

Tuy nhiên đúng lúc này, cả chiếc bè tre lại một lần nữa rung lắc dữ dội.

Mọi người vội chiếu đèn xuống nước.

Cái bóng khổng lồ kia vậy mà vẫn chưa bơi qua hết.

Tính cả trước cả sau, ít nhất cũng phải mất hơn một phút.

Lâu như vậy mà thứ đó vẫn chưa bơi qua hết, vậy rốt cuộc nó to đến mức nào!

Mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Bỗng nhiên, Tần Vũ ở bên cạnh mạnh mẽ thò tay xuống nước.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây người. "Tần Vũ, cậu không muốn sống nữa à!" Lương Quỳnh vội hét lên, muốn ngăn cản nhưng đã muộn.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy tay Tần Vũ vung mạnh lên, lập tức một vật to bằng bàn tay bị hắn ném lên bè tre.

Tề Cương nhìn rõ vật đó, kinh hô: "Đây là Long Sắt!" "Long Sắt?"【Long Sắt là cái gì?

Xúc xắc (sắc tử) hả?

Chương 7

Hay là bọ chét?】【Có chút thường thức không vậy, xúc xắc và Long Sắt là hai chuyện khác nhau.】【Tôi biết Long Sắt, đó là một loại bọ nước, nhưng cũng đâu có con nào to thế này!】【Kích thước này đúng là hơi dọa người, nhưng chẳng lẽ mảng bóng đen lớn vừa rồi dưới nước là lũ này?】【Rất có khả năng là vậy!】【Vãi, dọa ông đây giật mình, tôi còn tưởng là sinh vật tiền sử gì, hóa ra là mấy thứ này.】Khán giả trong phòng livestream thở phào nhẹ nhõm.

Địch Mãng thì vội hỏi: "Long Sắt?

Long Sắt là cái gì?

Anh em Tề Cương cậu nói rõ ràng xem nào!" Nhìn bộ dạng to xác mà nhát gan của Địch Mãng, Tề Cương cũng không kìm được cười nói: "Long Sắt này chính là một loài sinh vật dưới nước, tuy cũng ăn thịt nhưng chỉ ăn một số loại côn trùng và cá!

Nhưng mà to như thế này thì tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!" Tề Cương cười nói, liên tiếp bị Bặc Toán và con Long Sắt này làm mất mặt, lần này cuối cùng cũng có thể lấy lại chút danh dự. "Thế cũng chỉ là côn trùng thôi chứ gì, mẹ nó dọa ông đây suýt chết!

Xem ông giết nó!" Địch Mãng nói xong liền giơ chân đạp thẳng tới, đạp con Long Sắt nát bấy.

Mọi người thấy vậy đều cảm thấy buồn cười, nhưng tâm lý Địch Mãng đã sắp sụp đổ nên cũng không ai nói gì thêm.

Cư dân mạng thấy cảnh này cũng cười ồ lên.【Địch Mãng tiểu ca ca mạnh thật đấy, chân đạp Long Sắt.】【Bắt nạt kẻ yếu thì anh là nhất.】【Haha, quán quân tán thủ, được mở mang tầm mắt rồi.】【Thoát fan thoát fan, mẹ nó nếu tôi còn nói tôi là fan Địch Mãng nữa thì ra đường bị xe tông chết.】【Quá mất mặt!

Tôi cũng thoát fan.】【To xác mà không bằng một góc Tần Vũ tiểu ca ít nói.】【Sau này chẳng còn mặt mũi nào nhận là fan hắn nữa.】"Đừng mà, ai chẳng có thứ mình sợ đúng không?

Tôi là người sợ nhất mấy thứ quỷ dị, cho dù gặp cướp tôi cũng dám đánh tay đôi, nhưng mấy thứ thần bí này tôi thực sự là..." Địch Mãng còn muốn cứu vãn hình tượng, nhưng fan hâm mộ hiển nhiên không mua chuộng. "Bặc Toán, anh làm gì vậy?" Lương Quỳnh bỗng nhiên hỏi.

Mọi người phát hiện Bặc Toán vậy mà lại tiến lên nhặt một cái chân của con Long Sắt lên quan sát kỹ.

Rất nhanh, sắc mặt Bặc Toán thay đổi. "Đây không phải Long Sắt, đây là Thi Miết!" "Thi Miết?

Là thứ gì?" Lương Quỳnh nghe xong nhíu mày.

Trong lòng những người khác cũng giật thót, cái tên này nghe qua đã thấy không phải thứ tốt lành gì.【Thi Miết?

Thứ này thực sự tồn tại sao?】【Không thể nào, đó là thứ trong tiểu thuyết, sao có thể thực sự có Thi Miết được.】【Tề Cương không phải là nhà sinh vật học sao, mau phân tích một chút đi!】【Đúng rồi, mau chia sẻ kiến thức đi, nếu thực sự có Thi Miết thì chẳng phải đảo lộn nhận thức sinh vật học à.】Thấy lại đến lúc mình thể hiện, Tề Cương vội thẳng lưng nói: "Bặc Toán, tuy tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy, nhưng thứ này đích xác là Long Sắt!

Không phải Thi Miết gì cả!

Hơn nữa Thi Miết loại này, căn bản không tồn tại!" "Không!

Đây chính là Thi Miết.

Tiểu ca!

Tôi nói không sai chứ!" Bặc Toán kiên trì nói, đồng thời nhìn sang Tần Vũ. "Ừ!" Tần Vũ vậy mà thực sự lên tiếng xác nhận.

Cảnh này khiến mọi người đều thót tim.

Biểu hiện vừa rồi của Tần Vũ khiến rất nhiều người lúc này vô cùng tin tưởng lời hắn nói.

Nghe hắn cũng bảo đây là Thi Miết, ai nấy đều bắt đầu lo lắng. "Không thể nào, thứ này rõ ràng là Long Sắt, tôi học sinh vật, không thể nào nhận sai được!" Tề Cương cũng bắt đầu hoài nghi bản thân rốt cuộc có phải học sinh vật hay không.

Thứ đó rõ ràng là Long Sắt không thể nghi ngờ, nhưng Tần Vũ cũng nói đó là Thi Miết.

Điều này làm hắn có chút nghi ngờ phán đoán của chính mình. 【Vãi, cái gì mà nhà sinh vật học chó má, vậy mà chính mình cũng không dám khẳng định.】【Mẹ nó, đến kiến thức chuyên môn của mình còn nghi ngờ, thế cũng gọi là chuyên gia?】【Tôi rất thắc mắc danh xưng chuyên gia sinh vật học của Tề Cương là ở đâu ra.】【Thôi bỏ đi, còn nhà sinh vật học, đoán chừng sinh vật là cái gì còn chưa nghiên cứu thấu đáo.】 "Giáo sư Trần!" Tề Cương vội nhìn sang Giáo sư Trần bên cạnh.

Giáo sư Trần sắc mặt lạnh lùng, nói: "Các cậu đều không nói sai, thứ này là Long Sắt, đồng thời cũng là Thi Miết!

Nói vậy các cậu có thể không hiểu!

Tôi kể cho các cậu một chuyện, các cậu sẽ hiểu ngay!" Thì ra, Long Sắt có rất nhiều chủng loại, nhưng cơ bản đều sống ở nơi có nước.

Nhưng vào năm ngoái, khi Giáo sư Trần khảo cổ tại một ngôi mộ thời Hán, lại phát hiện ra thứ này.

Hơn nữa còn vì nó mà hy sinh mất một nhân viên công tác.

Sau đó ông đã chuyên môn cùng các nhà sinh vật học và sử học khác nghiên cứu.

Phát hiện ra, loại Thi Miết này thực chất là một biến chủng của Long Sắt.

Long Sắt bình thường to nhất cũng sẽ không vượt quá lòng bàn tay.

Nhưng Long Sắt sống trong một số điều kiện đặc định lại có thể lớn hơn bàn tay rất nhiều. "Căn cứ kết quả chúng tôi nghiên cứu, Long Sắt từ nhỏ ăn thịt thối rữa mà lớn lên, chính là Thi Miết!

Kích thước của chúng có thể to hơn Long Sắt bình thường gấp mấy lần, thậm chí còn tấn công con người!

Thi Miết ở đây không chỉ to, mà còn tấn công dũng mãnh như vậy!

E rằng thứ chúng ăn không phải là xác động vật thối rữa, mà là thịt người chết!" "Thịt người chết?

Chuyện này sao có thể, Long Sắt sẽ không tấn công người!

Chương 8

Hơn nữa cho dù lũ Long Sắt này thực sự ăn thịt người chết mà lớn lên, nhiều Long Sắt như vậy thì phải có bao nhiêu thi thể chứ!" Tề Cương vẻ mặt khiếp sợ nói.

Địch Mãng bên cạnh đã sợ tới mức toàn thân run rẩy. "Bên trong hang động, có một nơi là Tích Thi Địa!" Tần Vũ bỗng nhiên nói. "Tích Thi Địa?" Nghe thấy từ này, mọi người tại hiện trường đều cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài phần. "Tích Thi Địa là gì?" Lương Quỳnh vội hỏi. "Giáo sư Trần chẳng lẽ không biết?" Bặc Toán có chút bất ngờ hỏi. "Chúng tôi là làm khảo cổ, thuật ngữ chuyên ngành sử dụng khác với giới trộm mộ!

Tích Thi Địa chắc chắn là nơi có rất nhiều thi thể, nhưng chúng tôi không tin sẽ có chuyện gì vi phạm khoa học tồn tại!" Giáo sư Trần đáp.

Bặc Toán nghe vậy lại cười nói: "Vậy lần này, e rằng Giáo sư Trần sẽ phải tin thôi!

Cái gọi là Tích Thi Địa, đích xác là nơi có rất nhiều người chết!

Mỗi khi có Tích Thi Địa, ắt có đại đồ sát!

Những nơi như thế này oán khí sẽ cực kỳ nặng, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Thời xưa muốn đi qua Tích Thi Địa, chỉ có một cách!

Đó là người chết và người sống đi cùng nhau, đầu thuyền đặt một xác chết mới có thể qua được!

Người sống, tuyệt đối không qua được!" Lời Bặc Toán vừa thốt ra, Địch Mãng bên cạnh suýt chút nữa thì ngất xỉu. "Giáo sư Trần, hay là chúng ta mau chóng lui ra ngoài đi, tìm đường khác!

Tích Thi Địa này quá đáng sợ!" "Có tiền đồ chút đi, vừa rồi là ai ở bên ngoài nói gặp chuyện sẽ bảo vệ Tần Vũ!

Bây giờ chính anh lại sợ sệt như thế!" Lương Quỳnh tức giận nói, cô là con gái còn chưa sợ đến thế, Địch Mãng to xác như vậy mà lại bị dọa thành cái dạng này. "Giáo sư Trần, ngài là giáo sư, nói những thứ này với ngài có thể ngài không tin!

Nhưng đám người chúng ta muốn đi qua hang động này, e là vô cùng hung hiểm!

Vị Tần Vũ tiểu ca này ngay từ đầu đã yêu cầu đổi lộ trình, sợ là đã sớm nhìn ra hang động này là một cái Thi Động rồi!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Tần Vũ đã sớm nhìn ra rồi?

Sao có thể chứ! 【Não tôi đã không theo kịp suy đoán của mấy vị đại lão rồi.】【Tôi cũng hơi loạn, vừa rồi không phải còn đang tranh luận Long Sắt rốt cuộc có phải Thi Miết không sao, sao nhoáng cái đã bàn sang Tích Thi Địa rồi.】【Không có não thì xem "Cổ Mộ Tham Bí" cái gì, Long Sắt ăn thịt người chết lớn lên chính là Thi Miết, sẽ tấn công người.

Thi Miết to và nhiều như vậy, sâu trong hang động chắc chắn phải có Tích Thi Địa chứ sao!】【Thôi đừng nói nữa, nghe rợn cả người, Tích Thi Địa, tôi sợ tối nay gặp ác mộng quá.】【Vãi, sao vẫn còn fan của Địch Mãng thế, Địch Mãng tiểu ca ca nhà các người sắp sợ đến liệt cả người rồi kìa.】【Đấy không phải trọng điểm, trọng điểm là Tần Vũ trước đó yêu cầu đổi lộ trình, chẳng lẽ anh ấy thực sự đã sớm nhìn ra hang động này có vấn đề?】【Không phải nhìn ra đâu, Tần Vũ tiểu ca trước đó đã nói hang động này có vấn đề rồi, là các người không tin thôi!】【Đúng, tôi còn nhớ có người bảo Tần Vũ tiểu ca sợ sệt, không có cảm giác tồn tại, giờ sao không ra mặt nói chuyện nữa đi.】【Tôi cứ tưởng trong đội ngũ này Địch Mãng mạnh nhất, sau đó lại nghĩ là Giáo sư Trần, thậm chí còn tưởng Bặc Toán rất lợi hại, kết quả không ngờ người lợi hại nhất lại là Tần Vũ tiểu ca.】【Thật ra nhìn kỹ thì Tần Vũ tiểu ca trừ việc không thích nói chuyện ra, trông cũng khá đẹp trai.】【Đồ gió chiều nào che chiều ấy!】【Tần Vũ tiểu ca quả thực lợi hại, còn cứu cả Tề Cương nữa.】Cư dân mạng thảo luận vô cùng kịch liệt.

Kiểu livestream thám hiểm cổ mộ mới lạ này khiến bọn họ chìm đắm vào trong đó, phảng phất như chính mình đang trải nghiệm vậy.

Tuy cũng có chút sợ hãi, nhưng đúng là kích thích thật!

Giáo sư Trần lúc này sắc mặt khó coi, lạnh lùng nói: "Quay đầu là tuyệt đối không thể nào, cho dù bên trong cổ mộ đã bị trộm sạch, chúng ta cũng phải vào xem thử, đây chính là cái mệnh của người làm công tác khảo cổ!

Các cậu từ lúc bắt đầu báo danh thì phải hiểu rõ sẽ phải gánh chịu rủi ro như thế nào!

Bây giờ hối hận đã muộn rồi!

Tất cả mọi người xốc lại tinh thần cho tôi, tiếp tục tiến lên, chúng ta tranh thủ nhanh chóng vượt qua Tích Thi Địa!" "Giáo sư yên tâm, tôi chỉ là vừa rồi bị đánh cho trở tay không kịp thôi, biết Thi Miết này chính là Long Sắt thì cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa!" Tề Cương vỗ ngực nói. "Đúng, còn có tôi!

Chẳng phải là sâu bọ thôi sao, lát nữa tôi đập một phát chết một con!" Địch Mãng cũng vội nói, đều đang cố gắng vớt vát lại mặt mũi.

Bặc Toán lại chỉ cười nhạt, không nói gì, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tần Vũ.

Lương Quỳnh nhắc mọi người thắt chặt ba lô, tránh để đồ đạc rơi xuống.

Sau đó mọi người liền tiếp tục lên đường.

Tần Vũ ngồi ở đầu bè tre, không nói một lời nhìn về phía trước.

Đàn Thi Miết dường như đã đi xa, bè tre cũng trở lại yên tĩnh.

Tuy nhiên, lần này mới tiến lên được vài phút, bỗng nhiên xung quanh lại vang lên tiếng thì thầm to nhỏ kia.

Mà lúc này trong phòng livestream, cũng có rất nhiều người nghe thấy âm thanh đó. 【Rốt cuộc là ai đang nói chuyện vậy?】【Trong hang động này không phải thực sự có ma chứ?】【Mẹ ơi con sợ quá, các người có thể nhanh chóng qua cái hang này không?】【Sợ cái gì, bảo Địch Mãng tiểu ca ca nhà các người đi lôi kẻ đang nói chuyện ra đi.】【Địch Mãng?

Không bị dọa tè ra quần là may rồi, tôi đúng là mù mắt mới đi làm fan của hắn.】【Không sợ, có Tần Vũ tiểu ca ở đây mà.】Cư dân mạng bàn tán xôn xao, nhưng rất nhanh chiều hướng câu chuyện đã thay đổi. 【Sao thế này?

Giáo sư Trần sao lại cười rồi!

Lại còn cười quỷ dị thế kia?】【Lương Quỳnh tỷ tỷ cũng cười kìa.】【Còn có Tề Cương, Địch Mãng cũng cười nữa.】【Sao Bặc Toán lại căng mặt ra thế kia!】【Tần Vũ tiểu ca, Tần Vũ tiểu ca vẫn bình thường, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?】【Tần Vũ tiểu ca, mau cứu mạng!】Tần Vũ lúc này cũng phát hiện tình huống không đúng.

Tiếng thì thầm kia càng ngày càng gần, khiến hắn cũng có chút chóng mặt.

Nhưng hắn thừa kế thể chất của "Biểu ca" (Trương Khởi Linh), tố chất thân thể khác hẳn người thường nên rất nhanh đã trấn định lại.

Chương 9

Hắn phát hiện, đó căn bản không phải tiếng người thì thầm, mà là tiếng ma sát và tiếng chuông trộn lẫn vào nhau.

Gần như cùng lúc, hắn nhìn thấy phía trên hang động trước mặt, một bóng đen khổng lồ đang bò nhanh về phía bọn họ.

Bóng đen kia tốc độ cực nhanh, hiển nhiên là nhắm vào bọn họ mà đến.

Mà trên bè tre, trừ hắn ra thì những người khác ai nấy trên mặt đều nở nụ cười, dường như đang chờ đợi thứ đó tới vậy.【Đó rốt cuộc là thứ gì?】【Nhìn kích thước thì là một con chó Ngao Tạng hả?】【Nói phét, Ngao Tạng biết bò tường à?】【Có khi nào là một con Long Sắt khổng lồ không?】【Làm gì có con Long Sắt nào to thế, to bằng cái chậu rửa mặt rồi...

Ơ kìa, Tần Vũ tiểu ca động thủ rồi!】【Tần Vũ tiểu ca định làm gì?】Khán giả xem livestream đều ngơ ngác.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này bỗng nhiên đứng phắt dậy, sau đó mỗi người một cước đạp Giáo sư Trần và những người khác xuống nước.

Ngay sau đó chính hắn cũng nhảy theo xuống nước.

Phòng livestream lặng ngắt như tờ, sau đó từng dòng bình luận mới bắt đầu xuất hiện lại.【Tần Vũ tiểu ca điên rồi à?】【Không đâu, Giáo sư Trần bọn họ sắc mặt ai nấy đều không đúng, rất có thể là trúng chiêu rồi.】【Chắc chắn là vậy, Tần Vũ tiểu ca đang cứu bọn họ.】【Kìa kìa mọi người nhìn xem, Giáo sư Trần nổi lên rồi!】【Còn có Tề Cương và Địch Mãng cũng đều trồi lên rồi.】Trong hang động, nhóm Tề Cương và Địch Mãng đồng thời ngoi lên mặt nước, sắc mặt ai nấy lúc này đều đã khôi phục bình thường. "Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" "Thầy ơi thầy không sao chứ!" Lương Quỳnh cũng nổi lên, vội hỏi. "Đừng nghe âm thanh đó, nhìn lên trên đi!" Tần Vũ mở miệng nói.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đều chết sững.

Chỉ thấy ngay trên đỉnh đầu bọn họ, một con Thi Miết to bằng cái chậu rửa mặt đang bám ở đó.

Ngay khoảnh khắc Địch Mãng ngẩng đầu, con Thi Miết khổng lồ kia vậy mà trực tiếp nhảy bổ vào mặt hắn. "Tổ sư nhà mày!" Địch Mãng cũng cuống quá hóa liều, hung hăng gạt phăng con Thi Miết khổng lồ kia ra.

Nhưng hắn gạt một cái, Tề Cương bên cạnh lại xui xẻo.

Con đại Thi Miết bị hất văng trúng vào vai Tề Cương.

Lập tức, hai cái càng sắc nhọn bấu chặt lấy vai hắn.

Đau đến mức hắn hét toáng lên. "Cứu mạng!

Cứu mạng với!

Cứu tôi!" Mặt Tề Cương trắng bệch, muốn gạt con Thi Miết ra.

Nhưng ngặt nỗi trên càng của nó có gai ngược, vừa kéo một cái đã đau đến trào nước mắt. "Tề Cương!

Kiên trì chút!" Giáo sư Trần vội hô, muốn qua giúp nhưng lực bất tòng tâm.

Ông dù sao cũng lớn tuổi rồi.

Mà lúc này bất kể là Địch Mãng hay Bặc Toán thì căn bản chẳng có ý định tiến lên giúp đỡ.

Lương Quỳnh còn đang chăm sóc ông, cũng không dứt ra được.

Chỉ có một mình Tần Vũ lao về phía Tề Cương. "Tần Vũ cẩn thận!" Lương Quỳnh thấy thế vội nhắc nhở.

Đồng thời trừng mắt nhìn Địch Mãng và Bặc Toán.

Bình thường chém gió thì ai cũng lợi hại, nhưng đến lúc quan trọng, người nào người nấy đều trốn sang một bên.

Phòng livestream lúc này cũng vỡ trận.【Mẹ nó cái tên Địch Mãng này, vừa rồi còn nổ banh xác, thổ phỉ cũng dám chơi tay đôi, gặp một con Thi Miết đã sun vòi lại rồi.】【Ông đây đúng là mù mắt, thời khắc mấu chốt vẫn phải trông cậy vào Tần Vũ tiểu ca.】【Tần Vũ tiểu ca cố lên!】【Tần Vũ tiểu ca cố lên!】【Thế này mà đòi bảo vệ Tần Vũ tiểu ca?

Không thấy rát mặt à?】【Tề Cương cũng thế, còn nói mình là nhà sinh vật học, Long Sắt không ăn thịt người, giờ thì hay rồi, Long Sắt rốt cuộc có ăn thịt người không.】【Thi Miết lúc này chắc chắn đang nói: Là thằng nào bảo ông không ăn thịt người?

Được, vậy ông ăn mày trước.】【Tần Vũ tiểu ca tới rồi, mau nhìn anh ấy ra tay kìa!】Trong sự mong chờ của khán giả, chỉ thấy Tần Vũ nhanh chóng thò tay phải ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai ngón tay của hắn trực tiếp cắm phập vào trong cơ thể con Thi Miết.

Theo cú giật mạnh của hắn, lập tức một đống chất lỏng màu xanh lục lẫn lộn với nội tạng tuôn trào ra ngoài.

Gần như cùng lúc, con Thi Miết cũng mất đi khả năng phản kháng, bị Tần Vũ ném bịch xuống bè tre.【Vãi, ngầu bá cháy!】【Tần Vũ tiểu ca đây là trực tiếp lôi ruột gan con Thi Miết ra rồi hả!】【Yêu rồi yêu rồi, Tần Vũ tiểu ca quá lợi hại.】【Lầu trên kia tôi biết ông, trước đó chính ông nói Tần Vũ tiểu ca không đáng mong đợi, muốn sang xem Địch Mãng mà.】【Địch Mãng có gì mà xem, xem hắn tắm sông à?

Hay là xem hắn ném Thi Miết sang cho Tề Cương?】【Bặc Toán tuy biết nhiều, nhưng cũng không được, lúc quan trọng lại quá ích kỷ.】【Người không vì mình trời tru đất diệt, chỉ có thể nói đều không lợi hại bằng Tần Vũ tiểu ca nhà tôi.】【Đó là Tần Vũ tiểu ca nhà tôi nhé.】"Tần Vũ tiểu hữu, đây chẳng lẽ là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng?

Song Chỉ Tham Động?" Bặc Toán ở bên cạnh rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ chẳng thèm để ý đến hắn, đẩy Tề Cương lên bè tre.

Giáo sư Trần và Lương Quỳnh cũng không quan tâm hắn, leo lên bè.

Bặc Toán lại không có bất kỳ biến hóa biểu cảm nào, dường như căn bản không để bụng.

Chương 10

Địch Mãng cùng hắn kẻ trước người sau leo lên bè, ở bên cạnh hỏi: "Bặc Toán huynh đệ, tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng là cái gì vậy?" Thấy có người hứng thú, Bặc Toán cười nói: "Cậu nhìn ngón trỏ và ngón giữa tay phải của cậu ta xem!

Có phải dài hơn các ngón tay khác một đoạn không?

Đây là một môn tuyệt kỹ được truyền lại từ thời xưa của Phát Khâu Trung Lang Tướng, phải luyện tập từ nhỏ!

Luyện thành rồi, hai ngón tay cứng như sắt thép, có thể phá giải mọi cơ quan ám khí trong cổ mộ!

Rất ít người có thể luyện thành, không ngờ Tần Vũ tiểu huynh đệ vậy mà lại có tuyệt kỹ bực này, xem ra không chỉ đơn giản là người đam mê cổ mộ đâu nhỉ!" Giáo sư Trần và Lương Quỳnh bên cạnh nghe vậy cũng không khỏi nhìn Tần Vũ thêm vài lần.

Quả nhiên phát hiện tay phải của hắn khác với người thường.

Nhưng Tần Vũ trước sau vẫn không mở miệng, bọn họ bàn tán về người ta như vậy cũng không tốt.

Lương Quỳnh lên tiếng: "Mọi người rảnh rỗi lắm à?

Vừa rồi sao không thấy mấy người giúp đỡ!

Còn cái tên Địch Mãng kia nữa, vừa rồi chính là anh hất con Thi Miết sang chỗ Tề Cương, bây giờ anh ấy bị thương, cũng không biết qua xem xét một chút sao!" "Ách...

Xin, xin lỗi!" Địch Mãng mặt già đỏ bừng, vội chạy qua.

Nhưng nhìn con đại Thi Miết nằm giữa bè, hắn vẫn có chút sợ hãi, hỏi Tần Vũ: "Tần Vũ huynh đệ, con đại Thi Miết đó chết chưa!" "Chưa!" Tần Vũ đáp. "Hả?" Địch Mãng lập tức hoảng hốt. "Vừa rồi Tần Vũ huynh đệ chỉ làm đứt trung khu thần kinh của nó, chỉ có thể coi là bị liệt thôi!

Tôi nói có đúng không?" Bặc Toán cười nói.

Tần Vũ lại lười phản ứng với hắn, thấy Giáo sư Trần cũng nhìn mình, bèn nói: "Nó còn có tác dụng, chúng ta cần dùng nó để ra khỏi cái Thi Động này!"【Đỉnh thật, làm đứt trung khu thần kinh của Thi Miết, làm sao mà làm được hay vậy?】【Không biết nữa, nhưng ngón tay của Tần Vũ tiểu ca đúng là kỳ lạ thật, vậy mà dài thế.】【Không nghe nói à, đấy là tuyệt kỹ, phải luyện từ nhỏ đấy.】【Có đôi ngón tay này, chẳng phải có thể tung hoành cổ mộ rồi sao.】【Cái này có tính là dị tật không nhỉ?

Tôi là bác sĩ đây.】【Dị tật cái gì, chỉ là khá đáng tiếc, con Thi Miết to thế này lại bị liệt rồi.】【Tôi là đồng nghiệp của Tề Cương đây, con Thi Miết to thế kia có giá trị nghiên cứu sinh vật rất lớn đấy, tiếc thật.】...

Lại có người cắt đoạn video Tần Vũ đấu với Thi Miết đăng lên mạng.

Rất nhanh, lượt xem đã trực tiếp vượt qua con số hàng triệu, và vẫn đang tiếp tục tăng.

Nhân khí của phòng livestream cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên.

Rất nhiều người vì xem video mà mò vào, thi nhau hỏi.【Cái anh đẹp trai ngón tay dài kia ở đâu rồi?】【Hình như là anh ấy, Tần Vũ tiểu ca ca phải không, cho xem ngón tay chút đi?】【Ê ê, hình như dài thật đấy, rốt cuộc luyện thế nào vậy?】【Đúng thế, vậy mà dài hơn các ngón tay khác nhiều như vậy.】【Lợi hại quá, Tần Vũ tiểu ca ca sao anh không nói chuyện?】【Tần Vũ tiểu ca ca không thích nói chuyện, mấy người mới vào này, sao toàn là con gái thế!】【Đúng rồi, tôi cũng phát hiện, sao lúc này vào xem livestream toàn là nữ, hơn nữa còn...】【Chúng tôi bị sự thần dũng của Tần Vũ tiểu ca ca thu hút đấy.】【Tần Vũ tiểu ca ca nói một câu đi, anh có bạn gái chưa?】【Cùng câu hỏi, Tần Vũ tiểu ca ca, người ta vẫn còn độc thân nè.】【Tôi cũng đang độc thân đây!】【Vãi, các cô thực sự là bị sự thần dũng của Tần Vũ tiểu ca hấp dẫn sao?】【Tôi cũng bày tỏ sự nghi ngờ.】【Có gì mà nghi ngờ, bọn họ rõ ràng là nhắm vào ngón tay của đại lão Tần Vũ mà đến.】【Vãi chưởng, tự nhiên "lái xe" nhanh quá không đỡ kịp.】 Không để ý đến mấy lời bàn tán trong livestream, Lương Quỳnh bỗng nhiên hô lên: "Thầy ơi, trên đuôi con Thi Miết này hình như có buộc thứ gì đó!" Lương Quỳnh nói xong liền tránh sang một bên, mọi người lập tức nhìn thấy, trên đuôi con Thi Miết này quả thực có buộc một vật.

Thứ đó dường như là một chiếc chuông đồng, hơn nữa là hình lục giác, trông vô cùng tinh xảo. "Vừa rồi các người chính là trúng phải âm thanh của cái chuông này, tôi mới đạp các người xuống nước!" Tần Vũ nói. "Đa tạ cậu!" Giáo sư Trần vội nói, trải qua những chuyện này, ông cũng nhìn rõ rồi, Tần Vũ không phải người bình thường.

Cậu ta làm như vậy chắc chắn cũng có lý do của mình.

Lúc này Tề Cương đã hồi phục được một chút, chỉ là vai bị thương nên không dám cử động loạn xạ.

Nghe nói cái chuông đồng lục giác này là thủ phạm chính, cộng thêm trong lòng có một cục tức không chỗ phát tiết, hắn lập tức giơ chân đạp thẳng vào cái chuông. "Mẹ nó, đều là cái thứ quỷ này giở trò!" Tề Cương chỉ muốn đạp một cái cho bõ tức, không định làm gì ghê gớm.

Kết quả cái chuông đồng lục giác kia lại cực kỳ giòn, một cước giẫm xuống vậy mà đạp cho nó nát bấy.

Đồng thời còn có một dòng chất lỏng màu xanh phun ra. "Cậu!

Đây chính là thần khí (báu vật), cậu vậy mà!" Giáo sư Trần lập tức đỏ ngầu cả mắt.

Đây chính là văn vật a!

Tề Cương cả người cũng ngơ ngẩn, vội nói: "Giáo sư Trần, tôi cũng không ngờ cái thứ này sao lại không chịu nổi một đạp như thế!" "Cậu!" Giáo sư Trần còn muốn nói gì đó, Lương Quỳnh bên cạnh bỗng nhiên hét lên. "Thầy ơi thầy nhìn xem, trong này sao lại có con rết to thế này!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện bên trong chuông có một con rết lớn.

Hơn nữa trên bụng con Thi Miết này còn có một cái ống, vừa vặn thông vào trong chuông.

Giáo sư Trần nhìn mà hít sâu một hơi khí lạnh, nói: "Đây là hệ thống cộng sinh!

Con rết kia đói bụng, sẽ thông qua cái ống bò vào trong bụng Thi Miết để kiếm ăn!

Hệ thống cộng sinh kiểu này rốt cuộc là làm sao mà nghĩ ra được?" Đám người Tề Cương nghe xong cũng ngẩn người sững sờ, nhưng ngay sau đó Tề Cương liền nôn thốc nôn tháo. "Hệ thống cộng sinh ghê tởm như vậy, ai phát minh ra thế, quả thực là biến thái!

Hơn nữa trên phương diện sinh vật học, hệ thống cộng sinh kiểu này, gần như là không thể thành công!" Giáo sư Trần nhíu mày thật chặt, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ: "Tần Vũ tiểu hữu, cậu có cách nhìn gì không?" "Không có cách nhìn!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Cái hệ thống cộng sinh này hắn biết, trong cuốn Đạo Mộ Bút Ký kiếp trước có viết, nhưng hắn không có hứng thú gì.

Giáo sư Trần bị dội gáo nước lạnh, cũng không hỏi thêm nữa.

Cư dân mạng trong phòng livestream lại được dịp cười bò.【Tần Vũ tiểu ca vẫn cứ là thẳng thắn như vậy.】【Không có cách nhìn, đây sợ là câu trả lời kiêu ngạo nhất mà cả đời này Giáo sư Trần từng nghe.】【Tần Vũ tiểu ca thật cá tính, trừ việc hơi ít nói (muộn du bình) một chút, yêu rồi yêu rồi.】【Tính cách này quả thực chính là nam thần cao lãnh a.】【Thân thủ lợi hại, mặt lạnh lùng, đây quả thực là sát thủ tình cảm thiếu nữ.】【Đừng để ý đến mấy đứa mê trai nhằm vào ngón tay kia, cái chuông đồng lục giác này rốt cuộc có tác dụng gì a!】Có người lại hỏi. "Chiếc chuông đồng lục giác này hẳn là một cơ quan do chủ mộ thiết lập để chống lại bọn trộm mộ!" Giáo sư Trần nói.

Chương 11

"Có điều, tại sao lại dùng thanh đồng vốn được coi là trân quý vào thời đó để đúc, tôi cũng có chút nghĩ không thông!

Theo lý mà nói, thanh đồng thời Chiến Quốc chỉ dùng để đúc đại đỉnh!

Nó đại diện cho quyền lực tối cao, sao lại có người dùng nó để giữ mộ cho mình chứ!" "Thầy ơi, thầy nói xem liệu chiếc chuông này có khi nào không phải của mộ thời Chiến Quốc không?

Khu vực này dù sao cũng là một quần thể mộ táng, biết đâu là của triều đại Thạch Trung Ngọc thì sao!" Lương Quỳnh phỏng đoán.

Giáo sư Trần lắc đầu: "Không!

Chiếc chuông đồng lục giác này tuyệt đối là vật trong mộ thời Chiến Quốc, hoa văn trên đó sẽ không lừa người!" "Tôi nói hai vị này, việc này khó đoán lắm sao?

Hèn gì tổ tiên tôi từng để lại lời nhắn, nói rằng đám khảo cổ các người chính là không biết biến thông!" Bỗng nhiên, Bặc Toán đứng bên cạnh lên tiếng. "Cậu có cao kiến gì?" Giáo sư Trần hỏi.

Bặc Toán là một thầy phong thủy dân gian, tổ tiên lại từng làm thổ phu tử, nên Giáo sư Trần vẫn luôn cảnh giác với hắn.

Dù sao thổ phu tử và chuyên gia khảo cổ từ xưa đến nay vốn ở thế đối lập. "Cái chuông đồng lục giác này chính là hệ thống phòng ngự do chủ mộ thiết lập để chống trộm mộ!" Bặc Toán thản nhiên nói. "Còn về việc ông nói thanh đồng thời đó rất đắt, toàn là nói nhảm!

Đừng quên, trước đó ông còn bảo chỗ này chôn cất vương công quý tộc thời Chiến Quốc!

Đã có quyền thế như vậy, dùng một ít thanh đồng thì có gì không bình thường?" "Hình như cũng đúng nhỉ!" Địch Mãng và Tề Cương nghe vậy cũng cảm thấy rất có lý.

Lương Quỳnh nhíu mày phản bác: "Tiên sinh Bặc Toán, chúng ta làm khảo cổ, phân tích mọi thứ đều cần bằng chứng xác thực!" "Bằng chứng?

Cái này khó lắm sao?" Bặc Toán cười khẩy. "Đứng từ góc độ chủ mộ mà suy xét, cơ quan hắn thiết lập tất nhiên là muốn có thể sử dụng vĩnh viễn!

Như vậy mới ngăn cản được hết lớp trộm mộ này đến lớp trộm mộ khác!

Mà cái hang động xác chết cùng nơi tích xác này, cộng thêm đám thi miết to như cái chậu rửa mặt chính là cơ quan thiên nhiên tốt nhất!

Những kẻ thám hiểm như chúng ta cung cấp thi thể cho hang động, nuôi dưỡng thi miết, mà chuông đồng lục giác bên trong đóng vai trò thiết bị khởi động!

Bụng thi miết đói ăn, khiến chúng bạo động, chống lại kẻ trộm mộ!

Thanh đồng có thể bảo tồn rất lâu, vì thế mới chọn dùng thanh đồng để đúc chuông!

Đây chẳng lẽ không phải là thiết bị chống trộm mộ tự nhiên sao?" "Cái này..." Lương Quỳnh lúc này cũng bị nói cho cứng họng, không biết phản bác thế nào.

Tuy đây cũng là suy đoán của Bặc Toán, nhưng lại giải thích rất hợp lý việc tại sao phải dùng thanh đồng để đúc chuông.

Cư dân mạng trong phòng livestream nghe phân tích cũng không khỏi tán thán. 【Bặc Toán không hổ là thầy phong thủy dân gian, tổ tiên từng làm thổ phu tử, có đôi khi suy nghĩ của những người làm việc dưới lòng đất này và nhà khảo cổ học thật sự không giống nhau.】【Đúng đúng, cái này tôi tán đồng, quản lý ngồi tít trên cao sao có thể biết suy nghĩ thực sự của nhân viên tuyến đầu.】【Giáo sư Trần cũng là nhân viên tuyến đầu mà!

Có thể là do nguyên tắc chứng cứ của khảo cổ học đã trói buộc suy nghĩ của ông ấy.】【Không quan tâm nói thế nào, cái hang chứa xác này vẫn đáng sợ quá, hay là đi ra ngoài đi.】【Tôi cũng thấy sợ, mới xuất phát đã gặp thi miết, chuyến thám hiểm cổ mộ này có khi nào toang rồi không.】【Đừng cản, tôi còn đang chờ xem nơi tích xác đây, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới đến a!】Chín người mười ý, Giáo sư Trần cũng chỉ đành thở dài nói: "Khảo cổ là để khai quật và bảo vệ văn vật, lão già này dù có tuổi rồi cũng nhất định dốc hết khả năng, cho dù phải trả giá bằng tính mạng!

Các người ai nếu thấy sợ thì có thể chọn bỏ cuộc!

Tổ chương trình sẽ đón các người ra ngoài!" "Việc này..." Địch Mãng và Tề Cương mặt lúc xanh lúc đỏ.

Đặc biệt là Địch Mãng, hắn thật sự muốn bỏ cuộc, nhưng đây là đang phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Nếu hắn bỏ cuộc, e là cái danh streamer thể thao cũng không làm nổi nữa, còn sẽ trở thành trò cười cho toàn mạng.

Tề Cương thì khỏi phải nói, kẻ sĩ diện hão, cắn răng cũng không thể để mất mặt.

Bặc Toán nhìn hai người bọn họ, nở nụ cười khinh miệt.

Nhất thời chẳng có ai đề cập đến chuyện rút lui nữa.【Ê ê mọi người nhìn phía trước kìa, sao lại có ánh sáng xanh?】【Giáo sư Trần, mau nhìn phía trước!】【Ánh sáng xanh đó là gì vậy?】【Vãi chưởng, có phải đến nơi tích xác rồi không?】【Lại có chuyện kích thích rồi?

Vụ vừa nãy tôi còn chưa tiêu hóa xong đâu.】【Kìa, sao Địch Mãng lại run lẩy bẩy thế kia.】【Haha cười chết tôi, còn là quán quân tán thủ, đống cơ bắp kia chắc là vẽ lên người quá.】"Đến nơi tích xác rồi!" Giáo sư Trần nhíu chặt mày nói.

Đồng thời mọi người cũng nhìn thấy, lòng sông phía trước đột nhiên thu hẹp lại.

Mà hai bên bờ sông lại xuất hiện những bãi cạn, trên bãi cạn chất đống dày đặc những xác chết thối rữa.

Phía bên trong đống xác, bày biện vô số đầu lâu, nhìn qua là biết do con người sắp đặt.

Còn lớp xác chết bên ngoài đều được phủ một lớp màng mỏng màu xám, giống như màng bọc thực phẩm.

Thỉnh thoảng có thi miết bò loạn bên trong, còn có cảnh tượng thi miết nhỏ bị thi miết lớn săn giết. "Những cái xác này chắc là trôi từ thượng nguồn xuống, rồi mắc cạn tại đây!" Giáo sư Trần lên tiếng. "Nơi nào có tích thi địa, nơi đó tất có đồ sát, câu nói này quả nhiên không phải không có lửa làm sao có khói!

Những người này ngay cả kiểu dáng trang phục cũng không nhìn ra là thời nào, e là đã bị tàn sát ở đây từ thời cổ đại rồi!" Giáo sư Trần thở dài.

Lúc này phòng livestream cũng chìm vào im lặng.

Hiển nhiên đám cư dân mạng đều bị cảnh tượng nơi tích xác này trấn áp.

Chỉ thỉnh thoảng có người thốt lên vài câu cảm thán.

Chương 12

【Tư tưởng phong kiến hại chết người a, vẫn là sống ở xã hội văn minh thì tốt hơn.】【Ai nói không phải chứ, đại đồ sát, mạng người như cỏ rác.】【Cầu mong sẽ không tái diễn loại chuyện này nữa.】【Vãi, trên vách tường hai bên là cái gì vậy!】【Ánh sáng xanh hình như phát ra từ đó.】Giáo sư Trần và mọi người lúc này cũng phát hiện, trên vách đá hai bên bờ sông phía trước, lại xuất hiện những cỗ quan tài tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Hình như là quan tài bằng thủy tinh xanh.

Hơn nữa bên trong quan tài còn đặt một thi thể, mặc áo trắng, không nhìn rõ dung mạo. "Thầy ơi bên kia cũng có!" Lương Quỳnh hô lên.

Quả nhiên mọi người phát hiện, trên vách đá phía bên kia cũng có loại quan tài thủy tinh xanh này. "Không đúng!

Sao trong cỗ quan tài này lại trống không!" Tề Cương vội hô lên.

Mọi người định thần nhìn kỹ, quả nhiên cỗ quan tài thủy tinh xanh đó lại là một quan tài rỗng.

Thứ bên trong đã biến mất. "Liệu có phải trá hình rồi không!" Địch Mãng cả người run lên cầm cập, hắn sợ nhất là mấy thứ thần quỷ khó lường này.

Giáo sư Trần sắc mặt lạnh lùng, quát: "Đừng nói bậy, lão phu khảo cổ bao nhiêu năm nay, tình huống gì chưa từng gặp, cái gọi là trá hình chẳng qua chỉ là phản ứng sinh học mà thôi!

Chúng ta hiện tại cách lối ra chắc đã không còn xa nữa, mọi người cẩn thận một chút, chúng ta mau chóng chèo ra ngoài!" "Được!" Tề

Cương và Lương Quỳnh vội đáp một tiếng, chạy đến bên cạnh bè trúc bắt đầu chèo.

Tần Vũ nhìn cảnh này, trong lòng cũng thắt lại.

Nội dung Đạo mộ kiếp trước ở thế giới song song này cư nhiên là tồn tại chân thực.

Vậy nghĩa là, thứ trong cỗ quan tài xanh kia, chẳng phải đang đợi bọn họ ở phía trước sao!

Trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trong đầu Tần Vũ. 【Đinh!

Khoảng cách cổ mộ rút ngắn.】【Độ kích hoạt huyết mạch đạt 40%.】【Chúc mừng ký chủ nhận được năng lực nhân vật: Kỳ Lân Huyết.】【Độ kích hoạt huyết mạch đạt 50%, sẽ nhận được năng lực nhân vật: Hắc Kim Cổ Đao.】Theo âm thanh hệ thống vang lên, Tần Vũ lập tức cảm thấy một dòng nước ấm lan tỏa trong cơ thể.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác cả người như tràn đầy sức mạnh, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn vài phần. "50% tiến độ có thể nhận được Hắc Kim Cổ Đao, đến lúc đó sẽ có thần binh lợi khí rồi!" Trong lòng Tần Vũ có chút mong đợi, nhưng trước mắt vẫn phải bình an vượt qua cái hang động xác chết này đã.

Không khí trong phòng livestream lúc này cũng trở nên rất căng thẳng.

Dù sao chuyện xác chết vùng dậy đối với con người có sức công kích tinh thần cực lớn.【Tôi không dám xem nữa, rốt cuộc có trá hình hay không vậy?】【Đừng nói chuyện, Giáo sư Trần bọn họ đang chèo thuyền.】【Có lẽ đó vốn là một cỗ quan tài rỗng thôi, các người cứ tự mình dọa mình.】【Nhỡ đâu không phải thì sao?

Chẳng lẽ đợi bị tống tử ăn thịt à?】【Ê ê Bặc Toán đang làm gì thế, hắn cầm cái gì vậy?】【Món đó nhìn quen mắt lắm, hình như là móng lừa đen (hắc lư đề tử)!】"Bặc Toán!

Cậu làm cái gì đấy!" Giáo sư Trần cũng phát hiện điều bất thường, vội quát. "Giáo sư, đều đã đến lúc này rồi thì đừng đeo kính râm nữa, nếu thật sự có xác chết vùng dậy, cái danh chuyên gia khảo cổ của ông không dùng tốt bằng thứ này đâu!" Bặc Toán nói. "Bặc Toán cậu!" Lương Quỳnh muốn nói gì đó, nhưng lại hoàn toàn không thể phản bác.

Móng lừa đen khắc chế cương thi là điều giới trộm mộ công nhận.

Tuy không có căn cứ khoa học nào, nhưng đây đã trở thành một loại nhận thức chung. "Anh Bặc Toán, anh còn không, cho tôi một cái với!" Địch Mãng vội chạy lại, hắn sợ thật rồi, cũng muốn kiếm một cái để phòng thân.【Vãi, Địch Mãng cần chút liêm sỉ đi, Lương Quỳnh tiểu thư còn chưa đòi, ông một gã đàn ông to cao đen hôi lại đi tranh giành cái thứ này.】【Mẹ kiếp, đúng là mù mắt chó, sao trước đây lão tử lại thích thằng phế vật này được chứ.】【Nhìn Tần Vũ tiểu ca nhà người ta xem, đứng một bên nãy giờ chưa nói câu nào, ngược lại ông nhìn thì đô con nhất mà không ngờ lại hèn thế!】【Tề Cương anh làm gì đấy!

Anh cũng muốn đi cướp à?】【Vãi chưởng, còn là nhà sinh vật học, còn đòi bảo vệ Tần Vũ tiểu ca, anh có thấy đau mặt không?】【Đúng là hai tên phế vật, uổng công tôi lúc trước còn đánh giá cao các người.】【Haizz!

Tôi đúng là mù mắt rồi!】Người xem livestream tức giận không thôi.

Giáo sư Trần lớn tuổi, Lương Quỳnh là phụ nữ, cộng thêm Tần Vũ nhìn qua gầy yếu đều chưa động đậy.

Ngược lại ba gã đàn ông to xác lại sợ hãi đi tranh nhau cái móng lừa đen.

Đây quả thực là sự châm biếm lớn nhất. "Đừng cướp, cái này là của tôi!" Bặc Toán mắng, đồng thời nắm chặt cái móng lừa đen trong tay. "Chẳng phải có nhiều thế này sao, cái nào mà chả giống nhau!" Địch Mãng vơ lấy hai cái móng lừa đen hỏi. "Đúng đấy!

Lương Quỳnh, em cũng cầm mấy cái đi!" Tề Cương hô hào.

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại trừng mắt nhìn hắn, khinh thường nói: "Tôi không cần!" "Không phải chứ Lương Quỳnh, truyền thuyết dân gian cũng không thể không tin đâu, nhỡ đâu thứ này khắc chế được cương thi thật thì sao!" Tề Cương nói. "Tôi nói rồi, tôi không cần!" Lương Quỳnh kiên quyết, cô cũng giống Giáo sư Trần, hoàn toàn không tin mấy chuyện nhảm nhí như móng lừa đen khắc chế cương thi! "Không lấy thì càng tốt, ông đây còn sợ mình không đủ dùng đây!" Bặc Toán vội kéo khóa balo lại, trong tay cầm một cái móng lừa đen. "Bặc Toán, sao anh lại cầm có một cái, lấy nhiều chút đi!" Địch Mãng vẫn còn hơi sợ, thúc giục.

Bặc Toán nghe vậy cười khẩy: "Cậu thì hiểu cái đếch gì!

Đây là mộ thời Chiến Quốc, tổng tử đều thành tinh rồi!

Cái này của tôi là móng lừa đen năm 1923, mấy cái kia đều là đồ mới gần đây, tôi còn sợ đồ mới nó không chịu nhận đâu!" "Vãi!

Chương 13

Vậy anh đưa tôi một cái đồ cổ đi!" Địch Mãng vội nói, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. 【Còn móng lừa đen năm 1923, sao ông không nói là rượu Lafite luôn đi!】 【Cho tôi xuyên qua đó, tôi nhất định phải đấm ba tên phế vật này một trận.】 【Tôi thực sự không nhìn nổi nữa rồi, ba gã đàn ông mà sợ đến mức này, các người có phải đàn ông không vậy!】 【So sánh ra thì vẫn là Tần Vũ tiểu ca nhà tôi bình tĩnh, người có thực lực quả nhiên không tầm thường.】 【Trước khi đi thì chém gió nổ trời, kết quả vừa vào đến nơi lại là ba con thỏ đế.】 【Các người giờ mới phát hiện à, vừa nãy Tề Cương xảy ra chuyện không ai cứu, tôi đã nhìn thấu rồi.】 【Đội thám hiểm này chỉ có thể trông cậy vào Tần Vũ tiểu ca, Giáo sư Trần và Lương Quỳnh tiểu thư thôi.】 【Ê ê kia là cái gì!】 【Vãi chưởng, chính chủ đến rồi!】 Luồng gió trong phòng livestream bỗng nhiên thay đổi.

Đồng thời, chiếc bè trúc của nhóm Tần Vũ trôi theo dòng nước xiết, qua một khúc cua.

Vừa qua khúc cua, mọi người liền nhìn thấy, trên bãi cạn phía trước một bên, lại có một người phụ nữ đang đứng.

Cô ta mặc một bộ bạch y, tóc xõa ra phía sau, nhìn dáng vẻ là đang quay lưng về phía mọi người. "Đây là trang phục thời Tây Chu, nhưng chỗ này rõ ràng là mộ Chiến Quốc mà!" Lương Quỳnh vội hô lên.

Giáo sư Trần nhíu mày thật chặt: "Nơi này là quần thể mộ táng, xuất hiện trang phục Tây Chu cũng không lạ!

Mau đi thôi, thứ này có vấn đề!" "Đi?

Các người tưởng còn đi được chắc?

Đợi lát nữa phải xem uy lực móng lừa đen của ông đây!" Bặc

Toán cười nói, trong mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt.

Tuy nhiên Địch Mãng và Tề Cương bên cạnh thì đã trốn xuống đuôi bè, hai người sợ đến mức ôm chầm lấy nhau, chỉ thiếu điều leo hẳn lên người nhau thôi. "Hai người các anh rốt cuộc có phải đàn ông không!

Mau chèo thuyền đi!" Lương Quỳnh thúc giục. "Lương...

Lương Quỳnh, kia... kia là cương thi đấy, anh vẫn chưa muốn chết a!

Anh còn chưa cưới được em mà!" Tề Cương lắp bắp, lúc này nói chuyện não cũng chẳng thèm load nữa. "Mẹ ơi!

Con muốn về nhà, con muốn về nhà!" Địch Mãng càng tệ hơn, nhắm tịt mắt la hét. "Câm mồm!" Khoảng cách với nữ thi kia càng lúc càng gần, Giáo sư Trần cũng hơi hoảng, ông vội quay đầu nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Lúc này trong cả đội ngũ, cũng chỉ có Tần Vũ là đáng tin cậy. "Tiểu hữu Tần Vũ, cậu thấy thế nào?" "Móng lừa đen là để đối phó cương thi, còn thứ này là Khôi!

Móng lừa đen vô dụng với nó!" Tần Vũ thản nhiên nói. "Hả?" Bặc Toán nghe vậy cũng ngây người.

Nếu là người khác nói vậy, có thể hắn không tin.

Nhưng Tần Vũ đã nói thế, hắn đâu còn nghi ngờ gì nữa, khí thế đại chiến cương thi vừa nãy lập tức xì hơi.

Người xem livestream nghe thấy câu này cũng rất tò mò.【Khôi?

Khôi là cái gì?】【Đúng đấy Tần Vũ tiểu ca, cậu giải thích thêm chút đi.】【Bảo tiểu ca giải thích thêm á?

Các người nằm mơ à?】【Cũng đúng, nếu tiểu ca mà chịu nói nhiều, e là giờ con tui cũng biết đi mua nước mắm rồi.】【Không biết tại sao, tiểu ca vừa mở miệng, tôi liền có cảm giác an toàn khó tả.】【Tôi hình như cũng thế, đây chẳng lẽ là cảm giác an toàn mà đàn ông mang lại sao?】【Nói phét, sao không thấy thím bảo nhìn thấy Địch Mãng có cảm giác an toàn?】【Mấy cái này không quan trọng, quan trọng là tiểu ca cậu có cách nào đối phó với con Khôi này không?】【Khó lắm, mọi người cũng đừng yêu cầu cao quá, tiểu ca thân thủ đã tốt thế rồi, cái gì cũng bắt cậu ấy làm, thế mang theo bọn Địch Mãng làm gì.】【Tôi đau lòng cho tiểu ca quá, gặp vấn đề đều tưởng bở, lúc đầu thì đâu có ai thèm nhìn tiểu ca nhà chúng ta lấy một cái.】【Vậy giờ làm sao?

Con Khôi này xử lý thế nào?】Tim người xem livestream đều treo lên tận cổ họng.

Biểu hiện của Tần Vũ quả thực vượt ngoài dự đoán của họ, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó.

Con "Khôi" này chưa ai từng nghe nói qua, trong lòng họ cũng không ôm hy vọng quá lớn việc Tần Vũ có thể giải quyết.

Giáo sư Trần tuy không tin vào tà ma, nhưng lúc này lại vô thức muốn hỏi Tần Vũ.

Dường như chỉ có Tần Vũ mới giải quyết được thứ này. "Tần Vũ, cậu..." "Mọi người toàn lực chèo thuyền, để tôi giải quyết!" Tần Vũ cắt ngang lời Giáo sư Trần, đồng thời đã bước lên phía trước bè trúc. "Cậu giải quyết?

Tần Vũ cậu tin được không?

Hay là chúng ta cứ bỏ cuộc đi, tôi nhớ trong ba lô có súng bắn tín hiệu!" Tề Cương vội nói. "Anh có não không đấy?

Ở chỗ này mà dùng súng tín hiệu bắn chính mình à?

Hơn nữa đợi chương trình đến nơi, chúng ta chết từ đời nào rồi!" Lương Quỳnh không nhịn được mắng.

Cô biết Tề Cương thích mình, ngày thường hay hiến ân cần trước mặt cô, lần này đến đây cũng là vì cô.

Trước khi đi còn nói sẽ bảo vệ cô, kết quả đến đây thì hèn nhát không chịu nổi.

Bây giờ đến nói chuyện cũng không qua não. "Huynh đệ Tần Vũ, vậy vất vả cho cậu rồi, nếu gặp phải gấu tôi còn giúp được cậu, chứ thứ này tôi sợ thật sự!" Địch Mãng cũng vội nói.

Lúc này chẳng còn quan tâm mặt mũi gì nữa, trốn được ra sau thì cứ trốn.

Chương 14

"Đưa tôi con dao!" Tần Vũ bỗng nhiên nói.

Lương Quỳnh vội lấy từ trong ba lô ra một con dao gập dùng cho dã ngoại sinh tồn. "Cậu cẩn thận!" Người xem livestream thấy cảnh này, không kìm được đều mắng chửi. 【Đúng là hai tên phế vật!】【Tức thật chứ, sao tổ chương trình lại chọn hai tên phế vật này.】【Dắt theo con chó có khi còn hữu dụng hơn bọn hắn.】【Đừng nói nữa, Tần Vũ tiểu ca động thủ rồi.】【Cầu nguyện tiểu ca nhất định phải bình an vượt qua a.】【Tần Vũ tiểu ca định đánh tay đôi với con Khôi kia à?】【Đánh tay đôi cũng ngầu lắm rồi, ít nhất còn mạnh hơn hai tên phế vật kia gấp vạn lần.】【Tôi thật sự khá mong chờ tiểu ca đánh tay đôi với Khôi đấy, dù sao đó cũng là một nữ Khôi, hơn nữa nhìn dáng người còn khá chuẩn, chỉ là không biết mặt mũi thế nào.】【Cút!

Khẩu vị ông mặn thật đấy.】【Đừng nói nhảm nữa, tiểu ca ra tay rồi.】Trong tiếng bàn tán của mọi người, Tần Vũ quả nhiên ra tay.

Chỉ thấy hắn từ từ giơ tay phải lên, con dao gập trong nháy mắt rạch qua lòng bàn tay.

Máu tươi theo lòng bàn tay nhỏ xuống mặt nước.

Trong khoảnh khắc, cả mặt nước như vỡ tổ.

Vô số thi miết điên cuồng tháo chạy khỏi mặt nước, bò lên bãi cạn hai bên bờ.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững sờ.

Đây còn là máu sao?

Cái này còn ngầu hơn cả thuốc đuổi muỗi nữa!

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, chỉ thấy Tần Vũ lại giơ bàn tay dính đầy máu chỉ thẳng vào cái nữ thi kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, một màn khiến tất cả mọi người không tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Nữ thi kia vậy mà trực tiếp quỳ xuống. "Cái... cái..." Tề Cương lắp bắp cả buổi, sững sờ không nói nên lời.

Địch Mãng cũng chẳng khá hơn, mồm há hốc, một chữ cũng không thốt ra được. "Chuyện này sao có thể!" Bặc Toán coi như là người bình tĩnh nhất, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người cũng mộng rồi.

Cương thi quỳ gối trước người sống, đây tuyệt đối là một màn lật đổ thế giới quan của hắn. "Thầy ơi!" Trong mắt Lương Quỳnh cũng tràn đầy kinh ngạc.

Còn về Giáo sư Trần, thì càng khỏi phải nói, lúc này ông chỉ cảm thấy thế giới quan khảo cổ của mình sụp đổ hoàn toàn. "Đừng ngẩn ra đó, khẩn trương chèo thuyền, mau rời khỏi đây!

Nhớ kỹ!

Đừng quay đầu lại nhìn!" Tần Vũ vội nói.

Đám người lúc này mới phản ứng lại, điên cuồng chèo thuyền.

Mà lúc này cả phòng livestream đã nổ tung.【Vãi nồi, thao tác gì thế này.】【Tần Vũ tiểu ca rốt cuộc lai lịch thế nào, cư nhiên có thể khiến cổ thi quỳ gối.】【Rốt cuộc tôi đang xem cái gì đây, các ông nhìn thấy có giống tôi không?】【Tần Vũ tiểu ca rốt cuộc là người hay quỷ, cổ thi lại quỳ lạy cậu ấy.】【Tần Vũ không phải là một người đam mê đạo mộ sao, sao lại lợi hại thế này?】【Khiến cổ thi quỳ xuống, cái này có thể chém gió cả đời rồi.】【Tiểu ca đẹp trai quá, tôi thích quá đi mất.】【Cái này vãi thật, quả thực là mạnh đến mức vô lý!】【Có nhà khảo cổ học nào giải thích chút không, rốt cuộc là chuyện gì vậy!】【Giáo sư Trần chẳng phải là nhà khảo cổ học à, còn đâu ra nhà khảo cổ lợi hại hơn ông ấy nữa!】.....

Không chỉ phòng livestream, lúc này cả nước Việt Nam đều chấn động.

Liên quan đến cả giới khảo cổ, giới sinh vật, thậm chí còn có giới trộm mộ dân gian.

Tại một viện nghiên cứu khảo cổ nào đó ở Việt Nam.

Các nhà khảo cổ học và sinh vật học đang triệu tập một cuộc họp khẩn cấp. "Nội dung trực tiếp mọi người đều thấy rồi, khiến cổ thi quỳ lạy người sống, chuyện này tuyệt đối vượt quá nhận thức khảo cổ trước đây!" "Bên sinh vật học các vị có chỗ nào giải thích được không!" "Giải thích?

Giải thích thế nào, hạng mục quỳ lạy người sống này sinh vật học cũng bó tay!

Ngược lại là bên khảo cổ các vị, chẳng lẽ chưa từng gặp tiền lệ này sao!" Hai vị chuyên gia tóc bạc tranh luận kịch liệt, mà kết quả đưa ra lại là: "Nữ thi kia sợ Tần Vũ, cho nên mới quỳ xuống!" Kết luận này quả thực chẳng khác gì nói nhảm.

Trong khi đó, tại một tòa tứ hợp viện lớn ở một nơi nào đó tại Trường Sa.

Mấy người có ánh mắt lạnh lẽo đang ngồi cùng nhau.

Cầm đầu là một lão già thọt chân. "A Công, ngài thấy thế nào?" "Đúng đấy A Công, chúng ta đảo đấu đào cát bao nhiêu năm nay, lần nào chẳng bị cương thi đuổi chạy trối chết!

Thằng nhóc này lại có thể khiến cương thi quỳ xuống!" "Nếu bắt thằng nhóc này về gia nhập với chúng ta, vậy chúng ta chẳng phải có thể đi ngang trong cổ mộ sao!" "Đúng đấy!" Tứ A Công cầm đầu nghe vậy lại cười khẩy: "Nhỏ máu, xua vạn trùng!

Đây là hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt!

Nhưng Kỳ Lân Kiệt chỉ là dược liệu đông y, tuyệt đối không thể khiến cổ thi quỳ xuống!

Ta nghi ngờ, trên người thằng nhóc này sở hữu thứ trân quý hơn là Kỳ Lân Huyết!" "Kỳ Lân Huyết?

Kỳ Lân Huyết là cái gì?" Đám thủ hạ không hiểu hỏi lại.

A Công nghe vậy cười nói: "Đó là một loại bảo huyết, máu quý của Lão Muộn từng nghe qua chưa?

Trước mặt loại Kỳ Lân Huyết này thì cũng chỉ là đống phân!

Kỳ Lân Huyết, đó chính là thần vật!

Chương 15

Loại người này không phải thứ chúng ta có thể trêu chọc, chọc giận hắn, nhiều người như chúng ta cũng không đủ cho hắn dọn dẹp trong mười phút!" Đám thủ hạ nghe xong đều sững sờ......

Tại Song Tử Tinh nơi mạng internet phát triển tốc độ cao, một màn xảy ra trong cổ mộ, gần như chỉ trong chưa đầy một phút đã quét qua toàn bộ Việt Nam.

Thậm chí còn lan ra hải ngoại.

Lượt xem chỉ trong hai phút ngắn ngủi đã đột phá một trăm triệu.

Càng có một lượng lớn người xem trong và ngoài nước đổ xô vào phòng livestream.【Vãi chưởng, Tây lông cũng đến rồi!】【Tần Vũ tiểu ca lần này nổi tiếng triệt để rồi.】【Không phải chứ, các ông chẳng lẽ không nghĩ xem chúng ta giải thích với người nước ngoài thế nào à?】【Cương thi quỳ lạy người?

Tây lông tỏ vẻ đây là thao tác gì.】【Người Việt Nam đều biết công phu không biết sao?

Hiện tượng bình thường mà thôi.】【Haha, tôi vừa thấy có ông Tây hỏi, làm thế nào học được công phu khiến cổ thi quỳ xuống.】【Ông bảo hắn, toàn cầu chỉ có một nhà này không có chi nhánh, đi tìm Tần Vũ tiểu ca.】【Ngầu bá cháy, hiện tại toàn cầu mở bốn cái livestream đạo mộ, Việt Nam chúng ta nhân khí đứng nhất.】【Ba cái kia cộng lại cũng không bằng số lẻ của chúng ta.】【Ngưu bức thật, cái chỉ tay đó của Tần Vũ tiểu ca, quả thực là bá khí mười phần.】 Đạn mạc trong phòng livestream chạy liên tục từng dòng, cả thế giới lúc này đều chìm trong chấn kinh.

Rất nhanh ngay cả truyền thông báo chí cũng đưa tin về việc này.

Tiêu đề rõ ràng chính là 【Toàn cầu chấn kinh!

Cương thi quỳ lạy người sống】....

Bên ngoài chấn động lớn, nhưng lúc này trong hang xác.

Nhóm người Tần Vũ lại căng thẳng đến không dám thở mạnh.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, bè trúc rất nhanh đã lướt qua chỗ nữ thi đang đứng.

Lương Quỳnh và Giáo sư Trần bọn họ cũng rất nghe lời, đều không quay đầu lại nhìn nữ thi kia.

Tuy nhiên, trong lòng Tề Cương lại vô cùng khó chịu, lần livestream này coi như hắn đã mất hết mặt mũi.

Lúc này trong lòng nảy sinh tâm lý phản nghịch, Tần Vũ không cho quay đầu nhìn, hắn lại càng muốn quay đầu xem thử.

Chỉ là hắn biết, Tần Vũ nói vậy chắc chắn là có nguyên nhân.

Tâm niệm vừa động.

Tề Cương dùng chút khôn vặt, lại nhìn xuống mặt nước sông.

Muốn từ hình phản chiếu dưới sông xem thử nữ thi trông như thế nào.

Thế nhưng vừa nhìn xuống, hắn suýt chút nữa bị dọa chết khiếp.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, nữ thi kia lại đang bám trên lưng hắn.

Tề Cương sợ hãi hét lên một tiếng "A", vội quay đầu định nhìn.

Mà ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng đen vụt qua, trong nháy mắt Tề Cương cảm thấy sau gáy đau điếng, cả người trực tiếp mất đi ý thức. "Tần Vũ cậu làm gì vậy!" Lương Quỳnh và mọi người đều sững sờ, họ tận mắt nhìn thấy Tần Vũ đánh ngất Tề Cương. "Huynh đệ Tần Vũ cậu làm cái gì thế!" Địch Mãng cũng vội hỏi.

Giáo sư Trần bên cạnh lại càng vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Vũ. "Hắn quay đầu nhìn rồi!

Mọi người xem!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Đồng thời chỉ tay về phía bãi cạn.

Chỉ thấy nữ thi trên bãi cạn đã biến mất. "Nữ thi đâu!" "Cô ta đi đâu rồi!" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Mọi người đều mông lung.

Tần Vũ nhìn chằm chằm Tề Cương, lạnh lùng nói: "Đó là Khôi, không được quay đầu nhìn, nhìn rồi sẽ bị mượn dương khí, cô ta muốn ra khỏi hang xác này!" Lời vừa dứt, bỗng nhiên cả người Tề Cương bật dậy cái "vèo", tốc độ nhanh đến mức khiến người ta tắc lưỡi.

Hơn nữa lúc này mọi người đều thấy, sắc mặt Tề Cương đã thay đổi, trắng bệch như người chết.

Khoảnh khắc đứng dậy, cả người Tề Cương như cái lò xo, lao thẳng vào Lương Quỳnh.

Mặc dù phản ứng của Tần Vũ đã rất nhanh, nhưng vẫn không cản được hắn. "Bùm bùm" hai tiếng rơi xuống nước vang lên, Tề Cương vậy mà đã kéo theo Lương Quỳnh rơi xuống nước. "Ở yên trên bè!" Tần Vũ hô một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo cũng nhảy xuống theo. 【Tên Tề Cương này đúng là mẹ nó, đã bảo không cho quay đầu nhìn, còn nhìn!】【Thành sự không có bại sự có thừa, có thể đá đít hắn đi không!】【Đau lòng cho tiểu ca quá, trên tay tiểu ca còn có vết thương, xuống nước sẽ bị nhiễm trùng mất.】【Điểm này thím cứ yên tâm, vừa nãy máu tiểu ca dọa thi miết chạy mất dép, còn sợ nhiễm trùng?】【Quan trọng là vốn dĩ đã không sao rồi, tên Tề Cương này quay đầu nhìn cái gì chứ!】【Tức chết tôi rồi, tên ăn hại Tề Cương kia, tôi nhất định phải đi khiếu nại hắn!】Người xem livestream thi nhau bất bình thay cho Tần Vũ.

Có điều Tần Vũ lúc này hiển nhiên không nhìn thấy.

Nước sông lạnh lẽo dị thường.

Tần Vũ nhảy xuống sông lập tức nhìn thấy, Tề Cương đang kéo Lương Quỳnh bơi về phía bãi cạn.

Nữ thi Khôi muốn ra khỏi hang xác, hiển nhiên Lương Quỳnh mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng vừa nãy chỉ có Tề Cương quay đầu nhìn, cho nên người trúng chiêu mới là hắn.

Lúc này nữ thi Khôi khẳng định là muốn lên bờ mượn dương khí của Lương Quỳnh để rời khỏi hang xác này.

Mặc dù lúc này Lương Quỳnh cũng đang ra sức giãy giụa, nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

Chương 16

Nhìn thấu suy nghĩ của nữ thi Khôi, Tần Vũ đồng thời đã đuổi theo.

Thấy Tần Vũ tới, Tề Cương nhe răng về phía Tần Vũ, biểu cảm vô cùng dữ tợn.

Tuy nhiên sắc mặt Tần Vũ vẫn thản nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ biến hóa nào.

Vừa thò tay, Tần Vũ trực tiếp tóm lấy cổ chân Lương Quỳnh.

Thấy Tần Vũ đến, trong mắt Lương Quỳnh ánh lên vẻ cảm kích, lòng cũng an định lại vài phần.

Tuy nhiên sức lực Tề Cương lúc này cũng rất lớn, tay nắm chặt cánh tay Lương Quỳnh, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt lạnh lẽo, những ngón tay dài kỳ lạ trong nháy mắt bóp chặt khớp xương cánh tay Tề Cương.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "rắc", cả cánh tay Tề Cương vậy mà trực tiếp rũ xuống.

Lương Quỳnh thoát khỏi trói buộc, lập tức xoay người bơi ra ngoài.

Tần Vũ đoạn hậu, nữ thi Khôi hiển nhiên rất không cam lòng.

Cánh tay còn lại của Tề Cương đã tóm lấy cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ tung một cước đá thẳng vào ngực Tề Cương.

Nhưng Tề Cương lúc này bị nữ thi Khôi nhập xác, sức mạnh cũng lớn đến lạ thường.

Trong nháy mắt vậy mà xé rách cả ống tay áo trên cánh tay Tần

Vũ, còn để lại một vết cào dài.

Máu tươi sắp ứa ra rồi.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt sầm lại, vung bàn tay vẫn còn đang chảy máu về phía Tề Cương.

Máu tươi lan ra trong nước, Tề Cương như thể bị kinh hãi, cả người lùi lại phía sau lẩn tránh.

Tần Vũ mượn cơ hội này, đưa Lương Quỳnh nhanh chóng bơi về phía bè trúc.

Khi hai người quay lại bè, Lương Quỳnh cũng gần như sắp nhịn hết nổi hơi.

Tần Vũ đẩy Lương Quỳnh lên bè, chính mình cũng nhảy lên theo.

Kiếp sau sống lại, Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ với ánh mắt đầy cảm kích: "Cảm ơn!" "Tề Cương đâu?

Cậu ta sao rồi?" Giáo sư Trần bên cạnh vội hỏi.

Lương Quỳnh không nói gì.

Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ. "Hắn bị Khôi nhập xác, vẫn còn quay lại đấy!" "Còn quay lại?

Hay là chúng ta cứ..." Địch Mãng nói được một nửa thì tự ngưng bặt.

Nếu bọn họ đi bây giờ, thì Tề Cương coi như toang thật rồi. "Hắn sẽ quay lại rất nhanh thôi, nếu chúng ta đi, hắn cũng không rời khỏi hang xác này được!" Tần Vũ nói, đồng thời đứng trước mũi bè, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nước.

Lúc này cả phòng livestream cũng căng thẳng đến cực điểm.

Không ai nói chuyện, đều đang chờ đợi.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một tiếng kêu kinh hãi.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, lại là Địch Mãng bị người ta lôi xuống sông.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị xuống cứu người, bỗng nhiên ý thức được tình huống không đúng.

Vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước Tề Cương đã nhảy từ dưới nước lên, lao thẳng vào Lương Quỳnh trên bè.

Hiển nhiên mục tiêu của Tề Cương vẫn là Lương Quỳnh, vừa nãy chẳng qua chỉ là nghi binh. "Tần Vũ!" Giáo sư Trần cũng phản ứng lại, vội mở miệng hô.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt lạnh lẽo, khoảnh khắc tiếp theo vung thẳng bàn tay về phía Tề Cương.

Máu tươi bắn thẳng vào người Tề Cương.

Từ dưới lên trên, cả người Tề Cương đều dính đầy những giọt máu. "A!" Tề Cương phát ra một tiếng thảm thiết, cả người rơi thẳng xuống nước.

Mà ngay khi hắn rơi xuống, một cái bóng trắng từ trong cơ thể hắn bay ra.

Không phải nữ thi Khôi thì còn là cái gì. "Cút!" Bàn tay dính máu của Tần Vũ chỉ vào nữ thi Khôi, trong mắt càng thêm phần lạnh lẽo.

Giờ khắc này khí thế đột nhiên bộc phát.

Nữ thi Khôi bị tóc che khuất mặt, hoàn toàn không nhìn thấy dung mạo.

Nhưng có thể cảm nhận được ả rất không cam lòng.

Chương 17

Nhưng đối mặt với Kỳ Lân Huyết của Tần Vũ, ả cũng không có bất kỳ cách nào!

Cuối cùng đành phải rời đi.

Khi Giáo sư Trần và mọi người vớt Tề Cương và Địch Mãng lên, chiếc bè trúc đã có thể nhìn thấy cửa hang.

Mọi người đều không kìm được thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là Tề Cương vẫn còn hôn mê, chưa tỉnh lại.

Bè trúc rất nhanh đã rời khỏi hang xác.

Nhìn thấy bầu trời xanh bên ngoài một lần nữa, khiến người ta không khỏi có một trận bùi ngùi.

Đạo mộ thật sự đáng giá sao?【Cuối cùng cũng nhìn thấy trời xanh rồi, tôi đột nhiên muốn khóc quá.】【Cửu tử nhất sinh, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, bỏ cuộc đi giáo sư.】【Còn tiểu ca nữa, bỏ cuộc đi, cậu đã rất ưu tú rồi.】【Tôi thật không dám tưởng tượng nếu vào trong cổ mộ sẽ nguy hiểm thế nào.】【Tôi sai rồi, là tôi đã đánh giá thấp sự nguy hiểm của cổ mộ.】【Không muốn khuyên mọi người bỏ cuộc, chỉ có thể nói cố lên nhé các vị.】【Người làm công tác khảo cổ thật không dễ dàng, Giáo sư Trần cố lên.】【Tần Vũ tiểu ca cố lên, cậu là tuyệt nhất!】Người xem livestream lại bắt đầu khích lệ mọi người.

Tuy họ chỉ đang xem trực tiếp, nhưng sự kinh hiểm trong hang xác vừa rồi khiến họ như thể đích thân trải qua vậy.

Lúc này nhìn thấy trời xanh mây trắng, cũng không kìm được có cảm giác được sống lại làm người. "Mọi người lên bờ trước đi, tìm vật tư tổ chương trình thả xuống, nghỉ ngơi một ngày trước đã, ngày mai chúng ta lại xuất phát!" Giáo sư Trần hô hào.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà đã gặp phải thứ lợi hại như vậy.

Nghĩ đến phía sau còn phải vào cổ mộ, Giáo sư Trần liền cảm thấy đau đầu.

Mọi người dựng trại tại một nơi bằng phẳng, lúc này Tề Cương vẫn chưa tỉnh.

Địch Mãng vì muốn vớt vát thể diện, chủ động đề nghị cùng Bặc Toán đi tìm đồ tiếp tế do tổ chương trình thả xuống.

Tần Vũ cuối cùng cũng có thể rảnh rỗi nghỉ ngơi một chút.

Trong đoàn thám hiểm, mỗi cá nhân đều có thể mở livestream riêng.

Việc này cũng là để ứng đối với trường hợp mọi người bị lạc nhau do sự cố bất ngờ, có thể biết rõ tình hình của những người khác.

Địch Mãng và Bặc Toán cũng đã mở phòng livestream, bất quá vì biểu hiện tệ hại trước đó của Địch Mãng, nhân khí trong phòng livestream của hắn đã kém xa trước kia.

Giáo sư Trần dựa vào một gốc cây lớn, nghiên cứu lộ tuyến hành động tiếp theo.

Lương Quỳnh thì lấy ra túi cứu thương mang theo bên người, xử lý vết thương cho Tần Vũ.

Trên cánh tay anh bị Tề Cương cào ra rất nhiều vệt máu.

Tuy rằng đều không quá nghiêm trọng, nhưng tiếp theo phải đi đường núi, nếu không xử lý đơn giản một chút thì rất dễ bị nhiễm trùng. "Cái 'Khôi' ban nãy, rốt cuộc là thứ gì?" Lương Quỳnh vừa rửa vết thương vừa hỏi.

Tuy cô và Giáo sư Trần đều là người vô thần, nhưng những chuyện trải qua trước đó quả thực quá mức quỷ dị.

Đối mặt với câu hỏi của Lương Quỳnh, Tần Vũ lại không hề có ý giải thích, chỉ nhìn bầu trời đến ngẩn người. 【Tần Vũ tiểu ca, anh thế này là không được rồi, đối với người khác kiệm lời thì thôi đi, Lương Quỳnh tiểu tỷ tỷ xinh đẹp như vậy mà anh cũng không nói chuyện.】【Tiểu ca đây là bằng thực lực độc thân a.】【Tôi còn tưởng Tần Vũ tiểu ca lãnh đạm với đàn ông, không ngờ đối với phụ nữ cũng không cảm mạo như vậy.】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái 'Khôi' kia rốt cuộc là thứ gì thế?】【Không biết, nhưng vừa nãy tôi lên mạng tra thử, có người nói hẳn là một loại oan hồn.】【Quản nó là cái gì, đều không ngầu bằng máu của Tiểu ca.】【Đúng đấy, Lương Quỳnh tiểu tỷ tỷ, cô hỏi xem máu của Tiểu ca là thế nào đi!】Lương Quỳnh nhìn thấy đạn mạc, trong lòng cũng có chút tò mò, liền thử hỏi: "Không muốn nói về 'Khôi', vậy anh nói về máu của anh cũng được, mọi người đều rất hiếu kỳ!" "Không biết!" Tần Vũ thản nhiên đáp.

Loại chuyện này anh giải thích thế nào được, vì sao Kỳ Lân Huyết của Tiểu ca lại lợi hại như vậy, chính anh cũng không biết.

Đã không biết thì dứt khoát không nói.

Bằng không lại có vẻ như mình đang cố tình giấu giấu diếm diếm. 【Vãi, Tiểu ca quả nhiên đủ thẳng thắn.】【Tôi rất lo lắng Tần Vũ tiểu ca cứ như vậy sau này làm sao tìm bạn gái.】【Thôi đi, ông không thấy trong phòng livestream có cả bầy sói cái đang chờ à.】【Thiếu bạn gái hay không tôi không lo, tôi chỉ lo liệu có kẻ nào nhắm vào máu của Tần Vũ tiểu ca hay không thôi.】【Dù sao thứ này còn trâu bò hơn cả thuốc đuổi muỗi.】【Ê ê đừng nói nữa, mau lên mạng xem đi, các nhà khoa học đã đưa ra lời giải thích rồi.】Lương Quỳnh thấy vậy cũng rất tò mò, nhờ bạn bè trong phòng livestream chia sẻ lời giải thích trên mạng ra.

Rất nhanh, trên màn hình livestream liền hiện lên một đoạn video. "Chư vị, chúng tôi là đơn vị nghiên cứu khoa học hợp tác với tổ chương trình 《Cổ Mộ Tham Bí》!" "Chúng tôi vừa mới nghiên cứu về tình huống máu của Tần Vũ tiểu ca, tuy rằng chúng tôi không có được mẫu máu của cậu ấy!" "Nhưng căn cứ theo nghiên cứu của chúng tôi cho thấy, trong máu của Tần Vũ tiểu ca hẳn là có chứa một loại thành phần đặc thù!" "Loại thành phần này có thể khiến côn trùng cảm thấy nguy hiểm, từ đó tránh xa!" "Nhưng còn việc vì sao có thể khiến cổ thi quỳ xuống, điều này thì không cách nào giải thích được!" "Có lẽ tất cả những chuyện này chỉ có thể để chính Tiểu ca tự mình giải thích!" 【Mẹ kiếp, nói thế khác gì không nói.】【Đúng đấy, quả thực là nói nhảm.】【Tiểu ca mà chịu giải thích thì chúng tôi còn thèm vào đây nghe mấy người nói hươu nói vượn à.】【Đây chính là bú fame, giám định hoàn tất.】Lương Quỳnh cũng có chút thất vọng, nhưng đúng lúc này, Giáo sư Trần ở bên cạnh lại mở miệng. "Cậu là người từ Vân Nam tới phải không!" "Thầy?" Lương Quỳnh khó hiểu.

Tần Vũ thì nhìn Giáo sư Trần, không tiếp lời.

Anh là xuyên việt tới đây, nhưng trong truyện Đạo Mộ ở kiếp trước, Tiểu ca đích xác được người ta phát hiện ở Vân Nam.

Chẳng lẽ Giáo sư Trần biết cái gì? "Cậu không phủ nhận, xem ra tôi đoán đúng rồi!" "Cậu không cần căng thẳng, tôi chỉ nhớ tới chuyện cũ mà một đồng nghiệp trước đây từng kể khi chia sẻ kinh nghiệm khảo cổ với tôi thôi!" "Ông ấy nói, ở Vân Nam có một dân tộc thiểu số, người ở đó đời đời dùng một loại thảo dược nấu trà uống!" "Trong số hậu duệ sẽ có người xuất hiện tình huống muỗi đốt không đau, côn trùng không dám lại gần!" "Thậm chí còn có người mà rắn nhìn thấy cũng sẽ chủ động thoái lui!" "Nếu cậu từ Vân Nam tới, chuyện này cũng không kỳ quái!" "Nhưng có thể khiến nữ thi quỳ xuống cho cậu, cái này tôi quả thực không giải thích nổi!" "Chẳng lẽ cậu không muốn giải thích một chút sao?" Giáo sư Trần nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên: "Không muốn!" "Được rồi!" Giáo sư Trần thấy vậy cũng không miễn cưỡng nữa.

Người trong phòng livestream cũng đều có chút thất vọng.

Giáo sư Trần đều đã đích thân mở miệng, nhưng Tần Vũ cứ nhất quyết không chịu nói nhiều.

Điều này cũng làm cho bọn họ rất bất lực.

Mọi người nghỉ ngơi tại doanh địa một lát, sắc trời đã dần dần tối xuống.

Địch Mãng và Bặc Toán vẫn chưa về.

Bụng của Tần Vũ lại bắt đầu kêu lên không cam lòng.

Trước đó đánh nhau và lấy máu đều tiêu hao thể lực cực lớn, nhưng anh tịnh không mang theo thức ăn, lúc này cũng ngại mở miệng xin.

Chương 18

May mắn là Lương Quỳnh nhìn ra được, từ trong ba lô mò ra nửa thanh sô-cô-la đưa tới. "Tổ chương trình có thả dù tiếp tế thức ăn nên tôi không mang nhiều, đây là phần tôi ăn còn dư lại!

Cậu nếu không chê thì cầm lấy ăn đi!" Tần Vũ cũng không khách khí, trực tiếp cầm lấy.

Thế nhưng, thao tác tiếp theo của anh lại khiến Lương Quỳnh và người trong phòng livestream đều chết sững.

Chỉ thấy anh lấy sô-cô-la ra, sau đó phân biệt một chút, lại bắt đầu ăn từ đầu bên kia.

Cuối cùng, chừa lại một đoạn nhỏ có dấu răng cắn dở của Lương Quỳnh, anh không ăn. "Anh!" Mặt Lương Quỳnh đều xanh mét.

Dù sao cô cũng là con gái, cho dù anh không thích thì cũng không cần ghét bỏ mình ra mặt như thế chứ.

Làm như cô bẩn lắm vậy. 【Vãi chưởng, Tiểu ca thao tác này, đúng chuẩn thẳng nam sắt thép a!】【Đâu chỉ là thẳng nam sắt thép, sắp đuổi kịp Người Sắt luôn rồi!】【Ha ha, thấy Tần Vũ tiểu ca ca không thích cô ta, chúng tôi yên tâm rồi.】【Tôi còn tưởng có thể ma sát ra tia lửa tình yêu cơ, kết quả Tần Vũ tiểu ca một bãi nước tiểu dập tắt ngấm luôn.】Địch Mãng và Bặc Toán rốt cuộc cũng chạy về.

Hai người mỗi người vác một cái ba lô lớn, xem ra bên trong có không ít vật tư. "Tề Cương còn chưa tỉnh à, chúng ta dựng lều trại trước đi!" Địch Mãng nói.

Tần Vũ thấy thế liền bảo: "Dựng một cái thôi, nửa đêm về sáng sẽ có mưa, chúng ta phải tranh thủ trước khi mưa tìm được lối vào cổ mộ!" Đường đi tiếp theo đều là đường núi, sau khi mưa xuống sẽ lầy lội không chịu nổi, vô cùng phiền toái.

Bặc Toán nghe vậy ngẩng đầu nhìn bầu trời, vạn dặm không mây, một chút dấu hiệu sắp mưa cũng không có! "Tần Vũ huynh đệ, cậu nhìn kiểu gì ra sắp mưa thế?

Tôi hiểu phong thủy mà còn tính không ra đây này!" Tần Vũ liếc hắn một cái, không tiếp lời, lấy thức ăn trong ba lô ra bắt đầu ăn. "Nghe Tần Vũ, dựng một cái lều thôi!

Mau chóng ăn cái gì đó rồi nghỉ ngơi!" Giáo sư Trần mở miệng nói.

Tuy rằng không biết làm sao Tần Vũ biết nửa đêm sẽ mưa, nhưng ông luôn cảm giác Tần Vũ sẽ không lừa gạt bọn họ.

Người trong phòng livestream cũng cảm thấy kỳ quái, có người còn chạy đi tra dự báo thời tiết địa phương. 【Không đúng nha, tôi vừa tra dự báo thời tiết gần miếu Qua Tử ở Sơn Đông, trời nắng to mà.】【Đúng đấy, tôi cũng tra rồi, Tần Vũ tiểu ca nói đùa à.】【Tiểu ca nói đùa?

Cậu đang nói đùa đấy phỏng?】【Tuy rằng không biết sự tự tin của Tiểu ca từ đâu ra, nhưng tôi rất muốn xem rốt cuộc là Tiểu ca chuẩn hay dự báo thời tiết chuẩn.】【Dự báo thời tiết?

Hình như chưa bao giờ chuẩn cả.】【Mấy năm gần đây cũng khá chuẩn mà.】【Ê ê, Tề Cương hình như tỉnh rồi.】"Đây là đâu a?" Tề Cương vẻ mặt ngơ ngác nhìn hoàn cảnh xung quanh, một lát sau cả người mới hồi thần. "Giáo sư!

Lương Quỳnh, vừa rồi tôi gặp ác mộng!

Tôi mơ thấy con nữ thi khôi kia cứ đi theo tôi, tôi muốn nhìn rõ mặt chính của nó, liền chạy ra phía trước xem!

Nhưng bất kể tôi chạy thế nào, nhìn thấy trước sau vẫn là cái lưng của nó!

Sau đó tôi mới ý thức được, nó căn bản không có mặt, cả hai bên đều là lưng!" "Được rồi!

Đã không sao rồi, cậu bình tĩnh một chút!" Giáo sư Trần tiến lên an ủi.

Tâm trạng Tề Cương lúc này mới ổn định lại, bất quá rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Người trong phòng livestream thấy thế nhao nhao trêu chọc Tề Cương lần này sợ là bị dọa không nhẹ.

Đang yên đang lành một nhà sinh vật học, sợ là sắp phế rồi.

Địch Mãng và Bặc Toán rất nhanh liền dựng xong lều trại.

Lều trại do tổ chương trình cung cấp chất lượng rất tốt, một cái lều lớn thế này, tối thiểu có thể chứa bốn người nghỉ ngơi.

Để lại một người gác đêm là vừa đẹp.

Rất nhanh sắc trời xung quanh liền tối sầm.

Nhìn thời gian trên livestream, đã là tám giờ tối.

Hai người Địch Mãng đơn giản nấu bữa cơm tối, Tề Cương ngửi thấy mùi thơm cũng tỉnh.

Có điều sắc mặt vẫn còn hơi trắng bệch, hiển nhiên cú bị nữ thi khôi nhập xác kia tiêu hao nguyên khí của gã rất lớn. "Được rồi, mọi người ăn đi, tôi nói qua quy hoạch hành động phía sau một chút!" Giáo sư Trần vừa ăn cơm vừa nói. "Chúng ta hiện tại đã đến gần cổ mộ, nhưng dải này cổ mộ rất nhiều, lớn lớn nhỏ nhỏ vô số kể!

Tổ chương trình dùng flycam thăm dò phát hiện một lối vào cổ mộ, có một tảng đá phong môn rất lớn!

Tôi nghi ngờ đó chính là nơi chúng ta cần đến!

Cách vị trí hiện tại của chúng ta khoảng hai giờ lộ trình!

Tần Vũ, cậu nói xem khi nào chúng ta xuất phát!" Mọi người nhìn về phía Tần Vũ.

Trong khu rừng này nếu trời mưa, mưa nhỏ còn đỡ, nếu là mưa như trút nước thì cơ bản không có cách nào tiến lên.

Đường lầy lội rất dễ xảy ra chuyện.

Chương 19

Tuy rằng tổ chương trình sẽ thả dù thức ăn cho họ, nhưng cứ hao tổn ở chỗ này mãi cũng không phải là cách.

Khán giả cũng không phải tới xem bọn họ đánh bài trong lều. "Bốn tiếng nữa xuất phát!" Tần Vũ nói. "Không phải chứ, sao bốn tiếng nữa đã phải xuất phát?

Vội đi đầu thai à!

Giáo sư, tôi đều ra nông nỗi này rồi, nghỉ ngơi một đêm mai xuất phát cũng không muộn mà!" Tề Cương vội nói.

Gã hiện tại toàn thân đều đau nhức, còn muốn ngủ một giấc thật ngon. "Không đợi được nữa, Tần Vũ nói nửa đêm về sáng có mưa!" Lương Quỳnh nói. "Nửa đêm có mưa?" Tề Cương nghe vậy trước tiên là sửng sốt, sau đó liền bật cười. "Tần tiểu ca, đối phó cương thi nghìn năm thì Tề Cương tôi phục cậu!

Nhưng về thời tiết thì cậu thật sự không được đâu!

Tề Cương tôi dù sao cũng là nhà sinh vật học, quanh năm ở bên ngoài nghiên cứu sinh vật, trời có sắp mưa hay không tôi liếc mắt một cái là nhìn ra ngay!

Tối hôm nay tuyệt đối là trời quang mây tạnh!

Cái thâm sâu các người có thể xem không hiểu, nhưng cái đơn giản thì chắc là được chứ!

Các người tự mình nhìn xem, mấy ổ kiến quanh chúng ta này, có con nào muốn dọn nhà không?

Lúc sắp mưa, kiến sẽ dọn nhà lên chỗ cao, đây chính là kiến thức trong sách giáo khoa tiểu học đấy!" Tề Cương cười nói, trên mặt tràn đầy đắc ý. "Tôi bảo sao lại chỉ dựng một cái lều, khẳng định cũng là vì câu nói của Tiểu ca chứ gì!

Tần Vũ cậu thấy thế nào?" Giáo sư Trần có chút khó xử, nhìn về phía Tần Vũ.

Ông là chuyên gia khảo cổ, không phải chuyên gia thời tiết. "Bốn tiếng nữa xuất phát!" Tần Vũ thản nhiên nói, dường như căn bản không nghe thấy lời Tề Cương.

Anh đứng dậy trực tiếp chui vào lều nghỉ ngơi. "Ê ê!

Tần tiểu ca cậu phải tin tôi chứ!" Tề Cương hét lên, nhưng căn bản vô dụng. "Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, bốn tiếng nữa xuất phát!" Giáo sư Trần cũng lười nói nhiều, bỏ lại một câu rồi cũng đi nghỉ.

Tề Cương rất khó chịu, thấy mọi người đều vào lều nghỉ ngơi, bèn một mình lấy một bộ lều trại, chuẩn bị tự mình dựng một cái để ngủ.

Gã vừa dựng lều, vừa tương tác với người trong phòng livestream. "Các bạn xem đi, bọn họ tuyệt đối sẽ hối hận!

Tề Cương tôi nghiên cứu sinh vật, đối với thời tiết cũng có hiểu biết nhất định!

Tối nay nếu mà mưa, tôi ăn cứt ngay tại chỗ!

Tần Vũ tiểu ca thì lợi hại đấy, còn cứu mạng tôi, nhưng không thể sỉ nhục nghề nghiệp của tôi a!

Không tin phán đoán của tôi, đây quả thực là nghi ngờ năng lực chuyên môn của nhà sinh vật học như tôi!

Tôi không thể chấp nhận được, tôi nhất định phải dựng cái lều ngủ một giấc ở đây, tôi thật sự không tin tối nay sẽ mưa!" Người trong phòng livestream nhao nhao bình luận. 【Chúng tôi ủng hộ anh, tuy rằng biểu hiện trước đó của anh rất tệ hại, nhưng xét về thời tiết, hình như anh đúng rồi.】【Đúng, chúng ta phải phân tích tình huống khách quan, dự báo thời tiết cũng nói tối nay thời tiết gần miếu Qua Tử trời trong.】【Nói thế nào thì anh cũng là nhà sinh vật học, về khoản thời tiết tôi vẫn rất tin tưởng anh.】【Nói thì nói vậy, nhưng Tần Vũ tiểu ca có vẻ rất tính trước kỹ càng (hung hữu thành trúc) a.】【Hơn nữa trước đó anh ấy nói sơn động có vấn đề, chẳng phải thật sự có vấn đề sao.】【Anh ấy nói không thể quay đầu nhìn nữ thi khôi, kết quả Tề Cương.....】 "Được rồi được rồi, đó là ngoài ý muốn, bất kể nói thế nào, tối nay khẳng định sẽ không mưa, bằng không tôi trực tiếp ăn cứt!

Thôi, tôi cũng đi nghỉ đây, hẹn gặp các bạn sáng mai!" Tề Cương nói xong cũng chui vào lều nghỉ ngơi.

Mọi người nghỉ ngơi, nhưng nhiệt độ trong phòng livestream lại không hề giảm, đều đang thảo luận tối nay rốt cuộc có mưa hay không.

Bởi vì video Tần Vũ khiến nữ thi khôi quỳ xuống trước đó lan truyền chóng mặt, rất nhiều chuyên gia cũng bắt đầu nghiên cứu về vấn đề máu của anh.

Nhưng chính chủ đang ở nơi hoang dã này, việc nghiên cứu tự nhiên cũng không có kết quả.

Mà khi một đám chuyên gia thời tiết nghe nói Tần Vũ phán tối nay sẽ mưa, đều không nhịn được nhao nhao đứng ra biểu thái. "Tôi là Giáo sư Trần của Viện Nghiên cứu Thời tiết Quốc gia, tôi có thể trịnh trọng tuyên bố, tối nay ở miếu Qua Tử, Sơn Đông tuyệt đối sẽ không mưa!" "Cái gì?

Nguyên nhân?

Không có nguyên nhân, chúng tôi dùng vệ tinh tiên tiến nhất để quan trắc, còn cần nguyên nhân sao?" "Về tuyên bố trước đó của Giáo sư Trần, tổ thời tiết hợp tác cùng 《Cổ Mộ Thám Hiểm》 của chúng tôi cũng có thể bảo đảm, tối nay tuyệt đối sẽ không mưa!" Nhìn thấy một số chuyên gia đều đứng ra biểu thái, người trong phòng livestream cũng không khỏi có chút thất vọng. 【Haizz!

Xem ra Tiểu ca lần này thật sự là tính sai rồi.】【Tuy rằng có chút thất vọng, nhưng năng lực của Tiểu ca cũng rất mạnh rồi, có khả năng chỉ là muốn đẩy nhanh tiến độ thôi.】【Đúng, nhân vô thập toàn mà!

Chúng ta cũng không thể yêu cầu Tiểu ca cái gì cũng biết.】【Tôi vẫn không thể lý giải, không hiểu thời tiết có thể không nói mà, vì sao cứ phải nói tối nay sẽ mưa, chẳng lẽ là để duy trì nhiệt độ?】【Tôi mặc kệ, tôi đã thức ba tiếng rưỡi rồi, tôi nhất định phải xem xem tối nay có mưa....】 "Đùng đoàng!" Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, cả phòng livestream chấn động, tỉnh táo lại vài phần. 【Vãi chưởng âm thanh gì thế?】【Hình... hình như là tiếng sấm!】【Tiếng sấm?

Thật sự sắp mưa rồi sao, sắc trời đều đổi rồi!】【Á đù, cái này cũng quá nhanh đi, một phút trước còn nhìn thấy sao mà.】【Ê ê!

Chương 20

Mau nhìn, Tần Vũ tiểu ca ra rồi!】【Tiểu ca, thật sự sắp mưa rồi, đỉnh của chóp!】【Tiểu ca chúng tôi trách oan anh rồi, quá ngầu, chúng tôi phục rồi!】"Chuyện gì vậy?

Vừa rồi là tiếng gì?" "Không biết a, hình như là sấm đánh thì phải!" "Chẳng lẽ sắp mưa thật?" "Ơ!

Tề Cương đâu rồi?

Không phải vẫn đang ngủ đấy chứ!" Giáo sư Trần và những người khác cũng đều bị âm thanh làm cho kinh tỉnh.

Lúc này xung quanh gió đã nổi lên, tuy vẫn chưa lớn, nhưng mây đen trên bầu trời đã bắt đầu dần dần hội tụ.

Hiển nhiên mưa có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. "Trận mưa này tới gấp, sợ là mưa to, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" Tần Vũ nhíu mày nói.

Mọi người nghe vậy lập tức đi thu dọn đồ đạc.

Lương Quỳnh chạy đi gọi Tề Cương dậy.

Khi Tề Cương từ trong lều chui ra nhìn thấy sắc trời bên ngoài, cả người đều ngây dại. "Điều này không thể nào, sao có thể mưa được chứ!

Hôm qua sắc trời rõ ràng là sẽ không mưa mà!" "Mau chóng thu dọn đồ đạc, mười phút sau xuất phát!" Lương Quỳnh lười giải thích, thúc giục.

Tề Cương mặt già đỏ bừng, đành phải chạy đi thu dọn đồ đạc.

Trong phòng livestream lúc này lại trở nên náo nhiệt.【Ha ha các bạn nhìn thấy sắc mặt Tề Cương chưa?

Thật đặc sắc.】【Ai thèm nhìn sắc mặt hắn, tôi hình như nhớ mấy tiếng trước, có người nói nếu mưa sẽ ăn cứt ngay tại chỗ thì phải.】【Tề Cương là ông phải không?

Khi nào thì bắt đầu thế?】【Ha ha bá đạo, đạo mộ có gì hay đâu, tôi vẫn thích xem livestream ăn cứt hơn.】【Lầu trên khẩu vị mặn thật đấy.】【Anh em ơi, tôi vừa sang phòng livestream của hai tay chuyên gia khí tượng kia xem, thế mà tắt live rồi.】【Tắt live?

Tôi thấy vụ này tám phần là sắp mất việc rồi!】【Quá ưu tú, cứ nhất thiết phải trồi lên bú fame cơ, cú này xong rồi, công việc sợ là cũng bay màu.】【Tôi chỉ có thể nói, Tần Vũ tiểu ca quá ngầu!】 Trong lúc nói chuyện, nhóm Tần Vũ đã thu dọn xong đồ đạc, bắt đầu lên đường.

Lúc này gió cũng dần lớn lên.

Tề Cương mặt già đỏ bừng, cúi đầu cắm cúi đi, một lời không nói, dường như sợ hãi chỉ cần mở miệng sẽ có người bắt hắn đi ăn cứt.

Giáo sư Trần thấy thời tiết biến chuyển gấp, vội hỏi Tần Vũ: "Tần Vũ tiểu hữu, chúng ta phải đi mất hai tiếng, liệu có kịp không?" "Không biết!" Tần Vũ đáp.

Câu trả lời này khiến Giáo sư Trần cũng một trận thất vọng, chỉ có thể thở dài.

Lộ trình hai tiếng đồng hồ, nếu đặt ở vùng đồng bằng thì có khả năng chỉ cần bốn mươi phút.

Nhưng ở trong khu rừng này, đường xá khó đi, lúc thời tiết tốt mất hai tiếng, lúc xấu sợ là còn lâu hơn.

Ông trời cũng coi như nể mặt, một tiếng sau, mọi người đã đến một chỗ sơn ao.

Mà lúc này sắc trời cũng trở nên cực xấu, gió lớn thổi vù vù, mây đen trên trời cũng tích tụ thành một tầng dày đặc.

Hiển nhiên trận mưa lớn này đã không còn xa. "Còn lại một tiếng lộ trình, mọi người cố lên!" Giáo sư Trần cổ vũ.

Người trong phòng livestream cũng nhao nhao cố lên trợ uy.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời lại truyền đến thanh âm của tổ chương trình.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là flycam đang phát loa. "Giáo sư Trần, tình huống có biến!

Trước đó có sét đánh trúng tảng đá phong môn ở lối vào cổ mộ!

Toàn bộ lối vào cổ mộ đã sụp đổ, các vị nhất định phải tìm lối vào khác!

Giáo sư Trần, tình huống có biến......"【Toang rồi!】【Cú này thì chơi bời gì nữa, lối vào cổ mộ đều bị lấp rồi.】【Mưa sắp xuống ngay bây giờ, chẳng phải là 'lương lương' (xong đời) rồi sao.】【Không thể nào, tôi đã chuẩn bị xong hạt dưa đậu phộng, chuẩn bị thức đêm rồi, các ông bảo tôi là toang rồi?】【Chắc là không đâu, Tần Vũ tiểu ca lợi hại như vậy, khẳng định sẽ có cách.】"Thầy ơi, hiện tại làm sao bây giờ?" Lương Quỳnh vội hỏi.

Giáo sư Trần nghĩ nghĩ rồi nói: "Không được thì tìm một chỗ dựng lều trước, đợi mưa to qua đi rồi tính tiếp!" "Không được đâu, Giáo sư, mưa lớn thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn phát lũ bùn đá, chúng ta dựng lều ở đây chẳng khác nào tìm chết!" Địch Mãng nói, hắn có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại phong phú, rất rõ ràng dựng lều ở loại địa phương này chính là tự sát. "Giáo sư, hay là chúng ta bỏ cuộc đi, tranh thủ lúc còn chưa mưa, tổ chương trình phái trực thăng tới, chúng ta sẽ được cứu!" Tề Cương nói, gã là thật sự sợ rồi, nơi rừng hoang núi thẳm này cuồng phong bạo vũ, quả thực giống như ngày tận thế vậy. "Câm miệng!" Giáo sư Trần trừng mắt liếc gã một cái, lạnh lùng nói. "Lúc đầu là cậu cầu xin tôi đòi đi theo, cứ với cái biểu hiện như thế này của cậu, thảo nào Tiểu Quỳnh không thích cậu!" "Tôi!" Tề Cương á khẩu không trả lời được.

Giáo sư Trần lười để ý tới gã, nhìn về phía Tần Vũ ở bên cạnh.

Tần Vũ thấy vậy mày nhíu chặt, vừa chuẩn bị mở miệng nói chuyện, thì Bặc Toán ở bên cạnh lại lên tiếng. "Giáo sư, đến lúc này rồi tôi cũng không nói nhảm nữa, tôi có thể thử tìm phương vị, chúng ta đào một cái đạo động đi vào!" "Đạo động?" Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, đặc biệt là Giáo sư Trần.

Đào đạo động thì có khác gì trộm mộ đâu, ông chính là chuyên gia khảo cổ a! "Giáo sư, đây là livestream toàn cầu, mọi người đều hiểu chúng ta là bị ép buộc!

Ngài còn gì phải do dự nữa!" Địch Mãng cũng vội nói, lúc này gió càng lúc càng lớn.

Cây to xung quanh bị gió quật đến trương nanh múa vuốt, giống như từng con ma quỷ vậy. "Haizz!" Giáo sư Trần bất lực thở dài, ông thật sự không muốn đi vào từ đạo động, nhưng Địch Mãng cũng nói không sai.

Chương 21

Hiện tại bọn họ đã không còn cách nào khác. "Thầy yên tâm đi, chúng ta cũng là vì cứu giúp văn vật, người trong nghề sẽ hiểu cho chúng ta thôi!" Lương Quỳnh ở bên cạnh an ủi.

Bặc Toán thấy Giáo sư Trần đã đồng ý, không nói hai lời lấy ra la bàn liền bắt đầu định vị.

Chỉ vẻn vẹn hai phút sau, đã xác định được phương hướng. "Phía Bắc, mười phút lộ trình!" Nói xong mọi người đã nhổ trại lên đường.

Thế nhưng, khiến người ta không ngờ tới chính là, ngay trong lúc gấp gáp đi đường này, bỗng nhiên trong phòng livestream lại xảy ra chuyện. 【Không được!

Các người không thể đi về hướng đó, sẽ chết người đấy!】 Có một cư dân mạng bỗng nhiên kích động trong phòng livestream. 【Người anh em ông điên rồi à?】【Đúng đấy, sao lại sẽ chết người chứ!】【Không đầu không đuôi, ông giải thích rõ ràng xem nào!】【Người anh em?】 Giáo sư Trần và những người khác cũng chú ý tới tình huống trong phòng livestream.

Bất quá lúc này bọn họ đều đang bận đi đường, căn bản không rảnh để ý tới.

Người kia thấy thế lại nhắn tiếp. 【Giáo sư Trần các người thật sự không thể đi, bên kia có Thụ Yêu (Yêu quái cây)!

Sẽ chết người đấy!】【Thụ Yêu?

Vãi chưởng, người anh em sao ông không nói Thụ Yêu là giống cái luôn đi!】【Nữ Thụ Yêu?

Huynh đệ, tôi tà ác rồi.】【Tôi không nói đùa với các người!

Tôi nghiêm túc đấy!】Người kia lại nói:【Nhà tôi ở ngay thôn gần miếu Qua Tử, cách đây không lâu có một nhóm người bảo tôi dẫn bọn họ đi lên ngọn núi này.

Tôi cậy mình thường xuyên lên núi đi săn, có kinh nghiệm, cộng thêm bọn họ trả nhiều tiền nên đã dẫn bọn họ đi.

Tối hôm đó cắm trại ngay ở bên kia, kết quả sáng sớm hôm sau người đều không thấy đâu nữa.

Tôi từng nghe nói chỗ này náo quỷ, liền mau chóng bỏ chạy, kết quả nửa đường nghe thấy có người gọi tôi!

Quay đầu nhìn lại, thế mà là một người phụ nữ trong đội ngũ kia đang vẫy tay với tôi!

Nhưng ở sau lưng cô ta, lại có một con Thụ Yêu đang trương nanh múa vuốt, trên cành cây treo đầy người chết, nhãn cầu đều nổ tung!

Nhóm người kia khẳng định cũng là trộm mộ, Giáo sư các người thật sự không thể đi đâu!

Thật sự sẽ chết người đấy!】Tin tức này vừa hiện lên, cả phòng livestream lập tức im lặng.

Ngay cả bước chân của Địch Mãng và những người khác cũng chậm lại vài phần.

Bầu không khí lúc này cũng ngột ngạt đến cực điểm.

Bỗng nhiên không biết là ai trong phòng livestream nhắn một câu:【Người anh em, ông dẫn đường cho trộm mộ, còn đem sự tình nói toạc ra, các chú cảnh sát phỏng chừng đã đang trên đường đi tìm ông rồi đấy!】【Đã là lúc nào rồi còn nói cái này!

Huynh đệ, phát huy chút nhiệt lượng thừa cuối cùng của ông đi, còn có tình huống gì mau chóng nói ra!】【Đúng đấy người anh em, chúng tôi đều sẽ nhớ kỹ ông, mau nói tình huống cụ thể đi.】【Không còn gì để nói nữa, chỉ có bấy nhiêu thôi, tôi cũng là người thành thật bổn phận!

Lần đó hại chết nhiều người như vậy, trong lòng tôi cũng bất an, thực sự là không muốn nhìn thấy nhóm Giáo sư Trần lại đi vào chỗ nguy hiểm.

Giáo sư Trần các người nhất định phải tin tôi a!

Cảnh sát đến rồi, Giáo sư các người nhất định phải tin tôi a!】【Giáo sư, đàn ông nhà tôi không lừa các người đâu, ông ấy đã bị cảnh sát giải đi rồi!

Hy vọng các người có thể nghe ông ấy một lần!】.....

Phòng livestream trầm mặc một hồi, một lát sau mới có người nói chuyện.【Người anh em!

Là một hán tử.】【Huynh đệ ngưu bức, chúng tôi đều sẽ nhớ kỹ ông.】【Đây mới là đàn ông đích thực!】"Giáo sư, hay là chúng ta......" Tề Cương lúc này mặt đều xanh mét, nhìn những cây to xung quanh đang lắc lư theo gió, đều cảm giác giống như Thụ Yêu. "Giáo sư, cái này cũng không phải chuyện đùa, nếu thật sự có Thụ Yêu, chúng ta đều không đủ cho nó xỉa răng đâu!" Địch Mãng cũng hoảng rồi.

Bặc Toán vốn dĩ còn muốn thể hiện kỹ thuật của mình một chút, nhưng lúc này cũng có chút do dự. "Một lũ phế vật, các cậu sợ thì quay về đi, lão phu tới là để bảo vệ văn vật!

Lương Quỳnh, có trộm mộ từng tới đây vài ngày trước, chúng ta phải tăng tốc!" "Vâng!" Lương Quỳnh vội đáp, đỡ Giáo sư Trần tiếp tục lên đường.

Trong mắt những người làm công tác khảo cổ, không có gì quan trọng hơn văn vật.

Người anh em kia không nói chuyện trộm mộ thì còn đỡ, vừa nói đến trộm mộ là Giáo sư Trần liền kích động.

Hận không thể ngay lúc này chạy vào cổ mộ, tiến hành khai quật mang tính cứu mạng đối với văn vật. "Tần Vũ tiểu ca anh...." Mọi người nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại không nói lời nào, đi thẳng theo sau. "Cái thời tiết quỷ quái này, trực thăng của tổ chương trình cũng không bay qua được, ở lại chỗ này chính là chờ chết!

Các người tự xem mà làm đi!" Bặc Toán nói, cắn răng một cái cũng đi theo.

Địch Mãng và Tề Cương nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể đi theo. "Tần Vũ tiểu ca, cậu nói xem lời gã kia nói có phải là thật không?

Chương 22

Có Thụ Yêu á!" Địch Mãng sợ nhất là loại thứ này, ở một bên hỏi.

Thế nhưng Tần Vũ căn bản không thèm để ý đến hắn. "Quản nó thật hay giả, đều đã qua đây rồi, còn có lựa chọn sao!" Tề Cương cắn răng nói.

Gã to gan hơn Địch Mãng một chút, dù sao cũng thường xuyên tiếp xúc khảo cổ.

Hơn nữa lúc này cũng có ý tứ 'đã vỡ cái bình thì cho vỡ luôn cái nắp' (phá quán tử phá suất). "Ái chà!" Bỗng nhiên, Bặc Toán ở bên cạnh trượt chân, thế mà ngã dập mặt (ngã chó ăn cứt).

Địch Mãng vội đi đỡ hắn, lập tức kinh hô: "Vãi, trong bao của ông đựng cái gì thế, sao mà nặng như vậy!" "Đừng động vào bao của ông đây, đây là cái gì!" Bặc Toán đẩy Địch Mãng ra, từ trên mặt đất nhặt lên thứ làm mình trượt ngã.

Mọi người nhìn một cái đều không khỏi sửng sốt, thế mà lại là một chiếc điện thoại cục gạch (máy cho người già). "Xem ra, người anh em kia không lừa chúng ta, thật sự có trộm mộ từng tới nơi này!" Địch Mãng lắp bắp nói. "Điện thoại này thời gian chờ rất dài, chắc là của nhóm trộm mộ kia, có điều đã hỏng rồi!" Bặc Toán nói.

Loại điện thoại này thời gian chờ tối thiểu có thể đạt tới hai tuần.

Nếu không phải bị hỏng, nói không chừng còn có thể mở máy. "Mọi người nhìn kìa!" Bỗng nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh kinh hô.

Mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy ở cách đó không xa thế mà có mấy đỉnh lều trại.

Bất quá đại bộ phận đã sụp đổ. "Quả nhiên có trộm mộ, đi xem có người hay không!" Giáo sư Trần kích động nói, nhìn thấy căn cứ của trộm mộ ông cũng đỏ cả mắt.

Dọc theo chiều dài lịch sử, không biết bao nhiêu đồ tốt đều bị hủy hoại trong tay trộm mộ.

Mọi người vội chạy tới.

Nhưng cả căn cứ làm gì có nửa bóng người.

Bọn họ phát hiện rất nhiều đồ đạc, có áo gió, mấy thùng dầu diesel, thậm chí còn có máy phát điện chạy dầu!

Thậm chí còn tìm được hai khẩu súng thổ chế, và hai khẩu súng hộp (Mauser C96)! "Xem ra đối phương chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng lúc đi ngay cả súng cũng không mang theo, tám phần là thật sự xảy ra chuyện rồi!" Bặc Toán nói.

Địch Mãng nghe đến đây vội cảnh giác nhìn xung quanh, dường như sợ bị Thụ Yêu quắp đi mất. "Mang súng theo, đây là hàng cấm, ra ngoài nộp lên cho quốc gia!" Giáo sư Trần nói.

Những thứ khác bọn họ cũng không mang đi được, dứt khoát không quản nữa.

Lúc này gió lớn xung quanh đã thổi đến mức người ta sắp không mở nổi mắt.

Mưa cũng bắt đầu tí tách rơi xuống.

Mọi người thấy thời gian cấp bách, đều nhìn về phía Bặc Toán.

Bặc Toán lấy la bàn ra định vị một chút, sau đó chạy sang một bên, từ trong ba lô lấy ra từng đoạn từng đoạn ống thép xoắn! "Vãi chưởng, tôi bảo sao ba lô của ông nặng như thế, ông ra cửa còn mang theo ống thép à!" Địch Mãng oán thầm.

Sắc mặt Giáo sư Trần cũng thay đổi, cái này rõ ràng là thiết bị trộm mộ (xẻng Lạc Dương cải tiến).

Bặc Toán giải thích: "Giáo sư, ngài đừng cảm thấy tôi tới để trộm mộ, tổ tiên nhà tôi chính là làm cái nghề này!

Tôi mang theo mấy thứ này là để phòng ngừa vạn nhất, nếu thật sự gặp phải Tống Tử trong cổ mộ, cũng có thể dùng thứ này đánh ngược đạo động đi ra!

Hiện tại động dùng cũng là bị ép bất đắc dĩ!" "Tốt nhất là như vậy!" Giáo sư Trần nói.

Mà lúc này cả phòng livestream cũng đều hứng thú hẳn lên.【Vãi, ống thép xoắn này còn có thể nối lại với nhau à.】【Đỉnh thật, đây chính là công cụ trộm mộ của người xưa sao, quả thực là thông minh a.】【Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy công cụ trộm mộ chính kinh rồi.】【Ngầu bá cháy, đây chính là truyền thừa a, sao tôi không có một ông tổ trộm mộ nhỉ!】【Cuộc sống giàu có ai nguyện ý đi trộm mộ, đó đều là người đáng thương thôi.】【Nhanh chút nhanh chút, cứ cảm giác chỗ này âm u, đừng có Thụ Yêu thật đấy nhé!】【Ê ê bắt đầu rồi!】Trong lúc nói chuyện, Bặc Toán đã nối xong ống thép, gọi Địch Mãng qua giúp đỡ.

Hai người rất nhanh liền đóng ống thép xuống dưới.

Khi đóng xuống đủ mười ba đoạn, âm thanh bắt đầu thay đổi.

Bặc Toán vội gọi Địch Mãng rút ống thép lên.

Tên này tuy rằng gan bé, nhưng khí lực đúng là không phải dạng vừa, vài phút đã rút được ống thép lên.

Thế nhưng khi mọi người nhìn thấy một nắm đất được mang lên kia, sắc mặt đều thay đổi.

Đó rõ ràng là một nắm đất mang theo máu tươi.

Giống như từng được ngâm trong máu tươi vậy.

Lúc này còn có từng giọt từng giọt máu từ bên trên nhỏ xuống. "Dưới này, là một cái Huyết Thi Mộ a!" Bặc Toán kinh hô.

Địch Mãng và Tề Cương tuy rằng không biết Huyết Thi Mộ là gì, nhưng nhìn thấy nắm đất đẫm máu này, sắc mặt cũng đều biến đổi. "Thầy ơi!" Lương Quỳnh cũng nhìn về phía Giáo sư Trần ở bên cạnh.

Chương 23

Sắc mặt Giáo sư Trần khó coi, nói: "Bất kể là cái gì, chúng ta đều phải đi xuống, bằng không trận mưa lớn này đổ xuống, văn vật bên trong cổ mộ đều sẽ bị hủy hoại hết!" "Giáo sư, tôi không muốn tạt gáo nước lạnh vào ngài, nhưng Huyết Thi Mộ này không phải chuyện đùa đâu!

Tôi nghe cụ cố nhà tôi nói, gặp phải Huyết Thi Mộ chuyện có thể lớn có thể nhỏ!

Xoay người bỏ đi thì không sao, nhưng nếu đi xuống, vậy thì không biết phải chết bao nhiêu người đâu!

Năm đó bọn họ gặp phải một cái Huyết Thi Mộ ở Lạc Dương, hơn hai mươi người cuối cùng chỉ có năm người sống sót đi ra!

Cuối cùng về đến nhà, chưa quá ba ngày, lại chết thêm hai người nữa!" Bặc Toán nói.

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Giáo sư Trần cũng có chút do dự.

Phòng livestream càng yên tĩnh một hồi lâu, mới có người mở miệng.【Giáo sư, hay là thôi đi, đất này đều có máu quá dọa người rồi.】【Đúng đấy giáo sư, chi bằng lần sau mang nhiều người tới hơn đi.】【Sợ quá đừng xuống nữa.】【Nhưng nếu không xuống, văn vật chẳng phải đều sẽ bị hủy sao.】【Văn vật quan trọng hay là mạng người quan trọng?】【Đối với người làm công tác khảo cổ, văn vật quan trọng hơn mạng sống.】"Nói hay lắm!" Giáo sư Trần bỗng nhiên kích động nói. "Sợ ma thì đã chẳng học khảo cổ, lão phu đã dấn thân vào cái nghề này thì không sợ ma quỷ!" "Yêu ma quỷ quái gì chứ, cuối cùng đều sẽ có lời giải thích khoa học.

Khảo cổ chính là đi giải mã những nỗi sợ hãi của nhân loại, nhưng lại là những hiện tượng khoa học có lý có cứ!" "Nếu các cậu sợ thì lát nữa tôi tự xuống!" "Bặc Toán, bắt đầu đi!" "Được!" Bặc Toán nghiến răng, lập tức tiếp tục hạ xẻng.

Một nhà khảo cổ học đã hơn nửa đời người mà còn nói ra được những lời khẳng khái hào hùng như vậy, khiến trong lòng Bặc Toán cũng vô cùng kích động.

Địch Mãng cũng chạy lại giúp đỡ.

Chỉ có Tề Cương đứng một bên, sợ đến mức toàn thân run rẩy. 【Uổng phí một đấng nam nhi cao to!】【Đúng đấy, Lương Quỳnh tiểu thư trừ khi bị mù, nếu không sao có thể để mắt tới hắn!】【Tề Cương, có Tiểu ca ở đây anh không cần phải sợ như vậy đâu!】【Chuẩn, giờ anh cũng không đi đâu được, chỉ có thể đi theo xuống dưới, sợ cũng vô dụng.】【Chỉ cần anh đi theo đừng có ngáng chân là chúng tôi tạ ơn trời đất rồi!】Người trong phòng livestream từ chỗ chửi bới kịch liệt cũng dần chuyển sang khuyên bảo.

Họ đều rõ, Tề Cương cứ giữ cái dạng này mà xuống dưới, chi bằng khích cho hắn liều mạng một phen, ít nhất đến lúc quan trọng còn có thể đỡ đạn được một chút. "Cùng lắm thì chết, ông đây mặt mũi cũng mất hết rồi, còn sợ cái mạng này sao!" Tề Cương cũng là kẻ liều lĩnh, nghiến răng một cái rồi cũng chạy lại giúp.

Khi con người ta rơi vào tuyệt vọng thì cũng chẳng còn gì để sợ hãi nữa.

Ba người rất nhanh lại đào thêm mấy xẻng, mỗi lần đưa đất lên đều lẫn theo máu tươi.

Bặc Toán vừa kiểm tra đất, vừa nối các lỗ thám sát trên mặt đất lại với nhau.

Rất nhanh, hắn thế mà lại vẽ ra được cấu trúc đại khái của mộ thất. 【Vãi, lợi hại vậy sao?

Còn chưa xuống mà cấu trúc cổ mộ đã hiện ra rồi?】【Đây là kỹ thuật của Thổ phu tử sao?

Ngầu đét.】【Bặc Toán mới chỉ là hậu nhân của Thổ phu tử mà đã lợi hại thế này, nếu để lão tổ nhà hắn tới, chẳng phải ngửi mùi cái là biết bên dưới có bảo bối gì sao?】【Đây chính là sức hút bí ẩn của văn hóa Việt Nam a.】"Nghe đồn những Thổ phu tử lợi hại thật sự có thể dựa vào mùi vị của đất để phán đoán bên dưới có cổ mộ hay không!" "Có điều cụ thể phán đoán thế nào thì tôi cũng không biết!" "Nhưng nghe nói, cấu trúc bọn họ vẽ ra cơ bản không khác gì cổ mộ bên dưới!" Lương Quỳnh nói.

Giáo sư Trần đứng bên cạnh nhìn cấu trúc Bặc Toán vẽ ra lại nhíu mày: "Không đúng, mộ thời Chiến Quốc bình thường đều không có địa cung!

Sao cái cậu vẽ này lại có địa cung!" "Không biết!

Nhưng tuyệt đối không sai!" Bặc Toán khẳng định. "Cứ đào ra xem thử trước đã!" Bặc Toán nói rồi gọi Địch Mãng và Tề Cương chuẩn bị động thủ.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại bỗng nhiên lên tiếng: "Vị trí lệch hai mét!

Ở chỗ này!" Tần Vũ chỉ vào một vị trí cách chỗ Bặc Toán định vị hai mét về một phía.

Bặc Toán ngẩn người, kỹ thuật định vị của hắn là học theo tổ tiên, sao có thể sai được!

Nhưng năng lực mà Tần Vũ thể hiện suốt dọc đường đi lại là thứ hắn tận mắt chứng kiến. "Nghe theo Tiểu ca!" Giáo sư Trần lên tiếng.

Bặc Toán thấy vậy tuy có chút khó chịu nhưng cũng không nói gì!

Dù sao cũng chỉ lệch hai mét, cùng lắm đào sai thì lát nữa đào lại là được!

Thời tiết không chờ đợi ai.

Địch Mãng và Tề Cương hai người hỏa lực toàn khai, chỉ mới mười lăm phút đã đào sâu không thấy đáy.

Mà lúc này trời đã bắt đầu mưa.

Bỗng nhiên bên dưới truyền đến giọng của Địch Mãng: "Đào tới đáy rồi, có đỉnh gạch!" "Đi!" Giáo sư Trần nghe vậy hô một tiếng, mọi người liền vội vàng nhảy xuống.

Cái hố sâu đào ra sáu người đứng cũng chỉ miễn cưỡng vừa đủ.

Mà lúc này ở một bên hố sâu, quả thực có một bức tường.

Địch Mãng đang sờ soạng bức tường, dường như muốn xem thử có thể đẩy ra được không. "Đừng chạm vào!" Tần Vũ bỗng nhiên lên tiếng.

Tiếng quát này thực sự làm Địch Mãng giật bắn mình, ngay cả Giáo sư Trần và những người bên cạnh cũng nhìn về phía anh.

Bặc Toán vỗ trán: "Ái chà!

Sao tôi lại quên mất việc này chứ, đúng là nghiệp dư với chuyên nghiệp khác hẳn nhau!" "Cụ cố tôi thường răn dạy, trong cổ mộ cơ quan trùng trùng, đỉnh gạch này tất nhiên cũng có cơ quan!

Sao tôi lại quên béng đi mất!" "Cơ quan?" Địch Mãng nghe vậy lập tức lùi lại hai bước.

Giáo sư Trần và Lương Quỳnh cũng nhìn về phía bức tường, hai người đều cau mày chặt chẽ.

Chương 24

Lương Quỳnh nói: "Những cổ mộ chúng ta phát hiện trước đây, phần lớn đều đã bị trộm mộ ghé thăm, cơ quan bên trong đa số đều đã bị kích hoạt hết rồi!" "Lần này chúng ta đi theo lộ trình của bọn trộm mộ, cơ quan này phải phá giải thế nào, chúng ta cũng không có cách!" "Bức tường này thì có cơ quan gì chứ, sao tôi không nhìn ra!" Tề Cương bĩu môi khinh thường. "Nếu anh mà nhìn ra được thì anh chẳng phải cũng thành Thổ phu tử rồi sao!" Bặc Toán cười nói.

Người trong phòng livestream cũng nhao nhao bàn tán. 【Tôi cũng không nhìn ra có cơ quan gì, đây chẳng phải là tường mộ bình thường sao!】【Đúng đấy, Tần Vũ tiểu ca có phải quá căng thẳng rồi không?】【Hay là mau chóng mở ra đi vào đi, mưa càng lúc càng to rồi!】【Phải đấy!

Mau vào đi, chúng tôi đều muốn xem trong cổ mộ có cái gì.】"Tần Vũ!" Thấy Tần Vũ không nói gì, Lương Quỳnh nhịn không được lên tiếng.

Tần Vũ không đáp lời mà ngồi xổm xuống trước đỉnh gạch, hai ngón tay dài kỳ lạ sờ lên đó. "Phía sau có lớp kẹp phòng trộm, không thể đẩy!

Cũng không thể đập, chỉ có thể lấy gạch ra ngoài!" "Lấy ra ngoài!

Cậu đùa cái gì thế?

Đỉnh gạch này bằng phẳng đến mức một khe hở cũng không có!

Chẳng lẽ dùng mồm hút ra à!" Tề Cương nói. "Tiểu ca, cậu thế này là làm khó người khác rồi, nếu cậu bảo đập ra thì Địch Mãng tôi một cước là xong chuyện!" "Cẩn thận từng li từng tí lấy ra ngoài, đây không phải là trêu người ta sao!" "Không!

Tiểu ca nói đúng!" Bặc Toán nói.

Đào được cái động này xong hắn liền hiểu, Tần Vũ không phải người thường.

Nếu theo định vị lúc trước của hắn thì tuyệt đối sẽ đào lệch.

Hắn đường đường là hậu nhân của Thổ phu tử, kết quả định vị còn không chuẩn bằng Tần Vũ.

Điều này đã nói lên tất cả. "Tiểu ca nói lấy ra ngoài thì chỉ có thể lấy ra ngoài!" "Anh đánh rắm à, anh lại đây lấy một cái cho tôi xem!" Tề Cương lạnh lùng nói.

Bặc Toán lần này cũng trầm mặc, mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ, hiển nhiên đều đang đợi anh nói gì đó.

Khán giả livestream thấy cảnh này cũng bàn tán sôi nổi. 【Tiểu ca lần này đúng là chém gió hơi quá rồi, lấy kiểu gì?】【Đúng thế!

Mồm ai có lực hút lớn như vậy mà hút được gạch ra chứ.】【Tiểu ca hình như có cách!】Trong lúc mọi người đang nói chuyện, chỉ thấy bàn tay Tần Vũ bỗng nhiên phát lực.

Hai ngón tay dài kỳ lạ ngạnh kháng kẹp lấy một viên gạch trong đó lôi ra ngoài! 【Vãi chưởng!】【Thao tác gì thế này, ngầu quá!】【Đây chính là Phát Khâu Thần Chỉ sao?

Quỳ rồi, quỳ rồi.】【Tôi cảm giác ngón tay này mà chọc lên người tôi, tôi chịu không quá một giây.】【Đồ gà, Tiểu ca mà chọc tôi, ba giây sau tôi sẽ bắt anh ấy quỳ xuống hô hấp nhân tạo cho tôi ngay.】【Tần Vũ tiểu ca ngầu bá cháy.】【Thảo nào khiến nhiều em gái phát cuồng như vậy, chỉ riêng ngón tay này, chậc!

Tuyệt phẩm!】【Mẹ kiếp, tôi mà là đàn bà tôi cũng phát cuồng!】【Cút cút, lại tổ lái rồi!】"Tần Vũ huynh đệ, rốt cuộc cậu có lai lịch gì vậy!" Bặc Toán hỏi dồn, trong mắt đầy vẻ chấn kinh.

Địch Mãng và Tề Cương ở bên cạnh càng không nhịn được nuốt nước bọt.

May mà Tần Vũ chung đội với bọn họ.

Nếu không chung đội, e rằng lúc này hai người đã sợ đến mức tè ra quần rồi.

Tần Vũ không nói gì, Bặc Toán cũng không hỏi thêm.

Mọi người phát hiện, phía sau tường gạch quả nhiên có một lớp tường kép màu đỏ sẫm.

Lương Quỳnh nhìn mà hít sâu một hơi, nói: "Đây là axit phèn!

Một khi chảy ra tưới lên người, ngay cả da cũng có thể tan chảy trong nháy mắt!" Giáo sư Trần giải thích: "Phương sĩ luyện đan thời xưa thích dùng loại này nhất!" "Trong cổ mộ cũng thường có loại cơ quan phòng trộm này!" "Lương Quỳnh!" "Dạ!" Lương Quỳnh hiểu ý, lập tức lấy từ trong ba lô ra một ống tiêm.

Rút kim tiêm đi, thông qua một cái ống dẫn ra một bên.

Địch Mãng vội vàng đào một cái giếng đứng sâu một mét bên dưới, Lương Quỳnh dẫn axit phèn chảy hết vào đó.

Tề Cương đứng bên cạnh nhìn mà hít khí lạnh.

Người xem livestream thấy cảnh này cũng vô cùng kinh hãi.

Câu hỏi liên tục hiện lên!

Lương Quỳnh nhân lúc chờ xả hết axit phèn liền trò chuyện với mọi người. 【Chị Lương Quỳnh ơi, trong cổ mộ có phải đều có loại cơ quan này không ạ!

Đáng sợ quá đi.】【Đúng đấy, may mà Tiểu ca chuyên nghiệp, nếu không nhẹ thì cũng hủy dung rồi!】【Hủy dung?

Axit phèn này sợ là lấy mạng luôn ấy chứ.】"Không sai!

Axit phèn này rất lợi hại, một khi bị tưới lên thì gần như không có đường sống, cho dù kịp thời đưa đến bệnh viện, da bị bỏng diện rộng cuối cùng cũng sẽ chết vì nhiễm trùng!" "Có điều mọi người cũng không cần lo lắng, cơ quan axit phèn này không phải cổ mộ nào cũng có!" "Hơn nữa lúc trước thầy cũng nói rồi, ngôi cổ mộ này rất kỳ lạ, rõ ràng là mộ thời Chiến Quốc, thế mà lại có địa cung và đỉnh gạch!" "Việc này có chút trái ngược lịch sử, cụ thể thế nào còn phải xuống xem mới biết được!"【Vâng vâng!

Tiểu thư Lương Quỳnh cẩn thận nhé.】【Tiểu thư cố lên!】【Tiểu thư Lương Quỳnh, chị thấy Tần Vũ tiểu ca nhà chúng em thế nào ạ!】【Đúng đúng đúng, trả lời câu hỏi này đi ạ.】Lương Quỳnh nhìn mà sững sờ, không nhịn được cười nói: "Anh ấy à, hơi bị đụt!"【Đụt thì có đụt một tí, nhưng chị cười cái gì!】【Đúng thế!

Chị cười cái gì.】【Tôi phảng phất nhìn thấy mùa xuân rồi.】【Tôi ngửi thấy một mùi chua loét, có khả năng là mùi của tình yêu.】【CPDD】【CPDD là gì?】【Tổ CP (ghép đôi) á!

Tần Vũ tiểu ca, Lương Quỳnh tiểu thư tuyệt phối nha!】"Được rồi được rồi, có thôi đi không, axit xả hết rồi, mau qua đây đi!" Tề Cương ở bên cạnh nhịn không được nói.

Hắn thích Lương Quỳnh, mọi người đều biết.

Chương 25

Tần Vũ ngồi một bên, suy nghĩ về vấn đề Huyết thi, rốt cuộc là người bị tưới axit phèn hay là xác chết thật.

Dù sao hình tượng Huyết thi quả thực quá giống người sống bị tưới axit!

Địch Mãng và Tề Cương cùng nhau động thủ, rất nhanh đã đào thông một cái đạo động vừa đủ một người chui lọt!

Nhìn thấy đạo động này, tim mọi người đều treo lên. "Cách nhau một bức tường, thế giới người sống và người chết sắp giao nhau rồi!" "Ai bây giờ muốn bỏ cuộc vẫn còn kịp!" "Lương Quỳnh, chúng ta xuống trước!" Giáo sư Trần nói.

Đồng thời Lương Quỳnh đã ném một cây gậy phát sáng vào trong, thấy không có vấn đề gì mới bật đèn pin đi xuống trước.

Sau đó đỡ Giáo sư Trần vào.

Tần Vũ theo sát phía sau.

Bặc Toán nhìn Địch Mãng và Tề Cương một cái rồi cũng đi theo vào.【Đi thôi, còn ngẩn ra đó làm gì!】【Phải đấy!

Chúng tôi không phải đến để xem hai người, đạo diễn đâu, bọn họ không vào thì cắt cảnh sang chỗ Tiểu ca đi!】【Đúng thế, quay Tần Vũ tiểu ca bọn họ, chúng tôi muốn xem tình hình trong cổ mộ.】"Làm sao đây?" Địch Mãng nhìn Tề Cương hỏi.

Tề Cương lúc này cũng thực sự nóng máu, nghiến răng nói: "Đều là hai vai gánh một cái đầu, ai sợ ai chứ!" "Muốn cướp Lương Quỳnh từ tay ông đây, cho dù là Tống tử thì ông đây cũng dám đấu một trận!" Nói rồi Tề Cương cũng đi theo xuống.【Vãi, lúc này thì đàn ông đấy, hy vọng lát nữa chân đừng có mềm nhũn.】【Ha ha, tôi nhớ lại lúc mới bắt đầu: Tần Vũ huynh đệ yên tâm đi, có việc gì tôi bảo vệ cậu!】【Đừng dìm hàng nữa, Địch Mãng mau xuống đi, chúng tôi muốn xem Tiểu ca.】【Đạo diễn!

Đạo diễn đâu!

Có biết quay không đấy!】【Đạo diễn này sợ là sắp thất nghiệp rồi.】Trong tiếng trêu chọc của mọi người, Địch Mãng cắn răng một cái rồi cũng đi vào theo.

Trong cổ mộ tối đen như mực, chỉ có ánh đèn pin của mọi người chiếu qua chiếu lại.

Mà Tần Vũ vừa xuống đến cổ mộ, một âm thanh liền vang lên trong đầu.【Đinh!

Khoảng cách cổ mộ được rút ngắn.】【Mức độ kích hoạt huyết mạch đạt 50%】【Chúc mừng túc chủ nhận được vũ khí nhân vật: Hắc Kim Cổ Đao.】【Kích hoạt huyết mạch đạt 70%, sẽ nhận được năng lực nhân vật: Hình xăm Kỳ Lân.】Tiếng hệ thống vang lên, Tần Vũ lập tức cảm thấy trong tay mình đã có thêm một món vũ khí nặng trịch.

Anh dùng tay vuốt nhẹ, thình lình chính là một thanh đao.

Ở kiếp trước, Hắc Kim Cổ Đao được chế tạo từ vẫn thiết, vừa xuất khỏi vỏ là Tống tử biến sắc.

Là chí bảo xứng danh!

Chỉ tiếc là bị Tiểu ca làm mất ở Xà Chiểu Quỷ Thành.

Lúc này Tần Vũ vuốt ve Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác bình thản.

Phảng phất như chỉ cần Hắc Kim Cổ Đao trong tay thì không có thứ gì có thể khiến anh cảm thấy sợ hãi! "Oanh!" Bỗng nhiên trong cổ mộ truyền đến một tiếng động, tiếp đó lại có một ngọn đuốc sáng lên. "Đây là đuốc xăng do tổ chương trình cung cấp, có thể cháy liên tục hai tiếng đồng hồ!" "Đèn pin rất dễ mất linh, thứ này dùng còn tốt hơn đèn pin!" Lương Quỳnh giới thiệu.

Mọi người thấy vậy nhao nhao tắt đèn pin, tiết kiệm được chút nào hay chút nấy.

Mà theo ánh sáng ngọn đuốc chiếu sáng cả ngôi mộ, mọi người lập tức nhìn rõ tình hình toàn bộ cổ mộ.

Bọn họ đi vào từ phía Bắc.

Dưới đất là những phiến đá nguyên khối khắc đầy chữ cổ.

Phiến đá tổng thể sắp xếp theo hình bát quái, càng ra ngoài càng lớn, ở giữa càng nhỏ.

Mà ở bốn phía có tám ngọn đèn trường minh, có điều đã tắt ngấm.

Ở giữa mộ thất đặt một chiếc đỉnh khổng lồ, trên bức tường phía trên đỉnh điêu khắc nhật nguyệt tinh tú.

Mà ở phía trước đối diện, cũng chính là phía Nam mộ thất, đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Phía sau quan tài có một lối đi, dường như hướng xuống dưới không biết thông tới đâu! 【Vãi, đây chính là cổ mộ sao?

Bài trí đúng là đủ tinh xảo.】【Thế này mà gọi là tinh xảo à?

Mộ thời Chiến Quốc chỉ có thể coi là sơ sài, cái này mà đặt vào thời Tần Thủy Hoàng thì tuyệt đối tinh xảo gấp trăm lần cái này, sợ là mặt đất cũng phải trải thảm đỏ.】【Cổ mộ thì vẫn là cổ mộ, tuy bày biện rất tinh xảo nhưng vừa bước vào tôi đã có cảm giác không thoải mái.】【Tôi cũng cảm giác hơi sợ sợ, Tần Vũ tiểu ca em có thể nắm tay anh được không?】【Tay Tiểu ca thì cô em không nắm được rồi, tay tôi thì có thể cho cô, bên dưới là địa chỉ của tôi, cầu gặp mặt.】【Cút!

Đừng nói chuyện, nghiêm túc xem đi.】"Giáo sư, Lương Quỳnh, chữ viết trên phiến đá này hai người có đọc hiểu không?" Bặc Toán ở bên cạnh hỏi. "Cụ cố tôi nói, vào mộ không thể vội, tốt nhất phải làm rõ thông tin của chủ mộ!" "Mới có thể xác định tình hình ngôi mộ này, cũng như việc có nên đi sâu vào hay không!" "Em thử xem!" Lương Quỳnh nói, đồng thời ngồi xổm xuống nghiên cứu chữ cổ trên phiến đá.

Trên cỗ quan tài đá khổng lồ bên cạnh cũng có chữ cổ.

Tuy nhiên ngay lúc đầu mọi người đều có tâm lý đề phòng, đều không muốn qua đó.

Nếu có thể nghiên cứu ra thông tin từ sàn nhà thì tự nhiên là tốt nhất! "Ái chà!

Tần Vũ tiểu ca, thứ này của cậu ở đâu ra vậy?" Bỗng nhiên Tề Cương ở bên cạnh kinh hô. "Chúng ta là đến khảo cổ, sao cậu lại lén lút lấy đồ trong cổ mộ!" Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn sang, quả nhiên thấy trong tay Tần Vũ thế mà lại có thêm một thanh binh khí cổ!

Chương 26

Thình lình chính là Hắc Kim Cổ Đao!

Tần Vũ nhìn Tề Cương, lạnh lùng nói: "Cái này không phải đồ ăn trộm!"【Tạo hình thanh đao này nhìn ngầu quá đi!】【Đúng thế, là đang có vỏ, không biết sau khi rút ra thì trông như thế nào.】【Chắc chắn cũng cực kỳ soái, có điều nói đi cũng phải nói lại, Tần Vũ tiểu ca lấy từ đâu ra vậy?】【Không biết nữa, vừa rồi trong cổ mộ tối om, chẳng ai nhìn rõ cả!】【Không lẽ là lấy trong cổ mộ thật à!】【Nói bậy, Tần Vũ tiểu ca không phải loại người như thế.】【Chưa chắc đâu nha, tôi nghe nói đồ cổ đều rất đáng tiền, binh khí cổ càng có giá trị.】【Tần Vũ tiểu ca nghe đồn là phú nhị đại, người có tiền thường lại là người thích tiền nhất!】Mọi người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Mà lúc này Giáo sư Trần và những người khác cũng đều nhìn Tần Vũ, trong mắt mang theo sự dò hỏi. "Tần Vũ tiểu ca, dọc đường đi tới đây cậu đã cứu chúng tôi không ít lần, nhưng cậu cũng không thể tùy tiện lấy đồ trong cổ mộ được!" "Chúng ta là tới khảo cổ!

Hơn nữa Giáo sư Trần đều đang ở đây!" Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, Tề Cương tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Giáo sư Trần nhìn Tần Vũ hỏi: "Tần Vũ huynh đệ, thanh đao này!

Rốt cuộc ở đâu ra vậy?" "Cậu nói không phải trong cổ mộ, trước đó đi suốt dọc đường chúng tôi đâu thấy cậu mang đao!" "Đúng vậy!

Tiểu ca, thanh đao này nhìn rất bất phàm, cậu nói thử xem nó từ đâu ra!" Địch Mãng cũng ở bên cạnh nói.

Tuy nhiên Tần Vũ nhìn mọi người lại không nói gì, dường như căn bản không định giải thích. "Sao thế?

Chột dạ rồi à?

Hay là cậu định dùng đao này giết người diệt khẩu?" "Tôi nói cho cậu biết, đây là livestream toàn cầu, cho dù cậu giết chúng tôi đem toàn bộ đồ trong cổ mộ đi, cậu cũng không trốn thoát đâu!" Tề Cương lạnh lùng nói.

Lương Quỳnh đứng bên cạnh thấy vậy vội nói: "Mọi người khoan hãy kết luận, tư cách con người Tần Vũ suốt dọc đường đi chúng ta đều rõ!" "Mọi người cảm thấy anh ấy giống người sẽ ăn trộm đồ sao?" "Biết người biết mặt không biết lòng, nếu hắn thực sự không ăn trộm, tại sao không dám giải thích!" Tề Cương dồn ép từng bước.

Lương Quỳnh thực sự không muốn tin Tần Vũ là kẻ trộm.

Nhưng Tần Vũ cũng chẳng có ý định giải thích, Lương Quỳnh thấy vậy nói: "Vậy thì kiểm tra camera giám sát, chúng ta đi suốt hành trình đều có tổ chương trình quay phim!

Hơn nữa còn đang tiến hành livestream toàn cầu!" "Chỉ cần xem lại giám sát lúc trước chắc chắn sẽ biết thanh đao này từ đâu mà ra!" Lúc này người xem livestream nghe thấy lời Lương Quỳnh đều bắt đầu thi nhau tua lại video trước đó.

Chỉ mới hai phút đã có người gửi video lên.【Thanh đao này đúng là không phải Tiểu ca trộm, mà là nó tự xuất hiện.】【Vãi chưởng, đúng là thật kìa.】【Đây là cái gì?

Đao lai (gọi đao đến) à?】【Tiểu ca, rốt cuộc anh làm thế nào vậy?

Chẳng lẽ anh là tu luyện giả?

Thanh đao này là pháp khí của anh?】Khán giả livestream đều ngơ ngác.

Mà khi nhóm Lương Quỳnh nhìn thấy video cũng đều sững sờ.

Chỉ thấy trong video, khoảnh khắc trước khi ở ngoài cổ mộ Tần Vũ còn chưa có đao.

Nhưng sau khi vào cổ mộ, trong tay anh liền bằng không xuất hiện thanh đao này.

Mà anh đứng yên tại chỗ suốt quá trình, không hề di chuyển.

Hiển nhiên không thể là ăn trộm!

Cảnh tượng này căn bản không thể giải thích, thanh đao này rốt cuộc từ đâu tới! "Chẳng lẽ cậu không muốn giải thích một chút sao?" Mọi người nhìn Tần Vũ, Tề Cương lên tiếng.

Tự dưng lòi ra một thanh đao, chuyện này cũng quá mức không tưởng rồi. "Không có gì để giải thích!" Tần Vũ lạnh lùng đáp, đồng thời ánh mắt đã bắt đầu quan sát xung quanh.

Anh không rảnh đi giải thích gì với đám người này.

Suốt dọc đường đi này, anh đều đang suy nghĩ một vấn đề.

Đó là cổ mộ ở thế giới song song rốt cuộc có bao nhiêu độ tương đồng với cổ mộ ở kiếp trước!

Những thứ trong hang xác chết bọn họ đều đã gặp.

Nhưng anh nhớ trong truyện ở kiếp trước có một đôi phu chèo thuyền, ở thế giới song song này lại không có.

Mà sau đó đi qua hang xác chết, vốn dĩ bọn họ phải đi từ cửa chính.

Kết quả sấm đánh sập cửa chính, bắt buộc mới phải đào đạo động đi vào.

Dường như quỹ đạo của bọn họ trong vô hình cũng đang đi theo kịch bản Đạo Mộ của kiếp trước.

Nhưng đây dù sao cũng là thế giới song song!

Không thể nào giống y hệt Trái Đất kiếp trước được.

Tần Vũ cảm thấy hơi hỗn loạn.

Anh chỉ có thể cố gắng nhớ lại trước một số nguy hiểm, tránh để nhóm Giáo sư Trần gặp nạn.

Còn về việc cổ mộ này có phải của Lỗ Thương Vương hay không, anh cũng không dám khẳng định.

Dù sao đây cũng là thế giới song song. "Tổ chương trình!

Người ta ăn trộm đồ rồi, các người không quản sao?

Chương trình này còn tiếp tục thế nào được!" Tề Cương thấy vậy hét vào ống kính livestream.

Chương 27

Ai ngờ rất nhanh tổ chương trình thực sự phát một thông báo trong phòng livestream!【Sau khi tổ chương trình xác định đi xác định lại, Tần Vũ không hề trộm cắp đồ vật trong cổ mộ!】【Thanh đao này tuy lai lịch thần bí, nhưng không phải đồ vật trong cổ mộ, cho nên không cấu thành hành vi trộm mộ!】【Chương trình tiếp tục!】"Mẹ kiếp!" Tề Cương tức điên, vốn còn định nhân cơ hội làm Tần Vũ bẽ mặt một trận ra trò.

Kết quả ai ngờ tổ chương trình lại không quản. "Được!

Cái này các người cũng không quản, vậy thì tôi cũng liều mạng!" Tề Cương tức không chịu được, trong lúc nói chuyện liền trực tiếp leo lên chiếc đỉnh bên cạnh.

Vừa leo vừa nói: "Hắn lấy đồ các người cũng không quản, vậy tôi cũng không khách sáo nữa!" "Tề Cương, anh làm cái gì đấy!" Giáo sư Trần thấy vậy vội hô lên.

Tuy nhiên đã muộn.

Tề Cương leo rất nhanh lên đỉnh lớn, nhưng khi hắn nhìn thấy thứ bên trong đỉnh, cả người sợ hãi đến mức ngã thẳng từ trên đó xuống đất.

Hắn kinh hô: "Bên trong!

Bên trong có một người chết!" "Người chết?" Nhóm Giáo sư Trần nghe vậy giật mình, đều vội vàng leo lên.

Quả nhiên nhìn thấy, bên trong chiếc đỉnh lớn thế mà lại có một cái xác khô không đầu.

Quần áo trên người đã mục nát hết, nhưng trên người có đeo một số trang sức bằng ngọc.

Giáo sư Trần thấy vậy lập tức vỡ lẽ, kích động nói: "Chiếc đỉnh lớn này là đỉnh dùng để tế tự a!" "Thầy ơi, chẳng lẽ đây là...!" Lương Quỳnh dường như nghĩ tới điều gì.

Giáo sư Trần gật đầu, nói: "Không sai!

Đây là chiếc đỉnh dùng người sống để tế tự!" "Đây có lẽ là một tù binh chiến tranh, sau khi bị cắt đầu thì thân thể dùng để tế tự!" "Trên người nô lệ không thể nào có những trang sức này được!" "Mấy thứ này đều là văn vật a!" "Dùng người sống tế tự, cái này cũng quá tàn nhẫn rồi!" Địch Mãng ở bên cạnh không nhịn được nói.

Bặc Toán nghe vậy lại cười: "Thế này có là gì, nghe cụ cố tôi kể, cổ mộ càng cổ xưa thì loại tế tự bên trong này càng nhiều!" "Thậm chí có người còn dùng toàn bộ người bên cạnh mình để bồi táng!" Cư dân mạng nghe đến đây đều không khỏi rùng mình, nhao nhao bàn tán: 【Xã hội phong kiến vạn ác a!

May mà chúng ta sống ở thời đại mới.】【Ai bảo không phải chứ, trước đây tôi còn xem có chương trình khảo cổ khai quật được cả đồng nam đồng nữ bồi táng, quả thực là táng tận lương tâm.】【Nhìn thế này tôi lại thực sự rất ủng hộ những người làm công tác khảo cổ, đi vạch trần bộ mặt xấu xí của đám đế vương cổ đại này!】【Nói hay lắm, đúng rồi!

Lương Quỳnh tiểu thư, vừa nãy chị xem chữ cổ trên gạch lát nền, có nhìn ra đây là mộ của ai không ạ!】【Đúng vậy!】"Không có, chữ cổ trên gạch lát nền rất tối nghĩa, tôi chụp ảnh lại chỉ có thể về từ từ nghiên cứu!" Lương Quỳnh bất lực nói.

Tuy cô là học trò của Giáo sư Trần, nhưng chữ cổ cũng không phải nhìn một cái là hiểu ngay.

Đặc biệt là chữ viết của người xưa, thông thường một chữ có thể đại biểu cho mấy tầng ý nghĩa.

Muốn nhìn một cái là có thể hiểu rõ viết cái gì, chuyện đó căn bản là không thực tế.

Tần Vũ đứng một bên, không quan tâm đến nhóm Giáo sư Trần, chỉ nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đá cách đó không xa.

Anh lờ mờ nhớ lại, trong truyện ở kiếp trước dường như có nói trong cỗ quan tài này táng chủ nhân ban đầu của ngôi cổ mộ này!

Hơn nữa hình như là một cái Huyết thi!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tần Vũ dường như nhận ra điều gì.

Vội quay đầu nhìn về phía nhóm Giáo sư Trần.

Chỉ thấy lúc này Giáo sư Trần thế mà đã lấy găng tay chuyên dụng ra, nhặt một món ngọc khí trên người cái xác khô lên nghiên cứu. "Đừng chạm vào đồ ở đây!" Sắc mặt Tần Vũ lập tức biến đổi.

Giọng nói cũng trở nên cực độ băng lãnh.

Tiếng quát này thực sự làm mọi người giật nảy mình. "Tôi nói này Tiểu ca, cậu muốn hù chết người ta à!" Địch Mãng vỗ ngực, hiển nhiên bị dọa không nhẹ.

Còn Bặc Toán ở một bên thì hỏi: "Tần Vũ tiểu ca, có phải cậu phát hiện ra gì không?" "Hắn thì có thể phát hiện cái gì?

Phát hiện được chẳng phải đều đút hết vào túi mình rồi sao, ai bảo tổ chương trình không quản chứ!" Tề Cương nói giọng âm dương quái khí. "Lại nói nữa, người ta Giáo sư Trần và Lương Quỳnh là tới khảo cổ, cậu cái này không cho chạm, cái kia không cho sờ!

Thế còn khảo cổ cái nỗi gì!

Trực tiếp nói là đến tham quan cho rồi!" "Anh bớt tranh cãi vài câu đi!" Lương Quỳnh lườm Tề Cương một cái, nhìn về phía Tần Vũ hỏi: "Tần Vũ, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?

Đồ trong cổ mộ sao lại không thể chạm vào?" "Tuy Tề Cương nói có chút khó nghe, nhưng chúng tôi đúng là tới khảo cổ!" "Nếu đồ trong cổ mộ..." "Tóm lại chính là không được chạm!

Chạm vào là xảy ra chuyện!" Tần Vũ trực tiếp cắt ngang lời Lương Quỳnh, ngữ khí không cho phép phản bác.

Lần này đến cả Giáo sư Trần cũng có chút do dự.

Biểu hiện suốt dọc đường đi của Tần Vũ ông đều nhìn ở trong mắt, lúc này nghe anh nói vậy cũng không khỏi có chút chột dạ.

Tề Cương thấy vậy rất là khinh thường nói: "Giáo sư, hắn không cho thầy chạm thì thầy không chạm à, thế thì đừng làm khảo cổ nữa!" "Chúng ta phủi mông trực tiếp dẹp đường hồi phủ đi!" "Ngoài ra tôi cũng đếch tin, một cái cổ mộ, tôi sờ đồ bên trong thì làm sao?" "Chẳng lẽ còn có người chết nhảy ra cắn tôi à!" Tề Cương nói rồi thế mà cũng đeo găng tay vào, lập tức lấy một món trang sức bằng ngọc trong chiếc đỉnh lớn ra.

Hắn giơ giơ lên cười nói: "Chỉ thế thôi?

Có chuyện gì nào?

Tiểu ca?" "Tôi lấy thêm một món nữa, cậu xem có chuyện gì không nhé!" Nói rồi Tề Cương định lấy tiếp.

Nhưng đúng lúc này, trong cả ngôi mộ bỗng nhiên vang lên một trận âm thanh "kẽo kẹt kẹt".

Âm thanh đó xuất hiện vô cùng đột ngột, gần như trong nháy mắt Tề Cương cả người cứng đờ.

Tiếng "kẽo kẹt kẹt" lại vang lên.

Chương 28

Mọi người nghe mà lông tóc dựng đứng.

Âm thanh đó nghe vào, rõ ràng là tiếng có người đang cào vào tường đá phát ra.

Nhưng lúc này bọn họ đều đang ở đây, căn bản không có ai đi cào tường chơi khăm cả! "Là quan tài đá!" Bặc Toán vội nói.

Mọi người quả nhiên phát hiện, nơi âm thanh truyền tới thình lình chính là cỗ quan tài đá kia.

Hơn nữa lúc này nắp của cỗ quan tài đá thế mà đang rung động nhè nhẹ.

Dường như có thứ gì đó muốn từ bên trong nhảy ra vậy. 【Vãi nồi!

Thành sự thì ít bại sự có thừa.】【Lôi cái tên Tề Cương này ra ngoài xử bắn đi, đúng là cái mồm quạ đen!】【Cái này thực sự là sắp vùng dậy (khởi thi) rồi sao?】【Đáng sợ quá, nhưng mà vẫn có chút mong chờ nho nhỏ.】【Mọi người nói xem bên trong sẽ là loại cương thi gì!】【Không biết, dù sao cũng sẽ không nhảy ra một em bé đáng yêu đâu!】【Mau mở quan tài ra đi, tôi đợi không kịp rồi.】 Trong phòng livestream loại người nào cũng có, kẻ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn cũng không phải số ít.

Nhưng nhóm Giáo sư Trần thì đều đã trở nên căng thẳng.

Bặc Toán càng là lấy ra cái móng lừa đen (Hắc lư đề tử) năm 1923 của hắn.

Chỉ cần thấy tình hình không ổn sẽ lập tức ra tay.

Địch Mãng thì lôi từ trong ba lô ra mấy khẩu súng săn tìm được ở doanh trại.

Lúc này tình hình nguy hiểm cũng không lo được nhiều như vậy, trực tiếp lên đạn mở chốt an toàn.

Mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đá kia.

Mà nắp quan tài đá cũng không ngừng rung lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đẩy ra từ bên trong.

Ngay trong giây phút căng thẳng này, bỗng nhiên Tần Vũ thế mà nghe thấy bên tai truyền đến một trận âm thanh nức nở.

Sau đó một giọng nói rõ ràng liền truyền tới. "Chết!

Quấy rầy ta an nghỉ đều phải chết!" "Chết!" "Ngươi là ai!" Tần Vũ thử hỏi.

Tuy nhiên căn bản không có ai trả lời anh. "Ngươi rốt cuộc là ai!" Tần Vũ lại thử hỏi, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Nhưng ngay lúc này, anh nghe thấy phía sau có tiếng lách cách của súng ống.

Đồng thời giọng của Lương Quỳnh cũng truyền tới. "Tần Vũ!

Anh làm cái gì thế!" Tần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện Địch Mãng thế mà đang chĩa súng vào mình, không khỏi ngẩn ra. "Tần Vũ tiểu ca, cậu giở trò quỷ gì vậy!

Vừa rồi cậu phát ra âm thanh gì thế!" "Tần Vũ!

Rốt cuộc anh bị làm sao?

Anh làm gì mà phát ra tiếng lộc cộc rợn tóc gáy như vậy!" Lương Quỳnh càng chất vấn.

Mà lúc này cả phòng livestream đã vỡ tổ!

Ngay lúc Tần Vũ mở miệng hỏi đối phương rốt cuộc là ai.

Phòng livestream, cũng như nhóm Lương Quỳnh nghe được rõ ràng là những tiếng "khục khục" trong cổ họng.

Âm thanh đó khiến người ta dựng tóc gáy, nghe vào vô cùng hãi hùng.【Tiểu ca có phải điên rồi không?】【Không biết nữa!

Âm thanh đó anh ấy phát ra kiểu gì vậy.】【Chịu, ông đây biết beatbox cũng không phát ra được loại âm thanh đó.】【Tần Vũ tiểu ca, anh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện nha!】Tần Vũ lúc này cũng phản ứng lại.

Trong lòng dần dần hiểu ra là chuyện gì.

Đây có khả năng là một loại năng lực của Tiểu ca, giao tiếp với người chết.

Anh nhớ trong Đạo Mộ kiếp trước, Tiểu ca từng ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung mặc cả với Huyết thi.

Thậm chí cuối cùng còn quỳ xuống.

Nhưng bắt anh quỳ xuống, chuyện đó tuyệt đối không thể nào!

Chỉ thấy lúc này chấn động của nắp quan tài càng lúc càng lớn.

Hiển nhiên thứ bên trong sắp sửa chui ra.

Tần Vũ biết thời gian không còn nhiều.

Nghiến răng một cái, lập tức xách Hắc Kim Cổ Đao lên.

Giây tiếp theo cứa qua lòng bàn tay mình, máu tươi nhuộm đỏ lưỡi đao.

Sau đó chỉ nghe "phanh" một tiếng vang dội.

Chương 29

Hắc Kim Cổ Đao bị anh cắm phập xuống trước mặt quan tài đá.

Mà theo việc Hắc Kim Cổ Đao cắm vào mặt đất, cỗ quan tài đá thế mà thực sự yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt Tần Vũ khó coi quay đầu nhìn mọi người nói: "Đừng chạm vào bất cứ thứ gì ở đây nữa!" "Mau chóng rời khỏi nơi này, đừng chạm vào quan tài!

Trước khi trời sáng chúng ta bắt buộc phải ra ngoài!" "Nếu không thứ bên trong ra ngoài, chúng ta đều phải chết!" Giọng Tần Vũ băng lãnh, không cho phép phản bác.

Nhìn nhóm Giáo sư Trần đều giật mình.

Có thể khiến Tần Vũ trịnh trọng như vậy, bọn họ cũng biết chắc chắn không phải thứ hiền lành gì.

Đặc biệt là vừa rồi nắp quan tài mắt thấy sắp mở ra.

Lúc này trong lòng mọi người không khỏi có chút sợ hãi.

Người xem livestream thấy cảnh này đều ngơ ngác. 【Vãi chưởng, Tần Vũ tiểu ca vừa rồi đang làm gì?】【Hình như là đang giao lưu với con Tống tử kia!】【Vãi nồi, đâu chỉ là giao lưu, cái này sợ là đang mặc cả với Tống tử ấy chứ!】【Tôi đến ngoại ngữ còn học không xong, Tần Vũ tiểu ca thế mà còn hiểu Thi ngữ (tiếng xác chết).】【Tôi quỳ rồi, Tiểu ca ngầu bá cháy!】【Tiểu ca này sắp thành thần tiên rồi, không gì không làm được a!】 Không chỉ mọi người trong livestream chấn kinh, ngay cả nhóm Giáo sư Trần lúc này cũng vẻ mặt đầy chấn kinh.

Bặc Toán hỏi: "Tần Vũ tiểu ca, hóa ra cậu vừa rồi đang mặc cả với gã kia à!" Tần Vũ thì trừng mắt nhìn hắn một cái nói: "Đừng hỏi!

Đi mau!" Nhóm người Giáo sư Trần lúc này đã nhảy từ trên đỉnh chiếc vạc lớn xuống.

Trong lòng ai nấy đều có chút do dự, không chắc chắn rốt cuộc có nên rời đi hay không.

Dù sao bọn họ đến đây để khảo cổ, nếu cứ thế rời đi, chẳng phải những văn vật kia đều sẽ bị bỏ lại đây sao. "Thầy, em thấy hay là nghe theo Tần Vũ đi!" Lương Quỳnh nói, "Ngôi cổ mộ này quá quỷ dị rồi, văn vật để lại đây cũng không sao!

Đợi chúng ta thám thính rõ ràng tình hình cả ngôi mộ, đến lúc đó tổ chương trình liên hợp với đội khảo cổ qua đây khai quật cũng được mà!" Cô luôn có cảm giác, lời của Tần Vũ nếu không nghe thì sẽ lãnh hậu quả vô cùng nghiêm trọng. "Giáo sư, chúng ta hay là nghe theo Tần Vũ tiểu ca đi, lỡ như thứ ở trong đó thực sự chui ra, chúng ta e là không đối phó nổi đâu!" Địch Mãng cũng vội nói.

Hắn là người sợ mấy thứ này nhất.

Tề Cương bên cạnh lại tỏ vẻ khinh thường: "Cậu ta tưởng cậu ta là ai chứ, nói không chừng đám cương thi trong này vốn dĩ chỉ là hù dọa người thôi!

Mọi người cứ trùng hợp bị cậu ta giả thần giả quỷ dọa cho chết khiếp!" "Mày nói thối lắm!" Bặc Toán mắng, "Mày còn tư cách nghi ngờ Tiểu ca à?

Trước đó nếu không phải nhờ Tiểu ca, mẹ kiếp mày đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi!" "Mày!" Tề Cương bị chặn họng đến mức không nói nên lời.

Tần Vũ nhìn mọi người không nói gì, nhưng trong ánh mắt mang theo ý giục giã. "Đi ra phía sau xem trước đã, ai cũng không được phép chạm vào đồ vật ở đây, những văn vật này tương lai đều phải nộp lên cho quốc gia!" Giáo sư Trần cuối cùng cũng lên tiếng.

Ngay lập tức, cả nhóm người men theo vách tường chầm chậm đi về phía lối đi sau quan tài đá.

Trong lòng Tề Cương rất khó chịu, vừa đi vừa nhìn chằm chằm vào quan tài đá.

Dường như muốn vạch trần trò bịp bợm giả thần giả quỷ của Tần Vũ.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn liền nhìn thấy, ở một bên quan tài đá, giữa nắp quan tài và thân quan tài, thế mà lại kẹp một bàn tay.

Bàn tay đó đã chuyển sang màu sáp.

Trên những ngón tay thon dài, hãi hùng hơn là còn mọc ra móng tay rất dài.

Cảnh tượng này làm Tề Cương suýt chút nữa thì tè ra quần, hai tay bịt chặt miệng không dám dừng lại chút nào, nhanh chóng lủi vào lối đi phía sau.

Tần Vũ đợi mọi người đi hết, lúc này mới xách Hắc Kim Cổ Đao lên, sau đó nhanh chóng đi theo.

Phía sau lối đi là một đường hầm dài.

Mọi người đến đây, tâm trạng cũng đều hơi dịu lại một chút.

Bầu không khí căng thẳng giữa những người trong phòng livestream cũng tốt hơn không ít.

Tuy mọi người đều không hiểu tại sao Tần Vũ có thể giao tiếp với cổ thi kia, nhưng biểu hiện dọc đường đi của Tần Vũ bày ra đó, e rằng ngoại trừ Tề Cương trong lòng khó chịu ra, thì chẳng có mấy ai là không tin tưởng! "Được rồi, chuyện đã qua thì cho qua đi, chúng ta vẫn phải làm tốt công tác nghiên cứu khảo cổ tiếp theo!" Giáo sư Trần mở miệng cổ vũ sĩ khí, "Trước đó trên livestream chẳng phải có người nói, cách đây không lâu nơi này có một nhóm đạo mộ tặc ghé thăm sao!

Chúng ta cũng phải cẩn thận, dù sao đám người này hiện tại đã ra ngoài hay chưa, chúng ta đều không biết!

Cho nên đều phải nâng cao tinh thần lên!" Mọi người đều vội vàng gật đầu.

Lúc này Tần Vũ đi ở vị trí đầu tiên, anh muốn đi chứng thực một chuyện.

Theo suy đoán của anh, nếu ngôi mộ Chiến Quốc ở thế giới song song này thực sự giống hệt trên Trái Đất, thì nơi này tất nhiên cũng sẽ có một đường hầm trộm mộ!

Nếu đúng là như vậy, thì tiếp theo chẳng phải anh cũng sẽ gặp Bàn gia ở đây sao?

Không thể nào!

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Tần Vũ lẩm bẩm trong lòng.

Nơi này là thế giới song song, mình là xuyên không tới đây.

Không thể nào ngay cả Bàn gia cũng xuyên không tới chứ.

Hơn nữa, Bàn gia là nhân vật trong tiểu thuyết mà!

Chương 30

Tần Vũ đã bị cái sự giống và không giống này làm cho có chút không phân biệt rõ ràng, rốt cuộc đây là thế giới trong sách ở Trái Đất, hay là ở thế giới song song nữa. "Hả?" Bỗng nhiên Tần Vũ sững lại, anh thế mà thực sự nhìn thấy, trên vách tường gần đường hầm này, xuất hiện một cái lỗ trộm mộ (đạo động)! "Sao vậy?" Thấy Tần Vũ dừng lại, mọi người đều sững sờ.

Sau đó đều nhìn thấy cái lỗ trộm mộ kia. "Đây là lỗ trộm mộ!" Bặc Toán nói.

Giáo sư Trần thấy vậy trong lòng lạnh toát, nói: "Ôi chao!

Vẫn là chậm một bước, cư nhiên thật sự bị đám trộm mộ này vào rồi!" "Thầy đừng vội, đám trộm mộ này tuy đã vào, nhưng doanh trại phía trên không có ai động vào cả!

Nếu bọn họ đắc thủ, khẳng định sẽ quay lại theo đường cũ, hiển nhiên hẳn là chưa đắc thủ!" Lương Quỳnh vội nói.

Giáo sư Trần nghe vậy mới thả lỏng vài phần.

Lúc này ống kính livestream cũng quay vào cái lỗ trộm mộ này.

Khán giả trong phòng livestream đa phần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đều không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc. 【Đây chính là lỗ trộm mộ á?

Sao nhìn không giống cái mà Bặc Toán đào nhỉ!】【Sao mà giống được, người ta là đào thẳng đứng, cái này là đào nghiêng vào trong vách tường mà.】【Lợi hại thật, cái lỗ này cư nhiên đào công chỉnh thế kia, đuổi kịp máy xúc đất luôn rồi!】【Đều nói đổ đấu (trộm mộ) là nghề thủ công, giờ tôi tin rồi.】【Không đúng nha, sao tôi cảm giác cái lỗ trộm mộ này hơi kỳ lạ nhỉ?】【Đúng đúng, tôi cũng thấy hơi lạ, nhưng lại không nói ra được là lạ ở đâu.】Bặc Toán thấy thế cũng nhìn chằm chằm vào cái lỗ trộm mộ một lúc.

Hắn cũng cảm giác cái lỗ này dường như có vấn đề.

Nhưng nhất thời lại không nhìn ra được rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu! "Cái lỗ trộm mộ này có vấn đề!" Tần Vũ bỗng nhiên nói.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía anh, Bặc Toán vội vàng nói: "Đúng đúng đúng!

Tôi cũng cảm thấy cái lỗ này có vấn đề, nhưng nghĩ mãi không thông là vấn đề ở đâu!" "Có vấn đề gì vậy?" Lương Quỳnh vội hỏi.

Hai người Địch Mãng cũng vẻ mặt khó hiểu.

Bọn họ đều không phải là kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, tự nhiên không có sự nhạy bén như Bặc Toán. "Cái lỗ trộm mộ này trông quả thực không giống với cái Bặc Toán đào trước đó!" Lương Quỳnh dường như cũng nhìn ra chút tình huống, nhưng cụ thể lại không nói nên lời.

Tần Vũ lạnh giọng nói: "Cái lỗ trộm mộ này, là được đào từ bên trong ra ngoài!" "Đúng đúng!

Chính là cái này!" Bặc Toán kích động nói, sự nghi hoặc trong lòng được người ta chỉ điểm ra, khiến hắn cảm thấy sảng khoái hẳn. "Đào từ bên trong ra ngoài?" Nhóm người Giáo sư Trần lại nghe mà nghi hoặc một hồi.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream cũng kích động hẳn lên.【Vãi chưởng, Tiểu ca đúng là ngầu, một câu trúng tim đen, tôi cứ thấy cái lỗ này có vấn đề mà.】【Tần Vũ tiểu ca nói vậy, hình như đúng là thế thật.】【Không đúng nha, đào từ trong ra ngoài, thế chẳng phải chứng minh trộm mộ muốn đi ra sao?】【Đúng rồi, tại sao không quay lại theo đường cũ nhỉ?】【Khẳng định là xảy ra chuyện rồi chứ sao.】【Vãi!

Mọi người đừng nói nữa, tôi toát mồ hôi lạnh rồi đây này, trong cổ mộ này có thứ gì đáng sợ lắm sao, có thể khiến trộm mộ muốn đào lỗ để thoát ra ngoài!】"Cổ mộ này chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không trộm mộ sẽ không nghĩ đến việc đào một cái lỗ ở đây để thoát ra!

Hơn nữa nhìn tình huống cái lỗ này, e là mới đào chưa được mấy ngày, chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi!" Giáo sư Trần nói.

Vừa nghĩ đến việc văn vật ở đây có thể bị phá hoại, ông liền có chút sốt ruột. "Chúng ta tiếp tục lên đường!

Đã có trộm mộ tới, cơ quan chắc hẳn cũng bị phá rồi!" Lương Quỳnh vội nói.

Mọi người gật đầu, lập tức tiếp tục đi gấp.

Chiều dài đường hầm có hạn.

Mười mấy phút sau, mọi người đã đến cuối đường hầm.

Nơi này là một gian mộ thất.

Đối diện chính diện mộ thất có một cánh cửa ngọc lớn.

Có điều lúc này cửa ngọc đã bị mở ra một khe hở.

Mọi người nhìn thấy, ở hai bên cửa ngọc có hai pho tượng đá, điêu khắc lại là hai con ác diện quỷ.

Trong đó một con đang nắm giữ một cái quỷ trảo, còn con kia nắm giữ lại là một cái ngọc tỷ.

Giáo sư Trần tiến lên kiểm tra một chút, nói: "Cơ quan của cửa ngọc này đã bị phá, trộm mộ khẳng định đã vào trong rồi!

Chúng ta cũng tranh thủ thời gian vào thôi!" Mọi người không dừng lại, trực tiếp đi qua cửa ngọc.

Mà vừa qua cửa ngọc, cây đuốc trên tay Lương Quỳnh liền trở nên có chút không đủ dùng.

Chủ yếu là vì không gian sau cửa ngọc này vô cùng lớn.

Lương Quỳnh gọi Địch Mãng qua, lại đốt thêm một cây đuốc.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người có thể nhìn đại khái rõ ràng, sau cửa ngọc này thế mà lại là một gian mộ thất khổng lồ.

Một bên mộ thất còn có một số đèn trường minh, nhưng phần lớn đều đã hư hỏng.

Lương Quỳnh bảo Địch Mãng cắm hai cây đuốc lên những đèn trường minh này, có thể chiếu sáng đại khái phần lớn địa phương trong cả gian mộ thất.

Chương 31

"Vãi chưởng!

Sao nhiều quan tài thế!" Mộ thất vừa sáng lên, Tề Cương bên cạnh liền kinh hô.

Cùng lúc đó mọi người liền nhìn thấy, bên trong cả gian mộ thất thế mà lại đặt bảy cỗ quan tài lớn nhỏ khác nhau!

Hơn nữa cách bài trí những quan tài này dường như ngầm hợp với một loại kỳ môn chi thuật nào đó.

Phía trên những quan tài này là mái vòm đỏ vẽ đầy bích họa.

Vì quá cao, ánh sáng đuốc không chiếu rõ nên cũng không cách nào xem xét.

Có điều trên vách tường xung quanh những quan tài này, lại có rất nhiều mảng tường gạch lớn.

Bên trên khắc chi chít cổ văn tự. "Lương Quỳnh, mấy cái này các em có đọc hiểu không?" Bặc Toán vội hỏi.

Đã đến tận đây mà còn chưa biết cổ mộ này là của ai khiến hắn trong lòng có chút bất an. "Để tôi xem thử!" Lương Quỳnh đi đến trước một bức tường xem xét.

Mà lúc này cư dân mạng trong phòng livestream cũng sôi nổi hẳn lên. 【Giáo sư, trong cổ mộ này có bảy cỗ quan tài, đây là mộ quần táng (chôn tập thể) sao?】【Đúng đó, thầy giải thích một chút đi ạ, có phải bảy cỗ quan tài này lần lượt là vợ con của chủ mộ không!】【Cút!

Mày nghe ở đâu có chuyện mang cả con cái theo bồi táng hả!】【Ách!

Hình như là có đấy, nhưng mà đế vương cổ đại có mang theo vợ bồi táng thật.】【Chẳng lẽ chủ mộ này có sáu bà vợ?】【Mẹ nó, cho tôi hai bà là tôi biết đủ rồi.】"Ha ha!

Các bạn đừng nói bừa, quan tài ở đây nhiều như vậy, quả thực có khả năng là mộ quần táng!

Nhưng cụ thể bên trong chôn ai thì còn chưa dễ nói!

Dù sao hiện tại ngay cả chủ mộ là ai còn chưa biết nữa mà!

Hơn nữa còn có một điểm khá khả nghi!

Chiếu theo đặc điểm mộ táng các triều đại của chúng ta!

Cho dù là mộ táng của hoàng đế cũng không thể nào đặt nhiều quan tài trong mộ thất như vậy!

Mộ hợp táng của người thường, cũng bình thường chỉ là vợ chồng hai người mà thôi!

Loại bảy cỗ quan tài này, tôi đúng là chưa từng thấy qua!

Bặc Toán, cậu hiểu sơ về phong thủy, chẳng lẽ trong phong thủy cái này có giảng cứu gì sao?" Giáo sư Trần nhìn về phía Bặc Toán hỏi.

Phong thủy tuy có người nói là mê tín phong kiến.

Nhưng trong khảo cổ, thông thường cũng có thể dùng đến.

Cho nên Giáo sư Trần đối với chuyện này tịnh không kiêng kỵ.

Bặc Toán nghĩ ngợi rồi nói: "Cái này khó nói, nhưng bình thường mà nói chủ mộ thất vẫn là chỉ có một cỗ quan tài thì tốt hơn!

Cho dù là rất nhiều mộ vợ chồng hợp táng, cũng đều là một cỗ quan tài!

Cụ cố tôi từng nói, trong mộ thất xuất hiện rất nhiều quan tài, chỉ có hai loại tình huống!

Hoặc đây không phải là chủ mộ thất!

Mà là mộ thất bồi táng.

Hoặc là, đây là cạm bẫy do chủ mộ thiết lập!" Giáo sư Trần nghe vậy gật đầu nói: "Có đạo lý, nhưng cụ thể như thế nào hiện tại chúng ta cũng không được biết!

Những quan tài này trông đều rất hoàn hảo, chúng ta hiện tại không có thiết bị chuyên nghiệp, hay là đừng mở ra!

Đợi sau này tổ chương trình và đội khảo cổ tới, mở ra cũng chưa muộn!" 【Giáo sư đúng là giáo sư, suy nghĩ thật chu toàn.】【Đúng thật, không có thiết bị chuyên nghiệp tốt nhất vẫn là đừng mở, có điều như vậy hơi tiếc, dù sao chúng ta không được xem trực tiếp cảnh mở quan tài.】【Ha ha!

Cũng đúng.】 Người xem trong phòng livestream đa phần vẫn rất hiểu chuyện.

Khảo cổ tự nhiên phải xuất phát từ góc độ khảo cổ. "Giáo sư, tuy em rất tán đồng suy nghĩ của thầy, nhưng biện pháp này của thầy hình như không thực hiện được rồi!" Bặc Toán bỗng nhiên nói bên cạnh. "Sao vậy?" Giáo sư vội hỏi.

Bặc Toán chỉ vào một cỗ quan tài trong đó nói: "Cỗ quan tài này bị người ta mở ra rồi, bên trong còn có một người nước ngoài!" "Người nước ngoài?" Giáo sư Trần nghe vậy sửng sốt, những người khác cũng vội chạy tới.

Chỉ thấy cỗ quan tài kia quả nhiên đã mở ra một khe hở.

Bên trong có một người nước ngoài nằm đó, nhưng đã chết rồi.

Nhìn dáng vẻ đã chết được vài ngày. "Mở ra, lôi hắn ra, văn vật bên trong cũng không biết thế nào rồi!" Giáo sư Trần kích động nói.

Bặc Toán và những người khác lập tức định chuẩn bị dụng cụ.

Tần Vũ thấy vậy vội nói: "Đừng động vào!

Trong quan tài kia có tống tử (cương thi)!" "Tống tử?" Mọi người nghe vậy đều giật mình, Bặc Toán vội lấy móng lừa đen ra.

Chương 32

Địch Mãng bên cạnh hỏi: "Tần Vũ tiểu ca cậu đừng có dọa chúng tôi, trong quan tài này phân minh là một người nước ngoài, đâu ra tống tử chứ!" "Đúng đó, người anh em Tần Vũ cậu nói rõ ràng xem nào!" Giáo sư Trần cũng vội nói.

Tần Vũ nhìn mọi người nói: "Chính chủ ở bên dưới hắn!" Mọi người nghe vậy sửng sốt, vội nhìn vào quan tài.

Quả nhiên phát hiện dưới người nước ngoài kia, còn có một cái xác chết, nhưng bị che khuất nên nhìn không rõ. "Có lông đen, khả năng là con Hắc Mao Tống Tử!" Bặc Toán vội nói. "Lần này phiền phức rồi, Tần Vũ tiểu ca cậu có thể ra tay đối phó nó không, văn vật bên trong khẳng định đã bị phá hoại rồi chúng ta phải mau chóng mở quan tài!" Giáo sư Trần cấp thiết nói.

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Bên trong căn bản không có văn vật!

Bảy cỗ quan tài này, đều là giả!

Đây là Thất Tinh Nghi Quan!" "Thất Tinh Nghi Quan?" Mọi người nghe vậy đều ngớ người.

Đám cư dân mạng trong phòng livestream cũng xem đến mơ hồ. 【Thất Tinh Nghi Quan là cái gì?】【Không biết nha!

Hơn nữa Tiểu ca nói trong quan tài có tống tử, sao tôi không nhìn thấy nhỉ?】【Đáng sợ quá, trong quan tài đó thật sự có tống tử à?】【Không biết!

Nhưng lời Tiểu ca nói khẳng định cũng không sai đâu!】【Không phải, cái Thất Tinh Nghi Quan này rốt cuộc là gì?】【Giáo sư giảng giải chút đi ạ.】"Cái này... thực ra tôi cũng chưa từng nghe qua!

Có điều ý nghĩa của nghi quan rất dễ hiểu, hẳn là chủ mộ dùng để mê hoặc trộm mộ!" Giáo sư Trần xấu hổ nói, tình huống này ông cũng là lần đầu tiên gặp phải. "Thất Tinh Nghi Quan!

Cách sắp xếp quan tài này hình như đúng là phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh!

Nhưng loại Thất Tinh Nghi Quan này sao lại xuất hiện ở đây!" Bặc Toán vẻ mặt khó hiểu. "Cậu có phải nghĩ ra được gì rồi không?" Giáo sư Trần vội hỏi. "Vâng!" Bặc Toán gật đầu, nhìn về phía Tần Vũ, thấy anh đứng một bên không có ý định mở miệng, lúc này mới nói, "Tôi nghe cụ cố kể lại, Thất Tinh Nghi Quan này đúng là có người dùng, nhưng bình thường đều là trộm mộ a!

Bọn họ bình sinh trộm mộ, biết sau khi chết sợ là sẽ gặp phải vận mệnh tương tự, thế nên mới thiết lập loại Thất Tinh Nghi Quan này!

Nghe nói, bảy cỗ quan tài chỉ có một cỗ là thật, chỉ cần mở sai, cơ quan tà vật bên trong sẽ trực tiếp lấy mạng người!

Nhưng Thất Tinh Nghi Quan này sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ chủ nhân ngôi cổ mộ này cũng là một tên trộm mộ?

Hơn nữa Tiểu ca nói, bảy cỗ quan tài này đều là giả, thế này lại là ý gì?

Vậy quan tài của chính chủ ở đâu?" Một tràng lời nói của Bặc Toán khiến mọi người nghe đều rất khó hiểu.

Người trong phòng livestream cũng đều ngơ ngác.

Đây không phải là mộ quý tộc Chiến Quốc sao, sao lại biến thành mộ của một tên trộm mộ rồi?

Ngay lúc này, Lương Quỳnh ở một bên bỗng nhiên đi tới, nói: "Tôi có khả năng đã biết rồi, chủ nhân ngôi cổ mộ này, tên gọi là Lỗ Thương Vương!" Lương Quỳnh trước đó vẫn luôn nghiên cứu cổ văn tự trên vách tường.

Lúc này đi tới nói chủ nhân ngôi mộ tên là Lỗ Thương Vương, lập tức sự chú ý của tất cả mọi người đều bị thu hút.

Bặc Toán cũng coi như cẩn thận, cộng thêm tổ tiên lại là kẻ trộm mộ.

Lúc này trong tay vẫn cầm móng lừa đen, đề phòng cỗ quan tài bị mở ra kia.

Nếu tống tử bên trong muốn lao ra, hắn cũng có thể có sự chuẩn bị. "Lỗ Thương Vương?

Lương Quỳnh nói thử xem!" Giáo sư Trần vội hỏi.

Địch Mãng và Tề Cương cũng vội sán lại gần, đều tỏ ra rất tò mò.

Lương Quỳnh chỉnh lý lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Cổ văn tự trên vách tường này, tôi cũng chỉ có thể đọc hiểu một ít!

Ý nghĩa đại khái là nói, cổ mộ này là mộ của một vương hầu nước Lỗ thời Chiến Quốc!

Vị Lỗ Vương này là một vương hầu của nước Lỗ, trời sinh nắm giữ một cái quỷ tỉ (ấn triện quỷ), có thể mượn âm binh!

Cho nên bách chiến bách thắng, được Lỗ Quốc Công phong làm Lỗ Thương Vương!

Có một ngày, ông ta đột nhiên cầu kiến Lỗ Quốc Công, nói mình quanh năm mượn âm binh từ địa phủ!

Hiện tại địa phủ có tiểu quỷ phản loạn, mình phải quay về báo ân, khẩn cầu Lỗ Quốc Công có thể phê chuẩn cho mình quay về!

Vị Lỗ Quốc Công này liền vui vẻ đồng ý, sau đó Lỗ Thương Vương liền tọa hóa ngay tại chỗ!

Lỗ Quốc Công tưởng rằng Lỗ Thương Vương còn có thể quay lại, thế là bèn cho xây dựng ngôi cổ mộ này, an trí nhục thân của ông ta!

Đợi ông ta quay lại tiếp tục hiệu mệnh cho mình!" Lương Quỳnh kể đại khái, nhưng mọi người lại nghe vô cùng hào hứng.

Đặc biệt là chuyện có thể mượn âm binh này, quả thực là thần hồ kỳ thần! "Xàm xí, có thể mượn âm binh, tôi còn có thể mượn thiên binh đây này!" Tề Cương khinh thường nói.

Địch Mãng lại nghe đến mức có chút sợ hãi.

Dù sao âm binh kia chính là quân đội của người chết a!

Chương 33

Đám cư dân mạng trong phòng livestream nghe xong cũng nhao nhao tò mò hỏi: 【Lương Quỳnh tỷ tỷ, chuyện này là thật hay giả thế, còn có người có thể mượn âm binh á?】【Khẳng định là giả rồi, sao có thể có người mượn được âm binh.】【Tôi cảm giác cũng là giả, người xưa đều thích nói quá lên.】【Tôi rất thắc mắc, cái ông Lỗ Thương Vương này mượn được âm binh, thì có quan hệ gì với Thất Tinh Nghi Quan trong cổ mộ này?】【Lương Quỳnh tỷ tỷ chị giải thích một chút đi mà.】"Cái này không khó hiểu!" Lương Quỳnh cười nói, "Đầu tiên, người xưa đúng là có ý nói quá lên!

Thứ hai, cái gọi là mượn âm binh, tôi cảm giác chỉ là một loại ẩn dụ!

Thử nghĩ xem Bặc Toán nói Thất Tinh Nghi Quan chỉ có người trộm mộ mới dùng!

Chúng ta giả thiết, Lỗ Thương Vương chính là một tên trộm mộ, nhưng ông ta có thể được phong vương, chứng tỏ thế lực rất lớn!

Mà thời xưa, chiến tranh liên miên, vì để gom đủ quân lương đúng là sẽ có tình huống quân phiệt đi trộm mộ!

Cũng chính là quan đạo (trộm mộ quan phương) mà chúng ta nói ở hang xác lúc trước!

Như vậy là có thể giải thích, tại sao trong hang xác có nhiều lỗ trộm mộ quan đạo như thế!

Thứ hai cũng có thể giải thích, tại sao nơi này lại có Thất Tinh Nghi Quan!" Nói đến đây, Lương Quỳnh ngừng một chút rồi tiếp tục: "Còn về việc mượn âm binh này, tôi cảm giác hẳn là Lỗ Thương Vương dẫn đội quật mộ đào mả, lúc thì mất tích lúc thì xuất hiện!

Thế là liền có cách nói về âm binh!"【Lợi hại nha, pha phân tích này đúng là không tìm ra bất kỳ vấn đề nào!】【Hình như đúng là thế thật!】【Không hổ là chuyên gia khảo cổ, tỷ tỷ phân tích pha này rất đúng chỗ.】【Phân tích thì rất lợi hại, vậy vấn đề đến rồi đây, quan tài của Lỗ Thương Vương ở đâu?】【Đúng rồi, cái ông Lỗ Thương Vương này làm ra một cái Thất Tinh Nghi Quan, quan tài của chính ổng chẳng lẽ không ở trong cổ mộ này?】"Cái này còn chưa rõ, muốn làm rõ, còn phải mở quan tài xem sao!" Lương Quỳnh nói.

Giáo sư Trần ở bên cạnh nghe xong liền nói: "Thất Tinh Nghi Quan cơ quan trùng trùng, nhưng dù sao cũng cách biệt với hiện đại không biết bao nhiêu năm!

Chỉ cần chúng ta đợi đội khảo cổ tới, dùng thiết bị hiện đại muốn làm rõ trong quan tài có cơ quan gì, vẫn là rất dễ dàng!

Theo tôi thấy, chúng ta hiện tại vẫn là đừng tùy tiện động vào mấy thứ này!

Tuy đã có một cỗ quan tài bị mở ra!

Nhưng vì suy xét đến an toàn của sáu cỗ quan tài còn lại, vẫn là không động vào thì hơn!" Giáo sư Trần lúc này cũng đã nghĩ thông suốt.

Mọi người không động vào quan tài tự nhiên là tốt nhất.

Dù sao một khi mở ra, bên trong sẽ có biến cố gì, ai cũng không nói chắc được!

Bặc Toán cứ nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài bị mở ra kia.

Tần Vũ thì đứng một bên, nhìn chằm chằm vào một góc ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

Giáo sư Trần và nhóm người rất nhanh lại tìm thấy hai cái nhĩ thất (phòng chứa đồ tùy táng hai bên) ở hai bên cổ mộ.

Tề Cương kích động nói: "Giáo sư, nhĩ thất bên này có cái lỗ trộm mộ!" "Thầy ơi nhĩ thất bên này còn có một số đồ tùy táng!" Giọng nói của Lương Quỳnh từ phía bên kia truyền tới.

Bặc Toán nhìn chằm chằm quan tài hồi lâu, thứ bên trong cũng không có ý định chui ra, bèn hỏi Tần Vũ: "Tần Vũ tiểu ca cậu đang nhìn cái gì thế?" Tần Vũ không nói gì.

Bặc Toán thấy vậy cũng lười tự làm mất mặt, xoay người đi tìm Giáo sư Trần.

Tần Vũ đứng một mình ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào góc kia.

Anh nhớ rất rõ, Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở kiếp trước, là nơi Tiểu Tam Gia (Ngô Tà) và Bàn Tử lần đầu tiên gặp gỡ.

Vị trí Bàn Tử xuất hiện chính là chỗ này.

Cho nên, anh chính là đang đợi, đợi xem người tên Bàn Tử này có xuất hiện hay không!

Lỗ Vương Cung ở thế giới song song này, rốt cuộc có người tên Bàn Tử hay không!

Ống kính livestream là do Địch Mãng cầm theo.

Thời gian dài không nhìn thấy Tần Vũ, người trong phòng livestream đều có chút không vui.

Tuy Tần Vũ không thích nói chuyện, nhưng dường như chỉ cần đứng ở đó, thì đã là điểm thu hút tự nhiên rồi.

Dưới sự thúc giục của khán giả, Địch Mãng đành phải cầm thiết bị livestream, chạy ra tìm Tần Vũ. "Tần Vũ tiểu ca, cậu nhìn gì thế?

Mau vào nhĩ thất đi, giáo sư bọn họ có phát hiện mới rồi!" Tần Vũ không nói gì. "Tiểu ca?

Cậu nhìn cũng không cần nhập thần như thế chứ!" Địch Mãng cảm thấy rất kỳ quái, thế là quay đầu cũng thuận theo ánh mắt của Tần Vũ nhìn sang.

Chỉ thấy hướng Tần Vũ nhìn, vừa khéo là một góc chết mà hai cây đuốc không chiếu tới được.

Nơi đó loáng thoáng có thể nhìn thấy là một góc tường.

Nhưng chẳng có gì cả.

Ngay khi Địch Mãng định kéo Tần Vũ vào nhĩ thất.

Bỗng nhiên, Địch Mãng thế mà lại nhìn thấy, trong bóng tối phía trước, có thứ gì đó động đậy một cái!

Phòng livestream cũng bùng nổ. 【Vãi chưởng, đó là cái gì!】【Trong góc đó có đồ vật.】【Mẹ kiếp dọa chết tôi rồi, đó rốt cuộc là thứ gì?】【Hình như là một thứ gì đó lông lá, đáng sợ quá!】"Tần...

Tần tiểu ca, đằng...

đằng góc tường có cái gì đó!" Giọng nói của Địch Mãng run rẩy cả lên.

Tim Tần Vũ cũng treo lên.

Chẳng lẽ thật sự là Bàn gia?

Trong lòng vừa nghĩ tới, bỗng nhiên một bóng đen thế mà lại từ trong bóng tối chạy vọt ra.

Chương 34

Khoảnh khắc này, Địch Mãng không nhịn được nữa, trực tiếp lớn tiếng hét lên: "Có ma a!" Chỉ thấy thứ chạy ra từ trong bóng tối kia, đen thùi lùi, có chút giống một con người, nhưng trên đầu toàn bộ đều là tóc!

Căn bản nhìn không rõ dung mạo.

Tần Vũ còn chưa mở miệng, thứ đen sì kia thế mà bỗng nhiên phát ra một tiếng nói: "Đừng giết tôi!" Nói xong xoay người chạy luôn.

Nhóm người Giáo sư Trần nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra.

Nhưng chỉ nhìn thấy bóng đen kia lóe lên, đã chui vào đường hầm lúc bọn họ đi tới. "Không hay rồi!" Tần Vũ thấy vậy sắc mặt lập tức biến đổi, lao vút một cái đuổi theo, đồng thời hét lớn: "Nếu để hắn thả thứ trong quan tài kia ra là xong đời!

Các người ở lại đây đừng chạy lung tung!

Cẩn thận bị tách ra!

Nhớ kỹ!" Giọng nói vừa dứt, Tần Vũ cũng đã lao vào trong đường hầm lúc đến.

Giáo sư Trần thấy vậy có chút lo lắng, vội nói: "Lương Quỳnh em đi theo xem sao!

Mở livestream lên!" "Vâng!" Lương Quỳnh đáp một tiếng, lập tức mở phòng livestream cũng chạy theo.

Lương Quỳnh vừa đuổi theo, vừa mở phòng livestream của mình.

Các tuyển thủ tham gia đều có thể mở phòng livestream riêng.

Nhưng bình thường sẽ không làm như vậy.

Dù sao xét đến vấn đề phân tán lượng người xem, mọi người ở chung một phòng livestream, nhân khí cũng có thể cao hơn.

Sở dĩ thiết lập mỗi người đều có thể mở riêng, là để đề phòng gặp phải cục diện bắt buộc phải tách ra như thế này. 【Á á!

Phòng livestream mở rồi.】【Lương Quỳnh tỷ tỷ chú ý an toàn.】【Tần Vũ tiểu ca chạy cũng nhanh quá, trực tiếp tự mình mở một cái livestream có phải tốt hơn không.】【Đúng đó, còn để Lương Quỳnh tỷ tỷ đi theo, nguy hiểm biết bao.】【Nếu Tần Vũ tiểu ca mở livestream, bên phía giáo sư e là chẳng còn ai xem nữa đâu.】【Ha ha nói thật lòng quá, nhưng nói thật Tần Vũ tiểu ca quả thực rất ưu tú.】 Người trong phòng livestream trêu chọc vài câu rồi dừng lại.

Lúc này Lương Quỳnh đã đuổi theo Tần Vũ đến lối đi trước đó.

Nhìn về phía trước, thậm chí đều có thể lờ mờ nhìn thấy cỗ quan tài đá khổng lồ kia.

Tần Vũ lúc này đã dừng lại, đứng ngay phía trước.

Nhờ ánh sáng đèn pin, Lương Quỳnh có thể nhìn thấy, bàn tay Tần Vũ đã nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Mà ở phía trước anh, một tiếng thảm thiết gần như đồng thời truyền tới.

Lương Quỳnh vội nép sát vào vách tường bên cạnh.

Thiết bị livestream lúc này mới tránh khỏi Tần Vũ nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Chỉ là vừa nhìn thấy cảnh này, Lương Quỳnh chỉ cảm thấy da đầu mình nổ tung.

Cả phòng livestream cũng trong nháy mắt yên tĩnh lại. "Đó là quái vật gì vậy!" Lúc này nhóm người Giáo sư Trần đang ở chỗ Thất Tinh

Nghi Quan cũng thông qua livestream của Lương Quỳnh nhìn thấy chân thực.

Chỉ thấy ở trước mặt Tần Vũ, cái kẻ có mái tóc bờm xờm kia hãi hùng thay lại là một con người.

Có điều người này trông điên điên khùng khùng, hơn nữa quần áo toàn thân đều không còn.

Không biết là lai lịch thế nào, tại sao lại ở đây.

Mà lúc này người này đang bị một bàn tay khổng lồ nắm chặt lấy, chỉ cần một tay đã giơ lên quá đỉnh đầu.

Mọi người nhìn thấy, kẻ đang giơ thanh niên điên khùng kia lên, hãi hùng thay lại là một con tống tử (cương thi).

Toàn thân nó da dẻ hiện lên màu đỏ tím.

Mặt rất to, cứ như là cái chậu rửa mặt vậy.

Hai con ngươi vô cùng trống rỗng.

Nó một tay nắm lấy thanh niên điên khùng kia, vị trí mắt cá chân bị nắm của thanh niên kia, một vết ban đỏ có thể thấy rõ ràng đang nhanh chóng lan rộng. "Đây chính là Huyết Thi sao?" Bặc Toán nhìn mà hít một ngụm khí lạnh, "Trước kia nghe cụ cố tôi không chỉ một lần nhắc tới thứ này, không ngờ cư nhiên trông như thế này!" "Chúng ta đi giúp đỡ!" Giáo sư Trần vội nói.

Là đội trưởng của cả đội thám hiểm, ông lúc này cũng không nguyện trốn ở đây. "Giáo sư, chúng ta đừng đi thêm phiền nữa!

Cứ nhìn thể hình con Huyết Thi đó, chúng ta qua đó đều không đủ nhét kẽ răng đâu!" Tề Cương vội nói. "Đúng đó giáo sư, chúng ta vẫn là nghe theo Tiểu ca, ở lại đây đừng đi đâu cả!" Địch Mãng cũng vội nói. "Đồ phế vật!" Giáo sư Trần lúc này là thực sự nổi giận.

Tề Cương thì thôi đi, dù sao cũng chỉ là nhà sinh vật học, cũng chưa từng trải qua chuyện này.

Nhưng Địch Mãng người này to cao lực lưỡng, kết quả gan dạ còn không bằng Lương Quỳnh, thực sự là khiến ông tức không chịu được.

Lại nói phòng livestream lúc này, đại bộ phận mọi người đều đã chạy sang chỗ Lương Quỳnh.

Khi bọn họ nhìn thấy con Huyết Thi này, cũng đều không kìm được toát mồ hôi lạnh.

Chương 35

【Tôi đi, con Huyết Thi này cũng xấu quá đi.】【Nói thừa, Huyết Thi mà trông đẹp, thì thành mỹ nhân thi rồi còn gì.】【Tần Vũ tiểu ca, mau chạy đi, con Huyết Thi này hình như rất lợi hại.】【Không đúng nhỉ, Huyết Thi Huyết Thi, trên người con tống tử này cũng đâu có máu đâu!】【Đều mẹ nó lúc nào rồi, ông còn xoắn xuýt cái này.】【Tần Vũ tiểu ca chém nó đi.】Mọi người trong livestream mồm năm miệng mười.

Lương Quỳnh lúc này đứng ở phía sau không nhịn được nuốt nước bọt hỏi: "Làm sao bây giờ!" "Trốn đi!" Tần Vũ nói.

Gần như ngay cùng lúc, cái tay còn lại của Huyết Thi liền định vớ lấy cái chân còn lại của thanh niên điên khùng.

Cái tư thế này quả thực là muốn xé xác sống thanh niên điên khùng kia ra mà!

Tần Vũ thấy thế khí thế toàn thân lẫm liệt, khoảnh khắc tiếp theo Hắc Kim Cổ Đao sau lưng vang lên một tiếng "keng" đã rời khỏi vỏ.

Nhờ ánh sáng đèn pin, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng đen trong nháy mắt vung ra, cắm phập vào ngực Huyết Thi.

Con Huyết Thi kia bị Hắc Kim Cổ Đao va chạm khiến cả cơ thể lùi lại mấy bước nhưng nhất quyết không ngã xuống đất. "Đừng giết tôi!

Đừng giết tôi!" Thanh niên điên khùng rơi xuống đất, quỷ khóc sói gào xoay người liền chạy về phía Lương Quỳnh.

Tần Vũ không dám chậm trễ, lao một cái trực tiếp xông đến trước mặt Huyết Thi, tung một cước đạp thẳng vào cán Hắc Kim Cổ Đao.

Cứ thế đạp Hắc Kim Cổ Đao lún sâu vào thêm vài phần.

Tuy nhiên, con Huyết Thi kia cũng không phải dạng vừa, bàn tay mạnh mẽ túm lấy cán dao, thế mà trong nháy mắt hất văng Hắc Kim Cổ Đao ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng "phanh" cắm phập xuống đất thật mạnh.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Kiếp trước xem Đạo Mộ biết Huyết Thi này lợi hại.

Nhưng không ngờ mình vừa thử một cái, đâu chỉ là lợi hại, quả thực là biến thái.

Thế này mà còn chưa thể làm nó bị thương. "Mau chạy!" Tần Vũ cũng không muốn ham chiến, hét lên với Lương Quỳnh, đồng thời xoay người chạy.

Lương Quỳnh thấy vậy vội chạy đi nhổ Hắc Kim Cổ Đao, muốn tranh thủ cho Tần Vũ một chút thời gian!

Tuy nhiên, đến gần cô lại phát hiện, bất kể mình dùng sức thế nào, cây Hắc Kim Cổ Đao cứ cắm trên mặt đất không nhúc nhích tí nào. "Chạy!" Lúc này Tần Vũ đã đến nơi, một tay rút phăng Hắc Kim Cổ Đao, lao vút đi. "Anh đợi tôi với a!" Lương Quỳnh thấy vậy rất là cạn lời.

Mình có lòng tốt giúp anh, anh thì hay rồi trực tiếp rút dao rồi chạy, cũng chẳng nói tiếng nào đưa mình theo.

Đám người trong livestream đều xem đến phát cười. 【Tôi đi, Tiểu ca thế này cũng quá thẳng nam (trai thẳng) rồi.】【Bằng thực lực để ế đây mà.】【Tiểu ca anh xách Lương Quỳnh theo một đoạn thì làm sao chứ.】【Xách kiểu gì?

Bế kiểu công chúa á?

Tiểu ca mà làm ra chuyện này, thì đã không phải là Muộn Du Bình rồi.】【Ấy ấy không đúng nha, cái tên thanh niên điên khùng kia sao lại đang húc tường thế kia!】【Vãi chưởng, Bàn gia ta đây trời không phục đất không phục, chỉ phục mỗi người anh em!

Húc tường thì nể người anh em rồi.】Hóa ra, ngay phía trước hai người Tần Vũ.

Tên thanh niên điên khùng kia không biết bị làm sao, thế mà lại lao đầu húc điên cuồng vào một bức tường bên cạnh.

Đầu cũng chảy máu rồi, nhưng cứ không chịu dừng lại. "Hắn đang làm gì vậy!" Lương Quỳnh cả người ngây ra, từng gặp người điên, nhưng chưa từng gặp tên điên nào điên cuồng thế này!

Nói rồi, Lương Quỳnh định tiến lên kiểm tra.

Tần Vũ vội ngăn cô lại: "Đừng qua đó, có thứ gì đó!" "Có thứ gì đó?

Thứ gì?" Lương Quỳnh hỏi.

Tần Vũ chỉ vào cổ hắn, lập tức sắc mặt Lương Quỳnh biến đổi.

Chỉ thấy trên cổ tên thanh niên điên khùng kia, thế mà lại có một bàn tay vô cùng cao gầy.

Đang gắt gao bóp chặt lấy cổ thanh niên.

Bàn tay đó gầy đến mức, cổ tay cứ như ngón tay vậy.

Kinh khủng nhất là, bàn tay đó thế mà lại thò ra từ trong bức tường. "Đây rốt cuộc là thứ gì!" Lương Quỳnh chỉ cảm thấy da đầu sắp nổ tung rồi.

Những thứ trong ngôi cổ mộ này, gần như lật đổ thế giới quan bao năm khảo cổ của cô.

E rằng rất nhiều chuyên gia khảo cổ cả đời gặp phải chuyện lạ, cũng không nhiều bằng trong một ngôi cổ mộ này. "Mau đi thôi, thứ đó lại tới rồi!" Tần Vũ bỗng nhiên nói.

Lương Quỳnh nghe vậy lại chỉ vào thanh niên điên khùng nói: "Chúng ta không thể bỏ mặc cậu ta, cậu ta là người sống mà!" "Haizz!" Tần Vũ thở dài một tiếng, trong nháy mắt Hắc Kim Cổ Đao áp sát vách tường chém xuống.

Chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, lập tức cả người thanh niên điên khùng liền rơi xuống đất. 【Vãi, Tiểu ca thế mà giết tên kia thật à?】【Tiểu ca anh điên rồi sao, Lương Quỳnh nói hắn là người sống, anh cứ thế giết luôn?】【Đơn giản thô bạo, lần này thì xong rồi, hắn chết rồi, khỏi cần mang theo nữa.】【Tôi từng gặp trai thẳng, nhưng chưa thấy ai thẳng đuột như thế này.

Ý của Lương Quỳnh tiểu thư là muốn mang hắn theo, anh lại trực tiếp giết luôn.】【Khoan đã!

Chương 36

Các người nhìn kìa, tên kia vẫn còn cử động!】【Hình như Tần Vũ tiểu ca không phải đang giết hắn.】Trong phòng livestream có người tinh mắt phát hiện ra vấn đề.

Quả nhiên, Lương Quỳnh trước tiên ngẩn người, sau đó nhanh chóng tiến lên đỡ thanh niên kia dậy.

Chỉ thấy trên cổ thanh niên kia vẫn còn một cánh tay thon nhỏ đang bóp chặt.

Lương Quỳnh cũng không dám chậm trễ, giơ tay ném cánh tay thon nhỏ kia sang một bên.

Lần này mọi người trong phòng livestream mới nhìn rõ, đó hệt nhiên là một cánh tay vô cùng quỷ dị.【Đù, đây rốt cuộc là thứ gì?】【Cổ tay này cũng quá nhỏ rồi, còn là tay người sao?】【Cổ tay nhỏ như vậy, rốt cuộc làm sao có sức mạnh lớn đến thế!】Tần Vũ cầm cánh tay kia lên, chỉ thấy ở chỗ bị đứt lìa, thỉnh thoảng vẫn có chất lỏng màu xanh đen chảy ra.

Tần Vũ nhíu mày, nhớ ra thứ gì đó. "Lại là loại này, Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở thế giới song song này vậy mà cũng có!" Đến lúc này Tần Vũ gần như có thể xác định.

Cổ mộ Lỗ Vương Cung ở thế giới song song này gần như không khác gì so với Trái Đất.

Những thứ nên có đều có. "Anh còn ngẩn ra đó làm gì, chạy mau!" Lương Quỳnh hô lên.

Lúc này phía sau đã vang lên tiếng gió rít dồn dập, hiển nhiên là Huyết thi kia lại đuổi tới rồi.

Tần Vũ không dám chậm trễ, lập tức đi theo.

Lương Quỳnh cõng thanh niên điên khùng kia, trong lòng không ngừng mắng Tần Vũ. "Tên khốn này cũng quá 'trai thẳng' rồi, cũng không biết giúp tôi một tay!" Thế nhưng Tần Vũ đâu chỉ là trai thẳng, quả thực là thẳng đến mức hết thuốc chữa.

Hắn vậy mà căn bản không quan tâm đến Lương Quỳnh, tự mình chạy trước đến chỗ ngọc môn.

Một cái lách mình, hắn trực tiếp chui tọt vào trong ngọc môn. "Tần Vũ, tên khốn nạn nhà anh!" Lương Quỳnh thấy vậy thì không nhịn được nữa.

Tên này quả thực không biết bốn chữ "liên hương tích ngọc" viết như thế nào.

Tuy nhiên, Tần Vũ bỗng nhiên thò đầu ra từ sau ngọc môn, thúc giục: "Nhanh lên!" "Tôi nhanh thế nào được!" Lương Quỳnh tức giận nói.

Nhưng Tần Vũ căn bản không đáp lời, vừa giơ tay lên liền trực tiếp túm lấy vai cô, sức mạnh to lớn kéo sống cả cô lẫn thanh niên điên khùng vào trong ngọc môn.

Gần như cùng lúc đó, phía sau truyền đến một tiếng "Rầm" cực lớn.

Huyết thi kia vậy mà đã tới nơi. "Tránh ra!" Tần Vũ hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai ngón tay kỳ dài của hắn không biết đã móc vào chỗ nào.

Cả cánh cửa ngọc môn vang lên tiếng "Rầm" rồi khép lại.

Một cánh tay của Huyết thi bị kẹp ở giữa ngọc môn, điên cuồng va đập từ bên ngoài.

Chấn động khiến cả cánh cửa ngọc đều rung chuyển. "Đi mau, ngọc môn này không cản được bao lâu đâu!" Tần Vũ thúc giục.

Lương Quỳnh lúc này mới hiểu ra, Tần Vũ là chạy trước qua đây để kích hoạt cơ quan ngọc môn, ngay lập tức cũng không truy cứu nữa.

Người xem trong phòng livestream thấy cảnh này cũng đều ngẩn ra không nói nên lời.

Những người vừa rồi còn mắng Tần Vũ là trai thẳng lúc này cũng bắt đầu xin lỗi rối rít. 【Tiểu ca tôi sai rồi, là tôi mù mắt.】【Mẹ nó Tần Vũ, anh không thể nói rõ ràng một chút sao.】【Bà mẹ nó, qua loa quá rồi, Tiểu ca tôi sai rồi, xin tự phạt một ly.】【Dọa chết tôi rồi, có điều Tiểu ca anh cũng quá 'thẳng' rồi!】【Đúng đấy, anh trực tiếp bế bổng Lương Quỳnh tiểu thư lên, tình yêu chẳng phải sẽ đến sao?】【Tình yêu?

Tần Vũ tiểu ca nhà tôi là người thiếu tình yêu sao?】【Câu này cũng đúng, chỉ với hai ngón tay phát khâu thần thánh của Tiểu ca, bao nhiêu phụ nữ muốn lao vào lòng ấy chứ.】"Không đúng, người của bọn họ đâu!" Lương Quỳnh bỗng nhiên phát hiện, trong ngôi mộ thất Thất Tinh Nghi Quan này, đám người giáo sư vậy mà đều không thấy đâu. "Bên kia!" Tần Vũ chỉ về phía một cái nhĩ thất (phòng phụ).

Lúc này bên trong có ánh sáng đuốc chiếu ra.

Lương Quỳnh cõng thanh niên điên khùng, tên này lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Hai người lập tức chạy về phía nhĩ thất.

Vừa chạy vào nhĩ thất, Tần Vũ liền nhìn thấy Địch Mãng và Tề Cương.

Có điều lúc này hai tên này lại vô cùng kỳ quái, vậy mà lại đang ôm chặt lấy nhau.

Người biết thì hiểu hai người đàn ông sợ hãi, không có gì mờ ám.

Nhưng kẻ không biết còn tưởng bọn họ... 【Vãi chưởng, hai người anh em này có gì mà nghĩ quẩn thế?】【Tôi vốn tưởng đây là chương trình khảo cổ, nhưng dần dần lại biến thành chương trình thám hiểm kinh dị, bây giờ mới biết hóa ra đây là chương trình thực tế về tình yêu đồng tính nam à?】【Fan nữ của Địch Mãng đâu rồi?

Ra mà xem, thần tượng của các người hóa ra thuộc team Brokeback Mountain.】【Ha ha cười chết tôi mất.】"Hai người các cậu làm cái trò gì thế hả?

Giáo sư đâu?" Lương Quỳnh tức giận không chịu nổi, cô và Tần Vũ suýt chút nữa chết trong tay Huyết thi.

Bây giờ giáo sư cũng không thấy đâu, hai tên này lại ở đây ôm nhau làm loạn! "Tiểu!

Chương 37

Tiểu ca!" Hai người nhìn thấy Tần Vũ, lập tức như nhìn thấy cha ruột, mỗi người một bên trực tiếp ôm lấy đùi Tần Vũ. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Tần Vũ một cước đá văng hai người ra, lạnh lùng hỏi.

Rõ ràng là đã xảy ra chuyện. "Giáo sư!

Giáo sư và Bặc Toán không thấy đâu nữa!" Tề Cương vội nói. "Đúng!

Khẳng định là bị con tống tử kia ăn thịt rồi!" Địch Mãng càng là sợ đến mức hai chân run rẩy không tự chủ được. "Tống tử gì?" Lương Quỳnh bực bội nói: "Huyết thi kia còn chưa vào mà!" "Không phải, bọn tôi nói không phải con đó, là con ở trong mộ thất Thất Tinh Nghi Quan này!" Tề Cương vội giải thích.

Đồng thời hắn nhanh chóng kể lại sự việc vừa rồi một lần.

Tần Vũ và Lương Quỳnh lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra ngay lúc Tần Vũ bọn họ đang đối phó với Huyết thi, thì ở bên này, con tống tử trong quan tài bị mở nắp kia cũng vùng dậy.

Nhưng con tống tử đó dường như đầu óc không linh quang, không phát hiện ra bọn họ.

Thế là bọn họ lùi về nhĩ thất này để trốn.

Nhưng ngay khi hai người bọn họ canh ở cửa hang xem xét tình hình, bỗng nhiên bên trong giáo sư Trần và Bặc Toán hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó hai người liền biến mất! "Tiểu ca, anh nói xem chỗ này có phải có ma không, hai người đang sống sờ sờ, sao nói mất tích là mất tích luôn được!" Địch Mãng mặt đầy sợ hãi.

Nếu không phải có Tần Vũ ở đây, e rằng hắn đã sợ phát điên rồi.

"Ma cỏ cái gì!

Thời đại nào rồi!" Lương Quỳnh tức giận nói.

Tề Cương ở bên cạnh vội nói: "Bây giờ trọng điểm không phải cái này, giáo sư và Bặc Toán mất tích, ít nhất không cần phải đối mặt với con tống tử ở đây nữa!" "Chúng ta bây giờ làm sao đây, con tống tử kia..." Tề Cương một câu còn chưa nói hết, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lương Quỳnh chú ý tới, Tề Cương đang nhìn chằm chằm vào vị trí của chính mình.

Dường như lúc này ngay sau lưng cô có thứ gì đó đáng sợ. "Nằm xuống!" Giọng nói của Tần Vũ vang lên, Lương Quỳnh gần như cùng lúc nằm rạp xuống đất.

Trên đỉnh đầu trong nháy mắt có một luồng gió tanh ập tới, Lương Quỳnh nhìn thấy Tần Vũ tung một cước đá thẳng qua vị trí cô vừa đứng.

Khi Lương Quỳnh quay người lại, kinh hãi phát hiện một con tống tử toàn thân mọc lông đen, chiều cao gần hai mét đang bị Tần Vũ đá trúng ngực. 【Đù!

Huyết thi còn chưa giải quyết xong, sao lại tới thêm một con nữa, cái cổ mộ này tà môn quá.】【Đất dưỡng thi đấy, nghe nói thi thể ở những nơi này cơ bản đều sẽ vùng dậy.】【Nói nhảm à, thế chủ nhân ngôi mộ này tâm lớn đến mức nào, nuôi một đàn tống tử trong mộ mình để chơi sao?】【Ê ê!

Nhìn mau, sức chiến đấu của con này không ăn thua, căn bản không phải đối thủ của Tần Vũ tiểu ca.】 Quả nhiên, trong lúc mọi người nói chuyện, Tần Vũ đã chế phục được con hắc mao tống tử kia.

Mũi Hắc kim cổ đao dí chặt vào cổ con tống tử lông đen, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. "Tiểu ca anh giết nó luôn đi, không phải nghe nói chỉ cần chém đầu tống tử là được sao!" Địch Mãng thúc giục.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Nó còn có tác dụng, không thể giết!

Đưa cái hắc lư đề tử mà Bặc Toán đưa cho các người đây!" "Hắc lư đề tử?" Địch Mãng và Tề Cương nghe vậy ngẩn ra, vội vàng lục trong ba lô lấy ra một cái móng lừa đen.

Tần Vũ đón lấy, không nói hai lời, giơ tay nhét thẳng vào miệng hắc mao tống tử.

Sau đó còn bồi thêm một cước, cái hắc lư đề tử kia trực tiếp cắm sâu vào họng nó, thiếu chút nữa đâm thủng ra sau gáy.

Tần Vũ buông Hắc kim cổ đao ra, quả nhiên con tống tử kia thật sự bất động. "Quá thần kỳ, cái hắc lư đề tử này rốt cuộc khắc chế cương thi kiểu gì vậy!" Tề Cương kinh hô.

Mọi người trong phòng livestream cũng chép miệng lấy làm kỳ lạ. 【Vãi, tôi còn tưởng cái này chỉ là để tự an ủi, không ngờ hắc lư đề tử lại thực sự có tác dụng!】【Đù, không được, phải đi mua hai cái để phòng thân.】【Tôi cũng muốn!】【Kiểu này hắc lư đề tử sợ là sắp tăng giá rồi.】"Được rồi, bây giờ không phải lúc cân nhắc những chuyện đó, chúng ta phải mau chóng tìm thấy giáo sư!" Lương Quỳnh thúc giục.

Giáo sư tuổi đã cao, cổ mộ này lại hung hiểm như vậy.

Nếu bọn họ gặp phải nguy hiểm gì, e là... "Nói đi, giáo sư bọn họ mất tích ở đâu?" Lương Quỳnh vội hỏi.

Tề Cương và Địch Mãng đồng thời chỉ về một phía của nhĩ thất. "Chính là chỗ đó, bọn họ lúc trước đang nghiên cứu cổ văn trên tường nhĩ thất!" "Giáo sư nói cổ văn ở đây và cổ văn An Hiết mà Lương

Quỳnh phát hiện nói rằng đây là mộ Lỗ Thương Vương dường như không phải cùng một triều đại!" "Sau đó thì xảy ra chuyện!" Tề Cương nói.

Tần Vũ nghe vậy cau mày, dường như đã nghĩ ra điều gì.

Hắn đi thẳng tới góc tường đó, hai ngón tay kỳ dài dán lên vách tường.

Mà ngay khi tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, bỗng nhiên có người trong phòng livestream gửi một tin nhắn. 【Giáo sư Trần!

Giáo sư Trần mở livestream rồi!】【Vãi, giáo sư Trần làm sao thế kia?

Chương 38

Tiểu ca mau đi cứu người!】【Giáo sư Trần gặp nguy hiểm!】Lương Quỳnh thấy vậy vội mở phòng livestream của giáo sư Trần.

Vừa nhìn, sắc mặt cô lập tức biến đổi.

Chỉ thấy giáo sư Trần và Bặc Toán đang xuất hiện trong một gian mộ thất.

Mộ thất đó vô cùng kỳ quái, lại có hai cái đài cao một cao một thấp.

Lúc này giáo sư Trần và Bặc Toán đang đứng trên đài cao hơn.

Xung quanh bọn họ bò đầy thi miết (bọ xác chết).

Thậm chí có con đã bò đến chân Bặc Toán.

Số lượng thi miết kia, không có một nghìn thì sợ cũng phải có tám trăm. "Tiểu ca!

Nếu cậu nhìn thấy, mau tới cứu mạng!" "Tần Vũ tiểu ca!" Bặc Toán vội hét lên, mắt thấy thi miết sắp bò lên người, Bặc Toán cũng không rảnh để cầu cứu nữa.

Tình huống nguy cấp, Lương Quỳnh không kìm được cũng nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc này mọi người đều đã coi hắn là trụ cột. "Tránh ra!" Tần Vũ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tề Cương và Địch Mãng.

Hai người ngẩn ra, nhưng vẫn vội tránh sang một bên.

Sau đó mọi người chỉ thấy hai ngón tay Tần Vũ bỗng nhiên phát lực, vậy mà ngạnh kháng đâm phập vào một viên gạch. "Rắc rắc!" Theo việc viên gạch bị đâm vào, lập tức truyền đến một trận âm thanh xích sắt chuyển động.

Đồng thời, trên mặt đất trước mặt mọi người xuất hiện một lối đi hướng xuống dưới. 【Vãi chưởng, lối đi này sao lại mở hướng xuống dưới!】【Bá đạo, lần đầu tiên thấy loại lối đi này.】【Ngón tay Tần Vũ tiểu ca quả thực thần thánh, chẳng trách là hậu nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng.】【Đây đâu phải tay người, đây quả thực là tay thần.】 "Đi!" Trong sự kinh ngạc của mọi người, Tần Vũ đã hô hào mọi người đi xuống.

Lương Quỳnh tự nhiên không muốn chậm trễ, định nhảy xuống ngay.

Ai ngờ Tề Cương lại vội ngăn cô lại. "Lương Quỳnh cô không thể xuống, bên dưới toàn là thi miết!

Xuống dưới là mất mạng đấy!" "Cút ra!

Chẳng lẽ anh muốn tôi trơ mắt nhìn giáo sư chết trước mặt mình sao?" "Không phải Lương Quỳnh, giáo sư tuổi đã cao như vậy, chết cũng là vì sự nghiệp khảo cổ!" "Sao anh có thể..." "Bốp!" Tề Cương một câu còn chưa nói hết, lập tức ăn trọn một cái tát của Lương Quỳnh. "Đồ hèn nhát!" Lương Quỳnh giận dữ nói, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

Tề Cương sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, nửa ngày không hoàn hồn.

Mà đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "Rầm".

Ngọc môn bên ngoài đã bị Huyết thi đâm bung ra.

Một trận tiếng động lao thẳng về phía nhĩ thất bọn họ đang đứng.

Tần Vũ cũng lười chậm trễ, giơ tay ném thanh niên điên khùng kia xuống dưới.

Quay đầu nhìn hai người Địch Mãng nói: "Con bên ngoài còn lợi hại hơn con này, muốn chết thì cứ ở lại đây!" Nói xong, hắn rút Hắc kim cổ đao chém một nhát vào sau gáy con hắc mao tống tử.

Nhát dao này chém xuống, cái hắc lư đề tử trong miệng hắc mao tống tử trong nháy mắt bị đánh văng ra.

Đồng thời Tần Vũ tung người nhảy xuống theo. 【Đù!

Tiểu ca cũng quá ác rồi, bên ngoài có Huyết thi, lại thả con hắc mao tống tử này ra, lần này hai tên Tề Cương không muốn xuống cũng không được.】【Tần Vũ tiểu ca cũng không làm sai, con hắc mao tống tử kia vốn dĩ có thể lợi dụng để ngăn cản Huyết thi mà.】【Hình như cũng vô dụng thôi, Huyết thi mạnh như thế, con hắc mao tống tử này sợ là căn bản không chịu nổi!】【Ai quan tâm cái đó, tôi muốn xem Tiểu ca!

Đạo diễn ăn cứt à?

Chuyển cảnh quay!】【Đạo diễn đâu!

Mau đổi, ai thèm xem hai tên hèn nhát Tề Cương này.】"Mẹ kiếp, tao không phải kẻ hèn nhát!" Tề Cương chửi thầm, sau đó cắn răng cũng nhảy xuống theo.

Lần này Địch Mãng cũng không ngồi yên được nữa, thấy chỉ còn lại một mình, lập tức cũng nhảy xuống.

Hình ảnh trong phòng livestream chuyển đổi, đã đến mộ thất dưới lối đi.

Tần Vũ đáp vững vàng xuống đài cao.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện lúc Lương Quỳnh và thanh niên điên khùng xuống đã kinh động đến đám thi miết kia.

Dọa bọn chúng nhất thời chưa dám vây lại. "A!" Bỗng nhiên, hai tiếng hét kinh hãi vang lên, đồng thời Địch Mãng và Tề Cương cũng từ trên rơi xuống.

Nhưng hai người bọn họ thì không có thân thủ tốt như vậy.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, một tay túm được Địch Mãng.

Tuy nhiên Tề Cương lại trực tiếp rơi từ trên đài cao xuống, trong nháy mắt rơi thẳng vào đống thi miết. "Tề Cương!" Giáo sư Trần thấy vậy lập tức cuống lên.

Chương 39

Ông và Bặc Toán rơi xuống trước một bước, lúc này trên người cả hai đều đã bị đám thi miết này cắn đầy vết thương.

Lúc này Tề Cương rơi vào giữa đống thi miết thì càng khỏi phải nói, sợ là chưa đến một phút sẽ phải chầu trời.

Lương Quỳnh thấy vậy định nhảy xuống cứu người.

Tần Vũ lại một tay ngăn cản cô, nói: "Mang người chạy mau!" Dứt lời, Hắc kim cổ đao trong tay Tần Vũ đã rạch qua mu bàn tay.

Lập tức máu tươi văng ra ngoài.

Những con thi miết kia nhìn thấy máu tươi của Tần Vũ, lập tức như chuột thấy mèo.

Như thủy triều điên cuồng rút lui ra ngoài.

Rất nhanh đã biến mất trong các khe nứt trên tường bao quanh.

Tần Vũ không nói hai lời trực tiếp nhảy xuống, một tay lôi Tề Cương ném lên trên.

Mà lúc này, tiếng đánh nhau trên đỉnh đầu mọi người rõ ràng đã dừng lại.

Huyết thi kia e rằng đã xé xác hắc mao cương thi rồi. "Đi mau!

Thứ đó rất nhanh sẽ đuổi tới!" Tần Vũ hô lên, lập tức dẫn mọi người chạy ra khỏi cửa đá ở một bên.

Mọi người trong phòng livestream lúc này cuối cùng cũng có thời gian thở phào nhẹ nhõm, từng người không nhịn được bình luận. 【Tên Tề Cương này đúng mẹ nó phế vật, Tiểu ca lại phải tự chém mình một dao.】【Mẹ nó, tôi đau lòng thay cho Tần Vũ tiểu ca, máu trâu bò cũng không phải dùng như thế chứ.】【Thật không nên mang theo hai tên Tề Cương này, dọc đường tới đây Tần Vũ tiểu ca sắp thiếu máu luôn rồi.】【Tổ chương trình đâu, có thể thả dù cho Tiểu ca ít tiết lợn, tiết dê, tiết bò gì đó tẩm bổ được không!】【Được rồi được rồi, coi như cũng được nghỉ ngơi một chút!】Tần Vũ và mọi người một mạch chạy suốt mười lăm phút.

Lúc này mới dừng lại ở một đoạn dũng đạo (đường hầm mộ).

Tề Cương sắc mặt vô cùng khó coi, Địch Mãng đang cõng hắn.

Lương Quỳnh thì dìu giáo sư Trần, Bặc Toán cõng thanh niên điên khùng kia.

Tần Vũ thấy phía sau không còn động tĩnh, liền bảo mọi người nghỉ ngơi một chút.

Địch Mãng đặt Tề Cương xuống đất, tên này lúc này biểu cảm đau đớn, cũng không biết bị làm sao. "Tiểu ca!

Có chuyện này tôi phải nói với cậu!" Địch Mãng nuốt nước bọt nói. "Nói!" Tần Vũ nhìn hắn.

Địch Mãng nuốt nước bọt nói: "Tề Cương!

Tề Cương sợ là không sống nổi nữa rồi, vừa nãy, vừa nãy tôi cảm giác được trong bụng cậu ta có cái gì đó đang cử động!" "Cái gì?" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Lương Quỳnh và những người khác đều biến đổi.

Bọn họ vội vạch áo Tề Cương ra, lập tức nhìn thấy trên bụng hắn có một vết thương to bằng nắm tay.

Máu tươi đang không ngừng trào ra.

Trong bụng phân minh có thứ gì đó đang nhúc nhích. "Không hay rồi!

Có một con chui vào trong!" Sắc mặt Tần Vũ cũng biến đổi.

Lương Quỳnh càng là trực tiếp mở hộp y tế mang theo, lấy ra kéo phẫu thuật.

Tần Vũ thấy vậy vội nói: "Vô dụng thôi, nếu để con thi miết kia cắn thủng ruột hắn, thế thì xong đời!" "Vậy anh nói xem phải làm sao!" Lương Quỳnh vội nói.

Lúc này mồ hôi lạnh của mọi người đều đã tuôn ra.

Giáo sư Trần vội nói: "Tần Vũ tiểu hữu, cậu có cách gì thì nhanh lên, còn chậm trễ nữa, Tề Cương thật sự sẽ chết đấy!" Tần Vũ không tiếp lời, cầm lấy Hắc kim cổ đao, tay kia đặt lên bụng Tề Cương.

Lúc này mọi người có mặt đều nín thở, Lương Quỳnh có chút không yên tâm nói: "Tôi từng học qua một số biện pháp cấp cứu, anh nếu không được thì để tôi làm!" Tần Vũ không để ý đến cô.

Người trong phòng livestream lúc này cũng đều căng thẳng.

Dù sao Tần Vũ cũng không phải bác sĩ, cho dù thủ đoạn lợi hại, rất bí ẩn, nhưng cũng không có lý nào có thể chữa trị tình huống này.

Bỗng nhiên, chỉ thấy Tần Vũ mạnh mẽ ra tay.

Hắc kim cổ đao khều miệng vết thương ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai ngón tay kỳ dài nhanh như tia chớp.

Một thọc một kéo, vậy mà lôi con thi miết kia ra ngoài.

Thuận tay ném sang một bên, Địch Mãng không nói hai lời, trực tiếp giơ chân đạp nát con thi miết. "Mau băng bó đi, ngẩn ra đó làm gì!" Tần Vũ quay đầu nói.

Lương Quỳnh lúc này mới phản ứng lại, vội lấy băng gạc băng bó cho Tề Cương. 【Vãi, đôi ngón tay của Tần Vũ tiểu ca thần thánh thật.】 【Chứ còn gì nữa, thế này mà cũng lôi ra được, quá đỉnh.】

【Bác sĩ ngoại khoa tắt điện luôn.】【Ngón tay này trâu bò thật, tôi cũng muốn có.】【Tôi không hứng thú với mấy cái đó, tôi chỉ muốn biết, mấy thứ giống như tay quỷ kia rốt cuộc là cái gì!】【Đúng đúng, nhắc tới cái này tôi cũng tò mò, chỗ này sẽ không phải thực sự có ma chứ!】 Nhìn thấy bình luận trong phòng livestream, Lương Quỳnh cũng nhớ tới chuyện trước đó, vội hỏi: "Tần Vũ, những cái tay quỷ kia rốt cuộc là thứ gì!

Vì sao sức lực lại lớn như vậy!" Tần Vũ ngây người nhìn thông đạo phía sau, nói: "Đó là Cửu Đầu Xà Bách!" "Cửu Đầu Xà Bách?

Đó là cái gì?" Lương Quỳnh nghe mà ngẩn ra.

Chương 40

Tần Vũ nghĩ ngợi rồi nói: "Một loại cây ăn thịt người!

Yêu thụ mà người trong livestream nhắc đến trước đó, chính là chỉ thứ này!" "Làm sao anh biết?" Lương Quỳnh cau mày, nhìn Tần Vũ trong lòng cũng rất nghi hoặc.

Dọc đường tới đây, những thứ Tần Vũ biết dường như quá nhiều.

Trong động thi thể có nguy hiểm hắn biết.

Thất Tinh Nghi Quan kia đều là giả hắn cũng biết.

Thậm chí trước đó lúc mở cơ quan ở nhĩ thất, hắn cũng biết lối đi là hướng xuống dưới.

Bây giờ còn biết cả Cửu Đầu Xà Bách.

Tất cả những điều này, cứ như thể hắn đã từng tới nơi này vậy.

Tuy nhiên Tần Vũ hiển nhiên không thể nào trả lời câu hỏi này.

Tề Cương lúc này cũng đã tỉnh lại, nghe vậy thều thào nói: "Tiểu ca, cậu đừng có lừa tôi, cây ăn thịt người!

Tuy rằng có loại cây này, nhưng ở Việt Nam chúng ta không có đâu!" "Hơn nữa, chỗ này là cổ mộ, làm sao có thể có cây cối, không có quang hợp thì sớm đã chết rồi!" Tần Vũ không tiếp lời.

Mọi người bên cạnh thấy vậy cũng không hỏi thêm.

Lương Quỳnh nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận một chút, Cửu Đầu Xà Bách đó rất quỷ dị, sẽ chui ra từ khe nứt, trông giống hệt tay quỷ!" Mọi người đều gật đầu, duy chỉ có Tề Cương là không tin. "Mọi người khẳng định là quá căng thẳng rồi, trong cổ mộ này làm sao có thể có cây ăn thịt người!" "Chuyện này căn bản là..." "Bôi đống bùn đá này lên người, Cửu Đầu Xà Bách sẽ không tấn công các người nữa!" Tần Vũ cắt ngang lời Tề Cương, chỉ vào vách đá một bên nói.

Màu sắc bên trên khác với tầng đá xung quanh, đó chính là Thiên Tinh Nham. "Càng nói càng ly kỳ, tôi đúng là chưa từng nghe nói có thực vật sợ nham thạch đấy!" "Tần Vũ tiểu ca, tuy rằng cậu lại cứu tôi, nhưng cậu không thể dạm ba lần bảy lượt thách thức nhận thức của một nhà sinh vật học!" "Cái này..." Tề Cương nói không ngừng, nhưng lần này hiển nhiên không ai tin hắn.

Thậm chí ngay cả giáo sư Trần ở bên cạnh cũng bắt đầu làm theo lời Tần Vũ, bôi Thiên Tinh Nham hòa với nước lên người. "Giáo sư, thầy..." "Tề Cương, có những lúc thà tin là có còn hơn không!" Giáo sư Trần cũng ngắt lời Tề Cương. "Tuy rằng thầy không biết vì sao Cửu Đầu Xà Bách sợ loại đá này, nhưng trước đây khi thầy đi khảo cổ ở những nơi khác, quả thực đã từng nhìn thấy một số cảnh tượng chấn động!" "Trong ngôi mộ thất đó đều bị rễ của một loại thực vật lấp đầy!

Duy chỉ có phạm vi một mét quanh quan tài, lại không có một cái rễ cây nào dám lại gần!" "Sự kỳ diệu của đại tự nhiên, chúng ta mới chỉ khám phá được một góc của tảng băng chìm mà thôi!" "Nhưng mà giáo sư, em làm nghiên cứu sinh vật bao nhiêu năm nay, thật sự chưa từng..." Tề Cương vừa định phản bác, lần này lời nói được một nửa, chính mình lại dừng lại.

Đồng thời nhìn thấy ánh mắt giáo sư Trần và mọi người nhìn hắn đã thay đổi. "Giáo sư!

Mọi người biểu cảm gì vậy, đừng dọa tôi nha!" "Giáo sư!" Tề Cương vội gọi, nhưng lời vừa dứt, trong nháy mắt một bóng đen trực tiếp túm lấy vai hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tề Cương hét lên một tiếng "A", cả người vậy mà bị lôi đi đâm sập cả bức tường phía sau.

Hóa ra bức tường này vô cùng giòn, phía sau lại có một lối đi. "Tề Cương!" Mọi người thấy vậy vội đuổi theo, dọc đường nhìn thấy không ít tay quỷ, nhưng những tay quỷ này lại không có cái nào ra tay với bọn họ.

Duy chỉ có Tề Cương bị bắt đi.

Giờ khắc này trong lòng mọi người đều hiểu, Tần Vũ không lừa bọn họ.

Thiên Tinh Nham này thực sự có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách. "Tần Vũ tiểu ca tôi sai rồi, tôi cũng muốn Thiên Tinh Nham a!" Tề Cương giờ phút này cuối cùng cũng suy sụp, bị Cửu Đầu Xà Bách lôi đi, miệng không ngừng gào thét.

Nhưng lúc này gào thét còn có tác dụng gì chứ? 【Ha ha cái gì gọi là: Cá không ăn muối cá ươn.】【Nghe người khuyên thì được ăn no, cái tên Tề Cương này hiển nhiên không hiểu.】【Khuyên một trăm câu, không bằng tự mình trải nghiệm một lần.】【Tên Tề Cương này đúng là đáng đời.】【Ơ!

Không đúng, Tần Vũ tiểu ca sao không đi theo?】【Chị đẹp Lương Quỳnh, Tần Vũ không đi theo kìa.】Có người nhắc nhở trong phòng livestream.

Lương Quỳnh quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện Tần Vũ không thấy đâu. "Anh ấy đâu rồi?" Lương Quỳnh vội hỏi, đồng thời hét về phía sau: "Tần Vũ!

Mau qua đây!" "Đi mau!

Nó đến rồi!" Giọng nói của Tần Vũ cũng truyền tới, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy người ở đâu.

Sau đó Lương Quỳnh liền nghe thấy tiếng "két két" khiến cô sởn gai ốc. "Là Huyết thi!" Lương Quỳnh bừng tỉnh, vừa định động thân đi tìm Tần Vũ, liền thấy mọi người trong phòng livestream đều đang khuyên cô. 【Chị gái đừng đi, quá nguy hiểm.】【Đúng đấy, thân thủ của Tần Vũ tiểu ca cô cứ yên tâm, cô đi chỉ càng làm vướng chân anh ấy thôi.】【Lương Quỳnh tiểu thư tỷ đừng đi, với thân thủ của Tần Vũ tiểu ca tuyệt đối có thể cắt đuôi Huyết thi.】【Không sai!】Nhìn những lời khuyên can trong livestream, Lương Quỳnh cắn răng không kiên trì nữa.

Tuy rằng những lời này có chút khó nghe, nhưng đều là sự thật.

Với thân thủ của cô đi cũng chỉ có thể giúp thêm phiền. "Haizz!" Cắn răng một cái, Lương Quỳnh xoay người tiếp tục đi tìm Tề Cương...

Lại nói Tề Cương, một đường bị Cửu Đầu Xà Bách lôi đi, cả người không biết va đập bao nhiêu lần.

Cộng thêm vết thương trên bụng, cảm giác cả người sắp tan thành từng mảnh.

Bỗng nhiên, ngay lúc hắn đã có chút tuyệt vọng.

Đột nhiên cảm thấy người trầm xuống, vậy mà là Bặc Toán lao vào người hắn.

Chương 41

"Mày định đè chết tao à!" Tề Cương chửi bới.

Bặc Toán lại giơ tay lên, đưa Thiên Tinh Nham trên cổ tay lại gần Cửu Đầu Xà Bách.

Lập tức Cửu Đầu Xà Bách như cảm nhận được nguy hiểm, thực sự buông lỏng Tề Cương ra. "Đè chết cậu?

Không đè chết cậu thì cậu cũng bị cái cây ăn thịt người này ăn rồi!" "Mau bôi cho tôi một ít!" Tề Cương cũng là sợ thật rồi, ôm lấy Bặc Toán cọ cọ vào người hắn, sợ còn chỗ nào chưa cọ tới.

Lúc này giáo sư Trần và mọi người cũng đuổi tới nơi.

Thấy Tề Cương không sao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khi Tề Cương ngồi dậy dựa vào một bên, mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy phía trước lối đi mà Cửu Đầu Xà Bách lôi ra, vậy mà có ánh sáng. "Là lối ra!

Mau qua đó!" Địch Mãng hô lên.

Dọc đường đi tới đây, những chuyện trải qua quả thực là cửu tử nhất sinh, lúc này nhìn thấy ánh sáng cứ như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng vậy. "Đi mau!" Giáo sư Trần cũng thúc giục, lập tức cả nhóm người chạy về phía đó.

Nhưng khi đến gần, Địch Mãng lại hét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng ngăn mọi người lại. "Đừng chạy!

Phía trước là vực thẳm!" Những người phía sau dừng lại, khoảnh khắc nhìn thấy tình hình bên ngoài, tất cả mọi người đều ngẩn tò te.

Ngay cả người xem trong phòng livestream cũng sững sờ theo.

【Cái này mẹ nó là thứ gì vậy!

Một cái cây to thế này!】【Tôi còn nhớ ai đó lúc trước nói trong cổ mộ không có cây mà!】【Quả đúng là quỷ phủ thần công, cư nhiên có người khai phá ra một hang động đá vôi thiên nhiên trong cổ mộ.】【Cái này không phải khai phá, đây là hình thành tự nhiên, cái cây lớn này có thể sống ở đây, quả thực là kỳ tích.】【Đây chính là Cửu Đầu Xà Bách?】"Không sai!

Đây chính là Cửu Đầu Xà Bách!" Giáo sư Trần nói, đồng thời chỉ sang một bên cho mọi người xem.

Chỉ thấy trên những vách hang động này, vô số dây leo từ cái cây lớn kia vươn ra.

Rất nhiều dây leo đâm sâu vào trong các hang động trên vách đá.

Vách đá xung quanh này rõ ràng đã trở thành nhà ăn của Cửu Đầu Xà Bách.

E rằng chỉ cần có sinh vật bị nó nhắm trúng, sẽ bị lôi đến đây. "Đây chính là Cửu Đầu Xà Bách?

Một loài hoàn toàn mới?" "Tề Cương tôi sắp phát đạt rồi, Tề Cương tôi sắp phát đạt rồi!" Tề Cương cả người kích động hẳn lên. "Cây Cửu Đầu Xà Bách này là do tôi phát hiện, tên của Tề Cương tôi sẽ được ghi vào sử sách sinh vật học!" "Ha ha, tôi phát tài rồi!" Tề Cương túm lấy một dây leo bên cạnh liền bắt đầu leo xuống dưới.

Lúc này nhìn hắn đâu giống một người đang bị thương.【Vãi, thằng này bị não tàn à, rõ ràng là Tiểu ca nói đây là Cửu Đầu Xà Bách trước mà.】【Đấy không phải trọng điểm, trọng điểm là cái tên này không phải bị thương ở bụng sao, thế mà linh hoạt thật.】【Đây có khả năng chính là cái gọi là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết.】【Đúng là cạn lời, Tần Vũ tiểu ca còn đang mất tích, không chừng đang đối phó Huyết thi, cái tên Tề Cương này lại còn đang nghĩ đến chuyện mình phát tài.】【Haizz!

Lòng người từ xưa đã vậy, tôi chỉ có thể nói hy vọng Tần Vũ tiểu ca bình an.】"Tề Cương cậu đang bị thương đừng làm bừa!

Đó là cây ăn thịt người đấy!" Giáo sư Trần hét lớn.

Tề Cương lại kích động nói: "Giáo sư, chúng ta có Thiên Tinh Nham, nó sẽ không tấn công chúng ta đâu, lần này em thực sự sắp lưu danh thiên cổ rồi!" "Mọi người mau xuống đây đi!" "Thầy!" Lương Quỳnh nhìn giáo sư Trần, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Thế nhưng Bặc Toán ở bên cạnh bỗng nhiên chỉ xuống phía dưới hét lên: "Giáo sư thầy nhìn kìa, dưới gốc Cửu Đầu Xà Bách có người!" Giáo sư Trần vội nhìn qua, quả nhiên phát hiện dưới gốc Cửu Đầu Xà Bách kia, vậy mà đang có một người nằm đó! "Thầy, chỗ đó mới là nơi chôn cất chính chủ!" Lương Quỳnh lập tức bừng tỉnh.

Giáo sư Trần cũng đầy mặt kích động, vội nói: "Mau xuống dưới, chúng ta cũng xuống dưới xem sao!

Đây chính là phát hiện trọng đại trong ngành khảo cổ đấy!" Thấy giáo sư Trần cũng có chút không kìm nén được nữa, lập tức mọi người cũng không chậm trễ thêm, trực tiếp theo dây leo leo xuống dưới.

Lúc này trong phòng livestream lại là một mảng yên tĩnh, hồi lâu sau có người bình luận một câu.【Bi ai thật, Tần Vũ tiểu ca sống chết chưa rõ, các người lại chỉ nghĩ đến sự nghiệp của mình có thể tiến thêm một bước.】【Đây chính là lòng người, giáo sư chẳng phải từng nói, mười người trộm mộ một người thăng thiên sao.】【Khảo cổ hà cớ gì không phải như vậy.】【Tôi chỉ là cảm thấy không đáng thay cho Tần Vũ tiểu ca mà thôi.】【Hy vọng Tần Vũ tiểu ca không sao.】【Haizz!

Tần Vũ tiểu ca đúng là một tên 'Muộn Du Bình', nếu không phải anh ấy livestream thì ai thèm ở đây xem bọn họ khảo cổ nghiên cứu sinh vật chứ.】【Câu này nói trúng tim đen quá.】Trong tiếng bàn tán của mọi người, đám người giáo sư Trần vẫn leo xuống vách đá.

Khi bọn họ đứng ở đáy sơn cốc nhìn lại Cửu Đầu Xà Bách, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Tề Cương càng là đứng chôn chân tại chỗ, bịch một tiếng quỳ xuống, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Chỉ thấy bên trong cây Cửu Đầu Xà Bách cao chọc trời kia, sát thân cây và trong cành lá vậy mà treo rất nhiều thứ giống như quả thực.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện!

Đó căn bản không phải quả, mà là từng cái xác khô.

Có động vật, có con người, trong đó phần lớn đều là người!【Vãi chưởng!

Đây là thứ gì, sao lại nhiều người chết thế này.】【Đây chính là bộ mặt thật của Cửu Đầu Xà Bách sao?

Buồn nôn quá.】【Đây đâu phải cây ăn thịt người, đây quả thực là một cây yêu thụ.】【Nhiều người chết như vậy, ít nhất cũng phải có hàng nghìn rồi.】【Đâu chỉ hàng nghìn, sợ là hàng vạn cũng có rồi ấy chứ.】Giáo sư Trần nhìn cảnh tượng trước mắt, không kìm được nói: "Giới sinh vật toàn cầu, sắp có động đất rồi!" "Chứ còn gì nữa!

Chương 42

Đây quả thực là phát hiện chấn động toàn cầu!" Lương Quỳnh cũng lẩm bẩm.

Mà lúc này, cảnh tượng trong livestream của bọn họ cũng bị chụp màn hình, quay video điên cuồng!

Thông qua mạng internet, truyền khắp mọi ngóc ngách trên toàn cầu.

Chỉ trong vài phút, toàn cầu đều đã biết đến cây Cửu Đầu Xà Bách này.

Cả thế giới đều chấn kinh!

Giới sinh vật học lại càng là chấn động dữ dội!

Tại một đơn vị nghiên cứu khoa học nọ.

Một lão giả tóc đã hoa râm đang một mình lật xem những cuốn điển tịch vô cùng cổ xưa.

Căn phòng lưu trữ này ngày thường gần như chẳng có ai lui tới, bởi phần lớn sách vở ở đây đều là dã sử không thể khảo chứng, hoặc là những truyền thuyết dân gian. "Giáo sư!

Giáo sư, ngài đã xem chương trình 'Cổ Mộ Tham Bí' đang gây bão toàn cầu chưa?" Một thanh niên vội vã chạy vào hỏi.

Giáo sư kích động đáp: "Sao lại chưa xem, tôi tìm thấy rồi!

Chính là cuốn dã sử thời Chiến Quốc này, chính là nó!" Thanh niên nhìn thấy trong tay giáo sư đang cầm một cuốn sách cổ.

Khi giáo sư lật ra vài trang, trên sách thình lình xuất hiện một bức hình.

Đó là hình vẽ một cái cây lớn, bên cạnh còn chú thích mấy chữ: "Cửu Đầu Xà Bách!" Chỉ mười phút sau.

Một tin tức chấn động giới sinh vật học đã được công bố. "Qua nghiên cứu kỹ lưỡng của các giáo sư sinh vật học, Cửu Đầu Xà Bách này quả thực đã từng tồn tại trong lịch sử!" "Trong dã sử thời Chiến Quốc hiện còn lưu giữ từng có ghi chép, nghe nói Cửu Đầu Xà Bách là một loại thực vật ăn thịt!" "Tuy nhiên bình thường nó chỉ to bằng cây cối thông thường, kích thước khổng lồ như trong chương trình 'Cổ Mộ Tham Bí' phát hiện quả thực có thể coi là kỳ tích!" "Đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại của giới sinh vật học chúng ta!" "Tuy nhiên, đồng thời chúng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ!

Hình vẽ minh họa Cửu Đầu Xà Bách rất trừu tượng, chỉ có thể nhìn ra là cây, nếu không phải người thực sự hiểu rõ, e rằng đứng ngay cạnh nó cũng không nhận ra nổi!" "Vị Tần Vũ tiểu ca kia làm sao mà biết được?

Hơn nữa còn biết Thiên Tinh Nham có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách?" Tin tức này vừa tung ra, cả giới sinh vật học đều bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Dù sao một loài vật đã biến mất trong dòng sông lịch sử lại xuất hiện, hơn nữa còn có người nhận ra nó.

Bản thân việc này đã vô cùng khó tin.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng nhao nhao đồn đoán: 【Tần Vũ tiểu ca làm sao biết Cửu Đầu Xà Bách nhỉ?】【Không biết nữa, có khi nào tiểu ca từng gặp trước đây rồi không?】【Nói bậy, Tần Vũ là phú nhị đại, tổ tiên cũng chẳng phải trộm mộ, gần như không có khả năng từng gặp Cửu Đầu Xà Bách.】【Hơn nữa cho dù từng gặp cũng chưa chắc đã nhận ra, nhà sinh vật học kia chẳng bảo rồi sao, người không biết thì đứng trước mặt cũng không nhận ra, ví dụ như Tề Cương, hắn cũng là nhà sinh vật học mà có nhận ra đâu.】【Vãi, nói như bác thì chẳng lẽ tiểu ca sống từ thời Chiến Quốc đến giờ à?】【Ặc!

Hình như chỉ có giải thích này là hợp lý thôi.】【Hợp lý cái đầu ông, chuyện đó mà có thể xảy ra à?】【Thôi, nếu tiểu ca còn sống trở về, hỏi anh ấy là biết ngay.】Cả thế giới và phòng livestream đều đang chấn động.

Nhưng đám người Giáo sư Trần lúc này lại bình tĩnh trở lại.

Bất kể phát hiện có chấn động đến đâu, lúc này bắt bạn đối mặt với một cái cây treo đầy xác chết, bạn cũng sẽ rất nhanh chóng quay về thực tại. "Giáo sư, chúng ta đừng qua đó thì hơn, cái cây kia quá nguy hiểm!" Địch Mãng đứng bên cạnh khuyên can.

Bặc Toán cũng vô cùng cảnh giác.

Hai người bọn họ không phải người trong giới khảo cổ hay sinh vật học, tuy cũng thấy chấn động nhưng chưa đến mức cuồng nhiệt như Giáo sư Trần và Tề Cương. "Đúng là rất nguy hiểm, nhưng nếu không qua xem thử, e rằng sẽ là niềm nuối tiếc cả đời lão phu!" Giáo sư Trần kích động nói, "Lấy cây làm quan, trời làm chăn, đất làm giường, chế độ tang lễ như vậy, đây là lần đầu tiên bình sinh lão phu được thấy!" Lương Quỳnh bên cạnh vội khuyên: "Thầy ơi, tuy tình huống này hơi đặc biệt, nhưng Cửu Đầu Xà Bách đúng là khá nguy hiểm.

Hay là thế này, em qua đó xem thử, nếu có vấn đề gì cũng dễ dàng rút lui nhanh chóng!" "Được!" Giáo sư Trần gật đầu.

Tề Cương đứng bên cạnh nghe vậy vội nói: "Giáo sư, tôi cũng muốn qua đó, tầm quan trọng của cây Cửu Đầu Xà Bách này đối với tôi ngài cũng biết rồi!

Hơn nữa Lương Quỳnh qua đó một mình cũng không an toàn, tôi đi cùng cô ấy cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!" "Được, vậy hai người cẩn thận một chút!

Tình huống không ổn phải lập tức rút lui!" Giáo sư Trần dặn dò.

Hai người gật đầu, sau đó cẩn thận tiến về phía trước.

Trước mặt mọi người chính là thân cây Cửu Đầu Xà Bách.

Dưới gốc cây có một chiếc giường ngọc (ngọc sàng) rất lớn.

Do khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ chất liệu gì.

Tuy nhiên khi Lương Quỳnh và Tề Cương từ từ lại gần, cảnh tượng trên giường ngọc cũng được truyền về phòng livestream.

Mọi người nhìn thấy, trên giường ngọc vậy mà có hai cái xác, một nam một nữ.

Hơn nữa người nữ vô cùng xinh đẹp, gò má vẫn còn hồng hào, trông cứ như một tuyệt thế giai nhân đang ngủ say. "Giáo sư, trên này có hai thi thể, rất có thể là Lỗ Thương Vương và phu nhân của ông ta!" Lương Quỳnh vội nói.

Lúc này cả phòng livestream đều sôi sục. 【Vãi chưởng!

Người phụ nữ này cũng đẹp quá đi mất! 】【Mẹ kiếp, hèn gì thời xưa vì tranh giành ngôi vị hoàng đế, kẻ thì mưu triều soán vị, kẻ thì thao túng triều chính. 】【Đúng là mỹ nhân cười một cái, quân vương chẳng màng tảo triều mà. 】【Cái này so với mấy cái app làm đẹp bây giờ thì đây mới là hàng thật này! 】【Tôi mà có được một cô vợ thế này, bảo ông đây đi đổ đấu tôi cũng nguyện ý. 】【Không có tiền đồ, có vợ như này mà ông còn đi đổ đấu?

Ông đây chẳng đi đâu hết, cứ ở nhà canh vợ thôi. 】【Lầu trên nói chuẩn, có vợ như này ông dám ra khỏi cửa à?

Phút mốt hàng xóm lại mọc ra cả đống 'Lão Vương' ấy chứ.】【Đàn ông các người chỉ nhìn thấy mỗi cái vẻ bề ngoài thôi à?

Trên mặt cái xác nam kia đeo cái gì thế?】 Có người bỗng nhiên hỏi.

Chương 43

Lương Quỳnh lúc này cũng chú ý tới, trên mặt thi thể nam bên cạnh vậy mà lại đeo một chiếc mặt nạ hồ ly. "Thầy ơi!" Lương Quỳnh kinh hô.

Giáo sư Trần lúc này cũng nhìn thấy chiếc mặt nạ hồ ly, thoạt đầu ông sững sờ, sau đó liền kích động: "Mặt nạ hồ ly, đây là Thiết Diện Sinh!

Không ngờ lại thực sự có Thiết Diện Sinh, người này cho dù không phải Thiết Diện Sinh thì cũng chứng tỏ Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh có quan hệ với nhau!

Xem ra dã sử không phải hoàn toàn là giả, ít nhất Thiết Diện Sinh là có thật!" "Giáo sư, ý ngài là sao?" Bặc Toán và Địch Mãng vội hỏi, "Đúng đấy, sao chúng tôi nghe không hiểu gì cả?" Lúc này khán giả trong livestream cũng rất thắc mắc, giống như Bặc Toán và Địch Mãng, không hiểu ý Giáo sư Trần là gì.

Giáo sư Trần thấy vậy cười nói: "Thiết Diện Sinh này, trong dã sử có ghi chép lại, nghe nói là một dị nhân tinh thông phong thủy mệnh lý!

Nhưng ghi chép trong dã sử rất ít ỏi, chỉ có thể chứng minh người này từng tồn tại!

Còn cụ thể có thành tựu lớn gì thì lại không ghi rõ!

Tương truyền, Thiết Diện Sinh là một người luôn đeo mặt nạ hồ ly!

Chiếc mặt nạ hồ ly này xuất hiện ở đây, bất kể chủ nhân thi thể này có phải Thiết Diện Sinh hay không, thì ít nhất cũng chứng minh hắn chắc chắn có quan hệ với Thiết Diện Sinh!

Đây chính là sức hấp dẫn của khảo cổ học, thông qua phát hiện trong cổ mộ để kiểm chứng tính chân thực của lịch sử!

Đây tuyệt đối là một phát hiện lớn!" Trong phòng livestream có người hỏi: 【Giáo sư Trần, vậy ngài cảm thấy nam thi này và Thiết Diện Sinh có quan hệ gì ạ?】【Đúng đó, là bản thân Thiết Diện Sinh, hay là bạn bè, người thân của hắn?】【Nếu là bạn bè người thân thì thôi, chứ nếu là bản thân Thiết Diện Sinh thì tôi chỉ có thể nói thằng cha này quá trâu bò, kiếm được cô vợ xinh thế này.】【Cút!

Còn tăm tia vợ người ta, hay là bảo cô ấy tái giá cho ông nhé?

Dù sao chồng cô ấy cũng chết rồi.】【Cút cút!

Ông đây mới không thèm, nghe Giáo sư Trần giải thích đã.】 Giáo sư Trần thở dài nói: "Không biết được, bản chất của khảo cổ chỉ có thể cố gắng phục dựng lịch sử, nhưng không cách nào thực sự đạt đến độ chính xác y hệt như lịch sử được!

Cho nên mới có biết bao người làm khảo cổ trước ngã xuống, người sau tiến lên nỗ lực như vậy!

Vấn đề này e rằng chỉ có thể đợi sau này sự nghiệp khảo cổ có những phát hiện trọng đại khác mới có thể giải mã chân tướng lịch sử!" "Được rồi Lương Quỳnh, hai người mau lui lại đi, đừng làm hỏng cổ thi đó!

Dung nhan nữ thi kia bảo tồn hoàn hảo như vậy, chỉ riêng điểm này cũng đủ để giới khảo cổ nghiên cứu rất lâu rồi!" Giáo sư Trần nhắc nhở.

Lương Quỳnh gật đầu, liền chuẩn bị lui lại.

Tuy nhiên lúc này Tề Cương lại đứng sững một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây Cửu Đầu Xà Bách phía trước, không có ý định quay về. "Tề Cương, theo tôi về!" Lương Quỳnh mở lời.

Nhưng Tề Cương lại không nói gì. "Tề Cương?" Lương Quỳnh thử gọi thêm một câu.

Nhưng Tề Cương vẫn không trả lời. "Thầy ơi!" Lương Quỳnh vội gọi.

Giáo sư Trần xua tay: "Thôi, tâm trạng của cậu ấy tôi có thể hiểu, năm xưa lần đầu tiên tôi có phát hiện trọng đại trong khảo cổ cũng giống như cậu ấy vậy!

Người trẻ tuổi mà, theo đuổi danh lợi cũng là điều dễ hiểu!" Cư dân mạng thấy vậy cười nói: 【Tề Cương chắc đang mơ mộng hão huyền đợi sau khi về sẽ được thăng quan tiến chức rồi.】【Thôi đi, Cửu Đầu Xà Bách này là do tiểu ca chỉ ra, cho dù phát hiện thì cũng là công của tiểu ca trước.】【Haizz!

Nhắc đến tiểu ca, cũng không biết anh ấy sao rồi.】【Đúng đó!

Tiểu ca cũng chẳng thèm mở livestream cho chúng ta xem.】【Ê ê các huynh đệ, tôi vừa qua xem video của mấy ông giáo sư sinh vật học kia, các ông đoán họ nói gì?

Họ bảo việc phát hiện Cửu Đầu Xà Bách tuy quan trọng với giới sinh vật, nhưng họ càng nghi ngờ làm sao tiểu ca chỉ liếc mắt một cái là nhận ra ngay được.

Dù sao lúc đó Tần Vũ tiểu ca còn chưa nhìn thấy toàn bộ Cửu Đầu Xà Bách, chỉ nhìn thấy mấy cái tay quỷ là đã khẳng định rồi.】【Mấy ông giáo sư đó bảo, Tần Vũ tiểu ca rất có thể mới là cao nhân ẩn thế.

Nói không chừng trình độ nghiên cứu sinh vật học còn không thua kém gì họ đâu.】【Thật hay giả thế, nếu vậy thì phát hiện trọng đại lần này chưa biết sẽ thuộc về ai đâu nhé!】【Nếu cuối cùng công lao thuộc về Tần Vũ tiểu ca, tôi sợ Tề Cương sẽ tức chết tại chỗ mất.】

Giáo sư Trần lại bất lực thở dài nói: "Đây đều là số mệnh, có những chuyện là do trời định, cái gì nên có tự nhiên sẽ có, không có thì cũng không cưỡng cầu được!

Hy vọng Tề Cương có thể hiểu ra!" "Tề Cương, anh cũng đừng quá cố chấp nữa, anh đối với giới sinh vật học cũng coi như có đóng góp lớn rồi, mau lui lại đi, coi chừng nguy hiểm!" Lương Quỳnh khuyên nhủ, đồng thời chuẩn bị tự mình quay về trước.

Nhưng Tề Cương bỗng nhiên lên tiếng: "Lương Quỳnh, tôi thích em!" "Hả?" Lương Quỳnh sững sờ, không hiểu gã này lúc này nói mấy lời đó làm gì. "Tôi thích em, em biết mà.

Tôi muốn biết, có phải em thích Tần Vũ không!" Tề Cương nói. "Anh nói bậy bạ gì đó!

Tôi và Tần Vũ mới quen nhau chưa đến hai ngày!" Lương Quỳnh đỏ mặt. "Thế thì sao, tôi có thể nhìn ra, lúc em nhìn hắn, ánh mắt rất khác!" Tề Cương nói. "Có lẽ đó chỉ là sự công nhận đối với năng lực của anh ấy!" Lương Quỳnh biện giải.

Trong tình huống này, cô cũng không phân biệt được mình có thích Tần Vũ hay không.

Mạng còn có thể mất bất cứ lúc nào, còn tâm trí đâu mà phân biệt đó là cảm giác an toàn hay là tình cảm? "Em không được phép thích hắn!" Tề Cương bỗng nhiên nói. "Anh nói linh tinh gì thế, thích ai là quyền tự do của tôi!

Hơn nữa hiện tại đang livestream toàn cầu, anh cảm thấy thảo luận chuyện này có thích hợp không!

Mau theo tôi về!" Lương Quỳnh có chút tức giận.

Chuyện tình cảm cá nhân, cô không muốn đem ra bàn tán.

Chương 44

Nhưng Tề Cương vẫn đứng nguyên tại chỗ, không có ý định quay về. "Em không thể thích hắn, vì tôi thích em!" "Anh lại nói nhảm, tôi mặc kệ anh đấy!" Lương Quỳnh cũng nổi giận.

Nhưng Tề Cương dường như không nghe thấy.

Hắn như đang lẩm bẩm một mình, lại như đang nói với Lương Quỳnh: "Em không thể thích hắn, tôi thích em!

Em chỉ có thể là của tôi, mãi mãi chỉ có thể là của tôi!" "Bị bệnh à!

Anh cứ ở đó một mình đi!" Lương Quỳnh nói xong xoay người định đi.

Nhưng đúng lúc này, Tề Cương bỗng nhiên quay người nhìn về phía Lương Quỳnh. "Tôi thích em, em chỉ có thể là của tôi!

Ai cũng không cướp đi được!" Ánh mắt Tề Cương đờ đẫn nhìn Lương Quỳnh, nhưng sắc mặt lại mang theo sát ý, "Chúng ta đi thôi!

Tôi đưa em đến một nơi mà không ai có thể cướp em đi!" Dứt lời, Tề Cương trong nháy mắt lao vọt tới trước mặt Lương Quỳnh, giơ tay bóp chặt lấy cổ cô. "Chỉ cần tôi giết em, sẽ không ai cướp được em nữa, em sẽ mãi mãi là của tôi!" "Tề Cương, anh điên rồi!" Lương Quỳnh giận dữ mắng, ra sức vùng vẫy, nhưng lúc này Tề Cương không biết lấy đâu ra sức mạnh kinh người.

Cộng thêm Lương Quỳnh lại là phụ nữ, căn bản không làm gì được hắn.

Khán giả xem livestream thấy vậy lập tức bùng nổ: 【Tề Cương lên cơn điên gì thế?】【Mẹ kiếp!

Thằng Tề Cương này bị bệnh à?】【Lương Quỳnh tiểu thư tỷ thích ai thì liên quan đếch gì đến mày!】【Đù má, dao của tao đâu, đưa đây!

Để tao chém chết nó!】【Không đúng, mọi người mau nhìn mắt Tề Cương đi!】【Vãi, kia còn là người không?

Trên mắt hắn có một lớp màng gì đó kìa!】【Gớm quá, đó rốt cuộc là cái gì?】Đám người Giáo sư Trần cũng nhìn thấy biến cố phía trước.

Bặc Toán cũng đọc được bình luận trên livestream, vội nhắc nhở: "Giáo sư, Tề Cương hình như trúng chiêu rồi, chúng ta không thể mạo hiểm qua đó, nếu không cũng sẽ bị trúng chiêu theo!" "Không qua thì làm thế nào, Lương Quỳnh đang gặp nguy hiểm!" Giáo sư Trần nói. "Tôi có cách!" Bặc Toán nói, đồng thời vội lấy ra một cái móng lừa đen (hắc lư đề tử) và một cây đuốc, "Cụ cố tôi bảo, móng lừa đen đốt lên có thể khiến tà túy hiện nguyên hình, đồng thời không dám lại gần!

Tôi nghi Tề Cương bị tà túy nhập xác, chỉ cần có thể đuổi nó ra, chúng ta sẽ có cách!" "Thật hay giả đấy?" Địch Mãng đứng bên cạnh hỏi, chân gã lại run lẩy bẩy.

Giáo sư Trần vốn không tin mấy chuyện này, nhưng lúc này ông cũng hết cách.

Bản thân ông già yếu, qua đó cũng chỉ nộp mạng.

Địch Mãng và Bặc Toán rõ ràng cũng không muốn qua.

Bặc Toán đã lấy được móng lừa đen ra, ông cũng chỉ đành phó mặc cho số phận. "Không có cách nào khác thì làm nhanh lên!" Giáo sư Trần thúc giục, trong lòng thầm than, nếu lúc này Tần Vũ ở đây thì tốt biết mấy.

Nhưng giờ Tần Vũ đang ở đâu ông cũng chẳng biết!

Động tác của Bặc Toán cũng khá nhanh, đuốc rất nhanh đã châm lửa vào móng lừa đen, trực tiếp ném về phía đó.

Móng lừa đen nhanh chóng bốc lên một làn khói đen.

Và khi khói đen tỏa ra, mọi người kinh ngạc phát hiện tình huống trước mắt từ từ thay đổi.

Tề Cương bỗng nhiên buông lỏng Lương Quỳnh ra.

Lương Quỳnh ho sặc sụa hai tiếng, xoay người bỏ chạy, lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lo cho Tề Cương nữa.

Nhưng vừa chạy được hai bước, liền nghe thấy đám người Giáo sư Trần kinh hô thất thanh: "Trên lưng Tề Cương là cái gì thế kia!" "Sao lại là hắn!" Trong nháy mắt, da đầu tất cả mọi người đều tê rần.

Lương Quỳnh lúc này đã chạy được bốn năm mét, cách nhóm Giáo sư Trần cũng không xa.

Thấy vậy cô vội quay đầu lại nhìn.

Giáo sư Trần há miệng muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện mình đã không thốt nên lời.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lương Quỳnh nhìn thấy: Tề Cương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng lúc này trên lưng hắn, vậy mà lại đang cõng cái xác nam kia.

Đầu của nam thi gác lên vai Tề Cương.

Xuyên qua chiếc mặt nạ hồ ly, hai con mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm vào mọi người. "Á!" Lương Quỳnh gần như hét lên sợ hãi ngay lập tức.

Nhưng ngay sau đó, cả người cô ngẩn ra.

Cô phát hiện tiếng hét vừa rồi của mình vậy mà hoàn toàn không phát ra chút âm thanh nào.

Cô xoay người muốn lùi lại, nhưng lúc này mới phát hiện cơ thể mình cư nhiên không cử động được nữa.

Thậm chí qua khóe mắt, cô thấy đám người Giáo sư Trần lúc này cũng đang đứng im bất động.

Cứ như thể trong khoảnh khắc này, thời gian dưới đáy thung lũng đã ngưng đọng lại.

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu Lương Quỳnh.

Cô rất nhanh nghĩ tới một khả năng.

Khi làm công tác khảo cổ, cô cũng từng nghe qua không ít truyền thuyết dân gian.

Trong đó có một nơi hẻo lánh, người dân ở đó không bao giờ săn bắn hồ ly và chồn vàng.

Chương 45

Người địa phương cho rằng loài động vật này có linh tính!

Săn bắn chúng sẽ rước họa vào thân.

Hơn nữa trong không ít dã sử đều có miêu tả về Hoàng đại tiên, thậm chí là hồ ly thành tinh.

Chỉ là trước đây Lương Quỳnh chỉ coi đó là dã sử, không để trong lòng.

Nhưng giờ nhớ lại, có lẽ lần này bọn họ đã trúng chiêu của Thanh Nhãn Hồ Thi (Xác hồ ly mắt xanh) này rồi.

Khán giả trong livestream cũng rất nghi hoặc, sao đột nhiên đám người Giáo sư Trần đều bất động, cũng không nói năng gì nữa.【Tình huống gì thế này?

Sao không ai cử động nữa?】【Không biết nữa, có phải mạng bị lag không?】【Không thể nào, tổ chương trình 'Cổ Mộ Tham Bí' giàu nứt đố đổ vách làm sao có thể để xảy ra tình trạng lag mạng được.】【Thế là thế nào, sao tất cả đều đứng im?

Đến một tiếng động cũng không có.】【Vãi, hình ảnh không bị lag đâu, mọi người nhìn Tề Cương kìa, hắn vẫn đang cử động!】Có người bỗng hét lên.

Toàn bộ khán giả liền nhìn thấy Tề Cương quả thực đang cử động, hắn ung dung bước ra từ dưới tán cây Cửu Đầu Xà Bách, vừa đi khóe miệng vừa nở nụ cười âm sâm. "Tôi biết, em thích Tần Vũ!

Còn cả Giáo sư Trần nữa, dọc đường đi cái gì cũng nghe lời Tần Vũ!

Còn hai người các ngươi, cũng không coi Tề Cương này ra gì!

Nhưng thế thì đã sao, tôi sẽ giết từng người một!

Cho các người biết kết cục khi đắc tội với Tề Cương tôi!" Trong lúc nói, Tề Cương đã rút ra một con dao găm bên hông.

Đây là do tổ chương trình cung cấp để mở đường khi đi trên núi.

Không ngờ lúc này lại trở thành hung khí của Tề Cương. 【Giáo sư Trần bọn họ chắc chắn bị Thanh Nhãn Hồ Thi trên lưng Tề Cương mê hoặc rồi.】【Thế này chẳng phải nguy to rồi sao?】【Nhưng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!】【Là vấn đề ở con Thanh Nhãn Hồ Thi kia, tôi vừa tra mạng rồi, nghe nói hồ ly và chồn vàng đều có năng lực mê hoặc lòng người.】【Đặc biệt là mấy con hồ ly và chồn già, mọi người nhìn mắt Tề Cương bị phủ một lớp màng mỏng kìa, rõ ràng là trúng chiêu rồi!】【Vậy Giáo sư Trần bọn họ đứng im tại chỗ, chẳng phải cũng gặp nguy hiểm rồi sao!】【Còn phải hỏi, làm sao bây giờ!】【Còn làm sao nữa, giờ cũng không liên lạc được với Tần Vũ tiểu ca!】【Tần Vũ tiểu ca rốt cuộc đi đâu rồi, sao lại chơi trò mất tích thế!】【Đi đối phó Huyết Thi rồi, e rằng Tần Vũ tiểu ca giờ thân mình còn lo chưa xong.】【A!

Lương Quỳnh tiểu thư tỷ ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, tổ chương trình đâu!

Tổ chương trình ăn hại đâu rồi!】【Gọi tổ chương trình có ích gì, đợi họ đến nơi thì xác cũng lạnh ngắt rồi!】Ngay lúc mọi người đang lo lắng không thôi, bỗng nhiên có người hét lên trong livestream: 【Vãi!

Ông anh kia tỉnh rồi!】【Ối giời ơi!

Cuối cùng cũng có người tỉnh.】Chỉ thấy lúc này sau lưng đám người Giáo sư Trần, gã thanh niên điên khùng kia lại đứng dậy.

Dọc đường đi đều do Bặc Toán cõng, không ngờ gã này giờ lại tỉnh lại.

Chỉ có điều thanh niên đó điên điên khùng khùng, liệu có giúp được gì không?

Tề Cương cũng nhìn thấy thanh niên kia, mày hơi nhíu lại, hiển nhiên cũng có chút bất ngờ.

Mà Thanh Nhãn Hồ Thi trên lưng hắn cũng theo Tề Cương nhìn về phía thanh niên đó.

Tuy nhiên điều khiến hắn không ngờ tới là, thanh niên kia căn bản không chịu ảnh hưởng.

Bước chân tập tễnh vậy mà lại đi về phía Tề Cương.

Vừa đi, miệng vừa lẩm bẩm: "Chết!

Các người đều phải chết!

Đều phải chết!" Thanh niên từng bước đi tới, dường như không hề nhìn thấy Tề Cương, cứ thế đi thẳng về phía chiếc giường ngọc.

Tề Cương thấy vậy quát lớn: "Tìm chết!" Giây tiếp theo hắn vung dao găm lao tới.

Nhưng gã thanh niên điên khùng kia không biết lấy đâu ra sức mạnh, lại tát một cái khiến Tề Cương ngã sấp mặt xuống đất.

Tề Cương lập tức nổi điên, đứng dậy lao vào ẩu đả.

Nhất thời thanh niên này lại cầm chân được Tề Cương.

Vốn tưởng rằng Tề Cương và thanh niên đánh nhau thì Thanh Nhãn Hồ Thi sẽ không khống chế được đám người Giáo sư Trần nữa.

Nhưng điều khiến khán giả không ngờ tới là, con Thanh Nhãn Hồ Thi này lại vô cùng cố chấp, bám chặt trên lưng Tề Cương, bất kể Tề Cương chạy nhảy thế nào, gương mặt nó vẫn luôn hướng về phía

Giáo sư Trần và mọi người, hai mắt xanh lục càng nhìn chằm chằm vào họ.

Khán giả thấy cảnh này đều hối thúc: 【Mọi người mau nghĩ cách đi, giờ chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi.】【Dựa vào chúng ta?

Ông đùa gì thế?

Chúng ta thò tay qua màn hình chọc mù mắt chó của nó à?】【Tuy chúng ta không qua được, nhưng có thể nghĩ cách thông báo cho tiểu ca mà.】【Thông báo kiểu gì, phải để tổ chương trình làm.】【Đúng đúng, tổ chương trình có thể truyền tín hiệu ra, chắc chắn có cách cưỡng chế mở phòng livestream của Tần Vũ tiểu ca!】【Đúng đúng!

Đẩy lên top đi, để tổ chương trình nhìn thấy.】【Đẩy lên, mở livestream tiểu ca!】【Mau mở livestream tiểu ca đi!】【Các người còn không mở, nếu Giáo sư Trần bọn họ xảy ra chuyện gì, các người cũng phải chịu trách nhiệm!】【Phải!

Cho dù có ký hợp đồng, nhưng các người cũng sẽ bị lương tâm lên án!】【Mở livestream tiểu ca!】Bình luận trong livestream nhảy liên tục.

Thực tế, lúc này tổ chương trình cũng đang cân nhắc có nên mở livestream của Tần Vũ hay không.

Họ có quyền hạn cưỡng chế mở livestream của thí sinh.

Nhưng hợp đồng quy định, trong tình huống bình thường trừ khi thí sinh tự nguyện, nếu không không được phép cưỡng chế mở!

Thứ nhất là vì vấn đề lưu lượng, thứ hai là quyền riêng tư.

Dù sao nếu thí sinh đi vệ sinh mà cũng livestream thì quá vô lý.

Chương 46

Nhưng hiện tại rõ ràng không còn là tình huống bình thường nữa.

Quả nhiên, sau một phút cân nhắc khẩn cấp, tổ chương trình đã phát thông báo: 【Thông báo: Do tình huống đột phát, để bảo vệ an toàn cho nhóm Giáo sư Trần, sau khi cân nhắc, tổ chương trình sẽ cưỡng chế mở livestream của Tần Vũ.】【Livestream sẽ mở sau 10 giây nữa.】【10】【9】... 【1】【0】【Livestream đã mở!】 Theo thông báo của tổ chương trình hiện lên, ngay lập tức toàn bộ khán giả đều tràn vào phòng livestream của Tần Vũ.

Tần Vũ cũng đột nhiên phát hiện trước mặt xuất hiện rất nhiều bình luận, biết là livestream đã bị người khác mở. 【Tần Vũ tiểu ca anh còn sống, tốt quá rồi!】【Tần Vũ tiểu ca, hu hu!

Anh mau đi cứu Lương Quỳnh tiểu thư tỷ đi.】【Đúng đó!

Lương Quỳnh tiểu thư tỷ gặp nguy hiểm.】【Tiểu ca, giáo sư bọn họ bị Thanh Nhãn Hồ Thi mê hoặc rồi, Tề Cương muốn giết họ, anh mà không đi là ế vợ cả đời đấy.】【Tần Vũ tiểu ca mau đi đi!】【Vãi, mấy người đừng giục nữa, quần áo của tiểu ca đâu rồi!】【Cái này...

Tiểu ca anh không sao chứ?】 Bình luận chạy liên tục, cuối cùng cũng có người chú ý tới tình trạng của Tần Vũ dường như cũng không ổn.

Chỉ thấy lúc này toàn thân Tần Vũ đầy máu.

Trên má và khóe miệng cũng có máu tươi chảy ra.

Áo trên người đã bị cào rách thành từng dải vải.

Trên làn da lộ ra, chằng chịt những vết thương ghê người.

Tần Vũ nhìn tin tức trong livestream, mày nhíu chặt, không nói gì.

Lúc này, ở cách đó không xa tiếng "lộc cộc" kinh dị lại vang lên.

Rõ ràng Huyết Thi lại tới.

Tần Vũ lúc này cũng chẳng màng đến Huyết Thi, đi cứu Giáo sư Trần mới là quan trọng nhất.

Không nói hai lời, Tần Vũ xoay người định đi.

Tuy nhiên lần này mới chỉ lao ra được ba năm mét, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trong đầu. 【Đinh!

Khoảng cách cổ mộ rút ngắn.】【Độ kích hoạt huyết mạch đạt 70%.】【Chúc mừng túc chủ nhận được năng lực nhân vật: Kỳ Lân Văn Thân.】【Huyết mạch kích hoạt đạt 100%, sẽ nhận được toàn bộ năng lực nhân vật gia trì vĩnh viễn, đồng thời còn nhận được phần thưởng thêm của hệ thống: 5 năm tuổi thọ!】 Tiếng thông báo vừa dứt, Tần Vũ liền cảm thấy nửa thân trên đau nhói.

Cứ như thể lúc này có vô số người đang xăm hình lên người anh vậy.

Nhưng cùng với cơn đau đó, Tần Vũ cũng dần cảm thấy nửa thân trên bắt đầu nóng lên.

Ẩn ước, dường như có một đầu Kỳ Lân đang hiện lên trên người anh.

Có điều do xung quanh rất tối nên không nhìn thấy được. "Kỳ Lân Văn Thân mới là thứ lợi hại nhất, cư nhiên có thể giúp mình hoàn toàn nắm giữ sức mạnh!" Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Nếu coi Huyết Kỳ Lân (máu Kỳ Lân) là sức mạnh, thì Kỳ Lân Văn Thân chính là phương pháp khống chế sức mạnh.

Không có Kỳ Lân Văn Thân, Tần Vũ cũng chỉ là kẻ có sức trâu mà thôi.

Nhưng hiện tại, anh đã có thể triệt để kiểm soát nguồn sức mạnh này. "Lộc cộc!" Âm thanh khủng bố lại vang lên.

Hơn nữa lần này khoảng cách với Tần Vũ rõ ràng đã rất gần.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, cứ chạy thế này cũng không phải cách.

Cho dù mình có đến kịp, con Huyết Thi này vẫn sẽ đuổi theo.

Đến lúc đó tràng diện e rằng sẽ càng hỗn loạn hơn.

Đã làm thì làm cho trót, chi bằng giải quyết con Huyết Thi này trước.

Tần Vũ ánh mắt sắc lạnh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung ngang, vậy mà lại lao ngược về phía Huyết Thi. 【Tiểu ca điên rồi à?

Sao lại chạy ngược lại?】【Chắc chắn là đi đối phó Huyết Thi rồi, toang rồi!

Lương Quỳnh tiểu thư tỷ sắp gặp chuyện rồi.】【Đừng vội, hãy tin tưởng tiểu ca, anh ấy chắc chắn sẽ đến kịp.】【Đúng đúng, bạn tôi đang ở bên livestream của giáo sư, Tề Cương vẫn đang giằng co với thanh niên điên kia.】【Tần Vũ tiểu ca nhanh lên!

Thời gian gấp rút lắm.】【Vãi chưởng!

Kia là cái thứ gì vậy?】【Hù chết tôi rồi!】【Mẹ nó, tôi sợ té đái rồi!】【Tiểu ca, tôi mà đại tiểu tiện không tự chủ được là do anh dọa đấy nhé.】Chỉ thấy trong bóng tối, bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt to lớn khủng bố, đôi mắt trống rỗng như đến từ địa ngục.

Không phải Huyết Thi thì là ai.

Có điều tình trạng con Huyết Thi này cũng không tốt, một cánh tay đã biến mất.

Toàn thân nhuốm đầy máu tươi.

Trên ngực còn có một vết nứt dài bằng cả cánh tay, rõ ràng là kiệt tác của Tần Vũ.

Nhìn thấy Huyết Thi, Tần Vũ không nói hai lời, Hắc Kim Cổ Đao vung lên giữa không trung, sau đó đâm thẳng vào ngực Huyết Thi.

Phản ứng của Huyết Thi cũng rất nhanh, cánh tay còn lại chộp lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ nghe một tiếng "keng", Hắc Kim Cổ Đao vậy mà bị Huyết Thi nắm chặt.

Chương 47

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt lạnh lùng, máu trong người sôi sục trong nháy mắt.

Sự gia trì của Kỳ Lân Văn Thân khiến anh bỗng nhiên phát lực.

Một chưởng vỗ vào chuôi đao Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao sống sượng trượt ra khỏi tay Huyết Thi.

Máu tươi lập tức chảy dọc theo cánh tay nó.

Không biết tại sao, máu của con Huyết Thi này cư nhiên cũng là màu đỏ.

Huyết Thi dù sao cũng chỉ còn một tay, đối mặt với Tần Vũ lúc này căn bản không đỡ nổi.

Hắc Kim Cổ Đao bị anh hất ngược lên trên, không lệch một li trực tiếp đâm phập vào cổ Huyết Thi.

Trong nháy mắt xuyên thủng cổ nó. "Ngươi có thể đi chết được rồi!" Tần Vũ nghiến răng, hai tay vặn mạnh, Hắc Kim Cổ Đao lập tức xoay ngang, thuận thế quét một đường, trực tiếp chém bay đầu Huyết Thi.

Máu tươi bắn đầy người Tần Vũ, chính anh cũng vì dùng sức quá mạnh mà phun ra một ngụm máu tươi.

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Tần Vũ chộp lấy đầu lâu Huyết Thi, chạy thục mạng về phía lối ra.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Đợi khán giả phản ứng lại, Tần Vũ đã chạy được mười mấy mét.

【Vãi!

Đỉnh của chóp!】【Mẹ kiếp, sau này tôi không phục ai hết, chỉ phục mỗi tiểu ca.】【Sau này tiểu ca là đại ca tôi, thằng nào dám nói đại ca tao không tốt, tao giết nó!】【Tiểu ca ngầu vãi!

Xin nhận của em một lạy.】【Tần Vũ tiểu ca ca đẹp trai quá đi.】【Tiểu ca ca kết bạn được không!

Xe nhà em có thể mua được hết.】【Tiểu ca ca anh thích mẫu con gái thế nào, em có thể thay đổi mà.】【Tần Vũ tiểu ca, thực ra em cũng không thích nói chuyện, em cảm thấy chúng ta có thể thử xem sao.】Đám phụ nữ trong phòng livestream đều phát cuồng.

Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng, nhìn thấy biểu hiện dũng mãnh của Tần Vũ, gần như không có người phụ nữ nào không động lòng.

Thậm chí có mấy người đã kết hôn lúc này cũng thấy hối hận.

Đáng lẽ nên đợi thêm chút nữa, vội vàng lấy chồng làm gì, giờ thì hay rồi, tiểu ca đã là của người ta mất rồi!

Tuy nhiên vẫn có người giữ được lý trí, liên tục chỉ đường cho tiểu ca.

Để anh mau chóng đến cứu người.

Tốc độ của Tần Vũ rất nhanh, chưa đầy năm phút phía trước đã xuất hiện ánh sáng.

Lúc này có người hét lên trong livestream:【Tiểu ca nhanh lên, Tề Cương đã đánh ngất thanh niên kia rồi!】【Tề Cương cầm dao găm lao về phía Lương Quỳnh rồi, không nhanh lên là không kịp đâu!】Gần như cùng lúc đó, Tần Vũ đã lao vọt ra khỏi đường hầm như một mũi tên.

Cả người nhảy lên giữa không trung.

Anh không hề sợ bị ngã chết, nhắm chuẩn một dây leo của Cửu Đầu Xà Bách, giơ tay chộp lấy.

Cây Cửu Đầu Xà Bách kia cảm nhận được máu Kỳ Lân trên người Tần Vũ, theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng Tần Vũ lại nhanh hơn một bước, trực tiếp tóm được dây leo, mặc cho nó điên cuồng giãy giụa cũng không thoát được.

Tần Vũ như người rừng Tarzan, đu dây lao thẳng xuống đáy thung lũng.

Cùng lúc đó, mọi người thông qua góc nhìn livestream của Tần Vũ nhìn thấy: Tề Cương tay cầm dao găm, đã đâm về phía ngực Lương Quỳnh. 【Tề Cương mày dám!】【Tề Cương dừng tay, đồ khốn nạn!】【Mày mà dám làm hại Lương Quỳnh tiểu thư tỷ, tao giết mày!】【Tề Cương mau dừng tay!】Khán giả đều chửi bới ầm ĩ.

Thậm chí có người đã bật khóc.

Con dao găm mắt thấy đã sắp đâm trúng Lương Quỳnh.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy.

Tần Vũ cuối cùng cũng ra tay.

Chỉ thấy tay anh vung mạnh, đầu lâu Huyết Thi lập tức bay vèo về phía Tề Cương như một viên đạn pháo. "Bốp!" Một tiếng trầm đục vang lên, cả cái đầu của Tề Cương bị ném trúng, ngã văng ra đất.

Còn chưa đợi hắn đứng dậy, lại một bóng đen lướt qua.

Giây tiếp theo chỉ nghe "keng" một tiếng thật lớn.

Hắc Kim Cổ Đao đã cắm phập xuống đất một cách vững vàng.

Và ngay bên cạnh, chính là đầu của Tề Cương.

Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua má con Thanh Nhãn Hồ Thi, chẻ đôi chiếc mặt nạ hồ ly trên mặt nó.

Đầu nó bị ghim chặt xuống đất. "Tần...

Tiểu ca!" Lớp màng trong mắt Tề Cương cũng biến mất, nhìn Tần Vũ một cái rồi tối sầm mặt mũi, ngất lịm đi.

Chương 48

Đồng thời đám người Giáo sư Trần cũng toàn bộ ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc.

Bọn họ tuy không cử động được, nhưng lại nhìn rất rõ ràng, nếu vừa rồi Tần Vũ không đến kịp, Lương Quỳnh e là đã chết rồi.

Hơn nữa tiếp theo sẽ là đến lượt bọn họ. "Tiểu ca, anh đi đâu vậy?

Tôi nhớ anh muốn chết đi được!" Địch Mãng ngồi bệt dưới đất, nước mắt nước mũi tèm lem.

Bặc Toán cũng không nhịn được thở dài một hơi, nói: "Tần Vũ tiểu ca, đa tạ!

Cậu lại cứu mạng tôi một lần nữa!" Tần Vũ không để ý đến mọi người, bước lên kiểm tra tình trạng của Lương Quỳnh một chút, thấy cô chỉ bị bầm tím ở cổ thì cũng yên tâm. "Cảm ơn anh!" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, trong mắt rưng rưng lệ hoa.

Một người phụ nữ dù kiên cường đến đâu, nếu không phải Tần Vũ đến kịp thì mạng cô đã không còn.

Lúc này nhìn thấy Tần Vũ, cô không kìm được lao vào lòng anh, khóc òa lên.

Tần Vũ tỏ ra có chút luống cuống tay chân, nhưng vẫn kiên nhẫn để cô khóc xong, đợi cảm xúc ổn định lại mới bước sang một bên. 【Haha các huynh đệ, tôi đã nói gì nào, tình yêu đến rồi đấy thôi!】【Hứ!

Tôi ngửi thấy mùi chua loét của tình yêu.】【Vãi nồi!

Tôi cứ tưởng đây là chương trình khảo cổ đơn thuần, ai ngờ lại là chương trình trực tiếp đập chậu cướp hoa thế này.】【Nhưng tôi muốn nói là Lương Quỳnh tiểu thư đỉnh thật, con gái phải chủ động, nếu không đàn ông tốt đều thành chồng người ta hết.】【Con trai ra đường nhớ phải bảo vệ bản thân nhé!】【Cút!

Cỡ như ông thì không cần bảo vệ cũng chẳng ai thèm động thủ đâu.】【Haha!

Chuẩn cơm mẹ nấu.】【Mấy người nói nhảm gì đó, Lương Quỳnh chỉ là quá sợ hãi thôi, hơn nữa cho dù cô ấy thích Tần Vũ, chưa chắc Tần Vũ đã thích cô ấy mà.】【Đúng vậy, tôi vẫn còn cơ hội.】【Tần Vũ tiểu ca ca nhìn em đi, người ta trông cũng không tệ đâu.】【Lầu trên lấy đâu ra tự tin thế, đi giảm cái thân hình hai trăm cân xuống trước đi đã.】【Đâu chỉ hai trăm cân, còn cả bộ răng vâu kia nữa, có đi niềng lại được không, tôi còn tưởng là đồ khui bia đấy!】【Haha!】Người xem trong phòng livestream lúc này đều thả lỏng hơn không ít.

Giáo sư Trần thì nhìn cái xác Thanh Nhãn Hồ Thi kia, cảm thấy vô cùng tiếc nuối: "Dù sao cũng là một kiện văn vật, cứ thế mà bị hủy hoại!

Tạo nghiệt a!" "Giáo sư, thầy đừng than tạo nghiệt nữa, thứ này là tà vật, vừa rồi chúng ta suýt chút nữa đều chết cả đấy!" Địch Mãng nói. "Thầy ơi, bỏ đi, dù sao nhân mạng quan trọng hơn, Tần Vũ cũng hết cách mà!" Lương Quỳnh cũng khuyên giải.

Giáo sư Trần thở dài: "Thầy không có ý trách Tần Vũ, thầy chỉ là không hiểu, Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh rốt cuộc là quan hệ gì!

Hơn nữa kiểu lộ thiên táng này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Tại sao nữ thi này lại được bảo quản hoàn chỉnh đến thế?" Giáo sư Trần đang nói chuyện bên này, Tần Vũ lại đã đi đến bên cạnh giường ngọc.

Anh nhìn thấy trên giường ngọc, nơi vốn dĩ Thanh Nhãn Hồ Thi nằm, quả nhiên có đặt một chiếc hộp ngọc tím (tử ngọc hạp tử).

Nhìn thấy thứ này, Tần Vũ nhớ ra điều gì đó, đỡ cái xác nữ thi kia ngồi dậy.

Sau đó một tay giữ chặt yết hầu nó, tay kia vỗ mạnh vào sau gáy, ngay lập tức một chiếc chìa khóa nạm ngọc thạch rơi ra. "Tần Vũ, cậu làm gì vậy?" Giáo sư Trần thấy thế thì kinh hãi thất sắc.

Nhưng gần như cùng lúc đó, bọn họ nhìn thấy làn da của nữ thi bắt đầu khô héo đi.

Cuối cùng trực tiếp biến thành một cái xác khô. "Ái chà!

Tạo nghiệt a, đây chính là văn vật!

Cậu lại đi..." "Nó vốn dĩ là như vậy!" Tần Vũ đứng dậy nói.

Đồng thời đưa hai món đồ vừa lấy được cho Giáo sư Trần: "So với nữ thi, hai thứ này mới là văn vật trân quý hơn!" Nhìn hộp ngọc tím và chiếc chìa khóa trong tay, Giáo sư Trần lập tức kích động không thôi: "Cái này... cái này..." "Mở ra xem đi!" Tần Vũ nói.

Mọi người lúc này cũng xúm lại, trong mắt tràn đầy tò mò. 【Vãi chưởng, Tần Vũ tiểu ca làm sao biết trong miệng nữ thi có chìa khóa thế?】【Không biết nữa, tôi cũng muốn hỏi.】【Đùa à, Tần Vũ tiểu ca cái gì mà chẳng biết.】【Ách, câu này nghe có vẻ không sai tí nào!】【Khoan đã!

Mọi người nhìn trên người Tần Vũ tiểu ca kìa, đó là cái gì?】【Đó là hình xăm gì thế?

Ngầu vãi!】【Hình như là một con Kỳ Lân.】【Hình xăm Kỳ Lân?

Có ông chủ tiệm xăm nào ở đây không?

Cầu một cái giống hệt (cheap moment).】【Tôi cũng muốn!

Mau báo giá đi.】【Này này tôi là chủ tiệm xăm đây, loại hình xăm Kỳ Lân này tiệm chúng tôi có, không cần chín nghìn tám cũng chẳng cần chín vạn tám, chỉ cần chín chín tám!

Rinh ngay hình xăm giống Tiểu ca về nhà.】【Nhưng có một điểm phải nói rõ, hình xăm của Tiểu ca dường như chỉ khi cơ thể nóng lên mới hiện ra, cái này chúng tôi chịu, không làm được!】【Hình như là vậy thật, lúc trước không hề nhìn thấy.】"Tần Vũ, hình xăm trên người anh!" Lương Quỳnh lúc này cũng chú ý tới hình xăm trên người Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ dường như không có ý giải thích, giật phăng cái áo rách nát vứt đi, cũng chẳng nói thêm lời nào.

Giáo sư Trần nhìn với vẻ kinh nghi: "Hình xăm Kỳ Lân?

Rất hiếm gặp, cậu là người dân tộc thiểu số phải không?" Tần Vũ vẫn không nói chuyện.

Giáo sư Trần thấy vậy cũng không tự làm mất mặt nữa, cầm chìa khóa mở chiếc hộp ngọc tím ra.

Ngay lập tức tất cả mọi người đều nhìn thấy, bên trong hộp ngọc tím vậy mà lại có một chiếc ngọc tỷ.

Chương 49

Chính xác mà nói, đó hẳn là một cái Quỷ Tỷ (Ấn quỷ)!

Chỉ thấy dưới chân con Kỳ Lân trên ngọc tỷ giẫm lên vô số tiểu quỷ.

Thậm chí nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, ngay cả con Kỳ Lân cũng là do vô số tiểu quỷ tạo thành. "Chí bảo!

Đây là chí bảo a!" "Đây chắc chắn là Quỷ Tỷ của Lỗ Thương Vương rồi!" Giáo sư Trần kích động nói.

Lương Quỳnh đứng bên cạnh cũng vô cùng phấn khích, đối với giới khảo cổ mà nói, đây tuyệt đối là một phát hiện vĩ đại. "Hèn chi Lỗ Thương Vương lại ôm nó khư khư, hóa ra bên trong chính là Quỷ Tỷ của ông ta à!" Bặc Toán cũng không nhịn được nói.

Địch Mãng thì đứng bên cạnh giục: "Giáo sư, nếu chúng ta đã tìm thấy Quỷ Tỷ rồi, vậy thì mau đi thôi!

Cổ mộ này cũng thăm dò gần xong rồi, chuyện về sau cứ giao cho đội khảo cổ đi!" "Ừ!" Giáo sư Trần gật đầu, ánh mắt ánh lên vẻ kích động. "Chuyến đi này đúng là không uổng công, bây giờ chính chủ cũng đã gặp rồi!

Chúng ta nghỉ ngơi một chút, thông báo cho tổ chương trình rồi chuẩn bị rời đi!" "Được!" Lương Quỳnh cũng hào hứng đáp.

Tần Vũ đứng một bên, nhìn thân cây Cửu Đầu Xà Bách kia.

Anh biết chính chủ thực sự nằm trong thân cây.

Nhưng bên trong cơ thể chính chủ đó có một con Thi Miết Vương!

Nếu mở ra, mọi người đều sẽ gặp chuyện.

Đã Giáo sư Trần quyết định đi, anh cũng không mở miệng nữa.

Tần Vũ ngồi xuống một bên, mở tiến độ kích hoạt hệ thống lên xem.

Không khỏi nhíu mày.

Tiến độ kích hoạt hệ thống lúc này lại kẹt ở mức 99%.

Nhưng mình rõ ràng đã đến nơi cuối cùng rồi.

Chẳng lẽ bắt buộc phải mở quan tài bên trong Cửu Đầu Xà Bách kia ra thì tiến độ kích hoạt mới đạt được 100% sao?

Nhưng nếu mở ra, Thi Miết Vương bên trong mà thoát ra ngoài, mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm!

Tần Vũ nhất thời có chút khó xử.

Ngay lúc đang cân nhắc có nên nói cho Giáo sư Trần biết chuyện này hay không, bỗng nhiên chỉ nghe tiếng xích sắt chuyển động "kèn kẹt" vang lên mãnh liệt.

Cùng lúc đó, mọi người kinh hoàng nhìn thấy thân cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ kia vậy mà đột ngột nứt ra.

Đồng thời, một cỗ quan tài đen sì khổng lồ từ bên trong lộ ra.

Nhìn thấy cảnh này, Giáo sư Trần và những người khác đều ngẩn ra.

Người xem livestream cũng đều chết lặng.

Không phải đã tìm thấy chính chủ Lỗ Thương Vương rồi sao?

Sao lại còn một cỗ quan tài nữa trong thân cây! "Cái... cái này!" Giáo sư Trần kinh ngạc nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng hơi bình tĩnh lại vài phần mới nói: "Cái này... lẽ nào đây mới là chính chủ?

Vậy cái xác Thanh Nhãn Hồ Thi kia là ai?" Thấy Cửu Đầu Xà

Bách tự mình mở ra, trong lòng Tần Vũ cũng kinh hãi.

Chưa từng nghe nói Cửu Đầu Xà Bách còn có thể tự mở.

Hơn nữa Tần Vũ vội nhìn lướt qua tiến độ kích hoạt huyết mạch của mình, vẫn dừng lại ở 99%.

Nghĩa là, cho dù cỗ quan tài đen này xuất hiện, tiến độ huyết mạch của mình vẫn chưa hoàn thành. "Chẳng lẽ phải tự mình đi qua đó?" Tần Vũ thầm suy tư.

Nhưng ngay lúc này, Giáo sư Trần bên cạnh đã không kìm nén được sự kích động trong lòng, đứng dậy chạy về phía đó. "Thầy!

Thầy cẩn thận!" Lương Quỳnh thấy thế cũng vội chạy theo.

Bặc Toán có chút do dự, nhưng sau đó vẫn đi theo.

Địch Mãng thì không qua, bản thân hắn cũng sợ những thứ này, cộng thêm Tề Cương vẫn còn đang hôn mê, bèn ở lại chỗ cũ chăm sóc anh ta.

Tần Vũ thấy thế cũng bước tới, đồng thời nhìn chằm chằm vào tiến độ kích hoạt huyết mạch.

Nhưng tiến độ này cứ mãi dừng ở 99%, dường như nếu không mở quan tài này ra thì tiến độ huyết mạch sẽ không thể hoàn thành. "Kỳ quái thật, quan tài đen (hắc tất quan tài), loại quan tài này rất hiếm gặp!" Giáo sư Trần nhìn cỗ quan tài trước mặt, trong lòng đầy nghi hoặc.

Chương 50

Người xem livestream lúc này cũng vô cùng tò mò, nhao nhao hỏi: 【Giáo sư, quan tài đen này có chỗ nào không ổn sao?】【Đúng thế!

Chẳng phải đều là quan tài à?】【Tôi cũng không thấy có gì không ổn, chỉ là kỳ lạ sao trong cái cây to này lại có một cỗ quan tài.】【Chuẩn, quan tài này làm sao đưa vào được?

Nếu là đặt vào từ lúc Cửu Đầu Xà Bách còn nhỏ, thì phải bao nhiêu năm rồi.】【Không thể nào, nếu Cửu Đầu Xà Bách tự nhiên bao bọc cỗ quan tài này thì không thể nứt ra chuẩn xác như vậy được, mọi người nhìn xem cả thân cây đều không bị ảnh hưởng.】【Đúng rồi, trông như có người đã khoét một cái lỗ trên thân cây, chuyên dùng để cất giữ cỗ quan tài này vậy!】"Không sai!" Giáo sư Trần gật đầu, đồng thời chỉ vào thân cây Cửu Đầu Xà Bách nói: "Mọi người nhìn quỹ đạo trượt của quan tài, cũng như vị trí của xích sắt, đây rõ ràng là có người cố ý làm một cái cơ quan!

Khi đạt đến một điều kiện nào đó, xích sắt sẽ tách thân cây ra, để lộ cỗ quan tài này!

Tuy nhiên hiện tại vẫn chưa biết trong quan tài rốt cuộc là ai, nhưng tôi dám khẳng định, cái chết của Lỗ Thương Vương e rằng còn rất nhiều bí mật chúng ta chưa biết!" Giáo sư Trần nói xong nhìn sang Bặc Toán hỏi: "Bặc Toán, tổ tiên cậu là Thổ phu tử, bản thân cậu lại hiểu biết phong thủy, loại tình huống 'thụ nội tàng quan' (quan tài giấu trong cây), quan tài sơn đen thế này cậu có biết không?" Bặc Toán lắc đầu: "Quan tài trong cây tôi cũng là lần đầu tiên thấy, còn quan tài sơn đen này tôi cũng chưa từng gặp!

Nhưng tôi nghe cụ cố tôi nói, quan tài đen này cũng giống như 'tiếu tử quan' (quan tài mặt cười), đều cực kỳ nguy hiểm, người mệnh không đủ cứng, vạn lần không được chạm vào!

Giáo sư, theo tôi thấy, hay là đừng mở cỗ quan tài này nữa!" Bặc Toán thực sự có chút lo lắng, sắc mặt lúc này cũng không được tốt lắm. "Không được!" Giáo sư Trần lắc đầu quầy quậy. "Cỗ quan tài này tự mình lộ ra, nếu không mở nắp (khai quan), tôi sợ để lâu sẽ bị hư hại!

Thất Tinh Nghi Quan ở đằng kia dù sao cũng là trong nhà, đợi thêm mấy ngày không vấn đề gì!

Nhưng chỗ này bên trên là lộ thiên, ai biết sẽ có tình huống đột phát gì!

Lương Quỳnh, em chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị mở quan tài!" "Khoan đã!" Còn chưa đợi Lương Quỳnh lên tiếng, Tần Vũ bỗng nhiên chen vào. "Tần Vũ tiểu hữu, cậu có gì muốn nói?" Giáo sư Trần nhìn Tần Vũ, trong mắt mang theo ý dò hỏi.

Tần Vũ tên này bình thường không mở miệng, nhưng hễ mỗi lần mở miệng là tuyệt đối có chuyện lớn sắp xảy ra.

Tần Vũ không trả lời, chỉ đăm đăm nhìn vào cỗ quan tài, bỗng nhiên nói: "Không cần mở nữa, cỗ quan tài này đang tự mình mở ra!" "Cái gì?" Giáo sư Trần nghe vậy liền sững sờ.

Lương Quỳnh bên cạnh cũng có chút nghi ngờ mình nghe nhầm: "Anh nói cái gì?

Cỗ quan tài này đang tự mở ra?

Điều này sao có thể!" "Tiểu ca, cậu điên rồi à, làm gì có quan tài nào tự mở ra được!" Bặc Toán cũng cười nói.

Người xem livestream lúc này cũng từng người một ngơ ngác. 【Tần Vũ tiểu ca vừa rồi đánh nhau với Huyết Thi không phải bị thương vào não rồi chứ?】【Không thể nào, lúc nãy Tiểu ca chém Huyết Thi ngầu thế kia cơ mà, sao có thể đầu óc có vấn đề được.】【Không có vấn đề thì sao lại nói quan tài đang tự mở ra.】【Không đúng nha, cỗ quan tài này vốn dĩ cũng là tự mình chạy từ trong thân cây ra mà.】【Vãi chưởng, ông nói thế hình như đúng là vậy thật.】【Đừng hoảng, nghe Tiểu ca giải thích xem nào.】Giáo sư Trần lúc này cũng nhìn về phía Tần Vũ, chờ lời giải thích của anh.

Tần Vũ thấy vậy bất lực thở dài.

Vốn dĩ anh không định nói chuyện Thiết Diện Sinh ra.

Dù sao cũng hơi khó hiểu, hơn nữa anh làm sao biết được, những người này chắc chắn cũng sẽ nghi ngờ.

Thậm chí anh đã quyết định từ bỏ phần thưởng huyết mạch cuối cùng.

Cùng lắm thì không cần năm năm tuổi thọ này.

Ít nhất nhóm Giáo sư Trần vẫn được an toàn.

Nhưng ai ngờ đâu, cỗ quan tài này tự mình chạy ra, hơn nữa còn đang từ từ tự mở.

Tần Vũ cũng hết cách, chỉ đành chọn nói ra sự thật, cố gắng hết sức khuyên Giáo sư Trần mau chóng rời đi.

Một khi Thi Miết Vương trong quan tài bay ra, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người chết. "Giáo sư Trần, tôi nói cho mọi người biết một chuyện, nghe xong tốt nhất mọi người mau chóng theo tôi rời đi!

Cỗ quan tài này không được mở!

Mở ra là sẽ chết người đấy!" "Anh nói trước đi!" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ nhíu mày.

Có thể khiến Tần Vũ căng thẳng như vậy, cô cũng lo lắng trong quan tài có thứ gì đáng sợ.

Tần Vũ thở dài nói: "Giáo sư Trần vẫn luôn nghi ngờ mối quan hệ giữa Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương, tôi nói cho ông biết!

Thật ra Thiết Diện Sinh là quân sư của Lỗ Thương Vương!" "Quân sư?" Giáo sư Trần nghe vậy sững sờ, nhưng trong lòng ông cũng tò mò, vội nén cảm xúc xuống nhìn Tần Vũ, nghe anh giải thích. "Lỗ Thương Vương khi còn trẻ tính tình bạo liệt, giết người vô số!

Đến lúc tuổi già thường xuyên gặp ác mộng, rất sợ chết!

Thiết Diện Sinh hiến cho ông ta một kế, nói thời cổ đại có thần khí có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử!

Lỗ Thương Vương vì thế tra cứu điển tịch, cuối cùng thực sự tìm được món thần khí kia ở đây!

Chính là Kim Lũ Ngọc Y, tục xưng là Ngọc Dũng!

Tương truyền mặc nó vào, mỗi năm trăm năm lột da một lần, lột da một lần thì sẽ trẻ lại một chút!

Lỗ Thương Vương tìm được thứ này ở đây, lôi chủ nhân lúc đó ra, phong ấn vào thạch quan, chính là cái thạch quan chúng ta nhìn thấy ở lối vào!

Sau đó chính mình nằm vào!" "Chỉ tiếc, cuối cùng tính sai một nước, sau khi Lỗ Thương Vương hạ táng, bị Thiết Diện Sinh 'cưu chiếm thước sào' (chim tu hú chiếm tổ chim khách)!

Cái xác Thanh Nhãn Hồ Thi kia chính là Lỗ Thương Vương, còn người nằm trong này thực ra đã đổi thành Thiết Diện Sinh!" Nói đến đây, Tần Vũ thở hắt ra một hơi: "Tôi không cho mọi người mở quan tài, thực ra là vì trong cơ thể Thiết Diện Sinh có một con Thi Miết Vương!

Một khi để con Thi Miết Vương đó thoát ra, sẽ chết người đấy!

Cỗ quan tài này hiện tại đang tự mình từ từ mở ra, Thiết Diện Sinh bên trong e là sắp ra ngoài lột da rồi, chúng ta phải rời đi ngay lập tức!" Tần Vũ nhìn mọi người, trong mắt lộ vẻ thúc giục.

Chương 51

Thế nhưng Giáo sư Trần nghe xong lại bỗng nhiên bật cười. "Tần Vũ tiểu huynh đệ, tuy rằng tôi không biết cậu nghe được những truyền văn này từ đâu!

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Nếu thực sự có thuật trường sinh, thì Tần Thủy Hoàng đã không chết rồi!

Lịch sử càng sẽ không có những câu chuyện châm biếm như 'Tần đế thuyền, phủng ngọc bàn'!" "Tần đế thuyền?

Phủng ngọc bàn?

Đó là cái gì?" Bặc Toán không hiểu hỏi.

Người xem livestream cũng đều ngơ ngác, nhao nhao hỏi: 【Đúng thế, cái gì là Tần đế thuyền phủng ngọc bàn?】【Hình như là điển cố lịch sử gì đó thì phải, tôi nhớ Tần đế thuyền hình như chỉ việc Tần Thủy Hoàng phái người ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão.】【Không sai, tôi vừa lên mạng tra rồi, nói về việc Tần Thủy Hoàng phái người ra biển tìm thuốc bất tử, Hán Vũ Đế tu sửa Dẫn Lộ Đài, thực ra đều là vì trường sinh.】【Giáo sư đúng là giáo sư, tùy tiện nói một câu cũng là điển cố, nếu không phải bây giờ mạng internet phát triển thì đúng là không hiểu nổi nghĩa.】【Tôi cũng cảm thấy trường sinh căn bản không tồn tại, nhưng đế vương cổ đại không tin a.】【Tần Vũ tiểu ca, tôi cảm giác lần này anh chém gió hơi quá đà rồi, cái này mà mở quan tài ra, bên trong là một cái xác chết thì xấu hổ lắm.】【Đúng vậy, nhưng Tiểu ca hình như cũng không phải kiểu người thích chém gió đâu nhỉ.】【Không biết nữa, e rằng chân tướng sự việc chỉ có thể đợi mở quan tài ra xem mới biết được.】Giáo sư

Trần nhìn bình luận bàn tán của mọi người trên livestream, nói: "Tần Vũ, tuy câu chuyện cậu kể rất đặc sắc, nhưng lỗ hổng quá nhiều!

Chuyện này trên phương diện khảo cổ là không thông, cỗ quan tài này sơn đen, lại giấu trong cây bao nhiêu năm như vậy!

Cho dù lúc hạ táng thực sự còn sống, thì bây giờ cũng chết khô rồi!

Cỗ quan tài này là cái cuối cùng rồi, văn vật bên trong chắc chắn vô cùng quý giá!

Chúng ta bắt buộc phải mở nắp xem thử, nếu không một khi có sai sót, tôi sẽ day dứt cả đời!" "Giáo sư!" Sắc mặt Tần Vũ khó coi.

Mình đã nói ra chân tướng rồi, không tin thì thôi, sao còn cố chấp như vậy.

Tần Vũ nhìn sang Lương Quỳnh, hy vọng cô có thể giúp khuyên giải một chút.

Nhưng Lương Quỳnh lại lắc đầu: "Anh không hiểu đâu, đối với giáo sư, văn vật còn quan trọng hơn cả tính mạng!

Hơn nữa những gì anh nói rốt cuộc có thật hay không, đều còn phải chờ kiểm chứng!

Trong tình huống này, giáo sư chắc chắn sẽ không chọn rời đi đâu!" "Haizz!" Tần Vũ bất lực thở dài.

Nhưng gần như ngay cùng lúc đó, chỉ nghe "rắc" một tiếng giòn tan, cỗ quan tài đen vốn dĩ đóng kín mít vậy mà trong nháy mắt bốc ra một luồng khí đen.

Giáo sư Trần và mọi người đều giật mình, vội lùi lại mấy bước.

Đợi khí đen tan hết, mọi người kinh hoàng nhìn thấy, nắp cỗ quan tài đen kia vậy mà tự mình nứt ra một đường.

Hơn nữa khe hở này lại xuất hiện ngay trên mặt quan tài. "Rắc rắc!" Bỗng nhiên lại có hai tiếng động vang lên.

Lần này, vết nứt trên quan tài lại nhiều thêm hai đường.

Mọi người nhìn thấy, những vết nứt này rất không theo quy tắc, nhưng đều là đường thẳng, phân bố lộn xộn trên nắp quan tài.

Cùng với âm thanh liên tục vang lên, vết nứt bên trên cũng càng ngày càng nhiều.

Tần Vũ thấy vậy vội hét lên: "Còn không đi thì thật sự không kịp nữa đâu!" Giáo sư Trần lại như không nghe thấy, hoàn toàn không nói gì.

Lúc này người xem livestream cũng đều kinh hãi nhìn chằm chằm cỗ quan tài, muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra biến hóa gì.

Tần Vũ thấy thế không mở miệng nữa, anh biết mình khuyên không được, hơn nữa bây giờ cũng đã không kịp rồi.

Chỉ thấy cỗ quan tài đen kia rất nhanh đã xảy ra biến hóa.

Vết nứt càng ngày càng nhiều, cuối cùng cỗ quan tài đen kia vậy mà giống như một đóa hoa sen đen nở rộ, từ vết nứt trên cùng từ từ bung ra. "Cái này!

Cái này quả thực là xảo đoạt thiên công, rốt cuộc làm sao làm được chứ!" Giáo sư Trần toàn thân đều run rẩy vì kích động.

Lương Quỳnh bên cạnh cũng nhìn đến mức toàn thân run lên.

Bặc Toán thì càng khỏi phải nói, trước kia vẫn luôn nghe cụ cố kể những chuyện này, hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, cả người kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ không nhúc nhích.

Người xem livestream lúc này cũng đều như phát điên, điên cuồng chụp ảnh màn hình, quay video.

Phương thức mở quan tài giống như hoa sen nở rộ thế này, bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Nếu không chụp ảnh quay video lại, e rằng sau này mang ra quốc tế, đám người nước ngoài kia cũng không chịu thừa nhận.

Hoa sen rất nhanh đã nở xong.

Sau đó để lộ ra thứ bên trong, khi mọi người nhìn thấy thứ đó, toàn bộ đều sững sờ.

Chỉ thấy đó là một bộ quần áo được ghép từ từng miếng ngọc, đang mặc trên người một người.

Mà bên trên người này, còn có một lớp ngọc phiến nữa.

Lớp ngọc phiến này và người bên trong không liên kết với nhau, mà theo cỗ quan tài đen mở ra, tự động tạo thành một thứ giống như lớp áo quan bằng ngọc (ngọc sáo quan), bao bọc lấy thi thể bên trong. "Đây là ngọc sáo (vỏ ngọc), vô cùng trân quý, ngàn vạn lần không thể phá hỏng, nếu không thì tạo nghiệt lắm!" Giáo sư Trần vội nói.

Lương Quỳnh lúc này cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Cô tự hỏi, bản thân từ lúc tốt nghiệp đi theo Giáo sư Trần khảo cổ đến nay, đồ vật khai quật được trong bao nhiêu năm qua, đều không bằng một cái cổ mộ này khiến cô chấn động.

Chỉ riêng đồ vật trong cổ mộ này mang ra ngoài, cũng đủ khiến cả thế giới phải kinh ngạc.

Chương 52

Người xem livestream lúc này cũng đều nhìn đến mức kích động, từng người vậy mà đều quên cả bình luận.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này, cả người cũng căng thẳng lên.

Anh biết mình đoán không sai, bọn họ rất có khả năng vận khí không tốt, gặp phải quá trình lột xác mấy trăm năm mới có một lần này. "Rào rào!" Quả nhiên, ý niệm trong đầu Tần Vũ vừa khởi, lớp vỏ ngọc bao bọc cổ thi kia trong nháy mắt sụp đổ.

Vô số mảnh ngọc toàn bộ rơi xuống trên người cổ thi.

Mà theo lớp vỏ ngọc bị mở ra, lúc này chỉ còn lại cái xác mặc Kim Lũ Ngọc Y kia. "Giáo sư!

Theo tôi đi!" Tần Vũ bỗng nhiên mở miệng, kéo tay Giáo sư Trần định chạy.

Giáo sư Trần nhìn anh, trong mắt lộ vẻ kiên quyết, hiển nhiên ông không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc tuyệt vời thế này.

Đối với một người làm khảo cổ cả đời như ông, đây quả thực là khoảnh khắc còn quan trọng hơn cả tính mạng. "Ông không đi tôi không ép ông, nhưng nó sắp ra rồi, nếu ông không muốn hại chết tất cả mọi người, thì theo tôi nấp vào một bên mà nhìn!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Ánh mắt càng lạnh lẽo đáng sợ.

Giáo sư Trần nhất thời thực sự bị trấn áp.

Tần Vũ thấy thế không nói hai lời kéo ông chạy ra phía bên kia cây Cửu Đầu Xà Bách, vừa hay dùng thân cây che chắn cho bọn họ!

Lương Quỳnh cũng vội chạy theo.

Địch Mãng thấy thế cũng cõng Tề Cương chạy qua.

Bặc Toán thì tự nhiên không cần phải nói.

Nhưng bọn họ vừa mới nấp xong, bỗng nhiên Tần Vũ phát hiện không ổn.

Cái tên thanh niên điên khùng kia bọn họ lại quên mất.

Tên này lúc trước bị Tề Cương đánh ngất, lúc này vẫn nằm trên đất ở một bên.

Nhưng bây giờ muốn qua đó lôi hắn lại đây thì đã muộn rồi.

Mọi người nghe thấy một tràng tiếng "rắc rắc" do ngọc phiến ma sát đã truyền tới.

Đồng thời cái thứ toàn thân mặc Kim Lũ Ngọc Y, cũng không biết nên gọi là người hay là cương thi kia, vậy mà đã từ trong quan tài đứng dậy. "Cái này... cái này sao có thể!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Giáo sư Trần và mọi người đều ngơ ngác.

Thứ đó xác thực là tự mình đứng dậy, hơn nữa còn tự mình bước ra khỏi quan tài.

Nếu không phải toàn thân bao bọc Kim Lũ Ngọc Y, nhìn qua căn bản là giống hệt con người a!

Người xem livestream lúc này cũng đều choáng váng, trong mắt từng người tràn đầy kinh hãi.【Vãi chưởng, cái này mẹ kiếp không phải là sống lại thật đấy chứ?】【Vãi, cái này mà là thật, thì triệt để lật đổ thế giới quan toàn cầu rồi.】【Toang rồi toang rồi, lần này càng hết đường giải thích với bọn Tây.】【Cái này rốt cuộc là người hay là cương thi thế!】【Quỷ mới biết!】【Tống tử ngàn năm chết đi sống lại, toàn cầu dậy sóng, đây tuyệt đối là tin tức lớn nhất năm rồi.】 Trên thực tế, lúc này dư luận toàn cầu còn kịch liệt hơn nhiều so với những gì khán giả trong livestream tưởng tượng.

Phải biết rằng, vốn dĩ chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" này được tiến hành đồng bộ tại rất nhiều quốc gia có lịch sử lâu đời.

Nghĩa là, phần lớn người nước ngoài đều sẽ ưu tiên chọn xem chương trình của nước mình.

Nhưng vì chương trình bên phía Việt Nam quá đặc sắc, trong chốc lát đã khiến fan hâm mộ toàn cầu đều đổ xô vào phòng livestream bên phía Việt Nam.

Nhân khí tăng vọt một đường.

Thậm chí xuất hiện rất nhiều bình luận bằng tiếng nước ngoài, nhưng lúc này đám người Tần Vũ đương nhiên không rảnh để xem.

Tầm mắt toàn cầu lúc này đều tụ tập tại phòng livestream của nhóm Tần Vũ.

Mà nhất cử nhất động của con quái vật hình người khoác Kim Lũ Ngọc Y kia cũng trở thành tiêu điểm của mọi người. "Đó rốt cuộc là cái gì!" Lương Quỳnh không nhịn được hỏi, làm nghề khảo cổ bao nhiêu năm, chuyện gặp phải lần này, tuyệt đối đã lật đổ thế giới quan của cô. "Không biết!

Có khả năng là một loại sinh vật nào đó!" Bặc Toán ở bên cạnh nói. "Sinh vật?" Lương Quỳnh nghe vậy không hiểu.

Cách nói này cô vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Bặc Toán gật đầu, nói: "Nghe cụ cố tôi nói, rất nhiều thứ không giải thích được trong cổ mộ, thực ra đều có liên quan đến loại sinh vật này!

Ví dụ như cổ thi biết động đậy mà chúng ta đang thấy, chẳng lẽ thực sự là người chết sống lại?

Cái này chắc chắn không thể nào!

Vậy nếu là có một loại ký sinh trùng nào đó, hoặc là thực vật ký sinh chiếm cứ thân thể hắn, mới xuất hiện hàng loạt những thứ khó giải thích như vậy, thì có phải là dễ giải thích hơn rồi không!

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, thứ đó rốt cuộc có phải người sống hay không, chúng ta hiện tại cũng không được biết!" "Ừ!

Chương 53

Bặc Toán nói có lý, cụ thể thế nào e rằng còn phải đợi sau này nghiên cứu lại xem sao!" Giáo sư Trần cũng gật đầu đồng tình.

Ông kinh nghiệm khảo cổ phong phú, đích xác có biết một số tình huống kiểu này. "Tên kia muốn làm gì!" Bỗng nhiên giọng Địch Mãng bên cạnh run rẩy cả lên.

Đồng thời mọi người nhìn thấy, thứ đó vậy mà dừng lại dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách.

Hắn quay đầu nhìn Thanh Nhãn Hồ Thi, dường như có chút nghi hoặc.

Sao vị trí của Thanh Nhãn Hồ Thi lại thay đổi rồi.

Nhưng hắn cũng không quản, dường như bản thân có việc gì đó gấp gáp phải làm.

Mọi người nhìn thấy, thứ đó đi đến trước giường ngọc, sau đó vậy mà đứng ở đó bất động.

Lúc mọi người đang nghi hoặc thứ này muốn làm gì, bỗng nhiên chỉ thấy thứ đó vậy mà toàn thân run rẩy lên.

Không đúng, dùng từ run rẩy thì có vẻ không thiết thực lắm.

Chính xác mà nói, giống như là đang nhu động (uốn éo/cựa quậy).

Không sai, chính là nhu động. "Thầy ơi mau nhìn kìa, dưới nách bộ vũ y đó!" Lương Quỳnh bỗng nhiên kinh hô.

Cùng lúc đó mọi người nhìn thấy, thứ đó giơ cao hai tay quá đỉnh đầu.

Tại dưới nách của một cánh tay, bộ Kim Lũ Ngọc Y kia vậy mà dần dần nứt ra một cái khe.

Theo khe hở nứt ra, mọi người lập tức nhìn thấy một mảng da thịt trắng bệch, giống như da trẻ sơ sinh lộ ra.

Làn da đó trắng đến mức khiến người ta tắc lưỡi.

Nhìn qua thậm chí còn có cảm giác như muốn ngọc hóa. "Nó!

Nó!

Nó sắp chui ra rồi!" Giáo sư Trần mặt đầy kích động.

Theo vết nứt dưới nách càng ngày càng lớn.

Rất nhanh một người toàn thân da dẻ trắng như tuyết vậy mà thực sự từ trong cái kén ngọc chui ra.

Đó nhìn qua chính là một con người, ngoại trừ trên đầu không có tóc ra, trông chẳng khác gì người thường. "Rắc!" Bỗng nhiên Địch Mãng bên cạnh vì quá sợ hãi, đặt mông ngồi gãy một cành cây khô.

Thứ đó trong nháy mắt liền quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Thế nhưng khi mọi người nhìn thấy khuôn mặt của hắn, suy nghĩ trong lòng đều thay đổi.

Lúc trước nhìn thể hình thì giống một con người.

Nhưng lúc này nhìn thấy mặt hắn, đây đâu phải là người, rõ ràng là một con quái vật.

Chỉ thấy gò má hắn cũng trắng bệch như da.

Nhưng hai mắt lại chỉ có tròng trắng không có đồng tử, đôi mắt trống rỗng nhìn qua quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

Hơn nữa kinh khủng nhất là, trên người hắn dường như đều bao bọc một lớp màng mỏng.

Lớp màng mỏng đó bao trùm hắn bên trong.

Hắn giơ tay xé rách lớp màng trên người.

Lớp màng đó vậy mà giống như từng mảng thạch cao, từng miếng từng miếng bong ra khỏi người hắn.

Làn da bên trong lộ ra, nhìn qua lại càng trắng hơn vài phần.

Hắn dường như phát giác được động tĩnh bên phía Tần Vũ, vậy mà sải bước đi tới.

Giây phút này, sắc mặt Giáo sư Trần và mọi người đều biến đổi.

Cái này căn bản không biết là quái vật gì, nếu bị hắn phát hiện, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Người xem livestream lúc này cũng không màng đến việc đám người nước ngoài đang bình luận loạn xạ, vội nói: 【Giáo sư chạy mau, thứ đó phát hiện ra mọi người rồi.】【Sớm nghe Tiểu ca rời đi, thì đâu có chuyện gì.】【Ai bảo không phải chứ, cứ nhất quyết đòi ở lại xem Tống tử thay quần áo, có gì đẹp đẽ đâu?

Nếu là Tống tử nữ thì còn được, đằng này lại là nam.】【Tôi cả đời này cũng không muốn nhìn thấy lần thứ hai, mẹ nó quá dọa người rồi.】【Ủa khoan đã, tên kia sao lại tỉnh rồi?】【Toang rồi, lần này sắp xảy ra chuyện rồi!】Tần Vũ thấy thế vội nhìn sang, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy tên thanh niên điên khùng kia vậy mà lúc này lại tỉnh dậy.

Sớm không tỉnh muộn không tỉnh, cứ nhè đúng lúc này mà tỉnh.

Ngay lập tức con Tống tử kia liền quay đầu nhìn về phía tên thanh niên.

Thế nhưng Tần Vũ lại nhìn thấy, ánh mắt của tên thanh niên cũng không đúng.

Vốn dĩ nên là ánh mắt của con người, nhưng lúc này vậy mà cũng biến thành trống rỗng.

Chương 54

Quả thực giống hệt như Huyết Thi lúc trước. "Hỏng rồi!

Cậu ta trúng thi độc!" Tần Vũ vỗ đùi, có chút ảo não.

Lúc trước tên thanh niên này bỏ chạy, bị Huyết Thi cào một cái.

Thi độc trên người Huyết Thi e là đã xâm nhập vào cơ thể cậu ta.

Mình có máu Kỳ Lân hộ thể tự nhiên không sao, nhưng cậu ta chỉ là một người bình thường.

Lúc này thi độc e là đã công tâm (xâm nhập vào tim) rồi. "Không hay rồi, cậu ta muốn làm gì!" Lương Quỳnh bỗng nhiên kinh hô.

Đồng thời mọi người nhìn thấy, tên thanh niên điên khùng kia vậy mà chộp lấy con dao găm Tề Cương đánh rơi trên đất lúc trước, lao thẳng về phía con Tống tử kia. "Đó là văn vật, đừng!" Giáo sư Trần vội đứng dậy hét lên.

Tiếng hét này làm con Tống tử cũng giật mình, vội quay đầu lại nhìn.

Nhưng ngay lúc này, tên thanh niên điên khùng đã lao đến, con dao găm sắc bén trong nháy mắt đâm phập vào bụng Tống tử, đồng thời điên cuồng gào thét: "Mày cũng phải chết!

Mày cũng phải chết!" Con Tống tử kia cả người sững sờ tại chỗ, trong đôi mắt trống rỗng rõ ràng viết đầy sự chấn kinh.

Hắn quay đầu nhìn tên thanh niên điên, sau đó vậy mà một tay bóp lấy cổ cậu ta.

Cả người tên thanh niên trực tiếp bị nhấc bổng lên.

Giáo sư Trần hoảng hốt hét: "Mau cứu người đi!" Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã hành động.

Tên thanh niên điên kia thi độc công tâm, bây giờ cũng chỉ có máu Kỳ Lân của anh mới cứu được cậu ta.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, khoảnh khắc Tần Vũ lao ra, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã chém về phía đầu con Tống tử.

Tuy nhiên con Tống tử kia cũng không yếu, thân hình lóe lên vậy mà né được.

Đồng thời ném mạnh tên thanh niên sang một bên.

Tần Vũ lách người chụp lấy Hắc Kim Cổ Đao, lập tức đối đầu với con Tống tử này.

Thế nhưng biến cố vẫn chưa dừng lại.

Tần Vũ nhìn thấy, vị trí bụng con Tống tử bị dao găm đâm rách bắt đầu điên cuồng trào máu tươi ra ngoài.

Sắc mặt con Tống tử cũng thay đổi, lập tức đứng tại chỗ điên cuồng vặn vẹo.

Trên mặt viết đầy sự không cam lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo mọi người nhìn thấy, bắt đầu từ chỗ bị dao găm rạch phá ở bụng, từng mảng màu đỏ như máu, vậy mà giống như thủy triều, điên cuồng nuốt chửng toàn thân con Tống tử.

Làn da trắng như tuyết trong nháy mắt biến thành máu me đầm đìa.

Giống như cả con người bị lột sống ra khỏi lớp da vậy!

Hách nhiên biến thành một cỗ Huyết Thi. 【Mẹ kiếp, kinh tởm quá đi mất!】【Cơm trưa của tôi nôn hết ra rồi.】【Lần này toang thật rồi, giải thích với người nước ngoài thế nào đây!】【Còn giải thích cái khỉ gì nữa, đám Tần Vũ tiểu ca có chạy thoát được hay không còn đang là vấn đề kia kìa. 】【 Sao cái xác khô đó đột nhiên lại biến thành Huyết thi thế? 】【 Sợ là chẳng ai trả lời được cho cậu đâu, Giáo sư Trần cũng đờ người ra rồi. 】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Trên quốc tế thì càng khỏi phải nói, hầu như ánh mắt toàn cầu đều đang đổ dồn về Việt Nam.

So sánh với hành trình đạo mộ của Tần Vũ và nhóm bạn, mấy chương trình đạo mộ của các quốc gia khác chẳng khác nào trò chơi đồ hàng. "Bộ áo giáp ngọc đó mới là thứ quan trọng nhất, bây giờ vỡ rồi nên nó mới biến thành Huyết thi!" Giáo sư Trần lẩm bẩm.

Lương Quỳnh ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy giáo sư. "Thầy ơi chúng ta mau chạy thôi, chỗ này nguy hiểm quá!" "Không được!

Trong quan tài kia chắc chắn vẫn còn văn vật, chúng ta phải đi xem xem!" Giáo sư Trần nói rồi vùng thoát khỏi tay Lương Quỳnh, chạy thẳng về phía quan tài.

Lương Quỳnh không yên tâm, ngay lập tức cũng đuổi theo.

Huyết thi vừa thấy tình cảnh này thì lập tức nổi giận, lao thẳng về phía Giáo sư Trần.

Tần Vũ vốn đã đứng chắn trước mặt ông, thấy vậy liền vung đao chém thẳng vào Huyết thi.

Phản ứng của Huyết thi cũng rất nhanh, giơ tay lên đỡ.

Chương 55

Thế nhưng Hắc Kim Cổ Đao là thứ tầm thường sao?

Đó chính là yêu đao, một nhát chém xuống chỉ nghe thấy một tiếng "Phanh" giòn tan.

Cả cánh tay của Huyết thi cứ thế bị chém đứt lìa.

Máu tươi bắn đầy người Tần Vũ.

Nếu là người bình thường thì e rằng lúc này đã xong đời rồi.

Nhưng Tần Vũ đã có được gần như 99% năng lực của Tiểu Ca, khoảng cách đến bước cuối cùng chỉ còn thiếu một cú hích nữa thôi.

Máu tươi rơi lên người anh, thế mà lại kích hoạt hình xăm Kỳ Lân trên cơ thể.

Hình xăm Kỳ Lân vốn dĩ màu đen, nhưng lúc này bị máu tươi tưới lên, lập tức biến thành màu đỏ rực như máu.

Cảnh tượng này khiến người xem trong phòng livestream hò reo không ngớt. 【 Vãi chưởng ngầu đét, tiểu ca sắp phát uy rồi! 】【 Tần Vũ tiểu ca giết nó đi! 】【 Người đàn ông mạnh nhất địa cầu, phi tiểu ca mạc thuộc! 】【 Hình xăm Kỳ Lân kia hình như sống lại rồi. 】【 Đậu xanh đúng thật kìa!

Thế mà lại có cả hư ảnh Kỳ Lân! 】 Khán giả kinh hô.

Chỉ thấy hình xăm Kỳ Lân đỏ rực như muốn nhảy ra khỏi người Tần Vũ.

Theo mỗi bước di chuyển của anh, dường như đều có Kỳ Lân đang đạp bước tiến lên.

Huyết thi cũng chú ý đến sự thay đổi của Tần Vũ, vẻ mặt càng thêm phẫn nộ vài phần.

Nó chẳng thèm quan tâm đến cánh tay bị đứt, lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt lạnh lẽo, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hất lên, trong nháy mắt rạch một đường trên ngực Huyết thi.

Ngay sau đó, cả người anh tung mình nhảy lên không trung, Hắc Kim Cổ Đao trong tay thuận thế chém xuống, nện mạnh vào cổ Huyết thi.

Tuy nhiên lần này Huyết thi lại gắng gượng đỡ được, chỉ là hai đầu gối lập tức quỳ rạp xuống đất, đập vỡ nát cả gạch đá trên sàn.

Không biết Thiết Diện Sinh đã dùng biện pháp gì để phong ấn chủ nhân ngôi mộ cổ này trong quan tài đá, nhưng rõ ràng sau khi biến dị, độ cứng của da thịt vị chủ nhân này còn mạnh hơn cả Thiết Diện Sinh.

Tần Vũ chém một đao, tay Huyết thi đứt lìa.

Nhưng phần cổ này dường như có vấn đề.

Một đao chém xuống chỉ tạo ra một vết thương chứ không chém đứt hẳn.

Huyết thi giãy giụa muốn đứng dậy.

Tần Vũ thấy thế không nói hai lời lại bồi thêm một đao.

Nhát đao này giáng xuống, một cái chân của Huyết thi bị sức mạnh khổng lồ đập gãy.

Thấy phần cổ vẫn chưa bị chém đứt, ánh mắt Tần Vũ lóe lên hàn quang, lần này trực tiếp nhảy lên không trung.

Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường xé gió, nện mạnh vào cổ Huyết thi.

Và lần này cuối cùng cũng không có gì bất ngờ, đầu lâu Huyết thi bay thẳng ra ngoài, rơi xuống đất lăn lóc như quả bóng.

Giáo sư Trần và những người khác đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Ba đao!

Chỉ ba đao đã chém bay đầu Huyết thi.

Đây còn là chuyện người bình thường có thể làm được sao?

Cư dân mạng lúc này cũng kích động không thôi. 【 Tiểu ca ngầu bá cháy! 】【 Tần Vũ tiểu ca, anh chính là thần tượng của em! 】【 Đây chính là người đàn ông mạnh nhất địa cầu sao?

Đỉnh vãi! 】【 Mọi người nhìn ánh mắt sùng bái của Địch Mãng kìa. 】【 Ha ha, hắn không phải là quán quân tán thủ kiêm streamer nổi tiếng sao?

Sao lại sùng bái tiểu ca rồi? 】【 Tôi vẫn còn nhớ mang máng câu nói trước đó của Địch Mãng.

Chương 56

】【"Người anh em Tần Vũ đừng sợ, có vấn đề gì cứ nấp sau lưng tôi, tôi bảo vệ cậu!"】【Ha ha, đừng có dìm hàng người ta thế chứ!】Mọi người trong livestream kích động không thôi, nhưng Tần Vũ lại chẳng có thời gian để ý đến những thứ đó.

Thấy Giáo sư Trần đang nhìn mình với ánh mắt chấn kinh, Tần Vũ vội nói: "Mau chạy đi!

Thi Miết Vương sắp ra rồi!" "Được!" Lần này Giáo sư Trần không phản đối nữa, bởi vì ông đã lấy được văn vật mình muốn từ trong quan tài.

Đó là một cuốn sách lụa Lỗ Hoàng Bạch, bên trên ghi chép rất nhiều cổ văn.

Hẳn là liên quan đến sự tình về chủ nhân của cỗ quan tài bên trong Cửu Đầu Xà Bách này.

Chỉ là lúc này bọn họ căn bản không có thời gian để xem.

Tuy bọn họ không biết Thi Miết Vương mà Tần Vũ nói rốt cuộc là thứ gì, nhưng nhìn dáng vẻ căng thẳng của Tần Vũ, chắc chắn không phải thứ hiền lành. "Thầy ơi, cậu ta phải làm sao đây!" Lương Quỳnh bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Giáo sư Trần cũng nhìn về phía thanh niên điên khùng ở xa xa.

Tần Vũ bỗng nói: "Cậu ta hết cứu rồi, thi độc nhập tâm vốn dĩ còn chút hy vọng, nhưng bị Huyết thi làm trễ nải một lúc, e là đã công tâm rồi!" Quả nhiên, Tần Vũ vừa dứt lời, thanh niên kia bỗng nhiên ngồi bật dậy từ dưới đất.

Đôi mắt cậu ta lúc này đã biến thành giống hệt Huyết thi, thậm chí trên má còn xuất hiện từng đường hắc tuyến, rõ ràng thi độc đã lan ra toàn thân, vô phương cứu chữa. "Haizz!

Đáng tiếc quá!

Dù sao cũng là một mạng người!" Giáo sư Trần vỗ đùi nói.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện, cái đầu lâu Huyết thi rơi ở bên cạnh bỗng nhiên động đậy. "Giáo sư!

Chúng ta mau chạy thôi, đầu lâu Huyết thi động đậy rồi, chắc chắn là Thi Miết Vương sắp chui ra!" Địch Mãng thúc giục, lúc này hắn sợ đến mức sắp tè ra quần rồi.

Tuy nhiên, Giáo sư Trần còn chưa kịp nói gì, cái đầu lâu Huyết thi lại động đậy thêm cái nữa.

Lần này, chỉ thấy một con Thi miết đỏ như máu chui từ bên trong ra.

Đồng thời hai cánh màu đỏ rực cũng dang rộng, sau đó bay lên. "Mau chạy đi!

Thi Miết Vương có kịch độc, chạm vào là chết!" Tần Vũ nói, đồng thời kéo Giáo sư Trần chạy về phía Cửu Đầu Xà Bách. "Chúng ta đi nhầm rồi, chỗ này làm sao ra ngoài được!

Phải quay lại đường cũ!" Lương Quỳnh vội nói. "Leo lên cây, đường cũ căn bản không về được đâu!

Chúng ta chỉ có thể leo cây rời đi!" Tần Vũ đáp.

Mà lúc này Thi Miết Vương đã bay lên, lao về phía thanh niên điên khùng đang ở gần nhất.

Thanh niên điên khùng lúc này đã mất trí, giơ tay lên định đánh.

Địch Mãng vừa chạy vừa nói: "Tần Vũ tiểu ca, cậu đùa à, con bọ bé tí tẹo thế kia, còn chưa to bằng đám Thi miết trong hốc xác nữa!"

"Nó mà là Thi Miết Vương á?

Thế đám Thi miết khác dứt khoát đừng sống nữa cho rồi!" Cư dân mạng cũng có rất nhiều người nghĩ như vậy, nhưng lúc này mọi người căn bản không rảnh để xem.

Tần Vũ không nói gì.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chính Địch Mãng đã chết lặng.

Chỉ thấy con Thi Miết Vương màu đỏ kia trong nháy mắt bị thanh niên điên khùng đập vào tay.

Nhưng ngay sau đó, hai luồng khí đỏ men theo cánh tay cậu ta lan tràn trực tiếp ra toàn thân.

Trong tích tắc, cậu ta cũng biến thành một con Huyết thi máu me đầm đìa. "Vãi chưởng!" Địch Mãng nhìn thấy cảnh này thì sợ són ra quần, xoay người bỏ chạy thục mạng.

Vừa chạy vừa hét: "Tiểu ca tôi sai rồi, mọi người mau chạy đi!" 【Con bọ bé tí thế kia mà lại kinh khủng vậy sao?】【Nếu không thì sao gọi là Thi Miết Vương.】【Độc này e là Rắn Hổ Mang Chúa cũng phải nhượng bộ ba phần.】【Không biết, nhưng tôi dám khẳng định, con bọ này mà lọt vào thành phố thì sẽ là một trận tanh máu.】【Cầu nguyện cho nhóm tiểu ca thoát hiểm thuận lợi.】【Á đù, con bọ đó đâu rồi?】【Không biết nữa, chớp mắt cái đã không thấy đâu, quay phim đi ăn c*t rồi à?】【Vãi chưởng, có biết quay không đấy, con bọ đâu!】Cư dân mạng bắt đầu chửi bới.

Chương 57

Lúc này Tần Vũ cũng phát hiện con bọ kia bỗng nhiên biến mất.

Nhưng mọi người đều biết nó chắc chắn vẫn còn ở đây, chân không dám dừng, lao thẳng về phía Cửu Đầu Xà Bách. "Tiểu ca, cây Cửu Đầu Xà Bách này thật sự có thể ra ngoài sao?" Địch Mãng vẫn còn chút lo lắng vội hỏi. "Được, bên trên chắc chắn có lối ra!" "Còn không đi thì không kịp nữa đâu!" Tần Vũ thúc giục.

Địch Mãng thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, trên người bôi đầy bột Thiên Tinh Nham, cõng Tề Cương lên bắt đầu leo.

Không dám nói cái khác, nhưng gã này dù sao cũng là quán quân tán thủ, hơn nữa Tề Cương cũng khá gầy.

Cõng cậu ta đối với hắn mà nói chẳng khác gì leo một mình.

Giáo sư Trần theo sát phía sau, rồi đến Bặc Toán.

Cuối cùng mới là Lương Quỳnh và Tần Vũ.

Mọi người nhanh chóng leo lên trên.

Nhưng cây Cửu Đầu Xà Bách này quá lớn, hơn nữa lại là leo lên cao.

Năm phút trôi qua, Tần Vũ nhìn xuống, mới chỉ leo được chưa đến mười mét.

Phía trên ít nhất còn khoảng cách hai mươi mét nữa.

Tuy nhiên nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu ngày càng gần, trong lòng mọi người cũng nhìn thấy hy vọng sống sót.

Nhưng đúng lúc này, Lương Quỳnh bỗng nhiên dừng lại.

Người ở trên không biết, nhưng Tần Vũ lại nhìn rất rõ ràng.

Không biết từ lúc nào, con Thi Miết Vương kia thế mà lại đậu trên thân cây ngay cạnh Lương Quỳnh.

Ánh mắt nó đang nhìn chằm chằm vào cô, giống như con rắn hổ mang đang chờ đợi thời cơ tấn công. "Tần Vũ!" Lương Quỳnh dù sao cũng là con gái, nhìn thấy cảnh này nước mắt đã bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt. "Đừng động đậy!" Tần Vũ nhắc nhở, đồng thời nhanh chóng ngồi xuống chạc cây bên cạnh, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Lương Quỳnh thấy vậy suýt phát điên. "Anh bây giờ rút đao có tác dụng gì, anh có thể một đao chém chết nó không?

Khoảng cách này cũng đâu có tới!" Lương Quỳnh vừa dứt lời, liền thấy cư dân mạng bàn tán xôn xao. 【Chị đẹp Lương Quỳnh, đao này e là không phải dùng để chém Thi Miết Vương đâu!】【Tôi cũng cảm thấy thế, chạm vào Thi Miết Vương gần như ngay lập tức sẽ biến thành Huyết thi, hơn nữa Hắc Kim Cổ Đao căn bản không với tới con bọ đó.】【Vậy tiểu ca rút đao làm gì?

Định chém ai?】【Cái này còn phải hỏi sao?】【Còn có thể chém ai nữa!】Lương Quỳnh nhìn thấy bình luận, lòng đã lạnh đi một nửa.

Cô lờ mờ đoán được, đao này của Tần Vũ e là chuẩn bị cho mình! "Tần Vũ!

Nếu thực sự phải như vậy, xin hãy cho tôi một cái chết thống khoái!

Tôi sợ đau!" Lương Quỳnh nói, nước mắt đã lăn dài trên má.

Tâm trạng này còn khó chịu hơn cả tuyệt vọng.

Đáng sợ không phải là cái chết, mà là biết rõ thời gian chết, mình còn phải ráng chịu đựng đến lúc đó!

Lúc này Lương Quỳnh gần như sụp đổ, cô biết mình chạm vào Thi Miết Vương thì gần như chắc chắn sẽ chết.

Nhưng khổ nỗi lại không biết con bọ chúa này rốt cuộc bao giờ mới ra tay.

Ngay lúc Lương Quỳnh tuyệt vọng nhất, Bặc Toán cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác thường bên dưới, vội hỏi: "Sao hai người không leo nữa!" Hắn vừa dứt lời, Thi Miết Vương lập tức hành động.

Như một tia hồng quang lao thẳng về phía cánh tay Lương Quỳnh.

Mà gần như cùng lúc đó, Tần Vũ cũng động thủ.

Chỉ thấy anh dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch qua lòng bàn tay, trong khoảnh khắc một mảng máu tươi lớn tạt thẳng về phía Lương Quỳnh.

Máu vừa rơi lên mu bàn tay Lương Quỳnh, Thi Miết Vương cũng vừa vặn đậu xuống đó.

Trong nháy mắt, Lương Quỳnh chỉ cảm thấy tay mình đau rát như lửa đốt.

Một thoáng không vững, cô trực tiếp rơi xuống. "Cẩn thận!" Tần Vũ thấy vậy liền chộp lấy Lương Quỳnh, Hắc Kim Cổ Đao cắm phập vào thân cây, trượt xuống suốt bảy tám mét mới ổn định lại được.

Chương 58

Nhưng lúc này hai người cách mặt đất chỉ còn lại hai mét.

Quãng đường leo trước đó coi như công cốc.

Tần Vũ vội đặt Lương Quỳnh xuống đất.

Chỉ thấy trên mu bàn tay cô, từng đường tơ máu màu đỏ đã như mạng nhện, bắt đầu lan tràn về phía cánh tay.

Con Thi Miết Vương kia lại không biết đã bay đi đâu mất.

May mà máu của Tần Vũ rơi trên mu bàn tay Lương Quỳnh nên mới khiến độc dịch không khuếch tán quá nhanh.

Nếu không thì lúc này e rằng Lương Quỳnh đã biến thành Huyết thi rồi. "Anh mau đi đi!

Tôi trúng độc rồi, không cứu được đâu!" Lương Quỳnh thúc giục, trong mắt ngập tràn nước mắt. "Câm miệng!" Tần Vũ quát lên giận dữ, đồng thời đứng dậy nhìn quanh.

Lương Quỳnh còn tưởng Tần Vũ đang tìm Thi Miết Vương, vội nói: "Tần Vũ, cảm ơn anh, tôi cầu xin anh đấy, anh mau đi đi!

Tôi không muốn liên lụy anh, tôi cũng không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng biến thành Huyết thi của tôi!" "Tôi bảo cô câm miệng!" Tần Vũ quay đầu nhìn Lương Quỳnh, trong mắt chứa đầy sự băng hàn và phẫn nộ.

Những chuyện này rõ ràng anh biết trước, nhưng lại hoàn toàn không thể ngăn cản.

Mọi thứ dường như đều đã được định đoạt trong vô hình.

Anh căn bản không thể tránh né. 【 Đinh!

Cổ mộ hoàn thành thăm dò. 】 【 Độ kích hoạt huyết mạch đạt 100%. 】 【 Chúc mừng túc chủ nhận được toàn bộ năng lực nhân vật. 】 【 Thưởng cho túc chủ 5 năm tuổi thọ, đồng thời năng lực nhân vật được sử dụng vĩnh viễn! 】 Bỗng nhiên âm thanh của hệ thống vang lên trong lòng anh.

Nhưng lúc này Tần Vũ lại chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Tuổi thọ của mình tăng thêm năm năm, nhưng cái giá phải trả là gì?

Mình rõ ràng biết ngôi mộ cổ này vô cùng nguy hiểm, lại hoàn toàn không có cách nào ngăn cản họ.

Lúc này sự áy náy trong lòng Tần Vũ không ít hơn bất kỳ ai.

Nếu Lương Quỳnh thực sự xảy ra chuyện, Tần Vũ không biết phải đối mặt với gia đình cô ấy như thế nào.

Người khác có thể nói là do cô ấy tự chuốc lấy, không tham gia "Cổ Mộ Tham Bí" thì đã chẳng sao.

Nhưng Tần Vũ thì không thể nghĩ thế, bởi vì anh đã biết trước đây là Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Nơi này có Thi Miết Vương, có đủ loại nguy hiểm.

Nhưng anh lại chẳng làm được gì cả.

Bỗng nhiên khóe mắt Tần Vũ nhìn thấy, thanh niên điên khùng cách đó không xa thế mà lại đứng dậy.

Cậu ta lúc này đã hoàn toàn biến thành Huyết thi, nhìn thấy Tần Vũ liền lao tới.

Nhưng Tần Vũ chẳng rảnh để ý đến cậu ta.

Độc trên người Lương Quỳnh vẫn đang lan rộng, anh phải nhanh chóng nghĩ cách. "Đúng rồi!" Đột nhiên Tần Vũ nghĩ ra điều gì đó.

Anh vội nhìn sang một bên, quả nhiên thấy thi thể của Thanh Nhãn Hồ Thi (Xác hồ ly mắt xanh) vẫn còn ở đó.

Không nói hai lời, Tần Vũ lao thẳng tới, rất nhanh đã tìm thấy chiếc thắt lưng kia.

Giật mạnh chiếc thắt lưng ra, đồng thời tung một cước đá bay gã thanh niên điên khùng đang lao tới.

Tần Vũ cầm thắt lưng chạy vội về. "Há miệng ra!" Tần Vũ không có thời gian giải thích.

Lương Quỳnh còn định mở miệng hỏi, Tần Vũ đã trực tiếp chọc vào họng cô, sau đó cạy một miếng vật màu đen trên thắt lưng ném vào trong. "Đi!" Tất cả những việc này đều diễn ra trong chớp nhoáng, làm xong Tần Vũ cõng Lương Quỳnh lên, cắm đầu leo lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

Đợi đến khi thanh niên điên khùng kia đứng dậy đuổi theo, Tần Vũ đã leo lên được ít nhất bảy tám mét.

Nếu không phải trước đó bên trên có người chắn đường, với tốc độ của anh thì e rằng hiện tại đã lên tới đỉnh rồi.

Lương Quỳnh nằm trên lưng Tần Vũ, muốn nói mình có thể tự leo.

Nhưng nhấc tay lên mới phát hiện tay mình căn bản không còn chút sức lực nào.

Chương 59

Bỗng nhiên Lương Quỳnh phát hiện, độc tố màu đỏ trên cánh tay mình thế mà lại đang nhanh chóng tiêu biến.

Thấy cảnh này, cô không nhịn được hỏi: "Thứ anh vừa cho tôi ăn là cái gì vậy?" "Kỳ Lân Kiệt!" Tần Vũ đáp.

Cư dân mạng thấy vậy vội nói: 【 Kỳ Lân Kiệt là cái gì?

Mau lên mạng tra xem. 】【 Đừng hoảng, đừng hoảng, để tôi đi tra. 】Cư dân mạng quả thực toàn là nhân tài.

Chỉ chưa đầy một phút đã tra ra công dụng của Kỳ Lân Kiệt. 【 Vãi chưởng, Kỳ Lân Kiệt ngầu thế sao?

Tôi cũng muốn có! 】【 Thôi đừng có bốc phét nữa, mau nói xem nó dùng để làm gì đi! 】Có người thúc giục. 【 Nghe nói Kỳ Lân Kiệt được chế tạo từ rất nhiều loại thảo dược. 】【 Phương pháp chế tạo cụ thể đã thất truyền từ lâu, chỉ biết thứ này vô cùng trân quý. 】【 Một mẩu Kỳ Lân Kiệt to bằng hạt gạo có thể khiến cả căn phòng không có muỗi vào mùa hè! 】【 Hơn nữa còn có thể khử độc, mấy thứ như nọc rắn, nọc rết, so với nó chỉ là trò trẻ con! 】【 Thường thì trong mộ táng cổ đại sẽ có thứ này, chủ yếu là để phòng ngừa côn trùng cắn phá thi thể! 】【 Hèn chi chị đẹp Lương Quỳnh không sao rồi. 】【 Đúng đấy, tôi còn tưởng đây là tổ chương trình sắp xếp chứ!

Dựa vào đâu mà thanh niên điên khùng kia chạm vào Thi Miết Vương thì biến thành Huyết thi, còn Lương Quỳnh lại không sao, hóa ra là như vậy! 】【 Cái này gọi là mệnh đấy!

Thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc thôi. 】【 Chuẩn!

Cái gã thanh niên điên đó trước đây chẳng phải có người vạch trần rồi sao, hắn là một trong những thành viên của nhóm trộm mộ, bây giờ cũng coi như tự gánh hậu quả. 】Cư dân mạng thảo luận sôi nổi.

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ vẫn chẳng rảnh đâu mà để ý đến họ.

Phía dưới, thanh niên điên khùng biến thành Huyết thi vẫn đang liều mạng đuổi theo.

Còn phía trên, ngoại trừ Bặc Toán vẫn còn nhìn thấy được, thì Giáo sư Trần và Địch Mãng đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

E là đã sắp đến đỉnh rồi.

Trong lòng Tần Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà con Thi Miết Vương kia chưa bị ai đập chết, nhớ lại kiếp trước trong mộ cổ Thi Miết Vương bị đập chết, vạn ngàn con Thi miết quần ma loạn vũ, anh lại thấy lo lắng.

Kỳ lân huyết của anh cũng không thể khắc chế được nhiều Thi miết như vậy.

Đây cũng coi như là trong cái rủi có cái may rồi.

Ngay khi Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên Lương Quỳnh nằm trên lưng anh kinh hô: "Bặc Toán!

Cẩn thận bên trái cậu!" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Không biết từ lúc nào, con Thi Miết Vương kia lại bay đến chỗ Bặc Toán.

Đôi cánh đỏ rực đang vỗ vỗ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào người hắn. "Mẹ kiếp!" Bặc Toán thấy vậy cũng cuống lên.

Nhớ lại cảnh tượng thanh niên điên khùng hóa thành Huyết thi trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy rùng mình.

Theo bản năng, hắn lôi từ trong ba lô ra một cái Móng lừa đen (Hắc lư đề tử).

Hắn cũng thực sự chẳng còn thứ gì khác để dùng.

Trong ba lô ngoại trừ ống thép để đào lỗ trộm mộ thì chỉ còn cái móng lừa đen này.

Lúc này cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống, có cái gì dùng cái đó.

Vung móng lừa đen lên, Bặc Toán đập thẳng về phía Thi Miết Vương. "Đừng giết nó!" Tần Vũ nhìn thấy cảnh đó thì lạnh cả sống lưng.

Nhưng lúc này Bặc Toán đâu quản được nhiều như vậy, không nói hai lời liền đập bẹp Thi Miết Vương vào thân cây.

Thi Miết Vương vốn đang uy phong lẫm liệt, lập tức biến thành một bãi máu đỏ.

Chương 60

Mà gần như cùng lúc đó, Tần Vũ cũng gào lên: "Mau chạy đi!

Còn không chạy là bỏ mạng tại đây thật đấy!" "Chạy?

Thi Miết Vương chẳng phải chết rồi sao!" Bặc Toán vẻ mặt khó hiểu.

Lương Quỳnh cũng có chút không hiểu.

Nhưng không đợi bọn họ hỏi cho rõ ràng, cả sơn cốc liền rung chuyển một trận.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nhìn thấy trên vách đá hai bên Cửu Đầu Xà Bách, từng con Thi miết bắt đầu bò ra.

Những con Thi miết này nhỏ nhất cũng to bằng nắm tay, con to thì như cái chậu rửa mặt.

Con này đè lên con kia, ít nhất cũng phải có hàng vạn con.

Lúc này chúng như một dòng lũ đen kịt, từ bốn phương tám hướng bò về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Tốc độ của chúng cực nhanh, chỉ trong hai phút đã sắp đuổi kịp thanh niên điên khùng phía dưới.

Bặc Toán sợ hết hồn, leo nhanh như khỉ, mã lực toàn khai.

Tần Vũ thấy vậy cũng không dám chậm trễ, theo sát phía sau, dù cõng Lương Quỳnh vẫn cố bám theo.

Trên đường đi, anh còn không quên đạp vào những cái xác khô treo lơ lửng hai bên Cửu Đầu Xà Bách khiến chúng đung đưa.

Anh nhớ làm như vậy có thể mê hoặc đám Thi miết kia.

Quả nhiên, theo sự đung đưa của các xác khô, tốc độ của đám Thi miết và cả tên thanh niên điên khùng bên dưới cũng chậm lại vài phần.

Chúng dường như không phân biệt được đâu là người sống, đâu là xác chết!

Tần Vũ tranh thủ thời gian này, một mạch leo lên trên, rất nhanh đã thấy phía trên có người thò đầu ra.

Nhìn kỹ lại, hóa ra chính là Địch Mãng và Giáo sư Trần.

Họ đã an toàn lên đến mặt đất.

Tần Vũ thấy vậy cuối cùng cũng thở phào.

Quả nhiên anh nhớ không lầm, đỉnh cao nhất của Cửu Đầu Xà Bách này đúng là có thể thông tới lục địa.

Địch Mãng ném dây thừng xuống, kéo Bặc Toán lên.

Sau đó mới đến lượt Tần Vũ.

Mà khi Tần Vũ vừa nắm lấy dây thừng lên tới nơi, thanh niên điên khùng bên dưới cũng đã áp sát.

Động tác của cậu ta vô cùng lanh lẹ, tung mình nhảy một cái đã bám được vào vách đá, định men theo vách đá leo lên.

Tần Vũ thấy vậy đặt Lương Quỳnh xuống đất, xoay người chạy về một phía khác. "Vãi chưởng, tiểu ca cậu chơi không đẹp nhé, chạy trốn mà không gọi bọn tôi!" Địch Mãng thấy vậy hét lên.

Nhóm Bặc Toán thấy thế cũng định chạy theo.

Nhưng Tần Vũ lại quay trở lại.

Đồng thời mọi người nhìn thấy trong tay Tần Vũ có thêm hai thùng dầu diesel. "Tần Vũ, cậu định làm gì!" Giáo sư Trần thấy vậy lập tức cuống lên.

Tuy nhiên Tần Vũ lười giải thích, lúc này thanh niên điên khùng đã lao lên.

Tần Vũ ném thẳng cả hai thùng dầu vào người cậu ta.

Gã này hiện tại đã biến thành Huyết thi, cái gì cũng không biết, thấy thùng bay tới liền ôm chầm lấy.

Tần Vũ thấy vậy lao tới một bước, tung một cước vào ngực hắn, đá hắn rơi ngược trở lại xuống sơn cốc. "Nổ súng!" Tần Vũ quay đầu nhìn Bặc Toán.

Trong tay Bặc Toán có một khẩu súng pháo sáng.

Bặc Toán cũng không nói nhảm, rút súng định bắn.

Giáo sư Trần thấy vậy vội ngăn lại: "Các cậu điên rồi, dưới đó toàn là văn vật!

Các cậu mà làm nổ sơn cốc này, văn vật sẽ bị hủy hết!" "Vậy nếu đám Thi miết và Huyết thi kia leo lên thì sao?" Tần Vũ nhìn Giáo sư Trần, giọng nói băng lãnh.

Giáo sư Trần lập tức bị chặn họng không nói nên lời.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời, giơ tay chém một cú chặt gáy, trực tiếp đánh ngất Giáo sư Trần.

Bặc Toán nhìn thấy cảnh này cũng dứt khoát giơ súng pháo sáng bắn "Đoàng" một phát xuống dưới. "Oanh!" Trong nháy mắt dầu diesel bị kích nổ.

Ngọn lửa ngút trời bốc lên cao ít nhất mười mét.

Mọi người không dám dừng lại, cõng Giáo sư Trần và Tề Cương xoay người bỏ chạy.

Chương 61

Ý định bảo vệ văn vật của Giáo sư Trần coi như hoàn toàn thất bại.

Cú nổ này cũng khiến cây Cửu Đầu Xà Bách phế bỏ.

May mà lúc này Tề Cương vẫn còn đang hôn mê, nếu không e rằng sẽ bị chọc cho tức chết.

Kỳ tích giới sinh vật mới phát hiện chưa đầy một giờ, cứ thế mà tan thành mây khói.

Trên thực tế, nhìn thấy cảnh này, cả giới khảo cổ và giới sinh vật Việt Nam đều than khóc một mảng!

Theo bọn họ thấy, giá trị khảo cổ của ngôi mộ này vẫn chưa được khai thác triệt để.

Cây Cửu Đầu Xà Bách kia cũng là kỳ tích của giới sinh vật.

Nhưng hiện tại tất cả đều theo một mồi lửa mà biến thành tro bụi.

Rất nhanh, trên các diễn đàn mạng bắt đầu có người chỉ trích Tần Vũ!

Cho rằng nếu không phải do anh ra quyết định, có lẽ những văn vật và Cửu Đầu Xà Bách kia vẫn còn được bảo tồn nguyên vẹn.

Đó đều là tài sản của Việt Nam.

Chỉ là những người này chưa từng trải qua hoàn cảnh đó, họ đâu biết được nếu thả đám Thi miết và con Huyết thi kia ra thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào!

Mọi người quay trở lại gần khu doanh trại mà đám trộm mộ để lại trước đó.

Mệt mỏi cộng thêm sự xóc nảy suốt dọc đường, cuối cùng thực sự không còn sức lực để đi tiếp nữa.

Chỉ có thể nghỉ ngơi tại đây, chờ đợi tổ chương trình đến cứu viện.

Dư luận trong nước và quốc tế vẫn tiếp tục lên men.

Tuy nhiên lúc này mọi người đều chẳng muốn quan tâm, cửu tử nhất sinh, có thể sống sót trở về đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi!

Tuy tổ chương trình đã mua bảo hiểm cực lớn cho mỗi người, nhưng ai mà muốn dùng đến chứ.

Đặc biệt là Tần Vũ.

Anh vốn đã thừa kế gia tài bạc triệu, cần mấy đồng tiền bảo hiểm này làm gì!

Một giờ sau, trực thăng do tổ chương trình phái tới đã đến nơi.

Mọi người được đón lên trực thăng.

Hai giờ sau, tổ chương trình phối hợp với bộ phận phòng cháy chữa cháy địa phương, phái trực thăng đến dập lửa.

Sau vài giờ nỗ lực, ngọn lửa đã được khống chế.

Nhưng Cửu Đầu Xà Bách cũng bị thiêu rụi chỉ còn trơ lại cái khung.

Còn về phần thanh niên điên khùng kia đã không thấy đâu, có lẽ lúc dầu diesel phát nổ đã bỏ mạng rồi.

Hậu sơn không có chỗ hạ cánh, mọi người đều phải leo thang dây cứu hộ, từ từ leo lên trực thăng!

Tuy nhiên đã có kinh nghiệm leo Cửu Đầu Xà Bách, việc leo một cái thang dây vẫn rất nhẹ nhàng.

Địch Mãng vẫn cõng Tề Cương.

Bặc Toán cõng Giáo sư Trần.

Tần Vũ cõng Lương Quỳnh.

Cánh tay của cô đã khôi phục màu sắc bình thường, độc của Thi Miết Vương nghĩ là đã được Kỳ Lân Kiệt chữa khỏi.

Lúc này livestream vẫn đang mở.

Nhưng mọi người đều không muốn nói chuyện, ai nấy đều đang trân trọng sự bình yên sau khi thoát chết.

Khán giả trong livestream cũng thi nhau gửi bình luận bày tỏ sự xót xa và chúc mừng. 【Tần Vũ tiểu ca lợi hại! 】【May mà có Tần Vũ tiểu ca, nhưng tiếc là cuối cùng cổ mộ lại bị nổ tung. 】【Chúng ta đừng bàn luận vấn đề này được không?

Các người lại không phải người trong cuộc, làm sao có thể biết suy nghĩ của người trong cuộc chứ! 】【Tôi tán thành với lầu trên, đám Thi miết và Huyết thi kia tuy công nghệ hiện đại có thể đối phó, nhưng ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao? 】【Đúng, người ta cửu tử nhất sinh mới thoát ra được, chuyện này có là gì! 】【Tôi thấy có mấy người đứng nói chuyện không đau eo, người ta dẫn các người đi chiêm ngưỡng phong thái cổ mộ rồi!

Cuối cùng suýt chết, nổ thì đã làm sao. 】【Phải, đừng có nói mấy câu kiểu "sợ thì đừng đi", giỏi thì sao các người không đăng ký tham gia đi! 】【Tiểu ca, chị đẹp cứ tận hưởng thời gian sắp tới, đừng để mấy lời rắm chó của đám người này ảnh hưởng. 】Cư dân mạng có người tán thưởng, có người ủng hộ, cũng có người phản đối.

Chương 62

Dường như lại quay về cái thời điểm chín người mười ý. "Ủa!

Trên lưng anh có cái gì thế kia!" Bỗng nhiên, Lương Quỳnh đang nằm trên lưng Tần Vũ thốt lên đầy nghi hoặc. "Hả?" Tần Vũ ậm ừ một tiếng, không hiểu Lương Quỳnh đang nói gì.

Cư dân mạng thấy vậy thì cười nói: 【 Trên lưng tiểu ca còn có thể có cái gì, hình xăm Kỳ Lân chứ gì nữa. 】【 Đúng đấy, chị đẹp Lương Quỳnh, có phải chị thấy lưng tiểu ca nhà tôi êm quá, không muốn xuống đúng không? 】 【 Thế thì đừng xuống nữa, "đẩy thuyền" ngay tại chỗ luôn. 】【 Ha ha tôi ủng hộ. 】【 Tôi cũng ủng hộ. 】【 Mùa sau chương trình tiếp tục nhé. 】【 Tôi không đồng ý, tiểu ca là của tôi. 】【 Tôi cũng không đồng ý, Tần Vũ tiểu ca đâu có nói thích Lương Quỳnh. 】【 Mày không đồng ý?

Mày là ai cơ chứ? 】【 Đúng đấy, mày là ai!

Mày có được tiểu ca cõng không? 】 【 Tao mặc kệ, tóm lại tao không đồng ý. 】 Lương Quỳnh nhìn mà đỏ cả mặt, nói: "Mọi người đừng đùa nữa, tôi nói nghiêm túc đấy, hình xăm Kỳ Lân của anh ấy nằm ở vai trái, nhưng cái hình này lại ở bên phải!

Hơn nữa, hiện tại hình xăm Kỳ Lân trên người anh ấy đều đã biến mất theo thân nhiệt giảm xuống, nhưng cái hình này vẫn còn!

Không tin mọi người tự xem đi!" Lương Quỳnh nói rồi chĩa góc quay livestream vào lưng Tần Vũ.

Quả nhiên, mọi người nhìn thấy trên vai phải của Tần Vũ, lẽ ra không có hình xăm nào mới đúng.

Nhưng lúc này trên vai phải của anh, lại phân minh xuất hiện một hình vẽ.

Hình vẽ đó giống như bị thứ gì đó đóng dấu lên, là một vết hằn màu đỏ như máu.

Hơn nữa nó có hình bầu dục, nhìn qua trông giống hệt một con mắt.

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này đều không nhịn được cười nói: 【 Tần Vũ tiểu ca đúng là ngầu, hình xăm cũng cá tính thế này, trước là hình xăm Kỳ Lân, sau là con mắt. 】 【 Đúng đấy, cái này gọi là gì nhỉ, Kỳ Lân hí châu? 】 【 Cút!

Đó là Song Long hí châu, cái này chắc là Kỳ Lân truy nguyệt. 】 【 Nói bậy, vẫn là xin mời ông chủ tiệm xăm vào giải thích xem, cái này rốt cuộc có ý nghĩa gì. 】 【 Khụ khụ, tôi tuy là chủ tiệm xăm, nhưng hai cái hình xăm này rõ ràng không phải dùng cùng một loại mực xăm, cho nên tôi cảm giác chắc là không có quan hệ gì đâu. 】 【 Nếu bắt buộc phải nói có, có thể tham khảo múa lân múa sư, chẳng phải đều có quả cầu chạy đằng trước sao. 】 【 Cút cút!

Toàn nói nhảm nhí. 】 Tần Vũ lúc này cũng nhìn thấy thứ trên lưng mình, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Thứ đó người khác không biết, nhưng anh thì rất rõ.

Đó hách nhiên chính là lời nguyền của tộc Quỷ Động!

Nhưng mình thứ nhất chưa từng đến hang động dưới lòng đất của nước Tinh Tuyệt, thứ hai chưa từng nhìn thấy Mộc Trần Châu (Phượng Hoàng Đảm), tại sao mình lại chịu lời nguyền này chứ?

Bỗng nhiên, Tần Vũ nghĩ tới điều gì đó.

Anh nhớ ở kiếp trước, người dính phải lời nguyền tộc Quỷ Động hình như không chỉ có hai điều kiện này.

Nghe nói hậu nhân của tộc Quỷ Động năm xưa trên người cũng có lời nguyền này.

Chẳng lẽ mình là hậu nhân của tộc Quỷ Động?

Tần Vũ vội vàng hồi ức lại.

Cha mẹ kiếp trước của anh qua đời khi anh hai mươi tuổi.

Lúc đó hình như họ cũng mới hơn bốn mươi tuổi.

Tuy nhiên khi đó cha mẹ anh chết vì tai nạn xe cộ, vì thế mà anh còn nhận được một triệu tiền bồi thường, mua được căn nhà.

Nhưng còn chưa kịp kết hôn, anh đã vì đi Trường Bạch Sơn mà gặp phải tuyết lở.

Chương 63

Nghĩ đến đây, Tần Vũ bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Anh nhớ rõ ràng, mấy ngày trước khi cha mẹ xảy ra chuyện, họ đối xử với anh tốt một cách lạ thường.

Chẳng lẽ họ đã biết mạng mình chẳng còn bao lâu, cho nên mới chọn cách đó?

Tuy làm vậy có chút ý đồ ăn vạ, nhưng điều này cũng rất có khả năng!

Hơn nữa đối tượng mà cha mẹ chọn cũng là tên chủ mỏ than từng áp bức họ.

Đối phương cũng vì không muốn bị dây dưa quá nhiều chuyện nên mới sảng khoái lấy ra một triệu tiền bồi thường!

Tần Vũ càng nghĩ càng cảm thấy đây có thể chính là chân tướng.

Mắt anh bất giác ươn ướt.

Tại sao bây giờ mình mới biết.

Có lẽ họ không nói cho anh biết những điều này cũng là sợ anh suy nghĩ lung tung.

Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, ai có thể ngờ mình xuyên không đến thế giới song song này, vẫn là tìm hiểu được chân tướng của những sự việc ấy. "Lời nguyền của tộc Quỷ Động, ha ha!

Vân Nam Trùng Cốc sao?" Tần Vũ cười khổ. "Anh cười khổ cái gì?

Còn nữa Vân Nam Trùng Cốc là cái gì?" Lương Quỳnh hỏi.

Tần Vũ lắc đầu không giải thích.

Cư dân mạng lại cười nói: 【 Chị đẹp Lương Quỳnh, thế mà chị cũng không hiểu sao! 】 【 Đúng là, người ta đều nói phụ nữ khi yêu chỉ số thông minh bằng không, quả nhiên là thật. 】 【 Ha ha, đúng!

Chị đẹp Lương Quỳnh "đẩy thuyền" tại chỗ luôn. 】 "Không phải, mọi người đang nói cái gì thế?

Tôi mới không có yêu đương gì cả, hơn nữa chỉ số thông minh của tôi làm sao?" Lương Quỳnh khó hiểu hỏi. 【 Chị đẹp Lương Quỳnh, cái này mà chị cũng không biết sao? 】 【 Đúng đấy, Vân Nam đó!

Vân Nam bảy sắc cầu vồng, địa điểm nhất định phải chọn để hưởng tuần trăng mật. 】 【 Tần Vũ tiểu ca rõ ràng là đang hỏi chị, sau khi trở về có rảnh không, cùng đi Vân Nam hưởng tuần trăng mật đấy. 】 【 Cái gì?

Cậu nói Vân Nam Trùng Cốc á?

Tiểu ca đây là muốn dẫn chị đi Vân Nam ngắm sâu bọ, chị mà sợ hãi!

Được!

Chui tọt vào lòng anh ấy, lãng mạn biết bao! 】 【 Chuẩn!

Không xem phim ma, không dung tục, ngắm sâu bọ mới có sáng tạo. 】 【 Đậu xanh!

Ai tôi cũng không phục chỉ phục các người, chị đẹp Lương Quỳnh bị các người nói đỏ cả mặt rồi kìa. 】 【 Được rồi thưa quý vị, các tuyển thủ cần được nghỉ ngơi 】 【 Đồng thời chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" kỳ này của chúng tôi xin tạm dừng tại đây 】 【 Nếu yêu thích, xin hãy theo dõi kỳ mới nhất của "Cổ Mộ Tham Bí" vào nửa cuối năm nay 】 【 Phòng livestream sẽ đóng lại sau mười giây nữa, cảm ơn sự theo dõi của các bạn 】 【 10 】 【 9 】 【 8 】 ..... 【 Vãi, sao đột ngột thế, tôi còn chưa xem đã mà 】 【 Đúng đấy, Lương

Quỳnh tiểu thư cố lên nha, hy vọng kỳ sau lên sóng, cô đã cưa đổ được Tần Vũ tiểu ca rồi 】【 Chuẩn luôn, gặp được người đạo mộ lợi hại thế này thì cưới luôn đi chứ còn gì nữa 】【 Qua cái thôn này là không còn cái quán này đâu 】【 Các người hư quá, Tần Vũ tiểu ca ca là của tôi 】【 Không đúng, là của tôi! 】 Trong sự luyến tiếc của đám đông, phòng livestream cuối cùng cũng đóng lại.

Tần Vũ và Lương Quỳnh rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng một chút.

Rất nhanh, cả hai người đều thiếp đi.

Trực thăng của tổ chương trình cũng bay thẳng đến thành phố gần miếu Qua Tử ở Sơn Đông nhất...

Khi Tần Vũ bị cái đói làm cho tỉnh giấc thì mới phát hiện, vậy mà đã trôi qua hai ngày.

Mà nơi hắn đang ở lúc này dường như không phải khách sạn, mà là một viện nghiên cứu.

Tần Vũ nhìn thấy nơi này có ghi chú là Viện nghiên cứu Khảo cổ.

Sau khi hắn tỉnh lại không bao lâu liền bị người ta đưa đi.

Và tiếp đó, chính hắn cũng không ngờ tới, bản thân lại ở trong viện nghiên cứu này suốt hai tháng trời.

Chương 64

Trong hai tháng, Tần Vũ không có bất kỳ tiếp xúc nào với bên ngoài.

Mỗi ngày đều bị những người khác nhau thẩm vấn.

Rằng rốt cuộc làm sao hắn biết được nhiều chuyện về Thất Tinh Lỗ Vương Cung như vậy.

Máu của hắn tại sao lại kỳ lạ đến thế.

Thậm chí còn biết cả Cửu Đầu Xà Bách.

Tuy nhiên, đối mặt với hàng đống câu hỏi, Tần Vũ trước sau chỉ có một câu trả lời.

Đó là: "Tôi là fan cuồng truyện đạo mộ, đọc trên mạng thấy thế!" Vì câu này mà rất nhiều nhà khảo cổ học còn đặc biệt đi tra cứu tài liệu.

Chỉ có điều kết quả thế nào thì ai cũng đoán được.

Tần Vũ tự nhiên không lo lắng bị lộ tẩy, tiểu thuyết đạo mộ nhiều như vậy, làm sao mà tra cho hết được.

Tần Vũ một mực khẳng định mình quên mất tên truyện rồi, bọn họ cũng hết cách.

Trên thực tế, cho dù Tần Vũ có nói tên truyện thì có tác dụng gì sao?

Thế giới song song này căn bản không có những tác phẩm được viết trên Trái Đất.

Đất nước này là một nơi cực kỳ coi trọng chứng cứ.

Cuối cùng sau hai tháng, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh Tần Vũ là kẻ trộm mộ hay đã từng đến Lỗ Vương Cung trước đó, nên đành phải tuyên bố hắn vô tội và thả ra.

Bước ra khỏi Viện nghiên cứu Khảo cổ, nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, Tần Vũ mới dần dần hiểu được trong hai tháng qua, thế giới bên ngoài đã thay đổi lớn đến mức nào.

Ảnh hưởng lớn nhất, chắc chắn là nhóm người bọn họ đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này.

Tề Cương sau khi trở về ba ngày thì tỉnh lại, nhưng khi biết Cửu Đầu Xà Bách đã bị thiêu rụi, hơn nữa giới sinh vật học chỉ đăng một bài viết phát hiện Cửu Đầu Xà Bách chứ không nhắc nhiều đến hắn, việc này khiến hắn bị đả kích rất lớn, tinh thần có chút hoảng hốt, đến nay vẫn đang điều trị trong bệnh viện.

Trần giáo sư tuy cũng bị đả kích, nhưng dù sao cũng mang được Quỷ tỷ và Lỗ Hoàng bạch ra ngoài, trong lòng cũng coi như có chút an ủi.

Rất nhanh ông đã lao đầu vào nghiên cứu hai vật phẩm này.

Mà ở đây phải nói thêm, sở dĩ Tần Vũ có thể ra ngoài, chính là vì Trần giáo sư nghiên cứu phát hiện nội dung ghi chép trên Lỗ Hoàng bạch vậy mà giống hệt những gì Tần Vũ nói.

Cảm thấy Tần Vũ chắc chắn còn biết nhiều thứ hơn, lúc này ông mới đến Viện nghiên cứu Khảo cổ cầu tình, thả hắn ra.

Còn về Quỷ tỷ, ông vẫn chưa phát hiện được gì.

Còn Địch Mãng sau sự việc lần này, nhân khí tụt dốc không phanh, dứt khoát quay lại sự nghiệp võ sĩ tán thủ của mình, không làm streamer nữa.

Có thể nói sau cả chuyến thám hiểm, Bặc Toán mới là người thu hoạch lớn nhất.

Bởi vì hắn có hiểu biết về phong thủy và đạo mộ, cộng thêm tổ tiên lại là Thổ phu tử, cụ cố để lại không ít câu chuyện, nhất thời trở thành nhân vật được rất nhiều người săn đón.

Mỗi lần livestream, nhân khí đều cao ngất ngưởng.

Riêng Lương Quỳnh, dường như sau khi trở về thì không lộ diện nữa, cũng không biết đã đi đâu.

Có khả năng là đi theo Trần giáo sư làm nghiên cứu...

Tần Vũ về đến nhà, phát hiện hai tháng không ở nhà, dì giúp việc ngược lại rất cần mẫn, không khỏi bật cười.

Kiếp trước không có tiền, ít nhất sống cũng sung túc tinh thần.

Kiếp này có tiền, nhà to như vậy lại chẳng có lấy một người thân.

Đây có lẽ chính là số mệnh!

Tần Vũ cầm lấy một chiếc gương, soi vào lưng mình.

Hình xăm con mắt phía sau lưng dường như càng rõ ràng hơn.

Mày Tần Vũ cũng không kìm được mà nhíu lại.

Con mắt này nếu hắn nhớ không lầm, chắc chắn là lời nguyền của tộc Quỷ Động.

Mà trong tiểu thuyết kiếp trước cũng đã đề cập đến cách giải quyết.

Xem ra mình e là phải đi Vân Nam một chuyến rồi.

Nhưng hiện tại điều duy nhất khiến hắn đau đầu là, bản thân không có bản đồ.

Căn bản không biết cái Vân Nam Trùng Cốc này rốt cuộc nằm ở đâu!

Hơn nữa hệ thống cũng sẽ không nhắc nhở những thứ này.

Kể từ khi nhận được toàn bộ năng lực của Tiểu ca, hệ thống cũng im hơi lặng tiếng luôn.

Dường như chỉ cần hắn không đến gần cổ mộ, nó coi như không tồn tại vậy. "Không được, lần này chọn Hồ Tư Lệnh!" Tần Vũ thầm tính toán trong lòng.

Kỹ năng 'Phân kim định huyệt' của Hồ Tư Lệnh chính là một tuyệt chiêu.

Chỉ cần có được năng lực này, cũng không lo không tìm thấy Vân Nam Trùng Cốc.

Chương 65

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, Tần Vũ sững sờ.

Người đến vậy mà lại là Lương Quỳnh.

Lúc này cô đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, trông vô cùng tươi tắn, tràn đầy sức sống.

Trong tay cô cầm một bưu kiện, không biết để làm gì. "Có việc gì không?" Tần Vũ hỏi. "Anh vẫn lầm lì như thế, không có việc gì thì không được tìm anh sao?" Lương Quỳnh cười nói, đồng thời tự nhiên bước vào.

Nhìn thấy bố cục nhà Tần Vũ liền bật cười: "Anh đúng là phú nhị đại thật nha, thật không hiểu nổi giàu thế này sao lại cứ phải chui vào cổ mộ, anh hưởng thụ đủ rồi à?" "Có việc thì nói thẳng, nếu cô cũng giống như bọn họ nói là thích tôi, thì cô bỏ cuộc đi!" Tần Vũ rất thẳng thắn, bản thân chỉ có 40 năm tuổi thọ, cho dù hoàn thành nhiệm vụ hệ thống được cộng thêm 5 năm thì cũng chỉ có 45 năm.

Hắn không muốn sống cái cảnh mình chết rồi để gã đàn ông khác ngủ vợ mình, tiêu tiền của mình.

Hắn đã tính kỹ rồi, nếu mình chết thì số tài sản này sẽ quyên góp hết. "Anh!" Lương Quỳnh tức điên người, nói thế nào thì cô cũng là một mỹ nữ.

Thế mà Tần Vũ lại chẳng có chút hứng thú nào với cô.

Điều này không khỏi khiến trong lòng Lương Quỳnh dấy lên một tia chiếm hữu.

Rất muốn chinh phục cái tên "Muộn Du Bình" này. "Được rồi, không trêu anh nữa, tôi vốn dĩ tìm anh là muốn xem anh đã đỡ hơn chưa, dù sao ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung anh cũng từng cứu tôi!

Nhưng sau đó tôi phát hiện ra bưu kiện này, cho nên tôi biết có thể anh đang muốn đi đến một nơi!

Nếu anh có thể đồng ý với tôi, cho tôi đi cùng!

Tôi sẽ đưa bưu kiện này cho anh!" Lương Quỳnh giơ giơ bưu kiện trong tay.

Tần Vũ nhìn thấy bên trên ghi người nhận là mình.

Mà người gửi lại là Bặc Toán.

Thấy vậy, Tần Vũ không nói hai lời, lao lên một bước trực tiếp giật lấy bưu kiện. "Anh!" "Cái này vốn dĩ là của tôi, còn việc có đưa cô đi cùng hay không, không thể trở thành điều kiện để cô đưa đồ cho tôi!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Đồng thời đã mở bưu kiện ra.

Hắn phát hiện vị trí niêm phong của bưu kiện đã bị người ta mở ra.

Chắc là Lương Quỳnh đã xem đồ bên trong rồi.

Quả nhiên, Tần Vũ vừa mới lấy đồ bên trong ra, Lương Quỳnh liền mở miệng: "Tôi tra rồi, đó là một tấm bản đồ, bản đồ làm bằng da người!

Vị trí hẳn là ở Vân Nam!

Anh trước đó từng nhắc đến một địa danh, gọi là Vân Nam Trùng Cốc!

Chắc cũng là một cái cổ mộ nhỉ!

Anh muốn đi thì bắt buộc phải đưa tôi theo!

Đưa tôi theo, anh là khảo cổ!

Không đưa tôi theo, tôi sẽ tố cáo anh trộm mộ!" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt. "Cô đang uy hiếp tôi?" Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần.

Tuy rằng hắn đã kích hoạt triệt để huyết mạch của Tiểu ca, cũng có được toàn bộ năng lực của Tiểu ca, nhưng tính cách của Tiểu ca quá mức cường thế, trong vô minh dường như cũng khiến tính cách của Tần Vũ theo đó mà thay đổi đi một chút. "Tôi không muốn uy hiếp anh, nhưng trộm mộ bản thân nó đã là sai trái!

Ngoài ra, tôi đi theo anh cũng là ý của thầy giáo, thầy ấy cảm thấy trên người anh có rất nhiều bí mật, có khả năng giúp ích cho giới khảo cổ!

Nhưng anh cái gì cũng không nói, tôi đành phải đi theo anh, từ từ mà phát hiện thôi!" Lương Quỳnh nói, đây cũng là lời thật lòng của cô.

Tần Vũ nhìn cô một cái không đáp lời, mà một mình đi đến ghế sô pha ngồi xuống.

Vừa xem bản đồ da người, vừa gọi điện thoại cho Bặc Toán. "Anh ra rồi à!" Điện thoại vừa thông, Bặc Toán liền vội vàng hỏi.

Đồng thời bên trong truyền đến tiếng đóng cửa. "Ừ!

Tấm bản đồ này là ý gì?" Tần Vũ trực tiếp hỏi.

Bặc Toán cũng không có ý định giấu giếm, nói: "Món đồ này là cụ cố tôi để lại!

Nơi được ghi chép trên đó hẳn là có thứ anh cần!

Tiểu ca, anh cũng không cần giấu tôi, con mắt sau lưng anh là một loại lời nguyền!

Chương 66

Cụ cố tôi biết thứ này!

Năm xưa khi cụ ấy có được tấm bản đồ da người này, người bán đã nói nơi đó có bảo vật có thể chữa khỏi lời nguyền con mắt này!

Nhưng cụ ấy không có khả năng đi tìm, chỉ đành lưu truyền tấm bản đồ xuống, hy vọng có ích cho hậu nhân!

Tôi trước đó ở trên máy bay, nghe thấy anh nói Vân Nam Trùng Cốc, liền nghĩ đến thứ này!

Anh ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã cứu tôi, Bặc Toán tôi không phải kẻ keo kiệt, thứ này tặng cho anh đấy!

Nhưng anh cũng phải giảng nghĩa khí, không được nói chuyện này ra ngoài, nếu không tôi xong đời đấy, đây chính là tàng trữ văn vật!" "Ừ!" Tần Vũ ừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

Việc Bặc Toán có thể đưa thứ này cho mình là điều Tần Vũ vạn lần không ngờ tới.

Có điều có còn hơn không.

Có tấm bản đồ này, hắn cũng có thể lần theo dấu vết tìm được Vân Nam Trùng Cốc.

Hắn nhớ rõ, chỉ cần tìm được Phượng Hoàng Đảm bên trong Vân Nam Trùng Cốc, cũng chính là lấy được chìa khóa để đóng lại lời nguyền.

Điều này đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng.

Nếu lời nguyền này chính là nguyên nhân khiến hắn sống không quá bốn mươi tuổi, vậy chỉ cần hắn tìm được Mộc Trần Châu, giới hạn tuổi thọ này tự nhiên cũng sẽ biến mất. "Bặc Toán nói gì thế?" Điện thoại vừa cúp, Lương Quỳnh liền sấn lại gần.

Tần Vũ lại chỉ liếc cô một cái, không nói gì. "Tần Vũ tôi nói cho anh biết, anh muốn đi Vân Nam tìm cái cổ mộ này, bắt buộc phải đưa tôi theo!

Nếu không anh tuyệt đối không thể hành động được!

Bởi vì chuyện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hiện tại bộ phận văn vật quản lý rất chặt, không có thủ tục chính quy anh căn bản không có cách nào xuất phát!" Lương Quỳnh cứ thao thao bất tuyệt, nhưng Tần Vũ quả thực căn bản không hề lay chuyển.

Điều này khiến cô có chút cuống lên. "Tần Vũ, anh tốt nhất nghe tôi đi, anh tự mình nghĩ xem, dựa vào một mình anh, anh có thể tìm được nơi đó không?

Anh đưa tôi theo, tôi có thể giúp anh!" "Cô nhiều tiền hơn tôi?" Tần Vũ quay đầu nhìn Lương Quỳnh.

Câu hỏi này lập tức khiến Lương Quỳnh không biết phải trả lời thế nào.

Cô làm sao mà nhiều tiền bằng Tần Vũ được.

Nhưng cô chắc chắn phải đi bằng được.

Đầu óc Lương Quỳnh xoay chuyển rất nhanh, nói: "Tôi không nhiều tiền bằng anh, nhưng anh đừng quên, tôi có thể liên hệ với tổ chương trình!

Chỉ cần anh đưa tôi đi, tôi có thể bảo tổ chương trình xuất tiền xuất người, làm tốt công tác chuẩn bị tiền trạm cho chúng ta!

Biểu hiện của anh mọi người đều thấy rõ, tuy rằng hiện tại không phải thời gian phát sóng của chương trình, nhưng bọn họ chắc chắn rất vui lòng mở một chương trình đạo mộ mới!" Tần Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày.

Bản thân hắn đúng là rất nhiều tiền, nhưng đường đi nước bước của hắn ở cái hành tinh song song này đúng là không bằng tổ chương trình!

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của tổ chương trình, vậy rất nhiều vấn đề sẽ không cần hắn phải bận tâm nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nói: "Được, nhưng bắt buộc phải xuất phát trong vòng một tháng!" "Tôi có thể đi đàm phán với chương trình!" Thấy Tần Vũ đồng ý, Lương Quỳnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà những chuyện tiếp theo, cũng thực sự không để Tần Vũ phải quá bận tâm.

Chỉ vẻn vẹn hai ngày sau, Tần Vũ liền nhận được điện thoại từ tổ chương trình gọi tới.

Nói chuẩn bị dùng danh tiếng và nhân khí của Tần Vũ để mở một chương trình thám hiểm riêng biệt.

Chỉ cần Tần Vũ đồng ý, bọn họ sẽ cung cấp tất cả vật tư, làm tốt công tác thám thính tiền trạm.

Đồng thời để đảm bảo rating và doanh thu của chương trình, bọn họ cũng sẽ tiến hành một số hoạt động thương mại!

Nhưng sẽ không ảnh hưởng đến yêu cầu của Tần Vũ, nhất định xuất phát trong vòng một tháng!

Cuối cùng Tần Vũ đồng ý.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến thời gian xuất phát của hắn, hoạt động thương mại hắn cũng lười quản.

Tuy nhiên, điều mà Tần Vũ thế nào cũng không ngờ tới là, hoạt động thương mại của tổ chương trình lại là như thế này.

Ba ngày sau khi thông qua điện thoại với Tần Vũ, tổ chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" liền tuyên bố sản xuất một chương trình thám hiểm hoàn toàn mới: "Tiểu Ca dẫn bạn đi thám mộ".

Sau khi công bố thành viên chủ chốt là hai người Tần Vũ và Lương Quỳnh, lập tức nhân khí tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Phải biết rằng, trong chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" trước đó, Lương Quỳnh và Tần Vũ là cặp đôi được vô số người gán ghép (ship CP).

Mới chỉ qua hai tháng, tổ chương trình đã rèn sắt khi còn nóng, tung ra một chương trình hai người bọn họ hợp tác.

Điều này chắc chắn là đã kiếm đủ sự chú ý.

Đặc biệt là khi tổ chương trình công bố tin tức sẽ lên sóng sau một tháng nữa, càng khiến vô số người hoan hô.

Mà đây vẫn chưa phải là hết, tổ chương trình còn tung ra quả bom tấn thứ ba!

Sẽ trong vòng hai mươi ngày tuyển chọn ra bốn tuyển thủ từ vòng sơ loại, cùng với hai người Tiểu ca tạo thành đội ngũ sáu người, cùng nhau đi khám phá bí ẩn!

Chương 67

Tin tức này vừa ra, lập tức cả nước đều sôi sục.

Vô số người đăng ký.

Tuy nhiên người chiến thắng cuối cùng chỉ có thể có bốn người.

Hơn nữa còn là bốn người có nhân khí cao nhất.

Tần Vũ biết được tình huống này liền tìm đến Lương Quỳnh.

Hắn là đi tìm đồ, chứ không phải dẫn người đi du lịch!

Kết quả tổ chương trình lại làm thế này, quả thực là quá vô sỉ.

Thế nhưng, Lương Quỳnh bày tỏ cô cũng hết cách.

Dù sao mục đích của tổ chương trình là kiếm tiền.

Không thể nào bỏ tiền bỏ sức ra không công được.

Tần Vũ cuối cùng cũng đành bó tay, tuy rằng hắn có tiền, nhưng loại chuyện quan hệ này thì không thể giải quyết bằng tiền được.

Cuối cùng cũng chỉ đành ngầm chấp nhận màn tuyển chọn nực cười của tổ chương trình.

Hắn cũng tự thuyết phục bản thân, những người đăng ký này đều là do bọn họ tự lựa chọn.

Hắn cũng không ép buộc bất kỳ ai.

Nếu thực sự gặp phải nguy hiểm, hắn tự nhiên có thể giúp thì giúp.

Còn nếu giúp không được, vậy cũng chỉ có thể trách sự lựa chọn của chính bọn họ.

Thời gian chờ đợi trôi qua rất nhanh, hai mươi ngày đã hết.

Mà danh sách tuyển chọn cũng sẽ được chính thức công bố vào tối nay.

Tần Vũ từ sớm đã cùng Lương Quỳnh hội hợp đi đến Vân Nam.

Tổ chương trình đã bao trọn một khách sạn dưới chân núi.

Có điều hiện tại hai người bọn họ cũng chưa gặp được các thành viên được tuyển chọn.

Tất cả đều phải đợi sau khi kết quả tuyển chọn tối nay được công bố, bọn họ mới có thể gặp mặt bốn thành viên còn lại.

Thoáng chốc đã đến buổi tối.

Tần Vũ và Lương Quỳnh ngồi trong một phòng họp.

Phía trước, trên màn chiếu đang phát kết quả tuyển chọn lần này.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, kết quả công bố từ dự định ban đầu là 4 người, lại biến thành chỉ có vỏn vẹn 3 người.

Hơn nữa thông tin và ảnh của ba người này còn bị che lại, hiển nhiên tổ chương trình có lời muốn nói.

Quả nhiên, rất nhanh trên chương trình đã xuất hiện giọng nói của người dẫn chương trình: "Thưa các vị khán giả yêu thích 'Tiểu Ca dẫn bạn đi thám mộ'.

Trước khi chính thức công bố danh sách, tôi thay mặt tổ chương trình trước tiên gửi đến các vị một lời xin lỗi!

Vì một số nguyên nhân, vòng tuyển chọn vốn định lấy 4 người của chúng tôi chỉ có thể có 3 người lọt vào danh sách!

Để bày tỏ sự hối lỗi, tổ chương trình đã bồi thường cho tuyển thủ thứ tư lọt vào danh sách một triệu tệ, và đã nhận được sự thông cảm!

Ở đây, chúng tôi cũng nói lời xin lỗi với đông đảo bạn bè yêu thích chương trình!

Tiếp theo chúng ta không nói nhiều lời thừa nữa, bắt đầu công bố danh sách tuyển thủ!

Người đầu tiên!" Theo giọng nói của người dẫn chương trình vang lên, hai người Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy danh sách những người được chọn.

Người thứ nhất, tên là Lý Mặc, là một vận động viên Parkour!

Ở trong nước sở hữu lượng fan vô cùng đông đảo.

Hơn nữa người này còn trẻ, kỹ thuật parkour hạng nhất, cũng thường xuyên đi dã ngoại thực hiện các buổi livestream parkour, coi như có chút kinh nghiệm hoạt động dã ngoại.

Người thứ hai, là một streamer ẩm thực chính hiệu, người ta gọi là Thánh ăn A Lãng.

Người này không chỉ sức ăn kinh người, mà còn có thiên phú của Bear Grylls, chỉ cần là thứ ăn được thì cơ bản đều không từ chối.

Đã từng livestream ăn sống ếch nhái các loại, những thứ khiến người ta buồn nôn.

Lần này nhân khí cũng đứng vị trí thứ hai.

Theo ý của tổ chương trình, có sự gia nhập của A Lãng, cộng thêm Vân Nam lại là nơi nhiều côn trùng, tất nhiên sẽ khiến khán giả được đại bão nhãn phúc.

Còn người thứ ba, cũng là người cuối cùng, thì khá quy củ, là một cô gái đến từ dân tộc thiểu số ở Vân Nam, tên là Từ Thải!

Nghe nói người này ở địa phương khá có danh vọng, một tay y thuật càng là khéo léo tuyệt vời.

Hơn nữa Từ Thải là người bản địa Vân Nam, tinh thông dược lý, đặc biệt là tinh thông các loại thảo dược chữa bệnh của địa phương.

Chọn cô ấy ra, e là cũng vì lo lắng nhóm người Tần Vũ trong quá trình thám hiểm Vân Nam gặp phải côn trùng độc hay bị thương.

Chương 68

Đương nhiên rồi, người ta có thể được chọn ra, nhân khí chắc chắn là không thể nghi ngờ.

Ba tuyển thủ rất nhanh đã công bố xong.

Và tiếp theo, tổ chương trình dường như cũng có ý muốn thanh minh cho lập trường của mình, bắt đầu giới thiệu về vị tuyển thủ cuối cùng chen ngang vào đội hình.

Tuy nhiên khi ảnh của tuyển thủ này được phóng lên, tất cả những người đang xem livestream đều ngẩn tơ tưởng. 【 Vãi, đây là tội phạm mà 】【 Đúng đấy!

Các người đùa à, lôi một tên tội phạm gia nhập đội ngũ, an toàn của những người khác đảm bảo thế nào? 】【 Đúng, tổ chương trình nói đi, hắn đưa cho các người bao nhiêu tiền 】【 Các người còn liêm sỉ không đấy? 】【 Chính là thế! 】Tuy nhiên, khác với những người đang phẫn nộ trong phòng livestream.

Lúc này tại một tứ hợp viện nào đó, sắc mặt của A Công lại đã biến đổi.

A Công là ai?

Chính là thủ lĩnh của băng nhóm trộm mộ dân gian kia. "A Công, sao lại là hắn!" "Mẹ kiếp, hắn không phải năm năm trước đã vào tù rồi sao!

Sao còn chưa chết!" "Vãi, gã này nếu mà lập công chuộc tội được thả ra, chúng ta chẳng phải tiêu đời hết à!" "Mấy vị đại ca, người này là ai thế?" Một người mới gia nhập bên cạnh không hiểu hỏi. "Hắn?

Hắn chính là Hắc Lão Lục, mẹ kiếp chúng ta đều không phải đối thủ của hắn!" "Được rồi!" A Công cuối cùng cũng mở miệng. "Tao với hắn cũng không có hiềm khích gì quá lớn, tấm bản đồ da người của sư phụ hắn năm xưa cũng không nằm trong tay lão tử!

Cái tên Hắc Lão Lục này nếu muốn vượt ngục, căn bản không ai ngăn được hắn!

Hiện tại xuất sơn, e là nơi tổ chương trình muốn đi lần này chắc chắn là Vân Nam không chạy đi đâu được!

Cũng tốt, hắn đi Vân Nam một chuyến cũng nên hiểu ra rồi, lão tử là bị hắn oan uổng!" Đám đàn em nghe đến đây đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tên mới đến kia lại có chút thắc mắc.

Cái tên Hắc Lão Lục này rốt cuộc lai lịch thế nào, mà lại khiến A Công của bọn họ kiêng kỵ đến thế.

Trong khi đó, tổ chương trình đã bắt đầu giới thiệu. "Chư vị hãy bình tĩnh một chút, vị tuyển thủ này quả thực là một phạm nhân đang trong thời gian cải tạo!

Tuy nhiên anh ấy trong thời gian cải tạo biểu hiện rất tốt, hơn nữa sắp mãn hạn tù rồi!

Lần này được chọn vào cũng là đã qua sự xác nhận của các bên quản lý liên quan!

Người này tên là Hắc Lão Lục, từng là một Mạc Kim Hiệu Úy vô cùng lợi hại!

Sau khi qua cải tạo cũng đã có tâm hối cải để làm lại cuộc đời!

Lần này tham gia chương trình cũng là để lập công chuộc tội!

Tổ chương trình chúng tôi tự nhiên không thể dùng quá khứ để phán xét một con người, quyết định dành cho anh ấy sự ủng hộ!

Đồng thời cũng có thể để đồng chí Hắc Lão Lục của chúng ta đem một thân bản lĩnh báo hiệu tổ quốc!

Cho nên mới có tình huống chen ngang lần này!

Còn mong mọi người lượng thứ, được rồi tuyển thủ của chúng ta đã công bố xong!

Quy tắc cũ, chín giờ sáng mai, chương trình 'Tiểu Ca dẫn bạn đi thám mộ' sẽ lên sóng đúng giờ!

Mời mọi người đón xem!" Theo giọng nói kích động của người dẫn chương trình dứt xuống.

Chương trình cuối cùng cũng kết thúc.

Mà lúc này cửa phòng họp cũng bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên tổ chương trình.

Rất nhanh bốn bóng người cũng nhanh chóng đi vào.

Rõ ràng chính là bốn người vừa mới được công bố. "Đội ngũ thám hiểm lần này, đội trưởng do Lương Quỳnh đảm nhiệm, chúng ta là đội khảo cổ, cho nên mọi người phải rõ ràng có một số việc không được làm!

Đội trưởng Lương, tiếp theo giao lại cho cô, đừng quên chín giờ sáng mai bắt đầu lên sóng đúng giờ!" Nhân viên công tác dặn dò một câu liền rời đi.

Trong phòng họp cũng chỉ còn lại sáu người bọn họ.

A Lãng và Từ Thải đều rất thích Tần Vũ, vừa vào đã chào hỏi một hồi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại căn bản không nói gì.

Cuối cùng Lương Quỳnh mở miệng nói: "Chúng ta tiếp theo đây từ hôm nay sẽ là một đội, ai thích Tần Vũ cũng có thời gian để tìm hiểu, không cần vội!

Chương 69

Tiếp theo tôi nói qua một chút về tình hình đại khái!

Chúng ta lần này đi đến Vân Nam, quê hương của Từ Thải!

Cho nên trên đường có gì Từ Thải nhớ nhắc nhở nhiều một chút!

Ngoài ra, chúng ta đi thám mộ, chỉ cần trong phạm vi cổ mộ, A Lãng nhớ kỹ đừng có cái gì cũng ăn!

Sẽ chết người đấy!" "Có đáng sợ thế không?

Rết tôi cũng từng ăn rồi!" A Lãng vẻ mặt khinh thường.

Lương Quỳnh cũng lười tranh cãi với hắn. "Còn về Lý Mặc, anh sở trường parkour có thể tận dụng điều kiện này, nếu có địa hình hiểm trở gì thì phải dựa vào anh rồi!" "Không vấn đề!" Lý Mặc gật đầu, người trông cũng khá được.

Cuối cùng Lương Quỳnh nhìn về phía Hắc Lão Lục, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi tán đồng sơ tâm của tổ chương trình, con người không thể vơ đũa cả nắm, nhưng từ xưa trộm mộ và khảo cổ đều như nước với lửa!

Tôi hy vọng anh thực sự đã cải tà quy chính, nếu không tôi sẽ không để anh làm loạn đâu!" "Yên tâm!" Hắc Lão Lục vậy mà lại mở miệng: "Thứ mà Hắc Lão Lục tôi muốn trộm, không ai ngăn được!

Tôi đã đến đây, tự nhiên sẽ không trộm!

Nói thật, tôi thực ra chỉ là muốn đi xem thử, hoàn thành một tâm nguyện mà thôi!" "Vậy thì tốt!" Lương Quỳnh gật đầu nói: "Tạm thời cứ thế đã, về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai bắt đầu rồi!

Trang bị đều ở trong phòng các người!

Tự mình lựa chọn!

Tan họp!" Khí chất đội trưởng của Lương Quỳnh ngược lại bộc lộ rất nhanh.

Mọi người cũng không nán lại, đều rất phấn khích rời đi.

Tần Vũ vừa đứng dậy chuẩn bị về phòng.

Lương Quỳnh lại ngăn hắn lại. "Cái tên Hắc Lão Lục đó anh thấy thế nào?" "Cô đừng chọc vào hắn!" Tần Vũ nhàn nhạt nói.

Lương Quỳnh có chút không phục: "Tôi biết, loại người này đều là những kẻ lỳ lợm, nhưng phe chính nghĩa vĩnh viễn sẽ không thiếu người!" Lương Quỳnh nói một cách đầy nghĩa khí: "Nếu hắn thực sự muốn trộm văn vật, tôi nhất định sẽ ngăn cản hắn!" "Cô không ngăn được đâu!" Tần Vũ thản nhiên nói. "Tại sao?" Lương Quỳnh không hiểu.

Tần Vũ lại cười nhạt một tiếng nói: "Bởi vì hắn có sáu ngón tay!" Đúng vậy, không ai chú ý tới, Hắc Lão Lục thực ra đúng là có sáu ngón tay.

Lai lịch người này vô cùng khác biệt với mọi người.

Cho nên ngay cả Lương Quỳnh, lúc đầu cũng chỉ đặt sự chú ý vào việc hắn từng ngồi tù.

Mà bỏ qua chuyện tại sao hắn lại tên là Hắc Lão Lục.

Trước khi Tần Vũ rời đi, Lương Quỳnh lại hỏi hắn một câu: "Nếu tôi cứ khăng khăng ngăn cản, hắn muốn giết tôi!

Anh có giúp tôi không?" Tần Vũ không trả lời, chỉ nhìn Lương Quỳnh đầy ẩn ý...

Sáng sớm hôm sau, không có ánh nắng, thời tiết xám xịt, dường như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Thời tiết Vân Nam thay đổi thất thường, vốn có câu 'phía tây mưa xuống phía đông nắng'.

Cho nên gặp phải loại thời tiết này cũng nằm trong dự liệu.

Khi đám người Tần Vũ tập hợp xong xuôi, ngồi lên xe bán tải xuất phát thì trên mạng, thời gian chờ phát sóng cũng đã gần hết. "Được rồi các bạn, phần chia sẻ của chúng ta đến đây thôi, còn hai phút nữa chương trình 'Tiểu Ca dẫn bạn đi thám mộ' kỳ này sẽ sắp sửa lên sóng!

Trong hai phút này, người dẫn chương trình sẽ phổ cập cho mọi người một chút về nơi mà nhóm Tần Vũ tiểu ca sắp đến lần này!

Vân Nam thì chắc hẳn mọi người đều đã biết rồi!

Mà điều người dẫn chương trình muốn nói là, nhóm Tiểu ca lần này muốn đi chính là Già Long Sơn ở Vân Nam!

Truyền thuyết kể rằng ở đây từng có một cổ quốc biên thùy đã biến mất!

Quốc vương tự xưng là Hiến Vương!

Theo người dân địa phương truyền ngôn, vị Hiến Vương này tinh thông một loại tà thuật đã thất truyền, Đằng thuật!

Nhưng cụ thể Đằng thuật là vật gì, người dẫn chương trình cũng không biết!

Được rồi chúng ta không nói nhiều lời thừa nữa, vẫn là để Tần Vũ tiểu ca dẫn mọi người cùng nhau đi tìm hiểu ngọn ngành thôi!" Theo tiếng nói của người dẫn chương trình dứt xuống, chương trình cũng chính thức lên sóng.

Lương Quỳnh mở livestream lên.

Lập tức hơn một trăm triệu người trực tiếp tràn vào.

Thậm chí nhân khí vẫn đang không ngừng tăng lên, nghiễm nhiên đã vượt qua nhân khí lúc trước của "Cổ Mộ Tham Bí".

Điều này cũng bình thường, dù sao hiện tại chương trình của các quốc gia tham gia "Cổ Mộ Tham Bí" trên toàn cầu đều đã kết thúc.

Như vậy khiến cho "Tiểu Ca dẫn bạn đi thám mộ" trở thành chương trình livestream duy nhất toàn cầu hiện nay.

Cộng thêm biểu hiện chói sáng trước đó của Tiểu ca, cho nên lúc này có rất nhiều người nước ngoài cũng tràn vào phòng livestream.

Chương 70

【 Tiểu ca Tiểu ca ở đâu? 】【 Lương Quỳnh tiểu thư tỷ lại gặp mặt rồi, tôi đã nói gì nào, tiểu thư tỷ chắc chắn là muốn ghép đôi với Tiểu ca mà 】【 Ha ha ngầu đét, mới có hai tháng hai người các người vậy mà đã ra làm riêng rồi 】【 Không có Địch Mãng và Tề Cương, lần này e là thực sự muốn thành đôi rồi 】【 Bên nhau đi!

Bên nhau đi! 】 Người trong phòng livestream đều rất kích động.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ một cái, thấy hắn nhìn về phía trước cũng không nói gì, đành phải mở miệng nói: "Được rồi, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tiếp theo tôi sẽ giới thiệu cho mọi người tình hình hiện tại!

Xe bán tải của chúng tôi hiện tại sẽ đưa chúng tôi đến điểm xuất phát!

Căn cứ theo phản hồi từ tổ chương trình gửi tới, chúng tôi lần này chỉ có thể thông qua một con sông ngầm để vào Già Long Sơn!

Trên Già Long Sơn hình như có từ trường rất mạnh, ngay cả trực thăng kháng từ đời mới nhất cũng không thể an toàn bay qua!

Cho nên lộ trình lần này có thể sẽ hơi dài, hy vọng mọi người có thể kiên nhẫn theo dõi!" 【 Tiểu thư tỷ yên tâm, chỉ cần cô và Tần Vũ tiểu ca vẫn ổn, chúng tôi sẽ luôn xem 】【 Đúng đúng, có điều nhắc đến chuyện này, cái gã Hắc Lão Lục kia thật sự không có vấn đề gì chứ 】【 Đúng đó, tôi cũng có chút lo lắng, hắn dù sao cũng từng ngồi tù mà! 】【 Nói cũng không thể nói như vậy, từng ngồi tù cũng không thể nói người này mãi mãi đều xấu, chúng ta vẫn là phải cho người ta cơ hội cải tà quy chính chứ! 】 "Đúng, vị bạn hữu này nói rất đúng, chúng ta không thể vơ đũa cả nắm!" Lương Quỳnh cười nói.

Tuy nhiên người trong phòng livestream dường như đặc biệt có hứng thú với gã Hắc Lão Lục này, trong đó một số người càng là đào bới ra lịch sử của Hắc Lão Lục. 【Hắc Lão Lục, người trong nghề gọi là Lục gia, hoặc là Lão Lục!】【Nghe nói năm đó ở trong phái Mạc Kim vô cùng có danh vọng, có điều sau đó vì bị người tố cáo nên bị bắt】【Ấy ấy không đúng nha, tôi vừa tra được, Hắc Lão Lục năm đó lúc bị bắt, chính là ở dưới chân núi Già Long Sơn đấy】【Vãi, Hắc Lão Lục này năm đó không phải là đã nhắm vào cái mộ Hiến Vương trong Già Long Sơn này rồi chứ】Nhìn thấy sự bàn tán của đám đông trong phòng livestream, Lương Quỳnh cũng không khỏi nhìn Hắc Lão Lục thêm một cái.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục nhắm mắt, căn bản không có ý định giải thích.

Cô cũng đành phải lảng sang chuyện khác: "Có khả năng chỉ là trùng hợp, các bạn đã hiểu rõ Lục gia như vậy, còn có thông tin nào khác không?"【Có chứ!

Tôi tra được Lục gia dường như có liên quan đến một vụ án văn vật mất tích trong bảo tàng năm đó】【Đúng đúng, tôi cũng từng nghe nói, bảo là có người ngay trước camera giám sát ngang nhiên trộm đi văn vật】【Tốc độ đó nhanh lắm, cuối cùng nếu không phải tua chậm video giám sát từng khung hình một thì đều không phát hiện ra nổi!】【Vãi, thế thì đúng là trâu bò thật, tôi nghe nói sau này viện bảo tàng sở dĩ thay đổi camera ghi hình tốc độ cao cũng là vì vụ này】"Có lợi hại thế không?

Chém gió à!" Lý Mặc ở bên cạnh thấy vậy không nhịn được nói. "Lục gia, ngài thật sự có thủ đoạn đó à?" Lý Mặc không cảm thấy có gì to tát, trực tiếp hỏi Lục gia.

Hắc Lão Lục mở mắt nhìn hắn một cái, khinh thường nói: "Người trẻ tuổi, đừng có không coi ra gì, bọn họ nói là thật đấy!" "Vãi, Lục gia thế ngài ngầu thật, cho anh em mở mang tầm mắt đi!" Lý Mặc nói rồi cởi cúc áo trước ngực, lộ ra một sợi dây chuyền vàng, cười nói: "Lục gia, chúng ta hiện tại đang livestream toàn cầu đấy, làm một thủ thuật đi!

Không nói gì khác, ngài nếu có thể làm cho tôi không phát hiện ra, thủ đoạn này tôi phục ngài!" Hắc Lão Lục nghe vậy xua xua tay, lập tức liền nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Tuy nhiên Tần Vũ đứng xem thì mày khẽ nhíu lại, ngay vừa rồi hắn phân minh nhìn thấy ngón tay thứ sáu của Hắc Lão Lục khẽ động đậy một cái.

Mà đồng thời, sợi dây chuyền vàng trên cổ Lý Mặc liền biến mất.

Tần Vũ có thể lờ mờ nhìn thấy, trên ngón tay thứ sáu của Hắc Lão Lục có một sợi dây màu trắng vô cùng mảnh.

Cũng là dưới ánh sáng của camera chiếu rọi mới lờ mờ nhìn thấy trong nháy mắt.

Nếu không phải thế, e là hắn cũng không thể phát hiện ra. "Đừng mà Lục gia, cho mọi người xem một chiêu đi!" Lý Mặc vẫn hoàn toàn không hay biết gì mà khuyên nhủ.

Tuy nhiên lúc này người trong phòng livestream lại đã nổ tung rồi. 【 Huynh đệ Lý Mặc anh còn 'xem một chiêu' cái em gái anh ấy, đồ trên cổ anh đâu rồi! 】 【 Anh bị ngáo à, sao tự nhiên lại mất tiêu rồi 】 【 Lục gia ngầu đét 】 【 Cái này vãi thật, quỷ thủ à! 】 【 Truyền thuyết nói người sáu ngón đều lợi hại, quả đúng là danh bất hư truyền mà! 】 【 Tôi rất tò mò, Lục gia và Tiểu ca ai ngầu hơn nhỉ? 】 【 Câu hỏi này biến thái quá, trả lời sao được 】 Đám người Lương Quỳnh cũng đều không kìm được nhìn Hắc Lão Lục thêm một cái, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ đều không thể nhìn rõ.

Nhưng sợi dây chuyền vàng trên cổ Lý Mặc lại thực sự biến mất rồi. "Lục gia, tôi phục rồi!" Lý Mặc chắp tay nói, thậm chí cũng ngại không dám đòi lại dây chuyền của mình nữa.

Hắc Lão Lục lại nhắm mắt xua tay nói: "Đồ ở trong túi áo cậu, người trẻ tuổi tập parkour cũng là một môn kỹ thuật, kiên trì cho tốt cậu cũng sẽ có thành tựu không tồi đâu!" "Đa tạ Lục gia chỉ lối!" Lý Mặc vội nói, hiển nhiên là đã bị thủ đoạn thần tiên của Hắc Lão Lục làm cho tâm phục khẩu phục.

Lục gia không nói chuyện, quay đầu nhìn Tần Vũ ở bên cạnh một cái.

Mà Tần Vũ cũng nhìn hắn, khoảnh khắc hai người đối mắt, không gian cũng phảng phất như ngưng đọng lại.

Xe bán tải chạy suốt nửa tiếng đồng hồ.

Trong phòng livestream, khi khán giả đợi đến mức có chút nhàm chán, cuối cùng xe cũng dừng lại bên cạnh một khe suối. "Đi dọc theo khe suối này xuống dưới, các bạn sẽ thấy một chiếc bè tre, đó là do tổ chương trình đặc biệt chế tạo, lấy được bè tre là có thể xuất phát!" Nhân viên công tác dặn dò xong liền rời đi.

Lương Quỳnh kiểm kê quân số, lại nói thêm một số hạng mục cần chú ý về côn trùng ở Vân Nam, sau đó liền dẫn mọi người lên đường.

Khe suối không sâu, chỉ mất mười phút, cả nhóm đã tìm thấy bè tre.

Lý Mặc rất cần mẫn, lập tức nhảy lên, chuyển hành lý của mọi người xuống, lúc nào cũng sẵn sàng chống sào xuất phát.

Chị A Lãng và Từ Thải thì đang tương tác với khán giả trong phòng livestream.

Chương 71

Mấy cô gái lần đầu tham gia loại chương trình này nên đều rất kích động.

Hắc Lão Lục thì đứng bên bờ, nhìn xuống dòng suối bên dưới, không biết đang suy nghĩ gì. "Lấy bản đồ ra, đối chiếu phương hướng, nếu không có vấn đề gì chúng ta đi thôi!" Lương Quỳnh đi tới nói.

Tần Vũ gật đầu, lấy ra tấm bản đồ da người cấp Bói Toán.

Trên bản đồ da người có lộ tuyến tiến vào trong Già Long Sơn.

Nhưng đoạn từ khe suối này đến Già Long Sơn lại không có.

Cho nên bọn họ chỉ có thể thông qua dòng chảy của suối để xác định phương hướng đại khái, chỉ cần không lệch khỏi Già Long Sơn là được.

Hơn nữa Tần Vũ cũng không nhận được nhắc nhở của hệ thống.

Hiển nhiên nơi này cách cổ mộ còn rất xa.

Nếu đến một khoảng cách nhất định, hệ thống chắc chắn sẽ có gợi ý. "Phương hướng không sai, thu dọn một chút chúng ta chuẩn bị xuất phát!"【Tuyệt vời, nhanh lên đi nào.】【Tôi sắp ngủ gật rồi, cuối cùng cũng chịu xuất phát hả?】【Kích thích quá, nhưng sao cảm giác cứ quen quen thế nào ấy nhỉ?】【Đúng rồi, Thất Tinh Lỗ Vương Cung phải qua Thi động, cái Hiến Vương Mộ này không phải cũng phải qua một cái Thi động chứ?】【Thế thì hay quá, lại được xem hiện trường trực tiếp bánh tông nghìn năm quỳ xuống trước mặt Tiểu ca, lần trước tôi chỉ được xem phát lại.】【Đù má cái mồm quạ đen, có thể nói lời nào dễ nghe hơn không, cứ mong Tiểu ca gặp bánh tông là sao?】【Không phải nói nhảm à, không gặp bánh tông thì xem cái gì?

Xem chị A Lãng livestream ăn sâu bọ Vân Nam chắc?】"Ấy cậu bạn trẻ này, cậu nói thế là sao, chị A Lãng tôi livestream ăn sâu bọ không tốt à?" A Lãng phản bác.

Từ Thải thấy thế vội xen vào: "Chị A Lãng, sâu bọ ở Vân Nam không thể ăn bừa đâu, có loại chứa kịch độc đấy!" Trong lúc mọi người nói chuyện, Tần Vũ cũng chuẩn bị thu hồi bản đồ da người.

Tuy nhiên, cậu vừa mới cuộn tấm bản đồ lại, Hắc Lão Lục đứng bên cạnh bỗng nhiên nhìn thấy vật này.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy, sắc mặt và khí tràng của Hắc Lão Lục thay đổi hẳn.

Giây tiếp theo, hắn lao một bước vọt tới chỗ Tần Vũ.【Vãi chưởng, Hắc Lão Lục muốn làm gì!】【Đù má tôi biết ngay hắn không phải thứ tốt lành gì, chưa đến nơi đã không nhịn được rồi.】【Tổ chương trình đâu?

Mau có người tới đi, Hắc Lão Lục muốn hành hung!】【Tiểu ca cẩn thận!】Khán giả trong phòng livestream nhao nhao hét lên.

Lương Quỳnh cũng thấy tình hình không ổn, mở miệng quát lớn.

Nhưng rõ ràng là vô dụng.

Hắc Lão Lục không nghe lọt tai lời ai, một bước đã lao đến trước mặt Tần Vũ.

Bàn tay phải sinh ra sáu ngón tay chộp thẳng vào tấm bản đồ da người.

Bàn tay Tần Vũ vừa định động, đã cảm giác có thứ gì đó giữ chặt lấy bản đồ da người.

Nhưng lúc này bàn tay của Hắc Lão Lục rõ ràng còn chưa chạm tới. "Lại là loại tơ này!" Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, hai ngón tay kỳ dài trong nháy mắt quấn một vòng, trực tiếp quấn lấy sợi tơ kia vào ngón tay.

Giây tiếp theo, cậu mạnh mẽ phát lực.

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, sợi tơ kia thế mà trực tiếp bị đứt đoạn.

Bàn tay Hắc Lão Lục gần như đồng thời ập tới, chộp lấy bản đồ da người.

Ánh mắt Tần Vũ sắc lạnh, hai ngón tay kỳ dài trong nháy mắt kẹp chặt lấy ngón tay thứ sáu của Hắc Lão Lục.

Cơn đau kịch liệt ập đến khiến sắc mặt Hắc Lão Lục biến đổi. "Phát Khâu Thần Chỉ!

Cậu rốt cuộc là ai?" Hắc Lão Lục nhìn thấy ngón tay của Tần Vũ, cả người sợ đến ngây ra. "Không liên quan đến anh!" Tần Vũ nhìn hắn, thản nhiên nói.

Ngón tay của Hắc Lão Lục bị kẹp chết, chỉ cần dám lộn xộn, Tần Vũ sẽ trong nháy mắt vặn gãy ngón tay này của hắn. "Tôi không phải đối thủ của cậu, tôi cũng có thể không cần tấm bản đồ da người này!

Nhưng cậu phải nói cho tôi biết, tấm bản đồ này cậu làm sao có được!" Hắc Lão Lục nhìn Tần Vũ lạnh lùng hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không có ý định mở miệng.

Hắc Lão Lục nhíu mày, trầm tư một lát rồi nói: "Cậu không muốn nói tôi cũng không ép, nhưng ít nhất hãy cho tôi biết, tấm bản đồ này có phải do một người tên là A Công đưa cho cậu không!" "Không phải!

Tôi không quen ông ta!" Tần Vũ lắc đầu.

Chỉ cần không tiết lộ chuyện Bói Toán, vấn đề này cậu vẫn có thể trả lời. "Được, được!

Xem ra là tôi trách nhầm người rồi!

Nhưng sau khi chuyến đi Vân Nam này kết thúc, hy vọng cậu có thể đưa thứ này cho tôi!

Đây là di vật của sư gia tôi!" Hắc Lão Lục nói, trong mắt hiếm thấy xuất hiện tầng sương mù. "Ừ!" Tần Vũ gật đầu.

Sau khi hành trình Vân Nam kết thúc, thứ này đối với cậu cũng không còn tác dụng gì.

Chương 72

"Xuất phát!" Lương Quỳnh thấy vậy rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng.

Tần Vũ có thể áp chế Hắc Lão Lục, chuyện này khiến cô rất vui mừng.

Nếu đến địa điểm mà Hắc Lão Lục muốn trộm cắp văn vật, ít nhất còn có người ngăn được hắn.

A Lãng và Từ Thải cũng bị hành động vừa rồi của hai người dọa giật mình.

Lúc này đứng trên bè trúc cũng không dám nói chuyện.

Bè trúc nương theo dòng nước bắt đầu trôi về phía hạ lưu.

Khán giả trong phòng livestream lúc này đều kích động không thôi.【Tần Vũ tiểu ca ngầu quá, hai ngón tay đấu sáu ngón tay.】【Sự thật lại một lần nữa chứng minh, số lượng nhiều không bằng chất lượng tốt.】【Ha ha!

Lầu trên nói hay lắm, nhưng mà Phát Khâu Thần Chỉ của Tiểu ca đúng là khiến người ta rùng mình.】【Thấy Lục gia không phải đối thủ của Tiểu ca, tôi yên tâm rồi.】【Tiểu ca mãi đỉnh!】【Xông lên, tôi muốn xem bánh tông quỳ xuống trước mặt Tiểu ca.】"Ầm ầm!" Bỗng nhiên, trên bầu trời vang lên tiếng sấm.

Theo đó, mưa như trút nước trong nháy mắt đổ xuống.

Nhưng cùng lúc đó, trong khe suối phía trước bè trúc đã xuất hiện một hang động đen ngòm.

Bè trúc thuận theo dòng nước trôi vào trong hang động.【Kịch hay sắp bắt đầu rồi sao?】【Cơn mưa này kém quá, cho mày cơ hội mà mày không dùng được à.】【Ha ha, còn không đuổi kịp, Tiểu ca có thể chất tự tránh mưa mà.】【Nhưng mưa to thế này, nước suối e là sẽ dâng cao đấy.】【Cũng đúng, hy vọng nhóm Tiểu ca an toàn.】【Bè trúc vào động rồi, mau bật đèn lên.】【Tiểu ca bật đèn đi, tối quá!】Trong tiếng thúc giục của đám người trên livestream, nhóm Lương Quỳnh cuối cùng cũng bật đèn pha tìm kiếm.

Đèn này do tổ chương trình lắp đặt trên bè, có thể sử dụng ba tiếng đồng hồ, tuyệt đối đủ để xuyên qua hang động.

Ngoài ra mỗi người còn được trang bị đèn pin mắt sói.

Trang bị có thể nói là vô cùng đầy đủ.

Thậm chí tổ chương trình còn cung cấp súng hơi cho mỗi người.

Chỉ là có người mang, có người không.

Ví dụ như Tần Vũ, cậu không mang theo thứ đó.

Theo ánh đèn pha bật lên, tình hình trong hang động cũng trong nháy mắt lọt vào mắt mọi người.

Chỉ thấy bên trong hang động, trên đỉnh mọc đầy nhũ đá và măng đá treo ngược.

Hai bên bờ sông cũng mọc đầy những thứ này.

Bị ánh đèn pha chiếu vào, lập tức phản xạ ra đủ loại màu sắc, khiến cả hang động trông có vẻ quang quái lục ly.

Lương Quỳnh sợ những luồng sáng này ảnh hưởng đến hiệu quả livestream, vội vàng rọi đèn về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, mọi người bao gồm cả khán giả xem livestream đều sững sờ.

Cự ly chiếu sáng của đèn pha rất xa.

Nhưng ngay phía trước, nơi ánh đèn chưa chiếu tới, lại ẩn ước xuất hiện một vật thể khổng lồ màu đen.

Không nhìn rõ là thứ gì.

Nhưng trong hoàn cảnh này, con người theo bản năng sẽ liên tưởng.

Thứ kia ẩn mình trong bóng tối, tạo hình trông như một con quái vật, nấp trong bóng đêm nhìn chằm chằm vào mọi người.

Khiến người ta không rét mà run! 【Kia... kia là cái gì vậy!】【Không biết, nhưng nhìn to quá, e là chặn cả lòng sông rồi.】【Sao tôi cảm thấy Già Long Sơn này có chút kỳ quái nhỉ, Từ Thải không phải người bản địa sao, mau kể chút đi.】【Đúng đấy, một cái hang động ở Già Long Sơn sao lại kỳ quái thế này.】Khán giả trong phòng livestream đều có chút hoảng loạn.

Thậm chí ngay cả A Lãng đứng bên cạnh trông cũng rất căng thẳng, cô dù sao cũng chỉ là một streamer ăn uống, tuy nhân khí rất cao nhưng đâu đã trải qua chuyện thế này bao giờ.

Lương Quỳnh vì để làm dịu bầu không khí căng thẳng bèn mở miệng nói: "Từ Thải, địa phương các cô có truyền thuyết gì về Già Long Sơn này không?" Từ Thải nghe vậy trầm tư một chút rồi nói: "Tôi biết cũng không nhiều, nhà tôi không ở đây, nhưng Hiến Vương và Đằng thuật (Vu thuật) mà tổ chương trình nói, thì đúng là có một số lời đồn!

Già Long Sơn này người địa phương chúng tôi gọi là Ai Đằng, có nghĩa là Rồng không đuôi!

Tuy nhiên Đằng thuật này dường như có chút khác biệt với Rồng không đuôi, nghe nói Đằng thuật là một loại tà thuật!

Chủ yếu dựa vào oán niệm của con người để chuyển hóa sức mạnh!

Hơn nữa đã thất truyền từ lâu rồi, cho nên rốt cuộc có chuyện này hay không tôi cũng không rõ!" "Được rồi, mặc kệ nói thế nào mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, trong cổ mộ cho dù không có mấy loại tà thuật này, cơ quan cũng vô cùng nguy hiểm!" Lương Quỳnh mở miệng an ủi.

Mọi người trò chuyện một chút, không khí cũng dịu đi phần nào.

Lúc này bè trúc đã đi sâu thêm một đoạn.

Đèn pha cũng rất nhanh chiếu rõ hình dáng của cái bóng đen khổng lồ kia.

Khi nhìn thấy bóng đen đó, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Bởi vì bóng đen kia lại là một bức tượng đá khổng lồ.

Hơn nữa còn là tượng đá màu đỏ hiếm thấy.

Chỉ thấy giữa lòng sông chắn ngang một bức tượng màu đỏ.

Chương 73

Cả bức tượng lại là một con lợn đá khổng lồ màu đỏ.

Quan trọng là con lợn đá này còn bị treo ngược, bốn chân chổng lên trời giống như vật tế phẩm dùng để hiến tế thời cổ đại.

Dòng sông chảy qua hai bên lợn đá rồi hội tụ ở phía sau.

Bè trúc cũng bị dòng nước cuốn đi vòng qua một bên.

Mọi người quan sát con lợn đá này ở cự ly gần đều không khỏi tán thán.

Việc điêu khắc con lợn đá này quả thực là sống động như thật, thậm chí ngay cả sự kinh hoảng của con lợn khi bị treo ngược cũng được khắc họa ra. "Đây có lẽ là công nghệ thời Hán, khi xây dựng lăng mộ hoàng gia quy mô lớn, đều sẽ dùng đường sông để vận chuyển đồ đạc!

Nơi này có một con lợn đá, nói không chừng trước kia đây cũng là một con sông vận chuyển dược liệu!" Lương Quỳnh giải thích.

Lý Mặc bên cạnh lại nói: "Không đúng chứ, nếu con lợn đá này là tự mình rơi xuống đây, thì sao có thể treo lơ lửng được, hơn nữa phía trên dường như có xích sắt cố định mà!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy phía trên lợn đá có xích sắt cố định.

Lương Quỳnh nghe vậy cười nói: "Tôi còn chưa nói xong mà, con lợn đá này đúng là không phải rơi xuống đây, mà đặt ở đây e là ngụ ý nơi này hẳn phải có một địa điểm lớn hơn, chuyên dùng để vận chuyển dược liệu!

Cũng chính là một trong những công trường xây dựng hoàng lăng khi đó!

Mà tạo hình lợn đá kiểu này, xét theo bối cảnh lúc bấy giờ thì hầu như không có hoàng lăng nào lại có loại tượng điêu khắc này!

Ngược lại rất giống với phong cách của vị vua dân tộc thiểu số là Hiến Vương!

Tôi đoán, con lợn đá này chỉ là một trong số các bức tượng đá, không thể nào trơ trọi một mình, phía sau lợn đá hẳn là còn nữa!

Có thể ghép thành một ý nghĩa hoàn chỉnh!

Nếu không, một con lợn đá trơ trọi thì không cách nào giải thích ý nghĩa của nó!" Mọi người nghe xong đều gật đầu, chuyên gia khảo cổ phân tích đúng là khác với người bình thường.

Hơn nữa Hắc Lão Lục và Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, nên mọi người tự nhiên coi đây là lời giải thích chính xác nhất.

Khán giả xem livestream cũng đều khen ngợi Lương Quỳnh. 【Chị gái không hổ là sinh viên xuất sắc của giới khảo cổ, nói hay thật.】【Chứ còn gì nữa, cái này gọi là thuật nghiệp hữu chuyên công, ai nhìn thấy lợn đá mà còn nghĩ được phía sau còn có thứ khác chứ.】【Lợi hại, nhưng nói làm tôi tò mò quá, sau con lợn đá này rốt cuộc có cái gì?】【Chị gái ơi, tại sao lợn đá này lại dùng màu đỏ, là lợn sữa quay à?】【Cút cút, nói làm tôi đói rồi!】"Cái này tôi thật sự không biết, có thể liên quan đến phong thổ nhân tình thời đó!" Lương Quỳnh cười đáp. "Nhắc đến lợn sữa quay, tôi cũng đói rồi!" A Lãng xoa bụng nói.

Ngay trong lúc mọi người nói chuyện, bè trúc đã vòng qua con lợn đá màu đỏ son khổng lồ này.

Lập tức mọi người khiếp sợ nhìn thấy, phía sau con lợn đá này quả nhiên còn có một bức tượng điêu khắc nữa.

Bức tượng này thì không có màu sắc, nhưng tạo hình tổng thể vô cùng hung mãnh.

Giống hổ lại giống sư tử, cái miệng máu mở to cực đại.

Khiến cho nước sông đều chảy vào trong miệng nó.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, con đường phía sau e là cũng phải đi qua miệng con mãnh thú này.

Khán giả livestream cũng đều nhìn đến ngây người.

Trước đó Lương Quỳnh nói bọn họ chỉ tán thán tính chuyên nghiệp của khảo cổ rất cao.

Nhưng giờ thật sự nhìn thấy bức tượng mãnh thú này, trong lòng đều không khỏi bị thuyết phục. "Chúng ta không phải sẽ chui vào miệng con mãnh thú này chứ, rợn người quá!" Từ Thải có chút sợ hãi nói.

A Lãng bên cạnh lại cười ngạo nghễ: "Em gái à, người phải có thái độ tích cực hướng lên chứ!

Em xem con mãnh thú này há to mồm, trông có giống đang định đi nuốt con lợn đá kia không!

Theo tôi thấy, Hiến Vương này chắc là đồng nghiệp với tôi, đều là chúa thích ăn!

Tảng đá này đúng ứng với câu nói kia, mãnh thú nuốt lợn!" "Ái chà!

Chị nói thế mà đúng thật, hình như đúng là như vậy!" Lý Mặc cũng gật đầu.

Lương Quỳnh nghe mà muốn cười, nhưng cũng nhịn được, phân tích này của A Lãng tuy hơi thông tục quá, nhưng cũng đúng là cái lý lẽ đó.

Khán giả livestream vốn đang rất kinh ngạc, kết quả bị A Lãng nói như vậy, ngược lại đều cảm thấy buồn cười mà lại sát nghĩa.

Trong đó có mấy người bình luận: 【A Lãng nói không sai, nhưng các người có nghĩ tới không, lát nữa bè trúc của các người chui vào miệng thú, chẳng phải cũng thành thức ăn của nó sao?】【Hung thú này nhìn hung mãnh như vậy, bên trong sẽ không có nguy hiểm gì chứ!】【Không biết nữa, không vào xem sao biết được.】【Lát nữa là vào rồi, đến lúc đó sẽ biết thôi.】Thấy khán giả nói vậy, mọi người vốn đang rất thoải mái cũng đều trầm mặc lại.

Miệng thú này lớn như thế, bên trong lại tối đen như mực, nói thật mọi người không tránh khỏi lo lắng.

Nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn.

Nước sông đến đây bỗng nhiên chảy rất xiết.

Tốc độ bè trúc cũng tăng nhanh đột ngột.

A Lãng đứng không vững ngã nhào xuống bè trúc.

May mà không rơi xuống nước.

Lúc này bè trúc lao đi rất nhanh, mọi người cũng không lo được cho cô, chỉ có thể mỗi người bám thật chặt vào bè trúc.

Dưới sự xung kích của dòng nước, bè trúc trực tiếp chui vào miệng thú.

Chương 74

Vừa vào miệng thú, tốc độ dòng nước liền giảm đi.

Từ Thải lúc này mới vội tiến lên muốn đỡ A Lãng dậy.

Nhưng vừa đến gần, cô đã thấy sắc mặt A Lãng biến đổi hoàn toàn. "A Lãng chị không sao chứ!" Từ Thải vội hỏi.

A Lãng lại trực tiếp nhảy dựng lên, chỉ vào mặt sông hét lớn: "Có người chết!" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, Tần Vũ càng là lao một bước vọt tới.

Quả nhiên thấy trên sông lại đang trôi nổi một cái xác chết.

Hơn nữa thi thể thối rữa trương phềnh rất to, hiển nhiên đã ngâm nước một thời gian rồi. "A!" Bỗng nhiên bên cạnh lại truyền đến tiếng hét của Từ Thải.

Cô đang đứng ngay bên cạnh, mọi người vội nhìn sang.

Chỉ thấy cô đang chỉ về phía trước bè trúc, mặt đầy kinh hãi nói: "Nhiều quỷ treo cổ quá!" "Đừng hét!

Đó không phải quỷ treo cổ, là tượng người bằng đá (thạch nhân dũng)!" Lương Quỳnh rất nhanh trấn định lại, rọi đèn pha nói.

Mọi người lúc này mới thấy, những thứ treo lơ lửng trên trần hang quả thực đều là tượng đá. "Nhưng trong sông thật sự là thi thể mà!" A Lãng nói.

Tuy nhiên giây tiếp theo, cô ngây ngẩn cả người. "Người chết đâu rồi!

Sao lại biến mất rồi!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên cái xác chết trôi nổi trên sông lúc nãy, thế mà đã biến mất! "Có thể đã chìm xuống rồi!" Lương Quỳnh giải thích. "Mọi người đừng căng thẳng, tượng đá ở đây chắc là do năm đó xây dựng lăng mộ Hiến Vương chuẩn bị, có thể còn dư thừa chưa dùng hết!

Chỉ là mấy tảng đá thôi không có gì phải sợ cả!" "Cô dùng con mắt nào nhìn ra bọn chúng là đá?" Bỗng nhiên, Hắc Lão Lục ngồi một bên mở miệng. "Sao?

Tôi nói sai à?" Lương Quỳnh tuy không ngại mang theo Hắc Lão Lục, nhưng vì thân phận của hắn, cô vẫn rất ghét gã này.

Tần Vũ mở miệng nói: "Những cái này không phải làm bằng đá!" Đồng thời cậu nhìn về một bên.

Nhóm Lương Quỳnh nhìn theo ánh mắt cậu, chỉ thấy hai bên bờ sông có rất nhiều bãi cạn.

Trên bãi cạn có một số tượng đá đã rơi xuống.

Đều đã vỡ nát.

Bên trên còn có rất nhiều giòi bọ đang bò. "Mẹ kiếp kinh tởm quá!" Lý Mặc nhìn mà nhịn không được chửi thề.

Lúc này khán giả livestream cũng buồn nôn một trận.

Tuy nhiên A Lãng lại tỉnh cả người, cười nói: "Mấy người buồn nôn làm gì, giòi bọ hàm lượng protein cao lắm đấy!

Hơn nữa có vài nơi còn có món này, có điều giòi bọ của người ta đều là nuôi sạch sẽ!" "Vãi, chị không phải cũng ăn rồi chứ!" Lý Mặc nhịn không được hỏi. "Đương nhiên!" A Lãng vẻ mặt đắc ý.

Lần này đến cả Từ Thải bên cạnh cũng nhịn không được suýt chút nữa nôn ra. "Lý Mặc dừng lại một chút, tôi đi xem xem!" Lương Quỳnh mở miệng nói.

Lý Mặc nghe vậy vội cắm sào tre xuống nước, dừng bè trúc lại.

Khán giả thấy thế đều nhao nhao: 【Chị Lương Quỳnh đừng có liều quá, chị đâu phải streamer ăn uống!】【Đúng đấy, mấy con giòi tởm quá, nhìn là tôi nhớ đến A Lãng.】【Vãi, lầu trên ý gì đấy?

Ông bảo A Lãng giống giòi bọ á?】【Tôi nói lúc nào, tôi là đang tưởng tượng A Lãng ăn giòi.】【Đù má!

Đừng nói nữa được không, cánh gà coca buổi trưa của ông mày sắp nôn ra rồi.】【Trưa nay bố mày ăn Phật Nhảy Tường đây này, nôn ra ai đền tao!】【Chị Lương Quỳnh có thể là muốn làm rõ xem mấy cái tượng này không làm bằng đá thì làm bằng gì.】【Đúng đấy, tôi cũng tò mò lắm, tổng không thể nào là làm từ người chứ.】【Nói bậy, tượng làm từ người e là đã sớm khô đét rồi, sao có thể còn sinh ra giòi bọ được!】Khán giả bàn tán sôi nổi.

Mà lúc này Lương Quỳnh đã đeo găng tay nhảy lên bãi cạn.

Theo ống kính quay cận cảnh, mọi người rất nhanh nhìn thấy.

Cái đầu của tượng người rơi xuống kia đã vỡ một nửa.

Không ngừng có giòi bọ từ bên trong bò ra.

Lương Quỳnh lấy ra một con dao gấp, gạt lớp đất trên mặt tượng đá đi, nói: "Ngũ quan của mấy tượng đá này đều ở trong đất, bên ngoài dường như hồ một lớp đất sét!

Loại tạo hình này khác hẳn thời Tần Hán, sao lại kỳ quái thế này nhỉ!" "Cái này có giải thích gì không?" Lý Mặc vội hỏi.

Lương Quỳnh nói: "Thời Tần Hán nhiều nhất là các loại tượng người bồi táng theo quy chuẩn, và tượng bách hí, loại dùng đất sét hồ lên mặt thế này tôi cũng chưa từng thấy!

Có điều Hiến Vương này trong lịch sử ghi chép chính là một vị vua trốn vào trong núi lớn, hơn nữa còn có Vu thuật gì đó!

Đây có thể là một loại Vu thuật của bọn họ!" Lương Quỳnh vừa nói vừa cầm dao gấp chọc vào đầu tượng đá, phát hiện bên ngoài chỉ có một lớp mỏng.

Chương 75

Sau đó cô lại chọc vào phần ngực, phát hiện cũng như vậy.

Hơn nữa bên trong còn có không ít giòi bọ bò ra. "Tượng người này quả thực không phải làm bằng đá, nhưng lớp vỏ bên ngoài này rất kiên cố, không biết là thứ gì!" Lương Quỳnh nói.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục bên cạnh lại bỗng nhiên cười nói: "Còn có thể là cái gì, là người sống làm đấy!" "Cái gì?

Người sống?" Mọi người nghe câu này, lập tức đều không khỏi sởn gai ốc.

Khán giả livestream cũng xù lông.【Người sống!

Vậy lớp vỏ bên ngoài này chẳng lẽ là da người à!】【Cái này đù má có vấn đề rồi, người sống làm thế nào, chẳng lẽ đều không phản kháng sao!】【Phản kháng?

Phản kháng kiểu gì, ông nhìn tay chân mấy người này đều bị trói ra sau kìa.】【Vãi chưởng, cái này mà là người sống làm thật, thì Hiến Vương này cũng quá tàn nhẫn rồi.】【Cái này không phải rất bình thường sao, quân vương thời xưa ông tưởng đều thanh chính liêm minh chắc!】Lương Quỳnh cảm thấy Hắc Lão Lục đang cố ý dọa người, phản bác: "Anh có chứng cứ gì chứng minh cái này là người làm?" Mọi người đều không khỏi nhìn về phía Hắc Lão Lục.

Hắn thản nhiên cười một cái, nói: "Năm xưa sư gia của tôi từng tới Vân Nam, vốn định trộm cái mộ Hiến Vương này!

Nhưng sau đó ông ấy bỏ cuộc, bởi vì ông ấy còn chưa đến Già Long Sơn, đã đào được thứ này ngay dưới chân núi!

Nhưng một vị quân sư đi cùng đã nói!

Thứ này được làm từ người sống, khi người còn sống thì cho nuốt Đằng dẫn (vật dẫn ký sinh)!

Sau đó dùng đất sét bịt kín thất khiếu, ép cho chết ngạt!

Cái Đằng dẫn kia là một loại đồ vật đặc chế, các người có thể hiểu là Vu thuật của Hiến Vương!

Côn trùng trong Đằng dẫn sẽ đẻ trứng trong cơ thể vật chủ, lấy nội tạng vật chủ làm chất dinh dưỡng, chỉ cần ba ngày sẽ biến thành một cái xác rỗng!

Mà bên trong toàn bộ đều là trứng của loại côn trùng này!

Chỉ khi tượng người bị phá vỡ, đám côn trùng kia mới nở ra!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bao nhiêu năm trôi qua rồi, chỉ cần đập vỡ tượng người là có thể nhìn thấy giòi bọ!

Sư gia tôi kinh hãi tà thuật này quá ác độc, sợ sau này lệ quỷ tác oái, cuối cùng mới quyết định bỏ cuộc!" "Cái này..." Mọi người nghe Hắc Lão Lục giải thích đều không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Lương Quỳnh cũng không tìm được lời nào phản bác, lúc này nhìn tượng người bên cạnh càng nhìn càng sợ hãi.

Cuối cùng dứt khoát leo lên bè trúc, mà lại len lén tới gần Tần Vũ.

Dường như chỉ cần có Tần Vũ ở đây, là có thể giảm bớt nỗi sợ hãi của cô vậy. "Sao thế?

Sợ hết rồi à?" Hắc Lão Lục thì cười nói. "Đây mới chỉ là thứ đơn giản nhất trong Vu thuật của Hiến Vương thôi, thế này đã sợ thì còn tham gia chương trình gì nữa!

Tôi khuyên các người sớm mà quay về đi!" Tần Vũ vẫn luôn im lặng, nhưng nghe đến đây lại hiếm thấy mở miệng: "Tôi cũng có ý như hắn, các người tốt nhất nên bỏ cuộc, quay về đi!" "Chúng tôi!" Ba người Lý Mặc đều có chút không vui.

Tuy rằng mấy thứ này rất đáng sợ, nhưng cũng chưa dọa được bọn họ đến mức bắt buộc phải quay về! "Sao anh cũng giúp hắn!

Anh chính là người của tôi mà!" Lương Quỳnh bất mãn nói.

Tần Vũ nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Tôi không phải người của cô!

Hơn nữa tôi cũng là muốn tốt cho các người!" "Anh..." Lương Quỳnh lập tức đỏ mặt, biết mình vừa rồi căng thẳng nói sai.

Cái gì gọi là anh là người của tôi, cứ như mình đã làm gì Tần Vũ vậy.

Nhưng Tần Vũ nói cũng là muốn tốt cho bọn họ, chẳng lẽ Tần Vũ biết gì đó? "Có phải anh biết gì không?" Lương Quỳnh hỏi.

Tần Vũ chỉ nói một câu: "Bên trong rất nguy hiểm!" Tần Vũ sở dĩ mở miệng chủ yếu vẫn là vì nguyên nhân hệ thống.

Lần ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, ngay ngoài Thi động hệ thống đã bắt đầu kích hoạt huyết mạch rồi.

Thế nhưng lần này, ngay cả lựa chọn thẻ nhân vật cũng chưa bắt đầu.

Hiển nhiên bọn họ còn chưa vào phạm vi cổ mộ.

Nhưng còn chưa tìm thấy cổ mộ, đã gặp phải sự tình đáng sợ thế này.

Cái này nếu thật sự vào trong cổ mộ, chẳng phải sẽ càng thêm nguy hiểm sao.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Vũ lên tiếng.

Tần Vũ mở miệng vô nghi khiến ba người Lý Mặc càng thêm giằng co.

Trong ba người bọn họ, Lý Mặc cực kỳ thích Tần Vũ, cũng là vì đã xem thân thủ của Tần Vũ ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung trước đó mới quyết định báo danh.

Từ Thải cũng gần như vậy, có điều cô ngoài thích thân thủ của Tần Vũ, bản thân cô sinh ra ở Vân Nam, cũng muốn mượn nền tảng khảo cổ này để tuyên truyền quê hương trù phú lại tươi đẹp của mình một chút, cho nên mới báo danh.

Còn về A Lãng, đó cơ bản là chạy theo danh tiếng mà đến.

Chương 76

Là một streamer ăn uống, thực ra nhân khí đã bắt đầu bị hạn chế rồi.

Cô cũng có tâm muốn chuyển hình tượng.

Chỉ là lúc này nghe thấy Tần Vũ cũng mở miệng khuyên can, trong lòng ba người cũng không tránh khỏi có chút đánh trống lùi.

Ba người không nói gì, không khí nhất thời yên tĩnh lại.

Ngay cả khán giả livestream cũng không mở miệng.

Nói thật bọn họ chắc chắn không hy vọng có thí sinh nào trong số này rút lui.

Dù sao cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến trải nghiệm xem.

Nhưng nếu người ta nhất quyết muốn đi, bọn họ cũng không có cách nào. "Két kẹt!" Bỗng nhiên, ngay khi bầu không khí yên tĩnh chưa duy trì được hai phút, một tiếng va chạm bỗng nhiên xuất hiện.

Đồng thời cả bè trúc rung lắc một cái, phảng phất đâm phải thứ gì đó. "Không ổn!" Sắc mặt Tần Vũ trong nháy mắt thay đổi.

Cậu có thể cảm giác được, vừa rồi bè trúc chắc chắn là đâm phải cơ quan trong lòng sông.

Lúc này tiếng xích sắt chuyển động trong cả lòng sông cũng vang lên.

Hắc Lão Lục bên cạnh cũng trực tiếp đứng dậy, hai mắt như rắn độc nhìn xung quanh.

Lý Mặc, Từ Thải và những người khác cũng bị biến cố đột ngột này dọa sợ không nhẹ.

Lúc này đâu còn tâm trí lo nghĩ xem có nên bỏ cuộc hay không.

Hiện tại e rằng cho dù bọn họ muốn bỏ cuộc, cũng đã không còn kịp nữa rồi. "Bùm!

Bùm!

Bùm!" Quả nhiên, giây tiếp theo từng tiếng vật thể rơi xuống nước nhanh chóng truyền tới.

Lúc này bè trúc của mọi người đã đi qua khu vực treo đầy tượng người kia.

Mà âm thanh chính là truyền đến từ phía sau.

Lương Quỳnh muốn quay đèn pha lại xem có chuyện gì.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục bên cạnh lại nói: "Không cần phiền phức thế, nhìn phía trước đi!" Mọi người nghe vậy nhìn về phía trước, lập tức tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy ở lòng sông phía trước, lại xuất hiện loại tượng người treo ngược kia.

Mà lúc này những tượng người này giống như bom do máy bay thả xuống, từng cái từng cái rơi tõm xuống nước. "Cái này... cái này không phải là muốn biến thành ma da đến đòi mạng chứ!" Lý Mặc sợ hãi vội hét lên.

Còn A Lãng bên cạnh càng sợ đến mức sắp khóc: "Tôi cũng chưa từng ăn thịt người a, đòi mạng đừng tìm tôi a!" "Cái này rốt cuộc có tác dụng gì!

Làm nhiều tượng người thế này chẳng lẽ để làm bom sao?" Lương Quỳnh thực sự nghĩ không thông, Hiến Vương làm ra một bộ đồ chơi thế này rốt cuộc có tác dụng gì! "Đây chỉ là một phần của Vu thuật, cụ thể làm sao có thể để cô nhìn ra được, thế thì ông ta đâu phải

Hiến Vương nữa!" Hắc Lão Lục lạnh lùng nói.

Lương Quỳnh tức giận không thôi, mở miệng nói: "Cãi tay đôi với tôi có ý nghĩa gì, có bản lĩnh thì anh giải thích xem bên dưới là chuyện gì!" Hắc Lão Lục không tiếp lời, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi.

Tần Vũ nhìn nhìn phía sau, sắc mặt càng thêm khó coi vài phần.

Cậu lờ mờ nhớ được trong Đạo Mộ Bút Ký kiếp trước rốt cuộc ghi chép nội dung như thế nào.

Biết nơi này không nên ở lâu, lập tức hét lên: "Tất cả mọi người chèo thuyền, mau rời khỏi đây!" Nói xong Tần Vũ trực tiếp đi đến đuôi bè trúc, tay lật một cái, Hắc Kim Cổ Đao đã nắm trong tay.

Lý Mặc và những người khác không dám nói nhiều, từng người cầm lấy vũ khí bắt đầu chèo thuyền.

Khán giả livestream lúc này cũng đều xem đến căng thẳng không thôi.【Hắc Kim Cổ Đao xuất vỏ, đây lại là một phen huyết vũ tinh phong rồi.】【Tôi chỉ cầu xin Tiểu ca đừng có lấy máu nữa.】【Đúng đấy, máu Tiểu ca tuy lợi hại, nhưng cũng không thể kỳ nào cũng lấy được.】【Tổ chương trình quá đáng lắm, cũng không nói chuẩn bị ít tiết vịt tiết lợn tẩm bổ.】【Ấy ấy!

Dưới nước phía sau hình như có cái gì đó!】【Đó là cái gì?】Quả nhiên, trong lúc mọi người nói chuyện, nhóm Lý Mặc trên bè trúc cũng toàn bộ đều nhìn thấy.

Trên mặt nước, thế mà có từng con từng con côn trùng bò lên.

Thậm chí có con còn có thể thấy rõ ràng, là từ chỗ vỡ của tượng người bò ra.

Gặp nước liền biến hình.

Từng mảng lớn côn trùng giống như sương trắng, bao trùm mặt sông trực tiếp bơi tới.

Tuy nhiên nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, những con côn trùng này không có con nào rời khỏi mặt nước. "Đây không phải Thủy Trệ Phong (ong nước) sao!

Sao nhiều thế này!" A Lãng thấy thế hét lên.

Chương 77

Cô là một streamer ăn uống, đã ăn qua rất nhiều thứ nên cũng có hiểu biết về loại này. "Thủy Trệ Phong này có cắn người không!" Lý Mặc vội hỏi. "Không cắn người đâu, bọn chúng không rời khỏi mặt nước được, chúng ta chỉ cần đứng trên bè trúc là không sao!

Tôi còn tưởng là cái gì, thứ này hàm lượng protein rất cao, tôi từng ăn nhiều rồi, đợi đến trên bờ chúng ta có thể bắt để ăn!" A Lãng cười nói.

Lý Mặc nghe xong lại suýt chút nữa nôn mửa: "Quá kinh tởm rồi, tôi nuốt không trôi, vẫn là giao cho A Lãng chị đi!" Nhóm Lý Mặc nghe nói Thủy Trệ Phong không rời khỏi mặt nước, trái tim đang treo lơ lửng cũng không khỏi buông lỏng vài phần.

Tuy nhiên giây tiếp theo, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, ánh mắt Tần Vũ lại băng hàn, lạnh lùng nói: "Mau chèo thuyền, đừng để đám Thủy Trệ Phong này tới gần chúng ta, nếu không thì xong đời!" Nói xong Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ trong nháy mắt cứa qua mu bàn tay, máu tươi trực tiếp vẩy lên mặt nước phía sau bè trúc.

Máu tươi vừa xuống nước, lập tức cả mặt hồ như nổ tung.

Đám Thủy Trệ Phong vốn đang ùa tới thế mà trong nháy mắt lùi về bốn phương tám hướng, cứ như rất sợ máu của Tần Vũ vậy. "Vãi, đây chính là máu Tiểu ca sao, quả nhiên lợi hại!" Lý Mặc nhịn không được nói.

Từ Thải nhìn cũng là vẻ mặt đầy sùng bái.

Duy chỉ có A Lãng không nhịn được liếm môi, dường như nhìn thấy thứ gì rất ngon vậy. "Mau đi!

Bọn chúng chưa đi xa đâu!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Mọi người lúc này đã toàn lực chèo thuyền.

Nhưng không gian xung quanh càng lúc càng lớn.

Đồng thời phía trước đèn pha lộ ra một cửa hẹp hình dáng tương tự như cái hồ lô.

Bên trong cửa hẹp dường như không gian rất lớn.

Tần Vũ trong nháy mắt liền nhớ tới bên trong này có một con Thanh Lân Cự Mãng (trăn khổng lồ vảy xanh).

Lập tức lao một bước tới đầu bè trúc, không nói hai lời liền tắt đèn pha. "Tiểu ca anh!" Mọi người đều không hiểu.

Tần Vũ lại vội nói: "Đều đừng nói chuyện, trong kia có thứ gì đó!" Hắc Lão Lục không nghe lời Tần Vũ, mở miệng nói: "Bè trúc còn chưa vào mà, cậu giải thích một chút đi, vừa rồi máu kia của cậu là do ăn Kỳ Lân Kiệt sao?" Tần Vũ nhìn về phía hắn, hai mắt trong bóng đêm mang theo ánh sáng băng lãnh.

Nhất thời thế mà khiến Hắc Lão Lục không dám nói tiếp.

Lương Quỳnh bên cạnh nghe đến ngẩn người.

Kỳ Lân Kiệt?

Hắn ăn Kỳ Lân Kiệt, chẳng lẽ Tần Vũ cũng từng ăn.

Khoan, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là vừa rồi Thủy Trệ Phong muốn tới gần bè trúc, Tần Vũ không nói hai lời trực tiếp cứa rách tay mình.

Nhưng bản thân cô cũng từng ăn Kỳ Lân Kiệt, máu của cô cũng hẳn là có thể dọa lui đám Thủy Trệ Phong này.

Nhưng Tần Vũ căn bản không bảo cô làm như vậy.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, trong lòng cảm giác có chút khác lạ. "Tên này là không muốn mình mất máu, cho nên mới lấy máu của chính mình?" Trên bè trúc rất yên tĩnh, nhưng trong phòng livestream lại hoàn toàn không phải như vậy. 【Ai nói Tiểu ca nhà chúng tôi là ăn Kỳ Lân Kiệt, Tiểu ca nhà chúng tôi đây là máu Kỳ Lân chính hiệu nhé.】【Đúng!

Không hiểu thì đừng nói bừa, chị Lương Quỳnh ăn mới là Kỳ Lân Kiệt.】【Đồ nhà quê, đến máu Kỳ Lân cũng không biết, còn ra vẻ trước mặt Tiểu ca.】【Không đúng a, các người có phát hiện ra một vấn đề không!】Bỗng nhiên có người hỏi.

“Vấn đề?

Vấn đề gì cơ?” “Đúng đấy, có vấn đề gì?” Khán giả trong phòng livestream nhao nhao hỏi.

Trên trúc bài, đám người Lương Quỳnh cũng không dám thở mạnh, chỉ biết dồn sự chú ý vào màn hình livestream.

Lúc này, trúc bài đã trôi qua cửa hồ lô, không gian xung quanh cũng mở rộng ra trong nháy mắt.

Chỉ tiếc là không có bất kỳ nguồn sáng nào, mọi người đều không biết tình hình xung quanh biến hóa ra sao.

Trong phòng livestream, có người bình luận: 【Ý của Lục gia hình như là nghi ngờ máu của Tiểu ca có thể dọa lui côn trùng là do đã ăn Kỳ Lân Kiệt.】【Nhưng Lương Quỳnh tiểu thư tỷ cũng đã ăn Kỳ Lân Kiệt mà, lúc trước hình như chính là Kỳ Lân Kiệt đã khắc chế thi độc của Huyết thi, xem ra giả thuyết này là thật rồi!】【Vậy vừa rồi sao Tần Vũ tiểu ca không để Lương Quỳnh tiểu thư tỷ lấy máu nhỉ?

Dù sao ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tiểu ca cũng mất máu không ít rồi, lần này cũng nên đến lượt tiểu thư tỷ chứ.】【Vãi, lầu trên tàn nhẫn thế, sao có thể để con gái làm chuyện này?】【Cái này rõ ràng là đang phát "cơm chó" (tú ân ái) mà!】【Đúng, tôi cũng thấy vậy.

Tiểu ca chắc chắn là xót Lương Quỳnh tiểu thư tỷ, không nỡ để cô ấy lấy máu nên mới tự mình ra tay ngay lập tức.】【Ban đầu tao tưởng đây là chương trình khảo cổ, kết quả lại là chương trình đam mỹ, sau đó phát hiện là phim kinh dị, giờ mới biết hóa ra là hiện trường phát cẩu lương ngôn tình.】【Không kịp đề phòng, bị thồn một họng cơm chó.】Lương Quỳnh nhìn thấy những dòng này thì đỏ mặt, nhịn không được lên tiếng: “Mọi người đừng có nói linh tinh!” “Đừng nói chuyện!” Tần Vũ vội vàng quát lên ngăn lại.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, trong không gian vốn đang yên tĩnh bỗng vang lên một loạt âm thanh ma sát “kèn kẹt”.

Âm thanh đó giống như có vô số lá sắt đang cọ xát trên đá, khiến người ta nổi da gà toàn thân.

Sắc mặt nhóm người Lương Quỳnh cũng biến đổi ngay tức khắc.

Động tĩnh này, e rằng xung quanh có một thứ gì đó thể hình không nhỏ!

Nhưng rốt cuộc là thứ gì?

Họ hoàn toàn không nhìn thấy.

Chương 78

Lý Mặc và Từ Thải vốn nghe A Lãng giới thiệu rằng loài Thủy Trệ này không thể rời khỏi mặt nước nên đã thả lỏng không ít.

Nhưng giờ nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, ai nấy đều không kìm được nhìn về phía A Lãng.

A Lãng vẻ mặt đầy oan ức, hạ thấp giọng nói: “Tôi thật sự không lừa mọi người, đám Thủy Trệ kia thật sự không rời khỏi mặt nước được, chúng thích bám vào vật thể!

Ví dụ như trúc bài!” “Nhưng chúng không thể nào kéo chìm trúc bài được, nếu đây là đặc thù của Hiến Vương thì cũng quá ngu ngốc rồi!” A Lãng biện bạch.

Hắc Lão Lục dường như cũng không biết tập tính của đám Thủy Trệ này, nghe vậy liền thò bàn tay có sáu ngón trực tiếp cắm vào trong nước.

Tức thì, hắn kẹp được một con Thủy Trệ thật.

Hắn mạnh mẽ phát lực, bóp nát con Thủy Trệ trong nháy mắt rồi thuận tay ném xuống nước.

“Hắn nói không sai, dưới đáy trúc bài bám đầy thứ này rồi, mớn nước cũng đã hạ thấp xuống!” Tần Vũ nghe đến đây, sắc mặt biến đổi hẳn.

Hắc Kim Cổ Đào lại một lần nữa áp lên mu bàn tay, định tiếp tục lấy máu.

“Tần Vũ tiểu ca, cậu đừng kích động, đám Thủy Trệ kia thật sự không rời khỏi mặt nước đâu!

Chúng ta cứ mặc kệ chúng, chắc chắn sẽ ra ngoài được!” A Lãng vội vàng nhắc nhở.

Tuy nhiên, Tần Vũ căn bản không có thời gian giải thích.

Anh mãnh liệt đứng dậy, tung một cước đá văng đèn pha, giây tiếp theo lại vẩy ra một vệt máu tươi.

Máu rơi xuống nước, đám Thủy Trệ quanh trúc bài như phát điên tán loạn ra tứ phía.

Những con côn trùng bị xua đuổi trước đó không biết đã bám đầy xung quanh trúc bài từ bao giờ, lúc này tản ra trông như một làn sương trắng.

Thế nhưng Tần Vũ nhận ra, khả năng miễn dịch của đám Thủy Trệ này đối với máu của anh dường như đang tăng lên.

Lần này rõ ràng không đẩy lùi được bao xa, chúng đều đang đợi ở xung quanh, sẵn sàng lao tới bất cứ lúc nào.

“Đi mau!

Còn không đi là chết hết đấy!” Tần Vũ hét lên.

Mọi người vẫn có chút khó hiểu, không phải chỉ là mấy con Thủy Trệ thôi sao, Tiểu ca có cần thiết phải như vậy không?

Đa phần khán giả trong phòng livestream cũng có tâm lý như thế.

Nhưng Lương Quỳnh biết Tần Vũ sẽ không lừa cô, lập tức hô hào mọi người toàn lực chèo chống.

Ngay lúc này, trên vách đá xung quanh hà đạo lại vang lên tiếng ma sát “kèn kẹt” như lá sắt cọ vào đá.

Đèn pha đã được bật lại, Hắc Lão Lục nghe thấy âm thanh đó, không nói hai lời liền chiếu đèn thẳng về phía phát ra tiếng động.

Ánh đèn vừa chiếu tới, âm thanh kia bỗng nhiên biến mất.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều sững sờ.

Phòng livestream im bặt trong giây lát, rồi lập tức bùng nổ. 【Vãi chưởng, đó là Rồng!】【Trời đất ơi, rồng trong truyền thuyết của nước ta thế mà lại có thật!】【Mẹ kiếp, thật sự là Rồng!】【Toang rồi, quả này giải thích thế nào với mấy ông Tây đây?】【Đúng đấy!

Đồ đằng của nước ngoài toàn là giả, còn đồ đằng của chúng ta lại là hàng thật!】 Video của phòng livestream bắt đầu được chia sẻ điên cuồng.

Lần trước phát hiện ra Cửu Đầu Xà Bách đã khiến mọi người biết rằng, việc tìm ra những sinh vật mới lạ này tuyệt đối có thể gây chấn động thế giới.

Tuy nhiên, Tần Vũ bỗng nhiên lên tiếng: "Đó là rắn!

Thanh Lân Cự Mãng (Trăn khổng lồ vảy xanh)!" "Sao có thể, làm gì có con rắn nào to như vậy!" Lý Mặc thốt lên.

"Đúng đấy, Tần Vũ tiểu ca cậu đùa à, cả đời này tôi chưa từng thấy con rắn nào to thế này, nếu là rắn thật thì e là tôi ăn cả tháng cũng không hết!" A Lãng cũng nói.

Từ Thải lại chen vào: "Đúng là rắn đấy, rồng có móng vuốt, nhưng con này không có!" Những người khác nghe vậy mới dần bình tĩnh lại.

Quả thực rắn không có móng vuốt, còn rồng thì có.

Chỉ là con rắn này quá lớn, trông chẳng khác nào một con rồng không chân!

"Đi mau!" Tần Vũ hét lớn.

Anh phát hiện đám Thủy Trệ xung quanh đã chuẩn bị tụ tập lại lần nữa.

Đúng lúc này, con Thanh Lân Cự Mãng khổng lồ kia lao thẳng từ trên vách đá xuống nước.

Đèn pha chiếu theo mặt nước.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng khiến người ta suốt đời khó quên xuất hiện.

Con Thanh Lân Cự Mãng khổng lồ phóng thẳng từ dưới nước lên, cái miệng đỏ lòm mở to, một cú đớp nuốt chửng gần một nửa số Thủy Trệ.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người tại hiện trường đều chết lặng.

Ngay cả khán giả livestream cũng hiểu ra vấn đề.

Hóa ra con rắn này có thể lớn đến thế hoàn toàn là do được nuôi bằng đám Thủy Trệ này.

“Đây mới là Đằng thuật (Thuật dây leo) của Hiến Vương!” “Oan hồn bị chuyển hóa vào Thủy Trệ, sau đó lại bị Thanh Lân Cự Mãng nuốt chửng!” Hắc Lão Lục nhìn Thanh Lân Cự Mãng, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Chương 79

Nhưng lúc này Tần Vũ đã không còn thời gian để giải thích với họ.

Tốc độ của trúc bài quá chậm.

Tuy rằng hiện tại trúc bài chỉ còn cách bờ bên kia chưa đầy mười lăm mét, nhưng chính mười lăm mét này lại trở thành cơn ác mộng của cả nhóm.

Chỉ thấy con Thanh Lân Cự Mãng lại lao tới, nuốt trọn số Thủy Trệ còn lại.

Đến lúc này, lòng mọi người đều lạnh toát.

Thủy Trệ ăn hết rồi, vậy tiếp theo sẽ đến lượt họ.

“Tôi không muốn chết, cứu mạng!

Tôi không chơi nữa!” A Lãng là người đầu tiên không chịu nổi nhiệt.

Lý Mặc cũng cuống cuồng, liên tục nhìn quanh tìm đường lên bờ.

Khán giả trong phòng livestream lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám, dường như sợ chỉ lơ là một giây sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc gay cấn.

“Làm sao bây giờ!

Mau nghĩ cách đi!” Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ hét lên.

Lời vừa dứt, cả chiếc trúc bài rung lên bần bật, con Thanh Lân Cự Mãng rõ ràng đã bắt đầu thăm dò trúc bài.

Tần Vũ biết nếu còn chần chừ, cả chiếc trúc bài sẽ bị con quái vật này nghiền nát trong nháy mắt.

Anh lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hét lớn: “Đi mau!

Đừng lo cho tôi!” Dứt lời, Tần Vũ lao thẳng người nhảy xuống nước.

Hắc Kim Cổ Đao cắm phập xuống mặt nước.

Trong khoảnh khắc cả người Tần Vũ chìm vào dòng nước, mọi người chỉ thấy dưới nước trào lên một mảng máu lớn.

Cũng không biết là máu của Tần Vũ hay là của con Thanh Lân Cự Mãng kia! 【Toang rồi, Tiểu ca lại bật hack rồi.】 【Bật hack là cái chắc, nhưng mày bảo "toang" là nói ai thế?

Tao sao cứ cảm giác mày đang nói con Thanh Lân Cự Mãng kia nhỉ.】 【Mấy người không hoảng à?

Tần Vũ tiểu ca, đó là Thanh Lân Cự Mãng đấy, hiện tại chắc cũng chẳng còn mấy con đâu, anh đừng manh động a.】 【Tiểu ca thủ hạ lưu tình!

Thanh Lân Cự Mãng nhỡ đâu vẫn chưa thành niên thì sao.】 【Mấy người nói làm tôi cảm giác đó không phải Thanh Lân Cự Mãng mà là "Thanh Lân tiểu mãng" vậy.】 【Các bác đúng là thánh thật.】 Khán giả livestream chẳng những không lo lắng mà còn bắt đầu nói đùa, hoàn toàn không căng thẳng như lần đầu tiên.

Tuy nhiên, nhóm Lương Quỳnh lại vô cùng lo sợ, đặc biệt là cô.

Tần Vũ tuy từng đấu với Huyết thi, nhưng thứ đó dù sao kích thước cũng chỉ tương đương con người.

Còn con Thanh Lân Cự Mãng này, chỉ riêng thân mình đã to hơn cả người, nếu bị nó quấn lấy thì e là xương cốt nát vụn trong nháy mắt.

Bảo cô làm sao không lo cho được.

Nhưng lúc này lo lắng cũng vô dụng.

Tần Vũ vừa xuống nước, cả mặt nước lập tức nhuốm màu máu.

Còn chưa đợi nhóm Lương Quỳnh tranh thủ thời gian đi tiếp, bỗng nhiên mặt nước như nổ tung.

Một nguồn sức mạnh khổng lồ trồi lên từ dưới nước.

Giây tiếp theo, Lương Quỳnh cùng hàng triệu khán giả chấn động khi nhìn thấy cái đầu rắn khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng lao vút lên khỏi mặt nước.

Mà trên cái đầu đó, ngay vị trí một bên mắt rắn, thình lình cắm một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Thanh đao đã cắm sâu vào hốc mắt, rõ ràng con mắt này đã bị phế.

Tần Vũ lúc này đang bám chặt lấy chuôi đao, cả người bị lực xung kích khổng lồ của đầu rắn hất bay lên không trung.

Nhóm Lý Mặc đều nhìn đến ngây dại.

Từ Thải và A Lãng thì há hốc mồm, không thốt nên lời.

Hắc Lão Lục sắc mặt coi như điềm tĩnh, nhưng những ngón tay cũng bất giác siết chặt lại, mồ hôi lạnh chảy dọc lòng bàn tay.

Phòng livestream càng thêm kích động, bình luận trôi nhanh đến mức không nhìn kịp.【Tiểu ca ngầu bá cháy!】【Tần Vũ tiểu ca mãi đỉnh, xin nhận của tại hạ một lạy!】【Tao không biết dùng từ gì để diễn tả sự sùng bái đối với Tiểu ca nữa rồi.】【Mẹ ơi kích động quá, Tiểu ca vô đối!】【Tao phải làm thơ tặng Tiểu ca: Thượng trảm thương ưng hạ trảm mãng, Hắc kim nhất đao huyết thi thảng (Trên chém ưng xanh dưới chém trăn, Hắc kim một đao huyết thi nằm).】【Lầu trên chưa đủ đô, để tao phối thêm câu dưới: Kỳ lân thần huyết vạn trùng thối, Diêu diêu nhất chỉ thiên cương quỵ (Máu thần Kỳ lân vạn trùng lui, Xa xa một chỉ thiên cương quỳ).】【Vãi, toàn nhân tài văn học!】【Nói hay lắm, Tần Vũ tiểu ca đúng là người đàn ông như thần.】 Trong khi khán giả livestream phấn khích tột độ, tình cảnh của nhóm Lương Quỳnh lại trở nên nguy hiểm.

Cái đầu khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng mang theo Tần Vũ đập mạnh xuống nước, tạo nên một cột sóng lớn đánh dạt chiếc trúc bài đi lệch hướng.

Vốn dĩ phía trước dường như đã đến cuối đường, có một tảng đá hình nấm khổng lồ (Ma Cô Nham).

Chỉ cần leo lên đó là có thể bình an thoát hiểm.

Nhưng sóng nước đánh tới, đẩy phăng bọn họ kẹt vào một khe đá bên cạnh.

Trúc bài tạm thời không ra được, lại còn đối mặt với nguy cơ bị sóng lật úp.

Mọi người chỉ biết vừa dùng sào tre chống vào đá, vừa cố giữ thăng bằng.

Chương 80

Nhờ vậy trúc bài mới không bị lật.

Nhưng vị trí hiện tại của họ cách tảng đá nấm ở lối ra ít nhất mười mét.

Mà mười mét này lại là khoảng cách không thể vượt qua!

Đèn pha lúc này cũng bị kẹt trong khe đá, hoàn toàn không soi rõ tình hình phía sau.

Chỉ nghe thấy tiếng rơi xuống nước liên tục và tiếng va đập vào vách đá.

Lương Quỳnh biết cứ thế này không ổn, vội nhìn mọi người hét lên: “Ai có cách gì qua đó được không, dùng dây thừng kéo trúc bài qua!” Nhưng chẳng ai lên tiếng.

Hắc Lão Lục quan sát địa hình xung quanh như đang suy tính, nhưng im lặng nghĩa là chưa có cách.

A Lãng bỗng nhiên nói: “Lý Mặc không phải cao thủ Parkour sao?

Lúc này còn do dự cái gì, Parkour qua đó đi!” Lý Mặc định phản bác, nhưng thấy A Lãng chỉ là phụ nữ nên không thèm chấp, nhìn quanh rồi nói: “Ở đây hoàn toàn không có điểm đặt chân, đá hai bên toàn rêu trơn, rất dễ ngã xuống!

Tôi cũng chỉ có chưa đến ba thành cơ hội thành công!” “Vậy cậu thử đi chứ!

Ba thành cũng là nhiều rồi!

Nhỡ đâu thành công thì sao!” A Lãng thúc giục.

“Cậu còn chần chừ nữa là chúng ta thành mồi cho rắn hết đấy, tôi chỉ mới ăn thịt rắn chứ chưa ai bảo tôi đến đây để bị rắn ăn cả!" "A Lãng, cậu đừng hoảng, Tần Vũ tiểu ca không phải vẫn đang ở phía sau sao!" Từ Thải vội nói.

Nhưng A Lãng đâu còn tâm trí lo cho Tần Vũ, gào lên: "Cậu ta còn sống nổi không?

Cậu ta cũng là người, các người tưởng là thần tiên thật à!

Cậu ta đang dùng mạng mình để câu giờ cho chúng ta, đợi lát nữa cậu ta bị ăn thịt xong thì sẽ đến lượt chúng ta!

Lý Mặc, cậu còn do dự cái gì nữa!" "Cậu câm mồm đi!" Lý Mặc cũng nhịn hết nổi, quát lại: "Lúc đến thì cậu cái gì cũng không sợ, giờ gặp chuyện lại đùn đẩy cho người khác, sao cậu không đi?

Tôi biết Parkour thì liên quan gì đến cậu?

Mọc cái mồm chỉ để nói thì sống được à?" "Đủ rồi!" Lương Quỳnh thấy nội bộ rối loạn, vội quát lớn: "Các người cãi nhau có ích gì không?

Không phải đều sẽ chết sao!

Không muốn chết thì ngậm miệng lại hết cho tôi!" Nghe Lương Quỳnh quát, hai người mới im bặt.

Khán giả livestream không thấy Tần Vũ đâu, lúc này cũng bắt đầu chửi bới. 【Tiểu ca đang liều mạng ở kia, chúng mày ở đây cãi nhau, giỏi thật đấy.】【Đúng thế, cái ông A Lãng gì đó, một streamer mukbang thì hóng hớt cái gì, giờ biết sợ rồi à, lúc trước làm gì?】【Lý Mặc biết Parkour hay không liên quan gì đến ông, nhỡ thất bại rơi xuống nước ông có nhảy xuống cứu không?】【Cứu á?

E là người chạy đầu tiên chính là lão.】【Ngoài ăn ra ông còn làm được gì?】【Vãi, lão là mukbang mà, ngoài ăn ra hình như đúng là phế thật.】Thấy khán giả vẫn đang tranh luận, Lương Quỳnh nhìn Lý

Mặc nói: “Cậu đang sợ cái gì?

Chúng ta không có lựa chọn, ba thành cũng phải thử, cậu có nỗi lo gì cứ nói cho tôi!” “Tôi!” Lý Mặc do dự một chút rồi thú nhận: “Thực ra tôi là vịt cạn, gần đây mới bắt đầu học bơi, giỏi lắm bơi được ba mét là chìm!” Lý Mặc rất xấu hổ.

Tuy Parkour giỏi nhưng quả thực hắn không rành rẽ sông nước.

Lương Quỳnh nghe vậy liền nói: “Thế này đi, cậu cứ thử trước, tôi bơi theo tiếp ứng cậu!

Cho dù thất bại thì khoảng cách đến bờ cũng không xa, đến lúc đó tôi sẽ đưa cậu lên!” “Được!” Nghe Lương Quỳnh nói vậy, Lý Mặc liền nhận lời.

Lương Quỳnh không chậm trễ, hô hào mọi người đẩy trúc bài ra khỏi khe đá.

Đèn pha phía trước cuối cùng cũng quay lại chiếu về phía sau.

Mọi người đều muốn xem tình hình của Tiểu ca.

Nhưng ngay lúc này, họ nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy trên một tảng đá phía sau, Tần Vũ đang ngồi xổm, tay vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Áo trên người anh đã biến mất, hình xăm Kỳ Lân trên lưng lúc này sống động như thật.

Kỳ Lân đỏ rực tựa hồ đạp lửa mà ra.

Đối diện với anh, thân thể Thanh Lân Cự Mãng vẫn còn dưới nước, nhưng cái đầu rắn khổng lồ đã nhô lên.

Hai con mắt rắn dưới ánh đèn pha tỏa ra lục quang u ám, thế mà lại đang đối đầu với Tần Vũ.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, trên cái đầu khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng đã xuất hiện thêm năm vết thương ghê người.

Một trong số đó thậm chí suýt chém toạc cả cái miệng rộng của nó.

Con mãng xà rõ ràng cũng nhận ra sức chiến đấu kinh hoàng của con người trước mắt, nên chỉ dám đối đầu chứ không dám lao lên.

Bất chợt, bị ánh đèn pha cực mạnh chiếu vào, Thanh Lân Cự Mãng đột ngột quay người, lặn xuống nước bỏ chạy! 【Vãi chưởng!

Ngầu bá cháy, Thanh Lân Cự Mãng thế mà bỏ chạy rồi.】 【Mẹ kiếp!

Tiểu ca đúng là mãi đỉnh.】 【Tôi hỏi còn ai nữa không!】 【Tôi kiến nghị lần sau nước ngoài có quái thú xâm lược thì cứ gọi Tiểu ca sang, chúng ta thu phí theo giây.】 【Thu phí?

Nghĩ hay đấy, xe và vợ, cùng với Tiểu ca, thứ cho không thể cho mượn.】 【Chuẩn, Tiểu ca là của Việt Nam chúng ta.】 Khán giả livestream phấn khích tột độ.

Nhưng lúc này, Tần Vũ đã men theo vách đá chạy một mạch đến bên cạnh trúc bài, tung người nhảy phắt lên.

Chương 81

“Anh không sao chứ!” Lương Quỳnh vội hỏi, tay định lấy túi cứu thương.

Tần Vũ sắc mặt khó coi: “Đi mau!

Phía sau có nguy hiểm!” “Nguy hiểm?

Con Thanh Lân Cự Mãng kia không phải đã bị anh dọa chạy rồi sao?” Lương Quỳnh khó hiểu.

“Không phải, con súc sinh kia bị tôi làm bị thương, đáng lẽ phải tìm tôi liều mạng!

Nhưng không biết bị thứ gì dọa sợ nên mới quay đầu bỏ chạy!” “Vãi, thứ gì có thể khiến Thanh Lân Cự Mãng sợ hãi đến mức đó?” Lý Mặc thắc mắc.

Khán giả cũng ngẩn người.

Thứ gì mà kinh khủng vậy?

Tần Vũ nhìn chằm chằm phía sau: “Nó đến rồi!” Lời vừa dứt, phía sau hà đạo như nổ tung.

Lương Quỳnh vội chiếu đèn qua.

Tất cả chết lặng.

Chỉ thấy con Thanh Lân Cự Mãng khổng lồ đang bị thứ gì đó lôi tuột xuống nước.

Bọt nước tung trắng xóa, máu tươi như suối phun trào nhuộm đỏ tứ phía.

Trong ánh đèn, thi thoảng có những bóng đen nhảy lên khỏi mặt nước.

Hình như là cá.

“Đó là Thực Nhân Ngư (Cá Piranha/Cá ăn thịt người), mau chạy đi!” A Lãng tinh mắt nhận ra ngay.

Mọi người nghe thấy tên loài cá này đều choáng váng.

Sao chỗ này lại có Thực Nhân Ngư?

“Loại cá này thấy máu là phát điên, không chạy nhanh là chúng ta cũng chết chắc!” A Lãng gào lên.

Nhưng muốn chạy cũng phải có đường!

Giữa hà đạo, đoạn từ trúc bài đến tảng đá nấm cũng bắt đầu xuất hiện Thực Nhân Ngư.

Đám cá này dường như chưa phát hiện ra họ, tất cả đều bị mùi máu tươi phía sau thu hút mà bơi về hướng đó.

Nhưng số lượng quá nhiều, chúng tạo thành một bức tường chắn, khiến trúc bài không dám lại gần.

Chỉ cần kinh động đến đám cá này, e là trúc bài sẽ bị cắn nát trong nháy mắt.

A Lãng thấy cảnh này, ngồi bệt xuống trúc bài, mặt như tro tàn: “Tại sao tôi lại tham gia chương trình này!

Tôi chỉ là một streamer nhỏ, tại sao lại đến đây!

Lần này xong rồi, chưa kịp nổi tiếng đã chín nẫu rồi!” “Được rồi, khóc lóc giải quyết được vấn đề sao!” Lương Quỳnh lạnh lùng nói.

Tình hình vô cùng cấp bách.

Đám Thực Nhân Ngư đang bận xâu xé con mãng xà, tạm thời chưa để ý đến họ.

Nhưng nếu cứ chần chừ, đợi con mãng xà bị rỉa sạch, mục tiêu tiếp theo chắc chắn là bọn họ!

“Tần Vũ!” Lương Quỳnh lại nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc này chỉ còn biết trông cậy vào anh.

Phương án bơi qua lúc nãy hiển nhiên không dùng được nữa.

Nếu Lý Mặc đang Parkour mà rơi xuống nước thì chỉ còn nước làm mồi cho cá.

Tần Vũ không dám chậm trễ, đẩy Lương Quỳnh ra, giật lấy cây sào trúc trong tay Lý Mặc ném mạnh về phía trước.

Giây tiếp theo, tay anh đã nắm lấy một đầu dây thừng.

Lương Quỳnh nhanh tay lẹ mắt nắm lấy đầu kia.

Sau đó Tần Vũ tung người nhảy lên, một chân đạp lên cây sào trúc đang trôi ra xa.

Anh chạy lấy đà vài bước trên không, rồi lại tung người nhảy một cú nữa, đáp xuống tảng đá nấm vững vàng.

Cây sào trúc dài chừng bốn mét, vừa đủ để Tần Vũ mượn lực trên mặt nước.

Nhưng ngay khi anh vừa đáp xuống đá, cây sào trúc kia đã bị đám Thực Nhân Ngư cắn nát vụn không còn một mảnh.

Nhóm Lương Quỳnh thấy vậy đều lộ vẻ kích động.

Khán giả livestream lại càng phấn khích.【Vừa rồi đứa nào bảo nhóm Tiểu ca chết chắc đâu, bước ra đây!】【Đúng đấy, mẹ kiếp, dám nghi ngờ Tiểu ca của chúng ta, Thực Nhân Ngư cũng tuổi tôm.】【Nhưng chưa chắc đâu, Tiểu ca qua được, còn Lương Quỳnh bọn họ thì sao?】【Đúng rồi, cây sào trúc bị cắn nát trong tích tắc, trúc bài chắc cũng chẳng trụ được mấy giây!】【Quả thực hơi phiền phức, muốn qua sông lúc này rất khó.】【Nói phét, Tiểu ca chắc chắn có cách.】【Đúng!

Tôi tin tưởng Tiểu ca.】【Đừng sùng bái mù quáng!】【Mù quáng cái đầu ông, ông có nghĩ ra được cách dùng sào trúc độ giang không?】【Hà tất so đo với bọn họ, không cùng kẻ ngốc luận ngắn dài.】【Chuẩn!

Nhất vĩ độ giang phiêu, khước thị Tiểu ca lai (Một lau vượt sông trôi, chính là Tiểu ca tới).】【Thơ hay thơ hay!】Tần Vũ không rảnh đọc bình luận.

Chương 82

Thấy có vài con Thực Nhân Ngư đã lao về phía trúc bài, anh rút con dao găm quân dụng bên đùi ra.

Đây là đồ tổ chương trình cung cấp, cực kỳ sắc bén.

Tần Vũ mang theo để phòng khi không gian hẹp không dùng được Hắc Kim Cổ Đao.

Con dao vừa rút ra, Tần Vũ đã thấy mấy con cá đi đầu chuẩn bị nhảy lên tấn công.

Không chần chừ, anh vung tay ném mạnh con dao.

Con dao bay thẳng đến trúc bài, xâu táo luôn ba con Thực Nhân Ngư đang nhảy lên định cắn người, ghim chúng rơi tõm xuống nước.

Dòng sông lập tức nhuốm đỏ.

Tần Vũ không dám chậm trễ, kéo dây thừng lôi trúc bài về phía mình.

Đám Thực Nhân Ngư thấy máu thì phát điên, lao vào xâu xé ba con cá đồng loại vừa bị thương.

Mặc kệ có phải đồng loại hay không, chúng cứ thế cắn xé.

Nhờ khoảnh khắc này, Tần Vũ và Lương Quỳnh cùng hợp sức, cuối cùng cũng kéo được trúc bài cập bờ đá.

Từng người tranh nhau nhảy lên tảng đá nấm.

Khi Hắc Lão Lục - người cuối cùng - bước lên, chiếc trúc bài đã bị đám cá cắn nát bươm.

Từng thanh trúc tan tác trôi theo dòng nước vào bên trong.

Rõ ràng vào thì dễ, nhưng lúc về thì làm thế nào?

E là phải bảo tổ chương trình điều trực thăng tới.

Nhưng chỗ này từ trường rất mạnh, sợ là tổ chương trình cũng phải đau đầu nghĩ cách.

Mọi người ngồi bệt xuống đá thở dốc, nhìn đám Thực Nhân Ngư vẫn chưa chịu tản đi dưới nước mà lòng đầy sợ hãi.

Khán giả thấy vậy lại quay sang trêu chọc A Lãng. 【A Lãng, an toàn rồi, không bắt một con cá làm buổi mukbang à?】【Cá piranha ít thịt không đã, kiến nghị vớt luôn cái xác ướp lên ăn cho máu.】【Đúng đấy!

Đằng nào cá piranha cũng ăn xác ướp rồi, ăn xác ướp luôn cho tiện.】【Haha chuẩn, tôi cá A Lãng một bữa ăn được hai cái xác ướp.】【Mấy người có thấy ghê tởm không hả!】【Ghê tởm á?

A Lãng là thánh ăn mà, cái gì chả ăn được.】“Mọi người đừng như vậy, A Lãng vừa rồi cũng là quá sợ hãi thôi!” Từ Thải lên tiếng bênh vực.

Nhưng ngay lập tức có người phản bác: 【Sợ hãi?

Ai mà chẳng sợ?

Sợ hãi là có quyền bắt người khác mạo hiểm tính mạng à?】【Đúng đấy, Từ Thải cô không sợ sao?

Cô cũng đâu có ngăn cản việc bắt Lý Mặc đi mạo hiểm.】【Nói đúng lắm, người ta nguyện ý thử là do tâm tốt, không nguyện ý là bổn phận, làm như Lý Mặc sinh ra để hy sinh cứu cái đồ ham ăn như cô vậy!】【Thôi được rồi, không cần thiết cãi nhau!】【Đúng đúng, quan trọng là chúng ta đến xem Tiểu ca.】【Chuẩn cơm mẹ nấu!

Tần Vũ tiểu ca mãi đỉnh!】Men theo tảng đá nấm, mọi người rất nhanh đã leo ra khỏi hà đạo.

Dòng sông phía trước dần chảy xuống lòng đất, một hang động đá vôi tự nhiên thông thẳng về phía trước.

Cách đó không xa có ánh sáng chiếu vào, ai nấy đều mừng rỡ.

Chuyến đi này cửu tử nhất sinh, chưa thấy mộ Hiến Vương đâu mà suýt chút nữa bỏ mạng.

Giờ thấy lối ra, quả thực có cảm giác như được tái sinh.

Mọi người xốc lại đồ đạc, nhanh chóng đi tới.

A Lãng dọc đường không dám ho he tiếng nào, dường như cũng biết biểu hiện vừa rồi của mình làm mọi người thất vọng, hoặc có lẽ đang suy nghĩ cách cứu vãn hình tượng.

“Cảm ơn!” Lương Quỳnh đi cuối cùng, khẽ nói với Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ nhìn cô một cái, không đáp lời.

Nói chuyện vài câu, mọi người đã bước ra khỏi hang động.

Vừa ra ngoài, ánh nắng chiều tà chiếu rọi lên người, dường như xua tan đi lớp khí âm u lạnh lẽo bám trên cơ thể.

Tần Vũ nhìn rừng cây bụi rậm rạp trước mắt, trong lòng cũng thấy khoáng đạt hơn hẳn.【Đinh!】Bỗng nhiên, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Tần Vũ.【Đinh!

Phạm vi Cổ mộ.】【Mời lựa chọn Thẻ Nhân Vật.】Theo tiếng hệ thống, từng tấm thẻ bài lại hiện ra trước mắt Tần Vũ.

Tuy nhiên lần này trong số các thẻ bài đã không còn thẻ của Tiểu ca (Trương Khởi Linh).

Hiển nhiên vì anh đã kích hoạt hết năng lực của Tiểu ca nên thẻ bài này cũng biến mất.

Tần Vũ lướt qua một lượt, trong lòng không khỏi do dự.

Trong số những thẻ còn lại, nói thật nếu luận về năng lực cá nhân thì đều không lợi hại bằng Tiểu ca.

Nhưng người xưa có câu, thuật có sở trường, tấc có sở đoản.

Chương 83

Ví dụ như thuật Phân Kim Định Huyệt của Hồ Tư Lệnh (Hồ Bát Nhất) thì lợi hại hơn Tiểu ca nhiều.

Hay sự duệ trí của Shirley Dương cũng rất đáng nể.

Đặc biệt tổ tiên cô ấy là Chá Cô Tiêu, sở hữu tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu, đều là những thứ không thể khinh thường.

Chỉ là Hiến Vương Mộ này ẩn giấu cực kỳ bí ẩn.

Ký hiệu trên tấm bản đồ da người cũng chỉ dẫn đến vị trí hai cây đa cổ thụ khổng lồ.

Tiếp tục đi sâu vào trong thì không còn ghi chép nữa.

Nghĩa là muốn vào trong thì bắt buộc phải tìm được hai cây đa đó.

Dường như bên trong cây đa có bản đồ dẫn đến mộ Hiến Vương.

“Phân kim định huyệt ở chỗ này e là không có cách nào dùng!

Nhưng đây có vẻ là điểm yếu hiện tại của mình!” Tần Vũ suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định chọn Hồ Tư Lệnh.

Thuật Phân Kim Định Huyệt không thể nói là không lợi hại, Hắc Lão Lục nghe nói cũng là truyền nhân Mạc Kim, chỉ là không biết thuật Phân Kim Định Huyệt của hắn học được mấy phần.

Tần Vũ lập tức đưa ra lựa chọn.

Tiếng hệ thống lại vang lên: 【Lựa chọn Thẻ Nhân Vật hoàn tất, đang trói định 1%......100%】【Trói định hoàn tất.】【Đinh!

Đang ở ngoại vi Cổ mộ.】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 20%.】【Chúc mừng nhận được năng lực nhân vật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Tiền tam quyển: Thiên, Địa, Nhân.】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 50% sẽ nhận được vật phẩm nhân vật: Mạc Kim Phù.】 Nhìn nhắc nhở của hệ thống, Tần Vũ sững sờ, không ngờ phần thưởng đầu tiên lại là Tầm Long Quyết của thuật Phân Kim Định Huyệt.

Tuy nhiên chỉ có ba quyển đầu, phải đến 50% mới có Mạc Kim Phù.

E là những phần còn lại phải vượt qua 50% mới lấy được.

Tuy có chút bất ngờ nhưng lại rất hợp ý Tần Vũ.

Hiến Vương Mộ ẩn giấu khá sâu, có ba quyển Thiên - Địa - Nhân này, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều trên đường tìm kiếm.

Trong đầu Tần Vũ rất nhanh đã dung nhập nội dung của ba quyển Thiên Địa Nhân.

Quyển Thiên chủ yếu nói về Thiên Tinh Phong Thủy (Phong thủy xem sao).

Thiên Tinh Phong Thủy chiếm tỉ trọng rất lớn trong phong thủy, chủ yếu là quan sát tinh tượng để phân biệt hung cát.

Trong đó có nhiều thuyết pháp vô cùng thâm sâu khó hiểu, Tần Vũ cũng không biết diễn tả thế nào, nhưng chỉ cần bản thân hiểu là được.

Quyển Địa tương ứng với địa thế long mạch.

Thông qua phán đoán sự biến hóa của núi sông địa thế, phán đoán hướng đi của long mạch để định vị cổ mộ.

Tuy nhiên Già Long Sơn là kiểu núi "Độc Long Độc Sơn", nên quyển Địa muốn định vị chính xác vị trí Hiến Vương Mộ thực ra cũng khó phân biệt.

Còn quyển Nhân thì nói về chuyện dương trạch (nhà ở) và âm trạch (mồ mả).

Những thứ này ở Hiến Vương Mộ cũng không dùng tới, Tần Vũ cũng không để tâm lắm.

Tuy nhiên quyển Thiên và quyển Địa ở ngoại vi Hiến Vương Mộ này chắc chắn sẽ phát huy tác dụng không nhỏ.

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, bên cạnh Từ Thải và Lý Mặc đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dựng trại.

“Mọi người làm gì thế?” Tần Vũ thấy vậy bước lên hỏi.

“Nghỉ ngơi một chút chứ sao, vừa rồi chúng ta đi một mạch tới đây, suýt thì sợ chết khiếp!” Lý Mặc nói.

“Đúng đấy Tần Vũ tiểu ca, chúng ta nghỉ ngơi một chút có chỗ nào không đúng sao?

A Lãng còn đang chuẩn bị mở livestream ăn uống này!” Từ Thải cũng vội hỏi.

Lương Quỳnh thấy vậy cũng giải thích: “Không được thì cứ để mọi người nghỉ một chút đi, chặng đường vừa rồi quả thực quá hung hiểm!

Cũng nhân tiện chúng ta khuyên giải, nếu có ai muốn rời đi thì có thể để họ bỏ cuộc!” Lương Quỳnh trong lòng vẫn lo lắng cho an toàn của mọi người.

Cô dù sao cũng là đội trưởng, phải chịu trách nhiệm về tính mạng của cả nhóm.

Nhưng nói cho cùng đây cũng là lần đầu tiên cô dẫn đội ra ngoài, nên trong lòng ít nhiều vẫn thiếu tự tin.

Nếu trong số những người này có ai tự động chọn bỏ cuộc thì tự nhiên là tốt nhất.

Tần Vũ nhìn cô một cái, rồi nhìn thẳng vào mọi người nói: “Ai muốn rút lui thì ở lại đây đợi người của tổ chương trình đến đón!

Người nào không rút lui, bây giờ tiếp tục lên đường!” Nói xong, Tần Vũ quay người phân biệt phương hướng rồi bắt đầu tiếp tục di chuyển.

“Cậu!” A Lãng và những người khác đều bị thái độ cường thế của Tần Vũ làm cho giật mình.

Mới vừa thoát khỏi đường sông, một hơi thở còn chưa kịp lấy lại cho đều đã lại vội vàng đi tiếp.

A Lãng nhịn không được lầm bầm: “Vội đi đầu thai hay gì!” Tần Vũ liếc nhìn cô ta, đôi mắt băng lãnh dọa cô ta lập tức im bặt.

Khán giả livestream thấy cảnh này thì nhao nhao bình luận:【Đây là đi trộm mộ, bà tưởng đi tìm nguyên liệu nấu ăn cho bà chắc?

Sợ thì đừng có đi.】【Đúng đấy, tôi nhớ ban đầu tổ chương trình là hoàn toàn tự nguyện đăng ký mà, muốn kiếm fame mà không muốn mạo hiểm, làm gì có chuyện ngon ăn thế.】【Chị Lãng nghe tôi khuyên một câu, về làm streamer ăn uống là được rồi, cứ đâm đầu vào vũng nước đục làm gì.】【Chuẩn, cổ mộ là nơi để đùa à?

Bà không sợ thành Tề Cương thứ hai sao?】【Haizz!

Chương 84

Nhắc đến Tề Cương, nghe nói hắn vẫn chưa khỏi đâu, haizz cổ mộ này quả thực quá hung hiểm.】 Lương Quỳnh thấy vậy bất lực lắc đầu, trong lòng cũng thấy kỳ lạ.

Tính cách của Tần Vũ dường như có chút thay đổi.

Bình thường tuyệt đối không thể nói nhiều như vậy.

Chẳng lẽ nơi này cũng có nguy hiểm?

Không thể ở lâu?

Nghĩ vậy cô liền hô hào mọi người tiếp tục lên đường, ai muốn bỏ cuộc có thể ở lại.

Chỉ là cô đâu biết, Tần Vũ sau khi chọn thẻ nhân vật Hồ Tư Lệnh, tính cách ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên tính cách trầm mặc (Muộn Du Bình) của Tiểu ca quá mạnh, nên cơ bản anh vẫn giữ được phong thái lạnh lùng của Tiểu ca.

“Tần Vũ, anh vội vàng đi gấp như vậy rốt cuộc là vì sao?

Hiến Vương Mộ quỷ dị nguy hiểm như thế, chúng ta phải thận trọng từng bước mới đúng chứ!” Tần Vũ không trả lời, chỉ nhìn thời gian trên livestream.

Vô cùng không khéo, hôm nay đúng là ngày 14 âm lịch.

Tần Vũ còn nhớ, trong nguyên tác từng nhắc đến, Lão Dung Thụ (cây đa già) vì quan hệ với Đằng thuật nên cứ đến ngày 15 âm lịch là hoạt động mạnh nhất.

Cho nên, tối nay anh bắt buộc phải ra tay tìm được Trấn Linh Phổ.

Nếu không thì đó không phải là chuyện chậm trễ một hai ngày đơn giản như vậy.

Thấy Tần Vũ không nói gì, Lương Quỳnh có chút bất lực.

Tuy nhiên thấy Từ Thải, A Lãng và những người khác lại lục tục đi theo, trong lòng cô cũng được an ủi phần nào.

Ít nhất không có ai bỏ cuộc.

Chỉ là như vậy, gánh nặng trên vai cô lại càng nặng thêm.

Tần Vũ cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ thế đi thẳng về phía trước.

A Lãng Tả vừa đói vừa mệt, quanh năm làm nghề livestream ăn uống (Mukbang) khiến cơ thể hắn vốn dĩ đã có chút vấn đề.

Cộng thêm chặng đường này, xuất phát từ tám chín giờ sáng, đến giờ ít nhất cũng phải bốn giờ chiều rồi.

Nhưng mọi người lại chưa ai ăn được miếng cơm nào.

Hắn có mấy lần suýt nữa thì không gượng nổi.

Nhưng nghĩ đến vết xe đổ của Địch Mãng, hắn đành cắn răng kiên trì.

Chương trình này là vậy, biểu hiện tốt thì dù trước đó không có chút nền tảng người hâm mộ nào, sau khi kết thúc cũng có thể trở thành streamer nổi tiếng.

Nhưng nếu biểu hiện không tốt, thì dù trước đây lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng phải luân lạc đến mức không ai ngó ngàng.

Đó là nguyên nhân khiến A Lãng Tả tiếp tục kiên trì.

Lúc này đã là bốn năm giờ chiều, nhưng ánh nắng trong cả dãy Già Long sơn đã bắt đầu sắp lặn.

Mạch núi khổng lồ của Già Long sơn khiến thời gian trời tối trong thung lũng đến sớm hơn bên ngoài rất nhiều.

Mọi người đang cắm cúi đi, bỗng nhiên Lý Mặc kinh hô: "Vãi, mọi người mau nhìn phía trước đi, hai cái cây kia cũng to quá rồi đấy!" "Đúng thật, hai cái cây kia ít nhất phải cao hai mươi mét!" "Đó là lão dung thụ (cây đa già), ở nơi này sợ là phải sống được một hai ngàn năm rồi!" Lương Quỳnh giải thích.

Khu vực này phần lớn đều là bụi rậm, cây thân gỗ vốn dĩ không nhiều.

Những cây cao lớn sừng sững như vậy mọc ở đây, quả thực giống như hạc giữa bầy gà. "Tối nay chúng ta đến dưới gốc cây đó nghỉ ngơi đi, trời cũng sắp tối rồi!" Từ Thải ướm lời hỏi.

Quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay Tần Vũ. "Tôi thấy được đấy, khu vực quanh đó nhìn có vẻ khá thoáng đãng, hơn nữa địa thế cũng cao, có thể nhìn bao quát hoàn cảnh xung quanh!" Lương Quỳnh nói. "Các người muốn đi thì có tác dụng gì, còn chẳng phải xem ý Tần Vũ tiểu ca thế nào à!" A Lãng Tả ở bên cạnh âm dương quái khí nói.

Dường như hắn rất bất mãn với quyết định gấp rút lên đường của Tần Vũ.

Tần Vũ không tiếp lời, nhìn đồng hồ, cơ bản có thể đến chỗ lão dung thụ trước khi trời tối, lúc này mới mở miệng nói: "Đi thôi!" Nói xong liền đi về phía lão dung thụ.

Mọi người thấy vậy trong lòng đều không khỏi vui mừng, lăn lộn suốt một ngày trời, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục ở bên cạnh lại có vẻ hơi khinh thường, trở tay lấy ra một cái la bàn, vừa xem vừa lẩm bẩm: "Sơn lĩnh phượng tuyền tàng khí, nhất chu dung thụ tuyên sơn điên, tự xoa tại bột như ngạnh tại hầu, nhiễu giá nhất đoạn lộ hà tất ni!" (Núi non suối phượng giấu khí, một cây dung thụ giữa đỉnh non, như xương mắc họng, đi vòng đoạn đường này làm chi!) "Lục gia, anh nói gì thế?

Sao tôi nghe chẳng hiểu gì cả?" Lý Mặc sán lại gần hỏi, cậu ta dường như rất có hứng thú với gã Hắc Lão Lục này.

Thi thoảng lại chạy tới trò chuyện với gã.

Lương Quỳnh nghe thấy thì hơi nhíu mày, nhưng không tiếp lời.

Tần Vũ chỉ liếc nhìn gã cũng không nói gì.

A Lãng Tả nghe hiểu câu cuối cùng, cười nói: "Lục gia, ý ngài là nói cây lão dung thụ này lệch khỏi hướng đi của chúng ta chứ gì, không sao đâu, cũng chỉ một đoạn ngắn thôi mà!

Ít nhất buổi tối ngủ được một giấc ngon lành, lát nữa tôi biểu diễn cho ngài xem, một miếng hết một bó nấm kim châm!" "Không phải chứ, Lãng Tả anh đi ra ngoài còn mang theo nấm kim châm à!" Từ Thải nhịn không được cười nói.

Chương 85

Dân mạng trong phòng livestream lại chẳng ai thèm để ý Lãng Tả, biết thừa hắn đang kiếm fame câu view. 【Lục gia nói thế hình như là đang phân tích hướng đi của long mạch đấy.】【Chắc chắn rồi, cái này gọi là phân kim định huyệt, căn cứ vào sự biến hóa của địa lý sơn xuyên để phán đoán lăng mộ, đó chính là độc môn tuyệt kỹ của Mạc Kim Hiệu Úy.】【Đúng thế, Lục gia hình như chính là hậu nhân Mạc Kim, hèn gì biết mấy cái này.】【Phân kim định huyệt lợi hại lắm, nghe nói Tầm Long Quyết trong đó lại càng nhìn thấu huyền bí của cổ mộ, tiếc là Tiểu ca sao lại không biết nhỉ?】【Ai bảo Tiểu ca không biết, Tiểu ca chỉ là lười nói thôi.】【Chuẩn!

Tôi cũng không tin Tiểu ca không biết.】【Nhưng Tiểu ca chưa bao giờ thể hiện ra mà!】Lương Quỳnh thấy mọi người còn có chút tôn sùng gã Hắc Lão Lục này, lập tức lên tiếng: "Lục gia, cái thuật phân kim định huyệt này nếu lợi hại như vậy, sao từ cổ chí kim vẫn còn nhiều hoàng cung lăng tẩm chưa bị trộm thế?

Hơn nữa nhìn bộ dạng này của anh, chắc cũng có chút hiểu biết về lăng mộ Hiến Vương này nhỉ!

Sao không nhân lúc chưa vào tù mà đến lấy bảo bối đi!" Lục gia cũng không tức giận, cười nói: "Cô bé, tôi và cô không phải người cùng một thế hệ, cho nên cô cũng không cần oán hận tôi lớn như vậy!

Từ cổ chí kim, ai mới bắt đầu học trộm mộ chẳng phải vì để no cái bụng!

Thời gian lâu rồi cũng chỉ biết làm mỗi cái này, cô chẳng lẽ chỉ nhìn thấy sự khả ố của trộm mộ, mà không thấy được nỗi bất lực của trộm mộ sao?

Phải!

Trộm mộ là khả ố, làm hư hại không ít văn vật, nhưng hổ dữ còn không ăn thịt con!

Nghề nào cũng có quy tắc của nghề đó, cũng không phải phạm nhân nào cũng là kẻ thập ác bất xá!

Tôi nói những điều này chỉ là muốn nói cho cô biết, cây lão dung thụ này nằm lệch khỏi phương hướng của chúng ta!

Nếu thời gian thực sự rất gấp rút, hoàn toàn không cần thiết lãng phí thời gian đi qua đó!" Lương Quỳnh đang định phản bác, Tần Vũ ở bên cạnh lại lên tiếng. "Ai nói chúng ta đang lãng phí thời gian?

Cây lão dung thụ này chúng ta bắt buộc phải đi, nếu không đoạn đường tiếp theo, đều không có cách nào đi được!" Nói rồi Tần Vũ liền ném tấm bản đồ da người cho Hắc Lão Lục. "Thứ này đối với tôi vô dụng rồi!" Hắc Lão Lục sững sờ, vội mở tấm bản đồ da người ra.

Những người khác cũng rất tò mò xúm lại xem.

Nhìn vào một cái mọi người đều hiểu ra.

Những chỉ dẫn trên tấm bản đồ da người này đến chỗ cây lão dung thụ này là hết.

Cho nên, bọn họ muốn tiếp tục thám hiểm xuống phía dưới, thì bắt buộc phải đi đến chỗ cây lão dung thụ này.

Vậy nên đây căn bản không phải là lãng phí thời gian, mà là việc bắt buộc phải làm. 【Ách.... quả vả mặt này dường như đến hơi nhanh rồi.】 【Lục gia khổ quá, đi suốt chặng đường này mãi mới có cơ hội làm màu một lần dễ dàng sao, kết quả nhanh như vậy đã bị Tiểu ca vả mặt rồi.】 【Thực ra thì, Tiểu ca cũng còn đỡ, nếu đổi thành người khác, e là Lục gia mới càng thêm uất ức.】 【Tôi càng ngày càng tò mò tấm bản đồ da người này rốt cuộc là do ai vẽ.】

【Chẳng lẽ các ông không nên tò mò cây lão dung thụ này rốt cuộc có bí mật gì sao?】 Nhìn thấy thảo luận của cư dân mạng trong livestream, Hắc Lão Lục lại có chút không phục nói: "Tần Vũ huynh đệ, chúng ta cứ việc mà bàn, tấm bản đồ da người này tuy là di vật của sư gia ta!

Nhưng ta cũng không thể khẳng định nội dung trên đó là thật hay giả!

Nhưng phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy thì không biết lừa người!

Địa thế núi sông nơi cây lão dung thụ này tọa lạc tuyệt đối không thể nào có lăng mộ!

Không có lăng mộ thì lấy đâu ra manh mối!

Đương nhiên rồi, cậu muốn nói cái ông Hiến Vương này cũng là một vị vương, tự nhiên cũng sẽ có hố bồi táng!

Nhưng hố bồi táng cũng không thể nào thiết lập ở loại địa phương này!

Cho nên tôi dám khẳng định, cây lão dung thụ này chắc chắn không có bất kỳ manh mối nào!" Hắc Lão Lục cực kỳ tự tin đối với thuật phân kim định huyệt của mình.

Tần Vũ lại dừng bước nhìn hắn, thản nhiên nói: "Phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy đích xác lợi hại, Tầm Long Quyết lại càng độc bộ thiên hạ!

Nhưng mà, anh học đến nơi đến chốn chưa?" "Cậu!" Hắc Lão Lục trong nháy mắt bị chặn họng đến mức á khẩu không trả lời được.

Câu nói này của Tần Vũ quả thực chính là đang nghi ngờ năng lực phân kim định huyệt của hắn.

Dân mạng xem đến đây cũng không nhịn được đều cười ầm lên. 【Vãi chưởng, đây mới là Tiểu ca, ngầu bá cháy!】【Mẹ nó, tôi cứ thích cái kiểu của Tiểu ca, khiến ông ngứa mắt mà lại chẳng làm gì được tôi.】【Tiểu ca nói câu này, tôi càng thêm khẳng định Tiểu ca chắc chắn cũng biết phân kim định huyệt.】【Cái này còn cần khẳng định à, kia không phải rõ rành rành sao.】【Thú vị rồi đây, sắp đến chỗ lão dung thụ rồi, rốt cuộc ai nói đúng lát nữa sẽ có đáp án thôi.】【Còn cần lát nữa?

Tôi chỉ hy vọng Lục gia đừng quá xấu hổ là được.】【Haha!

Cũng xin đau lòng cho Lục gia một giây!】"Tần Vũ!

Tôi thừa nhận cậu rất lợi hại, món 'Phát Khâu Thần Chỉ' của Phát Khâu Trung Lang Tướng kia càng khiến tôi thán phục, nhưng cậu không thể nghi ngờ phân kim định huyệt của tôi!

Đây chính là do sư gia tôi để lại!" Hắc Lão Lục có chút phẫn nộ nói.

Dường như sư gia có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn, chỉ cần là chuyện liên quan đến sư gia, hắn đều sẽ rất kích động.

Tần Vũ nhìn Hắc Lão Lục, lười tiếp lời, nói với mọi người bên cạnh: "Cắm trại nghỉ ngơi ở đây, năm tiếng sau hành động!" "A!

Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi!" "Đúng vậy cuối cùng cũng được nghỉ, ây ây không đúng nha, chỗ này cách lão dung thụ vẫn còn một đoạn mà!" "Đúng đấy, chỗ này cách lão dung thụ còn bốn năm trăm mét, cũng chỉ vài phút đi bộ, chúng ta dứt khoát đến dưới gốc lão dung thụ nghỉ ngơi luôn đi!" Nhóm A Lãng Tả mở miệng nói.

Lý Mặc lại phát hiện ra một vấn đề khác vội nói: "Tiểu ca, năm tiếng nữa vừa vặn là một giờ sáng, anh chắc chắn không tính sai thời gian chứ?" Tần Vũ quét mắt nhìn mọi người, căn bản không nói gì, đã lấy đồ đạc trong tay ra chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ. "Mọi người đừng vội, để tôi hỏi xem!" Lương Quỳnh cũng cảm thấy kỳ quái, sán lại hỏi Tần Vũ: "Anh không đùa chứ, cây lão dung thụ kia ở trên sườn núi, chúng ta hiện tại đang ở dưới sườn núi!

Ở đây muỗi máng côn trùng chắc chắn nhiều hơn bên trên, sao chúng ta không lên đó nghỉ ngơi!" "Bên trên có vấn đề!" Tần Vũ thản nhiên nói, sau đó liền không nói thêm nữa.

Lương Quỳnh trong lòng rất cạn lời, nhưng mỗi lần Tần Vũ nói dường như đều linh nghiệm.

Cô cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi trấn an mọi người.

Chương 86

Dân mạng thấy vậy cũng thi nhau bàn tán sôi nổi. 【Tôi từng tìm hiểu qua kiến thức sinh tồn dã ngoại, nói là qua đêm trong thung lũng có thể tránh gió đêm.】【Ông đây là đang cố tẩy trắng à, trong thung lũng nhiều côn trùng sao ông không nói!】【Đúng thế, tôi cũng thấy rất kỳ quái, hơn nữa Tiểu ca nói cây lão dung thụ kia có vấn đề, tôi cũng chưa nhìn ra được gì cả.】【Tiểu ca có khả năng là không muốn ăn 'cẩu lương', cây lão dung thụ kia rõ ràng là một đôi cây phu thê có chút niên đại rồi.】【Chắc không phải đâu, sợ ăn cẩu lương thì không đến là được rồi, đằng này vẫn quyết định phải đến, hơn nữa còn là ban đêm mới hành động, mọi người không thấy lạ sao?】【Không biết, Tiểu ca cũng không nói nhiều, có khả năng thứ trên cái cây này chỉ có thể xử lý vào ban đêm chăng.】【Hại não quá, Tiểu ca không thể nói toẹt hết ra cho rõ ràng được à?】【Nói rõ ràng?

Thế thì còn là Tiểu ca à?】Đại bộ phận người xem livestream đều vẫn rất mong chờ.

Nhất là cuộc đối thoại trước đó giữa Hắc Lão Lục với tư cách là truyền nhân Mạc Kim và Tần Vũ.

Lúc này bọn họ đều rất muốn xem xem, rốt cuộc ai mới là người đúng.

Rốt cuộc là phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy lợi hại hơn, hay là đôi mắt của Tiểu ca độc đáo hơn.

Dưới sự khuyên bảo của Lương Quỳnh, nhóm A Lãng Tả vẫn ở lại trong thung lũng.

Có điều A Lãng Tả có chút chưa từ bỏ ý định.

Cộng thêm biểu hiện lúc trước bình thường, dứt khoát nói mình muốn đi tìm chút đồ ăn rừng để livestream.

Sau đó liền một mình chạy về phía lão dung thụ.

Tần Vũ chỉ nhìn hắn một cái cũng không ngăn cản.

Lương Quỳnh tự nhiên cũng không nói gì.

Trời rất nhanh đã tối đen.

Mọi người nhóm lửa tùy tiện làm chút đồ ăn lót dạ.

A Lãng Tả thì một mình ngồi dưới gốc lão dung thụ bắt đầu livestream ăn uống.

Hắn tìm được một ít thỏ rừng gần cây lão dung thụ, dứt khoát dựng lều luôn ở đó.

Tần Vũ đã tính toán thời gian, lão dung thụ xảy ra vấn đề ít nhất cũng phải là ban ngày mai.

Nên cũng mặc kệ A Lãng Tả.

Dân mạng cũng có một số người chạy sang xem A Lãng Tả ăn uống.

Bên này ngược lại trở nên yên tĩnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã sang rạng sáng.

Vốn dĩ Tần Vũ định ra thời gian là một giờ sáng sẽ hành động.

Nhưng vừa qua rạng sáng, tiếng hét của Lương Quỳnh đã làm mọi người kinh tỉnh.

Tần Vũ mở mắt ra, nhìn thấy Lương Quỳnh đang chạy về phía mình, vừa chạy vừa hét: "Không hay rồi xảy ra chuyện rồi, A Lãng Tả biến mất rồi!" "Cái gì?

Người đâu?

Rốt cuộc là thế nào?" "Đúng vậy!

Rốt cuộc là sao?" "Không thể nào, mười phút trước tôi còn thấy cậu ta đang livestream ngủ mà!" Nhóm Lý Mặc nghe vậy cũng đều chạy ra.

Hắc Lão Lục nhíu chặt mày, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ cây lão dung thụ này thực sự có vấn đề? "Nói chi tiết xem!" Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh nói.

Lương Quỳnh hít sâu một hơi lúc này mới kể lại sự việc một lượt.

Hóa ra, Lương Quỳnh năm phút trước dậy đi vệ sinh.

Tiện thể vào xem phòng livestream của A Lãng Tả một chút.

Phát hiện A Lãng Tả không nghỉ ngơi trong lều.

Mọi người trong livestream bảo hắn đi vệ sinh rồi vẫn chưa về.

Lương Quỳnh với tư cách là đội trưởng muốn khuyên hắn xuống dưới này, liền đi đến chỗ lão dung thụ tìm hắn.

Kết quả tìm cả một vòng cũng không thấy đâu.

Lúc này mới vội vàng chạy xuống gọi người.

Tần Vũ nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ đêm, sắp đến một giờ rồi.

Dứt khoát cũng không ngủ nữa, hô lớn: "Hiện tại hành động!" Nói xong liền đi về phía lão dung thụ.

Mọi người không hiểu, không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, cũng đành phải đi theo.

Thời gian cũng sắp đến rồi, người trong phòng livestream cũng bắt đầu sôi nổi hẳn lên.

Mỗi lần xem livestream trộm mộ, mọi người đều đã quen với kiểu sống của cú đêm này.

Trong lúc nói chuyện Tần Vũ và mọi người đã đi tới chỗ cái lều của A Lãng Tả.

Nhưng trước trước sau sau bất kể tìm thế nào, vẫn không thấy người đâu.

Hơn nữa xung quanh tĩnh mịch một mảng, ngay cả một chút âm thanh cũng không có. "Đồ đạc của A Lãng Tả chưa bị lục lọi, chắc chắn là tự cậu ta đi ra ngoài rồi không về nữa!" "Liệu có phải rơi xuống hang động rồi không, trong rừng rậm nguyên sinh này có rất nhiều hố rỗng!" Lương Quỳnh nói.

Chương 87

"Không đến mức đó chứ, rơi xuống ít nhất cũng sẽ kêu cứu mà!" "Tệ hơn nữa thì trên người cậu ta cũng có thiết bị, lẽ ra có thể liên lạc với phòng livestream của chúng ta!" Lý Mặc nói. "Thế nhỡ cậu ta hôn mê thì sao?" Từ Thải hỏi.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục bên cạnh lại lạnh lùng nói: "Nếu không hôn mê, lại không liên lạc với chúng ta, vậy thì chỉ có một khả năng, cậu ta đã chết rồi!" "Anh!" Đêm hôm khuya khoắt nghe thấy Hắc Lão Lục nói câu này, lập tức tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh sắp vã ra. "Mọi người đợi ở đây, lui ra ngoài phạm vi mười mét cách lão dung thụ!" Tần Vũ bỗng nhiên lên tiếng, đồng thời một tay rút Hắc Kim Cổ Đao trên lưng ra.

Không nói hai lời sải một bước lao thẳng về phía lão dung thụ.

Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, gần như với một tốc độ không tưởng, trực tiếp leo lên cây lão dung thụ. "Cậu muốn làm gì!" Hắc Lão Lục thấy vậy ánh mắt chợt lạnh lẽo, một khắc sau trong tay lại xuất hiện một cái móng vuốt bằng sắt.

Thuận tay vung lên, móng vuốt cũng trực tiếp phóng ra.

Theo đó hắn lại cũng mượn lực móng vuốt leo lên cây lão dung thụ. "Đây chắc chính là Phi Hổ Trảo của Mạc Kim Hiệu Úy nhỉ!" Lý Mặc kinh hô.

Tiếp xúc với Hắc Lão Lục một thời gian, cậu ta cũng biết được không ít thứ.

Tần Vũ và Hắc Lão Lục rất nhanh đã lên đến trên cây, thân hình biến mất trong bóng tối.

Lương Quỳnh vốn dĩ cũng muốn lên, nhưng ngặt nỗi cô không có thiết bị leo cây, thể chất cũng hơi kém.

Cuối cùng đành phải ở lại bên dưới chăm sóc mọi người.

Tinh thần của mọi người đều căng thẳng lên, bên trên cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Rất nhanh xung quanh liền hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một tiếng "Tích".

Hơn nữa âm thanh này còn không chỉ một tiếng.

Rất nhanh đã xuất hiện tiếng thứ hai. "Tích tích tích!" "Tháp tháp!" "Tích tích tích!" "Đây là tiếng gì thế!" Từ Thải lập tức sắc mặt liền biến đổi, hai chân đều bất giác có chút bủn rủn.

Lại nghe lúc này bên trên truyền đến tiếng của Hắc Lão Lục: "Đừng nói chuyện!

Âm thanh này phát ra từ bên trong cây lão dung thụ, là 'Quỷ tín hiệu'!" "Quỷ tín hiệu?

Quỷ tín hiệu là cái gì cơ!" Từ Thải căng thẳng hỏi. "Tôi cũng không biết nữa!" Lý Mặc cũng đầy mặt lo lắng.

Lương Quỳnh bên cạnh giải thích: "Quỷ tín hiệu chính là do oan hồn phát ra, oan hồn tốt là đang cảnh báo chúng ta cây lão dung thụ này có nguy hiểm!

Nếu gặp phải loại không tốt, thì chính là đang dẫn dụ chúng ta qua đó để lấy mạng!

Nhưng mấy cái này đều là chuyện hoang đường, vạn vật trên thế giới đều có cách giải thích của nó!

Tôi mới không tin cái gì mà Quỷ tín hiệu!" Lương Quỳnh nói rồi hét vọng lên đỉnh đầu: "Tần Vũ, anh rốt cuộc muốn làm gì!

Chẳng lẽ A Lãng Tả còn có thể leo lên cây được chắc!" Dân mạng cũng đều rất kỳ quái, nhưng lúc này cũng không tiện nói gì.

Dù sao tâm tư của Tần Vũ không ai đoán được.

Hắc Lão Lục tuy thân thủ cũng không tệ, nhưng so với Tần Vũ vẫn có chút chênh lệch.

Hắn nghe thấy Lương Quỳnh ở bên dưới hét bảo hắn mở livestream.

Dứt khoát liền mở livestream lên.

Rất nhanh hình ảnh livestream của Hắc Lão Lục đã chiếu vào trong phòng livestream của mọi người.

Mọi người nhìn thấy, Hắc Lão Lục đang ở phía dưới Tần Vũ.

Mà Tần Vũ thì tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém phăng rất nhiều dây leo trước mặt.

Sau đó trên thân cây thô to phía trên, lại lộ ra một cái hốc lớn.

Hai cây lão dung thụ khổng lồ này cư nhiên là rỗng ruột. "Đừng vào đây!" Tần Vũ bỏ lại một câu, rồi tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào trong cái hốc cây đó.

Cảnh tượng này khiến mọi người xem đều chết lặng.

Hoàn toàn không biết rốt cuộc anh đang làm gì!

Chẳng lẽ A Lãng Tả còn có thể leo cao như vậy rồi tự mình nhảy xuống?

Điều này hiển nhiên không thể nào!

Với thể hình của A Lãng Tả, leo lên e là đều tốn sức, đừng nói chi đến việc lên cây.

Hắc Lão Lục vốn định xông qua xem thử.

Nhưng còn chưa lên đến nơi, bỗng nhiên Tần Vũ lại từ trong hốc cây đó chui ra.

Chương 88

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì!" Hắc Lão Lục nhìn anh.

Tần Vũ lại căn bản không giải thích, sải một bước trực tiếp nhảy từ trên cây lão dung thụ xuống. "Cậu!" Hắc Lão Lục cảm giác mình hình như bị chơi xỏ, nhưng cũng hết cách đành phải nhảy theo. "Anh rốt cuộc đang làm cái gì, trong hốc cây đó rốt cuộc có cái gì!" Lương Quỳnh vội hỏi.

Tần Vũ lại không giải thích, thu hồi Hắc Kim Cổ Đao sau đó lại đi vòng quanh cây lão dung thụ. "Tần Vũ!" Lương Quỳnh có chút tức giận, nhưng Tần Vũ vẫn cứ trước sau không mở miệng.

Lúc này Hắc Lão Lục cũng nhảy từ trên cây xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn anh, ngay cả dân mạng cũng mù tịt.

Căn bản không biết rốt cuộc anh đang làm cái gì.

Tần Vũ đi vòng quanh lão dung thụ một vòng, bỗng nhiên dừng lại trước một vị trí.

Một khắc sau, chỉ thấy hai ngón tay dài kỳ lạ của anh trong nháy mắt tham da.

Lại cắm phập một cái vào mặt đất.

Theo việc anh mãnh liệt phát lực, sau đó mọi người lại nhìn thấy, bùn đất dưới gốc lão dung thụ này, lại có một khối trực tiếp bị móc ra.

Khối đó ít nhất cũng phải to bằng viên gạch lót sàn, sau khi bị móc ra mọi người mới nhìn rõ.

Khối đất đó căn bản không phải là đất, mà là một viên gạch phủ đầy bụi trần.

Khi viên gạch bị lôi ra mọi người mới nhìn rõ, bên dưới viên gạch đó lại có một cái hố nghiêng xuống dưới.

Mà lúc này trong hố, tay của một người phụ nữ đang thò ra bên ngoài.

Cái tay đó không phải của A Lãng Tả thì còn là của ai. "A Lãng Tả!" Lương Quỳnh thấy vậy vội nhảy xuống, cùng người bên trên khiêng A Lãng Tả lên.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy, cả người A Lãng Tả trên mặt có rất nhiều vết trầy xước.

Có điều không có vết thương chí mạng, hiển nhiên chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Thấy A Lãng Tả không sao, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lương Quỳnh quay đầu hỏi: "Làm sao anh biết cậu ta ở đây?" "Đúng đấy Tiểu ca, sao anh biết được?" "Tiểu ca anh cũng thần thánh quá rồi!" Lý Mặc và Từ Thải cũng vội nói.

Hắc Lão Lục ở bên cạnh lại luôn cảm thấy Tần Vũ dường như có chuyện giấu mọi người.

Dân mạng cũng đều rất tò mò, đều đang đợi Tần Vũ giải thích thế nào.

Tần Vũ nhìn mọi người thản nhiên nói: "Cây lão dung thụ này là một cái cây ăn thịt người (Thực nhân thụ), chỉ cần đến gần đều sẽ bị nó cuốn vào trong thân cây!

Bên trên không có, vậy thì chỉ có thể ở dưới này!" "Cây ăn thịt người?" Mọi người nghe vậy đều chết lặng.

Dân mạng lại càng hỏi tới tấp: 【Cây ăn thịt người có to thế này á?】【Đúng thế, hơn nữa chúng ta cũng đâu thấy nó ăn thịt người thế nào đâu!】【Tiểu ca nói đùa à, tôi cũng chưa từng thấy cây ăn thịt người nào to thế này!】【Tiểu ca sẽ nói đùa với các ông chắc?】Dân mạng đang bàn tán.

Bỗng nhiên Hắc Lão Lục ở bên cạnh lại trực tiếp chui vào cái hố sâu mà A Lãng Tả rơi xuống trước đó.

Livestream của hắn vẫn chưa tắt, chỉ chốc lát sau hình ảnh xuất hiện trong livestream của hắn đã khiến mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy trong livestream của hắn, cái hố sâu dưới gốc lão dung thụ kia cư nhiên đều là xác chết!

Của người, của động vật, quả thực cái gì cũng có!

Cũng không biết là do Hắc Lão Lục đến quá gần hay là thiết bị livestream này quá sắc nét.

Xương trắng trong đống xác chết kia đều có thể nhìn thấy.

Gần bên trong đều là xương trắng, bên ngoài phần lớn đều là xác của một số thỏ rừng, rắn thậm chí có sinh vật khác.

Nếu chỉ là xác động vật thì cũng thôi.

Nhưng cộng thêm xác người bên trong, quả thực kinh khủng khiến người ta dựng tóc gáy.

Cho dù là người từng trải qua sóng gió như Hắc Lão Lục cũng phải buồn nôn một trận.【Đậu má!

Cái này cũng quá tởm rồi.】【Lần trước ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung thấy xác chết cũng không ít, nhưng ít ra còn sạch sẽ hơn chút, chỗ này cũng quá tởm rồi!】【Vãi chưởng, xem xác chết mà ông còn quan tâm sạch sẽ hay không sạch sẽ.】【Dị hợm.】Dân mạng đều hưng phấn hẳn lên.

Bọn họ dù sao cũng là xem qua livestream, còn lâu mới cảm nhận được sự căng thẳng tại hiện trường.

Lúc này nhóm Từ Thải nhìn cây lão dung thụ trước mắt đâu còn là cây nữa.

Rõ ràng là một con ác ma đang nhe nanh múa vuốt! "A Lãng Tả không sao, bây giờ làm thế nào?

Anh rốt cuộc muốn tìm thứ gì trong cây lão dung thụ này?" Lương Quỳnh hỏi.

Tần Vũ nhìn cây lão dung thụ nói: "Thứ rất quan trọng, muốn tìm lăng mộ Hiến Vương bắt buộc phải tìm được quan tài bên trong cây lão dung thụ này!" Tần Vũ còn nhớ, trong cây lão dung thụ này có một Đại tế tư.

Chương 89

Chỉ có giết hắn mới có thể nhìn thấy Trấn Linh Phổ.

Mà tìm được Trấn Linh Phổ mới có thể biết tiếp theo phải đi như thế nào. "Rốt cuộc làm sao anh khẳng định trong này có Đại tế tư!

Hơn nữa Trấn Linh Phổ này chỉ có trong truyền thuyết, rất nhiều ngôi đại mộ trong lịch sử đều không có thứ này!

Dù sao ai sau khi chết lại dựng một cái Trấn Linh Phổ ở gần cổ mộ của mình, đợi người ta đến trộm mộ chắc!" Lương Quỳnh giải thích.

Dân mạng đều rất tò mò hỏi Trấn Linh Phổ là gì.

Lương Quỳnh giải thích: "Trấn Linh Phổ cũng giống như gia phả ghi chép quá trình xây dựng cả ngôi cổ mộ!

Trên đó có lộ trình vào cổ mộ, nhưng thứ này đều là dùng khi xây dựng!

Thông thường sau khi cổ mộ hoàn tất việc bịt kín cửa địa cung, thì sẽ hủy đi!

Dù sao nếu nhà các bạn cất tiền, các bạn còn viết lên cửa là tiền ở đâu, có bao nhiêu hay không?" Dân mạng thấy vậy cũng đều cảm thấy rất kỳ quái.

Nhưng lại đều nghĩ không thông làm sao Tần Vũ biết được. "Tần Vũ, anh không cảm thấy anh biết quá nhiều thứ sao?

Giống như ngôi cổ mộ này là do anh xây vậy!" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, nghi vấn trong lòng ngày càng nhiều.

Tuy nhiên Tần Vũ chỉ nhìn cô, thản nhiên nói một câu: "Đừng hỏi, vô dụng thôi!" Nói xong, Tần Vũ lại lần nữa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hiển nhiên là muốn lên cây lần nữa! "Anh khoan đã!" Lương Quỳnh thấy vậy vội ngăn Tần Vũ lại. "Cho dù anh nói đều đúng, trong cây lão dung thụ này có quan tài và Trấn Linh Phổ gì đó!

Vậy tại sao anh cứ nhất quyết phải leo lên cây?" "Quan tài ở trong cây!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Câu này vừa thốt ra, Lương Quỳnh lập tức sững sờ. "Điều này sao có thể, quan tài sao có thể ở trong cây!" "Cái này sao lại không thể, lúc phần một các cô ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung quan tài chẳng phải cũng dựng trong cây sao!" Lý Mặc bỗng nhiên nói.

Lương Quỳnh lập tức chết lặng, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Tuy nhiên Hắc Lão Lục ở bên cạnh lại bỗng nhiên nói: "Lời không thể nói như vậy!

Thất Tinh Lỗ Vương Cung phần một của các người tôi đã xem qua!

Ngôi cổ mộ đó là Nội Tàng Oan, vị trí phong thủy cốt lõi của cả ngôi cổ mộ chính là cây Cửu Đầu Xà Bách kia!

Cho nên phong cách bố cục đó, người chết táng trong cây thì không có gì không ổn!

Nhưng chỗ này còn chưa đến vị trí cổ mộ!

Thậm chí cũng không phải vị trí phong thủy, cho nên tôi vẫn kiên trì suy nghĩ lúc trước!

Nơi này có quan tài hay không là một chuyện khác!" Nói đến đây, Hắc Lão Lục chắp tay sau lưng, ra vẻ đại sư nói: "Đương nhiên rồi, tình huống cây ăn thịt người này cũng coi là kinh hiểm, nhưng có hay không......" "Anh!" Hắc Lão Lục một câu còn chưa nói hết, Tần Vũ lại đã lên cây lần nữa.

Điều này khiến hắn rất tức giận.

Giống như Tần Vũ hoàn toàn không để lời nói của hắn vào mắt. "Mặc kệ các người ai đúng, bây giờ đều không có ý nghĩa nữa!

Anh ấy khăng khăng muốn đi thì ai cũng không ngăn được, chúng ta vẫn là hành động xem sao đi!" Nói xong Lương Quỳnh cũng bắt đầu chuẩn bị.

Tuy bọn họ muốn leo lên cây lão dung thụ này có chút phiền phức, nhưng lại có thể làm một số chuẩn bị khác.

Lý Mặc bê đèn pha ra.

Loại đèn pha này do tổ chương trình cung cấp thuộc loại cầm tay, tự có pin.

Tối đa có thể hoạt động tám tiếng.

Trước đó ở trong hang động đã dùng ba bốn tiếng.

Ước chừng cũng chỉ có thể cầm cự tối nay.

Có cái đèn pha này, tình hình trên cây lão dung thụ lập tức được chiếu sáng khá rõ ràng.

Tuy cành lá lão dung thụ xum xuê, nhưng buổi tối có gió, giữa những tán lá đung đưa vẫn có thể nhìn thấy vị trí đại khái của Tần Vũ.

Lý Mặc thân thủ cũng không tệ, nhưng cây lão dung thụ này quá khó leo.

Cuối cùng dưới yêu cầu của phòng livestream cũng như những người khác, Hắc Lão Lục đành phải leo lên lần nữa, chặt đứt một số cành cây che khuất tầm nhìn.

Hành động này của Hắc Lão Lục cũng khiến Lương Quỳnh không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ấn tượng trong lòng cô cũng thay đổi không ít.

Trước đây trong lòng cô đều cho rằng Hắc Lão Lục đến là có mục đích.

Thậm chí có khả năng sẽ làm ra chuyện tổn hại mọi người.

Nhưng suốt chặng đường này, tuy Hắc Lão Lục có chút trầm mặc ít nói, rất không hòa đồng.

Chương 90

Nhưng ít nhất con người cũng coi như được, mọi người có vấn đề tìm đến hắn, hắn cũng đều sẽ không từ chối.

Đều nói con người sẽ thay đổi, có khả năng cũng là do Hắc Lão Lục từng đi tù nên quan niệm này khiến người ta có ấn tượng hơi cố định về hắn.

Hắc Lão Lục dọn dẹp cành cây xong cũng cùng mọi người chờ đợi ở bên dưới.

Mọi người không có việc gì làm, liền tán gẫu với người trong livestream.

Trong đó một số người hỏi: 【Lục gia tôi cũng là người sơ qua về phong thủy, tôi đã xem địa hình đồ Già Long sơn cũng như khu vực lân cận các anh, cảm giác ngài nói cũng đúng.】【Nhưng biểu hiện suốt chặng đường này của Tiểu ca mọi người đều nhìn rõ như ban ngày, ngài có thể phân tích một chút, liệu có tình huống nào sẽ xuất hiện loại quan tài không nằm ở huyệt vị phong thủy này không?】【Đúng đấy Lục gia, ngài phân tích một chút đi!】【Lục gia, ngài chính là truyền nhân Mạc Kim, phân tích một chút đi!】Sự thật chứng minh, không ai không thích được tâng bốc.

Hắc Lão Lục thấy vậy cười nói: "Phong thủy phong thủy, chú trọng chính là một chữ tàng phong nạp thủy!

Cho nên xưa nay vị trí phong thủy của cổ mộ cơ bản chỉ có một, lưu lại cho chủ nhân ngôi mộ!

Nhưng cũng sẽ có một số bố cục phong thủy ngoại lệ, ví dụ như phong thủy tụ long tụ khí!

Loại phong thủy này chú trọng một chữ tụ, sẽ tồn tại các huyệt vị phong thủy khác xung quanh vị trí phong thủy chủ đạo!

Nhưng công cao cái chủ là điều cấm kỵ, cho nên loại tiểu phong thủy này thông thường đều không gây nên sóng gió gì!

Đây là đạo lý phong thủy thiên cổ bất biến!

Nhưng đúng như người anh em kia nói, nơi này căn bản không phải vị trí phong thủy!

Cho dù cải biến phong thủy, cũng sẽ không một đối một, ít nhất phải có vài chỗ phong thủy tương ứng làm nơi nương tựa!

Nơi này hiển nhiên lại chỉ có mỗi chỗ này có cây lão dung thụ cao như vậy!

Cho nên, tuyệt đối không thể nào là vị trí phong thủy, cũng không thể nào có quan tài!

Điều này tuyệt đối sẽ không sai!" Nói đến đây, Hắc Lão Lục liếc nhìn Tần Vũ bên trên thản nhiên nói: "Các người tin cậu ta tôi cũng không còn gì để nói, nhưng về đạo phong thủy tôi sẽ không sai đâu!

Không tin, chúng ta cứ chờ mà xem!" Dân mạng nhìn thấy Hắc Lão Lục tự tin như vậy, cũng không khỏi có chút đánh trống lui quân. 【Chẳng lẽ chúng ta sai thật rồi?

Tiểu ca nhìn lầm rồi?】【Không thể nào, tôi vẫn tin tưởng Tiểu ca.】【Tiểu ca chắc chắn sẽ không sai đâu, Lục gia e là kho kiến thức phong thủy này nên cập nhật rồi.】【Lời cũng không thể nói như vậy, Lục gia nói thế nào cũng là Mạc Kim Hiệu Úy.】【Haizz, tôi cũng rất tin Tiểu ca, nhưng Lục gia nói cũng rất có lý mà!】【Tiểu ca đã ngầu bá cháy lâu như vậy rồi, nhìn lầm một lần cũng không sao cả!】【Đúng đúng, dù sao Tiểu ca mãi mãi là thần, lần này sai ảnh hưởng cũng không lớn.】Dân mạng đều rất rối rắm, nhưng đại bộ phận hiển nhiên vẫn tin tưởng Hắc Lão Lục.

Cảm giác chuyến này Tiểu ca e là nhìn lầm rồi.

Lương Quỳnh không nói gì, chỉ nhìn Tần Vũ, trong lòng cô vẫn lựa chọn tin tưởng Tần Vũ.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Tần Vũ ở trên cây đã lên xuống qua lại mấy lần.

Mỗi lần Hắc Kim Cổ Đao xuất thủ, đều sẽ khiến thân cây lão dung thụ nứt ra vài phần.

Nhìn qua có vẻ tạp loạn vô chương.

Tuy nhiên, chỉ mười mấy phút sau, khi Tần Vũ chém ra nhát Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng.

Một khắc sau, cả cây lão dung thụ lại phát ra tiếng ma sát "kẽo kẹt".

Theo đó thân cây lão dung thụ khổng lồ lại trực tiếp nứt toác ra.

Từ trên xuống dưới, gần như sắp toác thành hai nửa.

Cũng may bên cạnh còn có một cây lão dung thụ làm chỗ dựa, lúc này mới không triệt để đổ sập xuống.

Mà theo việc cây lớn nứt ra, lập tức mọi người liền nhìn thấy.

Trong cây lão dung thụ kia lại thực sự xuất hiện một cỗ quan tài bằng ngọc!

Lập tức Hắc Lão Lục cả người trợn tròn mắt. "Cái.... cái này không thể nào, đây không phải vị trí phong thủy, sao có thể có quan tài được!

Cái này căn bản là vi phạm lý luận phong thủy!

Cái này không thể nào, cái này không thể nào!" Lương Quỳnh nhìn thấy quan tài đã hoàn toàn hưng phấn hẳn lên.

Gọi Lý Mặc chuẩn bị đi lên bắc thang dây, có quan tài thì tất nhiên có văn vật, cô nhất định phải lên xem thử. "Lục gia, xem ra thời đại đúng là khác rồi!

Tôi cũng không trêu anh nữa, phong thủy của anh quả thực rất lợi hại, nhưng Hiến Vương này vốn dĩ là một tiểu quốc biên thùy!

So với văn hóa thăng long tất nhiên không có nhiều điểm tương đồng như vậy, nơi này hoặc giả không phải vị trí phong thủy, nhưng ở đây chắc chắn có manh mối ông ta để lại!" Nói xong, Lương Quỳnh liền chuẩn bị bắt đầu leo cây.

Hắc Lão Lục ngẩn người tại chỗ, trong miệng vẫn lẩm bẩm mãi nơi này sao có thể có cổ mộ.

Hiển nhiên là bị chấn kinh đến mức phản ứng không kịp.

Dân mạng thấy vậy đều thi nhau an ủi:【Lục gia ngài cũng đừng quá để ý, so bì với Tiểu ca thì hầu như đều chưa từng thắng.】【Ông nói thế, cái gì gọi là hầu như, đó là áp đảo hoàn toàn chưa từng thắng bao giờ.】【Haha, Lục gia ngài cũng được đấy, lúc trước tôi suýt nữa thì tin ngài rồi, xem ra vẫn là Tiểu ca đỉnh chóp.】【Dừng tay đi Lục gia, Tiểu ca mới là đúng.】【Tôi đã nói gì nào, Tiểu ca mãi mãi là thần!】【Tiểu ca ngầu bá cháy.】【Thu tay lại đi Lục gia, phân kim định huyệt của ngài nên cập nhật rồi.】【Đừng nháo nữa, Lục gia cũng không dễ dàng gì, tôi đều có chút đau lòng cho Lục gia rồi.】 Trong lúc mọi người trong phòng livestream còn đang bàn tán, Lương Quỳnh và Lý Mặc đã lần lượt leo theo thang dây lên tới nơi.

Thân thủ của Lý Mặc tuy không bằng Tần Vũ và Hắc Lão Lục, nhưng cũng là một cao thủ parkour, việc leo thang dây lúc này đối với anh ta khá dễ dàng.

Từ Thải vốn cũng định lên xem thử, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô có cơ hội tiếp xúc gần với quan tài ở khoảng cách như vậy.

Nhưng A Lãng cần người chăm sóc, cộng thêm trời tối đen như mực gió lại lớn, cô quả thực có chút sợ hãi, cuối cùng chọn ở lại bên dưới trông nom A Lãng.

Chương 91

Ban đầu thì không sao, nhưng khi Hắc Lão Lục cũng leo lên cây, bên dưới chỉ còn trơ trọi cô và A Lãng, bầu không khí lập tức trở nên có chút dọa người.

Cũng may còn có ánh đèn pha chiếu sáng mang lại cho cô chút cảm giác an toàn.

Lại nói lúc này trên cành cây đa cổ thụ khổng lồ, Tần Vũ thấy mọi người leo lên cũng hơi giật mình.

Tuy nhiên lúc này là ban đêm, đặc tính của cây đa già này không thể bộc phát, tạm thời ngược lại không có vấn đề gì lớn. "Cỗ quan tài này thật kỳ lạ, sao lại làm bằng ngọc thạch thế này!" Lương Quỳnh vừa lên tới nơi đã bắt đầu nghiên cứu cỗ quan tài.

Lý Mặc ở bên cạnh vội hỏi: "Chị Quỳnh, quan tài làm bằng ngọc thạch thì có vấn đề gì sao?" 【Đúng vậy!

Làm bằng ngọc thạch thì gọi là ngọc quan, có vẻ không có gì lạ đâu nhỉ?】【Đế vương tướng lĩnh thời xưa hình như rất nhiều người dùng loại ngọc quan này mà!】【Chị gái Lương Quỳnh, chị mau giải thích một chút đi.】Người xem trong phòng livestream cũng rất tò mò, nhao nhao đặt câu hỏi.

Lương Quỳnh mở miệng nói: "Ngọc quan lịch sử xác thực là có, nhưng loại ngọc quan này tịnh không thường thấy!

Trước hết, người có thể sử dụng ngọc quan thì thân phận địa vị tất nhiên đều không thấp, cho nên dược liệu ngọc thạch tầm thường bọn họ khẳng định không lọt mắt xanh!

Vì vậy xưa nay đại bộ phận ngọc quan đều là ngọc thạch thượng hạng!" "Nhưng các người nhìn cỗ quan tài ngọc này xem, nó sử dụng loại ngọc thạch phổ thông nhất, thậm chí chỉ có thể miễn cưỡng tính là một loại đá ngọc, căn bản không có bất kỳ giá trị gì!

Điều này có chút mâu thuẫn!

Dùng ngọc thạch để làm ngọc quan, nhưng lại chọn loại ngọc thạch rẻ tiền này, mọi người không cảm thấy rất kỳ quái sao?" "Cái này..." Mọi người đều trầm mặc một hồi, Lương Quỳnh nói cũng không phải không có lý.

Lý Mặc ở bên cạnh nói: "Chuyện này hình như cũng có thể lý giải mà.

Trước đó Tiểu ca chẳng phải đã nói nơi này hẳn là nơi chôn cất một Đại tế tư của Hiến Vương sao!

Đại tế tư hẳn là có địa vị, nhưng địa vị cũng không cao đến thế, cho nên quan tài của hắn mới dùng loại hàng này!

Nhưng tại sao lại phải táng ở trên cây nhỉ?" "Chuyện này e là do mặt đất ở nơi này không thích hợp để chôn người!" Hắc Lão Lục ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Mọi người thấy thế đều sững sờ.

Vừa rồi hắn còn một mực khẳng định nơi này tuyệt đối sẽ không có quan tài, không ngờ nhanh như vậy đã bắt đầu phân tích chuyện quan tài rồi.

Hắc Lão Lục cũng chẳng thấy xấu hổ, nói tiếp: "Nhận sai thì phải nhận, cho nên tôi cũng nhận thua rồi!

Vừa rồi tôi quan sát đất đai quanh gốc cây đa già này, ẩm ướt và tơi xốp!

Hơn nữa còn có rất nhiều côn trùng, dưới đất này nếu đặt quan tài, e là không quá mười bữa nửa tháng sẽ bị ăn mòn sạch sẽ!" Nghe vậy, ai nấy đều gật đầu.

Chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, điểm này ngay cả Lương Quỳnh trước đó cũng chưa cân nhắc tới.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều không nhịn được cười: 【Lục gia lật mặt nhanh thật đấy.】 【Haha!

Cái này cũng chẳng có gì xấu, biết sai liền sửa là tốt rồi.】 【Không hổ danh Lục gia là Mạc Kim Hiệu Úy, đổi lại là người khác e là đã sớm tức chết rồi.】 【Tục ngữ nói rất hay, đại trượng phu co được dãn được, tính cách biết sai sửa sai này của Lục gia mới là người làm đại sự.】 Thấy người trong livestream bắt đầu tâng bốc mình, Hắc Lão Lục cũng có chút ngại ngùng, mở miệng hỏi: "Tần Vũ tiểu ca, không biết quan tài này có mở hay không?" Lúc này cách xưng hô của Hắc Lão Lục đối với Tần Vũ cũng đã có chút thay đổi. "Mở!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Không mở quan tài làm sao phá được thế phong thủy nơi này, cho nên cỗ quan tài này tất nhiên phải mở. "Không thể mở!" Lương Quỳnh vội nói: "Chúng ta hiện tại không có thiết bị chuyên nghiệp, nếu mở quan tài rất có khả năng khiến văn vật bên trong bị hư hại!

Các người quên chuyện trước đó ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung rồi sao, chính vì chúng ta không có thiết bị chuyên nghiệp, quan tài kia tự mở ra, dẫn đến cả Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều bị lửa thiêu rụi!" Với tư cách là chuyên gia khảo cổ, xuất phát điểm của Lương Quỳnh tự nhiên vẫn là vì khảo cổ.

Tuy nhiên Tần Vũ và những người khác rõ ràng không nghĩ như vậy. "Chị Lương Quỳnh thứ cho tôi nói thẳng, chúng ta đây là đang livestream, nếu chị không mở quan tài thì ai xem a!

Hơn nữa cô nương Lương Quỳnh à, cô cũng không nghĩ xem, cỗ quan tài này đã bị Tần Vũ tiểu ca lôi ra rồi!

Cô không mở quan, để nó lộ thiên bên ngoài, chẳng lẽ đối với bản thân cỗ quan tài không phải là một loại tổn hại sao?" Hắc Lão Lục cũng lên tiếng. "Các người!" Lương Quỳnh thế mà không tìm được lời nào phản bác.

Hắc Lão Lục và Lý Mặc nói cũng có lý.

Nhưng nếu lúc này mở quan, văn vật bên trong...

Lương Quỳnh đang suy nghĩ, Tần Vũ ở bên cạnh lại đã hành động.

Anh bắt buộc phải mở quan tài trước khi trời sáng, nếu không đến lúc trời sáng đám đằng thuật kia hoạt động trở lại, khi đó tất cả bọn họ đều sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ thấy Tần Vũ trực tiếp vươn ra hai ngón tay cực dài, một phen khấu chặt lấy nắp quan tài.

Lương Quỳnh thấy thế muốn ngăn cản, nhưng lời đến bên miệng lại bật cười: "Anh cho dù muốn mở quan tài cũng không phải mở như thế chứ, chẳng lẽ không nên cạy đinh niêm phong quan tài trước sao!" Thế nhưng Tần Vũ lại không tiếp lời, vẫn cứ gắt gao túm lấy cỗ quan tài này.

Người trong phòng livestream rất nhanh gửi bình luận nhắc nhở: 【Chị Lương Quỳnh, cỗ quan tài này hình như không có đinh đóng nắp.】【Vãi chưởng, đúng là thật nha!】【Cái này hình như là kiểu ngăn kéo!

Tôi là thợ mộc đây!

Nhìn kiểu gì cũng giống dạng ngăn kéo rút ra!】【Vãi, đùa nhau à, quan tài kiểu ngăn kéo, lần đầu tiên tôi nghe nói đấy.】【Ai chẳng thế, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đây này!】Lương Quỳnh thấy thế cũng cảm thấy kỳ quái, trong sự nghiệp khảo cổ của cô đúng là chưa từng gặp qua loại quan tài kiểu rút ngăn kéo này.

Thế nhưng ngay trong lúc mọi người đang nói chuyện, Tần Vũ chợt phát lực.

Khoảnh khắc tiếp theo mọi người liền nhìn thấy, cái hộp trong ngọc quan kia thật sự bị rút ra ngoài.

Sau đó tình huống bên trong hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người.

Chỉ thấy trong quan tài thế mà lại có một người thân hình vô cùng cao lớn.

Chương 92

Da dẻ người nọ tươi tắn, thậm chí còn có thể thấy thấu ra vẻ hồng hào, hoàn toàn không giống như đã chết, ngược lại giống như đang ngủ say.

Mà trong quan tài này còn có rất nhiều chất lỏng màu đỏ, cũng không biết là thứ gì.

Lương Quỳnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại quan tài này, không kìm được kinh hô: "Trong quan tài sao lại có nước?

Thi thể còn có thể bảo tồn tốt như vậy!

Đây quả thực là phát hiện mới của khảo cổ học a!" "Cái này liệu có phải là chất lỏng chống phân hủy không, giống như formalin ấy!" Lý Mặc nói.

Lương Quỳnh lắc đầu: "Không thể nào, thời kỳ Hiến Vương làm sao có thể có loại đồ vật đó!

Hơn nữa formalin đều là ngâm toàn bộ thi thể, nhưng cậu nhìn thi thể này xem, căn bản không có bị ngâm hoàn toàn!" Người xem livestream lúc này cũng đều rất chấn kinh.

Không ngờ bên trong quan tài cư nhiên lại là cảnh tượng như vậy.

Lương Quỳnh còn muốn nghiên cứu kỹ cỗ quan tài này một chút, muốn xem có văn tự ghi chép gì không.

Tuy nhiên, cô còn chưa kịp tiến lên, bỗng nhiên Tần Vũ ở phía trước thế mà đã giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, mũi đao đã nhắm ngay vào thi thể kia.

Tư thế kia chính là muốn chém xuống. "Tần Vũ anh làm gì vậy!" Lương Quỳnh thấy thế lập tức sợ đến ngây người, vội lao lên kéo

Tần Vũ lại. "Trong này đều là văn vật, anh điên rồi à!

Sao lại muốn giết một cái xác chết!"【Vãi, không phát hiện ra sát khí của Tiểu ca nặng như vậy, ngay cả thi thể cũng không buông tha.】【Không đúng, Tiểu ca không phải loại người như vậy, anh ấy nhất định có nguyên nhân của mình.】【Nguyên nhân gì, chẳng lẽ cái tống tử này vẫn chưa chết?】【Sao có thể chứ, nếu chưa chết sao không biến thành cương thi, hơn nữa đâu ra lắm tống tử cho bọn họ gặp thế.】【Nói cũng không sai, nhưng sắc mặt thi thể hồng hào thì giải thích thế nào!】Người trong phòng livestream lúc này cũng đầy nghi hoặc.

Đám người Hắc Lão Lục nhìn Tần Vũ cũng là vẻ mặt mộng bức, hoàn toàn không hiểu vì sao Tần Vũ lại muốn động thủ với một cái xác chết! "Tần Vũ, anh muốn thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể động vào thi thể này, đây đều là văn vật!

Hơn nữa hắn là một người chết, anh so đo cái gì với hắn!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ lại nhìn cô, lạnh lùng nói: "Hắn không phải người chết!" "Cái gì?" Lời này vừa thốt ra, đám người Lương Quỳnh lập tức ngây ngẩn cả người.

Cái gì gọi là hắn không phải người chết, chẳng lẽ hắn còn sống?

Chuyện này sao có thể.

Cho dù hắn lúc còn sống chui vào quan tài, nhưng ở bên trong bao nhiêu năm không ăn không uống, không nín thở chết cũng phải chết đói chứ. "Tiểu ca cậu đừng đùa, người này nếu không phải người chết, chẳng lẽ còn thành tinh rồi!" Lý Mặc nhịn không được hỏi.

Một bên Hắc Lão Lục lại dường như nghĩ tới điều gì, vội nói: "Cậu nói là Đằng Thuật (Thuật dây leo)?" Tần Vũ gật đầu.

Lương Quỳnh lại bỗng nhiên nói: "Mặc kệ có phải Đằng Thuật hay không, chúng ta đều phải làm rõ ràng bên trong này rốt cuộc là chuyện gì!

Nếu không anh không thể trực tiếp động thủ!

Đây là đang phá hoại văn vật!" Nói xong Lương Quỳnh liền lấy găng tay ra, hiển nhiên là chuẩn bị động thủ xem thử trong quan tài có cái gì.

Tần Vũ vốn định trực tiếp ra tay, nhưng nghĩ đến đây là đang livestream toàn cầu, nếu mình quá mức trực tiếp, đến lúc trở về nói không chừng lại bị đám chuyên gia khảo cổ kia bắt bẻ.

Hơn nữa lúc này trời còn chưa sáng, ngược lại cũng không cần gấp. "Bên trong có đồ vật, mau tát cạn đống dịch lỏng này!" Tần Vũ mở miệng nói.

Lương Quỳnh thấy thế cũng lùi lại một bước, bắt đầu kêu gọi mọi người múc đám dịch lỏng bên trong ra.

Mọi người cùng nhau động thủ, chỉ chưa đến mười phút, dịch lỏng trong quan tài đã vơi đi quá nửa.

Đồng thời một màn lộ ra cũng khiến mọi người trố mắt nhìn.

Chỉ thấy trong quan tài thế mà lộ ra nửa khúc cự mãng (trăn khổng lồ).

Con trăn này bị người ta lột da, từ vị trí vai của lão giả tóc trắng trở xuống toàn bộ đều là thân trăn.

Nhìn qua cứ như thể phần dưới vai lão già đều bị con trăn này nuốt chửng vậy.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì sững sờ tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Mà lúc này người xem livestream cũng từng người từng người mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Bọn họ trước đó có nghĩ cũng không dám nghĩ, trong quan tài cư nhiên lại là cảnh tượng như vậy. "Sao lại như thế này, Đằng Thuật này rốt cuộc là có ý gì?" Lý Mặc vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn xem không hiểu Đằng Thuật này rốt cuộc có tác dụng gì.

Hắc Lão Lục lại vô cùng thông minh, vội chỉ vào thân con trăn nói: "Mọi người nhìn chỗ này, trên người con trăn còn có những sợi dây thịt giật giật không ngừng!

Hơn nữa con trăn này đã cùng lão đầu kia dung hợp làm một thể!

Đuôi trăn lại nối liền với cả cây đa già, e là cây đa này, con trăn cùng lão già râu trắng này đã hoàn toàn bị Đằng Thuật liên kết thành một thể thống nhất!" "Như vậy có tác dụng gì a!

Chẳng lẽ chỉ cần cây đa già không chết, lão già này sẽ không chết?

Chuyện này cũng quá xàm xí rồi!" Lý Mặc nói.

Tần Vũ lại mở miệng nói: "Sai rồi!

Là lão già này không chết, cây đa già này sẽ không chết!

Chương 93

Cho nên tôi mới muốn giết hắn!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Lương Quỳnh nói: "Cho dù lời anh nói là thật, thì cây đa già này cũng đâu có làm hại chúng ta!

Tuy rằng Đằng Thuật này rất ác độc, nhưng anh cũng không cần thiết nhất định phải phá Đằng Thuật này chứ!" "Hình như cũng đúng, nếu Đằng Thuật này không công kích chúng ta, là vô hại, thì chi bằng giữ lại từ từ nghiên cứu cũng không tệ!" Lý Mặc nói.

Tần Vũ nghe vậy lạnh lùng nói: "Đó là thời gian còn chưa tới!" "Thời gian còn chưa tới?

Thời gian gì?" Lương Quỳnh truy hỏi.

Nhưng đúng lúc này, bên dưới lại truyền đến tiếng của Từ Thải: "Các người sao rồi?

Khi nào thì xuống a!" A Lãng hôn mê, Từ Thải một mình ở bên dưới, cũng thực sự có chút sợ hãi!

Lý Mặc hét lớn: "Sắp xong rồi, bọn tôi ở trên này phát hiện đồ vật rất thú vị!

Trời sắp sáng rồi, bọn tôi chờ chút nữa..." Lý Mặc còn chưa dứt lời, bỗng nhiên chân trượt một cái, cả người thế mà rơi tọt vào trong một cái hốc cây bên cạnh.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, thấy thế liền lao tới theo.

Lương Quỳnh và Hắc Lão Lục vội lên giúp đỡ.

Nhưng đã chậm một bước, Tần Vũ và Lý Mặc hai người gần như đồng thời rơi thẳng vào trong hốc cây kia. "Hai người không sao chứ!" Lương Quỳnh đứng tại miệng hốc cây hét lớn.

Lý Mặc cũng bị dọa sợ chết khiếp, giọng nói đều mang theo chút kinh khủng: "Không... không sao, nhưng trong này sao lại có nhiều thi thể thế này a!

Rất nhiều đều là xác người!

A!

Đây là cái gì?

Sao còn có thứ này!" "Thứ gì?" Lương Quỳnh ở bên trên hỏi.

Thế nhưng lại không có ai trả lời cô.

Ngay lúc bọn họ chờ đợi có chút sốt ruột, chỉ nghe Tần Vũ ở bên dưới hét vọng lên: "Trời đã sáng chưa!" Lương Quỳnh sững sờ, bất quá vẫn quay đầu nhìn xem, chỉ thấy phương đông đã xuất hiện rạng đông trắng xóa! "Sắp sáng rồi, trời sáng không tốt sao?" Lương Quỳnh nói.

Lại nghe Tần Vũ hét: "Trước khi trời sáng nhất định phải giết hắn, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối to!

Lý Mặc bị thứ gì đó kẹt lại rồi, bọn tôi chờ chút nữa mới lên được!" "Tại sao anh cứ nhất quyết phải giết hắn!" Lương Quỳnh rất là khó hiểu.

Tần Vũ cạn lời nói: "Cô còn không hiểu sao!

Đây là Đằng Thuật của Hiến Vương, cả cây đa già này chính là một cái cây ăn thịt người, người và động vật chết ở đây đều sẽ bị cây đa già hút cạn tinh huyết!

Đám dịch lỏng màu đỏ trong quan tài kia chính là tinh huyết, men theo những sợi dây thịt trên người con trăn thâu tống cho lão già kia!

Cô không giết hắn, chờ lát nữa trời vừa sáng chúng ta đều phải chết!" Lương Quỳnh nghe vậy lập tức ngây ngẩn cả người.

Mà một bên Hắc Lão Lục là kẻ tàn nhẫn, nghe được lời này lập tức rút ra con dao găm do tổ chương trình cung cấp chuẩn bị động thủ.

Một phen lời nói này của Tần Vũ hắn đã triệt để hiểu rõ.

Lão già này bắt buộc phải chết.

Tuy nhiên đúng lúc này, mặt trời phương đông đã xuyên qua tầng tầng mây đen, chiếu rọi lên toàn bộ cây đa già.

Từ Thải dưới gốc cây thấy trời sáng, cũng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Cô tiến lên tắt đèn pha đi.

Chỉ có điều đèn pha này mở lâu như vậy, e là cũng chẳng còn bao nhiêu điện.

Trên cây đa già, Hắc Lão Lục vừa chuẩn bị động thủ.

Chỉ nghe Tần Vũ hét lớn: "Tránh ra!" Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người liền nhìn thấy một bóng đen thế mà từ trong hốc cây bay ra ngoài, sau đó vững vàng bám vào thân cây.

Hắc Lão Lục nhìn thấy thứ này, lập tức cả người liền ngây ngẩn: "Đây không phải là Phi hổ trảo sao!" Hắc Lão Lục nói xong cũng móc ra Phi hổ trảo trên người mình.

Đây là vật phẩm thiết yếu của Mạc Kim Hiệu Úy bọn họ.

Nhưng cái của Hắc Lão Lục vẫn còn trên người, cái của Tần Vũ là từ đâu tới?

Trong lòng đang suy nghĩ, Tần Vũ đã cõng Lý Mặc từ trong hốc cây chui ra.

Nhìn thấy hai người, sắc mặt Lương Quỳnh và Hắc Lão Lục lập tức biến đổi.

Lương Quỳnh chỉ vào Tần Vũ nói: "Anh!

Anh!

Sau lưng Lý Mặc sao còn cõng một người chết!" Lý Mặc nghe vậy quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một người chết đang nằm sấp trên lưng mình, suýt chút nữa thì sợ đến ngất đi.

Chỉ thấy thi thể kia cả người đã biến thành xác khô.

Chương 94

Da dẻ lõm sâu vào xương cốt, nhìn qua dị thường quỷ dị.

Người bình thường sau khi chết rất nhanh da dẻ và nội tạng đều sẽ thối rữa.

Chỉ có trong tình huống tinh huyết nhanh chóng trôi đi, mới có thể biến thành loại xác khô này.

Mà lúc này trên lưng Lý Mặc cõng chính là một cái xác khô như vậy.

Hắc Lão Lục vội tiến lên đỡ Lý Mặc xuống, đặt ở trên một cành cây bên cạnh, vừa gỡ cái xác khô sau lưng anh ta ra, vừa hỏi: "Cái thứ này sao lại bám trên lưng cậu!" "Tôi cũng không biết a, Lục gia ông mau lôi nó xuống đi!

Dưới kia còn có rất nhiều người chết, quá đáng sợ rồi, tôi muốn về nhà!" Lý Mặc nói mà phát khóc.

Anh ta nào đã trải qua những thứ này, lúc này cả người đều sắp suy sụp. "Người kia dường như là một Mạc Kim Hiệu Úy, cái Phi hổ trảo này chính là của hắn!

Nếu không phải nhờ thứ này, chúng ta muốn lên đây cũng không dễ dàng như vậy!" Tần Vũ nói.

Hắc Lão Lục nghe vậy sững sờ, cái xác khô này cư nhiên cũng là Mạc Kim Hiệu Úy.

Hắn vội cầm lấy cái Phi hổ trảo kia xem xét, vừa nhìn sắc mặt hắn lập tức thay đổi. "Sao vậy?" Lương Quỳnh thấy thế vội hỏi.

Hắc Lão Lục lại không nói gì, ngược lại nâng cánh tay của cái xác khô kia lên.

Mọi người liền nhìn thấy, trên ngón tay của xác khô thế mà đeo một chiếc nhẫn ngọc (ngọc ban chỉ).

Chiếc nhẫn ngọc kia toàn thân xanh biếc, vừa nhìn đã biết là đồ tốt.

Hắc Lão Lục nhìn thấy thứ này cả người toàn thân đều run rẩy.

Sau đó thế mà "phịch" một tiếng quỳ xuống. "Lục gia ông!" Lý Mặc nhìn đến ngẩn người.

Lương Quỳnh ở bên cạnh vội nói: "Hắc Lão Lục anh lại giở chứng gì vậy, quỳ lạy một cái xác khô!" Nhiên Hắc Lão Lục nước mắt đã trào ra, hắn không nói gì, mà là chậm rãi nâng bàn tay đeo nhẫn ngọc của xác khô lên.

Mọi người chấn kinh nhìn thấy, trên bàn tay đeo nhẫn ngọc kia, thế mà thừa ra một đốt xương.

Cái xác khô này lúc còn sống cư nhiên cũng sinh ra sáu ngón tay.

Lần này, Lương Quỳnh cũng tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Hắc Lão Lục dập đầu thật mạnh một cái rồi nói: "Đây là sư gia gia (ông nội của thầy) của tôi!

Không ngờ cư nhiên chết ở chỗ này!" "Lục gia, sư gia gia của ông là tới đây trộm..." Lý Mặc còn chưa dứt lời, cảm thấy có chút không thỏa đáng liền đổi giọng: "Lục gia, người chết không thể sống lại, ông nén bi thương a!" "Hắc Lão Lục, tuy rằng tôi không nên khuyên anh, nhưng Lý Mặc nói đúng!

Hơn nữa trộm mộ vốn dĩ là chuyện tổn âm đức, anh có thể cải tà quy chính cũng chưa biết chừng không phải chuyện tốt!

Lát nữa tìm một chỗ chôn cất cho sư gia gia anh đi!" Lương Quỳnh mở miệng nói.

Hắc Lão Lục gật đầu, lập tức gói ghém cái xác khô kia lại.

Chuẩn bị xuống dưới tìm một chỗ an táng.

Bất quá đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nhìn về phía Tần Vũ nói: "Không đúng Tiểu ca!

Vừa rồi thi thể kia chúng ta còn chưa kịp giết hắn!" "Ái chà, sao lại quên mất chuyện này!" Lương Quỳnh cũng kinh hô.

Tần Vũ nghe vậy vội quay đầu nhìn về phía quan tài, nhưng vừa nhìn đã phát hiện, cỗ quan tài kia cư nhiên không thấy đâu nữa! "Xong rồi!" Tần Vũ sắc mặt lập tức biến đổi, vội hô to: "Mau xuống dưới, cây đa già này sắp ăn thịt người rồi!" Mọi người nghe vậy không dám chậm trễ, lập tức thuận theo thang dây định xuống dưới.

Tần Vũ ở lại phía sau cảnh giới.

Bỗng nhiên nghe thấy Từ Thải ở bên dưới hét lên: "Ái!

Đây là cái gì?

Sao từ trên cây rơi xuống thế này!

Hình như là một cây quyền trượng và một cái mặt nạ!

Tiểu ca, chị Lương Quỳnh...

Á!" Từ Thải còn chưa nói hết câu, lập tức đã kinh hô lên.

Lương Quỳnh thấy thế vội hỏi: "Sao vậy?" Từ Thải vẻ mặt kinh khủng nói: "Các người!

Trên đỉnh đầu các người, có một lão già!

Hắn!

Hắn hình như đang cười!" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, vội ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên nhìn thấy, cỗ ngọc quan kia thế mà không biết từ lúc nào đã bay lên giữa không trung.

Lão giả trong quan tài cùng con trăn khổng lồ bị lột da kia, lúc này đang ở trên bầu trời nhìn bọn họ.

Cái bộ dáng kia quả thực cứ như đang nói: Lũ người các ngươi dám đến trộm mộ Hiến Vương, đều phải chết.

Chương 95

Tần Vũ thấy cảnh này thầm kêu không ổn, lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao hướng về phía trên thân cây lao tới. "Tiểu ca!" Lý Mặc thấy thế vội kêu.

Nhưng Lương Quỳnh lại hô: "Đừng lo cho anh ấy, mau chạy đi!

Anh ấy sẽ có cách!" "Cô tin tưởng hắn như vậy sao!" Hắc Lão Lục cõng xác khô sư gia gia hỏi. "Nếu anh ấy cũng không thể tin tưởng, tôi sẽ không đi theo đến đây!" Ba người nói chuyện cũng không dám dừng lại, hướng về phía dưới mà tuột xuống.

Tuy nhiên bọn họ vẫn là nghĩ quá đơn giản.

Ngay khi ba người còn cách mặt đất khoảng mười mét, bỗng nhiên trên thân cây bắn ra chi chít không biết bao nhiêu dây leo màu đỏ.

Những dây leo kia đều rất mảnh, cứ như từng sợi dây thịt màu đỏ vậy, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy ba người. "Cái đệch gì thế này!" Lý Mặc ba người lập tức đều ngây người.

Duy chỉ có Hắc Lão Lục còn tính là trấn định, vội lấy ra dao găm trong nháy mắt chém đứt những sợi dây thịt màu đỏ đang quấn lấy mình.

Thứ đó vừa đứt, thế mà còn có chất lỏng màu đen chảy ra.

Những thứ bị chém đứt rơi xuống đất cũng trong nháy mắt khô héo.

Lý Mặc hai người học theo Hắc Lão Lục cũng rút dao găm chém đứt dây leo trên người mình.

Lương Quỳnh càng là mở miệng hét lớn: "Từ Thải!

Mau đưa A Lãng tránh xa cây đa già này ra!" Từ Thải cũng thấy xảy ra chuyện, cô kéo A Lãng chạy về phía xa.

Nhưng chưa chạy được hai bước, A Lãng đã tỉnh lại.

Nhưng khi hắn nhìn thấy cây đa già trước mặt nhe nanh múa vuốt, giống như một con quỷ đang vẫy tay với hắn, lại còn cỗ quan tài lơ lửng bên trên, lập tức sợ đến mức ngất xỉu lần nữa.

Từ Thải một hơi chạy ra xa mười mấy mét, lúc này mới quay đầu nhìn lại.

Nhiên vừa nhìn thấy cảnh tượng, sắc mặt cô toàn bộ biến đổi.

Chỉ thấy xung quanh ba người Lương Quỳnh vẫn còn trên thang dây, thế mà đã xuất hiện hàng vạn sợi dây thịt màu đỏ kia.

Số lượng nhiều đến mức dọa người, thậm chí có những sợi đã bắt đầu bao bọc lấy ba người bọn họ.

Từ Thải sợ đến ngây người, đứng tại chỗ nửa ngày không nói nên lời.

Khán giả trong phòng livestream cũng chấn kinh không thôi, từng người điên cuồng gửi bình luận: 【Tiểu ca anh còn không tới, vợ anh sắp toi rồi!】【Tần Vũ ông nội ơi, mau tới a!】【Tần Vũ tiểu ca anh mau tới đi, chị Lương Quỳnh sắp chết rồi!】【Tần Vũ đâu!

Người đâu rồi!】【Tần Vũ mau qua đây a!】Người xem livestream lúc này tim đều thắt lại.

Cho đến nay đây là lần bọn họ ở gần cái chết nhất.

Những sợi dây thịt màu đỏ kia chỉ cần thông qua thất khiếu chui vào thân thể, người coi như hết cứu.

Nhưng bọn họ chỉ có thể gửi bình luận trong livestream, mà Tần Vũ lại gần như chưa bao giờ xem.

Lúc này mọi người gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, căn bản không giúp được gì.

Cũng may rất nhanh Từ Thải nhìn thấy bình luận trên livestream, vội hướng lên trên hét lớn: "Tần Vũ!

Bọn họ sắp không xong rồi, anh mau cứu bọn họ đi!

Tần Vũ, anh mau cứu bọn họ!" Trong livestream đã rất lâu không có hình ảnh của Tần Vũ.

Lúc này sau tiếng hét của Từ Thải, Tần Vũ rốt cuộc cũng lộ diện.

Nhưng mọi người lại thấy, Tần Vũ cư nhiên không biết từ lúc nào đã leo lên tán cây của cây đa già.

Lúc này khoảng cách đến cỗ ngọc quan kia cũng chỉ còn lại chưa đến năm mét.

Nhưng chính năm mét khoảng cách này, lại giống như lạch trời không thể vượt qua, bởi vì lên cao hơn nữa đã không còn thân cây để bám.

Tần Vũ rốt cuộc sẽ giải quyết thế nào đây?

Lúc này tất cả mọi người đều nín thở nhìn anh.

Bởi vì chỉ cần chậm vài phút nữa, ba người Lương Quỳnh thật sự triệt để hết cứu.

Ánh mắt tất cả mọi người lúc này đều đổ dồn vào Tần Vũ.

Đều muốn xem anh rốt cuộc sẽ làm thế nào.

Rốt cuộc là lại một lần nữa sáng tạo kỳ tích cứu vớt mọi người, hay là thất bại.

Dưới sự chú ý của mọi người, chỉ thấy Tần Vũ một phen rút ra Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp cứa qua lòng bàn tay của mình.

Máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ cả thanh cổ đao.

Tần Vũ không có chút chậm trễ, trong nháy mắt vung Hắc Kim Cổ Đao ném mạnh về phía cỗ quan tài giữa không trung.

Hắc Kim Cổ Đao xoay tròn vun vút lao tới ngọc quan.

Chương 96

Mà ngay cùng lúc đó, Tần Vũ đã xoay người lao xuống dưới gốc đa.

Căn bản không nhìn xem nhát đao này có chém trúng ngọc quan hay không.

Hơn nữa tốc độ xuống cây của anh cực nhanh, gần như trong nháy mắt thân hình đã lại biến mất không thấy.

Hình ảnh trong livestream còn dừng lại ở giữa không trung.

Hình ảnh khắc này dường như vì quá căng thẳng mà trông như bị tua chậm lại.

Chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao vẫn cứ lao về phía ngọc quan.

Nhưng ngay dưới ngọc quan, thế mà bỗng nhiên mọc ra vô số sợi dây thịt màu đỏ.

Những sợi dây thịt này quấn lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Tuy nhiên vừa chạm vào Hắc Kim Cổ Đao, trong nháy mắt cứ như chạm phải thứ gì đó đáng sợ, vô số dây thịt đỏ thế mà toàn bộ rụt trở về.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Kim Cổ Đao đã chém mạnh vào trong ngọc quan.

Không lệch một ly, chính xác chém ngay vào trán của lão già kia.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều không kìm được kích động kinh hô lên:【Ngầu bá cháy, Tiểu ca ngầu bá cháy!】【Tôi đã không muốn nói Tiểu ca ngầu nữa rồi, bởi vì Tiểu ca thực sự là quá ngầu!】【Vãi chưởng thật lợi hại a!】【Đúng là rất lợi hại, nhưng chị gái

Lương Quỳnh phải làm sao!】【Ấy ấy mọi người mau nhìn, những sợi dây thịt đỏ sẫm kia đều khô héo rồi!】【Thật đúng là thế, cỗ ngọc quan kia cũng sắp rơi xuống rồi.】【Vãi, đạo bá đâu, có thể chuyên nghiệp chút không, ba người chị Lương Quỳnh khẳng định cũng sắp rơi xuống rồi.】【Mau chuyển cảnh sang chị Lương Quỳnh đi a!】【Đúng đấy, đạo bá làm ăn kiểu gì thế.】Đạo bá vô tội nằm cũng trúng đạn, bất quá hình ảnh livestream rất nhanh đã chuyển xuống phía dưới.

Mọi người nhìn thấy những sợi dây thịt màu đỏ vốn đang quấn lấy ba người Lương Quỳnh cũng trong nháy mắt khô héo.

Ba bóng người cũng từ bên trong rơi ra, chính là ba người Lương Quỳnh.

Nhưng lúc này ba người đã tuột khỏi thang dây.

Rơi từ độ cao mười mét xuống không chết cũng phải gãy xương.

Hắc Lão Lục mắt nhanh tay lẹ, Phi hổ trảo trong tay trong nháy mắt vung ra, lăng không móc vào cành cây.

Lý Mặc vừa vặn ở rất gần hắn, hắn thuận thế tóm lấy cổ chân Lý Mặc.

Hai người lúc này mới không trực tiếp rơi xuống.

Tuy nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh lại đã rơi xuống.

Gần như với tốc độ mắt thường có thể thấy đang lao về phía mặt đất.【Xong rồi!

Tôi không dám nhìn nữa.】【Chị gái chắc chắn sẽ không sao đâu, chắc chắn!】【Chị Lương Quỳnh mà xảy ra chuyện, ai tổ CP với Tiểu ca đây!】【Hu hu đừng mà!】Trong phòng livestream rất nhiều người đều che mắt lại, không dám nhìn kết quả thế nào.

Bất quá càng nhiều người vẫn mở to mắt muốn xem Tiểu ca có thể tới kịp hay không.

Bỗng nhiên, chỉ thấy trong tầm nhìn của livestream, một bóng đen trong nháy mắt từ trên cây đa già nhảy xuống.

Tốc độ anh cực nhanh, cả người đuổi theo hướng Lương Quỳnh rơi.

Đó không phải Tần Vũ thì còn là ai.

Tất cả đều diễn ra trong điện quang hỏa thạch.

Tốc độ quá nhanh, mọi người đều chưa kịp phản ứng, Tần Vũ đã đuổi kịp Lương Quỳnh, một phen ôm cô vào trong lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo Tần Vũ vươn tay chộp lấy thang dây bên cạnh.

Nhưng tốc độ rơi của hai người quá nhanh, trong nháy mắt những thanh gỗ trên thang dây đều bị Tần Vũ bẻ gãy từng cái một.

Mắt thấy sắp tuột khỏi tay, Tần Vũ thế mà một phen nắm chặt lấy sợi dây thừng.

Tốc độ rơi của hai người rốt cuộc cũng chậm lại một chút.

Nhưng những người tinh mắt lại phát hiện, nơi bàn tay Tần Vũ trượt qua, máu tươi đã nhuộm đỏ cả sợi dây.

Cuối cùng khi hai người cách mặt đất còn hai mét, anh rốt cuộc buông tay ra.

Thuận thế xoay người Lương Quỳnh lên phía trên mình, dùng thân thể của chính mình nặng nề nện xuống đất.

Hai người lăn lộn trên mặt đất ra xa mười mấy mét, lúc này mới dừng lại.

Lương Quỳnh sớm đã khóc, ngồi dậy nhìn thấy bàn tay máu thịt be bét của Tần Vũ, triệt để sụp đổ. "Tần Vũ!

Tần Vũ!

Anh không sao chứ!

Anh tỉnh lại đi!

Tần Vũ!

Tần Vũ anh đừng dọa tôi!

Anh tỉnh lại đi a!" Tần Vũ cả người không có nửa điểm phản ứng.

Lương Quỳnh gấp đến độ tuyệt vọng, cuối cùng gục vào ngực Tần Vũ thống khổ khóc lóc.

Chương 97

Bỗng nhiên, chỉ thấy Tần Vũ mãnh liệt co giật một trận, khoảnh khắc tiếp theo ho khan hai tiếng nặng nề, thế mà tỉnh lại. "Tần Vũ, Tần Vũ!

Anh không sao chứ!" Lương Quỳnh vội hỏi.

Tần Vũ nhìn thấy Lương Quỳnh khóc đến hoa lê đái vũ, nặn ra một nụ cười khó coi nói: "Không chết được!" Nhìn thấy cảnh này, nước mắt Lương Quỳnh lại một lần nữa không kìm được trào ra.

Trong phòng livestream rất nhiều người cũng đều xem đến phát khóc.

Nếu Tần Vũ tiểu ca xảy ra chuyện, bọn họ đều không biết nên đối mặt thế nào. "Rầm!" Một tiếng vang thật lớn, ngọc quan cũng nặng nề nện xuống đất.

Tần Vũ bỗng nhiên nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao thế mà đang rơi xuống về phía bên này. "Cẩn thận!" Tần Vũ hét lên, lập tức kéo Lương Quỳnh lăn một vòng, hai người lúc này mới hiểm lại càng hiểm tránh được Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng lúc này Lương Quỳnh lại bị Tần Vũ đè ở dưới thân.

Tay anh bị thương, lúc này cánh tay đau nhói thế mà không chống đỡ nổi, suýt chút nữa ngã vào người Lương Quỳnh. "Xin lỗi!" Tần Vũ nói xong liền định ngồi dậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Lương Quỳnh lại dang rộng hai tay, trực tiếp vòng qua cổ Tần Vũ.

Sau đó kéo mạnh một cái, hai người trong nháy mắt hôn nhau.

Giờ khắc này, tất cả xung quanh dường như đều yên tĩnh lại.

Hắc Lão Lục cũng mang theo Lý Mặc đáp xuống đất.

Trừ bỏ A Lãng còn đang hôn mê, mọi người nhìn thấy cảnh này, thế mà đều nở một nụ cười.

Phòng livestream càng là bùng nổ: 【Tôi đã nói gì nào, Tiểu ca tuyệt đối phải tổ CP với chị Lương Quỳnh mà.】【Tổ thì tổ a, làm gì mà cảm động thế này, tôi mới vừa chia tay hai người lại bắt tôi tin vào tình yêu.】【Mẹ ơi cảm động quá, cho đám cẩu độc thân này một con đường sống đi.】【Tôi vốn tưởng đây đơn thuần là chương trình khảo cổ, sau đó phát hiện đây là chương trình kinh dị, cuối cùng phát hiện đây là show trực tiếp tình cảm của Tiểu ca và Lương Quỳnh, giờ các người nói cho tôi biết bọn họ tu thành chính quả rồi?

Vãi, chương trình sắp kết thúc rồi sao?】【Tôi thấy rồi nha, là chị Lương Quỳnh chủ động đấy.】【Rốt cuộc cũng ở bên nhau, chính là bát cẩu lương này ăn hơi không kịp đề phòng.】【Thức trắng một đêm, các người cho tôi xem cái này?

Còn có tính người hay không!】【Tôi cũng muốn bị động, có chị gái nào chủ động chút, vòng qua cổ tôi là câu chuyện bắt đầu rồi không.】【Quá cảm động, chịu không nổi rồi.】【Được rồi được rồi, các người hôn nhau cũng sắp một phút rồi đấy, chương trình dứt khoát đổi tên thành "Tiếp Hôn Giải Đấu" (Vừa hôn vừa giải mã hầm mộ) luôn đi.】【Đúng đấy Tiểu ca anh đừng quá đáng nha, niệm tình anh là lần đầu phạm lỗi, chúng tôi không so đo với anh.】【Đạo bá ăn hại à, mau zoom lại gần chút đi!】【Đúng rồi, để tôi xem có đá lưỡi không.】【Vãi!

Thế này mà các người cũng mắng đạo bá được.】【Đạo bá tỏ vẻ tôi quá khó khăn rồi!】Bình luận trong livestream cứ thế nối tiếp nhau.

Một lát sau, thế mà thật sự có một tin nhắn từ tổ chương trình gửi tới: 【Đạo bá của tổ chương trình tỏ vẻ, các người quá bắt nạt người ta rồi!】【Haha!】Người trong phòng livestream lập tức đều bật cười.

Mà Lương Quỳnh và Tần Vũ lại căn bản không rảnh để xem, lúc này hai người đang gắt gao ôm hôn lấy nhau.

Nụ hôn nồng cháy kết thúc trên gương mặt đỏ bừng của Lương Quỳnh.

Tần Vũ cả người cũng vô cùng xấu hổ.

Lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên hắn có trải nghiệm này.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều chưa từng có bạn gái.

Không ngờ nụ hôn đầu của mình lại bị người ta cưỡng ép cướp đi. "Đây là nụ hôn đầu của tôi!" Tần Vũ cúi đầu nói.

Lương Quỳnh nghe vậy thì ngẩn ra, đáp: "Đây cũng là nụ hôn đầu của tôi!" Tần Vũ già mồm, mặt mũi ngượng ngùng, vội đứng dậy nói: "Tôi đi súc miệng!" "Anh!" Lương Quỳnh lập tức ngẩn người, tức giận nói: "Anh thế mà lại chê tôi!" "Không... không phải, chủ yếu là tối qua cô...

ăn tỏi rồi!" Tần Vũ xấu hổ nói. "Anh!" Lương Quỳnh càng thêm xấu hổ không chịu nổi.

Khán giả trong phòng livestream thì cười muốn tắt thở.【Vãi, ăn tỏi mà các người hôn kiểu Pháp cả phút đồng hồ, thế nếu không ăn tỏi thì các người định hôn đến hết chương trình à?】【Thôi thôi, đừng khoe nữa, cơm chó ăn no rồi.】【Tôi sắp bội thực chết rồi đây.】【Tiểu ca ca của tôi mất rồi, Lương Quỳnh cô trả lại tiểu ca ca cho tôi, tôi cũng muốn ôm hôn!】【Lầu trên cô có ăn tỏi không đấy?】【Ha ha!】Trong tiếng cười nói vui vẻ, mọi người cuối cùng cũng tập hợp lại một chỗ.

A Lãng lúc này vẫn chưa tỉnh, Lý Mặc cũng đã hôn mê bất tỉnh.

Tình trạng của bọn họ hiện tại có thể nói là tồi tệ đến mức không chịu nổi.

May mà lúc này Tần Vũ cũng không có ý định gấp gáp lên đường.

Lương Quỳnh cùng Từ Thải đút cho Lý Mặc và A Lãng chút nước, hai người sau đó liền tỉnh lại.

Bận rộn cả một đêm, mọi người đều vô cùng mệt mỏi.

Lương Quỳnh gọi mọi người nhóm lửa nấu chút đồ ăn gần cây lão dung thụ.

Lúc ăn cơm, A Lãng kể lại chuyện tối qua của mình.

Hắn quả thực là dậy đi vệ sinh không cẩn thận rơi xuống hang động kia, kết quả nhìn thấy xương người chết, trong nháy mắt sợ đến ngất đi.

Để bày tỏ sự xin lỗi, hắn còn muốn biểu diễn ăn uống (mukbang) cho mọi người xem.

Kết quả khán giả trong phòng livestream đều nhao nhao tỏ vẻ, cơm chó ăn đủ rồi, ai còn xem ông ăn uống nữa.

Mọi người đều tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi.

Chương 98

Tần Vũ lại một mình đứng dưới tàn cây lão dung thụ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái cây. "Anh vẫn chưa nghỉ ngơi à?" Lương Quỳnh sáp lại gần.

Biểu cảm của Tần Vũ có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường: "Dưới gốc cây lão dung thụ này đè lên Trấn Lăng Phổ, không biết là bị kẹt ở đâu, tôi muốn lấy Trấn Lăng Phổ ra!" "Anh thật sự tin là có thứ này?

Tôi trước đó đã giải thích rồi, loại đồ vật này gần như sẽ không có đâu!" "Tần Vũ, anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc làm sao anh biết những thứ này không?" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không nói gì. "Chẳng lẽ ngay cả quan hệ hiện tại của chúng ta, anh cũng không thể nói cho tôi biết sao?" Lương Quỳnh lại hỏi.

Tần Vũ lắc đầu. "Được rồi, tôi cũng không ép anh, anh tin tưởng bên dưới có thì anh cứ làm đi!" "Chỉ cần anh đừng làm hỏng văn vật, tôi đều ủng hộ anh!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ gật đầu, sau đó cầm Hắc Kim Cổ Đao leo thẳng lên cây lão dung thụ.

Hắc Lão Lục vốn dĩ cũng muốn nghỉ ngơi.

Thấy Tần Vũ lại leo lên cây, cơn buồn ngủ lập tức bay biến.

Có điều gã không đi theo lên đó, mà lại đi tới chỗ Lương Quỳnh.

Lúc này mọi người đều đang ngủ, trong phòng livestream cũng chỉ còn lại Lương Quỳnh và Hắc Lão Lục.

Lương Quỳnh đang kiểm tra hai món đồ mà Từ Thải nhặt được trước đó, Hắc Lão Lục hỏi: "Cô tin tưởng cậu ta đến thế à?" "Hả?" Lương Quỳnh ngẩn ra, nhìn Hắc Lão Lục nói: "Ông muốn nói cái gì?" "Tôi muốn biết, cậu ta rốt cuộc có điểm gì đáng để cô tin tưởng như vậy!

Theo tôi biết, các người mới quen nhau ở kỳ phát sóng đầu tiên thôi mà!

Cô cũng không giống kiểu người dễ dàng thích một người như vậy!" Hắc Lão Lục cười hỏi.

Lương Quỳnh nghe vậy nặn ra một nụ cười, nói: "Tôi đúng là không phải kiểu người đó, nhưng không có một cô gái nào sẽ từ chối cảm giác an toàn cả!

Nhất là người làm công việc như tôi!" "Vậy cô đây không phải là thích, chỉ là ỷ lại!" Hắc Lão Lục cười nói.

Lương Quỳnh nghe vậy cũng không giận, đáp: "Tùy ông nói thế nào, có đôi khi ai lại phân biệt được ỷ lại và thích chứ?

Tôi chỉ biết cậu ấy ở bên cạnh tôi, tôi rất có cảm giác an toàn, cũng thích cảm giác này là đủ rồi!" "Được rồi, vậy chúng ta nói về cái này đi?" Hắc Lão Lục chỉ vào món đồ trong tay Lương Quỳnh.

Đó chính là hai món đồ Từ Thải nhặt được trước đó.

Một cái là mặt nạ vàng, cái còn lại là một cây quyền trượng. "Hai thứ này hẳn là ở trong quan tài ngọc, những sợi tuyến trùng màu đỏ nâng quan tài ngọc lên, hai thứ này liền rơi ra ngoài!

Đây chắc là tế khí của Đại tế tư, có điều cụ thể dùng thế nào thì tôi cũng không biết!" Lương Quỳnh nói. "Tôi có thể xem thử không?" Hắc Lão Lục hỏi.

Lương Quỳnh nhìn gã một cái, vẫn đưa đồ cho gã. "Cảm ơn!" Hắc Lão Lục mở miệng nói, sau đó tỉ mỉ quan sát hai món đồ này.

Gã cũng không nói gì, cứ nhìn như vậy.

Lương Quỳnh cũng không có ý định hỏi han.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên Hắc Lão Lục mở miệng nói: "Năm đó tôi mười tám tuổi, đi theo Sư ông học nghề nhiều năm!

Có một ngày, ông ấy bảo tôi tự mình đi thám hiểm một ngôi cổ mộ, nói chỉ cần tôi mang được đồ bên trong ra thì tôi có thể xuất sư!

Tôi mất ba ngày, cửu tử nhất sinh cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ!" "Kết quả, Sư ông tôi lại cùng sư phụ tôi rời đi rồi!

Tôi và sư phụ tôi đều là được Sư ông nhặt về!

Thực ra bản lĩnh một thân này của tôi đều là Sư ông dạy, không còn cách nào khác, sư phụ tôi quá bận, phải lo cho rất nhiều người ăn cơm!

Cho nên Sư ông trong lòng tôi cũng giống như ông nội ruột vậy!" Nói đến đây, trên mặt Hắc Lão Lục rõ ràng hiện lên vẻ hạnh phúc.

Có điều rất nhanh gã liền đổi giọng, nói: "Sau này tôi tra được, Sư ông và sư phụ tôi đã đi Vân Nam!

Bởi vì tấm bản đồ da người này!

Trước khi xuất phát, bọn họ bán bản đồ cho một người tên là A Công!

Tôi trước sau chưa từng thấy nội dung bên trên, Sư ông tôi cũng không cho xem, nói nơi đó cửu tử nhất sinh, đi vào sợ là sẽ không ra được!" "Nhưng đó là chấp niệm của bọn họ, nhất định phải đi!

Kết quả là một đi không trở lại!" "Sau đó tôi vẫn luôn ở lại Vân Nam, muốn tìm bọn họ, nhưng không có bản đồ, cộng thêm nơi này Tầm Long Quyết căn bản không dùng được!

Cho đến khi bị bắt cũng không tìm thấy bọn họ!

Không ngờ gặp lại, thế mà đã âm dương cách biệt rồi!" "Ông không cần thiết phải nói với tôi những chuyện này!" Lương Quỳnh nhìn Hắc Lão Lục nói.

Hắc Lão Lục cười khổ: "Tôi chỉ là muốn tìm một người để nói chuyện, không có ý gì khác!

Lần này tham gia chương trình, thuần túy là vì muốn tìm Sư ông tôi!

Hiện tại tâm nguyện đã hoàn thành, tôi ngược lại muốn đi xem thử, vị Hiến Vương này rốt cuộc là người như thế nào!

Lại có thể nghiên cứu ra loại thuật ký sinh đáng sợ như thế!" Lương Quỳnh nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì.

Chương 99

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thán. 【Không ngờ Lục gia cũng là người có nhiều tâm sự.】【Câu chuyện kể quá bất ngờ, tôi còn chưa chuẩn bị rượu nữa!】【Haizz!

Tục ngữ nói rất hay, dưới mỗi một tấm bia mộ đều là một câu chuyện dài, Lục gia có lẽ chính là người như vậy.】【Vậy còn Tiểu ca?】【Tiểu ca á?

Tôi đoán viết ra thì đó sẽ là một cuốn sách không có hồi kết.】【Nghe các người nói vậy, tôi bỗng nhiên dường như biết được quá khứ của Tiểu ca!】 "Ầm ầm ầm!" Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, bỗng nhiên một tiếng động kinh thiên động địa từ phía cây lão dung thụ truyền đến.

Đồng thời Tần Vũ đã từ trên cây nhảy xuống.

Động tĩnh này quả thực rất lớn, trong nháy mắt đã đánh thức mọi người dậy.

Khán giả xem livestream cũng bị giật mình.

Nhưng rất nhanh mọi người đã kinh ngạc nhìn thấy, hai thân cây lão dung thụ khổng lồ kia thế mà lại đổ rạp sang hai bên.

Gần như cùng lúc đó, một vật khổng lồ từ dưới lòng đất giữa thân cây phá đất chui lên.

Trong nháy mắt, một tấm bia đá khổng lồ đã lộ diện.

Lương Quỳnh nhìn rất rõ, đây không phải Trấn Lăng Phổ thì là cái gì.

Chỉ thấy toàn bộ Trấn Lăng Phổ là tạo hình một con rùa đá cõng tấm bia đá.

Cũng chính là Bí Hý trong truyền thuyết. "Bí Hý lớn thế này, tôi làm khảo cổ bao nhiêu năm nay cũng chưa từng gặp qua!" Lương Quỳnh kích động nói. "Bí Hý là cái gì?" Lý Mặc ở bên cạnh hỏi.

Trong phòng livestream cũng có không ít người không biết, Lương Quỳnh liền bắt đầu giải đáp.

A Lãng nghe xong không khỏi cười nói: "Tiếc thật, thứ này là trong thần thoại cổ thi, cũng không biết đem ra ăn thì có vị gì!" Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, kết quả lại bị cư dân mạng chửi cho vuốt mặt không kịp.

A Lãng cũng rõ ràng, chuyến livestream trộm mộ này đoán chừng mình chính là tên xui xẻo kia rồi.

Sau khi trở về, chút danh tiếng này sợ là cũng không giữ được.

Nhưng chuyện này lại có thể trách ai đây?

Ai cũng không trách được. "Đây không phải Bí Hý!" Bỗng nhiên Hắc Lão Lục ở bên cạnh nói. "Không phải Bí Hý?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Hắc Lão Lục nói: "Đây là Tiêu Đồ!

Tiêu Đồ và Bí Hý rất giống nhau, nhưng chi tiết xác thực là khác biệt!

Điêu khắc của Bí Hý không có quỷ dị thế này!

Tần Vũ, cậu nói xem?" Lương Quỳnh nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ chỉ vào tấm bia đá bên trên nói: "Trên đó có thứ chúng ta cần dùng!

Xem xong thì bắt đầu lên đường!" Mọi người đều có chút kỳ quái, không biết vì sao Tần Vũ lại gấp gáp như vậy.

Thế nhưng Lương Quỳnh lại biết rõ, hình xăm nhãn cầu trên lưng Tần Vũ là một loại nguyền rủa.

Lập tức không chậm trễ nữa, đi kiểm tra nội dung trên tấm bia đá.

Mà Tần Vũ thì vòng ra phía sau, kiểm tra nội dung khác của tấm bia.

Quả nhiên, nội dung phía sau tấm bia đá này không khác biệt lắm so với ký ức kiếp trước của Tần Vũ.

Bên trên khắc họa một tòa cung điện, bốn phía cung điện toàn bộ đều là tường vân, trông giống hệt như một tòa cung điện xây dựng trên trời.

Mà ở phía dưới, điêu khắc rất nhiều bích họa.

Tần Vũ liếc mắt liền nhìn thấy hai cái trong số đó.

Đó chính là hai con cóc (thiềm thừ).

Một con ở ngoài Trùng Cốc, một con ở trong Trùng Cốc.

Tần Vũ nhớ mang máng, muốn vào Trùng Cốc thì nhất định phải đi vào từ nơi này.

Đến hiện tại Tần Vũ cũng đại khái biết được lộ tuyến.

Mà lúc này Lương Quỳnh cũng ở bên kia nói: "Đây quả nhiên là Trấn Lăng Phổ, bên trên ghi chép chi tiết quá trình xây dựng lăng mộ Hiến Vương!

Quả thực là quá khiến người ta rung động!

Tôi nhất định phải chụp lại!"【Không phải chứ chị gái, chị cũng phải giảng giải đi chứ, không thể chỉ mình chị xem được!】【Đúng đó chị Lương Quỳnh, chị chụp ảnh không sao, nhưng chị phải nói cho chúng tôi biết trên đó ghi chép cái gì chứ!】Lương Quỳnh thấy thế cười xấu hổ nói: "Trên này nói mộ Hiến Vương tổng cộng xây mất hai mươi bảy năm!

Số lượng nhân công luôn duy trì ở mức khoảng mười vạn người!

Mà tấm Trấn Lăng Phổ này là sau khi Hiến Vương nhập táng, một vị Đại tế tư dưới quyền ông ta đã chôn nó xuống lòng đất!

Ông ta tìm đến hai cây dung thụ, lại dùng rắn rết được nuôi bằng xác chết làm vật dẫn, lột da rồi tự mình hạ táng!

Chương 100

Mới có được nơi này!

Xem ra Tần Vũ nói không sai, nơi này đích xác là một cái hố bồi táng!" Khán giả xem livestream thấy cảnh này cũng không khỏi nhao nhao trêu chọc, Hiến Vương này cả đời chẳng làm được cái gì, chỉ lo xây mộ cho mình, đây mới là kẻ tàn nhẫn a! "Tần Vũ, phía sau là nội dung gì?" Lương Quỳnh chụp ảnh xong hỏi.

Tần Vũ đáp: "Bản đồ mộ Hiến Vương!" Mọi người nghe vậy đều rất tò mò, vội ghé qua xem xét.

Nhưng mặc kệ nhìn thế nào, cũng đều không nhìn ra cái này có quan hệ gì với bản đồ.

Tần Vũ nói: "Muốn vào mộ Hiến Vương, thì nhất định phải tìm được bức tượng con cóc trên đó!

Chúng ta cũng chậm trễ ở đây không ít thời gian rồi, thu dọn một chút chuẩn bị xuất phát đi!" "Cho tôi thêm chút thời gian!" Lương Quỳnh vội nói.

Cô là người làm công tác khảo cổ, tự nhiên không thể nói đi là đi như Tần Vũ.

Tấm Trấn Lăng Phổ này cũng là văn vật.

Lương Quỳnh sau khi chụp ảnh Trấn Lăng Phổ tỉ mỉ, lại đánh dấu địa điểm.

Để sau khi chương trình kết thúc, để lại chỉ dẫn cho đội khảo cổ đến làm việc sau này.

Làm xong tất cả, đã là một tiếng đồng hồ sau.

Mọi người cũng không chậm trễ nữa, lập tức thu dọn đồ đạc liền xuất phát!

Trấn Lăng Phổ tuy rằng đã tìm thấy, nhưng khoảng cách để thực sự đến được cổ mộ vẫn còn một đoạn đường không ngắn.

Chính cái gọi là "nhìn núi làm chết ngựa", đừng nhìn trên Trấn Lăng Phổ vẽ mây trôi gió nhẹ, nhưng thực sự đi đường lại căn bản không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mọi người đi ròng rã một ngày, cuối cùng trước khi trời tối mới tìm được Xà Hà (Sông Rắn).

Dựa theo ghi chép trên bản đồ da người, chỉ cần đi theo Xà Hà là có thể đến được ngoại vi Trùng Cốc.

Lúc này sắc trời đã dần tối, A Lãng sớm đã mệt đến không chịu nổi, mở miệng nói: "Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi, tôi thực sự đi không nổi nữa rồi!" Lương Quỳnh không nói gì, nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh, muốn xem hắn nói thế nào.

Hắc Lão Lục lúc này lại nói: "Đi về phía trước một lát nữa, hẳn là sẽ có một ngôi thần miếu!" "Thần miếu?

Sao ông biết, Tiểu ca còn chưa nói gì cơ mà!" A Lãng nói.

Hắc Lão Lục lại cười nói: "Đoán thôi, phong thủy nơi này bị người ta động vào, phía trước hẳn là sẽ có một ngôi thần miếu!" "Thật hay giả đấy!" A Lãng lúc này cũng mệt muốn chết rồi, lập tức chạy tới.

Nhìn một cái, quả thực phát hiện phía trước có một ngôi thần miếu. "Ái chà, chỗ này thật sự có, chúng ta có thể qua đêm ở đây!" A Lãng hét lên.

Mọi người chạy tới xem, quả nhiên nhìn thấy ở một bên tường đổ nát, có xây một ngôi thần miếu.

Hơn nữa ngôi thần miếu này bảo tồn còn vô cùng tốt, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết hư hại. "Ngôi thần miếu này bảo quản cũng quá tốt rồi, nơi này nhiều côn trùng như vậy, chẳng lẽ đều không ảnh hưởng sao?" Lý Mặc hỏi.

Khán giả trong phòng livestream cũng rất kỳ quái, nhao nhao hỏi: 【Thần miếu này là tổ chương trình dựng lên hả!】【Đúng đó, cái này cũng quá mới rồi, Trùng Cốc nhiều côn trùng như vậy, thế mà ngay cả cái mạng nhện cũng không có.】【Hơi giả rồi nha, tổ chương trình.】"Đây không phải do tổ chương trình làm đâu!

Các bạn nhìn tình hình ngôi thần miếu này là biết!" Lương Quỳnh mở miệng nói. "Ngôi thần miếu này nhìn qua rất mới, nhưng thực tế đã phủ rất nhiều bụi!

Đây tuyệt đối không phải mới xây dựng gần đây!

Chúng ta vừa rồi đi qua, khu vực lân cận có rất nhiều Đoạn Trùng Đạo (đường rãnh chặn côn trùng), chắc là do những Đoạn Trùng Đạo đó phát huy tác dụng, cho nên mới không có côn trùng bò qua!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Thế nhưng ba người A Lãng thì sớm đã mệt lả, đi trước một bước chạy vào trong thần miếu.

Tần Vũ đối với đồ vật bên trong thần miếu này cũng có chút hiểu biết, tự nhiên không vội vã.

Ngược lại hắn bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Lương Quỳnh cảm thấy tò mò sáp lại gần hỏi: "Anh tìm cái gì thế?" "Lối vào!" Tần Vũ thản nhiên nói. "Lối vào?

Lối vào không phải là con cóc kia sao?

Nhưng nơi này cái gì cũng..." Lương Quỳnh lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Tần Vũ vạch một bụi cỏ ra.

Bên trong thế mà thật sự xuất hiện một con cóc khổng lồ màu đỏ lửa.

Hơn nữa ở cách đó không xa, thế mà còn có một cái hồ lô khổng lồ màu đỏ lửa.

Cảnh này khiến Lương Quỳnh lập tức vui mừng khôn xiết. "Xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi, những thứ này đều là đồ vật mộ Hiến Vương để lại, đều là văn vật đó!" Lương Quỳnh vừa nói vừa vội lấy máy ảnh ra bắt đầu chụp.

Nhưng vừa quay đầu lại, Tần Vũ đã đi về phía thần miếu. "Này này!

Anh đợi tôi với!" Lương Quỳnh vội chụp xong mấy tấm ảnh rồi cũng đi theo.

Vừa đi vừa hỏi: "Lối vào anh tìm thấy chưa?" "Ừ!" "Ở đâu cơ, sao tôi không nhìn thấy!" Lương Quỳnh đầy mặt nghi hoặc.

Chương 101

Cô vừa rồi cái gì cũng không thấy mà, tuy là đã tìm thấy con cóc, nhưng lối vào ở đâu, cô thật sự không thấy. "Cơ quan ở trong thần miếu!

Phá giải cơ quan là có thể nhìn thấy!" Tần Vũ thản nhiên nói. "Anh làm sao mà biết được!" Lương Quỳnh nhịn không được hỏi, có điều vừa nói xong tự mình liền trả lời: "Không thể nói, xì, một người đàn ông to xác mà lắm bí mật thế, anh xem có thú vị không!" Tần Vũ bất lực cười cười cũng không tiếp lời.

Khán giả xem livestream thấy cảnh này, đều không khỏi cạn lời. 【Làm ơn, các người đừng có khoe ân ái nữa được không?

Tôi cơm tối cũng không muốn ăn nữa rồi!】【Cơm tối?

Ông đây cả ngày chưa ăn cơm, bát cơm chó này cũng no rồi.】【Vãi, tôi hối hận rồi, ai bảo các người ghép CP làm gì, giờ thì hay rồi, ăn không hết cơm chó.】【Tự mình tác hợp, nên đau thương cũng phải ăn cho hết cơm chó!】Trong lúc nói chuyện, hai người đã vào thần miếu.

Vừa mới vào, bọn họ liền nghe thấy Hắc Lão Lục đang nói với mọi người: "Các người thấy rồi chứ, tại sao cóc lại là chín con, cái này đối ứng rõ ràng chính là con số cực hạn!

Số chín là số lớn nhất trong các con số, từ xưa liền có thuyết Cửu ngũ chí tôn!

Hiến Vương này cũng là một vị vương, cho nên tôi suy đoán, cơ quan Cửu Thiềm Thừ này, lối vào tất nhiên nằm ở con cóc thứ chín!" Lương Quỳnh nghe mà nghi hoặc, có điều nhìn vào trong thần miếu, đích xác có chín con cóc đá lớn được điêu khắc.

Hơn nữa chín con cóc này, miệng con nào cũng há to, bên trong dường như có thứ gì đó có thể hoạt động.

Bệ đá cũng có thể xoay chuyển.

Thứ Hắc Lão Lục nói chắc là những thứ này. "Cơ quan anh nói chính là cái này?" Lương Quỳnh hỏi.

Tần Vũ gật đầu.

Lúc này mọi người nhìn thấy hai người Tần Vũ đi vào, đều không khỏi hưng phấn nói: "Đội trưởng Lương, chỗ này thật không tồi, tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây thế nào!" "Được chứ!

Có điều chúng ta vẫn nên sang một bên đi, bị vị Sơn Thần gia kia nhìn chằm chằm tôi cũng không thoải mái!" Lương Quỳnh cười nói.

Chỉ thấy trong ngôi thần miếu này, phía trước bày biện chín con cóc đá khổng lồ!

Mà ở phía sau thì bày một pho tượng Sơn Thần.

Lương Quỳnh cũng là sau khi nhìn thấy tượng Sơn Thần này mới phản ứng lại.

Cái hồ lô và con cóc bên ngoài kia hóa ra đều là đồ vật của Sơn Thần lão gia. "Đúng vậy!" Mọi người gật đầu, lập tức dời đồ đạc sang một bên.

Lúc này mọi người cũng thực sự mệt rồi, tùy tiện ăn chút đồ liền nhao nhao chìm vào giấc mộng.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, mọi người dậy thật sớm, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Mà đến lúc này mọi người mới nhớ tới, lối vào vẫn chưa tìm thấy.

Lý Mặc nói: "Tối qua Lục gia không phải đã phân tích rồi sao, đã vậy thì để Lục gia phá cơ quan này, chúng ta không phải có thể xuất phát rồi sao!" "Đúng đúng, khẩn trương lên nào!" A Lãng cũng thúc giục.

Từ Thải lại cảm thấy có chút không ổn nói: "Hay là cứ hỏi Lương Quỳnh và Tiểu ca đi, nhỡ đâu cơ quan này có biện pháp bảo vệ, sai một cái chúng ta có thể sẽ không vào được nữa!" "Chắc không đến nỗi đâu, dù sao Lục gia cũng tinh thông phong thủy, cái này chắc sẽ không phán đoán sai đâu!" Lý Mặc nói.

Hắc Lão Lục cũng là lần trước ở chỗ cây lão dung thụ bị hố một vố.

Lúc này cũng không tránh khỏi có chút cẩn thận, nhìn về phía Tần Vũ nói: "Tiểu ca, theo phân tích của tôi, chín con cóc đá này hẳn là cơ quan mở lối vào!

Không biết cậu thấy thế nào?" Tần Vũ gật đầu nói: "Đây đích xác là cơ quan mở lối vào!" "Vậy thì đúng rồi, theo suy đoán của tôi chín con cóc này hẳn là đối ứng với thế cục phong thủy được cải tạo gần đây!

Nhưng thế cục phong thủy này cụ thể là cái gì, tôi cũng không nhìn ra, cho nên tôi suy đoán, khả năng lớn nhất chính là con cóc thứ năm và con thứ chín!

Cậu thấy sao?" Lần này, Tần Vũ lại không gật đầu, mà lắc đầu nói: "Mỗi con đều phải động, hơn nữa không giống nhau!" Nói rồi Tần Vũ tiến lên bắt đầu lần lượt xoay chuyển những con cóc này từ trái sang phải!

Hắc Lão Lục nhìn mà ngẩn ra, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, xem ra lần này mình lại phân tích sai rồi.

Nhưng thế cục phong thủy xung quanh đây đích xác không dễ phán đoán!

Tiểu ca lại làm sao nhìn ra được chứ?

Hơn nữa nơi này lại là thế cục phong thủy gì?

Hắc Lão Lục trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không phải lúc để hỏi.

Tần Vũ lần lượt điều chỉnh tốt phương hướng của những con cóc đá này.

Theo con cuối cùng được điều chỉnh xong, lập tức chỉ nghe một tràng âm thanh dây xích chuyển động "răng rắc" vang lên.

Trong lòng mọi người đều vui vẻ.

Hiển nhiên lối vào đã mở ra.

Tuy nhiên đợi một lát, trong thần miếu này lại không có bất kỳ biến hóa nào, mọi người đều không khỏi ngẩn ra. "Cái này...

Tiểu ca chẳng lẽ sai rồi?" Lý Mặc nói.

Chương 102

Từ Thải vội lắc đầu: "Không thể nào, nếu sai thì tiếng xích sắt kia là thế nào?" Khán giả trong phòng livestream cũng đồng dạng là vẻ mặt ngơ ngác.

Tần Vũ cười nói: "Lối vào ở bên ngoài!" Nói xong Tần Vũ liền đi ra ngoài thần miếu.

Mọi người thấy thế cũng vội đi theo.

Ra đến bên ngoài mọi người quả nhiên nhìn thấy, cái hồ lô đỏ khổng lồ kia thế mà tách làm đôi mở ra.

Một con đường hầm đang kéo dài hướng xuống dưới, đi vào trong bóng tối. "Tiểu ca thật sự là lợi hại, chúng ta mau đi thôi!" Lý Mặc kích động nói.

A Lãng và Từ Thải cũng vội đi theo.

Có điều ba người gan khá nhỏ, bên dưới lại tối đen như mực.

Cho nên ba người chờ ở lối vào không dám đi vào.

Hắc Lão Lục lần này là phục thật rồi, hướng về phía Tần Vũ chắp tay nói: "Hắc Lão Lục tôi cũng coi như là một tay trộm mộ giỏi, không ngờ thủ đoạn của Tần Vũ tiểu ca càng cao minh hơn!

Hắc Lão Lục tôi thật sự phục rồi, có thể nói một chút Tiểu ca cậu làm sao nhìn ra thế cục phong thủy nơi này không!

Tôi thật sự nhìn không ra, hơn nữa thế cục phong thủy này rốt cuộc là cái gì!" Tần Vũ thấy thế thản nhiên nói: "Thực ra cũng không có gì, đây là thế cục phong thủy 'Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn'!

Cho nên mỗi con cóc đá đều phải động!

Còn về việc làm sao nhìn ra được cũng không khó!

Bích họa trên Trấn Lăng Phổ kia có thể nói rõ!" "Ồ?

Lời này giải thích thế nào?" Hắc Lão Lục rất tò mò nói.

Lương Quỳnh cũng không hiểu, Trấn Lăng Phổ kia cô cũng xem rồi, cũng đâu nhìn ra thế cục phong thủy gì đâu!

Tần Vũ giải thích: "Xây dựng cung điện trên trời căn bản là không thể nào, tối đa cũng chỉ là sương mù!

Sương mù ngưng tụ mà không tan, chỉ có thể nói rõ cung điện này tất nhiên ở gần thác nước!

Dựa theo địa thế núi Già Long, tất nhiên rất thấp!

Nếu như không cải động phong thủy xung quanh, sẽ xuất hiện hiện tượng 'ngồi đáy giếng coi trời bằng vung', cho nên Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn là thế cục phong thủy có khả năng nhất!" Tần Vũ nói đến đây, Hắc Lão Lục cuối cùng cũng vỡ lẽ, liên tục gật đầu khen hay.

Lúc này ba người Lý Mặc phía trước đã không đợi được nữa, liên tục thúc giục.

Ba người không còn cách nào, lúc này mới đi về phía trước.

Nhưng ngay khi mọi người đều chuẩn bị đi xuống, bỗng nhiên Tần Vũ lại dừng bước.

Đồng thời một giọng nói cũng vang lên trong lòng hắn. 【Đinh!

Khoảng cách tới cổ mộ rút ngắn.】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 50%.】【Chúc mừng đạt được vật phẩm nhân vật: Mạc Kim Phù.】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt tới 70%, sẽ đạt được ba quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.】 Theo âm thanh hệ thống dứt, trong tay Tần Vũ đã có thêm hai chiếc Mạc Kim Phù.

Hơn nữa hai chiếc Mạc Kim Phù này, thế mà còn được bao bọc bởi chỉ vàng, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. "Các người làm gì thế?

Hôm nay còn xuất phát không?" A Lãng lúc này ngược lại tỏ ra rất cấp thiết.

Không còn cách nào, lúc này bọn họ cách cổ mộ chắc đã không còn xa nữa.

Chỉ cần tìm được cổ mộ, lúc đó tiết mục chính bắt đầu, đến lúc đó chỉ cần mình thể hiện cho tốt, nói không chừng còn có thể tìm lại được chút danh tiếng đã mất.

Cho nên hắn cũng rất để ý.

Tần Vũ hoàn hồn nói: "Bên dưới này còn không biết là tình huống gì, mọi người vẫn nên đeo mặt nạ phòng độc, cùng với thiết bị bơi lặn vào đi!" "Đúng, sao tôi lại quên béng chuyện này đi nhỉ!" Lương Quỳnh vỗ trán, gọi mọi người khẩn trương thay trang bị.

Tần Vũ thì nhân cơ hội này đi tới bên cạnh Lương Quỳnh, đưa một trong hai chiếc Mạc Kim Phù cho cô.

Lương Quỳnh nhận lấy Mạc Kim Phù thì ngẩn ra, thế mà không nhận ra đây là thứ gì.

Có điều nhìn qua giống như mặt dây chuyền, liền cho rằng đây là Tần Vũ tặng quà cho mình.

Trong lòng vui vẻ, ngoài miệng lại nói: "Con trai các anh có phải đều như thế này không, tặng quà cứ thích tặng mặt dây chuyền!" Tần Vũ không tiếp lời, chỉ nhìn cô một cái, liền đi sang một bên.

Lương Quỳnh gọi mọi người mặc đồ lặn vào, tiện tay muốn đeo Mạc Kim Phù sát người.

Nhưng vừa mới đeo lên, Hắc Lão Lục ở bên cạnh liền nhìn thấy cảnh này, lập tức chạy tới. "Lương Quỳnh!

Không phát hiện ra nha, thế mà lại là người trong cùng đạo!" "Người cùng đạo gì cơ?" Lương Quỳnh ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu Hắc Lão Lục đang nói cái gì.

Những người khác cũng đều chú ý tới Mạc Kim Phù trên cổ Lương Quỳnh, từng người kinh hô: "Mặt dây chuyền đẹp quá, cái này làm bằng chất liệu gì vậy?" "Đúng đó, tôi chưa từng thấy mặt dây chuyền có tạo hình kiểu này!" "Rất độc đáo nha, nói không chừng có ngụ ý khảo cổ gì đó!" Khán giả xem livestream cũng không biết thứ này là do Tần Vũ đưa.

Vừa rồi ống kính livestream đều quay cảnh mọi người thay trang bị, lúc này nhìn thấy mặt dây chuyền này cũng không khỏi rất kỳ quái. 【Trước đây cũng chưa từng thấy chị gái đeo trang sức nha.】【Đúng vậy!

Có điều mặt dây chuyền này nhìn qua khá đặc biệt!】【Các người nói xem có khi nào là Tần Vũ tiểu ca tặng không!】【Làm sao có thể!

Chương 103

Tần Vũ tiểu ca chính là tên hũ nút (Muộn Du Bình).】【Cũng không hẳn, mùa này Tiểu ca rõ ràng hoạt bát hơn một chút.】【Hình như là vậy, nhưng tặng quà hình như không quá khả thi đâu nhỉ!】【Vãi, các người nhìn trên cổ Tiểu ca kìa, cũng có một cái!】【Đù, thật sự có kìa!】【Vãi, cái này rõ ràng là mặt dây chuyền cặp đôi nha!】Lời này vừa thốt ra, lập tức toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều ngẩn ra.

Sau đó có người bình luận một câu:【Nghĩ kỹ thì cực sợ, mặt dây chuyền cặp đôi này hiển nhiên là đã chuẩn bị từ sớm rồi!】【Tiểu ca giấu cũng kỹ quá rồi.】【Vãi, cái này rốt cuộc là ai tán ai đây!】【Ban đầu tôi tưởng Tiểu ca bị chị Lương Quỳnh cưa đổ, nhưng hiện tại xem ra, hình như Tiểu ca đang đợi cô ấy cắn câu a!】【Ái chà, bộ bộ kinh tâm, nước sâu quá.】【Tiểu ca không hổ là thần tượng vĩnh viễn, thế mà trước đó đều chuẩn bị xong thứ này, hiển nhiên lần này là hạ quyết tâm muốn cưa đổ chị Lương Quỳnh rồi.】Tần Vũ nhìn mà cạn lời, mình cũng là vừa mới có được Mạc Kim Phù, sao lại bị nghĩ thành ra thế này.

Có điều hắn cũng lười giải thích.

Lương Quỳnh ở một bên thì mặt hơi đỏ, cũng không giải thích.

Ai tán ai đều không quan trọng, quan trọng là ở bên nhau là tốt rồi.

Ba người Từ Thải cũng đều nhìn Lương Quỳnh, trên mặt đầy vẻ hâm mộ.

Hắc Lão Lục bên cạnh lại nói: "Mặt dây chuyền tình nhân cái gì chứ, các người đúng là cái gì cũng không biết!

Cái này gọi là Mạc Kim Phù!

Là thứ Mạc Kim Hiệu Úy mới dùng!" Nói xong, Hắc Lão Lục thế mà từ trên cổ mình cũng mò ra một chiếc Mạc Kim Phù.

Tạo hình tổng thể rất giống của hai người kia, có điều của gã không có chỉ vàng, nhìn qua phẩm chất có vẻ thấp hơn một chút. "Mạc Kim Phù là thứ tổ tiên truyền xuống, sau khi đeo vào chính là Mạc Kim Hiệu Úy chính hiệu!

Lương Quỳnh, cô không biết à, cô là nhân viên khảo cổ, sao có thể đeo Mạc Kim Phù, tôi còn thấy lạ đây này!" Hắc Lão Lục vừa nói ra lời này, sắc mặt Lương Quỳnh lập tức cũng biến đổi, ngay lập tức định tháo xuống.

Tần Vũ lại mở miệng nói: "Có thể trừ tà!" "Nhưng đây vẫn là Mạc Kim Phù, tôi cũng không phải trộm mộ!" Lương Quỳnh phản bác.

Tần Vũ lại thản nhiên nói: "Đao kiếm vô tội, tội tại người dùng, nếu đeo thứ này chính là trộm mộ, vậy cô trả cho tôi là được!" "Tôi!" Lương Quỳnh lập tức cứng họng.

Đúng vậy, mình từ khi nào lại tin mấy cái này rồi.

Tần Vũ đưa cho mình cái này, chẳng qua là cầu cái may mắn.

Mình sao lại còn thật sự nâng cao quan điểm lên rồi.

Thời đại nào rồi, chẳng lẽ đeo thứ này thì là trộm mộ sao?

Hình như trên một số nền tảng bán hàng, còn có bán loại đồ thủ công mỹ nghệ này.

Chẳng lẽ người bán đều là trộm mộ? "Tần Vũ nói đúng, thời đại nào rồi, đeo thứ này chính là trộm mộ sao?

Hôm nay tôi thật sự cứ đeo đấy, cũng để cho các Mạc Kim Hiệu Úy khác nhìn xem!

Tôi một người làm khảo cổ cũng không kiêng kỵ những thứ này, các Mạc Kim Hiệu Úy khác nếu có lòng hoàn lương, nói không chừng cũng có thể cống hiến một phần sức mạnh cho công tác khảo cổ nước nhà!" "Chuẩn bị xuất phát!" Lương Quỳnh lười nói nhiều, vẫy tay một cái lập tức muốn xuất phát.

Những người khác ngược lại đều không cảm thấy có vấn đề gì.

Duy chỉ có Hắc Lão Lục lại than ngắn thở dài khó chịu vô cùng.

Lương Quỳnh thấy thế hỏi: "Ông than thở cái gì!" Hắc Lão Lục cũng không giấu giếm nói: "Đội trưởng Lương, tôi cũng không giấu cô, Mạc Kim Phù này cũng phân đẳng cấp!

Chiếc này của tôi chỉ là Mạc Kim Phù bình thường nhất, Sư ông tôi dùng cũng mới là Mạc Kim Phù dây bạc!

Cái loại Mạc Kim Phù dây vàng này, đó là chỉ có cao thủ đổ đấu của phái Mạc Kim mới có thể đeo!

Nói thật, thứ này ở trong tay các người chính là đồ trang sức!

Nếu có thể, tôi hy vọng các người có thể bán cho tôi, bao nhiêu tiền các người cứ ra giá!

Thứ này trong mắt Mạc Kim Hiệu Úy, đó chính là vô giá chi bảo!

Là tượng trưng cho vinh dự!" "Không bán!" Lương Quỳnh lại vô cùng dứt khoát. "Thứ này là Tần Vũ tặng tôi, bao nhiêu tiền cũng không bán, ông nếu thật sự muốn, ông đi tìm anh ấy mà đàm phán!" "Tôi!" Hắc Lão Lục lập tức cạn lời.

Tìm Tần Vũ đàm phán, gã cũng sợ Tần Vũ dùng hai ngón tay chọc thủng người mình.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, cũng đều nhao nhao cười. 【Tôi đã nói mà, cái Mạc Kim Phù kia của Lục gia nhìn kiểu gì cũng giống hàng vỉa hè, quả nhiên không có xịn bằng của Tiểu ca!】【Ha ha, tôi còn tưởng Lục gia bị làm sao, hóa ra là để ý cái Mạc Kim Phù kia.】【Lục gia, chúng ta có thể đừng tấu hài nữa được không, nói thế nào ông cũng là truyền nhân Mạc Kim, thế mà lại để ý đến Mạc Kim Phù của người khác.】【Sư ông của ông mà nhìn thấy, có khi nào bò ra cắn ông không hả!】【Ha ha!】Mọi người trong tiếng cười nói vui vẻ cuối cùng cũng xuất phát.

Có điều khác với tâm trạng thoải mái của mọi người, Tần Vũ lại đầy mặt lo lắng.

Dọc đường đi tới đây, thậm chí bao gồm cả trước đó ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bọn họ cũng thuần túy là vận khí tốt.

Mỗi lần chết một người, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là Tề Cương tinh thần chịu chút kích thích.

Nhưng Vân Nam Trùng Cốc này nguy hiểm trùng trùng.

Nhất là bên trong cái hồ lô này, Tần Vũ vẫn nhớ là có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ.

Nếu như không tập trung tinh thần mười hai phần, ở chỗ này nói không chừng đều sẽ xảy ra chuyện.

Nghĩ tới đây, Tần Vũ cũng cảm giác áp lực trên người rất lớn.

Chính cái gọi là, năng lực càng lớn trách nhiệm cũng càng lớn.

Hắn thậm chí đều có chút hối hận vì đã thông qua tổ chương trình để đến Vân Nam.

Nếu như thật sự có người chết, hắn cũng sẽ rất áy náy.

Chương 104

Dù sao nói cho cùng, nếu như mình không tới nơi này tìm Mộc Trần Châu, cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Mọi người men theo lối đi xuống phía dưới, rất nhanh đã chạm đến đáy của đường hầm.

Dấu vết nhân tạo ở nơi này vô cùng rõ rệt.

Lương Quỳnh vừa đi, vừa giải thích với khán giả trong phòng livestream: "Nơi này hẳn là một lối đi ngầm!" "Dấu vết tu sửa nhân tạo ở đây rất nhiều, có khả năng là khi xây dựng lăng mộ Hiến Vương, người xưa đã tận dụng địa thế nơi này!" Từ Thải hỏi: "Chị Quỳnh, vậy chị nói xem chúng ta có phải có thể đi thẳng một mạch đến cung điện do Hiến Vương xây dựng luôn không!" Ở giữa chốn núi non trùng điệp này mà lại có công trình như vậy, cô cũng rất hưng phấn.

Dù sao đây cũng là quê hương của cô.

Cô tin rằng thông qua chuyến thám hiểm cổ mộ lần này, tuyệt đối có thể khiến rất nhiều người hiểu thêm về quê hương mình, thậm chí yêu thích nó. "Cũng không thể nói như vậy!" Lương Quỳnh lắc đầu: "Dấu vết nhân tạo tuy nhiều, nhưng không thể nói lên rằng mọi lối đi đều là do con người làm ra!

Thời cổ đại, nhân lực và thiết bị có hạn, nên họ đều sẽ tận dụng tối đa địa thế tự nhiên!

Hoặc giả lối đi này chỉ có phần đầu là nhân tạo, phía sau lại mượn đường của tự nhiên!

Cho nên cụ thể ra sao, còn phải đi vào trong xem thử mới biết được!" Khán giả trong phòng livestream nghe vậy cũng nhao nhao gật đầu.

Có một thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp giảng giải, bọn họ cũng hiểu rõ vấn đề hơn.

Nói chuyện một hồi, mọi người đã đi về phía trước được chừng hơn mười mét.

Bỗng nhiên, ở hai bên lối đi xuất hiện rất nhiều thuyền gỗ và gậy dài.

Những thứ này được gác lên mấy tảng đá màu xanh đen, dường như trước đây từng có người sử dụng ở chốn này.

Lý Mặc lúc này đang chạy ở tuốt đằng trước, kinh hô: "Phía trước thực sự có một con sông, dòng chảy không xiết!

Xem ra chúng ta phải xuống sông rồi!" Lương Quỳnh thì không vội vã, cô nhìn những chiếc thuyền gỗ và gậy dài này, phân tích: "Tôi đoán những thứ này hẳn là được chuẩn bị về sau!

Mọi người còn nhớ tượng Sơn Thần trong ngôi miếu kia không, những người đến sau này có khả năng là để cúng tế Sơn Thần ở đây nên mới làm ra những thứ này!

Chỉ tiếc là đều sắp mục nát hết rồi!" "Hả?" Bỗng nhiên ánh mắt Lương Quỳnh rơi xuống những tảng đá màu xanh đen bên dưới mấy chiếc thuyền gỗ, thốt lên: "Mấy cái này không phải đá, đây là hóa thạch!" 【Hóa thạch?

Hóa thạch gì cơ?】【Đúng đấy, làm gì có hóa thạch kỳ lạ như thế!】【Mấy cái này trông giống đá mà!】Mọi người trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại vô cùng khẳng định: "Đây tuyệt đối là hóa thạch, chỉ có điều đây là hóa thạch cây cối!

Nơi này hẳn là một miệng núi lửa!

Mọi người nhìn xem!" Lương Quỳnh chiếu đèn pin bao quát toàn cảnh.

Lập tức, vô số hóa thạch cây cối khổng lồ hiện ra rõ nét.

Trước đó bọn họ chỉ nhìn thấy một phần cục bộ nên tưởng là đá.

Nhưng lúc này nhìn thấy toàn cảnh mới phát hiện, những cái gọi là đá xanh đen này, vậy mà đều là cây hóa thạch. "Quá thần kỳ, nơi này quả thực là một bảo tàng tự nhiên!" "Nơi này sau khi nguội đi lại có nước, tuyệt đối đã hình thành nên hệ thống tuần hoàn sinh học của riêng nó!" "Tiếc quá, Tề Cương không ở đây, nếu không phát hiện ở nơi này tuyệt đối có thể khiến giới sinh vật học có phát hiện trọng đại!" Lúc này đám người Từ Thải cũng đều kích động hẳn lên.

Tuy bọn họ không thuộc giới sinh vật học, nhưng có phát hiện bất ngờ thế này, tên tuổi bọn họ cũng sẽ được ghi vào sách sử.

Đây là biện pháp trực tiếp nhất để tăng độ nổi tiếng. "Á, Tiểu ca đang làm gì vậy!" Bỗng nhiên Lý Mặc ở bên cạnh hỏi.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy, Tần Vũ lại đang dỡ một số chiếc thuyền gỗ xuống.

Thậm chí còn chọn ra được hai chiếc. "Dòng sông kia không an toàn, lát nữa chúng ta dùng thuyền gỗ qua sông cho nhanh!" Tần Vũ nói. "Không đến mức đó chứ, tuy nơi này nhiều côn trùng, nhưng cũng chỉ là sâu bọ thôi mà!

Hơn nữa chúng ta đều có đồ lặn và mặt nạ phòng độc!" A Lãng Tả bĩu môi nói.

Hắn vốn là hành gia về khoản ăn côn trùng, tự nhiên cũng chẳng sợ. "A Lãng Tả là dân trong nghề mà, nếu lát nữa gặp sâu bọ thì để hắn ăn là được!" Lý Mặc cười nói. "Được thôi, dù sao chỉ cần là thứ ăn được thì tôi ai đến cũng không từ chối!" A Lãng Tả cười, tỏ vẻ rất tự tin.

Tần Vũ lại lười để ý đến hắn, chỉ vào hai chiếc thuyền gỗ nói: "Lát nữa cẩn thận một chút, thuyền gỗ này không chịu nổi va đập đâu!

Chỉ cần qua được khúc sông này là được!" "Nhất định phải làm thế sao?

Thật ra chúng ta mặc đồ lặn, bơi qua cũng được mà!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ lại không nói gì, trong mắt hiện lên vẻ không dung thương lượng.

A Lãng Tả có chút thất vọng: "Khó khăn lắm mới gặp được một con sông, tôi còn đang định đi tìm chút đồ rừng đây!

Đúng là mất hứng!" "Tiểu ca cũng là muốn tốt cho các người, đừng có không biết tốt xấu!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên lên tiếng: "Đây là khu vực gần cổ mộ, dưới nước lỡ như có thủy quỷ, lát nữa ai cứu cậu?" "Anh!

Anh bớt dọa tôi!" A Lãng Tả bất mãn.

Thế nhưng Hắc Lão Lục lại cười hắc hắc: "Tôi đâu có dọa cậu, thủy quỷ trong nước kia không chỉ có nữ, mà còn có cả nam đấy!

Lỡ như nó chấm cậu, đại sự cả đời coi như thuận tiện giải quyết luôn!" "Anh!" A Lãng Tả vừa giận vừa sợ, cuối cùng cũng lười nói nhiều, giúp một tay đẩy thuyền gỗ xuống sông.

Chương 105

Mọi người cầm lấy hai cây sào dài, sau đó lần lượt leo lên thuyền gỗ.

A Lãng Tả cân nặng hơi quá khổ, cuối cùng chỉ đành để Lương Quỳnh và Từ Thải ngồi cùng hắn.

Ba người đàn ông gồm Tần Vũ ngồi chung một chiếc.

May mà thuyền gỗ vẫn còn chịu được, dưới sự tác động của sào tre, mọi người miễn cưỡng có thể lướt đi trên mặt sông.

Đèn chiếu sáng cầm tay do Lý Mặc đeo trên người, nhưng đã không còn bao nhiêu pin.

Lý Mặc cũng chỉ thi thoảng bật lên một lần để xác định phương hướng.

Phần lớn thời gian đều dùng đèn pin lặn gắn trên đầu.

Loại đèn này tuy cự ly chiếu sáng có hạn, nhưng được cái pin trâu, ở dưới nước cũng nhìn được khá xa.

Đoàn người rất nhanh đã vòng qua một khúc cua.

Lý Mặc bật đèn chiếu sáng nhìn thoáng qua.

Cái nhìn này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, chỉ thấy trên đỉnh vòm hang phía trước lại xuất hiện rất nhiều rễ cây.

Những rễ cây đó hẳn là mọc từ trên xuống, thậm chí có cái còn rủ thẳng xuống nước.

Mà xung quanh những rễ cây đó còn có rất nhiều con côn trùng nhỏ đang bay lượn.

A Lãng Tả vừa thấy côn trùng thì tỉnh cả người, vội vàng chèo thuyền qua đó.

Lúc này đèn chiếu sáng cầm tay đã tắt, dưới ánh sáng của đèn pin lặn trên đầu, có thể thấy rất nhiều côn trùng đang vây quanh rễ cây bay qua bay lại không ngừng.

A Lãng Tả kinh hô: "Đây là Mãnh văn (muỗi mắt) à!

Tuy không ăn được, nhưng to xác thế này thì đúng là lần đầu tiên mới thấy đấy!" "Vãi, con này ít nhất cũng phải to bằng bàn tay trẻ con ấy chứ!" Lý Mặc nói. "Loại muỗi này to quá vậy!" Từ Thải có chút sợ hãi.

A Lãng Tả lại cười: "Không cần lo, đám muỗi này không tấn công người đâu, hơn nữa chúng có vẻ đang đẻ trứng!" Mọi người đều rất hiếu kỳ.

Tần Vũ thấy họ dừng lại, vội thúc giục: "Đừng làm lỡ việc, mau đi thôi!" "Tiểu ca anh vội cái gì, trong sông này chẳng lẽ có thủy quỷ thật à!" A Lãng Tả bĩu môi.

Còn chưa đến cổ mộ đâu, hắn không tin.

Thế nhưng Từ Thải ở bên cạnh bỗng nhiên run rẩy: "Không... không phải đâu A Lãng Tả, dưới nước... dưới nước hình như có cái gì đó!" "Cái gì?

Có cái gì?" A Lãng Tả sững sờ, lập tức nhìn xuống mặt nước.

Tần Vũ thấy thế sắc mặt biến đổi, hét lớn: "Đừng nhìn xuống nước!" Nhưng đã muộn.

Ngay khoảnh khắc anh mở miệng, cái đầu của A Lãng Tả đã thò ra khỏi mạn thuyền.

Gần như đồng thời hắn nhìn thấy, dưới mặt nước có một khối bóng đen to tướng đang lao nhanh lên mặt nước.

Căn bản không nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì! "A!" A Lãng Tả sợ hãi hét lên một tiếng chói tai.

Ngay khi hắn định rụt người vào trong thuyền, một cái bóng đen từ dưới sông đã phóng thẳng lên, nhắm thẳng vào mắt hắn.

A Lãng Tả lập tức đờ người, sững sờ tại chỗ hồi lâu không phản ứng.

Tần Vũ lúc này cách thuyền bọn họ một khoảng, mắt thấy không kịp cứu viện.

Ngay lúc đó, Lương Quỳnh ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, túm lấy A Lãng Tả giật ngược vào trong lòng thuyền.

Khoảnh khắc tiếp theo bọn họ nhìn thấy, cái bóng đen kia hóa ra là một sợi dây thịt thô to.

Ít nhất cũng phải to bằng cánh tay người lớn.

Sợi dây thịt trong nháy mắt bắn tới bên cạnh rễ cây, cuốn một vòng đã kéo tuột mấy con muỗi khổng lồ xuống dưới. "Đây là đang săn mồi!" Hắc Lão Lục kinh hô.

Gần như cùng lúc đó, xung quanh chiếc thuyền của ba người Lương Quỳnh liên tiếp bắn lên rất nhiều thứ như vậy.

Ba người sợ hãi núp trong thuyền không dám động đậy.

Nhưng những sợi dây thịt xung quanh vẫn không ngừng bắn lên.

Dường như không ăn hết đám muỗi kia thì thề không bỏ qua.

Nhưng nếu chỉ ăn muỗi thì cũng thôi đi, thuyền gỗ vẫn đang di chuyển chậm chạp, có mấy sợi dây thịt đập thẳng vào thuyền.

Thuyền vốn đã mục nát lắm rồi, lúc này bị đập một cái, lại có một mảng lớn trực tiếp bị gãy rời. "Mau chèo thuyền đi!

Rơi xuống đó là tiêu đời đấy!" Tần Vũ hét lên.

Chương 106

Lương Quỳnh cũng coi như từng trải qua chút sóng gió.

Thấy lúc này Tần Vũ cũng không qua được, Từ Thải và A Lãng Tả thì núp trong thuyền run lẩy bẩy, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngay lập tức cô cắn răng, cầm lấy sào gỗ bắt đầu chèo.

Xung quanh không ngừng có dây thịt bắn lên.

Lương Quỳnh cũng không dám quan tâm, điên cuồng quạt nước.

Trong lúc thuyền gỗ liên tục bị đập nát, cuối cùng cũng đuổi kịp thuyền của ba người Tần Vũ.

Tần Vũ phóng một bước nhảy lên thuyền của họ, đưa ba người sang thuyền của mình.

Gần như cùng lúc, chiếc thuyền Tần Vũ vừa đứng lập tức tan tành.

Tần Vũ không dám chậm trễ, nhảy xuống nước bắt đầu đẩy chiếc thuyền còn lại tiến lên.

Nhưng lúc này trên thuyền có tận năm người, thuyền gỗ phát ra tiếng "rắc rắc", dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Tần Vũ không dám lơ là, Lý Mặc ở trên cũng điên cuồng chèo.

Cuối cùng cũng rời khỏi khu vực kia.

Phía trước có một cái đài cao.

Tuy nhiên tốc độ thuyền quá nhanh, đến nơi thì đâm sầm vào tường đá.

Lập tức cả chiếc thuyền gỗ cũng tan tành mây khói.

Động tĩnh quá lớn, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong lòng sông phía sau lại có rất nhiều bóng đen đang ùa tới.

Tần Vũ vội hô: "Mau leo lên!" Đồng thời rút Hắc Kim Cổ Đao, thuận thế rạch mu bàn tay mình.

Máu tươi vừa hòa vào nước, những bóng đen kia đều dừng lại, không dám đến gần nữa.

Nhưng chúng cũng không rời đi, dường như chỉ có chút kiêng kỵ chứ không hề sợ hãi.

Bất quá chút thời gian này cũng đủ rồi.

Lúc này mọi người dìu dắt nhau đã leo lên đài cao.

Tần Vũ thấy thế cũng không dám trễ nải, trực tiếp nhảy vọt lên.

Diện tích đài cao cũng tính là rộng, có thể chứa sáu người ngồi xuống.

Nhưng lúc này nhìn những bóng đen dưới nước, tim ai nấy đều treo lên tận cổ họng.

Lý Mặc hỏi: "Tiểu ca, đó rốt cuộc là thứ gì vậy!" "Đúng đấy, đáng sợ quá!" Từ Thải giọng cũng run run.

Tần Vũ thở phào một hơi nói: "Đó là thiềm thừ (cóc)!" "Thiềm thừ?

Sao có thể có con cóc to như thế được!" Mọi người đều ngẩn tò mò.

Cái bóng đen dưới nước kia to gần bằng cái lốp xe ô tô rồi.

Bọn họ nào đã từng thấy con cóc to thế này.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng không bình tĩnh nổi. 【Tiểu ca anh đùa à, cóc to thế kia, so được với chó béc-giê luôn rồi!】【Đúng đấy, tôi chưa từng thấy con cóc nào to thế này!

Đây sợ là thành Cáp Mô Vương rồi!】【Cũng không phải không có khả năng, cóc và ếch giống nhau, lúc săn mồi đều dùng lưỡi thịt!】【Cũng đúng, nói vậy thì cảnh tượng săn mồi vừa rồi quả thực rất giống.】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, làm gì có con cóc nào to thế chứ!】Đa số người xem đều không tin, cho rằng chắc chắn là thứ khác.

Thế nhưng, ngay trong lúc nói chuyện, những ám ảnh dưới nước kia lại tụ tập lại.

Rất nhanh, từng con từng con nổi lên mặt nước.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nhìn thấy trên mặt nước xuất hiện rất nhiều con cóc màu đỏ.

Những con cóc đó quả nhiên mỗi con đều to bằng cái lốp xe.

Từng con từng con nhìn chằm chằm vào đám người trên đài đá, giống như đang đánh giá thức ăn vậy.

Nhưng chúng dường như đang chờ đợi nên cũng không ra tay.

Lập tức bầu không khí trên đài đá trở nên đông cứng.

Mặt nước rất nhanh cũng yên tĩnh trở lại, duy chỉ có những con cóc lộ đầu ra vẫn trôi nổi ở đó, bất động.

Ngay lúc này, mọi người nhìn thấy rõ ràng, xung quanh lại có mấy con nhện nước bơi tới.

Nhện nước là loài côn trùng có thể đi lại trên mặt nước, bốn chân rất dài, áp lên mặt nước sẽ không bị chìm.

Nhưng nếu là nhện nước bình thường thì cũng thôi.

Đằng này con nhện nước này cũng to đến lạ kỳ.

Một con cũng to bằng cái chậu rửa mặt nhỏ.

Nhìn thấy nhện nước này, mọi người đều sắp tuyệt vọng.

Chương 107

Khán giả xem livestream càng kinh hô: 【Cái đệch, sao nhện nước cũng to thế này!】【Chỗ này bị đột biến rồi à, sao sinh vật nào cũng to tướng thế?】【Trước đây tôi còn có thể một chân đạp chết cả đám, to thế này ông đây cũng phải chạy mất dép!】【Mau nhìn đám cóc kia!】Bỗng nhiên có người hô lên.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy đám cóc nước kia lại phát động tấn công.

Chỉ vài ba đòn đã ăn sạch đám nhện nước.

Nhưng những con khác thì căn bản không động đậy, vẫn chằm chằm nhìn vào đám người Tần Vũ bên trên. "Bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì!" A Lãng Tả thực sự sắp không chịu nổi sự tra tấn tâm lý này nữa.

Cũng không động thủ, cũng không đi, rốt cuộc muốn làm gì!

Hắn sắp bị bức điên rồi.

Đúng lúc này, một con cóc có kích thước lớn nhất trong đó cuối cùng cũng động thủ.

Sợi dây thịt thô to bắn thẳng về phía Lương Quỳnh.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp chém đứt sợi dây thịt vừa bắn tới!

Con cóc kia bị đau, xoay người lặn ngay xuống nước.

Những con cóc khác thấy thế cũng chạy theo.

Mọi người nhìn thấy cảnh này mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà Tiểu ca lợi hại, nếu không bọn họ lần này có khả năng thực sự phải làm mồi cho đám cóc này rồi.

Tiểu ca cũng ngồi xuống đài đá, thở hắt ra một hơi.

Lương Quỳnh ở bên cạnh nói: "Đám cóc này to quá, may mà chúng ta chạy nhanh, nếu không e rằng cũng bị tấn công!" Tần Vũ nghe vậy lại lắc đầu: "Cô nghĩ đơn giản quá, những con cóc này đều có kịch độc, may là lúc nãy chúng chỉ mải ăn muỗi chưa để ý đến chúng ta!

Nếu không để chúng phun độc trong nước, chúng ta bây giờ tan xác cả rồi!" "Hả?" A Lãng Tả nghe vậy suýt chút nữa thì sợ ngất đi.

Từ Thải bên cạnh cũng sợ hãi quá độ, nói: "A Lãng Tả, lần sau anh có thể nghe lời Tiểu ca được không, chúng tôi suýt chút nữa bị anh hại chết rồi!" "Từ Thải, cô!" A Lãng Tả thấy Từ Thải cư nhiên cũng trách cứ mình, mặt đỏ bừng lên.

Nhưng lại không tìm được lời nào phản bác. "Được rồi, A Lãng Tả cũng là muốn nỗ lực thể hiện bản thân một chút, chúng ta có thể hiểu được!

Nhưng vẫn là câu nói kia, chỗ này không phải chuyện đùa, mọi hành động vẫn phải nghe chỉ huy!" Lương Quỳnh lên tiếng.

Cô dù sao cũng là đội trưởng, cũng phải cân nhắc quan hệ giữa các thành viên. "Thu dọn một chút, lát nữa chúng ta tiếp tục lên đường!" Tần Vũ bỗng nhiên mở miệng.

Mọi người đều cảm thấy anh có chút quá vội vàng, nhưng trải qua sự việc vừa rồi, cũng chẳng ai nói gì.

Chỉ có Tần Vũ tự mình biết, anh chủ yếu là không muốn để mọi người nán lại đây lâu.

Nếu không thể một mạch xông ra ngoài, những thứ trong không gian phía sau đài đá này e rằng sẽ khiến những người này càng thêm tuyệt vọng!

Hơn nữa, trên đài đá này còn có bích họa.

Những điều này Tần Vũ đều không nói.

Anh rất rõ ràng, người không biết thì không sợ, có những chuyện không biết còn tốt hơn là biết. "Vẫn nên để mọi người nghỉ ngơi một lát đi, đoạn đường này tuy thời gian không dài, nhưng tình huống trong hang động này quá quỷ dị!" Lương Quỳnh nói.

Từ Thải và những người bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu lia lịa.

Duy chỉ có Hắc Lão Lục một mình ở bên cạnh không nói lời nào, chỉ dựa vào vách tường không biết đang nghĩ gì. "Lục gia, anh đang nghĩ gì thế?" Lương Quỳnh hỏi.

Sau lần trò chuyện với Hắc Lão Lục trước đó, cô cũng cảm nhận được Hắc Lão Lục thuộc loại người hiếm hoi trong giới trộm mộ (Mạc kim) mà vẫn còn giữ lương tâm!

Cách xưng hô tự nhiên cũng thay đổi. "Mọi người có thấy kỳ lạ không, tại sao tất cả sinh vật trong hang động này đều to lớn như vậy!" Hắc Lão Lục nói.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, A Lãng Tả nói: "Cái này tôi biết, không có thiên địch tự nhiên sẽ lớn thôi!

Cũng giống như con người chúng ta, lợi hại hơn thì tuổi thọ cũng tăng lên, nghe nói người thời xưa sống qua sáu mươi đã là hiếm!

Đội trưởng Lương tôi nói không sai chứ!" "Quả thực có cách nói này!" Lương Quỳnh gật đầu: "Nhưng muỗi ở đây cũng rất to, thiên địch cũng có là đám cóc lưng đỏ kia mà!" Lương Quỳnh nói tiếp: "Chúng ta cũng không đoán ra nguyên do được, dù sao cũng không phải nhà sinh vật học chuyên nghiệp!" "Không đúng, ý tôi không phải thế!" Hắc Lão Lục nói, đồng thời chỉ chỉ lên đỉnh đầu: "Mọi người nhìn xem!

Tạo hình nơi này có giống một cái hồ lô không!

Vị trí hiện tại của chúng ta, cứ như là phần eo thắt ở giữa hồ lô vậy!

Không gian bên ngoài này nếu là nửa trước của hồ lô, vậy không gian phía sau khẳng định càng lớn hơn!

Hẳn là bụng hồ lô!

Mà sinh vật ở đây đã to thế này, thì đằng sau phải to cỡ nào!" "Hơn nữa còn một vấn đề!

Vừa rồi con nhện nước kia cũng to đến lạ kỳ, còn cả rễ thực vật ở đây cũng to đến dọa người!

Chương 108

Tôi cứ đang nghĩ, rốt cuộc là sinh vật nơi này thực sự to như vậy, hay là cơ thể chúng ta bị thu nhỏ lại rồi!" "Không thể nào!" Lương Quỳnh lập tức phủ định suy nghĩ này: "Làm sao có sức mạnh nào có thể khiến một người thu nhỏ lại chứ!

Hơn nữa thế thì quần áo cũng thu nhỏ?

Thuyền cũng thu nhỏ sao?

Chuyện này căn bản không thể nào!" Mọi người cũng cảm thấy quá mức hoang đường.

Loại chuyện này dù sao cũng chỉ có trên tivi, mà còn là phim khoa học viễn tưởng kỳ ảo.

Bảo là gặp người chết trong cổ mộ, thậm chí là cô hồn dã quỷ hay cương thi thì có khi còn có người tin.

Chứ bảo cơ thể bị thu nhỏ lại, chuyện này quả thực có chút xàm xí. "Bất kể là gì chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, khoảng cách đến cổ mộ càng lúc càng gần rồi, mức độ nguy hiểm khẳng định cũng sẽ tăng lên, mọi người đều cẩn thận!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ cảm thấy thời gian cũng tàm tạm rồi, liền mở miệng giục mọi người tiếp tục tiến lên.

Lý Mặc nãy giờ không nói gì, dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Nghe thấy mọi người muốn xuất phát liền ngồi dậy.

Thế nhưng sau lưng hắn có đeo một cái ba lô.

Vừa đứng dậy, cái ba lô lập tức cạo đi một lớp rêu xanh trên vách đá.

Khiến hắn ghê tởm không thôi.

Từ Thải hảo tâm đưa ít giấy cho hắn lau.

Nhưng vừa cúi người xuống, Từ Thải lại kinh hô: "Á!

Trên vách đá này có cái gì đó!" Tần Vũ vừa nghe câu này, trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: "Toang rồi!

Vẫn bị phát hiện!" Quả nhiên, Lương Quỳnh chạy tới, chỉ thấy Lý Mặc đã dùng dao găm cạo đi một mảng lớn.

Bên trên lộ ra rất nhiều bức bích họa.

Chỉ là những bích họa này đều không có màu sắc, cũng không biết là do niên đại quá lâu nên bay màu, hay là lúc khắc vốn dĩ đã không có.

Lương Quỳnh nhìn thấy những bích họa này, kinh hô: "Xem ra tôi đoán đúng rồi, nơi này quả thực là nơi tiên dân dùng để tế bái Sơn Thần!" Khán giả xem livestream thấy vậy đều vội vàng giục Lương Quỳnh mau giảng giải.

Lương Quỳnh cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: "Mọi người nhìn bích họa này, đoạn đầu là rất nhiều người đi thuyền gỗ đang bắt thứ gì đó!

Hình như bắt chính là loại cóc khổng lồ kia!

Bên dưới vẽ bọn họ dùng cây sào dài buộc chặt con cóc lớn, đưa vào trong động hồ lô phía sau.

Sau đó bên trong bay ra rất nhiều sương mù!

Tôi đoán chừng hẳn là sương độc!

Đợi đến khi những con cóc kia được lấy ra thì đã khô quắt rồi!

Phía sau thì có chút nhìn không rõ nữa!" Lương Quỳnh giải thích.

Hắc Lão Lục nghe vậy vẻ mặt chấn kinh: "Dùng con cóc kịch độc đi cúng tế Sơn Thần, vậy Sơn Thần kia phải độc đến mức nào chứ!

Sợ là chỉ có thi độc của cương thi ngàn năm mới có thể khắc chế được độc tính này thôi!" "Ngàn...

Cương thi ngàn năm!" Ba người Lý Mặc nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi.

Lúc này cái cửa động bên cạnh kia, nhìn qua quả thực giống như cổng vào địa ngục vậy.

Khán giả xem livestream thấy thế lại hưng phấn hẳn lên. 【Cương thi ngàn năm, thế thì ngon rồi, để Tiểu ca ra chỉ một ngón tay, không phải lại quỳ xuống sao.】【Đúng đúng!

Có Tiểu ca các người sợ cái gì.】【Mấy người ác khẩu quá, không lo lắng máu của Tiểu ca có đủ không à?】【Tiểu ca anh cứ việc đi, em chuẩn bị tiết vịt tiết heo cho anh rồi, về là gói mang sang cho anh ngay.】 Nhìn thấy mọi người trên livestream nói đùa, Lương Quỳnh nhịn không được nhìn về phía Tần Vũ: "Anh thấy thế nào?" Tần Vũ rất bất lực, nhưng để tránh phiền phức cũng chỉ đành giả vờ không biết tình hình, nói: "Tôi cảm giác bọn họ không phải đang tế bái Sơn Thần, ngược lại càng giống như đang dẫn dụ thứ bên trong kia phun ra sương độc!" "Mọi người nghĩ xem, Hiến Vương đoạt được chí bảo Mộc Trần Châu là để thi giải thành tiên!

Sau này tất định vẫn sẽ có người vào tế bái ông ta!

Những người này muốn đi vào, thì bắt buộc phải thông qua hang hồ lô này!

Nếu bên trong có độc vật lợi hại, cũng chỉ có thể thông qua biện pháp này để độc vật xả hết độc, mới có thể đi vào!

Cái gọi là Sơn Thần hiển linh, sợ là chỉ để hù dọa những người không biết chuyện!" Nghe Tần Vũ giải thích, mọi người cũng đều cảm thấy rất có lý.

Dù sao tế bái Sơn Thần, cũng chẳng ai lại chọn một con cương thi ngàn năm mang ra tế bái cả! "Anh nói cũng có lý, bất quá cụ thể ra sao e rằng chỉ có đi vào xem thử mới biết!" Lương Quỳnh nói.

Tuy nhiên A Lãng Tả ở bên cạnh lại có chút sợ hãi: "Nhất định phải đi vào sao?

Thật ra chúng ta đến được đây đã rất lợi hại rồi không phải sao!" "Sao thế, cậu sợ à?" Hắc Lão Lục cười hỏi. "Sớm làm gì đi, lúc từ đường sông đi ra đã cho các người lựa chọn rồi!

Nhưng các người đều không muốn bỏ cuộc mà!

Đến đây rồi mới bỏ cuộc, cậu không thấy muộn sao?" Tần Vũ không muốn lãng phí thời gian, mở miệng nói: "Ai sợ thì tự mình quay về, bây giờ xuất phát!" Cảm xúc đều cần được ấp ủ.

Chương 109

Ở đây càng lâu, nỗi sợ hãi trong lòng mọi người sẽ càng nhiều.

Chi bằng một mạch xông thẳng ra ngoài.

Lương Quỳnh vỗ vỗ vai A Lãng Tả, cũng không muốn nói nhiều.

Lập tức hô hào mọi người bắt đầu tiến vào không gian bên trong hang hồ lô.

Lý Mặc thì rất cần mẫn, rất nhanh đã cố định dây thừng xong xuôi.

Hắc Lão Lục đi đầu, người đầu tiên chui vào.

Những người khác theo sát phía sau, từng người từng người chui vào.

A Lãng Tả thực sự là hết cách rồi, cũng chỉ đành đi theo.

Rất nhanh mọi người đã theo dây thừng xuống đến đáy.

Bởi vì nơi này quá tối tăm, căn bản không nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, thế nên mọi người đều không chạy lung tung.

Đợi Lý Mặc xuống tới nơi, lấy đèn chiếu sáng ra, quan sát một hồi mọi người mới nhìn thấy tình hình xung quanh.

Chỉ thấy nơi họ đáp xuống, khắp nơi đều là đá.

Những tảng đá này xác thực đã chứng minh cho suy đoán trước đó của Lương Quỳnh.

Là loại đá núi lửa.

Hơn nữa đá này cực kỳ gồ ghề, tuy có một số dấu vết đục đẽo nhân tạo, nhưng đá núi lửa cứng rắn biết bao, hiển nhiên sự cải tạo tổng thể cũng không lớn.

Ở bên phải bọn họ có một dòng sông, hẳn là thông với hang hồ lô lúc trước.

Mà ở bên phải là lục địa hình thành từ đá núi.

Có điều ở phần rìa bên phải, có một cái khe rãnh rất kín đáo.

Chừng có thể chứa hai người đi song song.

Đèn chiếu sáng dùng đến lúc này đã hết pin.

Lý Mặc cũng không mang theo nữa, đặt thẳng sang một bên, đợi sau này người của đội khảo cổ đến, thay pin vào là vẫn dùng tiếp được.

Nhưng lúc này đèn chiếu sáng vừa tắt, xung quanh lập tức lại chìm vào bóng tối.

Tuy mọi người đã bật đèn lặn trên đầu, nhưng phạm vi chiếu sáng cũng vô cùng hạn chế.

Thói quen hình thành dọc đường đi, mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Hiện tại đều đang xem anh nói thế nào.

Tần Vũ quét mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng nhìn dòng sông bên cạnh, nói: "Chúng ta đi đường này!" Nói rồi Tần Vũ chỉ vào khe rãnh bên cạnh. "Lát nữa đi xuống, ai cũng không được nhìn lung tung!

Đặc biệt là con sông kia, bên trong rốt cuộc có cái gì tôi cũng không biết!

Mọi người ai mà nhìn lung tung, chết người tôi cũng mặc kệ!" Tần Vũ rất rõ bên trong có cái gì, nhưng để không khiến mọi người kinh động đến thứ đó mới cố ý nói như vậy.

Anh lo nhất vẫn là ba người A Lãng Tả.

Bọn họ dù sao cũng chỉ là người thường.

Lúc này phòng tuyến tâm lý cũng đã đạt đến cực hạn.

Nếu lát nữa thực sự kinh động đến thứ kia, sợ là sẽ triệt để sụp đổ.

Anh nói ngữ khí rất nặng, mọi người cũng bị dọa cho gật đầu lia lịa.

Thế nhưng, anh lại bỏ qua một điểm.

Con người khi sợ hãi, đặc biệt là trong bóng tối, anh càng không cho họ nhìn cái gì, họ lại càng không kìm được mà muốn nhìn.

Đây chính là quy luật sợ hãi bóng tối.

Tần Vũ hiển nhiên không ý thức được điểm này.

Anh nhảy xuống khe rãnh trước tiên.

Sau đó là Lương Quỳnh, Hắc Lão Lục.

A Lãng Tả vì nguyên nhân hình thể, tự mình xuống không được, chỉ đành xuống cuối cùng, đợi người bên dưới tiếp ứng.

Lý Mặc và mọi người ở dưới đỡ chân hắn, hắn bám vào vách đá từ từ trượt xuống.

Ngay khi sắp xuống đến bên trong khe rãnh.

A Lãng Tả nhịn không được sự tò mò trong lòng, liếc mắt nhìn mặt sông một cái.

Trên mặt sông kia rõ ràng chẳng có cái gì cả. "Tên Tiểu ca này lại dọa mình!" A Lãng Tả thầm nghĩ.

Chương 110

Thế nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt hắn rời đi.

Hắn lại nhìn thấy một luồng ánh sáng xanh u ám pha lẫn sắc trắng, từ dưới nước trồi lên.

Tuy nhiên còn chưa đợi hắn nhìn rõ thứ đó là gì, cả người đã rơi vào trong khe rãnh. "Đi!" Tần Vũ hô một tiếng rồi dẫn đường phía trước.

Mọi người cũng không nói chuyện, bám sát phía sau.

Duy chỉ có A Lãng Tả lúc này trong lòng vô cùng lo lắng.

Nếu vừa rồi không nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái kia thì cũng thôi.

Nhưng cố tình hắn lại nhìn thấy.

Nhớ tới lời Hắc Lão Lục nói trước đó, trong nước này không chừng có thủy quỷ.

A Lãng Tả lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nhưng mọi người phía trước đều không dừng lại, hơn nữa nếu nói chuyện này ra, đến lúc đó mọi người tất nhiên lại oán trách hắn.

Thế là hắn cũng không nói, cứ thế đi theo sau.

Mọi người đi khoảng mười phút.

Khe rãnh cũng bắt đầu từ từ hướng lên trên, dường như muốn đạt đến cùng một mặt phẳng với bãi đá bên cạnh.

Có điều độ dốc rất thoải, lúc này cũng chỉ có thể lộ ra đỉnh đầu.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng có thể bình an đi qua.

Bỗng nhiên bọn họ nhìn thấy, cả hang hồ lô bên trong lại bị một luồng ánh sáng trắng xanh chiếu sáng.

Trong phạm vi cả hang hồ lô, toàn bộ đều là loại ánh sáng trắng xanh này.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, phạm vi của hang hồ lô quả thực lớn đến dọa người.

Khoảng cách trên đỉnh đầu ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy phần đỉnh.

Mà lúc này trong khe rãnh nơi họ đang đứng thì không có ánh sáng trắng xanh.

Nhưng toàn bộ đỉnh hang và những nơi khác đều bị loại ánh sáng này chiếu sáng.

Tần Vũ thấy thế biết thứ kia bắt đầu kiếm ăn rồi, vội xoay người ra hiệu im lặng với mọi người.

Mọi người biết đây là có chuyện sắp xảy ra, lập tức từng người ngồi xổm xuống đất, một câu cũng không nói.

Dọc đường đi này, sự thật đã năm lần bảy lượt chứng minh, không nghe lời Tiểu ca, kết quả đều sẽ gặp nguy hiểm.

Có thể sống sót đều là kỳ tích.

Lúc này tự nhiên không ai dám làm trái.

Thế nhưng, thời gian ngắn còn đỡ.

Thời gian vừa dài, cảm xúc đè nén bắt đầu khiến người ta không chịu nổi nữa.

A Lãng Tả cũng không dám nói chuyện, bèn hỏi trên livestream: 【Tiểu ca, đó rốt cuộc là thứ gì vậy!】【Đừng nhìn là được, đâu ra lắm lời thế.】 Hắc Lão Lục cũng nhắn. 【Mọi người đừng ồn, nghe

Tần Vũ chuẩn không sai!】Lương Quỳnh cũng nói.

A Lãng Tả lại nhắn:【Nhưng cứ như vậy cái gì cũng không biết, nếu thực sự có nguy hiểm, chúng ta đến thời gian phản ứng cũng không có.】【Nói thật cho mọi người biết, vừa nãy tôi là người xuống cuối cùng, đã nhìn thấy có một thứ tỏa ra ánh sáng màu trắng xanh trồi lên từ dưới nước.】【Đó khẳng định là thủy quỷ!】【A Lãng Tả, cậu đừng có dọa người ở đó, Tiểu ca bảo đừng nhìn thì đừng nhìn!】Lý Mặc vội nói.

Mọi người đều nói vậy rồi, A Lãng Tả cũng hết cách.

Nhưng lúc này khán giả trong phòng livestream lại xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nhao nhao bình luận:【Thứ đó rốt cuộc là gì thế, có tà môn vậy sao?】【Đúng đấy!

Các người không nhìn sao chúng tôi biết, hay là chĩa ống kính livestream qua đó xem thử đi?】【Cách này hay đấy, như vậy mọi người đều được xem, cũng không đến mức lộ vị trí.】【Quan trọng nhất là, các người không nhìn, đội khảo cổ phía sau làm sao biết ở đây có nguy hiểm gì.】Lương Quỳnh thấy vậy cũng có chút do dự.

Bọn họ đến thám hiểm cổ mộ, chính là để thăm dò tình hình cho đội khảo cổ đến sau!

Nếu cứ như hiện tại không nhìn ngó gì, vậy đội khảo cổ phía sau cũng không có không gian tham khảo.

Tần Vũ nhìn ra sự lo lắng của Lương Quỳnh, nói: "Tốt nhất đừng nhìn, tôi sợ các người chịu không nổi!" "Xì!

Tiểu ca anh có phải đang nói tôi không, tôi nói cho anh biết, tôi A Lãng Tả tuy gan nhỏ, nhưng cũng không nhỏ đến mức đó!" "Tôi còn từng tận mắt thấy giết heo đấy!" "Chúng ta hiện tại có chuẩn bị tâm lý, hoàn toàn có thể nhìn một chút!" "Nếu không, anh cứ bắt bọn tôi trốn chui trốn lủi thế này, rốt cuộc là thứ gì bọn tôi cũng không biết!" "Thế thì ý nghĩa thám hiểm nằm ở đâu!" A Lãng Tả lúc này lại tỏ ra vô cùng bá khí, kỳ thực vẫn là trong lòng rất tò mò, thứ tỏa ra ánh sáng trắng xanh kia rốt cuộc là cái gì. "Vẫn nên xem thử đi, dùng góc nhìn livestream, mọi người cũng đều có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ nghe vậy cau mày, nhưng cũng không mở miệng nói thêm gì nữa.

Anh có thể làm cũng chỉ đến thế, còn về sự lựa chọn, đó là của mỗi người.

Anh cũng không quản được.

Thấy Tần Vũ không nói gì, Lương Quỳnh cũng không nói nhảm nữa, từ từ cầm thiết bị livestream lên, chĩa về phía trên.

Theo việc thiết bị livestream được nâng lên, hình ảnh livestream lập tức bắt đầu thay đổi.

Chương 111

Khoảnh khắc tầm mắt rời khỏi khe rãnh.

Hiện trường cũng như toàn bộ khán giả livestream chấn kinh nhìn thấy.

Bên trên khe rãnh kia, trong dòng sông vậy mà đang trôi nổi từng cái xác nữ thi tỏa ra ánh sáng trắng xanh.

Những xác nữ thi kia dày đặc chi chít, gần như lấp kín cả dòng sông.

Số lượng này, không có một vạn cũng phải có tám ngàn.

Những xác nữ thi kia tạo hình quỷ dị, phảng phất như bị người ta đánh gãy tay chân, toàn bộ đều vặn ngược ra sau lưng.

Cộng thêm số lượng thực sự quá nhiều.

Lập tức mọi người nhìn thấy đều không nhịn được một trận buồn nôn.

Rất nhiều người trong phòng livestream trực tiếp nôn thốc nôn tháo. 【Thôi thôi, không xem nữa.】【Mau đổi kênh sang xem ăn phân đi!】【Tởm lợm vãi chưởng, tôi hối hận rồi.】【Tiểu ca em sai rồi, em thật sự không nên xem.】【Cái này con mẹ nó cũng quá rợn người rồi.】【Tôi sai rồi!】【Tôi cũng sai rồi, Tiểu ca chúng em đều sai rồi, mau đi thôi!

Chỗ này khủng bố quá!】Lập tức trong lòng tất cả mọi người đều tràn ngập hối hận.

Bình thường nhìn thấy một cái xác chết thôi cũng có thể gặp ác mộng, lúc này một lần nhìn thấy nhiều như vậy.

Bọn họ có thể trụ được không bị dọa ngất đã coi như là không tệ rồi!

A Lãng Tả lúc này cũng chẳng dám la lối nữa, vội vàng giục: "Mau thu lại đi, đừng nhìn nữa, buồn nôn quá!" "Không phải anh cứ nằng nặc đòi xem sao!" Lý Mặc ở bên cạnh oán trách.

Một gã đàn ông to xác như hắn mà suýt chút nữa thì sợ tè ra quần.

Lương Quỳnh lúc này cũng đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nghe vậy mới run rẩy thu flycam quay trở lại.

Tuy nhiên, tay cô lúc này cực kỳ không ổn định.

Tần Vũ thấy vậy vội vàng đỡ lấy cổ tay cô.

Vốn dĩ chuyện này chẳng có gì, nhưng chính vì cái chạm tay của Tần Vũ, vị trí của camera lập tức xoay chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh trong phòng livestream cũng thay đổi.

Chỉ thấy ở dòng sông phía trước vô số thi thể nữ kia, vậy mà lại xuất hiện một đám sương mù màu đỏ khổng lồ.

Làn sương đỏ rực trông cực kỳ rợn người, cứ như thể là máu tươi vậy.

Mà đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là bên trong làn độc vụ màu đỏ đó không biết có thứ gì, mà vô số thi thể nữ kia lại tranh nhau trôi về phía đó. "Vãi chưởng!

Đây là Sơn Thần lão gia đang dùng bữa sao!" Lý Mặc không nhịn được thốt lên.

Lúc này Từ Thải đã bịt mắt không dám nhìn, cảnh tượng này quả thực quá đáng sợ.

Lương Quỳnh lúc này mới phản ứng lại, vội vàng thu hồi thiết bị quay phim.

Đồng thời hô hào mọi người mau chóng kiểm tra mặt nạ phòng độc của mình, cẩn thận bị trúng độc.

Nhưng lúc này, ngoại trừ Hắc Lão Lục sắc mặt còn coi như trấn định, thì tuyến phòng thủ tâm lý của nhóm ba người Lý Mặc gần như sắp sụp đổ.

Từng người ngồi bệt xuống đất, chân run cầm cập không kìm lại được.

Trong tình huống này, muốn tiếp tục lên đường hiển nhiên là không thể nào.

Ngay lúc Tần Vũ có chút bất lực cân nhắc xem nên an ủi cảm xúc của mọi người như thế nào, Lương Quỳnh bỗng nhiên hỏi: "Làn độc vụ đó nồng nặc như vậy, thứ bên trong anh có biết là gì không?" Suốt dọc đường đi này, theo sự hiểu biết của cô, gần như không có chuyện gì là Tần Vũ không biết.

Lúc này tâm lý mọi người sắp sụp đổ rồi, cô cũng muốn tìm hiểu trước một chút, để có thể trấn an mọi người.

Tần Vũ nhìn thấu tâm tư của Lương Quỳnh, cảm thấy đây là một biện pháp không tồi.

Con người sở dĩ sợ hãi, chẳng qua là vì nỗi khiếp sợ bẩm sinh đối với những điều chưa biết.

Nếu mọi người biết đó chỉ là một con sâu đang tác oái tác quái, có lẽ sẽ không còn sợ hãi như vậy nữa.

Tần Vũ sắp xếp lại ngôn từ, nói: "Tôi biết thứ đó là gì, vốn dĩ không muốn nói cho mọi người biết vì sợ mọi người lo lắng!

Nhưng hiện tại xem ra, vẫn là nên nói ra thì hơn!

Thứ đó thực ra chỉ là một con sâu, không phải là cương thi ngàn năm gì đó như mọi người tưởng tượng đâu!

Con sâu đó chỉ là kích thước khá lớn, gọi là Vực Lang Trường Trùng, hay còn gọi là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Những cái xác nữ kia chính là thức ăn của nó!" "Hoắc Thị Bất Tử Trùng?

Thức ăn?" Lương Quỳnh nghe vậy thì sững sờ, cảm thấy có chút vấn đề.

Tuy nhiên Lý Mặc ở bên cạnh lại quá căng thẳng, để giải tỏa nỗi sợ liền mở miệng nói: "Cái gì là Hoắc Thị Bất Tử Trùng chứ, hơn nữa lượng thức ăn này cũng quá khủng khiếp rồi!

Hiến Vương cách thời đại bây giờ đã bao lâu rồi, phải có bao nhiêu xác nữ mới có thể ăn đến tận bây giờ mà chưa hết a!" "Đúng đấy!

Tiểu ca, cậu đừng có lừa bọn tôi, tôi một bữa ăn ba bát cơm, một đời cứ cho là sống tám mươi tuổi, cũng ăn không ít rồi!

Chương 112

Thứ này một bữa sợ là phải ăn mấy trăm cái xác nữ, thời gian dài như vậy phải ăn bao nhiêu người chứ!" A Lãng Tả vội nói.

Từ Thải nghe vậy cũng vội gật đầu.

Bất quá mọi người vừa bắt đầu trò chuyện, cảm xúc căng thẳng hiển nhiên cũng đã thả lỏng vài phần.

Đặc biệt là khi nghe nói đây là sâu bọ, tự nhiên sẽ cảm thấy không đáng sợ như vậy nữa.

Lương Quỳnh nói: "Theo tôi được biết, Hoắc Thị Bất Tử Trùng này hình như đã tuyệt chủng từ rất sớm rồi mà, trong phòng livestream có bạn nào học sinh học không!" Trong phòng livestream quả nhiên có người học sinh học, đứng ra bình luận: 【Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã tuyệt chủng từ lâu rồi, loài này nằm giữa động vật không xương sống và bán xương sống, có chút tương tự với ốc Nữ Thần Mặt Trời (Thái Dương Nữ Thần Loa).】【Sớm nhất có thể truy xuất đến kỷ Cambri, nhưng vì lượng oxy trong không khí sụt giảm nghiêm trọng nên đã tuyệt chủng từ rất sớm.】【Loài này có cấu trúc thần kinh dạng lưới, dù não thịt có chết thì cấu trúc thần kinh cũng không bị tổn thương, vẫn có thể tiếp tục hồi phục.】【Cho nên mới được gọi là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!】【Vãi, chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, vậy chẳng lẽ Tiểu ca nói sai rồi?】【Đúng đấy!

Tiểu ca nói đây là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, các ông lại bảo thứ này đã tuyệt chủng từ lâu, rốt cuộc ai đúng ai sai đây!】Nhìn thấy bình luận của người khác, người anh em học sinh học kia mở miệng nói: 【Nếu là trước đây tôi chắc chắn sẽ kiên trì với suy nghĩ của mình, nhưng hiện tại tôi cũng không biết là sách nói đúng hay là Tiểu ca nói đúng nữa!】【Vãi chưởng, chẳng lẽ không có cái gọi là chuyên gia nào đứng ra giải thích một chút sao?】【Mấy ông chuyên gia này, bình thường thì hoạt động năng nổ lắm, đến lúc quan trọng thì chẳng thấy mặt mũi đâu.】【Ê ê, hình như có chuyên gia mở livestream rồi!】【Á đù, có thật kìa, mau mau chia sẻ qua đây.】Dưới sự nỗ lực của mọi người trong phòng livestream, chưa đầy một phút, video livestream của vị chuyên gia kia đã được chia sẻ vào.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi đối diện ống kính nói: "Tôi là Phó chủ tịch Hiệp hội Sinh học Quốc tế, về việc Tiểu ca Tần Vũ nhắc đến Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong chương trình 《Tiểu Ca Đưa Bạn Đi Thám Mộ》 lần này, chúng tôi có vài lời muốn nói!

Giám vu chương trình này trước đó đã phát hiện ra Cửu Đầu Xà Bách, cho nên chúng tôi đã thành lập tổ giải đáp kiến thức chuyên môn khẩn cấp!

Lần này chuyên môn giải đáp cho mọi người về Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng xác thực có cấu trúc thần kinh dạng lưới, giống như Tiểu ca nói!

Chuyện về ốc Nữ Thần Mặt Trời cũng cơ bản là như vậy!

Từ đây có thể thấy Tiểu ca Tần Vũ là có tìm hiểu bài vở!

Nhưng có một điểm, chúng tôi cần phải đính chính!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đã tuyệt chủng từ lâu, hơn nữa thời gian tuyệt chủng cũng vô cùng xác định, chính là tuyệt chủng vào thời kỳ Tam Điệp (Triassic)!

Cho nên Tiểu ca tuy nói có chỗ đúng, nhưng bảo trong động Hồ Lô này có Hoắc Thị Bất Tử Trùng thì có chút xàm xí rồi.

Mọi người vẫn nên tin tưởng khoa học, đừng có nghe gió tưởng là mưa!" Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi có chút bất lực.

Nói thật, tuy Tần Vũ thể hiện rất tốt, nhưng đứng trước sự giải thích của khoa học, người tin tưởng anh vẫn là thiểu số. 【Tiểu ca, thực ra bọn tôi vẫn tin tưởng anh, chỉ là anh chém gió vụ này hơi quá đà rồi.】【Đúng, nhưng cũng không sao, chúng ta tin tưởng khoa học, cũng tin tưởng Tiểu ca, lỡ như đây thực sự là một con gì đó tương tự Hoắc Thị Bất Tử Trùng thì sao.】【Chuẩn chuẩn, cũng chưa chắc Tiểu ca đã sai, cụ thể ai đúng sợ là còn phải nhìn thấy bộ mặt thật của thứ này đã.】 Lúc này Lương Quỳnh đã bình tĩnh lại, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó liền mở miệng nói: "Không đúng, trong khảo cổ học có một số người nghiên cứu văn minh Ai Cập cổ đại cho rằng bọ hung thánh (Thánh Giáp Trùng) chính là Vực Lang Trường Trùng, cũng chính là Hoắc Thị Bất Tử Trùng này!" "Chuyện này so với thời gian kỷ Tam Điệp của sinh học thì sai lệch quá lớn rồi!" Lý Mặc ở bên cạnh nói. "Lương đội trưởng, cô đừng quản nó rốt cuộc sai lệch lớn hay không nữa!

Bọn tôi cũng mặc kệ nó rốt cuộc có phải con sâu dài gì đó hay không, bọn tôi bây giờ chỉ muốn mau chóng đi ra ngoài!" A Lãng Tả cũng vội vàng nói, "Đúng đấy!

Tôi chỉ muốn mau chóng ra ngoài, con sâu kia một miếng nuốt một người, thể hình phải to lớn đến mức nào, tôi không muốn chết a!" Từ Thải lúc này cũng sợ đến hoa dung thất sắc, vội nói: "Tần Vũ tiểu ca, đưa chúng tôi ra ngoài đi, tôi một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này nữa!" Tần Vũ thấy vậy gật đầu, đứng dậy nói: "Đừng phát ra tiếng động, chúng ta mau chóng ra ngoài!" Nói xong liền chuẩn bị đi trước dẫn đường.

Tuy nhiên ai ngờ đúng lúc này, lại đột ngột xảy ra biến cố.

Chỉ thấy A Lãng Tả ngay khoảnh khắc đứng dậy, chân lại mềm nhũn, trực tiếp ngã vật xuống lần nữa.

Thể hình của gã khi ngã xuống lập tức phát ra một tiếng rầm trầm đục.

Vốn dĩ gã đã nặng cân, nên mọi người để chiếu cố gã đã không bắt gã đeo đồ đạc.

Nhưng lúc này gã vừa ngã, trong lúc hoảng loạn lại kéo ngã cả Lý Mặc.

Chiếc balo trên người Lý Mặc lập tức đập xuống đất, phát ra một tiếng "Đang" giòn tan.

Tiếng động này vang lên trong không gian động Hồ Lô vốn có cơ quan đặc thù nên bị phóng đại lên vô hạn, lập tức rõ ràng đến mức khiến người ta dựng tóc gáy.

Trong lòng mọi người đều thầm kêu một tiếng không ổn.

Người trong phòng livestream cũng ngay lập tức sững sờ.

Phải mất một lúc sau, kênh chat mới nổ tung. 【Có làm được không thế, có chút tác dụng nào không hả?】【Tuy ông là thánh ăn (Mukbang), nhưng ông cũng không thể thật sự ngoại trừ ăn cơm ra thì cái gì cũng không biết làm chứ!】【Tổ chương trình chắc chắn là cố ý rồi.】【Tôi thấy tổ chương trình chính là chê Tiểu ca và Lương Quỳnh sống quá lâu đây mà.】【Không sai, đây đều là tìm những thể loại gì đâu a!】Lúc này mọi người đâu còn rảnh rang đi xem bình luận trong phòng livestream, tim đều đã treo lên tận cổ họng.

Lương Quỳnh vội vàng đỡ A Lãng Tả và Lý Mặc dậy.

Mọi người lại dựa vào vách đá ngồi thụp xuống không dám cử động loạn xạ.

Tần Vũ vội cầm lấy thiết bị quay phim ghé ra khỏi vách đá nhìn tình hình bên ngoài.

Vừa nhìn một cái, lập tức tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh toát như rơi vào hầm băng.

Chỉ thấy những thi thể nữ vốn đang trôi nổi trên sông, vậy mà toàn bộ đều đã dừng lại.

Từng cái xác dường như đều đang xuyên qua ống kính camera nhìn chằm chằm vào mọi người.

Lần này, ngay cả người xem livestream cũng không thể bình tĩnh nổi nữa.

Cho dù bọn họ đang xem qua màn hình, nhưng cảm giác đó cứ như thể những cái xác nữ kia cũng đang trừng mắt nhìn bọn họ vậy. "Tôi thật sự không cố ý mà!" A Lãng Tả lúc này đã bật khóc.

Lý Mặc cũng mặt đầy kinh hãi, Từ Thải càng là ngồi thụp xuống đất ôm mặt, toàn thân run rẩy.

Lương Quỳnh thấy thế nhìn về phía Tần Vũ, vừa định mở miệng.

Bỗng nhiên xung quanh lại truyền đến một trận tiếng động "lạch cạch".

Âm thanh đó nghe như thể vô số lá sắt đang ma sát vào vách đá tạo ra.

Tần Vũ thầm than xong đời, vẫn là kinh động rồi.

Chương 113

Ngay lập tức anh nghiến răng, đưa thẳng thiết bị quay phim cho Lương Quỳnh, quát: "Tôi đếm đến ba, cô dẫn bọn họ cắm đầu mà chạy!

Ai rớt lại cũng đừng quản, bây giờ chạy thoát được người nào hay người nấy!

Một!

Hai!

Ba!" Tần Vũ căn bản không cho bất cứ ai thời gian phản ứng, khoảnh khắc lời nói vừa dứt, chính mình đã rút Hắc Kim Cổ Đao nhảy phắt lên vách đá.

Lương Quỳnh vội hô một tiếng, dẫn theo mọi người bắt đầu chạy thục mạng.

Lương Quỳnh rất rõ suy nghĩ của Tần Vũ.

Con người khi ở trong tuyệt cảnh đều sẽ ký thác hy vọng vào người khác.

Nếu lúc này bọn họ còn không ý thức được rằng người cứu được mình chỉ có chính mình, thì chắc chắn đến cuối cùng chẳng ai chạy thoát.

Tần Vũ nói như vậy, chính là để kích thích nhóm ba người A Lãng Tả.

Muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu không tụt lại phía sau, ai cũng không cứu được các người.

Quả nhiên, lời này vẫn rất có tác dụng!

A Lãng Tả cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, vậy mà bám chặt theo Lương Quỳnh không hề bị tụt lại.

Ba người Lý Mặc cũng bám sát phía sau.

Hắc Lão Lục vốn dĩ muốn đi giúp Tần Vũ.

Nhưng vừa mới đứng dậy liền nhìn thấy, trong dòng sông phía xa, sóng nước cuộn trào, một cái bóng đen khổng lồ đã từ trong làn sương mù đỏ lao ra.

Kích thước kia dọa cho gã sợ đến mức xìu xuống ngay lập tức, xoay người bỏ chạy.

Lương Quỳnh vừa chạy, vừa không quên nhìn tình hình của Tần Vũ.

Lúc này người xem livestream thông qua góc nhìn của camera thấy được, Tần Vũ đang một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng trên vách đá.

Mà trong dòng sông đối diện anh, một thứ có kích thước to lớn chẳng kém gì một đoàn tàu hỏa đang từ từ thò ra khỏi làn độc vụ màu đỏ.

Khoảnh khắc thứ đó thò ra, tất cả mọi người có mặt đều chết lặng.

Nhóm Lương Quỳnh cũng kinh hãi tột độ, từng người đứng ngây ra như phỗng.

Phòng livestream càng là lặng ngắt như tờ, toàn bộ khán giả đều sững sờ.

Chỉ thấy thứ vừa thò ra kia mang một chiếc mặt nạ vàng ròng khổng lồ.

Bên trong mặt nạ, một con mắt độc nhất đang nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Cái miệng khổng lồ của nó đóng mở, vậy mà lại mở toang ra về bốn phương tám hướng, bên trong còn có một cái khẩu khí nhỏ hơn một số.

Đây hiển nhiên đúng là một con sâu.

Chỉ có điều đầu nó đeo mặt nạ vàng, trên thân càng là bao phủ một lớp áo giáp vảy rồng do đồng xanh đúc thành.

Tiếng lá sắt ma sát vào vách đá ban nãy chính là do thứ này va chạm phát ra.

Dưới thân nó mọc vô số đôi chân xúc tu hình chữ V.

Tuy rằng tạo hình toàn thân rất kỳ dị, nhưng cũng có thể nhận ra, đó hách nhiên chính là Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả phòng livestream bùng nổ.

Vô số người nhao nhao chửi thề: 【Mẹ nó chứ, đây chẳng phải là Hoắc Thị Bất Tử Trùng sao!】【May mà ông đây đã lên mạng tra ảnh, nếu không lần này lại bị mấy lão chuyên gia dởm lừa rồi!】【Tôi đã nói từ sớm là Tiểu ca sẽ không sai mà, chuyên gia thời nay có mấy người đáng tin cậy đâu!】【Mẹ kiếp, còn chuyên gia quốc tế, bỏ bao nhiêu tiền ra mua bằng thế!】【Kỳ tích!

Đây quả thực là kỳ tích a, cư nhiên còn có con Hoắc Thị Bất Tử Trùng to thế này sống đến tận ngày nay!】【Vãi chưởng, kỳ quan thứ chín của nhân loại a!】Người trong phòng livestream ai nấy đều phấn khích tột độ.

Mà lúc này hình ảnh trên livestream cũng rất nhanh bị người ta chụp lại, lan truyền khắp mạng xã hội.

Lần này không chỉ cả Việt Nam, mà ngay cả toàn cầu đều chấn động.

Giới khảo cổ và sinh học toàn cầu, cái mốc thời gian tuyệt chủng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng vốn gây tranh cãi hơn nửa thế kỷ nay, rốt cuộc đã bị phá vỡ.

Bởi vì thứ này đến tận bây giờ cư nhiên vẫn còn tồn tại.

Rất nhanh, tổ chức sinh học quốc tế đã định nghĩa lại về Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Thậm chí còn đưa ra giả thuyết và lời giải thích.

Nội dung đại khái nói rằng do cấu trúc hang động Hồ Lô này, nên con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này mới có thể sinh tồn được.

Tuy nhiên đối với cách nói này, hiển nhiên cư dân mạng đều không mua chuộng.

Thậm chí còn xuất hiện trào lưu: "Nghe mấy ông nhà sinh học phân tích, thà đi xem Tiểu ca trộm mộ mở mang kiến thức còn hơn".

Làm cho cả giới sinh học đều vô cùng mất mặt.

Đối với những chuyện này, Tần Vũ hiển nhiên không rảnh để quan tâm.

Chương 114

Bởi vì lúc này con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia đã lao về phía anh.

Thân hình khổng lồ của nó du tẩu trong không gian vậy mà lại tạo ra tiếng gió rít gào, nhanh đến mức khiến người ta chặc lưỡi.

Hơn nữa theo sự di chuyển của nó, cả không gian đều bắt đầu rung chuyển.

Vô số đá vụn bay loạn xạ, trên đầu thậm chí còn có nhũ đá màu đỏ rơi xuống.

Hiện trường lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lương Quỳnh phản ứng lại, vừa định hô hào mọi người mau chóng rời khỏi nơi này.

Kết quả quay đầu nhìn lại thì lập tức tuyệt vọng.

Chỉ thấy khe rãnh phía trước vậy mà đã bị một khối nhũ đá rơi xuống chặn kín mít.

Bọn họ muốn rời đi thì phải leo lên.

Nhìn lên trên còn có con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ kia.

Lập tức tất cả mọi người đều chết lặng. "Trốn đi!" Tần Vũ nhìn thấy tình cảnh của bọn họ vội hét lớn.

Tuy nhiên ngay lúc này, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ kia há cái miệng đầy máu ra, khẩu khí bên trong toát lên một luồng tà ác, trực tiếp cắn về phía anh.

Tần Vũ thấy vậy không dám phân tâm, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lăng không vung lên, trong nháy mắt đã chém thẳng vào chiếc mặt nạ vàng trên đầu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chiếc mặt nạ vàng này cũng không biết làm sao mà đeo được trên đầu thứ này.

Tần Vũ chém một đao xuống, mặt nạ vàng ứng thanh nứt toác.

Tuy nhiên lại không hề rơi xuống.

Chiếc mặt nạ vàng phảng phất như đã khảm vào trong thịt vậy.

Dù bị Hắc Kim Cổ Đao chém thành hai nửa, nhưng vẫn dính chặt trên đầu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Thế nhưng Tần Vũ lại bị lực phản chấn từ nhát đao này đánh bay ngược ra ngoài.

Cả người đập mạnh vào vách đá một bên.

Đợi đến lúc rơi xuống đất, khí huyết trong cơ thể Tần Vũ cuộn trào, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra. "Tần Vũ!" Lương Quỳnh ở xa nhìn thấy cảnh này không nhịn được hét lên.

Nhưng tiếng hét này lại thành công thu hút sự chú ý của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Có lẽ cảm thấy cú va chạm vừa rồi Tần Vũ chắc chắn đã chết, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia vậy mà lại trườn về phía nhóm Lương Quỳnh.

Cảnh tượng này khiến đám Lý Mặc lập tức biến sắc.

Hắc Lão Lục vội hô Lương Quỳnh ngồi xuống, rút phắt phi hổ trảo ra quăng mạnh về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tuy nhiên con quái vật này khoác trên mình một bộ giáp vảy rồng do nhân tạo, phi hổ trảo căn bản không làm nó bị thương mảy may.

Ngược lại còn bị cơ thể khổng lồ của nó phát lực, trực tiếp kéo bay phi hổ trảo, vứt sang một bên.

Mắt thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng sắp đến vị trí của nhóm Lương Quỳnh.

Lúc này Tần Vũ rốt cuộc đã đứng dậy.

Nén khí huyết đang sôi trào trong lòng xuống, Tần Vũ trực tiếp lao tới.

Người xem livestream thấy vậy đều không khỏi lo lắng: 【Tiêu rồi, Tiểu ca lần này sợ là cũng gặp rắc rối to rồi.】【Vừa nãy tôi nhớ có người nói, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này có cấu trúc thần kinh dạng lưới, căn bản giết không chết!】【Đúng, trừ khi thay đổi hàm lượng oxy trong không khí ở đây.】【Chuyện này hiển nhiên là không làm được!】【Cũng không thể nói như vậy, tuy Tiểu ca giết không chết nó, nhưng nếu có thể phế nó trong thời gian ngắn, nó chắc chắn cũng sẽ không còn uy hiếp!】【Ông đùa gì thế, thứ này to như vậy, trừ khi dùng thuốc nổ.】【Nhưng giờ đi đâu kiếm thuốc nổ a!】 Không rảnh để ý đến lời bàn tán của mọi người trong livestream, Tần Vũ nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao đã lao đến trước mặt Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Lúc này sự chú ý của con sâu lớn đều đặt trên người nhóm Lương Quỳnh.

Tần Vũ cũng không dám chậm trễ, vung Hắc Kim Cổ Đao chém tới tấp lên người con quái vật.

Nhưng thanh Hắc Kim Cổ Đao vốn chém sắt như chém bùn lại căn bản không làm gì được lớp giáp vảy rồng trên người con sâu này.

Tuy nhiên lúc này, cái miệng máu của con sâu đã thò đến mép khe rãnh, mắt thấy sắp tấn công nhóm Lương Quỳnh.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tần Vũ nghiến răng, cả người nhảy phắt lên lưng con sâu lớn.

Chạy băng băng một mạch, lát sau Tần Vũ đã đến vị trí đầu lâu của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Một tay anh bấu chặt vào lớp giáp vảy rồng trên lưng nó, tay kia nắm Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào con mắt độc nhất của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Lập tức các loại chất lỏng màu vàng, đen, trắng phun ra tung tóe khắp nơi.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng đau đớn đến mức cả cơ thể run lên bần bật, điên cuồng húc đầu vào bức tường đá bên cạnh.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Nhóm Lương Quỳnh coi như tạm thời an toàn, nhưng Tần Vũ lại bị chấn động hất văng từ trên đầu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng rơi xuống đất.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng đó, hồi lâu cũng không dám nói lời nào.

Đám Từ Thải thì càng khỏi phải nói, ôm chặt lấy nhau, mắt cũng không dám mở.

Chương 115

Tuy nhiên, ngay khi mọi người tưởng rằng mắt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng bị Tần Vũ hủy đi, sức chiến đấu sẽ giảm mạnh, thì con quái vật kia vậy mà lại lao về phía Tần Vũ.

Lương Quỳnh thấy vậy vội hét: "Tần Vũ cẩn thận, thứ này sống ở đây quá lâu rồi, mắt đã thoái hóa, chắc chắn là dựa vào âm thanh để phán đoán vị trí của anh đấy!" Tần Vũ nghe vậy trong lòng trầm xuống, vội lách mình nhảy ra khỏi chỗ cũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, cái đầu khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã đập mạnh vào nơi anh vừa đứng.

Tần Vũ ra hiệu cho Lương Quỳnh đừng nói chuyện, sau đó quệt vết máu nơi khóe miệng.

Lúc này Tần Vũ căn bản không màng đến việc trên người mình bị cứa rách bao nhiêu chỗ, chỉ riêng máu tươi trong miệng phun ra đã không ít rồi.

Quần áo trên người càng là bị rách tả tơi mấy chỗ, chẳng khác gì giẻ lau.

Tần Vũ giật phăng áo ra, lúc này cũng chẳng quản được nhiều như vậy nữa.

Dù sao trong balo bọn họ vẫn còn quần áo để thay.

Cởi áo ra xong, Tần Vũ mới phát hiện chiếc mặt nạ phòng độc trên má mình cũng đã không cánh mà bay.

Nhưng lúc này đâu còn thời gian để cân nhắc.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia mãi không nghe thấy động tĩnh của Tần Vũ, vậy mà lại đổi hướng muốn đi tấn công nhóm Lương

Quỳnh.

Tần Vũ không dám chậm trễ, nhặt một hòn đá ném mạnh sang một bên.

Quả nhiên, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng nghe thấy tiếng động liền lao về phía đó.

Tần Vũ thấy thế nhanh tay lẹ mắt, cầm đao hợp kim lao tới, một bước nhảy vọt lên chém thẳng vào đầu con quái vật.

Chỉ nghe một tiếng "Bang" giòn tan.

Lập tức chiếc mặt nạ vàng lại bị Tần Vũ chém vỡ nát.

Có điều lần này, lực đạo của Tần Vũ cực lớn, Hắc Kim Cổ Đao găm sâu vào trong thịt con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tần Vũ thuận thế giật mạnh, lập tức một mảng lớn giáp vảy rồng trên người con quái vật bị bóc ra.

Tuy nhiên, người xem livestream còn chưa kịp hoan hô, cái đầu khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã lại đập tới.

Tần Vũ thấy vậy mãnh liệt nhảy lên, trực tiếp nhảy lên lưng con quái vật.

Lần này anh cắm phập Hắc Kim Cổ Đao vào lưng nó.

Mảng giáp vảy rồng ở chỗ đó đã bị anh bóc đi rồi.

Hắc Kim Cổ Đao cắm ngập vào, Tần Vũ hai tay nắm chặt chuôi đao, mặc cho con Hoắc Thị Bất Tử Trùng giãy giụa thế nào cũng nhất quyết không buông tay.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đau đớn va đập qua lại trong hang động.

Đá tảng rơi xuống rào rào.

Nhưng Tần Vũ vẫn cứ bám chặt lấy thanh đao.

Cuối cùng con quái vật bị ép đến mức đường cùng, bắt đầu phun ra từng đoàn sương mù độc màu đỏ.

Tần Vũ thấy vậy liền xé phăng mảnh quần rách nát cuối cùng trên người, quệt một ít máu tươi bôi lên rồi bịt chặt mũi miệng.

Lúc này tình huống nguy cấp, đâu còn rảnh để quản xem khói độc này rốt cuộc độc đến mức nào.

Tần Vũ một tay bịt mũi miệng, một tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao nhất quyết không buông.

Nhưng sương mù đỏ xung quanh càng lúc càng dày đặc.

Đến cuối cùng Tần Vũ cũng không biết mình đang ở đâu nữa.

Càng không nhìn thấy nhóm Lương Quỳnh đâu.

Tầm nhìn của cả phòng livestream cũng bị làn sương đỏ này che phủ hoàn toàn.

Tần Vũ cũng không biết đã kiên trì bao lâu, bỗng nhiên anh cảm thấy sự giãy giụa của Hoắc Thị Bất Tử Trùng dường như yếu đi.

Đồng thời cả người cũng đang rơi xuống phía dưới với tốc độ rất nhanh.

Anh không màng đến những thứ khác, chỉ biết nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng lực đạo truyền đến từ trên đao lại thay đổi.

Cả người lẫn đao vậy mà lại từ từ trượt xuống phía dưới.

Cuối cùng đập mạnh xuống đất.

Cú ngã này thực sự rất đau, nhưng Tần Vũ còn chưa kịp nghĩ nhiều, trên không trung hai bóng đen đã rơi xuống.

Anh vội lăn một vòng, trực tiếp né được hai bóng đen này.

Ngay sau đó bên cạnh liền truyền đến hai tiếng trầm đục.

Dường như là có thứ gì đó rơi xuống đất.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong chớp mắt.

Lúc này nhóm Lương Quỳnh ở bên ngoài đều đeo mặt nạ phòng độc, căn bản không nhìn rõ xung quanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cả hang động đều tràn ngập sương độc.

Chương 116

Ngay lúc Lương Quỳnh chuẩn bị đi xem tình hình Tần Vũ thế nào, bỗng nhiên cô lại nhìn thấy trong phòng livestream có người gửi tin nhắn, lập tức trái tim cả người đều thắt lại. 【Vừa nãy hình như tôi thấy, mặt nạ phòng độc của Tiểu ca bị va rơi mất rồi.】【Mẹ nó ông đùa gì thế!】【Đúng đấy!

Đừng có cái kiểu hình như nhìn thấy là nhìn thấy, không nhìn thấy thì đừng có nói bậy.】【Tôi thật sự nhìn thấy mà!】【Mẹ kiếp, thế Tần Vũ tiểu ca chẳng phải là xong đời rồi sao?】【Làn sương đỏ kia nhìn một cái là biết không phải độc thường, phen này Tiểu ca tuyệt đối chết ngắc rồi.】【Câm mồm đi, còn chưa thấy xác đâu mà!】【Tiểu ca nhất định không thể xảy ra chuyện gì a!】【Tiểu ca mà chết, tôi cũng bỏ xem!】【Mẹ nó đừng có quạ đen, Tiểu ca tuyệt đối sẽ không chết.】Phòng livestream náo nhiệt phi phàm, khiến cho cảm xúc đang căng thẳng của đám Lý Mặc cũng dịu đi không ít.

Bất quá lúc này Lương Quỳnh lại không rảnh để xem.

Mắt cô ươn ướt, trực tiếp lao vào trong lòng Tần Vũ.

Hành động này làm cho Tần Vũ sững sờ tại chỗ, có chút luống cuống tay chân.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, đều thi nhau gửi bình luận tỏ vẻ "tôi không muốn ăn cẩu lương".

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại trực tiếp lựa chọn ngó lơ, ôm Tần Vũ hồi lâu không chịu buông ra.

Tần Vũ cũng không biết phải làm sao, đối với chuyện nam nữ anh thực sự là một tờ giấy trắng.

Lương Quỳnh bỗng nhiên cười một cái, chỉ vào cơ bụng Tần Vũ chọc chọc, cười nói: "Cơ bụng của anh là luyện như thế này mà ra sao?" "Ngạch......" Tần Vũ không biết trả lời thế nào.

Phòng livestream lại bùng nổ.

Vô số bình luận điên cuồng xuất hiện. 【Buông chồng tao ra, đó là cơ bụng của tao!】【Đừng chọc cơ bụng chồng em, huhu, chồng em không còn thuần khiết nữa rồi.】【Tiểu ca là của mị, cái đồ phụ nữ xấu xa kia.】【Đừng có quyến rũ ông xã nhà tôi, đồ hồ ly tinh!】 Một đám đàn ông càng là tức anh ách, gào lên: 【Vãi, tôi cũng có cơ bụng, chị gái ơi đến chọc tôi này!

Cầu được chọc!】【Các chị em, bọn họ đều yếu nhớt, cơ bụng này của tại hạ mới là 'Cửu cửu quy nhất' chân chính này.】【Cút!

Cửu cửu quy nhất chẳng phải là bụng bia dồn một múi sao!】【Mấy gã đàn ông dầu mỡ kia tránh ra!】 Phòng livestream càng thêm náo nhiệt.

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại vẫn chưa thỏa mãn, vẫn cứ ôm Tần Vũ không buông tay.

Tần Vũ thực sự xấu hổ, chỉ đành tự mình động thủ lấy balo trên người Lương Quỳnh xuống.

Nhưng Lương Quỳnh lại toàn thân căng cứng, đỏ mặt cúi đầu nói: "Anh... anh muốn làm gì, đây...

đây là đang ở trong cổ mộ đấy!

Anh... anh không phải là muốn..." "Lấy bộ quần áo!" Tần Vũ nghiêm túc nói.

Lập tức Lương Quỳnh hóa đá.

Cả khuôn mặt đỏ bừng tới tận mang tai.

Sau đó cô liền nhìn thấy, Tần Vũ mở balo lấy một bộ quần áo tự mình mặc vào.

Lần này người trong phòng livestream lập tức ngồi không yên nữa, nhao nhao cười bò. 【Ha ha!

Tiểu ca anh muốn cười chết em sao!】【Cảm giác Tiểu ca sắp sửa dựa vào thực lực để ế chỏng chơ rồi.】【Đây không phải trọng điểm được không, trọng điểm là vừa nãy chị gái Lương Quỳnh hình như không có ý định từ chối.】【Vãi chưởng, chị gái ơi chúng ta đang livestream toàn cầu đấy, làm gì thế!】【Livestream toàn cầu đấy chị, chúng ta tém tém lại chút!】【Ha ha +1】【+2】【+10080】 Lần này Lương Quỳnh là thật sự nhìn thấy bình luận, lập tức xấu hổ đến mức không chịu nổi.

Hướng về phía camera nói: "Phi lễ chớ nhìn, cẩn thận bị đau mắt hột đấy!"...

Sau một đoạn nhạc đệm, vài phút sau, sương mù đỏ xung quanh đã tan hết.

Những thi thể nữ trên sông cũng xuất hiện trở lại.

Lương Quỳnh cảm thấy buồn nôn, liền gọi Tần Vũ đi hội họp với mọi người trước.

Khi mọi người từ dưới khe rãnh leo lên, Từ Thải cũng đã tỉnh.

Có vẻ như nhờ màn livestream của Tần Vũ và Lương Quỳnh, sắc mặt Từ Thải lúc này trông cũng khá hơn không ít. "Lương đội, con sâu to xác kia chết chưa?

Chúng ta có nên mau chóng rời khỏi đây không!" Lý Mặc hỏi.

Lương Quỳnh nhìn về phía Tần Vũ, lúc này cô cũng không biết nên làm thế nào.

Tần Vũ thấy vậy nói: "Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó chúng ta giết không chết đâu!

Cho nó thời gian, nó còn có thể mọc lại cái đầu khác!

Thứ này, trừ khi thay đổi hàm lượng oxy trong không khí.

Như vậy cũng tốt, ít nhất còn có thể để lại cho đội khảo cổ và giới sinh học phía sau đến nghiên cứu!

Còn về phần cô!" Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh nói, "Nơi này vẫn còn nguy hiểm, nhưng thời gian vẫn còn một chút, nếu có giá trị khảo cổ gì, cô mau chóng nghiên cứu đi!

Xong rồi chúng ta xuất phát!" "Ừm!" Lương Quỳnh gật đầu, cô chính là đang lấn cấn xem có nên lưu giữ lại một số thứ hay không.

Tuy nơi này nguy hiểm, nhưng chiếc mặt nạ vàng trên đầu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia hiển nhiên là do nhân tạo.

Hơn nữa rất giống với chiếc mặt nạ vàng trong số hai món đồ vật mà bọn họ phát hiện ở cây lão dung thụ trước đó.

Lúc này không khỏi muốn nghiên cứu một phen.

Chương 117

Lương Quỳnh vừa định đi qua, bỗng nhiên cơ thể đã đứt đầu của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại mãnh liệt run rẩy.

Mọi người thấy vậy đều giật nảy mình.

Lý Mặc vội hét: "Tiểu ca mau ra tay, nó lại sống lại rồi!" Tần Vũ phẩy phẩy tay nói: "Nó là sắp nôn rồi!" "Nôn?" Mọi người và cả khán giả trong phòng livestream đều nghệt mặt ra, cái gì gọi là sắp nôn rồi?

Đây là ai xấu xí đến mức khiến cho cả Hoắc Thị Bất Tử Trùng nhìn thấy cũng phải buồn nôn vậy.

A Lãng Tả bất giác lùi lại mấy bước, dường như muốn nói chắc chắn không phải do tôi!

Đang nói chuyện, từ chỗ vết đứt trên cổ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bỗng nhiên trào ra một đống lớn đồ vật.

Có dịch vị, chất nhầy, thậm chí còn có mấy cái xác nữ trôi nổi trên sông. "Vãi, cái này phải ăn bao nhiêu xác nữ, sao lại nôn ra rồi!" Lý Mặc ghê tởm nói.

Hắc Lão Lục ở bên cạnh lại kinh nghi nói: "Không đúng, mấy cái xác nữ này đều bị nuốt xuống cũng có một khoảng thời gian rồi, cho dù lớp ngoài cùng chưa bị dịch vị tiêu hóa, thì bên trong cũng phải có mức độ thối rữa khác nhau chứ!

Sao trông cứ như là hoàn hảo không tổn hại gì vậy!" Lương Quỳnh cũng cảm thấy kỳ quái, chuẩn bị qua xem thử.

Tần Vũ lại ngăn cản: "Khoan hãy vội, đợi nó nôn xong đã rồi tính!" Quả nhiên, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng bỗng nhiên run rẩy càng kịch liệt hơn vài phần.

Tỏ ra rất đau đớn, sau đó vậy mà lại nôn ra một vật thể khổng lồ.

Bên trên dính đầy dịch vị, nhưng mọi người vẫn nhận ra được.

Thứ đó là một cái hòm đồng khổng lồ.

Thậm chí tạo hình còn có chút giống một cỗ quan tài bằng đồng. "Vãi chưởng, cái này trong bụng sao lại còn có thứ này, tiêu hóa được sao!" Lý Mặc không nhịn được nói.

A Lãng Tả ở bên cạnh tiếp lời: "Thứ này còn lợi hại hơn tôi, cái gì cũng ăn, phen này sợ là tự ăn chết chính mình rồi!" Lương Quỳnh muốn qua kiểm tra, Tần Vũ nói: "Từng việc một thôi, trước tiên xem mấy cái xác nữ này có vấn đề gì đã!" Lương Quỳnh cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Tần Vũ nói như vậy chắc chắn cũng có nguyên nhân của mình.

Thực ra Tần Vũ đã sớm biết bên trong có thứ gì.

Nhưng đám Lương Quỳnh không biết.

Nếu không để Lương Quỳnh làm rõ ràng, sợ là sau khi trở về sẽ còn bám riết lấy anh không buông.

Chi bằng dẫn dắt bọn họ làm rõ sự tình ở nơi này.

Dù sao mình cũng không nói thẳng ra, tự nhiên sẽ không ai nghi ngờ đến đầu mình.

Hắc Lão Lục nhặt lại phi hổ trảo của mình.

Mấy cái xác nữ bị nôn ra kia quá kinh tởm, mọi người không lại gần xem.

Hắc Lão Lục chạy ra bờ sông móc lên một cái xác, mọi người kéo lên bờ lúc này mới bắt đầu kiểm tra.

Hắc Lão Lục ở bên cạnh nói: "Cái xác nữ này nặng thật đấy mẹ nó chứ, sợ là phải nặng gấp đôi người thường!

Xác nữ này kỳ quái thật, sao tay chân đều bị bẻ gãy ngược khớp xương vậy!" Lương Quỳnh nghi hoặc nói.

Cánh tay và chân của những xác nữ này đều bị bẻ ngược từ chỗ khớp xương.

Vòng ra sau lưng ôm lấy, dường như đang ôm thứ gì đó.

Hắc Lão Lục lật xác nữ lại, lập tức mọi người liền nhìn thấy.

Trên lưng xác nữ, tại vị trí hai tay và hai chân ôm lấy, vậy mà có một khối hình bầu dục giống như hổ phách.

Từ Thải nhìn thấy thứ này lập tức kinh hô: "Cái này... trong này sao lại còn có nhau thai a!

Xác nữ này lúc chết chẳng lẽ là phụ nữ mang thai?" Từ Thải vốn dĩ là một nhân viên y tế, tuy nhiên cô thuộc kiểu thầy lang vườn ở nông thôn.

Tại quê hương cô, vì khá nghèo khó, nên bác sĩ trong thôn đều là đi theo sư phụ học nghề.

Từ Thải lúc còn trẻ đã làm việc trong thôn, sau này vì một video khám bệnh mà nổi tiếng, lúc này mới trở thành người nổi tiếng ở địa phương.

Chuyện đỡ đẻ cô từng trải qua rất nhiều, tự nhiên là nhìn một cái liền nhận ra ngay. "Nhau thai?

Không đúng a, tôi từng ăn thứ này rồi, trông đâu có giống thế này..." A Lãng Tả miệng nhanh hơn não nói, lời vừa thốt ra lập tức tự mình ý thức được không ổn. "Không phải!

Tôi chưa ăn, tôi là thấy người khác ăn thôi!

Tôi thật sự chưa ăn bao giờ!" Lời giải thích của cô ta lúc này hiển nhiên có phần tái nhợt và yếu ớt.

Mọi người quay đầu nhìn cô ta, tuy không nói gì nhưng ánh mắt rõ ràng tràn ngập sự chán ghét.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng lập tức chửi rủa ầm ĩ, lời lẽ khó nghe đến cực điểm.

Ăn nhau thai vốn dĩ là một hủ tục.

Chương 118

Những năm gần đây, xã hội luôn hô hào bài trừ mê tín dị đoan.

Việc ăn nhau thai này hiển nhiên đã chọc giận công chúng.

A Lãng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Chỉ là lúc này muốn ngụy biện cũng đã vô dụng.

Hơn nữa bản thân cô ta cũng biết, lần này trở về, sự nghiệp của mình e rằng còn "lạnh" hơn cả Tề Cương.

Cái nghề livestream này coi như triệt để không giữ được nữa.

Lương Quỳnh lên tiếng phá vỡ bầu không khí: "Có những chuyện sau khi trở về hãy đối mặt cho tốt, biết sai chịu sửa cũng không phải là không có tương lai!

Chúng ta hiện tại vẫn nên tiếp tục nghiên cứu mấy cái xác nữ này đi!" A Lãng gật đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Mọi người một lần nữa tập trung sự chú ý vào các thi thể nữ giới.

Những xác chết này có tạo hình quái dị, trông vô cùng đau đớn, phảng phất như trước khi chết đã phải chịu sự tra tấn không còn tính người.

Khán giả xem livestream đều không kìm được mà nhíu mày.

Cũng không biết những người phụ nữ này khi còn sống rốt cuộc đã gặp phải loại giày vò gì.

So sánh với họ, người hiện đại quả thực hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hắc Lão Lục đứng bên cạnh nói: "Mấy người phụ nữ này chắc đều do Hiến Vương giết.

Các người nhìn thứ họ ôm sau lưng xem, nó giống như hổ phách tùng chi vậy.

Bên trong thậm chí còn có thể lờ mờ nhìn thấy nhau thai nối liền với hạ thể, e là đều nối thẳng vào tử cung!

Những người này khi còn sống tất nhiên đều là phụ nữ có thai!" "Lục gia, ông nói vậy thì thứ bên trong chẳng phải là trứng đằng sao!" Lý Mặc chấn kinh thốt lên. "Gần như là vậy!" Lương Quỳnh gật đầu, "Đều nói thuật Đằng (trồng cây mây) tàn độc, lần này coi như thật sự được kiến thức rồi!

Tên Hiến Vương này giết người không chớp mắt, coi mạng người như cỏ rác!

Nhiều phụ nữ như vậy chết trong tay hắn, quả thực là nghe mà bi phẫn, thấy mà căm hờn!" "Thật sự quá đáng thương, tên Hiến Vương này đúng là súc sinh!" Từ Thải cũng nhịn không được mắng.

Các cô đều là phụ nữ, tuy chưa từng sinh con, nhưng tục ngữ nói rất hay 'vi mẫu tắc cương'!

Một người phụ nữ mang thai bị người ta tra tấn đến chết, lúc đó trong lòng cô ấy phải tuyệt vọng đến mức nào! "May mắn chúng ta không sống ở thời đại đó!" A Lãng cảm thán, "Tên Hiến Vương này nói trắng ra chính là tên đàn ông thối tha đáng ăn ngàn dao, vì tư dục của bản thân mà tàn hại bao nhiêu phụ nữ đồng bào!

Nếu sống ở hiện tại, bà đây chắc chắn là người đầu tiên không tha cho hắn, hội phụ nữ cũng sẽ không tha cho hắn!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, may mà chúng ta sinh ra trong thời đại mới!

Điểm này rất đáng ăn mừng!" Lương Quỳnh nghe vậy cười khổ nói: "Sinh ra ở thời đại nào không phải do chúng ta lựa chọn!

Tục ngữ có câu 'mỗi ngày tự xét lại mình ba lần', các người luôn cảm thấy khảo cổ và trộm mộ không có gì khác biệt!

Nhưng các người thử nghĩ kỹ xem thật sự không có sao?

Trộm mộ lấy đi bảo vật trân quý, mục đích chẳng qua là để no bụng, thăng quan phát tài!

Còn khảo cổ, thứ tìm kiếm là trí tuệ của người xưa, thứ mượn dùng là lịch sử của tiền nhân, gạn đục khơi trong!

Bác cổ thông kim, chỉ có bác cổ (hiểu chuyện xưa) mới có thể thông kim (hiểu chuyện nay), những thứ bị bụi bặm lịch sử che lấp này, thường thường có thể giúp chúng ta đi ít đường vòng!

Tàn hại bách tính, không được lòng người, dốc sức cả nước để xây lăng mộ cho mình, còn vọng tưởng sau khi chết thi giải thành tiên!

Nhưng kết quả thì sao?

Đây chính là bằng chứng tốt nhất!" Một phen lời nói của Lương Quỳnh đanh thép từng chữ, khiến mọi người nghe mà trong lòng xúc động. "Chị Lương Quỳnh, không ngờ ý nghĩa của khảo cổ lại trọng đại như vậy, tôi là do quá tuổi rồi, nếu không tôi chắc chắn sẽ theo chị đi học khảo cổ!" Lý Mặc nói.

Từ Thải cũng vội gật đầu, rất tán thành lời Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, thấy anh đứng một mình bên bờ sông, chằm chằm nhìn vào những xác nữ trôi nổi kia, dường như không nghe thấy lời mình nói, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. "Được rồi, Tiểu ca đã nói chúng ta không thể ở lại chỗ này lâu, vẫn nên mau chóng xem trong cái quan tài đồng xanh kia có gì đi!" Hắc Lão Lục hô hào.

Lương Quỳnh gật đầu, ngay lập tức cả nhóm đi về phía chiếc rương lớn bằng đồng xanh.

Tần Vũ đối với mấy thứ này không có hứng thú gì, anh đã sớm biết bên trong có cái gì.

Tuy nhiên nhớ tới trong đó dường như có một con cóc ba chân màu xanh (Thanh đồng tam túc thiềm thừ), có thể phát ra vật chất mật độ cao, giúp thiên thạch quanh mộ Hiến Vương tăng phúc từ trường, dùng để ảnh hưởng thiết bị điện tử cũng như loài chim dẫn đường sinh học.

Thứ này bắt buộc phải hủy đi.

Tính toán thời gian, chất độc biến mất cũng được một lúc rồi.

Khoảng mười phút nữa là phải rời đi.

Nếu không đám 'đằng anh' (trẻ sơ sinh trong cây đằng) sau lưng mấy xác nữ kia sẽ hoạt động trở lại.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ xoay người cũng đi về phía chiếc rương đồng lớn. "Tiểu ca, cậu có cao kiến gì không?" Hắc Lão Lục thấy Tần Vũ đi tới, vội hỏi.

Chương 119

Tần Vũ không tiếp lời, nhìn về phía Lương Quỳnh chìa tay ra: "Đưa quyền trượng Rồng Hổ lấy được trước đó cho tôi!" "Hả?" Lương Quỳnh sửng sốt, nhưng vẫn lấy từ trong balo ra. "Tiểu ca, chẳng lẽ thứ này dùng để mở cái rương đồng này sao?" Lý Mặc vội hỏi.

Tuy Tần Vũ không nói chuyện, nhưng trong lòng mọi người cơ bản đều đã khẳng định.

Tiểu ca làm việc chưa bao giờ vòng vo tam quốc.

Cầm lấy quyền trượng, Tần Vũ ướm thử một chút, hai bên chiếc rương đồng này quả nhiên mỗi bên có một cái lỗ nhỏ bất quy tắc. "Tạo hình này đúng là giống đầu rồng và đầu hổ kia!

Nhưng quyền trượng chỉ có một cây, chỉ có thể chọn một trong hai!

Nếu chọn sai, e rằng..." Hắc Lão Lục không nói hết câu.

Nhưng mọi người trong lòng đều đã hiểu.

Thế nhưng Tần Vũ căn bản không cho bọn họ thời gian, lấy đầu rồng ra, nhắm ngay vào một cái khe cắm trực tiếp nhét vào. "Cạch!" Giây tiếp theo chỉ nghe tiếng khớp cơ quan vang lên, lập tức một dòng nước đen chảy ra.

Ngay sau đó Tần Vũ rút quyền trượng, hai tay nhấc nắp thùng đồng, lập tức cả cái thùng đồng quả nhiên mở ra. "Tiểu ca cậu cái này...

ít nhiều cũng giữ chút mặt mũi chứ!" Hắc Lão Lục vô cùng xấu hổ nói.

Ông ta vừa mới nói lỡ chọn sai thì sẽ có nguy hiểm.

Kết quả Tần Vũ giây sau đã mở toang ra rồi.

Cú tát mặt này quả thực quá nhanh.

Khán giả trong livestream nhìn thấy cảnh này đều không nhịn được cười. 【Lục gia: Tôi không cần giữ thể diện sao?】【Dù sao trên giang hồ vẫn còn truyền thuyết về Lục gia tôi, vãn bối cậu quá không hiểu quy tắc rồi!】【Đau lòng cho Lục gia một giây.】【Cái này gọi là gì, thời đại khác rồi, thủ đoạn trộm mộ cũng khác rồi, cho nên trộm mộ cũng phải không ngừng học tập, bắt kịp thời đại.】【Nói chứ kỹ thuật mở khóa này của Tiểu ca, không đi làm công ty mở khóa thì thật phí phạm.】【Công ty mở khóa?

Coi thường ai thế, kỹ thuật mở khóa này của Tiểu ca là tốt nghiệp trường nghề Lam Tường đấy!】【666, gặp phải thợ mở khóa tốt nghiệp Lam Tường thì chịu rồi.】Trong lúc mọi người trêu chọc, Tần Vũ lại không muốn lãng phí thời gian, tiến lên lấy ra con cóc ba chân màu xanh vàng kim kia. "Anh làm gì thế!" Lương Quỳnh thấy vậy vội hỏi.

Cô dù sao cũng là dân khảo cổ, thấy Tần Vũ cầm cổ vật lên, không khỏi có chút lo lắng. "Hủy nó!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Lập tức liền ném con cóc sang một bên, đồng thời đã rút ra Hắc Kim Cổ Đao. "Khoan đã!

Ít nhất cũng cho một lời giải thích chứ!

Đây là đang livestream toàn cầu đấy!" Lương Quỳnh vội nói.

Cô tự nhiên tin tưởng Tần Vũ có lý do riêng.

Nhưng đang phát sóng trực tiếp, nếu không giải thích rõ ràng, đến lúc đó cả tổ chức khảo cổ quốc tế e rằng sẽ nổi giận. "Đây là quặng chứa vật chất mật độ cao, giữ lại cũng là tai họa!" Tần Vũ lạnh nhạt đáp, giây tiếp theo Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã chém xuống.

Lập tức chỉ nghe một tiếng "Binh" trầm đục, khối cóc ba chân kia thế mà trực tiếp nứt ra.

Vô số vết rạn như mạng nhện rất nhanh đã bò đầy toàn thân con cóc.

Giây tiếp theo nó thật sự vỡ vụn ầm ầm.

Lương Quỳnh nhìn mà xót xa, đây dù sao cũng là một món cổ vật a!

Cho dù nó thật sự có nguy hiểm gì, nhưng ít nhất cũng có thể nghiên cứu một chút.

Kết quả cứ thế bị Tần Vũ hủy hoại. "Đội trưởng Lương, chị cũng đừng đau lòng, nguy hiểm của thứ này còn cao hơn giá trị của nó nhiều!" Lý Mặc khuyên giải, "Tôi trước đây tham quan bảo tàng khoa học từng tìm hiểu về loại quặng vật chất mật độ cao này!

Đó là thứ có thể khiến thiết bị điện tử tê liệt khi ở trạng thái hoạt động!

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, trên trời đều là máy bay, nếu hôm nào nó hoạt động trở lại, tai ương ập xuống không chỉ đơn giản là một hai người đâu!" Lương Quỳnh gật đầu cũng không nói thêm nữa.

Tuy nhiên dường như sợ Tần Vũ lại hủy thêm đồ khác, Lương Quỳnh vội đeo găng tay lấy những thứ còn lại ra.

Một cái túi da hổ, một cái hũ được bọc ngọc!

Bên trong đó có gì Tần Vũ tự nhiên cũng biết rất rõ, nhưng xét thấy Lương Quỳnh đến để khảo cổ, chắc chắn sẽ không mở cái hũ đó ra ngay.

Cùng lắm chỉ xem đồ trong túi da hổ, cũng coi như xong việc.

Tần Vũ tính toán thời gian, cảm thấy cũng sắp đến lúc, mở miệng nói: "Chúng ta nên đi thôi!

Trên đường rồi nghiên cứu!" Lương Quỳnh gật đầu, đồng thời bỏ đồ vào balo.

Những người khác cũng không có ý kiến, duy chỉ có A Lãng có chút không muốn động đậy, nói: "Tiểu ca, rất cảm ơn anh vừa rồi cứu mọi người, nhưng từ khi vào cái động Hồ Lô này, chúng ta chưa nghỉ ngơi chút nào!

Chương 120

Lại tiếp tục đi xuống e là tới mộ Hiến Vương rồi, chúng ta có thể nghỉ một lát rồi đi không?" Tần Vũ nhìn cô ta một cái, không tiếp lời.

Lương Quỳnh nói: "Vẫn nên tiếp tục lên đường đi, chỗ này tà môn lắm, đợi ra ngoài rồi chúng ta nghỉ ngơi." "Đúng đấy chị, chúng ta cứ nghe Tiểu ca đi!" Từ Thải cũng vội nói.

Lý Mặc đeo lại balo, mọi người đã bắt đầu di chuyển.

A Lãng có chút bất lực, chỉ đành lê thân thể mệt mỏi đi theo phía sau.

Vừa đi vừa phàn nàn: "Các người đúng là chỉ được cái mồm, mấy cái xác nữ đáng thương kia, sao các người không chôn cất đi!

Đều trôi nổi ở chỗ này bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ các người không thấy đáng thương sao?

Mọi người tương lai đều có ngày mang thai, phụ nữ làm khổ phụ nữ làm gì!

Haizz, nhắc tới con cái, người ta cũng muốn có một đứa, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được người đàn ông thích hợp!

Đàn ông trong thiên hạ này không có ai biết nhìn hàng sao?

A Lãng tôi ít nhất cũng là phong tình... cái thứ gì thế này!" Tiếng phàn nàn của A Lãng còn chưa dứt, bỗng nhiên cô ta kinh hô lên.

Mọi người phía trước nghe vậy đều vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy A Lãng lúc này cả người sững sờ tại chỗ.

Trên cổ cô ta thế mà đang có một thứ bám vào.

Thứ đó thoạt nhìn qua rõ ràng là một đứa trẻ sơ sinh.

Nó ôm lấy cổ A Lãng khóc oa oa, phảng phất như đang đòi bú sữa. "Vãi chưởng A Lãng, cô sinh con hơi bị nhanh đấy, mang thai mười tháng cũng không cần sao!" Lý Mặc cười nói, nhưng nói xong chính hắn cũng sững sờ.

Làm gì có chuyện sinh con không cần mười tháng mang thai, đứa bé đột nhiên chui ra này, tuyệt đối không thể nào là của A Lãng!

Quả nhiên giây tiếp theo mọi người khiếp sợ nhìn thấy, cái miệng quái dị của đứa bé kia thế mà tách ra về bốn phía, bên trong mọc đầy những cái gai ngược như răng nanh.

Đây đâu phải là trẻ con, rõ ràng là một con sâu bọ!

Mọi người gần như trơ mắt nhìn cái miệng quái dị của con sâu kia sắp cắn vào cổ A Lãng.

Dù cho lúc này Tiểu ca ở bên cạnh, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Tiểu ca vốn đi đầu đội ngũ, khoảng cách tới A Lãng là xa nhất.

Hắc Kim Cổ Đao cũng đâu phải súng, khoảng cách xa như vậy căn bản không với tới.

A Lãng lúc này sợ đến mức cả người cứng đờ, hiển nhiên là đã chết lặng.

Ngay lúc trong lòng mọi người đều có chút tuyệt vọng, Hắc Lão Lục lại mãnh liệt ra tay.

Một đạo hắc quang nháy mắt bắn ra, ngay trong khoảnh khắc quái anh sắp cắn vào cổ A Lãng, đánh bay nó đi.

Khán giả trong livestream thấy vậy đều kinh hãi nghị luận: 【Vãi, đó là Phi hổ trảo sao?】【Hình như là vậy, Lục gia ngầu quá!】【Lục gia dù sao cũng là nhân vật có số má, chỉ là ở trước mặt Tiểu ca bị che mất hào quang thôi.】【Câu này tôi tán đồng, chỉ nhìn tốc độ ra tay này cũng thấy thân thủ Lục gia cũng 'lục' (đỉnh) vãi chưởng.】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bà cô A Lãng này cũng quá ngáng chân rồi!

Phải tôi thì dứt khoát khỏi cứu.】【Không cứu thì chắc chắn sẽ có người đứng ra nói cậu vô nhân tính, con người là thế mà!

Nạp tiền rồi thì cái gì cũng muốn!】【Nói đúng đấy, cho nên tôi vẫn muốn nói, bất luận là Tiểu ca hay Lục gia, làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm.】【Mạng người, cứu được thì cứu, cứu không được cũng hết cách, đây đều là mệnh.】 Mọi người tán gẫu nhẹ nhàng.

Nhưng tình huống trong động Hồ Lô lúc này lại đột ngột thay đổi.

A Lãng thoát hiểm, Lương Quỳnh vội tiến lên kéo cô ta qua.

Tuy nhiên gần như cùng lúc, đỉnh động Hồ Lô vốn màu đỏ, lại bắt đầu chuyển sang màu đen.

Phảng phất như mây đen áp xuống.

Đồng thời từng tiếng trẻ con khóc từ trong bóng tối phía sau truyền tới.

Hiển nhiên loại quái thai nửa trùng nửa người vừa rồi không chỉ có một con. "Làn sương đỏ kia chắc chắn có hiệu quả thôi miên, sương độc hết rồi thì đám đồ chơi này liền hoạt động trở lại!" Lương Quỳnh mở miệng nói.

Tình huống này cô cũng đoán được bảy tám phần. "Giờ nói mấy cái này còn tác dụng gì, chúng ta hình như bị bao vây rồi!

Làm sao bây giờ!" Lý Mặc vội hỏi. "Đúng đấy, mau nghĩ cách đi, tôi còn chưa muốn làm mẹ đâu!" A Lãng sắp khóc đến nơi rồi.

Tần Vũ chỉ tay về phía sau lưng, lúc này bọn họ đều có thể lờ mờ nhìn thấy phía sau có một vệt sáng, hiển nhiên lối ra đã không còn xa. "Mấy người ra ngoài trước đi, tôi đoạn hậu!" Tần Vũ nói. "Anh cẩn thận một chút!" Lúc này căn bản không dung nói nhảm, Lương Quỳnh dặn dò một tiếng, lập tức dẫn mọi người quay đầu bỏ chạy.

Lúc này quái anh hai bên và phía sau đã càng lúc càng nhiều, thậm chí có con còn thò ra khỏi bóng tối.

Có vài con còn trực tiếp từ hai bên lao về phía nhóm Lương Quỳnh.

Chương 121

Nhưng số lượng ít, chắc Hắc Lão Lục cũng giải quyết được.

Tần Vũ ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám quái anh này, Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng bộc phát ra một cỗ khí thế.

Đám quái anh này tám phần đều có độc tố từ cây đằng.

Tuy Tần Vũ sở hữu Kỳ lân huyết, nhưng đối mặt với mấy thứ này vẫn không muốn tùy tiện mạo hiểm.

Mắt thấy quái anh càng ngày càng nhiều, Tần Vũ vừa lui về sau vừa cảnh giác quan sát.

Ít nhất không thể để đám quái anh này bao vây mình làm nhân bánh sủi cảo.

Cứ như vậy giằng co gần mười giây.

Cuối cùng có một con quái anh không nhịn được nữa, trực tiếp lao ra khỏi bóng tối cắn về phía Tần Vũ.

Cái miệng quái dị mở ra giữa không trung, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Tần Vũ tay mắt lanh lẹ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay sống dao đập mạnh.

Chỉ nghe một tiếng "Đang", giây tiếp theo con quái anh kia trực tiếp bị đập văng vào tường, biến thành một bãi bùn nát.

Tuy nhiên hành động của con quái anh này trực tiếp châm ngòi nổ.

Lập tức vô số quái anh ùa về phía Tần Vũ.

Tần Vũ liếc qua khóe mắt thấy nhóm Lương Quỳnh phía sau đã ở rất gần lối ra.

Thế nhưng vô số quái anh đã lao tới chỗ anh.

Tần Vũ không còn cách nào khác, trực tiếp dùng dao rạch phá mu bàn tay, vẩy máu tươi của mình ra ngoài.

Quả nhiên Kỳ lân huyết đối với đám quái anh này thật sự có hiệu quả khắc chế.

Những con quái anh lao đến gần từng con một né tránh bên ngoài phạm vi Kỳ lân huyết, nhe nanh múa vuốt nhưng lại không dám xông vào.

Nhưng quái anh xung quanh càng ngày càng nhiều, Tần Vũ rất rõ, sự chấn nhiếp của Kỳ lân huyết e rằng chỉ chốc lát nữa là hết.

Nhưng ngay lúc này, anh nhìn thấy vô số quái anh đang nhe nanh múa vuốt với mình lại không hề loạn.

Bọn chúng từng con vây quanh anh, thế mà không hề vội vàng đuổi theo nhóm Lương Quỳnh.

Dường như chỉ cần bắt được anh là đủ vốn rồi.

Nhưng chuyện này sao có thể, bản chất mấy thứ này sợ đều là côn trùng, sao có thể chỉnh tề thống nhất như vậy được.

Tần Vũ nghĩ tới, những quái anh này đều là sản vật của thuật trồng đằng tàn độc.

Bên trong hàm chứa oán niệm của con người.

Đã có oán niệm, vậy thì chưa chắc đã là côn trùng vô ý thức.

Có lẽ bọn chúng cũng có phân công xã hội.

Tần Vũ ánh mắt sắc bén, vội vàng tìm kiếm trong bóng tối.

Quả nhiên, rất nhanh anh phát hiện, trên một vách đá phía sau đám quái anh này, đang tồn tại một con quái anh khổng lồ màu đen, da dẻ nhăn nheo.

Con quái anh đó to gấp đôi quái anh bình thường.

Thông thể đen kịt, da dẻ xếp nếp, nhìn qua cứ như một ông già da đen vậy.

Chính là nó đang không ngừng phát ra tiếng oa oa cổ quái.

Nghe như tiếng trẻ con khóc, lại giống như đang chỉ huy đám quái anh này.

Tìm được chính chủ, trong mắt Tần Vũ cũng lộ ra sát khí.

Bắt giặc phải bắt vua trước, nếu không cho dù là anh cũng sợ sẽ bị vây đến chết...

Bên phía Tần Vũ nguy hiểm trùng trùng, nhưng rất tiếc, người xem livestream đều không thấy được.

Góc nhìn livestream đang ở chỗ nhóm Lương Quỳnh.

Khán giả chỉ thấy nhóm Lương Quỳnh đang nhanh chóng lao tới hướng cửa ra.

Nhưng phía trước lại có một vũng nước.

May mà hai bên có vách đá, Lý Mặc tuy là vịt cạn, nhưng kỹ thuật parkour rất đỉnh.

Ba chân bốn cẳng thế mà thật sự chạy qua được.

A Lãng muốn bắt chước, cuối cùng lại cắm đầu rơi xuống nước.

Hắc Lão Lục lúc này cũng xử lý xong mấy con quái anh lọt lưới xung quanh, ném ngay cái Phi hổ trảo cho Lý Mặc.

Lý Mặc ném dây thừng xuống sông, Lương Quỳnh và Từ Thải bơi ra đỡ A Lãng.

Mọi người lúc này mới bơi về phía lối ra.

Thế nhưng A Lãng vừa mới đứng ở lối ra, vừa định thở phào một hơi, bỗng nhiên chân trượt một cái, cả người thế mà rơi xuống dưới.

Chương 122

Lần này thì to chuyện rồi.

Trọng lượng cô ta quá nặng, hơn nữa sự việc xảy ra đột ngột, mọi người căn bản không phản ứng kịp.

Lý Mặc, Lương Quỳnh và Từ Thải đang nắm dây thừng trực tiếp bị kéo rơi xuống theo.

Hắc Lão Lục vốn định cứu người, nhưng vừa cúi đầu nhìn tình huống bên dưới, lập tức ngẩn người.

Cánh tay vươn ra, lại cứ thế không dám nắm lấy sợi dây thừng kia.

Góc nhìn trong livestream xoay chuyển như tàu lượn siêu tốc.

Cuối cùng qua mười mấy giây mới ổn định lại được.

Nhưng lại căn bản không nhìn thấy người.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy, chỉ có một mảnh bầu trời.

Cư dân mạng nhao nhao suy đoán: 【Kiểu này tám phần là xảy ra chuyện rồi, góc độ này Lương Quỳnh tiểu thư e là đang nằm trên đất!】【Đấy không phải trọng điểm, trọng điểm là góc độ này không đổi, Lương Quỳnh tiểu thư e là hôn mê rồi.】【Ông chắc chắn là hôn mê?

Nhỡ đâu là...】【Mẹ kiếp còn nói nhảm cái gì, đạo diễn đâu!

Mau cút ra đây!】【Đúng đấy đạo diễn đâu, mở kênh của Tiểu ca đi, có chút mắt nhìn nào không thế?】【Vãi!

Làm đạo diễn kiểu gì đấy, tổ chương trình còn không đổi người đi!】【Lương Quỳnh tiểu thư mà có mệnh hệ gì, ông cứ đợi Tần Vũ tiểu ca đến đào mộ tổ nhà ông lên đi!】Có thể là câu nói cuối cùng có tác dụng.

Đạo diễn quả nhiên rất nhanh đã mở kênh livestream của Tần Vũ.

Thế nhưng, khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng trong kênh của Tần Vũ, tất cả đều chết lặng.

Chỉ thấy đập vào mắt, khắp nơi đều là quái anh.

Lúc này đám quái anh đó dường như đều đã đỏ mắt, từng con lao thẳng vào người Tần Vũ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ không biết vì sao lúc này lại cắm sâu vào vách đá.

Anh giơ cao một cánh tay, dường như muốn rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Cánh tay còn lại thì đang đè dưới thân, phảng phất như đang giữ chặt lấy thứ gì đó.

Thế nhưng đám quái anh kia lúc này đều nhảy lên người anh.

Đặc biệt là trên cánh tay, chồng chất hết lớp này đến lớp khác.

Dường như là đang ngăn cản anh rút đao.

Quần áo toàn thân Tần Vũ đều bị đám quái anh này cắn nát.

Trên da thịt càng có mấy vết thương, nhưng không sâu.

Chắc là bị đám quái anh này cào rách, chảy ra Kỳ lân huyết, bọn chúng liền không dám cắn Tần Vũ nữa.

Người xem livestream nhìn thấy cảnh này, tim đều thắt lại.

Nửa ngày trời không một ai gửi bình luận đạn mạc.

Dường như sợ phải nhìn thấy cảnh tượng mình không muốn thấy.

Bỗng nhiên, ngay lúc cảm xúc tuyệt vọng tràn ngập cả phòng livestream.

Máu tươi đã nhuộm đỏ cả bờ vai Tần Vũ.

Hình xăm Kỳ Lân trên người dần dần hiện ra.

Tại nơi dòng máu Kỳ lân chảy qua, đồ án Kỳ Lân kia thế mà biến thành màu đỏ huyết.

Lần này, tình hình lập tức thay đổi.

Nơi nào đồ án Kỳ Lân biến thành màu đỏ, đám quái anh kia phảng phất như nhìn thấy thứ gì đáng sợ, điên cuồng nhảy khỏi người Tần Vũ.

Nhưng chỉ cần tiếp xúc với đồ án Kỳ Lân, quái anh vừa nhảy xuống thế mà trực tiếp bốc cháy.

Lập tức phảng phất như có vô số cầu lửa từ trên người Tần Vũ nhảy xuống.

Cánh tay được giải phóng, Tần Vũ thuận thế rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém thẳng vào đám còn lại. "Phập!" Tiếng Hắc Kim Cổ Đao ngập vào đá vang lên nặng nề.

Giờ khắc này, cả hang Hồ Lô như thể yên tĩnh trở lại.

Những con quái anh bốc cháy kia đều đã thiêu thành than cốc.

Những con còn lại từng con phảng phất như nhìn thấy ma quỷ mà trốn ra thật xa.

Chỉ thấy Tần Vũ từ từ đứng dậy.

Lúc này trên vai hai đồ án rõ mồn một.

Trong đó một cái chính là đồ án con mắt nhìn thấy mà giật mình kia.

Có điều lúc này đồ án con mắt cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

Chương 123

Phảng phất một con mắt đỏ ngầu có thể nhìn thấu tất cả.

Mà ở bên kia, một con Kỳ Lân đỏ như máu bá khí mười phần.

Lúc này khán giả trong livestream thấy rõ ràng.

Dưới chân con Kỳ Lân kia giẫm lên rõ ràng là vô số đầu lâu tiểu quỷ.

Nghiễm nhiên là một bức "Kỳ Lân Đạp Quỷ Đồ".【Vãi!

Quá soái rồi!】【Hình xăm này rốt cuộc xăm ở đâu được, ông đây muốn có cái y hệt!】【Mẹ nó, tôi cũng không sợ đau, tôi cũng muốn!】【Đẹp nổ mắt, ông đây nếu có bức Kỳ Lân Đạp Quỷ Đồ như vậy, còn sợ không tìm được bạn gái?】【Lầu trên đừng kích động, cái này còn khó nói lắm, tìm bạn gái cũng phải đúng chuyên ngành, quang có hình xăm Kỳ Lân còn chưa đủ, ông còn phải luyện được ngón tay Phát Khâu!】【Đây mới là câu trả lời chính xác, không có ngón tay thần thánh mà đòi tìm bạn gái?

Ông đi tìm lợn nái đi!】【Ê ê, Tiểu ca quay người lại rồi!】【Vãi chưởng, tay anh ấy xách cái gì thế!】Khoảnh khắc Tần Vũ xoay người lại, phòng livestream im phăng phắc.

Chỉ thấy đầu Kỳ Lân trên vai Tần Vũ ngẩng cao ưỡn ngực, dưới chân đạp lên ngàn vạn tiểu quỷ.

Quả thực bá khí như đang bễ nghễ thiên hạ.

Một tay anh nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Một tay xách một con quái anh khổng lồ.

Trên ngực con quái anh đó có một vết thương nhìn thấy mà ghê người, hiển nhiên là đã chết.

Mà con quái anh này không phải thứ gì khác, chính là thủ lĩnh của đám quái anh.

Tần Vũ trực tiếp giết nó rồi.

Lúc này xách theo thủ lĩnh quái anh, đám quái anh xung quanh phảng phất như đều mất hết hồn vía.

Từng con không cam lòng kêu quái dị xung quanh, nhưng lại không có một con nào dám lao tới nữa.

Tần Vũ cũng chẳng thèm nhìn đám quái anh kia, tay xách thủ lĩnh quái anh, từng bước đi về phía lối ra.

Quái anh xung quanh vẫn cứ kêu gào, nhưng trước sau không có một con nào dám lại gần.

Tần Vũ cứ như vậy đi thẳng giữa bầy quái anh, hiên ngang đi về phía lối ra.【Bá khí, Tiểu ca đúng là mẹ nó bá khí!】【Tưởng tượng thần dũng của Hạng Vũ năm xưa cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ!】【Đây chính là thực lực, thực lực nghiền ép tất cả!】【Yêu rồi yêu rồi, sao tôi lại không phải là con gái chứ!

Người ngầu như Tiểu ca, sao lại để Lương Quỳnh hời thế nhỉ.】【Huynh đệ đừng nản chí, đồng tính luyến ái không mất mặt!】【Dưới núi Brokeback chết, làm quỷ cũng phong lưu!】【Vãi!

Các ông đúng là thánh!】【Xì!

Các người cứ nhìn đi, Tiểu ca tuyệt đối sẽ không có kết quả với Lương Quỳnh đâu!】Lúc này, bỗng nhiên một nữ cư dân mạng phát ngôn trong phòng livestream:【Cô em, cô là chuyên gia tình cảm à?】【Đúng đấy, Tiểu ca ở bên ai, cô quyết định được sao?

Cô là ai cơ chứ?】Cô gái kia cũng không giận, phản bác lại:【Tôi là tôi, nhưng tôi có thể nói cho các người biết, phim truyền hình bà đây xem còn nhiều hơn sách các người đọc.

Tiểu ca và Lương Quỳnh cái này căn bản không phải tình yêu, là chứng ỷ lại.

Lương Quỳnh bởi vì nguyên nhân công tác khảo cổ mới đi cùng với Tiểu ca.

Nếu để bọn họ trở về cuộc sống bình thường, thì thật sự chưa chắc đã hợp.

Hơn nữa bà đây xem nhiều phim truyền hình như vậy, đến cuối cùng có bao nhiêu cặp tu thành chính quả?

Huống chi đây còn là trộm mộ, nhỡ đâu hôm nào vận khí không tốt, biết đâu lại... tôi không nói nhiều nữa.

Dù sao chị em à, chúng ta cũng không phải không có cơ hội, Tiểu ca rốt cuộc hoa rơi vào nhà ai vẫn còn là ẩn số nha!】【Vãi, đều nói phụ nữ khi yêu là điên cuồng nhất, các cô đây là thèm giai đến điên rồi hả.】【Đúng đấy!

Tôi cũng là đàn ông, sao không nghĩ đến tôi đi?】Cư dân mạng càng nói chuyện càng lệch sóng.

Cuối cùng ngay cả đạo diễn cũng không nhìn nổi nữa, trực tiếp tắt kênh livestream của Tiểu ca.

Cái này mà còn nói tiếp, lát nữa không khéo kênh bị cấm sóng luôn.

Tuy nhiên đạo diễn tắt kênh của Tiểu ca, nhưng lại mở kênh của Hắc Lão Lục lên.

Kênh vừa mở, mọi người liền nhìn thấy Tần Vũ đã từ trong hang Hồ Lô đi ra.

Anh đi không nhanh không chậm, Hắc Lão Lục lại tỏ ra có chút căng thẳng, há miệng mấy lần đều không nói nên lời. "Người đâu!" Tần Vũ buộc xác thủ lĩnh quái anh vào dây leo bên cạnh, mở miệng hỏi.

Chỉ cần xác con thủ lĩnh này treo ở cửa hang Hồ Lô, đám quái anh kia tuyệt đối không dám ra ngoài.

Hắc Lão Lục nuốt nước bọt, chỉ xuống phía dưới nói: "Tiểu ca, cậu nhất định phải bình tĩnh, trộm mộ và khảo cổ không có khác biệt, chết người cũng là bình thường!

Cậu nhất định phải bình tĩnh!" "Tôi hỏi ông người đâu!" Ánh mắt Tần Vũ đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn Hắc Lão Lục lạnh lùng hỏi.

Hắc Lão Lục hít sâu một hơi, chỉ xuống phía dưới nói: "Toàn bộ... toàn bộ rơi xuống rồi!

Tôi nhìn thấy bên dưới là vực sâu, liền... liền!" Hắc Lão Lục vẫn không có dũng khí nói ra, chính mình đã trơ mắt nhìn dây thừng rơi xuống.

Chương 124

Vừa rồi livestream cũng là một trận hỗn loạn, cũng chẳng ai nhìn thấy cảnh này.

Tần Vũ lại túm lấy cổ áo Hắc Lão Lục, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng tôi không biết, Mạc Kim Hiệu Úy sao có thể đến cả đồ nghề kiếm cơm của mình cũng không cầm chắc!

Lương Quỳnh nếu chết rồi, tôi muốn ông đền mạng!" "Tiểu ca, cậu có thể giết tôi, nhưng cậu tự hỏi lòng mình xem, cậu thật sự thích cô ấy sao?" Hắc Lão Lục bỗng nhiên cười nói. "Cậu giấu được người khác, nhưng cậu không giấu được tôi, một thân bản lĩnh này của cậu quả thực rất lợi hại!

Nhưng Mạc Kim Phù đó là vật thế đại tương truyền, cậu có thể có được hai cái, chứng tỏ cậu và Mạc Kim Hiệu Úy cũng có liên hệ ngàn vạn tơ vương!

Đổ đấu sờ vàng, nếu không chết người, vậy chẳng phải đều đi hết rồi sao!

Cậu vì Lương Quỳnh mà muốn giết tôi, Hắc Lão Lục tôi kỹ không bằng người chết cũng không oan!

Nhưng cậu thật sự thích cô ấy?

Người trộm mộ, nói chuyện yêu đương!

Cậu cảm thấy tôi tin sao?" Nói đến đây, Hắc Lão Lục nhìn Tần Vũ khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói tiếp: "Hơn nữa, tôi từng xem mùa một của cậu, biểu hiện của cậu hiện tại và mùa một quả thực khác nhau như hai người!

Tuy rằng cậu vẫn ít nói, nhưng tính cách của cậu có sự thay đổi rõ ràng!

Tục ngữ nói rất hay, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Tính cách cậu trong thời gian ngắn như vậy biến hóa lớn đến thế!

Bí mật trên người cậu, e là cũng không ít đâu!

Người như cậu mà yêu đương?

Cậu không cảm thấy rất giả tạo sao?" Tần Vũ nhìn Hắc Lão Lục không nói gì, hất ông ta sang một bên.

Đây là vấn đề trong lòng anh không muốn đi suy nghĩ.

Mỗi lần nhớ tới đều khiến anh như rơi xuống vực sâu.

Không sai, tính cách của chính mình thay đổi rất lớn.

Nhưng cái này căn bản không phải thứ anh có thể khống chế.

Tính cách của Tiểu ca quá lạnh lùng, cho dù là kế thừa tính cách của Hồ tư lệnh, cũng chỉ có thể hơi có tác dụng hòa hoãn.

Cho nên nhìn qua, mới có chút thay đổi so với trước kia.

Nhưng tính cách của chính Tần Vũ tuyệt đối không phải như vậy.

Lần đầu tiên dung hợp huyết mạch Tiểu ca, anh còn rất hưng phấn.

Nhưng đợi dung hợp của Hồ tư lệnh xong, anh mới phát hiện.

Tính cách ban đầu của chính mình, dường như đều bị che lấp.

Tình huống hiện tại của anh, cứ như đang đeo một chiếc mặt nạ.

Muốn có được năng lực của những nhân vật này, thì bắt buộc phải chấp nhận tính cách của họ.

Nhưng Tần Vũ phát hiện, mình đạt được năng lực càng nhiều, lún vào cũng càng sâu.

Anh đã không biết, tính cách ban đầu của mình rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng anh biết, mình và Lương Quỳnh trải qua những chuyện sinh tử này, quả thực đã nảy sinh một chút tình cảm.

Nhưng những tình cảm này là của chính anh, cùng Tiểu ca lại có quan hệ gì.

Anh chỉ là đạt được huyết mạch của Tiểu ca, chẳng lẽ anh chính là Tiểu ca sao?

Đáp án hiển nhiên là không phải.

Chỉ là hiện tại đầu óc Tần Vũ tuyệt đối là một mảng hỗn độn, có những chuyện căn bản đến chính mình cũng nghĩ không thông. "Mặt nạ đeo lâu rồi, thì sẽ không tháo xuống được nữa!" Trong đầu Tần Vũ bỗng nhiên hiện lên một câu nói như vậy.

Hiện tại anh mới hiểu câu này có ý nghĩa gì.

Chiếc mặt nạ này của mình vô luận thế nào cũng không tháo xuống được nữa.

Nhưng chẳng lẽ điều này nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc làm chính mình sao? "Ông tốt nhất nên cầu nguyện cho bọn họ không sao!" Tần Vũ lạnh lùng nhìn Hắc Lão Lục một cái, sau đó thế mà cũng trực tiếp nhảy xuống, thậm chí ngay cả dây thừng cũng không dùng.

Hắc Lão Lục nhìn Tần Vũ, bất lực lộ ra một nụ cười khổ. "Già rồi!

Già rồi!

Ông già năm mươi, thế mà sống còn không khoát đạt bằng một người trẻ tuổi!

Hổ thẹn, hổ thẹn a!" Hắc Lão Lục nói xong lấy từ trong balo ra cái

Phi hổ trảo mà sư gia gia để lại, cũng nhảy xuống theo.

Chỉ là ngay khoảnh khắc ông ta nhảy xuống, ống kính livestream lần đầu tiên quay thẳng xuống phía dưới.

Chương 125

Toàn bộ người xem trong phòng livestream, cuối cùng cũng là lần đầu tiên nhìn rõ ràng toàn cảnh bên dưới.

Giờ khắc này, Tiểu ca rốt cuộc có bí mật gì?

Vì sao bị Hắc Lão Lục nói như vậy?

Dường như tất cả đều đã không còn quan trọng nữa.

Trong ống kính, cái hố sâu khổng lồ sâu tới ba mươi mét kia, đã thành công thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Đặc biệt là trên vách đá dựng đứng của cái hố sâu đó, cảnh tượng một tòa cung điện hoa lệ bao trùm trong ánh hào quang bảy màu, càng khiến người ta cả đời khó quên.

Mọi người trong phòng livestream đều bị một màn trước mắt làm kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Bỗng nhiên không biết là ai, gửi một dòng đạn mạc: 【Quái vật xây dựng của nước ta, hóa ra từ thời Hiến Vương đã tồn tại rồi!】 Vừa dứt lời, khán giả trong phòng livestream lập tức sôi nổi hẳn lên. 【Vãi chưởng thật, cung điện này xây kiểu gì vậy?

Thế mà lại xây được trên vách núi dựng đứng!】 【Cái này tôi biết, nguyên lý tương tự như Chùa Huyền Không, chủ yếu là kiến trúc kiểu 'tiết sơn' (dựa vào núi).

Loại kiến trúc này lịch sử cũng có, nhưng chỗ này xung quanh toàn thác nước, hơi nước mịt mù, kết cấu gỗ bao năm nay vẫn nguyên vẹn như mới thì đúng là thần kỳ thật.】 【Đâu chỉ là thần kỳ, tôi vừa thấy trên mạng mấy giáo sư kiến trúc đều phát cuồng lên rồi kìa.】 【Trời đất, tôi cũng thấy, nghe nói mấy giáo sư kiến trúc của đại học lớn trực tiếp lăn ra ngất tại chỗ luôn.】【Nhiều chuyên gia bảo kiến trúc này vi phạm các hiện tượng vật lý, kiến trúc gỗ không thể nào tồn tại ở nơi ẩm ướt mấy trăm năm mà không hề hấn gì!】【Hay là các người không phải Hiến Vương đi?】【Ha ha, theo các người nói thì Hiến Vương này còn là thợ mộc đỉnh cấp nữa à!】【Tao là pháp sư đỉnh cấp đây, mày thợ mộc cấp mấy rồi?】【Cút cút, đang chơi game à...

Ái chà, Hắc lão lục đuổi kịp Tiểu ca rồi!】Trong tiếng bàn luận của mọi người, ống kính phòng livestream của Hắc Lão Lục cuối cùng cũng bắt được bóng dáng Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này như kẻ liều mạng, liên tục nhảy từ trên sàn đạo xuống dưới.

Lúc này mọi người mới phát hiện, sàn đạo ở thâm cốc Lăng mộ Hiến Vương này lại được xây theo hình xoắn ốc đi xuống.

Xung quanh có rất nhiều thác nước đổ xuống thung lũng sâu thẳm bên dưới.

Sàn đạo do chịu sự va đập của thác nước nên nhiều chỗ đã bị sập.

Tuy nhiên, nếu cẩn thận một chút thì vẫn có thể men theo những đoạn còn lại để nhảy xuống.

Lúc này Hắc Lão Lục đi theo sau Tần Vũ, ống kính cứ rung lắc liên hồi khiến mọi người cũng không nhìn rõ tình hình xung quanh, không thể lĩnh hội được sự hùng vĩ và thần kỳ của nơi chôn cất Hiến Vương.

Bỗng nhiên, ngay khi mọi người tưởng rằng còn phải đợi thêm một lúc nữa, thì trong livestream của Hắc Lão Lục xuất hiện mấy bóng người.

Chỉ thấy tại một đoạn sàn đạo phía dưới, ba người Lương Quỳnh, Từ Thải và Lý Mặc đang nằm bất động.

Phía trên họ còn một vòng sàn đạo nữa nhưng đã bị đập sập.

Bên dưới có rất nhiều dây leo cũng bị đứt đoạn.

Nhìn thấy dưới thân ba người đều có vết máu, Tần Vũ không dám chậm trễ, trực tiếp nhảy xuống một mạch.

Hắc Lão Lục cũng vội vàng bám theo.

Một lát sau tiếp cận được ba người, vội vàng kiểm tra một lượt, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ là bọn họ mạng lớn, cũng có lẽ là móng vuốt phi hổ (dây móc) đã cứu họ một mạng.

Ba người chỉ bị trầy xước và bầm tím, nhìn chung không nghiêm trọng, chắc là móng vuốt phi hổ đã móc được vào dây leo, cộng thêm việc va vào tầng sàn đạo phía trên giúp giảm tốc độ nên mới không gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Hắc Lão Lục nói ở bên cạnh: "Tiểu ca, tôi nói câu này hơi xui xẻo!

Sàn đạo này cách phía trên ít nhất cũng năm sáu mét!

Sàn đạo phía trên tuy làm bằng gỗ, lâu năm có thể bị lỏng lẻo!

Nhưng rơi từ độ cao năm sáu mét mà chỉ bị trầy xước thế này thì rõ ràng không bình thường lắm!

Sàn đạo phía trên bị sập chứng tỏ lực va chạm không hề nhẹ!

Ở đây lại không thấy cô gái ăn thùng uống vại kia đâu, tôi sợ là..." Hắc Lão Lục không nói hết câu, nhưng Tần Vũ đã hiểu ý hắn.

Vết thương của ba người quả thực hơi nhẹ.

Cộng thêm việc không thấy A Lãng Tả ở đây, nên rất dễ đoán ra, có lẽ lúc rơi xuống, A Lãng Tả ở phía trước, đập sập sàn đạo phía trên trước tiên, nên nhóm Lương Quỳnh mới không va phải sàn đạo đó.

Sau đó bị dây leo kéo lại, cộng thêm móng vuốt phi hổ, ba người mới rơi xuống đây.

Nhưng nếu đúng là như vậy, thì A Lãng Tả e rằng đã... "Sống phải thấy người!

Chết phải thấy xác!" Tần Vũ nói.

Anh bế ba người Lương Quỳnh đến chỗ tương đối chắc chắn, sau đó mới thò đầu nhìn xuống dưới.

Vừa nhìn xuống, không khỏi giật mình.

Tại nơi cách đó ba mét về phía dưới, A Lãng Tả đang bị treo lơ lửng giữa không trung.

Móng vuốt phi hổ và một số dây leo to khỏe quấn vào nhau, nhờ đó cô ta mới không bị rơi xuống vực.

Tuy nhiên, đầu A Lãng Tả lúc này đầy máu, trên người cũng có rất nhiều vết máu.

Nhìn qua thì thương thế có vẻ không nhẹ. "Sao lại ở chỗ này!" Hắc Lão Lục cũng hít sâu một hơi khí lạnh, nhưng vẫn vội lấy móng vuốt phi hổ cố định vị trí, mang theo dây thừng xuống cứu người.

Chương 126

Người xem livestream thấy cảnh này cũng nhao nhao hít hà: 【A Lãng Tả này chắc tám phần là 'đi bán muối' rồi!】【Khó nói lắm, khoảng cách năm sáu mét cũng không tính là quá cao, còn tùy vào lực va chạm nữa.】【Haizz!

Đạo mộ đúng là nguy hiểm bỏ mẹ, Hiến Vương này cũng ác ôn thật, xây mộ của mình sâu thế này.】【Còn phải nói, nếu không trước đó Giáo sư Trần đã chẳng bảo: Mười người đạo mộ thì một người thăng thiên.】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, so với việc Hiến Vương xây cái Tiên Cung này, số người chết vì đạo mộ vẫn còn ít chán!】【Đúng vậy, vì tư dục của bản thân mà tàn hại bao nhiêu người chôn cùng, đúng là ứng với câu 'Nhất tướng công thành vạn cốt khô'.】【Xàm! 'Nhất tướng công thành vạn cốt khô' ít nhất còn có một tướng công thành, còn Hiến Vương này đến cuối cùng chắc thối rữa từ lâu rồi.】【Cho nên mới nói, thành tiên căn bản là chuyện viển vông, trên đời nếu thực sự có tiên nhân thì chẳng phải đã sớm bị phát hiện rồi sao.】Trong lúc mọi người bàn tán, Hắc Lão Lục và Tần Vũ cuối cùng cũng kéo được A Lãng Tả lên.

Tuy nhiên vừa kiểm tra, lòng hai người đều chùng xuống một nửa.

Hai cánh tay của A Lãng Tả đã bị gãy xương.

Chân thì không sao, nhưng hai cánh tay này nếu không chữa trị kịp thời, đợi cô ta tỉnh lại, sợ là đau đến chết đi sống lại.

Hơn nữa quan trọng nhất là bọn họ đều không phải bác sĩ chuyên nghiệp.

Treo lơ lửng trên cao như vậy, cũng không biết nội tạng có bị tổn thương hay không.

Nếu nội tạng bị thương, kết quả kia... "Tôi đi làm Từ Thải tỉnh lại trước, cô ấy là bác sĩ, có lẽ có thể kiểm tra kỹ hơn!" Hắc Lão Lục nói, sau đó chạy qua lay lay Từ Thải.

Từ Thải thân thể nhẹ nhàng, lúc rơi xuống bị thương cũng nhẹ nhất.

Lay hai cái đã tỉnh lại.

Hắc Lão Lục nói qua tình hình, thấy cô không sao liền dẫn cô qua.

Tần Vũ cũng không nói gì, giao A Lãng Tả cho cô, rồi qua cùng Hắc Lão Lục đánh thức Lý Mặc và Lương Quỳnh.

Lý Mặc vừa tỉnh dậy đã đau đến hít hà, sờ sờ mông mình nói: "Mẹ kiếp, mông ông đây suýt thì nở hoa rồi!

Mọi người sao rồi?" Hắc Lão Lục kể lại tình hình, Lương Quỳnh lúc này cũng nghe rõ mồn một, lập tức thót tim.

Thấy hai người kia có vẻ không sao, cô vội đứng dậy chạy đi xem A Lãng Tả.

Chỉ thấy lúc này Từ Thải đã tìm được hai thanh gỗ từ sàn đạo, nẹp cố định cánh tay cho A Lãng Tả.

Nhưng ở đây không có thuốc, cô cũng chỉ có thể dùng thảo dược mang theo chia cho mọi người một ít, xử lý đơn giản các vết thương trên người.

A Lãng Tả vẫn chưa tỉnh lại, Từ Thải nói: "A Lãng Tả e là bị nội thương, nhưng ở đây không có máy móc, tôi cũng hết cách!

Chúng ta vẫn phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không cứ thế này thêm mấy tiếng nữa, A Lãng Tả sợ là sẽ..." "Rời đi?

Rời đi kiểu gì?

Chỗ này trực thăng của tổ chương trình sợ là còn không bay vào được!

Hơn nữa cho dù đợi trực thăng đến, sợ là cũng phải mất một hai ngày!" Lý Mặc nói. "Vậy cũng không thể bỏ mặc cô ấy được, đây dù sao cũng là một mạng người!" Từ Thải nói. "Được rồi!

Đừng cãi nhau nữa!" Lương Quỳnh lên tiếng, đồng thời nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tuy nhiên Tần Vũ không có ý định mở miệng.

Lương Quỳnh đành nói: "Tôi sẽ liên hệ với tổ chương trình!

Xem bọn họ có cách nào không đã!

Trong thời gian đó mọi người nghỉ ngơi trước đi!" Nói xong, Lương Quỳnh đi sang một bên liên lạc.

Lương Quỳnh tạm thời giao thiết bị livestream cho Lý Mặc, để cậu ta dẫn người xem tham quan tình hình Lăng mộ Hiến Vương.

Chỉ vừa nhìn qua, cả phòng livestream lập tức sôi sục.

Trước đó Hắc Lão Lục cứ mải đuổi theo Tần Vũ, góc nhìn cứ rung lắc suốt.

Lúc này Lý Mặc điều chỉnh góc quay tốt, mọi người ai nấy đều tán thán trước sự xa hoa cùng cực của lăng mộ.

Chỉ thấy cả tòa cung điện được xây dựng trên vách đá.

Sương mù từ thác nước đổ xuống bao trùm lấy nó.

Nhưng sương mù này lại rất kỳ quái.

Bên dưới cung điện rõ ràng có sương mù, nhưng phía trên cung điện lại chẳng có gì.

Sự ngăn cách trên dưới này dường như đã chặn đứng hơi nước.

Hắc Lão Lục nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi cảm thán:

"Thiếu một phần là Thủy, thừa một phần là Quang.

Cổ nhân nói: Tàng phong nạp thủy phương vi cát nhưỡng!

Nạp thủy tị phong, thị vi cát huyệt.

Không khí trùng thiên, toàn bằng nhất khẩu không khí!

Xà thử chi bối, vô khả xí cập!

Sở vị không khí giai vi hỗn độn, nãi thị hồng mông sơ kỳ nhất khẩu hỗn độn chi khí!

Chương 127

Hiến Vương này lại có thể nhân tạo ra sương mù xen lẫn long vựng chi khí, đúng là xảo đoạt thiên công trân bảo tàng, thạch môn nhất khai kinh thiên hưởng a!" Lý Mặc nghe không hiểu, hỏi: "Lục gia, rốt cuộc ý ông là gì?" "Ý là, cái tên Hiến Vương này xa hoa vãi chưởng!" Lục gia cười nói.

Đảo đấu Mạc Kim chỉ vì cầu tài, nhưng nếu không còn mục tiêu cầu tài, quá trình đó dường như trở thành một loại hưởng thụ.

Đến độ tuổi như Hắc Lão Lục, lại trải qua bao nhiêu thăng trầm cuộc đời, lúc này nhìn thấy Thần Tiên Cung Điện của Hiến Vương, còn lại cũng chỉ là cảm thán.

Quả thực nhìn một lần đã thấy không uổng chuyến đi này.

Tần Vũ không nhìn cung điện thần tiên kia, mà ánh mắt thâm thúy nhìn xuống đầm nước bên dưới.

Trong đầm nước, một bóng đen dường như hình thành một cái vuốt quỷ, nhìn vào khiến người ta run sợ.

Mà thứ anh cần tìm - Mộc Trần Châu, đang ở ngay trong đó! "Báo cho mọi người một tin xấu!" Lúc này, Lương Quỳnh cuối cùng cũng quay lại. "Tôi vừa liên hệ với tổ chương trình, họ nói thời tiết phía trên thung lũng thay đổi rất lớn!

Dự kiến từ trước khi trời tối đến trưa mai, bất cứ lúc nào cũng có thể có mưa to và sấm sét!

Trực thăng hoàn toàn không thể tiếp cận, yêu cầu chúng ta nhất định phải kiên trì đến trưa mai!

Qua trưa mai, thời tiết chuyển tốt sẽ phái trực thăng qua!" "Trưa mai?" Lý Mặc nghe vậy rất thất vọng.

Từ Thải bên cạnh cũng vội nói: "Trên người chúng ta đều có thương tích, nếu tối nay có mưa to, bắt buộc phải tìm nơi trú ẩn, nếu không có người dầm mưa phát sốt thì càng khó chịu hơn!

Hơn nữa A Lãng Tả còn như vậy, nếu còn dày vò thêm nữa, sợ là hết cứu thật!" Lương Quỳnh lúc này cũng rất khó xử, không biết nên làm thế nào.

Cô bất giác nhìn về phía Tần Vũ.

Tuy nhiên Tần Vũ vẫn cứ nhìn chằm chằm xuống đầm nước bên dưới, dường như chẳng nghe thấy họ nói gì.

Lương Quỳnh cuối cùng không mở lời, dọc đường đi này đã làm phiền Tần Vũ quá nhiều, nếu lần nào cũng phải dựa vào anh, thì rốt cuộc cô đến đây là để giúp đỡ hay là cục nợ kéo chân.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh nói: "Nơi trú ẩn cũng không phải là không có, chúng ta có thể vào trong Thần Tiên Cung Điện kia qua đêm!

Còn về địa cung, thực sự không được thì bỏ cuộc, đã thám hiểm đến đây rồi, cũng chẳng tiếc cái bước chân cuối cùng này!" "Haizz!

Đừng nói thế chứ, cô nhìn Tiểu ca giống người chịu bỏ cuộc sao?" Hắc Lão Lục cười nói. "Hơn nữa tôi thấy thứ Tiểu ca muốn tìm vẫn chưa thấy đâu, cái địa cung này không đi không được!

Tôi Hắc Lão Lục cũng là dân Mạc Kim đảo đấu, tuy giờ đã cải tà quy chính, nhưng đã vào đến cổ mộ thì làm gì có lý nào không gặp chính chủ!

Hay là thế này, chúng ta cùng vào Thần Tiên Cung Điện, đợi đến nơi chúng ta nghỉ ngơi!

Sáng mai tôi và Tiểu ca xuống địa cung!

Các người ra sàn đạo đợi người của tổ chương trình!" Lương Quỳnh nhìn Hắc Lão Lục một cái, hiển nhiên lo lắng hắn vẫn đang nhăm nhe văn vật trong địa cung.

Nhưng đây là livestream toàn cầu, nếu Hắc Lão Lục thực sự dám động thủ, thì tuyệt đối không thoát khỏi Già Long Sơn này.

Nghĩ vậy, Lương Quỳnh gật đầu.

Tần Vũ ở bên cạnh nghe thấy thật sự thiết thực, nhíu mày mở miệng: "Cung điện đó cũng không đơn giản, nếu muốn vào thì không ai được phép đi ra hậu điện!" Tình huống lúc này tự nhiên không ai phản đối, ngay lập tức mọi người thu dọn đồ đạc, Lý Mặc và Hắc Lão Lục luân phiên cõng A Lãng Tả, tiến về phía Thần Tiên Cung Điện.

Người ta thường nói xuống núi dễ lên núi khó, nhưng đường đi xuống sàn đạo này lại khá nhẹ nhàng.

Tần Vũ đi trước mở đường, rất nhanh mọi người đã đến trước Thần Tiên Cung Điện.

Đứng trước cung điện này, mọi người mới thực sự hiểu thế nào là quỷ khốc thần sầu.

Thất thải long vựng (quầng sáng rồng bảy màu) bao trùm cung điện, đứng ở trong đó cứ như lạc vào tiên cảnh, khiến người ta lưu luyến quên lối về.

Đương nhiên có một loại tâm tình muốn cùng tiên nhân đánh cờ đàm đạo.

Chỉ là khi mọi người xuyên qua long vựng, bước lên thềm đá ngọc, cảm giác đó bỗng nhiên biến mất.

Đập vào mắt chỉ còn lại tòa cung điện thần tiên do Hiến Vương xây dựng.

Người xem livestream được chiêm ngưỡng cung điện ở cự ly gần như vậy đều không khỏi cảm thán: 【Hiến Vương này rốt cuộc đã vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân chúng mới xây được cái cung điện thần tiên này chứ.】【Xùy, xây cái cung điện thế này mà tưởng thành tiên được á?

Thế thì thành tiên đơn giản quá rồi.】【Còn phải nói, nếu thế mà thành tiên được thì bố mày thành tiên từ lâu rồi.】【Các ông có thấy cung điện này nhìn cứ toát lên vẻ tà tính không?】【Không tà mới lạ!

Có ngầu đến mấy thì nó cũng là đồ cho người chết dùng, nói trắng ra là cái mộ to tổ bố thôi!】Trong lúc mọi người nói chuyện, nhóm Tần Vũ đã lần lượt bước lên bậc thềm ngọc thạch.

Tuy nhiên bên trên trơn trượt bất thường, Lý Mặc cõng A Lãng Tả dưới sự dìu đỡ của mọi người mới đi lên được.

Vừa đến lối vào cung điện, lập tức một tấm bia đá hiện ra.

Dưới bia đá là một con hung thú dữ tợn, làm dáng vẻ như đang chạy lên trời, trên lưng cõng một tấm bia đá.

Trên đó viết mấy chữ lớn: Huyền Chi Hựu Huyền, Chúng Diệu Chi Môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.

Mọi người xem xong đều tấm tắc lấy làm lạ.

Lý Mặc lại cười nói: "Cái lão Hiến Vương này chắc muốn thành tiên đến điên rồi, lại còn đặt tên là Hội Tiên Điện!" Lương Quỳnh ở bên cạnh nói: "Lịch sử có hoàng đế cổ đại nào mà không muốn cầu trường sinh, thành thần tiên đâu, Hiến Vương cũng chỉ là một trong số đó thôi!" Lương Quỳnh dù sao cũng xuất thân khảo cổ, lúc này thực sự đến trước cửa cung điện, bất giác muốn nhìn đông ngó tây.

Tần Vũ lười lãng phí thời gian, bước lên trực tiếp đẩy cửa đại điện ra.

Một tia nắng chiếu vào, nhưng góc độ có hạn, ánh nắng cũng chỉ chiếu vào chưa đầy hai mét.

Chương 128

Còn ngoài vùng ánh nắng chiếu tới, tất cả dường như đều chìm trong bóng tối.

Mọi người vốn dĩ đều rất kinh ngạc vì Tần Vũ lại trực tiếp như vậy.

Nhưng lúc này nhìn vào trong đại môn, ngoài ánh nắng ra là một màn đen kịt.

Trong lòng không khỏi có chút ớn lạnh.

Thần Tiên Cung Điện này thực sự vào được sao?

Sao càng nhìn càng thấy rợn người thế nhỉ!

Cứ như nơi họ sắp vào là địa ngục vậy.

Tuy nhiên lúc này giọng nói của Tần Vũ vang lên: "Vào đi!

Sắp đổi trời rồi!" Lời vừa dứt, bên ngoài liền truyền đến một tràng sấm rền vang.

Theo đó là một mảng mây đen lớn thực sự ập tới.

Mọi người thấy vậy cũng hết cách, cộng thêm Tần Vũ đã đi vào trước một bước.

Lúc này cũng không dám chậm trễ, khiêng A Lãng Tả đi theo vào trong điện.

Bước qua ngưỡng cửa gỗ lim khổng lồ, khoảnh khắc này lòng ai cũng nặng trĩu.

Bởi vì sau cánh cửa lớn này, quả thực tối đen như mực.

Lần này đi biết trước đường dài nên mọi người mang theo thiết bị không nhiều.

Đèn thám hiểm đã để lại cho Lý Mặc ở động Hồ Lô.

Lúc này thiết bị chiếu sáng mạnh nhất trên người mọi người chỉ có một cái đèn thám hiểm dưới nước hiệu Poseidon.

Cái này là để dùng dưới nước, dùng trong Thần Tiên Cung Điện này quả thực hơi phí.

Mọi người bất đắc dĩ đành lấy đèn lặn trên bộ đồ lặn ra để chiếu sáng.

Tuy tầm nhìn có hạn, nhưng cũng làm cả Thần Tiên Cung Điện sáng lên đôi chút.

Tuy nhiên khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng xuất hiện trước mặt mọi người lại khiến ai nấy đều kinh hãi, cảm thấy lạnh gáy.

Chỉ thấy trước mặt họ, lại xếp hàng ngay ngắn vô số tượng người bằng đá.

Phóng mắt nhìn ra xa căn bản không thấy điểm cuối.

Có lẽ cũng không nhiều lắm, chỉ là lúc này nguồn sáng có hạn, cộng thêm cung điện yên tĩnh quá mức, khiến trong lòng mọi người không khỏi căng thẳng, nên nhìn qua cứ như lạc vào đống tượng người vậy.

Người xem livestream thấy cảnh này càng nhao nhao kinh hô: 【Cái này mẹ kiếp sắp đuổi kịp tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng rồi đấy!】【Cũng gần như thế, nhưng chỗ này không phải tượng binh mã, mấy cái tượng người này nhìn sao giống văn võ bá quan thế nhỉ!】【Đây vốn dĩ là văn võ bá quan mà, Hiến Vương lão nhi này lại bắt cả quần thần chôn cùng mình!】【Nói vậy, Hiến Vương chẳng phải lôi hết thủ hạ đi chôn cùng sao, quần thần đã chôn cùng thì mấy nhân vật nhỏ bé làm sao mà sống được.】【Khó nói lắm, cái này có thể chỉ là một loại ký thác thôi, hy vọng quần thần chứng kiến mình thi giải thành tiên.】【Cũng đúng, cứ nghe Lương Quỳnh tiểu thư giải thích xem sao đã.】Lúc này mọi người đều đã hoàn hồn sau cơn chấn động, Lương Quỳnh liếc nhìn bình luận trong livestream rồi cảm thán: "Cơ bản đúng như mọi người nói, những thứ này đích xác là văn võ bá quan, nhưng nhìn quy mô này chắc không đến nỗi một trăm pho tượng thật đâu!

Chắc chỉ có khoảng ba mươi sáu pho, hơn nữa trong đó còn có một số tạo hình dã thú, văn võ bá quan có thể còn ít hơn!" Lương Quỳnh vừa nói vừa xoay góc nhìn của livestream.

Quả nhiên mọi người đều thấy, sau lối vào điện vũ là hai pho tượng sư tử đồng, phía sau lần lượt là các cặp Giả, Hống, Voi, Kỳ Lân, Lạc Đà, Ngựa, phía sau nữa mới là quần thần.

Lương Quỳnh nhìn những bức điêu khắc này kinh thán nói: "Đúng là xảo đoạt thiên công, trong đó rất nhiều thứ đều mang ngụ ý.

Ví dụ như hai con sư tử đồng này, dưới chân sư tử đực là quả cầu vàng tượng trưng cho quyền lực vô thượng, sư tử cái dẫm lên sư tử con tượng trưng cho con cháu đời đời!

Cũng như bệ đồng dưới con sư tử đá này, bên trên điêu khắc tượng trưng cho ba vua Điểu, Thú, Hoa!

Những thứ này trong các cuộc khảo cổ lịch sử, chỉ có một số sách cổ xuất thổ ghi chép ít ỏi, không ngờ lại thực sự có thật!

Nếu khai quật hoàn toàn nơi này, đối với giới khảo cổ Việt Nam e rằng sẽ là một phát hiện trọng đại!" Lương Quỳnh càng nói càng kích động, dường như đã quên mất bọn họ đến đây chỉ để tránh mưa qua đêm. "Lương đội, tuy tôi không nên ngắt lời cô, nhưng thời tiết bên ngoài, cô tự mình ra xem đi!" Lý Mặc đi cuối đội ngũ lên tiếng.

Lúc này mọi người mới đi vào Thần Tiên Cung Điện được khoảng ba năm mét.

Lương Quỳnh nghe vậy quay người ra cửa.

Chỉ thấy bên ngoài ánh nắng ban đầu đã bắt đầu bị che khuất dần.

Một đám mây đen lớn đang từ từ trôi tới.

Đúng là mây đen áp cảnh, bạo vũ có thể ập đến bất cứ lúc nào. "Chúng ta vào trong trước đi!" Lương Quỳnh hiểu rõ, hiện tại không phải lúc nghiên cứu mấy thứ này, lập tức đóng cửa dẫn mọi người đi về phía sau.

Do mọi người đến để tránh mưa, hơn nữa Tần Vũ trước đó đã dặn không ai được ra hậu điện, nên ban đầu mọi người cũng không định đi sâu vào.

Chỉ là ngay cửa điện vũ này quả thực quá không thích hợp để nghỉ ngơi.

Cậu ngủ ở đây, bên kia là một đám văn võ bá quan cùng dã thú nhìn chằm chằm, chỉ nghĩ thôi cũng thấy nổi da gà.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước một lúc, Lương Quỳnh cảm thấy chắc đã đến phần giữa điện vũ.

Đi tiếp nữa có thể sẽ đến hậu điện.

Thế là cô gọi mọi người lại: "Chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi!" Mọi người gật đầu.

Chỗ này cũng khá rộng rãi, sau lưng là văn võ bá quan, đều quay lưng lại nên không còn cảm giác bị nhìn chằm chằm nữa.

Chương 129

Còn về hướng phía trước thì tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì.

Lương Quỳnh và những người khác lấy ra một số đuốc do tổ chương trình cung cấp, cố định lại, cuối cùng cũng chiếu sáng được một khoảng không gian nghỉ ngơi trong Thần Tiên Cung Điện đen kịt này.

Lý Mặc đã mệt lả từ sớm, đặt A Lãng Tả xuống đất, bỗng nhiên kinh hô: "Á!

Bên này sao lại hết đường rồi!" Mọi người vội chạy lại xem, quả nhiên phát hiện, tại rìa ánh sáng do đuốc chiếu tới, lại xuất hiện một vách đá.

Lý Mặc hơi căng thẳng, vội lấy đèn Poseidon ra soi, lúc này cũng chẳng quản là có ở dưới nước hay không, ít nhất thứ này dùng tốt hơn đèn lặn.

Chùm sáng lập tức chiếu ra.

Mọi người liền nhìn thấy, cách chỗ họ nghỉ ngơi không xa lại là một cái ao cạn khô.

Ao đã cạn từ lâu, bên dưới lại còn có một chiếc thuyền hình hoa sen.

Lý Mặc chiếu xung quanh một lượt, mọi người lập tức thấy, trên ao này không có cầu nối sang bờ đối diện, muốn qua chỉ có thể nhảy xuống đi bộ sang.

Mà ở bờ đối diện cái ao này, lại có một cái vương tọa.

Trên vương tọa thế mà lại có một con rồng khổng lồ màu đỏ đang cuộn mình.

Chỉ tiếc là chỉ có đuôi rồng chứ không thấy đầu rồng đâu.

Lý Mặc vội tắt đèn Poseidon, thứ này cũng không thể bật lâu, nếu không đợi mai Tiểu ca và Hắc Lão Lục xuống địa cung sợ là hết pin.

Đèn tắt, mọi người cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái, nhưng trong lòng ai nấy đều hiểu rõ.

Cái vương tọa kia rất có khả năng là bảo tọa của Hiến Vương.

Nhưng sao bên trên không có tượng Hiến Vương nhỉ?

Thay vào đó là một con rồng đỏ khổng lồ, lại còn chỉ có cái đuôi!

Lý Mặc hơi căng thẳng, không nhịn được chửi thề: "Cái lão Hiến Vương này cũng chơi bẩn quá, con rồng kia có thể là hóa thân của lão, thế mà chỉ để lại cái mông cho chúng ta xem!

Chẳng lẽ Hiến Vương cũng là dân gay (đoạn bối sơn)?" "Không thể nào, cái này có thể ngụ ý Hiến Vương đã hóa rồng thành tiên rồi!" Lương Quỳnh tiếp lời. "Vừa nãy tôi lờ mờ nhìn thấy, con rồng đỏ khổng lồ kia chui vào trong bích họa trên tường!

Có điều xa quá nhìn không rõ!" "Chúng ta cũng đừng đoán mò nữa, vẫn là chăm sóc A Lãng Tả quan trọng hơn!

Mấy thứ này đợi đội khảo cổ đến sau, tự nhiên sẽ sớm được công bố thôi!" Mọi người gật đầu không nói thêm gì nữa.

Nơi này vốn yên tĩnh lạ thường, hơn nữa lại là cung điện người chết xây cho Hiến Vương.

Tiếp tục thảo luận mấy thứ bên trong quả thực có chút đáng sợ.

Lương Quỳnh và Lý Mặc dựng bếp cồn chuẩn bị nấu ít đồ ăn.

Từ Thải thì ở bên cạnh chăm sóc A Lãng Tả.

A Lãng Tả đến giờ vẫn hôn mê, cũng không biết tình hình thế nào.

Tần Vũ và Hắc Lão Lục thì không nói gì, ngồi một bên không biết đang nghĩ gì.

Mọi người đều im lặng, không khí có phần hơi áp lực.

Lý Mặc chịu không nổi nữa, mở miệng nói: "Mọi người đừng im lặng thế, rợn người quá, tôi nhớ phòng livestream này còn có chức năng phát nhạc mà?

Hay chúng ta bật bài nhạc?

Giải tỏa tâm trạng áp lực một chút?" Tuy nhiên mọi người đều không thèm để ý đến cậu ta.

Lý Mặc thấy vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp chọn một bài hát rồi bật lên.

Tiếng nhạc vừa nổi lên, Từ Thải bên cạnh không nhịn được cười nói: "Hiến Vương mà biết cậu bật nhạc trên đầu mộ lão, liệu có nhảy ra cắn cậu không hả!" "Cắn tôi?

Lão sợ là thối rữa hết rồi!" Lý Mặc nói. "Hơn nữa mọi người không thấy là chúng ta đang tự dọa mình sao?

Tục ngữ nói rất hay, người dọa người dọa chết người, tôi thấy chúng ta cứ bị cái hoàn cảnh xung quanh này, cùng với trí tưởng tượng trong đầu dọa cho sợ thôi!

Đây cho dù là cung điện người chết dùng cho Hiến Vương thì đã làm sao!

Bao nhiêu năm không có người đến rồi, cho dù có cơ quan thì sợ cũng hỏng hết rồi!

Hơn nữa mọi người đừng quên, đây không phải huyền cung, nên chỗ này khẳng định sẽ không có quan tài!

Theo tôi thấy thay vì cứ chịu đựng áp lực khó chịu thế này, chi bằng kết hợp chút yếu tố hiện đại, ví dụ như ca hát nhảy múa!

Như vậy chúng ta có thể sẽ bớt căng thẳng hơn!" Lý Mặc nói đạo lý rõ ràng.

Có điều cậu ta làm vậy, tâm trạng căng thẳng của mọi người đúng là cũng thả lỏng vài phần.

Chỉ là Lương Quỳnh, Tần Vũ và Hắc Lão Lục đều không nói gì, dường như hoàn toàn không hòa nhập nổi.

Dù sao thì bật nhạc nhảy múa trong cổ mộ, chuyện này đúng là người bình thường không làm nổi.

Chương 130

Phòng livestream cũng bị Lý Mặc khuấy động, từng dòng bình luận (đạn mạc) bay lên vèo vèo: 【Không phát hiện ra nha, anh bạn Lý Mặc này cũng có tiềm năng đấy, nhảy đầm trên mộ à? (Phần đầu bính địch)】【Mấy hôm trước tôi vừa xem một tin, nhảy đầm trên mộ lúc đi về thì bị tai nạn xe, anh bạn Lý Mặc chúc may mắn nhé.】【Ha ha, sao tôi có cảm giác ông đang dọa cậu ta thế!

Nhưng mà đối xử với Hiến Vương kiểu này, tôi sợ Hiến Vương sẽ tìm cậu ta thật đấy.】【Sợ cái quái gì, bài này không đủ nhiệt, đổi bài đổi bài, tôi muốn nghe 'Đêm nay đêm nay...'.】【Lầu trên, ông còn chê đêm chưa đủ dài hay sao thế?】Trong tiếng hát của Lý Mặc và cuộc trò chuyện của mọi người trong livestream, thời gian cuối cùng cũng trôi qua nhanh hơn một chút.

Mọi người ăn tối xong, Lý Mặc vẫn tương tác với khán giả.

Phải nói rằng, lúc này là thời điểm tốt nhất để tích lũy sự nổi tiếng.

Nếu A Lãng Tả còn tỉnh, e rằng đã đến lượt Lý Mặc rồi.

Từ Thải không hứng thú lắm, bón cho A Lãng Tả ít đồ ăn, nói: "A Lãng Tả hơi sốt rồi, trán đổ mồ hôi, có thể ngủ một giấc mai sẽ tỉnh!" Mọi người nghe tin này cũng được an ủi phần nào.

Mệt mỏi cả ngày, cộng thêm lại trải qua chuyện Hoắc Thị Bất Tử Trùng và Quái Anh, mọi người cũng thực sự mệt lả.

Lý Mặc chơi một lúc cũng ngủ thiếp đi.

Thậm chí quên cả tắt nhạc.

Trong Thần Tiên Cung Điện đen kịt này, chỉ có tiếng hát vẫn không ngừng vang vọng.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một tiếng rên rỉ đau đớn đánh thức Tần Vũ.

Anh ngủ rất nông, chỉ cần có chút tiếng động là tỉnh ngay.

Mở mắt ra anh thấy Từ Thải đã ngồi dậy từ dưới đất, A Lãng Tả bên cạnh trở mình, có vẻ tình hình đã khá hơn.

Xung quanh vẫn tối om, cũng không biết bên ngoài trời đã sáng chưa.

Tần Vũ xem giờ trên livestream, phát hiện đã sáu giờ sáng.

Trong thung lũng sâu này, do bị che khuất ánh nắng nên ít nhất phải đến bảy giờ mới có nắng chiếu vào.

Nhưng sáu giờ thì bên ngoài cung điện chắc đã sáng rồi.

Từ Thải cho A Lãng Tả uống ít nước, thấy Tần Vũ tỉnh, bèn nói: "Tình hình A Lãng Tả tốt hơn nhiều rồi, vừa nãy còn tỉnh một lần, nhưng rất nhanh lại ngủ tiếp!

Anh ngủ thêm chút đi, tôi chuẩn bị bữa sáng cho mọi người!" Tần Vũ gật đầu, định ngủ thêm chút nữa.

Tuy nhiên, lần này vừa chợp mắt chưa đầy hai phút, bỗng nhiên Tần Vũ cảm giác có người đang mò mẫm về phía mình.

Giác quan nhạy bén khiến anh trong nháy mắt thò tay ra bóp chặt lấy cổ đối phương.

Hai ngón tay dài kỳ dị chỉ cần dùng sức là có thể bẻ gãy cổ đối phương trong tích tắc.

Tần Vũ mở mắt nhìn, lại là Từ Thải. "Cô làm cái gì vậy!" Tần Vũ hạ thấp giọng lạnh lùng nói.

Tuy nhiên Từ Thải lại mặt đầy kinh hãi, trên mặt vã mồ hôi.

Cô chỉ tay về một phía, thì thào: "Anh nhìn xem kia là cái gì!" Tần Vũ nghe vậy nhìn theo hướng ngón tay, vừa nhìn một cái da đầu cũng tê rần.

Chỉ thấy cái bếp cồn ở giữa mọi người đã sáng lửa, phía đối diện ánh lửa chiếu rọi, A Lãng Tả đang nằm chỏng vó trên mặt đất.

Nhưng lúc này trên đầu cô ta, lại có một thứ màu đỏ to tướng đang bám vào.

Tần Vũ định thần nhìn kỹ, đây rõ ràng là một bộ quần áo màu đỏ.

Nhưng trên bộ quần áo đó lại còn có một cái đầu phụ nữ.

Khuôn mặt người phụ nữ đó không biết trát bao nhiêu phấn trắng, trắng đến rợn người.

Hai bên má còn tô hồng, nhìn cái là biết ngay mặt người chết.

Thứ đó thấy Tần Vũ nhìn sang, bỗng nhiên quay người bỏ chạy.

Khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp biến mất vào bóng tối của hậu điện.

Tần Vũ kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Anh đã đoán ra thứ đó là gì rồi, rõ ràng chính là Thiểm Bà!

Anh nhớ trong nguyên tác kiếp trước, đám người Hồ Tư lệnh cũng gặp phải thứ này ở hậu điện.

Cho nên ngay từ đầu anh đã nhấn mạnh nhất định không được ra hậu điện, thậm chí ngay cả cái hộp ngọc chứa Long Cốt Thiên Thư anh cũng không định lấy.

Nhưng sao thứ này lại từ hậu điện chạy sang đây?

Nghĩ đến đây, Tần Vũ biết tám phần là bọn họ đã bị mấy thứ này nhắm trúng rồi.

Nếu không giải quyết nó, e rằng cũng không ra được.

Mình không đi trêu chọc các ngươi, các ngươi lại đến trêu chọc mình.

Tần Vũ trong lòng quyết đoán, đã như vậy thì cái hộp ngọc chứa Long Cốt Thiên Thư kia, cũng tiện tay lấy luôn vậy! "Gọi họ dậy!" Tần Vũ bỏ lại một câu, ngay sau đó cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng vào trong hậu điện.

Từ Thải thấy vậy vội chạy đi gọi mọi người dậy, kể lại chuyện vừa rồi một lượt.

Chương 131

Hắc Lão Lục nghe xong cau mày, ngay sau đó cũng chộp lấy móng vuốt phi hổ lao về phía hậu điện.

Lương Quỳnh thấy thế vội nói: "Tôi đi xem tình hình thế nào, Lý Mặc các cậu ở đây canh chừng A Lãng Tả!

Nếu cô ấy tỉnh thì cùng qua đây luôn!" "Được!" Hai người vội đáp một tiếng.

Lương Quỳnh đồng thời đeo thiết bị livestream lên rồi xuất phát.

Tần Vũ và Hắc Lão Lục đương nhiên không thể tự mình bật livestream.

Cho nên Lương Quỳnh cũng lo lắng họ gặp nguy hiểm ở hậu điện mà mình không biết.

Hơn nữa Hắc Lão Lục dù sao cũng là một tên trộm mộ, tuy dọc đường thể hiện không tệ, nhưng tục ngữ nói phòng người chi tâm bất khả vô (lòng đề phòng người không thể không có).

Chỉ là nghĩ thì hay, nhưng làm được thì không dễ.

Lương Quỳnh cầm đèn Poseidon vất vả lắm mới trèo lên được bờ bên kia ao nước.

Kết quả đèn Poseidon vô tình chiếu vào cái vương tọa kia, lập tức chiếu sáng con rồng đỏ khổng lồ trong thoáng chốc.

Lương Quỳnh thế mà lại nhìn thấy, con rồng đỏ kia lại rỗng ruột, bên trong toàn là vết nước.

Đồng thời cô cũng thấy, trên bức tường nơi con rồng đỏ chui vào, lại thực sự có rất nhiều bích họa.

Lúc này cô không có thời gian suy nghĩ, giơ thiết bị lên chụp một tấm ảnh, sau đó chạy về phía hậu điện.

Rất nhiều người xem livestream không kịp phản ứng, con rồng đỏ và bích họa trên tường chỉ lóe lên rồi biến mất.

Nhưng vẫn có những "thánh tay nhanh" giống như Lương Quỳnh, chỉ là Lương Quỳnh thì chụp ảnh, còn bọn họ thì trực tiếp hơn: chụp màn hình.

Lương Quỳnh chạy một mạch về phía sau, rất nhanh đã thấy trong hậu điện có tới tám bức tường bích họa.

Trình hiện theo kiểu Cửu Cung Bát Quái, nhưng không gian hậu điện có hạn nên trông hơi chật chội.

Vừa bước vào, cô liền nghe thấy tiếng Hắc Lão Lục: "Tiểu ca!

Thứ đó đâu rồi?" Hắc Lão Lục hỏi, nhưng Tần Vũ không trả lời.

Lương Quỳnh nghe tiếng phán đoán phương hướng, lập tức chạy tới.

Tuy nhiên, khi cô vòng qua một bức tường bích họa, nhìn thấy không phải là hai người Tần Vũ, mà lại là một cái đỉnh đồng ba chân khổng lồ màu xanh lục.

Mà lúc này trên cái đỉnh đó, lại có một người phụ nữ đang bám vào.

Người phụ nữ đó chỉ có một khuôn mặt, bên dưới đều là quần áo đỏ, cái này giống hệt như Từ Thải miêu tả.

Lương Quỳnh sợ hãi hét lên ngay lập tức: "Thứ đó ở đây này!" Ngay khi Lương Quỳnh hét lên, cô đã kịp thời đưa chiếc ba lô ra chắn trước mặt, sợ rằng thứ kia sẽ vồ tới.

Thế nhưng, điều khiến cô không ngờ là thứ đó chẳng hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Cô vội bỏ ba lô ra nhìn, thứ kia cư nhiên đã biến mất. "Ở đâu?" Lúc này Tần Vũ và Hắc Lão Lục cũng chạy tới, Hắc Lão Lục hỏi.

Lương Quỳnh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vội nói: "Vừa rồi rõ ràng ở ngay đây, sao chớp mắt đã không thấy đâu nữa!" "Thứ đó tám phần là đang trêu đùa chúng ta!" Hắc Lão Lục phẫn nộ nói. "Mẹ kiếp, để ông đây bắt được thì không giết chết nó không được!" Tần Vũ không nói gì, đi thẳng về một phía.

Hắc Lão Lục và Lương Quỳnh thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Rất nhanh, họ thấy Tần Vũ dừng lại trước một bức tường bích họa. "Tiểu ca, cậu định làm gì?" Hắc Lão Lục hỏi.

Tần Vũ vẫn không trả lời, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bức tường bích họa trước mặt. "Bức tường này có vấn đề sao?" Lương Quỳnh cũng ở bên cạnh hỏi.

Tần Vũ vẫn im lặng.

Tuy nhiên đúng lúc này, bỗng nhiên chỉ nghe thấy từ tiền điện vọng lại một tiếng thét chói tai, ngay sau đó là tiếng kêu cứu từ xa đến gần, hệt như là giọng của Lý Mặc. "Tiểu ca cứu mạng với!

Chị A Lãng muốn ăn thịt người rồi!" Tiếng kêu vừa dứt thì Hắc Lão Lục đã vòng qua bức tường bích họa.

Bất quá rất nhanh hắn lại chạy ngược trở về, trên mặt đầy vẻ chấn kinh. "Con bé A Lãng xảy ra chuyện rồi!" Tần Vũ lúc này cũng không màng đến ngọc hàm trong tường bích họa nữa, vòng qua xem xét.

Chỉ thấy Lý Mặc và Từ Thải đang dìu nhau chạy tới.

Mà ở phía sau bọn họ, A Lãng tỷ lại đang đuổi theo không buông với một tư thế cực kỳ quỷ dị.

A Lãng tỷ tuy rằng trước đó đã tỉnh lại một lần, nhưng sau đó lại ngủ thiếp đi, tám phần là đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hơn nữa hai cánh tay của cô ta đều đã gãy, tuy Từ Thải đã giúp cô ta xử lý, nhưng thương gân động cốt một trăm ngày, thời gian ngắn căn bản không thể lành được.

Nhưng bộ dạng lúc này của cô ta, nhìn qua chẳng khác nào xác chết vùng dậy (tác thi).

Chỉ thấy hai cánh tay A Lãng lủng lẳng trên mặt đất, cả người càng là trực tiếp nằm rạp xuống đất.

Chương 132

Tuy nằm rạp như vậy, nhưng cả người cô ta lại dán chặt xuống mặt đất mà trườn về phía mọi người.

Bộ dạng đó, cứ như thể có người đang kéo lê cô ta trên mặt đất vậy.

Miệng cô ta há rất to, từng trảng cười lanh lảnh của phụ nữ từ bên trong vọng ra. "Tiếng cười của ả này sao mà rợn người thế!" Hắc Lão Lục nhịn không được chửi thề.

Người xem trong phòng livestream nghe thấy tiếng cười này càng là từng người nổi hết da gà. 【Đây là tiếng cười của đàn bà con gái gì thế này?】【Mẹ kiếp, lão tử sau này không tìm bạn gái nữa đâu, đáng sợ vãi】【Tiếng cười của A Lãng tỷ cũng quá rợn người rồi】【Tiểu ca, mau đập chết cô ta đi, cô ta chắc chắn bị ác quỷ nhập rồi】 Đám đông trong phòng livestream nhao nhao bình luận.

Tuy nhiên chỉ trong khoảnh khắc, A Lãng tỷ cư nhiên lấy một góc độ khó mà diễn tả bằng lời, cứng rắn trườn qua hồ nước, lao thẳng về phía bọn họ.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã hiểu rõ.

Mình đây là trúng kế rồi.

Con Thiểm Bà kia cố ý để Từ Thải nhìn thấy, e rằng chính là để dẫn dụ cô ấy đến hậu điện này.

Mà mục tiêu thực sự của chúng, kỳ thực là A Lãng.

Trên người hắn có máu Kỳ Lân, Lương Quỳnh có Kỳ Lân Kiệt.

Hắc Lão Lục lại là Mạc Kim Giáo Úy, có Mạc Kim Phù chân chính.

Lý Mặc và Từ Thải tuy không có những thứ này, nhưng dù sao thân thể cũng vô hại, tam vị chân hỏa trên người bất diệt.

Chỉ cần bọn họ không tự tìm đường chết đi trêu chọc những thứ này, tự nhiên cũng sẽ không trúng kế.

Nhưng A Lãng tỷ thì không được, tình huống của cô ta lúc này, dương khí đã yếu đến cực điểm, lúc này mới để cho lũ Thiểm Bà kia có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Điệu hổ ly sơn để hắn đến hậu điện, chính là để hạ đầu ngải (hàng đầu)! "Tiểu ca tính sao đây!" Hắc Lão Lục nhìn về phía Tần Vũ hỏi.

Tình huống này của A Lãng, nói thật hắn đã nảy sinh sát tâm.

Người chết thì đâu còn là người nữa!

Tần Vũ không nói gì, chỉ phất phất tay ra hiệu để mình xử lý.

Người trong phòng livestream thấy cảnh này, kẻ mừng người lo. 【Mẹ kiếp, nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể cho con đàn bà phế vật này đi chết rồi】【Đúng đấy, ông đây đợi ngày này đã lâu lắm rồi】【Cũng không thể nói như vậy, A Lãng tỷ rốt cuộc bị làm sao cũng chưa biết, nhỡ đâu còn cứu được thì sao】【Còn cứu?

Mày đi mà cứu, Tiểu ca nợ cô ta à?】【Cái này các người không hiểu rồi, sở dĩ Tiểu ca được hoan nghênh như vậy, chính là bởi vì anh ấy...】【Bởi vì đại gia mày, cút!】【Mau cút đi!】Người trên kia còn chưa nói hết câu, đã bị chữ "cút" spam đầy màn hình.

Mà lúc này, A Lãng đã dán sát mặt đất lao đến trước mặt mọi người.

Một bên mặt dán xuống đất đã ma sát đến bật máu.

Quần áo cũng rách một mảng lớn.

Nhưng thanh gỗ Từ Thải dùng để cố định cánh tay cho cô ta, lại vẫn buộc chặt trên tay.

Chỉ là hai cánh tay này cũng đã gãy, coi như để làm cảnh.

Tần Vũ đứng phía trước mọi người, lạnh lùng nhìn A Lãng.

A Lãng dường như căn bản không nhìn thấy, vòng qua Tần Vũ lao thẳng về phía Hắc Lão Lục bên cạnh cắn tới.

Cô ta dán sát mặt đất, há miệng nhắm thẳng vào mắt cá chân Hắc Lão Lục.

Hắc Lão Lục ánh mắt lạnh lẽo, nhấc chân đạp một cái, trực tiếp giẫm lên đầu A Lãng, khiến cô ta không thể động đậy.

Tần Vũ thấy thế ngồi xổm xuống, một tay bóp chặt lấy cổ A Lãng.

Sau đó cư nhiên xách cô ta lên. "Tần Vũ!" Lương Quỳnh mở miệng nhắc nhở, sợ Tần Vũ ra tay quá mạnh bóp chết A Lãng.

Tần Vũ không nói gì, giây tiếp theo hai ngón tay cực dài trực tiếp thò vào trong miệng A Lãng.

Sau đó mạnh mẽ giật một cái, cư nhiên từ bên trong lôi ra một thứ.

Tần Vũ ném thứ đó xuống đất, lúc này mới buông A Lãng ra.

Lương Quỳnh vội chạy tới đỡ A Lãng, lúc này mọi người cũng nhìn thấy, thứ rơi trên mặt đất cư nhiên là đầu của một người phụ nữ.

Có điều chỉ to bằng nắm tay trẻ con, lúc này lại còn đang hướng về phía mọi người cười "hắc hắc hắc". "Cười cái rắm!" Hắc Lão Lục nổi điên, một cước giẫm nát bét. "A Lãng tỷ rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Từ Thải ở bên cạnh hỏi. "Đúng đấy, vừa rồi bọn tôi muốn đưa chị ấy qua đây, nhưng chị ấy đột nhiên lại muốn cắn người!" Lý Mặc cũng đầy mặt kinh khủng.

Hắc Lão Lục lại là đã nhìn ra, cười lạnh nói: "Còn có thể là chuyện gì, thứ này là Cổ, cũng chính là Hạ Đầu (bùa ngải)!" "Con nữ quỷ áo đỏ kia vừa nãy chắc chắn là cố ý dẫn chúng ta qua đây, để nhân cơ hội này hạ cổ cô ta!" Nói đến đây, Hắc Lão Lục lại cảm giác có chút không đúng, nói: "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đám nữ quỷ áo đỏ này có phải quá ngu xuẩn rồi không, chẳng lẽ chúng tưởng hạ cái cổ là có thể giết được chúng ta?" "Chắc là không đâu!" Lương Quỳnh nói. "Loại này tôi có biết một chút, hẳn là Thiểm Bà, một loại vu bà trong truyền thuyết!

Chương 133

Bọn chúng không thể nào ngu xuẩn như vậy, hơn nữa hạ cổ A Lãng cũng là để hại người!

Vừa nãy tôi phát hiện trên đỉnh đồng kia có một con Thiểm Bà đang bò, nhưng nó không tấn công tôi!

Tôi ngược lại cảm giác, bọn chúng là cố ý muốn dẫn dụ chúng ta đến hậu điện này!

A Lãng có lẽ chỉ là một trong những mục tiêu của chúng!" Lời này của Lương Quỳnh vừa thốt ra, mọi người đều cảm thấy trong lòng trầm xuống.

Dẫn dụ bọn họ đến hậu điện, vì cái gì?

Hậu điện này chẳng lẽ có thứ gì đáng sợ hơn?

Hắc Lão Lục vội hỏi: "Hậu điện này chắc chắn có vấn đề, bên ngoài trời hẳn là đã sáng rồi, chúng ta không được thì mau chóng ra ngoài!" "Được!" Mọi người tự nhiên không có ý kiến.

Tuy nhiên ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Lý Mặc kinh hô: "Tiểu ca đâu?

Vừa nãy anh ấy không phải còn ở bên cạnh sao!" Lương Quỳnh nói.

Nhưng lúc này chỗ bọn họ đâu còn bóng dáng Tiểu ca.

Một người sống sờ sờ cứ thế mà biến mất. "Tần Vũ!" Lương Quỳnh thấy thế mở miệng gọi.

Tuy nhiên không ai trả lời cô.

Lương Quỳnh bỗng nhớ tới bức tường bích họa mà Tần Vũ nhìn chầm chầm trước đó, lập tức giao A Lãng cho Lý Mặc, xoay người chạy qua.

Mọi người đều đi theo, quả nhiên nhìn thấy, Tần Vũ lại đang đứng trước bức tường bích họa.

Thế nhưng trên bức tường lúc này, cư nhiên đã bị thủng một lỗ. "Tiểu ca, sao cậu không nói một tiếng đã chạy tới đây!" Hắc Lão Lục hỏi, đồng thời nhìn bức tường nói. "Sao cậu lại đập vỡ tường rồi?" Tần Vũ lại chỉ vào bức tường nói: "Cái này không phải tôi làm, những thứ kia muốn chúng ta chết!" "Hả?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, muốn bọn họ chết không phải rõ ràng sao?

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến việc đục thủng bức tường này?

Thế nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng "Rầm" cực lớn.

Theo đó là một âm thanh ầm ầm như tàu hỏa vang lên.

Mọi người đồng thời nhìn thấy, một cái đĩa tròn bằng đồng xanh khổng lồ đang lao về phía bọn họ nghiền tới. "Ôi mẹ ơi!

Đây là cái thứ gì!" Lý Mặc đứng mũi chịu sào, sợ đến mức quay người định né, nhưng lúc này cậu ta đang dìu A Lãng.

Căn bản né không kịp, tình thế cấp bách, cậu ta cái khó ló cái khôn, đẩy mạnh A Lãng về phía đối diện.

Bản thân mượn lực lùi lại hai bước, ngay sau đó cái đĩa tròn đồng xanh khổng lồ kia lăn qua giữa hai người.

Mọi người nhao nhao né tránh, nhưng Tần Vũ lại nhìn thấy, thứ này chính là đang lao vào bức tường kia.

Tần Vũ nghiêng người, tung một cước đá mạnh, cứng rắn đá chệch hướng cái đĩa tròn đồng xanh này.

Tuy nhiên, cái đĩa tròn này quá lớn, tuy không đâm trúng bức tường bích họa, nhưng khi đổ xuống, vẫn đập vào đó.

Tức thì bức tường sập xuống một mảng lớn.

Từ bên trong lộ ra nửa cái đầu rồng.

Rõ ràng chính là con rồng thủy ngân đỏ kia.

Tần Vũ thấy vậy biết là không tránh khỏi, lập tức thò hai ngón tay cực dài trong nháy mắt cắm vào trong tường.

Đợi khi hắn rút tay ra, trên tay rõ ràng đang kẹp một cái ngọc hàm (hộp ngọc).

Trên ngọc hàm có quấn những sợi tơ vàng, nhìn qua là biết đồ tốt.

Mọi người đến lúc này mới hiểu ra, tại sao Tần Vũ vẫn luôn hứng thú với bức tường bích họa này như vậy.

Hóa ra bên trong có đồ tốt. "Mau chạy đi!" Tần Vũ đắc thủ, lập tức hô lớn.

Tuy nhiên còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, cái đầu rồng khổng lồ kia đã bắt đầu phun ra thủy ngân.

Những quả cầu thủy ngân lớn nhỏ lập tức lăn khắp nơi.

Gần như cùng lúc, sáu cái miệng thú dưới chân chiếc đỉnh đồng sáu chân cách đó không xa, cũng phun ra ngọn lửa.

Ngọn lửa toàn bộ thiêu đốt trên đỉnh đồng xanh, cứ như đang đun nước sôi vậy.

Mà trên bức tường bên cạnh, không biết từ lúc nào cũng thò ra mấy cái miệng thú, cư nhiên cũng đang điên cuồng phun thủy ngân.

Mắt thấy cả hậu điện sắp bị thủy ngân nhấn chìm.

Mọi người đều vội vàng men theo bức tường bích họa leo lên trên. "Ái chà hỏng rồi!

Chương 134

A Lãng tỷ còn ở bên dưới kìa!" Lý Mặc vừa leo lên tường bích họa liền kinh hô.

Tuy nhiên mọi người nhìn xuống phía dưới, bóng dáng A Lãng lại đã không thấy đâu! "Giờ này còn quản được cô ta, tám phần lại bị Thiểm Bà bắt đi rồi!" "Chúng ta mau lên trên, mái nhà này không kiên cố, đục một lỗ ra ngoài!" Hắc Lão Lục hét lên.

Từ Thải lại chỉ vào chiếc đỉnh đồng sáu chân khổng lồ bên dưới nói: "Cái đỉnh đồng kia đang làm gì vậy?

Đun nước sao?

Hơn nữa cái nắp trên đỉnh đồng kia, sao lại giống với cái đĩa tròn lớn này như vậy?" Mọi người lúc này mới phát hiện, cái đĩa tròn lớn vừa nghiền ép qua dường như chính là một cái nắp đỉnh đồng.

Bất quá lúc này nắp trên chiếc đỉnh đồng kia rõ ràng vẫn còn mà! "Hẳn là một cái dự phòng, bị lũ Thiểm Bà kia mượn để tấn công chúng ta!" "Còn về bên trong đỉnh đồng này, hẳn là vật tế trời, vừa nãy tôi nhìn thấy trên bức bích họa vương tọa ở phía trước!

Nhưng không nhìn kỹ, bên trong rốt cuộc có gì tôi cũng không biết!" Lời này của Lương Quỳnh vừa nói ra, lập tức người trong phòng livestream gửi bình luận: 【Bên trong đều là người chết, chúng tôi đã chụp màn hình rồi!】【Mau chạy đi, trong đó toàn là người chết】【Mẹ kiếp, thi thể trắng ởn cả đống kìa!】Lương Quỳnh nhìn thấy dòng này, sắc mặt lập tức biến đổi. "Không ổn!

Mau tránh ra, nếu bên trong đều là thi thể, gia nhiệt lên chắc chắn sẽ nổ tung!" Mọi người nghe thấy lời này sắc mặt liền tái mét.

Từng người vội leo lên xà nhà, tránh ra thật xa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, gần như cùng lúc chỉ nghe một tiếng "Rầm" trầm đục.

Cái nắp đỉnh đồng sáu chân kia trực tiếp bị hơi nóng húc bay lên.

Trong nháy mắt đã đâm thủng mái nhà biến mất trên bầu trời.

Lúc này nhìn lại trong lò đỉnh, những thi thể bị chế thành tượng đá đều đã bốc cháy.

Lửa cháy ngùn ngụt, mùi vị gay mũi.

Mọi người không dám nán lại lâu, thấy mái nhà bị nắp lò đỉnh húc văng, tạo thành một lối ra tự nhiên, lập tức leo về phía lối ra.

Thậm chí lúc này còn có thể nhìn thấy chút ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào.

Tuy nhiên, lối ra ngay trước mắt, nhưng tuyệt vọng lại một lần nữa ập đến.

Chỉ thấy trong bóng tối nơi ánh nắng không chiếu tới, thò ra đến tận năm khuôn mặt phụ nữ.

Những khuôn mặt phụ nữ kia rõ ràng chính là của Thiểm Bà!

Mà ở ngoài cùng, lại còn có một khuôn mặt lớn hơn.

Khuôn mặt kia bọn họ đều quá quen thuộc, đó rõ ràng chính là A Lãng! "Ôi trời!

Chị A Lãng, chị đừng âm hồn bất tán nữa được không, em thực sự đã cố hết sức rồi!" "Chị tha cho em đi!" Lý Mặc cuống đến mức sắp khóc.

Tiểu ca vừa cứu A Lãng, kết quả ai ngờ chớp mắt lại bị hạ cổ.

Cái này đúng là phí công vô ích mà!

Biết sớm thế này vừa rồi đã không nên cứu. "Tiểu ca, chúng ta xông lên, thủy ngân bên dưới có độc, chậm trễ nữa là đều không đi được đâu!" Hắc Lão Lục nói.

Tần Vũ gật đầu, lập tức hai người một trái một phải lao về phía lối ra.

Lúc này, đám Thiểm Bà và A Lãng toàn bộ xông tới.

Những thứ này đối với Tần Vũ mà nói căn bản vô dụng, một đao một con toàn bộ bị chém bay ngược ra ngoài.

Nhưng bên dưới đều là xà nhà, Thiểm Bà bị đánh bay liền trực tiếp bám vào xà nhà khác.

So ra, Hắc Lão Lục lại đơn giản hơn nhiều, một mình A Lãng đối phó với hắn.

Hắn cũng không khách khí, từng cước đạp thẳng vào mặt A Lãng.

Người xem trong phòng livestream thấy vậy đều nhao nhao nói: 【Lục gia, ngài cũng là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, không thể công báo tư thù nha】【Kệ đi, sao tôi lại cảm thấy từng cước này đạp lên, nhìn cũng hả giận phết nhỉ!】【A Lãng tỷ tuy rằng trước đó hơi ngu một chút, nhưng ngài làm vậy thì không đúng rồi, đánh người không đánh mặt mà!】【Từ từ, vấn đề hiện tại là cô ta còn là người không?】Phòng livestream rơi vào trầm mặc.

Lương Quỳnh thấy thế hét lên: "Cô ấy chắc chắn là người, hạ đầu ngải chỉ là vu thuật, loại hàng đầu này hẳn là Thiệt Cổ trong truyền thuyết, thời gian ngắn không chết người được!

Anh ra tay nhẹ chút!" Hắc Lão Lục lại nói: "Nhẹ chút?

Cô ta cho dù không chết, cô còn có thể lôi cô ta lên sao!" Nói xong Hắc Lão Lục một cước đạp trúng điểm yếu, cứng rắn đạp A Lãng rơi xuống xà nhà bên dưới. "Mau đi!" Tần Vũ thấy đám Thiểm Bà và A

Lãng đều đã rơi xuống, vội hét lên.

Mọi người lúc này cũng đều cuống rồi, từng người tranh tiên khủng hậu leo lên trên.

Chậm một bước có khả năng sẽ phải ở lại bầu bạn với A Lãng. "Chị à!

Em trai đối xử với chị không tệ, ngàn vạn lần đừng tới tìm em nhé!

Em còn chưa lấy vợ đâu!" Lý Mặc vừa leo vừa hét.

Chương 135

Lúc này Hắc Lão Lục đã lên tới mái nhà, thả dây thừng Phi Hổ Trảo xuống, kéo Từ Thải lên.

Sau đó là Lý Mặc.

Tiếp theo là Lương Quỳnh.

Tần Vũ đi cuối cùng, cảnh giác nhìn đám Thiểm Bà bên dưới.

Những thứ này âm hồn bất tán, lúc này cư nhiên lại bò lên rồi.

Tần Vũ rất lấy làm lạ, không biết đám Thiểm Bà này rốt cuộc chân diện mục là gì.

Xem ra lúc này cũng không lo được nữa, Lương Quỳnh vừa lên, Tần Vũ trực tiếp đạp lên xà nhà cũng nhảy lên theo.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn vừa lao ra khỏi lỗ hổng, cái miệng của A Lãng lại cắn chặt lấy ống quần hắn.

Tần Vũ thấy thế nổi giận, chân mạnh mẽ giật một cái, cứng rắn lôi cả A Lãng ra ngoài.

Hắn vốn định giãy ra, ai ngờ hàm răng của A Lãng thực sự quá tốt.

Răng đều đã mẻ mấy cái, thế mà vẫn không nhả ra, cũng bị kéo theo lên trên.

Mọi người cũng đều nhìn đến ngây người.

Cân nặng của A Lãng là bao nhiêu chứ, thế mà lại bị Tần Vũ dùng một chân kéo ra ngoài.

Quan trọng nhất là, cư nhiên còn là bị cái quần kéo ra.

Giờ khắc này, người trong phòng livestream đều nhao nhao kinh thán: 【Cái quần này hiệu gì vậy, tôi cũng muốn mua một cái!】【Huynh đệ tâm cậu lớn thật, mặc cái quần này không sợ mót tiểu không cởi kịp dây lưng à】【Tiểu ca ngầu bá cháy, cái quần còn ngầu hơn】Mọi người nhao nhao trêu chọc.

Tuy nhiên sự việc còn lâu mới kết thúc.

A Lãng vừa rơi xuống trên mái vòm đã muốn lao tới cắn người.

Tần Vũ thấy thế tung chân kia trực tiếp đá một cước, cứng rắn đá cô ta bay ngược ra ngoài.

Sau đó cô ta lăn theo độ dốc của mái vòm, trực tiếp lăn xuống, cuối cùng rơi mạnh xuống phía trước Thần Tiên Cung Điện không biết sống chết.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều không nói gì.

Đây dù sao cũng là đồng bạn của bọn họ, nhưng hiện tại lại rơi vào kết cục như vậy.

Trải qua một hồi giày vò này, e là một cái mạng cũng đi tong chín phần rồi. "Cẩn thận còn nữa!" Bỗng nhiên, Hắc Lão Lục bên cạnh hét lên.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy từng con Thiểm Bà cũng từ trong lỗ hổng nhảy ra. "Đây không phải là lệ quỷ sao, sao lại không sợ ánh nắng!" Lý Mặc hét lên, đồng thời đứng dậy định chạy, nhưng dưới chân mái vòm quá trơn, cậu ta cũng lăn lông lốc rơi xuống. "Cẩn thận một chút!" Lương Quỳnh hét lên, đồng thời chạy tới đỡ lấy Từ Thải, hai người cẩn thận từng li từng tí đi xuống phía dưới.

Tần Vũ thấy đám Thiểm Bà này cư nhiên đuổi ra, trong lòng vui vẻ.

Vừa hay có thể xem xem thứ này rốt cuộc có lai lịch gì.

Bên kia Hắc Lão Lục đã động thủ, Phi Hổ Trảo vồ một cái được một con, trực tiếp bóp nát thứ đó.

Mắt thấy hắn đã giải quyết ba con, chỉ còn lại hai con cuối cùng.

Tần Vũ vội nói: "Giữ lại một con, xem thử chân diện mục!" Nói rồi Tần Vũ vung một đao chém nát một con đang lao vào mặt Hắc Lão Lục.

Con đó quá gần, Tần Vũ căn bản không kịp bắt, chỉ đành giết chết.

Hắc Lão Lục nghe vậy đáp một tiếng, thu hồi Phi Hổ Trảo, một cước đá con Thiểm Bà đang vồ tới về phía trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ mắt sắc tay nhanh, hai ngón tay cực dài kẹp một cái, trong nháy mắt thứ đó liền triệt để không còn động tĩnh.

Giống như đã chết vậy.

Tần Vũ thuận tay ném nó xuống dưới, sau đó cùng Hắc Lão Lục trượt xuống khỏi mái vòm.

Bên dưới còn chưa náo nhiệt xong.

A Lãng lần này không chạy, dường như cú va đập quá mạnh đã khiến cô ta hôn mê bất tỉnh.

Tần Vũ tiến lên diễn lại trò cũ, rút cái đầu phụ nữ trong miệng cô ta ra, sau đó ném sang một bên.

Hắc Lão Lục cũng không khách khí, trực tiếp một cước giẫm nát bét.

Trong cái chết tìm được đường sống, mọi người lúc này đều cảm giác như bị lột một lớp da.

Lý Mặc càng là nằm vật ra đất, khóc như một đứa trẻ.

Từ Thải tuy không nói gì, nhưng nước mắt cũng không ngừng chảy xuống khóe mi.

Một đường đi tới đây, cửu tử nhất sinh, nhưng khi thực sự nhìn thấy đồng bạn sống chết chưa biết, thậm chí còn trúng tà thuật muốn giết mình, loại đả kích này, quả thực không mấy ai có thể chịu đựng được. "Xưa nay, Đổ đấu Mạc Kim còn như thế, lại còn phải chịu tiếng xấu của trộm mộ!" Hắc Lão Lục ở bên cạnh nói. "Hiện tại ngẫm lại, vì kiếm miếng cơm manh áo, trộm mộ không đáng thương sao?" Sau đó cũng không nói nhiều nữa, xoay người đi theo Tần Vũ xem xét xác con Thiểm Bà kia.

Chương 136

Tần Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lớp áo đỏ ra, tức thì bên dưới lộ ra một đứa trẻ sơ sinh.

Không sai, chính là loại quái anh kia.

Chỉ là quái anh này trông rất kỳ lạ.

Hắc Lão Lục ngồi xổm xuống nói: "Da của quái anh này đen sì, trên đầu mọc đầy loại đầu phụ nữ này, sao lại kỳ quái thế nhỉ!" Tần Vũ nhìn, thản nhiên nói: "Tắc thị Cổ anh! (Đây là Cổ anh)" "Cổ anh?" Hắc Lão Lục nghe vậy thì giật mình, đã hiểu ra.

Loại quái anh này quanh năm ở trạng thái ngủ đông, một khi sương độc giảm bớt mà tỉnh lại, chắc chắn cũng sẽ vì không chịu nổi nồng độ không khí thay đổi mà chết.

Cho nên để những quái anh này canh giữ Thần Tiên Cung Điện hiển nhiên không phải kế lâu dài.

Có lẽ Hiến Vương chính là phát hiện ra điểm này, cho nên mới cải tạo những quái anh này thành Cổ anh.

Mà cái gọi là Cổ anh, kỳ thực chính là giết chết loại quái anh này, sau đó hạ đầu ngải lên nó.

Đầu ngải xương rắn chiếm đầy đầu của loại quái anh này.

Coi như cho chúng một thứ để có thể hành động.

Những Cổ anh này đã chết, không thể cắn người nữa, cho nên chúng chỉ có thể tìm A Lăng để thay thế.

Chỉ là những đầu lâu phụ nữ này quá nhỏ, muốn cắn chết người quá khó.

Cho nên mới dẫn dụ họ vào hậu điện, dùng một cái nắp lò đỉnh dự phòng, muốn dùng thủy ngân chôn sống mọi người.

Thủy ngân e là cũng đã dập tắt ngọn lửa lớn của lò đỉnh.

Cho nên Thần Tiên Cung Điện này mới không bị thiêu rụi hoàn toàn.

Nhớ tới cái nắp đồng đỉnh bị húc bay, mọi người đều không kìm được nhìn quanh tìm kiếm.

Kết quả cuối cùng lại phát hiện, cái nắp lò đỉnh bị hơi nóng nổ húc bay kia, cư nhiên đã đâm thủng mái vòm, lúc này găm vào vách tường một bên thung lũng sâu này.

Một phần ba cái nắp lò đỉnh đều găm vào trong vách đá.

E là không bao lâu nữa, ước chừng sẽ rơi xuống.

Lúc về vẫn là phải tránh một chút.

Nếu không rơi xuống trúng người, thì đúng là sẽ bị đập thành thịt vụn... "Thức ăn đều mất hết rồi!" Lương Quỳnh chỉnh lại hành lý một chút rồi nói.

Ba lô của mọi người cơ bản đều rơi lại ở Thần Tiên Cung Điện, bên trong lúc này e là đã bị thủy ngân lấp đầy, cũng không quay lại lấy được nữa.

Duy chỉ có ba lô của Tần Vũ và Hắc Lão Lục là còn.

Lương Quỳnh trên người tuy cũng có ba lô, nhưng bên trong đều là một số văn vật tìm thấy dọc đường, cùng với thiết bị livestream.

Tần Vũ nghĩ ngợi một chút rồi vẫn lấy ngọc hàm ra, giao cho Lương Quỳnh.

Long cốt thiên thư bên trong ngọc hàm đều dùng loại cổ văn mật mã tối nghĩa khó hiểu.

Hắn tuyệt đối không đọc được.

Còn không bằng giao cho Lương Quỳnh, để cô mang về nghiên cứu, tương lai có kết quả công bố ra, mình cũng có thể biết bên trên rốt cuộc viết cái gì. "Được rồi chư vị, chúng ta đêm cũng đã qua, Thần Tiên Cung Điện này cũng đã xem rồi!

Tiếp theo, đường ai nấy đi thôi!" Hắc Lão Lục đứng dậy cười nói.

Lương Quỳnh gật đầu, nhìn hai người nói: "Dọc đường đi tới đây, cảm ơn nhé!

Năng lực của tôi có hạn, đường bên dưới tôi sẽ không đi nữa, tôi đưa bọn họ về!

Các anh không có ý kiến chứ!" Lương Quỳnh nhìn về phía Lý Mặc và Từ Thải.

Lý Mặc gật đầu nói: "Không có, tôi bây giờ chỉ muốn về nhà, tôi nhớ món rau xanh xào mẹ tôi làm rồi!" "Tôi cũng muốn về nhà!" Từ Thải cũng mang theo giọng nghẹn ngào nói.

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn Hắc Lão Lục bên cạnh một cái.

Hắc Lão Lục hiểu hắn muốn nói gì, mở miệng nói: "Tiểu ca cậu đừng khuyên tôi, Đổ đấu Mạc Kim quá nửa đời người, sống chết tôi sớm đã xem nhẹ rồi!

Sư gia của tôi chết trong tay tên Hiến Vương này, tôi mà không đi đổ cái đấu của hắn, chết cũng không nhắm mắt!

Tôi không vì minh khí (đồ tùy táng), chỉ vì một khẩu khí (hơi thở/sĩ diện)!

Tôi chính là muốn nói cho hắn biết, cho dù là mộ thần tiên, cũng không có cái nào Mạc Kim Giáo Úy không đổ được!

Nếu tôi có thể sống sót đến nơi, nhất định sẽ lưu lại một câu: Lục gia đến đây dạo chơi một chuyến!" Người trong phòng livestream thấy thế nhao nhao nói: 【Lục gia bá khí, đây mới là người giang hồ】【Không sai, người sống vì một khẩu khí, Phật chờ một nén hương, chúng tôi sẽ cùng đi với ngài!】【Lục gia giỏi lắm, cứ làm tới đi】【Vốn tôi tưởng Lỗ Thương Vương đã đủ tàn nhẫn rồi, không ngờ tên Hiến Vương này còn ác hơn, bao nhiêu phụ nữ chịu khổ chịu cực như vậy, chỉ đợi Lục gia và Tiểu ca đi giải cứu thôi】【Đổ cái mộ Hiến Vương này, giải cứu người khổ nạn】【Động thủ đi Tiểu ca, tìm được Hiến Vương lão nhi, chúng ta liền động thủ thăng quan phát tài!】 Một phen lời lẽ của Lục gia, quả thực vô cùng cổ vũ sĩ khí.

Chỉ tiếc, tình huống này của A Lãng, cộng thêm Từ Thải và Lý Mặc là thực sự sợ rồi, cũng chỉ có thể tự bơm sướng cho mình và người trong phòng livestream thôi.

Gian hiểm của mộ Hiến Vương cũng là lần khó nhất trong những lần Hắc Lão Lục từng trải qua.

Đổ đấu Mạc Kim toàn dựa vào một bầu can đảm.

Bầu can đảm này nếu tan, thì cũng coi như triệt để hết phim, vẫn là sớm đánh đường hồi phủ thì hơn.

Chương 137

"Sau khi xuống dưới, Lục gia anh nhớ mở livestream!

Nếu có rắc rối, chúng tôi cũng có thể biết ngay lập tức!" Lương Quỳnh nói.

Hắc Lão Lục gật đầu.

Sở dĩ để hắn mở livestream, chủ yếu vẫn là vì tốc độ của Tần Vũ quá nhanh.

Nếu để Tần Vũ mở livestream, e rằng mọi người chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng lắc lư, so ra thì Hắc Lão Lục thích hợp hơn một chút. "Được rồi, vậy chúng ta lên đường thôi, sớm ngày thăng quan phát tài biết đâu còn có thể ngồi lên trực thăng của tổ chương trình rời đi!" Hắc Lão Lục cười nói, lập tức thu dọn đồ đạc.

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh một cái, coi như lời từ biệt.

Sau đó liền cùng Hắc Lão Lục bước lên sạn đạo, một đường đi về phía đầm nước bên dưới.

Hắc Lão Lục mở phòng livestream, cùng Lương Quỳnh điều chỉnh một chút, coi như đã kết nối được.

Lương Quỳnh lúc này cũng không chậm trễ, dưới sự giúp đỡ của Lý Mặc và Từ Thải, khiêng A Lãng đến phía trước Thần Tiên Cung Điện.

Nơi này địa thế rộng rãi, nếu trực thăng tới, lát nữa cứu viện ở đây cũng thuận tiện hơn.

Mọi người chia nhau hành động.

Lại nói Tần Vũ và Hắc Lão Lục lúc này.

Khi hai người đến đáy đầm nước, đã là nửa giờ sau.

Trực thăng của tổ chương trình vẫn chưa tới, Lương Quỳnh cũng chỉ có thể thông qua phòng livestream quan sát tình hình của hai người.

Hắc Lão Lục nói: "Tiểu ca, sắp tới địa cung rồi, bước cuối cùng này cậu xem phải đi thế nào?" Tần Vũ nhìn mặt hồ, không nói gì, mà lẳng lặng lấy thiết bị lặn ra.

Hắc Lão Lục thấy thế vui vẻ cười nói: "Hắc!

Anh hùng sở kiến lược đồng, tôi cũng cảm giác Hiến Vương lão nhi này có khả năng trốn ngay dưới nước!

Bất quá hồ sâu ắt có yêu, đầm phẳng ắt có động, theo phong thủy cách cục Phân kim định huyệt, nhìn từ bên trên thì dưới đầm nước này e là có một cái Thủy nhãn (mắt nước)!

Vị trí nằm ngay chính giữa, tôi suy đoán lối vào mộ Hiến Vương, chính là nằm trong cái Thủy nhãn này!

Tiểu ca, chúng ta đi thẳng tới Thủy nhãn?" Hắc Lão Lục hỏi.

Tần Vũ lại không tiếp lời.

Phân tích này của Hắc Lão Lục quả thực không sai, lối vào mộ Hiến Vương đích xác nằm trong Thủy nhãn.

Chỉ có điều dòng chảy ngầm trong Thủy nhãn hung dữ, muốn bình an đi vào còn thiếu một thứ.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã mặc xong thiết bị lặn.

Trước khi xuống nước Tần Vũ cuối cùng cũng mở miệng: "Theo sát!" Sau đó liền trực tiếp nhảy xuống nước.

Hắc Lão Lục không dám chậm trễ, lập tức cũng đi theo xuống dưới.

Đúng là vô tình không thành sách.

Hai người vừa xuống nước, trực thăng của tổ chương trình cuối cùng cũng tới.

Trực thăng chỉ đến một chiếc, vừa đến đã nghe thấy nhân viên công tác bên trên dùng loa lớn hét lên: "Lương đội trưởng, tình hình sơn cốc bên chúng tôi có biến, hai chiếc trực thăng của chúng tôi một chiếc kia đã quay trở lại rồi!

Chỗ tôi chỉ có một chiếc cáng thương, chiếc chở các bạn nằm ở chiếc trực thăng kia!

Các bạn cố định A Lãng rồi đưa lên trước đi!" Đồng thời với tiếng nói, chiếc cáng thương được cố định dây thừng đã thả xuống.

Lương Quỳnh và mọi người vừa nghe chiếc trực thăng kia đã quay lại không khỏi ngẩn ra.

Nhưng lúc này cáng thương đã thả xuống, mọi người cũng không dám chậm trễ, cố định A Lãng lại trước.

Trực thăng lập tức đưa A Lãng rời đi trước một bước.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trực thăng vừa đi, lập tức thời tiết cả sơn cốc đột biến.

Mây đen cư nhiên lại kéo tới.

Sắc trời cả sơn cốc đều thay đổi.

Lý Mặc có chút sợ hãi nói: "Lương đội trưởng, tình hình này không ổn!

Chiều hôm qua chúng ta cũng thấy mây đen áp cảnh thế này, nhưng chị nhìn xung quanh xem, tối qua căn bản không hề mưa!" Lương Quỳnh gật đầu, cô cũng phát hiện ra tình huống này.

Tối qua ở trong Thần Tiên Cung Điện, cung cao tường dày căn bản không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Cộng thêm sau khi ra ngoài trải qua quá nhiều chuyện, mọi người đều không để ý tối qua có mưa hay không.

Nhưng lúc này nhìn lại, trên mặt đất căn bản không có nước.

Hơn nữa còn một điểm.

Nếu trong sơn cốc này có mưa, thì phong thủy cách cục Long Vựng kia chẳng phải vô dụng sao.

Dưới Long Vựng hơi nước tràn ngập, bên trên lại khô ráo mát mẻ, chính nhờ cách cục này mới có thể đảm bảo Thần Tiên Cung Điện không bị hơi nước xâm thực.

Chương 138

Nhưng nếu trời mưa, tất cả những thứ này đều vô dụng. "Mây đen áp cảnh, nhưng lại không mưa, tình hình sơn cốc này, e rằng phức tạp hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng!" Lương Quỳnh nhíu chặt mày.

Bất quá lúc này người của tổ chương trình cuối cùng cũng lên tiếng trong phòng livestream: 【Lương đội trưởng, khí hậu sơn cốc thay đổi quá nhanh, trực thăng của chúng tôi căn bản không thể đến gần.

Không biết lúc nào sấm sét sẽ xuất hiện, A Lãng chúng tôi đã đưa đi rồi.

Nhưng trực thăng cứu viện các bạn hiện tại cũng không dám đến gần sơn cốc, vẫn đang bay vòng bên ngoài, hiện tại bắt buộc phải thương lượng với các bạn một chút.

Hoặc là trực thăng đợi các bạn ở bên ngoài, các bạn leo lên, khoảng cách mười mấy mét là có thể được cứu!

Nhưng làm như vậy, Tiểu ca và Hắc Lão Lục chỉ có thể tạm thời mặc kệ!

Hoặc là, các bạn tiếp tục ở lại đó, đợi hai người họ lên, rồi cùng nhau giải cứu.】 Đối mặt với lời của tổ chương trình, Lương Quỳnh rơi vào trầm mặc.

Nếu là bản thân cô, chắc chắn sẽ đi theo Tần Vũ xuống dưới.

Nhưng hiện tại chủ yếu là còn có Lý Mặc và Từ Thải.

Mà hai người họ hiển nhiên một khắc cũng không muốn ở lại nơi này nữa. "Lương đội trưởng, Tiểu ca bọn họ lợi hại như vậy, chắc chắn có thể tự mình ra ngoài!" Lý Mặc nói. "Tôi thực sự sợ rồi, Lương đội trưởng!" Lý Mặc vội nói, cậu ta thực sự không muốn ở lại đây nữa. "Tôi đưa các cậu ra ngoài!" Lương Quỳnh cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Hắc Lão Lục nói không sai, cô là đội trưởng, tự nhiên phải lấy an toàn của đội viên làm trọng.

Hơn nữa với thực lực của cô, xuống dưới cũng thực sự là đang kéo chân họ.

Thực lực của Tần Vũ không có gì phải nghi ngờ, Lương Quỳnh tuyệt đối tin tưởng.

Đã có quyết định, Lương Quỳnh trực tiếp liên hệ với tổ chương trình, bảo trực thăng đợi ở bên trên, bọn họ sẽ lên ngay.

Sau đó ba người cũng không chậm trễ, mang theo Phi Hổ Trảo mà Hắc Lão Lục để lại từ sư gia hắn, liền bước lên sạn đạo.

Tuy nhiên, nói thì dễ làm mới khó!

Đường lên dốc đứng không nói, còn thường xuyên có đoạn đứt gãy.

May mà Lý Mặc xuất thân Parkour, tính phối hợp khá tốt.

Lúc này mới có thể khắc phục những khó khăn này.

Nhưng thể lực lại là điểm yếu, ba người mất mười phút đồng hồ, kết quả khoảng cách thẳng đứng mới lên được hai mét.

Theo tốc độ này, không có hai ba tiếng đồng hồ, e rằng căn bản không thể lên tới sạn đạo cao nhất.

Sốt ruột cũng chẳng có cách nào, may mà đám mây đen này tuy lớn, nhưng trước sau vẫn không mưa.

Ngược lại khiến bọn họ yên tâm hơn một chút.

Lương Quỳnh vừa đi đường vừa nhìn chằm chằm phòng livestream của Hắc Lão Lục.

Chỉ thấy lúc này Tần Vũ ở phía trước bên trái, Hắc Lão Lục đi theo phía sau, góc nhìn không ngừng chuyển động qua lại.

Tình hình dưới nước cũng dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy sâu dưới đáy đầm, quả nhiên có một cái Thủy nhãn, vô số nước đầm đang điên cuồng dũng mãnh lao vào trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân xung quanh có vô số thác nước, nhưng mãi vẫn không lấp đầy nơi này.

Mà ở vị trí một bên Thủy nhãn, cư nhiên sắp xếp rất nhiều tượng đá điêu khắc.

Có người đá, ngựa đá các loại.

Bất quá đại bộ phận đều đã đổ, còn có rất nhiều cái bị khuyết thiếu.

Hẳn là đều bị Thủy nhãn cuốn đi rồi.

Đám đông trong phòng livestream đang xem đến kỳ lạ, bỗng nhiên Lương Quỳnh cảm thấy kỳ quái hỏi: "Lục gia!

Tần Vũ đâu?" "Tiểu ca không phải ở phía trư..." Lục gia còn chưa gõ xong dòng chữ trong phòng livestream, tức thì chính mình cũng ngơ ngẩn.

Tần Vũ vốn dĩ ở phía trước bên trái, cư nhiên đã biến mất! "Gặp quỷ rồi, sao lại biến mất nữa rồi!" Hắc Lão Lục lập tức cuống lên, vội vàng nhìn quanh kiểm tra.

Tuy nước hồ rất trong, nhưng lúc này bọn họ đã cách mặt hồ một đoạn khá xa.

Xung quanh vô cùng tối tăm, nơi mà đèn "Ảo Ảnh Poseidon" chiếu tới cũng chỉ là một đường thẳng, tuy tầm nhìn xa nhưng độ rộng lại không lớn.

Dưới nước thế này không gian là ba trăm sáu mươi độ, trên dưới trái phải trước sau, hầu như vị trí nào cũng có khả năng.

Muốn tìm được Tiểu ca trừ phi có phương hướng chuẩn xác, bằng không chẳng khác nào kẻ ngốc nói mộng.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng có chút sốt ruột: 【Chiêu này lại dùng tốt ghê, tính ra đây là lần thứ hai Tiểu ca mất tích không một tiếng động rồi nhỉ.】【Dấu hiệu này không tốt đâu, tôi sợ cứ đà này Tiểu ca sẽ nghiện mất tích, biến thành nhân viên mất tích chuyên nghiệp mất.】【Cũng không thể nói vậy, mọi người không thấy từ lúc đến Thần Tiên cung điện, mỗi lần Tiểu ca mất tích đều là có việc quan trọng cần làm sao?】【Ý của bạn là, Tiểu ca trước đó bị họ làm vướng chân, giờ đám người chị đẹp Lương Quỳnh không theo xuống, nên Tiểu ca mới triệt để buông tay hành động?】【Ách!

Đúng là như vậy thật.】【Cũng phải, Lục gia cũng là Mạc Kim Giáo Úy, tự vệ chắc chắn không thành vấn đề.

Chương 139

Tiểu ca hẳn là cân nhắc điểm này mới buông tay đi làm việc riêng của mình.】【Tôi tra được rồi, xem lại tua ngược thì thấy Tiểu ca bơi về phía dưới bên trái!】Rất nhanh có người dán ảnh chụp màn hình tua ngược lên, quả nhiên thấy đôi chân của Tiểu ca hướng về phía dưới bên trái.

Lục gia thấy vậy liền ngẩn ra, thầm nghĩ: "Phía dưới bên trái?

Đó không phải là vị trí của Thủy Nhãn (mắt nước) sao!" Trước đó hắn suy đoán, vị trí phong thủy của mộ Hiến Vương hẳn là nằm trong Thủy Nhãn.

Chẳng lẽ mình sai rồi?

Nếu mình sai, Tiểu ca hoàn toàn có thể nói ra mà, sao lại một mình đi về phía đó?

Hay là cậu ta có việc quan trọng cần làm?

Hắc Lão Lục không hiểu, nhưng đã biết phương hướng thì hắn cũng không dám chậm trễ, lập tức dùng đèn Poseidon chiếu về phía đó.

Giây lát sau, quả nhiên thấy bóng chân người lóe lên rồi biến mất.

Hắc Lão Lục nhận ra ngay bộ đồ lặn đó, trừ Tiểu ca thì còn ai vào đây nữa.

Dưới nước chỉ có hai người bọn họ, Hắc Lão Lục không dám lơ là, lập tức bơi theo.

Nhóm người Lương Quỳnh vẫn đang đi trên sạn đạo.

Lý Mặc và Từ Thải nóng lòng về nhà, lúc này không khỏi có chút hưng phấn, chẳng màng xem livestream.

Lương Quỳnh tự nhiên nhìn thấy thảo luận của cư dân mạng, trong lòng có chút không dễ chịu.

Nhưng cô cũng rõ ràng, người ta nói không sai.

Dọc đường đi này, bọn họ quả thực có chút kéo chân sau.

Kinh nghiệm khảo cổ của cô vì không có địa cung nên cơ bản chẳng giúp được gì.

Lúc này cô cứ chăm chú theo dõi livestream, thứ nhất là không yên tâm về hai người họ, thứ hai là muốn lúc cần thiết có thể góp một phần sức lực...

Nước đầm lạnh thấu xương, Hắc Lão Lục một đường đuổi theo, nhưng tốc độ chung quy vẫn không bằng Tần Vũ.

Đuổi một lúc, hắn liền thấy những bậc thạch giai (bậc đá) từ từ hướng lên trên.

Trong lòng không khỏi vui mừng, chỗ này rất có khả năng chính là mộ đạo.

Hắc Lão Lục tăng tốc, men theo thạch giai leo lên, rất nhanh đã trồi lên khỏi mặt nước.

Đập vào mắt hắn, nơi này lại bày biện vô số tượng đồng người và ngựa.

Nhưng những tượng đồng nhân mã này đều có một loại cổ quái không nói nên lời.

Sốt ruột tìm Tiểu ca, Hắc Lão Lục cũng không màng nhìn kỹ, vừa gọi tên Tiểu ca vừa mò mẫm đi vào trong.

Càng đi sâu vào, tượng đồng càng nhiều.

Bỗng nhiên, khi vòng qua một khúc cua, tinh thần Hắc Lão Lục lập tức căng thẳng, tay trong vô thức rút ra phi hổ trảo.

Người xem livestream thấy cảnh tượng trước mắt cũng nhao nhao cả lên: 【Mẹ ơi, sao chỗ này nhiều người chết thế!】【Hơn nữa mấy người này chết cũng quá kỳ lạ, sao đều giống như bị bọc một lớp sáp vậy?】【Chẳng lẽ những người này là vật tế dự phòng cho cái đỉnh lô tế trời ở bên trên?】【Má ơi, tên Hiến Vương này là kẻ biến thái à, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người!】【Lục gia mau đi đi!

Nhìn mà tôi buồn nôn quá.】Cư dân mạng hối thúc.

Hắc Lão Lục lại nhíu mày nói: "Chỗ này có chút cổ quái, đồng nhân đồng mã nếu là đội ngũ đưa tiễn Hiến Vương thành tiên, thì nơi này không nên có người chết a!" Nói rồi Hắc Lão Lục lại gần một thi thể kiểm tra kỹ lưỡng.

Vừa nhìn, hắn không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy khớp xương toàn thân thi thể này đều đã bị bẻ gãy, hơn nữa biểu cảm dữ tợn đáng sợ, phảng phất như trước khi chết đã trải qua sự tra tấn phi nhân tính.

Trên người bọn họ đều bọc một lớp sáp dày.

Bộ dáng đó, giống như là đang trong lúc cực độ thống khổ thì bị sáp phong kín trực tiếp, ngay cả oan hồn cũng không thể thoát ra. "Quá kỳ lạ, trong đội ngũ đưa tiễn Hiến Vương thành tiên, sao lại có nhiều thi thể thế này!" "Lục gia, anh đi xem những tượng đồng nhân mã kia đi, chỗ này có khả năng không phải là mộ đạo!" Bỗng nhiên, Lương Quỳnh lên tiếng trong livestream.

Lục gia nghe vậy sững sờ: "Không phải mộ đạo?

Vậy còn có thể là cái gì!" Tuy nghi hoặc trong lòng, Hắc Lão Lục vẫn chạy lại gần những tượng đồng nhân mã kia kiểm tra.

Vừa nhìn lại càng thêm ngơ ngác.

Chỉ thấy những tượng đồng này bị ăn mòn vô cùng nghiêm trọng.

Có cái thậm chí đã mềm nhũn sụp đổ!

Khí cụ bằng thanh đồng đâu có giòn yếu như vậy!

Giọng nói của Lương Quỳnh lúc này lại vang lên: "Tôi hiểu rồi, chỗ này thật sự không phải mộ đạo, mà là một xưởng gia công, chuyên môn sản xuất tượng đồng cho Hiến Vương dùng!" "Thời cổ đại kỹ thuật luyện đồng không phát triển như bây giờ!

Những người này rất có khả năng là nô lệ được chọn ra để luyện chế tượng đồng!

Họ đã phối sai tỷ lệ dược liệu, cho nên tạo ra những thứ này đều là hàng lỗi!

Để giết gà dọa khỉ nên mới tàn nhẫn sát hại họ như vậy!" "Mẹ kiếp!" Hắc Lão Lục lập tức bừng tỉnh.

Thảo nào mấy tượng đồng này trông rất cổ quái, hoàn toàn không thể so sánh với tượng đồng ở Thần Tiên cung điện bên trên.

Người xem livestream thấy đến đây cũng đều hiểu ra, nhao nhao bình luận: 【So với những người này, làm công nhân bây giờ hình như còn rất hạnh phúc, ít nhất còn giữ được mạng.】 【Haiz, nô lệ thời cổ đại thì có tự do gì đáng nói, so với họ chúng ta đúng là hạnh phúc chán.】 【Xã hội đang tiến bộ, chỉ hy vọng loại chuyện này sẽ không tái diễn.】 【Được rồi cảm thán cái gì chứ, chỗ này quản nó là cái gì, tôi chỉ muốn biết Tiểu ca đâu rồi!】 【Đúng rồi, Tiểu ca đâu?

Chương 140

Chỗ này chỉ lớn thế này, sao không thấy cậu ấy!】 Có người phản ứng lại.

Hắc Lão Lục lúc này mới nhớ ra, mình đến đây để tìm Tần Vũ. "Tần Vũ!" "Tiểu ca?" Hắc Lão Lục hét lên, nhưng trong mộ đạo này, trừ tiếng vọng của hắn ra thì đâu còn nửa điểm âm thanh. "Két kèn kẹt!" Bỗng nhiên một âm thanh chói tai vang lên khắp mộ đạo.

Tiếng đó nghe như đá mài xuống mặt đất, khiến người ta dựng tóc gáy.

Hắc Lão Lục phân biệt phương hướng âm thanh, dường như ở ngay vị trí lối vào, lập tức chạy vọt qua.

Vừa tới lối vào, tim hắn lập tức lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy một pho tượng ngựa đồng vốn đặt ở một bên, vậy mà đã xê dịch một nửa.

Trên mặt đất rõ ràng còn có vết tích bị ngựa đồng đè lên, lúc này đã lộ ra. "Mẹ kiếp!

Con ngựa đồng chết tiệt này chẳng lẽ muốn sống lại!" Tim Hắc Lão Lục nhảy lên tận cổ họng, trực tiếp vung phi hổ trảo về phía đầu ngựa đồng.

Chính cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương, mấy con ngựa đồng này đều mục nát không ra hình thù gì, trực tiếp chặt đầu nó xem nó còn tác quái thế nào.

Nhưng phi hổ trảo vừa bay ra, lập tức một bàn tay từ sau lưng ngựa đồng thò ra, chộp lấy phi hổ trảo trong nháy mắt.

Cảnh tượng này khiến Hắc Lão Lục toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

Chỗ này sao lại còn có tống tử (cương thi)!

Ngay lúc Hắc Lão Lục chuẩn bị liều mạng cá chết lưới rách, chủ nhân của bàn tay kia lại từ sau ngựa đồng bước ra.

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ, cư nhiên chính là Tần Vũ. "Tần...

Tiểu ca cậu rốt cuộc muốn làm gì!

Sao lại trốn sau đó!

Chơi trốn tìm à?" Hắc Lão Lục oán trách, đồng thời thu lại phi hổ trảo.

Khán giả thấy là Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng Lục gia sắp đại chiến tống tử rồi chứ. "Anh chậm quá!" Tần Vũ thản nhiên nói, sau đó lại nấp vào sau ngựa đồng.

Hắc Lão Lục quả thực dở khóc dở cười.

Mình thế này mà còn chậm à, dưới này tình huống thế nào cũng không biết, tổng không thể cứ thế cắm đầu xông vào chứ!

Ngược lại là cậu, sao cứ như cái gì cũng biết vậy, cái này là đi trộm mộ hả?

Sao cảm giác như đưa cậu về nhà vậy?

Trong lòng nghĩ vậy, Hắc Lão Lục cũng chạy tới.

Chỉ thấy Tần Vũ đang dùng hai tay đẩy con ngựa đồng này, dường như muốn đẩy nó xuống nước.

Cúi đầu nhìn, thấy Tần Vũ cố định dây thừng vào ngựa đồng, Hắc Lão Lục lập tức hiểu ra. "Ai!

Cái đầu này của tôi, vẫn là Tiểu ca cậu suy nghĩ chu đáo!" Nói xong cũng bắt đầu giúp một tay cùng đẩy.

Người xem livestream lại ngơ ngác, không biết Tần Vũ họ đẩy ngựa đồng làm gì.

Chẳng lẽ định cưỡi ngựa đồng đi trộm mộ?

Lương Quỳnh lúc này cũng nhìn ra, giải thích trong livestream: "Mọi người không ở tại hiện trường, không thể nhận thức rõ đầm nước bên dưới lớn thế nào!

Dòng chảy ngầm trong Thủy Nhãn cực kỳ lớn, nếu không cố định vật gì đó, rất có thể sẽ bị Thủy Nhãn cuốn đi!

Hơn nữa muốn đi ra gần như là không thể!

Tần Vũ chắc là muốn dùng ngựa đồng này làm điểm cố định, đến lúc đó vào Thủy Nhãn mới an toàn, vả lại nếu muốn đi ra cũng có thể lợi dụng con ngựa đồng này!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Mà lúc này, Tần Vũ và Hắc Lão Lục đã đẩy ngựa đồng đến bên bờ sông.

Hắc Lão Lục cũng không dám chậm trễ, lập tức buộc chặt dây thừng.

Sau đó chỉ nghe "ùm" một tiếng, ngựa đồng đã rơi xuống nước.

Hắc Lão Lục làm thủ thế với Tần Vũ, ra hiệu mình đã chuẩn bị xong.

Ngay lập tức hai người không chần chừ nữa, lợi dụng trọng lượng của ngựa đồng, từ từ mò về phía Thủy Nhãn.

Tại vị trí Thủy Nhãn, dòng nước ngầm cuộn trào.

Trừ phi thật sự đích thân trải nghiệm, bằng không bạn căn bản không tưởng tượng nổi dòng nước đó hung dữ thế nào.

Hắc Lão Lục trước đó còn cảm thấy làm vậy có chút lãng phí thời gian, nhưng khi thực sự đến gần Thủy Nhãn hắn mới hiểu, nếu không có ngựa đồng này để cố định, e rằng lúc này mình đã sớm bị cuốn đi mất tăm mất tích rồi.

Chương 141

Hai người từng chút một mò về phía Thủy Nhãn, rất nhanh họ đã nhìn thấy.

Dưới Thủy Nhãn này, ở vị trí gần như vuông góc với mắt nước, cư nhiên thật sự có một lối vào.

Hơn nữa bên trong lối vào đó, lại còn có rất nhiều tượng đồng.

Những tượng đồng này đứng sừng sững trong thông đạo, bất động như núi.

Dường như chỉ cách nhau một mét nhưng trong thông đạo căn bản không chịu sự xâm nhiễu của Thủy Nhãn.

Tần Vũ ra hiệu cho Hắc Lão Lục, ý bảo chính là chỗ này.

Lập tức hai người một trước một sau bơi vào.

Quả nhiên, khi hai người vào đến mộ đạo này, dòng nước ngầm sau lưng lập tức biến mất.

Hai người nhìn thấy bậc thang bên dưới, trong lòng đều vui mừng, xem ra họ đã cách huyền cung không xa.

Giây lát sau, hai người liền trồi lên mặt nước.

Hắc Lão Lục tháo mặt nạ lặn, thở phào một hơi dài. "Mẹ của tôi ơi, cuối cùng cũng đến nơi, lão già Hiến Vương này cũng biết trốn thật!" Tần Vũ ở bên cạnh cũng tháo mặt nạ xuống, nhưng lại không nói gì.

Thấy đã đến cửa chính, Hắc Lão Lục cũng không khỏi có chút kích động.

Đã bao nhiêu năm không xuống mộ rồi, từ khi bị cảnh sát bắt đi, hắn cũng chưa từng nghĩ đời này còn có thể xuống mộ nữa.

Kết quả ai ngờ, lần này không chỉ xuống, mà còn là mộ của Hiến Vương - vị quân vương tà ác vô cùng này.

Cố định lại thiết bị livestream, Hắc Lão Lục cũng bắt đầu kiểm tra tình huống xung quanh.

Chỉ thấy đây hẳn là một đoạn mộ đạo.

Mà ở phía trước, lại có một bức vách đá khổng lồ chặn đường.

Vách đá rất cao, nhìn qua độ dày cũng không nhỏ, muốn đi vào sợ là phải tốn một phen công sức.

Khán giả thấy vậy vội hỏi: 【Lục gia, vách đá dày thế này, có phá được không?】【Đúng đó, vách đá này lớn quá, e rằng phải dùng thuốc nổ nhỉ!】【Thuốc nổ?

Đùa gì vậy, vào đây kiếm đâu ra thuốc nổ!】"Thuốc nổ đúng là không có, nhưng nói thật tảng đá này cũng vô dụng!

Lịch sử phòng trộm bằng cơ quan, vách đá là thứ vô dụng nhất, vô phi cũng chỉ là tốn chút thời gian và công sức mà thôi!

Tôi nói đúng không Tiểu ca!" Hắc Lão Lục cười nói.

Thế nhưng bên cạnh chẳng có ai trả lời hắn. "Tiểu ca?" Hắc Lão Lục sững sờ, vội nhìn quanh, da gà lập tức lại nổi lên. "Sao Tiểu ca lại biến mất rồi!" Hắc Lão Lục tóc gáy đều sắp dựng đứng.

Mắt thấy sắp vào mộ thất rồi, sao Tiểu ca cứ dăm ba bữa lại chơi trò mất tích.

Chính cái gọi là người dọa người dọa chết người a.

Hai lần này Hắc Lão Lục không bị tống tử hù chết, thì cũng sắp bị Tần Vũ hù chết rồi.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc Tiểu ca lại đi đâu, bỗng nhiên phía trên truyền đến một trận âm thanh kim loại ma sát "két kẹt".

Hắc Lão Lục vội ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức thấy Tiểu ca đang ngồi xổm phía trên cửa đá đó.

Phía trên cửa đá hóa ra có một cánh cửa đồng nhỏ nhân tạo, có vẻ như là một cái cửa sổ của cả cánh cổng lớn.

Bất quá hình như đã bị khóa từ bên trong, lúc này Tiểu ca đang nghĩ cách mở ra.

Hắc Lão Lục thấy thế nhịn không được nói: "Tiểu ca, lần sau cậu có thể thông báo cho tôi một tiếng không, cứ đột nhiên mất tích thế này, không bị tống tử hù chết cũng bị cậu hù chết!" Hắc Lão Lục trong lòng khổ a, dưới này chỉ có hai người bọn họ.

Không nói tương trợ lẫn nhau, ít nhất cũng không nên hành động đơn độc chứ.

Kết quả vừa xuống đây, Tiểu ca cứ liên tiếp mất tích, dù Hắc Lão Lục xuất thân là Mạc Kim Giáo Úy, trái tim này cũng có chút không chịu nổi.

Người xem livestream thật sự là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, còn nhao nhao cười nói: 【Tôi cũng có chút đau lòng cho Lục gia, dù sao cũng là Mạc Kim Giáo Úy, Tiểu ca một chút mặt mũi cũng không cho.】【Haha, tôi vốn tưởng Lục gia thế nào cũng có thể giúp đỡ Tiểu ca, kết quả ai ngờ dọc đường đi này, chỉ còn lại cảnh đuổi theo Tiểu ca, lại còn thường xuyên bị lạc mất.】【Lục gia: Tôi không cần mặt mũi sao?】【Đùa thì đùa, nhưng các bạn không thấy Tiểu ca từ khi xuống nước này, tiết tấu quá nhanh sao?】【Hình như đúng thật, trực tiếp đi tìm ngựa đồng, rồi trực tiếp đi mở cái cửa sổ trời này, cảm giác này căn bản không phải trộm mộ, mẹ nó giống như về nhà mẹ đẻ vậy!】【Đù, chẳng lẽ Tiểu ca là con rể Hiến Vương?】【Xàm xí, tối đa cũng là con trai, sao có thể là con rể!】【Đúng đó, nếu là con rể Hiến Vương, thế con gái Hiến Vương đâu?

Bồi táng rồi?

Thế Tiểu ca còn không trực tiếp đào cái mộ Hiến Vương này lên tận gốc rễ à!】【Không được không được!

Tiết tấu của Tiểu ca nhanh quá, tôi có chút theo không kịp.】Đùa giỡn quy đùa giỡn, mọi người cũng rõ ràng, thực lực của Tần Vũ rất mạnh.

Có khả năng cậu ấy cũng không biết tình huống cổ mộ này, nhưng gặp phải tình huống nào cũng đều có thể lập tức tìm ra cách giải quyết tối ưu nhất, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Trong lúc mọi người thảo luận, Tần Vũ đã mở được cánh cửa đồng phía trên. "Theo sát!" Tần Vũ ném xuống hai chữ cho Hắc Lão Lục, rồi lập tức nhảy vào trong.

Hắc Lão Lục thấy thế quả thực muốn chết cho xong.

Mình cũng là Mạc Kim Giáo Úy, chẳng lẽ không thể cho mình chút mặt mũi?

Chương 142

Làm thế này khiến mình cứ như cái bình dầu (kẻ ăn hại) vậy.

Hắc Lão Lục cũng không dám chậm trễ, đeo mặt nạ phòng độc rồi leo lên, sau đó nhảy vào trong.

Sau bức tường mộ đạo, không khí lập tức xuất hiện một mùi khó ngửi.

Cho dù Hắc Lão Lục đeo mặt nạ phòng độc nhưng vẫn có thể ngửi thấy.

Đây là do không khí trong cổ mộ không lưu thông tạo thành.

Bất quá có mặt nạ phòng độc chắc không có vấn đề lớn, hơn nữa theo thời gian, mùi này cũng sẽ dần nhạt đi.

Hắc Lão Lục bật đèn pin lặn lên, lập tức cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh ngạc đến ngẩn người.

Chỉ thấy hai bên mộ đạo, lớn lớn nhỏ nhỏ xếp hàng vô số tượng đồng.

Những tượng đồng này có người cũng có dã thú, tượng người toàn bộ tay cầm binh khí, còn dã thú toàn bộ nhe nanh múa vuốt, phảng phất như một đội quân đang chinh chiến.

Khán giả livestream nhìn thấy cảnh này đều không kìm được kinh hô:【Tôi đi, cái bài trường này cũng quá lớn rồi!】【Đâu chỉ là lớn, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy lạnh gáy, bạn nói xem mấy cái binh khí kia mà nện xuống thì...】【Hiến Vương làm ra những thứ này, chẳng lẽ còn chuẩn bị lúc thành tiên cũng mang theo?】【Tôi thấy tám phần là thế!】Giọng nói của Lương Quỳnh lại vang lên: "Chỉ vì giấc mộng thành tiên của Hiến Vương, lao dân thương tài, cuối cùng lại chôn cùng Hiến Vương ở dưới lòng đất chịu đựng tuế nguyệt xâm thực, quả thực nực cười!" "Ai nói không phải chứ, nhưng từ xưa đã vậy, đế vương nào mà không muốn trường sinh.

Dù là long đàm hổ huyệt, hôm nay Lục gia cũng xông vào định rồi!" Hắc Lão Lục tự cổ vũ bản thân, lập tức đi theo Tần Vũ vào bên trong.

Những tượng đồng xe ngựa này đều rất lớn, lại toàn bộ cầm binh khí.

Cho dù là Hắc Lão Lục đi xuyên qua đó cũng không khỏi cảm thấy rợn người.

Thế nhưng Tần Vũ đi phía trước lại như đi trên đất bằng, dường như căn bản không nhìn thấy những thứ này.

Sự đối lập cao thấp lập tức rõ ràng, lần này đến cả Hắc Lão Lục cũng nhịn không được tự lẩm bẩm: "Tần Vũ Tiểu ca rốt cuộc là lai lịch gì, đối mặt với mấy tượng đồng này cư nhiên không có nửa điểm phản ứng, cứ như mấy tượng đồng này là thị vệ đang hoan nghênh cậu ấy về nhà vậy!

Tôi sẽ không thật sự trúng kế rồi chứ, Tiểu ca này kỳ thực chính là Hiến Vương?

Ở bên ngoài chơi đủ rồi, giờ muốn về nhà?" 【Lục gia đùa thì đùa, đừng mang Tiểu ca ra đùa.】【Không sai, hơn nữa anh còn lề mề nữa là Tiểu ca lại mất tích đấy!】Có người nhắc nhở.

Hắc Lão Lục lúc này mới phản ứng lại, Tần Vũ vậy mà đã bỏ xa hắn năm sáu mét, sắp thoát khỏi tầm mắt hắn. "Tiểu ca cậu chậm chút!" Hắc Lão Lục thấy thế vội chạy theo.

Nhưng Tần Vũ vẫn luôn duy trì tốc độ đều đều tiến về phía trước, dường như căn bản không có ý định đợi hắn.

Hắc Lão Lục vừa định nhắc nhở một chút, chỗ này chỉ có hai người họ, phải tương trợ lẫn nhau.

Kết quả còn chưa mở miệng, chỉ thấy Tần Vũ đã bước lên một cây cầu.

Hắc Lão Lục lúc này mới thấy, bọn họ đã xuyên qua trận địa tượng đồng.

Phía trước xuất hiện một con sông, trên sông có ba cây cầu bạch ngọc, trong ao dưới cầu còn có nước, trông rất vẩn đục.

Hắc Lão Lục kinh hô: "Đây chính là Tam Thế Kiều (Cầu Ba Kiếp) trong truyền thuyết a, nghe nói người chết rồi đều phải đi qua Tam Thế Kiều này, để đoạn tuyệt với tiền kiếp!

Bên dưới này chắc là Hoàng Tuyền Hà (Sông Suối Vàng) rồi!

Ấy ấy Tiểu ca!" Hắc Lão Lục đang giải thích hăng say, cuối cùng cũng đến lúc mình được thể hiện.

Kết quả vừa quay đầu, Tiểu ca lại đã đi được hơn mười mét. "Không phải chứ Tiểu ca, cậu gấp gáp làm gì!

Chỗ này kinh diễm như vậy, đến Tam Thế Kiều cũng có, sao không nghiên cứu kỹ một chút!" Hắc Lão Lục vội đuổi theo hỏi.

Tần Vũ lại đầu cũng không ngoảnh, lạnh lùng nói: "Không còn thời gian nữa!" "Không còn thời gian?

Cái gì không còn thời gian?" Hắc Lão Lục sững sờ, dường như nghĩ tới điều gì, cười nói: "Tiểu ca không phải chứ, cậu còn định ra ngoài đi trực thăng của tổ chương trình về à!

Cậu yên tâm đi, chúng ta thám hiểm rõ nơi này, còn sợ tổ chương trình không phái trực thăng tới đón sao!" Tần Vũ căn bản không thèm để ý đến hắn.

Lúc này hai người đã qua khỏi Tam Thế Kiều, đến một khoảng đất trống.

Mà ở phía trước, lại xuất hiện một bức tường trắng toát.

Nhìn thấy bức tường này, Hắc Lão Lục cũng nhịn không được nuốt nước bọt. "Âm Cung đến rồi!

Lão già Hiến Vương, Lục gia đến thăm ông đây!" Khán giả thấy cảnh này, tim cũng treo lên tận cổ họng.

Huyền cung này khác hẳn với Lỗ Vương Cung trước đó.

Lỗ Vương Cung ít nhất còn là lộ thiên, nhưng nơi này chôn sâu dưới lòng đất.

Xung quanh tối đen như mực, cứ như đang ở trong một cái hộp khổng lồ dưới lòng đất.

Bóng tối xung quanh cộng thêm núi đá dày đặc phía trên tạo cho người ta một áp lực vô hình.

Bóng tối đó phảng phất như vực sâu có thể nuốt chửng con người.

Ở nơi thế này, con người tự nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi.

Thế nhưng lúc này phía trước lại xuất hiện một bức tường trắng toát.

Phảng phất như đang nói với bạn, bên trong chính là Âm Cung, nơi ở của người chết, bạn dám vào không?

Chương 143

Cảm xúc kinh hoàng, sợ hãi trong nháy mắt lan tràn khắp phòng livestream.

Bầu không khí trước đó còn nói cười vui vẻ, lập tức trở nên đông cứng. 【Mẹ nó!

Cái này cũng quá áp lực rồi, ai có thể nghĩ cách giảm bớt chút không?】【Đúng đó, tôi căng thẳng chết mất, cảm giác như có người đang nhìn chằm chằm sau lưng tôi vậy.】【Đây mới là ở nhà xem livestream, nếu là tôi ở đó, trụ quá ba giây đã là kỳ tích rồi.】【Không được không được, tôi cũng sắp không chịu nổi rồi, bình luận quỷ tài đâu?

Mau ra đây làm dịu bầu không khí chút đi!】【Ai đang gọi tôi?

Đều rất căng thẳng sao?

Giao cho tôi, xem tôi biểu diễn!】Mọi người còn rất phối hợp, người này vừa mở miệng, quả nhiên bên dưới không ai nói chuyện nữa, đều muốn xem hắn nói gì.

Lại nói lúc này Lục gia cũng cảm thấy có chút áp lực, dứt khoát rút ra một cái xẻng gấp trên người, định động thủ.

Ở đây đoán già đoán non cũng vô dụng, chi bằng trực tiếp phá cửa Âm Cung, vào xem thử chẳng phải sẽ biết sao.

Lục gia vừa định động thủ, Tần Vũ lại ngăn hắn lại. "Tiểu ca cậu có ý gì?" Hắc Lão Lục không hiểu.

Tần Vũ không nói gì, đi thẳng đến trước cửa Âm Cung.

Chỉ thấy cánh cửa kia lại được làm bằng một khối gỗ nguyên tấm, bên trên còn có đinh gỗ, trang trí giống như đinh đồng vậy.

Tần Vũ đứng lại trước cửa, sau đó đưa hai tay ra từ từ đẩy.

Hai cánh cửa kia vậy mà thật sự bị từ từ đẩy ra.

Cảnh tượng này khiến người xem livestream không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Vô số người đều nhắm mắt lại, dường như sợ bên trong sẽ có tống tử lao ra cắn người.

Thậm chí có người đã chuẩn bị gõ bình luận, người vừa bảo làm dịu không khí đâu rồi?

Sao còn chưa nói gì.

Đúng lúc này, người anh em kia cuối cùng cũng gửi một dòng bình luận: 【Ba ba, con về rồi!】 Câu này vừa xuất hiện, cả phòng livestream đều ngẩn ra.

Nhưng lúc này Tần Vũ đã cất bước đi vào Âm Cung.

Người kia lại gửi tiếp một câu: 【Ba ba?

Ba ở đâu?

Con về rồi nè?】 【Mày mẹ nó là quỷ tài thật đấy!

Cái giọng lồng tiếng này của mày, biến thành "Nhà Có Chuyện Vui" luôn rồi!】 【Đù!

Mày đừng lồng tiếng nữa, vốn dĩ đang dọa người, giờ mày làm thành nghỉ lễ về quê thăm nhà rồi.】 【Mau cút, Hiến Vương còn không xứng được gọi là ba ba, phải là cháu trai, ông nội mày về rồi đây!】 【Haha!

Các người đúng là ngưu bức, hình như thật sự không còn áp lực như vậy nữa.】 Không khí trong livestream sôi nổi trở lại.

Mà lúc này Hắc Lão Lục cũng theo Tần Vũ vào trong Âm Cung.

Số lượng có hạn, hai người họ cũng không mang quá nhiều đồ, Hắc Lão Lục bẻ sáng ba cây gậy huỳnh quang mang theo rồi ném ra.

Lập tức cả Âm Cung được chiếu sáng. 【Tôi đi, cái này mẹ nó cũng quá...】【Túi đâu, cái túi của tôi đâu, đều là của tôi, đều là của tôi!】【Hiện tại đi còn kịp không?

Tổ chương trình tôi trả một triệu mua một suất!】【Lão tử trả hai triệu!】【Lão tử trả ba triệu!】【Phòng livestream toàn đại lão thu nhập tiền triệu à?】【Toàn chém gió thôi, cho dù miễn phí cho đi ông dám lấy không?

Đây là đang livestream đấy, ông sợ là muốn ngồi tù mọt gông à.】Người xem đều rất hưng phấn.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Bởi vì trong Âm Cung được chiếu sáng bởi ba cây gậy huỳnh quang này, đồ tùy táng xung quanh quả thực không thể dùng từ "nhiều" để hình dung.

Giản trực chính là chất đống như núi.

Bốn phía Âm Cung có vô số hốc lớn nhỏ, bên trong chất đầy minh khí.

Nào là vàng bạc châu báu, hũ sành khí đồng, trâm phượng ngọc thạch, quả thực chỉ có bạn không nghĩ ra, không có thứ gì nơi này không có.

Những thứ này, e rằng chỉ cần lấy ra một món, cũng có thể viết nên một bộ truyền ký văn vật.

Hắc Lão Lục nhìn những thứ này, cũng nhịn không được nuốt nước bọt. "Cái này nếu đến sớm vài năm, sợ là tôi cũng thành thủ phủ rồi!" Hắc Lão Lục cảm thán, nhưng lúc này nhìn những thứ này, trừ kinh diễm và chấn hám, hắn lại không sinh ra một tia tham lam nào.

Có lẽ là do đang livestream, cũng có lẽ cái chết của Sư gia gia đã khiến hắn triệt để hiểu ra.

Tham luyến những thứ này, cuối cùng chôn xác nơi hoang dã liệu có đáng không?

Tuy nhiên, hắn lương thiện rồi, nhưng trong phòng livestream không biết có bao nhiêu tên trộm mộ đang nhìn chằm chằm vào đây.

Nếu có thể lấy ra một món, sợ là ăn uống cả đời cũng không hết! 【Được rồi Lục gia, anh cũng coi như triệt để chống lại được viên đạn bọc đường rồi, đã rất khá rồi.】【Đúng, mau đi đuổi theo Tiểu ca đi, không đuổi theo là Tiểu ca lại mất tích đấy!】Người xem nhắc nhở, Hắc Lão Lục lúc này mới thấy, Tần Vũ lại đang đi vào sâu trong Âm Cung.

Chương 144

Gậy huỳnh quang còn sáng được một lúc nữa.

Hắc Lão Lục vì tiết kiệm thiết bị, liền chạy đi nhặt lên, sau đó đi theo Tiểu ca về phía trước.

Dưới ánh sáng gậy huỳnh quang, mọi người mới phát hiện, hóa ra bên trong Âm Cung này lại còn có một tầng nội gian (gian trong).

Mà vừa vào nội gian, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy một cỗ quan tài thanh đồng khổng lồ lại bị treo giữa không trung.

Mà ở bên trong, cư nhiên còn có hai cỗ quan tài nữa.

Ba cỗ quan tài này bài trí theo hình dáng vô cùng kỳ quái, tạo thành một chữ "Nhân".

Nhìn thấy ba cỗ quan tài, đến cả người xem cũng ngẩn ra, nhao nhao hỏi: 【Đù, đây là tình huống gì, sao còn có quan tài treo giữa không trung!】【Đúng đó, Lục gia anh từng thấy chưa?】【Lục gia anh giải thích chút đi.】"Thấy thì từng thấy, nhưng tôi cũng không biết vì sao lại thế a!" Hắc Lão Lục khó xử.

Hắn tuy là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng dù sao cũng vừa mới xuất sư thì Sư gia gia và sư phụ đã chết.

Tuy sau này a gia hắn từng trải qua một số chuyện, nhưng loại quan tài treo này, hắn cũng chỉ nghe người ta nói, chính mình cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.【Anh không phải Mạc Kim Giáo Úy sao?

Anh cũng không biết à.】【Thế thì toang rồi, Tiểu ca lại là cái 'bình dầu' im lìm (Muộn Du Bình), lần này chúng ta chỉ có thể xem như xem truyện cổ tích thôi!】【Chủ yếu là không biết bí mật cổ mộ trong lòng rất sốt ruột, nếu có người có thể giảng giải một chút thì tốt rồi.】【Đúng đó, cốt truyện thì rất đặc sắc, nhưng học tập cũng rất quan trọng a.】Nhìn bình luận của mọi người, Hắc Lão Lục bất đắc dĩ nói: "Vậy thì ái mạc năng trợ (muốn giúp mà không được) rồi, kiến thức của tôi cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Quan tài hiện tại cũng tìm thấy rồi!

Tôi thấy Tiểu ca tám phần là còn muốn mở quan, quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy không thể phá, tôi đi thắp nến đây!" Hắc Lão Lục cười chạy đến góc đông nam của mộ thất để thắp nến.

Lương Quỳnh lúc này hình như đang rảnh, nhìn thấy bình luận, liền giải thích: "Quan tài thanh đồng treo giữa không trung, tạo hình này hẳn là của Đạo giáo!

Đạo môn sùng thượng luyện đan thành tiên, treo quan tài ngụ ý không tiếp đất, không phải ý nghĩa phàm tục!

Bất quá vì sao dùng quan tài thanh đồng, thì cái đó khó mà nói được!" Hắc Lão Lục lúc này cũng thắp xong hai cây nến, cười nói: "Cái này tôi biết, quan tài thanh đồng bình thường đều là người chết có bệnh truyền nhiễm, hoặc là sắp thi biến, cho nên mới dùng thanh đồng phong quan!

Bất quá như vậy, muốn mở ra sợ là cũng rất khó!

Đợi lát nữa tôi đi xem hai cỗ quan tài kia, chọn cái nào trân quý nhất, hẳn đó chính là quan tài của lão già Hiến Vương!" Hắc Lão Lục nói rồi đứng dậy đi xem hai cỗ quan tài còn lại.

Người xem nghe Lương Quỳnh giải thích đều nhao nhao hiểu ra.【Tiểu thư Lương Quỳnh không hổ là chuyên gia khảo cổ, kiến thức này quả thực uyên bác.】【Đúng đó, tuy trước đó biểu hiện không tốt, nhưng cũng coi như có chỗ đáng khen, chỉ tiếc không xuống đây.】【Theo tôi thấy dưới này nguy hiểm như vậy, vẫn là không xuống thì hơn, còn có thể từ xa giúp giải đáp một số vấn đề, thế này rất tốt.】【Đúng đúng!】Lúc này Hắc Lão Lục đã đến trước một cỗ quan tài khác, nhìn quan tài kinh hô: "Tôi đi, đây là Ấm Tử Quan a, loại gỗ Ấm Tử này là nguyên một khối, giá trị biết bao nhiêu tiền đây!" Người xem nghe đến đây đều kích động lên.【Đù, Ấm Tử Quan tôi từng nghe qua, gỗ Ấm Tử này hình như vô cùng đáng tiền.】【Đâu chỉ là vô cùng đáng tiền, tin tức mới đây không xem sao?

Năm đó một nắp quan tài gỗ Ấm Tử lưu lạc ra nước ngoài đã được đấu giá cả trăm triệu, nghe nói đó còn là nắp quan tài của một vị vương công quý tộc.】【Tôi cứ thắc mắc, gỗ Ấm Tử này đáng tiền thế sao không trồng nhiều vào một chút!

Cũng tốt để chi viện kinh tế kiến thiết không phải sao!】"Cây Ấm Tử rất ít, hơn nữa trăm năm cũng không lớn được bao nhiêu, cho nên chặt một cây là thiếu một cây, căn bản không thể bồi dưỡng diện rộng!" Lương Quỳnh bỗng nhiên nói.

Mọi người nghe vậy mới bừng tỉnh ngộ.

Hắc Lão Lục lúc này cũng kiểm tra xong cỗ quan tài cuối cùng, quay lại trước Ấm Tử Quan nói: "Cỗ còn lại là quan tài đá, chắc không có đồ tốt gì, không giống là quan tài của Hiến Vương!

Ở đây muốn nói quý trọng, e rằng chính là cái Ấm Tử Quan này rồi, Tiểu ca hay là chúng ta mở cái này đi?" Hắc Lão Lục hỏi.

Nói thật, hắn cũng là lần đầu tiên mở Ấm Tử Quan, trong lòng còn có chút mong đợi nho nhỏ, đối với cái gì mà quy tắc Mạc Kim như gặp Ấm Tử Quan, Quách Thanh Đồng thì bát tự không hợp đừng tới gần đều đã vứt ra sau đầu rồi. "Tiểu ca cậu cho một câu đi chứ, tôi lấy đồ nghề ra cả rồi, chỉ đợi cậu một câu là mở quan thôi!" Thế nhưng vẫn chẳng có ai trả lời hắn.

Hắc Lão Lục cảm giác tình huống không ổn, vội quay đầu tìm Tần Vũ.

Kết quả vừa nhìn, lập tức ngẩn người.

Tần Vũ!

Cư nhiên lại biến mất rồi. "Tiểu ca cậu đừng chơi tôi, đều là lúc nào rồi, cậu lại chơi trò biến mất!

Bên ngoài chơi thì thôi đi, đây chính là mộ thất rồi, cậu mẹ nó muốn hù chết tôi à!" Hắc Lão Lục vừa mắng vừa trực tiếp rút ra phi hổ trảo, tứ phía tìm kiếm tung tích Tần Vũ.

Thế nhưng tung tích Tần Vũ không tìm thấy, Hắc Lão Lục lại nhìn thấy một màn khiến hắn sởn gai ốc.

Góc đông nam mộ thất, hai cây nến hắn thắp vẫn đang cháy.

Nhưng không biết từ khi nào, cách đó không xa lại xuất hiện thêm ba cây nến nữa.

Ba cây nến đó đang phát ra ánh lửa xanh biếc, nhìn vào da đầu tê dại.

Hắc Lão Lục thấy thế nộ mạ: "Tần Vũ!

Cậu còn giả bộ với ông đây, cậu còn dám nói cậu không phải Mạc Kim Giáo Úy!

Bất quá tay nghề này của cậu cũng 'thời thượng' quá đấy, ông đây đã giúp cậu thắp nến rồi, cậu lại thắp thêm nhiều thế làm gì!

Hơn nữa ánh lửa này, cậu mẹ nó thắp nến ma à!" Hắc Lão Lục lúc này đã căng thẳng đến cực điểm, tùy thời đều sẽ lao tới.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói lại từ trên đỉnh đầu hắn truyền xuống. "Câm miệng!" Hắc Lão Lục sững sờ, vội ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngơ ngác.

Chỉ thấy Tần Vũ không biết từ lúc nào đã đứng trên cỗ quan tài thanh đồng treo giữa không trung kia.

Chương 145

Tuy đã tìm thấy Tần Vũ, nhưng ba đốm lửa xanh kia lại là chuyện thế nào?

Chẳng lẽ là oan hồn thắp nến?

Đang trêu đùa bọn họ? "Không phải chứ Tiểu ca, cậu leo lên đó làm cái gì!

Còn muốn chơi xích đu à!" Hắc Lão Lục tinh thần căng như dây đàn, chỉ đành nói đùa một câu để giải tỏa không khí.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng ngơ ngác.

Kể từ sau khi tách khỏi nhóm Lương Quỳnh, Tần Vũ cứ như biến thành một người khác.

Cậu làm việc cực kỳ dứt khoát, bất kể là đi tìm ngựa đồng, mở cửa âm cung, hay nhảy lên quan tài đồng xanh này, dường như đều có mục đích rõ ràng.

Kết hợp với việc cậu ta dường như nắm rất rõ tình hình của từng ngôi cổ mộ, mọi người không khỏi nghi ngờ, có khi nào cậu ta định đi tìm thẳng chính chủ luôn không.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc làm sao cậu ta biết được những thứ này?

Làm sao biết ngựa đồng ở gần mắt nước?

Làm sao biết cửa âm cung vốn dĩ không có khóa?

Tất cả những điều này quá mức phức tạp, người xem livestream cũng nghĩ nát óc không ra.

Hơn nữa lúc này, bọn họ làm gì có tâm trí đâu mà suy nghĩ mấy vấn đề đó.

Ba luồng sáng xanh đột nhiên xuất hiện kia lúc này cứ như ác quỷ đòi mạng đang nấp một bên nhìn chằm chằm bọn họ.

Không làm rõ chuyện này, trong lòng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Tần Vũ không nói gì, Hắc Lão Lục cũng không chấp nhặt nữa, dù sao tên này chơi trò mất tích cũng chẳng phải lần một lần hai.

Đây đã là lần thứ ba rồi. "Tiểu ca, chúng ta không đùa đâu nhé, ba luồng sáng xanh kia có phải do cậu thắp không?" Hắc Lão Lục vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu.

Lần này Hắc Lão Lục hoàn toàn không bình tĩnh nổi nữa. "Cái mộ của lão già Hiến Vương này sao mà tà môn thế, ba luồng sáng xanh dư ra này chẳng lẽ là do oan hồn lệ quỷ thắp thật à?

Hay là Hiến Vương đang ở quanh đây nhìn chúng ta, trêu đùa chúng ta?" Tần Vũ không để ý đến hắn, ngược lại tra Hắc Kim Cổ Đao vào sau lưng. "Tiểu ca, tình hình thế này rồi sao cậu còn cất đao đi!" Hắc Lão Lục vội kêu lên.

Tần Vũ lại xòe tay ra: "Đưa tôi!" "Hả?" Hắc Lão Lục sững sờ, nhưng lập tức hiểu ra.

Tần Vũ là muốn cái phi hổ trảo của mình!

Nhưng hắn cũng chỉ mang theo mỗi cái này, cái sư phụ để lại hắn đã đưa cho nhóm Lương Quỳnh ba người để phòng thân rồi.

Lúc này tình huống lại thế này, Tần Vũ sao còn đòi đồ của hắn.

Trong lòng xoắn xuýt, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với Tần Vũ, Hắc Lão Lục vẫn ném phi hổ trảo cho cậu.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu ca định dùng phi hổ trảo để bắt oan hồn lệ quỷ?

Cây Hắc Kim Cổ Đao kia dùng cũng tốt mà!

Trong lòng đang suy nghĩ, thế nhưng hành động của Tần Vũ lại khiến hắn cùng toàn bộ khán giả livestream tròn mắt.

Chỉ thấy Tần Vũ lại móc trực tiếp phi hổ trảo vào vách đá trên đỉnh đầu.

Móc câu của phi hổ trảo có thể đóng mở.

Tần Vũ để nó mở ra rồi găm vào tường, móc câu lập tức khép lại, cú này găm cực kỳ chắc chắn vào trong đá.

Chỉ cần dây thừng đủ bền, căn bản không thể tuột ra.

Hắc Lão Lục nhìn mà mặt đầy mờ mịt, thế nhưng ngay sau đó Tần Vũ lại dùng hai tay đu dây, tung người nhảy xuống từ trên quan tài đồng xanh.

Dây thừng trong nháy mắt kéo căng, phi hổ trảo ở bên trên thế mà trực tiếp bị giật tung ra.

Đồng thời còn kéo theo cả một mảng lớn đá tảng.

Lập tức Hắc Lão Lục cùng khán giả livestream đều sững sờ, trên đỉnh đầu kia cư nhiên lộ ra một cái lỗ lớn, hiển nhiên bên trên còn có một khoảng không gian khác. "Cái này...

Tiểu ca sao cậu biết bên trên còn có tầng hầm thế!" Hắc Lão Lục kinh hô.

Kênh chat bùng nổ những lời cảm thán: 【Vãi chưởng, Tiểu ca đây tuyệt đối là bật hack, nếu Hiến Vương thực sự ở bên trên, thì mấy cái quan tài trong âm cung này đều là hàng fake à?】【Tiểu ca cũng quá đỉnh rồi, đánh thẳng vào hang ổ, căn bản không thèm quan tâm mấy cái quan tài giả này!】【Hiến Vương tỏ vẻ: Chơi thế này ai chơi lại, lão tử vất vả lắm mới tìm được chỗ trốn tìm, dễ lắm sao?】【Bật hack thì chơi bời gì!

Hiến Vương chắc cũng tức hộc máu.】【Khoan vội mừng, bên trên còn chưa biết có phải mộ Hiến Vương không, hơn nữa ba luồng sáng xanh kia còn chưa làm rõ là chuyện gì kìa!】Lỗ hổng trên đỉnh vừa lộ ra, Tần Vũ không hề chậm trễ chuẩn bị đi lên.

Thế nhưng còn chưa đợi cậu kịp hành động, mấy thanh dầm đồng treo chiếc quan tài đồng xanh kia dường như chịu lực không nổi, trực tiếp kéo sập cả một mảng lớn trên trần.

Ngay lập tức, cả cỗ quan tài đồng rầm rập rơi xuống đất.

Chương 146

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, còn chưa đợi Tần Vũ và Hắc Lão Lục phản ứng lại, cỗ quan tài đồng kia đã đập sập mặt đất, dừng lại chưa đến một giây, rồi tiếp tục rơi tọt xuống dưới.

Cảnh tượng này khiến Hắc Lão Lục ngây người: "Cái... cái... cái này bên dưới sao lại còn một tầng nữa!"【Mẹ ơi, vốn tưởng Tiểu ca đã đủ lợi hại rồi, kết quả Hiến Vương còn ngầu hơn.】【Cái này là ba tầng lận, rốt cuộc Hiến Vương nằm ở tầng nào!】【Tôi cũng muốn biết, nhưng tầng dưới cùng chắc chắn cũng sẽ có quan tài nhỉ!】【Chắc chắn có rồi.】【Hiến Vương đặt nhiều quan tài trong mộ mình thế, chẳng lẽ định trước khi thi giải thành tiên thì lôi mọi người ra đánh một chầu mạt chược à?】【Lầu trên buồn cười vãi, Hiến Vương không đến, trong này chỉ có ba cỗ quan tài, cùng lắm chỉ đấu địa chủ được thôi.】【Cút cút, hai ông tấu hài à!】Khán giả trong livestream đều rất phấn khích.

Xem trực tiếp cảnh mở quan tài (khai quan) chắc chắn là vô cùng kích thích.

Dù sao cũng có thể chiêm ngưỡng trạng thái sau khi chết của người xưa.

Bình thường xem mở một cái đã là may mắn lắm rồi, kết quả lần này mộ Hiến Vương lại có nhiều quan tài như thế.

Lần này đúng là được mở rộng tầm mắt.

Hắc Lão Lục vội chạy đến bên miệng hố.

Lập tức khán giả nhìn thấy, quả nhiên ở tầng dưới cùng còn có một cỗ quan tài.

Chỉ có điều cỗ quan tài kia lại đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trông cứ như một cỗ quan tài ma (u linh quan). "Cái mộ Hiến Vương này rốt cuộc là tình huống gì!

Lão phu cả đời này chưa từng gặp chuyện quái dị như vậy!

Ba tầng kết cấu, đột nhiên lại lòi ra ba ngọn nến!" "Ấy, khoan đã!

Chẳng lẽ đây là Tam Sinh Tam Thế!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kích động nói. 【Lục gia, Tam Sinh Tam Thế là cái gì?】【Lục gia muốn xem phim truyền hình à?

Để tôi tìm link cho.】【Nước sôi lửa bỏng thế này còn xem phim, ông định rủ Hiến Vương cày phim à!】【Lục gia ông giải thích rõ ràng đi chứ!】Hắc Lão Lục hít sâu một hơi bình ổn tâm trạng, nói: "Người trong Đạo môn cho rằng, muốn thành tiên thì bắt buộc phải trải qua rất nhiều tai kiếp!

Những tai kiếp này không phải cứ muốn gặp là gặp được!

Cho nên rất nhiều người để thể hiện mình đã trải qua đủ tai kiếp, sẽ đi tìm hài cốt kiếp trước của mình!" "Có người thậm chí sẽ tìm hài cốt của ba kiếp trước, để thể hiện quyết tâm thành tiên!

Cỗ quan tài đồng xanh này e rằng chính là hài cốt ba kiếp trước của Hiến Vương!

Còn cái bên dưới kia chắc là một cỗ 'ảnh quan' (quan tài bóng)!

Thi thể bên trong có lẽ được ghép từ một phần thi thể của ba cỗ quan tài này!" "Tính ra như vậy thì vừa khéo ứng với ba cái xác!

Nói vậy thì, ba luồng sáng xanh kia hẳn là nến trường sinh!" Hắc Lão Lục vỡ lẽ, lập tức chạy qua kiểm tra.

Quả nhiên thấy ba ngọn nến trường sinh hình dã thú.

Trái tim đang treo lơ lửng lúc này mới hạ xuống. "Mẹ kiếp, người dọa người chết người, lão già Hiến Vương này đúng là biết chơi, suýt chút nữa dọa chết lão tử!" "Không đúng!" Hắc Lão Lục vừa thở phào, bỗng nhiên Lương Quỳnh (qua thiết bị liên lạc) lại lên tiếng: "Trước đó những bức tượng trên cầu Tam Thế đều là có đôi có cặp, đây chắc chắn là mộ hợp táng!

Vậy thì ít nhất phải có năm cỗ quan tài chứ!

Tương ứng phải là năm ngọn nến, nếu hài cốt tiền kiếp còn có hợp táng, thì phải là mười cái!

Cái này vẫn không khớp!" Hắc Lão Lục nghe vậy, trái tim vừa buông lỏng lại thót lên tận cổ họng.

Thế nhưng sóng gió chưa yên sóng khác đã tới, ngay lúc hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy phía dưới nơi quan tài đồng rơi xuống, truyền đến tiếng móng tay cào vào vách đồng ken két.

Trong nháy mắt, Hắc Lão Lục cảm giác lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên.

Cái này mẹ nó hiển nhiên là "khởi thi" (xác chết vùng dậy) rồi! "Tiểu ca!" Hắc Lão Lục thấy thế vội chạy lại, thấy Tần Vũ vẫn đứng nguyên tại chỗ mới thở phào: "Tiểu ca, động tĩnh vừa rồi cậu nghe thấy chưa!" Hắc Lão Lục vừa nói vừa mò trong ba lô ra một cái móng lừa đen (hắc lư đề tử).

Khán giả thấy thứ này, lập tức nhớ tới Bặc Toán.【Lục gia, cái móng lừa đen này của ông là đời bao nhiêu thế?】【Đúng đấy, của Bặc Toán lần trước là hàng năm 1923 đấy nhé.】【Của Bặc Toán là di vật cụ cố để lại, tôi cảm giác cái của Lục gia chắc không lâu đời thế đâu.】【Cũng chưa chắc, Lục gia cũng có sư phụ mà.】Hắc Lão Lục lúc này làm gì có thời gian xem mấy người này chém gió, cầm móng lừa đen định gọi Tần Vũ ra tay.

Thế nhưng vừa quay đầu lại thì thấy, trong tay Tần Vũ lại đang cầm một vật hình tròn. "Đây là cái gì?" Hắc Lão Lục hỏi. "Đây là Gương Trấn Thi à!" Chưa đợi Tần Vũ trả lời, Hắc Lão Lục tự mình đã nhận ra.

Chỉ là cái gương trấn thi này sao lại chạy vào tay Tần Vũ?

Nghĩ lại hắn liền hiểu.

Cái gương trấn thi và quan tài đồng cùng một chất liệu, chắc chắn là lúc nãy quan tài rơi xuống bị va đập văng ra.

Thảo nào bên dưới lại xảy ra thi biến.

Hóa ra chủ nhân trong quan tài đồng e là đã thi biến từ sớm, vẫn luôn dùng thứ này trấn áp.

Giờ thứ này bị văng ra nên mới xảy ra tình trạng này.

So sánh với hai cỗ quan tài khác, trong lòng Hắc Lão Lục đã hiểu được bảy tám phần.

Chương 147

Phong thủy cục diện Tam Sinh Tam Thế, hài cốt kiếp trước thường chết rất thê thảm.

Trong đó có một loại gọi là "Đoạt hồn" là thê thảm nhất.

Chết kiểu này gần như không ai là không hóa thành Tống tử (cương thi).

Xem ra cái thứ trong quan tài đồng mười phần thì tám chín phần là chết vì cực hình đoạt hồn này.

Nghĩ đến đây, lòng Hắc Lão Lục càng thêm căng thẳng.

Người chết vì cực hình này, biến thành cương thi cũng khó đối phó hơn nhiều.

Lần này e là gặp phải xương xẩu rồi.

Với ý định "tiên hạ thủ vi cường", Hắc Lão Lục hô một tiếng, định cầm gương trấn thi xuống trấn áp quan tài đồng trước.

Không để nó chui ra là kết quả tốt nhất.

Chỉ là còn chưa kịp xin Tần Vũ cái gương, bỗng nghe bên dưới vang lên một tiếng "Rầm", tim Hắc Lão Lục lạnh đi một nửa.

Âm thanh này hắn quá quen thuộc, chính là tiếng nắp quan tài bị hất tung.

Thứ bên trong tám phần là đã ra ngoài rồi. "Tiểu ca!

Cậu còn ngẩn ra đó làm gì, đợi nó lên đánh bài tiến lên với chúng ta à?" Hắc Lão Lục gấp gáp nói.

Thế nhưng Tần Vũ vẫn đứng yên như tượng, không nhúc nhích. "Ây da, tôi đúng là không nên theo cậu xuống đây, hết chơi mất tích lại đứng im như phống, người trẻ tuổi bây giờ sao khó chiều thế không biết!" Hắc Lão Lục vừa nói vừa nhìn thấy hai bàn tay khô quắt vàng khè đang bám chặt lấy mép lỗ hổng.

Hai bàn tay đó da bọc xương, như thể bị người ta rút sạch máu.

Da dẻ vàng vọt thâm đen, trông cực kỳ đáng sợ.

Quan trọng nhất là, móng tay trên đó dài đến mức cong lại thành vòng.

Hắc Lão Lục thấy thế không dám chậm trễ, vung phi hổ trảo trong tay lên.

Lập tức móc chặt vào bức tường phía sau thứ đó. "Hôm nay gặp phải Lục gia nhà ngươi, coi như ngươi xui xẻo!" Hắc Lão Lục nghiến răng, nháy mắt phát lực định kéo thứ đó ra.

Nào ngờ thứ đó sức mạnh vô cùng.

Chỉ dùng một tay bám lấy sàn nhà, tay còn lại giật mạnh dây phi hổ trảo, kéo Hắc Lão Lục về phía cái lỗ.

Hắc Lão Lục không ngờ đối phương khỏe thế, nhất thời không phản ứng kịp, cả người cứ thế trượt về phía miệng hố.

May mà Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, Hắc Kim Cổ Đao nháy mắt chém tới.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng giòn tan, cánh tay khô quắt kia bị chém đứt làm đôi.

Hắc Lão Lục thở hồng hộc, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, nhưng miệng vẫn nói: "Tiểu ca đa tạ nhé, tôi cũng là do lâu quá không vận động, nên mới...

Á đù sao còn tới nữa!" Hắc Lão Lục vừa đứng dậy, lời cảm ơn còn chưa nói hết.

Lập tức một bóng đen nhảy vọt từ dưới lỗ lên, lao thẳng vào hắn.

Hắc Lão Lục né không kịp, trực tiếp bị thứ đó ôm lấy lăn vào bóng tối bên cạnh.

Tần Vũ vội đuổi theo.

Chỉ thấy Hắc Lão Lục tung một cước đá văng thứ đó về phía cậu.

Cú này cũng giúp cậu nhìn kỹ.

Thứ đó đúng thật là Tống tử.

Nhưng kỳ lạ là, con Tống tử này chỉ có nửa thân trên, từ gốc đùi trở xuống hoàn toàn không có gì.

Di chuyển hoàn toàn dựa vào đôi tay.

Tống tử nhìn thấy Tần Vũ, không nói hai lời liền vồ tới.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, một cước đá bay nó đi.

Thuận thế vung Hắc Kim Cổ Đao chém xuống.

Chỉ một nhát, con cương thi chỉ có nửa thân người kia lập tức bị chẻ làm hai.

Cương thi bị xẻ đôi rơi xuống đất, không còn động tĩnh.

Quái dị là, trong cơ thể con cương thi này lại không có lấy một giọt máu chảy ra.

Cũng không biết thứ này rốt cuộc làm sao mà bay lên vồ người được!

Hắc Lão Lục lúc này cũng lồm cồm bò dậy từ dưới đất, mặt đầy mồ hôi lạnh hét lớn: "Thứ đó đâu?

Mẹ kiếp hôm nay Lục gia phải giết chết nó!

Chương 148

Hả?

Đây là cái gì?

Vãi... sao lại..." Hắc Lão Lục cũng nhìn thấy cái xác đã bị chẻ đôi, cả người hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là thấy cái xác này không có thân dưới, không khỏi kinh thán: "Xem ra tôi đoán không sai, người trong quan tài đồng xanh này, hai chân đã bị lấy đi rồi!

Chắc chắn là nằm trong cỗ quan tài ma bên dưới!

Chỉ là tính như thế thì số lượng nến trường sinh có vẻ không đúng!" Hắc Lão Lục nhớ trong sách phong thủy có ghi chép.

Nến trường sinh trong âm cung đều là một chọi một.

Có bao nhiêu nến thì có bấy nhiêu xác.

Loại trừ hai cây nến do chính hắn thắp không tính.

Ở đây ba cỗ quan tài cộng thêm cỗ quan tài bóng phía tây, cũng là bốn cái xác, sao chỉ có ba ngọn nến trường sinh?

Hơn nữa Tiểu ca đã phá vỡ đỉnh động này, bên trên nói không chừng còn có nữa.

Tức là ít nhất phải có trên bốn cái xác.

Nhưng sao ở đây chỉ có ba ngọn nến?

Trong lòng nghi hoặc, Hắc Lão Lục có chút sốt ruột, thứ này không làm rõ thật ra rất nguy hiểm.

Rất có thể bỏ lỡ chính chủ, cũng có thể bị cái xác đang ẩn nấp đánh lén mà không biết.

Thấy Tần Vũ đã quay lại dưới lỗ hổng trên trần chuẩn bị đi lên.

Hắc Lão Lục không dám chậm trễ, chạy đi xung quanh kiểm tra một vòng.

Quả nhiên lại phát hiện thêm ba pho tượng nến trường sinh hình người làm từ những bé trai mười hai tuổi.

Nhưng đã không thể thắp sáng được nữa.

Sau đó lại phát hiện bên cạnh có một ngọn nến trường sinh đầu trâu lớn hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Lão Lục hoàn toàn ngơ ngác. "Ba cộng ba cộng một, tổng cộng có bảy ngọn nến trường sinh!

Ba cỗ quan tài này cộng thêm xương cốt trong quan tài bóng bên dưới mới là bốn cái xác!

Cho dù bên trên có Hiến Vương và vợ hắn, thì cũng mới là sáu cái xác!

Sao vẫn thiếu mất một cái xác!" Hắc Lão Lục hít sâu một hơi, chẳng lẽ trong hai người hắn và Tiểu ca, có một người phải nằm lại đây?

Tiểu ca lợi hại như thế, thì người này mười phần chết chín là hắn rồi!

Nhưng hắn rõ ràng có thắp nến của mình mà!

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng động.

Hắc Lão Lục vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Tần Vũ đã đạp vào vách tường, tung người nhảy vào lỗ hổng trên đỉnh đầu. "Tiểu ca đợi tôi!" Hắc Lão Lục không dám chậm trễ, lập tức quăng phi hổ trảo móc vào vách đá, cũng leo lên theo.

Chỉ là trong lòng vô cùng chấn động.

Trải qua những chuyện này, hắn mới hiểu ra, tại sao ngay từ đầu Tần Vũ đã muốn leo lên quan tài đồng nghiên cứu cái trần động này.

Cậu ta chắc chắn đã biết từ sớm, thi cốt của Hiến Vương nằm ở ngay trên này!

Nghĩ đến đây thấy sợ nổi da gà (tế tư cực khủng), Hắc Lão Lục không kìm được hít hà.

Vị Tiểu ca này, chẳng lẽ trước kia từng đến đây?

Đây là lần thứ hai vào cung à?【Đinh!】【Khoảng cách đến hạch tâm cổ mộ được rút ngắn】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 70%】【Chúc mừng nhận được năng lực nhân vật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Trung tam quyển: Quỷ Thần Phật】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 100%, sẽ nhận được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Hậu thập quyển, cùng với 5 năm tuổi thọ!】Vừa nhảy lên thông đạo, một âm thanh đã vang lên trong đầu Tần Vũ.

Hệ thống đã lâu không có động tĩnh, cuối cùng cũng chịu đưa ra phần thưởng.

Nghe thấy phần thưởng này, nghi hoặc trong lòng Tần Vũ cuối cùng cũng được giải khai vài phần.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cậu nhớ nhân vật chính kiếp trước chỉ có được nửa cuốn, tức là tám chữ đầu.

Ban đầu cậu tưởng mình dù có kích hoạt toàn bộ huyết mạch, có thể cũng chỉ nhận được tám chữ đó.

Không ngờ hệ thống vẫn cao tay hơn, lại thưởng trực tiếp trọn bộ mười sáu chữ.

Hơn nữa lần cuối cùng thưởng thẳng mười quyển.

Phần thưởng này coi như cũng an ủi Tần Vũ đôi chút. "Tiểu ca, cậu đợi tôi với, cậu nhanh quá đấy!" Hắc Lão Lục lúc này cuối cùng cũng bò lên được, thở hồng hộc nói.

Chương 149

"Hơn nữa lúc nãy ở dưới, tôi phát hiện một vấn đề, nếu không làm rõ chúng ta có thể đều sẽ gặp..." Hắc Lão Lục nói chưa hết câu, Tần Vũ bỗng bật đèn pin lặn lên.

Ánh đèn lập tức chiếu sáng khoảng cách bốn năm mét trước mặt.

Lần này, lời nói đến bên miệng Hắc Lão Lục đành nuốt ngược trở lại. "Cái... cái... cái này là Tây Tạng à!" Hắc Lão Lục chỉ vào bức tường trước mặt nói.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt hai người rõ ràng là một đường hầm mộ (dũng đạo).

Đường hầm này không rộng, ba người đi song song cũng rất miễn cưỡng.

Thế nhưng trên hai vách tường lại vẽ đầy bích họa.

Mà trên bức tường trước mặt Hắc Lão Lục, vẽ rõ ràng chính là vùng đất Tây Tạng. "Tạo hình núi tuyết này chắc chắn là núi Côn Luân không sai được, năm xưa tôi từng theo sư phụ đi núi Côn Luân, hình dáng tổng thể của núi Côn Luân tôi nhớ rất rõ!" Hắc Lão Lục nói.

Lúc này khán giả trong livestream cũng vô cùng tò mò. 【Đúng là đất Tạng rồi, tôi có thể khẳng định!】【Ông lầu trên sao khẳng định chắc nịch thế?】【Thừa lời, tôi người Tây Tạng đây, nhưng những thứ khắc họa trên này rất nhiều, chắc không phải đại diện cho một địa điểm cụ thể nào đó đâu.】【Chính xác, tôi học mỹ thuật, bố cục bức bích họa này có thể nhìn ra, trong đó có hai trọng điểm.】【Thứ nhất là ngọn núi tuyết kia, cũng chính là thần sơn Côn Luân, còn cái kia ở hướng đối diện núi Côn Luân, là cái hồ Thần Tiên.】Mọi người nghe vậy đều rất tò mò, Hắc Lão Lục cũng bất giác nhìn thêm vào hai địa điểm kia vài lần.

Chỉ là núi tuyết Côn Luân trắng xóa không có gì đáng xem, nhưng cái hồ Thần Tiên kia lại khác biệt rất lớn.

Chỉ thấy trong hồ lại có một cái giếng nước hình tròn.

Bên trong giếng cư nhiên dùng kỹ nghệ cực kỳ tinh xảo điêu khắc rất nhiều nhân vật, cùng với kiến trúc.

Nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là đình đài lầu các, tiên nhân Bành Nguyệt sao!

Bên cạnh còn viết một dòng chữ rồng bay phượng múa: "Đình đài lầu các Lăng Vân cung, Thành tiên chi sở Hội Tiên điện.

Thiên băng thì tiết chung hữu nhật, Ngự khí thừa phong Long Già sơn!" Nhìn thấy dòng chữ này, khán giả livestream đều rất nghi hoặc, không hiểu ý nghĩa là gì.

Hắc Lão Lục lại nhìn ra vấn đề, cười nói: "Cái tên Hiến Vương này đến chết vẫn còn mơ mộng thành tiên!

Bức bích họa này chắc là cảnh tượng Hiến Vương từng đến Tây Tạng nhìn thấy trong hồ Thần Tiên kia, cho rằng nơi đó là tiên cảnh trong mơ của hắn!

Cho nên mới về xây dựng cung điện thần tiên trong long vựng (vầng hào quang rồng) này, muốn thi giải thành tiên ở đây!" "Hai câu cuối, chắc là vào một tiết trời băng giá nào đó, hắn sẽ cưỡi khí long vựng, ngự gió bay lên trời, rồng dưới tòa có thể che khuất cả dãy núi!

Chỉ là Hiến Vương đến chết cũng không ngờ, hậu thế lại đặt tên ngọn núi này là Già Long Sơn (Núi Chắn Rồng)!

Thế chẳng phải vừa khéo chắn mất con rồng của hắn sao, rồng bay không lên được, giấc mộng thành tiên của hắn cũng tan tành!"

"Đây đúng là trong cái rủi có cái xui, ý trời đã định à!" Hắc Lão Lục cảm thán.

Sau đó hắn nhìn sang bức tường phía bên kia.

Bức tường này cực kỳ kỳ quái.

Bên trên cư nhiên toàn bộ đều tô màu đen.

Chỉ là ở xung quanh dùng màu vàng sẫm bao phủ, nhìn tổng thể cứ như là giữa màu vàng sẫm xuất hiện một cái hố đen khổng lồ vậy. "Bích họa này là ý gì?

Nhìn không hiểu!" Hắc Lão Lục khó hiểu nói.

Nhưng ngay lúc này, Tần Vũ lại bất ngờ bịt kín đèn pin lặn.

Ánh đèn bị che khuất, cả đường hầm lập tức chìm vào bóng tối.

Thế nhưng ngay sau đó Hắc Lão Lục kinh ngạc nhìn thấy.

Trên bức bích họa vẽ đầy màu đen vàng kia, lại xuất hiện điểm điểm tinh quang, phảng phất như bầu trời vạn dặm không mây.

Mà bên dưới là một mảng lớn bề mặt màu vàng, trông như mặt đất, cũng giống như sa mạc!

Mà chỗ màu đen kia cứ như một cái hố đen sâu không thấy đáy, úp ngược lên đại địa này.

Cảm giác như cái hố đen này có thể thông thẳng đến đầu kia của thế giới song song vậy.

Tần Vũ buông tay ra, ánh đèn lại chiếu sáng đường hầm.

Cảm giác áp bách kia mới biến mất.

Hắc Lão Lục chép miệng nửa ngày không nói nên lời.

Những thứ khắc họa trên bức bích họa này, quả thực khiến người ta không thể lý giải.

Khán giả xem livestream càng là mặt đầy dấu hỏi.

Tuy nhiên lúc này Lương Quỳnh lại lên tiếng: "Nơi đất Tạng kia khắc họa là tình hình tiên giới mà Hiến Vương biết được, nếu theo hướng suy đoán này, bức bích họa bên này khắc họa hẳn là phương pháp thành tiên!

Có lẽ trong cái hố đen lớn này, có chứa phương pháp thành tiên!

Có thể là một loại tế tự nào đó, cũng có thể là một loại khí vật nào đó!" Lời giải thích này của Lương Quỳnh khiến mọi người lập tức vỡ lẽ.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, trên cả bức bích họa căn bản không miêu tả cụ thể rốt cuộc là cái gì.

Chương 150

Cho nên cũng chỉ có thể đoán đại khái.

Thấy Tần Vũ đã bắt đầu đi sâu vào trong, Hắc Lão Lục cũng không dám chậm trễ lập tức đi theo.

Nhớ tới vấn đề phát hiện bên dưới lúc nãy, Hắc Lão Lục vẫn muốn nói cho Tần Vũ.

Chỉ là đường hầm này không dài, hắn còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên cảnh tượng xuất hiện phía trước khiến hắn đứng hình.

Chỉ thấy phía trước đường hầm lại xuất hiện một bức tường.

Nếu chỉ là bức tường bình thường thì cũng chẳng có gì.

Nhưng khi đèn pin lặn chiếu lên vách tường, Hắc Lão Lục lại nhìn thấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia rõ ràng đã chết, nhưng cả người lại bị khảm vào trong tường.

Khuôn mặt vô cảm đáng sợ đến cực điểm.

Khán giả livestream nhìn thấy cảnh này cũng đều hít một ngụm khí lạnh.

Chỗ này chắc đã sắp đến nơi ẩn náu của Hiến Vương rồi, sao đột nhiên lại lòi ra một cái xác nữ!

Hơn nữa còn chết thê thảm như vậy, bị người ta khảm vào trong tường. "Tiểu ca cậu làm gì thế!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kinh hô.

Gần như cùng lúc mọi người nhìn thấy Tần Vũ giơ hai ngón tay dài kỳ lạ lên, chỉ thẳng vào cái xác nữ kia.

Lúc này khoảng cách giữa bọn họ và xác nữ chưa đến một mét.

Cánh tay giơ lên cách xác nữ tối đa chỉ còn năm mươi phân.

Hắc Lão Lục tinh thần căng thẳng tột độ, không biết Tần Vũ rốt cuộc định làm gì.

Nếu là muốn kiểm tra tình trạng xác nữ, thì khoảng cách này vị chi cũng quá xa.

Nhưng nếu không phải, thì cậu ta rốt cuộc đang làm gì.

Bỗng nhiên, ngay lúc mọi người hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Chỉ thấy ngón tay của xác nữ kia lại cử động một chút.

Sau đó lại từ từ giơ cánh tay lên, dường như muốn chạm vào ngón tay của Tần Vũ.

Nhưng cả người cô ta bị khảm trong tường, cẳng tay giơ lên không đủ dài, cách ngón tay Tần Vũ chưa đến hai phân, cố mãi cũng không chạm tới được. "Tiểu ca!

Tình huống gì thế này?

Cái xác nữ này quen biết cậu à!" Hắc Lão Lục kinh hô, mặt đầy vẻ kinh hãi. "Tiểu ca, rốt cuộc cậu lai lịch thế nào, sao còn quen cả cái xác nữ này!

Chẳng lẽ đây là người tình cũ của cậu?

Không đúng không đúng, cô gái này chết bao nhiêu năm rồi, lúc đó cậu còn chưa đẻ nữa là!

Rốt cuộc là chuyện gì!" Hắc Lão Lục chấn kinh đến mức nói năng lộn xộn.

Chuyện trộm mộ (đảo đấu) mò vàng, hắn làm không ít, cũng xem không ít.

Nhưng kiểu đảo đấu không mò vàng mà chạy đi sờ gái, hơn nữa còn là một cái xác nữ, chuyện này hắn đúng là lần đầu tiên thấy.

Cái này mẹ nó thực sự khiến thế giới quan đạo mộ của hắn sắp sụp đổ rồi.

Khán giả livestream cũng nhìn mà hoang mang, có người hỏi: 【Cái xác nữ này, không lẽ đúng là tình cũ của Tiểu ca thật à?】【Có khả năng, cái này mẹ nó ngón tay chỉ trỏ nhau thế kia, bảo không quen tôi chả tin.】【Chém gió vừa thôi, xác nữ chết bao năm rồi, Lục gia nói đúng đấy lúc đó bố của Tiểu ca e còn chưa ra đời.】【Nhưng mấy ông không thấy lạ à?

Tiểu ca dường như rất rõ nơi này, cứ như đã từng đến rồi ấy.】【Thân phận của Tiểu ca mấy người đừng đoán, đoán già đoán non cũng chả đoán ra đâu.】【Cút cút!】【Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, Lương Quỳnh tiểu thư tỷ hình như cũng đang xem livestream đấy, thấy Tiểu ca chơi trò chạm ngón tay với một cái xác nữ, liệu có ghen không nhỉ!】【Ghen hay không tôi không biết, nhưng tôi biết nếu Tiểu ca dám chạm vào xác nữ kia, e là thực sự khỏi tìm bạn gái luôn.】【Nói đúng tim đen, đều hướng về ngón tay Tiểu ca cả, cậu lại lấy ngón tay đi sờ xác nữ, cái này ai mà chịu nổi.】Khán giả vẫn đang chém gió.

Hắc Lão Lục thì căn bản chẳng có hứng thú trả lời.

Hắn vừa định mở miệng hỏi lại Tần Vũ.

Nào ngờ Tần Vũ bỗng nhiên xoay người, tung một cước đạp thẳng vào bụng hắn.

Hắc Lão Lục cũng là người ứng biến cực nhanh, thấy thế vội giơ tay đỡ.

Cú đá này của Tần Vũ trực tiếp đạp lên cánh tay hắn.

Lực đạo khổng lồ trong nháy mắt đạp hắn văng vào bức tường phía sau.

Ngực nhộn nhạo khí huyết. "Tần Vũ mẹ kiếp cậu sao lại..." Hắc Lão Lục vừa định chửi thề, bỗng nghe một tiếng "Rầm" cực lớn.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy, hai ngón tay dài kỳ lạ của Tần Vũ không biết từ lúc nào đã bấu vào vách đá bên cạnh xác nữ.

Cậu thế mà bóc toạc cả một mảng đá ra.

Nhưng tiếng "Rầm" kia không phải do cậu gây ra.

Chương 151

Mà là cái xác nữ kia.

Tần Vũ vừa bóc mảng đá bên cạnh, xác nữ kia như thể tích tụ phẫn nộ ngàn năm, trực tiếp lao từ trong tường ra.

Như một quả pháo đàn, lăn lông lốc xuống đường hầm nơi bọn họ vừa đi lên. "Chạy mau!" Tần Vũ lạnh lùng nói, ngay sau đó kéo Hắc Lão Lục chạy về phía trước.

Hắc Lão Lục quay đầu lại mới thấy.

Cái xác nữ kia lao ra, trên tường lộ ra một cái hố hình người.

Lúc này Tần Vũ đã lao vào trong đó.

Hắc Lão Lục bị cậu lôi theo cũng chui tọt vào.

Nhưng đúng lúc này chỉ nghe đường hầm phía sau lại vang lên một tiếng "Bụp".

Ngay sau đó qua ánh đèn pin, Hắc Lão Lục nhìn thấy từng con vật to bằng nắm tay đang bay về phía này.

Hắc Lão Lục nhanh tay lẹ mắt, vung phi hổ trảo chọc tới, trực tiếp xiên chết mấy con.

Kéo về nhìn, chỉ thấy trên đó toàn là những con bướm đêm to bằng nắm tay. "Vãi, đây là Thi nga (Bướm xác chết)!" Hắc Lão Lục lập tức phản ứng lại, không nói hai lời vội lùi vào trong cái hố hình người.

Đồng thời cởi áo khoác ngoài ra, quật tới tấp vào mấy con thi nga bay tới đầu tiên.

Đúng lúc này, Tần Vũ lại ôm một thứ chạy tới.

Hắc Lão Lục nhìn kỹ, đó lại là một cỗ quan tài, nắp quan tài đã rơi mất, bên trong chỉ có một bộ quần áo rất hoa lệ.

Hoàn toàn không có thi thể.

Hai người hợp lực chặn cỗ quan tài vào cái lỗ hình người, không ngờ kích thước lại vừa khít.

Hắc Lão Lục ra tay đập chết một hai con bay lọt vào, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bẻ sáng hai cây gậy phát sáng, thuận tay ném sang một bên.

Lập tức nơi hai người đang đứng được chiếu sáng.

Chỉ thấy đây là một ngôi mộ thất không lớn lắm, cả ngôi mộ thất không gian chưa đến hai mươi mét vuông.

Cỗ quan tài này trước đó chắc là đặt ở giữa.

Nhưng lúc này đã bị bê ra chặn cửa lỗ.

Hắc Lão Lục thở hắt ra phát hiện, trên vách tường xung quanh nơi này cư nhiên vẫn còn bích họa.

Nhưng lúc này hắn cũng lười xem.

Đây đã là nơi cuối cùng rồi, nếu Hiến Vương không ở đây, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ cách mở đường máu quay lại lối cũ.

Hơn nữa trong lòng hắn lờ mờ cảm thấy, chỗ này có khi chỉ là một cái bẫy.

Cái nơi cuối cùng này cư nhiên cũng chỉ có một cỗ quan tài rỗng, rõ ràng Hiến Vương chắc chắn không ở đây.

Chỉ là không muốn đả kích Tiểu ca, nên hắn vẫn chưa nói.

Nhớ tới Tần Vũ, hắn nhìn sang, phát hiện tên này lại đang đứng trước bích họa nhìn chằm chằm.

Hắc Lão Lục bất lực, đứng dậy sán lại gần nói: "Tiểu ca, đây chắc là nơi cuối cùng rồi, tôi không muốn làm cậu nản lòng đâu, nhưng cỗ quan tài này rỗng tuếch, chúng ta tám phần là bị lão già Hiến Vương chơi xỏ rồi!" Tần Vũ không nói gì.

Hắc Lão Lục thấy thế thở dài nói: "Tiểu ca, người ấy mà không nên quá cố chấp, tuy tôi không biết cậu muốn tìm thứ gì!

Nhưng đây là livestream toàn cầu, cậu tìm được thì thứ đó cũng chẳng phải của cậu!

Đó là của Việt Nam, cậu không cần thiết phải liều mạng so đo như thế!" "À đúng rồi, bích họa này tôi cũng lười xem, có chuyện này tôi bắt buộc phải nói với cậu!" Hắc Lão Lục nói, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, hắn liền nói ra suy đoán của mình lúc ở bên dưới: "Tiểu ca, cái mộ Hiến Vương này chỗ nào cũng toát lên vẻ quỷ dị!

Nhưng theo tình hình chúng ta nắm được hiện tại, Hiến Vương này dường như đúng là đang ở đây!

Nhưng cụ thể ở đâu chúng ta cũng không biết!

Bên dưới có tận bảy ngọn nến trường sinh, ở đây tất nhiên phải có bảy cái xác, điểm này tôi sẽ không nhầm đâu!

Nhưng đi suốt một đường tới đây, cộng thêm cả cái xác nữ vừa rồi, thì vẫn thiếu một cái!

Hơn nữa tôi là đã tính cả Hiến Vương rồi đấy, nếu không tính hắn, thì là thiếu tận hai cái!

Chuyện này không hợp lý chút nào!" Tần Vũ không tiếp lời, giọng nói của Lương Quỳnh lại truyền tới: "Đây là mộ hợp táng, xác nữ vừa rồi có thể là vợ của Hiến Vương, Hiến Vương chắc chắn cũng ở trong gian mộ thất này!" Hắc Lão Lục cũng lười phản bác, nói: "Được!

Cứ cho như cô nói, Hiến Vương ở đây, thế thì vẫn thiếu một cái xác!

Cô nói cho tôi biết, bảy ngọn nến trường sinh kia, tương ứng với một cái xác còn thiếu là thế nào?" Lần này Lương Quỳnh cũng không biết giải thích sao nữa.

Vấn đề này quả thực đến giờ vẫn chưa tìm được đáp án.

Tần Vũ bỗng nhiên chỉ về phía trước nói: "Đây chính là cái xác cuối cùng!" "Hả?" Hắc Lão Lục sững sờ, Tần Vũ rõ ràng đang chỉ vào bức tường mà!

Chẳng lẽ trong tường vẫn còn xác chết?

Chương 152

"Tiểu ca cậu hiếm khi mới mở miệng, thì nói cho rõ ràng chút đi, ý cậu là còn một cái xác nằm trong bức tường này?" Hắc Lão Lục hỏi.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Không!

Là ngôi mộ thất này!" "Mộ thất?" Hắc Lão Lục nghe vậy ngơ luôn. "Cậu nói cái mộ thất này là thi thể?

Cậu đùa tôi à, làm gì có cái xác nào to thế!

Nếu đây là thi thể, thì chúng ta hiện tại thực ra đang ở trong bụng xác chết rồi!

Cái này xàm quá, chắc chắn không thể nào!

Tôi còn chưa từng nghe nói có cái xác nào to như vậy đấy!" Nói rồi Hắc Lão Lục cảm thấy rất kỳ quái, hỏi: "Tiểu ca, cậu nhìn bích họa lâu thế rồi, có nhìn ra cái gì không?

Đây đã là nơi cuối cùng rồi, cậu chẳng lẽ không vội tìm Hiến Vương à?

Đến đây chỉ để ngắm tranh thôi sao?" Tần Vũ không nhìn hắn, vẫn nhìn chằm chằm bức bích họa trước mặt, sau đó thốt ra một chữ: "Đợi!" Phía sau bức tường là mộ đạo, trong không khí lập tức xuất hiện một mùi khó ngửi.

Dù Hắc Lão Lục đã đeo mặt nạ phòng độc nhưng vẫn có thể ngửi thấy.

Đây là do không khí trong cổ mộ không được lưu thông.

Bất quá có mặt nạ phòng độc nên chắc không có vấn đề gì lớn, hơn nữa theo thời gian, mùi này cũng sẽ dần nhạt đi.

Hắc Lão Lục bật đèn lặn lên, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh ngây người.

Chỉ thấy hai bên mộ đạo xếp đặt vô số tượng đồng lớn nhỏ.

Những tượng đồng này có hình người cũng có hình thú, hình người toàn bộ tay cầm binh khí, còn hình thú thì nhe nanh múa vuốt, giống như một đội quân đang chinh chiến.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này đều không kìm được tiếng kinh hô. 【Vãi chưởng, cái quy mô này cũng quá lớn rồi! 】【Đâu chỉ là lớn, nhìn thôi đã thấy lạnh gáy.

Mấy ông nói xem binh khí kia mà rơi xuống thì chẳng phải là...】【Hiến Vương làm ra mấy thứ này, chẳng lẽ chuẩn bị lúc thành tiên cũng mang theo sao?】【Tôi thấy tám phần là vậy!】 Tiếng của Lương Quỳnh vang lên qua bộ đàm: "Chỉ vì giấc mộng thành tiên của Hiến Vương mà lao dân thương tài, cuối cùng lại phải chôn cùng Hiến Vương dưới lòng đất chịu đựng sự xâm thực của năm tháng, quả thực nực cười!" "Ai bảo không phải chứ, nhưng từ cổ chí kim đều như vậy, có đế vương nào không muốn trường sinh đâu!

Dù là hang rồng hang hổ, hôm nay Lục gia ta cũng quyết xông vào!" Hắc Lão Lục tự cổ vũ bản thân, lập tức đi theo Tần Vũ vào bên trong.

Những bức tượng người bằng đồng này đều rất lớn, lại cầm binh khí, khiến Hắc Lão Lục đi qua cũng cảm thấy rợn người.

Thế nhưng Tần Vũ đi phía trước lại như đi trên đất bằng, dường như căn bản không hề để ý đến những thứ này.

Sự tương phản rõ rệt khiến Hắc Lão Lục không nhịn được lẩm bẩm: "Tần tiểu ca rốt cuộc có lai lịch gì, đối mặt với mấy tượng đồng này lại chẳng có chút phản ứng nào, cứ như thể đám tượng đồng này là thị vệ đang hoan nghênh cậu ấy về nhà vậy!" "Mình sẽ không thực sự trúng kế chứ, Tiểu ca này thực ra chính là Hiến Vương?

Ở bên ngoài chơi chán rồi, giờ muốn về nhà?" 【Lục gia đùa thì đùa, đừng mang Tiểu ca ra giỡn mặt.】【Đúng đấy, ông mà còn lải nhải nữa là Tiểu ca lại mất tích bây giờ!】 Có người trong phòng livestream nhắc nhở.

Hắc Lão Lục lúc này mới phản ứng lại, Tần Vũ thế mà đã bỏ xa hắn năm sáu mét, sắp sửa ra khỏi tầm mắt. "Tiểu ca, cậu chậm chút!" Hắc Lão Lục thấy thế vội vàng chạy theo.

Tuy nhiên Tần Vũ vẫn giữ nguyên tốc độ, dường như không hề có ý định đợi hắn.

Hắc Lão Lục vừa định nhắc nhở, nơi này chỉ có hai người bọn họ, phải tương trợ lẫn nhau.

Kết quả còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Tần Vũ bước lên một cây cầu.

Lúc này Hắc Lão Lục mới thấy, bọn họ đã xuyên qua trận đồ tượng đồng.

Phía trước xuất hiện một con sông, trên sông có ba cây cầu bạch ngọc, nước trong ao dưới cầu đen ngòm, trông rất vẩn đục.

Hắc Lão Lục kinh hô: "Đây chính là cầu Tam Thế trong truyền thuyết sao?

Nghe nói người chết đều phải đi qua cầu Tam Thế này để đoạn tuyệt với tiền kiếp!

Cái bên dưới này chắc là sông Hoàng Tuyền rồi!

Ây ây Tiểu ca!" Hắc Lão Lục đang giải thích hăng say, cuối cùng cũng đến lúc hắn được thể hiện, kết quả vừa quay đầu lại thì Tiểu ca đã đi được hơn mười mét. "Không phải chứ Tiểu ca, cậu gấp cái gì!

Nơi này kinh diễm như vậy, ngay cả cầu Tam Thế cũng có, sao không nghiên cứu kỹ một chút!" Hắc Lão Lục vội đuổi theo hỏi.

Tần Vũ đầu cũng không quay lại, lạnh lùng nói: "Không còn thời gian nữa!" "Không còn thời gian?

Cái gì không còn thời gian?" Hắc Lão Lục ngẩn ra, dường như nghĩ tới điều gì, cười nói: "Tiểu ca không phải chứ, cậu còn định ra ngoài bắt kịp trực thăng của tổ chương trình để về à!

Cậu yên tâm đi, chúng ta thám hiểm xong nơi này, còn sợ tổ chương trình không phái trực thăng tới đón sao!" Tần Vũ căn bản không thèm để ý đến hắn.

Lúc này hai người đã qua cầu Tam Thế, đi tới một bãi đất trống.

Mà ở phía trước, lại xuất hiện một bức tường trắng toát.

Nhìn thấy bức tường này, Hắc Lão Lục cũng không nhịn được nuốt nước bọt: "Âm Cung tới rồi!

Hiến Vương lão nhi, Lục gia của ngươi tới thăm ngươi đây!" Người xem livestream thấy cảnh này, tim cũng treo lên tận cổ họng.

Huyền cung này khác hẳn Lỗ Vương Cung trước đó.

Lỗ Vương Cung ít nhất còn lộ thiên một phần, còn nơi này chôn sâu dưới lòng đất, xung quanh tối đen như mực, cứ như đang ở trong một cái hộp khổng lồ.

Chương 153

Bóng tối bao trùm cộng thêm núi đá dày đặc phía trên tạo nên một áp lực vô hình, giống như vực sâu có thể nuốt chửng con người.

Ở nơi như thế này, con người tự nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi.

Thế mà phía trước lại lù lù xuất hiện một bức tường trắng toát, như muốn nói cho ngươi biết: Bên trong chính là Âm Cung, nơi ở của người chết, ngươi dám vào không?

Sự kinh hoàng, sợ hãi lan tràn khắp phòng livestream.

Không khí vừa rồi còn nói cười vui vẻ, giờ phút này bỗng trở nên đông cứng. 【Mẹ kiếp!

Thế này cũng quá áp lực rồi, ai nghĩ cách gì giải tỏa chút đi!】【Đúng đấy, tôi căng thẳng muốn chết, cảm giác như có ai đang nhìn trộm sau lưng mình vậy.】【Đây mới là ngồi nhà xem livestream thôi đấy, nếu cho tôi đi thật, chắc trụ không quá ba giây là ngất.】【Không được không được, tôi cũng sắp không chịu nổi rồi, thánh bình luận đâu?

Mau ra giải tỏa không khí chút coi!】【Ai gọi tôi đó?

Mọi người đều căng thẳng à?

Giao cho tôi, xem tôi biểu diễn đây!】Mọi người cũng khá phối hợp, người này vừa mở miệng, quả nhiên bên dưới không ai nói chuyện nữa, đều chờ xem hắn nói gì.

Lại nói lúc này Lục gia cũng cảm thấy hơi áp lực, hắn lấy hết can đảm rút ra một cái xẻng gấp, chuẩn bị động thủ.

Ở đây đoán già đoán non cũng vô dụng, chi bằng trực tiếp phá cửa Âm Cung vào xem chẳng phải sẽ biết sao.

Lục gia vừa định ra tay, Tần Vũ lại ngăn hắn lại. "Tiểu ca, cậu có ý gì?" Hắc Lão Lục khó hiểu.

Tần Vũ không nói gì, đi thẳng đến trước cửa Âm Cung.

Chỉ thấy cánh cửa kia được làm từ một khối gỗ nguyên khối, bên trên còn có những đinh gỗ dùng để trang trí giống như đinh đồng.

Tần Vũ đứng trước cửa, sau đó đưa hai tay ra từ từ đẩy.

Hai cánh cửa vậy mà thực sự bị đẩy ra chầm chậm.

Cảnh này khiến khán giả trong phòng livestream không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Vô số người nhắm mắt lại, sợ rằng bên trong sẽ có Tống tử lao ra cắn người.

Thậm chí có người đã chuẩn bị gõ phím hỏi thánh bình luận vừa rồi đâu sao chưa lên tiếng.

Đúng lúc này, người kia rốt cuộc cũng gửi một dòng bình luận: 【Bố ơi, con về rồi đây!】 Câu này vừa xuất hiện, cả phòng livestream đều sững sờ.

Lúc này Tần Vũ đã cất bước đi vào Âm Cung.

Người kia lại nhanh chóng bồi thêm một câu: 【Bố?

Bố ở đâu?

Con về rồi nè?】【Mày đúng là quỷ tài!

Cái giọng lồng tiếng của mày biến phim kinh dị thành "Nhà Có Chuyện Vui" luôn rồi!】【Vãi chưởng!

Mày đừng lồng tiếng nữa, vốn đang sợ, giờ thành sinh viên nghỉ lễ về quê ăn tết rồi!】【Cút ngay, Hiến Vương còn không xứng được gọi là bố, phải là cháu trai, ông nội mày về rồi đây!】【Haha!

Mấy ông đúng là bá đạo, hình như thật sự bớt áp lực hơn nhiều rồi.】Không khí trong phòng livestream sôi nổi trở lại.

Lúc này Hắc Lão Lục cũng đi theo Tần Vũ vào trong Âm Cung.

Do nhân lực có hạn, họ không mang theo quá nhiều đồ, Hắc Lão Lục bẻ sáng ba cây gậy huỳnh quang mang theo rồi ném ra.

Lập tức cả Âm Cung được chiếu sáng.

Toàn bộ mộ thất có phạm vi không lớn, rất dễ dàng nhìn thấy toàn cảnh.

Chỉ thấy bên cạnh nơi đặt quan tài có một cái đỉnh lư.

Không biết dùng để làm gì mà lại đặt ở đây.

Thứ này cũng không vác đi được, hơn nữa Hắc Lão Lục cũng chẳng phải dân khảo cổ, lười đi xem xét.

Hắn chạy lại lấy bộ y phục hoa lệ trong quan tài ra xem, phát hiện đây cư nhiên là một bộ Phượng Linh Hà Phi.

Loại y phục này chỉ có người địa vị cực cao mới được mặc, nghĩ đến chắc là quần áo của vợ Hiến Vương.

Khán giả thấy vậy liền hưng phấn:【Vãi, vợ Hiến Vương vừa rồi không mặc quần áo à?

Sao tôi không để ý nhỉ?】【Đệt, ai mà để ý, thấy nữ thi thì ai còn chăm chăm nhìn xem bả có mặc đồ hay không chứ!】【Lục gia ra ngoài xem thử đi, dù sao cũng là Vương hậu, ông không muốn rửa mắt tí à!】【Đúng đấy Lục gia, ông cũng là đàn ông mà đúng không!】Cư dân mạng bắt đầu xúi giục.

Hắc Lão Lục lại căn bản không mắc lừa, cười nói: "Bảo tôi ra ngoài nộp mạng à!

Đám Thi nga (bướm xác chết) kia hung dữ lắm, hơn nữa chắc chắn là được nuôi dưỡng trong cơ thể nữ thi kia!

Ra ngoài bị cắn một cái là nhiễm thi độc ngay, tôi còn chưa sống đủ đâu!

Hơn nữa, đám Thi nga đó đã bay ra hết, vợ Hiến Vương sợ là cũng nát bấy rồi!

Bất quá cái lão Hiến Vương này cũng thật độc ác, cư nhiên dày vò vợ mình thành ra như vậy!

Haizz!

Chương 154

Đúng là...

ây ây ây!" Hắc Lão Lục nói chưa dứt câu, đột nhiên thấy cỗ quan tài chặn ở lỗ hổng hình người kia lại đổ ập ra ngoài.

Lập tức cái lỗ hổng hình người kia lại lộ ra. "Đậu má, tình huống gì đây, sao cái lỗ đột nhiên biến to ra thế!" Hắc Lão Lục không nhịn được chửi thề.

Đồng thời vội nhìn ra ngoài, phát hiện đám Thi nga bên ngoài đã biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu ca, cậu mau lại đây..." Hắc Lão Lục vừa định quay đầu gọi Tần Vũ, lại thấy Tần Vũ đã không còn ở vị trí cũ.

Vội nhìn quanh, hắn mới phát hiện Tần Vũ đang ngồi xổm trước một tảng đá, tay giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, dường như muốn chẻ đôi mặt đất. "Tiểu ca cậu làm gì thế!" Hắc Lão Lục vừa nói vừa chạy tới.

Nhưng ngay sau đó hắn thấy trên mặt đất có một chỗ lồi lên vừa lộ ra.

Đó lại là một cỗ quan tài hình người.

Tuy nhiên cỗ quan tài bị phong kín bởi phiến đá, căn bản không chạm vào được.

Tần Vũ hiển nhiên là định chẻ nát phiến đá kia.

Thấy cảnh này, Hắc Lão Lục lập tức xác định đây chắc chắn là quan tài của Hiến Vương lão nhi. "Tiểu ca để tôi!" Hắc Lão Lục hô một tiếng, sau đó lấy từ đùi xuống một cái túi niêm phong.

Bên trong chứa sáu cây nhìn như thuốc lá.

Đây là thuốc nổ cầm tay do tổ chương trình cung cấp.

Kỳ trước tổ chương trình không cung cấp mấy thứ này, nên lần này rút kinh nghiệm, chuẩn bị sẵn đồ dùng để bộc phá.

Một khi gặp nguy hiểm hoặc tuyệt cảnh, ít nhất tuyển thủ còn có lực phản kháng.

Tần Vũ không mang, nhưng Hắc Lão Lục thì có.

Hắn lấy ra hai cây, dùng móng vuốt phi hổ (phi hổ trảo) khoét hai lỗ trên phiến đá rồi nhét vào.

Hai người nấp ra ngoài mộ thất, chỉ nghe bên trong vang lên một tiếng "Rầm".

Thò đầu vào xem, phiến đá quả nhiên đã nát vụn.

Tuy nhiên rất nhiều mảnh đá vụn lại găm sâu vào vách đá xung quanh.

Điều này làm Hắc Lão Lục rất kỳ quái.

Đều là đá cả, sao lại có chuyện đá găm vào đá được.

Hắn không quản Tần Vũ nữa, chạy tới sờ lên vách đá, tay dính đầy nước vàng. "Vãi chưởng, cái mộ thất này thật sự là xác chết à, cái này là sắp sống lại rồi!" Lời vừa dứt, Hắc Lão Lục liền thấy một bàn tay thò ra từ trong vách đá, chộp lấy hắn.

Hắc Lão Lục nhanh tay lẹ mắt, vung phi hổ trảo chém đứt cánh tay kia.

Nhưng ngay sau đó, hắn thấy càng nhiều cánh tay thò ra từ bốn phía tường.

Cảnh tượng này khiến da đầu hắn tê dại. "Tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ quỷ gì!

Chúng ta phải rút thôi, còn không đi là ở lại chôn cùng đấy!" Vừa hét, Hắc Lão Lục vội lùi về giữa, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ đã dọn sạch xung quanh quan tài hình người, đang chuẩn bị mở quan.

Nhưng đúng lúc này, cỗ quan tài hình người bỗng trầm xuống, rơi thẳng xuống dưới.

Hóa ra dưới quan tài còn có một cái giếng tròn.

May là giếng không sâu, vẫn nhìn thấy nắp quan tài.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời liền nhảy xuống theo. "Vãi, Tiểu ca cậu điên rồi, chúng ta phải đi thôi!" Hắc Lão Lục vội hét lên.

Nhưng thấy Tiểu ca căn bản không thèm để ý đến mình, những bàn tay trên vách đá xung quanh ngày càng nhiều, thậm chí còn ẩn ẩn khép lại về phía trung tâm.

E rằng tối đa mười phút nữa, mộ thất này sẽ bị xác chết trên vách đá lấp đầy.

Lương Quỳnh qua camera thấy vậy vội hét lên: "Thứ này là Thi Động, hiệu ứng Thi Động!

Ở nước ngoài cũng có, trong vách tường xung quanh đều là xác chết!

Thứ này hẳn là một cái Ô Đầu (nấm thịt) khổng lồ!

Mau kéo cậu ấy ra ngoài, đợi nó hoàn toàn sống lại thì không ai ra được đâu!" "Ô Đầu?

Đó chẳng phải là Thái Tuế sao!" Hắc Lão Lục nghe vậy cũng lập tức hiểu ra.

Trước đó hắn còn thắc mắc sao Hiến Vương lại chỉ có quan tài mà không có quách.

Chương 155

Giờ nhìn lại, cái Ô Đầu chết tiệt này chính là quan quách!

Ô Đầu là gì?

Thực ra là một loại Thái Tuế, chỉ là loại đã có niên đại lâu năm.

Thứ này hấp thụ địa khí, lâu dần sẽ mọc ra ngũ quan của con người.

Nhưng Ô Đầu tự nhiên không đạt đến trình độ đó, tối đa cũng chỉ có thứ gì đó giống đầu người.

Không biết Hiến Vương kiếm đâu ra thứ này để làm quách cho mình.

Nhưng nếu đợi thứ này thực sự sống lại, bọn họ thật sự không có khả năng trốn thoát.

Thứ này dùng vô số xác chết tích tụ mà thành, một khi sống lại thì chính là tà vật không phân biệt chính tà, gặp gì cũng nuốt.

Đừng nói là người, cục sắt nó cũng nuốt được, đương nhiên có tiêu hóa được hay không thì không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Nhìn thấy khoảng cách xung quanh ngày càng thu hẹp, Hắc Lão Lục thật sự không trụ nổi nữa, hét xuống dưới: "Tiểu ca tôi ra ngoài đợi cậu, cậu nhanh lên!" Nói xong liền chạy ra khỏi cái lỗ hình người.

Nhìn thấy cái lỗ này, Hắc Lão Lục lập tức hiểu ra.

Cái Ô Đầu này có hai huyệt mắt, chắc hẳn cái mà vợ hắn bịt kín chính là một trong số đó.

Cái còn lại hẳn là ở dưới thân hắn.

Hắc Lão Lục chạy nhanh, nhưng khán giả trong phòng livestream lại không chịu, nhao nhao mắng: 【Lục gia ông chơi không đẹp, thế mà lại bỏ Tiểu ca lại.】 【Trước mặt sinh tử, nói mấy cái này vô nghĩa.】 【Đúng đấy, tôi thấy ông đạo diễn hình lại ngứa đòn rồi, mở kênh của Tiểu ca lên coi!】 【Mẹ kiếp đúng rồi, đạo diễn ăn cám à!】 【Có chút mắt nhìn không hả, thế mà không mở kênh Tiểu ca.】 【Đạo diễn ông tuyệt đối sắp mất việc rồi.】 【Có ai gây quỹ không, để tổ chương trình đổi một đạo diễn có tâm chút.】 【Gây quỹ cái rắm, bao nhiêu tiền lão tử trả, thật là ức chế.】 【Ông chủ chương trình là em vợ tao, còn đòi cho tao nghỉ việc, đi ăn cám đi!】 Đạo diễn cuối cùng cũng cứng được một lần, bật lại một câu, nhưng vẫn nhanh chóng mở kênh livestream của Tiểu ca.

Kênh vừa mở, mọi người lập tức kinh ngạc nhìn thấy: Tần Vũ đang cầm Hắc Kim Cổ Đao chém vào đầu Hiến Vương. 【Tiểu ca điên rồi à, không lấy minh khí, không lấy văn vật, sao lại chạy đi chém đầu lão ta!】 【Không biết nữa, nhưng sao cái đầu Hiến Vương trông kỳ thế?

Như cái u thịt ấy, ngũ quan đâu?】 【Mẹ kiếp đừng nói nữa, tởm quá, ngũ quan dính hết vào nhau rồi à?】 【Lục gia không phải nghi ngờ Tiểu ca đang tìm đồ sao, chẳng lẽ thứ cần tìm chính là cái đầu Hiến Vương?】 【Tôi thắc mắc là lấy đầu Hiến Vương làm gì?

Mang về treo đầu giường à, không sợ gặp ác mộng sao!】 【Ai biết được, nhưng Tiểu ca chắc chắn có lý do riêng.】 Trong lúc mọi người bàn tán, Tần Vũ đã thành công cắt được đầu Hiến Vương, sau đó ném mạnh lên trên.

Tiếp đó Tần Vũ đạp lên khoang ngực trống rỗng của Hiến Vương nhảy vọt lên.

Thế nhưng khi cậu vô tình nhìn xuống dưới, cả phòng livestream đều ngớ người.

Chỉ thấy cái xác không đầu của Hiến Vương bên dưới vậy mà đang nhe nanh múa vuốt muốn đuổi theo. 【Vãi chưởng, mất đầu rồi mà còn hăng thế!】 【Cuống rồi cuống rồi.】 【Nói thừa, đầu mày bị người ta lấy mất, mày có cuống không!】 【Đệt, nó leo lên kìa!】 Tần Vũ vừa tiếp đất, nhét đầu Hiến Vương vào balo.

Chỉ thấy cái xác không đầu kia đã bò được một nửa ra khỏi miệng giếng, cũng chính là một cái huyệt mắt của Ô Đầu.

Tần Vũ thấy vậy xoay người, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vụt xuống, "Rầm" một tiếng vang dội, đập thẳng vào khoang ngực Hiến Vương, lôi cổ hắn đập ngược trở xuống. "Tiểu ca mau đi thôi!" Thấy Tần Vũ đã lên, Hắc Lão Lục vội gọi.

Nếu Tần Vũ còn không lên, hắn cũng đành phải chạy trước. "Thuốc nổ!" Tần Vũ hét lớn.

Hắc Lão Lục hiểu ý, lập tức rút hết số thuốc nổ còn lại ném vào trong.

Tần Vũ đón lấy, ném tất cả xuống dưới, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hắc Lão Lục vốn dĩ không vào trong, thấy thế cũng bắt đầu chạy thục mạng ở phía trước.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe sau lưng một tiếng nổ "Đùng" kinh thiên động địa, khói bụi mịt mù khắp mộ thất.

Vốn dĩ Hắc Lão Lục chạy trước, nhưng nương theo lực đẩy của vụ nổ, Tần Vũ cả người như mũi tên bay vọt qua mặt Hắc Lão Lục.

Lần này Hắc Lão Lục hoảng thật sự. "Tiểu ca đợi tôi với!

Cậu như thế tôi sợ đấy!" Đùa à, thứ quỷ quái phía sau không biết bao giờ sẽ đuổi tới.

Có Tần Vũ bọc hậu hắn còn yên tâm chút, ít nhất có thể cản trở một lát.

Giờ thì hay rồi, chính mình lại thành người đi sau cùng, tí nữa Hiến Vương đuổi tới chẳng phải lấy mình ra khai dao đầu tiên sao. "Cái đầu đó cũng đâu phải do tôi chém, sao tôi đen thế này hả trời!" Hắc Lão Lục vừa chạy vừa mắng, lời nói không rõ ràng.

Khán giả nghe xong thi nhau hỏi: 【Lục gia nói cái gì thế?

Cái gì Đông Mai?】【Không nghe rõ, hình như kêu Mã cái gì Mai ấy!】【Tôi nghe hình như là Mã Đông cái gì đó.】【Mã Đông Mai à, Lục gia xem phim hài nhiều quá rồi.】 Hắc Lão Lục vốn định xem livestream có ai hiến kế không, kết quả thấy dòng bình luận này suýt thì thổ huyết. "Lão tử nói là thật mẹ nó đen đủi (đảo môi), không phải Mã Đông Mai!" Lời vừa dứt, Hắc Lão Lục cảm giác có thứ gì đập vào ngực.

Cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là loại Thi nga khổng lồ kia.

Thì ra đám Thi nga chưa bỏ đi, chỉ là mất mục tiêu nên đậu lại trên vách đá hai bên.

Tần Vũ chạy quá nhanh kinh động đến chúng, giờ khổ cho Hắc Lão Lục, gần như lao đầu vào đám Thi nga đang bay loạn xạ.

May mà hắn nhanh tay, lấy áo trùm kín đầu, cứ thế húc bừa về phía trước.

Không biết đã đâm phải bao nhiêu con Thi nga, bỗng nhiên hắn cảm thấy mu bàn tay đau nhói, thầm kêu xong đời.

Chương 156

Chắc chắn là bị Thi nga cắn rồi, lần này sợ là phải bỏ mạng tại đây.

Đám Thi nga này lớn lên trong bụng vợ Hiến Vương, thi khí cực nặng.

Cái tay này ít nhất là không giữ được rồi, nếu để lâu thi độc nhập tâm thì cả người cũng đi bán muối!

Nghĩ đoạn, hắn định chặt tay để bảo toàn tính mạng, nhưng dùng phi hổ trảo mà cắt thì đau chết mất, hơn nữa giờ cũng không rảnh tay.

Chợt hắn nhớ tới Tần Vũ, không được thì ra ngoài nhờ Tiểu ca giúp.

Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như bùn, chắc chắn sẽ không đau như vậy.

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục cắn răng không thèm quan tâm nữa, sống chết bám theo Tần Vũ lao ra khỏi dũng đạo.

Vừa tiếp đất, thấy Tần Vũ đã lao ra khỏi Âm Cung, Hắc Lão Lục tức khí chửi ầm lên: "Tần Vũ, tổ sư nhà cậu, cậu còn là người không?

Lão tử cùng cậu vào sinh ra tử, cậu mẹ nó không phải chơi trò mất tích thì là bỏ mặc tôi không lo!" Hắc Lão Lục còn chưa chửi xong, vô số Thi nga đã từ trong dũng đạo ùa ra.

Chúng chắc chắn cũng bị hiệu ứng Thi Động làm kinh sợ, con nào con nấy điên cuồng đào tẩu.

Hắc Lão Lục thấy chúng không phải nhắm vào mình, cũng không nói nhảm nữa, cắm đầu chạy ra ngoài Âm Cung.

Trong Âm Cung còn hai cỗ quan tài, bên ngoài còn cầu Tam Thế và đám tượng đồng người ngựa.

Mấy thứ này ít nhất có thể cản trở Thi Động một lúc.

Lúc này Hắc Lão Lục đã không thấy bóng dáng Tần Vũ đâu.

Chỉ thầm cầu nguyện tên này đừng làm việc quá tuyệt tình, nếu phong ấn Thiên Môn bên ngoài lại thì hắn thật sự không ra được!

Rất nhanh đã chạy tới trước Thiên Môn.

Hắc Lão Lục trong lòng vui vẻ, Tần Vũ vậy mà chưa đi, đang ngồi xổm trên Thiên Môn đợi hắn. "Tiểu ca, tôi biết cậu sẽ không bỏ rơi tôi mà!" Hắc Lão Lục phóng một bước, dưới sự trợ giúp của Tần Vũ nhảy ra khỏi Thiên Môn.

Tần Vũ trở tay đóng Thiên Môn lại, lúc này mới nhảy xuống.

Thế nhưng nước bên ngoài Thiên Môn đã dâng cao không biết bao nhiêu, mắt thấy sắp ngập quá nửa.

Hắc Lão Lục kinh hô: "Lần này toang rồi, địa khí bên ngoài sợ là đã bị xì, không ra nhanh thì cả hẻm núi sẽ bị nước nhấn chìm!" Hai người vội mặc đồ lặn lao đầu xuống nước.

May mắn là phong thủy nơi này đã bị phá hủy, thủy nhãn lối ra lại đang chảy ngược, họ mượn sức nước đẩy lên trên, tiết kiệm được không ít thời gian.

Chỉ là khi ra đến bên ngoài, mực nước quả nhiên đã dâng lên một chút.

Nhưng vách đá quanh hẻm núi có rất nhiều khe hở, nhất thời bán hội chưa thể ngập đầy hẻm núi.

Hai người bơi đến sạn đạo (đường sàn gỗ ven vách núi) gần nhất rồi leo lên.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện mây đen trên đầu dày đặc như muốn che khuất cả bầu trời.

Thậm chí cậu còn thấy, ở vị trí cách hang hồ lô phía trên khoảng hai mươi mét, nhóm Lương Quỳnh đang mắc dây cáp chuẩn bị đi lên!

Bọn họ xuống địa cung tối đa không quá ba tiếng.

Tần Vũ hành động quá nhanh, đến lúc ra rồi mà nhóm Lương Quỳnh vẫn chưa rời khỏi hẻm núi.

Trực thăng của tổ chương trình đang ở gần đó.

Chỉ cần bọn họ rời khỏi hẻm núi là có thể hội hợp.

Nhưng nói thì dễ, từ dưới này lên trên nào có đơn giản.

Tần Vũ lúc này không màng chuyện khác, chạy vội lên sạn đạo.

Hắc Lão Lục khổ sở bám theo sau.

Những đoạn có sạn đạo còn đỡ, gặp chỗ đứt gãy, Tần Vũ thân thủ phi phàm, đi trên vách đá như đi trên đất bằng.

Hắc Lão Lục thì kêu khổ thấu trời, chỉ có thể dùng phi hổ trảo móc vào vách đá đu qua.

Hai người chạy suốt hai mươi phút, cuối cùng cũng đến vị trí giữa hẻm núi, độ cao đã vượt qua cung điện thần tiên.

Nhưng ngay khi Hắc Lão Lục đu qua một đoạn đứt gãy, bàn tay đột nhiên mất lực, cả người rơi xuống sạn đạo.

Lúc này hắn mới nhớ ra cánh tay bị Thi nga cắn, e là giờ đã chuyển biến xấu.

Cả đường chạy trốn không kịp để ý, giờ nghĩ lại mới thấy cái chết đang ở rất gần mình.【Vãi, cái này cũng quá...】【Túi của tao, túi của tao đâu, đều là của tao, tất cả là của tao!】【Giờ đi còn kịp không?

Tổ chương trình, tôi trả một triệu tệ mua một suất!】【Lão tử trả hai triệu!】【Lão tử trả ba triệu!】【Phòng livestream toàn đại gia triệu đô à?】【Toàn chém gió đấy, cho dù miễn phí cho các ông đi, các ông dám lấy không?

Đây là livestream, sợ là muốn mọt gông trong tù à.】Khán giả trong phòng livestream đều rất hưng phấn.

Chuyện này cũng không trách được, bởi vì dưới ánh sáng của ba cây gậy huỳnh quang trong Âm Cung, đồ tùy táng xung quanh nhiều không đếm xuể, chất đống như núi.

Khắp bốn phía Âm Cung có vô số hốc động lớn nhỏ, bên trong chất đầy minh khí.

Nào là vàng bạc châu báu, bình gốm đồ đồng, trâm phượng ngọc thạch...

Chương 157

chỉ có thứ bạn không nghĩ tới chứ không có thứ nơi này không có.

Những thứ này, e rằng chỉ cần mang ra một món cũng đủ để viết nên một cuốn truyện ký về văn vật.

Hắc Lão Lục nhìn đống đồ này cũng không nhịn được nuốt nước bọt. "Cái này mà đến sớm vài năm, sợ là tôi cũng thành tỷ phú rồi!" Hắc Lão Lục cảm thán, nhưng lúc này nhìn những thứ kia, ngoài sự kinh ngạc và chấn động, hắn lại không nảy sinh một tia tham lam nào.

Có lẽ là do đang livestream, cũng có lẽ cái chết của Sư gia và Sư phụ đã khiến hắn triệt để giác ngộ.

Tham luyến những thứ này, cuối cùng chôn xác nơi hoang dã liệu có đáng không?

Tuy nhiên, hắn đã hoàn lương, nhưng trong phòng livestream không biết có bao nhiêu kẻ trộm mộ đã để mắt tới nơi này.

Nếu có thể lấy ra một món, sợ là ăn uống cả đời cũng không hết! 【Được rồi Lục gia, ông cũng coi như triệt để chống lại được viên đạn bọc đường, đã rất khá rồi.】【Đúng, mau đuổi theo Tiểu ca đi, không đuổi theo là Tiểu ca lại mất tích đấy!】 Được cư dân mạng nhắc nhở, Hắc Lão Lục mới thấy Tần Vũ đã đi vào sâu trong Âm Cung.

Gậy huỳnh quang vẫn còn sáng được một lúc, Hắc Lão Lục vì tiết kiệm thiết bị liền chạy đi nhặt lại, sau đó đi theo Tiểu ca về phía trước.

Dưới ánh sáng huỳnh quang, mọi người mới phát hiện thì ra bên trong Âm Cung này còn có một gian trong.

Vừa bước vào gian trong, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy một cỗ quan tài bằng thanh đồng khổng lồ lại được treo lơ lửng giữa không trung.

Mà bên trong gian phòng, còn có hai cỗ quan tài khác.

Ba cỗ quan tài này được sắp xếp theo hình dáng vô cùng kỳ quái, tạo thành một chữ "Nhân".

Nhìn thấy ba cỗ quan tài này, ngay cả khán giả cũng ngây người, nhao nhao hỏi: 【Vãi chưởng, tình huống gì đây, sao lại có quan tài treo giữa không trung!】【Đúng đấy, Lục gia ông đã gặp bao giờ chưa?】【Lục gia giải thích chút đi.】"Gặp thì từng gặp, nhưng tôi cũng không biết tại sao lại thế!" Hắc Lão Lục khó xử.

Hắn tuy là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng dù sao cũng vừa mới xuất sư thì Sư gia và Sư phụ đã mất.

Tuy sau này ông nội hắn có trải qua một số chuyện, nhưng loại quan tài treo này hắn cũng chỉ nghe người ta nói, bản thân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. 【Ông không phải Mạc Kim Giáo Úy sao?

Ông cũng không biết à?】【Thôi xong, Tiểu ca lại là một cái hũ nút (Muộn Du Bình), lần này chúng ta chỉ có thể xem như nghe kể chuyện thôi!】【Chủ yếu là không biết bí mật của cổ mộ nên trong lòng rất sốt ruột, giá mà có người giảng giải một chút thì tốt rồi.】【Đúng, cốt truyện thì kịch tính đấy, nhưng kiến thức cũng quan trọng mà.】Nhìn bình luận của mọi người, Hắc Lão Lục bất lực nói: "Vậy thì lực bất tòng tâm rồi, kiến thức của tôi cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Quan tài giờ cũng tìm thấy rồi!

Tôi thấy Tiểu ca tám phần là còn muốn mở quan, quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy không thể phá, tôi đi thắp nến đây!" Hắc Lão Lục cười cười chạy đến góc đông nam của mộ thất để thắp nến.

Lương Quỳnh lúc này dường như đang rảnh rỗi, nhìn thấy bình luận liền giải thích: "Quan tài thanh đồng treo giữa không trung, tạo hình này hẳn là của Đạo giáo!

Người trong Đạo môn đa số sùng bái luyện đan thành tiên, treo quan tài ngụ ý không tiếp đất, mang ý nghĩa không phải phàm tục!

Bất quá vì sao dùng quan tài thanh đồng thì khó mà nói được!" Hắc Lão Lục lúc này cũng thắp xong hai cây nến, cười nói: "Cái này tôi biết, quan tài thanh đồng thường dùng cho người chết có bệnh truyền nhiễm, hoặc là sắp thi biến, nên mới dùng thanh đồng để phong quan!

Tuy nhiên như vậy thì muốn mở ra e là cũng rất khó!

Đợi chút tôi đi xem hai cỗ quan tài kia, chọn cái quý giá nhất, đó chắc chắn là quan tài của Hiến Vương lão nhi!" Hắc Lão Lục nói rồi đứng dậy đi xem hai cỗ quan tài còn lại.

Khán giả nghe Lương Quỳnh giải thích đều vỡ lẽ. 【Lương Quỳnh tỷ tỷ không hổ là chuyên gia khảo cổ, kiến thức quả thực uyên bác.】【Đúng đấy, tuy lúc trước thể hiện không tốt lắm, nhưng cũng có chỗ đáng khen, chỉ tiếc là không xuống đây.】【Theo tôi thấy dưới này nguy hiểm thế, không xuống là tốt nhất, còn có thể hỗ trợ giải đáp từ xa, như vậy cũng tốt.】 Lúc này Hắc Lão Lục đã đến trước một cỗ quan tài khác, nhìn quan tài kinh hô: "Vãi chưởng, đây là Ấm Tử Quan (Quan tài gỗ râm), gỗ râm này là nguyên khối, đáng giá bao nhiêu tiền đây!" Khán giả nghe vậy đều kích động.【Vãi, Ấm Tử Quan tôi từng nghe nói rồi, gỗ râm này hình như cực kỳ đắt.】【Đâu chỉ là cực kỳ đắt, tin tức cách đây không lâu không xem à?

Năm đó một tấm ván quan tài gỗ râm lưu lạc ra nước ngoài đã được đấu giá cả trăm triệu, nghe nói đó là ván quan tài của một vị vương công quý tộc.】【Tôi thắc mắc là gỗ râm đắt thế sao không trồng nhiều vào!

Cũng là ủng hộ kinh tế xây dựng đất nước chứ!】 "Cây gỗ râm rất ít, hơn nữa trăm năm cũng chẳng lớn được bao nhiêu, cho nên chặt một cây là thiếu một cây, căn bản không thể nuôi trồng diện rộng được!" Lương Quỳnh bỗng nhiên nói.

Mọi người nghe vậy mới tỉnh ngộ.

Hắc Lão Lục lúc này cũng xem xét xong cỗ quan tài cuối cùng, quay lại trước Ấm Tử Quan nói: "Cỗ còn lại là quan tài đá, chắc không có đồ tốt, không giống quan tài của Hiến Vương!

Nơi này nếu nói quý trọng, e rằng chính là cái Ấm Tử Quan này, Tiểu ca hay là chúng ta mở cái này đi?" Hắc Lão Lục hỏi.

Nói thật, hắn cũng là lần đầu tiên mở Ấm Tử Quan, trong lòng còn chút mong chờ, mấy cái bát tự không cứng đừng đụng vào Ấm Tử Quan hay quan tài thanh đồng trong giới Mạc Kim đều bị hắn quẳng ra sau đầu rồi. "Tiểu ca cậu cho một câu đi chứ, đồ nghề tôi lấy ra hết rồi, chỉ đợi cậu nói một câu là mở quan thôi!" Thế nhưng vẫn không có ai trả lời hắn.

Hắc Lão Lục cảm giác tình hình không đúng lắm, vội quay đầu tìm Tần Vũ.

Kết quả nhìn một cái liền ngây người.

Tần Vũ!

Cư nhiên lại biến mất rồi. "Tiểu ca cậu đừng chơi tôi, đều là lúc nào rồi, cậu lại chơi trò mất tích!

Ở ngoài chơi thì thôi đi, đây là mộ thất đấy, cậu định hù chết tôi à!" Hắc Lão Lục vừa chửi vừa rút phi hổ trảo ra, nhìn tứ phía tìm kiếm tung tích Tần Vũ.

Tuy nhiên tung tích Tần Vũ chưa thấy, Hắc Lão Lục lại nhìn thấy một màn khiến hắn dựng tóc gáy.

Ở góc đông nam mộ thất, hai cây nến sáp hắn thắp vẫn đang cháy.

Nhưng không biết từ lúc nào, cách đó không xa lại xuất hiện thêm ba cây nến nữa.

Chương 158

Ba cây nến kia đang tỏa ra ánh lửa xanh biếc, nhìn thôi đã thấy da đầu tê dại.

Hắc Lão Lục thấy thế nộ mạ: "Tần Vũ!

Cậu còn giả bộ với lão tử, cậu còn dám nói cậu không phải Mạc Kim Giáo Úy!

Bất quá tay nghề của cậu cũng 'thời thượng' quá đấy, lão tử đã giúp cậu thắp nến rồi, cậu còn thắp thêm nhiều thế làm gì!

Hơn nữa cái ánh lửa kia, cậu thắp nến cho quỷ à!" Hắc Lão Lục lúc này thần kinh đã căng như dây đàn, tùy thời đều có thể lao tới.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lại từ trên đỉnh đầu hắn truyền xuống: "Câm miệng!" Hắc Lão Lục sững sờ, vội ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngẩn tò te.

Chỉ thấy Tần Vũ không biết từ lúc nào đã đứng trên cỗ quan tài thanh đồng treo lơ lửng giữa không trung kia.

Tuy đã tìm thấy Tần Vũ, nhưng ba ngọn lửa xanh xuất hiện đằng kia là chuyện gì?

Chẳng lẽ là oan hồn thắp nến?

Đang trêu đùa bọn họ sao?

Tần Vũ thấy vậy đành phải quay lại, Thi động (quái vật hang xác) bên dưới chưa đuổi kịp lên, thời gian lúc này vẫn còn một chút. "Tiểu ca, giúp anh em một tay!" Thấy Tần Vũ tới, Hắc Lão Lục vội kêu lên.

Đồng thời hắn dán chặt lòng bàn tay vào vách đá.

Tần Vũ nhìn thấy, trên mu bàn tay Hắc Lão Lục lúc này đã xuất hiện một mảng thịt thối rữa chảy nước vàng, xung quanh toàn là ban đen, rõ ràng là đã trúng thi độc.

Nếu còn chậm trễ, e rằng cả cánh tay sẽ phế bỏ.

Hắc Lão Lục cũng là kẻ tàn nhẫn, biết lúc này chỉ có thể thí tốt giữ xe. "Tiểu ca, làm cho dứt khoát vào, chặt cái tay này đi!" Tần Vũ thấy thế không nói hai lời, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, quan sát tình hình xung quanh.

Sau đó vung đao chém xuống. "Keng!" một tiếng vang lên, lập tức cả phòng livestream và hẻm núi dường như đều yên tĩnh lại.

Hắc Lão Lục nghiến răng thầm nghĩ: "Đao nhanh thật, thế mà không hề cảm thấy đau!" Chỉ là hắn cũng biết, bây giờ không đau, đợi dây thần kinh phản ứng lại, sợ là đau chết mất!

Hắn nhắm mắt không dám nhìn, im lặng chờ đợi cơn đau ập đến!

Tuy nhiên cơn đau chờ đợi mãi không thấy, ngược lại lại nghe thấy tiếng "bịch" vang lên.

Hắc Lão Lục thầm nghĩ: "Tiểu ca, cậu sao cũng không đáng tin thế, tôi đây có phải chặt gà đâu, cậu cắt một cái bàn tay mà cần đến hai đao cơ à?" "Bịch!" Bỗng nhiên lại truyền đến tiếng động thứ ba.

Nhưng Hắc Lão Lục rõ ràng không cảm thấy trên tay có bất kỳ cảm giác gì.

Cung phản xạ thần kinh của mình cũng đâu có dài đến thế!

Không đúng!

Hắc Lão Lục phản ứng lại, vội mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Tần Vũ lại đang túm lấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ có thân hình vô cùng mảnh khảnh, hơn nữa nhắm mắt lại nhưng dường như đang cười với hắn. "Sao lại còn có người chết thế này!

Vợ của Hiến Vương âm hồn bất tán à!" Hắc Lão Lục cuống cuồng định sờ móng lừa đen.

Tần Vũ lại chẳng có thời gian giải thích với hắn, một tay cắt lấy cánh tay người phụ nữ kia, nhét thẳng vào miệng hắn.

Hắc Lão Lục sững sờ, vừa định chửi thề thì bỗng cảm thấy trong miệng có vị ngọt thanh.

Máu người sao có thể ngọt được?

Hắn nhìn kỹ lại mới phát hiện, đó căn bản không phải người, mà là một cây thực vật có hình dáng giống hệt phụ nữ.

Thứ này hắn biết, trước kia nghe Sư gia gia kể qua.

Thứ này gọi là Nhục quế, chỉ mọc ở những nơi địa khí ngưng tụ.

Mộ Hiến Vương này tích tụ địa khí không biết bao nhiêu năm, không ngờ lại thai nghén ra thứ này.

Nghe nói thứ này có thể giải bách độc.

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục không khỏi cảm thấy có hy vọng sống sót.

Ngay lập tức hắn nhai vài miếng nuốt hơn nửa chỗ Nhục quế.

Tần Vũ cũng không khách sáo, từ sáng đến giờ bọn họ chưa ăn gì, lúc này cũng đói đến mức bụng dán vào lưng rồi.

Hai người chia nhau ăn hết thứ đó, sau đó lại bắt đầu lên đường.

Chỉ là lần này chưa đi được mười phút, bỗng nhiên Tần Vũ chỉ về phía vị trí của Lương Quỳnh và những người khác, nói: "Chia nhau ra chạy!" Hắc Lão Lục sững sờ, không biết Tần Vũ định làm gì!

Nhưng ngay sau đó hắn đã hiểu.

Chỉ thấy Thi động khổng lồ bên dưới lúc này đã trồi lên, vô số thịt thối dính trên vách tường, lao thẳng về phía Tần Vũ.

Thi động này rõ ràng vẫn đang nhắm vào đầu lâu Hiến Vương, chỉ cần tách ra chạy, bọn họ sẽ an toàn.

Chương 159

Hơn nữa chỗ đám Lương Quỳnh chắc vẫn còn gạo nếp.

Mình trúng thi độc, chỉ dựa vào Nhục quế này cũng không ổn, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc.

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục chắp tay với Tần Vũ: "Ơn cứu mạng không cần nói lời cảm tạ, sau này có chỗ nào cần dùng đến anh em, Tiểu ca cậu cứ việc hô một tiếng!" Nói xong Hắc Lão Lục đưa dây thừng của mình cho Tần Vũ, chỉ mang theo phi hổ trảo (móng vuốt bay) quay người chạy đi.

Tần Vũ cũng không chậm trễ, nhận lấy dây thừng rồi chạy về hướng khác.

Nhưng cậu vẫn không thể cách quá xa, dù sao cũng phải nhờ trực thăng của tổ chương trình để rời đi.

Lúc này chia nhau chạy là để tránh cho Thi động đuổi kịp những người khác.

Cậu và Hắc Lão Lục thân thủ tốt, nhưng đám Lương Quỳnh thì không được.

Nếu không cũng chẳng đến mức ba tiếng đồng hồ mà chưa rời khỏi hẻm núi này.

Muốn lên trên mà không có dây thừng là không được.

Đặc biệt là đoạn đường cuối cùng, muốn lên mặt đất, tuyệt đối phải nhờ dây thừng.

Tần Vũ đeo dây thừng lên người, hỏa lực toàn khai.

Lúc này mọi người mới thực sự kiến thức được thực lực của Tần

Vũ đáng sợ đến mức nào.

Cho dù có vách đá dựng đứng, nhưng Tần Vũ cứ thế không cần dây thừng, hoàn toàn dựa vào Hắc Kim Cổ Đao và dây leo để qua lại như con thoi trên vách đá.

Chưa đến năm phút, đã bỏ xa độ cao của Hắc Lão Lục đến ba bốn mét.

Nhưng Hắc Lão Lục cũng không tệ, đổi lại là người khác e rằng lúc này mười mét cũng coi là ít.

Con Thi động kia quả nhiên chỉ chằm chằm vào Tần Vũ, căn bản không thèm để ý đến những người khác, dính chặt vào vách đá đuổi theo sát nút.

Tần Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua, thầm kêu không ổn.

Tốc độ của mình có nhanh nữa thì rốt cuộc cũng không phải đối thủ của Thi động.

Cứ đà này, tối đa năm phút nữa sẽ bị đuổi kịp.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cái nắp đỉnh lô bị nổ bay trong cung điện thần tiên trước đó vẫn còn kẹt ở phía trên.

Có thể mượn lực thứ này.

Nói là làm, Tần Vũ lập tức tiếp cận về phía cái nắp đỉnh lô kia.

Tuy nhiên đúng lúc này, đám mây đen khổng lồ bao phủ trên bầu trời bỗng nhiên nứt ra một khe hở từ giữa.

Rõ ràng cục diện phong thủy ở đây đã không trấn áp được địa khí bên dưới nữa rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi là sẽ bùng phát tuôn trào.

Tần Vũ muốn nhắc nhở mọi người, nhưng lúc này khoảng cách hơi xa, căn bản không kịp.

May mà Hắc Lão Lục lúc này cũng đã đuổi lên, cách đám người Lương Quỳnh chỉ khoảng mười mét.

Hơn nữa Lý Mặc và Từ Thải đã lên mặt đất trước một bước.

Địa khí này chỉ có thể xung kích trong hẻm núi, đối với họ đã vô dụng.

Hắc Lão Lục hô lớn: "Lương Quỳnh mau trốn đi, đừng lộn xộn, sắp có biến rồi!" Nói rồi bản thân hắn chui tọt vào một khe nứt để tránh né.

Tần Vũ lúc này cũng nấp đi.

Lương Quỳnh thấy thế cũng không dám chậm trễ, nhưng lúc này nhìn lại cô lại ngẩn người.

Càng gần lên trên, khe nứt càng nhỏ, cô căn bản chui không lọt.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể dùng búa leo núi thò vào trong khe nứt, một tay nắm chặt búa, một tay nắm lấy dây thừng.

Lúc này muốn leo lên rõ ràng đã không kịp nữa rồi.

Thi động lúc này đã đến nơi cách chân Tần Vũ chưa đầy hai mét.

Nếu địa khí còn không trút xuống, cậu sẽ bị Thi động bao vây chết mất.

Đúng lúc này, chỉ nghe "Ầm" một tiếng nổ lớn.

Một luồng sức mạnh khổng lồ từ đáy hẻm núi trút ngược lên trên, hất tung cả nước hồ lên cao hai ba mươi mét.

Đồng thời một luồng khí lãng trong nháy mắt cuộn trào.

Vốn dĩ Tần Vũ còn tưởng Thi động này sẽ bị xung kích rơi xuống, kết quả ai ngờ thứ này cứ thế bám chặt trên vách đá không nhúc nhích.

Lực hấp phụ mạnh đến mức khiến người ta tặc lưỡi, cứ thế mà không rơi xuống.

Ngay khi Tần Vũ thầm kêu không ổn, chuẩn bị mạo hiểm xông ra thì bỗng nghe thấy tiếng "Ầm ầm" truyền đến từ trên đầu.

Cái nắp đỉnh lô kia bị địa khí xung kích, thế mà lại rơi từ trên xuống.

Gia tốc trọng trường cực lớn khiến tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã nện thẳng vào người Thi động.

Lần này Thi động không chịu nổi nữa, cùng với nắp đỉnh lô rơi xuống dưới.

Chương 160

Lúc này địa khí bên ngoài đã trút hết.

Tần Vũ ra ngoài nhìn, Hắc Lão Lục đã cách đám Lương Quỳnh chỉ ba năm mét, sắp sửa thoát chết.

Mà cậu cách mặt đất cũng chỉ còn mười mét, cũng sắp rồi.

Tuy nhiên, ngay khi mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt, bỗng nhiên tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy Lương Quỳnh không biết từ lúc nào bị địa khí hất văng ra khỏi hẻm núi, thân thể bay lơ lửng giữa không trung.

Cô ấy chắc là không nắm chắc búa leo núi, bị địa khí hất tung lên.

Tuy nhiên trong tay cô vẫn nắm dây thừng, chỉ cần nắm chắc thì chắc cũng không có vấn đề gì. ... "Không phải chứ Tiểu ca, cậu chạy lên đó làm gì!

Định chơi xích đu à!" Hắc Lão Lục tinh thần căng thẳng, chỉ có thể nói đùa một câu để giải tỏa.

Lúc này khán giả trong phòng livestream cũng ngơ ngác.

Từ sau khi tách khỏi đám Lương Quỳnh, Tần Vũ cứ như biến thành một người khác.

Làm việc vô cùng trực tiếp, bất kể là đi tìm Đồng Mã, hay mở cổng Âm Cung, hoặc là nhảy lên quan tài thanh đồng này, dường như đều là có việc cần làm.

Mà kết hợp với việc cậu dường như rất rõ ràng tình hình của mỗi ngôi mộ cổ, mọi người không khỏi nghi ngờ, có khả năng cậu định trực tiếp đi tìm chính chủ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc cậu làm sao biết được những tình huống này?

Sao cậu biết Đồng Mã ở gần mắt nước?

Sao cậu lại biết cửa Âm Cung căn bản không khóa?

Tất cả những điều này đều quá phức tạp, người trong phòng livestream cũng nghĩ mãi không ra.

Hơn nữa lúc này, bọn họ đâu có rảnh mà suy nghĩ những vấn đề đó.

Ba luồng lục quang đột nhiên xuất hiện kia lúc này cứ như ác quỷ đòi mạng đang nấp một bên nhìn chằm chằm bọn họ.

Không làm rõ chuyện này, trong lòng mãi không thể bình tĩnh được.

Tần Vũ không nói gì, Hắc Lão Lục cũng không chấp nhặt nữa, dù sao tên này chơi trò mất tích cũng không phải lần một lần hai.

Đây đã là lần thứ ba rồi. "Tiểu ca, chúng ta không đùa đâu, ba luồng lục quang kia có phải do cậu thắp không?" Hắc Lão Lục vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu.

Lần này Hắc Lão Lục hoàn toàn không bình tĩnh nổi nữa. "Cái mộ lão già Hiến Vương này sao mà tà môn thế, ba luồng lục quang thừa ra này chẳng lẽ thực sự là do oan hồn lệ quỷ thắp?

Hiến Vương đang ở xung quanh nhìn chúng ta, chơi đùa với chúng ta à?" Tần Vũ không để ý đến hắn, ngược lại cắm Hắc Kim Cổ Đao vào sau lưng. "Tiểu ca, đã thế này rồi sao cậu còn thu đao lại!" Hắc Lão Lục vội nói.

Tần Vũ lại chìa tay ra: "Đưa tôi!" "Hả?" Hắc Lão Lục sững sờ, nhưng lập tức hiểu ra.

Tần Vũ là muốn cái phi hổ trảo của mình!

Nhưng mình cũng chỉ mang theo một cái này vào, phi hổ trảo Sư gia gia để lại hắn đã đưa cho ba người Lương Quỳnh phòng thân rồi.

Lúc này tình huống lại thế này, sao Tần Vũ còn muốn đồ của mình.

Trong lòng day dứt, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với Tần Vũ, Hắc Lão Lục vẫn ném phi hổ trảo cho cậu.

Thầm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu ca định lấy phi hổ trảo đi bắt oan hồn lệ quỷ?

Cây Hắc Kim Cổ Đao kia cũng dùng tốt lắm mà!

Trong lòng đang suy nghĩ, thế nhưng hành động của Tần Vũ lại khiến hắn và cả phòng livestream đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Tần Vũ thế mà lại găm phi hổ trảo trực tiếp vào vách đá trên đỉnh đầu.

Móc câu của phi hổ trảo này có thể đóng mở.

Tần Vũ mở nó ra rồi găm vào tường, móc câu lập tức khép lại, cái này cứ như bám chặt vào trong đá.

Chỉ cần dây thừng đủ chắc, căn bản không thể tuột ra.

Hắc Lão Lục nhìn với vẻ mặt ngơ ngác, nhưng ngay sau đó Tần Vũ lại dùng hai tay đu dây thừng, tung người nhảy từ trên quan tài thanh đồng xuống.

Dây thừng trong nháy mắt kéo theo một lực mạnh, phi hổ trảo bên trên thế mà lại trực tiếp tuột ra.

Đồng thời còn kéo theo cả một mảng đá lớn.

Lập tức Hắc Lão Lục và khán giả phòng livestream đều sững sờ, trên đỉnh đầu cư nhiên lộ ra một cái lỗ lớn, rõ ràng bên trên có động thiên khác. "Cái này.....

Chương 161

Tiểu ca sao cậu biết bên trên còn có tầng hầm thế!" Hắc Lão Lục kinh hô.

Phòng livestream càng là một phen kinh thán. 【Vãi chưởng, Tiểu ca đây tuyệt đối là gian lận, nếu Hiến Vương thực sự ở bên trên, thì quan tài trong Âm Cung này là đồ giả à?】【Tiểu ca thế này cũng quá tuyệt rồi, đánh thẳng vào hang ổ, căn bản mặc kệ mấy cái quan tài giả này luôn!】【Hiến Vương bày tỏ: Chơi thế này ai chơi lại, lão tử vất vả lắm mới tìm được chỗ trốn tìm dễ dàng sao】【Bật hack thì chơi bời gì!

Hiến Vương sợ là cũng phải tức hộc máu】【Khoan hãy vui mừng sớm thế, bên trên còn chưa biết có phải mộ Hiến Vương hay không, hơn nữa ba luồng ánh nến xanh kia còn chưa làm rõ là chuyện gì kìa!】Cái lỗ trên đỉnh động vừa lộ ra, Tần Vũ liền không chậm trễ chuẩn bị đi lên.

Tuy nhiên còn chưa đợi cậu có động tác gì, cái dầm đồng treo quan tài thanh đồng kia lại chịu lực không nổi, trực tiếp kéo sập cả một mảng lớn trên đỉnh.

Lập tức cả quan tài thanh đồng rơi thẳng xuống đất.

Chuyện này xảy ra chỉ trong nháy mắt, còn chưa đợi Tần Vũ và Hắc Lão Lục phản ứng lại, quan tài thanh đồng kia thế mà lại đập sập mặt đất, dừng lại chưa đến một giây, rồi cứ thế rơi xuống dưới.

Cảnh tượng này khiến Hắc Lão Lục cả người chết lặng. "Cái.... cái..... dưới này sao lại còn có một tầng nữa!" 【Mẹ ơi, vốn tưởng Tiểu ca đã đủ lợi hại rồi, kết quả Hiến Vương còn ngầu hơn】【Cái này con mẹ nó ba tầng, Hiến Vương rốt cuộc ở tầng nào thế!】【Tôi cũng muốn biết, nhưng tầng dưới này chắc chắn cũng sẽ có quan tài nhỉ!】【Cái đó chắc chắn rồi】【Hiến Vương đặt nhiều quan tài trong mộ mình thế này, chẳng lẽ chuẩn bị trước khi thi giải thành tiên, rủ mọi người đánh một vòng mạt chược à?】【Lầu trên buồn cười vãi, Hiến Vương không đến thì trong này chỉ có ba cỗ quan tài, tối đa cũng chỉ đấu địa chủ được thôi】【Cút cút, hai người các ông tấu hài à!】Người trong phòng livestream đều rất hưng phấn.

Xem trực tiếp mở quan tài vô nghi là vô cùng kích động lòng người.

Dù sao cũng có thể chiêm ngưỡng trạng thái sau khi chết của người xưa.

Chỉ là bình thường xem được mở một cỗ quan tài đã là không tệ rồi, kết quả lần này mộ Hiến Vương cư nhiên có nhiều quan tài như vậy.

Lần này sợ là được mở rộng tầm mắt rồi.

Hắc Lão Lục vội chạy đến bên miệng hố.

Lập tức người trong phòng livestream nhìn thấy, quả nhiên ở tầng dưới này còn có một cỗ quan tài.

Chỉ có điều cỗ quan tài kia lại đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nhìn qua cứ như một cỗ quan tài ma vậy. "Cái mộ Hiến Vương này rốt cuộc là tình huống gì!

Lão phu cả đời này chưa từng gặp chuyện quỷ dị như vậy!

Ba tầng kết cấu, đột nhiên lại lòi ra ba ngọn nến!

Ái chà, khoan đã!

Chẳng lẽ đây là Tam sinh tam thế!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kích động nói.【Lục gia, Tam sinh tam thế là cái gì?】【Lục gia ông muốn xem phim truyền hình à?

Tôi tìm cho ông nhé】【Giờ này mà còn xem phim, ông định rủ Hiến Vương cày phim à!】【Lục gia ông giải thích rõ ràng xem nào!】Hắc Lão Lục hít sâu một hơi bình ổn tâm trạng nói: "Người trong Đạo môn cho rằng, muốn thành tiên thì nhất định phải trải qua rất nhiều tai nạn!

Những tai nạn này không phải bản thân muốn gặp là có thể gặp được!

Cho nên rất nhiều người để thể hiện mình đã trải qua đủ tai nạn, sẽ đi tìm hài cốt kiếp trước của mình!

Có người thậm chí sẽ tìm hài cốt của ba kiếp trước, để thể hiện quyết tâm thành tiên!

Quan tài thanh đồng này e rằng chính là hài cốt ba kiếp trước của Hiến Vương!

Vậy thì bên dưới chắc là một cỗ 'Ảnh quan'!

Thi thể bên trong chắc là dùng một phần thi thể trong ba cỗ quan tài này chắp vá lại mà thành!

Tính ra như vậy thì tương ứng vừa khéo ba cái xác!

Nói như vậy, ba luồng lục quang kia chắc là nến trường sinh rồi!" Hắc Lão Lục vỡ lẽ, lập tức chạy qua kiểm tra.

Chỉ thấy quả nhiên là ba ngọn nến trường sinh hình thú dữ.

Trái tim đang căng thẳng lúc này mới thả lỏng xuống. "Mẹ kiếp dọa người chết khiếp, lão già Hiến Vương này đúng là biết chơi, suýt chút nữa dọa chết lão tử!" "Không đúng!" Hắc Lão Lục vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên Lương Quỳnh lại lên tiếng: "Trước kia các đoàn trên cầu Tam Thế đều là có đôi có cặp, đây chắc chắn là mộ hợp táng!

Vậy thì ít nhất cũng phải có năm cỗ quan tài chứ!

Tương ứng phải là năm ngọn nến, nếu hài cốt tiền kiếp còn có hợp táng, vậy thì là mười ngọn!

Cái này vẫn không khớp!" Hắc Lão Lục nghe vậy trái tim vừa mới thả lỏng, lại treo ngược lên.

Tuy nhiên sóng gió này chưa qua sóng gió khác lại tới, ngay khi hắn đang suy nghĩ trong lòng, bỗng nhiên chỉ nghe phía dưới nơi quan tài thanh đồng rơi xuống, thế mà lại truyền đến một trận tiếng móng tay cào vào vách đồng.

Trong nháy mắt Hắc Lão Lục chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên.

Cái này con mẹ nó rõ ràng là "khởi thi" (xác chết vùng dậy) rồi! ...

Nhưng khi hạ xuống lực rơi quá lớn, điểm cố định của dây thừng trên vách đá sụp đổ trong nháy mắt.

Tần Vũ gần như trơ mắt nhìn Lương Quỳnh cùng dây thừng rơi thẳng xuống hẻm núi bên dưới.

Chương 162

"Lương Quỳnh!" Hắc Lão Lục cuống cuồng ném phi hổ trảo ra.

Nhưng lại vồ hụt.

Giây phút này cả hẻm núi đều yên tĩnh.

Mọi người trơ mắt nhìn Lương Quỳnh rơi vào trong hẻm núi.

Sau đó bị Thi động đang trồi lên nuốt chửng hoàn toàn.

Trong thoáng chốc, ngay cả phòng livestream cũng triệt để yên tĩnh lại.

Không ai ngờ sẽ có kết cục như thế này.

Chị A Lãng bị trọng thương cũng không chết ở đây, được tổ chương trình đón đi rồi.

Kết quả Lương Quỳnh lại xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn này.

Tai nạn ập đến quá nhanh, nhưng những người khác cũng căn bản không quản được nhiều như vậy.

Bây giờ trong tình huống này, dừng lại thêm một giây, không chừng người tiếp theo bị nuốt chửng chính là mình.

Hắc Lão Lục ném phi hổ trảo tiếp tục leo lên trên.

Tần Vũ cũng không ngẩn người nữa, toàn lực leo lên.

Mà lúc này ở tít trên cao, nhân viên tổ chương trình đã tìm thấy Từ Thải và Lý Mặc.

Chỉ còn đợi Hắc Lão Lục lên hội họp với bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ còn định đợi Tần Vũ lên sau đó cùng đi.

Nhưng Thi động khổng lồ bên dưới đã đuổi đến một nửa khoảng cách vách núi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ dường như căn bản không định từ bỏ.

Trực thăng của tổ chương trình còn chưa bay lên, nếu để Thi động này qua đó e rằng tất cả mọi người đều phải bỏ mạng tại đây.

Tần Vũ lên mặt đất trước một bước, thấy Hắc Lão Lục vẫn chưa lên, biết mình mà qua đó thì những người khác đều phải chết.

Hơn nữa Thi động này kiểu gì cũng phải giải quyết.

Cộng thêm việc Lương Quỳnh cũng bị nó nuốt rồi, Tần Vũ lập tức đổi hướng, thế mà lại chạy về phía hang hồ lô. "Tần Vũ cậu điên rồi!" Nhân viên tổ chương trình thấy thế vội hét lên, không đi trực thăng mà dựa vào sức mình sao có thể chạy lại tốc độ của Thi động kia. "Vô dụng thôi, trung tâm của Thi động kia chính là Hiến Vương, nó nhắm vào đầu mình đấy!

Trừ khi Tiểu ca vứt cái đầu lâu đi, nếu không chân trời góc biển nó cũng đuổi theo cậu ấy!" Lúc này Hắc Lão Lục cũng đã leo lên, hắn vội đắp gạo nếp cho mình, lại ăn thêm hai miếng Nhục quế rồi nói: "Tiểu ca chắc chắn có cách giải quyết Thi động kia, chúng ta lên máy bay trước!" "Được!" Nhân viên cũng không dám chậm trễ, lập tức đưa mọi người lên trực thăng.

Thiết bị livestream của Hắc Lão Lục lúc này vẫn đang mở.

Trực thăng của tổ chương trình cũng không dám rời đi.

Mặc dù tất cả thí sinh đều đã ký giấy sinh tử, thậm chí còn có khoản bồi thường kếch xù.

Nhưng nếu lần này Tiểu ca cũng xảy ra chuyện, vậy thì một lúc tổn thất hai người, hơn nữa chị A Lãng cũng không biết sống chết ra sao.

Nếu kết quả như vậy, đến lúc đó chắc chắn sẽ gây ra phản ứng rất lớn trong xã hội.

E rằng chương trình cũng không thể tiếp tục được nữa.

Trực thăng lượn vòng trên không, từ trên cao nhìn xuống Tần Vũ.

Mà Tần Vũ lúc này đã lao vào trong hang hồ lô.

Chỉ thấy rất nhiều xác quái anh chất đống ở cửa hang, rõ ràng những thứ này không thể thích ứng với không khí loãng bên ngoài.

Số còn lại chắc đều đã lui về.

Tần Vũ ba bước thành hai, rất nhanh chạy vào trong.

Bỗng nhiên cậu nhìn thấy, con Hoắc thị bất tử trùng trước đó vẫn chưa chết hẳn lúc này cư nhiên đã bị đám quái anh kia cắn đến thảm thương không nỡ nhìn.

Thậm chí ngay cả chỗ đuôi nối liền với nham thạch cũng bị cắn đứt.

Nhìn thấy Hoắc thị bất tử trùng này, Tần Vũ lập tức như nhìn thấy hy vọng.

Không nói hai lời, Tần Vũ cắm phập Hắc Kim Cổ Đao vào lưng Hoắc thị bất tử trùng, bản thân cũng ngồi lên đó.

Hoắc thị bất tử trùng đau đớn vặn vẹo thân thể khổng lồ, nhưng Tần Vũ nhất quyết không buông tay.

Dáng vẻ đó cứ như đang đợi xe chạy vậy!

Đám quái anh xung quanh nhìn thấy Tần Vũ, thi nhau nhe nanh múa vuốt nhưng lại không con nào dám lại gần, dường như biết tên này không dễ chọc.

Chỉ là dáng vẻ đó nhìn qua dường như đang nói: "Thằng nhãi nhà ngươi còn dám quay lại!" "Ầm ầm!" Cả hang hồ lô bỗng nhiên vang lên tiếng nổ lớn, thế mà lại nứt ra một khe hở khổng lồ từ bên trên.

Mà ở phía sau, Thi động khổng lồ đã áp tới.

E rằng chỉ cần một lúc nữa thôi, mọi thứ trong hang hồ lô đều sẽ bị nó nuốt chửng.

Chương 163

Hang hồ lô nứt ra, góc nhìn từ trên cao cũng vừa vặn chiếu vào người Tần Vũ.

Lý Mặc sốt ruột nói: "Tiểu ca làm gì thế?

Còn không chạy sao lại ngồi lên người Hoắc thị bất tử trùng!" "Không biết, nhưng chắc chắn có nguyên nhân!" Hắc Lão Lục nói.

Lúc này khán giả trong phòng livestream cũng nín thở, ai nấy đều căng thẳng đến cực điểm.

Bọn họ đều không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ là rất nhanh bọn họ đều đã hiểu, tất cả đều nhìn đến ngây người.

Theo đà Thi động đến gần, con Hoắc thị bất tử trùng và đám quái anh xung quanh lập tức đều hoảng loạn.

Dường như cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, vô số quái anh chạy tán loạn về phía trước và tứ phía.

Nhưng đây là hang hồ lô, khe nứt bên trên chúng cũng không leo lên được.

Bị Thi động phía sau bao vây chết là điều tất nhiên.

Hoắc thị bất tử trùng lúc này cũng hoảng rồi, hàng ngàn cái chân dưới bụng hỏa lực toàn khai, chạy như bay về phía trước.

Tần Vũ nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, thế mà lại giống như bắt được xe đi nhờ.

Nhìn thấy cảnh này, người trong phòng livestream và đám Hắc Lão Lục đều vỡ lẽ. "Tiểu ca ngầu thật sự, không phục không được!

Cái này con mẹ nó sao cũng nghĩ ra được!" Hắc Lão Lục nói.

Khán giả trong phòng livestream càng là ai nấy đều không bình tĩnh nổi. 【Vãi chưởng, Tiểu ca đợi ở đây à】【Tôi phục thật sự rồi, tôi cứ tưởng tôi hiểu ở tầng thứ ba, kết quả sự hiểu biết của Tiểu ca ở tầng bình lưu】【Cái đầu óc này của Tiểu ca, đúng là tuyệt thật, còn có thể đi nhờ xe!

May mà lúc trước không đánh chết hẳn con Hoắc thị bất tử trùng này】【Tốc độ của con Hoắc thị bất tử trùng này nhanh thật đấy, thảo nào Tiểu ca đòi chia nhau đi, Lục gia đi xe buýt số 11 (đi bộ), Tiểu ca trực tiếp đi tàu cao tốc rồi】【Khoan hãy vui mừng quá sớm, con Hoắc thị bất tử trùng này hình như không ổn rồi!】Bỗng nhiên có người nói.

Quả nhiên mọi người nhìn thấy, Hoắc thị bất tử trùng sau khi lao ra khỏi hang hồ lô được chừng trăm mét, thế mà lại không động đậy nữa.

Toàn thân đều đang nhanh chóng mềm nhũn sụp xuống.

Hắc Lão Lục thấy thế nói: "Con Hoắc thị bất tử trùng này không thích ứng được dưỡng khí bên ngoài, nhưng mà cũng có thể câu giờ được một chút!" Tần Vũ thấy vậy cũng không chậm trễ nhảy xuống khỏi Hoắc thị bất tử trùng, chạy thẳng về phía trước.

Cậu rất rõ làm thế nào mới có thể giải quyết con Hoắc thị bất tử trùng này, cho nên phương hướng rất có tính mục đích.

Chỉ là những người khác không biết.

Mắt thấy Thi động kia đã đuổi tới, đè sập không ít cây cối, nuốt chửng cả Hoắc thị bất tử trùng.

Lần này Hắc Lão Lục cũng không kìm được lo lắng. "Tiểu ca rốt cuộc định làm thế nào, thứ này phải giải quyết ra sao!" Người trong phòng livestream còn gấp hơn cả hắn, thi nhau spam bình luận.

Người điều khiển bên cạnh nói: "Thực sự không được thì chúng ta thả dây xuống, đón Tiểu ca lên!" "Không được!" Hắc Lão Lục lập tức phủ quyết. "Dưới đó toàn là cây, bị vướng vào thì chúng ta cũng xong đời!

Cho dù không bị cây vướng, bị Thi động kia quấn lấy, chúng ta cũng không có đường sống!" "Vậy anh còn cách nào khác à?

Sắp đến cửa thung lũng rồi, nếu để Thi động này chạy ra ngoài, người bên ngoài đều chết hết!" Người điều khiển trực thăng hét lên. "Cửa thung lũng?

Không đúng, tôi hiểu rồi!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kích động nói.

Lúc này thiết bị livestream của Tần Vũ đã bị cậu vứt đi, chỉ giữ lại cái đầu lâu Hiến Vương.

Tất cả mọi người đều ùa vào phòng livestream của Hắc Lão Lục, nghe vậy đều vội vàng thúc giục.【Đều là lúc nào rồi, Lục gia còn úp mở nữa là tôi lật bàn đấy!】【Mau nói đi hiểu cái gì rồi!】【Thi động cách Tiểu ca chưa đến năm mét rồi kìa】【Nhanh lên!】Hắc Lão Lục vội nói: "Cửa thung lũng này là một nơi phong thủy, gọi là Thanh Long Đốn Bút (Rồng xanh hạ bút), huyệt vị chỗ này bên trái là Ngưu Bôn (Trâu chạy), bên phải là Tượng Vũ (Voi múa), đó là một vị trí phong thủy tuyệt giai để phân thanh trọc, biện âm dương, trừ hung sát!

Thi động này vốn là một khối thịt thối âm dương bất phân, đến chỗ này tuyệt đối khó mà tồn tại!" Mọi người nghe xong đều mơ hồ, cũng không biết là ý gì, tóm lại đại khái là biết chỉ cần đến chỗ đó, Thi động này sẽ tiêu đời.

Quả nhiên, khi Tần Vũ còn cách vị trí phong thủy kia năm sáu mét thì dừng lại.

Sau đó vớ lấy cái ba lô ném thẳng ra ngoài.

Thi động kia vốn đã đuổi đến sát nút, thấy vậy liền lao thẳng vào cái ba lô.

Ngay sau đó, cả Thi động và ba lô cùng lao qua.

Phía dưới đó là một bãi đá ngầm.

Thi động vừa mới qua đó, lập tức chỉ nghe "Bùm" một tiếng trầm đục.

Cả cửa thung lũng đều bị tiếng nổ làm rung chuyển ầm ầm.

Trực thăng của tổ chương trình không dám đến gần, chỉ có thể bay lượn từ xa trên bầu trời.

Lúc này thiết bị livestream của Tần Vũ cũng mất rồi, mọi người chỉ có thể nhìn qua từ trên cao.

Tần Vũ nằm rạp trên mặt đất, Thi động khổng lồ kia lập tức nổ tung.

Chương 164

Dường như có một luồng khí làm nó tan rã.

Vô số thứ bị cuốn trong Thi động đều bay ngược ra ngoài.

Đều là những khí vật không thể dung nhập vào Thi động, nào là tảng đá, nắp đỉnh lô, cùng với những thứ như búa leo núi mà bọn họ vứt bỏ trước đó.

Tần Vũ bò dậy, thấy trực thăng của tổ chương trình đã đang tìm chỗ chuẩn bị hạ xuống cứu người.

Cậu lập tức chạy xuống tìm ba lô.

Tuy nhiên khi cậu tìm thấy ba lô thì cả người lại sững sờ.

Chỉ thấy dưới ba lô lại nằm một người, không phải Lương Quỳnh thì còn là ai.

Lương Quỳnh nằm trên mặt đất bất động, cả người đều được bọc trong áo mưa.

Tần Vũ nhặt ba lô đeo lên người, lại nghe thấy trong lòng lúc này hệ thống vang lên: 【Đinh!

Thám hiểm cổ mộ lần này hoàn thành】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 100%】【Chúc mừng nhận được năng lực nhân vật, Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật hậu thập quyển: Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không】【Đồng thời nhận được phần thưởng 5 năm tuổi thọ】【Đinh!

Hệ thống phát hiện gần ký chủ có thi thể vừa tử vong, vui lòng giữ khoảng cách trên một mét】【Nếu không thì 10 giây sau phần thưởng tuổi thọ sẽ...】Tiếng của hệ thống còn chưa nói hết nửa câu.

Tần Vũ lại chẳng còn tâm trí đâu mà nghe nữa.

Cậu phát hiện, tình trạng của Lương Quỳnh dường như có gì đó khác lạ.

Lương Quỳnh mặc là loại áo mưa thiết kế riêng do tổ chương trình cung cấp.

Loại áo mưa này chuyên dùng cho sinh tồn dã ngoại.

Có mũ liền thân, tổng thể giống như quần áo bảo hộ cách ly.

Mặt trước có khóa kéo kín, sau khi kéo lên khí thể cũng không xâm nhập vào được.

Để cân nhắc vấn đề dưỡng khí, bên sườn có một cái nút có thể nối với bình dưỡng khí, nhưng chưa mở ra.

Trong trường hợp bình thường có thể để lộ mặt để thở, nếu gặp mưa to như trút nước hoặc ở dưới nước, phối hợp với bình dưỡng khí có thể dùng làm đồ lặn đơn giản.

Lương Quỳnh chắc là trong khoảnh khắc rơi xuống đã kéo khóa lên.

Điều này dẫn đến việc cả người cô bị áo mưa cách ly, không thể dung nhập vào Thi động, lúc này mới bảo toàn được mạng sống.

Chỉ là bị Thi động bao bọc lâu như vậy, e rằng cũng đã tắt thở.

Vừa rồi hệ thống nhắc nhở Tần Vũ cũng nghe được một chút.

Gần đây có thi thể, nhưng ở đây ngoài cậu và Lương Quỳnh ra làm gì còn ai khác.

Lúc này tiếng của hệ thống lại vang lên lần nữa: 【Đinh!

Phần thưởng tuổi thọ đã phát xong】 Tần Vũ nghe vậy lại chẳng có bất kỳ cảm giác gì, dường như khác với cảm giác khi nhận được phần thưởng tính mạng của Tiểu ca trước đó.

Chẳng lẽ phần mình vừa nghe sót có vấn đề gì?

Trong lòng Tần Vũ có chút khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó tiếng hệ thống lại vang lên: 【Đinh, chúc mừng ký chủ kích hoạt tổ đội......】【Phát hiện có người đến gần, hệ thống xin phép lui trước】Tần Vũ sững sờ, sao có người đến gần mà hệ thống lại không nói nữa.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba người Hắc Lão Lục, Lý Mặc đã chạy tới, phía sau còn có rất nhiều nhân viên công tác.

Mọi người vội chạy tới, Hắc Lão Lục đi đầu đến gần nhìn trái nhìn phải, thấy Tần Vũ không sao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà Lý Mặc ở bên cạnh thì vẻ mặt chấn kinh, chỉ vào trong lòng Tần Vũ nói: "Lương.....

Đội trưởng Lương cô chưa chết à!" Mọi người nghe vậy cũng vội nhìn sang, chỉ thấy Lương Quỳnh đang nằm trên đất mắt mở trừng trừng nhìn Tần Vũ, thỉnh thoảng còn chớp chớp hai cái.

Đây đâu giống chuyện người chết có thể làm được!

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Vừa rồi hệ thống rốt cuộc đã làm gì?

Lương Quỳnh từ đầu đến cuối đều không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Vũ, khi thì tỏ ra nghi hoặc, khi thì lại mờ mịt.

Cho dù nhân viên công tác đưa cô lên trực thăng, cô cũng chưa từng nói một câu.

Cũng không biết là não bị hỏng rồi hay là đã biến thành người câm.

Thi động coi như đã được giải quyết, họa lớn nhất của lăng mộ Hiến Vương đã biến mất, nghĩ lại thì công tác khai quật của đội khảo cổ sau này hẳn sẽ rất thuận lợi.

Những chuyện này cũng không nằm trong phạm vi lo liệu của Tần Vũ.

Một đường bôn ba lao lực, lúc này mọi người đều tâm lực tiều tụy, mệt mỏi đến cực điểm.

Con người ta một khi thả lỏng xuống, muốn xốc lại tinh thần thì rất khó.

Trực thăng bay thẳng một mạch về đô thị, Lý Mặc và Từ Thải ngủ rất say.

Hắc Lão Lục thì do thi độc trên cánh tay, đau đến mức không ngủ được, bất quá nhìn dáng vẻ cũng không còn gì đáng ngại.

Nhục quế có thể trừ bách độc, cho dù không thể thực sự trị khỏi hoàn toàn thi độc, nhưng đợi về đến thành phố có điều kiện y tế phát triển, tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Chương 165

Tần Vũ cũng cảm giác đầu óc có chút hôn trầm, buồn ngủ rũ rượi.

Chỉ là Lương Quỳnh ở bên cạnh vẫn cứ nhìn chằm chằm hắn, khiến trong lòng hắn có chút rợn người.

Hơn nữa cô nàng này trước đó xác thực là đã chết rồi, nhưng tình huống hiện tại lại là...

Tần Vũ rốt cuộc không gượng nổi nữa, đầu óc quay cuồng.

Bỗng nhiên, hắn dường như nghe thấy Lương Quỳnh mở miệng hỏi một câu: "Anh là Tần Vũ?" Sau đó Tần Vũ liền mất đi ý thức, ngủ say như chết. ...

Một giấc tỉnh lại, đã là hai ngày sau.

Tần Vũ bị đói đến tỉnh, sau khi dậy thì phát hiện mình cư nhiên đã ở nhà rồi.

Bảo mẫu đã nấu cơm, nhưng có lẽ là bữa sáng hoặc bữa trưa, mà lúc này đã là mười một giờ đêm.

Tần Vũ cũng không muốn ăn, dứt khoát rửa mặt mũi một chút rồi khoác áo khoác, chuẩn bị ra lề đường ăn tạm cái gì đó.

Tuy rằng kiếp này hắn thừa kế gia sản ngàn vạn, là một phú nhị đại "hàng thật giá thật", nhưng thói quen sinh hoạt vẫn giống như kiếp trước, chỉ thích cái cảm giác thoải mái tự do ở quán vỉa hè này.

Tùy tiện gọi vài món, thêm hai chai bia, Tần Vũ liền bắt đầu ăn.

Vừa ăn được hai miếng, bỗng nhiên điện thoại lại vang lên.

Lấy ra xem, hóa ra là một vài tin tức được đẩy tới.

Nhớ tới việc mình cũng đã về được hai ngày, cũng không biết tình hình những người khác thế nào, lại là ai đã đưa mình về.

Cùng với viên Hiến Vương đầu lâu mà mình lấy được rốt cuộc đã đi đâu, trong lòng Tần Vũ cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Lên mạng tra xét một chút, Tần Vũ lúc này mới nắm được tình hình.

Người đưa mình về hẳn là người của tổ chương trình.

Còn về những người khác, ngược lại cũng không khác biệt lắm so với dự đoán của Bác Toán bọn họ trước đó, có tốt cũng có xấu.

Từ Thải nhờ vào y thuật của mình, coi như đã làm rạng danh quê hương, hơn nữa bản thân cô cũng xinh đẹp.

Đúng là trên người không có tài vặt thì uổng phí, chớp mắt đã được mọi người quan tâm, hiện tại mỗi lần livestream đều có thể thu hút một lượng lớn fan hâm mộ.

Lý Mặc tuy nhân khí không bằng cô, nhưng cũng ít nhiều tích lũy được một chút, cộng thêm bản thân anh ta lại là vận động viên Parkour.

Quyết định quay về làm tốt công việc chính, cuộc sống ngược lại cũng rất an nhàn.

Xui xẻo nhất phải kể đến chị A Lãng, hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.

Chuyên gia y học cho biết, nếu tốt thì có khả năng mười ngày nửa tháng sẽ tỉnh lại, nếu không tốt thì có khả năng vĩnh viễn sẽ như vậy.

Kết quả này không khỏi khiến người ta thổn thức.

Đang yên đang lành một con người, cứ nhất quyết phải đi vào loại địa phương như cổ mộ, kết quả này cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Cuối cùng Tần Vũ nhìn thoáng qua tin tức về Lương Quỳnh.

Tin tức về Lương Quỳnh vẫn là nhiều nhất.

Hiện tại trên mạng thảo luận rất kịch liệt, thậm chí còn có người cố ý lập một cái Tieba (diễn đàn) cho Lương Quỳnh.

Tần Vũ nhìn lướt qua, đại bộ phận chia làm hai phe.

Trong đó một phe phần lớn đều nghi ngờ Lương Quỳnh rốt cuộc vì sao lại không chết.

Còn phe kia thì bày tỏ người ta không chết là do mạng lớn, các người có gì mà phải nghi ngờ.

Về chuyện này, chuyên gia y học cũng đã đưa ra lời giải thích: "Trải qua nghiên cứu kỹ lưỡng của chúng tôi, cũng như phân tích video của toàn bộ quá trình thám hiểm!" "Hiện tại tạm thời không thể đưa ra kết luận!" "Đầu tiên, Thi động thuộc về nơi hỗn độn bất phân, bên trong tất nhiên không thể có không khí!" "Mà từ lúc Lương Quỳnh rơi vào Thi động đến khi được giải cứu ra ngoài, ít nhất cũng phải hai mươi phút!" "Từ góc độ khoa học mà nói, cho dù dưỡng khí trong áo mưa có thể duy trì mười phút, nhưng con người trong tình huống thiếu oxy mười phút, cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót!" "Nhưng Lương Quỳnh hiện tại xác thực là đang sống!" "Hơn nữa chúng tôi phát hiện, cô ấy hiện tại dường như đã mất trí nhớ!" "Hoặc có lẽ chính là do thiếu oxy gây ra tổn thương đại não, bất quá cũng không nghiêm trọng, có khả năng nghỉ ngơi một thời gian, ký ức sẽ có thể dần dần khôi phục!" Lời giải thích mà chuyên gia y học đưa ra, hiển nhiên cũng không thể thuyết phục được mọi người.

Cho nên rốt cuộc vì sao cô ấy không chết?

Không ai biết.

Chỉ là chuyện này đã gây ra chấn động không nhỏ trong giới y học, cũng coi như là một bí ẩn chưa có lời giải của y học thế giới.

Tần Vũ cũng không biết, nhưng hắn cảm giác có khả năng là do hệ thống giở trò.

Cuối cùng tra xét một chút về Hiến Vương đầu lâu, cũng chính là Mộc Trần Châu.

Hóa ra đã bị bộ phận văn vật mang đi rồi, chỉ là đến hiện tại bọn họ cũng chưa nghiên cứu ra bên trong rốt cuộc có cái gì.

Hơn nữa với khoa học kỹ thuật hiện tại, không cách nào hoàn toàn dò xét ra được, cũng không có khả năng mạo hiểm đập vỡ nó ra.

Cho nên toàn bộ sự việc cũng chẳng có tiến triển gì.

Tần Vũ trả tiền, liền đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Mộc Trần Châu hắn tất nhiên phải lấy về, nếu không lời nguyền trên người mình sẽ không thể giải trừ.

Mà ngoại trừ chuyện này, còn có một chuyện cũng cần xử lý.

Đó chính là tin tức về Côn Luân Sơn.

Chương 166

Muốn giải trừ lời nguyền, thì tất nhiên phải đi Côn Luân Sơn một chuyến.

Hơn nữa lần này, hắn quyết định đi một mình, thậm chí không thông qua tổ chương trình.

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên trong lòng. 【Đinh!

Hệ thống tiếp tục nhắc nhở lần trước】【Chúc mừng túc chủ kích hoạt hình thức tổ đội】Tổ đội hình thức?

Tần Vũ trong lòng sững sờ, hệ thống muốn làm gì? 【Dưới hình thức tổ đội, túc chủ có thể đem Thẻ Nhân Vật tặng cho người khác】【Người nhận được Thẻ Nhân Vật, sẽ tự động cùng túc chủ tạo thành quan hệ đồng đội, gia tăng độ hảo cảm và độ tin nhiệm lẫn nhau】【Cùng tất cả thành viên có Thẻ Nhân Vật cùng nhau trộm mộ, năng lực Thẻ Nhân Vật sẽ quy về đồng đội sở hữu】【Nhưng túc chủ và đồng đội đều có thể nhận được phần thưởng gấp đôi tuổi thọ, tối đa mười năm】【Đồng thời mỗi lần trộm mộ số lượng đồng đội vượt quá ba người, sẽ nhận được phần thưởng ẩn】【Phần thưởng ẩn đạt thành sẽ tự động phát phóng, có thể lĩnh lược bí mật Chung Cực của cổ mộ】Bí mật Chung Cực?

Tần Vũ nghe đến đây, lập tức trong đầu liền hiện ra hai địa điểm.

Thanh Đồng Môn, cùng với Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.

Hai nơi này không chỉ là bí mật mà kiếp trước những người mê Đạo Mộ vĩnh viễn không chạm tới được, cũng là nơi hắn trong lòng muốn giải khai.

Nếu mình có thể gom đủ một đội ngũ bốn người, chẳng phải là có thể biết rõ những bí mật này sao?

Trong lòng tuy rằng kích động, nhưng Tần Vũ cũng rõ ràng, những thứ này cách mình quá xa vời.

Trước mắt vẫn phải lấy việc giải trừ lời nguyền làm nhiệm vụ chủ yếu.

Dù sao chỉ có sống sót mới có thể đi thám hiểm thêm nhiều bí mật ẩn giấu trong cổ mộ.

Chức năng tổ đội nghe qua rất thú vị, nhưng Tần Vũ cũng không định thật sự làm như vậy.

Dù sao đem Thẻ Nhân Vật cho người khác, cũng coi như trói đối phương lên chiến thuyền của mình.

Trừ phi là người cũng có tuổi thọ không còn nhiều giống như mình, nếu không người ta cũng căn bản không dùng tới.

Hơn nữa Tần Vũ rất rõ ràng, cho dù là thật sự muốn tuyển chọn đồng đội, thì cũng nhất định phải là người có tâm tính, nhân phẩm và thân thủ tốt, nếu không chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao.

Đang suy nghĩ thì Tần Vũ đã đi đến cửa nhà.

Tuy nhiên hắn lại nhìn thấy, cửa nhà mình thế mà đang đậu một chiếc xe con màu đen.

Đồng thời còn có ba bốn người đang đứng ngay cửa, không biết muốn làm gì. ... "Tiểu ca!" Hắc Lão Lục thấy thế vội chạy tới, nhìn thấy Tần Vũ còn đứng tại chỗ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu ca, động tĩnh vừa rồi cậu nghe thấy rồi chứ!" Hắc Lão Lục vừa nói vừa từ trong ba lô mò ra một cái móng lừa đen.

Người trong phòng livestream nhìn thấy thứ này, lập tức đều nhớ tới Bác Toán. 【Lục gia, cái móng lừa đen này của ông là năm bao nhiêu thế?】【Đúng đấy, của Bác Toán trước đó, người ta chính là móng lừa đen năm 1923 đấy.】【Của Bác Toán đó là di vật cụ cố để lại, tôi cảm giác cái này của Lục gia chắc không lâu đời đến thế đâu.】【Cũng chưa chắc, Lục gia cũng có sư phụ của ông ấy mà.】 Hắc Lão Lục lúc này đâu rảnh mà xem mấy người này chém gió ở đây, cầm móng lừa đen định gọi Tần Vũ động thủ.

Tuy nhiên vừa quay đầu lại thì thấy, trong tay Tần Vũ thế mà đang cầm một vật hình tròn. "Đây là cái gì?" Hắc Lão Lục hỏi. "Đây là kính trấn thi!" Còn không đợi Tần Vũ trả lời, Hắc Lão Lục tự mình đã phản ứng lại.

Chỉ là cái kính trấn thi này sao lại chạy vào tay Tần Vũ?

Chuyển ý nghĩ một chút ông ta liền hiểu ra.

Cái kính trấn thi này và quan tài thanh đồng giống nhau như đúc, khẳng định là lúc nãy quan tài thanh đồng rơi xuống bị va chạm mà rớt ra.

Thảo nào lúc này bên dưới lại xảy ra thi biến.

Hóa ra chủ nhân trong quan tài thanh đồng kia e là đã sớm thi biến rồi, vẫn luôn dùng thứ này trấn áp.

Hiện tại thứ này bị va chạm rớt mất, cho nên mới xuất hiện tình huống này.

So sánh với hai cỗ quan tài khác, trong lòng Hắc Lão Lục đã hiểu được bảy tám phần.

Tam sinh tam thế là loại phong thủy cách cục này, thông thường thi hài của kiếp trước chết đều vô cùng thê thảm.

Mà trong đó có một loại cách chết tên là "Đoạt hồn" là thê thảm nhất.

Chết dưới kiểu chết này, hầu như không có ai không biến thành tống tử (cương thi).

Xem ra, thứ trong quan tài thanh đồng kia mười phần thì có tám chín phần là chết bởi khốc hình "Đoạt hồn" này.

Nghĩ đến đây, tim Hắc Lão Lục cũng thắt lại vài phần.

Người chết bởi loại khốc hình này, biến thành cương thi cũng càng khó đối phó.

Xem ra lần này e là gặp phải xương cứng rồi.

Với suy nghĩ tiên hạ thủ vi cường, Hắc Lão Lục hô lên một tiếng, liền chuẩn bị lấy kính trấn thi xuống dưới trấn áp cỗ quan tài thanh đồng này lại.

Có thể không cho nó ra ngoài là kết quả tốt nhất.

Chỉ là còn chưa kịp đòi kính trấn thi từ Tần Vũ.

Chương 167

Bỗng nhiên chỉ nghe bên dưới vang lên một tiếng "Phanh", lập tức lòng Hắc Lão Lục lạnh đi một nửa.

Âm thanh này ông ta quá quen thuộc, chính là tiếng nắp quan tài bị hất tung.

Thứ bên trong tám phần là đã ra ngoài rồi. "Tiểu ca!

Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, đợi nó lên đây đánh bài tiến lên với chúng ta à?" Hắc Lão Lục cấp thiết nói.

Tuy nhiên Tần Vũ vẫn cứ đứng tại chỗ, bất động. "Ai da, tôi không nên đi xuống cùng cậu, lại chơi trò mất tích, lại đứng im bất động, người trẻ tuổi bây giờ sao mà khó bảo thế này!" Hắc Lão Lục vừa nói vừa nhìn thấy, hai bàn tay khô quắt vàng khè đã bấu chặt lấy mép lỗ thủng.

Hai bàn tay đó da dẻ khô quắt dính sát vào xương, cứ như thể bị người ta rút cạn sạch máu.

Da dẻ sáp vàng thấu ra sắc đen, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Quan trọng nhất là, móng tay trên bàn tay đó dài đến mức mẹ nó đánh thành vòng tròn rồi.

Hắc Lão Lục thấy thế không dám chậm trễ, móng vuốt phi hổ trong tay vung lên một cái.

Lập tức trực tiếp móc chặt vào vách sau của thứ đó. "Hôm nay gặp phải Lục gia mày, coi như mày xui xẻo!" Hắc Lão Lục nổi giận, trong nháy mắt phát lực định lôi thứ kia ra.

Tuy nhiên ai ngờ thứ đó lực lớn vô cùng.

Chỉ dùng một tay khấu chặt lấy sàn nhà, tay còn lại thế mà giật lấy móng vuốt phi hổ trực tiếp lôi Hắc Lão Lục về phía cái lỗ thủng.

Hắc Lão Lục không ngờ sức mạnh đối phương lớn như vậy, nhất thời phản ứng không kịp, cả người thế mà trượt về phía cái lỗ thủng.

May mà Tần Vũ tay mắt lanh lẹ, Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt chém ra.

Chỉ nghe "Rắc" một tiếng giòn tan, cánh tay khô quắt kia thế mà ứng thanh bị chém thành hai đoạn.

Hắc Lão Lục thở hổn hển, trong mắt đầy vẻ kinh hoảng, miệng lại nói: "Tiểu ca đa tạ nhé, tôi đây cũng là do quá lâu không hoạt động, cho nên mới...

Ái chà sao còn tới nữa!" Hắc Lão Lục vừa mới đứng dậy, lời cảm ơn còn chưa nói xong.

Lập tức một bóng đen trực tiếp từ trong lỗ thủng nhảy ra.

Lao thẳng về phía Hắc Lão Lục mà húc tới.

Hắc Lão Lục né tránh không kịp, trực tiếp bị thứ đó cuốn lấy lăn vào trong bóng tối bên cạnh.

Tần Vũ vội đuổi theo.

Chỉ thấy Hắc Lão Lục thế mà đạp một cước đá thứ đó về phía bên này của hắn.

Bất quá cái đạp này ông ta cũng nhìn kỹ.

Thứ đó quả nhiên là tống tử.

Nhưng kỳ quái là, con tống tử này thế mà chỉ có nửa thân trên, từ gốc đùi trở xuống thế mà không có.

Hành động hoàn toàn dựa vào đôi tay.

Tống tử nhìn thấy Tần Vũ, không nói hai lời trực tiếp vồ tới.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, một cước đá bay nó đi.

Thuận thế vung Hắc Kim Cổ Đao chém xuống.

Chỉ một đao, lập tức con cương thi chỉ có nửa thân mình liền bị chém thành hai nửa.

Cương thi một phân làm hai rơi xuống đất, không còn động tĩnh.

Quái dị là, trong cơ thể cương thi này thế mà không có một giọt máu nào chảy ra.

Cũng không biết thứ này rốt cuộc làm sao mà bay lên vồ người được!

Hắc Lão Lục lúc này cũng từ dưới đất bò dậy, đầy mặt mồ hôi lạnh hét lên: "Thứ đó đâu?

Mẹ kiếp hôm nay Lục gia phải làm thịt nó!" "Hửm?

Đây là cái gì?

Mẹ nó sao lại..." Hắc Lão Lục cũng nhìn thấy cái xác đã bị chém đôi kia, cả người hít ngược khí lạnh.

Đặc biệt là nhìn thấy cái xác này thế mà không có nửa thân dưới, không khỏi kinh thán: "Xem ra tôi đoán không sai, người trong quan tài thanh đồng này, hai chân đã bị lấy đi rồi!" "Hẳn là đang ở trong cái 'U linh quan tài' bên dưới!" "Chỉ là tính như vậy, số lượng nến trường sinh này dường như không đúng a!" Hắc Lão Lục nhớ rõ, trên sách phong thủy đạo thuật có ghi chép.

Trong âm cung, nến trường sinh đều là một đổi một.

Có bao nhiêu nến trường sinh thì có bấy nhiêu thi thể.

Loại trừ hai cây nến sáp do chính ông ta thắp không tính.

Nơi này ba cỗ quan tài cộng thêm ảnh quan (quan tài bóng) ở phía Tây, cũng có bốn cỗ thi thể, sao lại chỉ có ba ngọn nến trường sinh chứ?

Hơn nữa Tiểu ca đã phá vỡ đỉnh động này, bên trên nói không chừng còn có.

Chương 168

Đó chính là ít nhất phải có từ bốn cỗ thi thể trở lên.

Nhưng nơi này sao lại chỉ có ba ngọn nến trường sinh?

Trong lòng nghi hoặc, Hắc Lão Lục có chút cấp thiết, thứ này không làm rõ ràng thì thực sự rất nguy hiểm.

Rất có khả năng bỏ lỡ chính chủ, cũng có khả năng bị thi thể trốn đi đánh lén mà không biết.

Thấy Tần Vũ đã quay lại dưới lỗ thủng trên đỉnh động chuẩn bị đi lên.

Hắc Lão Lục không dám chậm trễ, chạy đi xung quanh xem xét một vòng.

Quả nhiên lại phát hiện thêm ba pho tượng nến trường sinh hình người làm từ bé trai mười hai tuổi.

Bất quá đã không thắp sáng được nữa.

Sau đó lại phát hiện bên cạnh một pho tượng nến trường sinh đầu trâu lớn hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Lão Lục triệt để ngơ ngác. "Ba cộng ba cộng một, túc tắc có bảy ngọn nến trường sinh!" "Ba cỗ quan tài này cộng thêm ảnh cốt bên dưới cũng mới bốn cỗ thi thể!" "Cho dù bên trên có Hiến Vương và vợ hắn, thì cũng mới sáu cỗ thi thể a!" "Sao vẫn thiếu mất một cỗ thi thể!" Hắc Lão Lục hít ngược khí lạnh, chẳng lẽ trong hai người ông ta và Tiểu ca, có một người phải bị giữ lại nơi này?

Tiểu ca lợi hại như vậy, thì cái người đó mười phần tám chín chính là mình rồi a!

Nhưng mình rõ ràng có thắp nến sáp mà!

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên bên cạnh lại truyền đến một trận tiếng động.

Hắc Lão Lục vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vũ thế mà đã đạp lên vách tường, tung người nhảy vào trong lỗ thủng trên đỉnh đầu. "Tiểu ca đợi tôi!" Hắc Lão Lục không dám chậm trễ, lập tức vung móng vuốt phi hổ móc vào vách đá, cũng leo lên.

Chỉ là trong lòng rất chấn kinh.

Trải qua những chuyện này, ông ta mới hiểu ra, tại sao Tần Vũ ngay từ đầu đã muốn leo lên quan tài thanh đồng nghiên cứu cái đỉnh động này.

Hắn khẳng định đã sớm biết, thi cốt của Hiến Vương chính là ở trên này!

Nghĩ đến đây ngẫm lại cực kỳ kinh khủng, Hắc Lão Lục cũng không kìm được hít sâu một hơi.

Vị Tiểu ca này, chẳng lẽ trước kia đã từng tới nơi này?

Đây là "nhị tiến cung" (vào lần hai)? ... "Tiểu ca, chúng tôi là người của tổ chương trình, quản lý của chúng tôi muốn nói chuyện với cậu!" Một người mặc đồ đen đi tới rất khách khí nói.

Tần Vũ lắc đầu không nói gì, hiển nhiên không muốn dây dưa với đối phương nữa.

Hắn đã quyết định con đường tiếp theo sẽ tự mình đi. "Tiểu ca, cậu sẽ hứng thú đấy, chúng tôi có thể giúp cậu lấy lại Mộc Trần Châu!" Đối phương vừa thốt ra lời này, lập tức sắc mặt Tần Vũ liền biến đổi.

Chuyện Mộc Trần Châu nằm trong đầu lâu Hiến Vương ngoại trừ hắn ra thì không ai biết.

Tuy rằng giới khảo cổ cũng đại khái biết Mộc Trần Châu ở lăng mộ Hiến Vương.

Nhưng người nghĩ đến việc Mộc Trần Châu nằm trong đầu lâu Hiến Vương thì chưa có mấy ai.

Thương nhân như tổ chương trình làm sao mà biết được?

Hơn nữa còn nói có thể giúp mình lấy lại. "Tiểu ca, cậu rất cần thứ này không phải sao, chúng ta nói chuyện một chút?" Lại là một giọng nói truyền tới, Tần Vũ nhìn sang phát hiện đó là một người toàn thân bao trùm trong hắc bào.

Tuy rằng không nhìn thấy diện mạo của người này, nhưng đối phương vừa xuất hiện, Tần Vũ thế mà ẩn ước cảm thấy một tia quen thuộc.

Dường như mình và đối phương có quen biết. "Có thể!" Tần Vũ rốt cuộc mở miệng.

Hai phút sau, trong phòng khách nhà Tần Vũ.

Chỉ còn lại hắn và người mặc hắc bào kia.

Tần Vũ nhìn đối phương đợi gã mở miệng.

Người nọ cũng không nói nhảm, tự rót cho mình một ly rượu vang, nhấp một ngụm cười nói: "Hợp tác đi, tuy rằng cậu rất mạnh, nhưng dựa vào một mình cậu thì không vào được Côn Luân Thần Cung đâu!" "Anh là ai?" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Mở miệng liền có thể nói ra Côn Luân Thần Cung, đối phương hiển nhiên cũng biết không ít thứ. "Tôi là cố vấn cổ mộ mà tổ chương trình thuê!" Đối phương cười, đồng thời đưa vài tấm ảnh chụp qua.

Tần Vũ nhận lấy xem xét, mày càng nhíu chặt thêm vài phần.

Trên đó rõ ràng là một vài bức ảnh chụp núi Côn Luân, cùng với một số tin tức đăng trên báo chí.

Nói là núi Côn Luân đang trong trạng thái phong tỏa, bởi vì bản thân vị trí địa lý, bên trên liền có trạm gác biên phòng.

Sau này giới khảo cổ lại đoán định trong núi Côn Luân có cổ mộ, nhưng độ khó khai thác cực lớn.

Chương 169

Vì thế liền phong tỏa núi Côn Luân.

Ngoại trừ những người hành hương địa phương ra, những người khác một khi tới gần lập tức bị bắn bỏ. "Hiện tại cậu hiểu rồi chứ, không có chúng tôi giúp đỡ cậu đi không được Côn Luân Thần Cung đâu!" "Hơn nữa tôi cũng không phải đả kích cậu, cho dù cậu có tiền, cậu cũng đi không được!" "Trên núi Côn Luân tuyết trắng bao phủ, mỗi ngày địa hình đều khác nhau!" "Trừ phi cậu có tọa độ cụ thể của Côn Luân Thần Cung, có thể căn cứ định vị mà đi qua!" "Nếu không cậu căn bản tìm không thấy!" Tần Vũ không nói gì, hắn sở hữu Phân Kim Định Huyệt của Hồ tư lệnh, tìm mộ tự nhiên không phải là vấn đề.

Nhưng biên phòng có trạm gác, mình nếu như xông vào thì cho dù giải trừ được lời nguyền, mà đối đầu với biên phòng quân, thì cũng chẳng khác gì tìm chết.

Thân thể có mạnh nữa, cũng không mạnh hơn tên lửa đạn đạo bom nguyên tử được. "Điều kiện!" Tần Vũ lạnh lùng nói. "Đơn giản, ông chủ chúng tôi vì tiền, chỉ cần cậu đáp ứng địa điểm tiếp theo muốn đi, tiếp tục hợp tác với chúng tôi, livestream toàn cầu!" "Những vấn đề này chúng tôi giúp cậu giải quyết!" "Đương nhiên rồi, thực lực cậu rất mạnh, chúng tôi quyết định không thêm gánh nặng cho cậu nữa, cậu có thể đi một mình!" "Chúng tôi chỉ cần điểm này: Livestream toàn cầu!" Tần Vũ nghe vậy rơi vào trầm tư.

Điều kiện này của đối phương đối với mình dường như không có ảnh hưởng gì.

Livestream hay không hắn cũng không quan tâm, miễn là hành động của mình hiệu suất cao.

Hơn nữa thiết bị livestream vừa mở, hắn cũng chưa bao giờ quản, ngược lại sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ của hắn.

Điều kiện này vẫn là rất hậu hĩnh. "Làm sự hồi báo, chúng tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người, trong tay người đó có tọa độ Côn Luân Thần Cung, cùng với giấy thông hành!" "Cậu chỉ cần giải quyết được người đó, liền có thể thông suốt không trở ngại mà đi tới Côn Luân Thần Cung!" "Đương nhiên rồi, những thứ này là điều kiện mà tổ chương trình đưa ra!" "Tôi nghĩ cậu sẽ không từ chối, dưới đây là một số kiến nghị cá nhân tôi dành cho cậu." "Côn Luân Thần Cung nằm ở Tạng địa, trong đó văn hóa Tạng tộc ảnh hưởng khá lớn, nếu cậu muốn đi tốt nhất hãy tìm một người tinh thông văn hóa Tạng địa đồng hành!" "Nếu không cho dù đến nơi, e rằng cậu cũng không cách nào giải trừ lời nguyền trên người!" "Ngoài ra bí mật của lời nguyền này rất sâu, không phải trình độ trộm mộ cao là có thể giải quyết!" "Nếu cậu có thể từ trong tay người mà tổ chương trình cung cấp lấy được tọa độ Côn Luân Thần Cung cùng với giấy thông hành!" "Tôi sẽ giới thiệu thêm cho cậu một người tinh thông văn hóa Tạng địa và có nghiên cứu về Quỷ Động tộc, cậu chỉ cần nghĩ cách đưa người đó theo, chuyến đi Côn Luân Thần Cung lần này, bảo đảm cậu vạn vô nhất thất!" "Còn về Mộc Trần Châu, người có thể cấp cho cậu giấy thông hành, tự nhiên cũng có thể đưa cho cậu thứ này!" Tần Vũ nghe đến đây cũng không khỏi sinh nghi.

Theo như lời đối phương nói, hai người này là trực tiếp ảnh hưởng đến việc mình có thể giải trừ lời nguyền hay không.

Hiển nhiên đối với mình rất quan trọng, nhưng đối phương làm như vậy chỉ đơn thuần là vì livestream kiếm tiền? "Anh làm sao biết được Mộc Trần Châu?" "Mục đích của anh lại là gì?

Anh rốt cuộc là ai?" Tần Vũ nhìn đối phương ánh mắt băng lãnh.

Hắn có thể cảm giác được, tên cố vấn trộm mộ trước mắt này, khả năng còn có mục đích riêng của mình.

Ông chủ tổ chương trình vì kiếm tiền hắn có thể hiểu, nhưng người này lại có mục đích gì. "Ha ha!" Đối phương cười một tiếng, cũng không trả lời, thế mà đem hắc bào trên đầu cởi xuống.

Lập tức Tần Vũ liền nhìn thấy một gương mặt khiến hắn chấn kinh.

Gương mặt kia hắn quả thực quá quen thuộc không thể quen hơn.

Kiếp trước hắn không biết đã bao nhiêu lần nhìn thấy gương mặt này.

Cũng chính là gương mặt này, khiến vô số người mê Đạo Mộ trong lòng vừa yêu vừa hận.

Đó rõ ràng chính là gương mặt của Ngô Tam Tỉnh. "Ông..." Tần Vũ lúc này đều có chút nói không ra lời.

Ngô Tam Tỉnh đó là nhân vật trong tiểu thuyết a, sao lại xuất hiện ở thế giới song song này.

Hơn nữa còn là đang sống. "Tiểu ca, biệt lai vô dạng!" (Lâu rồi không gặp) Ngô Tam Tỉnh dường như là nhận ra thân phận của Tần Vũ.

Không đúng, phải nói là nhận ra thân phận của Muộn Du Bình, mà không phải là Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này cũng không biết mình nên dùng biểu cảm gì để nhìn ông ta.

Là nên túm lấy ông ta đánh cho một trận trước, sau đó hỏi ông làm sao tới được nơi này?

Hay là hỏi, ông rốt cuộc là người hay là quỷ?

Bàn Tử và Vô Tà cũng đến rồi sao?

Vô số suy nghĩ quấn quýt lấy nhau, hắn thế mà không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Cuối cùng hắn dứt khoát đi thẳng vào chủ đề. "Ông rốt cuộc muốn làm gì!" Ngô Tam Tỉnh hắc hắc cười, nhả ra bốn chữ: "Tôi muốn về nhà!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh lại trùm hắc bào lên đầu, đứng dậy liền rời đi.

Tần Vũ ngây người tại chỗ thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn nghĩ không ra, Ngô Tam Tỉnh vì sao lại ở chỗ này.

Đây chính là thế giới song song a, ông ta nói ông ta muốn về nhà, chẳng lẽ ông ta cũng là xuyên việt tới?

Nhưng ông ta ở kiếp trước chỉ là một nhân vật tiểu thuyết a!

Vô số nghi hoặc khiến Tần Vũ đau đầu.

Căn bản nghĩ không thông.

Mà lúc này điện thoại lại vang lên.

Cầm lên xem, là một địa điểm do tổ chương trình gửi tới, bên trên viết: "Mười giờ sáng mai đi đến địa phương này, chúng tôi đã giúp cậu hẹn trước rồi!" Địa chỉ bên trên viết: "Khu Thanh Hải, Viện nghiên cứu khảo cổ!" Khu Thanh Hải chính là một địa phương thuộc thành phố hắn đang ở, Viện nghiên cứu khảo cổ, chẳng lẽ đối phương là một chuyên gia khảo cổ?

Tần Vũ nhìn chằm chằm điện thoại thật lâu không thể bình tĩnh.

Cuối cùng thế mà cứ ngồi như vậy suốt một đêm, mãi cho đến sáng ngày hôm sau.

Chương 170

Hắn nghĩ không thông những vấn đề này, cuối cùng dứt khoát cũng lười nghĩ nhiều.

Nếu mình không thể giải trừ lời nguyền, thì cho dù làm rõ những vấn đề này, lại có tác dụng gì chứ?

Tần Vũ rửa mặt một chút, lập tức ra cửa đi tới vị trí trên địa chỉ. ... 【Đinh!】【Khoảng cách đến hạch tâm cổ mộ đã rút ngắn】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 70%】【Chúc mừng hoạch đắc năng lực nhân vật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Trung tam quyển Quỷ Thần Phật】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt tới 100%, sẽ nhận được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Hậu thập quyển, cùng với tuổi thọ năm năm!】Vừa mới nhảy lên thông đạo, một âm thanh liền vang lên trong lòng Tần Vũ.

Hệ thống đã im hơi lặng tiếng hồi lâu, rốt cuộc cũng lại đưa ra phần thưởng.

Mà nghe thấy phần thưởng này, nghi hoặc trong lòng Tần Vũ rốt cuộc cũng được giải khai vài phần.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hắn nhớ nhân vật chính kiếp trước chỉ có được nửa quyển, cũng chính là tám chữ đầu.

Ban đầu hắn tưởng mình cho dù kích hoạt toàn bộ huyết mạch, có khả năng cũng chỉ có thể nhận được tám chữ này.

Không ngờ hệ thống chung quy vẫn là cao tay hơn một bậc, cư nhiên trực tiếp thưởng trọn bộ mười sáu chữ.

Hơn nữa lần cuối cùng trực tiếp thưởng mười quyển.

Phần thưởng này cũng coi như an ủi Tần Vũ đôi chút. "Tiểu ca, cậu đợi tôi với, cậu tốc độ này cũng quá nhanh rồi!" Hắc Lão Lục lúc này rốt cuộc bò lên được, thở hổn hển nói. "Hơn nữa tôi vừa rồi ở bên dưới, phát hiện một vấn đề, nếu không làm rõ chúng ta khả năng đều sẽ có..." Hắc Lão Lục một câu chưa nói xong, Tần Vũ bỗng nhiên bật đèn pin lặn lên.

Ánh đèn lập tức chiếu sáng khoảng cách bốn năm mét trước mặt.

Một cái này, lời nói đến bên miệng của Hắc Lão Lục cứng lại không thốt ra được. "Cái... cái...

đây là Tây Tạng sao!" Hắc Lão Lục chỉ vào vách tường trước mặt nói.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt hai người rõ ràng là một đường hầm.

Đường hầm này không rộng, ba người đi song song cũng rất miễn cưỡng.

Tuy nhiên trên vách tường hai bên lại vẽ đầy bích họa.

Mà trên bức tường trước mặt Hắc Lão Lục đây, vẽ rõ ràng chính là Tạng địa. "Tạo hình núi tuyết này hẳn là núi Côn Luân không sai được, tôi những năm đầu đi theo sư phụ đã từng đến núi Côn Luân, tạo hình đường nét tổng thể của núi Côn Luân tôi vẫn còn nhớ!" Hắc Lão Lục nói.

Lúc này người trong phòng livestream cũng đều rất tò mò.【Đây đích xác là Tạng địa, tôi có thể khẳng định!】【Lầu trên sao ông khẳng định thế?】【Nói thừa, tôi chính là người Tây Tạng, bất quá trên này khắc họa rất nhiều thứ, có lẽ đại biểu không phải là cụ thể một địa phương nào đó.】【Chính xác, tôi là học mỹ thuật, bố cục của bức bích họa này có thể nhìn ra được, trong đó có hai trọng điểm.】【Cái thứ nhất, là ngọn núi tuyết kia, cũng chính là Côn Luân

Thần Sơn, mà cái còn lại nằm ở hướng đối ứng với núi Côn Luân, cái Thần Tiên Hồ kia.】 Mọi người nghe vậy rất tò mò, Hắc Lão Lục cũng bất giác nhìn thêm vào hai địa điểm đó một chút.

Chỉ là Côn Luân tuyết sơn trắng xóa không có gì đẹp, mà cái Thần Tiên Hồ kia lại khác biệt rất lớn.

Chỉ thấy trong hồ thế mà có một cái giếng nước hình tròn.

Bên trong giếng cư nhiên dùng kỹ nghệ cực kỳ tinh xảo điêu khắc rất nhiều nhân vật, cùng với kiến trúc.

Nhìn kỹ một chút, đó chẳng phải là đình đài lầu các, tiên nhân bưng trăng sao!

Chỉ thấy bên cạnh còn rồng bay phượng múa viết một dòng chữ: "Đình đài lầu các Lăng Vân Cung, thành tiên chi sở Hội Tiên Điện.

Thiên băng thì tiết chung hữu nhật, ngự khí thừa phong Long Già Sơn!" (Dịch nghĩa: Đình đài lầu các Cung Lăng Vân, nơi chốn thành tiên Điện Hội Tiên.

Thời tiết trời sập rồi sẽ đến, cưỡi khí nương gió núi Rồng Che!) Nhìn thấy dòng chữ này, người trong phòng livestream đều rất nghi hoặc, không hiểu ý tứ gì.

Hắc Lão Lục lại nhìn hiểu, cười nói: "Cái tên Hiến Vương này đến chết vẫn còn nằm mộng đẹp thành tiên!" "Bức bích họa này hẳn là cảnh tượng Hiến Vương từng đến Tây Tạng nhìn thấy trong Thần Tiên Hồ kia, cho rằng nơi này chính là tiên cảnh trong mộng tưởng của hắn!" "Cho nên trở về tu kiến cái Thần Tiên Cung Điện 'Thủy Long Vựng' này, muốn ở nơi này thi giải thành tiên!" "Hai câu cuối, hẳn là vào một cái thời tiết 'thiên băng' nào đó, hắn sẽ thừa hưởng Long Vựng chi khí, ngự gió lăng không, con rồng dưới tọa kịch liệt đến mức có thể che khuất sơn mạch!" "Chỉ là tên Hiến Vương này đến chết cũng không ngờ tới, hậu nhân cư nhiên đặt tên cho ngọn núi này là Già Long Sơn (Núi Che Rồng)!" "Vậy chẳng phải vừa khéo che khuất con rồng của hắn sao, rồng bay không nổi, mộng thành tiên của hắn cũng liền bị diệt rồi!" "Đây đúng là trong u minh tự có chú định a!" Hắc Lão Lục cảm khái nói.

Sau đó nhìn về phía vách tường bên kia.

Bức tường này vô cùng kỳ quái.

Bên trên cư nhiên toàn bộ đều tô màu đen.

Chỉ là ở chung quanh dùng màu vàng sẫm bao phủ, tổng thể nhìn qua cứ như thể là ở giữa màu vàng sẫm xuất hiện một cái hố đen khổng lồ. "Bích họa này là ý gì?

Nhìn không hiểu!" Hắc Lão Lục không giải thích được.

Tuy nhiên đúng lúc này, Tần Vũ thế mà đưa tay che kín đèn pin lặn.

Ánh đèn bị che khuất, cả đường hầm lập tức chìm vào trong bóng tối.

Nhưng ngay khắc sau Hắc Lão Lục liền chấn kinh nhìn thấy.

Trên bức bích họa vẽ đầy màu đen vàng kia, thế mà xuất hiện điểm điểm tinh quang, phảng phất như bầu trời trong vắt vạn dặm.

Mà ở bên dưới là một mảng lớn địa biểu màu vàng, nhìn qua giống như đất đai, cũng giống như sa mạc!

Mà nơi màu đen kia cứ như một cái hố đen sâu không thấy đáy, úp ngược trên vùng đất này.

Chương 171

Phảng phất cái hố đen này có thể trực tiếp thông đến một đầu khác của Song Tử Tinh.

Tần Vũ buông tay ra, ánh đèn lần nữa chiếu sáng đường hầm.

Cảm giác áp bách kia mới lại biến mất.

Hắc Lão Lục tặc lưỡi nửa ngày không nói nên lời.

Thứ được khắc họa trên màn bích họa này, quả thực khiến người ta không cách nào lý giải.

Người trong phòng livestream càng là nhìn đến nghệch mặt ra.

Bất quá lúc này Lương Quỳnh lại mở miệng: "Tạng địa kia khắc họa là tình hình Hiến Vương biết được về tiên giới, nếu dựa theo phương hướng này suy đoán, bức bích họa này khắc họa hẳn là phương pháp thành tiên!" "Hoặc có lẽ ở trong cái hố đen lớn này, chính là có phương pháp thành tiên!" "Có khả năng là một loại tế tự nào đó, cũng có khả năng là một loại khí vật nào đó!" Lương Quỳnh giải thích một phen khiến mọi người lập tức đều bừng tỉnh đại ngộ.

Bất quá cũng chỉ có thế thôi, trên cả bức bích họa căn bản không có miêu tả cụ thể rốt cuộc là cái gì.

Cho nên cũng chỉ có thể đoán đại khái.

Thấy Tần Vũ đã bắt đầu đi sâu vào, Hắc Lão Lục cũng không dám chậm trễ lập tức đi theo.

Nhớ tới vấn đề phát hiện bên dưới trước đó, Hắc Lão Lục vẫn là muốn nói cho Tần Vũ.

Chỉ là đường hầm này cũng không dài, ông ta còn chưa mở miệng, bỗng nhiên một màn xuất hiện phía trước đã khiến ông ta sững sờ.

Chỉ thấy tại phía trước đường hầm này thế mà xuất hiện một bức tường.

Nếu chỉ là bức tường bình thường thì cũng chẳng có gì.

Nhưng khi đèn pin lặn chiếu lên vách tường, Hắc Lão Lục thế mà nhìn thấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia hiển nhiên là đã chết, nhưng toàn thể cư nhiên bị khảm vào trong tường.

Mặt vô biểu tình, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Người trong phòng livestream nhìn đến đây cũng đều hít một ngụm khí lạnh.

Chỗ này hẳn là đã sắp đến nơi ẩn thân của Hiến Vương rồi, sao đột nhiên lại lòi ra một cỗ nữ thi a!

Hơn nữa còn chết thê thảm như vậy, bị người ta khảm vào trong vách tường. "Tiểu ca cậu làm gì thế!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kinh hô.

Hầu như đồng thời mọi người liền nhìn thấy, Tần Vũ thế mà giơ lên hai ngón tay cực dài kia, chỉ tay về phía nữ thi đó.

Lúc này khoảng cách giữa bọn họ và nữ thi sẽ không vượt quá một mét.

Cánh tay giơ lên cách nữ thi tối đa chỉ còn lại năm mươi centimet.

Hắc Lão Lục trong nháy mắt tinh thần căng thẳng, không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu như là muốn kiểm tra tình huống của nữ thi này, thì khoảng cách vị chi cũng quá xa rồi.

Nhưng nếu không phải, thì hắn rốt cuộc là đang làm gì.

Bỗng nhiên, ngay lúc mọi người hoàn toàn không hiểu ra sao.

Chỉ thấy ngón tay của nữ thi kia lại cử động một cái.

Sau đó thế mà cũng chậm rãi giơ cánh tay lên, dường như muốn cùng ngón tay của Tần Vũ chạm vào nhau.

Nhưng cả người cô ta bị khảm trong vách tường, cẳng tay giơ lên thế mà khoảng cách không đủ, còn cách ngón tay Tần Vũ chưa đến hai centimet, cứ thế mà không chạm tới được. "Tiểu ca!

Đây là tình huống gì?

Nữ thi này quen biết cậu à!" Hắc Lão Lục kinh hô, trên mặt đầy vẻ kinh khủng!

Trên đường đến viện nghiên cứu, Tần Vũ sắp xếp lại toàn bộ sự việc.

Sự xuất hiện đột ngột của Ngô Tam Tỉnh, cộng thêm những lời ông ta nói, Tần Vũ cơ bản có thể khẳng định, ông ta cũng là người xuyên không.

Còn việc ông ta nói muốn về nhà, rất có khả năng là ông ta đã nghĩ ra cách nào đó để xuyên không trở về.

Chuyện xuyên không trở về, hiện tại Tần Vũ không có hứng thú suy xét, mang theo lời nguyền trở về cũng là chết, chi bằng ở lại đây giải quyết vấn đề lời nguyền trước đã.

Còn về chuyện của Bàn Tử và Ngô Bất Chính, có lẽ là do mình nghĩ nhiều rồi, Ngô Tam Tỉnh xuyên không tới, cũng không đại biểu cho việc bọn họ cũng xuyên không tới...

Có ê-kíp chương trình hẹn trước, cộng thêm nhân khí siêu cao của Tần Vũ hiện tại, việc vào viện nghiên cứu khảo cổ tự nhiên thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh, tại một văn phòng chất đầy các loại tài liệu, Tần Vũ đã gặp được người mà tổ chương trình giới thiệu.

Một ông lão tóc hoa râm và có chút rối bù.

Giáo sư Hoàng – Hoàng Đỉnh.

Từ chỗ tổ chương trình, Tần Vũ đã tìm hiểu một số thông tin về giáo sư Hoàng.

Nghe nói người này trong giới khảo cổ cũng là bậc thái sơn bắc đẩu, thậm chí so với giáo sư Trần cũng không kém cạnh phân hào.

Chỉ là phương hướng nghiên cứu của hai người khác nhau.

Chương 172

Giáo sư Hoàng rất si mê văn hóa Tạng địa, đặc biệt là Côn Luân Thần Cung, gần như cả đời ông đều nghiên cứu về việc này.

Tần Vũ nghĩ, nếu có thể đưa ông ta đi Côn Luân Thần Cung, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề cần một người tinh thông văn hóa Tạng địa đi cùng.

Ngô Tam Tỉnh người này tâm cơ rất nặng, giỏi bố cục, Tần Vũ thực sự không muốn đi theo sự sắp đặt của ông ta. "Cậu chính là Tần Vũ hả!

Người thật trông có vẻ gầy hơn trên tivi một chút!" Giáo sư Hoàng tháo kính xuống cười nói. "Mục đích cậu đến đây tôi cũng biết, Tạng Địa Thần Cung là tâm huyết nghiên cứu cả đời tôi!

Tôi có năm mươi phần trăm niềm tin có thể tìm ra nó!

Đáng tiếc, tuổi đã cao, cộng thêm tỷ lệ thành công cũng chỉ có một nửa, lần lữa bao nhiêu năm nay cũng chưa thực sự thực hiện!

Tôi và các cậu không giống nhau, nếu không thể đảm bảo vạn vô nhất thất, một khi khai quật gây ra tổn thất, vậy thì sẽ trở thành thiên cổ tội nhân của giới khảo cổ!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Chương trình của cậu tôi cũng đã xem hai số rồi, tôi cũng không giấu cậu, tôi quả thực có tâm muốn khai quật Côn Luân Thần Cung!

Có thể phái một người đi vào dò thám rõ tình hình, tỷ lệ khai quật thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều!

Nhưng mà cậu, thứ cho tôi nói thẳng, chương trình thì vẫn là chương trình, ai có thể đảm bảo đó không phải là kịch bản được soạn sẵn từ trước chứ?" "Ông muốn thế nào?" Tần Vũ mở miệng nói.

Giáo sư Hoàng nghe vậy cười một tiếng, nói: "Tôi muốn xem thực lực của cậu rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng!" Dứt lời, giáo sư Hoàng lấy ra một tấm ảnh đưa cho Tần Vũ.

Bên trên lại là ảnh chụp selfie (tự sướng) của một người.

Có điều bức ảnh này rất quỷ dị, người đó lại đang đứng trên một vật thể giống như cành cây.

Nói nó là cây thì lại không giống, bởi vì những cành cây đó lại đều được làm bằng đồng thau.

Nhưng nếu là đồ đồng thau, thì tạo hình của nó phân minh lại là cái cây.

Tần Vũ nhìn thấy cái này, trong lòng đã hiểu rõ.

Đây tất nhiên chính là Tần Lĩnh Thần Thụ.

Chỉ là người này làm sao đi đến đó được, hơn nữa còn để lại ảnh chụp tự sướng.

Nơi đó có sóng điện thoại sao? "Người này tên là Lưu Tứ, là trẻ mồ côi, đây là thông tin duy nhất cảnh sát nắm được hiện nay!

Cậu ta ở đâu, cũng như đồ đồng này rốt cuộc là cái gì, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả!

Tôi muốn cậu trong vòng năm ngày, tìm được cậu ta!

Đồng thời, thực hiện quét hình toàn bộ thứ giống cây bằng đồng này!

Chỉ cần cậu có thể truyền thông tin quét hình về, tôi sẽ đưa cho cậu tọa độ Côn Luân Thần Cung!

Cũng như giấy thông hành, thậm chí bao gồm cả đầu lâu Hiến

Vương mà cậu mang về từ Vân Nam!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng lấy ra một xấp đồ đạc đưa cho Tần Vũ: "Đương nhiên rồi, tôi cũng sẽ đưa cho cậu một số tài liệu, cậu tự mình xem đi!

Trên những cành cây đồng thau này đều có một loại đồ án rắn hai thân (song thân xà), tôi đại khái tìm hiểu một chút, hẳn là một cổ quốc đã biến mất tên là Xạ Quốc!

Còn những cái khác, chỉ có thể dựa vào chính cậu!" Tần Vũ nhận lấy tài liệu cũng không xem, trong lòng bắt đầu tính toán.

Năm ngày, kể ra cũng không dài.

Nếu mình từ chối điều kiện của tổ chương trình, tự mình đi tìm Côn Luân Thần Cung, đừng nói là năm ngày, e rằng một tháng cũng chưa chắc qua được trạm gác biên phòng!

Hơn nữa mình hiểu rất rõ về Tần Lĩnh Thần Thụ.

Căn bản cũng không cần đến năm ngày, nhanh thì hai ngày là đủ.

Nghĩ như vậy, kể ra cũng có thể đi một chuyến.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ liền tìm hiểu một chút về việc quét hình cụ thể.

Giáo sư Hoàng nói, ông sẽ cung cấp một loại thiết bị quét vi hình mới nhất.

Chỉ cần đeo trên người, những nơi đi qua đều sẽ tạo ra bản quét.

Tìm được cây đồng thau, chỉ cần leo lên leo xuống một chuyến, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Điều kiện này kể ra vô cùng đơn giản.

Thậm chí trong lòng Tần Vũ đã nghĩ xong lộ trình.

Đã là leo cây đồng, vậy tốt nhất không gì bằng đi một lèo.

Hoặc là từ trên xuống dưới, hoặc là từ dưới lên trên.

Cố gắng không đi đường vòng.

Mà Tần Lĩnh Thần Thụ có hai con đường có thể đi.

Đi từ bên trên chắc sẽ nhanh hơn một chút, nhưng muốn từ bên dưới đi ra thì rất khó, đến lúc đó mình còn phải leo ngược lên.

Không có lợi.

Đi đường dưới, ngược lại có thể trực tiếp leo lên, sau đó thông qua con đường bên trên rời đi.

Chương 173

Như vậy là tiết kiệm thời gian nhất.

Trong lòng đã có ý tưởng đại khái, Tần Vũ cũng không trễ nải nữa, đứng dậy cáo từ.

Vốn tưởng có thể trực tiếp đi Tạng địa tìm Thần Cung.

Không ngờ lại còn phải đi Tần Lĩnh chịu thử thách một chút.

Có điều cũng không sao, Tần Vũ có tự tin, sẽ không quá hai ngày là có thể trở về.

Ra khỏi viện nghiên cứu khảo cổ, Tần Vũ liền gửi bức ảnh cho tổ chương trình.

Bảo bọn họ tìm ra toàn bộ thông tin về Lưu Tứ này.

Đồng thời tỏ vẻ sáng sớm mai mình sẽ xuất phát!

Tổ chương trình cũng làm việc vô cùng hiệu quả.

Một tiếng sau đã gửi toàn bộ tài liệu về Lưu Tứ tới.

Thậm chí còn đầy đủ hơn cả phía cảnh sát.

Điều này cũng chẳng có gì bất ngờ, bất kể ở đâu, tiền đều là thứ dễ dùng nhất.

Tần Vũ về đến nhà, cẩn thận tra xem những thông tin này.

Vừa xem qua trong lòng không khỏi trầm xuống.

Lưu Tứ, trẻ mồ côi.

Từ nhỏ lớn lên ở trại trẻ mồ côi.

Ba năm trước một mình đi Tần Lĩnh du ngoạn, mất tích.

Cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Thế nhưng, tin tức báo đạo vụ mất tích năm đó đưa ra chưa được hai ngày, bạn bè của Lưu Tứ kinh ngạc phát hiện, trang cá nhân của cậu ta lại cập nhật trạng thái.

Mà dòng trạng thái đó rõ ràng chính là bức ảnh tự sướng kia.

Mọi người tưởng cậu ta còn sống, rất nhiều bạn bè gọi điện thoại cho cậu ta.

Không ai nghe máy.

Gửi tin nhắn, cũng không ai trả lời.

Cứ như vậy trọn vẹn ba tháng trôi qua, về sau có người nói nhận được tin nhắn trả lời của cậu ta.

Nói là mình rất khỏe không sao cả, không cần lo lắng vân vân.

Lại về sau nữa, ngoại trừ mỗi cách vài tháng sẽ có một dòng trạng thái được đăng lên, thì không còn động tĩnh gì khác.

Hơn nữa những trạng thái phía sau cũng đều không có sự xuất hiện của cây đồng thau kia.

Cơ bản đều là ảnh đi săn, du ngoạn nơi hoang dã.

Mọi người tưởng cậu ta sống rất tốt nên cũng không để ý nữa.

Thậm chí đều không ai phát hiện, cậu ta đã lặng lẽ xóa đi tấm ảnh tự sướng đăng ba năm trước.

Tấm trong tay giáo sư Hoàng, vẫn là do năm đó một người bạn của cậu ta cảm thấy Lưu Tứ quá "ngầu" nên chụp màn hình lưu lại.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng mãi đến nửa tháng trước, gần Tần Lĩnh phát hiện một ngôi cổ mộ.

Khai quật được không ít đồ đồng thau, cũng như một số cây đồng cao một mét.

Người bạn kia cảm thấy có vấn đề, đưa bức ảnh cho cảnh sát.

Cảnh sát nghi ngờ Lưu Tứ này dính líu đến trộm mộ, lúc này mới khiến sự việc một lần nữa lọt vào tầm mắt công chúng.

Tuy nhiên cảnh sát trước sau vẫn không tìm thấy Lưu Tứ.

Chuyện này bị giới khảo cổ biết được, cho nên mới có người muốn đi tìm ngôi cổ mộ này.

Chỉ có điều mãi vẫn không có tiến triển gì.

Giáo sư Hoàng có lẽ cũng vì nguyên nhân này, cho nên mới đồng ý điều kiện của tổ chương trình, để Tần Vũ đi tìm thử xem. --- "Tiểu ca, cậu rốt cuộc có lai lịch thế nào, sao lại còn quen biết với nữ thi này thế!" "Chẳng lẽ đây là tình nhân cũ của cậu?

Không đúng không đúng, người phụ nữ này đã chết bao nhiêu năm rồi, lúc đó cậu còn chưa ra đời ấy chứ!" "Rốt cuộc là tình huống gì đây!" Hắc Lão Lục khiếp sợ đến mức ăn nói lộn xộn.

Chuyện đổ đấu sờ vàng (trộm mộ), hắn quả thực làm không ít, cũng nhìn không ít.

Nhưng kiểu đổ đấu không sờ vàng, chạy tới sờ phụ nữ, hơn nữa còn là một cái xác nữ, loại chuyện này hắn đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mẹ nó chứ chuyện này thực sự khiến thế giới quan trộm mộ của hắn sắp sụp đổ rồi.

Người trong phòng livestream cũng nhìn đến ngơ ngác, có người hỏi: 【 Nữ thi này, không lẽ là tình nhân cũ của Tiểu ca thật hả! 】【 Có khả năng lắm, mẹ nó ngón tay đều chạm nhau rồi kìa, bảo không quen biết tôi không tin đâu 】【 Xàm xí quá, nữ thi này chết bao nhiêu năm rồi, Lục gia nói đúng đấy, lúc đó e là bố của Tiểu ca còn chưa ra đời 】【 Nhưng các người không thấy kỳ lạ sao?

Chương 174

Tiểu ca dường như rất rõ về nơi này, hình như trước đây đã từng tới 】【 Thân phận của Tiểu ca các người đừng đoán, đoán tới đoán lui cũng đoán không ra đâu 】【 Cút cút! 】【 Có điều nói đi cũng phải nói lại, cô Lương Quỳnh hình như cũng đang xem livestream nha, nhìn thấy Tiểu ca và một nữ thi chơi trò chạm ngón tay, liệu có ghen không nhỉ! 】【 Ghen hay không tôi không biết, nhưng tôi biết nếu Tiểu ca dám chạm vào nữ thi kia, e là thật sự không tìm được bạn gái đâu 】【 Nói nghe tinh tế ghê, đều là nhắm vào ngón tay của Tiểu ca đấy, cậu lại lấy ngón tay đi sờ nữ thi, cái này ai mà chịu nổi 】Người trong phòng livestream vẫn đang chém gió.

Hắc Lão Lục lại chẳng có hứng thú trả lời.

Hắn vừa định mở miệng hỏi Tần Vũ thêm lần nữa.

Thế nhưng ai ngờ Tần Vũ bỗng nhiên xoay người, theo đó một cước đá thẳng vào bụng hắn.

Hắc Lão Lục cũng là người phản ứng cực nhanh, thấy thế vội giơ tay đỡ.

Cú đá này của Tần Vũ lại trực tiếp đá vào cánh tay hắn.

Lực đạo khổng lồ trong nháy mắt đá hắn văng vào vách tường phía sau.

Ngực một trận khí huyết cuộn trào. "Tần Vũ mẹ nó cậu nói thế nào..." Hắc Lão Lục vừa định mở miệng chửi thề, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "Rầm" cực lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo hắn liền nhìn thấy, hai ngón tay dài kỳ lạ kia của Tần Vũ không biết từ lúc nào đã bấu chặt vào vách đá bên cạnh nữ thi.

Vậy mà lại trực tiếp móc rơi một mảng vách đá.

Có điều tiếng "Rầm" kia không phải do hắn phát ra.

Mà là cái xác nữ kia.

Tần Vũ móc rơi một mảng vách đá bên cạnh nữ thi, nữ thi kia liền giống như tích tụ phẫn nộ ngàn năm, trực tiếp từ trong vách tường lao ra.

Như một quả pháo đạn, lăn về phía đường hầm mà bọn họ đã đi tới. "Chạy mau!" Tần Vũ lạnh lùng nói, khoảnh khắc tiếp theo kéo Hắc Lão Lục chạy về phía trước.

Hắc Lão Lục quay đầu lại mới nhìn thấy.

Nữ thi kia lao ra, trên vách tường lại lộ ra một cái lỗ hổng hình người.

Lúc này Tần Vũ đã xông vào.

Hắc Lão Lục bị cậu ta lôi kéo cũng phải vào theo.

Nhưng đúng lúc này chỉ nghe trong đường hầm phía sau lại vang lên một tiếng "Bùm".

Khoảnh khắc tiếp theo xuyên qua ánh đèn pha lặn, Hắc Lão Lục liền nhìn thấy từng con vật to bằng nắm tay lại đang bay về phía bọn họ.

Hắc Lão Lục mắt sắc tay nhanh, vung phi hổ trảo thăm dò, thế mà trực tiếp đâm chết mấy con.

Kéo về xem xét, chỉ thấy trên đó lại toàn là những con ngài to bằng nắm tay. "Mẹ nó, đây là Thi nga (ngài xác chết) mà!" Hắc Lão Lục lập tức phản ứng lại, không nói hai lời cũng vội lùi vào bên trong lỗ hổng hình người.

Đồng thời cởi áo khoác, đập vào những con Thi nga bay tới đầu tiên.

Ngay lúc này, Tần Vũ lại ôm một thứ chạy tới.

Hắc Lão Lục nhìn một cái, đó lại là một cỗ quan tài, nắp quan tài đã rơi mất, bên trong chỉ có một bộ quần áo rất lộng lẫy.

Cũng không có thi thể.

Hai người hợp lực chặn quan tài vào lỗ hổng hình người, đừng nói kích thước còn khá vừa vặn.

Hắc Lão Lục động thủ đập chết một hai con bay vào, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bẻ sáng hai cây gậy huỳnh quang, thuận tay ném sang một bên.

Lập tức nơi hai người đang đứng liền được chiếu sáng.

Chỉ thấy đây là một ngôi mộ thất không lớn lắm, cả ngôi mộ thất cũng chỉ có không gian chưa đến hai mươi mét vuông.

Cỗ quan tài này trước đó hẳn là được đặt ở giữa.

Có điều lúc này đã bị khiêng ra chặn cửa hang.

Hắc Lão Lục thở hắt ra phát hiện, trên vách tường xung quanh nơi này lại còn có bích họa.

Có điều lúc này hắn cũng lười xem.

Đây đã là nơi cuối cùng rồi, Hiến Vương nếu không ở đây, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ cách xông ra ngoài quay lại đường cũ thôi.

Hơn nữa trong lòng hắn ẩn ẩn cảm giác, nơi này có khả năng chính là một cái bẫy.

Nơi cuối cùng này lại cũng chỉ có một cỗ quan tài trống, rõ ràng Hiến Vương chắc chắn không ở đây.

Chỉ là không muốn đả kích Tiểu ca, cho nên hắn vẫn luôn không nói.

Nhớ tới Tần Vũ, hắn nhìn quanh, phát hiện tên này lại đang đứng trước bích họa chăm chú nhìn.

Hắc Lão Lục bất đắc dĩ, đứng dậy ghé sát vào nói: "Tiểu ca, đây chắc là nơi cuối cùng rồi, tôi không muốn đả kích cậu, cỗ quan tài này là trống không, chúng ta tám phần là bị lão già Hiến Vương kia chơi xỏ rồi!" Tần Vũ không nói gì.

Chương 175

Hắc Lão Lục thấy thế thở dài nói: "Tiểu ca, con người nà không thể quá chấp nhất, tuy rằng tôi không biết cậu muốn tìm thứ gì!

Nhưng đây là livestream toàn cầu đấy, cậu tìm được thì đó cũng không phải của cậu!

Đó là của Việt Nam, cậu không cần thiết phải liều mạng nghiêm túc như vậy!

Đúng rồi, bích họa này tôi cũng lười xem, có chuyện này tôi nhất định phải nói với cậu!" Hắc Lão Lục nói, lúc này rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, hắn liền nói ra suy đoán của mình ở bên dưới: "Tiểu ca, mộ Hiến Vương này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị!

Có điều theo tình huống chúng ta nắm được hiện tại, Hiến Vương này dường như đúng là ở chỗ này!

Nhưng cụ thể ở đâu chúng ta cũng không biết!

Bên dưới có đủ bảy ngọn nến trường sinh, nơi này tất nhiên phải có bảy cái xác, điểm này tôi sẽ không nhầm lẫn!

Nhưng đi suốt một đường tới đây, cộng thêm nữ thi vừa rồi, vậy cũng vẫn thiếu một cái xác a!

Hơn nữa tôi còn tính cả Hiến Vương rồi đấy, nếu không tính lão ta, thì là thiếu hẳn hai cái xác!

Chuyện này không hợp lý chút nào!" Tần Vũ không tiếp lời, giọng nói của Lương Quỳnh lại truyền đến: "Đây là mộ hợp táng, nữ thi vừa rồi có khả năng chính là vợ của Hiến Vương, Hiến Vương chắc chắn cũng ở trong gian mộ thất này!" Hắc Lão Lục cũng lười phản bác, nói: "Được!

Cứ cho là như cô nói, Hiến Vương ở đây, thế cũng vẫn thiếu một cái xác a!

Cô nói cho tôi biết, bảy ngọn nến trường sinh kia, tương ứng với cái xác bị thiếu kia là thế nào?" Lần này Lương Quỳnh cũng không biết nên giải thích ra sao.

Vấn đề này quả thực đến hiện tại vẫn chưa tìm được đáp án.

Tần Vũ bỗng nhiên chỉ về phía trước nói: "Đây chính là cái xác cuối cùng!" "Hả?" Hắc Lão Lục sửng sốt, Tần Vũ rõ ràng chỉ vào vách tường mà!

Chẳng lẽ trong vách tường này còn có thi thể? "Tiểu ca cậu hiếm khi mở miệng, thì nói cho rõ ràng đi, ý của cậu là còn một cái xác ở trong vách tường này?" Hắc Lão Lục hỏi.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Không!

Là ngôi mộ thất này!" "Mộ thất?" Hắc Lão Lục nghe vậy lập tức ngẩn người. "Cậu nói ngôi mộ thất này là thi thể?

Cậu đùa gì thế, làm gì có cái xác nào to như vậy!

Nếu đây là thi thể, chúng ta hiện tại thực ra đều đang ở trong người cái xác rồi!

Chuyện này quá xàm, chắc chắn không thể nào!

Tôi còn chưa từng nghe nói có cái xác nào to như vậy đấy!" Nói rồi Hắc Lão Lục cảm giác rất kỳ quái, hỏi: "Tiểu ca, cậu nhìn bích họa lâu như vậy, nhìn ra cái gì chưa?

Đây đều là nơi cuối cùng rồi, cậu chẳng lẽ không vội tìm Hiến Vương à?

Đến đây chỉ để ngắm bích họa?" Tần Vũ không nhìn hắn, vẫn cứ nhìn chằm chằm bích họa trước mặt, sau đó thốt ra một chữ: "Đợi!"

--- Đại khái tìm hiểu một chút về Lưu Tứ này, trong lòng Tần Vũ cũng coi như đã có chút manh mối.

Theo tình hình hiện tại mà xem, Lưu Tứ này rất có khả năng đã nắm được năng lực vật chất hóa của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Cho nên mới không trở về, cũng không tiếp xúc với người ngoài.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là suy đoán của mình.

Nếu đổi lại là người bình thường có được sức mạnh này, chắc chắn là phát tài trước rồi tán gái sau không chạy đi đâu được.

Nhưng Lưu Tứ này sao lại cứ ở lì trong núi?

Điều này không khỏi có chút kỳ quái.

Chỉ là những chuyện này cũng không liên quan đến mình, miễn là cậu ta không ngăn cản mình đi quét hình cây đồng thau.

Mọi thứ đều dễ nói.

Đêm hôm đó, toàn bộ chương trình giải trí quốc tế đã hoàn toàn bùng nổ.

Bởi vì tổ chương trình suốt đêm chế tác video tuyên truyền, quảng cáo rợp trời dậy đất. "Tiếp nối 《Tiểu Ca Đưa Bạn Đi Thám Mộ》 mùa một, chúng ta sắp bắt đầu chuyến thám hiểm mùa hai!" "Không sai!

Ngay ngày mai, sáng sớm mai Tiểu ca sẽ bước lên hành trình mới!" "Hãy cùng chờ xem!" "Anh nói cái gì?

Tiểu ca mới nghỉ ngơi hai ngày lại phải khai công rồi, tổ chương trình các người không phải người à?" "Mọi người yên tâm, lần này chúng tôi không chỉ nâng cấp các loại thiết bị cho Tiểu ca, còn đặc biệt chuẩn bị tiết bò, dê, lợn, đảm bảo Tiểu ca huyết khí tràn trề, chỉ tốn mana không tốn máu!" "Cái gì?

Lần này người đi cùng không phải còn phải tuyển chọn sao?" "Mọi người yên tâm, lần thám bí này Tiểu ca sẽ đi một mình, đảm bảo tiết tấu nhanh hơn, hiệu suất cao hơn!" Chương trình vừa phát sóng, lập tức vô số cư dân mạng nhao nhao bày tỏ. 【Không xót Tiểu ca thì các người cũng xót tụi này với, mẹ nó đều thức mấy đêm rồi, lại tới nữa! 】【Đúng đấy, Tiểu ca thân thể cường tráng nhưng chúng tôi cũng không chịu nổi a】【Người anh em, ông lộ rồi nhé, thế này bảo sao không có bạn gái, ông bảo thân thể ông không chịu nổi? 】【Mất quyền chọn vợ tương lai rồi】【Tôi muốn hỏi chút, không có cô Lương Quỳnh, kiến thức khảo cổ trong cả quá trình ai sẽ giải thích đây? 】【Cút!

Ông còn quan tâm kiến thức khảo cổ, tôi chỉ muốn xem Tiểu ca trêu ghẹo Tống tử (cương thi)】【Ai quan tâm kiến thức khảo cổ, tôi chỉ quan tâm liệu có mời một người to... to hơn một chút về tuổi tác đến giải thuyết không】Đối mặt với câu hỏi của cộng đồng mạng, tổ chương trình quả thực là cầu gì được nấy, sau đó liền công bố bình luận viên kiến thức khảo cổ. "Lần này chúng tôi đặc biệt mời hoa khôi của Đại học Khảo cổ, Tô Khảo Khảo đến đảm nhiệm vai trò giải thuyết cho mọi người!" Ảnh chụp vừa tung ra, lập tức cư dân mạng đều hưng phấn, đây quả đúng là hoa khôi nha, đúng là "to" thật!

Chương 176

Lập tức vô số cư dân mạng bày tỏ, Học viện Y tá không còn là trường đại học trong mơ nữa, sau này đăng ký nguyện vọng nhất định phải là Học viện Khảo cổ.

Em gái Học viện Khảo cổ không chỉ xinh đẹp, quan trọng là "to" a!

Thông tin của tổ chương trình vừa tung ra, không chỉ trong nước, ngay cả trên quốc tế cũng gây ra chấn động không nhỏ.

Từ lúc 《 Cổ Mộ Tham Bí 》 bắt đầu, các chương trình khảo cổ của quốc gia khác đều đã dừng lại.

Đều đang chuẩn bị cho số tiếp theo của 《 Cổ Mộ Tham Bí 》.

Kết quả Việt Nam thì hay rồi, không chỉ mở 《 Tiểu Ca Đưa Bạn Đi Thám Mộ 》 hiện tại lại còn muốn mở mùa hai.

Điều này khiến rất nhiều nhà thầu chương trình nước ngoài và một số tuyển thủ không vui.

Chỉ là không vui thì không vui, nhiệt độ toàn cầu đều ở bên phía Việt Nam, bọn họ cũng chỉ có thể đứng nhìn mà sốt ruột.

Dù sao khán giả thích xem chương trình của ai, đó là sự lựa chọn của người ta không phải sao.

Chỉ là tổ chương trình dường như có hứng thú làm một vố lớn.

Lại còn tuyên bố, nếu tuyển thủ nước ngoài không phục, có thể ở mùa chương trình sau, cũng đến Việt Nam.

Tiến hành đối kháng thám mộ với Tiểu ca, xem ai lợi hại hơn.

Lời này vừa phát ra, lập tức vô số cư dân mạng đều nhao nhao bày tỏ rất mong chờ.

Chỉ hy vọng những tuyển thủ nước ngoài này đừng có thám mộ không thành, lại ở lại bên trong làm bạn với Tống tử.

Thế thì phiền phức lắm, dù sao sau này giải thích với người đời sau thế nào?

Trong cổ mộ Việt Nam, sao lại có thi thể người nước ngoài?

Chẳng lẽ cổ mộ Việt Nam, đều thành nơi người nước ngoài hướng tới?

Một đêm trôi qua trong chém gió và dư luận.

Tần Vũ ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm hôm sau đã bị tổ chương trình đón đi.

Sau khi chọn lựa một số thiết bị cần thiết, Tần Vũ liền trực tiếp xuất phát.

Để tiết kiệm thời gian, Tần Vũ bảo trực thăng của tổ chương trình đưa thẳng mình đến chân núi Tần Lĩnh.

Đương nhiên, lần này tổ chương trình cũng không công bố nơi Tần Vũ muốn đến là đâu.

Cho nên đến nay rất nhiều người đều không biết trạm này của Tần Vũ là ở đâu.

Có điều theo đà phát sóng của chương trình, một số người dân địa phương nhìn thấy nơi quen thuộc, chắc cũng sẽ dần dần đoán ra được.

Nhưng đây đều là chuyện về sau.

Suốt dọc đường không nói chuyện, đến gần Tần Lĩnh, Tần Vũ tìm được vị trí, tung người nhảy xuống từ trên máy bay.

Dù nhảy mở ra, chưa đến nửa giờ đã hạ cánh an toàn xuống mặt đất.

Tần Xuyên tám trăm dặm, đại bộ phận đều là rừng tùng ít người lui tới.

Tần Vũ vừa tiếp đất, phòng livestream liền tự động mở ra.

Vô số cư dân mạng cũng trong nháy mắt tràn vào. 【 Mẹ nó đợi đến hoa cũng tàn rồi, Tiểu ca lại gặp nhau rồi 】【 Tiểu ca xông lên xông lên xông lên, trạm này chúng ta đi đâu thế 】【 Vãi chưởng, rừng nguyên sinh, cây này đúng là cao thật a 】【 Không mang theo cô Lương Quỳnh thì tiếc quá, hoang sơn dã ngoại, rừng rậm nguyên sinh chẳng phải là cũng... khụ khụ! 】【 Nơi này trông có chút quen mắt nha!

Hình như là gần nhà tôi! 】【 Chưa chắc đâu, xung quanh đều là rừng rậm, ông còn có thể nhìn rõ là gần nhà ông?

Ông đái dưới gốc cây rồi hả? 】【 Cút cút 】 Người trong phòng livestream hưng phấn không thôi.

Tần Vũ lại lười để ý, cắt đứt dây thừng trên người, trực tiếp nhảy từ trên dù xuống.

Vừa tiếp đất Tần Vũ mới hiểu rừng nguyên sinh này rốt cuộc nguyên thủy đến mức nào.

Độ dày lá rụng dưới chân lại có đến hai ba mươi phân.

Nếu dưới lá rụng có hố rỗng, e rằng rơi xuống là không lên được nữa.

Tần Vũ men theo nơi có địa thế cao chậm rãi tiến về phía trước, rất nhanh đã đi được mười mấy mét.

Đến một nơi an toàn, lấy la bàn ra phân biệt phương vị một chút, sau đó liền nhổ trại lên đường.

Dù nhảy sau lưng vẫn treo trên cây, dần dần đi xa.

Thế nhưng điều Tần Vũ không nhìn thấy là, ngay lúc cậu lên đường.

Bỗng nhiên dù nhảy trên cây phía sau lại bị kéo xuống, rất nhanh liền biến mất trong rừng tùng.

Chương 177

Phải biết rằng, dù nhảy treo trên cây là vô cùng khó lấy xuống, vô số cành cây đan xen, trong nháy mắt bị kéo xuống căn bản là điều không thể nào!

Nhưng chiếc dù đó quả thực trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Người trong phòng livestream cũng không ai nhìn thấy, dù sao cũng không còn trong phạm vi livestream nữa.

Mà theo đà livestream bắt đầu, hoa khôi Học viện Khảo cổ Tô Khảo Khảo mà tổ chương trình mời lần này cũng lên sóng.

Để nghênh hợp khán giả, lại còn là kết nối video lộ mặt.

Tần Vũ liếc mắt một cái cảm thấy ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của mình, liền tắt video đi, chỉ để lại chức năng giọng nói.

Điều này khiến trong lòng Tô Khảo Khảo rất buồn bã, cô cũng là một trong những fan cuồng của Tiểu ca. "Tuy rằng Tiểu ca làm vậy khiến tôi rất đau lòng, nhưng tôi cũng hiểu thậm chí còn có chút vui vẻ!

Sắc đẹp của tôi đều có thể ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của Tiểu ca, điều này chứng minh tôi vẫn rất xinh đẹp!

Hi hi tự luyến một chút, tiếp theo chúng ta sẽ chính thức bắt đầu bài giảng!

Nơi Tiểu ca sắp đến lần này, thực ra mọi người rất nhanh sẽ nhìn ra được, cho nên tôi cũng không úp mở nữa, trực tiếp công bố luôn!

Đó chính là Tần Xuyên tám trăm dặm!

Cũng chính là quê cũ của vị cư dân mạng vừa nói trong phòng livestream lúc trước!

Tần Xuyên tám trăm dặm mai táng không biết bao nhiêu vương công quý tộc, người trộm mộ ở đây hàng năm cũng vô cùng nhiều!

Có điều gần đây đã bị trấn áp nghiêm ngặt!

Không biết ngôi cổ mộ lần này Tiểu ca muốn đến, rốt cuộc là của vị vương hầu tướng tướng nào, chúng ta hãy cùng chờ xem!" --- Câu trả lời này, quả thực là khiến Hắc Lão Lục vô cùng cạn lời.

Ở đây đợi cái gì?

Đợi Hiến Vương tự mình chạy ra chắc?

Có điều bên ngoài cũng không ra được, Thi nga cũng không biết đã đi hay chưa.

Hắc Lão Lục cũng hết cách, chỉ đành đứng dậy kiểm tra tình hình nơi này.

Phạm vi cả ngôi mộ thất không lớn, rất dễ dàng có thể nhìn thấy toàn cảnh.

Chỉ thấy bên cạnh nơi đặt quan tài ban đầu, có một chiếc đỉnh lư.

Không biết có tác dụng gì mà lại được đặt ở đây.

Thứ này cũng không khiêng đi được, hơn nữa Hắc Lão Lục cũng không khảo cổ, nên lười xem xét.

Hắn đứng dậy chạy đi lấy bộ quần áo lộng lẫy trong quan tài ra kiểm tra.

Phát hiện đây lại là một bộ phượng linh hà phi.

Loại quần áo này chỉ có người địa vị cực cao mới có thể mặc, nghĩ đến hẳn là quần áo của vợ Hiến Vương.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cái này, lập tức liền hưng phấn lên. 【Vãi chưởng, vợ Hiến Vương vừa rồi không mặc quần áo a, mẹ nó sao tôi lại không chú ý tới nhỉ】【Vãi, ai mà chú ý tới chứ, nhìn thấy là nữ thi, ai còn đi nhìn chằm chằm xem bà ta có mặc quần áo hay không a!】【Lục gia ra ngoài xem thử đi, dù sao cũng là vương hậu, ông không muốn được mãn nhãn à!】【Đúng đấy Lục gia, ông cũng là đàn ông đúng không!】Người trong phòng livestream bắt đầu xúi giục.

Hắc Lão Lục lại căn bản không mắc mưu, cười nói: "Bảo tôi ra ngoài nạp mạng cho Tống tử à!

Lũ Thi nga đó hung dữ lắm, hơn nữa chắc là được nuôi dưỡng trong cơ thể nữ thi kia!

Ra ngoài bị cắn trúng là sẽ nhiễm thi độc, tôi còn chưa sống đủ đâu!

Hơn nữa, lũ Thi nga đó đều bay ra rồi, vợ Hiến Vương e là cũng nổ tung rồi!

Có điều Hiến Vương này đúng là tàn nhẫn thật, lại biến vợ mình thành ra như thế!

Haizz!

Quả thực là, haizz haizz haizz!" Hắc Lão Lục một câu còn chưa nói xong, lập tức liền nhìn thấy cỗ quan tài chặn ở lỗ hổng hình người lại đang đổ nghiêng ra phía ngoài.

Ngay tức khắc lỗ hổng hình người kia lại lộ ra lần nữa. "Vãi chưởng, tình huống gì thế này, sao cửa hang đột nhiên biến to rồi!" Hắc Lão Lục không nhịn được chửi thề.

Đồng thời vội nhìn ra bên ngoài, phát hiện Thi nga bên ngoài thế mà đã biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu ca, cậu mau lại đây..." Hắc Lão Lục vừa định quay đầu gọi Tần Vũ.

Lại nhìn thấy Tần Vũ thế mà không còn ở vị trí ban đầu nữa.

Vội đánh giá xung quanh, hắn mới phát hiện, Tần Vũ lại đang ngồi xổm trước một tấm đá.

Đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã giơ lên, dường như muốn bổ đôi mặt đất ra.

Chương 178

"Tiểu ca cậu làm gì thế!" Hắc Lão Lục nói rồi chạy tới.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo hắn liền nhìn thấy, trên mặt đất kia lại có một chỗ lồi lên, lúc này lộ ra.

Thế mà lại là một cỗ quan tài hình người.

Có điều trên cỗ quan tài đó bị tấm đá phong kín, căn bản không chạm vào được.

Tần Vũ hiển nhiên là chuẩn bị bổ tấm đá ra.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Lão Lục lập tức xác định đây chắc chắn là quan tài của lão già Hiến Vương rồi. "Tiểu ca để tôi!" Hắc Lão Lục hô một tiếng, sau đó lại lấy từ trên đùi xuống một cái túi kín.

Bên trong đựng trọn vẹn sáu cây giống như thuốc lá.

Đây là thuốc nổ cầm tay mà tổ chương trình cung cấp.

Số trước tổ chương trình không cung cấp những thứ này, cho nên lần này cũng là rút kinh nghiệm, chuẩn bị những thứ dùng để bạo phá này.

Một khi gặp nguy hiểm hoặc là tuyệt cảnh, ít nhất tuyển thủ còn có sức phản kháng.

Có điều Tần Vũ không mang, Hắc Lão Lục lại mang theo một ít.

Hắn lấy ra hai cây, dùng phi hổ trảo khoét hai cái lỗ trên tấm đá, sau đó nhét vào.

Hai người nấp ra ngoài mộ thất, lập tức bên trong chỉ nghe một tiếng "Bùm".

Thò đầu nhìn vào, tấm đá quả nhiên đã vỡ vụn thành bã.

Thế nhưng rất nhiều đá vụn lại đều găm vào vách đá xung quanh.

Điều này khiến Hắc Lão Lục rất kỳ quái.

Mẹ nó đều là đá, sao lại còn có đá găm vào trong đá được.

Hắn không quản Tần Vũ, chạy qua sờ vào vách đá, lại dính đầy tay nước vàng. "Vãi chưởng, mộ thất chết tiệt này đúng là thi thể thật a, sắp sống lại rồi đây là!" Lời vừa dứt, Hắc Lão Lục lập tức liền nhìn thấy, một bàn tay lại từ trong vách đá thò ra, chộp về phía hắn.

Hắc Lão Lục mắt sắc tay nhanh, phi hổ trảo trong tay vỗ một cái, lập tức cắt đứt cả cánh tay kia.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền nhìn thấy càng nhiều cánh tay thò ra từ trong vách tường.

Cảnh tượng này nhìn đến mức da đầu hắn cũng tê dại. "Tiểu ca, mẹ nó đây rốt cuộc là thứ gì!

Chúng ta phải rút thôi, còn không đi là phải ở lại bồi táng đấy!" Vừa hét, Hắc Lão Lục vội lùi về giữa, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ đã dọn sạch xung quanh cỗ quan tài hình người kia.

Đang chuẩn bị mở quan tài.

Thế nhưng đúng lúc này, cỗ quan tài hình người kia lại bỗng nhiên trầm xuống rơi về phía dưới.

Hóa ra dưới quan tài kia lại còn một cái giếng đứng hình tròn.

May mà giếng đứng không sâu, còn có thể nhìn thấy nắp quan tài.

Tần Vũ thấy thế không nói hai lời cũng nhảy theo xuống dưới. "Vãi chưởng, Tiểu ca cậu điên rồi, chúng ta phải đi thôi!" Hắc Lão Lục vội hét lên.

Nhưng thấy Tiểu ca căn bản không thèm để ý đến mình, vách đá xung quanh lúc này bàn tay càng lúc càng nhiều.

Thậm chí còn ẩn ẩn đang khép lại về phía giữa.

E rằng tối đa mười phút, mộ thất này sẽ bị thi thể trên vách đá lấp đầy.

Lương Quỳnh thấy thế vội hét lên: "Thứ này là Thi động (hang xác chết), hiệu ứng Thi động!

Ở nước ngoài cũng có, trong những bức tường xung quanh đây đều là thi thể!

Thứ này hẳn là một cái Ô Đầu khổng lồ!

Mau kéo anh ấy ra ngoài, đợi nó hoàn toàn sống lại, ai cũng không ra được đâu!" "Ô Đầu?

Đó chẳng phải là Thái Tuế sao!" Hắc Lão Lục nghe đến đây cũng lập tức hiểu ra.

Trước đó hắn còn thắc mắc, Hiến Vương sao có thể chỉ có quan tài mà không có quách chứ.

Hiện tại nhìn lại, mẹ nó cái Ô Đầu này chính là quan quách a!

Sao gọi là Ô Đầu?

Kỳ thực chính là một loại Thái Tuế.

Chỉ có điều là Thái Tuế đã có niên đại.

Loại đồ vật này hấp thu địa khí, lâu năm rồi sẽ dần dần mọc ra ngũ quan của con người.

Chương 179

Có điều Ô Đầu tự nhiên không đạt đến tầng thứ này, tối đa cũng chỉ có một thứ giống như đầu người mà thôi.

Cũng không biết Hiến Vương này tìm đâu ra thứ này để làm quách cho mình.

Nhưng nếu thực sự đợi thứ này hoàn toàn sống lại, bọn họ thật sự không có khả năng trốn thoát.

Thứ này dùng vô số thi thể chất đống, một khi sống lại, đó chính là tà vật chính tà bất phân.

Gặp cái gì cũng có thể cắn nuốt.

Đừng nói là người, cục sắt cũng có thể bị nó nuốt chửng, đương nhiên là có tiêu hóa được hay không thì không nằm trong phạm vi suy xét.

Mắt thấy khoảng cách xung quanh càng ngày càng gần, Hắc Lão Lục thực sự có chút không chống đỡ nổi nữa.

Hét xuống phía dưới: "Tiểu ca tôi ra ngoài đợi cậu, cậu nhanh lên chút!" Nói xong liền chạy ra ngoài lỗ hổng hình người.

Nhìn thấy lỗ hổng này, Hắc Lão Lục lập tức hiểu ra.

Ô Đầu này có hai huyệt nhãn (mắt huyệt), tưởng chừng cái mà vợ lão ta bịt kín này, chính là một trong số đó.

Cái còn lại hẳn là cái dưới chân lão ta.

Hắc Lão Lục chạy nhanh, người trong phòng livestream lại không chịu.

Từng người chửi bới: 【 Lục gia ông thật không tử tế, lại bỏ lại

Tiểu ca 】【 Trước mặt sinh tử, nói mấy cái này vô nghĩa 】【 Đúng đấy, tôi thấy tên đạo bá (đạo diễn hình ảnh) này lại ngứa đòn rồi, mở livestream của Tiểu ca lên a 】【 Mẹ nó đúng đấy, đạo bá ăn cứt đi! 】【 Có chút mắt nhìn nào không thế, thế này mà không mở livestream của Tiểu ca 】【 Đạo bá ông mẹ nó tuyệt đối sắp thất nghiệp rồi 】【 Có ai gây quỹ không, để tổ chương trình đổi một đạo bá đáng tin cậy chút 】【 Còn gây quỹ cái rắm a, bao nhiêu tiền bố mày bỏ, thật sự uất ức 】【 Ông chủ tổ chương trình là em vợ tôi, còn định cho tôi thất nghiệp, ăn cứt đi nhá! 】Đạo bá cuối cùng cũng cứng rắn được một hồi, bật lại một câu, nhưng vẫn nhanh chóng mở livestream của Tiểu ca lên.

Livestream vừa mở, lập tức mọi người liền khiếp sợ nhìn thấy: Tần Vũ lại đang cầm Hắc Kim Cổ Đao chém vào đầu Hiến Vương. 【Tần Lĩnh à, vãi thật, nghe nói chỗ này xác thực là cổ mộ rất nhiều, hơn nữa xưa nay đều là địa điểm hàng đầu của đám vương công quý tộc.】【Câu này tôi có quyền phát ngôn nhất, nhà tôi ở ngay dưới chân núi Tần Lĩnh, cổ mộ đúng là nhiều, chuyện lạ cũng không thiếu.】【Đúng đúng, tôi có ông anh họ nhà ở gần Tần Lĩnh, nghe nói năm nào trong thôn cũng có vài người chết, giờ bọn họ đều chuyển ra ngoài sống hết rồi.】【Văn hóa An Lạc bát đại tinh thâm, bí mật chúng ta chưa biết còn nhiều lắm.】【Ơ, Tiểu ca sao lại dừng rồi?】【Đúng vậy, mới đi được mười phút thôi mà.】Người trong phòng livestream đều rất nghi hoặc.

Tần Vũ lúc này quả thực đã dừng lại, nhưng xung quanh ngoại trừ cây cối chọc trời ra thì chẳng có gì cả.

Mọi người thấy Tần Vũ nhìn trái nhìn phải, dường như đang tìm thứ gì đó.

Lông mày cũng hơi nhíu lại, mỗi lần biểu cảm này xuất hiện, khẳng định là sắp có chuyện xảy ra.

Bỗng nhiên, trong phòng livestream Tô Khảo Khảo vội vàng nói: 【Tần Vũ tiểu ca, vừa nhận được thông báo, cái dù nhảy anh vừa dùng... không thấy đâu nữa rồi.】【Vãi, thật hay giả vậy?

Mới có mười phút thôi mà, ai có thể lấy cái dù xuống được?】【Không phải chứ, kịch tính đến nhanh vậy sao?】【Liệu có phải do tổ chương trình không?】Có người hỏi, Tô Khảo Khảo lắc đầu nói gấp: 【Tổ chương trình đang chuẩn bị thu hồi dù, nhưng còn chưa hành động thì đã không thấy đâu nữa.】【Tiểu ca anh phải cẩn thận đấy.】Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn quanh bốn phía, thấy không có động tĩnh liền tiếp tục lên đường.

Cho dù cái dù có vấn đề, hắn cũng sẽ không quay lại xem.

Việc đó chỉ lãng phí thời gian của hắn.

Chỉ cần tìm được Tần Lĩnh Thần Thụ, hoàn thành việc quét hình, chuyện của hắn coi như xong.

Còn những thứ khác, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ, tất cả đều không liên quan đến hắn.

Tuy nhiên, Tần Vũ không muốn quản, nhưng thứ kia dường như đã bám theo.

Mấy phút tiếp theo, Tần Vũ luôn cảm giác có người đang theo dõi mình.

Nhưng mỗi lần kiểm tra lại rõ ràng không có ai.

Cứ như vậy đi được nửa giờ.

Mắt thấy sắp đến lối ra của tùng lâm, bỗng nhiên Tần Vũ cảm giác sau lưng có kình phong ập tới.

Gần như theo bản năng, Tần Vũ nghiêng người né sang một bên.

Nhưng vừa mới đứng dậy, gò má hắn suýt chút nữa đập vào thứ gì đó.

Định thần nhìn lại, ngay cả Tần Vũ cũng giật mình.

Người trong phòng livestream lại càng hít một hơi khí lạnh.

Tô Khảo Khảo sợ tới mức hét lên một tiếng "A", ngã lật cả ghế.

Mọi người nhìn rõ ràng, chỉ thấy trước mặt Tần Vũ, cách hắn không quá hai mươi cm, lại xuất hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Khuôn mặt kia lớn đến kỳ lạ, ít nhất phải bằng hai đầu người bình thường.

Biểu cảm băng lãnh không có bất kỳ độ ấm nào.

Hốc mắt lõm sâu vào trong, hai con mắt không có lòng trắng, tròng mắt đen sì đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Tần Vũ rất nhanh trấn định lại, nhìn kỹ thì khuôn mặt quái dị kia lại không phải là thật.

Hốc mắt lõm vào quá mức, hơn nữa có tầng lớp rất rõ ràng, rõ ràng là một cái mặt nạ mặt người úp lên thứ gì đó.

Phát hiện này khiến Tần Vũ vô cùng bực bội, thân hình mãnh liệt lùi lại, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay lăng không chém một nhát.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", nhìn lại thì khuôn mặt quái dị kia đã không thấy đâu nữa.

Tần Vũ kéo giãn khoảng cách xoay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng mình lại có rất nhiều khỉ đi theo.

Chương 180

Thậm chí trên cây xung quanh cũng toàn là khỉ.

Hơn nữa những con khỉ này đại bộ phận đều đeo mặt nạ hình mặt người.

Nhìn qua quả thực vô cùng đáng sợ.

Chủ yếu là cái mặt người kia làm quá quỷ dị.

Tần Vũ nhìn thấy trong đám khỉ này, có một con trên mặt còn có vệt máu.

Hiển nhiên chính là con vừa bị mình chém trúng, mặt nạ trên mặt nó đã rơi xuống.

Tần Vũ nhặt lên một nửa cái mặt nạ rơi dưới đất.

Phát hiện loại mặt nạ mặt người này chính là loại ở trong Tần Lĩnh Thần Thụ.

Chỉ có điều trong khoang trống phía sau đã không còn ký sinh trùng.

Nghĩ lại chắc là đám khỉ này không biết tìm được ở đâu, tò mò nên đeo lên mặt mình.

Tần Vũ đánh giá đám khỉ này một chút, thấy đối phương dường như có ý đồ khác, lập tức hiểu ra.

Đám hầu tử hầu tôn này tám phần là nhắm vào cái ba lô trên người hắn.

Nghe nói một số con khỉ ở khu du lịch tiếp xúc với người nhiều nên không sợ người.

Thậm chí còn chủ động xin đồ ăn, nếu không cho chúng nó có khả năng còn thẹn quá hóa giận tấn công người.

Không ngờ khỉ ở Tần Lĩnh này lại càn rỡ như vậy, cư nhiên xông lên là động thủ.

Suy nghĩ này rất nhanh được kiểm chứng, Tô Khảo Khảo đã hoàn hồn vội nhắc nhở: 【Tiểu ca, mấy con khỉ này là động vật bảo tồn cấp hai của Việt Nam đấy (cư dân mạng trêu đùa hoặc convert nhầm, bối cảnh là Tần Lĩnh TQ), anh mau đi đi, đừng chấp nhặt với bọn nó!】【Mẹ kiếp, dựa vào cái gì!

Là tôi thì tôi giết chết luôn.】【Lùi một bước trời cao biển rộng, anh so đo với khỉ làm gì không cần thiết, hơn nữa anh mà động thủ thật thì quay đầu lại người xui xẻo vẫn là mình.】【Đây là lời nói thật, không cần thiết!】Mọi người đều nhao nhao nói.

Tần Vũ thấy vậy cũng lười quản, xoay người định đi.

Nhưng đám khỉ kia lại không chịu buông tha, thấy Tần Vũ sắp rời khỏi tùng lâm, một con khỉ phía sau bỗng nhiên quái kêu một tiếng.

Lập tức vô số hầu tử hầu tôn lao về phía Tần Vũ, lại là muốn cướp ba lô.

Lần này Tần Vũ cũng nổi giận, một cước đá bay con khỉ đang lao tới.

Hắc Kim Cổ Đao vung ngang một cái, chỉ nghe một tiếng "bốp".

Mặt nạ trên mặt một con khỉ trong nháy mắt vỡ vụn.

Mặt con khỉ bị đập lập tức máu thịt be bét.

Hầu vương phía sau thấy vậy giận tím mặt, bám cành cây lao về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại lười dây dưa với bọn chúng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay từ dưới lên trên trực tiếp chém tới.

Giây tiếp theo, Hầu vương có thân hình khôi ngô sợ tới mức sững sờ tại chỗ.

Mặt nạ trên mặt nó trong nháy mắt nứt làm hai nửa, rơi xuống đất.

Trên mặt Hầu vương bắt đầu xuất hiện vẻ kinh khủng.

Dường như biết thanh niên trước mắt này không giống những người trước kia, không dễ đối phó.

Tần Vũ ánh mắt băng lãnh, nhìn chằm chằm Hầu vương không nói một lời.

Cuối cùng Hầu vương sợ hãi, hậm hực xoay người bỏ chạy.

Vô số hầu tử hầu tôn cũng vội vàng chạy theo.

Tần Vũ thấy vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người trong phòng livestream cũng đều rất cạn lời, cái này còn chưa tới cổ mộ đâu, kết quả đã đụng phải loại khỉ này.

Khỉ thì cũng thôi đi, chủ yếu là cái mặt nạ mặt người kia thực sự có chút quá rợn người.

Tô Khảo Khảo vội nói: 【Tiểu ca, mấy cái mặt nạ này chắc là do con người chế tác, cầm một cái xem thử đi.】 Tần Vũ nghe vậy thuận tay nhặt lên một cái, vừa cho Tô Khảo Khảo xem, vừa đi ra khỏi tùng lâm.

Tô Khảo Khảo nhìn mặt nạ nói: 【Loại mặt nạ hình người này, bên trên cũng có vân song diện xà rất nhỏ, hẳn cũng là đồ vật của Xạ quốc này.】 【Trong lịch sử ghi chép, Xạ quốc hẳn là một nhánh của Hoa Tư quốc, cũng gọi là Xà quốc hoặc Xá quốc.】 【Cái Xạ quốc này hẳn là một tiểu quốc thời Tây Chu.】 【Bọn họ sùng bái loại rắn hai thân này cho nên hầu như chỉ cần là đồ vật có liên quan đến bọn họ đều có loại ký hiệu này.】 【Ơ ơ Tiểu ca, anh có đang nghe tôi nói không?】 Tô Khảo Khảo nói rất nghiêm túc, Tần Vũ lại im thin thít chỉ lo lên đường.

Mọi người trong phòng livestream thấy vậy nhao nhao cười nói: 【Tiểu tỷ tỷ chúng tôi đang nghe, cô không cần quản Tiểu ca.】【Đúng đúng, Tiểu ca là tên Muộn Du Bình, cô cứ nói là được.】【Tô đại tiểu thư không nhìn rõ cục diện sao?

Chương trình mời cô đến là để phục vụ chúng tôi, khẩn trương lên tôi nằm sẵn rồi đây.】【Vãi, nằm sẵn làm gì?

Còn định để tiểu tỷ tỷ bóp chân cho ông à?】【Cút cút đồ thô tục, tôi nằm sẵn là để chăm chú nghe giảng, đám lão sắc phê các người chắc đi 'tay vịn' không ít nhỉ.】 Tô Khảo Khảo thấy mọi người trong livestream lại bắt đầu nói nhảm cũng lười mở miệng nữa.

Góc nhìn của mọi người lại quay về trên người Tần Vũ.

Chỉ thấy lúc này trước mặt Tần Vũ lại xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt này cũng không rộng, cũng chỉ có thể dung nạp hai người đi cùng nhau, nhìn qua rất giống địa hình Nhất Tuyến Thiên. ***【Tiểu ca điên rồi à, không lấy minh khí, không lấy văn vật, sao lại chạy đi chém đầu hắn!】【Không biết nữa, nhưng cái đầu Hiến Vương này sao mọc như vậy?

Giống cái bướu thịt thế, ngũ quan đâu?】【Mẹ kiếp đừng nói nữa buồn nôn quá, ngũ quan dính cả vào nhau rồi.】【Lục gia chẳng phải nghi ngờ Tiểu ca đang tìm đồ sao, chẳng lẽ thứ cần tìm chính là cái đầu Hiến Vương này?】【Tôi cũng thấy lạ, lấy đầu Hiến Vương làm gì?

Chương 181

Mang về treo đầu giường à, không sợ gặp ác mộng sao!】【Ai biết được, nhưng Tiểu ca khẳng định có nguyên nhân của mình.】 Người trong phòng livestream nhao nhao nghị luận.

Mà lúc này, Tần Vũ đã thành công cắt đầu Hiến Vương xuống.

Sau đó ném mạnh lên trên.

Tiếp theo Tần Vũ đạp vào khoang ngực trống rỗng của Hiến Vương nhảy vọt lên.

Tuy nhiên ngay lúc hắn lơ đãng nhìn xuống dưới, người xem livestream đều ngẩn tò te.

Chỉ thấy thi thể Hiến Vương không đầu bên dưới thế mà lại đang trương nanh múa vuốt muốn đuổi theo.【Vãi, không có đầu mà cũng mạnh thế!】【Gấp rồi, gấp rồi.】【Nói thừa, đầu ông bị người ta lấy mất, ông có gấp không!】【Vãi chưởng, bò lên rồi!】 Tần Vũ vừa mới rơi xuống đất, nhét đầu Hiến Vương vào ba lô.

Chỉ thấy cái xác không đầu của Hiến Vương đã có một nửa bò ra khỏi quan tài hình hồ lô, cũng chính là một cái huyệt nhãn của Ô Đầu.

Tần Vũ thấy vậy xoay người một cái, Hắc Kim Đao trong tay nháy mắt rút ra.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" trầm đục, trực tiếp đập vào khoang ngực trống rỗng của Hiến Vương.

Cố tình đập hắn rơi xuống dưới lần nữa. "Tiểu ca mau chạy đi!" Thấy Tần Vũ đi lên, Hắc Lão Lục vội hô hoán.

Tần Vũ nếu còn không lên, gã cũng chỉ đành tự mình chạy trốn. "Thuốc nổ!" Tần Vũ hét lên.

Hắc Lão Lục hiểu ý, lập tức rút toàn bộ số thuốc nổ cuối cùng ném vào trong.

Tần Vũ đón lấy, ném tất cả xuống dưới, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hắc Lão Lục vốn dĩ không đi vào, thấy vậy ở phía trước cũng bắt đầu chạy bán sống bán chết.

Giây tiếp theo chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ "uỳnh" thật lớn, lập tức khói thuốc súng tràn ngập cả mộ thất.

Vốn dĩ Hắc Lão Lục chạy ở phía trước.

Tuy nhiên theo tiếng nổ này, cả người Tần Vũ lại mượn lực phản chấn của vụ nổ, vọt tới trước mặt Hắc Lão Lục.

Lần này Hắc Lão Lục lập tức hoảng sợ. "Tiểu ca chờ tôi với!

Cậu như vậy tôi sẽ sợ đấy!" Đùa gì chứ, thứ kia ở đằng sau không biết lúc nào sẽ đuổi tới.

Tần Vũ ở phía sau, gã còn có thể yên tâm một chút, ít nhất có thể cản trở một chút.

Lần này xong rồi, mình thành người đi sau cùng, lát nữa chẳng phải Hiến Vương đến sẽ lấy mình khai đao trước sao. "Cái đầu kia cũng đâu phải do tôi chém, sao tôi lại đen đủi thế này!" Hắc Lão Lục chửi bới, nhưng lúc này nói chuyện cũng có chút không rõ chữ.

Người trong phòng livestream nghe xong nhao nhao hỏi: 【Lục gia nói cái gì thế?

Cái gì Đông Mai?】 【Nghe không rõ, hình như tên Mã cái gì Mai ấy!】 【Tôi nghe hình như là, Mã Đông cái gì ấy.】 【Mã Đông Mai chứ gì, Lục gia đây là xem phim truyền hình nhiều quá rồi.】 Hắc Lão Lục vốn còn muốn xem livestream có ai hiến kế không, kết quả nhìn thấy dòng đạn mạc này suýt chút nữa thì hộc máu. "Lão tử nói là thật mẹ nó đen đủi, không phải Mã Đông Mai!" Tuy nhiên lời này vừa dứt, Hắc Lão Lục liền cảm giác thứ gì đó đập vào ngực mình.

Vội cúi đầu nhìn, cư nhiên là loại Thi nga (ngài xác chết) to lớn kia.

Hóa ra đám Thi nga kia chưa đi, chỉ là mất mục tiêu nên đậu ở vách đá hai bên.

Tần Vũ phía trước tốc độ lại quá nhanh, làm kinh động cả đám Thi nga.

Lần này thì khổ cho Hắc Lão Lục rồi.

Gần như là đón đầu đám Thi nga đang bay loạn xạ đập vào người.

Cũng may gã nhanh tay lẹ mắt, thấy vậy trực tiếp lấy quần áo che kín đầu, lao về phía trước.

Cũng không biết đụng bay bao nhiêu con Thi nga.

Bỗng nhiên gã chỉ cảm giác mu bàn tay đau nhói, thầm nghĩ xong đời rồi.

Chắc chắn là bị Thi nga cắn, phen này sợ là phải bỏ mạng ở đây.

Con Thi nga kia lớn lên trong bụng vợ Hiến Vương, thi khí cực nặng.

Lần này ít nhất là cái tay không giữ được, nếu kéo dài thêm nữa có khả năng cánh tay cũng phải xong đời.

Nếu để lâu, cuối cùng có khả năng thi độc nhập tâm, cả người sẽ tiêu tùng!

Nghĩ vậy gã chuẩn bị nếu không ổn thì chặt bàn tay, ít nhất còn có thể bảo toàn tính mạng.

Nhưng dùng phi hổ trảo (móng vuốt bay) để cắt, sợ là đau chết mất.

Hơn nữa lúc này cũng căn bản không rảnh.

Bỗng nhiên gã nhớ tới Tần Vũ, không được thì ra ngoài nhờ Tiểu ca giúp.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao kia chém sắt như chém bùn, khẳng định sẽ không đau như vậy.

Chương 182

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục quyết tâm mặc kệ, gắt gao đi theo Tần Vũ xông ra khỏi dũng đạo.

Hắc Lão Lục vừa mới tiếp đất, đã thấy Tần Vũ đã xông ra khỏi Âm cung.

Tức giận đến mức chửi ầm lên: "Tần Vũ đại gia nhà cậu, cậu còn là người không?" "Lão tử bồi cậu đi vào, cậu mẹ nó không phải chơi biến mất thì là bỏ mặc tôi không quản!" Hắc Lão Lục còn chưa chửi xong, vô số Thi nga đã từ trong dũng đạo lao ra.

Bọn chúng khẳng định cũng bị hiệu ứng Thi động (hang xác chết) làm kinh động, từng con một cũng đang điên cuồng chạy trốn.

Hắc Lão Lục thấy không phải nhắm vào mình, lập tức cũng không nói nhảm chạy về phía ngoài Âm cung.

Bên trong Âm cung còn có hai cỗ quan tài, bên ngoài còn có Tam Thế Kiều cùng với người đồng ngựa đồng ngoài cùng.

Mấy thứ này ít nhất có thể cản trở cái Thi động kia một lát.

Lúc này Hắc Lão Lục đã không nhìn thấy Tần Vũ nữa.

Chỉ thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng tên kia đừng làm việc quá tuyệt tình, nếu đem Thiên môn bên ngoài phong bế thì mình thật sự không ra được!

Rất nhanh chạy tới trước Thiên môn.

Hắc Lão Lục trong lòng vui vẻ, Tần Vũ thế mà chưa đi, đang ngồi xổm trên Thiên môn chờ mình. "Tiểu ca tôi biết ngay cậu sẽ không bỏ mặc tôi mà!" Hắc Lão Lục sải bước vọt tới, dưới sự giúp đỡ của Tần Vũ nhảy ra khỏi Thiên môn.

Tần Vũ trở tay đóng Thiên môn lại, lúc này mới nhảy xuống.

Tuy nhiên lúc này nước bên ngoài Thiên môn đã dâng cao không biết bao nhiêu, mắt thấy sắp ngập quá một nửa.

Hắc Lão Lục kinh hô: "Lần này xong rồi, địa khí bên ngoài sợ là bị rò rỉ, nếu không ra ngoài cả hẻm núi đều sẽ bị nước nhấn chìm!" Nói xong hai người vội mặc đồ lặn đâm đầu vào trong nước.

May mắn là, vì phong thủy nơi này bị phá hủy, thủy nhãn lối ra lại đang chảy ngược, bọn họ mượn sức nước trồi lên trên, tiết kiệm được không ít thời gian.

Chỉ là khi ra đến bên ngoài nhìn lại, phát hiện mực nước quả nhiên đã dâng lên một chút.

Có điều trên vách đá quanh hẻm núi này có rất nhiều khe hở.

Một chốc một lát căn bản không thể nào ngập đầy cả hẻm núi.

Hai người cũng không nói nhiều, bơi đến sạn đạo gần nhất rồi leo lên.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới phát hiện, mây đen trên đỉnh đầu nồng đậm phảng phất như che khuất cả bầu trời.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy, tại vị trí cách hồ lô động phía trên chừng hai mươi mét, bọn người Lương Quỳnh đang mắc dây thừng, chuẩn bị đi lên!

Bọn họ ở địa cung tối đa không quá ba tiếng đồng hồ.

Tần Vũ nhịp điệu quá nhanh, cứ thế đi ra mà bọn Lương Quỳnh vẫn chưa rời khỏi hẻm núi này.

Trực thăng của tổ chương trình đang ở gần đó.

Chỉ cần bọn họ rời khỏi hẻm núi này là có thể hội hợp với tổ chương trình.

Chỉ là nói thì dễ, từ dưới này lên trên lại nói dễ hơn làm.

Tần Vũ lúc này không màng những thứ khác, chạy lên trên sạn đạo.

Hắc Lão Lục khổ sở đi theo phía sau.

Lúc có sạn đạo còn đỡ, gặp phải đoạn gãy, Tần Vũ thân thủ tốt đi trên vách đá dựng đứng cứ như đi trên đất bằng.

Hắc Lão Lục thì kêu khổ thấu trời, chỉ có thể dùng phi hổ trảo móc vào vách đá nhảy qua.

Hai người chạy suốt hai mươi phút, cuối cùng cũng đến vị trí giữa hẻm núi, hẳn là đã vượt qua độ cao của Thần Tiên cung điện.

Nhưng ngay khi Hắc Lão Lục lại đu qua một đoạn gãy, bàn tay lại đột nhiên mất lực, cả người rơi xuống sạn đạo.

Lúc này Hắc Lão Lục mới nhớ ra, trên cánh tay mình bị Thi nga cắn, sợ là lúc này đã lại nghiêm trọng hơn rồi.

Dọc đường bôn ba chạy trốn căn bản không lo được, lúc này mới nhớ tới việc này không khỏi cảm giác tử vong đã cách mình rất gần. *** Nhìn thấy địa hình này, người trong phòng livestream cũng không ai không vì đó mà chấn động.

Đều nói Tần Xuyên hiểm trở sánh ngang Thục đạo, tuy rằng cái hiểm khác nhau, nhưng cũng khó như lên trời xanh.

Lúc này nơi Tần Vũ đang đứng chẳng qua là dưới chân núi Tần Lĩnh, miễn cưỡng cũng chỉ được coi là sườn núi, địa thế nơi này đã hiểm trở như vậy.

Có thể tưởng tượng vào đến trong núi sâu địa thế phải nguy hiểm cỡ nào.

Tần Vũ nhìn thấy Nhất Tuyến Thiên này, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Đi tìm Tần Lĩnh Thần Thụ, nơi này có một lối vào hắn nhớ rất rõ.

Chỉ là phóng mắt nhìn tới, hắn cũng không phát hiện tượng đầu người như trong kiếp trước ghi chép.

Điều này có chút phiền phức.

Nhưng cũng may hiện tại khoa học kỹ thuật cao phát triển.

Trên người Tần Vũ còn mang theo máy quét hình giáo sư Hoàng đưa cho.

Chỉ cần đi một lượt, là có thể quét ra được quanh đây chỗ nào có lối vào.

Chương 183

Quả nhiên, chỉ mười phút sau, tổ chương trình đã truyền đến kết quả do giáo sư Hoàng cung cấp.

Ở một bên của thông đạo Nhất Tuyến Thiên này, đích xác có một không gian ẩn nấp.

Tần Vũ men theo tọa độ tìm tới, sau đó nhảy lên vách đá một bên.

Vách đá này từ bên ngoài nhìn vào vô cùng kiên cố, giống hệt đá thường không có gì khác biệt.

Tuy nhiên khi Tần Vũ dùng cuốc leo núi gõ hai cái, lớp vỏ đất bên ngoài lập tức nứt ra.

Bên trong sau đó lộ ra một thứ màu đen.

Tần Vũ buồn bực, thứ này rõ ràng không phải nham thạch!

Dùng cuốc leo núi gõ gõ truyền đến một trận tiếng va chạm trầm đục, giống như là đá.

Tần Vũ phát lực lôi thứ kia ra.

Lập tức chỉ nghe mấy tiếng "bịch" "bịch", thứ kia lại trực tiếp rơi xuống dưới.

Quay đầu nhìn xuống dưới, đó cư nhiên là một con người!

Tần Vũ cũng giật mình, chỗ này sao lại còn có người chứ.

Lập tức nhảy xuống.

Chỉ thấy người kia toàn thân đen sì, giống như được bọc một lớp than vậy.

Tần Vũ cảm thấy khó hiểu định đi xem tình huống thế nào, bỗng nhiên đầu của thứ kia lại trực tiếp vỡ vụn.

Chỉ để lại một cái thân xác.

Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại.

Không phải Nhất Tuyến Thiên này không có tượng đầu người, mà là ở thế giới song song này tượng đầu người chưa có lộ ra!

Giơ tay cạo đi một ít vật chất màu đen trên người tượng đầu người, quả nhiên chỗ lộ ra liền thành đá.

Nhìn thấy cái này, Tần Vũ cơ bản có thể khẳng định mình không tìm nhầm, lối vào ở ngay đây.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy tượng đầu người này vội nói: 【Đây chính là tượng đầu người trong truyền thuyết a, quả nhiên là lợi hại.】【Tượng đầu người thời cổ đại rất thường thấy, cơ bản đều là tù binh đánh trận bắt được, không thể mang về hết nên mới chặt đầu lâu xuống.】【Có điều tôi cũng là xem trong sách, đây cũng là lần đầu tiên tôi thông qua livestream nhìn thấy.】 Người trong phòng livestream đại bộ phận đều là nam, lúc này nói đùa: 【Tô đại, cô nhìn thấy thứ này không sợ hãi sao?】【Đúng vậy, tượng đầu người này phong cách tả thực lắm đấy, vừa rồi tôi còn tưởng là người thật cơ.】【Lạ thay lạ thay, Tô đại cư nhiên không sợ hãi, tôi còn đang chờ nghe Tô đại hét chói tai đây.】【Vãi, là tôi nghĩ sai lệch sao?

Ông xác định là muốn nghe Tô đại hét chói tai?】【Hét chói tai hay không không quan trọng, chủ yếu là 'hét'!】【Cút cút!

Một lũ lão sắc phê.】 Tô Khảo Khảo cạn lời, đây chính là livestream toàn cầu, không ngờ mấy người này vẫn không có một ai đứng đắn.

So ra thì Tần Vũ tiểu ca ca nhà người ta an tĩnh biết bao.

Quả thực chính là một mỹ nam tử an tĩnh. 【Á á!

Tần Vũ tiểu ca sao anh lại bò vào rồi?】 Tô Khảo Khảo bỗng nhiên kinh hô.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này lại trực tiếp bò vào cái thông đạo mà tượng đầu người rơi xuống.

Bên trong có chút tối, Tô Khảo Khảo lúc này cũng không khỏi khẩn trương lên.

Bên trong loáng thoáng có tiếng nước truyền ra, dường như có sông ngầm.

Tần Vũ xuống đến đáy hố, phía xa trước đó đã đen kịt không nhìn thấy gì nữa.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Bỗng nhiên trong bóng tối phía trước lại không biết có thứ gì đó lóe lên một cái.

Cảnh tượng này dọa thần kinh đang căng thẳng của Tô Khảo Khảo triệt để sụp đổ, hét lên một tiếng "A" chói tai.

Tần Vũ thực sự là chịu không nổi một người phụ nữ cứ động một chút là hét loạn bên tai mình, dứt khoát trực tiếp tắt luôn đàm thoại.

Chỉ là hắn tắt rồi, người trong phòng livestream lại căn bản không chịu ảnh hưởng, chỉ là hắn không nghe thấy mà thôi.

Tần Vũ không bật đèn pin, mò mẫm đi tới.

Tô Khảo Khảo sợ tới mức không dám nhìn, nhưng đây là công việc của cô không nhìn cũng không được.

Lập tức trong phòng livestream chỉ còn lại tiếng hét của cô.【Tiểu ca đừng qua đó, liệu có phải là ma không!】【Ánh đèn kia cũng quá dọa người rồi!

Tiểu ca đừng qua đó.】【A!

Ánh đèn kia sao lại còn màu xanh lục, khẳng định có ma!】Tô Khảo Khảo chỉ là một sinh viên, đại học còn chưa tốt nghiệp.

Để cô đi theo đội khảo cổ có lẽ còn có chút dũng khí.

Lúc này một mình ngồi ở văn phòng xem Tần Vũ livestream, còn phải giải thích kiến thức khảo cổ.

Nếu là khảo cổ bình thường thì cũng thôi, nhưng cố tình nơi này tà khí ngút trời.

Trong phòng livestream tiếng hét của cô chưa từng dừng lại.

Chương 184

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ lại đã mò tới gần tia sáng kia, nhìn kỹ lại, cư nhiên là một chiếc điện thoại thông minh.

Dường như là sắp hết pin, màn hình lúc sáng lúc tối.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy cư nhiên là một chiếc điện thoại lập tức thở phào nhẹ nhõm, sợ đến mức sắp khóc rồi. 【Tổ chương trình, có thể đổi người không?

Tôi sắp không trụ được rồi.】 Tô Khảo Khảo vội nói.

Tuy nhiên người trong phòng livestream lại nhao nhao can ngăn: 【Đừng mà!

Tôi còn chưa nghe đủ đâu!

Giọng nói của tiểu tỷ tỷ quả thật là dữ dội khác thường!】【Giọng nói gì?

Tôi nghi ngờ ông đang lái xe (nói chuyện đen tối).】【Cút!

Còn chưa nghe đủ, tiểu tỷ tỷ xin cô đừng hét nữa, tôi từ nông thôn lên, dinh dưỡng theo không kịp.】【Các người mẹ nó có thể có chút khí khái nam tử được không, len lén là được rồi đừng nói ra.】【Chính là thế, lát nữa tiểu tỷ tỷ không hét nữa thì làm thế nào.】【Vừa nhìn là biết mấy ông chưa kết hôn, phản chính tôi là không trụ được, kỷ tử cũng pha lên rồi.】【Một lũ biến thái.】 Tô Khảo Khảo lười để ý đám người này, quay sang nhìn Tần Vũ trên livestream.

Chỉ thấy lúc này Tần Vũ đã cầm điện thoại lên, nhưng trên điện thoại lại đã hiển thị đang tắt máy, pin đã cạn sạch.

Tần Vũ cảm thấy kỳ quái, chỗ này sao lại có điện thoại?

Chẳng lẽ có người đã tới rồi?

Nhưng tượng đá bên ngoài rõ ràng không bị đập vỡ mà!

Mấy người này chẳng lẽ là từ chỗ khác đi vào?

Nghĩ tới đây Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nhìn thấy ở một bên khác của hang động tối đen cũng có một cái lỗ hổng.

Chủ nhân của chiếc điện thoại này chắc là từ bên kia qua đây.

Nghĩ đến đây có người Tần Vũ không khỏi cau mày.

Đây tám phần là trộm mộ rồi!

Ngay khi Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên nơi xa có thứ gì đó rung động, trong bóng tối nhìn không rõ.

Nhưng Tần Vũ có thể cảm giác được, đích xác có thứ gì đó đang rung động.

Hơn nữa kích thước còn không nhỏ.

Người trong phòng livestream lúc này cũng đều phát hiện điểm này, bọn họ có thể nhìn thấy trong bóng tối có một đống gì đó treo giữa không trung phía trước.

Không ngừng đung đưa, thỉnh thoảng còn có âm thanh "ư ư ô ô" truyền đến.

Tần Vũ vội đi lấy đèn pin, bỗng nhiên ngay lúc này, một âm thanh lại từ phía trước truyền tới. "Hảo hán!

Có phải là có hảo hán không!

Cứu Khải Toàn ca với!" "Phi!

Không phải, không phải Khải Toàn ca, cứu Khải Toàn đệ đệ với!" "Có phải có người ở đó không, Khải Toàn ca... a không phải, bọn họ gọi tôi là Khải Toàn ca, kỳ thực tôi là đệ đệ, hảo hán cứu mạng!"

Nghe được âm thanh này, Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại.

Đây mẹ nó là một người sống!

Nhưng người sống sao lại treo giữa không trung thế kia, cứ như treo heo chết vậy.

Tần Vũ bật đèn pin chiếu qua.

Khá lắm còn đúng là treo một con heo chết!

Người bị treo kia, thể hình rất béo, lúc này bị treo lên quả thực chẳng khác gì heo chết.

Nếu bắt buộc phải nói có điểm khác, thì chính là gã biết nói chuyện, hơn nữa là con heo còn sống. *** Tần Vũ thấy vậy đành phải quay lại, Thi động (hang xác chết/quái vật) bên dưới còn chưa lên tới, lúc này thời gian ngược lại vẫn còn một chút. "Tiểu ca, giúp huynh đệ một tay!" Thấy Tần Vũ đi tới, Hắc Lão Lục vội nói.

Đồng thời dán bàn tay lên vách đá.

Tần Vũ nhìn thấy, trên cả mu bàn tay của Hắc Lão Lục cư nhiên đã xuất hiện một mảng thịt nát kéo theo cả cao dược.

Xung quanh toàn bộ đều là đốm đen, đây hiển nhiên là trúng thi độc rồi.

Còn chậm trễ nữa, e rằng cả cánh tay đều phải phế bỏ.

Hắc Lão Lục cũng là kẻ tàn nhẫn, chỉ có thể bỏ xe giữ tướng. "Tiểu ca cho một phát thống khoái, chặt cái tay này đi!" Hắc Lão Lục cũng là kẻ tàn nhẫn, chỉ có thể bỏ xe giữ tướng.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời rút Hắc Kim Cổ Đao, nhìn thoáng qua tình huống xung quanh.

Sau đó chém một đao xuống.

Chương 185

"Keng" một tiếng vang, lập tức cả phòng livestream và hẻm núi đều phảng phất yên tĩnh lại.

Hắc Lão Lục cắn răng trong lòng thầm nghĩ: "Đao nhanh thật, cư nhiên đều không cảm giác thấy đau!" Chỉ là gã cũng biết, lúc này không đau, đợi dây thần kinh của mình phản ứng lại, sợ là đau chết mất!

Gã nhắm mắt không dám nhìn, yên lặng chờ đợi đau đớn ập đến!

Tuy nhiên cơn đau chờ đợi lại không đến, ngược lại lại nghe thấy một tiếng "bịch".

Hắc Lão Lục thầm nghĩ: "Tiểu ca cậu sao lại cũng không đáng tin cậy thế, tôi đây cũng không phải gà quay, cậu cắt bàn tay cần hai đao sao?" "Bịch!" Bỗng nhiên lại truyền đến tiếng động thứ ba.

Nhưng Hắc Lão Lục rõ ràng không cảm giác thấy trên tay có bất kỳ cảm giác gì.

Cung phản xạ thần kinh của mình cũng đâu có dài như vậy chứ!

Không đúng!

Hắc Lão Lục phản ứng lại, vội mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Tần Vũ lại đang túm lấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ eo cực kỳ nhỏ, hơn nữa nhắm mắt lại đang cười với gã. "Sao lại còn có người chết!

Vợ của Hiến Vương âm hồn không tan sao!" Hắc Lão Lục cuống đến mức lập tức đi sờ móng ngựa đen.

Tần Vũ lại căn bản không có thời gian giải thích với gã, một phát cắt cánh tay người phụ nữ xuống, nhét vào trong miệng gã.

Hắc Lão Lục sửng sốt, vừa định chửi má nó bỗng nhiên cảm giác trong miệng một trận ngọt ngào.

Máu người sao có thể ngọt được.

Gã nhìn kỹ lúc này mới phát hiện, kia căn bản không phải người, mà là một cây thực vật trông rất giống phụ nữ.

Thứ này gã biết, trước kia nghe sư gia gia (ông nội của thầy) nói qua.

Thứ này gọi là Nhục Quế, đó là thứ chỉ có ở nơi địa khí ngưng tụ mới có.

Mộ Hiến Vương này tích tụ địa khí không biết bao nhiêu năm, không ngờ lại dựng dục ra loại này.

Nghe nói thứ này giải bách độc.

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục không khỏi cảm giác hy vọng sống sót đã tới.

Lập tức nhai vài miếng nuốt chửng một phần nhỏ Nhục Quế này.

Tần Vũ cũng không khách sáo, từ sáng bọn họ đã không ăn uống gì, lúc này cũng đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.

Hai người ăn một nửa thứ này.

Phần còn lại Tần Vũ chia ra, hai người mỗi người một nửa đều bỏ vào ba lô, sau đó liền lại bắt đầu lên đường.

Chỉ là lần này chưa đi được mười phút, bỗng nhiên Tần Vũ chỉ vào vị trí của bọn người Lương Quỳnh nói: "Tách ra đi!" Hắc Lão Lục sửng sốt, không biết Tần Vũ đây là muốn làm gì!

Nhưng giây tiếp theo gã liền hiểu ra.

Chỉ thấy cái Thi động khổng lồ phía dưới lúc này đã trồi lên, vô số thịt thối dính trên tường, lao về phía Tần Vũ.

Cái Thi động này hiển nhiên vẫn đang nhớ thương cái đầu lâu của Hiến Vương, chỉ cần tách ra đi, bọn họ sẽ an toàn.

Hơn nữa chỗ bọn Lương Quỳnh hẳn là còn gạo nếp.

Mình trúng thi độc, chỉ dựa vào Nhục Quế này cũng không được, nhất định còn phải bạt độc (hút độc).

Nghĩ đến đây, Hắc Lão Lục chắp tay với Tần Vũ nói: "Ơn cứu mạng không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau dùng được đến huynh đệ, Tiểu ca cậu cứ việc gọi!" Nói xong Hắc Lão Lục giao dây thừng của mình cho Tần Vũ, chỉ mang theo phi hổ trảo xoay người bỏ đi.

Tần Vũ cũng không chậm trễ, nhận lấy dây thừng liền chạy về hướng khác.

Nhưng hắn còn không thể cách quá xa, dù sao phải nhờ vào trực thăng của tổ chương trình để rời đi.

Lúc này tách ra đi, là để tránh cho Thi động đuổi kịp những người khác.

Hắn và Hắc Lão Lục thân thủ tốt, nhưng đám Lương Quỳnh thì không được.

Nếu không cũng sẽ không mất ba tiếng đồng hồ mà chưa rời khỏi hẻm núi này.

Muốn đi lên không có dây thừng là không được.

Đặc biệt là đoạn đường cuối cùng, muốn lên mặt đất, tuyệt đối phải nhờ vào dây thừng.

Tần Vũ vác dây thừng trên lưng, hỏa lực toàn khai.

Lúc này mọi người mới thực sự kiến thức được, thực lực của

Tần Vũ đáng sợ cỡ nào.

Cho dù có đoạn gãy, nhưng Tần Vũ cứ thế không nhờ vào dây thừng, hoàn toàn dựa vào Hắc Kim Cổ Đao và dây leo qua lại như con thoi trên vách đá.

Chưa đến năm phút, đã bỏ xa độ cao của Hắc Lão Lục ba bốn mét.

Có điều Hắc Lão Lục cũng không tệ, đổi lại là người khác e rằng lúc này mười mét cũng tính là ít rồi.

Cái Thi động kia quả nhiên chỉ nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, căn bản không thèm quản những người khác.

Dính vào vách đá một đường đuổi theo.

Chương 186

Tần Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua thầm kêu không ổn.

Tốc độ của mình có nhanh nữa chung quy cũng không phải đối thủ của Thi động này.

Cứ tiếp tục như vậy, tối đa năm phút nữa sẽ bị đuổi kịp.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện cái nắp đỉnh lô bị nổ bay trong Thần Tiên cung điện trước đó vẫn còn kẹt ở phía trên.

Ngược lại có thể mượn nhờ thứ này.

Nói làm là làm, Tần Vũ lập tức tới gần cái nắp đỉnh lô kia.

Tuy nhiên đúng lúc này, đám mây đen khổng lồ bao phủ trên bầu trời lại bỗng nhiên nứt ra một khe hở từ giữa.

Hiển nhiên là phong thủy cách cục nơi này đã không áp chế được địa khí bên dưới nữa rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi sẽ bùng phát tuôn trào.

Tần Vũ muốn nhắc nhở mọi người, nhưng lúc này khoảng cách có chút xa, căn bản không được.

Cũng may Hắc Lão Lục lúc này cũng đuổi theo kịp, khoảng cách với bọn Lương Quỳnh đã không quá mười mét.

Hơn nữa Lý Mặc và Từ Thải đã lên trước mặt đất một bước.

Luồng địa khí này chỉ có thể xung kích hẻm núi, đối với bọn họ đã vô dụng.

Hắc Lão Lục hô hoán: "Lương Quỳnh mau trốn đi, đừng lộn xộn sắp xảy ra chuyện rồi!" Nói xong tự mình chui vào một khe nứt trốn tránh.

Tần Vũ lúc này cũng trốn đi.

Lương Quỳnh thấy vậy cũng không dám chậm trễ, nhưng lúc này nhìn một cái cô lại ngẩn người.

Càng gần lên trên, khe nứt càng nhỏ, cô căn bản chui không lọt.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể dùng cuốc leo núi thò vào trong khe nứt, một tay nắm lấy cuốc leo núi, một tay nắm lấy dây thừng.

Lúc này muốn leo lên hiển nhiên đã không còn kịp nữa.

Thi động lúc này đã đến nơi cách chân Tần Vũ không đủ hai mét.

Địa khí nếu còn không tuyên tiết (xả ra), hắn sẽ bị cái Thi động này bao vây làm sủi cảo mất.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ "uỳnh" thật lớn.

Một cỗ sức mạnh khổng lồ từ đáy hẻm núi tuôn trào lên.

Nước hồ cũng bị nổ tung lên hai ba mươi mét.

Đồng thời một luồng khí lãng trong nháy mắt cuốn tới.

Vốn dĩ Tần Vũ còn tưởng rằng cái Thi động này có thể bị xung kích rơi xuống, kết quả ai ngờ thứ này cứ thế bám chặt trên vách đá không nhúc nhích.

Lực hấp phụ mạnh đến mức làm người ta tặc lưỡi, cứ thế mà không rơi xuống.

Ngay khi Tần Vũ thầm kêu không ổn chuẩn bị mạo hiểm đi ra.

Bỗng nhiên chỉ nghe tiếng "ầm ầm" từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Cái nắp đỉnh lô kia bị địa khí xung kích lại từ trên rơi xuống.

Gia tốc trọng lực khổng lồ khiến tốc độ của nó cực nhanh.

Trong nháy mắt nện vào trên người Thi động.

Thi động lần này không thể trụ được nữa, cùng với nắp đỉnh lô rơi xuống dưới.

Lúc này địa khí bên ngoài đã tuyên tiết xong.

Tần Vũ đi ra nhìn, Hắc Lão Lục đã cách bọn Lương Quỳnh không quá ba năm mét sao, lập tức cũng có thể đào thoát thăng thiên.

Mà hắn cách mặt đất bất quá mười mét, cũng sắp rồi.

Tuy nhiên, ngay khi tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.

Bỗng nhiên tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Lương Quỳnh không biết từ lúc nào bị địa khí xung kích bay ra khỏi hẻm núi, thân thể đều bay đến giữa không trung.

Cô hẳn là không nắm chắc cuốc leo núi, bị địa khí thổi bay lên.

Có điều trong tay cô đang nắm dây thừng, chỉ cần nắm chặt nghĩ lại cũng không có vấn đề gì. 【Vãi, sao chỗ này lại có người thế!】【Ông chắc chắn đây là người?

Cái thể hình này nhìn thế nào cũng giống một con heo mà!】【Vãi, ông đừng có nói, hồi Tiểu ca bọn họ đi Vân Nam, trong cái động kia cũng có một con heo đá màu đỏ bị treo ngược như này, con này không phải là em trai nó chứ?】【Các người cũng ác miệng quá, người ta đã mở miệng nói chuyện rồi, đây rõ ràng là người mà.】【Cái đó cũng chưa chắc, chuyện lạ Tiểu ca gặp còn ít sao?

Tống tử đều có thể tự mình từ trong quan tài bò ra cởi quần áo, chưa biết chừng lại có con heo biết nói tiếng người.】 Tô Khảo Khảo thực sự nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: 【Mọi người đừng chém gió nữa, đó là người đấy, Tiểu ca anh hay là...】 Tô Khảo Khảo còn chưa nói xong, Tần Vũ đã rút ra một con dao găm, trong nháy mắt vung tay lên, thanh niên đang bị treo ngược kia lập tức rơi xuống đất.

Phía dưới có một vũng nước lớn, hẳn là do nước sông ngầm chảy ngược vào.

Bất quá chỗ tên béo kia rơi xuống là một bãi cạn, đại khái cũng chỉ rộng một mét vuông.

Chương 187

Nước trông có vẻ khá sâu, Tần Vũ không mạo hiểm qua đó.

Tên béo kia vừa rơi xuống đất ngược lại rất linh hoạt, trực tiếp nhặt con dao găm rơi xuống cắt đứt dây thừng trên tay. "Đa tạ hảo hán cứu mạng, huynh đệ tôi còn đang vội đi cứu người, ngày khác sẽ đến nhà bái phỏng!" Nói xong, tên béo kia làm một cú 'cá chép vượt long môn', lao thẳng xuống nước.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này đều nhịn không được mà chửi đổng.

Tên béo chết tiệt này cũng quá không biết điều rồi, ngày khác đến nhà bái phỏng?

Mày mẹ nó còn chẳng hỏi Tiểu ca tên gì, trời tối đen như mực mày nhìn rõ mặt Tiểu ca chưa?

Còn bái phỏng, đây rõ ràng là mẹ nó đang tính bài chuồn.

Tuy nhiên, người trong phòng livestream còn chưa kịp chửi hắn xong, bỗng nhiên chỉ nghe dưới nước vang lên tiếng "bùm", lập tức một bóng đen khổng lồ từ trong nước nhảy vọt lên.

Tần Vũ cũng giật mình, vội dùng đèn pin chiếu qua, chỉ thấy một con cá khổng lồ đang từ dưới nước nhảy lên.

Con cá lớn kia hiển nhiên là nhắm vào tên béo.

Cái miệng to như chậu máu cắn thẳng vào lớp mỡ dày của Bàn Tử.

Thế nhưng phản ứng của tên béo kia cũng cực nhanh, hai tay nhanh chóng chống một cái, lại bạnh được mồm con cá ra, không bị cắn trúng.

Nhưng quán tính xung kích của con cá lớn quá mạnh, trong nháy mắt cả cá lẫn người trực tiếp rơi tòm xuống sông.

Lần này người trong phòng livestream lập tức hiểu ra, tại sao tên béo chết tiệt này lại bị treo ở đây.

Hóa ra là bị người ta đem ra làm mồi nhử, cố ý hấp dẫn con cá lớn kia. 【Đây là cá gì thế, vãi chưởng cũng quá to rồi, kho tàu chắc tôi ăn được hai ngày.】 【Sao cơ?

Làm cá dưa chua ăn không được hai ngày à?】 【Hai ngày tôi ăn không hết thật, ước chừng nó ăn tôi hai ngày thì có vẻ hợp lý hơn.】 【Tên béo kia rơi xuống nước rồi, sợ là lành ít dữ nhiều, phí hoài một con dao găm của Tiểu ca.】 【Cái này ông yên tâm, vừa rồi ông không thấy sao?

Trên người Tiểu ca còn mười mấy cây nữa kìa.】 【Ây ây!

Vãi, tên béo chết tiệt kia chưa chết, còn đang vật lộn dưới nước kìa.】 Khán giả trong phòng livestream từng người một tỉnh cả ngủ.

Tần Vũ lại đứng ở bờ sông, tịnh không có ý tứ tiến lên hỗ trợ.

Đối phương là ai, thân phận gì hắn đều không biết, tự nhiên không có khả năng ra tay.

Lúc này Tô Khảo Khảo lại kinh hô: 【Tôi tra được rồi, con cá kia là Triết La Khuê!】 【Loại cá này là cá ăn thịt, nhưng sao nó lại ở chỗ này được?】 【Triết La Khuê?

Triết La Khuê là cái gì?】 【Chắc là một loại rùa ba ba gì đó, nghe tên có vẻ tây tây.】 【Chém gió à, rùa có bốn chân, con của nợ này có chân sao?】 【Ông quan tâm nó là khuê (rùa) gì, con này ăn thịt người, tên béo kia có kháng cự nổi không?】 Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Tần Vũ cũng nhìn chằm chằm mặt hồ.

Thế nhưng mặt hồ lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Trên mặt nước tịnh không có máu tươi trào ra, điều này chứng tỏ mặc kệ là Triết La Khuê hay tên béo kia, đều không bị thương.

Nhưng sao nửa ngày rồi vẫn không có động tĩnh gì?

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, bỗng nhiên mặt nước tách ra một lỗ hổng, một giây sau một bóng đen khổng lồ trực tiếp từ trong nước bay ra.

Tần Vũ lách người né sang một bên, lúc này mới nhìn rõ.

Hóa ra là con Triết La Khuê kia đang đội bụng tên béo, húc hắn bay ra ngoài. "Bịch bịch!" Bàn Tử và Triết La Khuê song song rơi lên bờ.

Bất quá Triết La Khuê cách mép nước rất gần, giãy giụa một cái lại rơi tõm xuống nước.

Chỉ để lại tên béo chết tiệt kia.

Cảnh này khiến khán giả livestream đều bật cười.

Hóa ra tên béo này cảm tạ không thành khẩn, đến cá dưới sông cũng nhìn không nổi, cứ phải tống cổ hắn trở lại mới được. "Hảo... hảo hán, lại gặp mặt rồi!" Tên béo lau mặt một cái, vẻ mặt đầy xấu hổ nói: "Tôi thật sự vội đi cứu người, chúng ta sau này còn gặp lại, sau này còn gặp lại!" Bàn Tử nói xong liền muốn chuồn.

Nhưng vừa đi được vài bước, bỗng nhiên chính hắn lại chạy ngược trở về, nhìn Tần Vũ sau ánh đèn pin, hai mắt trừng lớn tròn xoe. "Tiểu... cậu là Tiểu ca!" "Vãi, tôi mẹ nó cư nhiên nhìn thấy người thật rồi!" "Tôi!

Tiểu ca, cậu... cậu là fan của tôi à!" "À không, tôi là thần tượng của cậu à!" "Tôi phi, Tiểu ca, tôi quá thích cậu rồi, quả thực là sùng bái a!

Cậu... sao cậu lại tới đây?" Lời nói của Bàn Tử có chút ngữ vô luân thứ, khiến khán giả livestream cười đến phun cả cơm.

Tô Khảo Khảo càng là che mặt, chuyện này quả thực quá xấu hổ.

Đầu óc tên béo kia vẫn còn dùng được, rất nhanh liền phản ứng lại, vẻ mặt kích động nói: "Vãi chưởng Tiểu ca, cậu là tới thám hiểm mộ!" "Cho tôi theo với!

Chương 188

Cho tôi theo với!

Nhất định phải cho tôi theo với a!" "Huynh đệ của tôi bị một bọn trộm mộ bắt rồi, Tiểu ca cậu nhất định phải cho tôi theo với!" "Cho dù cậu không ra tay cũng được!" Bàn Tử nói rất kích động, chỉ thiếu nước quỳ xuống, nhìn dáng vẻ không giống như là lừa người.

Tần Vũ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn hắn không tiếp lời.

Huynh đệ của anh bị trộm mộ bắt, trộm mộ tới loại địa phương này còn có thể hiểu được.

Xin hỏi anh và huynh đệ của anh tới loại địa phương này có hợp lý không?

Tần Vũ không nói chuyện, nhưng hiển nhiên tịnh không quá tin tưởng tên béo này.

Bàn Tử ánh mắt sững lại, hiểu được chính mình xuất hiện ở đây cũng có vấn đề, nhưng dường như thực sự rất sốt ruột, chỉ đành thở dài nói: "Tôi biết, Tiểu ca cậu cũng nghi ngờ tôi, Vương Khải Tuyền tôi xưa nay không nói tiếng lóng!" "Tôi thật sự vội đi cứu mạng huynh đệ, nói cho cậu biết cũng không sao, dù gì tôi cũng không làm chuyện thẹn với lương tâm, tổ chức xưa nay đều là minh sát thu hào, tôi cũng không sợ!" Nói xong Bàn Tử liền đem lý do vì sao mình lại ở chỗ này tóm tắt trọng điểm một chút.

Hóa ra hắn có một người anh em tên là Tiểu Tứ.

Hắn và Tiểu Tứ đều là trẻ mồ côi ở viện phúc lợi.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hơn nữa hắn còn là đại ca của đám trẻ trong viện.

Sau khi lớn lên thì chạy vạy khắp nơi kiếm tiền trợ cấp cho viện mồ côi.

Sau này Tiểu Tứ cũng đi ra ngoài làm thuê, kết quả mấy năm liền đều không trở về.

Cách đây không lâu trở về nói mình tìm được một con đường phát tài, liền dẫn hắn tới Tần Lĩnh này.

Bàn Tử vừa thấy là muốn đi trộm mộ, sống chết không đồng ý, đây chính là chuyện phi pháp.

Thế nhưng Tiểu Tứ nói, chúng ta không phải trộm mộ, chính là đến chỗ này dạo một vòng là được.

Hai người vì vậy mà giằng co không xong, nhưng đúng lúc này lại đụng phải một bọn trộm mộ.

Tiểu Tứ kia lúc tranh biện với Bàn Tử quá kích động, nói mình biết lộ tuyến, đi vào dạo một vòng rồi đi.

Bị bọn trộm mộ nghe thấy được.

Cuối cùng liền bị bắt, mà tên béo này liền trở thành đại sứ dò mìn trên đường đi của bọn chúng.

Con Triết La Khuê trong sông này quá hung mãnh, cuối cùng bọn chúng đem hắn treo ở chỗ này để hấp dẫn Triết La Khuê.

Những người khác thừa cơ bơi qua.

Bàn Tử nói đến đây thấy Tần Vũ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, vỗ ngực một cái nói: "Tiểu ca, Vương mỗ tôi xưa nay chưa từng lừa người, nếu không người ta cũng sẽ không gọi tôi là Khải Tuyền ca!" "Tôi xem cậu livestream biết cậu trâu bò, tâm địa tốt, tôi cũng không cầu cậu nhất định phải ra tay, chỉ cần cậu đưa tôi đi vào, tìm được huynh đệ của tôi chúng tôi lập tức về nhà!" "Để biểu thị thành ý của tôi, con cá đầu to trong nước này, tôi đi giải quyết!" Tên béo kia nói xong dường như là để biểu hiện quyết tâm, lại thật sự nhảy ùm xuống sông.

Lần này người trong phòng livestream đều ngây ra như phỗng.

Con Triết La Khuê trong sông kia thể hình còn to hơn hắn, cú nhảy này xuống còn không biết ai giải quyết ai đây.

Tần Vũ đứng ở bờ sông không có ý định giúp đỡ, trong lòng lại có chút bất lực.

Cái người tên Khải Tuyền lại còn họ Vương này, làm cho hắn nhớ tới một người trong truyện đạo mộ kiếp trước.

Một thành viên của Thiết Tam Giác, Tử Bàn Tử (Tên béo chết tiệt).

Nhưng tổng cảm thấy không giống.

Dù sao kiếp trước trong hai bộ truyện đạo mộ hắn thích, Bàn Tử trong Thiết Tam Giác của Ngô Tà trước sau đều không nói tên đầy đủ.

Mà ở một quyển khác đích xác có người tên là Vương Khải Tuyền.

Nhưng hắn cũng biết, Vương Khải Tuyền trước mắt này và người ở kiếp trước kia không phải là một người.

Trong thế giới song song Song Tử Tinh này, ngoại trừ chính mình là người xuyên việt ra, duy nhất có thể khẳng định chính là Ngô Tam Tỉnh cũng là một người xuyên việt.

Tần Vũ tuy rằng biết, nhưng lại không quá muốn cùng Ngô Tam Tỉnh có quá nhiều tiếp xúc.

Ngô Tam Tỉnh nhận ra là Tiểu ca trên người hắn, chứ không phải là bản thân hắn.

Hơn nữa lão cũng tịnh không có chủ động đi cùng hắn, mà là đang giúp hắn giới thiệu các loại người.

Với sự lão mưu thâm toán của lão, sợ là bàn cờ này hạ xuống cũng khá lớn.

Nếu như chính mình không phải kích hoạt huyết mạch Tiểu ca, khả năng cùng lão căn bản sẽ không có giao tập.

Nhưng hiện tại nói cái gì đã muộn, tận lực không để cho chính mình trở thành quân cờ của lão mới là quan trọng nhất.

Tần Vũ trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trong đầu. 【Đinh! 【Hệ thống phát hiện có người tiếp cận Thẻ Nhân Vật: Vương Tư Lệnh ở gần ký chủ】 【Độ tiếp cận 20%, xin hỏi có tặng cho đối phương Thẻ Nhân Vật hay không?】 【Nếu như tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Vương Tư Lệnh】 Tần Vũ nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên phán đoán của mình không sai.

Chỉ là cấp cho đối phương Thẻ Nhân Vật thì thôi bỏ đi, hắn còn chưa nghĩ kỹ.

Bỗng nhiên trong phòng livestream Tô Khảo Khảo mở miệng nói: 【Tiểu ca, nhận được thông báo mới nhất của tổ chương trình, vừa rồi tổ chương trình đã tra rõ, gần đây xác thực có một nhóm trộm mộ.】 【Số người không rõ, nhưng có ba cái điện thoại, tổ chương trình đã thông báo bộ phận thông tin đem tín hiệu điện thoại của bọn họ che chắn rồi.】 【Đối phương là trộm mộ, khả năng có súng ống, anh phải cẩn thận.】 【Thực sự không được có thể lựa chọn từ bỏ, tổ chương trình sẽ thông báo cảnh sát tới.】 Tần Vũ lắc đầu, từ bỏ?

Đùa gì thế.

Từ bỏ rồi Giáo sư Hoàng khẳng định cũng sẽ không cho hắn tọa độ Côn Luân Thần Cung.

Lại nói chỉ là một nhóm trộm mộ mà thôi, hắn còn thật không để vào mắt.

Chương 189

Tô Khảo Khảo thấy thế cũng không nói thêm gì nữa.

Khán giả livestream sớm đã biết Tần Vũ không có khả năng từ bỏ, lúc này đều rất là mong đợi. 【Lần này đúng là mẹ nó đặc sắc thật, trộm mộ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy.】【Đặc sắc em gái ông ấy, đám trộm mộ này đều là vong mạng chi đồ, lần này Tiểu ca sợ là cũng nguy hiểm rồi.】【Cái đó cũng chưa chắc, Tiểu ca cũng không nhất định sẽ đụng độ với bọn họ, chủ yếu là cái tên béo chết tiệt này tính sao đây.】【Còn có thể tính sao, Tiểu ca là khẳng định muốn đi vào, tên béo này sợ là sẽ quấn lấy Tiểu ca.】【Không đúng a, các người không cảm thấy rất kỳ quái sao?】【Kỳ quái cái gì?】【Tin tức mới nhất trên mạng a, không phải nói cái người tên Lưu Tứ kia hình như gây án ở cổ mộ rồi sao?】【Bạn của tên béo này tên là Tiểu Tứ, còn đồng dạng đều là trẻ mồ côi, chẳng lẽ cái tên Tiểu Tứ này chính là Lưu Tứ kia?】【Vãi, nima nếu là như vậy thì đặc sắc rồi.】 Tần Vũ nhìn mọi người trong phòng livestream thảo luận, trong lòng cũng có chút hoài nghi.

Những tin tức này theo việc hắn đi tới Tần Lĩnh cũng không phải là bí mật gì.

Thậm chí ngay cả ảnh chụp của Lưu Tứ, hiện tại trên mạng đều có rất nhiều.

Tần Vũ tuy rằng không muốn đi quản những chuyện này.

Nhưng trước mắt lại đụng phải, chỉ cần đi xem một cái tên Tiểu Tứ này, cơ bản cũng có thể xác định đối phương rốt cuộc có phải Lưu Tứ hay không.

Bất quá hắn tự nhiên sẽ không cố ý đi tìm, đối với hắn mà nói tìm được Thanh Đồng Thần Thụ, quét hình mới là việc cấp bách.

Trong nước, tên béo kia đang cùng Triết La Khuê đánh đến khó phân thắng bại.

Nước đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng Tần Vũ trước sau vẫn không có ý tứ muốn ra tay.

Mà cùng lúc đó tại một đình viện nào đó ở Việt Nam.

Tứ A Công đang ngồi trên ghế dựa, bên cạnh còn có một cái máy thu thanh, thời đại này máy thu thanh đã rất hiếm thấy.

Bất quá Tứ A Công thích loại sinh hoạt nằm trên ghế nghe đài này, cho nên vẫn giữ lại.

Bên cạnh bỗng nhiên một tên thủ hạ chạy tới. "Tứ A Công, không xong rồi!

Tần Vũ đi Tần Lĩnh, Hắc Quỷ bọn họ sợ là đụng mặt rồi!" "Đáng đời!" Tứ A Công cười nói, mi mắt cũng không nâng lên một cái. "Đã sớm nói qua, Tần Lĩnh chỗ đó không phải chỗ cho người đi, cứ một hai cảm thấy ta lừa nó!" "Còn mang theo một đám hỏa kế tự lập môn hộ, cũng tốt để cho nó biết một chút hiểm ác của xã hội!" "A Công, chỗ đó thật sự tà hồ như vậy a?

Ngài cũng không lo lắng Hắc Quỷ đem ngài khai ra?" Thủ hạ vội nói.

Tứ A Công nghe vậy lại cười nói: "Nó không dám, tin tức ai cũng biết, nhưng mộ ở đâu là tự nó tìm, nghe nói còn hố Ngô gia Tam gia một vố, mới biết được mộ ở đâu!" "Tự lập môn hộ ta cũng không cản nó, nếu xảy ra chuyện, nó biết cái gì nên nói cái gì không nên nói!" Nói xong, Tứ A Công từ trong lòng mò ra một tấm danh thiếp đưa qua.

Thủ hạ nhận lấy xem xét, bên trên thình lình là một cái địa chỉ.

Tên thủ hạ nhận ra, đây là địa chỉ gia đình của Hắc Quỷ kia, người trong nghề biết rất ít.

Nhưng hiển nhiên Tứ A Công cũng không phải là không có chuẩn bị, một khi Hắc Quỷ phản bội, kết quả của người trên địa chỉ này cũng không cần nói cũng biết......

Tần Lĩnh, trong hang động của một con sông ngầm.

Bảy tám thanh niên đang ngồi xổm trên mặt đất ăn cái gì đó.

Bên cạnh còn có một thanh niên bị trói gô, hắn chính là người anh em bị trói của Bàn Tử. "Hắc lão đại, điện thoại không có tín hiệu rồi, bọn họ sợ là đã theo dõi chúng ta!" Một tên thủ hạ trong đó đứng dậy nói.

Hắc lão đại buông bánh mì trong tay xuống, hừ lạnh nói: "Đã sớm liệu đến rồi, chúng ta lần này đổ đấu cũng là gặp phải sát tinh, ra cửa không xem hoàng lịch, cư nhiên cùng tên kia đụng nhau!" "Bất quá chúng ta tiến độ nhanh hơn hắn, lát nữa gia tăng tốc độ đi gấp cũng không sao!" "Tranh thủ trước khi hắn đến lấy bảo bối trong mộ rồi chuồn!" "Lão đại, vậy nếu như thật sự không khéo đụng phải thì sao?" Thủ hạ hỏi.

Hắc Quỷ nghe vậy trừng mắt nhìn hắn một cái. "Sợ cái gì!

Đụng phải thì đụng phải, chúng ta nhiều người như vậy còn đối phó không được một mình hắn?" "Livestream thì thế nào, người trong phòng livestream còn có thể xông ra giúp hắn không thành!" "Tất cả mọi người đều nghe cho kỹ, súng lên nòng, lát nữa hắn nếu như không mở mắt đuổi theo, thì cứ hướng chỗ chết mà bắn cho tao!" "Vâng lão đại!" Một đám thủ hạ bên cạnh vội đáp.

Hắc Quỷ thấy thời gian không còn nhiều lắm, đứng dậy hô hào: "Tiếp tục lên đường, đem thằng ranh con kia ném xuống sông cho nó đi dò mìn!" ......

Lại nói Tần Vũ lúc này, đứng ở bờ sông đã đợi gần năm phút đồng hồ.

Người trong phòng livestream đều đợi đến có chút không kiên nhẫn, thi nhau trêu chọc. "Bàn gia ông còn lề mề nữa, anh em của ông sợ là thi thể đều lạnh rồi!" Trong tiếng trêu chọc của mọi người, động tĩnh trong nước rốt cục cũng yếu dần.

Máu tươi cũng dần dần bị nước pha loãng sạch sẽ.

Rất nhanh tên béo kia rốt cục cũng từ trong nước trồi lên, hắn lôi con Triết La Khuê kia ở sau lưng vạch ra một vệt máu dài bò lên bờ. "Keng!" Vừa lên bờ, Bàn Tử liền đem dao găm ném xuống đất.

Thế nhưng lúc này lưỡi dao găm kia, vậy mà đều đã quăn tít lại.

Bụng con Triết La Khuê bị hắn rạch nát bươm, chết cực kỳ khó coi.

Tên béo kia cũng chẳng khá hơn là bao, trên tay cũng rách mấy chỗ, may mà vết thương không sâu còn có thể gượng được.

Nhưng lúc hắn đu dây xuống lực rơi quá lớn.

Dây thừng buộc vào điểm cố định trên vách đá trong nháy mắt sụp đổ.

Tần Vũ hầu như là trơ mắt nhìn, Lương Quỳnh cùng với dây thừng cùng nhau rơi xuống hẻm núi bên dưới. "Lương Quỳnh!" Hắc Lão Lục vội vàng quăng ra phi hổ trảo.

Nhưng lại chụp vào khoảng không.

Chương 190

Giờ khắc này toàn bộ hẻm núi đều an tĩnh.

Mọi người trơ mắt nhìn Lương Quỳnh rơi vào trong hẻm núi.

Sau đó bị Thi Động (hang xác) trồi lên hoàn toàn nuốt chửng.

Trong chốc lát, ngay cả phòng livestream cũng triệt để an tĩnh lại.

Ai cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy.

Chị A Lãng bị trọng thương cũng không chết ở chỗ này, được tổ chương trình đón đi rồi.

Kết quả Lương Quỳnh lại xảy ra loại sự cố này.

Sự cố xuất hiện nhanh, nhưng những người khác cũng căn bản không quản được nhiều như vậy.

Hiện tại loại tình huống này, dừng lại thêm một giây, nói không chừng người tiếp theo bị nuốt chửng chính là mình.

Hắc Lão Lục quăng ra phi hổ trảo tiếp tục leo lên trên.

Tần Vũ cũng không phát lăng nữa, toàn lực hướng lên trên leo.

Mà lúc này ở trên cùng, nhân viên công tác của tổ chương trình đã tìm được Từ Thải và Lý Mặc.

Chỉ chờ Hắc Lão Lục đi lên hội họp với bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ còn chuẩn bị đợi Tần Vũ đi lên sau đó cùng nhau đi.

Nhưng Thi Động khổng lồ phía dưới đã đuổi tới một nửa khoảng cách vách núi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ dường như căn bản không chuẩn bị từ bỏ.

Trực thăng của tổ chương trình còn chưa bay lên, nếu như để cái

Thi Động này đi qua e rằng tất cả mọi người đều phải bỏ mạng ở đây.

Tần Vũ lên mặt đất trước một bước, nhìn thấy Hắc Lão Lục còn chưa lên, biết mình nếu như qua đó những người khác đều phải chết.

Hơn nữa cái Thi Động này tổng phải giải quyết chứ.

Cộng thêm Lương Quỳnh cũng bị nó nuốt, Tần Vũ lập tức đổi hướng, lại chạy về phía Hồ Lô Động. "Tần Vũ cậu điên rồi!" Nhân viên công tác tổ chương trình thấy thế vội hô, không ngồi trực thăng dựa vào chính mình sao có thể chạy thắng tốc độ của Thi Động. "Vô dụng thôi, trung tâm của Thi Động kia chính là Hiến Vương, nó là nhắm vào cái đầu của mình mà đi!" "Trừ khi Tiểu ca ném cái đầu lâu đi, nếu không chân trời góc biển đều phải đuổi theo cậu ấy!" Lúc này Hắc Lão Lục cũng leo lên, gã vội đắp gạo nếp cho mình, lại ăn hai miếng nhục quế nói: "Tiểu ca khẳng định có biện pháp giải quyết Thi Động kia, chúng ta lên máy bay trước!" "Được!" Nhân viên công tác cũng không dám chậm trễ, lập tức mang theo mọi người lên trực thăng.

Thiết bị livestream của Hắc Lão Lục lúc này vẫn còn mở.

Trực thăng của tổ chương trình cũng không dám rời đi.

Tuy rằng tất cả tuyển thủ đều ký giấy sinh tử, thậm chí còn có tiền bồi thường cao ngất.

Nhưng nếu như lần này Tiểu ca cũng xảy ra chuyện, vậy thì lập tức tổn thất hai người, hơn nữa chị A Lãng cũng sẽ không biết là sống hay chết.

Nếu kết quả như vậy, đến lúc đó trong xã hội tất nhiên sẽ dẫn tới phản ứng rất lớn.

E rằng tiết mục cũng không thể tiếp tục nữa.

Trực thăng lượn vòng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống

Tần Vũ.

Mà Tần Vũ lúc này đã vọt vào trong Hồ Lô Động.

Chỉ thấy rất nhiều quái anh (trẻ sơ sinh quái dị) xác chết chồng chất tại cửa động, hiển nhiên là những thứ này không cách nào thích ứng không khí loãng bên ngoài.

Những con còn lại hẳn là đều đã lui về.

Tần Vũ ba bước nhập làm hai, rất nhanh chạy vào.

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước đó còn chưa chết hẳn lúc này cư nhiên đã bị đám quái anh kia cắn đến thảm không nỡ nhìn.

Thậm chí ngay cả chỗ cái đuôi và nham thạch tiếp giáp nhau đều bị cắn đứt.

Nhìn thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, Tần Vũ lập tức phảng phất nhìn thấy hy vọng.

Không nói hai lời, Tần Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao cắm phập vào lưng Hoắc Thị Bất Tử Trùng, chính mình cũng ngồi lên.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng đau đớn vặn vẹo thân thể khổng lồ, thế nhưng Tần Vũ lại không buông tay.

Dáng vẻ kia phảng phất như đang chờ lái xe vậy!

Đám quái anh xung quanh nhìn thấy Tần Vũ, nhao nhao nhe nanh múa vuốt nhưng lại không có một con nào dám qua đây, dường như biết tên này không dễ chọc.

Chỉ là dáng vẻ kia nhìn qua dường như đang nói: "Thằng ranh con mày còn dám quay lại!" "Oanh ầm ầm!" Toàn bộ Hồ Lô Động mãnh liệt vang lên một tiếng nổ lớn, từ phía trên nứt ra một khe hở khổng lồ.

Mà ở phía sau Thi Động khổng lồ đã áp tới.

E rằng chỉ cần một chốc lát, đồ vật trong toàn bộ Hồ Lô Động đều sẽ bị nó nuốt chửng.

Hồ Lô Động nứt ra, góc nhìn từ trên cao xuống cũng vừa vặn chiếu lên người Tần Vũ.

Lý Mặc lo lắng nói: "Tiểu ca làm gì thế?

Còn không chạy sao lại ngồi lên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng!" "Không biết, nhưng khẳng định có nguyên nhân!" Hắc Lão Lục nói.

Chương 191

Lúc này khán giả trong phòng livestream cũng đều nín thở, từng người một khẩn trương đến cực điểm.

Bọn họ đều không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ là rất nhanh bọn họ liền hiểu ra, từng người một toàn bộ nhìn đến ngây người.

Theo Thi Động tới gần, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng và đám quái anh xung quanh lập tức đều kinh hãi.

Dường như là cảm giác được tử vong uy hiếp, vô số quái anh hướng về phía trước và tứ phía bỏ chạy.

Nhưng đây là Hồ Lô Động, khe hở nứt ra bên trên bọn chúng cũng bò không lên được.

Bị Thi Động phía sau bao sủi cảo là tất nhiên.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng lúc này cũng hoảng, ngàn cái chân dưới bụng hỏa lực toàn khai, như bay hướng về phía trước bỏ chạy.

Tần Vũ gắt gao nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao, giống như là đi nhờ xe vậy.

Nhìn thấy một màn này, người trong phòng livestream cùng với Hắc Lão Lục bọn người toàn bộ đều hiểu ra. "Tiểu ca thật trâu bò, không phục không được!

Mẹ nó thế này cũng nghĩ ra được!" Hắc Lão Lục nói.

Khán giả trong phòng livestream càng là từng người một không bình tĩnh nổi. 【Nima, Tiểu ca đang chờ cái này đây sao?】【Tôi thật sự là phục rồi, tôi tưởng rằng sự hiểu biết của tôi ở tầng thứ ba, kết quả sự hiểu biết của Tiểu ca ở tầng bình lưu.】【Cái não này của Tiểu ca, thật mẹ nó tuyệt, còn có thể đi nhờ xe!

May mắn trước đó không đem con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đánh chết hẳn.】【Tốc độ của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này còn nhanh thật, thảo nào Tiểu ca muốn tách ra đi, Lục gia đi là xe bus số 11 (đi bộ), Tiểu ca trực tiếp đi tàu cao tốc rồi.】【Khoan hãy vui mừng quá sớm, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này hình như không xong rồi!】Bỗng nhiên có người nói.

Quả nhiên mọi người nhìn thấy, Hoắc Thị Bất Tử Trùng sau khi xông ra khỏi Hồ Lô Động cũng chỉ được trăm mét, lại không nhúc nhích nữa.

Toàn thân đều đang nhanh chóng mềm nhũn sụp xuống.

Hắc Lão Lục thấy thế nói: "Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này không thích ứng được dưỡng khí bên ngoài, bất quá ngược lại có thể trì hoãn một chút thời gian!" Tần Vũ thấy thế cũng không chậm trễ nhảy xuống Hoắc Thị Bất Tử Trùng, hướng về phía trước chạy đi.

Hắn rất rõ ràng làm thế nào mới có thể giải quyết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, cho nên phương hướng rất có tính mục đích.

Chỉ là những người khác không biết.

Mắt thấy Thi Động kia đã đuổi tới, đè sập không ít cây cối, ngay cả Hoắc Thị Bất Tử Trùng đều bị nuốt chửng.

Hắc Lão Lục lần này cũng không kìm được lo lắng. "Tiểu ca rốt cuộc muốn làm gì, thứ này phải giải quyết thế nào!" Người trong phòng livestream so với gã còn gấp hơn, từng người một điên cuồng gửi đạn mạc.

Người điều khiển bên cạnh nói: "Thực sự không được chúng ta thả dây thừng xuống, đón Tiểu ca lên!" "Không được!" Hắc Lão Lục lập tức phủ định. "Phía dưới đều là cây cối, bị vướng vào chúng ta cũng phải tiêu đời!" "Cho dù không bị cây vướng vào, bị cái Thi Động kia quấn lấy, chúng ta cũng không có đường sống!" "Vậy anh còn có biện pháp khác sao?

Sắp đến cửa sơn cốc rồi, nếu để cái Thi Động này chạy ra ngoài, người bên ngoài đều phải tiêu đời!" Người điều khiển trực thăng hô. "Cửa cốc?

Không đúng, tôi hiểu rồi!" Hắc Lão Lục bỗng nhiên kích động nói.

Lúc này thiết bị livestream của Tần Vũ đều bị hắn ném đi, chỉ để lại cái đầu lâu Hiến Vương.

Tất cả mọi người đều ùa vào phòng livestream của Hắc Lão Lục, nghe vậy đều vội thúc giục.【Đều mẹ nó lúc nào rồi, Lục gia còn úp mở tôi lật bàn đấy!】【Mau nói đi hiểu cái gì rồi!】【Thi Động cách Tiểu ca chưa đến năm mét rồi!】【Mau lên!】Hắc Lão Lục vội nói: "Cửa sơn cốc này chính là một chỗ phong thủy vị, gọi là Thanh Long Đốn Bút, huyệt vị nơi này tả vi ngưu bôn (trâu chạy bên trái), hữu hữu tượng vũ (voi múa bên phải), đó là một chỗ phong thủy vị tuyệt giai phân thanh trọc, biện âm dương, mạt hung sa!" "Cái Thi Động này vốn dĩ là một đoàn thịt thối âm dương bất phân, đến chỗ này tuyệt đối khó có thể tồn tại!" Mọi người nghe được đều mơ mơ màng màng, cũng không biết là có ý gì, dù sao đại khái chính là biết chỉ cần đến chỗ này, Thi Động kia sẽ xong đời.

Quả nhiên, Tần Vũ lúc cách phong thủy vị kia còn năm sáu mét trực tiếp dừng lại.

Sau đó vớ lấy ba lô trực tiếp ném ra ngoài.

Thi Động kia vốn dĩ đã đuổi tới gần, thấy thế trực tiếp vồ lấy cái ba lô.

Một giây sau, cả Thi Động và ba lô toàn bộ vồ tới.

Phía dưới đó có một bãi đá tiêu (đá ngầm).

Thi Động vừa mới qua đó, lập tức chỉ nghe "bùm" một tiếng trầm đục.

Lập tức toàn bộ cửa sơn cốc đều bị tiếng nổ chấn đến ầm ầm vang dội.

Trực thăng của tổ chương trình không dám tới gần, chỉ có thể xa xa bồi hồi trên bầu trời.

Lúc này thiết bị livestream của Tần Vũ cũng mất rồi, mọi người chỉ có thể thông qua trên cao nhìn xuống.

Tần Vũ nằm rạp trên mặt đất, Thi Động khổng lồ kia lập tức nổ tung ra.

Dường như có một cỗ khí làm nó tan rã.

Vô số đồ vật bọc bên trong Thi Động toàn bộ bay ngược ra ngoài.

Đều là một ít khí vật không cách nào dung nhập Thi Động, nào là cục đá, nắp đỉnh đồng, cùng với mấy thứ như cuốc leo núi bọn họ ném đi trước đó.

Tần Vũ từ dưới đất bò dậy, thấy trực thăng của tổ chương trình đã đang tìm chỗ chuẩn bị xuống cứu người.

Lập tức chạy xuống tìm ba lô.

Chương 192

Thế nhưng khi hắn tìm được ba lô cả người lại sững sờ.

Chỉ thấy dưới ba lô cư nhiên đang nằm một người, không phải Lương Quỳnh thì là ai.

Lương Quỳnh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cả người đều được bọc trong áo mưa.

Tần Vũ cầm lấy ba lô khoác lên người, lại nghe thấy trong lòng lúc này hệ thống vang lên.【Đinh!

Lần thám hiểm cổ mộ này hoàn thành】【Huyết mạch nhân vật kích hoạt 100%】【Chúc mừng đạt được năng lực nhân vật, Thập Lục Tự Phong Cách Âm Dương Bí Thuật mười quyển sau: Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không】【Đồng thời đạt được phần thưởng năm năm tuổi thọ】【Đinh!

Hệ thống kiểm trắc được gần ký chủ có thi thể vừa mới tử vong, xin giữ khoảng cách một mét trở lên】【Nếu không mười giây sau phần thưởng tuổi thọ sẽ...】Thanh âm của hệ thống nửa ngày chưa nói xong.

Tần Vũ lại đã không màng đi nghe nữa.

Hắn phát hiện, tình huống của Lương Quỳnh dường như có dị thường.

Lương Quỳnh mặc là một loại áo mưa khoản định chế (đặt làm riêng) do tổ chương trình cung cấp.

Loại áo mưa này là chuyên môn chuẩn bị cho sinh tồn dã ngoại.

Có mũ liền áo, chỉnh thể giống như là quần áo phòng hộ cách ly.

Mặt chính có một cái khóa kéo bịt kín, sau khi kéo lên khí thể cũng xâm thực không vào được.

Để suy xét vấn đề dưỡng khí, bên cạnh có một cái nút có thể kết nối bình dưỡng khí, bất quá chưa mở ra.

Dưới tình huống bình thường có thể lộ ra mặt để hô hấp, nếu như gặp phải mưa to như trút nước hoặc là dưới nước, phối hợp bình dưỡng khí có thể sung làm đồ lặn giản dịch để sử dụng.

Lương Quỳnh hẳn là trong nháy mắt rơi xuống đã kéo khóa lên.

Điều này dẫn đến cả người cô bị áo mưa cách ly, không cách nào dung nhập Thi Động, lúc này mới bảo tồn được.

Chỉ là bị Thi Động bao bọc thời gian dài như vậy, sợ là cũng tắt thở rồi.

Vừa rồi hệ thống nhắc nhở Tần Vũ cũng nghe được một ít.

Gần đây có thi thể, nhưng nơi này ngoại trừ hắn và Lương Quỳnh đâu còn có người khác.

Lúc này thanh âm của hệ thống lại lần nữa vang lên.【Đinh!

Phần thưởng tuổi thọ phát phóng hoàn thành】Tần Vũ nghe vậy lại là không có bất kỳ cảm giác gì, dường như cảm giác không giống lúc trước đạt được phần thưởng tính mệnh Tiểu ca.

Chẳng lẽ bộ phận chính mình vừa rồi nghe sót có vấn đề gì?

Tần Vũ trong lòng có chút không hiểu.

Nhưng ngay sau đó thanh âm hệ thống lại vang lên.【Đinh, chúc mừng ký chủ kích hoạt tổ đội...】【Kiểm trắc có người tới gần, hệ thống đi trước tránh đi】Tần Vũ sửng sốt, sao có người tới gần hệ thống lại không nói nữa.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba người Hắc Lão Lục, Lý Mặc đã chạy tới, phía sau còn đi theo rất nhiều nhân viên công tác.

Mọi người vội chạy tới, Hắc Lão Lục đi đầu đến gần nhìn trái lại nhìn phải, thấy Tần Vũ không sao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà Lý Mặc ở một bên thì là vẻ mặt chấn kinh, chỉ vào trong lòng Tần Vũ nói: "Lương...

Lương đội trưởng cô chưa chết à!" Mọi người nghe vậy cũng đều vội nhìn sang, chỉ thấy Lương Quỳnh đang nằm trên mặt đất ánh mắt nhìn Tần Vũ chằm chằm, thỉnh thoảng còn chớp chớp hai cái.

Đây đâu giống chuyện người chết có thể làm được!

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh, trong lòng rất là chấn kinh.

Vừa rồi hệ thống rốt cuộc đã làm cái gì?

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều không khỏi bất ngờ.

Không ngờ tên Bàn Tử này thế mà cũng có chút bản lĩnh, con cá Triết La to như vậy mà hắn cũng giải quyết được.

Tô Khảo Khảo cũng rất ngạc nhiên, không ngờ tên béo này lại linh hoạt đến thế. "Tiểu ca, lần này cho tôi đi theo được rồi chứ!" Bàn Tử nhìn Tần Vũ hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không nói gì, nhìn vết máu trên mặt nước đã tan hết, hắn liền đi về một phía. "Ây!

Tiểu ca, cậu cho một câu đi chứ, cậu không nói gì là tôi mặc định đồng ý đấy nhé!" "Cậu yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không làm vướng chân cậu đâu.

Hơn nữa nếu gặp bọn trộm mộ kia, cậu cứ đứng nhìn, Bàn gia tôi một dao một thằng xử lý hết bọn chúng!" "Chỉ cần cứu được anh em của tôi, chúng tôi sẽ lập tức quay về chấp nhận tổ chức điều tra, dù phán quyết thế nào Vương mỗ tôi tuyệt đối không hai lời!" "Cả đời này Bàn gia tôi chỉ tin tưởng tổ chức!" Lý Nguyệt Bán (Bàn Tử) vừa nói vừa vội vàng đuổi theo.

Vừa chạy hắn vừa lôi từ trong lưng quần ra một chiếc điện thoại, hơn nữa còn được quấn kỹ bằng băng dính chống nước. "Hửm?" Tần Vũ thấy vậy thì rất nghi hoặc, đưa chiếc điện thoại mình vừa nhặt được qua.

Ý rất rõ ràng: Chiếc điện thoại này chẳng phải là của anh sao?

Bàn Tử thấy thế thì cười hắc hắc nhận lấy, đồng thời nói: "Đàn ông mà, ai chẳng có cái máy sơ cua!" Bàn Tử vừa nói vừa vạch áo ra, bên trong thế mà lộ ra năm sáu chiếc điện thoại.

Chương 193

Tất cả đều được quấn băng dính chống nước.

Bàn Tử cười nói: "Tục ngữ nói rất hay, vợ như tivi, tình nhân như điện thoại.

Ở nhà xem tivi, ra đường chơi điện thoại...

Tội lỗi tội lỗi, lỡ mồm rồi!" Khán giả trong phòng livestream thấy vậy lập tức cười phun. 【Vãi, tên Tử Bàn Tử này hài hước thật】【Bàn Tử, đây là livestream toàn cầu đấy, vợ ông chắc đang xách dao đi tìm ông rồi】【Đâu chỉ vợ, e là cả tình nhân cũng tới luôn ấy chứ】【Vãi thật, Bàn gia này xem ra cũng là người sống thật với bản tính, Tiểu ca nhất định phải dẫn theo hắn, anh em nam đồng bào có thể học được không ít kiến thức mới đâu】【Có ích cái khỉ gì, vợ ông mà xem chương trình này, sợ là đã ở nhà lục tìm điện thoại rồi】Mọi người đang bàn tán thì Bàn Tử đã mở livestream.

Hắn cũng rất dứt khoát, bản thân không có thiết bị livestream chuyên dụng, cứ cầm điện thoại lên coi như là lên sóng.

Dù sao có thể nhìn thấy bình luận của mọi người trong phòng livestream là được rồi. "Chào mọi người, tôi là cộng sự mới nhất của Tiểu ca - Khải Toàn ca!

Có tiếng hét chói tai của em gái nào không, lên nào!" Bàn Tử cười nói.

Tần Vũ lại lười để ý đến hắn, đã bắt đầu cởi áo trên người ra.

Vốn dĩ sự chú ý của mọi người đều dồn vào tên Bàn Tử hài hước này, nhưng khi thấy Tiểu ca cởi áo, lập tức cả phòng livestream đều kích động.

Tô Khảo Khảo lại càng nắm chặt hai tay, bộ dạng muốn nhìn nhưng không dám nhìn lộ liễu quá, mắt nhắm mắt mở khiến người ta thật sự hưng phấn. 【Vãi, Tiểu ca đừng như thế chứ, lại khoe body】【Mẹ kiếp!

Cơ bụng của ông đây đã 'cửu cửu quy nhất' (dồn thành một múi) rồi, tôi còn chẳng dám khoe】【A!

Tiểu ca đẹp trai quá, cái thân hình này...】【Giấy vệ sinh đâu, tôi chảy nước miếng không kìm được rồi】【E là không chỉ nước miếng không kìm được đâu nhỉ!】【Lầu trên, tôi nghi ngờ ông đang 'lái xe' (kể chuyện 18+)!】【Anh em, đường nát thế này thì đừng 'lái xe' nữa!】Bàn Tử thấy vậy dường như đã nghĩ ra điều gì, vội vàng cũng cởi áo theo, đồng thời hét lên: "Tiểu ca chờ tôi với, nước sông này lạnh lắm!" Nói rồi hắn cũng cởi áo trên ra.

Lần này Tô Khảo Khảo không nhịn được nữa, cười nói: 【Anh bạn Bàn Tử, não anh bị úng nước à?

Quần áo ướt cả rồi anh còn cởi làm gì?】【Đúng đấy, với cái thân đầy mỡ này, tốt nhất là mặc vào đi】【Ôi mẹ ơi đau mắt quá, mau mặc vào đi】【Vãi, cái này mà đem đi bán thịt thì miểu sát tất cả heo thịt ấy chứ!】Những người khác trong phòng livestream cũng nhao nhao cười cợt.

Bàn Tử thấy thế cũng không giận, cười nói: "Haizz!

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, tiếc cho Bàn gia một thân mỡ, lúc quan trọng có thể bảo mạng, năm mất mùa đói kém cũng không chết đói được!" "Được rồi Tiểu ca, chúng ta tranh thủ thời gian đi, còn chém gió nữa thì anh em của tôi thật sự mất mạng mất!" Bàn Tử nói xong cất điện thoại, tung người nhảy một cái như heo mập xuống nước, lao vào trong sông.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, dùng túi chống nước bọc kỹ quần áo, ngay lập tức cũng nhảy xuống theo.

Nước sông quả thực lạnh băng, vừa xuống nước đã cảm nhận được hàn ý thấu xương.

Với nhiệt độ này, e là tám phần nước từ sông ngầm dưới lòng đất chảy ngược vào, nếu không tuyệt đối sẽ không thấp như vậy.

Trong lòng Tần Vũ cũng biết lộ tuyến trong cổ mộ, tự nhiên không nói nhiều, hai người bơi về phía trước.

Mọi người thấy cuối cùng cũng xuất phát, không khỏi có chút mong chờ.

Đường sông rất dài, hơn nữa nhìn dáng vẻ này dường như là một hang động đá vôi tự nhiên kết hợp với nhân tạo.

Tô Khảo Khảo nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi nói: 【Đây là địa mạo Karst điển hình, người xưa mượn hang động tự nhiên ở nơi này để tu sửa thành địa phương này.】【Quả thực là lợi hại.】Rất nhiều người trong phòng livestream không biết địa mạo Karst là gì, nhao nhao hỏi.【Đại lão, địa mạo Karst là gì?】【Hình như là kiến thức cấp ba thì phải, tôi trả lại cho thầy cô hết rồi.】【Không đúng, Karst không phải là một vị tướng trong game sao?】【Cút, chơi game nhiều quá rồi đấy, đó gọi là Karthus, Jayce và Darius.】【Cút, Darius là Đại Tướng!】Tô Khảo Khảo nhìn mà cạn lời, giảng giải cho một đám học dốt quả thực khiến cô nàng học bá này vô cùng bất lực.

May mà hai người Tần Vũ lúc này đã bơi được quá nửa quãng đường.

Tần Vũ vừa bơi vừa dùng đèn pin chiếu vào hoàn cảnh xung quanh.

Thế mà lại phát hiện trên vách tường xung quanh hang động ngầm này có rất nhiều bích họa.

Có điều những bích họa này cơ bản đều đã không thể phân biệt được nữa.

Môi trường ẩm ướt đã khiến màu vẽ bên trên bong tróc, trộn lẫn vào nhau.

Chỉ là nơi này có bích họa cũng đủ để chứng minh, nơi này từng có dấu vết hoạt động của con người.

Biết đâu hang động này cũng là một phần của cái gọi là Xạ Quốc kia.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy những bích họa này liền giải thích: 【Tôi trước đó đã tìm hiểu, Xạ Quốc này là một tiểu quốc tín ngưỡng rắn hai đầu.】【Văn hóa của họ chú trọng tế tự chứ không chú trọng táng chế, nơi này nói không chừng chính là một phần của nơi tế tự năm xưa của họ.】【Chỉ tiếc là bích họa đã hư hại, không thể tìm hiểu được rốt cuộc họ đã tiến hành tế tự như thế nào ở đây.】【Đây thực ra cũng là sức hút của khảo cổ, cứu vớt văn vật, tìm hiểu những nền văn minh cổ đại ít người biết đến.】Trong lúc Tô Khảo Khảo giảng giải, mười phút sau, hai người Tần Vũ cuối cùng cũng đến bờ bên kia.

Tần Vũ lúc lên bờ còn đỡ, chỉ là toàn thân bị lạnh đến mức hơi đỏ lên.

Bàn Tử thì không được như vậy, môi đã hơi trắng bệch.

Tần Vũ thấy thế liền đưa một bình rượu trắng qua.

Loại này hắn có rất nhiều, đều là chai nhỏ, mục đích là để đối phó khi nhiệt độ quá thấp, dùng để làm ấm cơ thể.

Tuy rằng Tần Vũ không gán Thẻ nhân vật cho tên Bàn Tử này, nhưng nói thật, vì là người xuyên không và trong tiểu thuyết đạo mộ kiếp trước cũng có một người như vậy, nhìn Bàn Tử lúc này lại có vài phần tương tự với nhân vật trong kiếp trước, trong lòng Tần Vũ ít nhiều vẫn có chút thiện cảm.

Hai người mặc lại quần áo, hoạt động gân cốt một chút, cảm thấy thân nhiệt hồi phục đôi chút liền bắt đầu tiếp tục lên đường.

Bờ sông bên này là một lối đi được đào nhân tạo.

Có điều chỉ khai phá hai bên, bên trên vẫn là hang động hình thành tự nhiên.

Không có thạch nhũ treo ngược, cái này ngược lại là rất tốt.

Ít nhất không cần lo lắng bên trên có thứ gì rơi xuống.

Dường như để biểu thị quyết tâm của mình, tên Bàn Tử này luôn đi trước mở đường.

Chương 194

Tần Vũ cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo. *** Lương Quỳnh vẫn luôn không nói chuyện, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Tần Vũ, lúc thì tỏ ra nghi hoặc, lúc thì tỏ ra mờ mịt.

Cho dù nhân viên công tác đưa cô lên trực thăng, cô cũng chưa từng nói một câu.

Cũng không biết là não bị hỏng rồi hay là biến thành người câm.

Thi động coi như đã được giải quyết, họa lớn nhất là Hiến Vương mộ đã không còn, nghĩ lại thì công tác khai phát sau này của đội khảo cổ hẳn sẽ rất thuận lợi.

Những chuyện này cũng không nằm trong phạm vi lo liệu của Tần Vũ.

Suốt chặng đường bôn ba lao lực, lúc này mọi người đều tâm lực tiều tụy, mệt mỏi đến cực điểm.

Con người một khi thả lỏng, muốn xốc lại tinh thần là rất khó.

Trực thăng bay một mạch về đô thị, Lý Mặc và Từ Thải ngủ rất say.

Hắc Lão Lục thì vì thi độc trên cánh tay, đau đến mức không ngủ được, nhưng nhìn dáng vẻ cũng không còn đáng ngại.

Nhục quế có thể trừ bách độc, cho dù không thể thực sự trị khỏi thi độc, đợi về đến đô thị điều kiện y tế phát triển, tự nhiên cũng có cách giải quyết.

Tần Vũ cũng cảm thấy đầu óc hơi hôn trầm, muốn đi ngủ.

Chỉ là Lương Quỳnh ở bên cạnh cứ nhìn chằm chằm hắn, làm trong lòng hắn có chút rợn người.

Hơn nữa cô nương này trước đó xác thực lẽ ra đã chết rồi, nhưng tình huống hiện tại này...

Tần Vũ không chịu nổi nữa, đầu óc mơ màng.

Bỗng nhiên hắn dường như nghe thấy Lương Quỳnh mở miệng hỏi một câu: "Anh là Tần Vũ?" Sau đó Tần Vũ không còn ý thức nữa, ngủ say như chết...

Một giấc tỉnh lại đã là hai ngày sau.

Tần Vũ bị đói bụng làm tỉnh giấc, sau khi dậy phát hiện mình thế mà đã ở nhà rồi.

Bảo mẫu đã nấu cơm, có điều có thể là cơm sáng hoặc cơm trưa, nhưng lúc này đã là mười một giờ đêm.

Tần Vũ cũng không muốn ăn, dứt khoát rửa mặt một chút rồi khoác áo khoác, chuẩn bị ra quán ven đường ăn tạm.

Tuy rằng kiếp này hắn thừa kế gia sản hàng chục triệu, là một phú nhị đại "hàng thật giá thật", nhưng thói quen sinh hoạt vẫn giống kiếp trước, cứ thích cái cảm giác thoải mái tự do của quán ven đường như này.

Tùy tiện gọi vài món, thêm hai chai bia, Tần Vũ liền bắt đầu ăn.

Vừa ăn hai miếng, bỗng nhiên điện thoại lại reo.

Lấy ra xem, hóa ra là một vài thông báo tin tức.

Nhớ tới mình cũng đã về được hai ngày rồi, những người khác không biết tình hình thế nào, lại là ai đưa mình về đây?

Cũng như việc viên Hiến Vương đầu lâu mình lấy được đã đi đâu, trong lòng Tần Vũ cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Lên mạng tra một chút, Tần Vũ lúc này mới hiểu được đôi chút.

Người đưa mình về hẳn là người của tổ chương trình.

Còn về những người khác, ngược lại cũng không khác mấy so với dự đoán của Bốc Toán Tử và những người kia, có tốt cũng có xấu.

Từ Thải dựa vào y thuật của mình, coi như đã làm rạng danh quê hương, hơn nữa bản thân cô cũng xinh đẹp.

Đúng là trên người không có sở trường thì quay đi quay lại cũng bị lãng quên, hiện tại mỗi lần livestream đều có thể thu hút một lượng lớn người hâm mộ.

Lý Mặc tuy rằng nhân khí không bằng cô, nhưng cũng ít nhiều tích lũy được một chút, cộng thêm bản thân lại là vận động viên Parkour.

Sau khi quyết định quay về làm tốt công việc chính, cuộc sống cũng coi như thoải mái.

Xui xẻo nhất phải kể đến chị A Lãng, hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.

Chuyên gia y học cho biết, nếu tốt thì có thể mười ngày nửa tháng sẽ tỉnh lại, không tốt thì có khả năng vĩnh viễn đều như vậy.

Kết quả này không khỏi khiến người ta thổn thức.

Một người đang yên đang lành, cứ một hai phải đi vào những nơi như cổ mộ, kết quả này cũng chỉ có thể nhận mệnh thôi.

Cuối cùng Tần Vũ xem tin tức về Lương Quỳnh.

Tin tức về Lương Quỳnh vẫn rất nhiều.

Hiện tại trên mạng thảo luận cũng rất kịch liệt, thậm chí còn có người đặc biệt lập một cái "Lương Quỳnh Bar" (Diễn đàn).

Tần Vũ liếc qua, đại bộ phận chia làm hai phe.

Trong đó một phe phần lớn đều nghi ngờ Lương Quỳnh rốt cuộc vì sao không chết.

Mà phe còn lại thì cho rằng người ta không chết là mạng lớn, các người có gì mà phải nghi ngờ.

Về chuyện này, chuyên gia y học cũng đã đưa ra giải thích. "Trải qua nghiên cứu tỉ mỉ của chúng tôi, cũng như phân tích video của toàn bộ quá trình thám hiểm!" "Hiện tại tạm thời không thể đưa ra kết luận!" "Đầu tiên, Thi động thuộc về nơi hỗn độn bất phân, bên trong tất nhiên không thể có không khí!" "Mà từ lúc Lương Quỳnh rơi vào Thi động đến khi được giải cứu, ít nhất có hai mươi phút!" "Từ góc độ khoa học mà nói, cho dù dưỡng khí trong áo mưa có thể duy trì mười phút, nhưng con người trong tình huống thiếu oxy mười phút thì tuyệt đối không thể sống sót!" "Nhưng Lương Quỳnh hiện tại xác thực là còn sống!" "Hơn nữa chúng tôi phát hiện, cô ấy hiện tại dường như đã mất trí nhớ!" "Hoặc có lẽ chính là tổn thương não bộ do thiếu oxy gây ra, có điều cũng không nghiêm trọng, có thể nghỉ ngơi một thời gian, ký ức sẽ dần dần khôi phục!" Giải thích mà chuyên gia y học đưa ra hiển nhiên cũng không thể thuyết phục mọi người.

Cho nên rốt cuộc vì sao cô ấy không chết?

Chương 195

Không ai biết.

Chỉ là chuyện này đã gây ra chấn động không nhỏ trong giới y học.

Cũng coi như là một bí ẩn chưa có lời giải của giới y học thế giới.

Tần Vũ cũng không biết, có điều hắn cảm giác có thể là do hệ thống giở trò.

Cuối cùng tra một chút về Hiến Vương đầu lâu, cũng chính là Mộc Trần Châu.

Hóa ra đã bị bộ phận văn vật lấy đi rồi, chỉ là đến hiện tại bọn họ cũng chưa nghiên cứu ra bên trong rốt cuộc có cái gì.

Hơn nữa với công nghệ hiện tại, không thể hoàn toàn thăm dò ra được, cũng không thể mạo hiểm đập vỡ nó.

Cho nên toàn bộ sự việc cũng không có tiến triển gì.

Tần Vũ trả tiền xong liền đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Mộc Trần Châu hắn tất nhiên phải lấy lại, nếu không lời nguyền trên người mình sẽ không thể giải trừ.

Mà ngoài chuyện này ra, còn một chuyện nữa cũng cần xử lý.

Đó chính là thông tin về Côn Luân Sơn.

Muốn giải trừ lời nguyền thì tất nhiên phải đi Côn Luân Sơn một chuyến.

Hơn nữa lần này, hắn quyết định tự mình đi, thậm chí không thông qua tổ chương trình.

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên trong lòng. 【Đinh!

Hệ thống tiếp tục nhắc nhở lần trước】【Chúc mừng ký chủ kích hoạt hình thức Tổ đội】Hình thức tổ đội?

Trong lòng Tần Vũ ngẩn ra, hệ thống muốn làm gì?【Dưới hình thức tổ đội, ký chủ có thể tặng Thẻ nhân vật cho người khác】【Người nhận được Thẻ nhân vật sẽ tự động cùng ký chủ tạo thành quan hệ đồng đội, gia tăng độ hảo cảm và độ tin nhiệm lẫn nhau】【Cùng tất cả đồng đội có Thẻ nhân vật đi trộm mộ, năng lực của Thẻ nhân vật sẽ thuộc về sở hữu của đồng đội】【Nhưng ký chủ và đồng đội đều có thể nhận được phần thưởng tuổi thọ gấp đôi, tối đa mười năm】【Đồng thời mỗi lần trộm mộ số lượng đồng đội vượt quá ba người, sẽ nhận được phần thưởng ẩn】【Phần thưởng ẩn khi đạt thành sẽ tự động phát phóng, có thể lĩnh hội bí mật Chung Cực của cổ mộ】Bí mật Chung Cực?

Tần Vũ nghe đến đây, trong đầu lập tức hiện ra hai địa điểm.

Thanh Đồng Môn, cùng với Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu.

Hai nơi này không chỉ là bí mật vĩnh viễn không chạm tới được trong lòng những người mê Đạo mộ kiếp trước, mà cũng là nơi hắn muốn giải khai trong lòng.

Nếu mình có thể tập hợp đủ một đội ngũ bốn người, chẳng phải sẽ có thể thấu hiểu những bí mật này sao?

Trong lòng tuy kích động, nhưng Tần Vũ cũng rõ ràng, những thứ này cách mình quá xa vời.

Trước mắt vẫn phải lấy việc giải trừ lời nguyền làm nhiệm vụ chủ yếu.

Dù sao chỉ có sống sót mới có thể đi thám hiểm nhiều bí mật ẩn giấu trong cổ mộ hơn.

Chức năng tổ đội nghe qua rất thú vị, nhưng Tần Vũ cũng không định thực sự làm như vậy.

Dù sao đem Thẻ nhân vật cho người khác, cũng coi như trói đối phương lên chiến thuyền của mình.

Trừ phi là người cũng có tuổi thọ không còn nhiều giống như mình, nếu không người ta cũng căn bản không cần dùng đến.

Hơn nữa Tần Vũ rất rõ, cho dù là thực sự phải tuyển chọn đồng đội, vậy cũng cần phải là người có tâm tính, nhân phẩm, thân thủ tốt, nếu không chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình sao.

Đang nghĩ ngợi thì Tần Vũ đã đi đến cửa nhà.

Tuy nhiên hắn lại nhìn thấy, trước cửa nhà mình thế mà lại đậu một chiếc xe con màu đen.

Đồng thời còn có ba bốn người đang đứng ở đó.

Không biết muốn làm gì. *** Hai bên lối đi này cũng có không ít bích họa.

Trong đó có một số bức còn bảo tồn khá tốt.

Tần Vũ cũng không có hứng thú đi xem kỹ, Tô Khảo Khảo cũng không thể phân biệt tỉ mỉ.

Chỉ có thể nhìn thấy một số bức còn nguyên vẹn thì vội vàng chụp màn hình lại, sau đó giảng giải cho mọi người. 【Trên những bích họa này đều có đồ đằng rắn hai thân, chắc chắn là di tích của Xạ Quốc không sai rồi.】【Có điều nhìn nội dung những bích họa này, dường như nơi này hẳn là một mỏ khai thác đá!】【Nơi chuẩn bị vật liệu đá và điêu khắc đá để tế tự.】【Thông thường những nơi này đều sẽ có sông ngầm, đây là điều rất thường thấy.】【Vì sao ư?

Bởi vì những bức tượng đá khổng lồ thời cổ đại chỉ có thể vận chuyển qua đường thủy.】【Nếu hoàn toàn dựa vào sức người, thì sự tiêu hao nhân lực là vô cùng lớn.】【Trừ phi là đến giai đoạn cuối cùng của việc xây dựng, nếu không có thể sẽ xuất hiện vấn đề thiếu hụt nhân lực.】【Trong giáo trình khảo cổ có rất nhiều cổ mộ đã được khai quật đều là lợi dụng sông ngầm để vận chuyển những vật nặng.】Tô Khảo Khảo giảng giải rất nghiêm túc, người trong phòng livestream cũng nghe đến mức gật đầu liên tục.

Nói thật, xem nhiều chương trình của Tiểu ca vẫn có thể học được một ít kiến thức khảo cổ. "Ây!

Tiểu ca, phía trước có đồ vật!" Bỗng nhiên, Bàn Tử đi tuốt đằng trước dừng lại!

Tần Vũ nhìn sang, chỉ thấy phía trước xuất hiện một không gian hang động.

Mà ở vị trí chính giữa, thình lình bày một cỗ quan tài đá.

Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Tiểu ca, tôi xem chương trình của cậu thấy cơ bản quan tài không có tác dụng thì cậu đều không mở, cỗ quan tài này chúng ta có phải cũng không cần mở không!" Tần Vũ nghe vậy nhìn Bàn Tử một cái, cảm thấy hơi kỳ quái.

Chương 196

Có điều ngay sau đó hắn liền hiểu ra.

Bàn Tử kiếp trước nhìn thấy quan tài là muốn sờ minh khí.

Tiềm thức của hắn lại tưởng tên này muốn mở cỗ quan tài này.

Lúc này phản ứng lại mới nhớ ra, hắn không phải là Bàn Tử kia, chỉ là rất giống mà thôi. "Quan tài rỗng, lối vào ở bên dưới!" Tần Vũ mở miệng nói.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó kích động nói: "Tiểu ca cậu nói chuyện rồi, vãi chưởng cậu đây là thừa nhận tôi rồi, không uổng công Bàn gia tôi lặn lội suốt đường đi!" "Cậu cứ nhìn cho kỹ nhé, với cái sức lực này của Bàn gia tôi, Lý Nguyên Bá thời cổ cũng chỉ đến như tôi là cùng!" Nói rồi Bàn Tử đã đi đến bên cạnh quan tài.

Hai tay bám chặt một góc quan tài, sau đó mãnh liệt phát lực, thế mà thực sự đẩy cỗ quan tài này xê dịch.

Quan tài từ từ di chuyển, rất nhanh trên bệ quan tài bên dưới thế mà thực sự lộ ra một lỗ hổng nhỏ.

Tuy nhiên lúc này sức lực của Bàn Tử cũng đã đến giới hạn, dưới chân trụ không vững, thế mà lại dừng lại. "Ây mẹ ơi!

Cái quan tài này nặng chết khiếp, cho tôi thở một hơi rồi tiếp tục!" Bàn Tử vừa nói vừa ra hiệu cho Tần Vũ ném cái cuốc leo núi qua.

Để chèn vào cái lỗ hổng này, lát nữa lấy đà một mạch đẩy nó ra.

Lúc đang thở hổn hển, Bàn Tử tò mò hỏi: "Tiểu ca, làm sao cậu biết quan tài này là rỗng?" "Trước kia tôi xem livestream của cậu, cũng có rất nhiều chỗ cậu dường như đều biết trước, chuyện xa xôi thì không nói, cỗ quan tài này cậu làm sao xác định không có thi thể?"

Tần Vũ nghe vậy không nói gì, chỉ chỉ vào nắp quan tài.

Bàn Tử không hiểu.

Mà lúc này Tô Khảo Khảo lại cười nói: 【Cái này cũng không khó, Tiểu ca khẳng định là thông qua vết điêu khắc trên quan tài mà nhìn ra.】【Mọi người nhìn vết điêu khắc này xem, cũng là rắn hai thân, nhưng chỉ điêu khắc một nửa, còn chưa hoàn công.】【Bất luận là trước kia hay bây giờ, đều không thể xuất hiện tình huống hạ táng trước rồi mới điêu khắc!】【Cho nên bên trong khẳng định là rỗng!】Mọi người nghe vậy lập tức vỡ lẽ.

Hóa ra Tiểu ca là nhìn ra như vậy.

Nếu nói thế thì năng lực "tiên tri" mà Tiểu ca thể hiện ra trước kia, cũng là thông qua quan sát tỉ mỉ rồi.

Nghĩ đến đây mọi người không khỏi cảm thấy xấu hổ, tuy rằng bọn họ đang xem livestream, nhưng cũng có thể nhìn thấy những thứ này, thế mà tại sao bọn họ lại không nhìn ra nhỉ.

Quả nhiên giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư vẫn có sự khác biệt. "Được rồi, Bàn gia hồi phục rồi, chúng ta tiếp tục!" Bàn Tử hô một tiếng, lập tức tiếp tục đẩy quan tài.

Tần Vũ dùng cuốc leo núi chèn vào lối vào bên dưới, giúp Bàn Tử giảm bớt một chút lực đạo.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đẩy cỗ quan tài sang một bên.

Mà bên dưới quả nhiên lộ ra một lối vào hình tròn.

Lối vào không lớn, chỉ có thể từng người đi xuống.

Hơn nữa bên dưới rất tối, không nhìn rõ tình huống.

Bàn Tử lập tức muốn xuống dò đường.

Tần Vũ lại ngăn hắn lại, đồng thời bật đèn pin trong tay lên.

Tuy nhiên khi đèn pin chiếu xuống phía dưới, lập tức xuất hiện một màn khiến cả hai đều tê da đầu.

Tô Khảo Khảo trong phòng livestream cũng mở to mắt nhìn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp hét lên "Á" một tiếng, suýt chút nữa hất tung cả bàn làm việc, gục xuống bàn khóc huhu.

Người trong phòng livestream cũng sợ đến mức chửi thề. 【Vãi chưởng, cái thứ chó má gì thế này, sao lại có người ở bên dưới!】【Mẹ kiếp đây là người à?】【Đây mẹ nó là quái vật mặt to thì có!

Sợ chết khiếp đi được.】【Vãi, cái này quả thực đòi mạng mà!】【Tiểu ca mau giết chết nó!】Tần Vũ lúc này đâu còn tâm trí xem phòng livestream.

Chỉ thấy bên dưới lối vào kia, sâu tối đa cũng chỉ một mét, thế mà lại thò ra một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Khuôn mặt quái dị to bằng nửa kích thước của lối vào.

Trong hốc mắt đen kịt không có gì cả.

Một cái miệng quái dị há to, dường như còn đang cười với bọn họ. "Mẹ tôi ơi!" Bàn Tử sợ đến mức vội vàng bò lùi lại mấy bước.

Dù cho hắn to gan cẩn trọng, lúc này cũng bị dọa chết khiếp.

Ánh mắt Tần Vũ băng lãnh, bàn tay đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ cần thứ này dám chui ra, tuyệt đối một dao lấy mạng nó.

Tuy nhiên khuôn mặt quái dị kia dường như không có ý định chui ra.

Luôn nằm dưới ánh đèn chiếu rọi, cũng không lên, cũng không xuống.

Trong lòng Tần Vũ ngẩn ra, bỗng nhiên phản ứng lại.

Cái thứ khỉ gió này căn bản không phải người, đây là loại mặt nạ nhân diện mà bọn khỉ đeo!

Sao lại ở chỗ này!

Lúc này trong phòng livestream cũng có người phát hiện ra vấn đề này, vội vàng nhắc nhở Tô Khảo Khảo trong phòng livestream.

Chương 197

Tô Khảo Khảo lúc này mới lấy hết dũng khí tiếp tục xem tình hình.

Tuy rằng cô đã lau nước mắt, nhưng vành mắt vẫn hơi đỏ.

Vừa rồi e là bị dọa không nhẹ. 【Cái... cái này đúng là mặt nạ nhân diện, quá đáng lắm rồi, rốt cuộc là ai đặt ở đây chứ!】【Tôi chúc hắn sinh con không có lỗ đít, đi xe đạp không có yên.】 Mọi người nghe thấy câu này của Tô Khảo Khảo, đều không khỏi cảm thấy "cúc hoa" thắt lại.

Đều nói phụ nữ tàn nhẫn với bản thân, không ngờ đối với người khác còn tàn nhẫn hơn.

May mà bọn họ không đắc tội cô nàng Tô Khảo Khảo này, nếu không còn chẳng biết sẽ bị nguyền rủa thành cái dạng gì.

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, thấy Tô Khảo Khảo nói là mặt nạ, cảm thấy mất mặt quá lớn.

Tức giận đến mức trực tiếp chạy lại. "Tiểu ca để tôi, mẹ kiếp khẳng định là đám trộm mộ kia để lại dọa người!" "Xem Bàn gia tôi lôi nó ra giẫm nát!" Nói rồi Bàn Tử định động thủ.

Tần Vũ thấy vậy vội ngăn hắn lại. "Đừng động, bên dưới có đồ vật!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội vàng nhìn kỹ lại.

Quả nhiên phát hiện ba sợi dây cực mảnh buộc trên chiếc mặt nạ nhân diện.

Ba sợi dây này cố định chiếc mặt nạ ở chỗ này.

Nếu không phải ánh đèn pin chiếu vào phản xạ ra một tia sáng trắng thì quả thực không dễ phát hiện.

Mà quan trọng nhất là, thông qua hốc mắt trên chiếc mặt nạ nhân diện kia, có thể nhìn thấy rõ ràng, bên dưới mặt nạ còn có một sợi dây mảnh rủ xuống, không biết liên kết với cái gì.

Tần Vũ bảo Bàn Tử tránh ra, sau đó vươn hai ngón tay dài kỳ lạ.

Trực tiếp thò vào trong hốc mắt của chiếc mặt nạ nhân diện.

Trong chốc lát chỉ nghe "phanh" một tiếng khẽ vang lên.

Ngay sau đó có thứ gì đó rơi xuống.

Bàn Tử cảm thấy tò mò còn định cúi đầu xuống xem.

Sắc mặt Tần Vũ lại biến đổi, vội rụt tay về, đồng thời một cước đá vào ngực Bàn Tử, đá hắn bay ngược ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo chỉ nghe thấy từ sâu trong lối vào truyền đến một tiếng nổ lớn "Uỳnh!", thế mà lại giống như tiếng thuốc nổ phát nổ. *** "Tiểu ca, chúng tôi là người của tổ chương trình, quản lý của chúng tôi muốn nói chuyện với cậu!" Một gã đàn ông mặc âu phục đen đi tới, rất khách sáo nói.

Tần Vũ lắc đầu không nói gì, hiển nhiên không muốn dây dưa với đối phương nữa.

Hắn đã quyết định con đường tiếp theo phải tự mình đi. "Tiểu ca, cậu sẽ hứng thú đấy, chúng tôi có thể giúp cậu lấy lại Mộc Trần Châu!" Lời này của đối phương vừa thốt ra, sắc mặt Tần Vũ lập tức biến đổi.

Chuyện Mộc Trần Châu ở trong đầu lâu Hiến Vương ngoại trừ hắn ra thì không ai biết.

Tuy rằng giới khảo cổ cũng đại khái biết Mộc Trần Châu ở trong lăng mộ Hiến Vương, nhưng người nghĩ đến chuyện Mộc Trần Châu nằm trong đầu lâu Hiến Vương thì vẫn chưa có mấy ai.

Tổ chương trình này là lũ thương nhân, làm sao biết được?

Hơn nữa còn nói có thể giúp mình lấy lại. "Tiểu ca, cậu rất cần thứ này phải không, chúng ta nói chuyện chứ?" Lại một giọng nói truyền đến, Tần Vũ nhìn sang phát hiện đó là một người toàn thân trùm trong áo bào đen.

Tuy rằng không nhìn thấy diện mạo người này, nhưng đối phương vừa xuất hiện, Tần Vũ thế mà mơ hồ cảm thấy một tia cảm giác quen thuộc.

Dường như mình và đối phương có quen biết. "Được!" Tần Vũ cuối cùng cũng mở miệng.

Hai phút sau, trong phòng khách nhà Tần Vũ.

Chỉ còn lại hắn và người mặc áo bào đen kia.

Tần Vũ nhìn đối phương đợi gã mở miệng.

Người nọ cũng không nói nhảm, tự rót cho mình một ly rượu vang, nhấp một ngụm rồi cười nói: "Hợp tác đi, tuy rằng cậu rất mạnh, nhưng dựa vào một mình cậu thì không vào được Côn Luân Thần Cung đâu!" "Ông là ai?" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Mở miệng đã có thể nói ra Côn Luân Thần Cung, đối phương hiển nhiên cũng biết không ít thứ. "Tôi là cố vấn cổ mộ mà tổ chương trình thuê!" Đối phương cười nói, đồng thời đưa mấy tấm ảnh qua.

Tần Vũ nhận lấy xem, mày càng nhíu chặt thêm vài phần.

Bên trên thình lình là một số bức ảnh về núi Côn Luân, cũng như một số tin tức đăng trên báo chí.

Nói rằng núi Côn Luân đang trong trạng thái phong tỏa, vì vị trí địa lý của bản thân nó, bên trên có trạm gác biên phòng.

Sau này giới khảo cổ lại đoán định trong núi Côn Luân có cổ mộ, nhưng độ khó khai thác cực lớn, thế là liền phong tỏa núi Côn Luân.

Ngoại trừ những người hành hương địa phương ra, những người khác hễ đến gần lập tức bị bắn bỏ.

Chương 198

"Bây giờ cậu hiểu rồi chứ, không có chúng tôi giúp đỡ cậu không đến được Côn Luân Thần Cung đâu!" "Hơn nữa tôi cũng không phải đả kích cậu, cho dù cậu có tiền, cậu cũng không đi được!" "Trên núi Côn Luân tuyết trắng bao phủ, mỗi ngày địa hình đều khác nhau!" "Trừ phi cậu có tọa độ cụ thể của Côn Luân Thần Cung, có thể căn cứ vào định vị mà đi qua!" "Nếu không cậu căn bản không tìm thấy!" Tần Vũ không nói gì, hắn sở hữu Phân Kim Định Huyệt của Hồ tư lệnh, tìm mộ tự nhiên không phải là vấn đề.

Nhưng biên phòng có trạm gác, mình nếu cứ xông vào thì cho dù giải trừ được lời nguyền, đối đầu với biên phòng quân, vậy cũng chẳng khác gì đi tìm chết.

Cơ thể có mạnh hơn nữa, cũng đâu mạnh bằng tên lửa với bom nguyên tử. "Điều kiện!" Tần Vũ lạnh lùng nói. "Đơn giản, ông chủ chúng tôi vì tiền, chỉ cần cậu đồng ý địa điểm tiếp theo muốn đi sẽ tiếp tục hợp tác với chúng tôi, livestream toàn cầu!" "Những vấn đề này chúng tôi giúp cậu giải quyết!" "Đương nhiên rồi, thực lực của cậu rất mạnh, chúng tôi quyết định không thêm gánh nặng cho cậu nữa, cậu có thể đi một mình!" "Chúng tôi chỉ cần điểm này: Livestream toàn cầu!" Tần Vũ nghe vậy rơi vào trầm tư.

Điều kiện này của đối phương dường như không ảnh hưởng gì đến mình.

Livestream hay không hắn cũng không quan tâm, chỉ cần mình hành động hiệu suất cao.

Hơn nữa thiết bị livestream vừa mở, hắn cũng chưa bao giờ quản, ngược lại sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ của hắn.

Điều kiện này vẫn rất hậu hĩnh. "Để báo đáp, chúng tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người, trong tay người đó có tọa độ Côn Luân Thần Cung, cũng như giấy thông hành!" "Cậu chỉ cần giải quyết được người đó, liền có thể thông suốt không trở ngại đi tới Côn Luân Thần Cung!" "Đương nhiên rồi, những cái này là điều kiện mà tổ chương trình đưa ra!" "Tôi nghĩ cậu sẽ không từ chối, dưới đây là một số kiến nghị cá nhân tôi dành cho cậu." "Côn Luân Thần Cung nằm ở Tạng địa, văn hóa Tạng ảnh hưởng khá lớn, nếu cậu muốn đi tốt nhất hãy tìm một người tinh thông văn hóa Tạng đồng hành!" "Nếu không cho dù đến nơi, e rằng cậu cũng không thể giải trừ lời nguyền trên người!" "Ngoài ra bí mật của lời nguyền này rất sâu, không phải trình độ trộm mộ cao là có thể giải quyết được!" "Nếu cậu có thể từ trong tay người mà tổ chương trình cung cấp lấy được tọa độ Côn Luân Thần Cung cũng như giấy thông hành!" "Tôi sẽ giới thiệu thêm cho cậu một người tinh thông văn hóa Tạng, có nghiên cứu đối với Quỷ Động tộc, cậu chỉ cần nghĩ cách đưa người đó đi cùng, chuyến đi Côn Luân Thần Cung lần này, bảo đảm cậu vạn vô nhất thất!" "Còn về Mộc Trần Châu, người có thể cấp giấy thông hành cho cậu, tự nhiên cũng có thể đưa thứ đó cho cậu!" Tần Vũ nghe đến đây cũng không khỏi nghi ngờ.

Theo như đối phương nói, hai người này trực tiếp ảnh hưởng đến việc mình có thể giải trừ lời nguyền hay không.

Hiển nhiên rất quan trọng đối với mình, nhưng đối phương làm vậy chỉ đơn thuần là vì livestream kiếm tiền sao? "Sao ông biết Mộc Trần Châu?" "Mục đích của ông là gì?

Ông rốt cuộc là ai?" Tần Vũ nhìn đối phương, ánh mắt băng lãnh.

Hắn có thể cảm giác được, tên cố vấn trộm mộ trước mắt này, có khả năng còn có mục đích riêng.

Ông chủ tổ chương trình vì kiếm tiền hắn có thể hiểu, nhưng người này lại có mục đích gì. "Ha ha!" Đối phương cười một tiếng, cũng không trả lời, thế mà lại cởi mũ áo bào đen trên đầu xuống.

Lập tức Tần Vũ liền nhìn thấy một khuôn mặt khiến hắn chấn kinh.

Khuôn mặt kia hắn quả thực quá quen thuộc.

Kiếp trước hắn không biết đã bao nhiêu lần nhìn thấy khuôn mặt này.

Cũng chính khuôn mặt này, khiến vô số người mê Đạo mộ trong lòng vừa yêu vừa hận.

Đó thình lình chính là khuôn mặt của Ngô Tam Tỉnh. "Ông..." Tần Vũ lúc này cũng có chút không nói nên lời.

Ngô Tam Tỉnh là nhân vật trong tiểu thuyết mà, sao lại xuất hiện ở thế giới song song này.

Hơn nữa còn là người sống. "Tiểu ca, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp)!" Ngô Tam Tỉnh dường như đã nhận ra thân phận của Tần Vũ.

Không đúng, phải nói là nhận ra thân phận của Muộn Du Bình, chứ không phải Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này cũng không biết mình nên dùng biểu cảm gì khi nhìn thấy ông ta.

Là nên túm lấy ông ta đánh cho một trận trước, sau đó hỏi ông làm sao tới được đây?

Hay là hỏi, ông rốt cuộc là người hay là quỷ?

Bàn Tử và Vô Tà cũng tới rồi sao?

Vô số suy nghĩ quấn lấy nhau, hắn thế mà không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Cuối cùng hắn dứt khoát đi thẳng vào chủ đề. "Ông rốt cuộc muốn làm gì!" Ngô Tam Tỉnh cười hắc hắc, thốt ra bốn chữ: "Tôi muốn về nhà!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh lại trùm áo bào đen lên đầu, đứng dậy liền rời đi.

Tần Vũ sững sờ tại chỗ hồi lâu không thể bình tĩnh.

Hắn nghĩ không ra, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại ở đây.

Đây chính là thế giới song song mà, ông ta nói ông ta muốn về nhà, chẳng lẽ ông ta cũng là xuyên không tới?

Nhưng ông ta ở kiếp trước chỉ là một nhân vật trong tiểu thuyết a!

Vô số nghi hoặc khiến đầu Tần Vũ đau nhức.

Căn bản nghĩ không thông.

Lúc này điện thoại lại reo lên.

Cầm lên xem, là một địa điểm do tổ chương trình gửi tới, bên trên viết: "Mười giờ sáng mai đến địa điểm này, chúng tôi đã giúp cậu hẹn trước rồi!" Trên địa chỉ viết: "Khu Thanh Hải, Viện nghiên cứu khảo cổ!" Khu Thanh Hải chính là một địa phương thuộc thành phố hắn đang ở, Viện nghiên cứu khảo cổ, chẳng lẽ đối phương là một chuyên gia khảo cổ?

Tần Vũ nhìn chằm chằm điện thoại hồi lâu không thể bình tĩnh.

Cuối cùng thế mà cứ ngồi như vậy suốt một đêm, mãi đến sáng hôm sau.

Hắn nghĩ không thông những vấn đề này, cuối cùng dứt khoát cũng lười nghĩ nhiều.

Nếu mình không thể giải trừ lời nguyền, cho dù làm rõ được những vấn đề này thì có tác dụng gì chứ?

Chương 199

Tần Vũ rửa mặt một chút, lập tức ra cửa đi tới vị trí trên địa chỉ. "Mẹ kiếp, lũ trộm mộ này đúng là chán sống rồi, dám chôn cả thuốc nổ!" Bàn Tử chửi thề, trong lòng sợ muốn chết.

Nếu vừa rồi không phải Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay đá hắn ra, thì lúc này e rằng cái đầu của hắn đã bị nổ bay rồi.

Ở cái nơi có địa thế như giếng đứng này, uy lực của vụ nổ đều sẽ dồn hết lên phía trên.

Lực xung kích tuyệt đối không thể coi thường.

Từ đó cũng có thể thấy, cái giếng thông đạo này độ sâu cũng không vừa.

Nếu không, thuốc nổ rơi xuống đất, không gian bên dưới hẳn là có thể phân tán bớt một phần uy lực vụ nổ.

Nhưng nhìn luồng khí nóng phun ra từ miệng hang kia, hiển nhiên số thuốc nổ này không rơi xuống đáy mà đã phát nổ ngay giữa không trung.

Những người đang xem livestream cũng bị biến cố bất ngờ này dọa cho nghẹn lời hồi lâu.

Bọn họ xem livestream vốn chỉ để giải trí.

Rất nhiều người quanh năm sống ở đô thị, trải nghiệm cùng lắm cũng chỉ là sự hiểm ác chốn công sở.

Đâu đã từng kiến thức qua cái thế giới trộm mộ người ăn thịt người hiểm ác thế này.

Những sự sắp xếp này của đối phương, hiển nhiên là không định để bọn họ sống sót đi ra.

Nếu không phải Tần Vũ phát hiện ra vấn đề, e rằng lúc này bọn họ đã đi gặp Diêm Vương gia báo danh rồi.

Tô Khảo Khảo cũng không biết nên nói gì, ngẩn người nửa ngày.

Thấy phòng livestream im phăng phắc, cô chỉ đành kiên trì nói một câu. 【Đạo cũng có đạo, tôi không bình phẩm về cái nghề trộm mộ này, nhưng dùng thuốc nổ không những sẽ phá hoại văn vật mà còn muốn dồn người ta vào chỗ chết, những kẻ này bắt được phải nghiêm trị.】【Đúng!

Mẹ nó nếu Tiểu ca mà xảy ra chuyện, ông đây sẽ giết chết bọn chúng.】【Còn nghiêm trị cái rắm ấy, bắt được là đánh chết!】 Người trong phòng livestream cũng vô cùng phẫn nộ.

Có điều giận thì giận, cổ mộ thì vẫn phải đi.

Một lát sau, đợi khói bụi ở lối vào đã tan đi kha khá, Tần Vũ mới lấy ra một cây gậy phát sáng ném xuống dưới.

Đám trộm mộ cũng không thể nào mang theo quá nhiều thuốc nổ.

Cộng thêm có ánh sáng từ gậy huỳnh quang, bên dưới nhìn qua cũng không có vấn đề gì lớn.

Tần Vũ vừa chuẩn bị xuống, Bàn Tử lại ngăn cản anh. "Tiểu ca để tôi!" "Tôi đã nói rồi, cậu dẫn tôi vào, tôi sẽ dò mìn cho cậu!" Nói xong Bàn Tử còn không đợi Tần Vũ lên tiếng, trực tiếp nhảy tót xuống.

Người xem livestream thấy cảnh này đều không kìm được cái nhìn khác về Bàn Tử. 【Tên Bàn Tử này ngoại trừ hài hước ra thì còn rất trượng nghĩa.】【Nếu không thì sao người khác lại gọi hắn là Khải Hoàn ca, người này e rằng cũng là một kẻ tàn nhẫn đấy.】【Nói thật là có chút ngưỡng mộ, tạm thời khoan bàn đến chuyện hắn nói là thật hay giả, nếu tôi có một người anh em vì cứu tôi mà làm đến mức này, tôi chết cũng nhắm mắt.】【Không sai, hy vọng những gì Bàn Tử nói đều là thật, nếu không thì quá làm người ta thất vọng rồi.】【Tôi cảm giác hẳn là thật, dọc đường đi tới đây bất kể là cá Triết La hay khiêng quan tài, cũng như xuống dưới dò đường, Bàn Tử đều tranh làm trước.】【Đúng vậy, cá Triết La và bên dưới lối vào này, ai biết được liệu có nguy hiểm hay không, Bàn Tử mạo hiểm tính mạng đi trước, tôi cảm giác không giống như đang lừa người.】Mọi người bàn tán xôn xao.

Tần Vũ cũng không nói gì, chỉ cảm giác tên Bàn Tử trước mắt này bản chất không xấu.

Hơn nữa còn rất trọng nghĩa khí, chỉ là không biết chuyện về người anh em mà hắn nói có mấy phần là thật.

Bàn Tử rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

Tần Vũ cũng không vội xuống ngay, lại đợi thêm một lúc.

Rất nhanh bên dưới đã truyền lên tiếng gọi của Bàn Tử. "Tiểu ca xuống đi, bên dưới không sao!" Tần Vũ nghe thấy tiếng mới nhảy xuống theo.

Rất nhanh anh đã đáp xuống đáy.

Hai chân vừa chạm đất, đã thấy Bàn Tử từ phía trước chạy lại nói: "Tiểu ca, phía trước rất rộng rãi, còn có một con sông ngầm!" "Bọn chúng chắc chắn là thuận theo dòng sông chạy rồi!" Tần Vũ gật đầu, quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, thấy không có chỗ nào đặc biệt, liền cùng Bàn Tử đi về phía trước.

Người xem livestream lúc này đều nín thở, ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Nếu thật sự lát nữa đụng độ đám trộm mộ ở phía trước, e rằng sẽ không thiếu một trận ác đấu.

Thậm chí có khả năng còn sẽ chết người.

Chương trình thám hiểm mùa này, tuy rằng cũng nguy hiểm như thường lệ, nhưng mối đe dọa đến từ đám trộm mộ hiển nhiên nhiều hơn một chút.

Đây còn chưa tìm thấy lối vào Xạ Quốc ở đâu mà đã gặp phải bao nhiêu chuyện thế này.

Thật không dám tưởng tượng đến lúc tới nơi, còn có thể còn lại mấy người.

Trong bầu không khí căng thẳng, Tần Vũ và Bàn Tử mới chạy được vài chục mét, phía trước quả nhiên không gian mở rộng hẳn ra.

Một hang động ngầm khổng lồ xuất hiện, bên trong có một con sông ngầm chảy qua.

Nước sông tuy rất rộng, bề mặt nhìn qua cũng không chảy xiết.

Nhưng không biết dưới nước là tình huống gì.

Dòng chảy của loại sông ngầm này, thông thường mà nói đều sẽ không quá bình lặng. "Tôi đi xem thử!" Bàn Tử hăng hái muốn xuống sông đầu tiên.

Chương 200

Nước sông đã chặn mất đường đi, ở đây lại không có ai khác, hiển nhiên đám trộm mộ kia hẳn là đã thuận theo dòng sông đi xuống rồi.

Bàn Tử nói xong định cởi quần áo, Tần Vũ lại đưa tay ngăn hắn lại. "Hả?

Tiểu ca sao thế?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm mặt sông.

Bàn Tử không hiểu, cũng nhìn theo về phía mặt sông.

Nhưng cái nhìn này khiến hắn không kìm được mà rùng mình một cái.

Chỉ thấy ở một bên lòng sông, do vách đá chắn lại, trên mặt nước lại đang trôi lềnh bềnh một cái xác.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy cảnh này lập tức hét lên một tiếng "A" chói tai.

Khán giả livestream cũng phản ứng lại, ai nấy đều sững sờ. 【Vãi chưởng, anh em của Bàn gia không phải đã quy vị rồi đấy chứ?】【Khó nói lắm, nhưng nếu sông này có nguy hiểm, đối phương chắc chắn sẽ lấy anh em hắn ra để dò mìn.】【Haizz, đều là người khổ mệnh cả!

May mà Bàn gia gặp được Tiểu ca, nếu không cũng phải làm mồi cho con cá Triết La kia rồi.】【Đều là tự tìm cả thôi, đang yên đang lành đi tìm cổ mộ làm gì, chết cũng oan ức nỗi gì.】【Tiểu thư à cô không sao chứ, lần sau có thể đừng hét lên được không, nhà tôi thực sự không mua nổi sữa trợ tim nữa rồi, dinh dưỡng không theo kịp.】【Vãi!

Lầu trên mày mẹ nó thật không biết xấu hổ, thế mà lại giống tao chỉ chú ý đến tiếng hét của tiểu thư Tô Khảo.】【Đã là lúc nào rồi, chúng mày mẹ nó có thể đừng quan tâm đến phụ nữ được không?

Cứ bắt chước tao thì có ý nghĩa gì?】【Anh em ồn ào cái gì thế?

Tao vừa từ nhà xí ra!】【Biến thái!】Tô Khảo Khảo nhìn mà không nhịn được mắng thầm, sau đó liền không thèm để ý đến cư dân mạng nữa.

Lúc này Bàn Tử đã không giữ được bình tĩnh nữa, vành mắt đỏ hoe, chạy vội về phía cái xác.

Hắn cũng chẳng màng trong nước có nguy hiểm gì, nhảy ùm xuống kéo cái xác lên bờ.

Lật cái xác lại xem xét, không phải là anh em của mình, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống đất. "Tên này mẹ nó là người của bọn trộm mộ, chết là đáng đời!" Bàn Tử mắng.

Nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho an nguy của anh em mình.

Người này chết không minh bạch, ngoại trừ toàn thân đỏ rực ra thì thậm chí còn không chảy máu.

Con sông này e là cũng có nguy hiểm, hắn hiện tại chỉ lo lắng anh em mình có xảy ra chuyện gì hay không.【Tiểu ca người này chết rất kỳ quặc, qua xem thử đi!】Tô Khảo Khảo vội nói.

Tần Vũ trong lòng rất rõ hắn chết như thế nào.

Nhưng vẫn bước tới.

Muốn qua sông cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đến gần, mọi người liền nhìn thấy rõ ràng.

Người chết là một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi.

Râu ria xồm xoàm, toàn thân da dẻ đỏ ửng, tròng trắng hai mắt cũng đã sung huyết.

Lúc chết dường như không đau đớn, trên mặt thậm chí còn vương lại một tia cười.

Bàn Tử lúc này đã khôi phục cảm xúc, chuẩn bị đứng dậy đi xuống sông xem có người nào khác chết nữa không.

Tuy nhiên hắn vô tình giẫm phải mu bàn tay của cái thi thể kia.

Lập tức một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện.

Bàn Tử cảm giác dưới chân trơn trượt, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Quay đầu nhìn lại, bàn tay bị hắn giẫm lên kia, thịt trên cả mu bàn tay vậy mà đều tuột ra hết.

Lộ ra xương trắng âm u bên trong.

Cảm giác đó, quả thực giống hệt như chân gà rút xương vậy.

Bàn Tử kinh hô: "Tên này mẹ nó chứ, chín nhừ rồi à!"【Đâu chỉ là chín nhừ, e rằng rút xương cũng không thành vấn đề.】【Cái này mẹ nó là thứ gì làm ra nông nỗi này?

Lò nướng điện cũng không có cái nào to thế này đâu.】【Một người sống sờ sờ to thế này cứ thế mà chín luôn á?】【Quá mẹ nó dọa người rồi, cái này nếu là Tống tử thì còn đỡ, Tiểu ca còn có thể trực tiếp đấu một trận, nhưng cái thứ không biết là gì này tự nhiên làm người ta chín nhừ luôn.】Cư dân mạng đều bị dọa sợ chết khiếp.

Tô Khảo Khảo cũng toát mồ hôi lạnh, không nhịn được nuốt nước bọt nói:【Con người dưới nhiệt độ cao áp suất cao tuyệt đối, cũng không phải là không có khả năng xuất hiện tình huống này.】【Nhưng đây cũng không phải là không gian kín tuyệt đối, hơn nữa cũng không thấy có nguồn nhiệt nào cả!】【Tiểu ca anh tốt nhất nên cẩn thận chút, con sông ngầm này e là có vấn đề!】Nói thừa, người cũng chết rồi có thể không có vấn đề sao.

Tần Vũ xoay người nhìn mặt sông không nói gì, cũng không có ý định đi xuống.

Bàn Tử ném cái xác sang một bên, nhìn mà thấy ghê tởm.

Lại ra bờ sông nhìn nửa ngày, không thấy có thi thể người nào khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không nhìn thấy xác của anh em mình, vậy chứng tỏ người đó rất có khả năng vẫn còn sống. "Tiểu ca, con sông này tám phần là có vấn đề, vẫn là quy tắc cũ tôi đi dò mìn!" Bàn Tử nói rồi xắn tay áo chuẩn bị xuống.

Nhưng lần này Tần Vũ không đồng ý, ngăn hắn lại.

Chương 201

Bàn Tử sững sờ, thấy Tần Vũ không nói gì, cười nói: "Tiểu ca anh không cần lo, tôi từng xem bói rồi, lão thầy bói mù nói mạng tôi cứng lắm không dễ chết thế đâu!" "Thực ra cũng sống không thọ lắm!" Bàn Tử lầm bầm khe khẽ.

Tần Vũ nhìn về phía hắn, Bàn Tử vội cười nói: "Yên tâm đi Tiểu ca, tôi chắc chắn không sao!" Thế nhưng Tần Vũ vẫn không buông tay, chỉ vào mặt sông nói: "Đợi!" "Đợi cái gì?" Bàn Tử ngẩn ra, chẳng lẽ trên con sông này còn có thể tự mọc ra một cây cầu?

Thế thì không phải là nói nhảm sao.

Hơn nữa cũng không thể cứ đợi mãi ở đây được, chuyện sống chết của anh em mình quan trọng, đợi thêm nữa chẳng phải càng nguy hiểm hơn. "Tiểu ca anh yên tâm, con sông này có mìn gì Bàn gia đi dò trước, bảo đảm không liên lụy đến anh!" "Đợi thì không cần thiết đâu, mạng của anh em tôi..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, lập tức chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang thật lớn, trong chốc lát cả mặt hồ như sôi sục lên.

Dòng nước bị nổ tung lên cao mấy mét, đập cả vào đỉnh hang động.

Vô số bọt nước thi nhau rơi xuống.

Vậy mà còn bốc hơi nóng ngùn ngụt.

Bàn Tử nhìn đến ngây người, nửa ngày không thốt nên lời.

Nhưng ngay sau đó lại là một tiếng "Bùm" vang lên.

Tiếp theo cứ như vỡ tổ, nổ liên tiếp đủ năm tiếng, mặt sông mới trở lại bình lặng.

Tuy nhiên, nước sông lúc này không biết đã xảy ra tình huống gì.

Sau vụ nổ, trên mặt sông lại hiện ra một màu vàng.

Màu vàng đó dưới sự xung kích của dòng nước chảy về phía sâu bên trong.

Tần Vũ ngồi xổm xuống chạm thử vào nước, vậy mà là nước nóng, còn hơi phỏng tay. "Cái này tám phần là suối phun nhiệt rồi!" Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Bàn Tử bên cạnh sớm đã kinh ngạc không nói nên lời, nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Lũ trộm mộ này điên rồi à, nhét bao nhiêu thuốc nổ thế!

Đánh cá hay là phá núi vậy!" Tô Khảo Khảo lúc này đã phản ứng lại, cười nói: 【Bàn ca, cái này không phải do thuốc nổ nổ đâu, đây là khí nóng phun trào.】【Bên dưới con sông này chắc chắn có một mạch suối phun, đây là suối phun nhiệt gián đoạn.】【Nhiệt độ nước của loại suối phun này cao đến dọa người, gã kia tám phần là bị cái suối phun nhiệt này tưới trúng nên mới chín nhừ hoàn toàn như vậy.】Người xem livestream nghe thấy lời giải thích này, ai nấy đều không khỏi chép miệng. 【Tiểu thư cô dọa tôi đấy à, tôi cũng từng tắm suối nước nóng, làm gì có cái nào nóng thế này!】【Tôi cũng thắc mắc, chẳng lẽ chúng ta tắm đều là suối nước nóng giả?】【Cái suối phun này đâu phải để cho người ta tắm rửa, quả thực là để đưa người ta lên bàn ăn mà.】【Bắt đầu luộc người à?】Tô Khảo Khảo giải thích: 【Loại suối nước nóng này và suối nước nóng trong thành phố là hai chuyện khác nhau!】【Đây thuộc về kỳ quan của thiên nhiên.】【Tuy nhiên như vậy thì Tiểu ca ngược lại có thể qua được.】【Suối phun nhiệt gián đoạn có chu kỳ phun trào nhất định, nhanh nhất cũng phải năm phút, chậm thì mười phút.】【Mọi người có thể lợi dụng khoảng thời gian này để đi qua.】Những người khác nghe giải thích đều vội nói: 【Thôi bỏ đi, thời gian ngắn như vậy nếu qua không được, chẳng phải cũng bị luộc chín sao.】【Đúng đấy, Tiểu ca hay là đổi đường khác đi, cái này quá đáng sợ rồi.】【Tôi cũng cảm thấy cần thiết phải đổi đường, con sông ngầm này quá nguy hiểm.】【Thứ cho tôi nói thẳng con sông này cũng rất không cát lợi, mọi người nhìn xem nước sông màu vàng kia trông cứ như nước Hoàng Tuyền vậy!】【Vãi, ông nói thế thật đúng là giống nha!】【Hoàng Tuyền, nima bên dưới không phải còn có địa ngục đấy chứ!】Mọi người bàn tán xôn xao, lúc này Bàn Tử cũng đã phản ứng lại.

Hắn nhìn Tiểu ca nói: "Tiểu ca, sông ngầm này đích xác nguy hiểm, anh dù sao cũng là người làm chương trình, nếu thật sự muốn đổi đường tôi cũng không ngăn cản!" "Nhưng mạng của anh em tôi còn đang đợi tôi đi cứu!" "Chúng ta chia tay tại đây đi, nếu tôi còn có thể sống sót đi ra, tôi nhất định sẽ đi tìm anh đăng môn bái tạ!" Bàn Tử nói xong thấy đợt bùng phát của suối nước nóng lần này đã kết thúc, lập tức không chần chừ nữa, tung người nhảy tót xuống.

Người xem livestream nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi thở dài một hơi.

Tên Bàn Tử này làm người bộc trực trượng nghĩa, xem ra tám phần là không nói dối.

Nhưng dựa vào một người đi cướp người từ tay bọn trộm mộ, ít nhiều vẫn là có chút bốc đồng.

Có điều nghĩ lại cũng đúng, anh em quan trọng nhất của mình nếu bị người ta bắt, lại có mấy ai còn có thể bình tĩnh đi báo cảnh sát, đợi cảnh sát đến cứu người chứ!

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Mà lúc này hệ thống trong lòng lại vang lên.【Đinh!

Hệ thống phát hiện gần ký chủ có người hòa hợp với thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh.】【Độ hòa hợp 20%, xin hỏi có tặng thẻ nhân vật cho đối phương hay không?】【Nếu tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Vương Tư Lệnh.】Nội dung giống hệt như trước đó, Tần Vũ vẫn có chút do dự.

Anh rất rõ một khi tặng thẻ nhân vật này, chưa nói đến ảnh hưởng tình cảm giữa các nhân vật, chỉ riêng việc này đều có thể khiến tên Bàn Tử chết tiệt này đi lên một con đường không lối về.

Một khi đã cho, Bàn Tử muốn quay lại sống cuộc sống của người bình thường, cơ bản là không thể nào nữa.

Trong lúc suy nghĩ, Bàn Tử đã bơi vào trong lòng sông.

Tần Vũ cũng không chần chừ nữa, tung người nhảy xuống nước.

Nhiệt độ nước rất cao, bất cứ lúc nào cũng có thể lại xuất hiện suối phun nhiệt.

Cho nên lần này Tần Vũ cũng không dám cởi quần áo, da thịt trực tiếp lộ ra ngoài sẽ chỉ chín nhanh hơn.

Có khả năng người khác còn chưa lên bàn ăn, cậu đã bị ăn xong rồi.

Nước rất nóng, Tần Vũ cũng không dám ở lâu, ở đây ngoại trừ suối nước nóng cũng không có nguy hiểm gì khác, ngay lập tức anh tăng tốc độ chuẩn bị đuổi kịp Bàn Tử.

Anh nhớ phía trước lòng sông chính là thác nước.

Người nếu nằm thẳng rơi xuống đó, lực xung kích chẳng kém gì đập vào nền xi măng.

Tuyệt đối là có thể lấy mạng người.

Bơi được một lúc, Tần Vũ liền nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử.

Có điều tên này ở trong nước lại chẳng hề chịu ảnh hưởng của thân hình, tốc độ bơi cũng cực kỳ nhanh.

Tần Vũ đuổi theo phía sau, bỗng nhiên cảm giác dưới chân vấp phải thứ gì đó.

Lặn xuống nước nhìn, kinh ngạc phát hiện là hai sợi xích sắt to tướng.

Anh nhớ những thứ này là do Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy để lại.

Không ngờ ở thế giới song song này vậy mà cũng có.

Có xích sắt thì dễ làm rồi, ít nhất thuận theo xích sắt là có thể tìm được lối vào Xạ Quốc.

Chương 202

Trong lòng đang suy tính, bỗng nhiên phía trước lại truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử. "Ối mẹ ơi, sao lại còn có cái thác nước thế này!

Phen này Bàn gia thật sự sắp quy vị rồi!" Tần Vũ nhô lên khỏi mặt nước nhìn sang, phát hiện mình vậy mà cũng đã đến mép thác nước, khoảng cách với tên Bàn Tử kia cũng không xa nữa.

Lập tức tăng tốc, một tay rút cuốc leo núi móc vào xích sắt, một tay với lấy quần áo của Bàn Tử.

Tuy nhiên tên Bàn Tử kia trôi xuống quá nhanh, bàn tay Tần Vũ còn chưa kịp vươn ra, hắn đã "Á" lên một tiếng, như heo béo xuất hải rơi tòm xuống thác nước. *** Trên đường đến viện nghiên cứu, Tần Vũ chắp nối lại toàn bộ sự việc.

Sự xuất hiện đột ngột của Ngô Tam Tỉnh, cộng thêm lời nói của ông ta, Tần Vũ cơ bản có thể khẳng định, ông ta cũng là xuyên không tới.

Mà chuyện ông ta nói muốn về nhà, rất có thể là ông ta đã nghĩ ra cách gì đó có thể xuyên không trở về.

Chuyện xuyên không trở về Tần Vũ hiện tại cũng không có hứng thú cân nhắc, mang theo lời nguyền trở về cũng là chết, chi bằng ở lại đây giải quyết vấn đề lời nguyền trước đã.

Còn chuyện của Bàn Tử và Vô Tà, có thể là do mình nghĩ nhiều rồi, Ngô Tam Tỉnh xuyên không tới, cũng không đại biểu bọn họ cũng xuyên không tới...

Có tổ chương trình hẹn trước, cộng thêm nhân khí siêu cao hiện tại của Tần Vũ, việc vào Viện nghiên cứu khảo cổ tự nhiên thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh tại một văn phòng chất đầy các loại tư liệu, Tần Vũ đã gặp được người mà tổ chương trình giới thiệu.

Một ông già tóc hoa râm và có chút rối bời.

Giáo sư Hoàng - Hoàng Đỉnh.

Từ chỗ tổ chương trình, Tần Vũ đã tìm hiểu được một số thông tin về giáo sư Hoàng.

Nghe nói người này trong giới khảo cổ cũng là thái sơn bắc đẩu, thậm chí so với giáo sư Trần cũng không kém cạnh hào nào.

Chỉ là hai người có hướng nghiên cứu khác nhau.

Giáo sư Hoàng rất si mê văn hóa vùng Tạng, đặc biệt là Côn Luân Thần Cung, gần như cả đời ông đều đang nghiên cứu chuyện này.

Tần Vũ nghĩ nếu có thể đưa ông ta đi Côn Luân Thần Cung, có lẽ có thể giải quyết vấn đề người đồng hành cần một người tinh thông văn hóa vùng Tạng.

Ngô Tam Tỉnh người này tâm cơ rất nặng, giỏi bố cục, Tần Vũ thực sự là không muốn đi theo sự sắp đặt của ông ta. "Cậu chính là Tần Vũ hả!

Người thật trông có vẻ gầy hơn trên tivi một chút!" Giáo sư Hoàng tháo kính xuống cười nói. "Mục đích cậu đến đây tôi cũng biết, Tàng Địa Thần Cung là tâm huyết nghiên cứu cả đời của tôi!" "Tôi có năm mươi phần trăm tự tin có thể khai quật nó ra!" "Đáng tiếc, tuổi đã cao, cộng thêm tỷ lệ thành công cũng chỉ có một nửa, lần lữa bao nhiêu năm nay cũng chưa dám thực sự thực hiện!" "Tôi và các cậu không giống nhau, nếu không thể đảm bảo vạn vô nhất thất, một khi khai quật gây ra tổn thất, vậy thì chính là tội nhân thiên cổ của giới khảo cổ!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng nhấp một ngụm trà, tiếp tục: "Chương trình của cậu tôi cũng đã xem hai kỳ rồi, tôi cũng không giấu cậu, tôi quả thực có tâm khai quật Côn Luân Thần Cung!" "Có thể phái một người đi vào thăm dò rõ ràng tình huống, tỷ lệ thành công khai quật cũng sẽ tăng lên rất nhiều!" "Nhưng cậu, thứ cho tôi nói thẳng, chương trình vẫn là chương trình, ai có thể đảm bảo đó không phải là kịch bản đã được soạn sẵn chứ?" "Ông muốn thế nào?" Tần Vũ mở miệng nói.

Giáo sư Hoàng nghe vậy cười một cái, nói: "Tôi muốn xem thực lực của cậu rốt cuộc có mấy cân mấy lượng!" Nói xong, giáo sư Hoàng lấy ra một tấm ảnh đưa cho Tần Vũ.

Trên đó vậy mà là ảnh tự sướng của một người.

Có điều bức ảnh tự sướng này rất quỷ dị, vậy mà là một người đứng trên một vật thể giống như cành cây.

Nói nó là cây thì lại không giống, bởi vì những cành cây kia đều làm bằng đồng xanh.

Nhưng nếu nói nó không phải cây mà là đồ đồng, thì tạo hình của nó rõ ràng lại là cái cây.

Tần Vũ nhìn đến đây, trong lòng đã hiểu rõ.

Đây tất nhiên chính là cây thần Tần Lĩnh rồi.

Chỉ là người này làm sao đi đến đó, hơn nữa còn để lại ảnh tự sướng.

Nơi đó có sóng điện thoại sao? "Người này tên là Lưu Tứ, là một đứa trẻ mồ côi, đây là thông tin duy nhất cảnh sát nắm được hiện tại!" "Cậu ta ở đâu, cũng như vật bằng đồng xanh này rốt cuộc là cái gì, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả!" "Tôi muốn cậu trong vòng năm ngày, tìm được cậu ta!" "Đồng thời, làm một bản quét toàn bộ thứ giống như cây bằng đồng xanh này!" "Chỉ cần cậu có thể truyền thông tin quét về, tôi sẽ đưa cho cậu tọa độ của Côn Luân Thần Cung!" "Cũng như giấy thông hành, thậm chí bao gồm cả đầu lâu Hiến Vương mà cậu mang về từ Vân Nam!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng lấy ra một xấp đồ đưa cho Tần Vũ. "Đương nhiên rồi, tôi cũng sẽ đưa cho cậu một số tư liệu, cậu tự mình xem đi!" "Trên những nhánh cây đồng xanh này đều có một loại đồ án rắn hai thân, tôi đã tìm hiểu đại khái một chút, hẳn là một cổ quốc đã biến mất tên là Xạ Quốc!" "Còn về những cái khác, chỉ có thể dựa vào chính cậu!" Tần Vũ nhận lấy tư liệu cũng không xem, trong lòng bắt đầu tính toán.

Năm ngày thời gian, cũng không dài.

Nếu mình từ chối điều kiện của tổ chương trình, tự mình đi tìm Côn Luân Thần Cung, đừng nói là năm ngày, e rằng một tháng cũng chưa chắc qua được trạm gác biên phòng!

Hơn nữa mình hiểu rất rõ về cây thần Tần Lĩnh.

Căn bản cũng không cần đến năm ngày, nhanh thì hai ngày là đủ.

Nghĩ vậy, chuyến đi này cũng đáng để đi.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ liền tìm hiểu một chút về việc quét hình cụ thể.

Giáo sư Hoàng nói, ông ấy sẽ cung cấp một loại thiết bị quét vi hình mới nhất.

Chỉ cần anh đeo trên người, những nơi đi qua đều sẽ tạo thành bản quét.

Tìm được cây đồng, chỉ cần leo lên leo xuống một chuyến, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Điều kiện này ngược lại vô cùng đơn giản.

Thậm chí trong lòng Tần Vũ đã nghĩ sẵn lộ trình.

Đã là leo cây đồng một chuyến, vậy tốt nhất không gì bằng đi một lèo.

Chương 203

Hoặc là từ trên xuống dưới, hoặc là từ dưới lên trên.

Cố gắng không đi đường vòng.

Mà cây thần Tần Lĩnh có hai con đường để đi.

Đi từ bên trên hẳn là sẽ nhanh hơn một chút, nhưng muốn từ bên dưới đi ra thì rất khó, đến lúc đó mình còn phải leo lên lại.

Không có lời.

Đi đường bên dưới, ngược lại có thể trực tiếp leo lên, sau đó rời đi bằng con đường bên trên.

Như vậy là tiết kiệm thời gian nhất.

Trong lòng đã có ý tưởng đại khái, Tần Vũ cũng không chần chừ nữa, đứng dậy cáo từ.

Vốn tưởng có thể trực tiếp đi Tàng Địa tìm thần cung.

Không ngờ lại còn phải đi Tần Lĩnh chịu thử thách một chút.

Có điều cũng không sao, Tần Vũ có tự tin, sẽ không quá hai ngày là có thể trở về.

Ra khỏi Viện nghiên cứu khảo cổ, Tần Vũ liền gửi bức ảnh cho tổ chương trình.

Bảo họ tìm ra toàn bộ thông tin về Lưu Tứ này.

Đồng thời biểu thị mình sáng sớm mai sẽ xuất phát!

Tổ chương trình cũng làm việc vô cùng hiệu quả.

Một tiếng sau đã gửi toàn bộ tư liệu về Lưu Tứ qua.

Thậm chí còn đầy đủ hơn cả phía cảnh sát.

Điều này cũng chẳng có gì bất ngờ, bất kể ở đâu, tiền đều là thứ dễ dùng nhất.

Tần Vũ về đến nhà tỉ mỉ xem xét những thông tin này.

Vừa nhìn qua cõi lòng không khỏi trầm xuống.

Lưu Tứ, trẻ mồ côi.

Từ nhỏ lớn lên ở trại trẻ mồ côi.

Ba năm trước một mình đi Tần Lĩnh du ngoạn, mất tích.

Cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Tuy nhiên, tin tức báo chí về vụ mất tích năm đó đưa ra chưa được hai ngày.

Bạn bè của Lưu Tứ đã kinh ngạc phát hiện, vòng bạn bè của cậu ta vậy mà lại cập nhật trạng thái mới.

Mà dòng trạng thái đó rõ ràng chính là bức ảnh tự sướng kia.

Mọi người tưởng cậu ta còn sống, rất nhiều bạn bè gọi điện cho cậu ta.

Không ai nghe máy.

Gửi tin nhắn, cũng không ai trả lời.

Cứ như vậy suốt ba tháng trời, về sau có người nói đã nhận được tin nhắn trả lời của cậu ta.

Nói là mình rất ổn không sao cả, không cần lo lắng vân vân.

Lại về sau nữa, ngoại trừ việc cách vài tháng sẽ có một dòng trạng thái được đăng lên, thì không còn động tĩnh gì khác.

Hơn nữa những dòng trạng thái về sau cũng không có sự xuất hiện của cây đồng kia nữa.

Cơ bản đều là ảnh đi săn, du ngoạn ở dã ngoại.

Mọi người tưởng cậu ta sống rất tốt nên cũng không để ý.

Thậm chí không ai phát hiện, cậu ta đã âm thầm xóa bức ảnh tự sướng đăng ba năm trước đi.

Tấm ảnh trong tay giáo sư Hoàng, là do năm đó một người bạn của ông ấy cảm thấy Lưu Tứ rất ngầu nên đã chụp màn hình lưu lại.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng mãi đến nửa tháng trước, gần Tần Lĩnh phát hiện ra một ngôi cổ mộ.

Khai quật được không ít đồ đồng, cũng như một số cây đồng cao một mét.

Người bạn kia cảm thấy có vấn đề, đưa bức ảnh cho cảnh sát.

Cảnh sát nghi ngờ Lưu Tứ này liên quan đến trộm mộ, lúc này mới khiến sự việc này quay lại tầm mắt công chúng.

Tuy nhiên cảnh sát mãi vẫn không tìm thấy Lưu Tứ.

Chuyện này bị giới khảo cổ biết được, cho nên mới có người muốn đi tìm ngôi cổ mộ này.

Chỉ có điều mãi vẫn chưa có tiến triển gì.

Giáo sư Hoàng có khả năng cũng là vì nguyên nhân này, cho nên mới đồng ý điều kiện của tổ chương trình, để Tần Vũ đi tìm thử xem.

Chương 204

*** Xung quanh tiếng nước ầm ầm, tiếng hét của Bàn Tử rất nhanh đã không còn nghe thấy nữa.

Tần Vũ dùng cuốc leo núi kéo mình trở lại trên dây xích sắt.

Lúc này anh cũng đang ở bên bờ vực rơi xuống.

Nhưng còn có một việc anh cần phải làm. "Ùm!" Bỗng nhiên dưới thác nước truyền đến một tiếng rơi xuống nước rõ ràng.

Hiển nhiên hẳn là tên Bàn Tử kia.

Có điều Tần Vũ lúc này cũng không lo được cho hắn, sâu trong dòng nước phía sau lại vang lên những tiếng "Bùm bùm", hiển nhiên suối phun nhiệt sắp bùng phát lần hai.

Tần Vũ hít sâu một hơi, vội lặn xuống nước.

Anh mở mắt, bám vào xích sắt tìm kiếm, tuy nhiên trên xích sắt tịnh không có bất kỳ thứ gì.

Điều này khiến anh bất lực lắc đầu, xem ra nơi này sẽ không có thi thể rồi.

Quả nhiên so với thế giới kiếp trước thật sự có chút khác biệt một trời một vực.

Nhiệt độ nước xung quanh ngày càng cao, Tần Vũ cũng không dám chần chừ nữa, xoay người buông xích sắt đồng thời tung người nhảy một cái.

Giống như vận động viên nhảy cầu nhập thủy, trực tiếp từ trên thác nước nhảy xuống.

Khoảng năm sáu giây, Tần Vũ đã rơi vào đầm nước bên dưới.

Vừa vào đầm nước, nhiệt độ nước cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Tần Vũ nhô đầu lên khỏi mặt nước phân biệt phương hướng bơi vào bờ.

Tên Bàn Tử kia cũng không biết thế nào rồi, Tần Vũ cũng không nhìn thấy hắn.

Nghĩ đến e là lành ít dữ nhiều.

Từ nơi cao thế này rơi xuống, nếu góc độ nhập thủy không tốt, thì thật sự sẽ chết người.

Mắt thấy Tần Vũ đã sắp đến bờ, bỗng nhiên một khối đồ vật lớn trôi dạt về phía anh.

Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay định né tránh, bỗng phát hiện đó lại là Bàn Tử.

Tên này vậy mà lại hôn mê rồi, cả người trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Cũng may là ở dưới nước, cái này nếu là ở chỗ khác, hắn thật đúng là chưa chắc đã nổi lên được.

Lúc này đã cách bờ không xa, Tần Vũ thấy thế liền kéo Bàn Tử lên bờ.

Lúc lôi tên này lên, Tần Vũ mới nhìn thấy.

Trên cánh tay Bàn Tử vậy mà lại xuất hiện thêm một mảng ban đỏ.

Mảng ban đỏ to cỡ nắm tay, rất nổi bật, trước đó quả thực chưa từng thấy qua.

Tô Khảo Khảo thấy thế giải thích: 【Vết ban đỏ này chắc là do lúc rơi xuống nước va đập với mặt nước tạo thành.】 【Tức là xuất huyết dưới da, vấn đề không lớn.】 Tần Vũ không nói gì, quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút.

Đây là một khe nứt thâm cốc, hẳn là do dòng nước xói mòn cộng thêm vận động của vỏ trái đất tạo thành.

Thác nước kia treo ngang trên vách núi.

Chỉ là không ngờ ở phía dưới này, trên vách đá vậy mà lại có rất nhiều hang động.

Những hang động này cái lớn cái nhỏ, cái sâu cái nông, nếu tùy tiện đi vào rất có thể sẽ bị lạc trong đó.

Tần Vũ nhìn đầm nước, muốn tìm địa bàn Xạ Quốc này, vẫn là phải men theo hai sợi xích sắt dưới đáy đầm mà đi.

Có điều lúc này quần áo đã ướt sũng, nếu cứ thế này mà đi gấp thì cơ thể sớm muộn gì cũng không chịu nổi.

Hơn nữa lát nữa còn phải xuống nước, nhất định phải nhanh chóng làm cho thân nhiệt hồi phục một chút.

Nhìn thấy bên cạnh có rất nhiều bụi rậm, Tần Vũ cũng không quản Bàn Tử, đi qua chuẩn bị kiếm một ít về.

Ít nhất đốt lửa nghỉ ngơi một chút đã.

Lại tiếp tục đi xuống rất có thể ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Bụi rậm có một mảng rất lớn, Tần Vũ dùng cuốc leo núi dọn dẹp, rất nhanh đã dọn ra được một ít củi.

Tuy nhiên anh bỗng nhiên phát hiện trong số củi này có một thanh dường như rất không bình thường.

Thanh củi đó cũng chỉ dài mười mấy phân, nhưng toàn thân lại màu trắng.

Hơn nữa trắng đến mức có chút dọa người.

Tần Vũ cầm nó lên, vừa vào tay sắc mặt liền biến đổi.

Đây đâu phải là củi, đây rõ ràng là xương người, chỉ là nhìn không ra rốt cuộc là xương cánh tay hay là xương chân.

Cả khúc xương được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Tần Vũ vội dùng cuốc leo núi vạch bụi rậm ra.

Chương 205

Chỉ thấy bên dưới bụi rậm này lại nối liền với nước hồ.

Mà lúc này một bộ hài cốt trắng hếu đang bị bụi rậm bao bọc bên trong.

Nếu không phải vạch đám bụi rậm này ra, thật đúng là không phát hiện được cái xác này.

Tô Khảo Khảo nhìn mà tim cũng nhảy lên tận cổ họng.

Thở mạnh cũng không dám, bảo cô giảng giải kiến thức khảo cổ thì còn được.

Nhìn thấy xương người chết, cô đã ỉu xìu rồi.

Người xem livestream thấy vậy nhao nhao nghi hoặc: 【Sao ở đây lại có một cái xác thế này?】【Không biết nữa, có thể là người gặp nạn chăng, mỗi năm người đi Tần Lĩnh cũng không ít, người gặp nạn tự nhiên cũng không phải số ít.】【Thế này cũng quá thê thảm rồi, chết ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, nếu không phải Tiểu ca thì e rằng ngàn năm cũng chẳng có ai phát hiện ra.】【Tương tự, nói sự thật để nhắc nhở chúng ta nhiều lần rồi, không có việc gì đừng chạy lung tung, chết rồi thi thể cũng khó tìm.】Tần Vũ lấy cuốc leo núi gạt gạt vài cái, phát hiện bộ hài cốt này đã rữa nát chỉ còn lại xương.

Quần áo trên người cũng cơ bản mục nát hết.

Nhưng ở vị trí ngực, lại vẫn còn một mảnh vải treo trên đó.

Kiểu dáng quần áo kia có chút giống quần áo thập niên bảy tám mươi, trước ngực còn có cái túi, bên trong dường như còn có đồ vật.

Tần Vũ dùng cuốc leo núi móc nó lại gần, rửa qua trong nước, dùng tay nắn thử bên trong quả nhiên có đồ thật.

Mở túi ra, Tần Vũ thấy bên trong lại là một tấm thẻ.

Có chút giống với chứng minh thư thế hệ đầu tiên.

Tần Vũ vội lấy ra, quả nhiên phát hiện đó chính là một tấm chứng minh thư.

Trên đó còn có một bức ảnh, cùng với một số thông tin.

Có điều tổng thể đã bị ngâm nước đến mức khó mà phân biệt.

Chỉ có bức ảnh và cái tên bên dưới là còn có thể nhìn ra.

Ngón tay Tần Vũ đang che ngay vị trí cái tên, nhưng anh chỉ nhìn thoáng qua bức ảnh trên đó, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy bức ảnh trên chứng minh thư này là một thanh niên, mà thanh niên này Tần Vũ còn từng gặp qua.

Không phải Lưu Tứ thì là ai!

Sắc mặt Tần Vũ trở nên rất khó coi, thậm chí không cần nhìn thông tin cái tên bên dưới, anh cũng biết đây chắc chắn chính là Lưu Tứ.

Nhưng Lưu Tứ không phải vẫn còn sống sao?

Hơn nữa cách đây không lâu còn cập nhật trạng thái trên mạng xã hội mà!

Nếu đây là thi thể của Lưu Tứ, vậy Lưu Tứ hiện tại lại là ai?

Bỗng nhiên, Tần Vũ nghĩ tới một khả năng.

Vật chất hóa!

Chẳng lẽ Lưu Tứ hiện tại là do hắn tự vật chất hóa ra?

Lưu Tứ thật sự đã chết từ lâu, thi thể không biết vì nguyên nhân gì lại xuất hiện ở đây?

Khả năng này cực lớn, Tần Vũ biết sự lợi hại của cây đồng xanh

này.

Vật chất hóa ra một con người cũng là chuyện hoàn toàn có thể làm được.

Nếu là như vậy, thì có chút rắc rối rồi.

Lưu Tứ nếu thực sự là được vật chất hóa ra, vậy tất nhiên sẽ vì bảo vệ bí mật này mà không từ thủ đoạn.

Đám trộm mộ kia sống chết ra sao hắn không quan tâm.

Nhưng anh lo lắng tên Lưu Tứ này sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của mình.

Trong thế giới vật chất hóa, Lưu Tứ gây ra thứ gì, cũng đều không lạ!

Tần Vũ đang mải suy nghĩ xuất thần, Tô Khảo Khảo bỗng nhiên nói:【Tiểu ca, anh cho mọi người xem cái tên kia đi, mọi người đều đợi không kịp rồi!】Tần Vũ phản ứng lại mới thấy, người trong phòng livestream lại đang thúc giục muốn xem tên.

Thứ này cũng chẳng có gì phải giấu giếm, livestream toàn cầu sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.

Tần Vũ liền để lộ cái tên ra.

Mọi người vừa nhìn thấy cái tên Lưu Tứ này, lập tức phòng livestream bùng nổ.

Tô Khảo Khảo càng là vẻ mặt đầy nghi hoặc vội nói:【Cái này không thể nào, Lưu Tứ không phải vẫn đang sống sao, cái xác này sao có thể là của cậu ta được.】【Hơn nữa mấy hôm trước cậu ta còn cập nhật trạng thái, chuyện này hiện tại toàn mạng đều biết mà.】【Theo tôi thấy tám phần là trò đùa ác ý.】【Ông đã thấy trò đùa ác ý nào vô vị thế này chưa?】【Sao tôi cảm giác có chút sởn gai ốc thế này, cái xác này đều nát chỉ còn lại xương, ít nhất cũng phải có ba năm thời gian rồi.】【Nếu Lưu Tứ thật sự đã chết ba năm trước, vậy Lưu Tứ hiện tại lại là ai!】【Mặc kệ hắn là ai, chắc chắn không phải là người!】Đại khái hiểu sơ qua về Lưu Tứ, trong lòng Tần Vũ cũng coi như có chút manh mối.

Theo tình hình trước mắt mà xem, Lưu Tứ này rất có khả năng đã nắm giữ được sức mạnh vật chất hóa của cây thần Tần Lĩnh (Thần Thụ).

Cho nên mới không trở về, cũng không tiếp xúc với người ngoài.

Nhưng đây rốt cuộc chỉ là suy đoán của hắn.

Nếu đổi lại là người bình thường có được loại sức mạnh này, khẳng định là đi phát tài rồi cua gái trước tiên.

Nhưng Lưu Tứ này tại sao lại cứ ở mãi trong núi?

Điều này không khỏi có chút kỳ quái.

Chương 206

Chỉ là những chuyện này cũng không liên quan đến hắn, chỉ cần gã không ngăn cản hắn đi quét hình cây thanh đồng, mọi chuyện đều dễ nói.

Tối hôm đó, toàn bộ chương trình giải trí quốc tế đã hoàn toàn bùng nổ.

Bởi vì tổ chương trình đã làm việc thâu đêm để sản xuất video quảng bá, quảng cáo rợp trời dậy đất. "Kế tiếp 《Tiểu Ca đưa bạn đi thám mộ》 mùa một, chúng ta sắp bắt đầu chuyến thám hiểm mùa hai!" "Không sai!

Chính là ngày mai, sáng sớm mai Tiểu Ca sẽ lại bước lên hành trình mới!" "Để chúng ta cùng rửa mắt mà chờ!" "Cậu nói cái gì?

Tiểu Ca mới nghỉ ngơi hai ngày lại phải khai công rồi, tổ chương trình các người có còn là người không?" "Mọi người yên tâm, lần này chúng tôi không chỉ nâng cấp các loại thiết bị cho Tiểu Ca, còn đặc biệt chuẩn bị máu trâu bò dê, đảm bảo Tiểu Ca huyết khí tràn trề, chỉ tốn mana chứ không mất máu!" "Cái gì?

Lần này đi không lẽ còn phải tuyển chọn người nữa?" "Mọi người yên tâm, lần thám hiểm này Tiểu Ca sẽ đi một mình, đảm bảo tiết tấu nhanh hơn, hiệu suất cao hơn!" Chương trình vừa phát sóng, lập tức vô số cư dân mạng nhao nhao bình luận.【Không đau lòng Tiểu Ca thì các người cũng đau lòng cho chúng tôi với, mẹ nó đều đã thức trắng mấy đêm rồi, lại tới nữa!】【Đúng đấy, Tiểu Ca thân thể cường tráng chứ chúng tôi cũng không gánh nổi đâu a.】【Huynh đệ lộ tẩy rồi, thế này thì làm sao có bạn gái, cậu bảo cậu thân thể không gánh nổi?】【Tước bỏ quyền kén vợ trong tương lai.】【Tôi muốn hỏi một chút, không có Lương Quỳnh tiểu tỷ tỷ, kiến thức khảo cổ trong cả quá trình ai sẽ giải thích đây?】【Cút!

Ông còn quan tâm kiến thức khảo cổ, tôi chỉ muốn xem Tiểu Ca trêu ghẹo tống tử thôi.】【Ai quan tâm kiến thức khảo cổ, tôi chỉ là quan tâm liệu có mời một vị... lớn... lớn tuổi một chút đến thuyết minh hay không.】Đối mặt với các câu hỏi của cư dân mạng, tổ chương trình quả thực là cầu được ước thấy, sau đó liền công bố người thuyết minh kiến thức khảo cổ. "Lần này chúng tôi đặc biệt mời hoa khôi của Đại học Khảo cổ - Tô Khảo Khảo đến đảm nhiệm vai trò thuyết minh cho mọi người!" Ảnh chụp vừa tung ra, lập tức cư dân mạng đều hưng phấn, đây quả thực là hoa khôi a, thật sự là "lớn" a!

Lập tức vô số cư dân mạng bày tỏ, học viện y tá không còn là trường đại học trong mơ nữa, sau này đăng ký nguyện vọng nhất định phải là học viện khảo cổ.

Em gái học viện khảo cổ không chỉ xinh đẹp, quan trọng là "tâm hồn to lớn"!

Thông tin của tổ chương trình vừa tung ra, không chỉ trong nước, ngay cả trên quốc tế cũng gây ra chấn động không nhỏ.

Từ lúc《Cổ Mộ Tham Bí》bắt đầu, các chương trình khảo cổ của quốc gia khác đều đã dừng lại.

Đều đang chuẩn bị cho kỳ tiếp theo của《Cổ Mộ Tham Bí》.

Kết quả Việt Nam thì hay rồi, không chỉ mở《Tiểu Ca đưa bạn đi thám mộ》, hiện tại cư nhiên còn muốn mở mùa thứ hai.

Điều này khiến rất nhiều nhà thầu chương trình nước ngoài và một số tuyển thủ không vui.

Chỉ là không vui thì không vui, độ hot toàn cầu đều nằm ở phía Việt Nam, bọn họ cũng chỉ có thể đứng nhìn mà sốt ruột.

Dù sao khán giả thích xem chương trình của ai, đó là sự lựa chọn của người ta mà.

Chỉ là tổ chương trình dường như có hứng thú chơi lớn một lần.

Cư nhiên tuyên bố, nếu tuyển thủ nước ngoài không phục, có thể tham gia vào chương trình mùa sau, cũng đến Việt Nam.

Tiến hành đối kháng thám mộ cùng Tiểu Ca, xem ai lợi hại hơn.

Lời này vừa phát ra, lập tức vô số cư dân mạng đều nhao nhao tỏ vẻ rất mong đợi.

Chỉ hy vọng đám tuyển thủ nước ngoài này đừng có thám mộ không thành, lại lưu lại bên trong bồi tống tử.

Thế thì phiền toái lắm, dù sao sau này giải thích với hậu thế thế nào?

Trong cổ mộ Việt Nam, sao lại có thi thể người nước ngoài?

Chẳng lẽ cổ mộ Việt Nam, đều thành địa điểm mà người nước ngoài hướng tới?

Một đêm trôi qua trong những lời chém gió và dư luận.

Tần Vũ ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm hôm sau đã được tổ chương trình đón đi.

Sau khi chọn lựa một số thiết bị cần thiết, Tần Vũ liền trực tiếp xuất phát.

Để tiết kiệm thời gian, Tần Vũ trực tiếp để trực thăng của tổ chương trình đưa hắn đến chân núi Tần Lĩnh.

Đương nhiên rồi, lần này tổ chương trình cũng không công bố địa điểm Tần Vũ muốn đi là ở đâu.

Cho nên đến nay rất nhiều người đều không biết trạm này của Tần

Vũ ở chỗ nào.

Bất quá theo chương trình phát sóng, một số người địa phương nhìn thấy địa điểm quen thuộc, hẳn là cũng sẽ dần dần đoán ra được.

Bất quá đây đều là nói sau.

Suốt dọc đường không nói chuyện, đến gần Tần Lĩnh, Tần Vũ tìm được vị trí, tung người nhảy một cái từ trên máy bay xuống.

Dù nhảy mở ra, chưa đến nửa giờ đã hạ cánh an toàn xuống mặt đất.

Tám trăm dặm Tần Xuyên, đại bộ phận đều là rừng tùng ít người lui tới.

Tần Vũ vừa tiếp đất, phòng livestream liền tự động mở ra.

Vô số cư dân mạng cũng nháy mắt tràn vào.【Mẹ nó đợi đến hoa cũng tàn rồi, Tiểu Ca lại gặp mặt rồi.】【Tiểu Ca xông lên xông lên, trạm này chúng ta đi đâu a?】【Vãi chưởng, rừng nguyên sinh, cây này thật sự cao a.】【Không mang theo Lương Quỳnh tiểu tỷ tỷ thật đáng tiếc, hoang sơn dã ngoại, rừng rậm nguyên sinh chẳng phải là cũng... khụ khụ!】【Chỗ này nhìn có chút quen mắt a!

Hình như là gần nhà tôi!】【Không chắc đâu, xung quanh đều là rừng rậm, ông còn có thể nhìn rõ là gần nhà ông?

Ông đái dưới gốc cây chắc?】【Cút cút.】Người trong phòng livestream hưng phấn không thôi.

Chương 207

Tần Vũ lại lười đáp lời, cắt đứt dây thừng trên người, trực tiếp từ trên dù nhảy xuống.

Vừa tiếp đất Tần Vũ mới hiểu được rừng rậm nguyên sinh này rốt cuộc nguyên thủy đến mức nào.

Lá rụng dưới chân cư nhiên dày đến hai ba mươi centimet.

Nếu dưới lá rụng có hố rỗng, e rằng rơi xuống là không lên được.

Tần Vũ men theo nơi địa thế khá cao chậm rãi đi tới, rất nhanh đã đi được mười mấy mét.

Đến một chỗ an toàn, lấy ra la bàn phân biệt phương hướng một chút, sau đó liền nhổ trại.

Dù nhảy sau lưng còn treo trên cây, tiệm hành tiệm viễn.

Tuy nhiên điều Tần Vũ không nhìn thấy là, ngay lúc hắn đang gấp rút lên đường.

Bỗng nhiên chiếc dù nhảy trên cây phía sau thế mà bị kéo xuống, rất nhanh liền biến mất trong rừng rậm.

Phải biết rằng, dù treo trên cây là cực kỳ khó lấy xuống, vô số cành cây giao nhau, trong nháy mắt bị kéo xuống căn bản là không thể nào!

Nhưng chiếc dù kia xác thực là trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Người trong phòng livestream cũng không ai nhìn thấy, dù sao cũng không còn trong phạm vi quay hình.

Mà theo phòng livestream mở ra, hoa khôi học viện khảo cổ Tô

Khảo Khảo mà tổ chương trình mời lần này cũng đã lên sóng.

Để nghênh hợp khán giả, cư nhiên còn là kết nối video lộ mặt.

Tần Vũ nhìn thoáng qua cảm thấy ảnh hưởng tốc độ rút đao của mình, liền tắt video đi, chỉ để lại tính năng giọng nói.

Điều này làm cho trong lòng Tô Khảo Khảo rất là khổ sở, cô cũng là một trong những fan hâm mộ của Tiểu Ca. "Tuy rằng Tiểu Ca làm như vậy khiến tôi rất đau lòng, bất quá tôi cũng hiểu thậm chí còn có chút vui vẻ!" "Nhan sắc của tôi đều có thể ảnh hưởng tốc độ rút đao của Tiểu Ca, điều này chứng minh tôi vẫn là rất xinh đẹp!

Hi hi tự luyến một chút, tiếp theo chúng ta sẽ chính thức bắt đầu bài giảng!" "Nơi mà Tiểu Ca muốn đi lần này, kỳ thật mọi người rất nhanh sẽ có thể nhìn ra, cho nên tôi cũng không úp mở nữa, trực tiếp công bố luôn!" "Đó chính là tám trăm dặm Tần Xuyên!" "Cũng chính là quê nhà của vị cư dân mạng vừa nói trong phòng livestream lúc nãy!" "Tám trăm dặm Tần Xuyên chôn cất không biết bao nhiêu vương công quý tộc, người trộm mộ ở đây hàng năm cũng vô cùng nhiều!" "Bất quá gần đây đã bị trấn áp nghiêm ngặt!" "Không biết cổ mộ lần này Tiểu Ca muốn đi, rốt cuộc là của vị vương hầu khanh tướng nào, chúng ta hãy cùng rửa mắt mà chờ!" Vốn dĩ chuyện Lưu Tứ chết hay chưa tịnh không khó kiểm chứng, chỉ cần đến nơi đăng ký hộ khẩu của gã điều tra một chút là biết ngay.

Nhưng khó lại khó ở chỗ, tên này là một đứa trẻ mồ côi.

Bạn bè hiếm hoi cũng đã mấy năm không gặp mặt.

Hơn nữa nếu không phải Tần Vũ phát hiện ra cái xác này, bản thân Lưu Tứ dường như tịnh không có bằng chứng chứng minh gã đã chết.

Cho nên cả sự việc trở nên rất là kỳ quặc.

Trong lòng Tần Vũ lại như gương sáng, hắn nhét chứng minh thư vào trong túi, ôm đống củi khô vừa thu dọn được đi nhóm lửa.

Lấy lương khô ra vừa ăn, vừa suy nghĩ về tên Lưu Tứ này.

Người này không liên quan đến hắn, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ của hắn, thì có thể không cần để ý tới.

Chỉ là tên Lưu Tứ này và Tiểu Tứ trong miệng tên Bàn Tử kia có phải là một người hay không?

Nếu là một người, vậy Tiểu Tứ gọi Bàn Tử tới đây, chẳng lẽ là muốn hại hắn?

Sự tình có chút phức tạp, Tần Vũ dù sao cũng không phải người trong cuộc, tự nhiên không biết người trong cuộc nghĩ thế nào.

Đang ăn đồ ăn, bỗng nhiên tên Bàn Tử kia thế mà trở mình một cái, sau đó còn truyền đến tiếng ngáy.

Người trong phòng livestream thấy thế đều rất là cạn lời.

Mẹ nó đều là lúc nào rồi, cái tên Tử Bàn Tử (Béo chết tiệt) này cư nhiên còn có thể ngủ được.

Tần Vũ cũng không để ý, chuẩn bị tiếp tục ăn đồ ăn.

Tuy nhiên bỗng nhiên, trong túi tên Bàn Tử kia thế mà rơi ra một cái túi niêm phong.

Miệng túi không biết đã mở ra từ lúc nào, đồ vật bên trong cũng đều ngâm nước.

Bất quá không phải điện thoại, bên trong toàn bộ là một ít giấy tờ.

Những tờ giấy đó đều đã bị ngâm đến dính vào nhau.

Nếu không mau chóng hong khô, e là lát nữa sẽ nát bấy.

Tần Vũ không quá muốn động vào đồ của tên này.

Nhưng mấy tờ giấy này dùng túi niêm phong bọc lấy, dường như rất quan trọng đối với hắn.

Nếu không mau chóng hong khô, sợ là sẽ hỏng mất.

Nghĩ vậy Tần Vũ tiến lên cho Bàn Tử một cước.

Kết quả tên này ngủ như heo chết, thế mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Chỉ là tiếng ngáy nhỏ đi một chút.

Tên Bàn Tử này e là cũng mệt lả rồi, Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể tự mình cầm lấy túi niêm phong ngồi trở lại.

Lấy đồ vật bên trong ra, hơ trước lửa.

Đồ vật bên trong kỳ thật chỉ có một tờ giấy, bất quá đã gấp lại mấy lần.

Chương 208

Nhìn qua có chút dày.

Tần Vũ cẩn thận từng li từng tí mở nó ra, bên trong đều ướt đẫm, chỉ có thể dùng cách này để hơ.

Nhưng hơ chưa được mấy cái, hắn bỗng nhiên liền nhìn thấy tờ giấy này cư nhiên là giấy chẩn đoán của bệnh viện!

Bên trên còn viết rõ ràng một số thông tin. 【Vương Khải Toàn, Nam, Dân tộc...】... 【Kết quả chẩn đoán: Huyết Hoa Ban】 Nhìn thấy giấy chẩn đoán này, Tần Vũ không khỏi cảm giác có chút quen thuộc.

Hắn cách đây không lâu chẩn đoán ra chính mình sống không quá bốn mươi tuổi, kết quả chẩn đoán và cái này không khác biệt lắm.

Viết là 【Kết quả chẩn đoán: Tạm không cách nào xác định, bốn mươi tuổi rất nguy hiểm】 "Tên Bàn Tử này mắc cái bệnh Huyết Hoa Ban gì đó?" Tần Vũ thầm nhủ trong lòng.

Nhưng Huyết Hoa Ban là bệnh gì hắn cũng không biết, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

Lúc này người trong phòng livestream cũng đều thấy được giấy chẩn đoán này, cũng đều cảm thấy tò mò.

Tô Khảo Khảo cũng nhíu mày nói. 【Tuy rằng nhìn loạn đồ của người khác không tốt lắm, nhưng Tiểu Ca cậu cũng là muốn tốt cho anh ta nên chúng tôi hiểu.】 【Nhưng Huyết Hoa Ban này là bệnh gì?

Sao tôi chưa từng nghe nói qua?】 Người trong phòng livestream thấy thế cũng nhao nhao nói. 【Tôi cũng chưa từng nghe nói qua, có bạn nào học y vào giải thích một chút không?】 【Giải thích cái rắm a, tôi chính là học y đây, loại bệnh này tôi cũng chưa từng nghe nói.】【Xem ra ông học chưa đến nơi đến chốn a, chuyên gia y học đâu?

Lúc này sao không thấy nữa.】【Khụ khụ, đừng thù địch chuyên gia như vậy, trong đám chuyên gia cũng có người thật sự có bản lĩnh, cái bệnh Huyết Hoa Ban này tôi biết.】【Huyết Hoa Ban, cũng gọi là bệnh Đàm Hoa, bệnh Hoa, địa phương bất đồng cách gọi bất đồng, nhưng đây không phải là bệnh đậu mùa.】【Người mắc bệnh này, đại bộ phận đều sống không quá ba mươi tuổi, cơ bản khoảng hơn hai mươi tuổi là chết rồi.】【Đương nhiên, cũng có một số trường hợp cá biệt là có thể sống qua ba mươi tuổi, cái này chủ yếu xem thời gian phát bệnh.】【Lúc Huyết Hoa Ban phát bệnh, huyết quản dưới da toàn thân sẽ nổ tung, trên da sẽ xuất hiện rất nhiều đốm máu, bởi vậy mới có tên gọi này.】【Mọi người nhìn trên cánh tay tên Bàn Tử kia, đã xuất hiện loại đốm máu này, e là bệnh này sắp phát tác rồi!】Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Tần Vũ cũng không ngoại lệ, Huyết Hoa Ban này ngược lại có chút giống với trớ chú trên người hắn.

Chỉ bất quá một loại là bệnh, một loại là trớ chú.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử, không khỏi nhíu mày, tên này đều sắp chết rồi, sao còn tới trong cổ mộ lăn lộn?

Hơn nữa trước đó hắn mỗi lần đều chủ động xung phong nhận việc.

Hiện tại ngẫm lại, hẳn là biết mình mệnh không còn lâu nữa, cho nên mới chủ động như vậy, thậm chí không tiếc mạo hiểm tính mạng để Tần Vũ đưa hắn vào.

Khả năng hắn thật sự không nói dối, huynh đệ của hắn thật sự rơi vào tay đám trộm mộ.

Người trong phòng livestream lúc này đều rất là cảm khái.

Đều nói tên Bàn Tử này e là biết mình mệnh không còn lâu, cho nên chuẩn bị tới trộm mộ kiếm một món hoành tài, để lại cho người mình quan tâm.

Bất quá nhiều người hơn đều là cảm khái vận mệnh bất công.

Tên Bàn Tử này tuổi còn trẻ mà lại mắc loại bệnh này, không khỏi làm cho người ta cảm giác tiếc hận.

Tần Vũ hơ giấy chẩn đoán khô tương đối rồi liền chuẩn bị bỏ lại chỗ cũ.

Nhưng ngay tại lúc này, tên Bàn Tử kia lại vươn vai một cái, theo đó liền tỉnh. "Ai Tiểu Ca cậu chưa đi a!

Còn nhóm lửa nữa!" Bàn Tử nhìn thấy Tần Vũ rất là kinh hỉ.

Tần Vũ lại đưa tờ giấy chẩn đoán kia qua.

Bàn Tử thấy thế sững sờ, nhìn thấy bên cạnh là cái túi niêm phong đã đầy nước, lập tức hiểu ra.

Hắn nhận lấy giấy chẩn đoán, cúi đầu không biết nên nói thế nào, hồi lâu mới nghẹn ra được một câu. "Cậu đều biết cả rồi!" 【Bàn ca, anh rốt cuộc vì sao muốn tới nơi này?】 Tô Khảo Khảo hỏi.

Bàn Tử nghe vậy lộ ra một nụ cười khổ nói: "Thôi bỏ đi không nói cũng được!" Có người từng nói, nhân chi sơ tính bản thiện.

Nhưng cũng có người nói, nhân chi sơ tính bản ác.

Tính người tốt xấu không ai có thể nói rõ.

Giống như trong phòng livestream lúc này, cư nhiên bắt đầu có người chất vấn Bàn Tử.

Nghi ngờ hắn tới đây chính là vì đổ đấu sờ vàng thăng quan phát tài.

Còn có người nói, hắn khả năng là muốn để lại một khoản tiền cho vợ con, cho nên mới tới nơi này.

Bàn Tử làm người rất sĩ diện, nhìn thấy những bình luận của đám thủy quân này lập tức ngồi không yên. "Các người nói chuyện phải có chứng cứ, Bàn gia tôi thứ nhất không trộm thứ hai không cướp, ngay cả hòn đá ở đây cũng chưa lấy một cục!" "Các người dựa vào cái gì nói Bàn gia tôi tới đây là trộm đồ!" 【Bàn ca anh đừng kích động, bọn họ những người này chính là rảnh rỗi sinh nông nổi, nhưng rốt cuộc anh tới đây là vì cái gì?】 Tô Khảo Khảo cũng nhịn không được hỏi.

Bàn Tử nghe vậy nhìn thoáng qua Tần Vũ bên cạnh, thấy hắn cũng đang nhìn chằm chằm mình.

Biết mình không giải thích là không được rồi.

Dựa vào chính mình muốn đi cứu huynh đệ gần như là không có khả năng.

Nhưng mục tiêu hiện tại của mình tới đây khiến người ta hoài nghi, hắn cũng sợ đoạn đường tiếp theo Tiểu Ca không mang hắn theo.

Nghĩ tới đây, Bàn Tử cắn răng một cái nói: "Vương mỗ tôi thứ nhất không trộm thứ hai không cướp, thứ ba không hại người, thứ tư không nói dối, không ăn vạ không tống tiền, đứng thẳng ngồi ngay!" "Không phải là mắc một căn bệnh sao, chẳng lẽ tới đây chính là vì trộm mộ?" "Chính là vì để lại gia sản cho vợ con?" "Tôi nói cho các người biết, Bàn gia tôi áp căn bản là không có vợ con, thậm chí!

Chương 209

Thậm chí ngay cả người nhà cũng không có!" "Lão tử mẹ nó cũng là một đứa trẻ mồ côi!" "Lần này các người hài lòng rồi chứ!" "Mở mồm ngậm mồm hoài nghi cái này hoài nghi cái kia, chẳng lẽ đám người sống không thọ như chúng tôi, ra đến ngoài đường lớn cũng phải bị hoài nghi là vì muốn ăn vạ sao?" "Mẹ nó mày không ở trước mặt Bàn gia, mày mà ở trước mặt Bàn gia, Bàn gia không đánh mày quỳ xuống gọi ba, Lão tử liền không gọi là Vương Khải Toàn!" 【Tần Lĩnh a, vãi chưởng nghe nói nơi này quả thật cổ mộ rất nhiều, hơn nữa xưa nay đều là địa điểm được chọn hàng đầu của vương công quý tộc.】 【Lời này tôi có quyền phát ngôn nhất, nhà tôi ở ngay chân núi Tần Lĩnh, cổ mộ đúng là nhiều, chuyện lạ cũng có không ít.】 【Đúng đúng, nhà một người bà con xa của tôi ở ngay gần Tần Lĩnh, nghe nói hàng năm trong thôn đều phải chết vài người, hiện tại bọn họ đều đã dọn ra ngoài ở rồi.】 【Văn hóa an táng bát đại tinh thâm, bí mật chúng ta không biết còn nhiều lắm.】 【Ơ, Tiểu Ca sao lại dừng rồi?】 【Đúng a, mới đi được mười phút thôi mà.】 Người trong phòng livestream đều rất là nghi hoặc.

Tần Vũ lúc này xác thực là đã dừng lại, nhưng xung quanh ngoại trừ cây cối chọc trời thì cái gì cũng không có a.

Mọi người nhìn thấy, Tần Vũ nhìn trái nhìn phải dường như là đang tìm thứ gì đó.

Lông mày cũng hơi nhíu lại, mỗi lần có loại biểu tình này xuất hiện, thì khẳng định là có chuyện sắp xảy ra rồi.

Bỗng nhiên, trong phòng livestream Tô Khảo Khảo vội nói: 【Tần Vũ Tiểu Ca, vừa mới nhận được thông báo, chiếc dù nhảy cậu vừa sử dụng... không thấy đâu nữa.】【Vãi chưởng, thật hay giả vậy mới mười phút a, ai có thể lấy dù nhảy xuống được?】【Không phải chứ, kích thích đến nhanh như vậy?】【Có khi nào là tổ chương trình không?】 Có người hỏi, Tô Khảo Khảo lắc đầu vội nói: 【Tổ chương trình chuẩn bị thu hồi dù nhảy, nhưng còn chưa hành động thì đã không thấy đâu rồi.】【Tiểu Ca cậu phải cẩn thận đấy.】Tần Vũ không nói gì, chỉ là nhìn thoáng qua bốn phía, thấy không có động tĩnh liền tiếp tục lên đường.

Cho dù là dù nhảy xảy ra vấn đề, hắn cũng sẽ không quay lại xem.

Việc này chỉ tổ lãng phí thời gian của mình.

Chỉ cần tìm được cây thần Tần Lĩnh quét hình hoàn thành, sự tình của mình cũng coi như làm xong.

Còn những cái khác chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ của mình, hết thảy đều không liên quan đến hắn.

Tuy nhiên, Tần Vũ không muốn đi quản, thứ kia lại dường như đã đi theo.

Mấy phút tiếp theo, Tần Vũ luôn cảm giác có người đang theo dõi mình.

Nhưng mỗi lần kiểm tra, lại rõ ràng không có người.

Cứ như vậy đi được nửa giờ.

Mắt thấy đã có thể nhìn thấy lối ra của rừng rậm, bỗng nhiên Tần Vũ cảm giác sau lưng mình kình phong ập tới.

Gần như là theo bản năng, Tần Vũ lăn một vòng sang bên cạnh tránh thoát.

Tuy nhiên vừa mới đứng dậy gò má lập tức suýt chút nữa đụng phải thứ gì đó.

Định thần nhìn lại, ngay cả Tần Vũ cũng giật nảy mình.

Người trong phòng livestream càng là từng người hít sâu một hơi.

Tô Khảo Khảo sợ tới mức càng là "A" một tiếng trực tiếp từ trên ghế ngã lăn xuống.

Mọi người nhìn rõ ràng, chỉ thấy trước mặt Tần Vũ ở khoảng cách không quá hai mét, thế mà xuất hiện một cái mặt quái dị khổng lồ.

Cái mặt quái dị kia to lớn dị thường, ít nhất phải bằng hai cái đầu người bình thường.

Biểu tình băng lãnh không có bất kỳ độ ấm nào.

Hốc mắt lõm sâu vào trong, hai con mắt không có tròng trắng, tròng mắt đen lay láy đang nhìn chằm chằm hắn.

Tần Vũ rất nhanh trấn định lại, nhìn kỹ cái mặt quái dị kia thế mà không phải thật.

Chỗ hốc mắt rõ ràng lõm vào quá mức, hơn nữa có tầng thứ rất rõ ràng, rõ ràng chính là một cái mặt nạ mặt người úp lên thứ gì đó.

Phát hiện này làm cho Tần Vũ vô cùng giận dữ, thân hình bỗng nhiên lui lại, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay lăng không vung lên.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng vang, nhìn lại thì cái mặt quái dị kia cư nhiên không thấy đâu nữa.

Tần Vũ kéo ra khoảng cách xoay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng mình cư nhiên đi theo vô cùng nhiều khỉ.

Thậm chí ngay cả trên cây xung quanh cũng đều là khỉ.

Hơn nữa những con khỉ này đại bộ phận đều đeo mặt nạ mặt

người.

Nhìn qua quả thực đáng sợ vô cùng.

Chủ yếu là cái mặt người kia tạo tác quả thực quá quỷ dị.

Tần Vũ nhìn thấy, trong đám khỉ này, trên mặt một con trong đó còn có một vệt máu.

Hiển nhiên hẳn là con vừa rồi mình chém trúng, mặt nạ mặt người trên mặt nó đã rơi mất.

Tần Vũ từ dưới đất nhặt lên một nửa bị rơi xuống.

Phát hiện loại mặt nạ mặt người này chính là loại trong cây thần Tần Lĩnh.

Chỉ bất quá trong khoang rỗng phía sau, đã không còn ký sinh trùng.

Nghĩ đến hẳn là những con khỉ này không biết phát hiện ở đâu, hiếu kỳ liền đeo lên mặt mình.

Tần Vũ đánh giá đám khỉ này một chút, thấy đối phương dường như có ý đồ khác, lập tức hiểu ra.

Đám hầu tử hầu tôn này tám phần là coi trọng cái ba lô trên người mình rồi.

Nghe nói một số con khỉ ở khu du lịch tiếp xúc với người nhiều liền không sợ người nữa.

Thậm chí còn sẽ chủ động đòi thức ăn, nếu không cho bọn chúng khả năng còn sẽ thẹn quá hóa giận công kích người.

Không ngờ con khỉ Tần Lĩnh này, thế mà càn rỡ như thế, cư nhiên lao lên là động thủ.

Suy nghĩ này rất nhanh được kiểm chứng, Tô Khảo Khảo sau khi hoàn hồn vội nhắc nhở: 【Tiểu Ca, những con khỉ này là động vật bảo tồn hoang dã cấp hai của Việt Nam, cậu hay là mau chóng đi đi, đừng chấp nhặt với bọn chúng!】【Mẹ nó, dựa vào cái gì!

Muốn tôi trực tiếp giết chết!】【Lùi một bước biển rộng trời cao, cậu so đo với khỉ không cần thiết, hơn nữa cậu nếu thật động thủ quay đầu lại xui xẻo vẫn là chính mình.】【Đây là lời nói thật, không cần thiết!】Mọi người đều nhao nhao nói.

Chương 210

Tần Vũ thấy thế cũng lười đi quản, xoay người định đi.

Tuy nhiên những con khỉ kia lại không chịu buông tha, thấy Tần Vũ lập tức sắp rời khỏi rừng rậm, một con khỉ phía sau bỗng nhiên quái khiếu một tiếng.

Lập tức vô số hầu tử hầu tôn lao về phía Tần Vũ, thế mà muốn cướp ba lô.

Lần này Tần Vũ cũng giận rồi, một cước đá bay con khỉ đang lao tới.

Hắc Kim Cổ Đao vung ngang một cái, chỉ nghe "bốp" một tiếng vang.

Mặt nạ mặt người trên mặt một con khỉ trong đó nháy mắt vỡ thành vụn.

Mặt con khỉ bị đập trúng lập tức máu thịt be bét.

Hầu Vương phía sau thấy thế giận tím mặt, leo trèo cành cây liền lao về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại lười dây dưa với bọn chúng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay từ dưới lên trên trực tiếp chém tới.

Một khắc sau, Hầu Vương có thể hình khôi ngô kia liền sợ tới mức chết sững tại chỗ.

Mặt nạ trên mặt nó càng là trong nháy mắt nứt thành hai nửa, rơi trên mặt đất.

Trên mặt Hầu Vương bắt đầu xuất hiện kinh khủng.

Dường như biết thanh niên trước mắt này, không giống với những kẻ trước kia, không dễ đối phó.

Tần Vũ ánh mắt băng lãnh, nhìn chằm chằm Hầu Vương không nói một lời.

Cuối cùng Hầu Vương sợ hãi, ngượng ngùng xoay người bỏ chạy.

Vô số hầu tử hầu tôn cũng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Tần Vũ thấy thế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người trong phòng livestream cũng đều rất là cạn lời, cái này còn chưa tới cổ mộ đâu, kết quả liền đụng phải loại khỉ này.

Khỉ thì cũng thôi đi, chủ yếu là cái mặt nạ mặt người này thực sự có chút quá dọa người.

Tô Khảo Khảo vội nói: 【Tiểu Ca, những mặt nạ mặt người này hẳn là do con người chế tác, cầm một cái xem thử.】 Tần Vũ nghe vậy thuận tay nhặt lên một cái, vừa cho Tô Khảo Khảo xem, vừa đi ra khỏi rừng rậm.

Tô Khảo Khảo nhìn mặt nạ nói: 【Loại mặt nạ mặt người này, bên trên cũng có vân rắn hai đầu rất nhỏ, hẳn cũng là đồ vật của Xạ quốc này.】 【Trong lịch sử ghi chép, Xạ quốc hẳn là một chi nhánh của Hoa Tư quốc, cũng gọi là Xà quốc hoặc là Xá quốc.】 【Cái Xạ quốc này hẳn là một tiểu quốc thời Tây Chu.】 【Bọn họ sùng bái loại rắn hai thân này cho nên hầu như chỉ cần là đồ vật có liên quan đến bọn họ đều có loại ký hiệu này.】 【Alo alo Tiểu Ca, cậu có đang nghe tôi nói không?】 Tô Khảo Khảo nói rất nghiêm túc, Tần Vũ lại muộn du bình (im như hũ nút) không lên tiếng chỉ lo lên đường.

Mọi người trong phòng livestream thấy thế nhao nhao cười nói. 【Tiểu tỷ tỷ chúng tôi đang nghe, cô không cần quản Tiểu Ca.】 【Đúng đúng, Tiểu Ca là một cái hũ nút cô cứ việc nói là được.】 【Tô đại tiểu thư không nhìn rõ cục diện sao?

Tổ chương trình mời cô đến chính là phục vụ cho chúng tôi, nhanh lên tôi đều nằm sẵn rồi.】【Vãi chưởng, nằm sẵn làm gì?

Còn để tiểu tỷ tỷ bóp chân cho ông sao?】【Cút cút đồ dơ bẩn, tôi nằm sẵn là để nghiêm túc nghe giảng, đám sắc lang các ông chắc đi massage không ít đâu nhỉ.】 Tô Khảo Khảo thấy mọi người trong phòng livestream lại bắt đầu chém gió linh tinh cũng lười mở miệng nữa.

Mọi người chuyển tầm mắt quay lại trên người Tần Vũ.

Chỉ thấy lúc này trước mặt Tần Vũ thế mà xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt này tịnh không rộng, cũng chỉ có thể dung nạp hai người cùng đi, thoạt nhìn rất giống địa hình Nhất Tuyến Thiên.

Mấy câu nói của Bàn Tử, lập tức trấn trụ những kẻ lải nhải kia.

Ngay cả Tô Khảo Khảo nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bàn Tử lại dường như nước đắng trong lòng còn chưa thổ lộ hết.

Ngồi xuống một bên, nhìn đống lửa nói: "Huyết Hoa Ban chính là một loại bệnh, nhưng nó lại không lây truyền!" "Những người như chúng tôi, từ nhỏ đã không cha không mẹ, ngay cả trại trẻ mồ côi cũng là thiết lập chuyên biệt!" "Nói câu khó nghe, ngay cả bọn trẻ ở trại trẻ mồ côi khác cũng không bằng!" "Nhưng chúng tôi cũng là người, chúng tôi cũng phải sống!" "Chúng tôi không đi hại người khác, cả đời không cưới gả, bởi vì chúng tôi biết có thể sống qua ba mươi tuổi đều là kỳ tích rồi!" "Cuộc sống vốn dĩ đều đã rất khó khăn rồi, còn muốn thế nào nữa!" Bàn Tử nói đến đây, nhìn về phía Tần Vũ nói: "Tiểu Ca, tôi không lừa cậu, huynh đệ của tôi xác thực bị đám trộm mộ kia bắt rồi!" "Huynh đệ tôi cũng giống như tôi, chúng tôi tới đây chính là vì cậu ấy nói nơi này có đồ vật có thể chữa khỏi bệnh này!" "Tôi cũng là ôm thái độ thử một lần xem sao mà tới!" "Trước đó tranh việc xung phong cũng là tôi tự nguyện, dù sao cũng sống không lâu nữa, cậu nếu có thể cứu được huynh đệ tôi, tôi chết thì cũng chết rồi!" "Dù sao bao nhiêu năm qua sống cũng đã sớm mệt mỏi rồi!" Bàn Tử nói đến đây dường như nhớ tới những quá khứ chua xót trước kia, cảm khái nói: "Cả đời không thể cưới vợ sinh con, sợ tai họa người ta!" "Tôi lại là người xếp hàng lão đại trong thế hệ này!" "Tiền kiếm được ngoại trừ ăn cơm, đều trợ cấp cho trại trẻ mồ côi rồi!" "Ngay cả một chiếc điện thoại cũng không nỡ mua, tôi đây cũng là sắp đến cuối đời rồi, mới đi mua những cái điện thoại này!" "Nói ra không khỏi nực cười!" "Nhưng sự thật chính là như vậy!" "Nói nhiều Bàn gia tôi cũng không nói nữa, chỉ cần Tiểu Ca cậu đưa tôi đi vào, tìm được huynh đệ tôi chúng tôi liền đi!" "Đợi tôi an bài tốt cho huynh đệ tôi, tôi liền đi tìm cậu, làm trâu làm ngựa cậu nói một Vương mỗ tôi nếu nói hai, tôi chính là con rùa rụt cổ!" Bàn Tử nói nghĩa chính ngôn từ rất là nghiêm túc.

Tần Vũ lại từ đầu đến cuối nhìn hắn không có biểu tình biến hóa gì.

Hắn nói càng thảm, trong lòng Tần Vũ kỳ thật lại càng khó chịu.

Tuy rằng tên Bàn Tử này không phải Bàn Tử của kiếp trước.

Nhưng chính cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về, từ trên người người khác nhìn thấy bóng dáng một người.

Ít nhiều sẽ khiến cậu mang theo tình cảm của chính mình đi đối đãi với người này.

Lúc này Tần Vũ chính là như vậy. "Nên đi rồi!" Tần Vũ bỗng nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy lập tức vui vẻ, vội nói: "Tiểu Ca, cậu đây là đáp ứng tiếp tục mang tôi theo rồi!" "Tôi biết ngay Tiểu Ca cậu khẳng định sẽ không..." Bàn Tử rất là kích động, nói xong liền muốn đi thu dọn đồ đạc.

Tuy nhiên lời còn chưa nói hết, lập tức chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, ngay sau đó cả người tối sầm mắt mũi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, trong lòng Tần Vũ một đạo thanh âm lại vang lên. 【Đinh!

Hệ thống kiểm trắc thấy gần ký chủ có người và thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh tiếp cận.】【Độ tiếp cận 20%, xin hỏi có hay không tặng thẻ nhân vật cho đối phương?】【Nếu tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Vương Tư Lệnh.】Lần này Tần Vũ không có do dự, trực tiếp đưa ra lựa chọn.【Đinh!

Chúc mừng thẻ nhân vật tặng thành công, đang trói định nhân vật 1%...

Chương 211

100%.】【Trói định hoàn thành, tự động kích hoạt 20% huyết mạch.】【Nhận được thể chất Vương Tư Lệnh gia thành, tính cách đã tự động thay thế.】...【Đinh!

Khoảng cách đến cổ mộ tiếp cận.】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh đạt tới 50%.】【Nhận được vật phẩm nhân vật: Mạc Kim Phù một cái.】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt tới 100%, sẽ nhận được toàn bộ năng lực nhân vật.】...【Đinh!

Kiểm trắc thấy ký chủ cùng đồng đội cùng nhau thám mộ.】【Thám mộ hoàn thành mỗi người đều có thể nhận được mười năm tuổi thọ.】【Số lượng thành viên đội hai người, tạm thời không cách nào kích hoạt phần thưởng đặc biệt.】...

Thanh âm của hệ thống từng đạo lướt qua.

Tần Vũ bỗng nhiên cảm giác được, chính mình và tên Bàn Tử trước mắt này dường như trong cõi u minh cũng nhiều hơn một chút liên hệ.

Đó hẳn chính là cái gọi là quan hệ đồng đội.

Hơn nữa ngoại trừ loại liên hệ này, hắn phát hiện độ hảo cảm trong lòng mình đối với Bàn Tử cũng tăng lên một chút.

Đây có lẽ chính là tình nghĩa kiếp trước, sau khi tặng thẻ nhân vật, trong cõi u minh chú định sẽ có cảm giác. "Ai da, mẹ tôi ơi, sao lại còn tụt đường huyết rồi, nói ngất xỉu là ngất xỉu!" Tần Vũ đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Bàn Tử đã từ dưới đất bò dậy.

Lắc lắc cái đầu lược mang theo vẻ áy náy nói: "Tiểu Ca không bị dọa chứ, lớn tuổi rồi thân thể là một ngày không bằng..." "Ấy ấy!

Bàn gia sao cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, vãi chưởng hồi quang phản chiếu rồi đây là!" "Hơn nữa Tiểu Ca, tôi sao nhìn cậu cảm giác rất thân thiết ni?" Tần Vũ nghe vậy cười cười không nói gì.

Người trong phòng livestream vốn dĩ còn lo lắng thân thể hắn, nhưng nhìn thấy hắn như vậy cũng đều cho rằng chỉ là một phen hú vía. "Tiểu Ca, tính cách này của cậu quá trầm, cũng không tốt!" "Dù sao đây cũng là livestream, bất quá cũng may có Bàn gia, tiếng cười nói vui vẻ dọc đường này cứ giao cho Bàn gia tôi là được!" "Ai da, bỗng nhiên cảm giác thân thể còn rất thoải mái!" "Chính là Tiểu Ca cậu một câu cũng không nói, làm cho Bàn gia có vẻ hơi nói nhiều rồi!" "Biết sớm đã mang theo một người bạn khác của tôi rồi, tên đó mới là một kẻ nói nhiều mười phần, hơn nữa suy nghĩ còn rất thiên chân (ngây thơ)!" "Hôm nào giới thiệu các cậu quen biết, bảo đảm có thể làm cho cậu trở nên nói nhiều hơn!" Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói cái không dứt, Tần Vũ lại quăng một cái đem ba lô ném cho hắn, ra hiệu chuẩn bị xuất phát.

Tên Bàn Tử này nhận được thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh, Tần Vũ tự nhiên cũng hoàn toàn yên tâm về hắn.

Không nói cái khác, chỉ riêng tầng quan hệ đồng đội này là đủ rồi.

Hệ thống cho, vậy chẳng phải là vững như thành đồng. "Được rồi, mau chóng xuất phát đi cứu người!" Bàn Tử nói xong đeo ba lô lên, lập tức đi theo Tần Vũ nhảy vào trong sông.

Có Tần Vũ ở đây, hắn thậm chí đều lười đi suy nghĩ phải đi vào như thế nào, chỉ cần đi theo cậu ta tự nhiên là có thể đi vào.

Tần Vũ ở phía trước mở đường, hai người hướng về phía thác nước bơi qua.

Chỉ bất quá đầm nước này quá lạnh.

Vừa xuống nước, liền không khỏi làm cho người ta run cầm cập.

Bàn Tử thấy Tần Vũ một mạch bơi về phía thác nước, trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ lối vào này còn ở sau thác nước?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Tần Vũ phía trước lại trực tiếp lặn xuống nước.

Bàn Tử thấy thế không dám chậm trễ, cũng đi theo lặn xuống trong nước.

Lập tức hắn liền nhìn thấy, Tần Vũ thế mà ở đáy nước kéo lên hai sợi dây xích sắt.

Hai sợi xích sắt này kéo dài thẳng đến bên trong thác nước.

Tần Vũ làm một cái thủ thế với hắn, bảo hắn đi theo.

Sau đó liền thuận theo xích sắt lần mò qua.

Bàn Tử cũng không chậm trễ, kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh có chính là sức mạnh của người béo, đi theo cũng mò mẫm qua.

Hai người vẻn vẹn mấy phút đã thành công xuyên qua thác nước.

Bất quá phía trước có dòng nước hỗn loạn do thác nước hình thành.

Làm cho hai người ở chỗ này trễ nải hồi lâu, cuối cùng vẫn là Tần Vũ đi trước một bước xuyên qua.

Sau đó kéo Bàn Tử qua.

Một lát sau, khi hai người đi lên bờ, sớm đã lạnh đến mức môi tím tái.

Nước trong đầm nước lạnh, còn băng giá hơn so với ở bên trên.

Quả thực lạnh thấu xương. "Tiểu Ca không được rồi, nghỉ ngơi một chút trước đã, cái này mẹ nó lạnh đến mức Bàn gia cũng sắp quy thiên rồi!" Bàn Tử nói xong lấy ra rượu trắng định uống một ngụm làm ấm người.

Tuy nhiên ngay tại lúc này, bỗng nhiên chỉ nghe "pằng" một tiếng súng vang.

Tần Vũ gần như là theo bản năng đem Hắc Kim Cổ Đao chắn ở bên người.

Lập tức cảm giác được trên Hắc Kim Cổ Đao truyền đến một trận quái lực.

Một khắc sau Bàn Tử liền ngây ngẩn cả người, chai rượu trắng trong tay thế mà trong nháy mắt vỡ tan. "Vãi chưởng có người!" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, một cái lăn lông lốc đã tránh sang một bên, vừa định đi gọi Tần Vũ, thế nhưng quay đầu lại mới phát hiện.

Lúc này Tần Vũ đã không thấy đâu nữa.

Chương 212

Nhìn thấy địa hình này, ngay cả những người trong phòng livestream cũng không khỏi chấn động.

Người ta thường nói đường vào đất Thục khó như lên trời, độ hiểm trở của Tần Xuyên cũng chẳng kém cạnh, tuy cái hiểm có khác nhau nhưng đều gian nan tột bậc.

Lúc này nơi Tần Vũ đang đứng mới chỉ là chân núi Tần Lĩnh, miễn cưỡng lắm mới coi như lên đến lưng chừng núi, thế mà địa thế đã hiểm trở nhường này.

Có thể tưởng tượng được địa thế trong rừng sâu núi thẳm còn nguy hiểm đến mức nào.

Nhìn thấy khe Nhất Tuyến Thiên trước mặt, trong lòng Tần Vũ không khỏi vui mừng.

Muốn tìm Cây Thần Tần Lĩnh thì nơi này chính là một lối vào, hắn nhớ rất rõ.

Chỉ là phóng mắt nhìn quanh, hắn không hề phát hiện ra những tượng gốm đầu người như trong ký ức kiếp trước.

Điều này có chút phiền toái.

Nhưng cũng may hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển.

Trên người Tần Vũ còn mang theo máy quét do Giáo sư Hoàng đưa cho.

Chỉ cần đi một lượt là có thể quét ra được lối vào nằm ở đâu gần đây.

Quả nhiên, chỉ mười phút sau, tổ chương trình đã truyền đến kết quả do Giáo sư Hoàng cung cấp.

Ở một bên vách của khe Nhất Tuyến Thiên này, đích xác có một không gian ẩn nấp.

Tần Vũ lần theo tọa độ tìm tới, sau đó nhảy lên vách đá một bên.

Vách đá này nhìn từ bên ngoài vô cùng kiên cố, chẳng khác gì đá tảng bình thường.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ dùng cuốc leo núi gõ mạnh hai cái, lớp vỏ đất bên ngoài lập tức nứt ra, để lộ một vật màu đen bên trong.

Tần Vũ lấy làm lạ, thứ này rõ ràng không phải đá!

Dùng cuốc leo núi gõ gõ lại truyền ra tiếng va chạm trầm đục, nghe cứ như đá vậy.

Tần Vũ vận lực lôi phăng thứ đó ra.

Lập tức chỉ nghe thấy mấy tiếng "ầm", "ầm", thứ đó lại trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

Quay đầu nhìn xuống, đó cư nhiên là một con người!

Tần Vũ cũng giật mình, sao chỗ này lại có người chứ?

Hắn lập tức nhảy xuống theo.

Chỉ thấy người kia toàn thân đen kịt, cứ như được bọc một lớp than đá.

Tần Vũ đang định lại gần xem xét tình hình thì bỗng nhiên đầu của thứ đó vỡ nát, chỉ để lại một cái xác.

Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại.

Không phải khe Nhất Tuyến Thiên này không có tượng gốm đầu người, mà là ở thế giới song song này, tượng gốm đầu người chưa chui ra ngoài!

Giơ tay cạo đi lớp vật chất màu đen trên người tượng gốm, quả nhiên chỗ lộ ra liền biến thành đá.

Nhìn đến đây, Tần Vũ cơ bản có thể khẳng định mình không tìm nhầm, lối vào nằm ngay chỗ này.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy tượng gốm đầu người liền vội nói: 【Đây chính là tượng gốm đầu người trong truyền thuyết sao, thật sự là lợi hại.】【Tượng gốm đầu người thời cổ đại rất phổ biến, cơ bản đều là tù binh chiến tranh, không thể mang hết về nên mới chặt đầu.】【Có điều tôi cũng chỉ đọc trong sách, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trực tiếp qua livestream.】Người trong phòng livestream phần lớn là nam giới, lúc này liền trêu chọc: 【Tô đại, cô nhìn thấy thứ này không sợ sao?】【Đúng đấy, tượng gốm đầu người này phong cách tả thực lắm, vừa rồi tôi còn tưởng là người thật cơ.】【Quái lạ quái lạ, Tô đại cư nhiên không sợ, tôi còn đang chờ nghe Tô đại hét lên đây.】【Vãi, là tôi nghĩ bậy hay sao?

Ông chắc chắn là muốn nghe Tô đại hét?】【Hét hay không không quan trọng, chủ yếu là tiếng kêu!】【Cút cút!

Một lũ háo sắc.】Tô Khảo Khảo cạn lời, đây là livestream toàn cầu đấy, không ngờ mấy người này vẫn chẳng có ai đứng đắn.

So ra thì Tần Vũ tiểu ca ca nhà người ta yên tĩnh biết bao nhiêu.

Quả thực là một mỹ nam tử an tĩnh.【Á á!

Tần Vũ tiểu ca sao anh lại chui vào đó!】Tô Khảo Khảo bỗng nhiên kinh hô.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này thế mà lại trực tiếp chui vào cái lỗ thủng nơi tượng gốm đầu người rơi xuống.

Bên trong khá tối, Tô Khảo Khảo lúc này cũng không kìm được căng thẳng.

Bên trong ẩn ước có tiếng nước chảy, dường như có sông ngầm.

Tần Vũ xuống đến đáy hố, nhìn về phía xa đã tối đen như mực, chẳng thấy gì nữa.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị tiếp tục lên đường, bỗng nhiên trong bóng tối phía trước lại có thứ gì đó lóe lên một cái.

Cảnh tượng này khiến thần kinh đang căng như dây đàn của Tô Khảo Khảo hoàn toàn sụp đổ, cô nàng hét toáng lên một tiếng "Á".

Tần Vũ thực sự không chịu nổi phụ nữ, động một tí là hét ầm bên tai, hắn dứt khoát tắt luôn kênh đàm thoại.

Chỉ là hắn tắt đi thì khán giả trong phòng livestream vẫn nghe thấy, chẳng bị ảnh hưởng gì, chỉ có mình hắn là không nghe thấy thôi.

Tần Vũ không bật đèn pin, mò mẫm đi tới trong bóng tối.

Tô Khảo Khảo sợ đến mức không dám nhìn, nhưng đây là công việc của cô, không nhìn không được.

Chương 213

Lập tức trong phòng livestream chỉ còn lại tiếng hét của cô nàng.【Tiểu ca đừng qua đó, có khi nào là ma không!】【Cái ánh đèn kia cũng dọa người quá!

Tiểu ca đừng qua đó!】【Á!

Ánh đèn kia sao lại màu xanh lục, chắc chắn có ma rồi!】Tô Khảo Khảo chỉ là một sinh viên, đại học còn chưa tốt nghiệp.

Để cô đi theo đội khảo cổ có lẽ còn có chút can đảm.

Lúc này ngồi trong văn phòng xem Tần Vũ livestream, lại còn phải giải thích kiến thức khảo cổ.

Nếu là khảo cổ bình thường thì thôi, đằng này cái chỗ quái quỷ kia tà khí xung thiên.

Tiếng hét của cô trong phòng livestream chưa từng ngớt.

Tuy nhiên, lúc này Tần Vũ đã mò tới gần luồng sáng đó, nhìn kỹ lại, cư nhiên là một chiếc điện thoại thông minh.

Dường như sắp hết pin, màn hình cứ lúc sáng lúc tối.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy là điện thoại thì thở phào nhẹ nhõm, sợ đến mức suýt khóc.【Tổ chương trình, đổi người được không?

Tôi sắp không chịu nổi rồi.】Tô Khảo Khảo vội nói.

Nhưng khán giả trong phòng livestream lại nhao nhao phản đối:【Đừng mà!

Tôi còn chưa nghe đủ đâu!

Giọng của tiểu tỷ tỷ đúng là khác biệt!】【Giọng gì?

Tôi nghi ông đang lái xe lắm nhé.】【Cút!

Còn chưa nghe đủ, tiểu tỷ tỷ xin cô đừng kêu nữa, tôi từ nông thôn lên, dinh dưỡng không theo kịp đâu.】【Mấy ông có thể đàn ông lên một chút được không, lén lút thôi đừng nói ra.】【Đúng đấy, tí nữa tiểu tỷ tỷ không hét nữa thì làm thế nào.】【Nhìn là biết mấy ông chưa kết hôn, dù sao tôi cũng chịu không nổi rồi, kỷ tử cũng pha sẵn rồi đây.】【Một lũ biến thái.】Tô Khảo Khảo lười để ý đến đám người này, quay sang nhìn Tần Vũ trên màn hình.

Chỉ thấy Tần Vũ đã cầm điện thoại lên, nhưng trên màn hình đã hiện đang tắt nguồn, pin đã cạn sạch.

Tần Vũ cảm thấy kỳ quái, sao chỗ này lại có điện thoại?

Chẳng lẽ có người đã tới đây?

Nhưng tượng đá bên ngoài rõ ràng không bị phá vỡ mà!

Chẳng lẽ đám người này đi vào từ nơi khác?

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy ở một bên khác của hang động tối om cũng có một cái lỗ hổng.

Chủ nhân chiếc điện thoại này chắc là đi từ bên đó sang.

Nghĩ đến việc có người ở đây, Tần Vũ không khỏi nhíu mày.

Tám phần mười là lũ trộm mộ!

Ngay khi Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ xa có thứ gì đó lắc lư, trong bóng tối nhìn không rõ.

Nhưng Tần Vũ có thể cảm giác được, đích xác có thứ gì đó đang đung đưa.

Hơn nữa kích thước còn không nhỏ.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng phát hiện ra điểm này, họ có thể thấy trong bóng tối có một khối gì đó treo lơ lửng giữa không trung phía trước.

Nó không ngừng lắc lư, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng "ưm ưm ô ô".

Tần Vũ vội lấy đèn pin ra, bỗng nhiên ngay lúc này, một giọng nói lại từ phía trước truyền tới: "Hảo hán!

Có phải là hảo hán không!

Cứu Khải Tuyền ca với!" "Phi!

Không phải, không phải Khải Tuyền ca, cứu em trai Khải Tuyền với!" "Có phải có người ở đó không, Khải Tuyền ca... a không phải, bọn họ gọi tôi là Khải Tuyền ca, thực ra tôi là em trai, hảo hán cứu mạng a!" Nghe thấy giọng nói này, Tần Vũ mới phản ứng lại.

Đây mẹ nó là một người sống!

Nhưng người sống sao lại treo lơ lửng giữa trời thế kia, cứ như treo heo chết vậy.

Tần Vũ bật đèn pin chiếu tới.

Khá lắm, đúng thật là treo một con heo chết!

Người bị treo kia thân hình rất béo, lúc này bị treo lên nhìn chẳng khác gì con heo đã chọc tiết.

Nếu bắt buộc phải nói có điểm gì khác, thì chính là nó biết nói, hơn nữa là con heo còn sống. "Tiểu ca!" Bàn Tử vừa định mở miệng gọi, bỗng nhiên cảm giác trên đầu có gió.

Vội ngẩng đầu lên nhìn, Tần Vũ chẳng biết từ lúc nào đã nhảy lên không trung, bàn chân đạp lên vách đá, trong nháy mắt đã di chuyển đến trước nòng súng. "Keng keng keng!" Ba tiếng giòn tan vang lên, Bàn Tử nhìn lại, cái nòng súng đen ngòm kia thế mà đã bị chém đứt thành mấy khúc.

Chương 214

Lần này cả phòng livestream bao gồm cả Bàn Tử đều ngẩn người.

Ba đao chém xuống nòng súng đi tong, thế này thì chơi bời gì nữa.

Quả nhiên, kẻ cầm súng cũng mộng luôn.

Nhìn gương mặt người vừa từ từ lộ ra trước vách đá, hắn lập tức sợ tới mức "bịch" một tiếng quỳ xuống đất. "Tiểu...

Tiểu ca tôi sai rồi!" Gã thanh niên cầm súng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Ba đao chém bay nòng súng của mình, cái này mà chém lên người mình thì chẳng phải xương cốt cũng lìa đời sao.

Bàn Tử lúc này cũng chạy lại, hắn liếc nhìn khẩu súng rơi trên mặt đất, lập tức nhanh tay lẹ mắt nhặt lên. "Vãi, đúng là một tên ngu xuẩn, cái này mẹ nó là súng tự chế, nòng súng dài lắm...

Tiểu ca tay nghề của cậu không tồi, chém đứt nòng súng vừa khéo làm súng kíp nòng ngắn dùng tạm!" "Tôi..." Thanh niên kia nghe thấy súng vẫn còn dùng được thì suýt chút nữa thổ huyết.

Hắn tưởng súng đã phế rồi mới quỳ xuống cầu xin tha thứ, kết quả ông bảo tôi súng này vẫn dùng được. "Nhóc con, súng kíp tuy tầm bắn gần, nhưng mày có tin một súng bắn xuống đảm bảo đầu mày nở hoa không!

Nói, đồng bọn của mày đâu!" Bàn Tử cũng chẳng khách khí, trực tiếp dùng súng dí vào đầu đối phương, mặc kệ có bị cướp cò hay không.

Thanh niên tuổi tác không lớn, cũng chỉ tầm mười bảy mười tám, thật khó tưởng tượng còn trẻ như vậy sao lại lầm đường lạc lối.

"Hảo hán!

Hảo hán đừng manh động, tôi nói hết, tôi nói hết là được chứ gì!" Thanh niên lập tức sợ mất mật, vội nói. "Đại ca bọn tôi đã đi rồi, tôi là bị bọn họ để lại chặn đường các người!

Chỉ là không ngờ... không ngờ thân thủ của Tiểu ca đều là thật, lại lợi hại đến thế!" "Nói thừa, mày còn tưởng thân thủ của Tiểu ca là giả chắc!" Bàn Tử nghe vậy lạnh lùng nói, nhưng hắn không dễ dàng mắc lừa như vậy, nhìn quanh bốn phía, lại chạy lên phía trước kiểm tra một chút.

Thấy quả nhiên không có người khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Huynh đệ của tao đâu?" Bàn Tử hỏi. "Xuống... xuống dưới rồi, đại ca bọn tôi áp giải cậu ta xuống dưới rồi!" Thanh niên kia vội đáp.

Bàn Tử nghe vậy nhìn sang Tần Vũ bên cạnh nói: "Tiểu ca, thằng nhóc này tám phần là bị bọn chúng để lại làm chậm tốc độ của chúng ta!

Thằng nhóc này còn tưởng đại ca nó trọng dụng nó, chắc chắn là bị lừa rồi!

Theo tôi thì khoan hãy giết nó, giữ lại còn có thể đổi mạng cho huynh đệ của tôi!" Tần Vũ gật đầu.

Thanh niên này còn quá trẻ, nếu không sẽ không đơn thuần như vậy, đại ca bảo ở lại là ở lại ngay.

Loại người này nói trắng ra là một tay mơ, Tần Vũ ngay cả động thủ giết hắn cũng cảm thấy lãng phí thời gian. "Tiểu ca đa tạ nhé!" Bàn Tử chắp tay, sau đó xoay người xách thanh niên kia từ dưới đất lên. "Đừng có giở trò với tao, đi trước dẫn đường!" Thanh niên nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng "bịch" một cái lại quỳ xuống.

"Bàn gia, đánh chết tôi tôi cũng không qua đó đâu, phía trước là âm phủ địa ngục đấy!

Tạm thời không nói đến Tiểu ca, chỉ riêng nấy thịt mỡ của ngài tôi cũng không phải là đối thủ!

Tôi nguyện ý ở lại đây, chính là vì phía trước quá nguy hiểm!" Bàn Tử nghe vậy nhíu mày, thấy Tần Vũ không nói gì, liền túm lấy thanh niên kia lôi dậy. "Phía trước cho dù là Diêm La Vương đang đợi, mày cũng phải dẫn đường cho tao!

Nếu không bây giờ tao tiễn mày đi gặp ông ấy luôn!" "Tôi..." Thanh niên thấy Bàn Tử không phải nói đùa, mặc dù trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng cũng hết cách, chỉ đành kiên trì quay đầu đi.

Phía sau thác nước quả nhiên có một hang động rất lớn.

Bàn Tử áp giải thanh niên đi trước, Tần Vũ đi sau, ba người cứ thế mò mẫm tiến vào.

Thanh niên này cũng thực sự là bị đại ca của hắn hố rồi.

Trừ một khẩu súng ra, chẳng để lại cho hắn cái gì khác.

Hoặc có lẽ cũng do quá căng thẳng, tưởng rằng đại ca sẽ quay lại đón, hắn thế mà lại thật sự ở lại đây chặn đường Tần Vũ.

Bàn Tử đi sau hắn nói: "Tuổi còn trẻ không học cái tốt, nếu không phải huynh đệ của Bàn gia đang ở trong tay bọn mày, Bàn gia đã sớm một súng kết liễu mày rồi!" Thanh niên nghe thấy thế sợ đến mức hai chân run rẩy: "Bàn...

Bàn gia, tôi mới vào nghề, hơn nữa bắt huynh đệ của ngài cũng không phải chủ ý của tôi!

Ngài đại nhân có đại lượng, hay là tha cho tôi đi!

Phía trước thật sự không thể đi đâu a!" "Bớt nói nhảm!

Còn nói nhảm tao bắn mày ngay!" Bàn Tử lạnh lùng nói.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi tới một không gian trong hang động.

Chương 215

Mà ở phía trước lại xuất hiện từng bậc thang đi xuống.

Phía dưới bậc thang dường như là một không gian rất lớn.

Tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình.

Tần Vũ trong lòng biết rõ, nơi này hẳn là chiến trường giữa người Xạ Quốc và Bất Ngôn Kỵ.

Nhưng cảnh tượng trong kiếp trước rốt cuộc chỉ là hình ảnh trong tưởng tượng của mình.

Lúc này thực sự có thể tận mắt nhìn thấy, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

Lấy súng tín hiệu ra, Tần Vũ bắn về phía một bên không trung.

Lập tức pháo sáng vẽ ra một đường vòng cung, chiếu sáng toàn bộ không gian phía trước.

Tần Vũ biết rõ tình hình bên dưới, tự nhiên không thể bắn pháo sáng thẳng xuống dưới.

Khi đạn tín hiệu rơi xuống mặt đất một bên, ba người Tần Vũ đã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy đó là một cái hố sâu cực lớn lõm xuống.

Trong hố sâu, không biết có bao nhiêu thi hài lớn nhỏ chất đống.

Thậm chí còn có một số cái hộp gỗ, dường như dùng để đựng thi thể.

Có điều nhìn qua đều rất cũ nát, hẳn là đã nhiều năm không có người tới nơi này.

Chi nhánh thủ hộ mà Xạ Quốc để lại năm xưa, có lẽ cũng bị Bất Ngôn Kỵ giết gần như tuyệt diệt rồi.

Nơi này cũng hoàn toàn không có ai quản lý.

Dưới ánh sáng của pháo hiệu, Bàn Tử bỗng nhiên chỉ vào giữa hố sâu nói: "Tiểu ca cậu nhìn mau!

Là bọn chúng!" Tần Vũ vội nhìn theo, quả nhiên phát hiện đám trộm mộ kia đã tới lối vào ở trung tâm phía dưới.

Một đường hầm trộm đạo đã được đào xuống, hơn nữa bên trên chỉ còn chưa tới ba người.

Hiển nhiên đại bộ phận đều đã xuống dưới. "Khải Tuyền ca, cứu em với!" Trong đám người bỗng nhiên có người hét lên.

Bàn Tử nghe vậy mắt lập tức đỏ ngầu, đó khẳng định là huynh đệ của hắn không sai.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này coi như đã tin chắc, tên Bàn Tử này quả thật không nói dối.

Tuy nhiên, kẻ cầm đầu trong đám người kia lại vẫy tay với ba người Tần Vũ, sau đó một cước đạp huynh đệ của Bàn Tử xuống hố trộm đạo.

Sau đó chính hắn cũng nhảy xuống.

Bàn Tử thấy thế giận tím mặt, gầm lên: "Chúng mày mẹ nó nếu dám động vào anh em của tao, tao sẽ giết chết chúng mày!" Nói rồi Bàn Tử giơ chân định đạp thanh niên kia xuống, may mà Tần Vũ nhanh tay giữ hắn lại.

Bàn Tử cũng hiểu, độ cao này quá lớn, nếu thật sự đạp xuống e là tám phần cũng mất mạng.

Như vậy mình sẽ không còn con tin để đổi lấy huynh đệ nữa.

"Tiểu ca, chúng ta cũng xuống dưới đi!" Bàn Tử có chút sốt ruột vội nói.

Tần Vũ gật đầu, muốn tìm được Cây Thần Tần Lĩnh, nơi này là đường đi không thể tránh khỏi.

Chỉ là không biết dưới này có loại chuột khổng lồ kia không.

Nếu có, tốt nhất vẫn là không nên dừng lại quá lâu, cứ chạy thẳng đến hố trộm đạo ở trung tâm.

Nói làm là làm, ngay lập tức Bàn Tử đã cố định xong dây thừng, cầm súng chĩa vào thanh niên kia, bắt hắn xuống trước.

Sau đó mới là chính mình, Tần Vũ thì đi cuối cùng.

Đứng trên cao nhìn thì chưa thấy gì, nhưng khi dần dần tiếp cận đáy hố sâu, ngay cả kẻ to gan lớn mật như Bàn Tử cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. "Chỗ này sao lại lắm người chết thế, không phải là âm phủ địa ngục thật chứ!" 【Vãi, chỗ này sao lại có người a!】【Ông chắc chắn đây là người?

Thân hình này nhìn thế nào cũng giống một con heo mà!】【Tôi đi, mấy ông đừng nói nữa, lúc Tiểu ca bọn họ đi Vân Nam, trong cái động kia cũng có một con heo đá màu đỏ bị treo ngược như thế này, tôi đi, con này không phải là em trai của con kia chứ?】【Mấy người cũng ác miệng quá, người ta mở miệng nói chuyện rồi kìa, đây rõ ràng là người.】【Cái đó cũng chưa chắc, chuyện lạ Tiểu ca gặp còn ít sao?

Tống tử còn có thể tự mình bò ra khỏi quan tài cởi quần áo, biết đâu chừng lại có con heo biết nói.】Tô Khảo Khảo thực sự nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: 【Mọi người đừng chém gió nữa, đó là người đấy, Tiểu ca anh hay là...】Tô Khảo Khảo còn chưa nói xong, Tần Vũ đã rút ra một con dao găm, trong nháy mắt vung tay, thanh niên đang bị treo ngược kia lập tức rơi xuống đất.

Dưới này có một vũng nước lớn, hẳn là nước sông ngầm chảy ngược vào.

Có điều chỗ Bàn Tử đang đứng là một bãi cạn, đại khái cũng chỉ rộng một mét vuông.

Nước trông có vẻ khá sâu, Tần Vũ không mạo hiểm qua đó.

Tên Bàn Tử kia vừa tiếp đất lại rất linh hoạt, trực tiếp nhặt con dao găm rơi xuống cắt đứt dây thừng trên tay. "Đa tạ hảo hán cứu mạng, huynh đệ tôi còn đang gấp đi cứu người, ngày khác sẽ đến tận cửa bái phỏng!" Nói xong tên Bàn Tử kia làm một cú cá chép vượt vũ môn lao thẳng xuống nước.

Khán giả trong phòng livestream thấy thế đều nhịn không được chửi ầm lên.

Tên Bàn Tử chết tiệt này cũng quá không đàng hoàng rồi, ngày khác đến cửa bái phỏng?

Mẹ nó ông còn chẳng hỏi Tiểu ca tên là gì, tối thui thế này ông nhìn thấy mặt mũi Tiểu ca chưa?

Chương 216

Còn đến cửa bái phỏng, đây rõ ràng là đang chuồn êm.

Tuy nhiên, người trong phòng livestream còn chưa kịp chửi hắn, bỗng nhiên chỉ nghe trong nước vang lên một tiếng "ùm", lập tức một cái bóng đen khổng lồ thế mà lại từ trong nước nhảy vọt lên.

Tần Vũ cũng giật mình, vội dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy một con cá khổng lồ đang từ dưới nước lao lên.

Con cá lớn kia hiển nhiên là nhắm vào Bàn Tử.

Cái miệng đỏ lòm như chậu máu đớp thẳng vào lớp mỡ béo ngậy của Bàn Tử.

Nhưng phản ứng của Bàn Tử cũng cực nhanh, hai tay nhanh chóng chống một cái, thế mà lại bạnh được hàm cá ra, không bị cắn trúng.

Tuy nhiên lực quán tính của con cá lớn quá mạnh, trong nháy mắt cả cá lẫn người đều rơi tòm xuống sông.

Lần này khán giả livestream lập tức hiểu ra, tại sao tên Bàn Tử chết tiệt này lại bị treo ở đây.

Thì ra là bị người ta đem ra làm mồi nhử, cố ý hấp dẫn con cá lớn kia.【Đây là cá gì vậy, vãi chưởng to quá, kho tàu ăn chắc tôi ăn được hai ngày.】【Sao?

Làm món cá dưa chua không ăn được hai ngày à?】【Hai ngày tôi ăn không hết thật, tôi đoán nó ăn tôi hai ngày thì chắc vừa đủ.】【Tên Bàn Tử chết tiệt kia rơi xuống nước rồi, e là cũng lành ít dữ nhiều, phí phạm một con dao găm của Tiểu ca.】【Cái này ông yên tâm, vừa rồi ông không thấy sao?

Trên người Tiểu ca còn mười mấy con nữa kìa.】【Ái ái!

Vãi, tên Bàn Tử chết tiệt kia chưa chết, còn đang vật lộn dưới nước kìa!】 Người trong phòng livestream từng người một tỉnh cả ngủ.

Tần Vũ lại đứng bên bờ, tịnh không có ý định tiến lên giúp đỡ, đối phương là ai, thân phận gì hắn đều không biết, tự nhiên không thể ra tay.

Lúc này Tô Khảo Khảo lại kinh hô: 【Tôi tra được rồi, con cá kia là cá Triết La (Triết La Khuê) đấy!

Loại cá này là cá ăn thịt, nhưng sao nó lại ở đây được?】 【Triết La Khuê?

Triết La Khuê là cái gì?】 【Có thể là một loại rùa đen chăng, nghe tên có vẻ tây tây.】 【Chém gió à, rùa đen có bốn chân, con của nợ này có chân không?】 【Ông quan tâm nó là khuê gì làm quái nào, con này ăn thịt người, tên Bàn Tử chết tiệt kia có chống đỡ nổi không?】 Mọi người nghị luận sôi nổi.

Tần Vũ cũng nhìn chằm chằm mặt hồ.

Tuy nhiên mặt hồ lại dần dần bình lặng trở lại.

Trên mặt hồ tịnh không có máu tươi trào lên, điều này chứng tỏ bất kể là cá Triết La hay Bàn Tử đều không bị thương.

Nhưng sao nửa ngày rồi vẫn không có động tĩnh gì?

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc, bỗng nhiên mặt nước tách ra một lỗ hổng, giây tiếp theo một cái bóng đen khổng lồ trực tiếp từ trong nước bay vút ra.

Tần Vũ lách mình sang một bên, lúc này mới nhìn rõ.

Hóa ra là con cá Triết La đang đỉnh vào bụng Bàn Tử, húc hắn bay ra ngoài. "Bịch bịch!" Bàn Tử và cá Triết La song song rơi lên bờ.

Có điều cá Triết La nằm rất gần mép nước, giãy dụa một cái thế mà lại rơi tòm xuống nước, chỉ để lại tên Bàn Tử chết tiệt kia.

Cảnh tượng này khiến cả phòng livestream đều cười bò.

Hóa ra tên Bàn Tử này cảm tạ không thành khẩn, đến cá dưới sông cũng nhìn không nổi, cứ nằng nặc phải tống hắn quay lại. "Hảo...

Hảo hán, lại gặp mặt rồi!" Bàn Tử vuốt mặt, vẻ mặt đầy xấu hổ. "Tôi thật sự đang gấp đi cứu người, chúng ta hậu hội hữu kỳ, hậu hội hữu kỳ!" Bàn Tử nói xong lại định chuồn.

Nhưng vừa đi được mấy bước, bỗng nhiên hắn lại chạy ngược trở lại, nhìn Tần Vũ phía sau ánh đèn pin, hai mắt trừng lớn tròn xoe. "Tiểu... cậu là Tiểu ca!" "Vãi, tôi mẹ nó cư nhiên nhìn thấy người thật rồi!" "Tôi!

Tiểu ca, cậu... cậu là fan hâm mộ của tôi a!" "Không phải, tôi là thần tượng của cậu a!" "Tôi phi, Tiểu ca, tôi quá thích cậu rồi, quả thực là sùng bái a!

Cậu... cậu sao lại tới nơi này?" Lời nói của Bàn Tử có chút lộn xộn không đầu không đuôi, nghe khiến khán giả livestream cười đến phun cả cơm.

Tô Khảo Khảo càng ôm mặt, quả thực quá xấu hổ.

Cái đầu của tên Bàn Tử kia cũng được lắm, rất nhanh đã phản ứng lại, vẻ mặt kích động nói: "Vãi chưởng Tiểu ca, cậu là tới trộm mộ!

Cho tôi theo với!

Cho tôi theo với!

Nhất định phải cho tôi theo với a!

Huynh đệ của tôi bị một nhóm trộm mộ bắt rồi, Tiểu ca cậu nhất định phải cho tôi đi cùng!

Cho dù cậu không ra tay cũng được a!" Bàn Tử nói vô cùng kích động, chỉ thiếu nước quỳ xuống, nhìn dáng vẻ không giống như đang lừa người.

Tần Vũ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn hắn không tiếp lời.

Chương 217

Huynh đệ của anh bị trộm mộ bắt, trộm mộ tới chỗ này còn có thể hiểu được.

Xin hỏi anh và huynh đệ của anh tới cái chỗ này có hợp lý không?

Tần Vũ không nói gì, nhưng hiển nhiên tịnh không quá tin tưởng tên béo này.

Bàn Tử ngẩn người, hiểu ra sự xuất hiện của mình ở đây cũng có vấn đề, nhưng dường như hắn thực sự rất sốt ruột, đành phải thở dài nói: "Tôi biết, Tiểu ca cậu cũng nghi ngờ tôi, đồng chí Khải Tuyền tôi xưa nay không nói dối!

Tôi thật sự đang gấp đi cứu mạng huynh đệ, nói cho cậu biết cũng chẳng sao, dù gì tôi cũng không làm chuyện thẹn với lòng, tổ chức xưa nay đều minh sát thu hào, tôi cũng chẳng sợ!" Nói rồi Bàn Tử liền kể vắn tắt trọng điểm tại sao mình lại ở đây.

Hóa ra hắn có một người anh em tên là Tiểu Tứ.

Hắn và Tiểu Tứ đều là trẻ mồ côi ở viện cô nhi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hơn nữa hắn còn là đại ca của đám trẻ trong viện.

Sau khi lớn lên thì chạy vạy khắp nơi kiếm tiền trợ cấp cho viện cô nhi.

Sau này Tiểu Tứ cũng ra ngoài làm thuê, kết quả mấy năm liền không về.

Cách đây không lâu cậu ta trở về nói mình tìm được một con đường phát tài, liền dẫn hắn tới Tần Lĩnh này.

Bàn Tử vừa nhìn là biết đi trộm mộ, sống chết không đồng ý, đây là việc làm phi pháp.

Nhưng Tiểu Tứ nói, chúng ta không phải trộm mộ, chỉ là đến chỗ này lượn một vòng là được.

Hai người vì chuyện này mà giằng co không xong, đúng lúc đó lại đụng phải một nhóm trộm mộ.

Tiểu Tứ và Bàn Tử lúc tranh luận quá kích động, nói mình biết lộ tuyến, vào lượn một vòng rồi đi, bị bọn trộm mộ nghe thấy.

Cuối cùng bị bắt, mà tên Bàn Tử này liền trở thành đại sứ dò mìn trên đường đi của bọn chúng.

Con cá Triết La dưới sông này quá hung mãnh, cuối cùng bọn chúng treo hắn ở đây để hấp dẫn cá Triết La, những người khác thừa cơ bơi qua.

Bàn Tử nói đến đây thấy Tần Vũ vẫn không có phản ứng gì, liền vỗ ngực nói: "Tiểu ca, Vương mỗ tôi chưa bao giờ lừa người, nếu không người ta cũng không gọi tôi là Khải Tuyền ca!

Tôi cũng xem livestream của cậu, biết cậu trâu bò lại tốt bụng, tôi cũng không cầu cậu nhất định phải ra tay, chỉ cần cậu dẫn tôi vào, tìm được huynh đệ của tôi chúng tôi lập tức về nhà!

Để biểu thị thành ý của tôi, con cá đầu to dưới nước kia, tôi sẽ giải quyết!" Khán giả trong phòng livestream lúc này đều sôi sùng sục.

Tần Vũ đi suốt chặng đường này, người chết đúng là gặp không ít.

Bất kể là thi động ở Lỗ Vương Cung, hay tượng người ở Hiến Vương Mộ.

Nhưng nói cho cùng, đều chưa từng nhìn thấy ở cự ly gần như thế này.

Sơn động ở Lỗ Vương Cung, thi thể dù sao cũng nằm trên đường sông.

Tượng người ở Hiến Vương Mộ, thi thể cũng là bị làm thành tượng.

Nhưng lúc này cảnh tượng nơi đây thực sự đáng sợ.

Chỉ cần đi xuống, thì gần như là đi xuyên qua đống người chết, nhìn bên cạnh toàn bộ đều là xương trắng âm u, nghĩ đến việc thỉnh thoảng còn giẫm lên chúng, ngay cả Bàn Tử cũng không khỏi ớn lạnh.

Mà gã thanh niên bên dưới càng là sợ đến mức hai chân mềm nhũn, khoảng cách mấy mét cuối cùng cứ thế tuột tay khỏi dây thừng rơi xuống.

Bàn Tử thấy thế vội tăng tốc độ, dường như sợ thanh niên này chạy mất.

Có điều hiển nhiên là hắn lo xa rồi, thanh niên kia vừa tiếp đất cả người trực tiếp nằm rạp xuống không dám động đậy.

Cảnh tượng dưới này quả thực quá đáng sợ.

Tô Khảo Khảo cũng là sinh viên đang đi học, cảnh tượng này làm sao có thể khiến cô không sợ hãi.

Cô vội lấy điện thoại ra, sau đó trong phòng livestream liền vang lên tiếng nhạc của phim hoạt hình "Heo Peppa".

Lần này cả phòng livestream đều cười ồ. 【Tiểu tỷ tỷ không đến mức đó chứ, trong phòng livestream còn có nhiều người như vậy, sợ thành ra thế này à?】【Haha tiểu tỷ tỷ thật sự đáng yêu, cư nhiên xem Heo Peppa để giảm bớt sợ hãi.】【Không phải chứ, tổ chương trình cũng không quản à?

Mời bình luận viên đến, thế mà công khai xem phim hoạt hình trong giờ làm việc.】【Mấy người còn có tính người hay không a!】 Tô Khảo Khảo thấy thế nhịn không được nói. 【Tôi là con gái, có thể kiên trì đến tận đây đã không dễ dàng lắm rồi biết không?

Hơn nữa tôi chỉ nghe tiếng thôi, lại không có xem thật.】 Phòng livestream náo nhiệt không thôi, Tần Vũ lại căn bản không rảnh để ý.

Lúc này hắn cũng đã xuống đến đáy hố sâu.

Pháo sáng bên trên đã sớm tắt ngấm.

Xung quanh lúc này lại chìm vào bóng tối.

Hắn vội lấy đèn pin ra ném cho Bàn Tử một cái.

Hai người quan sát một hồi, lôi gã thanh niên đang nằm rạp dưới đất không dám động đậy dậy. "Bàn...

Bàn gia, hay là tôi đợi các ngài ở đây?

Chỗ này đáng sợ quá!" Thanh niên sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Bàn Tử lại lười nói nhảm, đá hắn một cước bảo: "Tổ chức đối đãi tù binh trước nay đều rất khoan dung, nhưng thằng nhóc mày nếu còn lề mề, tổ chức sẽ không vì mày mà lãng phí thời gian ở đây đâu!" Thanh niên thấy thế biết là không trốn được, chỉ đành kiên trì đi về phía trước.

Chương 218

Bàn Tử vốn định đi trước mở đường.

Nhưng Tần Vũ lại ngăn hắn lại.

Tuy rằng cả hai người đều có đèn pin, nhưng nếu muốn đi qua cũng không dễ dàng như vậy.

Đống thi thể bên dưới này bài trí cũng có vấn đề, rất dễ đi vào đường vòng.

Tô Khảo Khảo nhìn những hộp gỗ hai bên trên màn hình livestream, mở miệng giải thích: 【Những hộp gỗ này đều có yếu tố Xạ Quốc rất đậm nét, nơi này có khả năng là một hố tuẫn táng của Xạ Quốc.

Tuy nhiên Xạ Quốc là một quốc gia chú trọng tế tự mà không chú trọng táng chế, theo lý mà nói không nên có hố tuẫn táng quy mô lớn như thế này.

Hoặc có lẽ nơi này có thể là một nơi tế tự.

Người xưa dùng người tế trời là chuyện khá phổ biến.】 Bàn Tử nghe đến đây, nhịn không được chửi: "Dùng nhiều người sống thế này để tế trời, ông trời có thể cho cái gì?

Cho bát cơm ăn à?" 【Đây là văn hóa thời cổ đại, ai cũng không có cách nào.】 Tô Khảo Khảo giải thích.

Tần Vũ nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng bất lực.

Nơi này căn bản không phải hố tuẫn táng, cũng không phải đất tế tự, mà là chiến trường của hậu duệ Xạ Quốc và Bất Ngôn Kỵ.

Chỉ là những chuyện này, nói hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Hắn cũng lười nhắc tới.

Ba người một đường gấp rút đi về phía trước, Tần Vũ có thể khẳng định phương hướng của mình tuyệt đối không sai.

Tối đa không quá mười phút là có thể tìm được cái hố trộm đạo ở trung tâm.

Tuy nhiên, ngay khi Tần Vũ muốn nhanh chóng đi qua nơi này, biến cố vẫn xuất hiện.

Trong phòng livestream, Tô Khảo Khảo lúc này cũng không nói chuyện.

Xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nhưng bỗng nhiên chỉ nghe tiếng "cộp cộp cộp" vang lên bên tai mọi người.

Âm thanh kia dường như truyền tới từ cách đó không xa phía trước.

Lần này Bàn Tử không kìm được dừng bước chân vội hỏi: "Tiểu ca, đó là tiếng gì vậy!" Tần Vũ lắc đầu, hắn cũng không biết đây là tiếng gì.

Trong ký ức kiếp trước có chuột, nhưng bọn họ đi suốt quãng đường xuống đây cũng không gặp.

Chẳng lẽ lũ chuột này thấy bọn họ không cầm đuốc, không có cách nào "thổi đèn", nên chuyển sang gõ ván gỗ rồi?

Thế rốt cuộc là cố ý dọa bọn họ, hay là quá tức giận, chỉ đành lấy ván gỗ ra trút giận đây!

Tần Vũ trong lòng đang suy nghĩ, Tô Khảo Khảo lại bỗng nhiên hỏi:【Tiểu...

Tiểu ca, đó là tiếng gì vậy?】【Tôi cũng nghe thấy rồi, hình như là tiếng gõ vào ván gỗ thì phải.】【Quan trọng là ai gõ?】【Hỏi thừa, tôi làm sao biết được!】Khán giả trong phòng livestream cũng nghị luận sôi nổi.

Bàn Tử nhìn gã thanh niên, hiển nhiên cũng không phải do hắn làm.

Tiếng động kia rõ ràng truyền tới từ phía trước. "Thằng nhóc mày, có biết chỗ này có cổ quái gì không?" Bàn Tử hỏi.

Thanh niên vẻ mặt đau khổ: "Tôi đây cũng là lần đầu tiên xuống dưới, ngài thế này không phải là làm khó tôi sao?

Tôi làm sao biết chỗ này có cổ quái gì a!" Bàn Tử còn muốn bức cung, Tần Vũ ngăn hắn lại nói: "Mọi người đi trước, tôi đi xem thử!" Nói xong, Tần Vũ liền mò mẫm về phía trước.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, kéo thanh niên kia bám sát phía sau. "Cộp cộp cộp!" Bỗng nhiên, âm thanh kia lại xuất hiện.

Hơn nữa lúc này nghe vào rõ ràng đã ở rất gần mọi người.

Tần Vũ vội vọt tới một bước.

Rất nhanh đã đến nơi phát ra âm thanh.

Chỗ này có rất nhiều thi cốt, bên cạnh còn xếp chồng những hộp gỗ cao ít nhất hai mét.

Không biết bao nhiêu người chết bị đặt ở bên trong.

Đến chỗ này thì âm thanh lại biến mất.

Tần Vũ cũng không thể phán đoán tiếng gõ phát ra từ đống thi thể gần hộp gỗ, hay là từ bên trong hộp gỗ phát ra.

Lúc này Bàn Tử và thanh niên cũng đã theo tới.

Bàn Tử và Tần Vũ nhìn nhau một cái, lập tức kéo thanh niên đi lên phía trước một bước.

Có điều bọn họ cũng không dám đi quá xa, dù sao nếu tách khỏi Tiểu ca, đến lúc đó lạc đường muốn hội họp cũng là phiền toái.

Tần Vũ thấy hai người Bàn Tử đã đi ra được sáu bảy mét, có một phạm vi an toàn, lúc này mới áp hai ngón tay dài kỳ lạ lên một cái hộp gỗ bên cạnh, từng tấc từng tấc mò mẫm kiểm tra. "Cộp cộp cộp!" Bỗng nhiên, tiếng gõ kia lại vang lên.

Hơn nữa lần này rõ ràng là ở ngay trong cái hộp gỗ bên cạnh Tần Vũ.

Chương 219

Cứ như thể tống tử trong hộp gỗ đang gõ vào ván gỗ mời Tần Vũ vào trong vậy.

Tô Khảo Khảo lúc này thở mạnh cũng không dám, những người khác càng cảm thấy da đầu tê dại.

Sợ rằng bỗng nhiên có thứ gì đó từ trong hộp gỗ lao ra. "Tiểu ca, hay là mặc kệ đi, chúng ta cách lối vào đã rất gần rồi, trực tiếp đi qua đi!" Bàn Tử ở phía trước thấp giọng gọi.

Lúc này tiếng gõ lại biến mất.

Tần Vũ ánh mắt lại lạnh lẽo, bỗng nhiên nổi giận, hai ngón tay dài kỳ lạ trực tiếp chọc thủng hộp gỗ thò vào trong. "Cộp cộp cộp!" Giây tiếp theo, tiếng gõ kỳ quái kia lại vang lên.

Nhưng lần này tiếng gõ thế mà lại di chuyển nhanh chóng, men theo hộp gỗ trong nháy mắt đã đến bên cạnh hai người Bàn Tử.

Bàn Tử cũng giật mình, chĩa khẩu súng kíp vào hộp gỗ bắn liền hai phát, đồng thời hét lên: "Lão tống tử còn muốn dọa Bàn gia nhà mày, mời mày ăn hai viên kẹo đồng trước!" Tiếng súng vang lên, lập tức hộp gỗ bị bắn nát một lỗ thủng.

Đồng thời tiếng gõ kia cũng biến mất.

Bàn Tử gạt những mảnh gỗ vụn ở miệng lỗ ra, muốn xem xem bên trong có thứ gì.

Bỗng nhiên chỉ thấy một thứ màu trắng từ bên trong thò ra ngoài.

Tên Bàn Tử kia nói xong dường như để thể hiện quyết tâm, vậy mà nhảy ùm xuống sông thật.

Hành động này khiến khán giả trong phòng livestream đều ngẩn người.

Con Triết La Khuê dưới sông kia hình thể còn lớn hơn cả hắn, nhảy xuống như thế chưa biết ai xử lý ai đâu.

Tần Vũ đứng trên bờ không có ý định giúp đỡ, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Người tên Vương Khải Toàn này khiến hắn nhớ đến một người trong thế giới đạo mộ kiếp trước.

Một thành viên của Thiết Tam Giác, Tử Bàn Tử.

Nhưng hắn luôn cảm thấy không giống lắm.

Dù sao trong hai cuốn đạo mộ hắn thích ở kiếp trước, Bàn Tử trong Thiết Tam Giác của Ngô Tà chưa bao giờ nói tên đầy đủ.

Mà ở cuốn còn lại đúng là có người tên Vương Khải Toàn.

Nhưng hắn cũng biết, Vương Khải Toàn trước mắt và người ở kiếp trước không phải là một.

Trong thế giới song song Song Tử Tinh này, ngoại trừ mình là người xuyên không, người duy nhất có thể khẳng định chính là Ngô Tam Tỉnh cũng là một kẻ xuyên không.

Tần Vũ tuy biết, nhưng lại không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nhận ra là Tiểu Ca trên người hắn, chứ không phải chính hắn.

Hơn nữa lão ta cũng không chủ động đi cùng hắn, mà lại giúp hắn giới thiệu đủ loại người.

Với sự lão mưu thâm toán của lão, e là ván cờ này hạ cũng khá lớn.

Nếu mình không kích hoạt huyết mạch Tiểu Ca, có khả năng sẽ chẳng bao giờ có giao tập với lão.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đã muộn, cố gắng không để bản thân trở thành quân cờ của lão mới là quan trọng nhất.

Tần Vũ trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên một âm thanh vang lên trong đầu.【Đinh!

Hệ thống kiểm tra thấy gần ký chủ có nhân vật thẻ Vương Tư Lệnh tiếp cận.】【Độ tiếp cận 20%, xin hỏi có tặng thẻ nhân vật cho đối phương không?】【Nếu tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Vương Tư Lệnh.】Tần Vũ nghe vậy bất lực lắc đầu, quả nhiên phán đoán của mình không sai.

Chỉ là cấp thẻ nhân vật cho đối phương thì thôi đi, hắn còn chưa nghĩ kỹ.

Bỗng nhiên Tô Khảo Khảo trong livestream lên tiếng:【Tiểu ca, nhận được thông báo mới nhất từ tổ chương trình, vừa rồi tổ chương trình đã tra rõ, khu vực gần đây xác thực có một nhóm trộm mộ.】【Số người không rõ, nhưng có ba chiếc điện thoại, tổ chương trình đã thông báo bộ phận thông tin chặn tín hiệu điện thoại của bọn họ rồi.】【Đối phương là trộm mộ, có khả năng mang theo súng tự chế, anh phải cẩn thận.】【Thực sự không được thì có thể chọn từ bỏ, tổ chương trình sẽ báo cảnh sát tới.】Tần Vũ lắc đầu, từ bỏ?

Đùa gì vậy.

Từ bỏ rồi Hoàng giáo sư khẳng định cũng sẽ không đưa tọa độ Côn Luân Thần Cung cho hắn.

Hơn nữa chỉ là một nhóm trộm mộ mà thôi, hắn còn thật không để vào mắt.

Tô Khảo Khảo thấy thế cũng không nói thêm gì nữa.

Người trong phòng livestream sớm đã biết Tần Vũ không thể nào từ bỏ, lúc này đều rất mong chờ. 【Lần này đúng là đặc sắc nha, trộm mộ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy.】【Đặc sắc em gái ngươi ấy, bọn trộm mộ này đều là phường vong mạng, lần này Tiểu ca e là cũng gặp nguy hiểm rồi.】【Cũng chưa chắc, Tiểu ca cũng không nhất định sẽ đụng độ với bọn họ, chủ yếu là tên Tử Bàn Tử này tính sao đây.】【Còn tính sao nữa, Tiểu ca chắc chắn phải đi vào, tên Tử Bàn Tử này sợ là sẽ quấn lấy Tiểu ca.】【Không đúng nha, các người không thấy rất kỳ quái sao?】【Kỳ quái cái gì?】【Tin tức mới nhất trên mạng đó, không phải nói cái tên gọi là Lưu Tứ kia hình như gây án trong cổ mộ sao.】【Bạn của Bàn Tử tên là Tiểu Tứ, lại cũng đều là trẻ mồ côi, chẳng lẽ cái tên Tiểu Tứ này chính là Lưu Tứ kia à!】【Vãi, thế thì kịch hay rồi.】Tần Vũ nhìn thảo luận của mọi người trong livestream, trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Những thông tin này theo việc hắn đi đến Tần Lĩnh cũng chẳng còn là bí mật gì.

Thậm chí ngay cả ảnh của Lưu Tứ, hiện tại trên mạng cũng có rất nhiều.

Tần Vũ tuy không muốn quản những chuyện này.

Nhưng trước mắt đã đụng phải, chỉ cần đi nhìn tên Tiểu Tứ kia một cái, cơ bản cũng có thể xác định đối phương rốt cuộc có phải Lưu Tứ hay không.

Có điều hắn tự nhiên sẽ không cố ý đi tìm, đối với hắn tìm được Thanh Đồng Thần Thụ, quét hình mới là việc cấp bách.

Trong nước, tên Bàn Tử kia đang đánh nhau khó phân thắng bại với con Triết La Khuê.

Chương 220

Nước đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng Tần Vũ trước sau vẫn không có ý định ra tay.

Cùng lúc đó tại một khoảng sân nào đó ở Việt Nam.

Tứ A Công đang ngồi trên ghế nằm, bên cạnh còn có một cái đài radio, thời đại này đài radio đã rất hiếm thấy.

Có điều Tứ A Công thích loại cuộc sống nằm trên ghế nghe đài này, cho nên vẫn giữ lại.

Bên cạnh bỗng nhiên một tên thủ hạ chạy tới. "Tứ A Công, không hay rồi!

Tần Vũ đi Tần Lĩnh, bọn Hắc Quỷ sợ là đụng mặt rồi!" "Đáng đời!" Tứ A Công cười nói, mắt cũng không thèm nhấc lên một cái. "Sớm đã nói qua, nơi Tần Lĩnh kia không phải chỗ cho người đi, cứ nhất quyết cho rằng ta lừa hắn!" "Còn mang theo một đám tay chân tự lập môn hộ, cũng tốt để hắn biết một chút hiểm ác của xã hội!" "A Công, nơi đó thật sự tà hồ thế à?

Ngài không lo lắng Hắc Quỷ khai ngài ra sao?" Tên thủ hạ vội nói.

Tứ A Công nghe vậy lại cười nói: "Hắn không dám, tin tức ai cũng biết, nhưng mộ ở đâu là tự hắn tìm, nghe nói còn hố Ngô gia Tam gia một vố mới biết mộ ở đâu!

Tự lập môn hộ ta cũng không cản hắn, nếu xảy ra chuyện, hắn biết cái gì nên nói cái gì không nên nói!" Nói rồi, Tứ A Công từ trong ngực mò ra một tấm thẻ đưa qua.

Thủ hạ nhận lấy xem xét, bên trên thình lình là một cái địa chỉ.

Tên thủ hạ nhận ra, đây là địa chỉ nhà của tên Hắc Quỷ, người trong nghề biết rất ít.

Nhưng hiển nhiên Tứ A Công cũng không phải không có chuẩn bị, một khi Hắc Quỷ phản bội, kết cục của người ở địa chỉ này cũng không cần nói cũng biết...

Tần Lĩnh, trong một hang động đá vôi có sông ngầm.

Bảy tám thanh niên đang ngồi xổm dưới đất ăn đồ.

Bên cạnh còn có một thanh niên bị trói gô, hẳn chính là người anh em bị bắt của Bàn Tử. "Hắc lão đại, điện thoại mất tín hiệu rồi, bọn họ sợ là đã theo dõi chúng ta!" Một tên thủ hạ đứng dậy nói.

Hắc lão đại đặt miếng bánh mì trong tay xuống, hừ lạnh nói: "Sớm đã liệu đến rồi, chúng ta lần này đảo đấu cũng là gặp phải sát tinh, ra cửa không xem ngày, cư nhiên đụng phải cái tên này!

Có điều chúng ta tiến độ nhanh hơn hắn, lát nữa ráng sức đi gấp cũng không sao!

Tranh thủ trước khi hắn tới lấy bảo bối trong mộ rồi chuồn!" "Lão đại, thế nếu thật sự không khéo đụng phải thì sao?" Thủ hạ hỏi.

Hắc Quỷ nghe vậy trừng hắn một cái: "Sợ cái gì!

Đụng thì đụng, chúng ta nhiều người như vậy còn không đối phó được một mình hắn?

Livestream thì thế nào, người trong livestream còn có thể xông ra giúp hắn được chắc!

Tất cả mọi người nghe kỹ cho tao, súng lên đạn, lát nữa hắn mà không mở mắt đuổi theo, thì cứ bắn chết cho tao!" "Vâng lão đại!" Đám thủ hạ bên cạnh vội đáp.

Hắc Quỷ thấy thời gian cũng hòm hòm rồi, đứng dậy hô: "Tiếp tục lên đường, đem thằng nhãi kia ném xuống sông cho nó đi dò mìn!"

......

Lại nói Tần Vũ lúc này, đứng bên bờ sông đã đợi gần năm phút.

Người trong livestream đều đợi đến sốt ruột, nhao nhao trêu chọc. "Bàn gia, ông còn lề mề nữa, e là thi thể anh em ông lạnh ngắt rồi!" Trong tiếng trêu chọc của mọi người, động tĩnh dưới nước cuối cùng cũng yếu dần.

Máu tươi cũng dần bị nước pha loãng sạch sẽ.

Rất nhanh tên Bàn Tử kia cuối cùng cũng từ dưới nước ngoi lên, hắn kéo theo con Triết La Khuê rạch một đường máu dài phía sau rồi lên bờ. "Loảng xoảng!" Vừa lên bờ, Bàn Tử liền ném con dao găm xuống đất.

Thế nhưng lưỡi dao lúc này, vậy mà đã quẫn cả lại.

Bụng con Triết La Khuê bị hắn rạch nát bươm, chết cực kỳ khó coi.

Tên Bàn Tử kia cũng chẳng khá hơn là bao, trên tay cũng bị rách mấy chỗ, may mà vết thương không sâu còn gượng được. ...

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ ngã người ra sau một cái, vậy mà tránh thoát được.

Nhưng ngay sau đó hắn nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

Thứ màu trắng thò ra kia, thình lình là cánh tay của một con người.

Hơn nữa còn là cánh tay không có thịt, căn bản chính là một cánh tay xương trắng hếu.

Bạch cốt âm u lộ ra ngoài, bên trên thậm chí còn có chút thịt vụn, dường như là chưa bị gặm sạch.

Khúc xương kia quả thực tươi mới đến mức có thể vắt ra nước.

Hoàn toàn khác với những khúc xương đã ngả vàng ngả đen vương vãi trên mặt đất xung quanh.

Bàn Tử thậm chí còn nhìn thấy, chỗ khớp nối của xương, vẫn còn một ít gân cốt và thịt chưa bị gặm mất.

Chương 221

"Mẹ ơi, cái này mẹ nó là tình huống gì!" Bàn Tử quái kêu một tiếng định đứng dậy.

Lúc này Tần Vũ cũng đã lao tới.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn ra tay, bỗng nhiên bàn tay xương trắng kia chộp một cái tóm lấy cánh tay của người thanh niên.

Thanh niên sớm đã sợ đến ngây người, cánh tay bị tóm lấy liền phát điên muốn giãy giụa.

Nhưng cậu ta căn bản giãy không ra.

Dưới sức giật mạnh, vậy mà lôi cả thứ trong hộp gỗ ra ngoài.

Lần này Bàn Tử và Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng.

Thứ bị lôi ra từ trong quan tài cư nhiên là một con người.

Nhưng người đó hiển nhiên đã sắp không xong rồi.

Thịt trên hai cánh tay và hai đùi đều đã mất hết.

Xương trắng lòi ra ngoài, cái miệng đóng mở dường như muốn nói chuyện, nhưng căn bản không thốt nên lời.

Tiếng gõ vừa rồi, dường như là nghe thấy có người tới, phát ra để cầu cứu.

Nhưng tiếng gõ này sao lại thay đổi vị trí chứ! "Tiểu ca, chạy mau, thứ ở đây ăn thịt người đấy!" Bàn Tử hô lên.

Tần Vũ gật đầu, bất kể bên trong là cái gì, hiển nhiên là ăn thịt người.

Còn không đi, có khả năng ngay cả bọn họ cũng gặp tai ương.

"Đi!" Bàn Tử hô một tiếng, kéo người thanh niên bỏ chạy.

Tần Vũ phân biệt phương hướng, lúc này khoảng cách đến vị trí giữa hố sâu đã không còn xa.

Nghĩ lại tối đa ba phút là tuyệt đối có thể chạy tới.

Thế nhưng, lúc này muốn đi e là đã hơi muộn.

Ba người vừa mới chạy ra chưa đến năm mét, bỗng nghe phía sau truyền đến động tĩnh "rào rào".

Đồng thời quay đầu lại nhìn, cả ba đều sỏa nhãn.

Chỉ thấy phía sau những hộp gỗ kia cư nhiên từng cái đều mục nát, đồng thời từng con chuột to như cái đấu nhảy ra.

Những con chuột kia ít nhất cũng to bằng con chó vàng.

Từng cái móng vuốt sắc bén đến mức có thể lóe sáng.

Quan trọng nhất là, trên mặt chúng nó cư nhiên đều úp một cái mặt nạ da người.

Thứ này Tần Vũ quả thực quá quen thuộc, lúc mới đến Tần Lĩnh đã từng gặp lũ khỉ đeo thứ này.

Không ngờ đám chuột này cư nhiên cũng có. "Mẹ kiếp, đám chuột này đều thành tinh rồi à!" Bàn Tử chửi mắng, đồng thời vớ lấy một tấm ván gỗ ném qua.

Thế nhưng đám chuột này căn bản không sợ, giơ tay liền cào tấm ván gỗ thành mùn cưa.

Cái mặt nạ người quỷ dị đeo trên mặt kia, cứ như vô số người đang nhìn chằm chằm bọn họ cười vậy.

Quan trọng là nụ cười trên mặt nạ đó, khỏi nói có bao nhiêu rợn người. "Chạy!" Tần Vũ hô lên, đồng thời là người đầu tiên xoay người chạy đi.

Bàn Tử thấy thế đâu còn lo được cho thanh niên kia, xoay người cũng vắt chân lên cổ mà chạy.

Cứu anh em cũng phải bản thân giữ được mạng đã, chỗ này mà không chạy lát nữa sợ là cũng sẽ bị ăn đến chỉ còn trơ xương.

Hai người vừa động, đàn chuột phía sau liền vỡ tổ.

Từng con như phát điên lao về phía bọn họ truy đuổi.

Tốc độ của người đâu nhanh bằng chuột.

Mắt thấy đàn chuột cách bọn họ đã không quá năm mét.

Thanh niên tụt lại cuối cùng mông cũng sắp bị chuột chạm vào rồi.

Tần Vũ thấy thế biết rõ bọn họ căn bản chạy không lại lũ chuột này.

E là còn chưa đến lối vào đã bị lũ chuột này bao vây.

Ngay lập tức hắn rút súng tín hiệu bắn "đoàng" một phát về phía đàn chuột phía sau.

Phát súng này Tần Vũ bắn thẳng xuống đất.

Nhiệt độ cao trong nháy mắt nướng chín hai con chuột gần nhất thành thịt khô.

Gần như đồng thời, trên mặt đất trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa.

Chương 222

Mấy con rồng lửa lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Bàn Tử cúi đầu quệt một cái xuống đất, kinh hô: "Vãi, mặt đất tưới dầu hỏa, Tiểu ca cú này chúng ta đều thành heo quay rồi!" "Nhìn phía trước!" Tần Vũ lười giải thích chỉ về phía trước.

Bàn Tử nhìn một cái lập tức vui mừng, chỉ thấy rồng lửa tuy đã bao vây đạo động ở lối vào.

Nhưng bên trong một khoảng đất trống lại không có lửa.

Chỗ đó hiển nhiên không cháy được.

Bàn Tử lập tức tăng tốc độ đi theo Tần Vũ lao qua.

Người ta đều nói con người ở ranh giới sinh tử bộc phát tiềm lực là vô cùng tận.

Đàn chuột kia bị đạn tín hiệu nổ một cái lập tức chết một mảng lớn.

Thanh niên kia vậy mà cũng thoát ra được, theo sát hai người nhảy qua đống lửa.

Tần Vũ không dám chậm trễ, thấy cậu ta cũng chạy tới, túm lấy cổ áo cậu ta, cả ba cùng nhau nhảy vào trong đạo động.

Bên ngoài lửa cháy ngút trời, khói cũng bắt đầu tràn vào trong đạo động.

Đạo động cũng không sâu, đứng dậy đều có thể lộ đầu ra.

Bàn Tử đứng dậy kiểm tra một chút, thấy tình hình không ổn, vội kéo những thi hài xung quanh đạo động lại.

Lột quần áo rách nát bên trên xuống, nhét bừa vào cửa hang.

Những quần áo này phần lớn đều là giáp phiến bằng đồng, căn bản không cháy được.

Trong đó tuy cũng lẫn lộn một ít tơ lụa các loại, nhưng chỉ cần cháy hết là cũng xong.

Có những miếng giáp đồng chặn ở bên ngoài, ngược lại có thể giảm thiểu rất nhiều khói.

Tô Khảo Khảo vốn dĩ xem rất căng thẳng, hoàn toàn không chú ý tới những khác biệt nhỏ này.

Nhưng bỗng nhiên có người trong livestream gửi một câu. 【Chỗ này sao lại có tơ lụa!

Xạ Quốc là dân tộc thiểu số, không có những thứ này.】Tô Khảo Khảo sững sờ, lúc này mới nhớ ra chuyện này, vội nói: 【Bạn cũng là sinh viên khảo cổ à?】【Tôi là Trần Thiên Minh!】Đối phương trả lời một câu.

Mọi người đều sững sờ, không ngờ cư nhiên là Trần giáo sư.

Lúc này khói bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều, Bàn Tử thấy Tần Vũ đang tìm thông đạo mà bọn trộm mộ để lại trước đó, bèn hỏi: "Trần giáo sư, ở đây có tơ lụa rất kỳ quái sao?" 【Đương nhiên kỳ quái, Xạ Quốc là dân tộc thiểu số, hơn nữa sống sâu trong núi chắc chắn sẽ không có loại đồ vật này!】Tô Khảo Khảo giải thích. 【Giáo sư, thầy có kiến giải gì không ạ?】Tô Khảo Khảo vội hỏi.

Trần giáo sư trầm tư một lát rồi nói: 【Địa bàn của Xạ Quốc tất nhiên sẽ không có những thứ này, tuy tôi nghiên cứu về Xạ Quốc không sâu.

Nhưng tơ lụa vừa cháy dường như là công nghệ chế tác của Bắc Ngụy.

Kỵ binh Bất Ngôn thời Bắc Ngụy chính là rất nổi tiếng!

Tôi nghe nói ở đây có xích sắt, chắc hẳn Bất Ngôn Kỵ đã từng tới đây!

Chỗ này có thể là một bãi chiến trường, Bất Ngôn Kỵ và di dân Xạ Quốc đã từng chiến đấu ở đây, những bộ hài cốt chặn ở cửa hang kia có vết thương do vũ khí sắc bén rất rõ ràng!

Cơ bản có thể xác định những điều này, có điều tốc độ các bạn quá nhanh, căn bản không cách nào nghiên cứu kỹ.】Tô Khảo Khảo nghe đến mắt chữ A mồm chữ O, không nhịn được nói:【Giáo sư đúng là giáo sư, học sinh thật sự xấu hổ.】【Không sao, người trẻ tuổi luôn cần một quá trình học tập, em có thể giảng giải hết kỳ này, đối với em cũng coi như là một loại tiến bộ!】Trần giáo sư nói.

Những người khác thấy thế nhao nhao hỏi Trần giáo sư sao cũng chạy tới xem livestream rồi.

Tuy nói cái này cũng là thám hiểm mộ, nhưng Trần giáo sư không phải nên đang nghiên cứu văn vật sao?【Tôi tới tìm Tần Vũ có chút việc, có điều nhìn dạng này, vẫn là đợi cậu ta trở về rồi nói sau.

Chuyên tâm thám hiểm, đừng phân tâm.】Người trong livestream thấy thế nhao nhao hỏi:【Là có liên quan đến chị đẹp Lương Quỳnh sao?】【Đúng rồi, Trần giáo sư, chị đẹp Lương Quỳnh hiện tại thế nào rồi?】【Đúng đấy, lâu lắm rồi không có tin tức của cô ấy.】【Cô ấy rất khỏe, ký ức đã khôi phục được một ít rồi!

Được rồi không làm phiền các bạn nữa, để sau hãy nói!】Trần giáo sư nói xong liền thoát khỏi livestream.

Tần Vũ chỉ nhìn chứ không nói gì.

Trần giáo sư vì Lương Quỳnh mà tìm mình, có chuyện gì?

Hắn nghĩ không ra. ...

Không nhìn vào livestream nữa, Bàn Tử lúc này mới đi giúp đỡ cùng tìm lối ra.

Động tĩnh bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều, hiển nhiên đám chuột mặt người kia e là cũng bị thiêu gần hết rồi.

Có điều thi trận bên ngoài, bởi vì tưới dầu hỏa, sợ là nhất thời bán hội cũng không tắt được.

Khói vẫn có một ít bay vào, chỗ này cũng không thể dừng lại thời gian dài.

Tần Vũ lúc này đã tìm được đạo động do đám trộm mộ để lại.

Quan sát ngôi mộ này một chút, thấy bích họa trên bốn bức tường đã bong tróc rất nghiêm trọng do ẩm ướt.

Không có giá trị khảo cổ gì mấy, Tô Khảo Khảo dường như cũng không có hứng thú nghiên cứu, Tần Vũ cũng không chậm trễ nữa, lập tức gọi hai người chui vào theo đạo động.

Chương 223

Đến đây, khoảng cách đến thần khí Thanh Đồng Thụ của Xạ Quốc thực ra đã rất gần rồi.

Mà mục tiêu lần này của Tần Vũ, chỉ cần tìm được cây thanh đồng này, hoàn thành việc quét hình nó, nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành.

Bàn Tử gọi thanh niên kia đi theo, nhưng người thanh niên lại đi ba bước dừng hai bước, tỏ ra rất đau đớn. "Cậu mà còn lề mề nữa, Bàn gia ném cậu lại đây luôn đấy!" Bàn Tử sốt ruột đi cứu anh em của mình, cũng không có kiên nhẫn ở đây dây dưa với cậu ta.

Thanh niên lại vẻ mặt kinh khủng nói: "Bàn...

Bàn gia ngài không thể vứt bỏ tôi, là ngài nhất quyết mang tôi vào mà!

Ngài sao có thể..." "Bớt nói nhảm!

Mau đi thôi!" Bàn Tử thúc giục.

Thanh niên lại tỏ ra rất đau đớn, có khả năng tùy thời đều sẽ không kiên trì nổi.

Trong lòng Bàn Tử sáng như gương, vừa rồi thằng nhóc này chạy từ đống chuột ra, bộ dạng này e là bị thương không nhẹ.

Nhưng căn bản không thể hỏi, cậu không hỏi còn đỡ, cậu ta có lẽ chính mình cũng không biết bị thương ở đâu.

Nếu là sau lưng cậu ta cũng không nhìn thấy.

Nhưng một khi cậu hỏi, hoặc là nói tình trạng của cậu ta ra.

Có khả năng cậu ta ngay cả chút hơi tàn cuối cùng trong lòng cũng sẽ buông lỏng mất.

Chết hay không Bàn Tử tự nhiên không quan tâm.

Nhưng quan trọng là nếu chết ở đây, đến lúc đi cứu anh em mình, khó tránh khỏi sẽ có chút phiền phức.

Chi bằng mang một con tin đi đàm phán cho cứng giọng.

Tần Vũ đi trước mở đường, từ đầu đến cuối không nói gì.

Ba người rất nhanh liền chui ra khỏi đạo động.

Chỉ thấy đây lại là một gian mộ thất mang đậm phong cách Xạ Quốc.

Có điều mộ thất ở đây được bảo tồn vô cùng hoàn hảo, thậm chí bích họa trên tường xung quanh mộ thất cũng rất nguyên vẹn.

Tô Khảo Khảo thấy thế vội bảo Tần Vũ chĩa ống kính vào tường, chụp lại mấy tấm, coi như là đã chụp lại nội dung bích họa.

Bích họa của loại dân tộc thiểu số này muốn xem hiểu không phải đơn giản như vậy.

Làm như thế cũng không đến nỗi ảnh hưởng tiến độ của Tần Vũ. "Chỗ này sao lại có một cái giếng thế này!" Bàn Tử kiểm tra mộ thất một chút, chỉ vào vị trí góc tường nói.

Chỉ thấy ở đó, quả nhiên có một cái giếng đứng không biết thông tới đâu.

Tô Khảo Khảo gửi ảnh bích họa cho Hoàng giáo sư, sau đó giải thích:【Đây chắc là giếng thoát nước, di tích Xạ Quốc lớn như vậy, hơn nữa bên dưới có sông ngầm, khe nứt núi đá bên trên do nước mưa và địa hình Karst, e là cũng thường xuyên có nước thấm vào!

Nếu không có cái giếng thoát nước này, sợ là gian mộ thất này cũng sẽ bị hỏng mất!】Bàn Tử gật đầu, hỏi: "Tiểu ca, vậy chúng ta tiếp theo làm thế nào?

Chỗ này không có đạo động, bọn họ không phải sẽ theo cái giếng thoát nước này đi xuống chứ!

Nếu bọn họ mai phục ở dưới, vậy chúng ta chẳng phải..." Tần Vũ lắc đầu biểu thị sẽ không.

Tô Khảo Khảo cũng giảng giải được một lúc lâu rồi, đối với cách làm người của Tần Vũ cũng coi như có chút hiểu biết, mở miệng nói:【Bàn ca, cái này anh lo xa rồi!

Từ lúc chúng ta phát hiện đám trộm mộ kia, anh lẽ nào không phát hiện, bọn họ không dám thực sự đối đầu cứng với các anh sao?】"Ồ, hình như đúng là thế thật, nhưng đây là vì sao?" Bàn Tử hỏi.【Rất đơn giản, bọn họ không muốn bại lộ!】Tô Khảo Khảo nói.【Chúng ta đây chính là livestream toàn cầu, nếu bọn họ bại lộ ra, cho dù là lấy được đồ ở đây, cũng không bán đi được!

Hơn nữa tùy thời sẽ bị bắt, cho nên tôi cảm thấy, bọn họ sẽ không mạo hiểm, lúc này đối với bọn họ quan trọng nhất không phải là giải quyết các anh, mà là tìm được đồ ở đây rồi mau chóng rời đi!

Chỉ cần trốn thoát ra ngoài, muốn tìm được bọn họ, hoặc là khóa chặt thân phận của bọn họ thì khó rồi.】Nghe Tô Khảo Khảo phân tích, Bàn Tử cũng cảm thấy rất có lý.

Đang chuẩn bị hỏi Tần Vũ phương châm hành động tiếp theo.

Kết quả vừa quay đầu, lại nhìn thấy Tần Vũ vậy mà đã nhảy xuống giếng đứng. "Vãi!

Tiểu ca chờ tôi với!" Bàn Tử thấy thế vội đạp một cước cho thanh niên kia xuống, sau đó chính mình cũng nhảy theo xuống dưới.

Giếng đứng gần như là thẳng đứng, ba người hạ xuống trọn vẹn ba bốn giây, lúc này mới cảm giác giếng đứng bắt đầu xuất hiện độ dốc.

Mông ba người dán vào thành giếng, tiếp tục trượt xuống phía dưới, may mà thành giếng này cũng coi như trơn nhẵn, nếu không một trận ma sát này sợ là mông đều bốc cháy rồi.

Cũng không biết trượt trong giếng bao lâu, bỗng nhiên Tần Vũ cảm giác tốc độ chậm lại.

Đồng thời không gian xung quanh cũng đột nhiên trở nên khoáng đạt, dường như đã rời khỏi giếng đứng.

Tần Vũ vội bật đèn pin, còn chưa kịp nhìn tình hình xung quanh, bỗng nhiên chỉ nghe sau lưng kình phong ập tới, hiển nhiên là hai người Bàn Tử đã xuống tới nơi.

Hắn vội né sang một bên, khoảnh khắc tiếp theo Bàn Tử húc bay thanh niên kia ra ngoài.

Chương 224

Hết cách, Bàn Tử trọng lượng lớn, quán tính trượt xuống này cũng mạnh hơn người thường một chút.

Tần Vũ không để ý tới hai người, đưa mắt nhìn về phía xung quanh, rất nhanh hắn liền nhìn thấy trên vách đá một bên có rất nhiều đèn trản.

Có khả năng là người Xạ Quốc thời cổ tu kiến.

Tần Vũ tiến lên thử một chút, không ngờ cư nhiên vẫn còn dùng được, rất nhanh ba bốn ngọn đèn đã được thắp sáng.

Mà theo việc đèn được thắp sáng, cảnh tượng lập tức xuất hiện trước mắt mọi người khiến tất cả đều chấn kinh.

Chỉ thấy đây vẫn là một cái giếng đứng có đường kính ít nhất sáu bảy mươi mét.

Giếng đứng lớn đến mức khiến người ta tặc lưỡi, mà thứ làm người ta chấn kinh nhất là, ở giữa giếng đứng này, một cây thanh đồng khổng lồ mọc lên từ mặt đất.

Trên không thấy đỉnh, dưới chôn sâu vào trong đất bùn.

Không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

Thân cây thanh đồng thô to đến đáng sợ, bên trên còn điêu khắc đầy hoa văn rắn hai đầu.

Nghiễm nhiên chính là một tế khí khổng lồ.

Phát hiện này, khiến Tô Khảo Khảo kinh ngạc đến nửa ngày không nói nên lời.

Livestream càng là yên tĩnh trọn vẹn mười giây, sau đó từng dòng bình luận như thủy triều ùa ra.【Mẹ kiếp, sao lại thật sự có cái cây to thế này.】【Cây thanh đồng này rốt cuộc to bao nhiêu hả!】【Quỷ mới biết, thân cây to thế này, ít nhất bên trên cũng phải có hai ba trăm mét chứ!】【Tạm thời không nói dưới đất còn bao xa, chỉ riêng hai ba trăm mét bên trên này cũng đủ làm người ta chấn kinh rồi!】【Xong rồi xong rồi, lần này triệt để giải thích không rõ rồi, các người để người nước ngoài nghĩ thế nào!】【Người ta còn đang nặn bùn, tổ tiên chúng ta đã bắt đầu chế tạo thần khí rồi.】【Đây tuyệt đối là sự nghiền ép của lịch sử văn minh, tuy thứ này có khả năng không phải thứ tốt lành gì, nhưng cũng dư sức chứng minh công nghệ sản xuất thời cổ của Việt Nam chúng ta tuyệt đối không thua bọn họ.】Người trong livestream đều rất kích động.

Tần Vũ lúc này nhìn Cây Thần Thanh Đồng, cũng không kìm được có chút chấn kinh.

Chung quy là, khi một món thần khí thật sự xuất hiện trước mắt mình, loại rung động đó không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả. "Trèo lên!" Giờ khắc này, một ý niệm điên cuồng trào dâng trong lòng Tần Vũ, sớm đã không phải điều kiện của Hoàng giáo sư đang thúc đẩy hắn nữa.

Mà là nhìn thấy một thứ như vậy, khiến người ta không tự chủ được liền muốn trèo lên xem thử, bên trên rốt cuộc có cái gì!

Cho dù Tần Vũ sớm đã biết, nhưng vẫn cứ như vậy. ...

Người trong livestream thấy thế đều không kìm được rất ngạc nhiên.

Không ngờ tên Bàn Tử này lại thật sự có chút bản lĩnh, con Triết La Khuê to như vậy mà cũng giải quyết được.

Tô Khảo Khảo cũng rất ngạc nhiên, không ngờ tên mập này lại linh hoạt như thế. "Tiểu ca, lần này có thể mang tôi theo rồi chứ!" Bàn

Tử nhìn Tần Vũ hỏi.

Nhưng Tần Vũ lại không nói gì, nhìn nước trên mặt sông đã hết vết máu, vậy mà đi về một bên. "Ấy!

Tiểu ca cậu cho một câu đi chứ, cậu không nói là tôi mặc định đấy!

Cậu yên tâm, tôi khẳng định sẽ không làm vướng chân cậu, hơn nữa tìm được đám trộm mộ kia, cậu cứ đứng nhìn, Bàn gia tôi một dao một đứa xử lý hết bọn chúng!

Chỉ cần cứu được anh em tôi, chúng ta lập tức trở về tiếp nhận tổ chức điều tra, là xử hay thả Vương mỗ tôi tuyệt không hai lời!

Cả đời này Bàn gia tôi chỉ tin tưởng tổ chức!" Lý Nguyệt Bán (Bàn Tử) nói rồi cũng vội đuổi theo.

Vừa chạy còn vừa từ trong thắt lưng lôi ra một chiếc điện thoại nữa, hơn nữa còn được quấn bằng băng dính chống nước. "Hả?" Tần Vũ thấy thế rất nghi hoặc, đưa chiếc điện thoại mình vừa nhặt được qua.

Ý rất rõ ràng, điện thoại này chẳng lẽ không phải của anh?

Bàn Tử thấy thế cười hì hì nhận lấy, đồng thời nói: "Đàn ông mà, ai mà chẳng có cái máy dự phòng!" Bàn Tử nói rồi vạch áo ra, bên trong vậy mà lộ ra năm sáu cái điện thoại.

Toàn bộ đều được quấn băng dính chống nước.

Bàn Tử cười nói: "Tục ngữ nói rất hay, vợ như tivi, tình nhân như điện thoại, ở nhà xem tivi, ra đường chơi điện thoại, tội lỗi tội lỗi lỡ mồm rồi!" Người trong livestream thấy thế lập tức cười phun.【Vãi, tên Tử Bàn Tử này hài hước quá.】【Bàn Tử đây chính là livestream toàn cầu, vợ ông sợ là đã xách dao đi tìm ông rồi.】【Đâu chỉ vợ, e là tình nhân cũng đến cả rồi.】【Vãi chưởng Bàn gia này xem ra cũng là người trong cuộc, Tiểu ca nhất định phải mang theo, anh em nam giới học được không ít kiến thức mới nha.】【Có tác dụng gì, vợ ông xem chương trình này, e là đã ở nhà đập điện thoại rồi.】Mọi người tán gẫu, tên Bàn Tử kia đã mở máy vào livestream.

Hắn cũng dứt khoát, bản thân không có thiết bị livestream, tự mình cầm một cái điện thoại coi như là lên sóng.

Dù sao có thể nhìn thấy lời nói của mọi người trong livestream là được rồi. "Chào mọi người, tôi là cộng sự mới nhất của Tiểu ca, Khải Toàn ca!

Có tiếng la hét của các em gái không nào, quẩy lên!" Bàn Tử cười nói.

Tần Vũ lại lười để ý hắn, đã bắt đầu cởi quần áo trên người ra.

Vốn dĩ sự chú ý của mọi người đều ở trên người tên Bàn Tử hài hước này.

Nhưng nhìn thấy Tiểu ca cởi quần áo, lập tức cả phòng livestream đều kích động lên.

Tô Khảo Khảo càng nắm chặt hai tay, cái bộ dạng muốn nhìn nhưng không thể quá lộ liễu, mắt nhắm mắt mở kia, thực sự làm người ta hưng phấn.【Vãi, Tiểu ca không chơi kiểu này nha, lại khoe body.】【Mẹ kiếp!

Chương 225

Bố mày cơ bụng đều chín múi dồn một rồi, tao còn chả dám khoe.】【A!

Tiểu ca soái quá, thân hình này a...】【Giấy vệ sinh đâu, tôi không kìm được nước miếng rồi.】【E là không chỉ nước miếng không kìm được đâu nhỉ!】【Lầu trên tôi nghi ngờ ông đang lái xe!】【Huynh đệ đường nát thế này thì đừng lái xe nữa!】Bàn Tử thấy thế lại đã nghĩ tới điều gì, vội cũng cởi quần áo theo đồng thời hét: "Tiểu ca chờ tôi với, nước sông này lạnh lắm!" Nói rồi hắn cũng cởi áo trên ra.

Lần này Tô Khảo Khảo không nhịn được nữa, cười nói:【Anh bạn Bàn Tử đầu óc anh bị chập mạch à?

Quần áo anh đều ướt rồi anh còn cởi quần áo làm gì?】【Chính phải, cứ cái thân mỡ này, vẫn là mặc vào đi.】【Ái chà cay mắt quá, mau mặc vào đi.】【Vãi, cái này mà là bán thịt thì nghiền ép tất cả lợn thịt a!】Những người khác trong livestream cũng nhao nhao cười nói.

Bàn Tử thấy thế cũng không giận, cười nói: "Ấy!

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, uổng công Bàn gia một thân mỡ, thời khắc mấu chốt có thể bảo mạng, những năm đói kém không chết đói!

Được rồi Tiểu ca chúng ta tranh thủ thời gian đi, còn chém gió nữa anh em tôi thật sự mất mạng mất!" Bàn Tử nói xong cất điện thoại, tung người nhảy ùm một cái như lợn béo xuống nước.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, dùng túi chống nước đựng quần áo xong, lập tức cũng theo xuống.

Nước sông này quả thực là băng giá, vừa xuống nước liền có thể cảm giác được hàn ý thấu xương.

Với cái nhiệt độ này, e là tám phần là sông ngầm chảy ngược vào.

Nếu không tuyệt đối sẽ không thấp như vậy.

Tần Vũ trong lòng cũng biết lộ tuyến cổ mộ, tự nhiên không nói nhiều, hai người bơi về phía trước.

Mọi người thấy cuối cùng cũng xuất phát, không khỏi có chút mong chờ.

Đường sông rất dài, hơn nữa nhìn bộ dạng này dường như là một hang động đá vôi thiên nhiên do nhân tạo tu sửa và tự nhiên hình thành.

Tô Khảo Khảo nhìn hoàn cảnh xung quanh nói: 【Đây là địa hình Karst điển hình, người xưa ở đây mượn hang động thiên nhiên tu sửa ra nơi này.

Quả thực là lợi hại.】 Người trong livestream rất nhiều người không biết địa hình Karst là gì nhao nhao hỏi: 【Đại lão, địa hình Karst là gì?】【Hình như là kiến thức cấp ba thì phải, tôi trả lại cho thầy cô hết rồi.】【Không đúng nhỉ, Karthus không phải là một tướng trong game à?】【Cút, chơi game nhiều quá rồi đấy, đó gọi là Jayce, Sylas với Darius.】【Cút, Darius là đại tướng!】Tô Khảo Khảo nhìn mà cạn lời, giảng giải cho một đám học dốt quả thực làm cho cô nàng học bá này vô cùng bất lực.

May mà hai người Tần Vũ lúc này đã bơi được hơn một nửa.

Tần Vũ vừa bơi, vừa dùng đèn pin chiếu vào hoàn cảnh xung quanh.

Vậy mà phát hiện trên vách tường xung quanh hang động ngầm này, có rất nhiều bích họa.

Có điều những bích họa này cơ bản đều đã không thể phân biệt được nữa.

Môi trường ẩm ướt đã khiến thuốc màu bên trên bong tróc hỗn hợp vào nhau.

Chỉ là ở đây có bích họa cũng đủ để chứng minh, nơi này từng có bằng chứng hoạt động của con người.

Nói không chừng hang động này, cũng sẽ là một phần của cái gọi là Xạ Quốc kia.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy những bích họa này giảng giải: 【Tôi trước đó đã làm bài tập, Xạ Quốc này là một tiểu quốc tín ngưỡng rắn hai đầu.

Văn hóa của họ chú trọng tế tự, mà không chú trọng táng chế, nơi này nói không chừng chính là một phần của nơi tế tự năm xưa của họ.

Chỉ tiếc bích họa đã hư hại rồi, không thể tìm hiểu được bọn họ rốt cuộc tiến hành loại tế tự gì ở đây.

Đây thực ra cũng là mị lực của khảo cổ, giải cứu văn vật, tìm hiểu những nền văn minh cổ đại ít người biết đến đó.】 Trong lời giảng giải của Tô Khảo Khảo, mười phút sau, hai người Tần Vũ cuối cùng cũng đến bờ bên kia.

Tần Vũ lúc lên còn đỡ, chỉ là toàn thân bị lạnh đến mức hơi đỏ lên.

Bàn Tử thì không tốt như vậy, môi đều hơi trắng bệch.

Tần Vũ thấy thế đưa một bình rượu trắng qua.

Loại đồ này hắn có rất nhiều, đều là chai nhỏ, mục đích chính là để đối phó khí hậu quá thấp, dùng làm ấm người.

Tuy Tần Vũ không đưa thẻ nhân vật cho tên Bàn Tử này.

Nhưng nói thật, bởi vì là người xuyên không và trong tiểu thuyết đạo mộ kiếp trước cũng có một người như vậy.

Nhìn Bàn Tử lúc này và nhân vật trong kiếp trước lại có vài phần tương tự.

Trong lòng Tần Vũ ít nhiều vẫn có chút hảo cảm.

Hai người mặc lại quần áo, hoạt động thân thể một chút, cảm giác thân nhiệt khôi phục được một ít, liền bắt đầu tiếp tục lên đường.

Bờ sông bên này là một thông đạo do nhân tạo khai mở.

Có điều chỉ khai mở hai bên, bên trên vẫn là hang động đá vôi hình thành tự nhiên.

Không có thạch nhũ treo ngược, cái này ngược lại cũng không tệ.

Ít nhất không cần lo lắng bên trên có thứ gì rơi xuống.

Dường như là để biểu rõ quyết tâm của mình, tên Bàn Tử này luôn đi trước mở đường.

Tần Vũ cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo. "Bàn Tử!" Tần Vũ bất chợt quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy Bàn Tử vẻ mặt đờ đẫn đang đi về phía cây thanh đồng.

Tuy nhiên tiếng quát này của hắn hoàn toàn vô dụng.

Bàn Tử giống như bị trúng tà (ma chinh), cứ thế lầm lũi bước đi.

Chương 226

Tần Vũ thấy vậy vội vàng lao lên, giáng cho hắn một cái tát trời giáng, lập tức đánh cho hắn tỉnh lại. "Tiểu...

Tiểu ca, có chuyện gì vậy?

Vừa rồi tôi hình như bị ảo giác!" Trên mặt Bàn Tử vẫn còn vẻ kinh hãi, hiển nhiên vừa rồi hắn có ý thức, chỉ là không điều khiển được thân thể của mình.

Qqần Vũ không nói gì, chỉ rút con dao găm tùy thân ra, chích ngón tay nặn một giọt máu, điểm lên trán Bàn Tử. "Đừng lau đi!" Nói xong, Tần Vũ mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị leo cây.

Bàn Tử cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đã đến nước này rồi, bốn phía cũng chẳng còn đường nào khác.

Đám trộm mộ kia tám phần mười cũng đã leo lên trên.

Nếu không tranh thủ thời gian, đợi đến khi thực sự đến đích, người anh em của hắn mất đi giá trị lợi dụng, thì chuyện giết người diệt khẩu là chắc chắn sẽ xảy ra. "Nhanh lên, đừng có lề mề nữa!" Bàn Tử vừa chỉnh lý đồ đạc, vừa thúc giục người thanh niên kia.

Thế nhưng người thanh niên kia vẫn nằm trên mặt đất bất động.

Bàn Tử thấy lạ, bèn đi qua kiểm tra.

Vừa nhìn một cái, hắn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy người thanh niên kia vừa bị đụng nhẹ, trong miệng liền trào máu ra ngoài.

Nhìn kỹ lại, Bàn Tử mới phát hiện sau lưng tên này lại cắm một khúc xương người.

Hẳn là lúc trước chạy trốn đã bị xương cốt trong đống xác đâm trúng.

Cộng thêm sau đó trượt trong giếng thoát nước, khúc xương đã đâm sâu vào trong cơ thể.

Lúc này cái mạng đã mất hết tám phần rồi.

Bàn Tử thở dài, nói thật hắn cũng không định làm gì tên này.

Dù sao còn trẻ, vẫn còn khả năng cải tạo.

Chỉ tiếc là đã chọn con đường không lối về này.

Mạng của anh em mình còn đang nằm trong tay đám trộm mộ kia, Bàn Tử cũng không rảnh đâu mà lo nghĩ nhiều.

Hắn tìm một chỗ tương đối sạch sẽ đặt người kia nằm xuống.

Sau đó để lại một ít lương khô và nước, cũng coi như là nhân chí nghĩa tận.

Vận khí tốt thì gắng gượng được đến lúc đội khảo cổ tới, may ra còn nhặt lại được cái mạng.

Vận khí không tốt, vậy thì chỉ có thể A Di Đà Phật thôi.

Hai người chuẩn bị xong, liền không để ý đến người thanh niên kia nữa, lập tức bắt đầu leo lên.

Trong khi đó, tại Viện nghiên cứu khảo cổ khu vực Thanh Hải.

Giáo sư Hoàng chằm chằm nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, một bản đồ lập thể 3D đang dần dần hình thành.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy, bên cạnh bản đồ 3D này đã có rất nhiều mô hình 3D khác.

Những mô hình này cơ bản đều là do Tần Vũ quét được dọc đường đi.

Tuy không thể bao quát toàn bộ di tích Xạ Quốc, nhưng cũng đã có được phần lớn. "Giáo sư!

Bên trong cây thanh đồng này là rỗng!" Một sinh viên trẻ tuổi bên cạnh kinh hô.

Giáo sư Hoàng nhấp một ngụm trà, nói: "Không rỗng mới là lạ, người xưa tuy lợi hại, nhưng cây thanh đồng này lớn như vậy, nếu là đúc đặc thì phải tiêu hao bao nhiêu đồng cho đủ!" "Khoan đã...

Ơ!

Cái này là cái gì!" Đột nhiên Giáo sư Hoàng thốt lên kinh ngạc.

Sinh viên bên cạnh cũng nhìn thấy, trên bản đồ mô hình 3D của cây thanh đồng, lại xuất hiện một vật thể kỳ lạ.

Thiết bị quét mà Tần Vũ mang theo là máy quét tuyến tính.

Nói đơn giản, hình ảnh hiển thị bên phía Giáo sư Hoàng thực chất là bản đồ dạng đường nét.

Loại bản đồ này có một ưu điểm là có tính xuyên thấu nhất định, có thể nhìn thấy đồ vật bên trong.

Ví dụ, bạn đứng bên ngoài quét, có thể quét được tình huống bên trong cánh cửa.

Sau đó chỉ cần tự mình tô màu lên là có thể dựng lại toàn bộ mô hình.

Hơn nữa mô hình kiểu này có nội tại, có thể kiểm tra tình huống bên trong chứ không chỉ là bề mặt.

Lúc này trên máy tính của Giáo sư Hoàng, tại vị trí cây thanh đồng cách mặt đất khoảng hai mét, bên trong lại xuất hiện một loại đường nét vô cùng phức tạp.

Chương 227

Rõ ràng thứ đó nằm ở bên trong cây thanh đồng. "Thầy ơi, cái này hình như là đầu rắn!" Cậu sinh viên bên cạnh hét lên.

Giáo sư Hoàng vội đặt tách trà xuống bàn, kinh hãi nói: "Không thể nào, làm sao lại có đầu rắn to như vậy được?

Hơn nữa nếu đây là đầu rắn, thì phần thân rắn dưới mặt đất chẳng phải còn to hơn sao!" "Không được!

Phải mau chóng thông báo cho Tần Vũ!" Giáo sư Hoàng cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

Ông vội liên hệ với Viện khoa học sinh vật đang hợp tác với tổ chương trình, đồng thời bảo sinh viên của mình đi thông báo cho ê-kíp sản xuất.

Rất nhanh, Tô Khảo Khảo trong phòng livestream đã nhận được tin tức, vội vàng nói: 【Tần Vũ tiểu ca, Bàn ca!

Tình huống mới nhất, Giáo sư Hoàng phát hiện bên trong cây thanh đồng được quét ra là rỗng, hơn nữa còn có đồ vật!】【Hai người tốt nhất nên cẩn thận một chút!】【Có khả năng là một con rắn khổng lồ, cũng có thể là hóa thạch, hiện tại vẫn chưa xác định được, bọn họ đã liên hệ với bộ phận nghiên cứu sinh vật khẩn cấp rồi.】【Vãi chưởng, rắn khổng lồ?

Thế thì to cỡ nào chứ, cái cây thanh đồng này to tổ chảng, trăn tinh sợ là cũng không nhét vừa đâu!】【Á đù, trong này mà có rắn khổng lồ thật thì sợ là thành tinh rồi, đấy không phải rắn nữa, đấy là rồng rồi!】【Xong rồi xong rồi, trước là Mộ Hiến Vương, sau là nơi này, thần long liên tiếp hiện thế, mấy ông Tây sợ là ngồi không yên rồi.】【Văn hóa An Lạc bác đại tinh thâm, đâu phải lũ Tây lông có thể hiểu được, chính tôi còn chẳng hiểu hết nữa là.】 Bàn Tử lúc này đâu còn tâm trí xem livestream, đi theo sau Tần Vũ sớm đã mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Tốc độ của Tần Vũ quá nhanh, cứ như khỉ vậy, chỉ cần lơ là một chút là hắn sẽ bị bỏ lại phía sau.

Thấy Tần Vũ lại kéo giãn khoảng cách hai mét, Bàn Tử vội gọi: "Tiểu ca, cậu đợi tôi với, tốc độ này nhanh quá!" Tần Vũ cảm thấy tò mò, dừng lại xoay người hỏi Bàn Tử: "Anh không sợ độ cao à?" Hắn nhớ rõ, trong kiếp trước trộm mộ, Vương Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao.

Sao tên này kích hoạt thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh mà lại không sợ độ cao nhỉ? "Sợ độ cao?

Bàn gia tôi cũng là nhân vật từng lật sông khuấy biển, sao có thể sợ độ cao!" "Bàn gia tôi cái gì chưa từng làm qua, tài xế cần cẩu tháp, lau kính tòa nhà chọc trời, huấn luyện viên nhảy bungee, leo núi nhặt ve chai...

Ơ ơ, sao cậu vừa nói cái tôi lại thấy hơi sợ sợ rồi này!" Bàn Tử vội vàng ổn định thân hình.

Tần Vũ trong lòng đại khái đã hiểu ra.

Tên Bàn Tử này vẫn chưa hoàn toàn kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh, cho nên tình trạng sợ độ cao hiện tại chưa rõ ràng, sợ là nếu kích hoạt toàn bộ thì sẽ sợ độ cao thật.

Cái này còn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, ngàn vạn lần đừng có kế thừa cái tính cách tham món lợi nhỏ a!

Tham bát bỏ mâm là thiệt thòi lớn đấy.

Tán gẫu với Bàn Tử vài câu, hắn cũng đã đuổi kịp.

Hai người lập tức không trì hoãn nữa, tiếp tục leo lên trên.

Có Tần Vũ mở đường phía trước, tốc độ tự nhiên cũng nhanh hơn không ít.

Một tiếng sau, hai người đã leo lên được khoảng cách ít nhất là hai trăm mét.

Chỉ tiếc là phía trên vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Tần Vũ cũng có chút mệt mỏi, gọi Bàn Tử ngồi xuống một bên nghỉ ngơi.

Bàn Tử vừa uống nước vừa lấy búa leo núi gõ vào cây thanh đồng.

Tần Vũ khó hiểu nhìn hắn.

Bàn Tử cười nói: "Đây là một loại mật mã tín hiệu quốc tế thông dụng, giống như mã Morse ấy!" "Nhưng mà dễ hiểu hơn, rất nhiều người yêu thích vận động ngoài trời đều biết!" "Trên quần áo của thằng nhóc kia có in hình vẽ này, chắc là nó cũng biết!" "Bàn gia tôi hỏi thăm tình hình của nó, nếu nó tỉnh rồi cũng biết đường mà báo cho chúng ta đã lên trên!" "Lỡ như tự mình sợ quá thì còn biết đường mà theo lên!" Nói đến đây, Bàn Tử thở dài một hơi: "Thực ra Bàn gia tôi cũng là người bình thường, không phải loại người xấu xa giết người như ngóe.

Thằng nhóc kia còn trẻ, nếu có thể vào trại cải tạo tử tế, tổ chức chắc chắn vẫn sẽ cho nó cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời!" "Chỉ là không biết lần này còn mạng mà ra ngoài hay không!" "Dưới kia không có động tĩnh gì, tám phần là vẫn chưa tỉnh!" [...] Hai bên lối đi này cũng có không ít bích họa.

Trong đó một số bức còn bảo tồn khá tốt.

Tần Vũ cũng không có hứng thú xem kỹ, Tô Khảo Khảo cũng không cách nào phân biệt chi tiết, chỉ có thể thấy bức nào còn nguyên vện thì chụp màn hình lại, sau đó giảng giải cho mọi người. 【Trên những bức bích họa này đều có đồ đằng Rắn Hai Thân (Song Thân Xà), chắc chắn là di tích Xạ Quốc không sai rồi.】【Nhưng mà nhìn nội dung bích họa, có vẻ nơi này hẳn là một bãi khai thác đá!】【Nơi chuẩn bị vật liệu đá và điêu khắc đá để tế tự.】【Thông thường những nơi thế này đều sẽ có sông ngầm, chuyện này rất phổ biến.】【Tại sao ư?

Vì những bức tượng đá khổng lồ thời cổ đại chỉ có thể vận chuyển qua đường thủy.】【Nếu hoàn toàn dựa vào sức người, thì sự tiêu hao nhân lực là cực kỳ lớn.】【Trừ khi là đến giai đoạn xây dựng cuối cùng, nếu không có khả năng sẽ xuất hiện vấn đề thiếu hụt nhân lực.】【Trong giáo trình khảo cổ có rất nhiều cổ mộ đã được khai quật đều lợi dụng sông ngầm để vận chuyển những vật nặng.】Tô Khảo Khảo giảng giải rất nghiêm túc, người trong livestream nghe cũng gật đầu liên tục.

Nói thật, xem chương trình của Tiểu ca nhiều cũng học được khối kiến thức khảo cổ. "Á!

Tiểu ca, phía trước có đồ vật!" Đột nhiên, Bàn Tử đi tuốt đằng trước dừng lại!

Tần Vũ nhìn sang, chỉ thấy phía trước xuất hiện một không gian hang động.

Mà ở vị trí chính giữa, thình lình đặt một cỗ quan tài đá.

Bàn Tử nhịn không được nuốt nước miếng, nói: "Tiểu ca, tôi thấy chương trình của cậu cơ bản là quan tài vô dụng thì đều không mở, cái này chúng ta có phải cũng không cần mở không!" Tần Vũ nghe vậy nhìn Bàn Tử một cái, cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu ra.

Bàn Tử kiếp trước nhìn thấy quan tài là muốn sờ minh khí.

Tiềm thức của hắn lại tưởng Bàn Tử này muốn mở quan tài.

Lúc này phản ứng lại mới nhớ ra, hắn không phải Bàn Tử kia, chỉ là giống hệt thôi. "Quan tài rỗng, lối vào ở bên dưới!" Tần Vũ mở miệng nói.

Bàn Tử nghe vậy sững sờ, sau đó kích động nói: "Tiểu ca cậu nói chuyện rồi, vãi chưởng, thế là cậu công nhận tôi rồi, không uổng công Bàn gia tôi lặn lội một đường!" "Cậu cứ nhìn cho kỹ nhé, với cái sức lực này của Bàn gia, Lý Nguyên Bá thời xưa cũng chỉ cỡ tôi là cùng!" Nói rồi Bàn Tử đã đi đến bên cạnh quan tài.

Hai tay giữ chặt một góc quan tài, sau đó mạnh mẽ phát lực, thế mà thật sự đẩy cỗ quan tài này dịch chuyển.

Chương 228

Quan tài chậm rãi di chuyển, rất nhanh trên bệ đá dưới đáy quan tài quả nhiên lộ ra một lỗ hổng nhỏ.

Tuy nhiên lúc này sức lực của Bàn Tử cũng đã đến giới hạn, chân trụ không vững, đành phải dừng lại. "Ái chà mẹ ơi!

Cái quan tài này nặng chết khiếp, để tôi thở lấy hơi rồi tiếp tục!" Bàn Tử nói rồi ra hiệu Tần Vũ ném búa leo núi qua, để chèn vào lỗ hổng kia, đợi lát nữa lấy đà đẩy một phát cho xong.

Lúc đang thở dốc, Bàn Tử tò mò hỏi: "Tiểu ca, sao cậu biết quan tài này là rỗng?" "Tôi xem livestream của cậu trước đây, cũng có rất nhiều chỗ hình như cậu đều biết, chuyện xa xôi không nói, nhưng cỗ quan tài này làm sao cậu xác định không có thi thể?" Tần Vũ nghe vậy không nói gì, chỉ chỉ vào nắp quan tài.

Bàn Tử khó hiểu.

Nhưng lúc này Tô Khảo Khảo lại cười nói: 【Cái này cũng không khó, Tiểu ca chắc chắn là nhìn thông qua vết điêu khắc trên quan tài.】【Mọi người nhìn vết khắc này xem, cũng là Rắn Hai Thân, nhưng chỉ khắc được một nửa, vẫn chưa hoàn công.】【Bất luận là trước đây hay hiện tại, đều không thể có chuyện nhập liệm trước rồi mới điêu khắc!】【Cho nên bên trong chắc chắn là rỗng!】Mọi người nghe xong lập tức vỡ lẽ.

Hóa ra Tiểu ca nhìn ra như vậy.

Thế thì phải nói là, năng lực tiên tri mà Tiểu ca thể hiện trước đây cũng là nhờ quan sát tỉ mỉ mà ra.

Nghĩ đến đây mọi người không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng, tuy rằng bọn họ đang xem livestream, cũng nhìn thấy những thứ này, nhưng sao bọn họ lại không nhìn ra nhỉ.

Quả nhiên dân chuyên nghiệp và nghiệp dư vẫn có sự khác biệt. "Được rồi, Bàn gia hồi sức rồi, chúng ta tiếp tục!" Bàn Tử hô một tiếng, lập tức tiếp tục đẩy quan tài.

Tần Vũ dùng búa leo núi chèn vào lối vào bên dưới, giúp Bàn Tử giảm bớt một chút lực đạo.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đẩy quan tài sang một bên.

Mà bên dưới quả nhiên lộ ra một lối vào hình tròn.

Lối vào không lớn, chỉ có thể chui lọt từng người một.

Hơn nữa bên dưới rất tối, không nhìn rõ tình hình.

Bàn Tử lập tức muốn xuống xung phong.

Tần Vũ lại ngăn hắn lại, đồng thời bật đèn pin trong tay lên.

Tuy nhiên khi đèn pin chiếu xuống phía dưới, lập tức xuất hiện một màn khiến cả hai đều tê da đầu.

Tô Khảo Khảo trên livestream cũng trừng lớn mắt nhìn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền hét lên một tiếng "Á", suýt chút nữa thì hất tung cả bàn làm việc, gục xuống bàn khóc nức nở.

Người trong livestream cũng bị dọa cho chửi thề loạn xạ. 【Vãi chưởng, cái thứ chó má gì thế kia, sao lại có người ở bên dưới!】【Đù má, đây là người hả?】【Cái này là quái vật mặt to thì có!

Mẹ nó dọa người quá!】【Vãi, cái này đúng là đòi mạng mà!】【Tiểu ca mau giết chết nó!】Tần Vũ lúc này đâu còn tâm trí xem livestream.

Chỉ thấy bên dưới lối vào, sâu tối đa cũng chỉ một mét, lại thò ra một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Khuôn mặt quái dị to bằng nửa cái lối vào.

Trong hốc mắt đen kịt không có gì cả.

Một cái miệng quái dị há to, phảng phất như đang cười với bọn họ. "Mẹ kiếp ơi!" Bàn Tử sợ tới mức vội vàng lùi lại mấy bước.

Dù hắn gan to tâm lớn, lúc này cũng bị dọa cho chết khiếp.

Ánh mắt Tần Vũ băng lãnh, bàn tay đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ cần thứ này dám chui ra, tuyệt đối một dao lấy mạng nó.

Tuy nhiên khuôn mặt quái dị kia dường như không có ý định chui ra.

Nó cứ nằm im dưới ánh đèn chiếu rọi, không lên cũng không xuống.

Tần Vũ trong lòng sững sờ, bỗng nhiên phản ứng lại.

Đây căn bản đéo phải là người, đây là loại mặt nạ mặt người mà lũ khỉ đeo a!

Sao lại ở chỗ này!

Lúc này trên livestream cũng có người phát hiện ra vấn đề này, vội vàng nhắc nhở Tô Khảo Khảo.

Tô Khảo Khảo lúc này mới lấy hết dũng khí tiếp tục xem tình hình.

Tuy rằng cô đã lau nước mắt, nhưng vành mắt vẫn còn hơi đỏ.

Vừa rồi sợ là bị dọa không nhẹ. 【Cái này.... cái này đúng là mặt nạ mặt người, quá đáng lắm rồi, rốt cuộc là ai đặt ở chỗ này!】【Tôi chúc hắn đẻ con không có lỗ đít, cưỡi xe đạp không có yên.】Mọi người nghe Tô Khảo Khảo nói vậy, đều không khỏi cảm thấy hoa cúc thắt lại.

Đều nói phụ nữ tàn nhẫn với bản thân, không ngờ đối với người khác còn tàn nhẫn hơn.

May mà bọn họ không đắc tội cô nàng Tô Khảo Khảo này, nếu không chẳng biết bị nguyền rủa thành cái dạng gì.

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, thấy Tô Khảo Khảo nói là mặt nạ, cảm giác mất mặt quá lớn.

Chương 229

Tức đến mức trực tiếp chạy lại. "Tiểu ca để tôi, mẹ kiếp chắc chắn là đám trộm mộ để lại dọa người!" "Xem Bàn gia tôi lôi nó ra giẫm nát bét!" Nói rồi Bàn Tử định ra tay.

Tần Vũ thấy thế vội ngăn hắn lại. "Đừng động, bên dưới có đồ vật!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, vội nhìn kỹ lại.

Quả nhiên phát hiện ba sợi dây rất mảnh buộc vào cái mặt nạ mặt người.

Ba sợi dây này cố định cái mặt nạ ở đây.

Nếu không phải ánh đèn pin chiếu vào phản xạ ra một tia sáng trắng thì thật sự không dễ phát hiện.

Mà quan trọng nhất là, thông qua hốc mắt của cái mặt nạ kia, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dưới mặt nạ còn có một sợi dây mảnh thòng xuống dưới, không biết nối với cái gì.

Tần Vũ bảo Bàn Tử tránh ra, sau đó thò hai ngón tay dài kỳ lạ ra, trực tiếp luồn vào hốc mắt của mặt nạ.

Một lát sau chỉ nghe "tạch" một tiếng khẽ.

Ngay sau đó có vật gì đó rơi xuống dưới.

Bàn Tử tò mò còn muốn cúi đầu xuống xem.

Tần Vũ lại biến sắc, vội rụt tay về, đồng thời tung một cước vào ngực Bàn Tử, đá hắn văng ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo chỉ nghe sâu bên dưới lối vào truyền đến tiếng nổ lớn "Uỳnh!", giống như tiếng thuốc nổ phát nổ. [...] "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Bàn gia tôi tuy gan to tâm lớn, nhưng đến nơi này lại không cảm thấy sợ hãi mấy, ngược lại còn ẩn ẩn có chút kích động!" "Muốn đi xem thử bí mật trong cây thanh đồng kia, nếu có minh khí gì thì sờ một hai món, tương lai bán lấy cái...

à phi không phải, nộp lên cho tổ chức, cũng có thể nhận được một lá cờ thi đua nhỏ đúng không!" "Cậu nói đúng không Tiểu ca!" Tần Vũ nghe vậy có chút dở khóc dở cười, tên Tử Bàn Tử này mới kế thừa một nửa huyết mạch mà đã bắt đầu có suy nghĩ này rồi.

Nếu mà kích hoạt toàn bộ huyết mạch, sợ là tám phần mười cũng là một kẻ nhìn thấy minh khí thì không bước nổi chân. "Tiểu ca đùa chút thôi, lúc trước tôi đã nói rồi, lần này ra ngoài xong, Vương mỗ tôi sẽ đi theo cậu lăn lộn, cậu sẽ không chê tôi chứ!" Bàn Tử lần này nghiêm túc vài phần.

Tần Vũ nghe vậy lắc đầu, biểu thị sẽ không.

Bàn Tử thấy thế không khỏi vui mừng. "Vậy thì quyết định thế nhé, cuộc đời ngắn ngủi của Bàn gia tôi cũng có thể tỏa ra hào quang chói lọi, cũng coi như không uổng chuyến đi này!" "Tốt nhất là lúc sinh thời, để lại cái gì đó như Đỉnh đồng Vương Khải Tuyền, Xe ngựa đồng Vương Khải Tuyền cũng được!" Tô Khảo Khảo nghe đến đây không khỏi bật cười. 【Bàn ca, anh nghe nói qua Cây thanh đồng Lý Nhị Đản bao giờ chưa?

Đừng có ở đó mà nằm mơ giữa ban ngày nữa.】 "Hừ!

Con bé kia, cái tên Khải Tuyền của tôi vang dội biết bao, sao có thể so với mấy cái tên Nhị Cẩu Nhị Đản được!" Người trong livestream cũng đều thả lỏng cười nói: 【Bàn gia, tôi thấy Đỉnh đồng Vương Khải Tuyền là vô vọng rồi, anh có thể cân nhắc mở tiệm Đồ nướng Vương Bàn Tử, chỗ chúng tôi có chi nhánh đấy.】 【Ha ha lầu trên tinh mắt thế, tôi cũng từng thấy rồi, tiếc là chưa ăn bao giờ!】

【Cũng được đấy, tôi đi ăn rồi, mùi vị khá ổn, hơn nữa còn có rất nhiều quán, không biết có phải là cùng một chuỗi không.】【Ngầu đấy Bàn gia, ông chủ ngành ăn uống cơ à, anh đã giàu thế rồi còn đến cổ mộ chơi làm gì!】"Cút cút, Bàn gia tôi mà có gia sản đấy thì đã sớm về Đế Đô tán gái rồi, ai thèm đến đây du lịch chứ!" "Bàn gia tôi xin tuyên bố: Các người nhìn xem, hiện tại tôi còn có thêm một nghề phụ, bán đồ nướng!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi cười đến đau cả ruột.

Tên Bàn Tử này thân thủ không tệ, tấu hài cũng là nhất tuyệt, khiến mọi người rất yêu thích.

Tán dóc một hồi, hai người cũng nghỉ ngơi gần xong.

Bên phía Giáo sư Hoàng vẫn chưa có kết quả, bên trong cây thanh đồng rốt cuộc có cái gì, bọn họ cũng không có thời gian suy xét.

Một người sốt ruột cứu anh em, một người chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi.

Lập tức không trì hoãn nữa, tiếp tục leo.

Nhưng lần này, mới chỉ leo được hai phút, Bàn Tử bỗng nhiên dừng lại. "Tiểu ca chờ đã, bên dưới hình như có động tĩnh, có phải thằng nhóc kia tỉnh rồi không!" Nói rồi Bàn Tử áp tai vào thân cây thanh đồng, tuy nhiên nghe ngóng lại chẳng thấy quy luật gì. "Thằng nhóc này chẳng lẽ không biết loại mật mã liên lạc kia?" Nghĩ đoạn Bàn Tử lại gõ hai cái, chuẩn bị báo cho nó biết bọn họ đang ở phía trên.

Tuy nhiên vừa mới gõ một cái, Tần Vũ liền vội ngăn hắn lại, đồng thời sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. "Mau chạy đi!" Bàn Tử vừa nghe câu này, tám phần là lại xảy ra chuyện rồi, lập tức đi theo Tần Vũ leo nhanh lên trên.

Nhưng lần này mới leo chưa đến năm phút, bỗng nhiên bên dưới truyền đến một trận tiếng móng vuốt cào vào cây thanh đồng.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, vội nhìn xuống dưới, nhưng trong bóng tối bên dưới rõ ràng chẳng có gì cả.

Trong lòng có chút rợn tóc gáy, Bàn Tử vội lấy đèn pin chiếu xuống dưới một cái.

Xuất hiện một màn, lập tức khiến hắn suýt chút nữa không bám chắc mà rơi khỏi cây thanh đồng.

Tần Vũ cũng nhìn thấy, tim thắt lại.

Chỉ thấy trên cây thanh đồng phía dưới, từng khuôn mặt người quái dị đang trừng trừng nhìn bọn họ.

Cái dáng vẻ đó, phảng phất như bánh tông (cương thi) ngàn năm bò ra từ địa ngục, đang áp sát về phía bọn họ.

Bàn Tử sợ đến mức hét lên một tiếng quái dị, cũng không biết sức lực ở đâu ra, ba chân bốn cẳng đã leo lên phía trên Tần Vũ.

Làm gì cũng không xong, nhưng giữ mạng thì đứng hạng nhất.

Tần Vũ thấy vậy cũng không chậm trễ, dốc toàn lực leo lên trên.

Tuy nhiên tốc độ của bọn họ có nhanh đến đâu cũng không thể nhanh hơn đám đồ vật bên dưới.

Chương 230

Những thứ đó cứ như khỉ, nhảy một cái, khoảng cách đã rút ngắn một đoạn lớn.

Tần Vũ rất nhanh bình tĩnh lại, đám này rõ ràng chính là khỉ, không có gì đáng sợ.

Nhưng nơi này là trên cây thần thanh đồng, bản thân không cẩn thận mà rơi xuống thì cũng xong đời.

Phải nghĩ cách xua đuổi đám khỉ này, nếu không cứ chạy mãi thế này cũng không phải là cách.

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên chỉ nghe Tô Khảo Khảo lên tiếng: 【Tiểu ca, mấy con khỉ này làm tôi nhớ tới một chuyện.】【Nghe nói thời xưa để bảo vệ một số bí mật, có người sẽ huấn luyện động vật để bảo vệ!】【Những con vật này sẽ truyền nhiệm vụ bảo vệ cho hậu duệ, cho dù trải qua ngàn năm, chỉ cần loài vật này không tuyệt chủng, sẽ luôn thủ hộ thứ đó!】【Đám khỉ này hình như chính là như vậy, mấy cái mặt nạ kia chắc chắn là do người xưa đeo lên cho chúng!】【Nhưng rất kỳ lạ, cách nay đã bao nhiêu năm rồi, lứa khỉ đầu tiên chắc chắn đều đã chết, trên mặt hậu duệ của chúng sao vẫn còn những cái mặt nạ này chứ!】Câu nói tưởng chừng như thắc mắc của Tô Khảo Khảo, lại làm Tần Vũ bừng tỉnh trong nháy mắt.

Trên người toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn không phải vì đám khỉ này mà kinh sợ.

Mà là hắn phát hiện ra một vấn đề.

Hắn biết rõ mặt nạ trên mặt đám khỉ này thực chất là một loại cổ trùng (Gu).

Nhưng vừa rồi hắn lại hoàn toàn không nghĩ tới, thậm chí còn không nhớ ra.

Nếu không phải Tô Khảo Khảo nhắc tới chuyện này, hắn thật sự không nhớ nổi.

Chẳng lẽ trí nhớ của mình đang suy thoái?

Không thể nào, sao lại xuất hiện tình huống này?

Chẳng lẽ là do huyết mạch của Tiểu ca?

Tần Vũ nhớ, Tiểu ca mắc chứng mất trí nhớ, sẽ thường xuyên bị mất ký ức.

Nhưng đó là do huyết mạch Kỳ Lân và nguyên nhân trường sinh.

Tần Vũ tuy đã kích hoạt triệt để huyết mạch của Tiểu ca, kế thừa máu Kỳ Lân, nhưng không hề có được năng lực trường sinh.

Hiển nhiên là không thể nào có chuyện mất trí nhớ xảy ra.

Đã không phải Tiểu ca, tại sao mình lại xuất hiện khoảnh khắc ký ức trống rỗng như vậy?

Đột nhiên, Tần Vũ nghĩ đến một khả năng.

Hắn nhìn về phía cây thanh đồng trước mặt.

Chẳng lẽ là thứ này đang ảnh hưởng đến trí nhớ của mình?

Nếu đúng là như vậy, thì rắc rối to rồi.

Nhờ vào ký ức, hắn mới biết Mộc Trần Châu ở Mộ Hiến Vương.

Muốn giải trừ nguyền rủa phải đi Côn Luân Thần Cung.

Nhưng nếu ký ức đều mất hết, hắn sẽ hoàn toàn quên mất những thứ này, e rằng sau khi trở về ôm Mộc Trần Châu cũng không biết phải làm sao.

Tần Vũ bừng tỉnh trong nháy mắt, cây thanh đồng này có sức mạnh vật chất hóa.

Tuy khác với ảo cảnh, nhưng cũng có tác dụng ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Ước chừng tám phần mười là do nguyên nhân từ cây thanh đồng này mới khiến ký ức của hắn xuất hiện khoảng trống tạm thời.

Nếu thực sự là như vậy, thì hắn phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi.

Nếu không ở lại càng lâu, e rằng sẽ càng nghiêm trọng.

Tần Vũ nghĩ đến đây, cũng không chậm trễ nữa, dừng lại chuẩn bị xử lý đám khỉ kia.

Muốn đối phó với đám khỉ này, hiển nhiên không dễ dàng.

Nhưng chỉ cần làm rơi mặt nạ trên mặt chúng, đám khỉ này sẽ không dám lại gần nữa.

Nghĩ đến đây trong lòng Tần Vũ đã có cách.

Lúc này đám khỉ mặt người đã áp sát tới nơi.

Hắn không màng chuyện khác, rút dao găm trực tiếp rạch mu bàn tay.

Lập tức máu tươi văng ra ngoài.

Chỉ thấy những con khỉ bị dính máu tươi, mặt nạ trên mặt quả nhiên bắt đầu run rẩy.

Từng con một như chạy trốn, trực tiếp rơi xuống dưới.

Mà những con khỉ mất đi mặt nạ bắt đầu lộ ra vẻ kinh hãi.

Từng con một thế mà lại không dám lại gần nữa, chạy dạt sang một bên.

Tần Vũ thấy thế cả mừng, tuy nhiên khỉ mặt người ở đây thực sự quá nhiều.

Những con khỉ kia không dám lại gần hắn, lúc này lại từng con một đuổi theo về phía Bàn Tử. [...] "Mẹ của tôi ơi, đám trộm mộ này đúng là thất đức, lại còn chôn cả thuốc nổ!" Bàn Tử chửi rủa, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Nếu vừa rồi không phải Tần Vũ nhanh tay nhanh mắt đá hắn ra, lúc này e rằng cái đầu của hắn đã bị nổ bay rồi.

Chương 231

Ở nơi có dạng giếng đứng thế này, uy lực vụ nổ thuốc nổ đều dồn hết lên trên.

Sức công phá không thể coi thường.

Từ đó cũng có thể thấy, cái lối đi kiểu giếng cây này sợ là độ sâu không nhỏ.

Nếu không thuốc nổ rơi xuống đất, không gian bên dưới hẳn cũng có thể phân tán một phần uy lực vụ nổ.

Nhưng nhìn luồng khí nóng phun ra từ lối vào kia, hiển nhiên thuốc nổ chưa rơi xuống đáy mà đã phát nổ giữa không trung.

Người trong livestream cũng đều bị biến cố bất ngờ này dọa cho nửa ngày không nói nên lời.

Bọn họ xem livestream vốn dĩ chỉ để giải trí.

Rất nhiều người quanh năm sống ở đô thị, trải nghiệm cùng lắm cũng chỉ là sự hiểm ác chốn công sở.

Đâu có kiến thức gì về cái thế giới trộm mộ người ăn thịt người hiểm ác này.

Sự sắp đặt của đối phương, rõ ràng là không định để bọn họ sống sót đi ra.

Nếu không phải Tần Vũ phát hiện ra vấn đề, e rằng lúc này bọn họ đã đi gặp Diêm Vương gia báo danh rồi.

Tô Khảo Khảo cũng không biết nên nói gì, ngẩn người nửa ngày.

Thấy livestream im phăng phắc, chỉ đành kiên trì nói một câu: 【Đạo cũng có đạo, tôi không bình luận về cái nghề trộm mộ này, nhưng dùng thuốc nổ không những sẽ phá hoại văn vật, còn muốn dồn người ta vào chỗ chết, những kẻ này bắt được phải trừng trị nghiêm khắc.】【Đúng!

Mẹ kiếp nếu Tiểu ca xảy ra chuyện, ông đây giết chết bọn chúng.】【Còn trừng trị nghiêm khắc cái cóc khô gì, bắt được là đánh chết luôn.】Người trong livestream cũng rất phẫn nộ.

Nhưng giận thì giận, cổ mộ dù sao vẫn phải đi.

Một lát sau, đợi khói bụi ở lối vào tan gần hết, Tần Vũ mới lấy ra một cây gậy phát sáng ném xuống dưới.

Đám trộm mộ cũng không thể mang theo quá nhiều thuốc nổ.

Cộng thêm có gậy phát sáng chiếu sáng, bên dưới nhìn qua có vẻ không có vấn đề gì.

Tần Vũ vừa chuẩn bị xuống, Bàn Tử lại ngăn hắn lại. "Tiểu ca để tôi!" "Tôi đã nói rồi, cậu dẫn tôi vào, tôi phá mìn (tranh lôi) cho cậu!" Nói xong Bàn Tử còn chưa đợi Tần Vũ nói chuyện, đã trực tiếp nhảy xuống.

Người trong livestream nhìn thấy cảnh này đều không khỏi nhìn Bàn Tử bằng con mắt khác.【Tên Bàn Tử này ngoại trừ tấu hài ra còn rất nghĩa khí đấy chứ.】【Nếu không thì người ta sao lại gọi hắn là Khải Tuyền ca, người này sợ cũng là một kẻ tàn nhẫn (ngoan nhân).】【Nói thật có chút ngưỡng mộ, tạm thời không bàn đến chuyện hắn nói có phải thật hay không, nếu tôi có một người anh em vì cứu tôi mà làm như vậy, tôi chết cũng nhắm mắt.】【Không sai, hy vọng những gì Bàn Tử nói đều là thật, nếu không thì quá làm người ta thất vọng rồi.】【Tôi cảm giác hắn là thật, dọc đường đi bất kể là Cá Triết La Khuê hay là đẩy quan tài, cũng như xuống dưới dò đường, Bàn Tử đều tranh làm trước.】【Không sai, Cá Triết La Khuê và bên dưới lối vào này, ai biết sẽ có nguy hiểm hay không, Bàn

Tử mạo hiểm tính mạng đi làm, tôi cảm giác không giống như đang lừa người.】 Mọi người bàn tán sôi nổi.

Tần Vũ cũng không nói gì, chỉ cảm thấy tên Bàn Tử trước mắt này bản chất không xấu.

Hơn nữa rất nghĩa khí, chỉ là không biết chuyện về người anh em của hắn, có mấy phần là thật.

Bàn Tử rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Tần Vũ cũng không vội xuống, lại đợi một lát.

Rất nhanh bên dưới liền truyền đến tiếng của Bàn Tử. "Tiểu ca xuống đi, bên dưới không có việc gì!" Tần Vũ nghe thấy tiếng mới nhảy xuống theo.

Rất nhanh hắn liền đáp xuống đáy.

Hai chân vừa chạm đất, đã thấy Bàn Tử từ phía trước chạy về nói: "Tiểu ca, phía trước rất rộng rãi, còn có một con sông ngầm!" "Bọn chúng chắc chắn là thuận theo dòng sông chạy rồi!" Tần Vũ gật đầu, kiểm tra hoàn cảnh xung quanh một chút, thấy không có gì đặc biệt, liền cùng Bàn Tử chạy về phía trước.

Người trong livestream lúc này đều nín thở, ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Nếu lát nữa thực sự đụng độ đám trộm mộ ở phía trước, e rằng không tránh khỏi một trận ác chiến.

Thậm chí có khả năng còn có người chết.

Mùa này của chương trình thám hiểm bí mật, tuy rằng cũng nguy hiểm như mọi khi, nhưng mối đe dọa đến từ đám trộm mộ rõ ràng là nhiều hơn một chút.

Đây còn chưa tìm thấy lối vào Xạ Quốc ở đâu, đã gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Thật không dám tưởng tượng đợi đến nơi rồi, còn lại được mấy người.

Trong bầu không khí căng thẳng, Tần Vũ và Bàn Tử mới chạy được vài chục mét, phía trước quả nhiên rộng mở hẳn ra.

Một hang động ngầm khổng lồ xuất hiện, bên trong hang động có một con sông ngầm chảy qua.

Nước sông tuy rất rộng, bề mặt nhìn qua cũng không chảy xiết, nhưng không biết dưới nước là tình huống gì.

Dòng nước của loại sông ngầm thế này, bình thường mà nói đều sẽ không quá êm ả. "Tôi đi xem thử!" Bàn Tử xung phong ngựa đầu đàn định xuống sông.

Nước sông đã chặn đường, nơi này lại không có người khác, hiển nhiên đám trộm mộ kia hẳn là đã thuận theo dòng sông đi xuống dưới rồi.

Bàn Tử nói rồi định cởi quần áo, Tần Vũ lại giữ chặt lấy hắn. "Hả?

Tiểu ca sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ lại không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn về phía mặt sông.

Chương 232

Bàn Tử không hiểu, cũng nhìn về phía mặt sông.

Tuy nhiên vừa nhìn một cái, tim hắn không khỏi run lên.

Chỉ thấy ở một bên lòng sông, do vách đá cản trở, trên mặt nước thế mà lại đang trôi nổi một thi thể.

Tô Khảo Khảo nhìn thấy cảnh này lập tức hét lên một tiếng "Á".

Người trong livestream cũng phản ứng lại, ai nấy đều không khỏi sững sờ.【Vãi chưởng, anh em của Bàn gia không phải đã quy tiên (quy vị) rồi đấy chứ?】【Khó nói lắm, nhưng mà trong sông này nếu có nguy hiểm, đối phương chắc chắn sẽ lôi anh em hắn ra làm bia đỡ đạn (tranh lôi).】【Haizz, đều là người khổ mệnh cả!

May mà Bàn gia gặp được Tiểu ca, nếu không cũng phải làm mồi cho con Triết La Khuê kia rồi.】【Đều là tự tìm cả, đang yên đang lành đi tìm cổ mộ làm gì, chết cũng oan uổng.】【Tiểu thư, cô không sao chứ, lần sau có thể đừng hét nữa được không, nhà tôi thực sự không mua nổi sữa nữa rồi, dinh dưỡng không theo kịp.】【Vãi!

Lầu trên mày đúng là không biết xấu hổ, thế mà cũng giống tao chỉ chú ý đến tiếng hét của tiểu thư Tô Khảo Khảo.】【Đã lúc nào rồi, chúng mày không thể bớt quan tâm phụ nữ được à?

Cứ bắt chước tao thì có ý nghĩa gì?】【Anh em ồn ào cái gì thế?

Tao vừa từ nhà vệ sinh ra!】【Biến thái!】Tô Khảo Khảo nhìn mà nhịn không được mắng, sau đó liền không thèm để ý đến người trong livestream nữa.

Lúc này Bàn Tử đã không giữ được bình tĩnh, vành mắt đỏ hoe, chạy thẳng về phía thi thể.

Hắn cũng chẳng màng trong nước có nguy hiểm gì, nhảy xuống kéo thi thể lên bờ.

Lật thi thể lại xem xét, không phải anh em của mình, Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống đất. "Cái này mẹ nó là người của đám trộm mộ, chết là đáng đời!" Bàn Tử chửi.

Trong lòng hắn lại rất lo lắng cho an nguy của anh em mình.

Người này chết không minh bạch, ngoại trừ toàn thân đỏ hồng ra, thậm chí còn không chảy máu.

Trong con sông này sợ là cũng có nguy hiểm, hắn hiện tại chỉ lo anh em mình có xảy ra chuyện gì không. 【Tiểu ca, người này chết rất lạ, qua đó xem thử đi!】 Tô Khảo Khảo vội nói.

Tần Vũ trong lòng rất rõ hắn chết như thế nào.

Nhưng vẫn đi qua.

Muốn qua con sông này cũng không dễ dàng như vậy.

Đến gần, mọi người liền nhìn thấy rõ ràng.

Tử thi là một thanh niên tuổi chưa đến ba mươi.

Râu ria xồm xoàm, toàn thân da dẻ đỏ hồng, tròng trắng hai mắt cũng đã xung huyết.

Lúc chết dường như không đau đớn, trên mặt thậm chí còn vương lại một tia cười.

Bàn Tử lúc này đã khôi phục cảm xúc, chuẩn bị đứng dậy đi xuống sông xem thử có người nào khác chết nữa không.

Tuy nhiên không cẩn thận giẫm phải mu bàn tay của cái xác này.

Lập tức một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện.

Bàn Tử cảm giác dưới chân trơn trượt, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Quay đầu nhìn lại, bàn tay bị hắn giẫm lên kia, thịt trên cả mu bàn tay thế mà đều tuột xuống hết.

Lộ ra xương trắng âm u bên trong.

Cảm giác đó, quả thực giống hệt như chân gà rút xương vậy.

Bàn Tử kinh hô: "Tên này mẹ nó, chín nhừ rồi!" Bàn Tử vốn đang đứng xem kịch hay, lúc này thấy tất cả lũ khỉ mặt người đều lao về phía mình, lập tức chửi đổng lên: "Vãi chưởng!

Tiểu ca cậu làm cái tình huống gì thế này!

Sao bọn chúng lại kén cá chọn canh thế hả!" Bàn Tử vừa nói vừa rút cái xẻng quân dụng ra, nhắm vào hai con gần nhất phang hai nhát.

Tần Vũ lúc này cũng đã đuổi tới nơi, bàn tay vừa đưa ra, những chiếc mặt nạ nhân tạo trên mặt lũ khỉ tới gần liền nhao nhao rơi xuống.

Lộ ra khuôn mặt khỉ đầy vẻ kinh hoàng.

Trong đó có mấy con vì chen chúc vào nhau, trong cơn hoảng loạn lại có con trực tiếp rơi xuống dưới.

Nhất thời bên dưới máu tươi văng tung tóe, thảm không nỡ nhìn.

Tần Vũ chạy tới, lũ khỉ này nhất thời không dám tới gần, coi như đã ổn định được cục diện.

Bàn Tử thay băng đạn, nhắm vào mấy con gần nhất bắn thêm hai phát.

Cứ như vậy, Tần Vũ trấn nhiếp, Bàn Tử giết.

Nhất thời phối hợp đâu ra đấy.

Những con khỉ mặt người còn lại dường như cũng nhận ra cứ tiếp tục như vậy không ổn, cư nhiên bắt đầu lùi lại phía dưới.

Bàn Tử thấy tất cả lũ khỉ đều đã rút xuống dưới, lúc này mới vội thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu...

Chương 233

Tiểu ca, máu của cậu đúng là trâu bò thật, trước kia tôi còn tưởng là hiệu ứng chương trình!

Hiện tại tôi phục rồi, lại đây cho người anh em sờ một cái nào!" Bàn Tử nói xong cũng không khách khí, dính một ít máu tươi trực tiếp bôi lên mặt.

Hai người đều mệt muốn đứt hơi, dứt khoát ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Bàn Tử thấy bên cạnh còn có một con khỉ mặt người chết trên cây, liền chuẩn bị đẩy nó xuống, cứ treo bên cạnh mãi cũng ghê người.

Thế nhưng vừa chuẩn bị đẩy, bỗng nhiên Bàn Tử phát hiện con khỉ kia có vấn đề.

Trên người con khỉ đó lại không có lông.

Nhìn kỹ lại, đù má đâu phải là khỉ, đó rõ ràng là một con người!

Bàn Tử vừa tới gần, chiếc mặt nạ trên mặt người kia liền kinh khủng bò đi mất.

Bàn Tử nhìn thấy, người vừa lộ mặt ra, hãi nhiên chính là gã thanh niên mà bọn họ đã đặt nằm trên mặt đất trước đó.

Trên lưng gã thanh niên kia còn đeo lương thực và nước, hiển nhiên là đã tỉnh lại.

Bất quá đáng tiếc, còn chưa đuổi kịp bọn họ thì đã bị cái mặt nạ kia khống chế.

Bàn Tử gạt phăng cái mặt nạ đi, hướng về phía thanh niên thở dài một hơi.

Gã thanh niên này hiện tại là chết hẳn rồi, một cành cây thanh đồng khổng lồ đã xuyên qua thân thể cậu ta.

Cho dù Đại La Kim Tiên tới cũng vô dụng. "Người anh em!

Đi thanh thản nhé, ngàn dặm đưa lương thực, tổ chức sẽ ghi nhớ cậu, cậu thế này cũng coi như là bỏ tối theo sáng, tương lai tranh thủ hậu táng cho cậu!" Bàn Tử nói xong lại gỡ lương thực và nước xuống, sau đó mới hỏi Tiểu ca bên cạnh: "Tiểu ca, mấy cái mặt nạ kia rốt cuộc có lai lịch gì thế hả!

Sao lại còn có thể tự mình bò được!" Tần Vũ lắc đầu không nói, hắn biết đó là cái gì, nhưng hắn không muốn nói.

Hắn đứng dậy vỗ vỗ Bàn Tử, liền tiếp tục leo lên trên.

Bàn Tử thấy thế cũng bất lực, chỉ có thể đi theo tiếp tục leo.

Người trong phòng livestream đều rất tò mò cái mặt nạ kia là chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Tô Khảo Khảo là người chú ý tới một vài chi tiết, vội nói: 【Các bạn có thấy không, chỗ máu đó bất kể là của người hay là của khỉ, dường như đều đang chảy dọc theo vân lộ song thân xà trên thân cây thanh đồng!】【Xem ra tôi phân tích không sai, cây thanh đồng này khả năng chính là một món tế khí.】【Chỉ là tạo ra thứ đồ lớn thế này cư nhiên lại dùng để giết người, đúng là quá bi thảm!】 Người trong livestream dường như không có hứng thú lắm với chuyện này, đều đang thảo luận về cái mặt nạ mặt người kia.

Rất nhiều người nói con trùng bên trong đó chắc là một loại cổ trùng.

Cũng có người nói, loại cổ trùng kia chưa từng gặp bao giờ.

Có người dán lên một tấm ảnh chụp màn hình, là ảnh chụp một chiếc mặt nạ rơi ra.

Trên đó có thể nhìn thấy, phía sau mặt nạ có một chỗ lồi lên, bên trong có rất nhiều thứ lông lá xù xì giống như xúc tu vươn ra.

Ngay lúc mọi người đang thảo luận, bỗng nhiên một cái ID quen thuộc lại xuất hiện trong phòng livestream.

Hãi nhiên chính là Từ Thải. 【Tiểu ca, mấy thứ đó tôi biết là cái gì, đó là một loại cổ trùng, tên gọi là Ly Cổ.】 【Ly Cổ?

Từ đại lão, Ly Cổ là cái gì thế?】 【Đúng đó, anh giải thích một chút đi!】 Người trong livestream nhao nhao hỏi.

Từ Thải biết được kỳ thực cũng không nhiều, trả lời một câu: 【Tôi biết cũng có hạn, Tiểu ca các cậu chỉ cần nhớ kỹ, loại cổ trùng này sợ lửa là được rồi, nếu có thể thì tốt nhất đừng tiếp xúc với nó, chỉ cần bị thứ đó chụp lên mặt là coi như vô phương cứu chữa!】 【Vãi, lợi hại thế sao!】 【Hơi ác rồi đấy, may mà máu của Tiểu ca bá đạo, mấy thứ đó không dám tới gần.】 Người trong livestream cũng cảm thấy sợ hãi một hồi.

Lúc này Bàn Tử nghe đến đó, càng hận không thể ôm chặt lấy đùi Tần Vũ.

Đây con mẹ nó đâu phải người, đây quả thực là thần a!

Chỉ cần ôm chặt đùi của thần, còn lo gì không ra được khỏi cái chốn này.

Bất quá nghĩ đến đây, hắn lại nhớ tới anh em của mình.

Cũng không biết anh em mình thế nào rồi, nếu đụng phải thứ này, tám phần cũng nguy hiểm.

Tần Vũ và Bàn Tử một đường đi lên phía trên.

Lần này leo suốt một tiếng đồng hồ, ngược lại không gặp phải khỉ và Ly Cổ nữa.

Thế nhưng khiến bọn họ khiếp sợ là, bọn họ nhìn thấy một cái xác chết treo ở ngay phía trên cách đó không xa.

Máu tươi từ thi thể nhuộm đỏ cả một mảng lớn cây thanh đồng.

Hai người đành phải lót áo leo qua.

Lúc đi ngang qua cái xác chết này, nhìn thoáng qua, khỏi phải nói chết thảm đến mức nào.

Toàn bộ nửa thân dưới đã mất tiêu.

Mắt cũng lồi cả ra.

Bàn Tử nhìn mà không nhịn được niệm A Di Đà Phật, cầu nguyện mình sẽ không bị rơi xuống ngã chết như thế.

Tần Vũ nhìn lên phía trên, phát hiện bên trên loáng thoáng đã có thể nhìn thấy đỉnh, xem ra khoảng cách tới chỗ cao nhất đã không còn xa.

Nhưng mà cư nhiên không gặp phải bầy đàn Ly Cổ lớn trên cây thanh đồng, điều này làm hắn rất bất ngờ.

Chương 234

Trong ký ức kiếp trước ghi chép, trên cây thanh đồng này cũng có rất nhiều Ly Cổ đang ngủ say.

Bọn họ không gặp phải, không biết là do nguyên nhân thế giới song song, hay là đã bị đám trộm mộ trước đó kinh động dụ đi mất rồi.

Bất quá mấy cái này đều không quan trọng nữa, chỉ cần mình leo lên, việc quét hình toàn bộ cây thanh đồng này cũng coi như hoàn thành.

Đến lúc đó trực tiếp từ phía trên mở đường đi ra ngoài, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Những cái khác đều không liên quan đến mình.

Mắt thấy thắng lợi ngay trước mắt, hai người đều không trễ nải tiếp tục leo lên.

Thế nhưng lúc này tại Viện nghiên cứu khảo cổ khu vực Thanh Hải, sắc mặt Giáo sư Hoàng lại băng lãnh đến cực điểm.

Nhìn tin tức phản hồi từ Viện nghiên cứu sinh vật, sắc mặt ông rất khó coi. "Thầy, Chúc Cửu Âm là cái gì?

Sao em chưa từng nghe nói qua!" Học sinh bên cạnh nhịn không được hỏi. "Tôi cũng không biết, người bên giới sinh vật nói là một loại sinh vật cổ đại đã biến mất!

Loại này tương tự như rắn, nhưng chỉ có một con mắt, bản đồ quét hình chúng ta gửi qua quả thực chỉ có một con mắt!

Rất có khả năng chính là Chúc Cửu Âm này!" "Vậy chúng ta có cần nói cho nhóm Tần Vũ không?" Học sinh vội hỏi.

Giáo sư Hoàng trầm tư một lát rồi nói: "Nói một nửa giữ một nửa, đầu tiên chúng ta chưa thấy chính chủ, không thể xác định chính là Chúc Cửu Âm!

Nhưng bên trong đó có rắn là tuyệt đối!

Nói nhiều sợ sẽ gây ra khủng hoảng, không tốt cho bọn họ!" "Vâng!" Người học sinh kia nghe vậy lập tức báo tình huống cho Tô Khảo Khảo.

Nhờ Tô Khảo Khảo chuyển lời, rằng trong cây thanh đồng có một con trăn khổng lồ, cực kỳ lớn!

Bảo hai người Tần Vũ cẩn thận một chút.

Đừng kinh động đến nó.

Thế nhưng ngay khi học sinh kia đi thông báo cho Tô Khảo Khảo, ánh mắt Hoàng Đỉnh bỗng nhiên biến đổi, chỉ thấy bản đồ 3D hiển thị trên bàn máy tính của ông cư nhiên xảy ra biến hóa.

Từng dòng từng dòng tạo thành từ máu tươi đang chảy xuống phía dưới.

Mà con đại xà bên trong cây thanh đồng kia, lúc này lại đang trườn lên một đoạn.

Hai người Tần Vũ lúc này nói thế nào cũng cách mặt đất hai trăm mét.

Nhưng lúc này cư nhiên lại quét được đầu lâu của con đại xà kia.

Hiển nhiên con đại xà kia cũng đã bò lên, nếu như bên dưới đều là thân thể của rắn, chẳng phải là dài hơn hai trăm mét sao!

Cho dù không dài đến thế, e rằng cũng dài đến mức dọa người rồi.

Nghĩ đến đây, Giáo sư Hoàng lập tức kinh tỉnh, vội hét với học sinh: "Mau thông báo cho Tần Vũ, không thể cho cây thanh đồng ăn máu nữa, cho ăn nữa là thứ kia sẽ chui ra đấy!" *** 【Đâu chỉ là chín nhừ, e rằng róc xương cũng không thành vấn đề.】【Cái này mẹ nó là thứ gì làm thành ra như vậy?

Lò nướng điện cũng không có cái nào to thế này.】【Một người sống sờ sờ to đùng cứ thế mà chín rồi?】【Quá mẹ nó dọa người, cái này nếu là Tống tử thì còn đỡ, Tiểu ca còn có thể trực tiếp đấu một trận, nhưng cái thứ không biết là gì này cư nhiên lại làm người ta chín nhừ.】Người trong phòng livestream đều bị dọa sợ chết khiếp.

Tô Khảo Khảo cũng toát mồ hôi lạnh, nhịn không được nuốt nước bọt nói: 【Con người dưới điều kiện nhiệt độ cao áp suất cao tuyệt đối, cũng không phải là không có khả năng xuất hiện tình huống này.】【Nhưng chỗ này cũng không phải không gian kín tuyệt đối, hơn nữa cũng không thấy có nguồn nhiệt a!】【Tiểu ca các anh tốt nhất cẩn thận chút, con sông ngầm này sợ là có vấn đề!】Nói thừa, có thể không có vấn đề sao, người đều chết cả rồi.

Tần Vũ xoay người nhìn mặt sông không nói gì, cũng không có ý định đi xuống.

Bàn Tử ném cái xác chết kia sang một bên, nhìn mà thấy ghê tởm.

Lại đi ra bờ sông nhìn nửa ngày, không thấy thi thể người nào khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không nhìn thấy thi thể anh em mình, vậy chứng tỏ người đó rất có khả năng còn sống. "Tiểu ca, con sông này tám phần có vấn đề, vẫn là quy tắc cũ, tôi đi dò mìn!" Bàn Tử nói xong liền xắn tay áo chuẩn bị đi xuống.

Mà lần này Tần Vũ không đồng ý, ngăn cản hắn.

Bàn Tử sững sờ, thấy Tần Vũ không nói lời nào, cười nói: "Tiểu ca cậu không cần lo lắng, tôi từng xem bói rồi, thầy bói mù bảo mạng tôi cứng lắm không dễ chết thế đâu!

Kỳ thực cũng không sống được bao lâu nữa!" Bàn Tử lầm bầm khe khẽ.

Tần Vũ nhìn về phía hắn, Bàn Tử vội cười nói: "Yên tâm đi Tiểu ca, tôi khẳng định không sao!" Thế nhưng Tần Vũ vẫn không buông tay, chỉ vào mặt sông nói: "Đợi!" "Đợi cái gì?" Bàn Tử sững sờ, chẳng lẽ trên con sông này còn có thể tự mình mọc ra một cây cầu?

Thế thì thật tào lao.

Hơn nữa cũng không thể cứ đợi mãi ở đây, anh em mình sinh tử du quan, lại đợi tiếp chẳng phải càng nguy hiểm. "Tiểu ca cậu yên tâm, trong sông này có mìn gì Bàn gia đi dò trước, bảo đảm không liên lụy cậu!" "Đợi thì không cần thiết, mạng anh em tôi..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang thật lớn, trong chốc lát cả mặt hồ như sôi trào.

Dòng nước bị nổ tung lên cao mấy mét, đều đụng tới đỉnh hang động.

Vô số bọt nước nhao nhao rơi xuống.

Cánh nhiên còn bốc hơi nóng.

Bàn Tử nhìn đến choáng váng, nửa ngày không thốt ra được một câu.

Nhưng ngay sau đó lại là một tiếng "Bùm".

Chương 235

Tiếp theo cứ như vỡ tổ, nổ liền tù tì năm tiếng, mặt sông mới một lần nữa quy về bình tĩnh.

Thế nhưng, nước sông lúc này không biết đã xảy ra tình huống gì.

Trên mặt sông sau vụ nổ lại hiện ra một màu vàng.

Màu vàng kia dưới sự xung kích của dòng nước chảy vào chỗ sâu.

Tần Vũ ngồi xổm xuống sờ thử nước, cư nhiên là nóng, còn hơi phỏng tay. "Cái này tám phần là suối phun nhiệt rồi!" Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Bàn Tử bên cạnh đã sớm kinh ngạc đến mức nói không nên lời, nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Đám trộm mộ này điên rồi sao, chôn bao nhiêu thuốc nổ thế hả!

Đánh cá hay là phá núi vậy!" Tô Khảo Khảo lúc này đã phản ứng lại, cười nói: 【Anh Bàn, cái này không phải thuốc nổ nổ đâu, đây là khí nóng phun trào.】【Dưới dòng sông này khẳng định có một cái suối phun, đây là suối phun nhiệt gián đoạn.】【Nhiệt độ nước của loại suối phun này cao đến dọa người, gã kia tám phần chính là bị cái suối phun nhiệt này tưới lên mới chín nhừ như vậy.】Người trong livestream nghe giải thích, ai nấy đều không khỏi tặc lưỡi. 【Tiểu thư, cô hù dọa tôi à, tôi cũng từng tắm suối nước nóng, đâu có nóng thế này!】【Tôi cũng thắc mắc, chẳng lẽ chúng ta tắm đều là suối nước nóng giả?】【Suối phun này đâu phải cho người tắm, giản trực là đưa người lên bàn ăn mà.】【Bắt đầu luộc người sao?】Tô Khảo Khảo giải thích: 【Loại suối nước nóng này và suối nước nóng trong đô thị là hai chuyện khác nhau!

Đây thuộc về kỳ quan của thiên nhiên.

Bất quá như vậy xem ra Tiểu ca có thể qua được.

Suối phun nhiệt gián đoạn có chu kỳ phun trào nhất định, nhanh nhất cũng phải năm phút, chậm thì mười phút.

Các anh có thể lợi dụng khoảng thời gian này đi qua.】 Những người khác nghe giải thích đều vội nói: 【Thôi đi má, thời gian ngắn như vậy nếu qua không được, chẳng phải cũng bị luộc chín sao.】【Đúng đó, Tiểu ca vẫn là đổi đường khác đi, cái này quá đáng sợ.】【Tôi cũng cảm thấy cần thiết phải đổi đường, sông ngầm này quá nguy hiểm.】【Thứ cho tôi nói thẳng, con sông này cũng rất không cát lợi, mọi người nhìn nước sông màu vàng kia xem, trông cứ như nước Hoàng Tuyền ấy!】【Vãi, ông nói thế thấy đúng thật a!】【Hoàng Tuyền, mẹ nó bên dưới không phải còn có địa ngục chứ!】 Mọi người nghị luận ầm ĩ, lúc này Bàn Tử cũng đã phản ứng lại.

Hắn nhìn Tiểu ca nói: "Tiểu ca, sông ngầm này xác thực nguy hiểm, cậu dù sao cũng là làm chương trình, nếu thật sự muốn đổi đường tôi cũng không cản!

Nhưng mạng anh em tôi còn đang đợi tôi đi cứu đây!

Chúng ta chia tay tại đây đi, nếu tôi còn có thể sống sót đi ra, tôi nhất định đi tìm cậu đăng môn bái tạ!" Bàn Tử nói xong thấy đợt bùng phát của suối nước nóng lần này đã kết thúc, lập tức không hề trễ nải, tung người nhảy xuống.

Người trong livestream nhìn thấy một màn này, đều không khỏi thở dài một hơi.

Tên Bàn Tử này làm người khẳng khái giảng nghĩa khí, xem ra tám phần là không nói dối.

Nhưng dựa vào một người đi cướp người từ tay bọn trộm mộ, ít nhiều vẫn là có chút xúc động.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, anh em quan trọng nhất của mình mà bị người ta bắt, lại có mấy người còn có thể bình tĩnh đi báo cảnh sát, chờ cảnh sát cứu người chứ!

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Mà lúc này hệ thống trong lòng lại vang lên. 【Đinh!

Hệ thống kiểm tra đo lường được gần túc chủ có người thích hợp dung hợp Thẻ Nhân Vật Tư Lệnh Vương.

Độ tương thích 20%, xin hỏi có tặng Thẻ Nhân Vật cho đối phương không?

Nếu tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Tư Lệnh Vương.】 Giống hệt nội dung trước đó, Tần Vũ vẫn có chút do dự.

Hắn rất rõ ràng một khi tặng thẻ nhân vật này, không nói đến ảnh hưởng tình nghĩa giữa các nhân vật, cũng có thể khiến tên Bàn Tử chết tiệt này đi lên một con đường không lối về.

Một khi cho, Bàn Tử muốn quay về sống cuộc sống người bình thường, cơ bản là không thể nào nữa.

Trong lòng nghĩ ngợi, Bàn Tử đã bơi vào trong lòng sông.

Tần Vũ lập tức cũng không trễ nải nữa, tung người nhảy xuống nước.

Nhiệt độ nước rất cao, tùy thời có thể còn có suối phun nhiệt xuất hiện.

Cho nên lần này Tần Vũ cũng không dám cởi quần áo, da thịt trực tiếp lộ ra ngoài, sẽ chỉ chín nhanh hơn.

Khả năng người khác còn chưa lên mâm, cậu đã bị ăn xong rồi.

Nước rất nóng, Tần Vũ cũng không dám ở lâu, nơi này ngoại trừ suối phun nhiệt cũng không có nguy hiểm gì, lập tức hắn liền tăng tốc độ chuẩn bị đuổi theo Bàn Tử.

Hắn nhớ kỹ phía trước đường sông chính là thác nước.

Người nếu nằm ngang rơi xuống đó, lực va đập kia cũng không kém gì đập vào nền xi măng.

Tuyệt đối là có thể lấy mạng người.

Bơi một lúc, Tần Vũ liền nhìn thấy thân ảnh Bàn Tử.

Bất quá tên này ở trong nước ngược lại không chịu ảnh hưởng của vóc dáng, tốc độ bơi cũng cực nhanh.

Tần Vũ đuổi theo ở phía sau, bỗng nhiên cảm giác dưới chân vấp phải thứ gì đó.

Lặn xuống nước xem xét, hãi nhiên là hai sợi xích sắt thô to.

Hắn nhớ kỹ những thứ này là do quân Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy để lại.

Không ngờ ở thế giới song song này cư nhiên cũng có.

Có xích sắt thì dễ làm, ít nhất men theo xích sắt là có thể tìm được lối vào Xạ Quốc.

Trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước lại truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử. "Mẹ của con ơi, sao chỗ này còn có cái thác nước a!

Chương 236

Lần này Bàn gia thật sự phải quy vị rồi!" Tần Vũ ngoi lên mặt nước nhìn lại, phát hiện mình vậy mà cũng đã tới mép thác nước, khoảng cách với tên Bàn Tử kia cũng không xa.

Lập tức tăng tốc độ, một tay rút móc leo núi móc vào xích sắt, một tay chộp lấy áo Bàn Tử.

Thế nhưng tốc độ Bàn Tử trôi xuống quá nhanh, bàn tay Tần Vũ còn chưa vươn ra được, hắn đã gào lên một tiếng "Á", như heo béo xuất hải rơi tòm xuống thác nước. *** Tô Khảo Khảo nhận được tin tức, lập tức liền thông báo cho Tần Vũ và Bàn Tử.

Người trong livestream nghe được tin này, nhất thời cũng đều dựng tóc gáy.

Bất quá rất nhanh mọi người đều trấn định lại, ngược lại cảm thấy con mãng xà kia nếu chui ra, còn không biết ai xử lý ai đâu. 【Bảo nó ra đi, không ra là chưa biết mùi đời đâu.】【Đúng đấy, tôi đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi tìm Tiểu ca rồi.】【Tìm Tiểu ca?

Ông định làm gì?

Offline fan à?】【Một chút tính nhìn xa trông rộng cũng không có, Tiểu ca đụng phải rắn, không phải hấp thì là kho tàu, đại bổ a!】【Vãi, mật rắn để lại cho tôi.】【Bây giờ mua vé còn kịp không?】【Nếu ăn đồ nướng tính tôi một suất!】Tô Khảo Khảo nhìn mà cạn lời, mấy người này đều là lúc nào rồi, cư nhiên còn nói đùa.

Bất quá điều này cũng từ một khía cạnh chứng minh một việc.

Đó chính là bọn họ đối với Tần Vũ hầu như là tin tưởng đến một mức độ sùng bái. "Tiểu ca, bây giờ làm sao đây?" Hai người dừng lại, Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ nhìn lên phía trên.

Lúc này khoảng cách đến đỉnh đã rất gần, thậm chí có thể nhìn thấy trên vách đá hai bên đều có sạn đạo.

Cây thanh đồng đến chỗ này, cành lá phía trên rậm rạp đã không thể tiếp tục leo lên nữa.

Phải nghĩ biện pháp đu qua vách đá đối diện, men theo sạn đạo đi lên.

Hơn nữa tới chỗ này, nhiệm vụ của hắn cũng coi như hoàn thành.

Chuyện còn lại và hắn cơ bản không có quan hệ gì.

Cái gì Lưu Tứ, hắn căn bản cũng chưa từng gặp, có khả năng người ta căn bản cũng không ở chỗ này. "Qua bên kia!" Tần Vũ chỉ vách đá đối diện nói.

Bàn Tử thấy thế nhịn không được nuốt nước bọt.

Nhưng còn đợi hắn nói chuyện, Tần Vũ đã lấy dây thừng ra, buộc một đầu vào cây thanh đồng.

Sau đó kéo dây thừng tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào một cái hốc trên vách đá đối diện.

Hốc đá trên vách đối diện rất nhiều, tuy rằng qua như vậy độ cao sẽ hạ xuống một chút, nhưng có thể men theo hốc đá lại leo lên, ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhưng Tần Vũ hiển nhiên là đánh giá cao Bàn Tử.

Bàn Tử cầm dây thừng nửa ngày không dám nhảy.

Độ cao này, đổi làm người khác e rằng nghĩ cũng không dám nghĩ. "Khải...

Khải Hoàn ca là anh sao!" Bỗng nhiên một giọng nói từ phía trên truyền tới.

Tần Vũ và Bàn Tử nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc áo khoác gió màu đen xuất hiện trên sạn đạo.

Bàn Tử nhìn thấy đối phương lập tức hưng phấn nói: "Tứ!

Mày con mẹ nó không sao chứ, lo chết bố mày rồi!" "Em không sao, nhưng chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, bọn chúng đã lấy được đồ rồi, sắp sửa đi ra đấy!" Tứ vội nói, đồng thời đã từ trên sạn đạo nhảy xuống cái hốc đá gần nhất.

Tần Vũ thấy thế nhíu mày, hắn là muốn từ trên đó đi ra ngoài.

Tên này sao lại còn nhảy xuống.

Nhưng lúc này cũng không rảnh hỏi nhiều, hô Bàn Tử mau chóng qua đây.

Bàn Tử lúc này cũng không biết là do tới gần cổ mộ quá nên huyết mạch lại kích hoạt được một ít hay là sao nữa, đứng trên thân cây cứ khăng khăng không dám qua.

Tứ thấy thế nhịn không được mắng: "Khải Hoàn ca, anh con mẹ nó còn không qua đây, lát nữa bọn chúng đi ra nhìn thấy anh, anh tiêu đời đấy!" Đích xác, sạn đạo phía trên đối diện ngay với cây thanh đồng, chỉ cần đi ra là chẳng khác nào làm bia ngắm bắn.

So sánh ra, vẫn là vách đá hai bên an toàn hơn.

Bàn Tử vẫn còn có chút do dự, chứng sợ độ cao cũng không phải dễ khắc phục như vậy.

Nhưng phía trên lại đã truyền đến những tiếng sột soạt.

Hiển nhiên đã có người sắp đi ra. "Khải Hoàn ca anh con mẹ nó nhanh lên một chút a, em thật vất vả mới nhân lúc bọn chúng đào đồ mà chạy ra được đấy!

Anh mà không qua, em đi đấy!" Tứ nói xong liền muốn xoay người chạy.

Bàn Tử thấy thế chửi ầm lên: "Mày con mẹ nó nếu không phải vì tìm mày, Bàn gia tao sớm đã về nhà mát-xa chân rồi!

Chết thì chết, mười tám năm sau Bàn gia lại là một hảo hán!" Bàn Tử biết cứ tiếp tục như vậy thì thật sự vô phương cứu chữa, lập tức nắm chặt dây thừng nhắm mắt lại, hướng về phía vách đá đu qua.

Thế nhưng hắn nhắm mắt, góc độ đu xảy ra một chút sai lệch.

Chương 237

Mắt thấy sắp đu vào chỗ không có hốc đá.

Tần Vũ thấy thế phi thân tung một cước trực tiếp đạp vào mông hắn.

Cố tình đạp hắn văng tới cái hang động bên dưới chỗ thằng Tứ đang đứng.

Bàn Tử rơi xuống tảng đá lồi ra, coi như ổn định được thân hình.

Tiểu Tứ thấy thế kinh hô: "Tiểu ca ngưu bức a, cảm ơn nhé!" Nói xong cậu ta liền kéo Bàn Tử lên.

Tần Vũ thấy thế cũng không trễ nải nữa, lập tức leo lên vách đá cũng chuẩn bị đi lên.

Chỉ cần lên được sạn đạo, tìm đường ra rời đi, nhiệm vụ của mình coi như hoàn thành.

Thế nhưng, vừa mới leo lên một cái hang động, hắn liền nhìn thấy, bên trong hang động kia cánh nhiên có một khuôn mặt quái dị.

Thực sự làm hắn giật mình một cái.

Bất quá Tần Vũ rất nhanh trấn định nhìn lại, trong hang động kia cánh nhiên có hai cái thi thể.

Trên người đều bò đầy Ly Cổ.

Bởi vì Ly Cổ che kín mặt, căn bản không nhìn rõ dung mạo.

Bất quá đều mặc áo khoác gió màu đen.

Tần Vũ nhìn thấy, trên cổ tay một người trong đó còn đeo một chuỗi vòng tay màu đen, dường như là kim loại.

Cũng có khả năng chỉ là vòng tay vận động hiện đại, khoảng cách hơi xa cũng nhìn không rõ lắm.

Hắn cũng không để ý, ba chân bốn cẳng cũng leo đến chỗ hai người Tứ.

Bàn Tử lúc này cũng đã hồi phục lại, vội nói: "Tiểu ca đa tạ nhé, hiện tại người cũng tìm được rồi, chúng ta mau đi thôi!" "Đi?

Đi đâu?

Phía trên có trộm mộ, chẳng lẽ leo xuống dưới à!" Tứ nói.

Tần Vũ tự nhiên không để ý tới mấy kẻ kia, nhưng nếu thật sự đối đầu, đối phương có súng, lúc giao thủ nếu lỡ làm hỏng sạn đạo, vậy hắn cũng không lên được nữa!

Nếu lại theo đường cũ trở về, tạm thời không nói mệt hay không, cái giếng thoát nước dựng đứng kia, sợ là đều leo không nổi.

Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên động tĩnh phía trên càng lớn hơn, Tứ vội nói: "Các anh nghe em, chúng ta trốn trước đã, đợi bọn chúng đi rồi, chúng ta hẵng ra!

Bọn chúng còn có thể mở đường cho chúng ta nữa!" Bàn Tử nghe xong thấy là một biện pháp, vội nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trầm tư một lát rồi cũng gật đầu.

Tranh đấu với đám người liều mạng này, hắn ngược lại không sợ.

Nhưng chỉ sợ đối phương chó cùng rứt giậu, nếu phá hủy sạn đạo, thế tất sẽ làm lỡ của hắn rất nhiều thời gian tìm lối ra.

So sánh ra, trốn trước xác thực là thỏa đáng nhất.

Lập tức ba người liền chui vào hốc đá phía sau.

Những hốc đá này đều là do nước mưa xói mòn cộng thêm cấu tạo địa chất hình thành.

Nghiêm khắc mà nói cũng không tính là kiên cố.

Bất quá cũng may bọn họ cũng không đi sâu vào, chỉ cần trốn trong bóng tối, đợi đám trộm mộ phía trên rời đi, bọn họ cũng có thể ra ngoài.

Hơn nữa lối đi bên trên ở chỗ nào, bọn họ cũng không nhìn thấy, đám trộm mộ này muốn ra ngoài, tất nhiên cũng phải tìm đường.

Quả nhiên không khác biệt lắm so với lời Tiểu Tứ nói, vẻn vẹn một lát sau, phía trên liền bắt đầu có tiếng nói chuyện truyền đến.

Ba người Tần Vũ trốn trong bóng tối, cũng không nhìn rõ là ai đang nói chuyện.

Chỉ có thể nghe được một người trong đó hẳn là thủ lĩnh đám này, đang sắp xếp sự tình. "Lão Nhị, Lão Tam, đi tìm lối ra.

Lão Tứ, Lão Ngũ canh giữ cửa động, một khi có động tĩnh lập tức rút lui, mẹ kiếp, anh em mang theo toàn bộ đều là hảo thủ, cư nhiên gãy mất nhiều như vậy!" Một tên đàn em nói: "Đại ca, anh nói thứ kia sẽ không chui ra chứ, chúng ta khiêng thứ to thế này cho dù ra được, cũng không bán đi được a!" "Vậy cũng không thể vứt bỏ được, gãy mất nhiều người như vậy, chẳng lẽ tay không đi về!" Một tên đàn em khác nói. "Trước tiên đừng quản nhiều như vậy, cứ lôi ra ngoài đã rồi tính, chỉ cần lôi ra ngoài giấu kỹ thì không lo không tìm được người mua!" Tên thủ lĩnh kia lại mở miệng nói. "Haizz, cũng không biết Lão Thất thế nào rồi, đứa bé kia là tôi nhìn nó lớn lên, nếu không phải tên Tần Vũ kia thân thủ quá lợi hại, tôi còn thực sự không nỡ để nó ở lại làm mồi nhử!" "Kìa kìa!

Kia không phải Lão Thất sao?

Sao cậu ta lại tới đây!" Bỗng nhiên một tên thuộc hạ hét lên.

Ngay sau đó thủ lĩnh cũng truyền đến tiếng kinh hô: "Lão Thất, cậu tới đây kiểu gì?

Cái tên Tần Vũ và tên mập chết tiệt kia đâu?" "Em cắt đuôi được bọn họ rồi, đại ca chúng ta mau đi thôi, chỗ này tà môn lắm, em sợ!" Một giọng nói truyền tới.

Thế nhưng nghe được giọng nói này, cả Tần Vũ và Bàn Tử đều sững sờ.

Giọng nói này mẹ nó quả thực quá quen thuộc.

Không phải của gã thanh niên kia thì là của ai.

Chương 238

Hơn nữa vừa rồi một đường đi qua, bọn họ cũng tốn một khoảng thời gian.

Giọng nói con người vẫn có thể phân biệt được.

Tần Vũ vội thò đầu ra xem, quả nhiên nhìn thấy gã thanh niên kia cư nhiên cũng đang đứng trên sạn đạo. "Vãi chưởng!" Tần Vũ trong lòng giật thót, hắn nhìn thấy trên mặt gã thanh niên kia mang theo hắc khí, hiển lộ ra vẻ rất quỷ dị.

Người này vừa rồi rõ ràng đã chết, sao hiện tại lại sống lại.

Hắn và Bàn Tử chính mắt nhìn thấy đối phương bị cành cây thanh đồng xuyên thấu thân thể, thế này con mẹ nó đều có thể sống lại, chẳng phải là gặp quỷ rồi sao!

Vật chất hoá!

Trong đầu Tần Vũ bỗng nhiên hiện lên từ này.

Trừ bỏ sức mạnh vật chất hoá của cây thần thanh đồng này, hắn nghĩ không thông còn có sức mạnh nào có thể khiến gã thanh niên này xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là sống sờ sờ!

Tần Vũ trong lòng chấn kinh, không ngờ cây thần thanh đồng này cư nhiên thật sự có sức mạnh vật chất hoá.

Lần này thật sự phiền toái rồi.

Cái tên Lưu Tứ kia sợ là thật sự được vật chất hoá ra!

Chuyện này sợ là cũng không giấu được nữa, livestream toàn cầu đến lúc đó tất nhiên lại phải chấn động toàn cầu.

Tần Vũ trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh cũng thò đầu ra xem.

Sau một khắc trên mặt hắn cũng đầy vẻ khiếp sợ và không dám tin.

Tần Vũ vừa định kéo hắn về, bên ngoài lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Nhất thời ba người liền cảm giác cả ngọn núi đều kịch liệt run rẩy.

Vô số đá vụn rơi xuống.

Thậm chí ngay cả cây thần thanh đồng bên ngoài hang động cũng đang kịch liệt lay động.

Cùng lúc đó, mọi người liền nghe được một chuỗi âm thanh vảy sắt ma sát vào đồ thanh đồng.

Dường như có thứ gì đó đang bò trên cây thanh đồng.

Tần Vũ thầm kêu không ổn, con Chúc Cửu Âm kia sợ là muốn chui ra rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó chỉ nghe phía trên hang động một tiếng gầm rú.

Lập tức chỉ còn lại tiếng kinh hô của đám trộm mộ kia. "Mẹ của con ơi, đây rốt cuộc là thứ gì!" "Đại ca mau chạy đi!" "Khối hổ phách này làm sao bây giờ!" "Đừng quản nữa, giữ mạng trước đã!" "Đều con mẹ nó quay lại đây, thứ này không mang ra được, các ngươi ra ngoài chờ chết đói à?" Bên ngoài đã loạn thành một nồi cháo.

Cửa động còn thỉnh thoảng có đá vụn rơi xuống, bên trong động coi như an toàn hơn một chút.

Tần Vũ lúc này cũng không dám thò đầu, cái này làm không tốt trực tiếp liền thành "quỷ thò đầu", bên trên rơi xuống một tảng đá, đầu sợ là đều phải bị cắt đứt.

Lấy thiết bị livestream ra, Tần Vũ buộc nó vào móc leo núi, từ từ vươn ra ngoài.

Sau đó trong livestream liền xuất hiện một màn.

Mà chính một màn này, dọa cho Tô Khảo Khảo lập tức hét lên một tiếng, suýt chút nữa ngất đi.

Người trong livestream cũng suốt một phút không ai nói chuyện.

Chỉ thấy trong hình ảnh livestream, trên sạn đạo phía trên kia có năm sáu người đang đứng.

Mà ở phía sau bọn họ, còn đặt một khối hổ phách to bằng cái quan tài.

Khối hổ phách kia thông thể tản ra huỳnh quang, bên trong dường như còn có một người.

Bộ dáng kia nhìn qua, cánh nhiên là một cỗ quan tài hổ phách.

Nhưng mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng nhất là, lúc này một cái đầu rắn khổng lồ cư nhiên từ bên trong cây thanh đồng thò ra.

Trên đầu rắn, một con mắt màu đỏ sẫm đã mở ra, tuy rằng chỉ có một con mắt, nhưng con mắt kia lại phảng phất như đến từ địa ngục.

Mọi người đều là nhìn qua livestream, nhưng trong nháy mắt hầu như tất cả mọi người đều cảm giác toàn thân cứng đờ, phảng phất đều không thể cử động.

Cũng may cái đầu rắn khổng lồ kia đảo mắt liền lao về phía đám trộm mộ.

Mọi người không còn bị con mắt rắn kia nhìn chằm chằm, mới nhất thời cảm giác toàn thân nhẹ nhõm.

Tần Vũ vội rút thiết bị livestream về.

Trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Mà lúc này trong phòng livestream yên tĩnh, rốt cục cũng có người nói chuyện. 【Thật sự là Chúc Cửu Âm, cư nhiên thật sự là Chúc Cửu Âm, không ngờ trên thế giới này cư nhiên còn có con còn sống.】【Chúng tôi là người của Viện nghiên cứu sinh vật, Chúc Cửu Âm này là sinh vật đã tuyệt chủng, toàn cầu e rằng chỉ còn lại một con này, các người bất luận thế nào cũng không thể thương tổn nó.】【Tao vãi cả mẹ mày chứ, không thể thương tổn?

Tiểu ca bọn họ đều như vậy rồi, mày con mẹ nó còn bảo không thể thương tổn?】【Lại đây báo địa chỉ Viện nghiên cứu sinh vật của mày ra đây, ông đây con mẹ nó không tới chém chết mày.】【Mau cút!

Lúc mạo hiểm không thấy mấy người các người đâu, nhìn thấy sinh vật tuyệt chủng đều con mẹ nó nhảy ra, nhìn thấy cứt sao không xông lên ngửi đi.】Phòng livestream lập tức chửi bới ầm ĩ.

Chương 239

Cái này nếu không có nguy hiểm tính mạng thì cũng thôi.

Trước mắt đám trộm mộ kia không biết sống chết, e rằng lát nữa con Chúc Cửu Âm kia sẽ tới tìm bọn họ.

Đến lúc đó mạng đều không giữ được, ông còn nói với tôi không thể thương tổn nó? "Thật mẹ nó là một lũ ngu xuẩn, Tiểu ca cậu nói xem làm thế nào!" Bàn Tử cũng tức giận không chịu được, quay đầu hỏi.

Thế nhưng lời hắn vừa ra khỏi miệng, lập tức chỉ nghe "Rắc" một tiếng, đỉnh hang động nơi bọn họ đang ở cư nhiên nứt ra.

Hầu như cùng lúc, một tảng đá khổng lồ ở cửa hang trực tiếp nện xuống.

May mắn Tần Vũ rụt người lại một chút, lúc này mới không bị đập trúng.

Nhưng tảng đá này rơi xuống, trong nháy mắt bọn họ liền bị nhốt trong cái hang động này.

Khe hở giữa các tảng đá, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thò cánh tay ra mà thôi! "Lần này xong rồi, ba người chúng ta sợ là phải quy vị rồi!" Bàn Tử ngẩn ngơ nói.

Tiểu Tứ bên cạnh cũng là vẻ mặt mộng bức, không ngờ sẽ là kết quả này.

Tần Vũ ngồi ở một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khe hở trên cửa hang, suy tư cách đối phó.

Bên cạnh thấy thế cầm lấy thiết bị livestream, chuẩn bị thò ra ngoài xem tình huống bên ngoài.

Thế nhưng camera vừa mới chĩa ra ngoài, lập tức hắn liền nhìn thấy một màn làm người ta khiếp sợ.

Chỉ thấy những tên trộm mộ kia, cư nhiên đều không thấy đâu nữa, sạn đạo cư nhiên vẫn còn.

Lại nhìn xung quanh, Bàn Tử nhất thời hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy những tên trộm mộ kia cư nhiên đều dính trên cây thanh đồng đối diện.

Hơn nữa chỉ còn lại ba người, toàn bộ đều bị cành nhánh cây thanh đồng xuyên thấu tim, chết không thể chết lại.

Những người khác dường như đều rơi xuống dưới, dọc đường xuống dưới có rất nhiều vết máu.

Bàn Tử định thần nhìn kỹ, phát hiện trong ba tên trộm mộ ở chỗ cao nhất kia, một người trong đó hãi nhiên chính là gã thanh niên.

Hắn thật muốn đi hỏi Tần Vũ, chẳng lẽ bọn họ nhầm rồi, gã thanh niên kia chưa chết?

Tự mình bò lên đây?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại không có khả năng a, đều như vậy rồi sao có thể không chết.

Nhưng nếu chết rồi, cái tên Lão Thất này lại là ai?

Sao lại giống hệt gã thanh niên kia như đúc, ngay cả giọng nói cũng giống.

Hơn nữa nghe hắn nói lúc trước, ý tứ là đã cắt đuôi mình và Tần Vũ.

Cái này hiển nhiên là đang nói láo a!

Bàn Tử nghĩ ngợi liền chuẩn bị thu camera về.

Nhưng bỗng nhiên hắn nhìn thấy một khuôn mặt quái dị khổng lồ không biết từ lúc nào xuất hiện trước ống kính.

Bên tai truyền đến tiếng hét chói tai của Tô Khảo Khảo.

Đồng thời Bàn Tử cũng nhìn rõ, khuôn mặt quái dị khổng lồ kia hãi nhiên là cái đầu rắn của con đại xà kia.

Đầu rắn đang thò ở ngoài động, dường như muốn xông vào.

Bàn Tử một cử động cũng không dám, dường như sợ bị nó phát hiện.

Thế nhưng cái đầu rắn khổng lồ kia chỉ thè lưỡi ở ngoài động, sau đó lại một lần nữa quay trở lại bên trong cây thanh đồng.

Bàn Tử vội rút camera về, sắc mặt cả người trắng bệch hiển nhiên bị dọa không nhẹ. "Tiểu...

Tiểu ca, cỗ quan tài hổ phách kia cũng mất rồi, con đại xà kia cũng về rồi, chúng ta... chúng ta phải mau chóng nghĩ cách ra ngoài a!" Bàn Tử nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Hiện tại nếu không đi, lát nữa bị con đại xà kia phát hiện, sợ là thật sự không đi được nữa. "Ra ngoài?

Cái này con mẹ nó ra kiểu gì, tảng đá lớn thế này, không dùng thuốc nổ căn bản không mở ra được!" Tiểu Tứ co rúc trong bóng tối, vô cùng tuyệt vọng nói.

Tiếng nước chảy ầm ầm bên tai, tiếng hét của Bàn Tử rất nhanh đã không còn nghe thấy nữa.

Tần Vũ dùng móc leo núi kéo mình về phía xích sắt.

Lúc này hắn cũng đang ở bên bờ vực rơi xuống, nhưng vẫn còn một việc cần phải làm. "Bùm!" Bỗng nhiên dưới thác nước truyền đến một tiếng rơi xuống nước rõ mồn một.

Hiển nhiên đó là tên Bàn Tử kia.

Chương 240

Bất quá lúc này Tần Vũ cũng không lo được cho hắn, sâu trong dòng nước phía sau lưng lại vang lên tiếng "uỳnh uỳnh", hiển nhiên suối nước nóng sắp bùng nổ lần hai.

Tần Vũ hít sâu một hơi, vội lặn xuống nước.

Hắn mở mắt, bám lấy xích sắt tìm kiếm, nhưng trên xích sắt lại chẳng có bất cứ thứ gì.

Điều này khiến hắn bất lực lắc đầu, xem ra chỗ này sẽ không có thi thể.

Quả nhiên so với thế giới kiếp trước vẫn có chút sai lệch.

Nhiệt độ nước xung quanh ngày càng cao, Tần Vũ cũng không dám trễ nải nữa, xoay người buông xích sắt ra, đồng thời tung người nhảy một cái.

Như vận động viên nhảy cầu nhập nước, hắn lao thẳng từ trên thác nước xuống.

Khoảng năm sáu giây sau, Tần Vũ đã rơi vào đầm nước bên dưới.

Vừa vào đầm nước, nhiệt độ nước cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Tần Vũ ngoi lên mặt nước phân biệt phương hướng rồi bơi vào bờ.

Bàn Tử tên kia cũng không biết thế nào rồi, Tần Vũ cũng không nhìn thấy hắn.

Nghĩ đến chắc là lành ít dữ nhiều.

Từ chỗ cao như vậy rơi xuống, nếu góc độ tiếp nước không tốt, thật sự sẽ chết người.

Mắt thấy Tần Vũ đã sắp vào đến bờ, bỗng nhiên một khối đồ vật to tướng trôi dạt về phía hắn.

Tần Vũ tay mắt lanh lẹ định né tránh, chợt phát hiện đó lại là Bàn Tử.

Tên này thế mà đã hôn mê, cả người trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Cũng may là ở trong nước, nếu là ở chỗ khác, hắn thật sự chưa chắc đã nổi lên được.

Lúc này đã cách bờ không xa, Tần Vũ thấy thế liền kéo Bàn Tử bơi vào bờ.

Khi lôi tên này lên, Tần Vũ mới nhìn thấy trên cánh tay Bàn Tử lại xuất hiện thêm một vết ban đỏ.

Vết ban đỏ to cỡ nắm tay, rất bắt mắt, trước đó xác thực chưa từng thấy.

Tô Khảo Khảo thấy thế giải thích: 【Vết ban đỏ này chắc là do lúc rơi xuống nước va đập mặt nước tạo thành.】【Cũng tức là xuất huyết dưới da, vấn đề không lớn.】Tần Vũ không nói gì, kiểm tra hoàn cảnh xung quanh một chút.

Đây là một khe nứt thâm cốc, hẳn là do dòng nước xói mòn cộng thêm vận động của vỏ trái đất tạo ra.

Thác nước kia treo ngang trên vách núi.

Chỉ là không ngờ ở phía dưới này, trên vách đá lại có cực kỳ nhiều hang động.

Những hang động này có lớn có nhỏ, có nông có sâu, nếu tùy tiện đi vào rất có thể sẽ bị lạc lối trong đó.

Tần Vũ nhìn đầm nước, muốn đến địa bàn Dạ Quốc, vẫn phải men theo hai sợi xích sắt dưới đáy đầm mà đi.

Bất quá lúc này quần áo đã ướt sũng, nếu cứ thế này mà đi đường thì cơ thể sớm muộn cũng không chịu nổi.

Hơn nữa lát nữa còn phải xuống nước, nhất định phải mau chóng để thân nhiệt khôi phục một chút.

Nhìn thấy bên cạnh có rất nhiều bụi cây bụi, Tần Vũ cũng mặc kệ Bàn Tử, đi qua chuẩn bị kiếm một ít về.

Ít nhất tiên nhóm lửa nghỉ ngơi một chút.

Nếu lại tiếp tục đi xuống, rất có thể ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Bụi rậm có một mảng rất lớn, Tần Vũ dùng móc leo núi dọn dẹp, rất nhanh đã dọn ra được một ít củi gỗ.

Tuy nhiên hắn bỗng nhiên phát hiện trong đống củi gỗ này có một thanh dường như rất không bình thường.

Thanh gỗ kia cũng chỉ dài mười mấy cm, nhưng toàn thân lại màu trắng.

Hơn nữa trắng đến mức có chút dọa người.

Tần Vũ cầm lên, vừa cầm vào tay sắc mặt lập tức biến đổi.

Đây đâu phải là củi gỗ, đây rõ ràng là xương người, chỉ là nhìn không ra rốt cuộc là xương cánh tay hay là xương chân.

Cả khúc xương được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Tần Vũ vội dùng móc leo núi vạch bụi rậm ra.

Chỉ thấy dưới bụi rậm này cư nhiên tiếp giáp với hồ nước.

Mà lúc này một bộ hài cốt trắng hếu đang bị bụi rậm bao bọc bên trong.

Nếu không phải vạch đám bụi rậm này ra, thật sự sẽ không phát hiện được cái xác này.

Tô Khảo Khảo nhìn mà tim cũng nhảy lên tận cổ họng.

Không dám thở mạnh một tiếng, bảo cô giải thích kiến thức khảo cổ thì còn được.

Nhìn thấy xương người chết, cô đã sợ mất mật rồi.

Khán giả trong phòng livestream thấy thế nhao nhao nghi hoặc: 【Sao ở đây lại có một cái xác thế này?】【Không biết nữa, có thể là người gặp nạn đi, mỗi năm người đi Tần Lĩnh cũng không ít, người gặp nạn tự nhiên cũng không phải số ít.】【Thế này cũng quá thê thảm rồi, chết ở cái chỗ này, nếu không phải Tiểu ca thì e là ngàn năm cũng chẳng ai phát hiện ra.】【Nói chung sự thật hết lần này đến lần khác nói cho chúng ta biết, không có việc gì đừng chạy lung tung, chết rồi thi thể cũng khó tìm.】Tần Vũ lấy ra móc leo núi gạt gạt một chút, phát hiện bộ hài cốt này đã nát đến mức chỉ còn lại xương.

Chương 241

Quần áo trên người cũng cơ bản nát hết.

Bất quá ở vị trí ngực, lại vẫn còn một mảnh vải vắt ở trên.

Kiểu dáng quần áo kia có chút giống trang phục thập niên 70-80, trước ngực còn có cái túi, bên trong dường như còn có đồ vật.

Tần Vũ dùng móc leo núi móc nó qua, rửa sạch trong nước một chút, dùng tay bóp một cái, bên trong cư nhiên thật sự có đồ.

Mở túi ra, Tần Vũ nhìn thấy bên trong là một tấm thẻ.

Có chút tương tự như chứng minh thư thế hệ đầu tiên.

Tần Vũ vội lấy ra, quả nhiên phát hiện đó chính là một tấm chứng minh thư.

Bên trên còn có một tấm ảnh, cùng với một số thông tin.

Bất quá tổng thể đã bị ngâm nước đến mức có chút khó phân biệt.

Chỉ có ảnh chụp và cái tên bên dưới là còn nhìn ra được.

Ngón tay Tần Vũ đang kẹp ở vị trí cái tên, bất quá hắn chỉ nhìn thoáng qua tấm ảnh trên đó, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy người trong ảnh chứng minh thư này là một thanh niên, mà thanh niên này Tần Vũ còn từng gặp.

Không phải Lưu Tứ (Tiểu Tứ) thì là ai!

Sắc mặt Tần Vũ trở nên rất khó coi, thậm chí không cần nhìn thông tin cái tên bên dưới, hắn đều biết đây khẳng định chính là Lưu Tứ.

Nhưng Lưu Tứ không phải còn sống sao?

Hơn nữa trước đó không lâu còn cập nhật trạng thái trên mạng xã hội mà!

Nếu đây là thi thể của Lưu Tứ, vậy Lưu Tứ hiện tại lại là ai?

Bỗng nhiên, Tần Vũ nghĩ đến một loại khả năng.

Vật chất hóa!

Chẳng lẽ Lưu Tứ hiện tại là do hắn tự vật chất hóa ra?

Lưu Tứ thật sớm đã chết rồi, thi thể không biết vì nguyên nhân gì xuất hiện ở nơi này?

Loại khả năng này cực lớn, Tần Vũ biết sự lợi hại của cây Thanh Đồng này.

Vật chất hóa một người ra cũng là hoàn toàn có thể làm được.

Nếu là như vậy thì có chút phiền phức rồi.

Lưu Tứ nếu thật sự là được vật chất hóa ra, vậy tất nhiên sẽ vì bảo vệ bí mật này mà không từ thủ đoạn.

Đám trộm mộ kia sống chết hắn không quan tâm.

Nhưng hắn lo lắng tên Lưu Tứ này sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của mình.

Ở trong thế giới vật chất hóa, Lưu Tứ làm ra cái thứ gì cũng không hiếm lạ!

Tần Vũ đang nghĩ đến xuất thần, Tô Khảo Khảo bỗng nhiên nói: 【Tiểu ca, anh cho mọi người xem cái tên kia đi, mọi người đều chờ không nổi rồi!】 Tần Vũ phản ứng lại lúc này mới thấy, người trong phòng livestream đang thúc giục muốn xem tên.

Thứ này cũng chẳng có gì phải giấu giếm, phát sóng trực tiếp toàn cầu sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.

Tần Vũ liền lộ cái tên ra.

Mọi người vừa nhìn thấy cái tên Lưu Tứ.

Lập tức kênh chat như vỡ tổ.

Tô Khảo Khảo càng là vẻ mặt nghi hoặc vội nói: 【Cái này không thể nào, Lưu Tứ không phải còn sống sao, thi thể này sao có thể là của hắn?】 【Hơn nữa mấy hôm trước hắn còn cập nhật trạng thái, chuyện này hiện tại toàn mạng đều biết a.】 【Theo tôi thấy tám phần là trò đùa dai.】 【Ông từng thấy trò đùa dai nào nhạt nhẽo thế này chưa?】 【Sao tôi cảm giác có chút rợn tóc gáy thế nhỉ, thi thể này đều nát chỉ còn lại xương, ít nhất cũng phải có ba năm thời gian rồi.】 【Nếu Lưu Tứ thật sự ba năm trước đã chết, vậy Lưu Tứ hiện tại lại là ai!】 【Mặc kệ hắn là ai, khẳng định không phải người!】 ...

Trong hang động tối tăm, không khí căng thẳng. "Vậy mày nói phải làm sao!

Mẹ kiếp nếu không phải vì mày thì Bàn gia tao sẽ đến cái chỗ quỷ quái này chắc?" Bàn Tử tức giận mắng, "Mày con mẹ nó cứ nói chỗ này có thể cứu mạng, Đức Mẹ Maria đâu?

Tao sao không thấy!

Ai chữa bệnh cho chúng ta!" Tiểu Tứ lại cũng không tức giận, im lặng một lát rồi nói: "Bàn gia, anh bình tĩnh một chút!

Đám trộm mộ kia chết cũng tốt, chuyện ra ngoài chúng ta lại nghĩ biện pháp!" Bàn Tử lười để ý đến hắn, một mình chạy tới cửa hang thử đẩy tảng đá ra.

Nhưng kẹt quá chặt, bên ngoài còn có đá vụn chèn ép, căn bản không nhúc nhích, trừ phi bên ngoài có người giúp đỡ cùng đẩy, nếu không căn bản không thể mở ra.

Tần Vũ cũng nhìn ra điểm này, cho nên hoàn toàn không lãng phí thời gian.

Bàn Tử loay hoay một hồi, cũng đành phải từ bỏ.

Bất quá Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, cứ để cho hắn cảm giác còn có hy vọng.

Dù sao Tần Vũ lợi hại như vậy, khẳng định sẽ có biện pháp!

Cùng lắm thì, bọn họ ở chỗ này mười bữa nửa tháng, đợi tổ chương trình phái người tới cứu viện cũng được!

Chương 242

Ba người đều không nói lời nào, rất nhanh trong sơn động liền yên tĩnh trở lại.

Tần Vũ dựa vào trên vách tường, trong đầu suy tư về sức mạnh vật chất hóa.

Tiểu Tứ thấy thế, lặng lẽ nhích về phía Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy hắn kỳ quái, vừa định mở miệng hỏi thăm, Tiểu Tứ lại bịt miệng hắn, sau đó dùng tay viết lên người hắn mấy chữ. "Chúng ta giết hắn!

Tôi đưa anh ra ngoài!" Bàn Tử phát giác ý đồ của Tiểu Tứ, lập tức liền nổi giận: "Mày con mẹ nó nói cái gì?" Chẳng thèm quan tâm có kinh động Tần Vũ hay không, Bàn Tử trực tiếp lớn tiếng chất vấn.

Tiểu Tứ thấy thế vội mở miệng cười nói: "Không có việc gì đâu Tiểu ca, tôi chính là muốn xem điện thoại của ảnh có tín hiệu hay không thôi, anh nghỉ ngơi, anh cứ nghỉ ngơi!" Bàn Tử vừa định giải thích, Tiểu Tứ lại vội chọc chọc hắn, ra hiệu hắn đừng xúc động.

Tần Vũ nhìn Tiểu Tứ, tổng cảm giác tên này dường như có chuyện giấu giếm mình.

Bất quá đối phương dường như không muốn nói, hắn cũng lười hỏi.

Nhìn thấy Tần Vũ không qua đây, Tiểu Tứ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong ngực Bàn Tử mò ra một cái điện thoại, sau đó đánh một dòng chữ trên đó: "Bàn ca, chúng ta giết hắn, tôi khẳng định có thể đưa anh ra ngoài!

Bí mật của cây Thanh Đồng Thần Thụ này, tôi rất rõ ràng!

Đợi ra khỏi cái hang động này, tôi sẽ nói cho anh, anh là anh em của tôi, nhưng hắn thì không phải!

Bí mật của Thanh Đồng Thần Thụ, đó chính là vô giá chi bảo, không thể hời cho tiểu tử này!" Bàn Tử thấy Tiểu Tứ còn muốn xúi giục mình đối phó Tần Vũ, lập tức giận tím mặt.

Hắn hất văng cái điện thoại, đứng dậy lạnh lùng nói: "Lão Tứ!

Mày con mẹ nó ở cùng đám trộm mộ kia lâu quá, não bị lừa đá rồi hả!

Cả đoạn đường này nếu không phải là Tiểu ca, Bàn gia tao sớm mẹ nó đi gặp Đức Mẹ Maria rồi!

Người ta giúp tao, thậm chí còn cứu tao, đưa tao tới cứu mày!

Mày con mẹ nó hiện tại cư nhiên muốn tao giết cậu ấy!" "Bàn..." Tiểu Tứ muốn ngăn cản, nhưng Bàn Tử đã nói toạc ra hết rồi.

Lập tức Tiểu Tứ thở dài một hơi.

Ai nha!

Vẫn là bị Tần Vũ biết được!

Bất quá hắn cũng chỉ vẻn vẹn thở dài một hơi, sau đó liền bình tĩnh lại.

Ở bên cạnh Bàn Tử tức giận không thôi, nói với Tần Vũ: "Tiểu ca, thứ lỗi huynh đệ tôi mắt mù, kết giao với loại lang tâm cẩu phế này!

Hôm nay muốn giết muốn chém, cậu cứ tùy ý!

Bàn gia tôi nếu hé răng một tiếng, tôi con mẹ nó chính là con điếm!" Bàn Tử nói xong trực tiếp đi sang một bên, hiển nhiên không chuẩn bị quản Tiểu Tứ nữa.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn Tiểu Tứ, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Tứ thấy thế lại không giận mà còn cười, nói: "Ai nha!

Bàn gia, anh vẫn là không rõ cây Thanh Đồng này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!

Chúng ta từ nhỏ lớn lên ở trại trẻ mồ côi, anh lại là đại ca của chúng tôi!

Chính gọi là trưởng huynh như cha, tôi mới nguyện ý chia sẻ bí mật tày trời của cây Thanh Đồng này với anh!

Đáng tiếc, anh không hiểu chuyện a!

Đã như vậy, thì tôi cũng chỉ đành xử lý anh luôn!" Tiểu Tứ nói xong phủi mông cũng từ dưới đất đứng lên.

Bàn Tử nghe vậy lập tức liền nổi giận, ánh mắt trở nên băng hàn, tiến lên một cái liền bóp cổ Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ lại cũng không sợ, trên mặt trước sau đều giữ nụ cười.

Tần Vũ vội ngăn cản Bàn Tử: "Đợi hắn nói xong!" Bàn Tử tức giận ném Tiểu Tứ sang một bên.

Tiểu Tứ xoa xoa cổ, cười nói: "May mắn các người không động thủ, các người nếu là giết tôi, các người cũng đừng hòng ra ngoài!

Đối với tôi mà nói, các người kỳ thật cùng người chết không có gì khác biệt!

Chẳng qua là trước khi chết, kéo thêm tôi đệm lưng mà thôi!

Nhưng các người cảm thấy tôi quan tâm sao?" Nói xong Tiểu Tứ đứng dậy đi tới vị trí cửa hang, nụ cười trên mặt có vẻ càng thêm quỷ dị vài phần.

Sau đó hắn thế mà chỉ tay ra ngoài hang, cười nói: "Các người nhìn bên ngoài đi!" Bàn Tử không hiểu, vội nhìn ra ngoài hang.

Nhưng vừa nhìn cái này, lập tức cả người hắn lông tóc dựng đứng, tim nhảy lên tận cổ họng.

Chỉ thấy ở ngoài hang động, tại không gian chỉ có thể dung nạp cánh tay vươn ra kia, thế mà xuất hiện một người!

Người kia biểu tình lạnh lùng, thậm chí còn có chút ngây dại.

Nhưng khuôn mặt người kia lại khiến hắn nổi da gà toàn thân.

Bởi vì người kia, thế mà cùng Tiểu Tứ có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Thậm chí ngay cả quần áo trên người, đều giống nhau như đúc.

Chương 243

"Mày!" Bàn Tử lập tức kinh hãi đến mức không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn vội nhìn Tiểu Tứ bên trong, lại nhìn Tiểu Tứ bên ngoài, nghẹn nửa ngày mới thốt ra một câu: "Mày con mẹ nó từ khi nào còn có anh em sinh đôi thế!" Khán giả xem livestream lúc này cũng đều ngẩn tơ tưởng.

Ngay cả Tô Khảo Khảo lúc này cũng không biết nên nói cái gì.

Tất cả mọi người đều cảm giác sự tình trở nên phi thường quỷ dị.

Tiểu Tứ rõ ràng cùng bọn hắn giống nhau bị nhốt ở trong sơn động này a, sao bên ngoài lại toát ra một người nữa.

Nếu thật sự là anh em song sinh của Tiểu Tứ, không có khả năng dọc đường đi này Tần Vũ đều không phát giác được a!

Hơn nữa cho dù là anh em song sinh cũng không có khả năng tương tự như thế a!

Luôn sẽ có một chút đặc trưng khác biệt, ví dụ như tính cách, tướng mạo, thần thái vân vân.

Nhưng lúc này Tiểu Tứ đứng ở bên ngoài, ngoại trừ sắc mặt nhìn qua có chút quỷ dị ra, những cái khác giống như không có gì khác biệt a!

Mọi người đều nhìn đến mờ mịt.

Bàn Tử càng là lắp bắp nói không ra một câu.

Duy chỉ có Tần Vũ nhìn Tiểu Tứ, trong lòng đã hiểu rõ.

Tên này cũng nắm được phương pháp sử dụng vật chất hóa!

Kẻ bên ngoài kia, căn bản là do hắn vật chất hóa ra.

Nhưng người bên ngoài kia, thật sự sẽ cứu bọn họ sao?

Tiểu Tứ trên mặt có vẻ đắc ý, cười nói: "Hiện tại đã hiểu, vì sao tôi nói các người chỉ có thể giết tôi, nhưng các người cũng sẽ chết chưa?

Các người có thể giết tôi, nhưng các người không cách nào diệt tuyệt tôi!

Nể tình các người một người là anh em từng vào sinh ra tử của tôi!

Một người lại là ân nhân cứu anh em của tôi!

Đợi sau khi chúng ta ra ngoài, tôi sẽ nói cho các người biết tất cả, tiễn các người lên đường bình an!

Nhưng bí mật của cây Thanh Đồng này, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai biết!

Cho dù các người đang livestream toàn cầu!

Tôi cam đoan, chỉ cần tôi ở chỗ này, sẽ không ai có thể sống sót từ nơi này đi ra!" Tiểu Tứ biểu tình trở nên cực độ dữ tợn, phảng phất đổi thành một người khác.

Hắn nhìn chính mình ở ngoài hang, chỉ cao khí ngẩng đầu nói: "Đi!

Phá cửa hang ra!" Người kia nghe vậy, trên biểu tình ngây dại xuất hiện một tia nghi hoặc.

Bất quá rất nhanh liền đi về một phía.

Đợi khi hắn trở lại lần nữa, trong tay đã nhiều thêm một cái xẻng công binh, không biết là lấy từ đâu tới.

Mọi người thấu qua lỗ hổng nhìn thấy, Tiểu Tứ bên ngoài thế mà thật sự bắt đầu khai quật đá vụn.

Tần Vũ còn đỡ, Bàn Tử có chút không cách nào tiếp thu, một phen túm lấy quần áo Tiểu Tứ, giận dữ hét: "Bên ngoài rốt cuộc là ai, mày con mẹ nó lại là ai!" "Tôi chính là tôi, Tiểu Tứ a!" Tiểu Tứ cười nói.

Bàn Tử lúc này lại đã nhìn ra được, đây căn bản cũng không phải là anh em của mình.

Anh em của mình sao có thể cười lên quỷ dị như thế.

Tần Vũ tiến lên, ngăn cản Bàn Tử, nhìn Tiểu Tứ nói: "Ngu xuẩn!" "Mày có ý gì?" Tiểu Tứ hỏi ngược lại.

Tần Vũ lại đã lười giải thích, sải một bước dài trực tiếp vọt tới cửa hang.

Tiểu Tứ và Bàn Tử thấy thế cũng vội chạy tới.

Nhưng hai người vừa mới vọt tới bên cạnh, Tần Vũ đã thò cánh tay ra, trong nháy mắt liền bắt được cổ Tiểu Tứ ở bên ngoài.

Đối phương hiển nhiên cũng giật nảy mình, muốn né tránh nhưng đã căn bản không kịp nữa.

Bàn tay Tần Vũ gắt gao bóp lấy cổ đối phương, hắn rất rõ ràng, chính mình chỉ có cơ hội lần này, nếu bỏ lỡ, Tiểu Tứ bên ngoài tất nhiên sẽ không lại gần nơi này nữa.

Ngay lập tức bàn tay Tần Vũ phát lực, lập tức chỉ nghe "rắc" một tiếng, thanh âm gân cốt đứt gãy vang lên.

Khi bàn tay buông ra, thân thể Tiểu Tứ bên ngoài đã như một bãi bùn nhão, nằm trên mặt đất bất động, hiển nhiên là chết rồi.

Màn này khiến mọi người nhìn đều ngẩn ra.

Nhất là Bàn Tử và khán giả livestream.

Đây là tình huống gì còn chưa làm rõ ràng, Tần Vũ sao lại đem người bên ngoài giết rồi?

Tiểu Tứ thấy thế lại vẫn cứ không tức giận, đạm nhiên cười nói: "Mày cho rằng mày giết được..." "Bốp!" Lời Tiểu Tứ còn chưa nói hết, Tần Vũ trong nháy mắt một tát liền quất vào trên mặt hắn.

Tiểu Tứ bị đánh có chút choáng váng.

Vừa định mở miệng nói chuyện, lại nhìn thấy Tần Vũ đưa thiết bị livestream ra ngoài.

Một khắc sau, bọn họ thế mà nhìn thấy ở bên ngoài sơn động, cái tên Tiểu Tứ đã chết kia lại đào ra được một cái hố.

Chương 244

Mà ở trong hố, cư nhiên còn đặt một bó thuốc nổ!

Đây đâu phải là muốn cứu người, rõ ràng chính là muốn giết bọn họ.

Tần Vũ thu hồi thiết bị livestream.

Tiểu Tứ cả người trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, mặt như màu tro tàn.

Trong miệng còn liên tục lẩm bẩm: "Cái này không thể nào, cái này không thể nào, sao nó dám giết tao!

Sao nó dám giết tao!

Là tao tạo ra nó, sao nó dám giết tao!" Tiểu Tứ cả người đều sắp thần kinh rồi.

Khán giả xem livestream từng người nhìn đến đầu đầy sương mù, căn bản không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Nhưng Tần Vũ căn bản không có ý muốn giải thích, Bàn Tử trong lòng cũng là cuống cuồng.

Dứt khoát tiến lên một phen túm lấy cổ áo Tiểu Tứ, giơ tay chính là mấy cái bạt tai. "Mày rốt cuộc có bí mật gì, mau nói!

Người bên ngoài kia rốt cuộc là ai!

Mày còn không nói, cũng đừng trách Bàn gia tao trở mặt không nhận người!" Bàn Tử trợn mắt tròn xoe, hiển nhiên là thật sự giận rồi.

Tiểu Tứ lúc này cũng hoảng, nhào vào trong ngực Bàn Tử, mang theo tiếng khóc nói: "Bàn gia em thật không phải cố ý, em cũng không biết nó cư nhiên dám giết em!

Cứu em, anh cứu em, em không muốn chết!" "Mày con mẹ nó nói hay không!" Bàn Tử đẩy Tiểu Tứ ra, hận không thể đi lên lại cho hắn mấy cái tát.

Một người ở trong tuyệt cảnh, cảm xúc rất dễ dàng sụp đổ.

Nhất là một người bình thường.

Tần Vũ sở hữu huyết mạch đặc biệt, mà Bàn Tử lại kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh, đều coi là người từng trải qua sóng to gió lớn.

Nhưng cho dù như thế, trong lòng Bàn Tử đều ít nhiều có chút khẩn trương.

Càng đừng nói Tiểu Tứ lúc này.

Khi thủ đoạn tự cứu mình mà hắn ỷ lại triệt để vô dụng, thậm chí còn có thể phản phệ giết chết chính mình, hắn đã triệt để hoảng loạn.

Hắn cuộn mình trên mặt đất, run lẩy bẩy nói: "Em nói, em đều nói, chỉ cần các người đừng giết em, em đều nói cho các người biết!

Nó là như thế này như thế này..." Tiểu Tứ đem đầu đuôi sự tình nói một lần.

Theo ý hắn nói là, lúc trước hắn cũng là cơ duyên xảo hợp đi tới nơi này.

Sau đó phát hiện cây Thanh Đồng này.

Mới đầu hắn cũng rất khiếp sợ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, đồ vật lớn như vậy cũng căn bản không mang ra được.

Thế là hắn liền muốn cưa một ít mang ra ngoài bán.

Như vậy một là có thể đổi chút tiền tiêu, hai là cây Thanh Đồng này lớn như vậy, hết tiền thì lại tới lấy một chút, đủ cho hắn ăn mấy đời.

Nhưng hắn nghĩ thì đơn giản, thật sự làm lại là vô cùng khó khăn.

Cây Thanh Đồng này quá rắn chắc, trừ phi hắn dùng thiết bị cắt chém chuyên nghiệp, nếu không căn bản không có khả năng lấy xuống.

Hắn ở chỗ này một mạch năm ngày.

Đồ ăn và nước mắt thấy sắp hết.

Nhưng hắn lại mười phần không cam tâm, hắn nhớ tới trong ba lô của mình dường như còn có đồ ăn.

Sờ một cái cư nhiên thật sự có.

Thế là cứ như vậy lại làm hai ngày.

Đói bụng thì đi mò ba lô.

Bất tri bất giác lại bận rộn mười ngày.

Buồn ngủ thì ngủ, tỉnh lại làm, cuối cùng cũng lấy xuống được một khối cành thanh đồng chỉ cỡ bàn tay.

Tuy nhiên ngay tại lúc hắn chuẩn bị đi ra ngoài tiêu sài thì mới nhớ tới.

Chính mình căn bản cũng không mang nhiều đồ ăn như vậy a, làm sao có thể ở chỗ này ròng rã gần nửa tháng?

Hơn nữa ở giữa hắn còn ăn một lần gà nướng, đừng nhắc tới có bao nhiêu mỹ vị.

Nhưng loại địa phương này sao có thể sẽ có gà nướng chứ!

Lúc hắn tới cũng rõ ràng không mang a!

Nghĩ kĩ lại cực sợ.

Tiểu Tứ ngẩn ra nửa ngày, cuối cùng đạt được một cái kết luận.

Chẳng lẽ những vật này đều là tự mình toát ra?

Chương 245

Hắn thử đi sờ ba lô, bên trong lại là trống không.

Tiểu Tứ nói: "Về sau em mất ròng rã năm ngày thời gian, mới coi như làm rõ ràng hết thảy!

Cây Thanh Đồng này, là thần tích a!

Chỉ cần anh muốn đồ vật gì, anh nỗ lực đem nó biến thành thứ anh trong tiềm thức cho rằng vốn là tồn tại!

Thì nó sẽ xuất hiện!

Bàn gia, đây là năng lực gì, đây quả thực chính là cây ước nguyện a!

Em là thật sự không lừa anh, chúng ta có cây ước nguyện này, còn sợ trị không hết bệnh sao!" Tiểu Tứ nói đến đây dường như là vì xác minh lời hắn nói, thế mà tiện tay từ trong túi mò ra một điếu xì gà.

Bàn Tử thấy thế triệt để trợn tròn mắt, nhận lấy đem xì gà xé mở ra.

Sợi thuốc bên trong, đều chân chân thực thực tồn tại.

Lần này ngay cả hắn cũng triệt để bị kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

Khán giả livestream càng là từng người im phăng phắc.

Sự chấn kinh lúc này căn bản là dùng ngôn ngữ đều không cách nào hình dung.

Tô Khảo Khảo còn tính là tỉnh táo, nói: 【Chuyện này không thể nào, nếu thật sự có thần khí lợi hại như vậy, Dạ Quốc sao có thể diệt tuyệt chứ?】 Một câu nói, đem mọi người đều kéo về hiện thực.

Bàn Tử nói: "Thứ này khẳng định có vấn đề, nhưng hiện tại không biết là vấn đề gì!

Tiểu ca cậu thấy thế nào!" Tần Vũ không tiếp lời, ngược lại là nhìn Tiểu Tứ nói: "Cậu cũng là giả, cậu là Lưu Tứ!" Tiểu Tứ nghe vậy lập tức kinh hãi, phảng phất bị người chọc trúng uy hiếp, cuống cuồng trực tiếp nhảy dựng lên, chỉ vào Tần Vũ liền mắng: "Mày đánh rắm, lão tử mới là Lưu Tứ thật, nó mới là giả!

Nó đều đã chết rồi, chỉ có tao còn sống, tao mới là Lưu Tứ!" Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử và khán giả livestream đều là sững sờ.

Lập tức liền phản ứng lại.

Bàn Tử chỉ là loáng thoáng biết Lưu Tứ người này.

Nhưng cũng biết hắn còn sống, mà khán giả livestream thì đã cùng Tần Vũ nhìn thấy tấm chứng minh thư kia.

Thi hài Lưu Tứ ngay tại trong đầm nước dưới thác Hoàng Tuyền kia.

Trước mắt cái tên Tiểu Tứ này, nếu chính là Lưu Tứ, vậy hết thảy còn cần giải thích sao?

Hắn không phải giả thì sẽ là cái gì!

Vốn dĩ chuyện Lưu Tứ chết hay chưa tịnh không khó kiểm chứng, chỉ cần đi đến địa phương hộ khẩu của hắn điều tra một chút là biết.

Nhưng khó chính là ở chỗ, tên này là một đứa trẻ mồ côi.

Bạn bè hiếm hoi cũng đã mấy năm không gặp mặt.

Hơn nữa nếu không phải Tần Vũ phát hiện cỗ thi thể này, bản thân Lưu Tứ dường như tịnh không có chứng cứ chứng minh hắn đã chết.

Cho nên khiến cho cả sự kiện rất là kỳ quặc.

Tần Vũ trong lòng lại như gương sáng, hắn đem chứng minh thư bỏ vào túi, ôm đống củi lửa đã sửa soạn xong đi nhóm lửa.

Lấy ra lương khô vừa ăn, vừa cân nhắc cái tên Lưu Tứ này.

Người này và mình không quan hệ, chỉ cần hắn không ảnh hưởng tiến độ của mình, ngược lại là có thể không cần để ý tới.

Chỉ là cái tên Lưu Tứ này và Tiểu Tứ trong miệng Bàn Tử có phải là một người hay không?

Nếu là một người, vậy Tiểu Tứ gọi Bàn Tử tới nơi này, chẳng lẽ là muốn hại hắn?

Sự tình có chút phức tạp, Tần Vũ dù sao cũng không phải người trong cuộc, tự nhiên không biết người trong cuộc nghĩ như thế nào.

Đang ăn đồ, bỗng nhiên tên Bàn Tử kia thế mà trở mình một cái, sau đó còn truyền đến tiếng ngáy.

Khán giả thấy thế đều rất là cạn lời.

Đã mẹ nó là lúc nào rồi, cái tên béo chết tiệt này cư nhiên còn có thể ngủ được.

Tần Vũ cũng không để ý, chuẩn bị tiếp tục ăn đồ.

Nhưng mà bỗng nhiên, trong túi tên Bàn Tử kia thế mà rơi ra một cái túi niêm phong.

Miệng túi không biết đã mở ra từ khi nào, đồ vật bên trong cũng đều ngâm nước.

Bất quá không phải điện thoại, bên trong toàn là một ít giấy tờ.

Những tờ giấy kia đều đã ướt dính vào nhau.

Nếu không mau chóng hong khô, sợ là lát nữa sẽ nát mất.

Tần Vũ không quá muốn động vào đồ của tên này.

Nhưng đống giấy tờ dùng túi niêm phong bọc lấy, dường như đối với hắn rất quan trọng.

Nếu không mau chóng hong khô, sợ là sẽ hỏng mất.

Nghĩ vậy Tần Vũ tiến lên cho Bàn Tử một cước.

Chương 246

Kết quả tên này ngủ như heo chết, thế mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Chỉ là tiếng ngáy nhỏ đi một chút.

Tên mập này sợ cũng là mệt cực độ rồi, Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể tự mình cầm lấy túi niêm phong ngồi trở về.

Đem đồ vật bên trong lấy ra, hơ trước lửa.

Bên trong kỳ thật chỉ có một tờ giấy, bất quá gấp lại mấy lần, nhìn qua có chút dày.

Tần Vũ cẩn thận từng li từng tí mở nó ra, bên trong đều ướt sũng, chỉ có thể cứ thế mà hơ.

Nhưng hơ chưa được mấy cái, hắn bỗng nhiên liền nhìn thấy tờ giấy này cư nhiên là giấy chẩn đoán của bệnh viện!

Bên trên còn thình lình viết một ít thông tin.【Vương Khải Toàn, nam, dân tộc...】...【Kết quả chẩn đoán: Huyết Hoa Ban】Nhìn thấy tờ giấy chẩn đoán này, Tần Vũ không khỏi cảm giác có chút quen thuộc.

Trước đó không lâu hắn chẩn đoán ra chính mình sống không quá 40 tuổi, kết quả chẩn đoán cùng cái này không sai biệt lắm.

Viết là:【Kết quả chẩn đoán: Tạm thời không cách nào xác định, 40 tuổi rất nguy hiểm.】"Tên Bàn Tử này mắc cái bệnh Huyết Hoa Ban gì đây?" Tần Vũ trong lòng lẩm bẩm.

Nhưng Huyết Hoa Ban là bệnh gì hắn đều không biết, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

Lúc này khán giả livestream cũng đều thấy được tờ giấy chứng nhận chẩn đoán này, cũng đều cảm thấy hiếu kỳ.

Tô Khảo Khảo cũng là nhíu mày nói: 【Tuy rằng tự tiện xem đồ của người khác không tốt lắm, nhưng Tiểu ca anh cũng là vì muốn tốt cho hắn, chúng tôi hiểu được.】【Nhưng mà cái Huyết Hoa Ban này là bệnh gì?

Sao tôi chưa từng nghe nói qua?】Khán giả thấy thế cũng nhao nhao nói: 【Tôi cũng chưa từng nghe nói qua, có bạn nào học y vào giải thích một chút không?】【Giải thích cái khỉ gì, tôi chính là học y đây, loại bệnh này tôi cũng chưa từng nghe nói.】【Xem ra bạn học chưa đến nơi đến chốn rồi, chuyên gia y học đâu?

Lúc này sao không thấy nữa?】【Khụ khụ, đừng có thù hằn chuyên gia như thế, trong đám chuyên gia cũng có người thật sự có tài năng, cái bệnh Huyết Hoa Ban này tôi biết.】【Huyết Hoa Ban, cũng gọi là bệnh Đàm Hoa, bệnh Hoa, địa phương khác nhau cách gọi khác nhau, nhưng đây cũng không phải bệnh đậu mùa.】【Người mắc phải loại bệnh này, đại bộ phận đều sống không quá 30 tuổi, cơ bản tầm hơn 20 tuổi là chết rồi.】【Đương nhiên, cũng có một số trường hợp cá biệt là có thể sống qua 30 tuổi, cái này chủ yếu xem thời gian phát bệnh.】【Khi Huyết Hoa Ban phát bệnh, mạch máu dưới da toàn thân sẽ vỡ ra, trên da sẽ xuất hiện rất nhiều đốm máu, bởi vậy mới có tên gọi này.】【Các người nhìn trên cánh tay tên Bàn Tử kia, đã xuất hiện loại đốm máu này, sợ là bệnh này đã sắp phát tác rồi!】Mọi người nghe vậy đều là sững sờ.

Tần Vũ cũng không ngoại lệ, Huyết Hoa Ban này ngược lại là cùng nguyền rủa trên người hắn có chút giống.

Chỉ bất quá một loại là bệnh, một loại là nguyền rủa.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử, không khỏi nhíu mày, tên này đều sắp chết rồi, sao còn tới cổ mộ lăn lộn?

Hơn nữa trước đó mỗi lần hắn đều chủ động xung phong đi đầu dò mìn.

Hiện tại nghĩ lại, hẳn là biết mình mệnh không còn lâu, cho nên mới chủ động như vậy, thậm chí không tiếc mạo hiểm tính mạng để Tần Vũ dẫn hắn tiến vào.

Có khả năng hắn thật sự không nói dối, anh em của hắn là thật sự rơi vào trong tay bọn trộm mộ.

Khán giả livestream lúc này đều rất là cảm khái.

Đều nói tên Bàn Tử này sợ là biết mình mệnh không còn lâu, cho nên chuẩn bị đến trộm mộ kiếm một món hoạnh tài, để lại cho người mình quan tâm.

Bất quá càng nhiều người đều là cảm khái vận mệnh bất công.

Bàn Tử tuổi còn trẻ mà lại mắc phải loại bệnh này, không khỏi làm cho người ta cảm giác tiếc nuối.

Tần Vũ hơ tờ giấy chẩn đoán xong xuôi liền chuẩn bị cất trở về.

Nhưng ngay tại lúc này, Bàn Tử lại vươn vai một cái, ngay sau đó liền tỉnh. "Ai Tiểu ca cậu chưa đi à!

Còn nhóm lửa nữa!" Bàn Tử nhìn thấy Tần Vũ rất là vui mừng.

Tần Vũ lại đưa tờ giấy chẩn đoán kia qua.

Bàn Tử thấy thế sững sờ, nhìn thấy cái túi niêm phong đã đầy nước bên cạnh, lập tức hiểu ra.

Hắn nhận lấy giấy chẩn đoán, cúi đầu không biết nên nói cái gì, nửa ngày mới thốt ra một câu: "Cậu đều biết rồi!" 【Bàn ca, anh rốt cuộc vì sao muốn tới nơi này?】 Tô Khảo Khảo hỏi.

Bàn Tử nghe vậy lộ ra một nụ cười khổ nói: "Thôi bỏ đi không nói cũng được!" Có người từng nói, nhân chi sơ tính bản thiện.

Nhưng lại có người nói, nhân chi sơ tính bản ác.

Nhân tính tốt xấu không ai có thể nói rõ ràng.

Tựa như phòng livestream lúc này, cư nhiên bắt đầu có người chất vấn Bàn Tử.

Nghi ngờ hắn tới nơi này chính là vì đổ đấu sờ kim thăng quan phát tài.

Còn có người nói, hắn có thể là muốn để lại cho vợ con một khoản tiền, cho nên mới tới nơi này.

Bàn Tử lòng tự trọng rất cao, nhìn thấy đám thủy quân bình luận này lập tức ngồi không yên. "Các người nói chuyện phải có chứng cứ, Bàn gia tôi một không trộm hai không cướp, ngay cả tảng đá ở chỗ này cũng chưa lấy một cục!

Các người dựa vào cái gì nói Bàn gia tôi tới đây là trộm đồ!"【Bàn ca anh đừng kích động, bọn họ những người này chính là rảnh rỗi sinh nông nổi, nhưng rốt cuộc anh tới nơi này là vì cái gì?】 Tô Khảo Khảo cũng nhịn không được hỏi.

Bàn Tử nhìn Tần Vũ bên cạnh, thấy cậu ta cũng đang chằm chằm nhìn mình.

Biết mình không giải thích là không được rồi.

Dựa vào chính mình muốn đi cứu anh em gần như là không có khả năng.

Chương 247

Nhưng mục tiêu hiện tại của mình tới nơi này làm người ta hoài nghi, hắn cũng sợ con đường tiếp theo Tiểu ca không mang theo hắn.

Nghĩ tới đây, Bàn Tử cắn răng một cái nói: "Vương mỗ tôi một không trộm hai không cướp, ba không hại người, bốn không nói dối, không ăn vạ không lừa đảo, đi đứng đàng hoàng!

Không phải là mắc cái bệnh sao, chẳng lẽ tới nơi này chính là vì trộm mộ?

Chính là vì để lại gia sản cho vợ con?

Tôi nói cho các người biết, Bàn gia tôi áp căn bản không có vợ con, thậm chí!

Thậm chí ngay cả người nhà cũng không có!

Lão tử mẹ nó cũng là một đứa trẻ mồ côi!

Lần này các người hài lòng rồi chứ!

Mở miệng ngậm miệng hoài nghi cái này hoài nghi cái kia, chẳng lẽ đám người sống không thọ như bọn tôi, đi ra ngoài đường cũng phải bị hoài nghi là vì đi ăn vạ sao?

Mày con mẹ nó không ở trước mặt Bàn gia, mày mà ở trước mặt Bàn gia, Bàn gia không đánh mày quỳ xuống đất gọi bố, lão tử liền không gọi là Vương Khải Toàn!" "Mày con mẹ nó sao lại là Lưu Tứ được!" Bàn Tử cuống lên chửi ầm ĩ.

Tiểu Tứ cũng cuống quýt, trong mắt ầng ậc nước hét lên: "Em chính là Lưu Tứ, Bàn ca, em con mẹ nó chính là Lưu Tứ mà!" "Năm xưa, bệnh của em sắp phát tác rồi, vốn định tìm cái cổ mộ làm một quả, kiếm chút tiền trợ cấp cho viện phúc lợi!

Ai ngờ lại mò đến cái chỗ khỉ ho cò gáy này!" "Nhưng mà em còn chưa kịp leo lên thì đã ngã xuống, bị ngã suýt chết!" "Sau đó trong lúc tuyệt vọng, em nhìn thấy lại có thêm một thằng em nữa!

Em cứ tưởng nó sẽ cứu em, ai ngờ nó giết em, thay thế em!

Anh phải tin em, em mới là thật!" "Mày đánh rắm cái gì thế hả!" Bàn Tử đâu có ngu, nghe đến đây liền hiểu ra: "Anh em Lưu Tứ của tao sắp chết rồi, bị người khác giết rồi thay thế, vậy mày không phải kẻ thay thế nó thì là ai!

Mày còn leo lẻo mày là Lưu Tứ, mày con mẹ nó chính là cái hàng fake kia!" "Em không phải hàng thay thế!" Lưu Tứ mắt đỏ ngầu: "Em chính là nó!

Nó cũng là em, ai là hàng thay thế của ai chứ?

Nó chết rồi, nó mới là hàng thay thế, người còn sống là em!" "Bàn gia, em không có lỗi với anh!

Em đưa anh qua đây là thấy anh cũng sắp phát bệnh chết rồi, muốn cứu anh thôi!

Anh bây giờ còn quay lại nghi ngờ em!" Bàn Tử đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo, chỉ vào Lưu Tứ nói: "Phải, mày muốn cứu tao, nhưng đó cũng là bản năng của anh em tao!

Mày chỉ là thứ do nó huyễn hóa ra, mày vĩnh viễn không thể thay thế được nó!

Mày là yêu quái!" "Em không phải!" Lưu Tứ sắp phát điên rồi.

Hắn nhìn Bàn Tử và Tần Vũ nói: "Đúng, các người có thể nói em là hàng thay thế!

Vậy thì sao chứ, em là bất tử, các người căn bản không giết được em!

Em còn nói cho các người biết, các người đến đây rồi cũng sẽ sớm có năng lực này thôi!" "Nhưng mà tiềm thức đâu phải ai cũng khống chế được!

Nhất là Bàn gia anh, anh nhìn trong hang động phía trước tối đen như thế, anh cảm thấy bên trong sẽ có cái gì!

Mãng xà?

Tử thi?

Hay là rết, bò sát a!" "Bốp!" Bàn Tử không nói hai lời, giơ tay tát thẳng một cái, trực tiếp đánh Tiểu Tứ ngất lịm đi.

Hắn sao lại không rõ, tên này đang dẫn dắt mình, khiến mình hồ tư loạn tưởng.

Bình thường suy nghĩ lung tung thì thôi, chứ ở cái chỗ này mà loạn tưởng thì chết người như chơi!

Bàn Tử ném Tiểu Tứ sang một bên, cũng chẳng buồn quản.

Hắn nỗ lực giữ cho mình tỉnh táo, không nghĩ bậy bạ, đồng thời còn nhắc nhở Tần Vũ: "Tiểu ca, cậu ngàn vạn lần đừng nghĩ linh tinh, thật sự sẽ...

Thôi bỏ đi, tôi tự lo cái thân mình trước đã!" Thấy Tần Vũ nhìn chằm chằm mình, Bàn Tử biết dù có xảy ra chuyện thì chắc chắn cũng là do mình loạn tưởng mà ra.

Người có định lực như Tiểu ca sao có thể nghĩ linh tinh được chứ.

Người trong phòng livestream lúc này cũng căng thẳng đến tột độ.

Ngay cả Tô Khảo Khảo cũng không dám nói chuyện.

Tuy bọn họ không thể lý giải tại sao cây thanh đồng này lại có năng lực lợi hại như vậy, nhưng trong tình huống này, bọn họ cũng rõ nếu Tần Vũ và Bàn Tử ai đó loạn tưởng, kết quả có thể sẽ rất đáng sợ.

Hai người đều căng thẳng không nói lời nào, cả hang động rất nhanh đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng càng yên tĩnh lại càng khiến người ta dễ suy nghĩ lung tung.

Bàn Tử nhịn không được tự tát mình một cái.

Đồng thời vội lấy điện thoại chỉnh âm lượng lên mức to nhất, tìm một bài nhạc sàn cực bốc rồi bật lên.

Hy vọng có thể khiến mình đừng nghĩ ngợi gì.

Nhưng con người là như vậy, có những lúc bạn càng không muốn nghĩ, não bộ lại cứ thích chống đối bạn.

Trên mặt Bàn Tử đã toát ra mồ hôi hột to như hạt đậu, hiển nhiên đã sắp sụp đổ. "Tiểu ca, mau!

Mau đánh ngất tôi đi!

Chương 248

Tôi sắp không khống chế nổi nữa rồi!" Bàn Tử bỗng nhiên chạy lại hét lên.

Nhưng còn chưa đợi Tần Vũ ra tay, cả người Bàn Tử cứng đờ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán. "Á đù mẹ nó, cái thứ gì thế này!" Bàn Tử toàn thân như bị điện giật, điên cuồng giãy giụa.

Cùng lúc đó Tần Vũ nhìn thấy, trên mắt cá chân của Bàn Tử, một bàn tay người trắng bệch đang bám chặt lấy.

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, vung cái cuốc leo núi lên đập mạnh một cái.

Lập tức bàn tay đứt lìa, phun ra vô số máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Điện thoại vẫn đang phát nhạc sàn, nhưng lúc này chẳng có tác dụng gì.

Bàn tay trắng bệch kia vừa xuất hiện, Bàn Tử đã không còn khống chế được não bộ của mình nữa, ngồi phịch xuống đất, miệng hét toáng lên: "Tao con mẹ nó sớm biết có ngày hôm nay thì đã đếch xem Trinh Tử (The Ring), tiên sư nhà nó!" "Bàn gia xem Trinh Tử làm cái quái gì không biết!" Tần Vũ biết tên này chắc chắn là đã loạn tưởng rồi.

Lúc này thứ kia e là đã chui ra.

Hắn vội cầm đèn pin chiếu tới.

Bóng tối trong hang động trong nháy mắt trở nên sáng rõ.

Tuy nhiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong cả hang động, vậy mà bò đầy những người phụ nữ mặt mày trắng bệch, đầu tóc rũ rượi.

Khuôn mặt bọn họ đều ẩn sau mái tóc.

Hai con mắt không có tròng trắng, dưới ánh đèn pin phản xạ ra tia sáng rõ rệt.

Trên mặt đều mang theo nụ cười quỷ dị.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử suýt chút nữa thì sợ chết khiếp. "Ối mẹ ơi, tôi mới xem có một bộ thôi mà, sao lại chui ra nhiều thế này!" Bàn Tử vừa dứt lời, những người phụ nữ như quỷ mị kia đã đồng loạt lao về phía bọn họ.

Từng kẻ một bò sát mặt đất như loài bò sát, tứ chi như chân nhện, với một tư thế cực độ khủng bố lao tới tấn công.

Thấy vậy, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Bàn Tử cũng vung cuốc leo núi lên, hai người lao vào ẩu đả với đám quỷ mị này.

Tần Vũ thân thủ bất phàm, Hắc Kim Cổ Đao lại càng chém sắt như chém bùn, nhoáng cái đã giải quyết được bảy tám con.

Nhưng những thứ này cứ như vô cùng vô tận, giết một con lại chui ra hai con, căn bản không thể nào giết hết.

Bàn Tử cũng nhìn ra tình huống này, nhưng lúc này muốn tự đánh ngất mình cũng không còn cơ hội nữa.

Quỷ mị xung quanh nhiều đến mức có con đã bò lên người hắn.

Hắn tự lo thân còn không xong, đâu còn rảnh tay mà tự đánh ngất mình.

Tần Vũ muốn qua cho tên Béo này một đao để hắn ngất đi, nhưng quỷ mị chắn giữa hai người thực sự quá nhiều, căn bản không thể xông qua được.

Trong lòng Tần Vũ lúc này cũng căng thẳng tột độ.

Hắn ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Nếu thật sự là Tiểu ca (Trương Khởi Linh) ở đây, chắc chắn sẽ không bị động như vậy.

Mình chắc chắn đã bỏ sót điều gì đó.

Nhất định có cách thoát ra!

Tần Vũ luôn suy nghĩ, nếu là Tiểu ca bản tôn ở đây thì rốt cuộc sẽ xử lý thế nào.

Dùng máu Kỳ Lân?

Nhưng máu Kỳ Lân là để đối phó với côn trùng và chấn nhiếp cương thi.

Mấy thứ này con mẹ nó cũng đâu phải cương thi!

Mà là một loại thứ giống như quỷ mị, hơn nữa còn là do Bàn Tử xem phim ma Trinh Tử nhiều quá mà tưởng tượng ra.

Máu Kỳ Lân hiển nhiên có vẻ vô dụng với chúng!

Nhưng lúc này ngoài máu Kỳ Lân ra dường như cũng chẳng còn cách nào khác.

Tần Vũ quyết tâm, trong nháy mắt rạch toạc mu bàn tay, vẩy máu tươi ra ngoài.

Không ngờ đám quỷ mị này vậy mà thực sự lùi lại hai bước, không dám lại gần nữa.

Nhưng chúng cũng không bỏ đi, cứ vây quanh Tần Vũ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào. "Tiểu...

Tiểu ca, cứu..." Bên cạnh truyền đến tiếng kêu cứu của Bàn Tử.

Tần Vũ nhìn sang, chỉ thấy ba bốn con quỷ mị đã bò lên người hắn.

Chương 249

Trong đó một con còn nhưng muốn hôn môi hắn, mặt áp sát vào mặt hắn.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này, trong lòng không nhịn được thầm mắng: "Cái tên Béo chết tiệt này, rốt cuộc là đã tưởng tượng ra cái gì, khẩu vị vậy mà lại nặng như thế!" *** Vài câu nói của Bàn Tử lập tức trấn áp được những kẻ đang lèm bèm.

Ngay cả Tô Khảo Khảo nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bàn Tử dường như vẫn chưa xả hết nỗi khổ trong lòng, ngồi xuống một bên, nhìn đống lửa nói: "Huyết hoa ban chính là một loại bệnh, nhưng nó lại không lây nhiễm!

Chúng tôi những người này, từ nhỏ đã không cha không mẹ, ngay cả viện phúc lợi cũng là được thiết lập chuyên biệt!

Nói câu khó nghe, đến cả những đứa trẻ ở viện phúc lợi khác cũng không bằng!" "Nhưng chúng tôi cũng là người, chúng tôi cũng phải sống!

Chúng tôi không đi hại người khác, cả đời không cưới xin, bởi vì chúng tôi biết có thể sống qua ba mươi tuổi đã là kỳ tích rồi!

Cuộc sống vốn dĩ đã rất khó khăn rồi, còn muốn thế nào nữa!" Bàn Tử nói đến đây, nhìn về phía Tần Vũ: "Tiểu ca, tôi không lừa cậu, anh em của tôi đúng là bị đám trộm mộ kia bắt rồi!

Anh em của tôi cũng giống tôi, chúng tôi đến đây là vì hắn nói ở đây có thứ có thể chữa khỏi bệnh này!

Tôi cũng là ôm thái độ thử một lần xem sao mà đến!" "Trước đó tranh việc dò mìn với cậu cũng là tôi tự nguyện, dù sao cũng chẳng sống được bao lâu nữa, nếu cậu cứu được anh em tôi, tôi có chết cũng cam lòng!

Dù sao bao nhiêu năm qua sống cũng sớm đã mệt mỏi rồi!" Bàn Tử nói đến đây dường như nhớ lại những chua xót trong quá khứ, cảm khái nói: "Cả đời không thể lấy vợ sinh con, sợ làm khổ con gái nhà người ta!

Tôi lại là người đứng đầu trong đám anh em lừa này!

Tiền kiếm được trừ tiền ăn ra, đều đem trợ cấp cho viện phúc lợi hết!

Ngay cả cái điện thoại cũng không nỡ mua, tôi đây cũng là sắp đến giới hạn rồi mới đi mua mấy cái điện thoại này!

Nói ra không khỏi nực cười!

Nhưng sự thật chính là như vậy!" "Nói nhiều Bàn gia tôi cũng không nói nữa, chỉ cần Tiểu ca cậu đưa tôi vào, tìm được anh em tôi thì chúng tôi sẽ đi!

Đợi tôi an bài xong xuôi cho anh em, tôi sẽ đi tìm cậu, làm trâu làm ngựa, cậu nói một tôi Vương mỗ người mà dám nói hai, tôi làm con cậu luôn!" Bàn Tử nói năng hùng hồn đầy vẻ nghiêm túc.

Tần Vũ lại vẫn luôn nhìn hắn, không có biểu cảm gì thay đổi.

Hắn nói càng thảm, trong lòng Tần Vũ kỳ thực càng khó chịu.

Tuy rằng Bàn Tử này không phải Bàn Tử của kiếp trước, nhưng cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về, từ trên người người khác nhìn thấy bóng dáng của một người, ít nhiều sẽ khiến bạn mang theo tình cảm của mình để đối đãi với người đó.

Tần Vũ lúc này chính là như vậy. "Nên đi thôi!" Tần Vũ bỗng nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy lập tức vui vẻ, vội nói: "Tiểu ca, cậu đây là đồng ý tiếp tục đưa tôi đi theo rồi!

Tôi biết ngay Tiểu ca cậu chắc chắn sẽ không..." Bàn Tử vô cùng kích động, vừa nói vừa định đi thu dọn đồ đạc.

Nhưng lời còn chưa nói hết, hắn bỗng cảm thấy cổ mát lạnh, sau đó trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Cùng lúc đó, trong lòng Tần Vũ lại vang lên một âm thanh.【Đinh!

Hệ thống phát hiện gần ký chủ có người hòa hợp với thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh】【Độ hòa hợp 20%, xin hỏi có tặng thẻ nhân vật cho đối phương không?】【Nếu tặng, đối phương sẽ trực tiếp kích hoạt 20% huyết mạch Vương Tư Lệnh】Lần này Tần Vũ không do dự, trực tiếp đưa ra lựa chọn.【Đinh!

Chúc mừng tặng thẻ nhân vật thành công, đang khóa nhân vật 1%... 100%】【Khóa nhân vật hoàn tất, tự động kích hoạt 20% huyết mạch】【Nhận được gia thành thể chất Vương Tư Lệnh, tính cách đã tự động thay thế】...【Đinh!

Khoảng cách tới cổ mộ đang đến gần】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh đạt 50%】【Nhận được vật phẩm nhân vật: Mạc Kim Phù một chiếc】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 100%, sẽ nhận được toàn bộ năng lực nhân vật】...【Đinh!

Phát hiện ký chủ cùng đồng đội tham mộ】【Tham mộ hoàn thành mỗi người có thể nhận được mười năm tuổi thọ】【Số lượng đội viên hai người, tạm thời không thể kích hoạt phần thưởng đặc biệt】...

Tiếng thông báo của hệ thống liên tục vang lên.

Tần Vũ bỗng nhiên cảm giác được, giữa mình và tên Bàn Tử trước mắt dường như trong vô hình đã có thêm chút liên hệ.

Đó hẳn là cái gọi là quan hệ đồng đội.

Hơn nữa ngoại trừ loại liên hệ này, hắn phát hiện hảo cảm trong lòng mình đối với Bàn Tử cũng tăng lên một chút.

Đây có lẽ là tình nghĩa kiếp trước, sau khi tặng thẻ nhân vật, trong vô hình đã định sẵn sẽ có cảm giác này. "Ái chà, mẹ nó chứ, sao lại còn tụt đường huyết nữa, nói ngất là ngất luôn được!" Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên Bàn Tử đã từ dưới đất bò dậy, lắc lắc đầu, hơi xin lỗi nói: "Tiểu ca không bị dọa chứ, tuổi tác lớn rồi thân thể đúng là một ngày không bằng...

Ấy ấy!

Bàn gia sao lại cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh thế này, vãi chưởng, cái này là hồi quang phản chiếu à!

Hơn nữa Tiểu ca, sao tôi nhìn cậu cứ cảm thấy thân thiết thế nhỉ?" Tần Vũ nghe vậy cười cười không nói gì.

Người trong phòng livestream vốn còn lo lắng cho thân thể hắn, nhưng thấy hắn như vậy cũng đều cho rằng chỉ là sợ bóng sợ gió một phen. "Tiểu ca, tính cách này của cậu trầm quá, cũng không tốt!

Chương 250

Dù sao đây cũng là livestream, nhưng mà cũng may có Bàn gia đây rồi, tiếng cười nói dọc đường cứ giao cho Bàn gia tôi là được!

Ai chà, bỗng nhiên cảm thấy người ngợm cũng thoải mái phết!" "Chỉ là Tiểu ca cậu một câu cũng không nói, làm Bàn gia tôi có vẻ nói nhiều quá!

Sớm biết thế đã dẫn theo một người bạn khác của tôi rồi, tên đó mới là kẻ nói nhiều mười phần, hơn nữa suy nghĩ còn rất ngây thơ (Thiên Chân)!

Hôm nào giới thiệu cho các cậu làm quen, đảm bảo có thể khiến cậu trở nên nói nhiều hơn!" Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói mãi không dứt, Tần Vũ lại ném thẳng cái ba lô cho hắn, ra hiệu chuẩn bị xuất phát.

Tên Béo này nhận được thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh, Tần Vũ tự nhiên cũng hoàn toàn yên tâm về hắn.

Không nói cái khác, chỉ riêng tầng quan hệ đồng đội này là đủ rồi.

Hệ thống đã cho, thì chắc chắn là vững như thành đồng. "Được rồi, khẩn trương xuất phát đi cứu người!" Bàn Tử nói rồi đeo ba lô lên, lập tức đi theo Tần Vũ nhảy xuống sông.

Có Tần Vũ ở đây, hắn thậm chí còn lười suy nghĩ phải vào bằng cách nào, chỉ cần đi theo cậu ta tự nhiên sẽ vào được.

Tần Vũ mở đường phía trước, hai người bơi về phía thác nước.

Chỉ có điều đầm nước này lạnh quá.

Vừa xuống nước, không khỏi khiến người ta run cầm cập.

Bàn Tử thấy Tần Vũ cứ bơi thẳng về phía thác nước, trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ lối vào nằm sau thác nước?

Trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên Tần Vũ phía trước trực tiếp lặn xuống nước.

Bàn Tử thấy thế không dám chậm trễ, cũng lặn theo xuống.

Lập tức hắn nhìn thấy, Tần Vũ vậy mà từ đáy nước kéo lên hai sợi xích sắt.

Hai sợi xích sắt này kéo dài thẳng vào bên trong thác nước.

Tần Vũ ra hiệu tay với hắn, bảo hắn đi theo.

Sau đó liền nương theo xích sắt mà mò mẫm tiến vào.

Bàn Tử cũng không chậm trễ, kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh nên có sức lực của người béo, đi theo mò vào.

Hai người chỉ mất vài phút đã thành công xuyên qua thác nước.

Tuy nhiên phía trước có dòng chảy loạn do thác nước tạo thành, khiến hai người phải mất một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Tần Vũ đi trước một bước xuyên qua được, sau đó kéo Bàn Tử qua.

Một lát sau, khi hai người lên đến bờ, môi đã sớm rét đến tím tái.

Nước trong đầm này còn lạnh hơn cả bên trên, quả thực lạnh thấu xương. "Tiểu ca không xong rồi, nghỉ ngơi chút đã, cái này mẹ nó rét đến mức Bàn gia sắp quy vị (chết) luôn rồi!" Bàn Tử nói rồi lấy rượu trắng ra định uống một ngụm cho ấm người.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên chỉ nghe "Đoàng" một tiếng súng vang lên.

Tần Vũ gần như theo bản năng dùng Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang

người.

Lập tức cảm giác được trên đao truyền đến một chấn lực quái dị.

Giây tiếp theo Bàn Tử liền ngây người, chai rượu trắng trong tay vậy mà trong nháy mắt vỡ tan. "Vãi chưởng, có người!" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, lăn một vòng tránh sang một bên, vừa định gọi Tần Vũ, nhưng quay đầu lại mới phát hiện, lúc này Tần Vũ đã biến mất. *** Miệng thì chửi đổng, nhưng Tần Vũ vẫn lao tới như một mũi tên.

Dường như là nhờ vào máu Kỳ Lân, đám nữ quỷ kia cư nhiên thực sự nhảy khỏi người Bàn Tử.

Nhưng lúc này nhìn lại Bàn Tử, Tần Vũ suýt chút nữa không nhịn được mà chửi mẹ nó.

Trên mặt Bàn Tử chi chít những vết đỏ, thế này đâu phải là bị quỷ ám, đây quả thực là đang âu yếm với quỷ mị mà! "Tiểu...

Tiểu ca cậu đến rồi, cậu mà không đến thì Bàn gia tôi quy vị thật đấy!" Người trong phòng livestream đều không nhìn nổi nữa, nhao nhao gửi bình luận (đạn mạc):【Bàn gia, tôi thấy ông chơi cũng vui vẻ lắm mà, một lần ba bốn em liền!】【Đâu chỉ là vui vẻ, Bàn gia tỏ vẻ: Tiểu ca cậu đến nhanh thế làm gì, tôi còn chưa đã nghiền đâu!】【Bàn gia tưởng tượng ra đám quỷ mị này thì thôi đi, mẹ nó vậy mà còn thân mật, Bàn gia khẩu vị của ông cũng nặng quá rồi.】【Đàn ông các người đều như thế à?】Tô Khảo Khảo nhịn không được nói.

Tuy rằng mọi người trong livestream nói chuyện vui vẻ, nhưng trong lòng ai cũng rõ, đây chẳng qua là đang làm dịu bầu không khí mà thôi.

Nếu không thể rời khỏi hang động này, bọn họ sớm muộn gì cũng bị đám quỷ mị này làm thịt.

Còn về phần Lưu Tứ ở bên cạnh, Tần Vũ đã lười quan tâm rồi.

Hắn đã không biết đây là bản sao thứ mấy.

Lưu Tứ chết rồi, hắn đã là hàng thay thế.

Trước đó khi Tần Vũ mới đến vách đá này, đã từng nhìn thấy trong một cái hang động có hai cái xác.

Một cái trong đó e là của Lưu Tứ.

Bởi vì hắn giống hệt Lưu Tứ, trên cổ tay đều đeo một vật màu đen giống như ấm đồng.

Chỉ là Tần Vũ không nói, Bàn Tử cũng không biết.

Chương 251

Lưu Tứ thật sự, e là đã chết rồi.

Đối với một kẻ được vật chất hóa ra, trong mắt Tần Vũ, đó có lẽ không phải là người. "Tiểu ca!

Mau nghĩ cách đi, không ra được là chúng ta quy vị thật đấy!" Bàn Tử thúc giục.

Tần Vũ trong lòng cũng kêu khổ thấu trời.

Máu Kỳ Lân cũng không dọa lui được đám quỷ mị này, hắn còn có cách gì nữa, đám này lại không thể giết hết được.

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ xem rốt cuộc nên đối phó thế nào, bỗng nhiên tảng đá lớn chặn cửa hang vậy mà trong nháy mắt mở ra.

Điều này khiến cả Tần Vũ và Bàn Tử đều ngẩn người.

Tảng đá lớn kia chặn cực kỳ kín kẽ, sao bây giờ đột nhiên lại mở.

Chẳng lẽ bên ngoài có người đến cứu bọn họ?

Nhưng đám trộm mộ kia đều chết cả rồi, hiện tại còn có ai đến cứu bọn họ chứ?

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều mang theo nghi hoặc.

Mà lúc này tảng đá bên ngoài đã lăn xuống, lộ ra không gian bên ngoài.

Tần Vũ và Bàn Tử vội nhìn về phía cửa hang.

Vừa nhìn thấy, Bàn Tử suýt chút nữa ngất xỉu, chỉ vào Tần Vũ nói: "Tiểu ca, sao cậu cũng không khống chế được mình thế hả, lần này thì toang hẳn rồi!

Chỉ riêng thân thủ của cậu, Bàn gia cũng không phải đối thủ!

Cậu chỉ có thể tự mình đi đối phó với hắn thôi!" Tần Vũ trong lòng cũng rất chấn kinh.

Bởi vì lúc này xuất hiện ở cửa hang không phải ai khác, rõ ràng chính là một người giống hệt mình.

Thoạt nhìn cứ như cũng là Tần Vũ.

Tuy nhiên, Tần Vũ rất nhanh đã phản ứng lại.

Hắn không phải mình!

Tuyệt đối không phải. "Đi!" Tần Vũ hô lên.

Bàn Tử nghe vậy lại nói: "Cậu điên à, hắn cũng là do cậu vật chất hóa ra, chắc chắn giống hệt tên Tiểu Tứ lúc nãy!

Hắn e là muốn đến giết cậu!" Nhưng Bàn Tử nói xong câu này thì tự mình khựng lại.

Không đúng nha!

Nếu Tần Vũ bên ngoài cũng là muốn đến giết hắn, thì hoàn toàn không cần thiết phải mở cửa hang ra!

Mở cửa hang, rõ ràng là muốn cứu người mà!

Bàn Tử nghĩ không thông, nhưng lúc này Tần Vũ đã kéo hắn lao ra khỏi hang động.

Đám quỷ mị phía sau đuổi theo không buông, hiển nhiên không muốn tha cho bọn họ.

Khi Tần Vũ lướt qua người kia, chỉ cảm giác trên người đối phương có một cỗ cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Phảng phất là chính mình, lại phảng phất không phải. "Đi!" Đối phương mở miệng nói.

Tần Vũ và Bàn Tử nghe vậy đều ngẩn ra.

Nhưng hai người cũng không chậm trễ, lúc này cũng chẳng màng đến việc rốt cuộc là chuyện gì.

Tiểu Tứ cũng mặc kệ, lúc này ở trong hang động, e là đã bị quỷ mị gặm cho thành kẻ đần độn rồi.

Hai người men theo lỗ hổng trên vách đá bắt đầu leo lên trên.

Chỉ mất năm phút đã leo lên đến sạn đạo.

Mà bên dưới cũng đã loạn thành một nồi cháo heo.

Hai người quay đầu nhìn lại, lập tức đều kinh hãi.

Chỉ thấy người ở bên dưới kia, vậy mà từ một người ban đầu, biến thành ba người.

Bàn Tử và người trong phòng livestream đều xem đến ngây người. "Tiểu ca, sao cậu lôi ra được tận ba người giống mình thế!

Lại còn toàn bộ đều đến giúp cậu!

Cậu còn có thể khống chế tiềm thức của mình à!" Tần Vũ nghe vậy lại lắc đầu.

Người khác xem không hiểu, nhưng lúc này trong lòng hắn lại rất rõ.

Chương 252

Ba người giống hệt mình kia, căn bản không phải là mình.

Họ mới là Tiểu ca thật sự, Trương Khởi Linh!

Nói sao nhỉ, quá trình này có chút phức tạp, nhưng lại không khó lý giải.

Tiềm thức của con người là không thể khống chế, bất kể là ai.

Nhưng người lợi hại, có thể làm được việc hạn chế tiềm thức của mình hết mức có thể.

Ví dụ như Tần Vũ, sau khi hắn dung hợp huyết mạch của Tiểu ca, có thể làm được việc không để mình suy nghĩ lung tung, tưởng tượng ra mấy thứ yêu ma quỷ quái.

Nhưng vừa rồi hắn vẫn không nhịn được mà nghĩ, nếu thật sự là Tiểu ca ở đây, sẽ giải quyết tình huống trước mắt như thế nào.

Có lẽ chính tiềm thức này, đã khiến cây thanh đồng vật chất hóa ra một Tiểu ca.

Tuy nhiên, vì sao Tiểu ca được vật chất hóa ra, lại không giống với bản thân do Tiểu Tứ vật chất hóa ra?

Không hề nảy sinh sát tâm với chính chủ?

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa người với người.

Tiểu Tứ chung quy chỉ là một người bình thường.

Trong đầu tham luyến không gì ngoài tiền bạc, địa vị, phụ nữ, sinh mệnh...

Nhưng Tiểu ca thì khác, anh ấy là một người không có quá khứ và tương lai.

Tuy Tần Vũ kích hoạt huyết mạch của anh ấy, nhưng tịnh không có được năng lực trường sinh.

Mà trước đó tiềm thức hắn suy xét là Tiểu ca bản tôn ở đây sẽ làm thế nào.

Cho nên Tiểu ca mà hắn vật chất hóa ra, đó chính là Tiểu ca chân chính.

Ngoại trừ việc là do vật chất hóa ra, các phương diện khác gần như không khác gì Tiểu ca.

Tiểu ca là người thế nào, bạn cảm thấy anh ấy sẽ hồ tư loạn tưởng sao?

Hiển nhiên là không.

Loại người kiểm soát bản thân cực độ, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng có thể kiểm soát này, cộng thêm lực lượng vật chất hóa của cây thanh đồng kỳ thực mới là đáng sợ nhất.

Tiểu ca không đối phó Tần Vũ, anh ấy biết Tần Vũ không phải mình.

Tương tự Tần Vũ cũng biết, anh ấy không phải Tiểu ca, chỉ là bọn họ trong vô hình có một chút giao tập mà thôi.

Mà phía sau lại có thêm hai Tiểu ca nữa, chắc cũng là do Tiểu ca xuất hiện đầu tiên vật chất hóa ra.

Những việc này đã không còn liên quan đến Tần Vũ nữa.

Hắn chỉ vật chất hóa ra một Tiểu ca, nhưng chính Tiểu ca lại vật chất hóa ra hai người nữa.

Bên dưới ba vị Tiểu ca mỗi người cầm một thanh Hắc Kim Cổ Đao, gần như là chém giết đám quỷ mị kia không còn chỗ trốn.

Người trong phòng livestream lúc này đều kích động không thôi.

Bọn họ không biết những điều này, tưởng rằng ba người này đều là Tần Vũ.

Cảnh tượng đại chiến quỷ mị quả thực khiến người ta xem đến nhiệt huyết sôi trào, vô cùng hả giận.

Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ tưởng rằng tất cả có thể sẽ kết thúc khi ba vị Tiểu ca xuất hiện, thì mọi chuyện vẫn chưa xong.

Bỗng nhiên một âm thanh vậy mà truyền đến từ trên thân cây thanh đồng phía dưới: "Bàn gia, anh em tôi đối đãi với anh không tệ!

Đã như vậy, anh cứ ở lại đây bồi tiếp bọn họ đi!" Bàn Tử và Tần Vũ nhìn xuống phía dưới, người nói chuyện cư nhiên là Tiểu Tứ, cũng chính là Lưu Tứ.

Lưu Tứ không biết từ lúc nào cư nhiên đã xuất hiện trên cây thanh đồng.

Hắn đối với lực lượng vật chất hóa của cây thanh đồng, hiển nhiên nắm giữ sâu hơn Tần Vũ.

Thế này mà vẫn chưa chết.

Hắn nhìn hai người, nụ cười trên mặt vô cùng quỷ dị. "Hai vị, tái hiện rồi (Gặp lại sau)!" Nói đoạn, hắn vậy mà trực tiếp nhảy từ trên cây thanh đồng xuống.

Giây tiếp theo, trên cây thanh đồng liền truyền đến một tràng âm thanh lách tách.

Tần Vũ vội lấy súng tín hiệu bắn một viên đạn chiếu sáng xuống.

Nhưng cảnh tượng bên dưới khiến hắn triệt để chết lặng.

Cũng không biết có phải do Lưu Tứ vật chất hóa ra hay không, lúc này toàn bộ bên dưới cây thanh đồng, cư nhiên treo đầy thi thể, vô số máu tươi chảy dọc theo thân cây thanh đồng xuống dưới.

Vậy mà nhuộm cả cây thanh đồng thành màu đỏ huyết.

Phảng phất như một cây thanh đồng huyết sắc khổng lồ, trông vô cùng yêu diễm quỷ dị. *** "Tiểu ca!" Bàn Tử vừa định mở miệng gọi, bỗng nhiên cảm giác trên đầu có gió.

Vội ngẩng đầu nhìn lên, Tần Vũ vậy mà không biết từ lúc nào đã nhảy lên không trung, bàn chân đạp lên vách đá trong nháy mắt đã áp sát họng súng.

Chương 253

"Keng!

Keng!

Keng!" Ba tiếng giòn tan vang lên, Bàn Tử nhìn lại, cái họng súng đen ngòm kia vậy mà đã bị chém đứt thành mấy khúc.

Lần này cả phòng livestream bao gồm cả Bàn Tử đều ngây người.

Ba đao chém xuống nòng súng bay mất tiêu, cái này mẹ nó còn chơi bời gì nữa.

Quả nhiên, kẻ cầm súng kia cũng mộng luôn rồi.

Nhìn khuôn mặt người từ từ lộ ra trước vách đá, lập tức sợ đến mức "bịch" một tiếng quỳ xuống đất. "Tiểu...

Tiểu ca tôi sai rồi!" Thanh niên cầm súng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Ba đao mà nòng súng của mình đã đi tong, cái này mà rơi vào người mình, chẳng phải xương cốt đều phân ly sao.

Bàn Tử lúc này cũng chạy tới, hắn liếc nhìn khẩu súng rơi trên mặt đất, lập tức nhanh tay lẹ mắt nhặt lên. "Vãi chưởng, lại còn là một thằng ngu, đây con mẹ nó là súng thổ (súng tự chế), nòng súng dài thế này...

Tiểu ca tay nghề của cậu không tệ, chém đứt nòng súng vừa khéo làm súng kíp (phách tử liêu) dùng!" "Tôi..." Thanh niên nghe thấy súng này còn dùng được lập tức suýt thổ huyết.

Hắn tưởng súng đã phế rồi mới quỳ xuống cầu xin tha mạng, kết quả cậu bảo tôi súng này vẫn dùng được. "Nhóc con, súng kíp tuy tầm bắn gần, nhưng mày không tin thì một phát súng này đảm bảo đầu mày nở hoa!

Nói, đồng bọn của mày đâu!" Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp lấy súng dí vào đầu đối phương.

Chẳng màng đến việc có bị cướp cò hay không.

Thanh niên tuổi tác không lớn, cũng chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, rất khó tưởng tượng sao còn trẻ thế này mà đã lầm đường lạc lối. "Hảo hán!

Hảo hán đừng manh động, tôi nói hết, tôi nói hết còn không được sao!" Thanh niên lập tức túng rồi, vội nói: "Lão đại của chúng tôi đã đi rồi, tôi là bị bọn họ để lại đây chặn đường các anh!

Chỉ là không ngờ... không ngờ thân thủ của Tiểu ca đều là thật, lại lợi hại như vậy!" "Phí lời, mày còn tưởng thân thủ của Tiểu ca là giả à!" Bàn Tử nghe vậy lạnh lùng nói, nhưng hắn không dễ mắc lừa như vậy, nhìn quanh một chút, lại chạy lên phía trước kiểm tra.

Thấy quả nhiên không có người khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Anh em của tao đâu?" Bàn Tử hỏi. "Xuống... xuống dưới rồi, lão đại chúng tôi đưa anh ta xuống dưới rồi!" Thanh niên kia vội nói.

Bàn Tử nghe vậy nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh nói: "Tiểu ca, thằng nhóc này tám phần là bị bọn họ để lại làm chậm tốc độ của chúng ta!

Thằng ranh này còn tưởng lão đại nó khí trọng nó, tám phần là bị lừa rồi!

Theo tôi thấy thì khoan hãy giết nó, giữ lại còn có thể đổi mạng cho anh em tôi!" Tần Vũ gật đầu.

Thanh niên này cũng quá trẻ rồi, nếu không sẽ không đơn thuần như vậy, lão đại bảo ở lại là ở lại.

Loại người này nói trắng ra chính là con gà mờ, Tần Vũ ngay cả động thủ giết hắn cũng cảm thấy lãng phí thời gian. "Tiểu ca đa tạ nhé!" Bàn Tử chắp tay, sau đó xoay người xách thanh niên kia từ dưới đất lên: "Đừng có giở trò với tao, dẫn đường phía trước!" Thanh niên nghe vậy lập tức sắc mặt biến đổi, vội "bịch" một cái lại quỳ xuống. "Bàn gia, đánh chết tôi tôi cũng không qua đó đâu, phía trước đó là Âm phủ địa phủ đấy!

Tạm chưa nói đến Tiểu ca, chỉ riêng thân xác béo mập này của ngài tôi cũng không phải đối thủ của ngài!

Tôi nguyện ý ở lại, chính là vì phía trước quá nguy hiểm rồi!" Bàn Tử nghe vậy mày hơi nhíu lại, thấy Tần Vũ không nói gì, liền túm thanh niên kia dậy lần nữa: "Phía trước cho dù Diêm La Vương đang đợi, mày cũng phải dẫn đường cho tao!

Nếu không tao bây giờ tiễn mày đi gặp ông ấy luôn!" "Tôi..." Thanh niên thấy Bàn Tử không phải nói đùa, tuy trong lòng rất không tình nguyện, nhưng cũng hết cách, chỉ đành kiên trì quay đầu đi.

Sau thác nước này quả nhiên có một cái hang động đá vôi rất lớn.

Bàn Tử áp giải thanh niên đi trước, Tần Vũ đi sau, ba người liền mò mẫm tiến vào.

Thanh niên này cũng thực sự là bị lão đại của bọn họ hại rồi.

Trừ một khẩu súng ra, cái gì khác cũng không để lại cho hắn.

Có lẽ cũng là quá căng thẳng, tưởng rằng lão đại của hắn còn sẽ quay lại đón hắn, hắn vậy mà thực sự ở lại đây chặn đường Tần Vũ.

Bàn Tử đi sau lưng hắn nói: "Tuổi trẻ đầu xanh không học điều tốt, nếu không phải anh em của Bàn gia đang nằm trong tay bọn mày, Bàn gia sớm đã một súng kết liễu mày rồi!" Thanh niên nghe đến đây lập tức sợ đến hai chân mềm nhũn nói: "Bàn...

Bàn gia, tôi mới vào nghề, hơn nữa bắt anh em của ngài cũng không phải chủ ý của tôi!

Ngài đại nhân có đại lượng, hay là tha cho tôi đi!

Phía trước đó thật sự không thể đi đâu!" "Bớt nói nhảm!

Còn nói nhảm tao bắn mày luôn!" Bàn Tử lạnh lùng nói.

Chương 254

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi đến một hang động đá vôi.

Mà ở phía trước vậy mà xuất hiện từng bậc thang đi xuống dưới.

Bên dưới bậc thang dường như là một không gian rất lớn.

Rất tối đen không nhìn rõ tình hình.

Tần Vũ trong lòng biết rõ, chỗ này hẳn chính là chiến trường giữa người Xạ Quốc và Bất Ngôn Kỵ.

Nhưng cảnh tượng trong kiếp trước, dù sao cũng chỉ là hình ảnh trong tưởng tượng của mình.

Lúc này thật sự có thể tận mắt nhìn thấy, trong lòng không khỏi có chút mong chờ.

Lấy súng tín hiệu ra, Tần Vũ bắn về phía một bên giữa không trung.

Lập tức pháo sáng vẽ ra một đường vòng cung, chiếu sáng toàn bộ không gian phía trước.

Tần Vũ biết rõ tình hình bên dưới, tự nhiên không thể bắn pháo sáng xuống dưới đó.

Khi đạn tín hiệu rơi xuống mặt đất ở một bên, ba người Tần Vũ đã nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy đó là một cái hố sâu lõm xuống một mảng lớn.

Trong hố sâu lớn nhỏ không biết chất đống bao nhiêu hài cốt.

Thậm chí còn có một số hộp gỗ, dường như dùng để đựng thi thể.

Có điều trông đều rất cũ nát, hẳn là đã có thâm niên không ai tới nơi này rồi.

Nhánh quân bảo vệ của Xạ Quốc năm xưa để lại, chắc cũng bị Bất Ngôn Kỵ giết gần như tuyệt diệt rồi.

Chỗ này cũng triệt để không ai quản nữa.

Dưới ánh sáng của pháo hiệu, Bàn Tử bỗng nhiên chỉ vào vị trí trung tâm bên dưới nói: "Tiểu ca cậu mau nhìn!

Là bọn chúng!" Tần Vũ vội nhìn theo, quả nhiên phát hiện đám trộm mộ kia vậy mà đã đến lối vào ở trung tâm bên dưới.

Một cái đường hầm trộm mộ (đạo động) đã được đào xuống, hơn nữa bên trên chỉ còn chưa đến ba người.

Hiển nhiên đại bộ phận người đã xuống dưới rồi. "Khải Toàn ca, cứu em với!" Trong đám người bỗng nhiên có người hét lên.

Bàn Tử nghe vậy lập tức đỏ cả mắt, đó chắc chắn là anh em của hắn không sai vào đâu được.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này đều coi như bằng chứng thép, tên Bàn Tử này đúng là không nói dối.

Tuy nhiên trong đám người kia dường như là kẻ dẫn đầu, vẫy vẫy tay về phía ba người Tần Vũ, sau đó một cước đá phăng người anh em của Bàn Tử xuống đạo động.

Sau đó chính hắn cũng nhảy xuống theo.

Bàn Tử thấy thế giận tím mặt, chửi ầm lên: "Bọn mày con mẹ nó nếu dám động vào anh em tao, tao sẽ giết chết nó!" Nói rồi Bàn Tử giơ chân cũng định đá thanh niên kia xuống, may mà Tần Vũ nhanh tay giữ hắn lại.

Bàn Tử cũng hiểu, độ cao này quá cao, nếu thật sự đá xuống e là tám phần cũng mất mạng.

Như vậy mình sẽ không còn con tin để đổi lấy anh em mình nữa. "Tiểu ca, chúng ta cũng xuống thôi!" Bàn Tử có chút sốt ruột vội nói.

Tần Vũ gật đầu, muốn tìm được cây Thần Thụ Tần Lĩnh, chỗ này vẫn là nơi không thể không xuống.

Chỉ là không biết dưới này liệu có loại chuột khổng lồ kia không.

Nếu có, tốt nhất vẫn là không nên dừng lại quá lâu, chạy thẳng đến đạo động ở trung tâm.

Nói làm là làm, ngay lập tức Bàn Tử đã cố định xong dây thừng, cầm súng chĩa vào thanh niên kia, bắt hắn xuống trước.

Sau đó mới là mình, Tần Vũ thì đi cuối cùng.

Đứng ở trên cao nhìn thì chưa cảm thấy gì.

Nhưng khi dần dần tiếp cận đáy hố sâu, ngay cả người gan to bằng trời như Bàn Tử, cũng không kìm được mà hít sâu một hơi khí lạnh. "Cái chỗ này sao lại nhiều người chết thế, không phải thật sự là Âm phủ địa phủ đấy chứ!" Tần Vũ và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Bên tai hai người không hẹn mà cùng vang lên câu nói trước đó của giáo sư Trần: "Đừng cho ăn máu, thứ đó sẽ chui ra đấy!" Lưu Tứ làm như vậy, e rằng là muốn dẫn Chúc Cửu Âm ra lần nữa.

Máu tươi kia e rằng chính là tế phẩm hắn hiến tế.

Hắn nắm giữ sức mạnh vật chất hóa rất sâu, chết rồi cũng có thể sống lại.

Nhưng bọn họ thì sao?

Bàn Tử và Tần Vũ tự hỏi bản thân không có năng lực này, chết là chết thật.

Hơn nữa bọn họ cũng không muốn biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ kia.

Chính mình được vật chất hóa ra, đó còn là chính mình sao? "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, cả thân cây thanh đồng đều rung chuyển.

Chương 255

Hiển nhiên Chúc Cửu Âm bên trong lại bắt đầu táo động.

Mà lúc này quỷ mị bên dưới cũng bị sức chiến đấu của ba người "Tiểu ca" dọa cho không dám tiến lên.

Ba người "Tiểu ca" đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ cũng nhìn về phía bọn họ.

Giờ khắc này, ánh mắt giao nhau, Tần Vũ dường như cảm giác được lần đối mắt này đã vượt qua thời gian và không gian.

Phảng phất là cái nhìn xuyên thế kỷ.

Ba người "Tiểu ca" đồng thời nở một nụ cười.

Giây tiếp theo, bọn họ thế mà cũng nhảy vọt lên cây thanh đồng.

Có điều ba người bọn họ chia ra đứng ở ba hướng của cây.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay, thế mà đồng thời chém mạnh vào thân cây thanh đồng. "Keng!" "Keng!" "Keng!" Ba thanh Hắc Kim Cổ Đao đồng thời va chạm vào cây thanh đồng.

Lập tức phát ra một chuỗi tiếng va chạm chói tai.

Đồng thời cả cây thanh đồng cũng bắt đầu chấn động, phát ra tiếng "ông ông ông" ngân vang.

Trong không gian như cái giếng trời này, tiếng va chạm xen lẫn tiếng ong ong không ngừng bị phóng đại.

Tần Vũ và Bàn Tử nghe mà cảm giác đầu đau như búa bổ, nhịn không được bịt chặt lỗ tai.

Tuy nhiên, thanh âm kia lại giống như không có lỗ nào không chui vào, cứ thế khoan vào trong tai hai người.

Bàn Tử muốn mở miệng hỏi xem tình huống gì đây.

Không phải đến giúp bọn họ sao?

Sao hiện tại lại đi đập cây thanh đồng rồi?

Nhưng vừa mở miệng mới phát hiện, thanh âm của chính mình căn bản nghe không được, ngay cả bản thân hắn cũng không nghe thấy.

Tiếng ồn xung quanh quá lớn.

Đột nhiên Tần Vũ cảm giác trên mặt mình mát lạnh, vội đưa tay quệt một cái, phát hiện trong mắt, trong tai mình cư nhiên đều chảy ra máu tươi.

Bàn Tử cũng chẳng khá hơn là bao, thất khiếu cũng bắt đầu chảy máu.

Hiển nhiên là thanh âm này quá lớn, đã bắt đầu ảnh hưởng đến thân thể bọn họ.

Tần Vũ nhìn về phía ba người "Tiểu ca" bên dưới, không hiểu bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng dần dần hắn liền phát hiện vấn đề.

Thân thể ba người "Tiểu ca" trên cây thanh đồng bên dưới thế mà bắt đầu trở nên trong suốt.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, vội nhìn về phía các hướng khác.

Chỉ thấy một số quỷ mị đã bò ra từ trong động, nương theo vách đá định tiếp tục qua đây tìm bọn họ.

Nhưng lúc này thân thể đám quỷ mị kia cư nhiên cũng đang trở nên trong suốt.

Pháo sáng bên dưới đã sắp tắt.

Tần Vũ thông qua khóe mắt nhìn thấy, vô số thi thể treo trên cây thanh đồng cư nhiên cũng đang bắt đầu trở nên trong suốt.

Giờ khắc này, trong lòng Tần Vũ đã hiểu ra.

Ba người "Tiểu ca" bên dưới không phải muốn hại bọn họ, mà là đang cứu bọn họ.

Hoặc là nói, bọn họ đang tịnh hóa!

Tịnh hóa năng lực của cây thanh đồng này.

Bàn Tử cũng nhìn ra manh mối, vừa định mở miệng, bỗng nhiên ba người "Tiểu ca" trên cây thanh đồng thế mà biến mất không thấy.

Đồng thời quỷ mị bám trên vách đá cũng không thấy đâu.

Trong cả cái giếng cây chỉ còn lại dư âm văng vẳng của tiếng cây thanh đồng rung động.

Tần Vũ lại bắn thêm một viên pháo sáng xuống dưới.

Quả nhiên, thi thể trên cả cây thanh đồng cũng gần như đều biến mất.

Chỉ có thi thể đám trộm mộ kia là còn đó.

Giờ khắc này, trong lòng hai người đều lập tức hiểu ra.

Thanh âm do va chạm vào cây thanh đồng phát ra, thế mà đã thanh trừ toàn bộ những thứ được vật chất hóa ra.

Bất luận là người hay là vật phẩm, lúc này đều đã biến mất.

Ngay cả "Tiểu ca" do chính Tần Vũ vật chất hóa ra, cũng không còn nữa!

Chương 256

"A!" Đột nhiên, một tiếng thảm thiết từ bên dưới truyền đến.

Hai người Tần Vũ có thể nhận ra, đây đúng là giọng của Lưu Tứ.

Thanh âm rất nhanh liền biến mất.

Hiển nhiên hắn cũng bị tịnh hóa rồi.

Tần Vũ và Bàn Tử đều than ngồi bệt xuống sạn đạo.

Cảm giác đây phảng phất như một cơn ác mộng.

Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều chưa từng thay đổi, nhưng dường như tất cả đều đã thay đổi.

Cỗ quan tài hổ phách kia vẫn treo ở một bên sạn đạo, dường như đang kể lể rằng nó bị một đám trộm mộ đào ra.

Thi thể đám trộm mộ Hắc Quỷ cũng treo trên cây thanh đồng, dường như đang nói bọn họ thật sự đã tới nơi này, bọn họ không phải do vật chất hóa ra.

Người trong phòng livestream đều rơi vào im lặng, hồi lâu không thể lý giải một màn bọn họ nhìn thấy này.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Vì sao tất cả mọi thứ đều biến mất, vì sao Tần Vũ và nhóm trộm mộ kia lại vẫn còn đó?

Những vấn đề này, có lẽ chỉ có thể chờ đợi tương lai, sau khi đội khảo cổ nghiên cứu mới có thể đưa ra kết luận.

Đột nhiên, Tô Khảo Khảo mở miệng nói: 【Tần Vũ Tiểu ca không hay rồi, các anh phải mau chóng rời khỏi nơi này!】【Vừa rồi giáo sư Trần nói, Chúc Cửu Âm trong cây thanh đồng kia lại bị kinh động rồi!】【Tiếng ong ong trong giếng cây khiến nó có chút táo bạo, nếu không mau chóng đi ra, lát nữa e rằng các anh cũng sẽ gặp nguy hiểm!】Tần Vũ và Bàn Tử nghe vậy đều sững sờ.

Bàn Tử nhịn không được mắng: "Mẹ kiếp, con sâu béo này không mọc tai à, động tĩnh lớn như vậy đều không làm nó chết sao!" Ngoài miệng chửi bới, nhưng dưới chân lại không dừng.

Thu thập xong đồ đạc lập tức đi tìm lối ra.

Tần Vũ cũng theo sát phía sau.

Tuy nhiên, hai người vừa mới chạy được vài bước, phía dưới liền truyền đến tiếng nước chảy rất lớn.

Dường như từ trường nơi này đã bị phá hủy, sông ngầm bắt đầu chảy ngược vào.

E rằng không cần đến ba khắc, cả cái giếng cây sẽ bị nước nhấn chìm.

Quả nhiên, trong lúc hai người nói chuyện, pháo sáng bên dưới đã bị nước nuốt chửng.

Phía dưới một lần nữa rơi vào một mảnh đen kịt. "Tiểu ca, trên này có lối ra không a!" Bàn Tử hỏi.

Lúc này bọn họ ngoại trừ đi ra từ phía trên, đã không còn cách nào khác.

Tần Vũ nhìn chằm chằm phía trên, lạnh lùng nói: "Tìm!" Không có lối ra, tìm cũng phải tìm cho ra một cái.

Nếu không kẹt ở chỗ này, sớm muộn gì cũng chết.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa mới bò lên phía trên sạn đạo, rút cuốc leo núi ra đi dọn dẹp rễ cây khổng lồ rủ xuống.

Đột nhiên một cái đầu rắn khổng lồ trực tiếp từ bên cạnh thò ra, nhắm ngay hai người lao tới.

Chúc Cửu Âm bạo nộ hiển nhiên đã điên cuồng, căn bản không quan tâm gì hết cứ thế lao vào cắn hai người.

Bàn Tử nắm lấy cuốc leo núi cố định lao lao trên vách đá.

Tần Vũ lại bị đụng bay ra ngoài.

May mắn mắt sắc tay nhanh rút Hắc Kim Cổ Đao ra một đao cắm vào đầu Chúc Cửu Âm.

Lúc này mới không bị đụng bay.

Nhưng làm như vậy, hắn cũng bị Chúc Cửu Âm kéo bay lên, theo cái đầu khổng lồ của nó lắc lư giữa không trung.

Thứ này hình thể quá lớn, cái đầu cứ như một khối chì lớn vậy.

Đập vào đâu, núi đá chỗ đó liền nứt toác, lộ ra vô số lỗ thủng.

Nước đều theo lỗ thủng không biết chảy đi đâu.

Bàn Tử bị treo trên tường, sạn đạo bên dưới đều bị đụng sập.

Lúc này hắn chỉ có thể ổn định chính mình không rơi xuống, muốn đi hỗ trợ đã hoàn toàn không có khả năng.

Tần Vũ bị đụng cũng thất điên bát đảo.

Cũng may hắn lao lao nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao mới không bị văng xuống.

Tô Khảo Khảo và người trong phòng livestream tim cũng đều nhảy lên tới cổ họng.

Nhất là Tô Khảo Khảo, tay không ngừng, vội đi liên hệ bộ phận nghiên cứu sinh vật hợp tác với tổ tiết mục, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc phải ứng đối với Chúc Cửu Âm này như thế nào.

Đừng nói, bộ phận nghiên cứu cổ sinh vật lần này rốt cuộc cũng đắc lực một lần.

Có người phản hồi lại nói Chúc Cửu Âm này toàn thân có hàm lượng mỡ vô cùng cao.

Thời cổ đại dùng để chế tác đèn thắp sáng.

Chương 257

Nếu có thể dẫn hỏa, tất nhiên có thể tiêu diệt nó.

Nhưng thứ này nhiệt độ nóng chảy tuy không cao, nhưng ngọn lửa nhỏ e rằng còn chưa cháy lên thì nó đã có thể dập tắt.

Hơn nữa mực nước trong giếng cây bắt đầu dâng cao.

Trừ phi dùng vật thể nhiệt độ cao, nếu không e rằng căn bản giết không chết nó.

Tô Khảo Khảo vội đem tin tức này nói cho Tần Vũ và Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy giận dữ mắng: "Bàn gia mẹ nó hiện tại đi đâu tìm vật thể nhiệt độ cao, cũng không thể để Bàn gia cọ sát với vách tường sinh nhiệt chứ!

Tổ tiết mục các người không phải trâu bò lắm sao, mau chóng liên hệ quân đội, định vị một quả tên lửa qua đây!

Bàn gia cho dù là hi sinh, đó cũng là vì sự nghiệp khảo cổ, là quang vinh!" 【Tử Bàn Tử, đều lúc nào rồi, anh có thể đừng tấu hài nữa được không!】 Tô Khảo Khảo rất là cạn lời, vội nhắc nhở Tần Vũ: 【Tần Vũ Tiểu ca, giáo sư Trần nói, súng tín hiệu của anh có thể thử xem, đạn tín hiệu nhiệt độ rất cao, nói không chừng có thể châm lửa con Chúc Cửu Âm này!】 Tần Vũ nghe đến đó, cũng không nói nhảm nữa.

Một tay cố định thân thể, một tay trực tiếp rút súng tín hiệu.

Đem viên đạn tín hiệu cuối cùng trực tiếp bắn vào trong miệng Chúc Cửu Âm.

Bạch quang chói mắt trong nháy mắt bị Chúc Cửu Âm nuốt xuống.

Ngay sau đó, Chúc Cửu Âm cũng bắt đầu trở nên táo động, có vẻ vô cùng thống khổ.

Tần Vũ thấy thế biết tên này e rằng sắp xảy ra vấn đề rồi.

Quả nhiên, định thần nhìn lại, phần thân dưới ẩn trong nước của tên này thế mà lại bốc lên hỏa quang.

Ngọn lửa ngút trời a!

Ngay cả nước cũng áp chế không nổi.

Cứ như thể là ở trong nước có một cái giếng đang phun xăng lên vậy.

Nước cũng tưới không tắt.

Hỏa quang theo thân thể Chúc Cửu Âm cứ thế thiêu đốt lên trên.

Tuy nhiên còn chưa vọt ra khỏi mặt nước, đột nhiên chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang thật lớn.

Thân thể Chúc Cửu Âm ngập trong nước trong nháy mắt nổ tung.

Lực trùng kích cực lớn trực tiếp đem Chúc Cửu Âm nổ thành mảnh vụn.

Tần Vũ mất đi điểm tựa, lập tức cũng rơi vào trong nước phía dưới.

Bàn Tử thấy thế vừa định mở miệng, đột nhiên vách đá nơi cuốc leo núi móc vào lập tức bong ra, dây leo không cách nào chống đỡ hắn, thế mà cũng đi theo rơi vào trong nước.

Trong nước, thi thể Chúc Cửu Âm đã bị nổ thành bùn nhão.

Bàn Tử vừa xuống nước, còn chưa kịp thở một ngụm, lập tức chỉ nghe bên tai "ầm ầm ầm" tiếng sấm nổ vang lên.

Giây tiếp theo, dòng nước ngầm cuộn trào, thế mà trực tiếp hút hắn vào.

Cùng lúc đó, người xem livestream liền nhìn thấy, hóa ra là vách đá của cả giếng cây cũng bị vụ nổ của Chúc Cửu Âm làm chấn động đến mức không chịu nổi nữa.

Vết nứt khổng lồ đem nước đều xả ra ngoài, hình thành dòng nước xiết cuốn theo Bàn Tử và Tần Vũ trôi tuột đi.

Hai người rất nhanh liền biến mất không thấy.

Phòng livestream túc túc an tĩnh vài giây đồng hồ.

Giây tiếp theo vô số bình luận toàn bộ trút xuống. 【Ni mã!

Mau chóng cứu người a!】【Tổ tiết mục ăn cứt à, cái này thuận theo dòng nước khẳng định có thể đi ra, mau cứu người a!】【Tiểu ca nếu chết, tổ tiết mục các ngươi chờ đóng cửa đi!】【Đóng cửa?

Mẹ nó tuyệt đối phá sản!】【Nhanh lên a!】Người trong phòng livestream nhao nhao thúc giục.

Tổ tiết mục tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc.

Hai kỳ tiết mục này, lưu lượng mà Tần Vũ mang lại bọn họ đã sớm nếm được ngon ngọt.

Có thể nói hiện tại Tần Vũ chính là linh vật của bọn họ.

Nếu Tần Vũ xảy ra chuyện, e rằng thu nhập cũng sẽ tụt dốc không phanh.

Tuy rằng nói có chút tàn nhẫn, nhưng đây chính là sự thật.

Thương trường như chiến trường, không có thứ gì là lợi ích không thể thay thế.

Mênh mang Tần Lĩnh, tám trăm dặm Tần Xuyên.

Muốn tìm được một người đâu dễ dàng gì.

Cũng may là livestream của Tần Vũ không chịu ảnh hưởng.

Tuy rằng hình ảnh trong livestream rung lắc rất lợi hại, nhưng lại có thể căn cứ định vị, khóa chặt phương vị của Tần Vũ.

Bàn Tử cũng không sai biệt lắm, trên người hắn nhiều điện thoại, tìm được vị trí của hắn cũng không khó.

Chương 258

Tổ tiết mục phái ra chừng năm chiếc trực thăng, cộng thêm gần ba mươi nhân viên cứu hộ.

Rốt cuộc hai tiếng sau, tại một bãi nông đã tìm được Tần Vũ.

Về phần Bàn Tử, là tìm được ở một cái hồ chứa nước.

Tên này tính thủy không tệ, đảo cũng vô ngại.

Sau khi được trực thăng đón, cả người Tần Vũ cũng gần như mệt mỏi đến cực điểm.

Trong lúc hôn hôn trầm trầm, nghe được thanh âm của hệ thống vang lên.【Đinh!

Cổ Mộ Tham Bí hoàn thành.】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch Vương Tư Lệnh đạt tới 100%.】【Đạt được toàn bộ năng lực nhân vật, đã phát cho đồng đội.】【Cùng đồng đội thám hiểm mộ, mỗi người đạt được mười năm thọ mệnh ban thưởng.】Tần Vũ nghe đến đó, tính toán một chút.

Tiểu ca thọ mệnh ban thưởng năm năm, tám phần của Hồ Tư Lệnh là cho Lương Quỳnh.

Chính mình có thể sống đến bốn mươi tuổi, cộng thêm lần này, tính ra có thể sống đến năm mươi lăm tuổi.

Từ cổ chí kim nhân sinh thất thập cổ lai hy, khá lắm, chính mình cửu tử nhất sinh thế này, cư nhiên ngay cả "cổ lai hy" cũng không tính là được.

Thật đúng là lăn lộn đủ thảm.

Lời nguyền này không giải trừ, hắn thực sự là không cam lòng.

Nghĩ ngợi, Tần Vũ liền hôn mê bất tỉnh.

Thật sự là quá mệt mỏi.

Bàn Tử có được tìm thấy hay không, hắn cũng lười quản.

Hai mắt nhắm lại là ngủ...

Chuyện ở Tần Lĩnh coi như là đã kết thúc.

Nhưng ảnh hưởng mà Tần Lĩnh Thần Thụ mang lại, lại là vượt xa hai lần thám hiểm cổ mộ trước đó.

Cửu Đầu Xà Bách ở Lỗ Vương Cung dù sao cũng hủy rồi.

Mà cung điện thần tiên ở Hiến Vương Mộ tuy rằng xảo đoạt thiên công, nhưng theo địa khí vọt ra, cũng hủy hoại thất thất bát bát.

Tương phản, Tần Lĩnh Thần Thụ này chính là làm bằng thanh đồng, kiên cố phi phàm.

Nhìn tổng thể, giá trị khảo cổ của Tần Lĩnh Thần Thụ tự nhiên cũng là cao nhất.

Cho nên, ngay trong ngày tổ tiết mục rời đi, giới khảo cổ liền phái ra mấy đội khảo cổ, tiến hành khai quật mang tính cứu hộ đối với Tần Lĩnh Thần Thụ.

Kỳ vọng có thể làm cho bí mật của Tần Lĩnh Thần Thụ sớm một ngày đại bạch thiên hạ.

Giấc này ngủ chừng ba ngày.

Cộng thêm thời gian ở Tần Lĩnh, so với Tần Vũ tính toán trước đó nhiều hơn ba bốn ngày.

Tổng cộng dùng một tuần lễ.

Tuy rằng có chút chênh lệch, bất quá tổng thể vẫn trong phạm vi khống chế.

Lần này nhiệm vụ của chính mình coi như hoàn thành, chỉ cần đạt được tọa độ của Côn Luân Thần Cung, chuyện giải trừ lời nguyền này cũng coi như có hi vọng.

Có điều nhớ tới Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Tần Vũ rất là nghi hoặc.

Con hồ ly già này rốt cuộc muốn làm gì!

Ông ta nói muốn giới thiệu cho mình một người, tinh thông văn hóa Tạng địa, mang theo người đó sẽ có tác dụng lớn.

Tuy rằng biết đây khẳng định là cái bẫy lão hồ ly bố trí, nhưng Tần Vũ cũng đích xác cần một người như vậy.

Văn hóa Tạng địa bác tạp thả thâm ảo, không có một người tinh thông văn hóa Tạng địa, Côn Luân Thần Cung này còn thật sự không dễ đi.

Chỉ là người Ngô Tam Tỉnh muốn giới thiệu này rốt cuộc là ai đây?

Hắn cũng là một người xuyên không, người quen biết ở thế giới này, chẳng lẽ đã rất nhiều rồi?

Vậy hắn lại là xuyên không qua đây từ lúc nào?

Hắn nói hắn muốn trở về, chẳng lẽ thật sự có cách có thể trở về?

Nếu có, chính mình có muốn trở về hay không?

Rất nhiều vấn đề quấy nhiễu Tần Vũ, làm cho chính hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, nếu không đem lời nguyền trên người giải trừ, cho dù trở về cũng vô dụng, đây mới là việc cấp bách! "Cốc cốc cốc!" Đang suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Bảo mẫu còn chưa đi, qua đây nói: "Tần công tử, bên ngoài có một người họ Vương, dáng người rất béo nói là muốn tìm cậu." Tần Vũ gật gật đầu, dáng người rất béo, trừ cái tên Vương Bàn Tử kia còn có thể là ai.

Có điều hắn nói lời cũng giữ lời, còn thật sự tới tìm mình.

Một lát sau, Bàn Tử liền chạy vào.

Chương 259

Ba ngày không gặp, tên này cư nhiên lại béo hơn một chút, cũng không biết có phải là tiêm kích thích tố hay không mà lớn nhanh như vậy. "Tiểu ca, mấy ngày không gặp, cậu nhìn qua sao lại hư thế!" "Muốn tôi nói, cậu chính là ít nói quá khiến nội tiết tố mất cân bằng, tục ngữ nói rất hay, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ!

Cậu cứ suốt ngày banh cái mặt ra buồn chán biết bao!" Bàn Tử cười ngồi xuống đối diện, đồng thời tự rót cho mình ly rượu, chút nào không coi mình là người ngoài.

Tần Vũ cười cười, Bàn Tử như vậy hắn ngược lại cảm thấy thoải mái, nếu quá mức câu nệ ngược lại sẽ cảm thấy xấu hổ.

Bàn Tử uống một ngụm rượu lớn, cười nói: "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cái mặt mộc qua lãnh khốc vô tình này của cậu, còn rất được người ta thích!

Nhất là con gái!" "Ha ha!

Nói đùa thôi, lần này qua đây tìm cậu có hai chuyện!

Thứ nhất chính là trước đó Bàn gia đã nói, nếu không chết thì tới tìm cậu!

Chuyện của Tiểu Tứ, tôi cũng an bài thỏa đáng rồi!

Hiện tại chính là tới phó ước." Bàn Tử sau đó đem chuyện của Tiểu Tứ kể lại một lần, Tần Vũ lúc này mới hiểu được nguyên do trong đó.

Tiểu Tứ kỳ thực tên thật gọi là Lưu Tứ.

Bàn Tử và hắn từ nhỏ lớn lên ở trại trẻ mồ côi.

Bọn họ đám người này còn có mấy đứa nữa, bất quá sau khi lớn lên mỗi người một nơi bôn ba, đã rất lâu đều không liên hệ.

Cộng thêm dung mạo biến hóa khá lớn, có người sau khi lớn lên cũng đổi tên, cho nên cái tên này còn thực sự nhớ không quá rõ ràng.

Tên ở trại trẻ mồ côi đều là vì thuận tiện ghi nhớ mà tùy tiện đặt, sau khi lớn lên đổi tên cũng là tình huống rất thường gặp.

Ví dụ như hắn Vương Khải Toàn, trước đó ở trại trẻ mồ côi gọi là Vương Bàn, cũng là vì dễ nhớ, sau này chính mình đổi tên gọi là Vương Khải Toàn.

Mà Lưu Tứ lúc nhỏ ở trại trẻ mồ côi chính là gọi là Tiểu Tứ.

Nhiều năm không liên hệ, cho nên Bàn Tử mới đầu cũng không biết hắn chính là Lưu Tứ.

Chuyện sau đó, Tần Vũ cũng đều biết.

Bệnh tình của Lưu Tứ sắp ác hóa thì đi Tần Lĩnh trộm mộ.

Ngoài ý muốn phát hiện Tần Lĩnh Thần Thụ, gọi Bàn Tử qua đây kỳ thực cũng là xuất phát từ hảo tâm, muốn để Bàn Tử cũng vật chất hóa ra chính mình.

Chỉ tiếc, người được vật chất hóa, chung quy không phải là bản thân thực sự.

Cuối cùng rơi vào kết quả như vậy. "Về phần chuyện thứ hai, chính là của giáo sư Trần.

Cậu trở về xong cứ ngủ suốt, tôi tới tìm cậu mấy lần!

Thấy cậu chưa tỉnh nên không quấy rầy, giáo sư Trần bảo tôi nhắn cho cậu, tỉnh thì đi tìm ông ấy, ông ấy sẽ thực hiện lời hứa trước đó!" "Đúng rồi, các người có lời hứa gì a?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Vũ lại cười cười, không giải thích.

Ngủ ba ngày, Tần Vũ cũng sớm ngủ đủ rồi, thấy lúc này bên ngoài trời đã sáng rõ liền đứng dậy rửa mặt một chút, mang theo Bàn Tử xuất phát.

Bàn Tử tuy rằng không biết là chuyện gì, bất quá nghe được hứa hẹn này, e rằng là có chuyện tốt gì đó.

Chính mình hiện tại cũng là đi theo Tiểu ca lăn lộn, giáo sư Trần nếu cho Tiểu ca hai món văn vật, vậy mình chẳng phải cũng có thể đi theo mở rộng tầm mắt.

Một đường không nói chuyện, hai người rất nhanh liền đi tới sở nghiên cứu khảo cổ khu Thanh Hải.

Vừa vào cửa liền thấy được giáo sư Trần, hiển nhiên đối phương đã chờ đợi đã lâu. "Tần Vũ Tiểu ca quả nhiên là danh bất hư truyền, xem ra trước đó là lão phu có chút thành kiến với cậu, còn mong đừng để ở trong lòng!" Giáo sư Trần cười nói.

Tần Vũ chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Giáo sư Trần cũng không nói nhiều, mang theo hai người Tần Vũ vào văn phòng.

Bên cạnh một người bộ dáng học sinh, đem cửa đóng lại xong liền rời đi.

Giáo sư Trần cười lấy ra một cái túi đưa tới: "Trong này có thứ cậu muốn, tọa độ Côn Luân Thần Cung, cùng với đầu lâu của Hiến Vương!

Bất quá đầu lâu Hiến Vương này có chút kỳ quái, chúng tôi dùng thấu thị kiểm tra qua, bên trong có một vật thể không biết là cái gì, thủy chung không cách nào nhìn trộm được ngọn nguồn!

Cuối cùng bóc tách ra chỉ còn lại có một khoang miệng và diện bộ hình bầu dục, lại đi sâu vào bên trong thực sự không dám nữa, sợ hủy hoại thứ đó!" Tần Vũ gật đầu, cái này ngược lại bớt đi không ít việc. "Đúng rồi, giấy thông hành tôi sẽ không cấp cho cậu nữa!

Lần đi Tần Lĩnh này động tĩnh quá lớn, nhất là đám trộm mộ kia!

Cho nên hiện tại bộ phận liên quan cũng phi thường coi trọng vấn đề này, lần này đi Côn Luân Thần Cung, bên trên khả năng sẽ cho các cậu ưu đãi, cho nên giấy thông hành cũng không cần thiết nữa!" Giáo sư Trần nói đến đây, thần bí hề hề nói: "Ngoài ra nhắc nhở cậu một chút, theo tôi được biết tổ tiết mục đã đang tiếp xúc với bộ phận liên quan rồi!

E rằng lần này đi Côn Luân Thần Cung, sẽ mời thám hiểm đội nước ngoài qua đây cùng các cậu!

Cậu phải biểu hiện cho tốt, nhất định phải vì nước làm vẻ vang!" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy vội nói: "Ây ây cái này Bàn gia tôi biết, hình như nói là cái gì bởi vì tiết mục trong nước chúng ta quá hot, đám người nước ngoài kia liền có chút đỏ mắt rồi!

Cứ nhao nhao cái gì mà chúng ta gian lận thuê thủy quân, cho nên muốn qua đây hảo hảo xem xem, Việt Nam chúng ta rốt cuộc có cổ mộ đặc sắc gì!" "Muốn Bàn gia tôi nói, đó chính là mang theo bồn cầu đi vệ sinh, đúng là đi tìm chết (tác tử)!

Cứ những thứ trong cổ mộ Việt Nam chúng ta, e rằng có thể dọa bọn họ sống sờ sờ chết khiếp!

Chương 260

Cậu nói đúng không Tiểu ca!" Tần Vũ cười cười không nói gì, Bàn Tử dùng câu nói lái này quả thật tuyệt rồi. "Ha ha, vị anh em mập này nói đùa, lời thô nhưng lý không thô!

Lịch sử, bề dày văn hóa Việt Nam chúng ta, đích xác không phải đám người ngoại quốc kia có thể lý giải!" Giáo sư Trần tiếp lời, sau đó chuyển đề tài nói: "Nhắc tới cái này, tôi còn có chuyện muốn hỏi ý kiến các cậu, về Tần Lĩnh Thần Thụ!" Giáo sư Trần nói xong đẩy cửa một gian phòng nghỉ ở một bên, đây hẳn là phòng nghỉ đơn độc của ông ấy.

Hai người Tần Vũ tiến vào xong liền nhìn thấy, trên bàn làm việc trong phòng nghỉ này, thế mà đặt một cái lồng thủy tinh khổng lồ.

Mới nhìn dường như là đồ thủ công mỹ nghệ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, thứ này cư nhiên là sản phẩm công nghệ cao, có chút tương tự như dùng để triển lãm.

Cụ thể là cái gì, bọn họ cũng không hiểu.

Chỉ thấy cái lồng thủy tinh hiện ra hình cái cây, đường kính đại khái nửa mét, nhưng cao gần một mét.

Bên trong có một thanh sắt màu đen dựng ở đó, xung quanh dùng lồng thủy tinh chụp lại, không biết có tác dụng gì.

Giáo sư Trần giới thiệu: "Thứ này là viện khoa học đưa cho tôi, nói là có thể dùng để giải thích đại bộ phận nguyên lý của Tần Lĩnh Thần Thụ!

Sức mạnh vật chất hóa của Tần Lĩnh Thần Thụ quá mức thần bí, hiện tại trên mạng đều đang thảo luận không ngừng!

Cho nên bọn họ chuẩn bị tối nay sẽ công bố kết quả nghiên cứu của mình ra, để đại chúng lý giải sự huyền bí của Tần Lĩnh Thần Thụ!" "Tôi đi, nhanh như vậy đã nghiên cứu ra, giáo sư Trần ông giải thích một chút xem!" Bàn Tử cũng rất tò mò.

Hắn nhưng là người đích thân trải qua, sức mạnh vật chất hóa quỷ dị kia quả thật có chút vi phạm hiện tượng tự nhiên rồi.

Giáo sư Trần nghe vậy cười gật đầu nói: "Cái gọi là kết quả nghiên cứu, tuân theo cũng không ngoại lệ tám chữ: Lớn mật giả thiết, cẩn thận chứng thực!

Hầu như tất cả các ngành thám hiểm đều áp dụng tám chữ chân ngôn này!

Kết quả nghiên cứu lần này cũng là căn cứ vào cái này để suy đoán, khẳng định không có khả năng hoàn toàn giải thích sự huyền bí của Tần Lĩnh Thần Thụ!

Nhưng nguyên lý đại khái có thể tưởng tượng ra, cụ thể là chuyện gì xảy ra, tôi sẽ nói kỹ với các cậu." Giáo sư Trần lập tức chỉnh lý ngôn ngữ một chút sau đó nói: "Giả thiết, thanh sắt trong lồng thủy tinh này, chính là Tần Lĩnh Thần Thụ!

Mà không gian này, chính là giếng cây của Tần Lĩnh Thần Thụ, vậy các cậu nhìn cho kỹ!" Giáo sư Trần vừa dứt lời, lập tức trong lồng thủy tinh trống rỗng thế mà bắt đầu nổi lên biến hóa.

Một lát sau thế mà xuất hiện một bóng người màu đen. ...

Trong phòng livestream lúc này cũng đều sôi trào.

Tần Vũ đi suốt một đường này, người chết đúng là gặp không ít.

Bất kể là Thi Động ở Lỗ Vương Cung, hay là Nhâm Dũng ở Hiến Vương Mộ.

Nhưng nói cho cùng, đều không có nhìn ở cự ly gần như vậy.

Sơn động ở Lỗ Vương Cung, thi thể dù sao cũng là ở trên đường sông.

Nhân Dũng ở Hiến Vương Mộ, thi thể cũng là bị làm thành tượng.

Nhưng lúc này cảnh tượng nơi đây thực sự đáng sợ.

Chỉ cần đi xuống, kia gần như chính là đi xuyên qua đống người chết, nhìn bên cạnh toàn bộ đều là xương trắng âm u, nghĩ đến thỉnh thoảng còn có thể giẫm lên.

Tức thì Bàn Tử cũng không khỏi có chút lạnh sống lưng.

Mà thanh niên bên dưới, lại càng đã bị dọa cho hai chân như nhũn ra, mấy mét cự ly cuối cùng cứ thế không nắm được dây thừng mà rơi xuống.

Bàn Tử thấy thế vội gia tăng tốc độ, dường như sợ thanh niên kia chạy mất.

Bất quá hiển nhiên là hắn lo xa rồi, thanh niên kia vừa rơi xuống đất cả người trực tiếp nằm sấp trên mặt đất cũng không dám động đậy.

Cảnh tượng bên dưới này quả thực quá đáng sợ.

Tô Khảo Khảo cũng là một sinh viên đại học đang đi học, cảnh tượng này làm sao có thể khiến cô không sợ hãi.

Cô vội lấy điện thoại ra, sau đó trong phòng livestream liền vang lên thanh âm của Heo Peppa (Peppa Pig).

Lần này người trong phòng livestream đều cười.【Tiểu thư không đến mức đó chứ, phòng livestream còn có nhiều người như vậy, dọa thành như thế?】【Ha ha tiểu thư thật sự là đáng yêu, cư nhiên xem Heo Peppa để giảm bớt sợ hãi.】【Không phải chứ, tổ tiết mục cũng không quản sao?

Mời người giải thuyết, cư nhiên công khai trong giờ làm việc xem phim hoạt hình.】【Các người còn có nhân tính hay không a!】Tô Khảo Khảo thấy thế nhịn không được nói:【Tôi một cô gái có thể kiên trì đến nơi này đã rất không dễ dàng rồi được không?

Lại nói tôi chỉ là nghe chút âm thanh, lại không thực sự xem.】Phòng livestream náo nhiệt không thôi, Tần Vũ lại căn bản không rảnh đi để ý tới.

Lúc này hắn cũng theo xuống đến đáy hố sâu.

Pháo sáng bên trên đã sớm tắt.

Xung quanh lúc này lại rơi vào bóng tối.

Hắn vội lấy ra đèn pin ném cho Bàn Tử một cái.

Hai người quan sát sau đó, kéo thanh niên đang nằm sấp trên mặt đất không dám động đậy kia lên. "Bàn...

Bàn gia, hay là tôi ở chỗ này chờ các anh?

Chương 261

Chỗ này quá dọa người rồi!" Thanh niên sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Bàn Tử lại lười nói nhảm, đá hắn một cước nói: "Tổ chức đối đãi tù binh trước nay đều rất khoan dung, nhưng thằng nhóc cậu nếu còn lề mề, tổ chức cũng sẽ không vì cậu mà lãng phí thời gian ở chỗ này!" Thanh niên thấy thế biết là trốn không thoát, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước.

Bàn Tử vốn định đi phía trước mở đường.

Bất quá Tần Vũ lại ngăn cản hắn.

Tuy rằng hai người đều có đèn pin, nhưng nếu muốn đi qua, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đống thi thể dưới này sắp xếp cũng có vấn đề, rất dễ dàng sẽ đi nhầm đường cũ.

Tô Khảo Khảo nhìn những hộp gỗ hai bên trong phòng livestream mở miệng giải thích: 【Những hộp gỗ này đều có nguyên tố Xạ Quốc rất đậm, nơi này khả năng là một hố tuẫn táng của Xạ Quốc.】【Bất quá Xạ Quốc là một quốc gia chú trọng tế tự mà không chú trọng táng chế, theo lý thuyết không nên sẽ có hố tuẫn táng quy mô lớn như vậy.】【Hoặc có lẽ nơi này có thể là một nơi tế tự.】【Người xưa dùng người tế trời vẫn là chuyện tương đối phổ biến.】Bàn Tử nghe đến đó, nhịn không được mắng: "Dùng nhiều người sống tế trời như vậy, ông trời có thể cho cái gì?

Cho miếng cơm ăn?"【Đây là văn hóa thời cổ đại, ai cũng không có cách nào.】Tô Khảo Khảo giải thích nói.

Tần Vũ nghe hai người đối thoại, trong lòng bất lực.

Nơi này căn bản không phải hố tuẫn táng, cũng không phải đất tế tự, mà là chiến trường của hậu duệ Xạ Quốc và Bất Ngôn Kỵ.

Chỉ là những chuyện này, nói hay không nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Hắn cũng lười nhắc tới.

Ba người một đường đi về phía trước, Tần Vũ có thể khẳng định phương hướng của mình tuyệt đối sẽ không sai.

Tối đa sẽ không quá mười phút, là có thể tìm được đạo động ở trung tâm.

Tuy nhiên, ngay lúc Tần Vũ muốn mau chóng thông qua nơi này, biến cố vẫn xuất hiện.

Trong phòng livestream Tô Khảo Khảo lúc này cũng không nói chuyện.

Xung quanh tỏ ra vô cùng yên tĩnh.

Nhưng đột nhiên chỉ nghe tiếng "cốp cốp cốp" thế mà vang lên bên tai mọi người.

Thanh âm kia dường như truyền đến từ cách đó không xa phía trước.

Cái này Bàn Tử nhịn không được dừng bước chân vội hỏi: "Tiểu ca, đó là thanh âm gì!" Tần Vũ lắc đầu, hắn cũng không biết đây là thanh âm gì.

Kiếp trước trong sách có chuột, nhưng bọn họ đi suốt một đường này cũng không đụng phải.

Chẳng lẽ mấy con chuột này thấy bọn họ không cầm đuốc, không có cách nào "Quỷ Thổi Đèn", ngược lại bắt đầu gõ ván gỗ rồi?

Vậy rốt cuộc là cố ý dọa bọn họ, hay là quá tức giận, chỉ có thể lấy ván gỗ phát tiết a!

Tần Vũ trong lòng nghĩ ngợi, Tô Khảo Khảo lại đột nhiên hỏi: 【Tiểu...

Tiểu ca, đó là thanh âm gì?】【Tôi cũng nghe được, hình như là tiếng gõ ván gỗ đi?】【Quan trọng là ai gõ?】【Đây không phải nói nhảm sao, tôi nào biết!】Người trong phòng livestream cũng nghị luận ầm ĩ.

Bàn Tử nhìn thoáng qua thanh niên, hiển nhiên cũng không phải hắn làm.

Thanh âm kia phân minh là từ phía trước truyền tới. "Thằng nhóc cậu, có biết nơi này có cổ quái gì không?" Bàn Tử hỏi.

Thanh niên vẻ mặt khổ sở nói: "Tôi đây cũng là lần đầu tiên xuống dưới, ngài đây không phải làm khó tôi sao?

Tôi nào biết nơi này có cổ quái gì a!" Bàn Tử còn muốn bức hỏi, Tần Vũ ngăn cản hắn nói: "Hai người đi trước, tôi đi xem một chút!" Nói xong, Tần Vũ liền mò mẫm về phía trước.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, kéo thanh niên theo sát phía sau. "Cốp cốp cốp!" Đột nhiên, thanh âm kia thế mà lại xuất hiện.

Hơn nữa lúc này nghe vào rõ ràng đã cách mọi người rất gần.

Tần Vũ vội lao tới một bước.

Rất nhanh liền đến chỗ phát ra âm thanh.

Nơi này có rất nhiều thi cốt, bên cạnh còn xếp chồng hộp gỗ cao ít nhất hai mét.

Không biết bao nhiêu người chết đặt ở bên trong.

Đến nơi này, thanh âm kia liền mất.

Tần Vũ cũng không thể phán đoán tiếng gõ là từ đống thi thể gần hộp gỗ phát ra, hay là bên trong hộp gỗ phát ra.

Lúc này Bàn Tử và thanh niên cũng đã đi tới.

Bàn Tử và Tần Vũ nhìn nhau một cái, lập tức kéo thanh niên đi trước một bước về phía trước.

Có điều bọn họ cũng không dám đi quá xa, dù sao nếu tách khỏi Tiểu ca, đến lúc đó lạc đường muốn hội họp cũng là phiền toái.

Tần Vũ thấy hai người Bàn Tử đã đi ra ngoài sáu bảy mét, có một phạm vi an toàn, lúc này mới đem hai ngón tay cực dài dán lên một cái hộp gỗ ở một bên, từng tấc từng tấc mò mẫm. "Cốp cốp cốp!" Đột nhiên, tiếng gõ kia thế mà lại vang lên.

Hơn nữa lần này rõ ràng ngay trong cái hộp gỗ bên cạnh Tần Vũ.

Cứ phảng phất như tống tử trong hộp gỗ đang gõ vào hộp gỗ để Tần Vũ đi vào vậy.

Chương 262

Tô Khảo Khảo lúc này thở mạnh cũng không dám ra một tiếng, những người khác càng cảm giác da đầu tê dại.

Sợ hãi đột nhiên có thứ gì từ trong hộp gỗ lao ra. "Tiểu ca, hay là đừng quản nữa, chúng ta cách lối vào đã rất gần rồi, trực tiếp qua đó đi!" Bàn Tử ở phía trước thấp giọng gọi.

Lúc này tiếng gõ kia lại không thấy đâu.

Tần Vũ lại ánh mắt băng hàn, đột nhiên nổi giận, hai ngón tay cực dài trực tiếp chọc thủng hộp gỗ rồi thò vào trong. "Cốp cốp cốp!" Giây tiếp theo, tiếng gõ kỳ quái kia lại vang lên.

Nhưng lần này tiếng gõ kia thế mà đang di chuyển nhanh chóng, nương theo hộp gỗ trong nháy mắt liền đến bên cạnh hai người Bàn Tử.

Bàn Tử cũng giật nảy mình, vung khẩu súng lên nhắm ngay hộp gỗ bắn hai phát, đồng thời hô: "Lão tống tử còn muốn dọa dẫm Bàn gia mày, mời mày ăn hai viên đạn trước!" Tiếng súng vang lên, lập tức hộp gỗ liền bị bắn nát một cái lỗ thủng.

Đồng thời tiếng gõ kia cũng không còn.

Bàn Tử gạt những mảnh gỗ vụn ở miệng lỗ ra, muốn xem xem bên trong có cái gì.

Đột nhiên chỉ thấy một vật màu trắng từ bên trong thò ra.

Cái hình người đó chỉ là một mô hình, kích thước đại khái bằng bàn tay, cũng không biết là dùng chất liệu gì chắp vá lại mà thành.

Nhưng đường nét ngũ quan đều vô cùng rõ ràng, chỉ là không có màu sắc và linh hồn của con người, nếu không thì thật sự sẽ tưởng lầm là một người tí hon. "Các cậu nhìn đi!" Giáo sư Hoàng cười nói.

Ngay sau đó, nhân vật bên trong lồng kính lại bỗng nhiên biến mất, tiếp theo xuất hiện một con gà quay cỡ nhỏ. "Tiếp tục!" Giáo sư Hoàng cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, gà quay biến mất, thế mà lại xuất hiện một khẩu súng tiểu liên.

Vật thể bên trong liên tục biến đổi, thực phẩm, đồ dùng, con người... gần như không có thứ gì mà nó không biến ra được.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử nhìn mà tắc lưỡi, vội vàng hỏi: "Giáo sư Hoàng, ngài đừng úp úp mở mở nữa, mau nói xem rốt cuộc chuyện này là thế nào đi!" Giáo sư Hoàng cười một tiếng, sau đó bắt đầu giải thích.

Hóa ra, thanh sắt màu đen bên trong lồng kính là một thanh nam châm đã qua xử lý đặc biệt.

Nguyên liệu của nó là vẫn thiết (sắt thiên thạch), nhưng sau khi xử lý đặc biệt thì đã không còn nguyên tố phóng xạ, hơn nữa từ tính lại càng mạnh hơn.

Còn những thứ biến đổi qua lại bên trong, thực ra chính là mạt sắt.

Chỉ có điều những mạt sắt này không phải thứ tầm thường, mà là mạt sắt cấp độ nano.

Khi mạt sắt cấp độ nano tách ra, mắt thường căn bản không nhìn thấy được.

Nhưng một khi để thanh nam châm bên trong bắt đầu giải phóng từ tính, mạt sắt xung quanh sẽ bắt đầu bị hút và biến đổi.

Cuối cùng tổ hợp thành đủ loại đồ vật.

Hai người nhìn thấy cảnh này, trong lòng dường như đã nghĩ tới điều gì đó, nhưng mãi vẫn không nắm bắt được trọng điểm.

Giáo sư Hoàng cười nói: "Các cậu hẳn là đã có một chút suy nghĩ rồi chứ!

Thử tưởng tượng thanh sắt này thành cây thần Tần Lĩnh xem, cái lồng kính này có giống một hệ thống mô phỏng độc lập của cây thần Tần Lĩnh không!" "Đúng!

Đúng!" Bàn Tử vội hô lên. "Giáo sư, ý của ngài là, cây thần Tần Lĩnh này chính là một thanh nam châm lớn, có thể hút mạt sắt xung quanh hả!" "Cũng đúng, mà cũng không đúng!" Giáo sư Hoàng nói. "Ý của viện nghiên cứu khoa học là, cây thần Tần Lĩnh hẳn là có một loại năng lực tương tự như thanh nam châm này, có thể biến ảo những thứ xung quanh thành các loại vật phẩm!

Hoặc là con người, hoặc là bất cứ thứ gì!

Từ điểm này, có thể giải thích vì sao các cậu có thể 'vật chất hóa' ra nhiều thứ không tồn tại như vậy!" Lời của Giáo sư Hoàng thoạt nghe có vẻ khó hiểu, kỳ thực chỉ cần ngẫm nghĩ kỹ thì cũng không tính là quá thâm sâu.

Nhưng Bàn Tử lại cảm thấy rất kỳ quái, bèn hỏi: "Giáo sư, chuyện này có mâu thuẫn đấy chứ, con người là cần phải ăn cái gì đó!

Ông nói vật chất hóa ra đồ vật, thế thì có dinh dưỡng không?

Ăn mạt sắt vào thì chẳng phải nghẹn chết à!" Giáo sư Hoàng cười, nói: "Đây chỉ là hệ thống mô phỏng, tôi cũng đâu có nói xung quanh cây thần Tần Lĩnh cũng là mạt sắt!

Cậu hẳn phải biết, bản chất cấu tạo nên thế giới này là gì chứ!" Bàn Tử lắc đầu, hắn thì biết cái quái gì.

Giáo sư Hoàng cười nói: "Là hạt Quark!" Giáo sư Hoàng vừa thốt ra lời này, trong lòng Tần Vũ đã hiểu rõ.

Tuy kiếp trước anh cũng là học sinh dốt, thậm chí còn chẳng đi học được mấy ngày, nhưng nguyên lý giải thích này căn bản không cần kiến thức gì cao siêu, cái cần là năng lực tư duy logic.

Bất kể là Trái Đất kiếp trước, hay là Song Tử Tinh kiếp này, nhìn chung cả vũ trụ, bản chất cấu tạo vật chất, đơn vị nhỏ nhất được biết đến hiện nay, chính là hạt Quark.

Hạt Quark cấu tạo nên cái gọi là phân tử, nguyên tử, neutron.

Sau đó lại có những thứ này cấu tạo nên những thứ khác.

Lấy ví dụ, một con người do tế bào cấu tạo thành, nhưng tế bào là do cái gì cấu tạo thành?

Truy cứu đến tận cùng chính là hạt Quark.

Chương 263

Hạt Quark là đơn vị nhỏ nhất của mọi vật.

Như vậy thì rất dễ hiểu rồi.

Bất luận là người, hay là súng, hay là gà quay.

Tất cả mọi thứ đều do hạt Quark tổ hợp thành.

Nếu cây thần Tần Lĩnh là một tế khí (dụng cụ tế lễ) có khả năng tái tổ hợp hạt Quark.

Sau khi hiến tế, liền có thể căn cứ vào suy nghĩ của cậu để tái tổ hợp ra bất cứ thứ gì cậu muốn.

Vậy thì không có gì khó hiểu nữa.

Có thể tái tổ hợp hạt Quark, còn có cái gì là nó không biến ra được?

Con người cần thức ăn, thức ăn được vật chất hóa ra tự nhiên cũng có thể ăn.

Bởi vì đồ vật được vật chất hóa ra, đơn vị cấu tạo nhỏ nhất cũng là hạt Quark.

Mà con người cũng do hạt Quark cấu tạo thành, điều này cũng lý giải được vì sao người ăn đồ ăn được vật chất hóa ra cũng có thể sống sót.

Giáo sư Hoàng thấy hai người đoán chừng đã hiểu, cười nói: "Nếu ví von cây thần bằng đồng như một con người, vậy thì trong mắt nó, bất kể là vật thể gì, kỳ thực đều là một đống hạt Quark!

Cậu muốn cái gì, nó liền có thể biến ra cái đó cho cậu, hơn nữa còn khiến cậu căn bản không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả!

Bởi vì cấu tạo của các cậu đều giống nhau!" "Có phải cảm thấy rất thần kỳ không!

Nhưng các cậu thử nghĩ xem, thời cổ đại làm gì có khoa học kỹ thuật lợi hại như vậy, nền văn minh của chúng ta hiện tại còn chưa làm được việc tái tạo hạt Quark!

Người xưa sao có thể làm được chứ!" Nói đến đây, Giáo sư Hoàng cười nói: "Đây chính là mị lực của khảo cổ, cậu vĩnh viễn chỉ có thể tiếp cận chân tướng, nhưng lại không cách nào hoàn nguyên chân tướng!

Mà thứ mô hình này giải thích, chỉ là nguyên lý vật chất hóa của cây thanh đồng!

Còn về việc cây thanh đồng rốt cuộc vật chất hóa như thế nào, chân tướng trong đó e rằng chỉ có thể giao cho thời gian giải thích thôi!" Nói đến đây, Giáo sư Hoàng lấy ra hai tấm ảnh đưa cho hai người. "Đây là ảnh chụp Lưu Tứ trước khi rời khỏi Tần Lĩnh!

Chúng tôi phát hiện, trên người cậu ta có mang theo một nhánh cây thanh đồng!

Hẳn là rời khỏi cây thanh đồng quá xa thì sẽ không thể tồn tại được!

Cho nên điều này cũng là bằng chứng rất tốt, cậu ta là bị vật chất hóa ra!

Mà không phải là người tồn tại thực sự!" "Được rồi, các cậu tự mình về suy ngẫm kỹ đi, những gì cần nói tôi đều đã nói hết rồi!

Nhớ kỹ, nếu muốn đi Côn Luân Thần Cung, nhất định đừng để thua mấy tên người nước ngoài kia!" Giáo sư Hoàng dặn dò cuối cùng.

Tần Vũ gật đầu, liền cùng Bàn Tử xoay người rời đi.

Bàn Tử trước sau vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng nghĩ không thông thì dứt khoát không nghĩ nữa.

Tần Vũ ngược lại có thể đại khái hiểu được nguyên lý, nhưng đúng như Giáo sư Hoàng nói.

Mạnh dạn giả thuyết, cẩn thận chứng minh.

Nguyên lý giả thuyết có thể hiểu, nhưng quá trình chứng minh lại dài đằng đẵng và gian nan.

Có lẽ qua vài trăm năm nữa, sẽ có người giải khai được bí mật của cây thần Tần Lĩnh này.

Bước ra khỏi sở nghiên cứu khảo cổ, Tần Vũ nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, bỗng nhiên cảm giác một trận buồn bã mất mát.

Trên thế giới nhìn có vẻ bình thường này, cư nhiên lại tồn tại thứ khó hiểu như cây thần bằng đồng.

Trong các di tích thần thánh trên toàn cầu, e là bí mật ẩn giấu tuyệt đối cũng không ít.

Sự khai quật của nhân loại hiện nay, có khả năng còn chưa nhìn trộm được một phần mười sự huyền bí của Trái Đất. "Đinh!" Đang nghĩ đến xuất thần, bỗng nhiên điện thoại của Tần Vũ vang lên.

Ngày thường đi thám hiểm anh đều sẽ không mang điện thoại, cho nên người biết số điện thoại của anh rất ít.

Lấy ra xem, cư nhiên là một số lạ gửi tin nhắn đến.

Nhưng vừa nhìn nội dung anh liền biết, khẳng định là Ngô Tam Tỉnh gửi. "Khu Tây Hồ, Lâu Ngoại Lâu!" Đơn giản sáu chữ, nhưng Tần Vũ đã hiểu rõ.

Ông ta khẳng định là hẹn cái người muốn giới thiệu cho mình.

Ngô Tam Tỉnh từng nói, muốn đi Côn Luân Thần Cung, ngoại trừ phải lấy được tọa độ ra, còn cần một người tinh thông văn hóa Tạng địa đi cùng.

Nếu không thì gần như không có khả năng thành công.

Nhớ tới lời nguyền Quỷ Động tộc trên người mình, Tần Vũ vẫn quyết định đi một chuyến.

Mộc Trần Châu chỉ có một viên, cho nên anh không có cơ hội thứ hai.

Nếu không thể giải quyết lời nguyền trên người, e là sẽ phải gánh vác cả đời. "Tiểu ca, xong việc rồi chứ, hay là tôi đưa cậu đi gặp một người bạn?

Chương 264

Cậu ta rất sùng bái cậu đấy, hơn nữa là một tên nói nhiều, khẳng định sẽ có giúp ích cho bệnh câm của cậu!" *** Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ nằm rạp xuống, thế mà lại tránh thoát được.

Nhưng ngay sau đó hắn liền nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Sợ đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Thứ màu trắng thò ra kia, hệt như là cánh tay của một con người.

Hơn nữa còn là cánh tay không có thịt, căn bản chính là một cánh tay xương trắng hếu.

Xương trắng âm u lỏa lộ ra ngoài, bên trên thậm chí còn có chút vụn thịt, dường như là chưa bị gặm sạch.

Khúc xương kia quả thực tươi mới đến mức có thể nhỏ ra nước, hoàn toàn khác biệt với những khúc xương đã phát vàng phát đen trên mặt đất xung quanh.

Bàn Tử thậm chí còn nhìn thấy, chỗ khớp xương nối tiếp vẫn còn một ít gân cốt và thịt chưa bị gặm mất. "Mẹ kiếp, thế này là cái tình huống quái quỷ gì!" Bàn Tử quái kêu một tiếng rồi định đứng dậy.

Lúc này Tần Vũ cũng đã lao tới.

Thế nhưng còn chưa đợi anh ra tay, bỗng nhiên bàn tay xương trắng kia lại chộp lấy cánh tay của cậu thanh niên.

Cậu thanh niên đã sớm sợ đến ngây người, cánh tay bị túm lấy lập tức phát điên muốn vùng vẫy thoát ra.

Nhưng cậu ta căn bản thoát không nổi.

Dưới sức lực mạnh mẽ, thế mà lại lôi cả thứ trong hộp gỗ ra ngoài.

Lần này Bàn Tử và Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng.

Thứ bị lôi ra từ trong quan tài cư nhiên là một con người.

Nhưng người này hiển nhiên đã sắp không xong rồi.

Thịt trên hai cánh tay và hai bắp đùi đều đã mất hết.

Xương trắng âm u lỏa lộ ra ngoài, cái miệng đóng mở như muốn nói chuyện, nhưng căn bản không nói ra được nửa câu.

Tiếng gõ vừa rồi, dường như là nghe thấy có người tới nên phát ra để cầu cứu.

Thảo nào tiếng gõ lại thay đổi vị trí! "Tiểu ca, mau chạy đi, thứ ở đây ăn thịt người đấy!" Bàn Tử hô lên.

Tần Vũ gật đầu, bất kể bên trong là thứ gì, hiển nhiên là ăn thịt người.

Còn không đi, có khả năng ngay cả bọn họ cũng gặp tai ương. "Chạy!" Bàn Tử hô một tiếng, kéo cậu thanh niên bỏ chạy.

Tần Vũ phân biệt phương hướng một chút, lúc này khoảng cách đến vị trí giữa hố sâu đã không còn xa.

Nghĩ chắc tối đa ba phút là tuyệt đối có thể chạy qua.

Thế nhưng, lúc này muốn đi e rằng đã có chút muộn.

Ba người vừa mới chạy ra chưa đến năm mét, bỗng nghe sau lưng truyền đến tiếng động "lách cách lạch cạch".

Đồng thời quay đầu nhìn lại, cả ba người đều chết sững.

Chỉ thấy những hộp gỗ sau lưng cư nhiên đều vỡ nát, đồng thời từng con chuột to như cái đấu nhảy ra.

Những con chuột đó ít nhất cũng to bằng con chó vàng.

Từng cái móng vuốt sắc bén đến mức có thể lóe ra ánh sáng.

Quan trọng nhất là, trên mặt chúng nó cư nhiên đều úp một chiếc mặt nạ da người.

Thứ này Tần Vũ quả thực quá quen thuộc, lúc mới đến Tần Lĩnh đã từng gặp phải lũ khỉ đeo thứ này.

Không ngờ đám chuột này cư nhiên cũng có. "Mẹ kiếp, đám chuột này đều thành tinh hết rồi à!" Bàn Tử chửi mắng, đồng thời vớ lấy một tấm ván gỗ ném qua.

Thế nhưng đám chuột này căn bản không sợ, giơ tay liền cào tấm ván gỗ thành vụn gỗ.

Chiếc mặt nạ người quỷ dị đeo trên mặt, cứ như vô số người đang chằm chằm nhìn bọn họ cười vậy.

Quan trọng là nụ cười trên mặt nạ đó, đừng nhắc tới có bao nhiêu rợn người. "Chạy!" Tần Vũ hô lên, đồng thời là người đầu tiên xoay người bỏ chạy.

Bàn Tử thấy thế đâu còn lo được cho cậu thanh niên, xoay người cũng vắt chân lên cổ mà chạy.

Cứu anh em cũng phải giữ được mạng mình trước đã, chỗ này mà không chạy, lát nữa e là cũng sẽ bị ăn đến mức chỉ còn lại xương.

Hai người vừa động, bầy chuột phía sau liền vỡ tổ.

Từng con giống như phát điên lao về phía bọn họ truy đuổi.

Tốc độ của người sao nhanh bằng chuột.

Chương 265

Mắt thấy bầy chuột cách bọn họ đã không quá năm mét.

Cậu thanh niên tụt lại sau cùng mông cũng sắp bị chuột sờ tới nơi rồi.

Tần Vũ thấy thế biết rõ bọn họ căn bản chạy không lại đám chuột này.

E rằng còn chưa tới lối vào thì đã bị đám chuột bao vây.

Ngay lập tức anh rút súng tín hiệu bắn "đoàng" một phát về phía bầy chuột đằng sau.

Phát súng này Tần Vũ bắn thẳng xuống đất.

Nhiệt độ cao trong nháy mắt nướng hai con chuột gần nhất thành thịt khô.

Gần như đồng thời, trên mặt đất trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa.

Vài con rồng lửa lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Bàn Tử cúi đầu quệt một vệt dưới đất, kinh hô: "Vãi thật, mặt đất tưới dầu hỏa, Tiểu ca cậu làm cú này chúng ta đều thành heo quay hết đấy!" "Nhìn phía trước!" Tần Vũ lười giải thích, chỉ về phía trước.

Bàn Tử nhìn một cái lập tức vui vẻ, chỉ thấy rồng lửa tuy vây quanh đạo động (lỗ trộm mộ) ở lối vào, nhưng bên trong lại có một khoảng đất trống không có lửa.

Chỗ đó hiển nhiên không cháy được.

Bàn Tử lập tức tăng tốc độ đi theo Tần Vũ lao qua.

Đều nói con người ở ranh giới sinh tử tiềm lực bộc phát là vô cùng tận.

Bầy chuột kia bị đạn tín hiệu nổ một cái lập tức chết một mảng lớn.

Cậu thanh niên thế mà cũng thoát ra được, đi theo hai người nhảy qua đống lửa.

Tần Vũ không dám chậm trễ, thấy cậu ta cũng chạy tới, bèn túm lấy cổ áo cậu ta, ba người cùng nhau nhảy vào trong đạo động.

Bên ngoài ánh lửa ngút trời, khói mù cũng bắt đầu lan tràn vào trong đạo động.

Đạo động không sâu, đứng dậy đều có thể lộ ra đầu.

Bàn Tử đứng dậy kiểm tra một chút, thấy tình hình không ổn, vội kéo những thi hài xung quanh đạo động lại.

Lột sạch quần áo nát bươm bên trên, nhét lộn xộn chặn ở cửa hang.

Những bộ quần áo này đại bộ phận đều là giáp miếng bằng đồng xanh, căn bản không cháy được.

Trong đó tuy cũng kẹp lẫn một ít tơ lụa các loại, nhưng chỉ cần cháy hết là xong.

Có những miếng giáp đồng xanh chặn ở bên ngoài, ngược lại có thể giảm thiểu rất nhiều khói mù.

Tô Khảo Khảo vốn dĩ nhìn rất căng thẳng, hoàn toàn không chú ý tới những khác biệt nhỏ nhặt này.

Nhưng bỗng nhiên có người trong phòng livestream gửi một câu. 【Sao ở đây lại có tơ lụa chứ!

Xạ Quốc là dân tộc thiểu số, không có những thứ này đâu.】 Tô Khảo Khảo sửng sốt, lúc này mới nhớ tới chuyện này, vội nói: 【Bạn cũng là sinh viên khảo cổ à?】【Tôi là Trần Thiên Minh!】Đối phương trả lời một câu.

Mọi người đều ngẩn ra, không ngờ lại là Giáo sư Trần.

Lúc này khói mù bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều, Bàn Tử thấy Tần Vũ đang tìm lối đi do bọn trộm mộ để lại trước đó, bèn hỏi: "Giáo sư Trần, ở đây có tơ lụa thì kỳ lạ lắm sao?"【Đương nhiên kỳ lạ, Xạ Quốc là dân tộc thiểu số, hơn nữa sống sâu trong núi chắc chắn sẽ không có loại đồ vật này!】Tô Khảo Khảo giải thích.【Giáo sư, thầy có kiến giải gì không ạ?】Tô Khảo Khảo vội hỏi.

Giáo sư Trần trầm tư một lát rồi nói:【Địa bàn của Xạ Quốc tất nhiên sẽ không có những thứ này, tuy tôi nghiên cứu về Xạ Quốc không sâu.

Nhưng tơ lụa vừa cháy xem ra là công nghệ chế tác của Bắc Ngụy.

Thời kỳ Bắc Ngụy, Bất Ngôn Kỵ (Kỵ binh không nói) rất nổi tiếng!

Tôi nghe nói ở đây có xích sắt, nghĩ tất Bất Ngôn Kỵ đã từng tới đây!

Nơi này có khả năng là một chiến trường, Bất Ngôn Kỵ và di dân Xạ Quốc đã từng chiến đấu ở đây, những thi hài chặn ở cửa hang kia trên xương cốt có vết thương do vũ khí sắc bén rất rõ ràng!

Cơ bản có thể xác định những điều này, có điều tốc độ các cậu quá nhanh, căn bản không cách nào nghiên cứu kỹ.】Tô Khảo Khảo nghe mà mắt tròn mắt dẹt, nhịn không được nói:【Giáo sư đúng là giáo sư, học trò thật sự là hổ thẹn.】【Không sao, người trẻ tuổi luôn cần một quá trình học tập, em có thể giảng giải xong kỳ này, đối với em cũng coi như một loại tiến bộ!】Giáo sư Trần nói.

Những người khác thấy thế nhao nhao hỏi Giáo sư Trần sao cũng chạy tới xem livestream rồi.

Tuy nói đây cũng là thám mộ, nhưng Giáo sư Trần không phải nên đang nghiên cứu văn vật sao? 【Tôi tới tìm Tần Vũ có chút việc, có điều nhìn dáng vẻ này, vẫn là đợi cậu ấy trở về rồi nói sau.

Chuyên tâm thám hiểm, đừng phân tâm.】 Người trong phòng livestream thấy thế nhao nhao hỏi: 【Là có quan hệ với chị đẹp Lương Quỳnh sao?】 【Đúng rồi, Giáo sư Trần, chị đẹp Lương Quỳnh hiện giờ thế nào rồi?】 【Phải đấy, lâu lắm không có tin tức của cô ấy rồi.】 【Con bé rất tốt, ký ức đã khôi phục được một chút rồi!

Được rồi không làm phiền các cậu nữa, quay về rồi nói sau!】 Giáo sư Trần nói xong liền thoát khỏi phòng livestream.

Tần Vũ chỉ nhìn chứ không nói gì.

Giáo sư Trần vì Lương Quỳnh mà tìm mình, có chuyện gì chứ?

Anh nghĩ không ra. *** Tần Vũ nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì.

Chương 266

Bàn Tử đành phải ngượng ngùng nhún vai, cũng không nói thêm nữa.

Lúc này đã sắp đến giữa trưa rồi.

Vừa khéo bọn họ cũng hơi đói, Lâu Ngoại Lâu này lại là quán cơm nổi tiếng nhất khu Tây Hồ.

Đi một chuyến cũng đáng.

Trên đường đi, Tần Vũ lên mạng xem một chút, quả nhiên hiện tại toàn mạng thảo luận về cây thần bằng đồng với độ hot cực cao.

Dù sao thứ đó muốn gì cho nấy, quả thực còn linh nghiệm hơn cả hồ ước nguyện.

Dư luận trong nước thì còn đỡ, toàn bộ nước ngoài đều đang lo này lo kia, dường như sợ cây thần Tần Lĩnh cho một quả bom hạt nhân, trực tiếp oanh tạc bọn họ vậy!

Hai người ngồi lên xe chưa đến năm phút, viện nghiên cứu khoa học đã công bố kết quả nghiên cứu về cây thần Tần Lĩnh.

Cơ bản giống hệt những gì Giáo sư Hoàng nói với bọn họ.

Chỉ là đối với cách giải thích này, rất nhiều cư dân mạng hiển nhiên không thể hiểu được, nhao nhao tỏ vẻ quá thâm sâu.

Nhưng vẫn có một số người hiểu được logic trong đó.

Tin rằng không cần mấy ngày, mọi người cũng sẽ đều hiểu thôi.

Mà ngoại trừ nguyên lý vật chất hóa của cây thanh đồng, bộ phận khoa học còn đưa ra một lời giải thích.

Nói rằng, ba bản thể Tần Vũ được vật chất hóa ra, bởi vì kịch liệt đập vào cây thanh đồng, đã khiến nó đánh mất năng lực vật chất hóa.

Có khả năng biện pháp này có thể áp chế sức mạnh vật chất hóa của cây thanh đồng, không biết tương lai có xuất hiện lại hay không.

Đối với chuyện này, thái độ của toàn mạng ngược lại thống nhất cao độ.

Nhao nhao tỏ vẻ, đây là một chuyện tốt đối với nhân loại.

Nếu không cây thanh đồng này còn có sức mạnh vật chất hóa, đó mới là điều kinh khủng nhất.

Ngộ nhỡ vật chất hóa ra một Việt Nam nữa, chẳng phải là nổ ra đại chiến sao.

Trên mạng thảo luận cái gì cũng có, còn có người hỏi thăm về Lương Quỳnh.

Tần Vũ lúc này mới nhớ tới, Giáo sư Trần từng nói trên livestream rằng Lương Quỳnh đã khôi phục một chút ký ức.

Hơn nữa còn thay cô ấy tìm mình, không biết là chuyện gì.

Chỉ là mình trở về đã ba ngày rồi, cũng không gặp Giáo sư Trần và Lương Quỳnh, nghĩ chắc cũng không phải chuyện gì khẩn cấp.

Nếu không cũng sẽ không đến bây giờ vẫn chưa tìm mình.

Xe đi một mạch, đã đến nơi...

Bên cạnh Tây Linh Ấn Xã khu Tây Hồ, Lâu Ngoại Lâu gần như ngày nào cũng chật ních người.

Muốn ăn một bữa cơm ở đây, không đặt trước thì rất khó có chỗ.

Tần Vũ đến nơi, đối diện liền có một nhân viên phục vụ đón đầu. "Mời đi theo tôi!" Hiện tại nhân khí của Tần Vũ gần như có thể nói là cấp bậc bùng nổ.

Ra cửa đều không thể không đeo khẩu trang, nếu không bị nhận ra, e là sẽ nửa bước khó đi.

Tần Vũ không ngờ, đi trộm cái mộ cư nhiên lại thành minh tinh.

Anh trông cũng coi như tạm được, nếu không phải không có hứng thú tiến quân vào giới giải trí, e rằng có thể trực tiếp 'debut' tại chỗ rồi.

Nhân viên phục vụ đưa hai người lên tầng ba.

Bàn Tử nhịn không được nói nhỏ: "Vãi chưởng!

Tiểu ca đây chính là tầng ba đấy, nghe nói tầng ba của Lâu Ngoại Lâu không phải có tiền là lên được đâu!

Còn phải có quyền lực và địa vị, lần này rốt cuộc cậu muốn gặp nhân vật cỡ nào thế hả!" Tần Vũ không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ.

Người mà Ngô Tam Tỉnh giới thiệu cho mình, e rằng cũng không đơn giản.【Đinh!】【Hệ thống kiểm tra đo lường thấy gần đây có người có độ tiếp cận hình tượng Thẻ nhân vật 50%】【Mời ký chủ cân nhắc tặng Thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】Quả nhiên, người còn chưa gặp, hệ thống cư nhiên đều đã nhắc nhở.

Đối phương rốt cuộc là ai, cư nhiên có thể khiến hệ thống cũng sốt sắng như vậy.

Trong lòng Tần Vũ cũng không khỏi có chút tò mò.

Tiểu nhị mở cửa phòng ra, Bàn Tử nhìn thấy lập tức hai mắt liền đứng tròng. "Vãi, đây còn là bao sương (phòng riêng) hả, người anh em tôi phải nói trước, chúng tôi đến tìm người, chứ không có tiền đâu!" "Bàn gia ngài yên tâm, có người trả tiền rồi!" Tiểu nhị cười nói.

Bàn Tử lúc này mới hài lòng gật đầu.

Đập vào mắt là một tấm bình phong, bên trên vẽ rất nhiều chim thú tinh xảo, nhìn qua vô cùng cầu kỳ.

Bàn Tử cười nói: "Nghe nói đồ đạc trong Lâu Ngoại Lâu này, đó đều là đồ tốt, hôm nay vừa thấy quả nhiên không tầm thường!

Nếu mà có thể 'tiện tay' cầm hai món, ngược lại là..." "Khụ khụ, Bàn gia tôi chưa nói gì cả nhé!" Bàn Tử nói còn chưa dứt lời, thấy một tiểu nhị khác lại bưng trà nước đi về, không khỏi vội vàng đổi giọng.

Chương 267

Tiểu nhị chỉ nhìn hắn một cái, cũng không nói gì.

Bàn Tử ngượng ngùng sáp lại gần Tần Vũ.

Hai người đi qua bình phong, liền nhìn thấy một cái bàn kê sát cửa sổ.

Một thanh niên đang ngồi bên bàn cắn hạt dưa.

Nhìn bóng lưng còn khá gầy gò.

Hơn nữa khí chất mang lại hẳn cũng là kiểu người mày thanh mắt tú.

Điểm này ngược lại khiến Tần Vũ hai mắt tỏa sáng.

Nhưng ngay sau đó anh liền cảm giác, người trước mắt này thế mà lại cho anh một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dường như đã gặp ở đâu, nhưng dường như lại chưa từng gặp. 【Đinh!】【Hệ thống kiểm tra đo lường thấy gần đây có người có độ tiếp cận hình tượng Thẻ nhân vật 50%】【Mời ký chủ cân nhắc tặng Thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】Thanh âm hệ thống lại vang lên lần nữa.

Tần suất vang lên lần này còn nhiều hơn lúc đến gần cổ mộ.

Làm như hệ thống cũng động lòng rồi vậy.

Tần Vũ không để ý tới hệ thống, cùng Bàn Tử đi tới.

Hai người cũng không khách khí, ngồi xuống vị trí.

Người thanh niên kia cảm giác được có người đến, từ từ quay lại.

Mà khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy mặt đối phương, trực tiếp hóa đá.

Mày thanh mắt tú, một thân đầy vẻ tri thức.

Cái mũi kia, cái tai kia, đôi mắt kia, cái miệng kia, thần thái kia.

Quả thực giống hệt như Tiểu Tam Gia trên thẻ nhân vật.

Nếu như không phải cách ăn mặc của cậu ta thiên về phong cách Tạng địa, Tần Vũ thật sự sẽ coi cậu ta là Tiểu Tam Gia. "Vãi, sao lại là cậu!" Bàn Tử nhìn thấy lập tức kinh hô.

Đối phương cũng sửng sốt, tiếp đó liền cười nói: "Tử Bàn Tử (Bàn Tử chết tiệt), sao anh lại tới đây!" Hai người bọn họ cư nhiên quen biết. "Tiểu ca, tên này chính là người anh em nói nhiều mà tôi kể đấy, tôi đang định giới thiệu các cậu làm quen!

Các cậu không phải cũng..." Bàn Tử kinh ngạc đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Thiên hạ này còn có chuyện trùng hợp như vậy?

Tần Vũ lắc đầu, tỏ vẻ mình và cậu ta không quen biết.

Thanh niên đối diện cũng vội nói: "Tôi không quen cậu ấy, là chú Ba bảo tôi tới, nói là để tôi gặp một người!

Không ngờ lại là Tần Vũ tiểu ca, nói sớm đi chứ!

Nói sớm thì tôi đã tới sớm rồi!

Tần Vũ tiểu ca xin chào, tôi chính là fan trung thành của cậu, ba kỳ chương trình của cậu tôi đều xem hết!

Có điều lời tên Bàn Tử kia cậu đừng tin, tôi không phải kẻ nói nhiều đâu!" Tần Vũ nhìn đối phương nhịn không được cười.

Thế này mà không phải nói nhiều?

Vậy kẻ nói nhiều chắc phải mệt chết. "Cậu xem, đây đúng là vô sảo bất thành thư (không trùng hợp không thành chuyện), thiên hạ huynh đệ đến tương hội (gặp gỡ) a!" Bàn Tử cười trực tiếp khui một chai rượu nói: "Bàn gia tôi xin cạn trước!" "Tử Bàn Tử, rượu đó đắt lắm đấy!" Thanh niên thấy thế vội nói.

Bàn Tử lại không chút khách khí nói: "Thiên Chân, Bàn gia sắp là người chết đến nơi rồi, uống của cậu hai ngụm rượu cậu đã đau lòng!

Sao hả, bạn gái nhỏ quản chặt à!" "Cút cút cút!" Thanh niên lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến hắn.

Bàn Tử lại cười trêu chọc: "Sao thế?

Bàn gia tôi nói sai rồi?

Tiểu Bạch nhà cậu đâu?

Bảo Tam muội ra đây...

à không đúng, sau này chính là Tứ muội rồi!

Bảo Tứ muội ra đây tâm sự chút, cũng tiện để gặp Tiểu ca nhận mặt một chút không phải sao!" "Cút xéo!

Anh không nói chuyện không ai bảo anh bị câm đâu!" Thanh niên rất là cạn lời, sau đó nhìn về phía Tần Vũ cười nói: "Tiểu ca, có thể chụp chung tấm ảnh không?" Tần Vũ sửng sốt, mình tới làm gì nhỉ?

Hình như là bàn chính sự mà!

Nhưng sao lại không muốn từ chối nhỉ?

Gặp quỷ rồi!

Chương 268

*** Không còn nhìn vào phòng livestream nữa, Bàn Tử lúc này mới đi hỗ trợ cùng nhau tìm kiếm lối ra.

Tiếng động bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều, hiển nhiên đám chuột mặt người kia e là cũng bị thiêu gần hết rồi.

Có điều thi trận bên ngoài, bởi vì tưới dầu hỏa nên e là nhất thời bán hội cũng không dập tắt được.

Khói vẫn có một ít bay vào, nơi này cũng không thể dừng lại thời gian dài.

Tần Vũ lúc này đã tìm được đạo động do đám trộm mộ để lại.

Quan sát ngôi mộ này một chút, thấy bích họa trên bốn bức tường xung quanh vì ẩm ướt mà bong tróc rất nghiêm trọng.

Không có giá trị khảo cổ gì mấy, Tô Khảo Khảo dường như cũng không có hứng thú nghiên cứu, Tần Vũ cũng không chậm trễ nữa, lập tức gọi hai người chui vào theo đạo động.

Đến nơi này, khoảng cách đến thần khí cây thần bằng đồng của Xạ Quốc kỳ thực đã vô cùng gần rồi.

Mà mục tiêu lần này của Tần Vũ, chỉ cần tìm được cây thanh đồng này, hoàn thành việc quét hình nó, nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành.

Bàn Tử gọi thanh niên kia theo sát, thế nhưng thanh niên kia lại đi ba bước dừng hai bước, tỏ ra rất đau đớn. "Cậu mà cứ lề mề nữa, Bàn gia sẽ trực tiếp ném cậu lại đây đấy!" Bàn Tử sốt ruột đi cứu anh em của mình, cũng không có kiên nhẫn cùng cậu ta dây dưa ở đây.

Thanh niên lại vẻ mặt kinh hoảng nói: "Bàn...

Bàn gia ngài không thể bỏ tôi lại, là ngài cứ đòi đưa tôi vào mà!

Ngài sao có thể..." "Bớt nói nhảm!

Mau đi đi!" Bàn Tử thúc giục.

Thanh niên lại tỏ ra rất đau đớn, có khả năng bất cứ lúc nào cũng sẽ không kiên trì được nữa.

Trong lòng Bàn Tử sáng như gương, vừa rồi tên nhóc này chạy từ trong đống chuột qua đây, bộ dạng này e là bị thương không nhẹ.

Nhưng căn bản không thể hỏi, cậu không hỏi còn đỡ, cậu ta hoặc là chính bản thân cậu ta cũng không biết bị thương chỗ nào.

Nếu là sau lưng thì cậu ta cũng không nhìn thấy.

Nhưng một khi cậu hỏi rồi, hoặc là nói toạc tình huống của cậu ta ra.

Có khả năng cậu ta ngay cả chút hơi tàn cuối cùng trong lòng cũng sẽ buông lỏng mất.

Chết hay không Bàn Tử tự nhiên không quan tâm.

Nhưng quan trọng là nếu chết ở đây, đến lúc đó đi cứu anh em mình, không tránh khỏi sẽ có chút phiền phức.

Chi bằng mang theo một con tin đi đàm phán cho cứng giọng.

Tần Vũ ở phía trước mở đường, trước sau không nói lời nào.

Ba người rất nhanh liền chui ra khỏi đạo động.

Chỉ thấy đây thế mà lại là một gian mộ thất mang đậm phong cách Xạ Quốc.

Có điều mộ thất nơi này bảo tồn vô cùng hoàn hảo, thậm chí bích họa trên tường xung quanh mộ thất cũng rất hoàn chỉnh.

Tô Khảo Khảo thấy thế vội gọi Tần Vũ chĩa ống kính về phía bức tường, chụp lại vài tấm hình, coi như là đã lưu lại nội dung bích họa.

Bích họa của loại dân tộc thiểu số này muốn xem hiểu không phải đơn giản như vậy.

Như vậy cũng không đến mức ảnh hưởng tiến độ của Tần Vũ. "Chỗ này sao lại có một cái giếng nhỉ!" Bàn Tử kiểm tra mộ thất một chút, chỉ vào vị trí trong góc nói.

Chỉ thấy ở đó, quả nhiên có một cái giếng đứng không biết thông tới đâu.

Tô Khảo Khảo gửi ảnh chụp bích họa cho Giáo sư Hoàng, rồi giải thích: 【Đây chắc là giếng thoát nước, di tích Xạ Quốc lớn như vậy, hơn nữa bên dưới có sông ngầm, khe nứt núi đá bên trên do nước mưa và địa hình Karst, e là cũng thường xuyên có một ít thấm vào!

Nếu không có cái giếng thoát nước này, sợ là gian mộ thất này cũng sẽ bị tổn hại!】 Bàn Tử gật đầu, hỏi: "Tiểu ca, vậy chúng ta tiếp theo làm thế nào!

Ở đây không có đạo động nữa, bọn họ sẽ không phải thuận theo cái giếng thoát nước này đi xuống đấy chứ!

Nếu bọn họ mai phục ở bên dưới, vậy chúng ta chẳng phải là..." Tần Vũ lắc đầu tỏ vẻ sẽ không.

Tô Khảo Khảo cũng giảng giải cả nửa ngày rồi, đối với tính cách của Tần Vũ cũng coi như có chút hiểu biết, mở miệng nói: 【Anh Bàn, cái này anh chắc là lo xa rồi!

Từ lúc chúng ta phát hiện đám trộm mộ kia, chẳng lẽ anh không phát hiện, bọn họ không dám thực sự đối đầu cứng rắn với các anh sao?】 "Ơ, hình như đúng thật, nhưng tại sao?" Bàn Tử hỏi. 【Rất đơn giản, bọn họ không muốn bại lộ!】 Tô Khảo Khảo nói. 【Chúng ta đây là livestream toàn cầu, nếu bọn họ lộ mặt ra, cho dù là lấy được đồ ở đây, cũng bán không được!

Hơn nữa tùy thời sẽ bị bắt, cho nên tôi cảm thấy, bọn họ sẽ không mạo hiểm, lúc này đối với bọn họ quan trọng nhất không phải là giải quyết các anh, mà là tìm được đồ ở đây rồi mau chóng rời đi!

Chỉ cần trốn thoát ra ngoài, muốn tìm được bọn họ, hoặc là khóa chặt thân phận bọn họ thì khó rồi.】 Nghe Tô Khảo Khảo phân tích, Bàn Tử cũng cảm thấy rất có lý.

Đang định hỏi Tần Vũ phương châm hành động tiếp theo.

Kết quả vừa quay đầu, lại nhìn thấy Tần Vũ thế mà đã nhảy xuống giếng đứng. "Vãi!

Chương 269

Tiểu ca cậu đợi tôi với!" Bàn Tử thấy thế vội đá một cước cho thanh niên kia cũng rơi xuống, sau đó chính mình cũng nhảy theo xuống dưới.

Giếng đứng gần như là thẳng đứng, ba người hạ xuống chừng ba bốn giây, lúc này mới cảm giác giếng đứng bắt đầu xuất hiện độ dốc.

Mông ba người dán vào thành giếng, tiếp tục trượt về phía dưới, may mà thành giếng này cũng coi như trơn nhẵn, nếu không cú ma sát này e là cái mông cũng phải bốc cháy rồi.

Cũng không biết đã trượt trong giếng bao lâu, bỗng nhiên Tần Vũ cảm giác tốc độ chậm lại.

Đồng thời không gian xung quanh cũng đột nhiên trở nên rộng rãi, dường như đã rời khỏi giếng đứng.

Tần Vũ vội bật đèn pin, còn chưa kịp nhìn tình huống xung quanh, bỗng nhiên chỉ nghe sau lưng kình phong ập tới, hiển nhiên là hai người Bàn Tử đã xuống tới.

Anh vội né sang một bên, khoảnh khắc tiếp theo Bàn Tử húc bay cậu thanh niên ra ngoài.

Hết cách, Bàn Tử trọng lượng lớn, quán tính trượt xuống này cũng mạnh hơn người thường một chút.

Tần Vũ không để ý tới hai người, đưa mắt nhìn về phía xung quanh, rất nhanh anh liền nhìn thấy trên vách đá một bên, có rất nhiều đèn trản.

Có thể là do người Xạ Quốc thời cổ đại xây dựng.

Tần Vũ tiến lên thử một chút, không ngờ vẫn còn dùng được, rất nhanh ba bốn ngọn đèn đã được thắp sáng.

Mà theo đà đèn trản được thắp sáng, cảnh tượng lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, khiến cho tất cả đều chấn kinh.

Chỉ thấy đây lại là một cái giếng đứng có đường kính ít nhất sáu bảy mươi mét.

Giếng đứng lớn đến mức khiến người ta tắc lưỡi, mà thứ khiến người ta chấn kinh nhất là, ở giữa giếng đứng này, một cây thanh đồng khổng lồ sừng sững mọc lên từ mặt đất.

Trên không thấy đỉnh, dưới chôn sâu vào trong đất bùn.

Không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

Thân cây thanh đồng thô to đến đáng sợ, bên trên còn điêu khắc đầy hoa văn song thân xà (rắn hai thân).

Nghiễm nhiên chính là một tế khí khổng lồ.

Phát hiện này, khiến Tô Khảo Khảo kinh ngạc đến nửa ngày không nói nên lời.

Phòng livestream càng là yên tĩnh suốt mười giây đồng hồ, sau đó từng dòng đạn mạc (bình luận trôi) như thủy triều ùa ra.【Mẹ kiếp, sao lại thực sự có cái cây to như vậy】【Cây thanh đồng này rốt cuộc to cỡ nào hả!】【Quỷ mới biết, thân cây thô thế này, ít nhất bên trên phải có hai ba trăm mét chứ hả!】【Tạm thời không nói dưới lòng đất còn bao xa, quang cái đoạn hai ba trăm mét bên trên này đã khiến người ta chấn kinh rồi được không!】【Xong rồi xong rồi, lần này triệt để giải thích không rõ rồi, các người bảo người nước ngoài nghĩ thế nào!】【Người ta còn đang nặn bùn, tổ tiên chúng ta đã bắt đầu chế tạo thần khí rồi】【Đây tuyệt đối là sự nghiền ép của lịch sử văn minh, tuy thứ này có khả năng không phải thứ tốt lành gì, nhưng cũng dư sức chứng minh công nghệ sản xuất thời cổ đại của

Việt Nam chúng ta tuyệt đối không thua bọn họ】 Người trong phòng livestream đều rất kích động.

Tần Vũ lúc này nhìn cây thần bằng đồng này, cũng không khỏi có chút chấn kinh.

Chung quy là, khi một món thần khí thực sự xuất hiện trước mắt mình, sự rung động đó không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. "Leo lên!" Giờ khắc này, trong lòng Tần Vũ một ý niệm điên cuồng trào dâng, sớm đã không phải là điều kiện của Giáo sư Hoàng đang thúc đẩy anh.

Mà là nhìn thấy một thứ như vậy, khiến người ta không kìm lòng được mà muốn leo lên xem thử, bên trên rốt cuộc có cái gì!

Cho dù Tần Vũ đã sớm biết, cũng vẫn cứ như thế.

Chụp ảnh chung xong rất nhanh, chính Tần Vũ cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Đây hình như là lần đầu tiên anh chụp ảnh chung với người khác sau khi xuyên không. "Tiểu ca, hỏi cậu một câu!" Chàng thanh niên cười hì hì nói. "Lúc ở trong mộ Hiến Vương, cái quần lót hình con ếch tạp nham của cậu có phải do hãng nào đó tài trợ không?

Trông bắt mắt thật đấy!" "Phụt!" Bàn Tử nghe vậy liền bật cười. "Tôi nói này Thiên Chân, bình thường cậu trông ngây thơ lắm mà, sao lần này lại nói trúng phóc thế!" "Theo tôi thấy, mấy hãng đó đúng là không có đầu óc kinh doanh, nếu mà như cậu nói, tài trợ cho tiểu ca một cái quần lót bắt mắt như vậy thì doanh số chẳng phải đã tăng vọt từ lâu rồi sao!" "Mà nhắc đến chuyện này, tôi lại nhớ đến lúc chúng ta mới quen, cái cách làm vừa ngây thơ vừa ngớ ngẩn của cậu!" Bàn Tử cười kể lại.

Lúc này Tần Vũ mới hiểu ra.

Hóa ra quá trình Bàn Tử và chàng thanh niên trước mặt quen nhau cũng có chút trắc trở.

Bàn Tử từ nhỏ đã mắc bệnh huyết hoa ban.

Để động viên nhau, họ có một nhóm chat dành cho những người cùng mắc bệnh.

Nhưng hồi đó cả viện phúc lợi chỉ có một chiếc điện thoại, nên họ chỉ có thể cùng nhau trò chuyện với các bệnh hữu khác.

Hơn nữa lúc đó còn nhỏ, chẳng hiểu gì cả, chỉ đơn thuần là thấy vui.

Chàng thanh niên này, tạm gọi là Thiên Chân đi.

Gia đình Thiên Chân có điều kiện, là một gia tộc lớn có tiếng ở Trường Sa.

Nhưng cậu nhóc này hồi nhỏ có một tật xấu, không thích học hành mà lại thích nghiên cứu về ông nội mình.

Cuối cùng, cậu lẻn vào một mật thất của ông nội và bị dọa cho một phen khiếp vía.

Ông nội thương cháu nên cho cậu ở nhà nghỉ ngơi.

Ai ngờ thằng nhóc này vì muốn trốn học mà cứ khăng khăng nói mình bị bệnh.

Một tuần không đi học, thấy có vẻ hiệu quả, cậu liền nói mình mắc bệnh nan y, không sống được bao lâu nữa.

Cậu nhóc làm loạn như vậy thì không sao, nhưng ông cụ lại tin là thật.

Chương 270

Thế là ông cho người đưa cậu đến Tây Tạng, nói rằng hoạt phật ở Tây Tạng rất lợi hại, bảo cậu ở đó dưỡng bệnh cho tốt.

Kết quả là ở đó suốt mười năm!

Hơn nữa còn đi học ở Tây Tạng.

Thôi xong, việc học vẫn không thoát được, mà người nhà cũng chẳng gặp được.

Chính trong mười năm này, cậu đã trò chuyện và trở thành bạn bè với Bàn Tử.

Sau này lớn lên, hai người còn gặp mặt ngoài đời và duy trì tình bạn cho đến bây giờ.

Nhà Thiên Chân có tiền, vốn định giúp Bàn Tử chữa bệnh.

Nhưng Bàn Tử sống chết không chịu, vì căn bệnh này của anh vốn không thể chữa khỏi.

Tiêu bao nhiêu tiền cũng chỉ lãng phí.

Cộng thêm tính sĩ diện của anh, cuối cùng Thiên Chân cũng đành chịu.

Thế là chuyện này cứ thế cho qua.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Bàn Tử cũng vô cùng xúc động, nói: "Thiên Chân, Bàn gia tôi sống bao nhiêu năm nay, bây giờ cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!" "Tôi quyết định rồi, sau này sẽ theo tiểu ca đi thám hiểm mộ, dù sao cũng chẳng còn sống được mấy ngày nữa, thám hiểm mộ kích thích biết bao!" Bàn Tử dường như không biết mình đã được thưởng mười năm tuổi thọ.

Tần Vũ thấy vậy mỉm cười nhưng không nói gì.

Không có gì có thể chuyển dời sự chú ý của một người tốt hơn là khiến người đó tràn đầy hứng thú.

Thiên Chân nghe vậy cười nói: "Được chứ, cậu tìm được phương hướng tôi cũng mừng cho cậu!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, tiểu ca, chú ba bảo tôi đến gặp cậu, rốt cuộc là vì chuyện gì?" "Chú ba của tôi cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đặc biệt là mấy tháng gần đây, càng trở nên bí ẩn hơn, tôi còn chưa gặp chú ấy lần nào!" "Đúng vậy tiểu ca, cậu đến gặp Thiên Chân rốt cuộc có chuyện gì?" Bàn Tử cũng tò mò.

Tần Vũ lúc này lại có chút bất đắc dĩ.

Thầm nghĩ, các người nói chuyện nửa ngày trời, sao không nói tên ra đi chứ!

Tần Vũ đưa chiếc túi mà giáo sư Hoàng đưa cho Thiên Chân, đồng thời nói: "Tên!" "À!

Xin lỗi xin lỗi, gặp được bạn bè và thần tượng, tôi kích động quá đến quên cả nói tên!" Thiên Chân cười nói.

Bàn Tử bên cạnh lại chen vào cười nói: "Để tôi giải thích cho cậu!" "Vị bạn học Thiên Chân này, họ Ngô, tên đầy đủ là Bất Chính!

Tức là Ngô Bất Chính!" "Ngược lại chẳng phải là thiên chân vô tà sao!" "Cút đi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, sau đó mở chiếc túi ra xem.

Một lát sau, anh kinh ngạc thốt lên: "Đây là tọa độ của núi Côn Lôn!" "Có ý gì?" "Chú ba của tôi để đồ ở đây à?

Sao không chuyển phát nhanh cho tôi!" "Nói cậu ngây thơ cậu đúng là ngây thơ thật!

Nơi đó là Côn Lôn Thần Cung, chú ba cậu có thể để gì cho cậu chứ?

Để lại một cái xác khô chờ cậu đến đào à!" Bàn Tử cười nói. "Tiểu ca, cái này!" Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, không hiểu rõ ý của anh. "Đi cùng tôi!" Tần Vũ mở miệng nói. "Đi cùng cậu?

Đến Côn Lôn Thần Cung?

Cậu đùa à, nơi đó là cấm địa của Tây Tạng, là địa bàn của Ma Quốc trong truyền thuyết đấy!" "Có tà thần đó!" "Tôi còn chưa muốn chết đâu!" Ngô Bất Chính lập tức định từ chối.

Tuy nhiên, anh lại thấy ánh mắt của Tần Vũ đang nhìn mình chằm chằm.

Trong lòng anh bỗng dâng lên một tia thương cảm. "Không phải chứ tiểu ca, cậu đến nơi này rốt cuộc là để làm gì!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng ngay sau đó anh sững sờ, như nghĩ ra điều gì đó. "Cậu... cậu là vì lời nguyền đúng không!" Anh đã xem cả ba kỳ chương trình của Tần Vũ, lúc này nghĩ lại cũng đã hiểu ra nguyên do.

Ngô Bất Chính im lặng một lát rồi nói: "Tiểu ca, lời nguyền đó chỉ là truyền thuyết, có thể cũng chỉ là một loại bệnh ngoài da thôi!" "Tôi thấy cậu không cần phải coi là thật đâu!" "Khu vực núi Côn Lôn ở Tây Tạng cực kỳ nguy hiểm đó!" "Tôi..." Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Nhìn qua, anh liền kinh ngạc kêu lên. "Là chú ba gửi tới!" Xem xong, vẻ mặt anh càng thêm rối rắm.

Nhưng lần này anh rất nhanh đã hạ quyết tâm, gật đầu nói: "Được!

Tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến!" "Mẹ kiếp Thiên Chân, sao cậu thay đổi nhanh vậy, chú ba cậu gửi gì cho cậu thế?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, lấy điện thoại ra.

Mọi người nhìn thấy, trên đó chỉ có một dòng chữ. "Mày không giúp nó, nó chắc chắn sẽ chết!" "Chú ba của cậu tuổi con gì thế nhỉ!" Bàn Tử nói. "Ý gì?" Ngô Bất Chính không hiểu. "Nói nhảm chứ gì nữa, nếu tiểu ca mà cũng chết được, thì Bàn gia đây chẳng phải đã chết cả trăm lần rồi sao!" Bàn Tử nói.

Chương 271

"Cút đi!" Ngô Bất Chính mắng, rồi nhìn về phía đầu lâu Hiến Vương nói. "Chú ba tôi là chuyên gia trong lĩnh vực cổ mộ, chú ấy nói vậy chắc chắn là thật!" "Vốn dĩ tôi còn tưởng lời nguyền này chỉ là trò lừa bịp, nhưng chú ấy nói vậy thì..." "E là thật sự có thứ này!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ: "Tiểu ca, tuy cậu là thần tượng của tôi, nhưng tôi thật sự không muốn đi mạo hiểm!" "Tôi nói thật, không biết tại sao khi nhìn thấy cậu, tôi luôn có cảm giác như đã gặp ở đâu đó!" "Cũng rất sợ cậu xảy ra chuyện, tin nhắn của chú ba chỉ là giúp tôi hạ quyết tâm mà thôi!" "Đây có lẽ chính là nhãn duyên, ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã cảm thấy, cậu rất đặc biệt!" "Chuyến đi đến Côn Lôn Thần Cung này, tôi sẽ đi cùng cậu!" "Chuyện ở Tây Tạng, tôi cũng coi như có hiểu biết!" "Hy vọng có thể giúp được cậu!" Tần Vũ gật đầu, mỉm cười không nói gì.

Cái gọi là nhãn duyên đó, có lẽ là do số mệnh đã định sẵn!

Giống như hệ thống vừa phát hiện ra anh ta, liền không kìm được mà muốn tặng thẻ nhân vật cho anh ta vậy.

Chỉ là trong lòng Tần Vũ có chút lo lắng.

Lần này đi đến Côn Lôn Thần Cung, nguy hiểm vô cùng.

Nếu Ngô Bất Chính xảy ra chuyện gì, e rằng anh sẽ rất khó chịu.

Cho nên dù thế nào đi nữa, lần này nhất định phải bảo vệ an toàn cho gã này.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Tần Vũ liền sững sờ.

Ý nghĩ này rất đáng sợ, đối với người khác anh chưa bao giờ có cảm giác này.

Trước đây chỉ là cứu người trong khả năng cho phép, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy người đàn ông trước mắt này dường như có một sức hút vô hình, khiến anh không kìm được mà muốn bảo vệ.

Cho dù bản thân bị thương, cũng phải bảo vệ anh ta chu toàn.

Ngô Bất Chính quyết định tham gia, Bàn Tử đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Anh ta bảo Ngô Bất Chính cứ coi như đi du lịch, có vấn đề gì Bàn gia sẽ gánh giúp.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều uống không ít rượu.

Trong lúc đó, Ngô Bất Chính cũng kể rất nhiều truyền thuyết về Tây Tạng.

Trong đó, điều khiến Tần Vũ ấn tượng sâu sắc nhất chính là truyền thuyết về Ma Quốc.

Nghe nói Ma Quốc là một quốc gia tín ngưỡng luân hồi chuyển thế.

Đồ đằng mà họ tín ngưỡng chính là vực sâu, bởi vì mắt người rất giống vực sâu, đặc biệt là con ngươi màu đen.

Vì vậy, đôi mắt ở quốc gia của họ thường được phóng đại hóa, một đôi mắt to có thể đại diện cho địa vị cao thấp của người đó.

Hơn nữa, Côn Lôn Thần Cung được xây dựng trong núi Côn Lôn này, nghe nói chính là do Ma Quốc xây dựng.

Ở đó, có một tòa quỷ thành chỉ tồn tại trong truyền thuyết do họ để lại.

Ác La Hải Thành!

Truyền thuyết về Ma Quốc, về cơ bản cũng chỉ có bấy nhiêu.

Bởi vì Ma Quốc đã biến mất từ rất sớm, cộng thêm màu sắc thần bí đậm đặc, cho nên việc nghiên cứu về Ma Quốc không được sâu sắc.

Ngay cả giáo sư Hoàng, nghiên cứu nhiều nhất cũng là Luân Hồi Tông của đời sau Ma Quốc.

Rất nhiều thông tin về Ma Quốc cũng là thông qua việc nghiên cứu Luân Hồi Tông đời sau này mà có được.

Ngô Bất Chính hiển nhiên biết về chuyện Ma Quốc ít hơn cả giáo sư Hoàng.

Nhưng anh ta lại tinh thông văn hóa Tây Tạng, đây là điều mà giáo sư Hoàng không có.

Nếu thật sự tìm được quỷ thành của Ma Quốc, Ác La Hải Thành, đến lúc đó nói không chừng kiến thức về văn hóa Tây Tạng của Ngô Bất Chính còn hữu dụng hơn cả nghiên cứu của giáo sư Hoàng.

Dù sao nghiên cứu là nghiên cứu, rất nhiều vấn đề đều là phát hiện ra vấn đề trước, sau đó mới tìm đến nền văn hóa địa phương để giải đáp.

Mà Ngô Bất Chính sở hữu những kiến thức về văn hóa Tây Tạng này, đến nơi phát hiện vấn đề, có thể giải quyết ngay tại chỗ, tự nhiên sẽ tiện lợi hơn không ít.

Ba người ăn cơm xong đã là ba giờ chiều.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính lâu ngày không gặp, uống hơi nhiều.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không làm lỡ việc, anh viết ra rất nhiều thứ cần chuẩn bị cho chuyến đi Côn Lôn lần này.

Những thứ này đương nhiên họ không cần phải đi mua, tổ chương trình sẽ cung cấp.

Giáo sư Hoàng đã nói, chuyện Côn Lôn Thần Cung lần này đã kinh động đến lãnh đạo cấp trên.

Cộng thêm việc đội thám hiểm nước ngoài muốn đến tiến hành cái gì mà, hoạt động giao hữu đối kháng thám hiểm mộ chung.

Cho nên giấy thông hành cũng vô dụng, chỉ có thể thông qua con đường chính thức.

Vì vậy lần này vẫn phải hợp tác với tổ chương trình.

Bởi vì lần thám hiểm này, đã không còn chỉ là một chương trình giải trí, mà là liên quan đến danh dự dân tộc.

Theo lời của Bàn Tử, trên địa bàn nhà mình, lẽ nào còn để cho bọn Tây bắt nạt được sao?

Lần này phải cho chúng nó thấy rõ, trầm tích lịch sử lâu đời của Việt Nam ta.

Vào trong cổ mộ, tốt nhất là dọa chết hết bọn chúng.

Để cho chúng nó suốt ngày cứ tự cho mình là cao cao tại thượng.

Tưởng rằng một khẩu AK47 là có thể đi khắp thiên hạ, đến địa bàn của chúng ta thì cái gì cũng không bằng con lừa đen.

Chương 272

Bàn Tử đã kích hoạt huyết mạch của Vương Tư Lệnh, bây giờ cũng là một Mô Kim Hiệu Úy chính hiệu.

Tuy trình độ chuyên môn còn cần nâng cao, nhưng lần đối kháng hữu nghị này, chủ yếu là xem biểu hiện.

Đến nơi, Tần Vũ sẽ không quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Giải quyết lời nguyền trên người mình mới là việc quan trọng nhất...

Tần Vũ tìm một chiếc xe đưa Ngô Bất Chính về nhà, sau đó mới đưa Bàn Tử về nhà mình.

Vì có sự can thiệp của lãnh đạo cấp trên, sự việc đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Cho nên chương trình khi nào phát sóng, khi nào lên đường, đều phải do lãnh đạo cấp trên quyết định.

May mắn là quá trình này không kéo dài.

Chỉ ba ngày sau, Bàn Tử đã mang tin tức trở về. "Tiểu ca, vừa rồi tôi đã gặp người của tổ chương trình!" "Họ nói chương trình lần này sẽ phát sóng vào ngày kia!" "Sáng sớm ngày mai sẽ có trực thăng đến!" "Tiến đến Tây Tạng tập hợp!" Bàn Tử vừa nói vừa uống một ngụm nước, sắc mặt có vẻ rất khó coi. "Nghe nói lần này nước ngoài có tổng cộng sáu người!" "Trong đó ba người là người Hàn, hai nam một nữ!

Ba người còn lại, hai người là người Mỹ, còn một người là người Nhật, đều là nam!" "Tên thì tôi cũng không nhớ, chắc là tối nay tổ chương trình sẽ tổ chức họp báo trên truyền hình để giới thiệu!" "Bên mình tôi đã đăng ký, chính là ba chúng ta!" Nói xong Bàn Tử nuốt nước bọt. "Còn một chuyện quan trọng nhất, Bàn gia không làm mất mặt các cậu đâu!" Hóa ra, lần này đi núi Côn Lôn vì đường quá xa, lãnh đạo không muốn kéo dài sợ sinh biến!

Thế là đã đề xuất một phương án.

Cộng với phương án của tổ chương trình, tổng cộng có hai phương án.

Phương án thứ nhất là của tổ chương trình, đến chân núi Côn Lôn rồi đi bộ lên núi.

Nhưng quá trình này sẽ rất dài, đoàn đội cũng sẽ yêu cầu rất lớn.

Các loại vật tư đều phải mang theo, ước tính bảo thủ cũng phải một tuần mới đến nơi.

Lãnh đạo không hài lòng lắm, đã đưa ra phương án thứ hai.

Dùng trực thăng quân dụng, thả mọi người trực tiếp xuống gần tọa độ.

Sau đó ai có bản lĩnh nấy! "Mẹ kiếp, đám người nước ngoài đó cứ khăng khăng đòi thả dù, Bàn gia tôi sợ độ cao mà!" "Làm tôi tức chết, nhưng Bàn gia cũng không phải người hẹp hòi, mẹ nó, chứng sợ độ cao trước mặt danh dự, chẳng là cái thá gì!" "Người sống vì một hơi thở, Phật sống vì một nén hương, lần này chúng ta sẽ chơi trò thả dù với chúng!" "Bàn gia lần này cứng rắn gớm nhỉ, hiếm thấy hiếm thấy, mà sao đột nhiên cậu lại sợ độ cao thế!" "Trước đây chưa từng nghe nói mà!" Bỗng một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Hai người quay đầu lại, không ai khác chính là Ngô Bất Chính.

Vì sáng sớm mai phải xuất phát, nên tối nay Ngô Bất Chính cũng sẽ ở lại nhà Tần Vũ. "Mẹ kiếp tôi cũng lạ thật, Bàn gia trước đây không sợ độ cao mà, sao bây giờ càng ngày càng sợ thế!" "Chắc là do tuổi già, gan càng ngày càng nhỏ!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Tần Vũ chỉ cười mà không nói gì.

Tên béo chết tiệt này đã kích hoạt huyết mạch của Vương Tư Lệnh.

Vương Tư Lệnh sợ độ cao, anh ta có thể không sợ sao!【Đinh!】【Hệ thống phát hiện thành viên đồng hành của ký chủ có độ tương đồng với nhân vật đạt 50%】【Đề nghị ký chủ tặng thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】【Xin ký chủ...】Giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

Tần Vũ không biết đây là lần thứ mấy nó nhắc nhở rồi, gần như chỉ cần Ngô Bất Chính đến, hệ thống sẽ kêu không ngừng.

Tuy nhiên lần này, Tần Vũ còn chưa nghĩ xong có nên tặng hay không, hệ thống đột nhiên lại vang lên.【Đinh!

Xét thấy ký chủ cân nhắc quá lâu, hệ thống đã tự động tặng】【Tặng thành công, đang trói buộc huyết mạch nhân vật 1%... 100%】【Trói buộc huyết mạch thành công, tiến độ kích hoạt huyết mạch nhân vật đạt 50%】【Đang thay thế tính cách nhân vật, thay thế thất bại... quá gần gũi không cần thay thế】【Chúc mừng đồng đội nhận được phần thưởng huyết mạch 30%, Kỳ Lân Kiệt】【Kỳ Lân Kiệt đã tự động cho uống, huyết dịch đang biến đổi】【Chúc mừng đồng đội nhận được phần thưởng huyết mạch 50%, thể chất đặc biệt】【Thể chất đặc biệt chú giải: Vào mộ ắt gặp quỷ, mở quan ắt khởi thi】【Xin ký chủ cẩn thận đối phó】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 70%, đồng đội sẽ nhận được năng lực nhân vật 'Tà Đế Tư Duy'】【Cảm ơn!】"Tôi..." Tần Vũ nghe đến đây chỉ muốn chửi thề.

Còn cảm ơn, anh thật sự không muốn nói, nếu không lúc này thật muốn nói một câu, cảm ơn cả nhà mày.

Đây toàn là phần thưởng rác rưởi gì vậy.

Kỳ Lân Kiệt còn được, nhưng cái vụ vào mộ ắt gặp quỷ, mở quan ắt khởi thi là có ý gì?

Tăng độ khó à?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Ngô Bất Chính, anh ta dường như không nhận ra.

Nhưng lúc này Tần Vũ đã không muốn dẫn anh ta đi nữa.

Với cái thể chất này, làm sao mà vào mộ rồi ra được.

Chẳng khác nào đi tìm chỗ chôn cho mình!

Còn cái hệ thống này nữa, mẹ nó chưa thấy cái nào vội vàng như vậy, quả thực là dâng tận miệng!

Mình còn chưa đồng ý, kết quả hệ thống tự mình tặng luôn thẻ nhân vật.

Hơn nữa còn có tiến độ kích hoạt huyết mạch này, mộ còn chưa vào, đã kích hoạt 50% huyết mạch.

Chương 273

Chính mình cũng không có đãi ngộ này.

Hệ thống này quả thực còn thiên vị hơn cả mình. "Tên béo!" Tần Vũ đột nhiên lạnh lùng quát lên, chỉ thấy Bàn Tử đang ngơ ngác đi về phía cây đồng xanh.

Nhưng tiếng quát của anh hoàn toàn vô dụng.

Bàn Tử cứ như bị trúng tà, Tần Vũ thấy vậy liền lao lên tát cho anh ta một cái thật mạnh, lập tức khiến anh ta tỉnh lại. "Tiểu... tiểu ca, sao vậy, tôi vừa rồi hình như bị mộng du!" Bàn Tử mặt mày kinh hãi, rõ ràng lúc nãy anh ta vẫn có ý thức, chỉ là không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

Tần Vũ không nói gì, chỉ rút con dao găm bên người ra, rạch một đường trên ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trán Bàn Tử. "Đừng lau!" Nói xong Tần Vũ mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị leo lên cây.

Bàn Tử cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều, đã đến nơi này rồi, xung quanh cũng không có con đường nào khác.

Bọn trộm mộ kia chắc chắn cũng đã leo lên rồi.

Nếu không khẩn trương, đến được đích thật, huynh đệ của anh ta mất đi giá trị lợi dụng, thì việc bị giết người diệt khẩu cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột. "Nhanh lên đừng lề mề nữa!" Bàn Tử vừa sắp xếp đồ đạc, vừa thúc giục chàng thanh niên kia.

Thế nhưng chàng thanh niên lại nằm im bất động trên mặt đất.

Bàn Tử thấy lạ, liền đi qua xem xét.

Vừa nhìn một cái, anh ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy chàng thanh niên run rẩy, máu từ trong miệng cứ thế trào ra.

Nhìn kỹ Bàn Tử mới phát hiện, sau lưng gã này lại cắm một khúc xương người.

Chắc là lúc bỏ chạy trước đó đã bị xương trong đống xác đâm phải.

Cộng thêm việc sau đó trượt trong giếng thoát nước này, khúc xương đã hoàn toàn đâm sâu vào cơ thể.

Lúc này, tính mạng đã mất đi tám chín phần rồi.

Bàn Tử thở dài một hơi, nói thật anh cũng không định làm gì gã này.

Dù sao còn trẻ, vẫn có khả năng cải tạo.

Chỉ tiếc là đã chọn con đường không có lối về này.

Tính mạng của huynh đệ mình còn nằm trong tay bọn trộm mộ, Bàn Tử cũng không có thời gian nghĩ nhiều.

Anh tìm một chỗ tương đối sạch sẽ đặt gã xuống.

Sau đó để lại một ít lương khô và nước, cũng coi như là tận tình tận nghĩa.

Vận may tốt có thể cầm cự đến lúc đội khảo cổ đến, có lẽ còn giữ được một mạng.

Vận may không tốt, thì chỉ có thể A Di Đà Phật.

Hai người chuẩn bị xong, liền không quan tâm đến chàng thanh niên nữa, lập tức bắt đầu leo lên.

Mà lúc này tại Viện nghiên cứu khảo cổ khu Thanh Hải.

Giáo sư Hoàng Đỉnh đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, trên đó một mô hình ba chiều đang dần dần hình thành.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy bên cạnh mô hình ba chiều này đã có rất nhiều mô hình ba chiều khác.

Những mô hình này về cơ bản đều là do Tần Vũ quét được trên đường đi.

Tuy không thể bao quát toàn bộ di tích Xà Quốc, nhưng cũng đã có phần lớn. "Giáo sư!

Bên trong cây đồng xanh này rỗng!" Một sinh viên trẻ bên cạnh kinh ngạc kêu lên.

Giáo sư Hoàng lại nhấp một ngụm trà nói: "Không rỗng mới lạ, người xưa tuy lợi hại, nhưng cây đồng xanh này lớn như vậy, nếu là đặc ruột, thì phải tốn bao nhiêu đồng xanh!" "Nhưng mà...

A!

Thứ này là gì!" Giáo sư Hoàng đột nhiên kinh hô.

Sinh viên bên cạnh cũng nhìn thấy, trên mô hình ba chiều của cây đồng xanh lại xuất hiện một thứ kỳ quái.

Thiết bị quét mà Tần Vũ mang theo là máy quét tuyến tính.

Nói đơn giản, thứ hiển thị bên phía giáo sư Hoàng thực chất là một sơ đồ đường nét.

Loại sơ đồ này có một ưu điểm là có tính xuyên thấu nhất định, có thể nhìn thấy những thứ bên trong.

Lấy một ví dụ, bạn đứng bên ngoài quét, có thể quét được tình hình bên trong cửa.

Sau đó chỉ cần tự mình thêm màu sắc vào là có thể tạo ra toàn bộ mô hình.

Chương 274

Hơn nữa mô hình như vậy là có cấu trúc bên trong, bạn có thể xem xét tình hình bên trong chứ không chỉ là một cái vỏ mô hình.

Lúc này trên máy tính của giáo sư Hoàng, tại vị trí cây đồng xanh cách mặt đất không quá hai mét, bên trong lại xuất hiện một loại đường nét vô cùng phức tạp.

Rõ ràng thứ đó đang ở bên trong cây đồng xanh. "Thầy ơi, cái này hình như là đầu rắn!" Sinh viên bên cạnh kinh hô.

Giáo sư Hoàng vội đặt tách trà lên bàn, kinh ngạc nói: "Không thể nào, sao lại có đầu rắn lớn như vậy, hơn nữa nếu đây là đầu rắn, thì thân rắn dưới mặt đất chẳng phải còn lớn hơn sao!" "Không được!

Phải mau chóng thông báo cho Tần Vũ!" Giáo sư Hoàng cảm thấy sự nghiêm trọng của vấn đề.

Ông vội tìm đến Viện khoa học sinh vật hợp tác với tổ chương trình, đồng thời bảo sinh viên của mình đi thông báo cho tổ chương trình.

Rất nhanh, Tô Khảo Khảo ở phòng livestream đã nhận được tin, vội nói: 【Tiểu ca Tần Vũ, Bàn ca!

Tình hình mới nhất, giáo sư Hoàng phát hiện bên trong cây đồng xanh quét được là rỗng, và có thứ gì đó!】【Hai người tốt nhất nên cẩn thận một chút!】【Có thể là một con rắn khổng lồ, cũng có thể là hóa thạch, hiện tại vẫn chưa xác định, họ đã liên hợp với bộ phận nghiên cứu khoa học sinh vật để khẩn cấp nghiên cứu rồi】【Mẹ kiếp, rắn khổng lồ?

Phải khổng lồ đến mức nào chứ, cây đồng xanh này lớn như vậy, trăn khổng lồ chắc cũng không lấp đầy được!】【Chết tiệt, nếu bên trong này thật sự có rắn khổng lồ, e là sắp thành tinh rồi, đó không phải là rắn nữa, đó là rồng rồi!】【Toang rồi toang rồi, đầu tiên là mộ Hiến Vương, sau đó là nơi này, thần long liên tiếp xuất hiện, bọn Tây chắc là đứng ngồi không yên rồi】【Văn hóa An Lạc sâu rộng uyên thâm, đâu phải bọn Tây có thể hiểu được, chính tôi còn không thể hiểu hết】Bàn Tử lúc này đâu còn tâm trí xem livestream, đi theo sau Tần Vũ đã sớm mệt mồ hôi đầm đìa.

Tốc độ của Tần Vũ quá nhanh, cứ như một con khỉ, chỉ cần anh lơ là một chút là sẽ bị bỏ lại phía dưới.

Thấy Tần Vũ lại bỏ xa mình hai mét, Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, cậu đợi tôi với, tốc độ của cậu nhanh quá!" Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, dừng lại quay người hỏi Bàn Tử: "Cậu không sợ độ cao à?" Anh còn nhớ, trong truyện đạo mộ ở kiếp trước, Vương Bàn Tử sợ độ cao.

Sao gã này kích hoạt thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh rồi mà lại không sợ độ cao. "Sợ độ cao?

Bàn gia tôi cũng là nhân vật lật sông khuấy biển, sao có thể sợ độ cao!" "Bàn gia tôi cái gì chưa làm qua, tài xế cẩu tháp, lau kính ngoài trời, huấn luyện viên nhảy bungee, leo núi nhặt rác...

Ây da, sao cậu vừa nói tôi lại thấy hơi sợ thật nhỉ!" Bàn Tử vội ổn định lại thân hình.

Tần Vũ trong lòng đại khái đã hiểu ra.

Bàn Tử này vẫn chưa hoàn toàn kích hoạt huyết mạch của Vương Tư Lệnh, cho nên bây giờ tình trạng sợ độ cao vẫn chưa rõ ràng, e là nếu kích hoạt toàn bộ, sẽ sợ độ cao thật.

Điều này vẫn chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là, tuyệt đối đừng kế thừa cái tính ham lợi vặt a!

Tham lam vặt vãnh thật sự sẽ chịu thiệt lớn đó.

Nói chuyện phiếm với Bàn Tử vài câu, anh ta cũng đã đuổi kịp.

Hai người không trì hoãn nữa, tiếp tục leo lên.

Có Tần Vũ đi trước mở đường, tốc độ tự nhiên cũng nhanh hơn không ít.

Một giờ sau, hai người đã leo lên được ít nhất là hai trăm mét.

Chỉ tiếc là, phía trên vẫn không thấy điểm cuối.

Tần Vũ cũng có chút mệt mỏi, gọi Bàn Tử ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh.

Bàn Tử vừa uống nước vừa lấy búa leo núi gõ vào cây đồng xanh.

Tần Vũ khó hiểu nhìn anh ta.

Bàn Tử cười nói: "Đây là một loại mật mã tín hiệu quốc tế thông dụng, giống như mật mã Morse vậy!" "Nhưng dễ hiểu hơn, rất nhiều người yêu thích thể thao ngoài trời đều biết!" "Quần áo của thằng nhóc kia có in hình này, chắc là nó cũng biết!" "Bàn gia tôi hỏi thăm tình hình của nó, nếu nó tỉnh rồi cũng biết chúng ta đã lên đây!" "Nếu tự mình sợ hãi còn có thể theo lên!" Nói đến đây, Bàn Tử thở dài một hơi: "Thực ra Bàn gia tôi cũng chỉ là một người bình thường, không phải loại ác ôn giết người như ngóe, thằng nhóc này còn trẻ, nếu có thể cải tạo tốt, tổ chức chắc chắn sẽ cho cơ hội làm lại cuộc đời!" "Chỉ là không biết lần này có còn mạng để ra ngoài không!" "Phía dưới cũng không có động tĩnh gì, chắc là vẫn chưa tỉnh!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, Bàn gia tôi tuy gan lớn nhưng lòng dạ cẩn thận, nhưng đến nơi này lại không cảm thấy sợ hãi gì, ngược lại còn có chút kích động!" "Muốn xem thử bí mật trong cây đồng xanh kia, nếu có minh khí gì thì chôm một hai món, sau này bán...

à không phải, giao nộp cho tổ chức, cũng có thể nhận được một lá cờ đỏ nhỏ phải không!" "Cậu nói có đúng không tiểu ca!" Tần Vũ nghe vậy có chút dở khóc dở cười, tên béo chết tiệt này mới kế thừa một nửa huyết mạch, đã bắt đầu có suy nghĩ này rồi.

Nếu kích hoạt toàn bộ huyết mạch, e rằng cũng là kẻ thấy minh khí là không đi nổi. "Tiểu ca nói đùa thôi, trước đó tôi đã nói sau khi ra ngoài lần này, tôi, Vương mỗ đây sẽ đi theo cậu, cậu sẽ không ghét bỏ tôi chứ!" Bàn Tử lần này nghiêm túc hơn một chút.

Tần Vũ nghe vậy lắc đầu, tỏ ý không ghét bỏ.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi vui mừng. "Vậy quyết định thế nhé, cuộc đời ngắn ngủi của Bàn gia tôi cũng có thể tỏa ra ánh hào quang chói lọi, cũng coi như không uổng chuyến đi này!" "Tốt nhất là lúc còn sống, để lại cái gì đó như đỉnh đồng Vương Khải Toàn, xe ngựa đồng Vương Khải Toàn cũng được!" Tô Khảo Khảo nghe đến đây không khỏi bật cười. 【Bàn ca, anh có nghe nói về cây đồng xanh Lý Nhị Đản chưa?

Đừng có ở đó mà mơ mộng hão huyền nữa】 "Ai!

Cô nhóc này, tên Khải Toàn của tôi vang dội biết bao, sao có thể so với Nhị Cẩu Nhị Đản được!" Mọi người trong phòng livestream cũng thả lỏng cười nói. 【Bàn gia, tôi thấy cái đỉnh đồng Vương Khải Toàn là hết hi vọng rồi, anh có thể cân nhắc đến món thịt nướng Vương Bàn Tử, chỗ chúng tôi có chi nhánh đấy】【Ha ha, lầu trên tinh tường thật, tôi còn thấy qua rồi, tiếc là chưa ăn!】【Cũng được, tôi đi ăn rồi, vị cũng không tệ, hơn nữa còn có rất nhiều chi nhánh, không biết có phải là chuỗi cửa hàng không】【Ngầu thế Bàn gia, ông chủ ngành ăn uống à, anh giàu thế rồi còn đến cổ mộ chơi làm gì!】 "Cút cút, Bàn gia tôi mà có sản nghiệp này, đã sớm về kinh đô tán gái rồi, ai mà đến đây du lịch chứ!" "Bàn gia tôi xin tuyên bố: Mọi người xem, bây giờ tôi còn có thêm một nghề tay trái, bán thịt nướng!"

Mọi người nghe vậy đều không khỏi cười đến co giật.

Bàn Tử này thân thủ không tệ, mà tài tấu hài cũng là một tuyệt kỹ, khiến mọi người rất yêu thích.

Nói chuyện phiếm một hồi, hai người cũng đã nghỉ ngơi gần xong.

Bên giáo sư Hoàng vẫn chưa có kết quả, rốt cuộc bên trong cây đồng xanh này có cái gì, họ cũng không có thời gian suy nghĩ.

Một người vội cứu huynh đệ, một người chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi.

Không trì hoãn nữa, tiếp tục leo lên.

Nhưng lần này, chỉ leo được hai phút, Bàn Tử đột nhiên dừng lại. "Tiểu ca đợi đã, phía dưới hình như có động tĩnh, có phải thằng nhóc kia tỉnh rồi không!" Nói rồi Bàn Tử áp tai vào thân cây đồng xanh, nhưng nghe được chỉ là những tiếng động không có quy luật.

Chương 275

"Thằng nhóc này lẽ nào không biết loại mật mã liên lạc đó?" Nghĩ vậy Bàn Tử lại gõ hai cái, định báo cho nó biết chúng ta đang ở trên này.

Tuy nhiên vừa gõ một cái, Tần Vũ đã vội ngăn anh ta lại, đồng thời sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. "Mau đi!" Bàn Tử nghe vậy, chắc chắn lại có chuyện rồi, liền theo Tần Vũ nhanh chóng leo lên trên.

Tuy nhiên lần này chỉ leo chưa đầy năm phút, phía dưới đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh móng tay cào vào cây đồng xanh.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, vội nhìn xuống dưới, nhưng trong bóng tối phía dưới rõ ràng không có gì.

Trong lòng có chút rờn rợn, Bàn Tử vội lấy đèn pin soi xuống dưới.

Một cảnh tượng hiện ra, lập tức khiến cả người anh ta suýt nữa không giữ vững mà rơi khỏi cây đồng xanh.

Tần Vũ cũng nhìn thấy mà lòng thắt lại.

Chỉ thấy trên cây đồng xanh phía dưới, từng gương mặt người kỳ dị đang nhìn chằm chằm vào họ.

Dáng vẻ đó, phảng phất như những con tống tử ngàn năm bò ra từ địa ngục, đang tiến lại gần họ.

Bàn Tử sợ hãi hét lên một tiếng quái dị, cũng không biết lấy đâu ra sức lực, ba chân bốn cẳng đã leo lên trên Tần Vũ.

Làm việc gì cũng không xong, nhưng giữ mạng là số một.

Tần Vũ thấy vậy cũng không trì hoãn, dồn toàn lực leo lên trên.

Tuy nhiên tốc độ của họ có nhanh đến mấy, cũng không thể nhanh hơn những thứ phía dưới.

Những thứ đó cứ như khỉ, một lần nhảy một lần vọt, khoảng cách lại rút ngắn một đoạn lớn.

Tần Vũ rất nhanh đã bình tĩnh lại, những thứ này rõ ràng chỉ là khỉ, không có gì đáng sợ.

Nhưng nơi này là trên cây thần đồng xanh, mình không cẩn thận mà rơi xuống, cũng toi đời.

Phải nghĩ ra cách, xua đuổi đám khỉ kia đi, nếu không cứ chạy mãi thế này cũng không phải là cách.

Ngay khi Tần Vũ đang nghĩ cách đối phó, đột nhiên chỉ nghe thấy Tô Khảo Khảo lên tiếng.【Tiểu ca, những con khỉ này làm em nhớ đến một chuyện】【Nghe nói thời cổ đại để bảo vệ một số bí mật, có người sẽ huấn luyện động vật để bảo vệ!】【Những động vật này sẽ truyền lại nhiệm vụ bảo vệ cho đời sau, cho dù đã qua ngàn trăm năm, chỉ cần những động vật này không tuyệt chủng, chúng sẽ mãi mãi bảo vệ thứ đó!】【Những con khỉ này hình như là như vậy, những chiếc mặt nạ đó chắc chắn là do người xưa đeo cho chúng!】【Nhưng rất kỳ lạ, đến nay đã nhiều năm như vậy rồi, lứa khỉ đầu tiên chắc chắn đã chết hết, sao trên mặt đời sau của chúng vẫn còn những chiếc mặt nạ này!】Những lời nói có vẻ nghi hoặc của Tô Khảo Khảo lại khiến Tần Vũ lập tức bừng tỉnh.

Toàn thân toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Anh không phải bừng tỉnh vì những con khỉ này, mà là anh phát hiện ra một vấn đề.

Anh biết những chiếc mặt nạ trên mặt những con khỉ này thực chất là một loại cổ trùng.

Nhưng vừa rồi anh lại hoàn toàn không nghĩ đến, thậm chí còn không nhớ ra.

Nếu không phải Tô Khảo Khảo nhắc đến chuyện này, anh thật sự không nhớ ra được.

Lẽ nào trí nhớ của mình đang suy giảm?

Không thể nào, sao lại có thể xảy ra tình huống này?

Lẽ nào là do huyết mạch của Tiểu ca?

Tần Vũ nhớ, Tiểu ca có chứng mất trí nhớ, sẽ thường xuyên mất trí nhớ.

Nhưng đó là do huyết mạch Kỳ Lân và sự trường sinh.

Tần Vũ tuy đã kích hoạt hoàn toàn huyết mạch của Tiểu ca, kế thừa huyết Kỳ Lân, nhưng không hề có được năng lực trường sinh.

Rõ ràng là không thể xảy ra tình trạng mất trí nhớ.

Nếu không phải là do Tiểu ca, vậy tại sao mình lại xuất hiện khoảng trống ký ức trong khoảnh khắc?

Đột nhiên, Tần Vũ nghĩ đến một khả năng.

Anh nhìn về phía cây đồng xanh trước mặt.

Lẽ nào là do thứ này đang ảnh hưởng đến trí nhớ của mình?

Nếu là như vậy, thì thật sự phiền phức lớn rồi.

Dựa vào ký ức, anh mới biết Mộ Trần Châu ở trong mộ Hiến Vương.

Muốn giải trừ lời nguyền phải đến Côn Lôn Thần Cung.

Nhưng nếu ký ức mất hết, anh sẽ hoàn toàn quên đi những điều này, e rằng sau khi trở về ôm Mộ Trần Châu cũng không biết phải làm sao.

Tần Vũ lập tức tỉnh táo, cây đồng xanh này có sức mạnh vật chất hóa.

Tuy không giống với ảo cảnh, nhưng cũng có tác dụng ảnh hưởng đến tâm trí con người.

E rằng chính là do cây đồng xanh này mà trí nhớ của anh mới xuất hiện khoảng trống tạm thời.

Nếu thật sự là như vậy, anh phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi.

Nếu không ở lại càng lâu, e là sẽ càng nghiêm trọng.

Tần Vũ nghĩ đến đây, cũng không trì hoãn nữa, dừng lại chuẩn bị xử lý đám khỉ kia.

Chương 276

Muốn đối phó với đám khỉ này, hiển nhiên không dễ dàng.

Nhưng chỉ cần gỡ bỏ mặt nạ trên mặt chúng, đám khỉ này sẽ không dám đến gần nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ trong lòng đã có cách.

Lúc này bầy khỉ mặt người đã áp sát.

Anh không quan tâm đến những thứ khác, rút dao găm ra trực tiếp rạch mu bàn tay.

Lập tức máu tươi văng ra.

Chỉ thấy những con khỉ dính phải máu tươi, mặt nạ trên mặt quả nhiên bắt đầu rung động.

Từng con một như đang chạy trốn mà rơi thẳng xuống dưới.

Những con khỉ không còn mặt nạ, trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ kinh hãi.

Từng con một lại không dám đến gần nữa, chạy về một phía.

Tần Vũ thấy vậy mừng rỡ, nhưng số lượng khỉ mặt người ở đây thật sự quá nhiều.

Những con khỉ không dám đến gần anh, lúc này lại từng con một đuổi theo Bàn Tử.

Hệ thống đã trói buộc Tần Vũ, cậu cũng không còn cách nào khác.

Thêm nữa hệ thống lại thiên vị Ngô Bất Chính, nên cậu cũng thấy bình thường.

Gã này dường như bẩm sinh đã có một loại thể chất đặc biệt, đương nhiên ở đây không phải nói đến cái thể chất mà hệ thống ban cho như "vào mộ tất gặp quỷ, mở quan tất khởi thi", mà là một loại thể chất khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đặc biệt là Tần Vũ, mỗi lần nhìn thấy cậu ta đều không nhịn được muốn bảo vệ.

Rất kỳ lạ.

Bàn Tử đem thông tin mình nhận được từ tổ chương trình nói cho Ngô Bất Chính.

Cậu ta tỏ vẻ không có gì to tát.

Chỉ là khí hậu trên núi Côn Luân thay đổi đa dạng, đến lúc đó thật sự phải nhảy dù, e là còn phải khắc phục một chút trở ngại tâm lý, dù sao không phải ai cũng có dũng khí nhảy xuống.

Ba người đàn ông tụ tập lại với nhau, không ngoài việc uống rượu chém gió.

Ngô Bất Chính vẫn không quên chuyện chính, vừa uống rượu vừa nói với Tần Vũ: "Côn Luân Thần Cung này nằm bên trong núi Côn Luân, muốn tìm được là cực kỳ khó khăn!" "Hơn nữa chỉ có tọa độ cũng không được!" "Chúng ta không thể nào đến nơi rồi đào thẳng xuống được, cho nên vẫn phải kết hợp với văn hóa Tây Tạng ở địa phương để tìm ra lộ trình trong đó!" "Đúng vậy, nói đến chuyện này, tổ chương trình đến giờ vẫn chưa nói, tọa độ không thể nào chỉ có chúng ta có!" "Cũng không biết lần này tổ chương trình rốt cuộc định làm thế nào!" Bàn Tử cũng nói.

Vốn dĩ tọa độ núi Côn Luân vô cùng quan trọng.

Nhưng bây giờ vì sự can thiệp của lãnh đạo cấp trên, toàn bộ công tác thám hiểm mộ ở Côn Luân đã không còn do tổ chương trình chủ đạo được nữa.

Những người nước ngoài tham gia thám hiểm chắc chắn cũng có thể nhận được tọa độ.

Chỉ là không biết lần này tổ chương trình rốt cuộc sẽ sắp xếp thế nào.

Ba người đang tán gẫu thì mở ti vi lên, để tránh bỏ lỡ.

Quả nhiên, rất nhanh tổ chương trình đã triệu tập buổi họp báo công bố chương trình. "Thưa quý vị, xét thấy chương trình thám hiểm mộ trong nước đang ngày càng hot, cộng thêm gần đây bọn trộm mộ hoành hành!" "Cho nên chúng tôi đã liên hợp với các ban ngành liên quan, quyết định khởi động sớm mùa thứ hai của 《Cổ Mộ Tham Bí》!" "Chương trình lần này, theo yêu cầu mãnh liệt của các tuyển thủ nước ngoài, sẽ mời sáu tuyển thủ nước ngoài tham gia!" "Lát nữa sẽ giới thiệu thông tin tuyển thủ cho mọi người!" "Ở đây xin giải thích trước quy tắc của chương trình!" Nói đến đây, một nhân viên công tác bên cạnh nhận lấy micro, tiếp tục nói: "Mùa thứ hai của 《Cổ Mộ Tham Bí》 lần này sẽ áp dụng phương pháp thám hiểm liên hợp!" "Sáu tuyển thủ nước ngoài và ba tuyển thủ bản địa sẽ lập thành đội cùng nhau xuất phát!" "Mục đích là để khảo sát cổ mộ trên núi Côn Luân!" "Tuyển thủ cần tự mình chịu trách nhiệm về an toàn, nếu xảy ra sự cố ngoài ý muốn, tổ chương trình sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào, tuyển thủ có thể rút lui bất cứ lúc nào!" "Chương trình lần này đã mời được hoa khôi tài năng của học viện ngoại ngữ, Trần Hàm Hàm, đến để đảm nhận công việc phiên dịch cho các tuyển thủ nước ngoài!" "Đồng thời còn có hoa khôi tài năng của học viện khảo cổ, Tô Khảo Khảo, đảm nhận việc giảng giải về khảo cổ!" "Vì núi Côn Luân nằm sâu trong vùng đất Tạng, nên chúng tôi cũng đã mời một số chuyên gia văn hóa Tây Tạng để giải đáp ngoại tuyến bất cứ lúc nào!" "Đảm bảo để mọi người có thể hiểu được những bí ẩn trong cổ mộ!" "Lát nữa sẽ tiết lộ thông tin tuyển thủ của chương trình lần này cho mọi người!" Buổi họp báo tiến hành đến đây, đám cư dân mạng đang xem livestream đều không bình tĩnh nổi, nhao nhao bàn tán. 【Trâu bò thật, lại có thêm một đại mỹ nhân cấp hoa khôi nữa.】【Haha, mong chờ mong chờ, Trần Hàm Hàm!

Tên hay tên hay!】【Lầu trên tôi nghi ngờ anh đang lái xe, nhưng tôi không có bằng chứng.】【Không đúng, chẳng lẽ các người chỉ chú ý đến cô phiên dịch mới này thôi sao?

Chẳng lẽ quên mất lần này còn có người nước ngoài tham gia à?】【Người nước ngoài?

Người nước ngoài gì chứ?

Rõ ràng là bia đỡ đạn thôi.】【Haha, chí lý, đi theo Tiểu ca, tám phần là bia đỡ đạn.】【Hấp dẫn rồi đây, nhưng nói thật, vẫn hy vọng Tiểu ca có thể nhanh hơn họ, dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta.】【Còn phải nói sao, Tiểu ca có bao giờ làm người ta thất vọng đâu!】Phòng livestream thảo luận sôi nổi.

Cùng lúc đó, nhân viên công tác đã bắt đầu giới thiệu sáu tuyển thủ nước ngoài. "Người thứ nhất, đến từ Điểu quốc, Stephen Lôi!

Gọi tắt là Lôi, người này là một nhà thám hiểm, có kinh nghiệm thám hiểm dã ngoại phong phú, cũng là một nhà thám hiểm khá nổi tiếng ở Điểu quốc!" Vừa giới thiệu, một tấm ảnh cũng được chiếu lên, là một người đàn ông nước ngoài da trắng, mắt xanh, không có gì đặc biệt. "Người thứ hai và thứ ba, đến từ Mễ quốc, cặp đôi thám hiểm, James Bất Lãng và Thái Hắc." Phía dưới vẫn kèm theo ảnh.

James Bất Lãng này da trắng, nhưng Thái Hắc thì đúng là người như tên, đen đến mức như que cời lửa. "James Bất Lãng có thể coi là người quen cũ của chúng ta, thường xuyên đến Việt Nam tham gia các chương trình thám hiểm, được mọi người thân thiết gọi là anh Bất Lãng, làm việc cũng quả thực rất ổn thỏa!" "Hy vọng lần này hợp tác với Thái Hắc, có thể mang đến cho chúng ta những điều đặc sắc khác biệt!"【Tôi phản đối, Thái Hắc này gian lận, đen như vậy, mẹ nó vào trong cổ mộ đèn vừa tắt, ai mà thấy được hắn.】【Vãi, ông đúng là tú nhi.】【Đây mới là tuyệt kỹ đó, chân chủ dung nhập bóng tối, tống tử cũng không nhìn thấy.】【Haha, các người muốn cười chết tôi à, da đen cũng đâu phải lỗi của người ta.】【Tôi đồng ý, nhưng da đen mà còn đi trộm mộ thì là lỗi của anh rồi.】【Răng trắng như vậy không đi làm người đại diện cho kem đánh răng, chạy đi trộm mộ làm gì?

Không lãng phí bóng đèn của tổ chương trình à?】【Từ nay lại có thêm một người mất tích chuyên nghiệp, Thái Hắc!】【Tiểu ca là thật sự mất tích, gã này là giả vờ tàng hình.】Bàn Tử xem mà cười đến co giật.

May mà tổ chương trình giới thiệu xong liền giới thiệu đến ba người cuối cùng. "Ba vị cuối cùng, đến từ Hoàn quốc, tổ hợp thám hiểm, Tiểu Tuyền, Tỉnh Hạ và Thương Thương Không!" "Ba vị này cũng là những người có kinh nghiệm thám hiểm phong phú, trong đó Tiểu Tuyền còn là một võ sĩ, đao pháp rất lợi hại!" Bàn Tử vừa thấy tên ba người này liền cười suýt nữa thì tắt thở, chỉ vào ti vi nói: "Vãi, hai trong ba người này đến để tìm chết à!" "Sao lại nói vậy?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử nói: "Núi Côn Luân là thứ gì, truyền thuyết nói mùa đông suối không đóng băng cũng phải kết băng, một người là Tiểu Tuyền (suối nhỏ), một người là Tỉnh Hạ (dưới giếng), đến đó chẳng phải là đông cứng luôn à!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Cái lý luận xiên vẹo gì đây.

Nhưng ở Việt Nam quả thực có thuyết phong thủy này, tên thiếu gì bổ nấy.

Chương 277

Tỉnh Hạ còn đỡ, lỡ là giếng cạn thì sao.

Nhưng cái tên Tiểu Tuyền này, quả thực có chút phạm húy.

Đến núi Côn Luân, e là tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Suối còn đóng băng thì còn chơi cái gì nữa.

Còn về Thương Thương Không, ngược lại không có gì kiêng kỵ.

Chỉ là cái tên này quá khó đọc, nghe có cảm giác như game online trên web. "Chào mọi người, tôi tên là..." "Ây!

Cô em Thương Thương Không này trông cũng xinh đấy, đến lúc đó Bàn gia ta nhất định phải đại triển hùng phong!" "Cố gắng để lại cho bạn bè quốc tế thấy được sự oai hùng của đàn ông Việt Nam chúng ta!" Bàn Tử nghiêm túc nói. "Biến!

Cậu đừng dọa người ta là may lắm rồi!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, sớm biết Bàn Tử còn muốn làm hại người ta, tuổi thọ này đáng lẽ không nên cho cậu ta. "Được rồi thưa quý vị, tiếp theo là ba tuyển thủ cuối cùng của chúng ta!" "Họ lần lượt là, người được mệnh danh là người đàn ông mạnh nhất hành tinh, Tần Vũ tiểu ca, và người đồng đội vừa quen ở mùa trước, Vương Khải Toàn, Vương Bàn Tử!" "Vị cuối cùng này là một người mới, nghe nói là bạn thân của hai người, họ Ngô tên Bất Chính, tên đầy đủ là Ngô Bất Chính, biệt danh Thiên Chân!" "Không biết vị tiểu ca này có điểm gì đặc biệt, chúng ta hãy cùng chờ xem!" Nói xong phía dưới liền chiếu ảnh.

Bàn Tử một tấm riêng, còn Tần Vũ và Ngô Bất Chính là tấm ảnh chụp chung ở Lâu Ngoại Lâu.

Người trong phòng livestream thấy tấm ảnh này, lập tức không bình tĩnh nổi.【Vãi, người đàn ông này là ai!

Sao lại đứng gần Tiểu ca như vậy.】【Ối giời, Tiểu ca lại còn đang cười, nể mặt vậy sao?】【Tôi muốn giết cái thằng Ngô Bất Chính này.】【Sao lại có thêm một tình địch mà còn là nam nữa, Lương Quỳnh mới đi được một mùa, Tiểu ca đã cặp với con heo khác rồi.】【Buông Tiểu ca của tôi ra, đồ đàn ông thối tha!】【Vãi, một thằng đàn ông thôi mà các người có cần phải làm quá lên không?】【Cần chứ!

Thằng đó rõ ràng là đến để cướp Tiểu ca!】Người trong phòng livestream thảo luận kịch liệt, Tần Vũ xem cũng thấy rất khó xử.

Cậu quay đầu nhìn Ngô Bất Chính, kết quả gã này lại đang gãi đầu, dường như có chút ngượng ngùng. "Cái đó, Tiểu ca, họ muốn ảnh, tôi cũng không có tấm nào khác, nên tiện tay đưa luôn!" "Đúng rồi, Lương Quỳnh đó là bạn gái cậu à?

Tôi thấy trên livestream thực lực cũng thường thôi!" "Cậu yên tâm, tôi chắc chắn mạnh hơn cô ấy!" Tần Vũ cạn lời, cười gượng một tiếng rồi không đáp lại.

Buổi họp báo của tổ chương trình đến đây cơ bản là kết thúc, phần còn lại là tiết mục khán giả đặt câu hỏi.

Họ cũng không có hứng thú, liền tắt ti vi đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, cả ba người đều dậy sớm.

Chỉ chờ trực thăng của tổ chương trình đến.

Tuy nhiên, chờ nửa ngày không thấy tiếng gầm của trực thăng, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bàn Tử ra mở cửa, sau đó kinh ngạc hô lên: "Tiểu ca, là giáo sư Trần và cô bạn... cô bạn gái Lương Quỳnh của cậu!" Tần Vũ sững sờ, không ngờ họ lại đến vào lúc này.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng rất tò mò, muốn gặp Lương Quỳnh này.

Trước đây đều xem qua livestream, lần này cuối cùng cũng được thấy người thật.

Cũng không biết là cô gái thế nào mà lại dám chủ động hôn Tiểu ca, xem ra cũng là một người ghê gớm!

Một lát sau, Bàn Tử dẫn giáo sư Trần và Lương Quỳnh đi vào.

Tinh thần của Lương Quỳnh có vẻ rất không tốt.

Mắt cô có chút sung huyết, giáo sư Trần trông còn thảm hại hơn, tóc đã bạc trắng một mảng lớn.

Có thể trước đó đã nhuộm, gần đây chắc gặp phải chuyện phiền lòng, đến nỗi không có thời gian đi nhuộm lại. "Chào giáo sư, cháu tên là Ngô Bất Chính!" Ngô Bất Chính cười tiến lên chào hỏi.

Nhưng giáo sư lại nhìn Tần Vũ với ánh mắt kích động, hoàn toàn không để ý đến cậu ta.

Ngược lại, Lương Quỳnh bên cạnh nặn ra một nụ cười, nhưng sắc mặt cô quá kém, cười lên cũng không đẹp chút nào.

Ngô Bất Chính trong lòng nghi hoặc.

Hai người này trông như đã lâu không nghỉ ngơi, nhưng mùa trước cũng không có họ, sao lại tiều tụy đến vậy! "Tần Vũ tiểu ca, mau cởi áo ra, để tôi xem dấu hiệu con mắt sau lưng cậu!" Giáo sư Trần khẩn thiết nói.

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, sao vừa đến đã đòi xem dấu hiệu con mắt?

Bàn Tử và Ngô Bất Chính bên cạnh thấy Tần Vũ không động đậy, vội vàng chắn trước mặt, Bàn Tử nói: "Giáo sư Trần, ngài nói rõ trước đã chứ, sao vừa đến đã đòi Tiểu ca cởi đồ!" "Ở đây còn có con gái, không thích hợp!" "Giáo sư, ngài đừng vội, trực thăng của tổ chương trình một lát nữa mới đến, ngài có chuyện gì, chúng ta cứ ngồi xuống nói!" Ngô Bất Chính cũng khuyên.

Chuyện trời sập cũng phải nói ra mới được, không đầu không đuôi thế này là sao.

Giáo sư Trần nghe vậy mới biết mình quá kích động, vội kéo Lương Quỳnh ngồi xuống một bên, mở miệng nói: "Từ lúc Tần Vũ đi tìm thần thụ Tần Lĩnh, tôi đã dành hơn một tuần để nghiên cứu văn hóa tộc Quỷ Động!" "Tôi tìm hiểu được, hình con mắt đó có thể là một loại lời nguyền!" "Lời nguyền đến từ vực sâu!" "Tần Vũ tiểu ca, chuyện rất quan trọng, cậu thật sự phải cho tôi xem!" Giáo sư Trần kích động nói.

Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, cậu đã biết từ lâu rồi.

Hơn nữa giáo sư Trần trước đây chắc cũng đã thấy, dù sao lúc ở Lỗ Vương Cung, hình xăm con mắt của cậu rất nhiều người đã thấy!

Chương 278

Nhưng sao bây giờ mới quan tâm đến? "Lời nguyền?" Ngô Bất Chính bên cạnh nghe vậy liền nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt lộ vẻ bừng tỉnh.

Chẳng trách chú Ba của mình nhắn tin nói, mình không giúp ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ chết.

Hóa ra trên người cậu ấy có lời nguyền!

Chẳng lẽ đi Côn Luân Thần Cung là để giải trừ lời nguyền?

Ngô Bất Chính nghĩ vậy vội tiến lên cởi áo Tần Vũ.

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, vai đã bị Ngô Bất Chính kéo ra.

Cũng may là gã này, nếu là người khác, Tần Vũ e là đã ra tay từ lâu. "Sao lại rõ hơn rồi!" Ngô Bất Chính đột nhiên kinh hô.

Mọi người nghe vậy vội ghé lại xem.

Chỉ thấy hình con mắt sau lưng Tần Vũ đã trở nên rõ ràng hơn trước.

Có thể thấy rất rõ, con mắt trong hình đó rõ ràng đang mở. "Đúng rồi!

Đúng rồi, giống hệt nhau!

Đây chính là lời nguyền của tộc Quỷ Động!" Giáo sư Trần kích động nói. "Giáo sư, ông nói cái gì giống hệt nhau?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Giáo sư Trần nghe vậy cũng không nói nhiều, gọi Lương Quỳnh bên cạnh qua.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ với vẻ mặt phức tạp.

Nhưng cuối cùng cô không nói gì, quay người lại, cởi áo ra.

Lập tức những người có mặt đều ngây người.

Chỉ thấy trên lưng Lương Quỳnh, ở cùng một vị trí, cũng có một dấu hiệu con mắt.

Hơn nữa trông nó lại giống hệt của Tần Vũ, ngay cả độ rõ nét cũng giống nhau. "Đây chính là lý do tại sao tôi vội vàng tìm cậu!" Giáo sư Trần nói. "Một tuần trước cậu vừa mới xuất phát, trên người Tiểu Quỳnh đã xuất hiện thứ này!" "Cậu cũng biết, cô ấy có thể sống sót ra khỏi thi động đó là một kỳ tích!" "Cho nên gần đây cô ấy vẫn luôn ở bệnh viện để theo dõi và điều trị!" "Lúc đầu còn không có gì!" "Nhưng mấy lần kiểm tra gần đây, bác sĩ đều nói cô ấy... cô ấy sống không quá hai năm rưỡi nữa!" "Bác sĩ nói nguyên tố sắt trong máu của cô ấy đang tăng vọt, e là hai năm sau, toàn bộ máu trong cơ thể sẽ đông cứng lại!" "Bệnh viện đã dùng rất nhiều cách, đều không có hiệu quả!" Nói đến đây, cả người giáo sư Trần kích động đến mức sắp không nói nên lời.

Vẫn là Ngô Bất Chính đưa cho ông một ly nước, uống hai ngụm mới tiếp tục nói: "Tiểu Quỳnh giống như con gái của tôi vậy, tôi ngày đêm nghiên cứu lời nguyền của tộc Quỷ Động này!" "Cuối cùng trong một cuốn dã sử đã biết được, những người mắc phải lời nguyền của tộc Quỷ Động này, đều sống không quá bốn mươi tuổi!" "Giáo sư, vậy không đúng!" Bàn Tử rất tinh ý, chen vào nói. "Sống không quá bốn mươi tuổi, cô em Lương Quỳnh nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi!" "Vậy không phải còn sống được mười mấy năm nữa sao!" "Aiya, trọng điểm chính là ở đây!" Giáo sư Trần nói. "Bác sĩ chủ trị đó là danh y, sau khi nghiên cứu đã đưa ra một kết luận!" "Tình trạng trong cơ thể Tiểu Quỳnh không phải gần đây mới có, mà đã tồn tại từ lâu!" "Nói cách khác, cô ấy vẫn luôn mang theo lời nguyền, chỉ là còn trẻ nên chưa biểu hiện ra ngoài!" "Trong tình huống bình thường có thể đến ba mươi lăm tuổi trở lên mới bắt đầu dần dần lộ ra, bốn mươi tuổi thì mất mạng!" "Nhưng bây giờ quá trình này đã bị rút ngắn, các cậu có thể hiểu là, tuổi thọ của cô ấy trực tiếp bị giảm xuống còn hai năm rưỡi!" "Cho nên mới dẫn đến việc con mắt xuất hiện sớm, máu trong cơ thể cũng đang nhanh chóng đông lại!" "Đây mới là điều tôi không thể lý giải được!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy đều có chút ngơ ngác.

Nhưng Tần Vũ trong lòng đã rõ ràng.

Điều này giống như hai điều kiện, cái nào chủ đạo.

Nếu bạn sống bình thường, tuổi thọ tối đa là bốn mươi năm.

Vậy thì lời nguyền sẽ xuất hiện vào khoảng ba mươi lăm tuổi, bốn mươi tuổi sẽ lấy mạng bạn.

Nhưng nếu bạn hai mươi tuổi bị chẩn đoán mắc bệnh nan y, chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi!

Vậy thì dấu hiệu con mắt sẽ xuất hiện vào năm hai mươi lăm tuổi.

Nhưng như vậy lại nảy sinh một vấn đề.

Tần Vũ trong lòng biết rõ, hệ thống chắc chắn đã thưởng tuổi thọ của Hồ Ti Lệnh cho Lương Quỳnh.

Nhưng đó phải là năm năm tuổi thọ!

Sao kết quả kiểm tra lại nói chỉ còn chưa đến hai năm rưỡi.

Sao lại thiếu mất một nửa tuổi thọ.

Chẳng lẽ là vì lời nguyền này?

Bàn Tử vốn đang xem náo nhiệt, lúc này thấy tất cả hầu mặt người đều lao về phía mình, lập tức chửi ầm lên. "Vãi!

Tiểu ca cậu bị sao vậy!

Sao chúng nó lại kén ăn thế!" Bàn Tử vừa nói vừa rút súng lục ra bắn hai phát vào hai con gần nhất.

Tần Vũ lúc này cũng đuổi tới, bàn tay vừa đưa ra, những chiếc mặt nạ người gần đó liền lần lượt rơi xuống.

Khuôn mặt khỉ lộ ra cũng mang theo vẻ kinh hãi.

Chương 279

Trong đó có mấy con vì chen chúc nhau, trong lúc hoảng loạn lại có con trực tiếp rơi xuống.

Lập tức phía dưới máu tươi văng tung tóe, thảm không nỡ nhìn.

Tần Vũ đến nơi, đám khỉ này nhất thời không dám lại gần, coi như đã ổn định được tình hình.

Bàn Tử thay đạn xong, lại bắn hai phát vào con gần nhất.

Cứ như vậy, Tần Vũ trấn áp, Bàn Tử giết.

Trong lúc nhất thời lại rất có trật tự.

Đám hầu mặt người còn lại dường như cũng nhận ra cứ thế này không ổn, lại bắt đầu lui xuống dưới.

Bàn Tử thấy tất cả khỉ đều đã lui xuống dưới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu...

Tiểu ca, máu của cậu đúng là trâu bò thật, trước đây tôi còn tưởng là hiệu ứng chương trình!" "Bây giờ tôi phục rồi, lại đây để huynh đệ cũng bôi một ít!" Bàn Tử nói xong cũng không khách sáo, chấm một ít máu tươi bôi thẳng lên mặt.

Cả hai đều mệt lả, bèn ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Bàn Tử thấy bên cạnh còn một con hầu mặt người chết treo trên cây, liền định đẩy nó xuống, cứ treo lủng lẳng bên cạnh cũng ghê người.

Tuy nhiên vừa định đẩy, Bàn Tử bỗng phát hiện con khỉ đó có vấn đề.

Trên người con khỉ đó lại không có lông.

Nhìn kỹ lại, vãi, đó đâu phải là khỉ, rõ ràng là một người!

Bàn Tử vừa lại gần, chiếc mặt nạ trên mặt người đó liền kinh hãi bò ra ngoài.

Bàn Tử nhìn thấy, người trần trụi lộ ra, kinh ngạc thay chính là thanh niên mà họ đặt xuống đất lúc trước.

Trên lưng người thanh niên còn đeo lương thực và nước, hiển nhiên là đã tỉnh lại.

Nhưng đáng tiếc, còn chưa đuổi kịp họ, đã bị chiếc mặt nạ đó tóm được.

Bàn Tử một tay đánh rơi chiếc mặt nạ, thở dài với người thanh niên.

Người thanh niên này bây giờ đã chết hẳn, một cành cây đồng lớn đã xuyên qua cơ thể hắn.

Dù có Đại La Kim Tiên đến cũng vô dụng. "Huynh đệ!

Đi thong thả, ngàn dặm đưa lương thực, tổ chức sẽ ghi nhớ công lao của cậu, cậu cũng coi như bỏ ác theo thiện, sau này sẽ cố gắng hậu táng cho cậu!" Bàn Tử nói xong lại lấy lương thực và nước xuống.

Sau đó mới hỏi Tiểu ca bên cạnh. "Tiểu ca, mấy cái mặt nạ đó rốt cuộc là thứ gì vậy!" "Sao lại còn tự bò được!" Tần Vũ lắc đầu không nói gì, cậu biết đó là gì, nhưng không muốn nói.

Cậu đứng dậy vỗ vai Bàn Tử, rồi tiếp tục leo lên.

Bàn Tử thấy vậy cũng đành chịu, chỉ có thể tiếp tục leo theo.

Người trong phòng livestream đều rất tò mò chiếc mặt nạ đó là chuyện gì.

Chỉ có một mình Tô Khảo Khảo chú ý đến một vài chi tiết, vội nói.

【Các bạn có thấy không, máu của người hay khỉ, dường như đều chảy theo đường vân rắn hai thân trên thân cây đồng!】【Xem ra tôi phân tích không sai, cây đồng này có thể chính là một món tế khí.】【Chỉ là tạo ra một thứ lớn như vậy lại chỉ để giết người, thật đúng là bi thảm!】Người trong phòng livestream dường như không mấy hứng thú với điều này, đều đang thảo luận về chuyện mặt nạ người.

Rất nhiều người nói con trùng bên trong đó chắc là một loại cổ trùng.

Cũng có người nói, loại cổ trùng đó chưa từng thấy bao giờ.

Có người đăng một tấm ảnh chụp màn hình, là ảnh chụp một chiếc mặt nạ rơi xuống.

Trên đó có thể thấy, phía sau mặt nạ có một chỗ nhô lên, bên trong có rất nhiều thứ lông lá giống như xúc tu thò ra.

Ngay lúc mọi người đang thảo luận, bỗng một ID quen thuộc lại xuất hiện trong phòng livestream.

Kinh ngạc thay chính là Từ Thải.【Tiểu ca, tôi biết những thứ đó là gì, đó là một loại cổ trùng, tên là Ly Cổ.】【Ly Cổ?

Từ đại, Ly Cổ là gì vậy!】【Đúng vậy, chị giải thích một chút đi!】Người trong phòng livestream nhao nhao hỏi.

Từ Thải thực ra cũng không biết nhiều, trả lời một câu.【Tôi biết cũng có hạn, Tiểu ca các cậu chỉ cần nhớ, loại cổ trùng này sợ lửa là được, nếu có thể tốt nhất đừng tiếp xúc với nó, chỉ cần bị thứ đó úp lên mặt là hoàn toàn hết cứu!】【Trời, lợi hại vậy sao!】【Hơi ác rồi, may mà máu Tiểu ca trâu bò, mấy thứ đó không dám lại gần.】Người trong phòng livestream cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

Bàn Tử lúc này nghe đến đây, càng muốn ôm chặt lấy đùi của Tần Vũ.

Mẹ nó đây đâu phải là người, đây rõ ràng là thần!

Chỉ cần ôm chặt đùi thần, còn sợ không ra khỏi được nơi này sao.

Nhưng nghĩ đến đây, cậu lại nhớ đến huynh đệ của mình.

Cũng không biết huynh đệ mình thế nào rồi, nếu gặp phải thứ này, tám phần cũng nguy hiểm.

Chương 280

Tần Vũ và Bàn Tử một đường đi lên trên.

Lần này leo suốt một tiếng đồng hồ, ngược lại không gặp lại khỉ và Ly Cổ.

Tuy nhiên điều khiến họ kinh ngạc là, họ nhìn thấy một thi thể treo ở không xa phía trên.

Máu tươi của cơ thể đã nhuộm đỏ cả một mảng lớn cây đồng.

Hai người đành phải lót áo leo qua.

Lúc đi qua thi thể này, nhìn một cái, khỏi phải nói chết thảm đến mức nào.

Toàn bộ nửa thân dưới đã biến mất.

Mắt cũng lồi ra.

Bàn Tử nhìn mà không nhịn được niệm A Di Đà Phật, cầu nguyện mình sẽ không bị rơi xuống chết như vậy.

Tần Vũ nhìn lên trên, phát hiện phía trên lờ mờ đã có thể thấy được đỉnh, xem ra đã không còn xa đỉnh nữa.

Nhưng lại không gặp phải đàn Ly Cổ lớn trên cây đồng, điều này khiến cậu rất ngạc nhiên.

Trong trí nhớ kiếp trước, trên cây đồng này cũng có rất nhiều Ly Cổ đang ngủ say.

Họ không gặp phải không biết là vì lý do thế giới song song, hay là bị bọn trộm mộ trước đó kinh động dẫn đi rồi.

Nhưng những điều này đều không quan trọng nữa, chỉ cần mình leo lên được, việc quét toàn bộ cây đồng này cũng coi như hoàn thành.

Đến lúc đó trực tiếp mở một con đường từ trên xuống, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Những chuyện khác đều không liên quan đến mình.

Thấy thắng lợi đã ở trước mắt, cả hai đều không trì hoãn, tiếp tục leo lên.

Tuy nhiên lúc này tại viện nghiên cứu khảo cổ khu Thanh Hải, sắc mặt của giáo sư Hoàng lại lạnh đến cực điểm.

Nhìn thông tin từ viện nghiên cứu sinh vật gửi về, sắc mặt ông rất khó coi. "Thầy ơi, Chúc Cửu Âm là thứ gì vậy?

Sao em chưa từng nghe nói bao giờ!" Học sinh bên cạnh không nhịn được hỏi. "Thầy cũng không biết, người bên giới sinh vật nói là một loại sinh vật cổ đã biến mất!" "Thứ này giống rắn, nhưng chỉ có một mắt, hình quét chúng ta gửi qua quả thực chỉ có một mắt!" "Rất có thể chính là Chúc Cửu Âm này!" "Vậy chúng ta có cần báo cho Tần Vũ họ không?" Học sinh vội hỏi.

Giáo sư Hoàng trầm tư một lát rồi nói: "Nói một nửa giữ một nửa, trước tiên chúng ta chưa thấy vật chủ, không thể xác định đó là Chúc Cửu Âm!" "Nhưng bên trong có rắn là chắc chắn!" "Nói nhiều sợ sẽ gây hoảng loạn, không có lợi cho họ!" "Vâng!" Học sinh đó nghe vậy liền báo tình hình cho Tô Khảo Khảo.

Nhờ Tô Khảo Khảo chuyển lời, trong cây đồng đó có một con trăn khổng lồ, rất lớn!

Bảo Tần Vũ hai người cẩn thận một chút.

Đừng kinh động nó.

Tuy nhiên, khi học sinh đó đi thông báo cho Tô Khảo Khảo, ánh mắt của Hoàng Đỉnh lại đột nhiên thay đổi, chỉ thấy bản đồ ba chiều hiển thị trên máy tính của ông lại xảy ra biến hóa.

Từng đường máu hình thành các đường thẳng chảy xuống dưới.

Mà con rắn lớn bên trong cây đồng, lúc này lại dâng lên một khoảng.

Tần Vũ hai người lúc này dù sao cũng cách mặt đất khoảng hai trăm mét.

Nhưng lúc này lại quét được hộp sọ của con rắn khổng lồ đó.

Rõ ràng con rắn khổng lồ đó cũng đã bò lên, nếu phía dưới đều là thân rắn, chẳng phải là dài hơn hai trăm mét sao!

Dù không dài đến thế, e là cũng dài đến đáng sợ.

Nghĩ đến đây, giáo sư Hoàng lập tức bừng tỉnh, vội nói với học sinh. "Mau thông báo cho Tần Vũ, không thể cho cây đồng uống máu nữa, nếu còn cho uống, thứ đó sẽ ra ngoài!" Rốt cuộc là vì sao, Tần Vũ cũng nghĩ không ra.

Bởi vì trong đó có quá nhiều tình huống.

Tần Vũ tự mình kích hoạt huyết mạch, quả thực đã nhận được năm năm tuổi thọ.

Cùng Bàn Tử thám hiểm mộ, tặng cho cậu ta thẻ nhân vật, cũng nhận được mười năm tuổi thọ.

Nhưng hình thức cho Lương Quỳnh tuổi thọ lại khác.

Thẻ nhân vật Hồ Ti Lệnh là do chính cậu dùng, Lương Quỳnh chỉ nhận được tuổi thọ.

Chẳng lẽ loại thưởng chỉ cho tuổi thọ này sẽ bị chiết khấu?

Hay là vì một nguyên nhân nào đó?

Tần Vũ bỗng nghĩ đến một vấn đề.

Hồ Ti Lệnh ở kiếp trước dường như cũng có lời nguyền của tộc

Quỷ Động này.

Có phải là, Lương Quỳnh chỉ nhận được phần thưởng tuổi thọ, nên có tác dụng phụ, cũng bị nhiễm lời nguyền này?

Nhưng điều này cũng không đúng, kết quả kiểm tra nói, tình trạng của Lương Quỳnh đã có từ rất sớm, vậy tức là bản thân cô ấy đã có lời nguyền.

Chương 281

Rất có thể cũng giống mình, là hậu duệ của tộc Quỷ Động.

Nếu nghĩ như vậy, kết quả chỉ có một tình huống.

Hệ thống đã thưởng năm năm tuổi thọ của Hồ Ti Lệnh cho cô ấy.

Kết quả phát hiện trên người cô ấy có lời nguyền, cộng thêm Hồ Ti Lệnh cũng có lời nguyền.

Có thể tuổi thọ đã trực tiếp giảm một nửa.

Hai năm rưỡi tuổi thọ, khiến lời nguyền trên người cô ấy gia tăng hiện tượng.

Cho nên mới có tình huống hiện tại.

Đương nhiên, tất cả những điều này chỉ là suy đoán, rốt cuộc có phải như vậy hay không cũng không thể kiểm chứng.

Dù sao ghi chép tặng thưởng của hệ thống, Tần Vũ cũng không thể tra cứu được.

Mỗi lần đều chỉ thông báo một chút rồi biến mất.

Nhưng dù sao đi nữa, tuổi thọ của Lương Quỳnh thật sự chỉ còn lại hai năm rưỡi.

Không giày vò còn có thể sống tốt hai ngày, nếu giày vò, có thể ngay cả hai ngày cũng không còn. "Giáo sư!" Bỗng Ngô Bất Chính bên cạnh lên tiếng. "Giáo sư, tâm trạng của ông chúng cháu có thể hiểu, nói thật không giấu gì, lần này chúng cháu đi núi Côn Luân, chính là có liên quan đến lời nguyền trên người Tiểu ca!" "Tuy rằng cháu không hiểu rõ về lời nguyền này lắm, nhưng lời nguyền này không thể nào chỉ nhắm vào một hai người được!" "Chắc chắn phải có điểm chung!"

"Cháu cảm thấy, nếu lần này chúng cháu thuận lợi, có thể giải trừ lời nguyền trên người Tiểu ca, chắc hẳn lời nguyền trên người cô Lương Quỳnh đây cũng có thể giải quyết được!" "Có lẽ bây giờ hai người nên cân nhắc là, làm thế nào để điều trị tốt, giúp cô ấy sống lâu hơn một chút!" "Đúng!

Thiên Chân nói có lý, lời nguyền chứ có phải công nghệ cao đâu, sao có thể mỗi người một kiểu được!" Bàn Tử cũng chen vào. "Hai người cứ yên tâm ở nhà chờ, Bàn gia tôi đi cùng Tiểu ca giải quyết lời nguyền!" "Hai người ở nhà tự nhiên cũng sẽ không sao!" "Một công đôi việc mà, đúng không!" Giáo sư nghe vậy thở dài nói: "Cảm ơn các cậu, nếu thật sự có tác dụng thì tự nhiên là tốt nhất!" "Nhưng nếu thất bại, hoặc không có tác dụng!" "Tôi chỉ có thể nghĩ cách đưa Lương Quỳnh ra nước ngoài!" Nói xong giáo sư nhìn về phía Tần Vũ: "Tần Vũ tiểu ca, tôi cũng nhắc cậu một câu, lời nguyền này dường như càng ở xa thì thời gian phát tác càng chậm!" "Nếu thất bại, cậu tốt nhất cũng nên ra nước ngoài định cư đi!" "Giáo sư này sao toàn nói những lời xui xẻo vậy!" Bàn Tử không vui nói. "Có sự dũng mãnh của Bàn gia tôi, thân thủ của Tiểu ca, đầu óc của Thiên Chân, còn có vấn đề gì chúng ta không giải quyết được sao?" "Ông cứ ở nhà yên tâm, chăm sóc tốt cho bạn gái của Tiểu ca chúng tôi... khụ khụ, là được rồi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, ý bảo cậu ta đừng nói lung tung nữa.

Tiểu ca người ta còn chưa nói gì, cậu ngược lại ở đây làm ông mai. "Ầm ầm ầm!" Lúc này bên ngoài đã vang lên tiếng trực thăng.

Rõ ràng người của tổ chương trình đã đến. "Hai vị, chúng cháu cũng phải xuất phát rồi, mời hai vị về cho!" Ngô Bất Chính cười nói.

Đồng thời gọi Bàn Tử thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Giáo sư Trần thở dài, chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại nhìn Tần Vũ không nhúc nhích. "Ai, sao em còn không nỡ..." "Ai ai!

Thiên Chân cậu kéo tôi làm gì!" Bàn Tử một câu còn chưa nói xong, đã bị Ngô Bất Chính véo tai kéo ra ngoài.

Giáo sư Trần thấy vậy cũng đi ra trước.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ mím môi, nửa ngày cũng không nói được một câu.

Lúc này trong lòng cô chắc chắn là ngũ vị tạp trần.

Cô thích Tần Vũ, đây là chuyện rõ như ban ngày.

Nhưng trải qua hai lần, cô cũng hiểu rõ, mình đi theo chỉ trở thành gánh nặng.

Nhưng cô thật sự... "Cái này cho cậu!" Lương Quỳnh cũng không biết nên nói gì, lấy ra Mạc kim phù mà Tần Vũ đã đưa cho cô trước đó.

Lúc đó Tần Vũ nhận được hai cái, đã cho cô một cái.

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh không nói gì.

Lương Quỳnh đặt Mạc kim phù vào tay Tần Vũ, nói: "Các cậu đi ba người, cậu Bàn Tử đó hình như đã có rồi!" "Cái Mạc kim phù này, Ngô tiểu ca có thể sẽ dùng đến!" "Lên đường bình an!" Lương Quỳnh nói xong, quay người bỏ đi.

Chỉ là cùng lúc quay người đi, nước mắt đã không kìm được mà rơi xuống.

Hai năm rưỡi tuổi thọ, đổi lại là bất kỳ người bình thường nào, có thể thật sự thản nhiên chấp nhận được không?

Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là bạn biết rõ ngày chết của mình, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn ngày đó đến gần, hoàn toàn không thể làm gì được...

Lương Quỳnh và giáo sư Trần rất nhanh đã rời đi.

Bàn Tử đã đem đồ đạc lên trực thăng.

Ngô Bất Chính vỗ vai Tần Vũ, ý bảo cậu đừng nghĩ nhiều, đâu phải là không trở về nữa. "Không nỡ à?

Vài ngày nữa là về rồi!" Tần Vũ liếc Ngô Bất Chính một cái, trực tiếp đeo Mạc kim phù lên cổ cậu ta.

Chương 282

Ngô Bất Chính sững sờ, còn muốn hỏi đây là thứ gì, bên cạnh lại truyền đến tiếng trêu chọc của Bàn Tử. "Tôi nói này Thiên Chân, cậu nhìn bằng mắt nào thấy Tiểu ca không nỡ?" "Hơn nữa, lần này cậu đi cùng chúng tôi, Tứ Muội không lo lắng à!" "Tôi thật sự sợ livestream vừa mở, Tiểu Bạch lại ở đó chửi cậu không ra gì!" "Biến!" Ngô Bất Chính chửi một câu, cũng lười nói thêm.

Ba người lập tức lên trực thăng, trong tiếng gầm rú, bay thẳng đến khu Tạng.

Trên đường, Bàn Tử kể lại chuyện về Mạc kim phù.

Ngô Bất Chính biết Mạc kim phù này là do Lương Quỳnh đưa, trong lòng cũng không khỏi cảm kích.

Có thứ này, đi Côn Luân Thần Cung cũng có chút an ủi về mặt tâm lý.

Đường đi xa xôi, đến nơi tập kết ở Tây Tạng, ít nhất cũng phải bay năm sáu tiếng.

Trong thời gian đó, Ngô Bất Chính lại nói với hai người về chuyện Côn Luân Thần Cung ở Tây Tạng.

Đại khái ý là, chỉ cần tìm được một hố chôn cất của Luân Hồi Tông đời sau, về cơ bản có thể xác định được lối vào Côn Luân Thần Cung.

Lối vào này nằm trong một tòa yêu tháp chín tầng.

Chỉ cần tìm được yêu tháp chín tầng này, không lo không tìm được lối vào.

Ba người trò chuyện một lúc, thật sự quá nhàm chán.

Dưới yêu cầu nhiệt tình của Bàn Tử, ba người đành phải chơi đấu địa chủ để giết thời gian.

Trực thăng bay từ lúc trời sáng cho đến khi trời tối.

Cuối cùng cũng đến được một căn cứ dưới chân núi ở Tây Tạng trước khi màn đêm buông xuống.

Trong một chiếc lều ở căn cứ, họ đã gặp sáu thành viên của đội thám hiểm nước ngoài.

Ảnh chụp cuối cùng cũng chỉ là ảnh chụp, vừa gặp người thật, Bàn Tử lập tức không đi nổi nữa.

Nhìn người phụ nữ duy nhất đứng trong đám đông, Thương Thương Không, mắt cậu ta sắp nhảy ra ngoài. "Mẹ kiếp, đúng là người như tên, nhìn thấy cô ấy là Bàn gia tôi lại nghĩ đến bầu trời!" "Đôi mắt nhỏ trong veo, đúng là làm xao xuyến lòng người!" "Tử Bàn Tử, trình độ văn hóa có tiến bộ nha, thành ngữ cũng dùng được rồi!" Ngô Bất Chính cười nói bên cạnh. "Nhưng cậu đừng có làm bậy, không nghe tổ chương trình nói, Tiểu Tuyền đó đao pháp rất lợi hại sao!" "Biết đâu lại là bạn trai của Thương Thương Không đó, lát nữa thấy cậu nhìn chằm chằm bạn gái người ta chảy nước miếng, đòi quyết đấu với cậu, tôi với Tiểu ca không quan tâm đâu!" "Đùa thôi, xinh đẹp không phải là để cho người ta ngắm sao?

Cổ nhân nói rất đúng, ăn mặc đẹp mà không cho người ta thưởng thức thì chính là chơi xấu!

Với lại, Bàn gia ta mà sợ hắn à?

Cái thể hình như gà con của hắn, Bàn gia đây đấm một phát chết một thằng!" Bàn Tử nói vẻ bất cần.

Tần Vũ thì trước sau như một không nói lời nào, mọi người dường như đều đang chờ đợi nhân viên của tổ chương trình đến.

Tập hợp mọi người ở đây, hiển nhiên là có chuyện cần giao phó. "Vị này chắc là Tần tiểu ca nhỉ!" Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên, là gã người Anh tên gì đó, Stephen Ray.

Gã Ray này hình như biết nói tiếng Trung, nhưng có hơi lơ lớ, chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu được một chút. "Chào anh, xin hỏi có chuyện gì không?" Thấy Tần Vũ không nói, Ngô Bất Chính lên tiếng đáp lời. "Không có gì, Tần tiểu ca đây rất nổi tiếng, tôi cũng là fan của cậu ấy, đến chào hỏi một tiếng.

Tôi tên là Stephen Ray, các cậu có thể gọi tôi là Ray!" Đối phương cười nói.

Ngô Bất Chính và người kia trò chuyện vài câu, coi như là tiễn khách.

Sau đó, gã người nước ngoài được mệnh danh là Bất Lãng ca cũng đến chào hỏi.

Cũng bị Ngô Bất Chính cho đi, nhưng gã Thái Hắc thì không nhúc nhích, đứng đó như một cây cột đen, không hề động đậy.

Nếu không phải ở đây có ánh đèn, thật sự sẽ tưởng là một cây cột đen dựng ở đây. "Tần-san!" Bỗng nhiên lại có một giọng nói khác vang lên, kinh ngạc thay chính là một người đàn ông trong ba người Hàn Quốc kia.

Bàn Tử cảm thấy phiền phức, sao không thể cùng nhau đến chào hỏi một lượt.

Sao lại cứ như rót rượu, từng người một kéo đến thế! "Anh có việc gì không?" Ngô Bất Chính không thích người Hàn Quốc lắm, thuận miệng đáp cho có lệ. "Xin lỗi, tôi muốn tỉ thí với Tần-san, có được không?" Đối phương dùng tiếng Trung lơ lớ hỏi.

Rõ ràng là đã cố ý học trước khi đến, chứ thật sự bắt đầu thám hiểm cổ mộ, e là phải dùng đến máy phiên dịch. "Tỉ thí?

Này anh bạn, cái thân hình khô đét của cậu thì đừng gây chuyện nữa, cẩn thận gió lớn thổi bay bây giờ!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính cũng bất đắc dĩ cười cười, thân thủ của Tần Vũ bọn họ đều đã thấy qua.

Đối phó với gã người Hàn Quốc trước mắt này chẳng phải dễ như chơi sao.

Thế nhưng gã người Hàn Quốc đó lại như đã quyết tâm.

Hắn hơi cúi người về phía ba người Tần Vũ, nói.

Chương 283

"Tôi là Koizumi, xin chỉ giáo!" Dứt lời, hắn liền rút ngay thanh đao bên hông ra.

Loại đao mà các đao khách võ sĩ đạo của Hàn Quốc sử dụng, đều là một loại đao cụ tương tự như Đường đao.

Nhưng đều đã được cải tạo theo ý mình.

Có thể nguồn gốc xuất phát từ Đường đao.

Loại đao này thân hẹp mà cứng, giỏi về chém.

Trong truyền thuyết, Đường đao lợi hại, ngay cả cây to bằng đùi người trưởng thành cũng có thể chém đứt trong nháy mắt.

Có thể nói là chém sắt như chém bùn.

Chỉ không biết loại đao của Hàn Quốc này, có sắc bén đến vậy không. "Tiểu ca, hắn vẫn chưa xong à!

Để tôi nói chuyện với hắn nhé!" Thấy Tần Vũ không có ý định ra tay, Ngô Bất Chính nói.

Nhưng anh ta vừa định nói, gã Koizumi kia đã bước lên một bước, làm thế muốn chém.

Lúc này Ngô Bất Chính đang ở ngay trước mặt Tần Vũ, nếu nhát đao này chém xuống, sẽ chém thẳng vào lưng Ngô Bất Chính.

Tần Vũ thấy vậy, ánh mắt lập tức lạnh đi, gần như dùng một tư thế không thể nào, bật thẳng dậy từ chỗ ngồi.

Trong nháy mắt đã che cho Ngô Bất Chính ở sau lưng.

Bàn Tử thấy thế cũng cuống lên, vớ lấy cái ghế đẩu bên cạnh định xông vào.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã thấy.

Tần Vũ nghiêng người né được nhát đao của Koizumi, đồng thời hai ngón tay thon dài lạ thường trong nháy mắt đã kẹp lấy cổ tay hắn.

Cổ tay Koizumi như bị va đập mạnh, thanh đao trong tay không cầm vững nổi, rơi thẳng xuống đất.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, hai ngón tay thần tốc bóp chặt lấy cổ họng Koizumi.

Lập tức bóp đến mức mặt hắn đỏ bừng lên.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội lên can ngăn, tỏ ý mình không sao, tiểu ca không cần căng thẳng như vậy.

Bàn Tử thấy Iishita và Aozora định qua đây, vội chạy đến trước mặt Aozora giang tay ra hét. "Em gái đừng kích động, chỉ là giao lưu võ nghệ thôi mà, này này đừng có chui vào lòng Bàn gia chứ!" "Bao nhiêu người đang nhìn đấy, Bàn gia ta cũng có ra tay đâu, là em chủ động đấy nhé!" "Thằng béo chết tiệt, mẹ nó chứ cậu đến đây để tán gái à!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Thằng béo này đúng là biết tranh thủ, chút cơ hội này cũng không quên sàm sỡ.

Bàn Tử thì như không nghe thấy, nói với Aozora. "Em gái, hình như tôi từng gặp em ở đâu rồi!" "Hình như là trên tivi, nhưng không nhớ ra là kênh nào!" "Thiên Chân, cậu có nhớ là kênh nào không!" "Cút!

Mẹ nó chứ, cái cậu xem là đĩa phim đấy!" Ngô Bất Chính bực bội nói.

Bàn Tử nghe vậy liền vỗ đùi, bừng tỉnh nói. "Bảo sao mà, sao cứ cảm thấy quen mắt, thì ra là cô... cô giáo Aoi Sora!" Bàn Tử lúc này vẫn còn tâm trạng trêu chọc nữ tuyển thủ Hàn Quốc.

Ngô Bất Chính thì vội vàng la lên. "Tiểu ca đừng làm bừa, cậu mà không buông tay là nó nghẻo đấy!" "Đến lúc đó chúng ta làm sao đi Côn Luân thần cung!" Tần Vũ nghe vậy mới buông tay ra.

Nhìn lại gã Koizumi kia, cả khuôn mặt đã đỏ bừng sắp thành đít khỉ.

E là Tần Vũ mà chậm một chút nữa, hắn thật sự sẽ chết ngạt.

Bàn Tử thấy Tần Vũ đã buông tay, cũng không thể sàm sỡ lộ liễu quá, liền chạy về.

Thấy Koizumi dường như vẫn có chút không cam tâm.

Bàn Tử thuận tay rút ra một miếng giẻ lau trang bị, chạy ra sau lưng Tần Vũ, bắt đầu lau vỏ của thanh Hắc kim cổ đao. "Thằng béo chết tiệt, cậu lại giở trò gì đấy!" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử lại tỏ ra nghiêm túc. "Haiz!

Cậu không hiểu à?" "Hiểu cái gì?

Có rắm thì mau thả!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử chỉ vào thanh Hắc kim cổ đao nói. "Tiểu ca bây giờ ra tay còn không cần dùng đao, cứ thế này là không được!" "Lâu ngày, Hắc kim cổ đao mà bám bụi rỉ sét thì làm sao, tôi lau giúp một chút!" Lời của Bàn Tử nghe có vẻ vô lý.

Nhưng Ngô Bất Chính lại hiểu, thằng béo này đang cà khịa gã Koizumi kia.

Như thể đang nói, tiểu ca nhà ta đao còn chưa ra khỏi vỏ, ngươi đã ngã rồi.

Chương 284

Còn tỉ thí?

Tỉ thí cái con khỉ nhà ngươi!

Koizumi cuối cùng cũng hồi phục, ở bên kia nói một tràng xí xô xí xào.

Bọn họ cũng không hiểu.

Nhưng thấy hắn không dám qua đây nữa, ba người cũng không để trong lòng.

Lúc này, Ray, Bất Lãng ca và Thái Hắc ở bên cạnh, nhìn Tần Vũ với ánh mắt cũng đã thay đổi.

Trên tivi có thần dũng đến đâu, họ đều sẽ nghĩ là hiệu ứng chương trình.

Nhưng lúc này thật sự gặp mặt, họ mới hiểu.

Tần Vũ này, là người có bản lĩnh thật sự.

Ngay lúc không khí có chút gượng gạo.

Người của tổ chương trình cuối cùng cũng từ bên ngoài đi vào.

Là một nhân viên công tác.

Anh ta cầm một ít tài liệu, sau khi vào liền nói. "Thông báo với mọi người một tin, thời gian phát sóng chương trình của chúng ta ngày mai, sẽ được định vào lúc tám giờ sáng!" "Nhưng khoảng bốn giờ chiều mai trên núi Côn Luân sẽ có tuyết lớn!" "Tuyết rơi trên núi Côn Luân, tình hình sẽ trở nên vô cùng phức tạp!" "Đến lúc đó chúng tôi cũng không thể đến cứu viện!" "Vì vậy, ai trong các vị bây giờ muốn từ bỏ, hãy mau quyết định!" "Đến lúc đến nơi rồi, muốn từ bỏ cũng không có cách nào đâu!" Nhân viên công tác nói rõ tình hình.

Tuy nhiên, đều đã đến nơi này rồi, hơn nữa trước khi phát sóng đều đã mạnh miệng tuyên bố.

Nếu bây giờ lâm trận bỏ chạy, vậy thì thật sự là mất mặt đến tận nhà.

Rõ ràng mấy người nước ngoài kia đều không muốn từ bỏ.

Bàn Tử thấy vậy tự nhiên cũng không thể mất tinh thần, mở miệng nói. "Anh đi hỏi bọn họ đi, ba chúng tôi chắc chắn sẽ không từ bỏ!" "Ngược lại là bọn họ, mới đến chân ướt chân ráo, đừng có cố quá, đến nơi mà thật sự nghẻo rồi, thì đừng trách núi Côn Luân thiên vị!" Nhân viên công tác nghe vậy đặc biệt dẫn theo phiên dịch đi hỏi.

Nhưng kết quả hiển nhiên, không ai chọn từ bỏ.

Tô Khảo Khảo nhận được tin, lập tức thông báo cho Tần Vũ và Bàn Tử.

Người trong phòng livestream nghe được tin này, lập tức cũng dựng tóc gáy.

Nhưng rất nhanh mọi người đều bình tĩnh lại, ngược lại còn nghĩ nếu con mãng xà khổng lồ đó ra ngoài, còn chưa biết ai xử ai đâu. 【Mau ra đây, không ra còn không có gì hay】【Đúng vậy, tôi đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi tìm tiểu ca rồi】【Tìm tiểu ca?

Cậu muốn làm gì?

Gặp mặt?】【Chẳng có chút tầm nhìn xa nào cả, tiểu ca gặp rắn, không hấp thì cũng kho tàu, đại bổ a!】【Mẹ nó, mật rắn để lại cho tôi】【Bây giờ mua vé còn kịp không?】【Nếu nướng thì tính tôi một suất!】Tô Khảo Khảo xem mà cạn lời, đám người này lúc nào rồi mà còn đùa được.

Nhưng điều này cũng chứng minh một điều từ một khía cạnh khác.

Đó là họ đối với Tần Vũ gần như tin tưởng đến mức sùng bái. "Tiểu ca, bây giờ làm sao?" Hai người dừng lại, Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ nhìn lên trên.

Lúc này đã rất gần với phía trên, thậm chí có thể thấy trên vách đá hai bên đều có đường sạn đạo.

Cây đồng xanh đến đây, các nhánh cây phía trên đã dày đặc đến mức không thể tiếp tục leo lên được nữa.

Phải nghĩ cách đu sang vách đá đối diện, men theo đường sạn đạo đi lên.

Hơn nữa đến đây, nhiệm vụ của mình cũng coi như hoàn thành.

Chuyện còn lại về cơ bản không liên quan gì đến mình.

Cái gì mà Lưu Tứ, mình căn bản không hề gặp, có thể người ta vốn không ở đây. "Qua đó!" Tần Vũ chỉ vào vách đá đối diện nói.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi nuốt nước bọt.

Nhưng chưa kịp nói gì, Tần Vũ đã lấy dây thừng ra, buộc một đầu vào cây đồng xanh.

Sau đó kéo dây thừng tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào một cái hốc trong vách đá đối diện.

Trên vách đá đối diện có rất nhiều hốc, tuy qua như vậy độ cao sẽ giảm đi một chút.

Nhưng có thể men theo các hốc để leo lên lại, cũng không ảnh hưởng lớn.

Nhưng Tần Vũ rõ ràng đã đánh giá quá cao Bàn Tử.

Bàn Tử cầm dây thừng nửa ngày không dám nhảy.

Độ cao này, đổi lại là người khác e là nghĩ cũng không dám nghĩ. "Khải.....

Chương 285

Anh Khải Toàn phải không!" Bỗng một giọng nói từ trên truyền xuống.

Tần Vũ và Bàn Tử nhìn lên, chỉ thấy một thanh niên mặc đồ chống nước màu đen xuất hiện trên đường sạn đạo.

Bàn Tử thấy đối phương liền phấn khích nói. "Tứ!

Mẹ nó chứ cậu không sao chứ, lo chết lão tử rồi!" "Em không sao, nhưng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, bọn họ đã lấy được đồ rồi, sắp ra ngoài rồi!" Tứ vội nói, đồng thời đã từ đường sạn đạo nhảy xuống một cái hốc gần nhất.

Tần Vũ thấy vậy nhíu mày, anh định từ phía trên đi ra.

Tên này sao lại nhảy xuống dưới.

Nhưng lúc này cũng không kịp hỏi nhiều, gọi Bàn Tử mau qua đây.

Bàn Tử lúc này cũng không biết là do lại gần cổ mộ quá nên huyết mạch lại được kích hoạt thêm hay sao nữa.

Đứng trên thân cây mà mãi không dám qua.

Tứ thấy vậy không khỏi mắng. "Anh Khải Toàn, mẹ nó anh còn không qua, lát nữa bọn chúng ra thấy anh, là anh toi đời đấy!" Quả thực, đường sạn đạo phía trên đối diện thẳng với cây đồng xanh, chỉ cần ra ngoài thì chẳng khác nào bia sống.

So sánh ra, vách đá hai bên an toàn hơn.

Bàn Tử vẫn còn do dự, chứng sợ độ cao không phải dễ dàng khắc phục như vậy.

Nhưng phía trên đã truyền đến tiếng sột soạt.

Rõ ràng đã có người sắp ra. "Anh Khải Toàn, mẹ nó anh nhanh lên đi, em khó khăn lắm mới nhân lúc bọn chúng đào đồ chạy ra được đấy!" "Anh còn không qua, em đi đây!" Tứ nói xong liền định quay người bỏ chạy.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên. "Mẹ nó chứ nếu không phải vì tìm cậu, Bàn gia ta đã sớm về nhà ngâm chân rồi!" "Chết thì chết, mười tám năm sau Bàn gia lại là một hảo hán!" Bàn Tử biết cứ kéo dài nữa thì thật sự hết cứu, lập tức nắm chặt dây thừng, nhắm mắt đu về phía vách đá.

Nhưng vì nhắm mắt, góc độ đu đã bị lệch đi một chút.

Mắt thấy đang đu về phía không có hốc đá.

Tần Vũ thấy vậy liền tung một cước đá thẳng vào mông hắn.

Cứng rắn đá hắn bay đến dưới hang động mà Tiểu Tứ đang ở.

Bàn Tử rơi xuống một mỏm đá nhô ra, cuối cùng cũng đứng vững được.

Tiểu Tứ thấy vậy kinh ngạc hô. "Tiểu ca giỏi quá, cảm ơn nhé!" Nói rồi anh ta liền kéo Bàn Tử lên.

Tần Vũ thấy vậy cũng không trì hoãn nữa, lập tức bám vào vách đá chuẩn bị đi lên.

Chỉ cần lên được đường sạn đạo, tìm được lối ra rời đi, nhiệm vụ của mình sẽ hoàn thành.

Nhưng, vừa mới leo lên một hang núi.

Lập tức anh liền thấy, bên trong hang núi đó lại có một khuôn mặt kỳ quái.

Thực sự làm anh giật mình.

Nhưng Tần Vũ rất nhanh bình tĩnh lại nhìn, bên trong hang núi đó lại có hai cỗ thi thể.

Trên người đều bò đầy ly cổ.

Vì ly cổ che kín mặt, căn bản không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng đều mặc đồ chống nước màu đen.

Tần Vũ thấy, trên cổ tay một trong hai người còn đeo một chuỗi vòng tay màu đen, hình như là kim loại.

Cũng có thể chỉ là vòng tay thể thao hiện đại, khoảng cách hơi xa cũng không nhìn rõ.

Anh cũng không để ý, ba hai bước cũng đã leo đến chỗ hai người Tứ.

Bàn Tử lúc này cũng đã hồi phục, vội nói. "Tiểu ca cảm ơn nhiều, bây giờ người cũng tìm được rồi, chúng ta mau đi thôi!" "Đi!

Đi đâu?

Phía trên có đám trộm mộ, chẳng lẽ leo xuống dưới à!" Tứ nói.

Tần Vũ tự nhiên không quan tâm đến đám người kia, nhưng nếu thật sự đối đầu, đối phương có súng, lúc giao chiến mà làm hỏng đường sạn đạo, vậy thì anh cũng không lên được!

Nếu quay lại đường cũ, tạm không nói có mệt hay không, cái giếng thoát nước dựng đứng kia, e là cũng không leo lên nổi.

Tần Vũ đang nghĩ, bỗng nhiên động tĩnh phía trên càng lớn hơn, Tứ vội nói. "Các anh nghe em, chúng ta trốn đi trước đã, đợi bọn chúng đi rồi, chúng ta hãy ra ngoài!" "Bọn chúng còn có thể mở đường cho chúng ta nữa!" Bàn Tử nghe thấy là một cách hay, vội nhìn về phía Tần Vũ.

Chương 286

Tần Vũ trầm tư một lúc rồi cũng gật đầu.

Giao đấu với đám liều mạng này, anh không sợ.

Chỉ sợ đối phương chó cùng rứt giậu, nếu phá hỏng đường sạn đạo, vậy chắc chắn sẽ làm anh mất rất nhiều thời gian tìm lối ra.

So sánh ra, trốn đi trước quả thực là ổn thỏa nhất.

Lập tức ba người liền chui vào cái hốc sau lưng.

Những cái hốc này đều là do nước mưa xói mòn cộng với cấu tạo địa chất hình thành.

Nói một cách nghiêm túc thì đều không chắc chắn.

Nhưng may là họ cũng không vào sâu, chỉ cần trốn trong bóng tối, đợi đám trộm mộ phía trên rời đi, họ cũng có thể ra ngoài.

Hơn nữa lối đi phía trên ở đâu, họ cũng không thấy, đám trộm mộ này muốn ra ngoài, tất nhiên cũng phải tìm đường.

Quả nhiên không khác mấy so với lời Tiểu Tứ nói, chỉ một lát sau, phía trên đã bắt đầu có tiếng nói chuyện vọng xuống.

Ba người Tần Vũ trốn trong bóng tối, cũng không nhìn rõ là ai đang nói.

Chỉ có thể nghe thấy một người trong đó hẳn là thủ lĩnh của đám này, đang sắp xếp công việc. "Lão Nhị, Lão Tam, đi tìm lối ra, Lão Tứ, Lão Ngũ canh giữ cửa hang, có động tĩnh lập tức rút lui, mẹ nó chứ đám anh em mang theo toàn là cao thủ, vậy mà lại mất nhiều như vậy!" Một tên tiểu đệ nói. "Lão đại, anh nói thứ đó sẽ không ra ngoài chứ, chúng ta khiêng thứ lớn như vậy, cho dù ra ngoài được, cũng không bán được đâu!" "Vậy cũng không thể vứt lại được, mất nhiều người như vậy, chẳng lẽ tay không trở về!" Một tên tiểu đệ khác nói. "Tạm thời đừng quan tâm nhiều như vậy, trước tiên mang ra ngoài rồi nói, chỉ cần mang ra ngoài giấu kỹ thì không lo không tìm được người mua!" Gã thủ lĩnh lại lên tiếng. "Haiz, cũng không biết Lão Thất thế nào rồi, thằng nhóc đó là do tao nhìn nó lớn lên, nếu không phải Tần Vũ kia thân thủ quá lợi hại, tao thật sự không nỡ để nó lại làm nội gián!" "Ai ai!

Kia không phải Lão Thất sao?

Sao nó lại đến đây!" Bỗng một tên thuộc hạ hét lên.

Theo sau đó là tiếng kinh hô của gã thủ lĩnh. "Lão Thất, mày đến đây bằng cách nào?

Thằng Tần Vũ và thằng béo kia đâu?" "Được rồi!

Nếu không ai chọn từ bỏ, vậy thì theo quy củ cũ, sáng sớm mai chọn lựa trang bị!" "Số trang bị dư ra, chúng tôi sẽ thả dù cùng các bạn, mọi người nghỉ ngơi sớm đi!" Nhân viên công tác nói xong liền rời đi.

Ba người Tần Vũ cũng không chậm trễ, lập tức đứng dậy về lều của mình.

Ngô Bất Chính thức cả đêm để bổ sung thêm danh sách vật phẩm.

Ngoài thực phẩm ra, tìm cổ mộ trên núi Côn Luân này, có rất nhiều thứ bắt buộc phải mang theo.

Ví dụ như nước cốt gừng, muối hột, v.v...

Ngô Bất Chính giải thích. "Lớp băng trên núi Côn Luân này cứng như thép, không có nước cốt gừng, trừ phi cậu dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không đào xuyên qua được lớp băng này!" Còn muối hột, tự nhiên cũng có công dụng tuyệt vời.

Sắp xếp xong danh sách, ba người mới đi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm hôm sau.

Vô số cư dân mạng đã sớm chờ đợi bên ngoài phòng livestream.

Đùa chứ, lần này là đối kháng quốc tế.

Sự tham gia của những người nước ngoài kia, không nghi ngờ gì đã khiến cho toàn bộ chương trình livestream tăng thêm phần mong đợi.

Thậm chí rất nhiều cư dân mạng nước ngoài cũng đã sớm chờ chương trình bắt đầu.

Mọi người chọn lựa xong trang bị, thời gian đến bảy giờ rưỡi, nửa tiếng cuối cùng mọi người trực tiếp lên trực thăng quân dụng.

Hướng về núi Côn Luân mà tiến phát.

Tám giờ đúng.

Ngô Bất Chính đi đầu mở phòng livestream.

Cùng lúc mở phòng livestream còn có Aozora, Thái Hắc, và Ray.

Họ đến từ các quốc gia khác nhau, tự nhiên cũng phải chăm sóc khán giả nước mình.

Nhưng ở đây chúng ta chủ yếu tập trung vào phòng livestream của Ngô Bất Chính.

Lý do để Ngô Bất Chính mở phòng livestream, chủ yếu là vì cân nhắc đến thể chất hay mất tích của tiểu ca.

Một khi anh mất tích, mọi người tuy có thể biết anh ở đâu.

Nhưng tình hình của Bàn Tử và Ngô Bất Chính thì không thấy được.

Tương đối mà nói, chọn Ngô Bất Chính phát sóng sẽ ổn thỏa hơn, có thể nhìn rõ đại cục.

Phòng livestream vừa mở, lập tức vô số người tràn vào.

Chương 287

Đạn mạc càng là nối tiếp nhau không ngừng. 【Ngầu vãi, cuối cùng cũng phát sóng rồi, tôi đợi đến rụng cả hoa cúc】【Bạn thật là sâu sắc, tôi chỉ nghe qua cúc hoa tàn, chưa nghe qua cúc hoa còn có thể rụng】【Đừng nói nhảm nữa, tôi muốn xem tiểu ca】【Tiểu ca ở đâu?

Hội chị em chúng tôi cũng đến rồi】【Vãi, lại là đám các cô!

Lần này các cô lại nhắm vào cái gì đấy?】【Cút đi đừng có lái xe bậy!

Trời lạnh đất đóng băng thế này, để ngón tay tiểu ca nghỉ ngơi một chút】【Đúng vậy, đây là núi Côn Luân, không sợ bị đóng băng à!】【Đóng băng?

Đóng băng cái gì?】【Ủa, tôi đã nghĩ bậy rồi!】.....

Người trong phòng livestream đều rất phấn khích, và lúc này hai giọng nói cũng vang lên trong phòng. 【Chào mọi người chúng ta lại gặp nhau rồi, tôi là sinh viên học viện khảo cổ Tô Khảo Khảo】【Lần này tôi có một người bạn đồng hành, đó là hoa khôi học viện ngoại ngữ Trần Hàm Hàm】【Chào mọi người, em là Trần Hàm Hàm, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn!】Hai giọng nói vừa vang lên, lập tức vô số trạch nam trong phòng livestream đều kích động. 【Trần Hàm Hàm chào em.... xinh quá】【Anh thích em Trần Hàm Hàm】【Phỉ!

Trần Hàm Hàm anh thích tên của em】【Tên?

Tên có gì đặc biệt, Trần Hàm Hàm.....

à không phải, là Trần Hàm Hàm】【Vãi, lầu trên bạn đã nói ra chân tướng rồi!】【Hàm Hàm đừng để ý, livestream từ xưa đã nhiều lão dê xồm rồi, cứ lơ đi là được!】Tô Khảo Khảo lên tiếng.

Trần Hàm Hàm mỉm cười, tỏ vẻ đã hiểu.

Tô Khảo Khảo sau đó nói.【Được rồi, chúng ta không nói nhảm nhiều nữa, lúc này tiểu ca và mọi người đã ngồi trực thăng quân dụng, đến được núi Côn Luân】【Một phút nữa sẽ bắt đầu tiến hành thả dù định hướng】【Theo tìm hiểu, lần này các tuyển thủ và vật tư đều sẽ được thả dù trực tiếp xuống núi Côn Luân】【Rút ngắn đáng kể thời gian ban đầu, tin rằng chương trình sẽ càng thêm đặc sắc, chúng ta hãy cùng chờ xem】Trần Hàm Hàm tiếp lời.【Khảo Khảo nói không sai, được rồi, hình ảnh bây giờ đã chuyển đến núi Côn Luân!】【Thả dù sắp bắt đầu】Theo lời cô nói, mọi người liền thấy, tuyển thủ đầu tiên đến từ Điểu quốc, Stephen Ray, đã tung người nhảy xuống.

Tô Khảo Khảo vội giải thích.【Nghe nói lần này để kiểm tra sự an toàn của tuyển thủ, mỗi người đều được trang bị máy kiểm tra sinh mệnh cầm tay!】【Nếu có ai xảy ra vấn đề an toàn, tổ chương trình sẽ biết được ngay lập tức】【Nhưng ở nơi này, nếu thật sự xảy ra chuyện, e là cũng không kịp cứu viện, nên thứ này có lẽ chỉ để biết tuyển thủ rốt cuộc là sống hay chết!】【Mọi người vẫn phải tự chăm sóc tốt cho mình】Trong lúc nói chuyện, James Bất Lãng và Thái Hắc cũng đã nhảy xuống theo.

Ngô Bất Chính lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy xuống.

Nhưng Bàn Tử bên cạnh lại đang nắm chặt tay vịn, sống chết không dám nhảy.

Trước đó thì nói hay lắm, nhưng thật sự đến nơi này, chứng sợ độ cao vẫn khiến hắn rất sợ hãi. "Thằng béo chết tiệt chỉ biết là cậu không được mà, đến đây tôi chuẩn bị cho cậu một thứ này!" Ngô Bất Chính nói rồi đeo một cái bịt mắt cho Bàn Tử. "Chính cái gọi là, mắt không thấy tim không phiền, hai mắt nhắm lại nhảy xuống, thế là xong!" "Cút, mắt bị che rồi thì Bàn gia ta còn biết nhảy đi đâu nữa!" "Cậu đúng là người như tên, cũng quá Thiên Chân rồi!" Bàn Tử nói rồi gỡ bịt mắt xuống. "Vậy thì cậu nhảy đi, nhân dân toàn cầu đang nhìn đấy, mẹ nó cậu có thể hăng hái lên một chút không!" Ngô Bất Chính mắng.

Bàn Tử vừa định nói, Ngô Bất Chính bỗng chỉ ra ngoài hét lên. "Này!

Cậu xem Aoi Sora làm sao thế!" Bàn Tử vừa nghe là Aoi Sora, lập tức nhìn ra ngoài.

Ngô Bất Chính liền ra hiệu cho Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu ý, một cước đá vào mông Bàn Tử.

Chỉ nghe Bàn Tử "Á" một tiếng đã bay ra ngoài. "Thiên Chân cái đồ chết tiệt nhà cậu, còn cả tiểu ca nữa, Bàn gia ta lần này thật sự sắp về chầu trời rồi!" Ngô Bất Chính giơ ngón tay cái lên với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, sau đó hai người cũng nhảy xuống theo.【Được rồi, bây giờ chín tuyển thủ của chúng ta đã hoàn thành việc thả dù】【Tiếp theo là thả dù vật tư】【Chúng ta hãy cùng xem tình hình của các vị tuyển thủ!】Tô Khảo Khảo cười nói.

Trong phòng livestream chỉ còn lại giao diện nhảy dù, nhưng tín hiệu rất chập chờn, cũng không nhìn rõ.

May là địa thế núi Côn Luân rất cao, việc thả dù này cũng ngắn hơn nhiều so với nhảy dù thông thường.

Chỉ một lát sau, Trần Hàm Hàm liền vội nói.【Được rồi, theo tình hình kiểm tra được, Ray đã hạ cánh thành công, hiện tại trạng thái tốt】【James Bất Lãng và Thái Hắc cũng đã hạ cánh an toàn, phòng livestream cũng đã khôi phục】【Tiểu ca ba người cũng đã hạ cánh thành công】【Iishita và Aoi Sora hạ cánh an toàn】【Koizumi hạ cánh, nhưng ba người họ hình như đã tách ra, hy vọng có thể sớm tập hợp】Các tuyển thủ lần lượt hạ cánh, đều đang điều chỉnh trang bị chuẩn bị mở lại phòng livestream.

Nhưng bên Ngô Bất Chính vừa mới mở phòng livestream lên.

Bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng kinh hô của Trần Hàm Hàm.【Không hay rồi, vừa nhận được thông báo, tuyển thủ đến từ Hàn Quốc Koizumi, chỉ số sinh mệnh đang giảm nhanh chóng】【Koizumi đã hôn mê rồi】【Chỉ số sinh mệnh của Koizumi tiếp tục giảm】【Tuyển thủ Koizumi......

đã tử vong!】.....

Lập tức trong phòng livestream rơi vào im lặng.

Đây là lần đầu tiên, chương trình còn chưa vào phần chính, đã có tuyển thủ hy sinh.

Mọi người đều không biết nên nói gì cho phải.

Ngô Bất Chính lên tiếng.

Chương 288

"Mới bắt đầu mà đã có người chết, núi Côn Luân này quả thật hiểm ác!" "Có gì đâu, Bàn gia sớm đã nói rồi, cái tên của hắn không may mắn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!" "Cậu xem, lần này ứng nghiệm rồi nhé, con bé Iishita kia tám phần cũng toi đời!" Bàn Tử cười nói. "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái thằng Koizumi này cũng thế, thực lực không có mà cứ thích ra vẻ với Bàn gia!" "Đường tốt không đi, cứ phải chọn thả dù, bây giờ thì sao, đáp đất thành hộp rồi nhé!" "Có muốn đi xem thử không?" Ngô Bất Chính nói. "Xem hắn làm gì, đồ đạc của chúng ta đầy đủ cả rồi, mau tìm cổ mộ đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Hắn chết như thế nào chúng ta còn không biết, nếu không làm rõ, làm sao mà đề phòng trước được!" "Hay là đợi xem sao, dù sao có người chết tổ chương trình chắc sẽ có cách đối phó!" Bàn Tử nghe vậy cũng không nói thêm gì.

Quả nhiên rất nhanh tổ chương trình đã đưa ra kết quả.

Sẽ cưỡng chế mở phòng livestream của Koizumi, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Ba người Tần Vũ vội vàng nhìn chằm chằm vào phòng livestream của Koizumi.

Khi phòng livestream mở ra, lập tức cả ba người đều sững sờ.

Người trong phòng livestream cũng bị dọa giật mình.

Chỉ thấy trong hình ảnh trực tiếp, toàn bộ khuôn mặt của Koizumi đã bị phủ một lớp băng sương.

Hai mắt trợn tròn, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

Thanh đao của hắn rơi ở bên cạnh, vì đầu che mất góc nhìn trực tiếp.

Khiến người ta căn bản không thấy được thân thể của hắn.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên một khuôn mặt lại ló ra từ sau lưng hắn.

Khuôn mặt đó vô cùng kỳ quái, mọc đầy lông nhung màu đen kịt.

Bàn Tử kinh hô. "Vãi, Hắc mao tống tử đây mà!" Ngô Bất Chính lại vội nói. "Đừng nói bậy, đó là đầu sói!" Bàn Tử nghe vậy nhìn kỹ lại, quả nhiên là một cái đầu sói.

Hơn nữa đầu sói này còn sống.

Người trong phòng livestream đều sôi sùng sục, sôi nổi hỏi, sao trên núi Côn Luân lại có sói.

Sống ở đây chẳng phải bị đông chết sao, cho dù không đông chết thì ăn gì!

Tô Khảo Khảo thấy vậy lúng túng nói. 【Vấn đề này, tôi cũng không thể trả lời, chúng ta hay là kết nối với chuyên gia Tạng địa bên ngoài trường quay nhé】 Ngô Bất Chính lười nghe, nói với hai người Bàn Tử. "Tạng địa có sói, trong truyền thuyết dưới trướng Ma Quốc có một con sói vương lông trắng, là nô lệ của Ma Quốc!" "Sau khi chết còn hóa thành một ngọn núi băng pha lê, được gọi là Băng Tinh Tự Tại Sơn, nên nơi này có sói cũng không lạ!" "Truyền thuyết trong núi Côn Luân thường có một lượng lớn động vật hoang dã nhảy vực chết, chắc là do bầy sói xua đuổi chúng!" Bàn Tử nghe vậy lập tức bừng tỉnh, giơ ngón tay cái lên nói. "Thiên Chân, cậu đúng là kỳ binh a, lần này mang theo cậu quả là đúng đắn!" Ngô Bất Chính cười cười vừa định nói.

Bỗng nhiên trong phòng livestream của Koizumi, thi thể của hắn lại rơi thẳng xuống dưới.

Dường như bên dưới hắn xuất hiện một cái hố.

Koizumi và thiết bị trực tiếp có cố định với nhau, lúc này hắn rơi xuống, kéo theo cả thiết bị trực tiếp cũng bị giật xuống.

Lập tức cả ba người và người trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy thiết bị trực tiếp rất nhanh đã ổn định lại.

Nhưng trong hình ảnh lại xuất hiện một đám người!

Không sai chính là một đám người.

Đám người này toàn bộ mặc áo choàng đen, cúi đầu nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

Dáng vẻ đó quả thực kinh khủng đến cực điểm.

Quan trọng nhất là, trên người những người đó đều phủ đầy băng sương.

Giống như từng bức tượng băng một.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội kinh hô. "Đây.....

đây đều là người chết cả!

Sao nhiều thế!" Người trong phòng livestream lúc này cũng không còn hứng thú đợi Tô Khảo Khảo liên hệ chuyên gia bên ngoài nữa.

Đều lần lượt gửi đạn mạc hỏi. 【Những người này sao lại chết kỳ lạ như vậy】【Đúng vậy, sao đều bị đông thành tượng băng hết rồi】【Không biết nữa, vị Ngô tiểu ca này anh mau giải thích đi!】【Thiên Chân huynh đệ mau giải thích đi】Ngô Bất Chính dường như đã nhớ ra điều gì đó, vội nói. "Đây.....

đây hẳn là hố tuẫn táng của Luân Hồi tông rồi, chúng ta phải đi xem thử!" "Nếu thật sự là hố tuẫn táng, vậy thì có thể xác định được vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp rồi!" "Tiểu ca chúng ta....." Ngô Bất Chính nói rồi nhìn về phía Tần Vũ.

Nhưng quay đầu lại mới phát hiện, Tần Vũ vậy mà đã biến mất.

Chương 289

"Tiểu ca đâu?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử cũng ngơ ngác. "Tôi chỉ mải nghe cậu nói, không để ý!" "Ai ai!

Tiểu ca ở kia kìa!" Bàn Tử bỗng chỉ về một bên.

Chỉ thấy lúc này Tần Vũ vậy mà đang đứng trên một con dốc tuyết, đang nhìn ra xa.

Hai người vội chạy qua, nhìn theo ánh mắt anh thì đều kinh ngạc.

Chỉ thấy khoảng cách họ đang đứng, vậy mà không xa so với Koizumi.

Koizumi ở ngay dưới dốc tuyết, trên mặt đất tuyết trắng xóa, một cái hố vô cùng nổi bật.

Xung quanh cái hố đó còn có rất nhiều vết máu.

Vết máu kéo dài ra xa, ba người còn thấy ở cuối vết máu xuất hiện một bầy sói đói.

Sói đói thân hình khổng lồ, trong đó có một con sói lông trắng thân hình còn lớn gấp đôi sói đói thông thường.

Rõ ràng đó là một con sói vương lông trắng! "Mẹ ơi, con sói vương lông trắng này cũng to quá, thân hình của Bàn gia ta e là còn không đủ cho nó nhét kẽ răng!" "Đây hẳn là con sói vương lông trắng, hậu duệ của Băng Tinh Tự Tại Sơn!" "Lần này phiền phức rồi!" Ngô Bất Chính sắc mặt khó coi nói. "Sao lại nói vậy?

Thiên Chân, cậu lại nghĩ ra điều gì rồi à?" Bàn Tử vội hỏi.

Người trong phòng livestream cũng đều rất tò mò.

Có người gửi đạn mạc nói. 【Ngô tiểu ca cậu cũng am hiểu văn hóa Tạng địa à, thảo nào tiểu ca họ lại muốn mang theo cậu!】【Đúng vậy, cậu giải thích đi】【Đúng đúng, chuyên gia văn hóa Tạng địa mà tổ chương trình liên hệ hình như bị Tào Tháo đuổi rồi, vẫn chưa kết nối được, cậu giải thích đi】Ngô Bất Chính gật đầu, vốn dĩ anh cũng định giải thích.

Nhưng lần này anh cẩn thận hơn, giơ tay nắm lấy vạt áo Tần Vũ.

Kẻo lát nữa mình giảng giải, tên này lại chạy lung tung. "Trong truyền thuyết Tạng địa, sói vương lông trắng là yêu nô của Ma Quốc, sau khi bị giết hóa thành một khối đá pha lê, nên mới được gọi là Băng Tinh Tự Tại Sơn!" "Yêu nô là để bảo vệ Ma Quốc!

Bầy sói này chắc chắn là hậu duệ của con yêu lang đó!" "Nên Koizumi rơi xuống làm sập hố chôn cất của Luân Hồi tông, chúng mới đến cắn chết Koizumi!" "Haiz!

Chúng ta muốn tìm Ma Quốc, thì phải tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp!" "Hố tuẫn táng của Luân Hồi tông này chính là một tọa độ, chúng ta phải dùng nó để định vị!" "Nhưng bất kể là hố tuẫn táng của Luân Hồi tông, hay là Cửu Tầng Yêu Tháp, đều là thứ mà bầy sói đó bảo vệ!" "Chúng ta đến gần, chúng tất nhiên cũng sẽ tấn công chúng ta!" Mọi người nghe đến đây đều không khỏi bừng tỉnh.

Bàn Tử không nhịn được nói. "Chỉ là một bầy sói đói, Bàn gia ta không sợ, nhưng mấu chốt là thiếu đồ nghề!" "Thật sự đánh nhau, không thể dùng cuốc chim mà đối đầu được, nếu có súng....." "Đừng nghĩ nữa, ở núi Côn Luân dùng súng, cậu sợ mình muốn bị chôn sống à!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ nghe đến đây không khỏi có chút lúng túng.

Kiếp trước anh chính là bị tuyết lở chôn sống mới xuyên không đến đây.

Nhưng nơi anh chết là núi Trường Bạch, không phải núi Côn Luân này.

Mong là không chết ở đây thêm lần nữa. "Tiểu ca, cậu nói sao đây!" Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ nói.

Dù sao cũng phải giải trừ lời nguyền cho tiểu ca, nên họ rất có thể thật sự phải mạo hiểm.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, nói ra mấy chữ. "Tôi bảo vệ cậu!" "Haiz, vậy Bàn gia ta thì sao, tôi cũng cần người bảo vệ mà!" Bàn Tử chua chát nói. "Cút!

Cái thân hình béo ú của cậu mà cần người bảo vệ à!" Ngô Bất Chính nói, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Câu nói này của tiểu ca thật sự đã nói trúng tim đen của anh. "Tôi định tọa độ cho cậu!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu, lập tức dẫn Ngô Bất Chính đi về phía cái hố mà Koizumi làm sập.

Bàn Tử nhìn mà cạn lời. "Hai người các cậu đang thể hiện tình cảm đấy à?

Tôi định tọa độ cho cậu!" "Tôi bảo vệ cậu!" Bàn Tử bắt chước giọng điệu của hai người. "Sến chết đi được, đúng là tình cảm mãnh liệt!" "Đây là livestream toàn cầu, công khai thực hiện long dương chi hảo, đáng đời hai người các cậu không tìm được vợ!" "Haiz, nói đến vợ, cũng không biết Aoi Sora nhà tôi thế nào rồi!" "Nơi này, mong là đừng bị đông hỏng mới tốt!" Bàn Tử nói rồi cũng đi theo. "Tôi đã cắt đuôi bọn họ rồi, đại ca chúng ta mau đi thôi, nơi này tà ma lắm, tôi sợ!" Một giọng nói vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, Tần Vũ và Bàn Tử đều sững người.

Giọng nói này mẹ nó quá quen thuộc rồi.

Không phải của gã thanh niên kia thì còn là của ai.

Chương 290

Hơn nữa trên đường tới đây, họ cũng đã mường tượng ra được.

Giọng của mỗi người vẫn có thể phân biệt được.

Tần Vũ vội thò đầu ra xem, quả nhiên thấy gã thanh niên cũng đang đứng trên sạn đạo. "Mẹ kiếp!" Tần Vũ thầm kinh hãi, anh thấy trên mặt gã thanh niên có một luồng hắc khí, trông rất quỷ dị.

Người này rõ ràng vừa mới chết, sao bây giờ lại sống lại.

Anh và Bàn Tử đã tận mắt thấy đối phương bị cành cây đồng đâm xuyên cơ thể, thế này mà cũng sống lại được, không phải gặp quỷ rồi sao!

Vật chất hóa!

Trong đầu Tần Vũ đột nhiên hiện lên từ này.

Ngoài sức mạnh vật chất hóa của cây thần đồng này ra, anh không nghĩ ra được còn sức mạnh nào có thể khiến gã thanh niên xuất hiện ở đây, mà lại còn sống sờ sờ!

Tần Vũ kinh hãi trong lòng, không ngờ cây thần đồng này lại thật sự có sức mạnh vật chất hóa.

Lần này thật sự phiền phức rồi.

Lưu Tứ kia sợ rằng thật sự là được vật chất hóa ra!

Chuyện này e là cũng không giấu được nữa, đến lúc đó livestream toàn cầu chắc chắn lại gây chấn động thế giới.

Tần Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên Bàn Tử bên cạnh cũng thò đầu ra xem.

Giây tiếp theo, mặt gã cũng đầy vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi.

Tần Vũ vừa định kéo gã lại thì bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Lập tức cả ba cảm thấy toàn bộ ngọn núi rung chuyển dữ dội.

Vô số đá vụn rơi xuống.

Thậm chí cả cây thần đồng bên ngoài hang động cũng đang rung lắc dữ dội.

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy một loạt tiếng lá kim loại cọ xát vào đồ đồng.

Dường như có thứ gì đó đang bò trên cây đồng.

Tần Vũ thầm nghĩ không hay rồi, Chúc Cửu Âm kia sợ là sắp ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giây tiếp theo chỉ nghe trên hang động có một tiếng gầm rống.

Lập tức chỉ còn lại tiếng la hét kinh hãi của đám trộm mộ. "Mẹ ơi, rốt cuộc đây là thứ gì vậy!" "Lão đại mau chạy đi!" "Tảng hổ phách này làm sao bây giờ!" "Mặc kệ nó, giữ mạng trước đã!" "Tất cả quay lại cho tao, thứ này không mang ra ngoài được, chúng mày ra ngoài chờ chết đói à?" Bên ngoài đã loạn thành một nồi cháo.

Cửa động còn không ngừng có đá vụn rơi xuống, bên trong động vẫn an toàn hơn một chút.

Tần Vũ lúc này cũng không dám thò đầu ra, không khéo lại thành "quỷ thò đầu", một tảng đá từ trên rơi xuống, e là cái đầu cũng bay mất.

Lấy thiết bị livestream ra, Tần Vũ buộc nó vào cây cuốc leo núi, từ từ đưa ra ngoài.

Sau đó trong phòng livestream hiện ra một cảnh tượng.

Chính cảnh tượng này đã dọa Tô Khảo Khảo hét lên một tiếng chói tai, suýt nữa ngất xỉu.

Người trong phòng livestream cũng im lặng suốt một phút không ai nói gì.

Chỉ thấy trong màn hình livestream, trên sạn đạo phía trên có năm sáu người đang đứng.

Phía sau họ còn có một khối hổ phách to bằng quan tài.

Khối hổ phách đó toàn thân phát ra ánh sáng huỳnh quang, bên trong dường như còn có một người.

Trông dáng vẻ đó, lại là một cỗ quan tài hổ phách.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng nhất là, lúc này một cái đầu rắn khổng lồ lại thò ra từ bên trong cây đồng.

Trên đầu rắn, một con mắt màu đỏ sẫm đã mở ra, tuy chỉ có một mắt, nhưng con mắt đó lại như đến từ địa ngục.

Mọi người đều xem qua phòng livestream, nhưng trong khoảnh khắc, gần như tất cả đều cảm thấy toàn thân cứng đờ, dường như không thể cử động.

May mà cái đầu rắn khổng lồ đó lập tức lao về phía đám trộm mộ.

Mọi người không còn nhìn vào mắt rắn nữa, mới cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Tần Vũ vội rút thiết bị livestream về.

Trán anh cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Lúc này, trong phòng livestream đang yên tĩnh, cuối cùng cũng có người lên tiếng. 【Đúng là Chúc Cửu Âm, lại thật sự là Chúc Cửu Âm, không ngờ trên thế giới này còn có con sống】 【Chúng tôi là người của viện nghiên cứu sinh vật, Chúc Cửu Âm này là sinh vật đã tuyệt chủng, toàn cầu e rằng chỉ còn lại một con này, các người dù thế nào cũng không được làm hại nó】【Tổ sư cha nhà ngươi, không được làm hại?

Tiểu ca người ta sắp toi rồi, mẹ nó nhà ngươi còn bảo không được làm hại?】【Nào nào, cho địa chỉ viện nghiên cứu sinh vật của mày ra đây, bố mày không đến chém chết mày】【Cút nhanh!

Lúc mạo hiểm không thấy bóng dáng bọn này, thấy sinh vật tuyệt chủng thì mẹ nó đều chui ra, sao thấy cứt không xông vào hít hà đi】Phòng livestream lập tức chửi bới ầm ĩ.

Chương 291

Nếu không có nguy hiểm đến tính mạng thì thôi đi.

Bây giờ đám trộm mộ kia không biết sống chết, e rằng lát nữa Chúc Cửu Âm sẽ đến tìm bọn họ.

Đến lúc đó mạng còn không giữ được, lại bảo tôi là không được làm hại nó? "Đúng là một lũ ngu, Tiểu ca, cậu nói xem phải làm sao!" Bàn Tử cũng tức điên, quay đầu hỏi.

Nào ngờ gã vừa dứt lời, chỉ nghe "rắc" một tiếng, đỉnh hang động nơi họ đang đứng lại nứt ra.

Gần như cùng lúc, một tảng đá khổng lồ từ cửa hang rơi thẳng xuống.

May mà Tần Vũ lùi lại một chút nên không bị đè trúng.

Nhưng tảng đá này rơi xuống, ngay lập tức họ bị chặn kín trong hang động này.

Khe hở giữa các tảng đá cũng chỉ miễn cưỡng thò được cánh tay ra ngoài! "Lần này toi rồi, ba chúng ta sợ là phải về chầu trời rồi!" Bàn Tử ngây người nói.

Tiểu Tứ bên cạnh cũng ngơ ngác, không ngờ kết quả lại như thế này.

Tần Vũ ngồi một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khe nứt trên đỉnh hang, suy nghĩ cách đối phó.

Bàn Tử thấy vậy liền lấy thiết bị livestream, chuẩn bị đưa ra ngoài xem tình hình.

Nào ngờ camera vừa hướng ra ngoài.

Lập tức gã đã thấy một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy đám trộm mộ kia đều đã biến mất, sạn đạo lại vẫn còn nguyên.

Nhìn quanh một vòng, Bàn Tử lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy đám trộm mộ kia đều đang nằm trên cây đồng đối diện.

Hơn nữa chỉ còn lại ba người, tất cả đều bị cành cây đồng đâm xuyên tim, chết không thể chết hơn được nữa.

Những người khác dường như đều đã rơi xuống, dọc đường đi xuống có rất nhiều vết máu.

Bàn Tử nhìn kỹ lại, phát hiện trong ba tên trộm mộ trên cùng, một người chính là gã thanh niên kia.

Gã định hỏi Tần Vũ, chẳng lẽ họ đã nhầm, gã thanh niên đó không chết?

Tự mình bò lên đây.

Nhưng nghĩ lại thấy không thể nào, đã như vậy rồi sao có thể không chết.

Nhưng nếu đã chết, Lão Thất này lại là ai!

Sao lại giống hệt gã thanh niên kia, ngay cả giọng nói cũng giống.

Hơn nữa nghe lời hắn nói lúc trước, ý là đã cắt đuôi mình và Tần Vũ.

Điều này rõ ràng là nói láo!

Bàn Tử nghĩ vậy liền định thu camera lại.

Nhưng đột nhiên gã thấy một khuôn mặt quái dị khổng lồ không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước ống kính.

Bên tai vang lên tiếng hét chói tai của Tô Khảo Khảo.

Đồng thời Bàn Tử cũng nhìn rõ, khuôn mặt quái dị khổng lồ đó chính là đầu của con rắn khổng lồ kia.

Đầu rắn đang thò vào ngoài động, dường như muốn xông vào.

Bàn Tử không dám nhúc nhích, như thể sợ bị nó phát hiện.

Nào ngờ đầu rắn khổng lồ đó chỉ thè lưỡi ra ngoài động, sau đó lại quay trở về trong cây đồng.

Bàn Tử vội giật camera lại, cả người mặt mày tái nhợt, rõ ràng là bị dọa không nhẹ. "Tiểu.....

Tiểu ca, quan tài hổ phách cũng không còn, con rắn lớn kia cũng về rồi, chúng ta..... chúng ta phải mau nghĩ cách ra ngoài thôi!" Bàn Tử nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Bây giờ không đi, lát nữa bị con rắn lớn kia phát hiện, e là thật sự không đi được nữa. "Ra ngoài?

Mẹ nó sao mà ra ngoài được, tảng đá lớn như vậy, không dùng thuốc nổ thì căn bản không phá được!" Tiểu Tứ co rúm trong bóng tối, giọng nói đầy tuyệt vọng.

Lúc này, những tuyển thủ còn lại cũng đã cơ bản ổn định lại.

Lôi Hòa, Bất Lãng ca và Thái Hắc chọn được nhiều vật tư nhất.

Lúc này ba người tuy biết Tiểu Toàn đã xảy ra chuyện, nhưng cũng không rảnh để quan tâm nhiều, đều vội vàng đi nhặt vật tư.

Vốn dĩ nhóm Tiểu Toàn cũng có một ít vật tư từ hòm tiếp tế, nhưng bây giờ cũng không lo được nữa, hai người kia biết Tiểu Toàn gặp chuyện, đang vội vã chạy tới.

Chương 292

Nhưng khoảng cách của họ khá xa, cộng thêm nơi này là núi Côn Luân, e là không có mười mấy phút thì cũng không tới được.

Nói đến vật tư, ba người Tần Vũ chuẩn bị là ít nhất.

Ba lô của một mình Bàn Tử toàn là các loại thiết bị và đồ dùng để tìm cổ mộ.

Những thứ này nặng nhất, cũng chỉ có gã mới gánh nổi.

Còn trong ba lô của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, phần lớn là thức ăn và thiết bị chiếu sáng.

Mọi người đến đây để thám hiểm mộ, không thể nào được trang bị súng ống.

Điều này là không thực tế.

Ba người không có vật tư từ hòm tiếp tế, tự nhiên cũng không cần cân nhắc đi nhặt đồ, lúc này đã đến bên cạnh cái hố băng kia.

Ngô Bất Chính cản hai người lại, nhìn cái hố băng nói. "Bàn Tử, cậu cẩn thận một chút, cái hố này có thể bị sập, xem ra cũng không chắc chắn lắm!" "Bây giờ là mùa hè, lớp băng trên núi Côn Luân không cứng như tưởng tượng, cậu cẩn thận một chút đừng rơi xuống!" Bàn Tử gật gật đầu.

Ngô Bất Chính lúc này mới lấy ra hai cây que phát sáng, bẻ sáng rồi ném xuống.

Theo ánh sáng của que phát sáng chiếu rọi.

Lập tức tình hình bên dưới cũng hiện ra rõ ràng.

Bên dưới hố băng này không sâu, nhiều nhất cũng chỉ sâu khoảng hai mét.

Họ thấy bên dưới quả nhiên có rất nhiều xác chết mặc áo choàng đen.

Đều đã bị đóng băng.

Nhưng tư thế của họ rất kỳ lạ, từng người một đứng đó vây thành vòng tròn, nhìn chằm chằm xuống dưới.

Phảng phất như đang nhìn vào thứ gì đó.

Người trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi tắc lưỡi, đều bày tỏ có chút không hiểu.

Tô Khảo Khảo đã có kinh nghiệm từ trước, lần này thấy xác chết ngược lại đã bình tĩnh hơn nhiều.

Ngược lại là Trần Hàm Hàm thấy cảnh này, không nhịn được mà la hét loạn xạ.

Khiến cho các nam đồng bào trong phòng livestream oán thán không thôi, không muốn nghe nhưng lại không nhịn được.

Nghe thì dinh dưỡng lại không theo kịp, thật sự là rối rắm không nhẹ.

Ngô Bất Chính xoa xoa tai, dẹp đi tiếng hét mê hồn của Trần Hàm Hàm, giải thích. "Luân Hồi Tông là tôn giáo của Ma Quốc, giống như Ma Quốc đều tín ngưỡng vực sâu, tạo hình này của họ trông giống như đang ngưng thị vực sâu!" "Cho nên không có gì kỳ lạ cả!" "Ở giữa họ, hẳn là chôn cất các giáo chức của Luân Hồi Tông, địa vị chắc chắn rất cao!" "Chỉ cần xuống dưới kiểm tra một chút là biết!" "Vậy còn chờ gì nữa, Bàn gia đã sớm không chờ được đi mò minh khí rồi!" "Mò được rồi chúng ta cũng có thể phát.....

à, phát một lá cờ thưởng phải không!" Bàn Tử ý thức được đây là livestream toàn cầu, vội sửa lời.

Ngô Bất Chính cười cười, thằng béo chết tiệt này còn để ý đến minh khí.

Lấy ra được bao nhiêu, ra ngoài đều phải nộp lên trên.

Nộp văn vật rồi, chẳng phải sẽ được một lá cờ thưởng sao!

Bàn Tử nói rồi định cùng Ngô Bất Chính chuẩn bị xuống dưới.

Nào ngờ Tần Vũ bên cạnh đột nhiên cản hai người lại. "Tiểu ca, sao vậy?" Ngô Bất Chính hỏi. "Có sói!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy sững người. "Tiểu ca, dưới đó sao lại có sói được?

Vừa rồi bầy sói không phải đã đi rồi sao!" "Đúng vậy, bầy sói bây giờ chắc chắn không tới nữa, có lẽ lát nữa có thể sẽ đến tập kích!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ lại lắc đầu, chỉ vào mặt đất một bên hố băng.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lúc này mới nhìn thấy.

Ở một bên hố băng, rõ ràng có một dấu chân sói màu máu.

Chắc là dính máu của Tiểu Toàn, để lại!

Nhưng sói tại sao lại muốn đi xuống?

Họ không hiểu được.

Bàn Tử lại đã không chờ được muốn xuống mò minh khí. "Chẳng phải chỉ là một con sói sao, hai người xem Bàn gia đây, tôi xuống lôi nó ra, tối nay chúng ta ăn thịt xiên sói nướng lẩu!" Nói rồi Bàn Tử vác cuốc leo núi nhảy xuống.

Ngô Bất Chính thấy đã muộn vội nhắc nhở hai câu, bảo gã cẩn thận.

Sau đó cũng không nói nhiều nữa.

Chương 293

Khi Bàn Tử nhảy vào hố băng, lượng người xem trong phòng livestream cũng lập tức tăng vọt một đoạn dài.

Từ lúc mọi người nhảy dù đến giờ, những người khác hoặc là đã toi mạng.

Hoặc là còn đang tìm vật tư, làm gì có tiến độ nhanh như ba người Tần Vũ.

Lúc này không khỏi đều chạy qua xem livestream của ba người.

Trong phòng livestream lập tức cũng có thêm không ít ngoại ngữ, tuy Trần Hàm Hàm đã cố gắng hết sức phiên dịch.

Nhưng nhiều quá, cuối cùng một số câu không quan trọng cô cũng lười dịch.

Lại nói sau khi Bàn Tử nhảy xuống hố băng, cả người cũng căng thẳng lên.

Tuy gã to gan nhưng cẩn thận, nhưng nơi này thật sự quá rùng rợn.

Thử tưởng tượng xem, bạn đứng ở giữa, xung quanh một đám người chết vây lấy bạn, lại còn toàn bộ đều cúi đầu.

Đó là cảm giác gì!

May mà Bàn Tử đứng vững, nếu mà nằm xuống, ánh mắt vừa hay đối diện với mắt của những người chết kia.

E là sợ đến tè ra quần. "Tất cả đứng nghiêm cho Bàn gia tao, từng đứa một cúi đầu ủ rũ thế kia làm sao thể hiện khí thế Việt Nam chúng ta!" Bàn Tử hét một tiếng để lấy dũng khí, sau đó vác cuốc leo núi bắt đầu tìm kiếm.

Bên dưới rất tối, ngoài ánh sáng từ trên chiếu xuống, nguồn sáng duy nhất là hai cây que phát sáng kia.

Nhưng thứ này phạm vi chiếu sáng có hạn, cộng thêm xung quanh đứng đầy người chết.

Phần lớn ánh sáng đều bị họ che khuất.

Cho nên xung quanh vẫn là một vùng tăm tối.

Bàn Tử cầm cuốc leo núi gõ thử vào mấy xác chết kia.

Đông cứng thật, cứ như que kem già.

Đột nhiên, ngay lúc Bàn Tử gõ vào một trong những thi thể.

Phía sau thi thể đó lại có tiếng sột soạt.

Bàn Tử thấy vậy biết là có chuyện, từ từ thò đầu ra xem.

Vừa nhìn, gã quả nhiên thấy, một con sói đói toàn thân nhuốm máu tươi đang co rúm trong góc.

Trong miệng nó lại còn đang ngậm một thứ gì đó.

Bàn Tử chỉ nhìn một cái lập tức hít một hơi khí lạnh.

Trong phòng livestream càng vang lên tiếng hét chói tai của Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm.

Cảnh tượng trước mắt này, cho dù là Tô Khảo Khảo đã có kinh nghiệm một kỳ cũng không nhịn được mà hét lên.

Chỉ thấy trong miệng con sói đói kia lại đang ngậm một cái đầu người.

Không phải của Tiểu Toàn thì còn là của ai! "Mẹ nó con sói đói này sợ là đến nhặt đầu lâu!" "Thi thể Tiểu Toàn đều bị chúng mày phân thây rồi, cái đầu lâu này còn không chịu buông tha!" "Chúng mày cũng nhiệt tình quá rồi!" Bàn Tử nói rồi vác cuốc leo núi bổ tới.

Nào ngờ con sói đói kia cũng vô cùng hung dữ.

Thấy vậy liền lắc đầu, lại ném cái đầu của Tiểu Toàn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, cuốc leo núi vung lên đánh bay cái đầu của Tiểu Toàn ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, gã chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh ập vào mặt.

Bàn Tử không dám chậm trễ, thuận thế ngã ra sau.

Ai ngờ con sói đói kia lại đạp thẳng lên vai các thi thể xung quanh, lao về phía miệng hố.

Lúc này Ngô Bất Chính đang thò đầu quan sát tình hình bên dưới.

Đột nhiên thấy một con sói đói lao ra, cái miệng máu đã đến ngay trước mặt mình, dọa cho mặt mày tái mét.

Cả người đứng chết trân tại chỗ. "Thiên Chân!" Bàn Tử nhìn rõ mồn một, nhưng chính gã lúc này còn chưa đứng dậy, làm sao còn kịp cứu viện!

Đột nhiên ngay lúc này, một tia sáng đen lóe lên.

Ngô Bất Chính kinh ngạc thấy, thân thể con sói đói kia đột nhiên biến mất trước mắt.

Vội quay đầu nhìn lại, anh mới phát hiện Tần Vũ bên cạnh không biết từ lúc nào đã ra tay.

Con sói đói kia đã ngã xuống một nơi cách đó mười mét, trên người đang cắm một thanh đao đen.

Chính là Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ.

Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua cả thân sói, cắm vào trong tuyết.

Chương 294

Máu sói nhuộm đỏ một mảng lớn.

Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, định nói lời cảm ơn, lại phát hiện toàn thân mình đang run rẩy, sợ đến không còn nghe theo sự điều khiển nữa.

Tần Vũ nhìn anh một cái, thản nhiên nói. "Tôi ở đây!" Nói xong quay người đi lấy Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Ngô Bất Chính lúc này đã không biết nên nói gì cho phải.

Nuốt nước bọt nhìn chằm chằm Tần Vũ, nửa ngày không dời mắt, quả thật quá ngầu!

Đột nhiên trong lòng anh lại nảy ra một ý nghĩ. "Thật tiếc mình lại là đàn ông, không biết còn có hy vọng không!" "Vậy cậu nói xem phải làm sao!

Mẹ nó nếu không phải vì mày thì Bàn gia tao có đến cái nơi quỷ quái này không?" "Mẹ mày cứ khăng khăng nói nơi này có thể cứu mạng, Thánh mẫu Maria đâu?

Sao tao không thấy!" "Ai chữa bệnh cho chúng ta!" Bàn gia không nhịn được chửi rủa.

Tiểu Tứ lại không hề tức giận, im lặng một lúc rồi nói. "Bàn gia, anh bình tĩnh một chút!" "Đám trộm mộ kia chết cũng tốt, chuyện ra ngoài chúng ta nghĩ cách sau!" Bàn Tử lười để ý đến hắn, một mình chạy đến cửa động thử đẩy tảng đá ra.

Nhưng nó bị kẹt quá chặt, bên ngoài còn có đá vụn chèn ép, căn bản không nhúc nhích, trừ khi có người bên ngoài giúp sức, nếu không thì không thể nào mở được.

Tần Vũ cũng đã nhìn ra điểm này, nên căn bản không đi lãng phí thời gian.

Bàn Tử loay hoay một hồi, cũng đành phải từ bỏ.

Nhưng Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói lời nào, khiến gã cảm thấy vẫn còn hy vọng.

Dù sao Tần Vũ lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ có cách!

Cùng lắm thì họ ở đây mười ngày nửa tháng, đợi ban tổ chức chương trình cử người đến cứu cũng được!

Cả ba đều không nói gì, rất nhanh trong hang động lại trở nên yên tĩnh.

Tần Vũ dựa vào vách tường, trong đầu suy nghĩ về sức mạnh vật chất hóa.

Tiểu Tứ thấy vậy, lẳng lặng di chuyển đến chỗ của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy hắn kỳ quái, vừa định mở miệng hỏi, Tiểu Tứ lại bịt miệng gã lại, sau đó dùng tay viết mấy chữ lên người gã. "Chúng ta giết hắn!

Tôi đưa anh ra ngoài!" Bàn Tử nhận ra ý đồ của Tiểu Tứ, lập tức nổi giận. "Mẹ nó mày nói cái gì?" Hoàn toàn không quan tâm có kinh động đến Tần Vũ hay không, Bàn Tử trực tiếp tức giận chất vấn.

Tiểu Tứ thấy vậy vội cười nói. "Không có gì đâu Tiểu ca, tôi chỉ muốn xem điện thoại của anh ấy có tín hiệu không, anh nghỉ ngơi đi, anh nghỉ ngơi đi!" Bàn Tử vừa định giải thích, Tiểu Tứ lại vội chọc chọc gã, ra hiệu gã đừng manh động.

Tần Vũ nhìn Tiểu Tứ, luôn cảm thấy gã này dường như có chuyện gì đó giấu mình.

Nhưng đối phương dường như không muốn nói, anh cũng lười hỏi.

Thấy Tần Vũ không đến, Tiểu Tứ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong lòng Bàn Tử mò ra một chiếc điện thoại, sau đó gõ một dòng chữ lên trên. "Bàn ca, chúng ta giết hắn, tôi chắc chắn có thể đưa anh ra ngoài!" "Bí mật của cây thần đồng này, tôi rất rõ!" "Đợi ra khỏi hang động này, tôi cũng sẽ nói cho anh biết, anh là anh em của tôi, nhưng hắn thì không phải!" "Bí mật của cây thần đồng, đó là báu vật vô giá, không thể để thằng nhóc này hưởng lợi được!" Bàn Tử thấy Tiểu Tứ còn muốn xúi giục mình đối phó Tần Vũ.

Lập tức nổi trận lôi đình.

Một tay đập bay chiếc điện thoại, đứng dậy lạnh lùng nói. "Lão Tứ!

Mẹ nó mày ở với đám trộm mộ kia lâu quá, não bị lừa đá rồi à!" "Suốt chặng đường này nếu không phải có Tiểu ca, Bàn gia tao đã sớm đi tìm Thánh mẫu Maria rồi!" "Người ta giúp tôi, thậm chí còn cứu tôi, đưa tôi đến cứu mày!" "Mẹ nó bây giờ mày lại muốn tao giết cậu ấy!" "Bàn...." Tiểu Tứ muốn ngăn cản, nhưng Bàn Tử đã nói toạc ra rồi.

Lập tức Tiểu Tứ thở dài một tiếng.

Ôi chao!

Vẫn là bị Tần Vũ biết rồi!

Nhưng hắn cũng chỉ thở dài một tiếng, sau đó lại bình tĩnh trở lại.

Bàn Tử bên cạnh tức điên, nói với Tần Vũ. "Tiểu ca, là do huynh đệ tôi mắt mù, kết giao với loại người lòng lang dạ sói này!" "Hôm nay muốn giết muốn xẻo, cậu cứ tự nhiên!

Bàn gia tao mà hó hé một tiếng, mẹ nó tao là đồ con hoang!" Bàn Tử nói rồi đi sang một bên, rõ ràng không định quan tâm đến Tiểu Tứ

nữa.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Tứ, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Tiểu Tứ thấy vậy lại không giận mà còn cười, nói. "Ôi chao!

Bàn gia, anh vẫn không hiểu cây đồng này rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" "Chúng ta từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, anh lại là đại ca của chúng tôi!" "Chính vì câu nói trưởng huynh như phụ, tôi mới bằng lòng chia sẻ bí mật trời ban của cây thần đồng này với anh!" "Tiếc thật, anh không chịu hiểu!" "Nếu đã như vậy, vậy thì tôi cũng chỉ đành xử lý luôn cả anh thôi!" Tiểu Tứ nói rồi phủi mông cũng đứng dậy từ trên mặt đất.

Chương 295

Bàn Tử nghe vậy lập tức nổi giận, ánh mắt trở nên băng hàn, tiến lên một bước bóp lấy cổ Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ lại không hề sợ hãi, trên mặt từ đầu đến cuối đều giữ nụ cười.

Tần Vũ vội cản Bàn Tử lại. "Đợi hắn nói xong!" Bàn Tử tức giận ném Tiểu Tứ sang một bên.

Tiểu Tứ xoa xoa cổ, cười nói. "May mà anh chưa ra tay, nếu các người giết tôi, các người cũng đừng hòng ra ngoài!" "Đối với tôi mà nói, các người thực ra không khác gì người chết!" "Chẳng qua là trước khi chết, kéo theo tôi mà thôi!" "Nhưng các người nghĩ tôi quan tâm sao?" Nói rồi Tiểu Tứ đứng dậy đi đến vị trí cửa động, nụ cười trên mặt càng thêm quỷ dị mấy phần.

Sau đó hắn lại chỉ ra ngoài động, cười nói. "Các người nhìn ra ngoài đi!" Bàn Tử không hiểu, vội nhìn ra ngoài động.

Nào ngờ vừa nhìn, lập tức cả người gã dựng tóc gáy, tim như nhảy lên đến cổ họng.

Chỉ thấy bên ngoài hang động, ở không gian chỉ đủ để thò cánh tay ra ngoài, lại xuất hiện một người!

Người đó biểu cảm lạnh lùng, thậm chí có chút đờ đẫn.

Nhưng khuôn mặt người đó, gã nhìn mà toàn thân nổi da gà.

Bởi vì người đó, lại có một khuôn mặt giống hệt Tiểu Tứ.

Thậm chí cả quần áo trên người cũng giống hệt. "Mày!" Bàn Tử lập tức kinh ngạc đến không biết nên nói gì cho phải.

Gã vội nhìn Tiểu Tứ bên trong, rồi lại nhìn Tiểu Tứ bên ngoài, nghẹn nửa ngày mới thốt ra một câu. "Mẹ nó mày có anh em song sinh từ lúc nào vậy!" Người trong phòng livestream lúc này cũng đều ngơ ngác.

Ngay cả Tô Khảo Khảo lúc này cũng không biết nên nói gì.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sự việc trở nên vô cùng quỷ dị.

Tiểu Tứ rõ ràng cũng bị mắc kẹt trong hang động này giống họ, sao bên ngoài lại xuất hiện thêm một người nữa.

Nếu thật sự là anh em song sinh của Tiểu Tứ, không thể nào suốt chặng đường này, Tần Vũ lại không phát hiện ra!

Hơn nữa cho dù là anh em song sinh cũng không thể giống nhau đến thế!

Ít nhiều cũng phải có những đặc điểm khác biệt chứ, ví dụ như tính cách, ngoại hình, thần thái vân vân.

Nhưng Tiểu Tứ đang đứng bên ngoài lúc này, ngoài sắc mặt trông có vẻ hơi quỷ dị ra, những thứ khác dường như không có gì khác biệt!

Mọi người đều nhìn mà chẳng hiểu gì.

Bàn Tử càng lắp bắp không nói nên lời.

Chỉ có Tần Vũ nhìn Tiểu Tứ, trong lòng đã hiểu ra.

Gã này cũng đã nắm được phương pháp sử dụng vật chất hóa!

Người bên ngoài kia, căn bản là do hắn vật chất hóa ra.

Nhưng người bên ngoài đó, có thật sự sẽ cứu họ không?.....

Tiểu Tứ mặt mày đắc ý, cười nói. "Bây giờ hiểu tại sao tôi nói các người chỉ có thể giết tôi, nhưng các người cũng sẽ chết rồi chứ?" "Các người có thể giết tôi, nhưng các người không thể diệt tuyệt tôi!"

"Nể tình một người là anh em cũ của tôi!" "Một người lại là ân nhân đã cứu anh em của tôi!" "Đợi chúng ta ra ngoài, tôi sẽ nói cho các người biết mọi thứ, để các người ra đi thanh thản!" "Nhưng bí mật của cây thần đồng này, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai biết được!" "Cho dù các người đang livestream toàn cầu!" "Tôi đảm bảo, chỉ cần tôi ở đây, sẽ không ai có thể sống sót rời khỏi nơi này!" Biểu cảm của Tiểu Tứ trở nên cực kỳ hung tợn, phảng phất như biến thành một người khác.

Hắn nhìn bản thân mình ở ngoài động, vênh váo ra lệnh. "Đi!

Phá cửa hang ra!" Người kia nghe vậy, trên biểu cảm đờ đẫn hiện lên một tia nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh đã đi sang một bên.

Đến khi hắn quay lại, trong tay đã có thêm một cây xẻng công binh, không biết lấy từ đâu ra. "Hai người các cậu có ghê tởm không, Bàn Tử tôi sắp nôn rồi, lười để ý đến các người, Bàn gia tôi xem trước mấy cái thi thể này có minh khí gì không đã!" "Nếu mà vớ được một hai món, về sau ít nhất cũng đổi được..." Bàn Tử lẩm bẩm rồi đi xem xét những thi thể bị đóng băng kia.

Ngô Bất Chính thì cười nói. "Thằng béo chết tiệt, mấy cái thi thể này đều đông cứng như tượng băng, cho dù có minh khí cậu cũng không lấy ra được đâu!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra và đang đi về, lập tức cũng không chần chừ nữa mà nhảy xuống hố băng.

Bàn Tử lại không hề nao núng, kiểm tra từng thi thể một rồi nói. "Thiên Chân, cậu đúng là thiên chân thật mà, tục ngữ nói hay lắm, chỉ cần tư tưởng không trượt dốc, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn!" "Nếu thật sự có minh khí, Bàn gia đây dù có liếm cũng liếm vỡ được lớp băng bên ngoài thi thể!" Ngô Bất Chính nghe vậy mặt đầy vẻ ghét bỏ, lười đáp lời gã nữa.

Lúc này Tần Vũ cũng đã từ trên nhảy xuống.

Ngô Bất Chính chỉ vào những thi thể xung quanh nói. "Xem ra tôi đoán không sai, nơi này tám chín phần là một hố chôn tập thể của Luân Hồi Tông đời sau!" "Tìm được nơi này, chỉ cần đối chiếu mật mã Tây Tạng, cộng thêm Cổ Cách Ngân Nhãn là có thể xác định được vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng!" "Tháp Yêu Chín Tầng này là thánh địa của Ma Quốc, lối vào Ma Quốc hẳn là ở trong đó!" Nói rồi Ngô Bất Chính dẫn Tần Vũ đến giữa những thi thể này.

Những thi thể này toàn bộ được sắp xếp thành hình tròn, tất cả đều hướng mặt vào vị trí trung tâm.

Chương 296

Tạo thành dáng vẻ cúi đầu nhìn xuống vực sâu.

Chỉ cần tìm được thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông ở vị trí họ đang nhìn, tự nhiên cũng có thể định vị tìm ra Tháp Yêu Chín Tầng.

Trên núi Côn Luân này, những hố chôn của Luân Hồi Tông như thế này e là không ít.

Nhưng chỉ cần tìm được một cái, là có thể dựa vào mật mã Tây Tạng và Cổ Cách Ngân Nhãn để xác định vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng.

Cho nên việc Tiểu Toàn rơi xuống thành hộp này, ngược lại đã tiết kiệm cho họ một ít phiền phức. "Con sói đói kia, vừa rồi chắc là để tha cái đầu của Tiểu Toàn đi!" Ngô Bất Chính than thở.

Mới vừa lên núi Côn Luân, kết quả đã chết một người.

Điều này khiến trong lòng anh mơ hồ cảm thấy cuộc tranh đấu này e là sẽ không quá thuận lợi.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến vị trí trung tâm.

Có thể là trùng hợp cộng thêm một chút may mắn.

Cái đầu của Tiểu Toàn lại rơi đúng vào đây.

Cái đầu máu me be bét trông vô cùng đáng sợ.

Ngô Bất Chính vốn định gạt nó ra, để xem bên dưới có chôn thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông không.

Nhưng nhìn thấy thảm trạng của cái đầu lâu này, thực sự không nỡ ra tay.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng, đầu lâu dù sao cũng không lớn.

Trừ đi phần nó che khuất, trên mặt đất quả thực có một bóng người màu đen.

Bóng người đó làm động tác hai tay ôm gối, phảng phất như một đứa trẻ còn trong bụng mẹ.

Người trong phòng livestream thấy cảnh này, đều không khỏi rất nghi hoặc, Tô Khảo Khảo hỏi. 【Ngô tiểu ca, tại sao tư thế chết của người Luân Hồi Tông lại kỳ lạ như vậy?】 【Đúng vậy, anh có vẻ rất am hiểu văn hóa Tây Tạng, giải thích một chút đi, chuyên gia văn hóa Tây Tạng mà chương trình mời, hình như bị Tào Tháo rượt vẫn chưa ra khỏi nhà vệ sinh nữa!】 Trần Hàm Hàm cũng vội nói.

Những người khác trong phòng livestream thấy vậy cũng đồng loạt nói. 【Tôi thật sự cạn lời, người mà chương trình mời chưa bao giờ đáng tin cậy, bất kể là tuyển thủ hay cố vấn, đương nhiên trừ Tần Vũ tiểu ca】 【Ở trong nhà vệ sinh gần một tiếng đồng hồ rồi, ruột gan chắc cũng lôi ra hết rồi】 【Tôi muốn biết chuyên gia có bị tê chân không?】 【Tê chân?

Chuyên gia cho biết: chương trình chưa kết thúc, tôi không ra!】 Ngô Bất Chính không nhịn được cười cười nói. "Cái này thực ra cũng không có gì, người của Luân Hồi Tông có thuyết chuyển thế luân hồi, cho nên lúc chết đều sẽ làm ra dáng vẻ trở về cơ thể mẹ!" "Mong chờ chuyển thế luân hồi!" "Nhưng rõ ràng đây đều là chuyện nhảm nhí, ông ta vẫn bị đóng băng ở đây, không thể đi chuyển thế luân hồi được!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn sang Tần Vũ. "Hay là chúng ta đào lên xem thử?" "Tục lệ mai táng này của Luân Hồi Tông tôi cũng là lần đầu tiên thấy, trước đây đều là xem trên sách!" Tần Vũ lại lắc đầu.

Đùa à, tạm thời không nói dưới thi thể này có cơ quan hay không.

Chỉ riêng cái thể chất Tà Đế mà cậu có được, vào mộ tất gặp quỷ, mở quan tất khởi thi.

Nếu đào thi thể này lên, tám phần là sẽ có thi biến.

Hơn nữa Tần Vũ còn nhớ, trong ghi chép của kiếp trước.

Dưới thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông, có chôn một cơ quan rất lợi hại, có thể phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Một chút sơ sẩy là có thể toi mạng. "Sao vậy?

Thi thể này có vấn đề à?" Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói. "Có cơ quan, đừng đụng lung tung!" Ngô Bất Chính sững người, đành phải gật đầu. "Được, vậy tôi đi định vị!" "Đứng ở đây bị người ta nhìn chằm chằm thật sự có chút rợn người, vẫn nên mau chóng rời đi thôi!" Biểu hiện ba mùa trước của Tần Vũ anh cũng đã thấy, tự nhiên đối với anh vô cùng tin tưởng.

Hơn nữa Ngô Bất Chính cũng đã nhận được thẻ nhân vật, điều này khiến sự tin tưởng của anh đối với Tần Vũ càng sâu sắc hơn.

Ngô Bất Chính nói rồi lấy ra một tấm bản đồ, bắt đầu dựa vào thi thể ở đây để định vị vị trí của Tháp Yêu Chín Tầng.

Tần Vũ quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện Bàn Tử đang đứng sau một thi thể xem livestream.

Tám phần là mấy cái thi thể này cũng không có minh khí gì, nên chuyển sang xem livestream.

Đột nhiên, Bàn Tử hét lên. "Ây ây!

Tỉnh Hạ và Thương Thương Không kia đến rồi!" Lời vừa dứt, phía trên hố băng liền vang lên một trận xôn xao.

Đồng thời hai bóng người cũng xuất hiện, không phải Tỉnh Hạ và Thương Thương Không thì còn là ai.

Tỉnh Hạ lúc này trong tay đang cầm con dao của Tiểu Toàn.

Mắt cậu ta càng đỏ ngầu, trước đó qua phòng livestream cậu ta cũng đã thấy cảnh Tiểu Toàn chết thảm.

Lúc này thấy di vật của Tiểu Toàn, e là trong lòng đang rất đau khổ.

Chương 297

"Trần Hàm Hàm, cô nói cho cậu ta biết, đầu của Tiểu Toàn ở dưới này, xem cậu ta có muốn mang đi không!" Ngô Bất Chính lúc này đã định vị xong phương hướng, mở miệng nói. 【Được!】 Trần Hàm Hàm lập tức phiên dịch cho đối phương.

Tỉnh Hạ nghe vậy nói gì đó với Thương Thương Không, sau đó tự mình nhảy xuống.

Thương Thương Không thì ở trên chuẩn bị đồ đạc.

Dường như là chuẩn bị mang đầu của Tiểu Toàn về.

Dù sao cũng là đồng đội cùng đi ra ngoài, kết quả còn chưa bắt đầu đã chết, e là trong lòng cũng không dễ chịu.

Bàn Tử thấy ở đây không có minh khí, sớm đã không kiên nhẫn nữa, gọi hai người định đi lên.

Nào ngờ, ba người vừa đi được hai ba bước, đột nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm".

Thì ra Tỉnh Hạ nhìn thấy cái đầu máu me của Tiểu Toàn, cả người gần như sụp đổ.

Tức giận đến không chịu nổi, cậu ta nhặt cái đầu của Tiểu Toàn lên, thuận thế cắm con dao trong tay thẳng xuống đất.

Vốn dĩ điều này cũng không có gì, nhưng dưới đầu của Tiểu Toàn chính là thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông!

Tuy trên thi thể có lớp băng đông cứng, nhưng lớp băng này quá mỏng, ngay lập tức con dao đã xuyên qua lớp băng, không lệch một ly cắm thẳng vào đầu thi thể kia.

Tỉnh Hạ cũng sững người, không ngờ dưới chân lại có một thi thể.

Cậu ta thuận thế định rút con dao ra.

Nào ngờ con dao lại không biết vì sao, lại kéo cả cái đầu của thi thể kia lên theo. "Nằm xuống!" Tần Vũ thấy vậy sắc mặt đại biến, một tay đẩy Ngô Bất Chính ngã xuống đất.

Bàn Tử thấy vậy biết là sắp có chuyện, cả người lập tức nằm rạp xuống.

Quả nhiên, giây tiếp theo họ đã thấy.

Sau khi đầu của thi thể bị kéo lên, dưới cổ lại phun ra một ngọn lửa màu xanh lam.

Ngọn lửa tuy nhỏ nhưng sức cháy kinh người, ngay lập tức hất văng cơ thể của Tỉnh Hạ bay ra ngoài.

Bay thẳng từ trong hố băng ra bên ngoài.

Ngô Bất Chính nhìn rõ mồn một, khoảnh khắc ngọn lửa màu xanh lam đó chạm vào da của Tỉnh Hạ, đã thiêu rụi da của cậu ta.

Ngay cả quá trình tan chảy cũng không có, bốc hơi luôn.

Ngay cả xương lộ ra, cũng bị thiêu thành màu đen!

Bàn Tử thấy vậy hít một hơi khí lạnh, không nhịn được nói. "Xong!

Lại tiễn đi một đứa!" Mọi người nhìn qua cái hố, thấy Tiểu Tứ bên ngoài quả thật đang đào bới đống đá vụn.

Tần Vũ thì không sao, nhưng Bàn Tử có phần không thể chấp nhận được, túm lấy áo Tiểu Tứ, giận dữ quát. "Thằng ở ngoài kia rốt cuộc là ai, mẹ kiếp nhà ngươi lại là ai!" "Tôi là tôi, là Tiểu Tứ đây!" Tiểu Tứ cười nói.

Bàn Tử lúc này đã nhìn ra, đây căn bản không phải là huynh đệ của mình.

Huynh đệ của hắn sao có thể cười một cách quỷ dị như vậy.

Tần Vũ bước lên, cản Bàn Tử lại, nhìn Tiểu Tứ nói. "Ngu xuẩn!" "Anh có ý gì?" Tiểu Tứ hỏi lại.

Tần Vũ đã lười giải thích, một bước lao thẳng đến cửa hang.

Tiểu Tứ và Bàn Tử thấy vậy cũng vội chạy qua.

Thế nhưng hai người vừa chạy tới bên cạnh, Tần Vũ đã vươn tay ra, trong nháy mắt túm được cổ của Tiểu Tứ bên ngoài.

Đối phương hiển nhiên cũng giật mình, muốn né tránh nhưng đã không kịp nữa.

Bàn tay Tần Vũ siết chặt cổ đối phương, anh biết rất rõ, mình chỉ có một cơ hội này, nếu bỏ lỡ, Tiểu Tứ bên ngoài chắc chắn sẽ không lại gần đây nữa.

Ngay lập tức, Tần Vũ siết mạnh tay, chỉ nghe một tiếng "rắc", âm thanh xương cốt gãy rời vang lên.

Khi bàn tay buông ra, thân thể của Tiểu Tứ bên ngoài đã mềm nhũn như bùn, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, rõ ràng đã chết.

Mọi người đang xem đều ngây người, đặc biệt là Bàn Tử và khán giả trong phòng livestream.

Tình hình còn chưa hiểu rõ, sao Tần Vũ lại giết người bên ngoài rồi?

Tiểu Tứ thấy vậy mà vẫn không tức giận, thản nhiên cười nói. "Anh nghĩ anh giết hết được sao..." "Bốp!" Tiểu Tứ chưa nói hết câu, Tần Vũ đã vung một bạt tai tát vào mặt hắn.

Tiểu Tứ bị đánh đến ngây người.

Vừa định mở miệng nói chuyện, lại thấy Tần Vũ đưa thiết bị livestream ra ngoài.

Chương 298

Giây tiếp theo, họ kinh ngạc thấy bên ngoài sơn động, Tiểu Tứ đã chết kia lại đào ra một cái hố.

Mà trong hố, lại còn đặt một bó thuốc nổ!

Đây đâu phải là muốn cứu người, rõ ràng là muốn giết chết bọn họ.

Tần Vũ thu lại thiết bị livestream.

Cả người Tiểu Tứ lập tức ngồi phịch xuống đất, mặt xám như tro tàn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm. "Không thể nào, không thể nào, sao nó dám giết mình!

Sao nó dám giết mình!" "Là mình tạo ra nó, sao nó dám giết mình!" Cả người Tiểu Tứ gần như phát điên.

Khán giả trong phòng livestream ai nấy đều ngơ ngác, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng Tần Vũ căn bản không có ý định giải thích, Bàn Tử trong lòng cũng sốt ruột.

Hắn dứt khoát bước tới túm cổ áo Tiểu Tứ, giơ tay lên tát mấy cái thật mạnh. "Thằng ranh nhà mày rốt cuộc có bí mật gì, mau nói ra!" "Thằng ở ngoài kia rốt cuộc là ai!" "Mày còn không nói, đừng trách Bàn gia tao trở mặt không nhận người quen!" Bàn Tử trợn mắt giận dữ, rõ ràng là đã nổi giận thật sự.

Tiểu Tứ lúc này cũng hoảng sợ, lao vào lòng Bàn Tử, giọng khóc lóc. "Bàn gia, tôi thật sự không cố ý, tôi cũng không biết nó lại dám giết tôi!" "Cứu tôi với, anh cứu tôi với, tôi không muốn chết!" "Mẹ kiếp nhà mày có nói không!" Bàn Tử đẩy Tiểu Tứ ra, hận không thể lao lên tát cho hắn thêm vài cái nữa.

Một người trong tình thế tuyệt vọng, cảm xúc rất dễ sụp đổ, đặc biệt là một người bình thường.

Tần Vũ sở hữu huyết mạch của Tiểu ca, còn Bàn Tử lại kích hoạt huyết mạch của Vương Tư Lệnh, đều được xem là những người từng trải qua sóng to gió lớn.

Nhưng dù vậy, trong lòng Bàn Tử cũng có chút căng thẳng, huống chi là Tiểu Tứ lúc này.

Sau khi phương pháp tự cứu mà hắn dựa vào hoàn toàn vô dụng, thậm chí còn có thể ngược lại giết chết chính mình, hắn đã hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn co rúm người trên đất, lắp bắp nói. "Tôi nói, tôi nói hết, chỉ cần các người đừng giết tôi, tôi sẽ nói hết cho các người!" "Chuyện là thế này..." Tiểu Tứ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Theo lời hắn nói, ban đầu hắn cũng tình cờ đến đây, sau đó phát hiện ra cây thanh đồng này.

Lúc đầu hắn cũng rất kinh ngạc, nhưng nghĩ kỹ lại, thứ lớn như vậy cũng không thể mang ra ngoài được.

Thế là hắn nảy ra ý định cưa một ít đem đi bán.

Làm như vậy có hai cái lợi, thứ nhất có thể đổi chút tiền tiêu, thứ hai, cây thanh đồng này lớn như vậy, hết tiền lại đến lấy một ít, đủ cho hắn ăn mấy đời.

Nhưng hắn nghĩ thì đơn giản, làm lại vô cùng khó khăn.

Những cây thanh đồng này quá cứng chắc, trừ khi dùng thiết bị cắt chuyên nghiệp, nếu không thì không thể nào lấy xuống được.

Hắn ở đây năm ngày, thức ăn và nước uống sắp cạn kiệt.

Nhưng hắn lại vô cùng không cam tâm, hắn nhớ ra trong ba lô của mình hình như vẫn còn thức ăn.

Sờ vào quả nhiên là có thật.

Cứ như vậy hắn lại làm thêm hai ngày nữa.

Đói thì lại sờ vào ba lô.

Không biết từ lúc nào, hắn đã bận rộn thêm mười ngày.

Mệt thì ngủ, tỉnh lại thì làm, cuối cùng cũng lấy xuống được một nhánh thanh đồng chỉ to bằng lòng bàn tay.

Thế nhưng, ngay khi hắn chuẩn bị ra ngoài tiêu thụ chiến lợi phẩm, hắn mới nhớ ra, mình căn bản không mang nhiều thức ăn như vậy, làm sao có thể ở đây gần nửa tháng trời?

Hơn nữa, giữa chừng hắn còn ăn một con gà quay, ngon không tả xiết.

Nhưng ở nơi này làm sao có thể có gà quay được!

Lúc đến hắn rõ ràng cũng không mang theo!

Nghĩ kỹ mà kinh.

Tiểu Tứ ngẩn người cả buổi, cuối cùng đưa ra một kết luận.

Chẳng lẽ những thứ này đều là do mình tự tạo ra?

Hắn thử sờ vào ba lô, bên trong lại trống rỗng.

Tiểu Tứ nói. "Sau này tôi đã mất năm ngày mới hiểu ra được mọi chuyện!" "Cây thanh đồng này, là một kỳ tích!" "Chỉ cần là thứ anh muốn, anh cố gắng biến nó thành thứ mà trong tiềm thức của anh cho rằng nó vốn dĩ tồn tại!" "Thì nó sẽ xuất hiện!" "Bàn gia, đây là năng lực gì chứ, đây quả thực là cây ước nguyện mà!" "Tôi thật sự không lừa anh, chúng ta có cây ước nguyện này, còn sợ không chữa được bệnh sao!" Tiểu Tứ nói, dường như để chứng minh lời của mình, hắn liền tiện tay móc ra một điếu xì gà từ trong túi.

Bàn Tử thấy vậy hoàn toàn ngây người, nhận lấy điếu xì gà rồi bẻ ra.

Bên trong, sợi thuốc lá đều là thật.

Lần này ngay cả hắn cũng kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chương 299

Khán giả trong phòng livestream càng im phăng phắc.

Sự chấn động lúc này không thể dùng lời nói để diễn tả được.

Trương Khảo Khảo vẫn còn bình tĩnh, nói. 【Không thể nào, nếu thật sự có thần khí lợi hại như vậy, Xà Quốc sao có thể bị diệt vong chứ?】 Một câu nói đã kéo mọi người trở về thực tại.

Bàn Tử nói. "Thứ này chắc chắn có vấn đề, nhưng bây giờ không biết là vấn đề gì!" "Tiểu ca, cậu thấy sao!" Tần Vũ không trả lời, mà nhìn chằm chằm Tiểu Tứ nói. "Ngươi cũng là giả, ngươi là Lưu Tứ!" Tiểu Tứ nghe vậy lập tức kinh hãi, như bị người ta chọc trúng chỗ yếu, tức đến nỗi nhảy dựng lên, chỉ vào Tần Vũ mắng. "Ngươi nói bậy, lão tử mới là Lưu Tứ thật sự, hắn mới là giả!" "Hắn đã chết rồi, chỉ có ta còn sống, ta mới là Lưu Tứ!" Lời này vừa nói ra, Bàn Tử và khán giả trong phòng livestream đều sững sờ, lập tức phản ứng lại.

Bàn Tử chỉ mơ hồ biết về người tên Lưu Tứ, nhưng cũng biết hắn còn sống, còn khán giả trong phòng livestream thì đã cùng Tần Vũ nhìn thấy chứng minh thư đó.

Hài cốt của Lưu Tứ đang ở trong đầm nước dưới thác Hoàng Tuyền.

Tiểu Tứ trước mắt này, nếu chính là Lưu Tứ, vậy thì còn cần giải thích gì nữa?

Hắn không phải là giả thì là gì! *** Ngọn lửa màu xanh lam nhanh chóng tan biến.

Toàn bộ không gian tràn ngập một luồng hơi nóng.

Ba người Tần Vũ nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng khô khốc, uy lực của ngọn lửa xanh này thật sự quá lớn.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ với ánh mắt đầy cảm kích.

Nếu vừa rồi không phải Tần Vũ ngăn cản, không để cậu đào thi thể đó lên, e rằng người chết lúc này chính là cậu rồi.

Khán giả trong phòng livestream xem cũng đều ngây người.

Sau đó, họ điên cuồng gửi đạn mạc hỏi rốt cuộc ngọn lửa xanh đó là gì.

Ngô Bất Chính giải thích. "Đây có lẽ là một loại Vô Lượng Nghiệp Hỏa tự chế!" "Trong truyền thuyết, yêu nô của Ma Quốc ngoài Bạch Mao Lang Vương ra, còn có một loại côn trùng!" "Chúng được gọi là Đạt Phổ Quỷ Trùng và Nãi Quỳnh Thần Băng!" "Trong đó, Đạt Phổ Quỷ Trùng sở hữu Vô Lượng Nghiệp Hỏa, chạm vào là nghiệp hỏa thiêu thân, không thể cứu được!" "Tỉnh Hạ, haizz!" "Lên xem trước đã rồi nói, cô em Thương Thương Không bây giờ đang rất cần người bên cạnh!" Bàn Tử lòng đầy mong đợi, là người đầu tiên leo lên.

Tần Vũ đẩy Ngô Bất Chính lên, sau đó mình cũng theo ra.

Quả nhiên, vừa lên đến mặt đất, ba người liền thấy, cách đó không xa một bộ xương người đang bốc khói đen.

Thương Thương Không quỳ trên nền tuyết bên cạnh, cả người thất thần.

Ba người chạy lại gần, đều không khỏi buồn nôn suýt ói ra.

Chỉ thấy Tỉnh Hạ đã chết không thể chết hơn được nữa.

Điều quan trọng là cái chết của anh ta vô cùng thê thảm và đáng sợ.

Một bên đùi của anh ta đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại xương đùi đen kịt.

Nửa thân trên cũng không còn thịt, cánh tay và lồng ngực lộ ra cũng chỉ còn lại xương.

Xương sườn có lẽ quá nhỏ, đã bị thiêu thành tro.

Nửa cái đầu cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng nửa bên da còn lại, thậm chí cả tóc, lại được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Cả người giống như bị thiêu sống mất đi một nửa cơ thể.

Ngô Bất Chính nén lại cảm giác buồn nôn trong lòng, nói. "Vô Lượng Nghiệp Hỏa quả nhiên lợi hại, những nơi không chạm tới lại không hề hấn gì!" "Tiếc thật, anh ta đứng quá gần!" Tần Vũ vỗ vai cậu, lúc này mới làm dịu đi cảm giác buồn nôn trong lòng cậu.

Còn Bàn Tử bên cạnh chỉ liếc nhìn Tỉnh Hạ một cái rồi chạy đi an ủi Thương Thương Không.

Theo lời của gã này, bây giờ chính là lúc Thương Thương Không cần người ở bên cạnh nhất, mình chủ động một chút là tình yêu sẽ đến.

Hơn nữa còn là một cô em gái nước ngoài, chậc chậc...

Phòng livestream im lặng một lúc lâu.

Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo cũng không nói gì.

Mùa này của chương trình rõ ràng đã gây ra một cú sốc lớn cho cả hai.

Những nơi Tần Vũ đến trước đây tuy cũng hiểm trở, nhưng tuyệt đối không có chuyện chết nhiều người như vậy.

Đặc biệt là thí sinh tham gia tử vong.

Nhưng lần này, vừa bắt đầu đã chết hai người bạn quốc tế.

Đây tuyệt đối là điều họ không bao giờ ngờ tới.

Tô Khảo Khảo rất nhanh đã phản ứng lại và nói.

Chương 300

【Các thí sinh đều tự nguyện tham gia, sống chết có số, phú quý do trời.】【Xin cảm ơn hai tuyển thủ đến từ Hoàn Quốc, hy vọng các tuyển thủ còn lại có thể cẩn thận hơn để đi được xa hơn.】Khán giả trong phòng livestream sau một lúc im lặng, lần lượt gửi đạn mạc. 【Tôi đã nói gì mà, đến địa bàn của chúng ta, chẳng phải là bia đỡ đạn sao.】【Chủ yếu là tên của họ xui quá, Tiểu Tuyền, Tỉnh Hạ (Giếng Dưới), đến núi Côn Luân mà không gặp chuyện mới lạ.】【Thế này cũng tốt, vốn dĩ cũng không thích hai người này.】【Đúng vậy, Thương Thương Không không sao là được rồi, thế này rất thoải mái.】【Điều này nói lên cái gì, không có việc gì thì đừng đến Trung Quốc ra vẻ, một cái xác vô danh cũng có thể tiễn ngươi đi.】Khán giả trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính lúc này cũng đã đến bên cạnh Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đang ôm Thương Thương Không vào lòng, không ngừng an ủi. "Em gái, đừng sợ nhé!

Có Bàn ca ca của em ở đây!" "Có chuyện gì cứ tìm Bàn ca ca, đảm bảo em an toàn, không cần cảm ơn anh, nhân dân toàn cầu là một nhà mà!" "Cổ nhân có câu, có khó khăn cứ tìm anh, anh ở sát vách, anh họ Vương mà!" Ngô Bất Chính thật sự không nhịn được nữa, cười vỗ vai Bàn Tử. "Đủ rồi đấy, để cậu đến đây du lịch tán gái à?" "Thích gái Hoàn Quốc thì sau này mua vé máy bay sang Hoàn Quốc mà hỏi thăm!" "Chúng ta còn có việc chính phải làm!" Bàn Tử xua tay. "Bàn gia ta là loại người thừa nước đục thả câu sao?

Ta đây là đang quan tâm đồng đội!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người của cô ấy chết hết rồi, tiếp theo phải làm sao?" "Làm sao là làm sao, tất nhiên là rút lui rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Nói rồi, Ngô Bất Chính nhờ Trần Hàm Hàm nói chuyện với Thương Thương Không.

Thương Thương Không quả thực đã bị đả kích không nhỏ, quyết định rút lui.

Chỉ là bây giờ muốn rút lui dường như đã muộn.

Tô Khảo Khảo đột nhiên nói.【Vừa rồi bộ phận khí tượng hợp tác với ban tổ chức chương trình đã thông báo, thời tiết ở núi Côn Luân thay đổi đột ngột.】【E rằng trong vòng một giờ nữa sẽ có bão tuyết.】【Trực thăng quân dụng cũng không qua được, các bạn phải tìm cách sống sót qua giai đoạn này.】【Nhiều nhất là hai ngày, sau khi tuyết tan, sẽ có người đến đón Thương Thương Không.】Ba người gật đầu.

Tục ngữ nói rất hay, sương trước lạnh, tuyết sau rét.

Cái lạnh sau khi tuyết rơi có thể làm tuyết đông cứng lại, không dễ gây ra lở tuyết.

Thương Thương Không muốn đợi cứu viện, cũng chỉ có thể đợi qua đợt tuyết lớn này.

Ban đầu, Thương Thương Không còn muốn thu dọn di thể của đồng bạn, ít nhất là để chết được toàn thây.

Nhưng lần này dự báo thời tiết cuối cùng cũng đã chuẩn một lần.

Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ cảm thấy mặt mình lành lạnh, tuyết lớn đã bắt đầu rơi. "Tiểu ca, Bàn Tử, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp!" "Tuyết lớn một khi rơi dày, vị trí sẽ khó tìm!" Ngô Bất Chính vội nói.

Bàn Tử thấy vậy liền khoa tay múa chân một hồi với Thương

Thương Không, cuối cùng thấy cô cũng không hiểu, bèn lười nhờ phiên dịch.

Hắn vác thẳng cô lên vai, ba người lập tức rời khỏi đây.

Thương Thương Không lúc này cả người đang trong trạng thái hoảng hốt, cũng không hề giãy giụa.

Bốn người đi về phía hướng mà Ngô Bất Chính đã chỉ.

Theo vị trí mà Ngô Bất Chính xác định, Cửu Tầng Yêu Tháp cách đây không quá hai mươi phút đi đường.

Bốn người vừa đi được mười phút thì gặp Tư Đế Phân Lôi, Bất Lãng Ca và Thái Hắc đang đến hội hợp.

Bọn họ vốn dĩ còn rất tự tin, nhưng khi thấy Tiểu Tuyền và Tỉnh Hạ lần lượt bỏ mạng, lúc này cũng có chút hoảng sợ.

Nhưng ngôi mộ ở núi Côn Luân còn chưa tìm thấy, lúc này đề nghị rút lui quả thực có chút mất mặt, trở về không bị dân trong nước chửi chết mới lạ.

Vì vậy, họ chỉ có thể cố gắng đi theo ba người Tần Vũ tiếp tục tiến lên.

Lôi nói khá nhiều, lại biết một chút tiếng Trung, trên đường hỏi. "Bàn huynh đệ, Vô Lượng Nghiệp Hỏa đó rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Lợi hại thật đấy!" Bàn Tử nghe vậy liền cười khinh bỉ. "Lôi tóc vàng, thế đã sợ rồi à?

Bàn gia nói cho cậu biết, ở Trung Quốc chúng ta còn có nhiều thứ lợi hại hơn thế nhiều!" "Biết Thiểm Bà là gì không?

Biết Thi Động là gì không?" "Biết Tương Tây Thi Vương là gì không?" "Nói ra dọa chết cậu!" "Nghe Bàn gia khuyên một câu, hai ngày sau theo Thương Thương Không về đi!

Nơi này không phải là nơi các người ngoại quốc có thể đến đâu!" Lôi cũng không hiểu hết ý, nói. "Thi Động tôi đã thấy, Thiểm Bà là gì?

Có phải là vợ không?" "Cút!" Bàn Tử lười trả lời hắn, quay đầu lại nói chuyện phiếm với Thương Thương Không trên lưng mình.

Mọi người lại đi thêm mười phút.

Ngô Bất Chính đi phía trước cuối cùng cũng dừng lại, dậm dậm chân xuống đất nói. "Chính là ở đây!" "Tuyết càng ngày càng lớn, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" "Hơn nữa, đây là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp, chúng ta động thủ ở đây, e rằng lũ sói đói lát nữa sẽ kéo đến!" "Mọi người cẩn thận một chút!" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng. "Đào nơi mà lũ sói đói bảo vệ, tối nay e rằng sẽ có một trận ác chiến đây!" *** "Mẹ kiếp nhà ngươi làm sao có thể là Lưu Tứ được!" Bàn Tử tức đến văng tục.

Tiểu Tứ cũng sốt ruột, mắt rưng rưng hét lên. "Tôi chính là Lưu Tứ, Bàn ca, mẹ kiếp tôi chính là Lưu Tứ!" "Năm đó, bệnh của tôi sắp phát tác, vốn định tìm một ngôi mộ cổ làm một vụ, kiếm chút tiền trợ cấp cho trại trẻ mồ côi!" "Ai ngờ lại mò đến nơi này!" "Nhưng tôi còn chưa kịp lên trên thì đã rơi xuống, bị ngã suýt chết!" "Sau đó, trong lúc tuyệt vọng, tôi nhìn thấy một 'tôi' khác!" "Tôi tưởng nó sẽ cứu tôi, ai ngờ nó lại giết tôi, thay thế tôi!" "Anh phải tin tôi, tôi mới là thật!" "Mẹ kiếp ngươi nói nhảm!" Bàn Tử không ngốc, nghe đến đây liền hiểu ra. "Huynh đệ Lưu Tứ của tao sắp chết, bị người khác giết chết thay thế, vậy mày không phải là kẻ thay thế nó thì là ai!" "Mày còn luôn miệng nói mày là Lưu Tứ, mẹ kiếp nhà mày chính là cái đồ thay thế đó!" "Tôi không phải đồ thay thế!" Mắt Lưu Tứ đỏ ngầu. "Tôi chính là hắn!

Chương 301

Hắn cũng là tôi, ai là đồ thay thế của ai?" "Hắn chết rồi, hắn chính là đồ thay thế, người sống là tôi!" "Bàn gia, tôi không có lỗi với anh!" "Tôi đưa anh đến đây là vì thấy anh cũng sắp phát bệnh chết, muốn cứu anh!" "Bây giờ anh lại quay lại nghi ngờ tôi!" Bàn Tử lại rất tỉnh táo, chỉ vào Lưu Tứ nói. "Đúng, mày muốn cứu tao, nhưng đó cũng là bản năng của huynh đệ tao!" "Mày chỉ là thứ hắn ảo tưởng ra, mày vĩnh viễn không thể thay thế hắn được!" "Mày chính là yêu quái!" "Tôi không phải!" Lưu Tứ gần như phát điên.

Hắn nhìn Bàn Tử và Tần Vũ nói. "Được, các người có thể nói tôi là đồ thay thế!" "Vậy thì sao, tôi bất tử, các người căn bản không giết được tôi!" "Tôi còn nói cho các người biết, các người đến đây rồi cũng sẽ sớm có năng lực này!" "Nhưng tiềm thức không phải ai cũng có thể khống chế được đâu!" "Đặc biệt là anh đó Bàn gia, anh xem sơn động phía trước tối như vậy, anh nghĩ bên trong sẽ có gì!" "Mãng xà?

Xác chết?

Hay là rết rồng?" "Bốp!" Bàn Tử không nói hai lời, giơ tay tát một cái, đánh cho Tiểu Tứ ngất đi.

Hắn sao lại không biết, gã này đang dẫn dắt mình, để mình suy nghĩ lung tung.

Bình thường suy nghĩ lung tung thì thôi, ở đây mà suy nghĩ lung tung là có thể mất mạng!

Bàn Tử ném Tiểu Tứ sang một bên, cũng lười quan tâm.

Hắn cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, không suy nghĩ lung tung, đồng thời nhắc nhở Tần Vũ. "Tiểu ca, cậu tuyệt đối đừng suy nghĩ lung tung, thật sự sẽ...

Thôi, tôi vẫn nên lo cho mình trước đi!" Thấy Tần Vũ đang nhìn mình chằm chằm, Bàn Tử biết nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là do mình suy nghĩ lung tung.

Người có định lực như Tiểu ca, sao có thể suy nghĩ lung tung được.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng căng thẳng đến cực điểm.

Ngay cả Tô Khảo Khảo cũng không dám nói gì.

Mặc dù họ không thể hiểu được tại sao cây thanh đồng lại có năng lực lợi hại như vậy, nhưng trong tình huống này, họ cũng biết rõ, nếu Tần Vũ hoặc Bàn Tử ai suy nghĩ lung tung, kết quả có thể sẽ rất đáng sợ.

Cả hai đều căng thẳng không nói lời nào, trong sơn động nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Nhưng càng yên tĩnh, lại càng khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Bàn Tử không nhịn được tự tát mình một cái, đồng thời vội lấy điện thoại ra, bật âm lượng lớn nhất, tìm một bản nhạc dance sôi động rồi bật lên, hy vọng có thể giúp mình không suy nghĩ lung tung.

Nhưng con người là vậy, có lúc bạn càng không muốn nghĩ đến, đầu óc lại càng cố tình chống lại bạn.

Trán Bàn Tử lấm tấm mồ hôi hột, rõ ràng đã sắp sụp đổ. "Tiểu ca, mau!

Mau đánh ngất tôi đi!" "Tôi sắp không khống chế được nữa rồi!" Bàn Tử đột nhiên chạy tới hét lên.

Thế nhưng không cần Tần Vũ ra tay, cả người Bàn Tử đã cứng đờ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. "Mẹ kiếp nhà tôi, cái quái gì vậy!" Toàn thân Bàn Tử như bị điện giật, điên cuồng giãy giụa.

Cùng lúc đó, Tần Vũ nhìn thấy, trên mắt cá chân của Bàn Tử, một bàn tay trắng bệch đang nắm chặt ở đó.

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, vớ lấy cây gậy leo núi đập xuống.

Bàn tay lập tức gãy nát, máu tươi tuôn ra vô số, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Điện thoại vẫn đang phát nhạc dance, nhưng lúc này hoàn toàn vô dụng.

Bàn tay trắng bệch này vừa xuất hiện, Bàn Tử đã không thể khống chế được đầu óc của mình nữa.

Hắn ngồi phịch xuống đất, không ngừng la hét. "Mẹ kiếp, sớm biết có ngày hôm nay, xem Trinh Tử làm gì, bà nội mày!" "Bàn gia xem Trinh Tử làm gì!" Tần Vũ biết gã này chắc chắn đã suy nghĩ lung tung rồi.

Lúc này, thứ đó e rằng đã xuất hiện.

Anh vội cầm đèn pin chiếu vào.

Bóng tối trong sơn động lập tức trở nên sáng sủa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cả người Tần Vũ cũng toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong toàn bộ sơn động, bò đầy những người phụ nữ mặt mày trắng bệch, tóc tai bù xù.

Khuôn mặt của họ đều ẩn sau mái tóc.

Hai con ngươi không có lòng trắng, dưới ánh đèn pin phản chiếu ra ánh sáng rực rỡ.

Trên mặt đều mang một nụ cười quỷ dị.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử suýt nữa thì bị dọa chết. "Mẹ ơi, tôi mới xem có một bộ thôi mà, sao lại hiện ra nhiều thế này!" Bàn Tử vừa dứt lời, những người phụ nữ như quỷ mị kia liền đồng loạt lao về phía họ.

Từng người một như rết rồng, bám sát mặt đất, tứ chi như những chiếc vòi, với tư thế cực kỳ khủng bố lao về phía họ.

Tần Vũ thấy vậy, Hắc kim cổ đao đã được rút ra.

Bàn Tử cũng vớ lấy cây gậy leo núi, hai người lao vào đám quỷ mị đó vật lộn với nhau.

Chương 302

Tần Vũ thân thủ phi phàm, Hắc kim cổ đao lại sắc bén như chém bùn, ba hai nhát đã giải quyết được bảy tám con.

Nhưng những thứ này dường như vô cùng vô tận.

Giết một con lại hiện ra hai con, căn bản không thể giết hết được.

Bàn Tử cũng nhìn ra tình hình này, nhưng lúc này muốn tự đánh ngất mình cũng không có cơ hội.

Xung quanh, đám quỷ mị đã bò lên người hắn.

Bản thân hắn còn ứng phó không xuể, làm sao có thể tự đánh ngất mình được.

Tần Vũ muốn qua đó chém cho Bàn Tử một nhát, đánh ngất hắn đi, nhưng đám quỷ mị ở giữa hai người quá nhiều, căn bản không thể xông qua được.

Tần Vũ lúc này trong lòng cũng căng thẳng đến cực điểm.

Anh ép mình phải bình tĩnh lại.

Nếu thật sự là Tiểu ca ở đây, chắc chắn sẽ không bị động như vậy.

Mình chắc chắn đã bỏ qua điều gì đó.

Nhất định có cách thoát ra!

Tần Vũ không ngừng suy nghĩ, nếu là Tiểu ca bản thể ở đây, rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào.

Dùng Kỳ lân huyết?

Nhưng Kỳ lân huyết là để đối phó với côn trùng và trấn áp cương thi.

Mẹ kiếp, những thứ này cũng không phải cương thi, mà là một loại giống như quỷ mị.

Hơn nữa còn là do Bàn Tử xem phim kinh dị nhiều quá mà tưởng tượng ra.

Kỳ lân huyết hiển nhiên đối với chúng dường như vô dụng.

Nhưng lúc này ngoài Kỳ lân huyết ra dường như cũng không còn cách nào khác.

Tần Vũ quyết tâm, lập tức rạch mu bàn tay, máu tươi văng ra.

Không ngờ những con quỷ mị này lại thật sự lùi lại hai bước, không dám lại gần nữa.

Nhưng chúng cũng không đi, cứ vây quanh Tần Vũ, dường như lúc nào cũng có thể xông tới. "Tiểu...

Tiểu ca, cứu..." Bên cạnh truyền đến tiếng kêu cứu của Bàn Tử.

Tần Vũ nhìn qua, chỉ thấy ba bốn con quỷ mị đã bò lên người hắn.

Trong đó một con còn có vẻ như muốn hôn hắn, mặt đã áp sát vào mặt hắn.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng không nhịn được mắng. "Thằng béo chết tiệt này, rốt cuộc đã nghĩ đến cái gì, khẩu vị lại nặng như vậy!" *** Mọi người không chần chừ nữa, nhanh chóng nhóm lửa lên.

Họ không có súng, muốn đối phó với bầy sói đói này rất khó.

Nhưng có một tin tốt là bây giờ mới là buổi chiều.

Ban ngày, bầy sói đói cũng không dám manh động, e rằng chúng sẽ đợi đến tối mới đến tấn công.

Sói đói sợ lửa, nhóm lửa lên nếu thật sự gặp phải bầy sói đói còn có thể đối phó được một chút.

Không biết đào lớp băng này cần bao lâu, Bàn Tử liền chạy đi dựng một cái lều.

Ba người một nhóm, thay phiên nhau đào.

Như vậy lúc nghỉ ngơi còn có thể vào lều sưởi ấm.

Ngô Bất Chính lấy nước gừng ra, dặn mọi người lúc đào nhất định phải tưới nước gừng lên trước, nếu không sẽ không đào nổi.

Khán giả trong phòng livestream đều rất tò mò, tại sao nước gừng lại có tác dụng.

Tô Khảo Khảo cũng tò mò hỏi. 【Ngô tiểu ca, nước gừng có thể làm mềm lớp băng sao?】 Ngô Bất Chính cười nói. "Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, không có nước gừng này, một cuốc bổ xuống chỉ có một đốm trắng!" "Lớp băng trên núi Côn Luân này dày đến đáng sợ, muốn đào ra phải dùng thứ này!" Trong lúc nói chuyện, nước gừng đã được tưới xuống.

Mọi người đợi mười phút, sau đó Ngô Bất Chính, Bàn Tử và Tần Vũ là nhóm đầu tiên đào.

Sau đó đổi cho ba người Tư Đế Phân Lôi tiếp quản.

Mọi người đào suốt một buổi chiều, cuối cùng cũng đào xuyên qua lớp băng.

Nhưng bên dưới chỉ có một cái hố to bằng nắm tay, không thể vào được!

Nhưng lúc này trời đã dần tối.

Xung quanh thỉnh thoảng lại có tiếng sói hú vọng lại.

Chương 303

Mọi người không dám chậm trễ, nếu kéo dài đến tối bầy sói tấn công, tám phần là sẽ toi mạng cả đám.

Tần Vũ và hai người kia xuống tiếp tục đào, để ba người Tư Đế Phân Lôi ở trên cảnh giới, đồng thời chăm sóc Thương Thương Không.

Tuyết đã rơi rất dày, chưa kể đến bầy sói, nếu không kịp thời tìm một nơi tránh gió tuyết, lều cũng không chịu nổi trận tuyết lớn như vậy.

Kế sách duy nhất bây giờ chỉ có Cửu Tầng Yêu Tháp để ẩn nấp.

Hơn nữa, người ở dưới, để lại một lối đi xuống, nếu bầy sói dám đến, đó cũng là thế một người giữ ải vạn người không qua được.

Họ sẽ tương đối an toàn hơn.

Mười phút nữa trôi qua, cuối cùng mọi người cũng đào được nắp đỉnh của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang xuống, thấy bên dưới không có nguy hiểm.

Hắn lập tức gọi mọi người mang theo vật tư nhảy xuống.

Sau khi nhóm lửa, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bên trên vẫn còn tuyết rơi xuống, nhưng đây đã là tình hình tốt nhất rồi.

Nếu thật sự có bầy sói tấn công, họ cũng có thể giữ được cửa hang.

Mọi người đều đã rất mệt, nhưng cũng không dám nghỉ ngơi, dù sao ai biết bầy sói khi nào sẽ đến. "Các người mau đến xem!" Ngô Bất Chính đột nhiên gọi.

Mọi người vội chạy qua xem.

Chỉ thấy ở tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp này, lại có một khối băng tinh thạch khổng lồ.

Băng tinh thạch được điêu khắc thành hình đầu sói thân người.

Bên trong dường như còn có chất lỏng đang lưu động.

Ngô Bất Chính kích động nói. "Đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn trong truyền thuyết!" "Truyền thuyết nói Thủy Tinh Tự Tại Sơn là do Bạch Mao Lang Vương sau khi chết hóa thành, bên trong phong ấn lời nguyền độc ác của nó!" "Một khi bị phá vỡ, sẽ gây ra lở tuyết!" Bàn Tử nghe vậy vội nói. "Thật hay giả vậy, đập vỡ một tảng đá mà có thể gây ra lở tuyết?

Bên trong có sóng siêu âm à!" Ngô Bất Chính nói. "Không biết, nhưng tốt nhất đừng thử, nếu thật sự lở tuyết chúng ta đều sẽ bị mắc kẹt ở đây!" "Phải đến mùa hè năm sau mới ra được!" Lôi nghe vậy vội nói. "Ngô tiểu ca, anh đùa à, chúng ta ở đây cũng không sống được lâu như vậy đâu!

Đói cũng chết đói rồi!" Chiêm Mỗ Bất Lãng cũng biết tiếng Trung, nghe vậy vội nói. "Có tà ma đến vậy sao?

Tôi ở Trung Quốc cũng đã lâu, sao chưa từng nghe nói có thứ này!" Ngô Bất Chính giải thích. "Trung Quốc đất rộng của nhiều, anh không biết cũng là bình thường!" "Tóm lại đừng đụng bậy, cái ở đây có lẽ là đồ giả!" "Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự chắc chắn ở tầng dưới cùng, không thể nào đặt ở đây!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, hỏi. "Tiểu ca, tôi nghi ngờ lối đi đến Ma Quốc có lẽ ở dưới, có muốn đào xuống không?" Tần Vũ gật đầu.

Anh biết rất rõ, lối đi đó ở tầng thứ tám.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự ở tầng thứ chín.

Chỉ cần họ không đào đến tầng thứ chín, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Mục tiêu của anh là tế đàn của Ma Quốc, vì vậy không muốn lãng phí thời gian ở đây. "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đào luôn đi!" "Bên dưới nói không chừng còn có minh khí nữa đấy!" Bàn Tử xoa tay, rất hưng phấn nói.

Vừa nghĩ đến minh khí là hắn lại tinh thần phấn chấn. "Tôi thấy được đấy, hay là chúng ta làm một lèo, nhân lúc bầy sói chưa đến đào thẳng xuống, nếu có thể tìm thấy lối đi sớm, chúng ta có thể tránh được việc tiếp xúc với bầy sói!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử lập tức gọi ba người Tư Đế Phân Lôi giữ cửa hang, chăm sóc tốt cho Thương Thương Không.

Ba người họ cũng đã mệt lử, nhưng thấy không cần mình giúp đào nữa, tự nhiên đều đồng ý.

Ba người Tần Vũ ăn tạm chút đồ, sau đó bắt đầu đào.

Bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp này đều là kết cấu bằng gỗ.

Dùng nước gừng làm tan lớp băng trên bề mặt gỗ, đào không khó.

Rất nhanh, ba người đã thông được tầng thứ hai.

Tầng thứ hai có rất nhiều đá cuội, trên đó ghi lại rất nhiều ký hiệu, khiến cho nhiều chuyên gia khảo cổ rất kích động.

Nhưng họ cũng không có ở đây, chỉ có thể kích động suông mà thôi.

Ba người Tần Vũ không chậm trễ, tiếp tục đào xuống.

Chương 304

Ở tầng thứ ba, họ nhìn thấy một số lá cờ ma.

Thứ này cũng không có tác dụng gì, Bàn Tử liền giật xuống để nhóm lửa.

Ba người không nghỉ ngơi, một mạch đào đến tầng thứ bảy.

Ngay khi họ chuẩn bị đào tầng thứ tám, trên lầu truyền đến tiếng gọi của Lôi. "Ngô tiểu ca, bầy sói đến rồi!"...

Ba người Tần Vũ nghe vậy biết phải dừng tay, lập tức leo hết lên.

Vừa lên đến tầng một, liền nghe thấy tiếng sói hú bên ngoài, đã rất gần rồi.

E rằng chỉ trong chốc lát, bầy sói sẽ xông đến.

Thương Thương Không rất sợ hãi, co rúm người trong góc, toàn thân run rẩy.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng không quan tâm đến cô nữa, vớ lấy cây gậy leo núi đứng một bên.

Ngô Bất Chính cũng muốn giúp, nhưng bị Tần Vũ đẩy đến bên cạnh Thương Thương Không, bảo cậu đừng có cậy mạnh.

Tư Đế Phân Lôi và Bất Lãng cũng lần lượt đứng ở một bên, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Bàn Tử quét mắt một vòng, rất khó chịu nói. "Mẹ kiếp, thằng Thái Hắc đâu rồi!" "To con như vậy mà không ra giúp à?" Bất Lãng có chút lúng túng giải thích. "Bàn huynh đệ, Thái Hắc ở đây mà!" "Nói nhảm, sao tao không thấy!" "Bảo nó cười một tiếng xem!" Bàn Tử nói.

Bất Lãng chọc chọc vào bóng tối bên cạnh, quả nhiên một hàng răng nanh trắng ởn lộ ra.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói. "Vãi, thật sự ở đây, huynh đệ, cậu đừng đứng trong bóng tối nữa, không cười tao còn không biết mày ở đâu!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều không nhịn được cười.

Thằng béo chết tiệt này lúc quan trọng lúc nào cũng hài hước như vậy.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm cũng cười không ngớt.

Khán giả trong phòng livestream ai nấy đều cười bò ra sàn. 【Tôi đã nói gì mà, đây mới là thuật ẩn thân thật sự.】【Vãi tè cười chết mất!

Nào Thái Hắc, cười cái xem.】【Bàn gia nói thật đấy, lúc nãy tôi cũng không thấy Thái Hắc ở đâu.】【Một hàng răng đã để lộ vị trí.】【Tuyệt thật, các người nói xem anh ta đứng trong bóng tối, Tống tử có nhìn thấy anh ta không?】【Không không, tôi đang nghĩ, nếu anh ta biến thành Tống tử, chẳng phải chỉ cần trốn trong bóng tối tấn công lén là được sao.】【Vãi, nghĩ kỹ thấy sợ vãi, tôi như thấy một hàng răng đang cắn người trong bóng tối!】【Ma ám à?

Một hàng răng đang cắn người!

Ha ha, các người muốn làm tôi cười chết!】Vài ba câu của Bàn Tử đã phần nào làm dịu đi bầu không khí căng thẳng.

Tuy nhiên, cái gì đến thì cuối cùng cũng sẽ đến.

Bỗng nhiên Bàn Tử cũng nín thở không dám hó hé.

Chỉ nghe thấy bên ngoài đã vọng đến tiếng bước chân của bầy sói đói.

Rõ ràng chúng đã tới nơi.

Mọi người đều căng thẳng tột độ.

Con dao của Tiểu Tuyền đã được Thương Thương Không mang về.

Lúc này nó đang nằm trong tay Bất Lãng.

Tư Đế Phân Lôi thì cầm một con dao găm.

Thái Hắc cũng vậy.

Tần Vũ đứng sang một bên, Hắc kim cổ đao vẫn đeo sau lưng.

Bất Lãng vừa định nhắc nhở anh mau rút đao ra, nếu không lát nữa sẽ không kịp.

Đúng lúc này, một con sói đói đã thò đầu vào từ miệng hang.

Bàn Tử mắt lanh tay lẹ, vớ lấy cây cuốc leo núi nhắm thẳng mắt sói mà đập tới.

Tức thì một con mắt sói bị phế bỏ.

Bất Lãng cũng là kẻ tàn nhẫn, chọn đúng thời cơ chém một đao qua, bổ đứt lìa một nửa cái đầu của con sói đói.

Đầu sói lủng lẳng trên thân, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Mọi người thấy vậy không khỏi mừng rỡ, thế cục một người giữ ải vạn người không qua được này quả thực rất có lợi cho họ.

Tuy nhiên, chưa kịp để mọi người reo hò, một bóng đen đã lóe lên.

Con sói đói thứ hai đã nhảy xuống.

Lúc này mọi người đều chưa kịp phản ứng, con sói đói đã đáp xuống đất.

Nó thấy trong tay mọi người đều có vũ khí, bèn quay đầu lao về phía Ngô Bất Chính và Thương Thương Không đang ở góc tường.

Chương 305

"Thiên Chân!" Bàn Tử thấy vậy thì பதறி lên, nhưng anh ta đứng ở phía đối diện, căn bản không kịp cứu.

Ngay lúc mọi người đang hoảng hốt, Tần Vũ cuối cùng cũng hành động.

Chỉ thấy anh một bước lao thẳng đến trước mặt Ngô Bất Chính.

Chỗ đó ánh sáng không được tốt lắm.

Bất Lãng thầm nghĩ, phen này xong rồi, đã bảo cậu rút đao ra sớm, giờ lao qua đó thì có tác dụng gì.

Chẳng qua chỉ là khác biệt giữa cậu chết hay cậu ta chết mà thôi.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo gã đã sững sờ.

Chỉ thấy một tia sáng đen lóe lên, con sói đói kia liền biến thành hai nửa.

Máu tươi sau đó mới tuôn ra.

Bất Lãng cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Tần Vũ chẳng biết đã rút thanh Hắc kim cổ đao ra từ lúc nào.

Trên thân đao vẫn còn máu nhỏ giọt, rõ ràng là máu của con sói đói. "Đừng ngẩn ra đó, lại tới nữa kìa!" Bàn Tử đột nhiên hét lên.

Quả nhiên con sói đói thứ ba cũng muốn xông vào.

Lần này mọi người đã có kinh nghiệm, trực tiếp chĩa dao và dao găm ra miệng hang.

Cứ thế đâm chết con sói đói thứ ba ngay tại lối vào.

Sau đó là con thứ tư, thứ năm.

Khi mọi người chém giết con sói đói thứ năm xong, cuối cùng cũng không có con nào vào nữa.

Tuy nhiên, tiếng hú của bầy sói bên ngoài lại không hề ngớt.

Lũ sói đói này dường như muốn vây chết họ ở đây.

Bàn Tử tức giận chửi rủa: "Lũ súc sinh này, nếu đêm nay chúng không đi, chẳng phải chúng ta cả đêm không được nghỉ ngơi sao!" Những người khác nghe vậy cũng rất lo lắng.

Cả ngày nay họ chưa được nghỉ ngơi, lúc này đã là nỏ mạnh hết đà.

Nếu phải thức thêm một đêm nữa, e rằng sẽ ngất xỉu mất. "Thiên Chân mau nghĩ cách đi, không phải cậu nhiều mưu ma chước quỷ nhất sao!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính nghe vậy trầm tư một lát rồi nói: "Hết cách rồi, năm đó phong trào săn sói ở Tạng Địa đã dồn lũ sói đói này lên núi tuyết.

Lũ sói này sắp thành tinh cả rồi, mà con sói vương lông trắng cầm đầu còn là yêu nô của Ma Quốc!

Chúng nó chắc chắn muốn vây chết chúng ta ở đây để chôn cùng Tháp yêu chín tầng!

Nếu chúng ta được nghỉ ngơi thì còn đỡ, đằng này ai cũng mệt lử rồi!

Lũ sói hung ác này ít nhất có thể cầm cự đến sáng mai!

Nếu cầm cự qua được đêm nay thì còn hy vọng!

Nếu không e rằng..." "Mẹ kiếp, vấn đề là bây giờ không cầm cự nổi đêm nay rồi, chân Bàn gia đây cũng hơi nhũn ra rồi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: "Có một cách không ra cách!" "Nói mau!" Bàn Tử thúc giục. "Xuống dưới tìm lối đi để rời khỏi đây!" Ngô Bất Chính đáp. "Mẹ kiếp, đã thế này rồi thì tìm lối đi kiểu gì!

Chân Bàn gia sắp đứng không vững nữa rồi!" Bàn Tử nói.

Lúc này người duy nhất có thể xuống dưới tìm lối đi cũng chỉ có Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Nhưng nếu Tần Vũ đi, một khi bầy sói lại tấn công, Bàn Tử và những người khác thật sự chưa chắc đã cản nổi.

Ngô Bất Chính cũng nhìn ra tình hình hiện tại, nói: "Vậy chỉ còn cách cuối cùng, đi giết con sói vương lông trắng kia!

Nếu giết được nó, bầy sói chắc chắn sẽ tan tác bỏ chạy!

Bắt giặc phải bắt vua, chính là đạo lý này!" Nghe những lời này, mọi người lập tức im lặng.

Giết sói vương?

Đùa kiểu gì vậy?

Đến giờ họ còn chưa thấy sói vương ở đâu.

Tám phần là nó đang nấp trong bầy sói.

Muốn giết sói vương, chỉ có thể đi ra ngoài.

Nhưng một khi ra ngoài, thứ phải đối mặt chính là cả bầy sói.

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Chương 306

Chẳng ai muốn ra ngoài mạo hiểm. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ định động đậy, vội kéo anh lại.

Bây giờ ra ngoài chẳng khác nào tìm chết, cách này cậu ta chỉ thuận miệng nói thôi, anh lại định đi thật à!

Tần Vũ gạt tay Ngô Bất Chính ra, nói: "Đợi tôi!" Nói xong, Tần Vũ vác Hắc kim cổ đao, một cú nhảy đã vọt ra khỏi hang.

Mọi người thấy vậy không khỏi chấn động trong lòng.

Nhất là ba người Lôi, vào lúc này mà dám ra ngoài tìm sói vương.

Sự can đảm này của Tần Vũ, tuyệt đối không phải là thứ họ có thể so bì.

Người trong phòng livestream đột nhiên im lặng.

Rõ ràng ai cũng rất lo lắng cho Tần Vũ.

Mà trải qua bao nhiêu chuyện, đạo diễn dường như cũng đã thông suốt.

Không đợi mọi người chửi, ông ta trực tiếp mở phòng livestream của Tần Vũ.

Tuy nhiên, phòng livestream vừa mở, mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy xung quanh cái hang mà Tần Vũ đang đứng, chật ních sói đói.

Ít nhất cũng phải có mấy chục con.

Lũ sói đói thấy Tần Vũ cũng không nhiều lời, toàn bộ lao tới.

Tần Vũ vung ngang thanh Hắc kim cổ đao trong tay, quét một vòng.

Bốn năm con sói đói lao tới đầu tiên đều bị chém cho máu thịt văng tung tóe.

Nhưng những con sói đói phía sau dường như không sợ chết, từng con một nối đuôi nhau lao đến.

Tần Vũ lúc này cũng đã giết đến đỏ mắt, một đao một mạng, chém hết những con sói đói lao tới.

Rất nhanh, xung quanh anh đã chất đống mười hai mươi xác sói.

Bầy sói này chắc cũng chưa đến trăm con.

Chết nhiều như vậy một lúc, chúng lập tức kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Tần Vũ giơ Hắc kim cổ đao lên, chỉ thẳng về phía con sói vương lông trắng.

Vẻ khiêu khích hiện rõ.

Nếu là bình thường, con sói vương lông trắng kia hiển nhiên sẽ không đến mạo hiểm.

Nhưng lúc này Tần Vũ và mọi người đang chiếm giữ Tháp yêu chín tầng.

Con sói vương lông trắng rất tức giận.

Nó thật sự rẽ bầy sói ra lao về phía Tần Vũ.

Con sói vương lông trắng này có thân hình khổng lồ, lúc lao tới như một ngọn núi nhỏ ập đến.

Tần Vũ cũng không dám đối đầu trực diện, nghiêng người né tránh.

Thanh Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế chém về phía bụng sói.

Tuy nhiên, bộ lông của con sói vương lông trắng lại vô cùng trơn láng.

Hắc kim cổ đao cứ thế trượt dọc theo bụng sói ra ngoài.

Đồng thời, Tần Vũ thấy một móng vuốt của con sói vương lông trắng cào về phía mặt mình.

Tần Vũ mắt lanh tay lẹ, nghiêng người né qua, khoảnh khắc tiếp theo, Hắc kim cổ đao trong tay đâm thẳng vào bụng sói.

Con sói vương lông trắng cũng đã nổi sát tâm, không thèm né tránh, một móng vuốt cào về phía cổ Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu ra con sói vương lông trắng này dường như muốn đổi mạng với mình.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ vội nghiêng người né đi.

Sói vương lông trắng thấy Tần Vũ không dám đối đầu, càng không thèm né tránh, lại lao về phía anh.

Nhưng Tần Vũ đâu còn cho nó cơ hội.

Hai ngón tay dài lạ thường trong nháy mắt điểm lên móng sói, chỉ nghe một tiếng "rắc".

Móng sói liền gãy lìa.

Đồng thời, Hắc kim cổ đao được tay kia giơ lên, đâm thẳng vào bụng sói.

Trong nháy mắt, thanh đao đã ngập sâu vào bụng nó.

Con sói vương lông trắng cũng đủ tàn nhẫn, trước khi chết, cả thân hình nó đè sập xuống.

Móng vuốt còn lại cào mạnh một nhát lên cánh tay Tần Vũ.

Chương 307

Tức thì để lại mấy vết thương sâu cạn khác nhau.

Tần Vũ thuận thế ngã ra, đẩy con sói vương lông trắng đi.

Ai ngờ, con sói vương lông trắng lại rơi thẳng vào trong cái hang.

Sau đó, bên trong truyền đến một loạt tiếng rơi "loảng xoảng" và tiếng gỗ gãy.

Vừa chửi thầm, Tần Vũ vẫn lao vọt tới.

Dường như vì có Kỳ lân huyết, những nữ quỷ mị kia thật sự đã nhảy khỏi người Bàn Tử.

Nhưng lúc này nhìn lại Bàn Tử, Tần Vũ suýt nữa không nhịn được mà chửi đổng.

Trên mặt Bàn Tử chi chít những vết hằn đỏ, đây đâu phải là sắp bị quỷ mị nhập, đây rõ ràng là đang thân mật với quỷ mị! "Tiểu...

Tiểu ca, anh đến rồi, anh mà không đến nữa là Bàn gia tôi thật sự quy vị mất!" Người trong phòng livestream cũng không nhìn nổi nữa, đua nhau gửi đạn mạc: 【Bàn gia, tôi thấy ông chơi vui quá mà, một lần ba bốn em luôn!】【Đâu chỉ là vui, Bàn gia bày tỏ: Tiểu ca, anh đến nhanh thế làm gì, tôi còn chưa đã ghiền đâu!】【Bàn gia tưởng tượng ra mấy con quỷ mị này thì thôi đi, mẹ nó còn thân mật nữa, khẩu vị của Bàn gia cũng nặng thật đấy.】【Đàn ông các người đều như vậy sao?】Tô Khảo Khảo không nhịn được nói.

Tuy nhiên, mọi người trong phòng livestream nói chuyện vui vẻ, nhưng trong lòng ai cũng rõ, đây chẳng qua chỉ là để làm dịu bầu không khí mà thôi.

Nếu không thể rời khỏi sơn động này, sớm muộn gì họ cũng bị lũ quỷ mị này hại chết.

Còn về Lưu Tứ ở bên cạnh, Tần Vũ đã lười quan tâm.

Hắn đã không biết là phiên bản thứ mấy rồi.

Lưu Tứ đã chết, hắn đã là vật thay thế.

Trước đó khi Tần Vũ mới đến vách đá này, từng thấy hai cỗ thi thể trong một sơn động.

Một trong số đó e rằng cũng là của Lưu Tứ.

Bởi vì hắn ta cũng giống Lưu Tứ, trên cổ tay đều đeo một vật màu đen giống như đồng hồ.

Chỉ là anh không nói, Bàn Tử cũng không biết.

Lưu Tứ thật sự, e rằng đã chết rồi.

Đối với một người được vật chất hóa ra, trong mắt Tần Vũ, có lẽ đó không phải là người. "Tiểu ca!

Mau nghĩ cách đi, không ra ngoài được là chúng ta thật sự quy vị đó!" Bàn Tử thúc giục.

Tần Vũ trong lòng cũng kêu khổ không thôi.

Kỳ lân huyết cũng không thể dọa lui đám quỷ mị này.

Anh còn có thể có cách gì nữa, đám này lại không thể giết sạch được.

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ xem phải đối phó thế nào.

Bỗng nhiên, tảng đá lớn chặn sơn động lại mở ra trong nháy mắt.

Điều này khiến cả Tần Vũ và Bàn Tử đều sững sờ.

Tảng đá đó chặn rất kín, sao bây giờ lại đột nhiên mở ra.

Lẽ nào có người bên ngoài đến cứu họ?

Nhưng đám trộm mộ kia đều đã chết cả rồi, bây giờ còn ai có thể đến cứu họ chứ?

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ nghi hoặc.

Lúc này tảng đá bên ngoài đã lăn xuống, để lộ ra không gian bên ngoài.

Tần Vũ và Bàn Tử vội nhìn về phía cửa động.

Vừa nhìn một cái, Bàn Tử suýt nữa tức chết.

Anh ta chỉ vào Tần Vũ nói: "Tiểu ca, sao anh cũng không khống chế được bản thân thế, lần này toi hẳn rồi!

Thân thủ của anh, Bàn gia đây còn không phải đối thủ!

Anh chỉ có thể tự mình đối phó với nó thôi!" Tần Vũ trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Bởi vì lúc này xuất hiện ở cửa động không phải ai khác, mà chính là một người giống hệt mình.

Thoạt nhìn cứ ngỡ cũng là Tần Vũ.

Tuy nhiên, Tần Vũ rất nhanh đã phản ứng lại.

Hắn không phải là mình!

Tuyệt đối không phải. "Đi!" Tần Vũ gọi.

Bàn Tử nghe vậy lại nói: "Anh điên rồi, hắn ta cũng là do anh vật chất hóa ra, chắc chắn giống với tên Tiểu Tứ trước đây!

Chương 308

Hắn ta chắc là đến để giết anh!" Nhưng Bàn Tử vừa nói xong câu này thì tự mình dừng lại.

Không đúng!

Nếu Tần Vũ bên ngoài cũng muốn đến giết anh, vậy hoàn toàn không cần thiết phải mở cửa động!

Mở cửa động, rõ ràng là muốn cứu người!

Bàn Tử nghĩ không thông, nhưng lúc này Tần Vũ đã kéo anh ta xông ra khỏi sơn động.

Đám quỷ mị phía sau bám riết không tha, rõ ràng không muốn buông tha họ.

Khi Tần Vũ và người bên ngoài lướt qua vai nhau, chỉ cảm thấy trên người đối phương có một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dường như là chính mình, lại dường như không phải. "Đi!" Đối phương lên tiếng.

Tần Vũ và Bàn Tử nghe vậy đều sững sờ.

Nhưng hai người cũng không chậm trễ, lúc này cũng không còn hơi sức đâu mà quan tâm xem rốt cuộc là chuyện gì.

Tiểu Tứ cũng lười để ý, lúc này ở trong sơn động, e rằng đã bị quỷ mị gặm thành đồ ngốc rồi.

Hai người men theo những hốc đá trên vách đá bắt đầu leo lên trên.

Chỉ mất năm phút đã lên đến sạn đạo.

Mà bên dưới đã loạn thành một nồi cháo.

Hai người quay đầu nhìn lại, lập tức đều kinh hãi.

Chỉ thấy người bên dưới, từ một người ban đầu, đã biến thành ba người.

Bàn Tử và người trong phòng livestream đều xem đến ngây người. "Tiểu ca, sao anh lại tạo ra ba bản thân thế!

Lại còn toàn bộ đều đến giúp anh!

Anh còn có thể khống chế tiềm thức của mình à!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ nghe vậy lại lắc đầu.

Người khác không hiểu, nhưng lúc này trong lòng anh lại rất rõ ràng.

Ba người giống hệt mình kia, căn bản không phải là mình.

Bọn họ mới là Tiểu ca thật sự, Trương Khởi Linh!

Phải nói thế nào nhỉ, quá trình này có hơi phức tạp, nhưng lại không khó hiểu.

Tiềm thức của con người là không thể khống chế, bất kể là ai.

Nhưng người lợi hại thì có thể làm được việc hạn chế tiềm thức của mình hết mức có thể.

Ví dụ như Tần Vũ, sau khi anh dung hợp huyết mạch của Tiểu ca.

Có thể làm được việc không để mình suy nghĩ lung tung, nghĩ ra mấy thứ yêu ma quỷ quái gì đó.

Nhưng vừa rồi anh vẫn không nhịn được mà nghĩ, nếu thật sự là Tiểu ca ở đây, sẽ giải quyết tình hình trước mắt như thế nào.

Có lẽ chính những tiềm thức này đã khiến cây đồng xanh vật chất hóa ra một Tiểu ca.

Tuy nhiên, tại sao Tiểu ca mà anh vật chất hóa ra lại không giống với bản thân mà Tiểu Tứ vật chất hóa ra?

Không có sát tâm với mình?

Đây có lẽ chính là sự khác biệt giữa người với người.

Tiểu Tứ chung quy chỉ là một người bình thường.

Trong đầu tham luyến không ngoài tiền bạc, địa vị, phụ nữ, sinh mệnh.

Nhưng Tiểu ca thì khác, anh là một người không có quá khứ và tương lai.

Mặc dù Tần Vũ đã kích hoạt huyết mạch của anh, nhưng lại không có được năng lực trường sinh.

Mà tiềm thức của anh trước đó đang cân nhắc là nếu bản tôn của Tiểu ca ở đây thì sẽ thế nào.

Cho nên Tiểu ca mà anh vật chất hóa ra, chính là Tiểu ca thật sự.

Ngoài việc là được vật chất hóa ra, các phương diện khác gần như không khác gì Tiểu ca.

Tiểu ca là người như thế nào, bạn nghĩ anh ấy sẽ suy nghĩ lung tung sao?

Rõ ràng là không.

Loại người có khả năng tự kiểm soát đến cực độ, thậm chí cả tư tưởng cũng có thể kiểm soát.

Cộng thêm sức mạnh vật chất hóa của cây đồng xanh này thực ra mới là đáng sợ nhất.

Chương 309

Tiểu ca không đối phó Tần Vũ, anh biết Tần Vũ không phải mình.

Tương tự, Tần Vũ cũng biết, hắn không phải Tiểu ca, chỉ là bọn họ có một chút giao thoa trong cõi u minh mà thôi.

Mà sau đó lại có thêm hai Tiểu ca nữa, chắc cũng là do bản thân xuất hiện đầu tiên vật chất hóa ra.

Những điều này đã không còn liên quan đến Tần Vũ nữa.

Anh chỉ vật chất hóa ra một Tiểu ca, nhưng bản thân Tiểu ca lại vật chất hóa ra hai người nữa.

Bên dưới, ba Tiểu ca mỗi người cầm một thanh Hắc kim cổ đao.

Gần như là chém giết đến mức lũ quỷ mị không còn chỗ ẩn thân.

Người trong phòng livestream lúc này đều kích động không thôi.

Họ không biết những điều này, cứ tưởng ba người đó đều là Tần Vũ.

Cảnh đại chiến quỷ mị thật sự khiến người ta xem mà nhiệt huyết sôi trào, vô cùng hả giận.

Tuy nhiên, ngay lúc họ tưởng rằng mọi chuyện có thể sẽ kết thúc với sự xuất hiện của ba Tiểu ca.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ thân cây đồng xanh bên dưới: "Bàn gia, huynh đệ ta đối xử với ngươi không tệ!

Đã như vậy, ngươi cứ ở lại đây bầu bạn với chúng đi!" Bàn Tử và Tần Vũ nhìn xuống dưới, người nói chuyện lại là Tiểu Tứ, cũng chính là Lưu Tứ.

Lưu Tứ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên cây đồng xanh.

Hắn rõ ràng nắm vững sức mạnh vật chất hóa của cây đồng xanh sâu hơn Tần Vũ.

Vậy mà vẫn chưa chết.

Hắn nhìn hai người, nụ cười trên mặt vô cùng quỷ dị. "Hai vị, tạm biệt nhé!" Nói xong, hắn ta nhảy thẳng từ cây đồng xanh xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên cây đồng xanh truyền đến một loạt tiếng loảng xoảng.

Tần Vũ vội lấy súng tín hiệu bắn một quả pháo sáng xuống.

Nhưng cảnh tượng bên dưới khiến anh hoàn toàn ngây người.

Cũng không biết có phải là do Lưu Tứ vật chất hóa ra hay không.

Lúc này, toàn bộ phía dưới cây đồng xanh, lại treo đầy thi thể, vô số máu tươi chảy dọc theo thân cây xuống.

Cả cây đồng xanh đã bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Giống như một cây đồng xanh khổng lồ màu máu.

Trông vô cùng yêu diễm quỷ dị.

Cảnh tượng này lập tức khiến vô số sói đói xung quanh sững sờ.

Sau đó chúng liền tru lên với Tần Vũ, như thể phát điên.

Tuy nhiên, chưa đầy một lát, theo sau con sói đói đầu tiên bỏ chạy, những con khác cũng lần lượt tan tác ra bốn phía.

Sói vương lông trắng vừa chết, bầy sói này rắn mất đầu, tự nhiên cũng tan rã.

Tần Vũ vội nhảy về Tháp yêu chín tầng.

Nhưng lại không thấy xác của con sói vương lông trắng đâu.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, con sói vương lông trắng rơi xuống dưới rồi!" Tần Vũ nghe vậy lập tức kinh ngạc.

Ngô Bất Chính bên cạnh cũng nghĩ ra điều gì đó, vội nói: "Không ổn rồi, nếu nó làm sập tầng thứ chín, đập vỡ Thủy tinh tự tại sơn, chúng ta đều toi đời!" Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ đã nhảy xuống trước.

Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nhiều lời, đi theo xuống.

Ba người ngoại quốc kia nhìn nhau, nói thật họ không tin lắm vào cái gì mà Thủy tinh tự tại sơn.

Nào là bên trong có lời nguyền của yêu nô, nếu vỡ thì cả sông băng này đều sụp đổ.

Cảm giác thật nhảm nhí.

Tuyết lở thường là do âm thanh quá lớn gây ra.

Chưa từng nghe nói đập vỡ một tảng đá lại có thể gây ra tuyết lở.

Nhưng lúc này bầy sói bên ngoài đã tan đi.

Cộng thêm việc trước đó họ cũng chưa xuống xem tình hình.

Lúc này trong phòng livestream của mỗi người, khán giả đều rất bất mãn.

Đến Tháp yêu chín tầng rồi mà các người không xuống, chúng tôi xem cái gì?

Chương 310

Xem các người ở đây tán gẫu với gái à?

Thế là, ba người ngoại quốc cũng đi theo xuống.

Thương Thương Không vốn đã chuẩn bị đợi đến ngày mai sẽ quay về.

Kết quả mọi người đều đi xuống cả, một mình cô là phụ nữ ở lại đây, trong lòng rất bất an, cuối cùng cũng đành phải đi theo.

Lại nói về ba người Tần Vũ.

Vừa đến tầng thứ bảy, họ đã thấy trên mặt đất của tầng thứ tám bên dưới, quả nhiên xuất hiện một cái hố.

Con sói vương kia thật sự đã đâm thủng mặt đất tầng thứ tám.

Tần Vũ thầm kêu không hay, đúng là sợ gì gặp nấy.

Anh lập tức nhảy xuống.

Ngô Bất Chính cũng nhảy theo.

Nhưng trước đó họ chưa từng đến tầng tám xem, chỉ vừa mở lối đi thì bầy sói đói đã kéo tới.

Lúc này vừa nhảy xuống, Ngô Bất Chính quả thực giật nảy mình.

Chỉ thấy trong tầng thứ tám, lại có rất nhiều người chết đang đứng.

Trạng thái chết của những người đó giống hệt những người bị chôn cùng trong Luân Hồi Tông trước đây.

Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, những người này không phải người thật.

Mà là được điêu khắc từ một loại dược liệu nào đó không rõ.

Tạo hình rất kỳ quái, thoạt nhìn lại có vài phần giống với hình dạng những tượng đồng trong thần tiên cung điện ở mộ Hiến Vương. "Thiên Chân, cậu không sao chứ!" Bàn Tử lúc này cũng nhảy xuống, thấy xung quanh có nhiều người chết như vậy, liền chửi: "Lão Tống tử của Ma Quốc này thật sự làm Bàn gia ghê tởm chết đi được!

Thi thể thì nhiều, mà mẹ nó chẳng có minh khí nào, trêu ngươi Bàn gia à!" Nói rồi Bàn Tử dẫn Ngô Bất Chính đi hội hợp với Tần Vũ.

Lúc này những người khác cũng đã theo xuống.

Thấy tình hình ở tầng thứ tám, không khỏi tấm tắc khen lạ.

Trong đó Lôi càng kinh ngạc hô lên: "Ôi trời ơi!

Mấy thứ này rốt cuộc làm bằng chất liệu gì, sau này khai quật ra chắc chắn có thể trở thành vật trưng bày!" "Này này!

Nghĩ cái gì đấy, vật trưng bày cũng là vật trưng bày của Việt Nam chúng tôi, liên quan gì đến tên quỷ Tây nhà anh!" Bàn Tử không vui nói.

Ngô Bất Chính cản Bàn Tử lại, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa.

Chỉ thấy Tần Vũ phía trước đang ngồi xổm trên đất, sắc mặt vô cùng khó coi. "Tiểu ca sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ xuống cái hố bên dưới.

Hai người Bàn Tử thò đầu nhìn, bên dưới tối đen như mực, chỉ có thể lờ mờ thấy một khối đen sì.

Cũng không rõ là cái gì.

Bàn Tử ném một cây đèn huỳnh quang xuống, lúc này mới nhìn rõ, bên dưới thật sự có một khối Thủy tinh tự tại sơn. "Ấy!

Dưới này có thật này, cái này chắc là thật rồi nhỉ, nếu mà lấy ra được, ít nhất cũng đổi được...

ừm, đổi được năm mươi lá cờ đỏ nhỏ!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Ngô Bất Chính lại lườm Bàn Tử một cái. "Mẹ nó nhà cậu chỉ biết đổi đồ, cậu không thấy sắc mặt Tiểu ca không đúng à!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, dưới này có vấn đề gì phải không?

Hay là chúng ta đừng xuống nữa!" Tần Vũ nói: "Thi thể đâu?" Hai người Bàn Tử sững sờ, lúc này mới nhớ ra, cái hố này là do sói vương lông trắng đâm thủng.

Nhưng dưới đó làm gì có bóng dáng của sói vương lông trắng đâu!

Xác của nó biến mất rồi!

Có thể đi đâu được chứ? "Tần tiểu ca, có phải con sói vương lông trắng đó chưa chết, tự mình chạy rồi không!" Lôi hỏi từ một bên. "Không thể nào!" Bất Lãng xen vào. "Vừa rồi chúng tôi cũng xem livestream, nhát đao đó chém xuống đổi lại là con bò cũng phải chết, hơn nữa rơi xuống suốt đường này, máu sói nhiều như vậy, sao nó có thể chưa chết được chứ!" Thái Hắc cũng muốn nói, nhưng anh ta không biết tiếng Trung, ở đó líu lo một hồi, cũng không ai nghe hiểu.

Ngô Bất Chính thấy họ cũng không giúp được gì, liền hỏi: "Tiểu ca, anh thấy sao?" Tần Vũ nhíu mày, thị lực của anh hơn người, thực ra đã thấy Thủy tinh tự tại sơn bên dưới bị đè nứt rồi!

Nhưng chỉ cần không nâng vật này lên đến một độ cao nhất định, thì sẽ không kích hoạt cơ quan bên trong, gây ra tuyết lở.

Chỉ cần không xuống dưới tuyệt đối là an toàn.

Chương 311

Nhưng xác của con sói vương lông trắng rốt cuộc đã đi đâu?

Không làm rõ được, trong lòng Tần Vũ luôn không yên tâm.

Ngay lúc anh chuẩn bị một mình xuống dưới xem tình hình.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính nắm chặt lấy cổ tay Tần Vũ, toàn thân run rẩy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ cũng đã nhìn rõ.

Bên cạnh Thủy tinh tự tại sơn của tầng thứ chín, lại xuất hiện một bàn tay người trắng bệch.

Bàn tay đó rất thô, mỗi ngón tay đều thô đến đáng sợ.

Nó chỉ lộ ra một bàn tay, những chỗ khác đều khuất trong góc chết.

Hoàn toàn không nhìn rõ rốt cuộc là người hay là Tống tử.

Lúc này mấy người ngoại quốc đều sợ chết khiếp.

Nhất là Thương Thương Không, co rúm ở một góc không dám nhìn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Ba người Lôi cũng sợ xanh mặt, không dám thở mạnh.

Người trong phòng livestream thấy cảnh này trong lòng cũng vừa sợ hãi vừa căng thẳng.

Xác của sói vương lông trắng biến mất, bản thân đã khiến người ta cảm thấy khó tin.

Bây giờ lại xuất hiện một bàn tay người, rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người lùi lại, tình hình bên dưới quá khó lường.

Không cần thiết phải xuống dưới mạo hiểm, dù sao lối đi của Ma Quốc cũng ở tầng thứ tám này, chỉ cần tìm được là có thể rời đi.

Tuy nhiên, ngay lúc Ngô Bất Chính chống tay xuống đất lùi lại, bỗng nhiên bàn tay cậu ta không còn sức, cả người ngã nhào xuống, va phải một pho tượng bên cạnh.

Những pho tượng này giống như quân cờ domino, một cái ngã, những cái còn lại không thể dừng lại được.

Tức thì tiếng tượng đổ xuống đất vang trời dậy đất.

Bàn Tử muốn qua giúp, kết quả suýt bị một pho tượng đè trúng.

Tần Vũ mắt lanh tay lẹ, lao về phía Ngô Bất Chính, hai người lăn một vòng vào góc tường bên cạnh.

Vừa ổn định lại, Tần Vũ liền gạt tay Ngô Bất Chính ra.

Vừa nhìn một cái cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trên tay gã này lại có một vết thương rất sâu, cậu ta nắm chặt băng gạc dường như đã biết từ sớm.

Nhưng máu tươi đã nhuộm đỏ cả băng gạc.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, trong mắt mang theo ý hỏi.

Ngô Bất Chính cười gượng nói: "Vừa rồi từ tầng bảy xuống, tay không cẩn thận bị đá cứa phải!

Đối bất..." Một câu của Ngô Bất Chính còn chưa nói xong, chỉ nghe dưới tầng thứ chín vang lên tiếng va đập "bùm bùm bùm".

Giống như có thứ gì đó ở dưới muốn xông lên.

Hai người Tần Vũ thấy vậy, lập tức chết trân.

Cả hai đồng thời nhớ lại một câu nói trước đây của giáo sư Hoàng: "Đừng cho máu nữa, thứ đó sắp ra rồi!" Lưu Tứ làm như vậy, e là muốn dẫn Chúc cửu âm ra lần nữa.

Máu tươi chắc là tế phẩm mà hắn dâng lên.

Sức mạnh vật chất hóa của hắn được nắm giữ rất sâu, chết rồi cũng có thể sống lại.

Nhưng bọn họ thì sao?

Bàn Tử và Tần Vũ tự hỏi mình không có năng lực này, chết rồi e rằng là chết thật.

Hơn nữa họ cũng không muốn biến thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ đó.

Bản thân được vật chất hóa ra, đó còn là chính mình sao? "Ầm ầm ầm!" Bỗng nhiên, toàn bộ thân cây đồng xanh đều rung chuyển.

Rõ ràng Chúc cửu âm bên trong lại bắt đầu náo động.

Lúc này đám quỷ mị bên dưới cũng bị sức chiến đấu của ba Tiểu ca dọa cho không dám tiến lên.

Ba Tiểu ca đồng thời ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng nhìn họ.

Khoảnh khắc này, ánh mắt giao nhau, Tần Vũ dường như cảm thấy lần đối mặt này đã vượt qua cả thời gian và không gian.

Giống như một lần đối mặt xuyên không.

Chương 312

Ba Tiểu ca đồng thời nở một nụ cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ cũng nhảy lên cây đồng xanh.

Nhưng ba người họ đứng ở ba hướng khác nhau của cây.

Hắc kim cổ đao trong tay, lại đồng thời chém về phía thân cây đồng xanh. "Keng!" "Keng!" "Keng!" Ba thanh Hắc kim cổ đao, đồng thời va vào cây đồng xanh.

Tức thì phát ra một chuỗi tiếng va chạm.

Đồng thời cả cây đồng xanh cũng bắt đầu rung lên, phát ra tiếng ong ong.

Trong không gian giống như giếng cây này, tiếng va chạm xen lẫn tiếng ong ong, không ngừng được khuếch đại.

Nghe đến nỗi Tần Vũ và Bàn Tử đều cảm thấy đầu đau nhói, không nhịn được mà bịt tai lại.

Tuy nhiên, âm thanh đó dường như không có lỗ hổng nào không vào, chỉ chui vào tai hai người.

Bàn Tử định mở miệng hỏi xem tình hình thế nào.

Không phải đến giúp họ sao?

Sao bây giờ lại đi đập cây đồng xanh.

Nhưng vừa mở miệng mới phát hiện, giọng của mình căn bản không nghe thấy, ngay cả chính anh ta cũng không nghe thấy.

Âm thanh xung quanh quá lớn.

Tần Vũ bỗng cảm thấy trên mặt mình lành lạnh, vội lau một cái.

Phát hiện mắt và tai mình lại chảy ra máu tươi.

Bàn Tử cũng không khá hơn là bao, thất khiếu cũng bắt đầu chảy máu tươi.

Rõ ràng là âm thanh này quá lớn, đã ảnh hưởng đến cơ thể họ.

Tần Vũ nhìn ba Tiểu ca bên dưới, không hiểu rốt cuộc họ muốn làm gì.

Nhưng dần dần anh đã phát hiện ra vấn đề.

Cơ thể của ba Tiểu ca trên cây đồng xanh bên dưới lại bắt đầu trở nên trong suốt.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, vội nhìn về các hướng khác.

Chỉ thấy một số quỷ mị đã bò ra khỏi động, men theo vách đá định tiếp tục đến tìm họ.

Nhưng lúc này cơ thể của những con quỷ mị đó cũng đang trở nên trong suốt.

Pháo sáng bên dưới đã sắp tắt.

Tần Vũ qua ánh sáng còn sót lại thấy rằng, vô số thi thể treo trên cây đồng xanh, lại cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

Khoảnh khắc này, Tần Vũ đã hiểu ra.

Ba Tiểu ca bên dưới không phải muốn hại họ, mà là đang cứu họ.

Hoặc nói cách khác, họ đang thanh tẩy!

Thanh tẩy năng lực của cây đồng xanh này.

Bàn Tử cũng đã nhìn ra manh mối, vừa định mở miệng.

Bỗng nhiên ba Tiểu ca trên cây đồng xanh lại biến mất.

Đồng thời những con quỷ mị bám trên vách đá cũng biến mất.

Toàn bộ giếng cây chỉ còn lại tiếng ong ong dư âm của cây đồng xanh.

Tần Vũ lại bắn một quả pháo sáng xuống.

Quả nhiên, toàn bộ thi thể trên cây đồng xanh cũng gần như không còn.

Chỉ có thi thể của đám trộm mộ kia là còn.

Khoảnh khắc này, hai người trong lòng đều hiểu ra.

Âm thanh phát ra từ việc va chạm vào cây đồng xanh, lại có thể xóa sổ tất cả những thứ được vật chất hóa ra.

Bất kể là người hay vật.

Lúc này đều đã biến mất.

Ngay cả Tiểu ca do chính Tần Vũ vật chất hóa ra, cũng không còn!
"A!" Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm thiết từ dưới truyền lên.

Hai người Tần Vũ có thể nhận ra, đây là giọng của Lưu Tứ.

Âm thanh rất nhanh đã biến mất.

Chương 313

Rõ ràng hắn cũng đã bị thanh tẩy.

Tần Vũ và Bàn Tử đều ngồi phịch xuống sạn đạo.

Cảm giác như đây là một cơn ác mộng.

Mọi thứ xung quanh dường như không có gì thay đổi, nhưng mọi thứ dường như lại đã thay đổi.

Cái quan tài hổ phách kia vẫn treo ở một bên sạn đạo.

Dường như đang kể rằng, nó bị một đám trộm mộ đào lên.

Thi thể của đám trộm mộ Hắc Quỷ cũng treo trên cây đồng xanh.

Dường như đang nói rằng, họ thật sự đã đến đây.

Họ không phải là thứ được vật chất hóa ra.

Toàn bộ người trong phòng livestream đều chìm vào im lặng.

Lâu thật lâu vẫn không thể hiểu được cảnh tượng họ vừa thấy.

Rốt cuộc là chuyện gì!

Tại sao tất cả mọi thứ đều biến mất, tại sao Tần Vũ và đám trộm mộ kia lại vẫn còn.

Những câu hỏi này, có lẽ chỉ có thể chờ đợi tương lai, sau khi đội công tác khảo cổ nghiên cứu mới có thể đưa ra kết luận.

Bỗng nhiên, Tô Khảo Khảo lên tiếng: 【Tần Vũ tiểu ca không ổn rồi, các anh phải nhanh chóng rời khỏi đây!】【Vừa rồi giáo sư Hoàng nói, Chúc cửu âm trong cây đồng xanh lại bị kinh động rồi!】【Tiếng ong ong trong giếng cây khiến nó có chút cáu kỉnh, nếu không mau ra ngoài, lát nữa e rằng các anh cũng sẽ gặp nguy hiểm!】 Tần

Vũ và Bàn Tử nghe vậy đều sững sờ.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp, con giun lớn này không có tai à, động tĩnh lớn như vậy mà không làm nó chết à!" Miệng thì chửi bới, nhưng chân thì không dừng lại.

Thu dọn đồ đạc xong liền đi tìm lối ra.

Tần Vũ cũng theo sát phía sau.

Tuy nhiên, hai người vừa mới chạy được hai bước.

Phía dưới đã truyền đến tiếng nước chảy khổng lồ.

Dường như từ trường ở nơi này đã bị phá hủy, sông ngầm bắt đầu chảy ngược vào.

E rằng chưa đến một nén nhang, cả giếng cây sẽ bị nước nhấn chìm.

Quả nhiên, trong lúc hai người nói chuyện, pháo sáng bên dưới đã bị nước nuốt chửng.

Phía dưới lại chìm vào một màu đen kịt. "Tiểu ca, trên này có lối ra không!" Bàn Tử hỏi.

Lúc này họ ngoài việc đi lên trên ra, đã không còn cách nào khác.

Tần Vũ nhìn chằm chằm lên trên, lạnh lùng nói: "Tìm!" Không có lối ra, cũng phải tìm ra một cái.

Nếu không bị kẹt ở đây, sớm muộn cũng là chết.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa mới leo lên sạn đạo, rút cuốc leo núi ra để dọn dẹp những rễ cây khổng lồ rủ xuống.

Bỗng nhiên một cái đầu rắn khổng lồ thò ra từ bên cạnh, nhắm thẳng vào hai người lao tới.

Chúc cửu âm nổi giận rõ ràng đã phát điên, không thèm quan tâm gì mà cắn về phía hai người.

Bàn Tử bám chặt vào cuốc leo núi cố định trên vách đá.

Tần Vũ lại bị húc bay ra ngoài.

May mà mắt lanh tay lẹ rút Hắc kim cổ đao ra cắm phập vào đầu Chúc cửu âm.

Nhờ vậy mới không bị húc bay đi.

Nhưng như vậy, anh cũng bị Chúc cửu âm mang theo bay lên.

Cùng với cái đầu khổng lồ của Chúc cửu âm va đập lung tung giữa không trung.

Thứ này thân hình quá lớn, cái đầu cứ như một cái búa tạ.

Đập vào đâu, núi đá ở đó liền nứt ra, để lộ vô số hang động.

Nước theo những hang động chảy đi đâu không biết.

Bàn Tử bị treo trên vách tường, sạn đạo bên dưới đã bị đập sập.

Lúc này anh ta chỉ có thể ổn định bản thân không bị rơi xuống, muốn đến giúp đã hoàn toàn không thể.

Tần Vũ bị va đập cũng xây xẩm mặt mày.

May mà anh bám chặt Hắc kim cổ đao mới không bị hất xuống.

Tô Khảo Khảo và người trong phòng livestream tim cũng đã treo lên đến cổ họng.

Nhất là Tô Khảo Khảo, tay không ngừng nghỉ, vội liên hệ với bộ phận nghiên cứu sinh vật hợp tác với tổ chương trình.

Chương 314

Muốn tìm hiểu xem rốt cuộc phải đối phó với Chúc cửu âm này như thế nào.

Tiếng va chạm mạnh chỉ kéo dài chưa đến mười giây, mặt sàn của tầng thứ tám bắt đầu phát ra tiếng ma sát kèn kẹt.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Không ổn rồi, sàn tầng tám sắp sập.

Nó cũ quá rồi, lại còn đè nặng bao nhiêu tượng thế này, e là không trụ nổi nữa!" "Đi mau!" Tần Vũ hô lên, đồng thời kéo Ngô Bất Chính định đi lên.

Lúc này mọi người đều nhận ra có điều không ổn.

Tuy nhiên, thời gian hoàn toàn không cho phép.

Mọi người gần như vừa mới đứng dậy, tấm ván gỗ dưới chân liền sụp xuống.

Toàn bộ mặt sàn tầng tám trực tiếp đổ sập, tất cả đều rơi xuống theo.

Không gian quá nhỏ, tiếng va chạm làm người ta tê cả da đầu.

Ngô Bất Chính nhắm mắt chuẩn bị hứng chịu cú va chạm khi rơi xuống.

Thế nhưng, anh đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đệm bên dưới mình.

Mở mắt ra nhìn, không ngờ lại là Tần Vũ che chắn cho anh.

Nhờ vậy mà anh mới không bị đập xuống đất.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại dùng cả người làm đệm thịt, bị va đập đến mức khí huyết trong lồng ngực cuộn trào. "Tiểu ca, cậu không sao chứ!" Ngô Bất Chính vội vàng đứng dậy đỡ Tần Vũ.

Thế nhưng, bên cạnh lại vang lên tiếng của Bàn Tử. "Mẹ kiếp, sao Thương Thương Không lại treo ở kia!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy Thương Thương Không đang bị treo trên vách đá một bên.

Xung quanh tòa yêu tháp chín tầng này đều là đất đông cứng.

Trước đó Thương Thương Không vì sợ hãi nên trốn trong góc.

Lúc này tầng tám sụp đổ, để lộ ra lớp đất đông cứng xung quanh.

Ba lô trên lưng Thương Thương Không đang mắc vào một mỏm đá nhô ra.

Khoảng cách đến mặt đất phải đến bốn, năm mét, nếu rơi xuống e là cũng bị thương nặng.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng kêu cứu người, kết quả lời còn chưa nói ra, bên cạnh đã vang lên tiếng kêu kinh hãi của Bất Lãng. "Kia... kia là cái gì!" "Con lang vương đó thật sự chưa chết!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, lập tức đều sững sờ.

Lần này, ngay cả phòng livestream vốn đã yên tĩnh một lúc lâu cũng vang lên tiếng hét thất thanh của Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo. 【A!】【A!

Đây là thứ gì vậy, kinh tởm quá!】 Mọi người trong phòng livestream cũng sôi nổi bình luận. 【Vãi chưởng, thứ này rốt cuộc là cái quái gì?】【Không biết nữa, thân hình này cũng to quá rồi đấy】【Cái kia tôi có thể nhìn ra là sói, nhưng cái này thì sao?

Người tuyết à?】【Nhảm nhí!

Thứ này chỉ có một nửa, sao có thể là người tuyết được, nếu là người tuyết tôi ăn cứt ngay tại chỗ】 Mọi người trong phòng livestream đều rất hoang mang.

Tần Vũ và những người khác lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Chỉ thấy trong không gian sụp đổ này, lại có hai khối vật thể màu trắng.

Một khối trông như một con sói đói, toàn thân màu trắng, dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Mà khối thứ hai còn kỳ dị hơn.

Thứ màu trắng đó toàn bộ tụ tập ở một bên, còn bên kia lại là một bộ xương người đen kịt.

Trông bộ dạng đó, giống hệt như một người có nửa thân là bộ xương khô, nửa thân là vật thể màu trắng không rõ tên.

Lúc này mọi người đều sững sờ.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại biết rõ.

Thứ chết tiệt này là Tuyết Di Lặc mà!

Trong truyện đạo mộ ở kiếp trước đã từng nói qua, sao mình lại quên mất chuyện này!

Kể từ sau chuyện ở Tần Lĩnh, Tần Vũ phát hiện trí nhớ của mình đã kém đi nhiều.

Vậy mà lại quên mất chuyện nơi này có Tuyết Di Lặc. "Đây là Tuyết Di Lặc, bộ xương người kia là của Tỉnh Hạ!" Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng của Ngô Bất Chính.

Bàn Tử nghe vậy vội hỏi. "Tuyết Di Lặc là cái gì?

Chương 315

Ăn được không!" "Ăn cái đầu nhà cậu, Tuyết Di Lặc là một loại sữa biến dị!" "Chúng lấy xác chết làm thức ăn, khi có xác chết thì tụ tập lại!" "Khi không có thức ăn thì tản ra!" "Bộ xương khô kia chính là của Tỉnh Hạ, nửa thân thể kia của ông ta vẫn còn thịt, cho nên Tuyết Di Lặc đều tụ tập ở nửa người đó!" Mọi người nghe đến đây, lập tức đều hiểu ra.

Mặc dù họ vẫn chưa biết Tuyết Di Lặc rốt cuộc là gì, nhưng đã không còn sợ hãi như trước nữa.

Bộ xương khô là của Tỉnh Hạ, vậy thì khối còn lại chắc chắn là Bạch Mao Lang Vương rồi.

Tuyết Di Lặc bám lên thân thể nó, chẳng trách hình dạng có hơi giống một con sói đói.

Biết là một chuyện, nhưng đối mặt với hai khối vật thể khổng lồ này, mọi người cũng rất rõ ràng.

Chúng rất nguy hiểm. "Ê!

Mọi người xem kìa, chúng ta có thể ra ngoài từ đó!" Đột nhiên Bàn Tử chỉ vào vị trí của Thương Thương Không và nói.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện, phía trên Thương Thương Không, trên bức tường đất đông cứng lại xuất hiện một cái hố trông giống như một đường hầm.

Trong lòng Tần Vũ lập tức hiểu ra, đó chính là lối đi của tầng thứ tám.

Trước đó vẫn luôn không để ý đi tìm, bây giờ ngược lại nó tự xuất hiện.

Chỉ là xuất hiện thì sao chứ, lúc này họ căn bản không qua được.

Lối đi đó cách mặt đất ít nhất cũng phải năm mét.

Không có người trèo lên thả một sợi dây thừng xuống thì hoàn toàn vô vọng.

Hơn nữa lúc này hai con Tuyết Di Lặc còn đang nhìn chằm chằm họ.

Bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới tấn công.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử tụ lại một chỗ, còn đám người ngoại quốc kia ở một bên khác.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gần như ngay khoảnh khắc lời Bàn Tử vừa dứt.

Hai con Tuyết Di Lặc đồng thời ra tay.

Dường như rất không hài lòng với ký chủ hiện tại, muốn qua chiếm thân thể của họ, hút máu ăn thịt.

Ba người Tần Vũ đối mặt chính là con đang chiếm giữ Tỉnh Hạ.

Tần Vũ thấy vậy liền lao lên, thanh Hắc kim cổ đao trong tay chém vào cánh tay của Tuyết Di Lặc.

Tuy nhiên, thứ đó lại giống như bông gòn.

Một nhát chém của Tần Vũ chỉ làm văng ra mấy con vật giống như sứa.

Để lộ ra xương tay bên trong đã bị ăn sạch thịt.

Sạch sẽ đến mức không còn một mẩu thịt vụn.

Nhưng đám sứa đó rất nhanh lại bám lên, căn bản không thể gây tổn thương cho chúng chút nào.

Bàn Tử thấy vậy liền xông tới, hét lớn: "Tiểu ca, tránh ra!" Tần

Vũ nghiêng người né qua, ngay sau đó thấy Bàn Tử không biết tìm đâu ra một khúc gỗ tròn.

Anh ta lập tức chọc vào ngực con Tuyết Di Lặc, hất văng nó bay ra ngoài.

Sức trâu của Bàn Tử không phải dạng vừa, cú này hất con Tuyết Di Lặc bay xa đến năm, sáu mét.

Ngay lập tức rơi xuống gần chỗ ba người ngoại quốc kia.

Lôi thấy vậy liền tức đến mức văng cả tiếng Anh. "Thằng béo chết tiệt, fuckyou!" "Cái gì ưu?

Trước mặt em gái Thương Thương Không đây cậu đừng có nói bậy, Bàn gia ta không có hứng thú với cái gì ưu đó đâu!" "Cũng chỉ xem đĩa không thôi là được rồi, nếu cậu có thì tự mình giữ mà dùng đi!" Bàn Tử phản bác. "Ưu?" Tần Vũ nghi hoặc nhìn sang Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính vẻ mặt lúng túng nói: "Không có gì, chỉ là một loại nghề nghiệp!" "Chúng ta vẫn nên mau chóng chuồn đi!" Lúc này hai con Tuyết Di Lặc đều đã chạy đến chỗ ba người ngoại quốc, họ khó khăn lắm mới có được khoảng trống, nếu không chạy thì đúng là đồ ngốc. "Tiểu ca!

Cứu mạng, help..." Bất Lãng bên kia gấp gáp văng cả tiếng Anh.

Thái Hắc còn há cái miệng đầy răng trắng ở đó điên cuồng hét "help! help! help!".

Ban đầu ba người họ miễn cưỡng còn đối phó được con Tuyết Di Lặc lang vương.

Lúc này lại thêm một con Tuyết Di Lặc phiên bản Tỉnh Hạ, làm sao còn chống đỡ nổi.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Tiểu ca, cậu đưa Thiên Chân lên trước đi, tôi qua giúp bọn họ!" "Mẹ kiếp, nếu bọn họ chết, lát nữa sẽ là năm con Tuyết Di Lặc đối phó chúng ta đó!" Bàn Tử rất hiểu rõ tình hình.

Một khi ba người ngoại quốc kia bị Tuyết Di Lặc chiếm thân thể, đến lúc đó sẽ là năm con Tuyết Di Lặc.

Bọn họ dù có tài năng đến mấy cũng vô vọng.

Chương 316

Tần Vũ gật đầu cũng không nói nhiều, kéo Thiên Chân chạy về phía vị trí của Thương Thương Không.

Ngô Bất Chính vội hét lên trên: "Cô Thương, mau lên trên đi, hoặc xuống đây, cô chặn mất cửa hang rồi!" Bàn Tử vừa nghe thấy cách gọi này, vội hét: "Thiên Chân gọi cái gì thế, dọa tôi giật cả mình, ở đâu ra cô giáo vậy?" Ngô Bất Chính lười để ý đến Bàn Tử, liều mạng ra hiệu cho Thương Thương Không mau xuống, nếu không tất cả đều phải chết.

Thương Thương Không hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì, chỉ thấy Ngô Bất Chính ra hiệu cho mình nhảy xuống, trong lòng rất sợ hãi, liên tục hét lên: "Yamete!

Yamete!" "Mẹ nhà cậu, Bàn gia chân nhũn cả ra rồi, Thiên Chân hai người đang làm trò gì vậy!" Bàn Tử tức giận hét.

Ngô Bất Chính cũng không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ có thể nhìn về phía Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, rút ra một con dao găm, trong nháy mắt phóng ra.

Con dao găm tức thì cắt đứt quai ba lô của Thương Thương Không, cả người và ba lô cùng rơi xuống.

Ngô Bất Chính mắt lanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy Thương Thương Không.

Thương Thương Không hồn vía chưa định, ôm lấy Ngô Bất Chính khóc không ngừng.

Tần Vũ nhíu mày không nói gì, lấy ba lô của Ngô Bất Chính, lôi dây thừng ra, sau đó buộc móc cố định vào, ném về phía cửa hang.

Chỉ một lần, móc đã cố định đúng vị trí, dây thừng đã giăng xong. "Cậu lên trước đi!" Tần Vũ gọi, đồng thời cũng chạy qua giúp Bàn Tử.

Lúc này bốn người bọn họ đối phó với hai con Tuyết Di Lặc đã rất vất vả.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bị công phá.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nhiều lời, ra hiệu cho Thương Thương Không lên trước.

Nếu không cứ có một người phụ nữ bên tai nói những lời kỳ quái, anh cũng chịu không nổi.

Quan trọng nhất là, anh thật sự không muốn bỏ lại Tiểu ca và Bàn Tử để lên trước một mình.

Lúc này mọi người trong phòng livestream đều nín thở, đến thở mạnh cũng không dám.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm lòng bàn tay cũng đã túa mồ hôi lạnh.

Tình hình lúc này đã căng thẳng đến cực điểm.

Những con Tuyết Di Lặc đó gần như không có điểm yếu nào, bất kể là Hắc kim cổ đao hay những thứ khác, đối với chúng căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Ngô Bất Chính trước đó đã nói, những con Tuyết Di Lặc này là một loại sứa biến dị.

Sinh vật dưới nước cũng không phải tà vật, cho dù là Kỳ lân thần huyết của Tần Vũ cũng vô dụng với chúng.

Ngô Bất Chính đột nhiên nhớ ra, muối hạt hình như có tác dụng khắc chế những thứ này.

Nhưng trong lúc cấp bách này bảo anh đi đâu tìm muối hạt.

Đột nhiên, anh nhớ ra muối hạt hình như có trong túi của Bàn Tử, vội hét: "Tử Bàn Tử, mau lấy muối hạt ra, Tuyết Di Lặc này sợ muối hạt!" "Mẹ kiếp, sao cậu không nói sớm!" Bàn Tử nói, lập tức lấy ba lô xuống, nhưng vừa lấy vừa hét: "Thiên Chân, cậu mau lên đi, muối hạt này cũng không biết khắc chế được bao lâu, chúng ta phải mau chóng rút lui!" Ngô Bất Chính cũng không trả lời, anh cũng muốn lên, nhưng lúc này Thương Thương Không... "Thương Thương Không đâu?" Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, phát hiện Thương Thương Không đã biến mất.

Vội ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện, cô gái này đã leo đến cửa hang.

Thương Thương Không tuy là phụ nữ, và lúc này sợ hãi không nhẹ, cộng thêm hai đồng đội đã chết trước khi chương trình bắt đầu.

Nhưng cô cũng là một cao thủ thám hiểm ngoài trời, hiệu suất leo trèo cũng rất cao.

Trong lúc Ngô Bất Chính nói chuyện, cô đã leo lên được rồi.

Thương Thương Không ở trên ra hiệu cho Ngô Bất Chính mau lên, tuy ngôn ngữ không thông, nhưng động tác tay vẫn có thể hiểu được.

Ngô Bất Chính cũng không trì hoãn, lập tức bắt đầu leo lên, đồng thời hét: "Tiểu ca!

Bàn Tử, tôi lên trước, hai người mau..." "Ây da!" Lời của Ngô Bất Chính còn chưa nói xong, cả người anh lại tuột xuống.

Lúc này anh mới nhận ra, mẹ kiếp mình không biết leo dây thừng!

Mình lại không phải cao thủ thám hiểm ngoài trời, ngày thường chỉ là một thiếu gia được nuông chiều.

Bảo mình đi phân tích bí mật của Ma Quốc thì còn được, bảo mình bám dây thừng leo lên thì còn khó hơn lên trời! "Thiên Chân, mẹ nhà cậu!

Bảo cậu ngày thường luyện tập nhiều vào, cậu toàn luyện tập trên người phụ nữ thôi đúng không!" Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói. "Tử Bàn Tử, cậu mà còn nói nhảm nữa, chúng ta đều toi đời hết!

Mau nghĩ cách đi!" Ngô Bất Chính cũng rất lo lắng.

Thương Thương Không ở trên tuy cũng đang cố hết sức giúp anh, nhưng cô dù sao cũng là phụ nữ, làm sao kéo nổi anh. "Trốn trước đi, đợi Bàn gia ta xử lý xong thứ này, chúng ta lại lên!" Bàn Tử hét.

Lúc này Tần Vũ đã húc văng một con Tuyết Di Lặc bay ra ngoài.

Ba người ngoại quốc đối phó với con Tuyết Di Lặc còn lại.

Bàn Tử đã lấy muối hạt ra.

Chương 317

Không nói hai lời, liền rắc lên con Tuyết Di Lặc kia.

Phải nói, muối hạt này quả thực rất hiệu quả.

Con Tuyết Di Lặc bị muối hạt rắc lên, lập tức giống như thi miết gặp phải Kỳ lân huyết, đồng loạt từ trên người Bạch Mao Lang Vương nhảy ra tứ tán.

Tuy nhiên, điều mà không ai ngờ tới là.

Con Tuyết Di Lặc từ trên người Bạch Mao Lang Vương nhảy ra thì có nhảy ra.

Nhưng Bạch Mao Lang Vương mất đi sự chống đỡ của những con Tuyết Di Lặc này, thân sói khổng lồ lại ngã xuống đất.

Không lệch đi đâu được, lại đập trúng vào ngọn núi pha lê Tự Tại.

Núi pha lê Tự Tại đã nứt ra, cú đập này khiến toàn bộ ngọn núi pha lê vỡ tan.

Sau đó, từ bên trong lộ ra một người!

Hơn nữa còn là một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó toàn thân trong suốt như pha lê, bên trong cơ thể dường như có thủy ngân đang chảy.

Ngũ tạng lục phủ được trang trí bằng ngọc thạch màu đỏ, có chút giống mã não.

Ngô Bất Chính đứng ở xa nhìn rõ, trong lòng rất nghi hoặc.

Não và mắt của thi thể nữ này sao lại biến mất rồi.

Theo thủ pháp này, não và mắt cũng nên được trang trí bằng mã não đỏ chứ!

Nhưng sao lúc này lại không có?

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, miệng của thi thể băng tinh nữ đó lại mở ra.

Giây tiếp theo, một con bọ rùa toàn thân màu xanh lam nhạt từ bên trong bay ra.

Con bọ rùa không lớn, cỡ bằng hạt đậu nành.

Mọi người nhìn thấy trong lòng đều sững sờ, thi thể nữ này không phải làm bằng pha lê sao?

Sao lại còn sinh ra bọ?

Tần Vũ nhìn thấy thì vô cùng kinh hãi, đây rõ ràng là Nãi Cùng Thần Băng!

Truyền thuyết kể rằng, Xà Mẫu của Ma Quốc có khả năng điều khiển Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng.

Mà Đạt Phổ Quỷ Trùng và Nãi Cùng Thần Băng chính là nô lệ của hai loại sức mạnh này, chạm vào là chết.

Tần Vũ rất rõ sự lợi hại của những thứ này, lập tức hét lớn: "Đi mau!

Chạm vào là chết!" Nói xong, anh đã xông về phía Ngô Bất Chính, hoàn toàn lười để ý đến Tuyết Di Lặc.

Bàn Tử nghe thấy lời này cũng chạy qua.

Tuy nhiên, con bọ nhỏ đó lại như đã nhắm trúng họ, bay thẳng về phía Bàn Tử.

Ba người Bàn Tử lúc này đã tụ tập lại một chỗ.

Nhưng con bọ đã đến nơi, muốn nhân cơ hội này leo lên, hiển nhiên là không kịp.

Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ gì?

Có lợi hại đến vậy sao?

Bàn gia một phát là có thể đập chết nó!" "Muốn chết thì cứ đi!" Tần Vũ lười nói nhiều, vội vàng buộc một đầu dây thừng vào người mình.

Lúc này Thương Thương Không ở trên đã cố định một cái ròng rọc.

Như vậy có thể giúp người ta lên nhanh hơn.

Tần Vũ thấy vậy vừa chuẩn bị hành động, kết quả con bọ đã đến nơi. "Bàn Tử, súng phun lửa cầm tay!" Ngô Bất Chính vội hét.

Bàn Tử lúc này mới nhớ ra, trước đó Ngô Bất Chính đã dặn đi dặn lại, bảo anh nhất định phải mang theo muối hạt và súng phun lửa cầm tay.

Lúc đó anh còn thấy phiền phức, lúc này không khỏi kinh ngạc, hóa ra những thứ này thật sự đều có tác dụng!

Bàn Tử luống cuống tay chân lấy súng phun lửa ra, phun về phía con bọ.

Tuy nhiên, ngọn lửa vừa phun ra, trên người con bọ lại lóe lên ánh sáng, biến thành màu đỏ.

Ngọn lửa phun lên người chúng căn bản không có tác dụng. "Mẹ kiếp, thứ này có thể tự do chuyển đổi, phải đập vỡ một trong hai viên châu kia!

Nếu không thì không có cách nào cả!" Ngô Bất Chính chỉ vào thi thể băng tinh nữ ở một bên hét.

Chỉ thấy bên cạnh thi thể băng tinh nữ đó, có một viên châu màu đỏ và một viên màu xanh.

Chương 318

Lúc này viên châu màu đỏ đang phát sáng, còn viên màu xanh thì trông rất mờ nhạt.

Tần Vũ nghe vậy vừa định ra tay, đột nhiên con Tuyết Di Lặc của Tỉnh Hạ lại giẫm một chân lên viên châu màu xanh đó.

Lập tức, viên châu màu xanh trực tiếp vỡ nát.

Phải nói, lần này bộ phận nghiên cứu sinh vật cổ đại cuối cùng cũng đã có ích một lần.

Có người phản hồi lại rằng toàn thân Chúc Cửu Âm có hàm lượng mỡ rất cao.

Thời cổ đại được dùng để chế tạo dầu đèn cầy.

Nếu có thể đốt cháy nó, chắc chắn có thể tiêu diệt nó.

Nhưng thứ này tuy có điểm nóng chảy không cao, nhưng ngọn lửa nhỏ e là chưa kịp cháy lên nó đã có thể dập tắt.

Hơn nữa, mực nước trong giếng cây bắt đầu dâng cao.

Trừ khi dùng vật thể nhiệt độ cao, nếu không e là căn bản không giết được nó.

Tô Khảo Khảo vội vàng báo tin này cho Tần Vũ và Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy tức giận mắng: "Mẹ kiếp bây giờ tôi đi đâu tìm vật thể nhiệt độ cao, không lẽ bắt Bàn gia ma sát với bức tường này để tạo nhiệt à!" "Tổ chương trình của mấy người không phải lợi hại lắm sao, mau liên hệ quân đội Việt Nam, định vị một quả tên lửa qua đây!" "Bàn gia dù có hy sinh, đó cũng là vì sự nghiệp khảo cổ, là vinh quang!" 【Tử Bàn Tử, lúc nào rồi, cậu có thể đừng tấu hài nữa không!】Tô Khảo Khảo rất cạn lời, vội nhắc nhở Tần Vũ.【Tần Vũ tiểu ca, giáo sư Hoàng nói, súng bắn pháo hiệu của cậu có thể thử xem, nhiệt độ của đạn tín hiệu rất cao, nói không chừng có thể đốt cháy Chúc Cửu Âm này!】Tần Vũ nghe đến đây, cũng không nói nhảm nữa.

Một tay cố định thân thể, một tay trực tiếp rút súng bắn pháo hiệu ra.

Bắn thẳng viên đạn tín hiệu cuối cùng vào miệng Chúc Cửu Âm.

Ánh sáng trắng chói mắt lập tức bị Chúc Cửu Âm nuốt vào.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm này cũng bắt đầu trở nên náo loạn, tỏ ra vô cùng đau đớn.

Tần Vũ thấy vậy biết gã này sắp có chuyện rồi.

Quả nhiên, nhìn kỹ lại, phần thân dưới của gã này chìm trong nước, vậy mà lại bốc lên lửa.

Ngọn lửa ngút trời!

Thậm chí nước cũng không dập tắt được.

Giống như trong nước có một cái giếng đang phun dầu khí lên vậy.

Nước cũng không dập được.

Ánh lửa men theo thân thể Chúc Cửu Âm cháy lan lên.

Tuy nhiên, còn chưa trồi ra khỏi mặt nước, đột nhiên chỉ nghe một tiếng nổ lớn "Ầm".

Thân thể Chúc Cửu Âm chìm trong nước lập tức phát nổ.

Lực xung kích khổng lồ trực tiếp xé Chúc Cửu Âm thành từng mảnh vụn.

Tần Vũ mất điểm tựa, lập tức cũng rơi xuống nước bên dưới.

Bàn Tử thấy vậy vừa định mở miệng, đột nhiên vách đá mà móc leo núi đang bám vào liền bong ra, dây leo không thể chống đỡ cơ thể anh ta, vậy mà cũng rơi theo xuống nước.

Trong nước, thi thể của Chúc Cửu Âm đã bị nổ thành bùn nát.

Bàn Tử vừa xuống nước, còn chưa kịp thở.

Lập tức chỉ nghe bên tai có tiếng sấm nổ "ầm ầm".

Giây tiếp theo, dòng nước ngầm trong nước cuộn trào, trực tiếp hút anh ta vào.

Cùng lúc đó, mọi người trong phòng livestream nhìn thấy.

Hóa ra toàn bộ vách đá của giếng cây cũng bị vụ nổ của Chúc Cửu Âm tác động không chịu nổi nữa.

Vết nứt khổng lồ hút hết nước ra ngoài.

Dòng chảy hỗn loạn cuốn theo Bàn Tử và Tần Vũ đi mất.

Hai người rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.

Phòng livestream yên tĩnh suốt mấy giây.

Giây tiếp theo vô số bình luận tuôn ra.【Mẹ nó!

Mau cứu người đi!】【Tổ chương trình ăn cứt à, theo dòng nước này chắc chắn có thể ra ngoài, mau cứu người!】【Tiểu ca mà chết, tổ chương trình của mấy người đợi mà đóng cửa đi!】【Đóng cửa?

Mẹ nó chắc chắn phá sản】【Nhanh lên!】Mọi người trong phòng livestream đồng loạt thúc giục.

Tổ chương trình dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ mặc.

Qua hai kỳ chương trình này, lưu lượng mà Tần Vũ mang lại, họ đã sớm nếm được vị ngọt.

Có thể nói bây giờ Tần Vũ chính là linh vật của họ.

Chương 319

Nếu Tần Vũ xảy ra chuyện, e là thu nhập cũng sẽ giảm mạnh.

Tuy nói có hơi phũ phàng, nhưng đây chính là sự thật.

Thương trường như chiến trường, không có thứ gì có thể thay thế được lợi ích.

Dãy Tần Lĩnh mênh mông, tám trăm dặm Tần Xuyên.

Muốn tìm một người dễ dàng đến mức nào.

Nhưng may mắn là livestream của Tần Vũ không bị ảnh hưởng.

Tuy màn hình livestream rung lắc rất dữ dội.

Nhưng vẫn có thể dựa vào định vị, khóa chặt vị trí của Tần Vũ.

Bàn Tử cũng tương tự, trên người anh ta có nhiều điện thoại.

Tìm thấy vị trí của anh ta cũng không khó.

Tổ chương trình đã cử ra tổng cộng năm chiếc trực thăng, cộng lại gần ba mươi nhân viên cứu hộ.

Cuối cùng sau hai giờ, đã tìm thấy Tần Vũ trên một bãi cạn.

Còn Bàn Tử, được tìm thấy trong một hồ chứa nước.

Gã này bơi lội không tồi, cũng không sao.

Được trực thăng đón lên, cả người Tần Vũ cũng đã mệt đến cực điểm.

Trong cơn mơ màng, nghe thấy tiếng của hệ thống vang lên. 【Ting!

Cổ Mộ Thám Bí hoàn thành】 【Tiến độ kích hoạt huyết mạch Vương Ti Lệnh đạt 100%】 【Toàn bộ năng lực của nhân vật đã được trao cho đồng đội】【Cùng đồng đội thám mộ, mỗi người nhận được phần thưởng mười năm tuổi thọ】Tần Vũ nghe đến đây, tính toán một chút.

Phần thưởng tuổi thọ của Tiểu ca là năm năm, tám phần mười của Hồ Ti Lệnh đã cho Lương Quỳnh.

Mình có thể sống đến bốn mươi tuổi, cộng thêm lần này, tính ra có thể sống đến năm mươi lăm tuổi.

Từ xưa sáu mươi đã là hiếm, trời ạ, mình cửu tử nhất sinh xuống đây, vậy mà còn chưa được tính là hiếm.

Đúng là thảm thật.

Lời nguyền này không giải trừ, anh thực sự không cam tâm.

Nghĩ vậy Tần Vũ liền ngủ thiếp đi.

Thực sự quá mệt rồi.

Bàn Tử có được tìm thấy hay không, anh cũng lười quan tâm.

Hai mắt nhắm lại là ngủ...

Chuyện ở Tần Lĩnh cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng ảnh hưởng mà thần thụ Tần Lĩnh mang lại, lại vượt xa hai lần thám hiểm cổ mộ trước đó.

Cửu đầu xà bách của Lỗ Vương Cung dù sao cũng đã bị hủy.

Mà thần tiên cung điện của Hiến Vương Mộ tuy khéo léo đoạt thiên không, nhưng theo địa khí phun ra, cũng đã bị hủy gần hết.

Ngược lại, thần thụ Tần Lĩnh này là làm bằng đồng xanh.

Vô cùng chắc chắn.

Nhìn tổng thể, giá trị khảo cổ của thần thụ Tần Lĩnh tự nhiên cũng là cao nhất.

Vì vậy, vào ngày tổ chương trình rời đi, giới khảo cổ đã cử ra mấy đội khảo cổ, tiến hành khai quật mang tính cứu hộ đối với thần thụ Tần Lĩnh.

Mong rằng bí mật của thần thụ Tần Lĩnh, sẽ sớm được phơi bày ra ánh sáng.

Giấc ngủ này kéo dài suốt ba ngày.

Cộng thêm thời gian ở Tần Lĩnh, so với tính toán trước đó của Tần Vũ nhiều hơn ba, bốn ngày.

Tổng cộng mất một tuần.

Tuy có chút chênh lệch, nhưng tổng thể vẫn trong phạm vi kiểm soát.

Nhiệm vụ lần này của mình coi như đã hoàn thành, chỉ cần có được tọa độ của Côn Luân Thần Cung.

Chuyện giải trừ lời nguyền cũng coi như có hy vọng.

Nhưng nghĩ đến Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Tần Vũ lại rất nghi hoặc.

Lão hồ ly này rốt cuộc muốn làm gì!

Ông ta nói muốn giới thiệu cho mình một người, tinh thông văn hóa Tạng địa, dẫn theo người đó sẽ có tác dụng lớn.

Tuy biết đây chắc chắn là cái bẫy của lão hồ ly.

Chương 320

Nhưng Tần Vũ cũng thực sự cần một người như vậy.

Văn hóa Tạng địa phức tạp và sâu sắc, không có một người tinh thông văn hóa Tạng địa.

Côn Luân Thần Cung này thực sự không dễ đi.

Chỉ là người mà Ngô Tam Tỉnh muốn giới thiệu rốt cuộc là ai?

Ông ta cũng là người xuyên không, người quen biết ở thế giới này, lẽ nào đã rất nhiều rồi?

Vậy ông ta xuyên không qua từ khi nào?

Ông ta nói ông ta muốn trở về, lẽ nào thật sự có cách để trở về?

Nếu có, mình có nên trở về không?

Rất nhiều vấn đề, xoay quanh Tần Vũ.

Khiến anh cũng không biết nên làm thế nào.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, nếu không giải trừ lời nguyền trên người.

Dù có trở về cũng vô dụng, đây mới là việc cấp bách! "Cốc cốc cốc!" Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Người giúp việc còn chưa đi, qua nói: "Tần công tử, bên ngoài có một người họ Vương, trông khá mập nói là muốn tìm ngài." Tần Vũ gật đầu, trông khá mập, ngoài Vương Bàn Tử kia ra còn có thể là ai.

Nhưng anh ta nói chuyện cũng giữ lời, thật sự đến đầu quân cho mình rồi.

Nhìn thấy cảnh này, lòng ba người Tần Vũ đều lạnh đi một nửa.

Bàn Tử cũng không ngốc, lúc này cũng đã nhìn ra.

Hai viên châu kia chính là mấu chốt để điều khiển những con bọ này chuyển đổi hình thái.

Viên màu xanh chắc chắn là Nãi Cùng Thần Băng, còn viên màu đỏ là Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Tuy nhiên, họ mang theo là súng phun lửa cầm tay, chứ không mang theo tủ lạnh cầm tay.

Đối phó với Nãi Cùng Thần Băng thì còn được, nhưng lúc này con bọ đã biến thành Đạt Phổ Quỷ Trùng, còn chơi thế nào nữa!

Tuy nhiên, con Tuyết Di Lặc một chân giẫm nát viên châu màu xanh, dường như đã gây ra sự bất mãn của con bọ.

Con bọ đó vậy mà bỏ qua ba người Tần Vũ, bay về phía con Tuyết Di Lặc.

Lúc này trong phòng livestream Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm đều không nói gì.

Rõ ràng đều rất căng thẳng.

Nhưng những người khác trong phòng livestream, lại từng người một dường như không coi đây là chuyện gì to tát, ở đó hỏi: 【Con bọ nhỏ này lợi hại đến vậy sao?

Chạm vào là chết?】【Không biết, nhưng lời Tiểu ca nói vẫn có độ tin cậy】【Đúng vậy, nghĩ lại con Thi miết vương trong Lỗ Vương Cung lúc trước, kích thước cũng không lớn, chạm vào một cái không phải biến thành huyết thi rồi sao】【Cái này...】Mọi người trong phòng livestream càng thảo luận càng cảm thấy không ổn.

Nếu con bọ này thật sự lợi hại như vậy, Tiểu ca bọn họ còn có thể sống sót ra ngoài không?

Lúc này tại rất nhiều ngôi chùa ở Tạng địa.

Một số du khách bắt đầu náo loạn.

Trong số họ không ít người đang xem livestream.

Khi thấy con bọ này có thể chuyển đổi, còn nói là Nãi Cùng Thần Băng và Đạt Phổ Quỷ Trùng gì đó, từng người một đều vội vàng đi hỏi các lạt ma trong chùa.

Những lạt ma đó nhìn thấy thứ này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Miệng lẩm bẩm: "Yêu nô!

Đây là yêu nô của Ma Quốc!" Chưa đầy một giờ, toàn bộ Tạng địa đã hoàn toàn chấn động.

Truyền thuyết về Ma Quốc ở Tạng địa lan truyền rất rộng.

Đặc biệt là trong bộ sử thi trường thiên "Vua Gesar", còn có rất nhiều ghi chép.

Chỉ là Ma Quốc đã biến mất quá nhiều năm, rất nhiều người không biết, hoặc là đã quên.

Chỉ có một số lạt ma còn tinh thông sử thi "Vua Gesar" mới biết.

Lúc này nhìn thấy con bọ trong phòng livestream, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Hóa ra yêu nô của Ma Quốc là có thật.

Nhưng trái ngược với sự kinh ngạc của họ, lúc này rất nhiều cư dân mạng nước ngoài lại hoàn toàn không coi đây là chuyện gì to tát.

Cảm thấy đây chỉ là màu sắc thần bí của phương Đông đang làm trò, không phải chỉ là một con bọ sao!

Đưa tay là có thể đập chết, còn sợ đến mức này, chắc chắn là kịch bản do tổ chương trình cố tình sắp đặt vân vân.

Tất cả những điều này xảy ra rất đột ngột.

Ba người Tần Vũ dĩ nhiên cũng không biết.

Chương 321

Tuy nhiên, Đạt Phổ Quỷ Trùng sau khi biến đổi đã đến gần Tuyết Di Lặc.

Con Tuyết Di Lặc đó dường như cũng không biết sự lợi hại của thứ này, đưa tay định tóm lấy.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Đạt Phổ Quỷ Trùng chạm vào con Tuyết Di Lặc.

Mọi người lại nhìn thấy một làn khói đen bay lên.

Gần như cùng lúc, toàn bộ con Tuyết Di Lặc liền xù lông, vô số con sứa trắng ngọ nguậy muốn thoát khỏi thi thể của Tỉnh Hạ.

Tuy nhiên, còn chưa kịp chúng nó thoát ra, lập tức toàn bộ Tỉnh Hạ bao gồm cả Tuyết Di Lặc bám trên đó.

Vậy mà trong khoảnh khắc trực tiếp hóa thành một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu xanh lam báo hiệu sự phi thường của nó, đó rõ ràng chính là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Ngọn lửa màu xanh ngút trời, chưa đầy hai giây, Tuyết Di Lặc khổng lồ và hài cốt của Tỉnh Hạ, toàn bộ bị thiêu thành tro.

Ngay cả xương cốt cũng không còn. "Đây mới là Vô Lượng Nghiệp Hỏa thật sự, ngay cả xương cũng có thể thiêu rụi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Lúc này mồ hôi lạnh đã túa ra trên mặt mọi người.

Ba người ngoại quốc kia nhìn thấy cảnh đó, từng người một mặt như tro tàn, người run như cầy sấy.

Trong lòng cũng hối hận đến cực điểm.

Mẹ kiếp ở quê nhà mình yên ổn không tốt sao?

Cứ phải chạy đến quốc gia cổ thần bí phương Đông, lần này thì hay rồi.

Đừng nói là đi thám hiểm, một con bọ cũng có thể giải quyết bọn họ.

Còn thám hiểm cái con khỉ gì nữa!

Hơn nữa con bọ này e là mới chỉ là bí mật ở vòng ngoài cùng của Côn Luân Thần Cung.

Nếu biết được bí mật bên trong Côn Luân Thần Cung, chẳng phải sẽ sợ đến mất hết lý trí, thậm chí có thể trực tiếp thăng thiên ngay tại chỗ sao!

Ba người ngoại quốc lúc này đã sợ đến cực hạn.

Đứng tại chỗ không dám động đậy.

Ngay cả khi bên phía ba người Tần Vũ có dây thừng để leo lên, họ cũng không dám qua.

Dù sao ai biết được con Đạt Phổ Quỷ Trùng tiếp theo sẽ đi tìm ai gây chuyện chứ! "Thượng đế, xin đừng đến tìm con, tìm bọn họ đi!" Bất Lãng lúc này gấp đến mức bắt đầu cầu nguyện với Thượng đế.

Bàn Tử nghe vậy liền chửi Bất Lãng không phải là đồ tốt.

Ba người bọn tao mà chết, mày còn có thể tự mình sống sót được chắc?

Ngô Bất Chính lúc này cũng căng thẳng đến cực điểm.

Họ rất rõ, nếu là một mình Tần Vũ, chắc chắn có thể leo lên trước khi con bọ này bay tới.

Nhưng anh và Bàn Tử tuyệt đối không có tốc độ nhanh như vậy.

Lúc này muốn tìm đường sống trong cõi chết, phải nghĩ cách khác.

Tuy nhiên, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con Đạt Phổ Quỷ Trùng sau khi giải quyết xong Tuyết Di Lặc, vỗ cánh lại bay về phía họ.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Mẹ kiếp, mày là bọ của Việt Nam, sao lại không nhận ra người nhà, người một nhà không nhận ra nhau thế này!" "Tử Bàn Tử đừng nói nhảm, cậu và Tiểu ca lên trước đi!" Ngô Bất Chính hét. "Thiên Chân, cậu nói linh tinh gì thế, thân hình của Bàn gia ta không có mười mấy giây sao mà lên được!" "Tiểu ca, cậu đi trước đi!" Bàn Tử hét.

Tần Vũ nghe vậy sắc mặt lạnh băng, kéo Ngô Bất Chính ra sau lưng mình, đồng thời kéo Bàn Tử lại. "Đừng động!" Nói xong Tần Vũ lập tức rút Hắc kim cổ đao, trực tiếp rạch mu bàn tay.

Máu tươi lập tức chảy ra, anh không chần chừ, trước tiên bôi lên trán Ngô Bất Chính một chút.

Sau đó là chính mình, rồi ra hiệu cho Bàn Tử cũng bôi một chút.

Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng vì tin tưởng vẫn vội vàng bôi lên trán mình.

Lúc này Đạt Phổ Quỷ Trùng đã đến trước mặt họ.

Chỉ cần đến gần thêm một chút nữa, Bàn Tử sẽ phải về chầu trời.

Tuy nhiên, con bọ đó lại đột nhiên dừng lại.

Nhìn Bàn Tử một lúc lâu, sau đó lại quay đầu bay về phía ba người ngoại quốc kia. "Vãi chưởng, ngầu vãi!" Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói.

Ngô Bất Chính đá anh ta một cái, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa.

Phòng livestream và cư dân mạng nước ngoài từ lúc Tuyết Di Lặc hóa thành tro bụi đã chết lặng.

Chương 322

Lúc này thấy con bọ lại quay đầu đi tìm ba người ngoại quốc kia, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lúc này cư dân mạng nước ngoài lại từng người một chửi bới ầm ĩ.【FUCK, các người gian lận, bôi chút máu là không sao à?】【Bất Lãng, cậu cũng mau bôi máu đi!】【Đúng vậy, Lôi, cậu cũng nhanh lên】Dĩ nhiên đây đều là dịch lại, họ nói dĩ nhiên vẫn chủ yếu là tiếng Anh mà tác giả không biết.

Ba người ngoại quốc kia thấy vậy thật sự tưởng là máu gì cũng có tác dụng, lập tức đều học theo Tiểu ca bắt đầu bôi máu.

Tuy nhiên, máu chảy ra sắp đủ để tắm rồi.

Con Đạt Phổ Quỷ Trùng vẫn bay về phía họ.

Ba người thấy vậy sắc mặt đều trắng bệch, đây rõ ràng là đang chờ chết!

Lôi là người đầu tiên không chịu nổi, quay người bỏ chạy!

Bất Lãng thấy vậy liền chạy về phía khác.

Lập tức chỉ còn lại một mình Thái Hắc đứng tại chỗ.

Tuy nhiên, con Đạt Phổ Quỷ Trùng lại như không nhìn thấy anh ta, vậy mà quay đầu bay về phía Lôi.

Mọi người trong phòng livestream thấy vậy lập tức đều chửi ầm lên.【Vãi, Thái Hắc gian lận, đứng trong bóng tối, bọ cũng không nhìn thấy anh ta】【Mẹ nó, đây cũng là một loại ưu thế sinh tồn à, ai bảo mày trắng thế làm gì】【Mẹ nó cười chết tôi rồi, da đen cũng là ưu thế à!】【Thái Hắc đúng là đỉnh của chóp】【Thái Hắc biểu thị: Các người chạy làm gì?

Cứ hòa mình vào bóng tối như tôi đây này!

Loại mà tống tử cũng không nhìn thấy ấy】 Dĩ nhiên, nói đùa thì nói đùa, tình hình thực tế chắc chắn không phải như vậy.

Chắc là do Lôi ở gần nhất, nên bị Đạt Phổ Quỷ Trùng nhắm trúng.

Một lát sau, Bàn Tử chạy vào.

Ba ngày không gặp, gã này thế mà lại béo lên một chút, không biết có phải đã tiêm hormone tăng trưởng không mà phát tướng nhanh thế. "Tiểu ca, mấy hôm không gặp, trông cậu sao lại có vẻ yếu đi thế!" "Để tôi nói nhé, cậu là do ít nói quá nên bị bí bách, dẫn đến rối loạn nội tiết đấy, tục ngữ có câu một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ mà!" "Cậu cứ suốt ngày trưng cái mặt lạnh ra thì buồn chết đi được!" Bàn Tử cười nói rồi ngồi xuống đối diện, đồng thời tự rót cho mình một ly rượu, chẳng hề coi mình là người ngoài.

Tần Vũ mỉm cười, Bàn Tử như vậy trái lại khiến anh cảm thấy thoải mái, nếu quá câu nệ ngược lại sẽ thấy gượng gạo.

Bàn Tử uống một ngụm rượu lớn, cười nói. "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái mặt gỗ lạnh lùng vô tình của cậu cũng khá được yêu thích đấy!

Nhất là với các cô gái!" "Ha ha!

Đùa chút thôi, lần này đến tìm cậu có hai chuyện!" "Thứ nhất là chuyện Bàn gia đã nói trước đó, nếu không chết thì sẽ đến đầu quân cho cậu!" "Chuyện của Tiểu Tứ, tôi cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi!

Giờ là đến để thực hiện lời hẹn." Bàn Tử sau đó kể lại chuyện của Tiểu Tứ một lượt, Tần Vũ lúc này mới hiểu rõ ngọn ngành.

Tiểu Tứ thực ra tên thật là Lưu Tứ.

Bàn Tử và cậu ta lớn lên từ nhỏ ở viện phúc lợi.

Bọn họ còn có mấy người nữa, nhưng sau khi lớn lên đều bôn ba khắp nơi, đã rất lâu không liên lạc.

Thêm vào đó dung mạo thay đổi khá nhiều, có người lớn lên cũng đổi tên, nên tên thật sự không nhớ rõ lắm.

Tên ở viện phúc lợi đều là đặt bừa cho dễ nhớ, chuyện lớn lên đổi tên cũng rất thường thấy.

Ví dụ như gã Vương Khải Toàn, trước đây ở viện phúc lợi tên là Vương Bàn, cũng là để dễ nhớ, sau này tự đổi tên thành Vương Khải Toàn.

Mà Lưu Tứ lúc nhỏ ở viện phúc lợi cũng được gọi là Tiểu Tứ.

Nhiều năm không liên lạc, nên ban đầu Bàn Tử cũng không biết đó chính là Lưu Tứ.

Chuyện sau đó, Tần Vũ cũng đã biết cả.

Lúc bệnh tình của Lưu Tứ sắp trở nặng, cậu ta đã đến Tần Lĩnh đạo mộ.

Tình cờ phát hiện ra thần thụ Tần Lĩnh, gọi Bàn Tử qua thực ra cũng là vì có ý tốt, muốn Bàn Tử cũng vật chất hóa ra một bản thể khác của mình.

Chỉ tiếc là, người được vật chất hóa, cuối cùng vẫn không phải là bản thân thật sự.

Rốt cuộc lại có một kết cục như vậy. "Còn chuyện thứ hai, là của giáo sư Hoàng, sau khi cậu về thì cứ ngủ mãi, tôi đã đến tìm cậu mấy lần!" "Thấy cậu chưa tỉnh nên không làm phiền, giáo sư Hoàng nhờ tôi nhắn lại với cậu, tỉnh rồi thì đến tìm ông ấy, ông ấy sẽ thực hiện lời hứa trước đây!" "À đúng rồi, các người có lời hứa gì thế?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Tần Vũ chỉ cười cười, không giải thích.

Ngủ ba ngày, Tần Vũ cũng đã ngủ đủ rồi, thấy bên ngoài trời đã sáng bèn dậy rửa mặt, rồi cùng Bàn Tử lên đường.

Bàn Tử tuy không biết là chuyện gì, nhưng nghe đến lời hứa, e là có chuyện tốt.

Bây giờ mình cũng theo Tiểu ca lăn lộn, nếu giáo sư Hoàng cho Tiểu ca vài món văn vật, chẳng phải mình cũng được ké mở mang tầm mắt sao.

Suốt đường đi không nói gì, hai người rất nhanh đã đến sở nghiên cứu khảo cổ khu Thanh Hải.

Vừa vào cửa đã thấy giáo sư Hoàng, hiển nhiên đối phương đã chờ đợi từ lâu. "Tần Vũ tiểu ca quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra trước đây là lão phu có chút thành kiến với cậu, mong cậu đừng để trong lòng!" Giáo sư Hoàng cười nói.

Chương 323

Tần Vũ chỉ gật đầu, không nói gì.

Giáo sư Hoàng cũng không nhiều lời, dẫn hai người Tần Vũ vào văn phòng.

Một người trông như sinh viên bên cạnh đóng cửa lại rồi rời đi.

Giáo sư Hoàng cười lấy ra một cái túi giấy lớn đưa qua. "Trong này có thứ cậu cần, tọa độ của Côn Luân thần cung, và cả đầu lâu của Hiến vương!" "Nhưng đầu lâu của Hiến vương này có chút kỳ lạ, chúng tôi đã dùng máy quét xuyên thấu để kiểm tra, bên trong có một vật thể không rõ là gì, mãi vẫn không thể nhìn thấu được!" "Cuối cùng chỉ tách được còn lại một khoang miệng và phần mặt hình oval, đi sâu vào trong nữa thật sự không dám, sợ sẽ phá hủy thứ đó!" Tần Vũ gật gật đầu, như vậy cũng đỡ được không ít chuyện. "À đúng rồi, giấy thông hành tôi sẽ không cấp cho cậu nữa!" "Chuyến đi Tần Lĩnh lần này động tĩnh quá lớn, nhất là đám trộm mộ kia!" "Cho nên bây giờ các bộ phận liên quan cũng rất coi trọng vấn đề này, lần đi Côn Luân thần cung này, cấp trên có thể sẽ cho các cậu ưu đãi, nên giấy thông hành cũng không cần nữa!" Giáo sư Hoàng nói đến đây, vẻ mặt bí ẩn. "Ngoài ra nhắc nhở cậu một chút, theo tôi được biết thì tổ chương trình đã bắt đầu tiếp xúc với các bộ phận liên quan rồi!" "E là lần đi Côn Luân thần cung này, sẽ mời các đội thám hiểm nước ngoài đến cùng với cậu!" "Cậu phải thể hiện cho tốt đấy, nhất định phải vì nước nhà mà tranh quang!" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy vội nói. "Ây ây cái này Bàn gia tôi biết, hình như là nói vì chương trình trong nước của chúng ta quá hot, nên đám ngoại quốc kia có chút ghen ăn tức ở!" "Cứ khăng khăng nói chúng ta gian lận, thuê thủy quân, cho nên muốn qua xem cho kỹ, xem nước Việt Nam chúng ta rốt cuộc có ngôi mộ cổ đặc sắc nào!" "Để Bàn gia tôi nói, đó chính là mang thùng phân vào nhà xí, đúng là đi tìm chết!

Chỉ riêng mấy thứ trong mộ cổ Việt Nam chúng ta, e là cũng đủ dọa chết bọn chúng rồi!" "Cậu nói có đúng không Tiểu ca!" Tần Vũ cười cười không nói gì, câu thành ngữ tục của Bàn Tử dùng đúng là tuyệt cú mèo. "Ha ha, trò đùa của vị Bàn huynh đệ này, lời tuy thô nhưng lý không thô!" "Bề dày lịch sử của Việt Nam chúng ta, quả thực không phải là những lão ngoại quốc kia có thể hiểu được!" Giáo sư Hoàng tiếp lời, sau đó chuyển chủ đề. "Nhắc đến chuyện này, tôi còn một việc muốn hỏi ý kiến các cậu, liên quan đến thần thụ Tần Lĩnh!" Giáo sư Hoàng nói rồi đẩy cửa một phòng nghỉ bên cạnh, đây hẳn là phòng nghỉ riêng của ông.

Hai người Tần Vũ vào trong liền thấy.

Trên bàn làm việc trong phòng nghỉ này, lại có một cái lồng kính khổng lồ.

Thoạt nhìn cứ như là đồ thủ công mỹ nghệ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, thứ này lại là sản phẩm công nghệ cao, có chút giống với thiết bị công nghệ cao dùng để trưng bày.

Cụ thể là gì, bọn họ cũng không hiểu.

Chỉ có thể thấy, toàn bộ lồng kính có hình dạng cây, đường kính khoảng nửa mét, nhưng cao gần một mét.

Bên trong có một thanh sắt màu đen dựng đứng, xung quanh được che bằng lồng kính, không biết có tác dụng gì.

Giáo sư Hoàng giới thiệu. "Thứ này là viện khoa học đưa cho tôi, nói là có thể dùng để giải thích phần lớn nguyên lý của thần thụ Tần Lĩnh!" "Sức mạnh vật chất hóa của thần thụ Tần Lĩnh quá mức thần bí, bây giờ trên mạng vẫn còn đang thảo luận không ngớt!" "Cho nên họ chuẩn bị tối nay sẽ công bố kết quả nghiên cứu của mình, để công chúng hiểu được sự huyền bí của thần thụ Tần Lĩnh!" "Má ơi, nhanh vậy đã nghiên cứu ra rồi, giáo sư Hoàng ông giải thích đi!" Bàn Tử cũng rất tò mò.

Gã là người đã đích thân trải nghiệm, sức mạnh vật chất hóa quỷ dị đó quả thật có chút đi ngược lại hiện tượng tự nhiên.

Giáo sư Hoàng nghe vậy cười gật đầu nói. "Cái gọi là kết quả nghiên cứu, chẳng qua cũng tuân theo tám chữ, mạnh dạn giả thiết, cẩn thận chứng minh!" "Hầu như tất cả các ngành nghề thám hiểm đều áp dụng tám chữ chân ngôn này!" "Kết quả nghiên cứu lần này cũng dựa vào đó để suy đoán, chắc chắn không thể hoàn toàn giải thích được sự huyền bí của thần thụ Tần Lĩnh!" "Nhưng nguyên lý đại khái có thể tưởng tượng ra được, cụ thể là chuyện gì, tôi sẽ nói kỹ với các cậu." Giáo sư Hoàng bèn sắp xếp lại ngôn từ rồi nói. "Giả sử, thanh sắt trong lồng kính này, chính là thần thụ Tần Lĩnh!" "Còn không gian này, chính là giếng cây của thần thụ Tần Lĩnh, vậy thì các cậu xem cho kỹ đây!" Lời giáo sư Hoàng vừa dứt, bên trong lồng kính trống rỗng bỗng nhiên bắt đầu có sự thay đổi.

Một lát sau lại xuất hiện một hình người màu đen.

Lúc này ba người ngoại quốc bị truy đuổi chạy tán loạn khắp nơi.

Lôi là người hứng chịu đầu tiên, chạy như điên.

Tần Vũ thấy cơ hội không thể bỏ lỡ, một bước lao vọt lên năm mét, một tay bám lấy lối vào của hang động.

Nhưng anh không đi vào, mà ra hiệu cho Ngô Bất Chính.

Sau đó cả người trực tiếp nhảy xuống.

Đầu kia của sợi dây buộc vào người Ngô Bất Chính.

Tần Vũ dùng chính sức nặng của mình, cộng thêm ròng rọc được

Thương Thương Không cố định vội vàng, đã đưa được Ngô Bất Chính lên.

Ngô Bất Chính vừa lên đã bị Thương Thương Không kéo vào trong thông đạo.

Sau đó thả dây xuống, Bàn Tử thấy vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp nắm lấy sợi dây nói. "Tiểu ca không cần lo cho tôi, tôi tự lên....." Bàn Tử nói chưa hết câu, Tần Vũ đã trực tiếp nhảy lên sơn động, hoàn toàn không có ý định giúp gã. "Ái chà!

Tiểu ca cậu không thể đối xử phân biệt thế chứ, Bàn gia tôi cũng.....

Aiya, tôi vẫn nên lên trước đã!" Bàn Tử thấy Bất Lãng và Thái Hắc cũng đang xông tới, bèn không dám chần chừ, lập tức bám vào dây trèo lên.

Nhưng lúc này Bất Lãng và Thái Hắc đều đã cuống lên.

Đâu còn đợi gã lên trước, hai người cũng bám vào dây đòi trèo lên.

Trọng lượng của ba người quá lớn.

Gần như ngay lập tức kéo ròng rọc rơi xuống.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, một tay nắm lấy tay Bàn Tử, kéo gã lên.

Nhưng Thái Hắc và Bất Lãng lại rơi xuống. "Thiên Chân, mau rút lui, không lo cho bạn bè quốc tế được nữa rồi!

Để Thượng Đế của bọn họ phù hộ cho họ đi!" Bàn Tử lập tức muốn chặn cửa động.

Chương 324

Ngô Bất Chính lại vội nói. "Không được, nếu cậu làm vậy, họ chắc chắn sẽ chết!" "Tôi nói cậu đúng là Thiên Chân mà, mẹ nó cái lúc nước sôi lửa bỏng này rồi, cậu còn lo cho sống chết của bọn họ!" "Núi Côn Luân này đâu phải chúng ta ép họ đến!" "Vậy cũng không được!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử, ra hiệu cho gã đừng nói nữa.

Bàn Tử đành nói. "Được!

Nhưng phải cứu người trên tiền đề đảm bảo an toàn cho chúng ta!" "Nếu con trùng đó bay tới, phải đi cùng Bàn gia!" Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm tình hình bên dưới, trong đầu nhanh chóng suy tính đối sách.

Bất Lãng lại ném sợi dây lên.

Lúc này bọn họ cũng đã bình tĩnh lại, sợi dây này đã rất yếu, căn bản không thể để bọn họ cùng lên một lúc.

Cuối cùng cắn răng, vẫn quyết định để Thái Hắc lên trước.

Tần Vũ nắm lấy dây, để Thái Hắc trèo lên.

Mà lúc này ở bên dưới, Lôi cũng đã bị Đạt Phổ quỷ trùng truy đuổi đến sắp đứt hơi.

Bỗng nhiên chân hắn trượt một cái, cả người ngã sấp mặt.

Ngô Bất Chính chú ý thấy, hắn dường như đã giẫm phải một vũng máu.

Nhưng trong yêu tháp sao lại có máu chứ?

Lòng bàn tay mình tuy bị rách, nhưng đã xử lý đơn giản rồi.

Hơn nữa vũng máu đó rất lớn, tuyệt đối không thể là của mình.

Bỗng nhiên, cậu nghĩ ra, đó hẳn là do bạch mao lang vương rơi xuống để lại.

Bạch mao lang vương chết rồi mới rơi xuống, trước khi bị tuyết di lặc bắt đi, hẳn là đã để lại không ít máu.

Cậu nghĩ đến một truyền thuyết của Tạng địa.

Tương truyền người và động vật sau khi chết, cần một ngày một đêm, linh hồn mới rời khỏi thể xác.

Cho nên ở Tạng địa, cho dù là thực hiện thiên táng, cũng đều để lại một ngày một đêm rồi mới tiến hành.

Mà ở Tạng địa có truyền thuyết, yêu nô chỉ có thể nhìn thấy linh hồn của người, mà không nhìn thấy thân thể của người.

Bạch mao lang vương vừa chết, trong máu chắc chắn vẫn còn linh hồn của lang vương.

Chỉ cần bôi máu của lang vương lên trán, cũng có thể phát huy tác dụng.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính vội hét lên. "Lôi!

Máu lang vương, bôi một chút đi!" Lôi biết tiếng Trung, nghe vậy mừng rỡ không thôi, vội bôi máu lang vương lên trán.

Lúc này con Đạt Phổ quỷ trùng đã đến gần.

Nhưng quả nhiên nó đã dừng lại.

Lôi thấy vậy, trái tim căng thẳng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thái Hắc lúc này đã sắp lên tới nơi.

Bất Lãng thấy con Đạt Phổ quỷ trùng lại lao về phía mình, lập tức cũng không dám chậm trễ, chạy đến bên cạnh Lôi định bôi máu lang vương.

Nhưng, hắn chạy quá nhanh, chân giẫm phải một hòn đá, chỉ thấy mắt cá chân trẹo đi, cả người ngã nhào xuống đất.

Lôi thấy vậy, bôi một ít máu sói chạy qua, bôi lên trán cho hắn.

Hai người lúc này mới thở phào.

Con Đạt Phổ quỷ trùng quả nhiên đã mất mục tiêu, bay lượn một vòng trên không, sau đó lại bay về phía Tần Vũ. "Mẹ kiếp!

Tình hình gì đây?

Kỳ lân huyết của Tiểu ca còn không bằng máu lang vương à?" Bàn Tử khó hiểu nói.

Tần Vũ lại phản ứng lại, chỉ vào Thương Thương Không.

Lập tức một giọt máu tươi cũng nhỏ lên trán cô ấy.

Lúc này trên trán Thương Thương Không cũng đã có kỳ lân huyết.

Đạt Phổ quỷ trùng lập tức ngơ ngác.

Nó dừng lại giữa không trung, nhìn Tần Vũ rồi lại nhìn Lôi.

Dường như đang cân nhắc, ai là mối đe dọa nhỏ hơn.

Cuối cùng, nó lại quay đầu bay về phía hai người Lôi.

Chương 325

"Tôi đã nói mà, kỳ lân huyết của Tiểu ca sao có thể kém hơn máu lang vương được!" "So sánh một cái, cao thấp liền rõ!" Lôi và Bất Lãng thấy vậy đều sắp khóc.

Vừa nãy không phải còn có tác dụng sao, sao đột nhiên lại không được nữa.

Bàn Tử hét lên. "Hai vị xin lỗi nhé, của chúng tôi là kỳ lân thần huyết, máu lang vương của các người huyết mạch không đủ tầm a!" Lúc này Thái Hắc đã trèo lên.

Lôi thấy vậy vội vàng nói. "Thần huyết..... thần huyết bao nhiêu tiền, tôi mua!" "Tôi cũng muốn, còn có tôi!" Bất Lãng cũng vội nói.

Lúc này hai người đã gần như tuyệt vọng.

Con Đạt Phổ quỷ trùng lại đến, chỉ trong khoảnh khắc là có thể tới.

Họ biết Tần Vũ lợi hại, khoảng cách xa như vậy, vẩy một giọt máu qua, chắc chắn cũng không thành vấn đề.

Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, không có ý định ra tay.

Bàn Tử thấy vậy nói. "Nghĩ gì thế!

Mẹ nó, kỳ lân thần huyết của Tiểu ca há có thể tùy tiện cho các người!" "Còn đòi bỏ tiền mua!

Một giọt năm trăm triệu, giấy trắng mực đen!" "Thằng béo chết tiệt, đó cũng không phải máu của cậu, cậu dựa vào đâu mà bán!" Ngô Bất Chính mắng, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Cậu chắc chắn vẫn hy vọng Tần Vũ cứu người.

Dù sao vẫn còn cứu được, không phải là thế cục chắc chắn phải chết.

Tần Vũ gật gật đầu, vừa chuẩn bị động thủ.

Bỗng nhiên chỉ nghe bên dưới truyền đến một tiếng "rắc" thật lớn!

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy, băng tinh nữ thi kia lại vỡ tan trong nháy mắt!

Bên trong cơ thể nó, lại có một đàn lớn Đạt Phổ quỷ trùng bay ra.

Vô số Đạt Phổ quỷ trùng, giống như một đàn ruồi nhặng, bay loạn xạ bên trong, lao về phía hai người Lôi.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà kinh hãi, vội nắm lấy cổ tay Tần Vũ, trong mắt lộ vẻ khẩn cầu.

Dường như đang nói, anh không ra tay nữa, bọn họ thật sự sẽ chết.

Tần Vũ gật đầu không chần chừ nữa, lập tức hai giọt máu tươi được vẩy ra.

Vững, chuẩn, hiểm, trực tiếp rơi lên trán của Lôi và Bất Lãng.

Hai người lập tức như nhận được kim bài miễn tử, thấy Đạt Phổ quỷ trùng không còn lao tới nữa, bèn chạy về phía sợi dây.

Bất Lãng bị trẹo chân, nên tụt lại phía sau.

Nhưng lúc này Lôi cũng không lo cho hắn được nữa.

Bôi máu sói cho hắn đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Đại nạn đến đầu ai còn lo được nhiều như vậy.

Lập tức nắm lấy sợi dây.

Thấy hắn đã nắm được dây, Bất Lãng cũng sốt ruột.

Cố nén cơn đau dữ dội ở mắt cá chân, vội vàng đuổi theo, cuối cùng cũng nắm được đuôi dây.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội hô. "Bàn Tử mau kéo!" Bàn Tử cũng không nhiều lời, xắn tay áo, níu dây kéo lên.

Lúc này mọi người đều lo lắng toát mồ hôi hột.

Lôi và Bất Lãng ở dưới càng sợ đến hồn bay phách lạc, mồ hôi trên trán to như hạt đậu tương.

Nhưng mồ hôi có nhiều đến đâu, họ cũng không dám lau một cái.

Sợ rằng sẽ lau mất kỳ lân huyết, lúc đó thì thật sự là Thiên vương lão tử đến cũng không cứu được họ.

Đám Đạt Phổ quỷ trùng mất đi mục tiêu, điên cuồng bay loạn xạ bên trong.

Mà ba người Tần Vũ đã hợp sức kéo được Lôi ra ngoài.

Bất Lãng cũng chỉ còn cách cửa ra chưa đầy một mét.

Nhưng ngay lúc mọi người chuẩn bị kéo cả hắn ra ngoài.

Ngô Bất Chính bỗng nhiên kinh hô. "Trên trán cậu có chuyện gì vậy!" Hai người Bàn Tử nghe vậy cũng sững sờ.

Chương 326

Chỉ thấy kỳ lân huyết trên trán Bất Lãng thế mà đã biến mất, thậm chí cả máu sói bôi lúc đầu cũng không thấy đâu.

Bất Lãng sững người, sau đó nói. "Tôi.... tôi không biết!" Trong phòng livestream bỗng vang lên giọng của Tô Khảo Khảo. 【Là anh ta tự lau đi đấy, chắc là do mồ hôi nhiều quá, theo phản xạ vô thức lau một cái, người trong phòng livestream đã chụp màn hình lại rồi】【Vậy anh ta không phải là.....】 Trần Hàm Hàm cũng vội nói, nhưng một câu còn chưa nói xong.

Mọi người trong phòng livestream đều sững sờ.

Lúc này Ngô Bất Chính đã nắm được tay Bất Lãng.

Bất kể kỳ lân huyết có bị lau đi hay không.

Lúc này hắn đã sắp ra ngoài, Ngô Bất Chính cũng không muốn từ bỏ.

Nhưng, nửa người trước của Bất Lãng vừa thò ra khỏi thông đạo.

Bỗng nhiên toàn thân hắn cứng đờ.

Hai mắt trợn trừng.

Ngô Bất Chính trong lòng lạnh gáy một tiếng, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Cậu vội muốn rút tay về.

Nhưng Bất Lãng lại nắm chặt lấy cậu không chịu buông, dường như chỉ cần buông tay, hắn chắc chắn sẽ chết. "Cậu rốt cuộc bị sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng Bất Lãng mở miệng, lúc này căn bản không nói được một câu.

Vừa muốn mở miệng, một luồng khói đen đã từ trong miệng tuôn ra.

Mọi người thấy vậy trong lòng đều rùng mình, đã hiểu được bảy tám phần.

Trong miệng bốc khói đen, nửa thân dưới e là đã bị vô lượng nghiệp hỏa thiêu đốt rồi. "Thiên Chân, buông tay ra!" Bàn Tử lo lắng hét lên.

Ngô Bất Chính mắng. "Tôi cũng muốn buông, mẹ nó tôi muốn cứu hắn, hắn lại còn muốn kéo tôi làm đệm lưng!" Tần Vũ sớm đã thấy khói đen bốc ra từ miệng Bất Lãng, biết tình hình không ổn.

Hắc kim cổ đao đã rút ra, không nói hai lời lập tức chém xuống.

Bất Lãng dường như vẫn còn ý thức, theo phản xạ buông tay, sau đó lại túm lấy vai của Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính đang đeo ba lô trên lưng.

Bất Lãng dùng sức giật một cái, lại giật được ba lô của Ngô Bất Chính qua.

Nhưng gần như cùng lúc.

Cơ thể Bất Lãng đã bắt đầu bốc khói đen.

Ngọn lửa màu xanh lam như ác ma đòi mạng đã cuốn đến cổ hắn.

E là chưa đến một giây, sẽ lan đến người Ngô Bất Chính.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, hắc kim cổ đao lập tức chém xuống.

Lần này, anh không chém vào cánh tay Bất Lãng nữa, vì đã không kịp.

Hắc kim cổ đao trực tiếp chém vào quai ba lô.

Lập tức chém đứt ba lô rơi xuống.

Gần như cùng lúc, vô lượng nghiệp hỏa tức khắc bao trùm toàn bộ ba lô.

Cùng với những vật phẩm bên trong, trong nháy mắt toàn bộ hóa thành tro bụi.

Bàn Tử đã chờ sẵn ở bên cạnh, thấy Bất Lãng và ba lô hóa thành tro bụi rơi xuống.

Không nói hai lời, trực tiếp bê một tảng băng tinh khổng lồ qua, chặn kín cửa động.

Cửa động được chặn kín kẽ, mọi người lại kiểm tra một lượt, xác định không có con Đạt Phổ quỷ trùng nào theo vào.

Lúc này mới thở phào một hơi.

Lần lượt ngồi bệt xuống đất.

Ngô Bất Chính nhìn đồng hồ, lúc này thế mà đã đến tám giờ sáng ngày hôm sau.

Trọn một ngày một đêm không chợp mắt.

Lúc này vừa thả lỏng, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức như sắp rã rời.

Nhưng chỉ cách một bức tường là đám Đạt Phổ quỷ trùng.

Chương 327

Mọi người đều không dám nghỉ ngơi, chỉ có thể cứng rắn quan sát môi trường xung quanh.

Ít nhất cũng phải tìm được một nơi an toàn rồi mới nghỉ.

Không gian trong sơn động này không lớn.

Dường như là một thông đạo được đào ra.

Hai bên đều là đất đóng băng, muốn đào một con đường ở đây, không hề dễ dàng.

Con đường dốc xuống, phía trước lờ mờ có ánh sáng.

Mọi người không dám chần chừ, lập tức đi về phía trước.

Đi chỉ mười phút, mọi người phát hiện, lớp đất đóng băng đã biến mất.

Thay vào đó là một mảng lớn lớp băng tinh.

Dường như lớp đất đóng băng đào đến đây, đã nối liền với lớp băng tinh.

Lớp băng tinh phía trước có hang động tự nhiên, có thể tận dụng.

Nhưng trên lớp băng tinh hai bên, có rất nhiều hang động.

Giống như tổ ong than vậy.

Ngoài hang động lớn nhất này, xung quanh đều là các hang động nhỏ.

Không biết thông đi đâu.

Bàn Tử bỗng nhiên ở phía trước hét lên. "Ây hết đường rồi!" "Mẹ kiếp, bên dưới có một con sông!" Mọi người vội qua xem.

Lớp băng tinh này cũng chỉ dài mười mấy mét.

Phía trước xuất hiện một không gian khổng lồ.

Là một hang động hình thành tự nhiên.

Bên dưới có thể nghe thấy tiếng nước.

Hẳn là có một con sông ngầm chảy qua.

Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang xuống, phát hiện bên dưới quả nhiên có một con sông ngầm.

Hai bên còn có bãi cạn.

Mà trong con sông ngầm, lại còn có rất nhiều sinh vật thủy sinh phát quang.

Ngô Bất Chính nói. "Đó chính là thủy mẫu, tuyết di lặc đó quả thực là một loại thủy mẫu!" "Có thể là do sông ngầm đổi dòng, chúng nó không thể không thích nghi với việc sinh tồn trong hố tuyết!" "Bên dưới này cao ít nhất mười mấy mét, hơn nữa tình hình không rõ ràng!" "Chúng ta vẫn nên đừng xuống vội, nghỉ ngơi ở đây một chút đã!" Tần Vũ gật đầu.

Mọi người lúc này mới tìm một cái hang băng tinh lớn hơn chui vào nghỉ ngơi......

Trong hang băng tinh lạnh không chịu nổi, mọi người miễn cưỡng ngủ được bốn năm tiếng, đã bị lạnh đến không ngủ được nữa.

Nhưng sự mệt mỏi tột độ khiến chất lượng giấc ngủ rất cao.

Sau khi dậy, Bàn Tử tìm một chỗ đun chút nước nóng, mọi người đều ăn một ít đồ.

Nhưng, vừa kiểm kê vật tư mới phát hiện.

Thức ăn của họ, thế mà đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Trong ba lô của Bàn Tử toàn là dụng cụ.

Nào là bình phun lửa, kíp nổ cầm tay, đồ lặn, v.v.

Thức ăn đều ở trên người Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Nhưng ba lô của Ngô Bất Chính, đã bị vô lượng nghiệp hỏa thiêu thành tro bụi.

Chỉ còn lại ba lô của Tần Vũ là còn thức ăn.

Nhưng chỉ có một cái ba lô, làm sao đủ cho nhiều người ăn như vậy.

Trong ba lô của Thương Thương Không thì còn một ít, nhưng cũng chỉ đủ cho cô ấy ăn hai ngày.

Thái Hắc và Lôi còn thảm hơn, ba lô đều mất cả.

Cũng không biết là rơi lúc nào.

Mọi người có thể nói là đã đạn hết lương cạn.

Nếu không nghĩ cách ra ngoài, e là không cần đợi tổ chương trình cử người đến.

Không có thức ăn cũng có thể chết đói.

Ngô Bất Chính phân chia thức ăn của Tần Vũ, nói.

Chương 328

"Với số thức ăn hiện tại, ba chúng ta còn có thể cầm cự được ba ngày!" "Nếu tính cả họ, nhiều nhất là một ngày rưỡi!" "Thương Thương Không thì không cần lo, cô ấy vẫn còn thức ăn!" "Nhưng thức ăn của chúng ta cũng không đủ lắm!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Lôi và Thái Hắc. "Bây giờ tôi phải xác định một vấn đề, các người tiếp tục đi cùng chúng tôi, hay là từ bỏ!" "Nếu từ bỏ, các người có thể cùng Thương Thương Không ở đây chờ, bên ngoài tuy có Đạt Phổ quỷ trùng!" "Nhưng tổ chương trình cũng đã biết cách đối phó, nhiều nhất là hai ngày sẽ có thể cử người đến đón các người!" "Nhưng nếu đi xuống cùng chúng tôi, có thể sẽ chết đói!" "Các người....." Ngô Bất Chính nói chưa hết câu, bỗng nhiên trong toàn bộ lớp băng tinh lại truyền đến một trận âm thanh "ầm ầm ầm".

Âm thanh này lớn đến lạ thường, kéo dài suốt mười phút mới dừng lại.

Lúc này mọi người nhìn nhau, đều ngẩn ngơ.

Động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn là tuyết lở rồi.

Ngô Bất Chính nói. "Ai!

Xem ra các người cũng không đi được nữa rồi, cơ quan của Thủy tinh tự tại sơn vẫn bị kích hoạt!" "Toàn bộ sông băng Long Đỉnh đều bị tuyết lở chôn vùi rồi!" "Trừ khi đến mùa hè năm sau, nếu không chúng ta căn bản không thể quay về đường cũ." "Thôi được rồi, bây giờ không cần phải cân nhắc vấn đề khác nữa!" "Nghỉ ngơi một chút chuẩn bị xuất phát thôi, trong hai ngày không tìm được thức ăn, chúng ta sẽ phải chịu đói!" Ngô Bất Chính nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Thương Thương Không lúc này không nhịn được khóc nấc lên.

Một chuyến thám hiểm tốt đẹp, kết quả lại thành ra thế này.

Còn chưa đến nơi, đồng bạn đã chết hết, mấy người còn lại, còn đối mặt với vấn đề thiếu thốn thức ăn.

Đây quả thực là thế cục chết.

Bàn Tử thấy vậy, lòng mềm nhũn, ghé lại gần an ủi. "Đại mỹ nữ, đừng khóc nữa!

Khóc cũng có ích gì đâu!" "Không ra được bằng đường cũ cũng là chuyện tốt, cô nghĩ mà xem, một mình cô với hai lão ngoại quốc kia ở lại đây!" "Nguy hiểm biết bao!" "Bàn gia tôi nghe nói, lão ngoại quốc thích nhất là mấy chuyện nam nữ quan hệ lăng nhăng!" "Chúng tôi vừa đi, hai tên đó rảnh rỗi không có việc gì làm, thấy cô xinh đẹp, đến lúc đó cô chẳng phải là......

ừm.....

ừm?" "Đi theo Bàn ca tôi, tôi còn có thể bảo vệ cô mà!" "Cô yên tâm, Bàn ca ca tôi đối với phụ nữ nước các cô là vô cùng thân thiện!" "Cô cũng không cần cảm kích, sau này ra ngoài giới thiệu cho Bàn ca ca tôi vài người bạn thân của cô, cũng để họ biết chuyện Bàn ca ca tôi vui vẻ giúp người, chúng ta làm bạn thân thảo luận về sinh vật học gì đó...... có phải không!" Bàn Tử nói cả buổi, Ngô Bất Chính xen vào một câu. "Thằng béo chết tiệt, cô ấy không biết tiếng Trung, cậu nói nhảm gì thế!" Bàn Tử sững người, rất không cam tâm, cười nói. "Trần Hàm Hàm phải không, mau mau phiên dịch cho Bàn gia một chút!" "Bàn gia có giải quyết được chuyện chung thân đại sự hay không là nhờ cả vào cô đấy!" Trần Hàm Hàm trong phòng livestream nghe vậy lập tức đỏ mặt, chuyện này bảo cô phiên dịch thế nào.

Công khai tán gái thả thính thế này à!

Tô Khảo Khảo thấy vậy lại cười nói. 【Bàn ca, anh xấu quá đi!】 Hình người đó chỉ là một mô hình, to khoảng lòng bàn tay, cũng không biết được ghép lại từ chất liệu gì.

Nhưng đường nét ngũ quan đều rất rõ ràng, chỉ là không có màu sắc và linh hồn của con người, nếu không thật sự sẽ tưởng là một người tí hon. "Các cậu xem tiếp này!" Giáo sư Hoàng cười nói.

Sau đó, nhân vật trong lồng kính lại biến mất giữa không trung, rồi xuất hiện một con gà quay nhỏ. "Tiếp tục!" Giáo sư Hoàng cười nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, con gà quay biến mất, lại xuất hiện một khẩu súng trường tấn công.

Vật thể bên trong không ngừng biến đổi, thức ăn, đồ dùng, con người, gần như không có gì nó không thể biến đổi ra được.

Cảnh này khiến Bàn Tử không khỏi tắc lưỡi, vội hỏi. "Giáo sư Hoàng, ông đừng úp mở nữa, mau nói xem rốt cuộc là chuyện gì đi!" Giáo sư Hoàng cười, sau đó giải thích.

Hóa ra, thanh sắt màu đen trong lồng kính là một thanh nam châm đã qua xử lý đặc biệt.

Nguyên liệu của nó là vẫn thiết, nhưng đã qua xử lý đặc biệt nên không còn nguyên tố phóng xạ.

Hơn nữa từ tính còn mạnh hơn.

Mà những thứ biến đổi qua lại bên trong, thực ra chính là vụn sắt.

Chỉ là những vụn sắt này không phải là thứ bình thường.

Mà là vụn sắt cấp độ nano.

Vụn sắt cấp độ nano khi tách ra, mắt thường căn bản không nhìn thấy được.

Nhưng một khi để thanh nam châm bên trong bắt đầu giải phóng từ tính, các vụn sắt xung quanh sẽ bắt đầu bị hút và biến đổi.

Cuối cùng tổ hợp thành các loại đồ vật khác nhau.

Hai người nhìn đến đây, trong lòng dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Nhưng mãi vẫn không nắm được trọng điểm.

Giáo sư Hoàng cười nói. "Các cậu hẳn là đã có một vài ý tưởng rồi phải không!" "Thử tưởng tượng thanh sắt này là thần thụ Tần Lĩnh, lồng kính này có giống một hệ thống mô phỏng độc lập của thần thụ Tần Lĩnh không!" "Đúng!

Đúng!" Bàn Tử vội kinh hô. "Giáo sư, ý của ông là, thần thụ Tần Lĩnh này chính là một thanh nam châm lớn, có thể hút các vụn sắt xung quanh phải không!" "Vừa đúng, vừa không đúng!" Giáo sư Hoàng nói.

Chương 329

"Ý của viện nghiên cứu khoa học là, thần thụ Tần Lĩnh này hẳn là có một loại năng lực tương tự như thanh nam châm này, có thể biến những thứ xung quanh thành các vật phẩm khác nhau!" "Hoặc là người, hoặc là bất cứ thứ gì!" "Từ điểm này, có thể giải thích tại sao các cậu có thể vật chất hóa ra nhiều thứ không tồn tại như vậy!" Lời của giáo sư Hoàng nghe có vẻ khó hiểu, nhưng thực ra chỉ cần suy nghĩ kỹ cũng không quá sâu xa.

Nhưng Bàn Tử cảm thấy rất kỳ quái, hỏi. "Giáo sư, có một điểm mâu thuẫn ở đây, con người là phải ăn mà!" "Ông nói những thứ được vật chất hóa ra, làm sao có dinh dưỡng được?

Ăn vụn sắt không phải sẽ chết vì táo bón sao!" Giáo sư Hoàng cười, nói. "Đây chỉ là hệ thống mô phỏng, tôi đâu có nói xung quanh thần thụ Tần Lĩnh cũng là vụn sắt!" "Cậu nên biết, bản chất cấu thành thế giới này là gì chứ!" Bàn Tử lắc đầu, gã làm sao biết được.

Giáo sư Hoàng cười nói. "Là khoa khắc!" Giáo sư Hoàng vừa nói ra lời này, trong lòng Tần Vũ đã hiểu rõ.

Mặc dù kiếp trước anh cũng là một học sinh kém, thậm chí còn chưa đi học được mấy ngày.

Nhưng nguyên lý giải thích này, căn bản không cần bất kỳ kiến thức nào, mà cần khả năng suy luận logic.

Bất kể là Trái Đất ở kiếp trước, hay Song Tử Tinh ở kiếp này.

Nhìn chung cả vũ trụ, bản chất cấu thành vật chất, đơn vị nhỏ nhất được biết đến hiện nay, chính là khoa khắc (quark).

Khoa khắc cấu thành nên cái gọi là phân tử, nguyên tử, trung tử.

Sau đó lại có những thứ này cấu thành nên những thứ khác.

Lấy ví dụ, một con người được cấu thành từ tế bào, nhưng tế bào được cấu thành từ gì?

Xét đến tận gốc rễ chính là khoa khắc.

Khoa khắc là đơn vị nhỏ nhất của mọi thứ.

Như vậy sẽ rất dễ hiểu.

Bất luận là người, hay súng, hay là gà quay.

Tất cả mọi thứ đều do khoa khắc tổ thành.

Nếu thần thụ Tần Lĩnh là một thiết bị có thể tái tổ hợp khoa khắc.

Sau khi hiến tế, liền có thể dựa theo suy nghĩ của bạn để tái tổ hợp ra bất cứ thứ gì bạn muốn.

Vậy thì không có gì khó hiểu nữa.

Có thể tái tổ hợp khoa khắc, còn có gì mà nó không biến ra được?

Con người cần thức ăn, thức ăn được vật chất hóa ra, tự nhiên cũng có thể ăn.

Bởi vì những thứ được vật chất hóa ra, đơn vị cấu thành nhỏ nhất cũng là khoa khắc.

Mà con người cũng do khoa khắc cấu thành, điều này cũng có thể giải thích tại sao con người ăn những thứ được vật chất hóa ra cũng có thể sống sót.

Giáo sư Hoàng thấy hai người gần như đã hiểu, cười nói. "Nếu ví cây đồng xanh như một con người, vậy thì trong mắt nó, bất kể là vật thể nào, thực ra cũng đều là một đống khoa khắc!" "Bạn muốn gì, nó liền có thể biến ra thứ đó cho bạn, hơn nữa còn khiến bạn căn bản không phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả!" "Bởi vì cấu thành của các bạn đều giống nhau!" "Có phải cảm thấy rất thần kỳ không!" "Nhưng các bạn thử nghĩ xem, thời cổ đại làm gì có công nghệ lợi hại như vậy, nền văn minh hiện tại của chúng ta còn chưa thể làm được việc tái tạo khoa khắc!" "Người xưa làm sao có thể chứ!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng cười nói. "Đây chính là sức hấp dẫn của khảo cổ, bạn vĩnh viễn chỉ có thể tiếp cận chân tướng, chứ không thể hoàn nguyên chân tướng!" "Mà mô hình này giải thích, chỉ là nguyên lý vật chất hóa của cây đồng xanh!" "Nhưng cây đồng xanh rốt cuộc vật chất hóa như thế nào, chân tướng trong đó e là chỉ có thể giao cho thời gian giải thích!" Nói đến đây, giáo sư Hoàng lấy ra hai tấm ảnh đưa cho hai người. "Đây là ảnh của Lưu Tứ trước khi rời khỏi Tần Lĩnh!" "Chúng tôi phát hiện, trên người cậu ta luôn mang theo một nhánh cây đồng xanh!" "Hẳn là vì rời xa cây đồng xanh quá xa sẽ không thể tồn tại!" "Cho nên điều này cũng có thể chứng minh rất rõ, cậu ta là do vật chất hóa mà ra!

Chứ không phải là người tồn tại thực sự!" "Thôi được rồi, các cậu tự về suy nghĩ đi, những gì tôi cần nói đều đã nói xong rồi!" "Nhớ kỹ, nếu muốn đến Côn Luân thần cung, nhất định không được thua đám ngoại quốc kia!" Giáo sư Hoàng cuối cùng dặn dò.

Tần Vũ gật đầu, rồi cùng Bàn Tử quay người rời đi.

Bàn Tử vẫn luôn cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng cũng nghĩ không thông nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Tần Vũ thì có thể đại khái hiểu được nguyên lý, nhưng đúng như giáo sư Hoàng đã nói.

Mạnh dạn giả thiết, cẩn thận chứng minh.

Nguyên lý giả thiết có thể hiểu được, nhưng quá trình chứng minh lại dài đằng đẵng và gian nan.

Có lẽ vài trăm năm nữa, sẽ có người giải được bí mật của thần thụ Tần Lĩnh này.

Ra khỏi sở nghiên cứu khảo cổ, Tần Vũ nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, bỗng cảm thấy một trận mất mát trống rỗng.

Trên thế giới trông có vẻ bình thường này, lại tồn tại những thứ khó hiểu như thần thụ bằng đồng.

Trong các di tích thần thánh trên toàn cầu, e là bí mật ẩn giấu tuyệt đối cũng không ít.

Sự khai quật hiện tại của nhân loại, có lẽ còn chưa khám phá được một phần mười sự huyền bí của Trái Đất. "Ting!" Đang suy nghĩ xuất thần, bỗng nhiên điện thoại của Tần Vũ vang lên.

Thường ngày đi thám hiểm anh đều không mang điện thoại, nên rất ít người biết số của anh.

Lấy ra xem, lại là một tin nhắn từ số lạ.

Nhưng vừa nhìn nội dung anh đã biết, chắc chắn là do Ngô Tam Tỉnh gửi. "Khu Tây Hồ, Lâu Ngoại Lâu!" Sáu chữ đơn giản, nhưng Tần Vũ đã hiểu.

Chương 330

Ông ta chắc chắn đã hẹn người muốn giới thiệu cho mình.

Ngô Tam Tỉnh đã nói, muốn đến Côn Luân thần cung, ngoài việc phải lấy được tọa độ.

Còn cần một người am hiểu văn hóa Tạng địa đi cùng.

Nếu không gần như không thể thành công.

Nghĩ đến lời nguyền của tộc Quỷ Động trên người mình, Tần Vũ vẫn quyết định đi tranh một phen.

Mộ Trần Châu chỉ có một viên.

Cho nên anh không có cơ hội thứ hai.

Nếu không thể giải quyết lời nguyền trên người, e là sẽ phải mang nó cả đời. "Tiểu ca, không có chuyện gì nữa chứ, hay là tôi dẫn cậu đi gặp một người bạn?" "Cậu ta rất sùng bái cậu, hơn nữa còn là một kẻ nói nhiều, chắc chắn sẽ giúp ích cho chứng câm của cậu đấy!" 【Bàn gia, đừng chỉ nghĩ cho mình chứ, nghĩ cho anh em với!】【Đúng đó, tôi cũng là trai tân này!】【Ai ai còn có tôi, Bàn gia tôi cũng quen mấy chị gái toàn quốc đó.】【Mày sợ không phải là muốn làm quen với gái toàn quốc đâu, mày muốn biết đi đâu tìm gái thì có!】【Ui, lầu trên chắc chắn đang lái xe!】 Người trong phòng livestream lập tức cũng hứng thú hẳn lên.

Tô Khảo Khảo bất lực xòe tay, ra hiệu đây là chuyện thường ngày trong phòng livestream, không còn cách nào khác.

Trần Hàm Hàm cũng đành chịu, nhưng với tư cách là khách mời, cô cũng không thể không làm việc, nên đành dịch lại lời của Bàn Tử cho Thương Thương Không nghe.

Thương Thương Không chỉ cười với Bàn Tử một cái chứ không đáp lời.

Rõ ràng cô biết tên béo chết tiệt này không có ý tốt.

Cái gì mà trở thành bạn thân với mấy chị em của cô, thảo luận vấn đề sinh vật học.

Dù cô không phải là dân lái xe chuyên nghiệp, nhưng cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Bàn Tử nói: "Ai da, cậu xem cậu dịch lung tung kìa, em gái Thương Thương Không không thèm để ý đến Bàn gia nữa rồi!" "Nếu Bàn gia không tìm được vợ, cậu phải đền cho tôi!

Cùng lắm thì cậu đền cho tôi cũng được!" "Tên béo chết tiệt, mày có thấy mất mặt không hả, chỉ chăm chăm tìm vợ, lần trước sắp xếp cho mày con heo nái còn chưa đủ à!" Ngô Bất Chính hét lên. "Thiên Chân, ông nội mày!" Bàn Tử đứng dậy chạy tới.

Sau một hồi đùa giỡn, không khí cũng dịu đi không ít.

Mọi người đều đã chợp mắt một lúc, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ là nhìn thấy những chiếc ba lô đã xẹp lép, ai nấy đều không khỏi lo lắng.

Không có thức ăn là điều đáng sợ nhất.

Trong cơn đói vô tận, thậm chí có thể xảy ra tình huống người ăn thịt người.

May mà bọn họ đều là người văn minh, chắc sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Vết thương trên tay Ngô Bất Chính đã lành gần hết.

Vết thương cũng đã đóng vảy, chỉ cần không dùng sức quá mạnh thì chắc sẽ không sao.

Mọi người thu dọn đồ đạc, sau đó để Bàn Tử đi cố định dây thừng, chuẩn bị đi xuống.

Lôi đứng bên cạnh nói: "Mấy vị tiểu ca, sao chúng ta không đi theo hang động trong tầng băng này?" "Biết đâu đi đường này là có thể ra ngoài được!" "Bên dưới tình hình không rõ, lỡ có nguy hiểm thì..." Ngô Bất Chính nói: "Hang động trong tầng băng này chằng chịt như mê cung!" "Nếu bị lạc thì chỉ có một con đường chết!" "Sông ngầm tương đối an toàn hơn!" "Nếu thật sự không còn thức ăn, uống nước cũng có thể cầm cự được mấy ngày!" "Hơn nữa, chúng ta đến đây để tìm Côn Luân Thần Cung, chỉ có thể đi dọc theo dòng sông!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào ba lô nói: "Ba lô này là của chúng tôi, nếu anh thật sự muốn ở lại, chúng tôi sẽ chia cho anh một bữa ăn!" "Chân là của anh, tự anh suy nghĩ đi!" Nói xong cũng không nhiều lời nữa.

Lôi thấy vậy đành hậm hực vẫy tay.

Đúng là đông người thì mạnh hơn.

Nếu anh ta đi một mình, e là tám phần không ra được.

Thái Hắc và Thương Thương Không do bất đồng ngôn ngữ nên cũng không nói nhiều.

Chỉ sau khi hiểu được nội dung phiên dịch, họ cũng quyết định đi theo đoàn.

Thực lực của Tần Vũ họ cũng đã thấy rồi.

Nếu đi theo Tần Vũ mà còn không ra được, thì dựa vào họ, e là càng không có hy vọng.

Lúc này Bàn Tử đã buộc xong dây thừng.

Mọi người không nói nhiều nữa, từng người một men theo dây thừng xuống bãi sông bên dưới.

Xuống đến nơi, mọi người mới phát hiện không gian bên dưới lớn hơn họ tưởng tượng.

Lòng sông không rộng, chỉ khoảng hai mét.

Nhưng càng đi về hạ lưu, dường như nó càng rộng ra.

E là phía trước, lòng sông có thể chiếm trọn cả bãi sông.

Chiều rộng của toàn bộ không gian dưới lòng đất phải đến cả trăm mét.

Nếu không dùng thiết bị chiếu sáng, căn bản không thể nhìn rõ tình hình ở bãi sông đối diện.

May mà trong sông có rất nhiều sứa phát quang.

Nhờ vậy không cần bật thiết bị chiếu sáng, tiết kiệm được chút điện cũng tốt.

Mọi người đi dọc theo bãi sông.

Chương 331

Ai ngờ đâu chuyến đi này kéo dài đúng ba ngày.

Trong thời gian đó, người trong phòng livestream chờ đến mức sắp ngủ gật.

Có người còn nghiện luôn, cứ nhìn chằm chằm vào phòng livestream, xem khi nào thì các tuyển thủ mới đi đến cuối.

Ba ngày trôi qua, chiều rộng của sông ngầm cũng đã lên tới năm mét.

Nhưng dòng nước rất hiền hòa, không hề ồn ào.

Ba ngày, thức ăn của mọi người cũng đã hết sạch.

Bàn Tử đói đến phát hoảng, liền dắt Thái Hắc xuống sông mò cá.

Nhưng trong con sông này, làm sao có cá được.

Với vô số sứa phát quang như vậy, đừng nói là cá, ngay cả cá sấu cũng bị điện giật chết.

Bàn Tử thì không sao, nhờ tài bơi lội giỏi nên không hề hấn gì.

Nhưng Thái Hắc thì không may mắn như vậy.

Vừa xuống nước đã bị sứa chích loạn xạ, lúc mọi người kéo anh ta lên, da ở lưng và tay đã bị sứa chích đến thối rữa.

May mà Tần Vũ còn mang theo một ít thuốc bột bên người.

Bôi lên một chút, cuối cùng cũng không đến nỗi tệ hơn.

Nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ra, e là phải mất một hai ngày mới đóng vảy được.

Sau bài học lần này, mọi người cũng không dám dòm ngó đến thứ gì dưới nước nữa.

Cứ đói thì uống nước sông, mệt thì nghĩ đến mẹ, cứ thế lại đi thêm nửa ngày.

Mọi người đều mệt lả.

Trên vách đá hai bên có không ít hang động.

Thế là họ tìm một cái rồi chui vào, chuẩn bị nghỉ ngơi.

May mà nguồn nước sông ngầm dồi dào, múc nước uống vài ly cũng đỡ đói phần nào.

Ngô Bất Chính dựa vào vách tường nói: "Tiểu ca, với thể lực của chúng ta, e là nhiều nhất nửa ngày nữa, nếu không tìm được gì ăn, thật sự sẽ kiệt sức mất!" "Môi của Thương Thương Không khô nứt nẻ hết cả rồi!" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Còn không phải tại các cậu sao, Bàn gia tôi nói để tôi làm ẩm cho cô ấy, các cậu lại không đồng ý!" Ngô Bất Chính bực bội nói: "Tên béo chết tiệt, mày định làm ẩm cho người ta à, mày chỉ muốn hôn người ta thôi!" "Mày tưởng bọn tao không nhìn ra chắc!" "Người ta tự uống miếng nước không được à!" Bàn Tử cười cười cũng không phản bác, Thiên Chân vẫn là người hiểu hắn, biết hắn vừa cởi quần là định đánh rắm gì.

Tần Vũ lên tiếng: "Nửa ngày, có thức ăn!" Mọi người nghe vậy đều chỉ cười bất lực.

Câu nói này họ đã nghe quá nhiều lần rồi.

Ai cũng biết, đây là để cho mọi người có một niềm hy vọng.

Lúc này nếu ngay cả chỗ dựa tinh thần cũng không còn, thì về cơ bản cũng không thể sống sót ra ngoài được.

Nói chuyện một lát, mọi người đều ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Ngô Bất Chính bỗng nhiên tỉnh

lại.

Anh phát hiện, trong cả hang động chỉ còn lại một mình anh.

Anh có chút hoảng sợ, gọi Bàn Tử và Tiểu ca, nhưng không có ai đáp lại.

Bỗng nhiên anh nhìn thấy, trong một cái hốc trên vách đá của hang động, có một con rắn chui ra.

Nhưng nhìn kỹ lại, đó không phải là rắn, mà là một sợi dây leo.

Anh mừng thầm, có dây leo chứng tỏ gần đây có thực vật!

Biết đâu họ đã ở rất gần mặt đất rồi.

Nhưng đang nghĩ ngợi, bỗng anh thấy trên sợi dây leo đó lại mọc ra một bông hoa.

Bông hoa nhanh chóng nở rộ, sau đó lại kết thành một quả.

Chuyện này thật kỳ lạ, từ lúc ra hoa đến lúc kết quả chỉ trong chốc lát.

Dường như đã bỏ qua quá trình sinh trưởng ở giữa.

Nhưng lúc này anh đói không chịu nổi, cũng không thèm quan tâm nữa, hái quả xuống định ăn.

Nhưng sau đó anh phát hiện, bên trong quả lại chảy ra nước đen.

Nhìn kỹ lại, đó đâu phải là nước, rõ ràng là máu!

Anh vội vàng bóc quả ra, bên trong lại có một miếng thịt, mùi tanh hôi xộc vào mũi.

Lại là thịt người!

Anh tê cả da đầu rồi ngất đi.

Sau đó anh cảm giác có người đang lay mình, mở mắt ra mới phát hiện, hóa ra là một cơn ác mộng. "Thiên Chân, gặp ác mộng à?

Chương 332

Sức chịu đựng tâm lý của cậu cũng kém quá, thế mà đã gặp ác mộng rồi!" "Bàn gia vừa rồi còn mơ thấy cùng mỹ nhân Hàn Quốc vận động...

đánh bóng bàn đấy!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính đẩy Bàn Tử một cái, bực bội nói: "Cút đi cho xa!" Chỉ là nghĩ lại những thứ trong giấc mơ vừa rồi, Ngô Bất Chính vẫn thấy hơi rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Tần Vũ nói: "Tiểu ca, tôi nhớ là anh rất am hiểu phong thủy phải không, anh có biết một nơi gọi là vùng đất Huyền Vũ Cự Thi không!" Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì.

Bàn Tử đành hậm hực nhún vai, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này đã gần trưa.

Vừa hay bọn họ cũng hơi đói, mà Lâu Ngoại Lâu lại là nhà hàng nổi tiếng nhất khu Tây Hồ.

Đi một chuyến cũng đáng.

Trên đường, Tần Vũ lên mạng xem thử, quả nhiên bây giờ trên toàn mạng, độ thảo luận về cây Thần Đồng Xanh vô cùng cao.

Dù sao thì thứ đó muốn gì được nấy, quả thực còn linh hơn cả ao ước nguyện.

Dư luận trong nước còn đỡ, ở nước ngoài toàn là lo này lo nọ, dường như sợ cây thần ở Tần Lĩnh cho một quả bom hạt nhân, trực tiếp nổ tung bọn họ vậy!

Cả hai lên xe chưa đầy năm phút, viện nghiên cứu khoa học đã công bố kết quả nghiên cứu về cây Thần Đồng Xanh ở Tần Lĩnh.

Về cơ bản giống như những gì giáo sư Hoàng đã nói với họ.

Chỉ là đối với lời giải thích này, rất nhiều cư dân mạng hiển nhiên không thể hiểu được, đều cho rằng quá cao siêu.

Nhưng vẫn có một số người hiểu được logic trong đó.

Tin rằng chẳng mấy ngày nữa, mọi người cũng sẽ hiểu ra thôi.

Mà ngoài nguyên lý vật chất hóa của cây đồng xanh ra, bộ phận nghiên cứu khoa học còn đưa ra một lời giải thích.

Lại nói rằng, ba bản thể mà Tần Vũ vật chất hóa ra, vì va đập mạnh vào cây đồng xanh, đã khiến nó mất đi năng lực vật chất hóa.

Có lẽ phương pháp này có thể kìm hãm sức mạnh vật chất hóa của cây đồng xanh, không biết tương lai có xuất hiện lại không.

Đối với chuyện này, thái độ của toàn mạng lại thống nhất cao độ.

Ai nấy đều cho rằng, đây là một chuyện tốt đối với nhân loại.

Nếu không cây đồng xanh này còn có sức mạnh vật chất hóa, đó mới là điều kinh khủng nhất.

Lỡ như vật chất hóa ra một nước Việt Nam, chẳng phải sẽ bùng nổ đại chiến sao.

Trên mạng thảo luận đủ thứ chuyện, còn có người hỏi thăm về Lương Quỳnh.

Tần Vũ lúc này mới nhớ ra, giáo sư Trần đã nói trong phòng livestream rằng Lương Quỳnh đã hồi phục một phần ký ức.

Hơn nữa còn nhờ ông tìm mình, không biết là có chuyện gì.

Chỉ là mình đã về ba ngày rồi, cũng không thấy giáo sư Trần và

Lương Quỳnh, chắc không phải chuyện gì gấp gáp.

Nếu không cũng sẽ không đến bây giờ vẫn chưa tìm được mình.

Đang mải suy nghĩ, xe đã đến nơi...

Gần Tây Linh Ấn Xã ở khu Tây Hồ, Lâu Ngoại Lâu hầu như ngày nào cũng đông nghịt khách.

Muốn ăn một bữa ở đây, không đặt trước thì rất khó có chỗ.

Tần Vũ vừa đến nơi, một nhân viên phục vụ đã niềm nở ra đón. "Mời đi theo tôi!" Hiện tại, độ nổi tiếng của Tần Vũ có thể nói là ở mức bùng nổ.

Ra ngoài đều phải đeo khẩu trang, nếu không bị nhận ra, e là sẽ khó đi lại.

Tần Vũ không ngờ, đi trộm mộ mà lại thành minh tinh.

Vẻ ngoài của mình cũng coi là ổn, nếu không phải không có hứng thú gia nhập làng giải trí, e là có thể ra mắt tại chỗ rồi.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người lên lầu ba.

Bàn Tử không nhịn được nói nhỏ: "Trời đất!

Tiểu ca, đây là lầu ba đó, nghe nói lầu ba của Lâu Ngoại Lâu không phải có tiền là lên được đâu!" "Còn phải có quyền lực và địa vị, lần này cậu rốt cuộc là muốn gặp nhân vật cỡ nào vậy!" Tần Vũ không nói gì, trong lòng lại thầm nghĩ.

Người mà Ngô Tam Tỉnh giới thiệu cho mình, e cũng không đơn giản. 【Đinh!】【Hệ thống phát hiện gần đây có người có độ tương đồng với hình tượng thẻ nhân vật là 50%】【Xin chủ thể cân nhắc tặng thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】 Quả nhiên, người còn chưa gặp, hệ thống đã thông báo rồi.

Đối phương rốt cuộc là ai, mà có thể khiến hệ thống cũng phải sốt sắng như vậy.

Tần Vũ trong lòng cũng không khỏi có chút tò mò.

Tiểu nhị mở cửa phòng ra, Bàn Tử nhìn thấy liền sáng mắt. "Mẹ kiếp, còn là phòng riêng nữa, huynh đệ tôi nói trước nhé, chúng ta đến tìm người, không có tiền đâu!" "Bàn gia ngài yên tâm, đã có người trả tiền rồi!" Tiểu nhị cười nói.

Bàn Tử lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

Chương 333

Đập vào mắt là một tấm bình phong, trên đó vẽ rất nhiều chim thú tinh xảo, trông rất công phu.

Bàn Tử cười nói: "Nghe nói đồ trong Lâu Ngoại Lâu này đều là đồ tốt, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền!" "Nếu có thể cuỗm đi được hai món, thì..." "Khụ khụ, Bàn gia chưa nói gì hết!" Bàn Tử nói chưa dứt lời, thấy tiểu nhị bên cạnh lại bưng trà quay lại, không khỏi vội vàng đổi giọng.

Tiểu nhị chỉ liếc hắn một cái, cũng không nói gì.

Bàn Tử hậm hực nép sát vào Tần Vũ.

Hai người đi qua tấm bình phong, liền thấy một cái bàn kê sát bên cửa sổ.

Một thanh niên đang ngồi trên bàn cắn hạt dưa.

Nhìn bóng lưng có vẻ khá gầy gò.

Hơn nữa khí chất toát ra hẳn là kiểu người thanh tú.

Điểm này khiến Tần Vũ sáng mắt lên.

Nhưng ngay sau đó hắn lại cảm thấy, người trước mắt này lại cho hắn một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại dường như chưa từng gặp. 【Đinh!】【Hệ thống phát hiện gần đây có người có độ tương đồng với hình tượng thẻ nhân vật là 50%】【Xin chủ thể cân nhắc tặng thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】Tiếng của hệ thống lại vang lên lần nữa.

Lần này tần suất vang lên còn nhiều hơn cả khi đến gần cổ mộ.

Cứ như thể hệ thống cũng động lòng rồi vậy.

Tần Vũ không để ý đến hệ thống, cùng Bàn Tử đi tới.

Hai người cũng không khách sáo, ngồi xuống ghế.

Thanh niên cảm thấy có người đến, từ từ quay lại.

Và khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, hắn trực tiếp hóa đá.

Mày thanh mắt sáng, tràn đầy sức sống.

Cái mũi đó, đôi tai đó, đôi mắt đó, cái miệng đó, thần thái đó.

Cứ như là Tiểu Tam Gia trên thẻ nhân vật bước ra.

Nếu không phải cách ăn mặc của cậu ta thiên về phong cách Tây Tạng, Tần Vũ thật sự sẽ coi cậu ta là Tiểu Tam Gia. "Mẹ kiếp, sao lại là cậu!" Bàn Tử nhìn thấy liền kinh ngạc thốt lên.

Đối phương cũng ngẩn ra, rồi cười nói: "Tên béo chết tiệt, sao cậu lại đến đây!" Hai người họ lại quen nhau. "Tiểu ca, thằng này chính là cái thằng lắm mồm mà tôi nói đó, tôi định giới thiệu hai người làm quen!" "Hai người không lẽ cũng..." Bàn Tử kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì.

Dưới gầm trời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý mình không quen cậu ta.

Thanh niên đối diện cũng vội nói: "Tôi không quen anh ấy, là chú ba tôi bảo tôi đến đây, nói là để tôi gặp một người!" "Không ngờ lại là Tần Vũ tiểu ca, nói sớm đi!

Nói sớm tôi đã đến sớm hơn rồi!" "Tần Vũ tiểu ca chào anh, tôi là fan trung thành của anh đó, ba kỳ chương trình của anh tôi đều có xem!" "Nhưng mà lời của Bàn Tử anh đừng tin, tôi không phải người lắm mồm đâu!" Tần Vũ nhìn đối phương không nhịn được cười.

Như vậy mà không phải lắm mồm à?

Thế thì người lắm mồm chắc mệt chết. "Cậu xem xem, đúng là vô xảo bất thành thư, huynh đệ thiên hạ lại gặp nhau!" Bàn Tử cười ha hả, trực tiếp khui một chai rượu nói. "Bàn gia tôi xin cạn trước!" "Tên béo chết tiệt, rượu đó đắt lắm đấy!" Thanh niên thấy vậy vội nói.

Bàn Tử lại chẳng hề khách khí nói: "Thiên Chân, Bàn gia sắp chết đến nơi rồi, uống với cậu hai hớp rượu mà nhìn cậu xót xa thế!" "Sao, bạn gái nhỏ quản chặt à!" "Đi đi đi!" Thanh niên lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến hắn.

Bàn Tử lại cười trêu chọc: "Sao?

Bàn gia tôi nói sai à?

Tiểu Bạch nhà cậu đâu?

Kêu tam muội ra...

à không phải, sau này là tứ muội rồi!" "Kêu tứ muội ra nói chuyện đi, cũng để gặp Tiểu ca nhận mặt một chút chứ!" "Cút đi!

Cậu không nói không ai bảo cậu câm đâu!" Thanh niên rất cạn lời, sau đó nhìn Tần Vũ cười nói. "Tiểu ca, có thể chụp chung một tấm ảnh không?" Tần Vũ ngẩn ra, mình đến đây để làm gì nhỉ?

Hình như là để bàn chuyện chính sự mà!

Sao lại không nỡ từ chối thế này?

Gặp quỷ rồi! "Huyền Vũ Cự Thi?

Huyền Vũ Cự Thi là gì?" Bên cạnh Lôi xen vào hỏi, Thái Hắc tuy nghe không hiểu nhưng cũng đang cố gắng lắng nghe, dường như phòng livestream của anh ta cũng có phiên dịch.

Chương 334

Đây không phải là vì đề tài Huyền Vũ Cự Thi mà Ngô Bất Chính đưa ra hấp dẫn đến mức nào, mà là lúc này mọi người đều quá đói, chỉ có thể thông qua nói chuyện để phân tán sự chú ý. "Thiên Chân, Huyền Vũ Cự Thi là gì?

Là nói Huyền Vũ từ chối thi thể à?" Bàn Tử cũng hỏi.

Ngô Bất Chính lười trả lời ba người họ nên không nói gì, chỉ nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu nói: "Có!

Có thể sinh ra quả nhân sinh!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền vui mừng, vội nói: "Đúng vậy!

Chính là có thể sinh ra quả nhân sinh!" "Nhưng tôi không rành về phong thủy, chỉ từng thấy qua một ít trong bút ký của ông nội!" Bàn Tử thấy tò mò, vội hỏi: "Quả nhân sinh gì?

Quả có thể sinh con à?

Thế thì thành bụng của Nữ vương Nữ nhi quốc rồi!" Ngô Bất Chính cạn lời liếc Bàn Tử một cái rồi nói: "Cậu không hiểu thì đừng nói bừa, cái gì mà bụng Nữ vương Nữ nhi quốc!

Chẳng lẽ bụng của phụ nữ khác không sinh con được à?" "Quả sinh nhân này, là quả có thể sinh ra thịt người!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa kể lại những gì mình biết.

Hóa ra, ở nơi long mạch hội tụ, sinh khí sẽ vô cùng nồng đậm.

Ví dụ như địa thế của mộ Hiến Vương, hội tụ chính là địa khí.

Mà núi Côn Luân là đầu của vạn long, toàn bộ long mạch sông núi của Việt Nam đều bắt nguồn từ Côn Luân.

Vì vậy sinh khí trên núi Côn Luân này vô cùng thịnh vượng.

Và nơi sinh khí thịnh vượng này, cũng được gọi là Huyền Vũ Cự Thi.

Cụ thể là chuyện gì?

Thực ra là nếu chôn người chết ở nơi hội tụ sinh khí này, thi thể người chết sẽ không bị thối rữa, ngược lại sẽ tiếp tục trương phình lên.

Và cứ mỗi mười hai giờ, trên cơ thể sẽ mọc ra mầm thịt, nở hoa kết quả.

Và bên trong quả đó chính là một miếng thịt người chết.

Vì vậy cũng được gọi là quả sinh nhân. "Vừa rồi tôi có một giấc mơ, mơ thấy nơi này chính là vùng đất Huyền Vũ Cự Thi!" "Nói cũng lạ, không biết là ai đói quá, suýt nữa đã ăn thứ đó rồi!" Ngô Bất Chính nói, lúc này nghĩ lại vẫn còn thấy buồn nôn.

Bàn Tử nghe vậy lại cười nói: "Thiên Chân, tôi thấy cậu đói đến hoa mắt rồi, nơi này trước không có làng sau không có quán, làm sao có thể có thi thể được!" "Vô lý!" Ngô Bất Chính gật đầu, đúng là như vậy.

Đây cũng không phải đất Ma Quốc, cũng không phải Yêu Tháp chín tầng, sao lại có thi thể được chứ!

Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính, bảo anh đừng nghĩ nhiều rồi nói: "Phía trước, có thức ăn!" Nói xong cũng không nói thêm gì nữa, thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Mọi người đều không để tâm, trên đường đi, Tần Vũ đã nói rất nhiều lần phía trước có thức ăn, nhưng có thấy đâu!

Tần Vũ đứng dậy định kéo Ngô Bất Chính.

Tay anh ta bị thương, một tay đứng dậy khá phiền phức.

Nào ngờ lòng bàn tay vừa nắm lấy tay Ngô Bất Chính, Ngô Bất Chính bỗng đau đến mức nước mắt sắp rơi ra. "Thiên Chân, sao vậy!" Bàn Tử thấy vậy vội hỏi.

Ngô Bất Chính vội nói: "Không biết nữa, lòng bàn tay đau quá!" Ngô Bất Chính đang đeo ba lô của Thương Thương Không.

Vì vậy tay anh ta đưa ra là tay bị thương.

Tay còn lại cầm ba lô.

Nhưng anh ta nhớ vết thương trên tay mình đã đóng vảy rồi, kéo một cái sẽ không đau!

Sao lúc này Tần Vũ kéo một cái lại đau như xé thịt, đau đến thấu tim.

Tần Vũ vội buông tay, mở băng gạc trên tay Ngô Bất Chính ra.

Cả ba người nhìn thấy đều ngẩn ra.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Ngô Bất Chính đã mọc ra mấy mầm thịt.

Mầm thịt đó phải dài đến ba bốn centimet, trông rất rõ ràng.

Dùng tay sờ vào một cái, Ngô Bất Chính đau đến toát mồ hôi lạnh.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền hoảng hốt, vội nói: "Xong rồi!

Xem ra giấc mơ vừa rồi không đơn thuần là mơ, hang động này rất có thể thật sự là vùng đất Huyền Vũ Cự Thi!" "Chúng ta mau rời đi!" Sinh khí càng nồng đậm, mầm thịt này mọc càng nhanh.

Chỉ cần có máu là sẽ mọc ra mầm thịt.

Tình hình trên tay mình tám phần là do vết thương bên trong chưa hoàn toàn lành lại.

Ở nơi hội tụ sinh khí này, đã dẫn đến việc mọc ra mầm thịt.

Mọi người thấy vậy đều rất căng thẳng, thu dọn đồ đạc định đi.

Nào ngờ, họ còn chưa kịp đi, Ngô Bất Chính bỗng tối sầm mắt lại, trực tiếp ngất đi.

Chương 335

Tần Vũ mắt lanh tay nhanh vội đỡ lấy anh.

Nhưng bên cạnh lại vang lên tiếng hét kinh hãi của Lôi: "Thái Hắc đâu?

Thái Hắc biến mất rồi!" Bàn Tử tức giận mắng lớn: "Thái Hắc cái gì, chúng ta không có thời gian lo, tự cậu đi tìm đi!" Nói xong Bàn Tử liền nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày, đang cố gắng nhớ lại ký ức kiếp trước.

Anh nhớ rằng vùng đất Huyền Vũ Cự Thi này có thuốc giải.

Bỗng nhiên anh nhớ ra, thuốc giải hẳn là mai của một con rùa lột xác, hình như ở ngay trong hang động này.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức giao Ngô Bất Chính cho Bàn Tử. "Chăm sóc tốt cho cậu ấy!" Nói xong, anh rút Hắc kim cổ đao ra rồi xông vào bên trong.

Nào ngờ vừa đi được hai bước, Tần Vũ bỗng dừng lại.

Thương Thương Không chiếu đèn qua.

Lập tức mọi người đều ngẩn ra.

Chỉ thấy Thái Hắc lại đứng ở cách đó không xa, đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Hai mắt của hắn không còn lòng trắng nữa.

Biểu cảm quỷ dị cứ như ma quỷ. "Thái Hắc, anh làm gì vậy?" Lôi vội hét lên.

Nhưng ngay sau đó, cảnh tượng họ thấy khiến họ kinh hãi.

Hai con mắt của Thái Hắc nổ tung.

Đồng thời hai sợi dây leo như rắn, trong nháy mắt lan ra.

Trên dây leo rất nhanh đã nở hoa, khi quả mọc ra, từng dòng máu đen không ngừng chảy xuống, mùi tanh hôi xộc vào mũi. "A!" Thương Thương Không sợ hãi hét lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy.

May mà bị Lôi giữ lại, nếu không không biết sẽ chạy đi đâu. "Ra ngoài!" Tần Vũ lên tiếng.

Bàn Tử thấy vậy vội ôm lấy Ngô Bất Chính, trực tiếp rời khỏi hang động.

Lôi và Thương Thương Không không dám chậm trễ, cũng chạy theo ra ngoài.

Bàn Tử lo cho Tần Vũ, giao Ngô Bất Chính cho Thương Thương Không nói: "Giúp tôi chăm sóc cậu ấy, Bàn gia tôi đối xử với cô không tệ đâu!" Lúc này Trần Hàm Hàm đâu dám chậm trễ, lập tức dịch lại.

Thương Thương Không nghe vậy gật đầu, Bàn Tử cũng không chần chừ nữa, rút cuốc chim ra rồi lại xông vào trong động.

Nào ngờ hắn vừa vào, lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất.

Lập tức cũng không quan tâm đến chuyện khác, bật đèn pin chiến thuật lên, xông vào bên trong.

Quả nhiên, chạy vào trong mười mấy bước, hắn liền thấy một lối đi xoắn ốc lên trên.

Nhưng lối đi này chỉ có nửa vòng, vừa vào đã thấy Tần Vũ đang đứng ở cuối lối đi.

Ánh đèn đang quét qua quét lại, dường như đang tìm gì đó. "Tiểu ca, cậu đang tìm gì vậy?" Bàn Tử vội hỏi.

Nhưng cảnh tượng hắn thấy ngay sau đó khiến hắn đứng hình.

Chỉ thấy cuối đường hầm là một không gian rộng chừng một trăm mét vuông.

Bên trong mọc đầy dây leo và quả sinh nhân.

Vô số dây leo cứ như rắn, quấn lấy nhau.

Mà nơi họ đang đứng, là một mỏm đá nhô ra ở lưng chừng không gian.

Mắt Bàn Tử rất tinh, lập tức nhìn thấy, trong vô số dây leo bên dưới có một cỗ quan tài.

Một thi thể nam giới cao lớn đang nằm bên trong, thi thể lớn gấp đôi người bình thường.

Vô số dây leo chính là mọc ra từ trên người hắn.

Bàn Tử còn định nói gì đó, Tần Vũ đã nhảy vọt xuống. "Ở yên đó đừng động!" Bàn Tử vừa định nhảy xuống nghe thấy lời Tần Vũ, đành phải ngoan ngoãn ở lại, vào lúc này cũng không dám làm bừa.

Dù sao cứu mạng Ngô Bất Chính mới là quan trọng nhất!

Nào ngờ, Tần Vũ vừa xuống chưa được bao lâu, Bàn Tử bỗng nhìn thấy.

Trong đám dây leo bên dưới, lại chui ra một con chó nhỏ màu đen không có lông.

Con chó nhỏ đó mỗi miếng một quả, lại đang ăn quả sinh nhân!

Chương 336

Bàn Tử kinh hãi vội nói: "Mẹ kiếp, sao nơi này còn có chó cương thi biến dị nữa!" Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm lúc này thấy vậy đến thở cũng không dám thở mạnh.

Thứ hiện ra trong phòng livestream khiến người ta không thể hình dung nổi, cực kỳ rợn người.

Cũng không biết là tổ chương trình thật sự đã đổi đạo diễn có ông chủ là cậu của hắn, hay là đạo diễn này đã khai sáng.

Vừa lúc Tần Vũ và Bàn Tử vào hang động, phòng livestream của cả hai đã được đồng bộ mở lên.

Nhưng trong phòng livestream của hai người không có nhiều người.

Vì hình ảnh livestream của hai người đã được đồng bộ thời gian thực đến phòng livestream của Ngô Bất Chính.

Hơn nữa mọi người trong lòng cũng đều hiểu, chỉ cần họ ra ngoài, phòng livestream này tất nhiên sẽ tắt, cuối cùng vẫn sẽ chỉ còn lại phòng livestream của một mình Ngô Bất Chính.

Vì vậy không cần thiết phải qua đó.

Người trong phòng livestream lúc này ai nấy đều thảo luận rôm rả. 【Thứ đó hình như là chó mà!】【Nói bậy, mày thấy chó không có lông bao giờ chưa!】【Hình như thật sự có một giống chó không có lông đấy!】【Cũng không thể nào, các người xem thứ đó đi, căn bản không có mắt!】Mọi người nghe vậy lúc này mới phát hiện, trên mặt con thú nhỏ giống như chó con đó, thật sự không có mắt.

Cũng không biết là do sống dưới lòng đất tối tăm lâu năm hay sao, hai con mắt dường như đã thoái hóa.

Chỉ có hai cục thịt lồi lên, hoàn toàn không thấy nhãn cầu.

Bàn Tử đứng trên bục đá, căng thẳng nhìn xuống dưới.

Nào ngờ Tần Vũ không biết đang tìm gì ở dưới đó.

Những dây leo đó cũng không tấn công anh, chỉ treo lủng lẳng từng quả một, dường như đang chờ con thú nhỏ đó đến ăn.

Bàn Tử rất lo lắng, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể nén lòng chờ đợi.

Bỗng nhiên trong phòng livestream xuất hiện một ID quen thuộc.

Bàn Tử nhìn thấy, không khỏi ngẩn ra.

Chủ nhân của ID này tuy hắn không quen, nhưng lại biết là ai.

Chính là Bặc Toán trong chương trình mùa đầu tiên.

Bặc Toán vừa xuất hiện đã gửi một bình luận: 【Anh Bàn, đó không phải chó con, đó là Thoát Xác Quy!】 Người trong phòng livestream thấy Bặc Toán, ai nấy đều rất kích động, đây cũng được xem là người quen cũ.

Lập tức đều hỏi Thoát Xác Quy là gì?

Bặc Toán nói: 【Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, trong vòng năm bước của rắn lục tất có thuốc giải!】【Nơi hội tụ sinh khí này, tất nhiên cũng có độc vật, nơi tử khí ngưng kết, tất nhiên cũng sẽ có thuốc giải!】【Mai của Thoát Xác Quy đó là đồ tốt, có thể giải trăm loại độc, chữa lành vết thương】【Nhưng Thoát Xác Quy này lại cực độc vô cùng, quanh năm ăn quả sinh nhân, thi độc trong cơ thể còn độc hơn cả Tống tử!】【Anh tốt nhất nên xử lý nó đi, nếu không để lại chính là mầm họa】【Nhớ kỹ, không được đánh nó chảy máu, nếu không chạm vào là chết, dính phải là toi!】 Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nuốt nước bọt, nói: 【Nếu thứ này độc như vậy, hay là thôi đi, Bàn gia tôi tự nhiên là không sợ!】【Nhưng người ta trông vô hại như vậy, chúng ta cũng không thể quá hung hăng phải không!】 Người trong phòng livestream nghe vậy không nhịn được đều cười.

Bàn Tử này nói nghe hay ho, thực ra chỉ có hai chữ, sợ rồi.

Bặc Toán thấy vậy cũng không ép buộc, nói: 【Anh tự xem, dù sao để lại thứ đó chính là mầm họa, năm tháng càng lâu độc tính càng mạnh】【Qua mấy chục năm nữa, có lẽ nước bọt trong miệng nó rơi xuống đất cũng có thể mọc ra hoa độc rồi】【Hơn nữa anh không cần lo lắng những dây leo đó, đây là nơi hội tụ sinh khí, thi thể tuyệt đối không bị thi biến, chỉ cần anh không chảy máu thì dây leo sẽ không tấn công anh!】 Bặc Toán nói xong câu cuối cùng, liền không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử có chút đắn đo, nói thật thì hắn cũng là người rất nhiệt tình.

Nhưng là người khá thật thà, chỉ nhiệt tình trong phạm vi năng lực của mình.

Lúc này nghe Bặc Toán nói thứ đó năm tháng càng lâu càng độc, nếu mình bỏ lỡ cơ hội lần này, e là sau này người khác thật sự sẽ không làm gì được nó.

Nếu đã không chảy máu thì dây leo không tấn công người, vậy thì cứ liều một phen.

Hắn hô lên một tiếng, từ trên nhảy xuống.

Bàn Tử không có thân thủ như Tần Vũ, đáp xuống không tiếng động.

Cú nhảy này của hắn khiến con Thoát Xác Quy lập tức bị kinh động, quay người định chạy.

Bàn Tử thấy vậy liền vác cuốc chim đuổi theo.

Nào ngờ Bàn Tử cũng không có cách nào, dù sao cũng không thể đánh chảy máu, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Con Thoát Xác Quy đó rất nhanh đã chạy đến góc tường, nơi đó có một khe nứt.

Bàn Tử thấy vậy liền nảy ra ý, khiêng một tảng đá đến.

Con Thoát Xác Quy vừa vào trong, hắn lập tức bịt khe nứt lại.

Bàn Tử lại kiểm tra xung quanh, thấy không có khe nứt nào khác làm lối ra, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bịt khe nứt lại, e là không quá mấy ngày, con Thoát Xác Quy đó cũng sẽ chết đói.

Giải quyết xong phiền phức này, Bàn Tử lúc này mới quay đầu đi tìm Tần Vũ.

Nào ngờ quay đầu lại hắn mới phát hiện, Tần Vũ lại đã biến mất. "Mẹ nó!

Tiểu ca, cậu đi mà không nói một tiếng!" Bàn Tử trong lòng kêu khổ, một mình ở chung với thi thể nam giới khổng lồ đó, khiến hắn nổi da gà.

Lập tức không chần chừ nữa, trực tiếp trèo lại lên bục đá rồi cũng đi ra ngoài.

Nhưng đi suốt một đường lại không thấy Tần Vũ đâu.

Chạy một mạch ra ngoài.

Chương 337

Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính đã tỉnh lại, Thương Thương Không đang cho anh ta uống nước.

Nhưng Tiểu ca lại không có ở đây. "Tiểu ca đâu?" Bàn Tử vội hỏi mọi người.

Ngô Bất Chính yếu ớt nói: "Tiểu ca không phải vào cùng cậu sao!

Chưa ra mà!" Bàn Tử nghe vậy lập tức da đầu nổ tung. "Không thể nào, Tiểu ca biến mất rồi!" "Không lẽ bị Tống tử bên trong..." Bàn Tử vội kể lại tình hình bên trong.

Lập tức định vào trong tìm người nữa.

Ngô Bất Chính lại vội cản hắn lại. "Đừng hoảng, phòng livestream của Tiểu ca vẫn đang mở, tuy xung quanh đều là bóng tối, nhưng chắc chắn chưa xảy ra chuyện gì!" "Có lẽ cậu ấy có phát hiện gì đó!" Ngô Bất Chính nghe Bàn Tử nói Bặc Toán nhắc đến chuyện Thoát Xác Quy, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: "Tiểu ca hẳn là đi tìm thuốc giải rồi!" "Thuốc giải?

Ở đâu?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: "Thế gian vạn vật tất nhiên tương sinh tương khắc, Bặc Toán đó nói rất đúng, tuy tôi không hiểu phong thủy!" "Nhưng âm dương tạo hóa vạn biến không rời gốc!" "Trong vòng năm bước của rắn lục có thuốc giải, nơi hội tụ sinh khí này tất nhiên cũng có thứ khắc chế sinh khí!" "Nếu nơi sinh khí đó không có, ở nơi khác chắc chắn có!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính lấy cuốc chim vẽ một vòng tròn trên mặt đất, sau đó vạch một đường chia đôi vòng tròn.

Anh ta chấm một điểm trong một nửa rồi nói: "Nơi hội tụ sinh khí này, chỉ có Thoát Xác Quy là độc vật, không có thuốc giải!" "Có giống như dương cực trong thái cực, ở giữa chứa âm điểm không!" "Nếu đã như vậy, thì gần đây chắc chắn có một nơi hội tụ tử khí!" "Mai của Thoát Xác Quy chắc chắn nằm trong đó!" Nói đến đây mọi người về cơ bản đều đã phản ứng lại.

Nơi hội tụ sinh khí, có Thoát Xác Quy là độc vật.

Vậy thì nơi ngưng kết thi khí, tất nhiên sẽ có mai của Thoát Xác Quy là thứ tốt có thể giải vạn độc.

Thoát Xác Quy có thể sống sót, tất nhiên là có một lối đi, có thể thông đến nơi hội tụ tử khí này.

Như vậy liền tạo thành một cục phong thủy âm dương thái cực đồ, phụ âm bão dương sinh sôi không ngừng.

Quả nhiên không sai, ngay lúc Ngô Bất Chính vừa giải thích xong.

Trong phòng livestream của Tần Vũ bỗng nhiên sáng lên mấy luồng sáng, đó chính là ánh sáng phát ra từ ống huỳnh quang.

Và gần như ngay khoảnh khắc ánh sáng xuất hiện.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Trước mặt Tần Vũ, xuất hiện một căn phòng gần như y hệt thạch thất trước đó.

Trong thạch thất này cũng có một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Chỉ có điều lúc này trong khe hở của quan tài lại có vô số dây leo màu đen đang lúc lắc, tựa như vô số móng vuốt của quỷ.

Cực kỳ đáng sợ.

Chụp ảnh chung xong rất nhanh, Tần Vũ cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Đây dường như là lần đầu tiên anh chụp ảnh chung với người khác sau khi xuyên không. "Tiểu ca, cho tôi hỏi một câu!" Chàng thanh niên cười hì hì nói. "Lúc ở mộ Hiến Vương, cái quần lót con ếch đốm của anh có phải là do Hán Gia tài trợ không?

Trông bắt mắt thật đấy!" "Phụt!" Bàn Tử nghe vậy cũng bật cười. "Tôi nói này Thiên Chân, bình thường cậu trông ngây thơ lắm, sao lần này lại nói trúng phóc thế!" "Theo tôi thấy, đám Hán Gia đó đúng là không có đầu óc kinh doanh, nếu mà tài trợ cho Tiểu ca một cái quần lót bắt mắt như cậu nói, doanh số chẳng phải đã tăng vọt từ lâu rồi sao!" "Nhưng mà nhắc đến chuyện này, tôi lại nhớ tới lúc chúng ta mới quen nhau, cái kiểu vừa ngây thơ vừa ngớ ngẩn của cậu!" Bàn Tử vừa cười vừa kể.

Tần Vũ lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra quá trình Bàn Tử và chàng thanh niên trước mặt quen nhau cũng có chút trắc trở.

Bàn Tử từ nhỏ đã mắc bệnh ban xuất huyết.

Để động viên cổ vũ lẫn nhau, họ có một nhóm chat dành cho những người bệnh giống mình.

Nhưng hồi đó cả viện phúc lợi chỉ có một cái điện thoại, nên họ chỉ có thể cùng nhau trò chuyện với các bạn bệnh.

Hơn nữa lúc đó còn nhỏ, chẳng hiểu gì cả, đơn thuần chỉ thấy vui.

Chàng thanh niên này, tạm gọi là Thiên Chân đi.

Gia đình Thiên Chân có điều kiện, là một gia tộc lớn có tiếng ở Trường Sa.

Nhưng cậu nhóc này hồi nhỏ có một tật xấu, không thích học hành mà chỉ thích nghiên cứu ông nội mình.

Cuối cùng, cậu lẻn vào một mật thất của ông nội và bị dọa cho một phen khiếp vía.

Ông nội thương cháu, liền cho cậu ở nhà nghỉ ngơi.

Ai ngờ thằng nhóc này vì muốn trốn học, cứ khăng khăng nói mình bị bệnh.

Một tuần không đi học, thấy cũng hiệu quả, cậu liền nói mình mắc bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa.

Cậu làm ầm lên như vậy cũng không sao, nhưng ông cụ lại tin là thật.

Ông liền cho người đưa cậu đến Tạng Địa, nói rằng hoạt phật ở Tạng Địa rất lợi hại, bảo cậu ở đó tĩnh dưỡng cho tốt.

Kết quả là ở lại suốt mười năm!

Chương 338

Hơn nữa còn đi học ở Tạng Địa.

Thôi xong, việc học vẫn không thoát được, mà người nhà cũng chẳng gặp được.

Chính trong mười năm này, cậu và Bàn Tử đã trò chuyện rồi trở thành bạn bè.

Sau này lớn lên, hai người còn gặp mặt nhau ngoài đời, và tình bạn cứ thế phát triển cho đến tận bây giờ.

Gia đình Thiên Chân có tiền, vốn định giúp Bàn Tử chữa bệnh.

Nhưng Bàn Tử sống chết không chịu, vì bệnh của anh vốn dĩ không chữa được.

Có tiêu bao nhiêu tiền cũng là lãng phí.

Cộng thêm tính sĩ diện của anh, cuối cùng Thiên Chân cũng đành chịu.

Thế là chuyện đó cứ thế cho qua.

Nhớ lại chuyện cũ, Bàn Tử cũng vô cùng cảm khái, nói. "Thiên Chân, Bàn gia tôi sống bao nhiêu năm nay, giờ cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!" "Tôi quyết định rồi, sau này sẽ theo Tiểu ca đi thám hiểm mộ, dù sao cũng chẳng còn sống được bao lâu, thám hiểm mộ kích thích biết bao!" Bàn Tử dường như không biết mình đã được thưởng mười năm tuổi thọ.

Tần Vũ thấy vậy mỉm cười nhưng không nói gì.

Không có gì có thể khiến một người tràn đầy hứng thú và chuyển dời sự chú ý của anh ta tốt hơn.

Thiên Chân nghe vậy cười nói. "Được thôi, cậu tìm được phương hướng tôi cũng mừng cho cậu!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tiểu ca, chú Ba của tôi bảo tôi đến gặp anh, rốt cuộc là vì chuyện gì?" "Chú Ba tôi là người thần long thấy đầu không thấy đuôi, đặc biệt là mấy tháng nay, càng trở nên bí ẩn hơn, tôi còn chưa gặp chú ấy lần nào!" "Đúng vậy Tiểu ca, anh đến gặp Thiên Chân rốt cuộc có chuyện gì vậy!" Bàn Tử cũng thấy tò mò.

Tần Vũ lúc này lại có chút bất đắc dĩ.

Anh thầm nghĩ, hai người nói chuyện nửa ngày trời, cũng phải nói tên ra chứ!

Tần Vũ đưa chiếc túi giấy mà giáo sư Hoàng đưa cho Thiên Chân, đồng thời nói. "Tên!" "À!

Xin lỗi xin lỗi, gặp được bạn bè và thần tượng, kích động quá quên cả nói tên!" Thiên Chân cười nói.

Bàn Tử bên cạnh lại chen vào cười nói. "Cái này để tôi giải thích cho anh!" "Vị bạn học Thiên Chân này, họ Ngô, tên đầy đủ là Bất Chính!

Tức là Ngô Bất Chính!" "Đảo ngược lại chẳng phải là ngây thơ trong sáng (Thiên Chân Vô Tà) sao!" "Đi chết đi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, sau đó mở túi giấy ra xem.

Một lúc sau, anh kinh ngạc kêu lên. "Đây là tọa độ của núi Côn Luân!" "Có ý gì vậy?" "Chú Ba của tôi để đồ ở đây à?

Sao không gửi chuyển phát nhanh cho tôi!" "Nói cậu ngây thơ cậu đúng là ngây thơ thật!

Nơi đó là Côn Luân thần cung, chú Ba cậu có thể để gì cho cậu chứ?

Để một cái xác chờ cậu đến đào à!" Bàn Tử cười nói. "Tiểu ca, cái này!" Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, không hiểu rõ ý của anh. "Đi cùng tôi!" Tần Vũ mở miệng nói. "Đi cùng anh?

Đến Côn Luân thần cung?

Anh đùa à, nơi đó là cấm địa của Tạng Địa, là địa bàn của Ma Quốc trong truyền thuyết đấy!" "Có tà thần đó!" "Tôi còn chưa muốn chết đâu!" Ngô Bất Chính lập tức định từ chối.

Nhưng anh lại thấy ánh mắt Tần Vũ đang nhìn mình chằm chằm.

Trong lòng bỗng dâng lên một tia thương cảm. "Không phải Tiểu ca, anh đến nơi này rốt cuộc là để làm gì!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng ngay sau đó anh sững sờ, như nghĩ ra điều gì. "Anh... anh là vì lời nguyền phải không!" Anh đã xem ba kỳ chương trình của Tần Vũ, lúc này nghĩ lại cũng đã hiểu ra nguyên do.

Ngô Bất Chính im lặng một lát rồi nói. "Tiểu ca, lời nguyền đó chỉ là truyền thuyết, có thể cũng chỉ là một loại bệnh ngoài da thôi!" "Tôi thấy anh không cần phải coi là thật đâu!" "Núi Côn Luân ở Tạng Địa nguy hiểm lắm đấy!" "Tôi..." Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Nhìn qua, anh liền kinh ngạc kêu lên. "Là chú Ba gửi!" Sau khi đọc xong, anh tỏ ra càng thêm rối rắm.

Nhưng lần này anh đã nhanh chóng hạ quyết tâm, gật đầu nói. "Được!

Tôi sẽ đi cùng anh một chuyến!" "Mẹ kiếp Thiên Chân, sao cậu thay đổi nhanh thế, chú Ba cậu gửi gì cho cậu vậy?" Bàn Tử vội hỏi.

Chương 339

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, lấy điện thoại ra.

Mọi người nhìn thấy, trên đó chỉ có một dòng chữ. "Mày không giúp nó, nó chắc chắn sẽ chết!" "Chú Ba của cậu tuổi con gì thế!" Bàn Tử nói. "Ý gì?" Ngô Bất Chính không hiểu. "Nói bậy bạ, Tiểu ca mà cũng chết được, thế thì Bàn gia tôi chẳng phải đã chết cả trăm lần rồi sao!" Bàn Tử nói. "Cút đi!" Ngô Bất Chính mắng, rồi nhìn về phía đầu lâu Hiến Vương nói. "Chú Ba tôi là chuyên gia về cổ mộ, chú ấy nói vậy chắc chắn là thật!" "Ban đầu tôi còn tưởng lời nguyền này chỉ là trò lừa bịp, nhưng chú ấy nói thế này!" "E là thật sự có thứ đó!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ. "Tiểu ca, tuy anh là thần tượng của tôi, nhưng tôi thật sự không muốn đi mạo hiểm!" "Tôi nói thật, không biết vì sao khi nhìn thấy anh, tôi luôn có cảm giác như đã gặp ở đâu đó!" "Cũng rất sợ anh xảy ra chuyện, tin nhắn của chú Ba chỉ là khiến tôi hạ quyết tâm mà thôi!" "Đây có lẽ là duyên phận, ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã cảm thấy anh rất đặc biệt!" "Côn Luân thần cung này, tôi sẽ đi cùng anh một chuyến!" "Chuyện ở Tạng Địa, tôi cũng khá rành!" "Hy vọng có thể giúp được anh!" Tần Vũ gật đầu, mỉm cười không nói gì.

Thứ gọi là duyên phận đó, có lẽ là đã được định sẵn trong cõi u minh!

Giống như hệ thống phát hiện ra cậu ta, liền không nhịn được mà muốn trao Thẻ Nhân Vật cho cậu ta vậy.

Chỉ là trong lòng Tần Vũ có chút lo lắng.

Lần này đi đến Côn Luân thần cung, nguy hiểm vô cùng.

Nếu Ngô Bất Chính xảy ra chuyện gì, e là anh sẽ rất khó chịu.

Cho nên dù thế nào đi nữa, lần này nhất định phải bảo vệ an toàn cho cậu chàng này.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Tần Vũ liền sững sờ.

Ý nghĩ này rất đáng sợ, đối với người khác anh chưa bao giờ có cảm giác này.

Trước đây chỉ là cứu người trong khả năng của mình, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy người đàn ông trước mắt này có một sức hút vô hình, khiến mình không nhịn được muốn bảo vệ cậu ta.

Cho dù bản thân bị thương, cũng phải bảo vệ cậu ta chu toàn.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, không khỏi giơ ngón tay cái tán thưởng Ngô Bất Chính.

Vô số người càng cảm khái, đồng đội mà Tiểu ca chọn quả nhiên lợi hại.

Không hiểu phong thủy, nhưng lại có thể từ đạo lý âm dương tương khắc mà ngộ ra nhiều điều như vậy, đây căn bản không phải là điều người thường có thể làm được.

Bốc Toán cũng rất kinh ngạc, gửi một bình luận. 【Ngô tiểu ca giỏi thật, có thể từ một chút manh mối mà suy ra nhiều như vậy, thật đáng khâm phục】【Nhưng mà, các người có chắc là không cử người đi giúp cậu ta không?】【Nơi tử khí hội tụ đó, một giọt máu cũng có thể thành tinh, huống chi còn có một cỗ quan tài!】【Có thi thể ắt sẽ thi biến, nhìn đám dây leo màu đen kia kìa, tám phần là đã thành thi mạn rồi】Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cũng có chút lo lắng.

Tiểu ca chắc chắn là vì tìm thuốc giải cho mình nên mới mạo hiểm đến nơi tử khí hội tụ này.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh vừa ấm áp vừa lo lắng, vô cùng bất an.

Bàn Tử lúc này đã cầm lấy rìu leo núi, chạy đi xung quanh tìm kiếm nơi tử khí hội tụ.

Ngô Bất Chính thấy mình cũng không giúp được gì, trong lòng không khỏi rất buồn bực.

Suốt chặng đường này tuy mình đã giúp tìm ra vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nhưng về cơ bản, trên đường đi đều là Tần Vũ và Bàn Tử bảo vệ mình.

Cảm giác này khiến lòng anh rất đè nén.

Nhưng anh biết rõ, mình tuyệt đối không thể rối loạn, nếu không sẽ chẳng giúp được gì cả.

Anh nhanh chóng trấn tĩnh lại, hỏi trong phòng livestream. "Anh bạn Bốc Toán, có thể nói cho tôi biết thi mạn này là gì không?" Ngô Bất Chính thực ra đã từng nghe nói về thi mạn, nhưng hiểu biết không nhiều.

Chủ yếu là vì người trong nhà không muốn nói cho anh biết.

So ra thì còn không bằng Bốc Toán, hậu nhân của thổ phu tử này, biết nhiều hơn.

Bốc Toán suy nghĩ một lúc rồi nói.【Thi mạn là một loại tống tử, nhưng nó còn đáng sợ hơn cả tống tử.】【Tống tử bình thường chỉ dùng bản thân để tấn công, nhưng thi mạn này toàn thân mọc đầy dây leo】【Nghe nói loại dây leo đó là do tinh huyết của chính nó hóa thành, linh hoạt như cánh tay của nó vậy】【Thường ẩn nấp trong quan tài để hại người, không cần hiện thân, chỉ cần dây leo đâm vào cơ thể con mồi là có thể hút cạn tinh huyết】【Muốn giết nó, phải mở quan tài phá hủy thi thể của nó】Ngô Bất Chính nghe đến đây, tim cũng thót lên.

Thi mạn lợi hại như vậy, Tần Vũ chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Anh còn chưa kịp hỏi có cách nào khác không.

Thì trong phòng livestream của Tần Vũ.

Những dây leo màu đen đó dường như đã phát hiện ra anh, tất cả đều uốn éo lao về phía anh.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp xông lên.

Dây leo màu đen tốc độ cực nhanh, nhưng thân thủ của Tần Vũ cũng rất đáng gờm.

Hắc kim cổ đao gần như trong nháy mắt đã chém đứt mấy sợi dây leo xông lên đầu tiên.

Lập tức máu đen tuôn ra.

Nhưng rất nhanh những sợi dây leo đó đã khô héo.

Chương 340

Hơi giống với cách tự chặt tay.

Tần Vũ cũng không dây dưa với đám dây leo đó, trực tiếp nhảy xuống, ánh mắt lướt qua xung quanh, rất nhanh đã phát hiện một vật màu đỏ sẫm ở một bên.

Vật đó bị đè dưới một bức tượng điêu khắc bằng thủy tinh, thoạt nhìn giống như một cỗ quan tài sơn đỏ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, đó căn bản không phải quan tài.

Chính là mai rùa của con Thoát Xác Quy.

Tần Vũ nhìn thấy thứ này, trong lòng lập tức vui mừng.

Chỉ cần lấy được thứ này, là có thể giải được độc nhục nha trên tay Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên, đồ vật thì đã tìm thấy, nhưng muốn lấy được đâu phải dễ.

Mai rùa của Thoát Xác Quy cách thạch quan không xa.

Lúc này vô số dây leo xung quanh đã lại ập tới.

Từng sợi dây leo giống như những cánh tay quái dị, từ bốn phương tám hướng quấn về phía Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh băng, Hắc kim cổ đao trong tay cũng khẽ rung lên.

Đột nhiên ngay khi Tần Vũ vừa ra tay, chém đứt mấy sợi dây leo phía trước, một giọng nói lại từ trên không trung truyền đến. "Tiểu ca, tôi đến giúp anh!" Hóa ra là Bàn Tử đã tìm được đến đây.

Bàn Tử rút rìu leo núi ra, trực tiếp nhảy xuống.

Tần Vũ thấy vậy liền chỉ vào mai rùa của Thoát Xác Quy và hét lên. "Chỗ đó!" Bàn Tử sững người, lập tức hiểu ý, vung rìu leo núi lao thẳng về phía mai rùa.

Nhưng lúc này, dây leo màu đen trong cả thạch thất đã nhiều đến mức đáng sợ.

Vô số dây leo màu đen từ trong thạch quan vươn ra, thậm chí còn đẩy nắp quan tài của cả thạch quan sang một bên.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy tình hình bên trong đều sững sờ.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm càng nhìn càng thấy da đầu tê dại, mồ hôi lạnh túa ra.

Hai người họ chỉ là con gái, làm sao chịu nổi cảnh tượng này.

Trước đó còn đỡ, dù sao Đạt Phổ quỷ trùng và Nãi Quỳnh thần băng cũng không có vẻ ngoài đáng sợ như vậy.

Nhưng lúc này nhìn thấy thứ trong quan tài, cả hai không khỏi sợ hãi lấy điện thoại ra.

Cả hai cùng lúc bật bài hát "Heo Peppa".

Chỉ thấy trong cỗ quan tài đó, là một khối đen kịt.

Chỉ có thể lờ mờ nhận ra hình dáng một người.

Những chỗ khác đã không thể phân biệt được.

Vô số dây leo giống như những mụn thịt mọc dài ra, lan tràn từ trên người nó.

Bộ dạng đó trông không thể dùng từ người để hình dung được nữa.

Rõ ràng là một con quái vật.

Trong khoảnh khắc mọi người còn đang ngơ ngác, vô số dây leo đã ồ ạt lao về phía Tần Vũ và Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đã đến trước mai rùa của Thoát Xác Quy.

Nhưng mai rùa bị đè chặt dưới bức tượng thủy tinh.

Bàn Tử kéo mấy lần đều không thể lôi ra được.

Anh sốt ruột rút rìu leo núi ra định đập vỡ bức tượng.

Nhưng lúc này dây leo đã đến nơi.

Bàn Tử không quan tâm đến bức tượng nữa, quay sang chặt đám dây leo.

Nhưng dây leo quá nhiều, gần như trong nháy mắt đã quấn chặt lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

Một lực kéo khổng lồ lôi Bàn Tử về phía thạch quan.

Nếu bị kéo vào trong đó, e là mười cái mạng cũng không đủ chết.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, vung Hắc kim cổ đao trong tay, trong nháy mắt đã chém đứt đám dây leo đang quấn lấy Bàn Tử.

Đồng thời anh đã lao đến gần.

Rút Hắc kim cổ đao cắm trên mặt đất lên, chém một nhát vào bức tượng thủy tinh. "Ầm ầm ầm!" Bức tượng thủy tinh lập tức vỡ tan.

Bàn Tử lúc này cũng bò dậy, thấy vậy liền hét lên.

Chương 341

"Tiểu ca, rút thôi!" Đồng thời Bàn Tử đã ôm lấy mai rùa của Thoát Xác Quy, quay người bỏ chạy.

Tần Vũ thấy Bàn Tử đã lấy được đồ cũng không nhiều lời nữa.

Anh quay người định rời đi.

Nhưng lúc này, một cảnh tượng mà không ai ngờ tới đã xuất hiện.

Chỉ thấy bên trong quan tài lại tuôn ra vô số dây leo màu đen.

Cùng lúc đó, thi thể trong thạch quan cũng đứng dậy.

Vô số dây leo lấy nó làm trung tâm, lao về phía Tần Vũ. "Tiểu ca!" Bàn Tử thấy vậy sợ đến ngây người.

Tần Vũ hét lên. "Đi!" Nói xong, anh cầm Hắc kim cổ đao xông thẳng về phía thi thể khổng lồ đó.

Bàn Tử thấy vậy mắt cũng đỏ hoe.

Nhưng anh biết, Tần Vũ đang câu giờ cho mình.

Nếu anh còn không đi, cả Ngô Bất Chính cũng sẽ... "Tiểu ca, tôi ở ngoài đợi anh!" Bàn Tử bỏ lại một câu, quay người bỏ chạy.

Với thực lực của Tần Vũ mà còn không đối phó được thứ này.

Anh ở lại cũng chỉ là gánh nặng.Thà ra ngoài cứu Ngô Bất Chính trước còn hơn.

Ít nhất cứu được một người hay một người.

Tần Vũ lúc này tay cầm Hắc kim cổ đao đã xông đến trước thi thể khổng lồ.

Thi thể dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, vô số dây leo điên cuồng ập tới.

Trong nháy mắt đã bao bọc lấy Tần Vũ.

Vô số dây leo dường như tạo thành một cái lồng bằng dây, quấn chặt Tần Vũ bên trong.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng livestream lập tức chết lặng.

Ngay cả Ngô Bất Chính đang ở trước màn hình cũng sững sờ.

Bàn Tử ôm mai rùa lúc này đã chạy ra ngoài, nhìn thấy cảnh này trên livestream, nước mắt cuối cùng cũng không kìm được nữa, vừa khóc vừa chửi. "Lão tống tử, lát nữa Bàn gia không giết mày, ông đây từ chức Phó tư lệnh họ Vương này luôn!" Khán giả trong phòng livestream, rất lâu không ai nói gì.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Tần Vũ gặp phải tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Ngay cả lúc đối mặt với huyết thi trước đây, cũng chưa từng nguy hiểm đến thế.

Giờ phút này, trong đầu vô số người đều hiện lên một ý nghĩ.

Tần Vũ còn sống được không?

Tiểu ca mạnh nhất hành tinh này, còn sống được không?

Trong phòng livestream của Tần Vũ, một màu đen kịt.

Có lẽ là do bị vô số dây leo quấn chặt bên trong.

Nên mọi người hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Lúc này Bàn Tử đã chạy về, ném mai rùa của Thoát Xác Quy xuống đất và hét lên một tiếng. "Thiên Chân, tự lo đi!" Nói xong, anh quay người lại lao về phía nơi tử khí hội tụ.

Suốt đường đi, Bàn Tử đều chú ý đến tình hình phòng livestream của Tần Vũ.

Nhưng ngoài bóng tối, còn lại cũng chỉ là bóng tối.

Tần Vũ lúc này hoàn toàn không biết tình hình ra sao.

Nhưng Bàn Tử biết rõ, nếu còn kéo dài thêm nữa, Tần Vũ dù có một con thần thú kỳ lân thật sự cũng không sống nổi.

Lúc này Bàn Tử đã xông vào trong hang núi.

Nhưng anh còn chưa kịp ra tay, đột nhiên trong phòng livestream của Tần Vũ, xuất hiện một luồng sáng chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Luồng sáng đó lóe lên rồi tắt, dường như có thứ gì đó đã phá vỡ đám dây leo.

Bàn Tử vội ngẩng đầu nhìn.

Lập tức khán giả trong phòng livestream đều thông qua góc nhìn của Bàn Tử mà thấy rõ.

Chỉ thấy quả cầu dây leo khổng lồ bao bọc Tần Vũ, đã chỉ còn cách nam thi khoảng ba đến năm mét.

Mà lúc này một luồng sáng đen đã xuyên thủng cái lồng do dây leo tạo thành.

Chương 342

Giây tiếp theo, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, luồng sáng đen đã xuyên qua đầu lâu của nam thi.

Một tiếng "phập" vang lên, nó cắm mạnh xuống đất.

Gần như cùng lúc, thạch quan nơi nam thi đang đứng, bỗng chốc sụp đổ.

Vách thạch quan xung quanh đổ sụp về bốn phía.

Đồng thời một luồng khí tức quét qua xung quanh.

Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Rốt cuộc đó là thứ gì?

Khán giả trong phòng livestream cũng nhìn đến á khẩu.

Một lúc sau mới có người gửi một bình luận. 【Cái đó... hình như là Hắc kim cổ đao!】 Bình luận vừa hiện lên, kênh chat liền bùng nổ, vô số bình luận nối đuôi nhau xuất hiện. 【Cái gì mà hình như, anh bạn tự tin lên, đó chính là Hắc kim cổ đao】 【Hắc kim cổ đao chém bay đầu nam thi, thế thì Tiểu ca chẳng phải là...】 【Tiểu ca chắc chắn không sao đâu】 【Tốt quá rồi, dọa chết tôi rồi】 【Hu hu, Tiểu ca nhất định sẽ không sao đâu, em còn chưa có được anh ấy】 Một số cô gái trong phòng livestream còn kích động đến sắp khóc. "Tiểu ca!" Bàn Tử hét lên một tiếng, vừa chuẩn bị xuống giúp.

Chỉ thấy cái lồng dây leo khổng lồ bao bọc Tần Vũ, trong nháy mắt đã sụp đổ.

Vô số dây leo nhanh chóng khô héo, cuối cùng biến thành một đống tro bụi trên mặt đất.

Bàn Tử thấy, nam thi trong cỗ quan tài đó, cũng trong nháy mắt biến thành một làn bụi, bị gió thổi bay.

Tần Vũ cũng xuất hiện trở lại trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy lúc này áo trên người anh đã hoàn toàn biến mất, trên người còn có nhiều chỗ đang chảy máu.

Dường như đều là do đám dây leo đó gây ra.

Nhưng vết thương không nặng.

Những nơi trên người anh bị máu tươi nhuộm qua, một con kỳ lân màu đỏ đang tỏa ra một luồng khí thế uy nghiêm.

Trông như thể nó còn sống vậy.

Tần Vũ không nói gì, rút Hắc kim cổ đao ra.

Sau đó quay người đi về phía Bàn Tử đang đứng.

Bàn Tử há hốc mồm, nửa ngày không nói nên lời.

Chỉ đến khi Tần Vũ đến gần, anh mới cười gượng gạo. "Tiểu ca, thân thủ của anh đúng là ngang tài ngang sức với Bàn gia tôi!" 【Tôi khinh!】【Thằng béo chết tiệt còn biết xấu hổ không?】【Về độ mặt dày thì tôi chỉ phục Bàn gia】【Thân thủ của Tiểu ca mà giống anh, thì làm gì có nhiều fan nữ như vậy?】Bàn Tử thấy bình luận trong phòng livestream liền không vui. "Mấy người hiểu cái gì, Tiểu ca nhiều fan nữ đâu phải vì thân thủ, mà là vì ngón tay!" "Đừng tưởng Bàn gia tôi không biết tâm tư của phụ nữ, có biết ngày xưa Bàn gia làm gì không?

Chuyên gia tư vấn tình cảm cho các quý bà lúc nửa đêm, hiểu không?" Khán giả trong phòng livestream nghe vậy suýt nữa cười phọt ra.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm thì đồng thời lườm Bàn Tử một cái.

Gã này thực lực không tệ, chỉ là cái miệng quá lẻo mép.

Hơn nữa còn có chút tham tiền.

Nhưng không thể không nói, vài ba câu của Bàn Tử đã làm cho không khí trở nên sôi động hơn.

Ít nhất không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

Suốt chặng đường này, gặp phải bao nhiêu chuyện, Thương Thương Không và Tư Đế Phân Lôi không bị suy sụp tinh thần, cũng có công lao chém gió của Bàn Tử.

Hai người nhanh chóng rời khỏi hang núi, hội hợp với mọi người.

Tần Vũ cúi xuống nhìn Ngô Bất Chính, nhíu mày hỏi. "Thế nào rồi?" Ngô Bất Chính cười khổ. "Đã bôi thuốc rồi, chắc sẽ từ từ lặn đi!" "Xin lỗi, lại làm liên lụy đến anh rồi!" Tần Vũ nhìn cậu ta một cái cũng không nói nhiều, chỉ kiểm tra tay của cậu.

Thấy mụn thịt đã giảm đi vài phần, đôi mày nhíu chặt mới giãn ra một chút. "Được rồi, Thiên Chân phúc lớn mạng lớn, không sao đâu!" "Nhưng mà nếu chúng ta không tìm được thức ăn, thì thật sự có chuyện đấy!" "Cái bụng của Bàn gia tôi đã tóp đi hai vòng rồi!" Bàn Tử xoa bụng, vẻ mặt đau khổ.

Tần Vũ nghe vậy cũng không nhiều lời, ra hiệu cho mọi người thu dọn đồ đạc, sau đó đích thân dìu Ngô Bất Chính, cả nhóm lại lên đường.

Men theo dòng sông đi thêm nửa ngày.

Lúc này trời đã tối.

Mọi người gần như đã đến bước đường cùng.

Vừa mệt vừa đói, nếu không tìm được thức ăn.

Chương 343

Bàn Tử đã chuẩn bị liều mạng đi bắt hai con sứa về ăn.

Không thể ngồi chờ chết được!

May mà có người trong phòng livestream hiến kế.

Nói rằng mai rùa của Thoát Xác Quy đã là thứ tốt, có thể giải độc.

Hay là đem thứ đó ra nấu ăn.

Mọi người tính toán, cũng là một cách.

Hơn nữa mai rùa của Thoát Xác Quy cũng không nhỏ.

Có thể ăn được một bữa.

Nhưng phần còn lại thì không dám ăn nữa.

Dù sao ai biết được đoạn đường phía trước có còn nguy hiểm hay không.

Hơn nữa nếu không tìm được đồ ăn, phần mai rùa còn lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho mỗi người húp một ngụm canh.

Men theo dòng sông đi thêm hai ngày.

Lần này thì thật sự ngay cả mai rùa của Thoát Xác Quy cũng không còn.

Mỗi người chỉ giữ lại một miếng nhỏ bằng móng tay.

Không nỡ ăn, đói thì liếm hai cái, tất cả đều dựa vào ý chí để đi tiếp.

Cuối cùng, sau khi đi thêm nửa ngày đường.

Dòng sông trước mặt mọi người đột nhiên rộng ra, chiếm trọn cả không gian dưới lòng đất.

Và trước mặt họ, xuất hiện một bức tường thủy tinh khổng lồ.

Bức tường thủy tinh chặn mất con đường phía trước.

Nhưng mọi người biết, đích đến của họ cũng đã tới.

Thành Ác La Quỷ của Ma Quốc, chắc chắn ở phía sau bức tường thủy tinh này.

Nhưng lúc này họ đã đói đến mức, ngay cả phấn khích cũng không nổi.

Bàn Tử nén cơn đói nhảy xuống hồ, muốn xem có cá không.

Một lúc sau, anh bơi trở lại, kích động nói. "Mẹ kiếp, cá ở dưới toàn con to hơn nửa mét, lần này chúng ta cuối cùng cũng được ăn một bữa no nê rồi." Bàn Tử vừa nói vừa đi lấy ba lô của mình.

Lôi bên cạnh đã đói lắm rồi, vội hỏi. "Anh Bàn, có cá sao anh không bắt một con lên, xem bộ dạng của anh vẫn còn muốn xuống nữa à!" "Cậu tưởng Bàn gia tôi không muốn chắc?

Mẹ kiếp, đám cá đó kết thành trận cá, căn bản không phá được!" Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra hai ống thuốc nổ cầm tay từ trong ba lô. "Đợi Bàn gia tôi xuống phá tan trận cá, chúng ta sẽ được ăn một bữa no ngay!" Nói xong Bàn Tử định xuống sông.

Ngô Bất Chính vội cản anh lại. "Thằng béo chết tiệt, cá trong nước này không ăn được, truyền thuyết kể rằng người của thành Ác La Hải đã biến mất trong nháy mắt!" "Có người nói họ đã hóa thành cá trong sông này, cũng có người nói họ bị cá ăn thịt!" "Đám cá đó to như vậy, biết đâu chừng là ăn thịt người mà lớn lên!" Ngô Bất Chính quyết định tham gia, Bàn Tử tự nhiên cũng rất vui.

Anh ta tỏ vẻ cứ coi như đi du lịch, có vấn đề gì Bàn gia đây sẽ gánh cho.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều uống không ít rượu.

Trong lúc đó, Ngô Bất Chính cũng kể rất nhiều truyền thuyết về Tạng Địa.

Trong đó, điều khiến Tần Vũ ấn tượng sâu sắc nhất chính là truyền thuyết về Ma Quốc.

Tương truyền Ma Quốc là một quốc gia tín ngưỡng luân hồi chuyển thế.

Đồ đằng tín ngưỡng của họ chính là vực sâu, bởi vì mắt và vực sâu rất giống nhau.

Đặc biệt là con ngươi màu đen.

Vì vậy, mắt ở đất nước của họ thường được phóng đại hóa, mắt của một người có thể đại diện cho địa vị cao thấp của người đó.

Hơn nữa, Côn Luân thần cung được xây dựng trong núi Côn Luân này, nghe nói chính là do Ma Quốc xây dựng.

Ở đó, có một tòa quỷ thành mà họ để lại, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Thành Ác La Hải!

Những truyền thuyết về Ma Quốc, cơ bản cũng chỉ có vậy.

Bởi vì Ma Quốc đã biến mất từ rất lâu, cộng thêm màu sắc thần bí đậm đặc.

Cho nên việc nghiên cứu về Ma Quốc không sâu.

Ngay cả giáo sư Hoàng, nghiên cứu nhiều nhất vẫn là Luân Hồi Tông của hậu thế Ma Quốc.

Chương 344

Rất nhiều thông tin về Ma Quốc, cũng đều là thông qua việc nghiên cứu Luân Hồi Tông này mà có được.

Ngô Bất Chính biết về chuyện của Ma Quốc rõ ràng còn ít hơn giáo sư Hoàng.

Nhưng anh ta lại tinh thông văn hóa Tạng Địa, đây là điểm mà giáo sư Hoàng không có.

Nếu thật sự tìm được quỷ thành của Ma Quốc, thành Ác La Hải.

Đến lúc đó nói không chừng văn hóa Tạng Địa của Ngô Bất Chính, còn hữu dụng hơn cả nghiên cứu của giáo sư Hoàng.

Dù sao nghiên cứu là nghiên cứu, rất nhiều vấn đề đều là phát hiện vấn đề trước, rồi mới tìm đến văn hóa địa phương để giải đáp.

Mà Ngô Bất Chính sở hữu những kiến thức văn hóa Tạng Địa này, đến nơi phát hiện vấn đề, có thể giải quyết ngay tại chỗ.

Tự nhiên sẽ tiện lợi hơn không ít.

Ba người ăn cơm xong đã là ba giờ chiều.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính lâu ngày không gặp, uống đến hơi cao hứng.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không quên việc, anh ghi lại rất nhiều thứ cần chuẩn bị cho chuyến đi Côn Luân lần này.

Những thứ này bọn họ tự nhiên không cần đi mua.

Tổ chương trình sẽ cung cấp.

Giáo sư Hoàng đã nói, chuyện Côn Luân thần cung lần này đã kinh động đến lãnh đạo cấp trên.

Cộng thêm đội thám hiểm nước ngoài muốn đến tiến hành cái gì đó, hoạt động giao hữu đối kháng thám hiểm mộ chung.

Cho nên giấy thông hành cũng vô dụng, chỉ có thể thông qua kênh chính thức.

Vì vậy lần này vẫn phải hợp tác với tổ chương trình.

Bởi vì lần thám hiểm này, đã không còn chỉ là một chương trình.

Mà là liên quan đến danh dự dân tộc.

Dùng lời của Bàn Tử mà nói, trên địa bàn nhà mình, còn có thể để cho người nước ngoài bắt nạt sao?

Lần này phải cho họ thấy rõ, sự lắng đọng lịch sử lâu đời của Việt Nam chúng ta.

Vào trong cổ mộ, tốt nhất là dọa chết hết bọn họ.

Để bọn họ không còn suốt ngày tự cho mình là thượng đẳng.

Tưởng rằng một khẩu AK47 là có thể đi khắp thiên hạ, đến địa bàn của chúng ta thì chẳng có gì bằng móng lừa đen.

Bàn Tử đã kích hoạt huyết mạch của Vương tư lệnh.

Bây giờ cũng là một Mạc kim giáo úy chính hiệu rồi.

Tuy trình độ chuyên môn còn cần nâng cao.

Nhưng lần đối kháng giao hữu này, quan trọng là biểu hiện.

Đến nơi, Tần Vũ sẽ không quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Giải quyết lời nguyền trên người mình, mới là việc quan trọng nhất...

Tần Vũ gọi xe đưa Ngô Bất Chính về nhà.

Sau đó mới cùng Bàn Tử về nhà mình.

Vì có sự can thiệp của lãnh đạo cấp trên, mọi chuyện đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Cho nên chương trình khi nào phát sóng, khi nào lên đường, đều phải do lãnh đạo quyết định.

May mà quá trình này không dài.

Chỉ ba ngày sau, Bàn Tử đã mang tin tức trở về. "Tiểu ca, vừa rồi tôi đã gặp người của tổ chương trình!" "Họ nói chương trình lần này sẽ phát sóng vào ngày kia!" "Sáng sớm mai sẽ có trực thăng đến!" "Đi đến Tạng Địa tập hợp!" Bàn Tử vừa nói vừa uống một ngụm nước, sắc mặt có vẻ rất khó coi. "Nghe nói lần này nước ngoài có tổng cộng sáu người!" "Trong đó ba người là của Hàn Quốc, hai nam một nữ!

Ba người còn lại, hai người là của Mỹ, còn một người là của Nhật Bản, đều là nam!" "Tên tôi cũng không nhớ, chắc là tối nay tổ chương trình sẽ mở họp báo trên truyền hình để giới thiệu!" "Bên mình tôi đã báo danh, chính là ba chúng ta!" Nói xong Bàn Tử nuốt nước bọt. "Còn một chuyện quan trọng nhất, Bàn gia đây không làm mất mặt các cậu đâu!" Hóa ra, lần này đi núi Côn Luân vì đường quá xa, lãnh đạo không muốn kéo dài sợ sinh biến!

Vì vậy đã đề xuất một phương án.

Cộng thêm phương án của tổ chương trình, tổng cộng có hai phương án.

Phương án thứ nhất là của tổ chương trình, đến chân núi Côn Luân rồi đi bộ lên.

Nhưng quá trình này sẽ rất dài.

Đội ngũ cũng sẽ yêu cầu rất lớn.

Các loại vật tư đều phải mang theo, ước tính bảo thủ cũng phải một tuần mới đến nơi.

Chương 345

Lãnh đạo không hài lòng lắm, đưa ra phương án thứ hai.

Dùng trực thăng quân dụng, thả mọi người trực tiếp xuống gần tọa độ.

Sau đó ai nấy tự thể hiện bản lĩnh! "Mẹ kiếp, đám người nước ngoài đó cứ khăng khăng đòi nhảy dù, Bàn gia tôi sợ độ cao mà!" "Làm tôi tức chết, nhưng Bàn gia cũng không phải người nhỏ nhen, mẹ nó, chứng sợ độ cao trước danh dự, chỉ là cái rắm!" "Người sống vì một hơi thở, Phật sống vì một nén hương, lần này chúng ta sẽ chơi nhảy dù với bọn họ!" "Bàn gia lần này cứng rắn thật đấy, hiếm thấy hiếm thấy, nhưng mà sao đột nhiên cậu lại sợ độ cao vậy!" "Trước đây chưa từng nghe nói mà!" Đột nhiên một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Hai người quay đầu lại, kinh ngạc thấy chính là Ngô Bất Chính.

Vì sáng sớm mai phải xuất phát, nên tối nay Ngô Bất Chính cũng sẽ ở lại nhà Tần Vũ. "Mẹ kiếp tôi cũng lạ thật, trước đây Bàn gia không sợ độ cao, sao bây giờ lại càng ngày càng sợ!" "Chắc là già rồi, gan càng ngày càng nhỏ!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Tần Vũ chỉ cười cười không nói gì.

Thằng béo này đã kích hoạt huyết mạch của Vương tư lệnh.

Vương tư lệnh sợ độ cao, anh ta có thể không sợ sao! 【Đinh!】【Hệ thống phát hiện thành viên đồng hành của ký chủ có độ tương đồng với nhân vật đạt 50%】【Đề nghị ký chủ tặng Thẻ Nhân Vật】【Sau khi tặng, sẽ trực tiếp kích hoạt 50% huyết mạch nhân vật】【Xin ký chủ.....】 Giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

Tần Vũ cũng không biết đây là lần thứ mấy nó nhắc nhở rồi, gần như chỉ cần Ngô Bất Chính đến, hệ thống sẽ kêu không ngừng.

Nhưng lần này, Tần Vũ còn chưa nghĩ xong có nên đưa hay không.

Đột nhiên hệ thống lại vang lên.【Đinh!

Xét thấy ký chủ cân nhắc quá lâu, hệ thống đã tự động tặng】【Tặng thành công, đang ràng buộc huyết mạch nhân vật 1%.....100%】【Ràng buộc huyết mạch thành công, tiến độ kích hoạt huyết mạch nhân vật đạt 50%】【Đang thay thế tính cách nhân vật, thay thế thất bại, quá tương đồng không cần thay thế】【Chúc mừng đồng đội nhận được phần thưởng 30% huyết mạch nhân vật, Kỳ Lân kiệt】【Kỳ Lân kiệt đã tự động cho uống, máu đang biến đổi】【Chúc mừng đồng đội nhận được phần thưởng 50% huyết mạch nhân vật, thể chất đặc thù】【Chú giải thể chất đặc thù: Vào mộ ắt gặp ma, mở quan ắt khởi thi】【Xin ký chủ cẩn thận đối phó】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 70%, đồng đội sẽ nhận được năng lực nhân vật Tà Đế tư duy】【Cảm ơn!】"Tôi..." Tần Vũ nghe đến đây có cả lòng muốn chửi mẹ nó.

Còn cảm ơn, anh thật sự không muốn nói, nếu không lúc này thật sự muốn nói một câu, cảm ơn tổ tông nhà mày.

Đây đều là phần thưởng rác rưởi gì vậy.

Kỳ Lân kiệt còn được, nhưng cái vụ vào mộ ắt gặp ma, mở quan ắt khởi thi này là sao?

Tăng độ khó à?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Ngô Bất Chính, cậu ta dường như không nhận ra.

Nhưng lúc này Tần Vũ đã không muốn dẫn cậu ta theo nữa.

Với cái thể chất này, lo gì vào mộ mà ra được.

Rõ ràng là đi tìm một nơi chôn cất cho mình mà!

Còn cái hệ thống này nữa, mẹ nó chưa thấy cái nào vội vàng như vậy, quả thực là dâng tận miệng!

Mình còn chưa đồng ý, kết quả hệ thống tự nó tặng Thẻ Nhân Vật đi rồi.

Hơn nữa còn có cái tiến độ kích hoạt huyết mạch này, mộ còn chưa vào, đã kích hoạt 50% huyết mạch rồi.

Chính mình còn không có đãi ngộ này.

Cái hệ thống này còn thiên vị hơn cả mình.

Nghe vậy, Bàn Tử lại tỏ ra chẳng hề bận tâm. "Thiên Chân, nếu là lúc bình thường thì Bàn gia đây cũng phải do dự, nhưng bây giờ đói đến lú cả mắt rồi!" "Lũ cá đó có lớn lên bằng cách ăn tống tử thì Bàn gia cũng mặc kệ!" "Cứ đói thế này nữa, chúng ta sắp phải ăn thịt người rồi đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy đành thở dài bất lực.

Cậu biết rõ, Bàn Tử nói đúng tình hình thực tế.

Lúc này, mọi người đã đói đến đỏ cả mắt.

Nếu không phải lý trí còn ngăn cản, e rằng họ đã ra tay với đồng bạn từ lâu rồi.

Thậm chí có mấy lần, cậu còn thấy ánh mắt Lôi nhìn Thương Thương Không đầy vẻ tham lam.

Cũng may cậu có Tiểu ca và Bàn Tử làm bạn đồng hành, Lôi không dám nhìn cậu như vậy.

Nếu chỉ có một mình ở đây, e rằng cậu cũng đã sớm thành một món trên thực đơn của đối phương rồi.

Bàn Tử cầm lấy ống thuốc nổ cầm tay, mặc đồ lặn vào là định xuống nước.

Bỗng nhiên, Tô Khảo Khảo trong phòng livestream vội nói. 【Anh Bàn, mọi người không thể đặt thuốc nổ bây giờ được!】 "Tại sao?" Bàn Tử hỏi, anh đã đói không chịu nổi nữa rồi.

Tô Khảo Khảo vội nói. 【Vừa rồi chuyên gia địa chất đã nói, bức tường thủy tinh kia hoàn toàn không chịu nổi sức công phá của thuốc nổ.】 【Kể cả mọi người cho nổ dưới nước, phần tường thủy tinh dưới nước cũng sẽ sụp đổ.】 【Dựa theo địa hình ở đây, con đường đến Ác La Hải Thành chắc chắn cũng ở dưới nước.】 【Mọi người vừa cho nổ, phần dưới nước sụp đổ thì sẽ hoàn toàn không vào được nữa.】 【Đường cũ không đi được, đã bị tuyết lở vùi lấp rồi, mọi người bắt buộc phải vào trong đó tìm đường ra khác!】 【Kể cả có muốn nổ, cũng phải đảm bảo vào được Ác La Hải Thành!】 Một tràng lời của Tô Khảo Khảo khiến cả đám giật mình, mồ hôi lạnh túa ra.

Bọn họ đói đến mức quên cả chuyện này.

Tự tháp bằng thủy tinh trên Yêu tháp chín tầng đã gây ra tuyết lở, vùi lấp cả tòa tháp.

Đường cũ của họ hoàn toàn không thể quay lại.

Muốn ra ngoài, bắt buộc phải tìm lối thoát khác từ trong Ác La Hải Thành.

Chương 346

Nếu vừa rồi Bàn Tử xuống nước nổ cá, làm sập luôn lối đi, bọn họ sẽ thật sự bị kẹt chết ở đây.

Dù ở đây có cá, nhưng ăn cả năm trời, một năm không thấy ánh mặt trời bên ngoài, e là cũng sẽ phát điên.

Hơn nữa, ai dám đảm bảo lũ cá này không có vấn đề gì chứ? "Còn ngây ra đó làm gì, chuẩn bị lên đường thôi, qua được bức tường thủy tinh này là có thể ăn một bữa no nê rồi!" Bàn Tử đã sớm không chờ nổi, tuy bây giờ chưa thể ăn ngay, nhưng nghĩ đến việc chỉ cần qua bức tường thủy tinh là có thể ăn một bữa no nê, lòng anh đã bay đi từ lúc nào.

Mọi người cũng không nói gì, biết đây là cách duy nhất.

Ngay lập tức, tất cả mặc đồ lặn vào.

Nhưng thiết bị lặn chỉ có ba bộ.

Vì vậy, Bàn Tử chủ động chạy qua dùng chung với Thương Thương Không.

Tần Vũ dĩ nhiên dùng chung với Ngô Bất Chính.

Lôi tất nhiên không có ý kiến, một mình dùng một bộ lại càng tiện.

Mọi người không nhiều lời, lập tức mang đồ đạc nhảy xuống sông.

Vì Bàn Tử và những người khác phải dùng chung thiết bị lặn, nên nhiệm vụ đặt thuốc nổ được giao cho Lôi.

Lôi cũng có kinh nghiệm trong lĩnh vực này nên không thành vấn đề.

Mọi người nấp sau một vách đá dưới nước.

Lôi bơi qua đặt ống thuốc nổ.

Một lát sau, anh ta bơi trở lại.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục dưới nước.

Lập tức, vô số con cá trắng lớn tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Bàn Tử thấy vậy liền ra hiệu, dẫn Thương Thương Không đi đầu bơi về phía trước.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Tuy nhiên, khi họ thực sự đến trước trận cá đó, Ngô Bất Chính và khán giả trong phòng livestream mới hiểu được, cái gọi là trận cá đó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Hàng vạn con cá ngoạm đuôi nhau, tạo thành một trận cá rộng ít nhất phải hơn một nghìn mét vuông, vừa vặn chặn ngay lối vào dưới bức tường thủy tinh.

Nhưng lúc này, đàn cá trước lối vào đã bị nổ tung.

Uy lực của ống thuốc nổ cầm tay không lớn, không ảnh hưởng đến đàn cá ở xa.

Hơn nữa, khoảng trống do thuốc nổ tạo ra đang nhanh chóng khép lại.

Rất nhiều con cá lại bơi trở lại, chuẩn bị lấp đầy khoảng trống.

Mọi người không dám chậm trễ, vội tranh thủ lúc khoảng trống vẫn còn, bơi xuyên qua.

Tuy nhiên, gần như cùng lúc đó, phần tường thủy tinh dưới nước đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt, rõ ràng là sắp sụp đổ.

Lúc này vẫn còn không ít con cá bị kinh động đang bơi vào trong.

Ngô Bất Chính nhìn thấy bên dưới lối đi này còn có một vũng nước rất sâu, có lẽ cũng thông đến Ác La Hải Thành.

Nhưng dưỡng khí trong đồ lặn của họ có hạn, không thể nào lặn qua từ bên dưới được.

Nếu lúc này không qua được lối đi đó thì coi như xong.

Mọi người không dám trì hoãn, tăng tốc độ.

Cuối cùng, trước khi bức tường thủy tinh sụp đổ, họ đã bơi qua được lối đi.

Gần như cùng lúc, bức tường thủy tinh phía sau sụp xuống.

Vô số mảnh thủy tinh và đá trực tiếp bịt kín lối đi.

Muốn ra ngoài, e rằng chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá ra.

Nhưng nếu lại cho nổ, có lẽ cả bức tường thủy tinh sẽ sụp đổ, lúc đó thì hoàn toàn không ra được nữa.

Mọi người nhanh chóng ngoi lên mặt nước, phát hiện một bên là đất liền.

Tần Vũ lập tức lên bờ buộc chặt dây thừng, sau đó mới kéo Ngô Bất Chính và những người khác lên.

Bàn Tử ở lại cuối cùng, lúc lên bờ, trong lòng còn ôm hai con cá đã bị nổ chết.

Qua cả kính lặn cũng có thể thấy anh ta đang cười.

Sắp được ăn rồi, mọi người đều rất mong đợi.

Vừa lên bờ, ai nấy đều chẳng màng đến thứ khác, vội vàng nhóm lửa chuẩn bị nướng cá.

Ngô Bất Chính ngồi một bên, thực sự không vượt qua được rào cản tâm lý, nói: "Lũ cá này rất có thể là do người của Ác La Hải Thành biến thành, tôi thật sự không nuốt nổi!" "Hay là mọi người cho tôi cái mai rùa lột xác của các người đi!" "Tôi ăn cái đó là được rồi!" Mọi người đều còn một miếng mai rùa lột xác nhỏ, tuy đã bị dính nước nhưng chỉ cần cạo lớp bên ngoài đi là bên trong vẫn ăn được.

So với việc ăn những con cá không biết có phải lớn lên bằng thịt người hay không, Ngô Bất Chính vẫn cảm thấy mai rùa dễ nuốt hơn.

Chương 347

Bàn Tử cũng không nói nhiều, lúc này ai cũng đói đến đỏ cả mắt rồi.

Chắc lát nữa thấy mọi người ăn, Thiên Chân cũng sẽ không chịu nổi thôi.

Tần Vũ dường như cũng không có ý định giúp đỡ, nói: "Tôi đi tìm đồ ăn!" Nói xong, anh quay người đi về phía trước.

Bàn Tử nói với theo: "Đừng đi quá xa, cẩn thận lạc đường, không tìm được thì thôi, Bàn gia nướng cá cũng là tuyệt kỹ đấy!" "Đừng quên, Bàn gia còn từng mở quán thịt nướng đấy!" Có thức ăn, tâm trạng của Bàn Tử lúc này cũng tốt lên nhiều.

Lôi mắt trông mong nhìn Bàn Tử nướng cá, hỏi bên cạnh: "Anh Bàn, anh còn từng làm thịt nướng à?" Bàn Tử đắc ý nói: "Ếch ngồi đáy giếng rồi phải không, cậu cứ ra phố lớn Việt Nam mà xem, quán 'Thịt nướng Vương Bàn Tử' chính là do tôi mở đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy đến sức để cười cũng không có, nói: "Tử Bàn Tử, cậu bớt tự dát vàng lên mặt mình đi!" "Cậu đến quán 'Thịt nướng Vương Bàn Tử' ăn một bữa mà không trả tiền, xem ông chủ có đánh chết cậu không thì mới lạ!" Trong lúc mọi người tán gẫu, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng.

Bàn Tử nhanh chóng nướng xong cá, kết quả mình còn chưa kịp ăn miếng nào thì Lôi bên cạnh đã hắt xì một cái lên trên, làm Bàn Tử phát tởm.

Cuối cùng anh đành nhường cho hắn.

Dù sao cá vẫn còn nhiều, không được thì lại xuống bắt.

Rất nhanh, con thứ hai cũng được nướng xong, lần này Bàn Tử không keo kiệt, chia cho Thương Thương Không một ít.

Hỏi Ngô Bất Chính có ăn không, Ngô Bất Chính lắc đầu.

Mặc dù không nhịn được nuốt nước bọt, nhưng nghĩ đến việc lũ cá này có thể lớn lên bằng thịt người, cậu thực sự không tài nào mở miệng được.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tần Vũ lại từ xa đi về.

Bàn Tử thấy vậy liền gọi: "Tiểu ca, đừng tìm nữa, lại đây ăn...

ăn..." Bàn Tử nói chưa hết câu thì đã thấy Tần Vũ lấy ra ba miếng thịt bò lớn từ trong ba lô.

Thịt bò còn bốc hơi nóng, như thể vừa mới được nấu chín.

Hơi nóng nghi ngút lập tức khiến mắt của tất cả mọi người đều trợn tròn.

Tần Vũ đưa một miếng cho Ngô Bất Chính, sau đó tự mình cầm một miếng ăn luôn.

Ngô Bất Chính thấy vậy không nhịn được nữa, tuy không biết thịt bò này từ đâu ra, nhưng bò thì không thể nào ăn thịt người được, lập tức ôm lấy mà gặm.

Ba người Bàn Tử lúc này nước dãi đã chảy ròng ròng.

Món cá nướng trong tay anh đột nhiên không còn thơm nữa. "Tiểu...

Tiểu ca, cậu lấy thịt bò ở đâu ra vậy?" Lôi nuốt nước bọt, không nhịn được hỏi.

Bọn họ biết rất rõ, trong ba lô của Tần Vũ không có thịt bò, sao bây giờ lại biến ra như ảo thuật vậy?

Thương Thương Không mắt dán chặt vào miếng thịt bò, nếu không phải Bàn Tử còn chưa có, e rằng cô đã không nhịn được rồi.

Quả nhiên, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn nổi, ném con cá nướng sang một bên, cầm lấy miếng thịt bò gặm lấy gặm để.

Vừa ăn vừa nói: "Tiểu...

Tiểu ca, cậu... thịt bò này... mềm thật đấy, nấu lâu phết nhỉ!" Nói rồi, Bàn Tử đã xử lý xong miếng của mình trong ba bốn miếng.

Cảnh này khiến Lôi và Thương Thương Không trong lòng vô cùng thất vọng, chỉ biết không ngừng nuốt nước bọt. "Tiểu ca, rốt cuộc cậu lấy thịt bò này ở đâu ra vậy?" Thấy Tần Vũ không nói gì, Ngô Bất Chính cũng tò mò hỏi. "Phía trước, còn rất nhiều!" Tần Vũ chỉ về phía trước nói.

Lôi và Thương Thương Không nghe vậy lập tức ngồi không yên, đứng dậy định đi qua.

Bàn Tử nghe vậy liền quẹt miệng, cũng đứng lên.

Ngô Bất Chính tuy ăn không nhiều, nhưng nghe nói phía trước còn rất nhiều, cũng không khỏi có chút động lòng.

Tuy nhiên, cậu vừa đứng dậy, Tần Vũ đã giơ Hắc kim cổ đao ra chặn trước mặt cậu. "Cậu không thể đi!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính mặt đầy nghi hoặc.

Ba người Bàn Tử vốn đã lao ra được năm sáu mét, nghe câu này liền sững sờ.

Cái gì gọi là cậu không thể đi?

Chẳng lẽ phía trước có vấn đề?

Bàn Tử vội chạy về, hỏi: "Tiểu ca, phía trước có vấn đề à?" Tần Vũ gật đầu.

Cảnh này vừa hay bị Lôi và Thương Thương Không nhìn thấy.

Lập tức hai người cũng sợ hãi chạy về.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì?

Có tống tử à?" Tần Vũ lắc đầu.

Anh cũng đã ăn xong miếng thịt bò của mình, đứng dậy nói: "Xem livestream!" Nói xong, Tần Vũ quay người lại đi về phía trước.

Chương 348

Ngô Bất Chính và mọi người thấy vậy vội vàng nhìn chằm chằm vào phòng livestream.

Người điều khiển dường như đã đổi, lập tức mở phòng livestream của Tần Vũ lên.

Khán giả trong phòng livestream đã sớm mờ mịt.

Rõ ràng sắp chết đói rồi, sao đột nhiên Tần Vũ lại mang thịt bò về.

Mẹ nó chứ, shipper cũng không thể giao hàng đến đây được!

Thả dù càng không có cửa, hơn nữa thịt bò thả dù làm gì còn nóng hổi.

Mọi người đều không nói gì, chỉ chăm chú xem livestream.

Chỉ thấy ánh sáng phía trước có phần u ám.

Tần Vũ đi được vài bước đã không còn thấy người đâu.

Tuy nhiên, trong phòng livestream, mọi người phát hiện, càng đi về phía trước, sương mù càng dày đặc, và đây không phải là sương trắng, mà là một loại sương đen, giống như do quá nhiều bụi trong không khí tạo thành.

Nhưng phạm vi của lớp sương đen này không lớn.

Tần Vũ đi chỉ gần hai phút, bỗng nhiên phía trước lại xuất hiện một tòa thành trì đèn đuốc sáng trưng.

Nhìn thấy tòa thành trì này, lập tức toàn bộ khán giả trong phòng livestream đều ngây người.

Ngô Bất Chính càng kinh ngạc hô lên: "Đây...

đây là Ác La Hải Thành!" Bàn Tử và những người khác cũng nhìn đến ngây người.

Chỉ thấy phía trước, bên trong một nền đất trũng khổng lồ, một tòa thành cổ đèn đuốc sáng trưng hiện ra trước mắt.

Ánh sáng bên trong đều là từ nến, đuốc và những thứ tương tự.

Nhưng gần như toàn bộ thành đều được thắp sáng.

Trong môi trường u ám này, nó quả thực quá nổi bật.

Nếu không phải khu vực sương đen che khuất tầm nhìn của mọi người, e rằng họ đã sớm nhìn thấy rồi.

Trong phòng livestream, người Việt Nam một phen chấn động.

Tuy nhiên lại bị một đám ngoại ngữ công chiếm, Trần Hàm Hàm căn bản không kịp dịch.

Lúc này, cư dân mạng Việt Nam phản ứng lại, đồng loạt gửi đạn mạc.【Toang rồi toang rồi!

Lần này giải thích không rõ được nữa, đám người nước ngoài chắc sắp điên rồi】【Mẹ nó, tao cũng sắp điên rồi đây, Ma quốc không phải đã bị diệt vong rồi sao?

Sao ở đây vẫn còn người sống!】【Không thể nào, không nghe Tiểu Ngô ca nói đây là Ác La Hải Thành à】【Người của Ác La Hải Thành đều chết cả rồi, sao trong đó còn có ánh sáng được!】【Mẹ nó tôi cũng không hiểu nổi, ai giải thích cho đám người nước ngoài với】【Giải thích cái con khỉ, để chúng nó tự đi mà nghĩ】【Tôi nghi ngờ cậu định để chúng nó nghĩ nát óc cũng không ra, rồi uất ức mà chết】Phòng livestream thảo luận kịch liệt.

Mà lúc này, sự chấn động trong lòng Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng không hề kém cạnh.

Nhưng họ đều phát hiện, trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, nên hỏi từ đâu.

Ngô Bất Chính nói: "Trong truyền thuyết, người của Ác La Hải Thành đều biến mất trong nháy mắt!" "Nhưng bao nhiêu năm trôi qua rồi, tại sao trong thành vẫn còn đèn đuốc, chuyện này hoàn toàn trái với hiện tượng tự nhiên!" "Đừng nghĩ nữa, xem Tiểu ca định làm gì kìa!" Bàn Tử vội nói.

Sau đó mọi người liền thấy, Tần Vũ lại đứng ngoài thành, đi vào một hang động bên cạnh.

Theo anh vào hang động, lập tức mọi người thấy, bên trong hang động này lại có một cái nồi lớn.

Trong nồi lớn nấu không phải thịt bò thì là gì.

Hơn nữa bên trong còn rất nhiều.

Nhìn hơi nóng bốc lên, Bàn Tử và những người khác đều không nhịn được nuốt nước bọt.

So với nồi thịt bò đó, ba miếng thịt bò Tần Vũ mang về chỉ như muối bỏ bể!

Nồi thịt bò lớn này, tuyệt đối đủ cho tất cả bọn họ ăn một bữa no nê.

Họ nhìn vào màn hình livestream, chỉ thấy Tần Vũ lại lấy ba miếng thịt bò bỏ vào ba lô.

Họ rất muốn nói, Tiểu ca cậu lấy thêm đi!

Nhưng lời đến miệng lại không sao nói ra được.

Phía trước chính là Ác La Hải Thành, nhưng bên trong lại yên tĩnh một cách quá đáng, dường như là một thành phố ma không có người.

Thịt bò ở nơi này có ăn được không?

Tần Vũ lấy xong thịt bò, đã quay người đi về.

Mọi người nhìn chằm chằm phía trước, mãi không biết nên nói gì.

Ngô Bất Chính lại dường như nghĩ ra điều gì đó, mày nhíu rất chặt, đến cả Tần Vũ quay về cậu cũng không để ý.

Ba người Bàn Tử nhìn miếng thịt bò Tần Vũ vừa mang về, trong lòng rất rối rắm.

Thịt bò này rốt cuộc có nên ăn hay không!

Chương 349

Nhưng không ăn, Bàn Tử vừa nãy đã ăn rồi.

Dù sao cũng đã ăn, có chết cũng chết từ sớm rồi, dứt khoát làm liều, Bàn Tử lại ăn thêm một miếng.

Thương Thương Không và Lôi thấy vậy cũng không nhiều lời, chết thì cùng chết, lập tức cũng ăn.

Ngô Bất Chính đột nhiên đứng dậy nói: "Ác La Hải Thành này có vấn đề, tôi phải vào xem!" Tuy nhiên, Tần Vũ cũng đứng dậy chặn trước mặt cậu. "Tôi đã nói rồi, cậu không được vào!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu, Ác La Hải Thành trước mặt rõ ràng có vấn đề, nhưng tại sao Tần Vũ lại cứ không cho cậu vào? "Thiên Chân cậu đừng vội, Tiểu ca làm vậy chắc chắn có lý do của anh ấy, lát nữa Bàn gia đây cùng anh ấy vào xem là được rồi!" "Vết thương trên tay cậu vẫn chưa khỏi hẳn, đừng cố!" "Cậu cũng không được!" Tần Vũ đột nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy sững người. "Tại sao?

Cái gì gọi là tôi cũng không được?" "Cậu đang nghi ngờ năng lực của Bàn gia, hay là đang lo lắng cho Bàn gia?" Lôi và Thương Thương Không bên cạnh nhìn cảnh này đều có chút do dự.

Tần Vũ ngăn cản đồng đội vào trong, điều này chứng tỏ bên trong chắc chắn có vấn đề.

Nhưng đối mặt với nơi có thể gọi là một kỳ tích vĩ đại khác của nhân loại, không vào xem quả thực có chút quá đáng tiếc.

Đặc biệt là hai người họ đến từ nước ngoài.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đều đang thúc giục họ mau vào xem, không ai muốn bỏ lỡ nơi được coi là kỳ tích này.

Lôi nói: "Tần tiểu ca, tuy tôi biết bên trong có nguy hiểm, nhưng lòng hiếu kỳ của con người thật sự rất khó kiểm soát!" "Hơn nữa, tôi thám hiểm ngoài trời bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy nơi nào hùng vĩ như vậy!" "Tôi có thể vào xem được không?" "Tôi cũng muốn đi!" Thương Thương Không cũng lên tiếng.

Tần Vũ nhìn hai người rồi lắc đầu nói: "Tốt nhất đừng đi!" Hai người sững sờ, tốt nhất đừng đi, ý là nếu thật sự muốn đi, anh cũng sẽ không quản.

Nghĩ đến đây, hai người liền yên tâm.

Hệ thống làm vậy Tần Vũ cũng hết cách.

Cộng thêm việc hệ thống lại thiên vị Ngô Bất Chính, anh cũng thấy nhẹ nhõm.

Gã này hình như bẩm sinh đã có một loại thể chất đặc biệt, tất nhiên ở đây không phải nói đến cái gì mà hệ thống cho, kiểu như vào mộ tất gặp ma, mở quan tất khởi thi.

Mà là một loại thể chất khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đặc biệt là Tần Vũ, mỗi lần nhìn thấy cậu ta đều không nhịn được muốn bảo vệ.

Rất kỳ lạ.

Bàn Tử đem thông tin mình nhận được từ tổ chương trình nói cho Ngô Bất Chính.

Cậu ta ngược lại tỏ ra không có vấn đề gì.

Chỉ là khí hậu trên núi Côn Luân biến đổi thất thường, đến lúc thật sự phải nhảy dù, e là còn phải khắc phục một chút rào cản tâm lý, dù sao không phải ai cũng có dũng khí nhảy xuống.

Ba người đàn ông tụ lại một chỗ, không ngoài việc uống rượu chém gió.

Ngô Bất Chính cũng không quên chuyện chính, vừa uống rượu vừa nói với Tần Vũ: "Côn Luân thần cung này nằm sâu bên trong núi Côn Luân, muốn tìm được vô cùng khó khăn!" "Hơn nữa chỉ có tọa độ cũng không được!" "Chúng ta không thể nào đến nơi rồi đào thẳng xuống được, cho nên vẫn phải kết hợp với văn hóa Tạng truyền ở địa phương để tìm ra lộ tuyến trong đó!" "Đúng vậy, nói đến chuyện này, tổ chương trình đến giờ vẫn chưa nói, tọa độ không thể nào chỉ có chúng ta có!" "Cũng không biết lần này tổ chương trình rốt cuộc định làm thế nào!" Bàn Tử cũng nói.

Vốn dĩ tọa độ núi Côn Luân vô cùng quan trọng.

Nhưng bây giờ vì sự can thiệp của lãnh đạo cấp trên, toàn bộ công tác thăm dò lăng mộ ở Côn Luân đã không còn do tổ chương trình chủ đạo được nữa.

Những người nước ngoài tham gia thăm dò lăng mộ chắc chắn cũng có thể nhận được tọa độ.

Chỉ là không biết lần này tổ chương trình rốt cuộc định sắp xếp thế nào.

Ba người đang tán gẫu thì mở ti vi lên, để tránh bỏ lỡ.

Quả nhiên, rất nhanh tổ chương trình đã triệu tập buổi họp báo công bố chương trình. "Thưa quý vị, xét thấy chương trình thăm dò lăng mộ trong nước liên tục hot, cộng thêm gần đây bọn trộm mộ hoành hành!" "Cho nên chúng tôi liên hợp với các cơ quan hữu quan, quyết định khởi động sớm mùa thứ hai của 《Cổ Mộ Tham Bí》!" "Chương trình lần này, theo yêu cầu mãnh liệt của các tuyển thủ nước ngoài, sẽ mời sáu tuyển thủ nước ngoài tham gia!" "Lát nữa sẽ giới thiệu thông tin tuyển thủ đến mọi người!" "Ở đây xin giải thích trước quy tắc chương trình!" Nói đến đây, một nhân viên công tác bên cạnh nhận lấy micro, tiếp tục nói: "Mùa thứ hai của 《Cổ Mộ Tham Bí》 lần này sẽ áp dụng phương pháp thăm dò liên hợp!" "Do sáu tuyển thủ nước ngoài và ba tuyển thủ bản địa tạo thành đội ngũ cùng xuất phát!" "Chỉ nhằm mục đích khảo sát lăng mộ cổ trên núi Côn Luân!" "Tuyển thủ cần tự chịu trách nhiệm về an toàn của mình, nếu xảy ra sự cố, tổ chương trình không chịu bất kỳ trách nhiệm nào, tuyển thủ có thể rút lui bất cứ lúc nào!" "Chương trình lần này, đã mời được hoa khôi sinh viên tài năng của học viện ngoại ngữ, Trần Hàm Hàm, đến đảm nhận công tác phiên dịch cho các tuyển thủ nước ngoài!" "Đồng thời còn có hoa khôi sinh viên tài năng của học viện khảo cổ, Tô Khảo Khảo, đảm nhận công tác giải thích về khảo cổ!" "Bởi vì núi Côn Luân nằm sâu trong vùng đất Tạng, cho nên chúng tôi cũng đã mời một số chuyên gia văn hóa Tạng, sẵn sàng giải đáp ngoài trường quay bất cứ lúc nào!" "Đảm bảo sẽ để mọi người có thể hiểu được những bí ẩn trong lăng mộ cổ!" "Lát nữa sẽ tiết lộ thông tin tuyển thủ của chương trình lần này cho mọi người!" Buổi họp báo tiến hành đến đây, một đám cư dân mạng đang xem trực tiếp đều không bình tĩnh nổi, sôi nổi bàn tán. 【Ngầu vãi, lại có thêm một đại mỹ nhân cấp hoa khôi nữa】【Haha, mong chờ mong chờ, Trần Hàm Hàm!

Tên hay tên hay!】【Lầu trên tôi nghi ngờ cậu đang lái xe, nhưng tôi không có bằng chứng】【Không đúng, chẳng lẽ mọi người chỉ chú ý đến vị phiên dịch đại mỹ nhân mới đến này thôi sao?

Chẳng lẽ quên mất lần này còn có người nước ngoài tham gia à?】【Người nước ngoài?

Người nước ngoài nào?

Đó rõ ràng là bia đỡ đạn mà】【Haha chuẩn rồi, đi theo Tiểu ca, tám phần là bia đỡ đạn】【Hấp dẫn rồi, nhưng nói thật, vẫn hy vọng Tiểu ca có thể nhanh hơn họ, dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta】【Cái đó còn phải nói, Tiểu ca có bao giờ làm người ta thất vọng đâu!】Phòng livestream thảo luận sôi nổi.

Đồng thời, nhân viên công tác đã bắt đầu giới thiệu sáu tuyển thủ nước ngoài. "Người thứ nhất, đến từ Điểu quốc, Steve Lôi!

Gọi tắt là Lôi, người này là một nhà thám hiểm, có kinh nghiệm thám hiểm dã ngoại phong phú, cũng là một nhà thám hiểm khá nổi tiếng ở Điểu quốc!" Giới thiệu xong, một tấm ảnh cũng được chiếu lên, là một người đàn ông nước ngoài da trắng, mắt xanh, không có gì đặc biệt. "Người thứ hai và thứ ba, đến từ Mễ quốc, cặp đôi thám hiểm, James Brown và Tyreek." Phía dưới vẫn kèm theo ảnh.

James Brown này da trắng, nhưng Tyreek này thì đúng là người như tên, đen đến mức như que cời lửa. "James Brown có thể coi là người quen cũ của chúng ta, thường xuyên đến Việt Nam tham gia các chương trình thám hiểm, được mọi người thân thiết gọi là, anh Lang, làm việc cũng quả thực ổn thỏa!" "Hy vọng lần này hợp tác với Tyreek có thể mang đến cho chúng ta những điều bất ngờ khác!"【Tôi phản đối, Tyreek này gian lận, đen như vậy, mẹ nó vào trong lăng mộ tắt đèn đi thì ai mà thấy được hắn】【Vãi, cậu đúng là tú nhi】【Đây mới là tuyệt kỹ chứ, chúa tể bóng tối, tổng tử cũng không nhìn thấy】【Haha, các người muốn làm tôi cười chết, da đen cũng đâu phải lỗi của người ta】【Tôi đồng ý, nhưng da đen mà còn đi trộm mộ thì là lỗi của cậu rồi】【Kem đánh răng tốt như vậy không làm đại diện, chạy đi trộm mộ?

Không lãng phí bóng đèn của tổ chương trình à?】【Từ nay lại có thêm một nhân viên mất tích chuyên nghiệp, Tyreek!】【Tiểu ca là mất tích thật, gã này là tàng hình giả】Bàn Tử xem mà cười muốn co giật.

Chương 350

May mà tổ chương trình giới thiệu xong liền giới thiệu đến ba người cuối cùng. "Ba vị cuối cùng, đến từ Hoàn quốc, tổ hợp thám hiểm, Tiểu Tuyền, Tỉnh Hạ, và Thương Thương Không!" "Ba vị này cũng là những người có kinh nghiệm thám hiểm phong phú, trong đó Tiểu Tuyền còn là một võ sĩ, đao pháp rất lợi hại!" Bàn Tử nhìn thấy tên của ba người này lập tức cười đến suýt tắt thở, chỉ vào ti vi nói: "Vãi, hai trong ba người này đến để tìm cái chết à!" "Nói thế nào?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử nói: "Núi Côn Luân là thứ gì, truyền thuyết nói mùa đông suối không đóng băng cũng phải kết băng, một người là Tiểu Tuyền, một người là Tỉnh Hạ, đến đó chẳng phải là đông cứng luôn à!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều không nhịn được cười.

Đây là cái lý luận xiên vẹo gì vậy.

Nhưng Việt Nam quả thực có lý thuyết phong thủy này, tên thiếu gì bổ nấy.

Tỉnh Hạ này còn đỡ, lỡ là giếng cạn thì sao.

Nhưng tên Tiểu Tuyền này quả thực có chút phạm húy.

Đến núi Côn Luân, e là tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Suối còn đóng băng, thế thì còn chơi cái gì nữa.

Về phần Thương Thương Không này, ngược lại không có gì kiêng kỵ.

Chỉ là cái tên này quá khó đọc, nghe có cảm giác như game online. "Chào mọi người, tôi tên là......" "Ừm!

Em gái Thương Thương Không này trông cũng không tệ, đến lúc đó Bàn gia đây nhất định phải thể hiện uy phong!" "Cố gắng để lại cho bạn bè quốc tế hình ảnh người đàn ông Việt Nam hùng dũng của chúng ta!" Bàn Tử nói một cách nghiêm túc. "Cút!

Cậu đừng dọa người ta là tốt rồi!" Ngô Bất Chính nói một cách cạn lời.

Tần Vũ bất lực lắc đầu, sớm biết Bàn Tử còn muốn làm hại người ta, tuổi thọ này không nên cho hắn. "Được rồi quý vị, tiếp theo là ba tuyển thủ cuối cùng của chúng ta!" "Họ lần lượt là, được mệnh danh là người đàn ông mạnh nhất quả đất, Tần Vũ tiểu ca, và người bạn đồng hành vừa mới quen ở mùa trước, Vương Khải Toàn, Vương Bàn Tử!" "Và vị cuối cùng, là một người mới, nghe nói là bạn thân của hai người, họ Ngô tên Bất Chính, tên đầy đủ là Ngô Bất Chính, biệt danh Thiên Chân!" "Vị tiểu ca này không biết có gì đặc biệt, chúng ta hãy cùng chờ xem!" Nói xong, phía dưới liền chiếu ảnh lên.

Bàn Tử một tấm riêng, còn của Tần Vũ và Ngô Bất Chính là tấm ảnh chụp chung ở Lâu Ngoại Lâu.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy tấm ảnh chụp chung này, lập tức đều không bình tĩnh nổi. "Không phải Tiểu ca, cậu bảo họ tốt nhất đừng đi, lại không cho chúng tôi vào, lập trường của cậu có vấn đề không vậy!" Bàn Tử có chút nóng nảy.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu, vỗ vỗ Bàn Tử. "Không phải cậu đã nói rồi sao, Tiểu ca làm vậy chắc chắn có lý do!" "Tuy tôi rất muốn vào, nhưng vào hay không cũng như nhau thôi!" "Cậu đừng quên, Tiểu ca có livestream!" "Chúng ta ở ngoài xem livestream cũng vậy thôi!" "Không phải, Bàn gia chỉ cảm thấy không thể thua đám người nước ngoài này!" Bàn Tử nói. "Họ đều dám vào, chúng ta không vào thì trông như chúng ta sợ vậy!" Ngô Bất Chính nói: "Có livestream mà, mọi người đều biết cậu không sợ, hơn nữa cậu nghĩ Tiểu ca sẽ thua họ sao?" "Cái này... dĩ nhiên là không thể!" Bàn Tử nói. "Thôi được, nếu đã Tiểu ca kiên quyết, vậy tôi cũng không gây thêm rắc rối nữa, ở ngoài nếu có chuyện gì còn có thể ứng phó!" Tần Vũ thấy vậy không chần chừ nữa, cầm lấy ba lô chuẩn bị đi vào.

Lôi và Thương Thương Không bên cạnh thấy vậy cũng vội đeo ba lô chuẩn bị theo vào.

Tần Vũ liếc nhìn hai người họ một cái.

Lôi nói: "Tiểu ca, chúng tôi vào xem thôi, không đi sâu vào, chỉ xem thôi!" Tần Vũ không nói gì, Lôi thấy vậy cười một tiếng rồi lập tức chạy về phía trước.

Thương Thương Không cũng theo sát phía sau, không dừng lại.

Tần Vũ chỉ nhìn theo hai người, cuối cùng quay đầu lại nhìn Bàn Tử và Ngô Bất Chính, nói với Bàn Tử: "Chăm sóc tốt cho cậu ấy!" Nói xong, anh quay người đi vào trong làn sương đen.

Tần Vũ đi rất chậm, dường như không vội.

Còn Thương Thương Không và Lôi ở phía trước đã chạy đến cổng thành, họ không vội vào.

Thay vào đó, họ chạy vào hang động mà Tần Vũ đã đến trước đó, vớt hết thịt bò trong nồi lớn ra.

Màn hình livestream của hai người được chuyển qua.

Bàn Tử nhìn thấy rõ, không ngừng nói: "Ai, phen này khổ rồi, người ta lấy hết, sau này nếu không có gì ăn, còn phải xem người ta có chịu cho không!" Ngô Bất Chính cười cười không nói gì.

Bọn họ còn phải trông cậy vào Tần Vũ để ra ngoài, nếu thật sự không còn thức ăn, dĩ nhiên họ cũng không dám ăn một mình.

Tần Vũ đi rất chậm, nhưng lúc này cũng đã đến cửa hang.

Nhưng anh không vào, mà tiếp tục đi về phía Ác La Hải Thành.

Thương Thương Không và Lôi lấy hết thịt bò trong nồi lớn xong cũng chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cả phòng livestream lại vang lên một tiếng bò rống.

Âm thanh này trong phòng livestream rõ mồn một.

Ngoài Tần Vũ ra, cả ba người Ngô Bất Chính cũng đều sững sờ khi nghe thấy.

Mọi người đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Thương Thương Không và Lôi càng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong Ác La Hải Thành không có một bóng người, sao lại có tiếng bò rống chứ?

Hai người bất giác đi tìm Tần Vũ.

Chương 351

Tuy nhiên, Tần Vũ lại chẳng hề vào hang, xem phòng livestream của anh.

Lúc này Tần Vũ đã vào trong Ác La Hải Thành rồi. "Đừng sợ, chỉ là con bò thôi mà!" Lôi cũng coi là một nhà thám hiểm có kinh nghiệm, rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

Anh ta nhìn quanh, sau đó lại phát hiện ra một cánh cửa đá ở bên cạnh.

Trên cửa đá còn có một dấu tay máu.

Dùng tay sờ một cái, máu vẫn còn tươi, như thể vừa mới để lại không lâu.

Tần Vũ lúc này cũng chú ý đến tình hình trong phòng livestream của họ.

Nhưng biết bên trong không có nguy hiểm nên cũng không quan tâm nhiều.

Anh lấy ra viên Mộc Trần Châu, cầm nó trong tay.

Vừa đi vừa quan sát cả viên châu, anh biết, chỉ cần Mộc Trần Châu đến Ác La Hải Thành này, chắc chắn sẽ có biến hóa.

Nhưng khi nào có biến hóa, anh cũng không chắc.

Nhìn lại phòng livestream, Thương Thương Không và Lôi đã vào trong cánh cửa đá đó.

Và tình hình bên trong cánh cửa đá cũng gần như không khác gì trong ký ức của anh.

Trong phòng đá là một lò mổ.

Bên trong có một con bò vừa bị chặt đầu.

Đầu bò bị treo lên trên, mắt vẫn còn đảo.

Dường như vẫn chưa chết.

Tiếng bò rống chính là do nó phát ra.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này đều ngơ ngác.

Mẹ nó, tình huống gì đây.

Đầu bò đã rơi rồi, sao vẫn chưa chết?

Hiện tượng này quả thực là kỳ tích trong kỳ tích, căn bản không thể tồn tại.【Mẹ nó, sao lại ra đề khó thế này, để cô em Trần Hàm Hàm giải thích với người nước ngoài thế nào đây】【Mẹ nó tôi còn chẳng hiểu, hơi đâu mà lo cho người nước ngoài sống chết?】【Mấy ông chuyên gia đâu rồi, bình thường không phải hoạt bát lắm sao?

Sao lúc quan trọng lại không thấy người đâu?】【Chuyên gia?

Tôi nhớ hình như lần gần nhất, sau khi nhà sinh vật học kia bị vạch mặt, đã không còn chuyên gia nào ra giải độc nữa rồi thì phải】【Vãi, tám phần là mấy ông chuyên gia này sợ mất việc】【Cũng có thể hiểu được, đồ dưới lòng đất ai mà thấy bao giờ, nhô ra làm đầu têu, cuối cùng chẳng phải là bị Tiểu ca vả mặt à】【Thôi thôi, bí ẩn của Ác La Hải Thành này e là không ai giải được rồi!】Khán giả trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Thương Thương Không và Lôi nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía, vội vàng lui ra ngoài.

Ngô Bất Chính nhìn tất cả, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ. "Thời gian dường như không còn tác dụng nữa!" "Ý gì?" Bàn Tử đang cùng hai cô em trong phòng livestream thảo luận về nhân sinh, nghe Ngô

Bất Chính nói vậy liền nghi hoặc.

Ngô Bất Chính lắc đầu, trong đầu cậu cũng là một mớ hỗn độn. "Thôi, nghĩ không thông thì đừng nghĩ nữa, xem cô ấy không thơm hơn à..." Bàn Tử nói chưa hết câu, đột nhiên trong phòng livestream lại truyền đến tiếng hét kinh hãi của Lôi và Thương Thương Không. 【Tiểu ca!

Tần tiểu ca cậu ấy...】 Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy liền giật mình, vội nhìn sang phòng livestream của Tần Vũ.

Vừa nhìn một cái, họ đều sững sờ.

Chỉ thấy Tần Vũ dường như đã đến một căn phòng khổng lồ trong Ác La Hải Thành.

Trong phòng có vô số những tấm buồm quỷ.

Trên buồm quỷ còn có bích họa.

Tần Vũ nhìn rõ, những bức bích họa đó rõ ràng là tranh tường da người.

Tất cả buồm quỷ đều được làm bằng da người.

Nhưng không đúng, nhìn thấy những thứ này, đám người nước ngoài đó cũng không đến mức kích động như vậy chứ!

Đột nhiên, Ngô Bất Chính phát hiện ra vấn đề.

Những tấm buồm quỷ đó đều được treo trên tường.

Tần Vũ dù có xem cũng không thể nào cứ nhìn chằm chằm một hướng.

Hơn nữa ngẩng đầu lâu như vậy cổ không mỏi sao?

Bàn Tử nhận ra manh mối, hét lên: "Mẹ nó, có chuyện rồi, góc quay này cho thấy Tiểu ca đang nằm trên đất!" "Hơn nữa lâu như vậy không động đậy, tám phần là ngất rồi!" Nói xong, Bàn Tử vớ lấy đồ nghề định xông vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng muốn theo vào.

Bàn Tử vội ngăn cậu lại: "Cậu ở lại đây, tất cả đều vào trong thì không có ai ứng phó cả!" Ngô Bất Chính tuy lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn ở lại.

Chương 352

Bàn Tử lo cho Tần Vũ, vội chạy được vài bước bỗng nhớ ra.

Thương Thương Không và Lôi không phải ở trong đó sao, họ đáng lẽ phải đi tìm Tiểu ca chứ!

Nhưng vừa nhìn màn hình livestream của hai người, anh liền tức đến chửi ầm lên.

Hai người này vừa mới vào Ác La Hải Thành, đã thấy tình hình Tần Vũ ngất xỉu.

Đâu còn dám đi sâu vào, trực tiếp chạy về.

Lúc này lại vừa hay đối mặt với Bàn Tử.

Bàn Tử chửi: "Hai người các người đúng là lợi hại, nếu Tiểu ca có mệnh hệ gì, Bàn gia đây giết chết các người!" "Đừng tưởng cô là phụ nữ!" Bàn Tử thật sự tức giận rồi, nếu không gặp được Tần Vũ, anh đã chết ở Tần Lĩnh từ lâu.

Lúc này thấy Tần Vũ bị bỏ lại, trong lòng tức giận khôn xiết!

Nhưng hoàn cảnh của Tần Vũ dường như không có biến cố gì, có vẻ chỉ là ngất đi thôi.

Bàn Tử ba bước làm hai, rất nhanh đã xông vào trong thành.

Anh đi thẳng xuống dưới, chưa đến mười phút đã tìm được nơi Tần Vũ ở.

Quả nhiên, Tần Vũ ngất trên mặt đất, trong tay vẫn cầm viên Phượng Hoàng Đảm.

Nhưng lúc này Bàn Tử đâu còn hơi sức mà quan tâm nhiều như vậy, lay mãi mà không thấy Tần Vũ tỉnh lại.

Lập tức anh nhét viên Phượng Hoàng Đảm vào ba lô, cõng Tần Vũ lên rồi quay về theo đường cũ, không hề dừng lại một giây! 【Vãi, thằng cha nào đây!

Sao lại đứng sát Tiểu ca thế kia】【Đệt, Tiểu ca lại còn cười nữa, nể mặt thế à?】【Tao muốn xiên thằng Ngô Bất Chính này】【Sao lại lòi ra thêm một tình địch mà còn là trai thẳng, Lương Quỳnh mới đi có một mùa mà Tiểu ca đã cặp kè với thằng heo khác rồi】【Buông Tiểu ca của tao ra, thằng đàn ông thối tha kia!】【Vãi, một thằng con trai thôi mà, các người có cần phải thế không?】【Cần chứ!

Thằng đó rõ ràng là đang cướp Tiểu ca mà!】Bình luận trong phòng livestream thảo luận kịch liệt, Tần Vũ xem mà cũng thấy khó xử.

Anh quay đầu nhìn Ngô Bất Chính, ai ngờ gã này lại đang gãi đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng. "Cái đó, Tiểu ca, bọn họ muốn ảnh, tôi cũng không có gì khác nên thuận tay đưa thôi!" "À phải rồi, Lương Quỳnh đó là bạn gái cậu à?

Tôi thấy trên livestream thực lực cũng thường thường thôi!" "Cậu yên tâm, tôi chắc chắn mạnh hơn cô ấy!" Tần Vũ cạn lời, cười gượng một tiếng rồi không nói gì thêm.

Buổi họp báo của tổ chương trình đến đây cơ bản là kết thúc, phần còn lại là tiết mục khán giả đặt câu hỏi.

Ba người cũng không có hứng thú gì nên tắt TV đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, cả ba đều dậy từ rất sớm, chỉ chờ trực thăng của tổ chương trình đến.

Thế nhưng, chờ nửa ngày trời không thấy tiếng gầm của trực thăng đâu, mà lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bàn Tử ra mở cửa, sau đó kinh ngạc kêu lên. "Tiểu ca, là Giáo sư Trần và cô bạn... cô bạn gái Lương Quỳnh của cậu!" Tần Vũ ngẩn ra, không ngờ bọn họ lại đến vào lúc này.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng rất tò mò, muốn gặp thử Lương Quỳnh này.

Trước đây toàn xem qua livestream, lần này cuối cùng cũng được thấy người thật.

Cũng không biết là một cô gái như thế nào mà lại dám chủ động hôn Tiểu ca, xem ra cũng là một nhân vật đáng gờm!

Một lát sau, Bàn Tử dẫn Giáo sư Trần và Lương Quỳnh đi vào.

Trạng thái tinh thần của Lương Quỳnh có vẻ rất tệ.

Mắt cô có chút đỏ ngầu, Giáo sư Trần trông còn thê thảm hơn, tóc đã bạc đi một mảng lớn.

Có lẽ trước đó ông có nhuộm, nhưng gần đây chắc gặp phải chuyện phiền lòng nên không có thời gian đi nhuộm lại. "Chào giáo sư, cháu tên là Ngô Bất Chính!" Ngô Bất Chính cười tiến lên chào hỏi.

Nhưng giáo sư lại nhìn Tần Vũ với ánh mắt kích động, hoàn toàn không để ý đến cậu.

Ngược lại, Lương Quỳnh bên cạnh nặn ra một nụ cười, nhưng sắc mặt cô quá kém, cười lên cũng không đẹp.

Ngô Bất Chính trong lòng nghi hoặc.

Hai người này trông như đã rất lâu không được nghỉ ngơi, nhưng mùa trước của chương trình cũng không có bọn họ, sao lại tiều tụy đến thế này! "Tần Vũ tiểu ca, mau cởi áo ra, để tôi xem hình con mắt sau lưng cậu!" Giáo sư Trần vội vàng nói.

Tần Vũ cảm thấy kỳ quái, sao vừa đến đã đòi xem hình con mắt?

Bàn Tử và Ngô Bất Chính bên cạnh thấy Tần Vũ không động đậy, vội chắn trước mặt, Bàn Tử nói. "Giáo sư Trần, ngài nói rõ ràng trước đã, sao vừa đến đã bắt Tiểu ca cởi đồ!" "Ở đây còn có con gái nữa, không thích hợp đâu!" "Giáo sư, ngài đừng vội, trực thăng của tổ chương trình lát nữa mới đến, ngài có chuyện gì, chúng ta cứ ngồi xuống nói đã!" Ngô Bất Chính cũng khuyên.

Chuyện lớn bằng trời cũng phải nói ra mới được, cứ không đầu không đuôi thế này là sao.

Giáo sư Trần nghe vậy mới biết mình quá kích động, vội kéo Lương Quỳnh ngồi xuống một bên, mở miệng nói. "Từ lúc Tần Vũ đi thám hiểm thần thụ Tần Lĩnh, hơn một tuần nay tôi đều nghiên cứu văn hóa tộc Quỷ Động!" "Tôi tìm hiểu được, hình con mắt đó có thể là một loại lời nguyền!" "Lời nguyền đến từ vực sâu!" "Tần Vũ tiểu ca, chuyện này rất quan trọng, cậu thật sự phải cho tôi xem!" Giáo sư Trần kích động nói.

Chương 353

Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, chuyện này anh biết lâu rồi.

Hơn nữa Giáo sư Trần trước đây cũng từng thấy qua, dù sao lúc ở Lỗ Vương Cung, hình xăm con mắt của mình rất nhiều người đã thấy!

Nhưng sao bây-giờ mới quan tâm đến? "Lời nguyền?" Ngô Bất Chính bên cạnh nghe vậy liền nhìn Tần Vũ, trong mắt hiện lên vẻ bừng tỉnh.

Chẳng trách chú Ba mình nhắn tin nói, nếu mình không giúp ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ chết.

Hóa ra trên người ông ấy có lời nguyền!

Lẽ nào đi Côn Luân Thần Cung chính là để giải trừ lời nguyền?

Ngô Bất Chính nghĩ vậy vội tiến lên cởi áo Tần Vũ.

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, vai đã bị Ngô Bất Chính kéo tuột ra.

Cũng may là gã này, nếu là người khác, Tần Vũ e là đã ra tay từ lâu. "Sao lại rõ hơn rồi!" Ngô Bất Chính đột nhiên kinh hô.

Mọi người nghe vậy vội ghé lại xem.

Chỉ thấy hình con mắt sau lưng Tần Vũ đã trở nên rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Có thể thấy rất rõ, con mắt trong hình xăm đó rõ ràng đang mở. "Không sai!

Không sai, giống hệt!

Đây chính là lời nguyền của tộc Quỷ Động!" Giáo sư Trần kích động nói. "Giáo sư, ngài nói cái gì giống hệt?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Giáo sư Trần nghe vậy cũng không nói nhiều, gọi Lương Quỳnh bên cạnh lại.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, biểu cảm ngũ vị tạp trần.

Nhưng cuối cùng cô không nói gì, xoay người lại, cởi áo ra.

Tức thì những người có mặt đều ngẩn người.

Chỉ thấy trên lưng Lương Quỳnh, ở cùng một vị trí, cũng có một hình con mắt.

Hơn nữa trông còn giống hệt của Tần Vũ, ngay cả độ rõ nét cũng y như nhau. "Đây là lý do tại sao tôi vội vã tìm cậu!" Giáo sư Trần nói. "Một tuần trước, cậu vừa mới xuất phát, trên người Tiểu Quỳnh đã xuất hiện thứ này!" "Cậu cũng biết, cô ấy có thể sống sót ra khỏi thi động đó là một kỳ tích!" "Cho nên gần đây cô ấy vẫn luôn ở bệnh viện để theo dõi và điều trị!" "Lúc đầu còn không có gì!" "Nhưng mấy lần kiểm tra gần đây, bác sĩ đều nói cô ấy... cô ấy sống không quá hai năm rưỡi nữa!" "Bác sĩ nói nguyên tố sắt trong máu của cô ấy đang tăng vọt, e rằng hai năm sau, toàn bộ máu trong cơ thể sẽ đông đặc lại!" "Bệnh viện đã dùng rất nhiều cách nhưng đều không có hiệu quả!" Nói đến đây, Giáo sư Trần kích động đến mức sắp không nói nên lời.

Vẫn là Ngô Bất Chính đưa cho ông một cốc nước, uống hai ngụm rồi mới nói tiếp. "Tiểu Quỳnh cũng giống như con gái tôi, tôi ngày đêm nghiên cứu lời nguyền của tộc Quỷ Động này!" "Cuối cùng trong một quyển dã sử, tôi tìm hiểu được rằng, những người mắc phải lời nguyền của tộc Quỷ Động này đều sống không quá bốn mươi tuổi!" "Giáo sư, vậy không đúng rồi!" Bàn Tử rất tinh ý, chen vào nói. "Sống không quá bốn mươi tuổi, Lương đại muội đây nhiều nhất cũng chỉ mới hai mươi mấy thôi!" "Vậy không phải còn sống được mười mấy năm nữa sao!" "Aiya, trọng điểm chính là ở đây!" Giáo sư Trần nói.

"Bác sĩ trưởng khoa đó là danh y, sau khi nghiên cứu đã đưa ra một kết luận!" "Tình trạng trong cơ thể Tiểu Quỳnh không phải gần đây mới có, mà đã tồn tại từ lâu!" "Nói cách khác, cô ấy vẫn luôn mang lời nguyền, chỉ là còn trẻ nên chưa biểu hiện ra ngoài!" "Tình hình bình thường có thể đến ba lăm tuổi trở lên mới bắt đầu dần dần lộ ra, bốn mươi tuổi thì toi mạng!" "Nhưng bây giờ quá trình này đã bị rút ngắn lại, các cậu có thể hiểu là, tuổi thọ của cô ấy trực tiếp bị giảm xuống còn hai năm rưỡi!" "Cho nên mới dẫn đến việc con mắt xuất hiện sớm, máu trong cơ thể cũng đang nhanh chóng đông đặc lại!" "Đây mới là điều tôi không thể hiểu được!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy đều có chút ngơ ngác.

Nhưng trong lòng Tần Vũ thì đã rõ ràng.

Điều này giống như hai điều kiện, cái nào sẽ chi phối.

Nếu bạn sống bình thường, tuổi thọ tối đa là bốn mươi năm.

Vậy thì lời nguyền sẽ xuất hiện vào khoảng ba lăm tuổi, bốn mươi tuổi sẽ lấy mạng bạn đi.

Nhưng nếu bạn hai mươi tuổi bị chẩn đoán mắc bệnh nan y, chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi!

Vậy thì hình con mắt sẽ xuất hiện vào năm hai lăm tuổi.

Nhưng như vậy lại nảy sinh một vấn đề.

Tần Vũ trong lòng biết rõ, hệ thống chắc chắn đã tặng phần thưởng tuổi thọ của Hồ Tư Lệnh cho Lương Quỳnh.

Nhưng đó phải là năm năm tuổi thọ cơ mà!

Sao kết quả kiểm tra lại nói chỉ còn chưa đến hai năm rưỡi.

Sao lại thiếu mất một nửa tuổi thọ.

Lẽ nào là vì lời nguyền này?

Khán giả trong phòng livestream đều căng thẳng theo dõi, lúc này không một ai lên tiếng.

Thành Ác La Hải kia có vấn đề, đó là điều hiển nhiên.

Một thành phố lớn như vậy, đèn đuốc sáng trưng nhưng lại không một bóng người.

Chương 354

Tử khí nặng nề, tựa như một thành phố ma.

Tần Vũ lại còn ngất xỉu ở trong đó, điều này không nghi ngờ gì đã khiến trái tim mọi người thắt lại.

Thương Thương Không và Lôi không dám vào sâu, liền trực tiếp lui ra, cũng đủ thấy sự sợ hãi của họ đối với thành phố ma này.

Con người là vậy, lúc Tần Vũ ở trong đó không xảy ra chuyện gì, hai người Thương Thương Không có lẽ cảm thấy không có gì ghê gớm.

Nhưng khi thấy Tần Vũ ngất đi, họ đều rất sợ hãi.

Lúc đó còn quan tâm gì đến hiệu quả livestream, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử cõng Tần Vũ chạy một mạch về.

Chỉ là không ai biết, một giọng nói vang lên trong lòng Tần Vũ. 【Ting!

Khoảng cách tới cổ mộ đang đến gần】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch của Tiểu Tam Gia đạt 70%】【Nhận được năng lực nhân vật, Tư duy Tà Đế, năng lực suy luận logic của đồng đội tăng mạnh】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 100%, sẽ nhận được năng lực nhân vật Độc thủ Pheromone, đồng thời nhận được phần thưởng tuổi thọ】 Tần Vũ chỉ loáng thoáng nghe thấy giọng nói này, nhưng cả người đầu óc mông lung, không thể có chút phản ứng nào.

Bàn Tử cõng Tần Vũ chạy một mạch ra ngoài.

Vừa đến nơi liền vội đặt Tần Vũ xuống, hỏi. "Thiên Chân, không phải cậu đã học qua sơ cứu sao?

Mau xem cho Tiểu ca đi!" Ngô Bất Chính cũng không chần chừ, tiến lên kiểm tra một chút rồi nói. "Tiểu ca không sao, vẫn còn thở, nhưng tại sao lại hôn mê thì tôi cũng không rõ lắm!" "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Bàn Tử nghe vậy thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất.

Thương Thương Không và Lôi đứng một bên, có vẻ hơi khó xử.

Vừa rồi Tần Vũ hôn mê, lựa chọn đầu tiên của họ lại là bỏ chạy.

Lúc này Tần Vũ được Bàn Tử cứu về, trong lòng họ cũng lo lắng Bàn Tử, cái tên hỗn thế ma vương này, sẽ nhắm vào họ.

Bàn Tử quả thực có ý định xử lý hai kẻ phản bội này, suốt chặng đường qua, mai rùa thoát xác và thức ăn mà họ tìm được cũng chia cho hai người không ít.

Kết quả đến thời khắc mấu chốt, hai gã này lại chỉ lo cho bản thân.

Bàn Tử càng nghĩ càng tức.

Nếu không phải lúc này Tần Vũ vẫn chưa tỉnh, anh có chút lo lắng, e là đã sớm ra tay rồi.

Ít nhất cũng phải xử lý Lôi một trận trước. "Mẹ nó, mấy lão Tây này, trong xương cốt toàn là sự ích kỷ, thật tức chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử chửi.

Ngô Bất Chính thì vỗ vỗ vai anh nói. "Thôi bỏ đi, người không vì mình trời tru đất diệt, bọn họ cũng không làm gì sai cả!" "Chúng ta vẫn nên cho Tiểu ca uống chút nước đi!" Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài, con người của Thiên Chân anh cũng biết, nên không nói gì thêm.

Hai người cho Tần Vũ uống chút nước, thấy hơi thở của anh ổn định, chắc là do bị kích thích gì đó nên mới hôn mê, nghĩ chắc không có gì đáng ngại.

Nhưng nói đến kích thích, Ngô Bất Chính cảm thấy thành Ác La Hải này quả thực có bí mật lớn, bèn ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ nói. "Bàn Tử, Tiểu ca còn không biết khi nào mới tỉnh, chúng ta bây-giờ cũng không có cách nào đi tiếp!" "Cậu giúp tôi ghi lại những chuyện quan trọng trên đường đi của chúng ta, chúng ta cùng phân tích tình hình!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nói. "Thiên Chân, cái đầu của cậu có được không đấy?

Văn hóa Tạng địa của Quan Vũ cậu biết một chút, nhưng thành Ác La Hải này quỷ dị như vậy, tôi thật sự sợ đầu cậu không đủ dùng!" Ngô Bất Chính lại xua tay nói. "Không thử sao biết!" "Hơn nữa, tôi cảm thấy chuyện này dường như cũng không khó suy diễn, chỉ là hơi phiền phức thôi!" Nói ra cũng lạ, Ngô Bất Chính vừa rồi quả thực cảm thấy mình như có một cảm giác thông suốt.

Tựa như đốn ngộ, bỗng nhiên cảm thấy đã nắm bắt được sự ảo diệu của thành Ác La Hải này, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được.

Chỉ là cậu đâu biết, cậu có được cảm giác này, thực ra là nhờ vào Tư duy Tà Đế.

Tư duy Tà Đế, đó là tập hợp kinh nghiệm và trải nghiệm của nửa đời Tiểu Tam Gia.

Trong đó, việc phân tích sự việc, suy luận logic càng là sở trường.

Lúc này dùng để phân tích chuyện của thành Ác La Hải, quả thực cũng không khó.

Bàn Tử kể lại những chuyện quan trọng từ lúc họ bắt đầu ở núi Côn Luân.

Trong lúc đó, Thương Thương Không và Lôi cũng thỉnh thoảng nhắc nhở.

Ngô Bất Chính thì không nói một lời, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ về tất cả.

Những chỗ có vấn đề cũng không nhiều.

Đầu tiên là, cỗ thi thể nữ bằng tinh dưới Cửu Tầng Yêu Tháp.

Theo ghi chép văn hóa Tạng địa, và kết hợp với ghi chép trong trường ca của Thế giới chế địch bảo châu đại vương.

Cỗ thi thể nữ bằng tinh này, hẳn là Băng xuyên thủy tinh thi trong truyền thuyết.

Cỗ thi thể này rất tôn quý, hẳn cũng là một sự tồn tại có địa vị cực cao của Ma quốc.

Nhưng lúc ở Cửu Tầng Yêu Tháp, Ngô Bất Chính đã phát hiện một vấn đề rất kỳ lạ.

Chương 355

Nội tạng của thi thể nữ thủy tinh đó, tức là tim, gan, tỳ, phế, thận, đều được thay thế bằng một loại ngọc thạch màu đỏ.

Theo lý mà nói, não và mắt của cô ta cũng nên là thứ này mới đúng.

Nhưng lạ là não và mắt của nữ thi đó lại biến mất!

Cửu Tầng Yêu Tháp người thường chắc chắn không thể đến được, càng đừng nói là đào ra, lấy đi hai thứ đó.

Hơn nữa Cửu Tầng Yêu Tháp cũng không có dấu hiệu hư hại, cộng thêm những thứ khác không bị mất.

Cho nên chắc chắn không phải do đạo mộ tặc làm.

Vậy chỉ còn lại một khả năng, là do Luân Hồi Tông đời sau đào ra.

Cửu Tầng Yêu Tháp trong mắt Luân Hồi Tông là thánh địa, họ tự nhiên không dám làm bậy.

Nhưng tại sao lại phải đào đi mắt và não của nữ thi đó?

Ngô Bất Chính nghĩ không ra.

Và hiện tượng quỷ dị trong thành Ác La Hải, cũng như thịt bò được nấu trong hang động kia.

Cái đầu bò ở khoảnh khắc vừa mới chết, lại như bị đóng băng, tất cả đều trông rất quỷ dị.

Nghi điểm trùng trùng, khiến người ta không thể nhìn thấu chân tướng.

Đột nhiên, Tô Khảo Khảo trong phòng livestream lên tiếng. 【Ngô tiểu ca, vừa rồi có cư dân mạng chụp lại được tình hình những tấm phướn ma trong thành Ác La Hải】【Trên đó hình như có bích họa, cậu có muốn xem không】Ngô Bất Chính nghe vậy vội gật đầu.

Cậu suýt thì quên mất chuyện này, trên những tấm phướn ma bằng da người đó có rất nhiều bích họa.

Nói không chừng đã ghi lại toàn bộ bí mật của thành Ác La Hải.

Quả nhiên, khi Ngô Bất Chính nhìn thấy những bích họa trên phướn ma này, tức thì trong đầu cậu như mây tan thấy trời quang.

Cộng thêm sự hiểu biết của cậu về văn hóa Tạng địa, tức thì một ý nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu. "Thành Ác La Hải này, e là giả!" "Giả?

Ý gì?

Thiên Chân cậu không phải suy nghĩ đến phát điên rồi chứ, thành này chúng ta đều đã thấy, sao có thể là giả được!" "Hơn nữa, thịt bò kia chúng ta cũng đã ăn rồi, quả thực chống đói mà!" Bàn Tử nói bên cạnh.

Lôi và Thương Thương Không cũng ngơ ngác nhìn cậu, không hiểu tại sao cậu lại nói vậy.

Ngô Bất Chính lại vô cùng chắc chắn nói. "Thành Ác La Hải này chắc chắn là giả!" "Đây là một thành phố trong gương!" "Thành Ác La Hải thực sự căn bản không ở đây!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào bích họa nói. "Ghi chép trên bích họa này tuy ẩn ý, nhưng lại ghi lại rõ ràng toàn bộ vấn đề của thành phố trong gương này!" "Thi thể nữ bằng tinh kia, đó là thi hài của Xà Mẫu!" "Người của Luân Hồi Tông đời sau đã lấy đi não và mắt của bà ta, dùng hai thứ này, ở đây xây dựng nên một thành phố trong gương!" "Thành Ác La Hải thực sự, e là căn bản không ở đây!" Mọi người nghe đến đây tức thì trong lòng kinh hãi, nhưng cũng rất nghi hoặc.

Thành phố trong gương là gì?

Tất cả chuyện này rốt cuộc là sao?

Rốt cuộc là vì sao, Tần Vũ cũng nghĩ không ra.

Bởi vì trong đó có quá nhiều tình huống.

Tần Vũ tự mình kích hoạt huyết mạch, quả thực đã nhận được năm năm tuổi thọ.

Cùng Bàn Tử đi trộm mộ, tặng cho anh ta thẻ nhân vật, cũng nhận được mười năm tuổi thọ.

Nhưng hình thức tuổi thọ tặng cho Lương Quỳnh lại khác.

Thẻ nhân vật của Hồ Tư Lệnh là do chính anh dùng, Lương Quỳnh chỉ nhận được tuổi thọ.

Lẽ nào loại phần thưởng chỉ cho tuổi thọ này sẽ bị chiết khấu?

Hay là, vì một nguyên nhân nào đó?

Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hồ Tư Lệnh ở kiếp trước hình như cũng có lời nguyền của tộc Quỷ Động này.

Có phải là, Lương Quỳnh chỉ nhận được phần thưởng tuổi thọ, cho nên có tác dụng phụ, cũng bị nhiễm phải lời nguyền này?

Nhưng điều này cũng không đúng, kết quả kiểm tra nói, tình trạng này của Lương Quỳnh đã có từ rất sớm, vậy có nghĩa là bản thân cô ấy đã có lời nguyền.

Rất có khả năng cũng là hậu duệ của tộc Quỷ Động giống mình.

Nếu nghĩ như vậy, thì kết quả chỉ có một tình huống.

Hệ thống đã thưởng năm năm tuổi thọ của Hồ Tư Lệnh cho cô.

Kết quả phát hiện trên người cô có lời nguyền, cộng thêm Hồ Tư

Lệnh cũng có lời nguyền.

Có thể tuổi thọ đã bị giảm đi một nửa.

Hai năm rưỡi tuổi thọ, khiến lời nguyền trên người cô tăng tốc hiện ra.

Chương 356

Cho nên mới có tình huống hiện tại.

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là phỏng đoán, rốt cuộc có phải như vậy hay không cũng không thể kiểm chứng.

Dù sao, hồ sơ tặng quà của hệ thống, Tần Vũ cũng không thể tra cứu được.

Mỗi lần đều chỉ thông báo một chút rồi biến mất.

Nhưng dù nói thế nào, tuổi thọ của Lương Quỳnh thật sự chỉ còn lại hai năm rưỡi.

Không hành hạ còn có thể sống tốt hai ngày, nếu cứ liều mạng, có lẽ đến hai ngày cũng không còn. "Giáo sư!" Đột nhiên Ngô Bất Chính bên cạnh lên tiếng. "Giáo sư, tâm trạng của ngài chúng cháu có thể hiểu, thực không dám giấu, lần này chúng cháu đi núi Côn Luân, chính là có liên quan đến lời nguyền trên người Tiểu ca!" "Tuy cháu không hiểu rõ về lời nguyền này lắm, nhưng lời nguyền này không thể nào chỉ nhắm vào một hai người được!" "Chắc chắn phải có điểm chung!" "Cháu cảm thấy, nếu lần này chúng cháu thuận lợi, có thể giải trừ lời nguyền trên người Tiểu ca, thiết nghĩ lời nguyền trên người cô Lương Quỳnh đây, cũng có thể giải quyết được!" "Có lẽ bây-giờ hai người nên cân nhắc là, làm sao để điều trị tốt, giúp cô ấy kéo dài tuổi thọ thêm một chút!" "Đúng!

Thiên Chân nói có lý, lời nguyền chứ có phải công nghệ cao đâu, sao có thể mỗi người mỗi khác được!" Bàn Tử cũng chen vào. "Hai người cứ ở nhà chờ tin tốt, Bàn gia tôi sẽ đi cùng Tiểu ca giải quyết lời nguyền!" "Hai người ở nhà tự nhiên cũng sẽ không sao!" "Một công đôi việc mà, phải không!" Giáo sư nghe vậy thở dài nói. "Cảm ơn các cậu, nếu thật sự có tác dụng thì tự nhiên là tốt nhất!" "Nhưng nếu thất bại, hoặc không có tác dụng!" "Tôi chỉ có thể nghĩ cách đưa Lương Quỳnh ra nước ngoài thôi!" Nói rồi giáo sư nhìn về phía Tần Vũ. "Tần Vũ tiểu ca, tôi cũng nhắc cậu một câu, lời nguyền này hình như khoảng cách càng xa thì thời gian phát tác càng chậm!" "Nếu thất bại, cậu tốt nhất cũng nên ra nước ngoài định cư đi!" "Giáo sư này sao toàn nói lời xúi quẩy thế!" Bàn Tử khó chịu nói. "Có sự dũng mãnh của Bàn gia tôi, thân thủ của Tiểu ca, đầu óc của Thiên Chân, còn có vấn đề gì chúng ta không giải quyết được sao?" "Ngài cứ ở nhà yên ổn, chăm sóc tốt cho bạn gái... khụ khụ, của Tiểu ca nhà chúng tôi là được rồi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, ra hiệu cho anh ta đừng nói lung tung nữa.

Tiểu ca người ta còn chưa nói gì, cậu đã làm mai làm mối rồi. "Ầm ầm ầm!" Lúc này bên ngoài đã vang lên tiếng trực thăng.

Rõ ràng người của tổ chương trình đã đến. "Hai vị, chúng cháu cũng nên xuất phát rồi, mời hai vị về cho!" Ngô Bất Chính cười nói.

Đồng thời gọi Bàn Tử thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Giáo sư Trần thở dài, chuẩn bị rời đi.

Nhưng Lương Quỳnh lại nhìn Tần Vũ không nhúc nhích. "Ai, sao em còn không nỡ..." "Ai ai!

Thiên Chân cậu kéo tôi làm gì!" Bàn Tử nói chưa hết câu đã bị Ngô Bất Chính véo tai lôi ra ngoài.

Giáo sư Trần thấy vậy cũng đi ra trước.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, mím môi, nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Lúc này trong lòng cô chắc chắn là ngũ vị tạp trần.

Cô thích Tần Vũ, đây là chuyện rõ như ban ngày.

Nhưng trải qua hai lần, cô cũng hiểu rõ, mình đi theo chỉ trở thành gánh nặng.

Nhưng cô thật sự... "Cái này cho cậu!" Lương Quỳnh cũng không biết nên nói gì, lấy ra Mạc Kim phù mà Tần Vũ đã đưa cho cô trước đó.

Lúc đó Tần Vũ nhận được hai cái, đã cho cô một cái.

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh không nói gì.

Lương Quỳnh đặt Mạc Kim phù vào tay Tần Vũ, nói. "Các cậu đi ba người, Bàn Tử kia hình như đã có rồi!" "Mạc Kim phù này, Ngô tiểu ca có thể sẽ cần đến!" "Thượng lộ bình an!" Lương Quỳnh nói xong, xoay người bỏ đi.

Chỉ là cùng lúc xoay người, nước mắt đã không kìm được mà tuôn rơi.

Hai năm rưỡi tuổi thọ, đổi lại là bất kỳ người bình thường nào, có thể thật sự thản nhiên chấp nhận được không?

Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là khi bạn biết rõ ngày chết của mình, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn ngày đó đến gần, mà không thể làm được gì...

Lương Quỳnh và Giáo sư Trần rất nhanh đã rời đi.

Bàn Tử đã xếp đồ lên trực thăng.

Ngô Bất Chính vỗ vai Tần Vũ, ra hiệu anh đừng nghĩ nhiều, không phải là không về nữa. "Không nỡ à?

Hai ngày nữa là về rồi!" Tần Vũ liếc Ngô Bất Chính một cái, trực tiếp đeo Mạc Kim phù lên cổ cậu.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, còn định hỏi đây là thứ gì, bên cạnh đã truyền đến tiếng trêu chọc của Bàn Tử. "Tôi nói này Thiên Chân, mắt nào của cậu thấy Tiểu ca không nỡ?" "Nói nữa là, lần này cậu đi cùng chúng tôi, Tứ muội không lo lắng à!" "Tôi thật sự sợ livestream vừa mở, Tiểu Bạch ở đó mắng cậu không ra gì đấy!" "Cút!" Ngô Bất Chính mắng một câu, cũng lười nói thêm.

Ba người lập tức lên trực thăng, trong tiếng gầm rú, thẳng tiến đến khu Tạng.

Chương 357

Trên đường, Bàn Tử nói qua về chuyện Mạc Kim phù.

Ngô Bất Chính biết được Mạc Kim phù này là do Lương Quỳnh đưa, trong lòng cũng không khỏi rất cảm kích.

Có thứ này, đi Côn Luân Thần Cung cũng có chút an ủi trong lòng.

Đường đi xa xôi, đến nơi tập kết ở Tạng địa, ít nhất cũng phải bay năm sáu tiếng.

Trong lúc đó, Ngô Bất Chính lại nói với hai người về chuyện Côn Luân Thần Cung ở Tạng địa.

Đại ý là, chỉ cần tìm được một hố chôn tùy táng của Luân Hồi Tông đời sau, về cơ bản là có thể xác định được lối vào Côn Luân Thần Cung.

Lối vào này nằm trong một Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chỉ cần tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp này, thì không lo không tìm được lối vào.

Ba người trò chuyện một lúc, thực sự là nhàm chán.

Dưới sự yêu cầu quyết liệt của Bàn Tử, ba người đành phải chơi Đấu địa chủ để giết thời gian.

Trực thăng bay từ lúc trời sáng cho đến khi trời tối.

Cuối cùng cũng đến được một căn cứ dưới chân núi ở Tạng địa trước khi màn đêm buông xuống.

Trong một căn lều ở căn cứ, họ gặp được sáu thành viên của đội thám hiểm nước ngoài.

Ảnh chụp cuối cùng cũng chỉ là ảnh chụp, vừa thấy người thật, Bàn Tử tức thì đứng không vững.

Nhìn người phụ nữ duy nhất đứng trong đám người, Thương Thương Không, mắt anh ta sắp lọt ra ngoài. "Trời đất ơi, đúng là người như tên, nhìn thấy cô ấy là Bàn gia tôi lại nghĩ đến bầu trời!" "Đôi mắt trong veo kia, quả thực làm người ta xao xuyến!" "Thằng béo chết tiệt, trình độ văn hóa có tiến bộ nha, thành ngữ cũng dùng được rồi!" Ngô Bất Chính cười nói bên cạnh. "Nhưng cậu đừng có làm bậy, không nghe tổ chương trình nói à, Tiểu Toàn kia có đao pháp rất lợi hại!" "Nói không chừng chính là bạn trai của Thương Thương Không đó, lát nữa thấy cậu nhìn chằm chằm bạn gái người ta chảy nước miếng, đòi quyết đấu với cậu, tôi và Tiểu ca không quản đâu!" Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói. "Trong truyền thuyết, thủ lĩnh tối cao của Ma quốc là di cốt của Xà Thần, thứ hai mới là Xà Mẫu!" "Tương truyền mắt của Xà Mẫu vô cùng lợi hại, là sự tồn tại có thể giao tiếp với không gian hư số!" "Trong trường ca của Thế giới chế địch bảo châu đại vương có ghi lại, mắt của Xà Mẫu này là loại mắt thứ sáu, tên là Ma Nhãn!" Hóa ra, trong Phật giáo Tạng địa, mắt được chia làm bảy cảnh giới.

Mà Ma Nhãn này chính là sự tồn tại có thể sánh ngang với Phật Nhãn lợi hại nhất trong truyền thuyết.

Phật Nhãn vô biên, Ma Nhãn vô giới.

Tương truyền Ma Nhãn này chính là Vô Giới Yêu Đồng trong truyền thuyết.

Vô Giới Yêu Đồng có thể giao tiếp với không gian hư số.

Nhưng không phải Xà Mẫu đời nào cũng sở hữu năng lực này.

Cỗ thi thể nữ bằng tinh dưới Cửu Tầng Yêu Tháp, hẳn là của một vị Xà Mẫu trong số đó.

Nói đến đây không thể không nhắc đến di hài của Xà Thần, thủ lĩnh tối cao.

Tương truyền di hài của Xà Thần này được phát hiện trong một hang động Tăng Cách Nam Duẫn ở phía bắc núi Côn Luân.

Bên trong có năm chiếc hộp báu, và hai thần tích của Xà Thần.

Hai thần tích lần lượt là.

Thứ nhất, mắt của Xà Thần có thể giao tiếp với không gian hư số.

Thứ hai, đại não của Xà Thần bất tử bất diệt, có năng lực huyễn hóa cảnh vật.

Ngô Bất Chính nói. "Xà Mẫu này có lẽ đã thông qua tế tự, nhận được hai loại sức mạnh này!" "Cho nên người của Luân Hồi Tông đời sau đã lấy đi mắt và não của bà ta, dùng sức mạnh huyễn hóa cảnh vật của đại não, tạo ra thành phố trong gương này!" "Nói đơn giản, thành Ác La Hải này thực chất không tồn tại!" "Nó được ghép lại từ ký ức trong não của Xà Mẫu!" "Có lẽ hang động nấu thịt bò ở cổng thành và những sự vật trong thành, căn bản không phải cùng một thời kỳ!" "Nhưng lại được người của Luân Hồi Tông đời sau xây dựng nên!" Nói đến đây, về cơ bản mọi người đã hiểu được bảy tám phần.

Bàn Tử nói. "Vãi, Thiên Chân, cái đầu của cậu còn là đầu người không vậy?

Phải ăn bao nhiêu óc heo mới bổ được như thế này!" "Cút!" Ngô Bất Chính bực bội nói.

Lôi bên cạnh lại phản ứng rất nhanh, toàn thân run rẩy hỏi. "Ngô...

Ngô tiểu ca, vậy ý của cậu là thịt bò chúng ta vừa ăn, e là thịt bò đã được nấu mấy nghìn năm rồi à!" "Cái này cũng quá... ghê tởm rồi!" Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra, sau đó suýt nữa thì nôn ra.

Thịt bò nấu mấy nghìn năm, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Cái đó còn ăn được sao!

Ngô Bất Chính lại cười nói. "Không có gì không ăn được, nấu mấy nghìn năm thì cũng là thịt bò!" "Hơn nữa trong thành phố trong gương này, thời gian căn bản không tồn tại, những thứ này luôn duy trì trạng thái ban đầu khi được tạo ra!" "Cho nên không có ảnh hưởng gì!" "Nhưng tôi không hiểu, tại sao Tiểu ca lại ngất xỉu ở thành Ác La Hải này?" Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Chắc là tám phần Tiểu ca cũng nhận ra vấn đề của thành Ác La Hải này, kinh ngạc quá nên ngất đi!" Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Người như cậu còn chưa bị dọa ngất, cậu nghĩ Tiểu ca sẽ bị sao?" "Theo như tôi biết, một số sức mạnh thần bí đều có tác dụng kích thích đối với đại não của con người!" "Ví dụ như thần thụ Tần Lĩnh, và thành phố trong gương ở đây!" "Tôi cảm thấy, cả hai nơi này đều có thứ gì đó đã kích thích đại não của Tiểu ca, cho nên mới khiến anh ấy ngất đi!" "Chỉ hy vọng, anh ấy không xảy ra chuyện gì!" Mọi người nghe vậy đều thở dài.

Chuyện này, đâu phải là họ có thể quyết định được.

Chương 358

Tiểu ca bây-giờ hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc đã bị ảnh hưởng lớn đến mức nào, cũng không thể biết được.

Tất cả chỉ có thể đợi anh ấy tỉnh lại rồi nói.

Mọi người nhóm lửa, bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ.

Cái thành Ác La Hải kia mọi người không dám đến nữa.

Hơn nữa còn một điểm, trước đó Tần Vũ đã ngăn cản họ, nhưng để cứu anh, Bàn Tử đã xông vào.

Không biết sẽ có hậu quả gì.

Chỉ là đến bây giờ xem ra cũng không sao, không biết trước đó Tần Vũ rốt cuộc vì sao lại ngăn cản họ.

Tất cả đều phải đợi Tần Vũ tỉnh lại mới biết được đáp án.

Tần Vũ hôn mê suốt một tiếng đồng hồ.

Cho đến khi Bàn Tử lôi từ trong ba lô ra một thứ gọi là Bắc Đế Huyền Châu, khẽ đưa qua mũi Tần Vũ, mới đánh thức được anh.

Cái gọi là Bắc Đế Huyền Châu là một loại châu có mùi rất nồng, hơi giống băng phiến.

Nhưng tác dụng của nó thì băng phiến không thể so sánh được.

Có tác dụng định thần, chống ảo giác.

Đối với một số người mắc chứng thất hồn, tức là mộng du, cũng có hiệu quả kỳ diệu.

Bắc Đế Huyền Châu này là do Bàn Tử mua ở một chợ đồ cổ trước khi lên đường đến núi Côn Luân.

Không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.

Chỉ là không ai ngờ, sau khi Tần Vũ tỉnh lại, cả người lại không có biểu cảm gì.

Giống như bị ngốc, nhìn Thương Thương Không và Lôi với ánh mắt có chút mờ mịt.

Cho đến khi anh nhìn thấy Ngô Bất Chính, trong mắt mới lộ ra một tia nghi hoặc. "Tiểu ca, cậu không sao chứ!" Bàn Tử vội hỏi.

Tần Vũ lại không có bất kỳ phản ứng nào. "Hỏng rồi, Tiểu ca tám phần là bị hỏng não rồi, không phải cũng mất trí nhớ rồi chứ!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính vội chỉ vào mình. "Tiểu ca, cậu có nhận ra tôi không?" Tần Vũ nhìn chằm chằm Ngô Bất Chính một lúc, sau đó gật đầu. "Vậy còn anh ta?" Ngô Bất Chính chỉ vào Bàn Tử, Tần Vũ lại gật đầu.

Nhưng khi Ngô Bất Chính chỉ vào hai người Thương Thương Không, Tần Vũ lại tỏ ra mờ mịt, dường như không hề quen biết họ. "Xong rồi, Tiểu ca chắc chắn là mất trí nhớ rồi, may mà chưa quên chúng ta!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính trong lòng có chút lo lắng, mở lại nội dung livestream trước đó cho Tần Vũ xem.

Tần Vũ càng xem mày càng nhíu chặt, sau đó nói. "Tôi không nhớ!" Hai người nghe thấy câu này, tức thì trong lòng đều trĩu xuống.

Trần Hàm Hàm đột nhiên nói. 【Ngô tiểu ca, chuyện kích thích đại não mà cậu nói trước đó, có chuyên gia y học nói rằng, Tiểu ca có thể bị chứng mất trí nhớ chọn lọc】【Những kích thích đối với đại não đó, sẽ khiến anh ấy chỉ nhớ những chuyện rất quan trọng, cho nên anh ấy mới nhận ra các cậu, không nhận ra Thương Thương Không và họ】【Vị bác sĩ này còn nói, tốt nhất không nên để Tiểu ca bị kích thích nữa, nếu không sẽ mất trí nhớ hoàn toàn】【Lương Quỳnh là do đại não thiếu oxy nghiêm trọng gây ra mất trí nhớ, nhưng cô ấy đã dần dần hồi phục rồi】【Trường hợp của Tiểu ca là do bị kích thích, căn bản không có khả năng hồi phục】Ngô Bất Chính thấy vậy vội gật đầu.

Bàn Tử cũng bất đắc dĩ thở dài.

Tần Vũ thì nhìn hai người, trong lòng dường như có chút nghi hoặc. "Tiểu ca cậu yên tâm, chúng ta đều có livestream, nếu cậu mất trí nhớ thì cho cậu xem lại là được, chúng tôi sẽ không bỏ rơi cậu đâu!" Ngô Bất Chính nghiêm túc nói.

Tần Vũ tuy không biết mình đã quên những gì, nhưng anh luôn cảm thấy dường như có chuyện rất quan trọng trong tương lai phải làm.

Ngô Bất Chính cho Tần Vũ uống chút nước, sau đó thử hỏi. "Tiểu ca, cậu còn nhớ không, trước đó tại sao lại ngăn chúng ta vào thành Ác La Hải?" Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, một lát sau dường như nhớ ra điều gì đó.

Vội tìm Mộ Trần châu trên người.

Sau đó quả nhiên tìm thấy trong ba lô.

Nhưng Mộ Trần châu lúc này đã có sự thay đổi.

Trước đó khi Tần Vũ cầm Mộ Trần châu đi trong thành Ác La Hải, mọi người đều đã thấy.

Nhưng Mộ Trần châu lúc này và trước đó rõ ràng đã có sự thay đổi lớn.

Chỉ thấy lớp thịt bằng ngọc trên Mộ Trần châu đang dần dần bong ra, để lộ ra một vật giống như con mắt bên trong.

Mọi người kinh ngạc nhìn, đều không hiểu tại sao Mộ Trần châu lại biến thành như vậy.

Lẽ nào là lớp thịt của Hiến Vương trên đó đã bong ra?

Chương 359

Nhưng sao sớm không biến đổi, muộn không biến đổi, lại cứ nhằm vào lúc này?

Mộ Trần Châu do duyên cớ của Hiến Vương nên bên trên có một lớp thịt rất dày, nhưng lớp thịt này đã bị ngọc hóa.

Trước đây viện nghiên cứu khảo cổ đã tiến hành cắt gọt, nhưng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn lớp thịt ngọc hóa đó, không ngờ ở trong thành Ác La Hải này lại tự bong ra.

Tần Vũ nhìn Mộ Trần Châu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Anh vội đứng dậy kéo Bàn Tử qua, sau đó cởi áo trên của cậu ta ra. "Này này!

Tiểu ca anh làm gì thế, đang livestream toàn cầu đấy, cho Bàn gia tôi chút riêng tư chứ!" Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Tần Vũ đã cởi áo của cậu ta ra rồi.

Ngô Bất Chính và những người trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy trên lưng Bàn Tử cũng có thêm một ký hiệu hình con mắt.

Tuy vẫn chưa rõ lắm, nhưng đã có thể nhìn ra đường nét. "Cái này... sao trên người Bàn gia cũng có thứ này!" Bàn Tử ngây người.

Nhưng Tần Vũ lại nhìn sang Thương Thương Không và Lôi bên cạnh.

Hai người đó cũng rùng mình, dường như đã hiểu ra, vội vạch áo ra xem vai.

Vừa nhìn, tim họ đã lạnh đi một nửa.

Trên vai họ cũng xuất hiện loại hoa văn đó.

Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, vội kiểm tra bản thân.

Nhưng trên lưng anh lại không có. "Xong rồi!" Bàn Tử ngồi phịch xuống đất. "Mẹ kiếp, thành Ác La Hải đó chính là một lời nguyền!

Chả trách trước đó Tiểu ca không cho chúng ta vào!" "Chết tiệt, phen này toi cả lũ rồi!" Thương Thương Không và Lôi không biết chuyện lời nguyền, thấy Bàn Tử kích động thì vội vàng tới hỏi.

Nhưng Bàn Tử chẳng thèm để ý đến họ, vội hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, lần này chúng ta đến Côn Luân Sơn, chính là để giải trừ lời nguyền này đúng không!" "Chỉ cần chúng ta tìm được thành Ác La Hải thật sự, là sẽ không sao nữa phải không!" Tần Vũ gật đầu.

Ngô Bất Chính nói xen vào. "Xem ra lần này phải đi tìm thành Ác La Hải thật rồi, trên cánh buồm ma đó có ghi lại!" "Trong thành Ác La Hải có một tế đàn, chỉ cần đến nơi cử hành tế tự là có thể xóa bỏ lời nguyền này!" "Nhưng thành Ác La Hải thật sự ở đâu chúng ta đều..." Ngô Bất Chính còn chưa nói hết câu, đột nhiên tự mình sững sờ.

Anh vội quay đầu nhìn hồ nước phía sau.

Chỉ thấy nơi hồ nước này tọa lạc là một vùng hồ bị gió bào mòn rộng lớn.

Hình dáng vách đá của nó giống hệt như thành Ác La Hải.

Thấy vậy, Ngô Bất Chính đã hiểu ra.

Thành Ác La Hải thật sự chắc chắn đã sụp xuống lòng đất rồi!

Ngay dưới chân bọn họ! "Thành Ác La Hải ở dưới chân chúng ta, e là chúng ta phải xuống dưới rồi!" Ngô Bất Chính kích động nói.

Bàn Tử nghe vậy còn có cứu, cả người cũng tràn đầy sức lực, vội đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Nhưng Tần Vũ lại ngăn họ lại, lắc đầu, đồng thời chỉ chỉ vào mặt hồ. "Tôi xuống trước!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử ngẩn ra, còn tưởng Tần Vũ lo cho sự an toàn của họ, Bàn Tử vội nói. "Tiểu ca, anh đã mất trí nhớ rồi, hay là để tôi xuống trước đi, tôi bơi giỏi!" Nhưng Tần Vũ lại lắc đầu. "Dưới đó có thứ, tôi phải lấy lại!" Nói xong, Tần Vũ liền rút Hắc kim cổ đao ra, chuẩn bị xuống nước.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng có chút nghi hoặc.

Trong nước có đồ?

Đồ gì?

Chẳng lẽ là mắt và não của Xà mẫu mà Luân Hồi Tông để lại ở đây?

Nhưng lấy những thứ đó để làm gì chứ!

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho tình hình của Tần Vũ, lên tiếng nói. "Tiểu ca, thứ đó rất quan trọng sao?" "Chúng ta có Mộ Trần Châu, nếu không cần thiết thì cứ dùng thẳng lôi quản đi!" Tần Vũ lại lắc đầu. "Rất quan trọng!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy nhìn nhau, không ép buộc nữa.

Tần Vũ mất trí nhớ có chọn lọc mà vẫn không quên trong hồ có thứ rất quan trọng, xem ra thứ đó tám phần là thật sự rất quan trọng.

Chương 360

"Vậy anh cẩn thận, nếu không được thì để Bàn Tử xuống giúp anh!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật gật đầu nói. "Có chuyện gì cứ gọi một tiếng, Bàn gia xuống ngay!" Nhưng ngay lúc ba người đang nói chuyện, Thương Thương Không bên cạnh đột nhiên kinh hô.

Tuy không biết cô ta nói gì, nhưng mọi người nhìn thấy, ngón tay cô ta đang chỉ vào vách đá bên cạnh.

Lập tức mọi người liền thấy, trên vách đá xa xa có một cửa động.

Cửa động không lớn, nhưng rất nhẵn bóng, dường như có thể từ đó đi ra ngoài.

Lúc này, giọng của Trần Hàm Hàm vang lên. 【Thương Thương Không nói, nơi đó có thể thông ra bên ngoài, có lẽ có thể đi ra được!】 Ngô Bất Chính nghe vậy lại nhíu mày, tuy anh không phải chuyên gia thám hiểm ngoài trời gì, nhưng sau khi có được tư duy của Tà Đế, anh luôn cảm thấy con đường đó có vấn đề.

Chỉ là nhất thời không nói ra được vấn đề ở đâu.

Thực ra lối đi này đã có từ sớm, chỉ là lúc đó mọi người quá đói, lại thêm sau đó phát hiện ra thành phố trong gương của Ác La Hải, nên không ai để ý đến nó.

Lúc này chuẩn bị xuống nước, mới phát hiện nơi này lại còn có một lối đi.

Bàn Tử cũng cảm thấy có vấn đề, hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, anh thấy lối đi đó thế nào?" Tần Vũ lắc đầu, ý là không thể đi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng có cảm giác này, nhưng lại không biết tại sao cứ cảm thấy lối đi đó có vấn đề.

Đột nhiên Thương Thương Không bên cạnh định đi qua.

Lôi lại vội ngăn cô ta lại nói. "Đó không phải lối đi, không thể đi, có nguy hiểm!" Thương Thương Không không hiểu, may là phòng livestream của cô ta cũng có phiên dịch, rất nhanh đã hiểu ý của Lôi.

Hóa ra lối đi đó nhẵn bóng như gương, vừa nhìn đã biết là bị thứ gì đó đi qua trong thời gian dài mài ra!

Ở nơi hoang vu không người này, sao có thể có người thường xuyên đi qua.

Không cần nghĩ cũng biết là một số sinh vật khổng lồ, ví dụ như cá sấu chẳng hạn.

E rằng cũng chỉ có loại đó mới có thể mài lối đi nhẵn bóng như vậy.

Dường như để chứng thực lời của Lôi.

Giây tiếp theo mọi người liền nghe thấy, trong hang núi đó ầm ầm truyền đến tiếng vảy thịt ma sát vào đá.

Gần như cùng lúc, mọi người kinh ngạc nhìn thấy.

Một con vật khổng lồ giống như cá sấu tự mình trườn ra từ lối đi đó.

Như một quả thủy lôi, nó lao thẳng xuống nước.

Cảnh này khiến Thương Thương Không ngây người.

Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, rất lâu không lên tiếng.

Đột nhiên trong phòng livestream truyền đến giọng của Tô Khảo Khảo. 【Đó... chuyên gia nói đó là ban văn giao!】 "Giao gì?" Bàn Tử ngơ ngác, tuy không biết ban văn giao là gì, nhưng kích thước của con vật đó quá lớn.

Ngay cả Bàn Tử nhìn cũng thấy tim đập chân run.

Mọi người đứng trên bờ, may mà mặt hồ cách bờ cũng sáu bảy mét, nên không lo con vật đó sẽ lên.

Hơn nữa nước trong hồ bị gió bào mòn này trong vắt lạ thường.

Mọi người đứng trên bờ đều có thể thấy rõ tình hình bên dưới.

Chỉ thấy con ban văn giao khổng lồ đó bơi hai vòng trong hồ, lập tức nước sông bên dưới liền bị nhuộm thành màu đỏ.

Vô số con cá râu trắng bị con ban văn giao đó cắn tóe ra từng vòi máu tươi.

Mọi người nhìn mà tim đập chân run, may mà vừa rồi chưa xuống, không thì lúc này e là đã có kết cục giống như mấy con cá đó rồi.

Ngô Bất Chính nói. "Con ban văn giao này tính tình hung dữ, chúng ta phải dùng lôi quản rồi!" Bàn Tử nghe vậy liền lấy lôi quản ra chuẩn bị ném xuống.

Tần Vũ lại ngăn cậu ta lại nói. "Không thể nổ, đồ vẫn chưa lấy được!" "Tiểu ca, rốt cuộc anh muốn lấy thứ gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lại lắc đầu. "Quên rồi, nhưng rất quan trọng!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy đều rất bất đắc dĩ, nhưng Tần Vũ đã kiên trì như vậy, họ cũng không nói gì thêm.

Hơn nữa xuống hồ lúc nào cũng được, cũng không vội trong chốc lát. "Đùa à, xinh đẹp không phải là để người ta ngắm sao, cổ nhân nói rất hay, trang điểm mà không cho người khác thưởng thức thì chính là chơi trò lưu manh!" "Với lại, Bàn Tử này sợ nó à?

Chương 361

Với cái thể trạng như gà con của nó, Bàn gia đây một đấm một đứa!" Bàn Tử thản nhiên nói.

Tần Vũ thì từ đầu đến cuối không nói gì, mọi người dường như đều đang chờ đợi nhân viên của tổ chương trình đến.

Tập hợp mọi người ở đây, rõ ràng là có chuyện cần thông báo. "Vị này chắc là Tần Vũ tiểu ca nhỉ!" Đột nhiên, một giọng nói vang lên, là người Anh tên là gì đó, Stephen Lôi.

Tên Lôi này hình như biết nói tiếng Trung, nhưng có chút lơ lớ, chỉ có thể miễn cưỡng hiểu được một ít. "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?" Thấy Tần Vũ không nói, Ngô Bất Chính nhận lời. "Không có chuyện gì, Tần Vũ tiểu ca đây rất nổi tiếng, tôi cũng là fan của anh ấy, đến chào hỏi một tiếng, tôi tên là Stephen Lôi, các bạn có thể gọi tôi là Lôi!" Đối phương cười nói.

Ngô Bất Chính và đối phương nói chuyện vài câu, coi như là đã đuổi được anh ta đi.

Sau đó, gã ngoại quốc tên James Bullen, biệt danh Bất Lãng ca, cũng đến chào hỏi.

Cũng bị Ngô Bất Chính tiễn đi, nhưng gã người Thái da đen kia thì không động, đứng đó như một cây cột đen, không nhúc nhích.

Nếu không phải ở đây có đèn, thật sự sẽ tưởng là một cây cột đen dựng ở đây. "Tần-san!" Đột nhiên lại một giọng nói nữa vang lên, chính là một người đàn ông trong ba người Hàn Quốc.

Bàn Tử cảm thấy phiền phức, không thể cùng nhau đến chào hỏi một lượt được à.

Sao cứ như rót rượu, từng người một đến thế! "Anh có việc gì không?" Ngô Bất Chính không thích người Hàn Quốc lắm, thuận miệng nói cho có lệ. "Xin lỗi, tôi muốn thi đấu với Tần-san, có được không?" Đối phương dùng tiếng Trung lơ lớ hỏi.

Rõ ràng là đã cố tình học trước khi đến, khi chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" thực sự bắt đầu, e là sẽ phải dùng phiên dịch. "Thi đấu?

Này anh bạn, với cái thân hình que củi của anh thì đừng gây chuyện nữa, cẩn thận gió to thổi bay đấy!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính cũng bất đắc dĩ cười cười, thân thủ của Tần Vũ bọn họ đều đã thấy qua.

Đối phó với gã người Hàn Quốc trước mắt này chẳng phải là dễ như chơi sao.

Nhưng gã người Hàn Quốc đó dường như đã quyết tâm.

Hắn khẽ cúi người trước ba người Tần Vũ, nói. "Tôi là Tiểu Tuyền, xin chỉ giáo!" Nói xong liền rút con dao bên hông ra.

Loại dao mà các võ sĩ đao khách của Hàn Quốc sử dụng là một loại đao cụ tương tự như Đường đao.

Nhưng đều đã qua cải tạo riêng.

Có thể có nguồn gốc từ Đường đao.

Loại dao này thân hẹp và cứng, giỏi chém.

Truyền thuyết kể rằng Đường đao lợi hại, ngay cả cây to bằng đùi người lớn cũng có thể chém đứt trong nháy mắt.

Có thể nói là chém sắt như chém bùn.

Chỉ không biết loại đao của Hàn Quốc này có sắc bén như vậy không. "Tiểu ca, hắn vẫn chưa xong à!

Để tôi nói chuyện với hắn thêm chút nữa!" Thấy Tần Vũ không có ý định ra tay, Ngô Bất Chính nói.

Nhưng anh vừa định nói, thì Tiểu Tuyền kia đã một bước lao lên, ra thế chém xuống.

Lúc này Ngô Bất Chính đang ở trước mặt Tần Vũ, nếu nhát đao này chém xuống, sẽ chém thẳng vào lưng Ngô Bất Chính.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt liền lạnh đi, gần như với một tư thế không thể nào, anh bật thẳng dậy từ chỗ ngồi.

Trong nháy mắt đã che cho Ngô Bất Chính ở phía sau.

Bàn Tử thấy vậy cũng gấp, vớ lấy cái ghế đẩu bên cạnh định ra tay.

Nhưng giây tiếp theo, cậu ta nhìn thấy.

Tần Vũ nghiêng người né được nhát đao của Tiểu Tuyền, đồng thời hai bàn tay thon dài của anh trong nháy mắt đã chụp lấy cổ tay hắn.

Cổ tay Tiểu Tuyền như bị va đập mạnh, con dao trong tay không giữ vững được mà rơi thẳng xuống đất.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, hai ngón tay thần tốc kẹp chặt lấy cổ Tiểu Tuyền.

Lập tức bóp đến nỗi mặt hắn đỏ bừng.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội lên can ngăn, nói mình không sao, Tiểu ca không cần căng thẳng như vậy.

Bàn Tử thấy Tỉnh Hạ và Thương Thương Không định qua đây, vội chạy đến trước mặt Thương Thương Không giang tay ra hét. "Cô em đừng kích động, chỉ là tỉ thí thôi mà, này này đừng có chui vào lòng Bàn gia chứ!" "Bao nhiêu người đang nhìn đấy, Bàn gia cũng không ra tay, là cô chủ động đấy nhé!" "Thằng béo chết tiệt, mày đến đây để tán gái à!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Chương 362

Thằng béo này thật biết tận dụng thời cơ, chút cơ hội này cũng không quên sàm sỡ.

Bàn Tử thì như không nghe thấy, nói với Thương Thương Không. "Cô em, hình như anh từng gặp em ở đâu đó rồi!" "Hình như là trên tivi, nhưng không nhớ là kênh nào!" "Thiên Chân, cậu có nhớ là kênh nào không!" "Cút!

Mày xem là xem đĩa lậu!" Ngô Bất Chính bực bội nói.

Bàn Tử nghe vậy vỗ đùi, bừng tỉnh. "Anh đã nói mà, sao thấy quen quen, hóa ra là Thương...

Không, Thương Thương Không lão sư à!" Bàn Tử lúc này vẫn còn tâm trạng trêu chọc nữ tuyển thủ Hàn Quốc.

Ngô Bất Chính thì vội vàng nói. "Tiểu ca đừng làm bừa, anh không buông tay là nó toi đời đấy!" "Đến lúc đó chúng ta làm sao đi Côn Luân Thần Cung!" Tần Vũ nghe vậy mới buông tay ra.

Nhìn lại Tiểu Tuyền, cả khuôn mặt đã đỏ bừng sắp thành đít khỉ.

E rằng Tần Vũ mà chậm thêm một chút, hắn thật sự sẽ chết ngạt.

Bàn Tử thấy Tần Vũ đã buông tay, cũng không thể sàm sỡ quá lộ liễu, liền chạy về.

Thấy Tiểu Tuyền dường như vẫn có chút không cam tâm.

Bàn Tử thuận tay rút một miếng giẻ lau trang bị, chạy ra sau lưng Tần Vũ, bắt đầu lau vỏ của thanh Hắc kim cổ đao. "Thằng béo chết tiệt, mày lại giở trò gì đấy!" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử lại nghiêm túc nói. "Chà!

Cậu không hiểu à?" "Hiểu cái gì?

Có rắm thì mau thả!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử chỉ vào Hắc kim cổ đao nói. "Tiểu ca bây giờ ra tay còn không thèm dùng đao, cứ thế này là không được!" "Lâu ngày, Hắc kim cổ đao mà bám bụi rỉ sét thì sao, tôi lau cho nó!" Lời của Bàn Tử nghe có vẻ hơi vô lý.

Nhưng Ngô Bất Chính lại hiểu, thằng béo này đang mỉa mai Tiểu Tuyền kia.

Cứ như đang nói, tiểu ca nhà tao còn chưa rút đao khỏi vỏ mà mày đã gục rồi.

Còn tỉ thí?

Tỉ thí cái con mẹ nhà mày!

Tiểu Tuyền cuối cùng cũng hồi phục, ở bên kia nói một tràng xì xà xì xồ.

Bọn họ cũng không hiểu.

Nhưng thấy hắn không dám qua đây nữa, ba người cũng không để trong lòng.

Lúc này Lôi, James Bullen và gã người Thái da đen bên cạnh nhìn Tần Vũ với ánh mắt đã thay đổi.

Trên tivi có thần dũng đến mấy, họ cũng sẽ cho rằng đó là hiệu ứng chương trình.

Nhưng lúc này thực sự gặp mặt, họ mới hiểu.

Tần Vũ này, là người có bản lĩnh thật sự.

Ngay lúc không khí có chút gượng gạo.

Người của tổ chương trình cuối cùng cũng từ bên ngoài đi vào.

Là một nhân viên công tác.

Anh ta cầm một số tài liệu, sau khi vào liền nói. "Thông báo với mọi người một tin, thời gian phát sóng chương trình của chúng ta ngày mai sẽ được định vào lúc tám giờ sáng!" "Nhưng chiều mai khoảng bốn giờ trên Côn Luân Sơn sẽ có tuyết lớn!" "Tuyết rơi trên Côn Luân Sơn, tình hình sẽ trở nên vô cùng phức tạp!" "Đến lúc đó chúng tôi cũng không thể đến cứu viện được!" "Vì vậy, ai trong các bạn bây giờ muốn bỏ cuộc, hãy mau quyết định!" "Đến lúc đến nơi rồi, muốn bỏ cuộc cũng không có cách nào đâu!" Nhân viên công tác nói rõ tình hình.

Tuy nhiên, đã đến nước này rồi, hơn nữa trước khi phát sóng đã mạnh miệng tuyên bố rồi.

Nếu bây giờ lâm trận bỏ chạy, thì thật sự là mất mặt đến tận nhà.

Rõ ràng mấy người nước ngoài kia đều không muốn bỏ cuộc.

Bàn Tử thấy vậy tự nhiên cũng không thể mất dũng khí, mở miệng nói. "Anh đi hỏi họ đi, ba chúng tôi chắc chắn không bỏ cuộc!" "Ngược lại là họ, mới đến nơi, đừng có cố quá, đến nơi mà thật sự toi đời thì đừng trách Côn Luân Sơn thiên vị!" Nhân viên công tác nghe vậy liền đặc biệt dẫn theo phiên dịch đi hỏi.

Nhưng kết quả rõ như ban ngày, không ai chọn bỏ cuộc.

Nước hồ nhanh chóng bị khuấy đục, mọi người cũng không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Nhưng may là họ có thiết bị livestream.

Thế là Bàn Tử tháo thiết bị livestream của mình xuống, gắn lên một cây sào dài rồi đưa thẳng xuống nước.

Chương 363

Sau đó hình ảnh dưới nước liền hiện ra.

Chỉ thấy dưới nước, vô số con cá râu trắng bị con ban văn giao cắn cho chạy tán loạn.

Nhưng con ban văn giao dường như không phải để kiếm ăn, cá bị cắn chết nó cũng không ăn.

Dường như nó đang cố tình gây rối.

Giống như muốn dụ thứ gì đó ra.

Mọi người xem mà nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh một cảnh tượng kinh người đã xuất hiện.

Chỉ thấy ở sâu dưới nước.

Đột nhiên một con cá râu trắng khổng lồ bơi ra.

Con cá đó lớn đến mức cứ như long vương vậy.

Thân thể dài mười mấy mét, ngay cả con ban văn giao này ở trước mặt nó cũng có vẻ yếu ớt.

Nhưng mục tiêu của ban văn giao dường như chính là nó.

Vừa thấy con cá râu trắng khổng lồ này, nó liền như một quả thủy lôi lao tới.

Hai bên lập tức quấn lấy nhau.

Nhưng con cá râu trắng thân thể khổng lồ, sức mạnh dưới nước cũng không tầm thường.

Con ban văn giao kia lại không làm gì được nó.

Nhưng đúng lúc này, mọi người chỉ nghe trên đầu một tiếng "ầm".

Lại có thêm một con ban văn giao còn to hơn lao xuống nước.

Tình thế lập tức đảo ngược.

Hai con ban văn giao khổng lồ vây công một con cá râu trắng.

Tuy con cá râu trắng chiếm ưu thế về kích thước, mấy lần húc bay mấy con ban văn giao kia.

Nhưng bản thân nó cũng bị cắn mất mấy miếng thịt.

Thấy trong hồ đã loạn như cào cào.

Bàn Tử không nhịn được nói. "Tiểu ca, dưới nước đã thành thế này rồi, thứ của anh còn lấy lại được không!" "Hay là chúng ta ném mấy cây lôi quản, nổ chết chúng nó, lúc đó chẳng phải dễ dàng hơn sao!" Ngô Bất Chính nghe vậy lại vội nói. "Không được!

Thành Ác La Hải thật sự ở dưới đáy hồ, cậu ném mấy cây lôi quản xuống!" "E là cả cái hồ bị gió bào mòn này cũng sập luôn!" "Đá xung quanh đây rất giòn, nếu chúng ta không nhảy xuống nước, cũng sẽ bị đá đè chết!" Bàn Tử nghe vậy nói. "Vậy cứ chờ mãi cũng không phải là cách!" "Hai con ban văn giao này và con cá già kia không biết đã đánh nhau bao lâu rồi!" "Nếu lát nữa chúng nó mệt nghỉ ngơi, rồi lại đánh tiếp, chẳng phải chúng ta sẽ bị kẹt ở đây mãi sao!" Ngô Bất Chính không trả lời, Bàn Tử nói cũng là tình hình thực tế.

Họ phải nghĩ cách chấm dứt cuộc chiến của chúng, nếu không sẽ không bao giờ xuống nước tìm thành Ác La Hải thật sự được.

Tần Vũ nghe vậy liền cởi áo trên ra.

Đây đã là chiếc áo trên cuối cùng của anh.

Nếu lại hỏng nữa, tiếp theo chỉ có thể ở trần. "Tôi xuống!" Tần Vũ đưa quần áo cho Ngô Bất Chính, ý bảo họ đừng theo, sau đó tự mình nhảy một phát xuống nước.

Ngô Bất Chính không kịp ngăn cản, Tần Vũ đã chìm xuống nước. "Gã này cũng vội quá, dưới đó nguy hiểm như vậy!" Ngô Bất Chính sốt ruột nói, Bàn Tử lại vỗ vai anh cười nói. "Đừng lo hão nữa, thân thủ của Tiểu ca cậu còn không biết sao!" "Hơn nữa lát nữa thật sự có rắc rối, Bàn gia tôi cũng sẽ xuống, chúng ta cứ xem tình hình đã!" Nói rồi hai người lại nhìn vào phòng livestream.

Lúc này phòng livestream của Tần Vũ cũng đã được mở.

Thương Thương Không và Lôi ngồi liệt một bên, toàn thân run rẩy.

Suốt chặng đường qua, những thứ họ chứng kiến không phải là Đạt phổ quỷ trùng bá đạo không thể giải thích.

Thì cũng là thi mạn quỷ dị không thể giải thích.

Khó khăn lắm mới tìm được một thành phố, lại còn là thành phố ma trong gương.

Giờ thì hay rồi, lại đụng phải loại quái vật khổng lồ như từ thời tiền sử này.

Lúc này trong lòng hai người đã hối hận đến cực điểm.

Mẹ kiếp, sớm biết thế đã không tham gia cái chương trình giao lưu thăm mộ này.

Ở quê nhà chơi bời vui vẻ, làm một streamer không tốt sao?

Cứ phải tranh giành vũng nước đục này, nghĩ đến cái chết của Thái Hắc, Lai Mỗ và Tiểu Tuyền.

Chương 364

Lúc này hai người gần như sắp khóc.

Cả hai đều thầm thề trong lòng, chỉ cần sống sót ra ngoài, sẽ không bao giờ tham gia vào công việc thăm mộ của Việt Nam nữa.

Quá nguy hiểm, ai thích đến thì đến, mẹ kiếp đúng là bán mạng!

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lúc này cũng không quản được họ, ánh mắt chăm chú nhìn vào phòng livestream của Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ vừa xuống nước, liền nấp sau một tảng đá bên cạnh, không dễ dàng tiến lên.

Mà lúc này hai con ban văn giao đã cùng với vua cá râu trắng kia đánh đến khó phân thắng bại.

Máu tươi từng mảng từng mảng tràn tới.

Tần Vũ nấp sau tảng đá, nhưng vẫn bị dòng máu này bao phủ.

Hình xăm Kỳ lân trên người anh cũng bắt đầu dần dần hiện ra.

Hình xăm Kỳ lân gặp máu liền đỏ lên, lúc này hoàn toàn không cần nhiệt độ cơ thể làm nóng đã trực tiếp hiện ra.

Tần Vũ thấy vậy thầm kêu không hay.

Hình xăm Kỳ lân này vừa xuất hiện, khí trường quá mạnh mẽ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một con ban văn giao vừa bị húc tới liền lập tức chú ý đến anh.

Nó há cái miệng rộng như chậu máu lao thẳng tới.

Tần Vũ thấy vậy không dám chậm trễ, giơ Hắc kim cổ đao chém ra.

Tuy lúc này đang ở trong nước, nhưng động tác của anh dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Chỉ thấy Hắc kim cổ đao thuận theo miệng con ban văn giao chém tới.

Hai bên mép miệng ban văn giao lập tức rách toạc, máu tươi chảy ròng ròng.

Con ban văn giao cũng giãy giụa vội buông miệng ra, chuyển sang dùng cái đuôi khổng lồ quật tới.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, dựng Hắc kim cổ đao trước ngực, đuôi của con ban văn giao lập tức tự đâm vào mũi đao.

Hắc kim cổ đao sắc bén nhường nào, lập tức xuyên thẳng qua đuôi của ban văn giao.

Con ban văn giao kinh hãi, đau đến mức vội vung đuôi ra.

Tần Vũ thấy vậy rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp từ dưới lên trên, đâm một nhát vào bụng ban văn giao.

Bụng của con vật đó là yếu nhất.

Hắc kim cổ đao vừa đâm vào, máu tươi lập tức tuôn ra.

Con ban văn giao co giật thân thể mấy cái, hất văng Tần Vũ ra.

Đồng thời nó quay người định chạy.

Nhưng lúc này con cá râu trắng lớn đã đến, vung cái đuôi khổng lồ quật thẳng vào người con ban văn giao, đập mạnh nó vào vách đá dưới đáy hồ.

Chỉ một cú quật, con ban văn giao đã hoàn toàn bất động, ước chừng nội tạng đã bị đập nát.

Vua cá đó sức mạnh vô cùng, một cú quật này e rằng lực không dưới ngàn cân!

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, con ban văn giao còn lại thấy đồng bạn của mình đã chết.

Nó cũng không quan tâm con cá lớn kia, mà lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này đã kiệt sức, dưới nước không giống trên cạn.

Thấy vậy anh quay người lên bờ.

Nhưng con ban văn giao dường như đã nhắm vào anh, cũng theo đó lao ra khỏi mặt nước.

Tần Vũ vừa lên bờ, nó đã há cái miệng rộng như chậu máu cắn tới.

Không dám chậm trễ, Tần Vũ quay người dùng Hắc kim cổ đao chống đỡ miệng khổng lồ của ban văn giao.

Gần như cùng lúc bên cạnh vang lên giọng của Ngô Bất Chính. "Bàn Tử còn ngẩn ra đó làm gì!" "Đến đây, nếm thử 'môn hồ lô' của Bàn gia tao này!" Bàn Tử hét một tiếng, lập tức hai cây lôi quản đã được ném vào miệng ban văn giao.

Con vật đó cũng không biết lôi quản là gì, trực tiếp nuốt chửng.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh rút Hắc kim cổ đao ra rồi thuận thế ngã xuống đất.

Ban văn giao trượt thẳng xuống nước.

Giây tiếp theo chỉ nghe một tiếng nổ "bùm" trầm đục, cả cơ thể ban văn giao trực tiếp nổ thành mấy mảnh, chết không thể chết hơn.

Mọi người thấy cảnh này, đều không khỏi ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi nếu phối hợp sai một chút, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại có chút bực bội.

Chương 365

Cú nổ này cũng khiến anh nhớ ra một số chuyện.

Thứ anh cần tìm chính là ở trong bụng con cá râu trắng kia, ban văn giao đều đã chết rồi.

Một mình anh đi đối phó với vua cá râu trắng, căn bản không có cửa!

Trong lòng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên Bàn Tử bên cạnh hét lên. "Đệt!

Vua cá râu trắng kia cũng đến kìa, Thiên Chân lôi quản, mau lấy lôi quản!" "Được!

Mọi người không ai chọn bỏ cuộc, vậy thì theo quy cũ, sáng mai chọn trang bị!" "Số trang bị dư ra, chúng tôi sẽ cùng các bạn thả dù xuống, mọi người nghỉ ngơi sớm đi!" Nhân viên công tác nói xong liền rời đi.

Ba người Tần Vũ cũng không trì hoãn, lập tức đứng dậy về lều của mình.

Ngô Bất Chính thức cả đêm để bổ sung thêm vào danh sách vật phẩm.

Ngoài thức ăn ra, tìm cổ mộ trên Côn Luân Sơn này, rất nhiều thứ là bắt buộc phải mang theo.

Ví dụ như nước gừng tươi, muối hột, v.v.

Ngô Bất Chính giải thích. "Lớp băng trên Côn Luân Sơn này cứng như thép, không có nước gừng tươi này, trừ phi cậu dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không đào xuyên qua được sông băng này!" Về phần muối hột, tự nhiên cũng có công dụng thần kỳ.

Sắp xếp xong danh sách, ba người mới đi ngủ.

Một đêm không có gì xảy ra, sáng sớm hôm sau.

Vô số cư dân mạng đã sớm chờ sẵn bên ngoài phòng livestream.

Đùa à, lần này là đối kháng quốc tế.

Sự tham gia của những người nước ngoài đó, không nghi ngờ gì đã khiến cho toàn bộ chương trình livestream càng thêm phần đáng mong đợi.

Thậm chí rất nhiều cư dân mạng nước ngoài cũng đã sớm chờ chương trình bắt đầu.

Mọi người chọn xong trang bị, đến bảy rưỡi, nửa tiếng cuối cùng mọi người lên thẳng máy bay trực thăng quân dụng.

Hướng về Côn Luân Sơn mà tiến phát.

Tám giờ đúng.

Ngô Bất Chính đi đầu mở phòng livestream.

Cùng lúc mở phòng livestream còn có Thương Thương Không, Thái Hắc, và Lôi.

Họ đến từ các quốc gia khác nhau, tự nhiên cũng phải chăm sóc cho khán giả nước mình.

Nhưng ở đây chúng ta sẽ chủ yếu tập trung vào phòng livestream của Ngô Bất Chính.

Lý do để Ngô Bất Chính mở phòng livestream, chủ yếu là do cân nhắc đến thể chất hay mất tích của Tiểu ca.

Một khi anh ấy mất tích, mọi người tuy có thể biết anh ấy ở đâu, nhưng tình hình của Bàn Tử và Ngô Bất Chính thì sẽ không thấy được.

Tương đối mà nói, chọn Ngô Bất Chính phát sóng sẽ ổn thỏa hơn, có thể nhìn rõ toàn cục.

Phòng livestream vừa mở, lập tức vô số người tràn vào.

Đạn mạc cũng nối tiếp nhau xuất hiện.【Ngầu vãi, cuối cùng cũng phát sóng rồi, tôi chờ đến cúc hoa cũng tàn rồi】【Bạn thật là bá đạo, tôi chỉ nghe cúc hoa tàn, chưa nghe cúc hoa còn có thể tàn lụi】【Đừng xàm nữa, tôi muốn xem Tiểu ca】【Tiểu ca ở đâu?

Hội chị em chúng tôi cũng đến rồi】【Đệt, lại là đám các người!

Lần này các người lại đến vì cái gì?】【Cút đi đừng lái xe bẩn!

Trời lạnh đất đóng băng thế này, để ngón tay Tiểu ca nghỉ ngơi chút đi】【Đúng vậy, đây là Côn Luân Sơn đấy, không sợ kết băng đông cứng à!】【Đông cứng?

Đông cứng cái gì?】【Ủa, tôi đen tối rồi!】...

Mọi người trong phòng livestream đều rất phấn khích, và lúc này hai giọng nói cũng vang lên trong phòng.【Chào mọi người chúng ta lại gặp nhau rồi, tôi là sinh viên học viện khảo cổ Tô Khảo Khảo】【Lần này tôi có một bạn đồng hành, đó là hoa khôi học viện ngoại ngữ Trần Hàm Hàm】【Chào mọi người, em là Trần Hàm Hàm, mong được mọi người chiếu cố!】Hai giọng nói vừa vang lên, lập tức vô số trạch nam trong phòng livestream đều kích động.【Trần Hàm Hàm chào em.... xinh quá】【Anh thích em Trần Hàm Hàm】【Phỉ!

Trần Hàm Hàm anh thích cái tên của em】【Tên?

Tên có gì đặc biệt, Trần Hàm Hàm.....à không phải, là Trần Hàm Hàm】【Đệt, lầu trên bạn là chân lý!】【Hàm Hàm đừng để ý, từ xưa livestream đã nhiều lsp, cứ lơ đi là được!】Tô Khảo Khảo mở miệng nói.

Trần Hàm Hàm cười một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.

Tô Khảo Khảo sau đó nói.【Được rồi, chúng ta không nói nhảm nữa, lúc này Tiểu ca và mọi người đã ngồi máy bay trực thăng quân dụng, đến Côn Luân Sơn rồi】【Một phút nữa sẽ bắt đầu tiến hành thả dù định hướng】【Theo tìm hiểu lần này các tuyển thủ và vật tư đều sẽ được thả dù trực tiếp xuống Côn Luân Sơn】【Rút ngắn đáng kể thời gian ban đầu, chương trình tin rằng sẽ càng thêm đặc sắc, chúng ta hãy cùng chờ xem】Trần Hàm Hàm nhận lời.【Khảo Khảo nói không sai, được rồi hình ảnh bây giờ đã chuyển đến Côn Luân Sơn!】【Thả dù sắp bắt đầu】Theo lời cô nói, mọi người liền thấy, tuyển thủ đầu tiên đến từ Anh Quốc, Stephen Lôi, đã nhảy một phát xuống.

Chương 366

Tô Khảo Khảo vội giải thích. 【Nghe nói lần này để kiểm tra an toàn cho tuyển thủ, mỗi người đều được trang bị máy kiểm tra sinh mệnh cầm tay!】【Nếu có ai gặp vấn đề an toàn, tổ chương trình sẽ biết được ngay lập tức】【Nhưng ở nơi này, nếu thật sự xảy ra chuyện, e là cũng không kịp cứu viện, nên thứ này có lẽ chỉ để biết tuyển thủ rốt cuộc sống hay chết!】【Mọi người vẫn phải tự chăm sóc bản thân mình】Trong lúc nói chuyện, James Bullen và Thái Hắc cũng nhảy xuống theo.

Ngô Bất Chính lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy xuống.

Nhưng Bàn Tử bên cạnh lại đang nắm chặt tay vịn, sống chết không dám nhảy.

Trước đó thì nói hay lắm, nhưng đến nơi này thật, chứng sợ độ cao vẫn khiến cậu ta rất sợ. "Thằng béo chết tiệt, biết ngay là mày không được mà, lại đây tao chuẩn bị cho mày một thứ này!" Ngô Bất Chính nói rồi lấy một cái bịt mắt đeo cho Bàn Tử. "Chính là cái gọi là, mắt không thấy tim không phiền, hai mắt nhắm lại nhảy xuống, xong chuyện!" "Cút, mắt bị che rồi Bàn gia tao còn biết nhảy đi đâu nữa!" "Mày đúng là người như tên, cũng ngây thơ quá rồi!" Bàn Tử nói rồi gỡ bịt mắt xuống. "Thế thì mày nhảy đi, nhân dân toàn cầu đang xem đấy, mày có thể có chút chí khí được không!" Ngô Bất Chính mắng.

Bàn Tử đang định nói, Ngô Bất Chính đột nhiên chỉ ra ngoài hét. "Này!

Mày xem Thương Thương Không sao thế!" Bàn Tử vừa nghe là Thương Thương Không, liền nhìn ra ngoài.

Ngô Bất Chính lập tức ra hiệu cho Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu ý, một cước đạp vào mông Bàn Tử.

Chỉ nghe Bàn Tử "Á" một tiếng đã bay ra ngoài. "Thiên Chân cái con mẹ nhà mày, còn cả Tiểu ca nữa, Bàn gia lần này thật sự phải về chầu trời rồi!" Ngô Bất Chính giơ ngón cái với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, sau đó hai người cũng nhảy xuống theo.【Được rồi, hiện tại chín tuyển thủ của chúng ta đã hoàn thành việc thả dù】【Tiếp theo là thả dù vật tư】【Chúng ta hãy cùng xem tình hình của các tuyển thủ!】Tô Khảo Khảo cười nói.

Trong phòng livestream chỉ còn lại giao diện nhảy dù, nhưng tín hiệu rất chập chờn, cũng không nhìn rõ.

May là địa thế Côn Luân Sơn rất cao, việc thả dù này cũng ngắn hơn nhiều so với nhảy dù thông thường.

Chỉ một lát sau, Trần Hàm Hàm đã vội nói.【Được rồi, theo tình hình kiểm tra được, Lôi đã hạ cánh thành công, hiện tại trạng thái tốt】【James Bullen và Thái Hắc cũng đã hạ cánh an toàn, phòng livestream cũng đã khôi phục】【Tiểu ca và hai người kia cũng đã hạ cánh thành công】【Tỉnh Hạ và Thương Thương Không hạ cánh an toàn】【Tiểu Tuyền hạ cánh, nhưng ba người họ hình như bị tách ra, hy vọng có thể nhanh chóng hội hợp】Các tuyển thủ lần lượt hạ cánh, đều đang điều chỉnh thiết bị chuẩn bị mở lại phòng livestream.

Nhưng bên Ngô Bất Chính vừa mới mở phòng livestream.

Đột nhiên bên trong truyền đến tiếng kinh hô của Trần Hàm Hàm.【Không hay rồi, vừa nhận được thông báo, tuyển thủ Tiểu Tuyền đến từ Hàn Quốc chỉ số sinh mệnh đang giảm nhanh】【Tiểu Tuyền đã hôn mê】【Chỉ số sinh mệnh của Tiểu Tuyền tiếp tục giảm】【Tuyển thủ Tiểu Tuyền...

đã chết!】...

Lập tức phòng livestream rơi vào im lặng.

Đây là lần đầu tiên, chương trình còn chưa vào phần chính đã có tuyển thủ hy sinh.

Mọi người đều không biết nên nói gì cho phải.

Ngô Bất Chính mở miệng nói. "Mới bắt đầu mà đã có người chết, Côn Luân Sơn này quả thật hiểm ác!" "Có gì đâu, Bàn gia đã nói từ lâu, cái tên của nó không may mắn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!" "Mày xem, bây giờ ứng nghiệm rồi đấy, con bé Tỉnh Hạ kia tám phần cũng toi đời!" Bàn Tử cười nói. "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Tuyền này cũng thế, thực lực không có mà cứ thích ra vẻ với Bàn gia!" "Đường quang không đi, cứ thích chọn thả dù, bây giờ thì sao, vừa tiếp đất đã biến thành cái hòm rồi chứ gì!" Ngay khi giọng Bàn Tử vang lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Trong làn nước hồ đã bị máu tươi nhuộm đỏ bỗng cuộn lên từng đợt sóng.

Sau đó, một cái đầu cá to như đầu tàu hỏa trồi lên khỏi mặt nước.

Nơi nó xuất hiện rất kỳ lạ, không phải ở giữa mặt hồ mà là một góc khá hẻo lánh, không gian ở đó rất nhỏ, lẽ ra nó không thể xuất hiện ở đây được.

Nhưng khi Ngô Bất Chính đưa kíp nổ cho Bàn Tử, Bàn Tử còn chưa kịp hành động thì Tần Vũ đã lên tiếng: “Đừng động!” Cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy nơi con cá râu trắng xuất hiện lại chính là ngay trước mặt Tần Vũ.

Con cá râu trắng này dường như đang tìm Tần Vũ.

Nó thò cái đầu to như đầu tàu hỏa ra, hai con mắt cá khổng lồ nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, dường như có điều gì muốn nói.

Nhưng nó chỉ là một con cá, làm sao có thể nói chuyện được?

Mọi người nhìn thấy mà trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Trong phòng livestream, Tô Khảo Khảo còn đặc biệt liên hệ với một số chuyên gia sinh vật dưới nước, nhưng không ai có thể đưa ra lời giải đáp.

Nếu nó là một con lợn thì còn có thể hiểu được, dù sao cũng có trường hợp được con người thuần hóa.

Nhưng ở trong dãy Côn Luân này, con cá râu trắng khổng lồ này rõ ràng không thể nào do con người nuôi dưỡng.

Nhưng lúc này nó trồi lên mặt nước nhìn Tần Vũ, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Mọi người đều căng thẳng theo dõi, không dám lên tiếng.

Sức sát thương của con cá râu trắng này không hề thua kém ban văn giao.

Nếu con cá lớn này muốn làm hại người khác thì họ cũng không thể chống cự được.

Chương 367

Chỉ là con cá râu trắng này nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, dường như không có ý định làm hại ai.

“Mọi người mau nhìn trong hồ!” Bỗng nhiên Ngô Bất Chính lên tiếng.

Mọi người nghe vậy mới phát hiện, bên dưới con cá râu trắng, nước hồ lại đang gợn lên từng đợt sóng.

Thậm chí có nơi tần suất chấn động quá cao, nước còn bị bắn tung lên.

Mọi người đang nhìn mà không hiểu.

Bỗng nhiên, con cá râu trắng khổng lồ đột ngột há to miệng.

Cái đầu của con cá quá lớn, miệng vừa há ra trông như một cái hang động, bên trong tối om.

Bàn Tử tưởng nó định ăn thịt người, lập tức định ra tay.

May mà Ngô Bất Chính nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

“Bàn Tử đừng vội, nó dường như đang nhai lại!” “Nhai lại?

Thiên Chân, cậu nghĩ Bàn gia tôi không biết gì à?

Nghe nói trâu nước, lạc đà nhai lại, chứ chưa từng nghe nói cá cũng có thể nhai lại!” Nhai lại là gì?

Thực ra nó chỉ hành động của một số loài động vật trong thế giới động vật, chúng có thể nhổ những thứ đã ăn ra miệng để nhai lần thứ hai!

Đây là một hiện tượng phổ biến, nhưng cá thì tuyệt đối không thể có chuyện nhai lại.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính dường như rất chắc chắn, nói: “Cho dù không phải nhai lại, thì cũng là sắp nôn thứ gì đó ra!” “Cậu đừng quên, lúc tiểu ca bọn họ ở Trùng Cốc Vân Nam, con Hoắc thị bất tử trùng chẳng phải đã nôn ra một cái vạc đồng sao!” “Biết đâu trong bụng con cá già này cũng có thứ gì đó!” Dường như để chứng minh cho lời nói của cậu, Ngô Bất Chính vừa dứt lời, vẻ mặt của con cá già liền tỏ ra rất đau đớn.

Sau đó mọi người nhìn thấy, trong cái miệng đen ngòm của nó, lại lăn ra hai vật tròn vo.

Trong bóng tối, chúng tỏa ra ánh sáng trắng thê lương, giống như dạ minh châu.

Mọi người thấy cảnh này đều ngớ người, sao con cá già này lại thật sự nôn ra đồ vật?

Nhưng mấu chốt là tại sao nó lại làm vậy?

Dáng vẻ này rõ ràng là đang chủ động dâng cho Tần Vũ!

Mẹ ơi!

Con cá già này chắc là thành tinh rồi!

Trong lòng mọi người đều nảy ra suy nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ vừa rồi con cá râu trắng già thấy được sự dũng mãnh của Tần Vũ, lại thêm việc anh giúp nó giết chết ban văn giao, cho nên vì để biểu đạt lòng cảm kích mới tặng dạ minh châu?

Lúc này, người trong phòng livestream cũng rất nghi hoặc.

Nhà sinh vật học mà Tô Khảo Khảo liên hệ cũng không thể giải thích được tình huống này, chỉ khẳng định rằng cá tuyệt đối không thể nhai lại.

Con cá này tám phần là vì một lý do nào đó mà chủ động nôn viên châu trong bụng ra.

Ngô Bất Chính nhìn cảnh này rồi nói: “Sinh vật đều có linh tính, loài vật dưới nước vốn rất thích ngậm châu!” “Nhất là những loài cá già, rùa già, trai già lại càng như vậy!” “Hai viên châu trong miệng con cá râu trắng này, tám phần chính là mắt thủy tinh của Xà Mẫu!” “Người của Luân Hồi Tông đã đặt hai con mắt này ở thành Ác La Hải!” “Kết quả thành Ác La Hải sụp đổ, tiện nghi cho con cá già này rồi!” Nói đến đây, Ngô Bất Chính trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Hai viên châu này, con cá già hẳn phải xem như trân bảo, nó đánh nhau với ban văn giao chắc cũng vì thứ này!” “Nhưng sao nó lại trực tiếp đưa cho tiểu ca?” Cậu không hiểu nổi.

Bàn Tử ở bên cạnh lại cười nói: “Có gì mà không hiểu, chắc chắn là thấy Bàn gia tôi dũng mãnh hơn người, sợ tiểu ca gọi tôi đến xử lý nó!” “Loại cá già này đều thành tinh rồi, tục ngữ nói càng sống lâu càng nhát gan, càng sống càng co ro, con cá già này tám phần là sợ chúng ta lấy mạng nó, nên mới chủ động dâng bảo bối ra!” “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con cá già này cũng coi như biết điều, nếu không với tính khí của Bàn gia tôi, nhất định phải xuống nước vật tay với nó một trận!” Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, lời Bàn Tử nói cũng không phải không có lý.

Hơn nữa, thứ quan trọng mà Tần Vũ nói trước đó, tám phần cũng là mắt thủy tinh của Xà Mẫu này.

Nhưng mà thứ này có tác dụng gì?

Cậu cũng không biết.

Người trong phòng livestream lúc này đều đã nghe hiểu.

Cộng thêm suốt chặng đường vừa qua, bí mật của thành Ác La Hải đều do Ngô Bất Chính suy đoán ra, cho nên mọi người đều rất tin tưởng vào suy đoán của cậu.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt bình luận.【Con cá già này cũng nhát gan quá rồi, tiểu ca còn chưa ra tay, bảo bối đã giao ra rồi】【Bàn gia chẳng phải đã nói rồi sao, con cá già này thành tinh rồi, không có gì lạ cả】【Ha ha, tôi cũng thấy con cá này nhát quá】【Nhát?

Cá già said: Mày tới đấu với tiểu ca thử xem, không tè ra quần tao thua】【Cá già: Mày đang dạy tao làm việc à?】【Ha ha, các người đúng là tú quá đi】Phòng livestream náo nhiệt không thôi.

Nhưng Tần Vũ lại không có thời gian để xem, anh nhảy xuống nước, lấy hai viên châu từ trong miệng con cá già ra.

Con cá già quả nhiên không động thủ, chỉ nhìn viên châu bị lấy đi khỏi miệng mình, vẻ mặt lộ rõ sự không nỡ.

Cá già, rùa già đều thích ngậm châu, nghe nói đây là hành động hấp thu âm dương, cũng là một loại bản năng.

Con cá già này có lẽ cũng sống đã lâu, hiểu được chút ít nhân tính, biết rằng nếu mình không giao ra thì hôm nay e là không xong, cho nên mới chủ động giao nộp.

Còn về việc có nguyên nhân nào khác hay không, mọi người cũng không giải thích được.

Ngay cả nhà sinh vật học cũng không giải thích nổi, huống chi là bọn họ.

Con cá già mất đi viên châu, rất nhanh đã bơi đi mất.

Một lát sau, nước hồ đã trở lại trong vắt, con cá già kia đã biến mất.

Chương 368

Chỉ còn lại một vài con cá râu trắng đang bơi lội trong nước, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tần Vũ nhìn hai con mắt thủy tinh của Xà Mẫu trong tay, trong lòng rất nghi hoặc.

Anh không nhớ ra được thứ này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng anh biết, thứ này chắc chắn có công dụng lớn, nếu không bản thân sẽ không có ý muốn mãnh liệt đến vậy, nhất định phải lấy được nó.

Ngô Bất Chính đi tới, bên cạnh còn có tiếng của Bàn Tử, dường như đang cãi nhau với Thương Thương Không và Lôi.

Ngô Bất Chính nói: "Thương Thương Không và Lôi đã biết mình cũng bị trúng lời nguyền rồi!" "Bàn Tử đang bị họ bám lấy giải thích đó!" "Tiếp theo cậu định làm thế nào?" "Xuống hồ tìm thành Ác La Hải thật sự?" Tần Vũ gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngô Bất Chính nói: "May mà không liên lụy cậu trúng lời nguyền!" "Hay là đi xem thử?" Ngô Bất Chính nói.

"Xem làm gì, đồ của chúng ta đã đủ cả rồi, mau tìm cổ mộ đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu.

"Cậu ta chết thế nào chúng ta còn không biết, nếu không làm rõ, làm sao mà đề phòng trước được!" "Vẫn là nên chờ xem, dù sao có người chết thì tổ chương trình chắc sẽ có biện pháp đối phó!" Bàn Tử nghe vậy cũng không nói nhiều nữa.

Quả nhiên, tổ chương trình rất nhanh đã đưa ra kết quả, sẽ cưỡng chế mở phòng livestream của Tiểu Tuyền để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ba người Tần Vũ vội vàng nhìn chằm chằm vào phòng livestream của Tiểu Tuyền.

Khoảnh khắc phòng livestream được mở ra, cả ba người đều sững sờ.

Người trong phòng livestream cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Chỉ thấy trong khung hình, cả khuôn mặt của Tiểu Tuyền đã bị phủ một lớp băng sương, hai mắt trợn trừng, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

Con dao của cậu ta rơi ở một bên, vì đầu che mất tầm nhìn của máy quay nên mọi người hoàn toàn không nhìn thấy thân thể.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một khuôn mặt lại lộ ra từ sau lưng cậu ta.

Khuôn mặt đó vô cùng kỳ quái, mọc đầy lông nhung màu đen kịt.

Bàn Tử kinh hô: “Má ơi, là tống tử lông đen!” Ngô Bất Chính lại vội nói: “Đừng nói bậy, đó là đầu sói!” Bàn Tử nghe vậy nhìn kỹ lại, quả nhiên là một cái đầu sói, hơn nữa đầu sói này vẫn còn sống.

Người trong phòng livestream đều sôi trào, nhao nhao hỏi tại sao trên núi Côn Luân lại có sói.

Sống ở đây chẳng phải sẽ bị chết cóng sao, cho dù không chết cóng thì ăn gì!

Tô Khảo Khảo thấy vậy liền lúng túng nói: 【Vấn đề này, tôi cũng không thể trả lời được, chúng ta hãy kết nối với chuyên gia về vùng Tạng ở bên ngoài trường quay nhé】 Ngô Bất Chính lười nghe, nói với hai người Bàn Tử: “Vùng Tạng có sói, trong truyền thuyết dưới trướng Ma Quốc có một con vua sói lông trắng, là nô lệ của Ma

Quốc!" "Sau khi chết còn hóa thành một dòng sông băng thủy tinh, được gọi là núi Băng Tinh Tự Tại, cho nên nơi này có sói cũng không có gì lạ!" "Truyền thuyết kể rằng trong núi Côn Luân thường có một lượng lớn động vật hoang dã nhảy vách đá tự tử, chắc là do bầy sói xua đuổi chúng!" Bàn Tử nghe vậy liền bừng tỉnh, giơ ngón tay cái lên nói: "Thiên Chân, cậu đúng là kỳ binh, lần này mang theo cậu đúng là không sai!" Ngô Bất Chính cười cười, đang định nói gì đó thì đột nhiên trong phòng livestream của Tiểu Tuyền, thi thể của cậu ta lại trực tiếp rơi xuống dưới, dường như bên dưới cậu ta xuất hiện một cái hố.

Tiểu Tuyền và thiết bị livestream được cố định với nhau, lúc này cậu ta rơi xuống, kéo theo cả thiết bị livestream cũng bị giật xuống.

Lập tức ba người và khán giả trong phòng livestream đều ngẩn ra.

Chỉ thấy thiết bị livestream rất nhanh đã ổn định lại, nhưng trong màn hình lại xuất hiện một nhóm người!

Đúng vậy, là một nhóm người.

Nhóm người này toàn bộ mặc áo choàng đen, cúi đầu nhìn chằm chằm vào máy quay.

Dáng vẻ đó trông vô cùng đáng sợ.

Điều quan trọng nhất là, trên người những người đó đều phủ đầy băng sương, phảng phất như từng bức tượng băng.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội kinh hô: "Đây… đây đều là người chết!

Sao lại nhiều như vậy!" Người trong phòng livestream lúc này cũng không còn hứng thú chờ Tô Khảo Khảo liên hệ chuyên gia bên ngoài, đều sôi nổi bình luận hỏi.【Những người này sao lại chết kỳ lạ như vậy】【Đúng vậy, sao đều bị đóng thành tượng băng hết rồi】【Không biết nữa, vị Ngô tiểu ca này mau giải thích đi!】【Thiên Chân huynh đệ mau giải thích đi】Ngô Bất Chính dường như nhớ ra điều gì, vội nói: “Đây… đây chắc là hố chôn tập thể của Luân Hồi Tông, chúng ta phải đi xem thử!” “Nếu thật sự là hố chôn tập thể, vậy thì có thể xác định được vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp rồi!” “Tiểu ca, chúng ta…” Ngô Bất Chính nói rồi nhìn sang Tần Vũ.

Ai ngờ quay đầu lại mới phát hiện, Tần Vũ đã biến mất từ lúc nào.

“Tiểu ca đâu?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử cũng ngơ ngác.

“Tôi chỉ lo nghe cậu nói, không để ý!” “Ê ê!

Tiểu ca ở kia kìa!” Bàn Tử đột nhiên chỉ về một phía.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này đã đứng trên một sườn tuyết, đang nhìn ra xa.

Hai người vội chạy qua, thuận theo ánh mắt của anh nhìn lại liền kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy khoảng cách của họ và Tiểu Tuyền không xa lắm.

Tiểu Tuyền ở ngay dưới sườn tuyết, trên mặt đất tuyết trắng xóa, một cái hố vô cùng bắt mắt.

Xung quanh cái hố đó còn có rất nhiều vết máu.

Vết máu kéo dài ra xa, ba người lại nhìn thấy ở cuối vết máu xuất hiện một bầy sói đói.

Bầy sói có thân hình khổng lồ, trong đó một con sói lông trắng có thân hình còn lớn gấp đôi những con sói đói bình thường.

Rõ ràng đó là một con vua sói lông trắng!

“Mẹ ơi, con vua sói lông trắng này cũng to quá, thân hình của Bàn gia đây sợ là còn không đủ cho nó nhét kẽ răng!” “Đây chắc là hậu duệ của con vua sói lông trắng, núi Thủy Tinh Tự Tại!” “Lần này phiền phức rồi!” Ngô Bất Chính sắc mặt khó coi nói.

“Sao vậy?

Thiên Chân, cậu lại nghĩ ra gì rồi?” Bàn Tử vội hỏi.

Chương 369

Người trong phòng livestream cũng rất tò mò.

Có người bình luận: 【Ngô tiểu ca, cậu cũng am hiểu văn hóa Tạng à, thảo nào tiểu ca họ lại muốn mang theo cậu!】【Đúng vậy, cậu giải thích đi】【Đúng đúng, chuyên gia văn hóa Tạng mà tổ chương trình liên hệ hình như bị đau bụng, vẫn chưa kết nối được, cậu giải thích đi】 Ngô Bất Chính gật đầu, vốn dĩ cậu cũng định giải thích.

Nhưng lần này cậu đã cẩn thận hơn, đưa tay nắm lấy vạt áo của Tần Vũ, để lát nữa lúc mình giải thích, tên này lại chạy lung tung.

“Trong truyền thuyết của người Tạng, vua sói lông trắng là yêu nô của Ma Quốc, sau bị giết hóa thành một khối đá thủy tinh, cho nên mới được gọi là núi Thủy Tinh Tự Tại!” “Yêu nô là kẻ canh giữ Ma Quốc!

Bầy sói này chắc chắn là hậu duệ của con yêu lang đó!” “Cho nên Tiểu Tuyền rơi xuống làm sập hố chôn của Luân Hồi Tông đời sau, bọn chúng mới đến cắn chết Tiểu Tuyền!” “Ai!

Chúng ta muốn tìm Ma Quốc, thì bắt buộc phải tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp!” “Hố chôn của Luân Hồi Tông này chính là một tọa độ, chúng ta phải dùng nó để định vị!” “Nhưng bất kể là hố chôn của Luân Hồi Tông hay Cửu Tầng Yêu Tháp, đều là thứ mà bầy sói đó bảo vệ!” “Chúng ta đến gần, chúng chắc chắn cũng sẽ tấn công chúng ta!” Mọi người nghe đến đây đều không khỏi bừng tỉnh.

Bàn Tử không nhịn được nói: “Chỉ là một bầy sói đói, Bàn gia đây không sợ, nhưng mấu chốt là trang bị của chúng ta quá kém!” “Thật sự đánh nhau, không thể dùng cuốc chim để đấu tay đôi được, nếu có vài khẩu súng…” “Đừng có mơ, dùng súng ở Côn Luân, cậu sợ mình không muốn bị chôn sống à!” Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ nghe đến đây không khỏi có chút lúng túng.

Kiếp trước anh chính là bị tuyết lở chôn sống mới xuyên không qua đây.

Nhưng nơi anh chết là núi Trường Bạch, không phải núi Côn Luân này.

Mong là đừng chết ở đây thêm lần nữa.

“Tiểu ca, cậu nói xem phải làm sao!” Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ nói.

Dù sao cũng phải giải trừ lời nguyền cho tiểu ca, cho nên bọn họ rất có thể thật sự phải mạo hiểm.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, nói ra mấy chữ: “Tôi bảo vệ cậu!” “Ê, thế còn Bàn gia tôi thì sao, tôi cũng cần người bảo vệ mà!” Bàn Tử ghen tị nói.

“Cút!

Cái thân hình béo ú của cậu mà cần người bảo vệ à!” Ngô Bất Chính nói, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Câu nói này của tiểu ca thật sự đã nói trúng tim đen của cậu.

“Tôi sẽ định vị cho cậu!” Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu, lập tức dẫn Ngô Bất Chính đi về phía cái hố mà Tiểu Tuyền làm sập.

Bàn Tử nhìn mà không nói nên lời.

“Hai người các cậu đang thể hiện tình cảm đấy à?

Tôi sẽ định vị cho cậu!” “Tôi bảo vệ cậu!” Bàn Tử bắt chước giọng điệu của hai người.

“Đúng là sến chết đi được, tình cảm dạt dào!” “Đây là livestream toàn cầu đấy, công khai hành xử long dương, đáng đời hai người không tìm được vợ!” “Ai, nói đến vợ, cũng không biết Thương Thương Không nhà tôi thế nào rồi!” “Ở cái nơi này, mong là cô ấy không bị cóng hỏng mất!” Bàn Tử nói rồi cũng đi theo.

Ngô Bất Chính nghe vậy sửng sốt, sau đó cười lắc đầu nói: “Cậu không liên lụy tôi, là do chính tôi quá vô dụng!” “Nhưng cậu yên tâm, sẽ có một ngày, tôi sẽ không còn là gánh nặng của cậu nữa!” “Nếu có thể, sau khi giải trừ lời nguyền thì đừng xuống mộ nữa, hãy nghĩ nhiều hơn cho những người quan tâm cậu!” Tần Vũ nghe vậy cười khổ lắc đầu nói: “Không có ai quan tâm tôi cả!” Kiếp trước mình cũng có cha mẹ, nhưng cha mẹ bận rộn kiếm tiền, thiếu thốn sự quan tâm đối với mình.

Thậm chí khi mình mê mẩn đạo mộ, họ cũng chưa từng can thiệp.

Tần Vũ lúc đó cho rằng, có lẽ họ căn bản không quan tâm đến mình.

Cũng chính vì vậy, anh tự buông thả bản thân, cuối cùng bỏ học, đến công trường khuân gạch.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ chính vì họ biết mình chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi, cho nên mới không muốn mình sống quá mệt mỏi.

Nhưng cuối cùng đến lúc chết mình cũng không tỉnh ngộ.

Lúc này nhớ lại không khỏi cảm thấy đã quá muộn.

Người đã đi rồi, nói gì cũng muộn cả.

Sống lại kiếp thứ hai, xuyên không đến thế giới song song này, thừa kế hàng chục triệu di sản, nhưng lại chưa từng gặp mặt cha mẹ để lại di sản.

Tại sao Tần Vũ trước giờ chỉ có thể dựa vào quan hệ của tổ chương trình để tham gia thám hiểm mộ.

Đừng thấy anh có tiền, nhưng anh và một kẻ cô độc không có gì khác biệt.

Cha mẹ ở thế giới song song chưa từng gặp, cô dì chú bác càng không biết có những người này.

Anh sống như một linh hồn chỉ có tiền, không có một người để trò chuyện.

Lúc này nói chuyện với Ngô Bất Chính về chủ đề này, không khỏi cảm thấy có chút bi thương.

Ngô Bất Chính cười vỗ vai Tần Vũ nói: “Tôi quan tâm cậu, Bàn Tử cũng quan tâm cậu!” “Những video thám hiểm mộ này của cậu, tôi sẽ nhờ tổ chương trình sao chép một bản!” “Nếu ngày nào đó cậu mất trí nhớ, tôi sẽ cùng cậu xem lại từng chút một!” ......

“Thiên Chân, hai người các cậu có thể đừng nói chuyện riêng nữa được không, mau cứu Bàn gia đi!” Bàn Tử ở bên cạnh kêu lên.

Hai người quay đầu lại mới phát hiện, Thương Thương Không và Lôi đang bám riết bắt anh ta giải thích lời nguyền là gì, sắp làm anh ta phát điên rồi… Mười phút sau, mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị hành động.

Vẫn là Bàn Tử ra tay, xuống nước lắp đặt kíp nổ.

Theo suy đoán trước đó của Ngô Bất Chính, thành Ác La Hải thật sự hẳn đã chìm xuống lòng đất.

Mặc dù thành Ác La Hải gần đây là ảnh ảo, nhưng kết cấu chắc cũng giống hệt thành Ác La Hải thật.

Giá trị khảo cổ tự nhiên là có, nhưng họ không phải là chuyên gia khảo cổ.

Hơn nữa toàn bộ quá trình đều được livestream, những chuyên gia khảo cổ kia có thể chụp màn hình nghiên cứu bất cứ lúc nào, thực sự không cần thiết phải đi tìm thành Ác La Hải thật sự kia.

Hơn nữa bình dưỡng khí của họ cũng không còn nhiều, không thể thật sự xuống hồ tìm thành Ác La Hải thật.

Chương 370

Cho nên mục tiêu của mọi người chỉ có một, đó là tế đàn bên trong thành Ác La Hải.

Ở gần thành Ác La Hải này, tiến độ của lời nguyền dường như cũng nhanh hơn, cho nên họ phải nhanh chóng giải trừ lời nguyền!

Nếu không rất có thể sẽ chết ở đây.

Bàn Tử rất nhanh đã trồi lên khỏi mặt nước, nói: "Kíp nổ xong rồi, nhưng các cậu chắc chắn có thể xuống nước được chứ?" Ngô Bất Chính nói: "Bên dưới hồ đá vôi này chắc chắn là rỗng, cậu mau lên đi!" Bàn Tử nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp lên bờ.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "bùm" vang lên từ sâu trong lòng hồ.

Lập tức trên mặt hồ bắt đầu xuất hiện từng vòng sóng gợn, rồi một xoáy nước thật sự xuất hiện.

Nước hồ bắt đầu cuồn cuộn chảy xuống dưới, dường như dưới lòng hồ có một thế giới ngầm vô cùng rộng lớn.

Hệ thống nước ở đây thông suốt tứ phía.

Con cá già kia cũng không biết đã đi đâu, cho đến khi nước trong hồ đều đã chảy xuống hết, mọi người cũng không thấy nó đâu.

Bàn Tử xuống trước một bước để thăm dò tình hình, phát hiện đá dưới đáy hồ khá chắc chắn, lúc này mới gọi mọi người xuống.

Thành Ác La Hải chắc không ở trong hồ này, họ không nhìn thấy nó.

Nhưng ở dưới đáy hồ, đã xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ.

Bên dưới lỗ hổng rất tối, nhưng có thể nhìn thấy một vài ánh sáng huỳnh quang.

Nhìn qua miệng hang xuống dưới, toàn bộ người trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy bên dưới cái hố này lại là một thế giới ngầm rộng lớn, chiều cao ít nhất cũng phải năm mươi mét.

Bên dưới có rất nhiều vật phát sáng, có cái di chuyển được, có cái không.

Rõ ràng là một vương quốc dưới lòng đất có hệ sinh thái độc lập!

Bàn Tử vội vàng đi mắc dây thừng, khoảng cách năm mươi mét, dây thừng của họ căn bản không đủ dài.

Nhưng may mà ngay bên dưới là một vũng nước, chỉ cần hạ thấp độ cao hết mức có thể rồi nhảy xuống nước cũng không sao.

Lúc này, người trong phòng livestream cũng đã hoàn toàn phát điên, đặc biệt là những người nước ngoài, ai nấy đều kinh ngạc đến mức buột miệng nói tiếng mẹ đẻ. 【What?

Fuck?】【Đây rốt cuộc là what?】【......】Cư dân mạng trong nước cũng đồng loạt bình luận. 【Toang rồi toang rồi, tôi vừa lên mạng xem thử, nghe nói nước ngoài đã có hơn chục người vì quá sốc mà chết ngất】【Thế đã là gì, tôi còn thấy có người nước ngoài không thể hiểu nổi tại sao ở đây lại có quỷ thành, tự mình bức điên luôn】【Ha ha, cảm thấy tiểu ca mà quay thêm vài mùa nữa, lại có thể tiễn đi không ít bạn bè quốc tế】【Tôi cảm thấy tổ chương trình sắp phải chạy dòng chữ rồi】【Nhắc nhở ôn tập, cư dân mạng nước ngoài xin hãy xem cẩn thận, đề phòng không thể lý giải dẫn đến vấn đề về tinh thần】【Không không, tôi thấy có thể thế này, yêu nước không?

Yêu nước thì hãy dẫn bạn bè quốc tế đến xem livestream thám hiểm mộ đi!】【Xem một lần, tiễn đi một đợt】【Có năng lực thì có thể giới thiệu bạn bè quốc tế tham gia livestream thám hiểm mộ, thám một cái mộ, tiễn đi cả một đợt lớn】【Ha ha.....】Phòng livestream náo nhiệt không thôi.

Cả giới sinh vật học thế giới đều chấn động.

Phải biết rằng, một hệ sinh thái độc lập dưới lòng đất chưa từng được khai phá, tính nghiên cứu của nó là vô cùng cao.

Chỉ đáng tiếc, lúc này họ chỉ có thể trơ mắt nhìn, vì họ căn bản không ở đây.

Đặc biệt là một số cơ quan nghiên cứu sinh vật của nước ngoài, phải nói là ghen tị đến phát hờn!

Nhìn lại dòng sông lịch sử, những thứ có thể sánh ngang với di sản của Việt Nam chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có thể nói, chương trình livestream thám hiểm mộ, từ một chương trình mang tính toàn cầu lúc ban đầu, đã dần dần biến thành show diễn cá nhân của Việt Nam.

Người nước ngoài dù không phục, nhưng cũng không có cách nào.

Ai bảo đất nước các người không có di sản lịch sử lâu đời chứ?

Dư luận bùng nổ, các từ khóa tìm kiếm nóng gần như đều bị chương trình “Thám Bí Cổ Mộ” chiếm lĩnh.

Một giờ sau, Bàn Tử cuối cùng cũng mắc xong dây thừng.

Vì khoảng cách quá cao, chỉ có thể tách dây thừng đôi thành dây đơn.

Mọi người cũng chỉ có thể xuống từng người một, tối đa không quá hai người cùng lúc.

Nếu là bình thường, Lôi và Thương Thương Không chắc chắn sẽ không thể chờ đợi được mà muốn xuống trước.

Nhưng suốt chặng đường vừa qua, mức độ nguy hiểm khiến họ đều có chút sợ hãi, lại chủ động đề nghị xuống cuối cùng.

Bàn Tử còn nhớ đến minh khí trong tế đàn, liền chủ động nhảy xuống đầu tiên.

Sau đó là Tần Vũ và Ngô Bất Chính cùng nhau.

Thương Thương Không và Lôi thấy họ đều đã an toàn nhảy vào hồ nước, lúc này mới nhảy theo.

Một lát sau, mọi người từ trong nước bơi lên bờ.

Bàn Tử đi đầu bắn ra một quả pháo sáng.

Theo quả pháo sáng bay lên không trung, tình hình của cả thế giới dưới lòng đất liền hiện ra rõ ràng.

Trong nháy mắt, tất cả bọn họ, bao gồm cả những người đang xem livestream lúc này, toàn bộ đều sững sờ.

Chỉ thấy cả thế giới dưới lòng đất rộng lớn đến đáng sợ, mà thực vật trong đó lại càng lớn đến mức khó tin.

Chương 371

Cách họ vài chục mét, một cây nấm khổng lồ cao ít nhất cũng phải hai mươi mét.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh ngạc, kinh hô: “Má ơi, đó là nấm đế vương!” “Trên thế giới, không ngờ lại thật sự có thứ này!” “Còn có con chuồn chuồn bên bờ sông kia, cũng to quá rồi, phải to bằng cái chậu rửa mặt!” Cả thế giới dưới lòng đất này có thể nói là đã đảo lộn nhận thức của mọi người.

Thậm chí lúc này họ còn không cần bật đèn pin chiến thuật hay các công cụ chiếu sáng khác.

Vô số vật chất huỳnh quang trong thế giới dưới lòng đất đã đủ để họ nhìn rõ môi trường xung quanh.

Hơn nữa, thông qua những vật chất huỳnh quang này, họ còn có thể phân biệt được đâu là thực vật, đâu là động vật.

Chủ yếu là những côn trùng bay có thể phát sáng, phần lớn đều tập trung ở ven sông, cho nên rất dễ phân biệt.

“Những con bướm đêm ở đây đều là những chủng loại rất hiếm, trước đây tôi từng thấy ở bảo tàng tự nhiên, không ngờ ở đây cũng có!” Ngô Bất Chính cảm thán.

Lôi và Thương Thương Không bên cạnh cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Họ đều là những chuyên gia thám hiểm ngoài trời có kinh nghiệm dày dặn, tự nhiên rất yêu thích những loài vật kỳ diệu này của thế giới tự nhiên.

Chỉ tiếc đây là trên lãnh thổ của Việt Nam, nếu những thứ này được phát hiện ở đất nước của họ, có lẽ họ sẽ còn kích động hơn

nữa.

“Đi thôi!” Tần Vũ gọi.

Sau đó liền đi về một phía.

Ngô Bất Chính và những người khác lập tức đi theo.

Mặc dù thế giới dưới lòng đất này rất kỳ diệu, đầy ắp những động thực vật khiến người ta kinh ngạc, nhưng họ không phải đến đây để du lịch.

Nếu không nhanh chóng tìm đường ra ngoài, lát nữa lại hết thức ăn.

Thịt bò mà Lôi và Thương Thương Không mang theo trước đó, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ đủ cho hai ngày… Cả nhóm đi dọc theo bờ sông, vì lúc này mọi người đều đã lạc đường, nên cũng không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn đi đâu.

Chỉ là bản năng lựa chọn tin tưởng anh, đi theo anh tự nhiên sẽ không sai.

Rất nhanh, mọi người đã đi vòng qua đoạn sông ban đầu.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt họ liền trở nên quang đãng.

Chỉ thấy phía trước dọc theo bờ sông lại là một thác nước nhỏ có độ cao chênh lệch khoảng năm, sáu mét.

Địa hình dưới thác lại sâu thêm năm, sáu mét nữa, tổng thể có chút giống như ruộng bậc thang.

Nhưng độ chênh lệch này lại có khoảng cách đến năm, sáu mét, nước ngầm đều theo dòng sông chảy xuống tầng nước tiếp theo.

Tần Vũ và những người khác đứng trên bờ, phát hiện bên dưới lại là một vùng nước rộng lớn, mà trong vùng nước đó còn có một hòn đảo giữa hồ.

“Má ơi, nơi này lại còn có một hòn đảo, tiểu ca, chúng ta không phải là muốn đến đó chứ!” Bàn Tử vội nói.

Tần Vũ gật đầu, chuyện về hòn đảo giữa hồ, anh vẫn còn nhớ.

Ngô Bất Chính nghe vậy nói: “Vậy chúng ta mau đi thôi, nói thật tôi cảm thấy chúng ta đã rất gần tế đàn của thành Ác La Hải rồi!” Mọi người không nói nhiều nữa, tìm một con dốc thoai thoải đi xuống rồi lập tức đi qua đó.

Lúc này mọi người đã rất gần cây nấm đế vương phát hiện trước đó.

Bàn Tử lúc này lại nổi hứng, kéo Thương Thương Không chạy đến chỗ nấm đế vương, cười nói: “Lại đây Thiên Chân, chụp cho Bàn gia tôi một tấm ảnh nào!” “Dù sao thì cây nấm đế vương này cũng là vật hiếm thấy, không chụp ảnh lưu niệm chẳng phải là quá đáng tiếc sao!” Ngô Bất Chính nghe vậy liền sững sờ, sau đó kinh hô: “Chết tiệt!

Sao tôi lại quên mất chuyện này, nơi này có thể chụp ảnh mà!” Nói rồi Ngô Bất Chính vội vàng chụp ảnh cho Bàn Tử, sau đó kéo Tần Vũ cũng chạy qua, nhờ Bàn Tử chụp giúp.

Tô Khảo Khảo trong phòng livestream thấy cảnh này liền cạn lời.【Các tiểu ca ơi, các người không phải đến đây du lịch, xin hãy tôn trọng Ma Quốc một chút】【Dù sao đó cũng là một quốc gia sùng bái tà thần】Trần Hàm Hàm ở bên cạnh lại cười nói:【Bàn ca, anh muốn cười chết tôi rồi, nếu không phải anh nhắc, chúng ta vậy mà đều quên mất nơi này có thể chụp ảnh!】【Mặc dù con đường trước đó rất khúc khuỷu, nhưng cây nấm đế vương này thực sự là một địa điểm chụp ảnh không tồi】Người trong phòng livestream cũng thi nhau trêu chọc.【Nói về độ tấu hài, tôi chỉ phục Bàn gia】【Đúng là quỷ tài, ai thám hiểm mộ mà lại nghĩ đến việc chụp ảnh lưu niệm chứ】【Không được, tôi nhớ rồi, lát nữa nếu thấy quan tài, trước khi mở nắp phải nhắc Bàn gia chụp ảnh lưu niệm】【Sau đó chụp được một nửa, tống tử trồi ra?】【Ha ha, các người muốn cười chết tôi!】Mọi người trò chuyện rất vui vẻ, dường như đã quên mất nơi này là một thế giới cổ mộ dưới lòng đất đầy rẫy nguy hiểm.

Thương Thương Không và Lôi sau đó cũng chụp vài tấm ảnh.

Mặc dù những thứ này là của Việt Nam, nhưng họ cũng có thể chụp ảnh mang về nghiên cứu, điều này đối với các chuyên gia nghiên cứu sinh vật vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Chụp ảnh xong, mọi người liền chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhưng đúng lúc này, từ trong bụi rậm rậm rạp hai bên lại truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Mọi người nghe mà trong lòng đều kinh hãi.

Tiếng động đó nghe giống như có vô số chân đang cào trên mặt đất, thực sự khiến người ta da đầu tê dại.

Trong đầu không khỏi hiện lên đủ loại sinh vật.

Rết?

Gián?

Hay là thứ gì khác?

Nhưng tiếng động này cũng quá lớn, thứ phát ra âm thanh này, thân hình phải to đến mức nào.

Nghĩ đến cây nấm đế vương bên cạnh, mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Nếu mà gặp phải con gián, con rết to như nấm đế vương, vậy họ còn đường sống không!

“Mẹ ơi, hay là chúng ta chạy đi!

Chương 372

Ở lại đây chắc là chờ chết thôi!” Bàn Tử nắm chặt ba lô nói.

Ngô Bất Chính lại nắm lấy tay cậu ta nói: “Đừng hoảng, tiểu ca còn chưa vội, cậu sợ cái gì!” “Má ơi, tôi có thể so với tiểu ca được sao?

Mặc dù chúng ta trông đều rất đẹp trai, thực lực cũng ngang ngửa!” “Nhưng mà Bàn gia tôi lá gan không bằng tiểu ca!” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Ngô Bất Chính lườm cậu ta một cái nói: “Đã lúc nào rồi, còn ra vẻ!

Cẩn thận lát nữa thứ đó lấy cậu ra khai đao!” Bàn Tử còn muốn phản bác, Tần Vũ đột nhiên làm một động tác im lặng, sau đó ra hiệu cho mọi người trốn sau cây nấm đế vương trước.

Cây nấm này thân hình khổng lồ, tùy tiện chui vào là có thể trốn được.

Mọi người không chần chừ nữa, đồng loạt chạy ra sau cây nấm đế vương.

Gần như cùng lúc đó, tiếng chân cào trên mặt đất đã từ xa đến gần, nghe giống như vô số tổng tử đang cào trên mặt đất.

Chẳng lẽ ở thế giới dưới lòng đất này, các tống tử còn phải họp à!

Mọi người trong lòng đều suy đoán.

Người trong phòng livestream lúc này cũng đều nín thở, không dám thở mạnh, dường như sợ âm thanh bị thứ đó nghe thấy.

Chưa đầy một phút, mọi người đã kinh ngạc nhìn thấy.

Ở khúc quanh phía trước, lại thật sự xuất hiện một con vật khổng lồ.

Cái đầu của con vật đó ít nhất cũng phải to bằng một cánh cửa.

Toàn thân đen kịt, chỉ có ở hai bên thân thể có rất nhiều đốm huỳnh quang.

Chiều dài cơ thể khoảng sáu mét, dưới thân vô số chân đang cào trên mặt đất để tiến về phía trước, còn phía trước nó là hai cái râu dài hơn một mét không ngừng dò đường.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng đều hiện lên một cái tên.

“Là rết!” Cái thứ chết tiệt này không phải rết thì là gì!

“Tiểu ca, mau chạy đi, thứ này có độc đó!

To như thế này, phun một cái chắc là thành xương trắng luôn!” Bàn Tử hạ thấp giọng nói.

Thương Thương Không và Lôi bên cạnh cũng nhìn mà tim đập chân run, trong lòng sắp chửi thề.

Mấy con côn trùng của Việt Nam sao con nào cũng to như vậy, sắp bằng cả xe tăng rồi.

Tần Vũ không nói gì, Ngô Bất Chính ngăn Bàn Tử lại nói: “Bình tĩnh chút, các cậu nhìn kỹ xem, đó căn bản không phải là rết!” “Không phải rết?” Ba người Bàn Tử sững sờ, đều nhìn kỹ lại, hình như đúng là không giống rết lắm.

Ngô Bất Chính nói: “Cái thứ chết tiệt này là bọ dưa hấu, loại siêu to khổng lồ, không có độc!” “Hơn nữa nó còn ăn chay, sẽ không làm hại người!” Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn ra, bọ dưa hấu thì cậu ta biết, nhưng bọ dưa hấu to như thế này, cậu ta thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Thiên Chân, con bọ dưa hấu này cũng to quá rồi, cậu chắc chắn nó không cắn người không?” Lúc này, những tuyển thủ còn lại về cơ bản cũng đã ổn định.

Lôi Hòa, anh chàng Bất Lãng và Thái Hắc chọn nơi có nhiều vật tư nhất.

Tuy ba người biết Tiểu Tuyền đã gặp chuyện không may nhưng cũng không rảnh để bận tâm, đều vội vã chạy đi nhặt vật tư.

Vốn dĩ nhóm của Tiểu Tuyền cũng có một ít vật tư tiếp tế, nhưng bây giờ không thể lo được nữa, hai người đồng đội biết tin Tiểu Tuyền gặp chuyện liền vội vàng chạy tới.

Tuy nhiên, khoảng cách của họ khá xa, lại thêm đang ở trên núi Côn Luân, e rằng phải mất hơn mười phút mới đến nơi.

Nhắc đến vật tư, nhóm Tần Vũ ba người là chuẩn bị ít nhất.

Ba lô của một mình Bàn Tử chứa toàn bộ các loại thiết bị và dụng cụ để tìm cổ mộ.

Những thứ này nặng nhất, cũng chỉ có anh ta mới gánh nổi.

Còn trong ba lô của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, phần lớn là thức ăn và thiết bị chiếu sáng.

Mọi người đến đây để thám hiểm mộ, không thể nào được trang bị súng ống, điều đó là phi thực tế.

Ba người không có vật tư tiếp tế nên dĩ nhiên cũng không cần phải đi nhặt đồ, lập tức đi đến bên cạnh cái hố băng đó.

Ngô Bất Chính cản hai người lại, nhìn cái hố rồi nói: "Bàn Tử, cậu cẩn thận một chút, cái hố này có thể bị sập, xem ra cũng không vững chắc!" "Bây giờ là mùa hè, lớp băng trên núi Côn Luân không cứng như tưởng tượng đâu, cậu coi chừng kẻo ngã xuống!" Bàn Tử gật gật đầu.

Ngô Bất Chính lúc này mới lấy ra hai cây que huỳnh quang, bẻ sáng rồi ném xuống dưới.

Dưới ánh sáng của que huỳnh quang, tình hình bên dưới lập tức hiện rõ.

Cái hố này không sâu lắm, tối đa cũng chỉ sâu khoảng hai mét.

Họ thấy bên dưới quả nhiên có rất nhiều xác chết mặc áo choàng đen, tất cả đều bị đóng băng.

Nhưng tư thế của chúng rất kỳ quái, từng người một đứng đó vây thành vòng tròn, nhìn chằm chằm xuống phía dưới, dường như đang quan sát thứ gì đó.

Người xem trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi chép miệng, đều bày tỏ có chút không hiểu.

Tô Khảo Khảo đã có kinh nghiệm từ trước, lần này nhìn thấy xác chết cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Ngược lại, Trần Hàm Hàm thấy tình hình này thì không nhịn được mà la hét inh ỏi.

Khiến cho các đồng bào nam trong phòng livestream oán thán không thôi, không muốn nghe nhưng lại không nhịn được.

Nghe thì dinh dưỡng lại không theo kịp, thật sự là rối rắm không nhẹ.

Chương 373

Ngô Bất Chính xoa xoa tai, lờ đi tiếng hét đầy mê hoặc của Trần Hàm Hàm rồi giải thích: "Luân Hồi Tông là tôn giáo của Ma quốc, giống như Ma quốc, họ cũng tín ngưỡng vực sâu.

Tạo hình này của họ trông giống như đang nhìn vào vực sâu vậy!" "Cho nên không có gì lạ cả!" "Ở giữa bọn họ, hẳn là chôn cất giáo sĩ của Luân Hồi Tông, địa vị chắc chắn rất cao!" "Chỉ cần xuống dưới kiểm tra một chút là biết ngay!" "Vậy còn chờ gì nữa, Bàn gia đã sớm không chờ nổi đi mò minh khí rồi!" "Mò được rồi chúng ta cũng có thể phát...

à, phát một lá cờ khen thưởng chứ nhỉ!" Bàn Tử ý thức được đây là livestream toàn cầu, vội vàng sửa lời.

Ngô Bất Chính cười cười, thằng béo chết tiệt này còn đang nhòm ngó minh khí.

Lấy ra được bao nhiêu thì lúc ra ngoài đều phải nộp lên trên hết.

Nộp văn vật lên rồi, chẳng phải sẽ được tặng một lá cờ khen thưởng sao!

Bàn Tử nói xong liền chuẩn bị cùng Ngô Bất Chính đi xuống.

Nhưng Tần Vũ bên cạnh lại đột nhiên cản hai người lại. "Tiểu ca, sao vậy?" Ngô Bất Chính hỏi. "Có sói!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy thì sững sờ: "Tiểu ca, dưới đó sao lại có sói được?

Đàn sói ban nãy không phải đã đi rồi sao!" "Đúng vậy, đàn sói bây giờ chắc chắn không tới đâu, có lẽ lát nữa sẽ quay lại tập kích!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ lại lắc đầu, chỉ vào một bên mặt đất của cái hố.

Lúc này Ngô Bất Chính và Bàn Tử mới nhìn thấy.

Ở một bên hố, có một dấu chân sói màu máu.

Chắc là đã dính phải máu của Tiểu Tuyền nên mới để lại!

Nhưng tại sao con sói lại phải đi xuống đó?

Hai người không hiểu nổi.

Nhưng Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, muốn xuống dưới mò minh khí. "Chẳng phải chỉ là một con sói thôi sao, hai người xem Bàn gia đây, tôi xuống lôi nó ra, tối nay chúng ta ăn xiên thịt sói nướng lẩu!" Nói rồi Bàn Tử vác cuốc leo núi nhảy xuống.

Ngô Bất Chính thấy không kịp ngăn cản, vội vàng nhắc nhở mấy câu, bảo anh ta cẩn thận.

Sau đó cũng không nói nhiều nữa.

Khi Bàn Tử nhảy vào hố, độ nổi tiếng của phòng livestream cũng lập tức tăng vọt một đoạn.

Từ lúc mọi người nhảy dù đến giờ, những người khác hoặc là đã bỏ mạng, hoặc là vẫn đang tìm vật tư, làm sao có tiến độ nhanh như nhóm ba người Tần Vũ.

Lúc này không ít người đều chạy sang xem livestream của ba người.

Trong phòng livestream lập tức xuất hiện không ít ngoại ngữ, tuy Trần Hàm Hàm đã cố gắng hết sức để dịch, nhưng nhiều quá, cuối cùng một số câu không quan trọng cô cũng lười dịch.

Nói về Bàn Tử sau khi nhảy xuống hố, cả người cũng căng thẳng hẳn lên.

Tuy anh ta gan lớn nhưng cẩn thận, nhưng nơi này thật sự quá rợn người.

Thử tưởng tượng xem, bạn đứng ở giữa, xung quanh là một đám xác chết vây lấy, tất cả đều cúi đầu.

Đó là cảm giác gì!

May mà Bàn Tử đứng vững, nếu mà nằm xuống, ánh mắt vừa vặn đối diện với mắt của những xác chết kia, e rằng sợ đến mức tè ra quần. "Tất cả đứng nghiêm cho Bàn gia!

Từng đứa một ủ rũ cúi đầu thì làm sao thể hiện được khí thế Việt Nam chúng ta!" Bàn Tử hét lên một tiếng để lấy dũng khí, sau đó vác cuốc leo núi bắt đầu tìm kiếm.

Bên dưới rất tối, ngoài ánh sáng từ trên chiếu xuống, nguồn sáng duy nhất là hai cây que huỳnh quang kia.

Nhưng thứ này phạm vi chiếu sáng có hạn, lại thêm xung quanh đứng đầy xác chết, phần lớn ánh sáng đều bị chúng che khuất.

Vì vậy xung quanh vẫn là một mảng tối đen.

Bàn Tử cầm cuốc leo núi gõ thử vào những xác chết đó.

Đông cứng thật sự, còn cứng hơn cả que kem già.

Bỗng nhiên, ngay khi Bàn Tử gõ vào một thi thể, phía sau thi thể đó lại truyền đến một trận xao động.

Bàn Tử thấy vậy biết là có chuyện, từ từ thò đầu ra xem.

Vừa nhìn, anh ta quả nhiên thấy một con sói đói toàn thân dính đầy máu tươi đang co rúm trong góc.

Trong miệng nó còn đang ngậm một thứ gì đó.

Bàn Tử chỉ nhìn một cái liền hít một hơi khí lạnh.

Trong phòng livestream càng vang lên tiếng hét của Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm.

Cảnh tượng trước mắt, cho dù là Tô Khảo Khảo đã có kinh nghiệm một mùa cũng không nhịn được mà hét lên.

Chỉ thấy trong miệng con sói đói lại đang ngậm một cái đầu người.

Chương 374

Không phải của Tiểu Tuyền thì là của ai! "Mẹ nó, con sói đói này chắc là đến nhặt đầu lâu đây mà!" "Thi thể Tiểu Tuyền đã bị các người phân thây rồi, cái đầu lâu này cũng không chịu bỏ qua!" "Các người cũng nhiệt tình quá rồi đấy!" Bàn Tử nói xong vung cuốc leo núi lên đập tới.

Nhưng con sói đói kia cũng vô cùng hung dữ.

Thấy vậy nó vung đầu, ném thẳng cái đầu của Tiểu Tuyền về phía Bàn Tử.

Bàn Tử mắt lanh tay lẹ, cuốc leo núi vung lên đánh văng cái đầu của Tiểu Tuyền ra xa.

Nhưng đúng lúc này, anh ta chỉ cảm thấy một trận gió mạnh ập vào mặt.

Bàn Tử không dám chậm trễ, thuận thế ngã ra sau.

Ai ngờ con sói đói kia lại đạp thẳng lên vai của các thi thể xung quanh, lao thẳng ra khỏi hố.

Lúc này Ngô Bất Chính đang thò đầu quan sát tình hình bên dưới.

Bỗng nhiên thấy một con sói đói lao ra, cái miệng máu đã đến ngay trước mặt mình, sợ đến mức mặt mày xám ngoét, cả người đứng sững tại chỗ. "Thiên Chân!" Bàn Tử nhìn rất rõ, nhưng lúc này chính anh ta còn chưa đứng dậy nổi, làm sao còn kịp cứu viện!

Bỗng nhiên đúng lúc này, một tia sáng đen lóe qua.

Ngô Bất Chính kinh ngạc nhìn thấy thân thể con sói đói kia đột nhiên biến mất trước mắt.

Vội quay đầu nhìn lại, cậu mới phát hiện Tần Vũ bên cạnh không biết từ lúc nào đã ra tay.

Con sói kia đã ngã xuống cách đó mười mét, trên người cắm một thanh hắc đao, chính là Hắc kim cổ đao của Tần Vũ.

Hắc kim cổ đao xuyên qua cả thân sói, cắm sâu vào trong tuyết.

Máu sói nhuộm đỏ cả một vùng.

Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, định nói lời cảm ơn nhưng lại phát hiện toàn thân mình đang run rẩy, sợ đến mức không còn nghe theo sự điều khiển nữa.

Tần Vũ nhìn cậu một cái, thản nhiên nói: "Tôi ở đây!" Nói xong anh xoay người đi lấy Hắc kim cổ đao của mình.

Ngô Bất Chính lúc này đã không biết nên nói gì cho phải.

Cậu nuốt nước bọt, nhìn Tần Vũ chằm chằm, nửa ngày cũng không dời mắt đi được, quả thực quá ngầu!

Bỗng nhiên trong lòng cậu lại nảy ra một ý nghĩ: "Tiếc là mình là con trai, không biết còn có hy vọng không!" "Lười để ý cậu!

Lá gan của cậu là bơm hơi à, lúc to lúc nhỏ thế!" Ngô Bất Chính cạn lời nói.

Bàn Tử nghe vậy có chút không phục nói: "Mẹ cậu chứ, trước mặt bạn bè quốc tế, để lại cho Bàn gia tôi chút mặt mũi đi, tôi chỉ là chưa từng thấy con nào to như vậy thôi!" Thương Thương Không và Lôi ở bên cạnh có lẽ cũng nghe được bản dịch, lúc này đều đã bình tĩnh lại.

Bàn Tử hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, nếu đây là con mối đất, vậy chúng ta đi thôi, mặc kệ nó, nghe nói loại côn trùng này nhát gan lắm, tôi dùng một hòn đá ném nó, có khi nó sẽ cuộn tròn thành quả bóng đấy!" Bàn Tử nói rồi nhặt một hòn đá lên chuẩn bị ra tay.

Nhưng anh ta còn chưa kịp ném hòn đá ra, con mối đất kia lại tự mình cuộn tròn lại.

Từng đốt vỏ giáp hình khuyên co rút lại, chỉ trong chốc lát đã cuộn thành một quả cầu.

Mọi người thấy vậy đều cảm thấy kinh ngạc, thật sự giống như lời Bàn Tử nói.

Nhưng Bàn Tử lại sững sờ tại chỗ nói: "Mẹ nó tôi còn chưa ra tay mà, sao nó đã biến thành quả cầu rồi!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, vội nhìn về phía Bàn Tử.

Quả nhiên thấy hòn đá vẫn còn trong tay anh ta, anh ta còn chưa ném ra.

Lòng mọi người lập tức căng thẳng.

Con mối đất kia e rằng không phải phát hiện ra bọn họ, mà là có thứ khác sắp đến.

Cho nên nó mới bày ra tư thế phòng ngự. "Đừng nói chuyện, nghe đi!" Tần Vũ đột nhiên nói.

Mọi người lập tức nín thở.

Sau đó quả nhiên nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi cây đối diện.

Chỉ sau một lát, từng con vật giống như chồn hoàng yến chui ra.

Những con vật đó rất đông, ít nhất cũng phải có hơn chục con.

Chúng vừa xuất hiện đã vây con mối đất vào giữa.

Hơn nữa chúng dường như đều có trí tuệ, không có một con nào chạy loạn, chỉ vây con mối đất lại.

Tròn năm phút trôi qua, một con trong số đó có lẽ là con đầu đàn mới đến gần con mối đất.

Mọi người nhìn mà kinh ngạc, lần này không đợi Ngô Bất Chính mở lời, Bàn Tử đã gõ một dòng chữ trong phòng livestream. 【Mẹ nó đây là Địa Quan Âm, sao lại nhiều thế này, Bàn gia trước đây lên núi về quê từng bắt được thứ này.】 【Thịt ăn cũng khá ngon!】 Mọi người nghe vậy nhìn Bàn Tử với ánh mắt thêm vài phần khâm phục.

Thằng béo chết tiệt này sắp đuổi kịp chị Lãng rồi, lại còn từng ăn cả Địa Quan Âm. 【Thằng béo chết tiệt, sao tôi không biết cậu còn từng đi lao động nông thôn thế?】 Ngô Bất Chính gửi tin nhắn hỏi.

Bàn Tử đáp lại một câu: 【Chuyện đó từ lúc còn nhỏ lắm rồi, Bàn gia đây cũng sắp quên rồi!】 Ngô Bất Chính gật đầu, nhớ lại quá trình quen biết Bàn Tử, trong khoảng thời gian đó dường như đúng là có mấy năm, gã này biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.

Chương 375

Không ngờ lại là đi lên núi về quê.

Hai người đang nói chuyện, con đầu đàn của Địa Quan Âm đã dùng hai chân trước bám vào thân con mối đất.

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy, con Địa Quan Âm kia tiến sát vào cơ thể con mối đất, sau đó bắt đầu thổi khí vào bên trong.

Những con Địa Quan Âm khác cũng lần lượt làm theo.

Con mối đất bị thổi khí có vẻ như bị nhột, liền từ từ duỗi thẳng cơ thể ra.

Địa Quan Âm thấy vậy liền đẩy nó một cái, lật ngửa nó lại.

Vô số chân nhỏ trên lưng cào cấu, nhưng căn bản không thể lật lại được.

Mọi người nhìn thấy mà kinh ngạc không thôi.

Mẹ nó Địa Quan Âm này thành tinh cả rồi sao.

Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Thiên Chân, cậu..." "Đừng nói chuyện, mau nhìn kìa!" Ngô Bất Chính ngắt lời Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta im lặng một chút.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Vô số con Địa Quan Âm lại dùng móng vuốt bóc lớp vỏ giáp của con mối đất ra, để lộ ra một mảng thịt trắng bên trong.

Sau đó, Địa Quan Âm cắt thịt con mối đất thành từng đoạn, vo thành từng viên thịt rồi đẩy đi về phía xa.

Mọi người nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, phương thức săn mồi này, quả thực là tuyệt đỉnh.

Những con Địa Quan Âm kia giống như có trí tuệ của con người vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng còn tưởng là một đám người đang săn bắt sinh vật! "Trời đất ơi, đám Địa Quan Âm này mẹ nó thành tinh cả rồi!" "Tiểu ca, chúng ta vẫn nên mau đi thôi!" Bàn Tử nói.

Nhưng Tần Vũ không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy định nhờ Ngô Bất Chính khuyên giúp một tiếng.

Tần Vũ dường như rất coi trọng Ngô Bất Chính, lời của cậu ấy anh thường sẽ nghe theo.

Nhưng vừa quay đầu lại, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, Ngô Bất Chính lại biến mất rồi. "Chết tiệt, Thiên Chân đâu?" Bàn Tử trong lòng kinh hãi, vừa định mở miệng nói chuyện, lại phát hiện miệng mình há to, nhưng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Những người khác dường như cũng phát hiện ra điều khác thường, từng người một vội chỉ vào cổ họng mình, ra hiệu rằng mình không nói được nữa.

Bàn Tử vội vỗ vào vai Tần Vũ ở phía trước nhất.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn, lập tức nhíu chặt mày.

Bàn Tử ra hiệu một hồi, Tần Vũ lúc này mới hiểu, Ngô Bất Chính đã biến mất.

Tần Vũ ánh mắt lạnh đi, trực tiếp rút Hắc kim cổ đao ra.

Lúc này còn đâu mà quan tâm họ có nói được hay không, anh lao thẳng về phía bụi cây phía sau cây nấm Đế Vương Ma Cô.

Ngô Bất Chính trước đó đứng ở phía sau mọi người, lúc này không thấy bóng dáng, cũng chỉ có thể là đi về phía sau.

Nếu không ở phía trước và hai bên, đều sẽ bị người khác phát hiện.

Bàn Tử và những người khác tuy lúc này cũng không thể nói chuyện, nhưng vẫn theo sát phía sau.

Mọi người vừa lao ra khỏi bụi cây sau cây nấm Đế Vương Ma Cô, lập tức nhìn thấy, Ngô Bất Chính lại đang bay sát mặt đất về phía trước.

Mẹ nó gặp ma rồi, người làm sao có thể bay được chứ!

Nhưng sau đó họ liền hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra bên dưới cơ thể Ngô Bất Chính, có đến hơn mười con Địa Quan Âm.

Chúng chắc chắn đã phát hiện ra mọi người, từ phía sau tập kích bắt đi Ngô Bất Chính.

Chỉ không biết chúng đã dùng thứ gì mà khiến mọi người như bị trúng độc, đều không nói được.

Nhìn thấy Ngô Bất Chính, Tần Vũ lập tức một bước lao về phía đám Địa Quan Âm.

Tốc độ của đám Địa Quan Âm tuy không chậm, nhưng lúc này đang kéo theo một người sống to lớn, tốc độ còn không bằng Tần Vũ.

Gần như trong nháy mắt, Tần Vũ đã đuổi đến gần.

Ngô Bất Chính đang mặt đầy kinh hãi, nhìn thấy Tần Vũ đến, lập tức kích động đến sắp khóc.

Cậu há miệng muốn nói chuyện, nhưng lại không thốt ra được nửa lời.

Tần Vũ không nói hai lời, Hắc kim cổ đao tức khắc chém ra.

Con Địa Quan Âm gần nhất, trong khoảnh khắc bị chém thành hai đoạn.

Những con Địa Quan Âm khác thấy vậy đều sợ hãi muốn bỏ chạy.

Một con Địa Quan Âm to khỏe trong số đó dường như là thủ lĩnh của chúng, lại gào lên một tiếng quái dị, ổn định lại những con Địa Quan Âm kia, sau đó quay đầu lao về phía Tần Vũ.

Chương 376

Hai móng vuốt sắc bén lao thẳng về phía mắt Tần Vũ.

Tần Vũ ánh mắt băng hàn, Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế từ trên chém xuống.

Trong nháy mắt, thủ lĩnh của đám Địa Quan Âm trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

Những con Địa Quan Âm khác nhìn thấy tình huống này, sợ hãi chạy tán loạn.

Ngô Bất Chính cũng trong nháy mắt rơi xuống đất.

Tần Vũ vội tiến lên đỡ cậu dậy.

Ngô Bất Chính ra hiệu mấy cái, ý là mình không sao, không cần lo lắng.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cuối cùng cũng đuổi kịp, nhưng mọi người đều không thể nói chuyện, từng người một đứng đó khoa tay múa chân, cảnh tượng thật sự có chút hỗn loạn.

Ngô Bất Chính vội lục ba lô của Bàn Tử, từ bên trong lấy ra Bắc Đế Huyền Châu, đặt lên đầu mũi mình ngửi.

Một mùi hăng hắc xộc vào mũi, sau đó cậu lại có thể mở miệng nói chuyện. "Ngửi một chút, ngửi một chút là không sao rồi!" Nói rồi cậu đưa Bắc Đế Huyền Châu cho Tần Vũ.

Mọi người thấy vậy đều vui mừng, vội làm theo, cũng đưa lên mũi ngửi một chút.

Sau đó Bàn Tử thở hổn hển nói: "Thiên Chân, rốt cuộc là tình huống gì, chúng ta nhiều người như vậy, sao đám Địa Quan Âm kia lại cứ nhắm vào cậu!" "Mẹ nó, dọa chết Bàn gia rồi, còn tưởng cậu chết chắc rồi chứ!" "Còn nữa, sao chúng ta đột nhiên lại không nói được nữa!" "Hai người có ghê tởm không, Bàn Tử tôi sắp ói rồi, lười để ý hai người, Bàn gia tôi đi xem thử trên người mấy cái xác chết này có minh khí không đã!" "Nếu vớ được một hai món, về sau đổi được cái..." Bàn Tử lảm nhảm rồi lập tức đi xem xét những thi thể bị đóng băng.

Ngô Bất Chính thì cười nói: "Thằng béo chết tiệt, mấy cái thi thể này đều đông cứng như tượng băng, cho dù có minh khí cậu cũng không lấy ra được đâu!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh đã rút Hắc kim cổ đao ra đang đi về, liền không trì hoãn nữa mà nhảy xuống hố băng.

Bàn Tử lại không hề lay động, kiểm tra từng thi thể một rồi nói: "Thiên Chân, cậu thật đúng là thiên chân a, tục ngữ nói hay lắm, chỉ cần tư tưởng không trượt dốc, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn!" "Nếu thật sự có minh khí, Bàn gia đây dù liếm cũng có thể liếm thủng lớp băng bên ngoài thi thể này!" Ngô Bất Chính nghe vậy mặt đầy vẻ ghét bỏ, lười để ý anh ta nữa.

Lúc này Tần Vũ cũng từ trên nhảy xuống.

Ngô Bất Chính chỉ vào những thi thể xung quanh nói: "Xem ra tôi đoán không sai, nơi này chín phần mười chính là một cái hố chôn tập thể của Luân Hồi Tông đời sau!" "Tìm được nơi này, chỉ cần đối chiếu với mật mã Tây Tạng, cộng thêm Cổ Cách Ngân Nhãn là có thể xác định được vị trí của Cửu tầng yêu tháp!" "Cửu tầng yêu tháp này là thánh địa của Ma quốc, lối vào Ma quốc hẳn là ở trong đó!" Nói rồi Ngô Bất Chính dẫn Tần Vũ đến giữa những thi thể này.

Tất cả các thi thể đều được bố trí thành hình tròn, tất cả đều hướng về vị trí trung tâm, làm ra dáng vẻ cúi đầu nhìn xuống vực sâu.

Chỉ cần tìm được thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông ở vị trí họ nhìn xuống, tự nhiên cũng có thể định vị tìm ra Cửu tầng yêu tháp.

Trên núi Côn Luân này, loại hố chôn của Luân Hồi Tông e là không ít.

Nhưng chỉ cần tìm được một cái, là có thể dựa vào mật mã Tây Tạng cộng thêm Cổ Cách Ngân Nhãn để xác định vị trí Cửu tầng yêu tháp.

Cho nên việc Tiểu Tuyền đáp đất thành hộp này, ngược lại đã tiết kiệm cho họ không ít phiền phức. "Con sói đói kia, ban nãy chắc là muốn tha cái đầu của Tiểu Tuyền đi!" Ngô Bất Chính thở dài nói.

Mới vừa lên núi Côn Luân, kết quả đã chết một người.

Điều này khiến trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy chuyến đi này e là sẽ không được thuận lợi.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến vị trí trung tâm.

Có thể là trùng hợp cộng thêm chút may mắn, cái đầu của Tiểu Tuyền lại rơi ngay tại đây.

Cái đầu máu me trông rất đáng sợ.

Ngô Bất Chính vốn định gạt nó ra để xem bên dưới có chôn thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông không, nhưng nhìn thấy thảm trạng của cái đầu lâu này, thực sự không thể ra tay được.

Tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng gì, dù sao đầu lâu cũng không lớn.

Ngoài chỗ nó che khuất, trên mặt đất quả thực có một bóng người màu đen.

Bóng người đó làm động tác hai tay ôm gối, phảng phất như một đứa trẻ trong bụng mẹ.

Người xem trong phòng livestream thấy vậy, đều không khỏi rất nghi hoặc, Tô Khảo Khảo hỏi: 【Ngô tiểu ca, tại sao tư thế chết của người Luân Hồi Tông lại kỳ lạ như vậy?】【Đúng vậy, anh có vẻ rất am hiểu văn hóa Tây Tạng, giải thích một chút đi, chuyên gia văn hóa Tây Tạng mà ban tổ chức mời hình như bị Tào Tháo rượt vẫn chưa ra khỏi nhà vệ sinh nữa!】Trần Hàm Hàm cũng vội nói.

Những người khác trong phòng livestream thấy vậy cũng đồng loạt nói: 【Tôi thật sự bó tay rồi, người mà ban tổ chức mời chưa bao giờ đáng tin cậy cả, bất kể là tuyển thủ hay huấn luyện viên, đương nhiên là trừ Tần Vũ tiểu ca.】【Ở trong nhà vệ sinh gần một tiếng đồng hồ rồi, ruột gan chắc cũng lôi ra hết rồi.】【Tôi muốn biết chân chuyên gia có tê không?】【Tê chân à?

Chuyên gia cho hay, chương trình chưa kết thúc, tôi sẽ không ra ngoài!】Ngô Bất Chính không nhịn được cười rồi nói: "Cái này thực ra cũng không có gì, người của Luân Hồi Tông có thuyết chuyển thế luân hồi, cho nên lúc chết đều làm ra dáng vẻ trở về cơ thể mẹ!" "Kỳ vọng được chuyển thế luân hồi!" "Nhưng hiển nhiên đây đều là chuyện vô căn cứ, ông ta vẫn bị đông cứng ở đây, không thể đi chuyển thế luân hồi được!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ: "Hay là chúng ta đào lên xem thử?" "Loại táng tục này của Luân Hồi Tông tôi cũng là lần đầu tiên thấy, trước đây đều là xem trên sách!" Tần Vũ lại lắc đầu.

Đùa à, tạm thời không nói đến việc dưới thi thể này có cơ quan hay không, chỉ riêng cái thể chất Tà Đế mà cậu có được, vào mộ tất gặp ma, mở quan tài tất khởi thi.

Nếu đào thi thể này lên, tám phần là sẽ xảy ra thi biến.

Hơn nữa Tần Vũ còn nhớ, trong ghi chép của kiếp trước, dưới thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông có chôn một cơ quan rất lợi hại, có thể phun ra nghiệp hỏa vô lượng.

Một chút không cẩn thận là có thể mất mạng. "Sao vậy?

Thi thể này có vấn đề à?" Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Có cơ quan, đừng đụng lung tung!" Ngô Bất Chính sững sờ, đành phải gật đầu: "Được, vậy tôi đi định vị!" "Đứng ở đây bị người ta nhìn chằm chằm thật sự có chút rợn người, vẫn nên mau chóng rời đi thôi!" Biểu hiện của Tần Vũ trong ba mùa trước cậu cũng đã thấy, tự nhiên đối với anh vô cùng tin tưởng.

Hơn nữa Ngô Bất Chính cũng nhận được thẻ nhân vật, điều này khiến cậu càng tin tưởng Tần Vũ hơn.

Ngô Bất Chính nói xong liền lấy ra một tấm bản đồ, bắt đầu dựa vào thi thể ở đây để định vị vị trí của Cửu tầng yêu tháp.

Tần Vũ quay đầu nhìn sang một bên, phát hiện Bàn Tử đang đứng sau một thi thể xem livestream.

Chương 377

Tám phần là mấy thi thể này cũng không có minh khí gì, nên anh ta bắt đầu xem livestream.

Bỗng nhiên, Bàn Tử hét lên: "Ây ây!

Tỉnh Hạ và Thương Thương Không đến rồi!" Lời vừa dứt, phía trên hố băng liền truyền đến một trận xôn xao.

Đồng thời hai bóng người cũng xuất hiện, không phải Tỉnh Hạ và Thương Thương Không thì là ai.

Tỉnh Hạ lúc này tay cầm con dao của Tiểu Tuyền, mắt đỏ hoe.

Trước đó qua phòng livestream anh ta cũng đã thấy cảnh tượng thảm tử của Tiểu Tuyền, lúc này nhìn thấy di vật của Tiểu Tuyền, e là trong lòng đang rất đau khổ. "Trần Hàm Hàm, cô nói với anh ta, đầu của Tiểu Tuyền ở dưới này, xem anh ta có muốn mang đi không!" Ngô Bất Chính lúc này đã định vị xong phương hướng, liền nói.【Được!】Trần Hàm Hàm lập tức dịch lại cho đối phương.

Tỉnh Hạ nghe vậy nói gì đó với Thương Thương Không, sau đó tự mình nhảy xuống.

Thương Thương Không thì ở trên chuẩn bị đồ đạc, dường như chuẩn bị mang đầu của Tiểu Tuyền về.

Dù sao cũng là đồng đội cùng đi ra ngoài, kết quả còn chưa bắt đầu đã chết, e là trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Bàn Tử thấy ở đây không có minh khí, sớm đã không còn kiên nhẫn, gọi hai người định đi lên.

Nhưng, ba người vừa đi được hai ba bước, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "phanh".

Nguyên lai Tỉnh Hạ nhìn thấy cái đầu máu me của Tiểu Tuyền, cả người gần như suy sụp.

Tức giận không kìm được, anh ta nhặt cái đầu của Tiểu Tuyền lên, thuận thế cắm thẳng con dao trong tay xuống đất.

Vốn dĩ điều này cũng không có gì, nhưng dưới đầu của Tiểu Tuyền chính là thi thể của giáo chủ Luân Hồi Tông!

Tuy trên thi thể có một lớp băng, nhưng lớp băng này quá mỏng, trong nháy mắt con dao đã xuyên qua lớp băng, cắm ngay vào đầu của thi thể đó.

Tỉnh Hạ cũng sững sờ, không ngờ dưới chân lại có một thi thể.

Anh ta thuận thế muốn rút con dao ra, nhưng con dao không biết vì sao lại mang cả đầu của thi thể kia lên theo. "Nằm xuống!" Tần Vũ thấy vậy sắc mặt đại biến, một tay đẩy Ngô Bất Chính ngã xuống đất.

Bàn Tử thấy vậy biết là sắp có chuyện, cả người lập tức nằm rạp xuống.

Quả nhiên, giây tiếp theo họ liền nhìn thấy.

Sau khi đầu của thi thể bị kéo lên, dưới đầu lại phun ra một luồng lửa màu xanh lam.

Ngọn lửa tuy nhỏ nhưng sức cháy kinh người, trong nháy mắt đã hất văng cơ thể của Tỉnh Hạ bay ra ngoài, bay thẳng từ trong hố ra bên ngoài.

Ngô Bất Chính nhìn rất rõ, trong khoảnh khắc ngọn lửa màu xanh lam chạm vào da của Tỉnh Hạ, nó đã thiêu rụi lớp da của anh ta.

Ngay cả quá trình tan chảy cũng không có, trực tiếp bốc hơi.

Ngay cả xương lộ ra cũng bị thiêu thành màu đen!

Bàn Tử thấy vậy hít một hơi khí lạnh, không nhịn được nói:

"Xong!

Lại tiễn đi một đứa!" Thoát được một kiếp, mọi người cũng không dám ở lại lâu.

Xung quanh đều là bụi rậm, rất dễ bị phục kích.

Thấy lúc này cách bờ sông đã không xa, mọi người lập tức đi tới đó.

Trên đường đi, Ngô Bất Chính giải thích: "Vừa rồi tôi ở cuối cùng, đám Địa Quan Âm kia không bắt tôi thì bắt ai, cũng may không phải cậu ở phía sau!" "Nếu không đám Địa Quan Âm thấy cậu nhiều thịt béo tốt, tám phần là sẽ không dễ dàng tha cho cậu đâu!" "Đi chết đi, lại lấy Bàn gia ra trêu chọc!" Bàn Tử phản bác.

Ngô Bất Chính cười cười, kể lại chuyện vừa rồi.

Hóa ra lúc nãy mọi người đều chỉ mải mê xem đám Địa Quan Âm săn mối đất.

Ngô Bất Chính cũng xem đến nhập thần, bỗng nhiên cảm giác có người vỗ mình một cái, còn tưởng là mình che khuất tầm nhìn của người phía sau.

Nhưng nghĩ lại mình đang ở cuối cùng của đội ngũ, làm gì còn ai nữa!

Cậu theo phản xạ quay đầu lại nhìn, lập tức một đám bột màu trắng bay tới, theo sau là một con Địa Quan Âm xuất hiện.

Cậu vừa định mở miệng kêu cứu thì phát hiện mình không thể nói được nữa, sau đó đám Địa Quan Âm lén lút đưa cậu đi mất, cho đến khi Bàn Tử phát hiện vấn đề, Tần Vũ đuổi tới. "Dù sao đi nữa, kết quả vẫn là tốt, Thiên Chân sau này cậu phải cẩn thận một chút!" "Càng gần tế đàn của Ma quốc, nguy hiểm càng nhiều!" "Tôi và Tiểu ca không thể lúc nào cũng bảo vệ tốt cho cậu được!" "Ừm!" Ngô Bất

Chính gật đầu, trong lòng ít nhiều có chút tự trách.

Lại để Bàn Tử và Tiểu ca lo lắng rồi.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ im lặng đẩy Ngô Bất Chính ra phía trước mình.

Ít nhất trong tầm mắt của anh, không ai có thể làm hại cậu được.

Lúc này mọi người đã đến bờ sông.

Đây cũng là nơi gần đảo giữa hồ nhất.

Tuy không biết tại sao Tần Vũ muốn đến đảo giữa hồ, nhưng nếu đó là cảm giác của anh, vậy chắc sẽ không sai.

Chương 378

Mọi người không nhiều lời, mặc lại đồ lặn, bơi thẳng về phía đảo giữa hồ.

Lúc này, thiết bị lặn của mọi người gần như đã cạn kiệt, chỉ đủ để bơi một vòng đi và về.

Nếu trên đảo giữa hồ không phải là lối vào tế đàn Ma quốc, vậy thì họ chỉ có thể tìm lối ra khác.

Đến lúc đó, con đường dưới nước e là cũng sẽ rất khó đi.

Người bơi kém rất có thể sẽ bỏ mạng tại đây...

Diện tích mặt hồ không lớn.

Mọi người bơi chỉ mười phút đã đến gần đảo giữa hồ.

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị lên bờ, Tần Vũ lại vội vàng kéo mọi người lại.

Anh mơ hồ cảm giác trên hòn đảo này dường như có nguy hiểm, nhưng nhất thời lại không nhớ ra rốt cuộc có nguy hiểm gì.

Ngô Bất Chính hiểu rõ tình hình của Tần Vũ.

Trí nhớ của anh tuy có vấn đề, nhưng trong tiềm thức, độ nhạy cảm với nguy hiểm vẫn còn đó.

Cậu lập tức gọi Bàn Tử cẩn thận một chút.

Bàn Tử gật đầu, lấy mấy kíp nổ phòng thân, vác cuốc leo núi cẩn thận mò lên.

Tần Vũ theo sau anh ta, sẵn sàng ứng cứu.

Hai người cẩn thận mò lên đảo giữa hồ.

Lúc này mới phát hiện, hòn đảo này lại là một ngọn núi lửa đã chết.

Phần giữa nhô lên lại có một cái giếng thẳng đứng, thông thẳng xuống dưới.

Mà bên cạnh giếng lại có một con vật khổng lồ màu đỏ đang nằm, nhìn qua giống như cá sấu.

Bàn Tử sợ hết hồn, may mà không vội vàng đi lên, nếu không bị con vật kia để ý, e là lúc này đã chết rồi.

Ngô Bất Chính lúc này đang xem phòng livestream của hai người, thấy con vật kia liền gửi tin nhắn: 【Đó là Hỏa tích dịch, dùng kíp nổ đi!

Không có cách nào khác!】 Bàn Tử gật đầu, buộc các kíp nổ lại với nhau, sau đó ném hai cái xuống.

Đồng thời, Bàn Tử và Tần Vũ đều nằm rạp xuống đất.

Chỉ sau một lát, theo một tiếng "phanh", bên trong lập tức một mảng máu thịt mờ mịt.

Bàn Tử vừa định đứng dậy, đột nhiên trên trời một khối lớn đồ vật rơi xuống.

Anh ta vội vàng né tránh, suýt soát mới tránh được.

Nhìn kỹ lại, không khỏi sững sờ.

Đó lại là cái đầu của Hỏa tích dịch, cả cái đầu đều bị nổ tung.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử cũng không khỏi nuốt nước bọt.

May mà mang theo không ít kíp nổ cầm tay, nếu không hôm nay có lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

Thấy không có nguy hiểm, Bàn Tử mới gọi mọi người lên.

Tần Vũ thì đã một mình đi đến chỗ cái giếng của miệng núi lửa.

Mọi người thấy cái giếng này đều không khỏi rất tò mò.

Bàn Tử ném hai que huỳnh quang xuống, phát hiện không gian bên dưới khá lớn.

Hơn nữa dường như không có nguy hiểm, có thể tạm thời dùng để nghỉ ngơi một chút.

Trong phòng livestream có một số người tự xưng là nhà sinh vật học, rất bất mãn với việc mọi người nổ chết Hỏa tích dịch, nói rằng con vật này có giá trị nghiên cứu rất cao, lên án họ bừa bãi giết hại sinh vật.

Nhưng Bàn Tử và nhóm của anh dường như đã quen rồi, căn bản lười để ý.

Cộng thêm cư dân mạng trong phòng livestream rất nhanh đã chửi người kia không dám ló mặt ra nữa, mọi người cũng không coi đó là chuyện gì to tát.

Tần Vũ đi đầu, mọi người rất nhanh đã xuống đến không gian bên dưới giếng.

Không gian này ít nhất cũng phải hơn một trăm mét vuông, và trông có vẻ là do con người xây dựng.

Dưới một ngọn núi lửa đã chết bình thường không thể có không gian lớn như vậy, hơn nữa mặt đất còn rất bằng phẳng.

Mọi người sớm đã mệt lả.

Kể từ khi nhìn thấy thành phố trong gương của Ác La Hải thành, họ gần như chưa được nghỉ ngơi.

Nơi này trông có vẻ an toàn, lập tức đều ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Bàn Tử đói không chịu nổi, nhóm lửa đun nước, mọi người cứ thế nấu thịt bò ăn một bữa, lúc này mới cảm thấy mãn nguyện.

Ăn no uống đủ, chưa đầy hai phút đã vang lên tiếng ngáy.

Ngô Bất Chính không ngủ được, đứng dậy chuẩn bị xem xét tình hình bên dưới.

Chương 379

Tần Vũ thấy vậy cũng đứng dậy, đi theo sau cậu.

Ngô Bất Chính thấy vậy cười nói: "Tôi chỉ xem ở đây thôi, chắc không sao đâu, anh mệt rồi thì đi nghỉ đi!" Tần Vũ lắc đầu không nói gì, chỉ im lặng đi theo.

Toàn bộ không gian bên trong núi lửa nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng thực sự không nhỏ.

Ngô Bất Chính cầm đèn pin chiến thuật xem xét tình hình xung quanh.

Lần này quả thực khiến cậu phát hiện không ít bích họa, nhưng phần lớn đã bong tróc rất nghiêm trọng, duy chỉ có một bức tường bích họa được bảo tồn rất tốt.

Hơn nữa Ngô Bất Chính phát hiện, trên bức tường này lại có một cánh cửa gỗ.

Cửa gỗ không biết làm bằng gỗ gì mà bao nhiêu năm qua vẫn không mục nát.

Bích họa nằm ngay trên cánh cửa gỗ này, và trên cửa còn khắc một hình con mắt.

Nhưng hình con mắt này đang nhắm lại, dường như ngụ ý rằng người mở cánh cửa này phải nhắm mắt lại.

Ngô Bất Chính chụp lại những bức bích họa có thể hiểu được, chuẩn bị lát nữa nghiên cứu.

Sau đó cậu nhìn về phía cửa gỗ, định mở ra xem tình hình bên trong.

Nhưng Tần Vũ lại đến gần cửa gỗ, lắc đầu với cậu.

Ngô Bất Chính thấy vậy sững sờ, nhưng cũng không ép buộc.

Có thể là Tần Vũ cảm giác trong cánh cửa gỗ kia có nguy hiểm.

Mọi người bây giờ lại đang nghỉ ngơi, tốt nhất là tạm thời không nên mở ra.

Sắp xếp xong bích họa, Ngô Bất Chính và Tần Vũ quay lại bên đống lửa.

Tần Vũ nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Ngô Bất Chính thì nghiên cứu những bức bích họa này.

Những bức bích họa này tuy không nhiều, phần lớn còn bị hư hỏng bong tróc, nhưng Ngô Bất Chính tinh thông văn hóa Tây Tạng, rất nhanh đã nghiên cứu ra được một số điều.

Cậu nhìn bích họa, trong lòng tự nhủ: "Tế đàn của Ma quốc hẳn là ở đây rồi!" "Và trong tế đàn này còn phong ấn một tà linh!" "Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Chỉ không biết Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn này rốt cuộc là thứ gì!" "Hy vọng đừng gặp phải thì tốt!" Ánh mắt của Ngô Bất Chính bị một góc trên bích họa thu hút, mắt lập tức không thể rời đi.

Chỉ thấy trong góc đó, một nhóm người đang đi vào trong hang động.

Mà trên lưng họ, lại đều có một biểu tượng con mắt.

Ngọn lửa màu lam nhanh chóng tan biến.

Toàn bộ không gian tràn ngập một luồng hơi nóng cuồn cuộn.

Tần Vũ và hai người kia nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng khô khốc, uy lực của ngọn lửa màu lam này quả thực quá lớn.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ với ánh mắt đầy cảm kích.

Nếu lúc nãy không phải Tần Vũ ngăn cản, không cho cậu đào thi thể kia lên, e rằng người chết lúc này chính là cậu rồi.

Khán giả trong phòng livestream cũng chết lặng.

Sau đó, đạn mạc điên cuồng bắn ra, hỏi rốt cuộc ngọn lửa màu lam này là gì.

Ngô Bất Chính giải thích: "Đây có lẽ là một loại Vô Lượng Nghiệp Hỏa tự chế!" "Trong truyền thuyết, yêu nô của Ma Quốc ngoài Bạch Mao Lang Vương ra, còn có một loại côn trùng nữa!" "Phân biệt gọi là Đạt Phổ Quỷ Trùng và Nãi Quỳnh Thần Băng!" "Trong đó Đạt Phổ Quỷ Trùng sở hữu Vô Lượng Nghiệp Hỏa, chạm vào là nghiệp hỏa thiêu thân, căn bản không có cách cứu!" "Tên Jing Xia này, ai!" "Lên xem sao đã, cô em Sola Aoi bây giờ đang cần người ở bên cạnh đấy!" Bàn Tử lòng đầy mong đợi, là người đầu tiên leo lên.

Tần Vũ đẩy Ngô Bất Chính lên, sau đó mình cũng theo ra.

Quả nhiên, vừa lên đến mặt đất, ba người liền thấy một bộ xương người đang bốc khói đen cách đó không xa.

Sola Aoi quỳ trên nền tuyết bên cạnh, cả người ngây dại.

Ba người chạy lại gần xem, đều không khỏi buồn nôn suýt ói ra.

Chỉ thấy Jing Xia đã chết không thể chết hơn được nữa.

Mấu chốt là cái chết của hắn vô cùng kinh khủng.

Một bên đùi đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại xương đùi đen kịt.

Nửa thân trên thịt cũng không còn, cánh tay và lồng ngực lộ ra cũng chỉ còn lại xương.

Xương sườn có lẽ quá nhỏ, đã bị đốt thành tro.

Nửa cái đầu cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng nửa bên da còn lại, thậm chí cả tóc, lại được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Cả người cứ như bị thiêu sống mất một nửa cơ thể.

Ngô Bất Chính nén cơn buồn nôn trong lòng, nói: "Vô Lượng Nghiệp Hỏa quả nhiên lợi hại, nơi nào không chạm tới thì lại không hề hấn gì!" "Tiếc thật, hắn đứng gần quá!" Tần Vũ vỗ vỗ vai cậu, lúc này mới làm dịu đi cảm giác buồn nôn trong lòng.

Còn Bàn Tử bên cạnh chỉ liếc nhìn Jing Xia một cái rồi chạy đi an ủi Sola Aoi.

Dùng lời của gã này thì Sola Aoi bây giờ chính là lúc cần người bầu bạn, mình chủ động một chút là tình yêu sẽ đến thôi.

Hơn nữa còn là một em gái ngoại quốc, chậc chậc...

Phòng livestream im lặng hồi lâu.

Chương 380

Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo cũng không nói gì.

Mùa này của chương trình rõ ràng đã gây ra một cú sốc lớn cho hai người họ.

Những nơi Tần Vũ đến trước đây tuy cũng hiểm trở, nhưng tuyệt đối không có chuyện chết nhiều người như vậy.

Đặc biệt là cái chết của tuyển thủ tham gia.

Vậy mà lần này, vừa bắt đầu đã chết hai người bạn quốc tế.

Đây tuyệt đối là điều họ không bao giờ ngờ tới.

Tô Khảo Khảo nhanh chóng phản ứng lại, nói: 【Các tuyển thủ đều tự nguyện tham gia, sống chết có số, phú quý do trời.】【Vẫn xin cảm ơn hai tuyển thủ đến từ Hoàn Quốc đã tham gia, hy vọng các tuyển thủ còn lại có thể cẩn thận hơn để đi được xa hơn.】Khán giả trong phòng livestream sau một hồi im lặng, liền tới tấp bình luận: 【Tao đã nói gì mà, đến địa bàn của bọn tao thì chả phải là bia đỡ đạn sao.】【Chủ yếu là tên của họ xui xẻo quá, Koizumi Jing Xia, đến núi Côn Luân thì chẳng phải là gặp chuyện sao.】【Thế này cũng tốt, vốn dĩ cũng chẳng ưa hai người này.】【Đúng vậy, Sola Aoi không sao là quá tuyệt vời rồi.】【Điều này nói lên điều gì?

Rảnh rỗi sang Việt Nam làm màu, một cái xác vô chủ bất kỳ cũng có thể tiễn mày đi.】Khán giả trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính lúc này cũng đã đến bên cạnh Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đang ôm Sola Aoi vào lòng, ra sức an ủi. "Em gái, đừng sợ nhé!

Có Bàn ca ca của em ở đây rồi!" "Có chuyện gì cứ tìm Bàn ca ca, đảm bảo an toàn cho em, không cần cảm kích anh đâu, nhân dân toàn cầu là một nhà mà!" "Câu đó nói thế nào nhỉ, em có khó khăn anh giúp đỡ, anh ở sát vách, anh họ Vương mà!" Ngô Bất Chính thực sự không nhịn được nữa, cười vỗ vai Bàn Tử nói: "Được rồi đấy, cho cậu đến đây du lịch tán gái à?" "Thích gái Hoàn Quốc thì lúc về mua vé máy bay sang Hoàn Quốc mà an ủi!" "Chúng ta còn có việc chính phải làm!" Bàn Tử xua tay nói: "Bàn gia ta là loại người thừa nước đục thả câu sao?

Ta đây là đang quan tâm đồng đội!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người của cô ấy chết rồi, tiếp theo phải làm sao?" "Làm sao là làm sao, tất nhiên là rút lui rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Nói rồi, Ngô Bất Chính liền để Trần Hàm Hàm nói chuyện với Sola Aoi.

Sola Aoi quả thực đã bị đả kích không nhỏ, quyết định rút lui.

Chỉ là bây giờ muốn rút lui dường như đã muộn.

Tô Khảo Khảo đột nhiên nói: 【Vừa rồi bộ phận khí tượng hợp tác với tổ chương trình đã thông báo, thời tiết ở núi Côn Luân biến đổi rất lớn.】【E rằng trong vòng một giờ nữa sẽ có bão tuyết.】【Trực thăng quân dụng cũng không qua được, các bạn phải tìm cách cầm cự.】【Nhiều nhất là hai ngày, đợi tuyết tan sẽ phái người đến đón Sola Aoi.】Ba người gật đầu.

Tục ngữ có câu, sương giá trước lạnh, tuyết rơi sau rét.

Cái lạnh sau khi tuyết rơi có thể khiến tuyết đông cứng lại, không dễ gây ra tuyết lở.

Sola Aoi muốn đợi cứu viện, cũng chỉ có thể đợi qua đợt tuyết lớn này.

Vốn dĩ Sola Aoi còn muốn thu dọn di thể của đồng bạn, ít nhất chết cũng phải tươm tất một chút.

Nhưng lần này dự báo thời tiết cuối cùng cũng đã chuẩn một lần.

Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ cảm thấy mặt mình lành lạnh, tuyết lớn vậy mà đã bắt đầu rơi. "Tiểu ca, Bàn Tử, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp!" "Tuyết lớn thế này mà rơi dày, vị trí sẽ không dễ tìm đâu!" Ngô Bất Chính vội nói.

Bàn Tử thấy vậy liền khoa tay múa chân với Sola Aoi một hồi, cuối cùng thấy cô cũng không hiểu, bèn lười tìm phiên dịch.

Một tay vác cô lên, ba người trực tiếp rời khỏi đây.

Sola Aoi lúc này cả người đều đang trong trạng thái hoảng hốt, vậy mà cũng không giãy giụa.

Bốn người đi về hướng Ngô Bất Chính chỉ.

Theo vị trí mà Ngô Bất Chính xác định, Cửu Tầng Yêu Tháp cách đây không quá hai mươi phút đi đường.

Bốn người vừa đi được mười phút, liền gặp Stephen Lôi, Bất Lãng và Thái Hắc đang chạy tới hội hợp.

Bọn họ vốn dĩ đều rất tự tin, nhưng khi thấy Koizumi và Jing Xia lần lượt bỏ mạng, lúc này cũng có chút hoảng sợ.

Nhưng mộ ở Côn Luân Sơn còn chưa tìm thấy, lúc này đề nghị rút lui quả thực có chút mất mặt.

Về nước chẳng phải sẽ bị dân chúng nước mình chửi cho chết sao.

Vì vậy chỉ có thể căng da đầu, tiếp tục đi theo ba người Tần Vũ.

Lôi nói khá nhiều, lại biết một chút tiếng Trung, trên đường liền hỏi: "Bàn huynh đệ, Vô Lượng Nghiệp Hỏa kia rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Lợi hại thật đấy!" Bàn Tử nghe vậy liền cười khinh bỉ: "Lôi đầu vàng, thế đã sợ rồi à?

Bàn gia nói cho cậu biết, ở Việt Nam chúng ta còn nhiều thứ lợi hại hơn thế này nhiều!" "Biết thi miết là gì không?

Biết thi động là gì không?" "Biết Tương Tây Thi Vương là gì không?" "Nói ra dọa chết cậu!" "Nghe Bàn gia khuyên một câu, hai ngày sau cùng Sola Aoi về đi!

Nơi này không phải chỗ cho mấy người ngoại quốc các cậu đến đâu!" Lôi cũng không hiểu hết ý, nói: "Thi động tôi từng thấy rồi, thi miết là gì?

Có phải là vợ không?" "Cút cút!" Bàn Tử lười để ý đến hắn nữa, quay đầu sang tán gẫu chuyện bậy bạ với Sola Aoi đang trên lưng mình.

Mọi người lại đi thêm mười phút.

Ngô Bất Chính đi phía trước cuối cùng cũng dừng lại, dậm dậm chân xuống đất nói: "Chính là chỗ này!" "Tuyết càng lúc càng lớn, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" "Hơn nữa đây là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp, chúng ta động thủ ở đây, e rằng lát nữa lũ sói đói sẽ kéo đến!" "Mọi người cẩn thận một chút!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng. "Đào nơi do sói đói nhà người ta canh giữ, tối nay e là sẽ có một trận ác chiến rồi!" Lần nghỉ ngơi này, mọi người đều ngủ được bảy tám tiếng đồng hồ.

Đây là lần nghỉ ngơi tốt nhất từ trước đến nay.

Sau khi tỉnh lại, Bàn Tử dẫn Lôi đi chuẩn bị đồ ăn.

Tần Vũ nhìn thời gian trên phòng livestream, không ngờ đã là mười giờ tối.

Nếu thuận lợi, tối nay có thể giải quyết xong xuôi, biết đâu sáng mai còn có thể ngắm mặt trời mọc trên núi Côn Luân.

Chương 381

Chỉ là con đường phía sau e rằng càng thêm hung hiểm, nghĩ đến đây anh lại có chút lo lắng cho Ngô Bất Chính.

Gã này dù sao cũng là vì giúp mình mới đến đây, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, trong lòng anh cũng sẽ rất khó chịu. "Thiên Chân, dậy đi, ăn chút gì rồi xuất phát!" Bàn Tử chuẩn bị xong đồ ăn, gọi Ngô Bất Chính dậy.

Ngô Bất Chính dụi dụi mắt, sau đó nhận lấy đồ ăn rồi nói: "Mọi người vừa ăn vừa nghe tôi nói một chuyện nhé!" "Là một chuyện không mấy tốt lành!" Mọi người nghe đến đây, tâm trạng vừa mới thả lỏng lại căng lên. "Thiên Chân, cậu lại phát hiện ra cái gì rồi?" Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Ngô Bất Chính xua xua tay nói: "Rất phức tạp, nhưng nó quyết định chúng ta có nên đi sâu vào trong nữa hay không!" Nói rồi, Ngô Bất Chính lấy ra những bức ảnh chụp bích họa mà mình đã lưu lại cho mọi người xem. "Tôi đã nghiên cứu bích họa ở đây!" "Trong sơn động này có một cánh cửa gỗ, bên trong có một con đường dẫn đến tế đàn của Ma Quốc!" "Nhưng con đường này, cũng như bên trong tế đàn, đều có nguy hiểm!" "Bích họa gợi ý, bên trong cánh cửa này dẫn đến tế đàn, nhưng toàn bộ tế đàn đang phong ấn một tà linh!" "Tà linh này có ghi chép trong trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, tên là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Đại Hắc Thiên này..." "Cậu khoan đã!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, Bàn Tử bên cạnh đã ngắt lời. "Cậu nói tên là gì?

Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn?" "Đúng vậy!

Có vấn đề gì sao?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Bàn Tử thì đã phá lên cười, miếng thịt bò trong miệng suýt nữa thì phun ra.

Gã nuốt vội miếng thịt bò, rồi nhìn Stephen Lôi bên cạnh cười nói: "Huynh đệ, cậu toi rồi!" "Trước đây Bàn gia đã nói rồi, tên của Koizumi và Jing Xia xung khắc với núi Côn Luân!" "Kết quả không ngờ cậu mới là người giấu nghề sâu nhất!" "Xưa có gò Lạc Phượng, nay có Tích Lôi Sơn, huynh đệ xin chia buồn!" Stephen Lôi đang ăn thịt bò, nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức nuốt không trôi nữa.

Hắn và Sola Aoi không giống nhau.

Sola Aoi đây là lần đầu đến Việt Nam.

Mặc dù trước đây cũng nghe nói Việt Nam rất thần bí.

Nhưng cảm nhận không sâu, chỉ là lần này đồng đội vừa đến núi Côn Luân đã lần lượt gặp chuyện, khiến cô mơ hồ cảm thấy sự thần bí của Việt Nam có thể là thật.

Còn Stephen Lôi cũng là một người yêu thích văn minh An Lạc.

Vốn dĩ đã đầy lòng kính sợ đối với sắc thái thần bí của Việt Nam.

Thêm vào những gì đã thấy đã nghe trên đường đi, cùng với cái chết của Koizumi và Jing Xia.

Lúc này hắn đã tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nghe Bàn gia nói mình nguy hiểm, hắn cả người đều ngây dại. "Ngô...

Ngô tiểu ca, hay là chúng ta tìm lối ra khác đi!" Lôi vội nói.

Ngô Bất Chính lại đẩy Bàn Tử một cái, ra hiệu gã đừng dọa người. "Lôi, chuyện này không huyền bí như cậu nói đâu, tên chỉ là một danh xưng thôi!" "Không có mối liên hệ cố định nào với cái chết cả!" "Hơn nữa, thế giới dưới lòng đất này nằm trong lòng núi Côn

Luân, làm gì có lối ra nào khác!" "Thuốc nổ cầm tay của chúng ta cũng không còn nhiều, không thể nào nổ một con đường ra ngoài được!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào bích họa nói: "Đợi tôi nói xong cái này, rốt cuộc có vào hay không, các cậu tự mình quyết định!" Mọi người gật đầu, không ngắt lời cậu nữa.

Ngô Bất Chính liền kể lại phát hiện của mình.

Hóa ra, con đường ở cửa gỗ là con đường duy nhất để đến tế đàn Ma Quốc.

Nhưng muốn vào trong, có một điều kiện, đó là phải nhắm mắt mới có thể đi qua!

Nếu mở mắt đi vào, sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.

Nhưng chuyện đó là gì, trên bích họa không nói.

Ngô Bất Chính chỉ vào một góc của bích họa nói: "Những người đi qua trên đây, đều nhắm mắt!" "Hơn nữa các cậu nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên cổ những người này đều có ký hiệu hình con mắt!" "Tôi đoán, ký hiệu con mắt này có thể là một loại đại diện!" "Ví dụ như vật tế của tế đàn!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào sau lưng mình nói: "Tôi không có ký hiệu con mắt này, rất có thể liên quan đến việc tôi không có thành kính tượng ở Ác La Hải Thành!" "Nếu muốn tiếp tục đi sâu vào, các cậu chỉ có thể nhắm mắt đi qua!" "Hơn nữa vì trên người tôi không có ký hiệu này, tôi rất có thể sẽ không vào được!" "Một khi vào, có thể sẽ gây ra chuyện vô cùng đáng sợ!" Nói rồi, Ngô Bất Chính đổi một bức bích họa khác: "Còn chuyện đáng sợ là gì, trên đây không nói, nhưng tôi đã tự mình suy đoán một vài điều!" "Trong tế đàn này phong ấn một tà thần, tên là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Tôi đoán, nếu tôi đi vào, có thể sẽ dẫn thứ này ra!" "Về phần Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn là gì, trong trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương có một vài ghi chép!" "Nghe nói đây là một loại tà linh có thể khống chế thủy tinh tinh mạch!" "Nguyên lý giết người đại khái, chắc là loại tấn công cộng hưởng như kinh chiến!" Nói rồi, Ngô Bất Chính thở dài nói: "Đây đã là những gì tôi có thể suy đoán ra được nhiều nhất rồi!" "Để an toàn, hay là các cậu vào đi, tôi ở đây đợi các cậu!" "Nếu các cậu có thể ra được!" "Nếu phía sau có lối đi, các cậu có thể trực tiếp rời đi, tôi sẽ nghĩ cách ra ngoài!" Lúc này nói những lời này đã có chút giống như đang từ biệt.

Mặc dù trông có vẻ, Ngô Bất Chính lựa chọn không vào trong là thông minh hơn, dù sao ai biết bên trong có nguy hiểm gì.

Nhưng phải biết rằng, nếu bên trong có lối đi thì sao?

Vậy thì người thoát chết chính là bọn họ, còn Ngô Bất Chính một mình ở lại đây, mười phần thì có đến tám chín phần là không thể ra ngoài được nữa!

Ở lại căn bản là đang tìm chết. "Thiên Chân, cậu nói gì vậy, Bàn gia ta không quan tâm cái gì Đại Hắc Thiên Mưa Rơi Sơn cả!" "Bảo Bàn gia bỏ cậu lại, cậu đừng có mơ!" "Tiểu ca chắc chắn cũng sẽ không đồng ý đâu, cùng lắm thì chúng ta vào trong gặp gỡ cái gì Mưa Rơi Sơn kia!" "Núi đao biển lửa còn xông qua rồi, còn sợ một ngọn núi nhỏ của nó sao?" Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, đặc biệt là khi cậu thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm mình, dường như không định để mình ở lại.

Cảm giác đó càng khiến lòng cậu ấm áp hơn.

Nói thật, trên suốt chặng đường này, quan hệ của ba người đã sớm không phân biệt đôi bên.

Mặc dù Tần Vũ và Ngô Bất Chính mới quen nhau, nhưng lại có cảm giác như gặp nhau quá muộn, thậm chí là đã từng gặp từ lâu.

Cho nên Ngô Bất Chính trong lòng rõ ràng, Tần Vũ chắc chắn cũng sẽ không bỏ rơi mình.

Nhưng cậu không phải là vật tế, sau lưng không có ký hiệu con mắt, một khi vào có thể mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm!

Mọi người đều im lặng không nói, lúc này đã đến lúc phải đối mặt với sự lựa chọn, ai nấy đều rất khó xử.

Tần Vũ lại trực tiếp đứng dậy, nói với Ngô Bất Chính: "Tế đàn bắt buộc phải tìm, cậu bắt buộc phải đi với tôi!" Nói rồi anh lại đưa tay ra, nói với Ngô Bất Chính: "Đưa tay cho tôi!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhưng vẫn đưa tay ra.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, một tay nắm lấy tay cậu, nói: "Tôi đã nói rồi, tôi bảo vệ cậu!" Bàn Tử thấy vậy rất bất đắc dĩ, thở dài nói: "Giờ này phút này rồi, còn tú ân ái, tao phát hiện Lương Quỳnh là người thừa thì phải, hai đứa bây mới là chân ái!" Khán giả trong phòng livestream sớm đã điên cuồng, nghe thấy lời này lập tức trồi lên hàng loạt. 【Vãi, Bàn gia nói trúng tim đen rồi!】【Tao sớm đã nói rồi, đồng tính mới là chân ái, dị tính chỉ là để duy trì nòi giống.】【Tự nhiên cảm thấy CP Tiểu ca và Lương Quỳnh không còn thơm nữa, hay là chúng ta đẩy thuyền CP Tiểu ca và Ngô tiểu ca đi?】【Lầu trên ý kiến hay, nhưng các người chắc chắn nam nam được không?】【Có gì mà không được, chỉ cần công phu thâm, sắt mài thành kim mà.】【Vãi, tôi tà ác quá rồi, xin hỏi các người muốn ai đi mài thành kim?】【Ha ha!】Ngô Bất Chính rất xấu hổ, cũng không biết nên nói gì.

Lôi bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng: "Ngô tiểu ca, cái kinh chiến mà cậu nói, tôi dường như có cách đối phó!" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Lôi.

Chương 382

Cái gọi là kinh chiến, thực ra là một sự tồn tại tương tự như cộng hưởng.

Cộng hưởng thực ra rất đáng sợ, một tần số cộng hưởng nhất định thậm chí có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Thứ này có phần giống với sóng hạ âm.

Thủ đoạn chủ yếu là thông qua cộng hưởng, làm cho nội tạng trong cơ thể người vỡ nát, thậm chí nghiêm trọng còn có thể làm cho xương cốt hóa thành bột mịn.

Lôi giải thích: "Tôi có một người bạn tốt chuyên nghiên cứu về cộng hưởng và kinh chiến, thứ này có thể cách ly thông qua vật trung gian!" "Ví dụ như dùng một số thứ có thể làm chậm tần số cộng hưởng, thì có thể làm suy yếu tần số của loại cộng hưởng này, từ đó khi tác động lên cơ thể người sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào!" "Nhưng loại vật trung gian này không dễ tìm!" "Cậu nói Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn là một loại tà linh có thể khống chế ngọc thạch!" "Theo tôi thấy, giải thích theo góc độ khoa học, có thể nó là một loại côn trùng sống trong ngọc thạch!" "Chúng có thể thông qua việc tập hợp số lượng để đạt được tác dụng cộng hưởng, giết chết những thứ bên ngoài!" Sola Aoi nghe có vẻ không hiểu lắm.

Nhưng Ngô Bất Chính trong lòng đã rõ.

Bàn Tử ở bên cạnh nói: "Cậu nói khó hiểu thế làm gì, may mà Bàn gia ta năng lực lý giải vô song, cũng có thể hiểu được!" "Nói trắng ra là cộng hưởng chứ gì!

Chúng ta chỉ cần tìm chút gì đó cách ly là tự nhiên sẽ không có vấn đề gì thôi!" "Bàn Tử, cậu thật sự hiểu rồi à?" Ngô Bất Chính tỏ thái độ nghi ngờ.

Bàn Tử lại cười nói: "Thiên Chân, cậu thật sự nghĩ Bàn gia ta chưa từng trải sự đời à!" "Tao nói cho mày biết, tao có một người bạn, là nhà văn, nó từng kể cho tao nghe một chuyện, chính là liên quan đến cộng hưởng!" "Nó nói, mỗi ngày nó phải gõ rất nhiều chữ, một năm trung bình dùng hỏng ba bốn cái bàn phím!" "Đương nhiên rồi, không phải bàn phím thật sự hỏng, mà là chữ trên đó bị ma sát do nhấn lâu ngày, mòn hết rồi!" "Có một lần nó đổi sang bàn phím cơ, nói là cảm giác gõ tốt!" "Nhưng sau khi dùng được vài tháng, nó liền phát hiện ra một vấn đề!" "Bàn phím nhựa thông thường, tuy cảm giác gõ không bằng bàn phím cơ, nhưng tác động lên ngón tay nhỏ!" "Ngón tay chỉ cảm thấy mỏi, nhưng không cảm thấy đau!" "Thế nhưng phản hồi xúc giác của bàn phím cơ rất lớn, cho nên sau khi gõ chữ trong thời gian dài, ngón tay sẽ cảm thấy đau!" Nói đến đây, Bàn Tử đắc ý cười nói: "Hơn nữa tao nói cho mày biết, cái đau này không phải là do mỏi, mà là vì nguyên nhân cộng hưởng, mỗi lần gõ bàn phím, đau không phải là thịt, mà là xương!" "Nó nói, cái này gọi là cốt chấn!" "Cho nên nói, cộng hưởng và kinh chiến nếu đạt đến một tần số cố định nào đó, thật sự có khả năng làm vỡ nát xương cốt của người ta!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không khỏi nhìn Bàn Tử bằng con mắt khác.

Bạn bè của gã này có mặt khắp nơi, những thứ biết được tuy không tinh, nhưng phạm vi quả thực rất rộng. "Vậy cậu có cách gì?" Ngô Bất Chính cười hỏi.

Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói: "Chính cái gọi là trong vòng năm bước của rắn độc ắt có thuốc giải!" "Cách giải quyết cái cộng hưởng kinh chiến này, chắc chắn ở gần đây thôi!" Nói rồi Bàn Tử chỉ vào vách tường: "Chính là cái này, các cậu nghĩ xem, nếu tà linh kia bị phong ấn trong thông đạo sau cánh cửa gỗ!" "Vậy địa hình gần đây e rằng sớm đã sụp đổ rồi, tuyệt đối không thể bảo tồn được!" "Nhưng bây giờ nơi này được bảo tồn tốt như vậy, chỉ có thể nói rõ rằng đá núi lửa này có thể cách ly hiệu quả cộng hưởng!" "Lát nữa mỗi người chúng ta buộc một tảng đá dưới chân, giẫm lên đá mà đi qua, mặc cho nó cộng hưởng thế nào, đảm bảo chúng ta vạn lần không sai!" Nói rồi Bàn Tử liền đi tìm đá.

Lôi và Sola Aoi dường như cũng cảm thấy hắn nói có lý, vậy mà cũng cùng đi tìm.

Ngô Bất Chính mỉm cười, nói với Tần Vũ: "Tên Bàn Tử chết tiệt này phần lớn thời gian không đáng tin cậy, nhưng lúc mấu chốt đầu óc vẫn rất lợi hại!" "Nhưng anh thật sự muốn dẫn tôi cùng vào sao?" "Thứ bên trong đó..." "Không cần nhiều lời, cùng tiến cùng lùi!" Tần Vũ điềm nhiên nói.

Ngô Bất Chính nhìn bàn tay mình vẫn đang bị Tần Vũ nắm, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù cậu sợ mình làm liên lụy mọi người, nhưng tình nghĩa không rời không bỏ này, ai mà không khát khao chứ.

Bàn Tử rất nhanh đã tìm được đủ đá.

Cắt một ít dây thừng mang theo, liền gọi mọi người bắt đầu buộc đá.

Chỉ mười phút sau, mọi người đã cố định xong đá.

Ngô Bất Chính hỏi mọi người có cần nhắm mắt không.

Mọi người lại đều lắc đầu.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân cậu cứ yên tâm đi, có đá núi lửa tuyệt đối không có vấn đề gì!" "Còn nhắm mắt làm gì, nếu thật sự cái gì cũng làm theo bích họa, vậy lỡ nó vẽ một bức bích họa chúng ta phải dập đầu, chẳng lẽ chúng ta cũng dập đầu thật à!" "Được rồi, mau xuất phát đi, minh khí bên trong cô đơn lắm rồi!" Bàn Tử thúc giục.

Mọi người lúc này cũng không chần chừ nữa, trực tiếp đi đến trước cửa gỗ.

Bàn Tử muốn đi đầu, lại bị Tần Vũ ngăn lại. "Cậu đi cuối cùng!" "Được, Bàn gia ta bọc hậu cũng không vấn đề!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ nói rồi rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp rạch một đường vào lòng bàn tay.

Máu tươi lập tức trào ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Anh làm gì vậy!" Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ vào cánh cửa gỗ, rồi liền mở nó ra.

Cửa gỗ vừa mở, mọi người lập tức ngửi thấy một mùi tanh hôi, nhưng không quá nồng.

Một lát sau thì dần dần tan đi.

Hơn nữa trong toàn bộ thông đạo có gió thổi ra, rõ ràng không phải là ngõ cụt.

Lòng bàn tay Tần Vũ vẫn đang nhỏ máu, anh cũng không chậm trễ, tự mình bước vào.

Bàn Tử và những người khác theo sát phía sau.

Ngô Bất Chính nhắc nhở: "Tay của Tiểu ca vẫn đang chảy máu, chúng ta đi nhanh lên!" Mọi người gật đầu, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Vừa vào thông đạo, mọi người liền phát hiện, toàn bộ thông đạo sau cửa gỗ lại là một thông đạo thủy tinh.

Thủy tinh màu trắng phát ra ánh sáng, chiếu rọi cả thông đạo vô cùng sáng sủa.

Trong phòng livestream lúc này vẫn đang thảo luận về chuyện cộng hưởng.

Nhưng phần lớn đều nói tương tự như Lôi và Bàn Tử.

Loại đá núi lửa này biết đâu thật sự có thể cách ly cộng hưởng.

Dù sao nếu Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn nổi giận, không có lý gì mà kết cấu của cả ngọn núi lửa vẫn còn nguyên vẹn.

Cho nên chỉ có thể nói, rất có khả năng là đá núi lửa đã cách ly hiệu quả cộng hưởng...

Ngô Bất Chính trước sau vẫn không hiểu tại sao Tần Vũ lại phải rạch tay lấy máu.

Đi trong thông đạo được hai phút, máu của Tần Vũ gần như đã nhỏ giọt suốt cả quãng đường.

Mặc dù anh nắm chặt lòng bàn tay, máu chảy không nhanh.

Nhưng không ai biết thông đạo này dài bao nhiêu, nếu cứ nhỏ giọt suốt đường e rằng cũng sẽ bị sốc mất.

Tốc độ dưới chân mọi người không giảm.

Chương 383

Dần dần họ phát hiện, trên vách tường thủy tinh hai bên, lại bắt đầu xuất hiện từng cái hang động.

Những hang động đó lớn nhỏ không đều.

Có cái còn sâu không thấy đáy, không biết thông đến nơi nào. "A!" Đột nhiên, Sola Aoi đang đi giữa đám đông bỗng hét lên một tiếng.

Lập tức tinh thần của tất cả mọi người đều căng thẳng. "Sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Trần Hàm Hàm vội vàng phiên dịch, chỉ thấy Sola Aoi chỉ vào một cái hang động trên đỉnh đầu cô.

Sau đó nói vài câu tiếng Trung không mấy lưu loát. "Có... thứ!" Mọi người nghe thấy trong lòng đều chùng xuống.

Cơ thể không khỏi căng cứng, thứ trong thông đạo này sắp ra rồi sao?

Nhưng rốt cuộc là thứ đáng sợ gì đây?

Mọi người lúc này không chần chừ nữa, liền đốt lửa trại lên.

Họ không có súng, muốn đối phó với bầy sói đói này rất khó.

Nhưng có một tin tốt, đó là bây giờ mới chỉ là buổi chiều.

Ban ngày sói đói cũng không dám tùy tiện tấn công, e là sẽ đợi đến tối mới đến tập kích.

Sói đói sợ lửa, đốt lửa trại lên nếu thật sự đụng phải sói đói còn có thể xoay xở một chút.

Đào lớp băng này cũng không biết cần bao lâu, Bàn Tử liền chạy đi dựng một cái lều.

Ba người một tổ, thay phiên nhau đào.

Như vậy lúc nghỉ ngơi còn có thể vào lều sưởi ấm.

Ngô Bất Chính lấy nước gừng ra, dặn mọi người khi đào, nhất định phải tưới nước gừng lên trước.

Nếu không căn bản không đào nổi.

Khán giả trong phòng livestream đều rất tò mò, tại sao nước gừng lại có tác dụng.

Tô Khảo Khảo cũng tò mò hỏi: 【Ngô tiểu ca, nước gừng này có thể làm mềm lớp băng sao?】 Ngô Bất Chính cười nói: "Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, không có nước gừng này, một nhát cuốc xuống chỉ là một đốm trắng thôi!" "Lớp băng trên núi Côn Luân này dày đến đáng sợ, muốn đào ra được bắt buộc phải dùng thứ này!" Trong lúc nói chuyện, nước gừng đã được tưới xuống.

Mọi người đợi mười phút, liền có Ngô Bất Chính, Bàn Tử và Tần Vũ là tốp đầu tiên đào.

Sau đó đổi cho ba người Stephen Lôi tiếp quản.

Mọi người đào suốt một buổi chiều, cuối cùng cũng đào xuyên qua lớp băng.

Nhưng bên dưới chỉ có một cái lỗ to bằng nắm tay, căn bản không vào được!

Nhưng lúc này trời đã dần tối.

Xung quanh thỉnh thoảng lại có tiếng sói tru vọng lại.

Mọi người không dám chậm trễ, nếu kéo dài đến tối bầy sói tấn công, tám phần là phải bỏ mạng lại đây cả.

Tần Vũ và hai người kia xuống tiếp tục đào, để ba người Stephen Lôi ở trên cảnh giới, đồng thời chăm sóc Sola Aoi.

Tuyết lớn đã rơi rất dày rồi, tạm thời không nói đến bầy sói, nếu không kịp thời tìm một nơi tránh gió tuyết, lều cũng không chống đỡ nổi trận tuyết lớn như vậy.

Kế sách bây giờ chỉ có Cửu Tầng Yêu Tháp này để trú ẩn.

Hơn nữa người ở bên dưới, để lại một lối đi xuống, nếu bầy sói dám đến, đó cũng là thế một người giữ ải vạn người không qua nổi.

Họ có thể tương đối an toàn hơn một chút.

Mười phút nữa trôi qua, cuối cùng mọi người cũng đào được nắp đỉnh của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang xuống, thấy bên dưới không có nguy hiểm.

Lập tức gọi mọi người mang theo vật tư nhảy xuống.

Sau khi đốt lửa trại, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phía trên vẫn còn tuyết rơi xuống, nhưng đây đã là tình hình tốt nhất rồi.

Nếu thật sự có sói đói tấn công, họ cũng có thể giữ được cửa hang.

Mọi người đều đã mệt lả.

Nhưng cũng không dám nghỉ ngơi, dù sao ai biết bầy sói khi nào sẽ đến. "Các cậu mau lại đây xem!" Ngô Bất Chính đột nhiên gọi.

Mọi người vội chạy qua xem.

Chương 384

Chỉ thấy ở tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp này, lại có một khối băng tinh thạch khổng lồ.

Băng tinh thạch được điêu khắc thành hình dạng đầu sói thân người.

Bên trong mơ hồ dường như còn có chất lỏng đang chảy.

Ngô Bất Chính kích động nói: "Đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn trong truyền thuyết!" "Truyền thuyết nói Thủy Tinh Tự Tại Sơn là do Bạch Mao Lang Vương sau khi chết hóa thành, bên trong phong ấn lời nguyền độc ác của nó!" "Một khi bị phá vỡ, sẽ gây ra tuyết lở!" Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Thật hay giả vậy, đập vỡ một tảng đá mà có thể gây ra tuyết lở sao?

Bên trong có sóng siêu âm à!" Ngô Bất Chính nói: "Không biết, nhưng tốt nhất đừng thử, tuyết lở thật thì chúng ta đều sẽ bị kẹt ở đây!" "Không đến mùa hè năm sau, không ai ra ngoài được đâu!" Lôi nghe vậy vội nói: "Ngô tiểu ca, cậu đùa à, chúng ta ở đây cũng không sống được lâu thế đâu!

Chết đói mất!" Bất Lãng cũng biết tiếng Trung, nghe vậy vội nói: "Có ma quái vậy sao?

Tôi ở Việt Nam cũng lâu rồi, sao chưa từng nghe nói có thứ này!" Ngô Bất Chính giải thích: "Việt Nam đất rộng của nhiều, cậu không biết cũng là bình thường!" "Tóm lại đừng động lung tung, cái ở đây chắc là đồ giả thôi!" "Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự chắc chắn ở tầng dưới cùng, không thể nào đặt ở đây được!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, hỏi: "Tiểu ca, tôi nghi ngờ lối đi đến Ma Quốc chắc ở bên dưới, có muốn đào xuống không?" Tần Vũ gật đầu.

Anh rất rõ, lối đi đó ở tầng thứ tám.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự ở tầng thứ chín.

Chỉ cần họ không đào đến tầng thứ chín, tự nhiên cũng sẽ không sao.

Mục tiêu của anh là tế đàn của Ma Quốc, cho nên không muốn lãng phí thời gian ở đây. "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta trực tiếp đào thôi!" "Biết đâu bên dưới còn có minh khí ấy chứ!" Bàn Tử xoa xoa tay, rất hưng phấn nói.

Vừa nghĩ đến minh khí là tinh thần gã lại phấn chấn. "Tôi thấy được đấy, hay là thừa thắng xông lên, nhân lúc bầy sói chưa đến trực tiếp đào xuống, nếu có thể tìm được lối đi sớm, chúng ta có thể tránh tiếp xúc với bầy sói!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử lập tức gọi ba người Stephen Lôi giữ cửa hang, chăm sóc tốt Sola Aoi.

Ba người họ cũng đã mệt lử, nhưng thấy không cần mình giúp đào nữa, tự nhiên cũng đồng ý.

Ba người Bàn Tử ăn tạm chút đồ, sau đó liền bắt đầu đào.

Bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp này đều là kết cấu gỗ.

Dùng nước gừng làm tan lớp băng trên bề mặt gỗ, đào không khó.

Rất nhanh ba người đã thông được tầng thứ hai.

Tầng thứ hai có rất nhiều đá cuội.

Trên đó ghi lại rất nhiều phù hiệu, khiến cho không ít chuyên gia khảo cổ rất kích động.

Nhưng họ cũng không ở đây, chỉ có thể kích động suông mà thôi.

Ba người Tần Vũ không chậm trễ, tiếp tục đào xuống.

Ở tầng thứ ba nhìn thấy một vài lá phướn ma.

Thứ này cũng không có tác dụng gì, Bàn Tử liền dứt khoát giật xuống để nhóm lửa.

Ba người không nghỉ ngơi, một mạch đào đến tầng thứ bảy.

Ngay khi họ chuẩn bị đào tầng thứ tám.

Phía trên truyền đến tiếng gọi của Lôi. "Ngô tiểu ca, bầy sói đến rồi!" ...

Ba người Tần Vũ nghe vậy biết phải dừng tay.

Lập tức tất cả đều leo trở lại.

Vừa đến tầng một, lập tức nghe thấy tiếng sói tru bên ngoài.

Đã rất gần rồi.

E rằng chỉ trong chốc lát, bầy sói sẽ xông đến.

Sola Aoi rất sợ hãi, co ro trong góc, toàn thân run rẩy.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng không quan tâm đến cô được nữa, vớ lấy cây cuốc chim đứng sang một bên.

Ngô Bất Chính cũng muốn ra giúp.

Nhưng bị Tần Vũ đẩy đến bên cạnh Sola Aoi, bảo cậu đừng có cậy mạnh.

Stephen Lôi và Bất Lãng cũng lần lượt đứng sang một bên, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bàn Tử quét mắt một vòng, rất khó chịu nói: "Mẹ kiếp, tên Thái Hắc kia đâu rồi!" "To con vạm vỡ mà không ra giúp à?" Bất Lãng có chút xấu hổ giải thích: "Bàn huynh đệ, Thái Hắc ở đây mà!" "Nói phét, sao tao không thấy!" "Bảo nó cười một cái xem!" Bàn Tử nói.

Bất Lãng huých vào bóng tối bên cạnh, quả nhiên một hàm răng trắng ởn lộ ra.

Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói: "Vãi, thật sự ở đây, huynh đệ cậu đừng đứng trong bóng tối chứ, không cười tao còn không biết cậu ở đâu!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều không nhịn được cười.

Tên Bàn Tử chết tiệt này lúc mấu chốt luôn tấu hài như vậy.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm cũng cười không ngớt.

Chương 385

Khán giả trong phòng livestream ai nấy đều cười bò ra đất.【Tao đã nói gì mà, đây mới là thuật ẩn thân đích thực.】【Vãi cả nồi cười chết tao rồi!

Nào Thái Hắc cười một cái xem.】【Bàn gia nói thật đấy, lúc nãy tao cũng không thấy Thái Hắc ở đâu.】【Một hàm răng đã bại lộ vị trí.】【Cái này mới đỉnh, nói xem hắn đứng trong bóng tối, tống tử có nhìn thấy hắn không?】【Không không, tao đang nghĩ, nếu hắn biến thành tống tử, vậy chẳng phải chỉ cần nấp trong bóng tối rình mò tấn công là được sao.】【Vãi, nghĩ kỹ thấy sợ vãi, tao như thấy được, trong bóng tối một hàm răng đang cắn người!】【Gặp ma à?

Một hàm răng đang cắn người!

Ha ha, tụi bây cười chết tao!】Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, Tần Vũ nói: "Tiếp tục đi!" Ngô Bất Chính gật đầu, ra hiệu mọi người đừng dừng lại, nhưng cậu ta vừa đi vừa mở lại đoạn video vừa quay.

Thương Thương Không có góc nhìn riêng, hơn nữa còn đang livestream cho người trong nước.

Đương nhiên có thể tìm thấy video quay lại.

Quả nhiên, Ngô Bất Chính nhanh chóng tìm thấy hình ảnh lúc xảy ra sự cố.

Vừa xem xong, tất cả mọi người, bao gồm cả khán giả trong phòng livestream, đều sững sờ.

Chỉ thấy trong góc nhìn của Thương Thương Không, ở cái lỗ trên đỉnh đầu, lại có một cái đầu rắn màu đen.

Đầu rắn đó toàn thân đen kịt, chỉ có một cục thịt u trên đầu, trông như con mắt.

Tần Vũ liếc mắt đã nhận ra, nó giống hệt con rắn đen trong Tinh Tuyệt Cổ Thành ở kiếp trước.

Gọi là hắc sắc quái xà.

Chúng nhân thấy vậy đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Trong đường hầm này lại có rắn, chẳng phải họ gặp nguy hiểm rồi sao.

Lúc này họ còn chưa biết sự đáng sợ của con rắn này, nhưng Tần Vũ trong lòng lại rất rõ. "Đi mau!" Không dám ở lại lâu, Tần Vũ vội gọi mọi người tăng tốc.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng rất căng thẳng.

Để giảm bớt không khí ngột ngạt, có cư dân mạng còn đăng hai tấm ảnh trong phòng livestream.

Đó là các cách chế biến món rắn. 【Vãi, cách giải tỏa áp lực này đúng là ưu tú】【Nhìn mà đói luôn, đặt một phần canh rắn ăn thôi】【Trâu bò, tôi phát hiện từ khi xem livestream của chị A Lãng, mức độ chịu đựng mấy thứ ghê tởm của các ông đã tăng lên rồi!】【Ông còn ăn rắn, sao tôi cứ có cảm giác mấy con rắn này sắp ăn thịt người rồi!】Một người trong phòng livestream nói.

Thế nhưng, như để chứng thực lời nói của người đó.

Dòng đạn mạc này vừa mới hiện lên.

Bàn Tử lập tức toàn thân chấn động, đứng sững tại chỗ.

Mọi người cũng giật mình.

Chỉ thấy trên trần pha lê trước mặt Bàn Tử, một con hắc sắc quái xà đang rủ xuống.

Con rắn quái dị đó lè lưỡi rắn, hai mắt nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử không dám nhúc nhích, sợ chỉ cần động một cái là sẽ bị con rắn đó cắn. "Tránh ra!" Tần Vũ hét lên, mọi người vội tránh ra một góc.

Giây tiếp theo, Tần Vũ vung tay, một giọt máu tươi rơi thẳng lên trán Bàn Tử.

Con hắc sắc quái xà kia thấy giọt máu này dường như bị kích thích.

Cả người nó rơi từ trên xuống, sau đó tránh xa giọt máu trên đất, trốn vào một góc.

Thế nhưng, Bàn Tử còn chưa kịp thở phào.

Mọi người liền nghe thấy tiếng động sột soạt từ bên trong bức tường pha lê trên đỉnh đầu.

Đồng thời, vô số bóng đen bò ra từ cái lỗ trên đỉnh đầu, tản ra bốn phía.

Cảnh này khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Xung quanh họ lại ẩn giấu không biết bao nhiêu con hắc sắc quái xà thế này.

Trước đó máu của Tần Vũ chỉ rơi xuống đất, có thể không ảnh hưởng đến chúng.

Lúc này trên trán Bàn Tử có một giọt máu, lập tức dọa cho tất cả rắn ở trên phải chạy ra ngoài.

Tần Vũ thấy vậy nhíu chặt mày, tình hình ở đây còn tệ hơn nhiều so với anh nghĩ.

Anh vội nhỏ một giọt lên trán Ngô Bất Chính.

Thấy Lôi và Thương Thương Không mặt đầy vẻ cầu xin, Ngô Bất Chính tuy có chút xót máu của Tần Vũ, nhưng vẫn quệt một ít, chấm lên trán hai người họ. "Chúng ta tranh thủ thời gian, máu của Tiểu ca cũng không phải là vô tận!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người lập tức tăng tốc.

Những con hắc sắc quái xà xung quanh ngày càng nhiều.

Đều chui ra từ những cái lỗ trên tường pha lê bốn phía.

Chương 386

Chúng từng con một trốn trong góc, đôi mắt rắn oán độc nhìn chằm chằm mọi người.

Dường như rất muốn lao lên cắn một cái.

Nhưng vì sợ máu Kỳ lân, chỉ có thể không cam lòng trốn một bên không dám tiến lên.

Lúc này mọi người đã đi được khoảng năm sáu trăm mét.

Vì chân vẫn đang đạp lên đá, đây đã là tốc độ tối đa của họ rồi.

Tuy nhiên, lúc này phía trước xuất hiện một chỗ nhô lên.

Sau chỗ nhô lên là một con dốc xuống, Ngô Bất Chính vội nói: "Đã được nửa đường rồi, qua con dốc này là sắp đến lối ra rồi!" Trên bích họa có đánh dấu nơi này, nên Ngô Bất Chính rất rõ.

Mọi người nghe nói đã qua nửa đường, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng.

Muốn mau chóng rời khỏi đây.

Thế nhưng, vội quá hóa loạn.

Lôi lúc trèo qua chỗ nhô lên, tảng đá núi lửa dưới chân lại va vào chỗ pha lê nhô lên.

Lập tức lăn xuống dưới.

Cậu ta chỉ còn lại một tảng dưới chân, đành phải đặt chân còn lại xuống đất, chuẩn bị đi tới phía trước tìm lại tảng đá bị lăn mất để buộc vào.

Thế nhưng, ngay khi Bàn Tử cũng vừa trèo qua con dốc đó.

Bỗng nhiên trong đường hầm phía sau họ, lại vang lên một tiếng bước chân "bịch".

Tiếng bước chân đó vô cùng nặng nề, khiến người nghe tim đập thình thịch. "Mẹ kiếp, sao đằng sau còn có người vậy!" "Chẳng lẽ là Thái Hắc chưa chết, đi theo chúng ta à?" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Không thể nào, các đường hầm tường pha lê bên ngoài thành Ác La Hải đều bị bịt kín rồi, hắn không thể vào được!" "Hơn nữa không có thức ăn, làm sao hắn có thể đi theo được, đừng quên trước đó ở nơi hội tụ sinh khí, hắn đã bị thi mạn đâm xuyên qua người rồi!" "Nếu thật sự là hắn, cậu chắc chắn hắn vẫn là người sao!" "Mẹ nhà cậu, hắn không biến thành tống tử rồi chứ!" Bàn Tử nói rồi liền sờ vào máu chó đen trong ba lô.

Tần Vũ lại nói: "Không phải hắn, thứ đó rất lớn!" "Mau đi thôi!" Mọi người nghe vậy cũng không quan tâm đến thứ đó nữa.

Nghe tiếng bước chân thì còn cách mười mấy mét.

Bàn Tử lập tức rút máu chó đen ra phòng bị, cả nhóm tiếp tục lên đường.

Thế nhưng mãi không tìm thấy tảng đá núi lửa mà Lôi làm mất, mọi người trong lòng đều rất căng thẳng.

Lúc này, những con hắc sắc quái xà phía trước cũng ngày càng nhiều.

Trông như một ổ rắn.

Nếu không phải lòng bàn tay Tần Vũ vẫn luôn nhỏ máu, e rằng chỉ riêng đám rắn đen đó cũng đủ để cắn chết họ rồi. "Bịch bịch bịch!" Tiếng bước chân phía sau đột nhiên nhanh hơn.

Mọi người nghe mà lòng sốt ruột, tóc gáy dựng đứng.

Lúc này rõ ràng đã không thể thoát khỏi hoàn toàn rồi. "Chắc là tà linh đó, chúng ta không trốn được đâu, mau tìm đá đi!" "Chỉ có thể đánh cược một phen thôi!" Ngô Bất Chính nói.

Lúc này Lôi đã tìm thấy tảng đá núi lửa bị lăn đi.

Thế nhưng còn chưa kịp nhặt lên, cậu ta bỗng kinh hãi kêu lên. "Nhìn... nhìn... nhìn xuống dưới!" "Thứ gì thế kia!" "Quỷ à!" Mọi người đều bị tiếng hét của cậu ta dọa giật mình.

Lôi còn sợ đến mức ngất đi.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cậu ta, nếu không e rằng cậu ta đã ngã xuống đất rồi.

Mọi người vội nhìn theo hướng đó.

Vừa nhìn xong ai nấy đều không khỏi dựng tóc gáy.

Chỉ thấy dưới chân họ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảng bóng đen khổng lồ.

Bóng đen đó hiện ra hình dáng một người.

Thậm chí có thể nhìn thấy miệng và mũi.

Nhưng lại không có mắt và trán.

Có lẽ do thời gian quá gấp, mọi người thấy nửa trên đầu của bóng đen đó cũng đang dần hiện ra. "Bịch!" Bỗng nhiên dưới chân họ truyền đến một tiếng bước chân nặng nề, rõ ràng là do bóng đen phát ra.

Ngô Bất Chính bỗng kinh hãi kêu lên: "Mọi người xem mấy con rắn kìa!" Mọi người nhìn theo, những con rắn lúc này đang chen chúc trong góc, không biết từ lúc nào đã nát thành một vũng máu thịt.

Chương 387

Ngoài da rắn ra, những chỗ khác đều nát hết.

Giống như bị người ta băm thành thịt vụn. "Không ổn, thứ này chính là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn, đừng chạm vào nó, không thì chết chắc!" Ngô Bất Chính hét lên.

Bàn Tử nghe vậy lúc này mới phát hiện, chân còn lại của Lôi vẫn đang đặt trên đất.

Tần Vũ cũng chú ý tới, lập tức đá tảng đá núi lửa gần đó qua.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, đặt chân của Lôi lên đó.

Nếu mà chậm một chút, e rằng cả chân của Lôi cũng sẽ bị chấn nát trong nháy mắt.

Tuy nhiên điều này cũng chứng minh suy đoán của Bàn Tử là đúng.

Họ đứng trên đá núi lửa, quả thực không cảm thấy bất kỳ khó chịu nào.

Chắc là đá núi lửa đã cách ly được đòn tấn công cộng hưởng của Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn. "Đi mau, không thể dừng lại ở một chỗ, nếu không cộng hưởng sẽ khiến cả đường hầm sụp đổ đó!" Ngô Bất Chính vội nhắc nhở.

Bàn Tử cũng không kịp buộc đá cho Lôi nữa, vác cậu ta lên vai, tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử nói vài câu, làm cho không khí căng thẳng dịu đi đôi chút.

Thế nhưng, cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến.

Bỗng nhiên Bàn Tử cũng nín thở không dám nói.

Chỉ nghe thấy bên ngoài đã có thể nghe được tiếng bước chân của bầy sói đói.

Chúng rõ ràng đã đến nơi.

Mọi người đều căng thẳng đến cực điểm.

Con dao của Tiểu Toàn đã được Thương Thương Không mang về.

Lúc này đang ở trong tay Bất Lãng.

Stephen Lôi thì cầm một con dao găm.

Thái Hắc cũng vậy.

Tần Vũ đứng một bên, Hắc kim cổ đao vẫn đeo trên lưng.

Bất Lãng vừa định nhắc anh, mau rút đao ra.

Nếu không lát nữa sẽ không kịp.

Ngay lúc này, một con sói đói đã thò đầu ra từ cái hố.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, vớ lấy cái cuốc leo núi nhắm thẳng vào mắt sói mà đập tới.

Một con mắt sói lập tức bị phế.

Bất Lãng cũng là kẻ tàn nhẫn, chớp đúng thời cơ chém một nhát qua.

Chém đứt lìa một nửa đầu con sói đó.

Đầu sói lủng lẳng trên thân, sau đó rơi thẳng xuống.

Mọi người thấy vậy không khỏi mừng rỡ, thế trận một người giữ ải vạn người không qua này, đối với họ thật sự rất tốt.

Thế nhưng, còn chưa kịp reo hò, một bóng đen vụt qua.

Con sói đói thứ hai đã nhảy xuống.

Lúc này mọi người đều chưa kịp phản ứng, con sói đói đã đáp xuống đất.

Nó thấy trong tay mọi người đều có vũ khí, liền quay đầu lao về phía Ngô Bất Chính và Thương Thương Không ở góc bên. "Thiên Chân!" Bàn Tử thấy vậy lập tức hoảng lên, nhưng gã đứng ở phía đối diện, căn bản không kịp.

Ngay lúc mọi người đang hoảng hốt, Tần Vũ cuối cùng cũng động.

Chỉ thấy anh một bước lao thẳng đến trước mặt Ngô Bất Chính.

Ánh sáng ở đó không được sáng lắm.

Bất Lãng thầm nghĩ, lần này xong rồi, đã bảo cậu rút đao ra sớm, bây giờ lao qua có tác dụng gì.

Chẳng qua chỉ là khác biệt giữa cậu chết hay nó chết mà thôi.

Thế nhưng giây tiếp theo, hắn ta sững sờ.

Chỉ thấy một tia sáng đen lóe lên, con sói đói kia trực tiếp biến thành hai nửa.

Sau đó máu tươi mới phun ra.

Bất Lãng cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Tần Vũ không biết từ lúc nào đã rút thanh Hắc kim cổ đao kia ra.

Chương 388

Trên thân đao còn có máu nhỏ giọt, rõ ràng là của con sói đói. "Đừng ngây ra đó, lại tới nữa rồi!" Bàn Tử bỗng hét lên.

Quả nhiên con sói đói thứ ba cũng muốn xông vào.

Lần này mọi người đã có kinh nghiệm, trực tiếp chĩa dao và dao găm vào miệng hang.

Đâm chết con sói đói thứ ba ngay tại miệng hang.

Sau đó là con thứ tư, con thứ năm.

Khi mọi người giết xong con sói đói thứ năm.

Cuối cùng cũng không có con sói đói nào vào nữa.

Thế nhưng, tiếng sói hú bên ngoài lại không hề dừng lại.

Những con sói đói kia dường như muốn vây chết họ ở đây.

Bàn Tử tức giận chửi: "Lũ súc sinh này, nếu tối nay chúng không đi, chẳng phải chúng ta cả đêm không được nghỉ ngơi sao!" Những người khác nghe vậy cũng rất lo lắng.

Họ đã cả ngày không nghỉ ngơi, lúc này sớm đã là nỏ mạnh hết đà.

Nếu lại thức một đêm nữa, sợ là sẽ ngất đi. "Thiên Chân mau nghĩ cách đi, không phải cậu nhiều ý ma quỷ nhất sao!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính nghe vậy trầm tư một lúc rồi nói: "Hết cách rồi, ban đầu chiến dịch săn sói ở Tạng Địa đã dồn lũ sói đói này lên núi tuyết." "Lũ sói này sắp thành tinh cả rồi, hơn nữa con Bạch Mao Lang Vương dẫn đầu, còn là yêu nô của Ma quốc!" "Chúng chắc chắn muốn vây chết chúng ta ở đây, để chôn cùng Cửu Tầng Yêu Tháp!" "Nếu chúng ta có thể nghỉ ngơi thì không sao, nhưng bây giờ ai cũng mệt rã rời rồi!" "Lũ sói đói này ít nhất có thể cầm cự đến sáng mai!" "Nếu có thể cầm cự qua đêm nay thì còn hy vọng!" "Nếu không e rằng..." "Mẹ kiếp, bây giờ chính là không cầm cự nổi đêm nay rồi, chân Bàn gia đã hơi nhũn rồi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính bỗng nghĩ đến điều gì đó, nói: "Có một cách không phải là cách!" "Nói mau!" Bàn Tử thúc giục. "Xuống dưới tìm đường hầm rời khỏi đây!" Ngô Bất Chính nói. "Mẹ kiếp, đã thế này rồi sao mà đi tìm đường hầm được!" "Chân Bàn gia sắp đứng không vững rồi!" Bàn Tử nói.

Lúc này người duy nhất có thể xuống tìm đường hầm, cũng chỉ có Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Nhưng nếu Tần Vũ đi xuống, một khi bầy sói lại tấn công, Bàn Tử và những người khác thật sự chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Ngô Bất Chính cũng nhìn ra tình hình hiện tại, nói: "Vậy còn lại cách cuối cùng, đi giết con Bạch Mao Lang Vương kia!" "Nếu có thể giết được nó, bầy sói kia chắc chắn sẽ tan tác bỏ chạy!" "Bắt giặc phải bắt vua trước, chính là đạo lý này!" Nghe câu này, mọi người lập tức im lặng.

Giết Lang vương?

Đùa gì vậy?

Đến giờ họ còn chưa thấy Lang vương ở đâu.

Tám phần là đang trốn trong bầy sói.

Muốn giết Lang vương, thì chỉ có thể đi ra ngoài.

Nhưng một khi ra ngoài, đối mặt chính là cả bầy sói.

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Không ai muốn ra ngoài mạo hiểm. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính thấy

Tần Vũ định động, vội giữ anh lại.

Bây giờ ra ngoài chẳng khác nào đi tìm chết, cách này cậu ta chỉ tiện miệng nói thôi, anh lại định đi thật à!

Tần Vũ gỡ tay Ngô Bất Chính ra, nói: "Đợi tôi!" Nói xong Tần Vũ vớ lấy Hắc kim cổ đao, một bước nhảy thẳng ra khỏi cái hố.

Mọi người thấy vậy không khỏi chấn động trong lòng.

Nhất là ba người Lôi, lúc này mà dám ra ngoài tìm Lang vương.

Sự can đảm này của Tần Vũ, tuyệt đối không phải là thứ họ có thể so bì.

Khán giả trong phòng livestream bỗng nhiên đều im lặng.

Rõ ràng đều rất lo lắng cho Tần Vũ.

Mà sau bao nhiêu chuyện, đạo diễn hình như cũng đã thông suốt.

Không đợi mọi người chửi, trực tiếp mở phòng livestream của Tần Vũ.

Thế nhưng phòng livestream vừa mở, mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy xung quanh cái hố nơi Tần Vũ đứng, lại đầy ắp sói đói.

Ít nhất cũng phải có mấy chục con.

Những con sói đói đó thấy Tần Vũ, cũng không nói nhiều, trực tiếp lao cả lại.

Tần Vũ vung ngang Hắc kim cổ đao trong tay, quét một đường.

Chém bay máu thịt của bốn năm con sói đói lao tới đầu tiên.

Nhưng những con sói đói phía sau dường như không hề sợ chết, từng con một nối đuôi nhau xông tới.

Chương 389

Tần Vũ lúc này cũng đã giết đến đỏ mắt, một đao một mạng, chém chết tất cả những con sói đói lao tới.

Rất nhanh bên cạnh đã chất đống hai mươi con sói đói.

Cả bầy sói này e rằng cũng chưa đến một trăm con.

Một lúc chết nhiều như vậy, lập tức cũng kinh hãi, không dám lại gần.

Tần Vũ giơ Hắc kim cổ đao lên, chỉ thẳng về phía Bạch Mao Lang Vương.

Ý khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Nếu là bình thường, Bạch Mao Lang Vương kia rõ ràng sẽ không đến mạo hiểm.

Nhưng lúc này Tần Vũ và mọi người đang chiếm giữ Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bạch Mao Lang Vương rất tức giận.

Lại thật sự xông ra khỏi bầy sói lao về phía Tần Vũ.

Bạch Mao Lang Vương kia thân hình to lớn, lao tới như một ngọn núi nhỏ ập đến.

Tần Vũ cũng không dám đối đầu trực diện, nghiêng người tránh được Lang vương.

Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế chém về phía bụng sói.

Thế nhưng bộ lông của Bạch Mao Lang Vương lại vô cùng trơn láng.

Hắc kim cổ đao lại trượt dọc theo bụng sói ra ngoài.

Đồng thời Tần Vũ thấy, một móng vuốt của Bạch Mao Lang Vương cào về phía mặt mình.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, nghiêng người né qua, giây tiếp theo Hắc kim cổ đao trong tay đâm thẳng vào bụng sói.

Bạch Mao Lang Vương kia cũng nổi sát tâm, không thèm né tránh, một móng vuốt cào về phía cổ Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu Bạch Mao Lang Vương này dường như muốn đổi mạng với mình.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ vội nghiêng người né qua.

Bạch Mao Lang Vương thấy Tần Vũ không dám đối đầu, liền không hề né tránh, lại một lần nữa lao về phía Tần Vũ.

Thế nhưng Tần Vũ sao còn cho nó cơ hội.

Hai ngón tay thon dài trong nháy mắt chọc vào móng vuốt sói, chỉ nghe một tiếng "rắc".

Móng vuốt sói kia lập tức gãy.

Đồng thời Hắc kim cổ đao được tay kia giơ lên, đâm thẳng vào bụng sói.

Trong nháy mắt đã ngập sâu vào bụng sói.

Bạch Mao Lang Vương cũng đủ ác, trước khi chết cả cơ thể lao thẳng tới.

Móng vuốt sói còn lại cào mạnh một cái lên cánh tay Tần Vũ.

Lập tức để lại mấy vết thương sâu cạn khác nhau.

Tần Vũ thuận thế ngã ra sau, đẩy Bạch Mao Lang Vương ra xa.

Kết quả ai mà ngờ, Bạch Mao Lang Vương kia lại rơi vào trong hố.

Sau đó bên trong truyền đến một tràng tiếng rơi "loảng xoảng" và tiếng gỗ gãy.

Ngô Bất Chính tuy đã lên tiếng nhắc nhở, nhưng lúc này mọi người đã dừng ở đây gần một phút.

Chủ yếu là vì những con hắc sắc quái xà kia trong nháy mắt bị nghiền thành thịt vụn, khiến ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Lúc này nghe thấy lời nhắc, mặc dù mọi người đã dốc toàn lực, nhưng lớp pha lê xung quanh vẫn rung động dữ dội.

Những tiếng nứt vỡ "rắc rắc" cũng vang lên.

Mọi người không dám trì hoãn, lúc này cũng không còn tâm trí cẩn thận nữa, bắt đầu chạy về phía trước.

Thế nhưng, chân mỗi người đều buộc đá.

Muốn chạy nhanh đâu phải chuyện dễ.

May mà cả lớp pha lê chỉ sụp đổ ở đoạn đó, khi mọi người di chuyển về phía trước.

Bóng đen dưới chân cũng đi theo.

Vì thời gian dừng lại khá ngắn, đoạn đường phía sau không có dấu hiệu sụp đổ nữa.

Tuy nhiên mọi người lại thấy rất rõ.

Chỉ cần trong phạm vi bóng đen bao phủ, những con hắc sắc quái xà co ro trong góc, đều sẽ lập tức nát thành một vũng thịt vụn.

Không một con nào may mắn thoát nạn.

Vô số máu đen nhanh chóng nhuộm đỏ con đường phía sau.

Chương 390

Mà lúc này sắc mặt Tần Vũ cũng có vẻ hơi tái nhợt.

Từ khi vào đường hầm sau cánh cửa gỗ này, tuy chỉ mới bảy tám phút ngắn ngủi.

Nhưng lòng bàn tay không ngừng nhỏ máu, cộng thêm căng thẳng, đã khiến sắc mặt anh trông rất khó coi.

Khán giả trong phòng livestream ai nấy đều thần kinh căng thẳng, không dám thở mạnh.

Nhất là Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm, hai cô gái căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, nhưng không rảnh để lau.

Bóng đen kia vẫn luôn lởn vởn dưới chân họ.

Ngô Bất Chính vội liếc nhìn.

Phát hiện bóng đen dưới chân đã hoàn toàn hiện ra hình người.

Chỉ là hình người đó vô cùng đáng sợ.

Thân thể khổng lồ chống đỡ một cái đầu.

Nhưng trên đầu lại không có mắt.

Các ngũ quan khác đều rất rõ ràng, duy chỉ có vị trí của mắt là hai hốc đen ngòm.

Trông như bị người ta moi sống ra vậy. "Tiểu ca, còn bao lâu nữa, Bàn gia tôi sắp không trụ nổi rồi!" Bàn Tử hét lên từ phía sau.

Lúc này gã đang vác Lôi, đã có thể cảm giác được đá dưới chân lỏng ra.

Có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Một khi đá rơi xuống, e rằng gã và Lôi cũng sẽ bị Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn kia chấn thành thịt vụn trong nháy mắt. "Bàn Tử cố lên, sắp đến lối ra rồi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Chỉ là lúc này làm gì thấy lối ra ở đâu.

Nói câu này chẳng qua là để an ủi Bàn Tử mà thôi.

Trong tình huống này, nếu không cho thêm chút hy vọng, e rằng mọi người đều sẽ suy sụp.

Bỗng nhiên, Tần Vũ phía trước dừng lại, theo đó mọi người cũng thấy, phía trước đã là đường cùng.

Một bức tường pha lê chặn đường đi của mọi người.

Tuy nhiên trên tường pha lê lại có một cái hang, dốc xuống dưới, không biết thông đi đâu.

Lúc này mọi người đâu còn quan tâm đến thứ khác.

Tần Vũ ra hiệu, tự mình vào hang trước, sau đó kéo Ngô Bất Chính lên.

Ngô Bất Chính vốn định chui đầu vào trước.

Thế nhưng Tần Vũ lại ra hiệu cậu ta học theo mình, chân xuống trước.

Ngô Bất Chính trong lòng không hiểu, đã đến nước này rồi, sao còn nhiều quy tắc thế.

Nhưng cậu ta vừa vào hang, lập tức hiểu ra.

Hóa ra cả cái hang dốc xuống này cũng là lớp pha lê.

Trơn không thể tả, cậu ta vừa lên, Tần Vũ đã không giữ được thăng bằng, hai người lập tức trượt xuống dưới.

Thương Thương Không lúc này ở sau lưng Bàn Tử.

Tuy suốt đường chạy cô đều ở phía trước, nhưng dù sao cũng là con gái, thể lực kém xa Bàn Tử.

Bàn Tử đến gần vừa ném Lôi vào trong.

Gã này vậy mà tỉnh lại. "Bàn ca, đây là gì..." "Đừng nói nhảm, mau vào đi!" Bàn Tử không đợi Lôi nói xong, đã đẩy cậu ta vào trong.

Nhưng Lôi rất lanh lợi, thấy đường hầm này dốc xuống, vội tự mình xoay người lại, may mà không bị chúi đầu xuống.

Bàn Tử thấy bóng đen trên mặt đất đã ngày càng rõ ràng.

E rằng chưa đến một phút, tường pha lê ở đây cũng sẽ sụp đổ.

Lập tức định đi lên.

Nhưng lúc này Thương Thương Không cũng chạy tới, đôi mắt to ngấn nước nhìn Bàn Tử.

Trong mắt có sự cầu xin. "Mẹ kiếp, sao Bàn gia ta lại tiện thế này chứ!

Cô đi trước đi!" Bàn Tử nói rồi đẩy Thương Thương Không vào trong.

Bàn Tử con người này, đối với đàn ông thì mềm cứng không ăn, nếu chọc giận gã, gã dám động dao với bạn.

Chương 391

Nhưng đối với phụ nữ, gã lại ăn mềm không ăn cứng.

Điều này cũng liên quan đến tính cách của gã, thật sự không có cách nào.

Thân thủ của Thương Thương Không không bằng Lôi, bị Bàn Tử nhét đầu chúi xuống vào đường hầm.

Mà lúc này tiếng nứt vỡ của pha lê xung quanh đã vang lên.

Bàn Tử thấy những vết nứt trên tường pha lê bên cạnh như mạng nhện.

Nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng, e rằng chẳng mấy chốc cả đường hầm sẽ sụp.

Lập tức cắn răng không dám trì hoãn nữa, cũng chui đầu vào đường hầm.

Vừa vào đường hầm pha lê, Bàn Tử cả người ngây ra.

Trong lòng chửi lớn, sao mình lại ngốc thế.

Đường hầm pha lê trơn thế này, mình còn mẹ nó chui đầu xuống trước.

Nếu đâm vào thứ gì đó, chẳng phải sẽ toi đời ngay lập tức sao.

Nghĩ vậy, gã vội lấy ba lô lót trước đầu, nếu thật sự đâm vào thứ gì đó ít ra còn có cái giảm xóc.

Sau đó cũng không quan tâm nữa, nhắm mắt lại sống chết mặc trời.

Cũng không biết qua bao lâu.

Bàn Tử bỗng nghe thấy có người gọi mình.

Chắc là giọng của Thiên Chân.

Chỉ là gã còn chưa nói xong một câu, bỗng cảm thấy dưới thân hẫng một cái.

Cả người rơi tự do, không biết rơi xuống đâu.

Cuối cùng chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân sắp rã rời.

Đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Bàn Tử vội đứng dậy dụi mắt, lại thấy Thương Thương Không đang ở ngay bên cạnh mình.

Nhưng lúc này trên đầu cô ấy dính đầy máu, dường như đã bị đập vỡ đầu. "Bàn Tử, cậu mẹ nó chết chưa!" Bỗng nhiên từ trên truyền đến giọng của Ngô Bất Chính.

Bàn Tử trong lòng vui mừng, vội hét lên: "Thiên Chân cậu muốn thừa kế di sản của Bàn gia à, sao nôn nóng cho tôi chết thế!" "Mau thả dây xuống đây, đầu Thương Thương Không bị đập vỡ rồi!" "Cậu chờ đó!" Ngô Bất Chính nói xong liền không có động tĩnh gì nữa.

Chắc là đi chuẩn bị dây thừng.

Lại nói lúc này ở trên, Ngô Bất Chính vội lấy cuộn dây thừng cuối cùng trong ba lô ra.

Tần Vũ ở bên giúp đỡ.

Lôi cũng muốn giúp, nhưng độ rộng của đường hầm pha lê thực sự có hạn, cậu ta không giúp được gì.

Hóa ra, đường hầm pha lê mà họ rơi xuống.

Đến chỗ Ngô Bất Chính có một ngã rẽ.

Đi thẳng xuống sẽ rơi đến chỗ Bàn Tử và Thương Thương

Không.

Mà vừa rồi Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt đã kéo Ngô Bất Chính qua.

Lôi là tự mình bám vào ngã rẽ mà lên, cũng coi như thân thủ không tồi.

Nhưng Thương Thương Không ở phía sau đầu chúi xuống, căn bản không kịp phản ứng, rơi thẳng xuống dưới.

Bàn Tử nhắm mắt tự nhiên cũng không thấy, liền rơi theo.

Lôi ở bên cạnh có vẻ rất căng thẳng, muốn giúp lại không giúp được, lo lắng hỏi: "Ngô...

Ngô tiểu ca, Thương Thương Không cô ấy... cô ấy sẽ không chết chứ!" "Đầu cũng đập vỡ rồi, tường pha lê này lại cứng như vậy..." "Đừng có nói gở!

Nếu chết thì Bàn Tử đã nói rồi!" Ngô Bất Chính ngắt lời Lôi.

Lúc này Lôi đã hơi giống chim sợ cành cong rồi.

Ngô Bất Chính sợ cậu ta suy sụp tinh thần, thấy đường hầm bên cạnh không sâu lắm, liền nói: "Cậu đi phía trước xem tình hình đi, biết đâu chúng ta đã đến tế đàn Ma quốc rồi!" "Đừng đụng lung tung, xem xong thì quay lại!" "Được được!" Lôi căn bản không nghĩ nhiều, lúc này cậu ta đã không biết sợ là gì nữa.

Tinh thần căng thẳng cao độ, khiến cậu ta hiểu rõ, mình phải tìm việc gì đó để phân tán sự chú ý.

Nếu không sẽ suy sụp tinh thần bất cứ lúc nào.

Cảnh này lập tức khiến vô số con sói đói xung quanh sững sờ.

Sau đó chúng liền gào thét về phía Tần Vũ, như thể phát điên.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc, theo con sói đói đầu tiên bỏ chạy, những con sói đói khác cũng lần lượt tản ra bốn phía.

Chương 392

Bạch Mao Lang Vương chết, bầy sói đói này rắn mất đầu, tự nhiên cũng tan rã.

Tần Vũ vội nhảy về Cửu Tầng Yêu Tháp.

Thế nhưng lại không thấy xác của Bạch Mao Lang Vương.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, con Bạch Mao Lang Vương kia rơi xuống dưới rồi!" Tần Vũ nghe vậy lập tức kinh ngạc.

Ngô Bất Chính bên cạnh cũng nghĩ đến điều gì đó, vội nói: "Không ổn, nếu nó làm sập tầng thứ chín, đập vỡ Thủy Tinh Tự Tại Sơn, chúng ta đều toi đời!" Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ đã nhảy xuống trước.

Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, đi theo xuống.

Ba người ngoại quốc kia nhìn nhau, nói thật họ không mấy tin vào cái gì mà Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Cái gì mà bên trong có lời nguyền của yêu nô, nếu vỡ thì cả sông băng này đều sẽ sụp đổ.

Cảm giác như chuyện nhảm nhí.

Lở tuyết thường là do âm thanh quá lớn gây ra.

Chưa bao giờ nghe nói đập vỡ một tảng đá lại có thể gây lở tuyết.

Tuy nhiên lúc này bầy sói bên ngoài đã tan rã.

Thêm vào đó trước đó họ cũng chưa xuống xem tình hình.

Lúc này trong phòng livestream của mỗi người, khán giả đều rất bất mãn.

Đến Cửu Tầng Yêu Tháp rồi, kết quả các người không xuống, chúng tôi xem cái gì?

Xem anh ở đây tán gái à?

Thế là, ba người ngoại quốc cũng đi theo xuống.

Thương Thương Không vốn đã chuẩn bị đợi đến ngày mai sẽ quay về.

Kết quả mọi người đều đi xuống, một mình cô là phụ nữ ở lại đây, trong lòng rất bất an, cuối cùng cũng đành phải đi theo.

Lại nói về ba người Tần Vũ.

Vừa đến tầng thứ bảy, họ đã thấy, trên mặt đất của tầng thứ tám bên dưới, quả nhiên xuất hiện một cái hố.

Con Lang vương kia, thật sự đã đập thủng mặt đất của tầng thứ tám.

Tần Vũ trong lòng thầm kêu không ổn, đúng là sợ gì gặp nấy.

Lập tức nhảy thẳng xuống.

Ngô Bất Chính cũng nhảy theo.

Thế nhưng trước đó họ căn bản chưa đến tầng thứ tám xem, chỉ vừa mở đường hầm thì sói đói đã kéo đến.

Lúc này vừa nhảy xuống, Ngô Bất Chính thật sự giật mình.

Chỉ thấy trong tầng thứ tám, lại có rất nhiều người chết đứng.

Trạng thái chết của những người đó giống hệt những người chết bồi táng trong Luân Hồi Tông trước đó.

Thế nhưng, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, những người này không phải người thật.

Mà là được điêu khắc từ một loại dược liệu nào đó không rõ.

Tạo hình rất kỳ quái, thoáng nhìn lại có vài phần giống với tạo hình tượng đồng trong thần tiên cung điện của Hiến vương mộ. "Thiên Chân cậu không sao chứ!" Bàn Tử lúc này cũng nhảy xuống, thấy xung quanh có nhiều người chết như vậy, lập tức chửi: "Lão tống tử của Ma quốc này, thật sự làm Bàn gia ghê tởm chết đi được!" "Thi thể thì nhiều, mà mẹ nó không có minh khí, trêu tức Bàn gia à!" Nói rồi Bàn Tử liền dẫn Ngô Bất Chính đi hội hợp với Tần Vũ.

Lúc này những người khác cũng đã theo xuống.

Thấy tình hình của tầng thứ tám này, không khỏi tấm tắc khen lạ.

Trong đó Lôi còn kinh hô: "Ôi trời ơi!

Mấy thứ này rốt cuộc làm bằng chất liệu gì, sau này khai quật ra chắc chắn có thể trở thành vật trưng bày!" "Này này!

Nghĩ gì thế, vật trưng bày cũng là của Việt Nam chúng tôi, liên quan gì đến tên quỷ Tây như cậu!" Bàn Tử không vui nói.

Ngô Bất Chính cản Bàn Tử lại, ra hiệu gã đừng nói.

Chỉ thấy Tần Vũ phía trước đang ngồi xổm trên đất, sắc mặt vô cùng khó coi. "Tiểu ca sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ vào cái hố bên dưới.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thò đầu vào xem, bên dưới đen kịt, chỉ có thể lờ mờ thấy một khối đen thui.

Cũng không rõ là gì.

Bàn Tử ném một cây đèn huỳnh quang xuống, lúc này mới thấy rõ, bên dưới quả nhiên có một khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Chương 393

"Ây!

Dưới này có thật à, cái này chắc là thật nhỉ, nếu mà mang ra ngoài được, ít nhất cũng đổi được...

ờ...

đổi được năm mươi lá cờ đỏ nhỏ a!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngô Bất Chính lại lườm Bàn Tử một cái. "Cậu mẹ nó chỉ biết đổi đồ, cậu không thấy sắc mặt Tiểu ca không ổn à!" Nói rồi Ngô Bất Chính hạ giọng hỏi: "Tiểu ca, dưới này có vấn đề gì à?

Hay là chúng ta đừng xuống nữa!" Tần Vũ nói: "Thi thể đâu?" Bàn Tử và Ngô Bất Chính sững sờ, lúc này mới nhớ ra, cái hố này là do Bạch Mao Lang Vương đập ra.

Nhưng ở dưới làm gì có bóng dáng của Bạch Mao Lang Vương!

Thi thể của nó biến mất rồi!

Có thể đi đâu được chứ? "Tần tiểu ca, có phải con Bạch Mao Lang Vương kia chưa chết, tự mình chạy rồi không!" Lôi ở bên cạnh hỏi. "Không thể nào!" Bất Lãng xen vào. "Vừa rồi chúng tôi cũng xem livestream, nhát đao đó chém xuống đổi lại là con trâu cũng phải chết, hơn nữa rơi xuống cả quãng đường này, máu sói chảy nhiều như vậy, sao nó có thể chưa chết được!" Thái Hắc cũng muốn nói, nhưng hắn không biết tiếng Trung, ở đó líu lo một hồi, cũng không ai hiểu được.

Ngô Bất Chính thấy họ cũng không giúp được gì, liền hỏi: "Tiểu ca, anh thấy sao?" Tần Vũ nhíu mày, thị lực của anh hơn người, thực ra đã thấy Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên dưới bị đè nứt rồi!

Nhưng chỉ cần không nâng thứ này lên một độ cao nhất định, sẽ không kích hoạt cơ quan bên trong, gây ra lở tuyết.

Chỉ cần không xuống thì tuyệt đối an toàn.

Nhưng thi thể của Bạch Mao Lang Vương, rốt cuộc đã đi đâu?

Không làm rõ, Tần Vũ trong lòng không yên.

Ngay khi anh chuẩn bị một mình xuống xem tình hình.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính nắm chặt lấy cổ tay Tần Vũ, toàn thân run rẩy.

Giây tiếp theo Tần Vũ cũng thấy rõ.

Bên cạnh Thủy Tinh Tự Tại Sơn của tầng thứ chín.

Lại xuất hiện một bàn tay người trắng bệch.

Bàn tay đó rất thô, mỗi ngón tay đều to đến đáng sợ.

Nó chỉ lộ ra một bàn tay, những chỗ khác đều trốn trong góc chết.

Căn bản không thấy rõ rốt cuộc là người hay là tống tử.

Lúc này mấy người ngoại quốc đều sợ ngây người.

Nhất là Thương Thương Không, co ro trong góc không dám nhìn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Ba người Lôi cũng sợ xanh mặt, không dám thở mạnh.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này trong lòng cũng vừa sợ hãi vừa căng thẳng.

Thi thể của Bạch Mao Lang Vương biến mất, bản thân đã khiến người ta cảm thấy khó tin.

Bây giờ lại xuất hiện một bàn tay người, rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Tần Vũ ra hiệu mọi người lùi lại, tình hình bên dưới quá khó tin.

Không cần thiết phải xuống mạo hiểm, dù sao đường hầm của Ma quốc cũng ở tầng thứ tám này, chỉ cần tìm thấy là có thể rời đi.

Thế nhưng, ngay khi Ngô Bất Chính chống tay xuống đất lùi lại, bỗng nhiên tay cậu ta không còn sức, cả người ngã xuống.

Đâm vào một pho tượng bên cạnh.

Những pho tượng này giống như quân cờ domino, một cái ngã, những cái còn lại cũng không dừng được.

Tiếng tượng đổ xuống đất chói tai.

Bàn Tử định qua giúp, kết quả suýt bị một pho tượng đè trúng.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, lao về phía Ngô Bất Chính, hai người lăn một vòng vào góc bên cạnh.

Vừa ổn định lại, Tần Vũ liền gạt tay Ngô Bất Chính ra.

Nhìn một cái cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Trên tay gã này, lại có một vết thương rất sâu, cậu ta nắm chặt băng gạc dường như đã biết từ sớm.

Nhưng máu tươi đã nhuộm đỏ cả băng gạc.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, trong mắt có ý hỏi.

Chương 394

Ngô Bất Chính cười gượng nói: "Vừa rồi từ tầng thứ bảy xuống, tay không cẩn thận bị đá cứa phải!" "Xin lỗi..." Ngô Bất Chính một câu còn chưa nói xong, lập tức chỉ nghe tiếng va chạm "bịch bịch bịch" từ dưới tầng thứ chín vang lên.

Giống như có thứ gì đó ở dưới muốn xông lên.

Lôi men theo lối đi tiến về phía trước, trông có vẻ không sâu lắm nên hắn cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này, Tần Vũ và Ngô Bất Chính đã buộc chặt dây thừng rồi thả xuống dưới.

Cân nặng của Bàn Tử quá khủng khiếp, nên Ngô Bất Chính bảo anh ta buộc cố định Thương Thương Không rồi kéo cô ấy lên trước, cuối cùng mới đến lượt mình.

Bàn Tử cũng hiểu rõ, nếu mình không giúp thì tám phần là Thương Thương Không sẽ bỏ mạng ở đây.

Anh ta chỉ đành kiên nhẫn buộc dây thừng vào người Thương Thương Không.

Nhưng vừa làm xong, Bàn Tử liền sững người.

Anh ta phát hiện tay mình dính một ít chất lỏng màu vàng.

Chất lỏng đó trông còn sền sệt, khiến lòng anh ta không khỏi lạnh đi. "Thiên Chân, e là Thương Thương Không chết rồi, óc cũng bị văng ra ngoài rồi!" Lúc này, phòng livestream của Bàn Tử cũng đã được mở, Ngô Bất Chính liếc nhìn rồi nói: "Tử Bàn Tử đừng nói bậy, đó không phải là óc, đó là máu của cô ấy!" "Các cậu đều đã trúng lời nguyền rồi, các cậu đều đã vào thành gương của Ác La Hải Thành!"

"Lúc này càng gần tế đàn, uy lực của lời nguyền sẽ càng lớn, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, nếu không nghĩ cách giải trừ lời nguyền!" "E là tất cả các cậu đều phải bỏ mạng ở đây!" Bàn Tử nghe vậy cũng có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính đã nói chuyện này trên đường đi.

Chỉ cần trúng lời nguyền, không ai sống quá bốn mươi tuổi, đến năm bốn mươi tuổi, nguyên tố sắt trong cơ thể sẽ giảm dần, cuối cùng dẫn đến toàn bộ máu trong cơ thể chuyển sang màu vàng, đông đặc lại mà chết.

Ngoài ra, càng đến gần nguồn gốc lời nguyền, hiệu quả của nó sẽ càng mạnh, ngược lại sẽ càng yếu.

Cho nên lúc gặp giáo sư Trần trước đó, ông ấy mới nói chuẩn bị đưa Lương Quỳnh ra nước ngoài.

Đến nước ngoài, có lẽ hiệu quả của lời nguyền này sẽ giảm đi rất nhiều.

Người khác sống đến năm mươi tuổi chắc không thành vấn đề.

Tuổi thọ của Lương Quỳnh có thể cũng sẽ kéo dài từ hai năm rưỡi lên đến ba bốn năm.

Trong lúc nói chuyện, Thương Thương Không đã được hai người kéo lên.

Ngô Bất Chính kiểm tra một chút, phát hiện cô ấy chỉ bị thương nhẹ, bèn dùng băng gạc mang theo bên người băng bó vết thương cho cô.

Tuy cô vẫn chưa tỉnh, nhưng ít nhất không nguy hiểm đến tính mạng.

Còn lại Bàn Tử thực sự quá nặng, Ngô Bất Chính dứt khoát bỏ cuộc.

Anh để Tần Vũ kéo dây thừng, còn Bàn Tử tự mình cố gắng leo lên.

Mãi đến khi Bàn Tử leo lên, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, không kìm được mà ngồi bệt xuống đất.

Cả đám mệt đến nỗi nửa ngày không nói lời nào, nghỉ ngơi đủ năm phút, Ngô Bất Chính mới lên tiếng. "May mà con thằn lằn núi sấm sét đen ngòm kia không đuổi theo, nếu không ở nơi này chúng ta còn nguy hiểm hơn!" Bàn Tử xoa xoa ngực, nói: "Mẹ nó, Bàn gia tôi suýt chút nữa là toi ở đây rồi.

Mà này, sao hai người các cậu không bị rơi xuống?" Ngô Bất Chính có chút ngượng ngùng nói: "Là tiểu ca kéo tôi lại, nên tôi mới không bị rơi xuống!" Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui: "Không phải tôi nói hai người các cậu làm sao thế, cả ngày cứ dính lấy nhau, hóa ra Bàn gia tôi là người thừa à!" "Tôi không cần biết!

Lần sau tiểu ca anh cũng phải cứu tôi, nếu không Bàn gia tôi có ý kiến đấy!" Ngô Bất Chính lại cười nói: "Cậu có ý kiến cũng phải giữ lại, với cái cân nặng của cậu, tiểu ca không kéo cậu thì không sao, kéo cậu thì đến cả anh ấy cũng bị rơi xuống theo đấy!" "Thôi đừng nói nhảm nữa, mau nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi tìm Lôi!" "À phải rồi, cậu nói xem thằng nhóc Lôi đó đi đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Vừa lên tới nơi anh ta đã không thấy Lôi đâu, trong lòng đang thắc mắc.

Ngô Bất Chính kể lại chuyện vừa rồi, Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ.

Lúc này mọi người đã rảnh rỗi, Ngô Bất Chính liền vào xem phòng livestream của Lôi.

Vừa nhìn một cái, mọi người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Lôi vậy mà thật sự đã tìm được tế đàn.

Tuy hình ảnh trong phòng livestream không đầy đủ, nhưng đã có thể thấy rất nhiều bích họa và một số vật khác.

Trong đó có hai hồ nước gây ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho cậu. "Lôi, đừng động đậy, xem bích họa kia đi!" Ngô Bất Chính vội nói.

Lôi cũng hiểu một chút tiếng Trung, chắc sẽ làm theo.

Thế nhưng, điều khiến Ngô Bất Chính không ngờ tới là Lôi lại trực tiếp quay người đi sang một bên.

Điều này khiến Ngô Bất Chính rất khó hiểu, gã này cứ như cố tình không cho họ xem bích họa vậy. "Thằng khốn này, chắc chắn lại đang giở trò gì rồi, chúng ta qua đó xem sao!" Bàn Tử lúc này đã hồi phục gần hết.

Mọi người lập tức đứng dậy, anh ta cõng Thương Thương Không rồi đi sâu vào trong thông đạo.

Chỉ là mọi người vừa đi được chưa đầy hai phút, đã thấy Lôi chạy ngược lại từ phía đối diện.

Bàn Tử thấy hắn liền tức giận nói: "Mẹ nó mày vừa làm cái gì thế?

Bảo mày xem bích họa, mày lại chạy lung tung, có phải con mẹ nó mày đã cuỗm mất minh khí của Bàn gia tao rồi không!" Bàn Tử trong lòng vẫn luôn tơ tưởng đến số minh khí trong tế đàn.

Ma quốc trọng tế tự chứ không trọng hoàng thất, đi suốt một đường cũng không thấy thứ gì đáng tiền.

Bàn Tử cảm thấy e là đồ tốt đều nằm trong tế đàn cả.

Chương 395

Biểu hiện của Lôi vừa rồi lại rất kỳ quái, nên rất dễ nảy sinh nghi ngờ.

Lôi thấy vậy vội nói: "Bàn ca, đồ trong tế đàn tôi không hề đụng đến, thật đấy, không tin ngài cứ vào xem là biết!" "Ngài cũng mệt rồi, hay là để tôi cõng cô ấy cho!" Lôi nói rồi chạy tới.

Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, vội đặt Thương Thương Không xuống nói: "Thằng nhóc nhà cậu cũng biết điều đấy, không tệ không tệ, lát nữa Bàn gia tôi tìm được minh khí, sẽ chia...

Ai!

Mày làm gì thế!" Bàn Tử nói chưa hết câu, đột nhiên kinh hãi hét lên.

Gần như cùng lúc, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều thấy ánh mắt Lôi trở nên lạnh lẽo, một con dao găm không biết từ lúc nào đã rút ra, đâm thẳng vào ngực Thương Thương Không.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Ngay cả người trong phòng livestream cũng ngây người.

Chuyện gì thế này?

Vừa rồi còn là đồng đội cùng chung hoạn nạn, sao đột nhiên lại rút dao đâm nhau?

Tô Khảo Khảo còn hét lên một tiếng, vội vàng che mắt lại.

Mọi người xem mà hít một hơi lạnh, nhân tính, đây chính là nhân tính sao?

Vì một vài chuyện mà lại ra tay với chính đồng đội của mình.

Nhưng mấu chốt là rốt cuộc Lôi đã thấy cái gì?

Tại sao lại ra tay độc ác như vậy?

Hơn nữa, tại sao mục tiêu lại là Thương Thương Không?

Tần Vũ là người phản ứng lại đầu tiên, nhưng lúc này anh ở khá xa, căn bản không kịp ra tay.

Bàn Tử sau đó cũng phản ứng lại, vội đẩy Thương Thương Không sang một bên, tránh được nhát dao của Lôi trong gang tấc.

Nhưng con dao của Lôi lại sượt qua cánh tay Bàn Tử.

Lập tức quần áo của Bàn Tử bị rách toạc, máu tươi cũng chảy ra.

Bàn Tử thấy mình vậy mà đổ máu, lập tức cũng nổi giận.

Anh ta tung một cước đá thẳng vào ngực Lôi.

Cũng không thèm để ý đến Thương Thương Không, anh ta lao lên một bước đè Lôi xuống đất, dao găm trong tay đã kề vào cổ hắn. "Mẹ nó mày muốn chết cũng không cần phiền phức như vậy, chỉ cần gọi một tiếng là Bàn gia tao tiễn mày lên đường!" "Người mà Bàn gia tao muốn tiễn đi, Diêm Vương lão gia cũng không dám không nhận!" Bàn Tử nói rồi định ra tay.

Ngô Bất Chính vội lên tiếng: "Bàn Tử đừng manh động, làm rõ xem rốt cuộc là chuyện gì đã!" Ngô Bất Chính lúc này đang đỡ Thương Thương Không, căn bản không qua được.

May mà Tần Vũ đã bước tới vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Cơn tức trong lòng Bàn Tử lúc này mới nguôi đi một nửa. "Lão già nhà ngươi, hôm nay không nói rõ mọi chuyện, Bàn gia tao sẽ giải mày lên pháp trường, lóc từng nhát một!" Lôi vậy mà không hề sợ hãi, nằm trên đất, hai mắt đỏ ngầu, nói với Bàn Tử: "Cô ta không chết, tất cả chúng ta đều phải chết!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Cái gì gọi là cô ta không chết thì tất cả chúng ta đều phải chết?

Rốt cuộc gã này đã thấy gì ở tế đàn phía trước?

Ngô Bất Chính đặt Thương Thương Không xuống một bên, đứng dậy đi tới, sắc mặt khó coi nói: "Ngươi nói cho rõ ràng, cái gì gọi là cô ta không chết thì chúng ta đều phải chết?" Tiếng va chạm chỉ kéo dài chưa đến mười giây, toàn bộ mặt sàn tầng tám bắt đầu phát ra những tiếng ma sát ken két.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Không hay rồi, mặt sàn tầng tám sắp sập rồi, để quá lâu rồi, lại còn đè nặng bao nhiêu tượng điêu khắc thế này, e là không trụ nổi nữa!" "Mau đi!" Tần Vũ hô lên, đồng thời kéo Ngô Bất Chính định đi lên.

Lúc này mọi người đều nhận ra có điều không ổn.

Tuy nhiên, thời gian căn bản không cho phép.

Mọi người gần như vừa mới đứng dậy, tấm ván gỗ dưới chân đã sụp xuống.

Toàn bộ mặt sàn tầng tám sập thẳng xuống, mọi người cũng theo đó mà rơi xuống.

Không gian quá nhỏ, tiếng va chạm làm người ta chấn động đến tê cả da đầu.

Ngô Bất Chính nhắm mắt chuẩn bị hứng chịu cú va chạm khi rơi xuống.

Nhưng đột nhiên cậu cảm thấy có thứ gì đó đệm ở dưới mình.

Mở mắt ra nhìn, thì ra là Tần Vũ đã bảo vệ cậu, nhờ vậy mà cậu không bị đập xuống đất.

Tuy nhiên, cả người Tần Vũ lại làm đệm thịt, bị đập đến mức khí huyết trong ngực cuộn trào. "Tiểu ca, anh không sao chứ!" Ngô Bất

Chính vội đứng dậy đỡ Tần Vũ.

Nhưng bên cạnh lại vang lên tiếng của Bàn Tử. "Mẹ kiếp, sao Thương Thương Không lại treo ở kia!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy Thương Thương Không vậy mà lại bị treo trên vách đá một bên.

Xung quanh tòa yêu tháp chín tầng này đều là đất đóng băng.

Trước đó vì sợ hãi, Thương Thương Không đã trốn trong góc.

Chương 396

Lúc này tầng tám sụp đổ, để lộ ra lớp đất đóng băng xung quanh.

Chiếc ba lô trên lưng Thương Thương Không đang mắc vào một mỏm đá nhô ra.

Khoảng cách so với mặt đất ít nhất cũng phải bốn năm mét, nếu rơi xuống e là cũng đủ thảm.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng đi cứu người, kết quả lời còn chưa nói ra, bên cạnh đã vang lên tiếng kêu kinh hãi của Bất Lãng. "Kia... kia là cái gì!" "Con lang vương đó thật sự chưa chết!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, lập tức đều sững sờ.

Lần này, ngay cả trong phòng livestream đã im lặng từ lâu cũng vang lên tiếng hét của Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo. 【A!】【A!

Đây là thứ gì vậy, ghê quá đi!】 Người trong phòng livestream cũng sôi nổi bình luận. 【Mẹ kiếp, cái thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?】【Không biết nữa, thân hình này cũng lớn quá rồi】【Cái kia tôi nhận ra là sói, nhưng cái này thì sao?

Người tuyết à?】【Vớ vẩn!

Cái thứ này chỉ có một nửa, sao có thể là người tuyết được, nếu là người tuyết tôi ăn c*t tại chỗ】 Người trong phòng livestream đều rất hoang mang.

Tần Vũ và những người khác lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Chỉ thấy trong không gian sụp đổ này, lại có hai khối vật màu trắng.

Một khối trông như con sói đói, toàn thân màu trắng, dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Còn khối thứ hai càng kỳ dị hơn.

Thứ màu trắng đó toàn bộ tụ tập ở một bên, còn bên kia lại là bộ xương người đen kịt.

Dáng vẻ đó trông như một người mà một nửa thân thể là bộ xương khô, một nửa là vật thể màu trắng không rõ tên.

Mọi người lúc này đều sững sờ.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại hiểu rõ.

Mẹ nó, đây là Tuyết Di Lặc mà!

Trong sách đạo mộ ở kiếp trước đã nói rồi, sao mình lại quên mất chuyện này!

Kể từ chuyện ở Tần Lĩnh, Tần Vũ phát hiện trí nhớ của mình đã kém đi nhiều.

Vậy mà lại quên mất chuyện nơi này có Tuyết Di Lặc. "Đây là Tuyết Di Lặc, bộ xương người kia là của Tỉnh Hạ!" Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng của Ngô Bất Chính.

Bàn Tử nghe vậy vội hỏi: "Tuyết Di Lặc là cái gì?

Ăn được không?" "Ăn cái con khỉ nhà cậu, Tuyết Di Lặc là một loại sứa bị biến dị!" "Chúng lấy xác chết làm thức ăn, khi có xác chết thì tụ tập lại!" "Khi không có thức ăn thì tản ra!" "Bộ xương khô kia là của Tỉnh Hạ, nửa thân thể kia của hắn vẫn còn thịt, nên Tuyết Di Lặc đều tụ tập trên nửa người đó!" Mọi người nghe đến đây, lập tức đều phản ứng lại.

Tuy họ vẫn chưa biết Tuyết Di Lặc rốt cuộc là cái gì, nhưng đã không còn sợ hãi như trước nữa.

Bộ xương khô là của Tỉnh Hạ, vậy thì khối còn lại chắc chắn là

Bạch mao lang vương.

Tuyết Di Lặc bám vào cơ thể nó, thảo nào hình dáng có phần giống một con sói đói.

Biết là một chuyện, nhưng đối mặt với hai khối vật khổng lồ này, mọi người cũng hiểu rõ, chúng rất nguy hiểm. "Ê!

Các cậu nhìn kìa, chúng ta có thể ra ngoài từ đó!" Đột nhiên Bàn Tử chỉ vào vị trí của Thương Thương Không nói.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện, phía trên Thương Thương Không, trên bức tường đất đóng băng lại xuất hiện một cái hố trông giống như một đường hầm.

Trong lòng Tần Vũ lập tức hiểu ra, đó chính là lối đi của tầng tám.

Trước đó mãi không để ý đi tìm, giờ thì nó lại tự hiện ra.

Chỉ là hiện ra thì sao, lúc này họ căn bản không qua được.

Lối đi đó cách mặt đất ít nhất cũng năm mét.

Không có người leo lên buộc dây thừng thì căn bản vô vọng.

Hơn nữa, lúc này hai con Tuyết Di Lặc vẫn đang nhìn chằm chằm họ, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới tấn công.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử tụ lại một chỗ, còn đám người ngoại quốc kia ở một bên khác.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gần như ngay khoảnh khắc Bàn Tử vừa dứt lời, hai con Tuyết Di Lặc đồng thời ra tay.

Dường như chúng rất không hài lòng với ký chủ hiện tại, muốn qua đây chiếm lấy cơ thể của họ để hút máu ăn thịt.

Ba người Tần Vũ đối mặt chính là con Tuyết Di Lặc đang chiếm giữ Tỉnh Hạ.

Tần Vũ thấy vậy lao lên một bước, Hắc kim cổ đao trong tay chém thẳng vào cánh tay của Tuyết Di Lặc.

Nhưng thứ đó lại như bông gòn.

Chương 397

Tần Vũ chém một nhát, chỉ gạt được vài con vật giống như sứa xuống, để lộ ra xương tay đã bị ăn sạch thịt bên trong, sạch đến nỗi không còn một chút vụn thịt.

Nhưng những con sứa đó rất nhanh lại bò lên, căn bản không thể làm chúng bị thương chút nào.

Bàn Tử thấy vậy liền xông tới, hét lên: "Tiểu ca, tránh ra!" Tần Vũ nghiêng người né qua, khoảnh khắc tiếp theo liền thấy Bàn Tử không biết tìm đâu ra một khúc gỗ tròn, lập tức húc vào ngực con Tuyết Di Lặc, đẩy nó bay ngược ra ngoài.

Sức trâu của Bàn Tử không phải dạng vừa, cú này húc con Tuyết Di Lặc bay xa đến năm sáu mét, lập tức rơi xuống gần chỗ ba người ngoại quốc.

Lôi thấy vậy liền tức đến nỗi văng cả tiếng nước ngoài. "Tử Bàn Tử, fuckyou!" "Cái gì you?

Trước mặt em gái Thương Thương Không đây cậu đừng có nói bậy, Bàn gia tôi không có hứng thú với cái gì you đâu!" "Chỉ xem đĩa phim thôi là được rồi, nếu cậu có thì tự giữ mà dùng đi!" Bàn Tử phản bác. "You?" Tần Vũ nghi hoặc nhìn Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính mặt đầy lúng túng nói: "Không có gì, chỉ là một loại nghề nghiệp thôi!" "Chúng ta vẫn nên mau chuồn đi thôi!" Lúc này, hai con Tuyết Di Lặc đều đã chạy đến chỗ ba người ngoại quốc, họ khó khăn lắm mới có thời gian rảnh, không chạy nữa thì đúng là ngốc. "Tiểu ca!

Cứu mạng, help..." Bất Lãng ở đó gấp đến nỗi văng cả tiếng Anh.

Thái Hắc thì há bộ răng trắng ởn ra mà điên cuồng hét: "Help!

Help!

Help!" Vốn dĩ ba người họ có thể miễn cưỡng đối phó với con Tuyết Di Lặc lang vương, giờ lại thêm một con Tuyết Di Lặc bản Tỉnh Hạ nữa, làm sao còn chống đỡ nổi.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Tiểu ca, anh đưa Thiên Chân lên trước đi, tôi đi giúp họ!" "Mẹ nó, nếu họ chết, lát nữa sẽ là năm con Tuyết Di Lặc đối phó với chúng ta đấy!" Bàn Tử rất hiểu rõ tình hình.

Một khi ba người ngoại quốc kia bị Tuyết Di Lặc chiếm lấy cơ thể, lúc đó sẽ là năm con Tuyết Di Lặc.

Dù họ có bản lĩnh ngút trời cũng vô vọng.

Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều, kéo Thiên Chân chạy về phía vị trí của Thương Thương Không.

Ngô Bất Chính vội hét lên trên: "Thương lão sư mau lên trên, hoặc là xuống đây, cô đang chắn cửa hang rồi!" Bàn Tử vừa nghe thấy cách gọi này, vội hét lên: "Thiên Chân gọi cái gì thế, làm tôi giật cả mình, lão sư ở đâu ra vậy?" Ngô Bất Chính lười để ý đến Bàn Tử, ra sức ra hiệu cho Thương Thương Không mau xuống, nếu không tất cả đều sẽ chết.

Thương Thương Không căn bản không hiểu họ đang nói gì, chỉ thấy Ngô Bất Chính vẫy tay bảo mình nhảy xuống, trong lòng rất sợ hãi, cứ thế hét lên: "Yamete!

Yamete!" Lúc này Lôi đã dần bình tĩnh lại, nói: "Ngô tiểu ca, cậu hãy tin tôi, phía trước thật sự rất đáng sợ, cậu đưa cô ấy cho tôi, tôi đi giải quyết mọi chuyện!" "Như vậy chúng ta đều sẽ không chết, thật đấy!" "Câm miệng!" Bàn Tử tiến lên đá cho hắn một cước.

Ngô Bất Chính vội ngăn Bàn Tử lại, nhìn Lôi nói: "Ngươi không nói rõ mọi chuyện, ta sẽ không để ngươi ra tay!" "Tuy ta đánh không lại ngươi, nhưng ta không đồng ý, ngươi đừng hòng làm hại cô ấy!" Trong mắt Ngô Bất Chính lộ rõ sự kiên định.

Lôi nhìn Bàn Tử và Tần Vũ đứng bên cạnh.

Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, nhưng đôi mắt lạnh như băng kia chưa bao giờ rời khỏi hắn.

Nếu mình thật sự làm càn, e rằng khoảnh khắc tiếp theo, Hắc kim cổ đao của đối phương có thể cứa qua cổ mình.

Còn gã Bàn Tử kia, càng là một kẻ trời không sợ đất không sợ, đến mông của Thất tiên nữ trên trời cũng dám sờ một cái.

Có hai người này giúp cậu ta, mình làm sao mà ra tay được.

Ngô Bất Chính nhìn hắn nói: "Ngươi rất rõ, ngươi không có cơ hội đâu, nói đi!

Có phải ngươi đã nhìn thấy thứ gì không!" "Có phải liên quan đến bức bích họa kia không!" "Ta chỉ cho ngươi một cơ hội, ngươi không nói chúng ta cũng sẽ tự mình đi xem!" "Tôi!" Lôi tỏ ra rất day dứt.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính đã lười chờ đợi, gọi: "Bàn Tử, cõng cô ấy lên, chúng ta tự mình đi xem!" "Được!" Bàn Tử đáp một tiếng, cõng Thương Thương Không lên, cả nhóm đi về phía trước.

Tần Vũ luôn nhìn chằm chằm Lôi, khiến hắn không dám vượt quá giới hạn nửa bước.

Lôi thấy vậy biết rằng nếu không nói nữa thì sẽ toi đời, lập tức đuổi theo nói: "Ngô tiểu ca, tôi thật sự là vì muốn tốt cho chúng ta!

Tôi nói cho cậu, tôi nói hết cho cậu là được chứ gì!" "Trên tế đàn phía trước có bích họa, trên đó nói rằng, muốn cử hành tế tự thì phải giết một người!" "Ba người các cậu là một nhóm, chắc chắn không ai muốn chết!" "Vậy thì chỉ còn lại tôi và Thương Thương Không, nếu tôi không ra tay trước để chiếm ưu thế, thì tôi cũng sẽ chết!" "Ngô tiểu ca, người không vì mình trời tru đất diệt, dù sao Thương Thương Không cũng đã hôn mê rồi, chúng ta dứt khoát tiễn cô ấy một đoạn đi!" "Tôi đi con mẹ mày!" Bàn Tử nghe mà tức không chịu nổi, một cước đá Lôi ngã lăn ra đất.

Tuy nhiên Lôi lại không đứng dậy, mà trực tiếp quỳ xuống đất.

Bởi vì lúc này, họ đã đi ra khỏi thông đạo thủy tinh.

Trước mặt hiện ra một cái tế đàn.

Toàn bộ tế đàn nằm trên một vách đá nhô ra, rộng chừng hơn một trăm mét vuông.

Xung quanh đều là bóng tối, phía dưới rất tối không nhìn rõ có gì.

Hơn nữa, xung quanh tế đàn còn phủ đầy bột mịn dạng tinh thể màu trắng, không biết là thứ gì.

Và ở phía gần bức tường thủy tinh, quả nhiên có khắc rất nhiều bích họa.

Trên mặt đất trước bích họa, có hai hồ nước.

Không biết vì lý do gì, nước trong hồ vậy mà không hề cạn.

Ngô Bất Chính đi xem nội dung bích họa.

Còn Bàn Tử thì lòng đầy vui sướng, đặt Thương Thương Không sang một bên, đi tìm minh khí.

Lúc này có Tần Vũ trông chừng Lôi, hắn cũng không giở được trò gì.

Tuy nhiên, tìm một vòng, Bàn Tử lại rất chán nản chạy về.

Chương 398

"Cái Ma quốc này con mẹ nó là một quốc gia ăn mày à, sao chẳng có cái gì hết vậy!" "Không nói đến vàng bạc ngọc ngà, cho một món đồ gốm cũng được mà!" "Đúng là mẹ của xui xẻo mở cửa cho xui xẻo, xui tận mạng rồi!" Bàn Tử nói rồi ngồi phịch xuống đất.

Nhưng đột nhiên anh ta thấy, trên mặt đất bên cạnh lại có một cái bát vàng.

Cái gọi là bát vàng là một thứ trông giống như cái bát ăn cơm, chỉ là to hơn, thường được các nhà sư dùng để khất thực đựng cơm.

Cái bát này toàn thân màu vàng óng, không biết là làm bằng vàng ròng hay chỉ được mạ một lớp bột vàng bên ngoài.

Bàn Tử thấy tò mò, đang định cầm lên thì đột nhiên phát hiện trên đầu có một chuỗi bột tinh thể rơi xuống, vừa vặn rơi vào trong bát vàng.

Lúc này trong bát đã có một lớp mỏng. "Ê!

Lạ thật, cái này để làm gì nhỉ?

Sao trông giống đồng hồ cát thế!" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Lúc này, người trong phòng livestream cũng thấy rất kỳ lạ.

Tế đàn của Ma quốc không có minh khí, quả thực khiến người ta có chút bất ngờ.

Trong mộ Hiến Vương mà Tần Vũ đến trước kia, minh khí trong âm cung nhiều đến đáng sợ.

Ma quốc nói thế nào cũng là một quốc gia, sao lại không có một món đồ tốt nào.

Điều này thực sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Bàn Tử thấy cả tế đàn chỉ có cái bát vàng này là đồ tốt, liền định lấy đi coi như không uổng công.

Tuy nhiên, đang chuẩn bị ra tay, Ngô Bất Chính đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, đừng động vào, đó là kế thì khí!" "Kế thì khí?

Mẹ kiếp, đúng là đồng hồ cát thật à!" Bàn Tử sững sờ, sau đó cười nói: "Nhưng mà Thiên Chân, tuy nó là kế thì khí, nhưng cũng không quan trọng đến thế chứ, lát nữa chúng ta làm xong việc Bàn gia thuận tay mang đi cũng được!" "Chỉ không biết thứ này có phải vàng ròng không, nếu là vàng ròng thì bán được bao nhiêu... khụ khụ, Bàn gia tôi không có ý đó!" "Chúng ta đến đây là vì công tác khảo cổ chính đáng của quốc gia!" "Sao có thể nghĩ lung tung được, đổi một lá cờ đỏ nhỏ, Bàn gia tôi đã mãn nguyện rồi!" Bàn Tử phản ứng rất nhanh, miệng nói vài câu khách sáo, nhưng trong lòng e là đã sớm nghĩ cách tìm nhà họ Hạ bán với giá tốt rồi.

Ngô Bất Chính lại thở dài, quay người nói: "Lôi nói không sai, phải có một người chết, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!" Mọi người nghe câu này, lập tức đều sững sờ.

Bàn Tử càng nhìn Ngô Bất Chính nói: "Thiên Chân, sao cậu cũng điên rồi!

Bức bích họa này có ma tính à, để Bàn gia giúp cậu đập nó nhé!" "Tôi không điên, các cậu tự xem bích họa đi!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy đều sững sờ, sau đó cũng nhìn về phía bích họa.

Chỉ thấy trên bích họa có khắc rất nhiều hình người, kể lại quá trình của toàn bộ nghi thức tế tự.

Trong đó có một bức được khắc rất rõ ràng.

Đó là một người giống như đại tế ti, tay cầm một con dao lột da, làm động tác chuẩn bị lột da người.

Bức tiếp theo là cảnh đại tế ti ôm thi thể người đó trong hồ nước.

Trong hồ nước còn lại, có một vật thể giống như nhãn cầu, chắc hẳn là Phượng Hoàng Đảm Mục Trần Châu.

Ngô Bất Chính giải thích: "Muốn cử hành nghi thức, thì phải giết một người, lúc người đó được đại tế ti đặt vào hồ nước, cơ thể rất mơ hồ!" "Chắc là tình trạng sau khi bị lột da!" "Lôi nói không sai, không chết một người, nghi thức này không thể cử hành!" "Muốn giải trừ lời nguyền, chỉ có thể giết một người, sau đó đặt thi thể và Mục Trần Châu vào hai hồ nước ngược nhau!" "Nhưng để ai chết đây?

Haiz!" Ngô Bất Chính cũng không kìm được mà ngồi bệt xuống đất.

Bàn Tử nghe vậy sững người một lúc lâu, sau đó nói: "Thiên Chân, cậu sợ cái quái gì, cậu lại đâu có trúng lời nguyền!" "Tuy nói là phải chết một người rất khó chọn, nhưng đó là trước đây!" "Bây giờ không phải có sẵn một người rồi sao?" Bàn Tử nói rồi nhìn sang Lôi bên cạnh, ý tứ đã quá rõ ràng.

Vừa rồi gã này đã chém một nhát vào tay Bàn Tử, lúc này Bàn Tử tự nhiên cũng chọn hắn. "Cậu và tiểu ca không muốn ra tay, để tôi là được!" "Bàn gia tôi cũng không sợ máu me, lát nữa một dao xuống đảm bảo lột ra một bộ da người hoàn chỉnh, cho các cậu mở mang tầm mắt!" Bàn Tử nói rồi đứng dậy đi về phía Lôi.

Lôi sợ đến mức co rúm vào một góc, khổ sở cầu xin Bàn Tử đừng giết mình.

Ngô Bất Chính lúc này lòng rối như tơ, lên tiếng: "Bàn Tử cậu đừng dọa hắn nữa, thật sự bảo cậu ra tay, cậu có xuống tay được không?" "Lấy đồng đội của mình tế trời, nửa đời sau cậu có thể sống yên ổn được không?" Bàn Tử nghe vậy lộ ra nụ cười khổ, anh ta quả thực không phải loại người này.

Nhưng tình hình hiện tại đã rõ rành rành, không giết người thì họ đều phải chết.

Bàn Tử nói: "Vậy cậu nói phải làm sao!

Tình hình bây giờ, chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?" "Mẹ nhà cậu, chân Bàn gia mềm nhũn cả rồi, Thiên Chân hai người làm trò gì vậy!" Bàn Tử tức giận quát lên.

Ngô Bất Chính cũng không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ có thể nhìn sang Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, rút ra một con dao găm, tức thì phi ra ngoài.

Con dao găm trong nháy mắt cắt đứt quai ba lô của Thương Thương Không, cả người và ba lô cùng rơi xuống.

Ngô Bất Chính nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy Thương Thương Không.

Thương Thương Không vẫn chưa hoàn hồn, ôm chặt Ngô Bất Chính khóc không ngừng.

Tần Vũ nhíu mày không nói gì, lấy ba lô của Ngô Bất Chính ra, lấy dây thừng rồi buộc móc cố định vào, ném về phía cửa hang.

Chỉ một lần, móc đã cố định chắc chắn, dây thừng đã được giăng xong. "Cậu lên trước đi!" Tần Vũ gọi, đồng thời chạy sang giúp Bàn Tử.

Lúc này, bốn người họ đối phó với hai con Tuyết Di Lặc đã rất vất vả, có thể bị công phá bất cứ lúc nào.

Chương 399

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nhiều lời, ra hiệu cho Thương Thương Không lên trước.

Nếu không, cứ có một người phụ nữ bên tai nói những lời kỳ quái, cậu cũng không chịu nổi.

Quan trọng nhất là, cậu thật sự không muốn bỏ lại tiểu ca và mọi người để lên trước một mình.

Lúc này, người trong phòng livestream đều nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lòng bàn tay Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm đều rịn mồ hôi lạnh.

Tình hình lúc này đã căng thẳng đến cực điểm.

Những con Tuyết Di Lặc đó gần như không có điểm yếu nào, bất kể là Hắc kim cổ đao hay những thứ khác, đều không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến chúng.

Ngô Bất Chính trước đó đã nói, những con Tuyết Di Lặc này là một loại sứa biến dị.

Sinh vật dưới nước cũng không phải tà túy, cho nên ngay cả kỳ lân thần huyết của Tần Vũ cũng vô dụng với chúng.

Ngô Bất Chính đột nhiên nhớ ra, muối hạt to dường như có tác dụng khắc chế những thứ này.

Nhưng trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, bảo cậu đi đâu tìm muối hạt to.

Bất chợt, cậu nhớ ra muối hạt to hình như có trong túi của Bàn

Tử, vội hét lên: "Tử Bàn Tử, mau lấy muối hạt to ra, Tuyết Di Lặc sợ muối hạt to!" "Mẹ kiếp, sao cậu không nói sớm!" Bàn Tử nói, rồi lập tức lấy ba lô xuống, vừa lấy vừa hét: "Thiên Chân, cậu mau lên đi, không biết muối này khắc chế được bao lâu đâu, chúng ta phải mau chuồn thôi!" Ngô Bất Chính không đáp lời, cậu cũng muốn lên, nhưng lúc này Thương Thương Không... "Thương Thương Không đâu rồi?" Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, phát hiện Thương Thương Không vậy mà đã biến mất.

Vội ngẩng đầu lên mới thấy, cô nàng này vậy mà đã leo đến cửa hang.

Thương Thương Không tuy là phụ nữ, và lúc này đang sợ hãi không nhẹ, cộng thêm hai đồng đội đã chết từ khi chương trình còn chưa bắt đầu.

Nhưng cô cũng là một tay thám hiểm ngoài trời cừ khôi, hiệu suất leo trèo rất cao.

Trong lúc Ngô Bất Chính nói chuyện, cô đã leo lên được rồi.

Thương Thương Không ở trên vẫy tay gọi Ngô Bất Chính mau lên, tuy ngôn ngữ bất đồng, nhưng cử chỉ tay vẫn có thể hiểu được.

Ngô Bất Chính cũng không chần chừ, lập tức bắt đầu leo lên, đồng thời hét: "Tiểu ca!

Bàn Tử, tôi lên trước, hai người mau..." "Ai ai!" Ngô Bất Chính nói chưa hết câu, cả người lại tuột xuống.

Lúc này cậu mới phản ứng lại, mẹ nó chứ mình không biết leo dây!

Mình đâu phải cao thủ thám hiểm ngoài trời, ngày thường chỉ là một cậu ấm được nuông chiều.

Bảo mình đi phân tích bí mật của Ma quốc thì còn được, chứ bảo mình vịn dây thừng leo lên thì còn khó hơn lên trời! "Thiên Chân, mẹ nhà cậu!

Bảo cậu ngày thường rèn luyện nhiều vào, chắc cậu toàn rèn luyện trên người phụ nữ rồi chứ gì!" Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói. "Tử Bàn Tử, mẹ nó cậu còn nói nhảm nữa là chúng ta toi đời hết cả đám đấy!

Mau nghĩ cách đi!" Ngô Bất Chính cũng vô cùng sốt ruột.

Thương Thương Không ở trên tuy cũng đang cố hết sức giúp cậu, nhưng cô dù sao cũng là phụ nữ, làm sao kéo nổi cậu. "Trốn trước đã, đợi Bàn gia tôi xử lý xong thứ này, chúng ta lại lên!" Bàn Tử hét lên.

Lúc này, Tần Vũ đã húc văng một con Tuyết Di Lặc ra ngoài.

Ba người ngoại quốc đối phó với con còn lại.

Bàn Tử đã lấy muối hạt to ra, không nói nhiều lời, rắc thẳng vào con Tuyết Di Lặc kia.

Phải nói, muối hạt to này khá hiệu quả.

Con Tuyết Di Lặc bị muối rắc lên, lập tức như thi miết gặp phải kỳ lân huyết, đồng loạt từ trên người Bạch mao lang vương nhảy tứ tán ra.

Tuy nhiên, điều mà không ai ngờ tới là, Tuyết Di Lặc nhảy khỏi người Bạch mao lang vương, nhưng con lang vương mất đi sự chống đỡ của chúng, thân hình khổng lồ lại ngã xuống đất, không lệch đi đâu được mà lại đập trúng vào Thủy tinh tự tại sơn.

Thủy tinh tự tại sơn vốn đã nứt vỡ, bị đập một cái thế này, lập tức cả ngọn núi liền sụp đổ, sau đó từ bên trong lại lộ ra một người!

Hơn nữa còn là một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó toàn thân trong suốt như pha lê, trong cơ thể dường như có thủy ngân đang chảy.

Ngũ tạng lục phủ được trang trí bằng ngọc thạch màu đỏ, có phần giống như mã não.

Ngô Bất Chính đứng từ xa nhìn rõ, trong lòng rất nghi hoặc.

Sao não và mắt của nữ thi này lại biến mất rồi?

Theo phương pháp chế tác này, não và mắt cũng nên được trang trí bằng mã não đỏ chứ!

Sao lúc này lại không có?

Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong chốc lát.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, miệng của băng tinh nữ thi lại mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con bọ rùa toàn thân màu xanh lam nhạt từ bên trong bay ra.

Chương 400

Con bọ đó không lớn, chỉ cỡ hạt đậu tương.

Mọi người nhìn mà lòng sững sờ, nữ thi này không phải làm bằng thủy tinh sao?

Sao lại còn sinh ra bọ?

Tần Vũ nhìn mà kinh hãi không thôi, đây rõ ràng là Nãi Cùng Thần Băng!

Tương truyền, Xà mẫu của Ma quốc có năng lực khống chế Vô lượng nghiệp hỏa và Nãi Cùng Thần Băng.

Mà Đạt Phổ quỷ trùng và Nãi Cùng Thần Băng chính là nô lệ của hai loại sức mạnh này, chạm vào là chết.

Tần Vũ rất rõ sự lợi hại của những thứ này, lập tức hét lên: "Mau đi!

Chạm vào là chết!" Nói xong, anh đã lao về phía Ngô Bất Chính, lười biếng không thèm quan tâm đến con Tuyết Di Lặc kia.

Bàn Tử nghe thấy vậy cũng chạy theo.

Tuy nhiên, con bọ nhỏ đó dường như đã nhắm vào họ, bay thẳng về phía Bàn Tử.

Ba người họ lúc này đã tụ tập lại một chỗ, nhưng con bọ đã đến nơi, muốn nhân cơ hội này leo lên thì hiển nhiên không kịp.

Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ gì?

Có lợi hại đến vậy không?

Bàn Tử một tát là có thể đập chết nó!" "Muốn chết thì cứ đi!" Tần Vũ lười nói nhiều, vội buộc một đầu dây thừng vào người mình.

Lúc này Thương Thương Không ở trên đã cố định một cái ròng rọc, như vậy có thể giúp mọi người lên nhanh hơn.

Tần Vũ thấy vậy vừa định ra tay, kết quả con bọ đã đến nơi. "Bàn Tử, súng phun lửa cầm tay!" Ngô Bất Chính vội hét lên.

Bàn Tử lúc này mới nhớ ra, trước đó Ngô Bất Chính đã dặn đi dặn lại, bảo anh nhất định phải mang theo muối hạt to và súng phun lửa cầm tay.

Lúc đó anh còn thấy phiền phức, lúc này không khỏi kinh ngạc, hóa ra những thứ này thật sự đều có tác dụng!

Bàn Tử luống cuống tay chân lấy ra súng phun lửa, phun thẳng vào con bọ kia.

Tuy nhiên, ngọn lửa vừa phun ra, trên người con bọ lại lóe lên ánh sáng, biến thành màu đỏ.

Lửa phun vào người chúng căn bản vô dụng. "Mẹ nó, thứ này có thể tự do chuyển đổi, phải đập vỡ một trong hai viên châu kia!

Nếu không chẳng có cách nào cả!" Ngô Bất Chính chỉ vào băng tinh nữ thi ở một bên hét lên.

Chỉ thấy bên cạnh băng tinh nữ thi, có một viên châu thủy tinh màu đỏ và một viên màu xanh.

Lúc này viên châu màu đỏ đang phát sáng, còn viên màu xanh thì trông rất ảm đạm.

Tần Vũ nghe vậy vừa định ra tay, đột nhiên con Tuyết Di Lặc của Tỉnh Hạ lại giẫm một chân lên viên châu màu xanh kia.

Lập tức, viên châu màu xanh vỡ tan tành.

Bàn Tử trong lòng vẫn còn tơ tưởng đến cái bát vàng, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Còn cái bát vàng này nữa, cậu đã nói nó là một cái máy đếm giờ, e rằng trước khi bột thủy tinh lấp đầy mà chúng ta không cử hành tế tự!

Sợ là mọi chuyện sẽ kết thúc!" Ngô Bất Chính tỏ ra rất khó chịu, nói: "Vậy cũng không thể lấy đồng đội ra tế trời, thế còn là người nữa không!" Bàn Tử lại tỏ ra chẳng hề bận tâm: "Có gì đâu, đồng đội tế trời pháp lực vô biên mà, nói không chừng chúng ta sẽ ổn ngay thôi?

Hơn nữa cậu đừng quên, trên suốt chặng đường này nếu không có chúng ta, hắn đã chết từ lâu rồi!

Bây giờ cũng là lúc hắn báo ơn!" "Tử Bàn Tử, cậu chỉ được cái mồm mép thôi, cậu muốn ra tay thì đi đi!

Cậu nỡ lòng nào sao?" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái.

Hắn rất hiểu tên béo chết tiệt này, cũng chỉ nói mồm vậy thôi, chứ bảo hắn thật sự ra tay với Lôi, chắc chắn hắn sẽ không làm.

Đây là giới hạn cuối cùng của một con người.

Lôi có thể vì mạng sống mà ra tay với Thương Thương Không.

Nhưng bọn họ sẽ không, nếu không bọn họ cũng sẽ không trở thành bạn bè, thậm chí là những người anh em có thể yên tâm giao phó sau lưng! "Tiểu ca, anh thấy thế nào?" Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không nói gì, chỉ im lặng nhìn bức bích họa trên vách tường.

Ngón tay không ngừng chạm vào những hình khắc đá trên đó.

Đột nhiên Tần Vũ lên tiếng: "Sai rồi!

Sai rồi!" Mọi người đều ngẩn ra, không hiểu Tần Vũ nói sai cái gì.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy nói: "Tiểu ca, cái gì sai rồi?

Là phân tích của tôi không đúng sao?" Tần Vũ gật gật đầu.

Ngô Bất Chính lại càng không hiểu, hắn thấy ngón tay Tần Vũ đang chạm vào bức bích họa đã bong tróc, vội nói: "Sai ở đâu?

Bức bích họa anh chỉ, chính là đang lột da mà!" Tần Vũ lại lắc đầu: "Mặc dù tôi không nhớ ra!

Chương 401

Nhưng chắc chắn không phải như vậy!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, nói: "Chết tiệt, Tiểu ca không khoa học gì cả, sao lần này anh lại nói nhiều với Thiên Chân thế, những lời lần này nói còn nhiều hơn cả quãng đường vừa qua cộng lại!" Tần Vũ ngẩn ra, đột nhiên rút dao găm, một tay kéo Bàn Tử qua, dao găm trong nháy mắt đã kề lên trán gã.

Bàn Tử lập tức sợ ngây người, ngày thường khoác lác thì to mồm, nhưng thật sự động thủ thì gã căn bản không phải là đối thủ của Tiểu ca.

Hành động của Tần Vũ quá nhanh, Bàn Tử phản ứng lại vội la lên: "Tiểu ca anh điên rồi, anh mà lại gần nữa là mắt tôi mù đấy!" Tần Vũ nghe vậy liền buông Bàn Tử ra.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh ngạc.

Trong lòng hắn chợt bừng tỉnh. "Sai rồi!

Thật sự là sai rồi, bức bích họa đó không phải đang lột da, mà là đang khoét mắt!" Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Khán giả trong phòng livestream cũng lập tức phản ứng lại.

Hóa ra ý nghĩa trên bức bích họa không phải là cử hành tế tự thì phải giết người.

Mà là chỉ cần dùng một đôi mắt đã bị nguyền rủa là được.

Phát hiện này rất chấn kinh.

Nhưng sau khi mọi người bình tĩnh lại, vẫn cảm thấy không ổn.

Khoét mắt của người khác ra, điều đó và giết người ta có lẽ chẳng khác gì nhau!

Đây là vùng đất Côn Lôn Sơn, tạm thời không nói đối phương có thể thích nghi với cuộc sống không có mắt hay không.

E rằng chỉ riêng việc mất máu cũng đủ để chết, chưa đến được bệnh viện đã toi mạng rồi.

Điều này và giết người cũng chẳng khác gì nhau! "Không đúng!

Không đúng!

Chúng ta có mắt mà!" Ngô Bất Chính đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Lúc này, Tần Vũ ở bên cạnh đã mở ba lô ra.

Lập tức mọi người liền thấy, anh lấy ra hai viên châu tròn vo từ trong ba lô.

Hai viên châu này là thứ Tần Vũ lấy được từ miệng Bạch Hồ Tử Ngư Vương trước đó.

Lúc ấy anh đã nói thứ này rất quan trọng.

Chỉ là mọi người đều không hiểu, chính anh cũng không nhớ rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Chỉ là cảm thấy rất quan trọng.

Lúc này nghĩ lại, mọi người đều lập tức hiểu ra.

Hai viên châu này chính là mắt của Xà Mẫu.

Dùng để làm vật khởi động tế tự, quả thực không còn gì thích hợp hơn.

Lôi ở bên cạnh thấy vậy lập tức vui mừng, biết mình không cần phải hy sinh nữa, liền chạy tới: "Vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, mau bắt đầu đi!" Mọi người không để ý đến hắn, Ngô Bất Chính nhìn thoáng qua cái bát vàng.

Chỉ thấy bột thủy tinh trong bát đã gần được nửa bát, theo tốc độ này, bọn họ ít nhất vẫn còn một giờ đồng hồ.

Tạm thời không vội.

Nhưng bọn họ vẫn phải tìm lối ra ngoài.

Hơn nữa ai lại rảnh rỗi muốn ở mãi nơi âm u quỷ quái này.

Cái thứ Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn kia cũng không biết lúc nào sẽ xuất hiện.

Vẫn phải tranh thủ thời gian cử hành nghi thức, sau đó chuồn đi.

Ngô Bất Chính lập tức cầm Phượng Hoàng đảm và mắt của Xà Mẫu lên.

Sau đó theo chỉ dẫn trên bích họa, đặt hai vật ngược lại vào trong hồ nước.

Chỉ cần cử hành tế tự ngược lại, tự nhiên cũng có thể cắt đứt liên kết giữa không gian hư số và hiện thực.

Từ đó cắt đứt lời nguyền.

Mặc dù hình con mắt trên lưng mọi người sẽ không biến mất.

Nhưng cũng sẽ không tiếp tục biến đổi nữa.

Đặt hai thứ vào trong.

Mọi người đợi mười phút.

Cả tế đàn cũng không có gì thay đổi.

Mọi người đều có chút nghi ngờ, có phải bọn họ đã làm sai rồi không!

Nhưng trên bích họa ghi chép như vậy mà!

Chương 402

Bàn Tử vội cởi áo trên để Ngô Bất Chính xem hình con mắt trên vai mình.

Không có gì thay đổi.

Vẫn may là vẫn như cũ.

Bàn Tử nói: "Có lẽ hiệu quả này chưa thể hiện ra, dù sao chúng ta cũng đã cố hết sức rồi!

Nghi thức tế tự này cũng đã cử hành rồi!

Chúng ta vẫn nên mau chóng chuồn thôi!

Cái bát vàng kia sắp đầy rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, bọn họ quả thực đã làm tất cả những gì có thể làm.

Phần còn lại cũng chỉ có thể giao cho ý trời.

Ngô Bất Chính gọi mọi người thu dọn đồ đạc, còn mình thì chạy đến bức tường bích họa, chụp lại hết tất cả các bức bích họa trên tường.

Những bức bích họa này ghi lại chi tiết toàn bộ nghi thức tế tự.

Đương nhiên phải chụp lại, nếu sau này xảy ra vấn đề gì, bọn họ ít nhất cũng không phải không có tư liệu gì trong tay.

Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc xong.

Tần Vũ lại trực tiếp nhảy xuống hồ nước, lấy Phượng Hoàng đảm và mắt của Xà Mẫu ra.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi cười: "Vẫn là Tiểu ca biết tính toán, dùng xong còn không quên mang đi!" Ngô Bất Chính lại nhíu mày: "Mang đi rồi hiệu quả tế tự có bị ảnh hưởng không?

Bích họa không ghi lại điều này!" Bàn Tử nói: "Chắc chắn không ảnh hưởng đâu, trước kia lúc Bàn gia tôi đi lao động công ích, nhà bác nông dân cúng tế ông trời, toàn là tự mình ăn hết!

Chắc chắn không sao!

Hơn nữa hai thứ này đều là đồ tốt, để lại đây quả thực là lãng phí!" Ngô Bất Chính gật gật đầu cũng không nói thêm gì nữa.

Để hai thứ này lại đây quả thực cũng là một mối họa ngầm.

Nếu sau này có người vào đây đổi vị trí hai vật, lời nguyền trên người bọn họ sẽ lại bị kích hoạt.

Cho nên mang đi cũng an toàn hơn. "Vậy thì đi thôi!" Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Bàn Tử lại vẫn còn tơ tưởng đến cái bát vàng của gã.

Thấy lúc này chuẩn bị đi rồi, gã lập tức tiến lên lấy cái bát vàng ra.

Đổ hết bột thủy tinh bên trong ra, rồi mãn nguyện cất vào ba lô.

Nhưng sau đó Bàn Tử phát hiện ra một vấn đề.

Lúc gã cầm cái bát vàng lên, bột thủy tinh bên trong chỉ có khoảng bốn phần năm.

Vẫn chưa hoàn toàn đầy.

Theo suy đoán của Ngô Bất Chính, đây là một cái máy đếm giờ.

Vậy có nghĩa là bột thủy tinh ít nhất phải đầy hoàn toàn cái bát vàng mới dừng lại.

Nhưng lúc này gã đã đặt cái bát vàng vào ba lô, bột thủy tinh trên trời cũng không rơi xuống nữa.

Điều này khiến gã cảm thấy rất kỳ lạ. "Thiên Chân, có phải chúng ta nhầm rồi không, sao bột thủy tinh này lại tự dừng rồi!" Bàn Tử quay đầu hỏi.

Thế nhưng, lời gã vừa dứt, sau lưng lập tức vang lên một tiếng "Rắc rắc" trầm đục.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, mẹ nó chắc chắn là có cơ quan nào đó bị khởi động rồi.

Dưới cái bát vàng kia chắc chắn có đè lên một cơ quan, một khi bị lấy đi, chẳng phải là xảy ra chuyện rồi sao. "Tử Bàn Tử, cậu chỉ biết tơ tưởng đến minh khí thôi, cái bát vàng kia đâu rồi!" Ngô Bất Chính phát hiện ra vấn đề, vội hỏi.

Bàn Tử lúc này mặt đã xanh mét, chỉ vào ba lô nói: "Đã cất vào rồi, bây giờ lấy ra còn được không?" "Được cái con khỉ, mau đi thôi!" Ngô Bất Chính la lên.

Bàn Tử nghe vậy vui mừng, mặc kệ nó là phiền phức gì, đồ không phải trả lại là được!

Dù sao đây cũng được coi là một món minh khí mà!

Mọi người vội chuẩn bị quay về theo đường cũ.

Nhưng chưa đi được hai bước, đột nhiên mọi người thấy trên bức tường vốn đen kịt, lại bong ra một lớp vật chất màu đen.

Sau đó bên trong lộ ra rõ ràng là một lớp thủy tinh.

Hóa ra toàn bộ không gian nơi tế đàn tọa lạc, vốn dĩ là một hang động thủy tinh khổng lồ.

Cùng với việc vật chất màu đen bong ra, lúc này nó đã hiện ra hình dạng ban đầu.

Tần Vũ vừa chuẩn bị xông tới, đột nhiên thấy trong thông đạo phía trước, một đám bóng đen đã cuộn trào tới.

Không phải Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thì còn là gì.

Chương 403

"Mau đi!" Tần Vũ hô một tiếng, lập tức kéo Ngô Bất Chính quay đầu bỏ chạy.

Lúc mọi người đi xuống, lớp nham thạch núi lửa dưới chân đã không còn nữa.

Lúc này đâu còn dám dừng lại, một khi bị Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn chạm vào, trong khoảnh khắc sẽ chết ngay!

Mọi người vội quay người bỏ chạy, nhưng lúc này có thể chạy đi đâu được.

Cả tế đàn nhô ra trên vách tường thủy tinh, một mặt sát với thông đạo, ba mặt đều là vách đá.

Bên dưới tối đen không thấy gì cả.

Ngay lúc mọi người đang lo lắng.

Đột nhiên Ngô Bất Chính la lên: "Mọi người mau nhìn, những hạt bột thủy tinh lơ lửng kia đã tan ra rồi!" Mọi người vội quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên phát hiện những hạt bột thủy tinh lơ lửng xung quanh trước đó đã tan ra.

Cộng thêm vách tường thủy tinh hiện ra xung quanh.

Lại có thể chiếu sáng cả bóng tối xung quanh tế đàn.

Thế nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng dưới tế đàn, trong lòng mọi người đều kinh hãi.

Chỉ thấy ở một bên phía dưới tế đàn, lại có vô số thi thể chồng chất lên nhau.

Những thi thể đó không hề thối rữa, mà dường như bị người ta hút cạn máu tươi trên người.

Trực tiếp biến thành xác khô.

Làn da như vỏ cây khô dán chặt vào xương, trông cực kỳ khủng bố.

Quan trọng là những thi thể này đã nhiều đến mức chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Không biết đã chết bao nhiêu người.

Lúc này Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn đã xông ra khỏi thông đạo, chỉ trong chốc lát nữa là sẽ tới nơi.

Mọi người không dám chậm trễ, cũng không quan tâm có bị xương của thi thể đâm chết hay không, lập tức nhảy xuống.

Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính cùng nhảy xuống.

Giữa không trung anh che hắn ra sau lưng mình.

Cứng rắn dùng thân thể mình bảo vệ Ngô Bất Chính.

Nhưng trọng lượng của hai người, trong nháy mắt đã làm sập một mảng lớn đống thi thể, hai người trực tiếp lún xuống ba bốn mét.

Bàn Tử cũng chẳng khá hơn là bao.

Gã cõng Thương Thương Không, cú nhảy này xuống, càng lún sâu vào bảy tám mét.

Nhưng Thương Thương Không bị va đập như vậy, lại tỉnh lại.

Bàn Tử cũng không quan tâm đến chuyện khác, nói sơ qua tình hình, hai người liền nhanh chóng trèo lên trên đống thi thể.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ lúc này đã trèo lên trên đống thi thể, Ngô Bất Chính kinh hô: "Mọi người xem những thi thể này, mí mắt của họ bị người ta lột đi, mắt bị khoét ra trực tiếp!

Xem ra suy đoán của chúng ta không sai, dùng mắt là có thể tiến hành tế tự!" Bàn Tử nghe vậy lại la lên: "Thiên Chân, mẹ nó lúc nào rồi, cho dù tế tự đúng thì có tác dụng gì, chúng ta làm sao ra ngoài đây!" "Tử Bàn Tử cậu im đi, không phải cậu táy máy đồ đạc thì chúng ta có đến nỗi thê thảm thế này không?

Cái tật tham của rẻ mà chịu thiệt lớn của cậu bao giờ mới sửa được!" Ngô Bất Chính la lên.

Lúc này cả đống thi thể bị bọn họ dùng làm vật cách ly.

Vừa hay có thể ngăn chặn sự tấn công của Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn.

Nhưng Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thấy vậy cũng không cam tâm.

Trực tiếp men theo vách tường thủy tinh di chuyển xuống dưới đống thi thể.

Chỉ cần bọn họ rơi xuống đáy đống thi thể, trong nháy mắt sẽ bị cộng hưởng chấn thành thịt nát.

Nhưng cả đống thi thể cũng không chịu nổi sự giày vò của nhiều người như vậy.

Lúc này đã có rất nhiều thi thể men theo mặt đất thủy tinh trơn tuột trượt sang một bên.

Sự tuyệt vọng trong lòng mọi người dần dần dâng lên.

Cho dù bọn họ không rời khỏi đống thi thể này, nhưng cũng không thể ra khỏi tế đàn này được.

Sớm muộn gì cũng sẽ bị vây chết ở đây!

Hơn nữa ai biết được, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn này có còn những thứ khác hung ác hơn đang chờ bọn họ không. "Tiểu ca!

Mau nghĩ cách đi!" Bàn Tử lúc này cũng đã trèo lên đống thi thể.

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn hết cách.

Tần Vũ tuy đã mất trí nhớ, nhưng đối với một số chuyện quan trọng vẫn có ấn tượng.

Chương 404

Ví dụ như mắt của Xà Mẫu, cho nên anh chắc chắn cũng sẽ có cách.

Ngô Bất Chính cũng nhìn về phía Tần Vũ, thấy sắc mặt anh đau đớn, trong lòng cũng có chút xót xa.

Bắt một người mất trí nhớ phải hồi tưởng lại chuyện cũ, không nghi ngờ gì là vô cùng tàn nhẫn. "Tiểu ca anh đừng vội, thật sự không nhớ ra được thì thôi, trời không tuyệt đường người, chúng ta chắc chắn sẽ có cách khác!" Ngô Bất Chính vội khuyên nhủ.

Tần Vũ lúc này mắt đã có chút đỏ ngầu, dường như việc hồi tưởng ký ức khiến anh rất đau đớn.

Nhưng Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn đã không thể đợi được nữa.

Thấy mọi người không xuống, nó trực tiếp di chuyển lên đỉnh hang động của tế đàn.

Sau đó toàn bộ đỉnh hang động của tế đàn lại truyền đến một trận rung động "ầm ầm ầm".

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn lập tức đều ngây người.

Chỉ thấy trên toàn bộ đỉnh hang động, lại có vô số khối thủy tinh treo ngược.

Giống như nhũ đá.

Thủy tinh còn sắc bén hơn nhũ đá rất nhiều.

Nếu những thứ này rơi xuống, đập vào người thì trực tiếp biến thành bùn nát.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, lập tức đều chết lặng.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm càng căng thẳng đến mức không nói nên lời.

Các cư dân mạng khác vội gửi đạn mạc nhắc nhở.【Tiểu ca mau chạy đi, đừng ngẩn người ra đó nữa】【Đúng vậy, ít nhất cũng phải chạy thử xem, biết đâu có hy vọng】【Nói nhảm, tôi nói cho các người biết, lúc này ở yên tại chỗ mới là an toàn nhất!】【Đúng, tôi đồng ý, chỉ cần trên đầu không có thủy tinh thì không thể bị đập trúng, chạy loạn bị đập trúng xác suất mới lớn!】【Các người nói vớ vẩn gì thế, đổi lại là cậu đi thử xem, nếu cậu có thể đứng yên tại chỗ không động, tôi gọi cậu bằng ông nội】【Các người cãi nhau cái gì, có thể yên tĩnh một chút được không!】【Đừng nói nhảm nữa, chạy là đúng rồi, thứ này rơi xuống còn sắc hơn cả kiếm bén!】【Lầu trên sao cậu biết?】【Mẹ kiếp, lão tử hồi trước lúc đi trộm mộ, đã từng gặp phải...

Chết tiệt!】Người này gửi đạn mạc được một nửa thì dừng lại.

Đồng thời cả phòng livestream cũng yên tĩnh trong giây lát, sau đó đạn mạc lại hiện lên.【Chú cảnh sát ơi, ở đây có tên trộm mộ】【+1, ở đây có con cá lọt lưới】【Chú cảnh sát ơi....】【Đã nhận, đang trên đường truy bắt!】Theo đó một đạn mạc trong phòng livestream phát ra, lập tức tất cả mọi người đều bật cười.

Duy chỉ có người nói mình từng đi trộm mộ, không bao giờ xuất hiện nữa.

Xem livestream còn có thể tiện tay bắt được kẻ trộm mộ, hiệu quả này quả thực là kéo max điểm.

Chỉ có điều lúc này Tần Vũ và mọi người căn bản không có thời gian để xem phòng livestream.

Chỉ nghe một tiếng "Rắc rắc" vang lớn, khối thủy tinh lớn nhất trên đỉnh đầu đã không thể treo được nữa, trực tiếp rơi thẳng xuống.

Chỉ thấy nó trong nháy mắt đập vào đống thi thể.

Làm thi thể văng ra một mảng lớn.

Cùng lúc đó, mọi người kinh ngạc thấy, dưới đống thi thể bị khối thủy tinh kia phá ra, lại xuất hiện một lối đi.

Trên lối đi còn có một cánh cửa gỗ, dường như có thể rời đi!

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức la lên: "Mau qua đó, nói không chừng là lối đi để rời khỏi!" Lúc này mọi người đâu còn quan tâm bên trong lối đi có gì.

Lập tức bám vào đống thi thể xông qua.

Và gần như cùng lúc, những khối thủy tinh treo ngược trên đỉnh đầu đã hoàn toàn không chịu nổi nữa.

Vô số khối thủy tinh trong khoảnh khắc như mưa bão, trút xuống phía dưới.

Nhìn thấy cảnh này, tim của ba người Tần Vũ đều lạnh đi một nửa.

Bàn Tử cũng không ngốc, lúc này đã nhìn ra.

Hai viên châu kia chính là mấu chốt để khống chế những con bọ này chuyển đổi hình thái.

Màu xanh lam chắc chắn là Nãi Quỳnh Thần Băng, còn màu đỏ là Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Tuy nhiên, họ mang theo súng phun lửa cầm tay, chứ không mang theo tủ lạnh cầm tay.

Đối phó với Nãi Quỳnh Thần Băng thì còn được, nhưng lúc này con bọ đã biến thành Đạt Phổ Quỷ Trùng, còn chơi kiểu gì!

Tuy nhiên, con Tuyết Di Lặc kia một cước đạp nát viên châu màu xanh lam, dường như đã gây ra sự bất mãn của con bọ đó.

Con bọ đó lại bỏ qua ba người Tần Vũ, bay về phía con Tuyết Di Lặc.

Lúc này trong phòng livestream Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm đều không nói gì.

Rõ ràng là rất căng thẳng.

Nhưng những người khác trong phòng livestream, lại từng người một dường như không coi đó là chuyện gì to tát, hỏi han.【Con bọ nhỏ này có trâu bò đến vậy không?

Chạm vào là chết?】【Không biết, nhưng lời Tiểu ca nói vẫn có độ tin cậy】【Đúng, nghĩ lại con Thi Miết Vương trong Lỗ Vương Cung trước kia, kích thước cũng không lớn, chạm vào một cái không phải là biến thành huyết thi sao】【Cái này...】Khán giả trong phòng livestream càng thảo luận càng cảm thấy không ổn.

Nếu con bọ này thật sự lợi hại như vậy, Tiểu ca và mọi người còn có thể sống sót ra ngoài không?

Chương 405

Và lúc này tại rất nhiều ngôi chùa ở Tây Tạng.

Một số du khách đều bắt đầu náo loạn.

Trong số họ không ít người đang xem livestream.

Khi thấy con bọ này lại có thể biến đổi, còn nói là Nãi Quỳnh Thần Băng và Đạt Phổ Quỷ Trùng gì đó, từng người một đều vội đi hỏi các Lạt ma trong chùa.

Những Lạt ma đó nhìn thấy thứ này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Miệng lẩm bẩm: "Yêu nô!

Đây là yêu nô của Ma quốc a!" Chưa đầy một giờ, cả vùng Tây Tạng đã hoàn toàn chấn động.

Ma quốc ở Tây Tạng có truyền thuyết rất rộng rãi.

Đặc biệt là trong sử thi của vua Gesar, lại càng có rất nhiều ghi chép.

Chỉ là Ma quốc đã biến mất quá nhiều năm, rất nhiều người không biết, hoặc là đã quên.

Chỉ có một số Lạt ma còn tinh thông sử thi của vua Gesar mới biết.

Lúc này nhìn thấy con bọ trong phòng livestream, không khỏi trong lòng chấn kinh.

Hóa ra yêu nô của Ma quốc là có thật.

Nhưng trái ngược với sự chấn kinh của họ, lúc này rất nhiều cư dân mạng nước ngoài lại hoàn toàn không coi đó là chuyện gì to tát.

Cảm giác đây chỉ là màu sắc thần bí của phương Đông đang làm trò, không phải chỉ là một con bọ sao!

Đưa tay là có thể đập chết, còn sợ đến mức này, chắc chắn là kịch bản do tổ chương trình cố ý sắp đặt vân vân.

Tất cả những điều này xảy ra rất đột ngột.

Ba người Tần Vũ tự nhiên cũng không biết.

Tuy nhiên, con Đạt Phổ Quỷ Trùng sau khi biến đổi đã đến gần con Tuyết Di Lặc.

Con Tuyết Di Lặc dường như cũng không biết sự lợi hại của thứ này, đưa tay định bắt.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc con Đạt Phổ Quỷ Trùng chạm vào con Tuyết Di Lặc.

Mọi người lại thấy một làn khói đen bốc lên.

Gần như cùng lúc, cả con Tuyết Di Lặc liền xù lông, vô số con sứa trắng mềm nhũn lúc nhúc muốn trốn thoát khỏi thi thể dưới giếng.

Tuy nhiên chưa đợi chúng trốn thoát, lập tức cả cái giếng bao bọc con Tuyết Di Lặc bám trên đó.

Lại trong khoảnh khắc trực tiếp hóa thành một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu xanh lam báo hiệu sự phi thường của nó, đó rõ ràng chính là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Ngọn lửa màu xanh lam bùng lên trời, chưa đầy hai giây, con Tuyết Di Lặc khổng lồ và thi thể dưới giếng, toàn bộ bị thiêu thành tro.

Ngay cả xương cốt cũng không còn. "Đây mới là Vô Lượng Nghiệp Hỏa thật sự, ngay cả xương cũng có thể thiêu rụi!" Ngô Bất Chính la lên.

Lúc này trên mặt mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Ba người nước ngoài kia nhìn thấy mà mặt mày tái mét, thân thể run như cầy sấy.

Trong lòng cũng hối hận đến cực điểm.

Mẹ kiếp ở quê nhà mình yên ổn không được sao?

Cứ phải chạy đến quốc gia cổ xưa thần bí phương Đông, lần này thì hay rồi.

Đừng nói là đi thám hiểm bí mật, một con bọ cũng có thể giải quyết bọn họ.

Còn thám hiểm cái bí mật khỉ gì nữa!

Hơn nữa con bọ này sợ rằng mới chỉ là bí mật ở vòng ngoài cùng của cả Côn Lôn Thần Cung.

Nếu biết được bí mật bên trong Côn Lôn Thần Cung, chẳng phải sẽ sợ đến hồn bay phách lạc, thậm chí có thể trực tiếp thăng thiên tại chỗ a!

Ba người nước ngoài lúc này đã sợ đến cực hạn.

Đứng tại chỗ không dám động đậy.

Dù cho bên phía ba người Tần Vũ có dây thừng để đi lên, cũng không dám qua.

Rốt cuộc ai biết con Đạt Phổ Quỷ Trùng tiếp theo sẽ đi tìm ai gây phiền phức a! "Thượng đế, vạn lần đừng đến tìm tôi, tìm bọn họ đi!" Bất Lãng lúc này gấp đến mức bắt đầu cầu nguyện với Thượng đế.

Bàn Tử nghe vậy chửi ầm lên Bất Lãng không phải là thứ tốt lành gì.

Ba người bọn gã mà chết, mày còn có thể tự mình sống sót được

sao?

Ngô Bất Chính lúc này cũng căng thẳng đến cực điểm.

Chương 406

Bọn họ rất rõ, nếu chỉ có một mình Tần Vũ, chắc chắn có thể lên được trước khi con bọ này bay tới.

Nhưng hắn và Bàn Tử tuyệt đối không có tốc độ nhanh như vậy.

Lúc này muốn tìm đường sống trong chỗ chết, thì phải nghĩ cách khác.

Tuy nhiên, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con Đạt Phổ Quỷ Trùng sau khi giải quyết xong con Tuyết Di Lặc, vỗ cánh lại bay về phía bọn họ.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Chết tiệt, mày là bọ Việt Nam, sao lại không nhận ra người nhà, một nhà không nhận một nhà rồi!" "Tử Bàn Tử đừng nói nhảm, cậu và Tiểu ca lên trước đi!" Ngô Bất Chính la lên. "Thiên Chân, cậu nói linh tinh gì thế, thân hình của Bàn gia tôi không có mười mấy giây sao mà lên được!

Tiểu ca, anh đi trước đi!" Bàn Tử la lên.

Tần Vũ nghe vậy sắc mặt lạnh như băng, một tay che Ngô Bất Chính ra sau lưng, đồng thời kéo Bàn Tử lại. "Đừng động!" Nói rồi Tần Vũ trong nháy mắt rút Hắc kim cổ đao, trực tiếp rạch mu bàn tay.

Máu tươi lập tức chảy ra, anh không chậm trễ, trước tiên bôi lên trán Ngô Bất Chính một chút.

Sau đó là chính mình, rồi ra hiệu cho Bàn Tử cũng bôi một chút.

Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng vẫn vội bôi lên trán mình một chút.

Lúc này Đạt Phổ Quỷ Trùng đã đến trước mặt bọn họ.

Chỉ cần lại gần một chút nữa, Bàn Tử sẽ phải về chầu trời.

Tuy nhiên, con bọ đó lại đột nhiên dừng lại.

Nhìn Bàn Tử một hồi lâu, sau đó lại quay đầu bay về phía ba người nước ngoài kia. "Chết tiệt, ngầu vãi!" Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nói.

Ngô Bất Chính đá gã một cái, ra hiệu gã đừng nói chuyện.

Khán giả trong phòng livestream và cư dân mạng nước ngoài từ lúc con Tuyết Di Lặc hóa thành tro bụi, đã ngây người rồi.

Lúc này thấy, con bọ đó lại quay đầu đi tìm ba người nước ngoài, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lúc này cư dân mạng nước ngoài lại từng người một chửi ầm lên.【FUCK, các người gian lận, bôi một chút máu là không sao à?】【Bất Lãng mày cũng mau bôi máu đi!】【Đúng vậy, Lôi mày cũng nhanh lên】Đương nhiên những câu này đều được dịch lại, họ nói tự nhiên vẫn là tiếng Anh, chủ yếu là tác giả không biết.

Ba người nước ngoài kia thấy vậy quả thực tưởng là máu gì cũng được, lập tức đều học theo Tiểu ca bắt đầu bôi máu.

Tuy nhiên máu chảy ra sắp đủ để tắm rồi.

Con Đạt Phổ Quỷ Trùng kia vẫn bay về phía bọn họ.

Ba người thấy vậy sắc mặt đều trắng bệch, đây rõ ràng là đang chờ chết a!

Lôi là người đầu tiên không chịu nổi, quay người bỏ chạy!

Bất Lãng thấy vậy chạy về phía bên kia.

Lập tức chỉ còn lại một mình Thái Hắc đứng tại chỗ.

Tuy nhiên con Đạt Phổ Quỷ Trùng kia dường như không thấy hắn, lại quay đầu bay về phía Lôi.

Khán giả trong phòng livestream thấy vậy lập tức đều mắng chửi. 【Chết tiệt Thái Hắc gian lận, đứng trong bóng tối, bọ cũng không thấy hắn】【Mẹ nó, đây cũng là một loại ưu thế sinh tồn a, ai bảo mày mọc ra trắng thế】【Mẹ nó cười chết tôi rồi, mọc ra đen cũng là ưu thế a!】【Thái Hắc đúng là bá đạo thật】【Thái Hắc biểu thị: Các người chạy cái gì?

Cùng tôi hòa vào bóng tối a!

Loại mà Tống tử cũng không thấy được ấy】Đương nhiên, nói đùa thì nói đùa, tình hình thực tế chắc chắn không phải như vậy.

Hẳn là Lôi ở khoảng cách gần nhất, cho nên bị Đạt Phổ Quỷ Trùng nhắm trúng. "Chạy đi, sống chết tùy vào số mệnh!" Ngô Bất Chính la lên.

Đồng thời Tần Vũ ở phía trước trực tiếp cởi ba lô xuống, ép vào tay Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, còn chưa hiểu chuyện gì.

Kết quả Tần Vũ trực tiếp đeo ba lô trước ngực hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo nắm lấy tay hắn, xông về phía trước.

Ngô Bất Chính vốn đang cõng ba lô của Thương Thương Không, bị Tần Vũ đột ngột kéo một cái.

Cả người liền nằm sấp trên đống thi thể.

Nhưng như vậy, ba lô trước ngực lại giống như một tấm ván trượt tuyết, ba lô sau lưng lại có chức năng phòng ngự.

Mặc dù không thể đỡ được những khối thủy tinh lớn, nhưng một số khối nhỏ lại có thể đỡ được.

Tần Vũ trực tiếp dùng sức, kéo Ngô Bất Chính về phía trước.

Hắn giống như đang trượt tuyết, men theo đống thi thể nhanh chóng trượt về phía trước.

Chương 407

Bàn Tử lần này nhìn rất rõ, la lên: "Thiên Chân cái con khỉ, với thân hình của Bàn gia, tám phần là phải về chầu trời rồi!

Tiểu ca anh có thể đừng chỉ có Thiên Chân trong mắt không?

Nhìn Bàn gia tôi một cái được không?

Bàn gia cũng rất đáng yêu mà!" Bàn Tử la hét ầm ĩ, nhưng hai người kia căn bản không để ý đến gã.

Cũng không phải không muốn để ý, chủ yếu là lúc này tiếng động thủy tinh rơi xung quanh quá lớn.

Giọng nói đều bị át đi không nghe thấy gì.

Bàn Tử nổi điên, ba bước gộp làm hai, chân sâu chân cạn tranh thủ bám vào đống thi thể đẩy về phía trước.

Thương Thương Không rất thông minh, thấy vậy liền đi theo sau Bàn Tử.

Có Bàn Tử mở đường, con đường này cũng dễ đi hơn nhiều.

Còn Lôi ở cách đó không xa thì không may mắn như vậy, thân thể không ngừng lún vào đống thi thể, giãy giụa trèo lên, chưa đi được hai bước lại lún xuống.

Nhưng tên này vận khí cũng không tệ, ít nhất những khối thủy tinh trên đầu đều không đập trúng hắn.

Nếu bị đập trúng, tám chín phần cũng phải toi mạng.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ là những người đầu tiên đến lối vào thông đạo.

Lúc này cũng không quan tâm bên trong có gì, Tần Vũ một cước đá văng cửa, kéo Ngô Bất Chính chạy vào.

Hai người nhìn một cái, phát hiện bên trong hang động này được cấu tạo bởi nham thạch núi lửa, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn hẳn là không qua được.

Lúc này mới quay người lại nhìn Bàn Tử và những người khác.

Lúc này Bàn Tử đã đến gần, tên này nổi điên lên giống như máy ủi.

Cứng rắn đẩy tung đống thi thể xông vào.

Thương Thương Không cũng rất may mắn, theo sát phía sau vào trong.

Mà lúc này Lôi cũng cách lối vào không xa.

Ngô Bất Chính thò đầu ra nhìn một cái, phát hiện Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn trên đỉnh hang đã không còn nữa.

Không biết chạy đi đâu rồi.

Nhưng vì Lôi cách lối vào cũng không quá ba năm mét, cũng không cần phải quan tâm nữa.

Tuy nhiên ai biết được, ngay lúc này, đột nhiên cả tế đàn phía trên sụp đổ.

Vô số tinh thể băng rơi xuống, dọa Lôi chỉ có thể co rúm tại chỗ không dám động đậy.

Đột nhiên chỉ nghe một tiếng "Ầm" vang lớn.

Cả một tấm đá lớn trực tiếp chặn kín cửa động.

Tần Vũ và mọi người ngẩn ra, phát hiện tấm đá đó lại là bức bích họa khắc đá trên tế đàn.

Cả tế đàn đều sụp đổ, nhưng khối bích họa khắc đá này lại được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Lần này lão già Lôi chết chắc rồi, chúng ta chỉ còn lại hai ống thuốc nổ, cứu không!" "Cứu!

Dùng một cái không được thì cũng là tận tình tận nghĩa rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa, lấy ra một ống thuốc nổ để lắp đặt.

Ngô Bất Chính lại đột nhiên nói: "Đợi đã!

Nội dung bức bích họa này dường như đã có sự thay đổi!" Ngô Bất Chính phát hiện một số chỗ trên bức bích họa này do chấn động mà bong ra, để lộ ra một số thứ khác.

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc để nghiên cứu, Lôi ở bên ngoài sống chết chưa rõ.

Hiện tại chỉ có thể chụp ảnh màn hình, đợi có thời gian rồi nghiên cứu.

Ngô Bất Chính chụp xong ảnh liền gọi Bàn Tử nhanh tay lên.

Bàn Tử cũng không nói nhảm, trong nháy mắt kích nổ ống thuốc nổ.

Bức bích họa này từ trên rơi xuống đã phải chịu va đập cực lớn.

Lúc này sớm đã không chịu nổi, thuốc nổ vừa nổ lập tức nổ tung thành nhiều mảnh.

Khói bụi nhanh chóng tan đi, chỉ thấy Lôi đã cách cửa động không quá một mét.

Chân hắn đạp lên ba năm cái xác khô chồng lên nhau.

Chỉ cần cẩn thận một chút đừng lún vào, trong chốc lát là có thể sống sót.

Tuy nhiên ngay lúc này, Bàn Tử lại chỉ vào mặt đất la lên: "Mẹ nó mày nhanh lên, cái thứ đó lại đến rồi!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy dưới ba năm cái xác khô, một bóng đen rõ ràng có thể thấy được.

Không phải Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thì còn là gì. "Đừng nhìn xuống, mau qua đây!" Ngô Bất Chính vội nhắc nhở.

Chương 408

Câu nói này của Bàn Tử vừa thốt ra, chỉ khiến Lôi càng thêm căng thẳng, tinh thần của tên này sớm đã căng như dây đàn.

Ngô Bất Chính mở miệng nhắc nhở cũng là muốn để hắn mắt không thấy tim không phiền.

Tuy nhiên hắn lại quên mất, lòng hiếu kỳ thứ này thường là thứ khó kiểm soát nhất.

Bàn Tử chỉ nói thứ đó đến rồi, Lôi cũng không biết đến đâu.

Nhưng Ngô Bất Chính nói đừng nhìn xuống, lập tức tinh thần của Lôi liền hoàn toàn sụp đổ.

Không tự chủ được mà nhìn xuống dưới.

Vừa nhìn xuống, chân liền trượt một cái, chân của cả người trực tiếp đạp nát sọ của một cái xác khô.

Lập tức cả chân lún xuống.

Mọi người thấy cảnh này tim lập tức lạnh ngắt.

Dưới cái xác khô đó đã không còn xác khô nào nữa.

Cả chân của Lôi trong nháy mắt đã rơi xuống mặt đất thủy tinh.

Mà Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn ở dưới đó sớm đã chờ đợi từ lâu. "Ngô tiểu ca, cứu..." Lôi một câu còn chưa nói xong, lập tức cả người liền cứng đơ tại chỗ.

Ngô Bất Chính và mọi người cũng trong nháy mắt ngây người.

Chỉ thấy mắt, mũi, tai của Lôi bắt đầu có máu tươi chảy ra.

Chưa đầy một giây, cả người giống như một đống bùn nát sụp xuống.

Máu trong cơ thể chảy ra đầy đất.

Da thịt phủ lên thân xác khô, những chỗ lõm đều lún xuống.

Cả người giống như biến thành một cái túi da người, dán trên đống xác khô.

Cái chết cực kỳ khủng khiếp. "A!" Thương Thương Không ở phía sau không nhịn được nữa, một tiếng hét thất thanh trực tiếp lao vào lòng Bàn Tử.

Bàn Tử còn có chút ngơ ngác, nhưng ngửi thấy mùi hương phụ nữ đặc biệt đó, lập tức liền lâng lâng. "Lão già Lôi, lên đường bình an, đây là số mệnh, tên phạm húy mà cứ đòi đến, trách ai được!

Nhưng Bàn gia sẽ nhớ đến cái tốt của ông, không phải nhờ ông thì Bàn gia cũng không có cơ hội này!" "Được rồi Tử Bàn Tử, tích đức chút đi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái.

Tần Vũ thì ra hiệu cho bọn họ lên đường.

Đối mặt với thảm cảnh của Lôi, mọi người thực sự không nỡ nhìn.

Ngô Bất Chính cởi áo khoác của mình ra che lên thi thể của Lôi.

Cũng coi như là tận tình tận nghĩa.

Mọi người lập tức quay người đi vào trong hang động, không ai nói gì.

Và trong cả phòng livestream, cũng yên tĩnh đến lạ.

Khoảnh khắc Lôi chết, Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo đều tắt micro.

Bọn họ sợ mình cũng sẽ hét lên.

Nhưng cả phòng livestream còn yên tĩnh hơn cả hai người họ.

Cư dân mạng đã trêu chọc cả một chặng đường, lúc này cũng đều im lặng.

Lúc đầu, cái chết của Tiểu Toàn và Tỉnh Hạ, vì một số lý do họ có thể còn cảm thấy rất hả hê.

Sau này cái chết thảm của Bất Lãng và Thái Hắc, mọi người có lẽ cảm thấy nơi Ma quốc này quá nguy hiểm.

Nhưng cho đến khi Tần Vũ chảy máu, Ngô Bất Chính bị thương, Thương Thương Không suýt nữa đâm chết.

Cho đến lúc này Lôi chết đi, họ mới thật sự hiểu ra.

Đây căn bản không phải là thực lực của mọi người không đủ, mà là thật sự quá nguy hiểm.

Trộm mộ chỉ vì những vật ngoài thân đó, có thật sự đáng không?

Vấn đề này mọi người không khỏi suy nghĩ lại.

Ngay cả là khảo cổ, vì để nghiên cứu rõ những chuyện này, liều mạng sống cử người vào thám hiểm, có thật sự đáng không?

Không khỏi khiến người ta suy ngẫm sâu sắc.

Cuộc tranh đấu này nếu không có Tần Vũ, bọn họ có thể đã toàn quân bị diệt.

Ngay cả khi bọn họ thật sự sống sót trở về, giới khảo cổ có thật sự tự tin khai quật di tích Ma quốc này không?

Có lẽ câu trả lời là phủ định, so với mức độ nguy hiểm của nó, có lẽ để nó vĩnh viễn ngủ yên dưới núi Côn Lôn mới là lựa chọn tốt hơn.

Chương 409

Lúc này, ba người nước ngoài bị truy đuổi chạy toán loạn.

Lôi là người chịu trận đầu tiên, điên cuồng bỏ chạy.

Tần Vũ thấy thời cơ không thể bỏ lỡ, một bước lao vọt lên năm mét, một tay bám lấy lối vào động huyệt.

Nhưng anh không đi vào mà ra hiệu cho Ngô Bất Chính.

Sau đó, cả người anh nhảy thẳng xuống.

Sợi dây thừng đầu kia được buộc vào người Ngô Bất Chính.

Tần Vũ đã dùng chính trọng lượng cơ thể mình, cộng thêm cái ròng rọc tạm bợ của Thương Thương Không, để đưa Ngô Bất Chính lên trên.

Ngô Bất Chính vừa lên tới nơi đã bị Thương Thương Không kéo vào trong thông đạo.

Sau đó, cô ta thả dây thừng xuống, Bàn Tử thấy vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp nắm lấy sợi dây nói: "Tiểu ca không cần lo cho tôi, Bàn gia tôi tự lên..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Tần Vũ đã nhảy thẳng lên sơn động, hoàn toàn không có ý định giúp anh ta. "Ái chà!

Tiểu ca, anh không thể phân biệt đối xử thế chứ, Bàn gia tôi cũng...

Thôi mẹ nó, tôi vẫn nên lên trước đã!" Bàn Tử thấy Bất Lãng và Thái Hắc cũng đang xông tới, liền không dám chậm trễ, lập tức bám vào dây thừng trèo lên.

Nhưng lúc này Bất Lãng và Thái Hắc đã cuống cả lên, làm gì còn đợi anh ta lên trước, cả hai người cũng bám vào dây thừng đòi trèo

lên.

Trọng lượng của ba người quá lớn, gần như ngay lập tức kéo đứt cả ròng rọc.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, tóm lấy tay Bàn Tử, kéo anh ta lên.

Còn Thái Hắc và Bất Lãng lại rơi xuống dưới. "Thiên Chân, mau rút lui, không lo cho bạn bè quốc tế được nữa rồi!

Cứ để Thượng Đế của họ phù hộ cho họ đi!" Bàn Tử định chặn ngay cửa động.

Ngô Bất Chính vội nói: "Không được, nếu cậu làm thế, họ chắc chắn sẽ chết!" "Tôi nói cậu đúng là Thiên Chân mà, mẹ nó, lúc này là lúc nào rồi mà cậu còn lo cho sống chết của họ!" "Đến núi Côn Luân này đâu phải chúng ta ép họ tới!" "Vậy cũng không được!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa.

Bàn Tử đành nói: "Được thôi!

Nhưng phải cứu người trên tiền đề đảm bảo an toàn cho chúng ta!" "Nếu con trùng đó bay tới, nhất định phải đi theo Bàn gia!" Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ chăm chú quan sát tình hình bên dưới, trong đầu nhanh chóng suy tính đối sách.

Bất Lãng lại ném sợi dây thừng lên lần nữa.

Lúc này họ cũng đã bình tĩnh lại, sợi dây này đã rất mỏng manh rồi, không thể nào chịu được cả hai người cùng lên.

Cuối cùng, cắn răng một cái, vẫn quyết định để Thái Hắc lên trước.

Tần Vũ giữ chặt dây thừng, để Thái Hắc trèo lên.

Lúc này ở bên dưới, Lôi cũng đã bị Đạt Phổ Quỷ Trùng truy đuổi đến sắp đứt hơi.

Bỗng nhiên chân ông ta trượt một cái, cả người ngã sấp mặt xuống đất.

Ngô Bất Chính để ý thấy, ông ta dường như đã giẫm phải một vũng máu.

Nhưng tại sao trong yêu tháp lại có máu?

Lòng bàn tay của mình tuy bị rách nhưng đã xử lý đơn giản rồi.

Hơn nữa vũng máu đó rất lớn, tuyệt đối không thể là của mình.

Bỗng nhiên, cậu nghĩ ra, đó hẳn là máu do sói vương lông trắng rơi xuống để lại.

Sói vương lông trắng chết rồi mới rơi xuống, trước khi bị Tuyết Di Lặc bắt đi, hẳn đã để lại không ít máu.

Cậu nhớ tới một truyền thuyết của vùng đất Tạng.

Tương truyền sau khi người và động vật chết đi, cần một ngày một đêm linh hồn mới rời khỏi thể xác.

Vì vậy ở đất Tạng, dù thực hiện thiên táng cũng sẽ để lại một ngày một đêm rồi mới tiến hành.

Mà ở đất Tạng có truyền thuyết, yêu nô chỉ có thể nhìn thấy linh hồn của con người, chứ không nhìn thấy được thân thể.

Sói vương lông trắng vừa chết, trong máu chắc chắn vẫn còn linh hồn của nó.

Chỉ cần bôi máu của sói vương lên trán, cũng có thể phát huy tác dụng.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính vội la lên: "Lôi!

Máu của sói vương, bôi lên đi!" Lôi biết tiếng Trung, nghe vậy mừng rỡ khôn xiết, vội vàng bôi máu sói vương lên trán.

Lúc này con Đạt Phổ Quỷ Trùng đã đến gần.

Nhưng không ngờ nó thật sự dừng lại.

Lôi thấy vậy, trái tim đang căng thẳng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thái Hắc lúc này cũng sắp lên tới nơi.

Chương 410

Bất Lãng thấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng lại lao về phía mình, lập tức không dám chần chừ, chạy đến bên cạnh Lôi định bôi máu sói vương.

Tuy nhiên, anh ta chạy quá nhanh, chân giẫm phải một hòn đá, chỉ thấy mắt cá chân trẹo đi, cả người ngã sõng soài trên đất.

Lôi thấy vậy, bôi một ít máu sói chạy qua, bôi lên trán cho anh ta.

Hai người lúc này mới thở phào.

Con Đạt Phổ Quỷ Trùng quả nhiên mất đi mục tiêu, lượn một vòng trên không, sau đó lại bay về phía Tần Vũ. "Mẹ kiếp!

Tình hình gì đây?

Kỳ lân huyết của Tiểu ca còn không bằng máu sói vương à?" Bàn Tử khó hiểu nói.

Tần Vũ lại phản ứng rất nhanh, chỉ tay về phía Thương Thương Không.

Lập tức một giọt máu tươi cũng nhỏ lên trán cô.

Lúc này trên trán Thương Thương Không cũng có kỳ lân huyết.

Đạt Phổ Quỷ Trùng lập tức ngơ ngác.

Nó lơ lửng trên không, nhìn Tần Vũ rồi lại nhìn Lôi.

Dường như đang cân nhắc, xem ai có uy hiếp nhỏ hơn.

Cuối cùng, nó lại quay đầu bay về phía hai người Lôi. "Tôi đã nói mà, kỳ lân huyết của Tiểu ca sao có thể kém hơn máu sói vương được!" "So sánh một cái, cao thấp liền rõ!" Lôi và Bất Lãng thấy vậy đều sắp khóc.

Vừa nãy không phải vẫn còn tác dụng sao, sao đột nhiên lại không được nữa.

Bàn Tử hét lên: "Hai vị, xin lỗi nhé, của chúng tôi là kỳ lân thần huyết, máu sói vương của các vị huyết mạch không đủ tầm!" Lúc này Thái Hắc đã trèo lên được.

Lôi thấy vậy vội vàng nói: "Thần huyết... thần huyết bao nhiêu tiền, tôi mua!" "Tôi cũng muốn, còn có tôi!" Bất Lãng cũng vội nói.

Lúc này hai người đã gần như tuyệt vọng.

Con Đạt Phổ Quỷ Trùng lại tới rồi, chỉ cần một khoảnh khắc là có thể đến nơi.

Họ biết Tần Vũ lợi hại, khoảng cách xa như vậy, vẩy một giọt máu qua, chắc chắn không có vấn đề gì.

Tần Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày, không có ý định ra tay.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Nghĩ cái gì thế!

Mẹ nó, kỳ lân thần huyết của Tiểu ca há có thể tùy tiện cho các người được!" "Còn đòi bỏ tiền mua!

Một giọt năm trăm triệu, giấy trắng mực đen!" "Thằng béo chết tiệt, đó cũng không phải máu của cậu, cậu lấy tư cách gì mà bán!" Ngô Bất Chính mắng, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Cậu chắc chắn vẫn hy vọng Tần Vũ cứu người.

Dù sao vẫn còn cứu được, không phải là thế cục chắc chắn phải chết.

Tần Vũ gật đầu, vừa chuẩn bị động thủ.

Bỗng nhiên chỉ nghe thấy bên dưới truyền đến một tiếng "rắc" thật lớn!

Sau đó mọi người kinh hãi nhìn thấy, nữ thi băng tinh kia lại vỡ tan trong nháy mắt!

Bên trong cơ thể cô ta, lại có một đàn lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng bay ra.

Vô số Đạt Phổ Quỷ Trùng, giống như một bầy ruồi xanh, bay loạn xạ bên trong, lao về phía hai người Lôi.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh hãi, vội nắm lấy cổ tay Tần Vũ, trong mắt lộ vẻ khẩn cầu.

Dường như đang nói, anh còn không ra tay, họ thật sự sẽ chết.

Tần Vũ gật đầu không chần chừ nữa, lập tức hai giọt máu tươi vẩy ra.

Vững, chuẩn, độc, trực tiếp rơi lên trán của Lôi và Bất Lãng.

Hai người lập tức như nhận được kim bài miễn tử, thấy Đạt Phổ Quỷ Trùng không còn lao tới, liền chạy về phía sợi dây thừng.

Chân Bất Lãng bị trẹo một cái, tụt lại phía sau.

Nhưng lúc này Lôi cũng không lo cho anh ta được nữa.

Bôi máu sói cho anh ta đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Đại nạn đến đầu ai còn lo được nhiều như vậy.

Ông ta lập tức nắm lấy sợi dây thừng.

Thấy ông ta đã nắm được dây, Bất Lãng cũng sốt ruột.

Nén cơn đau dữ dội ở mắt cá chân, vội vàng đuổi theo, cuối cùng cũng nắm được đuôi sợi dây thừng.

Chương 411

Ngô Bất Chính thấy vậy vội hô: "Bàn Tử, mau kéo đi!" Bàn Tử cũng không nhiều lời, xắn tay áo, níu dây thừng kéo lên.

Lúc này mọi người đều lo lắng đến toát mồ hôi hột.

Lôi và Bất Lãng ở bên dưới càng sợ đến mức toàn thân lạnh toát, mồ hôi trên trán to như hạt đậu tương.

Nhưng mồ hôi có nhiều đến đâu, họ cũng không dám lau một cái.

Chỉ sợ lau mất kỳ lân huyết, đến lúc đó thật sự là Thiên Vương lão tử đến cũng không cứu nổi họ.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, mọi người tiếp tục lên đường.

Suốt chặng đường này, từ khi nhảy dù xuống Côn Luân Sơn đến giờ, không biết đã qua bao nhiêu ngày.

Ba người Tần Vũ có thể đi đến đây, ngoài việc bản thân anh có thực lực, cũng không thể tách rời khỏi những đồng đội này.

Chết một người, có lẽ là do người đó vận khí không tốt.

Nhưng chết hai, ba người, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khi người chết đã nhiều, sự sợ hãi cũng trở nên tê liệt.

Nhìn ba người Tần Vũ còn lại, người trong phòng livestream đã không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng, không biết ai đã gửi một câu. 【Mấy người nước ngoài này là tự mình đăng ký đến, sống chết có số phú quý do trời, mọi người đừng buồn nữa】 Không khí ngột ngạt trong phòng livestream lúc này mới dần dần tốt lên. 【Mẹ kiếp, di tích Ma Quốc này thật sự quá độc ác, may mà Tiểu ca và mọi người không sao】

【Đúng vậy, nếu Tiểu ca xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn sống nữa】【Tôi cảm giác di tích Ma Quốc này đã sắp đến hồi kết rồi, kiên trì một chút nữa, sắp có thể thoát ra được rồi】【Đúng đúng, kiên trì nhé, chỉ cần ra ngoài được là hoàn toàn giải thoát rồi】Người trong phòng livestream lần lượt cổ vũ cho ba người Tần Vũ.

Lúc này, ba người họ cộng thêm Thương Thương Không đã nhìn thấy điểm cuối của thông đạo.

Thương Thương Không lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Tận mắt chứng kiến đồng đội chết từng người một khiến tinh thần cô cũng đang trên bờ vực sụp đổ.

Nếu không phải do khao khát sinh tồn mãnh liệt chống đỡ, e rằng lúc này cô đã sớm buông xuôi rồi. "Vẫn là để tôi đi trước!" Bàn Tử xung phong, đi đầu ra khỏi thông đạo.

Ngô Bất Chính theo sát phía sau, rồi đến Thương Thương Không, cuối cùng mới là Tần Vũ.

Mọi người vừa bước ra khỏi thông đạo này, không gian trước mắt lập tức trở nên rộng lớn.

Chỉ thấy đây lại là một thung lũng ngầm khổng lồ.

Diện tích của thung lũng rất lớn, khoảng hơn một nghìn mét vuông.

Phía trước cách đó năm trăm mét là một vách đá thẳng đứng.

Trong toàn bộ thung lũng, hóa thạch của các loại động vật nhiều như lông trâu.

Trong đó thậm chí còn có một bộ xương hóa thạch của một loài động vật cực lớn, không biết là loài gì.

Nhưng cột sống dài dị thường của nó lại cho thấy sự phi phàm của nó.

Bộ xương động vật hóa thạch này, ít nhất cũng phải dài ba trăm mét.

Một đầu của nó chìm sâu vào vách đá đối diện, không nhìn thấy điểm cuối.

Đầu còn lại thì nằm trong thung lũng này, hẳn là hóa thạch lớn nhất trong cả thung lũng.

Người xem trong phòng livestream thấy cảnh này đều không khỏi trầm trồ kinh ngạc.【Bộ xương hóa thạch sinh vật lớn như vậy, làm sao mà bảo tồn được chứ!】【Không biết, nhưng tôi biết một số chuyên gia chắc chắn lại sắp phát cuồng rồi】【Tôi cảm giác họ đang trên đường tới đây】【3】【2】【1】Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi thời gian đếm ngược của cư dân mạng trong phòng livestream kết thúc.

Trong phòng livestream quả nhiên xuất hiện một đám người tự xưng là chuyên gia của viện nghiên cứu cổ sinh vật học.

Họ yêu cầu Tần Vũ và những người khác đến gần những hóa thạch cổ sinh vật này, nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng một chút.

Nếu có thể, còn xin mang về một ít.

Bàn Tử nhìn thấy những bình luận này liền cười. "Mang về một ít?

Mẹ nó, mấy người đứng nói chuyện không đau lưng, chúng tôi đến cả đồ ăn cũng không còn!" "Bàn gia tôi sớm đã đói đến mức bụng dính vào lưng rồi, các người còn bảo tôi mang một ít hóa thạch cổ sinh vật về?" "Sao mẹ nó các người không tự mình qua đây đi!" Những chuyên gia kia bị mắng cho xối xả.

Hóa thạch sinh vật ở đây chẳng có cái nào nhỏ cả.

Thực tế, những cái nhỏ cũng không thể bảo tồn được.

Cho dù bảo mỗi người họ mang một món thôi cũng đủ mệt rồi.

Huống chi lúc này họ đã đạn hết lương cạn, đến cả đồ ăn cũng không còn.

Còn mang theo những thứ này, chê mình chết chưa đủ nhanh à!【Anh Bàn, những thứ này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với nghiên cứu cổ sinh vật học của chúng tôi, dù thế nào anh cũng phải cố gắng khắc phục một chút】【Đúng vậy, ý nghĩa của việc các anh thám hiểm không phải là ở đây sao?】【Các anh nhất định phải mang một ít về!

Tôi là viện trưởng viện nghiên cứu cổ sinh vật học】Bàn Tử nhìn thấy những bình luận này lập tức nổi giận.

Chương 412

"Cút mẹ mày đi viện trưởng, Bàn gia tao còn là trưởng phòng của văn phòng phường đây này, ngang hàng ngang vế mày ra vẻ cái con khỉ gì với Bàn gia!" "Quản lý phòng!

Quản lý phòng đâu, mau đá hết bọn họ ra ngoài cho tôi!" Bàn Tử la lối.

Những chuyên gia kia nghe vậy đều tức giận, nhưng họ dường như đã bỏ qua một vấn đề.

Đây là livestream!

Là một chương trình khảo cổ thực tế.

Chứ không phải viện nghiên cứu của họ.

Những người này rõ ràng chưa từng trải qua sự đời.

Rất nhanh, tài khoản của họ đã bị chặn hoàn toàn.

Đùa à, ở đây chuyên gia nào cũng vô dụng.

Nếu chọc giận Bàn Tử, anh ta nổi điên lên đập nát hết thiết bị livestream.

Còn xem livestream?

Xem vịt tắm đi!

Tổ chương trình tự nhiên không dám đắc tội Bàn Tử, thế là đành phải chặn tài khoản của mấy chuyên gia kia.

Nhưng như vậy, phòng livestream lại yên tĩnh hơn nhiều.

Không ít cư dân mạng đều vỗ tay khen hay.

Bàn Tử lười để ý đến những người này, quay đầu nhìn Ngô Bất

Chính. "Thiên Chân, cậu thấy nơi này thế nào, tuy diện tích khá lớn, nhưng có đường ra ngoài không?" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Khó nói lắm, bây giờ chúng ta đang ở đâu cũng không rõ, muốn ra ngoài, e là vẫn phải dựa vào Tiểu ca!" Nói rồi cậu đi tìm Tần Vũ.

Nhưng vừa quay đầu lại, mọi người đều ngơ ngác.

Tần Vũ vẫn luôn đi phía sau, lại biến mất không thấy đâu. "Tiểu ca đâu!" Bàn Tử vội vàng hỏi Thương Thương Không.

Thương Thương Không cũng ngơ ngác, tỏ vẻ tôi cũng không biết, vừa mới vào đây đã bị những hóa thạch cổ sinh vật kia thu hút.

Hoàn toàn không để ý Tần Vũ ở đâu. "Haiz!" Ngô Bất Chính trong lòng có chút bực bội.

Tần Vũ dọc đường mất tích cũng không phải một hai lần, sao mình lại quên mất chuyện này.

Tiểu ca có thể chất hay mất tích, phải bám chặt anh ấy mới được!

Nghĩ đến đây Ngô Bất Chính thầm nghĩ, lần sau đi chơi nhất định phải mang theo dây thừng.

Buộc anh ấy vào người mình.

Không thì cứ mất tích thế này, ai mà chịu nổi. "Mẹ kiếp, các người nhìn kia, không lẽ Tiểu ca đã vào trong đó rồi!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Mọi người vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở một góc phía sau họ.

Lại có một pho tượng Phật màu đen khổng lồ.

Pho tượng Phật đó ít nhất cũng phải cao năm mươi mét.

Đầu sắp chạm tới đỉnh của thung lũng rồi.

Tạo hình của pho tượng Phật khổng lồ vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ phần lưng khảm vào trong vách đá.

Nhưng tổng thể của nó lại nghiêng xuống dưới, lại còn làm ra tư thế như đang nhìn xuống vực sâu.

Dưới chân tượng Phật có một cánh cửa đá, lúc này đã bị mở ra một khe hở.

Vừa đủ cho một người đi vào. "Qua xem thử!" Ngô Bất Chính lo lắng cho Tần Vũ, lập tức gọi mọi người qua đó.

Bàn Tử tự nhiên không nói gì, tiếp tục đi đầu.

Nhưng Thương Thương Không dường như không muốn qua đó.

Tượng Phật không có gì lạ, nhưng tượng Phật màu đen tạo hình lại quỷ dị như vậy, trông thật sự có chút đáng sợ.

Dường như báo hiệu bên trong có vấn đề gì đó.

Nhưng lúc này Bàn Tử và Ngô Bất Chính đã đi được hơn mười mét.

Cô càng không dám một mình ở lại trong thung lũng này, đành cắn răng đi theo.

Mọi người nhanh chóng đến cửa đá dưới chân tượng Phật.

Chương 413

Qua khe cửa quả nhiên nhìn thấy bên trong có một luồng sáng.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính vội chạy vào.

Quả nhiên Tần Vũ đang đứng trước một bức tường, tay đặt lên tường không biết đang nghĩ gì. "Tiểu ca, sao anh lại không nói một tiếng..." Bàn Tử có chút bất mãn, nhưng chưa nói xong đã bị Ngô Bất Chính ngắt lời. "Tiểu ca có lẽ có phát hiện gì đó, cậu đừng ồn!" Nói rồi Ngô Bất Chính đi qua. "Tiểu ca, có phải anh đã nghĩ ra điều gì không?" Ngô Bất Chính nhẹ giọng hỏi.

Tần Vũ không trả lời, mà chỉ vào bức tường, mắt đỏ ngầu nói: "Trên này có vấn đề!" "Toàn bộ pho tượng Phật đều có vấn đề, chúng ta phải trèo lên!" "Trèo lên?" Ngô Bất Chính nghe vậy liền sững sờ, thầm nghĩ: "Pho tượng Phật này cao gần năm mươi mét, trèo thế nào đây, trèo lên chẳng phải mệt chết sao!" Đạt Phổ Quỷ Trùng mất đi mục tiêu, điên cuồng bay loạn xạ bên trong.

Còn ba người Tần Vũ đã hợp lực kéo Lôi ra ngoài.

Bất Lãng cũng chỉ còn cách lối ra chưa đầy một mét.

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị kéo cả anh ta ra ngoài.

Ngô Bất Chính đột nhiên kinh hô: "Trên trán cậu sao thế!" Bàn Tử và Lôi nghe vậy cũng sững sờ.

Chỉ thấy kỳ lân huyết trên trán Bất Lãng không ngờ đã biến mất, thậm chí cả máu sói bôi từ trước cũng không còn.

Bất Lãng ngẩn ra, sau đó nói: "Tôi... tôi không biết!" Trong phòng livestream đột nhiên vang lên giọng của Tô Khảo Khảo. 【Anh ta tự lau đi đấy, chắc là do mồ hôi nhiều quá, theo phản xạ lau một cái, người trong phòng livestream đã chụp màn hình lại rồi】【Vậy anh ta không phải là...】 Trần Hàm Hàm cũng vội nói, nhưng chỉ một câu chưa nói xong.

Mọi người trong phòng livestream đều sững sờ.

Lúc này Ngô Bất Chính đã nắm lấy tay của Bất Lãng.

Bất kể kỳ lân huyết có bị lau đi hay không.

Lúc này anh ta đã sắp ra ngoài rồi, Ngô Bất Chính cũng không muốn bỏ cuộc.

Tuy nhiên, nửa thân trên của Bất Lãng vừa mới thò ra khỏi thông đạo.

Đột nhiên cả người anh ta cứng đờ.

Hai mắt trợn trừng.

Trong lòng Ngô Bất Chính kêu "lộp bộp" một tiếng, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Cậu vội muốn rút tay về.

Nhưng Bất Lãng lại nắm chặt lấy cậu không chịu buông tay, dường như chỉ cần buông ra, anh ta chắc chắn sẽ chết. "Cậu rốt cuộc bị làm sao?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng Bất Lãng há miệng, lúc này căn bản không nói được một câu.

Vừa muốn mở miệng, một làn khói đen đã từ trong miệng tuôn ra.

Mọi người thấy vậy trong lòng đều rét lạnh, đã hiểu ra bảy tám phần.

Miệng bốc khói đen, nửa thân dưới e là đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt cháy rồi. "Thiên Chân, buông tay ra!" Bàn Tử lo lắng hét lên.

Ngô Bất Chính mắng: "Tôi cũng muốn buông, mẹ nó tôi muốn cứu nó, nó còn muốn kéo tôi làm đệm lưng!" Tần Vũ sớm đã thấy khói đen bốc ra từ miệng Bất Lãng, biết tình hình không ổn.

Hắc kim cổ đao đã rút ra, không nói hai lời lập tức chém xuống.

Bất Lãng dường như vẫn còn ý thức, theo phản xạ buông tay ra, sau đó lại tóm lấy vai Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính đang đeo ba lô.

Bất Lãng dùng sức giật một cái, lại giật được ba lô của Ngô Bất Chính.

Nhưng gần như cùng lúc đó, cơ thể Bất Lãng đã bắt đầu bốc khói đen.

Ngọn lửa màu xanh lam như ác ma đòi mạng đã cuốn đến cổ anh ta.

E là chưa đến một giây, đã có thể lan đến người Ngô Bất Chính.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, Hắc kim cổ đao chém xuống trong nháy mắt.

Lần này, anh không chém vào cánh tay Bất Lãng nữa, vì đã không kịp.

Hắc kim cổ đao chém thẳng vào quai ba lô.

Lập tức chém đứt ba lô rơi xuống.

Gần như cùng lúc, Vô Lượng Nghiệp Hỏa lập tức bao trùm toàn bộ ba lô.

Cả những vật phẩm bên trong, trong khoảnh khắc đều hóa thành tro bụi.

Bàn Tử sớm đã đợi sẵn bên cạnh, thấy Bất Lãng và ba lô hóa thành tro bụi rơi xuống.

Chương 414

Không nói hai lời, trực tiếp bê một tảng băng tinh khổng lồ qua, chặn kín cửa động.

Cửa động được chặn kín kẽ, mọi người lại kiểm tra một lượt, xác định không có Đạt Phổ Quỷ Trùng nào lọt vào.

Lúc này mới thở phào một hơi dài.

Lần lượt ngồi phịch xuống đất.

Ngô Bất Chính nhìn đồng hồ, lúc này không ngờ đã là tám giờ sáng ngày hôm sau.

Tròn một ngày một đêm không chợp mắt.

Lúc này vừa thả lỏng, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức như sắp rã rời.

Nhưng cách một bức tường này chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Mọi người đều không dám nghỉ ngơi, chỉ có thể cố gắng gượng xem xét môi trường xung quanh.

Ít nhất cũng phải tìm được một nơi an toàn để nghỉ ngơi.

Không gian bên trong sơn động này không lớn.

Dường như là một thông đạo được đào ra.

Hai bên đều là đất đóng băng, muốn đào một con đường ở đây không dễ dàng chút nào.

Thông đạo dốc xuống, phía trước lờ mờ có ánh sáng.

Mọi người không dám chậm trễ, lập tức đi về phía trước.

Đi được gần mười phút, mọi người phát hiện tầng đất đóng băng đã biến mất.

Thay vào đó là một mảng lớn tầng băng tinh.

Dường như tầng đất đóng băng đào đến đây thì nối liền với tầng băng tinh.

Phía trước tầng băng tinh có hang động tự nhiên, có thể tận dụng.

Nhưng trên tầng băng tinh hai bên có rất nhiều hang động nhỏ.

Giống như tổ ong than vậy.

Ngoài hang động lớn nhất này, xung quanh đều là những hang động nhỏ.

Không biết thông đi đâu.

Bàn Tử đột nhiên hét lên ở phía trước: "Ê hết đường rồi!" "Mẹ kiếp, bên dưới có một con sông!" Mọi người vội qua xem.

Tầng băng tinh này cũng chỉ dài mười mấy mét.

Phía trước xuất hiện một không gian khổng lồ.

Là một hang động tự nhiên hình thành.

Bên dưới có thể nghe thấy tiếng nước.

Hẳn là có sông ngầm chảy qua.

Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang xuống, phát hiện bên dưới quả nhiên có một con sông ngầm.

Hai bên còn có bãi cạn.

Trong sông ngầm còn có rất nhiều sinh vật thủy sinh phát sáng.

Ngô Bất Chính nói: "Đó chính là sứa, Tuyết Di Lặc kia xác thực là một loại sứa!" "Có thể là do sông ngầm đổi dòng, chúng nó buộc phải thích nghi với việc sinh tồn trong hố tuyết!" "Bên dưới này cao ít nhất mười mấy mét, mà tình hình lại không rõ ràng!" "Chúng ta vẫn nên đừng xuống vội, nghỉ ngơi ở đây một chút đã!" Tần Vũ gật đầu.

Mọi người lúc này mới tìm một cái động băng tinh lớn hơn chui vào nghỉ ngơi...

Trong động băng tinh lạnh vô cùng, mọi người miễn cưỡng ngủ được bốn năm tiếng đồng hồ thì đã lạnh đến không ngủ được nữa.

Nhưng sự mệt mỏi tột độ khiến chất lượng giấc ngủ rất cao.

Sau khi tỉnh dậy, Bàn Tử tìm một chỗ đun chút nước nóng, mọi người đều ăn một ít đồ.

Tuy nhiên, vừa kiểm kê vật tư mới phát hiện.

Thức ăn của họ, không ngờ đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Trong ba lô của Bàn Tử toàn là thiết bị.

Nào là bình phun lửa, kíp nổ cầm tay, đồ lặn, vân vân.

Thức ăn đều ở trên người Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Nhưng ba lô của Ngô Bất Chính đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành tro bụi.

Chỉ còn lại ba lô của Tần Vũ là còn thức ăn.

Nhưng chỉ có một cái ba lô, làm sao đủ cho nhiều người ăn như vậy.

Trong ba lô của Thương Thương Không ngược lại vẫn còn một ít, nhưng cũng chỉ đủ cho một mình cô ăn hai ngày.

Chương 415

Thái Hắc và Lôi còn thảm hơn, ba lô cũng mất rồi.

Cũng không biết là rơi lúc nào.

Mọi người có thể nói là đã đạn hết lương cạn.

Nếu không nghĩ cách ra ngoài, e là không cần đợi tổ chương trình cử người đến.

Không có thức ăn cũng có thể chết đói.

Ngô Bất Chính đem thức ăn của Tần Vũ ra phân chia, nói: "Với lượng thức ăn hiện tại, ba chúng ta còn có thể cầm cự được ba ngày!" "Nếu tính cả họ, nhiều nhất là một ngày rưỡi!" "Thương Thương Không thì không cần lo, cô ấy vẫn còn thức ăn!" "Nhưng thức ăn của chúng ta cũng không đủ rồi!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Lôi và Thái Hắc nói: "Bây giờ tôi cần xác định một vấn đề, các vị tiếp tục đi cùng chúng tôi, hay là bỏ cuộc!" "Nếu bỏ cuộc, các vị có thể cùng Thương Thương Không đợi ở đây, bên ngoài tuy có Đạt Phổ Quỷ Trùng!" "Nhưng tổ chương trình cũng đã biết cách đối phó, nhiều nhất hai ngày là có thể cử người đến đón các vị!" "Nhưng nếu đi xuống cùng chúng tôi, có thể sẽ chết đói!" "Các vị..." Ngô Bất Chính một câu chưa nói xong, bỗng nhiên cả tầng băng tinh lại truyền đến một trận âm thanh "ầm ầm".

Âm thanh này lớn lạ thường, kéo dài suốt mười phút mới dừng lại.

Lúc này mọi người nhìn nhau, đều ngơ ngác.

Động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn là tuyết lở rồi.

Ngô Bất Chính nói: "Haiz!

Xem ra các vị cũng không đi được nữa rồi, cơ quan của núi Thủy Tinh Tự Tại vẫn bị kích hoạt!" "Toàn bộ sông băng Long Đỉnh đều bị tuyết lở vùi lấp rồi!" "Trừ phi đến mùa hè năm sau, nếu không chúng ta căn bản không thể quay về bằng đường cũ." "Thôi được rồi, bây giờ không cần phải suy nghĩ vấn đề khác nữa!" "Nghỉ ngơi một chút chuẩn bị xuất phát thôi, trong hai ngày không tìm được thức ăn, chúng ta sẽ phải chịu đói!" Ngô Bất Chính nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Thương Thương Không lúc này không nhịn được khóc lên.

Một chuyến thám hiểm tốt đẹp, kết quả lại thành ra thế này.

Chưa đến nơi, đồng bạn đã chết sạch, còn lại mấy người họ, lại phải đối mặt với vấn đề thiếu thốn thức ăn.

Đây quả thực là một thế cục chết.

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng mềm nhũn, lại gần an ủi: "Em gái, đừng khóc nữa!

Khóc cũng vô dụng phải không!" "Không ra ngoài bằng đường cũ được cũng là chuyện tốt, em thử nghĩ xem, một mình em ở lại đây với hai lão Tây kia!" "Nguy hiểm biết bao!" "Bàn gia anh nghe nói, người nước ngoài thích nhất là quan hệ nam nữ!" "Bọn anh vừa đi, hai người họ rảnh rỗi không có việc gì làm, thấy em xinh đẹp, đến lúc đó em chẳng phải là...

ân...

ân?" "Đi theo Bàn ca anh, anh còn có thể bảo vệ em phải không!" "Em cứ yên tâm, Bàn ca ca anh đối với phụ nữ nước các em là vô cùng thiện chí!" "Em cũng không cần cảm kích, sau này ra ngoài giới thiệu cho Bàn ca ca anh hai cô bạn thân của em, cũng để họ biết một chút về sự tích thích giúp đỡ người khác của Bàn ca ca anh, chúng ta làm bạn thân thảo luận một chút về sinh vật học gì đó... phải không!" Bàn Tử nói cả buổi, Ngô Bất Chính chen vào một câu: "Thằng béo chết tiệt, cô ấy không biết tiếng Trung, cậu nói nhảm cái gì thế!" Bàn Tử sững sờ, rất không cam lòng, cười nói: "Trần Hàm Hàm phải không, lại đây dịch cho Bàn gia một chút!" "Bàn gia có thể giải quyết chuyện chung thân đại sự hay không là nhờ cả vào cô đấy!" Trần Hàm Hàm trong phòng livestream nghe vậy liền đỏ mặt, thế này bảo cô dịch thế nào.

Công khai tán gái lầy lội thế này mà!

Tô Khảo Khảo thấy vậy lại cười nói: 【Anh Bàn, anh xấu quá!】 Cả nhóm đi suốt chặng đường, sớm đã mệt mỏi rã rời.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng chỉ có thể duy trì thể lực được một lúc.

Nhưng suốt chặng đường này, lần nào mà không phải là tiêu hao thể năng cường độ cao.

Bàn Tử nghe nói phải trèo lên, lập tức ngồi phịch xuống đất, nói gì cũng không chịu dậy. "Muốn trèo thì các người trèo, Bàn gia tôi chân đã run cầm cập rồi, hơn nữa pho tượng Phật này cao năm mươi mét, Bàn gia còn sợ độ cao nữa!" "Đi lên chỉ càng bị động hơn!" "Tiểu ca, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút trước đi, vừa hay anh nói bức tường và pho tượng Phật này đều có vấn đề!" "Để tôi xem trước đã!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Bàn Tử vừa nghe được nghỉ ngơi, lập tức nhóm lửa đun nước.

Lúc này trên người mọi người cũng chỉ còn lại một ít nước, không có thức ăn thì uống chút nước lót dạ cũng tốt.

Thương Thương Không luôn ngồi một bên không nói gì, vùi đầu vào chân, trông rất đáng thương.

Nhưng lúc này, ai cũng không lo được cho ai, Bàn gia tự mình đói đến trong lòng phát hoảng, cũng không có tâm tư đi tán gái nữa.

Tần Vũ đi theo Ngô Bất Chính, để cậu xem xét những bức tường đá bên trong pho tượng Phật này.

Không gian bên trong pho tượng Phật rất kỳ quái, bị chia cắt thành từng khối một.

Hơi giống như nhà lao.

Ngô Bất Chính nhìn những bức bích họa, rất nhanh đã phát hiện ra một số vấn đề.

Cậu quay đầu nói với Tần Vũ: "Sao những bức bích họa trên tường này toàn là phụ nữ vậy!" "Hơn nữa nhìn dáng vẻ, dường như vẽ rất chân thực!" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy lập tức cười. "Mẹ kiếp, phụ nữ?

Rất chân thực?

Nơi này không phải là cấm địa của Ma Quốc đấy chứ!" "Tôi nghe nói những bức bích họa trong một số cấm địa đều là những thứ giống như xuân cung đồ!" "Bề ngoài nói là cấm địa, thực chất là nơi để giai cấp thống trị phong kiến tìm thú vui!" "Các người xem không gian ở đây bị chia thành từng cái một, có giống phòng riêng trong trung tâm tắm hơi không!" "Cút!" Ngô Bất Chính bực bội mắng. "Không biết thì đừng nói bừa, cậu muốn khoe mình đã đến trung tâm tắm hơi, hay muốn khoe mình đã mở phòng riêng à!" "Mẹ nó, một mình cậu đến trung tâm tắm hơi mở phòng riêng, cậu coi chúng tôi đều là đồ ngốc sao?

Không nhìn ra cậu đi làm gì à?" "Tôi..." Bàn Tử lập tức nghẹn lời, nghĩ lại đang livestream toàn cầu, mặt đỏ tía tai!

Quả nhiên, người trong phòng livestream nghe đến đây, lập tức đều kích động.【Bàn gia cũng là người có tâm hồn phóng khoáng mà!】【Đạo hữu!

Bàn gia cũng là đạo hữu】【Dám hỏi đạo hữu đi trung tâm tắm hơi nào, xin giới thiệu】【Phòng riêng có đắt không, tôi cũng muốn đi】【Một lũ đàn ông bỉ ổi, ai mà không biết các người muốn đi tìm ai】【Mẹ kiếp, chúng tôi là để đi gặp ngẫu nhiên Bàn gia, cô nghĩ cái gì thế?】Trần Hàm Hàm có chút không hiểu, hỏi Tô Khảo Khảo.【Họ đang nói gì vậy?

Phòng riêng ở trung tâm tắm hơi là gì?】Tô Khảo Khảo đỏ mặt, nói:【Em...

Chương 416

em thực ra cũng không rõ lắm!】 Bàn Tử mặt đỏ tai hồng cũng không nói gì nữa, quá xấu hổ.

Ngô Bất Chính lúc này mới tiếp tục nghiên cứu bích họa.

Nhưng lần này chỉ trong chốc lát, cậu lại kinh hô: "Tôi hiểu rồi, nơi này căn bản không phải là nơi tìm thú vui, mà là một nhà tù!" Hóa ra, theo suy đoán của Ngô Bất Chính, những người chết ở nơi này đều là phụ nữ.

Mà những bức bích họa trên tường, phần lớn đều là chân dung của chính họ.

Những người này rất có thể đều là ứng cử viên mà Ma Quốc dùng để tuyển chọn Xà Mẫu.

Xà Mẫu chỉ có một vị, những ứng cử viên khác sau khi thất bại, có lẽ đã bị nhốt ở đây.

Sau khi để lại bằng chứng họ đã từng đến thế giới này trên tường, liền bị trói ở bên ngoài chờ chết.

Cho nên những bức bích họa trên tường này đều vẽ rất phẫn nộ.

Dường như đối với Ma Quốc này tràn đầy oán hận.

Ngô Bất Chính chỉ vào bức bích họa trên tường nói: "Vẫn còn một điểm chưa rõ, một số bức bích họa trên này rõ ràng không liên quan đến chân dung nhân vật!" "Con mắt trên lưng các người chỉ có một, nhưng trên này lại có hai!" "Hơn nữa đôi mắt đều bị vỡ nát!" "Tôi nghi ngờ, đây có thể là một loại lời nguyền!" "Là lời nguyền của những ứng cử viên đã chết để lại, lời nguyền đối với Ma Quốc!" Mọi người cũng không hiểu, liền bảo Ngô Bất Chính giải thích.

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Tôi cũng không dám chắc lắm!" "Nhưng kết hợp với tình hình hiện tại, có lẽ là như vậy!" Theo ý của Ngô Bất Chính, nếu những thứ này thật sự là lời nguyền.

Vậy hai con mắt kia đại diện cho hai lần tai nạn.

Ác La Hải Thành chìm xuống lòng đất, có lẽ chính là lần tai nạn đầu tiên giáng xuống.

Nếu nói như vậy, Ác La Hải Thành vẫn còn một trận tai nạn chưa xảy ra.

Có lẽ trận tai nạn này chính là mấu chốt để họ thoát ra ngoài.

Nhưng nói cho cùng, tai nạn khi nào xảy ra, lại là tình huống như thế nào, không ai biết.

Cho nên những thứ này đều quá huyền ảo, cơ bản không có độ tin cậy.

Bàn Tử đun nước xong chia cho mọi người một ít.

Sau đó liền chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, phục hồi thể lực.

Nhưng đột nhiên Thương Thương Không đang ngồi bên cạnh cửa lại vội vàng đứng dậy, sau đó đẩy cửa đá đóng lại.

Hành động này dọa mọi người giật nảy mình, Bàn Tử vội hỏi: "Cô lại lên cơn thần kinh gì thế, chẳng lẽ cũng giống lão già Lôi nhìn thấy bích họa gì à!" Thương Thương Không sợ đến mặt tái mét, chỉ ra ngoài cửa đá nói: "Không... không phải, bên ngoài cửa đá có rất nhiều rắn!" "Rắn?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Vội chạy đến khe cửa đá để xem.

Cửa đá này đóng không được chắc chắn lắm.

Ở giữa có một khe hở rộng bằng một ngón tay.

Qua khe hở mọi người nhìn thấy, trong thung lũng bên ngoài, không biết từ lúc nào đã bò đầy rắn đen lúc nhúc.

Những con rắn đen đó từng con một cuộn tròn trên đất, lại có vẻ rất trật tự.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Mẹ kiếp, sao mấy thứ này còn đuổi theo đến đây, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn không đến đây chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không đâu, ở đây toàn là đá núi lửa, nó chỉ có thể di chuyển trong tinh thể!" "Hơn nữa những con rắn này hình như không phải đến vì chúng ta, chúng nó dường như đang chờ đợi điều gì đó!" "Chờ cái gì?

Chờ khai tiệc chứ gì, chúng ta vừa ra ngoài chẳng phải là khai tiệc rồi sao!" Bàn Tử nói rồi thu dọn đồ đạc, quay người hô: "Các đồng chí, chúng ta vẫn nên trèo lên trên đi, không thì lát nữa đám rắn kia qua đây, thật sự sẽ bị coi là thức ăn đấy!" Ngô Bất Chính thật muốn mắng thằng béo chết tiệt này sao lúc này lại có sức thế.

Nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ nghe Bàn Tử la lên ở tầng hai: "Mẹ ơi, Thiên Chân, Tiểu ca, các người mau lên đây xem này!" "Chúng nó thật sự khai tiệc rồi!" Ba người nghe thấy lời này, lập tức chạy qua.

Ngô Bất Chính rất cẩn thận, tìm một vài viên đá nhỏ, cố định lại cửa đá, lúc này mới chạy lên.

Mọi người vừa lên đến tầng hai, lập tức phát hiện.

Trên tầng hai này lại có một cửa sổ đá.

Bên ngoài vừa hay có thể nhìn thấy toàn bộ tình hình của thung lũng.

Chỉ thấy trong thung lũng, lại có từng đống thứ màu trắng rơi xuống.

Không biết là cái gì.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, không ngờ lại là một đàn lớn Địa Quan Âm ở trên vách đá đối diện.

Chúng nó đẩy những thức ăn bắt được xuống, dường như là để cho những con rắn đen này ăn.

Cảnh tượng này khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Hành động này đã có phần giống với con người!

Không có sự phân công xã hội thì căn bản không thể hoàn thành.

Thậm chí còn cao cấp hơn cả đám khỉ mặt người bảo vệ cây đồng xanh ngày trước.

Đây quả thực là dùng sinh vật nuôi sinh vật, sau đó dùng sinh vật để bảo vệ di tích Ma Quốc! "Không đúng, sao những con rắn đen đó đều không động đậy!" Ngô Bất Chính vội nói.

Mọi người lúc này cũng phát hiện, những con rắn đen kia không ngờ đều không động đậy.

Lúc này, một khối lớn chất lỏng màu đỏ lại từ trên vách đá nhỏ giọt xuống.

Chương 417

Chất lỏng đó rơi xuống đất liền bốc khói, trong nháy mắt lại mọc lên một đóa hoa màu đỏ như máu.

Trông vô cùng chấn động.

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức hít một hơi khí lạnh hét lên: "Mẹ kiếp, nước bọt độc nở ra hoa, độc tính của nó phải mạnh đến mức nào chứ!" 【 Bàn gia, đừng chỉ nghĩ cho mình thôi, nghĩ cho anh em với! 】 【 Đúng đó, tôi cũng đang độc thân đây! 】 【 Ây da còn có tôi nữa, Bàn gia tôi cũng quen biết mấy cô em gái Hàn Quốc đó 】 【 Sợ là ông không phải muốn quen biết em gái Hàn Quốc, mà là muốn biết đến Hàn Quốc thì tìm mấy em gái đó ở đâu thôi! 】 【 Úi, lầu trên chắc chắn đang nói bậy rồi! 】 Khán giả trong phòng livestream lập tức cũng hứng thú hẳn lên.

Tô Khảo Khảo bất lực nhún vai, tỏ ý đây là chuyện thường ngày trong phòng livestream, hết cách.

Trần Hàm Hàm cũng đành chịu, nhưng với tư cách khách mời, cô cũng không thể không làm việc, nên đành dịch lại lời của Bàn Tử cho Thương Thương Không nghe.

Thương Thương Không chỉ cười với Bàn Tử một cái chứ không đáp lời.

Rõ ràng cô biết tên béo chết tiệt này chẳng có ý tốt gì.

Gì mà trở thành bạn thân với mấy chị em của cô, thảo luận vấn đề sinh vật học.

Dù cô không phải dân lái lụa, cũng có thể hiểu được ý tứ bên trong.

Bàn Tử nói: “Ai dà, cậu xem cậu dịch lung tung kìa, em gái Thương Thương Không không thèm để ý đến Bàn gia nữa rồi!” “Nếu Bàn gia không tìm được vợ, cậu phải đền cho tôi!

Cùng lắm cậu đền thân cho tôi cũng được!” “Tử Bàn Tử, cậu có mất mặt không hả, chỉ chăm chăm tìm vợ, lần trước sắp xếp cho cậu con heo nái còn chưa đủ à!” Ngô Bất Chính hét lên.

“Thiên Chân, tổ cha nhà cậu!” Bàn Tử đứng dậy chạy tới.

Sau một hồi đùa giỡn, không khí cũng dịu đi không ít.

Mọi người đều đã chợp mắt được một lúc, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Chỉ là khi nhìn thấy những chiếc ba lô đã xẹp lép, ai nấy đều không khỏi lo lắng.

Không có thức ăn là điều đáng sợ nhất.

Trong cơn đói vô tận, thậm chí có thể xảy ra tình huống người ăn thịt người.

May mà bọn họ đều là người văn minh, chắc là sẽ không xảy ra chuyện đó.

Vết thương trên tay Ngô Bất Chính đã lành gần hết.

Vết thương cũng đã đóng vảy, chỉ cần không dùng sức quá mạnh thì chắc sẽ không sao.

Mọi người thu dọn đồ đạc, Bàn Tử đi cố định dây thừng, chuẩn bị đi xuống.

Lôi ở bên cạnh nói: “Mấy vị tiểu ca, sao chúng ta không đi theo hang động trong tầng băng tinh này?” “Biết đâu từ đây có thể ra ngoài được!” “Bên dưới đó tình hình không rõ, lỡ có nguy hiểm thì sao......” Ngô Bất Chính nói: “Hang động trong tầng băng tinh này chằng chịt khắp nơi, giống như mê cung vậy!” “Nếu bị lạc đường thì chỉ có một con đường chết!” “Sông ngầm tương đối an toàn hơn một chút!” “Nếu thật sự hết thức ăn, uống nước cũng có thể cầm cự được mấy ngày!” “Hơn nữa, chúng ta đến đây là để tìm Côn Luân thần cung, chỉ có thể đi dọc theo lòng sông thôi!” Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào ba lô nói: “Ba lô này là của chúng tôi, nếu cậu thật sự muốn ở lại, sẽ chia cho cậu một bữa thức ăn!” “Chân ở trên người cậu, cậu tự suy nghĩ đi!” Nói xong, anh cũng không nhiều lời nữa.

Lôi thấy vậy đành hậm hực xua tay.

Đúng là đông người thì sức mạnh lớn.

Nếu anh ta đi một mình, e là tám phần không ra được.

Thái Hắc và Thương Thương Không do bất đồng ngôn ngữ nên cũng không nói nhiều.

Chỉ sau khi hiểu được nội dung phiên dịch, họ cũng quyết định đi theo đoàn quân lớn.

Thực lực của Tần Vũ họ cũng đã được chứng kiến.

Nếu đi theo Tần Vũ mà còn không ra được, thì dựa vào họ, e là càng không có hy vọng.

Lúc này Bàn Tử đã gia cố xong dây thừng.

Mọi người không nhiều lời nữa, từng người một theo dây thừng đi xuống bãi sông bên dưới.

Khi xuống dưới mọi người mới phát hiện, không gian bên dưới lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Lòng sông không rộng, chỉ khoảng hai mét.

Nhưng khi đi xuôi dòng, dường như nó đang dần rộng ra.

E rằng ở phía trước, lòng sông có thể chiếm trọn cả bãi sông.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất rộng ít nhất cũng phải một trăm mét.

Nếu không dùng thiết bị chiếu sáng, căn bản không thể nhìn rõ tình hình ở bãi sông đối diện.

May mà trong sông có rất nhiều sứa phát sáng.

Nhờ vậy không cần bật thiết bị chiếu sáng, tiết kiệm được chút điện cũng tốt.

Mọi người đi dọc theo bãi sông.

Ai ngờ đâu chuyến đi này kéo dài suốt ba ngày.

Trong thời gian đó, khán giả trong phòng livestream chờ đến mức sắp ngủ gật.

Chương 418

Có người còn nghiền ngẫm, dán mắt vào phòng livestream, chỉ để xem khi nào tuyển thủ có thể đi đến cuối đường.

Trong ba ngày, chiều rộng của sông ngầm cũng đã đạt tới năm mét.

Nhưng dòng nước rất hiền hòa, không hề ồn ào.

Ba ngày trôi qua, thức ăn của mọi người cũng đã hết sạch.

Bàn Tử đói đến phát hoảng, liền dắt Thái Hắc xuống sông mò cá.

Nhưng trong con sông này, làm sao có cá được.

Với nhiều sứa phát sáng như vậy, đừng nói là cá, ngay cả cá sấu cũng bị giật chết.

Bàn Tử thì không sao, nhờ tài bơi lội giỏi nên không gặp chuyện gì.

Nhưng Thái Hắc thì không may mắn như vậy.

Vừa xuống nước đã bị sứa chích loạn xạ, lúc mọi người kéo anh ta lên, da ở lưng và tay đều đã bị sứa chích đến thối rữa.

May mà Tần Vũ còn mang theo một ít thuốc bột bên người.

Bôi lên một chút, cuối cùng cũng không đến nỗi tệ hơn.

Nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ra, e là phải mất một hai ngày mới có thể đóng vảy.

Sau bài học lần này, mọi người cũng không dám dòm ngó đến những thứ dưới nước nữa.

Chỉ đành đói thì uống nước sông, mệt thì nghĩ đến mẹ, cứ thế lại đi thêm nửa ngày.

Mọi người đều đã mệt lả.

Trên vách đá hai bên có không ít hang động.

Thế là họ tìm một cái chui vào, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

May mà nguồn nước sông ngầm dồi dào, múc nước lên uống hai ngụm cũng có thể lót dạ.

Ngô Bất Chính dựa vào vách tường nói: “Tiểu ca, với thể lực của chúng ta, e là nhiều nhất nửa ngày nữa, nếu không tìm được gì ăn, thật sự sẽ kiệt sức mất!” “Môi của Thương Thương Không cũng nứt nẻ cả rồi!” Bàn Tử nghe vậy liền nói: “Còn không phải tại các cậu à, Bàn gia tôi nói để tôi làm ẩm cho cô ấy, các cậu lại không đồng ý!” Ngô Bất Chính bực bội nói: “Tử Bàn Tử, cậu con mẹ nó là muốn làm ẩm cho người ta à, cậu chỉ muốn hôn người ta thôi!” “Cậu tưởng chúng tôi không nhìn ra chắc!” “Người ta tự uống ngụm nước không được à!” Bàn Tử cười cười cũng không phản bác, Thiên Chân vẫn là hiểu cậu ta, biết cậu ta vừa cởi quần là định phóng ra cái rắm gì.

Tần Vũ mở miệng nói: “Nửa ngày, có thức ăn!” Mọi người nghe vậy đều chỉ cười bất lực.

Câu nói này họ đã nghe quá nhiều lần.

Ai cũng biết, đây là cách để cho mọi người có chút hy vọng.

Lúc này nếu ngay cả chỗ dựa tinh thần cũng không còn, thì cơ bản là không thể sống sót ra ngoài được.

Vừa nói xong, mọi người liền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Ngô Bất Chính bỗng nhiên tỉnh lại.

Anh phát hiện, trong cả hang động lại chỉ còn lại một mình anh.

Anh có chút hoảng sợ, gọi Bàn Tử và Tiểu ca, nhưng hoàn toàn không có ai đáp lại.

Bỗng nhiên anh nhìn thấy, trong một cái hốc trên vách đá của hang động, lại có một con rắn chui ra.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, đó đâu phải là rắn, mà là một sợi dây leo.

Anh mừng rỡ trong lòng, có dây leo chứng tỏ gần đây có thực vật!

Biết đâu họ đã ở rất gần mặt đất rồi.

Nhưng ngay khi đang suy nghĩ, đột nhiên anh thấy trên sợi dây leo đó lại nở ra một bông hoa.

Bông hoa nhanh chóng nở rộ, sau đó lại kết thành một quả.

Chuyện này thật kỳ lạ, từ lúc ra hoa đến lúc kết quả chỉ trong khoảnh khắc.

Giống như đã bỏ qua quá trình sinh trưởng ở giữa vậy.

Nhưng lúc này anh đang đói đến mức không chịu nổi, cũng không quan tâm nữa, hái quả xuống, định ăn.

Nhưng sau đó anh phát hiện, trong quả đó lại chảy ra nước màu đen.

Nhìn kỹ lại, đó đâu phải là nước, rõ ràng là máu!

Anh vội vàng bóc quả ra, bên trong lại có một miếng thịt, mùi tanh hôi xộc vào mũi.

Lại là thịt người!

Anh tê cả da đầu, cả người ngất lịm đi.

Sau đó anh cảm giác có người đang lay mình, mở mắt ra mới phát hiện, hóa ra là một cơn ác mộng.

“Thiên Chân, gặp ác mộng à?

Sức chịu đựng tâm lý của cậu cũng kém quá rồi, thế mà đã gặp ác mộng!” “Bàn gia vừa nãy còn mơ thấy cùng người đẹp Hàn Quốc vận động...

đánh bóng bàn đấy!” Bàn Tử cười nói.

Chương 419

Ngô Bất Chính đẩy Bàn Tử một cái, bực bội nói: “Lăn đi đâu thì lăn!” Chỉ là nhớ lại những thứ trong giấc mơ vừa rồi, lòng Ngô Bất Chính vẫn có chút rùng rợn.

Bỗng nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Tần Vũ nói: “Tiểu ca, tôi nhớ cậu rất am hiểu về phong thủy phải không, cậu có biết có một loại địa phương, gọi là Huyền Vũ Cự Thi chi địa không!” Nước bọt sinh ra hoa độc, tính ăn mòn còn mạnh hơn cả axit sunfuric.

Thứ này nếu dính vào người, e là trong nháy mắt có thể ăn mòn thành một cái lỗ lớn.

Trong phòng livestream đã có người la lên. 【Mẹ ơi, mau nhìn vách đá kìa! 】【Mẹ nó trên vách đá có thứ gì đó 】【Mẹ kiếp đó là thứ quái quỷ gì vậy! 】Mọi người đồng loạt chửi rủa.

Ngô Bất Chính và những người khác vội ngẩng đầu nhìn.

Vừa nhìn một cái, không khỏi có chút sững sờ.

Chỉ thấy trên vách đá đối diện, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con rắn đen khổng lồ dài hơn chục mét.

Con rắn đen đó cuộn mình trên vách đá, lúc này đang lè lưỡi rắn ra.

Nước bọt nhỏ ra từ khóe miệng vừa hay rơi xuống đất.

Mỗi một giọt rơi xuống là một bông hoa độc, thật sự đáng sợ.

Ngô Bất Chính thấy cảnh này cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Trong lòng thầm nghĩ, thảo nào đám rắn đen kia không dám manh động, mẹ nó là đang đợi lão đại của chúng ăn trước!

“Tiểu ca, chúng ta mau lên trên, nếu không chúng chắc chắn sẽ bò qua đây, rắn rất nhạy cảm với mùi!” Ngô Bất Chính nhắc nhở, rồi lập tức kéo Tần Vũ đi gọi Bàn Tử.

Nhưng vừa quay người lại mới phát hiện, tên béo chết tiệt này đã chạy xa hơn mười mét, còn đang chuẩn bị lên tầng thứ ba.

“Tử Bàn Tử, cậu con mẹ nó lại chạy một mình!” “Thiên Chân cậu không thể trách tôi được, cậu con mẹ nó có Tiểu ca bảo vệ, Bàn gia tôi đây không ai thương không ai yêu!” “Không chạy nữa, lát nữa Bàn gia phải về chầu trời rồi!” Bàn Tử phản bác.

“Lười tính toán với cậu, mau đi!” Ngô Bất Chính hét lên, Thương Thương Không bên cạnh sợ đến toàn thân run rẩy, nhưng chân cũng không dám dừng lại!

Nếu bị đám rắn đen đó đuổi kịp, e là mười mạng cũng không đủ nộp!

Nhưng may là lúc này đám rắn đen dường như vẫn chưa có hứng thú với họ.

Chúng chỉ đang nuốt chửng thức ăn mà Địa Quan Âm ném xuống.

Nhưng mọi người biết, chỉ cần chúng ăn xong, mục tiêu tiếp theo chắc chắn sẽ là họ!

Mọi người vừa men theo lối đi trèo lên trên, vừa tìm đá chặn lối đi lại.

Mặc dù có thể không ngăn được bao lâu, nhưng ít nhất cũng có thể cản được một lúc.

Cả đường không ngừng nghỉ trèo lên, mọi người đều cảm thấy chân đã mềm nhũn đến mức có chút không nghe lời.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất nói: “Hết nổi rồi, hết nổi rồi, nghỉ một lát, nếu còn trèo nữa không cần đám rắn đó đến, Bàn gia cũng phải về chầu trời rồi!" "Tử Bàn Tử, bảo cậu bình thường giảm béo đi, lại không nghe!" Ngô Bất Chính nói, đồng thời chạy đến cửa sổ bên cạnh để xem tình hình.

Lúc này nhìn xuống dưới, khoảng cách đã rất cao rồi.

Họ đã trèo được khoảng một nửa độ cao.

Nhưng khi nhìn xuống, Ngô Bất Chính không khỏi biến sắc.

"Mẹ nó mau đi, đám rắn đã qua đây rồi!" Bàn Tử nghe thấy lời này, cả người suýt chút nữa tức ngất đi.

Mông còn chưa kịp ấm chỗ, lại phải chạy rồi.

Nếu không phải nghĩ đến mình còn chưa lấy vợ, e là Bàn Tử thật sự đã liều mạng với đám rắn độc này rồi.

Mọi người tiếp tục trèo lên.

Mà bên dưới cũng bắt đầu truyền đến tiếng "beng beng beng".

Con rắn lớn đi trước mở đường, gần như rất ít tảng đá có thể cản được nó.

Huống chi tên này còn có thể phun nọc độc, đá lớn mấy cũng không chịu nổi sự ăn mòn của nọc độc đó.

May là bên ngoài pho tượng Phật này rất trơn nhẵn, bầy rắn không thể men theo bên ngoài mà trèo lên được.

Đây là tin tốt duy nhất.

Mọi người không ngừng nghỉ tiếp tục trèo lên.

Lần này chỉ kiên trì được mười phút, tất cả đều kiệt sức.

Trực tiếp mềm nhũn ra đất.

Ngay cả Ngô Bất Chính cũng bắt đầu liên tục xua tay.

"Hết nổi rồi, Tiểu ca chúng tôi thật sự chạy không nổi nữa!" "Hay là cậu cứ tự mình lên đi, chúng tôi ở lại đây còn có thể cản giúp cậu một lúc!” Tần Vũ nhíu mày, không nói lời nào trực tiếp vác Ngô Bất Chính lên, tiếp tục trèo lên.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức bất mãn nói: “Tiểu ca, cậu con mẹ nó đang kỳ thị cân nặng của Bàn gia tôi phải không!” Tần Vũ lần này lại thật sự gật đầu.

Làm Bàn Tử tức đến mức, chỉ đành gắng gượng đứng dậy trên đôi chân run rẩy.

Chương 420

Nhưng, không kiên trì nổi một giây, hai chân mềm nhũn lại ngồi phịch xuống đất.

Thấy Tần Vũ đã mang Ngô Bất Chính chạy vào trong lối đi.

Bàn Tử lo lắng cũng không có cách nào.

Nhưng đúng lúc này, bên trên lại truyền đến tiếng gọi của Ngô Bất Chính.

“Bàn Tử mau qua đây, chúng ta đến đỉnh rồi!” Nghe thấy lời này, Bàn Tử và Thương Thương Không nhìn nhau, trong lòng lại dấy lên hy vọng.

Hai người nghiến răng cũng theo lên.

Quả nhiên vừa lên tới nơi họ liền phát hiện, pho tượng Phật này đã đến đỉnh.

Hơn nữa họ còn phát hiện, đầu của pho tượng này lại chỉ có một nửa.

Nửa trên đã không còn.

Đứng ở trên này, nhìn xuống phía dưới, mọi người đều không khỏi cảm thấy chóng mặt.

Quá cao rồi.

Bàn Tử càng ngồi bệt trên đất không dám nhúc nhích, đối với người sợ độ cao như cậu ta mà nói.

Chuyện này còn khó chịu hơn cả giết cậu ta.

“Mẹ kiếp, đến đỉnh rồi cũng không cách cái chết bao xa!” “Dù sao Bàn gia tôi dù thế nào cũng sẽ không chọn nhảy xuống để chết đâu, có chết Bàn gia cũng phải kéo theo hai con rắn làm đệm lưng!” Bàn Tử vừa nói xong, trong lối đi bên dưới đã truyền đến tiếng đầu rắn va vào đá.

Tốc độ của đám rắn đen quái dị này còn nhanh hơn họ tưởng tượng.

Ngô Bất Chính chửi: “Tử Bàn Tử cậu đừng có miệng quạ nữa, đám rắn đó sắp bị cậu niệm chú gọi qua đây rồi!” “Tiểu ca có cách nào rời khỏi đây không!” Ngô Bất Chính hỏi.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, đây hoàn toàn là lời nói thừa.

Ở nơi cao năm mươi mét, trừ phi họ đều có cánh.

Nếu không căn bản không có hy vọng thoát ra.

Tần Vũ trầm tư, cũng không biết có nghĩ ra cách rời đi không.

Nhưng anh rất nhanh đã rút Hắc kim cổ đao ra, tung người một cái đã nhảy lên đỉnh đầu của pho tượng Phật đen.

Đỉnh đầu đó nối liền với vách đá phía sau.

Không biết rốt cuộc anh định làm gì.

“Cố định cho chắc!” Tần Vũ hét lên, gần như cùng lúc đó Hắc kim cổ đao đã đâm vào phần nối giữa đầu tượng Phật và vách đá.

Mọi người vừa nhìn thấy trong lòng lập tức kinh ngạc, Tần Vũ là muốn làm sập pho tượng Phật đen này sao!

Nhưng như vậy, họ cũng sẽ rơi xuống mất!

Nhưng lúc này tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đâu còn kịp suy nghĩ hậu quả.

Tần Vũ làm vậy chắc chắn có lý do của anh!

Bàn Tử lập tức lấy đinh móc ra, đóng mạnh xuống đất, cố định sợi dây thừng.

Lúc này cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Cả pho tượng Phật đang rung chuyển.

Bàn Tử vội ném dây thừng cho Ngô Bất Chính và Thương Thương Không.

Ba người trực tiếp buộc vào người.

Mà trong lối đi, động tĩnh của bầy rắn cũng ngày càng lớn.

E là không bao lâu nữa, chúng sẽ xông qua.

Mà Tần Vũ vẫn luôn đứng trên đỉnh đầu tượng Phật, không ngừng dùng Hắc kim cổ đao chém vào điểm nối giữa tượng Phật và vách đá.

Tượng Phật này vốn đã được tạc nghiêng vào vách đá.

Đầu hướng ra ngoài, bị Tần Vũ chém hai ba nhát, cả pho tượng quả nhiên rung chuyển.

Từ từ nghiêng về phía trước.

Tần Vũ thấy vậy vội nhảy xuống khỏi tượng Phật, cắm phập Hắc kim cổ đao xuống đất, một tay nắm lấy Hắc kim cổ đao, một tay nắm lấy dây thừng.

Tượng Phật nhanh chóng nghiêng đi, nhưng lúc này đám rắn đen quái dị trong lối đi cuối cùng cũng xông ra.

Chúng con nào con nấy lao thẳng về phía nhóm Tần Vũ.

Nhưng còn chưa xông tới, đột nhiên cả pho tượng khổng lồ ầm ầm sụp đổ.

Phần cao nhất của đầu tượng lại đập vào vách đá bên cạnh.

Cú va chạm này khiến vô số con rắn đen nhỏ trực tiếp bị hất văng xuống dưới, sống chết không rõ.

Còn con rắn đen khổng lồ kia thì nhờ cái đuôi vẫn còn trong lối đi bên dưới, đã gắng gượng giữ vững thân hình, không bị rơi xuống.

Chương 421

“Bùm!” Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Giây tiếp theo không khí lại tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Ngô Bất Chính lập tức hoảng sợ, vội hét lên: “Chết tiệt không xong rồi, núi lửa sắp phun trào rồi!” Lúc này cả pho tượng sắp sập mà lại không sập, treo lơ lửng trên vách đá.

Có lẽ không có lực va chạm khổng lồ, nó đã không thể sập xuống được nữa.

Mọi người nghiêng người bò trên mặt đất, cúi đầu nhìn xuống, lập tức lòng dạ nguội lạnh.

Không biết từ lúc nào mặt đất trong cả sơn cốc đã biến thành màu đỏ.

Dung nham này e là không đến mười phút nữa sẽ trào ra.

Đến lúc đó sóng nhiệt khổng lồ ập tới, cả sơn cốc e là sẽ bị hủy diệt.

Lòng mọi người đều căng thẳng đến cực điểm, bất giác đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bên dưới dung nham tùy thời phun trào, bên cạnh còn có một con rắn độc khổng lồ rình rập tấn công.

Tình cảnh của mọi người, quả thực đã tệ đến mức không thể tệ hơn.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng, đột nhiên tay Tần Vũ mạnh mẽ buông ra.

Đồng thời thanh Hắc kim cổ đao cắm trên đất cũng bị anh rút ra.

Cả người trong nháy mắt trượt xuống dưới.

“Tiểu ca!” Đôi mắt Ngô Bất Chính lập tức đỏ hoe.

Sao Tiểu ca lại nghĩ quẩn muốn tự sát thế này.

Bàn Tử lo lắng chửi rủa: “Tiểu ca, cậu con mẹ nó xuống suối vàng cũng đợi bọn tôi với, đi cùng cho có bạn, chúng ta đến đó trộm mộ của Diêm Vương gia luôn!” “Thiên Chân nhảy đi, Tiểu ca đi rồi, chúng ta cũng đừng cố nữa!” “Cậu con mẹ nó câm miệng!” Ngô Bất Chính chửi.

Anh trước sau không tin Tần Vũ là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

Anh chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình.

Quả nhiên, giây tiếp theo họ liền nhìn thấy.

Tần Vũ lại đáp xuống một vật màu trắng ngay khoảnh khắc rời khỏi tượng Phật.

Mọi người nhìn kỹ, trong lòng không khỏi chửi một câu “đậu má”!

Vật màu trắng đó chính là hóa thạch sinh vật cổ lớn nhất trong cả hẻm núi!

Pho tượng Phật đập vào vách đá, ngược lại đã đưa họ đến bên cạnh hóa thạch xương cốt của sinh vật cổ này.

Tần Vũ đứng bên dưới gọi: “Mau xuống đây!” “Dung nham phun trào đều sẽ chết!” Lúc này Ngô Bất Chính ở dưới cùng, lập tức không nhiều lời, trực tiếp buông dây thừng trượt xuống.

Suốt chặng đường qua, biểu hiện của Tần Vũ đã khiến anh hoàn toàn tin tưởng.

Căn bản không có quá nhiều cân nhắc.

Quả nhiên Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt đã tóm được anh.

Đỡ anh ra sau lưng, ra hiệu cho Thương Thương Không và Bàn Tử cũng nhanh chóng xuống.

Con rắn đen khổng lồ bên cạnh thấy mọi người định chạy, lập tức nóng lòng muốn lao ra cắn người.

Nhưng nó vừa thò đầu ra, thân thể đã chao đảo muốn ngã, thử mấy lần mà đều không thành công.

Lúc này Bàn Tử và Thương Thương Không đã lần lượt xuống được hóa thạch sinh vật cổ.

Tần Vũ gọi: “Mau đi!” Mọi người nhớ rất rõ, ở phía đối diện của hóa thạch sinh vật cổ, chính là nối liền với vách đá đối diện.

Lúc này đi lên đó mới có một tia hy vọng sống.

Bàn Tử hét lên: “Qua đó mau qua đó, Địa Quan Âm chắc chắn có đào hang, chúng ta chui vào là ra được!” Lúc này mọi người cũng căn bản không có thời gian để quan tâm lời Bàn Tử nói có thật hay không.

Không đi nữa, lát nữa dung nham phun trào, thì thật sự sẽ chết chắc.

Mọi người không ngừng nghỉ chạy suốt hơn hai mươi mét.

Thấy đã sắp đến nơi đối diện.

Ai ngờ Bàn Tử lại nhìn thấy, trên vách đá đối diện, lại có hơn mười con Địa Quan Âm đang gặm nhấm hóa thạch sinh vật cổ.

Rõ ràng không muốn cho họ đi lên.

“Mẹ kiếp, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Bàn gia sa cơ còn không bằng con gà!” “Lũ súc sinh chúng mày cũng dám bắt nạt Bàn gia!” Bàn Tử nổi điên, lấy ra viên pháo sáng cuối cùng, bắn một phát về phía đám Địa Quan Âm đó.

Pháo sáng trong nháy mắt lao vào giữa bầy Địa Quan Âm, nhiệt độ cao lập tức thiêu cháy mấy con thành than.

Những con Địa Quan Âm khác cũng bị dọa sợ, chạy tán loạn.

Lúc này Bàn Tử đã đi đầu xông lên vách đá.

Sau đó kéo Thương Thương Không lên.

Tần Vũ đi sau cùng, lúc này cùng Ngô Bất Chính chỉ còn cách đây chưa đầy mười mét.

Chương 422

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cả khối hóa thạch xương cốt sinh vật cổ lại rung chuyển dữ dội.

Tiếp theo mọi người liền nhìn thấy, ở nơi họ vừa chạy qua, con rắn đen khổng lồ kia lại cũng nhảy lên.

Cái đuôi rắn khổng lồ quấn quanh hóa thạch sinh vật cổ, lại không bị rơi xuống.

“Tiểu ca mau đi!” Ngô Bất Chính vội hét lên.

Nhưng con rắn khổng lồ đó quá lớn, thân thể dài hơn mười mét.

Vừa lên tới, đầu nó cách Tần Vũ đã không quá năm sáu mét.

Chỉ cần vươn ra là có thể chạm tới Tần Vũ rồi.

Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao ra, quay người lạnh lùng nhìn con rắn lớn, trầm giọng nói: “Cậu đi trước!” “Tiểu ca cậu.....” “Đi!” Ngô Bất Chính một câu chưa nói xong, đã bị Tần Vũ ngắt lời.

Ngô Bất Chính thở dài, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Anh biết rất rõ, nếu Tần Vũ không phải vì muốn cho họ đi trước.

Bằng thực lực của bản thân anh, lúc này e là đã lên trên rồi.

Bàn Tử nhìn thấy mắt đỏ hoe, cầm súng tín hiệu lên định bắn.

Nhưng vừa bóp cò mới phát hiện, đã hết đạn.

Tức đến mức cậu ta cầm súng tín hiệu ném qua, nhưng căn bản không có tác dụng.

Khoảng cách quá xa.

Bàn Tử lục lọi khắp người, ngay cả một sợi dây thừng cũng không tìm thấy.

Trong ba lô ngoài cái bát vàng, đã không còn thứ gì khác.

“Bàn gia!” Đột nhiên, Thương Thương Không bên cạnh lại thốt ra một câu tiếng Trung.

Đồng thời trong tay cô đưa qua một cái bật lửa hình súng giả.

Loại bật lửa này có hình dạng khẩu súng, nhưng bên trong thực chất là bật lửa, cậu đã thấy không ít.

Không hiểu lúc này Thương Thương Không đưa cho mình cái này để làm gì.

“Đây là súng thật, là hàng tôi lén mang vào!” Thương Thương Không nói bằng tiếng Trung không mấy trôi chảy.

“Suốt đường tôi không dám dùng, anh mau cứu anh ấy!” Thương Thương Không nói, mắt cũng đỏ hoe.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nhiều lời, một tay kéo Ngô Bất Chính vừa xông tới lên.

Rồi giơ tay lên bắn hai phát.

Phải nói rằng, uy lực của khẩu súng mà Thương Thương Không mang theo thật sự rất lớn.

Đừng thấy nó nhỏ, nhưng khẩu súng này tám chín phần là loại đặc công mới được dùng.

Hai phát bắn ra, con rắn đen quái dị vội rụt lại.

Tần Vũ thấy vậy cầm lấy Hắc kim cổ đao quay người bỏ chạy.

Nhưng con rắn đen thân hình khổng lồ, trúng hai phát đạn không bị ảnh hưởng nhiều, trong khoảnh khắc lại nhào về phía Tần Vũ.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh hét lên: “Bắn vào cục thịt trên đầu nó!”

Bàn Tử nghe vậy điều chỉnh góc độ, nhắm vào cục thịt trên đầu con rắn đen bắn một phát.

Tài bắn súng của Bàn Tử thực ra không giỏi, nhưng cậu ta kế thừa huyết mạch của Vương Tư Lệnh.

Đó là tay súng thiện xạ từ nhỏ.

Trăm bước xuyên dương, bắn không trượt phát nào.

Một phát bắn ra, cục thịt trên đầu con rắn đen quái dị lập tức nổ tung.

Nhưng cùng lúc đó đầu nó đã đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ thấy không né được, giơ Hắc kim cổ đao lên đâm vào mắt rắn.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt lại bắn thêm một phát.

Phát súng này trực tiếp bắn nổ con mắt còn lại của con rắn đen quái dị.

Con rắn đen đau đớn không thôi, vung vẩy cái đầu khổng lồ lại hất văng Tần Vũ ra.

Góc độ vừa hay là phía vách đá bên này.

Nhưng Tần Vũ lại rơi theo đường parabol, cả người trong nháy mắt biến mất dưới vách đá.

Mọi người thò đầu ra nhìn, nhưng căn bản không thấy gì cả.

Nhưng đúng lúc này.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, con rắn đen quái dị vung vẩy biên độ quá lớn, cả khối hóa thạch sinh vật cổ đã không chịu nổi lực.

Trực tiếp gãy lìa.

Chương 423

Con rắn đen khổng lồ trong nháy mắt đập xuống đất.

Nó vừa đập xuống, dung nham lập tức trào ra.

Thân rắn khổng lồ trong khoảnh khắc đã biến thành một quả cầu lửa lớn.

Quằn quại bị thiêu thành tro bụi.

“Tiểu ca!” Ngô Bất Chính bò trên vách đá, nhìn sóng nhiệt không ngừng dâng lên từ phía dưới, nước mắt đã không thể kìm được nữa.

Mắt Bàn Tử cũng đỏ hoe, không ngừng gào thét xuống dưới.

Nhưng căn bản không có âm thanh nào.

Thương Thương Không ngồi bệt trên đất, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nửa ngày không nói được câu nào.

Ngay lúc mọi người tuyệt vọng, đột nhiên một bóng đen từ dưới lao lên.

Thân hình thoắt một cái, đã vững vàng đứng trước mặt họ.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai!

“Tiểu ca!” Ngô Bất Chính nhìn thấy Tần Vũ, cảm xúc không thể kìm nén được nữa, trực tiếp xông lên, ôm chặt Tần Vũ vào lòng.

Nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

“Huyền Vũ Cự Thi?

Huyền Vũ Cự Thi là gì?” Lôi bên cạnh chen vào hỏi, Thái Hắc tuy nghe không hiểu, nhưng cũng đang cố gắng lắng nghe, dường như phòng livestream của anh ta cũng có phiên dịch.

Không phải là vì cái tên Huyền Vũ Cự Thi mà Ngô Bất Chính đưa ra có sức hấp dẫn gì.

Mà là lúc này mọi người đều quá đói, chỉ có thể thông qua nói chuyện để dời đi sự chú ý.

“Thiên Chân, Huyền Vũ Cự Thi là gì?

Ý là Huyền Vũ từ chối thi thể à?” Bàn Tử cũng hỏi.

Ngô Bất Chính lười trả lời ba người họ nên không nói gì, chỉ nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu nói: “Có!

Có thể sinh ra Sinh Nhân Chi Quả!” Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức mừng rỡ, vội nói: “Không sai!

Chính là có thể sinh ra Sinh Nhân Chi Quả!” “Nhưng tôi không hiểu nhiều về phong thủy, chỉ từng thấy qua một ít trong bút ký của ông nội!” Bàn Tử cảm thấy tò mò, vội hỏi: “Sinh Nhân Chi Quả gì?

Quả có thể sinh con à?

Thế chẳng phải thành bụng của quốc vương Nữ Nhi quốc rồi sao!” Ngô Bất Chính cạn lời liếc Bàn Tử một cái nói: “Cậu không hiểu thì đừng nói bừa, cái gì mà bụng của quốc vương Nữ Nhi quốc!

Chẳng lẽ bụng của phụ nữ khác không thể sinh con à?” “Sinh Nhân Chi Quả này, là quả có thể sinh ra thịt người!” Ngô Bất Chính nói rồi kể lại những gì mình biết.

Hóa ra, ở nơi long mạch hội tụ, sinh khí sẽ vô cùng nồng đậm.

Ví dụ như địa thế của mộ Hiến Vương, hội tụ chính là địa khí.

Mà núi Côn Luân là đầu của vạn long, toàn bộ long mạch sông núi của Việt Nam, đều bắt nguồn từ Côn Luân.

Cho nên sinh khí trên núi Côn Luân này vô cùng thịnh vượng.

Mà ở nơi sinh khí thịnh vượng này, cũng được gọi là Huyền Vũ Cự Thi.

Cụ thể là chuyện gì?

Thực ra chính là nếu ở nơi hội tụ sinh khí này chôn người chết.

Thì thi thể người chết sẽ không thối rữa.

Ngược lại sẽ tiếp tục trương phình.

Và cứ mỗi mười hai giờ, trên cơ thể sẽ mọc ra mầm thịt, nở hoa kết quả.

Mà bên trong quả này bao bọc chính là một miếng thịt người chết.

Cho nên cũng được gọi là Sinh Nhân Chi Quả.

“Vừa nãy tôi có một giấc mơ, mơ thấy nơi này chính là Huyền Vũ Cự Thi chi địa!” “Nói cũng lạ, không biết có phải là quá đói không, suýt chút nữa đã ăn thứ đó rồi!” Ngô Bất Chính nói, lúc này nhớ lại vẫn còn một trận buồn nôn.

Bàn Tử nghe vậy lại cười nói: “Thiên Chân, tôi thấy cậu chính là đói đến hoa mắt rồi, nơi này trước không có làng sau không có quán, làm sao có thể có thi thể được!” “Vô lý!” Ngô Bất Chính gật đầu, quả thực là lý lẽ này.

Đây cũng không phải là địa phận của Ma quốc, cũng không phải là Cửu Tầng Yêu Tháp, làm sao có thể có thi thể được!

Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính, bảo anh đừng nghĩ nhiều, nói: “Phía trước, có thức ăn!” Nói xong cũng không nhiều lời nữa, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Mọi người đều không để tâm, suốt chặng đường qua, Tần Vũ đã nói rất nhiều lần phía trước có thức ăn.

Cũng có thấy đâu!

Tần Vũ đứng dậy định kéo Ngô Bất Chính.

Tay anh đang bị thương, một tay đứng dậy khá phiền phức.

Chương 424

Nhưng bàn tay vừa mới nắm lấy tay Ngô Bất Chính.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính đau đến mức nước mắt sắp rơi ra.

“Thiên Chân sao vậy!” Bàn Tử thấy vậy vội hỏi.

Ngô Bất Chính vội nói: “Không biết nữa, lòng bàn tay đau quá!” Ngô Bất Chính đang đeo ba lô của Thương Thương Không.

Cho nên tay anh đưa ra là bàn tay bị thương.

Tay còn lại cầm ba lô.

Nhưng anh nhớ vết thương trên tay mình đã đóng vảy rồi, kéo một cái sẽ không đau!

Sao lúc này Tần Vũ kéo một cái lại như xé rách thịt, đau thấu tim.

Tần Vũ vội buông tay ra, mở băng gạc trên tay Ngô Bất Chính.

Lập tức cả ba người nhìn thấy đều sững sờ.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Ngô Bất Chính, lại mọc ra mấy cái mầm thịt.

Những mầm thịt đó dài ít nhất cũng phải ba bốn centimet, trông rất rõ ràng.

Dùng tay sờ một cái đau đến mức Ngô Bất Chính toát mồ hôi lạnh.

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức hoảng sợ, vội nói: “Xong rồi!

Xem ra giấc mơ vừa nãy không phải là mơ đơn thuần, hang động này rất có thể thật sự là Huyền Vũ Cự Thi chi địa!” “Chúng ta mau rời đi!” Sinh khí càng nồng đậm, mầm thịt này mọc càng nhanh.

Chỉ cần có máu là sẽ mọc ra mầm thịt.

Tình hình trên tay mình tám phần là vết thương bên trong chưa hoàn toàn lành lại.

Ở nơi hội tụ sinh khí này, dẫn đến mọc ra mầm thịt.

Mọi người thấy vậy đều rất căng thẳng, thu dọn đồ đạc định đi.

Nhưng, còn chưa kịp động thân, Ngô Bất Chính bỗng nhiên mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy anh.

Nhưng bên cạnh lại truyền đến tiếng kinh hô của Lôi.

“Thái Hắc đâu?

Thái Hắc biến mất rồi!” Bàn Tử lo lắng chửi lớn: “Thái Hắc gì nữa, chúng tôi không có thời gian quan tâm, cậu tự đi mà tìm!” Nói xong Bàn Tử liền nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày, đang cố gắng hồi tưởng lại ký ức kiếp trước.

Anh nhớ Huyền Vũ Cự Thi chi địa này có thuốc giải.

Bỗng nhiên anh nhớ ra, thuốc giải hẳn là mai của một con rùa lột xác, dường như chính là ở trong hang động này.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức giao Ngô Bất Chính cho Bàn Tử.

“Chăm sóc tốt cho cậu ấy!” Nói xong, rút Hắc kim cổ đao ra lao về phía bên trong.

Nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên Tần Vũ dừng lại.

Thương Thương Không chiếu đèn qua.

Lập tức mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy Thái Hắc lại đang đứng ở không xa bên trong, đang nhìn thẳng vào họ.

Trong hai mắt đó lại không còn lòng trắng.

Biểu cảm quỷ dị như ma quỷ.

“Thái Hắc, anh làm gì vậy?” Lôi vội hét lên.

Nhưng giây tiếp theo họ liền kinh hãi nhìn thấy.

Mắt của Thái Hắc lại trực tiếp nổ tung.

Đồng thời hai sợi dây leo như rắn, trong nháy mắt lan ra.

Trên dây leo rất nhanh nở ra hoa, khi quả mọc ra, một luồng máu đen không ngừng chảy xuống, mùi tanh hôi xộc vào mũi.

“A!” Thương Thương Không sợ đến mức lập tức hét lên một tiếng quay người bỏ chạy.

May mà bị Lôi cản lại, nếu không không biết sẽ chạy đi đâu.

“Ra ngoài!” Tần Vũ mở miệng nói.

Bàn Tử thấy vậy vội ôm lấy Ngô Bất Chính, trực tiếp rời khỏi hang động.

Lôi và Thương Thương Không không dám chần chừ, cũng chạy theo ra ngoài.

Bàn Tử lo lắng cho Tần Vũ, giao Ngô Bất Chính cho Thương Thương Không nói: “Giúp tôi chăm sóc tốt cho cậu ấy, Bàn gia sẽ không đối xử tệ với cô đâu!” Lúc này Trần Hàm Hàm đâu dám chần chừ, lập tức phiên dịch qua.

Chương 425

Thương Thương Không nghe vậy gật đầu, Bàn Tử cũng không trì hoãn nữa rút cuốc leo núi ra lại xông vào trong hang.

Nhưng cậu vừa vào, lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất.

Lập tức cũng không quan tâm đến những thứ khác, bật đèn pin chiến thuật, lao về phía bên trong.

Quả nhiên, chạy vào trong hơn mười bước, cậu liền nhìn thấy một lối đi xoắn ốc hướng lên trên.

Nhưng lối đi này chỉ có nửa vòng, vừa vào đã thấy Tần Vũ đang đứng ở cuối lối đi.

Đèn pin đang quét qua, dường như đang tìm thứ gì đó.

“Tiểu ca, cậu đang tìm gì vậy?” Bàn Tử vội hỏi.

Nhưng cảnh tượng cậu nhìn thấy ở giây tiếp theo lại trực tiếp khiến cậu ngẩn người.

Chỉ thấy cuối lối đi này lại là một không gian rộng cả trăm mét vuông.

Bên trong mọc đầy dây leo và Sinh Nhân Chi Quả.

Vô số dây leo giống như rắn, quấn vào nhau.

Mà nơi họ đang ở, là một chỗ nhô ra ở giữa không trung của toàn bộ không gian.

Mắt Bàn Tử rất tinh, lập tức nhìn thấy, trong vô số dây leo bên dưới lại có một cỗ quan tài.

Một thi thể nam cao lớn đang nằm bên trong, thi thể lớn gấp đôi người thường.

Vô số dây leo chính là mọc ra từ trên người hắn.

Bàn Tử còn định nói, Tần Vũ lại đã tung người một cái nhảy xuống.

“Ở yên đó đừng động!” Bàn Tử vừa định nhảy nghe thấy lời Tần Vũ, chỉ đành ngoan ngoãn ở lại, vào thời khắc mấu chốt này cũng không dám làm bừa.

Dù sao cứu mạng Ngô Bất Chính mới là quan trọng nhất!

Nhưng, Tần Vũ vừa mới xuống không lâu, đột nhiên Bàn Tử liền nhìn thấy.

Trong đám dây leo bên dưới, lại chui ra một con chó đen nhỏ không có lông.

Con chó nhỏ đó một miếng một quả, lại đang ăn Sinh Nhân Chi Quả!

Bàn Tử kinh ngạc vội nói: “Mẹ kiếp, nơi này sao lại còn có chó cương thi bị thi biến thế này!” Bàn Tử thấy vậy cũng chạy lại, ôm chặt lấy hai người.

Thương Thương Không đứng tại chỗ tuy không qua đó, nhưng trên mặt cũng nở nụ cười vui mừng đến rơi lệ.

Giây phút này, cô dường như đã hiểu ra, thế nào mới là đồng đội, là anh em thật sự.

So với ba người họ, đồng đội của mình có lẽ thật sự chỉ là đồng đội mà thôi.

Trong phòng livestream, không biết là Tô Khảo Khảo hay Trần Hàm Hàm vỗ tay trước.

Ngay sau đó, toàn bộ bình luận trong phòng livestream đều đồng loạt đổi thành biểu tượng vỗ tay.

Thậm chí có người còn gửi bình luận.【Mẹ kiếp, tình anh em này tôi ghen tị quá đi mất】【Sao tôi lại không có những người anh em như thế này chứ, anh em của tôi tìm tôi không phải đi tán gái thì cũng là đi ăn xiên nướng, đúng là bạn nhậu mà!】【Yêu rồi yêu rồi, đây mới là anh em thật sự, kết bái tại chỗ đi】【Kết bái cái em gái nhà ngươi, chúng tôi yêu cầu Tiểu ca và Ngô Bất Chính lập thành một cặp】【Chết tiệt, nhất định phải lập cặp!】【Vậy các người để Lương Quỳnh ở đâu!】【Cút!

Ngô tiểu ca mới là chân ái, Lương Quỳnh chỉ là tai nạn!】【Nói hay lắm, nhưng Bàn gia thì sao?】【Ờm...

Bàn gia cứ kết bái đi vậy!】Phòng livestream thảo luận sôi nổi, Tần Vũ và hai người kia thấy vậy cũng không nhịn được cười...

Nửa tiếng sau, bốn người đã từ huyệt đất do Địa quan âm đào mà bò ra ngoài.

Nhưng lúc này trời đã tối, có vẻ như sắp mưa.

Thế là mọi người tìm một hang núi, chuẩn bị trú mưa rồi mới lên đường trở về.

Bàn Tử đi bắt hai con Địa quan âm về nướng ăn.

Hắn nói thứ này có giá trị dinh dưỡng rất cao, vị như chuột đồng.

Mọi người còn không tin, nhưng sau khi ăn thử vài miếng thì phát hiện, thật sự là càng nhai càng thơm.

Chỉ là không có muối, nhưng ăn quen rồi cũng rất ổn.

Ngô Bất Chính vừa ăn vừa hỏi. "Bàn Tử, sao cậu biết hang của Địa quan âm này có thể đi ra ngoài?" Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói. "Năm đó lúc Bàn gia tôi lên núi về quê, đâu có ít lần cùng thanh niên địa phương đi săn thứ này!" "Nhưng Địa quan âm ở đó chỉ to bằng con chồn vàng, không lớn như thế này!" "Mùi vị cũng kém hơn một chút!" "Hang của Địa quan âm đều được đào từ ngoài vào trong, chỉ cần cậu nhìn kỹ vết cào ở hang của chúng là có thể tìm ra lối ra!" "Haiz, đừng tưởng Bàn gia tôi cái gì cũng không biết nhé, tôi chỉ là không muốn thể hiện thôi, không thì các cậu nghĩ còn có chuyện gì cho Tiểu ca làm sao!" "Cậu cứ chém gió đi!" Ngô Bất Chính lười để ý đến Bàn Tử.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu mưa.

Mọi người từ dưới đất chui lên, chẳng khác gì văn vật mới được khai quật, bèn chạy ra tắm mưa cho sạch sẽ.

Sau khi trở về, họ cởi quần áo ra hong khô, cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Khi con người ta thả lỏng, cơn buồn ngủ cũng ập đến.

Thương Thương Không dựa vào góc tường nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Chương 426

Cả chặng đường vừa qua, một cô gái như cô quả thực không hề dễ dàng, còn suýt bị đem đi tế trời.

Giờ cuối cùng cũng ra ngoài được, xem như có thể ngủ một giấc an lành.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính mỗi người dựa vào một bên vai của Tần Vũ, trông như đang canh giữ linh vật, sợ anh chạy mất.

May mà người xem trong phòng livestream đã quen với cảnh tượng "gay lọ" này rồi, nếu không thì chương trình đạo mộ có lẽ đã biến thành livestream Long Dương Đoạn Bối Sơn mất.

Bàn Tử nhắm mắt nói. "Tiểu ca, cuộc đời đi theo cậu thật là đặc sắc, bước tiếp theo định đi đâu chơi?" "Nói trước nhé, Bàn gia tôi bám theo cậu chắc rồi đấy!" "Hay là chúng ta xem xét đi trộm mộ của Diêm Vương gia đi?" "Tử Bàn Tử, cậu muốn đi thì tự đi mà đi, Tiểu ca còn chưa muốn chết đâu!" Ngô Bất Chính nói chen vào.

Tần Vũ mỉm cười không nói gì.

Ngô Bất Chính bỗng nhiên nghiêm túc nói. "Tiểu ca, lần này lời nguyền cũng đã được giải trừ rồi, sau này đừng làm nghề này nữa được không?" "Cậu đi với tôi, tôi có một cửa tiệm ở khu Tây Hồ, tôi chia cho cậu một nửa quyền sở hữu!" "Sau này cũng có thể sống an nhàn, cần gì phải làm công việc nguy hiểm như vậy chứ?" Tần Vũ nghe vậy sửng sốt, lúc này mới nhớ ra, phần thưởng của hệ thống vẫn chưa được phát.

Nhưng anh cũng không vội, đã ra ngoài rồi thì sớm muộn gì cũng có.

Mà anh làm nghề này chẳng qua là để có thể sống thêm vài năm.

Nói ra có lẽ không ai tin, hơn nữa nguyên nhân anh cũng không thể giải thích.

Thôi thì không nói, anh lắc đầu đáp. "Bây giờ vẫn chưa được, đợi tôi làm xong việc đã!" "Tôi sẽ đi tìm cậu!" Ngô Bất Chính không ngờ Tần Vũ lại thật sự đồng ý, vô cùng kích động nói. "Được!

Vậy tôi đợi cậu, lúc nào cậu đến, tôi sẽ đi đón cậu!" "Đương nhiên rồi, nếu sắp tới cậu còn muốn đến những nơi như cổ mộ, tôi đều sẽ đi cùng cậu!" "Cậu cũng đừng nghĩ tôi là gánh nặng, tôi nói thật lòng đấy!" "Ai sinh ra cũng đâu phải cao thủ đạo mộ, con người đều có thể tiến bộ mà!" "Tôi..." "Thiên Chân, cậu đợi đã!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu đã bị Bàn Tử cắt ngang. "Tạm thời không nói đến việc cậu có muốn đi mạo hiểm hay không, cậu vừa nói chia một nửa quyền sở hữu cửa tiệm cho Tiểu ca à?" "Mẹ kiếp, thế phần của tôi đâu?" "Hơn nữa Tiểu ca là phú nhị đại, còn thèm để mắt đến chút sản nghiệp đó của cậu sao?" Ngô Bất Chính giải thích. "Tử Bàn Tử cậu cái gì cũng không hiểu, tôi cho Tiểu ca quyền sở hữu là vì tiền sao?" "Tôi là không muốn để cậu ấy lại vào cổ mộ mạo hiểm nữa!" "Còn cậu, cậu chính là cái động không đáy, cho cậu bao nhiêu tiền cậu cũng chỉ tơ tưởng đến minh khí trong mộ thôi!" "Tôi nói cho cậu biết, đây là livestream toàn cầu đấy, cái bát vàng của cậu mang ra ngoài đổi lấy một lá cờ đỏ nhỏ là được rồi!" "Nếu dám làm bậy, tôi không có tiền đi bảo lãnh cho cậu ra tù đâu!" Bàn Tử sững sờ, bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ cái bát vàng trong ba lô, trong lòng tiếc hùi hụi.

Nhưng ngay sau đó hắn liền hỏi. "Tôi có một câu hỏi, cậu cho Tiểu ca một nửa quyền sở hữu, thế chẳng phải thành tiệm vợ chồng rồi sao, xin hỏi hai người ai là ông chủ, ai là bà chủ?" "Cái này..." Ngô Bất Chính cũng bị hỏi đến cứng họng.

Bàn Tử cười cười rồi cũng không nói nhiều nữa, thực sự là quá buồn ngủ, ôm cái bát vàng rồi ngủ thiếp đi.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ cũng không nói gì, bèn lấy ra những tấm ảnh đã chụp trước đó.

Cậu nhớ lúc con rết chết, bức bích họa trên tế đàn đã rơi xuống, vỡ nát một vài chỗ, dường như nội dung của bức bích họa có chút thay đổi.

Chỉ là vẫn chưa có thời gian xem, lúc này có thời gian rảnh liền muốn nghiên cứu một chút.

Nhưng quả thực là quá buồn ngủ, nhìn được vài cái cũng ngáy khò khò.

Tần Vũ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu.

Quả nhiên hệ thống chỉ đến muộn chứ không bao giờ vắng mặt. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thám hiểm mộ】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch nhân vật Tiểu Tam Gia đạt 100%】【Đồng đội Ngô Bất Chính nhận được toàn bộ năng lực của nhân vật, nhận được thể chất đặc biệt 'Độc thủ Pheromone'】【Đồng thời đồng đội cùng tham mộ, toàn bộ nhân viên tăng thêm 10 năm tuổi thọ】【Nhắc nhở, số lượng đồng đội là ba người, chưa đạt tiêu chuẩn bốn người, không thể nhận được phần thưởng đặc biệt】【Xin ký chủ hãy cố gắng hơn nữa!】Giọng nói của hệ thống nhanh chóng tan biến.

Tần Vũ cũng cảm nhận được một luồng khí nóng chảy khắp toàn thân, ấm áp, có lẽ là tuổi thọ đã đến.

Nhưng tính ra cũng chỉ mới tăng thêm hai mươi lăm năm, mình ở Thất tinh Lỗ vương cung năm năm.

Tuổi thọ ở Hiến vương mộ đã cho Lương Quỳnh, ở Tần Lĩnh thần thụ cùng Bàn Tử là mười năm.

Ở đây mười năm!

Mình có thể sống đến 40 tuổi, cộng thêm hai mươi lăm năm là sáu mươi lăm tuổi, cũng không ngắn.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại có chút lo lắng.

Bởi vì tuổi thọ của Lương Quỳnh đã giảm đi một nửa một cách khó hiểu.

Lần này họ đến Ma quốc, gần tế đàn như vậy, tuổi thọ thật sự có thể tăng nhiều đến thế sao?

Nói thật, Tần Vũ đối với tuổi thọ thực ra đã không còn xem trọng như vậy nữa, chỉ cần mình xuống mộ là có thể tăng lên, cho nên tăng nhiều hay ít thực ra cũng không quá quan trọng.

Điều quan trọng nhất là, anh chỉ muốn giải quyết sự trói buộc trên người mình.

Sau khi lời nguyền lần này được giải trừ, chính anh cũng đang cân nhắc, có nên tiếp tục làm nghề này nữa hay không.

Chỉ là để cho chắc ăn, vẫn phải trở về làm kiểm tra, biết chính xác mình có thể sống bao lâu thì trong lòng cũng có sự chuẩn bị.

Nghĩ ngợi trong lòng, Tần Vũ cũng mơ màng ngủ thiếp đi.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm lúc này nhìn mà không dám thở mạnh.

Thứ hiện ra trong phòng livestream quả thực không thể dùng lời nào để hình dung, cực kỳ rợn người.

Cũng không biết là tổ chương trình thật sự đã đổi đạo diễn có ông chủ là cậu của hắn, hay là vị đạo diễn này đã khai sáng rồi.

Chương 427

Tần Vũ và Bàn Tử vừa vào sơn động, phòng livestream của hai người đã được mở đồng bộ.

Nhưng trong phòng livestream của hai người cũng không có bao nhiêu người xem.

Bởi vì hình ảnh livestream của hai người đều đã được đồng bộ thời gian thực đến phòng livestream của Ngô Bất Chính.

Hơn nữa mọi người trong lòng cũng đều hiểu rõ, chỉ cần họ ra ngoài, phòng livestream này tất nhiên sẽ bị đóng, cuối cùng vẫn sẽ chỉ còn lại phòng livestream của một mình Ngô Bất Chính.

Cho nên cũng không cần thiết phải qua đó.

Người xem trong phòng livestream lúc này ai nấy đều bắt đầu thảo luận. 【Cái thứ đó hình như là chó mà!】 【Nói bậy, cậu thấy con chó nào không có lông chưa!】 【Hình như thật sự có một giống chó không có lông đó!】 【Cũng không thể nào, các người nhìn thứ đó xem, căn bản không có mắt!】 Mọi người nghe vậy lúc này mới phát hiện, trên mặt con thú nhỏ giống như chó con kia, quả thật không có mắt.

Cũng không biết là do sống dưới lòng đất tối tăm này lâu năm hay sao đó, hai con mắt dường như đã thoái hóa.

Chỉ còn lại hai cục thịt lồi lên, hoàn toàn không thấy nhãn cầu.

Bàn Tử đứng trên bệ đá, căng thẳng nhìn xuống dưới.

Nhưng Tần Vũ không biết đang tìm cái gì ở dưới đó.

Những sợi dây leo kia cũng không tấn công anh, chỉ treo lủng lẳng từng quả một, dường như đang chờ con thú nhỏ kia đến ăn.

Bàn Tử rất sốt ruột, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên trong phòng livestream xuất hiện một ID quen thuộc.

Bàn Tử nhìn thấy, không khỏi sững sờ.

Chủ nhân của ID này tuy hắn không quen, nhưng lại biết là ai.

Hóa ra chính là Bốc Toán trong chương trình mùa đầu tiên.

Bốc Toán vừa xuất hiện liền gửi một bình luận.【Bàn ca, đó không phải là chó con, đó là Thoát xác quy!】Người xem trong phòng livestream nhìn thấy Bốc Toán, đều rất kích động, đây cũng coi như là người quen cũ.

Lập tức đều hỏi Thoát xác quy là gì?

Bốc Toán đáp.【Vạn vật trên đời tương sinh tương khắc, trong vòng năm bước của rắn hổ mang tất có thuốc giải!】【Nơi sinh khí hội tụ này, tất nhiên cũng có độc vật, nơi tử khí ngưng kết, tất nhiên cũng sẽ có thuốc giải!】【Mai của Thoát xác quy kia là thứ tốt, có thể giải trăm loại độc, chữa lành vết thương】【Nhưng con Thoát xác quy này lại cực độc vô cùng, quanh năm ăn quả mọc từ người sống, thi độc trong cơ thể quả thực còn độc hơn cả Tống tử!】【Anh tốt nhất nên kết liễu nó đi, không thì để lại chính là tai họa】【Nhớ kỹ, không được làm nó chảy máu, không thì chạm vào là chết, dính vào là toi mạng!】Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nuốt nước bọt, nói.【Nếu thứ này độc như vậy, hay là thôi đi, Bàn gia tôi tự nhiên là không sợ!】【Nhưng người ta trông hiền lành vô hại, chúng ta cũng không thể quá hiếu chiến có phải không!】Người xem trong phòng livestream nghe vậy không nhịn được đều cười.

Bàn Tử này nói nghe hay ho, thực ra chỉ có hai chữ, sợ rồi.

Bốc Toán thấy vậy cũng không miễn cưỡng, nói.【Anh tự xem đi, dù sao để thứ đó lại chính là tai họa, năm tháng càng lâu độc tính càng mạnh】【Vài chục năm nữa, có lẽ nước bọt trong miệng nó rơi xuống đất cũng có thể mọc ra hoa độc】【Hơn nữa anh không cần lo lắng những sợi dây leo kia, đây là nơi sinh khí hội tụ, thi thể tuyệt đối sẽ không bị thi biến, chỉ cần anh không chảy máu thì dây leo sẽ không tấn công anh!】Bốc Toán nói xong câu cuối cùng thì không nói nhiều nữa.

Bàn Tử có chút do dự, nói thật hắn cũng là người rất nhiệt tình.

Nhưng con người hắn tương đối thực tế, chỉ nhiệt tình trong phạm vi năng lực của mình.

Lúc này nghe Bốc Toán nói thứ đó càng lâu năm càng độc, nếu mình bỏ lỡ cơ hội lần này, e rằng sau này người khác thật sự không có cách nào đối phó với nó.

Nếu đã không chảy máu thì dây leo không tấn công người, vậy thì cứ liều một phen.

Hắn hô một tiếng, rồi nhảy từ trên xuống.

Bàn Tử không có thân thủ của Tần Vũ, đáp đất không một tiếng động.

Cú nhảy này của hắn, con Thoát xác quy kia lập tức bị kinh động, quay người định chạy.

Bàn Tử thấy vậy liền cầm cuốc leo núi đuổi theo.

Nhưng Bàn Tử cũng không có cách nào, dù sao cũng không thể làm nó chảy máu, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Con Thoát xác quy kia rất nhanh đã chạy đến góc tường, nơi đó có một khe nứt.

Bàn Tử thấy vậy linh cơ khẽ động, bê một tảng đá đến.

Con Thoát xác quy vừa chui vào, hắn lập tức chặn khe nứt lại.

Bàn Tử lại kiểm tra xung quanh một lượt, thấy không có khe nứt nào khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Chặn khe nứt lại, ước chừng không đến vài ngày, con Thoát xác quy kia cũng sẽ chết đói.

Giải quyết xong phiền phức này, Bàn Tử lúc này mới quay đầu đi tìm Tần Vũ.

Nhưng vừa quay đầu lại hắn mới phát hiện, Tần Vũ đã biến mất. "Mẹ kiếp!

Tiểu ca, cậu đi mà không nói một tiếng!" Bàn Tử trong lòng kêu khổ, một mình ở chung một phòng với thi thể nam khổng lồ kia khiến hắn nổi da gà.

Hắn không dám chần chừ nữa, lập tức trèo về lại bệ đá rồi cũng đi ra ngoài.

Nhưng đi suốt một chặng đường cũng không thấy Tần Vũ đâu.

Chương 428

Chạy thẳng ra ngoài.

Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính đã tỉnh lại, Thương Thương Không đang cho cậu ta uống nước.

Nhưng Tiểu ca lại không có ở đây. "Tiểu ca đâu?" Bàn Tử vội hỏi mọi người.

Ngô Bất Chính yếu ớt nói. "Tiểu ca không phải cùng cậu vào trong rồi sao!

Vẫn chưa ra mà!" Bàn Tử nghe vậy lập tức da đầu tê dại. "Không thể nào, Tiểu ca biến mất rồi!" "Không lẽ bị Tống tử bên trong..." Bàn Tử vội vàng kể lại tình hình bên trong.

Ngay lập tức định vào trong tìm người.

Ngô Bất Chính lại vội vàng ngăn hắn lại. "Đừng hoảng, phòng livestream của Tiểu ca vẫn còn mở, tuy xung quanh đều là bóng tối, nhưng chắc chắn không có chuyện gì!" "Có lẽ cậu ấy đã phát hiện ra điều gì đó!" Ngô Bất Chính nghe Bàn Tử nói về chuyện Thoát xác quy mà Bốc Toán nhắc đến, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói. "Tiểu ca chắc là đi tìm thuốc giải rồi!" "Thuốc giải?

Ở đâu?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói. "Vạn vật trên đời tất nhiên tương sinh tương khắc, Bốc Toán nói rất đúng, tuy tôi không hiểu phong thủy!" "Nhưng âm dương tạo hóa vạn biến không rời khỏi cái gốc của nó!" "Trong vòng năm bước của rắn hổ mang có thuốc giải, nơi sinh khí hội tụ này tất nhiên cũng có thứ khắc chế sinh khí!" "Nếu nơi sinh khí đó không có, thì ở nơi khác chắc chắn có!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính cầm cuốc leo núi vẽ một vòng tròn trên mặt đất, sau đó vẽ một đường thẳng chia đôi vòng tròn.

Cậu ta vẽ một chấm trong một nửa vòng tròn rồi nói. "Nơi sinh khí hội tụ này, chỉ có Thoát xác quy là độc vật, không có thuốc giải!" "Có giống như dương cực trong thái cực, ở giữa chứa âm điểm không!" "Nếu là như vậy, thì gần đây tất nhiên có một nơi tử khí hội tụ!" "Mai của Thoát xác quy, tất nhiên ở trong đó!" Nói đến đây mọi người cơ bản đều đã phản ứng lại.

Nơi sinh khí hội tụ, có Thoát xác quy là độc vật.

Vậy thì nơi thi khí ngưng kết, tất nhiên sẽ có mai của Thoát xác quy là thứ tốt có thể giải vạn độc.

Thoát xác quy có thể sống sót, tất nhiên là có một lối đi, có thể thông đến nơi tử khí hội tụ này.

Như vậy liền tạo thành một phong thủy cục âm dương thái cực đồ, âm ôm dương sinh sôi không ngừng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay khi Ngô Bất Chính vừa giải thích xong.

Trong phòng livestream của Tần Vũ bỗng nhiên sáng lên mấy tia sáng, đó chính là ánh sáng phát ra từ ống huỳnh quang.

Mà gần như ngay lúc ánh sáng xuất hiện.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Trước mặt Tần Vũ, xuất hiện một căn phòng gần như giống hệt với thạch thất trước đó.

Trong thạch thất này cũng có một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Chỉ có điều lúc này trong khe hở của quan tài, lại có vô số dây leo màu đen đang lúc lắc, phảng phất như vô số móng vuốt của quỷ.

Cực kỳ đáng sợ.

Tỉnh lại sau một giấc ngủ, đã là trưa ngày hôm sau.

Giấc ngủ này mọi người đều ngủ rất ngon.

Tần Vũ mở mắt nhìn ra ngoài hang động, ánh nắng đã chiếu xuống.

Lâu rồi không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời, mọi người đều rất phấn khởi, đồng loạt chạy ra ngoài phơi nắng một lúc.

Cho đến khi bụng đói, mới chạy ra ngoài nướng thịt Địa quan âm ăn.

Tuy mọi người đã rời khỏi di tích Ma quốc.

Nhưng dù sao nơi này vẫn là vùng sâu của núi Côn Luân.

Bàn Tử đi liên lạc với tổ chương trình, nhưng câu trả lời nhận được lại là.

Nơi Tần Vũ và mọi người đang ở, địa thế quá thấp, hai bên đều là vách đá dựng đứng, căn bản không thể cứu viện.

Bảo họ hãy đi bộ ra khỏi vùng núi này, bên ngoài sẽ có trực thăng đến đón.

Mọi người tuy có chút thất vọng, nhưng vừa nghe thấy bên ngoài có trực thăng chờ sẵn, cũng đều phấn chấn trở lại.

Bàn Tử chuẩn bị một ít thịt Địa quan âm nướng, để phòng trường hợp đường đi quá dài lại thiếu ăn thiếu mặc.

Sự thật chứng minh, Bàn Tử vẫn là người cẩn thận.

Họ đi một mạch suốt hai ngày, mới cuối cùng đi ra khỏi thung lũng này.

Trên đường đi gặp không ít xác động vật, sau này Ngô Bất Chính giải thích.

Nơi này chắc là một con mương bồi táng, theo quy mô này thì ở phía đối diện, chắc còn một con nữa.

Họ đã đủ may mắn rồi, hai ngày này trôi qua rất yên ổn.

Chương 429

Quan hệ giữa ba người và Thương Thương Không cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Bàn Tử thỉnh thoảng trêu chọc Thương Thương Không, tiếng cười vui vẻ cũng không ít.

Hơn nữa Thương Thương Không còn học được một số câu tiếng Trung thông dụng.

Cuối cùng vào sáng ngày thứ ba, họ đã rời khỏi con mương bồi táng này.

Một lần nữa đặt chân lên thảo nguyên tuyết mênh mông.

Trực thăng trên đầu đã chờ đợi từ lâu.

Nhìn thấy mọi người liền hạ thang dây xuống, mọi người lần lượt trèo lên.

Sau đó trong một trận reo hò, liền rời khỏi vùng sâu của núi Côn Luân này.

Trời trên đường về trong xanh, lòng mọi người cũng khoan khoái.

Chỉ là chuyến đi này đã tổn thất quá nhiều người.

Tổ chương trình vì lý do an toàn, vẫn đưa họ đến thành phố gần nhất ở núi Côn Luân để kiểm tra sức khỏe, đảm bảo tình trạng cơ thể của mỗi người đều ổn.

Thương Thương Không rất nhớ nhà, tối hôm đó làm xong kiểm tra sức khỏe cũng không đợi kết quả đã đi.

Dù sao người ta cũng là du khách quốc tế, hơn nữa sau khi về nước còn sẽ làm kiểm tra chi tiết.

Tổ chương trình tự nhiên cũng không giữ lại nhiều.

Chỉ có Bàn Tử có chút lưu luyến nói. "Bàn gia cũng khó khăn lắm mới tìm được người hợp ý, kết quả lại chạy mất!

Chỉ hận không sớm gạo nấu thành cơm!" Tần Vũ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính tụ lại với nhau, tán gẫu trên trời dưới đất, đặc biệt là Bàn Tử và Ngô Bất Chính nói chuyện đến mức gần như không còn gì để nói.

Tần Vũ lại rất thích tính cách nói nhiều của hai người họ.

Luôn luôn mỉm cười lắng nghe bên cạnh.

Ba người không vội rời đi, theo sự sắp xếp của tổ chương trình, họ sẽ ở lại đây ba ngày.

Đợi kết quả kiểm tra ra.

Vừa hay Tần Vũ cũng muốn xem tuổi thọ của mình rốt cuộc còn bao nhiêu.

Thế là ở lại đây.

Chỉ là đến sáng sớm ngày thứ ba, Ngô Bất Chính nhận được một cuộc điện thoại, sau đó vội vàng nói một câu. "Là một vị sư phụ già ở chùa Tây Tạng tìm tôi nói chuyện!" Rồi vội vàng rời đi!

Nhưng cậu ta nói muộn nhất là tối sẽ quay lại, còn chuẩn bị cùng Tần Vũ hai người về nhà.

Bàn Tử và Tần Vũ buổi chiều đi lấy báo cáo kiểm tra.

Trong đó báo cáo kiểm tra của Ngô Bất Chính không có vấn đề gì, mọi chỉ số đều bình thường.

Bàn Tử nhìn báo cáo kiểm tra của mình lại vô cùng phấn khởi.

Chỉ riêng Tần Vũ nhìn báo cáo kiểm tra của mình, mày nhíu rất chặt. "Tiểu ca, cậu sao lại không vui thế, cậu xem Bàn gia vậy mà còn có thể sống thêm mười lăm năm nữa!

Trời đất, tôi cứ tưởng mình không sống nổi một năm nữa chứ!" Bàn Tử ở bên cạnh kích động nói.

Tần Vũ trong lòng lại rất không hiểu.

Ở Tần Lĩnh thần thụ, Bàn Tử đáng lẽ phải được mười năm tuổi thọ, chuyến đi Ma quốc lần này cũng là mười năm.

Cho dù ban đầu bệnh ban huyết hoa của hắn đã sắp phát tác, nhưng tuổi thọ cũng nên ít nhất là hai mươi năm.

Sao bây giờ chỉ còn mười lăm năm!

Năm năm bị thiếu đã đi đâu?

Còn có báo cáo kiểm tra của mình.

Mình vốn có thể sống đến bốn mươi tuổi, Lỗ vương cung năm năm, Hiến vương mộ không tính, Tần Lĩnh mười năm, Ma quốc mười năm, đáng lẽ là hai mươi lăm năm, tính ra có thể sống đến sáu mươi lăm tuổi.

Nhưng kết quả trong báo cáo kiểm tra lại là tuổi thọ dự kiến chỉ có năm mươi lăm tuổi.

Tự dưng thiếu mất mười năm!

Mười năm này đã đi đâu?

Tần Vũ không hiểu, xem kỹ lại căn cứ của báo cáo kiểm tra.

Kết quả là căn cứ của anh và Bàn Tử đều là do nguyên tố sắt trong cơ thể thất thoát quá lớn.

Và vẫn còn tồn tại dấu hiệu thất thoát.

Kết quả này khiến Tần Vũ lập tức ngây người.

Chương 430

Lời nguyền không phải đã được giải trừ rồi sao?

Sao vẫn còn thất thoát.

Anh vội gọi Bàn Tử cởi áo trên ra xem.

Nhưng ký hiệu con mắt trên lưng Bàn Tử lại càng rõ ràng hơn, trước đây lúc ở trong đường hầm họ còn xem rồi, căn bản không rõ ràng như bây giờ.

Lẽ nào lời nguyền vẫn chưa được giải trừ?

Tần Vũ cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Nhưng ngay sau đó đã hiểu ra rất nhiều vấn đề.

Giả sử lời nguyền chưa được giải trừ, vậy thì mọi vấn đề đều có thể giải thích được.

Họ vào sâu trong tế đàn Ma quốc, càng đến gần những nơi như tế đàn, sự thất thoát nguyên tố sắt sẽ càng nghiêm trọng.

Cộng thêm bản thân Tần Vũ vốn đã có lời nguyền này, cho nên có thể đã thất thoát mười năm tuổi thọ.

Còn Bàn Tử là bị nhiễm lời nguyền này ở thành kính tượng trong Ác La Hải thành, cho nên hắn tổn thất ít hơn, chỉ có năm năm tuổi thọ.

Ngô Bất Chính không có ở Ác La Hải thành, cho nên không bị trúng lời nguyền, vì vậy tuổi thọ của cậu ta không bị ảnh hưởng.

Phân tích như vậy, dường như mọi thứ đều có thể khớp nhau.

Nhưng họ rõ ràng đã tổ chức tế tự theo yêu cầu của tế lễ, sao lời nguyền vẫn chưa được giải trừ?

Lẽ nào mắt của Xà Mẫu không được?

Hay là họ đã hiểu sai?

Tần Vũ vội vàng nói suy nghĩ của mình cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe xong cũng sững sờ, nhưng hắn nhiều mưu mẹo, lập tức nói. "Có lẽ là chúng ta vừa mới rời khỏi di tích Ma quốc, cho nên con mắt này vẫn chưa biến mất!" "Lương Quỳnh không phải đang ở nhà sao, cô ấy ở xa nói không chừng đã có hiệu quả rồi!" "Tôi đi gọi điện thoại hỏi cô ấy!" Nói xong Bàn Tử liền đi gọi điện thoại cho Lương Quỳnh.

Mà lúc này, Ngô Bất Chính đã trở về.

Chỉ là Tần Vũ vừa nhìn sắc mặt cậu ta, liền biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Khuôn mặt thường ngày ngây thơ vô tội, lúc này lại mang vẻ u sầu. "Tiểu ca!

Có chuyện rồi!" Quả nhiên, vừa mở miệng Ngô Bất Chính đã đi thẳng vào vấn đề. "Tế tự của chúng ta, thất bại rồi!" Nói xong, Ngô Bất Chính đưa Tần Vũ vào phòng bệnh.

Sau đó lấy ra hai tấm ảnh.

Hai tấm ảnh này, chính là những tấm ảnh Ngô Bất Chính đã chụp ở tế đàn Ma quốc.

Tấm thứ nhất là lúc họ ở trên tế đàn, cậu ta chụp quá trình tế tự.

Còn tấm thứ hai, là lúc Tư Đế Phân Lôi chết, tế đàn sụp đổ, bức bích họa rơi xuống, cậu ta đã chụp lại.

Tần Vũ chỉ vào tấm ảnh nói. "Nội dung hai tấm ảnh này không giống nhau!" "Lúc đó vì chạy trốn nên căn bản không có thời gian xem!" "Bích họa sụp xuống đã làm rơi rất nhiều bụi bẩn, lộ ra rất nhiều thứ!" "Hôm nay tôi đi gặp vị đại sư Tây Tạng kia, là ân sư của tôi, chính ông ấy đã phát hiện ra manh mối trong bức bích họa này!" "Tế tự thất bại, cũng là ông ấy nói cho tôi biết!" Nói rồi, Ngô Bất Chính liền thuật lại ý của vị đại sư.

Nguyên lai, trong một số ghi chép dã sử của Tây Tạng.

Ma quốc này không phải là một quốc gia bản địa của Tây Tạng.

Mà là một nhóm người di cư đến, sáng lập ra quốc gia.

Nhóm người này khi đến khu vực Tây Tạng, còn mang theo một nhóm người làm nô lệ.

Nhưng họ chưa bao giờ giết những nô lệ này, cũng không bắt họ lao động, ngược lại còn coi họ như thánh vật mà giam cầm nuôi dưỡng.

Chuyện này rất ít người biết, nếu không phải nhìn thấy bức bích họa, vị đại sư Tây Tạng kia cũng sẽ không nhớ lại đoạn bí sử này.

Người xem trong phòng livestream thấy đến đây, đều không khỏi giơ ngón tay cái lên với Ngô Bất Chính.

Vô số người còn đồng loạt cảm thán, đồng đội mà Tiểu ca chọn quả nhiên lợi hại.

Không hiểu phong thủy, nhưng lại có thể từ đạo lý âm dương tương khắc mà ngộ ra được nhiều thứ như vậy, đây căn bản không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Bốc Toán cũng rất kinh ngạc, gửi bình luận.【Ngô tiểu ca thật lợi hại, có thể từ một chút manh mối mà suy ra được nhiều như vậy, thật đáng khâm phục】【Nhưng mà, các người có chắc không cử người đi giúp cậu ấy không?】【Nơi tử khí hội tụ đó, một giọt máu cũng có thể thành tinh, huống chi còn có một cỗ quan tài!】【Có thi thể tất nhiên sẽ thi biến, nhìn những sợi dây leo màu đen kia, tám phần đã thành Thi mạn rồi】Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cũng có chút lo lắng.

Tiểu ca chắc chắn là vì tìm thuốc giải cho mình, nên mới mạo hiểm đến nơi tử khí hội tụ này.

Nghĩ đến đây, trong lòng cậu vừa ấm áp vừa sốt ruột, vô cùng lo lắng.

Bàn Tử lúc này đã cầm cuốc leo núi, chạy đi tìm nơi tử khí hội tụ xung quanh.

Ngô Bất Chính thấy mình cũng không giúp được gì, trong lòng không khỏi rất buồn bực.

Chương 431

Suốt chặng đường vừa qua tuy mình đã giúp tìm ra vị trí của cửu tầng yêu tháp.

Nhưng cơ bản suốt chặng đường đều là Tần Vũ và Bàn Tử bảo vệ mình.

Cảm giác này khiến trong lòng cậu rất áp lực.

Nhưng cậu biết rõ, mình tuyệt đối không thể rối loạn, không thì sẽ không giúp được gì cả.

Cậu nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc, hỏi trong phòng livestream. "Bốc Toán huynh đệ, có thể nói một chút về Thi mạn này là gì không?" Ngô Bất Chính thực ra đã nghe nói về Thi mạn, nhưng hiểu biết không nhiều.

Chủ yếu là người trong nhà đều không muốn nói cho cậu biết.

So sánh ra, còn không bằng hậu nhân của thổ phu tử như Bốc Toán biết nhiều hơn.

Bốc Toán suy nghĩ một lúc rồi nói. 【Thi mạn là một loại Tống tử, nhưng nó còn đáng sợ hơn Tống tử.】【Tống tử thông thường chẳng qua là tự mình làm hại người khác, nhưng Thi mạn này toàn thân mọc đầy dây leo】【Nghe nói loại dây leo đó, là do tinh huyết của chính nó hóa thành, linh hoạt như cánh tay của nó vậy】【Thường trốn trong quan tài hại người, căn bản không cần hiện thân, toàn thân dây leo chỉ cần cắm vào cơ thể con mồi, là có thể hút cạn tinh huyết trong đó】【Muốn giết nó, bắt buộc phải mở quan tài phá hủy thi thể của nó】Ngô Bất Chính nghe đến đây, tim cũng không khỏi thắt lại.

Thi mạn này lợi hại như vậy, Tần Vũ chẳng phải sẽ rất nguy hiểm

sao?

Còn chưa kịp hỏi có cách nào khác không.

Chỉ thấy trong phòng livestream của Tần Vũ.

Những sợi dây leo màu đen kia phảng phất như đã phát hiện ra anh, toàn bộ vặn vẹo lao về phía anh.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, rút Hắc kim cổ đao, trực tiếp xông lên.

Tốc độ của dây leo màu đen cực nhanh, nhưng thân thủ của Tần Vũ cũng không phải dạng vừa.

Hắc kim cổ đao gần như trong nháy mắt đã chém đứt mấy sợi dây leo xông đến đầu tiên.

Lập tức liền tuôn ra máu đen.

Nhưng rất nhanh những sợi dây leo đó đã khô héo.

Hơi giống như cách tự chặt tay.

Tần Vũ cũng không dây dưa với những sợi dây leo đó, trực tiếp nhảy xuống, ánh mắt lướt qua xung quanh, rất nhanh đã phát hiện ra một vật màu đỏ sẫm ở một bên.

Vật đó bị đè dưới một bức tượng điêu khắc bằng thủy tinh, thoạt nhìn giống như một cỗ quan tài sơn đỏ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, đó căn bản không phải là quan tài.

Chính là mai của con Thoát xác quy kia.

Tần Vũ nhìn thấy thứ này, trong lòng lập tức vui mừng.

Chỉ cần lấy được thứ này, là có thể giải được độc nhục nha trên bàn tay của Ngô Bất Chính.

Nhưng mà, đồ vật thì đã tìm thấy, nhưng muốn lấy được thì đâu có dễ.

Mai của Thoát xác quy cách quan tài đá không xa.

Lúc này xung quanh vô số dây leo đã đè xuống.

Từng sợi dây leo giống như từng bàn tay quái vật, từ bốn phương tám hướng lao về phía Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, Hắc kim cổ đao trong tay cũng kêu lên, rung lên nhè nhẹ.

Bỗng nhiên ngay lúc Tần Vũ vừa mới ra tay, chém đứt mấy sợi dây leo phía trước, một giọng nói lại từ một bên trên không truyền đến. "Tiểu ca, tôi đến giúp cậu!" Nguyên lai là Bàn Tử đã tìm đến đây.

Bàn Tử rút cuốc leo núi, trực tiếp nhảy xuống.

Tần Vũ thấy vậy liền chỉ vào mai của Thoát xác quy hét lên. "Chỗ đó!" Bàn Tử sững sờ lập tức hiểu ý, cầm cuốc leo núi lao thẳng đến mai của Thoát xác quy.

Nhưng lúc này dây leo màu đen trong cả thạch thất đã nhiều đến mức đáng sợ.

Vô số dây leo màu đen từ trong quan tài đá vươn ra, thậm chí còn đẩy nắp quan tài của cả quan tài đá sang một bên.

Người xem trong phòng livestream nhìn thấy tình hình bên trong lập tức đều ngây người.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm càng xem càng da đầu tê dại, mồ hôi lạnh cũng túa ra.

Hai người họ chỉ là con gái, làm sao chịu nổi cảnh tượng này.

Trước đây còn đỡ, dù sao Đạt Phổ quỷ trùng và Nãi Quỳnh thần băng cũng không có dáng vẻ đáng sợ như vậy.

Nhưng lúc này nhìn thấy thứ trong quan tài kia, đều không khỏi sợ hãi lấy điện thoại ra, không hẹn mà cùng bật phim Peppa Pig lên.

Chỉ thấy trong cỗ quan tài đó, một đống đen kịt.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng của một người.

Những chỗ khác đã sớm không thể phân biệt được.

Chương 432

Vô số dây leo như những mầm thịt mọc lớn, từ trên người nó lan ra.

Dáng vẻ đó trông quả thực đã không thể dùng từ người để hình dung.

Quả thực là một con quái vật.

Trong lúc mọi người còn đang ngây người, vô số dây leo đã lao về phía Tần Vũ và Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đã đến trước mai của Thoát xác quy.

Nhưng mai của Thoát xác quy bị đè chặt dưới bức tượng thủy tinh.

Bàn Tử kéo mấy lần, đều không thể kéo ra được.

Vội đến mức rút cuốc leo núi ra đập vào bức tượng thủy tinh kia.

Nhưng lúc này dây leo đã đến.

Bàn Tử không để ý đến bức tượng thủy tinh, đi đập những sợi dây leo kia.

Nhưng dây leo quá nhiều, gần như trong nháy mắt đã quấn lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

Một lực kéo khổng lồ kéo Bàn Tử về phía quan tài đá.

Nếu hắn bị kéo vào đó, e rằng mười mạng cũng không đủ chết.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, Hắc kim cổ đao trong tay vung lên, trong nháy mắt đã chém đứt những sợi dây leo quấn quanh Bàn Tử.

Đồng thời một bước chân đã đến gần.

Rút Hắc kim cổ đao trên mặt đất, trong nháy mắt chém vào bức tượng thủy tinh kia. "Ầm ầm ầm!" Bức tượng thủy tinh trong nháy mắt sụp đổ.

Bàn Tử lúc này cũng bò dậy, thấy vậy liền hét lên. "Tiểu ca rút lui!" Đồng thời Bàn Tử đã ôm lấy mai của Thoát xác quy, quay người bỏ chạy.

Tần Vũ thấy Bàn Tử đã lấy được cũng không nói nhiều nữa.

Quay người cũng định rời đi.

Nhưng lúc này một cảnh tượng mà không ai ngờ tới đã xuất hiện.

Chỉ thấy trong quan tài kia lại một lần nữa tuôn ra vô số dây leo màu đen.

Cùng lúc đó cỗ thi thể trong quan tài đá cũng đứng dậy.

Vô số dây leo lấy nó làm trung tâm, lao về phía Tần Vũ. "Tiểu ca!" Bàn Tử thấy vậy sợ đến ngây người.

Tần Vũ hét lên. "Đi!" Nói xong, chính mình cầm Hắc kim cổ đao xông về phía thi thể khổng lồ kia.

Bàn Tử thấy vậy mắt cũng không khỏi đỏ lên.

Nhưng hắn biết, Tần Vũ đang tranh thủ thời gian cho hắn.

Nếu hắn không đi, ngay cả Ngô Bất Chính cũng sẽ… "Tiểu ca, tôi ở bên ngoài đợi cậu!" Bàn Tử để lại một câu, quay người bỏ chạy.

Với thực lực của Tần Vũ nếu còn không thể đối phó với thứ này.

Hắn ở lại cũng chỉ là gánh nặng.

Thà rằng ra ngoài cứu Ngô Bất Chính trước.

Ít nhất cứu được một người, là một người.

Tần Vũ lúc này tay cầm Hắc kim cổ đao đã xông đến trước mặt thi thể khổng lồ kia.

Thi thể dường như cũng nhận ra nguy hiểm, vô số dây leo điên cuồng ùa đến.

Trong nháy mắt đã bao bọc lấy Tần Vũ.

Vô số dây leo phảng phất như tạo thành một cái lồng bằng dây leo, quấn chặt Tần Vũ ở bên trong.

Nhìn thấy cảnh này, người xem trong phòng livestream lập tức đều ngây người.

Ngay cả Ngô Bất Chính trước phòng livestream cũng sững sờ.

Bàn Tử ôm mai rùa lúc này đã chạy ra ngoài, nhìn thấy cảnh này trong phòng livestream, lập tức nước mắt cũng không kìm được nữa, khóc lóc chửi rủa. "Lão Tống tử, lát nữa Bàn gia không giết chết ngươi, tao sẽ từ chức phó tư lệnh họ Vương này!" Ngô Bất Chính sau đó liền kể lại những gì mình biết được từ vị đại sư Tạng địa.

Trong lúc đó, Tần Vũ không hề lên tiếng.

Chuyện này cậu không thể nói quá chi tiết được.

Bàn Tử mắc bệnh huyết hoa ban, có thể sống thêm mười lăm năm, cậu đương nhiên rất vui, không hề nghĩ đến tại sao.

Chương 433

Mà sự chú ý của Ngô Bất Chính lại luôn đặt vào lời nguyền.

Cho nên không hề biết rằng, Tần Vũ thực ra đã có thể sống đến năm mươi lăm tuổi, chứ không phải bốn mươi.

Vấn đề tuổi thọ, Tần Vũ không muốn nói với họ.

Dù sao với mối quan hệ hiện tại của ba người, nói ra khó tránh khỏi lo lắng.

Hơn nữa, lời nguyền lần này xem ra vẫn chưa được giải trừ, e là còn phải tìm cách xuống mộ.

Mà chỉ cần xuống mộ, tuổi thọ sẽ tăng lên, cho nên cũng không cần thiết phải nói cho Ngô Bất Chính biết, kẻo cậu ta lo lắng vớ vẩn.

Còn về Bàn Tử thì càng không cần phải nói, gã này tính tình xuề xòa cộng thêm tình hình của bản thân, có thể nói đã xem nhẹ sinh tử từ lâu.

Bằng không ở Phật Hiện cũng sẽ không nói ra câu bậy bạ như đi trộm mộ Diêm Vương gia.

Mà câu chuyện Ngô Bất Chính kể, cũng chính là bắt đầu từ đám người bị bắt làm tù binh trong lời của vị đại sư Tạng địa.

Ý của đại sư là, lứa người đầu tiên của Ma quốc di cư từ một nơi rất xa xôi tới.

Địa điểm cụ thể đã không thể khảo chứng, chỉ là từng có ghi chép trong một số dã sử Tạng địa ít thấy.

Hẳn là di cư từ khu vực sa mạc tới.

Đại sư Tạng địa suy đoán, rất có thể là sa mạc Taklamakan.

Trong truyền thuyết, sa mạc Taklamakan từng sản sinh ra rất nhiều nền văn minh cổ quốc.

Những nền văn minh cổ quốc này thậm chí còn từng phồn thịnh đỉnh cao.

Chỉ tiếc là theo sự thay đổi dòng chảy của các con sông trong sa mạc Taklamakan, cuối cùng đều biến mất trong dòng sông lịch sử.

Mà xét theo thời gian di cư của lứa người đầu tiên của Ma quốc, hẳn là vào khoảng trước sau khi những nền văn minh cổ quốc đó biến mất.

Cho nên sa mạc Taklamakan, khả năng cao nhất chính là tiền thân của Ma quốc.

Ngô Bất Chính nói đến đây, nhìn Tần Vũ nói. "Đây là nan đề thứ nhất, địa điểm!" "Nan đề chúng ta đang đối mặt có hai cái, thứ nhất chính là tìm một nơi có khả năng giải trừ lời nguyền!" "Lời của đại sư Tạng địa đã gợi ý cho tôi, nếu Ma quốc thật sự bắt nguồn từ sa mạc Taklamakan, vậy thì ở đó chắc chắn sẽ có tế đàn do nền văn minh tiền thân của Ma quốc để lại!" "Chỉ cần chúng ta có thể tìm thấy, là có thể lại nghĩ cách cử hành tế tự, giải trừ lời nguyền trên người các cậu!" Tần Vũ gật đầu.

Di tích của Ma quốc đã bị hủy, tế đàn cũng sập rồi.

Muốn quay lại Ma quốc hiển nhiên là không thể.

Ý tưởng này của Ngô Bất Chính cũng không sai, chỉ là trong sa mạc mênh mông, tìm kiếm một cổ quốc văn minh đã biến mất, đâu phải chuyện dễ dàng! "Bây giờ tôi muốn nói đến nan đề thứ hai!" Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ, lại lấy ra hai tấm ảnh đưa cho Tần Vũ. "Tại sao lễ tế tự của chúng ta lại thất bại!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ nhìn ảnh, phát hiện là hai tấm hình được phóng to cục bộ.

Nội dung vẫn là bích họa trên tế đàn.

Chỉ có điều nội dung của hai tấm hình này đã có sự thay đổi.

Tần Vũ có thể nhận ra, tấm hình thứ nhất hẳn là tấm Ngô Bất Chính chụp khi họ vừa đến tế đàn.

Trên đó là cảnh tượng cử hành tế tự.

Đại tế ti ôm đôi mắt bị khoét ra từ ao nước.

Trong ao nước ở đầu kia đặt vào Mộc Trần Châu.

Mà xung quanh có bảy tám người quỳ lạy.

Hẳn là tín đồ Ma quốc.

Cảnh này cậu đã thấy qua.

Tuy nhiên trên tấm ảnh thứ hai, phần lớn cảnh tượng đều giống hệt.

Chỉ là ở trong góc, lại xuất hiện một người.

Người đó ăn mặc hoàn toàn khác với những người còn lại.

Lại mặc một bộ bào phục màu đỏ.

Nhưng người đó dường như cũng là nô lệ, hai bên đều có người của Ma quốc canh giữ.

Nhưng cả buổi tế tự không làm hại người đó, cũng không để người đó rời đi.

Giống như đơn thuần chỉ là để người đó tham gia vậy!

Ngô Bất Chính chỉ vào người này nói. "Đại sư Tạng địa nói, người này chính là một trong số những nô lệ bị lứa người Ma quốc di cư đầu tiên giam cầm!" Lời này tuy hơi khó hiểu, nhưng Tần Vũ đã hiểu ra.

Hơn nữa cậu cũng nghĩ đến, người này dù không phải là một trong những nô lệ bị bắt làm tù binh năm xưa, cũng hẳn là hậu duệ của đám nô lệ đó.

Người của Ma quốc dường như đang nuôi nhốt đám người này.

Chương 434

Giống như họ không thể chết hết, có tác dụng lớn vậy.

Ngô Bất Chính nói đến đây, đã cảm thấy hơi khô miệng, lấy một cốc nước uống hai ngụm, mới tiếp tục nói. "Tiếp theo là phần quan trọng nhất, tại sao lễ tế tự của chúng ta lại thất bại!" "Đại sư Tạng địa suy đoán, đám tù binh này hẳn là mấu chốt để cử hành toàn bộ lễ tế tự!" "Giả sử nói, tế tự có rất nhiều điều kiện quan trọng, sau khi thỏa mãn mới có thể cử hành!" "Vậy thì Mộc Trần Châu và đôi mắt là không thể thiếu!" "Trong đó Mộc Trần Châu chỉ có một viên, quan trọng nhất, sau đó hẳn là những nô lệ này, cuối cùng mới là đôi mắt!" "Những nô lệ này bị người của Ma quốc giam giữ nuôi nhốt, đời đời sinh sôi, chỉ để phục vụ cho tế tự!" "Còn đôi mắt, phần lớn đều do những người từng thấy không gian hư số bị đánh dấu con mắt cung cấp!" "Mà theo suy đoán này, lễ tế tự của chúng ta không thành công, rất có thể là vì thiếu đám nô lệ này!

Hay nói cách khác là, thiếu hậu duệ của những nô lệ này!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính lộn ngược cả ba lô ra, từ bên trong lấy ra món đồ cuối cùng.

Là một quyển sách. "Đây là tôi mượn từ thư viện địa phương, trên đó có một bài viết rất ngắn ghi lại thân phận của đám nô lệ này!" "Họ được gọi là, Tiên Tri!" .....

Hóa ra, ghi chép về Ma quốc tuy không nhiều, nhưng ghi chép về Taklamakan lại rất nhiều.

Nhất là sau khi chương trình livestream đạo mộ bắt đầu, toàn cầu đều dấy lên cơn sốt đạo mộ.

Rất nhiều nhà khảo cổ học cũng đều công bố kết quả nghiên cứu của mình.

Trong đó có một chuyên gia chuyên nghiên cứu văn minh sa mạc Taklamakan.

Ông ta trong bài viết chỉ ra, ở các quốc gia lân cận sa mạc Taklamakan, có một nhóm người được gọi là Tiên Tri.

Nhóm người này dường như có năng lực dự đoán tương lai, nhưng cũng không quá lợi hại, lúc linh lúc không.

Sau này phần lớn nhóm người này đều biến mất cùng với các quốc gia văn minh của sa mạc Taklamakan.

Chỉ có một số ít người được đưa ra ngoài.

Không rõ tung tích.

Cộng thêm thời gian Ma quốc xuất hiện ở núi Côn Luân, nghĩ lại hẳn là có người đã đưa họ đến đây, sau đó xây dựng nên Ma quốc.

Mà đám Tiên Tri đó, đã trở thành những nô lệ bị giam cầm, đời đời sinh sôi chỉ để sử dụng khi cử hành tế tự.

Chuyện nói đến đây, về cơ bản cũng đã rõ ràng.

Muốn giải trừ lời nguyền, chỉ dựa vào ba người họ cộng thêm Mộc Trần Châu và đôi mắt của Xà Mẫu vẫn chưa đủ.

Họ còn thiếu một hậu duệ của Tiên Tri.

Chỉ khi tìm được người này, cùng nhau đi tìm tiền thân đã biến mất của Ma quốc.

Họ mới có thể giải trừ triệt để lời nguyền chết tiệt này.

Ngô Bất Chính uống một ngụm nước, an ủi. "Tiểu ca, cậu đừng quá để tâm, bây giờ văn minh phát triển như vậy, tìm một người cũng không quá khó!" "Lát nữa tôi sẽ đi tìm bạn bè bên truyền thông, giúp chúng ta đăng một thông báo!" "Đương nhiên, cụ thể có được hay không....." "Không xong rồi, không xong rồi!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, Bàn Tử đã từ bên ngoài xông vào.

Sắc mặt rất khó coi. "Xảy ra chuyện gì?" Ngô Bất Chính nhíu mày hỏi.

Đây là trong thành phố, có thể xảy ra chuyện gì chứ!

Bàn Tử thở hổn hển, vội nói. "Tôi vừa mới gọi điện tìm Lương Quỳnh, kết quả các người đoán xem thế nào!" "Người của viện nghiên cứu khảo cổ nói họ đã xuất phát đi khai quật một ngôi cổ mộ năm ngày trước!" "Đến bây giờ vẫn chưa về, sau đó tôi lên mạng xem thử, trên mạng đã có tin tức bùng nổ, giáo sư Trần dẫn đội bao gồm cả Lương Quỳnh đều đã mất tích!" Những người trong phòng livestream, rất lâu không ai nói gì.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Tần Vũ gặp phải tình thế hiểm nghèo như vậy.

Ngay cả khi đối mặt với huyết thi trước đó, cũng chưa từng nguy hiểm đến thế.

Giờ phút này, trong đầu vô số người đều nảy ra một ý nghĩ.

Tần Vũ còn có thể sống sót không?

Tiểu ca mạnh nhất hành tinh này, còn có thể sống sót không?

Trong phòng livestream của Tần Vũ, một màu đen kịt.

Có lẽ là vì bị vô số dây leo quấn chặt bên trong.

Cho nên mọi người hoàn toàn không thấy rõ tình hình bên ngoài.

Lúc này Bàn Tử đã chạy về, ném mai của con Thoát xác quy xuống đất hét lên một câu. "Thiên Chân tự mình lo liệu đi!" Nói xong quay người lại lao về phía nơi tử khí hội tụ.

Suốt quãng đường Bàn Tử đều chú ý đến tình hình phòng livestream của Tần Vũ.

Nhưng ngoài bóng tối, còn lại cũng chỉ có bóng tối.

Tần Vũ lúc này hoàn toàn không biết tình hình thế nào.

Nhưng Bàn Tử biết rõ, nếu còn kéo dài, Tần Vũ dù có một con Kỳ lân thần thú thật sự, cũng không sống nổi.

Lúc này Bàn Tử đã xông vào trong sơn động.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, đột nhiên trong phòng livestream của Tần Vũ, xuất hiện một vệt sáng chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Vệt sáng đó lóe lên rồi tắt, dường như có thứ gì đó đã phá vỡ những dây leo kia.

Chương 435

Bàn Tử vội ngẩng đầu nhìn.

Lập tức những người trong phòng livestream đều thông qua góc nhìn trực tiếp của Bàn Tử mà thấy rõ.

Chỉ thấy quả cầu dây leo khổng lồ bao bọc Tần Vũ, đã cách nam thi không quá ba năm mét.

Mà lúc này một luồng sáng đen lại đâm thủng chiếc lồng giam bằng dây leo đó.

Khoảnh khắc tiếp theo còn chưa để mọi người nhìn rõ, luồng sáng đen đã xuyên qua đầu lâu của nam thi. "Phập" một tiếng cắm mạnh xuống đất.

Gần như cùng lúc, chiếc quan tài đá nơi nam thi đang ở, lại sụp đổ trong nháy mắt.

Vách quan tài đá xung quanh lại đổ sập về bốn phương tám hướng.

Đồng thời một luồng khí lưu lập tức cuốn quanh.

Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Đó rốt cuộc là thứ gì?

Những người trong phòng livestream cũng nhìn đến á khẩu không nói nên lời.

Một lúc sau mới có người gửi một bình luận.【Đó... hình như là Hắc kim cổ đao!】Ngay sau đó, bình luận liền bùng nổ, vô số bình luận liên tiếp xuất hiện.【Cái gì gọi là hình như, huynh đệ tự tin lên, đó chính là Hắc kim cổ đao】【Hắc kim cổ đao chém bay đầu nam thi rồi, vậy Tiểu ca không phải là...】【Tiểu ca chắc chắn không sao đâu】【Tốt quá rồi, dọa chết tôi rồi】【Hu hu, Tiểu ca nhất định sẽ không sao, tôi còn chưa có được anh ấy】 Một số cô gái trong phòng livestream còn kích động đến sắp khóc. "Tiểu ca!" Bàn Tử hét lên một tiếng, vừa chuẩn bị xuống giúp.

Chỉ thấy chiếc lồng dây leo khổng lồ bao bọc Tần Vũ, lại sụp đổ trong nháy mắt.

Vô số dây leo nhanh chóng khô héo, co rút lại, cuối cùng lại biến thành một đống bụi trần trên đất.

Bàn Tử thấy, nam thi trong quan tài cũng trong nháy mắt biến thành một làn bụi, bị gió thổi liền tan.

Tần Vũ cũng xuất hiện lại trong tầm mắt mọi người.

Chỉ thấy lúc này áo trên người cậu đã hoàn toàn biến mất, trên người còn có nhiều chỗ đang chảy máu.

Dường như đều là do những dây leo kia gây ra.

Nhưng vết thương không nặng.

Những nơi trên người cậu bị máu tươi nhuốm qua, một con Kỳ lân màu đỏ đang tỏa ra một luồng khí thế uy nghiêm.

Trông như thể sống lại vậy.

Tần Vũ không nói gì, một tay rút Hắc kim cổ đao ra.

Sau đó quay người đi về phía bục đá nơi Bàn Tử đang đứng.

Bàn Tử miệng há hốc, nửa ngày không nói nên lời.

Chỉ đến khi thấy Tần Vũ đến gần, mới cười gượng gạo. "Tiểu ca, thân thủ của cậu, quả thực là ngang tài ngang sức với Bàn gia tôi!"【Tôi khinh!】【Thằng béo chết tiệt còn biết xấu hổ không?】【Về độ dày mặt, tôi chỉ phục Bàn gia】【Thân thủ của Tiểu ca mà giống anh, còn có nhiều fan girl không?】 Bàn Tử thấy bình luận trong phòng livestream lập tức không vui. "Các người hiểu cái gì, Tiểu ca nhiều fan girl không phải vì thân thủ, mà là vì ngón tay!" "Đừng tưởng Bàn gia tôi không biết tâm tư của phụ nữ, có biết Bàn gia trước đây làm gì không?

Chuyên gia tư vấn tình cảm cho các thiếu phụ trong chương trình đêm khuya, hiểu không?" Những người trong phòng livestream nghe vậy suýt nữa cười phụt.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm thì đồng thời lườm Bàn Tử một cái.

Gã này thực lực không tệ, chỉ là cái miệng quá lẻo mép.

Hơn nữa còn hơi tham tài.

Nhưng không thể không nói, ba câu hai lời của Bàn Tử đã làm không khí sôi nổi lên.

Ít nhất không còn căng thẳng như lúc đầu.

Suốt chặng đường qua, gặp phải bao nhiêu chuyện, Sōsō Sora và Sterfen Lôi không bị suy sụp tinh thần, cũng có một phần công lao chém gió của Bàn Tử.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi sơn động, hội hợp với mọi người.

Tần Vũ ngồi xổm xuống nhìn Ngô Bất Chính, nhíu mày hỏi. "Thế nào rồi?" Ngô Bất Chính cười khổ. "Đã bôi thuốc rồi, chắc sẽ từ từ lặn đi!" "Xin lỗi, lại làm liên lụy đến cậu rồi!" Tần Vũ nhìn cậu ta một cái cũng không nói nhiều, chỉ kiểm tra tay của cậu ta.

Thấy những nụ thịt đã giảm đi vài phần, đôi mày nhíu chặt mới giãn ra một chút. "Được rồi, Thiên Chân phúc lớn mạng lớn sẽ không sao đâu!" "Nhưng mà nếu chúng ta không tìm được thức ăn, thì thật sự có chuyện đấy!" "Bụng của Bàn gia tôi, đã gầy đi hai vòng rồi!"

Bàn Tử xoa bụng, vẻ mặt đau lòng.

Tần Vũ nghe vậy cũng không nói nhiều, ra hiệu cho mọi người thu dọn đồ đạc, sau đó đích thân dìu Ngô Bất Chính, mọi người liền lại lên đường.

Chương 436

Men theo dòng sông đi thêm nửa ngày.

Lúc này thời gian đã là buổi tối.

Mọi người gần như đã đến bước đường cùng.

Vừa mệt vừa đói, nếu còn không tìm được thức ăn.

Bàn Tử đã chuẩn bị liều mạng cũng phải đi bắt hai con sứa về ăn.

Tổng không thể thật sự ngồi chờ chết được!

May mà trong phòng livestream có người hiến kế.

Nói rằng mai của con Thoát xác quy kia đã là đồ tốt, có thể giải độc.

Hay là đem thứ đó ra nấu ăn.

Mọi người tính toán, cũng là một cách.

Hơn nữa mai của con Thoát xác quy này cũng không nhỏ.

Cũng đủ ăn một bữa.

Nhưng phần còn lại, thì không dám ăn nữa.

Dù sao ai biết được đoạn đường phía dưới có còn nguy hiểm không.

Hơn nữa nếu lại không tìm được đồ ăn, phần mai còn lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỗi người húp thêm một ngụm canh.

Men theo dòng sông đi thêm hai ngày.

Lần này thật sự đến cả mai của Thoát xác quy cũng không còn.

Mỗi người chỉ giữ lại một miếng to bằng móng tay.

Không nỡ ăn, đói thì liếm hai cái, tất cả đều dựa vào ý chí để đi đường.

Cuối cùng, sau khi đi thêm nửa ngày đường.

Dòng sông trước mặt mọi người đột nhiên rộng ra, chiếm cứ toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Mà trước mặt họ, xuất hiện một bức tường pha lê khổng lồ.

Bức tường pha lê chặn mất con đường phía trước.

Nhưng mọi người biết, đích đến của họ cũng đã tới.

Ác La Quỷ thành của Ma quốc, chắc chắn ở sau bức tường pha lê này.

Nhưng lúc này họ đã đói đến mức, ngay cả phấn khích cũng không nổi.

Bàn Tử nhịn đói nhảy xuống hồ, muốn xem có cá không.

Một lúc sau, gã bơi trở lại, kích động nói. "Mẹ kiếp, cá ở dưới toàn con nào con nấy ít nhất cũng nửa mét trở lên, lần này chúng ta cuối cùng cũng được ăn một bữa no nê rồi." Bàn Tử nói rồi liền đi lấy ba lô của mình.

Lôi bên cạnh đã đói đến không chịu nổi, vội hỏi. "Bàn ca, đã có cá sao anh không bắt một con lên, xem bộ dạng của anh còn muốn xuống nữa à!" "Mày tưởng Bàn gia tao không muốn à?

Mẹ kiếp, đám cá đó kết thành ngư trận, căn bản không phá ra được!" Bàn Tử nói rồi từ trong ba lô lấy ra hai ống thuốc nổ cầm tay. "Đợi Bàn gia tao xuống dưới phá ngư trận, chúng ta lập tức có thể ăn một bữa no nê rồi!" Nói rồi Bàn Tử định xuống sông.

Ngô Bất Chính vội cản gã lại. "Tử Bàn Tử, cá trong nước này không ăn được, truyền thuyết kể rằng người của Ác La Hải thành trong một khoảnh khắc đều biến mất!" "Có người nói họ biến thành cá trong sông này, cũng có người nói họ bị cá ăn thịt!" "Đám cá đó con nào con nấy to như vậy, biết đâu chính là ăn thịt người mà lớn!" "Sao lại như vậy, chuyện lớn như thế, sao tổ chương trình không nói gì với chúng ta!" Ngô Bất Chính có chút tức giận.

Nhưng lên mạng tra một hồi, cậu cũng hiểu ra.

Tin tức này mới được tung ra một giờ trước.

E là tổ chương trình bây giờ cũng mới vừa nhận được tin. "Mẹ kiếp, đám mọt sách này đúng là làm lỡ việc, đội khảo cổ đã xuất phát năm ngày trước, ba ngày trước đã tìm thấy cổ mộ và xuống dưới rồi!" "Bây giờ mới tung tin ra, tám phần là viện trưởng viện nghiên cứu khảo cổ cố ý giấu giếm!" "Thật tức chết Bàn gia tôi rồi!" Bàn Tử mắng.

Ngô Bất Chính lại ngẩn ra, ngạc nhiên nói. "Khoan đã, tại sao chúng ta phải tức giận?

Giáo sư Trần là họ hàng của cậu à?" "Không phải!" Bàn Tử ngẩn người, cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Ngô Bất Chính tiếp lời. "Đúng vậy, tôi với giáo sư Trần đó cũng chỉ có duyên gặp một lần, tại sao chúng ta phải căng thẳng tức giận?" "Nếu là vì Lương Quỳnh, thì cũng phải là Tiểu ca lo lắng mới đúng chứ!" "Nhưng cậu xem bộ dạng của Tiểu ca, hình như không quá....." Ngô Bất Chính chưa nói xong, đã thấy Tần Vũ nhíu mày lại. "Tiểu ca, cậu không phải thật sự thích......

Mẹ kiếp!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, đã tự tát mình một cái.

Chương 437

Cậu ta vỗ đùi nói. "Mẹ kiếp, sao tôi lại quên mất chuyện này, Tiểu ca cậu đang lo lắng......" Ngô Bất Chính chưa nói xong, đã thấy Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh xem mà đầu óc mơ hồ, vội nói. "Hai người các cậu đang nói cái quái gì thế, tôi không hiểu gì cả!" Ngô Bất Chính cũng không biết giải thích thế nào, cố nén sự kinh ngạc trong lòng, sắp xếp lại suy nghĩ, đem chuyện vừa rồi nói ngắn gọn cho Bàn Tử nghe một lượt.

Cuối cùng nói. "Chúng ta muốn giải trừ lời nguyền, bắt buộc phải tìm được một hậu duệ của Tiên Tri." "Trước đó chúng ta cũng không biết đi đâu tìm, cho đến vừa rồi chúng ta đã nghĩ ra!" "Hậu duệ của Tiên Tri đó, e là chính là Lương Quỳnh!" "Ông!" Bàn Tử nghe vậy đầu cũng nổ tung, vội nói. "Mẹ kiếp Thiên Chân, cậu đừng có đùa, Lương Quỳnh và giáo sư Trần đều mất tích, trong cổ mộ tám phần đã bị tống tử ăn thịt rồi!" "Vậy không phải chúng ta cả đời này cũng không có cách nào giải trừ lời nguyền sao!" "Không biết, làm sao tôi biết được!" Ngô Bất Chính lo lắng nói. "Bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, trên người Lương Quỳnh có dấu hiệu con mắt vốn đã rất bất thường!" "Bây giờ cô ấy có thể là cơ hội cuối cùng để phá giải lời nguyền, tính ra cũng mới mất tích hai ngày, chúng ta cũng không phải không có cơ hội!" "Phải tìm cách tìm được cô ấy, dù chết rồi cũng phải mang cô ấy đi tìm cổ quốc văn minh trong sa mạc!" "Nếu không Tiểu ca thật sự phải mang lời nguyền cả đời!" Ngô Bất Chính rất kích động.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn người. "Ê!

Còn có tôi nữa, tôi cũng dính lời nguyền rồi, sao cậu không tính tôi vào!" "Thiên Chân cậu cũng bắt đầu phân biệt đối xử rồi, Bàn gia tôi không chịu đâu!" "Cút cút!

Lúc nào rồi còn làm nũng!" Ngô Bất Chính lòng dạ rối bời, lười nói nhảm với Bàn Tử, lập tức lấy điện thoại ra liên lạc với tổ chương trình.

Rất nhanh đã có tin tức. "Tổ chương trình quả nhiên đã biết, họ thật sự muốn tìm chúng ta!" "Đương nhiên chủ yếu là tìm cậu!" Ngô Bất Chính vội đem chuyện nói một lượt.

Hóa ra sau khi giáo sư Trần và Lương Quỳnh cùng đội khảo cổ mất tích.

Đã gây sự chú ý của các đơn vị liên quan.

Nhưng tình hình trong cổ mộ thế nào họ đều không biết.

Cũng không thể tùy tiện phái đội khảo cổ thứ hai vào.

Mà quân đội chỉ nhận lệnh phong tỏa toàn bộ vùng biển, không trực tiếp tham gia cứu viện.

Nguyên nhân trong đó quá phức tạp, ở đây không nói chi tiết.

Đơn vị liên quan đã tìm đến tổ chương trình, hy vọng họ có thể vận động Tần Vũ ra tay.

Và đơn vị liên quan sẽ cung cấp mọi thủ tục tiện lợi.

Họ vừa mới chuẩn bị liên lạc với Tần Vũ, kết quả Ngô Bất Chính đã gọi đến trước.

Chuyện lần này, đôi bên cùng có lợi, gần như không cần suy nghĩ Ngô Bất Chính đã đồng ý.

Nếu họ không tìm được Lương Quỳnh, lời nguyền trên người Tiểu ca và Bàn Tử sẽ không thể giải trừ.

Cho nên có hiệu suất của tổ chương trình, và thủ tục của đơn vị liên quan, mọi chuyện cũng sẽ trở nên vô cùng thuận lợi. "Vậy còn chờ gì nữa, anh em ta xuất phát thôi!" Bàn Tử nói rồi liền đi cởi bộ đồ bệnh nhân.

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức cũng đi chuẩn bị.

Ba người rất nhanh đã thay xong quần áo, chạy đến bãi đáp trực thăng phía sau bệnh viện đợi tổ chương trình phái trực thăng tới.

Tuy nhiên, trực thăng của tổ chương trình chưa đợi được.

Lại đợi được một chiếc xe Bentley màu đen.

Chiếc xe dừng lại trước mặt ba người, sau đó một thanh niên thò đầu ra cười nói. "Tiểu tam gia, Tam gia bảo tôi đến đón cậu!" Ba người ngẩn ra, Ngô Bất Chính nhìn đối phương vội nói. "Phan ca, sao anh lại đến đây!" "Chú Ba của tôi tìm tôi có chuyện gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi, đồng thời giải thích với hai người Bàn Tử một câu. "Phan ca, đàn em của Tam gia nhà tôi, là một người cứng cựa, lính giải ngũ!" Tần Vũ ở phía sau nhìn thanh niên trong xe, mày hơi nhíu lại.

Gần như cùng lúc, trong lòng vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh!

Hệ thống phát hiện có người gần gũi với thẻ nhân vật ở gần ký chủ】【Đề nghị tặng thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trở thành quan hệ đồng đội cùng nhau xuống mộ có...】Hệ thống nhắc nhở một lần, rồi không còn động tĩnh gì.

Không giống lắm với tình huống lần trước gặp Ngô Bất Chính.

Tần Vũ trong lòng cũng mơ hồ có chút cảm giác.

Ngô Bất Chính hẳn là một ngoại lệ, có thể cậu ta quá quan trọng, nên hệ thống mới không chờ được mà tự mình tặng thẻ nhân vật.

Nhưng những người khác đều không có đãi ngộ này.

Ví dụ như Bàn Tử, thì không có.

Mà trải qua nhiều lần như vậy, Tần Vũ cũng mơ hồ có chút suy đoán.

Trong thế giới song song này, ngoài mình và Ngô Tam Tỉnh ra, những người khác hẳn đều không phải xuyên không tới.

Mà là vốn dĩ đã có, chỉ là họ có thể rất gần gũi với nhân vật trên thẻ nhân vật.

Chương 438

Nếu mình không tặng thẻ nhân vật, vậy thì họ mãi mãi là họ.

Nếu mình tặng, họ có thể sẽ phát triển theo hướng nhân vật.

Nghĩ đến kết cục của Phan Tử ở kiếp trước.

Tần Vũ cuối cùng vẫn từ bỏ.

Có lẽ trong thế giới song song này, để Phan Tử sống tốt, Ngô Bất Chính mới không đến nỗi đau lòng như vậy.

Mà cậu không muốn thấy Ngô Bất Chính tuyệt vọng khóc lóc, sống trong tự trách. "Tiểu tam gia, tôi đâu biết Tam gia tìm ngài làm gì, nhưng hình như là ý của ba ngài, nên tôi mới đến một chuyến!" Phan Tử cười nói. "Ba tôi?" Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng trầm xuống, ba mình vì chuyện kinh doanh cửa hàng ế ẩm của mình mà không ít lần nổi giận.

Lần này e là lại thấy mình làm bậy, tức giận rồi.

Nhưng nghĩ đến tính khí của ông già, cậu ta cũng có chút sợ, nghĩ rồi nói. "Vậy được thôi, tôi đi với anh một chuyến!" "Tiểu ca cậu và Bàn Tử đi trước đi, tôi giải quyết ông già xong sẽ đến hội hợp với các cậu!" Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Thực ra cậu không quá hy vọng Ngô Bất Chính tiếp tục đi theo, dù sao cổ mộ nguy hiểm như vậy.

Cậu cũng sợ năng lực của mình có hạn, một khi Ngô Bất Chính xảy ra chuyện, cậu có thể sẽ không thể đối mặt.

Ngô Bất Chính rất nhanh đã lên xe của Phan Tử, rời đi trong tiếng gầm của động cơ.

Bàn Tử vỗ vai Tần Vũ cười nói. "Yên tâm đi Tiểu ca, còn có Bàn gia đây, Thiên Chân không đi cũng tốt, cổ mộ nguy hiểm như vậy, cậu cũng khá mệt rồi!" "Tôi thậm chí còn cảm thấy, ba chúng ta, tách ra thì mỗi người tự làm vua, hợp lại thì Tiểu ca cậu bận nhất!" Tần Vũ cười cười không nói gì.

Tuy nhiên đúng lúc này, lại có một chiếc Bentley nữa chạy tới.

Bàn Tử thấy vậy khó hiểu nói. "Sao lại có một chiếc Bentley nữa, Phan Tử sao lại quay lại rồi!" Lời vừa dứt, trong xe lại xuất hiện một gương mặt mới, cả hai đều không quen.

Nhưng người đó vừa nghiêng người, lại để lộ ra một người ở ghế phụ.

Thấy người này, Tần Vũ lập tức ánh mắt biến đổi.

Người đó không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh!

Bàn Tử nghe vậy lại tỏ ra không quan tâm. "Thiên Chân, nếu là lúc bình thường thì Bàn gia tôi cũng phải do dự, nhưng bây giờ đã đói đến đỏ mắt rồi!" "Đám cá đó dù có ăn tống tử mà lớn lên, Bàn gia tôi cũng không quan tâm nữa!" "Cứ đói thế này nữa, chúng ta sẽ phải ăn thịt người đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy bất đắc dĩ thở dài.

Cậu biết rõ, Bàn Tử nói là tình hình thực tế.

Lúc này mọi người đã đói đến đỏ mắt.

Nếu không phải lý trí đang ngăn cản, e là đã sớm ra tay với đồng bạn rồi.

Thậm chí mấy lần, cậu còn thấy Lôi nhìn Sōsō Sora với ánh mắt tham lam.

Cũng may là cậu có Tiểu ca và Bàn Tử hai người đồng bạn, Lôi không dám nhìn cậu như vậy.

Nếu là một mình cậu ở đây, e là cũng sớm đã thành một món trong thực đơn của đối phương rồi.

Bàn Tử cầm thuốc nổ, mặc đồ lặn vào định xuống.

Đột nhiên Tô Khảo Khảo trong phòng livestream vội nói.【Bàn ca, các anh không thể dùng thuốc nổ bây giờ được!】"Tại sao?" Bàn Tử hỏi, gã bây giờ đã đói không chịu nổi rồi.

Tô Khảo Khảo vội nói.【Vừa rồi chuyên gia địa chất đã nói, bức tường pha lê đó căn bản không chịu nổi sức công phá của thuốc nổ】【Cho dù các anh ở dưới nước, phần dưới nước của bức tường pha lê đó cũng sẽ sụp đổ】【Theo địa hình ở đây, con đường của Ác La Hải thành chắc chắn cũng ở dưới nước】【Các anh mà cho nổ, phần dưới nước sụp đổ, là hoàn toàn không vào được nữa】【Đường cũ không đi được, đã bị tuyết lở bao phủ rồi, các anh bắt buộc phải vào trong tìm lối ra khác!】【Cho dù có phải nổ, cũng phải đảm bảo có thể vào được Ác La Hải thành!】Một tràng lời của Tô Khảo Khảo nói khiến mọi người toàn thân kinh hãi.

Mồ hôi lạnh túa ra.

Họ đói đến mức quên mất chuyện này.

Tinh Tự Tại Sơn của Cửu Tầng Yêu Tháp đã gây ra tuyết lở.

Chôn vùi cả Cửu Tầng Yêu Tháp.

Họ không thể quay lại bằng đường cũ.

Muốn ra ngoài, thì phải từ trong Ác La Hải thành tìm lối ra khác.

Nếu Bàn Tử vừa rồi xuống dưới nổ cá, làm hỏng lối đi.

Họ sẽ thật sự bị kẹt chết ở đây.

Dù ở đây có cá, nhưng ăn cả năm trời, một năm không thấy ánh mặt trời bên ngoài.

E là cũng sẽ phát điên.

Hơn nữa ai có thể đảm bảo đám cá này không có vấn đề gì?

Chương 439

"Còn ngẩn ra đó làm gì, chuẩn bị lên đường thôi, qua được bức tường pha lê này là có thể ăn một bữa no nê rồi!" Bàn Tử đã đợi không kịp nữa, tuy bây giờ vẫn chưa thể ăn.

Nhưng nghĩ đến chỉ cần qua được bức tường pha lê này là có thể ăn no một bữa, lòng đã bay đi từ lâu.

Mọi người cũng không nói gì, biết đây là cách duy nhất rồi.

Lập tức đều mặc đồ lặn vào.

Nhưng đồ lặn chỉ có ba bộ.

Cho nên Bàn Tử chủ động chạy qua dùng chung một bộ với Sōsō Sora.

Tần Vũ tự nhiên dùng chung với Ngô Bất Chính.

Lôi đối với việc này đương nhiên không có ý kiến, một mình dùng lại càng tiện.

Mọi người cũng không nói nhiều, lập tức mang đồ nhảy xuống sông.

Vì Bàn Tử và những người khác đều phải dùng chung thiết bị lặn.

Nên nhiệm vụ kích nổ được giao cho Lôi.

Lôi cũng có kinh nghiệm về phương diện này nên không có vấn đề gì.

Mọi người trốn sau một vách đá dưới nước.

Lôi chạy qua đặt thuốc nổ.

Một lúc sau liền bơi trở lại.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng nổ trầm dưới nước.

Lập tức vô số cá trắng lớn tán ra bốn phương tám hướng.

Bàn Tử thấy vậy ra hiệu, dẫn Sōsō Sora đi đầu bơi về phía trước.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Tuy nhiên khi họ thật sự đến trước ngư trận đó, Ngô Bất Chính và những người trong phòng livestream mới hiểu.

Cái gọi là ngư trận đó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Hàng vạn con cá cắn đuôi nhau, tạo thành ngư trận ít nhất cũng phải rộng hơn một nghìn mét vuông.

Vừa hay chặn ngay lối vào con đường dưới bức tường pha lê.

Nhưng lúc này đám cá trước lối vào đã bị nổ tung.

Uy lực của thuốc nổ cầm tay không lớn.

Không ảnh hưởng đến đám cá ở xa.

Hơn nữa khoảng trống bị nổ ra của đám cá này, lại đang nhanh chóng khép lại.

Rất nhiều cá lại bơi trở lại, chuẩn bị lấp đầy khoảng trống.

Mọi người không dám chậm trễ, vội tranh thủ lúc khoảng trống còn đó, bơi qua.

Tuy nhiên gần như cùng lúc, phần dưới của bức tường pha lê đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Rõ ràng là sắp sập rồi.

Lúc này vẫn còn không ít cá bị kinh động đang bơi vào trong.

Ngô Bất Chính thấy ở phía dưới con đường này, còn có một vũng nước rất sâu.

Hẳn cũng có thể thông đến Ác La Hải thành.

Nhưng dưỡng khí trong đồ lặn của họ có hạn.

Căn bản không thể lặn từ dưới đó qua.

Nếu lúc này không đi qua con đường đó, thì hoàn toàn toi đời.

Mọi người không dám trì hoãn, tăng tốc.

Cuối cùng trước khi bức tường pha lê sụp đổ, đã bơi qua được con đường.

Gần như cùng lúc, bức tường pha lê phía sau sụp xuống.

Vô số pha lê và đá, trực tiếp bịt kín con đường.

Muốn ra ngoài, ước chừng chỉ có thể lại dùng thuốc nổ để phá.

Nhưng nếu lại nổ, e là cả bức tường pha lê đều sẽ sập.

Đến lúc đó thì hoàn toàn không ra được nữa.

Mọi người rất nhanh đã ngoi lên mặt nước.

Phát hiện ở một bên là đất liền, Tần Vũ lập tức lên đó cố định dây thừng, sau đó mới kéo Ngô Bất Chính và những người khác lên.

Chương 440

Bàn Tử ở lại cuối cùng, lúc lên, trong lòng còn ôm hai con cá đã bị nổ chết.

Cách cả kính lặn cũng có thể thấy gã đang cười.

Sắp được ăn rồi, mọi người đều rất mong đợi.

Vừa lên bờ, mọi người đều không quan tâm đến chuyện khác, vội nhóm lửa chuẩn bị nướng cá.

Ngô Bất Chính ngồi một bên thực sự không khắc phục được rào cản tâm lý, nói. "Cá này rất có thể là người của Ác La Hải thành biến thành, tôi thật sự không ăn nổi!" "Hay là các cậu cho tôi mai của con Thoát xác quy của các cậu đi!" "Tôi ăn cái đó là được rồi!" Mọi người đều còn một miếng mai Thoát xác quy nhỏ, tuy đã liếm qua.

Nhưng chỉ cần cạo lớp bên ngoài đi, bên trong vẫn có thể ăn.

So với việc ăn con cá không biết có phải ăn thịt người mà lớn lên không, Ngô Bất Chính vẫn cảm thấy mai rùa có thể nuốt trôi.

Bàn Tử cũng không nói nhiều, lúc này đã đói đỏ mắt rồi.

Ước chừng lát nữa thấy mọi người ăn, Thiên Chân cũng sẽ không chịu nổi.

Tần Vũ dường như cũng không có ý định giúp đỡ, nói. "Tôi đi tìm đồ ăn!" Nói xong quay người đi về phía trước.

Bàn Tử nói. "Đừng đi quá xa, cẩn thận lạc đường, tìm không được thì thôi, Bàn gia nướng cá cũng là tuyệt đỉnh!" "Đừng quên, Bàn gia còn từng làm đồ nướng đấy!" Có thức ăn, tâm trạng của Bàn Tử lúc này cũng tốt hơn nhiều.

Lôi mắt hau háu nhìn Bàn Tử nướng cá, hỏi bên cạnh. "Bàn ca, anh còn từng làm đồ nướng nữa à?" Bàn Tử đắc ý nói. "Ít kinh nghiệm rồi phải không, cậu ra phố Việt Nam mà xem, quán nướng Vương Bàn Tử chính là do tôi mở đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy muốn cười cũng không có sức, nói. "Tử Bàn Tử, cậu đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa!" "Cậu đến quán nướng Vương Bàn Tử ăn một bữa, không trả tiền, xem ông chủ có đánh chết cậu không, thì mới là lạ!" Mọi người tán gẫu, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

Bàn Tử rất nhanh đã nướng xong cá, kết quả mình còn chưa ăn một miếng, Lôi bên cạnh đã hắt xì một cái lên đó.

Làm Bàn Tử ghê tởm.

Cuối cùng dứt khoát nhường cho cậu ta.

Dù sao cá còn rất nhiều, không được thì lại xuống bắt.

Rất nhanh con thứ hai cũng nướng xong, Bàn Tử lần này cũng không keo kiệt, chia cho Sōsō Sora một ít.

Hỏi Ngô Bất Chính có ăn không, Ngô Bất Chính lắc đầu.

Tuy không nhịn được nuốt nước bọt, nhưng nghĩ đến con cá này có thể là ăn thịt người mà lớn, cậu ta thực sự không mở miệng được.

Tuy nhiên đúng lúc này, Tần Vũ lại từ xa đi về.

Bàn Tử thấy vậy gọi. "Tiểu ca đừng tìm nữa, lại đây ăn......

ăn......" Bàn Tử chưa nói hết câu, chỉ thấy Tần Vũ lại từ trong ba lô lấy ra ba miếng thịt bò lớn.

Thịt bò còn bốc hơi nóng, giống như vừa mới nấu chín.

Hơi nóng quyến rũ đó lập tức khiến tất cả mọi người mắt đều trợn tròn.

Tần Vũ đưa một miếng cho Ngô Bất Chính, sau đó tự mình lấy một miếng ăn ngay.

Ngô Bất Chính thấy vậy không nhịn được nữa, tuy không biết thịt bò này từ đâu ra.

Nhưng bò không thể nào ăn thịt người được, lập tức ôm lấy gặm.

Ba người Bàn Tử lúc này nước miếng đều chảy ra.

Con cá nướng trong tay, đột nhiên không còn thơm nữa.

“Anh tìm ai đấy!” Bàn Tử nhìn đối phương hỏi, anh ta chưa từng gặp Ngô Tam Tỉnh, không biết gã này chính là tam thúc của Thiên Chân.

“Lên xe đi!” Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Bàn Tử nghe vậy rất khó chịu.

“Các người là người của tổ chương trình à, sao càng ngày càng thụt lùi thế, bây giờ đến trực thăng cũng không có, đi cái xe Santana này đến nơi thì giáo sư Trần và Lương Quỳnh chắc cũng cúng giỗ ba năm xong rồi!” Tần Vũ bước lên một bước, nhìn Ngô Tam Tỉnh trong xe, ánh mắt lạnh như băng.

Ngô Tam Tỉnh hiểu Tần Vũ đang lo lắng điều gì, bèn cười nói.

“Yên tâm đi, dù sao nó cũng là cháu trai lớn của tôi, tôi không hại nó đâu!” “Muốn biết thì lên xe!” “Cháu trai lớn gì cơ?

Tiểu ca cậu không thể… Này này tiểu ca!” Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Tần Vũ đã lên xe.

Thấy vậy Bàn Tử cũng đành bất đắc dĩ đi theo.

Người lái xe là một thanh niên, ánh mắt rất sắc bén nhưng không nói lời nào, không biết lai lịch ra sao.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nhiều lời, ra hiệu cho người thanh niên lái xe, đối phương liền lái về phía một tòa nhà văn phòng.

Chương 441

Tòa nhà này nằm trong khu phố sầm uất.

Thế nhưng khi mọi người lên đến tầng ba thì lại phát hiện, cả tầng ba trống không, không một bóng người.

Thậm chí đến đồ dùng văn phòng cũng không có, cứ như nơi này chưa từng được cho thuê.

Chuyện này rất không hợp lẽ thường.

Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống trước một cái bàn, cười nói.

“Nơi này trước kia có ma, nhưng bị tôi dẹp yên rồi, giờ tôi thuê lại!” Tần Vũ không có hứng thú biết những chuyện này, anh ngồi xuống đối diện, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngô Tam Tỉnh.

Trên đường, Bàn Tử đã nghe Tần Vũ nói sơ qua, biết đối phương là tam thúc của Thiên Chân, lúc này cũng thả lỏng hơn.

“Tam thúc, dù sao chúng tôi và Thiên Chân cũng là anh em, việc này ông làm không được trượng nghĩa cho lắm!” “Để cái thằng Phan Tử gì đó đưa Thiên Chân đi, ông đang diễn vở kịch gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười lắc đầu.

“Đây chẳng phải là hết cách rồi sao, tôi là tam thúc của nó không sai, nhưng tôi cũng là cố vấn khảo cổ của tổ chương trình mà!” “Lần này tách nó ra, là vì có chuyện cần tìm hai cậu!” Nói rồi Ngô Tam Tỉnh lấy ra một bọc đồ đặt lên bàn.

“Trong này có toàn bộ thông tin về đội khảo cổ của giáo sư Trần, nơi họ đến, thành viên gồm những ai!” “Cũng như vị trí cụ thể của ngôi mộ!” “Lần này tìm hai cậu, thứ nhất là đại diện cho tổ chương trình, hy vọng hai cậu có thể ra tay tìm kiếm giáo sư Trần và những người khác!” “Chắc hai cậu cũng đã biết rồi!” “Thứ hai, là đại diện cho chính tôi, nếu các cậu coi cháu trai lớn của tôi là anh em, thì đừng dẫn nó theo!” “Bởi vì ngôi mộ các cậu sắp đến lần này, thật sự quá nguy hiểm!” “Tôi sợ nó xảy ra chuyện!” Bàn Tử nghe vậy sững sờ, coi như đã hiểu, cười nói.

“Hóa ra là vậy à, Bàn gia tôi tất nhiên không có ý kiến gì, chuyện bao bọc con cưng tôi thấy nhiều rồi!” “Thiên Chân không đi cũng tốt, ít nhất sẽ không gặp nguy hiểm!” “Tiểu ca cậu nói sao?” Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu, ánh mắt cũng dịu đi nhiều.

Ngô Tam Tỉnh tuy cũng xuyên không đến, nhưng vẫn coi Ngô Bất Chính là cháu ruột của mình, anh cũng không có gì để nói.

Vả lại nói thật thì anh cũng không muốn Ngô Bất Chính đi theo.

Anh mơ hồ cảm thấy, nơi sắp đến lần này, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Vậy được, tôi cũng không nói nhiều nữa!” “Trực thăng sắp đến rồi, hai cậu chuẩn bị xuất phát đi!” Ngô Tam Tỉnh nói rồi đứng dậy định rời đi, chỉ là trước khi đi, ông ta nói với Tần Vũ.

“Tiểu ca, cảm ơn cậu lần này đã hợp tác như vậy!” Tần Vũ liếc ông ta một cái, lạnh nhạt nói.

“Tôi là vì cậu ấy!

Không phải vì ông!” Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, người ta lo lắng cho an toàn của cháu mình, muốn nó rút lui cũng không có gì đáng trách.

Bàn Tử vỗ vai tiểu ca nói.

“Được rồi tiểu ca, đoạn đường tiếp theo Bàn gia tôi sẽ đi cùng cậu!” Tần Vũ không thèm để ý đến anh ta, quay người trực tiếp rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Bàn Tử thấy vậy rất bực bội.

“Này!

Tiểu ca, cậu không thể cứ hễ Thiên Chân đi là lại biến thành Tần câm được, ít nhiều gì cũng phải tương tác với Bàn gia tôi một chút chứ!” Hai người vừa nói vừa rời khỏi tòa nhà, rất nhanh đã thấy chiếc trực thăng mà tổ chương trình cử đến.

Không nói hai lời, họ trực tiếp lên trực thăng rồi rời đi… Lại nói về Ngô Tam Tỉnh, vừa lên xe, điện thoại đã reo lên.

Người gọi đến chính là Phan Tử!

“Tam gia, mọi chuyện đã xong, tiểu tam gia ngủ rồi!” “Sớm nhất cũng phải sáng mai mới tỉnh lại!” “Ừm!

Cậu trông chừng nó, chuyện lần này, đừng để nó nhúng tay vào!” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Hiểu rồi!” Phan Tử nói rồi cúp máy… Trên máy bay, Tần Vũ và Bàn Tử mở gói đồ mà Ngô Tam Tỉnh đưa ra xem.

Rất nhanh đã hiểu được nơi họ sắp đến là đâu.

Hóa ra, nơi giáo sư Trần và Lương Quỳnh đến lần này, lại là quần đảo Tây Sa!

Dựa theo tài liệu, có lẽ giáo sư Trần đã tìm thấy một số manh mối từ chiếc quỷ tỷ mà họ mang ra từ Lỗ Vương Cung lúc trước.

Ghi lại rằng ở gần quần đảo Tây Sa có một ngôi mộ thuyền đắm đáy biển vô cùng kinh hãi.

Cái gọi là mộ thuyền đắm đáy biển, thực chất là một ngôi mộ cổ được xây dựng trên một con tàu khổng lồ.

Giáo sư Trần cũng không biết đã tìm thấy manh mối từ đâu trên chiếc quỷ tỷ, nhưng rất chắc chắn nơi đó tất có mộ thuyền đắm.

Mộ thuyền đắm trong lịch sử khảo cổ của cả Việt Nam đều thuộc loại hiếm thấy.

Giáo sư Trần không thể kìm nén được sự phấn khích trong lòng, trực tiếp dẫn đội đến đó.

Kết quả là toàn bộ đều mất tích, đến nay sống chết không rõ.

Tần Vũ nghe đến nơi này, lòng cũng trĩu nặng.

Ký ức mà anh đã mất, phần lớn đều liên quan đến tình hình bên trong các ngôi mộ.

Ví dụ như lúc ở Ma Quốc, anh đã không nhớ nghi thức tế lễ cụ thể.

Mà đối với ký ức về ngôi mộ thuyền đắm này, rất nhiều chỗ cũng đã bị khuyết thiếu.

Anh chỉ nhớ, phải tìm được một hồ nước, sau đó có thể tìm thấy một mô hình cung điện.

Những thứ khác, ký ức đều rất mơ hồ.

Có lẽ chỉ khi đến nơi mới có thể nhớ lại.

Chương 442

Trực thăng bay suốt một đêm, trong thời gian đó đã hạ cánh tiếp nhiên liệu hai lần.

Cuối cùng vào sáng sớm ngày hôm sau, họ đã đến được cảng khẩu.

Đến đây, họ sẽ phải đổi sang ca nô do tổ chương trình cung cấp, thẳng tiến đến đích.

Điều mà hai người không biết là, ngay khi họ đi ca nô xuất phát, Ngô Tam Tỉnh đã kịp đến núi Trường Bạch trong đêm.

“Reng reng reng!” Điện thoại của Ngô Tam Tỉnh reo lên.

Vừa nhìn đã thấy là Phan Tử gọi, chắc là báo cáo tình hình của Ngô Bất Chính.

“Nói đi!” Ngô Tam Tỉnh nghe máy.

Thế nhưng giọng Phan Tử trong điện thoại lại vô cùng lo lắng.

“Tam gia không hay rồi, tiểu tam gia biến mất rồi!” “Tôi đã kiểm tra camera giám sát, cậu ấy tỉnh lại lúc năm giờ sáng rồi tự mình rời đi!” “E rằng đã biết đây là trò của ngài rồi!” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy nhíu mày, không nói gì.

Phan Tử lại tiếp tục.

“Tam gia, tôi cảm thấy tiểu tam gia đã trở nên lợi hại hơn rồi, với cái đầu óc này e rằng đã không thua kém ngài đâu!” Bọn họ đâu biết rằng, Ngô Bất Chính đã kích hoạt năng lực “Tư duy Tà Đế” của Tiểu tam gia.

Nếu chút chuyện này mà cũng không nhìn ra, thì đã uổng phí năng lực đó rồi.

“Tôi biết rồi!

Không cần quan tâm đến nó!” Ngô Tam Tỉnh nói.

“Nhưng mà Tam gia, ngài không phải nói mộ thuyền đắm Tây Sa rất lợi hại sao?

Nếu tiểu tam gia cứ khăng khăng đi theo chẳng phải rất nguy hiểm sao?” Phan Tử nói.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu.

“Tôi vẫn đánh giá thấp Tần Vũ kia rồi, ảnh hưởng của cậu ta đối với cháu trai tôi quá lớn!” “Nó nhất quyết muốn đi chúng ta cũng không cản được!” “Nhưng nó đã muộn cả một đêm rồi, Tần Vũ hai người chắc đã ra khơi rồi!” “Cho dù nó có đuổi kịp cũng đã muộn một ngày, có Tần Vũ hai người đi trước dọn đường, nó chắc cũng không sao!” “Tiểu… tiểu ca, cậu lấy thịt bò ở đâu ra vậy?” Lôi nuốt nước bọt không nhịn được hỏi.

Bọn họ biết rất rõ, trong ba lô của Tần Vũ không có thịt bò, sao bây giờ lại như biến ảo thuật mà biến ra được chứ?

Thương Thương Không ánh mắt dán chặt vào miếng thịt bò, nếu không phải Bàn Tử vẫn chưa có, e rằng cô đã không nhịn được rồi.

Quả nhiên, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được, vứt con cá nướng sang một bên, cầm lấy miếng thịt bò gặm lấy gặm để, vừa ăn vừa nói.

“Tiểu… tiểu ca, cậu… miếng thịt bò này… thật mềm, hầm lâu lắm đây!” Nói rồi Bàn Tử đã ba miếng năm miếng ăn hết phần của mình.

Cảnh này khiến Lôi và Thương Thương Không trong lòng rất thất vọng, chỉ biết không ngừng nuốt nước bọt.

“Tiểu ca, thịt bò này rốt cuộc cậu lấy từ đâu ra vậy?” Thấy Tần Vũ không nói, Ngô Bất Chính cũng tò mò hỏi.

“Phía trước, còn rất nhiều!” Tần Vũ chỉ về phía trước nói.

Lôi và Thương Thương Không nghe vậy liền ngồi không yên, đứng dậy định đi qua.

Bàn Tử nghe vậy chùi miệng cũng đứng lên.

Ngô Bất Chính tuy ăn không nhiều, nhưng nghe phía trước còn rất nhiều, cũng không khỏi có chút động lòng.

Thế nhưng cậu vừa đứng dậy, Tần Vũ lại dùng Hắc kim cổ đao chắn trước mặt cậu.

“Cậu không được đi!” “Tại sao?” Ngô Bất Chính mặt đầy nghi hoặc.

Bàn Tử ba người vốn đã xông ra năm sáu mét, nghe câu này liền sững sờ.

Cái gì gọi là cậu không được đi?

Chẳng lẽ phía trước có vấn đề?

Bàn Tử vội chạy về, hỏi.

“Tiểu ca, phía trước có vấn đề à?” Tần Vũ gật đầu.

Cảnh này vừa hay bị Lôi và Thương Thương Không nhìn thấy.

Lập tức hai người cũng sợ hãi chạy về.

Ngô Bất Chính vội hỏi.

“Rốt cuộc có chuyện gì?

Có Tống tử à?” Tần Vũ lắc đầu.

Anh cũng ăn hết phần thịt bò của mình, đứng dậy nói.

“Xem livestream!” Nói rồi, Tần Vũ quay người lại đi về phía trước.

Ngô Bất Chính và mọi người thấy vậy vội nhìn vào phòng livestream.

Người quay phim dường như đã đổi, lập tức mở phòng livestream của Tần Vũ lên.

Người trong phòng livestream sớm đã mờ mịt.

Rõ ràng sắp chết đói, sao đột nhiên Tần Vũ lại mang thịt bò về.

Chương 443

Mẹ kiếp, chuyển phát nhanh cũng không thể giao đến đây được!

Thả dù càng không có cửa, hơn nữa thịt bò thả dù làm sao còn nóng hổi được.

Mọi người đều không nói gì, chỉ dán mắt vào phòng livestream quan sát.

Chỉ thấy ánh sáng phía trước mọi người có chút u ám.

Tần Vũ đi được vài bước đã không thấy người đâu.

Thế nhưng trong phòng livestream, mọi người phát hiện, càng đi về phía trước, sương mù càng dày, mà đây không phải sương trắng, mà là một loại sương đen, giống như do bụi bặm trong không khí quá nhiều tạo thành.

Nhưng phạm vi sương đen này không lớn.

Tần Vũ đi chỉ gần hai phút, đột nhiên phía trước lại xuất hiện một tòa thành trì đèn đuốc sáng trưng.

Nhìn thấy tòa thành này, lập tức cả phòng livestream đều ngẩn người.

Ngô Bất Chính càng kinh ngạc hô lên.

“Đây… đây là Ác La Hải thành!” Bàn Tử và những người khác cũng nhìn đến trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy ở phía trước, bên trong một khu vực bằng phẳng hình lòng chảo khổng lồ, một tòa thành cổ đèn đuốc sáng trưng hiện ra trước mắt.

Ánh sáng bên trong đều là ánh sáng của nến và đuốc.

Nhưng gần như cả thành đều được thắp sáng.

Trong môi trường u ám này, quả thực quá nổi bật.

Nếu không phải khu vực sương đen che khuất tầm nhìn của mọi người, e rằng họ đã sớm nhìn thấy rồi.

Trong phòng livestream, người Việt Nam một phen chấn kinh.

Thế nhưng lại bị một đám bình luận ngoại ngữ tấn công, Trần Hàm Hàm căn bản không kịp phiên dịch.

Lúc này cư dân mạng Việt Nam mới phản ứng lại, đồng loạt phát đạn mạc nói. 【Xong rồi xong rồi!

Lần này hoàn toàn không giải thích được nữa rồi, đám người nước ngoài chắc sắp điên rồi】【Mẹ nó, tao cũng sắp điên rồi, Ma Quốc không phải đã tuyệt diệt rồi sao?

Sao ở đây vẫn có người sống!】【Không thể nào, không nghe Ngô tiểu ca nói, đây là Ác La Hải thành sao】【Người của Ác La Hải thành đều chết hết rồi, sao lại có ánh sáng được!】【Mẹ nó tao cũng không hiểu, ai có thể giải thích cho người nước ngoài không】【Giải thích cái con khỉ, để bọn họ tự nghĩ đi】【Tao nghi mày định để bọn họ nghĩ nát óc cũng không ra, rồi uất ức mà chết】Phòng livestream thảo luận kịch liệt.

Mà lúc này trong lòng Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng chấn kinh không kém.

Nhưng lúc này họ đều phát hiện, trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, hỏi từ đâu.

Ngô Bất Chính nói.

“Trong truyền thuyết người của Ác La Hải thành đều biến mất trong nháy mắt!” “Nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, sao trong thành vẫn còn đèn đuốc, chuyện này căn bản là vi phạm hiện tượng tự nhiên!” “Đừng nghĩ nữa, xem tiểu ca định làm gì kìa!” Bàn Tử vội nói.

Sau đó mọi người liền thấy.

Tần Vũ lại đứng ở ngoài thành, đi vào một hang động ở một bên.

Theo anh vào hang động, lập tức mọi người thấy, bên trong hang động này, lại có một cái nồi lớn.

Trong nồi lớn nấu không phải thịt bò thì là gì.

Hơn nữa bên trong còn rất nhiều.

Nhìn hơi nóng bốc lên, Bàn Tử và những người khác đều không nhịn được nuốt nước bọt.

So với nồi thịt bò kia, ba miếng thịt bò Tần Vũ mang về, quả thực chỉ là muỗi!

Nồi thịt bò lớn này, tuyệt đối có thể khiến tất cả bọn họ ăn một bữa no nê.

Họ nhìn vào màn hình livestream, chỉ thấy Tần Vũ lại lấy ba miếng thịt bò bỏ vào ba lô.

Họ rất muốn nói, tiểu ca cậu lấy nhiều một chút đi!

Nhưng lời đến miệng, lại không thể nói ra.

Phía trước chính là Ác La Hải thành.

Nhưng bên trong lại yên tĩnh đến lạ thường.

Dường như căn bản là một thành phố ma không người.

Thịt bò ở nơi này có ăn được không?

Tần Vũ lấy xong thịt bò, đã quay người đi về.

Mọi người nhìn chằm chằm về phía trước, mãi không biết nói gì.

Ngô Bất Chính lại dường như nghĩ đến điều gì, mày nhíu rất chặt, ngay cả Tần Vũ quay lại cậu cũng không để ý.

Bàn Tử ba người nhìn thịt bò Tần Vũ vừa mang về, trong lòng rất rối rắm.

Thịt bò này rốt cuộc là ăn hay không ăn đây!

Chương 444

Nhưng không ăn, Bàn Tử vừa rồi đã ăn rồi.

Dù sao cũng đã ăn, có chết cũng sớm chết rồi, dứt khoát nhắm mắt làm liều, Bàn Tử lại ăn thêm một miếng.

Thương Thương Không và Lôi thấy vậy cũng không nhiều lời, chết thì cùng chết, lập tức cũng ăn.

Ngô Bất Chính đột nhiên đứng dậy nói.

“Ác La Hải thành này có vấn đề, tôi phải vào xem!” Thế nhưng Tần Vũ cũng đứng dậy chắn trước mặt cậu.

“Tôi đã nói rồi, cậu không được vào!” “Tại sao?” Ngô Bất Chính không hiểu, Ác La Hải thành trước mắt rõ ràng có vấn đề.

Nhưng tại sao Tần Vũ lại không cho cậu vào chứ?

“Thiên Chân cậu đừng vội, tiểu ca làm vậy chắc chắn có lý do của cậu ấy, lát nữa Bàn gia tôi cùng cậu ấy vào xem là được rồi!” “Vết thương trên tay cậu vẫn chưa khỏi hẳn, đừng cố!” “Cậu cũng không được!” Tần Vũ đột nhiên nói.

Bàn Tử nghe vậy sững sờ.

“Tại sao?

Cái gì gọi là tôi cũng không được?” “Cậu đang nghi ngờ năng lực của Bàn gia tôi, hay là đang lo lắng cho Bàn gia?” Lôi và Thương Thương Không ở bên cạnh nhìn cảnh này đều có chút do dự.

Tần Vũ ngăn cản đồng đội đi vào, điều này cho thấy bên trong chắc chắn có vấn đề.

Nhưng đối mặt với nơi được coi là một kỳ tích vĩ đại khác của nhân loại này, không vào xem quả thực có chút quá đáng tiếc.

Đặc biệt là hai người họ đến từ nước ngoài.

Lúc này người trong phòng livestream đều đang thúc giục họ mau vào xem.

Đều không muốn bỏ lỡ nơi được coi là kỳ tích này.

Lôi nói.

“Tần tiểu ca, tuy tôi biết bên trong có nguy hiểm, nhưng lòng hiếu kỳ của con người thật sự quá khó kiểm soát!” “Hơn nữa, tôi thám hiểm ngoài trời nhiều năm như vậy, chưa từng thấy nơi nào hùng vĩ như thế này!” “Tôi có thể vào xem được không?” “Tôi cũng muốn đi!” Thương Thương Không cũng lên tiếng.

Tần Vũ nhìn hai người lắc đầu.

“Tốt nhất là đừng đi!” Hai người sững sờ, tốt nhất là đừng đi, ý là nếu thật sự muốn đi, anh cũng sẽ không quản.

Nghĩ đến đây, hai người liền yên tâm.

Ngô Tam Tỉnh nói xong, Phan Tử lại vội vàng nói.

“Tam gia, hay là tôi đi theo?

Dù sao tiểu tam gia cũng là cháu ruột của ngài!” “Không cần!” Ngô Tam Tỉnh lại trực tiếp lắc đầu.

“Cậu làm việc của cậu đi, không cần quan tâm nó, nếu nó đến thế mà còn trúng kế, vậy chỉ có thể nói là số của nó!” Nói xong, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp cúp máy.

Mà người tài xế tối qua ở bên cạnh cũng đi theo.

Anh ta nói.

“Tam gia, hay là tôi đi một chuyến?” Người thanh niên ánh mắt vô cùng sắc bén, dường như cũng không phải người tầm thường.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy xua tay.

“Cậu không thể đi, cậu phải cùng tôi đến núi Trường Bạch, để mời được cậu tôi đã tốn không ít tiền đâu!” “Hy vọng thực lực của cậu cũng lớn như danh tiếng của cậu!” Người thanh niên kia cười, nói.

“Tam gia ngài lo xa rồi, danh tiếng của tôi, Đoạn Vô Kỵ, và Hắc Hạp Tử không phân cao thấp đâu, không phải là dùng tiền thổi phồng lên đâu!” “Chuyến đi núi Trường Bạch lần này, ngài sẽ không thất vọng đâu!” “Vậy thì tốt!” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, khóe miệng nở nụ cười.

Thế nhưng sau đó ông ta lại lấy điện thoại ra, gửi cho Phan Tử một tin nhắn.

Trên đó viết.

“Báo cho Giải gia, Giải gia sẽ cử người giúp nó!” … Lúc này tại một thành phố gần núi Côn Lôn.

Ngô Bất Chính mặt đầy tức giận.

Chuyện cũng gần như Phan Tử đoán.

Sau khi tỉnh lại lúc năm giờ sáng, cậu đã phát hiện không thể liên lạc được với Tần Vũ và Bàn Tử.

Rất rõ ràng cậu đã bị người ta cố ý tách ra.

Mà người có thể làm vậy, cũng chỉ có tam thúc của cậu.

Dù cậu biết rất rõ, tam thúc làm vậy có thể là sợ cậu đi theo sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng trong chuyến đi Ma Quốc lần này, cậu sớm đã coi Tần Vũ là anh em.

Bây giờ bảo cậu rút lui, cậu làm sao có thể chấp nhận.

Đã là anh em, thì phải mãi mãi ở bên nhau.

Dù con đường phía trước rất hiểm nguy.

“Dù tổ chương trình không giúp tôi, tôi cũng phải tự mình đi!” Ngô Bất Chính trong lòng kiên định.

Thế nhưng vấn đề thực tế còn khó khăn hơn cậu tưởng rất nhiều.

Chương 445

Bây giờ cậu không những không có trực thăng để nhanh chóng đuổi theo.

Mà cậu còn không biết Tần Vũ và Bàn Tử đã đi đâu.

Tuy theo hợp tác của họ với tổ chương trình, có thể sẽ mở livestream, lúc đó sẽ biết.

Nhưng đến lúc đó mới đuổi theo cũng muộn rồi.

Ngay lúc cậu đang có chút lo lắng không có cách nào, đột nhiên bên đường một chiếc xe sedan màu trắng lại dừng lại.

“Hửm?” Ngô Bất Chính nhìn chiếc xe có chút nghi hoặc.

Chiếc xe này cậu hoàn toàn chưa từng thấy.

Cậu chú ý thấy trên chiếc xe này lại có một dãy số, dường như là số hiệu.【302059007】Dãy số này có ý nghĩa gì?

Ngô Bất Chính trong lòng nghi hoặc.

Nhưng sau đó cậu lại dường như nghĩ đến điều gì.

Cậu vội lấy điện thoại lên mạng tìm kiếm, quả nhiên liền hiện ra một chuỗi thông tin.

“Công ty Giám định Văn vật Giải thị!” Cậu lập tức bừng tỉnh, dãy số này cậu xác thực không phải lần đầu tiên thấy.

Người của Giải gia có sản nghiệp của riêng mình, mà thông thường sử dụng chính là dãy số này.

Quả nhiên, theo cửa kính xe hạ xuống, một người thanh niên bên trong thò đầu ra cười nói.

“Tiểu tam gia, chị Thiên Linh bảo tôi đến đón cậu!” Ngô Bất Chính không quen người thanh niên này, nhưng cậu biết Thiên Linh này là ai.

Lập tức cũng không nhiều lời, trực tiếp lên xe.

Người thanh niên kia cười, trực tiếp đạp ga phóng đi.

Ngô Bất Chính thấy cả chiếc xe đều có dãy số 【302059007】.

Chắc là xe của Giải gia không sai, hơn nữa tài xế còn nói là người của chị Thiên Linh, vậy thì càng không có vấn đề gì.

Nói đến Thiên Linh này, thực ra người biết rất ít.

Thiên Linh tên thật là Giải Thiên Linh.

Là người của Giải gia, nhưng trong cả Giải gia, người biết đến sự tồn tại của cô cũng rất ít.

Người ngoài thì càng khỏi phải nói.

Ngô Bất Chính cũng là vì quan hệ rất tốt với gia chủ Giải gia là Giải Vũ Hoa, mới biết đến sự tồn tại của Giải Thiên Linh.

Giải gia và Ngô gia của họ có quan hệ họ hàng.

Hơn nữa đều là những gia tộc đạo mộ lớn nổi tiếng.

Nhưng thời đại này không ai dám nói như vậy nữa.

Hơn nữa cũng không thể vơ đũa cả nắm, bất kể là Giải gia hay Ngô gia, đều đã mở công ty của riêng mình, dần dần bắt đầu tẩy trắng.

Mà sự tồn tại của Giải Thiên Linh này thực chất là vì một số chuyện không quang minh.

Gia chủ Giải gia là Giải Vũ Hoa đứng ở nơi sáng.

Còn người đứng trong bóng tối chính là Giải Thiên Linh.

Ngô Bất Chính cũng chỉ biết sơ qua một số tình hình.

Nghe nói Giải Thiên Linh này là cô nhi được Giải gia nhận nuôi.

Từ nhỏ lớn lên ở Giải gia, người Giải gia rất thương yêu cô, vốn định để cô làm người bình thường.

Nhưng sau này Giải gia gặp biến cố lớn.

Bất đắc dĩ để Giải Vũ Hoa đứng ra làm gia chủ, Giải Thiên Linh thương anh trai mình, bèn chuyển sang làm nghề đạo mộ.

Đại gia tộc làm gì có chuyện tẩy trắng hoàn toàn.

Chẳng qua là giảm bớt hoạt động đạo mộ mà thôi.

Mà Giải Thiên Linh mấy năm nay đã trở thành trụ cột hạ mộ của Giải gia.

Vì chuyện quá mức đặc biệt, nên rốt cuộc Giải Thiên Linh đang làm gì, rất nhiều người Giải gia cũng không biết.

Trong lòng đang nghĩ, xe đã chạy đến một tòa nhà văn phòng gần nhất.

Tòa nhà này rất lớn, tài xế nói.

“Tiểu tam gia, trên sân thượng có sân bay trực thăng, chị Thiên Linh đang đợi cậu!” Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp xuống xe vào tòa nhà.

Chỉ là cậu không hiểu, sao chuyện lần này ngay cả Giải gia cũng bị lôi vào.

Chẳng lẽ họ biết giáo sư Trần và những người khác đã đi đâu?

Chương 446

Định đến chia một chén canh trong ngôi mộ cổ kia?

Nhưng nghĩ lại, chắc là không phải.

Giải gia có gan to bằng trời cũng không dám đạo mộ trên livestream.

Chuyện đó chẳng khác gì tự tìm cái chết.

Nghĩ tới nghĩ lui, chắc là do con cáo già tam thúc kia sắp đặt.

Có lẽ là lo lắng cho an toàn của mình, nên mới thông báo cho Giải gia đến giúp đỡ.

“Coi như con cáo già nhà ông cũng có chút tình người!” Ngô Bất Chính trong lòng mắng thầm.

Lúc này thang máy đã đến sân bay trực thăng trên tầng thượng.

Quả nhiên trên sân bay đã có một chiếc trực thăng đang đợi sẵn.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời trực tiếp chạy qua.

Cửa máy bay mở ra, lập tức một gương mặt tinh xảo lộ ra.

Đó là một người phụ nữ, mặc bộ đồ bó sát màu đen rất tinh nghịch, không phải Giải Thiên Linh thì là ai.

“Tiểu tam gia lâu rồi không gặp, lên đi!” “Cảm ơn nhiều!” Ngô Bất Chính cũng lười hỏi nhiều, lập tức lên trực thăng.

Thế nhưng vừa lên mới phát hiện, bên cạnh lại còn có một người nữa.

Là một người đàn ông.

Anh ta đeo kính râm, trông có vẻ ngầu.

“Vị này là bạn của anh trai tôi, mời đến với giá cao, tên là Hắc Ảnh!” “Biệt danh là Hắc Hạp Tử!” Giải Thiên Linh giải thích.

“Hắc Hạp Tử?

Là hộp đen trên máy bay à?” Ngô Bất Chính sững sờ, sao lại có người tên này, cũng quá kỳ lạ rồi.

Giải Thiên Linh cười nói.

“Không phải hộp đen của máy bay, là do gã này quanh năm ôm một cái hộp gỗ màu đen, nên cũng được gọi là Hắc Hạp Tử!” “Nhưng anh ta rất lợi hại, anh trai tôi nói nơi cậu sắp đến lần này quá nguy hiểm, bảo anh ta đến bảo vệ tôi!” “Tốn rất nhiều tiền đấy!” Người tên Hắc Hạp Tử kia cười, quả nhiên lấy ra một cái hộp gỗ màu đen to bằng lòng bàn tay, nói.

“Tiểu tam gia, người của Ngô gia, sao nào, có hứng thú đặt hàng không?” “Chỉ cần tiền đủ, mộ nào cũng tùy chọn!” Nói rồi Hắc Hạp Tử mở cái hộp gỗ của mình ra, bên trong đen kịt không thấy gì.

Nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, muốn mời anh ta phải tốn tiền a!

“Mạo muội hỏi một câu, mời anh tốn bao nhiêu tiền?” Ngô Bất Chính hỏi.

Hắc Hạp Tử cười nói.

“Cũng không đắt, chúng ta cũng coi như có chút duyên phận, chiết khấu mười vạn cậu thấy thế nào?” “Mười vạn?” Ngô Bất Chính lập tức ngây người, cửa hàng của mình một năm cũng không kiếm được mười vạn!

“Thôi thôi, mau đi đi!” Ngô Bất Chính thúc giục, trong lòng thầm nghĩ.

“Tốn mười vạn mời anh, tôi thà tìm tiểu ca còn hơn, không những miễn phí còn tận tình nữa!” “Hơn nữa thực lực hình như cũng mạnh hơn anh!” “Mẹ nó, vẫn là Tần Vũ tiểu ca của mình tốt nhất!” “Này tiểu ca, cậu bảo bọn họ tốt nhất đừng đi, lại không cho chúng ta vào, lập trường của cậu có vấn đề không vậy!” Bàn Tử có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu vỗ vỗ Bàn Tử.

“Cậu không phải đã nói rồi sao, tiểu ca làm vậy chắc chắn có lý do!” “Tuy tôi rất muốn vào, nhưng vào hay không cũng như nhau!” “Cậu đừng quên, tiểu ca có livestream!” “Chúng ta ở ngoài xem livestream cũng như nhau thôi!” “Không phải, Bàn gia tôi chỉ thấy không thể thua đám người nước ngoài này!” Bàn Tử nói.

“Bọn họ đều dám vào, chúng ta không vào thì có vẻ như chúng ta sợ!” Ngô Bất Chính nói.

“Livestream mà, ai cũng biết cậu không sợ, hơn nữa cậu nghĩ tiểu ca sẽ thua bọn họ sao?” “Cái này… tự nhiên là không thể rồi!” Bàn Tử nói.

“Thôi được, nếu tiểu ca đã kiên quyết, vậy tôi cũng không gây thêm rắc rối, ở ngoài nếu có chuyện còn có thể ứng phó!” Tần Vũ thấy vậy không chần chừ nữa, cầm lấy ba lô chuẩn bị đi vào.

Lôi và Thương Thương Không ở bên cạnh thấy vậy cũng vội đeo ba lô chuẩn bị đi theo.

Tần Vũ liếc nhìn hai người họ một cái.

Lôi nói.

“Tiểu ca, chúng tôi vào xem một chút, không đi sâu, chỉ xem thôi!” Tần Vũ không nói gì, Lôi thấy vậy cười, lập tức chạy về phía trước.

Thương Thương Không cũng theo sát phía sau, không dừng lại.

Tần Vũ chỉ nhìn hai người, cuối cùng quay đầu lại nhìn Bàn Tử và

Ngô Bất Chính, nói với Bàn Tử.

“Chăm sóc cậu ấy cho tốt!” Nói xong, anh quay người đi vào trong làn sương đen.

Tần Vũ đi rất chậm, dường như không vội.

Còn Thương Thương Không và Lôi ở phía trước đã chạy đến cổng thành, họ không vội vào.

Ngược lại, họ chạy vào hang động mà Tần Vũ đã đến trước đó, lấy hết thịt bò trong nồi lớn ra.

Màn hình livestream của hai người được chiếu lên.

Bàn Tử thấy rõ, không ngừng nói.

“Ai, lần này khổ rồi, người ta lấy, sau này nếu không có gì ăn, còn phải xem người ta có chịu cho không!” Ngô Bất Chính cười cười không nói gì.

Chương 447

Họ còn phải trông cậy vào việc theo Tần Vũ ra ngoài, nếu thật sự không còn thức ăn, tự nhiên cũng không dám ăn một mình.

Tần Vũ đi rất chậm, nhưng lúc này cũng đã đến cửa hang.

Nhưng anh không vào, mà tiếp tục đi về phía Ác La Hải thành.

Thương Thương Không và Lôi lấy hết thịt bò trong nồi lớn xong cũng chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng ngay lúc này, cả phòng livestream lại vang lên một tiếng bò rống.

Âm thanh này trong phòng livestream rõ ràng đến mức không thể nào hơn.

Ngoài Tần Vũ ra, ngay cả Ngô Bất Chính ba người cũng nghe thấy mà sững sờ.

Mọi người đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Thương Thương Không và Lôi càng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong Ác La Hải thành không một bóng người, sao lại có tiếng bò rống chứ?

Hai người bất giác đi tìm Tần Vũ.

Thế nhưng Tần Vũ căn bản không vào, nhìn phòng livestream của anh, lúc này Tần Vũ đã ở trong Ác La Hải thành rồi.

“Đừng sợ, chỉ là con bò thôi!” Lôi cũng là một nhà thám hiểm có kinh nghiệm, rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

Anh ta nhìn xung quanh, sau đó lại phát hiện ra một cánh cửa đá ở bên cạnh.

Trên cửa đá còn có một dấu tay máu.

Dùng tay sờ một cái, máu vẫn còn tươi.

Giống như vừa mới để lại không lâu.

Tần Vũ lúc này cũng chú ý đến tình hình phòng livestream của họ.

Nhưng biết bên trong không có nguy hiểm nên không quan tâm nhiều.

Anh lấy ra viên Mộ Trần Châu kia, cầm trong tay.

Vừa đi, vừa quan sát cả viên châu, anh biết.

Chỉ cần Mộ Trần Châu đến Ác La Hải thành này, chắc chắn sẽ có biến hóa.

Nhưng khi nào có thể biến hóa, anh cũng không chắc.

Lại nhìn phòng livestream.

Thương Thương Không và Lôi đã ở trong cánh cửa đá đó.

Mà tình hình trong cửa đá, cũng gần như không khác gì trong trí nhớ của anh.

Trong thạch thất là một lò mổ.

Bên trong có một con bò vừa bị chặt đầu.

Đầu bò bị treo lên, mắt vẫn còn đảo.

Dường như vẫn chưa chết.

Tiếng bò rống chính là do nó phát ra.

Lúc này người trong phòng livestream thấy cảnh này, đều ngẩn người.

Mẹ kiếp tình huống gì đây.

Đầu bò đã rơi rồi, sao vẫn chưa chết?

Hiện tượng này quả thực là kỳ tích trong kỳ tích, căn bản không thể tồn tại. 【Mẹ nó, sao lại ra đề khó thế này, để cô Trần Hàm Hàm giải thích với người nước ngoài thế nào đây】【Mẹ nó tao còn chưa hiểu, còn lo người nước ngoài sống chết à?】【Mấy chuyên gia đâu rồi, bình thường không phải rất năng nổ sao?

Sao lúc quan trọng lại không thấy người?】【Chuyên gia?

Tao nhớ hình như lần gần nhất, sau khi nhà sinh vật học kia bị vạch mặt, thì không có chuyên gia nào ra giải thích nữa thì phải】【Vãi, tám phần là mấy chuyên gia này sợ mất việc】【Cái này cũng có thể hiểu, đồ dưới đất ai đã thấy, nhảy ra làm đầu to cuối cùng chẳng phải là bị tiểu ca vả mặt sao】【Thôi thôi, bí ẩn của Ác La Hải thành này e là không ai giải được rồi!】Người trong phòng livestream nghị luận sôi nổi.

Thương Thương Không và Lôi nhìn cũng kinh hồn bạt vía, vội lui ra ngoài.

Ngô Bất Chính nhìn tất cả, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ.

“Thời gian dường như không còn tác dụng nữa!” “Ý gì?” Bàn Tử đang cùng hai cô gái trong phòng livestream bàn luận về nhân sinh, nghe Ngô Bất Chính nói vậy nghi hoặc.

Ngô Bất Chính lắc đầu, trong đầu cậu cũng là một mớ hỗn độn.

“Thôi được rồi, nghĩ không thông thì đừng nghĩ nữa, xem cậu ấy không tốt hơn sao…” Bàn Tử một câu chưa nói xong, đột nhiên trong phòng livestream lại truyền đến tiếng kinh hô của Lôi và Thương Thương Không. 【Tiểu ca!

Tần tiểu ca anh ấy…】Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy lập tức kinh hãi, vội nhìn sang phòng livestream của Tần Vũ.

Vừa nhìn một cái, họ đều sững sờ.

Chương 448

Chỉ thấy Tần Vũ dường như đã đến một căn phòng khổng lồ trong Ác La Hải thành.

Trong phòng có vô số quỷ phàm.

Trên quỷ phàm còn có bích họa.

Tần Vũ nhìn rõ, đó rõ ràng là bích họa da người.

Tất cả quỷ phàm đều được làm bằng da người.

Nhưng không đúng, thấy những thứ này, đám người nước ngoài kia cũng không đến nỗi kích động như vậy chứ!

Đột nhiên Ngô Bất Chính phát hiện ra vấn đề.

Những quỷ phàm đó đều được treo trên tường.

Tần Vũ dù có nhìn, cũng không thể cứ nhìn chằm chằm một hướng.

Hơn nữa ngẩng đầu lâu như vậy cổ không mỏi sao?

Bàn Tử nhìn ra manh mối hét lên.

“Mẹ nó có chuyện rồi, góc quay này là tiểu ca đang nằm trên mặt đất!” “Hơn nữa lâu như vậy không động, tám phần là ngất rồi!” Nói xong Bàn Tử vác đồ nghề định xông vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng định đi theo.

Bàn Tử vội ngăn cậu lại.

“Cậu ở lại đây, tất cả đều vào thì không có ai ứng phó!” Ngô Bất Chính tuy lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn ở lại.

Bàn Tử lo lắng cho Tần Vũ, chạy được vài bước đột nhiên nhớ ra.

Thương Thương Không và Lôi không phải ở bên trong sao, họ đáng lẽ phải đi tìm tiểu ca chứ!

Nhưng vừa nhìn màn hình livestream của hai người, anh ta lập tức tức đến văng tục.

Hai người này vừa mới vào Ác La Hải thành, đã thấy tình hình Tần Vũ ngất xỉu.

Đâu còn dám đi sâu, trực tiếp chạy về.

Lúc này lại vừa hay đụng mặt Bàn Tử.

Bàn Tử mắng!

"Hai người chúng mày đúng là lợi hại, nếu tiểu ca xảy ra chuyện gì, Bàn gia tao giết chết chúng mày!" "Đừng tưởng mày là con gái!" Bàn Tử thật sự nổi giận, nếu không gặp được Tần Vũ, anh ta sớm đã chết ở Tần Lĩnh.

Lúc này thấy Tần Vũ bị bỏ lại, trong lòng tức điên lên!

Nhưng hoàn cảnh của Tần Vũ dường như không có biến cố.

Dường như chỉ là ngất đi.

Bàn Tử ba bước làm hai, rất nhanh đã xông vào trong thành.

Anh ta đi thẳng một mạch, chưa đến mười phút đã tìm thấy nơi Tần Vũ ở.

Quả nhiên không sai, Tần Vũ ngất trên mặt đất, trong tay vẫn cầm viên Phượng Hoàng Đảm kia.

Nhưng lúc này Bàn Tử đâu còn quan tâm được nhiều như vậy, lay nửa ngày thấy Tần Vũ vẫn không tỉnh.

Lập tức cất Phượng Hoàng Đảm vào ba lô, cõng Tần Vũ quay về theo đường cũ, không hề dừng lại một chút nào!

Lại nói, lúc này trên biển.

Tần Vũ và Bàn Tử ngồi trên chiếc ca nô cao tốc của tổ chương trình và xuất phát.

Theo tài liệu mà tổ chương trình cung cấp, họ chỉ mất tối đa bốn tiếng là có thể đến được nơi xảy ra sự việc.

Tốc độ này đã là cực kỳ nhanh rồi.

Mà tổ chương trình cũng đúng là dân làm ăn.

Một bên lên đường, một bên đã có người sắp xếp xong thiết bị livestream, mặc đồ cho hai người.

Do là đi cứu người, hơn nữa quan trọng nhất là phải tìm được Lương Quỳnh.

Vì vậy Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, mặc xong thiết bị livestream.

Nhân viên công tác bên cạnh liền nhắc nhở họ. "Một phút nữa sẽ bắt đầu livestream!" "Tiểu ca, hai người phải cố gắng lên nhé, tôi cũng là fan của hai người!" Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử nghe vậy có chút không vui. "Ra là cậu không phải fan của Bàn gia tôi à, thế thì còn gì để nói nữa, lại đây, Bàn gia tặng cậu một vé xuống sông mò cua!" Nhân viên công tác kia giật mình vội nói. "Bàn gia đừng, đừng mà, em gái tôi đặc biệt thích anh, còn dặn là lúc về gặp anh thì cho anh số điện thoại của nó!" Nói rồi, chàng thanh niên đó thật sự lấy ra một tấm danh thiếp đưa qua.

Bàn Tử vốn đang rất vui vì có em gái biết hàng.

Kết quả vừa nhìn danh thiếp, liền nổi nóng. "Em gái của cậu nhiều thế, còn lựa chọn được nữa à!" "Bàn gia, tôi là loại người đó sao!"

"Nhưng xem ra chất lượng cũng không tệ, Bàn gia ta đành miễn cưỡng nhận vậy!" Bàn Tử nói rồi nhét danh thiếp vào túi.

Chương 449

Trong lúc hai người nói chuyện.

Trên các chương trình truyền hình và trên mạng khắp cả nước, chương trình của tổ chương trình đã hoàn toàn phủ sóng.

Người dẫn chương trình đang đứng trước ống kính, kích động tuyên bố. 【Các vị, các vị!

Chương trình 《Cổ Mộ Tham Bí》 của chúng ta đã tạm thời kết thúc】 【Nhưng tin tức gần đây chắc mọi người đều đã xem rồi】 【Tổ chương trình chúng tôi được các đơn vị liên quan ủy thác, đã hợp tác với Tần tiểu ca】 【Tần tiểu ca đã lên đường đi giải cứu giáo sư Trần và những người khác】 【Không dài dòng nữa, kỳ chương trình này sẽ được gộp vào mùa thứ hai của 《Tiểu Ca Dẫn Bạn Thăm Mộ》】 【Tiếp theo chúng ta sẽ đi thẳng vào chủ đề chính】 Theo sau giọng nói của người dẫn chương trình, phòng livestream của hai người Tần Vũ cũng được mở ra trong nháy mắt.

Vô số cư dân mạng ùn ùn kéo vào. 【Tôi vãi, tổ chương trình các người có còn là người không, đi làm còn có ngày nghỉ cuối tuần, không thể để Tiểu ca nghỉ một ngày à?】 【Mẹ nó, nói đúng lắm!】 【Đúng cái con khỉ, Tiểu ca nghỉ rồi thì chúng ta xem cái gì】 【Biến đi, mà khoan, sao lại thiếu một người?

Vợ Tiểu ca đâu rồi?】 【Cậu khùng rồi à, vợ Tiểu ca mất tích mà!】 【Cút, tôi không nói Lương Quỳnh, tôi nói là Ngô tiểu ca】 【Nhanh vậy đã xác định vị trí chính cung nương nương rồi à?】 【Ủng hộ!

Ngô tiểu ca đâu?

Ngô tiểu ca không đến, Tần tiểu ca của chúng ta bảo vệ ai đây!】

【Mẹ kiếp, tổ chương trình ăn shit à, không biết khán giả muốn xem CP nào với nào sao?】Trong phòng livestream loạn như một nồi cháo.

May mà tổ chương trình cũng không phải dạng vừa, vội nói.【Tin mới nhất, Ngô tiểu ca đã lên đường rồi, sẽ sớm hội hợp thôi, mọi người đừng kích động ha ha】Bàn Tử và Tần Vũ thấy vậy, đều không khỏi nhíu mày.

Bàn Tử nói. "Thiên Chân còn thật sự đuổi theo à, xem ra đi Ma quốc một chuyến, đầu óc đã tiến bộ không ít!" "Nhưng sao tổ chương trình biết được, chú Ba của cậu ta không phải là người của tổ chương trình sao?" Tần Vũ nói. "Ngô Tam Tỉnh không cản được cậu ấy!" Bàn Tử tỉnh ngộ vội nói. "Vậy chúng ta có nên đợi cậu ấy không, dù sao một mình cậu ấy e là sẽ gặp nguy hiểm!" Tần Vũ lại lắc đầu. "Thời gian gấp rút, chúng ta đi trước dọn đường, cậu ấy sẽ không gặp nguy hiểm nữa!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, cười nói. "Tiểu ca, nói chuyện về Thiên Chân sao cậu nhiều lời thế, cậu không phải là thật sự thích cậu ấy đấy chứ!" "Vãi, nam nam!

Khẩu vị của hai người cũng nặng thật, tôi đi xem mấy em gái kia thì hơn!" Bàn Tử nói rồi lấy danh thiếp chạy sang một bên.

Ca nô cao tốc không ngừng nghỉ thẳng tiến đến đích.

Tuy nhiên ông trời có chút không chiều lòng người.

Mới chạy được hai tiếng, thời tiết nói đổi là đổi.

Trên cả chiếc ca nô ngoài Bàn Tử và Tần Vũ ra, chỉ có hai nhân viên công tác.

Một người phụ trách lái thuyền, một người phụ trách đổi ca.

Người vừa giới thiệu em gái cho Bàn Tử tên là Trương Đông.

Người còn lại lái thuyền là em trai cậu ta, Trương Nam.

Trương Nam nhìn thời tiết này, lập tức nhíu mày nói. "Anh hai, thời tiết thay đổi nhanh quá, e là chúng ta không vượt qua được rồi, hay là tạm thời cố định lại một chút?" Lúc này trên cả mặt biển mây đen ùn ùn kéo đến, bão tố e là sắp ập xuống.

Thời tiết trên biển thay đổi thất thường, một khắc trước trời quang mây tạnh, khắc sau đã là sấm chớp đùng đùng.

Nhưng mưa đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ cần sóng gió không lớn, loại ca nô cao tốc hàng đầu này cũng có thể chịu được.

Trương Đông lại có vẻ mặt khó coi nói. "Không được!

Phải vượt qua, ở lại đây tám phần là sẽ xảy ra chuyện!" "Tại sao?" Trương Nam không hiểu, nhưng Trương Đông không có ý định giải thích. "Cứ làm theo là được, anh hai còn lừa cậu được chắc!" Bàn Tử vốn đang xem ảnh em gái rất vui, nghe họ nói chuyện không khỏi sáp lại gần. "Đông qua lão đệ, cậu hoảng hốt vậy là biết chuyện gì sao?" "Chuyện trên biển này Bàn gia tôi tuy không biết, nhưng gió to bão lớn thế này, một khi bị sóng biển lật, chúng ta sẽ nguy hiểm đấy!" Người trong phòng livestream lúc này cũng đồng loạt khuyên tốt nhất nên ở lại tại chỗ.

Một khi trời mưa mà chạy loạn, sẽ xảy ra chuyện đó.

Trong đó có một người dường như sống ở ven biển phát đạn mạc nói. 【Không được!

Tuyệt đối không được, trên biển không gió mà nổi sóng, mây đen che kín, đó là có yêu ma đến tác oai tác quái】【Các người mà không xông ra ngoài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!】【Có vật phẩm cúng tế không?

Có thể cầu phúc cho Hải Long Vương hoặc Lão Mẫu!】Bàn Tử thấy vậy khinh thường. "Hải Long Vương, Hải Long Quy gì chứ, Bàn gia tôi sóng to gió lớn nào mà chưa thấy!" "Ma nước tôi còn gặp rồi, lại còn là con gái nữa!

Các người đoán xem sau đó nó thế nào?" Trương Nam kia rất tò mò, hỏi. "Bàn gia, con ma nước đó sau này không phải... không phải có thai rồi chứ!" "Cút đi, Bàn gia tôi không có khẩu vị nặng như vậy!" "Con ma nước đó sau này...

Ái u!" Bàn Tử nói chưa dứt lời, cả chiếc ca nô đã bị sóng đánh suýt lật.

Hắn va mạnh vào bánh lái, eo cũng đau điếng.

Chương 450

Trương Đông thấy họ còn tán gẫu, biết không ra tuyệt chiêu thì không được, liền hét lên. "Bàn gia, tôi biết hai người lợi hại, nhưng hai anh em chúng tôi chỉ là người bình thường!" "Chúng tôi chỉ kiếm miếng cơm ăn thôi, hai người đừng làm khó chúng tôi nữa!" "Nói thật cho hai người biết, trước đây nhóm giáo sư Trần sáu người, còn chưa đến nơi đã thiếu mất một người!" "Người đó chính là bị một con thuyền ma lấy mạng, không đi nữa là con thuyền ma đó có thể sẽ đến đấy!" Tần Vũ nghe vậy nhíu mày.

Bàn Tử vội hỏi. "Thuyền ma mà cậu nói có phải màu trắng, lại còn rất lớn không!" "Đúng đúng!

Sao anh biết?" Trương Đông vội hỏi.

Bàn Tử chỉ về phía trước nói. "Mẹ nó, nó đến rồi kìa!" Mọi người nhìn theo hướng đó.

Quả nhiên phát hiện trên mặt biển đen kịt, một con thuyền ma màu trắng đang lảo đảo, đã trôi đến gần. "Mẹ ơi, mau khởi động thuyền!

Mau khởi động thuyền, chúng ta là ca nô cao tốc, nó không đuổi kịp đâu!" Trương Đông vội hét.

Nhưng em trai cậu ta đã bị dọa cho ngớ người, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trương Đông thấy vậy liền kéo em trai ra, tự mình khởi động máy rồi chạy.

Thế nhưng, chiếc ca nô ngày thường chỉ cần khởi động là nổ máy, lúc này lại như bị thứ gì đó kẹt lại.

Dù cậu ta khởi động thế nào cũng không có động tĩnh!

Mà lúc này ở phía sau, con thuyền ma màu trắng kia đã áp sát lại gần!

Người trong phòng livestream đều căng thẳng theo dõi, lúc này không một ai nói chuyện.

Thành Ác La Hải kia có vấn đề, là điều rất rõ ràng.

Cả một thành phố lớn như vậy, đèn đuốc sáng trưng lại không có một bóng người.

Tử khí nặng nề, tựa như một thành phố ma.

Tần Vũ lại còn ngất xỉu ở trong đó, điều này không nghi ngờ gì đã khiến tim mọi người thắt lại.

Thương Thương Không và Lôi không dám đi sâu vào, liền trực tiếp lui về, cũng đủ thấy sự sợ hãi của họ đối với thành phố ma này.

Con người là vậy, lúc Tần Vũ ở trong đó không xảy ra chuyện gì, hai người Thương Thương Không có lẽ cảm thấy không có gì.

Nhưng khi thấy Tần Vũ ngất đi, họ đều rất sợ hãi.

Lúc đó còn quan tâm gì đến hiệu quả livestream, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử cõng Tần Vũ chạy một mạch trở về.

Chỉ là không ai biết, một giọng nói đã vang lên trong lòng Tần Vũ. 【Đinh!

Khoảng cách tới cổ mộ đang đến gần】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch Tiểu Tam Gia đạt 70%】【Nhận được năng lực nhân vật, Tư Duy Tà Đế, năng lực suy luận logic của đồng đội tăng mạnh】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch đạt 100%, sẽ nhận được năng lực nhân vật Độc Thủ Pheromone, đồng thời nhận được thưởng tuổi thọ】Tần Vũ chỉ loáng thoáng nghe thấy âm thanh này, nhưng cả người đầu óc mê man, không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Bàn Tử cõng Tần Vũ chạy một mạch ra ngoài.

Vừa đến nơi liền vội vàng đặt Tần Vũ xuống, hỏi. "Thiên Chân, cậu không phải đã học qua cấp cứu sao?

Mau xem cho Tiểu ca đi!" Ngô Bất Chính cũng không chần chừ, tiến lên kiểm tra một chút rồi nói. "Tiểu ca không sao, vẫn còn thở, nhưng tại sao lại hôn mê, tôi cũng không rõ lắm!" "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Bàn Tử nghe vậy thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất.

Thương Thương Không và Lôi đứng một bên, tỏ ra có chút lúng túng.

Vừa rồi Tần Vũ hôn mê, lựa chọn đầu tiên của họ lại là bỏ chạy.

Lúc này Tần Vũ được Bàn Tử cứu về, trong lòng họ cũng lo lắng tên hỗn thế ma vương Bàn Tử này sẽ nhắm vào họ.

Bàn Tử quả thực có ý định xử lý hai kẻ phản bội này, suốt chặng đường qua, mai rùa thoát xác mà họ tìm được, cũng như thức ăn đều không thiếu phần cho hai người họ.

Kết quả đến thời khắc mấu chốt, hai tên này lại chỉ lo cho bản thân.

Bàn Tử càng nghĩ càng tức.

Nếu không phải lúc này Tần Vũ còn chưa tỉnh, hắn có chút lo lắng, e là đã sớm ra tay rồi.

Ít nhất cũng phải xử lý Lôi một trận trước. "Mẹ nó, đám ngoại quốc này, trong xương cốt toàn là sự ích kỷ, thật tức chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử chửi rủa.

Ngô Bất Chính thì vỗ vỗ vai hắn nói. "Thôi bỏ đi, người không vì mình trời tru đất diệt, họ cũng không làm gì sai cả!" "Chúng ta vẫn nên cho Tiểu ca uống chút nước đi!" Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài, con người của Thiên Chân hắn cũng biết, nên không nói gì thêm.

Hai người cho Tần Vũ uống một ít nước, thấy hơi thở của cậu ổn định, có lẽ là do bị kích thích gì đó nên hôn mê, chắc là không có gì đáng ngại.

Nhưng nói đến kích thích, Ngô Bất Chính cảm thấy Ác La Hải thành này quả thực có bí mật lớn, bèn ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ nói.

Chương 451

"Bàn Tử, Tiểu ca còn không biết khi nào mới tỉnh, chúng ta bây giờ cũng không có cách nào đi tiếp!" "Cậu giúp tôi ghi lại những chuyện quan trọng trên đường đi của chúng ta, chúng ta cùng phân tích tình hình!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nói. "Thiên Chân, cái đầu của cậu có được không đấy?

Văn hóa Tạng địa cậu biết một chút, nhưng Ác La Hải thành này quỷ dị như vậy, tôi thật sự sợ đầu óc cậu không đủ dùng!" Ngô Bất Chính lại xua tay nói. "Không thử sao biết được!" "Hơn nữa, tôi cảm giác chuyện này dường như không khó suy diễn lắm, chỉ là có chút phiền phức!" Nói ra cũng lạ, Ngô Bất Chính vừa rồi quả thực cảm thấy mình như có một cảm giác thông suốt.

Giống như đột nhiên giác ngộ, bỗng nhiên cảm thấy đã nắm bắt được sự ảo diệu của Ác La Hải thành này, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được.

Chỉ là cậu ta đâu biết, cậu ta có cảm giác này, thực ra là do Tư Duy Tà Đế.

Tư Duy Tà Đế, đó là tập hợp kinh nghiệm và trải nghiệm của nửa đời Tiểu Tam Gia.

Trong đó, việc phân tích sự việc, suy luận logic càng là sở trường.

Lúc này dùng để phân tích chuyện của Ác La Hải thành, quả thực cũng không khó.

Bàn Tử kể lại những điểm chính từ lúc họ ở núi Côn Luân.

Trong lúc đó, Thương Thương Không và Lôi cũng thỉnh thoảng nhắc nhở.

Ngô Bất Chính thì không nói một lời, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ về tất cả.

Những điểm có vấn đề cũng không nhiều.

Đầu tiên là, xác nữ băng tinh dưới Cửu tầng yêu tháp.

Theo ghi chép văn hóa Tạng địa, kết hợp với trường ca của Đại vương Chế Địch Bảo Châu thế giới, xác nữ băng tinh này, hẳn là Băng xuyên thủy tinh thi trong truyền thuyết.

Cổ thi này rất tôn quý, hẳn cũng là một sự tồn tại có địa vị cực cao ở Ma quốc.

Nhưng lúc ở Cửu tầng yêu tháp, Ngô Bất Chính đã phát hiện một vấn đề rất kỳ lạ.

Nội tạng của nữ thi thủy tinh đó, tức là tim, gan, tỳ, phế, thận, đều được thay thế bằng một loại ngọc thạch màu đỏ.

Theo lý mà nói, não và mắt của cô ta cũng nên là thứ này mới đúng.

Nhưng não và mắt của nữ thi đó lại biến mất!

Người thường chắc chắn không thể đến được Cửu tầng yêu tháp, càng đừng nói là đào ra, lấy đi hai thứ đó.

Hơn nữa Cửu tầng yêu tháp không có dấu hiệu bị hư hại, cộng thêm những thứ khác không bị mất.

Vì vậy chắc chắn không phải do đạo mộ tặc làm.

Vậy thì chỉ còn lại một khả năng, là do Luân Hồi Tông đời sau đào ra.

Cửu tầng yêu tháp trong mắt Luân Hồi Tông là thánh địa, họ tự nhiên không dám làm bậy.

Nhưng tại sao lại phải đào lấy mắt và não của nữ thi đó?

Ngô Bất Chính không nghĩ ra.

Còn hiện tượng quỷ dị trong Ác La Hải thành, cũng như thịt bò được nấu trong hang động kia.

Cái đầu bò đang ở khoảnh khắc vừa chết, lại như bị đóng băng, tất cả đều trông rất quỷ dị.

Nghi điểm trùng trùng, khiến người ta không thể nhìn thấu được chân tướng.

Bỗng nhiên, Tô Khảo Khảo trong phòng livestream lên tiếng. 【Ngô tiểu ca, vừa rồi có cư dân mạng chụp lại màn hình tình hình của những tấm buồm ma trong Ác La Hải thành】【Trên đó dường như có bích họa, cậu có muốn xem không】Ngô Bất Chính nghe vậy vội gật đầu.

Cậu suýt nữa đã quên mất chuyện này, trên những tấm buồm da người đó có rất nhiều bích họa.

Nói không chừng nó ghi lại bí mật của cả Ác La Hải thành.

Quả nhiên, khi Ngô Bất Chính nhìn thấy những bức bích họa trên buồm ma này, cả đầu óc của cậu như mây tan thấy trời quang.

Cộng thêm sự hiểu biết của cậu về văn hóa Tạng địa, một ý nghĩ táo bạo liền hiện lên trong đầu. "Ác La Hải thành này, e là đồ giả!" "Đồ giả?

Ý gì?

Thiên Chân cậu không phải suy nghĩ vấn đề đến điên rồi chứ, thành này chúng ta đều đã thấy, sao có thể là giả được!" "Hơn nữa, thịt bò đó chúng ta cũng đã ăn rồi, đúng là chống đói mà!" Bàn Tử nói bên cạnh.

Lôi và Thương Thương Không cũng ngơ ngác nhìn cậu, không hiểu tại sao cậu lại nói vậy.

Ngô Bất Chính lại vô cùng chắc chắn nói. "Ác La Hải thành này chắc chắn là giả!" "Đây là một tòa thành trong gương!" "Ác La Hải thành thật sự vốn không ở đây!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào bích họa nói. "Ghi chép trên bích họa này tuy ẩn ý, nhưng lại ghi lại rõ ràng vấn đề của cả tòa thành trong gương!" "Băng tinh nữ thi đó, đó là hài cốt của Xà Mẫu!" "Người của Luân Hồi Tông đời sau đã lấy đi não và mắt của bà ta, dùng hai thứ đó, xây dựng nên một tòa thành trong gương ở đây!" "Ác La Hải thành thật sự, e là vốn không ở đây!" Mọi người nghe đến đây lập tức kinh hãi, nhưng cũng rất nghi hoặc.

Thành trong gương là gì?

Tất cả chuyện này rốt cuộc là sao? "Cái thuyền rách này rốt cuộc có được không vậy, cứ thế này là đâm vào bây giờ!" Bàn Tử đứng bên cạnh lo lắng nói.

Chương 452

Nhưng Trương Đông mồ hôi đã túa ra vì gấp, mà cả chiếc ca nô vẫn không có chút phản ứng nào. "Anh hai đừng làm nữa, chắc chắn là do con thuyền ma kia giở trò, chúng ta có lẽ không đi được nữa rồi!" Trương Nam hoảng hốt nói.

Lúc này sắc mặt Trương Đông cũng đã thay đổi, giọng nói có chút run rẩy.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột, con thuyền ma màu trắng phía sau đã cách họ chưa đầy hai mươi mét.

Tốc độ của con thuyền ma đó còn rất nhanh, e là chưa đầy hai phút sẽ đâm tới.

Nhưng bây giờ ca nô cũng hỏng rồi, họ bây giờ chính là những tấm bia sống trên biển.

Quả thực là không có chỗ nào để trốn.

Bàn Tử thấy Tần Vũ mãi không nói gì, bèn túm lấy cổ áo Trương Đông, giận dữ nói. "Mẹ nó cậu nói cho rõ ràng, con thuyền ma đó rốt cuộc là sao, trước đây người của giáo sư Trần sao lại mất một người!" Bàn Tử còn nhớ rất rõ, Trương Đông trước đó nói nhóm của giáo sư Trần có sáu người.

Nhưng chưa đến nơi đã mất tích một người.

Dường như có liên quan đến con thuyền ma này.

Lúc này con thuyền ma lại xuất hiện, khiến hắn cũng không khỏi có chút rợn tóc gáy.

Trương Đông lúc này đã hoàn toàn ngớ người, cả người bị Bàn Tử xách lên mềm nhũn vô lực, đầu bị Bàn Tử lắc qua lắc lại.

Trương Nam bên cạnh vì không biết chuyện này, nên trông có phần bình tĩnh hơn Trương Đông.

Người không biết không có tội mà.

Trương Nam nói. "Anh hai, anh rốt cuộc còn biết gì mau nói đi, có Tiểu ca ở đây chúng ta sợ cái quái gì!" Trương Đông nghe câu này, lập tức cũng giật mình thầm nghĩ.

Đúng vậy!

Tiểu ca đến Thiên niên thi khôi còn phải quỳ gối, còn sợ một con thuyền ma quèn sao?

Trương Đông vội định thần lại nói. "Thực ra tôi cũng không biết nhiều, đều bị cấp trên phong tỏa rồi!" "Nghe nói là thuyền cá của nhóm giáo sư Trần cũng gặp phải con thuyền ma này!" "Cụ thể thế nào tôi cũng không biết!

Tóm lại sau đó là thiếu mất một người!" "Có thể là bị thứ gì đó trên thuyền ma này tha đi rồi!" Sắc mặt Bàn Tử nghe vậy đã khó coi đến cực điểm.

Hắn vội quay đầu nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là sắc mặt trông rất khó coi.

Hai anh em Trương Nam và Trương Đông đều ngồi bệt trên ca nô.

Tình hình lúc này, họ sớm đã mất đi chủ kiến.

Tất cả đều nhìn Tần Vũ, xem cậu nói thế nào.

Mà lúc này trong cả phòng livestream, vô số cư dân mạng lại vô cùng phấn khích.

Từng người một ở đó cười nói. 【Vãi, kỳ nào cũng kích thích thế này, chưa đến nơi đã gặp thuyền ma】 【Thuyền ma tốt mà, đều nói thuyền ma lợi hại, lần này chúng ta cũng được mở mang tầm mắt】【Mẹ nó cậu thì mở mang tầm mắt, Tiểu ca và Bàn Tử là đi mở nắp quan tài đấy】【Bình tĩnh, Tiểu ca cho hay sóng to gió lớn nào ta chưa thấy, một con thuyền ma quèn mà thôi, không đáng kể】 Cũng không trách mọi người trong phòng livestream tin tưởng Tần Vũ như vậy.

Chủ yếu là qua mấy kỳ gần đây, biểu hiện của cậu thực sự quá vô địch.

Đến nỗi khiến nhiều người chỉ cần thấy cậu là sẽ cảm thấy chẳng qua là xuống mộ thôi mà.

Dễ như bỡn!

Tần Vũ lúc này không có thời gian xem phòng livestream, ánh mắt dán chặt vào con thuyền ma kia.

Ca nô của họ và kích thước của con thuyền ma chênh lệch quá lớn.

E là chỉ cần một cú va chạm là sẽ bị lật.

Mà một khi bị lật, mọi người rơi xuống nước, gần như rất khó để lên lại được.

Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột không thôi, lúc này con thuyền ma đã cách họ không quá mười mấy mét.

Tối đa một phút nữa sẽ đâm tới.

Bàn Tử vội nhìn về phía Tần Vũ. "Tiểu ca, đừng ngẩn ra nữa, không phải nói phải đi trước dọn đường cho Thiên Chân sao!

Còn chậm trễ nữa chúng ta đều toi đời, Thiên Chân đến cũng sẽ gặp xui!" Lời này của Bàn Tử quả thực có tác dụng, vừa dứt lời Tần Vũ bên cạnh đã lên tiếng. "Tôi xuống kiểm tra, cậu trông chừng họ!" Nói xong, Tần Vũ cũng không kịp cởi quần áo, rút con dao găm trên đùi ra rồi nhảy xuống.

Mớn nước của ca nô không sâu, thậm chí còn không cần bình dưỡng khí.

Chỉ cần Tần Vũ động tác đủ nhanh, chắc chắn có thể lên lại.

Chỉ là con thuyền ma ngày càng gần, ba người Bàn Tử đều có thể thấy rõ màu trắng như giấy hồ trên đó.

Chương 453

Trong lòng đều có chút rợn người.

Trương Đông và Trương Nam càng ngồi bệt trên ca nô, toàn thân run lẩy bẩy, rõ ràng đã không giúp được gì nữa!

Mắt thấy thuyền ma ngày càng gần, Bàn Tử cũng không ngừng la hét xuống nước.

Nhưng dưới nước lại hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Hắn chỉ có thể xem qua phòng livestream của Tần Vũ.

Phát hiện Tần Vũ đã đến gần chân vịt.

Nhìn một cái, ngay cả Bàn Tử cũng không khỏi chửi một tiếng mẹ nó.

Chân vịt lại bị thứ gì đó quấn lấy.

Một mảng đen kịt, quấn chặt lấy chân vịt.

Khi Tần Vũ đến gần, mọi người mới kinh ngạc phát hiện.

Thứ quấn lấy chân vịt, lại là một búi tóc khổng lồ.

Mái tóc này dài đến mức khiến người ta dựng tóc gáy.

Từng búi từng búi như những sợi dây thừng màu đen quấn quanh chân vịt.

Tần Vũ lấy dao găm ra cắt.

Tóc vốn rất giòn, cắt vài nhát đã dọn sạch được một búi lớn.

Tần Vũ thử xoay chân vịt, phát hiện đã có thể xoay được, liền quay người định rời đi.

Bàn Tử thấy vậy vội gọi Trương Đông khởi động ca nô, con thuyền ma đã sắp đến rồi.

Trương Đông lúc này cả người đã ngớ ra.

Bàn Tử thấy vậy tiến lên "bốp bốp" hai cái tát, tát cho cậu ta hoàn toàn tỉnh táo lại, vội đứng dậy khởi động ca nô.

Tần Vũ lúc này đã bơi ra xa hai ba mét, chân vịt phía sau cũng bắt đầu hoạt động.

Nhưng ngay lúc cậu chuẩn bị lên ca nô.

Bỗng nhiên cậu chỉ cảm thấy cổ chân bị siết chặt, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bị một búi tóc lớn quấn lấy.

Tần Vũ vội dùng dao găm cắt.

Nhưng vừa mới cắt xong tóc, quay đầu lại, Tần Vũ lập tức cả người da đầu như nổ tung.

Không biết từ lúc nào trước mặt cậu lại xuất hiện một gương mặt trắng bệch.

Gương mặt đó rõ ràng là của một phụ nữ, không biết đã bị ngâm trong nước bao lâu rồi.

Da trắng bệch, trên đó dường như còn có một lớp váng xác chết.

Trông vô cùng ghê tởm.

Trong mắt của khuôn mặt to lớn đó không có lòng trắng, trông như hai viên ngọc trai đen khảm vào vậy.

Khuôn mặt to lớn đó hướng về phía Tần Vũ mà sáp lại gần.

Dường như muốn hôn cậu.

Gần như đồng thời, vô số sợi tóc đen trong nháy mắt đã bao bọc lấy Tần Vũ.

Bàn Tử thấy vậy tức đến văng tục.

Nói rằng fan hâm mộ của Tiểu ca cũng quá nhiều rồi, xuống nước thôi cũng gặp được, mà quan trọng là còn là một con ma nước.

Thời buổi này đến ma nước cũng ra ngoài đu idol rồi à?

Miệng thì chửi nhưng tay Bàn Tử không dừng lại, vội thúc giục Trương Đông nhanh chóng khởi động ca nô.

Dù không chạy thì ít nhất cũng phải né con thuyền ma đã đến gần.

Không thể không nói, Trương Đông được cử đến đón người, kỹ thuật lái ca nô này thật không phải dạng vừa.

Ngay khoảnh khắc thuyền ma sắp đâm vào họ, cậu ta đã điều khiển ca nô chuyển hướng chạy ra xa hai mét.

Suýt soát tránh được con thuyền ma.

Thuyền ma nhanh chóng lướt qua bên cạnh họ, Bàn Tử thậm chí còn ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Nhưng lúc này con thuyền ma muốn đâm lại, ít nhất cũng phải đợi một lúc, hắn vội đi xem tình hình của Tần Vũ.

Lúc này mới phát hiện, Tần Vũ không biết từ lúc nào đã lên khỏi mặt nước.

Chỉ là trên mặt nước gần cậu còn có một ít màu đỏ, dường như là đã chảy máu.

Nhìn lại ma nước trong phòng livestream, thì đã không thấy đâu nữa.

Bàn Tử vội xem lại đoạn phát lại, quả nhiên thấy Tần Vũ đã rạch tay mình, con ma nước đó liền rời đi.

Chương 454

"Tiểu ca được đấy, máu Kỳ Lân của cậu đúng là lợi hại thật, đến ma nước cũng trị được!" Tần Vũ không để ý đến hắn, ra hiệu cho Trương Đông nhanh chóng đi, lát nữa con thuyền ma đó lại đến, họ sẽ không may mắn như vậy nữa!

Trương Đông cũng không nhiều lời, tăng hết tốc lực lao về phía trước.

Tần Vũ thì nhìn chằm chằm xuống biển, ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử thấy khoảng cách với thuyền ma ngày càng xa cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Với tốc độ của ca nô họ, con thuyền ma đó dù thế nào cũng không đuổi kịp!

Bàn Tử thở hổn hển hỏi. "Tiểu ca, vừa rồi thứ đó rốt cuộc là gì vậy?

Tóc của ma nước đều dài như thế sao?" Tần Vũ lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

Nhưng đúng lúc này, trong phòng livestream lại xuất hiện một ID quen thuộc.

Ngô Bất Chính!

Ngô Bất Chính nói.【Tiểu ca, Bàn Tử!

Thứ đó gọi là Cấm bà, là tên gọi chung cho những thứ không tốt ở vùng ven biển, thứ đó cũng là một trong số đó!】【Hai người đợi tôi, tôi đã lên đường rồi!】Bàn Tử thấy vậy gật đầu nói. "Được thôi, chỉ là chú Ba của cậu không cho cậu đến mạo hiểm, sao cậu cứ nhất quyết đi theo!" "Thôi xong, lần này Tiểu ca lại bận rộn nhất rồi!" Hai người nói chuyện đơn giản vài câu, Ngô Bất Chính liền không nói nữa, tiếp tục tranh thủ thời gian lên đường.

Mà Tần Vũ lúc này cũng không nhìn biển nữa, mà lại nhìn chằm chằm vào mặt biển phía trước.

Trông có vẻ rất lo lắng.

Bàn Tử thấy vậy an ủi. "Tiểu ca đừng lo lắng, Thiên Chân sẽ không sao đâu, con thuyền ma đó cũng không thể cứ có người đến là lại xuất hiện một lần chứ, khối lượng công việc cũng lớn quá rồi!" Tần Vũ lại lắc đầu chỉ vào mặt biển phía trước nói. "Không ổn, tốc độ ca nô nhanh như vậy, sao lâu thế rồi vẫn chưa ra khỏi màn sương đen!" "E là chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ!" Lời của Tần Vũ vừa dứt, Bàn Tử cũng phát hiện họ đi lâu như vậy mà dường như không thấy ánh sáng xung quanh.

Thời tiết ở Hắc Sơn thay đổi thất thường, nhưng mưa rào cục bộ rất nhiều.

Trên mặt biển đôi khi còn có thể thấy ánh sáng từ những khu vực xa xa không có mưa.

Nhưng bây giờ xung quanh đều là một màu đen, cứ như tận thế vậy. "Mẹ nó, gặp qua quỷ đả tường rồi, nhưng thật sự chưa gặp qua thuyền ma cũng biết đả tường!" Bàn Tử nói rồi nhìn xung quanh.

Nhưng đột nhiên Trương Đông đang lái thuyền lại kinh hãi hét lên. "Mẹ ơi, đó là cái gì..." Lời của Trương Đông vừa dứt, mọi người đồng thời nhìn thấy, trong bóng tối phía trước họ lại xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Nhìn kỹ lại, lại là con thuyền ma đó.

Con thuyền ma không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh họ, mũi thuyền khổng lồ hướng về phía ca nô của họ mà đâm thẳng tới. "Mau xuống nước!" Tần Vũ hét lên một tiếng, một chân đã đá Trương Đông xuống, rồi tự mình cũng nhảy xuống.

Bàn Tử trước khi xuống nước muốn kéo Trương Nam, nhưng Trương Nam ở quá xa.

Cuối cùng hắn cũng không tóm được, chỉ đành tự mình nhảy xuống trước.

Gần như cùng lúc họ rơi xuống nước, cả chiếc ca nô đã bị đâm bay ra ngoài.

Lộn nhào mấy vòng, lại nổi trên mặt biển.

Trương Nam cả người bị đâm đến ngất đi, lại may mắn không bị đâm xuống nước.

Chiếc ca nô này là do tổ chương trình bỏ ra số tiền lớn để mua, chất lượng không cần phải bàn.

Lộn mấy vòng mà không bị hỏng, ngược lại còn đâm thủng một lỗ lớn ở phía trước con thuyền ma.

Ba người Bàn Tử trồi lên từ dưới nước, phát hiện con thuyền ma đã dừng ở bên cạnh.

Ca nô lại vẫn nổi trên mặt nước, còn nguyên vẹn, trong lòng đều vui mừng.

Trương Đông bơi khá tốt, ba người liền bơi qua đó.

Nhưng vừa nhìn lên trên, không khỏi kinh hãi.

Trương Nam lại biến mất!

Trương Đông muốn đi tìm, Bàn Tử lại chỉ vào con thuyền ma hét lên. "Đừng tìm nữa, nó ở kia kìa!" Hai người Tần Vũ đồng thời nhìn qua, sắc mặt đều thay đổi.

Chỉ thấy lúc này cả người Trương Nam bị treo ở một bên thuyền ma.

Đang bò lên thuyền.

Nhưng tư thế của cậu ta quả thực kinh khủng đến dọa người.

Cả người cậu ta hướng ra ngoài, nhắm chặt mắt rõ ràng đã hôn mê.

Chương 455

Nhưng trên lưng cậu ta không biết có thứ gì, lại đang sống sững lôi cậu ta bò lên trên.

Ba người nhìn mà da đầu tê dại, Bàn Tử chửi. "Trên thuyền ma này mà không có ma, chữ Vương của Bàn gia tôi sẽ viết ngược!" "Trương Đông mau đi đi, em trai cậu không cứu được nữa đâu!" Bàn Tử hét lên.

Nhưng Trương Đông đâu chịu đi, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Tần Vũ khổ sở cầu xin.

Bàn Tử còn muốn khuyên, Tần Vũ lại xua tay. "Không giải quyết con thuyền ma này, Thiên Chân cũng sẽ gặp nguy hiểm!" Nói xong, Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp nắm lấy thang dây trên thuyền ma, đuổi theo Trương Nam ở trên.

Ngô Bất Chính đang đuổi theo sau họ, nếu họ không làm rõ chuyện của con thuyền ma này.

Không chừng Ngô Bất Chính cũng sẽ gặp phải.

Vì vậy Tần Vũ không do dự nhiều, trực tiếp lên thuyền ma.

Bàn Tử thấy vậy cắn răng nói. "Liều mình với quân tử, vì Thiên Chân Bàn gia cũng đi xem thử!" "Cậu trông chừng ca nô!" Dặn dò Trương Đông một tiếng, Bàn Tử cũng theo lên thang dây của thuyền ma.

Quy mô của con thuyền ma này thực sự không nhỏ, tương đương với kích thước của một chiếc thuyền đánh cá bình thường ở vùng ven biển.

Loại thuyền đánh cá này đều là để đánh bắt xa bờ, hoàn toàn khác với thuyền đánh bắt gần bờ.

Trên đó đều có phòng nghỉ, bếp núc, nên diện tích rất lớn.

So với ca nô, nó quả thực lớn hơn rất nhiều.

Bàn Tử theo sau Tần Vũ, hai người trèo một phút, mới miễn cưỡng đến được nửa chiều cao của thuyền ma.

Nhưng lúc này hai người đã rất gần Trương Nam.

Bàn Tử nhìn rõ, không nhịn được chửi. "Tiểu ca, Trương Nam này e là bị thứ gì đó bám phải rồi, mẹ nó lại không dùng thang dây để trèo lên!" Đúng vậy, lúc này cả người Trương Nam lơ lửng ở một bên thuyền ma.

Cậu ta mặt hướng ra ngoài, sau lưng dường như có thứ gì đó bám chặt vào thuyền ma.

Và còn đang không ngừng bò lên trên.

Điều này quả thực quá quỷ dị.

Trọng lượng của một người rất lớn, đặc biệt là khi hôn mê.

Cổ nhân nói đúng, chết nặng như chì, người sau khi chết rất nặng.

Một người hôn mê thực ra trạng thái cũng tương tự như sau khi chết, lúc này cậu ta hoàn toàn không có ý thức.

Trương Nam còn là một người đàn ông trưởng thành, có thể tưởng tượng được trọng lượng của cậu ta.

Nhưng thứ đó lại có thể bám chặt lấy cậu ta mà bò lên, sức lực này cũng quá lớn rồi.

Tần Vũ không nói gì, chỉ không ngừng trèo theo thang dây đuổi theo.

Lúc này cậu đã gần như đạt đến vị trí ngang bằng với Trương

Nam.

Bàn Tử tuy sau một thân người, nhưng khi đến gần nhìn kỹ, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ thấy rõ, ở vị trí sau gáy của Trương Nam, lại có hai bàn tay khô quắt.

Trên bàn tay đó dường như có giác hút, cứ thế bám vào thành thuyền ma mà từ từ bò lên.

Mỗi lần nó di chuyển, cơ thể Trương Nam lại bị nâng lên một chút.

Bàn Tử thấy thứ này, lập tức chửi một tiếng mẹ nó. "Bà nó, có thứ gì đó thật!

Tiểu ca làm sao bây giờ!" Bàn Tử nói rồi đã rút móng lừa đen ở hông ra, chỉ đợi Tần Vũ ra lệnh.

Tần Vũ lại làm một cử chỉ đừng manh động với hắn, nói. "Thứ đó là gì chúng ta còn chưa biết, đừng vội!" Bàn Tử gật đầu, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tần Vũ thì cẩn thận vượt qua Trương Nam, có vẻ định lên thuyền trước để chờ.

Bàn Tử thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội theo sau.

Hai người trèo theo thang dây rất nhanh.

Hai phút sau đã lên được boong thuyền ma.

Nhưng vừa đặt chân lên, hai người trong lòng đều thót một cái.

Con thuyền ma này không biết đã trôi trên nước bao nhiêu năm.

Chân vừa đặt lên, dưới chân liền truyền đến tiếng ma sát kẽo kẹt của ván gỗ, dường như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: “Trong truyền thuyết, thủ lĩnh tối cao của Ma Quốc là di cốt của Thần Rắn, sau đó mới đến Xà Mẫu!

Chương 456

Tương truyền đôi mắt của Xà Mẫu vô cùng lợi hại, là một sự tồn tại có thể kết nối với không gian hư số!

Trong trường thi của Đại vương Địch Bảo Châu ở Tây Tạng có ghi chép rằng, đôi mắt của Xà Mẫu là loại mắt thứ sáu, tên là Ma Nhãn!” Thì ra, trong Phật giáo Tạng địa, đôi mắt được chia thành bảy cảnh giới.

Mà Ma Nhãn này chính là sự tồn tại có thể sánh ngang với Phật Nhãn lợi hại nhất trong truyền thuyết.

Phật Nhãn vô biên, Ma Nhãn vô giới.

Tương truyền Ma Nhãn này chính là Vô Giới Yêu Đồng trong truyền thuyết.

Vô Giới Yêu Đồng có thể kết nối với không gian hư số.

Nhưng không phải Xà Mẫu đời nào cũng sở hữu năng lực này.

Thi thể nữ bằng băng dưới cửu tầng yêu tháp có lẽ chính là một trong các Xà Mẫu.

Nói đến đây thì không thể không nhắc đến di hài Thần Rắn có năng lực thông linh tối cao kia.

Tương truyền di hài Thần Rắn này được phát hiện trong một hang động ở phía bắc núi Côn Luân.

Bên trong có năm chiếc hộp báu và hai thần tích của Thần Rắn.

Hai thần tích đó lần lượt là: Thứ nhất, đôi mắt của Thần Rắn có thể kết nối với không gian hư số.

Thứ hai, đại não của Thần Rắn bất tử bất diệt, có năng lực huyễn hóa cảnh vật.

Ngô Bất Chính nói: “Xà Mẫu này có lẽ đã thông qua tế tự mà có được hai loại sức mạnh này!

Vì vậy, tông Luân Hồi đời sau đã lấy mắt và não của bà ta, dùng năng lực huyễn hóa cảnh vật của đại não để tạo ra Thành phố Gương này!

Nói đơn giản, tòa thành Ác La Hải này thực chất không tồn tại!

Nó được chắp vá lại từ những ký ức trong não của Xà Mẫu!

Có lẽ hang động thịt bò luộc ở cổng thành và những sự vật trong thành vốn dĩ không thuộc về thời đại đó!

Nhưng lại được tông Luân Hồi đời sau xây dựng nên!” Nói đến đây, về cơ bản mọi người đã hiểu được bảy tám phần.

Bàn Tử nói: “Mẹ nó Thiên Chân, não cậu có phải não người không vậy?

Phải ăn bao nhiêu óc heo mới bổ được thế này!” “Cút!” Ngô Bất Chính bực bội nói.

Lôi đứng bên cạnh phản ứng rất nhanh, toàn thân run rẩy hỏi: “Ngô...

Ngô tiểu ca, vậy ý của cậu là thịt bò chúng ta vừa ăn, e là thịt bò đã hầm mấy ngàn năm rồi a!

Thế này... ghê tởm quá!” Bàn Tử nghe vậy cũng sững người, sau đó suýt nữa thì nôn ra.

Thịt bò hầm mấy ngàn năm, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Thứ đó còn ăn được sao!

Ngô Bất Chính lại cười nói: “Có gì mà không ăn được, hầm mấy ngàn năm thì cũng là thịt bò!

Hơn nữa trong Thành phố Gương này, thời gian vốn không tồn tại, những thứ này luôn giữ nguyên dáng vẻ lúc mới được tạo ra!

Cho nên không có ảnh hưởng gì!" "Nhưng tôi không hiểu, sao Tiểu ca lại ngất xỉu khi thấy Ác La Hải Thành này?" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Chắc tám phần là do Tiểu ca cũng nhìn ra vấn đề của Ác La Hải Thành, kinh ngạc quá nên ngất đi thôi!" Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Người như cậu còn không bị dọa ngất, cậu nghĩ Tiểu ca sẽ bị sao?

Theo tôi biết, một số sức mạnh thần bí đều có tác dụng kích thích đối với đại não con người!

Ví dụ như thần thụ Tần Lĩnh, và cả Thành phố Gương ở đây!

Tôi cảm giác, cả hai nơi này đều có thứ gì đó kích thích đại não của Tiểu ca, nên mới khiến anh ấy ngất đi!

Chỉ hy vọng, anh ấy không xảy ra chuyện gì!" Mọi người nghe vậy đều thở dài.

Chuyện thế này, đâu phải họ có thể quyết định được.

Tiểu ca hiện giờ hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc bị ảnh hưởng lớn đến mức nào cũng không ai biết.

Tất cả chỉ có thể đợi anh ấy tỉnh lại rồi nói.

Mọi người nhóm lửa, bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ.

Cái thành Ác La Hải kia thì chẳng ai dám đến nữa.

Hơn nữa còn một điểm, trước đó Tần Vũ đã ngăn cản họ, nhưng để cứu anh, Bàn Tử đã xông vào.

Không biết sẽ có hậu quả gì.

Chỉ là đến bây giờ trông vẫn không có chuyện gì, không biết trước đó Tần Vũ rốt cuộc vì sao lại ngăn cản họ.

Tất cả đều phải đợi Tần Vũ tỉnh lại mới biết được đáp án.

Tần Vũ hôn mê suốt một tiếng đồng hồ.

Mãi cho đến khi Bàn Tử lục trong ba lô ra một thứ gọi là Bắc Đế Huyền Châu, nhẹ nhàng huơ qua mũi Tần Vũ, mới đánh thức được anh.

Thứ gọi là Bắc Đế Huyền Châu là một loại chuỗi hạt có mùi rất nồng, hơi giống với băng phiến.

Chương 457

Nhưng tác dụng của nó thì băng phiến không thể sánh bằng.

Nó có tác dụng tỉnh táo tinh thần, chống ảo giác.

Đối với một số người mắc chứng thất hồn tức là mộng du cũng có hiệu quả kỳ diệu.

Bắc Đế Huyền Châu này là do Bàn Tử mua ở một khu chợ đồ cổ trước khi lên đường đến Côn Luân.

Không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.

Chỉ là điều không ai ngờ tới, sau khi Tần Vũ tỉnh lại, cả người lại không có biểu cảm gì.

Giống như bị ngây dại, nhìn Thương Thương Không và Lôi với ánh mắt có chút mờ mịt.

Mãi đến khi nhìn thấy Ngô Bất Chính, trong mắt anh mới lộ ra một tia nghi hoặc.

“Tiểu ca, cậu không sao chứ!” Bàn Tử vội hỏi.

Tần Vũ lại không có bất kỳ phản ứng nào.

“Hỏng rồi, tám phần là não của Tiểu ca có vấn đề rồi, không lẽ cũng bị mất trí nhớ rồi chứ!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính vội chỉ vào mình: “Tiểu ca, cậu nhận ra tôi không?” Tần Vũ nhìn chằm chằm Ngô Bất Chính một lúc, sau đó gật đầu.

“Vậy còn cậu ta?” Ngô Bất Chính chỉ vào Bàn Tử, Tần Vũ lại gật đầu.

Thế nhưng khi Ngô Bất Chính chỉ vào hai người Thương Thương Không, Tần Vũ lại tỏ ra mờ mịt, dường như không hề quen biết họ.

“Thôi xong, Tiểu ca chắc chắn mất trí nhớ rồi, may mà chưa quên chúng ta!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính trong lòng có chút lo lắng, liền mở lại đoạn livestream trước đó cho Tần Vũ xem.

Tần Vũ càng xem lông mày càng nhíu chặt, sau đó nói: “Tôi không nhớ!” Hai người nghe thấy câu này, lòng liền trĩu nặng.

Trần Hàm Hàm đột nhiên nói: 【Ngô tiểu ca, chuyện cậu nói về kích thích đại não lúc trước đã có chuyên gia y học lên tiếng rồi, Tiểu ca có thể sẽ bị chứng mất trí nhớ có chọn lọc.】【Những kích thích đó đối với đại não sẽ khiến anh ấy chỉ nhớ được những chuyện rất quan trọng, cho nên anh ấy mới nhận ra các cậu mà không nhận ra Thương Thương Không và những người khác.】【Vị bác sĩ này còn nói, tốt nhất đừng để Tiểu ca bị kích thích nữa, nếu không sẽ mất trí nhớ hoàn toàn.】【Lương Quỳnh chính là vì đại não thiếu oxy nghiêm trọng mới gây ra mất trí nhớ, nhưng cô ấy đã dần dần hồi phục rồi.】【Trường hợp của Tiểu ca là do kích thích nhân tạo, về cơ bản không có khả năng hồi phục.】Ngô Bất Chính thấy vậy vội gật đầu.

Bàn Tử cũng bất đắc dĩ thở dài.

Tần Vũ thì nhìn hai người, trong lòng dường như có điều gì đó nghi hoặc.

“Tiểu ca cậu yên tâm, chúng ta đều có livestream, nếu cậu mất trí nhớ thì cho cậu xem lại là được, chúng tôi sẽ không bỏ rơi cậu đâu!” Ngô Bất Chính nghiêm túc nói.

Tần Vũ tuy không biết mình đã quên mất điều gì, nhưng anh luôn cảm thấy dường như có chuyện rất quan trọng phải đi làm.

Ngô Bất Chính cho Tần Vũ uống chút nước, sau đó thử hỏi: “Tiểu ca, cậu còn nhớ tại sao lúc trước lại ngăn chúng ta vào Ác La Hải Thành không?” Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, một lúc sau dường như nhớ ra điều gì đó.

Vội tìm Mộc Trần Châu trên người.

Sau đó quả nhiên tìm thấy trong ba lô.

Thế nhưng Mộc Trần Châu lúc này đã có sự thay đổi.

Trước đó khi Tần Vũ cầm Mộc Trần Châu đi trong Ác La Hải Thành, mọi người đều đã thấy.

Nhưng Mộc Trần Châu lúc này rõ ràng đã có sự thay đổi rất lớn.

Chỉ thấy lớp thịt ngọc hóa trên Mộc Trần Châu lại đang dần bong ra, để lộ ra một thứ giống như nhãn cầu bên trong.

Mọi người nhìn thấy mà kinh ngạc, đều không hiểu tại sao Mộc Trần Châu lại biến thành thế này.

Lẽ nào là lớp thịt của Hiến Vương trên đó bong ra?

Nhưng sao sớm không biến hóa, muộn không biến hóa, lại cứ nhằm đúng lúc này mà biến hóa chứ?

“Ôi mẹ ơi, Tiểu ca xem ra chỉ có thể dựa vào cậu thôi!” Bàn Tử vội ngồi trên mạn thuyền không dám nhúc nhích.

Sàn của con thuyền ma này e là có thể sập bất cứ lúc nào.

Gã không dám cử động lung tung, lát nữa Trương Nam có lên được thì e là cũng chẳng giúp được gì.

Tần Vũ gật đầu cũng không để tâm nhiều.

Anh xác định lại vị trí, rồi nhìn xuống dưới mạn thuyền.

Thế nhưng vừa nhìn một cái, sắc mặt anh liền trở nên khó coi.

Trương Nam vốn đang treo trên vách thuyền, vậy mà lại biến mất!

“Trương Nam đâu?” Bàn Tử cũng thấy tình hình bên dưới, cả người biến sắc.

Lúc này hai người đang ở trên thuyền ma, ngoài một vài thứ mang theo người, thì về cơ bản tất cả công cụ đều ở trên xuồng máy.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng đèn pin cũng chỉ có một cái trong tay Tần Vũ.

Bên dưới mạn thuyền tối đen như mực, muốn tìm một người mất tích dễ dàng sao.

Bàn Tử ngồi trên mạn thuyền không dám nhúc nhích, chỉ sợ con thuyền ma này lại sập.

Tần Vũ bật đèn pin đi dọc theo sàn tàu tìm kiếm từng chút một.

Quả nhiên mấy phút sau, anh đã tìm thấy.

Chương 458

Hai bàn tay khô quắt kia dường như vẫn còn ý thức, lại tránh được vị trí hai người họ lên thuyền.

Chúng vòng ra giữa thân thuyền, chuẩn bị leo lên từ đó.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời liền định đi qua.

Nhưng vừa đi được hai bước, anh liền sững người.

Bàn Tử thấy vậy không hiểu: “Tìm thấy rồi à?

Sao không đi?” Bàn Tử vừa dứt lời thì cảm thấy có gì đó không ổn.

Tần Vũ cả người đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, Bàn Tử vội nhìn theo hướng đó.

Lập tức cũng ngây người.

Chỉ thấy ở giữa sàn thuyền ma có một cái lỗ thủng rất lớn.

Cái lỗ đó dường như bị thứ gì đó đập vào tạo thành.

Mà lúc này bên trong lỗ thủng, lại thò ra mười mấy bàn tay khô quắt.

Những bàn tay đó bám trên sàn tàu, không nhìn thấy đầu bên dưới.

Cứ như thể có bảy tám con cương thi khô đang muốn bò lên, cực kỳ đáng sợ.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: “Tiểu ca, không phải Bàn gia ta không nghĩa khí, nhưng cái thuyền ma chết tiệt này không chịu nổi giày vò đâu, Bàn gia ta chuồn trước đây!

Trương Nam kia e là không cứu được rồi, lúc này đừng có làm anh hùng nữa!

Đi với tôi đi!” Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào những bàn tay khô quắt kia.

Cái lỗ thủng đó cách hai người họ không xa.

Trước đó sự chú ý của họ đều đổ dồn vào Trương Nam, nên không hề phát hiện ra cái lỗ này.

Lúc này những bàn tay khô quắt thò ra, khoảng cách với hai người cũng chỉ năm sáu mét.

Bàn Tử nói xong thấy Tần Vũ cũng không lên tiếng, có lẽ còn muốn cố gắng.

Nhưng gã thì không được nữa rồi.

Chỗ này đặt chân xuống cứ như đang giẫm trên thủy tinh, không dám dùng sức chút nào.

Nghĩ vậy gã liền chuẩn bị xuống trước, đến thang dây bên dưới ít nhất còn chắc chắn hơn một chút.

Thế nhưng Bàn Tử vừa xoay người, để lộ ra cái mông to.

Hai trong số những bàn tay khô quắt kia liền lao ra khỏi lỗ thủng, nhắm thẳng mông Bàn Tử mà xông tới.

Lần này Tần Vũ nhìn rất rõ, thứ đó vậy mà chỉ có hai bàn tay.

Ở giữa hai bàn tay là một khối đen ngòm rất nhỏ, không nhìn rõ là thứ gì.

Thứ đó tốc độ rất nhanh, hai bàn tay bám trên mặt đất trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy không ổn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai bàn tay kia đang chộp về phía mông mình.

Lần này Bàn Tử và thứ đó nhìn thẳng vào mắt nhau, trong lòng không khỏi chửi mẹ nó!

Chỉ thấy giữa hai bàn tay khô quắt của thứ đó, lại mọc ra một khuôn mặt quỷ to bằng lòng bàn tay.

Miệng của khuôn mặt quỷ há ra như muốn cắn mông gã.

Bàn Tử nào đã chịu thiệt thòi thế này, thấy vậy liền xoay người một cái, trực tiếp nhảy từ mạn thuyền xuống.

Hai chân giẫm lên sàn tàu kêu răng rắc, suýt nữa thì giẫm sập cả sàn tàu dưới chân.

“Mẹ nó, Tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ quái gì vậy!

Còn chuyên đi cắn mông nữa!” Bàn Tử chửi bới, đồng thời đã đổi móng lừa đen thành gậy leo núi.

Thứ này rõ ràng không phải cương thi, móng lừa đen còn không hiệu quả bằng gậy leo núi.

“Đây là Nhân Diện Liêm!” Tần Vũ lạnh lùng nói.

“Nhân Diện Liêm?

Thứ gì vậy?” Bàn Tử sững sờ, nhưng sau đó liền phản ứng lại, giọng của Tần Vũ lại truyền đến từ một nơi khác.

Quay đầu nhìn lại Bàn Tử mới hiểu.

Có mấy con Nhân Diện Liêm đã lao về phía anh.

Bàn Tử hiểu lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình, bất giác siết chặt cây gậy leo núi trong tay, thầm nghĩ: “Mẹ nó, Bàn gia đây còn chưa chơi golf bao giờ, hôm nay lấy tụi mày ra luyện tay!” Nói rồi Bàn Tử ra tay trước, một bước lao lên, gậy leo núi đã vung ra.

Con Nhân Diện Liêm lao tới từ phía đối diện lập tức bị đánh bay ngược ra ngoài, đầu bị đánh nát ngay tức khắc.

Phía Bàn Tử chỉ có hai con Nhân Diện Liêm, chưa đầy một phút đã giải quyết xong.

Quay đầu nhìn lại, vừa hay thấy Tần Vũ đang thu lại Hắc kim cổ đao.

Chương 459

Mà trên mặt đất bên cạnh anh, vô số bàn tay khô quắt nằm ngổn ngang.

Rõ ràng những con Nhân Diện Liêm kia đã bị anh giải quyết rồi.

“Hê!

Tiểu ca tôi nói gì mà, hai chúng ta thân thủ đúng là bất phân cao thấp!

Đều là nhân tài có thể một mình đảm đương một phương!

Tiếc là Thiên Chân không ở đây, không thì Bàn gia tôi phải khoe khoang một phen...” Bàn Tử nói chưa hết câu, Tần Vũ đã ra hiệu cho gã im lặng.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử cũng thấy Trương Nam không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh lỗ thủng trên sàn tàu.

Bọn họ lúc nãy chỉ lo đối phó với Nhân Diện Liêm, lại quên mất Trương Nam.

Thấy Trương Nam vẫn đang di chuyển về phía cái hố, Bàn Tử vội ra hiệu, ý là có nên đi cứu người không!

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử cẩn thận.

Dưới cổ Trương Nam, còn có một con Nhân Diện Liêm.

Bàn Tử gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Con Nhân Diện Liêm đó tốc độ cực nhanh, nếu đến gần Trương Nam mà bị thứ đó đột nhiên tấn công, với khoảng cách gần như vậy e là không thể nào tránh được.

Hai người một trái một phải men về phía trước.

Bàn Tử sợ sàn tàu vỡ, nên đi rất chậm và nhẹ.

Tốc độ của Tần Vũ tương đối nhanh hơn.

Hai người di chuyển về phía Trương Nam.

Thế nhưng thân thể Trương Nam lại không dừng lại, mà lao thẳng về phía cái hố lớn kia.

Biến cố đột ngột này quá nhanh.

Tần Vũ và Bàn Tử đều không ngờ, con Nhân Diện Liêm kéo theo một người mà tốc độ vẫn có thể nhanh như vậy.

Đến khi Tần Vũ phản ứng lại, con Nhân Diện Liêm đã kéo Trương Nam rơi vào trong hố.

Tần Vũ lao lên một bước, ánh sáng đèn pin chiếu xuống.

Phát hiện bên dưới lại là khoang thuyền.

Trương Nam lúc này đang nằm sõng soài trên sàn bên dưới, vẫn trong trạng thái hôn mê.

Tần Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử, thấy gã quá chậm, e là không trông mong được.

Anh liền chuẩn bị tự mình xuống cứu người.

Anh thấy, ở phía bên kia của cái hố, có một chiếc thang gỗ, không biết còn dùng được không.

Nếu dùng được thì có thể trèo lên.

Nếu không dùng được, có lẽ phải đợi Bàn Tử qua giúp.

Nhưng tình hình lúc này nguy cấp, Trương Nam sống chết không rõ, con Nhân Diện Liêm kia cũng không biết định làm gì.

Tần Vũ không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền định rút dao găm chuẩn bị xuống.

Thế nhưng đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên thấy, trong bóng tối phía dưới, lại lăn ra một thứ.

Cái hố này đường kính cũng chỉ ba bốn mét.

Ánh đèn của Tần Vũ chiếu xuống, vừa hay tạo thành một phạm vi hình tròn.

Mà thứ tròn vo kia, chính là từ nơi ngoài vùng sáng lăn vào.

Nó đụng vào cánh tay của Trương Nam rồi mới dừng lại.

Tần Vũ nhìn kỹ, không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy thứ đó to bằng đầu người, trên đó đầy vết máu.

Không nhìn rõ là thứ gì.

Nhưng lúc này mưa bão trên trời đã trút xuống như thác đổ.

Theo làn nước mưa gột rửa vết máu trên thứ đó, Tần Vũ nhìn thấy mà không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đó rõ ràng là một cái đầu người, hơn nữa còn là đầu người của một người vừa mới chết cách đây không lâu!

Mộc Trần Châu vì duyên cớ của Hiến Vương mà trên bề mặt có một lớp thịt rất dày.

Nhưng lớp thịt này đều đã ngọc hóa.

Trước đó viện nghiên cứu khảo cổ đã tiến hành cắt gọt, nhưng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn lớp thịt đã ngọc hóa, không ngờ ở trong Ác La Hải Thành này nó lại tự bong ra.

Tần Vũ nhìn Mộc Trần Châu, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Chương 460

Anh vội đứng dậy kéo Bàn Tử qua.

Sau đó liền cởi áo trên của gã.

“Ấy ấy!

Tiểu ca cậu làm gì thế, đang livestream toàn cầu đó, cho Bàn gia tôi chút riêng tư đi!” Bàn Tử nói chưa hết câu, Tần Vũ đã cởi áo của gã ra.

Lập tức Ngô Bất Chính và những người trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy trên lưng Bàn Tử lại cũng có thêm một biểu tượng hình con mắt.

Tuy vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng đã có thể nhìn ra đường nét.

“Đây... sao trên người Bàn gia cũng có thứ này!” Bàn Tử ngơ ngác.

Thế nhưng Tần Vũ lại nhìn sang Thương Thương Không và Lôi ở bên cạnh.

Hai người này cũng toàn thân run lên, dường như đã hiểu ra, vội vạch áo ra xem vai mình.

Vừa nhìn một cái, tim đã lạnh đi một nửa.

Trên vai họ lại cũng xuất hiện hình vẽ đó.

Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, vội kiểm tra bản thân.

Nhưng trên lưng anh lại không có.

“Thôi xong!” Bàn Tử ngồi phịch xuống đất.

“Mẹ nó, cái Ác La Hải Thành kia chính là một lời nguyền!

Hèn gì lúc trước Tiểu ca không cho chúng ta vào!

Mẹ nó, lần này toi cả lũ rồi!” Thương Thương Không và Lôi không biết chuyện lời nguyền, thấy Bàn Tử cảm xúc kích động đều vội đến hỏi.

Nhưng Bàn Tử lười trả lời họ, vội hỏi Tần Vũ: “Tiểu ca, chúng ta lần này đến Côn Luân, chính là để giải trừ lời nguyền này đúng không!

Chúng ta chỉ cần tìm được Ác La Hải Thành thật sự, là sẽ không sao nữa đúng không!” Tần Vũ gật đầu.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh nói: “Xem ra lần này nhất định phải đi tìm Ác La Hải Thành thật sự rồi, trên tấm da quỷ kia có ghi chép!

Trong Ác La Hải Thành có một tế đàn, chỉ cần đến nơi cử hành tế tự, là có thể xóa bỏ lời nguyền này!

Nhưng Ác La Hải Thành thật sự ở đâu chúng ta đều...” Ngô Bất Chính nói chưa hết câu, đột nhiên chính mình sững lại.

Anh vội quay đầu nhìn hồ nước phía sau.

Chỉ thấy nơi hồ nước này tọa lạc là một vùng hồ bị gió bào mòn rộng lớn.

Hình dạng của các vách đá ở đây giống hệt như Ác La Hải Thành.

Nhìn đến đây, Ngô Bất Chính trong lòng đã hiểu ra.

Ác La Hải Thành thật sự, chắc chắn đã sụp xuống lòng đất rồi!

Ngay dưới chân bọn họ!

“Ác La Hải Thành ở dưới chân chúng ta, e là chúng ta phải xuống dưới rồi!” Ngô Bất Chính kích động nói.

Bàn Tử nghe vậy thấy vẫn còn cứu được, cả người cũng tràn đầy sức mạnh, vội đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Thế nhưng Tần Vũ lại ngăn họ lại, lắc đầu, đồng thời chỉ vào mặt hồ: “Tôi xuống trước!” Ngô Bất Chính và Bàn Tử sững sờ, còn tưởng Tần Vũ lo cho an toàn của họ, Bàn Tử vội nói: “Tiểu ca, cậu đã mất trí nhớ rồi, hay là để tôi xuống trước đi, tôi bơi giỏi!” Thế nhưng Tần Vũ lại lắc đầu: “Dưới đó có đồ, tôi phải lấy về!” Nói xong, Tần Vũ liền rút Hắc kim cổ đao ra, chuẩn bị xuống nước.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng có chút nghi hoặc.

Trong nước có đồ?

Đồ gì?

Lẽ nào là mắt và não của Xà Mẫu mà tông Luân Hồi để lại ở đây?

Nhưng lấy những thứ đó để làm gì chứ!

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho tình hình của Tần Vũ, lên tiếng nói: “Tiểu ca, thứ đó rất quan trọng sao?

Chúng ta có Mộc Trần Châu, nếu không cần thiết thì cứ dùng thuốc nổ đi!” Tần Vũ lại lắc đầu: “Rất quan trọng!” Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy nhìn nhau, không cố ép nữa.

Tần Vũ mất trí nhớ có chọn lọc, vậy mà vẫn không quên trong hồ có thứ rất quan trọng, xem ra thứ đó tám phần thật sự rất quan trọng.

“Vậy cậu cẩn thận, không được thì bảo Bàn Tử xuống giúp cậu!” Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu nói: “Có chuyện gì hú một tiếng, Bàn gia xuống ngay!” Thế nhưng ngay lúc ba người đang nói chuyện, Thương Thương Không ở bên cạnh đột nhiên kinh hô lên.

Tuy không biết anh ta nói gì.

Nhưng mọi người thấy tay anh ta đang chỉ vào vách đá một bên.

Lập tức mọi người liền thấy, trên vách đá xa xa, lại có một cửa hang.

Chương 461

Cửa hang không lớn, nhưng rất nhẵn bóng, dường như có thể đi ra ngoài từ đó.

Lúc này, giọng của Trần Hàm Hàm vang lên: 【Thương Thương Không nói, nơi đó có thể thông ra bên ngoài, có lẽ có thể ra được!】 Ngô Bất Chính nghe vậy lại nhíu mày, tuy anh không phải chuyên gia thám hiểm ngoài trời gì.

Nhưng sau khi có được tư duy của Tà Đế, anh luôn cảm thấy con đường đó có vấn đề.

Chỉ là nhất thời lại không nói ra được có vấn đề ở đâu.

Thực ra lối đi này đã có từ lâu, chỉ là lúc đó mọi người quá đói, cộng thêm sau đó phát hiện ra Thành phố Gương của Ác La Hải Thành.

Cho nên không ai để ý đến nó.

Lúc này chuẩn bị xuống nước, mới phát hiện nơi này lại còn có một lối đi.

Bàn Tử cũng cảm thấy có vấn đề, hỏi Tần Vũ: “Tiểu ca, lối đi đó cậu thấy sao?” Tần Vũ lắc đầu, ra hiệu không thể đi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng có cảm giác này, nhưng lại không biết tại sao cứ cảm thấy lối đi đó có vấn đề.

Đột nhiên Thương Thương Không ở bên cạnh định đi qua.

Lôi lại vội ngăn anh ta lại nói: “Đó không phải lối đi, không thể đi, có nguy hiểm!” Thương Thương Không không hiểu, may mà phòng livestream của anh ta cũng có phiên dịch, rất nhanh đã hiểu ý của Lôi.

Thì ra lối đi đó nhẵn như gương, vừa nhìn đã biết là bị thứ gì đó thường xuyên đi qua mài mòn mà thành!

Ở nơi hoang vắng không một bóng người này, sao có thể có người thường xuyên đi qua.

Không cần nghĩ cũng biết là một số sinh vật khổng lồ, ví dụ như cá sấu gì đó.

E là chỉ có loại đó, mới có thể mài lối đi nhẵn bóng như vậy.

Dường như để chứng thực lời của Lôi.

Khoảnh khắc tiếp theo mọi người liền nghe thấy, trong hang động đó ầm ầm vang lên tiếng vảy thịt ma sát với đá.

Gần như cùng lúc, mọi người liền kinh ngạc nhìn thấy.

Một con vật khổng lồ giống như cá sấu tự mình trườn ra từ lối đi đó.

Giống như một quả thủy lôi, nó lao thẳng xuống nước.

Cảnh này khiến Thương Thương Không lập tức ngây người.

Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Đột nhiên trong phòng livestream vang lên giọng của Tô Khảo Khảo: 【Đó... chuyên gia nói đó là Ban Văn Giao!】 “Giao gì?” Bàn Tử ngơ ngác, tuy không biết Ban Văn Giao là gì.

Nhưng kích thước của con vật đó cũng quá lớn rồi.

Ngay cả Bàn Tử nhìn cũng thấy tim đập chân run.

Mọi người đứng trên bờ, may mà mặt hồ cách bờ cũng sáu bảy mét.

Nên cũng không lo con vật đó bò lên.

Hơn nữa nước trong hồ bị gió bào mòn này trong vắt lạ thường.

Mọi người đứng trên bờ đều có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Chỉ thấy con Ban Văn Giao khổng lồ kia bơi hai vòng trong hồ, lập tức nước sông bên dưới liền bị nhuộm thành màu đỏ.

Vô số cá râu trắng bị con Ban Văn Giao cắn tóe ra từng dòng máu tươi.

Mọi người nhìn mà tim đập chân run, may mà lúc nãy chưa xuống, không thì lúc này e là đã có kết cục giống như những con cá kia rồi.

Ngô Bất Chính nói: "Con Ban Văn Giao này tính tình hung dữ, chúng ta phải dùng thuốc nổ thôi!" Bàn Tử nghe vậy liền lấy thuốc nổ ra chuẩn bị ném xuống.

Tần Vũ lại ngăn gã lại nói: "Không thể nổ, đồ vẫn chưa lấy được!" "Tiểu ca, rốt cuộc cậu muốn lấy thứ gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Quên rồi, nhưng rất quan trọng!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy đều rất bất lực, nhưng Tần Vũ đã kiên quyết như vậy, họ cũng không nói gì thêm.

Hơn nữa xuống hồ lúc nào cũng được, cũng không vội một sớm một chiều.

Tóc của cái đầu người kia tuy đều dính sát vào da đầu, nhưng có thể nhìn rõ, kiểu tóc đó tuyệt đối chỉ người hiện đại mới có!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, da của cái đầu người vẫn còn rất mới, hoàn toàn khác với thi thể khô.

Những người trong phòng livestream nhìn thấy cái đầu lâu máu me này lập tức đều sợ hãi không nhẹ.

May mà kỳ này của chương trình vì quá gấp gáp, cộng thêm không có bạn bè quốc tế.

Cho nên Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo đều không được mời.

Không thì lúc này cả phòng livestream e là lại vang lên tiếng hét chói tai loạn xạ.

Nhưng dù vậy, bình luận trong phòng livestream cũng điên cuồng nhảy không ngừng.

Tần Vũ chỉ lướt qua một cái đã bị một bình luận trong đó thu hút.

【Đây...

Chương 462

đây là người của đội khảo cổ, là đồng nghiệp của tôi, sao anh ấy lại thành ra thế này.】 Dưới bình luận đó toàn bộ đều là những câu hỏi truy vấn tình hình.

Nhưng lúc này trong lòng Tần Vũ đã hiểu ra.

Trương Đông trước đó đã nói, đoàn của giáo sư Trần có sáu người, kết quả chưa đến nơi đã chết một người.

Hơn nữa còn là bị thứ gì đó trên thuyền ma câu đi.

Bây giờ xem ra quả không sai.

Còn việc người của viện nghiên cứu khảo cổ không biết chuyện này, có thể là liên quan đến giáo sư Trần.

Tần Vũ từng hợp tác với ông ta một lần, chính là lần ở Lỗ Vương Cung.

Giáo sư Trần này, xem văn vật quá nặng, lúc đó nếu không phải là mình, e là rất nhiều người đã bỏ mạng ở đó.

Lần này một mình dẫn đội ra tìm mộ thuyền đắm, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Bàn Tử vẫn đang nhích từng chút một về phía này.

Càng đến gần cái hố trên sàn tàu, gã lại càng cẩn thận.

Rốt cuộc ai biết được sàn tàu có đột nhiên sập không.

Tần Vũ định thần lại, không để ý đến Bàn Tử, cầm lấy dao găm chuẩn bị xuống đưa Trương Nam lên.

Tuy không biết thành viên đội khảo cổ kia tại sao lại chết thảm như vậy.

Nhưng nếu không đưa Trương Nam lên, e là kết quả cũng không khá hơn anh ta là bao.

Ý nghĩ trong lòng vừa lóe lên, Tần Vũ liền chuẩn bị xuống.

Thế nhưng đúng lúc này, biến cố lại xuất hiện.

Tần Vũ chuẩn bị xuống, chỉ có thể ngậm đèn pin trong miệng.

Thế nhưng ánh sáng đèn pin vừa lay động.

Lập tức Tần Vũ liền thấy ở phía dưới một bên của cái hố, lại thò ra một khuôn mặt quỷ khổng lồ.

Khuôn mặt quỷ đó to bằng cái chậu rửa mặt, răng nanh sắc bén dị thường, đáng sợ nhất là bên má của nó lại còn mọc vảy.

Thứ đó thò đầu ra đang đánh giá Tần Vũ, dường như cũng đang cân nhắc xem người này rốt cuộc là thứ gì!

Bàn Tử lúc này khó khăn lắm mới đến được, nhìn thấy khuôn mặt quỷ đó lập tức sợ đến chửi mẹ nó, hét lên: “Tiểu ca, đây là thứ quái quỷ gì vậy, sao cậu còn nhìn chằm chằm nó!” Bàn Tử nói rồi đã cầm gậy leo núi lên định đập.

Thế nhưng đúng lúc này, sàn tàu dưới chân gã cuối cùng cũng không chịu nổi trọng lượng.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, lập tức Tần Vũ cũng cảm thấy dưới chân hẫng một cái, hai người trực tiếp rơi xuống.

Bàn Tử không thu tay kịp, gậy leo núi đập một phát vào đầu con quái vật.

Dọa con quái vật quay người trốn vào trong bóng tối.

Tần Vũ vững vàng đáp xuống đất, vội kiểm tra tình hình của Trương Nam.

Phát hiện bàn tay khô quắt trên người anh ta đã biến mất, có thể là sau khi rơi xuống đã chạy mất.

Lúc này Tần Vũ cũng không nói nhảm nữa, gọi Bàn Tử qua cõng người, còn mình thì rút Hắc kim cổ đao ra cảnh giác nhìn xung quanh.

Bàn Tử gắng sức cõng Trương Nam lên, nhìn quanh một vòng thì ngây người.

Chỉ thấy chiếc thang gỗ lúc nãy còn đặt ở một bên, cả cái đã bị đập nát.

Sàn tàu bên trên lại giòn tan, đâu còn chỗ nào để trèo lên.

Tần Vũ cũng thấy tình hình này, liền ngồi xuống nói: “Cậu lên trước đi!” Bàn Tử hiểu ý liền đặt Trương Nam xuống, một bước tăng tốc giẫm lên vai Tần Vũ nhảy lên sàn tàu.

Tần Vũ bị Bàn Tử giẫm một cái, trong lòng “lộp bộp” một tiếng.

Thầm nghĩ, lần sau dù thế nào cũng không thể để thằng béo này giẫm lên mình nữa, mẹ nó nặng quá đi mất.

“Tiểu ca, cậu còn ngây ra đó làm gì, mau đưa cậu ta lên đây!” Bàn Tử ở trên gọi.

Tần Vũ mặt mày xanh mét, trước đó vẫn luôn nghe Ngô Bất Chính khuyên thằng béo chết tiệt này nên giảm cân.

Anh cũng chỉ coi là chuyện đùa, kết quả hôm nay thử một lần, thằng béo chết tiệt này chẳng phải là nên giảm cân rồi sao!

Nếu không phải lúc này bên dưới còn có con quái vật kia, Tần Vũ thật muốn trực tiếp cõng Trương Nam lên, mặc kệ thằng béo chết tiệt này.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua, Tần Vũ liền vác Trương Nam lên đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy Trương Nam dặn dò một câu: “Tôi đưa cậu ta về trước, cậu mau thoát thân!” Nói xong Bàn Tử còn lấy ra một thứ từ thắt lưng ném cho Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn một cái, kinh ngạc phát hiện đó chính là khẩu súng bật lửa mini mà Thương Thương Không lúc đầu để lại.

Xem ra thằng béo này không chỉ thuận tay lấy đồ của người chết, mà đồ của người sống nó cũng không tha!

Đương nhiên, cũng có thể là Thương Thương Không tặng cho gã, rốt cuộc chuyện này ai mà nói chắc được.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, nhận lấy súng liền chuẩn bị đi theo lên.

Chương 463

Con quái vật lúc nãy dường như bị dọa ngơ, đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

Thế nhưng lúc này trong phòng livestream, người tự xưng là người của viện khảo cổ lúc nãy đột nhiên lên tiếng: 【Tần Vũ tiểu ca, có thể cầu xin cậu mang đầu của đồng nghiệp tôi về được không?】【Gia đình anh ấy đều...】 Đối phương không nói tiếp, nhưng câu nói này lại chạm vào nỗi đau của vô số người.

Tạm thời không truy cứu tại sao người này lại chết ở đây.

Nhưng anh ta cũng là người, gia đình anh ta nhìn thấy cảnh này, trong lòng phải tuyệt vọng đến mức nào!

Tần Vũ thở dài, không khỏi nghĩ đến thân thế của mình.

Anh cởi áo khoác ngoài, bọc cái đầu người lại, nếu lần này có thể bình an thoát hiểm, thì để người của tổ chương trình mang về.

Tốt xấu gì cũng có thể an táng để an ủi vong linh.

Làm xong những việc này Tần Vũ liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên anh chỉ cảm thấy phía sau mình một luồng gió mạnh tức thì ập tới.

Không cần quay đầu nhìn, trong lòng anh đã hiểu rõ, chắc chắn là con quái vật kia đã lao tới.

Tần Vũ xoay người một cái, đồng thời khẩu súng nhỏ trong tay đã nhắm tới.

Lập tức bắn hai phát.

Hai phát này bắn rất trúng, trực tiếp bắn vào vai con quái vật khiến nó máu thịt be bét, nổ bay không biết bao nhiêu thịt.

Khẩu súng của Thương Thương Không này uy lực rất lớn, trước đó đã nói qua.

Đạn của nó bắn ra không phải dựa vào lực xung kích để gây sát thương.

Mà là dựa vào vụ nổ.

Đạn của loại súng này định sẵn cỡ nòng sẽ không quá lớn.

Nhưng nó đã được xử lý đặc biệt, đạn bắn ra chỉ cần đầu đạn bị ép.

Sẽ lập tức phát nổ.

Uy lực tuy không bằng thuốc nổ, nhưng cũng thực sự không yếu.

Hai viên đạn đã đánh ngã con quái vật xuống đất.

Miệng nó còn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, trên hai con mắt đỏ như máu dường như được bao phủ bởi một lớp màng mỏng.

Nó gầm gừ nhe răng với Tần Vũ, sau đó lại lẩn vào trong bóng tối.

Lần này Tần Vũ nhìn rất rõ, thứ đó rõ ràng là một con Hải Hầu Tử!

Hải Hầu Tử, rất nhiều làng chài ven biển đều có truyền thuyết.

Thậm chí ở một số vùng nội địa cũng có truyền thuyết này.

Nào là Hải Hầu Tử đòi mạng các kiểu, nhưng vì khác biệt văn hóa tương đối lớn.

Cho nên Hải Hầu Tử ở nội địa thường có kích thước rất nhỏ, tương tự như trẻ con.

Thế nhưng con Hải Hầu Tử thật sự này tận mắt nhìn thấy, không ngờ lại lớn đến vậy.

Thân hình thậm chí còn khỏe mạnh hơn một người trưởng thành.

Tần Vũ nhìn quanh, thấy Hải Hầu Tử đã không biết chạy đi đâu.

Lúc này anh không trì hoãn nữa, giẫm lên một tấm ván gỗ nhô ra nhảy một cái, trực tiếp lên sàn tàu.

Con vật đó da dày thịt béo, muốn đánh chết cũng không phải nói là làm được.

Hơn nữa con vật đó cực kỳ thù dai, bây giờ Trương Nam đã được cứu về, vẫn nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn.

Nước hồ nhanh chóng bị khuấy đục, mọi người cũng không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Nhưng may là họ có thiết bị livestream.

Thế là Bàn Tử liền tháo thiết bị của mình ra, gắn lên một cây sào dài rồi đưa thẳng xuống nước.

Khung cảnh dưới nước lập tức hiện ra.

Chỉ thấy dưới nước, vô số con cá râu trắng bị con giao vằn kia cắn xé, bơi tán loạn khắp nơi.

Tuy nhiên, con giao vằn dường như không phải đi săn mồi, những con cá bị nó cắn chết đều không bị ăn thịt.

Dường như nó đang cố tình giày vò chúng, như thể muốn dụ thứ gì đó ra.

Mọi người nhìn mà thấy khó hiểu.

Nhưng rất nhanh sau đó, một cảnh tượng kinh người đã xuất hiện.

Chỉ thấy sâu dưới đáy nước, một con cá râu trắng khổng lồ đột nhiên bơi ra.

Con cá đó to đến mức trông như long vương vậy.

Thân hình dài cả chục mét, ngay cả con giao vẫn kia đứng trước mặt nó cũng trông có phần nhỏ bé.

Chương 464

Nhưng mục tiêu của con giao vằn dường như chính là nó.

Vừa nhìn thấy con cá râu trắng khổng lồ này, nó liền lao tới như một quả thủy lôi.

Cả hai tức thì quấn lấy nhau.

Nhưng con cá râu trắng thân hình to lớn, sức mạnh dưới nước cũng không tầm thường.

Con giao vằn căn bản không làm gì được nó.

Nhưng đúng lúc này, mọi người chỉ nghe trên đầu một tiếng “ầm”, lại có một con giao vằn còn to hơn nữa lao xuống nước.

Tình thế lập tức đảo ngược.

Hai con giao vằn khổng lồ vây công một con cá râu trắng.

Tuy cá râu trắng có thân hình to lớn, mấy lần húc bay hai con giao vằn kia, nhưng bản thân nó cũng bị cắn mất mấy mảng thịt.

Nhìn trong hồ đã loạn như vỡ chợ, Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca, dưới nước thế này rồi, món đồ của cậu còn lấy lại được không?

Hay là chúng ta ném vài que thuốc nổ xuống, cho nổ chết hết chúng nó, lúc đó chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói: "Không được!

Thành Ác La Hải thực sự ở dưới đáy hồ, cậu mà ném thuốc nổ xuống, e là cả cái hồ Phong Thực này sẽ sập mất!" "Đá ở xung quanh đây đều rất giòn, nếu chúng ta không nhảy xuống nước, cũng sẽ bị đá đè chết!" Bàn Tử nghe vậy nói: "Nhưng cứ chờ mãi cũng không phải là cách!

Hai con giao vằn này và con cá già kia không biết đã đánh nhau bao lâu rồi!

Nếu lát nữa chúng mệt rồi nghỉ, sau đó lại đánh tiếp, chẳng phải chúng ta sẽ bị kẹt mãi ở đây sao?" Ngô Bất Chính không đáp lời, những gì Bàn Tử nói cũng là tình hình thực tế.

Họ phải nghĩ cách chấm dứt cuộc chiến của chúng, nếu không sẽ không thể nào xuống nước tìm thành Ác La Hải thực sự được.

Tần Vũ nghe vậy bèn cởi áo ngoài ra.

Đây đã là chiếc áo cuối cùng của anh.

Nếu lại hỏng nữa, tiếp theo chỉ có thể cởi trần. "Tôi xuống đây!" Tần Vũ đưa quần áo cho Ngô Bất Chính, ý bảo họ đừng theo sau, rồi anh tung người nhảy xuống nước.

Ngô Bất Chính căn bản không kịp ngăn cản, Tần Vũ đã chìm xuống nước. "Gã này cũng vội quá rồi, dưới đó nguy hiểm như vậy!" Ngô Bất Chính lo lắng nói, Bàn Tử lại vỗ vỗ vai cậu ta cười bảo: "Đừng lo vớ vẩn nữa, thân thủ của Tiểu ca cậu còn không biết sao!

Hơn nữa lát nữa nếu có phiền phức thật, Bàn gia tôi cũng sẽ xuống, chúng ta cứ xem tình hình trước đã!" Nói rồi hai người lại nhìn vào phòng livestream.

Lúc này, phòng livestream của Tần Vũ cũng đã được mở.

Thương Thương Không và Lôi Thán ngồi một bên, toàn thân run rẩy.

Suốt chặng đường này, những thứ họ chứng kiến hoặc là đám đạt phổ quỷ trùng bá đạo không thể giải thích, hoặc là thi mạn quỷ dị không thể giải thích.

Khó khăn lắm mới tìm được một tòa thành, lại còn là một tòa quỷ thành trong gương.

Bây giờ thì hay rồi, lại gặp phải loại quái vật khổng lồ như từ thời tiền sử này.

Lúc này, trong lòng hai người đều hối hận đến cực điểm.

Mẹ nó, sớm biết thế này đã không tham gia cái chương trình giao lưu thăm mộ này.

Ở quê nhà vui chơi thỏa thích, làm một streamer có phải tốt hơn không?

Cứ phải tranh giành vũng nước đục này, nghĩ đến cái chết của Thái Hắc Lai Mỗ và Tiểu Toàn, lúc này hai người gần như muốn khóc.

Cả hai đều thầm thề trong lòng, chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, sẽ không bao giờ tham gia vào công việc thăm mộ ở Việt Nam nữa.

Quá nguy hiểm, ai muốn đến thì đến, mẹ nó đúng là bán mạng mà!

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lúc này cũng không quản được họ, ánh mắt chăm chú nhìn vào phòng livestream của Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ vừa xuống nước liền nấp sau một tảng đá bên cạnh, không dễ dàng tiến lên.

Lúc này, hai con giao vằn đã đánh nhau với con cá râu trắng vua đến mức khó phân thắng bại.

Máu tươi từng mảng từng mảng tuôn ra.

Tần Vũ nấp sau tảng đá, nhưng vẫn bị dòng máu này bao phủ.

Hình xăm kỳ lân trên người anh cũng bắt đầu dần dần lộ ra.

Hình xăm kỳ lân gặp máu liền chuyển sang màu đỏ, lúc này căn bản không cần nhiệt độ cơ thể để kích hoạt mà đã hiện ra trực tiếp.

Tần Vũ thấy vậy thầm nghĩ không ổn.

Hình xăm kỳ lân này vừa xuất hiện, khí thế quá mạnh mẽ.

Quả nhiên, một trong hai con giao vằn vừa bị húc bay qua lập tức chú ý đến anh.

Nó há cái miệng to như chậu máu lao thẳng tới.

Tần Vũ thấy vậy không dám chậm trễ, giơ Hắc kim cổ đao chém ra.

Mặc dù đang ở dưới nước, nhưng động tác của anh dường như không hề bị ảnh hưởng.

Chương 465

Chỉ thấy Hắc kim cổ đao thuận theo miệng con giao vằn chém tới.

Thịt hai bên mép miệng con giao vằn tức thì rách toạc, máu tươi chảy ròng ròng.

Con giao vằn đau đớn vội buông miệng ra, chuyển sang dùng cái đuôi khổng lồ quất tới.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, dựng Hắc kim cổ đao trước ngực, đuôi con giao vằn lập tức tự đâm vào mũi đao.

Hắc kim cổ đao sắc bén nhường nào, tức thì xuyên qua đuôi con giao vằn.

Con giao vằn kinh hãi, đau đến mức vội vẫy đuôi ra.

Tần Vũ thấy vậy rút Hắc kim cổ đao ra, từ dưới đâm lên, một nhát đâm thẳng vào bụng con giao vằn.

Bụng là điểm yếu của con vật này.

Hắc kim cổ đao vừa đâm vào, máu tươi lập tức tuôn ra.

Con giao vằn co giật thân thể mấy cái, hất văng Tần Vũ ra xa.

Đồng thời nó quay người định bỏ chạy.

Nhưng lúc này, con cá râu trắng khổng lồ đã đến, vung cái đuôi khổng lồ quất thẳng vào người con giao vằn, đập mạnh nó vào vách đá dưới hồ.

Chỉ một cú đập, con giao vằn đã hoàn toàn bất động, e là nội tạng đã bị đập nát.

Con cá vua này sức mạnh vô cùng, một cú đập này e là lực không dưới ngàn cân!

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, con giao vằn còn lại thấy đồng bạn của mình chết, cũng không thèm để ý đến con cá lớn nữa, mà lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này đã kiệt sức, dưới nước khác với trên cạn.

Thấy vậy, anh quay người bơi lên bờ.

Nhưng con giao vằn dường như đã nhắm vào anh, cũng đuổi theo lao ra khỏi mặt nước.

Tần Vũ vừa lên bờ, nó đã há cái miệng to như chậu máu cắn tới.

Không dám chậm trễ, Tần Vũ xoay người dùng Hắc kim cổ đao chống đỡ cái miệng khổng lồ của con giao vằn.

Gần như cùng lúc, bên cạnh vang lên tiếng của Ngô Bất Chính. "Bàn Tử còn ngẩn ra đó làm gì!" "Đến đây, nếm thử 'bí đao hầm' của Bàn gia mày đây!" Bàn Tử hét lên một tiếng, hai que thuốc nổ đã được ném vào miệng con giao vằn.

Con vật kia không biết thuốc nổ là gì, nuốt chửng luôn.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh rút Hắc kim cổ đao ra rồi ngã lăn ra đất.

Con giao vằn trượt thẳng xuống nước.

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng nổ trầm "bùm", toàn bộ thân thể con giao vằn nổ tung thành mấy khúc, chết không thể chết hơn được nữa.

Mọi người thấy cảnh này, đều không khỏi ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi nếu phối hợp sai một chút, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại có chút buồn bực.

Vụ nổ này cũng khiến anh nhớ ra một vài điều.

Thứ anh cần tìm đang ở trong bụng con cá râu trắng kia, giờ giao vẫn đã chết.

Một mình anh đi đối phó với con cá râu trắng vua, căn bản là không có cửa!

Đang nghĩ trong lòng, bỗng Bàn Tử bên cạnh hét lên. "Mẹ kiếp!

Con cá râu trắng vua kia cũng tới rồi, Thiên Chân, thuốc nổ, mau lấy thuốc nổ!" Mười phút sau, dưới sự điều khiển của Trương Đông, chiếc xuồng cao tốc đã chạy đi không biết bao xa.

Ánh nắng trên trời cũng dần xuyên qua tầng mây chiếu xuống.

Thời tiết trên biển này, lúc thế này lúc thế khác, Tần Vũ cũng sớm đã quen rồi.

Trương Đông lái xuồng cao tốc đi, Bàn Tử và Tần Vũ thì kiểm tra Trương Nam một chút.

Thấy không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cảm thán: "Ôi, Trương Nam này mệnh lớn, gặp được cậu đấy Tiểu ca!

Mới nhặt lại được một mạng!

Đáng tiếc cho thành viên đội khảo cổ kia, giáo sư Trần kia Bàn gia tôi biết, nhân phẩm thật sự không được!

Nếu nói về kiến thức khảo cổ, Bàn gia tôi không so với ông ta, nhưng vì văn vật mà đến mạng cũng không cần!

Ở Lỗ Vương Cung đã làm chậm trễ bao nhiêu chuyện, lần này còn một mình dẫn đội ra ngoài, e là chuyện có người chết trên thuyền ma chỉ mới là bắt đầu thôi!" Tần Vũ không nói gì, nhưng suy nghĩ cũng giống Bàn Tử.

Người trong phòng livestream nghe đến đây, trong lòng cũng đoán được phần nào, rất tức giận mắng chửi giáo sư Trần là kẻ mất nhân tính, vì văn vật mà không tiếc hãm hại đồng đội.

Ở Lỗ Vương Cung có Tần Vũ giúp đỡ, ông ta tùy hứng cũng cho qua.

Chương 466

Nhưng một mình dẫn đội đến Tây Sa, lại không có người lợi hại như Tần Vũ giúp đỡ.

Trong tình huống bình thường, ở nơi có thuyền ma mà mất tích một người, là phải quay về báo cáo cấp trên ngay lập tức.

Nhưng kết quả là chuyện này căn bản không ai biết.

Mãi đến sau này khi giáo sư Trần và những người khác hoàn toàn mất liên lạc, tổ chương trình mới tìm được những tư liệu này từ một số cuộc điều tra.

Rõ ràng giáo sư Trần vì tiến độ khảo cổ, căn bản không báo cáo chuyện này.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Ai biết được sau này, liệu có còn người khác chết mà không được báo cáo không?

Đây căn bản không còn là khảo cổ nữa, đây là mưu sát!

Trên mạng, dư luận tiếp tục sôi sục.

Tần Vũ và Bàn Tử cũng lười quan tâm, mục tiêu của họ chỉ có Lương Quỳnh.

Thật ra, chỉ cần Lương Quỳnh không xảy ra chuyện gì, những người khác chết hết cũng không liên quan nhiều đến họ.

Bàn Tử dựa vào mạn thuyền định nghỉ ngơi, bỗng nhiên Ngô Bất Chính lại hiện ra trong phòng livestream.

Hơn nữa còn chủ động gửi yêu cầu kết nối.

Chức năng này rất ít khi được mở, vì một khi mở ra, nếu các fan hâm mộ nhiệt tình đều kết nối thì không thực tế chút nào.

Mà vừa đánh tống tử trong cổ mộ vừa tán gẫu thì cũng quá vô lý.

Cho nên rất ít khi dùng.

Ngô Bất Chính lúc này mở kết nối, e là có chuyện muốn nói.

Bàn Tử vội vàng chấp nhận.

Sau đó, bên trong truyền đến giọng của Ngô Bất Chính: "Tiểu ca, chuyện của các cậu tôi thấy cả rồi, tôi vừa tra tài liệu!

Nữ quỷ dưới nước các cậu gặp là Cấm bà, thứ này không biết hình thành như thế nào, nhưng rất lợi hại!

Các cậu phải cẩn thận.

Bàn tay trên thuyền ma là nhân diện liêm, quái vật là hải hầu tử!" Ngô Bất Chính vội vàng giải thích.

Bàn Tử nghe vậy cười trêu: "Thiên Chân, sao cậu lại ngây thơ thế, mặc kệ chúng là gì, Tiểu ca đều giải quyết rồi!

Cậu vuốt đuôi ngựa thế này là không được đâu nhé!

Hơn nữa sao chào hỏi chỉ gọi Tiểu ca, tim Bàn gia tôi tan nát rồi!" "Biến!" Ngô Bất Chính mắng. "Tôi không rảnh nói nhảm với cậu, nhân diện liêm các cậu vẫn chưa giải quyết đâu!

Thứ đó một khi đã bám vào người, rất khó gỡ ra!

Các cậu nghe tôi nói, lật Trương Nam lại, thứ đó chắc chắn đang ở trong tóc gáy của cậu ta!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội nhìn Trương Nam.

Gã này tóc khá dài, chắc ngày thường rất sành điệu.

Nếu không phải Ngô Bất Chính nhắc nhở, thật sự suýt nữa đã tưởng cậu ta không sao rồi.

Tần Vũ vội lật Trương Nam lại.

Vừa vạch tóc sau gáy cậu ta ra, lập tức thấy hai bàn tay khô quắt cuộn tròn vào nhau.

Ở giữa là một cái đầu người to bằng lòng bàn tay. "Mẹ ơi, thứ này thật sự ở đây!

Thiên Chân, làm sao bây giờ!" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính vội nói: "Hơ đỏ dao găm, rồi dí vào gốc của nó!

Nếu các cậu có lông trâu cũng được!" Bàn Tử nghe vậy cạn lời: "Ở đây tôi lấy đâu ra lông trâu cho cậu, trên người Bàn gia tôi có lông người được không?" "Biến!" Ngô Bất Chính lười để ý đến cậu ta, Tần Vũ đã lấy ra bình xịt cầm tay.

Thứ đó nhiệt độ cực cao, ngọn lửa phun ra chưa đến một phút đã hơ đỏ con dao găm.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử giữ chặt Trương Nam, rồi lập tức gỡ thứ đó ra.

Bàn Tử mắt tinh tay nhanh, vớ lấy chiếc cuốc leo núi gạt nó xuống biển.

Làm xong những việc này, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là Trương Nam vẫn hôn mê bất tỉnh, e là sau khi về phải nằm viện mấy ngày.

Trương Đông vừa lái xuồng cao tốc, vừa rối rít cảm ơn hai người.

Bàn Tử xua tay nói: "Được rồi, không cần cảm ơn, nếu thật sự muốn cảm ơn thì giới thiệu cho Bàn gia tôi vài cô em gái thật sự, không phải loại có thể gỡ ra này!

Đúng rồi, còn bao lâu nữa thì tới nơi?" Trương Đông nhìn tọa độ rồi vội nói: "Nhiều nhất là một tiếng!" Lúc này Ngô Bất Chính cũng chuẩn bị ngắt cuộc gọi, nghe vậy vội nói: "Tiểu ca, các cậu đợi tôi với, tôi nhiều nhất ba tiếng nữa sẽ đến!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Thiên Chân, cậu cứ từ từ đến đi không vội!

Chúng tôi đi trước trinh sát cho cậu, hơn nữa bây giờ không thể chậm trễ được!

Chương 467

Lỡ như trong lúc này, Lương Quỳnh chết mất, chúng tôi biết đi đâu tìm hậu nhân của nhà tiên tri khác đây!" Ngô Bất Chính nghe vậy thở dài một hơi cũng không nói nhiều.

Đúng vậy, bây giờ tìm được Lương Quỳnh mới là mấu chốt.

Mình quả thật có hơi vội vàng.

Sau đó ba người tán gẫu vài câu, Ngô Bất Chính liền ngắt cuộc gọi.

Bàn Tử và Tần Vũ đi suốt chặng đường này, cũng thật sự không dễ dàng gì.

Dựa vào mạn thuyền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên Tần Vũ bị tiếng của hệ thống trong đầu đánh thức. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đến gần cổ mộ】【Xin hãy chọn thẻ bài nhân vật】【Thẻ bài nhân vật có thể tự sử dụng, cũng có thể tặng cho đồng đội】【Tạm thời chưa phát hiện được ứng cử viên thích hợp, nếu muốn tự sử dụng xin hãy lựa chọn】Tần Vũ nhìn đống thẻ bài nhân vật còn lại của mình, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Bây giờ mình đã có thực lực của Tiểu ca, thuật phong thủy phân kim định huyệt của Hồ Tư Lệnh cũng đã đủ dùng.

Anh biết rõ mỗi lần chọn thêm một thẻ bài nhân vật, ảnh hưởng đến tính cách của mình sẽ tăng thêm vài phần.

Anh thật sự sợ mình sau này sẽ bị tâm thần phân liệt.

Có câu, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, mình có lợi hại đến đâu chung quy cũng chỉ có một người.Thà rằng giữ lại những thẻ bài nhân vật này, chờ đợi người có duyên sau này xuất hiện.

Tần Vũ dụi mắt nhìn xung quanh, phát hiện gần đó có rất nhiều xuồng cao tốc.

Thậm chí còn có một con tàu lớn.

Rõ ràng họ đã đến nơi rồi. "Tiểu ca, đến nơi rồi, cảm ơn các cậu!" Trương Đông kích động suýt nữa quỳ xuống.

Bàn Tử vội xua tay nói: "Được rồi đừng sến súa thế, Bàn gia tôi không chịu nổi đâu!

Tiểu ca, đi!" Bàn Tử gọi một tiếng, hai người liền lên tàu lớn.

Con tàu này chắc là doanh trại mà tổ chương trình thiết lập ở đây.

Trên tàu trang bị đầy đủ, người cũng rất đông.

Nhưng ai cũng rất bận rộn, hai người họ vừa lên, có vẻ hơi thừa thãi.

May mà rất nhanh một nhân viên công tác chạy tới. "Hai vị, mời đi theo tôi!

Vừa rồi chúng tôi vớt lên được một thi thể, nghi là người của đội khảo cổ giáo sư Trần!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe đến đây, trong lòng đều sững lại.

Sao lại chết thêm một người nữa.

Đội khảo cổ tổng cộng chỉ có sáu người, mới vừa đến nơi đã chết hai người.

Vậy những người ở dưới còn đường sống không?

Nghĩ đến đây, lòng hai người đều thắt lại.

Nếu Lương Quỳnh cũng chết, lời nguyền của họ sẽ hoàn toàn không có cách nào giải trừ.

Bàn Tử không nhịn được mắng: "Giáo sư Trần này, rốt cuộc đã hại chết bao nhiêu người!

Tôi nghi ngờ ông ta là người Ý của Việt Nam chúng ta!" Gì là người Ý, chính là kẻ phản bội!

Cùng lúc tiếng Bàn Tử vang lên, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trong làn nước hồ bị máu tươi nhuộm đỏ bỗng cuộn lên một cột nước lớn.

Sau đó, một cái đầu cá to như đầu tàu hỏa trồi lên mặt nước.

Nơi nó xuất hiện rất kỳ lạ, không phải ở giữa mặt hồ, mà là một góc khá hẻo lánh, nơi đó không gian nhỏ, lẽ ra nó không thể xuất hiện ở đây được.

Nhưng khi Ngô Bất Chính đưa thuốc nổ cho Bàn Tử, Bàn Tử còn chưa kịp ra tay, Tần Vũ đã lên tiếng: "Đừng động!" Gần như cùng lúc, mọi người thấy nơi con cá râu trắng xuất hiện, chính là ngay trước mặt Tần Vũ.

Con cá râu trắng này dường như đang tìm Tần Vũ.

Nó thò cái đầu to như đầu tàu hỏa ra, hai con mắt cá khổng lồ nhìn chằm chằm Tần Vũ, dường như có lời muốn nói.

Nhưng nó chỉ là một con cá, làm sao có thể nói chuyện được?

Mọi người nhìn mà trong lòng rất nghi hoặc.

Tô Khảo Khảo trong phòng livestream còn đặc biệt liên hệ với một số chuyên gia sinh vật dưới nước.

Nhưng không ai có thể đưa ra lời giải thích.

Nếu nó là một con lợn thì còn có thể nói là do con người huấn luyện.

Nhưng ở trong núi Côn Luân này, con cá râu trắng lớn này rõ ràng không thể do con người nuôi dưỡng được.

Nhưng lúc này nó trồi lên mặt nước nhìn Tần Vũ, rốt cuộc là có ý gì?

Mọi người đều căng thẳng nhìn, không dám lên tiếng.

Chương 468

Sức sát thương của con cá râu trắng này không thua kém giao vẫn.

Nếu con cá lớn này muốn tấn công người, họ cũng không thể chống cự được.

Chỉ là con cá râu trắng này nửa ngày cũng không động đậy, dường như không có ý định tấn công người. "Mọi người mau nhìn trong hồ!" Bỗng nhiên Ngô Bất Chính lên tiếng.

Mọi người nghe vậy mới phát hiện, bên dưới con cá râu trắng, nước hồ đang rung động từng đợt sóng.

Thậm chí có nơi tần suất rung động quá cao, nước còn bị bắn tung lên.

Mọi người đang nhìn mà không hiểu.

Bỗng nhiên con cá râu trắng khổng lồ đột ngột há to miệng.

Cái đầu cá quá lớn, miệng vừa há ra trông như một cái hang động, bên trong đen ngòm.

Bàn Tử tưởng nó định ăn thịt người, định ra tay ngay lập tức.

May mà Ngô Bất Chính mắt tinh tay nhanh cản cậu ta lại. "Bàn Tử đừng vội, nó hình như đang nhả ra!" "Nhả ra?

Thiên Chân cậu tưởng Bàn gia tôi không biết gì à?

Nghe nói trâu, lạc đà nhai lại, chứ chưa bao giờ nghe nói cá cũng có thể nhai lại!" Nhai lại là gì?

Thực ra chỉ một số loài động vật có thể nôn thức ăn đã ăn vào ra miệng để nhai lại lần thứ hai!

Đây là một hiện tượng phổ biến.

Nhưng cá tuyệt đối không thể có tình trạng nhai lại này.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính dường như rất chắc chắn, nói: "Cho dù không phải nhai lại, cũng là sắp nhả thứ gì đó ra!

Cậu đừng quên, lúc Tiểu ca bọn họ ở Trùng Cốc Vân Nam, con Hoắc thị bất tử trùng không phải đã nhả ra một cái đỉnh đồng sao!

Biết đâu trong bụng con cá già này cũng có thứ gì đó!" Dường như để chứng minh lời cậu ta nói, Ngô Bất Chính vừa dứt lời, con cá già lộ vẻ đau đớn.

Sau đó mọi người thấy, từ trong cái miệng đen ngòm của nó, lăn ra hai vật tròn vo.

Trong bóng tối, chúng tỏa ra ánh sáng trắng thê lương, như dạ minh châu vậy.

Mọi người thấy đến đây đều ngây người, sao con cá già này lại thật sự nhả ra đồ vật?

Nhưng mấu chốt là tại sao nó lại làm vậy?

Dáng vẻ này rõ ràng là đang chủ động dâng cho Tần Vũ!

Mẹ ơi!

Con cá già này chắc là thành tinh rồi!

Trong lòng mọi người đều nảy ra suy nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ vừa rồi con cá râu trắng già thấy Tần Vũ dũng mãnh, lại còn giúp nó giết giao vằn, cho nên để tỏ lòng cảm ơn mới tặng dạ minh châu?

Lúc này người trong phòng livestream cũng rất nghi hoặc.

Nhà sinh vật học mà Tô Khảo Khảo liên hệ cũng không thể giải thích được tình huống này.

Chỉ khẳng định rằng, cá tuyệt đối không nhai lại.

Con cá này tám phần là vì một lý do nào đó, chủ động nhả viên châu trong bụng ra.

Ngô Bất Chính nhìn cảnh này mở miệng nói: "Sinh vật đều có linh tính, vật dưới nước xưa nay thích ngậm châu!

Nhất là các loài cá già, ba ba già, trai già, càng thích hơn!

Hai viên châu trong miệng con cá râu trắng này, tám phần chính là mắt thủy tinh của Xà Mẫu!

Người của Luân Hồi Tông đã đặt hai con mắt này ở thành Ác La Hải!

Kết quả thành Ác La Hải sụp đổ, tiện nghi cho con cá già này rồi!" Nói đến đây, trong lòng Ngô Bất Chính càng thêm nghi hoặc. "Hai viên châu này, con cá già chắc phải xem như bảo bối, đánh nhau với giao vằn chắc cũng là vì thứ này!

Nhưng sao nó lại trực tiếp đưa cho Tiểu ca?" Cậu ta không hiểu nổi.

Bàn Tử ở bên cạnh lại cười nói: "Có gì mà không hiểu, chắc chắn là thấy Bàn gia tôi dũng mãnh hơn người, sợ Tiểu ca gọi tôi đến xử lý nó!

Loại cá già này đều thành tinh rồi, tục ngữ nói càng sống càng nhát gan, càng sống càng co ro, con cá già này tám phần là sợ chúng ta lấy mạng nó, cho nên mới chủ động dâng bảo bối ra!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con cá già này cũng biết điều đấy, nếu không với tính khí của Bàn gia tôi, nhất định phải xuống nước vật tay với nó một trận mới được!" Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, lời Bàn Tử nói cũng không phải không có lý.

Hơn nữa thứ quan trọng mà Tần Vũ nói trước đó, tám phần cũng là mắt thủy tinh của Xà Mẫu này.

Nhưng cần thứ này để làm gì?

Cậu ta cũng không biết.

Chương 469

Người trong phòng livestream lúc này đều đã nghe hiểu.

Cộng thêm suốt chặng đường qua, bí mật của thành Ác La Hải đều do Ngô Bất Chính suy đoán ra.

Cho nên mọi người đều rất tin tưởng vào suy đoán của cậu ta.

Nghe vậy liền đồng loạt gửi đạn mạc:【Con cá già này cũng nhát gan quá đi, Tiểu ca còn chưa ra tay, bảo bối đã giao ra rồi】【Bàn gia không phải đã nói rồi sao, con cá già này thành tinh rồi, không có gì lạ cả】【Ha ha, tôi cũng thấy con cá già này nhát gan quá】【Nhát gan?【Cá già said: Mày đến đấu với Tiểu ca xem, không tè ra quần tao thua】【Cá già: Mày đang dạy tao làm việc à?】【Ha ha, các người đúng là đỉnh của chóp】Phòng livestream náo nhiệt vô cùng.

Nhưng Tần Vũ lại không có thời gian để xem, anh nhảy xuống nước, lấy hai viên châu ra khỏi miệng con cá già.

Con cá già quả nhiên không động thủ.

Chỉ nhìn viên châu bị lấy đi khỏi miệng mình, vẻ mặt lộ rõ sự tiếc nuối.

Cá già, ba ba già thích ngậm châu, nghe nói đây là hành động hấp thu âm dương, cũng là một loại bản năng.

Con cá già này e là đã sống lâu năm, hiểu được một chút nhân tính, biết mình không giao ra thì hôm nay khó mà yên thân.

Cho nên mới chủ động giao ra.

Còn về việc có nguyên nhân khác hay không, mọi người cũng không giải thích được.

Ngay cả nhà sinh vật học cũng không thể giải thích, huống chi là họ.

Con cá già mất châu, rất nhanh liền bơi đi.

Một lát sau, nước hồ lại trong trở lại, con cá già kia đã không còn thấy đâu.

Chỉ còn một vài con cá râu trắng bơi lượn trong nước, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tần Vũ nhìn hai con mắt thủy tinh của Xà Mẫu trong tay, trong lòng rất nghi hoặc.

Anh không nhớ ra thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng anh biết, thứ này chắc chắn có công dụng lớn, nếu không mình sẽ không có ý muốn mãnh liệt phải lấy được nó như vậy.

Ngô Bất Chính đi tới, bên cạnh còn có tiếng của Bàn Tử, dường như đang cãi nhau với Thương Thương Không và Lôi.

Ngô Bất Chính nói: "Thương Thương Không và Lôi đã biết mình cũng bị trúng lời nguyền rồi!

Bàn Tử đang bị họ bám riết bắt giải thích đấy!

Tiếp theo cậu định làm gì?

Xuống hồ tìm thành Ác La Hải thực sự?" Tần Vũ gật đầu, rồi nhìn Ngô Bất Chính nói: "May mà không liên lụy cậu trúng lời nguyền!" Vốn dĩ chuyện thành viên đội khảo cổ trên thuyền ma chết thảm đã gây xôn xao dư luận.

Lúc này người của tổ chương trình lại nói vừa vớt lên một thi thể, hơn nữa có thể cũng là người của đội khảo cổ.

Lần này toàn bộ dư luận hoàn toàn bùng nổ.

Thậm chí còn kinh động đến các cơ quan chức năng đi điều tra giáo sư Trần.

Tuy nhiên, có thể có kết quả gì chứ?

Giáo sư Trần nói trắng ra chỉ là một người quá coi trọng văn vật.

Loại người này ngày thường có thể là một học giả có uy tín, dù sao cũng không có cơ hội xuống mộ.

Nhưng nếu thật sự cho ông ta cơ hội, gặp phải nguy hiểm, kết quả cuối cùng sẽ là như vậy.

Vì văn vật mà hại người hại mình.

Tần Vũ cũng không muốn phán xét con người ông ta thế nào, đường là do mình chọn, không ai ép buộc ai.

Hai người dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, rất nhanh đã thấy thi thể kia.

Là một thanh niên, quần áo trên người cũng là do đội khảo cổ cấp phát.

Nhưng tình trạng của người này trông có vẻ tốt hơn người trước một chút.

Ít nhất thi thể vẫn còn nguyên vẹn.

Bàn Tử kiểm tra một lúc, bỗng cười nói: "Ê!

Có phải người trong đội khảo cổ đều thích để tóc dài không?

Sao tóc người này cũng dài thế, mà lông mũi cũng rất dài, mẹ nó sắp dài bằng râu rồi!" Tần Vũ nghe vậy nhíu mày, lúc này anh đã đeo găng tay, cũng phát hiện ra tình hình mà Bàn Tử nói.

Nhưng anh cảm thấy rất kỳ lạ, người bình thường làm gì có lông mũi dài như vậy, đã thò ra ngoài ít nhất cũng phải năm milimet.

Đây phải là người luộm thuộm đến mức nào, lông mũi dài như vậy cũng không biết cắt đi.

Nhưng khi Tần Vũ dùng kẹp gắp lông mũi của người đó ra, sắc mặt liền thay đổi. "Mẹ kiếp, lông mũi sao lại dài thế này, lại tổ rồi à!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Sợi lông mũi bị Tần Vũ kéo ra, ít nhất cũng phải dài mười mấy centimet.

Nhân viên công tác bên cạnh vội nói: "Đây hình như là tóc, lại tổ cũng không thể có lông mũi dài như vậy được!" Tần Vũ gật đầu, đây đúng là không phải lông mũi, mà là tóc thật.

Chương 470

Bàn Tử nhìn mà hít một hơi khí lạnh, cũng học theo Tần Vũ gỡ những sợi lông tóc khác trên người đó ra.

Phát hiện người này không phải tóc dài, mà trên đầu quấn cả một búi tóc lớn.

Bàn Tử tức thì phản ứng lại, nhìn Tần Vũ nói: "Người này là bị Cấm bà giết chết!" Tần Vũ gật đầu.

Trên thi thể còn sót lại nhiều tóc như vậy, ngoài Cấm bà ra thì không còn thứ gì khác. "Thi thể này được phát hiện khi nào?" Tần Vũ vội hỏi. "Mới vài phút trước, chúng tôi phát hiện một cái hang dưới nước, chắc là bị thuốc nổ làm nổ tung!

Người đó trôi ra từ trong đó!" Nhân viên công tác vội nói.

Tần Vũ nghe vậy ánh mắt lạnh đi, nói: "Chuẩn bị đồ, tôi phải xuống dưới!" Bàn Tử lúc này đã có chút hoảng, vội nói: "Tiểu ca cậu phải suy nghĩ cho kỹ, dưới đó có Cấm bà đấy!

Những người khác đều không lên được, tám phần đã..." "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Tần Vũ để lại một câu, đã đi thay đồ lặn.

Bàn Tử thấy không cản được anh, cũng chỉ có thể đi thay đồ lặn theo.

Cậu ta tuy bơi giỏi, nhưng thật sự rất ghê tởm bọn Cấm bà này.

Nhiều tóc như vậy, chui vào lỗ mũi, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn không chịu được.

Nhưng bây giờ tình hình đã như vậy.

Nếu Lương Quỳnh chết, kết quả cuối cùng có thể là họ cũng sẽ bị lời nguyền hành hạ đến chết.

Thay vì chờ đợi cái chết đến, thà chủ động tấn công.

Bàn Tử rất nhanh cũng thay xong thiết bị lặn, chuẩn bị xuất phát cùng Tần Vũ.

Tần Vũ nghĩ một lúc rồi nói với nhân viên công tác bên cạnh: "Ngô Bất Chính tới thì bảo cậu ấy ở đây đợi tôi!" Bàn Tử nghe vậy rất bất mãn: "Hóa ra cậu chỉ lo cho Thiên Chân thôi à, Bàn gia tôi...

ê ê!

Tiểu ca cậu!" Bàn Tử chưa nói hết câu, Tần Vũ đã nhảy xuống.

Rất bất đắc dĩ, Bàn Tử cũng chỉ có thể nhảy theo.

Tiêu chuẩn kép của Tiểu ca cậu ta cũng đã quen rồi, không để trong lòng.

Hơn nữa nếu thật sự gặp nguy hiểm, Tần Vũ cũng sẽ không thật sự bỏ mặc cậu ta.

Điều này cậu ta vẫn biết rõ.

Người trong phòng livestream thấy hai người xuống nước, trong lòng đều rất mong chờ.

Liên tiếp chết hai thành viên đội khảo cổ, trên mạng lại không hề có tin tức gì.

Rõ ràng là giáo sư Trần căn bản không báo cáo.

Hành vi gần như là mưu sát này khiến rất nhiều người phẫn nộ.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung có Tần Vũ chống đỡ, họ có thể còn chưa cảm thấy gì.

Đến lúc này, không khỏi cảm thấy không đáng cho những thành viên đội khảo cổ này.

Họ rõ ràng đã trở thành những viên đá lót đường trên con đường khảo cổ của giáo sư Trần...

Ba phút sau, Tần Vũ và Bàn Tử đã tìm thấy cái hang được nói đến.

Đúng là do nổ mìn tạo ra, miệng hang cực kỳ không bằng phẳng.

Hai người cũng không nhiều lời, Tần Vũ đi trước, lập tức lặn vào.

Miệng hang này bên ngoài hẹp, bên trong rộng.

Vừa vào đã phát hiện, bên trong lại là một hang san hô hình thành tự nhiên.

Giáo sư Trần tuy đam mê sự nghiệp khảo cổ, nhưng đối với các thiết bị liên quan đến khảo cổ lại rất thông thạo.

Chắc là đã mang theo thứ gì đó giống như máy quét.

Biết bên trong có không gian, có thể thông đến cổ mộ, nên đã cho nổ tung lối vào.

Bàn Tử và Tần Vũ bơi dọc theo thông đạo này xuống, chỉ hai mươi phút sau không gian bên trong bắt đầu hẹp lại.

Cuối cùng khi họ xuyên qua một khe hở, quả nhiên đã nhìn thấy gạch xây.

Bàn Tử ra hiệu với Tần Vũ hai cái, ý là: đây chắc đã đến rìa của mộ thuyền chìm, đây chắc là thứ tương tự như tường mộ.

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử nhanh chóng đi tiếp.

Hai người không nhiều lời, bơi thẳng vào.

Sau đó họ phát hiện, bên trong lại là một thế giới khác.

Là một thông đạo rất dài, rộng khoảng năm sáu mét.

Dưới nước rất tối, rất dễ đi lạc mất phương hướng.

Chương 471

Vì vậy hai người bám sát vào vách tường tiến lên.

Bơi được vài bước, Tần Vũ thấy trên vách tường lại xuất hiện một bức phù điêu.

Bức phù điêu đó có hình mặt người, nhưng mắt đang nhắm.

Tần Vũ áp lòng bàn tay lên, không cảm thấy có gì khác lạ, liền ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục tiến lên.

Hai người bơi được mười mấy mét, cũng đã thấy vài bức phù điêu mặt người trên vách tường.

Nhưng đều không có gì kỳ lạ.

Tần Vũ giảm tốc độ, gần như sờ vào mỗi khuôn mặt.

Anh cũng không nói được tại sao phải làm vậy, nhưng luôn cảm thấy những khuôn mặt này có vấn đề.

Bàn Tử thấy anh đi quá chậm, liền bơi lên trước mở đường.

Không lâu sau liền ra hiệu: "Phía trước hết đường rồi, là một góc cua!" Tần Vũ bơi theo qua, quả nhiên phát hiện là một góc cua.

Hai người nhìn lại thông đạo phía sau, thấy không có gì khác lạ, liền rẽ vào góc cua.

Thông đạo bên trong góc cua cũng tương tự như bên ngoài, nhưng có vẻ tối hơn, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Hai người một trước một sau mò mẫm về phía trước.

Bàn Tử đi trước nhất, Tần Vũ theo sau.

Rất nhanh Tần Vũ phát hiện, trên vách tường này lại cũng có phù điêu mặt người.

Hơn nữa mắt của phù điêu ở đây có xu hướng mở ra.

Tần Vũ vội kéo Bàn Tử lại, bảo cậu ta nhìn.

Nhưng Bàn Tử căn bản không chú ý đến những thứ này, ra hiệu một hồi cũng không hiểu Tần Vũ đang nói gì.

Tần Vũ thấy vậy cũng lười giải thích với cậu ta, ra hiệu cho cậu ta đi theo sau mình.

Sau đó anh bơi lên trước dẫn đường.

Anh dọc đường chú ý đến những bức phù điêu mặt người này, cuối cùng đến cái thứ mười lăm, mắt trên phù điêu đã mở to hoàn toàn.

Hơn nữa trên trán của phù điêu này còn vẽ ba con cá.

Khoảnh khắc nhìn thấy con cá, trong đầu Tần Vũ bỗng hiện ra một cái tên! "Xà mi đồng ngư!" Tần Vũ hiểu rằng, đây chắc chắn là do mất trí nhớ gây ra, nhưng phần lớn ký ức anh mất là của kiếp trước.

Anh biết rất rõ, sau khi xuyên không hình như mình cũng đã từng thấy thứ này.

Hơn nữa còn là ở nhà mình!

Nhưng nhất thời lại không nhớ ra rốt cuộc là ở đâu!

Càng nghĩ đầu càng đau, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa!

Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, rồi cười lắc đầu nói: "Cậu không làm tôi vướng chân, là do bản thân tôi quá yếu kém!

Nhưng cậu yên tâm, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ không trở thành gánh nặng của cậu nữa!" "Nếu có thể, sau khi lời nguyền được giải trừ thì đừng xuống mộ nữa, hãy nghĩ nhiều hơn cho những người quan tâm đến cậu!" Tần Vũ nghe vậy cười khổ lắc đầu đáp: "Không có ai quan tâm tôi cả!" Kiếp trước, anh cũng có cha mẹ, nhưng họ mải mê kiếm tiền, thiếu sự quan tâm dành cho anh.

Ngay cả khi anh mê mẩn đạo mộ, họ cũng chưa từng can thiệp.

Lúc đó Tần Vũ cho rằng, có lẽ họ vốn chẳng hề để tâm đến mình.

Cũng chính vì vậy, anh sa ngã buông thả, cuối cùng bỏ học, ra công trường phụ hồ.

Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ chính vì họ biết anh chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi, nên mới không muốn anh sống quá mệt mỏi.

Tiếc là, mãi đến lúc chết anh vẫn không tỉnh ngộ.

Lúc này nghĩ lại, không khỏi cảm thấy đã quá muộn.

Người đã đi rồi, nói gì cũng vô ích.

Sống lại kiếp thứ hai, xuyên không đến thế giới song song này.

Thừa kế gia tài hàng chục triệu, nhưng đến mặt cha mẹ để lại di sản anh cũng chưa từng gặp.

Tại sao Tần Vũ luôn chỉ có thể dựa vào mối quan hệ với tổ chương trình để tham gia thám hiểm mộ?

Đừng thấy anh có tiền, nhưng anh chẳng khác gì một kẻ cô độc.

Cha mẹ ở thế giới song song chưa từng gặp, cô dì chú bác càng không biết có tồn tại hay không.

Anh sống như một linh hồn chỉ có tiền, không một người để trò chuyện.

Lúc này trò chuyện với Ngô Bất Chính về chủ đề này, không khỏi cảm thấy có chút bi thương.

Ngô Bất Chính cười vỗ vỗ vai Tần Vũ, nói: "Tôi quan tâm cậu, Bàn Tử cũng quan tâm cậu!

Những video cậu thám hiểm mộ này, tôi sẽ tìm tổ chương trình sao chép một bản!

Chương 472

Nếu ngày nào đó cậu mất trí nhớ, tôi sẽ cùng cậu xem lại từng chút một!" ... "Thiên Chân, hai người các cậu đừng thì thầm nữa, mau cứu Bàn gia đi!" Bàn Tử kêu lên từ bên cạnh.

Hai người quay đầu lại mới phát hiện, Thương Thương Không và Lôi đang quấn lấy Bàn Tử, bắt anh ta giải thích lời nguyền là gì.

Sắp hành hạ anh ta đến phát điên rồi...

Mười phút sau, mọi người sắp xếp xong đồ đạc, chuẩn bị hành động.

Vẫn là Bàn Tử ra tay, xuống nước lắp đặt kíp nổ.

Theo suy đoán trước đó của Ngô Bất Chính, thành Ác La Hải thực sự hẳn đã chìm xuống lòng đất.

Tuy thành Ác La Hải gần đây chỉ là hình ảnh phản chiếu, nhưng kết cấu hẳn là giống hệt với thành Ác La Hải thật.

Giá trị khảo cổ tự nhiên là có.

Nhưng họ không phải chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp, hơn nữa còn đang livestream toàn bộ quá trình, các chuyên gia khảo cổ có thể tùy thời chụp màn hình nghiên cứu.

Thực sự không cần thiết phải đi tìm tòa thành Ác La Hải thật kia nữa.

Hơn nữa, dưỡng khí của họ cũng không còn nhiều.

Không thể thực sự xuống hồ tìm thành Ác La Hải thật được.

Vì vậy, mục tiêu của mọi người chỉ có một, đó chính là tế đàn trong thành Ác La Hải.

Ở gần thành Ác La Hải, tiến độ của lời nguyền dường như cũng nhanh hơn.

Cho nên họ phải mau chóng giải trừ lời nguyền!

Nếu không rất có thể sẽ chết ở đây.

Bàn Tử nhanh chóng trồi lên từ mặt nước, nói: "Kíp nổ xong rồi, nhưng các cậu chắc chắn nước này có thể rút đi không?" Ngô Bất Chính nói: "Bên dưới hồ đá vôi này chắc chắn là rỗng, cậu mau lên đi!" Bàn Tử nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp lên bờ.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "bùm" vang lên từ sâu trong hồ.

Tức thì, mặt hồ bắt đầu xuất hiện từng vòng sóng lan ra.

Tiếp theo đó, một xoáy nước thực sự xuất hiện.

Nước hồ bắt đầu cuồn cuộn chảy xuống, dường như dưới hồ có một thế giới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Hệ thống nước ở đây thông suốt tứ phía.

Con cá già kia cũng không biết đã đi đâu, cho đến khi nước trong hồ đã rút cạn, mọi người cũng không thấy nó đâu.

Bàn Tử xuống trước thăm dò tình hình, phát hiện đá dưới đáy hồ khá chắc chắn, lúc này mới gọi mọi người xuống.

Thành Ác La Hải hẳn không nằm trong cái hồ này, họ không hề nhìn thấy nó.

Nhưng ở đáy hồ đã xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ.

Bên dưới lỗ hổng rất tối, nhưng có thể thấy một vài ánh sáng huỳnh quang.

Nhìn qua miệng hang, tất cả người trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy bên dưới cái hố này lại là một thế giới lòng đất rộng lớn.

Chiều cao ít nhất cũng phải năm mươi mét.

Bên dưới có rất nhiều vật phát quang, có cái di động, có cái bất động.

Rõ ràng là một vương quốc dưới lòng đất với hệ sinh thái độc lập!

Bàn Tử vội vàng giăng dây, khoảng cách năm mươi mét, dây của họ hoàn toàn không đủ.

Nhưng may là ngay bên dưới là một vũng nước, chỉ cần hạ thấp độ cao hết mức có thể.

Nhảy xuống nước cũng không sao.

Lúc này, người trong phòng livestream đã hoàn toàn phát cuồng.

Đặc biệt là những người nước ngoài, ai nấy đều kinh ngạc đến mức buột miệng nói tiếng mẹ đẻ. 【What?

Fuck?】【Đây rốt cuộc là what?】【......】Cư dân mạng trong nước cũng thi nhau bình luận. 【Toang rồi toang rồi, tôi vừa lên mạng xem, nghe nói nước ngoài đã có hơn chục người vì quá sốc mà bị dọa chết tươi】【Thế đã là gì, tôi còn thấy có người nước ngoài không hiểu nổi tại sao ở đây lại có thành ma, tự bức mình đến phát điên】【Ha ha, cảm giác Tiểu ca mà quay thêm vài mùa nữa, lại có thể tiễn đi không ít bạn bè quốc tế】【Tôi cảm thấy tổ chương trình sắp sửa chạy dòng chữ rồi】【Nhắc nhở ôn tập, cư dân mạng nước ngoài xin hãy xem một cách cẩn trọng, đề phòng không thể lý giải dẫn đến vấn đề về tinh thần】【Không không, tôi thấy có thể làm thế này, yêu nước không?

Yêu nước thì dẫn bạn bè ngoại quốc đến xem livestream trộm mộ đi!】【Xem một lần, tiễn đi một lứa】【Có khả năng thì giới thiệu bạn bè ngoại quốc tham gia livestream trộm mộ, thám hiểm một cái mộ, tiễn đi cả một lứa lớn】【Ha ha.....】Phòng livestream náo nhiệt không thôi.

Mà cả giới sinh vật học thế giới đều chấn động.

Phải biết rằng, một hệ sinh thái độc lập dưới lòng đất chưa từng được khai phá, tính nghiên cứu của nó là vô cùng cao.

Chỉ tiếc là, lúc này họ chỉ có thể trơ mắt ghen tị, vì họ căn bản không ở đây.

Đặc biệt là một số cơ quan nghiên cứu sinh vật nước ngoài, phải nói là ghen ăn tức ở!

Chương 473

Nhìn lại dòng chảy lịch sử, những thứ có thể sánh ngang với di sản của Việt Nam chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có thể nói, chương trình livestream thám hiểm mộ này, từ một chương trình mang tính toàn cầu lúc ban đầu, đã dần dần biến thành show diễn cá nhân của Việt Nam.

Người nước ngoài dù không phục, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Ai bảo đất nước các người không có bề dày lịch sử lắng đọng chứ?

Công chúng bùng nổ, hot search gần như bị chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" chiếm lĩnh.

Một giờ sau, Bàn Tử cuối cùng cũng giăng xong dây thừng.

Vì khoảng cách quá cao, chỉ có thể tách dây đôi thành dây đơn.

Mọi người cũng chỉ có thể xuống từng người một, nhiều nhất không quá hai người cùng lúc.

Nếu là bình thường, Lôi và Thương Thương Không chắc chắn đã nóng lòng muốn xuống.

Nhưng trải qua đoạn đường này, mức độ nguy hiểm khiến họ có chút sợ hãi.

Họ lại chủ động tỏ ý muốn xuống cuối cùng.

Bàn Tử còn nhớ đến đám minh khí trong tế đàn, liền chủ động nhảy xuống đầu tiên.

Tiếp theo là Tần Vũ và Ngô Bất Chính cùng nhau.

Thương Thương Không và Lôi thấy họ đều bình an nhảy xuống hồ nước, lúc này mới nhảy theo.

Một lát sau, mọi người từ dưới nước bơi lên bờ.

Bàn Tử tiên phong bắn một quả pháo sáng.

Cùng với quả pháo sáng bay lên không, tình hình của cả thế giới dưới lòng đất lập tức hiện ra rõ ràng.

Trong nháy mắt, tất cả bọn họ, bao gồm cả những người đang xem livestream lúc này, đều sững sờ.

Chỉ thấy toàn bộ thế giới dưới lòng đất rộng lớn đến đáng sợ.

Mà thực vật trong đó lại càng to lớn đến mức khó tin.

Cách họ vài chục mét, một cây nấm khổng lồ cao ít nhất cũng phải hai mươi mét.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh ngạc, kêu lên: "Mẹ kiếp, đó là nấm Đế Vương!

Trên đời này, lại thực sự có thứ này!

Còn cả con chuồn chuồn bên bờ sông kia nữa, cũng to quá rồi, phải bằng cái chậu rửa mặt!" "Tiểu ca, bức bích họa trên vách đá này dường như thật sự đã mở mắt!" Bàn Tử ra hiệu nói.

Tần Vũ gật đầu.

Đồng thời dùng đèn pin dưới nước chiếu về phía trước, vừa chiếu liền không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy phía trước đã là cuối đường hầm.

Một bức tường đá khổng lồ chặn mất lối đi.

Tần Vũ tiến lên xem xét, phát hiện trên vách đá này cũng có một bức phù điêu mặt người.

Nhưng trên bức phù điêu này không có ký hiệu xà mi đồng ngư.

Hơn nữa, mắt của bức điêu khắc lại trống rỗng, không có gì cả.

Tần Vũ đưa tay ra sờ thử, phát hiện phía sau vách đá này lại là rỗng.

Bên trong dường như còn có không gian khác.

Bàn Tử lúc này cũng ghé lại gần, nhưng anh ta cũng không hiểu mấy bức phù điêu này có gì kỳ quái.

Dứt khoát đưa tay ra thử đẩy, xem có thể đẩy bức tường đá này ra không.

Tần Vũ thấy vậy còn chưa kịp ra hiệu.

Ai ngờ Bàn Tử đã đẩy được vách đá ra rồi.

Hóa ra vách đá là một cửa hoạt động có thể xoay lật.

Bàn Tử vừa đẩy phần trên, cả nửa trên của tấm đá liền lún thẳng vào trong.

Đồng thời nửa dưới nhô ra.

Bàn Tử cũng phát hiện có gì đó không ổn, Tần Vũ vội ra hiệu cho anh ta lùi lại.

Hai người lùi ra khoảng cách hai mét, chỉ thấy khối đá kia liền mở ra.

Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ tới là, vách đá vừa mở ra, một đám lớn thứ màu đen liền ùa ra.

Hai người ở khoảng cách rất gần, vừa nhìn thấy liền tê cả da đầu.

Đó không phải là tóc của Cấm bà thì còn là gì.

Bàn Tử sợ đến mức miệng sủi không ít bọt khí, ra hiệu cho Tần Vũ quay người bỏ chạy.

Chương 474

Nhưng vừa quay đầu lại mới phát hiện, Tần Vũ đã lùi ra xa mấy mét, còn đang vẫy tay với anh ta.

Bàn Tử tức điên trong lòng!

Hóa ra mình không phải Thiên Chân, nên bị đối xử phân biệt thế này đây.

Chẳng lẽ thời buổi nào rồi mà đàn ông cũng phải nhìn vóc dáng?

Chỉ vì Bàn gia đây dáng không đẹp bằng Thiên Chân, mà chạy trốn cũng không thèm gọi mình.

Bàn Tử vừa nghĩ vừa lao tới.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên anh ta cảm thấy mắt cá chân lạnh buốt.

Trong lòng chợt thót lên một cái.

Quay đầu nhìn lại, một lọn tóc đã quấn quanh mắt cá chân anh ta.

Bàn Tử thấy vậy vội vàng rút con dao găm ở chân.

Tần Vũ lại ra hiệu cho anh ta mau đi, đồng thời hàn quang lóe lên, dao găm đã chém về phía lọn tóc kia.

Tuy là ở dưới nước, nhưng tốc độ của Tần Vũ vẫn vô cùng nhanh.

Đồng thời vì lọn tóc kia căng thẳng, một nhát dao chém xuống liền cắt đứt hoàn toàn. "Đi!" Tần Vũ ra hiệu gọi.

Tuy nhiên, tốc độ của Cấm bà nhanh hơn anh tưởng rất nhiều.

Bàn Tử vừa đạp lên vách đá lao ra, chân Tần Vũ còn chưa chạm vào vách đá, liền cảm thấy cổ tay bị siết chặt, một lọn tóc đen siết chặt lấy.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn lại, tức thì cả phòng livestream đều thấy rõ.

Cấm bà kia đã đến gần Tần Vũ.

Vô số mái tóc đen trong nháy mắt đã quấn lấy cánh tay, vai, thậm chí cả cổ của Tần Vũ.

Giây tiếp theo, mớ tóc đen cuộn trào, quấn chặt lấy Tần Vũ.

Bàn Tử cầm dao găm định xông tới, nhưng ai ngờ đám tóc của Cấm bà đột nhiên co rút mạnh.

Sau đó lại co rút vào trong vách đá.

Bàn Tử vội vàng muốn đuổi theo, nhưng vách đá đã bắt đầu khép lại.

Dưới nước, càng vội vàng thì tốc độ càng khó kiểm soát.

Cuối cùng, cả mặt Bàn Tử đập vào vách đá mới dừng lại được.

Nhưng vách đá đã biến thành một bức tường vững chắc.

Dù anh ta đẩy thế nào cũng không hề nhúc nhích.

Bàn Tử tức giận chửi ầm lên.

Nhưng vừa mở miệng mới phát hiện đang ở dưới nước, chỉ có thể không cam lòng sủi mấy cái bọt.

Anh ta nhấc chân liên tục đá vào vách đá, nhưng hoàn toàn vô dụng, ngược lại còn đẩy anh ta lùi ra mấy mét.

Bàn Tử tự tát mình hai cái mới bình tĩnh lại được.

Nhớ lại trước đó Tần Vũ đã đối phó với thứ này, lòng cũng yên tâm hơn vài phần, vội vàng xem màn hình livestream.

Đạo diễn ngày càng hiểu chuyện.

Gần như cùng lúc Bàn Tử nhìn sang, màn hình livestream của Tần Vũ cũng được chiếu lên.

Cả phòng livestream lập tức nhìn thấy.

Trong tầm mắt của Tần Vũ là vô số mái tóc đen.

Những sợi tóc này dường như muốn bao bọc lấy Tần Vũ, sau đó chui vào cơ thể anh.

Dù sao thì chuyện này họ cũng không phải lần đầu tiên thấy.

Trước đó Tần Vũ đã gặp Cấm bà, lúc người trong đội khảo cổ kia chết, trong mũi và miệng đều có rất nhiều tóc.

Rõ ràng phương pháp giết người của Cấm bà này ngoài việc dìm chết, còn có vô số sợi tóc sẽ chui vào cơ thể người.

Nghĩ đến đây, cả phòng livestream không khỏi cảm thấy cúc hoa thắt lại.

Tần Vũ mặc không phải là bộ đồ lặn kín toàn thân, mà là loại rất đơn giản.

Trọng lượng nhẹ, thuận tiện hành động.

Bây giờ nghĩ lại, thà mặc loại kín toàn thân còn hơn.

Ít nhất đám tóc kia sẽ không chui vào từ những chỗ kỳ quái.

Nhưng họ đâu biết rằng, những sợi tóc kia chỉ bao bọc Tần Vũ, căn bản không dám chui vào cơ thể anh.

Chương 475

Tần Vũ dùng dao găm cắt đứt những sợi tóc quấn trên người, chuẩn bị cắt phăng đám tóc này để thoát ra.

Nhưng ai ngờ đám tóc đột nhiên co lại, sau đó trong mớ tóc lại hiện ra một khuôn mặt trắng bệch.

Tần Vũ đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch này, trong lòng cũng không khỏi trĩu nặng!

Gương mặt quái dị khổng lồ, dưới ánh đèn lặn, trắng bệch dị thường.

Hai mắt chỉ có con ngươi mà không có lòng trắng.

Phần màu đen chiếm trọn cả nhãn cầu.

Da trắng như bột mì.

Nhưng Tần Vũ có thể nhìn ra, trên gương mặt trắng bệch quái dị kia có một lớp thi tịch dày.

Hơn nữa xem bộ dạng này, hẳn là một người phụ nữ.

Xung quanh cô ta đều là tóc, gương mặt trắng bệch lại hướng về phía Tần Vũ.

Tựa như muốn hôn anh vậy.

Tần Vũ trước đây đã gặp phải tình huống này, thấy vậy liền định rạch cổ tay.

Máu Kỳ lân đối với loại Cấm bà này hiệu quả không tồi.

Lúc này tình hình nguy cấp, anh cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng vừa dùng sức, anh mới phát hiện, tay cầm dao găm của mình lại bị tóc quấn chặt rồi.

Lúc này, khuôn mặt người phụ nữ trắng bệch kia cách Tần Vũ không đến mười centimet, mắt thấy sắp hôn lên rồi.

Bàn Tử bên ngoài thấy vậy liền gào thét trong phòng livestream, nhưng không thể nói ra lời.

Cuối cùng trong lúc cấp bách, anh ta lại chạy vào phòng livestream của Tần Vũ gửi một dòng đạn mạc.【Tiểu ca, mẹ nó cậu còn muốn hôn cái con quỷ kia hay sao!】【Nếu cậu dám hôn nó, tôi sẽ nói với Thiên Chân là cậu ngoại tình】Bàn Tử cũng không có cách nào hay hơn, chỉ có thể nhắc đến Thiên Chân để kích thích anh.

Kết quả không ngờ cách này lại thực sự hiệu quả.

Tần Vũ nhìn thấy dòng đạn mạc này, trong lòng hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Bàn Tử.

Rồi nhấc tay còn lại lên, trực tiếp đưa lại gần dao găm quẹt một cái.

Lưỡi dao sắc bén tức thì rạch qua lòng bàn tay, máu tươi lập tức tuôn ra.

Quả nhiên, những sợi tóc quấn quanh tay Tần Vũ lập tức bung ra.

Tần Vũ ánh mắt lạnh đi, thuận thế vung tay một cái.

Tức thì dao găm trực tiếp rạch qua gò má trắng bệch của người phụ nữ kia.

Tần Vũ thấy khuôn mặt quái dị kia lập tức nứt thành hai nửa.

Vô số nước đen cuồn cuộn chảy ra.

Tần Vũ cũng không dám chậm trễ, xoay người đạp một cước vào má người phụ nữ kia, khiến khuôn mặt đó nát bét.

Nhưng nhờ vào lực phản chấn của cú đạp này, Tần Vũ lập tức lùi về phía vách đá.

Anh đẩy vách đá, phát hiện vách đá này chỉ có thể mở từ bên trong.

Hóa ra vừa rồi Bàn Tử có thể trùng hợp mở được vách đá, căn bản không phải do anh ta mở.

Mà là Cấm bà bên trong vừa lúc muốn ra ngoài, đụng phải.

Lúc này Tần Vũ đẩy vách đá ra, cả người liền chui ra ngoài.

Sau đó vội vàng đóng vách đá lại.

Cấm bà kia cũng không đuổi theo, không biết sống chết ra sao, nhưng cả khuôn mặt đã nát, nghĩ chắc cũng không sống nổi.

Cả thế giới dưới lòng đất có thể nói là đã đảo lộn nhận thức của mọi người.

Thậm chí lúc này họ còn không cần bật đèn pin chiến thuật hay các công cụ chiếu sáng khác.

Vô số vật chất huỳnh quang trong thế giới dưới lòng đất đã đủ để họ nhìn rõ môi trường xung quanh.

Hơn nữa, thông qua những vật chất huỳnh quang này, họ còn có thể phân biệt được đâu là thực vật, đâu là động vật.

Chủ yếu là những côn trùng bay có thể phát quang, phần lớn đều tụ tập bên bờ sông, nên rất dễ phân biệt. "Mấy con bướm đêm ở đây đều là giống rất hiếm, trước đây tôi từng thấy ở bảo tàng tự nhiên, không ngờ ở đây cũng có!" Ngô Bất Chính cảm thán nói.

Lôi và Thương Thương Không bên cạnh cũng lộ vẻ ngưỡng mộ.

Họ đều là những chuyên gia thám hiểm ngoài trời dày dạn kinh nghiệm, tự nhiên rất yêu thích những sinh vật kỳ diệu này của thế giới tự nhiên.

Chỉ tiếc đây là trên lãnh thổ của Việt Nam.

Nếu những thứ này được phát hiện ở đất nước của họ, có lẽ họ sẽ còn kích động hơn.

Chương 476

"Đi thôi!" Tần Vũ ra hiệu.

Sau đó liền đi về một phía.

Ngô Bất Chính và những người khác lập tức đi theo.

Mặc dù thế giới dưới lòng đất này rất kỳ diệu, tràn ngập những loài động thực vật khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng họ không phải đến đây để du lịch, nếu không nhanh chóng tìm đường ra, lát nữa thức ăn lại hết.

Thịt bò khô mà Lôi và Thương Thương Không mang theo trước đó, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ đủ cho hai ngày...

Mọi người đi dọc theo bờ sông, vì lúc này ai cũng đã lạc đường, nên cũng không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn đi đâu.

Chỉ là bản năng lựa chọn tin tưởng anh, đi theo anh tự nhiên không sai.

Rất nhanh, mọi người đã đi vòng qua đoạn sông đầu tiên.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt họ bỗng trở nên quang đãng.

Chỉ thấy phía trước dọc theo dòng sông là một thác nước nhỏ chênh lệch độ cao khoảng năm sáu mét.

Địa hình dưới thác lại sâu thêm năm sáu mét nữa.

Tổng thể có phần giống như ruộng bậc thang.

Nhưng độ chênh lệch này lên tới năm sáu mét.

Nước ngầm đều theo dòng sông đổ xuống tầng nước tiếp theo.

Tần Vũ và mọi người đứng trên bờ, phát hiện bên dưới là một hồ nước lớn.

Mà trong hồ nước còn có một hòn đảo giữa hồ. "Mẹ kiếp, chỗ này lại còn có một hòn đảo, Tiểu ca, chúng ta không phải muốn đến đó chứ!" Bàn Tử vội nói.

Tần Vũ gật đầu, chuyện hòn đảo giữa hồ này, anh vẫn còn nhớ.

Ngô Bất Chính nghe vậy nói: "Vậy chúng ta mau đi thôi, nói thật tôi cảm thấy chúng ta đã rất gần tế đàn của thành Ác La Hải rồi!" Mọi người không nói nhiều nữa, tìm một con dốc thoai thoải đi xuống rồi lập tức đi qua đó.

Lúc này, mọi người đã ở rất gần cây nấm Đế Vương phát hiện trước đó.

Bàn Tử lúc này tỏ ra hứng thú, kéo Thương Thương Không chạy đến chỗ cây nấm Đế Vương, cười nói: "Lại đây lại đây Thiên Chân, chụp cho Bàn gia một tấm ảnh đi!

Sao nói gì thì nói, cây nấm Đế Vương này cũng là vật hiếm thấy, không chụp ảnh lưu niệm chẳng phải là đáng tiếc sao!" Ngô Bất Chính nghe vậy rõ ràng sững sờ, sau đó kinh ngạc hô lên: "Chết tiệt!

Sao tôi lại quên mất chuyện này, chỗ này có thể chụp ảnh mà!" Nói rồi Ngô Bất Chính vội vàng chụp ảnh cho Bàn Tử, sau đó kéo Tần Vũ cũng chạy qua, nhờ Bàn Tử chụp giúp.

Tô Khảo Cổ trong phòng livestream thấy cảnh này liền cạn lời. 【Các tiểu ca ơi, các người không phải đến du lịch, xin hãy tôn trọng Ma quốc một chút】【Dù sao đó cũng là một quốc gia tôn thờ tà thần】 Trần Hàm Hàm bên cạnh lại cười nói: 【Bàn ca anh muốn cười chết tôi rồi, nếu không phải anh nhắc nhở, chúng ta lại quên mất chỗ này có thể chụp ảnh!】【Mặc dù con đường trước đó rất khúc khuỷu, nhưng cây nấm Đế Vương này quả thực là một địa điểm chụp ảnh không tồi】 Người trong phòng livestream cũng đồng loạt trêu chọc: 【Nói về độ tấu hài, tôi chỉ phục Bàn gia】 【Quỷ tài thật, thám hiểm mộ mà ai lại nghĩ đến chuyện chụp ảnh lưu niệm chứ】 【Không được, tôi nhớ rồi, lát nữa nếu thấy quan tài, trước khi mở nắp phải nhắc Bàn gia chụp ảnh lưu niệm】 【Sau đó chụp được một nửa, Tống tử nhảy ra?】 【Ha ha, các người muốn cười chết tôi!】 Mọi người trò chuyện rất vui vẻ, dường như đã quên mất nơi này là thế giới mộ cổ dưới lòng đất đầy rẫy nguy hiểm.

Thương Thương Không và Lôi sau đó cũng chụp vài tấm ảnh.

Mặc dù những thứ này là của Việt Nam, nhưng họ cũng có thể chụp ảnh mang về nghiên cứu.

Điều này đối với các chuyên gia nghiên cứu sinh vật vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Chụp ảnh xong, mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhưng đúng lúc này, trong bụi rậm um tùm hai bên lại truyền đến một tràng tiếng sột soạt.

Mọi người nghe thấy trong lòng đều kinh hãi.

Tiếng động đó nghe như có vô số chân đang cào trên mặt đất, thực sự khiến người ta tê cả da đầu.

Trong đầu không khỏi hiện ra đủ loại sinh vật.

Con rết?

Con gián?

Hay là thứ gì khác?

Nhưng tiếng động này cũng quá lớn rồi, thứ phát ra âm thanh này, thân hình phải lớn đến mức nào chứ.

Nghĩ đến cây nấm Đế Vương bên cạnh, mọi người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Nếu gặp phải loại gián, rết to như cây nấm Đế Vương này, họ còn đường sống không! "Mẹ ơi, hay là chạy đi!

Ở lại đây chắc là chờ chết thôi!" Bàn Tử nắm chặt ba lô nói.

Ngô Bất Chính lại giữ tay anh ta lại nói: "Đừng hoảng, Tiểu ca còn chưa vội, cậu sợ cái gì!" "Mẹ kiếp, tôi có thể so với Tiểu ca được sao?

Mặc dù chúng ta đều rất đẹp trai, thực lực cũng ngang ngửa!

Nhưng mà lá gan của Bàn gia đây không bằng Tiểu ca!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái nói: "Đã lúc nào rồi, còn ra vẻ!

Chương 477

Cẩn thận lát nữa thứ kia lấy cậu ra khai đao đấy!" Bàn Tử còn muốn phản bác, Tần Vũ đột nhiên làm một động tác im lặng.

Sau đó ra hiệu cho mọi người trốn sau cây nấm Đế Vương trước.

Cây nấm này thân hình khổng lồ, tùy tiện chui vào cũng có thể trốn được.

Mọi người không chần chừ nữa, đồng loạt chạy ra sau cây nấm Đế Vương.

Gần như cùng lúc, tiếng chân cào trên mặt đất đã từ xa lại gần.

Nghe như vô số Tống tử đang cào trên mặt đất.

Chẳng lẽ ở thế giới dưới lòng đất này, các Tống tử còn phải họp à!

Mọi người trong lòng đều suy đoán.

Người trong phòng livestream lúc này cũng đều nín thở, không dám thở mạnh, dường như sợ âm thanh sẽ bị thứ kia nghe thấy.

Chưa đầy một phút, mọi người đã kinh ngạc nhìn thấy.

Ở khúc cua phía trước, lại thực sự hiện ra một con vật khổng lồ.

Cái đầu của con vật đó ít nhất cũng phải bằng một cánh cửa.

Toàn thân đen kịt, chỉ có hai bên thân có rất nhiều đốm huỳnh quang.

Chiều dài cơ thể khoảng sáu mét.

Dưới thân có vô số chân đang cào trên mặt đất để tiến về phía trước.

Phía trước nó, hai cái râu dài hơn một mét không ngừng dò đường.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng đều hiện lên một cái tên. "Con rết!" Cái này không phải rết thì là gì! "Tiểu ca, mau chạy đi, thứ này có độc đấy!

To như vậy, phun một phát chắc thành xương trắng luôn!" Bàn Tử hạ thấp giọng nói.

Thương Thương Không và Lôi bên cạnh cũng nhìn mà tim đập chân run.

Trong lòng sắp chửi thề rồi.

Sao côn trùng của Việt Nam con nào cũng to thế này.

Sắp bằng cả xe tăng rồi.

Tần Vũ không nói gì, Ngô Bất Chính ngăn Bàn Tử lại nói: "Bình tĩnh chút, các cậu nhìn kỹ xem, đó căn bản không phải con rết!" "Không phải rết?" Ba người Bàn Tử sững sờ, đều nhìn kỹ lại, hình như đúng là không giống rết lắm.

Ngô Bất Chính nói: "Đây là con cuốn chiếu, loại siêu to khổng lồ, không có độc!

Hơn nữa còn ăn chay, không làm hại người!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, con cuốn chiếu anh ta biết chứ.

Nhưng con cuốn chiếu to như vậy, anh ta thực sự là lần đầu tiên nhìn thấy. "Thiên Chân, con cuốn chiếu này to quá, cậu chắc là nó không cắn người chứ?" Bàn Tử thấy Tần Vũ ra ngoài, trái tim căng thẳng mới thả lỏng được vài phần.

Anh ta vội đạp lên vách đá tiến lên, kéo Tần Vũ lại.

Lúc này trong cả phòng livestream không một tiếng động.

Mặc dù rất nhiều người trước đây đã từng thấy Cấm bà, thậm chí còn thấy cả Hải hầu tử và Nhân diện liêm.

Nhưng cảnh Tần Vũ và Cấm bà gần như mặt đối mặt vừa rồi vẫn dọa sợ không ít người.

Đặc biệt là khuôn mặt trắng bệch quái dị kia, dưới ánh đèn lặn càng thêm vẻ tà dị. 【Mẹ kiếp!

Tôi đã nói là tôi không thích con gái tóc dài mà, thật đáng sợ quá đi】【Lầu trên nhầm khái niệm rồi, cậu nên là không thích nữ quỷ tóc dài, có liên quan gì đến con gái đâu】【Nói thì nói vậy, nhưng tóc quá dài đúng là trông có hơi đáng sợ】【Thôi đi nhé】Trong phòng livestream lại nổ ra một cuộc thảo luận về tóc.

Nhưng Tần Vũ và Bàn Tử tự nhiên không có thời gian để ý đến họ.

Hai người đạp lên vách đá chuẩn bị quay về đường cũ.

Con đường mộ này đến phía trước rõ ràng là hết đường rồi, e rằng cơ quan của ngôi mộ cổ được giấu trong đường hầm này.

Chỉ là lần này họ đi qua đều không tìm thấy.

Giáo sư Trần và họ đã tìm thấy bằng cách nào?

Đào đường hầm?

Không thể nào, giáo sư Trần và những người khác đều là đội khảo cổ, tạm thời không nói đến lập trường của họ, kỹ thuật đào hầm này họ không thể nào biết được.

Trên cạn thì còn dễ nói, muốn đào hầm dưới nước này là vô cùng khó.

Nếu không, lối vào đường hầm san hô trước đó cũng không thể là do nổ mìn.

Loại trừ vấn đề đào hầm, Tần Vũ rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng.

Chương 478

Cơ quan đá tinh xảo!

Anh đặt mình vào phong cách làm việc của giáo sư Trần và những người khác để suy xét vấn đề.

Những người này đều là nhân viên khảo cổ, đến đây chắc chắn sẽ bị thu hút bởi kết cấu của toàn bộ mộ thất và các vách đá.

Trong mộ cổ, dù chỉ là tường mộ cũng đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng rất có giá trị khảo cổ.

Mà trong đường hầm này, nếu nói giá trị khảo cổ cao nhất, chắc chắn là bức phù điêu mặt người trên vách đá kia.

Tần Vũ vội vàng trao đổi sơ qua suy nghĩ của mình với Bàn Tử.

Sau đó hai người bắt đầu từ vách đá nơi Cấm bà ở, kiểm tra từng bức phù điêu mặt người một.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi họ kiểm tra đến bức phù điêu mặt người thứ hai, cũng chính là bức có khắc hình xà mi đồng ngư, hai người trong lòng đều thót lên một cái.

Chỉ thấy bức phù điêu mặt người vốn dĩ nhô ra trên vách đá, lúc này lại lõm vào một chút.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều chấn động.

Vừa rồi lúc họ chiến đấu với Cấm bà, đều đạp lên vách đá để di chuyển.

Bức phù điêu mặt người này lại ở khoảng cách khá gần, không chừng chính là ai đó vừa đạp phải.

Tần Vũ vội vàng áp lòng bàn tay lên.

Quả nhiên cảm giác được bức phù điêu mặt người này có vấn đề.

Anh vội ra hiệu cho Bàn Tử, sau đó hai ngón tay thon dài đột nhiên dùng sức.

Giây tiếp theo, cả phòng livestream đều ngây người.

Chỉ thấy trong màn hình livestream, một dòng nước mạnh ùa ra.

Giây tiếp theo, ống kính rung lắc, xung quanh đều là bọt nước biển, tình hình giống như Tần Vũ và Bàn Tử bị ném vào bồn cầu.

Theo dòng nước xoáy, họ trực tiếp bị hút vào.

Phù điêu mặt người vừa bị đẩy ra, Tần Vũ và Bàn Tử đồng thời cảm nhận được một lực đẩy cực lớn từ phía sau ập tới.

Chưa kịp hai người ổn định thân hình, giây tiếp theo đã bắt đầu trời đất quay cuồng.

Tần Vũ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình sắp bị nghiền nát.

Mà ngoài sự va đập của dòng nước, đáng ghét nhất chính là Bàn Tử.

Gã này bị dòng nước cuốn đến mức cả người giang rộng chân tay, thành hình chữ "Đại" không ngừng xoay tròn.

Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cơ thể anh ta đập vào vách đá, đôi lúc còn va vào cả Tần Vũ.

Khiến Tần Vũ tức sôi máu, chỉ muốn xông lên bóp chết gã.

Hai người cũng không biết đã qua bao lâu.

Mặc dù đã có thể cảm nhận được lực của dòng nước xung quanh đã yếu đi rất nhiều.

Nhưng đầu óc bị quay đến choáng váng.

Chỉ là bản năng bơi lên trên, cảm giác hẳn là đã đến nơi rồi.

Quả nhiên, Tần Vũ vừa bơi lên một lúc, đột nhiên cảm thấy trên đầu ấm áp, lại thật sự đã ra khỏi mặt nước.

Bàn Tử cũng ở bên cạnh trồi đầu lên theo.

Nhưng gã này đã đến giới hạn rồi.

Đầu vừa ra khỏi nước, liền vội vàng tháo mặt nạ dưỡng khí, rồi bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tần Vũ nhìn mà buồn nôn, thấy bên cạnh là nền đá, lập tức trèo lên.

Bàn Tử cũng bị buồn nôn không chịu nổi, nôn một lúc cũng lên bờ theo.

May mà miệng nước này là nước chảy, nếu không lát nữa e rằng anh ta cũng không muốn quay về đường cũ.

Quá buồn nôn. "Ôi, ôi trời ơi!

Chúng ta đến đâu rồi đây!" Bàn Tử thở hổn hển, bật đèn pin lên.

Tức thì hai người phát hiện, họ đã xuất hiện trong một mộ thất.

Bàn Tử lập tức phấn khích. "Mẹ kiếp Tiểu ca, chúng ta đến nơi rồi!

Cuối cùng cũng đến rồi, Bàn gia đây sắp về với tổ tiên rồi, hai lần trước chẳng vớt vát được món minh khí nào!

Hiến Vương là nơi tốt như vậy mà Bàn gia lại không đi, lần này đến mộ dưới đáy biển phải thăng quan phát tài cho ra trò mới được!" Bàn Tử nói rồi đột nhiên giật mình, lúc này mới nhớ ra mình còn đang livestream toàn cầu, vội vàng cười gượng nói: "Nhiều nhiều minh khí, đổi nhiều cờ đỏ, đổi cờ gấm nhỏ ha ha!" Nói xong, Bàn Tử liền đi kiểm tra tình hình xung quanh.

Lúc này, cả phòng livestream cũng đã nhìn rõ tình hình của toàn bộ mộ thất.

Chương 479

Mộ thất này có hình chữ nhật, các góc cạnh rõ ràng, gần như không có bất kỳ vật trang trí nào, trông rất mộc mạc.

Ở giữa sàn của toàn bộ mộ thất, chính là hồ nước mà họ đã đi lên.

Phía trên đỉnh đầu đối diện với hồ nước, là hình khắc bản đồ năm mươi ngôi sao, không có gì kỳ lạ.

Phía bên trái mộ thất có một cánh cửa đá, bên trong tối om không nhìn rõ tình hình.

Nhưng trước bức tường bên phải của mộ thất, lại chất đống rất nhiều chậu, bình, hũ.

Bàn Tử thấy những thứ này, lập tức hứng thú.

Đồ vật trong mộ cổ không có thứ gì không đáng tiền.

Đặc biệt là các loại bình, hũ, ngọc khí, đồ gốm sứ.

Thậm chí đồ sứ còn được bảo quản tốt, giá trị của nó còn cao hơn cả vàng và ngọc khí.

Có người có thể sẽ hỏi tại sao.

Thực ra rất đơn giản, vàng và ngọc khí tuy cũng rất quý giá, nhưng đồ sứ và thư họa trong mộ cổ đều là những món độc nhất vô nhị.

Hỏng một món, thế giới sẽ thiếu đi một món.

Vàng và ngọc khí bạn còn có thể khai thác thêm, nhưng những món đồ sứ và thư họa tuyệt đẹp mà người xưa để lại thì căn bản không thể chế tác ra được nữa!

Đây chính là câu nói dân gian, vàng có giá ngọc vô giá, tất cả đều không bằng đồ sứ thư họa.

Đương nhiên, những thứ này cũng phải phân theo niên đại, chính cái gọi là thịnh thế đồ cổ, loạn thế hoàng kim.

Thực sự đến thời kỳ chiến tranh, tự nhiên vẫn là vàng quý nhất.

Điều này cũng ứng với câu nói, thế sự vô thường mà!

Tần Vũ nhìn những chiếc hũ sứ này không có hứng thú, cẩn thận quan sát toàn bộ mộ thất.

Đây hẳn là một nhĩ thất dùng để chôn cất đồ tùy táng.

Trong kết cấu của mộ thuyền đắm, để đảm bảo tính ổn định của con tàu, chắc chắn sẽ sử dụng kết cấu đối xứng.

Ước tính ở phía bên kia của hành lang ngoài cửa đá, hẳn là còn có một gian nhĩ thất nữa.

Anh muốn qua xem trong nhĩ thất đối diện có gì.

Nhưng chưa kịp bước đi, đột nhiên trong phòng livestream truyền đến lời mời kết nối của Ngô Bất Chính.

Rất nhanh, giọng nói của Ngô Bất Chính đã truyền ra từ bên trong. "Tiểu ca, Bàn Tử!

Hai người đến đó là được rồi, đừng đi ra ngoài vội, tôi nhiều nhất ba giờ nữa là đến, đợi tôi!" Tần Vũ sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra.

Suốt chặng đường này, họ trước tiên gặp phải thuyền ma, rồi lại gặp Cấm bà dưới nước, đúng là đã lãng phí không ít thời gian.

Ngô Bất Chính có thể rút ngắn thời gian, xem ra cũng là đi tàu cao tốc.

Nhưng Tần Vũ không muốn đợi, dù sao giáo sư Trần và họ đã mất tích thêm một phút, hy vọng tìm thấy Lương Quỳnh lại ít đi một phần.

Vẫn phải nhanh chóng tìm thấy họ mới được. "Cậu lại được lý rồi đấy!

Lá gan của cậu có phải là bơm hơi không, lúc to lúc nhỏ thế!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Bàn Tử nghe vậy có chút không phục, nói: "Mẹ cậu chứ, trước mặt bạn bè quốc tế, giữ cho Bàn gia tôi chút thể diện đi, tôi chỉ là chưa từng thấy con nào to như vậy thôi!" Bên cạnh, Doanh Thương Không và Lôi Ứng Cai chắc cũng nghe được phiên dịch, lúc này đều đã bình tĩnh lại.

Bàn Tử hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, nếu đây là con bọ dưa hấu, vậy chúng ta đi thôi, mặc kệ nó.

Nghe nói loại côn trùng này gan rất nhỏ, tôi dùng hòn đá ném một phát là nó có thể cuộn thành quả cầu ngay!" Bàn Tử nói rồi nhặt một hòn đá lên chuẩn bị ra tay.

Nhưng anh ta còn chưa ném hòn đá đi, đột nhiên con bọ dưa hấu kia lại tự mình cuộn tròn lại.

Từng đốt vỏ giáp khép lại, trong chốc lát đã cuộn thành một quả cầu.

Mọi người thấy vậy đều thấy kinh ngạc, đúng y như lời Bàn Tử nói.

Thế nhưng Bàn Tử lại sững sờ tại chỗ: "Mẹ nó, tôi còn chưa ra tay mà, sao nó lại biến thành quả cầu rồi!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, vội nhìn về phía Bàn Tử.

Quả nhiên thấy hòn đá vẫn còn trong tay anh ta, anh ta còn chưa ném đi.

Lòng mọi người lập tức thắt lại.

Con bọ dưa hấu kia sợ rằng không phải phát hiện ra họ, mà là có thứ khác sắp đến.

Vì vậy nó mới bày ra tư thế phòng ngự. "Đừng nói chuyện, nghe đi!" Tần Vũ đột nhiên nói.

Mọi người lập tức nín thở.

Sau đó quả nhiên nghe thấy trong bụi cây đối diện có tiếng sột soạt.

Chương 480

Chỉ một lát sau, từng con vật giống như chồn hoàng thử lang chui ra.

Lũ vật đó rất đông, ít nhất cũng phải hơn chục con.

Chúng vừa xuất hiện đã vây con bọ dưa hấu vào giữa.

Hơn nữa, chúng dường như đều có trí tuệ.

Không có một con nào chạy loạn, chỉ vây con bọ dưa hấu lại.

Tròn năm phút trôi qua, một con trong số đó có lẽ là con đầu đàn mới tiến lại gần con bọ dưa hấu.

Mọi người kinh hãi nhìn xem, lần này không đợi Ngô Bất Chính lên tiếng, Bàn Tử đã trực tiếp gõ một câu trong phòng livestream.【Mẹ nó, đây là địa quan âm, sao nhiều thế, Bàn gia trước đây lúc lên núi về quê từng bắt thứ này.】【Thịt ăn cũng khá ngon!】Mọi người nghe vậy, ánh mắt nhìn Bàn Tử thêm vài phần khâm phục.

Thằng béo chết tiệt này sắp đuổi kịp chị A Lãng rồi.

Lại còn từng ăn cả địa quan âm.【Tử Bàn Tử, sao tôi không biết cậu còn từng đi lao động công ích thế?】Ngô Bất Chính gửi tin nhắn hỏi.

Bàn Tử trả lời một câu.【Đó là chuyện hồi nhỏ lắm rồi, Bàn gia tôi cũng sắp quên rồi!】Ngô Bất Chính gật đầu, nhớ lại quá trình mình và Bàn Tử quen biết, hình như giữa chừng đúng là có mấy năm gã này biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.

Không ngờ lại là đi lên núi về quê.

Hai người đang nói chuyện, con địa quan âm đầu đàn đã dùng hai chân trước bám vào người con bọ dưa hấu.

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy.

Con địa quan âm kia áp sát vào thân thể con bọ dưa hấu, rồi bắt đầu thổi khí vào trong.

Những con địa quan âm khác cũng lần lượt bắt chước.

Con bọ dưa hấu bị thổi khí dường như thấy nhột, liền từ từ duỗi thẳng cơ thể ra.

Lũ địa quan âm thấy vậy liền đẩy một cái, lật ngửa nó lại.

Vô số chân nó cào loạn xạ trên không, nhưng căn bản không thể lật lại được.

Mọi người thấy vậy kinh ngạc không thôi.

Mẹ nó, lũ địa quan âm này thành tinh cả rồi.

Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Thiên Chân, cậu..." "Đừng nói chuyện, mau nhìn kìa!" Ngô Bất Chính ngắt lời Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta im lặng một chút.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Vô số con địa quan âm đang dùng móng vuốt bóc lớp vỏ giáp của con bọ dưa hấu ra.

Để lộ ra một mảng thịt trắng bên trong.

Sau đó, lũ địa quan âm cắt thịt của con bọ dưa hấu thành từng đoạn, vo thành từng viên thịt.

Rồi đẩy chúng đi về phía xa.

Mọi người nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, cách săn mồi này đúng là tuyệt diệu.

Những con địa quan âm đó giống như có trí tuệ của con người.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e rằng sẽ tưởng là một đám người đang đi săn sinh vật! "Tổ cha nó, lũ địa quan âm này thành tinh cả rồi!" "Tiểu ca, chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử nói.

Nhưng Tần Vũ không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy định nhờ Ngô Bất Chính khuyên giúp một chút.

Tần Vũ dường như rất coi trọng Ngô Bất Chính, lời của cậu ta thường sẽ nghe theo.

Nhưng vừa quay đầu lại, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện.

Ngô Bất Chính đã biến mất. "Mẹ kiếp, Thiên Chân đâu?" Bàn Tử kinh hãi, vừa định mở miệng nói.

Lại phát hiện miệng mình há to nhưng không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Những người khác dường như cũng phát hiện ra điều khác thường.

Từng người vội chỉ vào cổ họng mình, ra hiệu là không nói được.

Bàn Tử vội vỗ vào vai Tần Vũ đang đứng phía trước nhất.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn, lập tức nhíu chặt mày.

Bàn Tử ra hiệu một hồi, Tần Vũ mới hiểu ra, Ngô Bất Chính đã biến mất.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, trực tiếp rút Hắc kim cổ đao ra.

Chương 481

Lúc này còn quan tâm được họ có nói được hay không, anh lao thẳng về phía bụi cây sau cây nấm đế vương.

Ngô Bất Chính lúc trước đứng sau lưng mọi người.

Bây giờ không thấy bóng dáng, chỉ có thể là đã đi về phía sau.

Nếu không ở phía trước và hai bên, đều sẽ bị người khác phát hiện.

Bàn Tử và những người khác tuy lúc này không thể nói chuyện, nhưng vẫn bám sát theo sau.

Mọi người vừa lao ra khỏi bụi cây sau cây nấm đế vương.

Lập tức nhìn thấy, Ngô Bất Chính đang bay là là trên mặt đất về phía trước.

Mẹ nó, gặp ma rồi, sao người lại có thể bay được chứ!

Nhưng ngay sau đó họ đã hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra bên dưới cơ thể Ngô Bất Chính, lại có đến hơn chục con địa quan âm.

Chúng chắc chắn đã phát hiện ra mọi người, từ phía sau lén tấn công bắt Ngô Bất Chính đi.

Chỉ là không biết chúng đã dùng thứ gì, mà khiến mọi người như bị trúng độc, đều không nói được.

Thấy Ngô Bất Chính, Tần Vũ lập tức lao như tên bắn về phía bầy địa quan âm.

Tốc độ của lũ địa quan âm tuy không chậm, nhưng lúc này đang kéo theo một người sống sờ sờ, tốc độ còn không bằng Tần Vũ.

Gần như trong nháy mắt, Tần Vũ đã đuổi đến gần.

Ngô Bất Chính đang mặt mày kinh hãi, thấy Tần Vũ đến liền kích động đến mức sắp khóc.

Cậu ta há miệng muốn nói, nhưng lại không thể thốt ra nửa lời.

Tần Vũ không nói hai lời, Hắc kim cổ đao trong nháy mắt chém ra.

Con địa quan âm gần nhất, trong khoảnh khắc bị chém thành hai đoạn.

Những con địa quan âm khác thấy vậy đều sợ hãi muốn bỏ chạy.

Một con địa quan âm to khỏe dường như là thủ lĩnh của chúng, lại kêu lên một tiếng quái dị, ổn định lại những con địa quan âm kia.

Sau đó quay đầu lao về phía Tần Vũ.

Hai móng vuốt sắc bén lao thẳng vào mắt Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế chém từ trên xuống dưới.

Trong nháy mắt, con thủ lĩnh địa quan âm kia trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Máu tươi văng tung tóe.

Những con địa quan âm khác thấy tình hình này, sợ hãi chạy tán loạn.

Ngô Bất Chính cũng ngay lập tức rơi xuống đất.

Tần Vũ vội tiến lên đỡ cậu ta dậy.

Ngô Bất Chính ra hiệu mấy cái, ý nói mình không sao, không cần lo lắng.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cuối cùng cũng đuổi kịp, nhưng ai cũng không nói được, mỗi người đều khoa tay múa chân, cảnh tượng thật sự có chút hỗn loạn.

Ngô Bất Chính vội lục ba lô của Bàn Tử, từ bên trong lấy ra viên Bắc Đế huyền châu, đưa lên mũi mình ngửi một cái.

Một luồng khí cay nồng xộc vào mũi, sau đó cậu ta lại có thể mở miệng nói. "Ngửi một chút, ngửi một chút là không sao rồi!" Nói rồi đưa viên Bắc Đế huyền châu cho Tần Vũ.

Mọi người thấy vậy đều mừng rỡ, vội bắt chước đưa lên mũi ngửi một cái.

Sau đó Bàn Tử thở hổn hển nói: "Thiên Chân, rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta đông người như vậy, sao lũ địa quan âm kia lại nhằm vào cậu chứ!" "Mẹ kiếp, dọa chết Bàn gia rồi, còn tưởng cậu chết chắc rồi chứ!" "Còn nữa, sao chúng ta đột nhiên lại không nói được!" Thoát được một kiếp, mọi người cũng không dám ở lại chỗ cũ thêm nữa.

Xung quanh đều là bụi rậm, rất dễ bị phục kích.

Thấy lúc này cách bờ sông đã không xa, mọi người lập tức đi qua đó.

Trên đường, Ngô Bất Chính giải thích: "Vừa rồi tôi ở cuối cùng, lũ địa quan âm không bắt tôi thì bắt ai, cũng may là không phải cậu ở phía sau!" "Không thì lũ địa quan âm thấy cậu thịt nhiều béo tốt, tám phần là không dễ dàng tha cho cậu đâu!" "Đi chết đi, lại lấy Bàn gia ra làm trò đùa!" Bàn Tử phản bác.

Ngô Bất Chính cười cười, kể lại chuyện vừa rồi.

Hóa ra lúc nãy mọi người đều chỉ mải xem lũ địa quan âm săn giết con bọ dưa hấu.

Ngô Bất Chính cũng đang xem đến nhập tâm, đột nhiên cảm giác có người vỗ mình một cái.

Cứ tưởng là mình đã che mất tầm nhìn của người phía sau.

Nhưng nghĩ lại mình đang ở cuối đội ngũ mà, làm gì còn ai nữa!

Cậu ta theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Lập tức một đám bột màu trắng bay tới.

Chương 482

Theo sau đó một con địa quan âm xuất hiện.

Cậu ta vừa định mở miệng la hét, lại phát hiện mình không thể nói được.

Sau đó, lũ địa quan âm đã lén lút đưa cậu ta đi.

Mãi đến khi Bàn Tử phát hiện vấn đề, Tần Vũ mới đuổi theo. "Dù sao đi nữa, kết quả vẫn tốt, Thiên Chân sau này cậu phải cẩn thận một chút!" "Càng đến gần tế đàn của Ma quốc, nguy hiểm càng nhiều!" "Tôi và Tiểu ca không thể lúc nào cũng bảo vệ tốt cho cậu được!" "Ừm!" Ngô Bất Chính gật đầu, trong lòng ít nhiều có chút tự trách.

Lại để Bàn Tử và Tiểu ca lo lắng rồi.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lại không nói gì, chỉ im lặng đẩy Ngô Bất Chính ra phía trước mình.

Ít nhất trong tầm mắt của anh, không ai có thể làm hại được cậu ta.

Lúc này mọi người đã đến bờ sông.

Đây cũng là nơi gần đảo giữa hồ nhất.

Mặc dù không biết tại sao Tần Vũ lại muốn đến đảo giữa hồ, nhưng nếu đó là cảm giác của anh, chắc sẽ không sai.

Mọi người cũng không nhiều lời, mặc lại đồ lặn.

Bơi thẳng về phía đảo giữa hồ.

Lúc này, thiết bị lặn của mọi người gần như đã cạn kiệt.

Chỉ đủ để bơi một vòng đi và về.

Nếu trên đảo giữa hồ không phải là lối vào tế đàn của Ma quốc, vậy họ chỉ có thể tìm lối ra khác.

Và đến lúc đó, con đường dưới nước e rằng cũng sẽ rất khó đi.

Người bơi kém rất có thể sẽ bỏ mạng lại đây...

Diện tích mặt hồ không lớn.

Mọi người bơi chỉ gần mười phút đã đến gần đảo giữa hồ.

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị lên bờ, Tần Vũ lại vội kéo mọi người lại.

Anh mơ hồ cảm thấy trên đảo giữa hồ này dường như có nguy hiểm, nhưng nhất thời lại không nhớ ra rốt cuộc là nguy hiểm gì.

Ngô Bất Chính hiểu tình hình của Tần Vũ.

Trí nhớ của anh tuy có vấn đề, nhưng độ nhạy cảm với nguy hiểm trong tiềm thức vẫn còn đó.

Cậu ta lập tức gọi Bàn Tử cẩn thận một chút.

Bàn Tử gật đầu, lấy vài ống thuốc nổ để phòng thân, cầm móc leo núi cẩn thận mò lên.

Tần Vũ đi theo sau anh ta, sẵn sàng ứng cứu.

Hai người cẩn thận mò lên đảo giữa hồ.

Lúc này mới phát hiện, đảo giữa hồ này lại là một ngọn núi lửa đã tắt.

Phần giữa nhô lên lại có một cái giếng cây hình tròn, thông thẳng xuống dưới.

Mà bên cạnh giếng cây lại có một con vật khổng lồ màu đỏ đang nằm.

Thoạt nhìn giống như cá sấu.

Bàn Tử sợ hãi không nhẹ, may mà không vội vàng đi lên.

Nếu không bị con vật kia nhắm trúng, e rằng lúc này đã chết rồi.

Ngô Bất Chính lúc này đang xem livestream của hai người, thấy con vật kia liền gửi tin nhắn: 【Đó là hỏa tích dịch, dùng thuốc nổ đi!

Không có cách nào khác đâu!】 Bàn Tử gật đầu, buộc các ống thuốc nổ lại với nhau, sau đó ném hai ống cùng lúc xuống.

Đồng thời Bàn Tử và Tần Vũ đều nằm rạp xuống đất.

Chỉ một lát sau, theo một tiếng "bùm".

Bên trong lập tức một mảnh máu thịt bầy nhầy.

Bàn Tử vừa định đứng dậy, đột nhiên trên trời một khối lớn rơi xuống.

Anh ta vội né tránh, suýt soát né được.

Nhìn kỹ lại, không khỏi ngẩn người.

Đó lại là cái đầu của con hỏa tích dịch, cả cái đầu đều bị nổ bay ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử cũng không khỏi nuốt nước bọt.

May mà mang theo không ít thuốc nổ cầm tay.

Chương 483

Nếu không hôm nay có lẽ thật sự phải bỏ mạng lại đây.

Thấy không còn nguy hiểm, Bàn Tử mới gọi mọi người lên.

Tần Vũ thì đã một mình đi đến chỗ giếng cây ở miệng núi lửa.

Mọi người thấy cái giếng cây này đều không khỏi tò mò.

Bàn Tử ném hai cây pháo sáng xuống.

Phát hiện không gian bên dưới khá lớn.

Hơn nữa dường như không có nguy hiểm, có thể dùng để nghỉ ngơi tạm thời.

Trong phòng livestream có một số người tự xưng là nhà sinh vật học, rất bất mãn với việc mọi người cho nổ chết con hỏa tích dịch.

Nói rằng con vật này có giá trị nghiên cứu rất cao.

Lên án họ tùy tiện giết hại sinh vật.

Nhưng Bàn Tử và những người khác dường như đã quen rồi, căn bản lười để ý.

Cộng thêm cư dân mạng trong phòng livestream nhanh chóng chửi người kia không dám ló đầu ra nữa.

Mọi người cũng không coi đó là chuyện gì to tát.

Tần Vũ đi đầu, mọi người nhanh chóng xuống không gian bên dưới giếng cây.

Không gian này ít nhất cũng phải hơn một trăm mét vuông, và trông có vẻ là do con người xây dựng.

Bên dưới một ngọn núi lửa đã tắt bình thường không thể có không gian lớn như vậy, hơn nữa mặt đất còn rất bằng phẳng.

Mọi người sớm đã mệt lả.

Kể từ khi nhìn thấy thành phố trong gương của Ác La hải thành, gần như chưa được nghỉ ngơi.

Nơi này trông có vẻ an toàn, lập tức đều ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Bàn Tử đói không chịu nổi, nhóm lửa đun nước, mọi người cứ thế nấu thịt bò ăn một bữa.

Lúc này mới cảm thấy mãn nguyện.

Ăn no uống đủ, chưa đầy hai phút đã vang lên tiếng ngáy.

Ngô Bất Chính không ngủ được, đứng dậy chuẩn bị xem xét tình hình bên dưới.

Tần Vũ thấy vậy cũng đứng lên, đi theo sau cậu ta.

Ngô Bất Chính thấy vậy cười nói: "Tôi chỉ xem xung quanh đây thôi, chắc không sao đâu, nếu cậu mệt thì đi nghỉ đi!" Tần Vũ lắc đầu không nói gì, chỉ im lặng đi theo.

Toàn bộ không gian bên trong núi lửa nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng thật sự không nhỏ.

Ngô Bất Chính cầm đèn pin chiến thuật soi xung quanh xem xét tình hình.

Lần này quả thực khiến cậu ta phát hiện ra không ít bích họa.

Nhưng phần lớn đã bong tróc rất nghiêm trọng.

Chỉ có một bức tường có bích họa được bảo tồn rất tốt.

Hơn nữa Ngô Bất Chính phát hiện, trên bức tường này lại có một cánh cửa gỗ.

Cánh cửa gỗ cũng không biết làm bằng gỗ gì, nhiều năm như vậy mà không hề mục nát.

Bích họa nằm ngay trên cánh cửa gỗ này.

Và trên cánh cửa gỗ, lại còn khắc một hoa văn hình con mắt.

Nhưng hoa văn con mắt này đang nhắm lại.

Dường như ngụ ý người qua cánh cửa này, phải nhắm mắt lại.

Ngô Bất Chính chụp lại những bức bích họa có thể đọc hiểu được, chuẩn bị lát nữa nghiên cứu.

Sau đó cậu ta nhìn về phía cánh cửa gỗ, chuẩn bị mở ra xem tình hình bên trong.

Nhưng Tần Vũ lại tiến lên chặn trước cửa gỗ, lắc đầu với cậu ta.

Ngô Bất Chính thấy vậy ngẩn người, nhưng cũng không cố chấp.

Có thể là Tần Vũ cảm thấy bên trong cánh cửa gỗ có nguy hiểm.

Mọi người bây giờ lại đang nghỉ ngơi, tốt nhất là tạm thời không nên mở.

Sắp xếp xong các bức bích họa, Ngô Bất Chính và Tần Vũ quay trở lại bên đống lửa.

Tần Vũ nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Ngô Bất Chính thì nghiên cứu những bức bích họa này.

Những bức bích họa này tuy không nhiều, phần lớn còn bị hư hại bong tróc.

Nhưng Ngô Bất Chính tinh thông văn hóa Tạng, rất nhanh đã nghiên cứu ra được một số thứ.

Chương 484

Cậu ta nhìn bích họa tự nhủ trong lòng: "Tế đàn của Ma quốc chắc là ở đây rồi!" "Và trong tế đàn này còn phong ấn một tà linh!" "Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Chỉ là không biết Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn này rốt cuộc là thứ gì!" "Hy vọng đừng gặp phải thì tốt!" Ánh mắt Ngô Bất Chính bị một góc trên bích họa thu hút, mắt lập tức không rời đi được.

Chỉ thấy trong góc đó, một nhóm người đang đi vào trong hang núi.

Và trên lưng họ, lại đều có một biểu tượng hình con mắt.

Chỉ là cậu ta còn chưa mở lời, Bàn Tử bên cạnh đã nói xen vào. "Thiên Chân cậu yên tâm đi, chúng tôi ở đây đợi cậu, cậu xem Bàn gia tôi tìm được thứ gì tốt này!" Bàn Tử nói rồi ôm mấy cái bình sứ chạy tới, kích động đến mức không ngậm được mồm.

Ngô Bất Chính liếc nhìn những thứ trong tay Bàn Tử, cũng có chút kích động.

Nhà họ Ngô vốn là gia tộc lớn chuyên đảo đấu, tuy Ngô Bất Chính trước đây chưa từng bước vào ngành này, nhưng cũng kinh doanh một cửa hàng đồ cổ tên là Ngô Sơn Cư.

Vì vậy cũng có chút hiểu biết về những thứ này.

Lúc này vừa nhìn những thứ trong tay Bàn Tử, cũng không khỏi kinh ngạc nói: "Tử Bàn Tử, cậu cẩn thận chút, những thứ cậu đang ôm trong lòng đều có giá trị không nhỏ đâu!" "Nếu làm hỏng, bán cậu đi cũng không đền nổi đâu!" Bàn Tử nghe vậy cười càng rạng rỡ, dường như không định đi trộm mộ nữa, chỉ cần gói hai món đồ này là có thể rút lui rồi. "Được rồi, tôi sẽ tranh thủ thời gian lên đường, các cậu ở đây đợi tôi đừng đi lung tung, tôi sẽ thỉnh thoảng xem livestream của các cậu!" Ngô Bất Chính nói xong liền tắt máy.

Bàn Tử kích động không thôi, vội chạy đi lựa chọn đồ sứ.

Tần Vũ lại không đợi được, mở miệng nói: "Cậu ở đây đợi cậu ấy, tôi đi xem trước!" Nói xong liền định đi ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, cậu vội cái gì, Bàn gia tôi biết tính cậu!" "Nhưng cậu nghĩ mà xem, con tàu đắm này chỉ lớn có vậy, nếu giáo sư Trần họ xảy ra chuyện, e rằng đã sớm xảy ra chuyện rồi, cậu có vội cũng vô dụng!" "Tuy sinh tử của Lương Quỳnh rất quan trọng đối với việc giải trừ lời nguyền của chúng ta!" "Nhưng cậu có nghĩ đến không, nếu chúng ta đi dò xét tình hình trước, Thiên Chân đến đây mà lạc với chúng ta thì phải làm sao!" "Trong cổ mộ này cạm bẫy cơ quan nhiều như vậy, cậu chắc chắn cậu ấy một mình có thể ổn không?" Nói đến đây, Bàn Tử thở dài nói: "Cậu đừng bảo Bàn gia tôi bảo vệ cậu ấy, ở đây cũng không có người ngoài, Bàn gia tôi cũng không giả vờ nữa!" "Tuy hai chúng ta trông đều rất đẹp trai, thực lực cũng không phân cao thấp, nhưng Bàn gia tôi cũng không dám nói chắc chắn trăm phần trăm có thể bảo vệ cậu ấy chu toàn!" "Nếu lúc đó Thiên Chân xảy ra chuyện, cậu có thể chấp nhận, vậy thì cậu cứ mạnh dạn đi đi!" "Bàn gia tôi một mình ở đây đợi cậu ấy!" Nói xong, Bàn Tử không nói nhiều nữa, tự mình đi săm soi đám minh khí.

Thằng béo chết tiệt này bình thường trông có vẻ bỗ bã.

Nhưng thực ra tâm tư rất nhiều.

Anh ta biết Tần Vũ không thể trơ mắt nhìn Ngô Bất Chính gặp nguy hiểm.

Cho nên căn bản không cần nói nhảm, trực tiếp lấy Ngô Bất Chính ra là tuyệt đối có tác dụng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Bàn Tử vừa nói ra những lời này, Tần Vũ liền có chút do dự.

Tuy anh biết Bàn Tử đang cố ý dọa mình, nhưng anh ta nói cũng không sai.

Trong cổ mộ nguy hiểm vô cùng, lần trước Ngô Bất Chính đi theo mình, cũng suýt chút nữa xảy ra chuyện.

Nếu mình đi trước, e rằng cậu ta...

Tần Vũ nghĩ rồi vẫn quay lại góc tường bên cạnh, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nói thật, anh vẫn không yên tâm về Ngô Bất Chính.

Hơn nữa chuyện Lương Quỳnh mất tích cũng đã lâu như vậy, cũng không vội mấy tiếng đồng hồ này.

Bàn Tử thấy vậy đắc ý cười nói: "Thế mới phải chứ, Tiểu ca cậu quá vội vàng rồi!" "Tục ngữ nói rất hay, cơm phải ăn từng miếng, vợ phải thương từng chút, nếu không cơm có thể làm cậu nghẹn, vợ còn dám lấy thắt lưng quất cậu!" Tần Vũ lười để ý đến anh ta, nhắm mắt nói: "Tôi nghỉ một lát!" Nói xong liền không mở miệng nữa.

Bàn Tử cũng không để ý, thầm nghĩ cậu nghỉ ngơi của cậu, tôi phát tài của tôi.

Người trong phòng livestream sau đó liền nhìn thấy.

Bàn Tử lại không quản ngại vất vả, vác hết mấy cái hũ sứ trong góc lại đây.

Hơn nữa còn xếp rất ngay ngắn bên cạnh vũng nước, anh ta cởi ba lô ra thử nhét vào.

Nhưng rất nhanh đã phát hiện ra một vấn đề.

Ba lô của anh ta quá nhỏ, đồ sứ kích thước bình thường cũng chỉ nhét được hai cái.

Cái lớn hơn một chút thì một cái đã chiếm đầy.

Điều này khiến anh ta luôn cảm thấy mấy cái bình sứ này cái nào cũng tốt.

Luôn cảm thấy cái mình chọn không phải là cái tốt nhất.

Bàn Tử không rành lắm về giá trị của những món đồ sứ này, chọn lựa nửa ngày cuối cùng tóc cũng sắp rụng hết.

Cũng không chọn ra được rốt cuộc nên mang cái nào đi. "Mẹ kiếp!

Trẻ con mới phải lựa chọn, người lớn lấy tất!" "Bàn gia tôi tính khí này, lát nữa mang ra ngoài hết!" Nói xong Bàn Tử cũng không còn băn khoăn nữa, chạy sang một bên cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Đi một chặng đường dài, anh ta cũng đã mệt lả, lúc này cơn hưng phấn vì mấy món đồ sứ đã qua, cơn buồn ngủ tự nhiên cũng kéo đến.

Bàn Tử dựa vào vách đá nghỉ ngơi, rất nhanh anh ta liền nhận ra mùi vị trong cổ mộ này hình như có chút không giống.

Lại rất thơm.

Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, cậu có ngửi thấy không?

Sao trong cổ mộ này lại có mùi thơm vậy!" Tần Vũ "ừ" một tiếng, cũng không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy cũng không biết rốt cuộc anh có ngửi thấy hay không.

Nhưng mùi thơm này quả thực rất dễ chịu, bất tri bất giác, anh ta cũng ngủ thiếp đi...

Lại nói về Ngô Bất Chính lúc này, đang ngồi trên ca nô.

Chương 485

Phụ trách lái chiếc ca nô này là một người của nhà họ Giải.

Giải Thiên Linh thì ngồi một bên, mặc đồ bó sát phơi nắng, trông thật sự có chút giống như đi du lịch. "Này, Ngô Bất Chính, cái này của cậu là gì vậy?

Trông cũng khá thú vị đấy!" Hắc Hạp Tử bên cạnh ghé lại, nhìn chiếc điện thoại trong tay Ngô Bất Chính rất kỳ lạ.

Chỉ thấy lúc này trên điện thoại trong tay Ngô Bất Chính, lại có một tấm hình.

Tấm hình đó không phải gì khác, chính là hình ảnh trong mộ thất mà Tần Vũ và Bàn Tử đang ở.

Nhưng lúc này không phải là livestream, mà là một ảnh chụp màn hình.

Ngô Bất Chính cảm thấy những món đồ sứ mà Bàn Tử đang nghịch rất kỳ quái, liền chụp lại màn hình để nghiên cứu.

Lần này quả thực khiến cậu ta phát hiện ra một số thứ.

Ánh sáng trong toàn bộ cổ mộ tuy không tốt lắm, nhưng vì đồ sứ đối diện với nguồn sáng từ đèn pin của Bàn Tử, nên những hoa văn điêu khắc trên đó trông vẫn rất rõ ràng.

Ngô Bất Chính nói: "Hắc gia, ông không thấy món đồ sứ này rất kỳ lạ sao?

Hoa văn trên đó dường như có một quy luật nào đó!" Hắc Hạp Tử nghe vậy cười nói: "Cậu mới phát hiện ra à, tôi nhìn thoáng qua đã phát hiện ra rồi!" "Vậy ông mau nói đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy rất kích động.

Biết đâu hoa văn trên món đồ sứ này ẩn giấu thông tin gì đó, có thể biết được thông tin về thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Hắc Hạp Tử nghe vậy lại cười nói: "Tại sao tôi phải nói cho cậu?

Cậu cũng không phải khách hàng của tôi!" Nói rồi Hắc Hạp Tử lấy ra chiếc hộp gỗ màu đen của mình, mở ra cười nói: "Một vạn tệ, tôi sẽ nói cho cậu!" Ngô Bất Chính nhìn ông ta với vẻ mặt cạn lời, gã này trong mắt dường như ngoài tiền ra chẳng có gì cả. "Không phải tôi nghe Tiểu Hoa nói, ông không phải có công việc sao?

Thầy mát-xa! " "Ông thiếu tiền đến vậy sao?" Ngô Bất Chính cạn lời nói.

Hắc Hạp Tử nghe vậy lại cười nói: "Cậu có bao giờ chê mình nhiều tiền không?

Thôi được, nể tình chúng ta cũng có chút duyên phận, giảm giá ba mươi phần trăm, bảy ngàn tệ sẽ nói cho cậu!" "Không cần!

Tôi tự mình cũng có thể nhìn ra!" Ngô Bất Chính lười để ý đến ông ta.

Hắc Hạp Tử thấy vậy cũng không vội, cứ ngồi một bên, dường như đang đợi Ngô Bất Chính không nhìn ra được rồi tìm ông ta đặt hàng.

Nhưng ai ngờ, Ngô Bất Chính lại mở một phần mềm chỉnh sửa ảnh trên điện thoại.

Sau đó bắt đầu sắp xếp vị trí của những chiếc hũ sứ kia.

Hắc Hạp Tử nhìn thấy vậy lập tức không bình tĩnh được nữa. "Này này!

Ngô Bất Chính, giảm giá năm mươi phần trăm cho cậu, năm ngàn tệ tôi sẽ nói cho cậu!" "Không có hứng thú!" Ngô Bất Chính nói rồi tiếp tục sắp xếp.

Hắc Hạp Tử thấy thứ tự các hũ sứ trên đó đã bắt đầu có quy luật, lập tức sốt ruột. "Ngô Bất Chính, giảm bảy mươi phần trăm!

Giảm bảy mươi phần trăm tôi sẽ nói cho cậu!" "Mẹ nó chứ, tiểu tam gia một ngàn tệ, một ngàn tệ tôi sẽ nói cho cậu!" "Đừng làm nữa, năm trăm!

Thật sự không thể thấp hơn được nữa!" "Hai trăm!

Giá chót!

Hai trăm!" "Chốt đơn!" Cuối cùng Ngô Bất Chính cũng mở lời, cười đưa điện thoại qua.

Hắc Hạp Tử mặt mày sắp xanh lè, nhưng hai trăm tệ cũng là tiền, lập tức nhận lấy điện thoại.

Nhưng vừa nhìn, ông ta hoàn toàn cạn lời.

Thằng nhóc Ngô Bất Chính này lại đảo lộn hết thứ tự của tất cả các hũ sứ.

Hắc Hạp Tử nói: "Tiểu tam gia, cậu thật sự đang trêu tôi đấy à?

Cậu rõ ràng tự mình đã nhìn ra rồi!" "Còn mất hai trăm tệ làm gì?" Ngô Bất Chính lại cười nói: "Tôi chỉ không dám chắc chắn, nên muốn nhờ ông xem giúp, hai trăm tệ cũng đáng!" "Dù sao bỏ ra hai trăm tệ mời Hắc Hạp Tử ông ra tay một lần, thật sự là quá hời rồi!" "Cậu!" Hắc Hạp Tử tức đến không nói nên lời, nhưng đã nhận đơn, cũng không có lý do từ chối.

Lập tức sắp xếp lại thứ tự của các hũ sứ.

Ngô Bất Chính thấy thứ tự Hắc Hạp Tử sắp xếp, giống hệt như phán đoán của mình lúc nãy, trong lòng cũng yên tâm.

Hắc Hạp Tử nói: "Nội dung trên những hũ sứ này, ghi lại hẳn là một công trình thổ mộc khổng lồ!" "Hơn nữa xem miêu tả, hẳn là trên một ngọn núi tuyết!" "Chỉ là không biết ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể xây một cung điện trên núi tuyết!" Ngô Bất Chính gật đầu, trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Trong suốt lịch sử Việt Nam, rốt cuộc có ai có thể xây dựng một công trình thổ mộc lớn như vậy.

Đột nhiên Ngô Bất Chính cảm giác như đã nắm được gì đó, nhưng cái tên sắp bật ra khỏi miệng lại mãi không nhớ ra được. "Uông Tàng Hải!" Đột nhiên, Giải Thiên Linh đang phơi nắng ở bên cạnh lên tiếng. "Đúng đúng!

Chính là ông ta!" Ngô Bất Chính vội kích động nói.

Chương 486

Giải Thiên Linh lúc này cũng đi tới, nói: "Uông Tàng Hải này là người có kỹ thuật phong thủy thổ mộc các đời đều đạt đến cảnh giới hóa cảnh!" "Nếu nói ai có thể xây dựng một cung điện trên núi tuyết, e rằng cũng chỉ có ông ta!" "Nhưng tôi nghe nói, Uông Tàng Hải này còn tinh thông các kỹ năng kỳ lạ, việc vận dụng cơ quan cũng rất lợi hại!" "Trong giới đảo đấu cũng có rất nhiều tiền bối luôn tìm kiếm cổ mộ của ông ta!" "Không ngờ mộ của ông ta lại ở dưới biển!" Ngô Bất Chính gật gật đầu, chuyện này cậu cũng từng nghe chú Ba nói qua.

Hắc Hạp Tử cười nói: "Cái tên Uông Tàng Hải này, nghe là biết ngũ hành thiếu thủy, bây giờ lại chôn dưới biển, thật sự là chiếm hết tiên cơ!" "Con cháu đời sau e rằng cũng nhờ vậy mà được hưởng lợi không ít!" Ngô Bất Chính gật gật đầu, tuy thuyết phong thủy rất nhiều người đều tin, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ gì với mình.

Việc cấp bách bây giờ là phải báo tin này cho Tiểu ca họ.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền mở phòng livestream.

Góc quay của phòng livestream hướng về phía Tần Vũ, Bàn Tử, vũng nước bên cạnh và những hũ sứ.

Không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Nhưng thấy họ đang nghỉ ngơi, không đi ra ngoài, Ngô Bất Chính vẫn rất vui.

Ít nhất Tần Vũ và Bàn Tử thật sự đã nghe lời mình, không bỏ rơi mình.

Thấy họ vẫn đang nghỉ ngơi, Ngô Bất Chính cũng không lên tiếng làm phiền.

Dù sao lát nữa cũng đến nơi, gặp mặt rồi nói cũng không vấn đề gì.

Thời gian chờ đợi thật dài, người trong phòng livestream cũng rất nhàm chán.

Nhưng có thể thấy Bàn Tử và Tần Vũ ngủ say, cũng thực sự hiếm có, mọi người chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Hai tiếng sau.

Ngô Bất Chính cuối cùng cũng đến được căn cứ của tổ chương trình ở quần đảo Tây Sa.

Nhân viên công tác cũng đã chuyển lời của Tần Vũ cho Ngô Bất Chính.

Chỉ là Ngô Bất Chính đâu có chịu nghe, lập tức yêu cầu thiết bị lặn, cùng Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử ba người chuẩn bị xuống mộ.

Nhưng chuyện lần này dù sao cũng do cơ quan hữu quan chủ đạo, nên vì lý do an toàn.

Ba người họ cũng phải đeo thiết bị livestream.

Ngay lúc ba người đang mặc thiết bị, Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử và Tần Vũ trong cổ mộ cuối cùng cũng đã tỉnh dậy.

Nhân lúc còn thời gian, Ngô Bất Chính vội khởi động cuộc gọi thoại.

Một lát sau, giọng nói từ trong điện thoại truyền ra. "Thiên Chân, cậu đến đâu rồi?

Bàn gia tôi đói rồi này!" Bàn Tử trong cổ mộ xoa bụng nói. "Đã đến căn cứ rồi, nhiều nhất là nửa tiếng nữa sẽ đến!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu dặn dò: "Mang cho Bàn gia tôi một cái túi lớn, càng lớn càng tốt, nếu không mấy cái hũ sứ này...

A!

Mẹ nó, sao lại có thêm một cái quan tài!" Lời của Bàn Tử nói đến nửa chừng, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tần Vũ cũng bị đánh thức trong nháy mắt, anh vội ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ở phía bên trái của toàn bộ cổ mộ lại có thêm một cái quan tài khổng lồ.

Hơn nữa, phiến cửa đá vốn ở bên trái cũng đã biến mất.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn, chỉ thấy vũng nước mà họ đi ra vẫn còn đó.

Mấy cái bình sứ bên cạnh vũng nước cũng còn đó!

Đây chắc chắn là nhĩ thất mà họ đi ra mà!

Nhưng trước đó họ nhớ rất rõ, nơi này không có quan tài!

Tần Vũ lúc này đã đứng dậy, khi anh tiến lại gần, Ngô Bất Chính cũng kinh ngạc nhìn thấy.

Cái quan tài đó lại là một cái quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc rất lớn!

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ nó, lại còn là quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc, bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt!" "Tử Bàn Tử, mẹ nó cậu điên rồi!" "Các cậu có phải đã đổi chỗ không!" Ngô Bất Chính hỏi, cậu ta thực sự không thể tin được, người đang yên đang lành trong mộ thất, kết quả lại đột nhiên xuất hiện một cái quan tài.

Chuyện này quá vô lý rồi.

Bàn Tử chửi: "Thiên Chân, mẹ cậu nghi ngờ Bàn gia à, tôi và Tiểu ca vẫn luôn ngủ ở đây!" "Không tin cậu hỏi người trong phòng livestream!" "Cái quan tài này thật sự là tự dưng xuất hiện!" Ngô Bất Chính lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

Nếu họ thật sự tự ý đi ra ngoài tìm mộ thất khác, người trong phòng livestream chắc chắn sẽ thấy.

Nhưng lúc này người trong phòng livestream cũng đều đang ngơ ngác.

Cộng thêm tính cách của Tần Vũ và Bàn Tử, Ngô Bất Chính cũng không tin họ sẽ lừa mình.

Nhưng vậy thì kỳ lạ rồi, người không ra khỏi mộ thất, sao mộ thất lại thay đổi. "Không nói nữa, chúng tôi chuẩn bị xuống đây, chủ nhân của ngôi mộ này hẳn là Uông Tàng Hải!" "Người này tinh thông kỳ kỹ dâm xảo, việc nắm giữ cơ quan đã đến mức hóa cảnh, các cậu đừng đụng chạm lung tung, đợi tôi đến rồi quyết định có nên mở quan tài không!" Nói xong, Ngô Bất Chính liền ngắt kết nối, cùng Giải Thiên Linh ba người xuống nước.

Cấm bà dưới nước đã bị Tần Vũ giải quyết.

Nhiều nhất chỉ cần nửa tiếng, họ có thể đến nơi.

Chương 487

Nhưng chính trong nửa tiếng này, lại xảy ra một chuyện mà không ai ngờ tới.

Bàn Tử nhìn cái quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc này, không nhịn được nói: "Tiểu ca, hay là đợi Thiên Chân đến rồi hãy mở quan tài?" Tần Vũ không nói gì, mà nhanh chóng bước lên xem xét.

Bàn Tử cũng đi theo.

Hai người vừa đến gần quan tài, liền phát hiện cái quan tài này lớn một cách lạ thường.

Toàn bộ quan tài đều được làm bằng gỗ kim ti nam mộc, hơn nữa còn là một khối gỗ nguyên.

Bàn Tử tuy không hiểu rõ về hũ sứ, nhưng quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc này vẫn biết một chút, kinh hô: "Quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc lớn như vậy, e rằng cây gỗ kim ti nam mộc được dùng, đường kính phải đến bảy tám mét!" "Tiểu ca, có mở không?" Bàn Tử hỏi.

Nói thật là anh ta muốn mở, dù sao quan tài quý giá như vậy, bên trong chắc chắn có minh khí.

Nhưng Thiên Chân sắp đến nơi rồi, nếu họ không nghe lời, mở quan tài, e rằng Thiên Chân cũng sẽ tức giận.

Cho nên lúc này Tần Vũ có muốn mở quan tài hay không, có tính quyết định rất lớn.

Tình hình bình thường, Tần Vũ có thể sẽ chọn đợi Ngô Bất Chính đến.

Nhưng nghĩ lại chuyện lúc trước ở Ma quốc.

Cùng với thể chất đặc biệt mà Ngô Bất Chính có được "vào mộ tất gặp ma, mở quan tất khởi thi!" Tần Vũ cũng có chút khó xử.

Nếu Ngô Bất Chính đến rồi quyết định mở quan tài, vậy tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Mà cái quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc này lại xuất hiện một cách kỳ quặc.

Cửa của cả mộ thất lại biến mất.

Nếu không mở quan, họ có thể chỉ có thể quay lại đường cũ, không đến được dũng đạo.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nói: "Mở quan!" "Được thôi!" Bàn Tử nghe vậy lập tức lấy ba lô xuống, lấy ra đồ nghề dùng để mở quan tài.

Tần Vũ cũng tính toán trong lòng, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, hai người sẽ giải quyết trước, đợi Ngô Bất Chính đến cũng có thể chuyên tâm tìm lối ra.

Như vậy sẽ không quá bị động!

Bàn Tử lấy xà beng ra, chạy đến góc đông nam thắp hai cây nến, sau đó quay lại bắt tay vào việc.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp độ cứng của loại gỗ kim ti nam mộc này.

Xà beng gần như không thể cắm vào được.

Hắn đổi sang dùng hộp bát bảo để cạo lớp sơn mài trong khe hở của quan tài.

Nào ngờ vừa cạo một cái đã có nước đen trào ra.

Hắn ghê tởm vội né đi, kết quả trượt chân, ngã sấp mặt.

Nhưng cú ngã này lại khiến Bàn Tử kinh ngạc hô lên: "Ây!

Tiểu ca, anh xem trên đỉnh đầu kìa, sao cũng thay đổi rồi!" Tần Vũ vội ngẩng đầu nhìn.

Hắn phát hiện tinh đồ năm mươi sao trên đỉnh lúc này lại biến thành hai con rồng đen quấn lấy nhau.

Hơn nữa, nhìn theo hướng rồng đen, bốn góc của gian mộ này lại xuất hiện thêm bốn cây cột đen kịt.

Phía trên xà ngang đan xen, so với gian mộ mà họ ở lúc trước, quả thực đã khác biệt một trời một vực. "Đừng quan tâm vội, mở quan tài ra xem rồi tính!" Tần Vũ giật lấy hộp bát bảo trong tay Bàn Tử, tiến lên tiếp tục mở quan tài.

Lớp sơn mài trong khe hở nhanh chóng bị cạo sạch.

Bàn Tử lấy xà beng ra, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không mở được.

Tần Vũ thấy vậy liền cản hắn lại, ra hiệu rằng chiếc quan tài này có thể có cơ quan.

Sau đó, Tần Vũ đưa ra đôi bàn tay thon dài của mình, men theo khe hở của nắp quan tài sờ một vòng.

Đột nhiên, hắn dừng lại ở một chỗ, ngay sau đó, hai bàn tay thon dài không biết đã nhấn vào đâu.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", nắp quan tài bật lên.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, tung một cước đá vào nắp quan tài, khiến nó bay xuống đất.

Gần như cùng lúc, cả hai người đều nhìn thấy tình hình bên trong quan tài.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp, sao trong này lại nhiều tống tử thế này!" Gần như cùng lúc, Tần Vũ và những người trong phòng livestream đều thấy.

Trong chiếc quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc khổng lồ đó, lại chất đầy thi thể.

Những thi thể đó chồng chất lên nhau, chỉ cần liếc qua cũng có thể phân biệt được có tới mười hai cánh tay.

Bàn Tử buồn nôn, suýt nữa thì ói ra.

Nhưng khi thấy trên các thi thể có đeo một số ngọc thạch, mã não, trong lòng hắn lập tức ngứa ngáy.

Có điều, trong quan tài có rất nhiều nước đọng màu đen đáng sợ, trên mặt còn nổi một lớp dầu xác.

Bàn Tử thực sự không dám thò tay vào.

Chương 488

Nhưng suy nghĩ một chút, hắn liền nảy ra ý. "Tiểu ca, chúng ta tìm hai cái chậu sứ qua đây, múc hết dịch trong quan tài này ra, như vậy cũng có thể nhìn kỹ hơn, thấy sao?" Tần Vũ đương nhiên biết hắn đang để ý đến minh khí.

Nhưng anh cũng lười quản, hơn nữa khi nhìn thấy những thi thể này, anh mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó hiện lên trong đầu, nhưng lại không nắm bắt được.

Anh luôn cảm thấy dưới đáy quan tài này dường như có thứ gì đó.

Mình phải lôi thi thể ra xem mới được!

Thế là anh cũng gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy không nói nhiều nữa, chạy đi chọn hai cái chậu sứ trông có vẻ rẻ tiền nhất mang tới.

Hai người bắt đầu múc từng chút dịch trong quan tài ra ngoài.

Rất nhanh, khi dịch trong quan tài hạ xuống, hai người cũng dần nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thi thể.

Bàn Tử nhìn bảy tám cái đầu của thi thể, nói: "Không đúng!

Mấy cái đầu này sao lại nhỏ thế, mà còn không có ngũ quan nữa!" Người xem trong phòng livestream cũng nhìn thấy những cái đầu đó, tuy có chút buồn nôn nhưng một số người gan dạ vẫn gửi đạn mạc thảo luận. 【Bàn gia nói có vẻ có lý đấy, sao mấy cái đầu này đều không có ngũ quan vậy!】【Có khi nào bị ngâm lâu quá nên ngũ quan tan hết rồi không?】【Không thể nào, chưa nghe nói ngâm nước lâu mà ngũ quan biến mất cả.】【Không đúng, sao tôi cứ cảm thấy mấy cái đầu này không giống đầu người nhỉ!】 Mọi người trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Tần Vũ cũng nhìn chằm chằm vào thi thể, một lúc sau hít một hơi khí lạnh nói: "Thực ra đây chỉ là một thi thể!" "Một thi thể?" Bàn Tử nghe vậy lập tức ngẩn người.

Tần Vũ nói tiếp: "Đây là một người phụ nữ!" Trong lòng Bàn Tử lúc này lóe lên một tia sét, hắn lập tức hiểu ra.

Thứ trông giống như đầu người kia thực ra không phải là đầu.

Đó là ngực của nữ thi này!

Nhưng tại sao nữ thi này lại có tới bảy tám bộ ngực, mà còn to như đầu người, đều chảy xệ cả rồi!

Hơn nữa còn có mười hai cánh tay, mẹ nó, đây quả thực là một con quái vật!

Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh: "Tiểu ca, anh chắc chắn chứ?

Nếu đây là một người, thì chẳng phải là quái vật rồi sao, e là vừa sinh ra đã bị cha mẹ bóp chết rồi!" "Làm sao có thể sống lớn thế này được!" Người xem trong phòng livestream cũng rất đồng tình với lời của Bàn Tử.

Vào thời đại đó, e là ai nhìn thấy loại quái vật này cũng bị dọa chết khiếp, làm gì có ai nuôi nó lớn được. "Khó nói lắm, lôi nó ra ngoài đi!" Tần Vũ nói.

Chuyện này không ai có thể giải thích rõ ràng được, dù sao người thời đó cũng đã chết hết rồi.

Hơn nữa, trong ngôi mộ cổ này đâu đâu cũng toát lên vẻ quỷ dị, quan tài tự mình xuất hiện, gian mộ thì thay đổi, thi thể trong quan tài còn là một con quái vật, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Hai người đeo găng tay vào, nhưng khiêng hai lần đều không được, trên thi thể toàn là dịch xác trơn tuột, căn bản không nhấc lên nổi.

Tần Vũ nghĩ ra một cách, hai người buộc dây thừng vào đầu và chân của thi thể, sau đó dùng bình dưỡng khí làm đòn bẩy, trực tiếp kéo nó ra ngoài.

Thi thể vừa rơi xuống đất là có thể nhìn rõ.

Đúng là chỉ có một thi thể, vì chỉ có một đôi chân.

Chỉ là phần thịt ở ngực quá nhiều, khiến nó trông rất cồng kềnh, nhìn qua mới giống như có bảy tám cái đầu.

Bàn Tử lúc này cũng không còn để ý đến việc buồn nôn, đeo găng tay vào lấy minh khí.

Những món minh khí này đều rất nhỏ, đương nhiên có thể bỏ vào ba lô.

Còn việc mang ra ngoài xử lý thế nào thì để sau hẵng tính.

Nhiều thế này, nộp một nửa, giữ lại một nửa cũng đủ để hắn vui thầm rồi.

Tần Vũ thì trực tiếp đeo găng tay sờ vào tấm đá trong quan tài.

Bên trong chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc này có một tấm đá.

Tần Vũ luôn cảm thấy dưới tấm đá này có thứ mình muốn tìm.

Anh sờ từng tấc một, quả nhiên phát hiện ra một cái vòng kéo ẩn.

Bàn tay đột nhiên dùng sức, Tần Vũ lập tức giật mạnh tấm đá lên.

Tuy nhiên, khi nhìn xuống dưới, Tần Vũ không khỏi có chút thất vọng.

Chỉ thấy dưới tấm đá là một bức tường gạch, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì. "Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi?" Tần Vũ thầm nghĩ.

Nhưng anh thực sự cảm thấy dưới này phải có thứ gì đó! "Tiểu ca!

Không ổn rồi!" Đột nhiên Bàn Tử ở bên cạnh kinh hãi kêu lên. "Trong bụng thi thể này có thứ gì đó!" Tần Vũ nghe vậy cũng không còn tâm trí nghiên cứu bức tường gạch dưới tấm đá nữa, quay đầu nhìn nữ thi.

Quả nhiên, chỉ thấy lúc này bụng của nữ thi đột nhiên nhô lên một mảng, dường như có một người đang trốn trong bụng nó.

Chương 489

Chỗ nhô lên đó hiện rõ một bàn tay, đang nắm chặt lấy ngón tay của Bàn Tử.

Bàn Tử đang đeo găng tay, thấy vậy vội vàng tháo găng ra.

Bàn tay nhô lên kia lập tức thụt xuống.

Nhưng ngay sau đó, một khuôn mặt trẻ con quái dị thò ra.

Khuôn mặt quái dị đó căng da bụng của nữ thi đến mức sắp rách toạc, ngũ quan hiện ra rõ mồn một.

Bàn Tử sợ hãi vội lùi về sau, chửi: "Mẹ nó, nữ thi này lại là một phụ nữ có thai, trong bụng còn có một đứa nhỏ!" Vừa nói, Bàn Tử vừa vớ lấy cuốc chim, tay kia mò ra móng lừa đen, chuẩn bị động thủ.

Nhưng Tần Vũ lại vội vàng cản hắn lại. "Đừng vội, xem nó là cái gì đã rồi nói!" Dứt lời, Tần Vũ rút ra một con dao găm, tức thì phi về phía bụng của nữ thi.

Dao găm lập tức xuyên thủng bụng nữ thi, găm sâu vào bên trong.

Cái đầu trẻ con kia cũng lập tức biến mất.

Nhưng ngay sau đó, tại chỗ dao găm đâm thủng, lại thò ra một bàn tay mọc đầy lông trắng.

Tần Vũ thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi. "Mau xuống nước, đây là Bạch Mao Hạn Bạt!" Bàn Tử nghe vậy cũng hít một hơi khí lạnh, chửi bới: "Sao lại là thứ này, địt con bà nhà nó!" Vừa nói hắn vừa lao về phía vũng nước.

Tuy nhiên, con Bạch Mao Hạn Bạt lúc này đã xông ra khỏi bụng nữ thi.

Nó nhảy một phát đã đến bên cạnh bình dưỡng khí.

Hai người lập tức chết lặng.

Bình dưỡng khí ở ngay cạnh nữ thi, lúc nãy họ còn dùng tới.

Lúc này, con Bạch Mao Hạn Bạt lại vừa vặn đáp xuống bên cạnh bình dưỡng khí.

Không có bình dưỡng khí, họ có thể ở dưới nước được bao lâu chứ? "Mẹ kiếp, Diêm Vương còn dễ tiễn, tiểu quỷ mới khó nhằn!

Tiểu ca, làm sao bây giờ!

Hay là giết quách nó đi!" Bàn Tử nổi nóng nói.

Dù có lợi hại thế nào, nó cũng chỉ là một tống tử chưa dứt sữa, có thể ghê gớm đến đâu chứ. "Không được!" Tần Vũ lập tức từ chối.

Bàn Tử nghe vậy rất khó hiểu. "Tại sao không được, chẳng lẽ bà già tám mươi tuổi lại sợ một đứa trẻ con sao!" Tần Vũ lười nói nhiều, chỉ đáp một câu: "Có độc!

Không khí không còn nhiều!" Bàn Tử nghe vậy lập tức hiểu ra.

Con Bạch Mao Hạn Bạt này có độc.

Nếu giết nó, độc khí sẽ khuếch tán ra khắp gian mộ, vậy thì họ cũng tiêu đời!

Gian mộ này không gian chỉ có bấy nhiêu.

Lối ra ban đầu cũng không còn, chỉ có một vũng nước, bình dưỡng khí lại bị con Bạch Mao Hạn Bạt kia chặn mất.

Nếu giết nó thì gần như là một con đường chết!

Trừ khi họ lựa chọn từ bỏ, giết con Bạch Mao Hạn Bạt này, mang bình dưỡng khí rời đi.

Nhưng như vậy cũng không được.

Một khi ra ngoài, có gặp được Ngô Bất Chính hay không cũng là vấn đề.

Quan trọng là Lương Quỳnh thì sao?

Không tìm được Lương Quỳnh, họ ra ngoài cũng là chờ chết.

Vì vậy căn bản không có gì khác biệt. "Tiểu ca, vậy anh mau nghĩ cách đi, cái thứ đó bắt đầu chảy nước miếng rồi, tám phần là nó để ý đến thân hình béo tốt của Bàn gia này rồi!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu nói: "Lên trên trước rồi tính!" Bàn Tử gật đầu, chỉ cần không phải đứng yên chờ chết là được.

Phía trên gian mộ này, cũng không biết từ lúc nào đã biến thành hai con rồng đen.

Có rất nhiều xà ngang.

Tần Vũ tung một bước đã lên được xà ngang, sau đó kéo Bàn Tử cũng nhảy lên.

Con Bạch Mao Hạn Bạt thấy họ lên xà nhà, lại cũng đuổi theo.

Móng vuốt của thứ đó vô cùng sắc bén, ba hai phát đã leo thẳng lên.

Bàn Tử thấy tình hình này, liền giục Tần Vũ mau chạy.

Chương 490

Sau đó liền chửi: "Tiểu ca, mẹ nó chứ đây không phải là cách, không đánh được không giết được, sớm muộn gì chúng ta cũng bị nó vờn đến chết thôi!" Tần Vũ cũng đang suy nghĩ đối sách trong lòng, đột nhiên nói: "Đồ lặn!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra.

Đồ lặn họ mang theo là loại tiện lợi.

Tuy không bọc kín toàn thân, nhưng vẫn che được phần bụng.

Nếu dùng đồ lặn trói con Bạch Mao Hạn Bạt này lại, sau đó ném xuống nước, có lẽ sẽ dìm chết được nó.

Nhưng lúc này đang ở trên xà ngang, Bàn Tử chạy được đã là cố gắng lắm rồi.

Bảo hắn nhảy xuống, hiển nhiên là không thể. "Tiểu ca, vẫn là anh làm đi!

Tôi dụ nó!" Bàn Tử cân nhắc lợi hại, vẫn quyết định để Tần Vũ xuống lấy đồ lặn.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, lập tức nhảy xuống xà ngang.

Bàn Tử thì ở trên đó dụ dỗ con Bạch Mao Hạn Bạt.

Tần Vũ rất nhanh đã cầm lấy đồ lặn, chuẩn bị đi lên.

Nào ngờ lúc này Bàn Tử đã chạy đến rìa của cả gian mộ.

Xà ngang được treo trên vách tường của gian mộ.

Điểm này Tần Vũ đã thấy từ trước.

Kết cấu của gian mộ đã thay đổi, dường như là để tiết kiệm vật liệu.

Xà ngang được gác lên vách đá.

Bàn Tử thấy không còn đường chạy, liền nhảy thẳng lên tường đá.

Dưới chân là những phiến đá khổng lồ vuông vức một mét, vẫn có thể chạy được một lúc. "Tiểu ca, mau lên, phía trước sắp hết đường rồi!" Bàn Tử vừa chạy vừa gọi.

Lúc này Tần Vũ đã lên xà ngang.

Nào ngờ chưa kịp qua đó, Bàn Tử đột nhiên kêu thảm một tiếng "Ái chà", rồi cả người biến mất!

Tần Vũ không khỏi ngẩn ra, nhìn kỹ mới phát hiện Bàn Tử đã bị cuốn xuống theo vách tường.

Hóa ra trên vách tường đó lại có một cái cửa bí mật, Bàn Tử giẫm phải cửa bí mật, cả người liền rơi xuống theo vách tường.

Tần Vũ thấy ở đây lại có cửa bí mật, trong lòng sát khí nổi lên.

Để lại con Bạch Mao Hạn Bạt này, lát nữa Ngô Bất Chính đến, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Chi bằng giết nó trước, biết đâu đợi Ngô Bất Chính đến, độc khí ở đây cũng tan đi rồi.

Nghĩ là làm, Tần Vũ lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao, tung một bước ép sát con Bạch Mao Hạn Bạt!

Bạch Mao Hạn Bạt thấy Tần Vũ xông tới, cũng không thèm để ý đến Bàn Tử, quay người nhào về phía Tần Vũ.

Móng vuốt sắc bén chĩa thẳng vào mặt Tần Vũ.

Tần Vũ thuận thế cúi xuống, cả người dán sát vào xà ngang trượt qua dưới thân con Bạch Mao Hạn Bạt.

Nhưng gần như cùng lúc, Hắc Kim Cổ Đao đã chém mạnh vào lưng con Bạch Mao Hạn Bạt.

Chỉ nghe một tiếng "bụp" trầm đục, Bạch Mao Hạn Bạt bị đánh văng ra ngoài.

Cú chém này của Tần Vũ rất mạnh, nhưng vì sự an toàn của mình, anh không dùng lưỡi đao, mà dùng sống đao.

Sống đao vừa vung ra, Bạch Mao Hạn Bạt lập tức bị đập mạnh vào tường.

Đầu nó tức thì vỡ nát.

Một mảng máu đen lớn nhuộm đỏ cả bức tường.

Tần Vũ không dám chậm trễ, lúc này cũng không còn để ý đến thiết bị lặn nữa.

Cả người bịt mũi nhảy vào cái cửa bí mật đó.

Cửa bí mật lập tức mở ra, cả người Tần Vũ cũng rơi xuống.

Sau đó cửa bí mật lại đóng lại.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Người xem trong phòng livestream cũng đều ngây người.

Đợi đến khi họ phản ứng lại, cả phòng livestream đã hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Tần Vũ và Bàn Tử dường như đã rơi xuống một nơi nào đó.

Xung quanh có lẽ rất tối, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng rất nhanh, Tần Vũ đã bật đèn pin.

Chương 491

Chỉ nghe Bàn Tử ở bên cạnh kêu lên. "Tiểu ca, anh không sao chứ, mẹ kiếp sao chỗ này nhiều đá thế!" Tần Vũ chiếu đèn pin xung quanh, quả nhiên phát hiện nơi họ đang ở lại có rất nhiều tượng đá hình người.

Quan trọng là tạo hình của những tượng người đá này vô cùng quỷ dị.

Lại là tạo hình đầu chim mình người.

Từng pho tượng một giống như vệ sĩ, được đặt thành hàng.

Bàn Tử lúc này đang dựa vào một pho tượng đá, cánh tay của hắn dường như bị trầy xước, đang nghiến răng băng bó.

Tần Vũ tiến lên đỡ hắn dậy.

Bàn Tử xua tay ra hiệu mình không sao.

Hai người lúc này mới quan sát nơi này.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, vách tường trên đỉnh rất cao, muốn men theo cửa bí mật lên lại, hiển nhiên là không thể.

Vì vậy hai người chỉ có thể tìm lối ra khác.

Ánh đèn pin chiếu ra, trong lòng hai người đều lạnh đi.

Nơi này dường như có chút kỳ quái.

Hai bên đều là tường gạch đen, chắc là được quét một lớp sơn hấp thụ ánh sáng nào đó.

Chiều rộng khoảng ba mét, không được coi là rộng, và những bức tượng đầu chim mình người kia được đặt ngay ngắn dọc theo bức tường bên ngoài.

Hai người thấy vậy chỉ có thể men theo bức tường bên trong đi về phía trước tìm lối ra.

Tuy nhiên rất nhanh, họ phát hiện tình hình có vẻ không ổn.

Nơi này đi về phía trước nhiều nhất là mười mét đã hết đường, xuất hiện một góc rẽ sang phải.

Hai người lại đi thêm mười mét, lại là một góc rẽ sang phải.

Cứ như vậy tiếp tục mười mét nữa, vẫn là một góc rẽ sang phải.

Lần này ngay cả Bàn Tử cũng hiểu ra.

Con đường này mẹ nó là một ngõ cụt tuần hoàn!

Giống như một cái vòng hình vuông, dù bạn đi thế nào cũng không ra được!

Bàn Tử nói: "Tiểu ca, xem ra chúng ta chỉ có thể quay lại theo đường cũ thôi!" "Nhưng mà độ cao này..." Bàn Tử cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Độ cao trên đỉnh đầu ít nhất cũng phải ba mét.

Hai người họ chồng lên nhau thì có thể chạm tới.

Nhưng lớp sơn trên vách tường lại trơn nhẵn lạ thường, căn bản không thể leo lên được.

Muốn từ trên đó đi lên gần như là không thể.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Cái nơi quái quỷ này, sao có vẻ giống nơi cho ăn thế nhỉ!" "Lát nữa có khi nào có rất nhiều côn trùng bò ra ăn chúng ta không!" Tần Vũ không nói gì, nhưng trong lòng cũng có một dự cảm không lành.

Đột nhiên trong hành lang yên tĩnh, lại vang lên một tràng tiếng chuông "đinh linh linh".

Tiếng chuông đó rất nhẹ, nhưng ở nơi yên tĩnh này lại rõ ràng đến lạ thường.

Sau lần nghỉ ngơi này, mọi người đều ngủ được bảy tám tiếng.

Đây là lần nghỉ ngơi tốt nhất trong một thời gian dài.

Sau khi tỉnh lại, Bàn Tử dẫn Lôi đi chuẩn bị đồ ăn.

Tần Vũ nhìn thời gian trên phòng livestream, không ngờ đã là mười giờ tối.

Nếu thuận lợi, tối nay có thể giải quyết xong trận chiến, biết đâu sáng mai còn có thể nhìn thấy mặt trời trên núi Côn Luân.

Chỉ là con đường phía sau e rằng càng thêm hung hiểm, nghĩ đến đây anh lại có chút lo lắng cho Ngô Bất Chính.

Gã này dù sao cũng là vì giúp mình mới đến, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, trong lòng anh cũng sẽ rất khó chịu. "Thiên Chân, tỉnh dậy đi, ăn chút gì rồi xuất phát!" Bàn Tử chuẩn bị xong đồ ăn, liền gọi Ngô Bất Chính dậy.

Ngô Bất Chính dụi dụi mắt, sau đó nhận lấy đồ ăn rồi nói: "Mọi người vừa ăn vừa nghe tôi nói một chuyện nhé!" "Là một chuyện không được tốt cho lắm!" Mọi người nghe đến đây, tâm trạng vừa mới thả lỏng lại căng lên. "Thiên Chân, cậu lại phát hiện ra cái gì rồi?" Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Ngô Bất Chính xua tay nói: "Rất phức tạp, nhưng nó quyết định chúng ta có nên đi sâu vào trong nữa hay không!" Vừa nói, Ngô Bất Chính vừa lấy ra những bức ảnh chụp bích họa mà mình đã lưu để cho mọi người xem. "Tôi đã nghiên cứu bích họa ở đây!" "Trong hang động này có một cánh cửa gỗ, bên trong có một con đường dẫn đến đàn tế Ma quốc!" "Nhưng con đường này, cũng như bên trong đàn tế, đều có nguy hiểm!" "Bích họa có gợi ý, bên trong cánh cửa này thông đến đàn tế, nhưng toàn bộ đàn tế đang phong ấn một tà linh!" "Tà linh này có ghi chép trong trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, tên là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Đại Hắc Thiên này..." "Cậu đợi chút đã!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, Bàn Tử ở bên cạnh đã cắt lời. "Cậu nói nó tên gì?

Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn?" "Đúng vậy!

Có vấn đề gì sao?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Chương 492

Bàn Tử lại bật cười, thịt bò trong miệng suýt nữa thì phun ra.

Hắn nuốt vội miếng thịt bò, rồi nhìn Tư Đế Phân Lôi ở bên cạnh cười nói: "Huynh đệ, cậu tiêu rồi!" "Trước đó Bàn gia đã nói, tên của Tiểu Tuyền và Tỉnh Hạ phạm húy với núi Côn Luân!" "Kết quả không ngờ cậu mới là người ẩn mình sâu nhất!" "Xưa có gò Lạc Phượng, nay có núi Tích Lôi, huynh đệ nén bi thương!" Tư Đế Phân Lôi đang ăn thịt bò, nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức không nuốt nổi nữa.

Hắn không giống Thương Thương Không.

Thương Thương Không đây là lần đầu tiên đến Trung Quốc.

Mặc dù trước đây cũng từng nghe nói Trung Quốc rất thần bí, nhưng cảm giác không sâu sắc.

Chỉ là lần này đồng đội vừa đến núi Côn Luân đã liên tiếp xảy ra chuyện, khiến cô mơ hồ cảm thấy sự thần bí của Trung Quốc có thể là thật.

Còn Tư Đế Phân Lôi cũng là một người yêu thích văn minh An Lạc, vốn đã đầy kính sợ đối với màu sắc thần bí của Trung Quốc.

Cộng thêm những gì đã thấy đã nghe trên đường đi, cũng như cái chết của Tiểu Tuyền và Tỉnh Hạ, lúc này hắn đã tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nghe Bàn gia nói mình gặp nguy hiểm, cả người hắn đều ngây dại. "Ngô...

Ngô tiểu ca, hay là chúng ta tìm lối ra khác đi!" Lôi vội nói.

Ngô Bất Chính lại đẩy Bàn Tử một cái, ra hiệu hắn đừng dọa người. "Lôi, chuyện này không huyền bí như cậu nói đâu, tên chỉ là một danh xưng thôi!" "Giữa nó và cái chết không có mối liên hệ cố định nào cả!" "Hơn nữa, thế giới dưới lòng đất này nằm trong lòng núi Côn Luân, làm gì có lối ra nào khác!" "Thuốc nổ cầm tay của chúng ta cũng không còn nhiều, không thể nào cho nổ một con đường ra ngoài được!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào bích họa nói: "Đợi tôi nói xong cái này, rốt cuộc có vào hay không, các người tự quyết định!" Mọi người gật đầu, không ngắt lời cậu nữa.

Ngô Bất Chính cũng lập tức nói ra phát hiện của mình.

Hóa ra, con đường ở cửa gỗ là con đường duy nhất để đến đàn tế Ma quốc.

Nhưng muốn vào trong, có một điều kiện, đó là phải nhắm mắt mới có thể đi qua!

Nếu mở mắt đi vào, sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.

Nhưng chuyện đó là gì, trên bích họa không nói.

Ngô Bất Chính chỉ vào một góc của bích họa: "Những người đi qua trên này đều nhắm mắt!" "Hơn nữa các người nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên cổ những người này đều có ký hiệu hình con mắt!" "Tôi suy đoán, ký hiệu hình con mắt này có thể là một loại đại diện!" "Ví dụ như vật tế của đàn tế!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính chỉ vào sau lưng mình: "Tôi không có ký hiệu con mắt này, rất có thể liên quan đến việc tôi không phải là người của thành phố trong gương ở Ác La Hải Thành!" "Nếu muốn tiếp tục đi sâu vào, các người chỉ có thể nhắm mắt đi qua!" "Hơn nữa vì trên người tôi không có ký hiệu này, tôi rất có thể sẽ không vào được!" "Một khi vào trong, có thể sẽ gây ra chuyện vô cùng đáng sợ!" Vừa nói, Ngô Bất Chính vừa đổi một bức bích họa khác: "Còn chuyện đáng sợ là gì, trên này không nói, nhưng tôi đã tự mình suy đoán một vài điều!" "Trong đàn tế này phong ấn một tà thần, tên là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn!" "Tôi đoán, nếu tôi vào trong, có thể sẽ dẫn thứ đó ra ngoài!" "Về phần Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn là gì, trong trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương có một vài ghi chép!" "Nghe nói đây là một loại tà linh có thể khống chế tinh mạch của ngọc thạch!" "Nguyên lý giết người đại khái, chắc là loại tấn công cộng hưởng như rung chấn!" Nói rồi, Ngô Bất Chính thở dài một hơi: "Đây đã là những gì tôi có thể suy đoán ra nhiều nhất rồi!" "Để an toàn, hay là các người vào đi, tôi ở đây đợi các người!" "Nếu các người có thể ra ngoài!" "Nếu phía sau có lối đi, các người có thể trực tiếp rời đi, tôi sẽ nghĩ cách khác để ra ngoài!" Lúc này nói những lời này đã có chút giống như đang từ biệt.

Mặc dù trông có vẻ, lựa chọn không vào trong của Ngô Bất Chính là thông minh hơn, dù sao ai biết bên trong có nguy hiểm gì.

Nhưng phải biết rằng, nếu bên trong có lối đi thì sao?

Vậy thì người thoát chết sẽ là họ, còn Ngô Bất Chính một mình ở lại đây, mười phần thì hết chín là không thể ra ngoài được nữa!

Ở lại đây căn bản là tìm chết. "Thiên Chân, cậu nói cái gì vậy, Bàn gia tôi không quan tâm cái gì Đại Hắc Thiên hạ vũ sơn đâu!" "Bảo Bàn gia bỏ cậu lại, cậu đừng có mơ!" "Tiểu ca chắc chắn cũng sẽ không đồng ý, cùng lắm thì chúng ta vào trong hội kiến cái gì đó hạ vũ sơn!" "Núi đao biển lửa còn xông qua rồi, còn sợ một ngọn núi nhỏ của nó sao?" Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, đặc biệt là khi cậu thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm mình, dường như không chuẩn bị để mình ở lại.

Cảm giác đó càng khiến lòng cậu ấm áp hơn.

Nói thật, trên suốt chặng đường này, mối quan hệ của ba người đã sớm không còn phân biệt đôi bên.

Mặc dù Tần Vũ và Ngô Bất Chính mới quen nhau, nhưng lại có cảm giác như gặp nhau quá muộn, thậm chí là đã từng gặp từ lâu.

Vì vậy Ngô Bất Chính trong lòng rõ ràng, Tần Vũ chắc chắn cũng sẽ không bỏ rơi mình.

Nhưng cậu không phải là vật tế, sau lưng không có ký hiệu con mắt, một khi vào trong có thể tất cả mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm!

Mọi người đều im lặng không nói, lúc này đã đến lúc phải đối mặt với sự lựa chọn, ai cũng rất khó xử.

Tần Vũ lại trực tiếp đứng dậy, nói với Ngô Bất Chính: "Phải tìm đàn tế, cậu phải đi cùng tôi!" Vừa nói anh vừa đưa tay ra, nói với Ngô Bất Chính: "Đưa tay cho tôi!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhưng vẫn đưa tay ra.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, nắm chặt lấy tay cậu, nói: "Tôi đã nói, tôi sẽ bảo vệ cậu!" Bàn Tử thấy vậy rất bất lực, thở dài nói: "Đến lúc nào rồi còn thể hiện tình cảm, tôi phát hiện Lương Quỳnh là người thừa rồi, hai người các cậu mới là tình yêu đích thực!" Người xem trong phòng livestream đã sớm phát điên, nghe câu này lập tức nhao nhao trồi lên.【Vãi, Bàn gia nói đúng sự thật rồi!】【Tôi đã nói từ lâu, đồng tính mới là tình yêu đích thực, dị tính chỉ để duy trì nòi giống thôi.】【Tự nhiên cảm thấy CP Tiểu ca và Lương Quỳnh không còn thơm nữa, hay là chúng ta ghép đôi Tiểu ca và Ngô tiểu ca đi?】【Lầu trên ý hay, nhưng các người chắc chắn nam nam được không?】【Có gì mà không được, chỉ cần công phu thâm, gậy sắt mài thành kim mà.】【Vãi, tôi đen tối quá, xin hỏi các người muốn để ai đi 'mài thành kim'?】【Ha ha!】Ngô Bất Chính rất lúng túng, cũng không biết nên nói gì.

Lôi ở bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng: "Ngô tiểu ca, cái rung chấn mà cậu nói, tôi dường như có cách đối phó!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Lôi.

Cái gọi là rung chấn, thực ra là một sự tồn tại tương tự như cộng hưởng.

Cộng hưởng thực ra rất đáng sợ, một tần số cộng hưởng nhất định thậm chí có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Thứ này có phần giống với sóng âm thứ cấp.

Thủ đoạn chủ yếu là thông qua cộng hưởng, làm cho nội tạng trong cơ thể người vỡ nát, thậm chí nghiêm trọng còn có thể làm cho xương cốt hóa thành bột mịn.

Lôi giải thích: "Tôi có một người bạn tốt chuyên nghiên cứu về cộng hưởng và rung chấn, thứ này có thể cách ly thông qua môi trường trung gian!" "Ví dụ như dùng một số thứ có thể làm chậm tần số cộng hưởng, thì có thể làm suy yếu tần số của loại cộng hưởng này, từ đó khi tác động lên cơ thể người sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào!" "Nhưng môi trường trung gian này không dễ tìm!" "Cậu nói Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn là một loại tà linh có thể khống chế ngọc thạch!" "Theo tôi thấy, giải thích theo góc độ khoa học, có thể nó là một loại côn trùng sống trong ngọc thạch!" "Chúng có thể thông qua việc tập hợp số lượng, đạt được tác dụng cộng hưởng, giết chết những thứ bên ngoài!" Thương Thương Không nghe có vẻ không hiểu lắm.

Nhưng Ngô Bất Chính trong lòng đã rõ ràng.

Bàn Tử ở bên cạnh nói: "Cậu nói khó hiểu thế làm gì, may mà khả năng lý giải của Bàn gia tôi không ai sánh bằng, cũng có thể hiểu được!" "Nói trắng ra là cộng hưởng chứ gì!

Chúng ta chỉ cần tìm thứ gì đó để cách ly, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì nữa!" "Bàn Tử, cậu thật sự hiểu rồi à?" Ngô Bất Chính tỏ thái độ nghi ngờ.

Bàn Tử lại cười nói: "Thiên Chân, cậu thật sự nghĩ Bàn gia tôi chưa từng trải sự đời à!" "Tôi nói cho cậu biết, tôi có một người bạn là nhà văn, anh ta từng kể cho tôi một chuyện, chính là có liên quan đến cộng hưởng!" "Anh ta nói, mỗi ngày anh ta phải gõ rất nhiều chữ, một năm trung bình có thể dùng hỏng ba bốn cái bàn phím!" "Đương nhiên rồi, không phải bàn phím thật sự hỏng, mà là chữ trên đó bị ma sát do gõ lâu ngày, mòn hết rồi!" "Có một lần anh ta đổi sang bàn phím cơ, nói là cảm giác gõ tốt!" "Nhưng sau khi dùng vài tháng, anh ta đã phát hiện ra một vấn đề!" "Bàn phím nhựa thông thường, tuy cảm giác gõ không bằng bàn phím cơ, nhưng tác động lên ngón tay nhỏ!" "Ngón tay chỉ cảm thấy mỏi, nhưng không cảm thấy đau!" "Thế nhưng phản hồi xúc giác của bàn phím cơ rất lớn, cho nên sau khi viết lách trong thời gian dài, ngón tay sẽ cảm thấy đau!" Nói đến đây, Bàn Tử đắc ý cười: "Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, cái đau này không phải là do mỏi, mà là vì nguyên nhân cộng hưởng, mỗi lần gõ phím không phải thịt đau, mà là xương đau!" "Anh ta nói, cái này gọi là rung xương!" "Cho nên nói, cộng hưởng và rung chấn nếu đạt đến một tần số cố định nào đó, thật sự có khả năng làm vỡ nát xương của người ta!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không khỏi nhìn Bàn Tử với ánh mắt khác.

Bạn bè của gã này có mặt khắp nơi, những điều gã biết tuy không tinh thông, nhưng phạm vi quả thực rất rộng. "Vậy cậu có cách gì?" Ngô Bất Chính cười hỏi.

Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói: "Chính cái gọi là 'nơi rắn độc trong vòng năm bước, ắt có thuốc giải'!" "Cách giải quyết cái cộng hưởng rung chấn này, chắc chắn ở gần đây thôi!" Vừa nói Bàn Tử vừa chỉ vào vách tường: "Chính là cái này, các người nghĩ xem, nếu tà linh đó bị phong ấn trong con đường bên trong cửa gỗ!" "Vậy thì địa hình gần đây e là sớm đã sụp đổ rồi, tuyệt đối không thể nào bảo tồn được!" "Nhưng bây giờ nơi này được bảo tồn tốt như vậy, chỉ có thể nói rằng đá núi lửa này có thể cách ly hiệu quả cộng hưởng!" "Lát nữa mỗi người chúng ta buộc một tảng đá dưới chân, giẫm lên đá đi qua, mặc cho nó cộng hưởng thế nào, đảm bảo chúng ta sẽ không hề hấn gì!" Vừa nói Bàn Tử vừa đi tìm những mảnh đá.

Chương 493

Lôi và Thương Thương Không dường như cũng cảm thấy hắn nói có lý, lại cũng cùng nhau đi tìm.

Ngô Bất Chính cười cười, nói với Tần Vũ: "Tên béo chết tiệt này phần lớn thời gian không đáng tin, nhưng lúc mấu chốt đầu óc lại rất lợi hại!" "Nhưng anh thật sự muốn đưa tôi cùng vào sao?" "Thứ bên trong đó..." "Không cần nhiều lời, cùng tiến cùng lùi!" Tần Vũ bình thản nói.

Ngô Bất Chính nhìn bàn tay mình vẫn đang bị Tần Vũ nắm, cũng bất lực lắc đầu.

Mặc dù cậu sợ làm liên lụy mọi người, nhưng tình nghĩa không rời không bỏ này, ai mà không khao khát chứ.

Bàn Tử rất nhanh đã tìm đủ đá.

Cắt một ít dây thừng mang theo bên người, liền gọi mọi người bắt đầu buộc đá.

Chỉ mười phút sau, mọi người đã cố định xong đá.

Ngô Bất Chính hỏi mọi người có cần nhắm mắt không.

Mọi người lại đều lắc đầu.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân cậu cứ yên tâm đi, có đá núi lửa tuyệt đối không có vấn đề gì!" "Còn nhắm mắt cái gì, nếu thật sự cái gì cũng làm theo bích họa, vậy nếu nó vẽ một bức bích họa chúng ta phải dập đầu, chúng ta cũng thật sự dập đầu à!" "Được rồi, mau xuất phát đi, minh khí bên trong cô đơn lắm rồi!" Bàn Tử thúc giục.

Mọi người lúc này cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp đến trước cửa gỗ.

Bàn Tử muốn đi đầu, lại bị Tần Vũ cản lại. "Cậu đi cuối cùng!" "Được, Bàn gia tôi bọc hậu cũng không vấn đề gì!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ vừa nói vừa rút Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp rạch một đường vào lòng bàn tay.

Máu tươi lập tức trào ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Anh làm gì vậy!" Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ vào cửa gỗ, rồi liền mở nó ra.

Cửa gỗ vừa mở, mọi người lập tức ngửi thấy một mùi tanh hôi, nhưng không nồng lắm.

Một lúc sau liền dần dần tan đi.

Hơn nữa, trong cả hành lang mơ hồ có gió thổi ra, hiển nhiên không phải là ngõ cụt.

Lòng bàn tay Tần Vũ vẫn đang nhỏ máu, anh cũng không chậm trễ, tự mình bước vào.

Bàn Tử và những người khác theo sát phía sau.

Ngô Bất Chính nhắc nhở: "Tay của tiểu ca vẫn đang chảy máu, chúng ta đi nhanh lên!" Mọi người gật đầu, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Vừa vào hành lang, mọi người liền phát hiện.

Toàn bộ hành lang ở cửa gỗ lại là một hành lang pha lê.

Pha lê màu trắng tỏa ra ánh sáng, chiếu rọi cả hành lang vô cùng sáng sủa.

Trong phòng livestream lúc này vẫn đang thảo luận về chuyện cộng hưởng.

Nhưng phần lớn đều nói tương tự như Lôi và Bàn Tử.

Loại đá núi lửa này biết đâu thật sự có thể cách ly cộng hưởng.

Dù sao nếu Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn nổi giận, không có lý gì mà kết cấu của cả ngọn núi lửa vẫn còn nguyên vẹn.

Vì vậy chỉ có thể nói, rất có khả năng là đá núi lửa đã cách ly hiệu quả cộng hưởng...

Ngô Bất Chính trước sau vẫn không hiểu tại sao Tần Vũ lại phải rạch tay lấy máu.

Đi trong hành lang được hai phút, máu của Tần Vũ gần như nhỏ giọt suốt cả quãng đường.

Mặc dù anh nắm chặt tay, máu chảy không nhanh.

Nhưng ai cũng không biết hành lang này dài bao nhiêu, nếu cứ nhỏ giọt suốt đường e là cũng sẽ bị sốc mất.

Mọi người dưới chân không giảm tốc độ.

Dần dần họ phát hiện, trên vách tường pha lê hai bên, lại bắt đầu xuất hiện từng cái hang hốc.

Những cái hang hốc đó lớn nhỏ không đều.

Có cái còn sâu không thấy đáy, không biết thông đến đâu. "A!" Đột nhiên, Thương Thương Không đang đi giữa đám đông bỗng hét lên một tiếng.

Lập tức tinh thần của tất cả mọi người đều căng lên. "Sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Trần Hàm Hàm vội phiên dịch, chỉ thấy Thương Thương Không lại chỉ vào một cái hang hốc trên đỉnh đầu cô.

Sau đó nói vài câu tiếng Trung không được lưu loát lắm. "Có... thứ!" Mọi người nghe vậy trong lòng đều trĩu nặng.

Cơ thể không khỏi căng cứng, thứ trong hành lang này sắp ra rồi sao?

Chương 494

Nhưng rốt cuộc là thứ đáng sợ gì đây?

Nghe thấy âm thanh này, cả hai người bất giác cùng nhìn lên đỉnh đầu.

Họ nghe rõ ràng tiếng chuông này vọng xuống từ trên cao.

Nhưng lúc này, trên đỉnh đầu lại tối đen như mực, chẳng thấy gì cả. "Tiểu ca, hay là lên trên xem thử?" Bàn Tử vội nói.

Trong thông đạo đột nhiên vang lên tiếng chuông, thật sự có chút rợn người.

Hơn nữa, con đường này lại là ngõ cụt.

Biết đâu những chiếc chuông này đang chỉ đường cho họ ra ngoài thì sao?

Tần Vũ gật đầu đồng ý.

Bàn Tử cũng không nhiều lời, lập tức đi đến góc tường, hai tay chắp lại làm tư thế đỡ.

Tần Vũ hiểu ý, tức thì lao tới.

Ngay sau đó, một chân đạp thẳng lên lòng bàn tay của Bàn Tử, gã mập dùng sức, cả người Tần Vũ liền được nâng bổng lên.

Độ cao ba mét không phải là cao, gần như ngay lập tức Tần Vũ đã chạm được vào vách tường phía trên.

Nhưng khi anh nhìn rõ toàn bộ tình hình bên trên, cả người liền ngây ra.

Bàn Tử tuy đang đỡ Tần Vũ, nhưng qua phòng livestream, gã cũng thấy rõ mồn một.

Chỉ thấy trên đỉnh thông đạo nơi họ đang đứng, vậy mà treo đầy những chiếc chuông lục giác màu đen.

Những chiếc chuông này treo lủng lẳng, dày đặc đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Thậm chí Tần Vũ còn thấy, trên hai vách tường cũng treo rất nhiều loại chuông lục giác này.

Độ cao phải đến nửa mét.

Trước đó họ đi ở dưới, hoàn toàn không để ý.

Hơn nữa, những chiếc chuông lục giác này còn được bôi một lớp chất màu đen, dường như có thể hấp thụ ánh sáng.

Dù có chiếu đèn pin lên cũng vô dụng.

Nếu không phải nhìn ở khoảng cách gần thế này, e rằng họ sẽ không bao giờ phát hiện ra.

Tần Vũ vội nhảy xuống.

Lúc này, Bàn Tử cũng thở hồng hộc chạy tới, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Tuy gã không trải qua chuyện ở Lỗ Vương Cung, nhưng gã đã xem livestream kỳ đó.

Gã biết loại chuông lục giác này một khi vang lên sẽ ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Hơn nữa, hồi ở Lỗ Vương Cung, Tần Vũ và mọi người mới chỉ phát hiện ra một cái.

Còn nơi này, trên đỉnh đầu chi chít, không có một vạn cũng phải tám ngàn cái.

Nếu tất cả cùng vang lên, hậu quả gã thật sự không dám tưởng tượng. "Mau tìm lối ra, nếu không sẽ xảy ra chuyện!" Sắc mặt Tần Vũ lúc này cũng thay đổi.

Nhưng tìm lối ra đâu phải dễ dàng.

Cả cái thông đạo này họ đã chạy ít nhất hai vòng mà vẫn không tìm thấy bất kỳ lối ra nào.

May mà thông đạo này không dài.

Tính toán kỹ lưỡng, cũng chỉ khoảng bốn mươi mét là đi hết một vòng.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ liền áp sát vào vách tường trong cùng, ngón tay dán lên tường, bắt đầu sờ soạng từng tấc một.

Bàn Tử thì kiểm tra dưới chân, biết đâu lại có ngăn tối.

Hai người rất cẩn thận, mất trọn nửa giờ mới kiểm tra xong một vòng.

Nhưng kết quả lại khiến họ vô cùng thất vọng.

Bàn Tử đã có chút sốt ruột.

Lúc này, tiếng chuông trên đỉnh đầu đã bắt đầu từ một tiếng ban đầu biến thành cả một mảng lớn.

Những chiếc chuông này cũng không biết bị làm sao.

Một cái rung sẽ kéo theo bốn cái xung quanh cùng rung, cứ thế lan ra.

Sau nửa giờ, gần như toàn bộ chuông trên đỉnh đầu đều đã rung lên.

Nhưng chúng dường như đang tích tụ sức mạnh, vẫn chưa đến lúc bùng phát hoàn toàn.

Trán Bàn Tử đẫm mồ hôi lạnh, lo lắng nói: "Tiểu ca, làm sao bây giờ?

Chương 495

Cùng lắm thì dùng thuốc nổ đi!" Bàn Tử vừa nói vừa vén áo lên, bên trong là hơn mười ống thuốc nổ cầm tay.

Xuống mộ dùng thứ này là tốt nhất, nên Bàn Tử đã mang theo rất nhiều.

Tần Vũ lại lắc đầu. "Sập mất, chúng ta cũng chết thôi!" Bàn Tử nuốt nước bọt, gã cũng hiểu rõ, thông đạo chỉ có bấy nhiêu chỗ, một khi đá trên cao sập xuống, họ cũng sẽ bị đè chết.

Nhưng lúc này dường như ngoài cách này ra cũng chẳng còn cách nào khác. "Đừng hoảng, vẫn còn thời gian!" Tần Vũ nói, đồng thời đi đến phía sau bức tượng đầu chim mình người, bắt đầu kiểm tra dọc theo vòng tường đá ngoài cùng.

Nếu bên trong không có lối ra, vậy bên ngoài chắc chắn sẽ có.

Bàn Tử thấy vậy cũng chỉ đành lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục đi theo.

Thế nhưng, lần này họ chỉ mới kiểm tra được một mặt tường.

Những chiếc chuông trên đỉnh đầu đột nhiên cùng lúc "ong" một tiếng, bùng phát ra một trận chuông vang inh tai nhức óc.

Dường như sức mạnh tích tụ đã bắt đầu bùng nổ.

Theo tiếng chuông vang lên, Tần Vũ và Bàn Tử chỉ cảm thấy vô số người phụ nữ đang cười bên tai mình.

Tiếng cười đó gian trá xảo quyệt, như thể từng con lệ quỷ đang nhìn chằm chằm vào họ.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, lập tức rút thuốc nổ ra.

Tần Vũ muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện cơ thể mình không thể cử động được.

Bàn Tử vừa rút ống thuốc nổ trong tay ra, dường như cũng gặp phải tình huống tương tự.

Mắt gã đầy vẻ kinh hãi, hai con ngươi liếc về phía Tần Vũ, ánh mắt còn lại thấy Tần Vũ cũng đang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trong lòng gã đã hiểu ra.

Tần Vũ chắc chắn cũng giống mình, cơ thể không thể cử động được.

Hai người cứ như vậy cầm cự được mười giây.

Đột nhiên tiếng chuông xung quanh nhanh chóng yếu đi.

Cả hai chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, khí huyết dâng trào, có chút muốn nôn ra máu.

Nhưng khi tiếng chuông yếu đi, hai người nhanh chóng phát hiện, cơ thể lại có thể cử động được. "Tiểu ca, mau tìm lối ra!

Tiếng chuông này từng đợt một, chịu thêm hai đợt nữa là chết người đấy!" Bàn Tử vội hét lên.

Tần Vũ lúc này đâu cần gã nhắc nhở, đã lập tức lao ra hai ba mét.

Lòng bàn tay dán vào vách tường lướt đi.

Đột nhiên, anh khựng lại, xúc cảm truyền đến từ đầu ngón tay rõ ràng có vấn đề. "Ở đây!" Tần Vũ vội hét lên.

Bàn Tử cũng gần như đồng thời lao tới.

Chỉ thấy Tần Vũ dùng sức ấn mạnh lòng bàn tay, tức thì chỉ nghe một tiếng "cạch".

Dường như có cơ quan nào đó trong vách tường đã được kích hoạt.

Sau đó, hai người thấy một tảng đá trên vách tường lõm vào.

Rõ ràng đây chính là lối ra.

Nhưng hai người còn chưa kịp hành động, đợt tấn công thứ hai của tiếng chuông đã ập đến.

Đợt tấn công của tiếng chuông quả thực giống như họ suy đoán.

Nó từng đợt từng đợt, mỗi lần phóng thích xong đều phải tích tụ năng lượng.

Nhưng sức mạnh của lần phóng thích tiếp theo cũng mạnh hơn rất nhiều so với lần trước.

Lần này, tiếng chuông vừa vang lên, Tần Vũ và Bàn Tử đều cảm thấy tức ngực khó thở, ngay sau đó cả hai cùng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này cơ thể cả hai đều không thể cử động, ánh mắt Tần Vũ đang nhìn vào những bức tượng đầu chim mình người kia.

Trong lòng đã hiểu ra phần lớn.

Chuông lục giác họ gặp ở Lỗ Vương Cung có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Còn chuông ở nơi này, là để giết người!

Âm thanh của chuông thông qua khoang rỗng bên trong những bức tượng đầu chim mình người này đã làm cho âm thanh chấn động, tạo ra thứ tương tự như sóng hạ âm.

E rằng họ mà chịu thêm một lần nữa, sẽ phải bỏ mạng hoàn toàn.

Tần Vũ trong lòng rất rõ kết quả, lúc này cũng không dám phân tâm.

Chương 496

Hy vọng thoát ra của họ chỉ nằm trong khoảnh khắc này.

Cả thông đạo không có bất kỳ thi thể nào, chứng tỏ trước đây hoặc là không có ai đến đây, hoặc là đã thoát ra được.

Rõ ràng, khả năng thứ nhất là lớn nhất!

Nếu họ không ra được, sẽ trở thành vật hy sinh đầu tiên của thông đạo này.

Trong lòng đang nghĩ, tiếng chuông cuối cùng cũng bắt đầu giảm mạnh.

Tần Vũ cảm thấy cơ thể có thể cử động, lập tức một cước đạp lên tảng đá.

Tảng đá đó tức thì bị anh đá bay ra ngoài.

Một lối đi vừa một người chui lọt hiện ra.

Bàn Tử lúc này miệng vẫn đang sùi bọt máu.

Tần Vũ thấy vậy không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp ném Bàn Tử ra ngoài.

Bản thân cũng theo đó lao ra khỏi thông đạo.

Nhưng ngay lúc anh vừa lao ra ngoài.

Trong thông đạo phía sau, đợt chuông thứ ba đã vang lên.

Tần Vũ chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung, tinh thần của cả người cũng bắt đầu trở nên hoảng hốt.

Anh phát hiện Bàn Tử đang chạy về phía mình, nhưng rồi cũng ôm đầu.

Rõ ràng cũng đã trúng chiêu.

Bàn Tử không chống cự được như anh, rất nhanh đã ngã xuống đất.

Tần Vũ cũng theo đó ngã xuống, trời đất trước mắt đều quay cuồng.

Cuối cùng, anh hoàn toàn mất đi ý thức.

Chỉ là trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, anh lờ mờ thấy một bóng người lao tới.

Có chút quen thuộc, nhưng lại không nhìn rõ là ai.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, Tần Vũ nói: "Đi tiếp đi!" Ngô Bất Chính gật đầu, ra hiệu mọi người đừng dừng lại, nhưng cậu vừa đi vừa mở lại đoạn video phát lại.

Thương Thương Không cũng có góc nhìn của riêng mình, hơn nữa còn đang livestream cho người trong nước xem.

Đương nhiên có thể tìm thấy video phát lại.

Quả nhiên, Ngô Bất Chính rất nhanh đã tìm thấy hình ảnh lúc xảy ra chuyện.

Vừa xem xong, tất cả mọi người, bao gồm cả khán giả trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy trong góc nhìn của Thương Thương Không, trong cái hố trên đỉnh đầu, vậy mà có một cái đầu rắn màu đen.

Cái đầu rắn đó toàn thân đen kịt, chỉ có trên đầu có một cục thịt u lên, giống như con mắt.

Tần Vũ liếc mắt đã nhận ra, nó giống hệt con rắn đen trong Tinh Tuyệt Cổ Thành ở kiếp trước.

Gọi là hắc sắc quái xà.

Mọi người thấy cảnh này đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Trong thông đạo này lại có rắn, vậy chẳng phải họ đang gặp nguy hiểm sao.

Lúc này họ không biết sự đáng sợ của loài rắn này, nhưng trong lòng Tần Vũ thì rất rõ. "Đi mau!" Không dám ở lại lâu, Tần Vũ vội giục mọi người tăng tốc.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng rất căng thẳng.

Để giải tỏa bầu không khí ngột ngạt, có cư dân mạng còn đăng hai tấm ảnh trong phòng livestream.

Kinh ngạc thay, đó đều là các cách chế biến món rắn.【Vãi, cách giải tỏa áp lực này đúng là đỉnh của chóp】【Nhìn mà tôi đói luôn rồi, gọi một bát canh rắn ăn thôi】【Trâu bò, tôi phát hiện ra từ lúc xem livestream của chị Lãng, độ lỳ của các ông cũng tăng lên rồi đấy!】【Ông còn ăn rắn, sao tôi lại cảm thấy mấy con rắn này sắp ăn thịt người rồi!】Có người trong phòng livestream nói.

Thế nhưng, dường như để chứng minh cho lời nói của người này.

Dòng đạn mạc này vừa được gửi đi.

Tức thì cả người Bàn Tử chấn động, đứng ngây tại chỗ.

Mọi người cũng giật nảy mình.

Chỉ thấy trên đỉnh thủy tinh trước mặt Bàn Tử, vậy mà có một con hắc sắc quái xà rủ xuống.

Con quái xà đó lè lưỡi rắn, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử không dám nhúc nhích, sợ chỉ cần động một cái là sẽ bị con rắn đó cắn. "Tránh ra!" Tần Vũ hét lên, mọi người vội né ra một góc.

Chương 497

Giây tiếp theo, Tần Vũ vung tay, một giọt máu tươi bắn thẳng lên trán Bàn Tử.

Con hắc sắc quái xà đó thấy giọt máu này dường như bị kích thích.

Cả người nó từ trên rơi xuống, sau đó tránh xa giọt máu trên mặt đất, trốn vào trong góc.

Nhưng Bàn Tử còn chưa kịp thở phào.

Tức thì mọi người nghe thấy, trong bức tường thủy tinh trên đỉnh đầu, vang lên một trận tiếng sột soạt.

Đồng thời, vô số bóng đen từ cái hố trên đỉnh đầu bò ra, chạy tán loạn khắp nơi.

Cảnh này khiến mọi người kinh hãi.

Xung quanh họ vậy mà ẩn giấu không biết bao nhiêu con hắc sắc quái xà như thế này.

Trước đó máu của Tần Vũ chỉ rơi xuống đất, có thể không ảnh hưởng đến chúng.

Lúc này trên trán Bàn Tử có một giọt máu, tức thì dọa cho tất cả rắn ở trên chạy túa ra.

Tần Vũ thấy vậy nhíu chặt mày, tình hình ở đây còn tệ hơn nhiều so với anh nghĩ.

Anh vội nhỏ một giọt lên trán Ngô Bất Chính.

Thấy Lôi và Thương Thương Không mặt đầy vẻ cầu xin, Ngô Bất Chính tuy có chút xót máu của Tần Vũ.

Nhưng vẫn bôi một ít, chấm lên trán cho hai người họ. "Chúng ta tranh thủ thời gian, máu của Tiểu ca cũng không phải là vô tận!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người lập tức tăng tốc.

Những con hắc sắc quái xà xung quanh ngày càng nhiều.

Chúng đều chui ra từ những cái hố trong tường thủy tinh tứ phía.

Từng con một trốn trong góc, đôi mắt rắn độc ác nhìn chằm chằm mọi người.

Dường như rất muốn lao lên cắn một cái.

Nhưng vì sợ hãi Kỳ lân huyết, chúng chỉ có thể không cam tâm trốn sang một bên không dám tiến lên.

Mọi người lúc này đã đi được khoảng năm sáu trăm mét.

Vì dưới chân còn đang dẫm lên đá, đây đã là tốc độ tối đa của họ rồi.

Nhưng lúc này phía trước xuất hiện một đoạn nhô lên.

Sau đoạn nhô lên là một con dốc xuống, Ngô Bất Chính vội nói: "Đã được nửa đường rồi, qua con dốc này là sắp đến lối ra rồi!" Trên bức bích họa có đánh dấu nơi này, nên Ngô Bất Chính rất rõ.

Mọi người nghe đã qua nửa chặng đường, trong lòng không khỏi có chút nóng vội.

Muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng càng vội càng loạn.

Lôi lúc đang vượt qua đoạn nhô lên, hòn đá núi lửa dưới chân vậy mà va vào phần thủy tinh nhô ra.

Tức thì lăn xuống dưới.

Anh ta chỉ còn lại một hòn dưới chân, đành phải đặt chân còn lại xuống đất, chuẩn bị đến phía trước tìm lại hòn đá bị lăn mất rồi buộc vào.

Nhưng ngay lúc Bàn Tử cũng vừa vượt qua con dốc đó.

Đột nhiên trong thông đạo phía sau họ, vậy mà vang lên một tiếng bước chân "bịch".

Tiếng bước chân đó cực kỳ nặng nề, khiến người nghe tim đập thình thịch. "Mẹ nó, sao phía sau lại có người nữa vậy!" "Chẳng lẽ là Thái Hắc chưa chết, đi theo chúng ta à?" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Không thể nào, các lối đi tường thủy tinh bên ngoài thành Ác La Hải đều bị chặn rồi, hắn không vào được đâu!" "Hơn nữa không có thức ăn, làm sao hắn có thể đi theo được, đừng quên trước đó ở nơi hội tụ sinh khí, hắn đã bị thi mạn đâm xuyên qua người rồi!" "Nếu thật sự là hắn, cậu chắc chắn hắn còn là người không!" "Tổ cha nhà cậu, không lẽ hắn biến thành tống tử rồi à!" Bàn Tử vừa nói vừa sờ vào túi lấy máu chó đen.

Tần Vũ lại nói: "Không phải hắn, thứ đó rất lớn!" "Đi mau!" Mọi người nghe vậy cũng không quan tâm đến thứ đó nữa.

Nghe tiếng bước chân còn cách mười mấy mét.

Bàn Tử lập tức rút máu lừa đen ra phòng bị, cả nhóm tiếp tục đi.

Nhưng mãi không tìm thấy hòn đá núi lửa mà Lôi làm mất, trong lòng ai cũng rất căng thẳng.

Lúc này, những con hắc sắc quái xà phía trước cũng ngày càng nhiều.

Trông như một ổ rắn vậy.

Nếu không phải lòng bàn tay Tần Vũ vẫn luôn nhỏ máu, e rằng chỉ riêng đám rắn đen đó cũng đủ cắn chết họ rồi. "Bịch bịch bịch!" Tiếng bước chân phía sau đột nhiên nhanh hơn.

Mọi người nghe mà lòng sốt ruột, lông tóc dựng đứng.

Chương 498

Lúc này rõ ràng đã không thể thoát khỏi nó hoàn toàn. "Chắc là tà linh đó, chúng ta không trốn được đâu, mau tìm đá đi!" "Chỉ có thể đánh cược một phen thôi!" Ngô Bất Chính nói.

Lúc này Lôi đã tìm thấy hòn đá núi lửa bị lăn đi.

Nhưng còn chưa kịp nhặt lên, anh ta đột nhiên kinh hãi kêu lên. "Nhìn... nhìn... nhìn xuống dưới đi!" "Thứ gì kia!" "Ma!" Mọi người đều bị tiếng hét của anh ta làm giật mình.

Lôi còn bị dọa đến mức ngất đi.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy anh ta, nếu không lúc này anh ta e rằng đã ngã xuống đất rồi.

Mọi người vội nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Vừa nhìn, ai nấy đều không khỏi dựng tóc gáy.

Chỉ thấy dưới chân họ không biết từ lúc nào, lại xuất hiện một mảng bóng đen lớn.

Bóng đen đó hiện ra hình dạng một người.

Thậm chí có thể thấy miệng và mũi.

Nhưng lại không có mắt và trán.

Có thể do thời gian quá gấp, mọi người thấy nửa trên đầu của bóng đen cũng đang dần dần hiện ra. "Bịch!" Đột nhiên dưới chân họ vang lên một tiếng bước chân nặng nề, rõ ràng là do bóng đen phát ra.

Ngô Bất Chính đột nhiên kinh hãi kêu lên. "Mấy con rắn của các người!" Mọi người nhìn theo, những con rắn lúc này đang chen chúc trong góc, không biết từ lúc nào đã nát thành một bãi máu thịt.

Ngoài da rắn ra, những chỗ khác đều nát bét.

Giống như bị người ta băm thành thịt vụn vậy. "Không ổn, thứ này chính là Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn, đừng chạm vào nó, nếu không sẽ chết!" Ngô Bất Chính hét lên.

Bàn Tử nghe vậy mới phát hiện ra, chân còn lại của Lôi vẫn đang đặt trên đất.

Tần Vũ cũng chú ý tới, lập tức đá hòn đá núi lửa cách đó không xa qua.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, đặt chân của Lôi lên đó.

Nếu chậm một chút, e rằng cả chân của Lôi cũng sẽ bị chấn nát trong nháy mắt.

Nhưng điều này cũng chứng minh suy đoán của Bàn Tử là đúng.

Họ đứng trên đá núi lửa, quả thực không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào.

Chắc là đá núi lửa đã ngăn chặn được đòn tấn công cộng hưởng của Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn. "Đi mau, không thể dừng lại một chỗ, nếu không cộng hưởng sẽ làm cả thông đạo sụp đổ!" Ngô Bất Chính vội nhắc nhở.

Bàn Tử cũng không còn thời gian buộc đá cho Lôi nữa, vác anh ta lên, tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đã hôn mê bao lâu.

Tần Vũ chỉ lờ mờ nghe thấy có người đang nói chuyện bên cạnh.

Giọng rất nhẹ, và hình như còn có một người phụ nữ. "Bên ngoài tình hình thế nào?" Một người đàn ông trong đó hỏi. "Cái hang đó biến mất rồi, ngôi mộ cổ này toát ra một vẻ tà khí, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn!" Một người đàn ông khác nói. "Cứ đợi thêm chút nữa đi, ít nhất cũng phải đợi họ tỉnh lại rồi tính!" Một người phụ nữ nói.

Người phụ nữ đó nói xong lại tiếp: "Đúng rồi, hai vị này đều là bạn của anh sao?

Tần Vũ đó rốt cuộc lai lịch thế nào, sao trước đây chưa từng nghe nói có nhân vật như vậy!" "Tôi cũng không biết, đừng hỏi nữa!" Người đàn ông lúc đầu nói.

Tần Vũ nghe đến đây, trong lòng đã phản ứng lại.

Giọng của người đàn ông nói cuối cùng, rõ ràng chính là Ngô Bất Chính.

Chắc chắn là họ đã đến nơi.

Tần Vũ vội dụi mắt, quả nhiên mở mắt ra đã thấy khuôn mặt của Ngô Bất Chính.

Lúc này anh mới phát hiện, Ngô Bất Chính vậy mà đang ngồi trên đất, còn đầu mình thì đang gối lên đùi cậu ta. "A!

Tiểu ca, anh tỉnh rồi!" Thấy Tần Vũ tỉnh lại, Ngô Bất Chính cũng rất kích động.

Chương 499

Tần Vũ gật đầu, đầu vẫn còn hơi đau, vội hỏi: "Bàn Tử cậu ấy..." "Cậu ta không sao, chỉ là tinh thần quá căng thẳng, lúc này vẫn còn đang ngủ đấy!" Ngô Bất Chính cười nói.

Tần Vũ nhìn qua, quả nhiên thấy Bàn Tử đang nằm trên đất ngủ khò khò, tiếng ngáy sắp bằng tiếng sấm rồi. "Tiểu ca, anh không sao chứ!" Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ nói.

Vẻ mặt đó rõ ràng là đang lo lắng cho trí nhớ của Tần Vũ.

Trước đó ở di tích Ma Quốc, Tần Vũ đã hôn mê một lần, lần đó ảnh hưởng rất lớn đến trí nhớ của anh.

Lần này ở mộ dưới đáy biển lại hôn mê một lần nữa.

Ngô Bất Chính sợ gã này lại quên mất cả mình.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Không sao, tiếng chuông đó có gì đó kỳ lạ, không giống với ở Lỗ Vương Cung!" Ngô Bất Chính gật đầu, vội nói: "Không chỉ tiếng chuông ở đây kỳ lạ, mà cả ngôi mộ cổ này đều rất kỳ lạ!" "Tiểu ca, tôi giới thiệu trước..." Ngô Bất Chính định giới thiệu hai người Giải Thiên Linh.

Kết quả còn chưa nói xong, Bàn Tử bên cạnh đã tỉnh lại.

Gã dụi mắt, thấy Ngô Bất Chính bên cạnh liền mừng rỡ. "A!

Thiên Chân, mẹ nó sao giờ cậu mới đến, Bàn gia tôi suýt nữa thì..." "Khoan đã, sao chúng ta không sao cả?

Có phải cậu cứu bọn tôi không Thiên Chân?" "Còn nữa, sao Bàn gia lại ngủ dưới đất, còn Tiểu ca thì gối lên đùi cậu?

Hai người lại phân biệt đối xử rồi, Bàn gia không vui đâu nhé!"

Bàn Tử vừa mở miệng đã bắt đầu oán trách.

Ngô Bất Chính cũng lười để ý đến gã, cười nói: "Được rồi, không sao là tốt rồi, tôi giới thiệu trước đã!" Ngô Bất Chính nói rồi giới thiệu Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Giải Thiên Linh thì không có gì, vừa nhìn đã biết là con gái nhà giàu, không biết tại sao cũng làm nghề trộm mộ này.

Còn về Hắc Hạp Tử kia, Tần Vũ nhìn mà nhíu mày.

Người này toát ra một khí tràng rất kỳ lạ, không biết là gì.

Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, hắn không giống những người khác.

Hắc Hạp Tử cũng nhìn Tần Vũ thêm một cái, sau đó cười cười không nói gì.

Ngô Bất Chính nói: "Hắc Hạp Tử đến đây để phụ trách an toàn cho Thiên Linh!" "Còn về hai người, đã hôn mê ba tiếng rồi!" "Ba tiếng?

Vãi!" Bàn Tử rất kinh ngạc, nhưng điều khiến gã kinh ngạc nhất không phải là chuyện này, gã nhìn Giải Thiên Linh nói: "Tôi nói này em gái xinh đẹp, nhìn em cũng không giống người thiếu tiền, xuống mộ còn mang theo vệ sĩ, ăn no rửng mỡ à?" "Về nhà cày phim không sướng hơn sao?" "Anh thì biết gì, lần này tôi đến đây là nể mặt Ngô gia để giúp Ngô Bất Chính thôi!" Giải Thiên Linh cười nói.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, dù sao chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Xuống mộ còn mang theo vệ sĩ, chuyện này thật đúng là nực cười.

Ngô Bất Chính kể lại sơ qua chuyện họ hôn mê, Bàn Tử và Tần Vũ cũng coi như đã hiểu ra.

Hóa ra, lúc Tần Vũ và Bàn Tử chuẩn bị mở chiếc quan tài bằng gỗ trinh nam tơ vàng đó, ba người Ngô Bất Chính đã xuống nước.

Họ có lộ trình hành động của hai người Tần Vũ trước đó để tham khảo, nên quá trình rất thuận lợi.

Nhưng hai người kia mở quan tài gặp phải chút vấn đề.

Đợi ba người Ngô Bất Chính thuận lợi vào mộ cổ, chỉ thấy con bạch mao hạn bạt kia đã chết hẳn.

Mà trong mộ thất đó, lại xuất hiện thêm một lối ra.

Hắc Hạp Tử thử không khí, nói độc của con bạch mao hạn bạt này đã bay hơi hết, không có gì đáng ngại.

Ba người lúc này mới ra khỏi nước.

Ba người vội ra khỏi nhĩ thất đó để tìm người.

Kết quả trên đường đi, Ngô Bất Chính xem lại video phát lại mới biết, Bàn Tử và Tần Vũ đã xảy ra chuyện.

Lúc này muốn quay lại tìm gian mộ thất đó, thì đã không tìm thấy nữa.

Nhưng ngay lúc đó, họ thấy bên cạnh dũng đạo phía trước, lại xuất hiện một chỗ nhô lên, sau đó hai bóng người lao ra.

Nhìn kỹ thì chính là Tần Vũ và Bàn Tử.

Thế là ngay trước khi hai người hôn mê, đã cứu họ ra ngoài.

Chuyện sau đó, Tần Vũ cũng đã biết sơ qua.

Chỉ không biết hai người Hắc Hạp Tử có vào nơi đó xem không.

Trong thông đạo giống như ngõ cụt đó, toàn là chuông lục giác.

Cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì.

Chủ nhân ngôi mộ này lại tại sao lại đặt nhiều chuông như vậy?

Ngô Bất Chính cũng nhìn ra Tần Vũ đang nghĩ gì, lên tiếng nói: "Thiên Linh và họ cũng không dám tùy tiện đi vào, nhưng dựa theo tình hình trong phòng livestream của hai người!" "Họ nghi ngờ nơi đó, có hai khả năng!" "Hai khả năng nào?" Bàn Tử nghe vậy hỏi. "Theo Bàn gia tôi thấy, nơi đó mẹ nó chính là thiết kế để đối phó với bọn trộm mộ!" "Uông Tàng Hải này chắc chắn rất căm ghét bọn trộm mộ!" "Nếu không cũng sẽ không giấu một con bạch mao hạn bạt trong bụng con nữ thi bánh chưng đó!" "Rõ ràng là muốn ép chúng ta vào tròng!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Không phải như vậy, các người có nghĩ đến không, cái ngõ cụt hình vuông đó, bên trong cùng nhất có một phạm vi hình vuông!" "Xung quanh nhiều chuông như vậy, theo tôi thấy, tám phần là để bảo vệ thứ gì đó bên trong phạm vi hình vuông đó!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nhưng trong lòng Tần Vũ đã hiểu ra.

Phạm vi hình vuông đó lớn như vậy, bên trong chắc chắn không thể là đặc ruột!

Chương 500

Nếu bên trong đó có thứ gì rất quan trọng, bên ngoài đặt nhiều chuông lục giác như vậy để phòng ngự, thì cũng có thể giải thích được.

Ngô Bất Chính tiếp tục nói: "Hơn nữa tôi nói cho các người biết, lần này các người quá hấp tấp rồi, lần sau dù thế nào cũng phải đợi tôi đến mới được mở quan tài!" "Mộ dưới đáy biển này toát ra một vẻ tà khí, vừa rồi hai người Hắc Hạp Tử đi tìm lối vào đó!" "Hoàn toàn không tìm thấy, nơi đó tám phần cũng biến mất rồi!" Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, lúc này mới chú ý, họ hiện đang ở trong dũng đạo.

Chắc là Ngô Bất Chính và họ cũng đã phát hiện ra các nhĩ thất ở đây sẽ thay đổi, nên không dám ở trong đó, sợ bị nhốt chết.

Hai người lúc này đã hoàn toàn hồi phục.

Bàn Tử nói: "Được rồi, nếu đã hội ngộ rồi thì chúng ta đừng nói nhảm nữa, trước mắt chỉ có hai con đường, một là cuốn gói về nhà, hai là đi tìm Lương Quỳnh!" "Tính mạng của chúng ta đều nằm trong tay cô ấy đấy!" Ngô Bất Chính gật đầu, nói: "Tìm cô ấy là chắc chắn phải tìm rồi, đã đến nơi này rồi tự nhiên cũng phải đi tìm thử xem!" "Nhưng tôi phải nhấn mạnh lại một câu, hai người lần sau còn manh động như vậy nữa, tôi thật sự sẽ nổi giận đấy!" "Mẹ nó, nói là Thiết Tam Giác mà, hai người lại tự đi mở quan tài, có ai làm anh em như thế không?" "Lần sau gặp phải, phải đợi tôi, mới được mở!" Bàn Tử mặt đầy vẻ lúng túng, cười cười.

Mà Tần Vũ thì càng tỏ ra bất đắc dĩ, thầm nghĩ: "Đợi cậu à?

Với cái thể chất của cậu, mở ra sợ không phải là bạch mao hạn bạt đâu, có khi còn nguy hiểm hơn nữa!" Nhưng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, sự hiểu biết của Ngô Bất Chính về bối cảnh mộ cổ quả thực rất nhiều, điểm này có thể bù đắp cho những thiếu sót của họ trong việc phân tích mộ cổ.

Dũng đạo của cả ngôi mộ không được coi là dài.

Nhưng vì cơ quan ngăn tối trước đó, nên sau khi Ngô Bất Chính và họ tìm thấy hai người Tần Vũ cũng không dám chạy loạn.

Ngoài Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đi tìm cánh cửa ngầm mà họ chui ra.

Phần lớn thời gian, mọi người đều ở lại đây chờ đợi.

Lúc này hai người Tần Vũ cũng đã tỉnh lại, tự nhiên cũng không trì hoãn nữa, lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Cả ngôi mộ dưới đáy biển toát ra vẻ tà khí, nên mọi người cũng không dám ở lại lâu.

Chỉ mong có thể nhanh chóng tìm thấy Lương Quỳnh, dù sống hay chết, ít nhất cũng phải gặp một lần. "Đợi đã!" Đột nhiên, Giải Thiên Linh đi đầu lên tiếng.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Em gái xinh đẹp, em lại sao nữa rồi?

Có phải quên trang điểm không?" "Bảo sao các chị em phụ nữ đừng có xuống đây trộm mộ nữa, đi hai bước dừng ba bước, trộm mộ còn khó hơn cả hẹn hò!" Giải Thiên Linh không thèm để ý đến gã, quay đầu nhìn mọi người nói: "Các người tự nhìn phía trước đi, cả mộ đạo dài nhất cũng chỉ mười mấy mét!" "Không thể nào không có cơ quan chứ!" "Nhìn ở đây hoàn toàn không có dấu vết bị kích hoạt, tôi có một câu hỏi, Trần Gia Thọ kia lại không phải là dân trộm mộ chuyên nghiệp!" "Ông ta thật sự có thể dẫn một đám đội viên khảo cổ đến chủ mộ thất sao?" Lời này của Giải Thiên Linh vừa nói ra, mọi người đều không khỏi ngẩn người.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy!

Giáo sư Trần tuy là nhà khảo cổ học, nhưng lý thuyết vẫn là lý thuyết, từ biểu hiện ở Lỗ Vương Cung đã có thể thấy, ông ta thực hành cũng là một tay mơ.

Để một mình ông ta dẫn theo bốn người còn lại của đội khảo cổ tìm đến chủ mộ thất, điều này gần như là không thể!

Nhưng trong dũng đạo phía trước, rõ ràng cũng không có tình huống cơ quan bị kích hoạt!

Ngô Bất Chính nói: "Hai khả năng, thứ nhất, dũng đạo này không có cơ quan!" "Thứ hai, thông đạo của họ có thể đi thẳng đến gần chủ mộ thất!

Không phải ở đây!" "Khả năng thứ hai là lớn nhất, dũng đạo không có cơ quan không có khả năng lắm!" "Bức phù điêu mặt người trong thủy đạo bên ngoài, có thể không chỉ có một lối vào, nên khả năng thứ hai là lớn nhất!" Khả năng tư duy logic của Ngô Bất Chính ngày càng nhạy bén, nói thẳng vào vấn đề.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái với Ngô Bất Chính.

Hắc Hạp Tử bên cạnh nói: "Tôi bổ sung một câu, không ai nói họ đã đến chủ mộ thất cả!" "Cũng có thể đã chết giữa đường, nên chúng ta tốt nhất vẫn nên tìm kỹ một chút cho chắc ăn!" Mọi người đều gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa, đi về phía trước.

Trong dũng đạo, thông thường đều sẽ bố trí cơ quan mai phục, nên tốc độ của mọi người cũng không dám quá nhanh.

Có Giải Thiên Linh đi trước mở đường.

Tuy Bàn Tử không hiểu tại sao, nhưng thấy Ngô Bất Chính cũng không có ý kiến, gã cũng không nói gì.

Hơn nữa đi theo sau còn an toàn.

Mọi người đi về phía trước bảy tám mét.

Đã có thể thấy, phía trước xuất hiện hai mộ thất.

Một cái nằm ở chính diện dũng đạo, chắc là nơi dẫn đến chủ mộ thất.

Còn cái kia xuất hiện ở bên phải, chắc là một nhĩ thất.

Mộ chìm dưới đáy biển, thông thường đều sẽ được xây dựng theo kết cấu đối xứng.

Nhưng không biết mộ thất này bị làm sao, các nhĩ thất hai bên trái phải luôn thay đổi.

Trông cực kỳ bất hợp lý. "Đến nhĩ thất xem trước đã!" Ngô Bất Chính nói.

Lời của Hắc Hạp Tử cũng có lý, nếu giáo sư Trần và họ chết trên đường, rất có thể sẽ bỏ lỡ.

Nên tốt nhất mỗi nơi đều xem qua, liếc một cái cũng không tốn nhiều thời gian.

Nhưng, có lẽ là quá vội vàng.

Ngô Bất Chính đi theo sau không chú ý dưới chân, đột nhiên cảm thấy chân mình lún xuống.

Sau đó cả dũng đạo vang lên tiếng xích sắt ma sát "két két".

Lần này tim mọi người đều thót lên.

Trong dũng đạo này quả nhiên có cơ quan.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, một mũi tên nỏ đã mang theo một luồng kình phong lao thẳng vào ngực Ngô Bất Chính.

Chương 501

Tần Vũ ở ngay bên cạnh cậu, thấy vậy nhanh tay lẹ mắt, hai ngón tay thon dài lập tức duỗi ra, kẹp chặt lấy mũi tên nỏ đó.

Ngô Bất Chính lúc này sợ đến mức lồng ngực phập phồng, thở hổn hển.

Hắc Hạp Tử thấy vậy vội vỗ tay khen hay. "Anh bạn, thân thủ này được đấy, có hứng thú theo tôi không, chúng ta hợp tác mở một công ty?" "Biến đi, Tiểu ca nhà chúng tôi không có hứng thú đâu, hứng thú lớn nhất của cậu ấy là Thiên Chân nhà ta thôi!" Bàn Tử cười nói bên cạnh.

Ngô Bất Chính lúc này sắp tức điên rồi, lên tiếng nói: "Hai người các người mẹ nó đến lúc nào rồi, còn rảnh rỗi nói nhảm, tên nỏ lại đến nữa rồi!" Theo lời Ngô Bất Chính vừa dứt, tức thì phía trước vô số mũi tên nỏ bắn về phía mọi người.

Giải Thiên Linh đứng ở phía trước nhất, hứng chịu đầu tiên.

Ngô Bất Chính lo lắng cho sự an toàn của cô, vội hét lên: "Hắc Hạp Tử, mẹ nó sao mày còn trốn sau lưng Bàn Tử thế, cô ấy là bà chủ của mày đấy!" Vốn tưởng mình mắng một câu, Hắc Hạp Tử cũng phải lên giúp.

Kết quả ai ngờ Hắc Hạp Tử trốn sau lưng Bàn Tử nói: "Cậu đừng có nói bừa, tình hình này cô ấy bảo vệ tôi còn tạm được, với lại anh trai cô ấy trả tiền là để đối phó tống tử, chứ không có trả tiền đối phó cơ quan!" "Cậu cứ yên tâm đi, cô ấy có thể làm người đứng đầu công việc ngầm của Giải gia, cũng không phải dạng vừa đâu!" Ngô Bất Chính nghe vậy còn định nói gì đó, kết quả lại thấy khí thế của Giải Thiên Linh phía trước đã thay đổi.

Cô mặc bộ đồ da đen bó sát, trước đó trông rất gọn gàng.

Nhưng vì xinh đẹp, lại hay cười, nên vẫn có cảm giác có chút năng động.

Nhưng lúc này, ánh mắt của cô sắc bén vô cùng.

Trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây roi dài màu đỏ.

Bàn Tử thấy vậy liền ngẩn ra, kinh hãi nói: "Vãi, đó là Cửu tiết tiên à, con nhóc này lại còn biết cả thứ này!" Cửu tiết tiên, là một loại vũ khí rất khó luyện.

Chín đốt, đều có thể tháo rời tổ hợp, số đốt càng dài càng khó khống chế.

Người có thể sử dụng Cửu tiết tiên, đều không phải là ngày một ngày hai có thể luyện thành.

Trong lúc nói chuyện, Giải Thiên Linh đã động thủ.

Chỉ thấy cô vung mạnh cánh tay, tức thì Cửu tiết tiên lập tức quét ngang mấy mũi tên nỏ phía trước.

Gần như đồng thời cả người cô cũng lộn một vòng về phía trước một đoạn.

Cửu tiết tiên trong tay lập tức đánh vào một vị trí ở góc tường.

Ngô Bất Chính tức thì thấy, một trong những ám khí bắn tên nỏ đã bị phá hủy.

Tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba, cho đến cái thứ tư, Giải Thiên Linh cuối cùng cũng có chút không chống đỡ nổi.

Dù sao cũng là một cô gái, có thể kiên trì lâu như vậy đã rất không dễ dàng rồi.

Giải Thiên Linh rung cổ tay, thu lại Cửu tiết tiên, chân đạp lên vách tường nhảy về phía khu vực an toàn phía trước.

Nhưng đột nhiên một mũi tên nỏ lại đổi hướng, bắn về phía bụng cô.

Hắc Hạp Tử thấy vậy, vẻ mặt cười cợt tức thì thu lại, hộp gỗ trong tay cũng mở ra.

Mọi người hoàn toàn không nhìn rõ là thứ gì.

Chỉ thấy giây tiếp theo, mũi tên nỏ bắn về phía Giải Thiên Linh đã vỡ tan tành. "Nhận tiền của người, giúp người tiêu tai, có việc nhớ tìm Hắc gia nhé!" Hắc Hạp Tử cười nói, rồi mấy cái lướt người đã đến bên cạnh Giải Thiên Linh.

Bàn Tử thấy vậy mắng lớn: "Không phải hai người các người mẹ nó chỉ lo cho mình à, mau nghĩ cách phá hủy mấy cái cơ quan đó đi!" "Tử Bàn Tử, vô dụng thôi, mấy cơ quan này rất nhiều cái không với tới được, tự nghĩ cách của mình đi!" "Thực sự không qua được, thì cứ ở yên tại chỗ mà đợi!" Giải Thiên Linh nói.

Bàn Tử nghe vậy tức không chịu được, quay đầu nhìn Tần Vũ.

Vừa nhìn một cái, phổi sắp nổ tung.

Chỉ thấy Tần Vũ vậy mà cầm ba lô, cả người che chắn trước mặt Ngô Bất Chính, giống như một tấm khiên thịt, dẫn cậu ta đi về phía trước.

Cảnh này khiến Bàn Tử nhìn thấy, lập tức hét lên: "Tôi nhổ vào, hóa ra vợ nhà ai người nấy xót, chỉ có Bàn gia tôi là không ai quan tâm đúng không!" "Mẹ nó, hai người đúng là có gian tình mà...

ái ái!

Đừng có thật chứ!" Bàn Tử nói chưa hết câu, đã cảm thấy mông đau nhói, vậy mà bị một mũi tên nỏ bắn trúng mông.

Ngô Bất Chính tuy lên tiếng nhắc nhở, nhưng lúc này mọi người đã dừng lại ở đây gần một phút.

Chủ yếu là vì những con rắn đen kỳ quái kia trong nháy mắt bị nghiền thành thịt vụn, khiến tất cả mọi người đều vô cùng chấn động.

Lúc này nghe thấy tiếng nhắc nhở, dù mọi người đã dốc toàn lực nhưng lớp tinh thể xung quanh vẫn rung lên dữ dội.

Từng tiếng "rắc rắc" nứt vỡ cũng vang lên.

Mọi người không dám chậm trễ, lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà cẩn thận nữa, cứ thế bắt đầu chạy về phía trước.

Thế nhưng, dưới chân mỗi người đều buộc một tảng đá, muốn chạy nhanh đâu phải chuyện dễ.

May mắn là cả tầng tinh thể chỉ sụp đổ ở đoạn đó, khi mọi người di chuyển về phía trước, cái bóng đen dưới chân cũng theo sát gót.

Vì thời gian dừng lại khá ngắn nên đoạn đường phía sau không có dấu hiệu sụp đổ nữa.

Nhưng mọi người lại thấy rất rõ, chỉ cần trong phạm vi cái bóng đen bao phủ, những con rắn đen co cụm trong góc đều sẽ lập tức nát thành một đống thịt vụn, không một con nào sống sót.

Vô số vũng máu đen nhanh chóng nhuộm đỏ con đường phía sau họ.

Lúc này, sắc mặt Tần Vũ cũng có vẻ hơi tái nhợt.

Chương 502

Từ lúc vào con đường sau cánh cửa gỗ này, tuy chỉ mới bảy tám phút ngắn ngủi, nhưng lòng bàn tay không ngừng chảy máu, cộng thêm căng thẳng, đã khiến sắc mặt anh trông rất tệ.

Trong phòng livestream, ai nấy đều căng thẳng thần kinh, không dám thở mạnh.

Đặc biệt là Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm, hai người căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, nhưng cũng chẳng buồn lau đi.

Cái bóng đen kia vẫn luôn lởn vởn dưới chân họ.

Ngô Bất Chính vội vàng liếc nhìn, phát hiện cái bóng đen dưới chân đã hoàn toàn hiện ra hình người.

Chỉ là hình người đó trông vô cùng đáng sợ.

Trên thân hình khổng lồ là một cái đầu, nhưng trên đầu lại không có mắt.

Các ngũ quan khác đều rất rõ ràng, duy chỉ có vị trí của đôi mắt là hai hốc đen ngòm, trông như bị người ta sống sờ sờ khoét đi vậy. "Tiểu ca, còn bao lâu nữa, Bàn gia sắp không chịu nổi nữa rồi!" Bàn Tử hét lên từ phía sau.

Lúc này hắn đang cõng Lôi, đã cảm nhận được tảng đá dưới chân lung lay, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Một khi tảng đá rơi xuống, e rằng cả hắn và Lôi cũng sẽ bị Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn kia chấn thành thịt vụn trong nháy mắt. "Bàn Tử cố lên, sắp đến lối ra rồi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Nhưng lúc này làm gì thấy được lối ra ở đâu, nói vậy chẳng qua chỉ để an ủi Bàn Tử mà thôi.

Trong tình huống này, nếu không cho một chút hy vọng, e rằng mọi người đều sẽ suy sụp.

Bỗng nhiên, Tần Vũ đang đi phía trước dừng lại, mọi người liền thấy phía trước đã là đường cùng.

Một bức tường pha lê chặn mất lối đi của họ.

Nhưng trên bức tường lại có một cái hang, dốc nghiêng xuống dưới, không biết thông đến đâu.

Lúc này mọi người còn quản được gì nữa.

Tần Vũ ra hiệu rồi tự mình đi vào trong động trước, sau đó kéo Ngô Bất Chính lên theo.

Ngô Bất Chính vốn định chui đầu vào trước, nhưng Tần Vũ lại ra hiệu cho cậu học theo anh, cho chân xuống trước.

Ngô Bất Chính không hiểu, đã đến nước này rồi, sao còn câu nệ nhiều thế.

Nhưng khi cậu vừa vào động thì lập tức hiểu ra.

Hóa ra toàn bộ cái hang dốc xuống này cũng là tầng tinh thể, trơn tuột không tả xiết.

Cậu vừa mới lên, Tần Vũ đã không giữ được thân hình, hai người lập tức trượt xuống dưới.

Thương Thương Không lúc này đang ở sau Bàn Tử.

Dù suốt đường cô đều chạy ở phía trước, nhưng dù sao cũng là con gái, thể lực không bằng Bàn Tử.

Bàn Tử vừa đến gần, định ném Lôi vào trong thì gã này đột nhiên tỉnh lại. "Bàn ca, đây là cái gì..." "Đừng nói nhảm nữa, mau vào đi!"

Bàn Tử không đợi Lôi nói xong đã đẩy gã vào.

Nhưng Lôi rất lanh lợi, thấy con đường dốc xuống, vội tự mình xoay người lại, may mà không bị cắm đầu xuống dưới.

Bàn Tử thấy cái bóng đen trên mặt đất ngày càng rõ nét, e rằng chưa đầy một phút nữa, bức tường tinh thể ở đây cũng sẽ sụp đổ.

Hắn định đi lên ngay, nhưng lúc này Thương Thương Không cũng chạy tới, đôi mắt to ngấn nước nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ vẻ cầu xin. "Mẹ kiếp, sao Bàn gia lại tiện thế không biết!

Cô đi trước đi!" Bàn Tử nói rồi đẩy Thương Thương Không vào.

Bàn Tử là người đối với đàn ông thì mềm cứng không ăn, nếu chọc giận hắn, hắn dám vung dao với anh.

Nhưng với phụ nữ, hắn lại ăn mềm không ăn cứng.

Điều này cũng liên quan đến tính cách của hắn, thật sự không có cách nào khác.

Thân thủ của Thương Thương Không không bằng Lôi, bị Bàn Tử nhét vào đường hầm trong tư thế đầu chúc xuống đất.

Lúc này, tiếng tinh thể nứt vỡ xung quanh đã vang lên.

Bàn Tử thấy những vết nứt như mạng nhện trên bức tường tinh thể bên cạnh đang nhanh chóng lan ra tứ phía, e rằng chẳng mấy chốc cả con đường sẽ sụp đổ.

Hắn liền cắn răng không dám chậm trễ nữa, cũng cắm đầu chui vào đường hầm.

Vừa vào đường hầm tinh thể, Bàn Tử liền ngây người, trong lòng thầm mắng mình sao lại ngu thế.

Đường hầm tinh thể trơn như vậy, mình lại còn cắm đầu xuống.

Lỡ như đụng phải thứ gì, chẳng phải toi đời ngay lập tức sao.

Nghĩ vậy, hắn vội lấy ba lô che trước đầu, nếu thật sự va phải thứ gì thì ít ra còn có cái giảm xóc.

Sau đó hắn cũng không quản nhiều nữa, nhắm mắt lại, sống chết phó mặc cho ông trời.

Không biết qua bao lâu, Bàn Tử bỗng nghe có người gọi mình, hình như là giọng của Thiên Chân.

Chương 503

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu thì bỗng cảm thấy dưới thân hẫng một cái, cả người rơi tự do, không biết rơi xuống đâu.

Cuối cùng chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như sắp rã rời, đau đến chảy cả nước mắt.

Bàn Tử vội đứng dậy dụi mắt, lại thấy Thương Thương Không đang ở ngay bên cạnh mình.

Nhưng lúc này trên đầu cô dính đầy máu, dường như đã bị đập vỡ đầu. "Bàn Tử, cậu chết chưa hả!" Bỗng nhiên giọng của Ngô Bất Chính từ trên vọng xuống.

Bàn Tử mừng rỡ trong lòng, vội hét lên: "Thiên Chân, cậu muốn thừa kế di sản của Bàn gia à, sao vội muốn tôi chết thế!" "Mau thả dây thừng xuống đây, Thương Thương Không bị đập vỡ đầu rồi!" "Cậu đợi đấy!" Ngô Bất Chính nói xong thì không còn động tĩnh gì nữa, chắc là đi chuẩn bị dây thừng rồi.

Lại nói về phía trên, Ngô Bất Chính vội lấy sợi dây thừng cuối cùng trong ba lô ra.

Tần Vũ ở bên cạnh phụ giúp.

Lôi cũng muốn giúp, nhưng đường hầm tinh thể quá hẹp, gã căn bản không giúp được gì.

Hóa ra, đường hầm tinh thể mà họ rơi xuống có một lối rẽ ở chỗ Ngô Bất Chính.

Nếu đi thẳng xuống sẽ rơi xuống chỗ của Bàn Tử và Thương Thương Không.

Vừa rồi Tần Vũ đã nhanh tay lẹ mắt kéo Ngô Bất Chính qua.

Lôi thì tự mình bám vào góc rễ mà lên được, cũng coi như thân thủ không tồi.

Nhưng Thương Thương Không ở phía sau cắm đầu xuống nên không kịp phản ứng, cứ thế rơi thẳng xuống.

Bàn Tử nhắm mắt nên tự nhiên cũng không thấy gì, cứ thế rơi theo.

Lôi đứng bên cạnh tỏ ra rất căng thẳng, muốn giúp mà không giúp được, lo lắng hỏi: "Ngô...

Ngô tiểu ca, Thương Thương Không... cô ấy sẽ không chết chứ!" "Đầu cũng đập vỡ rồi, tường tinh thể này lại cứng như vậy..." "Đừng có mồm quạ đen!

Nếu chết thì Bàn Tử đã nói rồi!" Ngô Bất Chính ngắt lời Lôi.

Lúc này Lôi đã có chút hoảng loạn như chim sợ cành cong.

Ngô Bất Chính sợ gã suy sụp tinh thần, thấy con đường bên cạnh không sâu lắm, liền nói: "Cậu ra phía trước xem tình hình thế nào, biết đâu chúng ta đã đến tế đàn Ma quốc rồi!" "Đừng đụng chạm lung tung, xem xong thì quay lại ngay!" "Được, được!" Lôi căn bản không nghĩ nhiều, lúc này gã đã không biết sợ là gì nữa.

Tinh thần căng thẳng cao độ khiến gã hiểu rõ, mình phải tìm việc gì đó để phân tán sự chú ý, nếu không sẽ suy sụp bất cứ lúc nào.

Lôi đi dọc theo con đường về phía trước, trông có vẻ không sâu lắm nên gã cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này, Tần Vũ và Ngô Bất Chính đã buộc chặt dây thừng rồi thả xuống dưới.

Bàn Tử quá nặng, nên Ngô Bất Chính bảo hắn buộc chặt Thương Thương Không trước để kéo lên, cuối cùng mới để hắn tự leo lên.

Bàn Tử cũng biết, nếu mình không giúp, tám phần là Thương Thương Không sẽ bỏ mạng ở đây.

Hắn đành kiên nhẫn buộc dây thừng cho Thương Thương Không.

Nhưng vừa làm xong, Bàn Tử liền sững người.

Hắn phát hiện trên tay mình dính một ít dịch thể màu vàng, trông còn nhớp nháp, trong lòng không khỏi lạnh đi. "Thiên Chân, e là Thương Thương Không chết rồi, óc cũng bị đập văng ra rồi!" Lúc này phòng livestream của Bàn Tử cũng đã mở, Ngô Bất Chính liếc nhìn rồi nói: "Tử Bàn Tử đừng nói bậy, đó không phải là óc, đó là máu của cô ấy!" "Các cậu đều trúng lời nguyền rồi, các cậu đều đã vào thành phố trong gương ở Ác La Hải thành!" "Lúc này càng gần tế đàn, uy lực của lời nguyền càng lớn, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, nếu không nghĩ cách giải trừ lời nguyền!" "E là các cậu đều phải bỏ mạng ở đây!" Bàn Tử nghe vậy cũng có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính đã nói chuyện này trên đường đi.

Chỉ cần trúng lời nguyền, đều không sống quá bốn mươi tuổi, đến năm bốn mươi tuổi, nguyên tố sắt trong cơ thể sẽ giảm đi, cuối cùng dẫn đến máu toàn thân chuyển vàng rồi đông đặc lại mà chết.

Ngoài ra, càng đến gần nguồn gốc lời nguyền, hiệu quả của nó sẽ càng mạnh, ngược lại sẽ càng yếu đi.

Cho nên lúc gặp giáo sư Trần trước đây, giáo sư Trần mới nói chuẩn bị đưa Lương Quỳnh ra nước ngoài.

Đến nước ngoài, có lẽ hiệu quả của lời nguyền này sẽ giảm đi rất nhiều.

Người khác sống đến năm mươi tuổi chắc không vấn đề gì.

Tuổi thọ của Lương Quỳnh có thể cũng sẽ kéo dài từ hai năm rưỡi lên ba bốn năm.

Trong lúc nói chuyện, Thương Thương Không đã được hai người kéo lên.

Ngô Bất Chính kiểm tra một chút, phát hiện cô chỉ bị thương nhẹ, liền dùng băng gạc mang theo băng bó vết thương cho Thương Thương Không.

Tuy cô vẫn chưa tỉnh, nhưng ít nhất không nguy hiểm đến tính mạng.

Còn lại Bàn Tử thì thật sự quá nặng, Ngô Bất Chính dứt khoát từ bỏ, để Tần Vũ kéo dây, Bàn Tử tự mình gắng sức leo lên.

Mãi đến khi Bàn Tử lên được, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, không kiềm được mà ngồi phịch xuống đất.

Mọi người mệt đến nửa ngày không nói lời nào, nghỉ ngơi đủ năm phút, Ngô Bất Chính mới lên tiếng: "May mà Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn kia không theo tới, nếu không ở nơi này, chúng ta còn nguy hiểm hơn!" Bàn Tử xoa xoa ngực, nói: "Mẹ kiếp, Bàn gia suýt nữa thì toi đời ở đây rồi, mà hai người các cậu sao lại không rơi xuống!" Ngô Bất Chính có chút ngượng ngùng nói: "Là tiểu ca kéo tôi lại, tôi mới không rơi xuống!" Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui: "Không phải tôi nói hai người các cậu làm sao thế, cả ngày dính lấy nhau, hóa ra Bàn gia tôi là người thừa à!" "Tôi không cần biết!

Lần sau tiểu ca anh cũng phải cứu tôi, nếu không Bàn gia tôi có ý kiến đấy!" Ngô Bất Chính lại cười nói: "Cậu có ý kiến cũng phải giữ lại, với cân nặng của cậu, tiểu ca không kéo cậu thì thôi, kéo cậu thì đến cả anh ấy cũng phải rơi xuống!" "Được rồi đừng nói nhảm nữa, mau nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi tìm Lôi!" "Phải rồi, cậu nhắc mới nhớ, thằng nhóc Lôi kia đi đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Hắn vừa lên đã không thấy Lôi, trong lòng đang thắc mắc.

Ngô Bất Chính kể lại chuyện vừa rồi, Bàn Tử mới vỡ lẽ.

Chương 504

Lúc này mọi người rảnh rỗi, Ngô Bất Chính liền vào xem phòng livestream của Lôi.

Vừa xem, mọi người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Lôi vậy mà đã thật sự tìm được tế đàn.

Tuy hình ảnh trong phòng livestream không đầy đủ, nhưng đã có thể thấy rất nhiều bích họa và một số vật khác.

Trong đó có hai hồ nước khiến cậu ấn tượng vô cùng sâu sắc. "Lôi đừng động, xem bích họa kia đi!" Ngô Bất Chính vội nói.

Lôi hiểu một chút tiếng Trung, chắc sẽ làm theo.

Nhưng điều Ngô Bất Chính không ngờ tới là, Lôi lại trực tiếp quay người, như đang ngủ gật mà quay sang một bên.

Điều này khiến Ngô Bất Chính rất không hiểu, gã này giống như cố ý không cho họ thấy bích họa vậy. "Thằng ranh này, chắc lại đang giở trò xấu xa gì đây, chúng ta qua đó xem sao!" Bàn Tử lúc này cũng đã hồi phục gần hết.

Mọi người lập tức đứng dậy, hắn cõng Thương Thương Không rồi đi sâu vào trong đường hầm.

Nhưng mọi người vừa đi chưa được hai phút thì đã thấy Lôi chạy ngược lại từ phía đối diện.

Bàn Tử thấy gã liền tức giận nói: "Mẹ kiếp mày vừa làm gì thế?

Bảo mày xem bích họa, mày quay lung tung có phải là mẹ nó lấy mất minh khí của Bàn gia rồi không!" Bàn Tử trong lòng vẫn luôn canh cánh về minh khí trong tế đàn.

Ma quốc trọng tế tự không trọng hoàng thất, đi suốt đường mà chẳng thấy thứ gì đáng tiền.

Bàn Tử cảm thấy e là đồ tốt đều ở trong tế đàn cả.

Vừa rồi biểu hiện của Lôi lại rất kỳ quái, nên rất dễ nảy sinh nghi ngờ.

Lôi thấy vậy vội nói: "Bàn ca, đồ trong tế đàn tôi đều không đụng tới, thật đấy, không tin ngài cứ qua xem là biết!" "Ngài cũng vất vả rồi, hay là để tôi cõng cô ấy cho!" Lôi nói rồi chạy tới.

Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, vội đặt Thương Thương Không xuống nói: "Thằng nhóc nhà cậu cũng biết điều đấy, không tồi không tồi, lát nữa Bàn gia tìm được minh khí, sẽ chia cho...

Ây!

Mày làm gì thế!" Bàn Tử nói chưa hết câu thì bỗng kinh hô lên.

Gần như cùng lúc, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều thấy ánh mắt Lôi lạnh đi, một con dao găm không biết từ lúc nào đã rút ra, đâm thẳng vào ngực Thương Thương Không.

Giây phút này mọi người đều ngây người, ngay cả người trong phòng livestream cũng xem đến ngớ ra.

Đây là sao?

Vừa rồi còn là đồng đội hoạn nạn có nhau, sao đột nhiên lại rút dao đâm nhau thế này?

Tô Khảo Khảo còn hét lên một tiếng, vội che mắt lại.

Mọi người xem mà hít một hơi khí lạnh, nhân tính, đây chính là nhân tính sao?

Vì một vài chuyện mà lại ra tay với chính đồng đội của mình.

Nhưng mấu chốt là Lôi rốt cuộc đã thấy gì?

Tại sao lại ra tay độc ác như vậy?

Hơn nữa mục tiêu tại sao lại là Thương Thương Không?

Tần Vũ phản ứng lại đầu tiên, nhưng lúc này anh ở khá xa, căn bản không kịp ra tay.

Bàn Tử sau đó cũng phản ứng lại, vội kéo Thương Thương Không sang một bên, tránh được nhát dao của Lôi một cách hiểm hóc.

Nhưng con dao găm của Lôi lại sượt qua cánh tay Bàn Tử, lập tức rạch rách áo của hắn, máu tươi cũng chảy ra.

Bàn Tử thấy mình bị chảy máu, lập tức nổi giận, một cước đạp thẳng vào ngực Lôi.

Cũng không quản Thương Thương Không nữa, hắn lao lên một bước đè Lôi xuống, dao găm trong tay đã kề vào cổ gã. "Mẹ kiếp mày muốn chết cũng không cần phiền phức thế đâu, chỉ cần hú một tiếng là Bàn gia tiễn mày lên đường ngay!" "Người mà Bàn gia muốn tiễn, Diêm Vương lão gia cũng không dám không nhận!" Bàn Tử nói rồi định ra tay.

Ngô Bất Chính vội lên tiếng: "Bàn Tử đừng manh động, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì đã!" Ngô Bất Chính lúc này đang đỡ Thương Thương Không, căn bản không qua được.

May mà Tần Vũ đã đi tới vỗ vỗ vai Bàn Tử, cơn giận trong lòng hắn mới nguôi đi một nửa. "Thằng khốn này, hôm nay không nói rõ mọi chuyện, Bàn gia sẽ đưa mày ra pháp trường, lăng trì từng nhát một!" Lôi lại không hề sợ hãi, nằm trên đất, hai mắt đỏ ngầu, nói với Bàn Tử: "Cô ta không chết, tất cả chúng ta đều phải chết!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Cái gì gọi là cô ta không chết chúng ta đều phải chết?

Gã này rốt cuộc đã thấy gì ở tế đàn phía trước?

Ngô Bất Chính đặt Thương Thương Không xuống đất, đứng dậy đi tới, sắc mặt khó coi nói: "Cậu nói cho rõ, cái gì gọi là cô ta không chết, chúng ta đều phải chết?" Bàn Tử thấy vậy, trong lòng lạnh toát, tức đến muốn khóc. "Mẹ kiếp lần sau đi trộm mộ đừng có rủ Bàn gia, mẹ nó đi trộm mộ, lại bị nỏ bắn, lại bị cho ăn cẩu lương!" "Cũng may Bàn gia tính tình tốt, không thì các người...

Ái ui!" Bàn Tử đang nói thì mông lại trúng một mũi tên nữa, vội la lên. "Tiểu ca, anh không quản Bàn gia nữa, Bàn gia thật sự sắp toi đời rồi!" Bàn Tử lấy ba lô che trước người, nhưng mông lại gặp nạn.

Chương 505

Tần Vũ lười quản hắn, không quay đầu lại mà hét lên: "Đầu hoa sen, đi mau!" "Đầu hoa sen?

Ý gì vậy?

Giống đoạn bối sơn à?" "Không phải chứ tiểu ca, sao anh lại mắng người!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lúc này đã phát hiện ra vấn đề, hét lên: "Tử Bàn Tử, mẹ kiếp cậu nhìn cho rõ đi, mấy mũi tên này không lấy mạng được đâu, đừng để bị bắn vào mắt là được!" "Mau chạy qua đi!" Bàn Tử sững người, nhặt một mũi tên dưới đất lên xem, lập tức chửi "Mẹ nó".

Chỉ thấy đầu mũi tên được thiết kế vô cùng khéo léo, đầu tên sắc bén chỉ cần chạm vào vật gì là sẽ thụt vào, sau đó một cái móng vuốt sẽ bung ra, găm vào trong thịt.

Hóa ra "đầu hoa sen" là ý này.

Chẳng trách tiểu ca lại mạnh như vậy, dám đỡ nỏ mà xông lên.

Hóa ra những mũi tên này căn bản không lấy mạng người được.

Hiểu ra điều này, Bàn Tử cũng không nói nhiều, vác ba lô lên, nhắm mắt chạy về phía trước.

Ba người nhanh chóng xông đến khu vực an toàn.

Ngoài ba lô và trên người dính không ít mũi tên, thì thật sự không có vấn đề gì.

Tần Vũ che chở cho Ngô Bất Chính phía sau, trên người cậu không dính một mũi tên nào.

Nhưng Bàn Tử thì khổ rồi, toàn thân dính đầy mũi tên, trông như một con nhím.

Cũng may là mũi tên không chí mạng, nếu không lúc này e là đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Ba người luống cuống tay chân gỡ mũi tên xuống.

Phía trước, Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử đã đang quan sát hai gian mộ thất trước mặt.

Bàn Tử canh cánh về minh khí trong mộ thất, mũi tên còn chưa gỡ hết đã vác cái mông to của mình chạy đến cửa một gian nhĩ thất. "Bàn Tử đừng vào, cẩn thận cửa biến mất!" Ngô Bất Chính vội nhắc nhở.

Bàn Tử nghe vậy lại chẳng để tâm. "Sợ gì chứ, tôi chỉ đứng ở cửa, nó còn có thể biến mất ngay dưới mí mắt tôi à!" Nói rồi Bàn Tử đã bật đèn pin soi tình hình trong nhĩ thất.

Nhưng vừa nhìn, Bàn Tử không khỏi sững sờ. "Mẹ kiếp, ngôi mộ này tình hình gì vậy, sao lại là một cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc nữa, rốt cuộc trong mộ này có bao nhiêu cỗ quan tài loại này vậy!" Lúc này Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng đã đi tới.

Quả nhiên thấy trong nhĩ thất có đặt một cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc.

Tần Vũ nhìn mà nhíu chặt mày nói: "Cỗ này không lẽ chính là cỗ chúng ta mở lúc trước!" Mọi người nghe đến đây không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu đây là cùng một cỗ quan tài, vậy chẳng phải nói bên trong cũng có một con bạch mao hạn bạt sao?

Nhưng sao có thể chứ?

Bạch mao hạn bạt đã chết rồi, sao có thể sống lại được?

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải thời gian trong ngôi mộ này có thể quay ngược lại sao! "Không đúng!

Không đúng!

Cỗ này là mới, các cậu xem, nó còn đang chảy nước đen ra kìa!" Bàn Tử kinh hô.

Tần Vũ và những người khác để nhìn cho rõ, đều tiến lên hai bước.

Quả nhiên thấy, từ trong cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc kia, đang có nước đen chảy ra ngoài.

Hơn nữa thỉnh thoảng còn có tiếng móng tay cào vào ván gỗ. "Trời đất ơi, mẹ kiếp sao lại có tống tử nữa, quan tài còn chưa mở mà đã có động tĩnh rồi!" "Có phải ai trong các người mang theo thứ gì, khiến con tống tử này khởi thi không!" Mọi người nghe vậy không khỏi nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Trong số những người ở đây, xét về thực lực, ngoài cậu ra thì hầu như đều là dân trộm mộ chuyên nghiệp, tự nhiên không thể phạm phải điều cấm kỵ này.

Nếu thật sự như Bàn Tử nói, vậy khả năng lớn nhất chính là Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cảm thấy có chút cạn lời: "Chúng ta cùng nhau xuống đây, đồ tôi mang các cậu cũng đều mang, liên quan gì đến tôi!" Tần Vũ xua tay ra hiệu không sao.

Trong lòng anh lại rất rõ, có thể là do thể chất của Ngô Bất Chính gây ra.

Dù sao thì vào mộ tất gặp ma, mở quan tất khởi thi, đó không phải chuyện đùa.

Nhưng cỗ quan tài này dù sao cũng chưa mở, dù có thi biến cũng vô dụng. "Chúng ta đi!" Tần Vũ nói.

Mọi người gật đầu, ở đây không thấy giáo sư Trần và những người khác, tự nhiên không cần lãng phí thời gian.

Còn về con tống tử kia, không mở quan tài thì cũng chỉ là hổ trong lồng, không có chút uy hiếp nào.

Nhưng dường như họ đều không để ý.

Vừa rồi để nhìn rõ cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc này, họ bất giác đã đi hết vào trong nhĩ thất.

Chương 506

Lúc này chuẩn bị ra ngoài, nhưng vừa quay đầu lại mọi người đều ngớ ra.

Cánh cửa nhĩ thất vốn ở ngay sau lưng họ chưa đầy một mét, vậy mà đã biến mất! "Mẹ kiếp, cửa đâu rồi!" Bàn Tử tức giận chửi ầm lên.

Nhưng cánh cửa quả thật đã biến mất.

Tần Vũ vội tiến lên áp tay lên tường, nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ sự thay đổi nào, cứ như thể cánh cửa đó vốn dĩ không tồn tại. "Chắc chắn là cơ quan, xem ra con tống tử trong quan tài này muốn chơi với chúng ta!" Hắc Hạp Tử cười nói, nhưng ánh mắt đã bắt đầu toát ra vẻ sắc bén.

Tần Vũ nhìn gã, trong lòng bỗng vang lên giọng nói của hệ thống.【Đinh!

Phát hiện gần ký chủ có người tương tự thẻ nhân vật】【Có tặng thẻ nhân vật không?】【Sau khi tặng...】Tần Vũ không nghe tiếp nữa.

Dù anh đã quên rất nhiều ký ức về kiếp trước, nhưng có một điều anh rất rõ, đó là hệ thống nhắc nhở, chắc chắn gần đây thật sự có người đã tồn tại trong thế giới ở kiếp trước.

Chỉ không biết là Giải Thiên Linh này hay Hắc Hạp Tử kia.

Vừa rồi lời nhắc của hệ thống chưa nghe hết, anh cũng lười quan tâm, dù là Giải Thiên Linh hay Hắc Hạp Tử, anh đều không quen.

Không cần thiết phải tặng thẻ nhân vật.

Hơn nữa còn một điều Tần Vũ rất để ý, đó là có thể không tặng thì cố gắng không tặng, bởi vì một khi đã tặng, có thể sẽ thay đổi vận mệnh của cả một con người.

Lần đầu tiên anh gặp Phan Tử, trong lòng đã có một cảm giác, mình không thể cho anh ta thẻ nhân vật, nếu không anh ta sẽ chết.

Đây có lẽ là ký ức của kiếp trước đang nhắc nhở anh, dù anh đã quên, nhưng khi gặp một số người và sự việc sâu sắc, vẫn luôn có một vài cảm giác. "Bây giờ làm sao đây?

Ngô Bất Chính cậu có ý kiến gì không?" Giải Thiên Linh hỏi.

Họ đến đây để giúp Ngô Bất Chính, tự nhiên phải xem cậu chuẩn bị làm gì. "Ở đây không có lối ra nào khác, e là phải mở quan tài rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Thực ra trong lòng mọi người cũng rõ, dù thật sự có lối ra, nhưng nếu vẫn là loại cửa ẩn đó, thay vì đối mặt với những chiếc chuông lục giác quỷ dị, thà ở đây chơi với tống tử còn hơn.

Bọn họ đông người, cũng không sợ con tống tử này.

Tần Vũ không nói gì, lúc này mở quan tài quả thực là lựa chọn tốt nhất.

Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, nhớ lại những minh khí lần trước sờ được, tuy nữ thi kia có hơi ghê tởm, nhưng minh khí dù ghê tởm thế nào cũng là minh khí!

Hắn kích động vội lấy đồ nghề ra, định xông lên.

Ngô Bất Chính thấy vậy mắng: "Tử Bàn Tử, mẹ kiếp trong đầu cậu có thể đừng toàn là minh khí được không!" "Trên mông còn đang cắm một mũi tên kìa, lát nữa trượt chân ngồi xuống đất, cậu muốn làm một xiên hồ lô à?" Bàn Tử nghe vậy sững người, lúc này mới nhớ ra mũi tên trên mông mình còn chưa gỡ hết.

Chẳng trách đi đường mông cứ giật giật!

Bàn Tử vội dừng lại rút mũi tên.

Nhưng mũi tên vừa rút ra, ai ngờ trong quan tài phía trước lại có một mảng lớn dịch đen chảy ra.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng "Rầm" thật lớn, nắp quan tài của cỗ quan tài đó vậy mà bay thẳng lên trời.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: "Ôi bà nội ơi, mẹ kiếp con tống tử này cũng vội quá rồi, không đợi mở quan tài đã tự mình chui ra rồi!" Lôi lúc này đã dần bình tĩnh lại, nói: "Ngô tiểu ca, anh tin tôi đi, phía trước thật sự rất đáng sợ, anh giao cô ta cho tôi, tôi đi giải quyết mọi chuyện!" "Như vậy chúng ta đều sẽ không chết, thật đấy!" "Câm miệng!" Bàn Tử tiến lên đá cho gã một cước.

Ngô Bất Chính vội ngăn Bàn Tử lại, nhìn Lôi nói: "Cậu không nói rõ mọi chuyện, tôi sẽ không để cậu ra tay đâu!" "Tuy tôi không đánh lại cậu, nhưng tôi không đồng ý, cậu đừng hòng làm hại cô ấy!" Trong mắt Ngô Bất Chính ánh lên vẻ kiên định.

Lôi nhìn Bàn Tử và Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, nhưng đôi mắt lạnh như băng kia chưa từng rời khỏi gã.

Nếu mình thật sự cứng rắn, e rằng giây tiếp theo Hắc kim cổ đao của đối phương đã có thể cứa qua cổ mình.

Còn Bàn Tử kia, càng là loại trời không sợ đất không sợ, đến mông của Thất tiên nữ trên trời cũng dám sờ một cái.

Có hai người này giúp cậu ta, mình làm sao mà ra tay được.

Ngô Bất Chính nhìn gã nói: "Cậu biết rõ, cậu không có cơ hội đâu, nói đi!

Có phải cậu đã thấy thứ gì đó không!" "Có phải liên quan đến bức bích họa kia không!" "Tôi chỉ cho cậu một cơ hội, cậu không nói thì chúng tôi cũng sẽ tự mình đi xem!" "Tôi!" Lôi tỏ ra rất day dứt.

Nhưng Ngô Bất Chính đã lười chờ đợi, gọi: "Bàn Tử cõng cô ấy lên, chúng ta tự đi xem!" "Được!" Bàn Tử đáp một tiếng, cõng Thương Thương Không, mọi người liền đi về phía trước.

Tần Vũ luôn nhìn chằm chằm Lôi, khiến gã không dám vượt qua giới hạn nửa bước.

Lôi thấy vậy biết không nói nữa là toi đời, lập tức đuổi theo nói: "Ngô tiểu ca, tôi thật sự là vì muốn tốt cho chúng ta! "Tôi nói cho anh, tôi nói hết cho anh là được chứ gì!" "Trên tế đàn phía trước có bích họa, trên bích họa nói, muốn cử hành tế tự thì phải giết một người!" "Ba người các anh là một phe, chắc chắn không ai chịu chết!" "Vậy thì chỉ còn lại tôi và Thương Thương Không, nếu tôi không ra tay trước để chiếm thế thượng phong, thì tôi cũng sẽ chết!" "Ngô tiểu ca, người không vì mình trời tru đất diệt, dù sao Thương Thương Không cũng đã hôn mê rồi, hay là chúng ta tiễn cô ấy một đoạn đi!" "Tôi đi tiễn mẹ cậu!" Bàn Tử nghe mà phẫn nộ không thôi, một cước đạp Lôi ngã lăn ra đất.

Nhưng Lôi lại không đứng dậy, cả người trực tiếp quỳ xuống đất.

Bởi vì lúc này, họ đã đi ra khỏi đường hầm tinh thể.

Trước mặt xuất hiện một cái tế đàn.

Chương 507

Toàn bộ tế đàn nằm trên một vách đá nhô ra, rộng khoảng hơn một trăm mét vuông.

Xung quanh đều là bóng tối, phía dưới rất đen không thấy rõ có gì.

Hơn nữa xung quanh tế đàn còn phủ đầy một lớp bột dạng tinh thể màu trắng, cũng không biết là gì.

Ở phía gần vách tường tinh thể, quả nhiên có điêu khắc rất nhiều bích họa.

Trên mặt đất trước bích họa là hai cái hồ nước.

Không biết vì lý do gì mà nước trong hồ lại không hề cạn.

Ngô Bất Chính đi xem nội dung bích họa.

Bàn Tử thì lòng đầy vui sướng, đặt Thương Thương Không sang một bên, đi tìm minh khí.

Lúc này có Tần Vũ trông chừng Lôi, gã cũng không gây ra được sóng gió gì.

Nhưng tìm một vòng, Bàn Tử lại rất cạn lời chạy về. "Mẹ kiếp Ma quốc này là một quốc gia ăn mày à, sao chẳng có thứ gì cả!" "Không nói đến vàng bạc ngọc ngà, cho một món đồ gốm cũng được mà!" "Đúng là mẹ của xui xẻo mở cửa cho xui xẻo, xui tận mạng rồi!" Bàn Tử nói rồi ngồi phịch xuống đất.

Nhưng bỗng nhiên hắn thấy, trên mặt đất bên cạnh có một cái bát vàng.

Cái gọi là bát vàng chính là một thứ giống như cái chén, chỉ là to hơn chén, thường là do tăng nhân dùng để đựng cơm khi đi khất thực.

Cái bát này toàn thân vàng óng, không biết là làm bằng vàng ròng, hay là được mạ một lớp bột vàng bên ngoài.

Bàn Tử cảm thấy tò mò, đang định nhặt lên, bỗng phát hiện trên đỉnh đầu có một chuỗi bột tinh thể rơi xuống, vừa vặn rơi vào trong bát vàng.

Lúc này trong bát đã có một lớp mỏng. "Ây!

Lạ thật, đây là làm gì vậy?

Sao trông giống đồng hồ cát thế nhỉ!" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Lúc này người trong phòng livestream cũng thấy rất kỳ quái.

Tế đàn của Ma quốc không có minh khí, quả thực khiến người ta có chút bất ngờ.

Trong mộ Hiến Vương mà Tần Vũ đi trước đây, minh khí trong âm cung nhiều đến đáng sợ.

Ma quốc nói thế nào cũng là một quốc gia, sao lại không có một món đồ tốt nào.

Điều này thực sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Bàn Tử thấy trong cả tế đàn, chỉ có cái bát vàng này là đồ tốt duy nhất, liền định lấy đi coi như không đến tay không.

Nhưng đang định động thủ, Ngô Bất Chính bỗng lên tiếng: "Bàn Tử đừng động, đó là đồng hồ tính giờ!" "Đồng hồ tính giờ?

Mẹ nó đúng là đồng hồ cát thật à!" Bàn Tử sững người, sau đó cười nói: "Nhưng mà Thiên Chân, tuy nó là đồng hồ tính giờ, nhưng cũng không quan trọng đến thế chứ, lát nữa chúng ta làm xong việc Bàn gia thuận tay mang đi cũng được!" "Chỉ là không biết thứ này có phải vàng ròng không, nếu là vàng ròng thì bán được bao nhiêu... khụ khụ, Bàn gia không có ý đó!" "Chúng ta là đến đây vì công tác khảo cổ của quốc gia một cách đàng hoàng!" "Sao có thể nghĩ lung tung được, đổi một lá cờ đỏ nhỏ, Bàn gia đã mãn nguyện rồi!" Bàn Tử phản ứng rất nhanh, miệng nói hai câu khách sáo, trong lòng e là đã sớm nghĩ cách tìm Hạ gia bán với giá hời rồi.

Ngô Bất Chính lại thở dài một hơi, quay người nói: "Lôi nói không sai, phải chết một người, nếu không chúng ta đều phải chết!" Mọi người nghe câu này, lập tức đều sững sờ.

Bàn Tử càng nhìn Ngô Bất Chính nói: "Thiên Chân, cậu cũng điên rồi à!

Bức bích họa này có ma tính phải không, để Bàn gia đập nát nó giúp cậu nhé!" "Tôi không điên, các cậu tự xem bích họa đi!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy đều sững người, sau đó cũng nhìn về phía bích họa.

Chỉ thấy trên bích họa điêu khắc rất nhiều hình người, kể lại chính là toàn bộ quá trình của nghi thức tế tự.

Trong đó một bức bích họa khắc họa rất rõ ràng, đó là một người giống như đại tế ti, tay cầm một con dao lột da, đang làm động tác lột da người.

Bức bích họa tiếp theo là cảnh đại tế ti ôm thi thể người đó trong hồ nước.

Trong hồ nước còn lại thì có một vật thể giống như nhãn cầu, chắc hẳn là Phượng hoàng đảm Mộc Trần Châu.

Ngô Bất Chính giải thích: "Muốn cử hành nghi thức, thì phải giết một người, lúc người đó được đại tế ti đặt vào hồ nước, thân thể mờ ảo!" "Chắc là tình hình sau khi bị lột da!" "Lôi nói không sai, không chết một người, tế tự này không thể cử hành được!" "Muốn giải trừ lời nguyền, chỉ có thể giết một người, sau đó đặt thi thể và Mộc Trần Châu ngược vào hai hồ nước!" "Nhưng để ai chết đây?

Haiz!" Ngô Bất Chính cũng không kìm được mà ngồi phịch xuống đất.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn người hồi lâu, sau đó nói: "Thiên Chân, cậu sợ cái quái gì, cậu lại không bị trúng lời nguyền!" "Tuy nói phải chết một người rất khó chọn, nhưng đó là trước đây!" "Bây giờ không phải có sẵn một người sao?" Bàn Tử nói rồi nhìn sang Lôi bên cạnh, ý tứ đã quá rõ ràng.

Vừa rồi gã này chém một dao vào tay Bàn Tử, lúc này Bàn Tử tự nhiên chọn gã. "Cậu và tiểu ca không muốn ra tay, để tôi là được!" "Bàn gia cũng không sợ ghê tay, lát nữa một dao xuống đảm bảo lột ra một bộ da người hoàn chỉnh, cho các cậu mở mang tầm mắt!" Bàn Tử nói rồi đứng dậy đi về phía Lôi.

Lôi sợ đến co rúm vào một góc, khổ sở cầu xin Bàn Tử đừng giết mình.

Ngô Bất Chính lúc này lòng rối như tơ, lên tiếng: "Bàn Tử cậu đừng dọa gã nữa, thật sự bảo cậu ra tay cậu có xuống tay được không?" "Lấy đồng đội của mình tế trời, nửa đời sau cậu có sống yên ổn được không?" Bàn Tử nghe vậy lộ ra nụ cười khổ, hắn quả thực không phải loại người này.

Nhưng tình hình hiện tại rành rành ra đó, không giết người thì họ đều phải chết.

Bàn Tử nói: "Vậy cậu nói phải làm sao!

Tình hình bây giờ, chúng ta còn có lựa chọn nào khác không?" Bàn Tử vừa dứt lời thì đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 508

Tấm ván quan tài bị hất tung, đập thẳng lên nóc mộ thất, sau đó lao về phía gã. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử chửi một câu rồi quay người bỏ chạy, chỉ nghe thấy một tiếng "ầm" vang lên phía sau.

Tấm ván quan tài bằng gỗ nam mộc tơ vàng đập nát cả gạch lát dưới chân.

Toàn bộ tấm ván cắm sâu vào nền đất.

Gỗ nam mộc tơ vàng vốn rất cứng, đặc biệt là lớp ngoài cùng, gần như không khác gì tấm sắt.

Nếu có thể bóc lớp vỏ ngoài ra, phần gỗ bên trong sẽ tương đối giòn hơn.

Mọi người thấy cảnh này đều không khỏi biến sắc.

Quan tài gỗ nam mộc tơ vàng này có thể bị thứ bên trong tông bật cả nắp, đủ thấy thứ đó không hề đơn giản.

Bàn Tử vội vàng chạy về.

Sau đó, mọi người nhìn thấy vô số nước đen trào ra từ bên trong quan tài.

Cùng với dòng nước đen cuồn cuộn, một khuôn mặt người khô quắt thò ra.

Lớp da trên mặt lõm sâu vào xương.

Và điều kỳ dị nhất là trong mắt nó hoàn toàn không có lòng trắng, giống hệt mắt của Cấm bà mà Tần Vũ và mọi người gặp trước đây.

Nhưng thứ này không có tóc, chắc không phải Cấm bà.

Dù vậy, một thứ như thế ngồi dậy từ trong quan tài cũng thực sự đáng sợ tột cùng.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ gần như cùng lúc che chắn cho Giải Thiên Linh và Ngô Bất Chính ra sau lưng.

Hai người nhìn nhau, Hắc Hạp Tử cười nói: "Tiểu ca, cậu nhận bao nhiêu tiền vậy, bảo vệ cậu ta kỹ thế!" Tần Vũ không đáp lời.

Bàn Tử đứng bên cạnh lại cười nói: "Anh nghĩ gì thế?

Tiểu ca bảo vệ Thiên Chân mà còn cần tiền à?

Chỉ cần một nụ cười là xong rồi!" "Thằng béo chết tiệt, cậu mà nói nhảm nữa, tin tôi xé nát miệng cậu không!" "Đến lúc nào rồi mà còn đùa cợt!" Giải Thiên Linh xen vào.

Lúc này, nửa thân trên của con tống tử đã chui ra khỏi quan tài.

Mọi người nhìn thấy, trên người con tống tử đó còn treo rất nhiều mảnh giáp đồng xanh.

Dường như trước đây nó là một bộ áo giáp đồng, có phần giống với áo giáp của tướng quân trên chiến trường xưa.

Nhưng bộ áo giáp đồng này đã mục nát, chỉ còn vài bộ phận nhỏ treo lủng lẳng trên người.

Bàn Tử nhìn thấy thì trong lòng mừng rỡ, vội nói: "Mẹ kiếp, các người nhìn eo nó kìa, lại còn có ngọc bội!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, quả nhiên phát hiện trên eo con tống tử có một chiếc đai lưng, trên đó có khảm một miếng ngọc bội.

Có điều do ngâm nước quá lâu, nó đã hơi ngả màu đen.

Bàn Tử chẳng quan tâm đến điều đó, nhìn thấy miếng ngọc bội đã cười không khép miệng được, vội nói: "Này này, con tống tử này cứ giao cho Bàn gia tôi xử lý, mấy anh em đừng ra tay, bẩn lắm!" Bàn Tử nói xong đã vớ lấy móng lừa đen xông tới.

Ngô Bất Chính và những người khác cười cười không để ý đến gã.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, thằng béo này chắc chắn đã để mắt đến miếng ngọc bội kia.

Nhưng cái gã này hễ thấy minh khí là không đi nổi, cũng có thể hiểu được.

Chỉ là hình như gã đã quên, đây là đang livestream toàn cầu.

Cậu có lấy được nhiều bao nhiêu, đến cuối cùng giữ lại được mấy món chứ?

Bàn Tử cũng chẳng màng, ba chân bốn cẳng đã đến bên cạnh quan tài, vớ lấy móng lừa đen nhét thẳng vào miệng cái xác khô kia.

Cái xác khô sững người, không có phản ứng gì.

Bàn Tử quay đầu lại cười nói: "Thấy chưa, đối phó với loại tống tử này, phải dùng móng lừa đen!" "Lại đây lại đây Thiên Chân, chụp cho Bàn gia tôi tấm ảnh nào!" Bàn Tử cười toe toét còn giơ tay chữ V, vẻ mặt đầy đắc ý.

Ngô Bất Chính nhìn mà buồn cười, nhưng vẫn chuẩn bị chụp cho gã một tấm, sau này đặt ở đầu giường thằng béo này, mỗi ngày mở mắt ra là cho nó thấy tống tử.

Tốt nhất là dọa cho nó sợ đến mức tè ra quần.

Bàn Tử cũng đang vui mừng hớn hở, thế nhưng khi Ngô Bất Chính vừa giơ tay lên.

Bàn Tử lại phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mình đều đã thay đổi.

Thậm chí Giải Thiên Linh còn rút ra roi chín khúc của mình.

Hắc Hạp Tử thì càng lấy ra chiếc hộp gỗ của gã.

Còn về phần Tần Vũ, thì càng trực tiếp hơn, theo một tiếng "keng", Hắc kim cổ đao đã ra khỏi vỏ! "Các người làm gì vậy?

Không phải đã nói Bàn gia ra tay thì đồ thuộc về tôi sao!

Sao lại còn muốn cướp nữa!" "Còn cậu nữa Tiểu ca, chúng ta quan hệ thế nào, có của tôi tự nhiên cũng có của cậu, cậu sao lại..." Bàn Tử nói chưa dứt lời thì thấy Ngô Bất Chính vỗ vai mình, rồi nháy mắt với gã.

Gã cũng không ngốc, lập tức hiểu ra, Ngô Bất Chính đang nhắc nhở gã, bên vai có thứ gì đó.

Chương 509

Bàn Tử hít sâu một hơi, quay đầu nhìn.

Dù gã đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt quái dị khô quắt của con tống tử đã kề sát bên cạnh mình, cả người cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Khuôn mặt quái dị của con tống tử gần như dán vào mặt gã.

Móng lừa đen trong miệng nó còn chọc cả vào má gã.

Bàn Tử sợ hãi đẩy mạnh thứ đó ra, quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét: "Mẹ nó chứ, móng lừa đen sao lại mất tác dụng rồi!" "Có tác dụng mới là lạ, cậu xem mẹ nó xem đó là thứ gì đi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn một cái, cả người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy lúc này toàn bộ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng đã lật đổ hoàn toàn.

Dịch trong quan tài chảy lênh láng khắp sàn.

Dung mạo của con tống tử cũng lộ ra hoàn toàn.

Nhưng con tống tử này, mẹ nó còn có thể được gọi là tống tử sao?

Chỉ thấy toàn bộ nửa thân trên của nó là hình người, nhưng nửa thân dưới lại không có chân, mà là vô số xúc tu.

Những xúc tu đó trông như của rết hay con cuốn chiếu.

Chỉ có nửa thân trên của người, nửa thân dưới dường như đã hợp nhất với rết.

Lúc này nó đứng ở đó, thật sự dọa người đến tê cả da đầu. "Lạy trời, đây mẹ nó là người hay là quái vật vậy!" "Còn phải hỏi à, chắc chắn là quái vật không ra người không ra quỷ!" Ngô Bất Chính hét lên.

Gần như ngay khi Bàn Tử vừa chạy về, con tống tử quái dị kia đã lao về phía mọi người.

Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh mắt lanh tay lẹ, gần như đồng thời ra tay.

Roi chín khúc của Giải Thiên Linh đến trước tiên, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy hai cánh tay của con tống tử.

Tuy nhiên, sức của con tống tử cũng cực lớn.

Chưa đợi Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đến gần, con tống tử đã đột ngột dùng sức, lập tức kéo Giải Thiên Linh về phía mình.

Roi chín khúc này dường như rất quan trọng với anh ta, dù vậy anh ta cũng không nỡ buông tay.

Nhưng mắt thấy anh ta đã bị kéo lao về phía con quái vật.

Một tay của con tống tử cũng đã vồ về phía đầu Giải Thiên Linh.

Hắc Hạp Tử thấy vậy, ánh mắt lạnh đi, chiếc hộp gỗ màu đen trong tay lập tức mở ra.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy một luồng sáng trắng lóe lên, trong tay Hắc Hạp Tử đã có thêm một cây trường thương màu bạc.

Trường thương vung lên, trong nháy mắt đâm xuyên qua lòng bàn tay của con tống tử.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn mà ngẩn cả người.

Khán giả trong phòng livestream cũng đều ngơ ngác, trong cái hộp nhỏ như vậy, sao lại có thể chứa một cây trường thương được!

Nhưng rất nhanh mọi người đã phản ứng lại.

Công nghệ hiện đại phát triển như vậy, cũng không thiếu những vũ khí có thể biến dài ra trong chớp mắt.

Chắc là bản thân cây trường thương này cũng có cơ quan nào đó điều khiển, nên cũng không có gì kỳ lạ.

Loạt thao tác này của Hắc Hạp Tử vô cùng bắt mắt.

Tuy nhiên, gã hiển nhiên cũng đã đánh giá thấp thực lực của con tống tử này.

Chỉ thấy nó cứng rắn rút lòng bàn tay ra, dường như không hề cảm thấy đau đớn.

Sau đó vung tay một cái, lại quật Hắc Hạp Tử đập vào tường.

Nhưng nhờ vậy, Giải Thiên Linh cũng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Con tống tử cũng không đuổi theo họ, mà quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Những xúc tu dưới chân cào cào trên đất, lao về phía ba người. "Đến hay lắm, mẹ nó Bàn gia đây đang bực mình đây!" Bàn Tử thấy vậy liền vớ lấy cuốc chim chuẩn bị ra tay.

Nào ngờ, con tống tử khi đi ngang qua tấm ván quan tài, lại dùng một chưởng đập vào nó.

Tấm ván quan tài bằng gỗ nam mộc tơ vàng lập tức bay về phía Ngô Bất Chính.

Nếu bị đập trúng, e rằng sẽ nát thành tương thịt ngay lập tức. "Tiểu ca!" Bàn Tử thấy vậy liền hét lên, đồng thời vớ lấy cuốc chim lao về phía con tống tử.

Gã biết với tốc độ của mình, tuyệt đối không kịp cứu người, Tần Vũ chắc chắn sẽ đi cứu Ngô Bất Chính ngay lập tức.

Chương 510

Còn mình thì chẳng thà đi giữ chân con tống tử.

Quả nhiên, nếu nói về độ hiểu Tần Vũ, Bàn Tử có lẽ còn hơn cả Ngô Bất Chính.

Cùng lúc gã hét lên, chỉ thấy Tần Vũ đã động.

Anh vốn đang lao về phía con tống tử.

Nhưng lúc này thấy tấm ván quan tài bằng gỗ nam mộc tơ vàng bay về phía Ngô Bất Chính.

Anh liền xoay người một cái, trực tiếp chắn trước tấm ván.

Hắc kim cổ đao cũng được giơ lên, dùng lưỡi đao đỡ lấy tấm ván quan tài.

Nhưng tấm ván này quá nặng, hơn nữa một chưởng của con tống tử ẩn chứa lực đạo cực lớn, khiến cả người Tần Vũ bị đẩy lùi liên tục.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng rất lo Tần Vũ sẽ bị thương.

Nhưng chưa kịp mở miệng, chỉ nghe một tiếng "rắc", tấm ván quan tài gỗ nam mộc tơ vàng lại bị Tần Vũ dùng sức chém thành hai nửa.

Hai nửa ván quan tài bay ngược ra sau.

Ngô Bất Chính vội cúi người xuống, nhưng vẫn bị một mảnh dằm gỗ cứa rách cánh tay.

Tuy vết thương không sâu, nhưng lại rất dài, gần như rạch một đường dọc cả cẳng tay.

Ngô Bất Chính vội lấy băng gạc ra băng bó, Tần Vũ lúc này cũng chạy tới.

Thấy tình hình này, ánh mắt anh lập tức lạnh đi.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử đứng bên cạnh trong lòng đều rất kinh ngạc.

Phải biết rằng, tuy họ đến đây để giúp Ngô Bất Chính, nhưng tục ngữ có câu, người không vì mình trời tru đất diệt.

Giúp người cũng có giới hạn.

Tình huống vừa rồi Giải Thiên Linh căn bản không kịp đến cứu.

Mà Hắc Hạp Tử chủ yếu là bảo vệ Giải Thiên Linh, cộng thêm khoảng cách xa cũng không kịp đến.

Cho nên dù lúc đó Ngô Bất Chính thật sự xảy ra chuyện, họ cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Dù sao có thể cùng cậu ta xuống đây đã là rất nể mặt rồi.

Đảo đấu làm gì có lần nào toàn thân trở ra, cho nên dù Ngô Bất Chính thật sự gặp chuyện, họ cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối, sẽ không có gánh nặng tâm lý gì.

Nhưng hành động của Tần Vũ lại hoàn toàn khác với họ.

Đó căn bản là đang dùng mạng để bảo vệ Ngô Bất Chính.

Hắc Hạp Tử lúc này trong lòng cũng rất thắc mắc.

Ngô Bất Chính rốt cuộc đã cho Tần Vũ bao nhiêu tiền, mà có thể khiến anh liều mạng bảo vệ mình như vậy.

Chỉ là gã đâu biết rằng, ân oán tình nghĩa giữa Tần Vũ và Ngô Bất Chính, thực sự là quá sâu đậm.

Đã không đơn thuần là vấn đề của thế giới song song này.

Mà còn liên quan đến nhân quả của kiếp trước. "Tiểu ca đừng nhìn nữa, Thiên Chân cậu ta cũng không chạy được đâu, mau qua đây giúp một tay đi!" Bàn Tử lúc này hét lên.

Tần Vũ sững người, lúc này mới nhớ ra con tống tử vẫn chưa giải quyết xong.

Quay đầu nhìn lại, Bàn Tử đã bị con tống tử đánh bay như quả bóng cao su.

Nhưng Bàn Tử ra tay cũng thật sự ác, cây cuốc chim đã đập gãy một cánh tay của con tống tử.

Máu đen chảy ra không ngừng!

Nhưng thứ đó dường như không hề để ý đến vết thương trên tay, cánh tay còn lại vẫn tiếp tục đuổi theo Bàn Tử. "Tôi nói này, các người còn đứng xem náo nhiệt nữa, Bàn gia thật sự sắp về chầu trời rồi!" Bàn Tử không nhịn được hét lên.

Lúc này con tống tử đã đến gần Bàn Tử.

Tuy nó không có chân, nhưng vô số xúc tu dưới chân lại vô cùng linh hoạt, cứ như thể nó sinh ra đã như vậy.

Tần Vũ liếc nhìn Ngô Bất Chính, thấy cậu đã băng bó xong vết thương trên tay.

Anh lập tức không chần chừ nữa, cầm Hắc kim cổ đao lao về phía con tống tử.

Cùng lúc đó, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh ở bên cạnh cũng ra tay.

Hai người đã có kinh nghiệm từ trước, lần này không còn xông vào một cách liều lĩnh nữa.

Giải Thiên Linh chỉ vào đầu con tống tử nói: "Chặt đầu nó thử xem!" Dứt lời, roi chín khúc trong tay đã vung ra.

Loại roi chín khúc này của anh ta không phải làm bằng dây thừng, mỗi một khúc đều được làm từ thép tinh luyện.

Giữa các khúc có một vật hình vòng tròn nối liền, tính linh hoạt cực kỳ cao.

Chương 511

Một số người luyện võ đều biết, luyện tập côn nhị khúc rất dễ làm mình bị thương.

Mà roi chín khúc này thực ra cũng tương tự, muốn luyện thành thạo là vô cùng khó.

Nhưng một khi đã nắm vững, cũng vô cùng đáng sợ.

Khúc đầu tiên của roi chín khúc, đầu nhọn sắc bén như chủy thủ.

Giải Thiên Linh vung tay, khúc đầu tiên cùng với cả sợi roi chín khúc lao về phía gáy con tống tử.

Nhưng da của con tống tử khô quắt, như gỗ khô.

Khúc cuối cùng của roi chín khúc cũng chỉ cắm vào được nửa tấc.

Nhưng lúc này Giải Thiên Linh đã xông tới, tay nắm chặt cán roi chín khúc, dùng sức đẩy mạnh.

Lập tức cả khúc thứ chín của roi cắm sâu vào cổ con tống tử.

Con tống tử bị đẩy đập vào tường.

Bàn Tử thấy vậy vội lách người né ra.

Gần như cùng lúc, Hắc Hạp Tử cũng đã đến, trường thương bạc lấp lánh vung lên, trong nháy mắt xuyên qua ngực con tống tử, ghim nó lên tường.

Cuối cùng là Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này ánh mắt băng hàn, cũng không biết có phải vì Ngô Bất Chính bị thương hay không.

Dù lúc này con tống tử đã bị khống chế, nhưng anh vẫn không có ý định dừng tay.

Hắc kim cổ đao lóe lên, một vệt máu tươi bắn lên vách tường.

Toàn bộ đầu của con tống tử bị chặt đứt.

Bàn Tử lúc này vừa vớ lấy cuốc chim định đến giúp, kết quả thấy cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt. "Tiểu...

Tiểu ca, lần sau đừng nhanh như vậy, Bàn gia tôi còn chưa ra tay mà!" Bàn Tử ngượng ngùng nói.

Tần Vũ không để ý đến gã, quay người đi về phía Ngô Bất Chính.

Bàn Tử thấy tay Ngô Bất Chính đang quấn băng gạc, lập tức hiểu ra rồi cười nói: "Ồ!

Thiên Chân bị thương rồi, thảo nào Tiểu ca tức giận như vậy, vậy thì không sao không sao rồi!" Bàn Tử nói xong cũng chạy tới.

Giải Thiên Linh cảm thấy ghê tởm, mấy gã đàn ông to xác cứ như đang yêu đương vậy.

Thế là anh ta tự mình chạy đi nghiên cứu cái xác kia.

Hắc Hạp Tử thấy không còn nguy hiểm, thu lại trường thương bạc, sau đó ngồi lên một tấm ván gỗ bên cạnh cười nói: "Tần Vũ tiểu ca phải không, huynh đệ nghiêm túc hỏi này, có hứng thú hợp tác với tôi không?" "Kiếm được tuyệt đối nhiều hơn đảo đấu!" Tần Vũ liếc gã một cái không nói gì.

Ngô Bất Chính lại cười nói: "Hắc gia, bạn tôi mà anh cũng muốn lừa à!" "Danh tiếng Hắc Hạp Tử của anh trong giới ai mà không biết, nghề chính là mát xa, nghề phụ là đảo đấu!" "Nếu mát xa thật sự kiếm được nhiều tiền như vậy, anh còn chạy ra ngoài làm nghề phụ làm gì!" "Này!

Cậu!" Hắc Hạp Tử bị nói trúng tim đen, đành nói: "Ngô Bất Chính, tôi không hiểu, Tần Vũ tiểu ca này thân thủ lợi hại như vậy, cậu rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mời được cậu ấy?

Cậu ra giá đi, tôi thuê lại có được không!" Ngô Bất Chính thấy vậy cười cười không nói gì.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy vậy liền tiếp lời: "Huynh đệ, cái này thì anh không biết rồi, tôi đã nói từ trước, Tiểu ca bảo vệ Thiên Chân nhà chúng tôi không cần tiền!" "Một đồng cũng không tốn!

Sao anh lại quên rồi!" "Một đồng cũng không tốn?

Sao có thể, thời buổi này còn có người lao động miễn phí à?" Hắc Hạp Tử tỏ vẻ không tin.

Bàn Tử lại cười nói: "Anh có hiểu cái gì gọi là 'dùng tình yêu phát điện' không?" "Dùng tình yêu phát điện?

Có ý gì?" Hắc Hạp Tử nghe mà ngơ ngác.

Bàn Tử lại cười nói: "Ý là, Tiểu ca giúp Thiên Chân, không phải vì tiền, mà là vì tình yêu!" "Cút đi!" Ngô Bất Chính nghe xong mặt đầy ngượng ngùng, nhưng nhìn sang Tần Vũ vẫn đang kiểm tra vết thương của mình.

Cậu bất giác cảm thấy có chút... "Này này nhìn kìa, Thiên Chân đỏ mặt rồi kìa!" Bàn Tử đột nhiên cười nói.

Ngô Bất Chính còn định phản bác, thì Giải Thiên Linh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Các người đừng đùa nữa, cái xác này có vấn đề, nó hình như không phải của ngôi mộ cổ này, Uông Tàng Hải là người thời Nguyên mạt Minh sơ!" "Nhưng trên ván quan tài của cái xác này ghi chép, là một nơi tên là Đông Hạ Quốc, đây căn bản không phải là người cùng một nơi, sao lại chôn cùng nhau được?" Bàn Tử trong lòng vẫn còn tơ tưởng đến cái bát vàng, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Còn có cái bát vàng này, cậu đã nói nó là một cái đồng hồ đếm thời gian, e rằng trước khi bột pha lê lấp đầy, chúng ta không cử hành tế tự!" "Thì mọi chuyện sẽ kết thúc!" Ngô Bất Chính tỏ ra rất khó chịu, nói: "Vậy cũng không thể lấy đồng đội ra tế trời, thế còn là người không!" Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm: "Có sao đâu, đồng đội tế trời pháp lực vô biên mà, biết đâu chúng ta sẽ ổn ngay thôi?" "Hơn nữa cậu đừng quên, trên đường đến đây nếu không có chúng ta, cậu ta đã chết từ lâu rồi!" "Bây giờ cũng là lúc cậu ta báo ơn rồi!" "Thằng béo chết tiệt, cậu chỉ giỏi mồm mép thôi, cậu muốn ra tay thì cậu đi đi!

Cậu có xuống tay được không?" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái.

Cậu rất hiểu thằng béo này, cũng chỉ nói miệng thôi, chứ bảo gã thật sự ra tay với Lôi, gã chắc chắn sẽ không làm.

Đây là giới hạn cuối cùng của một con người.

Lôi có thể vì mạng sống mà ra tay với Thương Thương Không.

Nhưng họ sẽ không, nếu không họ cũng sẽ không trở thành bạn bè, thậm chí là anh em có thể yên tâm giao phó sau lưng! "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không nói gì, chỉ im lặng nhìn bức bích họa trên tường.

Ngón tay không ngừng chạm vào những hình khắc đá trên đó.

Chương 512

Đột nhiên Tần Vũ lên tiếng: "Sai rồi!

Sai rồi!" Mọi người đều sững sờ, không hiểu Tần Vũ nói cái gì sai.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy nói: "Tiểu ca, cái gì sai rồi?

Là tôi phân tích không đúng sao?" Tần Vũ gật đầu.

Ngô Bất Chính lại không hiểu, cậu thấy ngón tay Tần Vũ đang chạm vào bức bích họa đang bong tróc, vội nói: "Sai ở đâu?

Bức bích họa cậu chỉ, chính là đang lột da mà!" Tần Vũ lại lắc đầu. "Tuy tôi không nhớ ra được!" "Nhưng chắc chắn không phải như vậy!" Bàn Tử nghe vậy sững người, nói: "Mẹ kiếp, Tiểu ca không khoa học gì cả, sao cậu lại nói nhiều với Thiên Chân thế, lần này nói còn nhiều hơn cả quãng đường vừa qua cộng lại!" Tần Vũ sững người, đột nhiên rút chủy thủ ra, một tay túm lấy Bàn Tử, chủy thủ trong nháy mắt đã kề lên trán gã.

Bàn Tử lập tức sợ ngây người, ngày thường chém gió thì hay lắm, nhưng thật sự động thủ thì gã căn bản không phải là đối thủ của Tiểu ca.

Động tác của Tần Vũ quá nhanh, Bàn Tử phản ứng lại vội hét lên: "Tiểu ca cậu điên rồi, cậu mà lại gần nữa là mắt tôi mù đấy!" Tần Vũ nghe vậy liền thả Bàn Tử ra.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh ngạc.

Trong lòng lập tức bừng tỉnh. "Sai rồi!

Thật sự là sai rồi, bức bích họa đó không phải là lột da, mà là khoét mắt!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Khán giả trong phòng livestream cũng lập tức phản ứng lại.

Hóa ra ý nghĩa trên bức bích họa không phải là cử hành tế tự thì phải giết người.

Mà là chỉ cần dùng một đôi mắt bị nguyền rủa là được.

Phát hiện này rất kinh người.

Nhưng sau khi mọi người bình tĩnh lại, vẫn cảm thấy không ổn.

Khoét mắt của người khác ra, thế thì có khác gì giết người ta đâu!

Đây là vùng hẻo lánh của núi Côn Luân, tạm thời không nói đối phương có thể thích ứng với cuộc sống không có mắt hay không.

E rằng chỉ riêng việc chảy máu cũng đủ chết, chưa đến được bệnh viện đã toi mạng rồi.

Thế này cũng chẳng khác gì giết người! "Không đúng!

Không đúng!

Chúng ta có mắt mà!" Ngô Bất Chính đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Lúc này Tần Vũ ở bên cạnh đã mở ba lô ra.

Lập tức mọi người nhìn thấy, anh lấy ra hai viên châu tròn vo từ trong ba lô.

Hai viên châu này là Tần Vũ lấy được từ miệng con cá vương râu trắng trước đây.

Lúc đó anh đã nói thứ này rất quan trọng.

Chỉ là mọi người đều không hiểu, chính anh cũng không nhớ rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Chỉ là cảm thấy rất quan trọng.

Lúc này nghĩ lại, mọi người lập tức hiểu ra.

Hai viên châu này chính là mắt của Xà Mẫu.

Dùng để làm vật khởi đầu cho nghi lễ tế tự, quả thực không còn gì thích hợp hơn.

Lôi ở bên cạnh thấy vậy lập tức mừng rỡ, biết mình không cần phải hy sinh nữa, liền chạy tới. "Vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, mau bắt đầu thôi!" Mọi người không để ý đến hắn, Ngô Bất Chính liếc nhìn cái bát vàng.

Chỉ thấy bột pha lê trong bát đã được khoảng nửa bát, theo tốc độ này họ ít nhất còn một giờ nữa.

Cũng không vội.

Nhưng họ còn phải tìm lối ra ngoài.

Hơn nữa ai lại muốn ở mãi trong cái nơi quỷ khí âm u này.

Con Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn kia cũng không biết lúc nào sẽ xuất hiện.

Vẫn phải tranh thủ thời gian cử hành nghi thức, sau đó chuồn đi.

Ngô Bất Chính lập tức lấy Phượng Hoàng đảm cùng với mắt của Xà Mẫu ra.

Sau đó theo chỉ dẫn trên bích họa, đặt hai món đồ ngược vào trong hồ nước.

Chỉ cần cử hành tế tự ngược lại, tự nhiên cũng có thể cắt đứt liên kết giữa không gian hư số và hiện thực, từ đó cắt đứt lời nguyền.

Tuy hình xăm con mắt trên lưng mọi người sẽ không biến mất, nhưng cũng sẽ không tiếp tục biến đổi nữa.

Chương 513

Đặt hai món đồ vào trong.

Mọi người đợi mười phút.

Cả tế đàn cũng không có gì thay đổi.

Mọi người đều có chút nghi ngờ, có phải họ đã làm sai rồi không!

Nhưng trên bích họa ghi chép như vậy mà!

Bàn Tử vội cởi áo trên ra bảo Ngô Bất Chính xem hình xăm con mắt trên vai mình.

Không có gì thay đổi, vẫn như cũ.

Bàn Tử nói: "Có thể là hiệu quả chưa thể hiện ra ngay, dù sao chúng ta cũng đã cố hết sức rồi!" "Nghi lễ tế tự cũng đã cử hành!" "Chúng ta mau chuồn đi thôi!" "Cái bát vàng kia sắp đầy rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, họ quả thực đã làm tất cả những gì có thể.

Phần còn lại chỉ có thể giao cho ý trời.

Ngô Bất Chính gọi mọi người thu dọn đồ đạc, còn mình thì chạy đến bức tường bích họa, chụp lại hết những hình ảnh trên đó.

Những bức bích họa này ghi chép chi tiết toàn bộ nghi thức tế tự.

Tự nhiên phải chụp lại, nếu sau này có vấn đề gì xảy ra, họ ít nhất cũng không phải không có chút tư liệu nào.

Mọi người nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc.

Tần Vũ lại trực tiếp nhảy xuống hồ nước, lấy Phượng Hoàng đảm và mắt của Xà Mẫu ra.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi cười. "Vẫn là Tiểu ca biết tính toán, dùng xong còn không quên mang đi!" Ngô Bất Chính lại nhíu mày. "Mang đi rồi hiệu quả của nghi lễ có bị ảnh hưởng không?

Bích họa không ghi chép!" Bàn Tử nói: "Chắc chắn không ảnh hưởng gì đâu, ngày xưa lúc tôi đi nghĩa vụ, người dân quê tôi cúng tế ông trời, đồ cúng xong đều tự mình ăn hết!" "Chắc chắn không sao!" "Hơn nữa hai thứ này đều là đồ tốt, để lại đây quả thực là lãng phí!" Ngô Bất Chính gật gật đầu cũng không nói thêm.

Hai thứ này để lại đây quả thực cũng là một mối họa ngầm.

Nếu sau này có người vào đây đổi vị trí các món đồ, lời nguyền trên người họ sẽ lại bị kích hoạt.

Cho nên mang đi cũng an toàn hơn. "Vậy đi thôi!" Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Bàn Tử lại vẫn còn tơ tưởng đến cái bát vàng của mình.

Thấy lúc này chuẩn bị đi rồi, liền tiến lên lấy cái bát vàng ra.

Đổ hết bột pha lê bên trong ra, rồi hài lòng cất vào ba lô.

Nhưng sau đó Bàn Tử phát hiện ra một vấn đề.

Khi gã nhấc cái bát vàng lên, bột pha lê bên trong chỉ có khoảng bốn phần năm, vẫn chưa đầy.

Theo suy đoán của Ngô Bất Chính, đây là một cái đồng hồ đếm thời gian.

Vậy có nghĩa là bột pha lê ít nhất phải lấp đầy cái bát vàng mới dừng lại.

Nhưng lúc này gã đã cho cái bát vàng vào ba lô, bột pha lê trên trời cũng không rơi xuống nữa.

Điều này khiến gã cảm thấy rất kỳ quái. "Thiên Chân, có phải chúng ta nhầm rồi không, sao bột pha lê này lại tự dừng rồi!" Bàn Tử quay đầu hỏi.

Tuy nhiên, lời gã vừa dứt, sau lưng liền vang lên một tiếng "cạch" trầm đục.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, mẹ nó chắc chắn là có cơ quan nào đó bị kích hoạt rồi.

Dưới cái bát vàng chắc chắn có đè lên cơ quan, một khi bị nhấc ra, chẳng phải là xảy ra chuyện rồi sao. "Thằng béo chết tiệt, cậu chỉ nhớ đến minh khí thôi, cái bát vàng đâu!" Ngô Bất Chính phát hiện ra vấn đề vội hỏi.

Bàn Tử lúc này mặt đã tái xanh, chỉ vào ba lô nói: "Cất vào rồi, bây giờ lấy ra còn được không?" "Được cái con khỉ, mau chạy đi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, mặc kệ là phiền phức gì, chỉ cần không phải giao đồ ra là được!

Dù sao đây cũng được coi là một món minh khí mà!

Mọi người vội chuẩn bị quay lại theo đường cũ.

Nhưng chưa đi được hai bước, đột nhiên mọi người thấy trên bức tường vốn đen kịt, lại có một lớp vật chất màu đen bong ra.

Sau đó bên trong lộ ra chính là một lớp pha lê.

Hóa ra toàn bộ không gian nơi tế đàn tọa lạc, vốn là một hang động pha lê khổng lồ.

Cùng với lớp vật chất màu đen bong ra, lúc này nó đã hiện ra dáng vẻ ban đầu.

Tần Vũ vừa chuẩn bị xông đi, đột nhiên thấy, trong thông đạo phía trước, một đám bóng đen đã cuộn trào tới.

Không phải Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thì là gì.

Chương 514

"Mau chạy!" Tần Vũ hô một tiếng, lập tức kéo Ngô Bất Chính quay đầu bỏ chạy.

Lúc mọi người xuống đây, nham thạch núi lửa dưới chân đã không còn nữa.

Lúc này nào còn dám dừng lại, một khi bị Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn chạm phải, sẽ chết ngay tức khắc!

Mọi người vội quay người bỏ chạy, nhưng lúc này biết chạy đi đâu.

Cả tế đàn chỉ là một mỏm nhô ra trên vách tường pha lê, một mặt sát với thông đạo, ba mặt đều là vách đá cheo leo.

Bên dưới tối đen không nhìn thấy gì.

Ngay lúc mọi người đang lo lắng.

Đột nhiên Ngô Bất Chính hét lên: "Mọi người mau nhìn, những hạt bột pha lê trôi nổi kia đã tan ra rồi!" Mọi người vội quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên phát hiện những hạt bột pha lê trôi nổi xung quanh trước đó đã tan ra.

Cộng thêm những bức tường pha lê xung quanh hiện ra.

Lại chiếu sáng cả bóng tối xung quanh tế đàn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng bên dưới tế đàn, mọi người trong lòng đều kinh hãi.

Chỉ thấy ở một bên phía dưới tế đàn, lại có một đống thi hài chất chồng dày đặc.

Những thi hài đó không hề thối rữa, mà dường như đã bị ai đó hút cạn máu tươi trong người.

Trực tiếp biến thành xác khô.

Làn da như vỏ cây khô dán vào xương, trông vô cùng đáng sợ.

Mấu chốt là những thi thể này đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Không biết đã chết bao nhiêu người.

Lúc này Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn đã xông ra khỏi thông đạo, chỉ trong chốc lát là sẽ tới nơi.

Mọi người lúc này không dám chậm trễ, cũng không quan tâm có bị xương của thi thể đâm chết hay không, lập tức nhảy xuống.

Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính cùng nhảy xuống.

Giữa không trung, anh che cậu ra sau lưng mình.

Cứng rắn dùng thân thể mình bảo vệ Ngô Bất Chính.

Nhưng trọng lượng của hai người, trong nháy mắt đã làm sụp một mảng lớn của đống xác, hai người trực tiếp lún xuống ba bốn mét.

Bàn Tử cũng không khá hơn là bao.

Gã cõng Thương Thương Không, vừa nhảy xuống, càng lún sâu bảy tám mét.

Nhưng Thương Thương Không bị va chạm như vậy, lại tỉnh lại.

Bàn Tử cũng không quan tâm đến chuyện khác, kể lại sơ qua tình hình, hai người liền nhanh chóng bò lên trên đống xác.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ lúc này đã bò lên trên đống xác, Ngô Bất Chính kinh hãi nói: "Mọi người nhìn những thi thể này đi, mí mắt của họ đã bị người ta lột đi, mắt bị khoét ra trực tiếp!" "Xem ra suy đoán của chúng ta không sai, dùng mắt là có thể tiến hành tế tự!" Bàn Tử nghe vậy lại hét lên: "Thiên Chân, mẹ nó đến lúc nào rồi, cho dù tế tự đúng rồi thì có ích gì, chúng ta làm sao ra ngoài được đây!" "Thằng béo chết tiệt cậu im miệng đi, không phải cậu táy máy lung tung thì chúng ta có đến mức thảm hại thế này không?" "Cái tật tham của rẻ mà chịu thiệt lớn này của cậu bao giờ mới sửa được!" Ngô Bất Chính hét lên.

Lúc này cả đống xác bị họ dùng làm vật cản.

Vừa hay có thể ngăn chặn sự tấn công của Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn.

Nhưng Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thấy vậy cũng không cam tâm.

Trực tiếp men theo vách tường pha lê di chuyển xuống dưới đống xác.

Chỉ cần chúng rơi xuống đáy đống xác, trong nháy mắt sẽ bị cộng hưởng chấn thành tương thịt.

Nhưng cả đống xác cũng không chịu nổi sự giày vò của nhiều người như vậy.

Lúc này đã có rất nhiều thi thể trượt xuống một bên theo mặt đất pha lê trơn tuột.

Cảm giác tuyệt vọng trong lòng mọi người dần dần dâng lên.

Dù họ không rời khỏi đống xác này, nhưng cũng không thể thoát khỏi tế đàn này.

Sớm muộn gì cũng sẽ bị vây chết ở đây!

Hơn nữa ai biết được, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn này có còn thứ gì hung dữ hơn đang chờ họ không. "Tiểu ca!

Mau nghĩ cách đi!" Bàn Tử lúc này cũng đã bò lên đống xác.

Lúc này họ đã hoàn toàn hết cách.

Tần Vũ tuy đã mất trí nhớ, nhưng đối với một số chuyện quan trọng vẫn có ấn tượng.

Ví dụ như mắt của Xà Mẫu, cho nên anh chắc chắn cũng sẽ có cách.

Ngô Bất Chính cũng nhìn về phía Tần Vũ, thấy sắc mặt anh đau đớn, trong lòng cũng có chút xót xa.

Chương 515

Bắt một người mất trí nhớ phải hồi tưởng lại mọi chuyện, không nghi ngờ gì là vô cùng tàn nhẫn. "Tiểu ca cậu đừng vội, thật sự không nhớ ra được thì thôi, trời không tuyệt đường người, chúng ta chắc chắn sẽ có cách khác!" Ngô Bất Chính vội khuyên nhủ.

Mắt Tần Vũ lúc này đã hơi đỏ lên, dường như việc hồi tưởng ký ức khiến anh rất đau khổ.

Nhưng Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn đã không đợi được nữa.

Thấy mọi người không xuống, chúng trực tiếp di chuyển lên đỉnh hang động của tế đàn.

Sau đó, từ đỉnh hang động của tế đàn truyền đến một trận rung động "ầm ầm ầm".

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì đều ngây người.

Chỉ thấy trên toàn bộ đỉnh hang động, lại có vô số khối pha lê treo ngược.

Giống như nhũ đá.

Pha lê còn sắc bén hơn nhũ đá rất nhiều.

Nếu những thứ này rơi xuống, đập trúng người thì trực tiếp biến thành bùn nhão.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, lập tức đều ngơ ngác.

Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm càng căng thẳng đến không nói nên lời.

Các cư dân mạng khác vội gửi đạn mạc nhắc nhở. 【Tiểu ca mau chạy đi, đừng ngẩn ra đó nữa】【Đúng vậy, ít nhất cũng phải chạy một chút chứ, biết đâu có hy vọng】【Nói nhảm, tôi nói cho các người biết, lúc này ở yên tại chỗ mới là an toàn nhất!】【Đúng, tôi đồng ý, chỉ cần trên đầu không có pha lê, thì không thể bị đập trúng, chạy loạn bị đập trúng xác suất mới lớn!】【Các người nói vớ vẩn à, đổi lại là cậu đi thử xem, nếu cậu có thể đứng yên tại chỗ không động, tôi gọi cậu bằng ông nội】【Các người cãi nhau cái gì, có thể yên tĩnh một chút không!】【Đừng nói nhảm nữa, chạy là đúng rồi, thứ này rơi xuống còn sắc hơn cả kiếm bén!】【Lầu trên sao cậu biết?】【Mẹ nó, lão tử ngày xưa lúc đi đạo mộ, đã từng gặp phải...

Mẹ kiếp!】Người này gửi đạn mạc đến một nửa thì dừng lại.

Đồng thời cả phòng livestream cũng im lặng trong chốc lát, sau đó đạn mạc lại hiện lên.【Chú cảnh sát ơi, ở đây có một tên trộm mộ】【+1, ở đây có một con cá lọt lưới】【Chú cảnh sát ơi....】【Đã nhận, đang trên đường đến bắt!】Theo đó, một dòng đạn mạc trong phòng livestream được gửi đi, lập tức tất cả mọi người đều bật cười.

Duy chỉ có người nói mình từng đi đạo mộ kia, không bao giờ xuất hiện nữa.

Xem livestream còn có thể tiện tay bắt trộm mộ, hiệu quả này quả thực là đạt tối đa.

Chỉ có điều lúc này Tần Vũ và mọi người căn bản không có thời gian để xem phòng livestream.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" cực lớn, khối pha lê lớn nhất trên đỉnh đầu đã không chịu nổi nữa, trực tiếp rơi thẳng xuống.

Chỉ thấy nó trong nháy mắt đâm vào đống xác.

Làm thi thể văng ra một mảng lớn.

Gần như cùng lúc, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, bên dưới đống xác bị khối pha lê kia đập văng ra, lại xuất hiện một lối đi.

Trên lối đi còn có một cánh cửa gỗ, dường như có thể rời đi!

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức hét lên: "Mau qua đó, biết đâu là lối ra!" Lúc này mọi người còn quan tâm bên trong lối đi có gì.

Lập tức bám vào đống xác xông qua.

Và gần như cùng lúc, những khối pha lê treo ngược trên đỉnh đầu đã hoàn toàn không chịu nổi nữa.

Vô số khối pha lê trong khoảnh khắc như mưa bão, rơi xuống phía dưới.

Mọi người nghe đến đây đều sững sờ, Ngô Bất Chính rất hứng thú với loại chuyện này, vỗ vỗ Tần Vũ ra hiệu mình không sao rồi lập tức chạy qua đó.

Những thứ này được ghi lại bằng văn tự, khắc trên ván quan tài.

Nhưng tấm ván này đã bị Tần Vũ chém thành hai nửa.

Sau khi ghép lại cũng miễn cưỡng đọc được toàn bộ.

Văn tự trên ván quan tài là chữ Trung cổ, không phải chữ của nước Đông Hạ, nên mọi người đều có thể đọc hiểu.

Thậm chí không ít người trong phòng livestream cũng có thể hiểu được đại ý.

Nội dung tổng thể đại khái như sau: Năm đó Uông Tàng Hải từng mang về hai bộ di hài từ nước Đông Hạ, là một đôi vợ chồng.

Để tỏ lòng kính trọng, cả hai bộ di hài này đều được đặt trong quan tài làm bằng gỗ kim ti nam mộc.

Lúc khâm liệm lại, ông ta phát hiện nữ thi vậy mà lại chết trong lúc đang mang thai.

Đây cũng là lý do vì sao họ phát hiện ra bạch mao hạn bạt trong chiếc quan tài kim ti nam mộc trước đó.

Uông Tàng Hải đặt hai chiếc quan tài này vào trong nhĩ thất để bồi táng.

Nhưng do âm mưu sai dương thác thế nào đó, cả hai đều bị nhóm Tần Vũ phát hiện.

Ngô Bất Chính nói tiếp: "Người đàn ông này, hẳn là một vị tướng quân của nước Đông Hạ, đã lập nên chiến công hiển hách cho nước Đông Hạ, thậm chí còn từng nhận được phần thưởng cao nhất của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ!" "Cụ thể là gì thì không nói, nhưng tôi nghi ngờ cơ thể đầy rết của ông ta có thể liên quan đến những phần thưởng này!" "Tôi nhớ ở gần Đại Tuyết Sơn, nếu có suối nước nóng ngầm hoặc nguồn nhiệt, thì sẽ có rất nhiều loại rết lớn này!

Cũng có thể là du diên!" "Những hình khắc trên bình sứ mà Bàn Tử phát hiện lúc trước, ghi lại hẳn là một tòa cung điện nằm trên một ngọn núi tuyết nào đó!" "Kết hợp với tình hình hiện tại, tôi nghi ngờ năm đó Uông Tàng Hải có thể đã xây dựng một công trình cung điện khổng lồ cho cái nước Đông Hạ gì đó!" "Nhưng tại sao ông ta lại có giao thiệp với một quốc gia gần như không có ghi chép trong lịch sử như vậy, thì thật khó nói!" "Hơn nữa ở đây còn một điểm đáng ngờ, đó là rốt cuộc chủ nhân của ngôi mộ thuyền đắm này là ai!" "Từ đầu đến cuối, Uông Tàng Hải chưa bao giờ nói đây là ngôi mộ xây cho chính mình!" Mọi người nghe xong trong lòng đều rất nghi hoặc.

Uông Tàng Hải đúng là không nói đây là ngôi mộ xây cho mình, nhưng ngôi mộ dưới đáy biển này rõ ràng lại do ông ta xây dựng.

Bức bích họa trên bình sứ, có thể cũng là do ông ta muốn khoe khoang mình từng xây dựng một công trình cung điện lớn như vậy nên mới để lại.

Chương 516

Nhưng nói đi nói lại, vậy ngôi mộ thuyền đắm này rốt cuộc xây cho ai?

Không thể nào chỉ để kỷ niệm cung điện mình đã xây mà lại dựng cả một công trình thế này được. "Bàn gia thấy nhé, các cậu đúng là ăn củ cải mặn lo chuyện bao đồng!" "Các cậu quan tâm Uông cái gì Hải tại sao lại xây ngôi mộ thuyền đắm này làm gì chứ!" "Việc chúng ta nên làm bây giờ là mau chóng tìm lối ra, sau đó xông thẳng đến chủ mộ thất!" "Cậu tìm Lương Quỳnh của cậu, tôi sờ Minh khí của tôi, rồi nhanh chóng ra ngoài là xong!" "Cái ông Uông gì Hải đó, thích làm gì thì cứ để ông ta làm, đúng không!" Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột nói.

Lời của hắn tuy nghe có phần thô thiển, nhưng đúng là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Phát hiện của Giải Thiên Linh tuy thú vị, nhưng so với lời nguyền liên quan đến tính mạng thì cũng không còn quan trọng nữa.

Ngô Bất Chính nói: "Bàn Tử nói đúng trọng điểm rồi, chúng ta vẫn nên mau tìm lối ra đi!" "Tìm được Lương Quỳnh và những người khác mới là quan trọng nhất!" Mọi người gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa mà bắt đầu tìm lối ra.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của mọi người rời khỏi những tấm ván quan tài kia, họ bỗng nhiên ngây người.

Lối vào nhĩ thất vốn đã biến mất, lúc này vậy mà lại xuất hiện. "Mộ thất này có gì đó kỳ quái, chúng ta vẫn nên mau chóng quay lại dũng đạo, kẻo lát nữa lối ra của nhĩ thất lại biến mất!" Ngô Bất Chính vội vàng nhắc nhở.

Mọi người gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

Vừa quay lại dũng đạo, mọi người liền phát hiện nơi này không hề thay đổi, giống hệt như dũng đạo lúc họ còn ở trong nhĩ thất.

Đây cũng coi như là vạn hạnh trong cái bất hạnh.

Bên phải của mọi người là một mộ thất khác, nghĩ bụng chắc là thông đến chủ mộ thất.

Mọi người không chần chừ, trực tiếp vào gian mộ thất này.

Khi vừa bước vào, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy bên trong gian mộ thất này, vậy mà không có bất cứ thứ gì.

Chỉ có một hồ nước lớn đường kính gần mười mét, gần như chiếm trọn cả mộ thất.

Mặc dù trên đường đi, các nhĩ thất khác về cơ bản đều có hồ nước, nhưng hồ nước lớn như thế này thì mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bàn Tử chỉ vào một kiến trúc giống như bồn tắm ở giữa hồ nước, cười nói: "Ây da, chủ mộ này tám phần là một người thích tắm gội, không có việc gì làm là thích đi tắm, cho nên mới xây một cái bồn tắm lớn như vậy ở đây!" "Gã này mà ở thời hiện đại, chắc có thể ngâm mình trong nhà tắm công cộng cả ngày!" Ngô Bất Chính và những người khác bị chọc cho dở khóc dở cười.

Lời giải thích của Bàn Tử tuy là nói bừa, nhưng cũng có một chút khả năng.

Dù sao thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, ngay cả Tống tử trông như quái vật cũng đã gặp rồi, gặp phải một chủ mộ thích tắm rửa cũng không phải chuyện gì kỳ quái. "Tìm thử trước đã, nơi này đã đến cuối đường rồi, hẳn là còn có ám đạo gì đó chứ!" Ngô Bất Chính nói.

Dũng đạo đến đây là hết đường, nơi này lại không có quan tài, e rằng chủ mộ thất hẳn là ở gần đây.

Mọi người liền tản ra tìm kiếm.

Tuy nhiên, tìm cả buổi trời vẫn không có thu hoạch gì.

Lúc này mọi người cũng đã mệt lả, Ngô Bất Chính liền gọi mọi người ăn chút gì đó, vừa ăn vừa bàn.

Ăn gần xong, Bàn Tử không nhịn được nói: "Tôi thấy chúng ta đều nhầm rồi, trong mộ thất này không có gì cả!" "Chỉ có một cái hồ nước lớn thế này, tôi nghi ngờ, chủ mộ thất chính là ở trong hồ nước!" "Hay là lát nữa chúng ta xuống xem thử?" Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có lý.

Cả mộ thất chỉ có hồ nước lớn này là nổi bật nhất, họ cũng không tìm thấy lối vào nào khác.

Nếu dưới hồ nước này cũng không có thông đạo, vậy thì chỉ có thể thu dọn đồ đạc quay về.

Có điều thiết bị lặn của họ có vấn đề.

Thiết bị lặn của Bàn Tử và Tần Vũ đã bị bỏ lại trong nhĩ thất lúc mới vào.

Chỉ có ba người Ngô Bất Chính mang theo thiết bị lặn của mình.

Vì vậy chỉ có thể hai người dùng chung một cái.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phân cho Bàn Tử và Hắc Hạp Tử một cái.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính dùng một cái, Giải Thiên Linh một mình một cái.

Dù sao cô ấy cũng là con gái, cần phải chăm sóc một chút.

Mọi người phân chia xong, liền chuẩn bị xuống nước.

Nhưng lúc này, Tần Vũ lại như phát hiện ra điều gì, vội ngăn mọi người lại: "Chờ đã!" Mọi người không hiểu, đều nhìn anh.

Trong mắt Ngô Bất Chính cũng lộ vẻ thắc mắc.

Tần Vũ lại không nói gì, tung người nhảy thẳng lên bồn đá ở giữa, sau đó mới nói: "Bồn đá này còn chưa kiểm tra!" Mọi người nghe vậy mới hiểu ra.

Dù sao cũng chỉ còn lại cái bồn đá này, diện tích cũng không lớn.

Thế là họ liền chờ đợi.

Nếu thật sự có cách không cần xuống nước, vậy thì cũng tốt.

Mọi người nhìn Tần Vũ, chỉ thấy anh duỗi lòng bàn tay, áp sát vào toàn bộ bồn đá, sờ từng tấc một.

Mắt thấy sắp kiểm tra hết một vòng, nhưng vẫn không có phát hiện gì.

Ngay khi mọi người đã không còn ôm hy vọng gì nữa, bỗng nhiên thân hình Tần Vũ khựng lại, ngay sau đó hai ngón tay thon dài tức thì gõ vào thứ gì đó.

Chương 517

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe trong hồ nước vang lên một tiếng "cạch", rồi trên mặt nước tĩnh lặng lại xuất hiện mấy vòng xoáy!

Đồng thời, nước trong toàn bộ hồ vậy mà lại nhanh chóng được tháo ra ngoài.

Ở một bên hồ, xuất hiện một dãy bậc thang đá, xoắn ốc đi xuống không biết thông đến nơi nào.

Cảnh tượng này khiến Ngô Bất Chính và những người khác đều sững sờ.

Tất cả mọi người đều không ngờ hồ nước này lại có cơ quan như vậy.

Trước đó Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh không phải không nghi ngờ cơ quan có thể ở trên bồn đá này, nhưng họ cũng không ngờ, sau khi kích hoạt cơ quan, lại là mực nước hạ xuống.

Phải biết rằng, diện tích của hồ nước này thực sự không nhỏ.

Để thiết kế một cơ quan có thể tháo cạn nước trong hồ cũng là vô cùng khó khăn.

Cổ mộ dù sao cũng không phải triển lãm công nghệ cao, tất cả đều phải xuất phát từ sự lâu dài và thực dụng.

Trong cổ mộ, cơ quan dù tinh xảo đến đâu, dưới sự tàn phá của thời gian, cũng không thể bảo tồn được bao lâu.

Mà những thứ có thể bảo tồn vĩnh viễn, thường là những thứ như đá, hoặc nước, những thứ không bị ăn mòn.

Cơ quan của hồ nước này được xây dựng ngoài dự đoán của mọi

người.

Nhưng nó cũng khiến mọi người hiểu ra, dưới hồ nước này tất nhiên ẩn giấu một bí mật lớn.

Nếu không chủ mộ sẽ không thể nào tốn công tốn sức như vậy để xây dựng một hồ nước thế này.

Bàn Tử rất kích động, ba bước thành hai đã đến trước bậc thang đá.

Những bậc thang này đều được đục vào vách đá của cả hồ nước.

Một bên lộ ra hoàn toàn lơ lửng.

Bàn Tử thử dẫm lên, sau đó lại nhảy hai cái, phát hiện bậc thang đá này khá chắc chắn. "Không sao, có thể xuống được!" Bàn Tử gọi.

Mọi người nghe vậy cũng không nói nhảm, thu dọn đồ đạc.

Tần Vũ trực tiếp nhảy từ bồn đá xuống, sau đó cùng mọi người đi xuống theo bậc thang đá.

Phát hiện này khiến trong lòng mọi người đều rất kích động.

Nói không chừng họ có thể thuận theo bậc thang này đến chủ mộ thất, sau đó tìm được Lương Quỳnh và giáo sư Trần.

Khi mọi người dần dần đi xuống, tình hình bên trong hồ nước cũng dần hiện ra.

Toàn bộ hồ nước sâu khoảng bảy tám mét.

Độ cao này đối với một ngôi mộ thuyền đắm đã thuộc loại rất cao.

Dù sao xây dựng cổ mộ trên thuyền, bản thân độ cao cũng không thể quá cao. "Ây!

Dưới này có nước, mọi người cẩn thận, có thể dưới đó sẽ có lỗ thoát nước!" Bàn Tử đột nhiên nhắc nhở.

Đồng thời mọi người cảm thấy chân mình lành lạnh, đã ngập trong nước.

Nước ở đáy hồ không hoàn toàn cạn, nhưng mực nước cũng không cao, về cơ bản chỉ đến bắp chân của mọi người.

Ngô Bất Chính thử sờ soạng tình hình dưới nước, quả nhiên phát hiện rất nhiều lỗ thoát nước.

Nhưng đều không lớn, chỉ cần cẩn thận một chút chắc cũng không bị vấp chân.

Phía dưới toàn bộ hồ nước, sương mù lượn lờ, tầm nhìn rất thấp.

Mọi người đều bật đèn pin, dò dẫm tình hình xung quanh.

Bỗng nhiên Giải Thiên Linh ở bên cạnh đột nhiên hét lên: "Ai đó!" Vừa dứt lời, chiếc roi chín khúc trong tay tức thì bay ra.

Hành động đột ngột này của cô cũng khiến mọi người giật mình, còn tưởng là có Tống tử chui ra.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn sang, lại sững sờ.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước, một vật đen sì đứng đó không nhúc nhích.

Roi chín khúc quấn quanh cổ vật đó, nhưng nó vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Điều này khiến mọi người cảm thấy rất nghi hoặc.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, không nói hai lời liền xông tới.

Ngô Bất Chính thấy vậy sợ anh gặp nguy hiểm cũng đi theo.

Lần này Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng không bình tĩnh được nữa, vội vàng đi theo.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy tình hình phía trước, lập tức đều sững sờ.

Hóa ra vật đen sì đó, vậy mà là một pho tượng đá, trông rất giống một con khỉ đá.

Chương 518

Bàn Tử thấy vậy liền cười nói: "Tôi nói này cô em xinh đẹp, sao em cứ giật mình thon thót thế, một con khỉ đá mà làm em sợ đến vậy à!" "Nếu em sợ, thì đứng sau lưng Bàn ca ca đây, anh bảo vệ em!" "Cút đi!" Giải Thiên Linh lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến hắn.

Hắc Hạp Tử thì đi tới hỏi: "Sao vậy?" Anh ta rất hiểu Giải Thiên Linh, cô cũng là một cao thủ Mô kim đã từng trải qua sóng to gió lớn.

Sao lần này lại nhìn nhầm được?

Giải Thiên Linh cũng không làm màu, nói: "Cổ mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ tà dị, ngay cả Tống tử cũng quỷ dị như vậy!" "Tôi cũng có chút quá căng thẳng!" "Nhưng tôi có thể chắc chắn, vừa rồi lúc đèn của tôi chiếu qua, rõ ràng thấy có thứ gì đó phản xạ ánh sáng!" "Tôi tưởng dưới này có người mặc đồ lặn nên mới ra tay!" "Kết quả ai ngờ lại là một con khỉ đá!" "Phản quang?" Hắc Hạp Tử nghe vậy nhíu mày.

Con khỉ đá này sao có thể phản quang được chứ, điều này căn bản là không thể!

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh nói: "Thứ này gọi là Định hải thạch hầu, trong rất nhiều sông lớn hồ lớn đều có thứ này!" "Cô nói nó có thể phản quang thì đúng là không thể nào, có lẽ là có thứ khác phản quang thôi!" "Có khả năng!" Giải Thiên Linh nói.

Bàn Tử thấy họ còn bắt đầu tán gẫu, lập tức thúc giục: "Một con khỉ đá thôi đừng nói nữa, cũng chẳng đáng hai đồng, chúng ta vẫn nên mau tìm lối vào, đến chủ mộ thất thăng quan phát tài...

à tìm giáo sư Trần mới là quan trọng nhất, đúng không!" Mọi người thấy hắn vội vàng như vậy, cũng không thèm chấp nhặt, lập tức bắt đầu tìm lối ra.

Ngô Bất Chính cảm thấy những con khỉ đá này có thể có cơ quan ẩn, liền định đến đó lay thử xem.

Kết quả dùng hết sức cả buổi trời, cũng không hề có tác dụng.

Cuối cùng đành phải đi tìm Tần Vũ đến giúp.

Thế nhưng vừa tìm, trong lòng cậu ta liền lạnh đi.

Bởi vì Tần Vũ, lại biến mất rồi! "Bàn Tử, Tiểu ca đâu!" Trái tim Ngô Bất Chính lập tức thót lên, vội vàng gọi.

Bàn Tử nghe vậy sững sờ: "Tìm Tiểu ca mà cậu hỏi tôi làm gì, hai người chẳng phải ngày nào cũng dính lấy nhau, chỉ hận không thể xăm chữ ‘520 đời này không xa rời’ sao!" "Sao?

Tiểu ca lại mất tích à?

Tôi nói cậu đừng có lo hão!" "Tiểu ca lát nữa chắc chắn sẽ quay lại, có cậu ở đây anh ấy không chạy xa đâu!" "Cái này gọi là gì nhỉ, cá không rời nước, dưa không rời giàn, chim không rời súng, à bậy!

Cái quái gì ấy, tóm lại là anh ấy chắc chắn lát nữa sẽ quay lại!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử lại không đứng đắn, cũng lười để ý đến hắn, một mình cầm đèn pin đi tìm.

Trong lòng cũng có chút hối hận, lần này ra ngoài vội quá, quên mang theo dây thừng.

Nếu không nhất định sẽ buộc Tần Vũ vào người, cứ động một chút là mất tích, ai mà chịu nổi.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử tìm ở một bên khác.

Bàn Tử thì tay không ngừng sờ soạng dưới nước.

Giải Thiên Linh thấy vậy rất kỳ quái, hỏi: "Bàn Tử, anh sờ dưới nước làm gì thế?" Bàn Tử vẫn cúi đầu sờ soạng, đồng thời nói: "Tôi nói cho cô biết, dưới nước này hình như có thứ gì đó, vừa rồi chân tôi bị thứ gì đó va vào một cái, còn khá nặng!" "Ây ây, tìm thấy rồi!" Bàn Tử nói xong quả thật lôi từ dưới nước lên một thứ.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh thấy vậy đều vội vàng chạy qua.

Nhìn một cái, không khỏi đều sững sờ.

Đó vậy mà là một bình dưỡng khí!

Loại bình dưỡng khí này không phải dùng để lặn, mà giống như bình dưỡng khí chống phản ứng cao nguyên mà người ta sử dụng ở những nơi có độ cao lớn.

Trên đó có một cái miệng, vừa vặn có thể ngậm vào miệng để hít thở.

Bình thường xuống mộ không ai mang thứ này.

Nhưng mộ dưới đáy biển này không giống, dưới này vì có áp lực nước nên một số người có thể chất nhạy cảm có thể sẽ mang theo.

Ba người nhìn thấy thứ này, gần như đồng thời nở một nụ cười.

Thứ này chắc chắn không phải của họ, vậy thì chỉ có một khả năng, là do nhóm giáo sư Trần để lại.

Trong đội ngũ do giáo sư Trần dẫn đầu lần này, bao gồm cả ông ấy, có ba người tuổi đã cao, mang theo thứ này cũng có thể giải thích được.

Bàn Tử rất kích động, lập tức muốn nói phát hiện này cho Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Tuy nhiên vừa quay đầu lại, hắn lập tức ngây người.

Ngô Bất Chính vậy mà cũng biến mất.

Bàn Tử lập tức chửi thầm: "Hai người này sao đều biến mất rồi, ở trong mộ dưới đáy biển này còn cùng nhau chơi trò mất tích, mẹ nó may mà là hai thằng đàn ông!" "Nếu là một nam một nữ, tôi còn tưởng đi làm gì rồi ấy chứ!" "Thiên Chân?" Bàn Tử thử gọi. "Chạy đi, sống chết có số!" Ngô Bất Chính hét lên.

Đồng thời, Tần Vũ ở phía trước trực tiếp cởi ba lô xuống, ép vào tay Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính sững sờ, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Tần Vũ đã trực tiếp đeo ba lô trước ngực cậu ta.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh nắm lấy tay Ngô Bất Chính, xông thẳng về phía trước.

Ngô Bất Chính đang đeo chiếc ba lô trống rỗng của Thương Thương Không, bị Tần Vũ kéo mạnh một cái, cả người liền nằm sấp trên đống xác.

Nhưng như vậy, ba lô trước ngực lại giống như một tấm ván trượt tuyết, ba lô sau lưng lại có chức năng phòng ngự.

Tuy không thể chặn được những khối tinh thể lớn, nhưng những mảnh nhỏ thì có thể chặn được.

Tần Vũ trực tiếp dùng sức, kéo Ngô Bất Chính về phía trước.

Cậu ta giống như đang trượt tuyết, lướt nhanh trên đống xác về phía trước.

Chương 519

Bàn Tử lần này nhìn rõ, hét lên: "Thiên Chân cái thằng cha nhà cậu, với thân hình của Bàn gia đây, tám phần là toi đời rồi!" "Tiểu ca, cậu đừng có trong mắt chỉ có Thiên Chân được không?

Nhìn Bàn gia tôi đây được không?

Bàn gia cũng rất đáng yêu mà!" Bàn Tử la hét ầm ĩ, nhưng hai người kia căn bản không để ý đến hắn.

Cũng không phải không muốn để ý, chủ yếu là lúc này động tĩnh từ những mảnh tinh thể rơi xung quanh quá lớn, giọng nói đều bị át đi không nghe thấy.

Bàn Tử nổi điên, ba bước gộp làm hai, chân thấp chân cao tranh nhau đẩy đống xác tiến về phía trước.

Thương Thương Không rất thông minh, thấy vậy liền đi theo sau Bàn Tử.

Có Bàn Tử mở đường, con đường này cũng dễ đi hơn nhiều.

Mà Lôi ở không xa thì không may mắn như vậy, cơ thể liên tục lún vào đống xác, giãy giụa trèo lên, đi chưa được hai bước lại lún xuống.

Nhưng gã này vận khí cũng không tệ, ít nhất những mảnh tinh thể trên đầu đều không rơi trúng hắn.

Nếu bị rơi trúng, chín phần mười cũng phải bỏ mạng.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ là những người đầu tiên đến lối vào thông đạo.

Lúc này cũng không còn để ý bên trong có gì, Tần Vũ một cước đá văng cửa, kéo Ngô Bất Chính chạy vào.

Hai người nhìn một vòng, phát hiện bên trong hang động này được tạo thành từ đá núi lửa, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn chắc không vào được.

Lúc này mới quay lại nhìn Bàn Tử và những người khác.

Lúc này Bàn Tử đã đến gần, gã này nổi điên lên thì cứ như xe ủi đất, cứ thế đẩy đống xác xông vào.

Thương Thương Không cũng rất may mắn, theo sát phía sau vào trong.

Mà lúc này Lôi cách lối vào cũng không xa.

Ngô Bất Chính thò đầu ra nhìn một cái, phát hiện Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn trên đỉnh động đã biến mất, không biết chạy đi đâu rồi.

Nhưng Lôi cách lối vào chỉ còn ba năm mét, cũng không cần phải quản.

Nào ngờ, ngay lúc này, đột nhiên toàn bộ tế đàn phía trên sụp đổ.

Vô số tinh thể băng rơi xuống, dọa Lôi chỉ có thể co rúm tại chỗ không dám động.

Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm" cực lớn, một phiến đá lớn trực tiếp chặn kín cửa động.

Tần Vũ và những người khác sững sờ, phát hiện phiến đá đó vậy mà là bức bích họa điêu khắc trên tế đàn.

Toàn bộ tế đàn đều sụp đổ, nhưng khối bích họa điêu khắc này lại được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Lần này lão già Lôi chết chắc rồi, chúng ta chỉ còn lại hai cái lôi quản, có cứu không!" "Cứu!

Dùng một cái, không được thì cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa, lấy ra một cái lôi quản để lắp đặt.

Ngô Bất Chính lại đột nhiên nói: "Chờ đã!

Nội dung của bức bích họa này hình như đã thay đổi!" Ngô Bất Chính phát hiện một số chỗ trên bức bích họa này vì chấn động mà bong ra, để lộ ra một số thứ khác.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc để nghiên cứu, Lôi ở bên ngoài sống chết chưa rõ.

Hiện tại chỉ có thể chụp ảnh màn hình, đợi có thời gian sẽ nghiên cứu sau.

Ngô Bất Chính chụp ảnh xong liền giục Bàn Tử nhanh tay.

Bàn Tử cũng không nói nhảm, tức thì kích nổ lôi quản.

Bức bích họa này từ trên rơi xuống đã chịu một cú va chạm cực lớn, lúc này sớm đã không chịu nổi, lôi quản vừa nổ lập tức nổ tan thành bốn năm mảnh.

Khói bụi nhanh chóng tan đi, chỉ thấy Lôi đã cách cửa động không quá một mét.

Chân hắn đạp lên ba năm cái xác khô chồng lên nhau.

Chỉ cần cẩn thận một chút không bị lún vào, trong chốc lát là có thể sống sót.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Bàn Tử lại chỉ xuống mặt đất hét lên: "Mẹ nó, ông nhanh lên, cái thứ đó lại đến rồi!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy dưới ba năm cái xác khô, một bóng đen hiện rõ mồn một.

Không phải Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn thì còn là gì. "Đừng nhìn xuống, mau qua đây!" Ngô Bất Chính vội vàng nhắc nhở.

Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, chỉ khiến Lôi càng thêm căng thẳng, tinh thần của gã này sớm đã căng như dây đàn.

Ngô Bất Chính lên tiếng nhắc nhở cũng là muốn hắn mắt không thấy tim không phiền.

Tuy nhiên, cậu ta lại quên mất, tính tò mò thứ này thường là khó kiểm soát nhất.

Bàn Tử chỉ nói thứ đó đến rồi, Lôi cũng không biết nó ở đâu.

Nhưng Ngô Bất Chính nói đừng nhìn xuống, lập tức tinh thần của Lôi liền hoàn toàn sụp đổ, không tự chủ được mà nhìn xuống dưới.

Vừa nhìn xuống, chân liền trượt một cái, cả chân của gã trực tiếp đạp nát sọ của một cái xác khô.

Chương 520

Tức thì cả cái chân liền lún xuống.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, tim liền lạnh đi.

Dưới cái xác khô đó đã không còn xác khô nào nữa.

Cả chân của Lôi tức thì rơi xuống mặt đất tinh thể.

Mà Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn ở dưới đó sớm đã chờ đợi từ lâu. "Ngô tiểu ca, cứu..." Lôi nói chưa hết câu, tức thì cả người liền cứng đờ tại chỗ.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng tức thì ngây người.

Chỉ thấy mắt, mũi, tai của Lôi bắt đầu có máu tươi chảy ra.

Chưa đến một giây, cả người như một đống bùn nhão sụp xuống.

Máu trong cơ thể chảy đầy đất.

Lớp da phủ lên thân xác khô, những chỗ lõm đều hằn sâu xuống.

Cả người phảng phất biến thành một cái túi da người, dán trên đống xác khô.

Cái chết cực kỳ đáng sợ. "A!" Thương Thương Không ở phía sau không thể nhịn được nữa, hét lên một tiếng rồi lao vào lòng Bàn Tử.

Bàn Tử còn có chút mơ màng, nhưng ngửi thấy mùi hương phụ nữ đặc trưng, tức thì liền lâng lâng. "Lão già Lôi, đi đường bình an, đây là số mệnh, tên phạm húy mà còn cố đến, trách ai được!" "Nhưng Bàn gia sẽ nhớ đến ông, không có ông thì Bàn gia cũng không có cơ hội này, đúng không!" "Được rồi, thằng béo chết tiệt, tích chút khẩu đức đi!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái.

Tần Vũ thì ra hiệu cho họ lên đường.

Đối mặt với thảm cảnh của Lôi, mọi người thực sự không nỡ nhìn.

Ngô Bất Chính cởi áo khoác của mình ra đắp lên thi thể của Lôi, cũng coi như tận tình tận nghĩa.

Mọi người lập tức quay người đi vào trong hang động, không ai nói gì.

Mà cả phòng livestream, cũng yên lặng đến đáng sợ.

Khoảnh khắc Lôi chết, Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo đều tắt micro.

Họ sợ mình cũng sẽ hét lên.

Nhưng cả phòng livestream còn yên tĩnh hơn cả hai người họ.

Cư dân mạng đã trêu chọc cả chặng đường, lúc này cũng đều im lặng.

Ban đầu, cái chết của Tiểu Tuyền và Tỉnh Hạ, vì một số lý do họ có thể còn cảm thấy rất hả hê.

Sau đó là cái chết thảm của Bất Lãng và Thái Hắc, mọi người có lẽ cảm thấy nơi Ma Quốc này quá hung hiểm.

Nhưng khi biết Tần Vũ chảy máu, Ngô Bất Chính bị thương, Thương Thương Không suýt chết, cho đến lúc này là Lôi chết đi, họ mới thực sự hiểu ra.

Đây căn bản không phải là do thực lực của mọi người không đủ, mà là thực sự quá nguy hiểm.

Đạo mộ chỉ vì những vật ngoài thân đó, có thực sự đáng không?

Vấn đề này mọi người không khỏi suy nghĩ lại.

Cho dù là khảo cổ, vì để nghiên cứu rõ những chuyện này, mạo hiểm tính mạng cử người vào thám hiểm, có thực sự đáng không?

Không khỏi khiến người ta suy ngẫm sâu sắc.

Cuộc chiến này nếu không phải có Tần Vũ, họ có thể đã toàn quân bị diệt.

Cho dù họ thực sự sống sót trở về, giới khảo cổ có thực sự tự tin khai quật di tích Ma Quốc không?

Có lẽ câu trả lời là không, so với mức độ nguy hiểm của nó, có lẽ để nó mãi mãi ngủ yên trong núi Côn Luân mới là lựa chọn tốt hơn.

Tuy nhiên, dưới hồ nước lại không có ai trả lời hắn.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng nhìn nhau nhíu mày.

Không gian dưới hồ nước này chỉ lớn như vậy, đi bộ chưa đến một phút là có thể đi qua đi lại.

Nếu không phải sương mù xung quanh quá dày đặc, căn bản không có chỗ nào để trốn.

Hai người này sao nói biến mất là biến mất.

Giải Thiên Linh nói: "Chúng ta vẫn nên tìm thử xem, Tần Vũ kia thực lực mạnh có thể tự vệ, nhưng Ngô Bất Chính chắc sẽ không chạy lung tung đâu!" Mọi người gật đầu, lập tức định tìm.

Tuy nhiên, ngay lúc này, phía sau một trong những con Định hải thạch hầu lại truyền đến một luồng sáng.

Luồng sáng đó rõ ràng là từ đèn pin phát ra.

Bàn Tử thấy vậy chửi: "Tốt lắm hai người các cậu, trốn ở sau này hú hí với nhau à, Bàn gia tôi sẽ livestream trực tiếp cho hai người một màn Brokeback Mountain!" Nói xong Bàn Tử liền chạy qua.

Tuy nhiên vừa đến nơi, đột nhiên một bàn tay từ phía sau duỗi ra.

Chương 521

Khoảnh khắc tiếp theo, miệng của Bàn Tử đã bị bịt lại.

Một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Đừng la, là Thiên Chân đây, các cậu nhìn kìa!" Bàn Tử cũng giật nảy mình, sao Ngô Bất Chính lại một mình trốn ở đây, còn không cho hắn nói chuyện.

Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh cũng chạy tới.

Tuy nhiên, chưa kịp họ mở miệng, họ bỗng nhiên nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Phía sau pho tượng Định hải thạch hầu đó, Tần Vũ vậy mà lại ngồi xổm trên đất, đối diện với một tấm gương đá chải tóc!

Động tác đó trông yểu điệu thướt tha, ngón tay hoa lan, thần thái đúng là không khác gì một người phụ nữ.

Bàn Tử nhìn mà hít một hơi khí lạnh, trong lòng chửi thầm: "Mẹ nó, đây là bị nữ quỷ nhập rồi sao, sao lại giống như thiếu nữ chưa xuất giá vậy, còn chải tóc nữa!" Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này lại đều cười.

Họ không ở hiện trường, không thể cảm nhận được việc nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị như vậy ở nơi này đáng sợ đến mức nào.

Một số người thậm chí còn bắt đầu đùa cợt. 【Vãi, phát hiện kinh người của thế giới, Tần Vũ tiểu ca vậy mà là con gái】【Tần Vũ: Thôi được, tôi ngả bài đây, thực ra tôi là con gái】【Ha ha, bảo sao Tần Vũ tiểu ca đối với Lương Quỳnh luôn không nóng không lạnh, đến chỗ Ngô Bất Chính lại tận tâm như vậy, hóa ra là tiểu ca là con gái】【Mẹ nó đầu óc các người úng nước hết rồi à, đây là trong cổ mộ đấy, tiểu ca cũng không thể là con gái được, động tác này rõ ràng là bị quỷ nhập rồi】【Vãi...】Người trong phòng livestream lập tức đều im lặng.

Mà sự thật còn đáng sợ hơn nhiều so với lời người này nói.

Lúc này bất kể là Bàn Tử hay Hắc Hạp Tử, hay là Giải Thiên Linh, trái tim của tất cả mọi người đều thót lên.

Nhưng tuy họ không có cách nào qua đó, nhưng vì góc nhìn của phòng livestream là từ Tần Vũ, nên những thứ anh nhìn thấy lúc này mọi người đều có thể thấy được.

Ngô Bất Chính cũng không dám nói chuyện, liền gửi một bình luận trong phòng livestream:【Trước mặt anh ấy là một tấm gương đá, văn tự trên đó không khó hiểu】【Nói rằng, chủ nhân của ngôi mộ này từng xây dựng một tòa cung điện lơ lửng trên trời, chỉ có người hữu duyên mới có thể nhìn thấy lối vào cung điện này!】【Tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao Tiểu ca lại đột nhiên như vậy!】Giải Thiên Linh thấy vậy nói:【Cậu không phải là người hiểu anh ấy nhất sao?

Cũng không nhìn ra à?】Bàn Tử xen vào:【Họ là hiểu nhau về mặt thể xác thôi】【Cút!

Thằng béo chết tiệt, lúc nào rồi mà mày còn đùa được!】Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử lại không để ý, nói:【Theo tôi thấy, cứ trực tiếp đi lên hỏi, Tiểu ca có thể có ý xấu gì chứ?】【Đừng hoảng, tôi có một cách!】Hắc Hạp Tử đột nhiên nói:【Tình huống này của Tần Vũ không ngoài hai khả năng, thứ nhất là bị nữ quỷ nhập, nếu vậy anh ấy nhìn thấy chúng ta tất nhiên sẽ chạy】【Thứ hai, anh ấy chắc chắn có phát hiện gì đó, nên mới làm như vậy, nếu vậy lát nữa anh ấy chắc chắn sẽ giải thích với chúng ta】【Vì vậy, chúng ta có thể tản ra trước, chặn đường đi của anh ấy, lát nữa anh ấy là chạy hay là giải thích thì sẽ rõ cả thôi!】 Mọi người nghe vậy mắt đều sáng lên.

Phân tích này của Hắc Hạp Tử quả thực rất sâu sắc, gần như đã phân tích hết các tình huống của Tần Vũ.

Rốt cuộc là bị nữ quỷ nhập, hay là có nguyên nhân khác, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Nói là làm, lập tức mấy người liền âm thầm tản ra bốn hướng chờ đợi.

Và gần như cùng lúc bốn người đứng vào vị trí, ngón tay hoa lan trong tay Tần Vũ cũng định lại, dường như đang kiểm tra lại trang điểm lần cuối trong gương.

Bàn Tử cảm thấy buồn cười, nghĩ bụng quay về bị người trong phòng livestream cắt ảnh ra, e là Tiểu ca sẽ nổi như cồn mất.

Tuy nhiên, ngay lúc này, cả người Tần Vũ đột nhiên động đậy, đứng dậy vậy mà lại chạy về phía Hắc Hạp Tử.

Hắc Hạp Tử thấy vậy lập tức hét lên: "Tám phần là bị nữ quỷ nhập rồi, chuẩn bị vũ khí!" Nói xong anh ta liền lấy ra chiếc hộp gỗ màu đen kia.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cảm thấy rất kỳ quái.

Với thể chất của Tần Vũ, máu Kỳ lân ngay cả thi mị ngàn năm cũng phải quỳ lạy, sao có thể có nữ quỷ nhập vào người anh được chứ?

Chuyện này có thể sao?

Hai người đang nghĩ trong lòng, chỉ trong khoảnh khắc do dự đó, Tần Vũ đã một bước lao đến trước mặt Hắc Hạp Tử.

Một cước đá ra, trực tiếp đá chiếc hộp gỗ mà Hắc Hạp Tử vừa mở, lại đóng sập lại.

Hắc Hạp Tử thấy vậy giơ tay ra bắt, nhưng Tần Vũ một cú xoay người, lòng bàn tay vỗ một cái, trực tiếp né được tay của Hắc Hạp Tử.

Cả người rất nhanh đã xông đến mép đáy hồ nước.

Ngô Bất Chính nhìn mà rất không hiểu, mở miệng gọi: "Tiểu ca, anh rốt cuộc sao vậy?" Lúc này mọi người đều xông về phía đó.

Vừa đến gần mới phát hiện, Tần Vũ vậy mà đang đứng thẳng tắp bên cạnh vách đá.

Mà trước mặt anh, lại xuất hiện một cánh cửa ngầm. "Lối vào chính là ở đây!" Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người nghe thấy giọng nói của anh không có bất kỳ thay đổi nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra anh quả thực không phải bị nữ quỷ nhập. "Không phải chứ Tiểu ca, anh bị làm sao vậy, vừa rồi rốt cuộc có phải bị nữ quỷ nhập không!" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tần Vũ nghe vậy sững sờ, dường như không biết họ đang nói gì.

Ngô Bất Chính vội kể lại chuyện vừa rồi, Tần Vũ nghe xong mới nói: "Chuyện vừa rồi rất quỷ dị!" "Tôi nhìn thấy tấm gương đá đó là không nhịn được muốn chải tóc!" "Nhưng cũng chính vì chải tóc, mới tìm được cánh cửa ngầm này!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy cảm thấy kỳ quái, Giải Thiên Linh càng đứng dậy tự mình đi thử.

Cô thân hình cân đối, lúc này đối diện với gương đá chải tóc, quả thực có một phong vị khác.

Mà cô rất nhanh đã dừng động tác trong tay lại nói: "Tôi cũng nhìn thấy rồi, trên gương đá và vách đá có một ký hiệu, chỉ có chải tóc như vậy mới có thể nhìn thấy!" Mọi người thấy Giải Thiên Linh chứng thực lời của Tần Vũ, trái tim căng thẳng lúc này mới thả lỏng. "Tôi nói này, lối vào đã tìm thấy rồi, vậy chúng ta xuất phát đi!" "Đi muộn, minh khí trong chủ mộ thất đó đều thành của nhóm giáo sư Trần mất!" Bàn Tử đứng bên cạnh thúc giục.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Bàn Tử, cậu không cảm thấy lối vào này tìm được quá dễ dàng sao?" "Nếu đây thật sự là lối vào, tại sao Tiểu ca không trực tiếp đi vào?" Bàn Tử nghe vậy cũng sững sờ, không khỏi nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ nhíu mày nói: "Kiểm tra lại rồi nói!" Sau đó, anh lấy cánh cửa ngầm vừa phát hiện này làm điểm xuất phát, bắt đầu kiểm tra từng cái một.

Chương 522

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là, sau khi kiểm tra, những người có mặt đều ngây người.

Dưới cái hồ nước nhỏ bé này, vậy mà ẩn giấu đến tận tám cánh cửa ngầm.

Ngô Bất Chính nghe được tin này, lập tức kinh hô: "Đây là Kỳ môn độn giáp a!" Mọi người ổn định lại tâm trạng rồi tiếp tục lên đường.

Suốt chặng đường này, từ lúc nhảy dù xuống Côn Lôn Sơn đến bây giờ, không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày.

Ba người Tần Vũ có thể đi được đến đây, ngoài việc bản thân anh có thực lực, cũng không thể tách rời mối quan hệ với những đồng đội này.

Chết một người, có lẽ là do vận may của người đó không tốt.

Nhưng chết hai, ba người, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khi số người chết đã nhiều, nỗi sợ hãi cũng trở nên tê liệt.

Nhìn ba người Tần Vũ còn lại, khán giả trong phòng livestream đã không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng, không biết ai đã gửi một câu. 【Mấy người nước ngoài này là tự mình nằng nặc đòi đăng ký tham gia, sống chết có số, phú quý do trời, mọi người đừng buồn nữa】 Bầu không khí nặng nề trong phòng livestream lúc này mới dần dần tốt lên. 【Chết tiệt, di tích Ma Quốc này thật sự quá ác độc, may mà Tiểu ca và mọi người không sao】 【Đúng vậy, nếu Tiểu ca xảy ra chuyện, tôi cũng không muốn sống nữa】 【Tôi cảm thấy di tích Ma Quốc này cũng sắp đến cuối rồi, cố gắng lên, sắp có thể thoát ra ngoài được rồi】【Đúng đúng, kiên trì lên, chỉ cần ra ngoài là hoàn toàn giải thoát】Khán giả trong phòng livestream đồng loạt cổ vũ động viên cho ba người Tần Vũ.

Lúc này, ba người cùng với Thương Thương Không đã nhìn thấy cuối đường hầm.

Thương Thương Không lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Tận mắt chứng kiến đồng đội chết từng người một khiến tinh thần cô cũng đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Nếu không phải ý chí sinh tồn đang gắng gượng chống đỡ, e rằng lúc này cô đã sớm buông xuôi rồi. "Vẫn là để tôi đi trước!" Bàn Tử xung phong đi đầu, bước ra khỏi đường hầm trước tiên.

Ngô Bất Chính theo sát phía sau, rồi đến Thương Thương Không, cuối cùng mới là Tần Vũ.

Mọi người vừa bước ra khỏi đường hầm này, không gian trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Chỉ thấy đây lại là một thung lũng ngầm khổng lồ.

Diện tích của thung lũng rất lớn, khoảng hơn một nghìn mét vuông.

Ở phía trước cách đó chừng năm trăm mét là một vách đá dựng đứng.

Trong cả thung lũng, hóa thạch của các loài động vật nhiều như lông trâu.

Trong đó thậm chí còn có một bộ xương hóa thạch của một loài động vật cực lớn, không biết là loài gì.

Nhưng cột sống kỳ lạ của nó lại cho thấy sự phi thường của nó.

Bộ xương hóa thạch này dài ít nhất cũng phải ba trăm mét.

Một đầu của nó chui sâu vào vách đá đối diện, không thấy điểm cuối.

Đầu còn lại thì nằm trong thung lũng này, có lẽ là hóa thạch lớn nhất trong toàn bộ thung lũng.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này đều không khỏi trầm trồ kinh ngạc.【Bộ xương hóa thạch của sinh vật lớn như vậy, làm sao mà bảo tồn được thế!】【Không biết, nhưng tôi biết một số chuyên gia chắc chắn lại sắp phát cuồng rồi】【Tôi cảm giác họ đang trên đường tới đây】【3】【2】【1】Quả nhiên, khi đồng hồ đếm ngược của cư dân mạng trong phòng livestream kết thúc, trong phòng livestream quả nhiên xuất hiện một đám đông tự xưng là chuyên gia của viện nghiên cứu cổ sinh vật học.

Họ yêu cầu Tần Vũ và những người khác đến gần các hóa thạch cổ sinh vật này, phải nghiên cứu kỹ một chút.

Nếu có thể, còn xin mang về một ít.

Bàn Tử thấy những bình luận này liền cười. "Mang về một ít?

Mẹ nó chứ, các người đứng nói chuyện không đau lưng, chúng tôi đến thức ăn còn không có!" "Bàn gia đây sớm đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi, các người còn bảo tôi mang một ít hóa thạch cổ sinh vật về?" "Sao các người không tự mình qua đây đi!" Các chuyên gia kia bị mắng cho xối xả.

Hóa thạch sinh vật ở đây chẳng có cái nào nhỏ cả.

Thực tế, những cái nhỏ cũng không thể bảo tồn được.

Cho dù bảo mỗi người họ mang một món thôi cũng đủ mệt.

Huống chi lúc này họ đã hết đạn cạn lương, ngay cả thức ăn cũng không còn.

Còn mang theo mấy thứ này, chê mình chết chưa đủ nhanh à! 【Bàn huynh đệ, những thứ này có ý nghĩa cực lớn đối với nghiên cứu cổ sinh vật của chúng tôi, dù thế nào anh cũng phải cố gắng khắc phục một chút chứ】【Đúng vậy, ý nghĩa của việc các anh thám hiểm chẳng phải là ở đây sao?】【Các anh phải mang một ít về!

Tôi là viện trưởng viện nghiên cứu cổ sinh vật học】Bàn Tử thấy những bình luận này liền nổi giận. "Cút mẹ mày đi viện trưởng, Bàn gia đây còn là trưởng phòng của ủy ban phường đây này, ngang hàng ngang vế mà mày còn ra vẻ ta đây với Bàn gia à!" "Quản lý phòng!

Quản lý phòng đâu, mau đá hết bọn họ ra cho tôi!" Bàn Tử la hét.

Các chuyên gia kia nghe vậy đều tức giận, nhưng họ dường như đã bỏ qua một vấn đề.

Đây là livestream!

Chương 523

Là một chương trình khảo cổ thực tế.

Chứ không phải viện nghiên cứu của họ.

Những người này rõ ràng chưa từng trải qua sự đời.

Rất nhanh, tài khoản của họ đã bị cấm hoàn toàn.

Đùa à, ở đây chuyên gia nào cũng vô dụng.

Nếu chọc giận Bàn Tử, gã nổi điên lên đập hết các thiết bị livestream.

Còn xem livestream?

Xem vịt tắm đi!

Đội ngũ chương trình đương nhiên không dám đắc tội Bàn Tử, thế là đành phải cấm tài khoản của mấy vị chuyên gia kia.

Nhưng như vậy, phòng livestream lại yên tĩnh đi không ít.

Không ít cư dân mạng đều vỗ tay khen hay.

Bàn Tử lười để ý đến những người này, quay đầu nhìn Ngô Bất Chính. "Thiên Chân, cậu thấy nơi này thế nào, tuy diện tích khá lớn, nhưng có đường ra ngoài không?" Ngô Bất Chính lắc đầu. "Khó nói lắm, bây giờ chúng ta đang ở đâu cũng không rõ, muốn ra ngoài, e là vẫn phải dựa vào Tiểu ca!" Nói rồi cậu liền đi tìm Tần Vũ.

Nhưng vừa quay đầu lại, mọi người đều ngơ ngác.

Tần Vũ vẫn luôn đi theo sau, vậy mà đã biến mất. "Tiểu ca đâu!" Bàn Tử vội vàng hỏi Thương Thương Không.

Thương Thương Không cũng ngơ ngác, tỏ vẻ tôi cũng không biết, vừa mới vào đây đã bị mấy hóa thạch cổ sinh vật kia thu hút.

Hoàn toàn không để ý Tần Vũ ở đâu. "Haiz!" Ngô Bất Chính trong lòng có chút bực bội.

Tần Vũ mất tích trên đường cũng không phải một hai lần, sao mình lại quên mất chuyện này.

Tiểu ca có thể chất hay mất tích, phải bám chặt lấy anh ấy mới được!

Nghĩ đến đây Ngô Bất Chính thầm nghĩ, lần sau ra ngoài chơi nhất định phải mang theo dây thừng.

Buộc anh ấy vào người mình.

Nếu không cứ mất tích thế này, ai mà chịu nổi. "Mẹ kiếp, các người nhìn kìa, Tiểu ca không phải là đã vào trong đó rồi chứ!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Mọi người vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở một góc phía sau họ.

Lại có một pho tượng Phật màu đen khổng lồ.

Pho tượng Phật đó cao ít nhất cũng phải năm mươi mét.

Đầu sắp chạm đến đỉnh của thung lũng.

Hình dáng của pho tượng khổng lồ vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ phần lưng khảm vào vách đá.

Nhưng tổng thể của nó lại nghiêng xuống dưới, lại còn làm ra vẻ đang nhìn xuống vực sâu.

Mà ở dưới pho tượng Phật, có một cánh cửa đá, lúc này đã bị mở ra một khe hở, vừa đủ cho một người đi vào. "Đi xem thử!" Ngô Bất Chính lo lắng cho Tần Vũ, lập tức gọi mọi người qua đó.

Bàn Tử tự nhiên không nói gì, tiếp tục đi đầu.

Nhưng Thương Thương Không dường như không muốn qua đó.

Tượng Phật không hiếm lạ, nhưng tượng Phật màu đen với hình dáng quỷ dị như vậy, trông thật sự có chút đáng sợ.

Dường như báo hiệu bên trong có vấn đề gì đó.

Nhưng lúc này Bàn Tử và Ngô Bất Chính đã đi được mười mấy mét.

Cô càng không dám một mình ở lại trong thung lũng này, cắn răng một cái cũng chỉ có thể đi theo.

Mọi người rất nhanh đã đến cửa đá dưới chân tượng Phật.

Qua khe cửa quả nhiên thấy bên trong có một luồng sáng.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính vội chạy vào.

Quả nhiên Tần Vũ đang đứng trước một bức tường, tay chạm vào tường không biết đang nghĩ gì. "Tiểu ca sao anh lại không nói một tiếng......" Bàn Tử có chút bất mãn, nhưng chưa nói xong đã bị Ngô Bất Chính ngắt lời.

Chương 524

"Tiểu ca có lẽ có phát hiện gì đó, cậu đừng ồn!" Nói rồi Ngô Bất Chính liền đi tới. "Tiểu ca, có phải anh đã nghĩ ra điều gì không?" Ngô Bất Chính nhẹ giọng hỏi.

Tần Vũ không trả lời, mà chỉ vào bức tường, mắt đỏ ngầu nói. "Trên này có vấn đề!" "Cả pho tượng Phật này đều có vấn đề, chúng ta phải trèo lên!" "Trèo lên?" Ngô Bất Chính nghe vậy liền ngẩn người, thầm nghĩ. "Pho tượng Phật này cao gần năm mươi mét, trèo thế nào được, trèo lên chẳng phải mệt chết sao!" Cái gọi là Kỳ Môn Độn Giáp, thực ra chính là một loại trận pháp.

Tổng cộng có tám cửa: Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn, Khai môn.

Nghe có vẻ hơi cao siêu, thực ra chỉ cần nhớ một điểm thì không khó hiểu.

Đó chính là Kỳ Môn Độn Giáp này chỉ có một lối ra, chính là Sinh môn.

Sinh môn có thể sống, Tử môn tự nhiên là chết.

Các cửa khác thì lại dẫn đến tám cửa.

Nói trắng ra, cuối cùng hoặc là bạn chọn Sinh môn hoặc là chọn Tử môn.

Đi vào các cửa khác không có kết quả gì, sẽ quay lại chọn từ đầu.

Ngô Bất Chính giải thích tình hình của tám cửa này, trong lòng mọi người cũng đã hiểu ra.

Sau đó Giải Thiên Linh lại đối chiếu lại dấu hiệu trên một tấm thạch cảnh, xác định nó luôn chỉ vào một cửa cố định.

Mọi người lúc này mới yên tâm.

Tần Vũ phát hiện, toàn bộ bức tường dưới đáy hồ nước này đều đang từ từ xoay chuyển.

Cho nên muốn đối chiếu, thực ra cũng không dễ dàng.

Lúc này mọi người cũng không chần chừ nữa, sau khi xác định được Sinh môn, liền trực tiếp đi vào.

Ngô Bất Chính đi theo sau Tần Vũ, thấp giọng hỏi. "Vừa rồi soi gương vào thạch cảnh, là đột nhiên nghĩ ra điều gì phải không!" Tần Vũ gật đầu, vừa rồi nhìn thấy thạch cảnh anh quả thực có một sự thôi thúc muốn soi gương, nhưng hoàn toàn không biết tại sao.

Có lẽ đây là ký ức của kiếp trước đang nhắc nhở anh.

Mặc dù anh đã quên, nhưng một số chuyện rất quan trọng, cơ thể có thể sẽ tự động phản ứng, mà anh lại hoàn toàn không hay biết. "Tiểu ca, thực ra về lời nguyền trên người anh, trên đường đến đây tôi đã tra một số tài liệu!" "Giáo sư Trần nói đúng, nếu thực sự không thể giải trừ, có thể di cư ra nước ngoài!" "Cũng có thể trì hoãn tối đa sự phát tác của lời nguyền này!" "Nói những điều này chỉ là muốn anh có sự chuẩn bị tâm lý, dù sao Lương Quỳnh họ đã mất tích mấy ngày rồi, suốt chặng đường này lại phát hiện ra nhiều người khảo cổ như vậy!" Ngô Bất Chính không nói tiếp nữa.

Có những lời không cần nói quá rõ, trong lòng mọi người đều hiểu.

Nếu Lương Quỳnh thật sự đã chết, đó cũng là chuyện không thể làm khác được.

Mang theo một người chết đi tìm di tích tiền thân của Ma Quốc.

Hoàn toàn không thực tế.

Tạm thời không nói đến việc hậu duệ của tiên tri chết rồi còn có tác dụng hay không.

Chỉ riêng thời gian trên đường đi, e rằng thi thể đã bốc mùi rồi.

Nếu lại xảy ra thi biến, thì có lẽ còn phiền phức hơn.

Mặc dù mọi người trên đường đi đều không nói về chủ đề này.

Nhưng thực ra trong lòng đều hiểu.

Khả năng Lương Quỳnh còn sống rất thấp.

Dù sao nhóm người giáo sư Trần đều là người khảo cổ, không phải là đạo mộ.

Lăng mộ dưới biển này cũng chưa được khai quật triệt để, họ hoạt động ở dưới đây.

Không xảy ra chuyện mới là lạ.

Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều nữa.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đường hầm này không rộng, miễn cưỡng cũng chỉ đủ cho một người đi.

Hai người đi song song cũng không được.

Mọi người đi thành một hàng dọc sâu vào trong.

Rất nhanh đã không còn nhìn thấy cửa trước sau nữa.

Cảm giác đó, giống như cả thế giới đều biến mất.

Họ chỉ tồn tại trong đường hầm này.

Nhưng may mắn là nhóm người này ngoại trừ Ngô Bất Chính ra, đều là những tay đạo mộ lão luyện.

Áp lực tâm lý này vẫn có thể chịu đựng được.

Chương 525

Mọi người tiếp tục đi về phía trước vài phút.

Đột nhiên Bàn Tử ở phía trước nhất kinh hô. "Ê!

Mẹ kiếp, phía trước có ánh sáng, còn là màu vàng kim, chết tiệt lần này mấy anh em mình sắp phát tài rồi!" Bàn Tử nói mà khóe miệng cũng không khép lại được.

Giống như phía trước có một núi vàng lớn đang chờ gã vậy.

Mọi người cũng nhìn thấy, phía trước xuất hiện một luồng sáng vàng.

Mặc dù họ rất rõ, đây là đang livestream toàn cầu, khả năng lấy đi không lớn.

Nhưng điều này ít nhất cho thấy họ đã rất gần với phòng mộ chính.

Mọi người không khỏi tăng tốc bước chân.

Một lát sau, tất cả họ đều bước ra khỏi đường hầm.

Cảnh tượng trước mắt hiện ra khiến tất cả mọi người đều chấn động trong lòng.

Gần như không thể tin vào tình hình trước mắt.

Bàn Tử càng kích động múa may tay chân, lúc thì gõ cái này, lúc thì chạy qua xem cái kia.

Đã có chút không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chỉ thấy lúc này phòng mộ mà mọi người đang đứng, ít nhất cũng phải rộng ba bốn trăm mét vuông.

Toàn bộ phòng mộ được trang trí hùng vĩ bá khí.

Trong góc có hàng chục cây cột gỗ kim ti nam mộc mà phải ba người mới ôm hết được.

Mà trên những cây cột này, còn điêu khắc rất nhiều con rồng vàng năm móng.

Vàng son lộng lẫy, bá khí đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Phía trên đầu là bản đồ năm mươi ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều là một viên dạ minh châu, ít nhất cũng phải to bằng quả trứng ngỗng.

Bàn Tử nhìn mà cả người hồn bay phách lạc, nghiến răng nói. "Thiên Chân, mẹ nó chứ lần này chúng ta thật sự sắp phát rồi!" "Chỉ một viên dạ minh châu này, ít nhất cũng đổi được một căn biệt thự!" "Còn có mấy cái gương đồng này, mẹ kiếp đó đều là.....

Mẹ ơi, sao chỗ này còn có cả mô hình trưng bày nữa!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một bệ đá khổng lồ giữa phòng mộ nói.

Chỉ thấy trên bệ đá, vàng son lộng lẫy, lại là một mô hình thiên cung.

Được chế tạo tinh xảo đến mức sống động như thật, còn hoành tráng hơn cả một số mô hình trưng bày nhà ở của bộ phận bán nhà.

Ngô Bất Chính nói. "Cái này mẹ nó không gọi là mô hình trưng bày, cái này gọi là mô hình!" "Đây có lẽ chính là Vân Thiên Cung mà Uông Tàng Hải đã xây dựng!" "Thật đúng là hoành tráng, thảo nào ông ta lại muốn ghi chép lại những thứ này, một công trình kiến trúc hùng vĩ như vậy, không ai biết thì thật sự quá đáng tiếc!" Mọi người đang kinh ngạc, Tần Vũ lại lao một bước lên bệ đá có mô hình.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói. "Tiểu ca đừng làm bậy, mô hình này quá quý giá, phá hỏng thì thật đáng tiếc!" Tần Vũ không đáp lời, mà chỉ vào giữa mô hình nói. "Ở đây có một xác khô!" "Xác khô?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người, vội tiến lên xem.

Nhìn một cái quả nhiên phát hiện trên bệ đá này lại có một xác chết ngồi hóa thành kim thân.

Đương nhiên rồi, thi thể này không phải là kim thân, chỉ là nói hình dáng của nó rất giống với kim thân ngồi hóa trong chùa.

Chỉ là chưa được mạ vàng mà thôi.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh thấy xác khô này, đều có hứng thú, cũng nhảy lên theo.

Hai người lập tức đi xem trong miệng xác khô, kết quả không có gì cả.

Theo thói quen nghề nghiệp, Giải Thiên Linh muốn đi xem trên người xác khô này còn có gì không.

Tần Vũ lại vội ngăn anh ta lại. "Trong bụng xác khô này có vấn đề, tốt nhất đừng đụng vào!" Giải Thiên Linh nghe vậy ngẩn người.

Hắc Hạp Tử bên cạnh lại rút ra một thanh gỗ, khều áo của xác khô lên.

Mọi người quả nhiên nhìn thấy, trên bụng của xác khô có một vết khâu.

Rõ ràng bên trong có giấu đồ.

Ngô Bất Chính nói. "Cái đó có lẽ là cơ quan Bát Bảo Chuyển Tử, đừng đụng vào!

Nếu không sẽ nổ tung đấy!" Mặc dù Ngô Bất Chính không có kinh nghiệm đạo mộ, nhưng tổ tiên của cậu dù sao cũng làm nghề này.

Ông nội cậu cũng từng để lại một cuốn bút ký.

Trên đó có ghi chép rất chi tiết về các cơ quan trong lăng mộ cổ.

Chương 526

Hắc Hạp Tử lắc đầu với Giải Thiên Linh, ý bảo anh ta tốt nhất đừng đụng vào.

Dù sao đây cũng không phải là đang đạo mộ thật sự, nếu thật sự chỉ có mấy người họ, thì sờ cũng đã sờ rồi.

Nhưng lần này là đến giúp đỡ, Ngô Tam Tỉnh tự nhiên sẽ trả thù lao.

Không cần thiết phải mạo hiểm đụng vào thứ này trong livestream.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đi xuống.

Tuy nhiên, ngay lúc họ nhảy xuống khỏi bệ đá.

Ánh sáng trong toàn bộ phòng mộ đột nhiên thay đổi.

Những viên dạ minh châu trên đầu lại tắt đi một mảng lớn.

Chỉ có những viên ở bốn góc xung quanh còn sáng.

Bàn Tử đột nhiên kinh hô. "Mẹ kiếp, sao ở đây lại có bích họa!" Mọi người nghe vậy vội nhìn qua, chỉ thấy trên những bức tường xung quanh, lại xuất hiện rất nhiều hình vẽ.

Mà trên đó điêu khắc, chính là những bức phù điêu về Vân Thiên Cung này.

Cả bọn đi suốt một quãng đường dài, sớm đã mệt mỏi rã rời.

Việc nghỉ ngơi ngắn ngủi chỉ có thể duy trì thể lực được một lúc.

Nhưng suốt chặng đường này, lần nào mà chẳng tiêu hao thể lực cường độ cao.

Bàn Tử nghe nói phải trèo lên, liền ngồi phịch xuống đất, nói gì cũng không chịu dậy. "Muốn trèo thì các người trèo, Bàn gia tôi chân đã run cầm cập rồi, hơn nữa tượng Phật này cao năm mươi mét, Bàn gia còn sợ độ cao nữa!" "Đi lên chỉ càng thêm bị động!" "Tiểu ca, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút trước đi, vừa hay anh nói bức tường này và tượng Phật đều có vấn đề!" "Để tôi xem trước đã!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Bàn Tử nghe có thể nghỉ ngơi, lập tức nhóm lửa đun nước.

Lúc này trên người mọi người cũng chỉ còn lại một ít nước, không có thức ăn thì uống chút nước lót dạ cũng tốt.

Thương Thương Không vẫn luôn ngồi một bên không nói gì, đầu gục vào chân, trông rất đáng thương.

Nhưng lúc này, ai cũng không lo được cho ai, Bàn gia đây cũng đói đến mức trong lòng hoảng hốt, cũng không có tâm tư đi tán gái.

Tần Vũ đi cùng Ngô Bất Chính, để cậu xem những bức tường đá bên trong tượng Phật.

Không gian bên trong tượng Phật rất kỳ lạ, được chia thành từng khối một, có phần giống như nhà tù.

Ngô Bất Chính nhìn những bức bích họa, rất nhanh đã phát hiện ra một số vấn đề.

Cậu quay đầu nói với Tần Vũ. "Sao những bức bích họa trên tường này đều là phụ nữ vậy!" "Hơn nữa nhìn dáng vẻ, dường như vẽ rất chân thực!" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy liền cười. "Mẹ kiếp, phụ nữ à?

Rất chân thực?

Chỗ này không phải là cấm địa của Ma Quốc chứ!" "Tôi nghe nói những bức bích họa trong một số cấm địa đều là những thứ tương tự như xuân cung đồ!" "Bề ngoài nói là cấm địa, thực ra chính là nơi để giai cấp thống trị phong kiến tìm vui hưởng lạc!" "Các người xem không gian ở đây được chia thành từng phòng một, có giống phòng riêng của trung tâm tắm hơi không?" "Cút!" Ngô Bất Chính bực bội mắng. "Không biết thì đừng có nói bậy, mày muốn khoe là đã đi trung tâm tắm hơi, hay là muốn khoe mày đã thuê phòng riêng?" "Mẹ nó chứ mày một mình đi trung tâm tắm hơi thuê phòng riêng, mày coi chúng tao đều là đồ ngốc à?

Không nhìn ra mày đi làm gì sao?" "Tôi....." Bàn Tử lập tức cứng họng, nghĩ lại thì đây là đang livestream toàn cầu, mặt mày đỏ bừng!

Quả nhiên, khán giả trong phòng livestream nghe đến đây, lập tức đều kích động. 【Bàn gia cũng là người có tình cảm a!】【Đạo hữu!

Bàn gia cũng là đạo hữu】【Dám hỏi đạo hữu đi trung tâm tắm hơi nào, xin giới thiệu】【Phòng riêng có đắt không, tôi cũng muốn đi】【Một đám đàn ông bỉ ổi, ai mà không biết các người muốn đi tìm ai chứ】【Mẹ kiếp, chúng tôi là để đi gặp gỡ Bàn gia, cô nghĩ gì thế?】Trần Hàm Hàm có chút không hiểu, hỏi Tô Khảo Khảo. 【Họ đang nói gì vậy?

Phòng riêng của trung tâm tắm hơi là gì?】Tô Khảo Khảo đỏ mặt, nói. 【Em.... em thực ra cũng không rõ lắm!】Bàn Tử mặt đỏ tai hồng cũng không nói gì nữa, quá xấu hổ.

Ngô Bất Chính lúc này mới tiếp tục nghiên cứu bích họa.

Nhưng lần này chỉ sau một lát, cậu đã kinh hô. "Tôi hiểu rồi, nơi này căn bản không phải là nơi tìm vui hưởng lạc, mà là một nhà tù!" Thì ra, theo suy đoán của Ngô Bất Chính, những người chết ở đây đều là phụ nữ.

Mà những bức bích họa trên tường, phần lớn đều là chân dung của chính họ.

Những người này rất có thể đều là ứng cử viên mà Ma Quốc dùng để tuyển chọn Xà Mẫu.

Xà Mẫu chỉ có một vị, những ứng cử viên khác sau khi thất bại, có thể đã bị nhốt ở đây.

Sau khi để lại bằng chứng họ đã từng đến thế giới này trên vách tường, họ liền bị trói ở bên ngoài chờ chết.

Chương 527

Cho nên những bức bích họa trên tường này đều vẽ rất phẫn nộ.

Dường như tràn đầy oán hận với Ma Quốc này.

Ngô Bất Chính chỉ vào bức bích họa trên tường nói. "Vẫn còn một điểm không rõ, trên những bức bích họa này có một số rõ ràng không liên quan đến chân dung nhân vật!" "Con mắt trên lưng các người chỉ có một, nhưng trên này lại có hai!" "Hơn nữa mắt đều bị vỡ nát!" "Tôi nghi ngờ, đây có thể là một loại lời nguyền!" "Là lời nguyền của những ứng cử viên đã chết để lại, lời nguyền đối với Ma Quốc!" Mọi người cũng nghe không hiểu, liền bảo Ngô Bất Chính giải thích.

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Tôi cũng không dám chắc chắn lắm!" "Nhưng kết hợp với tình hình hiện tại, có lẽ là như vậy!" Theo ý của Ngô Bất Chính, nếu đây thực sự là lời nguyền.

Vậy hai con mắt đó đại diện cho hai lần tai nạn.

Thành Ác La Hải chìm xuống lòng đất, có lẽ chính là lần tai nạn đầu tiên giáng xuống.

Nếu nói như vậy, thành Ác La Hải vẫn còn một trận tai nạn nữa chưa xảy ra.

Có lẽ trận tai nạn này chính là mấu chốt để họ thoát ra ngoài.

Nhưng nói cho cùng, tai nạn khi nào xảy ra, và tình hình như thế nào, không ai biết.

Cho nên những thứ này đều quá huyền ảo, về cơ bản không có độ tin cậy.

Bàn Tử đun nước xong chia cho mọi người một ít.

Sau đó liền chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, phục hồi thể lực.

Nhưng đột nhiên Thương Thương Không đang ngồi bên cạnh cửa lại vội vàng đứng dậy, rồi đẩy cửa đá đóng lại.

Hành động này làm mọi người giật mình, Bàn Tử vội hỏi. "Cô lại lên cơn thần kinh gì thế, chẳng lẽ cũng giống lão Lôi thấy bích họa gì à!" Thương Thương Không sợ đến mức mặt mày tái nhợt, chỉ ra ngoài cửa đá nói. "Không..... không phải, ngoài cửa đá có rất nhiều rắn!" "Rắn?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người.

Vội chạy đến khe cửa đá để xem.

Cửa đá này đóng không được kín lắm.

Giữa có một khe hở rộng bằng một ngón tay.

Qua khe hở mọi người nhìn thấy, trong thung lũng bên ngoài, không biết từ lúc nào đã bò đầy rắn đen lúc nhúc.

Những con rắn đen đó cuộn tròn trên mặt đất, lại tỏ ra rất có trật tự.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi. "Mẹ kiếp, sao mấy thứ này lại đuổi theo đến đây, Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn không đến đây chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu. "Không đâu, ở đây đều là đá núi lửa, nó chỉ có thể di chuyển trong tinh thể!" "Hơn nữa những con rắn này hình như không phải đến vì chúng ta, chúng dường như đang chờ đợi điều gì đó!" "Chờ gì?

Chờ khai tiệc chứ gì, chúng ta vừa ra ngoài chẳng phải là khai tiệc sao!" Bàn Tử nói rồi thu dọn đồ đạc, quay người hô. "Đồng chí ơi, chúng ta vẫn nên trèo lên trên đi, nếu không lát nữa đám rắn kia qua đây, thì thật sự sẽ bị coi là thức ăn đấy!" Ngô Bất Chính thật muốn mắng thằng béo chết tiệt này sao lúc này lại có sức thế.

Nhưng lời chưa kịp nói ra, chỉ nghe Bàn Tử ở tầng hai hét lên.

"Mẹ ơi, Thiên Chân, Tiểu ca các người mau lên xem này!" "Chúng nó thật sự khai tiệc rồi!" Ba người nghe thấy lời này, lập tức chạy qua.

Ngô Bất Chính rất cẩn thận, tìm vài viên đá nhỏ, cố định lại cửa đá, lúc này mới chạy lên.

Mọi người vừa lên đến tầng hai, liền phát hiện ra.

Trên tầng hai này lại có một cửa sổ đá.

Từ bên ngoài vừa hay có thể nhìn thấy toàn bộ tình hình của thung lũng.

Chỉ thấy trong thung lũng, lại có từng đống thứ gì đó màu trắng rơi xuống.

Không biết là gì.

Mọi người vội ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là một đám lớn Địa Quan Âm ở trên vách đá đối diện.

Chúng đẩy những thức ăn bắt được xuống, dường như là đang cho những con rắn đen này ăn.

Cảnh tượng này khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Hành động này đã có phần giống với con người!

Không có sự phân công xã hội thì căn bản không thể hoàn thành.

Thậm chí còn cao cấp hơn cả đám Nhân Diện Hầu bảo vệ cây Thanh Đồng ngày trước.

Đây quả thực là dùng sinh vật nuôi sinh vật, rồi dùng sinh vật để bảo vệ di tích Ma Quốc! "Không đúng, sao những con rắn đen đó đều không động đậy!" Ngô Bất Chính vội nói.

Mọi người lúc này cũng phát hiện, những con rắn đen kia quả nhiên đều không động đậy.

Chương 528

Mà lúc này một khối chất lỏng màu đỏ lớn lại nhỏ giọt từ trên vách đá xuống.

Chất lỏng đó rơi xuống đất liền bốc khói, trong nháy mắt lại mọc lên một đóa hoa màu đỏ máu.

Trông vô cùng chấn động.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền hít một hơi khí lạnh hét lên. "Trời ơi, nọc độc nhỏ xuống đất mọc thành hoa, mẹ nó chứ độc tính này phải mạnh đến mức nào!" Mọi người đều lại gần để xem.

Nhưng Bàn Tử không có hứng thú với những thứ này, liền chạy đi chuyển những chiếc gương đồng khác.

Hắc Hạp Tử cũng không mấy hứng thú với những thứ này, liền chạy qua giúp đỡ.

Nhưng anh ta rất kỳ lạ hỏi. "Tử Bàn Tử, cậu đi nhặt mấy cái nhỏ dễ mang đi, cái gương đồng này to thế, cậu điên rồi à!" Bàn Tử nghe vậy lại cười nói. "Thế mới nói cậu không phải dân đạo mộ chuyên nghiệp, mà chuyên nghiệp là đi mát-xa!" "Tôi nói cho cậu biết, chỉ riêng cái gương trên gương đồng này, nếu cậu có thể cạy ra!" "Tôi đảm bảo người muốn mua nhiều nhất, cậu biết tại sao không?" "Tại sao?" Hắc Hạp Tử cười hỏi, anh ta thật sự chưa từng nghe nói gương đồng lại có giá trị lớn.

Bàn Tử lại cười nói. "Đúng rồi, không biết thì phải hỏi, nghe cho kỹ Bàn gia tôi nói cho cậu biết!" "Cái gương đồng này cậu mang về đánh bóng một chút, làm thành gương trấn thi, khối người muốn!" "Nhưng có trấn được thi hay không thì Bàn gia tôi không quan tâm!" "Dù sao loại chuyện này, ai mà nói chắc được đúng không!" Hắc Hạp

Tử nghe mà rất cạn lời, thì ra thằng béo chết tiệt này không chỉ đạo mộ, mà còn làm cả nghề buôn đồ chế lại! "Ê, mẹ kiếp đây là cái gì!" Đột nhiên Bàn Tử kinh hô.

Hắc Hạp Tử cũng giật mình, vội thò đầu ra xem.

Nhìn một cái, hai người lập tức biến sắc.

Chỉ thấy sau một chiếc gương đồng, lại có một người đang nằm.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ hẳn là người của đội khảo cổ giáo sư Trần.

Lúc này Ngô Bất Chính và những người khác cũng nghe thấy động tĩnh ở đây chạy qua.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đã lôi thi thể đó ra.

Nhưng khi Ngô Bất Chính và Giải Thiên Linh nhìn thấy thi thể, hai người suýt nữa thì nôn ra.

Thi thể đó chết quá thảm.

Cả khuôn mặt đã máu thịt bầy nhầy không thể nhận ra được.

Ngô Bất Chính vội nói. "Tôi thực sự chịu không nổi nữa, tôi vẫn là đi xem bích họa đi!" "Còn có tôi!" Giải Thiên Linh cũng vội nói.

Hai người họ thực sự không thể nhìn nổi, liền chạy về xem bích họa.

Tần Vũ thì ở lại xem xét.

Bàn Tử lúc này từ trong túi của thi thể mò ra một số thứ, vứt xuống đất.

Mọi người nhìn qua, có một ít kẹo cao su, và một số giấy tờ tùy thân.

Cho thấy người này chính là người của đội khảo cổ.

Nhưng sao anh ta lại chết ở đây?

Hắc Hạp Tử lúc này xem xét tình hình của người này, nói. "Người này bị vũ khí sắc bén cắt cổ mà chết!" "Hơn nữa loại vũ khí sắc bén này, hẳn là không sâu, anh ta hẳn là đã chạy đến đây, mới tắt thở!" Bàn Tử nghe vậy nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện gần đó còn có một số dấu chân máu.

Gã vội chạy qua, dịch những chiếc gương đồng khác ra, sau đó ở một góc lại lộ ra một cái hốc thấp.

Cái hốc thấp này cũng chỉ cao bằng một người, miễn cưỡng có thể đi vào.

Dấu chân máu chính là từ trong này đi ra. "Tiểu ca, tình hình thế nào?

Bên này chúng tôi đã làm rõ rồi!" Ngô Bất Chính ở bên cạnh hét lên.

Hai người họ thực sự không thể nhìn nổi, không dám qua. "Người này không phải giáo sư Trần, hẳn là một vị giáo sư khác của đội khảo cổ!" "Nguyên nhân chết là do vũ khí sắc bén!" "Nhưng vết thương không sâu, nghi ngờ không phải là do dao găm hay thứ gì tương tự!" Hắc Hạp Tử giới thiệu. "Tôi phát hiện một cái hốc thấp ở đây!" Bàn Tử vội hét lên.

Mọi người nghe vậy đều chạy qua.

Nhưng trong hốc rất tối, mọi người nhất thời cũng không quyết định được có nên vào hay không.

Ngô Bất Chính cúi đầu nhìn, đột nhiên phát hiện trong dấu chân máu trên đất lại có một thứ gì đó.

Cậu đeo găng tay lên nhặt nó lên.

Mọi người nhìn thấy, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Thứ đó dài ít nhất cũng phải mười centimet, hơn nữa trông rõ ràng chính là móng tay người.

Chương 529

Móng tay dài mười centimet, đây không phải là chỉ có Tống tử mới có sao! "Chẳng lẽ là kim thân ngồi hóa kia?" Giải Thiên Linh vội nói.

Anh ta vừa mới lên bệ đá, thấy móng tay của kim thân ngồi hóa đó rất dài.

Nhưng hình như cũng không giống với cái móng tay này!

Giải Thiên Linh trong lòng nghi ngờ, lại nhảy lên bệ đá để xem.

Quả nhiên phát hiện, móng tay của kim thân ngồi hóa đó không thiếu cái nào.

Hơn nữa vì là xác khô, nên móng tay của nó đều đã có chút thâm đen.

Hoàn toàn không phải của cùng một người với cái móng tay mà Ngô Bất Chính phát hiện. "Cái móng tay này hẳn là còn mới, hoàn toàn không bị cong, bên trong cái hốc thấp này chắc chắn đã xảy ra chuyện!" "Chúng ta e là phải vào xem thử!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy nhíu mày nói. "Thiên Chân, cậu vẫn là đừng vào, bên trong này chỗ quá chật hẹp!" "Nếu thật sự có nguy hiểm, e là không hoạt động được!" "Không được!" Hắc Hạp Tử bên cạnh lại đột nhiên nói. "Đã đến đây rồi chúng ta chắc chắn cũng phải vào xem, để một mình cậu ấy ở đây không an toàn!" "Kim thân ngồi hóa kia cũng toát ra vẻ tà dị, e là cũng là một phiền phức!" "Cùng nhau vào còn có thể hỗ trợ lẫn nhau!" Bàn Tử nghe vậy cùng Ngô Bất Chính đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bây giờ cũng chỉ có thể đợi anh quyết định.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính nói. "Yên tâm, có tôi ở đây!" "Còn về thi thể kia, e là bị móng tay cắt rách yết hầu!" "Lát nữa vào trong, quấn cổ cho kỹ vào!" "Ừ!" Mọi người đều vội gật đầu.

Bàn Tử cười nói. "Cậu xem xem, tôi nói gì mà, chỉ cần dính dáng đến Thiên Chân, người câm như Tần đây cũng có thể biến thành lắm lời!" "Được rồi Tử Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, Lương Quỳnh có thể ở bên trong, chúng ta mau chóng vào đi!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Lúc này mọi người đều cảm thấy đã đến nơi cuối cùng.

Tìm được Lương Quỳnh cũng chỉ còn cách một bước cuối cùng này.

Giải Thiên Linh rất nhanh đã quay lại, nhưng anh ta hình như đã mất một chút thời gian.

Mọi người hỏi mới biết, thì ra anh ta cũng cảm thấy kim thân ngồi hóa kia có chút kỳ quái.

Liền dùng dây thừng trói nó lại, phòng khi lát nữa xảy ra biến cố.

Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cũng không khỏi có chút khâm phục.

Một mình ở đó trói kim thân ngồi hóa lại.

Đổi lại là cậu thì thật sự không dám.

Nhưng cậu cũng hiểu, đây chính là gan dạ, mình dù sao cũng mới là lần thứ hai xuống mộ, nên cái gan này vẫn phải rèn luyện nhiều.

Mọi người rất nhanh đã thu dọn xong đồ đạc, sau đó do Bàn Tử đi đầu, Hắc Hạp Tử bọc hậu, trực tiếp vào trong hốc thấp.

Còn về người của đội khảo cổ, họ cũng không lo được nữa.

Lát nữa nếu có thể bình an ra ngoài, thì không ngại mang anh ta theo.

Nhưng bây giờ thì thật sự không có thời gian.

Nói ra người đó cũng là một người đáng thương.

Vốn tưởng là theo giáo sư Trần đến khảo cổ, kết quả ai ngờ lại chết thảm ở đây.

Mọi người vừa vào hốc thấp liền phát hiện, tình hình bên trong hốc thấp này rất không ổn.

Trên những bức tường xung quanh dường như cũng được bôi một lớp sơn đen hấp thụ ánh sáng.

Bật đèn pin lên tầm nhìn cũng không quá mười mét.

Còn tình hình phía trên hốc thấp vì chiều cao có hạn, nên có thể nhìn rõ.

Mọi người đi được hai phút, lối vào đường hầm phía sau đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Hốc thấp này còn ngột ngạt hơn cả đường hầm trước đó.

Lòng bàn tay của mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh. "Ê!

Mùi gì thế, sao mà thơm thế!" Bàn Tử đột nhiên ở phía trước hét lên.

Tần Vũ cũng ngửi thấy mùi này.

Anh nhớ anh và Bàn Tử vừa mới vào phòng mộ đầu tiên của lăng mộ dưới biển này, cũng có mùi này. "Bắc Đế Huyền Châu, nhanh lên!" Tần Vũ vội hét lên.

Bàn Tử nghe vậy hiểu ý, vội lấy ra Bắc Đế Huyền Châu.

Hắc Hạp Tử cũng có mang theo, rất nhanh mọi người đều bôi một chút lên mũi.

Chương 530

Lập tức đều tỉnh táo hơn không ít.

Mặc dù Tần Vũ cũng không dám chắc mùi hương này có vấn đề.

Nhưng lúc này, dùng một chút Bắc Đế Huyền Châu cũng là để đề phòng.

Mọi người lại mò mẫm đi về phía trước hai phút.

Rất nhanh một luồng sáng đã xuất hiện ở phía trước.

Luồng sáng đó rõ ràng chính là ánh sáng của đèn pin.

Mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi vui mừng, Bàn Tử càng là ba bước gộp làm hai lao qua.

Chỉ một lát sau Bàn Tử đã kinh hô. "Mẹ nó!

Tìm thấy rồi, là Lương Quỳnh!" Nhưng ngay sau đó gã lại kinh hô. "Mẹ kiếp, sao ở đây còn có một người chết!" "Đội khảo cổ chắc là chết hết rồi à?" Nước bọt của nó tạo ra những đóa hoa độc, tính ăn mòn còn mạnh hơn cả axit sunfuric.

Thứ này mà dính lên người, e rằng trong nháy mắt có thể ăn mòn ra một lỗ thủng lớn.

Trong phòng livestream đã có người la lên.【Vãi, nhìn vách đá kìa!】【Mẹ nó, trên vách đá có thứ gì đó】【Cái quái gì thế!】Mọi người nhao nhao chửi bới.

Ngô Bất Chính và những người khác vội ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn, ai nấy đều có phần ngây người.

Chỉ thấy trên vách đá đối diện, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con rắn đen khổng lồ dài hơn chục mét.

Con rắn đen cuộn mình trên vách đá, lúc này đang le lưỡi rắn ra.

Nước bọt nhỏ giọt từ khóe miệng nó vừa vặn rơi xuống đất.

Mỗi một giọt là một đóa hoa độc, thật sự đáng sợ.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Trong lòng thầm nghĩ, chả trách đám rắn đen kia không dám manh động, mẹ nó, chúng nó đang đợi lão đại ăn trước! "Tiểu ca, chúng ta mau lên đi, không thì chúng chắc chắn sẽ trườn qua đây, rắn rất nhạy cảm với mùi!" Ngô Bất Chính nhắc nhở, rồi kéo Tần Vũ đi gọi Bàn Tử.

Nào ngờ vừa quay người lại mới phát hiện, thằng béo chết tiệt này đã chạy xa hơn chục mét, còn chuẩn bị lên tầng thứ ba rồi. "Tử Bàn Tử, mẹ nó cậu lại chạy một mình!" "Thiên Chân, cậu không thể trách tôi được, mẹ nó cậu có Tiểu ca bảo vệ, Bàn gia tôi đây không ai thương không ai yêu!" "Không chạy nữa, lát nữa Bàn gia phải về chầu trời mất!" Bàn Tử phản bác. "Lười so đo với cậu, mau đi thôi!" Ngô Bất Chính hét lên, bên cạnh Thương Thương Không sợ đến toàn thân run rẩy, nhưng chân cũng không dám dừng lại!

Nếu bị đám rắn đen kia đuổi kịp, e rằng mười cái mạng cũng không đủ nộp!

May mà lúc này đám rắn đen dường như vẫn chưa có hứng thú với họ.

Chúng chỉ đang nuốt chửng những thứ mà Địa Quan Âm thả xuống.

Nhưng mọi người đều biết, chỉ cần chúng ăn xong, mục tiêu tiếp theo chắc chắn sẽ là họ!

Mọi người vừa men theo lối đi leo lên, vừa tìm đá chặn lối lại.

Tuy có thể không ngăn được bao lâu, nhưng ít nhất cũng có thể cản được một lúc.

Cả đường không ngừng leo lên, mọi người đều cảm thấy hai chân đã mềm nhũn, có chút không nghe sai khiến.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất nói: "Không được rồi, không được rồi, nghỉ một lát, cứ leo nữa không cần rắn tới, Bàn gia cũng phải về chầu trời mất!" "Tử Bàn Tử, bảo cậu bình thường giảm béo thì không nghe!" Ngô Bất Chính nói, đồng thời chạy đến cửa sổ bên cạnh xem tình hình.

Lúc này nhìn xuống dưới, khoảng cách đã rất cao rồi.

Họ đã leo được gần một nửa chiều cao.

Nhưng khi nhìn xuống, sắc mặt Ngô Bất Chính không khỏi đại biến. "Mẹ nó, mau đi thôi, đám rắn đã qua đây rồi!" Bàn Tử nghe vậy, cả người suýt nữa thì tức ngất.

Mông còn chưa ấm chỗ đã lại phải chạy.

Nếu không phải nghĩ mình còn chưa cưới vợ, e rằng Bàn Tử thật sự đã liều mạng với đám rắn độc này rồi.

Mọi người tiếp tục leo lên.

Mà phía dưới cũng bắt đầu truyền đến tiếng "bùm bùm bùm".

Con rắn lớn đi trước mở đường, gần như rất ít tảng đá nào có thể cản được nó.

Huống chi gã này còn có thể phun nọc độc, đá lớn mấy cũng không chịu nổi sự ăn mòn của nọc độc này.

May mà bên ngoài tượng Phật này rất trơn nhẵn, bầy rắn không thể nào men theo bên ngoài mà leo lên được.

Đây có lẽ là tin tốt duy nhất.

Chương 531

Mọi người không ngừng tiếp tục leo lên.

Lần này chỉ kiên trì được mười phút, tất cả đều không chịu nổi nữa.

Cả đám mềm oặt ra đất.

Ngay cả Ngô Bất Chính cũng bắt đầu liên tục xua tay. "Không được rồi, Tiểu ca, chúng tôi thật sự chạy không nổi nữa!" "Hay là cậu tự mình lên đi, chúng tôi ở lại đây còn có thể cản giúp cậu một lúc!" Tần Vũ nhíu mày, không nói hai lời liền vác Ngô Bất Chính lên, tiếp tục leo lên.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức bất mãn nói: "Tiểu ca, mẹ nó cậu kỳ thị cân nặng của Bàn gia tôi phải không!" Lần này Tần Vũ lại thật sự gật đầu.

Tức đến nỗi Bàn Tử chỉ đành gắng gượng đứng dậy trên đôi chân run rẩy.

Tuy nhiên, chưa được một giây, hai chân lại mềm nhũn ra rồi ngồi phịch xuống đất.

Thấy Tần Vũ đã mang Ngô Bất Chính chạy vào lối đi, Bàn Tử sốt ruột cũng hết cách.

Nhưng đúng lúc này, phía trên lại truyền đến tiếng gọi của Ngô Bất Chính. "Bàn Tử mau qua đây, chúng ta đến đỉnh rồi!" Nghe thấy vậy, Bàn Tử và Thương Thương Không nhìn nhau, trong lòng lại dấy lên hy vọng.

Hai người cắn răng cũng theo lên.

Quả nhiên vừa lên tới nơi họ liền phát hiện, tượng Phật này đã đến đỉnh rồi.

Hơn nữa họ còn phát hiện, đầu của tượng Phật lại chỉ có một nửa.

Nửa trên đã biến mất.

Đứng trên này nhìn xuống, ai nấy đều không khỏi cảm thấy hoa mắt.

Cao quá.

Bàn Tử còn ngồi xổm trên đất không dám nhúc nhích, đối với người sợ độ cao như hắn, việc này còn khó chịu hơn cả việc trực tiếp giết hắn. "Mẹ nó, đến đỉnh rồi cũng cách cái chết không xa!" "Dù sao thì Bàn gia tôi dù thế nào cũng sẽ không chọn nhảy xuống để chết đâu, có chết Bàn gia cũng phải kéo hai con rắn làm đệm lưng!" Bàn Tử vừa nói xong, trong lối đi bên dưới đã truyền đến tiếng đầu rắn va vào đá.

Tốc độ của đám rắn đen quái dị này còn nhanh hơn họ tưởng.

Ngô Bất Chính chửi: "Tử Bàn Tử, cậu đừng có quạ mồm nữa, đám rắn sắp bị cậu niệm chú gọi tới rồi kìa!" "Tiểu ca, có cách nào rời khỏi đây không!" Ngô Bất Chính hỏi.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, đây căn bản là lời nói thừa.

Ở nơi cao năm mươi mét, trừ phi họ đều có cánh, không thì căn bản không có hy vọng thoát ra.

Tần Vũ trầm tư, cũng không biết có nghĩ ra cách rời đi hay không.

Nhưng anh rất nhanh đã rút Hắc kim cổ đao ra, tung người một cái đã nhảy lên đỉnh đầu tượng Phật đen.

Phía sau đỉnh đầu nối liền với vách đá.

Không biết rốt cuộc anh định làm gì. "Cố định cho chắc vào!" Tần Vũ hét lên, gần như cùng lúc đó, Hắc kim cổ đao đã cắm vào phần nối giữa đầu tượng Phật và vách đá.

Mọi người nhìn thấy trong lòng lập tức kinh hãi, Tần Vũ định làm sập tượng Phật đen này ư!

Nhưng như vậy, họ cũng sẽ rơi xuống mất!

Nhưng lúc này tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đâu còn kịp suy nghĩ hậu quả.

Tần Vũ làm vậy chắc chắn có lý do của mình!

Bàn Tử lập tức lấy đinh móc ra, đóng mạnh xuống đất, cố định sợi dây.

Lúc này cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Cả pho tượng Phật đang rung chuyển.

Bàn Tử vội ném dây cho Ngô Bất Chính và Thương Thương Không.

Ba người trực tiếp buộc vào người.

Mà trong lối đi, động tĩnh của bầy rắn cũng ngày càng lớn.

E rằng không bao lâu nữa, chúng sẽ xông ra.

Mà Tần Vũ vẫn luôn đứng trên đỉnh đầu tượng Phật, không ngừng dùng Hắc kim cổ đao chém vào điểm nối giữa tượng Phật và vách đá.

Tượng Phật này vốn đã được tạc nghiêng vào vách đá.

Đầu hướng ra ngoài, bị Tần Vũ chém hai ba nhát, cả pho tượng quả nhiên rung chuyển.

Chầm chậm nghiêng về phía trước.

Tần Vũ thấy vậy vội nhảy xuống khỏi tượng Phật, một tay cắm Hắc kim cổ đao xuống đất, một tay nắm lấy dây thừng.

Tượng Phật rất nhanh nghiêng xuống, nhưng lúc này đám rắn đen quái dị trong lối đi cuối cùng cũng xông ra.

Chúng con nào con nấy lao thẳng về phía Tần Vũ và mọi người.

Chương 532

Nhưng chưa kịp lao tới, đột nhiên cả pho tượng khổng lồ ầm ầm sụp đổ.

Đỉnh đầu tượng Phật lại đập vào vách đá bên cạnh.

Cú va chạm này khiến vô số con rắn đen nhỏ bị hất văng xuống dưới, sống chết không rõ.

Còn con rắn đen khổng lồ kia thì dựa vào việc đuôi vẫn còn trong lối đi bên dưới, gắng gượng giữ vững thân hình, không bị rơi xuống. "BÙM!" Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Giây tiếp theo, trong không khí lại tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Ngô Bất Chính lập tức hoảng hốt, vội hét lên. "Mẹ nó, không xong rồi, núi lửa sắp phun trào!" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ và Ngô Bất Chính đều giật mình.

Nếu Lương Quỳnh thật sự chết, vậy lời nguyền của họ...

Ngô Bất Chính thì không sao, dù sao anh cũng không bị trúng lời nguyền.

Nhưng Tần Vũ và Bàn Tử thì đều...

Nghĩ vậy, mọi người đã lao ra khỏi lối đi.

Cảnh tượng trước mắt cũng khiến tất cả mọi người không ngờ tới.

Chỉ thấy phía trước mộ đạo lại là một không gian không lớn.

Tổng thể nhiều nhất cũng chỉ chưa tới một trăm mét vuông.

Xung quanh đều là tường gạch vàng, bên trong lấp đầy đất sét trắng, có thể nói căn phòng này là nơi có khả năng chống thấm tốt nhất.

Hơn nữa đi suốt cả chặng đường, nơi này cũng được coi là nơi sâu nhất trong cổ mộ, xem ra đây cũng nên là khu vực trung tâm của toàn bộ cổ mộ.

Tần Vũ thấy, trong cả căn phòng gần như không có thứ gì thừa thãi.

Đối diện họ là một chiếc bàn đá được đẽo từ đá, có phần giống với bàn cúng.

Đồ vật trên bàn lộn xộn ngổn ngang, xem ra đã bị người ta làm loạn cách đây không lâu.

Còn có thể thấy bốn chiếc hộp gỗ đã bị mở ra.

Hộp gỗ được sơn đỏ toàn thân, tuy nắp hộp đã phủ đầy bụi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự quý giá của dược liệu bên trong.

Rất có khả năng là loại hồng ti trầm hương mộc đã hoàn toàn tuyệt chủng.

Loại gỗ này thuộc một loại của trầm hương mộc, nhưng vì bên trong có sợi tơ đỏ nên cực kỳ hiếm thấy.

Giá trị của nó cũng vượt xa kim ti nam mộc.

Hộp gỗ không lớn, chỉ bằng nắm tay, không biết bên trong đựng thứ gì, lúc này đều đã biến mất.

Còn trước bàn cúng, lại đặt một cây san hô.

Trên cây treo đầy dây đồng, hơn nữa còn treo rất nhiều chuông đồng lục giác màu vàng.

Trông vô cùng lộng lẫy.

Nhưng mọi người đều biết, thứ này không phải là thứ tốt đẹp gì.

Một khi chạm vào, kết quả có thể sẽ là chí mạng.

Nhưng những sợi dây đồng này lại chặn mất đường tiến của mọi người.

Dây đồng từ trên cây san hô kéo dài đến hai bên tường.

Trên đó chằng chịt treo đầy chuông lục giác.

Muốn đi qua gần như là không thể.

Tần Vũ thấy, trên đỉnh căn phòng này còn treo một cái ròng rọc.

Giáo sư Trần và những người khác có lẽ đã dùng ròng rọc này để đu qua.

Nhưng sợi dây trên đó đã không còn, nếu không phải Tần Vũ họ đến kịp, e rằng muốn ra ngoài cũng là vấn đề.

Mà đây còn không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, lúc này bên trong hàng rào chuông lục giác, một người mặc trang phục đội khảo cổ, đang dựa xiêu vẹo vào tường không nhúc nhích.

Máu tươi có chỗ đã đông lại, e rằng thời gian chết cũng không ngắn.

Hơn nữa xem bộ dạng của anh ta, dường như tình trạng chết giống hệt người bên ngoài kia.

Đều bị người ta dùng móng tay rạch đứt cổ họng.

Còn Lương Quỳnh thì tình hình lại khác.

Lúc này Lương Quỳnh lại bị người ta treo lên, ở phía đối diện với người kia, bên kia bàn đá.

Nơi đó có bốn cái móng đồng nhô ra.

Chương 533

Không biết để làm gì, nhưng lúc này cả người Lương Quỳnh bị treo lên đó.

Hai chân và hai tay vừa vặn bị kẹt trong móng đồng.

Mắt nhắm nghiền, không biết sống chết ra sao.

Còn trên hai bức tường còn lại của cả mộ thất, lại có rất nhiều bích họa.

Nhưng những bích họa này đều đã bong tróc rất nghiêm trọng.

Hơn nữa bích họa đáng lẽ là tranh màu, màu sắc cũng đã phai đi quá nửa.

Căn bản không nhìn rõ được rốt cuộc vẽ cái gì.

Mọi người đến lúc này ngược lại đều bình tĩnh lại.

Ngô Bất Chính chỉ về một bên nói: "Giáo sư Trần họ trước đó có lẽ đang nghiên cứu bích họa trên tường này, đột nhiên xảy ra vấn đề!" "Không biết rốt cuộc họ đã nghiên cứu ra cái gì!" "Tiểu ca, cậu và Bàn Tử nghĩ cách đưa Lương Quỳnh qua đây!" "Hắc Hạp Tử, Thiên Linh, hai người đi xem người của đội khảo cổ kia chết hẳn chưa!" "Tôi đi xem thành quả nghiên cứu của họ!" Ngô Bất Chính sắp xếp.

Mọi người cũng không có ý kiến, lập tức chia nhau hành động.

Tuy nhiên, trước mặt họ lại có một vấn đề lớn.

Đó là làm thế nào để không kinh động đến những chiếc chuông lục giác này, an toàn đến được phía đối diện.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thân thủ lợi hại, có lẽ có thể bám vào móc treo trên đỉnh để qua.

Nhưng Bàn Tử và Giải Thiên Linh e rằng... "Để tôi!" Giải Thiên Linh đột nhiên đứng ra nói. "Em gái xinh đẹp, em đừng có làm bậy, chuyện trước đây anh Bàn đây và Tiểu ca ở trong ngõ cụt hình vuông kia em cũng biết rồi đấy!" "Chuông này một khi bị chạm vào, đến lúc đó chúng ta đều phải toi đời!" Bàn Tử vội nói.

Giải Thiên Linh lại căn bản không thèm để ý đến hắn, trở tay thu lại cửu tiết tiên.

Sau đó đeo găng tay vào, bộ dạng đó lại là chuẩn bị xuyên qua cả trận chuông. "Vãi, không phải chứ, đóng phim à?

Em coi mấy cái chuông lục giác này là tia laser đấy à!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Hắc Hạp Tử lại ngăn hắn lại nói: "Cậu có biết tại sao cô ấy tên là Thiên Linh không?" "Không biết, thế thì cậu phải đi hỏi bố của Giải Vũ Thần ấy!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

Nào ngờ Ngô Bất Chính bên cạnh lại cười nói: "Bàn Tử, Giải Thiên Linh, chữ Giải đồng âm với chữ giải, cũng có nghĩa là giải khai!" "Giải Thiên Linh chẳng phải là giải khai ngàn chuông sao!" "Tôi nghe nói lúc cô ấy còn nhỏ mới được nhận nuôi, đã dựa vào thân thể linh hoạt, xuyên qua một tòa thiên linh trận của Giải gia!" "Vì vậy cũng được ban tên là Giải Thiên Linh!" "Giải khai trận chuông này, có lẽ không thành vấn đề!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra.

Tần Vũ cũng không khỏi nhìn Giải Thiên Linh thêm một cái.

Chỉ thấy lúc này thân thể của Giải Thiên Linh mềm mại đến không tưởng.

Rất nhiều động tác khó độ cao, ngay cả vũ công chuyên nghiệp cũng không làm được.

Cô gần như không có bất kỳ sự dừng lại nào, cả động tác phẳng phất như đang nhảy múa.

Mấy cú lộn nhào, đã đến được phía đối diện của trận chuông.

Giải Thiên Linh liếc Bàn Tử một cái, trong mắt có vẻ đắc ý.

Sau đó một tay vỗ vào một chỗ lồi lên bên trong cây san hô.

Lập tức cây san hô kêu "rắc" một tiếng, những sợi dây đồng treo chuông lục giác lại đột nhiên co rút vào trong tường.

Những chiếc chuông treo trên đó cũng bị kéo vào ngăn tối trên tường.

Cả quá trình, không gây ra một chút tiếng động nào.

Bàn Tử và mọi người đều nhìn ngây người.

Đặc biệt là Bàn Tử, nhìn đến mức không nhịn được giơ một ngón tay cái lên.

Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Giải gia lại phái Giải Thiên Linh đến giúp Ngô Bất Chính rồi.

Đây quả thực là khắc tinh của trận chuông!

Nhưng những ý nghĩ này đều chỉ thoáng qua, mọi người đã mỗi người chạy đến mục tiêu của mình.

Bàn Tử và Tần Vũ nhanh chóng lao đến trước mặt Lương Quỳnh.

Móng đồng trên tường cũng không biết tại sao lại được thiết kế như vậy.

Nhưng lại căn bản không làm khó được Tần Vũ, chỉ hai ba nhát đã mở được móng đồng ra.

Hai người nhanh chóng đỡ Lương Quỳnh xuống.

Tần Vũ bắt mạch của cô, phát hiện rất yếu.

Gần như đã là hít vào thì ít thở ra thì nhiều rồi.

Bàn Tử vội chỉ vào cánh tay Lương Quỳnh nói: "Vãi, Tiểu ca cậu mau nhìn!

Cánh tay cô ấy sao thế!" Tần Vũ vội nhìn qua, phát hiện trên cánh tay Lương Quỳnh lại có một vệt chất lỏng màu vàng.

Anh đưa tay lau đi, phát hiện trên cánh tay cô lại có một vết thương.

Chương 534

Chất lỏng màu vàng chính là chảy ra từ trong cơ thể cô. "Mẹ nó, không lẽ đây là... máu!" Bàn Tử đã hiểu ra.

Thấy Tần Vũ gật đầu, trong lòng càng thêm khẳng định.

Lương Quỳnh cũng đã trúng lời nguyền, tuổi thọ chỉ còn lại hai năm rưỡi, cho nên tốc độ đông đặc máu trong cơ thể cô càng nhanh hơn.

Bây giờ máu lại đã biến thành màu vàng, nếu cứ kéo dài thêm nữa, cô có thể thật sự sẽ toi đời! "Bên các người sao rồi?

Người đó chết rồi!

Chắc cũng không phải là Giáo sư Trần!" Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh vội chạy qua nói.

Nào ngờ đúng lúc này, đột nhiên Lương Quỳnh đang hôn mê lại đột ngột mở mắt ra.

Trong mắt cô lộ vẻ kinh hoàng, chỉ vào Tần Vũ lớn tiếng nói: "Trong tường!

Trong tường!

Giáo sư Trần ở trong tường!" "Cái gì?

Giáo sư Trần ở trong tường?

Chẳng lẽ bị tường đè bẹp rồi?" Bàn Tử nghe mà không hiểu ra sao.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh nghe vậy thì dường như nhớ ra điều gì đó, hai người nhanh chóng quay lại khiêng thi thể của người trong đội khảo cổ kia qua.

Sau đó liền thấy phía sau thi thể người đó, lại có một cánh cửa đá. "Lương Quỳnh nói chắc là cánh cửa đá này, Tần Vũ vừa hay ở vị trí này!" Giải Thiên Linh nói.

Ngô Bất Chính lúc này cũng đi tới, bên này động tĩnh quá lớn, tôi cũng không thể chuyên tâm kiểm tra máy tính được. "Lương Quỳnh chắc là đã bị kích động rất lớn, cho nên nhắc tới Giáo sư Trần cô ấy mới như vậy!" "Nhưng tình trạng của cô ấy cũng không tốt, vẫn là đừng để cô ấy quá kích động!" "Hay là trước tiên khiêng hai người họ ra ngoài đi!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu.

Họ lần này qua đây, chủ yếu nhất là tìm Lương Quỳnh.

Bây giờ Lương Quỳnh không chết, tự nhiên là kết quả tốt nhất.

Còn về Giáo sư Trần, vậy cũng chỉ có thể đợi họ có thời gian rồi nói sau.

Bàn Tử lập tức cõng Lương Quỳnh, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh khiêng một thi thể khác, mọi người quay trở lại chỗ mô hình Vân Đỉnh Thiên Cung bên ngoài.

Tọa hóa kim thân kia vẫn còn đó.

Mọi người sắp xếp lại hai thi thể, cũng coi như là đi được tươm tất hơn một chút.

Lương Quỳnh lúc này lại rơi vào hôn mê.

Cả người thỉnh thoảng lại run rẩy, cũng không biết mấy ngày nay họ đã trải qua những gì.

Bàn Tử vẫn còn nhớ thương đám minh khí bên trong, đặc biệt là những chiếc chuông đồng lục giác màu vàng kia, tuy có chút nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là vàng làm, có thể mang đi được vẫn phải nghĩ cách.

Hơn nữa bên trong còn có một cánh cửa đá, nói không chừng còn có nhiều minh khí hơn nữa.

Bàn Tử nghĩ vậy, chạy đi hỏi Ngô Bất Chính. "Thiên Chân, hay là chúng ta đi xem sau cánh cửa đá kia có gì không?" "Hơn nữa, đã đến đây rồi, tục ngữ nói giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây đúng không!" "Hay là chúng ta vào tìm Giáo sư Trần?" Ngô Bất Chính đâu không biết thằng béo này đang nghĩ gì, thấp giọng nói: "Tử Bàn Tử, cậu nghiêm túc cho tôi!" "Tôi nói cho cậu biết, chúng ta đến đây không phải là để du lịch, tình hình của Lương Quỳnh bây giờ cũng rất không tốt!" "Chúng ta không cần thiết phải đi mạo hiểm, chỉ cần tìm được cô ấy, lời nguyền của cậu và Tiểu ca là có cách giải trừ rồi!" "Tôi không muốn cậu và Tiểu ca lại vì cái ông Giáo sư Trần gì đó mà mạo hiểm!" "Cậu tự mình nghĩ xem, ông ta lần này đến khảo cổ đã hại chết bao nhiêu người, tìm được rồi thì sao?

Sau khi trở về cũng là một tội nhân!" "Huống chi ông ta có thể đã sớm chết trong cánh cửa đá kia rồi!" Bàn Tử nghe vậy bất lực thở dài nói: "Tôi biết, nhưng Bàn gia nhìn thấy minh khí là tay chân ngứa ngáy mà!" "Nhưng cậu nói đúng, không được thì Bàn gia tôi nhịn vậy, nhưng chúng ta về thế nào đây!" "Cái tai thất phía trước kia cứ thay đổi liên tục, bình dưỡng khí của tôi và Tiểu ca đã hết rồi!" "Bây giờ lại thêm một Lương Quỳnh, bình dưỡng khí của các cậu căn bản không đủ dùng!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng bất lực thở dài nói: "Tôi biết, cho nên bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao!" Tuy hai người cố ý hạ thấp giọng, nhưng những người khác vẫn nghe thấy.

Người trong phòng livestream vì xem là màn hình trực tiếp của Tần Vũ, cho nên không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ.

Chỉ cảm thấy nửa ngày cũng không thấy mọi người có ý định đi vào.

Không khỏi bắt đầu có người thúc giục. 【Tiểu ca, các người còn quan tâm đến Giáo sư Trần kia không?】【Đúng vậy, đã đến đây rồi, tôi cảm thấy thế nào cũng phải đưa Giáo sư Trần ra ngoài chứ】【Nói thật, tôi không đề nghị các anh Tiểu ca đi, bên trong cánh cửa đá kia rốt cuộc là tình hình gì cũng không biết】【Tự tiện đi vào có thể sẽ rất nguy hiểm】【Nói thì nói vậy, nhưng Giáo sư Trần lần này đã hại chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ cứ để ông ta trốn ở đây?】【Cũng đúng, tục ngữ nói nợ máu trả bằng máu, theo tôi thấy phải bắt ông ta ra ngoài chịu trách nhiệm cho chuyện lần này】 Người trong phòng livestream cũng tranh cãi không ngớt, có người ủng hộ đi vào, cũng có người không ủng hộ.

Ngô Bất Chính lười suy nghĩ chuyện này, nói thật anh không đề nghị đi vào.

Lúc này anh đã sửa xong máy tính của đội khảo cổ.

Mở máy tính ra, chỉ thấy máy tính lại tự động mở một phần mềm giống như tạo mô hình.

Nhìn thấy nội dung, Ngô Bất Chính kinh ngạc kêu lên. "Đây có lẽ là đã phục dựng lại bích họa trên tường bên trong!" "Giáo sư Trần họ có thể là đã nhìn thấy nội dung của bích họa cho nên mới xảy ra biến cố!" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy rất tò mò, chạy qua xem.

Nhưng bích họa được phục dựng trên máy tính này đều không có màu, nhiều chỗ còn chưa hoàn chỉnh.

Mọi người cũng chỉ có thể nhìn Ngô Bất Chính, muốn xem anh có thể hiểu được chút nào không.

Ngô Bất Chính trước đó ở bên trong cũng đã chụp một số ảnh bích họa.

Chương 535

Lúc này so sánh với bản phục dựng trên máy tính, rất nhanh anh đã hiểu được một số nội dung trong đó. "Sao có thể có thứ này được!" Ngô Bất Chính nhíu chặt mày.

Bàn Tử thấy vậy thúc giục: "Thứ gì?

Mẹ nó cậu đừng có úp mở nữa, mau nói đi!" Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: "Nội dung trên bích họa này vẫn có liên quan đến Đông Hạ quốc!" Đại khái ý là, Uông Tàng Hải từng ở Đông Hạ quốc, có lẽ là vào lúc ông ta xây dựng Vân Thiên Cung kia.

Và ông ta phát hiện Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc dường như là trường sinh!

Mà phương pháp trường sinh, chính là cái gọi là nhân thân trùng túc, nhưng cụ thể là như thế nào thì ông ta không biết!

Trên đây chỉ nói ông ta thông qua chuyện này, khẳng định trên thế giới hẳn là có phương pháp trường sinh.

Thế là sau này ông ta ra ngoài tìm kiếm, và mang về năm viên được cho là đan dược trường sinh!

Nhưng ông ta không dám ăn, hơn nữa đan dược này từ đâu mang về cũng không biết, chắc chắn không phải là Đông Hạ quốc.

Ông ta mang một viên đan dược trong đó ra ngoài tìm người thử nghiệm, còn lại bốn viên đặt trong ngôi mộ này.

Chắc là ở trong bốn chiếc hộp gỗ trên bàn cúng kia.

Nói đến đây, trong lòng mọi người đều giật thót.

Trong cổ mộ có thuốc trường sinh, điều này rõ ràng là nói bậy.

Họ không tin vào cái gọi là trường sinh.

Nhưng Giáo sư Trần họ lại gặp chuyện sau khi nghiên cứu xong những bích họa này.

Chẳng lẽ Giáo sư Trần đã tin?

Nhưng dù ông ta có tin, cũng không có lý do gì lại giết những người khác chứ.

Đây lại là chuyện gì?

Và bên trong cánh cửa đá kia lại là cái gì?

Ngô Bất Chính nhìn nhìn bích họa nói: "Trên bích họa này không ghi chép bên trong cửa đá là gì, chỉ nói ăn đan dược trường sinh, muốn trường sinh, thì phải vào trong cửa đá!" "Bên trong rốt cuộc có gì, trên đây không nói!" Bàn Tử nghe vậy không nhịn được chửi: "Giáo sư Trần, con cáo già này, chẳng lẽ đã tin nội dung trên bích họa, muốn tự mình đi trường sinh, cho nên mới giết những người khác!" "Với tính cách của ông ta, tôi thấy tám phần là làm được!" "Không có lý, nếu đã muốn giết tại sao không giết luôn cả Lương Quỳnh!" Giải Thiên Linh nói.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Cái này em không hiểu rồi, Lương Quỳnh là học sinh của ông ta, ông ta chắc chắn còn muốn mang Lương Quỳnh cùng đi trường sinh nữa chứ!" Ngô Bất Chính nghe hai người nói chuyện bất lực lắc đầu nói: "Nói những cái này đều vô dụng, chúng ta vẫn là chuẩn bị trở về đi, con đường của Giáo sư Trần là do chính ông ta chọn, nói thật không liên quan đến chúng ta!" Ngô Bất Chính vừa nói ra lời này, lập tức trong phòng livestream liền có một số anh hùng bàn phím bắt đầu chỉ trích.

Nói nào là tổ chương trình mời các người đến cứu người, các người cứu Lương Quỳnh rồi thì không quan tâm đến Giáo sư Trần

nữa.

Còn nói nào là đồ nhát gan, chỉ cứu người có ích cho mình.

Tóm lại là rất khó nghe, Bàn Tử thấy vậy chửi: "Lão tử muốn cứu ai thì cứu, trên thế giới còn có nơi đánh nhau đấy, cũng không thấy mày đi cứu người!

Ở đây ra vẻ ta đây làm gì." Ngô Bất Chính dường như biết mình nói vậy sẽ có kết quả này, căn bản không thèm nhìn đạn mạc trong phòng livestream.

Anh quay đầu chuẩn bị gọi Tần Vũ xuất phát.

Nào ngờ ai cũng không ngờ tới, đúng lúc này, đột nhiên một bóng đen lại từ bên cạnh lao ra, trong nháy mắt ôm lấy Ngô Bất Chính rồi lao về phía cái hang thấp kia.

Tần Vũ phản ứng lại, liền thấy người ôm Ngô Bất Chính chính là cái tọa hóa kim thân kia!

Thứ đó lại cũng trá thi rồi!

Lúc này cả pho tượng Phật sắp sập mà không sập đang treo trên vách núi.

Có lẽ không có lực va chạm cực lớn, nó đã không sập xuống được nữa.

Mọi người nằm nghiêng trên mặt đất, cúi đầu nhìn xuống, lập tức trong lòng đều lạnh đi một nửa.

Chẳng biết từ lúc nào mặt đất trong cả sơn cốc đã biến thành màu đỏ.

Dung nham này e rằng chưa đến mười phút nữa là sẽ trào ra.

Đến lúc đó, luồng nhiệt khổng lồ ập tới, cả sơn cốc e là sẽ bị hủy diệt.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng đến cực điểm, bất giác đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bên dưới dung nham tùy thời phun trào, bên cạnh còn có một con rắn độc khổng lồ rình rập tấn công.

Tình cảnh của mọi người, quả thực đã tệ đến mức không thể tệ hơn.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng, đột nhiên lòng bàn tay Tần Vũ mạnh mẽ buông lỏng.

Đồng thời, thanh Hắc kim cổ đao cắm trên đất cũng bị anh rút ra.

Cả người trong nháy mắt trượt xuống dưới. "Tiểu ca!" Mắt Ngô Bất Chính lập tức đỏ lên.

Sao Tiểu ca lại nghĩ quẩn muốn tự sát thế này.

Bàn Tử sốt ruột chửi: "Tiểu ca, mẹ nó cậu lên đường cũng đợi chúng tôi với, trên đường xuống hoàng tuyền cũng có bạn, chúng ta đi trộm mộ của Diêm Vương gia!" "Thiên Chân, nhảy đi, Tiểu ca đi rồi, chúng ta cũng đừng cố nữa!" "Mẹ nó cậu câm miệng!" Ngô Bất Chính chửi.

Anh trước sau vẫn không cho rằng Tần Vũ là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

Anh chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình.

Chương 536

Quả nhiên, giây tiếp theo họ liền thấy.

Tần Vũ lại ngay khoảnh khắc rời khỏi pho tượng Phật, đã đáp xuống một vật màu trắng.

Mọi người định thần nhìn lại, trong lòng đều không khỏi chửi một câu "Vãi!".

Vật màu trắng kia chính là hóa thạch sinh vật cổ lớn nhất trong cả hẻm núi!

Pho tượng Phật này kẹt trên vách đá, ngược lại đã đưa họ đến bên cạnh bộ xương hóa thạch sinh vật cổ này.

Tần Vũ đứng dưới gọi vọng lên: "Mau xuống đây!" "Dung nham phun trào đều phải chết!" Lúc này Ngô Bất Chính ở dưới cùng, lập tức cũng không nói nhiều, trực tiếp buông dây trượt xuống.

Suốt chặng đường này, biểu hiện của Tần Vũ khiến anh hoàn toàn tin tưởng.

Căn bản không có quá nhiều đắn đo.

Tần Vũ quả nhiên mắt nhanh tay lẹ tóm được anh.

Đỡ anh ra sau lưng, ra hiệu cho Thương Thương Không và Bàn Tử cũng nhanh chóng xuống.

Con rắn đen khổng lồ bên cạnh thấy mọi người định chạy, lập tức sốt ruột muốn ra cắn người.

Nào ngờ nó vừa thò đầu ra, thân thể liền lắc lư sắp ngã, thử mấy lần mà đều không thành công.

Lúc này Bàn Tử và Thương Thương Không đã lần lượt xuống được hóa thạch sinh vật cổ.

Tần Vũ gọi: "Mau đi!" Mọi người nhớ rất rõ, ở phía đối diện của hóa thạch sinh vật cổ, chính là vách đá đối diện.

Lúc này đi lên mới có một tia hy vọng sống sót.

Bàn Tử hét lên: "Qua đó mau lên, Địa Quan Âm chắc chắn đã đào ra một cái hang, chúng ta chui vào đó là có thể ra ngoài!" Lúc này mọi người cũng căn bản không có thời gian để quan tâm Bàn Tử nói có thật hay không.

Không đi nữa, lát nữa dung nham phun trào, thì thật sự phải chết hẳn rồi.

Mọi người không ngừng chạy suốt hơn hai mươi mét.

Thấy đã sắp đến đối diện.

Kết quả Bàn Tử lại thấy, trên vách đá đối diện, lại có hơn chục con Địa Quan Âm đang gặm nhấm hóa thạch sinh vật cổ.

Rõ ràng không muốn cho họ đi lên. "Vãi, thật đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Bàn gia sa cơ không bằng gà!" "Lũ súc sinh chúng mày cũng dám bắt nạt Bàn gia!" Bàn Tử nổi điên, lấy ra viên pháo sáng cuối cùng, bắn một phát về phía đám Địa Quan Âm kia.

Pháo sáng trong nháy mắt lao vào giữa bầy Địa Quan Âm, nhiệt độ cao lập tức thiêu cháy mấy con Địa Quan Âm thành than.

Những con Địa Quan Âm khác cũng bị kinh sợ, chạy tán loạn.

Lúc này Bàn Tử đã đi đầu xông lên vách đá.

Sau đó kéo Thương Thương Không lên.

Tần Vũ bọc hậu, lúc này cùng Ngô Bất Chính cách đây cũng chỉ còn chưa đến mười mét.

Nào ngờ đúng lúc này, đột nhiên cả bộ xương hóa thạch sinh vật cổ lại rung chuyển dữ dội.

Theo đó mọi người liền thấy, ở nơi họ vừa chạy qua, con rắn đen khổng lồ kia lại cũng nhảy lên.

Đuôi rắn khổng lồ quấn quanh hóa thạch sinh vật cổ, lại không bị rơi xuống. "Tiểu ca, mau đi!" Ngô Bất Chính vội hét lên.

Nào ngờ con rắn khổng lồ kia quá lớn, thân thể dài hơn chục mét.

Vừa lên, đầu nó cách Tần Vũ đã không quá năm sáu mét.

Chỉ cần vươn ra là có thể chạm tới Tần Vũ rồi.

Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao, quay người lạnh lùng nhìn con rắn lớn, trầm giọng nói: "Cậu đi trước!" "Tiểu ca, cậu..." "Đi!" Ngô Bất Chính một câu chưa nói xong, đã bị Tần Vũ ngắt lời.

Ngô Bất Chính thở dài, nước mắt trong nháy mắt đã rơi xuống.

Anh rất rõ, nếu Tần Vũ không phải vì muốn cho họ đi trước, bằng thực lực của chính mình, lúc này e rằng đã lên được rồi.

Bàn Tử nhìn mà hai mắt đỏ hoe, cầm súng tín hiệu lên định bắn.

Nhưng vừa bóp cò mới phát hiện, đã hết đạn rồi.

Tức đến nỗi hắn cầm súng tín hiệu ném qua, nhưng căn bản vô dụng.

Khoảng cách quá xa.

Bàn Tử lục lọi khắp người, ngay cả một sợi dây cũng không tìm thấy.

Trong ba lô ngoài cái bát vàng kia, đã không còn thứ gì khác. "Bàn gia!" Đột nhiên Thương Thương Không bên cạnh lại thốt ra một câu tiếng Trung.

Đồng thời trong tay đưa qua một chiếc bật lửa mô phỏng hình súng.

Loại bật lửa này tạo hình là súng, nhưng bên trong thực chất là bật lửa, hắn đã thấy không ít.

Chương 537

Không hiểu lúc này Thương Thương Không đưa cho mình cái này để làm gì. "Đây là súng thật, tôi lén mang đến!" Thương Thương Không dùng tiếng Trung không mấy lưu loát nói. "Suốt chặng đường tôi không dám dùng, anh mau cứu anh ấy!" Thương Thương Không nói, mắt cũng đỏ lên.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, một tay kéo Ngô Bất Chính đang xông tới lên.

Theo đó giơ tay lên là hai phát súng.

Không thể không nói, uy lực của khẩu súng mà Thương Thương Không mang theo thật sự lớn.

Đừng nhìn thể hình không đủ, nhưng khẩu súng này tám chín phần là đặc công mới được dùng.

Hai phát súng bắn ra, con rắn đen quái dị kia vội rụt lại.

Tần Vũ thấy vậy cầm Hắc kim cổ đao quay người bỏ chạy.

Nào ngờ thân hình con rắn đen khổng lồ, trúng hai phát súng không ảnh hưởng nhiều, trong chốc lát lại nhào về phía Tần Vũ.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh hét lên: "Bắn vào cục thịt trên đầu nó!" Bàn Tử nghe vậy điều chỉnh góc độ, nhắm vào cục thịt trên đầu con rắn đen kia mà bắn.

Thuật bắn súng của Bàn Tử thực ra không giỏi, nhưng hắn kế thừa huyết mạch của Vương Tứ Lệnh.

Đó là tay súng cừ khôi từ nhỏ.

Bách bộ xuyên dương, đạn không bắn trượt.

Một phát súng bắn ra, cục thịt trên đầu con rắn đen quái dị kia lập tức nổ tung.

Nhưng đồng thời đầu nó đã đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ thấy không né được, giơ Hắc kim cổ đao lên đâm thẳng vào mắt rắn.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ lại bắn thêm một phát.

Phát súng này trực tiếp bắn nổ con mắt còn lại của con rắn đen quái dị.

Con rắn đen quái dị đau đớn không thôi, vung vẩy cái đầu khổng lồ lại hất Tần Vũ văng ra ngoài.

Góc độ vừa vặn là phía vách đá bên này.

Nhưng Tần Vũ lại rơi theo đường parabol, cả người trong nháy mắt đã biến mất dưới vách đá.

Mọi người thò đầu ra xem, nhưng căn bản không thấy gì cả.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe "rắc" một tiếng nổ lớn, con rắn đen quái dị vung vẩy biên độ quá lớn, cả bộ hóa thạch sinh vật cổ đã không chịu nổi lực.

Trực tiếp gãy lìa.

Con rắn đen khổng lồ trong nháy mắt rơi xuống đất.

Cú rơi này của nó khiến dung nham lập tức trào ra.

Thân rắn khổng lồ trong khoảnh khắc đã biến thành một quả cầu lửa lớn.

Quằn quại bị thiêu thành tro bụi. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nằm trên vách đá, nhìn luồng nhiệt không ngừng bốc lên từ phía dưới, nước mắt đã không thể kìm được nữa.

Mắt Bàn Tử cũng đỏ hoe, không ngừng gào thét xuống dưới.

Nào ngờ căn bản không có âm thanh nào đáp lại.

Thương Thương Không ngồi bệt trên đất, nước mắt không ngừng chảy, nửa ngày không nói được một câu.

Ngay lúc mọi người tuyệt vọng, đột nhiên một bóng đen từ dưới lao lên.

Thân hình nhảy một cái, đã vững vàng đứng trước mặt họ.

Không phải Tần Vũ thì là ai! "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nhìn thấy Tần Vũ, cảm xúc không còn kìm nén được nữa, trực tiếp lao tới, ôm chặt Tần Vũ vào lòng.

Nước mắt không kìm được mà chảy xuống. "Ngô Bất Chính!" Giải Thiên Linh thấy vậy vội hét lên.

Tuy nhiên, anh ta và Hắc Hạp Tử ở xa nhất, lúc này căn bản không kịp ra tay.

Bàn Tử đang thu dọn tất cả những thứ có thể mang đi, thấy thế đã vứt ba lô xuống đất nhưng vẫn chậm một bước.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, trong nháy mắt đã rút Hắc kim cổ đao ra, lao về phía pho tượng kim thân kia.

Thế nhưng, pho tượng kim thân lại mang theo Ngô Bất Chính xông vào trong hang động hẹp.

Không gian bên trong có hạn, Tần Vũ căn bản không thể ra tay.

Ngô Bất Chính bị pho tượng kim thân ôm vào lòng, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ làm cậu ấy bị thương.

Bàn Tử cũng theo sát phía sau xông vào.

Chương 538

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng định vào, nhưng Bàn Tử đã hét lên: "Hai người đừng vào nữa, canh giữ ở cửa động!

Đừng để nó chạy thoát!" Giải Thiên Linh còn muốn nói gì đó, nhưng Hắc Hạp Tử đã cản anh ta lại: "Đừng cậy mạnh, ngôi mộ dưới đáy biển này đâu đâu cũng đầy rẫy sự quỷ dị, cứ làm theo lời Bàn Tử đi!" Đây không phải là Hắc Hạp Tử sợ hãi, mà anh ta mơ hồ có cảm giác, nếu lần này đi vào, Giải Thiên Linh tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Dù sao mình cũng đến đây để bảo vệ Giải Thiên Linh, hơn nữa Bàn Tử cũng đã lên tiếng bảo họ ở lại.

Lúc này cậy mạnh quả thực không phải là hành động sáng suốt.

Hai người dứt khoát canh giữ ở cửa hang động hẹp.

Lúc này, Bàn Tử đã hoàn toàn mất dấu Tần Vũ và pho tượng kim thân.

Tốc độ của pho tượng kim thân cực nhanh, Tần Vũ bùng nổ toàn lực đuổi theo, rất nhanh họ đã biến mất trong bóng tối.

May mà Bàn Tử còn có thể thông qua góc nhìn từ livestream của Tần Vũ để quan sát tình hình bên trong.

Chỉ thấy Tần Vũ đã ngày càng đến gần pho tượng kim thân kia.

Vẻ mặt kinh hãi của Ngô Bất Chính lúc này anh ta đều có thể thấy rõ mồn một.

Nhưng Tần Vũ lại không thể ra tay, pho tượng kim thân cõng Ngô Bất Chính trên lưng, vừa hay che chắn cho chính mình.

Tần Vũ một khi ra tay, người toi đời đầu tiên chính là Ngô Bất

Chính.

Có điều, hang động hẹp này không dài, chỉ cần rời khỏi thông đạo này, Tần Vũ chắc chắn sẽ tìm được cơ hội ra tay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ chưa đầy hai phút, pho tượng kim thân đã lao ra khỏi hang động hẹp trước tiên.

Tần Vũ gần như bám sát ngay sau đó.

Tình hình bên trong toàn bộ hang động hẹp giống hệt như lúc họ ra ngoài.

Pho tượng kim thân cõng Ngô Bất Chính định chạy về phía cửa đá.

Tần Vũ thấy vậy biết cơ hội không thể bỏ lỡ, nếu còn chậm trễ nữa thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Ngay lập tức, ánh mắt anh lạnh đi, trong nháy mắt tăng tốc, một cước đạp thẳng vào vai của pho tượng kim thân.

Pho tượng kim thân hiển nhiên cũng không ngờ động tác của Tần Vũ lại sắc bén đến vậy, cả người lập tức bị Tần Vũ đạp văng vào vách tường.

Ngô Bất Chính trên người nó cũng rơi xuống đất lăn ra xa, sau đó vang lên một tiếng "bịch", không biết có bị thương không.

Lúc này Tần Vũ không dừng lại, một cú tăng tốc đã đến trước mặt pho tượng kim thân, một chân trực tiếp giẫm lên ngực nó.

Đôi mắt pho tượng kim thân đỏ như máu, toát ra một vẻ yêu dị, nhìn Tần Vũ mà vẫn còn cười.

Ánh mắt Tần Vũ lúc này lại tràn ngập sự lạnh lẽo, thậm chí còn thoáng chút tức giận, chỉ một chút sơ suất đã suýt nữa khiến Ngô Bất Chính rơi vào hiểm cảnh.

Lúc này anh cũng đã thật sự nổi giận. "Ngươi nên lên đường rồi!"

Giọng Tần Vũ lạnh như băng nói, một khắc sau, Hắc kim cổ đao trong tay trong nháy mắt chém ra.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cả cái đầu của pho tượng kim thân bị anh chém phăng.

Tần Vũ không dám sơ suất, nhẹ nhàng đặt thi thể của pho tượng kim thân này xuống đất.

Trong bụng thứ này có một cơ quan bát bảo chuyển tử, nếu không cẩn thận kích hoạt, e rằng toàn bộ không gian trong hang động hẹp này sẽ bị nổ sập.

Xong xuôi, Tần Vũ mới quay sang nhìn Ngô Bất Chính.

Nào ngờ vừa nhìn, anh không khỏi nhíu mày.

Hóa ra lúc nãy khi Ngô Bất Chính ngã từ trên người pho tượng kim thân xuống, cả người lại đập thẳng vào một cánh cửa đá bên cạnh.

Lúc này, cả cánh cửa đá đã bị cậu ấy va vào mở ra, còn cả người cậu ấy thì lăn vào bên trong cửa đá khoảng hai mét.

Tần Vũ thấy vậy định đi qua.

Nhưng đột nhiên, anh lại ngửi thấy một mùi hương vô cùng kỳ lạ.

Mùi hương này chính là mùi mà trước đây anh và Bàn Tử đã ngửi thấy trong gian mộ thất đầu tiên ở ngôi mộ dưới đáy biển.

Sau đó khi ở trong hang động hẹp này, họ cũng từng ngửi thấy.

Không ngờ lúc này cửa đá bị mở ra, bên trong lại cũng có mùi vị này. "Tiểu ca, tôi cảm thấy tôi...

A!

Chuyện gì vậy!" Ngô Bất Chính nằm trên đất co quắp người lại, dường như cú va chạm vừa rồi không hề nhẹ.

Thế nhưng, cậu ấy còn chưa nói hết câu, đột nhiên cả người lại bị thứ gì đó kéo tuột vào bên trong cửa đá.

Trong nháy mắt, cả người trực tiếp chìm vào bóng tối sau cửa đá, một khắc sau ngay cả giọng nói cũng không còn.

Tần Vũ thấy vậy lập tức hoảng hốt, vung Hắc kim cổ đao lên, một cước đá thẳng vào cánh cửa đá khiến nó đổ sập ầm ầm.

Đồng thời, một luồng sáng từ đèn pin cũng chiếu vào.

Chỉ là một khắc sau, cả người anh liền sững sờ...

Chương 539

Lúc này, Bàn Tử đã xông vào không gian sâu nhất của hang động hẹp.

Anh ta cũng không nhìn livestream, thấy pho tượng kim thân đã đầu lìa khỏi xác, nhưng lại không thấy Ngô Bất Chính đâu cả.

Chỉ thấy Tần Vũ đứng ở cửa đá, giơ đèn pin, trong lòng không khỏi nghi hoặc. "Tiểu ca, cậu làm gì thế!

Thiên Chân đâu?" Bàn Tử vội chạy qua hỏi.

Nào ngờ một khắc sau, khi anh ta quay đầu nhìn thấy tình hình bên trong cửa đá, cả người lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy bên trong cửa đá lại không phải là bóng tối mịt mù.

Bên trong cửa đá có một căn phòng rộng khoảng một trăm mét vuông.

Trên đỉnh phòng lại điêu khắc một con phượng hoàng khổng lồ.

Mỗi một điểm sáng trên thân phượng hoàng đều là một viên dạ minh châu, tổng thể hình dáng còn khiến người ta cảm thấy chấn động hơn cả bên ngoài.

Mà trong phòng này không có gì khác, chỉ có một cỗ quan tài sơn đen khổng lồ đặt ở vị trí trung tâm.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng thôi.

Điều khiến người ta sởn tóc gáy nhất là, từ trong quan tài đó lại tuôn ra một búi tóc khổng lồ.

Những sợi tóc đó giống như từng con rắn, từng sợi một cong lên, trong đó một búi tóc lớn còn treo lơ lửng một người.

Không phải Ngô Bất Chính thì còn là ai! "Mẹ nó, sao lại là Cấm bà nữa rồi!" "Tiểu ca, chúng ta cùng lên, nhất định phải đưa Thiên Chân về!" Bàn Tử hét lên.

Thế nhưng Tần Vũ lại cản anh ta lại. "Tiểu ca, cậu có ý gì?" Bàn Tử không hiểu.

Tần Vũ bình thản nói: "Nó vẫn chưa phải Cấm bà!" Bàn Tử không hiểu rõ câu này của Tần Vũ có ý gì.

Nhiều tóc như vậy không phải Cấm bà thì là cái gì!

Hơn nữa chữ "vẫn" này dùng rất kỳ lạ, vẫn chưa phải, vậy có nghĩa là sắp phải, nhưng chưa thành.

Lẽ nào chủ nhân của đám tóc này đang phát triển thành Cấm bà?

Mẹ kiếp, thế thì nơi này chẳng phải là một nhà máy sản xuất Cấm bà sao?

Rất nhanh Bàn Tử đã biết mình chắc chắn đã nghĩ sai.

Nếu nơi này thật sự là một nhà máy sản xuất Cấm bà, vậy thì trong cả ngôi mộ dưới đáy biển phải có bao nhiêu Cấm bà.

Nhưng bọn họ đi suốt chặng đường này mới gặp được mấy con.

Rõ ràng không thể như vậy được.

Bàn Tử đang nghĩ ngợi trong lòng, đột nhiên Tần Vũ bên cạnh lại lên tiếng: "Giáo sư Trần, ra đây đi!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, câu này của Tần Vũ có ý gì?

Lẽ nào chủ nhân của đám tóc này lại là giáo sư Trần?

Quả nhiên, một khắc sau, suy nghĩ của anh ta đã được chứng thực.

Chỉ thấy búi tóc khổng lồ cuộn trào, lại nhường ra cỗ quan tài sơn đen ở giữa.

Theo sau, một người mặc áo giáp bằng ngọc trắng từ bên trong ngồi dậy, không phải giáo sư Trần thì còn là ai!

Lúc này Bàn Tử mới chú ý, cỗ quan tài sơn đen kia lại không có nắp!

Thực ra cũng không thể nói là không có nắp.

Mà là hình dáng nắp của cỗ quan tài này rất kỳ quái.

Thay vì nói nó là quan tài, thà nói nó giống một cái hộp chứa dành cho trẻ con thì đúng hơn.

Người ta có thể nằm vào từ khe hở phía trên, đồng thời cũng có thể ra ngoài từ khe hở đó.

So với quan tài truyền thống bị phong kín hoàn toàn có ý nghĩa khác biệt một trời một vực.

Cỗ quan tài sơn đen này dường như căn bản không có ý định để người nằm vào vĩnh viễn nằm lại đây, dường như chỉ là một nơi nghỉ ngơi tạm thời.

Thấy giáo sư Trần đi ra, Bàn Tử tức giận mắng: "Lão già họ Trần, mẹ nó ông rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, những người trong đội khảo cổ đều là ông giết?" "Tại sao ông lại làm vậy, còn có Lương Quỳnh, cô ấy là học trò của ông!" Đối mặt với tiếng mắng giận dữ của Bàn Tử, giáo sư Trần lại như thể không hề nghe thấy.

Ông ta ngồi trong quan tài nhìn hai người, biểu cảm đờ đẫn.

Tần Vũ hạ giọng nói: "Ông ta không còn là người nữa rồi!" "Tiểu ca, cậu nói thật đấy à?

Hay đang đùa để mắng ông ta?" Bàn Tử sững sờ, rồi lập tức hiểu ra.

Tần Vũ bao giờ đùa cợt mắng người khác chứ, nói như vậy thì giáo sư Trần kia chắc chắn không còn là người nữa rồi.

Bàn Tử phản ứng lại, lúc này mới cẩn thận quan sát tình hình của giáo sư Trần.

Vừa nhìn, anh ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chương 540

Trước đó anh ta chỉ nghĩ giáo sư Trần vào quan tài là để nghiên cứu thứ gì đó bên trong.

Nhưng bây giờ được Tần Vũ nhắc nhở, anh ta mới phát hiện giáo sư Trần này có gì đó không ổn!

Ông ta ngồi trong quan tài, nhưng trên người lại mặc áo giáp bằng ngọc trắng.

Theo lý mà nói, một nhân viên khảo cổ không thể đối xử với văn vật như vậy.

Đây là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai, xung quanh là vô số sợi tóc, trước đó anh ta nghĩ là mọc ra từ trong quan tài.

Nhưng lúc này nhìn kỹ lại, mới phát hiện những sợi tóc đó lại đều mọc ra từ trên đầu giáo sư Trần.

Nhưng tóc dài như vậy, e rằng giáo sư Trần từ trong bụng mẹ ra không cắt tóc cũng không thể dài được đến thế!

Hơn nữa anh ta nhớ, tóc của giáo sư Trần trước đây không hề dài!

Cảnh tượng trước mắt, cộng với lời của Tần Vũ, đều khiến Bàn Tử không thể không xem xét lại câu nói kia của Tần Vũ. "Ông ta không còn là người nữa rồi!" "Tiểu ca, kệ xác ông ta là người hay quỷ, chúng ta cứ cứu Thiên Chân về trước đã!" Càng nghĩ càng sợ, Bàn Tử dứt khoát liều mạng hét lên.

Anh ta rất rõ, ở nơi này nếu mất đi dũng khí thì sẽ hoàn toàn toi đời.

Chính cái gọi là thần quỷ sợ kẻ ác, nói cho cùng cũng chỉ là một cái mạng.

Nếu bạn thật sự liều mạng, nói không chừng kẻ sợ hãi chính là quỷ.

Tần Vũ gật đầu, hai người lập tức xông về phía Ngô Bất Chính.

Nào ngờ, giáo sư Trần đang ngồi trong quan tài ánh mắt đột nhiên lạnh đi, một khắc sau, hai lọn tóc đen trong nháy mắt đã đến trước thái dương của Ngô Bất Chính.

Đồng thời, một giọng nói cũng vang lên: "Dám tiến thêm bước nữa, tôi sẽ giết nó!" Giọng nói này vô cùng quen thuộc, không phải của giáo sư Trần thì còn là của ai.

Bàn Tử thấy vậy tức giận nói: "Lão già họ Trần, mẹ nó ông rốt cuộc là người hay quỷ, chúng tôi đã giúp ông không ít, còn mẹ nó đến tìm các người!" "Ông đối xử với chúng tôi như vậy sao?" Bàn Tử tức đến nỗi tay cầm chiếc cuốc leo núi cũng siết chặt kêu răng rắc.

Giáo sư Trần nghe vậy lại nở một nụ cười quỷ dị nói: "Ta đương nhiên là người, chỉ là các ngươi ngu ngốc căn bản không nhìn ra lão phu đang làm gì!" "Nếu ngươi cũng giống như những lão già ngoan cố kia muốn ngăn cản ta, ta cũng sẽ giết các ngươi!" "Bao gồm cả nó!" Giáo sư Trần nói rồi chỉ vào Ngô Bất Chính.

Tần Vũ thấy vậy lên tiếng: "Ông muốn thế nào!" "Đúng!

Ông muốn thế nào!" Bàn Tử cũng hỏi theo.

Giáo sư Trần nghe vậy lại cười nói: "Ta muốn làm gì ư!

Ta quên mất rồi!" "Ha ha, đúng rồi, ta muốn nghiên cứu văn vật!" "Nghiên cứu văn vật mãi mãi, nghiên cứu văn vật không có thời gian!" "Tần tiểu ca, cậu rất lợi hại đúng không, cậu giúp ta cùng nghiên cứu được không!" "Còn có anh bạn béo này nữa, các cậu đều là cao thủ trong giới trộm mộ, có các cậu giúp ta, những văn vật bị chôn vùi trong cổ mộ kia lo gì không khai quật được!" Bàn Tử thấy giáo sư Trần nói năng có chút điên loạn, chuyện gì cũng nói ra, vội nói: "Này!

Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa!" "Ông đây là đang vu khống Bàn gia, Bàn gia là một người làm công tác dưới lòng đất chính trực!" "Những văn vật minh khí này, cái nào cũng phải nộp lên đổi lấy hoa bé ngoan!" "Ông không thể ăn mòn được lòng yêu nước của Bàn gia đâu!" Người trong phòng livestream nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức cười sặc sụa.

Thằng béo chết tiệt này vào thời khắc mấu chốt còn biết phủi sạch quan hệ.

Chắc là thấy mấy người trong phòng livestream không cẩn thận tiết lộ mình là trộm mộ kết cục thê thảm.

Cho nên vào thời khắc mấu chốt biết phải biểu thị lập trường yêu nước trước rồi nói sau.

Tần Vũ lười để ý đến anh ta, nhìn giáo sư Trần nói: "Ông muốn nghiên cứu văn vật gì?" Tần Vũ luôn cảm thấy mỗi khi nhắc đến nghiên cứu văn vật, lời của giáo sư Trần lại nhiều một cách lạ thường.

Người này có lẽ đã say mê văn vật đến mức biến thái.

Nói không chừng có thể từ chủ đề văn vật này tìm ra được đột phá và cơ hội.

Quả nhiên, Tần Vũ vừa nói xong, giáo sư Trần lập tức tỏ ra rất phấn khích. "Ta muốn nghiên cứu quá nhiều, rất nhiều rất nhiều, nhưng ta không có thời gian!" "Ta không còn thời gian nữa!" "Mộ dưới biển, cung Lỗ Vương, có quá nhiều quá nhiều bí mật!" "Ta phát hiện, mộ dưới biển chính là từ Quỷ Tỳ mà phát hiện ra!" "Ta còn phát hiện trong ngôi mộ dưới biển này có ghi chép về Vân Đỉnh Thiên Cung, ta muốn đi xem!" "Ta muốn khai quật tất cả chúng, nhưng ta không còn thời gian nữa!

Ta không còn thời gian nữa!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy trong lòng đều rất rõ ông ta nói không có thời gian là có ý gì.

Khai quật một ngôi mộ cổ căn bản không phải là chuyện hai ba ngày.

Huống hồ bất kể là cung Lỗ Vương hay mộ dưới biển, hay là Vân Đỉnh Thiên Cung chưa từng đến kia.

Cái nào mà không đồ sộ như lăng tẩm hoàng đế.

Loại mộ cổ này muốn khai quật triệt để, không có mười năm tám năm căn bản không thể nào.

Hơn nữa, ví dụ như Ma Quốc ở núi Côn Luân, hay là Vân Đỉnh Thiên Cung kia.

Vì địa thế đặc biệt, một số phương diện có lẽ với khoa học kỹ thuật hiện tại căn bản không thể khai quật.

Cho nên đừng nói là ba cái, e rằng khai quật một trong số đó, giáo sư Trần có lẽ cũng phải làm từ lúc còn là đứa trẻ con cho đến lúc vào quan tài.

Huống hồ ông ta đã sắp năm mươi tuổi rồi.

Thời gian còn lại cho ông ta, đã chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Bàn Tử lúc này cũng hiểu ra, biết Tần Vũ muốn làm gì, lập tức lên tiếng: "Giáo sư Trần, ngài còn trẻ như vậy, sao lại không có thời gian chứ!" "Hay là thế này, ngài đi ra ngoài với chúng tôi, chúng tôi tìm chương trình, bọn họ có nhiều mộ cổ lắm!" "Tôi và tiểu ca giúp ngài đi tìm, ngài chỉ việc khai quật, sướng biết bao!" Giáo sư Trần nghe vậy trên mặt lại có một tia lạc lõng. "Không kịp đâu, không kịp đâu!" "Ta đã sắp năm mươi tuổi rồi, ta còn sống được bao lâu nữa!" "Nghiên cứu tài liệu thời gian dài, mắt ta sắp mù rồi!" "Ta sắp thành phế nhân rồi!" "Ta không có thời gian!" "Nhưng ta đã tìm được cái này, ta đã tìm được cách, có thể khiến ta trường sinh bất lão!" "Chỉ cần ta trường sinh bất lão, ta sẽ có rất nhiều thời gian để nghiên cứu văn vật!" "Hai người các cậu cũng giống như ta được không, chúng ta cùng nhau đi nghiên cứu văn vật đi!" "Có các cậu giúp đỡ, chúng ta nhất định có thể nghiên cứu ra rất nhiều phát hiện chấn động thế giới!" "Học trò của tôi, Lương Quỳnh, cũng đến bầu bạn với tôi rồi, các cậu cũng đến đi, được không!" Tần Vũ và Bàn Tử nghe đến đây, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Cái gì gọi là Lương Quỳnh cũng bầu bạn với ông ta, nếu nói trường sinh là một loại nghi thức nào đó, lẽ nào giáo sư Trần và Lương Quỳnh đều đã cử hành nghi thức này?

Vậy Lương Quỳnh chẳng phải cũng sẽ biến thành bộ dạng như ông ta sao?

Chương 541

Bàn Tử thấy vậy cũng chạy tới, ôm chặt lấy hai người.

Thương Thương Không đứng tại chỗ tuy không qua, nhưng trên mặt cũng có nụ cười mừng đến phát khóc.

Giây phút này, cô dường như đã hiểu ra, thế nào mới là đồng đội, huynh đệ thật sự.

So với ba người họ, đồng đội của mình, có lẽ thật sự chỉ là đồng đội.

Trong phòng livestream, không biết là Tô Khảo Khảo hay Trần Hàm Hàm vỗ tay trước.

Một khắc sau, toàn bộ phòng livestream đều đồng loạt đổi thành đạn mạc vỗ tay.

Thậm chí có người còn gửi đạn mạc: 【Mẹ nó, tình anh em này tôi ghen tị quá】【Mẹ nó chứ sao tôi lại không có anh em như vậy, anh em của tôi rủ tôi không đi tán gái thì cũng đi ăn xiên nướng, đúng là bạn nhậu!】【Yêu rồi yêu rồi, đây mới là anh em thật sự, tại chỗ kết bái đi】【Kết bái em gái nhà ngươi ấy, chúng tôi yêu cầu tiểu ca và Ngô Bất Chính đẩy thuyền】【Mẹ nó, nhất định phải đẩy!】【Vậy các người để Lương Quỳnh phải làm sao!】【Cút!

Ngô tiểu ca mới là chân ái, Lương Quỳnh chỉ là tai nạn!】【Nói hay lắm, nhưng Bàn gia thì sao?】【Ờm...

Bàn gia hay là kết nghĩa huynh đệ đi!】Phòng livestream thảo luận sôi nổi, ba người Tần Vũ thấy vậy cũng không khỏi bật cười...

Nửa tiếng sau, bốn người đã từ địa huyệt do Địa quan âm đào, bò ra ngoài.

Nhưng lúc này bên ngoài trời đã tối, còn có vẻ sắp mưa.

Thế là mọi người tìm một hang động, chuẩn bị trú mưa rồi mới lên đường trở về.

Bàn Tử đi săn hai con Địa quan âm về nướng ăn.

Nói rằng thứ này giá trị dinh dưỡng rất cao, vị giống như chuột đồng.

Mọi người còn không tin, nhưng sau khi ăn vài miếng thì phát hiện, thật sự càng nhai càng thơm.

Chỉ là không có muối, nhưng ăn quen rồi cũng rất ngon.

Ngô Bất Chính vừa ăn vừa hỏi: "Bàn Tử, làm sao cậu biết hang của con Địa quan âm này có thể đi ra ngoài?" Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói: "Năm đó Bàn gia ta lên núi xuống làng, không ít lần cùng thanh niên địa phương đi săn thứ này!" "Nhưng Địa quan âm ở địa phương chỉ to bằng con chồn vàng thôi, không to như thế này!" "Vị cũng kém hơn một chút!" "Hang của con Địa quan âm này đều được đào từ ngoài vào trong, cậu chỉ cần nhìn kỹ vết cào ở hang của chúng là có thể tìm được lối ra!" "Này, đừng tưởng Bàn gia ta không biết gì, ta chỉ là không muốn thể hiện thôi, không thì các cậu nghĩ còn có chuyện gì của tiểu ca nữa sao!" "Cậu cứ chém gió đi!" Ngô Bất Chính lười để ý đến Bàn Tử.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu mưa.

Mọi người từ dưới đất bò lên, chẳng khác gì văn vật vừa được khai quật, bèn chạy ra tắm mưa cho sạch sẽ.

Sau khi trở về, cởi quần áo ra hong khô, cũng thoải mái hơn được phần nào.

Con người một khi thả lỏng, cơn buồn ngủ cũng ập đến.

Thương Thương Không dựa vào góc tường rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Suốt chặng đường này, một cô gái như cô quả thực không dễ dàng.

Còn suýt nữa bị đem đi tế trời.

Lúc này cuối cùng cũng ra ngoài được, xem như có thể ngủ một giấc an lành.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính mỗi người dựa vào một bên vai của Tần Vũ, chẳng khác nào đang canh giữ linh vật, sợ anh chạy mất.

May mà người trong phòng livestream đã quen với cảnh tượng "tình trai" này rồi.

Nếu không e rằng livestream trộm mộ đã biến thành livestream đam mỹ rồi.

Bàn Tử nhắm mắt nói: "Tiểu ca, cuộc đời đi theo cậu thật là đặc sắc, bước tiếp theo định đi đâu chơi?" "Nói trước nhé, Bàn gia ta theo chắc cậu rồi!" "Hay là chúng ta cân nhắc đi trộm mộ Diêm Vương thử xem?" "Tử Bàn Tử, cậu muốn đi thì tự đi, tiểu ca còn chưa sống đủ đâu!" Ngô Bất Chính nói chen vào.

Tần Vũ cười cười không nói gì.

Ngô Bất Chính đột nhiên nghiêm túc nói: "Tiểu ca, lần này lời nguyền cũng đã được giải trừ rồi, sau này đừng làm nghề này nữa được không?" "Cậu đi với tôi, tôi có một cửa hàng ở khu Tây Hồ, tôi chia cho cậu một nửa quyền sở hữu!" "Sau này cũng có thể cơm ăn áo mặc không lo, hà tất phải làm công việc nguy hiểm như vậy?" Tần Vũ nghe vậy sững sờ, lúc này mới nhớ ra, phần thưởng của hệ thống vẫn chưa được trao.

Nhưng anh cũng không vội, đã ra ngoài rồi, trao lúc nào cũng là chuyện sớm muộn.

Mà bản thân anh làm nghề này chẳng qua là để có thể sống thêm vài năm.

Nói ra có lẽ không ai tin, hơn nữa nguyên nhân anh cũng không thể giải thích.

Dứt khoát không nói, lắc đầu đáp: "Bây giờ vẫn chưa được, đợi tôi làm xong việc đã!" "Tôi sẽ đến tìm cậu!" Ngô Bất Chính không ngờ Tần Vũ lại thật sự đồng ý, rất kích động nói: "Được!

Vậy tôi đợi cậu, cậu muốn đến, tôi sẽ đi đón cậu!" "Đương nhiên rồi, nếu tiếp theo cậu còn muốn đến những nơi như cổ mộ, tôi đều đi cùng cậu!" "Cậu cũng đừng thấy tôi làm gánh nặng, tôi nói thật lòng đấy!" "Ai sinh ra cũng không phải là cao thủ trộm mộ, con người đều có thể tiến bộ mà!" "Tôi..." "Thiên Chân, cậu đợi đã!" Ngô Bất Chính còn chưa nói hết câu đã bị Bàn Tử cắt ngang. "Tạm thời không nói đến việc cậu có muốn đi mạo hiểm hay không, cậu vừa nói chia cho tiểu ca một nửa quyền sở hữu cửa hàng của cậu à?" "Mẹ kiếp, thế nửa của tôi đâu?" "Hơn nữa tiểu ca là phú nhị đại, còn thèm để mắt đến chút sản nghiệp của cậu sao?" Ngô Bất Chính giải thích: "Cậu cái đồ Tử Bàn Tử này không hiểu gì cả, tôi cho tiểu ca quyền sở hữu là vì tiền sao?" "Tôi là không muốn để cậu ấy lại vào cổ mộ mạo hiểm!" "Còn cậu, cậu chính là cái động không đáy, cho cậu bao nhiêu tiền cậu cũng tơ tưởng đến minh khí trong mộ!" "Tôi nói cho cậu biết, đây là livestream toàn cầu, cái bát vàng của cậu mang ra ngoài đổi một lá cờ đỏ nhỏ là được rồi!" "Nếu làm bậy, tôi không có tiền đi bảo lãnh cậu ra tù đâu!" Bàn Tử sững sờ, bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ cái bát vàng trong ba lô, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Nhưng sau đó anh ta lại hỏi: "Tôi có một câu hỏi, cậu cho tiểu ca một nửa quyền sở hữu, thế chẳng phải thành tiệm vợ chồng rồi sao, xin hỏi hai người ai là ông chủ, ai là bà chủ?" "Cái này..." Ngô Bất Chính cũng bị hỏi đến cứng họng.

Bàn Tử cười cười cũng không nói thêm gì nữa, thật sự quá buồn ngủ, ôm bát vàng ngủ thiếp đi.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ cũng không nói gì, liền lấy ra những tấm ảnh đã chụp trước đó.

Cậu nhớ lúc sét đánh, bức bích họa trên đàn tế đã rơi xuống, vỡ nát một số chỗ, dường như nội dung của bích họa có chút thay đổi.

Chỉ là trước giờ không có thời gian xem, lúc này có thời gian rảnh liền muốn nghiên cứu một chút.

Nào ngờ thật sự quá buồn ngủ, xem được vài giây cũng ngáy khò khò.

Tần Vũ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu.

Quả nhiên hệ thống chỉ có thể đến muộn, nhưng vĩnh viễn không vắng mặt.

Chương 542

【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành thám hiểm mộ】【Tiến độ kích hoạt huyết mạch nhân vật Tiểu Tam Gia đạt 100%】【Đồng đội Ngô Bất Chính nhận được toàn bộ năng lực của nhân vật, nhận được thể chất đặc biệt: Độc thủ Pheromone】【Đồng thời đồng đội cùng tham gia thám hiểm mộ, toàn bộ thành viên tăng 10 năm tuổi thọ】【Nhắc nhở, số lượng đồng đội là ba người, chưa đạt tiêu chuẩn bốn người, không thể nhận được phần thưởng đặc biệt】【Xin ký chủ tiếp tục cố gắng!】Giọng nói của hệ thống rất nhanh đã tan biến.

Tần Vũ cũng cảm nhận được một luồng nhiệt lưu chảy khắp toàn thân, ấm áp, có lẽ là tuổi thọ đã đến.

Nhưng tính ra cũng mới chỉ tăng được hai mươi lăm năm, bản thân anh ở Thất tinh Lỗ vương cung năm năm.

Tuổi thọ ở Hiến vương mộ đã cho Lương Quỳnh, Tần Lĩnh thần thụ cùng với Bàn Tử là mười năm.

Ở đây mười năm!

Bản thân có thể sống đến 40 tuổi, cộng thêm hai mươi lăm năm, là sáu mươi lăm tuổi, cũng không ngắn.

Nhưng trong lòng Tần Vũ mơ hồ có chút lo lắng.

Bởi vì tuổi thọ của Lương Quỳnh đã giảm đi một nửa một cách khó hiểu.

Lần này họ đến Ma Quốc, gần đàn tế như vậy, tuổi thọ thật sự có thể tăng nhiều như vậy sao?

Thật ra Tần Vũ đối với tuổi thọ thực sự đã không còn xem trọng như vậy nữa, chỉ cần bản thân xuống mộ là có thể tăng, cho nên tăng nhiều hay ít thực ra cũng không quá quan trọng.

Quan trọng nhất là, anh chỉ muốn giải quyết sự trói buộc trên người mình.

Lần này sau khi lời nguyền được giải trừ, chính anh cũng đang suy nghĩ, có nên tiếp tục làm nghề này nữa không.

Chỉ là để cho chắc ăn, vẫn phải sau khi trở về làm một cuộc kiểm tra, biết chính xác có thể sống bao lâu trong lòng cũng có cái để tính.

Nghĩ ngợi trong lòng, Tần Vũ cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ dậy, đã đến trưa ngày hôm sau.

Giấc ngủ này mọi người đều ngủ rất ngon.

Tần Vũ mở mắt nhìn ra ngoài hang động, ánh nắng đã chiếu xuống.

Đã lâu không nhìn thấy ánh nắng, mọi người đều rất phấn khởi, đồng loạt chạy ra ngoài tắm nắng một lúc.

Cho đến khi bụng đói, mới chạy ra ngoài nướng thịt Địa quan âm ăn.

Tuy mọi người đã rời khỏi di chỉ Ma Quốc, nhưng dù sao nơi này vẫn là vùng trong lòng núi Côn Luân.

Bàn Tử liên lạc với tổ chương trình, nhưng câu trả lời nhận được lại là.

Nơi Tần Vũ và mọi người đang ở, địa thế quá thấp, hai bên đều là vách đá dựng đứng, căn bản không thể cứu viện.

Bảo họ đi ra khỏi vùng núi này, bên ngoài sẽ có trực thăng tiếp ứng.

Mọi người tuy có chút thất vọng, nhưng vừa nghe bên ngoài có trực thăng chờ, cũng đều phấn chấn trở lại.

Bàn Tử chuẩn bị một ít thịt Địa quan âm nướng, để phòng trường hợp đường đi quá dài lại thiếu thốn lương thực.

Sự thật chứng minh, Bàn Tử vẫn là người cẩn thận.

Chuyến đi này của họ lại đi mất hai ngày, cuối cùng mới ra khỏi được hẻm núi này.

Trên đường đi gặp không ít xác động vật, sau này Ngô Bất Chính giải thích.

Nơi này hẳn là một rãnh bồi táng, theo quy mô này thì ở phía đối diện, hẳn là còn một con đường nữa.

Họ đã đủ may mắn rồi, hai ngày này trôi qua rất yên ổn.

Mối quan hệ giữa ba người và Thương Thương Không cũng tốt lên rất nhiều.

Bàn Tử thỉnh thoảng trêu chọc Thương Thương Không, tiếng cười nói cũng không ít.

Hơn nữa Thương Thương Không còn học được một số câu tiếng Trung thông dụng.

Cuối cùng vào sáng ngày thứ ba, họ đã rời khỏi con đường bồi táng này, một lần nữa đặt chân lên thảo nguyên tuyết mênh mông.

Trực thăng trên đầu đã chờ đợi từ lâu.

Nhìn thấy mọi người liền hạ thang dây xuống, mọi người lần lượt trèo lên.

Sau đó trong một trận reo hò, liền rời khỏi vùng núi Côn Luân này.

Trên đường trở về trời trong xanh, lòng mọi người cũng thư thái.

Chỉ là chuyến đi này đã tổn thất quá nhiều người.

Tổ chương trình vì lý do an toàn, vẫn đưa họ đến thành phố gần nhất ở Côn Luân để kiểm tra sức khỏe, đảm bảo tình trạng sức khỏe của mỗi người đều tốt.

Thương Thương Không rất nhớ nhà, tối hôm đó làm xong kiểm tra sức khỏe cũng không đợi kết quả đã đi.

Dù sao người ta cũng là du khách quốc tế, hơn nữa sau khi về nước còn sẽ làm kiểm tra chi tiết.

Tổ chương trình tự nhiên cũng không giữ lại nhiều.

Chỉ là Bàn Tử có chút lưu luyến nói: "Bàn gia cũng khó khăn lắm mới tìm được người hợp cạ, kết quả lại chạy mất!

Chỉ hận không sớm gạo nấu thành cơm!" Ba người Tần Vũ tụm lại một chỗ, chém gió trên trời dưới đất, đặc biệt là Bàn Tử và Ngô Bất Chính nói chuyện đến mức sắp không còn gì để nói.

Chương 543

Tần Vũ lại rất thích tính cách lắm lời của hai người họ, luôn mỉm cười lắng nghe bên cạnh.

Ba người không vội rời đi, theo sự sắp xếp của tổ chương trình, họ sẽ ở đây ba ngày, đợi kết quả kiểm tra ra.

Vừa hay Tần Vũ cũng muốn xem tuổi thọ của mình rốt cuộc còn bao nhiêu.

Thế là liền ở lại đây.

Chỉ là đến sáng sớm ngày thứ ba, Ngô Bất Chính nhận được một cuộc điện thoại, sau đó vội vàng nói một câu: "Là một vị sư phụ già trong một ngôi chùa ở Tây Tạng tìm tôi nói chuyện!" rồi vội vàng rời đi!

Nhưng cậu ấy nói muộn nhất là tối sẽ trở về, còn chuẩn bị cùng hai người Tần Vũ về nhà.

Chiều hôm đó, Bàn Tử và Tần Vũ đi lấy báo cáo kiểm tra.

Trong đó báo cáo kiểm tra của Ngô Bất Chính không có vấn đề gì, mọi thứ đều bình thường.

Bàn Tử nhìn báo cáo kiểm tra của mình thì vô cùng phấn khởi.

Chỉ có Tần Vũ nhìn báo cáo kiểm tra của mình, mày nhíu chặt. "Tiểu ca, cậu sao lại không vui thế, cậu xem Bàn gia lại có thể sống thêm mười lăm năm!

Mẹ kiếp, tôi còn tưởng mình không sống nổi một năm nữa chứ!" Bàn Tử kích động nói bên cạnh.

Tần Vũ trong lòng lại rất không hiểu.

Ở Tần Lĩnh thần thụ, Bàn Tử hẳn là được mười năm tuổi thọ, chuyến đi Ma Quốc lần này cũng là mười năm.

Cho dù ban đầu bệnh ban huyết của anh ta đã sắp phát tác, nhưng tuổi thọ cũng nên thấp nhất là hai mươi năm.

Sao bây giờ chỉ còn mười lăm năm!

Năm năm bị thiếu đi đâu rồi?

Còn có báo cáo kiểm tra của chính mình.

Bản thân vốn có thể sống đến bốn mươi tuổi, Lỗ Vương cung năm năm, Hiến vương mộ không tính, Tần Lĩnh mười năm, Ma Quốc mười năm, nên là hai mươi lăm năm, tính ra có thể sống đến sáu mươi lăm tuổi.

Nhưng kết quả trong báo cáo kiểm tra lại là tuổi thọ dự kiến chỉ có năm mươi lăm tuổi.

Mất đi mười năm một cách vô cớ!

Mười năm này chạy đi đâu rồi?

Tần Vũ không hiểu, cẩn thận xem lại căn cứ của báo cáo kiểm tra.

Kết quả là căn cứ của anh và Bàn Tử đều là do lượng nguyên tố sắt trong cơ thể bị thất thoát quá lớn, và vẫn còn dấu hiệu thất thoát.

Kết quả này khiến Tần Vũ lập tức ngẩn người.

Lời nguyền không phải đã được giải trừ rồi sao?

Sao vẫn còn thất thoát.

Anh vội gọi Bàn Tử cởi áo ra xem.

Nào ngờ ký hiệu con mắt trên lưng Bàn Tử lại càng rõ ràng hơn, trước đó lúc ở trong thông đạo họ còn xem qua, căn bản không rõ ràng như bây giờ.

Lẽ nào lời nguyền vẫn chưa được giải trừ?

Tần Vũ cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Nhưng sau đó lại hiểu ra rất nhiều vấn đề.

Giả sử lời nguyền chưa được giải trừ, vậy thì mọi vấn đề đều có thể giải thích được.

Họ càng đi sâu vào đàn tế Ma Quốc, càng đến gần những nơi như đàn tế, lượng nguyên tố sắt thất thoát sẽ càng nghiêm trọng.

Cộng thêm bản thân Tần Vũ vốn đã có lời nguyền này, cho nên có thể đã thất thoát mười năm tuổi thọ.

Mà Bàn Tử là bị nhiễm lời nguyền này ở thành phố gương trong thành Ác La Hải, cho nên anh ta tổn thất ít hơn, chỉ có năm năm tuổi thọ.

Ngô Bất Chính không có, cho nên không bị nguyền rủa, vì vậy tuổi thọ của cậu ấy không bị ảnh hưởng.

Phân tích như vậy, dường như mọi thứ đều khớp.

Nhưng họ rõ ràng đã cử hành lễ tế theo yêu cầu, sao lời nguyền vẫn chưa được giải trừ?

Lẽ nào mắt của Xà Mẫu không được?

Hay là họ đã hiểu sai?

Tần Vũ vội nói suy nghĩ của mình cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe xong cũng sững sờ, nhưng anh ta nhiều mưu mẹo, lập tức nói: "Có lẽ là chúng ta vừa mới rời khỏi di tích Ma Quốc, cho nên con mắt này vẫn chưa biến mất!" "Lương Quỳnh không phải đang ở nhà sao, cô ấy ở xa nói không chừng đã có hiệu quả rồi!" "Tôi đi gọi điện thoại cho cô ấy hỏi xem!" Nói xong Bàn Tử liền đi gọi điện thoại cho Lương Quỳnh.

Mà lúc này, Ngô Bất Chính đã trở về.

Chỉ là Tần Vũ vừa nhìn sắc mặt của cậu ấy, đã biết chắc chắn có chuyện rồi.

Gương mặt thường ngày ngây thơ vô tội, lúc này lại mang vẻ u sầu.

Chương 544

"Tiểu ca!

Có chuyện rồi!" Quả nhiên, vừa mở miệng Ngô Bất Chính đã đi thẳng vào vấn đề. "Lễ tế của chúng ta, thất bại rồi!" Nói xong, Ngô Bất Chính đưa Tần Vũ vào phòng bệnh, sau đó lấy ra hai tấm ảnh.

Hai tấm ảnh này, chính là do Ngô Bất Chính chụp ở đàn tế Ma Quốc.

Tấm thứ nhất là khi họ ở trên đàn tế, cậu ấy chụp lại quá trình lễ tế.

Mà tấm thứ hai, là lúc sét đánh, khi Tứ Đế Phân Lôi chết, đàn tế sụp đổ, bích họa rơi xuống, cậu ấy chụp lại.

Tần Vũ chỉ vào tấm ảnh nói: "Nội dung hai tấm ảnh này không giống nhau!" "Lúc đó để chạy thoát thân căn bản không có thời gian xem!" "Bích họa sụp xuống làm rơi rất nhiều bụi bẩn, lộ ra rất nhiều thứ!" "Hôm nay tôi đi gặp vị đại sư Tây Tạng kia, là ân sư của tôi, chính ngài đã phát hiện ra manh mối trong bức bích họa này!" "Lễ tế thất bại, cũng là ngài ấy nói cho tôi biết!" Nói rồi, Ngô Bất Chính liền thuật lại ý của vị đại sư.

Hóa ra, trong một số ghi chép dã sử của Tây Tạng, Ma Quốc này không phải là một quốc gia bản địa của Tây Tạng, mà là một quốc gia do một nhóm người di cư đến sáng lập.

Nhóm người này khi đến khu vực Tây Tạng, còn mang theo một nhóm người làm nô lệ.

Nhưng họ chưa bao giờ giết những nô lệ này, cũng không bắt họ lao động, ngược lại còn coi họ như thánh phẩm mà giam cầm nuôi dưỡng.

Chuyện này rất ít người biết, nếu không phải nhìn thấy bức bích họa, vị đại sư Tây Tạng kia cũng sẽ không nhớ lại đoạn bí sử này. "Tôi biết, các cậu không giống những lão già cổ hủ kia, các cậu đều là người trẻ tuổi, tư tưởng tiến bộ hơn!

Chỉ cần các cậu cùng tôi trường sinh, chúng ta sẽ có vô tận thời gian để nghiên cứu văn vật!

Các cậu nói có được không!" Giáo sư Trần có phần kích động nói, cả người trông như đã tẩu hỏa nhập ma vì khảo cổ.

Mọi người trong phòng livestream đều im lặng, có lẽ lúc này họ cũng bị chấn động.

Một người có thể si mê khảo cổ và văn vật đến vậy vốn là chuyện tốt.

Nhưng cái gì cũng phải có chừng mực.

Vượt qua giới hạn đó, bi kịch thường sẽ thay thế hài kịch.

Dùng câu này để miêu tả giáo sư Trần lúc này thì không thể nào thích hợp hơn.

Tần Vũ cảnh giác nhìn giáo sư Trần, thấy ông ta cảm xúc mất kiểm soát nhưng không có ý định làm hại Ngô Bất Chính, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Làm sao để giống như ông?" Câu hỏi này cũng là điều Bàn Tử và mọi người quan tâm nhất.

Rốt cuộc vì sao giáo sư Trần lại biến thành thế này, e rằng chỉ có câu hỏi này mới có thể giải đáp.

Nghe câu hỏi của Tần Vũ, vẻ mặt của giáo sư Trần rõ ràng có chút mờ mịt, dường như đã quên mất.

Nhưng ông ta nhanh chóng nhớ lại và nói: "Tôi nhớ ra rồi, là thứ này!

Là thứ này!" Vừa nói, giáo sư Trần vừa xòe tay ra, chỉ thấy trong tay ông ta có hai viên thuốc màu đen.

Không biết đó rốt cuộc là thứ gì.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy thứ này, anh đã phản ứng lại.

Bàn Tử và những người đang xem livestream bên ngoài như Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng nhận ra.

Thứ đó chính là thuốc trường sinh mà Uông Tàng Hải mang về từ bên ngoài, thứ mà Ngô Bất Chính đã phân tích trước đó.

Hóa ra bốn viên thuốc trường sinh bên ngoài đã bị giáo sư Trần lấy đi.

Bàn Tử không kìm được mà thầm chửi trong lòng: "Đúng là lão già này lấy thật, tám phần là lão ta vì muốn trường sinh nên đã giết những người khác trong đội khảo cổ!" Dù trong lòng tức giận, nhưng có những chuyện phải để ông ta tự mình nói ra.

Nếu không, mọi thứ sẽ không hoàn chỉnh.

Bàn Tử nén giận, cười nói: "Đây là thứ gì vậy, ăn vào là có thể trường sinh sao?

Vậy sao ông không cho người trong đội khảo cổ ăn?

Hình như họ còn am hiểu văn vật hơn chúng tôi mà!" Giáo sư Trần nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, ông ta giận dữ nói: "Câm miệng!

Cậu câm miệng, bọn họ không xứng!

Bọn họ dám nói tôi là kẻ mơ mộng hão huyền!

Nói rằng ăn thứ này không thể trường sinh!

Đây rõ ràng là nói nhảm, đồ vật trong cổ mộ sao có thể là giả được, ngôi mộ này là của Uông Tàng Hải!

Nhưng chiếc quan tài này trống rỗng, ông ta chắc chắn đã trường sinh rồi!

Tôi đã kể cho họ nghe một số chuyện tôi biết!

Nhưng họ không tin..." Giáo sư Trần càng nói càng kích động, lại kể hết ngọn ngành sự việc.

Hóa ra, trước đây khi đi khảo cổ, giáo sư Trần từng phát hiện một lăng mộ thái tử.

Trong lăng mộ này có một món đồ khiến ông tin rằng đồ vật trong cổ mộ không thể là giả.

Người xưa thường nói, người sắp chết lời nói cũng thiện!

Cho nên người trong cổ mộ đều đã chết, những thứ để lại tự nhiên cũng không cần thiết phải làm giả.

Đặc biệt là một số đồ vật, không giống như dã sử, làm giả cũng vô dụng!

Chương 545

Trong lăng mộ thái tử đó đã khai quật được một món văn vật, là một chiếc hũ sứ men xanh đã phai màu.

Trong rất nhiều ghi chép của chủ mộ, đều hết lời ca ngợi chiếc hũ sứ này.

Nói rằng trước khi chết, ông ta sẽ nuôi một con cá trong chiếc hũ này.

Nếu hậu thế có người vào mộ của ông, có thể lấy con cá bên trong ra.

Dựa theo bí phương mà ông ta thiết lập để điều chế, sau đó thả con cá vào lại, là có thể hồi sinh.

Nhưng khi giáo sư Trần và mọi người mở chiếc hũ sứ ra, bên trong đã chẳng còn gì cả.

Con cá cũng đã sớm bị vi sinh vật phân hủy.

Nhưng một học trò của giáo sư Trần cảm thấy thú vị, bèn làm theo.

Kết quả là ngày hôm sau, trong chậu nước quả nhiên xuất hiện một con cá, mà còn là cá sống.

Mặc dù sau đó viện nghiên cứu khoa học nói rằng đó chỉ là một hiện tượng giả, tương tự như một số vật chất đặc biệt có thể ghi lại hình ảnh.

Cá chết là chết, làm sao có thể sống lại.

Nhưng giáo sư Trần không tin, ông kiên quyết tin rằng đồ vật trong cổ mộ ẩn giấu những bí mật to lớn, và rất nhiều trong số đó là đáng tin.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy bức bích họa của ngôi mộ dưới đáy biển này được phục hồi, ông ta đã tin tưởng tuyệt đối.

Rằng mình đã tìm thấy phương pháp trường sinh.

Rằng mình chính là con cá có thể được hồi sinh kia.

Ông ta làm theo ghi chép trên bích họa, tìm thấy bốn viên thuốc đó.

Ông muốn thuyết phục mọi người cùng uống.

Nhưng những người khác làm sao có thể tin ông.

Ngay cả Lương Quỳnh cũng đến khuyên ông, trên đời làm gì có trường sinh.

Nếu thật sự có trường sinh, Long quân Kinh Vũ cũng đã không chết.

Nhưng giáo sư Trần không hề nghe lọt tai.

Ông ta quanh năm nghiên cứu văn vật, tra cứu tài liệu, mắt đã bị cận thị rất nặng.

Ông ta biết, nếu lần này mình không nắm bắt cơ hội để có được sự trường sinh, sau này sẽ thật sự không còn cơ hội nữa.

Dù cho sự trường sinh này không hề tồn tại, ông ta cũng muốn thử một lần.

Thế là ông ta nói: "Các người không ăn cũng được, nhưng không được cản tôi!" Tuy nhiên, những người khác đâu có nghe ông ta, đều cho rằng ông ta nghiên cứu khảo cổ quá nhập tâm rồi.

Họ muốn đưa ông ta ra ngoài.

Nào ngờ, chính trong lúc giằng co, Lương Quỳnh vô tình kích hoạt cơ quan trong phòng.

Bản thân cô bị một chiếc móng đồng treo lên tường.

Và những chiếc chuông lục giác cũng xuất hiện.

Chuông lục giác vừa vang lên, Lương Quỳnh và những người khác liền rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Chỉ riêng giáo sư Trần đang cầm viên thuốc là không sao.

Điều này càng khiến ông ta tin chắc rằng, mình không bị ảnh hưởng bởi chuông lục giác là do viên thuốc trường sinh này.

Ông ta lập tức tự mình uống một viên.

Vốn dĩ ông ta còn định cho hai đồng nghiệp kia uống.

Nhưng đến lúc đó, ông ta lại do dự.

Con người ai cũng có lòng ích kỷ!

Khai quật một ngôi mộ lớn, để tên tuổi mình lưu danh bách thế là giấc mơ của ông ta.

Đợi khi mình trường sinh, những chuyện này tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng nếu để những lão già này, những người mà về mặt học thuật cũng không thua kém mình, được trường sinh, vậy thì người lưu danh bách thế chẳng phải sẽ không chỉ có mình ông ta sao?

Con người là vậy, tôi hy vọng bạn sống tốt, nhưng tôi không hy vọng bạn sống tốt hơn tôi!

Cũng chính lúc đó, giáo sư Trần đã nảy sinh sát tâm.

Trong mắt ông ta, người có thể trở thành huyền thoại của giới khảo cổ chỉ có thể là ông ta.

Những người khác, không ai được.

Ông ta để ý thấy móng tay của mình lúc đó đã mọc rất dài.

Ông ta sợ hãi, bèn cắt móng tay đi, rồi giết hai người đồng bạn kia.

Một trong số đó chưa chết hẳn, sau này tự mình bò ra khỏi hang động thấp, chết ở bên ngoài.

Chương 546

Còn về Lương Quỳnh, ông ta cuối cùng vẫn không nỡ ra tay.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, Lương Quỳnh là do ông ta nhìn cô lớn lên, cũng là học trò của ông.

Ông ta không thể ra tay được. "Cho nên, cuối cùng tôi cũng cho cô ấy ăn một viên!

Cho nên tôi còn lại hai viên, nhưng muốn trường sinh thì chỉ ăn thuốc là không đủ!" Vừa nói, giáo sư Trần vừa vỗ vỗ vào những mảnh ngọc trên người và chiếc quan tài: "Các cậu còn phải giống như tôi, mặc bộ giáp ngọc phiến này, nằm vào trong quan tài!

Rất nhanh sẽ có thể lột xác trường sinh!

Chỉ cần các cậu đồng ý, tôi có thể cho các cậu vào trường sinh sau tôi!

Để Lương Quỳnh cuối cùng cũng không sao!

Tôi thật sự rất cần các cậu!" Giáo sư Trần nói, trong mắt lộ rõ vẻ cấp bách.

Mà Bàn Tử và Tần Vũ nghe đến đây, đã hoàn toàn hiểu ra.

Bàn Tử không nhịn được nữa, mở miệng chửi: "Lão già bất tử nhà ông, Tần Thủy Hoàng còn không trường sinh được, mẹ nó ông còn ở đây mà nằm mơ!

Xem Bàn gia đây không xử lý ông!" Nói xong Bàn Tử liền định ra tay.

Tần Vũ cũng chuẩn bị động thủ để cứu Ngô Bất Chính.

Nhưng giáo sư Trần lại điều khiển một lọn tóc đến trước thái dương của Ngô Bất Chính.

Ông ta nhìn hai người cười nói: "Các cậu bắt buộc phải ăn, không ăn!

Cậu ta sẽ chết!

Hoặc là ăn, hoặc là chết!

Các cậu tự chọn đi!" "Mẹ kiếp nhà ông, thật sự coi chúng tôi là đồ ngốc à?

Chúng tôi có ăn, ông sẽ thả cậu ấy sao?" Bàn Tử tức giận chửi.

Mấy cái tình tiết trong phim truyền hình này anh đã xem quá nhiều rồi, căn bản không tin.

Giáo sư Trần lại không hề tức giận, cười nói: "Cậu không có lựa chọn, tôi chỉ muốn khảo cổ!

Hai cậu hữu dụng hơn cậu ta, tôi giữ cậu ta lại cũng vô ích!

Chỉ cần các cậu ăn viên thuốc trường sinh này, đồng ý giúp tôi cùng nhau khảo cổ, tôi sẽ thả cậu ta!

Này Tần Vũ, không phải cậu và Tiểu Quỳnh quan hệ rất tốt sao?

Cô ấy cũng đã ăn rồi, chỉ cần cậu ăn viên đan dược này, cậu có thể ở bên cô ấy mãi mãi!

Tôi còn có thể tác hợp cho hai người!

Như vậy không tốt sao?" Giáo sư Trần nói, trong lời nói lại có vài phần khẩn cầu.

Ngô Bất Chính lúc này cuối cùng cũng có thể mở miệng nói chuyện, cậu bị một búi tóc lớn treo lơ lửng trong không trung, nói một cách yếu ớt: "Ông là một kẻ điên, ông tưởng đó thật sự là thuốc trường sinh sao?

Nếu thật sự là thuốc trường sinh, Uông Tàng Hải chẳng lẽ không có gia đình sao?

Còn có thể đến lượt ông à?" "Câm miệng!" Giáo sư Trần đã bị ám ảnh, căn bản không tin bất kỳ lời nào, chỉ tin rằng viên thuốc trong tay mình chính là thuốc trường sinh. "Ta nói nó là, thì nó chính là!

Không ai có thể ngăn cản ta, không một ai!

Ta còn phải làm ra rất nhiều thành quả nghiên cứu, ta còn phải lưu danh sử sách nữa!" Giáo sư Trần điên cuồng nói.

Cảm xúc của ông ta cực kỳ bất ổn, có lẽ cũng bị lời nói của Ngô Bất Chính kích động.

Ông ta trực tiếp đưa hai viên đan dược về phía Tần Vũ và Bàn Tử.

Nhưng cả hai đều không nhận.

Chỉ nhìn lọn tóc lơ lửng trước mặt mình, trên đó đặt hai viên đan dược. "Mẹ nó chứ, để Bàn gia cho ông trường sinh!" Bàn Tử rất tức giận, giơ tay vớ lấy cây cuốc leo núi ném tới.

Thế nhưng gần như cùng lúc đó, lọn tóc gần Ngô Bất Chính cũng dí vào thái dương của cậu.

Sợi tóc nhỏ đến mức nào, chỉ trong nháy mắt một vệt máu tươi đã từ thái dương Ngô Bất Chính chảy dọc xuống má.

Tần Vũ vội giơ tay chặn cây cuốc leo núi.

Cây cuốc vạch một vết thương trên tay anh, máu tươi theo lòng bàn tay nhỏ giọt.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc, nhưng cây cuốc trong tay không thể nào ném xuống được nữa. "Tiểu ca, thứ này không thể ăn!

Sẽ chết người đó!" Bàn Tử hét lên.

Nhưng Tần Vũ không nói gì, chỉ im lặng cầm lấy viên thuốc đó.

Chương 547

Mà lọn tóc đang đâm vào thái dương Ngô Bất Chính cũng dừng lại, không đâm sâu hơn.

Giáo sư Trần thấy vậy liền cười mãn nguyện: "Rất tốt!

Ăn nó đi, chỉ cần cậu ăn nó, tôi sẽ thả người!" Bàn Tử lo lắng muốn ngăn cản, nhưng không thể nào đến gần Tần Vũ. "Tiểu ca, thứ này thật sự không thể ăn, ăn vào sẽ chết thật đó!

Thiên Chân chắc chắn không muốn thấy cậu như vậy!" Bàn Tử hét lớn.

Tần Vũ lần này cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh nhìn giáo sư Trần, giọng nói lạnh như băng không có chút hơi ấm nào: "Không thả cậu ấy!

Tôi đảm bảo ông sẽ chết, ai đến cũng vô dụng!" Sau đó anh quay đầu nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn sang Ngô Bất Chính bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Nếu bắt buộc phải có một người chết, người đó tuyệt đối sẽ không phải là cậu!" Nói xong, Tần Vũ trực tiếp ném viên thuốc vào miệng, rồi nuốt xuống.

Giáo sư Trần thấy vậy liền mừng rỡ, vội nhìn sang Bàn Tử nói: "Đồng chí béo nhỏ, còn có cậu!

Ăn nó đi, chỉ cần cậu ăn nó, tôi sẽ thả người, nếu không cậu chính là đã hại chết hai người đó!" Hai mắt Bàn Tử đỏ ngầu, cây cuốc trong tay nắm chặt đến run rẩy.

Anh nhìn giáo sư Trần, giận dữ nói: "Trên thế giới này, ngoài Tiểu ca và Thiên Chân, cùng một người anh em của tôi, không có người thứ tư nào có tư cách gọi tôi là tiểu béo!

Tôi cũng cảnh cáo ông một câu, nếu ông còn dám gọi nữa, tôi nhất định sẽ giết ông!" Bàn Tử nói rồi cũng cầm lấy viên thuốc kia.

Giáo sư Trần dường như không hề để tâm, cười nói: "Được, chỉ cần cậu ăn, cậu muốn tôi gọi cậu là gì cũng được!

Tôi không quan tâm!

Tôi chỉ quan tâm đến khảo cổ!" Bàn Tử cầm viên thuốc, nhìn Tần Vũ, lại nhìn Ngô Bất Chính.

Nước mắt bất giác chảy dài.

Anh cũng chỉ là một người bình thường, dù có lỗ mãng đến đâu, đến lúc sinh tử thế này cũng không khỏi có chút e sợ.

Nhưng anh biết, nếu mình không ăn, đến lúc đó không chỉ Thiên Chân sẽ chết, mà Tiểu ca cũng coi như đã ăn một cách vô ích.

Anh nhìn Tần Vũ, rồi lại nhìn Ngô Bất Chính, cuối cùng chửi một câu: "Mẹ kiếp, tại sao lại cứ phải lôi cả tôi vào, hai người các cậu là tình yêu, Bàn gia đây nhiều lắm cũng chỉ là tình huynh đệ!

Nghe nói có người chết vì tình yêu, chứ chưa nghe ai chết vì tình huynh đệ cả!

Thiên Chân, lần này cậu nợ Bàn gia đấy, lúc về Ngô Sơn Cư mà không lấy rượu ngon ra, Bàn gia tôi với cậu không xong đâu!" Nói xong, Bàn Tử trực tiếp nhét viên thuốc vào miệng.

Ngô Bất Chính thấy cảnh này, nước mắt cũng trào ra, nhưng cậu không nói gì, chỉ nở một nụ cười khổ.

Cậu biết, lần này mình nợ họ, e rằng cả đời này cũng không trả hết được! "Thả người!" Vẻ mặt Tần Vũ không có gì thay đổi, lên tiếng quát.

Giáo sư Trần lại vô cùng giảo hoạt, cười nói: "Đừng vội!

Đợi năm phút!

Ai biết các cậu có nuốt xuống không, năm phút sau dược hiệu sẽ phát huy!

Đến lúc đó tôi nhất định sẽ thả người!" Bàn Tử nghe vậy liền chửi ầm lên, gọi giáo sư Trần là con cáo già.

Thực sự hết cách, chỉ đành nuốt viên thuốc trong cổ họng xuống.

Thời gian từng phút trôi qua, rất nhanh đã đến năm phút.

Lần này giáo sư Trần không nuốt lời, thật sự đã thả Ngô Bất Chính ra.

Ngay khoảnh khắc Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính về bên cạnh, khí thế trên người anh liền thay đổi. "Đưa cậu ấy ra ngoài!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Bàn Tử gật đầu, lúc này cũng lười hỏi nhiều.

Anh hiểu, trong lòng Tần Vũ đang nén một bụng lửa, tiếp theo chính là lúc để phát tiết.

Ngô Bất Chính mấp máy môi, cuối cùng chỉ nói một câu: "Cẩn thận, tôi ở ngoài đợi cậu!" Sau đó Bàn Tử liền đưa cậu rời khỏi đây.

Tần Vũ thấy Ngô Bất Chính ra ngoài, quay người nâng cánh cửa đá lên lại, rồi chặn kín lối vào.

Tiếp đó, anh cắm thanh Hắc kim cổ đao xuống đất, cởi áo ngoài ra, để lộ thân hình cơ bắp săn chắc.

Giáo sư Trần thấy vậy cười nói: "Sao thế?

Cậu còn không muốn đi?

Muốn ở lại đây với lão phu sao?

Giác ngộ của cậu cũng cao đấy!" Tần Vũ không trả lời ông ta, treo quần áo lên một mỏm đá trên cửa.

Sau đó rút Hắc kim cổ đao ra, lên tiếng hỏi: "Ông tên gì?" "Nói nhảm, lão phu là Trần Thiên Minh, là thái sơn bắc đẩu của giới khảo cổ!" Giáo sư Trần khinh thường nói. "Vợ ông tên gì!" Tần Vũ lại hỏi.

Giáo sư Trần không chút suy nghĩ đáp: "Vợ tôi đương nhiên là tên...

Vợ tôi tên gì nhỉ?

Chương 548

Sao tôi lại quên mất rồi?

Không thể nào!

Sao tôi lại..." "Con trai ông tên gì?" Tần Vũ vừa nói, lòng bàn tay đã đặt lên thanh Hắc kim cổ đao.

Chỗ bị Bàn Tử dùng cuốc leo núi làm rách lúc trước, máu tươi từng giọt nhỏ xuống thanh Hắc kim cổ đao. "Con trai tôi... tôi không nhớ nữa!

Tại sao tôi lại không nhớ?

Tại sao?" Giáo sư Trần ôm đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Mà Tần Vũ lúc này cũng đã làm xong mọi việc, anh nhìn giáo sư Trần nói: "Đây chính là sự trường sinh mà ông muốn sao?

Ký ức của ông đang suy giảm!

Ông đã trực tiếp vượt qua cái chết, từ một người!

Biến thành một thi thể!

Mà tôi, chuyên phụ trách đưa thi thể lên đường!

Ông nên đi rồi!" Nói xong, toàn thân Tần Vũ khí tức trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, một bước lao thẳng về phía giáo sư Trần.

Ngô Bất Chính sau đó liền kể lại những gì mình biết được từ vị đại sư ở Tạng địa.

Trong lúc đó, Tần Vũ không hề lên tiếng.

Chuyện này anh không thể nói quá chi tiết.

Bàn Tử bị bệnh đốm hoa máu, có thể sống thêm mười lăm năm, anh ta tự nhiên rất vui, không hề nghĩ đến tại sao.

Mà sự chú ý của Ngô Bất Chính lại dồn hết vào lời nguyền.

Cho nên không hề biết, Tần Vũ thực ra đã có thể sống đến năm mươi lăm tuổi, chứ không phải bốn mươi.

Vấn đề tuổi thọ, Tần Vũ không muốn nói với họ.

Dù sao với mối quan hệ hiện tại của ba người, nói ra khó tránh khỏi lo lắng.

Hơn nữa, lời nguyền lần này xem ra vẫn chưa được giải trừ, e rằng vẫn phải tìm cách xuống mộ.

Mà chỉ cần xuống mộ, tuổi thọ sẽ tăng lên, cho nên cũng không cần thiết phải nói cho Ngô Bất Chính, tránh cho cậu ta lo lắng vớ vẩn.

Còn về Bàn Tử, thì càng không cần phải nói, gã này tính tình xuề xòa cộng thêm tình trạng của bản thân, có thể nói sinh tử đã sớm xem rất nhẹ.

Nếu không ở trên tượng Phật hiện cũng sẽ không nói ra mấy lời nhảm nhí như đi trộm đấu của Diêm Vương.

Chuyện mà Ngô Bất Chính kể lại, cũng chính là bắt đầu từ nhóm người bị bắt làm tù binh trong lời của vị đại sư Tạng địa.

Ý của đại sư là, nhóm người đầu tiên của Ma quốc đã di cư từ một nơi rất xa đến.

Địa điểm cụ thể đã không thể khảo chứng, chỉ là từ một số dã sử không phổ biến ở Tạng địa có ghi chép lại.

Có lẽ là di cư từ khu vực sa mạc tới.

Đại sư Tạng địa suy đoán, rất có khả năng là sa mạc Taklamakan.

Trong truyền thuyết, sa mạc Taklamakan từng sản sinh ra rất nhiều nền văn minh cổ quốc.

Những nền văn minh cổ quốc này thậm chí còn từng phồn thịnh.

Chỉ tiếc là theo sự thay đổi dòng chảy của sông ở sa mạc Taklamakan, cuối cùng đều biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

Mà căn cứ vào thời gian di cư của nhóm người đầu tiên của Ma quốc, có lẽ là vào khoảng trước sau khi những nền văn minh cổ quốc đó biến mất.

Cho nên sa mạc Taklamakan, khả năng cao nhất chính là tiền thân của Ma quốc.

Ngô Bất Chính nói đến đây, nhìn Tần Vũ nói: "Đây là nan đề thứ nhất, địa điểm!

Chúng ta hiện đang đối mặt với hai nan đề, thứ nhất là tìm một nơi có khả năng giải trừ lời nguyền!

Lời của đại sư Tạng địa đã gợi ý cho tôi, nếu Ma quốc thật sự có nguồn gốc từ sa mạc Taklamakan, vậy thì ở đó chắc chắn sẽ có tế đàn do nền văn minh tiền thân của Ma quốc để lại!

Chỉ cần chúng ta tìm được, là có thể lại nghĩ cách cử hành tế tự, giải trừ lời nguyền trên người các cậu!" Tần Vũ gật đầu.

Di tích của Ma quốc đã bị phá hủy, tế đàn cũng đã sập.

Muốn quay lại Ma quốc rõ ràng là không thể.

Ý tưởng này của Ngô Bất Chính cũng không sai, chỉ là giữa sa mạc mênh mông, tìm kiếm một quốc gia văn minh cổ đã biến mất, đâu phải chuyện dễ dàng! "Bây giờ tôi muốn nói đến nan đề thứ hai!" Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ, lại lấy ra hai tấm ảnh đưa cho Tần Vũ. "Tại sao lễ tế tự của chúng ta lại thất bại!" Tần Vũ nhìn vào bức ảnh, phát hiện đó là hai tấm hình được phóng to cục bộ.

Nội dung vẫn là bức bích họa trên tế đàn.

Chương 549

Chỉ có điều nội dung của hai tấm hình này đã có sự thay đổi.

Tần Vũ có thể nhận ra, tấm hình thứ nhất hẳn là do Ngô Bất Chính chụp lúc họ vừa đến tế đàn.

Trên đó là cảnh tượng cử hành tế tự.

Đại tế ti ôm đôi mắt bị khoét ra từ ao nước.

Ao nước còn lại đặt Mumo Trần châu.

Xung quanh có bảy tám người đang quỳ lạy.

Hẳn là tín đồ của Ma quốc.

Cảnh này anh đã từng thấy.

Nhưng trên tấm ảnh thứ hai, phần lớn cảnh tượng đều giống hệt.

Chỉ là ở trong góc, lại xuất hiện một người.

Trang phục của người đó hoàn toàn khác với những người còn lại.

Lại mặc một bộ bào phục màu đỏ.

Nhưng người đó dường như cũng là nô lệ, hai bên đều có người của Ma quốc canh giữ.

Nhưng cả buổi tế tự không làm hại người đó, cũng không cho người đó rời đi.

Giống như đơn thuần chỉ là để người đó tham gia vậy!

Ngô Bất Chính chỉ vào người này nói: "Đại sư Tạng địa nói, người này chính là một trong số những nô lệ bị nhóm người Ma quốc di cư đến đầu tiên giam cầm!" Câu nói này tuy có hơi khó hiểu, nhưng Tần Vũ đã hiểu ra.

Hơn nữa anh cũng nghĩ đến, người này dù không phải là một trong những nô lệ bị bắt làm tù binh lúc đầu, cũng hẳn là hậu duệ của nhóm nô lệ đó.

Người của Ma quốc dường như đang nuôi nhốt nhóm người này.

Giống như họ không thể bị tuyệt tự, mà có công dụng lớn.

Ngô Bất Chính nói đến đây, đã cảm thấy có chút khô miệng, lấy một ly nước uống hai ngụm, rồi mới tiếp tục: "Tiếp theo là phần quan trọng nhất, tại sao lễ tế tự của chúng ta lại thất bại!

Đại sư Tạng địa suy đoán, nhóm tù binh này hẳn là mấu chốt để cử hành toàn bộ lễ tế tự!

Giả sử, tế tự có rất nhiều điều kiện quan trọng, sau khi thỏa mãn mới có thể cử hành!

Vậy thì Mumo Trần châu và đôi mắt là không thể thiếu!

Trong đó Mumo Trần châu chỉ có một viên, quan trọng nhất, sau đó hẳn là những nô lệ này, cuối cùng mới là đôi mắt!

Những nô lệ này bị người của Ma quốc giam cầm nuôi nhốt, đời đời sinh sôi, chỉ để phục vụ cho tế tự!

Còn đôi mắt, phần lớn đều do những người đã từng nhìn thấy không gian hư số bị đánh dấu ký hiệu con mắt cung cấp!

Mà theo suy đoán này, lễ tế tự của chúng ta không thành công, rất có khả năng là vì thiếu nhóm nô lệ này!

Hay nói cách khác là, thiếu hậu duệ của những nô lệ này!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính lật tung cả ba lô ra, từ bên trong lấy ra món đồ cuối cùng.

Là một cuốn sách. "Đây là tôi mượn từ thư viện địa phương, trên đó có một bài viết rất ngắn ghi chép về thân phận của nhóm nô lệ này!

Họ được gọi là, Tiên tri!" … Hóa ra, ghi chép về Ma quốc tuy không nhiều, nhưng ghi chép về Taklamakan lại rất nhiều.

Đặc biệt là khi chương trình livestream đạo mộ bắt đầu, toàn cầu đều dấy lên cơn sốt đạo mộ.

Rất nhiều nhà khảo cổ học cũng đã công bố kết quả nghiên cứu của mình.

Trong đó có một chuyên gia chuyên nghiên cứu về văn minh sa mạc Taklamakan.

Ông ta đã chỉ ra trong bài viết của mình, ở các quốc gia lân cận sa mạc Taklamakan, có một nhóm người được gọi là Tiên tri.

Nhóm người này dường như có khả năng dự đoán tương lai, nhưng cũng không quá lợi hại, lúc linh lúc không.

Sau này, phần lớn nhóm người này đều biến mất cùng với các quốc gia văn minh của sa mạc Taklamakan.

Chỉ có một số ít người được đưa ra ngoài.

Không rõ tung tích.

Cộng thêm thời gian Ma quốc xuất hiện ở Côn Luân Sơn, có lẽ là có người đã đưa họ đến đây, sau đó xây dựng nên Ma quốc.

Và nhóm Tiên tri đó, đã trở thành những nô lệ bị giam cầm, đời đời sinh sôi chỉ để sử dụng khi cử hành tế tự.

Chuyện nói đến đây, về cơ bản đã rõ ràng.

Muốn giải trừ lời nguyền, chỉ dựa vào ba người bọn họ cộng thêm Mumo Trần châu và đôi mắt của Xà Mẫu là không đủ.

Họ còn thiếu một hậu duệ của Tiên tri.

Chỉ khi tìm được người này, cùng nhau đi tìm tiền thân đã biến mất của Ma quốc, họ mới có thể hoàn toàn giải trừ lời nguyền chết tiệt này.

Ngô Bất Chính uống một ngụm nước, an ủi: "Tiểu ca, cậu đừng quá để tâm, bây giờ văn minh phát triển như vậy, tìm một người cũng không quá khó!

Chương 550

Lát nữa về tôi sẽ đi tìm bạn bè bên truyền thông, giúp chúng ta đăng một thông báo!

Đương nhiên, cụ thể có được hay không..." "Không xong rồi, không xong rồi!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, Bàn Tử đã từ bên ngoài lao vào, sắc mặt rất khó coi. "Xảy ra chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính nhíu mày hỏi.

Đây là trong thành phố, có thể xảy ra chuyện gì được!

Bàn Tử thở hổn hển, vội nói: "Tôi vừa mới gọi điện thoại tìm Lương Quỳnh, kết quả các cậu đoán xem thế nào!

Người của viện nghiên cứu khảo cổ nói họ đã xuất phát đi khai quật một ngôi mộ cổ từ năm ngày trước!

Đến giờ vẫn chưa về, sau đó tôi lên mạng xem thử, trên mạng đã có tin tức bùng nổ rồi, giáo sư Trần dẫn đội bao gồm cả Lương Quỳnh đều đã mất tích!" "Thiên Chân, không phải Tiểu ca chỉ nói nhiều với cậu thôi sao?

Sao đối với lão già họ Trần này cũng nói nhiều thế!" Trong hang động thấp, Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính cười hỏi.

Ngô Bất Chính biết, anh ta chỉ muốn tìm một chủ đề để nói, để không phải bàn về cảm giác sau khi ăn viên thuốc đó. "Bàn Tử, cậu có biết tại sao nhiều người lại nói Tiểu ca là Muộn Du Bình không?" Ngô Bất Chính hỏi ngược lại. "Không biết a!" Bàn Tử nghi hoặc.

Ngô Bất Chính cười nói: "Đó là vì, những người từng thấy cậu ấy nói nhiều, về cơ bản đều đã chết rồi!" "Mẹ kiếp!" Bàn Tử nghe vậy liền chửi một tiếng. "Vậy cậu ta sẽ không ra ngoài giết hai chúng ta chứ!" Nói rồi cả hai cùng cười.

Chỉ là trong nụ cười này lại lẫn cả nước mắt.

Ngô Bất Chính đấm nhẹ vào ngực Bàn Tử, nước mắt không kìm được: "Bàn Tử, xin lỗi!

Tôi cũng có lỗi với Tiểu ca, nếu không phải vì tôi..." "Câm miệng!" Mắt Bàn Tử cũng hơi hoe đỏ. "Bàn gia tôi đã nói rồi, Thiết Tam Giác một góc cũng không thể thiếu!

Đừng nói là một viên thuốc, dù là một cục phân, Bàn gia tôi cũng...

Thiên Chân, mẹ nó nếu cậu thật sự đưa cho Bàn gia một cục phân, tôi nhất định sẽ ném vào mặt cậu!" Cả hai lại bật cười.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính rất nhanh đã quay lại căn phòng bên ngoài.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh nhìn thấy họ, đều rất kích động.

Hình ảnh trong phòng livestream, họ cũng đã thấy.

Tâm trạng ít nhiều có chút phức tạp. "Lương Quỳnh đâu?" Bàn Tử hỏi.

Giải Thiên Linh chỉ sang một bên, Lương Quỳnh vẫn đang hôn mê, nằm trên mặt đất.

Bàn Tử tiến lên định đá cô ta, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ ra chân. "Mẹ kiếp, đều tại cô ta, bây giờ thì hay rồi, tôi với Tiểu ca cũng trúng chiêu rồi!

Các cậu bảo vệ Thiên Chân cho tốt, tôi đi giúp Tiểu ca!" Bàn Tử nói rồi định quay lại. "Tử Bàn Tử, cậu nghĩ cậu ấy cần giúp sao?" Hắc Hạp Tử chỉ vào màn hình livestream, bên trong Tần Vũ đã giết đến điên cuồng.

Cái đầu của giáo sư Trần không còn tìm được mảnh nào nguyên vẹn.

Bàn Tử chửi: "Tiểu ca chỉ phụ trách tiễn ông ta lên đường, còn Bàn gia tôi phụ trách cắt đứt đường về dương gian của ông ta!

Các cậu thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, Bàn gia tôi hôm nay không cho nổ tung chỗ này thì không được!" Nói xong, Bàn Tử liền chui vào hang động thấp.

Một lát sau, anh đã đến không gian bên trong.

Bàn Tử tìm thấy pho tượng tọa hóa kim thân đó.

Đầu của pho tượng đã bị Tần Vũ chém bay.

Thân thể nằm trên mặt đất.

Bàn Tử dựa thi thể của nó vào bàn cúng, bụng vừa vặn đối diện với cửa hang.

Làm xong những việc này, anh ta liền lấy một điếu thuốc trong ba lô ra hút.

Đợi hút xong điếu thuốc, chỉ nghe một tiếng "ầm", cánh cửa đá đóng kín lại mở ra.

Một người toàn thân dính đầy máu tươi bước ra.

Không phải Tần Vũ thì là ai.

Chỉ là Tần Vũ lúc này trông vô cùng đẫm máu.

Toàn thân đều là máu tươi, còn có rất nhiều tóc đen.

Nhưng những sợi tóc này đều đã đứt, hẳn là tóc của giáo sư Trần sau khi thi hóa.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tần Vũ bị máu tươi nhuộm đỏ, lúc này vô cùng nổi bật.

Anh cầm lấy quần áo lau qua máu tươi, rồi tiện tay ném quần áo xuống đất.

Chương 551

Nhìn Bàn Tử một cái, liền ra hiệu cho anh chuẩn bị ra ngoài.

Bàn Tử đáp một tiếng, nhặt một hòn đá dưới đất lên.

Sau đó hai người liền đi vào trong hang động.

Mãi đến khi sắp ra khỏi tầm ném của Bàn Tử, anh ta mới quay người ném mạnh hòn đá qua.

Hòn đá ném chính xác vào bụng của pho tượng tọa hóa kim thân.

Tức thì chỉ nghe thấy tiếng cơ quan "cạch cạch" mơ hồ truyền đến.

Bàn Tử và Tần Vũ đi nhanh hai bước rồi chạy về phía ngoài hang.

Vừa lao ra khỏi hang động thấp, bên trong liền vang lên một tiếng "phụt".

Một luồng bụi mù mịt liền xông ra.

Nhìn vào bên trong, toàn bộ hang động đã sụp đổ hoàn toàn.

Thấy Tần Vũ và Bàn Tử từ trong hang ra, Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử và Tần Vũ cũng ngồi phịch xuống đất.

Mọi người lấy ra phần thức ăn cuối cùng chia nhau ăn.

Vốn dĩ họ xuống đây là để tìm người, nên cũng không chuẩn bị nhiều thức ăn.

Ai ngờ trên đường lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Bàn Tử và Tần Vũ cùng nhau đi sang một bên thử nôn ói, nhưng kết quả lại không nôn ra được gì.

Hẳn là bị giáo sư Trần nói đúng rồi, viên đan dược đó năm phút là sẽ hoàn toàn tan ra.

Lúc này muốn lấy ra đã quá muộn.

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho tình hình của hai người, bèn đến hỏi.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, lần này tôi thật sự không lừa cậu, mẹ kiếp tôi chẳng có cảm giác gì cả, có phải viên của tôi hết hạn không linh nghiệm rồi không!

Tiểu ca, cậu thì sao?" Tần Vũ cũng lắc đầu, anh cũng không có cảm giác gì.

Ngô Bất Chính lúc này có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bỗng nhiên Giải Thiên Linh bên cạnh giải thích: "Chuyện vừa rồi chúng tôi là người ngoài cuộc nên tỉnh táo, có lẽ cách nhìn khác với các cậu!

Tôi luôn cảm thấy, viên thuốc đó có thể chỉ là một phần của quá trình trường sinh!

Phần còn lại hẳn là chiếc quan tài màu đen tuyền kia!

Chiếc quan tài đó trông cũng không biết làm bằng chất liệu gì!

Có thể chất liệu của chiếc quan tài đó có thể ảnh hưởng đến đan dược, cho nên mới khiến giáo sư Trần biến thành như vậy!

Mà các cậu có lẽ không có chiếc quan tài đó nên không sao!" Nói đến đây, Giải Thiên Linh nhìn Tần Vũ nói: "Chuyện rốt cuộc là thế nào, đợi sau khi ra ngoài các cậu đi làm kiểm tra sẽ biết!

Nếu thật sự có liên quan đến chiếc quan tài đó, Tần Vũ vừa rồi tiếp cận quan tài gần nhất, hẳn là tình hình sẽ khác với Bàn Tử!" Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Nói đến tình huống này, mọi người bất giác nhìn về phía Lương Quỳnh.

Cô cũng là một người đáng thương.

Bị người thầy mà mình tin tưởng nhất đối xử như vậy, lại còn uống loại thuốc đó.

E rằng trong lòng sẽ càng thêm tuyệt vọng.

Cũng may là lúc này cô đang hôn mê, nếu không e rằng cũng sẽ phát điên.

Mọi người lại trò chuyện một lúc, không khỏi lại nói đến ngõ cụt hình vuông kia.

Ngô Bất Chính nói: "Bên trong đó dường như có thứ gì đó quan trọng, nhưng tôi đã nhớ lại đại khái hướng đi của chúng ta suốt quãng đường!

Tôi cảm thấy nơi đó, có thể chính là trên vòm mái phía sau cánh cửa đá kia!

Chuông đồng lục giác ở đó, hẳn là dùng để bảo vệ chiếc quách đá sau cánh cửa!

Nhưng cụ thể có phải như vậy không, tôi cũng không thể chắc chắn!

Chúng ta vẫn nên chuẩn bị ra ngoài đi!" Mọi người gật đầu.

Ngay lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay về.

Chỉ là vừa nói đến chuyện ra ngoài, mọi người khó tránh khỏi lại nhớ đến những thay đổi kỳ quái trong tai thất trước đó.

Hơn nữa họ còn phải đối mặt với một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đó là không đủ dưỡng khí.

Họ chỉ có Ngô Bất Chính, Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử có bình dưỡng khí.

Cộng thêm Bàn Tử và Tần Vũ vốn dĩ miễn cưỡng đủ dùng.

Chương 552

Nhưng bây giờ lại thêm một Lương Quỳnh.

Tuy nói cũng đủ dùng, nhưng tình trạng của Lương Quỳnh thực sự khiến người ta có chút lo lắng.

Một khi cô xảy ra chuyện gì bất trắc, có thể sẽ liên lụy những người khác cũng bị mắc kẹt trong nước.

Kết quả tốt nhất, vẫn là tìm lại được bình dưỡng khí của mình.

Như vậy mỗi người một bình, rồi tìm một người chăm sóc Lương Quỳnh.

Như vậy mới là ổn thỏa nhất.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến lối đi Kỳ Môn Độn Giáp trước đó.

Chỉ cần đi ra khỏi lối đi này là có thể đến đầm nước, lúc đó khoảng cách đến lối ra cũng gần hơn.

Bàn Tử cõng Lương Quỳnh tò mò hỏi: "Thiên Chân, đầu óc cậu thông minh như vậy, có nghĩ ra được tai thất trước đó rốt cuộc đã thay đổi như thế nào không!

Loại cơ quan trong mộ thất này, theo lý mà nói không thể nào qua mắt được cậu chứ!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, nhưng nói cho cùng thì mộ thất là vật chết, không thể tự mình thay đổi được!

Nhưng nó thật sự đã xảy ra thay đổi, vậy thì chắc chắn có sự tồn tại của ngoại lực!

Tôi đoán có thể liên quan đến thủy triều!

Dưới nước này, cũng chỉ có năng lượng của thủy triều là vĩnh viễn không bao giờ biến mất!

Nhưng cơ quan cụ thể như thế nào, vẫn chưa có manh mối gì!" "Sao lại thế này, chuyện lớn như vậy mà tổ chương trình không hề nói với chúng ta!" Ngô Bất Chính có chút tức giận.

Nhưng lên mạng tra một lúc thì cậu cũng hiểu ra.

Tin tức này mới được tung ra một tiếng trước.

E rằng tổ chương trình cũng chỉ vừa mới nhận được tin. "Mẹ nó, đám mọt sách này đúng là làm hỏng việc, đội khảo cổ đã xuất phát từ năm ngày trước, ba ngày trước đã tìm thấy cổ mộ và đi xuống rồi!" "Bây giờ mới công bố, tám phần là do viện trưởng viện nghiên cứu khảo cổ cố ý giấu nhẹm!" "Tức chết Bàn gia ta rồi!" Bàn Tử chửi rủa.

Ngô Bất Chính lại ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Khoan đã, sao chúng ta phải tức giận chứ?

Giáo sư Trần là họ hàng của cậu à?" "Không phải!" Bàn Tử ngớ người, cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Ngô Bất Chính tiếp lời: "Đúng vậy, tôi với giáo sư Trần đó cũng chỉ gặp một lần, sao chúng ta phải căng thẳng tức giận chứ!" "Nếu là vì Lương Quỳnh, thì cũng phải là Tiểu ca lo lắng mới đúng chứ!" "Nhưng cậu xem bộ dạng của Tiểu ca kìa, hình như cũng không quá....." Ngô Bất Chính chưa nói xong thì đã thấy Tần Vũ chau mày. "Tiểu ca, không lẽ cậu thật sự thích...

Mẹ kiếp!" Ngô Bất Chính nói chưa dứt câu đã tự tát mình một cái.

Cậu vỗ đùi nói: "Chết tiệt, sao mình lại quên mất chuyện này, Tiểu ca, cậu đang lo lắng..." Ngô Bất Chính chưa nói hết đã thấy Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh xem mà đầu óc mơ hồ, vội nói: "Hai người đang nói cái quái gì thế, tôi không hiểu gì cả!" Ngô Bất Chính cũng không biết giải thích thế nào, cố nén sự kinh ngạc trong lòng, sắp xếp lại suy nghĩ rồi kể vắn tắt lại sự việc cho Bàn Tử nghe.

Cuối cùng nói: "Chúng ta muốn giải trừ lời nguyền, bắt buộc phải tìm được hậu nhân của một vị tiên tri." "Trước đó chúng ta không biết đi đâu tìm, cho đến vừa rồi chúng ta đã nghĩ ra!" "Hậu nhân của vị tiên tri đó, e rằng chính là Lương Quỳnh!" "Ông!" Bàn Tử nghe vậy, đầu óc cũng nổ tung, vội nói: "Mẹ kiếp Thiên Chân, cậu đừng có đùa, Lương Quỳnh và giáo sư Trần đều mất tích rồi, trong cổ mộ tám phần đã bị tống tử ăn thịt rồi!" "Vậy chẳng phải cả đời này chúng ta không có cách nào giải trừ lời nguyền sao!" "Tôi không biết, làm sao tôi biết được!" Ngô Bất Chính lo lắng nói. "Bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, trên người Lương Quỳnh có ký hiệu con mắt vốn đã rất bất thường!" "Bây giờ cô ấy có thể là cơ hội cuối cùng để phá giải lời nguyền, tính ra cũng mới mất tích hai ngày, chúng ta không phải là không có cơ hội!" "Phải tìm cách tìm được cô ấy, cho dù chết rồi cũng phải mang cô ấy đi tìm văn minh cổ quốc trong sa mạc!" "Nếu không Tiểu ca thật sự phải mang lời nguyền cả đời!" Ngô Bất Chính rất kích động.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra. "Ê!

Còn có tôi nữa, tôi cũng trúng lời nguyền rồi, sao cậu không tính tôi vào!" "Thiên Chân, mẹ nó cậu cũng bắt đầu phân biệt đối xử rồi, Bàn gia tôi không chịu đâu!" "Biến!

Lúc nào rồi còn làm nũng!" Ngô Bất Chính lòng dạ rối bời, lười đôi co với Bàn Tử, lập tức lấy điện thoại ra liên lạc với tổ chương trình.

Rất nhanh đã có tin tức. "Tổ chương trình quả nhiên đã biết, bọn họ đúng là muốn tìm chúng ta!" "Dĩ nhiên chủ yếu là tìm cậu!" Ngô

Bất Chính vội kể lại sự việc.

Thì ra sau khi đội khảo cổ của giáo sư Trần và Lương Quỳnh mất tích, đã gây chú ý cho các đơn vị liên quan.

Nhưng tình hình trong cổ mộ thế nào họ đều không biết, cũng không thể tùy tiện cử đội khảo cổ thứ hai vào.

Mà quân đội chỉ nhận lệnh phong tỏa toàn bộ vùng biển, chứ không trực tiếp tham gia cứu viện.

Nguyên nhân trong đó quá phức tạp, ở đây không kể chi tiết.

Các đơn vị liên quan đã tìm đến tổ chương trình, hy vọng họ có thể thuyết phục Tần Vũ ra tay.

Và các đơn vị liên quan sẽ cung cấp mọi thủ tục tiện lợi.

Họ vừa mới chuẩn bị liên lạc với Tần Vũ thì Ngô Bất Chính đã gọi đến trước.

Lần này, đôi bên đều có lợi, gần như không cần suy nghĩ Ngô Bất Chính đã đồng ý.

Nếu họ không tìm được Lương Quỳnh, lời nguyền trên người Tiểu ca và Bàn Tử sẽ không thể giải trừ.

Cho nên có hiệu suất của tổ chương trình và thủ tục của các đơn vị liên quan, mọi việc cũng sẽ trở nên vô cùng thuận lợi. "Vậy còn chờ gì nữa, anh em mình xuất phát thôi!" Bàn Tử nói rồi đi cởi bộ đồ bệnh nhân.

Ngô Bất Chính gật đầu, cũng lập tức đi chuẩn bị.

Ba người nhanh chóng thay quần áo xong, chạy đến bãi đáp trực thăng phía sau bệnh viện để chờ tổ chương trình cử trực thăng đến.

Chương 553

Tuy nhiên, trực thăng của tổ chương trình chưa thấy đâu, lại đợi được một chiếc xe Bentley màu đen.

Chiếc xe dừng trước mặt ba người, sau đó một thanh niên thò đầu ra cười nói: "Tiểu tam gia, tam gia bảo tôi đến đón cậu!" Ba người ngẩn ra, Ngô Bất Chính nhìn đối phương vội nói: "Anh Phan, sao anh lại đến đây!" "Chú ba tìm tôi có việc gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi, đồng thời giải thích một câu với hai người Bàn Tử: "Anh Phan, tay chân của tam gia tôi, là một người cứng cựa, bộ đội xuất ngũ đấy!" Tần Vũ ở phía sau nhìn thanh niên trong xe, khẽ nhíu mày.

Gần như cùng lúc, trong đầu vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh!

Hệ thống phát hiện có người tương thích với thẻ nhân vật ở gần ký chủ】【Đề nghị tặng thẻ nhân vật】【Sau khi tặng, sẽ trở thành đồng đội, cùng nhau xuống mộ sẽ có...】Hệ thống nhắc nhở một lần rồi im bặt.

Không giống lắm với tình huống gặp Ngô Bất Chính lần trước.

Trong lòng Tần Vũ cũng mơ hồ có cảm giác.

Ngô Bất Chính hẳn là một ngoại lệ, có thể cậu ta quá quan trọng, nên hệ thống mới không chờ được mà tự mình tặng thẻ nhân vật.

Nhưng những người khác thì không có đãi ngộ này.

Ví dụ như Bàn Tử, thì không có.

Mà trải qua nhiều lần như vậy, Tần Vũ cũng mơ hồ có vài suy đoán.

Trong thế giới song song này, ngoài bản thân mình và Ngô Tam Tỉnh ra, những người khác hẳn đều không phải là người xuyên không tới.

Mà là vốn dĩ đã có, chỉ là họ có thể rất giống với nhân vật trên thẻ.

Nếu mình không tặng thẻ nhân vật, vậy thì họ mãi mãi là họ.

Nếu mình tặng, họ có thể sẽ phát triển theo hướng của nhân vật.

Nhớ lại kết cục của Phan Tử ở kiếp trước.

Tần Vũ cuối cùng vẫn từ bỏ.

Có lẽ ở thế giới song song này, để Phan Tử sống tốt, Ngô Bất Chính mới không đến nỗi đau lòng như vậy.

Mà anh không muốn nhìn thấy Ngô Bất Chính tuyệt vọng khóc lóc, sống trong tự trách. "Tiểu tam gia, tôi nào biết tam gia tìm cậu làm gì, nhưng hình như là ý của bố cậu, nên tôi mới đến một chuyến!" Phan Tử cười nói. "Bố tôi?" Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng trầm xuống, bố cậu vì chuyện kinh doanh cửa hàng ế ẩm của mình mà không ít lần nổi giận.

Lần này e là lại thấy mình làm bậy, nên tức giận rồi.

Nhưng nghĩ đến tính khí của ông già, cậu cũng có chút sợ, suy nghĩ rồi nói: "Vậy được rồi, tôi đi với anh một chuyến!" "Tiểu ca, cậu và Bàn Tử đi trước đi, tôi giải quyết xong ông già sẽ đến hội hợp với mọi người!" Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Thực ra anh không mong Ngô Bất Chính tiếp tục đi theo, dù sao cổ mộ nguy hiểm như vậy.

Anh cũng sợ năng lực của mình có hạn, một khi Ngô Bất Chính xảy ra chuyện, anh có thể sẽ không thể đối mặt.

Ngô Bất Chính nhanh chóng lên xe của Phan Tử, rời đi trong tiếng gầm rú của động cơ.

Bàn Tử vỗ vai Tần Vũ cười nói: "Yên tâm đi Tiểu ca, còn có Bàn gia đây, Thiên Chân không đi cũng tốt, cổ mộ nguy hiểm như vậy, cậu cũng khá mệt mỏi rồi!" "Tôi thậm chí còn cảm thấy, ba chúng ta, tách ra thì mỗi người tự làm vua, hợp lại thì Tiểu ca cậu là bận nhất!" Tần Vũ cười cười không nói gì.

Tuy nhiên đúng lúc này, lại có một chiếc Bentley nữa lái tới.

Bàn Tử thấy vậy khó hiểu nói: "Sao lại có một chiếc Bentley nữa, Phan Tử sao lại quay lại rồi!" Lời vừa dứt, trong xe lại xuất hiện một khuôn mặt mới, cả hai đều không quen.

Nhưng khi người đó nghiêng người, lại để lộ ra một người ngồi ở ghế phụ.

Nhìn thấy người này, ánh mắt Tần Vũ lập tức thay đổi.

Người đó không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh!

Bàn Tử nghe vậy bèn nói: "Thật ra theo tôi thấy, cái nhĩ thất đó có khả năng là bị ma ám, trong tình huống bình thường làm sao có thể tồn tại chuyện cả một mộ thất đột nhiên biến hóa được!" "Tôi cũng cảm thấy có khả năng!" Giải Thiên Linh nói.

Ngô Bất Chính thấy họ nhắc tới chủ đề này, liền nói: "Thật ra đối với tình huống của cái nhĩ thất này, tôi cũng có một vài suy đoán!" "Nhưng vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn!" "Thứ nhất, tôi nghi ngờ cơ quan này giống như một cái thang máy!" "Có thể vào lúc chúng ta không để ý, vì nhĩ thất di chuyển lên xuống, nên mới tạo ra tình huống cánh cửa biến mất rồi lại xuất hiện!" "Nhưng tôi không nói chủ yếu là vì, vẫn còn một vấn đề không thể giải thích được!" "Đó là, lúc Tiểu ca và Bàn Tử vào lần đầu tiên, rõ ràng chưa ra khỏi cửa mộ thất, kết quả mộ thất vẫn thay đổi!" "Hơn nữa cái vạc cũng không biến mất!" "Điều này chứng tỏ, quan tài gỗ kim ti nam mộc chắc chắn là xuất hiện sau đó!" "Điều này lại mâu thuẫn với khái niệm thang máy, nên tôi cũng không chắc chắn lắm cơ quan này rốt cuộc có kết cấu như thế nào!" Mọi người nghe phân tích của Ngô Bất Chính, đều rất kinh ngạc.

Tuy rằng phân tích của Ngô Bất Chính có thể không hoàn toàn chính xác, dù sao cũng có những điểm mâu thuẫn.

Nhưng ít nhất cậu có thể nghĩ đến tình huống này.

Còn những người khác thì căn bản không hề nghĩ tới.

Tần Vũ trong lòng có vài ý nghĩ, nhưng lại không mở miệng.

Thật ra muốn biết bí mật của cổ mộ này, ngoài việc suy đoán ra, còn có một cách khác.

Đó là nhận được phần thưởng cuối cùng của hệ thống.

Nhưng muốn nhận được phần thưởng này, thì phải có ít nhất bốn người trong đội của mình.

Anh, Bàn Tử và Ngô Bất Chính, chỉ có ba người.

Nói cách khác, chỉ cần anh tặng thẻ 【Chuyên bán kính, Hắc Hạt Tử】 cho bóng đen kia.

Ở nơi này, tiến độ kích hoạt chắc chắn sẽ đạt đến một trăm phần trăm.

Như vậy cũng có thể thỏa mãn điều kiện, nhận được bí ẩn cuối cùng của cổ mộ này.

Về cơ bản hẳn là bí mật về kết cấu của ngôi mộ này.

Chương 554

Nhưng không cần thiết.

Thẻ nhân vật của Tần Vũ dùng một tấm là mất một tấm, hơn nữa người nhận được thẻ nhân vật, vận mệnh cũng sẽ thay đổi.

Thực sự không cần thiết phải làm vậy, họ muốn ra ngoài có thể sẽ gặp chút phiền phức.

Nhưng cũng chưa đến mức đường cùng, vì để làm rõ bí ẩn của nhĩ thất ở đây.

Thực sự không đáng để lãng phí một tấm thẻ nhân vật.

Quan trọng nhất là, họ đều đã trúng lời nguyền, kéo bóng đen xuống nước, thật sự không tử tế cho lắm.

Bàn Tử cảm thấy rất kinh ngạc, cười nói: "Uông Tàng Hải này cũng biết chơi thật, lại làm cả một cái thang máy ở đây, chỉ không biết cái mộ dưới biển của ông ta có đạt tiêu chuẩn bảy tầng lầu không nữa!" Người trong phòng livestream nghe câu này đều không nhịn được cười.

Ở trong cổ mộ mà có thể nói đùa như vậy, e rằng cũng chỉ có Bàn Tử.【Không đúng Bàn gia, mọi người đừng tán gẫu nữa, tôi có một vấn đề rất nghiêm túc】Bỗng nhiên có người trong phòng livestream nói.

Bàn Tử lúc này tâm trạng không tệ, cười nói: "Vấn đề gì?

Cứ hỏi đi, truyền nhân đời thứ N của Mô Kim Giáo Úy, giải đáp thắc mắc trực tuyến!" Người đó giọng điệu lại rất nghiêm túc nói:【Bàn gia, tôi cảm thấy hình như mọi người đi sai đường rồi, tôi đã tra thời gian mọi người đi qua thông đạo này trước đó, chưa đến bảy phút!】【Nhưng bây giờ mọi người đã đi gần mười phút rồi!】"Mẹ kiếp!

Thật hay giả vậy!" Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra.

Mọi người vội bật đèn pin nhìn về phía trước, vẫn không thấy điểm cuối.

Nhưng họ rõ ràng đã đi rất lâu rồi.

Hơn nữa cho dù vì cõng Lương Quỳnh tốc độ có chậm một chút, cũng không thể chậm hơn nhiều như vậy được!

Được người này nhắc nhở, mọi người mới nhớ ra, hình như họ đúng là đã đi ở đây rất lâu rồi. "Tôi ra phía trước xem thử!" Hắc Hạp Tử nói.

Anh ta lúc này đi ở phía trước nhất, mọi người muốn qua cũng không dễ dàng.

Lập tức Hắc Hạp Tử một mình chạy về phía trước.

Tuy nhiên chỉ một lát sau, giọng của anh ta đã vọng lại. "Phía trước không có đường, nơi này là một ngõ cụt!" "Gay go rồi, Kỳ Môn Độn Giáp không thể có ngõ cụt, nơi này có thể là tử môn!" Giải Thiên Linh nói.

Kỳ Môn Độn Giáp chỉ có sinh môn và tử môn, ở các cửa khác, sẽ lại nhìn thấy sinh môn và tử môn.

Ngõ cụt này đi không ra được, vậy tất nhiên là tử môn rồi. "Không thể nào, lúc chúng ta đến cũng là con đường này mà, sao lúc về lại thay đổi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính chau mày nói: "Chắc chắn có chỗ nào đó xảy ra vấn đề, bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ những chuyện này!" "Chúng ta mau quay lại, nếu không có thể thật sự sẽ xảy ra chuyện!"

Vừa nghe phải quay lại, mọi người đều không khỏi vội vàng quay đầu.

Lần này, Tần Vũ trở thành người đi đầu đội.

Mà lần này, mọi người chỉ đi được hai phút, đã nhận ra tình hình không ổn.

Con đường ban đầu còn rộng khoảng một người rưỡi, lúc này lại hẹp đến mức chỉ đủ cho một người đi qua.

Bàn Tử la lên: "Mẹ nó không xong rồi, cứ thế này nữa, Bàn gia sắp về chầu trời rồi!" "Mọi người nghĩ cách khác đi!" Tần Vũ nghe vậy gần như đồng thời cùng Hắc Hạp Tử nhìn lên đỉnh đầu. "Đào đường hầm thoát ra!" Hắc Hạp Tử nói.

Lúc này muốn quay lại đường cũ rõ ràng đã không thể.

Hơn nữa cho dù tốc độ của họ có nhanh hơn nữa, lối vào đó có thật sự còn ở đó không?

Trong lòng mọi người đều không chắc, lúc này cũng căn bản không có nhiều thời gian cho họ suy nghĩ.

Hắc Hạp Tử nói xong đã chống hai tay vào vách đá hai bên trèo lên.

Chỉ một lát sau đã la lên từ trên đó. "Bên trên là gạch, có thể đào đường hầm!

Lên đây trước đã!" Mọi người nghe được tin này đều rất phấn khích.

Giải Thiên Linh lập tức lên giúp.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính thì kéo Bàn Tử và Lương Quỳnh lên.

Lúc này khoảng cách giữa hai vách đá của thông đạo đã lại thu hẹp không ít.

E rằng nhiều nhất là năm phút nữa, là sẽ đóng lại hoàn toàn.

Trong năm phút, muốn đào một đường hầm chứa được sáu người, rõ ràng là không thực tế.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh thay đổi suy nghĩ.

Họ đào ba bốn lớp gạch ở phía trên ra.

Như vậy, phía trên vách đá xuất hiện một khoảng trống.

Vừa đủ để một người nằm xuống.

Chương 555

Trong năm phút, họ đã đào ra một không gian trên vách đá.

Vừa vặn chứa được tất cả mọi người vào trong. "Rầm!" Cùng với tiếng vách đá bên dưới khép lại, tim của mọi người cũng không khỏi run lên một cái.

Nếu còn chậm trễ một lúc, có lẽ mọi người đã bị ép bẹp rồi.

Nhìn lúc này tuy không sao, nhưng lòng mọi người đều rất nặng nề.

Nơi họ đang ở, bên dưới là vách đá, trên đầu cách chưa đến một nắm đấm là đỉnh đá gạch.

Không gian nhỏ như vậy, nếu ai có hội chứng sợ không gian hẹp, e rằng tinh thần cũng có thể rối loạn. "Mẹ nó!

Mau nghĩ cách đi, Bàn gia tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!" Bàn Tử lên tiếng la hét.

Hắc Hạp Tử lúc này đã đang nỗ lực đào đường hầm.

Giải Thiên Linh cũng đang giúp anh ta, nhưng rõ ràng tình hình này còn phải kéo dài một lúc. "He he he!" Bỗng nhiên một tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc đột nhiên vang lên từ sau lưng Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội quay người lại nhìn, vừa nhìn đã sợ đến mức giơ tay lên đấm.

Chỉ thấy sau lưng anh ta không biết từ lúc nào đã thò ra một khuôn mặt người, dưới ánh đèn pin trắng bệch.

Ngay lúc cú đấm của Bàn Tử sắp giáng xuống, Ngô Bất Chính vội la lên. "Bàn Tử đừng làm bậy, đó là Lương Quỳnh!" Bàn Tử ngẩn ra, nhìn kỹ mới phát hiện, người đang cười với mình lại thật sự là Lương Quỳnh.

Có lẽ tiếng vách đá bên dưới đóng lại lúc nãy quá lớn, đã làm cô ta tỉnh lại.

Nhưng tình trạng của cô ta lúc này, cả người cứ như bị điên.

Cứ cười với mình, trông như hoàn toàn ngớ ngẩn. "Anh tìm ai?" Bàn Tử nhìn đối phương hỏi, anh chưa từng gặp Ngô Tam Tỉnh, không biết gã này chính là chú ba của Thiên Chân. "Lên xe đi!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Bàn Tử nghe vậy rất khó chịu nói: "Các người là tổ chương trình à, sao càng ngày càng tệ thế, bây giờ đến trực thăng cũng không có, lái một chiếc Bentley đến nơi thì giáo sư Trần và Lương Quỳnh chắc đã qua ba năm ngày giỗ rồi!" Tần Vũ bước lên một bước, nhìn Ngô Tam Tỉnh trong xe, ánh mắt băng giá.

Ngô Tam Tỉnh hiểu Tần Vũ đang lo lắng điều gì, cười nói: "Yên tâm đi, dù sao nó cũng là cháu trai lớn của tôi, tôi sẽ không hại nó đâu!" "Muốn biết, thì lên xe!" "Cháu trai lớn gì?

Tiểu ca cậu không thể...

ê ê Tiểu ca!" Bàn Tử nói chưa dứt câu, Tần Vũ đã lên xe.

Thấy vậy Bàn Tử cũng đành bất lực đi theo.

Người lái xe là một thanh niên, ánh mắt rất sắc bén, nhưng cũng không nói gì.

Không biết lai lịch thế nào.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhảm, ra hiệu cho thanh niên lái xe, đối phương liền lái xe về phía một tòa nhà văn phòng.

Tòa nhà văn phòng này nằm ở khu phố sầm uất.

Tuy nhiên khi mọi người đến tầng ba thì lại phát hiện, cả tầng ba trống không, không một bóng người.

Thậm chí cả thiết bị văn phòng cũng không có, giống như nơi này chưa từng được cho thuê.

Điều này rất không hợp lý.

Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống trước một cái bàn, cười nói: "Nơi này trước kia có ma, nhưng bị tôi giải quyết rồi, bây giờ tôi đã thuê lại!" Tần Vũ không hứng thú biết những chuyện này, ngồi xuống đối diện, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngô Tam Tỉnh.

Trên đường đi Bàn Tử nghe Tần Vũ nói sơ qua một chút, biết đối phương là chú ba của Thiên Chân, lúc này cũng thả lỏng hơn. "Chú ba, dù sao chúng tôi và Thiên Chân cũng là anh em, việc chú làm thật không tử tế chút nào!" "Để cái gì mà Phan Tử đến đón Thiên Chân đi, đây là đang diễn vở gì vậy!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười lắc đầu. "Đây không phải là hết cách rồi sao, tôi là chú ba của nó không sai, nhưng tôi cũng là cố vấn khảo cổ của tổ chương trình mà!" "Lần này tách nó ra, là có việc tìm hai người!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh lấy ra một bọc đồ đặt lên bàn. "Trong này có tất cả thông tin về đội khảo cổ của giáo sư Trần, đi đến nơi nào, thành viên gồm những ai!" "Cũng như vị trí cụ thể của cổ mộ!" "Lần này tìm hai người, thứ nhất là đại diện cho tổ chương trình, hy vọng hai người có thể ra tay đi tìm giáo sư Trần và họ!" "Chắc hai người đã biết rồi!" "Thứ hai, là đại diện cho cá nhân tôi, nếu hai người xem cháu trai lớn của tôi là anh em, thì đừng mang nó theo!" "Bởi vì cổ mộ mà hai người sắp đến, thực sự quá nguy hiểm!" "Tôi sợ nó xảy ra chuyện!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, coi như đã hiểu, cười nói: "Thì ra là vậy, Bàn gia tôi tự nhiên không có ý kiến gì, chuyện bao bọc con cháu tôi thấy nhiều rồi!" "Thiên Chân không đi cũng tốt, ít nhất sẽ không có nguy hiểm gì!" "Tiểu ca cậu nói sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu, ánh mắt cũng dịu đi rất nhiều.

Ngô Tam Tỉnh tuy cũng là người xuyên không tới, nhưng vẫn coi Ngô Bất Chính như cháu ruột của mình, anh cũng coi như không có gì để nói.

Dù sao nói thật lòng anh cũng không mong Ngô Bất Chính đi theo.

Anh mơ hồ cảm thấy, nơi sắp đến lần này, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm. "Vậy được, tôi cũng không nói nhảm nữa!" "Trực thăng sắp đến rồi, hai người chuẩn bị xuất phát đi!" Ngô Tam Tỉnh nói rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi, chỉ là trước khi đi lại nói với Tần Vũ: "Tiểu ca, cảm ơn cậu lần này đã hợp tác như vậy!" Tần Vũ nhìn ông ta một cái, nhàn nhạt nói: "Tôi làm vì cậu ấy!

Không phải vì ông!" Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, người ta lo lắng cho sự an toàn của cháu mình, muốn nó rút lui cũng không có gì đáng trách.

Bàn Tử vỗ vai Tiểu ca nói: "Được rồi Tiểu ca, con đường tiếp theo tôi sẽ đi cùng cậu!" Tần Vũ không để ý đến anh ta, quay người trực tiếp rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Chương 556

Bàn Tử thấy vậy rất khó chịu nói: "Ê!

Tiểu ca, cậu không thể Thiên Chân vừa đi, lại biến thành Tần câm được, ít nhất cũng tương tác với Bàn gia tôi một chút chứ!" Hai người nói rồi rời khỏi tòa nhà văn phòng, rất nhanh đã thấy chiếc trực thăng mà tổ chương trình cử đến.

Không nói hai lời liền lên trực thăng rời đi......

Lại nói về Ngô Tam Tỉnh, vừa lên xe, điện thoại đã reo.

Chính là Phan Tử gọi đến! "Tam gia, mọi việc xong xuôi rồi, Tiểu tam gia ngủ rồi!" "Sớm nhất cũng phải sáng mai mới tỉnh lại được!" "Ừm!

Cậu trông chừng nó, chuyện lần này, đừng để nó nhúng tay vào!" Ngô Tam Tỉnh nói. "Hiểu rồi!" Phan Tử nói rồi cúp điện thoại......

Trên máy bay, Tần Vũ và Bàn Tử mở gói đồ mà Ngô Tam Tỉnh đưa ra xem.

Rất nhanh đã hiểu được nơi họ sắp đến là đâu.

Thì ra, nơi mà giáo sư Trần và Lương Quỳnh đến lần này, lại là quần đảo Tây Sa!

Theo tài liệu nói, hẳn là giáo sư Trần từ con quỷ tỳ mà họ mang ra từ Lỗ Vương Cung lúc đó, đã tìm ra được một số manh mối.

Ghi chép rằng ở gần quần đảo Tây Sa có một ngôi mộ thuyền đắm dưới đáy biển vô cùng đáng sợ.

Cái gọi là mộ thuyền đắm dưới đáy biển, thực chất là một ngôi cổ mộ được xây dựng trên một con tàu khổng lồ.

Giáo sư Trần cũng không biết đã tìm thấy manh mối từ đâu trên quỷ tỳ.

Rất chắc chắn rằng nơi đó tất nhiên có mộ thuyền đắm.

Mộ thuyền đắm trong toàn bộ lịch sử khảo cổ của Việt Nam đều thuộc loại hiếm thấy.

Giáo sư Trần thực sự không thể kìm nén được sự kích động trong lòng, đã trực tiếp dẫn đội đến đó.

Kết quả là toàn bộ mất tích, đến nay sống chết không rõ.

Tần Vũ nghe đến nơi này, lòng cũng trầm xuống.

Ký ức mà anh đã mất, phần lớn đều là về tình hình bên trong các lăng mộ.

Ví dụ như lúc ở Ma quốc, anh không nhớ rõ nghi thức tế tự cụ thể.

Mà đối với ký ức về ngôi mộ thuyền đắm này, rất nhiều chỗ cũng đã bị khuyết thiếu.

Anh chỉ nhớ, phải tìm được một hồ nước, sau đó có thể tìm được một mô hình cung điện.

Những thứ khác, ký ức đều rất mơ hồ.

Có lẽ chỉ khi đến nơi mới có thể nhớ lại.

Trực thăng bay suốt một đêm, trong thời gian đó đã hạ cánh tiếp nhiên liệu hai lần.

Cuối cùng vào sáng sớm ngày hôm sau, đã đến được cảng.

Và đến đây, họ sẽ phải đổi sang ca nô mà tổ chương trình cung cấp, thẳng tiến đến đích.

Mà hai người không biết rằng.

Ngay khi họ ngồi ca nô xuất phát.

Ngô Tam Tỉnh đã tức tốc chạy đến Trường Bạch Sơn. "Đinh linh linh!" Điện thoại của Ngô Tam Tỉnh vang lên.

Nhìn thấy là Phan Tử gọi đến, chắc là nói về tình hình của Ngô Bất Chính. "Nói đi!" Ngô Tam Tỉnh bắt máy.

Tuy nhiên Phan Tử trong điện thoại lại lo lắng nói: "Tam gia không hay rồi, Tiểu tam gia biến mất rồi!" "Tôi đã kiểm tra camera giám sát, cậu ấy tỉnh dậy lúc năm giờ sáng rồi tự mình rời đi!" "E rằng đã biết đây là do ông giở trò rồi!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy khẽ nhíu mày, không nói gì.

Phan Tử lại tiếp tục nói: "Tam gia, tôi cảm thấy Tiểu tam gia đã trở nên lợi hại hơn rồi, chỉ riêng đầu óc này e rằng đã không thua kém ông nữa!" Họ nào biết, Ngô Bất Chính đã kích hoạt năng lực tư duy Tà Đế của Tiểu tam gia.

Nếu chút tình huống này mà cũng không nhìn ra, thì đã uổng phí năng lực tư duy Tà Đế này rồi. "Tôi biết rồi!

Không cần quản nó!" Ngô Tam Tỉnh nói. "Nhưng mà tam gia, không phải ông nói mộ thuyền đắm Tây Sa rất lợi hại sao?

Tiểu tam gia nếu cứ nhất quyết đi theo chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Phan Tử nói.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Tôi vẫn đánh giá thấp Tần Vũ đó, ảnh hưởng của cậu ta đối với cháu trai lớn của tôi quá lớn!" "Nó nhất quyết muốn đi chúng ta cũng không cản được!" "Nhưng nó đã muộn một đêm rồi, hai người Tần Vũ chắc đã ra khơi rồi!" "Cho dù nó có đuổi kịp cũng đã muộn một ngày, có hai người Tần Vũ đi trước dò mìn, nó chắc cũng không sao!" "Mẹ nó, Lương Quỳnh sao lại biến thành thế này, đáng sợ quá đi mất!

Bàn gia tôi suýt nữa bị cô ta dọa về chầu trời!" Bàn Tử chửi rủa.

Ngô Bất Chính nghe vậy thì cười nói: "Cậu chiếu thẳng đèn pin vào mặt cô ấy, không đáng sợ mới lạ!" "Nhưng tình hình của cô ấy có vẻ không ổn lắm, chịu đả kích tinh thần lớn như vậy, e là có chút..." Ngô Bất Chính không nói tiếp, nhưng mọi người trong lòng đã hiểu.

Một người sau khi phải chịu đả kích tinh thần cực lớn, nhẹ thì sẽ xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ.

Chương 557

Nặng thì có thể trực tiếp suy sụp tinh thần, trở nên điên điên khùng khùng.

Hoàn cảnh mà mọi người đang ở lúc này căn bản không thể quan tâm đến tình hình của Lương Quỳnh nghiêm trọng đến mức nào.

Chỉ cần không chết đã là an ủi lớn nhất rồi.

Chỉ cần cô ấy còn sống, việc giải trừ lời nguyền trên người Tần Vũ và Bàn Tử vẫn còn hy vọng.

Nhưng nếu cô ấy chết, thì e rằng lời nguyền này sẽ hoàn toàn không có cách nào giải được.

Bàn Tử bị làm cho có chút sởn tóc gáy.

Một người phụ nữ không ngừng cười sau lưng bạn, mà lại còn ở một nơi gần như bị chôn sống thế này.

Quả thực khiến người ta dựng tóc gáy.

Bàn Tử giơ tay mấy lần định tát cô ta hai cái.

Nhưng nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của cô ta, cuối cùng vẫn không nỡ ra tay. "Hạt Tử, các cậu còn bao lâu nữa, hội chứng sợ không gian hẹp của Bàn gia tôi sắp phát tác rồi!" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Giải Thiên Linh ở không xa la lên: "Đừng thúc, gạch ở đây là gạch rỗng, chỉ có thể gõ không thể đập, cho thêm hai phút nữa là qua được!" Bàn Tử nghe vậy chỉ có thể ép mình giữ bình tĩnh.

Nhưng ở một nơi như thế này, càng nhắc nhở mình đừng suy nghĩ lung tung, thì đầu óc lại càng không nghe lời.

Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: "Thiên Chân, cậu nói xem nơi này có Cấm bà không!" "Tôi thấy bộ dạng của giáo sư Trần trước đó chính là sắp biến thành Cấm bà đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, suy nghĩ rồi nói: "Khó nói, nhưng cũng có khả năng có!" "Tình hình phía sau cánh cửa đá đó, mọi người không thấy rất giống một cái lò chế tạo Cấm bà sao?" "Người ăn thuốc viên, một khi vào trong quan tài đá đó, có thể sẽ xảy ra biến hóa giống như giáo sư Trần!" "Nếu điểm cuối của sự biến hóa này là Cấm bà, thì trong cổ mộ này khó mà đảm bảo không có Cấm bà khác tồn tại!" "Nhưng mà..." Ngô Bất Chính nói đến đây, có chút do dự. "Nhưng mà cái gì?

Cậu nói đi, đến nước này rồi còn có gì không thể nói!" Bàn Tử thúc giục.

Ngô Bất Chính cắn răng nói: "Nhưng tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn!" "Mọi người nghĩ xem, nếu thật sự là do chất liệu của cái quan tài đó kích phát dược tính!" "Vậy thì sau đó Tiểu ca cũng lại gần cái quan tài đó, nhưng lại không có biến hóa gì!" "Cho nên tôi có một suy đoán táo bạo!" "Suy đoán này là, không phải tất cả những người ăn đan dược lại gần quan tài đều sẽ biến thành như giáo sư Trần!" "Có thể có người thể chất đặc thù, thật sự sẽ xuất hiện hiệu quả kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão!" "Nhưng có người có thể sẽ giống như giáo sư Trần, biến thành loại Cấm bà người không ra người, quỷ không ra quỷ!" Bàn Tử nghe vậy cũng trầm ngâm suy nghĩ.

Tần Vũ cũng khẽ nhíu mày, nhưng anh cũng không nhớ lại được những ký ức này.

Cho nên cũng coi như không có đầu mối.

Thuốc viên anh và Bàn Tử đã ăn, bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng không lại gần cái quan tài đó, sức mạnh của thuốc viên sẽ không bao giờ bộc phát ra, vậy thì tạ ơn trời đất rồi! "Ai!

Nói thật, trước khi đến Bàn gia tôi trong lòng còn rất lo lắng, nếu Lương Quỳnh này thật sự chết rồi chúng ta biết làm sao!" "May mà ông trời không tuyệt đường của chúng ta!" "Thiên Chân, cậu nói nếu Lương Quỳnh thật sự chết, chúng ta phải làm sao đây!" Bàn Tử cười hỏi.

Lúc này mọi người bị kẹp như bánh trong cổ mộ này, cảm xúc đều dần trở nên lo lắng, Bàn Tử cũng chỉ có thể thông qua việc nói chuyện không ngừng để giải tỏa.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười khổ nói: "Nếu Lương Quỳnh thật sự chết, vậy thì chỉ có thể đi tìm xem có hậu duệ của tiên tri nào khác không!" "Thực sự không tìm được, tôi sẽ cùng mọi người ra nước ngoài, cùng lắm thì định cư ở nước ngoài vĩnh viễn!" "Ít nhất lời nguyền của mọi người còn có thể trì hoãn phát tác một thời gian!" Bàn Tử nghe vậy cười cười, nói: "Đủ nghĩa khí, thật ra đi kiếm tiền của bọn Tây, rồi về nước phát triển ủng hộ xây dựng đất nước chúng ta, cũng không tệ!" "Tôi có một người anh em, thường xuyên nói với tôi, phải ra nước ngoài làm tha hóa tư tưởng của chúng, để bọn Tây cũng bắt đầu ăn mì tương xào, he he!" Hai người câu được câu chăng tán gẫu.

Lương Quỳnh lúc này thì không cười nữa, nhưng một mình co ro sau lưng Bàn Tử, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Cô ta hình như đã điên rồi, mọi người cũng không để ý đến cô ta nữa.

Rất nhanh, từ phía không xa đã vọng lại tiếng của Giải Thiên Linh. "Mọi người có thể qua đây rồi!" Mọi người nghe vậy liền từng người một như con sâu chen về phía vị trí của hai người Giải Thiên Linh.

Bàn Tử còn phải kéo theo Lương Quỳnh, mệt đến sắp nôn ra máu.

Đến gần nhìn, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy ở một bên, lại chất thành từng đống gạch.

Ngô Bất Chính tinh ý, phát hiện những viên đá này đều bị gõ mất một nửa.

Hơn nữa bên trong đều rỗng.

Cậu nhìn lên trên.

Phát hiện đường hầm lại đã được đào thẳng đứng lên khoảng ba bốn mét.

Hơn nữa phía trên còn có một khúc cua, Giải Thiên Linh lúc này đang ở chỗ khúc cua thò đầu ra gọi họ. "Mẹ kiếp!

Tốc độ này, Hắc gia trâu bò!" Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Mọi người lập tức không nói nhảm nữa, Bàn Tử đi cuối cùng, lần lượt vào trong đường hầm.

Vào trong đường hầm, lòng mọi người dần dần cũng thả lỏng hơn.

Ít nhất ở đây không giống như bên dưới, không có cảm giác bị chôn sống.

Mọi người dựa vào tường đường hầm nghỉ ngơi, không gian trong cả đường hầm rất nhỏ, không hoạt động được.

Bàn Tử muốn giúp cũng không được.

Nhưng may mà Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đều là tay lão luyện, chuyện này cũng rất có kinh nghiệm, căn bản không cần giúp.

Ngô Bất Chính thấy có người trong phòng livestream tò mò hỏi vì sao đào đường hầm không đào thẳng lên trên cho đỡ tốn sức.

Cười trả lời: "Đây thuộc về kiến thức kiến trúc, đường hầm hình chữ chi, có thể ở một mức độ nhất định tránh được nguy hiểm do sụp lở quy mô nhỏ gây ra!" "Mọi người xem, những viên gạch này đều rỗng, nên họ mỗi viên chỉ gõ đi một nửa, như vậy sẽ không làm vòm sụp!" "Những điều này thực ra đều là kinh nghiệm, đạo mộ không phải có một cái xẻng Lạc Dương là đi được đâu!" "Không có đủ kinh nghiệm tích lũy, đi xuống cũng rất nguy hiểm!" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính lại còn có tâm trạng giải đáp vấn đề của phòng livestream, cũng đành chịu.

Chương 558

Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đã đào đường hầm ra thêm một đoạn nữa.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, tiếp tục đi lên trên.

Bàn Tử đi cuối cùng, phía trước là Lương Quỳnh, sau đó là Tần Vũ, tiếp theo là Ngô Bất Chính.

Phía trước Ngô Bất Chính là Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Nhưng họ giữ khoảng cách hai mét với hai người Giải Thiên Linh.

Phải để cho họ có không gian xử lý đất trong đường hầm.

Theo suy đoán của Giải Thiên Linh, đường hầm này nhiều nhất hai tiếng nữa là có thể đào thông ra ngoài.

Thời gian thì vẫn có thể chịu đựng được.

Tuy nhiên, mới vừa qua nửa tiếng.

Khi mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng nhiên Tần Vũ cảm thấy sau lưng có một luồng gió mạnh ập tới.

Anh theo phản xạ né sang một bên.

Lúc này mới nhớ ra đây là trong đường hầm.

Không gian quá nhỏ căn bản không có cách nào né.

Lập tức anh cảm thấy vai đau nhói, có thứ gì đó sượt qua vai mình.

Rồi sau đó va về phía trước.

Ngô Bất Chính lúc này đã mệt đến mức có chút không chịu nổi.

Bỗng nhiên cảm thấy mông bị thứ gì đó chạm vào, lập tức mặt đỏ bừng.

Cậu quay đầu nói với Tần Vũ: "Tiểu ca, cậu sờ mông tôi làm gì!" Ngô Tam Tỉnh nói xong, Phan Tử vội vàng nói: "Tam gia, hay là để tôi đi theo?

Dù sao tiểu tam gia cũng là cháu ruột của ngài!" "Không cần!" Ngô Tam Tỉnh thẳng thừng lắc đầu. "Cậu lo việc của cậu đi, không cần quan tâm đến nó.

Nếu như nó dính chiêu dễ dàng như vậy, chỉ có thể nói là số của nó!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp cúp điện thoại.

Mà người tài xế tối qua cũng đã đi theo tới.

Hắn nói: "Tam gia, hay là để tôi đi một chuyến?" Ánh mắt của người thanh niên kia vô cùng sắc bén, dường như cũng không phải người tầm thường.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy thì xua tay nói: "Cậu không thể đi được, cậu phải cùng tôi đến Trường Bạch Sơn.

Để mời được cậu, tôi đã tốn không ít tiền đâu!" "Hy vọng thực lực của cậu cũng lớn như danh tiếng của cậu!" Người thanh niên kia cười nói: "Tam gia ngài lo xa rồi, danh tiếng của tôi, Đoạn Vô Kỵ, và Hắc Hạp Tử là ngang nhau, đó không phải là dùng tiền thổi phồng lên đâu!" "Chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này, ngài sẽ không thất vọng đâu!" "Vậy thì tốt!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, khóe miệng nở một nụ cười.

Nhưng ngay sau đó, ông ta lại lấy điện thoại ra, gửi cho Phan Tử một tin nhắn.

Trên đó viết: "Báo cho Giải gia, Giải gia sẽ cử người giúp nó!" ...

Lúc này tại một thành phố gần núi Côn Luân.

Vẻ mặt Ngô Bất Chính đầy tức giận.

Mọi chuyện gần như đúng với suy đoán của Phan Tử.

Sau khi tỉnh dậy lúc năm giờ sáng, cậu phát hiện đã không thể liên lạc được với Tần Vũ và Bàn Tử.

Rõ ràng là cậu đã bị người ta cố ý tách ra.

Mà người có thể làm như vậy, chỉ có ông chú ba của cậu thôi.

Dù cậu biết rất rõ, chú ba làm vậy có thể là sợ cậu đi theo sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng trong chuyến đi Ma quốc lần này, cậu đã sớm coi Tần Vũ là anh em.

Bây giờ bảo cậu rút lui, làm sao cậu có thể chấp nhận được.

Đã là anh em thì phải mãi mãi ở bên nhau.

Dù cho con đường phía trước có hung hiểm đến đâu. "Cho dù tổ chương trình không giúp mình, mình cũng phải tự đi!" Ngô Bất Chính thầm quyết tâm.

Tuy nhiên, vấn đề thực tế còn khó khăn hơn cậu tưởng rất nhiều.

Bây giờ cậu không những không có trực thăng để nhanh chóng đuổi theo, mà còn không biết Tần Vũ và Bàn Tử đã đi đâu.

Dù theo hợp tác giữa họ và tổ chương trình, có thể sẽ bật livestream, lúc đó sẽ biết.

Nhưng đến lúc đó mới đuổi theo thì cũng đã muộn rồi.

Ngay lúc cậu đang có chút lo lắng không biết làm cách nào, đột nhiên bên đường có một chiếc xe con màu trắng dừng lại. "Hả?" Ngô Bất Chính nhìn chiếc xe có chút nghi hoặc.

Chương 559

Chiếc xe này cậu chưa từng thấy bao giờ.

Cậu chú ý trên xe có một dãy số, dường như là số hiệu.【302059007】Dãy số này có ý nghĩa gì?

Ngô Bất Chính thầm nghi hoặc.

Nhưng ngay sau đó, cậu dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Cậu vội lấy điện thoại lên mạng tìm kiếm, quả nhiên hiện ra một chuỗi thông tin. "Công ty giám định văn vật họ Giải!" Cậu lập tức bừng tỉnh, dãy số hiệu này quả thực không phải lần đầu cậu thấy.

Người nhà họ Giải có sản nghiệp riêng, và thường sử dụng dãy số hiệu này.

Quả nhiên, khi cửa sổ xe hạ xuống, một thanh niên bên trong thò đầu ra cười nói: "Tiểu tam gia, chị Thiên Linh bảo tôi đến đón cậu!" Ngô Bất Chính không quen người thanh niên này, nhưng cậu biết Thiên Linh này là ai.

Lập tức cũng không nhiều lời, trực tiếp lên xe.

Người thanh niên kia cười một tiếng, đạp chân ga lao đi.

Ngô Bất Chính nhìn thấy trên cả chiếc xe đều có dãy số hiệu【302059007】.

Hẳn là xe của Giải gia không sai, hơn nữa tài xế còn nói là người của chị Thiên Linh, vậy thì càng không có vấn đề gì.

Nói đến Thiên Linh này, thực ra rất ít người biết đến.

Thiên Linh tên thật là Giải Thiên Linh.

Là người của Giải gia, nhưng trong cả nhà họ Giải, số người biết đến sự tồn tại của cô cũng rất ít.

Người ngoài thì càng không phải nói.

Ngô Bất Chính cũng là vì có quan hệ rất tốt với gia chủ Giải gia là Giải Vũ Thần, nên mới biết đến sự tồn tại của Giải Thiên Linh.

Giải gia và Ngô gia nhà cậu có quan hệ họ hàng bên ngoại.

Hơn nữa đều là những gia tộc đạo mộ lớn nổi tiếng.

Nhưng thời đại này không ai dám nói như vậy nữa.

Hơn nữa cũng không thể vơ đũa cả nắm, bất kể là Giải gia hay Ngô gia, đều đã mở công ty riêng, dần dần bắt đầu tẩy trắng.

Mà sự tồn tại của Giải Thiên Linh này thực chất là để giải quyết một số chuyện không quang minh.

Gia chủ Giải gia là Giải Vũ Thần đứng trên sân khấu.

Còn người đứng dưới sân khấu chính là Giải Thiên Linh.

Ngô Bất Chính cũng chỉ biết sơ qua một vài tình hình.

Nghe nói Giải Thiên Linh này là một đứa trẻ mồ côi được Giải gia nhận nuôi.

Từ nhỏ lớn lên ở Giải gia, người nhà họ Giải rất thương yêu cô, ban đầu muốn cô làm một người bình thường.

Nhưng sau này Giải gia gặp phải biến cố lớn.

Buộc lòng phải để Giải Vũ Thần đứng ra làm gia chủ, Giải Thiên Linh thương anh trai mình, thế là chuyển sang làm nghề đạo mộ.

Gia tộc lớn làm gì có chuyện tẩy trắng hoàn toàn.

Chẳng qua chỉ là giảm bớt các hoạt động đạo mộ mà thôi.

Mà Giải Thiên Linh mấy năm nay đã trở thành trụ cột hạ mộ của Giải gia.

Vì chuyện quá mức đặc biệt, nên rốt cuộc Giải Thiên Linh đang làm gì, rất nhiều người nhà họ Giải cũng không biết.

Trong lúc đang suy nghĩ, xe đã chạy đến một tòa nhà văn phòng gần nhất.

Tòa nhà này rất lớn, tài xế nói: "Tiểu tam gia, trên nóc nhà có sân bay trực thăng, chị Thiên Linh đang đợi cậu!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp xuống xe đi vào tòa nhà.

Chỉ là cậu không nghĩ ra, tại sao chuyện lần này lại dính líu đến cả Giải gia.

Chẳng lẽ họ biết giáo sư Trần và những người khác đã đi đâu?

Muốn đến chia một chén canh trong ngôi mộ cổ đó?

Nhưng nghĩ lại, chắc là không phải.

Giải gia có gan to bằng trời cũng không dám đạo mộ trên sóng livestream.

Điều đó chẳng khác gì tự tìm cái chết.

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc là do con cáo già chú ba sắp đặt.

Có thể là lo lắng cho sự an toàn của mình, nên mới thông báo cho Giải gia đến giúp đỡ. "Coi như con cáo già nhà ông cũng có chút tình người!" Ngô Bất Chính thầm chửi.

Lúc này, thang máy đã lên đến sân bay trực thăng trên nóc tòa nhà.

Chương 560

Quả nhiên trên sân bay đã có một chiếc trực thăng đang đợi sẵn.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, trực tiếp chạy qua.

Cửa cabin mở ra, lập tức một gương mặt tinh xảo lộ ra.

Đó là một người phụ nữ, mặc một bộ đồ bó sát màu đen trông rất tinh nghịch, không phải Giải Thiên Linh thì là ai. "Tiểu tam gia, lâu rồi không gặp, lên đi!" "Cảm ơn nhiều!" Ngô Bất Chính cũng lười hỏi nhiều, lập tức lên trực thăng.

Tuy nhiên, vừa lên mới phát hiện, bên cạnh còn có một người nữa.

Là một người đàn ông.

Anh ta đeo kính đen, trông có vẻ ngầu. "Vị này là bạn của anh trai tôi, bỏ ra cái giá lớn mời đến, tên là Hắc Ảnh!" "Người ta đặt cho biệt danh là Hắc Hạp Tử!" Giải Thiên Linh giải thích. "Hắc Hạp Tử?

Là cái hộp đen trên máy bay sao?" Ngô Bất Chính ngẩn người, sao lại có người tên như vậy, cũng quá kỳ lạ rồi.

Giải Thiên Linh cười nói: "Không phải cái hộp đen trên máy bay đâu, là do gã này quanh năm ôm một cái hộp gỗ màu đen, nên cũng được gọi là Hắc Hạp Tử!" "Nhưng anh ta lợi hại lắm, anh trai tôi nói nơi mà cậu sắp đến lần này rất nguy hiểm, nên bảo anh ta đến bảo vệ tôi!" "Tốn nhiều tiền lắm đấy!" Người tên Hắc Hạp Tử kia cười, quả nhiên lấy ra một cái hộp gỗ màu đen to bằng bàn tay, nói: "Tiểu tam gia, người nhà họ Ngô, thế nào, có hứng thú đặt hàng không?" "Chỉ cần tiền tới nơi, mộ cổ tùy ý chọn!" Nói rồi Hắc Hạp Tử mở cái hộp gỗ của mình ra, bên trong đen kịt không nhìn thấy gì.

Nhưng ý tứ này đã quá rõ ràng, muốn mời anh ta thì phải trả tiền!

"Mạo muội hỏi một câu, mời anh phải tốn bao nhiêu tiền?" Ngô Bất Chính hỏi.

Hắc Hạp Tử cười nói: "Cũng không đắt, chúng ta cũng coi như có chút duyên phận, chiết khấu còn mười vạn, cậu thấy thế nào?" "Mười vạn?" Ngô Bất Chính lập tức chết lặng, tiền lời từ tiệm đồ cổ của cậu một năm còn không kiếm được mười vạn! "Thôi thôi, mau đi đi!" Ngô Bất Chính thúc giục, trong lòng thầm nghĩ: "Bỏ ra mười vạn mời anh, tôi thà đi tìm Tiểu ca còn hơn, không những miễn phí mà còn tận tình nữa!" "Hơn nữa thực lực hình như cũng mạnh hơn anh!" "Mẹ kiếp, vẫn là Tần Vũ tiểu ca thơm hơn!" Tần Vũ ngẩn người, xua tay với Ngô Bất Chính, ý bảo không phải mình.

Ngô Bất Chính thấy vậy rất ngạc nhiên.

Để tiết kiệm pin, chỉ có hai người Giải Thiên Linh ở phía trước bật một cái đèn pin.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội bật đèn pin của mình lên.

Chiếu sang một bên, cậu liền "Hử" một tiếng. "Sao lại là một cái đèn pin!" Ngô Bất Chính nói rồi nhặt cái đèn pin rơi bên cạnh lên.

Nhìn một cái không khỏi ngẩn người. "Đây là đèn pin của Bàn Tử mà, sao trên này còn ướt nhẹp thế này..." "Tên Bàn Tử này chảy nước miếng à?" "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?" Ngô Bất Chính cảm thấy rất khó hiểu.

Giữa cậu và Bàn Tử còn có Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Tên béo chết tiệt này nhắm cũng chuẩn quá, vậy mà có thể ném vượt qua hai người trúng vào mông mình.

Nhưng tên béo chết tiệt này ném vào mông mình để làm gì.

Ngô Bất Chính cảm thấy nghi hoặc, nhưng chưa kịp nghĩ thông suốt.

Tần Vũ đã giật lấy cái đèn pin trong tay cậu, chiếu về phía sau.

Lập tức một cảnh tượng khiến cả hai đều chết lặng hiện ra.

Chỉ thấy sau lưng họ, làm gì còn bóng dáng của Bàn Tử và Lương Quỳnh.

Chỉ có một búi tóc đen khổng lồ đang cuồn cuộn tiến lại gần họ.

Mà trong búi tóc, bốn cái chân đang không ngừng giãy giụa.

Bốn cái chân đó, không phải của Bàn Tử và Lương Quỳnh thì là ai.

Gần như ngay khoảnh khắc nhìn thấy búi tóc đó, hai người liền thấy.

Chân của Lương Quỳnh đạp hai cái, rồi không còn phản ứng nữa.

Lòng hai người chùng xuống, con nhỏ này không phải chết rồi chứ!

Vậy thì phiền toái lớn rồi.

Giải Thiên Linh cũng nghe thấy động tĩnh phía sau, vội hỏi có chuyện gì.

Tần Vũ nói: "Tiếp tục, đừng quan tâm!" Giải Thiên Linh thấy vậy biết tám phần là đã xảy ra chuyện, nhưng họ đang ở trong đường hầm mộ, căn bản không cử động được.

Muốn giúp cũng không giúp được, chỉ có thể quay lại tiếp tục đào đường hầm cùng Hắc Hạp Tử.

Cùng lúc đó, Tần Vũ đã lấy ba lô xuống.

Lấy ra một bình phun lửa cầm tay.

Ngô Bất Chính thấy vậy, mắt nhanh tay lẹ móc từ trong túi ra một cái bật lửa ném qua.

Tần Vũ bắt lấy, lập tức một luồng lửa phun ra.

Búi tóc đó dường như sợ lửa, lửa vừa bùng lên, nó liền nhanh chóng lùi về phía sau.

Dần dần để lộ ra Bàn Tử và Lương Quỳnh.

Chương 561

Tần Vũ không chịu bỏ qua, cầm bình phun lửa đuổi theo.

Mãi cho đến khi ép con Cấm bà đó lùi ra khỏi đường hầm, mới chạy trở về.

Lúc này Ngô Bất Chính đã kéo hai người Bàn Tử sang một bên, nhìn một cái không khỏi tê dại da đầu.

Chỉ thấy trong miệng, trong mũi của Bàn Tử và Lương Quỳnh đều là tóc.

Bàn Tử nhờ có dung tích phổi lớn, lúc này đang tức giận giậm chân.

Ngô Bất Chính vội chạy tới giúp, rất nhanh đã dọn sạch tóc ra.

Nhưng Bàn Tử vẫn có vẻ rất ngạt thở, Ngô Bất Chính không còn cách nào khác đành phải đỡ cậu ta ngồi dậy, đá một cước vào lưng.

Một cước này xuống, Bàn Tử lập tức ho ra một búi tóc đen lớn.

Hơi thở lúc này mới thông suốt trở lại. "Thiên Chân...

Mẹ nó lần sau cậu có thể phản ứng nhanh hơn một chút được không?

Bàn gia đang yên đang lành dùng đèn pin ném cậu, ăn no rửng mỡ à!" "Muộn một chút nữa, Bàn gia thật sự quy vị rồi!" "Được rồi Tử Bàn Tử, tôi xem tình hình của cô ấy trước đã!" Ngô Bất Chính vội chạy đi xem Lương Quỳnh.

Nhìn một cái, tim không khỏi lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy trong miệng và mũi của Lương Quỳnh tuy cũng có tóc, nhưng không nhiều, rất nhanh đã được dọn sạch.

Nhưng cả người cô lại nằm trên đất không nhúc nhích.

Ngô Bất Chính còn tưởng cô lại hôn mê, liền thử hơi thở của cô, nhưng vừa thử mới phát hiện.

Cô căn bản không phải hôn mê, mà là đã chết!

Một chút hơi thở và mạch đập cũng không còn.

Ngô Bất Chính cả người chết lặng.

Vất vả cả một chặng đường, kết quả cô không chết trong tay giáo sư Trần, lại chết ở đây?

Mẹ nó biết đi tìm ai nói lý đây!

Còn lời nguyền của Tiểu ca và Bàn Tử, vậy phải giải trừ thế nào, chẳng lẽ thật sự phải mang theo cả đời sao!

Ngô Bất Chính không cam tâm, cậu không cho rằng Lương Quỳnh dễ dàng chết như vậy.

Cậu vội kéo Lương Quỳnh qua, gọi Giải Thiên Linh đến tiến hành hồi sức tim phổi.

Cậu tuyệt đối không tin Lương Quỳnh sẽ dễ dàng chết như vậy.

Giải Thiên Linh biết một chút kỹ thuật sơ cứu, nghe Ngô Bất Chính gọi liền qua giúp.

Hồi sức tim phổi không phức tạp, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều đứng ở một góc, kiên nhẫn nhìn Giải Thiên Linh, lòng bàn tay bất giác nắm chặt lại.

Lúc này Tần Vũ cũng đã chạy về.

Nhìn thấy hành động của Giải Thiên Linh, trong lòng đã hiểu được phần lớn.

Ngô Bất Chính nhìn cậu, mắt đỏ hoe không nói gì.

Tuy nhiên, Giải Thiên Linh lại tiến hành hồi sức tim phổi suốt ba phút, Lương Quỳnh vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này trong lòng mọi người thực ra đều hiểu, Lương Quỳnh có lẽ đã thật sự chết rồi.

Ngô Bất Chính hai mắt đỏ hoe, Bàn Tử và Tần Vũ là vì cứu mình, mới ăn viên thuốc đó.

Nhưng bây giờ cậu lại chẳng giúp được gì, nếu Lương Quỳnh chết rồi, vậy lời nguyền phải giải trừ thế nào!

Hai người họ sau này có thể không chỉ phải gánh chịu lời nguyền, mà còn phải gánh chịu tác dụng phụ của viên thuốc đó.

Ngô Bất Chính trong lòng rất tự trách.

Bàn Tử lúc này trong lòng cũng rất uất ức, sớm không chết muộn không chết lại chết đúng lúc này, quả thực giống như đang trêu người họ vậy.

Bỗng nhiên Bàn Tử lại ngửi thấy mùi hương kỳ lạ kia, không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp, sao mùi hương đó lại tới nữa!" Bàn Tử sớm đã nén một bụng lửa giận, bật đèn pin chiếu về phía sau.

Chỉ thấy búi tóc đó lại đến rồi.

Mà mùi hương dường như chính là từ chỗ nó bay tới.

Bàn Tử vớ lấy cây gậy leo núi chuẩn bị qua liều mạng.

Kết quả ai ngờ búi tóc đó đột nhiên co rụt lại, sau đó từ bên trong thò ra một khuôn mặt phụ nữ.

Khuôn mặt đó trắng bệch đến rợn người, to vô cùng.

Trên đó là một lớp phấn xác trắng dày cộm, vô cùng đáng sợ.

Người phụ nữ đó nhìn mọi người, đôi mắt không có lòng trắng, đen kịt nhìn chằm chằm vào mọi người, sau đó lại mở miệng hỏi: "Các người là ai?" Câu nói này lập tức khiến Bàn Tử cũng nổi điên, cậu ta nổi khùng lên thì đến mông thần tiên cũng dám sờ.

Lúc này lửa giận ngút trời, căn bản không quan tâm, vớ lấy cây gậy leo núi đập vào mặt người phụ nữ đó.

Chương 562

Vừa đập vừa chửi: "Mày nói tao là ai, mẹ nó tao là Bàn gia của mày!" "Còn hỏi tao là ai, mẹ nó tao là ông nội mày!" Bàn Tử ra tay tàn nhẫn, hai ba nhát khuôn mặt phụ nữ đó đã nát bét.

Cậu ta còn cảm thấy chưa đã, giật lấy bình phun lửa cầm tay xịt vào con Cấm bà đó.

Lập tức ngọn lửa trực tiếp đốt cháy toàn bộ búi tóc.

Con Cấm bà đó dường như cũng sợ Bàn Tử, quay người bỏ chạy.

Cuối cùng mang theo một quả cầu lửa hoàn toàn biến mất trong đường hầm mộ.

Bàn Tử cuối cùng cũng xả được cục tức, cả người cũng mềm nhũn ngồi xuống đất.

Cậu ta nhìn Giải Thiên Linh đã bỏ cuộc và Ngô Bất Chính đang ngẩn người tại chỗ, mở miệng nói: "Được rồi Thiên Chân, Lương Quỳnh chết thì chết rồi, chẳng lẽ lời nguyền không giải trừ được, tôi và Tiểu ca không sống nữa à?" "Đời người ngắn ngủi, trăm năm quá dài, chúng ta chỉ tranh thủ từng giây từng phút!" "Ra ngoài rồi, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, mọi chuyện đừng để trong lòng!" "Mẹ kiếp, Bàn gia tôi còn không phục đây, cho dù chỉ có thể sống một năm, chúng ta không thể sống một cách tiêu sái sao?" Tần Vũ không nói gì, chỉ vỗ vỗ vào lưng Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng buồn nữa, chuyện này cũng không phải lỗi của cậu.

Chỉ có thể nói là mọi người không may mắn.

Ngô Bất Chính không chịu từ bỏ, cậu lau nước mắt, tiến lên tự mình làm hồi sức tim phổi cho Lương Quỳnh.

Bất kể Bàn Tử khuyên thế nào, cậu vẫn không dừng lại.

Nước mắt cứ chảy ra, nhưng nhất quyết không chịu bỏ cuộc.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đừng quan tâm nữa.

Cậu ấy cũng cần phải giải tỏa một chút.

Lúc này Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử vẫn đang đào đường hầm, thôi thì cứ đợi một chút vậy.

Trong lòng Tần Vũ thực ra có rất nhiều điều chưa nói.

Cậu cũng không phải là không có cách nào.

Đầu tiên, để giải trừ lời nguyền cần có hậu duệ của Tiên tri, nhưng Lương Quỳnh có phải là hậu duệ của Tiên tri hay không, họ cũng không thể xác định.

Thứ hai, cho dù Lương Quỳnh chết rồi, họ cũng có thể thử tìm xem có ai khác cũng có dấu ấn hình con mắt hay không.

Đây là cách cuối cùng, cũng gần như là cách bất khả thi nhất.

Đó là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai, chính là hệ thống!

Nếu Tần Vũ tặng một trong những thẻ nhân vật của mình cho Lương Quỳnh.

Dựa theo vị trí ngôi mộ cổ mà họ đang ở, huyết mạch chắc chắn sẽ được kích hoạt.

Hệ thống ngay cả người chết cũng có thể cứu sống, tự nhiên cũng có thể làm cho Lương Quỳnh sống lại.

Nhưng có thực sự nên cho không?

Lương Quỳnh đã trải qua quá nhiều chuyện, nói thật lòng thì không hề ghét cô ấy.

Nhưng tục ngữ có câu, mỗi người có một số phận.

Nếu mình cho cô ấy thẻ nhân vật, vậy số phận của cô ấy sẽ bị thay đổi.

Rốt cuộc là để cô ấy cứ thế ra đi, quên đi những trải nghiệm đau thương đó là tốt nhất.

Hay là cứu cô ấy, để cô ấy tiếp tục trải qua những chuyện đó là tốt nhất?

Tần Vũ trong lòng cũng không quyết định được.

Cậu không phải Thượng đế, không có quyền quyết định sinh tử của người khác.

Ai mà biết được, Lương Quỳnh rốt cuộc có muốn được cứu sống hay không?

Những vấn đề này lúc này nghĩ đến đều là vô nghĩa.

Vì căn bản không có câu trả lời.

Cả đường hầm mộ đều trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng đào đường hầm của Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử là không ngừng nghỉ.

Bỗng nhiên trong phòng livestream xuất hiện một ID lạ tên là Lão Hải.

Người này gửi tin nhắn: 【Các đại lão, tôi là một thương nhân đồ cổ, mùi hương mà các vị nói tôi biết một chút!】 Bàn Tử thấy vậy, nói một cách thờ ơ: "Nói!

Bây giờ chúng tôi cũng không có tâm trạng nói chuyện phiếm với ông!" Lão Hải gửi một biểu cảm mặt cười tỏ ý đã hiểu, sau đó gửi vài tin nhắn.

Đại ý là nói, khi ông ta thu mua đồ cổ, cũng từng thu được một số thứ có mùi hương kỳ lạ.

Hơn nữa cũng có liên quan đến Cấm bà, nên muốn nói cho Bàn Tử và mọi người biết.

Theo Lão Hải nói, mùi hương kỳ lạ đó hẳn là Cấm bà hương.

Cấm bà hương ở đây không phải là mùi hương cơ thể, mà là mùi hương từ xương của Cấm bà.

Ông ta nói có người sẽ dùng xương của Cấm bà làm hương liệu, chế thành hương đốt.

Tối đi ngủ đốt một nén, đảm bảo sẽ có một giấc mơ đẹp.

Chương 563

Bàn Tử đọc đến đây còn cảm thấy buồn nôn.

Nhưng nghĩ lại, kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, ý của ông là, mùi hương chúng ta ngửi thấy, chính là mùi xương của con Cấm bà đó hả!" "Thật mẹ nó buồn nôn!" Lão Hải cười cười cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là chia sẻ những gì mình biết với họ.

Nhỡ đâu có ích thì sao?

Mọi người đều là người xem livestream, vốn cũng chỉ để giải trí, thấy tình hình của Bàn Tử và mọi người như vậy, tự nhiên cũng biết gì nói nấy.

Bàn Tử thấy thời gian cũng gần đủ rồi, liền đi vỗ vỗ Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng cố chấp nữa.

Người đã chết cứng rồi, làm hồi sức tim phổi nữa cũng vô dụng.

Ngô Bất Chính lúc này cả người tuyệt vọng dựa vào vách tường.

Nước mắt không ngừng chảy, nhưng cậu từ đầu đến cuối không nói một lời, cũng không biết đang nghĩ gì. "Chuẩn bị đi, nhiều nhất là mười phút nữa chúng ta có thể ra ngoài rồi!" Phía trước truyền đến giọng của Giải Thiên Linh.

Ngô Bất Chính nghe vậy lặng lẽ đứng dậy lấy dây thừng từ trong ba lô ra, xem ra là muốn mang Lương Quỳnh ra ngoài. "Thiên Chân cậu đừng quậy nữa, cô ấy chết rồi còn mang theo làm gì!" Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính lại đẩy Bàn Tử ra, không quan tâm gì cứ muốn đi buộc Lương Quỳnh.

Tuy nhiên mặt cậu đầy nước mắt, vô thức dùng tay lau một cái.

Nhưng ngay sau đó cả người cậu liền sững sờ. "Thiên Chân?" Bàn Tử nghe vậy cảm thấy có gì đó không ổn, vội hỏi.

Nhưng Ngô Bất Chính căn bản không để ý đến cậu ta, ngược lại còn vội giơ tay lên đặt ở chóp mũi ngửi ngửi.

Dường như cảm thấy không đúng, lại kéo tay của Bàn Tử và Tần Vũ qua ngửi.

Nhưng vẫn không đúng.

Cuối cùng cậu nhìn về phía Lương Quỳnh, nhấc tay cô ấy lên.

Đặt ở chóp mũi ngửi một cái, sắc mặt cả người lập tức thay đổi. "Cô... cô ấy sắp biến... biến thành Cấm bà rồi!" Ngô Bất Chính sợ hãi vội lùi về sau mấy bước.

Bàn Tử và Tần Vũ nhìn mà không hiểu.

Ngô Bất Chính vội giải thích: "Trên... trên người cô ấy bắt đầu xuất hiện mùi hương đó rồi!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy ngẩn người, vội cầm tay Lương Quỳnh lên ngửi, quả nhiên phát hiện trên người Lương Quỳnh cũng xuất hiện mùi hương đó.

Nhưng rất nhạt, dường như mới chỉ bắt đầu. "Không được, tôi phải mang cô ấy ra ngoài, nếu cô ấy biến thành Cấm bà, các cậu sẽ hoàn toàn hết cứu!" Ngô Bất Chính nói rồi định động thủ, nhưng ngay sau đó cậu dường như nghĩ đến điều gì, cả người ngồi phịch xuống đất, miệng lẩm bẩm: "Không còn thời gian nữa, không còn thời gian nữa!" "Không còn thời gian nữa!" "Thiên Chân, cái gì không còn thời gian nữa, cậu nói rõ ràng đi!" Bàn Tử lo lắng nói.

Tần Vũ thấy vậy tiến lên nắm lấy cổ tay Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng kích động, từ từ nói.

Ngô Bất Chính bị Tần Vũ nắm lấy, cảm xúc hơi dịu lại một chút, nói: "Tôi... tôi nghĩ thông suốt rồi!

Cô... cô ấy có thể không phải bị Cấm bà giết chết!

Cô... cô ấy là bị lời nguyền và viên thuốc giết chết!" "Các cậu có thể cũng sẽ..." Ngô Bất Chính đứt quãng nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Vũ và Bàn Tử lúc này mới hiểu ý của cậu.

Tóc của Cấm bà tuy có thể làm người ta ngạt thở, nhưng vừa rồi thời gian không dài, Bàn Tử dung tích phổi lớn thậm chí còn chưa hôn mê.

Lương Quỳnh cho dù hôn mê, tiến hành hồi sức tim phổi cũng có khả năng rất lớn cứu được.

Nhưng cô không có bất kỳ phản ứng nào, điều này rõ ràng là không bình thường.

Lời giải thích duy nhất chính là, cô có thể trước khi bị Cấm bà bắt đi đã đến lúc dầu cạn đèn tắt.

Mà điều có thể giải thích điểm này, chính là lời nguyền và viên thuốc kia.

Lời nguyền sẽ dựa vào tuổi thọ của mỗi người mà quyết định thời gian phát bệnh.

Tần Vũ biết rất rõ, phần thưởng tuổi thọ của thẻ nhân vật Hồ Tư Lệnh là năm năm.

Nhưng Lương Quỳnh chỉ nhận được hai năm rưỡi.

Đây có thể chính là vì nguyên nhân của lời nguyền, khiến tuổi thọ của cô rút ngắn đi một nửa.

Mà nếu tác dụng thi hóa của viên thuốc cũng như vậy, và mùi hương chính là khởi đầu của nó.

Chương 564

Vậy thì tất cả đều có thể giải thích được.

Lương Quỳnh chỉ có hai năm rưỡi tuổi thọ, đã ăn viên thuốc.

Vì tuổi thọ chỉ có hai năm rưỡi, nên sự thi hóa của viên thuốc cũng bắt đầu bộc phát sớm.

Cộng thêm tác dụng của lời nguyền.

Gần như là tương trợ lẫn nhau, dẫn đến tuổi thọ của Lương Quỳnh còn không đạt được hai năm.

Trực tiếp bắt đầu thi hóa, biến thành Cấm bà.

Nói cho cùng vẫn là tuổi thọ quá ngắn.

Nên lời nguyền và sự thi hóa của viên thuốc đã bộc phát sớm.

Mà Bàn Tử và Tần Vũ vì tuổi thọ còn dài, nên có thể hiệu quả của hai thứ này đều chưa rõ ràng lắm.

Nhưng dựa theo tình hình hiện tại, nếu thật sự là như vậy, vậy người tiếp theo xảy ra chuyện chính là Bàn Tử.

Sau đó là Tần Vũ.

Nhưng khi nào họ xảy ra chuyện, vẫn chưa rõ, nhưng e là thời gian cũng không còn lâu nữa.

Lối suy luận kiểu Tà Đế của Ngô Bất Chính rất lợi hại.

Chỉ tiếc là đến bây giờ mới nghĩ thông suốt những điều này.

Đã có vẻ hơi muộn rồi.

Ngô Bất Chính không muốn từ bỏ, nói: "Chúng ta có lẽ vẫn còn cơ hội, chỉ cần trước khi Lương Quỳnh hoàn toàn biến thành Cấm bà, mang cô ấy tìm đến di tích tiền thế của Ma quốc, chúng ta có lẽ vẫn còn cơ hội!" Bàn Tử nghe vậy cười khẩy: "Thiên Chân, cậu tỉnh lại đi!

Cô ấy chết rồi, tìm được thì có ích gì!" "Hơn nữa tình hình của cô ấy, e là chưa đến ba ngày đã biến thành Cấm bà rồi!" "Ba ngày chúng ta còn chưa vào được sa mạc!" "Tôi biết cậu không nỡ xa tôi và Tiểu ca, nhưng đây chính là số mệnh của chúng tôi, cậu càng như vậy, làm anh em trong lòng càng khó chịu, hiểu không!" "Nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn các cậu đi chết, mà tôi không làm được gì!" Ngô Bất Chính giận dữ nói.

Nói rồi nước mắt cậu chảy xuống. "Tôi không muốn nhìn các cậu chết trước mặt tôi, giống như khi xuống mộ vậy, hai người không có ở đây tôi sợ lắm, hai người có biết không!" Lại nói lúc này trên biển.

Tần Vũ và Bàn Tử ngồi trên chiếc xuồng cao tốc của tổ chương trình thẳng tiến.

Theo tài liệu mà tổ chương trình cung cấp, họ chỉ cần tối đa bốn tiếng là có thể đến được nơi xảy ra sự việc.

Tốc độ này đã rất nhanh rồi.

Mà tổ chương trình cũng đúng là dân kinh doanh.

Một bên lên đường, một bên đã có người sắp xếp thiết bị livestream, đeo lên cho hai người.

Do là đi cứu người, và quan trọng nhất là phải tìm được Lương Quỳnh.

Nên Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, đeo thiết bị livestream xong.

Nhân viên công tác bên cạnh liền nhắc nhở họ: "Một phút nữa sẽ bắt đầu livestream!" "Tiểu ca, hai người phải cố lên nhé, tôi cũng là fan của cậu!" Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử nghe vậy có chút không vui. "Tức là ông không phải fan của Bàn gia tôi chứ gì, vậy thì còn gì để nói nữa, lại đây, Bàn gia tiễn ông xuống sông bắt ba ba!" Nhân viên công tác kia giật mình vội nói: "Bàn gia đừng, đừng, em gái tôi đặc biệt thích anh, còn nói lúc nào gặp anh thì bảo tôi đưa số điện thoại của nó cho anh!" Nói rồi thanh niên đó thật sự lấy ra một tấm danh thiếp đưa qua.

Bàn Tử vốn còn đang rất vui, có em gái biết hàng.

Kết quả nhìn danh thiếp, lập tức nổi đóa. "Em gái của cậu mẹ nó cũng nhiều thật, còn có thể lựa chọn nữa!" "Bàn gia tôi là loại người đó sao!" "Nhưng mà xem chất lượng cũng không tệ, Bàn gia tôi miễn cưỡng nhận vậy!" Bàn Tử nói rồi nhét danh thiếp vào túi.

Trong lúc hai người nói chuyện.

Trên các chương trình truyền hình và trên mạng của cả nước Việt, chương trình của tổ chương trình đã hoàn toàn chiếm sóng.

Người dẫn chương trình đang đứng trước ống kính, kích động tuyên bố: 【Thưa quý vị, thưa quý vị!

Chương trình 《Cổ Mộ Thám Bí》 của chúng ta đã đi đến hồi kết】【Nhưng tin tức gần đây chắc mọi người đều đã xem rồi】【Tổ chương trình chúng tôi được các đơn vị liên quan ủy thác, đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Tần Vũ tiểu ca】【Tần Vũ tiểu ca đã lên đường đi giải cứu giáo sư Trần và những người khác】【Không nói nhiều nữa, kỳ này chương trình được gộp vào mùa thứ hai của 《Tiểu Ca Đưa Bạn Đi Thăm Mộ》】【Tiếp theo chúng ta sẽ đi thẳng vào chủ đề chính】Theo giọng nói của người dẫn chương trình, phòng livestream của Tần Vũ và Bàn Tử cũng ngay lập tức mở ra.

Vô số cư dân mạng ồ ạt tràn vào.【Tôi chửi thề, tổ chương trình các người có phải là người không, đi làm còn có ngày nghỉ cuối tuần, không thể để Tiểu ca nghỉ một ngày à?】【Mẹ kiếp, nói đúng!】【Đúng cái con khỉ, Tiểu ca nghỉ rồi chúng ta xem cái gì】【Cút cút, khoan đã, sao thiếu một người?

Vợ của Tiểu ca đâu?】【Bạn bị ngáo à, vợ của Tiểu ca mất tích rồi mà!】【Cút, tôi nói không phải Lương Quỳnh, tôi nói là Ngô tiểu ca】【Nhanh vậy đã xác định vị trí chính cung nương nương rồi à?】【Ủng hộ!

Ngô tiểu ca đâu?

Ngô tiểu ca không đến, Tần tiểu ca của chúng ta bảo vệ ai đây!】【Mẹ kiếp, tổ chương trình ăn hại à, không biết khán giả muốn đẩy thuyền CP nào với nào à?】Phòng livestream loạn thành một nồi cháo.

May mà tổ chương trình cũng không phải dạng vừa, vội nói:【Tin tức mới nhất, Ngô tiểu ca đã lên đường rồi, rất nhanh sẽ hội hợp, mọi người đừng kích động ha ha】Bàn Tử và Tần Vũ nhìn thấy vậy, đều không khỏi nhíu mày.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân thật sự đuổi theo rồi, xem ra đi Ma quốc một chuyến, đầu óc đã tiến bộ không ít!" "Nhưng mà sao tổ chương trình biết được, chú ba của nó không phải là người của tổ chương trình sao?" Tần Vũ nói: "Ngô Tam Tỉnh không cản được cậu ấy!" Bàn Tử tỉnh ngộ vội nói: "Vậy chúng ta có cần đợi nó không, dù sao một mình nó e là sẽ gặp nguy hiểm!" Tần Vũ lại lắc đầu: "Thời gian gấp rút, chúng ta đi trước hứng sấm sét, cậu ấy sẽ không gặp nguy hiểm nữa!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, cười nói: "Tiểu ca, sao cứ nhắc đến Thiên Chân là cậu lại nói nhiều thế, cậu không phải thật sự thích nó đấy chứ!" "Mẹ kiếp, nam nam!

Khẩu vị của hai người cũng nặng thật, tôi đi xem mấy em gái kia thì hơn!" Bàn Tử nói rồi lấy danh thiếp chạy sang một bên.

Xuồng cao tốc không ngừng nghỉ thẳng tiến đến đích.

Tuy nhiên, ông trời có chút không chiều lòng người.

Mới chạy được hai tiếng, thời tiết nói thay đổi là thay đổi.

Chương 565

Cả chiếc xuồng cao tốc ngoài Bàn Tử và Tần Vũ ra, chỉ có hai nhân viên công tác.

Một người phụ trách lái thuyền, một người phụ trách thay ca.

Người vừa giới thiệu em gái cho Bàn Tử tên là Trương Đông.

Người còn lại lái thuyền là em trai cậu ta, Trương Nam.

Trương Nam nhìn thấy thời tiết này, lập tức nhíu mày nói: "Anh hai, thời tiết thay đổi nhanh quá, chúng ta e là không vượt qua được rồi, hay là tạm thời neo lại một chỗ?" Lúc này trên cả mặt biển mây đen giăng kín, bão tố e là sắp ập xuống.

Thời tiết trên biển thay đổi thất thường, một khắc trước trời quang mây tạnh, một khắc sau đã là sấm chớp đùng đoàng.

Nhưng mưa đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ cần sóng gió không lớn, loại xuồng cao tốc hàng đầu này cũng có thể chịu được.

Trương Đông lại có vẻ mặt khó coi nói: "Không được!

Phải vượt qua, ở lại đây tám phần sẽ xảy ra chuyện!" "Tại sao?" Trương Nam không hiểu, Trương Đông lại không có ý định giải thích. "Cứ làm theo là được, anh hai còn lừa em được chắc!" Bàn Tử vốn đang xem ảnh gái vui vẻ, nghe thấy lời của họ không khỏi sáp lại gần. "Em trai Dưa Đông, cậu hoảng hốt như vậy là biết chuyện gì sao?" "Chuyện trên biển này Bàn gia tôi tuy không biết, nhưng gió to bão lớn thế này, một khi bị sóng biển lật, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đấy!" Người trong phòng livestream lúc này cũng đồng loạt khuyên tốt nhất nên ở lại tại chỗ.

Một khi trời mưa mà chạy loạn, sẽ xảy ra chuyện đấy.

Trong đó có một người dường như sống ở ven biển phát đạn mạc nói: 【Không được!

Tuyệt đối không được, trên biển không gió mà nổi sóng, mây đen giăng kín, đó là có yêu ma đến tác oai tác quái】【Các người nếu không mau vượt ra ngoài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!】【Có vật phẩm cúng tế không?

Có thể cầu phúc cho Hải Long Vương hoặc Lão Tổ Mẫu!】Bàn Tử thấy vậy khinh thường. "Hải Long Vương, Hải Long Quy cái gì, Bàn gia tôi sóng to gió lớn nào chưa từng thấy!" "Thủy quỷ tôi còn gặp rồi, mà còn là nữ nữa!

Các người đoán xem sau đó cô ta thế nào?" Trương Nam rất tò mò, hỏi: "Bàn gia, nữ thủy quỷ đó sau này không phải... không phải có thai rồi chứ!" "Cút đi, Bàn gia tôi không có khẩu vị nặng như vậy!" "Nữ thủy quỷ đó sau này...

Ái u!" Bàn Tử một câu chưa nói xong, cả chiếc xuồng cao tốc bị sóng biển đánh suýt lật.

Cậu ta đập mạnh vào bánh lái, eo đau điếng.

Trương Đông thấy họ còn tán gẫu, biết không dùng chiêu độc không được rồi, lập tức hét lên: "Bàn gia, tôi biết hai người lợi hại, nhưng hai anh em chúng tôi chỉ là người bình thường!" "Chúng tôi chỉ là kiếm miếng cơm ăn, hai người đừng làm khó chúng tôi nữa!" "Nói thật cho anh biết, trước đây nhóm của giáo sư Trần sáu người, chưa đến nơi đã mất một người!" "Người đó chính là bị một con thuyền ma cướp đi mạng sống, không đi nữa con thuyền ma đó có thể sẽ đến đấy!" Tần Vũ nghe vậy nhíu mày.

Bàn Tử vội hỏi: "Con thuyền ma mà cậu nói, có phải màu trắng, hơn nữa còn rất lớn không!" "Đúng đúng!

Sao anh biết?" Trương Đông vội hỏi.

Bàn Tử chỉ về phía trước nói: "Mẹ kiếp, nó không phải đến rồi sao!" Mọi người nhìn theo ánh mắt.

Quả nhiên phát hiện trên mặt biển đen kịt, một con thuyền ma màu trắng lảo đảo, đã trôi đến gần. "Mẹ ơi, mau lái thuyền!

Mau lái thuyền, chúng ta là xuồng cao tốc, nó không đuổi kịp đâu!" Trương Đông vội hét lên.

Nhưng em trai cậu ta đã bị dọa ngây người, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trương Đông thấy vậy một tay kéo em trai ra, tự mình khởi động máy bỏ chạy.

Tuy nhiên, chiếc xuồng cao tốc bình thường chỉ cần khởi động là nổ máy, lúc này lại như bị cái gì kẹt lại.

Bất kể cậu ta khởi động thế nào, cũng không có động tĩnh gì!

Mà lúc này ở phía sau, con thuyền ma màu trắng, đã áp sát lại gần!

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng đột nhiên im lặng.

Dường như cũng bị cuộc nói chuyện của họ chạm vào chỗ mềm yếu trong lòng.

Lúc này, cả phòng livestream lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều rất ngưỡng mộ tình anh em này.

Tục ngữ nói rất hay, nữ vì tri kỷ mà trang điểm, nam vì người thấu lòng mà dũng cảm.

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly ít, lời không hợp nhau nửa câu cũng nhiều.

Đời người có được một hai người anh em chân thành đã là quá đủ rồi.

Ai lại có thể trơ mắt nhìn anh em đại nạn sắp đến mà vẫn giữ được tâm thế bình thường chứ.

Trong phòng livestream, nhân tài xuất hiện lớp lớp, bỗng không biết là ai đã gửi một dòng đạn mạc. 【Tình và nghĩa】 Sau đó một người khác nối tiếp. 【Trị ngàn vàng】 Lập tức, cả phòng livestream như biến thành sân khấu buổi hòa nhạc, từng dòng đạn mạc nối đuôi nhau hiện ra. 【Lên núi đao, xuống địa ngục có gì hối tiếc】 【Máu lệ vì tình rơi, đến chết không hối hận, có ai dám hỏi han?】 Bàn Tử thấy dòng đạn mạc này thì không nhịn được cười, nhưng đó là nụ cười trong nước mắt.

Ngô Bất Chính cũng cười, nhưng tay anh không dừng lại, vẫn muốn đưa Lương Quỳnh ra ngoài.

Anh nói: "Không thử thì thật sự chẳng còn gì cả, nếu thực sự hết cơ hội rồi, tôi hy vọng trước khi hoàn toàn hết cơ hội, tôi vẫn đang trên con đường nỗ lực!" "Tương lai nếu các cậu thật sự phải đi, tôi sẽ không phải là người cuối cùng!" Tần Vũ nắm lấy cổ tay Ngô Bất Chính, bình thản nói.

Chương 566

"Cậu không thể chết trước mặt tôi!" "Hơn nữa cũng không phải là thật sự không còn cơ hội!" Tần Vũ nói rồi đặt Lương Quỳnh xuống đất lại.

Sau đó rút con dao găm ở chân ra, rạch một đường trên mu bàn tay mình.

Lập tức từng giọt máu tươi rỉ ra.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn Tần Vũ, không hiểu cậu định làm gì.

Tần Vũ cũng không giải thích, chỉ mở miệng Lương Quỳnh ra, nhỏ máu tươi của mình vào miệng cô.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn mà ngây người.

Nhưng chỉ có Tần Vũ biết, đây chỉ là một cái cớ, còn việc cậu thực sự muốn làm, là ở trong lòng.

Vẫn là câu nói đó, cậu sẽ không nhìn Ngô Bất Chính chết trước mặt mình.

Nếu vì tuổi thọ của mình ngắn mà phải để Ngô Bất Chính đi chết cùng mình sớm hơn, vậy cậu thà bất chấp mọi giá để kéo dài tuổi thọ của bản thân.

Một giọng nói vang lên trong đầu. 【Tặng thẻ nhân vật!】【Đinh!

Tặng thẻ nhân vật thành công】【Thẻ nhân vật đang liên kết với đồng đội 1%... 100%】【Chúc mừng thẻ nhân vật liên kết thành công, đang kiểm tra vị trí cổ mộ】【Chúc mừng, hoàn thành thám hiểm cổ mộ, tiến độ kích hoạt huyết mạch thẻ nhân vật đạt 100%】

【Chúc mừng đồng đội nhận được toàn bộ năng lực của nhân vật】【30% năng lực nhân vật, cải tạo thể chất hoàn thành, nhận được kinh nghiệm làm việc tại tạp chí địa lý】【50% năng lực nhân vật, một lá Mạc kim phù gia truyền】【70% năng lực nhân vật, Phi hổ trảo, Tinh cương tán gia truyền】【100% năng lực nhân vật, năng lực cảm nhận của hậu duệ Tiên tri】......【Đinh!

Hệ thống phát hiện số lượng đồng đội đạt bốn người, toàn viên tăng thêm 10 năm tuổi thọ】【Đinh!

Số lượng đồng đội đạt bốn người, nhận được một phần quà bí mật cuối cùng của cổ mộ, đã tự động gửi đi】Cùng với tiếng của hệ thống không ngừng vang lên, Tần Vũ chỉ cảm thấy một luồng thông tin nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Chỉ lướt nhìn qua, cậu đã hiểu ra, đó chính là bản đồ cơ quan của toàn bộ lăng mộ dưới đáy biển.

Quả nhiên giống như cậu nghĩ.

Phần quà bí mật cuối cùng khi tổ đội bốn người chính là lời giải đáp cho phần khó hiểu nhất của ngôi mộ này.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Tần Vũ.

Cậu lập tức băng bó vết thương, sau đó ra hiệu cho mọi người nhìn Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử vẫn còn mơ hồ.

Nhưng ngay sau đó, họ kinh ngạc nhìn thấy lồng ngực Lương Quỳnh đang phập phồng, hơi thở của cô đã được khôi phục.

Ngô Bất Chính trong lòng kinh hãi, vội đưa tay ra sờ thử.

Lập tức cảm nhận được hơi thở. "Cô ấy sống rồi!" Ngô Bất Chính kích động nói.

Bàn Tử thì nhìn Tần Vũ như nhìn bảo bối. "Mẹ kiếp!

Tiểu ca, cậu rốt cuộc làm thế nào vậy!" "Đợi ra ngoài rồi, Bàn gia tôi mời cậu ăn combo tiết canh vịt, cậu nhất định phải để lại cho Bàn gia chút máu đấy!" "Tương lai nếu tôi có mệnh hệ gì, chỉ trông vào máu thần của cậu cứu mạng thôi!" Tần Vũ không để ý đến anh ta, chỉ có cậu mới biết thứ cứu mạng không phải là máu của mình.

Đó chỉ là để che đậy việc hệ thống tặng thẻ nhân vật mà thôi.

Chỉ là mười năm tuổi thọ từ việc lập đội này, đến trên người Lương Quỳnh thì còn lại được mấy năm đây?

Cậu cũng không biết.

Mùi hương kỳ lạ trên người Lương Quỳnh vẫn còn, rõ ràng là không thể đảo ngược được nữa, nhưng quá trình thi hóa thành cấm bà có thể sẽ được kéo dài.

Đối với họ mà nói, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Lúc này, người trong phòng livestream lại rất bình tĩnh.

Dường như những chuyện thế này đã trải qua nhiều, mọi người cũng đã quen rồi.

Chỉ có người gửi một câu trong phòng livestream. 【Mới xem chưa hiểu tình, xem lại đã ngơ ngác, nếu hỏi vì sao thế, Tiểu ca chính là bí ẩn】【Mẹ nó, cả người Tiểu ca toàn là báu vật, máu cũng thành máu thần rồi, người chết cũng cứu sống được】【Ai, phen này giới khoa học lại có thêm một bí ẩn chưa có lời giải của thế giới】【Ha ha!

Đề nghị kỳ sau, chuyên nghiên cứu Tần tiểu ca】Mọi người nói đùa, không khí cũng dịu đi không ít.

Lúc này, phía trước cũng truyền đến giọng của Giải Thiên Linh.

"Đạo động thông rồi, mau đi!" Mọi người nghe vậy không nói nhiều, Bàn Tử cõng Lương Quỳnh, cả nhóm lập tức bò về phía trước.

Ra khỏi đạo động, mọi người mới thấy đạo động này của họ lại thông thẳng đến gian tai thất mà họ đã xuống vũng nước trước đó.

Nhưng nó ở độ cao nửa chừng, trước mặt là bậc thang đá.

Mọi người lần lượt ra ngoài, cũng lười đi xuống nữa, trực tiếp men theo bậc thang đá trở về đường hầm.

Nhưng đến đây, mọi người không thể không nhắc đến tình hình của gian tai thất này.

Ngô Bất Chính nói: "Nơi này biến hóa khôn lường, chúng ta phải làm sao!" Bàn Tử lại cười nói: "Sợ gì chứ, đã đến đây rồi, Thiên Vương lão tử đến cũng không sợ!" "Cứ tìm đại một gian tai thất vào, chỉ cần có vũng nước, chúng ta lặn thẳng xuống chắc chắn có thể ra ngoài!" Tần Vũ trong lòng thực ra đã hiểu nguyên lý hoạt động của những gian tai thất này.

Chương 567

Nhưng lúc này mọi người đã không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Nguyên lý hoạt động gì cũng lười quan tâm, chỉ cần tìm một gian tai thất có vũng nước là có thể ra ngoài.

Mọi người men theo đường hầm tìm kiếm, quả nhiên rất nhanh đã tìm được một gian tai thất.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong quả nhiên có một vũng nước.

Hơn nữa, điều họ không ngờ tới là gian tai thất này lại chính là gian tai thất mà Tần Vũ và Bàn Tử xuất hiện lúc đầu tiên.

Mặc dù trong gian tai thất không còn mấy thứ như bình sứ nữa, nhưng hai bộ thiết bị lặn lại đặt ngay bên cạnh vũng nước, chính là của họ.

Có hai bộ thiết bị lặn này, họ tuyệt đối có thể ra ngoài bình an.

Lương Quỳnh vẫn còn hôn mê, nhưng hơi thở đã ổn định lại.

Bàn Tử đặt cô sang một bên, chuẩn bị gọi Tần Vũ mặc thiết bị lặn.

Nào ngờ Ngô Bất Chính đột nhiên chỉ vào mặt nước nói: "Cấm bà ở trong nước có phun bong bóng không?" Câu hỏi này của anh rất kỳ lạ.

Mọi người nhất thời đều không phản ứng kịp.

Ngô Bất Chính vội chỉ vào mặt nước nói: "Các cậu tự nhìn đi!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, lập tức thấy trong vũng nước đó lại có từng cái bong bóng nổi lên, hơn nữa còn ngày càng lớn.

Rõ ràng là có thứ gì đó sắp trồi lên. "Tránh ra!" Tần Vũ hô.

Bàn Tử thấy vậy vội đi ôm Lương Quỳnh, vừa ôm lên, trong lòng kêu khổ: "Sao trong ba lô của con nhóc này lại có thêm nhiều đồ sắt thế, nặng trịch!" Anh ta nào biết, những thứ trong ba lô Lương Quỳnh chính là phần thưởng mà hệ thống đưa, Phi hổ trảo và Tinh cương tán.

Cả nhóm gần như vừa lùi ra thì một gương mặt quái dị đầy vảy cá thò ra từ dưới nước.

Lại chính là con hải hầu tử mà Tần Vũ đã gặp trên thuyền ma!

Tên này cực kỳ thù dai, không ngờ lại bám theo đến tận đây. "Cái thuyền rách này rốt cuộc có được không vậy, cứ trôi thế này là sắp đâm vào rồi!" Bàn Tử ở bên cạnh sốt ruột nói.

Thế nhưng Trương Đông mồ hôi đã chảy ròng ròng vì lo lắng, nhưng cả chiếc xuồng cao tốc vẫn không có chút phản ứng nào. "Đại ca đừng làm nữa, chắc chắn là do con thuyền ma kia giở trò, chúng ta có lẽ không đi được đâu!" Trương Nam hoảng hốt nói.

Lúc này sắc mặt Trương Đông cũng đã thay đổi, giọng nói có chút run rẩy.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, con thuyền ma màu trắng phía sau đã cách họ chưa đầy hai mươi mét.

Tốc độ của con thuyền ma đó lại rất nhanh, e rằng chưa đến hai phút là đâm tới nơi.

Nhưng giờ xuồng cao tốc cũng hỏng rồi, họ bây giờ chính là những tấm bia sống trên biển, đúng là không có chỗ nào để trốn.

Bàn Tử thấy Tần Vũ mãi không nói gì, bèn túm lấy cổ áo Trương Đông, giận dữ nói: "Mẹ nó chứ nói cho rõ ràng đi, con thuyền ma đó rốt cuộc là thế nào, trước đây người của giáo sư Trần sao lại mất một người!" Bàn Tử nhớ rất rõ, Trương Đông trước đó nói đoàn của giáo sư Trần có sáu người, nhưng chưa đến nơi đã mất tích một người, dường như có liên quan đến con thuyền ma này.

Lúc này con thuyền ma lại xuất hiện, khiến anh cũng không khỏi có chút rợn gáy.

Lúc này Trương Đông đã hoàn toàn ngây người, cả người bị Bàn Tử xách lên mềm nhũn không sức lực, đầu óc cũng bị Bàn Tử lắc qua lắc lại.

Trương Nam ở bên cạnh vì không biết chuyện này, nên có vẻ bình tĩnh hơn Trương Đông một chút.

Người không biết thì không sợ mà.

Trương Nam nói: "Đại ca, anh rốt cuộc còn biết gì thì mau nói đi, có Tiểu ca ở đây chúng ta sợ cái quái gì!" Trương Đông nghe vậy, lập tức giật mình nghĩ thầm: Đúng vậy!

Tiểu ca đến thi khôi ngàn năm còn phải quỳ gối, lẽ nào lại sợ một con thuyền ma quèn?

Trương Đông vội trấn tĩnh lại rồi nói: "Thực ra tôi cũng không biết nhiều, đều bị cấp trên phong tỏa rồi!" "Nghe nói thuyền cá của giáo sư Trần bọn họ cũng gặp phải con thuyền ma này!" "Cụ thể ra sao tôi cũng không biết!

Tóm lại là sau đó thiếu mất một người!" "Có lẽ là bị thứ gì đó trên con thuyền ma này tha đi rồi!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Anh vội quay đầu nhìn Tần Vũ ở bên cạnh.

Tần Vũ lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là sắc mặt có vẻ rất khó coi.

Hai anh em Trương Nam và Trương Đông đều ngồi bệt trên xuồng cao tốc.

Tình hình lúc này, họ sớm đã mất đi chủ kiến, tất cả đều nhìn Tần Vũ, xem cậu nói thế nào.

Lúc này trong cả phòng livestream, vô số cư dân mạng lại vô cùng phấn khích.

Từng người một cười nói. 【Mẹ kiếp, kỳ nào cũng kích thích thế này, chưa đến nơi đã gặp thuyền ma】 【Thuyền ma hay đấy, đều nói thuyền ma lợi hại, lần này chúng ta cũng được mở mang tầm mắt】 【Mày thì mở mang tầm mắt, Tiểu ca với Bàn Tử là đi toi đời đấy】 【Bình tĩnh, Tiểu ca cho hay sóng to gió lớn nào ta chưa từng thấy, một con thuyền ma quèn mà thôi, không đáng nhắc tới】 Cũng không trách mọi người trong phòng livestream lại tin tưởng Tần Vũ như vậy.

Chủ yếu là mấy kỳ qua, biểu hiện của cậu thực sự quá vô địch, đến nỗi khiến nhiều người chỉ cần nhìn thấy cậu là sẽ cảm thấy chẳng phải là xuống mộ thôi sao, dễ như bỡn!

Tần Vũ lúc này không có thời gian xem phòng livestream, ánh mắt dán chặt vào con thuyền ma kia.

Chiếc xuồng cao tốc của họ và con thuyền ma kia có sự chênh lệch về kích thước quá lớn.

E rằng chỉ cần một cú va chạm là sẽ bị lật nhào.

Mà một khi bị lật, mọi người rơi xuống nước thì gần như rất khó lên lại được.

Chương 568

Bàn Tử ở bên cạnh sốt ruột không thôi, lúc này con thuyền ma đã cách họ chưa đầy mười mấy mét, tối đa một phút nữa là đâm tới.

Bàn Tử vội nhìn Tần Vũ: "Tiểu ca, đừng ngẩn ra nữa, không phải nói muốn giành sấm sét cho Thiên Chân sao!

Cứ chậm trễ nữa là chúng ta đều toi đời hết, Thiên Chân đến cũng gặp xui xẻo!" Lời này của Bàn Tử quả thực có tác dụng, vừa nói ra, Tần Vũ bên cạnh liền lên tiếng: "Tôi xuống kiểm tra, cậu trông chừng họ!" Nói xong, Tần Vũ cũng không kịp cởi quần áo, rút một con dao găm ở chân ra rồi nhảy xuống.

Mớn nước của xuồng cao tốc không sâu, thậm chí không cần bình dưỡng khí.

Chỉ cần Tần Vũ động tác đủ nhanh, tuyệt đối có thể lên lại được.

Chỉ là con thuyền ma ngày càng gần, ba người Bàn Tử đều có thể thấy rõ màu trắng như giấy dán trên đó, trong lòng đều có chút rợn gáy.

Trương Đông và Trương Nam thì ngồi bệt trên xuồng, toàn thân run rẩy, rõ ràng đã không giúp được gì nữa!

Mắt thấy thuyền ma ngày càng gần, Bàn Tử cũng không ngừng gọi xuống nước.

Nhưng dưới nước lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Anh chỉ có thể xem qua phòng livestream của Tần Vũ, phát hiện Tần Vũ đã đến gần chân vịt.

Nhìn một cái, ngay cả Bàn Tử cũng không khỏi chửi thề.

Chân vịt lại bị thứ gì đó quấn lấy.

Một mảng đen kịt, quấn chặt lấy chân vịt.

Khi Tần Vũ đến gần, mọi người mới kinh ngạc phát hiện, thứ quấn lấy chân vịt lại là một búi tóc lớn.

Mái tóc này dài đến mức khiến người ta sởn gai ốc, từng búi như sợi dây thừng màu đen quấn quanh chân vịt.

Tần Vũ lấy dao găm ra cắt.

Tóc vốn rất giòn, cắt vài nhát đã dọn sạch được một búi lớn.

Tần Vũ thử xoay chân vịt, thấy đã có thể xoay được, bèn lập tức quay người định rời đi.

Bàn Tử thấy vậy vội gọi Trương Đông khởi động xuồng, con thuyền ma kia sắp đến rồi.

Trương Đông lúc này đã hoàn toàn ngây người.

Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên tát cho hai cái "bốp bốp", tát cho anh ta hoàn toàn tỉnh lại, vội đứng dậy khởi động xuồng.

Tần Vũ lúc này đã bơi ra được hai ba mét, chân vịt phía sau cũng bắt đầu hoạt động.

Nhưng ngay khi cậu chuẩn bị lên xuồng, đột nhiên chỉ cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bị một búi tóc lớn quấn lấy.

Tần Vũ vội dùng dao găm cắt.

Nhưng vừa mới cắt tóc ra, quay đầu lại, Tần Vũ lập tức cảm thấy da đầu như nổ tung.

Không biết từ lúc nào, trước mặt cậu đã xuất hiện một gương mặt trắng bệch.

Gương mặt đó rõ ràng là của một người phụ nữ, không biết đã bị ngâm trong nước bao lâu rồi.

Da trắng bệch, trên đó dường như còn có một lớp vảy thi, trông rất ghê tởm.

Trong mắt của khuôn mặt to lớn đó không có lòng trắng, trông như hai viên châu màu đen được khảm vào.

Khuôn mặt to lớn đó áp sát về phía Tần Vũ, dường như muốn hôn cậu.

Gần như cùng lúc, vô số mái tóc đen lập tức bao bọc lấy Tần Vũ.

Bàn Tử thấy vậy tức giận chửi ầm lên, nói fan hâm mộ của Tiểu ca cũng nhiều quá rồi, xuống nước cũng gặp được, quan trọng là còn là một con thủy quỷ.

Năm nay thủy quỷ cũng ra ngoài đu idol sao?

Miệng thì chửi nhưng tay Bàn Tử không dừng lại, vội thúc giục Trương Đông nhanh chóng khởi động xuồng cao tốc.

Dù không chạy thì ít nhất cũng phải né con thuyền ma đã đến gần này.

Phải nói, Trương Đông được cử đến đón người, kỹ thuật lái xuồng này đúng là không phải dạng vừa.

Ngay khoảnh khắc con thuyền ma sắp đâm vào họ, anh ta đã bẻ lái xuồng chạy ra được hai mét, hiểm hóc tránh được con thuyền ma đó.

Thuyền ma nhanh chóng lướt qua bên cạnh họ, Bàn Tử thậm chí còn ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Nhưng lúc này con thuyền ma kia muốn đâm lại, ít nhất cũng phải đợi một lúc, anh vội xem tình hình của Tần Vũ.

Lúc này mới phát hiện, Tần Vũ không biết từ lúc nào đã lên khỏi mặt nước.

Chỉ là mặt nước gần cậu có chút màu đỏ, dường như đã chảy máu.

Nhìn lại nữ thủy quỷ trong phòng livestream thì đã không thấy đâu nữa.

Bàn Tử vội xem lại đoạn phát lại, quả nhiên thấy Tần Vũ rạch lòng bàn tay mình, nữ thủy quỷ kia liền rời đi. "Tiểu ca cừ thật, máu kỳ lân của cậu đúng là lợi hại, đến nữ thủy quỷ cũng xử lý được!" Chuyện về con hải hầu tử này Ngô Bất Chính và mọi người cũng đều biết.

Trước đó anh còn tra tài liệu đưa cho Tần Vũ.

Lúc này thấy con hải hầu tử truy đuổi đến, cũng coi như trong dự liệu.

Chương 569

Tuy nhiên, điều họ không lường trước được là, trong lúc vội vã tản ra, lại không có ai để ý đến thiết bị lặn.

Thiết bị lặn ban đầu của Tần Vũ và Bàn Tử đang ở ngay bên cạnh vũng nước.

Con hải hầu tử trực tiếp trồi lên từ dưới nước, ngay sau đó nhảy ra ngoài.

Cũng không biết tên này là cố ý hay vô tình, hai chân sau thô kệch của nó lập tức giẫm lên bình dưỡng khí.

Bình dưỡng khí đó vốn là loại xách tay, dưỡng khí không nhiều, nhiều nhất chỉ chứa đủ lượng cho hoạt động dưới nước nửa giờ.

Vì còn phải đi lên, nên giới hạn cũng chỉ một giờ.

Lúc này bị con hải hầu tử giẫm lên, lập tức bị rò khí, dưỡng khí bên trong bay đi hết sạch.

Lần này thì hay rồi, mọi người nhìn mà uất ức không thôi.

Vốn dĩ có thể ra ngoài rất dễ dàng.

Giờ thì hay rồi, hai bình dưỡng khí trực tiếp mất sạch, chỉ còn lại bình dưỡng khí trên người ba người Ngô Bất Chính.

Con đường ra ngoài lại tăng thêm vài phần khó khăn.

Cho dù hai người họ dùng chung một bình, cũng không đủ.

Ít nhất là không thể ra khỏi vũng nước này được rồi.

Dưới vũng nước còn có mộ đạo dưới nước, e rằng đợi họ rời khỏi mộ đạo dưới nước, bên trong rặng san hô thì dưỡng khí cũng đã cạn kiệt.

Mọi người đều rất rõ tình hình này, nhưng lúc này căn bản không phải lúc để cân nhắc chuyện đó.

Bàn Tử đặt Lương Quỳnh sang một bên, liền đi lấy khẩu súng ngắn xách tay kia.

Tuy nhiên, anh ta vừa mới rút súng ra, đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh ta chết lặng.

Chỉ thấy Tần Vũ đã lao lên một bước dài, ngay sau đó cả người tung mình nhảy lên, đáp xuống vai của con hải hầu tử.

Lúc này hải hầu tử còn chưa đứng vững, chân nó đang giẫm lên bình dưỡng khí.

Bị Tần Vũ lao tới, lập tức ngã nhào về phía vũng nước đằng sau.

Nhưng Tần Vũ căn bản không cho nó thời gian phản ứng.

Lập tức eo phát lực, hai chân kẹp lấy đầu con hải hầu tử dùng sức xoay một vòng, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan.

Đầu con hải hầu tử lại bị xoay ngược một trăm tám mươi độ.

Thân hình khổng lồ của nó cứ thế ngã nhào xuống nước.

Mọi người xem mà ngây người.

Mẹ nó chứ, đây chính là hạ gục trong một nốt nhạc!

Hải hầu tử e rằng còn chưa kịp phản ứng đã đi đời nhà ma rồi.

Người trong phòng livestream cũng xem mà ngẩn người ra một lúc lâu, cuối cùng có người gửi một câu. 【Mẹ nó chứ đây là ngàn dặm tặng mạng mà, không biết con hải hầu tử này bám theo làm gì!】【Ông đã nói là đến tặng mạng còn gì!】【Ha ha!】Phản ứng khác với mọi người trong phòng livestream, Bàn Tử và những người khác xem mà ngẩn người ra một lúc lâu.

Cuối cùng lại đồng loạt giơ ngón tay cái về phía Tần Vũ.

Cú hạ gục này đúng là quá ngầu.

Tần Vũ không để ý đến mọi người, nhanh chóng tiến lên kiểm tra bình dưỡng khí.

Nhìn một cái, lòng cũng nguội đi một nửa.

Bình dưỡng khí đã hỏng hoàn toàn, dưỡng khí cũng đã rò rỉ hết.

Hai bộ thiết bị lặn này, rõ ràng là vô dụng rồi. "Lần này phiền phức rồi!

Chúng ta có lẽ phải tìm lối ra khác thôi!" Ngô Bất Chính tiến lên nói.

Giải Thiên Linh ở bên cạnh cũng nói: "Ba bình dưỡng khí, sáu người, đi từ đây xác suất lớn là không ra được!" "Chúng ta tốt nhất là tìm được thân tàu, đi ra từ trên đó, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian!" Bàn Tử nghe vậy rất bất đắc dĩ: "Nói thì đơn giản, nhưng ngôi mộ này là mộ thuyền đắm, nếu phá vỡ vách thuyền, nước không phải sẽ ùa vào hết sao!" "Chúng ta càng không ra được!" Mọi người nghe vậy đều rơi vào im lặng.

Họ cũng rất rõ tình hình này.

Nhưng đây đã là biện pháp cuối cùng rồi.

Nếu không tìm được vị trí gần nhất để rời khỏi mộ thuyền đắm, họ đều sẽ bị chết chìm dưới nước.

Mà tình hình của mộ thuyền đắm này cũng rất phức tạp.

Để người ở trên xuống đưa bình dưỡng khí, e rằng không ai muốn.

Hơn nữa dù có người muốn đến, ai có thể đảm bảo nơi họ vào, nhất định là gian tai thất này chứ?

Nếu chạy đến nơi khác, lại gặp nguy hiểm, thì càng phiền phức hơn.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy cậu nhíu mày dường như đang nghĩ cách, liền ra hiệu cho mọi người đừng làm phiền cậu.

Chương 570

Vấn đề lớn nhất của họ bây giờ là không hiểu rõ kết cấu của toàn bộ mộ thuyền đắm.

Nếu có bản đồ kết cấu hoàn chỉnh, cũng không phải là không tìm được cách ra ngoài.

Mà vấn đề này, đối với Tần Vũ mà nói, không phải là vấn đề.

Bởi vì bản đồ kết cấu này, đang ở trong đầu cậu.

Nói ra có lẽ cũng là số mệnh.

Tần Vũ tặng một tấm thẻ nhân vật cho Lương Quỳnh, không chỉ giải quyết được vấn đề hậu duệ Tiên tri, đồng thời số lượng đồng đội cũng đạt đến bốn người, vừa hay nhận được bí mật cuối cùng của ngôi mộ này.

Mà bí mật cuối cùng này chính là bản đồ kết cấu của lăng mộ dưới đáy biển này.

Tần Vũ chỉ lướt qua một chút, đã tìm được lộ trình tốt nhất.

Cậu gọi mọi người ra khỏi gian tai thất, men theo đường hầm đi về phía trước.

Rất nhanh họ đã nhìn thấy một bức tường.

Bức tường này rất dày, hẳn là giống như loại đá chặn cửa của các ngôi mộ cổ trên đất liền.

Trừ khi dùng thuốc nổ, nếu không thì căn bản không thể phá vỡ được.

Mặc dù họ vẫn còn một ít thuốc nổ xách tay, nhưng một khi cho nổ tung tảng đá chặn cửa này, nước bên ngoài tất nhiên cũng sẽ ùa vào.

Đến lúc đó đừng nói là ra ngoài, không bị nước cuốn đi đã là may rồi.

Mọi người nhìn Tần Vũ, không hiểu cậu đến đây làm gì. "Tiểu ca, ở đây có lối ra sao?" Ngô Bất Chính hỏi, anh tin Tần Vũ sẽ không nghĩ đơn giản là cho nổ tảng đá này là xong.

Quả nhiên, Tần Vũ gật đầu, không nhìn vào tảng đá chặn cửa, mà ở một bên của đường hầm, dùng hai ngón tay thon dài sờ soạng một lúc, cuối cùng dừng lại ở một điểm trong đó. "Ở đây!" Cậu nói.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, cũng hiểu ra, lập tức lấy thuốc nổ xách tay ra.

Mọi người cũng không nói nhiều, cố định thuốc nổ xong, đều trốn đi. "Bùm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, khi mọi người chạy lại xem, chỉ thấy cả bức tường đã sụp đổ.

Mà bên trong, lại lộ ra một gian tai thất ẩn giấu.

Bàn Tử thấy vậy kinh hô: "Ái chà, Tiểu ca sao cậu biết ở đây còn có một gian tai thất vậy!" Mọi người cũng đều không hiểu, Tần Vũ nói: "Thang máy!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, vội nói: "Ý cậu là cơ quan thang máy?

Nhưng chúng ta trước đó đã suy đoán rồi, cơ quan thang máy này không đúng!" "Nếu là cơ quan thang máy, vậy thì trên dưới ít nhất phải còn có tai thất!" "Nhưng dưới vũng nước không có tai thất, nó thông thẳng đến mộ đạo!" Chuyện này, họ trước đó đã bàn qua, cơ quan thang máy chỉ có thể giải quyết được phần lớn vấn đề, nhưng không thể đứng vững trước sự suy xét kỹ lưỡng!

Không biết Tần Vũ lúc này lại nhắc đến thang máy là có ý gì.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Thang máy nằm ngang!" Mọi người nghe vậy, lập tức đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại.

Thang máy nằm ngang, vậy tức là giữa các gian tai thất không phải là kết cấu trên dưới, mà là kết cấu trái phải.

Mấy gian tai thất song song với nhau.

Nếu giải thích như vậy, thì có thể nói thông được.

Kết cấu như vậy, trên dưới đều là nước, đào đạo động cũng sẽ không thông tới nước.

Mà đào về một phía, cuối cùng nhìn thấy sẽ là một gian tai thất khác.

Chỉ là bình thường chỉ có một gian tai thất lộ ra, hai gian khác thậm chí nhiều hơn là ẩn giấu, cho nên mới xuất hiện tình huống tai thất biến đổi.

Cụ thể thế nào, mọi người cũng không có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Lúc này gian tai thất xuất hiện này hẳn là có thể ra ngoài được.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử lập tức bật đèn pin nhảy vào.

Tần Vũ bọn họ còn chưa vào, đã nghe thấy Giải Thiên Linh bên trong hét lên: "Trong này lại có một cỗ quan tài, mà còn là tiểu tử quan!" Tần Vũ không để ý đến anh ta, ra hiệu cho Trương Đông mau đi, lát nữa con thuyền ma kia lại đến thì bọn họ không may mắn như vậy nữa đâu!

Trương Đông cũng không nhiều lời, tăng hết tốc lực lao về phía trước.

Tần Vũ thì nhìn chằm chằm mặt biển, ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử thấy khoảng cách với con thuyền ma ngày càng xa cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Với tốc độ này của chiếc xuồng, con thuyền ma kia dù thế nào cũng không đuổi kịp!

Bàn Tử thở hổn hển hỏi: "Tiểu ca, vừa rồi thứ đó rốt cuộc là gì vậy?

Tóc của nữ thủy quỷ dài đến thế sao?" Tần Vũ lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trong phòng livestream lại xuất hiện một ID quen thuộc.

Ngô Bất Chính!

Ngô Bất Chính nói: 【Tiểu ca, Bàn Tử!

Chương 571

Thứ đó gọi là Cấm bà, là tên gọi chung cho những thứ không tốt ở vùng ven biển, thứ đó cũng là một trong số chúng!】【Các cậu đợi tôi, tôi đang trên đường đến rồi!】Bàn Tử thấy vậy gật đầu nói: "Thôi được, chỉ là chú Ba cậu không cho cậu đến mạo hiểm, sao cậu cứ nhất quyết đòi theo vậy!" "Thôi xong, phen này Tiểu ca lại phải bận rộn nhất rồi!" Hai người nói chuyện đơn giản vài câu, Ngô Bất Chính liền không nói nữa, tiếp tục tranh thủ thời gian lên đường.

Mà Tần Vũ lúc này cũng không nhìn ra biển nữa, mà lại nhìn chằm chằm mặt biển phía trước, vẻ mặt đầy lo lắng.

Bàn Tử thấy vậy an ủi: "Tiểu ca đừng lo, Thiên Chân sẽ không sao đâu, con thuyền ma đó cũng không thể cứ có người đến là lại hiện ra một lần chứ, khối lượng công việc cũng lớn quá rồi!" Tần Vũ lại lắc đầu chỉ vào mặt biển phía trước nói: "Không ổn, tốc độ xuồng nhanh như vậy, sao lâu thế rồi mà vẫn chưa ra khỏi sương mù đen!" "Chúng ta e là đang đi vòng quanh tại chỗ rồi!" Lời của Tần Vũ vừa thốt ra, Bàn Tử cũng phát hiện ra bọn họ đã đi lâu như vậy mà dường như đúng là không thấy ánh sáng xung quanh.

Thời tiết ở Hắc Sơn thay đổi thất thường, nhưng mưa rào cục bộ rất nhiều.

Trên mặt biển có lúc còn có thể nhìn thấy ánh sáng của những khu vực xa xa không mưa.

Nhưng bây giờ xung quanh đều là một màu đen, cứ như tận thế vậy. "Mẹ nó chứ, gặp quỷ đả tường thì có rồi, chứ chưa từng gặp thuyền ma cũng biết giở trò đả tường!" Bàn Tử nói rồi nhìn xung quanh.

Nhưng đột nhiên Trương Đông đang lái xuồng lại kinh hô: "Mẹ ơi, kia là cái gì..." Lời của Trương Đông vừa dứt, mọi người đồng thời nhìn thấy, trong bóng tối phía trước họ lại xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Nhìn kỹ lại, lại là con thuyền ma kia.

Con thuyền ma đó không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh họ, mũi thuyền khổng lồ hướng về phía xuồng của họ mà đâm thẳng tới. "Mau xuống nước!" Tần Vũ hét lên, một chân đã đá Trương Đông xuống, rồi mình cũng nhảy theo.

Bàn Tử trước khi xuống nước định kéo theo Trương Nam, nhưng Trương Nam ở quá xa, cuối cùng anh cũng không với tới được, đành phải tự mình nhảy xuống trước.

Gần như cùng lúc họ rơi xuống nước, cả chiếc xuồng bị đâm bay ra ngoài, lộn mấy vòng trên không, lại nổi trên mặt biển.

Trương Nam cả người bị đâm đến ngất đi, lại may mắn một cách kỳ lạ không bị hất xuống nước.

Chiếc xuồng này là do tổ chương trình bỏ ra số tiền lớn để mua, chất lượng khỏi phải bàn.

Lộn mấy vòng mà lại không bị đâm hỏng, ngược lại còn đâm thủng một lỗ lớn ở phần đầu của con thuyền ma kia.

Ba người Bàn Tử trồi lên từ dưới nước, phát hiện con thuyền ma đang dừng ở bên cạnh.

Xuồng cao tốc lại vẫn nổi trên mặt nước, còn nguyên vẹn, trong lòng đều vui mừng.

Trương Đông bơi khá tốt, ba người lập tức bơi qua đó.

Nhưng vừa nhìn lên trên, không khỏi đều kinh ngạc.

Trương Nam lại biến mất rồi!

Trương Đông định đi tìm, Bàn Tử lại chỉ vào con thuyền ma hét lên: "Đừng tìm nữa, cậu ta ở kia kìa!" Tần Vũ và người còn lại đồng thời nhìn sang, lập tức sắc mặt đều biến đổi.

Chỉ thấy lúc này cả người Trương Nam bị treo ở một bên của con thuyền ma, đang leo lên thuyền.

Nhưng tư thế của anh ta lại vô cùng đáng sợ.

Cả người anh ta đối mặt ra ngoài, nhắm chặt mắt, rõ ràng đã hôn mê.

Nhưng trên lưng anh ta không biết có thứ gì, lại đang cứng rắn kéo anh ta leo lên trên.

Ba người nhìn mà da đầu tê dại, Bàn Tử chửi: "Trên con thuyền ma này mà không có ma, chữ Vương của Bàn gia đây viết ngược lại!" "Trương Đông mau đi đi, anh em cậu không cứu được đâu!" Bàn Tử hét lên.

Nhưng Trương Đông sao nỡ đi, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Tần Vũ khổ sở cầu xin.

Bàn Tử còn định khuyên, Tần Vũ lại xua tay. "Con thuyền ma này không giải quyết, Thiên Chân cũng sẽ gặp nguy hiểm!" Nói xong, Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp nắm lấy thang dây trên thuyền ma, đuổi theo Trương Nam ở phía trên.

Ngô Bất Chính đang đuổi theo sau họ, nếu họ không làm rõ chuyện con thuyền ma này, không chừng Ngô Bất Chính cũng sẽ gặp phải.

Vì vậy Tần Vũ không do dự nhiều, trực tiếp lên thuyền ma.

Bàn Tử thấy vậy nghiến răng nói: "Liều mình với quân tử, vì Thiên Chân Bàn gia cũng đi xem thử!" "Cậu trông chừng xuồng cho kỹ!" Dặn dò Trương Đông một câu, Bàn Tử cũng theo lên thang dây của thuyền ma.

Quy mô của con thuyền ma này thực sự không nhỏ, tương đương với kích thước của thuyền đánh cá thông thường ở vùng ven biển.

Loại thuyền đánh cá này đều là đi đánh bắt xa bờ, hoàn toàn khác với thuyền đánh bắt gần bờ, trên đó đều có phòng nghỉ, bếp núc, v.v., nên diện tích rất lớn.

So với xuồng cao tốc thì quả thực lớn hơn nhiều.

Bàn Tử theo sau Tần Vũ, hai người leo một phút mới miễn cưỡng lên được nửa chiều cao của thuyền ma.

Nhưng lúc này hai người đã rất gần Trương Nam.

Bàn Tử nhìn rõ, không nhịn được chửi: "Tiểu ca, Trương Nam này e là bị thứ gì bám vào rồi, mẹ nó chứ lại không cần thang dây mà cũng leo lên được!" Đúng vậy, lúc này cả người Trương Nam lơ lửng ở một bên thuyền ma.

Anh ta mặt hướng ra ngoài, sau lưng dường như có thứ gì đó bám chặt vào thuyền ma, và còn đang không ngừng leo lên trên.

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị.

Trọng lượng của một người rất lớn, đặc biệt là khi hôn mê.

Người xưa nói rất hay, nặng như chì, người sau khi chết đi sẽ rất nặng.

Một người hôn mê thực ra cũng gần giống trạng thái sau khi chết, lúc này anh ta hoàn toàn không có ý thức.

Trương Nam còn là một người đàn ông trưởng thành, có thể tưởng tượng được trọng lượng của anh ta.

Nhưng thứ đó lại có thể bám chặt lấy anh ta leo lên trên, sức mạnh này cũng quá lớn rồi.

Chương 572

Tần Vũ không nói gì, chỉ không ngừng bám thang dây đuổi theo.

Lúc này cậu đã gần như ở cùng độ cao với Trương Nam.

Bàn Tử tuy chậm hơn một thân người, nhưng khi đến gần nhìn kỹ, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ nhìn thấy rõ ràng, ở vị trí sau gáy của Trương Nam, lại có hai bàn tay khô quắt.

Trên bàn tay đó dường như có giác hút, cứ thế bám vào vách thuyền ma leo lên từng chút một.

Mỗi khi nó di chuyển, cơ thể Trương Nam lại được nhấc lên một chút.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này, lập tức chửi thề. "Mẹ nó chứ, đúng là có thứ gì đó thật!

Tiểu ca, làm sao bây giờ!" Bàn Tử nói rồi đã rút móng lừa đen ở thắt lưng ra, chỉ đợi Tần Vũ ra lệnh.

Tần Vũ lại làm một cử chỉ đừng manh động với anh ta, nói: "Thứ đó là gì chúng ta còn chưa biết, đừng vội!" Bàn Tử gật đầu, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tần Vũ thì cẩn thận vượt qua Trương Nam, xem ra định lên thuyền trước để chờ đợi.

Bàn Tử thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội theo lên.

Hai người men theo thang dây leo rất nhanh, hai phút sau đã lên đến boong thuyền ma.

Nhưng vừa đặt chân lên, hai người trong lòng đều thót tim.

Con thuyền ma này không biết đã trôi nổi trên nước bao nhiêu năm, lòng bàn chân vừa đặt lên, dưới chân lập tức truyền đến tiếng ma sát kẽo kẹt của ván gỗ, dường như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào. "Tiếu Tử Quan?

Trong quan tài đó có người cười à?

Ngươi cười một tiếng cho ta nghe xem!" Bàn Tử gọi với.

Giải Thiên Linh lười biếng đáp lại, chỉ buông một câu. "Cút!" Ngô Bất Chính có chút không nhìn nổi nữa, đá vào mông Bàn Tử một cái rồi nói. "Cậu không biết thì đừng nói bừa có được không?

Cái gì mà Tiếu Tử Quan thì có người cười, thế sao quan tài gỗ Kim Ty Nam Mộc không thấy sợi vàng nào!" "Tiếu Tử Quan là một loại quan tài rất quỷ dị, giống như quan tài đồng, dùng để khắc chế thi biến!" "Nhưng tạo hình của Tiếu Tử Quan rất đặc biệt, nghe nói ván quan tài và nắp quan tài là một thể, dùng gang đúc thành!" "Chỉ ở phần đầu có chừa lại một khe hở, người ta có thể thò tay vào!" "Lấy được cái gì ra thì phải xem vận may!" Vừa nói, Ngô Bất Chính vừa chỉ về phía Tần Vũ. "Tuyệt kỹ Phát Khâu Thần Chỉ của tiểu ca chính là từ đây mà ra đó!" "Nghe nói đây là tuyệt kỹ mà Phát Khâu Trung Lang Tướng đặc biệt luyện tập để đối phó với Tiếu Tử Quan!" "Hơn nữa, thời xưa khi lấy đồ trong loại quan tài này, bên cạnh đều sẽ có một cái cẩu đầu trát!" "Chỉ cần cánh tay bị tống tử bên trong tóm được, người bên ngoài sẽ lập tức khởi động máy, kéo cẩu đầu trát!" "Toàn bộ cánh tay sẽ bị chặt đứt ngay lập tức!

Cái này gọi là chặt tay bảo mệnh!" Bàn Tử nghe mà ngây người, nghiến răng nói. "Vậy may mà tiểu ca không sinh vào thời cổ đại, không thì có mọc tám cánh tay chắc cũng không đủ để chặt!" "Tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, tôi thấy nên cho bạch tuộc luyện tập thì hợp hơn, cậu nghĩ mà xem!

Chặt đi một cái còn có thể mọc ra cái khác!" "Cút cút!" Ngô Bất Chính lười biếng đáp lại.

Ba người thu dọn một chút, Bàn Tử cõng Lương Quỳnh rồi cũng lần lượt vào trong nhĩ thất.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng đã thả lỏng, biết rằng họ sắp rời khỏi ngôi mộ dưới đáy biển này.

Một số người cũng bắt đầu dần dần hỏi những vấn đề mà mình quan tâm.

Trong đó có một người hỏi. [Dân mạng: Ngô tiểu ca, cậu biết nhiều như vậy, vậy xin hỏi Phát Khâu Trung Lang Tướng và Phát Khâu Thiên Quan trong ghi chép có gì khác nhau không?] Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói. "Phát Khâu Trung Lang Tướng thực ra cũng gần giống Mô Kim Hiệu úy, đều chú trọng kỹ xảo!

Phát Khâu Trung Lang Tướng không có quy định phải đeo Mô Kim Phù!" "Còn về Phát Khâu Thiên Quan, họ đều có Phát Khâu Ấn, tương tự như Trấn Thi Đồng Kính!" "Đương nhiên, những điều này đều là từ bút ký của ông nội tôi, có thật hay không, có chính xác không thì tôi không dám đảm bảo!" "Mọi người nghe cho vui là được rồi!" Sau đó, lại có một người hỏi. [Dân mạng: Vậy các môn phái đạo mộ gồm những phái nào?

Chỗ chúng tôi hình như có một phái tên là Quan Sơn Thái Bảo, hình như cũng là đạo mộ thì phải!] Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười nói. "Về Quan Sơn Thái Bảo thì tôi thực sự không biết nhiều lắm, nhưng nghe nói những người này đều bán mạng cho hoàng đế thời xưa!" "Thực ra cũng gần giống Mô Kim Hiệu úy, nhưng một bên là thời chiến loạn, một bên là thời thái bình thịnh thế!" "Tôi chỉ biết, Quan Sơn Thái Bảo giỏi thuật tát đậu thành binh, kỹ thuật đó quả thực giống như ma thuật vậy!" "Hậu thế rất khó tìm hiểu chi tiết!"

"Nhưng nghe nói, Quan Sơn Thái Bảo đều có một tấm đồng bài, công hiệu tương tự như Phát Khâu Ấn!" "Trên đó khắc mấy chữ lớn: Thiên Quan tứ phúc, bách vô cấm kỵ!" "Vẫn là câu nói cũ, tôi chỉ là một chủ tiệm nhỏ, những chuyện này đều là nghe lỏm, không thể coi là thật, có chỗ nào sai sót mọi người cứ cười cho qua là được!" Mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Bàn Tử nghe không hiểu cũng lười nghe, anh ta chỉ biết Giải Thiên Linh nói bên dưới có quan tài.

Trong lòng chỉ canh cánh chuyện thăng quan phát tài.

Mọi người nhanh chóng đến được nhĩ thất này.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy tình hình trong nhĩ thất, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy nhĩ thất này lại là một nhĩ thất hai tầng.

Tức là có hai phòng.

Không giống như những nhĩ thất họ gặp trước đó, chỉ có một phòng.

Nơi họ xuất hiện có lẽ là căn phòng bên trong của nhĩ thất này.

Giữa phòng đặt một chiếc quan tài khổng lồ, không biết làm bằng sắt hay bằng đồng xanh.

Nhưng trông có vẻ không phải đồng xanh.

Chương 573

Trên quan tài điêu khắc một cái miệng thú khổng lồ.

Bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử không ra tay, rõ ràng không muốn gây thêm chuyện.

Ngô Bất Chính vội nói. "Quan tài này chúng ta đừng đụng vào, Lương Quỳnh đã tìm thấy rồi!" "Hơn nữa tình hình của cô ấy rất không ổn định, chúng ta mau rời đi thôi!" Mọi người tự nhiên không có ý kiến, nhưng Bàn Tử dĩ nhiên là ngoại lệ.

Anh ta cõng Lương Quỳnh nói. "Thiên Chân, gặp quan tài mà không mở, sau này sẽ hối hận đó!" "Chúng ta đây là đang cống hiến cho giới khảo cổ, chúng ta chính là đội tiên phong đấy!" "Quan tài này không mở, làm sao để các chuyên gia khảo cổ giám định đồ vật bên trong!" "Cút!" Ngô Bất Chính chửi, anh quá hiểu cái gã béo chết tiệt này rồi.

Chắc chắn là đang thèm thuồng minh khí trong quan tài. "Tử Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, cái quan tài này trừ khi cậu tìm được máy cắt sắt đến đây, không thì chỉ có một cách, thò bàn tay heo của cậu vào mà mò!" "Nhưng mò được cái gì thì tôi không đảm bảo đâu!" "Nếu cậu không tiếc tay mình, tôi dĩ nhiên không có ý kiến, dù sao chúng tôi cũng chỉ là đám quần chúng hóng chuyện thôi!" "Hầy, tôi nói này Thiên Chân, cậu đúng là đồ khốn nạn, Bàn gia tôi đây còn chưa được nắm tay con gái bao giờ!" "Nếu mà gãy ở đây thì chẳng phải tiếc chết đi được!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lười đáp lại, đã bắt đầu gọi mọi người phân phát bình dưỡng khí.

Bàn Tử không cam tâm chạy đến bên quan tài, giơ tay thử mấy lần, cuối cùng cũng không dám thò tay vào.

Tay con gái mình còn chưa nắm, nếu bị gãy ở đây thì hối hận chết mất.

Nhưng gã béo chết tiệt này cũng đủ khôn ranh, cuối cùng lại thò một đầu của cây rìu leo núi vào.

Giữa tiếng chửi bới và phản đối của một đám chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream, anh ta vậy mà lại khều lên được một thứ.

Tuy nhiên khi cầm lên xem, suýt nữa thì buồn nôn chết.

Đó lại là một hàng răng.

Đã chuyển sang màu đen rồi.

Chắc là của thi thể.

Bàn Tử chửi. "Mẹ nó chứ, thối rữa hết rồi mà cũng không thi biến, sao còn phải dùng cái quan tài này, chủ nhân của cái quan tài này cũng quá keo kiệt rồi!" "Làm một cái quan tài sắt, sớm biết thế Bàn gia đã mang theo máy cắt sắt xuống đây!" Quan tài sắt chắc chắn là không mở được, có thi biến cũng vô dụng.

Bàn Tử cũng chỉ có thể hậm hực từ bỏ.

Mọi người nhanh chóng phân chia xong bình dưỡng khí.

Giải Thiên Linh đi cùng Lương Quỳnh, dù sao cũng đều là con gái.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính một nhóm.

Còn Hắc Hạp Tử chỉ có thể cực kỳ miễn cưỡng đi cùng Bàn Tử.

Chủ yếu là vì Bàn Tử quá béo, hơi thở cũng nặng, đi cùng anh ta, e rằng dưỡng khí trong bình đều bị anh ta hít sạch.

Mọi người kiểm tra lượng dưỡng khí, nhiều nhất chỉ có thể hoạt động dưới nước hai mươi phút.

Nếu không ra được, chỉ có thể quay về đường cũ.

Thu dọn xong xuôi, mọi người không trì hoãn nữa, lần lượt nhảy xuống nước.

Rất nhanh đã lặn xuống.

Xuống dưới nước nhìn một cái, mọi người không khỏi sững sờ.

Nước ở đây lại rất sâu, mọi người bơi được năm phút, liền nhìn thấy bốn phía đều là những tấm sắt.

Nơi này dường như là trong khoang thuyền.

Nếu để lộ ra ngoài, gỗ chắc chắn đã sớm mục nát, cho nên ở đây đều dùng tấm sắt.

Tần Vũ chiếu đèn lên trên, phát hiện một cánh cửa ngầm.

Dùng tay đẩy một cái, cánh cửa ngầm lại mở ra trực tiếp.

Anh thò đầu ra xem, phát hiện phía trên lại chính là boong tàu ở phần đầu của con tàu đắm.

Mọi người thấy vậy mừng rỡ, đều lần lượt chui ra.

Vừa ra ngoài, liền có thể nhìn thấy ánh sáng mờ ảo trên đỉnh đầu, rõ ràng phía trên chính là mặt nước.

Ước chừng nhiều nhất mười phút là có thể bơi lên.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là, họ vừa mới bơi lên boong tàu.

Cảnh tượng trên boong tàu đã khiến họ hoàn toàn chết lặng.

Chỉ thấy trên boong của con tàu đắm khổng lồ này, lại đang lơ lửng đến mười mấy cỗ thi thể.

Da của những thi thể này được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Hơn nữa, điều quan trọng là chúng không hề khô quắt, trông cứ như còn sống vậy.

Sự kinh ngạc trong lòng mọi người còn chưa lắng xuống, đột nhiên những thi thể đó lại cử động.

Chương 574

Từng người một trôi về phía ngoài boong tàu.

Hơn nữa những thi thể đó còn múa may tay chân, trông có vẻ như đang nhảy múa!

Ngô Bất Chính kích động đến mức trong miệng sủi lên không ít bọt khí.

Cuối cùng anh gõ mấy chữ trong phòng livestream. [Dân mạng: Nhạc Vũ Cổ Thi, mẹ nó đây là Nhạc Vũ Cổ Thi!] "Trời đất ơi, tiểu ca xem ra chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi!" Bàn Tử vội ngồi lên mạn thuyền không dám cử động lung tung.

Boong của con thuyền quỷ này e là có thể sập bất cứ lúc nào.

Anh ta căn bản không dám động đậy, lát nữa Trương Nam lên đây e rằng cũng không giúp được gì nhiều.

Tần Vũ gật đầu cũng không quản nhiều.

Anh xác định phương hướng, rồi nhìn xuống phía dưới mạn thuyền.

Tuy nhiên vừa nhìn một cái, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi.

Trương Nam vốn còn đang treo trên vách thuyền, vậy mà đã biến mất! "Trương Nam đâu rồi?" Bàn Tử cũng nhìn thấy tình hình bên dưới, cả người biến sắc.

Lúc này hai người đang ở trên thuyền quỷ, ngoài một số đồ vật mang theo bên người, về cơ bản tất cả công cụ đều ở trên thuyền cao tốc.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng đèn pin cũng chỉ có một cái trong tay Tần Vũ.

Bên dưới mạn thuyền tối đen như mực, muốn tìm một người mất tích dễ dàng sao.

Bàn Tử ngồi trên mạn thuyền không dám cử động, chỉ sợ con thuyền quỷ này lại tan rã.

Tần Vũ bật đèn pin men theo boong tàu tìm kiếm từng chút một.

Quả nhiên mấy phút sau, anh đã tìm thấy.

Hai bàn tay khô quắt kia dường như vẫn còn ý thức, vậy mà lại tránh được vị trí hai người họ lên thuyền.

Chúng vòng ra giữa thân thuyền, chuẩn bị từ đó đi lên.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời liền chuẩn bị đi qua.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, anh lập tức sững sờ.

Bàn Tử thấy vậy không hiểu. "Tìm thấy rồi à?

Sao không đi đi!" Bàn Tử vừa dứt lời, liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Cả người Tần Vũ đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, Bàn Tử vội nhìn theo ánh mắt anh.

Lập tức cũng ngây người.

Chỉ thấy ở giữa boong của con thuyền quỷ này, lại có một cái lỗ thủng khổng lồ.

Cái lỗ thủng đó dường như bị thứ gì đó đập vào tạo thành.

Mà lúc này trong cái lỗ thủng đó, lại thò ra đến hơn mười bàn tay khô quắt.

Những bàn tay đó bám trên boong tàu, không nhìn thấy đầu bên dưới.

Giống như có bảy tám con khô thi đang muốn bò lên vậy.

Cực kỳ đáng sợ.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói. "Tiểu ca, không phải Bàn gia không trượng nghĩa, con thuyền quỷ này không chịu nổi giày vò đâu, Bàn gia vẫn là rút lui trước đây!" "Trương Nam kia e là không cứu được rồi, lúc này đừng có làm anh hùng nữa!" "Đi với tôi đi!" Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào những bàn tay khô quắt đó.

Cái lỗ thủng đó cách hai người họ không xa.

Trước đó sự chú ý của họ đều đặt trên người Trương Nam, căn bản không phát hiện ra cái lỗ thủng này.

Lúc này những bàn tay khô quắt thò ra, khoảng cách với hai người cũng chỉ năm sáu mét.

Bàn Tử nói xong thấy Tần Vũ cũng không nói gì, có lẽ còn muốn cố gắng thêm chút nữa.

Nhưng anh ta thì không được rồi.

Chỗ này dưới chân cứ như đang dẫm trên thủy tinh, căn bản không dám dùng sức.

Nghĩ vậy liền chuẩn bị đi xuống trước, đến thang dây bên dưới ít nhất còn chắc chắn hơn một chút.

Tuy nhiên Bàn Tử vừa mới quay người, cái mông to tướng lộ ra.

Hai trong số những bàn tay khô quắt kia lại lập tức lao ra khỏi lỗ thủng, nhắm thẳng mông Bàn Tử mà xông tới.

Lần này Tần Vũ nhìn rất rõ, thứ đó vậy mà chỉ có hai bàn tay.

Mà giữa hai bàn tay, có một khối đen sì rất nhỏ, căn bản không nhìn rõ là thứ gì.

Chương 575

Thứ đó tốc độ rất nhanh, hai bàn tay bám trên mặt đất trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy không ổn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai bàn tay đó vậy mà đang nhắm thẳng mông mình mà vồ tới.

Lần này Bàn Tử và thứ đó nhìn thẳng vào mắt nhau, trong lòng không khỏi chửi mẹ nó!

Chỉ thấy giữa hai bàn tay khô quắt của thứ đó, lại mọc ra một khuôn mặt quỷ to bằng bàn tay.

Miệng của khuôn mặt quỷ há ra dường như muốn cắn mông anh ta.

Bàn Tử đâu có chịu thiệt như vậy, thấy thế liền thuận thế xoay người, trực tiếp từ mạn thuyền nhảy xuống.

Hai chân dẫm lên boong tàu kêu răng rắc, suýt nữa thì dẫm sập cả boong tàu dưới chân. "Mẹ nó, tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ gì!

Còn chuyên đi cắn mông người ta nữa chứ!" Bàn Tử chửi, đồng thời đã đổi móng lừa đen thành rìu leo núi.

Thứ này rõ ràng không phải cương thi, móng lừa đen còn không bằng rìu leo núi. "Đây là Nhân Diện Liêm!" Tần Vũ lạnh lùng nói. "Nhân Diện Liêm?

Thứ gì vậy?" Bàn Tử sững sờ, nhưng sau đó liền phản ứng lại, giọng của Tần Vũ vậy mà lại truyền đến từ nơi khác.

Quay đầu lại nhìn Bàn Tử mới hiểu ra.

Có mấy con Nhân Diện Liêm đã xông về phía anh.

Bàn Tử hiểu rõ lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình, không khỏi siết chặt cây rìu leo núi trong tay, thầm nghĩ. "Mẹ nó, Bàn gia còn chưa chơi golf bao giờ, hôm nay lấy chúng mày ra luyện tay vậy!" Nói rồi Bàn Tử ra tay trước, một bước lao lên, cây rìu leo núi đã vung ra.

Con Nhân Diện Liêm đang lao tới lập tức bị đánh bay ngược ra sau, đầu óc trong nháy mắt đã bị đánh nát.

Chỗ của Bàn Tử chỉ có hai con Nhân Diện Liêm, chưa đầy một phút đã giải quyết xong.

Quay đầu lại nhìn, vừa hay thấy Tần Vũ thu lại thanh Hắc kim cổ đao.

Mà trên mặt đất bên cạnh anh, vô số bàn tay khô quắt nằm ngổn ngang.

Rõ ràng những con Nhân Diện Liêm kia đã bị anh giải quyết rồi. "Hê!

Tiểu ca, tôi nói gì mà, hai chúng ta với thân thủ này quả là bất phân bá trọng!" "Đều là nhân tài có thể một mình đảm đương một phương!

Tiếc là Thiên Chân không ở đây, không thì Bàn gia tôi phải ra trò một phen......" Bàn Tử nói chưa dứt lời, Tần Vũ đã ra hiệu cho anh đừng nói nữa.

Gần như cùng lúc Bàn Tử cũng nhìn thấy, Trương Nam vậy mà không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh cái lỗ thủng trên boong tàu.

Bọn họ vừa rồi chỉ mải đối phó với Nhân Diện Liêm, lại quên mất Trương Nam.

Thấy Trương Nam vẫn cứ bò về phía cái hố, Bàn Tử vội làm thủ thế, ý là có muốn đi cứu người không!

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử tự mình cẩn thận.

Dưới cổ Trương Nam, còn có một con Nhân Diện Liêm.

Bàn Tử gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Con Nhân Diện Liêm đó tốc độ cực nhanh, nếu đến gần Trương Nam bị thứ đó đột nhiên tấn công, ở khoảng cách gần như vậy e là căn bản không tránh được.

Hai người một trái một phải men theo phía trước đi qua.

Bàn Tử sợ boong tàu vỡ, nên đi rất chậm rất nhẹ.

Tốc độ của Tần Vũ tương đối nhanh hơn một chút.

Hai người di chuyển về phía Trương Nam.

Tuy nhiên cơ thể của Trương Nam vậy mà không dừng lại, nhắm thẳng cái hố khổng lồ đó mà lao tới.

Biến cố đột ngột này quá nhanh.

Tần Vũ và Bàn Tử đều không ngờ, con Nhân Diện Liêm đó kéo theo một người mà tốc độ vẫn có thể nhanh như vậy.

Đợi đến khi Tần Vũ phản ứng lại, con Nhân Diện Liêm đó đã kéo Trương Nam rơi vào trong hố.

Tần Vũ một bước lao lên, ánh sáng đèn pin chiếu xuống.

Phát hiện bên dưới chính là khoang thuyền.

Trương Nam lúc này đang nằm trên sàn nhà bên dưới, vẫn trong trạng thái hôn mê.

Tần Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, thấy tốc độ của anh ta quá chậm, e là không trông cậy được.

Lập tức liền chuẩn bị tự mình xuống cứu người.

Anh nhìn thấy, ở phía bên kia của cái hố, có một cái thang gỗ, không biết còn dùng được không.

Chương 576

Nếu dùng được thì có thể trèo lên.

Nếu không dùng được, có lẽ phải đợi Bàn Tử qua giúp.

Nhưng lúc này tình hình nguy cấp, Trương Nam sống chết không rõ, con Nhân Diện Liêm kia cũng không biết định làm gì.

Tần Vũ không có thời gian suy nghĩ nhiều, lập tức liền định rút dao găm chuẩn bị đi xuống.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy, trong bóng tối bên dưới, vậy mà lại lăn ra một thứ.

Cái hố này đường kính cũng chỉ ba bốn mét.

Ánh đèn của Tần Vũ chiếu xuống, vừa hay tạo thành một phạm vi hình tròn.

Mà vật tròn vo đó, chính là từ nơi ngoài vùng sáng lăn vào.

Chạm vào cánh tay của Trương Nam mới dừng lại.

Tần Vũ nhìn kỹ, không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy thứ đó to bằng đầu người, trên đó đầy vết máu.

Không nhìn rõ là thứ gì.

Nhưng lúc này mưa bão trên trời đã trút xuống.

Theo nước mưa rửa trôi vết máu trên vật đó, Tần Vũ nhìn thấy lập tức hít một hơi khí lạnh.

Đó rõ ràng là một cái đầu người, hơn nữa còn là đầu người của một người vừa mới chết cách đây không lâu!

Bàn Tử và mọi người nhìn anh, rồi lại nhìn phòng livestream, đều ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

Ngô Bất Chính lại có vẻ rất hứng thú với những thi thể này, thấy lúc này đã thoát hiểm, nổi lên mặt nước cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Liền ra hiệu cho Tần Vũ đi qua xem thử.

Giải Thiên Linh thì không đi theo, cô đưa Lương Quỳnh bơi lên trước.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng bơi theo.

Tuy không biết Nhạc Vũ Cổ Thi là gì, nhưng vì trong tên có chữ "cổ thi", nói không chừng cũng có minh khí.

Chuyến đi này của anh tuy thu hoạch cũng không ít, nhưng chuyện gấm thêm hoa, anh vẫn rất sẵn lòng.

Chỉ khổ cho Hắc Hạp Tử, anh và Bàn Tử dùng chung một bình dưỡng khí, bản thân dưỡng khí đã không đủ dùng.

Gã béo chết tiệt này còn thèm thuồng minh khí, anh ra hiệu mấy lần, gã béo này lại cứ giả vờ không nhìn thấy.

Tức đến nỗi anh suýt nữa thì động thủ.

Nhưng nói đến Nhạc Vũ Cổ Thi, Hắc Hạp Tử cũng rất tò mò.

Trước đây anh từng nghe nói về thứ này, nhưng chưa từng thấy, anh gõ chữ trong phòng livestream hỏi. [Dân mạng: Nhạc Vũ Cổ Thi này, có phải là Nguyệt Vũ Cổ Thi trong truyền thuyết không?] Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó gõ chữ giải thích một chút.

Thực ra Nhạc Vũ Cổ Thi và Nguyệt Vũ Cổ Thi đều chỉ cùng một thứ.

Đừng thấy chỉ khác nhau một chữ, nhưng trong đó lại có hai tầng ý nghĩa.

Nhạc Vũ Cổ Thi không phải chỉ có ở mộ dưới đáy biển, một số mộ trên cạn cũng rất thường gặp.

Phần lớn là do chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời yêu thích âm nhạc lễ nghi, sau khi chết để được hưởng thụ những thứ tương tự, liền chôn theo trong mộ rất nhiều người giống như nhạc sư.

Những nhạc sư được chôn theo này, nói là người nhưng thực ra cũng không phải, chỉ là một số cơ quan khéo léo, thông qua những thứ này để đạt được hiệu quả tấu nhạc cho người chết.

Còn Nguyệt Vũ Cổ Thi mà Hắc Hạp Tử nói, lại khác với loại âm nhạc lễ nghi này, loại cổ thi này phần lớn chỉ có ở dưới biển.

Thường thấy ở một số khu vực hải táng, không phải chỉ có lăng mộ lớn mới có.

Một số nơi hải táng cũng có thể có.

Nhưng phần lớn đều là một số thi thể bị hải táng đang làm trò ma quỷ.

Chẳng phải thường có những người đi biển đánh cá nói rằng, có lúc ban đêm có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu rọi trong nước.

Mà trong nước, dường như có người đang nhảy múa.

Đây chính là nguồn gốc của Nguyệt Vũ Cổ Thi.

Thực ra loại chuyện này trong truyền thuyết dân gian, về cơ bản đều được nghe như những câu chuyện ma quỷ nơi sơn dã.

Người nhìn thấy cũng không nhiều, tự nhiên đều cho rằng đó chỉ là câu chuyện, không thể coi là thật.

Nhưng lúc này mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều không khỏi chép miệng.

Đây là sở thích đặc biệt của các bậc quan lại quyền quý thời xưa

sao?

Nghĩ lại thật khiến người ta thổn thức không thôi.

Thử hỏi vì để thể hiện cái gọi là "phẩm vị" và "phong cách" của mình mà dùng thủ đoạn gần như là táng tận lương tâm này, liệu có thực sự cao nhã không?

Chương 577

Ngô Bất Chính thở dài, không giải thích thêm nữa.

Tần Vũ hiểu anh đang lo lắng điều gì.

Những Nhạc Vũ Cổ Thi trong nước này, vì ở dưới nước, nên có khác biệt với những cái trên cạn.

Dưới nước cơ thể người rất dễ thối rữa, càng đừng nói là bảo quản hàng trăm hàng nghìn năm.

Cho nên những Nhạc Vũ Cổ Thi này tất nhiên đều đã qua xử lý đặc biệt, để lớp da bên ngoài không bị thối rữa.

Mà để chúng có thể nổi lên trong nước, trông rất nhẹ nhàng.

E rằng ngoài lớp da người này ra, bên trong đều đã bị moi rỗng.

Thực ra nói một câu không mấy tốt đẹp, những Nhạc Vũ Cổ Thi này không thể nào thi biến được.

Tương tự, trong cơ thể chúng chứa không khí, thực ra lúc khẩn cấp cũng có thể dùng làm bình dưỡng khí.

Nhưng không chống đỡ được bao lâu.

Trong lúc mọi người đang quan sát, Bàn Tử lại đã đến gần một trong số những Nhạc Vũ Cổ Thi.

Anh ta thấy tò mò, dùng tay sờ thử thấy căng cứng.

Ngô Bất Chính thấy gã này lại nhắm vào những Nhạc Vũ Cổ Thi này, liền gọi mọi người chuẩn bị ra ngoài.

Lượng dưỡng khí của mọi người cũng không còn nhiều.

Thứ này xem cho biết là được rồi.

Không đáng để lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Bàn Tử thấy trên người những thứ này nhẵn thín không có minh khí nào, rất mất hứng.

Tuy nhiên, ngay lúc anh ta chuẩn bị quay người rời đi.

Đột nhiên Nhạc Vũ Cổ Thi mà anh ta vừa sờ vào lại đột ngột lao tới, trong nháy mắt bám chặt vào lưng anh ta.

Hành động đột ngột này, dọa Bàn Tử sợ vãi cả ra quần, trong miệng không biết sủi lên bao nhiêu bọt khí.

Nhớ lại Cấm bà gặp dưới nước trước đó, Bàn Tử liền cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Vội vàng giãy giụa muốn thoát ra.

Nhưng Nhạc Vũ Cổ Thi kia lại như giòi trong xương bám chặt lấy lưng anh ta.

Bàn Tử sốt ruột, vội ra hiệu với Ngô Bất Chính và mọi người, ý tứ rõ ràng là. "Mẹ nó, chúng mày còn đứng xem kịch vui, Bàn gia thật sự về chầu trời đây!" Ngô Bất Chính muốn qua giúp.

Tần Vũ lại ngăn anh lại, lắc đầu với anh, ý là đừng quản!

Ngô Bất Chính sững sờ, Tần Vũ lại không cho anh quản, nhưng bản thân anh cũng không động đậy!

Chẳng lẽ đây chỉ là một phen hú vía?

Ngô Bất Chính chăm chú nhìn Nhạc Vũ Cổ Thi sau lưng Bàn Tử.

Phát hiện là một thứ trong ba lô của Bàn Tử đã móc vào vạt áo của cổ thi đó.

Lập tức tỉnh ngộ.

Nhìn kỹ lại, những Nhạc Vũ Cổ Thi đó lại được nối với nhau bằng một sợi dây mảnh.

Lúc này một đám lớn cổ thi đều trôi về phía Bàn Tử.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền gõ chữ trong phòng livestream cười nói. [Dân mạng: Bàn Tử, ai bảo cậu tay chân táy máy, những Nhạc Vũ Cổ Thi đó đều là thiếu nữ chưa xuất giá, thấy cậu nhiệt tình như vậy, đều chuẩn bị làm vợ lẽ cho cậu đấy.] [Dân mạng: Cậu quay đầu lại xem, đều đang hướng về phía cậu kìa!

Mùa xuân của cậu đến rồi.] Bàn Tử tức đến xanh mặt, quay đầu lại thấy những cổ thi đó quả thật đều đang trôi về phía mình, lập tức lớn tiếng chửi Ngô Bất Chính không có nghĩa khí.

Lại không đến cứu mình.

Nhưng đây là dưới nước, anh ta cũng chỉ phun ra mấy cái bong bóng, một câu cũng không nói nên lời.

Hắc Hạp Tử thực sự không nhìn nổi nữa, đá cho Bàn Tử một cái, sau đó giật thứ trong ba lô của anh ta ra.

Bàn Tử lúc này mới phát hiện, lại là đồ trong ba lô của mình đã móc vào những Nhạc Vũ Cổ Thi đó.

Hắc Hạp Tử cầm lên xem, phát hiện thứ móc vào cổ thi lại là sợi thắt lưng có khảm ngọc bài kia.

Lúc này đầu kia móc rất chặt, không còn cách nào khác đành phải buông cả sợi thắt lưng ra.

Bàn Tử thấy vậy sốt ruột, giơ tay định chộp lấy, đây là thứ anh ta liều mạng moi ra được, sao nỡ từ bỏ.

Nhưng lúc này những Nhạc Vũ Cổ Thi đó đã trôi về phía xa.

Bàn Tử muốn đuổi theo, Hắc Hạp Tử lại ra hiệu cho anh ta nhìn lượng dưỡng khí.

Bàn Tử lúc này chỉ có thể không cam tâm từ bỏ, nếu còn đuổi theo nữa, e rằng lát nữa thật sự không lên bờ được.

Chương 578

Ngô Bất Chính và Tần Vũ cười cười, sau đó liền bơi về phía mặt nước.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử theo sát phía sau, mọi người nhanh chóng ra khỏi mặt nước.

Vừa lên khỏi mặt nước, mọi người mới thấy.

Hóa ra bên ngoài trời đã sớm tối, cũng không biết là nửa đêm trước hay nửa đêm sau.

Trên bầu trời, chỉ có một vầng trăng sáng treo lơ lửng.

Cách đó không xa là doanh trại thuyền của ban tổ chức chương trình.

Lúc này Giải Thiên Linh đã liên lạc được với ban tổ chức, đang quay trở lại căn cứ.

Tần Vũ và mọi người cũng không trì hoãn, lập tức bơi về phía căn cứ.

Chỉ có Bàn Tử ở phía sau rất đau lòng nói. "Mẹ nó!

Sớm biết không đi xem mấy cái thi thể đó, sợi thắt lưng Bàn gia khó khăn lắm mới lấy được cứ thế mà mất!" "Mấy nữ thi này cũng quá không khách khí rồi, không phải chỉ sờ một cái thôi sao mà lại còn lấy đi món quà quý giá như vậy của Bàn gia!" Ngô Bất Chính và mọi người chỉ cười cười, lười đáp lại anh ta.

Những thứ này cho dù mang ra ngoài được, đã là của cậu rồi sao?

Chẳng phải cũng mang đi đổi cờ đỏ sao.

Đương nhiên, với một bụng ý đồ xấu của Bàn Tử, rốt cuộc nộp lên bao nhiêu, giấu đi bao nhiêu, đó không phải là chuyện họ có thể quản!

Mọi người trở về thuyền mới phát hiện, đã là nửa đêm về sáng.

Ai nấy đều mệt lả, nghỉ ngơi sơ qua rồi đều đi ngủ.

Về phần chương trình và các đơn vị liên quan, có cử người xuống vớt thi thể của giáo sư Trần và những người khác lên không.

Họ cũng lười quan tâm.

Năng lực cá nhân có hạn, chuyện lớn cũng không làm được, Lương Quỳnh hữu dụng với mình đã tìm thấy rồi.

Những người khác, họ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận chiều tối ngày hôm sau.

Tần Vũ bước ra khỏi khoang thuyền, vừa hay gặp Ngô Bất Chính cũng đi ra.

Ngô Bất Chính cười nói. "Thuyền của ban tổ chức chương trình đã khởi hành trở về rồi!

Xem ra, giáo sư Trần và họ e là phải yên nghỉ vĩnh viễn dưới mộ biển rồi!" Tần Vũ gật đầu, không có gì ngạc nhiên, những chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh.

Tuy giáo sư Trần và họ đã hy sinh, nhưng nơi đó dù sao cũng là cổ mộ.

Nói thế nào cũng không coi là phơi thây nơi hoang dã.

Hơn nữa chuyện này nói cho cùng, là trách nhiệm của người dẫn đầu đội là giáo sư Trần.

Cũng không liên quan đến họ.

Các bộ phận liên quan có điều tra, cũng là do giáo sư Trần phụ trách.

Mà kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển này phức tạp như vậy, tình hình quỷ dị như thế, cũng là nguyên nhân khiến các bộ phận liên quan không dám dễ dàng cử người đi.

Một khi đội cứu viện lại xảy ra chuyện, thì đúng là được không bù mất.

Dù sao giáo sư Trần và mọi người đã chết, vì mấy người chết mà hy sinh thêm nhân viên cứu viện khác rõ ràng là không đáng.

Đợi sau này trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, có thể hoàn toàn làm rõ tình hình của cả ngôi mộ dưới đáy biển, rồi mới đi khai quật chỉnh lý di thể cũng không muộn.

Ban tổ chức chương trình cũng rất chu đáo, chuẩn bị cho mọi người một bữa lẩu đầu cá.

Bàn Tử gần như một mình xử lý hết nửa nồi.

Giải Thiên Linh tuy không ăn nhiều, nhưng cũng tỏ ra bất mãn với việc anh ta ăn nhiều như vậy.

Bàn Tử lại chẳng hề để tâm. "Suốt quãng đường, vác đồ cõng người đều là việc của Bàn gia, ăn thêm mấy miếng thịt cô cũng không vui à, nói nữa là ăn của ban tổ chức chương trình chứ có ăn của nhà họ Giải các cô đâu!" Bàn Tử còn vội đi xử lý những chiến lợi phẩm của mình.

Người của các bộ phận liên quan đã đợi anh ta ở cảng.

Có thể giấu được mấy món hay không, phải xem trình độ lươn lẹo của anh ta.

Ăn xong cơm liền vội vàng chạy đi loay hoay.

Hắc Hạp Tử một mình ngồi trên boong tàu, nhìn ra biển lớn không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính thì tò mò nhìn Tần Vũ, chỉ thấy trong tay anh có một cây bút và một tờ giấy, là mượn của thuyền viên.

Anh vẽ trên giấy một lúc lâu, cuối cùng Ngô Bất Chính kinh ngạc phát hiện, đó lại là một bản vẽ kết cấu.

Hơn nữa không phải thứ gì khác, mà chính là bản vẽ kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển.

Chương 579

Ngô Bất Chính chỉ nhìn một cái liền vội vàng vò tờ giấy thành một cục, rồi ném xuống biển.

Lúc này phòng livestream của mọi người đều đã tắt, anh cũng không lo bị người khác nhìn thấy.

Tần Vũ khó hiểu nhìn anh.

Ngô Bất Chính vội ghé lại gần nói nhỏ. "Tiểu ca, tuy tôi không biết cậu làm thế nào phát hiện ra kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển này, nhưng chuyện này không thể nói cho bất kỳ ai!" "Bao gồm cả ban tổ chức chương trình và các đơn vị liên quan!" Tần Vũ tỏ vẻ không hiểu.

Ngô Bất Chính tiếp tục nói. "Thứ này bây giờ không thể công bố ra ngoài, một khi bị công bố, dưới áp lực, các đơn vị liên quan chắc chắn sẽ tiến hành khai quật!" "Bí mật trong ngôi mộ dưới đáy biển này quá nhiều, một khi bị khai quật ra, đối với chúng ta rất bất lợi!" "Cậu và Bàn Tử đều đã ăn viên thuốc kia, tuy bây giờ các cậu không sao, nhưng tình hình trước đó của Lương Quỳnh đã báo trước kết cục của các cậu!" "Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra cách giải trừ viên thuốc đó!" "Nếu ngôi mộ dưới đáy biển này bị khai quật, đến lúc đó các manh mối khác lộ ra!" "Chắc chắn sẽ bị giới khảo cổ để mắt tới, một khi có phương pháp giải quyết, họ cũng sẽ tham gia vào, đến lúc đó các cậu làm thế nào!" "Bản vẽ kết cấu này cậu cứ coi như chưa từng biết, mọi chuyện đều phải đợi chúng ta tìm được thuốc giải trước rồi mới nói!" "Dù sao chúng ta ngoài Bàn Tử ra, đều không vì minh khí, đợi chúng ta tìm được thuốc giải, họ có giày vò thế nào cũng là chuyện của họ!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu, anh cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng đầu óc nhạy bén của Ngô Bất Chính, quả thực rất lợi hại.

Ngô Bất Chính hồi tưởng lại bản vẽ kết cấu Tần Vũ vừa vẽ, cũng không khỏi kinh ngạc trước kỹ thuật kiến trúc siêu phàm của Uông Tàng Hải.

Bí ẩn về nhĩ thất trong mộ biển, về cơ bản anh cũng đã hiểu.

Đó là một cơ quan thang máy nằm ngang, ba năm cái nhĩ thất xếp hàng ngang.

Giữa nhĩ thất và hành lang có ba lớp tường gạch nhưng rất khó phát hiện.

Độ dày xây dựng đều như nhau, hơn nữa đều được sơn màu đen, không nhìn kỹ căn bản không nhận ra.

Kết cấu ba lớp tường gạch này, đã tạo ra việc cánh cửa có thể biến mất trong nháy mắt, rồi lại xuất hiện trong nháy mắt.

Đồng thời vị trí của cánh cửa cũng không cố định, thay đổi theo sức mạnh của thủy triều.

Hoàn toàn không có quy luật, người không biết nguyên lý bên trong tự nhiên sẽ cho rằng mình gặp phải quỷ đả tường.

Những chuyện này, cũng là bây giờ họ mới nghĩ thông, nhưng khi ở trong đó cũng sợ không nhẹ.

Hai người trò chuyện một lúc, cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng đều có chuyện riêng cần suy nghĩ.

Ngô Bất Chính lúc này điều muốn nhất chính là tìm thấy chú Ba của mình, mắng ông ta một trận.

Nếu không phải mình phản ứng nhanh, lần này có lẽ thật sự đã để Bàn Tử và Tần Vũ hai người phải đi mạo hiểm rồi.

Mà Tần Vũ đang suy nghĩ về biểu tượng ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Anh rất rõ ràng mình đã thấy ở nhà, nhưng mãi không nhớ ra rốt cuộc là ở đâu.

Anh quyết định lần này sau khi trở về, sẽ tìm kỹ trong nhà xem sao.

Con Xà Mi Đồng Ngư đó dường như rất quan trọng, nhưng anh đã không nhớ ra rồi.

Thuyền vào sáng ngày hôm sau, cuối cùng cũng đến được cảng gần nhất.

Lương Quỳnh cũng được đưa thẳng đến bệnh viện.

Cô ấy cứ hôn mê mãi, cũng không biết có tỉnh lại được không.

Tần Vũ ba người cũng đến bệnh viện làm kiểm tra.

Bây giờ Lương Quỳnh đã tìm thấy, cũng không vội nữa.

Hơn nữa để giải trừ lời nguyền, tiền thân của Ma Quốc ở đâu, cũng không phải nói là tìm được ngay.

Ngô Bất Chính cho biết sẽ trực tiếp đi tra cứu tư liệu, việc này cũng cần thời gian.

Cho nên liền để mọi người đến bệnh viện làm kiểm tra.

Kết quả kiểm tra ngay trong ngày đã có.

Tần Vũ đã lười tính xem mình còn sống được bao lâu.

Anh chỉ xem qua thời gian đại khái, phát hiện chuyến đi mộ biển lần này của mình, tuổi thọ tăng thêm khoảng tám năm.

Có thể là do lời nguyền và viên thuốc, khiến tuổi thọ không tăng đủ mười năm.

Bàn Tử và mình cũng tương tự, cũng là tám năm.

Về phần Lương Quỳnh, thì có hơi thảm.

Cô vốn dĩ đã là người chết, bị Tần Vũ cứu sống lại.

Thêm vào lời nguyền và viên thuốc cùng với sự kích động mạnh.

Tuổi thọ đã chỉ còn lại một năm.

Mười năm tuổi thọ đến trên người cô, trực tiếp giảm giá chỉ còn một phần mười.

Đây là chuyện mà họ đều không ngờ tới.

Bàn Tử nhìn báo cáo, thổn thức nói. "Lương Quỳnh này nói ra cũng thật đáng thương, bị chính thầy giáo của mình hại một vố!" "Giờ thì hay rồi, tuổi thọ vốn đã không nhiều lại mất đi một nửa!" "Thiên Chân phải nhanh tay lên thôi, chúng ta phải trước khi cô ấy xảy ra chuyện, đưa cô ấy tìm thấy di tích của Ma Quốc!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó dường như nhớ ra điều gì vội hỏi. "Đúng rồi Bàn Tử, ba lô của Lương Quỳnh đâu?

Chương 580

Các đơn vị liên quan nói ba lô của cô ấy đã mất!" Bàn Tử nghe vậy vội ngăn Ngô Bất Chính lại, hạ thấp giọng nói. "Đừng nói chuyện này, ba lô của cô ấy tôi giấu đi rồi, bên trong toàn là đồ đạo mộ chuyên nghiệp, nào là Kim Cương Tán, Hỏa Chiết Tử, Phi Hổ Trảo, thậm chí còn có cả Mô Kim Phù, đồ đạc đầy đủ còn chuyên nghiệp hơn cả Bàn gia!" "Không ngờ nha, Lương Quỳnh này lại cũng là một Mô Kim Hiệu úy!" "Thứ này không thể để cấp trên tra ra được, không thì cô ấy hoàn toàn xong đời!" "Tôi nói cho cậu biết, với tình hình hiện tại của cô ấy, đội khảo cổ còn chưa chắc đã nhận cô ấy đâu!" "Cô ấy và chúng ta giống nhau, đã không thể quay lại quá khứ được nữa rồi!

Chỉ có thể đi một con đường đến cùng, trước tiên giải trừ lời nguyền bảo mệnh rồi mới nói!" Tóc của cái đầu người kia tuy đều dán sát vào da đầu, nhưng có thể nhìn ra rất rõ, kiểu tóc đó tuyệt đối là của người hiện đại!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là da của cái đầu đó vẫn còn rất mới, hoàn toàn khác với xác khô.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cái đầu lâu máu me này thì đều sợ mất mật.

May mà chương trình kỳ này vì quá gấp gáp, cộng thêm không có bạn bè quốc tế nào nên cả Trần Hàm Hàm và Tô Khảo Khảo đều không được mời.

Bằng không lúc này e là cả phòng livestream lại vang lên những tiếng la hét thất thanh.

Nhưng dù vậy, đạn mạc trong phòng livestream vẫn điên cuồng nhảy không ngừng.

Tần Vũ vừa lướt qua đã bị một dòng đạn mạc thu hút. 【Đây...

đây là người của đội khảo cổ, là đồng nghiệp của tôi, sao anh ấy lại thành ra thế này】 Bên dưới dòng đạn mạc đó, tất cả đều là những câu hỏi dồn dập về tình hình.

Nhưng lúc này trong lòng Tần Vũ đã hiểu ra.

Trương Đông từng nói, đoàn của giáo sư Trần có sáu người, kết quả chưa đến nơi đã chết một người.

Hơn nữa còn là bị thứ gì đó trên thuyền ma câu đi.

Bây giờ xem ra quả nhiên không sai.

Còn về việc viện nghiên cứu khảo cổ không biết chuyện này, có lẽ là liên quan đến giáo sư Trần.

Tần Vũ từng hợp tác với ông ta một lần, chính là lần ở Lỗ Vương Cung.

Giáo sư Trần là người xem văn vật quá trọng, lúc đó nếu không phải là mình, e rằng rất nhiều người đã bỏ mạng ở đó.

Lần này ông ta tự mình dẫn đội ra ngoài tìm mộ thuyền đắm, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Bàn Tử vẫn đang từng chút một di chuyển về phía này.

Càng đến gần cái lỗ thủng trên boong tàu, cậu ta lại càng cẩn thận.

Rốt cuộc, ai biết được boong tàu có đột nhiên sập xuống không.

Tần Vũ định thần lại, không để ý đến Bàn Tử, cầm lấy dao găm chuẩn bị xuống đưa Trương Nam lên.

Tuy không biết thành viên đội khảo cổ kia vì sao lại chết thê thảm như vậy, nhưng nếu không đưa Trương Nam lên, e rằng kết quả cũng chẳng tốt hơn anh ta là bao.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Tần Vũ liền chuẩn bị đi xuống.

Nhưng đúng lúc này, biến cố lại xuất hiện.

Tần Vũ chuẩn bị đi xuống, đành phải ngậm đèn pin trong miệng.

Thế nhưng ánh đèn pin vừa lay động, Tần Vũ liền nhìn thấy ở phía dưới bên cạnh cái lỗ thủng, lại thò ra một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Khuôn mặt quái dị đó to bằng cả cái chậu rửa mặt, răng nanh sắc bén dị thường, đáng sợ nhất là bên má của nó lại còn có cả vảy.

Thứ đó thò đầu ra đang đánh giá Tần Vũ, dường như cũng đang cân nhắc xem người này rốt cuộc là thứ gì!

Bàn Tử lúc này khó khăn lắm mới đến được, nhìn thấy khuôn mặt quái dị đó liền sợ đến mức chửi thề, hét lên. "Tiểu ca, cái thứ quái quỷ gì thế này, sao cậu còn đứng nhìn nó chằm chằm thế!" Bàn Tử nói rồi đã vớ lấy cây cuốc chim định đập xuống.

Nhưng đúng lúc này, tấm ván dưới chân cậu ta cuối cùng cũng không chịu nổi trọng lượng.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", Tần Vũ cũng cảm thấy chân mình hẫng đi, hai người trực tiếp rơi xuống.

Bàn Tử không thu tay lại kịp, cây cuốc chim đập thẳng vào đầu con quái vật.

Con quái vật sợ hãi quay người trốn vào trong bóng tối.

Tần Vũ vững vàng đáp xuống đất, vội kiểm tra tình hình của Trương Nam.

Anh phát hiện đôi bàn tay khô quắt trên người cậu ta đã biến mất, có lẽ là sau khi rơi xuống đã chạy mất rồi.

Ngay lập tức, Tần Vũ không nói nhiều lời, gọi Bàn Tử qua cõng người, còn mình thì rút Hắc kim cổ đao ra cảnh giác nhìn xung quanh.

Bàn Tử gắng sức cõng Trương Nam lên, nhìn quanh một vòng thì ngây người.

Chỉ thấy cái thang gỗ lúc trước còn đặt ở một bên, giờ đã bị đập nát hoàn toàn.

Ván gỗ trên boong tàu lại giòn tan, làm gì còn chỗ nào để trèo lên.

Tần Vũ cũng thấy tình hình này, liền ngồi xổm xuống nói. "Cậu lên trước đi!" Bàn Tử hiểu ý, lập tức đặt Trương Nam xuống, lấy đà đạp lên vai Tần Vũ nhảy lên boong tàu.

Tần Vũ bị Bàn Tử đạp một cái, trong lòng giật thót.

Thầm nghĩ, lần sau dù thế nào cũng không thể để thằng béo này đạp lên người mình được, mẹ nó nặng quá đi mất.

Chương 581

"Tiểu ca, cậu còn ngẩn ra đó làm gì, mau đưa cậu ta lên đây!" Bàn Tử gọi với từ trên cao.

Mặt Tần Vũ xanh mét, trước đây toàn nghe Ngô Bất Chính khuyên thằng béo chết tiệt này nên giảm cân.

Anh cũng chỉ coi là đùa, kết quả hôm nay thử một lần, thằng béo chết tiệt này đúng là nên giảm cân thật rồi!

Nếu không phải bên dưới còn có con quái vật kia, Tần Vũ thật sự muốn cõng Trương Nam lên thẳng, mặc kệ thằng béo chết tiệt này.

Những suy nghĩ đó chỉ thoáng qua, Tần Vũ lập tức vác Trương Nam lên đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy Trương Nam rồi dặn dò một câu. "Tôi đưa cậu ta về trước, cậu mau thoát thân đi!" Nói xong, Bàn Tử còn lấy một thứ từ bên hông ra ném cho Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn kỹ, đó chính là khẩu súng ngắn hình bật lửa mà Thương Thương Không để lại lúc trước.

Xem ra thằng béo này không chỉ thuận tay lấy đồ của người chết, đồ của người sống cậu ta cũng không tha!

Đương nhiên, cũng có thể là Thương Thương Không tặng cho cậu ta, dù sao chuyện này ai mà nói chắc được.

Tần Vũ không nói nhiều, nhận lấy khẩu súng rồi chuẩn bị đi theo.

Con quái vật kia hình như vừa rồi bị dọa sợ, đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

Nhưng lúc này trong phòng livestream, người tự xưng là người của viện khảo cổ lúc nãy đột nhiên lên tiếng. 【Tần tiểu ca, có thể cầu xin cậu mang đầu của đồng nghiệp tôi về được không?】【Gia đình anh ấy đều...】 Người đó không nói tiếp, nhưng lời này lại chạm đến nỗi đau của vô số người.

Tạm thời không truy cứu vì sao người này lại chết ở đây.

Nhưng anh ta cũng là người, gia đình anh ta nhìn thấy cảnh này, trong lòng sẽ tuyệt vọng đến mức nào!

Tần Vũ thở dài, không khỏi nghĩ đến thân thế của mình.

Anh cởi áo khoác ngoài, bọc cái đầu người đó lại, nếu lần này có thể bình an thoát hiểm, thì để người của tổ chương trình mang về vậy.

Dù sao cũng có thể an táng để an ủi vong linh.

Làm xong những việc này, Tần Vũ liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy một luồng gió mạnh từ phía sau ập tới.

Không cần quay đầu lại nhìn, trong lòng anh đã hiểu rõ, chắc chắn là con quái vật kia đã lao đến.

Tần Vũ xoay người một cái, đồng thời khẩu súng ngắn trong tay đã chĩa về phía đó.

Lập tức bắn ra hai phát.

Hai phát súng này trúng đích, trực tiếp bắn vào vai con quái vật khiến nó máu thịt be bét, nổ bay mất không biết bao nhiêu thịt.

Khẩu súng này của Thương Thương Không uy lực rất lớn, trước đây đã nói qua.

Đạn của nó bắn ra không phải gây sát thương bằng lực xung kích, mà là bằng vụ nổ.

Loại đạn của khẩu súng này chắc chắn có đường kính không quá lớn.

Nhưng nó đã được xử lý đặc biệt, đạn bắn ra chỉ cần đầu đạn bị ép lại, sẽ lập tức phát nổ.

Uy lực tuy không bằng kíp nổ, nhưng cũng thật sự không yếu.

Hai viên đạn đã bắn ngã con quái vật xuống đất.

Miệng nó còn phát ra tiếng kêu gào đau đớn, hai con mắt đỏ ngầu dường như được bao phủ bởi một lớp màng mỏng.

Nó gầm gừ nhe răng với Tần Vũ, sau đó lại lẩn vào trong bóng tối.

Lần này Tần Vũ nhìn rất rõ, thứ đó rõ ràng là một con Hải hầu tử!

Hải hầu tử, rất nhiều làng chài ven biển đều có truyền thuyết về nó.

Thậm chí ở một số vùng nội địa cũng có truyền thuyết này.

Nào là Hải hầu tử đòi mạng các kiểu, nhưng vì khác biệt văn hóa khá lớn, nên Hải hầu tử ở nội địa thường có kích thước rất nhỏ, tương tự như một đứa trẻ.

Thế nhưng tận mắt nhìn thấy con Hải hầu tử thật sự này, không ngờ nó lại lớn đến vậy.

Thân hình thậm chí còn cường tráng hơn một người đàn ông trưởng thành.

Tần Vũ nhìn xung quanh, thấy Hải hầu tử đã không biết chạy đi đâu.

Anh không trì hoãn nữa, đạp lên một tấm ván gỗ nhô ra rồi nhảy một cái, trực tiếp lên boong tàu.

Thứ đó da dày thịt béo, muốn giết chết cũng không phải chuyện dễ.

Hơn nữa nó cực kỳ thù dai, bây giờ Trương Nam đã được cứu về, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.

Nói đến Lương Quỳnh, cô ấy cũng thật sự đáng thương.

Bị giáo sư Trần hại một phen, cũng ăn phải loại đan dược kỳ quái kia, kết quả thì chưa bàn đến.

Vì chuyện này, bản thân cô cũng có lỗi, nên sau khi về e là không tránh khỏi việc phải viết kiểm điểm.

Chương 582

Nhưng đó đều là chuyện nhỏ, hoàn toàn có thể bỏ qua.

Nghiêm trọng nhất là thứ xuất hiện thêm trong ba lô của cô.

Tuy không ai nhìn thấy bên trong là gì, nhưng đây mới là điều tệ nhất.

Có người đoán có thể là minh khí, cũng có người đoán có thể là thiết bị trộm mộ.

Trong một thời gian, có thể nói, Lương Quỳnh từ một tài năng trẻ của ngành khảo cổ, trực tiếp bị người ta gán cho cái danh kẻ trộm mộ trong đội khảo cổ.

Nếu cô ấy cứ hôn mê không tỉnh, e rằng lại phải tuyệt vọng.

Đối với chuyện này, Tần Vũ cũng không có cách nào, anh thật sự không ngờ việc tặng một tấm thẻ nhân vật lại mang đến sự thay đổi lớn như vậy.

Ngay cả dư luận cũng bắt đầu dậy sóng.

Bác sĩ trưởng khoa nói, tình hình của Lương Quỳnh rất không ổn định, có thể phải mất mấy ngày mới tỉnh lại, cũng có thể cả đời không tỉnh lại được nữa.

Đối với điều này, Tần Vũ và mọi người cũng đành chịu, đây chính là số mệnh.

Bất kể cô ấy có tỉnh lại hay không, nơi tiền thân của Ma Quốc vẫn phải tìm, lời nguyền cũng phải nghĩ cách phá giải.

Lỡ như sau khi phá giải, tuổi thọ của cô ấy có thể tăng lên thì sao?

Coi như là đánh cược một phen.

Còn về loại đan dược mà ba người họ đã ăn.

Bệnh viện kiểm tra xong nói hoàn toàn không tìm thấy.

Có thể dược hiệu đã hoàn toàn khuếch tán, nên trong cơ thể cũng không tìm thấy loại thuốc viên này.

Nhưng cơ thể không có biến đổi gì, hoàn toàn có thể không cần để ý.

Rốt cuộc nó đã được đặt trong cổ mộ bao nhiêu năm rồi, nói không chừng đã hết hạn không còn tác dụng.

Nhưng ba người làm sao mà tin được, chuyện của giáo sư Trần vẫn còn sờ sờ ra đó, họ cũng không tin thuốc viên này sẽ hết hạn.

Chỉ là chuyện phải làm từng việc một, cơm cũng phải ăn từng miếng.

Tổ chương trình đã chi trả toàn bộ chi phí điều trị cho Lương Quỳnh.

Hai ngày sau, ba người Tần Vũ liền xuất viện.

Trước khi chia tay, ba người Tần Vũ đặc biệt đến từ biệt Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Chuyến đi lần này hai người họ cũng đã giúp đỡ không ít.

Trước khi đi, Hắc Hạp Tử đưa cho ba người danh thiếp rồi cười nói. "Sau này có việc gì cứ liên hệ tôi, vẫn câu nói cũ, chỉ cần tiền tới nơi, cổ mộ nào cũng tùy các cậu chọn!" Ba người cười cười, xem như đã công nhận người bạn thích tiền này.

Sau khi chia tay, ba người cũng ai về nhà nấy.

Ngô Bất Chính bận đi điều tra manh mối về Ma Quốc và thuốc viên.

Tần Vũ thì chuẩn bị đi tìm manh mối về Xà mi đồng ngư.

Còn Bàn Tử, theo lời cậu ta thì "Một tiếng nữa Bàn gia sẽ xuất hiện ở Phan Gia Viên thủ đô!" "Lần sau gặp lại, thế nào cũng phải diện một bộ vest, thắt cà vạt!" "Tục ngữ nói thế nào nhỉ, trộm mộ có thơm hay không, cứ nhìn trang phục của ta là biết!" Ngô Bất Chính cười cười, nói. "Tử Bàn Tử, tự mình cẩn thận một chút, đừng có tiền cất mà không có tiền tiêu, vừa phải thôi!" Bàn Tử cười nói. "Yên tâm, tôi hiểu!

Tôi cũng không giấu nhiều đâu, đổi con xe hơi nhỏ nhỏ chạy là được rồi!" "Hơn nữa ở Phan Gia Viên còn có một người anh em của tôi, lâu rồi không gặp, tôi phải đi tìm cậu ta!" "Bên các cậu chỉ cần có tin tức, một cuộc điện thoại đảm bảo trong vòng một ngày tôi sẽ có mặt!" Mọi người rất nhanh cũng chia tay, ai lo việc nấy...

Khi Tần Vũ về đến nhà, đã là trưa ngày hôm sau.

Người giúp việc rất có trách nhiệm, dọn dẹp nhà cửa không một hạt bụi.

Còn làm cho anh bữa trưa, Tần Vũ cũng không có tâm trạng ăn, vừa về đến nhà đã bắt đầu lục tung mọi thứ lên để tìm kiếm.

Nhưng gần như lật tung cả căn nhà lên, vẫn không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến Xà mi đồng ngư.

Thậm chí chỉ cần hồi tưởng lại, anh lại đau đầu, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa...

Thời gian thoáng chốc đã qua hai ngày, việc điều tra của Ngô Bất Chính cũng có chút tiến triển.

Hiện tại có hai việc đặt ra trước mắt họ.

Thứ nhất là vấn đề lời nguyền!

Thứ hai là chuyện thuốc viên trong mộ dưới đáy biển.

Ngô Bất Chính vẫn muốn giải quyết vấn đề lời nguyền trước.

Vì vậy anh điều tra chuyện này đầu tiên.

Nhưng chuyện này anh chỉ điều tra được rằng, Ma Quốc này sớm nhất có thể xuất hiện ở sa mạc Taklamakan, sau đó thì không còn manh mối nào nữa.

Các nền văn minh trong lịch sử của sa mạc Taklamakan từng rất phồn thịnh, muốn ở nơi này tìm ra chính xác tiền thân của Ma Quốc nói dễ hơn làm.

Chương 583

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính tra trên mạng được, một chuyên gia khảo cổ trong nước nghiên cứu rất sâu về các nền văn minh lịch sử của sa mạc Taklamakan.

Anh định đến bái kiến một chuyến, kết quả ai ngờ người ta đang ở nước ngoài tiến hành giao lưu khảo cổ.

Nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể trở về.

Cho nên anh cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng chuyện lời nguyền coi như đã có chút manh mối, Ngô Bất Chính liền chuyển sự chú ý sang chuyện thuốc viên.

Thuốc viên trong mộ dưới đáy biển rất kỳ lạ, Ngô Bất Chính tra rất nhiều tài liệu đều không có bất kỳ ghi chép nào.

Nhưng hiện tại thứ anh sở hữu chính là lối suy nghĩ của Tà Đế, vì vậy anh thay đổi góc độ bắt đầu suy nghĩ những thứ có liên quan, hy vọng có thể từ đó phát hiện ra một vài manh mối.

Nói đến mộ dưới đáy biển, chẳng qua cũng chỉ có thuốc viên, Cấm bà, và những người Đông Hạ giống như quái vật kia!

Đúng rồi, còn có Lục giác đồng linh!

Mà trong những thứ này, Lục giác đồng linh lại có quan hệ với Lỗ Vương Cung.

Trong Lỗ Vương Cung có Thất tinh nghi quan, Cửu đầu xà bách, còn có Huyết thi!

Và cả Thi miết vương trong đầu Huyết thi!

Tương tự cũng có Lục giác đồng linh.

Một ngôi mộ thời Chiến Quốc, một ngôi cổ mộ do Uông Tàng Hải xây dựng, khoảng giữa cách nhau không biết bao nhiêu năm.

Lại đều có Lục giác đồng linh, trong vô hình dường như có một mối liên hệ nhất định.

Đồ vật trong hai ngôi mộ nhiều như vậy, làm sao mới có thể tìm được thứ liên quan đến nó đây?

Thuốc viên này rốt cuộc có tác dụng gì?

Ngô Bất Chính nghĩ đến đau đầu, đột nhiên anh nhớ đến chú Ba.

Liền muốn đi hỏi con cáo già này.

Nhưng một cuộc điện thoại gọi qua, lại hoàn toàn không liên lạc được.

Ngô Bất Chính lại gọi cho Phan Tử.

Kết quả nhận được câu trả lời là, anh ta cũng không biết, anh ta cũng đang tìm chú Ba!

Mà nơi cuối cùng chú Ba xuất hiện, là ở núi Trường Bạch!

Sau đó thì không còn tin tức gì nữa, đến nay ở đâu cũng không biết.

Nói đến núi Trường Bạch, Ngô Bất Chính không khỏi nghĩ đến cung điện được xây trên trời được đề cập trong mộ dưới đáy biển kia.

Cung điện đó chẳng lẽ ở núi Trường Bạch?

Nhưng chú Ba lại chưa từng đến mộ dưới đáy biển, ông ấy làm sao mà biết được?

Nói là xem livestream cũng không đúng.

Thời gian không khớp, lúc họ ở mộ dưới đáy biển còn chưa nhìn thấy bích họa, chú Ba đã đến núi Trường Bạch, sau đó thì mất tích.

Chuyện này quả thực càng nghĩ càng đau đầu.

Ngô Bất Chính nghĩ có nên đi hỏi chú Hai không, vừa nghĩ đến nếu để chú Hai biết mình lại còn muốn xuống mộ, chắc là bị đánh chết.

Tham gia chương trình chú Hai đã phản đối không chỉ một lần, lúc này vẫn là đừng đi tìm rắc rối thì hơn.

Nhưng manh mối...

Thi miết vương, Lỗ Vương Cung, thuốc viên, Huyết thi... "Đúng rồi, Huyết thi!" Đột nhiên Ngô Bất Chính dường như nghĩ ra điều gì, anh vội vàng lấy một cuốn sổ tay từ một ngăn bí mật trên tường ra.

Mở ra xem liền vui mừng.

Chỉ thấy trang đầu tiên của cuốn sổ tay này viết. "Năm mươi năm trước, Trường Sa Tiêu tử lĩnh..." Cuốn sổ tay này chính là của ông nội anh để lại.

Mà anh nhớ trên đó từng ghi chép lại, sự kiện trộm mộ đầu tiên mà ông nội anh trải qua.

Ở Tiêu tử lĩnh này, đã phát hiện ra Huyết thi!

Ông nội anh mạng lớn, mới nhặt về được một mạng.

Nhưng sao trong Tiêu tử lĩnh này lại có Huyết thi chứ?

Chẳng lẽ nơi này cũng có quan hệ với Lỗ Vương Cung?

Lỗ Vương Cung và mộ dưới đáy biển cũng có quan hệ, xem ra như vậy, Tiêu tử lĩnh chẳng phải là cũng có quan hệ với mộ dưới đáy biển sao!

Ngô Bất Chính càng nghĩ càng kích động, lập tức bắt đầu điều tra vị trí cụ thể của Tiêu tử lĩnh này.

Nói không chừng ở Tiêu tử lĩnh này, họ có thể tìm thấy một vài manh mối về loại thuốc viên này thì sao?

Chương 584

Mười phút sau, dưới sự thúc giục của Trương Đông, xuồng cao tốc đã chạy đi không biết bao xa.

Ánh nắng trên bầu trời cũng dần xuyên qua tầng mây chiếu xuống.

Thời tiết trên biển này, lúc thế này lúc thế khác, Tần Vũ cũng sớm đã quen rồi.

Trương Đông lái xuồng cao tốc đi trước, Bàn Tử và Tần Vũ thì kiểm tra Trương Nam một chút.

Thấy không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cảm khái nói. "Ai, Trương Nam này mệnh lớn, gặp được tiểu ca cậu!

Mới nhặt về được một mạng!" "Thật đáng tiếc cho thành viên đội khảo cổ kia, giáo sư Trần người đó tôi biết, nhân phẩm thật sự không được!" "Nếu cậu nói về kiến thức khảo cổ, Bàn gia tôi không so bì với ông ta, nhưng vì văn vật mà mạng cũng không cần!" "Ở Lỗ Vương Cung đã kéo chân sau bao nhiêu lần, lần này còn đơn độc dẫn đội ra ngoài, e rằng chuyện thuyền ma chết một người chỉ là bắt đầu thôi!" Tần Vũ không nói gì, nhưng suy nghĩ cũng giống Bàn Tử.

Người trong phòng livestream nghe đến đây, trong lòng cũng đều đoán được phần nào, rất phẫn nộ nói.

Chỉ mắng giáo sư Trần là một kẻ điên cuồng vì văn vật mà không tiếc hãm hại đồng đội.

Ở Lỗ Vương Cung có Tần Vũ giúp đỡ, ông ta tùy hứng cũng cho qua.

Nhưng đơn độc dẫn đội đến Tế Sa, lại không có người lợi hại như Tần Vũ giúp ông ta.

Tình hình bình thường, ở nơi có thuyền ma mà mất tích một người, là phải quay về báo cáo lãnh đạo ngay lập tức rồi.

Nhưng kết quả chuyện này căn bản không ai biết.

Mãi sau này khi giáo sư Trần và mọi người hoàn toàn mất liên lạc.

Tổ chương trình mới từ một số cuộc điều tra mà có được những tài liệu này.

Rõ ràng giáo sư Trần vì tiến độ khảo cổ, căn bản không báo cáo chuyện này.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Ai biết được sau này, rốt cuộc có còn người khác cũng chết mà không được báo cáo không?

Đây căn bản đã không còn là khảo cổ nữa, đây là mưu sát!

Dư luận trên mạng tiếp tục dậy sóng.

Tần Vũ và Bàn Tử cũng lười quan tâm, mục tiêu của họ chỉ là Lương Quỳnh.

Nói thật, chỉ cần Lương Quỳnh không xảy ra chuyện, những người khác chết hết cũng không liên quan gì nhiều đến họ.

Bàn Tử dựa vào mạn thuyền chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên trong phòng livestream Ngô Bất Chính lại xuất hiện.

Hơn nữa còn chủ động gửi yêu cầu kết nối thoại.

Chức năng này cơ bản rất ít khi được mở, vì một khi mở mà các fan hâm mộ nhiệt tình đều kết nối, thì căn bản không thực tế.

Mà ở trong cổ mộ vừa đánh Tống tử vừa tán gẫu, cũng quá hoang đường.

Cho nên rất ít khi dùng.

Ngô Bất Chính lúc này mở kết nối thoại, e là có chuyện muốn nói.

Bàn Tử vội vàng chấp nhận.

Sau đó bên trong liền truyền đến giọng của Ngô Bất Chính. "Tiểu ca, chuyện của các cậu tôi đều thấy cả rồi, tôi vừa tra tài liệu!" "Lần này các cậu gặp phải con quỷ nữ dưới nước là Cấm bà, thứ này không biết hình thành thế nào, nhưng rất lợi hại!" "Các cậu phải cẩn thận." "Bàn tay trên thuyền ma là Nhân diện liêm, con quái vật là Hải hầu tử!" Ngô Bất Chính vội giải thích.

Bàn Tử nghe vậy cười trêu chọc. "Thiên Chân, sao cậu lại ngây thơ thế, mặc kệ chúng nó là gì, Tiểu ca đều giải quyết rồi!" "Cậu vuốt đuôi ngựa thế này là không được đâu!" "Hơn nữa sao cậu chào hỏi chỉ gọi Tiểu ca, tim của Bàn gia tôi tan nát rồi!" "Cút!" Ngô Bất Chính mắng. "Tôi không rảnh nói nhảm với cậu, cái con Nhân diện liêm kia các cậu đã giải quyết đâu!" "Thứ đó một khi đã bám vào người, rất khó gỡ ra!" "Các cậu nghe lời tôi, lật Trương Nam lại, thứ đó chắc chắn đang ở trong đám tóc của cậu ta!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, vội nhìn Trương Nam.

Tóc của gã này khá dài, chắc ngày thường rất thời trang.

Nếu không phải Ngô Bất Chính nhắc nhở, thật sự suýt nữa đã tưởng cậu ta không sao rồi.

Tần Vũ vội lật Trương Nam lại.

Vừa vạch đám tóc sau gáy của cậu ta ra, liền nhìn thấy hai bàn tay khô quắt co lại với nhau.

Ở giữa là một cái đầu người to bằng lòng bàn tay. "Mẹ ơi, thứ này thật sự còn ở đây!

Thiên Chân làm sao bây giờ!" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính vội nói. "Nung đỏ dao găm, rồi châm vào gốc của nó!" "Nếu các cậu có lông trâu cũng được!" Bàn Tử nghe vậy không nói nên lời. "Ở chỗ này tôi lấy đâu ra lông trâu cho cậu, trên người Bàn gia tôi có lông người được không?" "Cút!" Ngô Bất Chính lười để ý đến cậu ta, Tần Vũ đã lấy ra bình xịt lửa cầm tay.

Thứ đó nhiệt độ cực cao, ngọn lửa phun ra chưa đầy một phút đã nung đỏ dao găm.

Chương 585

Tần Vũ gọi Bàn Tử giữ Trương Nam, rồi lập tức dùng dao găm nung đỏ gạt thứ đó ra.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, vớ lấy cây cuốc chim ném nó xuống biển.

Làm xong những việc này, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là Trương Nam cứ hôn mê không tỉnh, e là sau khi về phải nằm viện mấy ngày.

Trương Đông vừa lái xuồng cao tốc, vừa rối rít cảm ơn hai người.

Bàn Tử xua tay nói. "Được rồi, lời cảm ơn thì không cần, thật sự muốn cảm ơn thì giới thiệu cho Bàn gia tôi vài cô em gái thật, không phải loại có thể chọn lựa này!" "Đúng rồi, còn bao lâu nữa mới đến nơi?" Trương Đông nhìn tọa độ vội nói. "Tối đa một tiếng!" Lúc này Ngô Bất Chính cũng chuẩn bị ngắt cuộc gọi, nghe vậy vội nói. "Tiểu ca các cậu đợi tôi với, tôi tối đa ba tiếng nữa sẽ đến!" Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Thiên Chân, cậu cứ từ từ đến đi không cần vội!" "Bọn này đi trước dò đường cho cậu, hơn nữa bây giờ thời gian không thể trì hoãn được!" "Lỡ như trong lúc này, Lương Quỳnh chết mất, chúng ta biết đi đâu tìm hậu nhân khác của Tiên tri chứ!" Ngô Bất Chính nghe vậy thở dài cũng không nói nhiều.

Đúng vậy, bây giờ tìm được Lương Quỳnh mới là mấu chốt.

Mình quả thật có hơi vội vàng.

Sau đó ba người nói chuyện phiếm vài câu, Ngô Bất Chính liền ngắt cuộc gọi.

Bàn Tử và Tần Vũ một đường vất vả, cũng thật sự không nhẹ nhàng.

Dựa vào mạn thuyền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên Tần Vũ bị tiếng của hệ thống trong đầu đánh thức. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiếp cận cổ mộ】【Xin hãy chọn thẻ nhân vật】【Thẻ nhân vật có thể tự mình sử dụng, cũng có thể tặng cho đồng đội】【Tạm thời chưa phát hiện ứng cử viên phù hợp, nếu cần tự mình sử dụng xin hãy lựa chọn】Tần Vũ nhìn đống thẻ nhân vật còn lại của mình, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Bây giờ mình có thực lực của Tiểu ca, thuật phong thủy phân kim định huyệt của Hồ Tư Lệnh đã đủ dùng rồi.

Anh biết rõ mỗi lần chọn thêm một thẻ nhân vật, ảnh hưởng đến tính cách của mình sẽ tăng thêm vài phần.

Anh thật sự sợ mình sau này sẽ bị tâm thần phân liệt.

Đúng như câu nói, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, mình có lợi hại đến mấy cuối cùng cũng chỉ có một người.

Tốt hơn là cứ giữ lại những thẻ nhân vật này, chờ đợi người hữu duyên sau này xuất hiện.

Tần Vũ dụi dụi mắt nhìn xung quanh, phát hiện gần đó lại có rất nhiều xuồng cao tốc.

Thậm chí còn có một con tàu lớn.

Rõ ràng họ đã đến nơi rồi. "Tiểu ca, đến nơi rồi, cảm ơn hai người!" Trương Đông kích động đến mức suýt quỳ xuống.

Bàn Tử vội xua tay nói. "Được rồi đừng sến súa thế, Bàn gia tôi chịu không nổi đâu!" "Tiểu ca đi!" Bàn Tử gọi một tiếng, rồi hai người lên tàu lớn.

Con tàu này chắc là doanh trại mà tổ chương trình thiết lập ở đây.

Trên đó thiết bị đầy đủ, người cũng rất đông.

Nhưng mọi người đều rất bận rộn, hai người họ vừa lên, có vẻ hơi thừa thãi.

May mà rất nhanh một nhân viên công tác đã chạy tới. "Hai vị, mời đi theo tôi!

Vừa rồi chúng tôi đã vớt lên được một thi thể, nghi là người của đội khảo cổ giáo sư Trần!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe câu này, trong lòng đều sững sờ.

Sao lại chết thêm một người nữa.

Đội khảo cổ tổng cộng có sáu người, mới vừa đến nơi, đã chết hai.

Vậy những người ở dưới còn đường sống không?

Nghĩ đến đây tim hai người đều thắt lại.

Nếu Lương Quỳnh cũng chết, lời nguyền của họ sẽ hoàn toàn không có cách nào giải trừ.

Bàn Tử không nhịn được mắng. "Giáo sư Trần này, rốt cuộc đã hại chết bao nhiêu người!" "Tôi nghi ngờ, ông ta chính là kẻ phản bội!" Kẻ phản bội là gì, chính là bạn đồ!

Nói về Tiêu tử lĩnh, thực ra Ngô Bất Chính không muốn nghiên cứu quá nhiều, nơi này là nơi mà ông nội anh cả đời không muốn nhắc tới.

Tại đây, nhà họ Ngô của họ đã đào được một cuốn sách lụa thời Chiến Quốc.

Nhưng cũng chính tại nơi này, lão thái gia của nhà họ Ngô lúc đó và mấy người con cháu cũng đã bỏ mạng tại đây.

Trừ ông nội anh lúc đó còn quá nhỏ không xuống nên thoát được một kiếp, những người khác đều đã chết.

Chương 586

Cho nên về chuyện này, anh biết cũng rất ít.

Thậm chí ông nội anh từ trước đến nay không bao giờ nói với anh quá nhiều.

Đến nay anh cũng chỉ biết Tiêu tử lĩnh này, hình như là ở một nơi tên là Mãng Sơn ngoại thành Trường Sa.

Cụ thể ở đâu, căn bản không biết, đã dính đến chữ "sơn", địa thế sẽ không nhỏ.

Muốn tìm được nơi này, không có cao nhân có khả năng phân kim định huyệt giúp đỡ, gần như là không thể.

Nhưng Tần Vũ thì biết, cho nên Ngô Bất Chính cũng rất yên tâm.

Anh gọi điện cho Tần Vũ và Bàn Tử, nói rằng mình có thể đã tìm thấy một vài manh mối về thuốc viên.

Lát nữa sẽ ra ngoài tìm thử, nếu có tình hình cụ thể, sẽ thông báo cho hai người họ qua giúp.

Sau đó Ngô Bất Chính một mình đến Mãng Sơn.

Tuy biết Tiêu tử lĩnh ở Mãng Sơn, nhưng muốn tìm được rất khó.

Cho nên Ngô Bất Chính cũng không định tự mình đi tìm, mà chuẩn bị đến nơi xem xét tình hình trước.

Trước tiên hỏi thăm tin tức, nếu ở đây có nơi nào tương tự, đến lúc đó lại gọi Tần Vũ và Bàn Tử qua giúp cũng không muộn...

Thôn Mãng Sơn nằm ngay dưới chân núi Mãng Sơn.

Đừng thấy nơi này hẻo lánh, nhưng giao thông lại thật sự rất phát triển.

Quan trọng nhất là, người trong thôn này cũng rất đông.

Hơn nữa còn có rất nhiều người từ nơi khác đến.

Những người này đều dựng một cái sạp ở địa phương, ngày thường chẳng làm gì, chỉ làm một việc, thu mua đồ!

Thứ họ thu mua tự nhiên là đồ cổ.

Trong ngành đồ cổ, rất nhiều người sẽ đến các thôn làng để tìm đồ.

Bất kể tốt xấu đều gom hết một lượt, lãi hay lỗ hoàn toàn dựa vào mắt nhìn.

Việc này cũng được gọi là đãi cát, nhưng nguồn gốc của việc đãi cát vẫn là vì nghề nghiệp mà những người này làm trong bóng tối.

Đó chính là chuyên thu mua những thứ mà bọn trộm mộ đào ra.

Đồ đào ra mà bán không được thì cũng vô dụng, bọn trộm mộ cần là tiền, cho nên loại người này cũng thuận theo thời thế mà sinh ra.

Nhưng có thể khiến nhiều người tụ tập lại một nơi, đủ để nói rằng gần đây có rất nhiều cổ mộ.

Ví dụ như gần Tần Lĩnh cũng có loại người này xuất hiện, hơn nữa còn đông hơn ở đây rất nhiều.

Chú Ba của nhà họ Ngô ở đây cũng có địa bàn.

Khi Ngô Bất Chính đến, đã gọi điện trước cho Phan Tử.

Phan Tử cũng sắp xếp hai thuộc hạ giới thiệu cho anh tình hình địa phương, và một số người lớn tuổi.

Tốt nhất là có thể điều tra ra chuyện của Tiêu tử lĩnh.

Nhưng chú Ba cũng rất kiêng kỵ chuyện của Tiêu tử lĩnh, cho nên Ngô Bất Chính chỉ nói là đến du lịch.

Không dám nói cho Phan Tử tình hình thực tế.

Hai người anh em ở địa phương rất nhiệt tình, sau khi sắp xếp chỗ ở cho Ngô Bất Chính, liền giới thiệu cho anh mấy người, bảo anh lần lượt đến bái kiến.

Người địa phương tính cách thuần phác, anh có việc thì cứ đến nhà hỏi, mời một điếu thuốc là được.

Nhưng bảo người ta đến gặp anh, thì cái vẻ ta đây này tốt nhất đừng thể hiện, dễ bị ăn đòn.

Ngô Bất Chính cũng không để tâm, cười cười rồi bắt đầu lần lượt đi bái kiến.

Thời gian cứ thế lại qua một ngày...

Trong một tứ hợp viện ở thành Trường Sa.

Tứ A Công đang ngồi trên ghế uống trà.

Đột nhiên một đám thuộc hạ chạy vào.

Những người này đầu tóc bù xù, có người còn bị thương, ai nấy đều có vẻ rất phẫn nộ. "Hồ đồ!

Cút!" Tứ A Công nhìn thấy họ liền nổi giận.

Những người này rõ ràng là vừa mới từ dưới đất lên, ăn mặc như vậy mà đến tìm ông ta, quả thực là tìm chết.

Tứ A Công đã rất nhiều năm không xuống mộ, cơ bản đều là thuộc hạ làm.

Ông ta cũng có ý định tẩy trắng, lúc này những người này xuất hiện ở đây, nếu bị người ta chụp được, ông ta gần như hoàn toàn không có khả năng lật mình. "A Công, chúng tôi đến..." "Cút!

Chương 587

Thay quần áo rồi hẵng đến gặp ta!" Tứ A Công giận dữ nói.

Những người đó thấy Tứ A Công thật sự nổi giận, chỉ có thể tiu nghỉu rời đi.

Mà lông mày của Tứ A Công cũng nhíu lại.

Những thuộc hạ này đều là tâm phúc của ông ta, lại hồ đồ như vậy, xem ra lần này thật sự đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, không bao lâu sau những người đó thay quần áo xong kể lại sự việc một lượt.

Tứ A Công liền hiểu ra.

Hóa ra, mấy thuộc hạ này của ông ta hai ngày trước khi xuống đất, một đầu lĩnh đột nhiên không đến.

Đầu lĩnh là gì, chính là một người dẫn dắt một nhóm nhỏ.

Quy mô trộm mộ của họ, mỗi lần xuất động đều trên mười người.

Cho nên khi tập hợp, không thể mỗi người đều đi.

Chỉ có hai ba đầu lĩnh đi, những người này gặp mặt xác định thời gian và địa điểm, sau đó đến giờ sẽ dẫn thuộc hạ đi.

Kết quả lần này xuống mộ, có một đầu lĩnh tên Dương Tam Pháo lại không đi!

Hắn không đi, thuộc hạ tự nhiên cũng không đi, lập tức đội ngũ mười ba người, trực tiếp thiếu mất bốn người.

Mà đây mới chỉ là đội ngũ xuống mộ, người ở lại trên mặt đất hỗ trợ còn nhiều hơn.

Dương Tam Pháo này không đi, trực tiếp dẫn đến đội ngũ của họ cộng thêm bốn người xuống mộ, và nhân viên hỗ trợ trên mặt đất, thiếu mất mười người.

Nhưng lúc đó họ đã đến nơi, nào có lý do không động thủ, cho nên cứ cứng đầu mà xuống đất.

Kết quả gặp phải một ca khó, đồ vật không lấy ra được một món, người còn suýt nữa chết hết bên trong.

Lúc này trở về là để mách tội! "Tứ A Công, Dương Tam Pháo này bất mãn với ngài, theo tôi thấy hay là xử lý hắn đi!" Một tên cầm đầu nói. "Đúng vậy lão đại, tôi nghe nói Dương Tam Pháo này vẫn luôn muốn tự lập môn hộ, lần này không đi là vì phát hiện ra một nơi tốt hơn!" "Chuẩn bị tự mình nuốt trọn để mở địa bàn mới!" "Nếu chúng ta mà không quản chuyện này, sau này còn làm sao lăn lộn ở thành Trường Sa nữa!" Các thuộc hạ khác cũng vội nói.

Tứ A Công lại sắc mặt bình thản hỏi. "Hắn đi đâu rồi?" "Thôn Mãng Sơn!

Nghe nói là tìm được một nơi tốt ở Mãng Sơn!" "Nghe nói còn có Huyết thi, nhưng hắn chắc là nhị tiến cung, không biết lấy tự tin từ đâu ra!" Thuộc hạ nói.

Cái gọi là nhị tiến cung, chính là một ngôi cổ mộ lần thứ hai hoặc là nhóm người thứ hai đi vào.

Trước đó đã có người vào rồi, cho nên họ chỉ có thể tính là nhị tiến cung.

Đến nơi còn lại bao nhiêu đồ tốt, thì hoàn toàn xem vận khí.

Thường chỉ có những kẻ trộm mộ nhỏ lẻ mới nhị tiến cung, các nhóm lớn đều không thèm, rốt cuộc nhị tiến cung làm sao có nhiều đồ tốt bằng cổ mộ chưa bị ai động đến.

Tứ A Công nghe câu này, lông mày lập tức nhíu lại, sau đó lại cười. "Đi hay lắm!

Đi hay lắm, không cần quản hắn nữa, hắn không về được đâu!" Một đám thuộc hạ nghe vậy đều rất khó hiểu.

Tứ A Công cười nói. "Có Huyết thi, lại còn là nhị tiến cung, nơi đó chẳng phải là nơi lão thái gia nhà họ Ngô đã đi sao!" "Nơi đó nguy hiểm lắm, lão thái gia nhà họ Ngô còn không ra được, huống hồ là một tên Dương Tam Pháo!" "Không cần quản hắn nữa, chờ tin tức là được!" Đám thuộc hạ đó nghe vậy đều nhìn nhau, nhà họ Ngô kia là đại gia tộc, ngay cả họ cũng chịu thiệt, Dương Tam Pháo đi cũng thật là to gan.

Thời gian thoáng chốc đã qua hai ngày.

Ngô Bất Chính cũng cơ bản đã hỏi thăm rõ ràng tình hình.

Gần Mãng Sơn quả thực có rất nhiều kẻ trộm mộ xuất hiện, nhưng thật sự chưa nghe nói có ai đào ra Huyết thi.

Xem ra mấy chục năm gần đây, không ai tìm thấy ngôi mộ ở Tiêu tử lĩnh đó.

Ngô Bất Chính cảm thấy có thể thử xem, vì vậy liền chuẩn bị gọi điện thoại thông báo cho Tần Vũ và Bàn Tử qua.

Nhưng điện thoại còn chưa gọi đi, đột nhiên liền có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra xem là một người địa phương ăn mặc giản dị, đối phương rất nhiệt tình cười nói. "Tiểu Tam gia, một người bạn của tôi có thể biết chút chuyện, anh ấy bảo tôi đến gọi cậu qua nói chuyện, không biết ngài có thời gian không!" Vốn dĩ trước đó, thành viên đội khảo cổ chết thảm trên thuyền ma đã khiến dư luận xôn xao.

Lúc này, người của tổ chương trình lại nói vừa vớt được thêm một thi thể, hơn nữa còn có thể là người của đội khảo cổ.

Lần này thì cả dư luận triệt để bùng nổ.

Thậm chí còn kinh động đến các cơ quan hữu quan phải vào cuộc điều tra giáo sư Trần.

Thế nhưng, có thể có kết quả gì chứ?

Giáo sư Trần nói trắng ra cũng chỉ là một người quá coi trọng văn vật.

Loại người này ngày thường có lẽ là một học giả uy tín, dù sao cũng không có cơ hội xuống mộ.

Chương 588

Nhưng nếu thật sự cho ông ta cơ hội, gặp phải nguy hiểm, kết quả cuối cùng sẽ là thế này đây.

Vì văn vật mà hại người hại mình.

Tần Vũ cũng không muốn phán xét con người ông ta thế nào, đường là do mình tự chọn, không ai ép buộc ai cả.

Hai người dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, rất nhanh đã thấy được thi thể kia.

Đó là một thanh niên, quần áo trên người cũng là đồng phục của đội khảo cổ.

Nhưng tình hình của người này có vẻ tốt hơn người trước một chút.

Ít nhất thi thể vẫn còn nguyên vẹn.

Bàn Tử kiểm tra một lượt, bỗng nhiên cười nói: "Ê!

Có phải người của đội khảo cổ đều thích để tóc dài không vậy?" "Sao tóc của người này cũng dài thế, mà lông mũi cũng rất dài, mẹ nó sắp dài bằng râu rồi!" Tần Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày, lúc này anh đã đeo găng tay, cũng phát hiện ra tình hình mà Bàn Tử nói.

Nhưng anh cảm thấy rất kỳ lạ, người bình thường làm gì có lông mũi dài như vậy, đã thò cả ra ngoài, ít nhất cũng phải năm milimet.

Phải là người lôi thôi đến mức nào, lông mũi dài thế này mà cũng không biết cắt đi.

Nhưng khi Tần Vũ dùng kẹp gắp sợi lông mũi của người đó ra, sắc mặt lập tức thay đổi. "Vãi, sao lông mũi này dài thế, lại tổ à!" Bàn

Tử kinh ngạc kêu lên.

Sợi lông mũi bị Tần Vũ kéo ra, ít nhất cũng phải dài mười mấy centimet.

Nhân viên công tác bên cạnh vội nói: "Đây hình như là tóc, lại tổ cũng không thể có lông mũi dài thế được!" Tần Vũ gật đầu, đây đúng là không phải lông mũi, mà là tóc thật sự.

Bàn Tử nhìn mà hít một hơi khí lạnh, cũng bắt chước Tần Vũ lật giở những sợi lông tóc khác trên người đó.

Phát hiện người này không phải để tóc dài, mà trên đầu lại cuộn cả một búi tóc lớn.

Bàn Tử lập tức phản ứng lại, nhìn về phía Tần Vũ nói: "Mẹ nó, người này bị Cấm bà giết chết!" Tần Vũ gật đầu.

Trên thi thể còn sót lại nhiều tóc như vậy, ngoài Cấm bà ra thì chẳng có thứ gì khác. "Thi thể này được phát hiện khi nào?" Tần Vũ vội hỏi. "Chỉ vài phút trước thôi, chúng tôi phát hiện một cái hố dưới nước, có lẽ là bị mìn nổ tung!" "Người này trôi ra từ trong đó!" Nhân viên công tác vội nói.

Tần Vũ nghe vậy ánh mắt lạnh đi, nói: "Chuẩn bị đồ, tôi phải xuống dưới!" Bàn Tử lúc này đã có chút hoảng, vội nói: "Tiểu ca, cậu phải suy nghĩ cho kỹ, dưới đó có Cấm bà đấy!" "Những người khác đều chưa lên, tám phần là đã..." "Chết phải thấy xác!" Tần Vũ buông một câu rồi đi thay đồ lặn.

Bàn Tử thấy không cản được anh, cũng đành đi theo thay đồ.

Tuy anh ta bơi giỏi, nhưng nói thật là cảm thấy vô cùng ghê tởm với mấy con Cấm bà này.

Nhiều tóc như vậy, chui vào lỗ mũi, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn không chịu được.

Nhưng tình hình bây giờ đã bày ra trước mắt.

Nếu Lương Quỳnh chết, kết quả cuối cùng có lẽ là bọn họ cũng sẽ bị lời nguyền hành hạ đến chết.

Thay vì chờ đợi cái chết ập đến, chi bằng chủ động tấn công.

Bàn Tử rất nhanh cũng thay xong thiết bị lặn, chuẩn bị xuất phát cùng Tần Vũ.

Tần Vũ nghĩ một lát rồi nói với nhân viên công tác bên cạnh: "Ngô Bất Chính đến thì bảo cậu ấy đợi tôi ở đây!" Bàn Tử nghe vậy rất bất mãn nói: "Hóa ra cậu chỉ lo cho Thiên Chân thôi phải không, Bàn gia tôi...

Ai ai!

Tiểu ca cậu!" Bàn Tử nói chưa hết câu, Tần Vũ đã nhảy xuống nước.

Rất bất lực, Bàn Tử cũng đành nhảy theo.

Anh ta đã quen với sự thiên vị của Tiểu ca, không để trong lòng.

Hơn nữa nếu thật sự gặp nguy hiểm, Tần Vũ cũng sẽ không thật sự bỏ mặc anh ta.

Điểm này anh ta vẫn hiểu rõ.

Người xem trong phòng livestream thấy hai người xuống nước, trong lòng đều rất mong đợi.

Liên tiếp chết hai thành viên đội khảo cổ mà trên mạng lại không hề có tin tức gì.

Rõ ràng là giáo sư Trần không hề báo cáo.

Hành vi này chẳng khác nào mưu sát, khiến rất nhiều người phẫn nộ.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung có Tần Vũ chống đỡ, bọn họ có lẽ còn chưa cảm thấy gì.

Đến lúc này, không khỏi cảm thấy bất bình thay cho những thành viên đội khảo cổ kia.

Bọn họ rõ ràng đã trở thành đá lót đường trên con đường khảo cổ của giáo sư Trần...

Ba phút sau, Tần Vũ và Bàn Tử đã tìm thấy cái hố được nói đến.

Đúng là do nổ mìn tạo ra, miệng hố cực kỳ không bằng phẳng.

Hai người cũng không nhiều lời, Tần Vũ đi trước, lập tức lặn vào trong.

Chương 589

Miệng hố này bên ngoài hẹp, bên trong rộng.

Vừa vào đã phát hiện, bên trong lại là một hang san hô hình thành tự nhiên.

Giáo sư Trần tuy đắm chìm trong sự nghiệp khảo cổ, nhưng đối với các thiết bị liên quan đến khảo cổ lại vô cùng thành thạo.

Có lẽ ông ta đã mang theo thứ gì đó giống như máy quét.

Biết bên trong có không gian, có thể thông đến cổ mộ, nên đã cho nổ tung lối ra.

Bàn Tử và Tần Vũ men theo thông đạo này bơi xuống, chỉ hai mươi phút sau không gian bên trong bắt đầu hẹp lại.

Cuối cùng, sau khi họ xuyên qua một khe hở, quả nhiên nhìn thấy tường gạch.

Bàn Tử ra hiệu với Tần Vũ, ý là: Đây có lẽ đã đến rìa của ngôi mộ thuyền đắm, hẳn là thứ tương tự như tường mộ.

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử tranh thủ thời gian đi tiếp.

Hai người không nói nhiều, trực tiếp bơi vào.

Sau đó họ phát hiện, bên trong lại là một thế giới khác.

Đó là một hành lang rất dài, rộng khoảng năm sáu mét.

Dưới nước rất tối, rất dễ đi lạc mất phương hướng.

Vì vậy hai người bèn bám sát vách tường tiến lên.

Bơi được vài bước, Tần Vũ thấy trên vách tường lại xuất hiện một bức phù điêu.

Bức phù điêu có hình mặt người, nhưng đôi mắt nhắm nghiền.

Tần Vũ áp lòng bàn tay lên, không cảm thấy có gì khác thường, liền ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục tiến lên.

Hai người bơi được mười mấy mét, cũng thấy thêm vài bức phù điêu mặt người trên vách tường.

Nhưng đều không có gì kỳ lạ.

Tần Vũ giảm tốc độ, gần như sờ vào từng khuôn mặt.

Anh cũng không nói được tại sao lại làm vậy, nhưng luôn cảm thấy những khuôn mặt này có vẻ có vấn đề.

Bàn Tử thấy anh quá chậm, liền bơi lên trước mở đường.

Không lâu sau liền ra hiệu: "Phía trước hết đường rồi, là một khúc cua!" Tần Vũ bơi theo, quả nhiên phát hiện là một khúc cua.

Hai người nhìn lại hành lang phía sau, thấy không có gì khác thường, liền rẽ vào khúc cua.

Hành lang bên trong khúc cua cũng tương tự bên ngoài.

Nhưng có vẻ tối hơn, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Hai người một trước một sau mò mẫm tiến về phía trước.

Bàn Tử ở phía trước nhất, Tần Vũ theo sau.

Rất nhanh Tần Vũ phát hiện, trên vách tường này cũng có phù điêu mặt người.

Hơn nữa mắt của những bức phù điêu ở đây lại có xu hướng hơi hé mở.

Tần Vũ vội kéo Bàn Tử lại, bảo anh ta nhìn.

Nhưng Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến những thứ này, ra hiệu một hồi lâu cũng không hiểu Tần Vũ đang nói gì.

Tần Vũ thấy vậy cũng lười giải thích với anh ta, ra hiệu cho anh ta theo sau mình.

Sau đó anh liền bơi lên trước dẫn đường.

Anh vừa đi vừa chú ý đến những bức phù điêu mặt người này, cuối cùng đến cái thứ mười lăm, đôi mắt trên bức phù điêu đã hoàn toàn mở ra.

Hơn nữa trên trán của khuôn mặt này, lại còn vẽ ba con cá.

Nhìn thấy con cá này, trong đầu Tần Vũ bỗng dưng hiện lên một cái tên! "Xà mi đồng ngư!" Tần Vũ hiểu rằng, đây chắc chắn là do mất trí nhớ gây ra, nhưng phần lớn ký ức anh mất là của kiếp trước.

Anh rất rõ, sau khi mình xuyên không hình như cũng đã từng thấy thứ này.

Hơn nữa còn là ở nhà mình!

Nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra là ở đâu!

Vừa nghĩ đầu lại đau, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa! "Có!

Chúng ta đi ngay bây giờ!" Ngô Bất Chính rất kích động, mấy ngày nay ở trong thôn đã quen thân, cộng thêm anh ra tay hào phóng, người dân địa phương đều quen gọi anh là Tiểu Tam gia.

Người dân làng đó dẫn Ngô Bất Chính nhanh chóng ra khỏi thôn, chuyện này không thể công khai, giao dịch thường diễn ra ở ngoài đồng hoặc trong nhà.

Đối phương chọn nơi này Ngô Bất Chính cũng không thấy kỳ lạ.

Chương 590

Tuy nhiên, đi được mười phút mà vẫn không thấy ai, ngay lúc Ngô Bất Chính đang nghi ngờ.

Bỗng nhiên sau lưng một luồng gió mạnh ập tới, khoảnh khắc tiếp theo Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói, cả người lập tức mất ý thức ngất đi.

Sau đó, một giọng nói vang lên bên cạnh: "Trói nó lại, đi theo tao!" Người dân làng đó vội gật đầu, tiến lên trói Ngô Bất Chính lại, sau đó quẳng lên một chiếc xe kéo, đẩy anh rời khỏi nơi này.

Một lúc sau, trong một căn lều bên ngoài thôn.

Một thanh niên mặt có vết sẹo chui vào. "Lão đại, người bắt được rồi, nhưng trông chẳng có gì đặc biệt cả!" "Chúng ta có cần phải mạo hiểm thế này không?" Thanh niên mặt sẹo nói.

Một người đàn ông trung niên ngồi trong lều lại cười nói: "Lão nhị, mày còn non quá, mày có biết người này là ai không?" "Ai vậy!" Thanh niên mặt sẹo vội hỏi. "Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô!" Dương Tam Pháo nói. "Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô?

Lão đại, lần này anh chơi lớn quá rồi, cha của thằng nhóc này tuy không phải người trong nghề chúng ta!" "Nhưng ông hai và ông ba nhà họ Ngô đều là tay dữ dằn cả, ông ba cũng là người trong nghề, ông hai tuy không xuống mộ nhưng cũng là kẻ không dễ chọc!" "Chúng ta đắc tội với bọn họ, còn đường sống không?" Đao Ba rất lo lắng.

Vốn dĩ lần này bọn họ đã đắc tội với Tứ A Công, kết quả quay đầu lại bắt luôn thiếu gia nhà họ Ngô.

Nếu để nhà họ Ngô biết được, thì còn lăn lộn ở thành Trường Sa thế nào nữa.

Dương Tam Pháo lại cười nói: "Sợ gì!

Cái chốn khỉ ho cò gáy này cũng không có camera, mày không nói tao không nói, còn ai biết là chúng ta bắt nó?" "Cái này... còn có người dân địa phương kia!" Đao Ba nói.

Dương Tam Pháo không nói gì, chỉ cười cười.

Đao Ba đã hiểu ra. "Em đi giải quyết hắn ngay!

Nhưng lão đại, thiếu gia nhà họ Ngô này chẳng phải chỉ là một phú nhị đại thôi sao!

Anh không nghĩ là nó tham gia cái chương trình đạo mộ gì đó thì thật sự có ích đấy chứ!" "Trông cậy vào nó à?

Mày sai rồi, mục tiêu lần này của chúng ta không dễ tìm đâu!" "Tuy tao có tin tức vỉa hè, biết vị trí đại khái, nhưng cứ lang thang trong núi mãi cũng không được!" "Nghe nói cuốn bút ký bảo bối của nhà họ Ngô đang ở trong tay nó!" "Nó chắc chắn có thể dẫn chúng ta đến nơi!" Dương Tam Pháo cười nói.

Đao Ba nghe vậy cũng hiểu ra.

Dương Tam Pháo cười nói: "Từ xưa đến nay, nơi nào có huyết thi, nơi đó đều có đồ tốt!" "Người nhà họ Ngô vô dụng, chỉ lấy ra được một cuốn bạch thư Chiến Quốc, bên trong chắc chắn còn có bảo bối khác!" "Chỉ cần phi vụ này thành công, chúng ta còn phải nhìn sắc mặt của Tứ A Công nữa sao?" Đao Ba nghe vậy cũng lập tức hưng phấn, gật đầu lia lịa, rồi rút dao găm ra khỏi lều.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài đã vang lên tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Nhưng nơi này cách thôn rất xa, tự nhiên cũng không ai nghe thấy.

Lúc Đao Ba quay lại, Dương Tam Pháo đã đứng dậy dặn dò thuộc hạ lên đường.

Thấy Đao Ba cả người đầy máu, hắn mở miệng nói: "Đi rửa đi, mười phút sau xuất phát, trong hai ngày phải tìm được cổ mộ này!" "Được lệnh!" Đao Ba đáp một tiếng rồi đi làm việc.

Trong rừng núi muốn tìm được cổ mộ là rất khó.

Đặc biệt là những người không biết phân kim định huyệt như bọn họ, lại càng khó hơn.

Trong đội của Tứ A Công tuy không có ai biết phân kim định huyệt, nhưng nghề trộm mộ có nhiều phe phái.

Tự nhiên cũng sẽ có cách tìm mộ của riêng mình.

Mà Dương Tam Pháo hiện tại thiếu chính là người như vậy.

Nếu không hắn cũng sẽ không mạo hiểm bắt Ngô Bất Chính, chuẩn bị dùng anh để tìm ngôi mộ huyết thi này. "Lão đại, trên người nó chỉ có một cái điện thoại thì làm sao?" Mười phút sau, trên đường đi Đao Ba rất thất vọng nói.

Hắn đã lục soát khắp người Ngô Bất Chính mà không tìm thấy cuốn sổ tay mà ông cụ nhà họ Ngô để lại.

Dương Tam Pháo lại cười nói: "Bình thường, cuốn sổ tay đó của nhà họ Ngô là bảo bối, sao có thể mang theo người chứ!" "Nhưng nó chắc chắn đã xem qua, nên có nó là đủ rồi!" "Còn cái điện thoại này, sáng mai tắt máy, vứt trong núi!" Đao Ba gật đầu không hỏi thêm.

Mà Dương Tam Pháo sắp xếp như vậy cũng đủ thấy sự già dặn của hắn.

Bây giờ là buổi tối, bình thường sẽ không có ai gọi điện.

Cho dù thật sự có người gọi, điện thoại của Ngô Bất Chính vẫn đang mở máy.

Đối phương cũng chỉ nghĩ anh có thể đã ngủ không nghe thấy.

Ít nhất tối nay sẽ không nghi ngờ.

Đến sáng mai điện thoại tắt máy vứt vào núi.

Không có tín hiệu lại còn tắt máy không thể định vị, muốn tìm cũng không tìm được.

Cú đánh của Đao Ba quả thực rất mạnh, khiến Ngô Bất Chính hôn mê cả một đêm, đến sáng hôm sau mới tỉnh lại.

Và khi anh nhìn thấy những người xung quanh và tình hình, về cơ bản đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi Đao Ba nói cho anh biết sự việc, anh cũng cảm thấy vô cùng oan uổng.

Chương 591

Nhưng bây giờ anh đã có tư duy của Tà Đế, rất rõ nếu mình nói ra sự thật rằng mình cũng đến đây để tìm Tiêu Tử Lĩnh, và hoàn toàn không biết nó ở đâu, e rằng Dương Tam Pháo sẽ chém mình một nhát.

Thay vì vậy, chi bằng giả vờ biết, ít nhất như vậy mình vẫn còn có ích với Dương Tam Pháo.

Đối phương sẽ không giết con tin. "Tiêu Tử Lĩnh mà anh nói tôi biết, nhưng tôi cũng chưa từng đến, nên cụ thể thế nào vẫn phải đợi đến nơi mới nói được!" Ngô Bất Chính cười nói.

Dương Tam Pháo thấy Ngô Bất Chính phối hợp như vậy trong lòng rất hài lòng, cười nói: "Ngô gia Tiểu Tam gia quả là đại trượng phu, co được duỗi được, ta thích!" "Ta vẫn nói câu đó, chúng ta chỉ cầu tài, đến nơi lấy được đồ, ta nhất định sẽ mời Tiểu Tam gia từ đâu đến, đưa về nơi đó!" Ngô Bất Chính cười cười không đáp.

Loại lời nói nhảm này mà anh tin được, thì đã không thể sống sót từ cổ mộ trở về.

Thật sự tìm được đồ, e rằng mình sẽ phải ở lại trong cổ mộ đó.

Nhưng điện thoại của mình cũng bị đối phương tịch thu, hoàn toàn không thể liên lạc với bên ngoài.

Bây giờ mọi thứ chỉ có thể chờ Tần Vũ và Bàn Tử nhanh chóng phát hiện ra anh gặp chuyện.

Nhưng chuyện này ai mà nói chắc được.

Có lẽ họ sẽ rất nhanh phát hiện, cũng có lẽ phải đợi mấy ngày mới nhận ra có chuyện không ổn.

Lại nói, Dương Tam Pháo dẫn một đám người đi bộ ròng rã một ngày trong núi.

Gần tối, cũng không chọn cắm trại nghỉ ngơi.

Mà theo thông tin Dương Tam Pháo nhận được, họ chỉ còn cách đích nửa ngày đường.

Nhưng đến nơi còn phải dưỡng sức, nên họ quyết định đi suốt đêm.

Nửa đêm đến nơi nghỉ ngơi, như vậy sáng mai là có thể bắt đầu công việc.

Ngô Bất Chính trên đường đi cũng không bị ngược đãi, hơn nữa để anh giúp tìm mộ, đãi ngộ còn không tệ.

Mọi người đi suốt đêm, nửa đêm cuối cùng cũng đến nơi.

Nhưng lúc này trời tối, Ngô Bất Chính cũng lấy cớ đêm hôm khó tìm, nên mọi người đành nghỉ ngơi.

Mãi cho đến sáng hôm sau, Ngô Bất Chính mới bắt đầu tìm mò.

Không còn cách nào khác, anh cũng không biết cổ mộ ở đâu.

Chỉ có thể tùy tiện tìm một nơi, cảm thấy chỗ nào giống thì đào ở đó.

Ròng rã một ngày, khiến Dương Tam Pháo tức giận mấy lần muốn chém anh một nhát.

Cũng may trời không phụ lòng người, vào lúc chạng vạng, cuối cùng cũng tìm được nơi.

Một xẻng xúc xuống, đất mang lên sủi bọt máu.

Dương Tam Pháo lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Ngô Bất Chính tưởng rằng gã này tìm được chỗ rồi sẽ giết mình, trong lòng đang thầm than sao chỉ bừa một chỗ cũng trúng, thì Dương

Tam Pháo lại bảo anh về lều nghỉ ngơi.

Sau đó anh nghe thấy bên ngoài Dương Tam Pháo nói với Đao Ba: "Thằng nhóc này còn có ích, bên dưới nguy hiểm như vậy, chúng ta chỉ có mấy anh em, giữ nó lại để dò mìn cho chúng ta!" Ngô Bất Chính nghe được những lời này, phổi sắp tức nổ tung, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp!

Cũng chỉ biết bắt nạt lão tử thân thủ không tốt, nếu có Bàn Tử và Tiểu ca ở đây, đảm bảo đánh cho bọn mày chạy mất dép!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tiểu ca và Bàn Tử hai người có thể quan tâm tôi một chút được không, cả ngày trời không liên lạc được, cũng không biết gọi một cuộc điện thoại à?" Ngô Bất Chính rất bất lực.

Nếu không ai phát hiện anh mất tích, e rằng đời này thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Hơn nữa xem ý của đám người này, có lẽ tối nay sẽ bắt đầu đào.

Một khi đạo động được mở, anh sẽ bị ném xuống để dò mìn. "Ai!

Nếu thật sự chết ở dưới đó, cũng coi như là nhân quả báo ứng!" "Có thể chết trong cùng một ngôi mộ với ông cố, cũng không đến nỗi quá bi thảm!" Ngô Bất Chính cảm khái nói.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là, đám người của Dương Tam Pháo hoàn toàn không giỏi đào đạo động.

Đào mấy cái mà đều bị sập.

Còn chôn sống một người anh em ở dưới.

Đội của Dương Tam Pháo vốn có mười người, lập tức chỉ còn chín.

Nhưng không biết đào đạo động cũng không thể trách người khác.

E rằng trước đây khi Dương Tam Pháo theo Tứ A Công, đều là người khác đào đạo động, nên hắn không giỏi việc này.

Nhưng như vậy lại giúp Ngô Bất Chính câu được không ít thời gian.

Bây giờ chỉ xem Tần Vũ và Bàn Tử có phát hiện ra anh mất tích hay không.

Mà sự thật chứng minh, Ngô Bất Chính đã nghĩ quá nhiều.

Lúc này tại nhà Tần Vũ, anh đang ngẩn người nhìn TV.

Màn hình TV toàn là nhiễu, không có chương trình nào, còn trong đầu anh vẫn đang nghĩ về chuyện Xà mi đồng ngư.

Cùng lúc đó tại một tiệm massage chân gần Phan Gia Viên ở thủ đô.

Chương 592

Bàn Tử đang nằm sấp trên giường, mặt mày thỏa mãn, gọi: "Em gái mới đến à, xoa bóp chân trước đi!" "Ai ai đúng rồi đúng rồi chỗ đó, ai thoải mái!"... "Ting!" Bất ngờ, điện thoại của Bàn Tử và Tần Vũ đồng thời vang lên.

Hai người nhìn vào, phát hiện là một số lạ gửi đến.

Nhưng nội dung lại có liên quan đến họ!

Nội dung tin nhắn là: "Mau đến Ngô Sơn Cư!

Ngô Bất Chính gặp chuyện rồi!" Hai người thấy tin nhắn này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tần Vũ ở gần Ngô Sơn Cư nhất, lập tức chạy đến đó.

Còn Bàn Tử cũng không màng đến massage chân nữa, đặt chuyến bay sớm nhất, hai tiếng sau cũng đến Ngô Sơn Cư.

Trên đường anh ta gọi cho Tần Vũ, nhưng không có ai nghe máy.

Đến nơi mới phát hiện, một chiếc trực thăng đang đậu trên quảng trường bên ngoài Ngô Sơn Cư.

Xung quanh còn có không ít cảnh sát vũ trang.

Bàn Tử nào đã thấy cảnh tượng này, lập tức sợ đến mặt tái mét, thầm nghĩ: "Mình chỉ giấu mấy món minh khí, không đến mức này chứ!

Huy động nhiều cảnh sát vũ trang đến bắt mình vậy sao!" "Quan trọng là mấy thứ đó là mình liều mạng đào ra mà!" "Anh cảnh sát, em bây giờ tự thú có được khoan hồng không ạ?" "Thằng béo chết tiệt, mày lẩm bẩm cái gì ở đó thế, mau lên máy bay!" Bỗng một giọng nói vang lên, Bàn Tử nhìn qua không khỏi ngẩn người.

Lại là Phan Tử, anh ta và Phan Tử đã gặp một lần, nên nhận ra.

Mà lúc này Tần Vũ đang đi sau Phan Tử. "Tiểu ca?

Cậu cũng bị bắt à!" Bàn Tử thấy Tần Vũ vội hỏi.

Tần Vũ ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu anh ta đang nói gì. "Phan Tử huynh đệ, tôi và Thiên Chân là anh em thật sự, sao cậu có thể tố cáo tôi tàng trữ văn...!" "Mày không muốn sống nữa à!" Bàn Tử chưa nói xong đã bị Phan Tử bịt miệng lại.

Phan Tử hạ giọng nói: "Mày tàng trữ đồ, ai nhìn cũng ra, cơ quan liên quan cũng biết, mày tưởng họ ngốc à!" "Nói thật cho mày biết, những thứ mày bán ra đều bị họ mua lại, coi như cho mày chút lợi lộc!" "Nếu không mày có cam tâm tình nguyện bán mạng không!" "Đừng có cái gì cũng bô bô ra ngoài, trong lòng tự biết là được rồi!" "Chúng ta đi cứu Tiểu Tam gia, cậu ấy bị người ta bắt cóc rồi!" "Bắt cóc?" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, một luồng sát khí bốc lên. "Tao đập chết cha nó, đứa nào!

Đứa nào dám bắt cóc Thiên Chân nhà chúng ta, mẹ nó Bàn gia tao không bóp cổ nó ra bã không được!" "Được rồi đừng nói nhảm nữa, mau lên trực thăng!" Phan Tử gọi.

Sau đó ba người lần lượt lên trực thăng...

Trực thăng rất nhanh cất cánh, Bàn Tử nhìn qua cửa sổ, phát hiện những cảnh sát vũ trang lúc nãy lại không đi cùng họ.

Không khỏi thấy kỳ lạ, hỏi Phan Tử: "Phan Tử, tình hình thế nào?

Mấy anh cảnh sát không đi cùng chúng ta à?" Phan Tử lắc đầu nói: "Họ phụ trách chờ ở dưới núi, nếu tất cả cùng đi sẽ bứt dây động rừng, Tiểu Tam gia sẽ xong đời!" "Lần này đi giải cứu chỉ có ba chúng ta, đây là tôi đặc biệt yêu cầu!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, vội hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Phan Tử thở dài kể lại sự việc.

Hóa ra từ sáng nay anh ta đã nhận được tin từ thuộc hạ ở thôn Mãng Sơn, nói Tiểu Tam gia mất tích.

Nhưng phòng của cậu ấy cũng chưa trả, nếu đi cũng không thể không nói một tiếng.

Hơn nữa đồ đạc cũng không mang đi, thế là Phan Tử bảo họ đợi thêm, biết đâu Tiểu Tam gia đi ra ngoài có việc.

Kết quả đợi đến tối vẫn chưa về, anh ta mới sốt ruột.

Sau đó anh ta gọi cho Tam gia, nhưng mãi không có ai nghe máy.

Không còn cách nào khác đành nhắn tin cho Tam gia.

Nhưng Tam gia vẫn không liên lạc lại, ngược lại là người của tổ chương trình liên lạc với anh ta trước. "Mọi người cũng biết, Tam gia có quan hệ với tổ chương trình, tổ chương trình tìm tôi, tôi cũng không thấy lạ!" "Có thể là Tam gia không rảnh, nên bảo tổ chương trình tìm tôi!" "Họ nói Tiểu Tam gia có lẽ đã bị bắt cóc, tín hiệu điện thoại cảnh sát định vị được đã biến mất gần núi Mãng Sơn!" "Sau đó cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ núi Mãng Sơn, bắt được không ít đạo mộ tặc!" "Nhưng vẫn không tìm thấy Tiểu Tam gia!" "Trên núi không có tín hiệu, nhưng vệ tinh có thể định vị điện thoại!" "Họ phát hiện có một nơi có tín hiệu hai chiếc điện thoại, Tiểu Tam gia có thể đang ở trong tay bọn chúng!" Nói đến đây, Phan Tử nhìn vào khoang lái, sau đó hạ thấp giọng nói: "Tôi nghe tin đồn, một tên dưới trướng Tứ A Công tên là Dương Tam Pháo đã tách ra làm riêng, có lẽ là nhắm vào một ngôi mộ nào đó!" "Tiểu Tam gia lần này e là rơi vào tay bọn chúng rồi!" "Đám người này đều là loại liều mạng, cảnh sát đến chắc chắn sẽ giết con tin, nên tôi đã yêu cầu nhiều lần, chỉ có ba chúng ta đi!" "Dù sao mọi người cũng là đồng nghiệp, ít nhiều hiểu biết một chút, đến nơi mọi chuyện chỉ có thể trông cậy vào chúng ta!" "Chỉ cần cứu được Tiểu Tam gia, những người khác không đáng lo ngại!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt khó coi, lạnh giọng nói: "Mẹ nó, Bàn gia tao chỉ đi chơi một chuyến, kết quả Thiên Chân lại bị người ta nhắm vào!" "Đến nơi, Bàn gia tao không xử chết bọn nó không được!" "Đúng rồi, chúng ta qua đó bằng cách nào?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử chỉ vào trang bị một bên nói: "Mặc vào, lát nữa nhảy dù thẳng qua đó!" "Không có bất kỳ ánh sáng nào, đèn cũng không được bật, xuống đất mới được bật!" "Chúng ta nhảy dù thẳng đến gần bọn chúng, đến nơi thì dùng bộ đàm hành động!" Bàn Tử gật đầu không nhiều lời, lập tức mặc trang bị vào.

Nói thật mỗi lần trộm mộ đều là mấy món đồ tự chế, lần đầu tiên dùng trang bị chống khủng bố chuyên nghiệp thật sự có cảm giác khác hẳn.

Bàn Tử rất giỏi chơi súng, nhưng họ không được trang bị súng, nên có chút không vui.

Nhưng Bàn Tử có một khẩu súng lục mini do Thương Không tặng, lúc đó cũng có thể thỏa mãn cơn ghiền.

Bàn Tử rất nhanh đã mặc xong trang bị, nhớ đến Tần Vũ liền muốn hỏi xem anh nghĩ thế nào.

Kết quả thấy Tần Vũ đứng đó không nói một lời, sắc mặt đã lạnh đến mức có thể chảy ra nước, dứt khoát cũng không hỏi nữa.

Bây giờ còn hỏi được gì, Tần Vũ chắc chắn đã nổi sát tâm, đám đạo mộ tặc kia e là không bị Tống tử cắn chết, cũng sẽ bị Tần Vũ chém chết.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng chỉ có thể chúc bọn họ tự cầu phúc, chọc phải một tên ác nhân như vậy, lần này muốn không chết cũng khó. "Tiểu ca, bức bích họa trên tường này hình như thật sự đã mở mắt!" Bàn Tử ra hiệu.

Tần Vũ gật đầu.

Đồng thời dùng đèn pin dưới nước chiếu về phía trước, vừa chiếu qua không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy phía trước đã là cuối hành lang.

Chương 593

Một bức tường đá khổng lồ chắn mất lối đi.

Tần Vũ tiến lên xem xét, phát hiện trên bức tường đá này cũng có một bức phù điêu mặt người.

Nhưng trên bức phù điêu này không có dấu hiệu Xà mi đồng ngư.

Hơn nữa mắt của khuôn mặt được điêu khắc lại trống rỗng, không có gì cả.

Tần Vũ đưa tay sờ thử, phát hiện phía sau bức tường đá này lại rỗng.

Bên trong dường như còn có không gian khác.

Bàn Tử lúc này cũng ghé lại gần, nhưng anh ta cũng không hiểu những bức phù điêu này có gì kỳ lạ.

Dứt khoát đưa tay thử đẩy, xem có thể đẩy bức tường đá này ra không.

Tần Vũ thấy vậy còn chưa kịp ra hiệu.

Ai ngờ Bàn Tử đã đẩy được bức tường đá ra.

Hóa ra bức tường đá là một cánh cửa xoay.

Bàn Tử vừa đẩy phía trên, cả nửa trên của tấm đá liền lõm vào trong.

Đồng thời nửa dưới lồi ra.

Bàn Tử cũng phát hiện có điều không ổn, Tần Vũ vội ra hiệu cho anh ta lùi lại.

Hai người lùi ra xa hai mét, chỉ thấy khối tường đá đó liền mở ra.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ tới là, tường đá vừa mở, một đám lớn thứ màu đen liền ùa ra.

Hai người ở rất gần, vừa nhìn thấy lập tức da đầu tê dại.

Đó không phải là tóc của Cấm bà thì là gì.

Bàn Tử sợ đến mức miệng sủi không ít bọt khí, ra hiệu cho Tần Vũ quay người bỏ chạy.

Nhưng vừa quay đầu lại mới phát hiện, Tần Vũ đã lùi ra xa mấy mét, còn đang vẫy tay gọi anh ta.

Bàn Tử trong lòng tức điên!

Hóa ra mình không phải Thiên Chân, nên bị đối xử phân biệt thế này đây.

Chẳng lẽ bây giờ đàn ông cũng phải xem vóc dáng à?

Chỉ vì vóc dáng của Bàn gia không đẹp bằng Thiên Chân, mà chạy trốn cũng không gọi mình.

Bàn Tử vừa nghĩ vừa lao tới.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên anh ta cảm thấy mắt cá chân lạnh buốt.

Trong lòng chùng xuống.

Quay đầu lại nhìn, một lọn tóc đã quấn quanh mắt cá chân của anh ta.

Bàn Tử thấy vậy vội rút con dao găm trên đùi.

Tần Vũ lại ra hiệu cho anh ta mau chạy, đồng thời ánh sáng lạnh lóe lên, dao găm đã chém về phía lọn tóc kia.

Tuy là ở dưới nước, nhưng tốc độ của Tần Vũ vẫn vô cùng nhanh.

Đồng thời vì lọn tóc kia căng thẳng, một nhát dao chém xuống liền cắt đứt hoàn toàn. "Đi!" Tần Vũ ra hiệu.

Nhưng tốc độ của Cấm bà nhanh hơn anh tưởng rất nhiều.

Bàn Tử vừa đạp lên tường đá lao ra ngoài, bàn chân Tần Vũ còn chưa chạm vào tường đá.

Lập tức cảm thấy cổ tay bị siết chặt, một lọn tóc đen siết chặt lại.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn, lập tức tất cả mọi người trong phòng livestream đều thấy rõ.

Con Cấm bà đã đến gần Tần Vũ.

Vô số sợi tóc đen trong nháy mắt đã quấn lấy cánh tay, vai, thậm chí cả cổ của Tần Vũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, đám tóc đen đó cuộn lại, bao bọc toàn bộ Tần Vũ vào trong.

Bàn Tử cầm dao găm định lao tới, nhưng ai ngờ đám tóc của Cấm bà lại đột nhiên co rút lại, rồi chui ngược vào trong bức tường đá.

Bàn Tử vội vàng muốn đuổi theo, nhưng bức tường đá đã bắt đầu khép lại.

Dưới nước, càng vội vàng tốc độ càng khó kiểm soát.

Cuối cùng cả khuôn mặt Bàn Tử đập vào tường đá mới dừng lại.

Nhưng bức tường đá đã biến thành một bức tường vững chắc.

Dù anh ta đẩy thế nào cũng không hề nhúc nhích.

Chương 594

Bàn Tử tức giận chửi bới.

Nhưng vừa mở miệng mới nhận ra mình đang ở dưới nước, chỉ có thể bất lực sủi vài cái bọt.

Anh ta giơ chân liên tục đạp vào tường đá, nhưng hoàn toàn vô dụng, ngược lại còn bị đẩy lùi ra xa mấy mét.

Bàn Tử tự tát mình hai cái mới bình tĩnh lại được.

Nhớ lại trước đây Tần Vũ đã đối phó với thứ này, lòng cũng yên tâm phần nào, vội vàng xem màn hình livestream.

Đạo diễn ngày càng hiểu chuyện.

Gần như cùng lúc Bàn Tử nhìn sang, màn hình của Tần Vũ cũng được chiếu lên.

Tất cả mọi người trong phòng livestream lập tức thấy.

Trong tầm mắt của Tần Vũ là vô số sợi tóc đen.

Những sợi tóc này dường như muốn bao bọc Tần Vũ, sau đó chui vào cơ thể anh.

Dù sao chuyện này họ cũng không phải lần đầu tiên thấy.

Trước đây Tần Vũ đã gặp Cấm bà, và khi thành viên đội khảo cổ kia chết, trong mũi và miệng cũng có rất nhiều tóc.

Rõ ràng phương pháp giết người của Cấm bà ngoài việc dìm chết, còn có vô số sợi tóc chui vào cơ thể người.

Nghĩ đến đây, cả phòng livestream đều không khỏi cảm thấy thót ruột.

Tần Vũ mặc không phải là bộ đồ lặn kín toàn thân, mà là loại rất đơn giản.

Trọng lượng nhẹ, dễ hoạt động.

Bây giờ nghĩ lại, thà mặc loại kín toàn thân còn hơn.

Ít nhất những sợi tóc đó sẽ không chui vào từ những chỗ kỳ lạ.

Nhưng họ đâu biết, những sợi tóc đó chỉ bao bọc Tần Vũ, hoàn toàn không dám chui vào cơ thể anh.

Tần Vũ dùng dao găm cắt đứt những sợi tóc quấn trên người, chuẩn bị cắt phăng đám tóc này để thoát ra.

Nhưng ai ngờ đám tóc đột nhiên co lại, sau đó trong búi tóc lại hiện ra một khuôn mặt trắng bệch.

Tần Vũ đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch này trong lòng cũng không khỏi trầm xuống!

Khuôn mặt quái dị khổng lồ, dưới ánh đèn lặn, trắng bệch dị thường.

Hai mắt chỉ có con ngươi mà không có lòng trắng.

Phần màu đen chiếm trọn cả nhãn cầu.

Da trắng như bột mì.

Nhưng Tần Vũ có thể nhìn ra, trên khuôn mặt trắng bệch đó có một lớp thi tịch dày.

Hơn nữa xem ra, đây còn là một người phụ nữ.

Xung quanh cô ta toàn là tóc, khuôn mặt trắng bệch lại hướng về phía Tần Vũ.

Dường như muốn hôn anh.

Tần Vũ trước đây đã gặp phải tình huống này, thấy vậy liền định rạch cổ tay.

Kỳ lân huyết đối với loại Cấm bà này hiệu quả không tệ.

Lúc này tình hình nguy cấp anh cũng không kịp nghĩ nhiều.

Nhưng vừa dùng sức, anh mới phát hiện, tay cầm dao găm của mình lại bị tóc quấn chặt.

Lúc này khuôn mặt người phụ nữ trắng bệch chỉ cách Tần Vũ không đến mười centimet, sắp hôn tới nơi.

Bàn Tử bên ngoài thấy vậy la hét trong phòng livestream, nhưng không thể nói ra lời.

Cuối cùng trong lúc cấp bách, anh ta lại chạy vào phòng livestream của Tần Vũ gửi một bình luận đạn mạc.【Tiểu ca, mẹ nó cậu còn muốn hôn con quỷ đó à!】【Nếu cậu dám hôn nó, tôi sẽ nói cho Thiên Chân biết cậu ngoại tình】Bàn Tử cũng không có cách nào hay hơn, chỉ có thể nhắc đến Thiên Chân để kích động anh.

Kết quả ai ngờ cách này lại thật sự hiệu quả.

Tần Vũ thấy bình luận này trong lòng chửi thầm mười tám đời tổ tông của Bàn Tử.

Rồi giơ tay còn lại lên, trực tiếp đưa lại gần dao găm quẹt một cái.

Lưỡi dao sắc bén lập tức rạch qua lòng bàn tay, máu tươi lập tức túa ra.

Quả nhiên, những sợi tóc quấn quanh lòng bàn tay Tần Vũ lập tức bung ra.

Tần Vũ ánh mắt lạnh đi, lòng bàn tay thuận thế vung ra.

Lập tức dao găm rạch thẳng qua gò má trắng bệch của người phụ nữ.

Tần Vũ thấy, khuôn mặt quái dị đó lập tức nứt làm đôi.

Chương 595

Vô số nước đen trào ra.

Tần Vũ cũng không dám chậm trễ, một vòng xoay người, một chân đạp lên má người phụ nữ, khiến khuôn mặt đó nát bét.

Nhưng nhờ vào lực phản tác dụng của cú đạp này, Tần Vũ trực tiếp lùi về phía tường đá.

Anh đẩy tường đá, phát hiện bức tường này chỉ có thể mở từ bên trong.

Hóa ra lúc nãy Bàn Tử tình cờ mở được tường đá, hoàn toàn không phải do anh ta mở.

Mà là con Cấm bà bên trong đúng lúc muốn ra ngoài, đụng phải.

Lúc này Tần Vũ đẩy mở tường đá, cả người chui ra ngoài.

Sau đó vội vàng đóng tường đá lại.

Con Cấm bà cũng không đuổi theo nữa, không biết sống chết ra sao, nhưng cả khuôn mặt đã nát, chắc là không sống nổi.

Trang bị của ba người Tần Vũ, ngoài việc không có súng ra thì gần như có đủ cả.

Thậm chí còn có dùi cui điện, nhưng Tần Vũ không hứng thú nên vẫn mang theo thanh Hắc kim cổ đao của mình.

Ngoài những thứ này, họ còn có thiết bị livestream, đúng vậy, hành động lần này sẽ được phát trực tiếp.

Bọn trộm mộ trên núi không có tín hiệu nên không xem được tình hình livestream.

Lần này, các ban ngành liên quan cũng chuẩn bị nhân cơ hội này để tuyên truyền về việc chống trộm mộ.

Coi như đây là một buổi livestream tại hiện trường để đả kích bọn trộm mộ, nếu không cũng chẳng đồng ý cho ba người họ hành động đơn độc.

Cũng chính vì nhận được sự đảm bảo của Phan Tử nên mới có hành động lần này.

Chỉ là có livestream hay không thì họ cũng chẳng quan tâm, miễn là có thể tìm thấy Ngô Bất Chính càng sớm càng tốt.

Đừng nói là livestream cứu người, dù có livestream tắm rửa họ cũng chẳng có ý kiến. "Nghỉ ngơi trước đi, một tiếng nữa sẽ đến nơi, tới nơi rồi hẵng mở phòng livestream!" Phan Tử nhắc nhở một câu cuối, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần, không nói thêm gì nữa.

Anh ta từng đi lính, dáng vẻ lúc này trông thật có mấy phần tinh nhuệ.

Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, chờ đợi thời khắc xuất phát...

Lúc này trên núi Mãng, Ngô Bất Chính nhìn tình hình bên ngoài lều mà cười đến không ngậm được mồm.

Hóa ra, đám người Dương Tam Pháo này không chỉ không biết đào đạo động, mà còn ngu không tả nổi.

E rằng những lần xuống mộ trước đây, bọn chúng chỉ phụ trách đi xuống, còn việc xuống như thế nào, đào hầm ra sao thì chúng đều không biết.

Từ tối đến giờ, chúng không thể nào đào vào được địa cung, ngược lại còn làm sập cả ụ đất.

Cả ngôi mộ sập thẳng xuống dưới.

Ngô Bất Chính cười muốn chết.

Nhưng Dương Tam Pháo cũng là một kẻ tàn nhẫn, thấy vậy liền tức giận, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ đào từng tấc đất một.

Dù có phải đào tung cả ngôi mộ lên cũng phải tìm cho được quan tài.

Thế là Ngô Bất Chính chuẩn bị đi ngủ một giấc, đợi đến lúc chúng đào xong chắc cũng đã hửng sáng.

Thực tế, Ngô Bất Chính vẫn đánh giá thấp đám du côn này.

Bọn chúng đi trộm mộ chứ không phải khảo cổ, nên tiến độ rất nhanh.

Chỉ hai tiếng sau, bên ngoài đã vang lên tiếng reo hò.

Cả ngôi mộ đã bị đào tung hoàn toàn.

Đến lúc này, tim Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thót lên, anh biết mình sắp bị bắt đi làm kẻ dò mìn rồi.

Quả nhiên, trong lòng đang nghĩ thì bên ngoài đã có tiếng bước chân đến gần lều. "Tiểu Tam gia, đến lúc lên đường rồi!" Gã đầu sẹo thò vào, mặt cười gian xảo nói.

Sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn đi theo ra ngoài.

Địa cung của ngôi mộ này quả thực không nhỏ.

Đám người Dương Tam Pháo đã đào ra một cái hố rộng ít nhất cũng gần mười mét vuông.

Trong hố vẫn còn không ít người đang dọn dẹp đồ đạc.

Địa cung sập mất một nửa, còn lại một cửa động cao bằng người, bên trong là nửa địa cung còn sót lại.

Lúc này Dương Tam Pháo đang gọi người khiêng mấy bộ hài cốt từ bên trong ra.

Ngô Bất Chính nhìn mà ngây người, trong lòng mơ hồ có vài suy nghĩ.

Dương Tam Pháo dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, cười nói: "Ngô thiếu gia, mấy bộ hài cốt này e rằng chính là người thuộc thế hệ của lão thái gia nhà cậu nhỉ!" "Tiếc thật, đường đường Ngô gia mà lại không có một hậu nhân nào đến nhặt xác!" "Đúng là một trò cười!" Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ là sắc mặt rất khó coi.

Năm đó lão thái gia dẫn người đến đào ngôi mộ Huyết thi này, kết quả ngoài ông nội anh ra thì không ai thoát được.

Chương 596

Lúc này nhìn thấy mấy bộ hài cốt, Ngô Bất Chính không nén nổi nỗi bi thương trong lòng.

Trộm mộ tuy tổn âm đức, nhưng nếu không có sự hy sinh của những bậc tiền nhân này, Ngô gia của họ làm sao có được cơ nghiệp như bây giờ, anh Ngô Bất Chính làm sao có thể đến được thế giới này?

Dương Tam Pháo thấy sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi, cũng không đùa nữa, nói: "Lá rụng về cội mà, tôi hiểu!" "Chỉ cần cậu vào lấy đồ trong quan tài ra, mấy bộ hài cốt này cậu có thể mang đi chôn cất!" "Dương Tam Pháo tôi tuy là kẻ lỗ mãng, nhưng chữ hiếu này tôi vẫn có thể hiểu được!" Dương Tam Pháo nói rồi vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, sau đó liền gọi mọi người đặt mấy bộ hài cốt sang một bên, rồi cùng đám người ngồi sang một phía nhìn Ngô Bất Chính.

Trong nửa địa cung còn lại đã được lắp đặt thiết bị chiếu sáng, soi rọi cả địa cung rất sáng sủa.

Ngô Bất Chính biết, nếu mình không ra tay, tính mạng sẽ phải bỏ lại nơi này.

Nhưng lúc này nhìn vào cửa địa cung, cả người anh không khỏi cảm thấy lạnh toát.

Mãi đến lúc này anh mới hiểu, không phải là anh gan dạ đến mức nào.

Dù đã xuống mộ hai lần, nhưng khi thật sự chỉ có một mình đối mặt với cổ mộ, cảm giác sợ hãi trong lòng gần như khiến anh sụp đổ.

Trước đây, Tống tử có Bàn gia đối phó, chuyện quỷ dị có Tần Vũ giải quyết, còn anh chỉ cần đóng vai bộ não, phân tích những gì thấy và nghe trên đường đi.

Dường như chỉ cần có hai người đó bên cạnh, anh sẽ không biết sợ là gì!

Thám hiểm mộ cứ như một cuộc phiêu lưu kích thích.

Nhưng lúc này không có hai người họ, Ngô Bất Chính mới phát hiện, hóa ra ngay cả nỗi sợ hãi cơ bản nhất đối với cổ mộ, anh cũng không thể khống chế được.

Những ý nghĩ này thoáng qua, Dương Tam Pháo sẽ không cho anh quá nhiều thời gian.

Ở lại bên ngoài là chết, vào trong bị Tống tử cắn chết cũng là chết.

Chi bằng vào xem thử, tổ tiên Ngô gia của mình năm mươi năm trước rốt cuộc đã trải qua chuyện đáng sợ đến mức nào.

Như vậy dù có chết, xuống dưới gặp tổ tiên cũng không đến nỗi chẳng biết gì.

Ngô Bất Chính nghiến răng, sờ sờ tấm Mạc kim phù Tần Vũ đưa cho trên ngực, rồi chui vào trong địa cung...

Cùng lúc đó, trên bầu trời cách núi Mãng chưa đầy mười phút đường, Phan Tử cuối cùng cũng lên tiếng: "Bật thiết bị livestream lên, chúng ta lát nữa sẽ xuống.

Để tránh đả thảo kinh xà, trực thăng không thể bay qua, chúng ta phải lượn qua trong quá trình nhảy dù!" Phan Tử giải thích sơ qua cho hai người về cách lính dù lượn trên không.

Cụ thể có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem khả năng lý giải của mỗi người Tần Vũ.

Ba phút sau, ba người đồng thời nhảy khỏi trực thăng.

Gần như cùng lúc, phòng livestream cũng được mở ra ngay lập tức.

Giọng của người dẫn chương trình cũng lập tức vang dội khắp mạng internet. 【Thưa quý vị: Đêm hôm khuya khoắt làm phiền mọi người, hiện tại chúng tôi sẽ phát sóng trực tiếp tại hiện trường một sự kiện đột xuất.】【Thành viên đội thám hiểm Ngô Bất Chính, mấy ngày trước đã bị bắt cóc gần thôn Mãng Sơn.】【Chương trình chúng tôi nhận được thông báo, sẽ phối hợp cùng cảnh sát triển khai một chiến dịch giải cứu trực tiếp.】【Nghe nói hung thủ lần này là một băng nhóm trộm mộ, vì vậy chương trình kỳ này cũng sẽ tập trung vào việc tuyên truyền các hoạt động chống trộm mộ.】【Không nói nhiều nữa, chương trình chính thức bắt đầu.】Khi giọng người dẫn chương trình vừa dứt, quyền hạn đạn mạc trong phòng livestream cũng được mở.

Vô số đạn mạc lập tức hiện ra.【Vãi, tôi cứ thắc mắc người này là ai, sao quen thế, hóa ra là Bàn gia.】【Ha ha, cười chết mất, Bàn gia mặc bộ đồ tác chiến này trông nghiêm túc hẳn ra.】【Chỉ có mình tôi phát hiện bộ đồ này của Bàn gia hơi nhỏ à?

Hình như bụng còn hở ra một vệt trắng.】【Nhìn Tiểu ca kìa, vãi!

Đẹp trai vãi chưởng!】【Oa!

Tiểu ca đẹp trai quá, yêu mất rồi!】【Không ngờ Tiểu ca mặc đồ tác chiến lại đẹp trai như vậy, tôi không chịu nổi nữa rồi, đời này tôi không muốn gả cho thằng đàn ông thối nào khác nữa đâu!】【Nói thật nhé, tôi rất khó chịu, trộm mộ anh đã là vua, mặc quân phục cũng mạnh như thế, đàn ông thiên hạ nghìn vạn, chúng tôi lấy đâu ra thú vui cưới vợ?

Tiểu ca cho đường sống với!】【Ha ha, lầu trên ưu tú thật.】【Ây ây!

Hình như có người mới đến à, anh trai này là ai thế, trông cũng đẹp trai phết!】【Đúng đúng, tôi cũng để ý rồi, trông còn có vẻ hơi đểu đểu, kiểu bad boy đẹp trai ấy.】【Oa, trên mặt anh trai này còn có một vết sẹo, gợi cảm quá!】Bàn Tử thấy Tần Vũ ra ngoài, trái tim căng thẳng mới thả lỏng được mấy phần.

Anh ta vội đạp lên vách đá tiến lên, kéo Tần Vũ qua.

Lúc này cả phòng livestream lặng ngắt như tờ.

Mặc dù nhiều người trước đó đã thấy Cấm bà, thậm chí còn thấy cả Hải hầu tử và Nhân diện liêm, nhưng cảnh tượng Tần Vũ và Cấm bà gần như mặt đối mặt vừa rồi vẫn dọa sợ không ít người.

Đặc biệt là khuôn mặt quái dị trắng bệch đó, dưới ánh đèn pin dưới nước, càng lộ ra mấy phần tà khí.【Mẹ kiếp!

Tôi đã bảo tôi không thích con gái tóc dài mà, đáng sợ quá đi.】【Lầu trên nhầm khái niệm rồi, cậu nên là không thích nữ quỷ tóc dài, liên quan gì đến con gái.】【Nói thì nói vậy, nhưng tóc quá dài trông cũng hơi đáng sợ thật.】【Biết điểm dừng đi.】Trong phòng livestream lại nổ ra một cuộc thảo luận về tóc tai.

Nhưng Tần Vũ và Bàn Tử dĩ nhiên không có thời gian để ý đến họ.

Hai người đạp lên vách đá chuẩn bị quay lại đường cũ.

Con đường mộ này đến phía trước rõ ràng là hết đường rồi, e rằng cơ quan của ngôi mộ được giấu trong thông đạo này.

Chỉ là lần này họ đi qua mà không tìm thấy.

Giáo sư Trần và những người khác đã tìm thấy bằng cách nào?

Đào đạo động?

Không thể nào, giáo sư Trần và những người khác đều là đội khảo cổ, tạm không nói đến vấn đề lập trường của họ, kỹ thuật đào đạo động này họ không thể nào biết được.

Trên cạn thì còn dễ nói, muốn đào đạo động dưới nước này thì cực kỳ khó.

Nếu không thì lối vào của hành lang san hô trước đó cũng không thể nào là do nổ mìn mà ra.

Chương 597

Loại trừ vấn đề đào đạo động, Tần Vũ nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Cơ quan đá tinh xảo!

Anh đặt mình vào cách xử sự của giáo sư Trần và những người khác để suy xét vấn đề.

Những người này đều là nhân viên khảo cổ, đến đây chắc chắn sẽ bị cấu trúc của cả mộ thất và vách đá thu hút.

Trong mộ cổ, dù chỉ là tường mộ cũng đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng rất có giá trị khảo cổ.

Mà trong thông đạo này, thứ có giá trị khảo cổ cao nhất chắc chắn là những bức phù điêu mặt người trên vách đá.

Tần Vũ vội vàng nói sơ qua suy nghĩ của mình cho Bàn Tử.

Sau đó hai người bắt đầu từ vách đá nơi Cấm bà ở, kiểm tra từng bức phù điêu mặt người một.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi họ kiểm tra đến bức phù điêu mặt người thứ hai, cũng chính là bức có khắc hình Xà mi đồng ngư, hai người đều cảm thấy tim đập thình thịch.

Chỉ thấy bức phù điêu mặt người vốn lồi ra trên vách đá, lúc này lại lõm vào một chút.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều khẽ động.

Vừa rồi khi họ chiến đấu với Cấm bà, đều đạp lên vách đá để di chuyển.

Mảnh phù điêu mặt người này lại ở khoảng cách tương đối gần, không chừng là ai đó vừa mới đạp phải.

Tần Vũ vội áp lòng bàn tay lên.

Quả nhiên cảm giác được mảnh phù điêu mặt người này có vấn đề.

Anh vội ra hiệu cho Bàn Tử, sau đó hai ngón tay thon dài đột nhiên phát lực.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người trong phòng livestream đều ngẩn ra.

Chỉ thấy trong màn hình trực tiếp, một dòng nước cuồn cuộn trào ra.

Ngay sau đó, ống kính rung lắc, xung quanh đều là bọt nước, cảnh tượng đó giống như hai người Tần Vũ bị ném vào trong bồn cầu.

Theo dòng nước xoáy, họ bị hút thẳng vào trong.

Ngay khi bức phù điêu mặt người bị đẩy ra, Tần Vũ và Bàn Tử đồng thời cảm nhận được một lực đẩy cực lớn ập đến từ phía sau.

Chưa kịp để hai người ổn định thân hình, giây tiếp theo đã bắt đầu trời đất quay cuồng.

Tần Vũ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình sắp bị nghiền nát.

Ngoài tác động của dòng nước, thứ đáng ghét nhất chính là Bàn Tử.

Gã này bị dòng nước cuốn đến mức cả người dang rộng chân tay, tạo thành hình chữ "đại" không ngừng xoay tròn.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cơ thể anh ta va vào vách đá, đôi lúc còn va vào cả Tần Vũ, khiến Tần Vũ tức sôi máu, chỉ muốn xông lên bóp chết gã.

Hai người cũng không biết đã qua bao lâu.

Mặc dù đã cảm nhận được lực của dòng nước xung quanh yếu đi rất nhiều, nhưng đầu óc bị quay đến choáng váng, chỉ theo bản năng bơi lên trên, cảm giác như đã đến nơi.

Quả nhiên, Tần Vũ vừa bơi lên một lúc, đột nhiên cảm thấy trên đầu ấm lên, quả thực đã ra khỏi mặt nước.

Bàn Tử cũng theo sát bên cạnh trồi đầu lên.

Nhưng gã này đã đến giới hạn rồi.

Đầu vừa ra khỏi nước, liền vội vàng tháo mặt nạ dưỡng khí, sau đó ọe ọe nôn mửa.

Tần Vũ nhìn mà thấy ghê, thấy bên cạnh là nền đá, lập tức trèo lên.

Bàn Tử cũng bị ghê tởm không chịu nổi, nôn một lúc cũng theo lên bờ.

May mà con suối này là nước chảy, nếu không lát nữa e rằng anh ta cũng không muốn quay lại đường cũ.

Ghê quá. "Ây, ôi trời ơi!

Chúng ta đến đâu rồi đây!" Bàn Tử thở hổn hển, bật đèn pin lên.

Lập tức hai người phát hiện họ đã xuất hiện trong một mộ thất.

Bàn Tử tức thì phấn khích. "Vãi, Tiểu ca, chúng ta đến nơi rồi!" "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đến nơi, Bàn gia tôi sắp về với tiên tổ rồi, hai lần trước chẳng vớt vát được minh khí nào!" "Hiến Vương là nơi tốt như vậy mà Bàn gia lại không đi được, lần này đến mộ đáy biển phải thăng quan phát tài cho ra trò!" Bàn Tử nói rồi đột nhiên giật mình, lúc này mới nhớ ra mình còn đang livestream toàn cầu, vội cười ngượng ngùng nói: "Sờ nhiều minh khí, đổi nhiều cờ thưởng, đổi cờ thi đua nho nhỏ haha!" Nói xong, Bàn Tử liền đi kiểm tra tình hình xung quanh.

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng livestream cũng đã nhìn rõ tình hình của cả mộ thất.

Mộ thất này có hình chữ nhật, góc cạnh rõ ràng, gần như không có bất kỳ vật trang trí nào, trông rất mộc mạc.

Ở giữa sàn của cả mộ thất chính là hồ nước mà họ đã đi lên.

Phía trên đỉnh đầu tương ứng với hồ nước thì được điêu khắc bản đồ năm mươi ngôi sao, cũng không có gì kỳ lạ.

Ở phía bên trái mộ thất có một cánh cửa đá, bên trong tối om không nhìn rõ tình hình.

Chương 598

Tuy nhiên, trước bức tường bên phải của mộ thất lại chất đống rất nhiều bình bình lọ lọ.

Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, lập tức hứng thú.

Đồ trong mộ cổ không có thứ gì không đáng tiền, đặc biệt là bình lọ, ngọc khí, gốm sứ.

Thậm chí những món đồ sứ được bảo quản tốt, giá trị của nó còn cao hơn cả vàng và ngọc.

Có người có thể sẽ hỏi tại sao.

Thực ra rất đơn giản, vàng ngọc tuy cũng rất quý giá, nhưng đồ sứ và thư họa trong mộ cổ đều là những món đồ độc nhất vô nhị.

Hỏng một món, thế giới sẽ thiếu đi một món.

Vàng và ngọc bạn còn có thể khai thác, nhưng những món đồ sứ và thư họa tinh xảo do người xưa để lại thì căn bản không thể nào chế tác lại được!

Đây chính là câu nói dân gian, vàng có giá ngọc vô giá, tất cả đều không bằng đồ sứ thư họa.

Đương nhiên, những thứ này cũng phải phân chia theo niên đại, chính cái gọi là thịnh thế đồ cổ, loạn thế hoàng kim.

Thật sự đến thời kỳ chiến tranh, tự nhiên vẫn là vàng quý nhất.

Điều này cũng ứng với câu nói, thế sự vô thường mà!

Tần Vũ nhìn những chiếc bình sứ này không có hứng thú, cẩn thận quan sát cả mộ thất.

Đây hẳn là một nhĩ thất dùng để chôn cất đồ tùy táng.

Trong cấu trúc của ngôi mộ thuyền đắm, để đảm bảo tính ổn định của con thuyền, chắc chắn sẽ sử dụng kết cấu đối xứng.

Ước tính ở phía bên kia của đường hầm bên ngoài cửa đá, hẳn là còn một gian nhĩ thất nữa.

Anh muốn đi xem trong nhĩ thất đối diện có gì.

Tuy nhiên, chưa kịp bước đi, đột nhiên trong phòng livestream có yêu cầu kết nối từ Ngô Bất Chính.

Rất nhanh, giọng của Ngô Bất Chính đã truyền ra từ bên trong. "Tiểu ca, Bàn Tử!

Hai người đến đây là được rồi, đừng ra ngoài vội, tôi nhiều nhất là ba tiếng nữa sẽ đến nơi, đợi tôi!" Tần Vũ ngẩn ra, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra.

Suốt quãng đường đến đây, họ trước tiên gặp phải thuyền ma, sau đó lại gặp Cấm bà dưới nước, quả thực đã lãng phí không ít thời gian.

Ngô Bất Chính có thể rút ngắn thời gian, xem ra cũng đang đi tàu cao tốc.

Nhưng Tần Vũ không muốn đợi, dù sao giáo sư Trần và những người khác mất tích thêm một phút, hy vọng tìm thấy Lương Quỳnh lại ít đi một phần.

Vẫn phải nhanh chóng tìm thấy họ mới được. 【Khụ khụ!

Vô cùng xin lỗi, quên giới thiệu thành viên đội hành động lần này.】 Giọng nói ngượng ngùng của người dẫn chương trình lại vang lên. 【Thành viên đội hành động lần này tổng cộng có ba người, phía cảnh sát vũ trang sẽ yểm trợ dưới chân núi, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.】 【Bởi vì đối phương là bọn trộm mộ, hơn nữa Ngô Bất Chính còn đang trong tay chúng nên chỉ có thể áp dụng hành động chém đầu này.】 【Tần tiểu ca chắc không cần giới thiệu nhiều nữa.】【Bàn gia thì mọi người đều biết, một người tàn nhẫn, thích minh khí và...】【Về phần người còn lại, tự xưng là Phan Tử, là một quân nhân giải ngũ chính hiệu.

Lén nói cho mọi người biết, Phan Tử ca ca còn độc thân đó!】Lời này vừa nói ra, lập tức cả phòng livestream sôi sùng sục.

Vô số fan nữ thi nhau gửi thông tin liên lạc, cầu kết bạn.

Chỉ là lúc này ba người làm gì có thời gian xem phòng livestream.

Những kẻ kết bạn với họ đều là những tay cò mồi trong phòng livestream.

Ba người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Vì không thể bật bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào, nên ba người cũng không biết đối phương đã đáp xuống đâu.

Chỉ có thể sau khi xuống mặt đất mới dựa vào máy định vị để tiến đến vị trí mục tiêu, đồng thời hội hợp...

Lại nói lúc này trong địa cung.

Sau khi Ngô Bất Chính vào địa cung, tinh thần ngược lại không còn căng thẳng như trước.

Tuy chỉ có một mình anh, nhưng nhìn cảnh tượng xung quanh, bản thân cũng không phải lần đầu trải qua, dần dần cũng trấn tĩnh lại.

Toàn bộ địa cung vì sụp đổ mất một nửa lớn, nơi còn lại đã rất ít.

Ở vị trí giữa địa cung, lệch vào phía trong, đặt một chiếc quan tài đá khổng lồ.

Đất bùn xung quanh quan tài đã được dọn sạch, chỉ riêng quan tài là chưa bị mở.

Rõ ràng là Dương Tam Pháo cố ý cho người làm như vậy.

Mở quan tài không phải lúc nào cũng là châu báu, cũng có khả năng mở ra Tống tử.

Vì vậy, việc mở quan tài này được giao cho anh, kẻ dò mìn này.

Ngô Bất Chính đứng trước quan tài, nhìn chằm chằm vào nó một lúc lâu, anh đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Mình hình như không biết mở quan tài.

Chương 599

Trước đây gặp quan tài, hoặc là Bàn gia ra tay, hoặc là Tống tử bên trong tự mình nhảy ra!

Thật sự để anh đi mở quan tài, anh quả thực có chút không biết phải làm thế nào. "Lão đại, thằng nhóc này hình như không biết mở quan tài!" Gã đầu sẹo nói nhỏ.

Dương Tam Pháo sờ sờ đầu nói: "Mẹ kiếp, sao lại quên mất chuyện này, thằng nhóc này là một cậu ấm, làm sao có thể tự mình mở quan tài được!" "Cử hai người qua, nạy hở kẽ quan tài ra, để nó tự mình mở!" "Được!" Gã đầu sẹo đáp một tiếng, lập tức dẫn hai người vào địa cung.

Bọn họ cũng không nhiều lời, đẩy Ngô Bất Chính sang một bên, sau đó ra tay nhanh lẹ cạo sạch lớp sơn mài trong khe quan tài.

Sau đó thử một chút, nắp quan tài đã có thể nâng lên được.

Thế là họ nhét một cây xà beng vào.

Sau đó mới lui hết sang một bên.

Làm như vậy, Ngô Bất Chính có thể dùng xà beng để nạy nắp quan tài lên, còn bọn họ đã lùi đến khoảng cách an toàn, cũng sẽ không bị Tống tử nhảy ra làm bị thương.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, trong lòng mắng thầm: "Cái thằng Dương Tam Pháo này đúng là chu đáo thật, mẹ nó đây chẳng khác nào đẩy ông đây vào hố lửa!" Trong lòng rất khó chịu, nhưng đã đến nước này rồi, không ra tay cũng không được.

Anh đã nghe thấy tiếng lên đạn súng của gã đầu sẹo và những người khác bên cạnh.

Những người này đều là du côn, súng trong tay phần lớn đều là súng tự chế.

Loại súng này tuy tầm bắn không xa, nhưng ở cự ly gần sức công phá rất lớn.

Một khi bắn vào người mình, lập tức sẽ có một cái lỗ máu, căn bản không có khả năng cứu sống.

Nghiến răng, Ngô Bất Chính buộc mình phải bình tĩnh lại, bàn tay từ từ nắm lấy cây xà beng.

Mở quan tài nói không chừng còn có thể sống sót, không mở thì thật sự phải chết.

Ngô Bất Chính nghiến răng, trong lòng quyết tâm sắp phát lực.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên trong quan tài lại truyền đến một tràng âm thanh móng tay cào vào thành.

Âm thanh này rất trầm đục, như thể trong quan tài chứa đầy bông gòn, Tống tử đang trốn trong bông gòn cào vào thành vậy.

Gã đầu sẹo và những người khác cũng nghe thấy động tĩnh này, từng người một không khỏi lùi lại thêm mấy bước.

Trong cái quan tài này mẹ nó thật sự có Tống tử à! "Mày nhanh lên!

Không thì lão tử bắn chết mày!" Gã đầu sẹo mắng, có Tống tử thì chắc chắn có đồ tốt!

Bọn họ đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Ngô Bất Chính trong lòng kêu khổ, nhưng lúc này đã là tân nương về nhà mẹ đẻ, không còn con đường nào khác để chọn.

Ngay lập tức, Ngô Bất Chính quyết tâm, dùng xà beng lật tung nắp quan tài ra, sau đó trực tiếp nằm sấp xuống đất, dùng tay ôm đầu, sợ đến không dám nhìn.

Gã đầu sẹo và những người khác cũng căng thẳng giơ súng tự chế lên.

Chỉ cần Tống tử trong quan tài dám ra ngoài, lập tức sẽ bị bắn thành tổ ong.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả bọn họ không ngờ tới là, trong quan tài lại chẳng có gì cả.

Đợi nửa ngày cũng không thấy có Tống tử nào nhảy ra.

Đừng nói là Tống tử, ngay cả một con thỏ nhỏ cũng không có.

Gã đầu sẹo dùng súng tự chế chọc vào lưng Ngô Bất Chính hét lên: "Qua xem có chuyện gì!" Ngô Bất Chính trong lòng đã hỏi thăm toàn bộ gia đình lớn nhỏ của gã đầu sẹo.

Nhưng vẫn không thể phản kháng, chỉ có thể đứng dậy, cứng rắn đi qua.

Nhưng nói thật, chuyện trải qua nhiều rồi cũng cảm thấy không đáng sợ như vậy nữa.

Ngay cả loại quái vật như Tống tử ở Đông Hạ quốc anh cũng đã thấy qua, huống chi chỉ là những thứ khác.

Nỗi sợ hãi trong lòng Ngô Bất Chính đến từ việc không có đồng đội, đặc biệt là Tần Vũ và Bàn Tử không ở đây.

Nhưng anh cũng hiểu rõ, mình không thể nào mãi mãi có họ ở bên cạnh.

Ví dụ như lần này, mình phải bình tĩnh lại.

Chỉ có bình tĩnh lại, mới có khả năng sống sót.

Anh nhanh chóng hít sâu hai hơi, để cảm xúc của mình bình tĩnh

lại.

Mặc dù mở quan tài rất đáng sợ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là Tống tử mà thôi.

Mình chỉ cần cẩn thận một chút cũng chưa chắc đối phương có thể làm gì mình.

Người của Dương Tam Pháo tuy không phải người của mình, nhưng thấy Tống tử cũng sẽ ra tay.

Bọn họ dù sao cũng là vì cầu tài, nên mình cũng không cần quá lo lắng.

Ngô Bất Chính điều chỉnh lại cảm xúc, từ từ tiến lại gần quan tài.

Khi thấy bên trong không có gì, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 600

"Bên trong không có gì!" Ngô Bất Chính nói.

Gã đầu sẹo và những người khác nghe vậy đều ngẩn ra, vội chạy qua, quả nhiên phát hiện trong quan tài không có gì.

Nhưng tiếng móng tay cào vừa rồi bọn họ đều nghe thấy.

Đây là chuyện gì! "Đao ca, anh xem đây là gì!" Một thuộc hạ bên cạnh đột nhiên nói.

Gã đầu sẹo nhìn theo ánh đèn, chỉ thấy dưới đáy quan tài lại có một cái vòng kéo hình tròn.

Một viên gạch đá hình vuông xung quanh cái vòng kéo đó rõ ràng không phải là một khối với xung quanh.

Trong quan tài này lại có một cánh cửa bí mật! "Mày!

Đi!" Gã đầu sẹo nói với Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng sớm đã đoán được sẽ như vậy.

Bất đắc dĩ cười khổ, sau đó đi đến bên cạnh vòng kéo.

Nhưng đứng bên ngoài quan tài căn bản không thể phát lực, bất đắc dĩ anh chỉ có thể nhảy vào trong quan tài, sau đó từ từ kéo cái vòng đó lên.

Tuy nhiên, tấm đá dưới vòng kéo vừa mới được kéo lên một góc nhỏ, lập tức một cỗ sức mạnh khổng lồ từ dưới trực tiếp nâng cả tấm đá lên.

Sau đó, mọi người kinh hãi nhìn thấy một khuôn mặt quái dị khổng lồ thò ra từ bên dưới.

Khuôn mặt quái dị đó to bằng một người rưỡi bình thường, da trên mặt đều có màu tím sẫm.

Đáng sợ nhất là đôi mắt của nó, bên trong căn bản không có con ngươi, toàn là lòng trắng.

Mẹ nó đây không phải Tống tử thì là gì.

Ngô Bất Chính sợ đến ngây người, nhưng lúc này phản ứng bản năng căn bản không qua não.

Cũng có thể là ở cùng Tần Vũ và Bàn Tử lâu rồi, cũng học theo dáng vẻ của họ, lập tức một chân đạp lên tấm đá, muốn đạp Tống tử đó xuống.

Chỉ là anh còn chưa kịp mở miệng, Bàn Tử bên cạnh đã chen vào: "Thiên Chân cậu yên tâm đi, chúng tôi ở đây đợi cậu, cậu xem Bàn gia tôi tìm được thứ tốt gì này!" Bàn Tử nói rồi ôm mấy cái bình sứ chạy tới, kích động đến mức không ngậm được mồm.

Ngô Bất Chính liếc nhìn thứ trong tay Bàn Tử, cũng có chút kích động.

Ngô gia của họ vốn là đại gia tộc đảo đấu, tuy Ngô Bất Chính trước đây chưa từng vào nghề này, nhưng cũng kinh doanh một cửa hàng đồ cổ tên là Ngô Sơn Cư, nên cũng có chút hiểu biết về những thứ này.

Lúc này nhìn thứ trong tay Bàn Tử, cũng không khỏi kinh ngạc nói: "Tử Bàn Tử, cậu cẩn thận chút, thứ cậu đang ôm trong lòng đều có giá trị không nhỏ đâu!" "Nếu làm hỏng, bán cậu đi cũng không đền nổi đâu!" Bàn Tử nghe vậy cười càng rạng rỡ hơn, dường như không chuẩn bị đi trộm mộ nữa, trực tiếp gói hai món đồ này là có thể rút lui rồi. "Được rồi, tôi sẽ tranh thủ thời gian lên đường, hai người ở đây đợi tôi đừng đi lung tung, tôi sẽ thỉnh thoảng xem phòng livestream của hai người!" Ngô Bất Chính nói rồi ngắt kết nối.

Bàn Tử kích động không thôi, vội chạy đi lựa chọn đồ sứ.

Tần Vũ lại không muốn đợi, mở miệng nói: "Cậu ở đây đợi cậu ấy, tôi đi xem trước!" Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, cậu vội cái gì, Bàn gia tôi biết tính cậu!" "Nhưng cậu nghĩ xem, cái mộ thuyền đắm này cũng chỉ lớn chừng đó, nếu giáo sư Trần họ xảy ra chuyện, e là đã xảy ra từ lâu rồi, cậu có vội cũng vô ích!" "Tuy sinh tử của Lương Quỳnh rất quan trọng đối với việc giải trừ lời nguyền của chúng ta!" "Nhưng cậu đã nghĩ chưa, nếu chúng ta đi thăm dò tình hình trước, Thiên Chân đến đây mà lạc với chúng ta thì phải làm sao!" "Trong mộ cổ này có nhiều cơ quan ám nỗ như vậy, cậu chắc chắn cậu ấy một mình có thể ổn không?" Nói đến đây, Bàn Tử thở dài nói: "Cậu đừng có nói để Bàn gia tôi bảo vệ cậu ấy, ở đây cũng không có người ngoài, Bàn gia tôi cũng không giả vờ nữa!" "Tuy hai chúng ta đều rất đẹp trai, thực lực cũng không phân cao thấp, nhưng Bàn gia tôi cũng không dám nói có thể bảo vệ cậu ấy chu toàn một trăm phần trăm!" "Nếu đến lúc đó Thiên Chân xảy ra chuyện, cậu có thể chấp nhận được, vậy thì cậu cứ mạnh dạn đi!" "Bàn gia tôi một mình ở đây đợi cậu ấy!" Nói xong, Bàn Tử không nói nhiều nữa, tự mình mân mê minh khí.

Gã béo chết tiệt này bình thường trông có vẻ bỗ bã, nhưng thực ra tâm tư rất nhiều.

Anh ta biết Tần Vũ không thể nào trơ mắt nhìn Ngô Bất Chính gặp nguy hiểm.

Vì vậy căn bản không cần nói nhảm, trực tiếp lấy Ngô Bất Chính ra là tuyệt đối có tác dụng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời này của Bàn Tử vừa nói ra, Tần Vũ liền có chút do dự.

Tuy anh biết Bàn Tử đang cố ý dọa mình, nhưng anh ta nói cũng không sai.

Trong mộ cổ nguy hiểm vạn phần, lần trước Ngô Bất Chính đi theo mình còn suýt xảy ra chuyện.

Nếu mình đi trước, e rằng cậu ấy...

Tần Vũ nghĩ rồi vẫn quay lại góc tường bên cạnh, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nói thật, anh vẫn không yên tâm về Ngô Bất Chính.

Hơn nữa chuyện Lương Quỳnh mất tích cũng đã lâu như vậy rồi, cũng không vội đợi thêm mấy tiếng nữa.

Bàn Tử thấy vậy đắc ý cười nói: "Thế mới đúng chứ, Tiểu ca cậu chính là quá vội vàng!" "Tục ngữ nói hay, cơm phải ăn từng miếng, vợ phải thương từng chút, nếu không cơm có thể làm cậu nghẹn, vợ còn dám lấy thắt lưng quất cậu!" Tần Vũ lười để ý đến anh ta, nhắm mắt nói: "Tôi nghỉ ngơi một lát!" Nói xong liền không mở miệng nữa.

Bàn Tử cũng không để ý, thầm nghĩ anh nghỉ ngơi của anh, tôi phát tài của tôi.

Mọi người trong phòng livestream sau đó liền thấy Bàn Tử không quản ngại vất vả mà khuân hết mấy cái bình sứ ở góc lại.

Hơn nữa còn đặt rất ngay ngắn bên bờ hồ nước, anh ta lấy ba lô xuống thử nhét vào.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện một vấn đề.

Ba lô của anh ta quá nhỏ, đồ sứ kích thước bình thường cũng chỉ nhét được hai cái.

Lớn hơn một chút thì một cái đã chiếm đầy.

Điều này khiến anh ta luôn cảm thấy mấy cái bình sứ này cái nào cũng tốt, luôn cảm thấy cái mình chọn không phải là cái tốt nhất.

Chương 601

Bàn Tử không hiểu rõ lắm về giá trị của những món đồ sứ này, chọn nửa ngày cuối cùng tóc cũng sắp rụng hết, cũng không chọn ra được rốt cuộc phải mang cái nào đi. "Mẹ kiếp!

Trẻ con mới lựa chọn, người lớn lấy tất!" "Bàn gia tôi tính khí này, lát nữa mang hết ra ngoài!" Nói xong Bàn Tử cũng không còn băn khoăn nữa, chạy sang một bên cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Suốt chặng đường qua, anh ta cũng mệt lử, lúc này cơn hưng phấn mân mê đồ sứ qua đi, cơn buồn ngủ tự nhiên cũng kéo đến.

Bàn Tử dựa vào vách đá nghỉ ngơi, rất nhanh anh ta liền nhận ra mùi vị trong ngôi mộ này dường như có chút không giống.

Lại còn rất thơm.

Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, cậu ngửi thấy không?

Sao trong ngôi mộ này lại có mùi thơm vậy!" Tần Vũ ừ một tiếng, cũng không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy cũng không biết rốt cuộc anh ngửi thấy hay không.

Nhưng mùi thơm này quả thực rất dễ chịu, bất tri bất giác, anh ta lại ngủ thiếp đi...

Lại nói lúc này Ngô Bất Chính đang ngồi trên tàu cao tốc.

Người phụ trách lái chiếc tàu này là một tay chân của Giải gia.

Giải Thiên Linh thì ngồi một bên, mặc đồ bó sát phơi nắng, trông thực sự có chút giống như đi du lịch. "Này, Ngô Bất Chính, cái này của cậu là gì vậy?

Trông cũng khá thú vị đấy!" Hắc Hạp Tử bên cạnh ghé lại gần, nhìn chiếc điện thoại trong tay Ngô Bất Chính rất kỳ quái.

Chỉ thấy lúc này trên điện thoại trong tay Ngô Bất Chính lại có một bức ảnh.

Bức ảnh đó không phải gì khác, chính là hình ảnh trong mộ thất mà Tần Vũ và Bàn Tử đang ở.

Nhưng lúc này không phải là phòng livestream, mà là một bức ảnh chụp màn hình.

Ngô Bất Chính cảm thấy những món đồ sứ mà Bàn Tử mân mê rất kỳ lạ, liền chụp màn hình lại để nghiên cứu.

Nhìn một lúc quả thực khiến anh phát hiện ra vài thứ.

Ánh sáng trong cả ngôi mộ tuy không được tốt lắm, nhưng vì đồ sứ đối diện với nguồn sáng đèn pin của Bàn Tử, nên những hoa văn điêu khắc trên đó trông vẫn rất rõ ràng.

Ngô Bất Chính nói: "Hắc gia, đồ sứ này ông không cảm thấy rất kỳ lạ sao?

Hoa văn trên đó dường như có một quy luật nào đó!" Hắc Hạp Tử nghe vậy cười nói: "Cậu mới phát hiện ra à, tôi nhìn từ cái nhìn đầu tiên đã phát hiện ra rồi!" "Vậy ông mau nói đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy rất kích động.

Nói không chừng hoa văn trên đồ sứ này ẩn chứa thông tin gì đó, có thể có được thông tin về thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Hắc Hạp Tử nghe vậy lại cười nói: "Tại sao tôi phải nói cho cậu?

Cậu cũng không phải khách hàng của tôi!" Nói rồi Hắc Hạp Tử lấy ra cái hộp gỗ màu đen của mình, mở nó ra cười nói: "Mười nghìn tệ, tôi sẽ nói cho cậu!" Ngô Bất Chính nhìn anh ta với vẻ mặt cạn lời, gã này hình như trong mắt ngoài tiền ra chẳng có gì khác. "Không phải tôi nghe Tiểu Hoa nói, ông không phải có công việc sao?

Thợ mát-xa!" "Ông thiếu tiền đến vậy à?" Ngô Bất Chính nói trong vô thức.

Hắc Hạp Tử nghe vậy lại cười nói: "Cậu có bao giờ chê mình nhiều tiền không?

Thôi được rồi, xem như chúng ta cũng có chút duyên phận, giảm giá ba mươi phần trăm, bảy nghìn tệ sẽ nói cho cậu!" "Không cần!

Tôi tự mình cũng có thể nhìn ra!" Ngô Bất Chính lười để ý đến anh ta.

Hắc Hạp Tử thấy vậy cũng không vội, cứ ngồi một bên, dường như đợi Ngô Bất Chính không nhìn ra được sẽ tìm anh ta đặt hàng.

Tuy nhiên, ai mà biết được, Ngô Bất Chính lại mở một phần mềm chỉnh sửa ảnh trên điện thoại, sau đó bắt đầu sắp xếp vị trí của những chiếc bình sứ đó.

Hắc Hạp Tử nhìn thấy vậy lập tức không còn bình tĩnh được nữa: "Ây ây!

Ngô Bất Chính, giảm giá năm mươi phần trăm cho cậu, năm nghìn tệ tôi sẽ nói cho cậu!" "Không hứng thú!" Ngô Bất Chính nói rồi tiếp tục sắp xếp.

Hắc Hạp Tử thấy thứ tự các bình sứ trên đó đã bắt đầu có quy luật, lập tức sốt ruột: "Ngô Bất Chính, ba mươi phần trăm!

Ba mươi phần trăm tôi sẽ nói cho cậu!" "Mẹ kiếp nhà cậu, Tiểu Tam gia một nghìn tệ, một nghìn tệ tôi sẽ nói cho cậu!" "Đừng làm nữa, năm trăm!

Thật sự không thể thấp hơn được nữa!" "Hai trăm!

Một giá!

Hai trăm!" "Chốt đơn!" Cuối cùng Ngô Bất Chính cũng mở miệng, cười rồi đưa điện thoại qua.

Thế nhưng, lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại xương xẩu, sự việc không bao giờ đi theo hướng bạn mong muốn.

Ngô Bất Chính vừa đạp chân xuống, tấm ván đá liền kẹt ngay cổ con Tống tử.

Con Tống tử dường như rất muốn lao ra, cái đầu sống chết không chịu thụt xuống, dù lúc này đang bị ván đá kẹp chặt.

Thấy vậy, Ngô Bất Chính trong lòng lạnh ngắt, mẹ nó chứ, đúng là bị bám dai như đỉa rồi.

Lúc này cậu cũng không thể nhấc chân lên, một khi nhấc lên, thứ đó xông ra, người đầu tiên nó tìm chắc chắn là mình.

Nhưng nếu không nhấc lên, mình cũng không thể cứ giằng co mãi với con Tống tử này được!

Chương 602

Phải chi lúc này có Bàn Tử và Tiểu ca ở đây thì tốt rồi, họ chắc chắn có thể giải quyết nhanh gọn phiền phức này.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính chợt nhớ ra, nơi này không chỉ có mình cậu, bọn người Dương Tam Pháo không phải cũng ở đây sao.

Sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa động thủ, mẹ nó, quả nhiên không thể so sánh.

So sánh ra, đám người này với Tần Vũ và Bàn Tử hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, thấy đám người của Đao Ba đều đứng sững tại chỗ.

Cậu tức đến mức chửi ầm lên. "Các người mẹ nó là đạo mộ tặc hay đến đây tham quan du lịch thế, còn không mau ra tay!" Bị chửi, Đao Ba mới hoàn hồn, mặt cũng có chút ngượng ngùng, không ngờ lại mất mặt trước người ngoài.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều, tình hình lúc này khẩn cấp, hắn hô đám thuộc hạ nâng súng tự chế lên, xả một tràng loạn xạ vào đầu con Tống tử.

Ngô Bất Chính thấy ghê tởm, vội quay đầu che mặt lại.

Thế nhưng, thứ bắn ra từ cái đầu nổ tung của con Tống tử vẫn văng trúng chân cậu.

May mà giày và quần của cậu là loại đồ dùng sinh tồn ngoài trời liền mạch.

Nhờ vậy mà những thứ đó không tiếp xúc với da.

Cậu thử lại lực dưới chân, con Tống tử đã chết hẳn rồi.

Lúc này cậu mới nhảy ra khỏi quan tài, tìm một ụ đất để lau sạch giày.

Nào ngờ vừa làm xong, gã Đao Ba kia lại cầm súng đi về phía cậu. "Ngươi lại muốn làm gì!" Ngô Bất Chính giận dữ nói. "Quan tài cũng đã mở, các người nên giữ lời hứa rồi chứ!" Ngô Bất Chính tức giận nói, dù cậu biết muốn đối phương giữ lời hứa gần như là nói phét.

Nhưng lúc này cầm súng chĩa vào mình là cớ làm sao! "Đồ còn chưa lấy được, cậu vội cái gì!" Đao Ba cười lạnh, đồng thời lấy ra một cái còi đưa cho Ngô Bất Chính. "Cậu vào cái ngăn tối kia xem thử, mang đồ ra đây!" "Có nguy hiểm thì thổi còi, chúng tôi sẽ kéo cậu ra!" Đao Ba vừa nói vừa buộc sợi dây thừng vào chân Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính tức điên, đám người này đúng là không hành hạ cậu đến chết thì không chịu bỏ qua!

Ai biết dưới ngăn tối đó có thứ gì, lỡ xuống dưới lại gặp phải Tống tử, cậu còn mạng để ra ngoài không?

E là lúc đó thứ được kéo ra chỉ còn lại một cái chân cụt.

Nhưng lúc này súng đang chĩa vào đầu, cậu căn bản không có lựa chọn nào khác.

Ngô Bất Chính cười khổ lắc đầu, trong lòng đã hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu Tần Vũ và Bàn Tử ở đây, cậu chắc chắn hai vị này sẽ bắn nát đầu Đao Ba. "Được!

Tôi đi!" Ngô Bất Chính liều mạng, sống chết cũng chỉ có một con đường này, không còn lựa chọn nào khác.

Lập tức, cậu nhảy lên quan tài, lúc này cả ngăn tối đã bị thuộc hạ của Đao Ba kéo ra.

Thi thể của con Tống tử cũng bị lôi ra ngoài.

Trông vô cùng ghê tởm.

Mà bên dưới ngăn tối, đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Đao Ba đưa cho Ngô Bất Chính một mồi lửa.

Ngô Bất Chính thổi sáng nó, rồi lại xin Đao Ba một cái bật lửa chống gió.

Lỡ mồi lửa tắt, vẫn còn bật lửa để dùng.

Điều khiến Ngô Bất Chính bất ngờ là Đao Ba lại đưa cho cậu một con dao găm. "Dưới đó có thứ gì không lấy ra được thì cạy ra, đừng có giở trò với tôi, dao không đấu lại súng đâu!" Đao Ba nhấc khẩu súng tự chế trong tay lên, ý tứ rất rõ ràng.

Ngô Bất Chính cũng không ngốc đến mức cầm dao găm đi liều mạng.

Cậu dắt dao găm vào, lười biếng đáp lời hắn, trực tiếp bò vào ngăn tối.

Không gian của ngăn tối không lớn lắm, Ngô Bất Chính nhảy xuống chỉ cách khoảng hơn hai mét.

Bên dưới rất âm u lạnh lẽo, nhưng không ẩm ướt.

Sờ lên vách tường thì thấy được bôi không ít thứ giống như chất hút ẩm.

Cả con đường hầm rộng tối đa chỉ hai mét, cao khoảng một mét rưỡi.

Với chiều cao của Ngô Bất Chính, chỉ có thể cúi người đi tới.

Cậu dùng mồi lửa soi, phát hiện con đường này khá sâu.

Nhưng cũng không thể quay lại, không còn cách nào khác đành phải cứng đầu đi tiếp.

Chương 603

Có lẽ do ánh sáng của mồi lửa có hạn, cậu bò về phía trước chỉ mười mấy mét đã đến cuối đường.

Bên phải đường hầm có một khúc cua, Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, phát hiện chỉ còn khoảng một mét sâu nữa là hết đường.

Cả con đường hầm không còn lối đi.

Thế nhưng khi Ngô Bất Chính ngẩng đầu lên, cả người cậu lập tức sợ đến suýt nữa không thở nổi.

Cậu thấy trên vách tường trong góc cua có hai khuôn mặt lớn kỳ quái đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ngô Bất Chính sợ đến mức mồi lửa trong tay lập tức rơi xuống đất.

Cậu vội nhặt lên rồi quay người định bỏ chạy.

Khuôn mặt quái dị đó trông y hệt của Tống tử.

Nhưng bò được chưa đến hai mét, cậu lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu là Tống tử, không thể nào hai mét rồi mà vẫn chưa đuổi kịp mình được!

Hơn nữa, hai con Tống tử ở nơi này mà không đánh nhau mới là chuyện lạ.

Sao có thể kiên nhẫn chờ mình được chứ?

Không đúng!

Ngô Bất Chính vội kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nếu lúc này là Tần Vũ và Bàn Tử ở đây, chắc chắn họ sẽ tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Nếu cứ quay về một cách không rõ ràng như vậy, tạm chưa nói đến việc giải thích chuyện ở đây thế nào, chỉ riêng cậu cũng cảm thấy tiếc nuối.

Suy nghĩ một lúc, Ngô Bất Chính vẫn cứng đầu quay trở lại.

Lần này cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, khi nhìn thấy khuôn mặt quái dị trên vách tường, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra khuôn mặt quái dị trên vách tường là hai bức phù điêu.

Hai bức phù điêu này được điêu khắc rất kỳ quái.

Lại là đầu chim thân người, và khuôn mặt quái dị đó chính là đầu của con chim.

Ngô Bất Chính nhìn thấy thứ này trong lòng rất thắc mắc.

Cậu nhớ Tần Vũ và Bàn Tử lúc ở mộ dưới biển, khi lạc vào mê cung hình vuông kia, dường như cũng có những bức tượng tạo hình như thế này.

Chỉ là lúc đó cậu không có mặt, nhưng xem lại video, dường như giống hệt những bức tượng này! "Mộ huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh này, lẽ nào cũng có liên quan đến mộ dưới biển?" "Chuyện này cũng kỳ lạ quá!" Ngô Bất Chính trong lòng vô cùng thắc mắc, nhưng đúng lúc này, cậu nghe thấy bên ngoài đường hầm có tiếng huyên náo.

Không biết đám người Đao Ba bên ngoài lại làm sao rồi.

Cậu cũng lười quan tâm, trong đường hầm này cũng khá an toàn.

Lát nữa tốt nhất là khi cậu ra ngoài, đám người Đao Ba đều chết cả rồi, cậu cũng có thể chuồn đi.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, thực ra trốn ở đây cũng không tệ.

Chỉ cần mình trốn ở đây đủ lâu, Bàn Tử và Tần Vũ sẽ phát hiện cậu mất tích.

Như vậy khả năng được cứu ra ngoài cũng sẽ lớn hơn, dù sao cũng tốt hơn là chết trong tay đám người Đao Ba.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không còn quan tâm đến chuyện bên ngoài nữa, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu hai bức tượng này.

Kỹ thuật điêu khắc của hai bức tượng này là dương khắc.

Phép điêu khắc chia thành dương khắc và âm khắc, loại này rất thường thấy trên các con dấu.

Cái gọi là dương khắc tức là nội dung nổi lên, còn âm khắc thì nội dung lõm vào.

Ví dụ đơn giản nhất là chữ trên con dấu, chẳng hạn bạn khắc một cái tên, gọi là Vương Nhị.

Nếu chữ Vương Nhị này trên con dấu bị lõm xuống, đó là âm khắc.

Còn nếu chữ Vương Nhị nổi lên, đó là dương khắc.

Và hai bức tượng này chính là kỹ thuật dương khắc, toàn thân nổi lên khỏi vách tường.

Cái đầu trông rất quỷ dị, quỷ dị nhất là trên hai cái đầu chim này, lại còn được điêu khắc cả mắt.

Mặt Hắc Hạp Tử sắp xanh lè rồi, nhưng hai trăm tệ cũng là tiền, anh ta liền nhận lấy điện thoại.

Nào ngờ vừa nhìn, anh ta hoàn toàn cạn lời.

Thằng nhóc Ngô Bất Chính này lại đảo lộn toàn bộ thứ tự của mấy cái bình gốm.

Hắc Hạp Tử nói: "Tiểu Tam gia, cậu đúng là trêu tôi mà?

Rõ ràng cậu tự mình nhìn ra rồi!" "Còn mất hai trăm tệ làm gì?"

Ngô Bất Chính lại cười nói: "Tôi chỉ là không dám chắc chắn, nên muốn nhờ anh xem giúp, hai trăm tệ cũng đáng!" "Dù sao bỏ ra hai trăm tệ mời anh Hắc Hạp Tử ra tay một lần, thật sự là quá hời rồi!" "Cậu!" Hắc Hạp Tử tức đến không nói nên lời, nhưng đã nhận đơn thì không có lý do gì để từ chối.

Lập tức, anh ta vẫn sắp xếp lại thứ tự của những cái bình gốm.

Ngô Bất Chính thấy thứ tự Hắc Hạp Tử sắp xếp giống hệt phán đoán của mình lúc nãy, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Chương 604

Hắc Hạp Tử nói: "Nội dung trên những cái bình gốm này, ghi lại hẳn là một công trình xây dựng cực lớn!" "Hơn nữa xem miêu tả, hẳn là trên một ngọn núi tuyết!" "Chỉ không biết ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể xây một cung điện trên núi tuyết!" Ngô Bất Chính gật đầu, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Trong toàn bộ lịch sử Việt Nam, rốt cuộc có ai có thể xây dựng một công trình lớn như vậy.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy như đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng cái tên sắp bật ra khỏi miệng lại mãi không nhớ ra được. "Uông Tàng Hải!" Bỗng nhiên Giải Thiên Linh đang phơi nắng bên cạnh lên tiếng. "Đúng đúng!

Chính là ông ta!" Ngô Bất Chính vội kích động nói.

Giải Thiên Linh lúc này cũng đi tới, nói: "Uông Tàng Hải này là người có kỹ thuật phong thủy và xây dựng đạt đến cảnh giới hóa cảnh trong các triều đại!" "Nếu nói ai có thể xây dựng một cung điện trên núi tuyết, e rằng cũng chỉ có ông ta!" "Nhưng tôi nghe nói, Uông Tàng Hải này còn tinh thông kỳ kỹ dâm xảo, việc sử dụng một số cơ quan cũng rất lợi hại!" "Trong giới đạo mộ cũng có rất nhiều tiền bối luôn tìm kiếm cổ mộ của ông ta!" "Không ngờ mộ của ông ta lại ở trong biển!" Ngô Bất Chính gật đầu, chuyện này cậu cũng từng nghe Tam thúc nói qua.

Hắc Hạp Tử cười nói: "Cái tên Uông Tàng Hải này, nghe là biết ngũ hành thiếu Thủy, bây giờ lại chôn trong biển, đúng là chiếm hết tiên cơ!" "Con cháu đời sau e rằng cũng vì thế mà được hưởng lợi không ít!" Ngô Bất Chính gật đầu, tuy nói về phong thủy rất nhiều người tin, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ gì với mình.

Việc cấp bách bây giờ là phải báo tin này cho Tiểu ca và mọi người.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền mở phòng livestream.

Góc quay của phòng livestream đang hướng về Tần Vũ, Bàn Tử, vũng nước bên cạnh và những cái bình gốm.

Không nhìn thấy toàn cảnh.

Nhưng thấy họ đang nghỉ ngơi, không đi ra ngoài, Ngô Bất Chính vẫn rất vui.

Ít nhất Tần Vũ và Bàn Tử đã thực sự nghe lời cậu, không bỏ rơi cậu.

Thấy họ vẫn đang nghỉ ngơi, Ngô Bất Chính cũng không mở miệng làm phiền.

Dù sao lát nữa cũng đến nơi rồi, gặp mặt rồi nói cũng không vấn đề gì.

Thời gian chờ đợi thật dài, người trong phòng livestream cũng rất nhàm chán.

Nhưng có thể thấy Bàn Tử và Tần Vũ ngủ say, cũng thật hiếm có, mọi người chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Hai giờ sau.

Ngô Bất Chính cuối cùng cũng đến được căn cứ của tổ chương trình ở quần đảo Tây Sa.

Nhân viên công tác cũng chuyển lời của Tần Vũ cho Ngô Bất Chính.

Chỉ là Ngô Bất Chính nào chịu nghe, lập tức yêu cầu thiết bị lặn, cùng Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử ba người chuẩn bị xuống mộ.

Nhưng chuyện lần này dù sao cũng do cơ quan hữu quan chỉ đạo, nên vì lý do an toàn.

Ba người họ cũng phải đeo thiết bị livestream.

Ngay lúc ba người đang mặc thiết bị, Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử và Tần Vũ trong cổ mộ cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Nhân lúc còn thời gian, Ngô Bất Chính vội bắt đầu cuộc gọi thoại.

Một lát sau, giọng nói từ điện thoại truyền ra. "Thiên Chân cậu đến đâu rồi?

Bàn gia tôi đói meo rồi!" Bàn Tử trong cổ mộ xoa bụng nói. "Đã đến căn cứ rồi, nhiều nhất nửa tiếng nữa là tới!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu dặn dò: "Mang cho Bàn gia tôi một cái túi thật to, càng to càng tốt, không thì mấy cái bình gốm này...

ôi!

Mẹ nó sao lại có thêm một cái quan tài!" Lời của Bàn Tử nói được một nửa thì sắc mặt liền thay đổi.

Tần Vũ cũng bị đánh thức ngay lập tức, anh vội ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy bên trái của cả ngôi mộ lại có thêm một cái quan tài khổng lồ.

Hơn nữa, cánh cửa đá vốn ở bên trái cũng đã biến mất.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn, chỉ thấy vũng nước mà họ đi ra vẫn còn đó.

Những cái bình gốm bên cạnh vũng nước cũng còn đó!

Đây rõ ràng là mộ thất mà họ đã đi ra!

Nhưng trước đó họ nhớ rõ, nơi này không có quan tài!

Tần Vũ lúc này đã đứng dậy, khi anh tiến lại gần.

Ngô Bất Chính cũng kinh ngạc nhìn thấy.

Cái quan tài đó lại là một cái quan tài bằng gỗ nam mộc tơ vàng rất lớn!

Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Mẹ nó còn là quan tài gỗ nam mộc tơ vàng, bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt!" "Tử Bàn Tử, cậu mẹ nó điên rồi!" "Các cậu có phải đã đổi chỗ không!" Ngô Bất Chính hỏi, cậu thực sự không thể tin được, người đang yên đang lành trong mộ thất, kết quả lại tự dưng xuất hiện một cái quan tài.

Chuyện này cũng quá vô lý rồi.

Bàn Tử chửi: "Thiên Chân, cậu mẹ nó nghi ngờ Bàn gia, tôi và Tiểu ca vẫn luôn ngủ ở đây!" "Không tin cậu hỏi người trong phòng livestream!" "Cái quan tài này thật sự là tự dưng xuất hiện!" Ngô Bất Chính lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

Chương 605

Nếu họ thật sự tự ý ra ngoài tìm mộ thất khác, người trong phòng livestream chắc chắn sẽ thấy.

Nhưng lúc này người trong phòng livestream cũng đang ngơ ngác.

Cộng thêm tính cách của Tần Vũ và Bàn Tử, Ngô Bất Chính cũng không tin họ sẽ lừa mình.

Nhưng chuyện này thật kỳ lạ, người không ra khỏi mộ thất, sao mộ thất lại thay đổi. "Không nói nữa, chúng tôi chuẩn bị xuống đây, chủ nhân của ngôi mộ này hẳn là Uông Tàng Hải!" "Kẻ này tinh thông kỳ kỹ dâm xảo, việc nắm giữ cơ quan đã đến mức hóa cảnh, các cậu đừng đụng chạm lung tung, đợi tôi đến rồi hẵng quyết định có mở quan tài hay không!" Nói xong, Ngô Bất Chính liền ngắt kết nối, cùng Giải Thiên Linh ba người xuống nước.

Cấm bà dưới nước đã bị Tần Vũ giải quyết.

Nhiều nhất chỉ cần nửa tiếng, họ sẽ đến nơi.

Thế nhưng chính trong nửa giờ này, lại xảy ra một chuyện mà không ai ngờ tới.

Bàn Tử nhìn cái quan tài bằng gỗ nam mộc tơ vàng này, không nhịn được nói: "Tiểu ca, hay là đợi Thiên Chân đến rồi hãy mở quan tài?" Tần Vũ không nói gì, mà nhanh chóng bước lên xem xét.

Bàn Tử cũng đi theo.

Hai người vừa đến gần quan tài, liền phát hiện cái quan tài này lớn một cách lạ thường.

Toàn bộ quan tài đều được làm bằng gỗ nam mộc tơ vàng, hơn nữa còn là nguyên một khối.

Bàn Tử tuy không rành về bình gốm, nhưng quan tài gỗ nam mộc tơ vàng thì vẫn biết một chút, kinh hãi nói: "Quan tài gỗ nam mộc tơ vàng lớn như vậy, e rằng cây gỗ nam mộc tơ vàng được dùng, đường kính phải đến bảy tám mét!" "Tiểu ca, có mở không!" Bàn Tử hỏi.

Nói thật là hắn muốn mở, dù sao quan tài quý giá như vậy, bên trong chắc chắn có minh khí.

Nhưng Thiên Chân sắp đến rồi, nếu họ không nghe lời, mở quan tài ra.

E rằng Thiên Chân cũng sẽ tức giận.

Nên lúc này Tần Vũ có muốn mở quan tài hay không, có tính quyết định rất lớn.

Trong tình huống bình thường, Tần Vũ có thể sẽ chọn đợi Ngô Bất Chính đến.

Nhưng nghĩ đến chuyện trước đây ở Ma quốc.

Cùng với thể chất đặc biệt mà Ngô Bất Chính có được "vào mộ tất gặp ma, mở quan tài tất có xác sống!" Tần Vũ cũng có chút khó xử.

Nếu Ngô Bất Chính đến quyết định mở quan tài, thì tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Mà cái quan tài gỗ nam mộc tơ vàng này lại xuất hiện một cách kỳ lạ.

Cửa của cả mộ thất lại biến mất.

Nếu không mở quan tài, họ có thể chỉ có thể quay về đường cũ, không đến được dũng đạo.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nói: "Mở quan tài!" "Được lệnh!" Bàn Tử nghe vậy lập tức lấy ba lô ra, lôi đồ nghề dùng để mở quan tài ra.

Hơn nữa, hai bức phù điêu này tạo hình cũng không hoàn toàn giống nhau.

Một trong hai bức tượng đầu chim có miệng há ra, lộ ra bốn chiếc răng nanh, hai trên hai dưới.

Vừa vặn tạo thành một cái kẹp, Ngô Bất Chính nhớ lại nội dung trong sổ tay, cuốn sách lụa Chiến Quốc của nhà họ Ngô chính là được lấy ra từ ngôi mộ này.

Tám phần là trước đây nó được đặt trong miệng của bức tượng đá này.

Còn miệng của bức tượng đầu chim còn lại thì ngậm lại.

Dường như không có thứ gì.

Nhưng Ngô Bất Chính cảm thấy rất kỳ lạ, đã thiết kế hai bức phù điêu thì không có lý gì lại không để đồ vật.

Nếu không thì chỉ cần điêu khắc một cái là được rồi.

Ngô Bất Chính suy nghĩ và nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Hóa ra mắt của con chim đầu há miệng lại không có.

Còn con chim đầu ngậm miệng mới được điêu khắc mắt.

Phát hiện này khiến cậu vô cùng kích động.

Điều này rất có thể cho thấy, thứ cần đặt vào con chim đầu ngậm miệng chính là hai con mắt này.

Ngô Bất Chính lại gần xem xét, quả nhiên phát hiện hai con mắt trên đầu chim này có thể xoay được.

Hơn nữa, chúng được khảm không sâu, hẳn là có thể cạy ra.

Ngô Bất Chính trong lòng vui mừng, vội rút dao găm ra nhẹ nhàng khều một cái, thật sự đã khều được một con mắt ra.

Con mắt này tròn xoe, màu nâu xám.

Sờ vào thì không phải là đá, mà giống như đan dược được luyện chế bằng phương thuật cổ đại.

Ngô Bất Chính cũng không rõ thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Cậu tạm thời không suy nghĩ, ra tay cạy nốt con mắt còn lại.

Thế nhưng, sau khi tâm trạng căng thẳng được thả lỏng, bàn tay cậu lại không đỡ chắc.

Chương 606

Con mắt này trực tiếp rơi xuống đất.

Con mắt rơi xuống đất, lập tức nứt ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng trầm xuống, vừa định giơ tay lên nhặt xem xét.

Bỗng nhiên thấy con mắt đó vỡ toang.

Sau đó bên trong lại xuất hiện một con bọ nhỏ.

Ngô Bất Chính kinh hãi, cơ thể con bọ từ màu đen bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

Ngay lập tức, hình dáng của nó hiện ra.

Ngô Bất Chính nhìn rõ, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

Thứ đó cậu rõ ràng đã từng thấy, chính là Thi Miết Vương trong Lỗ Vương Cung ở chương trình mùa đầu tiên của Tần Vũ! "Mẹ tôi ơi!" Ngô Bất Chính sợ đến mức quay người bỏ chạy, nhân lúc con Thi Miết Vương còn chưa hoạt động hẳn, nếu không chạy ra được thì sẽ chết chắc ở đây.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính cũng không dám chạy quá nhanh.

Bởi vì càng ở trong tình thế nguy cấp, đầu óc càng không linh hoạt.

Ngô Bất Chính vì có được tư duy Tà Đế, tình hình lại hoàn toàn ngược lại.

Càng nguy hiểm cậu càng minh mẫn, lúc chạy trốn cậu bỗng nhớ ra, trong tay mình còn một con mắt nữa.

Ngay lúc cậu chuẩn bị vứt nốt con mắt này đi.

Bỗng nhiên phản ứng lại, mẹ nó, trong con mắt này tám phần cũng là một con Thi Miết Vương.

Một con Thi Miết Vương đã đủ lấy mạng mình.

Nếu lại làm ra thêm một con nữa, chẳng phải là thật sự toi đời rồi sao.

Hơn nữa, cậu bỗng nhớ ra một chuyện.

Lúc ở mộ dưới biển, loại đan dược mà Giáo sư Trần ép Tiểu ca và Bàn Tử ăn, dường như cũng có hình dạng như thế này!

Lẽ nào trong đan dược họ ăn cũng có Thi Miết Vương?

Nhưng sao hai người họ lại không sao cả?

Ý nghĩ này thoáng qua, Ngô Bất Chính căn bản không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Lúc này cậu đã đến trước lối ra.

Thế nhưng ngẩng đầu nhìn lên, tim cậu lạnh ngắt.

Sợi dây thừng buộc vào chân cậu đã rơi xuống.

Trông có vẻ không phải bị đứt, mà là đám người Đao Ba bên ngoài đã đi, sợi dây thừng tự rơi xuống.

Mà tấm ván đá của ngăn tối bên trên cũng đã bị đậy lại.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy đẩy, nhưng ngăn tối này căn bản không thể mở từ bên trong.

Nếu không thì trước đó con Tống tử kia cũng không bị nhốt ở đây lâu như vậy.

Vẫn là do chính cậu kéo tấm ván đá từ bên ngoài, nó mới định xông ra.

Ngô Bất Chính lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, nhưng lúc này căn bản không có nhiều thời gian cho cậu suy nghĩ.

Bên ngoài ánh sáng của mồi lửa, trong đường hầm là một màu đen kịt.

Nhưng Ngô Bất Chính có thể thấy, trong bóng tối một vệt sáng màu đỏ đang từ từ bay về phía cậu.

Con Thi Miết Vương có lẽ cũng đã quá lâu không hoạt động.

Bay lên có chút loạng choạng.

Mấy lần còn đâm vào vách tường.

Nhưng mục tiêu rất rõ ràng, chính là nhắm vào cậu.

Ngô Bất Chính lòng như lửa đốt, lúc này căn bản không có cách nào, mấy lần cậu giơ dao găm lên, nhưng lý trí mách bảo cậu là vô dụng.

Nếu dao găm chém trúng con Thi Miết Vương này, e rằng thi độc trong cơ thể nó khuếch tán ra.

Mình vẫn chỉ có một con đường chết.

Nhưng không phản kháng thì chỉ có thể chờ chết, một khi con Thi Miết Vương đó bám vào da mình, trong khoảnh khắc mình cũng sẽ biến thành huyết thi!

Ngô Bất Chính lòng rối như tơ vò, lúc này căn bản không nghĩ ra được cách nào để đối phó.

Thế nhưng, con Thi Miết Vương lại không cho cậu thời gian suy nghĩ.

Lúc này nó đã bay càng lúc càng thuần thục, lao về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính lúc này đầu óc trống rỗng, cậu căn bản không để ý đến những thứ khác, cơ thể gần như theo bản năng lăn một vòng trên mặt đất.

Chương 607

Trực tiếp lăn qua bên dưới con Thi Miết Vương.

Nào ngờ con Thi Miết Vương thấy không vồ được người, lại đổi hướng bay về phía Ngô Bất Chính.

Thể chất của Ngô Bất Chính không bằng Tần Vũ và Bàn Tử.

Lăn qua đầu còn đập vào vách tường, đau đến mức nước mắt cậu trào ra.

Cậu vừa đứng dậy, bỗng thấy ánh sáng đỏ lóe lên.

Con Thi Miết Vương đã đậu trên cổ tay cậu.

Trên cổ tay cậu có một chiếc đồng hồ, con Thi Miết Vương đậu ngay trên mặt kính đồng hồ.

Chỉ cần nó lệch đi một hai centimet, lúc này mình đã toi đời rồi.

Ngô Bất Chính cũng không dám thở mạnh, sợ thứ này bám chặt hơn, lại bị thổi vào da, vậy thì thật sự là tự mình hại chết mình rồi.

Trong lúc cấp bách, Ngô Bất Chính lại nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, chuẩn bị học Tần Vũ phóng huyết.

Người xưa thường nói, trên người có ba ngọn lửa chân hỏa.

Mà máu lại mang theo chính khí.

Máu của Tần Vũ có thể khắc chế thi miết, máu của mình tuy không đến mức khắc chế, nhưng hẳn là có thể dọa nó bay khỏi người mình!

Lúc này căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ngô Bất Chính gần như phản xạ có điều kiện, cắn nát đầu lưỡi, lập tức một ngụm máu tươi phun ra.

Nhưng gần như cùng lúc đó, cậu thầm chửi trong lòng. "Thật con mẹ nó đau quá, đứa nào phát minh ra phải cắn đầu lưỡi vậy, lần sau cắn môi cũng không cắn đầu lưỡi nữa!" Nhưng đúng lúc này, Ngô Bất Chính lại kinh ngạc phát hiện, con Thi Miết Vương quả nhiên đã bay lên khỏi đồng hồ.

Dường như có chút e dè máu của cậu, nó lượn lờ cách cậu chưa đến nửa mét, chần chừ không chịu rời đi.

Hơn nữa khoảng cách còn đang dần thu hẹp lại, dường như đang thích ứng với mùi máu của cậu.

Ngô Bất Chính thấy vậy lòng như lửa đốt, nếu lần này không ra được, thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi. "Tiểu ca!

Anh rốt cuộc ở đâu a!" Ngô Bất Chính gào thét trong lòng, nhưng trong núi Mãng Sơn này lại là nơi sâu trong cổ mộ, Tiểu ca làm sao có thể tìm được đến đây chứ?

Vơ bèo gạt tép, lúc này lòng Ngô Bất Chính đã dần rối loạn.

Cậu mò mẫm hồi lâu, từ trong túi lôi ra cái còi Đao Ba đưa cho.

Trong lúc cấp bách liền thổi lên, nếu bên ngoài có người nghe thấy, nói không chừng mình còn có thể sống.

Nếu không nghe thấy... vậy thì xin lỗi nhiều, tôi đi báo danh với Mác trước đây.

Tiếng còi vang vọng, nhưng đối với con Thi Miết Vương lại hoàn toàn vô dụng.

Con Thi Miết Vương dường như đã thích ứng với mùi máu, khoảng cách với Ngô Bất Chính đã không quá mười lăm centimet.

Vồ lên người cậu cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Nhưng đúng lúc này, bỗng chỉ nghe một tiếng "ầm", ngăn tối phía trên dường như bị thứ gì đó đâm vỡ.

Sau đó một bóng người nhảy xuống.

Anh ta mặc một bộ đồ tác chiến, trông giống như cảnh sát vũ trang, Ngô Bất Chính ngẩn người, lẽ nào cảnh sát phát hiện ra đạo mộ tặc nên đuổi tới.

Nhưng cảnh sát vũ trang cũng không đối phó được với con Thi Miết Vương này, Ngô Bất Chính vừa định mở miệng nhắc anh ta mau chạy đi, mình không chạy được nữa rồi!

Lúc này đừng có đến nộp mạng nữa.

Kết quả lời còn chưa nói ra, bỗng người đó lại vung ra một con dao găm.

Con dao gần như lóe lên, Ngô Bất Chính đã thấy con dao đó găm vào người con Thi Miết Vương.

Sau đó cắm thật mạnh vào vách tường. "Đi mau!" Đối phương lên tiếng, Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, giọng nói này quá quen thuộc, rõ ràng là của Tần Vũ!

Tần Vũ trong lòng cũng tính toán, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, họ giải quyết trước, lát nữa Ngô Bất Chính đến cũng có thể chuyên tâm tìm lối ra.

Sẽ không quá bị động!

Bàn Tử lấy nạy ra, chạy đến góc đông nam thắp hai ngọn nến.

Sau đó quay lại bắt tay vào việc.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp độ cứng của gỗ nam mộc tơ vàng.

Cái nạy căn bản không chen vào được.

Hắn đổi sang dùng hộp bát bảo để cạo lớp sơn mài lửa trong khe hở quan tài.

Nào ngờ vừa cạo đã có nước đen chảy ra.

Chương 608

Ghê tởm khiến hắn vội né tránh, kết quả chân trượt một cái, ngã sấp mặt.

Nhưng cú ngã này, Bàn Tử lại kinh hãi kêu lên: "Ây!

Tiểu ca, anh xem trên đỉnh đầu, sao cũng thay đổi rồi!" Tần Vũ vội ngẩng đầu nhìn.

Phát hiện năm mươi tinh đồ trên đỉnh đầu lúc này lại biến thành hai con rồng đen quấn lấy nhau.

Và men theo con rồng đen phát hiện, bốn góc của mộ thất này lại xuất hiện bốn cây cột màu đen kịt.

Xà ngang trên đó đan xen, so với mộ thất họ ở trước đó, quả thực đã có sự khác biệt một trời một vực. "Tạm thời đừng quan tâm, mở quan tài xem rồi nói!" Tần Vũ giật lấy hộp bát bảo trong tay Bàn Tử, tiến lên tiếp tục mở quan tài.

Lớp sơn mài lửa trong khe hở nhanh chóng bị cạo sạch.

Bàn Tử lấy nạy ra nhưng dù dùng sức thế nào cũng không mở được.

Tần Vũ thấy vậy liền ngăn hắn lại, ra hiệu rằng cái quan tài này có thể có cơ quan.

Sau đó, Tần Vũ đưa hai bàn tay dài lạ thường của mình ra, men theo khe hở của nắp quan tài sờ một vòng.

Bỗng nhiên anh dừng lại ở một chỗ, khoảnh khắc tiếp theo, hai bàn tay dài lạ thường không biết đã bấm vào đâu.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", sau đó toàn bộ nắp quan tài lại bật lên.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, đá một cước vào nắp quan tài, đá văng nó xuống.

Gần như cùng lúc, hai người nhìn thấy tình hình bên trong quan tài.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ tôi ơi, sao trong này nhiều Tống tử thế!" Gần như cùng lúc, Tần Vũ và người trong phòng livestream đều thấy.

Trong chiếc quan tài gỗ nam mộc tơ vàng khổng lồ đó, lại chất đầy thi thể.

Những thi thể đó chồng chất lên nhau, liếc qua đã có thể phân biệt được đủ mười hai cánh tay.

Bàn Tử thấy ghê tởm, suýt nữa thì nôn ra.

Nhưng thấy trên thi thể có đeo một số ngọc thạch mã não, trong lòng lập tức có chút ngứa ngáy.

Nhưng trong quan tài có rất nhiều nước đọng, màu đen đáng sợ.

Bên trên còn nổi một lớp dầu thi, Bàn Tử thật sự có chút không dám thò tay vào.

Nhưng nghĩ lại, hắn đã có ý. "Tiểu ca, chúng ta tìm hai cái chậu sứ qua đây, múc hết dịch trong quan tài ra, cũng có thể xem kỹ hơn, thế nào?" Tần Vũ tự nhiên biết hắn đang để ý đến minh khí.

Nhưng anh cũng lười quan tâm, hơn nữa khi nhìn thấy những thi thể này, anh đã mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó hiện lên trong đầu.

Nhưng lại không nắm bắt được.

Anh luôn cảm thấy, dưới đáy quan tài này, dường như có thứ gì đó.

Mình phải lôi thi thể ra xem mới được!

Thế là anh cũng gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy không nói nhiều nữa, chạy đi chọn hai cái chậu sứ trông có vẻ rẻ tiền nhất mang qua.

Hai người bắt đầu ra tay múc từng chút dịch trong quan tài ra.

Rất nhanh, cùng với việc dịch trong quan tài hạ xuống, hai người cũng dần nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thi thể.

Bàn Tử nhìn bảy tám cái đầu của thi thể nói: "Không đúng!

Mấy cái đầu này sao lại nhỏ như vậy, hơn nữa đều không có ngũ quan!" Người trong phòng livestream cũng thấy những cái đầu đó, tuy có chút ghê tởm.

Nhưng một số người gan dạ vẫn gửi đạn mạc thảo luận. 【Bàn gia nói có vẻ có lý, sao mấy cái đầu này đều không có ngũ quan!】【Có phải là do ngâm lâu quá, nên ngâm mất rồi không】【Không thể nào, chưa nghe nói ngâm nước lâu mà ngũ quan lại mất đi】【Không đúng, sao tôi lại cảm thấy mấy cái đầu này không giống đầu người nhỉ!】 Người trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Tần Vũ cũng nhìn chằm chằm vào thi thể, một lát sau hít một hơi khí lạnh nói: "Thực ra đây chỉ là một thi thể!" "Một thi thể?" Bàn Tử nghe vậy lập tức ngẩn người.

Tần Vũ tiếp tục nói: "Đây là một người phụ nữ!" Lần này trong lòng Bàn Tử lóe lên một tia sét, lập tức hiểu ra.

Thứ trông giống như đầu người, thực ra căn bản không phải là đầu.

Đó là ngực của thi thể nữ này!

Nhưng sao thi thể nữ này lại có bảy tám cái ngực, hơn nữa còn to như đầu người, đều đã chảy xệ!

Hơn nữa còn có mười hai cánh tay, mẹ nó đây đúng là quái vật!

Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh nói: "Tiểu ca, anh có chắc không?

Nếu đây là một người, vậy mẹ nó chẳng phải thành quái vật rồi sao, e rằng vừa sinh ra, đã bị bố mẹ nó bóp chết rồi!" "Sao có thể sống lớn như vậy được!" Người trong phòng livestream cũng rất đồng tình với lời của Bàn Tử.

Vào thời đại đó, e rằng ai nhìn thấy loại quái vật này cũng sẽ bị dọa chết.

Làm gì có ai nuôi nó lớn được.

Chương 609

"Khó nói, lôi nó ra ngoài!" Tần Vũ nói.

Chuyện này không ai có thể giải thích rõ ràng, dù sao người thời đó đều đã chết.

Hơn nữa trong ngôi mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị, quan tài tự mình xuất hiện.

Mộ thất xảy ra biến hóa, thi thể trong quan tài này là một quái vật, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hai người đeo găng tay, nhưng nhấc lên hai lần đều không được, thi thể này trên người toàn là dầu thi, trơn tuột.

Căn bản không nhấc lên nổi.

Tần Vũ nghĩ ra một cách, hai người buộc dây thừng vào đầu và chân thi thể.

Sau đó dùng bình oxy làm đòn bẩy, trực tiếp kéo nó ra.

Thi thể vừa rơi xuống đất cũng có thể nhìn rõ.

Đúng là chỉ có một thi thể, vì chỉ có một đôi chân.

Chỉ là thịt ở ngực quá nhiều, dẫn đến rất cồng kềnh, trông mới giống như có bảy tám cái đầu.

Bàn Tử lúc này cũng không còn để ý đến ghê tởm, đeo găng tay vào lấy minh khí.

Những món minh khí này đều rất nhỏ, tự nhiên cũng có thể bỏ vào ba lô.

Còn việc mang ra ngoài xử lý thế nào, thì để sau hẵng nói.

Nhiều như vậy, nộp một nửa, giữ lại một nửa cũng đủ để hắn vui thầm rồi.

Tần Vũ thì trực tiếp đeo găng tay sờ vào tấm đá trong quan tài.

Bên trong quan tài gỗ nam mộc tơ vàng này có một tấm đá.

Tần Vũ luôn cảm thấy dưới tấm đá này có thứ mình muốn.

Anh sờ từng tấc một, quả nhiên phát hiện một cái vòng kéo ẩn.

Bàn tay đột nhiên dùng sức, Tần Vũ trong nháy mắt đã giật tấm đá lên.

Thế nhưng, nhìn xuống dưới, Tần Vũ không khỏi có chút thất vọng.

Chỉ thấy dưới tấm đá lại là tường gạch đá, căn bản không có bất cứ thứ gì. "Lẽ nào là mình nghĩ nhiều rồi?" Tần Vũ thầm nghĩ.

Nhưng anh thật sự cảm thấy dưới này hẳn là có thứ gì đó! "Tiểu ca!

Không ổn!" Bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh kinh hãi kêu lên. "Trong bụng cái xác này có thứ gì đó!" Tần Vũ nghe vậy cũng không còn bận tâm nghiên cứu bức tường gạch dưới tấm đá.

Quay đầu nhìn thi thể nữ kia.

Quả nhiên không sai, chỉ thấy lúc này bụng của thi thể nữ bỗng nhiên nhô lên một mảng, dường như có một người trốn trong bụng nó.

Chỗ nhô lên rõ ràng có một bàn tay, đang nắm chặt lấy ngón tay của Bàn Tử.

Bàn Tử trên tay đang đeo găng tay, thấy vậy vội tháo găng tay ra.

Bàn tay nhô lên kia lập tức thụt xuống.

Nhưng ngay sau đó, một khuôn mặt trẻ con quái dị thò ra.

Khuôn mặt quái dị đó căng da bụng của thi thể nữ đến mức sắp rách ra.

Ngũ quan rõ ràng trực tiếp hiện ra.

Bàn Tử sợ đến mức vội lùi lại, chửi: "Mẹ nó, thi thể nữ này lại là một phụ nữ có thai, trong bụng còn có một đứa nhỏ!" Nói rồi Bàn Tử liền cầm lấy cuốc leo núi, tay kia mò ra móng lừa đen, chuẩn bị ra tay.

Tần Vũ lại vội ngăn hắn lại. "Khoan đã, xem là cái gì rồi nói!" Nói xong, Tần Vũ rút ra một con dao găm, trong nháy mắt vung về phía bụng của thi thể nữ.

Con dao găm trong nháy mắt xuyên qua bụng của thi thể nữ, cắm thật mạnh vào bên trong.

Cái đầu của đứa trẻ cũng lập tức biến mất.

Nhưng ngay sau đó, tại chỗ bị dao găm đâm thủng, lại thò ra một bàn tay mọc đầy lông trắng.

Tần Vũ thấy đến đây, sắc mặt lập tức thay đổi. "Mau xuống nước, đây là Bạch mao hạn bạt!" Bàn Tử nghe vậy lập tức cũng hít một hơi khí lạnh, chửi! "Sao lại là thứ này, địt mẹ tổ tiên nhà nó!" Nói rồi liền lao về phía vũng nước.

Nào ngờ con Bạch mao hạn bạt lúc này đã xông ra khỏi bụng của thi thể nữ.

Nhảy một cái đã đến bên cạnh bình oxy.

Chương 610

Hai người lập tức chết lặng.

Bình oxy ở ngay bên cạnh thi thể nữ, họ vừa mới dùng xong.

Lúc này con Bạch mao hạn bạt lại vừa vặn đáp xuống bên cạnh bình oxy.

Không có bình oxy, họ có thể ở dưới nước được bao lâu chứ? "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính kích động đến sắp khóc, vội chạy tới, ngẩng đầu lên thì thấy ở cửa thông đạo phía trên còn có một khuôn mặt to.

Nhưng khuôn mặt này rất quen thuộc, không phải Bàn Tử thì là ai! "Này!

Thiên Chân, đúng là cậu thật, mẹ nó chứ Bàn gia còn đang thắc mắc ai lại đi thổi sáo ở cái nơi quỷ quái này, sao cậu lại học đòi chuột đi đào hang thế!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính vội mắng: "Cậu đừng có nói nhảm nữa, mau kéo chúng tôi lên đi!" Bàn Tử thấy vậy biết chắc đã có chuyện, bèn lập tức kéo Ngô Bất Chính lên.

Tần Vũ theo sát ngay sau đó.

Vừa lên tới nơi, anh liền đóng sập tấm đá lại.

Ngô Bất Chính nhìn tình hình xung quanh, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Gã mặt sẹo đã biến mất.

Nhưng có mấy tên thuộc hạ của gã đã ngã xuống trong vũng máu.

Có kẻ bị dao đâm chết, cũng có kẻ bị vặn gãy cổ.

Rõ ràng đây là kiệt tác của Bàn Tử và Tần Vũ. "Tiểu Tam gia không sao chứ, chúng ta phải đi mau, Dương Tam Pháo mang theo vũ khí tới rồi!" Bỗng một giọng nói từ ngoài địa cung truyền đến.

Sau đó Ngô Bất Chính thấy Phan Tử chạy vào. "Tiểu Tam gia không sao chứ!" Phan Tử vội hỏi.

Mắt Ngô Bất Chính lập tức đỏ hoe, có những người anh em tốt thế này, dù hôm nay có chết thật, cậu cũng thấy đáng! "Không sao!" Ngô Bất Chính cố nén nước mắt nói. "Vậy thì mau chuồn thôi!" Bàn Tử hét lên, rồi cả nhóm chạy về phía lối vào địa cung.

Thế nhưng vừa chạy ra khỏi địa cung, mọi người liền thấy bên ngoài lửa cháy ngút trời.

Dương Tam Pháo quả nhiên là kẻ độc ác, biết có người đến, gã đã cho đốt hết lều trại.

Lúc này, bảy tám người đang vác súng kíp và thuốc nổ xông về phía họ.

Rõ ràng là chuẩn bị chơi trò cá chết lưới rách.

Dù sao thì phe Tần Vũ cũng chỉ có ba người, Dương Tam Pháo chẳng hề sợ.

Nhưng mục đích của Tần Vũ và mọi người là cứu người, không phải đến để đánh nhau với đám này.

Phan Tử chỉ về phía trước hét lên: "Đi hướng đó!" Thế nhưng lời vừa dứt, bức tường phía sau ba người bỗng nổ tung một mảng đất.

Rõ ràng là có người nổ súng.

Phan Tử chỉ hận trong tay không có súng, liền chỉ về một bên: "Cẩn thận bên đó, có mai phục!" Bàn Tử mắt tinh tay nhanh, chỉ liếc một cái đã thấy một người đang nằm trên gò đất, tay cầm một khẩu súng kíp.

Vì tầm bắn của súng kíp quá gần, khoảng cách của hắn chỉ chừng bảy tám mét.

Bàn Tử trực tiếp rút khẩu súng lục mini ra, giơ tay lên bắn một phát.

Ai ngờ tên kia cũng hành động rất nhanh, lập tức nép xuống dưới gò đất.

Ngô Bất Chính nhìn rất rõ, tên đó chính là gã mặt sẹo.

Phan Tử chửi: "Thằng béo chết tiệt, tài bắn súng này của mày là học từ sư nương à, mau đi thôi!

Không thì để tao dạy mày cách bắn súng!" "Đi chết đi, người ta né rồi mà mày còn trách Bàn gia, mày ăn không béo còn đổ tại lương thực không đủ dinh dưỡng à!" Bàn Tử không chịu thua.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền mắng: "Đến lúc nào rồi mà hai người còn cãi nhau, về nhà đóng cửa lại mà cãi cho đã!" Nói xong, Ngô Bất Chính gọi Tần Vũ mau đi.

Bàn Tử dường như sớm đã biết hai người họ thân thiết, lúc này cũng không đợi Ngô Bất Chính gọi, co giò lên mà chạy.

Phan Tử thấy thế liền chửi: "Tiểu Tam gia, mẹ nó sao cậu không gọi tôi chạy với!" "Ha ha!

Cậu còn non lắm, trong mắt Tam gia nhà cậu chỉ có Tiểu ca thôi, may mà Bàn gia đây đã nhìn thấu mọi sự!" Bàn Tử đã chạy được mấy mét.

Phan Tử bị tụt lại phía sau.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn, phát hiện tên mặt sẹo kia lại giơ súng ló đầu ra.

Hơn nữa, mục tiêu chính là Phan Tử đang ở cuối cùng, hắn đang nhắm bắn.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, anh rút con dao găm trong tay Ngô Bất Chính ra, vung mạnh về phía sau.

Con dao găm tức thì bay đi như một viên đạn.

Chương 611

Gã mặt sẹo vừa kịp phản ứng thì đã muộn.

Con dao găm trong nháy mắt đã găm xuyên qua cổ hắn.

Ngón tay đang đặt trên cò súng của hắn không tài nào bóp được nữa. "Vãi, đỉnh thật!" Phan Tử thấy vậy cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Thế nhưng lúc này mọi người không dám dừng lại, Dương Tam Pháo và đồng bọn đã cầm súng chạy tới.

Thấy chỉ có ba người, bọn chúng đều nổi sát tâm.

Dù sao chuyện lần này đã bại lộ, chúng cũng không thể ở lại trong nước được nữa.Thà rằng giết quách mấy người này, rồi tìm cách trốn ra nước ngoài.

Chúng truy đuổi không tha, nhóm Tần Vũ chỉ có thể chạy thục mạng.

Bàn Tử rất nhanh đã chạy không nổi, thở hổn hển nói: "Mẹ nó!

Bàn gia đây có bao giờ phải chịu uất ức thế này, Tiểu ca, chúng ta quay lại xử lý bọn nó đi!" Phan Tử hét lên: "Mày điên rồi à, mày có khỏe đến mấy cũng đỡ được bao nhiêu viên đạn, mau đi!

Cảnh sát vũ trang đã đến tiếp ứng rồi!" Bàn Tử nghe vậy mới cố gắng gượng sức tiếp tục đi.

Dương Tam Pháo và đồng bọn truy đuổi suốt một tiếng đồng hồ.

Đường núi gập ghềnh, Bàn Tử mấy lần suýt ngã xuống mương.

May mà thiết bị chiếu sáng của họ tốt, nên mới luôn giữ được khoảng cách an toàn.

Dương Tam Pháo tức điên lên, lần này minh khí trong cổ mộ không lấy được, lại còn mất cả gã mặt sẹo.

Bây giờ đừng nói đến việc gây dựng lại cơ nghiệp, có sống sót ra nước ngoài được không cũng là cả một vấn đề.

Lòng đầy phẫn nộ, gã cầm súng kíp xông lên phía trước.

Lũ đàn em thấy đại ca dũng mãnh như vậy, cũng răm rắp theo sau.

Lại đuổi thêm nửa tiếng nữa.

Tần Vũ đang đi phía trước bỗng dừng bước. "Có người!" Bàn Tử nghe vậy lập tức vui mừng nói: "Vậy chắc chắn là anh em quân đội rồi, chúng ta mau phát tín hiệu!" Phan Tử thấy thế liền bắn một phát súng hiệu lên trời.

Chưa đầy hai phút, bảy tám cảnh sát vũ trang được trang bị đầy đủ đã đến nơi.

Dương Tam Pháo thấy vậy thầm chửi trong lòng: "Lũ ngu này, lại đâm đầu vào họng súng, cảnh sát vũ trang chắc chắn cũng sẽ bắt bọn chúng!" Gã lập tức nói với thuộc hạ: "Chúng ta mau đi, bọn chúng rơi vào tay cảnh sát vũ trang cũng toi đời, chúng ta mau tìm một cái cổ mộ chui xuống trốn tạm!" Tên thuộc hạ bên cạnh nghe vậy liền nhìn gã như nhìn một thằng ngốc. "Đại ca!

Người ta và cảnh sát vũ trang là một phe!" "Người toi đời là chúng ta!" "Mày nói nhảm cái gì thế, bọn chúng cũng là bọn trộm mộ!" Dương Tam Pháo nói.

Tên thuộc hạ lại chỉ về phía trước: "Anh tự nhìn đi!" Dương Tam Pháo quay đầu lại nhìn, mặt mày lập tức tái xanh.

Mấy người cảnh sát vũ trang kia đang vây quanh nhóm họ, rõ ràng là đang bảo vệ họ.

Dương Tam Pháo trong lòng bực bội chửi thề: "Mẹ kiếp!

Cùng là đi trộm mộ, sao đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực thế này!" "Đại ca, người ta hợp tác với cơ quan nhà nước, có giấy phép!" "Chúng ta... không có!" Tên thuộc hạ bên cạnh nói.

Dương Tam Pháo tức đến nỗi giơ tay lên định đánh.

Nhưng đúng lúc này, mấy họng súng đã chĩa về phía họ, đồng thời những tiếng hét cũng vang lên. "Không được động đậy!

Chúng tôi là cảnh sát vũ trang!" "Bỏ súng xuống!

Đừng chống cự vô ích!" "Bắn không tha!" Bàn Tử cũng hét lên từ xa.

Dương Tam Pháo tức giận ném khẩu súng xuống đất, thầm nghĩ: "Toi rồi!" Nhưng gã vẫn không thể hiểu nổi, mẹ nó cùng là đi trộm mộ, tại sao người ta lại trở thành đơn vị hợp tác, còn mình thì lại bị bắt!

Chỉ là câu hỏi này không ai có thể trả lời cho gã.

Cảnh sát vũ trang rất nhanh đã khống chế được Dương Tam Pháo và đồng bọn.

Còn nhóm Tần Vũ cũng được đưa đến khu vực an toàn.

Chuyện ở núi Mang Sơn này xảy ra, e rằng nơi đây cũng sẽ bị đối xử rất đặc biệt.

Sau này muốn đến đây trộm mộ, cơ bản là không có cửa.

Ngay cả Phan Tử cũng nghĩ đến điều này, nên trước khi xuất phát đã bảo anh em ở đây rút về hết.

Bốn người Ngô Bất Chính rất nhanh đã lên trực thăng rời đi.

Trên trực thăng, Ngô Bất Chính nhìn con mắt vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay, may mà không bị hư hại gì.

Trái tim căng thẳng lúc này mới thả lỏng.

Cậu nhìn Bàn Tử và Tần Vũ mặt mày lấm lem bên cạnh, cười nói: "Hai người các cậu, lần sau có thể nhanh hơn một chút không, tôi mẹ nó suýt nữa thì không trụ nổi!" Nói rồi, vành mắt cậu đỏ lên.

Chương 612

Con người là vậy, khi cảm xúc căng thẳng thì không có cảm giác gì.

Một khi thả lỏng, sợ hãi, hoảng loạn và cảm giác muốn khóc đều ồ ạt kéo đến.

Ngô Bất Chính không biết mình đã khóc thế nào, nhưng cậu không thể kìm nén được.

Tần Vũ vỗ vai cậu an ủi.

Bàn Tử thì bảo cậu kể lại chuyện xảy ra mấy ngày qua để đánh lạc hướng chú ý.

Ngô Bất Chính kể lại mọi chuyện, Bàn Tử cười nói: "Cậu cũng được đấy!

Thế này cũng coi như tiến bộ rồi, ít nhất lần này Bàn gia tôi và Tiểu ca không ở đây, cậu vẫn có thể kiên trì lâu như vậy!" "Không tệ!

Đây chính là tiến bộ!" Phan Tử cũng nói xen vào. "Tiểu Tam gia, không sao đâu, chuyện này có là gì!" "Hồi xưa lúc tôi ở trong quân đội đánh trận, lúc đầu còn chẳng biết đã tè ra quần bao nhiêu lần vì sợ!" "Mỗi ngày cậu nhìn đồng đội từng người một chết bên cạnh, có người đến thi thể cũng không còn nguyên vẹn!" "Cảm xúc đó còn khiến người ta suy sụp hơn, nhưng trải qua nhiều rồi cũng quen!" "Ít nhất thì, lúc nãy khi chúng ta chạy thục mạng, biểu hiện của cậu đã rất tốt rồi!" "Con người mà, đều phải từ từ tiến bộ, cậu đã rất giỏi rồi!" Ngô Bất Chính gật đầu, trong lòng cậu biết vậy, nhưng lúc này cậu chỉ muốn khóc.

Bàn Tử thấy thế liền kể lại chuyện của họ trên đường đi, coi như kể chuyện cho Ngô Bất Chính nghe để giúp cậu khuây khỏa.

Thì ra ba người Tần Vũ rất nhanh đã đến nơi, sau đó đốt một cái lều để dụ Dương Tam Pháo và gã mặt sẹo ra ngoài.

Rồi họ xông thẳng vào cổ mộ.

Đây là kế hoạch của Phan Tử.

Anh ta rất hiểu tập tính của bọn trộm mộ, biết chắc chắn chúng sẽ để Ngô Bất Chính đi dò mìn.

Nên mục tiêu ban đầu chính là cổ mộ.

Phan Tử phụ trách trinh sát ở cửa động, Bàn Tử và Tần Vũ phụ trách cứu người.

Họ giải quyết những người còn lại trong địa cung, lúc tìm Ngô Bất Chính thì nghe thấy tiếng sáo.

Sau đó Tần Vũ tìm thấy ngăn tối, chuyện sau đó cơ bản cũng đã rõ.

Mọi người trò chuyện, tâm trạng của Ngô Bất Chính cũng dần ổn định.

Nhưng cậu không lấy con mắt kia ra.

Đây không phải là lúc để nói chuyện đó.

Vẫn phải đợi đến sáng mai nghiên cứu cũng chưa muộn.

Hơn nữa, mấy ngày qua đã bị trì hoãn, vị giáo sư đang đi giao lưu khảo cổ ở nước ngoài kia chắc cũng sắp về rồi.

Cậu cũng phải tìm cách liên lạc với ông ấy, tốt nhất là có thể lấy được một ít tư liệu về tiền thân của Ma Quốc.

Bất kể là lời nguyền hay thuốc viên, có thể giải quyết được một trong hai cũng là rất tốt rồi...

Sáng sớm hôm sau, Ngô Bất Chính đã bị người nhà họ Ngô đón đi.

Điều này ngay cả Tần Vũ và Bàn Tử cũng không ngờ tới.

Người đến Phan Tử cũng quen, là thuộc hạ của chú Hai Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nói mình sẽ cố gắng xong việc sớm rồi quay lại, thế là đi cùng người kia trước.

Tần Vũ và Bàn Tử chỉ có thể ở nhà chờ đợi.

Trong thời gian đó, họ còn đi thăm Lương Quỳnh, tình hình của cô vẫn vậy, không hề tỉnh lại.

Nhưng bệnh viện kiểm tra nói rằng, các chỉ số sinh tồn đã ổn định.

Còn mùi hương đặc biệt trên người cô, vẫn không tìm ra manh mối gì, nhưng hình như không nghiêm trọng hơn.

Nếu không lại gần da cô, về cơ bản sẽ không ngửi thấy.

Mãi đến tối Ngô Bất Chính mới quay về.

Nghe nói là về lo chuyện tang lễ.

Mặc dù tối qua họ chạy quá nhanh, không kịp mang di cốt của ông cụ nhà họ Ngô đi.

Nhưng chú Hai của Ngô Bất Chính có chút thế lực, đã tìm cách đưa di cốt về, an táng trong lăng mộ của nhà họ Ngô.

Hôm nay cậu về cũng là để tiến hành tang lễ đơn giản.

Những người đến đều là nhân vật cốt cán của nhà họ Ngô.

Về việc tại sao Ngô Bất Chính lại bị bắt cóc đến Tiêu Tử Lĩnh, cậu đã bịa ra một lý do nói rằng mình đi du lịch, không may bị theo dõi.

Cuối cùng cũng lừa gạt qua được.

Về đến nhà Tần Vũ, đã là chín giờ tối.

Bàn Tử vốn còn định nhân lúc ba người đoàn tụ, ra ngoài uống chút rượu, ăn thịt cừu nướng.

Kết quả Ngô Bất Chính lại kéo hai người đi thẳng ra ngoài.

Trên xe, Ngô Bất Chính bảo mọi người nói về tình hình gần đây để tổng kết lại.

Chương 613

Một lát sau, một mạch truyện đã được gỡ rối.

Hiện tại trước mắt họ có hai việc.

Lời nguyền và thuốc viên.

Mọi chuyện đều phải xoay quanh hai việc này.

Chuyện lời nguyền, bắt buộc phải đợi vị giáo sư kia, sáng mai Ngô Bất Chính sẽ tìm cách liên lạc.

Thứ hai là Lương Quỳnh, nếu cô có thể tỉnh lại thì tốt nhất, nếu không tỉnh lại thì họ cũng chỉ có thể mang Lương Quỳnh đang hôn mê lên đường tìm di tích tiền thân của Ma Quốc.

Còn về thuốc viên, hiện tại vẫn chưa có manh mối, Ngô Bất Chính nói: "Chuyện lời nguyền, đợi ngày mai gặp được vị giáo sư kia rồi tính!" "Bây giờ nói chuyện thuốc viên!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa lấy viên thuốc ra, đồng thời giải thích làm thế nào để mang nó ra ngoài. "Tôi có một người bạn, y thuật rất cao, chúng ta bây giờ đi tìm anh ấy, xem có thể phân tích được thành phần của viên thuốc này và thuốc giải không!" "Ngoài ra, tình hình của Lương Quỳnh tôi cũng đã nói với anh ấy, tối nay chắc sẽ có câu trả lời!" Bàn Tử lại không mấy để tâm, cười nói: "Thật ra theo tính cách của Bàn gia đây, một trăm năm quá dài chỉ tranh sớm tối, cùng lắm thì chúng ta không đi đâu cả, cứ ở thành phố này hưởng phúc!" "Cho dù chỉ sống được mười năm, tiêu sái vui vẻ chín năm cũng đáng!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ không để ý đến hắn, nói thì nói vậy, nhưng con kiến còn tham sống huống chi là người.

Phan Tử đã đi từ sáng sớm, anh ta còn phải trông coi cửa hàng của chú Ba.

Chú Ba gần đây không biết đã đi đâu, bên Phan Tử cũng có cả đống việc phải lo.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một bệnh viện thành phố.

Ngô Bất Chính dẫn hai người đến một phòng thí nghiệm và gặp một người họ Hoắc.

Hình như tên là Hoắc Đạo Phu.

Nghe nói là người của nhà họ Hoắc, nhà họ Hoắc này hình như rất có quyền thế ở kinh đô.

Không biết tại sao lại có hậu nhân ở gần khu Thanh Hải.

Ngô Bất Chính giới thiệu Bàn Tử và Tần Vũ, rồi đưa con mắt kia cho Hoắc Đạo Phu.

Người thanh niên này rất có cá tính, cũng không nói nhiều lời, vừa bắt đầu nghiên cứu vừa nói về chuyện của Lương Quỳnh. "Ngô Bất Chính, Lương Quỳnh mà cậu nói lần trước tôi đã đến xem rồi, ở đâu cũng vậy thôi!" "Tình trạng của cô ấy không phải dùng thuốc là chữa được, cần phải có ý chí!" "Không cần phải nghĩ đến việc đưa qua đây, còn chuyện lời nguyền mà cậu nói, tôi đã nghiên cứu rồi!" "Tạm thời vẫn chưa có loại thuốc nào có thể khắc chế sự đông đặc của nguyên tố sắt trong máu!

Nên chuyện này cũng không dễ giải quyết!" "Trường hợp như của Lương Quỳnh, tôi đề nghị nên đưa ra nước ngoài, ít nhất còn có thể kéo dài thêm chút thời gian!" Nhận được câu trả lời này, cả ba người không khỏi có chút nản lòng.

Nếu Lương Quỳnh thật sự không tỉnh lại, họ vác cô ấy vào sa mạc thực sự rất nguy hiểm.

Đợi một tiếng đồng hồ, bên Hoắc Đạo Phu đã có kết quả.

Anh ta chỉ vào một tấm ảnh chụp cắt lớp và nói: "Thứ này đúng là viên thuốc được luyện chế bằng phương thuật cổ đại, bên trong có một con côn trùng, chắc là Thi miết vương!" "Hơn nữa tôi đã xem lại chương trình của các cậu, giống hệt loại các cậu đã ăn ở mộ dưới đáy biển!" Nghe Hoắc Đạo Phu nói vậy, Bàn Tử và Tần Vũ buồn nôn suýt nữa thì ói ra.

Nghĩ đến thứ mình ăn lại có Thi miết vương, mẹ nó chứ đến tâm tư muốn chết cũng có.

Hoắc Đạo Phu nói: "Chất liệu bên ngoài viên thuốc này rất đặc biệt, tạm thời tôi cũng không dám chắc, nhưng con côn trùng bên trong dường như ở một hình thái khác khi không tiếp xúc với không khí!" "Cho nên hai người các cậu mới không sao, nhưng quét chiếu cơ thể các cậu cũng đúng là không phát hiện côn trùng trong người!" "Vậy nên chuyện này có lẽ còn có ẩn tình khác cũng không chừng!" "Cụ thể tôi cũng chỉ có thể nói được bấy nhiêu, phải làm thế nào các cậu vẫn phải tự mình quyết định!" Lời của Hoắc Đạo Phu về cơ bản cũng đã tuyên bố chuyện thuốc viên, manh mối lại đứt đoạn.

Ngô Bất Chính rất bất lực, nhưng dù sao đi nữa, bây giờ ít nhất có thể xác định, viên thuốc mà Bàn Tử và Tần Vũ ăn, và viên mang từ Tiêu Tử Lĩnh ra đúng là giống hệt nhau. *** "Mẹ nó, Diêm Vương dễ tiễn, tiểu quỷ khó nhằn!

Tiểu ca làm sao bây giờ!

Hay là giết quách nó đi!" Bàn Tử nói liều.

Dù có lợi hại đến đâu, nó cũng chỉ là một con tống tử chưa dứt sữa, có thể ghê gớm đến mức nào chứ. "Không được!" Tần Vũ lập tức từ chối.

Bàn Tử nghe vậy rất khó hiểu. "Tại sao lại không được, chẳng lẽ mẹ già tám mươi lại sợ con nít hay sao!" Tần Vũ lười giải thích, chỉ đáp một câu: "Có độc!

Không khí không nhiều!" Bàn Tử nghe vậy lập tức hiểu ra.

Con Hạn Bạt lông trắng này có độc.

Nếu giết nó, độc khí sẽ lan ra khắp mộ thất, vậy thì họ cũng toi đời!

Không gian mộ thất chỉ có bấy nhiêu.

Lối ra ban đầu cũng không còn, chỉ có một cái đầm nước, bình dưỡng khí lại bị con Hạn Bạt lông trắng kia chặn lại.

Nếu giết nó, gần như là tự tìm đường chết!

Trừ khi họ chọn từ bỏ, giết con Hạn Bạt lông trắng này, mang bình dưỡng khí rời đi.

Nhưng như vậy cũng không được.

Một khi ra ngoài, có gặp được Ngô Bất Chính hay không cũng là một vấn đề.

Quan trọng là Lương Quỳnh thì sao?

Không tìm thấy Lương Quỳnh, họ ra ngoài cũng là chờ chết.

Cho nên căn bản không có gì khác biệt. "Tiểu ca, vậy cậu nghĩ cách đi chứ, cái thứ kia đã bắt đầu chảy nước miếng rồi, tám phần là nhắm trúng thân hình béo tốt của Bàn gia rồi!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu nói: "Lên trên trước đã rồi tính!" Bàn Tử gật đầu, chỉ cần không phải đứng yên chờ chết là được.

Chương 614

Phía trên mộ thất này, không biết từ lúc nào đã biến thành hình hai con rồng đen.

Xà ngang rất nhiều.

Tần Vũ một bước nhảy đã lên được xà ngang, sau đó kéo Bàn Tử cũng nhảy lên.

Con Hạn Bạt lông trắng kia, thấy họ lên xà nhà, cũng đuổi theo.

Móng vuốt của nó vô cùng sắc bén, ba hai nhát đã leo thẳng lên.

Bàn Tử thấy tình hình này, liền thúc giục Tần Vũ mau chạy.

Sau đó liền chửi: "Tiểu ca, mẹ nó đây không phải là cách hay, không đánh không giết được, sớm muộn gì chúng ta cũng bị nó vờn cho đến chết!" Tần Vũ trong lòng cũng đang nghĩ đối sách, bỗng nói: "Đồ lặn!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền hiểu.

Bộ đồ lặn họ mang là loại tiện lợi.

Tuy không bao bọc toàn thân, nhưng phần bụng thì vẫn có.

Nếu dùng đồ lặn trói con Hạn Bạt lông trắng này lại, rồi ném xuống nước, có lẽ sẽ làm nó chết ngạt.

Nhưng lúc này đang ở trên xà ngang, Bàn Tử có thể chạy được đã là cố gắng lắm rồi.

Bảo hắn nhảy xuống, rõ ràng là không thể. "Tiểu ca hay là cậu đi đi!

Tôi dụ nó!" Bàn Tử cân nhắc lợi hại, vẫn quyết định để Tần Vũ xuống lấy đồ lặn.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, lập tức nhảy xuống xà ngang.

Bàn Tử thì ở trên đó dụ con Hạn Bạt lông trắng.

Tần Vũ rất nhanh đã cầm lấy bộ đồ lặn, chuẩn bị đi lên.

Thế nhưng lúc này Bàn Tử đã chạy đến mép của cả mộ thất.

Xà ngang được treo trên vách tường ở mép mộ thất.

Điều này trước đó Tần Vũ đã thấy.

Cấu trúc của mộ thất đã thay đổi, dường như là để tiết kiệm dược liệu.

Xà ngang gác trên vách đá.

Bàn Tử thấy không còn đường chạy, liền nhảy thẳng lên tường đá.

Dưới chân là những phiến đá khổng lồ rộng một mét vuông.

Cũng còn chạy được một lúc. "Tiểu ca mau lên, phía trước sắp hết đường rồi!" Bàn Tử vừa chạy vừa gọi.

Lúc này Tần Vũ đã lên xà ngang.

Thế nhưng chưa kịp qua đó, Bàn Tử bỗng kêu thảm một tiếng "Ái chà", rồi cả người biến mất!

Tần Vũ không khỏi ngẩn ra, nhìn kỹ mới phát hiện cả người Bàn Tử đã trượt xuống theo vách đá.

Thì ra trên vách đá kia lại có một ngăn tối, Bàn Tử dẫm phải ngăn tối, cả người liền rơi xuống theo vách đá.

Tần Vũ thấy ở đây lại có ngăn tối, sát tâm trong lòng nổi lên.

Để lại con Hạn Bạt lông trắng này, lát nữa Ngô Bất Chính đến, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Chi bằng giết nó trước, biết đâu lúc Ngô Bất Chính đến, độc khí ở đây cũng đã tan đi.

Nghĩ là làm, Tần Vũ tức thì rút Hắc kim cổ đao ra, một bước lao tới áp sát con Hạn Bạt lông trắng!

Hạn Bạt lông trắng thấy Tần Vũ xông tới, cũng không thèm để ý đến Bàn Tử, quay người vồ về phía Tần Vũ.

Móng vuốt sắc bén chĩa thẳng vào mặt Tần Vũ.

Tần Vũ thuận thế cúi xuống, cả người áp sát xà ngang trượt qua dưới thân con Hạn Bạt lông trắng.

Nhưng gần như cùng lúc đó, Hắc kim cổ đao đã chém mạnh vào lưng con Hạn Bạt.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" trầm đục, con Hạn Bạt bị hất văng ra xa.

Nhát đao này của Tần Vũ chém rất mạnh, nhưng vì sự an toàn của mình, anh không dùng lưỡi đao mà dùng sống đao.

Sống đao vừa đập xuống, con Hạn Bạt lập tức bị đập mạnh vào tường.

Đầu nó tức thì vỡ nát.

Một mảng máu đen nhuộm đỏ cả bức tường.

Tần Vũ không dám chần chừ, lúc này cũng không màng đến thiết bị lặn nữa.

Cả người bịt mũi nhảy vào ngăn tối kia.

Ngăn tối tức thì mở ra, cả người Tần Vũ cũng rơi xuống.

Chương 615

Sau đó ngăn tối lại đóng lại.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Người xem trong phòng livestream cũng đều ngây người.

Đợi đến khi họ phản ứng lại, cả phòng livestream đã hoàn toàn tối đen.

Hai người Tần Vũ dường như đã rơi xuống một nơi nào đó.

Xung quanh có lẽ rất tối, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng rất nhanh, Tần Vũ đã bật đèn pin lên.

Chỉ nghe Bàn Tử ở bên cạnh kêu lên: "Tiểu ca cậu không sao chứ, mẹ nó sao chỗ này nhiều đá thế!" Tần Vũ soi đèn xung quanh, quả nhiên phát hiện, nơi họ đang ở lại có rất nhiều tượng đá.

Quan trọng là tạo hình của những tượng người bằng đá này vô cùng quái dị.

Lại có hình dạng đầu chim thân người.

Từng pho tượng xếp thành hàng ngay ngắn như những người lính gác.

Bàn Tử lúc này đang dựa vào một pho tượng đá, cánh tay hắn dường như bị trầy xước.

Lúc này hắn đang nghiến răng băng bó.

Tần Vũ tiến lên đỡ hắn dậy.

Bàn Tử xua tay ý bảo mình không sao.

Hai người lúc này mới quan sát nơi này.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, vách tường trên đỉnh rất cao, muốn quay lại theo ngăn tối, rõ ràng là không thể.

Thế là hai người chỉ có thể tìm lối ra khác.

Ánh đèn pin chiếu ra, hai người trong lòng đều lạnh đi.

Nơi này dường như có chút kỳ quái.

Hai bên đều là tường gạch đen, chắc là đã được sơn một loại sơn hấp thụ ánh sáng nào đó.

Chiều rộng khoảng ba mét.

Không tính là rộng, và những bức tượng đầu chim thân người kia được đặt ngay ngắn dọc theo bức tường bên ngoài.

Hai người thấy vậy chỉ có thể men theo bức tường bên trong mà đi tìm lối ra.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện tình hình dường như không ổn.

Nơi này đi về phía trước nhiều nhất là mười mét, đã hết đường, xuất hiện một góc rẽ phải.

Hai người lại đi thêm mười mét, lại là một góc rẽ phải.

Cứ thế đi tiếp mười mét, vẫn là một góc rẽ phải.

Lần này ngay cả Bàn Tử cũng hiểu ra.

Con đường này mẹ nó là một ngõ cụt tuần hoàn!

Giống như một cái vòng hình vuông, mặc cho cậu đi thế nào cũng không ra được!

Bàn Tử nói: "Tiểu ca, xem ra chúng ta chỉ có thể quay lại theo đường cũ rồi!" "Nhưng mà độ cao này..." Bàn Tử cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Độ cao trên đỉnh đầu ít nhất cũng phải ba mét.

Hai người họ đứng lên vai nhau thì có thể chạm tới.

Nhưng lớp sơn trên vách tường lại trơn nhẵn lạ thường, căn bản không thể leo lên.

Muốn từ trên đó đi lên, gần như là không thể.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Cái nơi quỷ quái này, sao lại giống chỗ cho ăn thế!" "Lát nữa có khi nào có rất nhiều côn trùng bò ra ăn chúng ta không!" Tần Vũ không nói gì, nhưng trong lòng cũng có một dự cảm không lành.

Bỗng nhiên trong cả hành lang yên tĩnh, lại vang lên một tràng tiếng chuông "leng keng".

Tiếng chuông rất nhẹ, nhưng ở nơi yên tĩnh này, lại rõ ràng đến lạ thường.

Hơn nữa hai người nghe thấy âm thanh này, đều bất giác nhìn lên trên đầu.

Họ nghe rõ ràng tiếng chuông này là từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Nhưng lúc này trên đỉnh đầu lại tối om, không nhìn thấy gì cả. "Tiểu ca, hay là lên xem thử?" Bàn Tử vội nói.

Trong hành lang này đột nhiên vang lên tiếng chuông, quả thực có chút rợn người.

Hơn nữa hành lang này lại là ngõ cụt.

Biết đâu những chiếc chuông này đang chỉ đường cho họ ra ngoài?

Chương 616

Tần Vũ gật đầu đồng ý.

Bàn Tử liền không nói nhiều, trực tiếp đến góc tường, làm tư thế hai tay nâng lên.

Tần Vũ hiểu ý lập tức xông tới.

Ngay sau đó, một chân anh đã dẫm lên lòng bàn tay của Bàn Tử, gã này dùng sức, cả người Tần Vũ trực tiếp bị nâng lên.

Độ cao ba mét không tính là cao, gần như trong nháy mắt Tần Vũ đã sờ được vách tường phía trên.

Nhưng khi anh nhìn rõ toàn bộ tình hình phía trên, cả người lập tức ngây ra.

Bàn Tử tuy đang nâng Tần Vũ, nhưng hắn cũng nhìn thấy rõ ràng qua phòng livestream.

Chỉ thấy trên đỉnh hành lang họ đang đứng, lại treo đầy những chiếc chuông lục giác màu đen.

Những chiếc chuông này treo lủng lẳng trên đó, dày đặc đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Thậm chí Tần Vũ còn thấy, trên vách tường hai bên, cũng treo rất nhiều loại chuông lục giác này.

Cao độ ít nhất cũng phải nửa mét.

Trước đó họ đi ở dưới, căn bản không để ý.

Hơn nữa trên những chiếc chuông lục giác này, còn được sơn một lớp chất màu đen, dường như có thể hấp thụ ánh sáng.

Ngay cả đèn pin chiếu lên cũng vô dụng.

Nếu không phải nhìn ở khoảng cách gần thế này, e rằng họ căn bản sẽ không phát hiện ra.

Tần Vũ vội nhảy xuống.

Lúc này Bàn Tử cũng thở hổn hển chạy tới, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Hắn tuy chưa từng trải qua chuyện ở Lỗ Vương Cung, nhưng hắn đã xem qua kỳ livestream đó.

Biết rằng loại chuông lục giác này một khi vang lên sẽ ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Hơn nữa lúc đó ở Lỗ Vương Cung, nhóm Tần Vũ chỉ phát hiện ra một cái.

Nơi này trên đỉnh đầu dày đặc, không có một vạn cũng phải có tám ngàn.

Nếu tất cả đều vang lên, hậu quả hắn thậm chí không dám nghĩ tới. "Mau tìm lối ra, không thì sẽ có chuyện!" Sắc mặt Tần Vũ lúc này cũng đã thay đổi.

Nhưng tìm lối ra đâu phải chuyện dễ dàng.

Cả hành lang này họ ít nhất đã đi hai vòng, căn bản không tìm thấy bất kỳ lối ra nào.

Nhưng may mà hành lang này không dài.

Tính toán kỹ lưỡng, cũng chỉ bốn mươi mét là đi hết một vòng.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ trực tiếp áp sát vào bức tường trong cùng, ngón tay dán lên vách tường, bắt đầu sờ soạng từng tấc một.

Bàn Tử thì đi xem dưới chân, biết đâu lại có ngăn tối.

Hai người rất cẩn thận, mất trọn nửa tiếng đồng hồ mới kiểm tra xong một vòng.

Nhưng kết quả lại khiến họ vô cùng thất vọng.

Bàn Tử đã có chút sốt ruột.

Lúc này tiếng chuông trên đỉnh đầu đã bắt đầu từ một tiếng ban đầu, biến thành một mảng lớn.

Những chiếc chuông này cũng không biết là chuyện gì.

Một cái vang lên sẽ kéo theo bốn cái xung quanh cùng vang lên, cứ thế mà lan ra.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, gần như toàn bộ chuông trên đỉnh đầu đều đã rung lên.

Nhưng chúng dường như đang tích tụ sức mạnh, chưa đến lúc bùng nổ hoàn toàn.

Trán Bàn Tử đầm đìa mồ hôi lạnh, lo lắng nói: "Tiểu ca, làm sao bây giờ, cùng lắm thì dùng thuốc nổ đi!" Bàn Tử nói rồi vén áo lên, bên trong là hơn mười ống thuốc nổ tiện lợi.

Xuống mộ thứ tốt nhất cũng chỉ có cái này, nên Bàn Tử mang theo rất nhiều.

Tần Vũ lại lắc đầu. "Sập rồi, chúng ta cũng phải chết!" Bàn Tử nuốt nước bọt, hắn cũng rất rõ, hành lang này chỉ có bấy nhiêu chỗ, một khi đá trên đó sập xuống, họ cũng sẽ bị đè chết.

Nhưng lúc này dường như ngoài cách này ra, cũng không còn cách nào khác. "Đừng hoảng, vẫn còn thời gian!" Tần Vũ nói, đồng thời đi đến phía sau những bức tượng đầu chim thân người, bắt đầu kiểm tra dọc theo vòng tường ngoài cùng.

Nếu bên trong không có lối ra, vậy thì bên ngoài chắc chắn sẽ có.

Bàn Tử thấy vậy cũng chỉ có thể lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục đi theo.

Thế nhưng, lần này họ chỉ mới kiểm tra được một mặt tường.

Chương 617

Những chiếc chuông trên đỉnh đầu lại đồng thời "ong" một tiếng bùng phát ra một tràng tiếng chuông đinh tai nhức óc.

Dường như sức mạnh tích tụ đã bắt đầu bùng nổ.

Theo tiếng chuông vang lên, Tần Vũ và Bàn Tử chỉ cảm thấy vô số người phụ nữ đang cười bên tai mình.

Tiếng cười đó gian trá xảo quyệt, như những con lệ quỷ đang nhìn chằm chằm vào họ.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, lập tức rút thuốc nổ ra.

Tần Vũ muốn ngăn cản, lại phát hiện cơ thể mình không thể cử động được.

Thuốc nổ trong tay Bàn Tử vừa lấy ra, dường như cũng gặp phải tình huống này.

Mắt hắn đầy vẻ kinh hoàng, hai con mắt liếc về phía Tần Vũ, khóe mắt thấy Tần Vũ cũng đang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trong lòng đã hiểu ra.

Tần Vũ chắc chắn cũng giống mình, cơ thể không thể cử động được.

Hai người cứ thế kiên trì mười giây.

Bỗng nhiên tiếng chuông xung quanh nhanh chóng yếu đi.

Hai người chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, khí huyết dâng trào, lại có chút muốn nôn ra máu.

Nhưng theo tiếng chuông yếu đi, hai người rất nhanh phát hiện, cơ thể lại có thể cử động được. "Tiểu ca mau tìm lối ra, chuông này là từng đợt từng đợt, chịu thêm hai đợt nữa là chết người đấy!" Bàn Tử vội hét lên.

Tần Vũ lúc này đâu cần hắn nhắc nhở, đã lập tức xông ra hai ba mét.

Lòng bàn tay áp vào vách tường đã trượt ra ngoài.

Bỗng nhiên, anh nghĩ ra một điều, lúc này cảm giác từ ngón tay truyền đến rõ ràng có vấn đề. "Ở đây!" Tần Vũ vội hét lên.

Bàn Tử cũng gần như đồng thời xông tới.

Chỉ thấy Tần Vũ dùng sức ở lòng bàn tay, lập tức chỉ nghe một tiếng "cạch".

Bên trong vách tường dường như có cơ quan nào đó bị kích hoạt.

Sau đó hai người nhìn thấy, một tảng đá trên vách tường lõm xuống.

Rõ ràng đây chính là lối ra.

Nhưng hai người còn chưa kịp hành động, đợt tấn công thứ hai của tiếng chuông đã đến.

Đợt tấn công của chuông này đúng như họ dự đoán.

Là từng đợt một, mỗi lần phóng ra, đều phải tích tụ năng lượng.

Nhưng sức mạnh phóng ra lần sau cũng mạnh hơn rất nhiều so với lần trước.

Lần này chuông vừa vang lên, Tần Vũ và Bàn Tử đều cảm thấy tức ngực, ngay sau đó hai người đều phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này cơ thể cả hai đều không thể cử động, ánh mắt Tần Vũ đang nhìn vào những bức tượng đầu chim thân người kia.

Trong lòng đã hiểu ra gần hết.

Trước đó họ gặp phải chuông lục giác ở Lỗ Vương Cung có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Còn chuông ở nơi này, là để giết người!

Âm thanh của chuông thông qua khoang rỗng bên trong những bức tượng đầu chim thân người này, làm cho âm thanh rung động, tạo ra thứ giống như sóng hạ âm.

E rằng họ chịu thêm một lần nữa, sẽ phải hoàn toàn quy vị.

Tần Vũ trong lòng rất rõ kết quả, lúc này cũng không dám phân tâm.

Hy vọng thoát ra của họ chỉ trong khoảnh khắc này.

Cả hành lang không có bất kỳ thi thể nào, chứng tỏ trước đó hoặc là không có ai đến đây, hoặc là đã thoát ra được.

Rất rõ ràng, khả năng thứ nhất là lớn nhất!

Nếu họ không ra được, sẽ trở thành vật hy sinh đầu tiên của hành lang này.

Trong lòng đang nghĩ, tiếng chuông cuối cùng cũng bắt đầu giảm mạnh.

Tần Vũ cảm thấy cơ thể có thể cử động, tức thì một chân đạp lên tảng đá.

Tảng đá đó lập tức bị anh đá bay ra ngoài.

Xuất hiện một hành lang rộng bằng một người.

Bàn Tử lúc này miệng vẫn đang sùi bọt máu.

Tần Vũ thấy vậy không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp ném Bàn Tử ra ngoài.

Chương 618

Chính mình cũng theo đó xông ra khỏi hành lang.

Nhưng ngay khi anh vừa xông ra.

Trong hành lang phía sau, đợt tiếng chuông thứ ba đã vang lên.

Tần Vũ chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung, cả người tinh thần bắt đầu trở nên hoảng hốt.

Anh phát hiện Bàn Tử chạy về phía mình, nhưng sau đó cũng ôm đầu.

Rõ ràng cũng đã trúng chiêu.

Bàn Tử không chịu được như anh, rất nhanh đã ngã xuống đất.

Tần Vũ cũng theo đó ngã xuống, trời đất trước mắt đều quay cuồng.

Cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức.

Chỉ là trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, anh mơ hồ thấy một bóng người xông tới.

Có chút quen thuộc, nhưng lại không nhìn rõ là ai. "Được rồi, mời các vị về cho!" Bác sĩ Hoắc chẳng khách khí chút nào.

Tần Vũ nhìn ông ta, đột nhiên trong lòng lại vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh!

Phát hiện có người thích hợp với thẻ nhân vật ở gần ký chủ】【Có tặng thẻ nhân vật không?】 【Diệu thủ hồi xuân, bác sĩ Hoắc】 Tần Vũ không để ý tới, loại thẻ này anh thường sẽ không tặng.

Thẻ nhân vật của Phan Tử anh cũng không tặng.

Nếu không tặng, những người này ở thế giới song song ít nhất vẫn có thể sống một cuộc sống bình thường.

Một khi đã tặng, quỹ đạo cuộc đời của họ sẽ thay đổi.

Hơn nữa, bác sĩ Hoắc rõ ràng không thể xuống mộ, nên tặng cho ông ta cũng vô dụng.

Những thẻ nhân vật không xuống mộ như thế này, anh còn rất nhiều.

Tần Vũ cũng định giữ lại, biết đâu sau này còn có tác dụng lớn. "Đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi một tiếng, dẫn hai người rời đi.

Trên đường, cậu kể lại tình hình. "Mọi người cũng đừng nản lòng, tuy manh mối về viên thuốc đã đứt!" "Nhưng chúng ta vẫn còn manh mối về lời nguyền, ngày mai sau khi tôi gặp vị giáo sư kia, chúng ta sẽ tính tiếp!" Tần Vũ gật đầu không nói gì, còn Bàn Tử thì căn bản không hề để tâm...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau.

Ngô Bất Chính vốn định dậy thật sớm để đến bái kiến vị giáo sư kia.

Dù sao mình cũng là người đi cầu cạnh, đến muộn thì không hay lắm.

Tuy nhiên, cậu đã dậy rất sớm, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì bên ngoài đã vang lên tiếng chuông cửa.

Sau đó là giọng nói bất mãn của Bàn Tử. "Mẹ nó chứ đứa nào đấy, mới tám giờ sáng, Bàn gia ta còn chưa... xong việc buổi sáng nữa!" Bàn Tử lầm bầm chửi rủa chạy ra mở cửa, một lát sau liền la lên. "Ái chà, Thiên Chân, Tiểu ca!

Có mối làm ăn tới rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy thì ngớ người, có mối làm ăn?

Mối gì?

Chẳng lẽ có người bán đồ cổ tìm đến tận đây?

Mấy người làm trong tiệm của mình không đối phó được sao?

Mười phút sau, trong phòng khách nhà Tần Vũ.

Ngô Bất Chính cuối cùng cũng hiểu "có mối làm ăn" là gì.

Hóa ra người tìm đến tận cửa lại là nhân viên của tổ chương trình.

Một cô gái tóc uốn sóng lọn to, thân hình nóng bỏng.

Tần Vũ và mọi người trước đây chưa từng gặp người này, có lẽ địa vị trong tổ chương trình không thấp.

Lần này đến đây, cô ta còn dẫn theo một ông lão, trông rất có học thức.

Không biết họ định làm gì. "Tần tiểu ca, Ngô tiểu ca, vị này là giáo sư Dương!" "Ông ấy và tổ chương trình chúng tôi tìm hai vị, có chuyện muốn nói chuyện với các anh!" "Còn tôi thì không cần giới thiệu, dù sao cũng không phải nhân vật chính!" Cô gái kia tỏ ra rất thẳng thắn, không nói lời thừa thãi.

Bàn Tử nghe vậy lại cười nói. "Tôi nói này đại...

Chương 619

đại muội tử!" "Nếu cô nói vậy, thì tôi phải phê bình cô vài câu rồi!" "Thứ nhất, ngồi đối diện các cô có ba người, cô không gọi tên tôi là cô sai rồi!" "Nhưng Bàn gia tôi đây vốn nổi tiếng là người tốt, còn từng ba lần liên tiếp được bình chọn là bạn của đông đảo chị em phụ nữ!" "Nên tôi không chấp cô nữa!" "Thứ hai, sao cô lại có thể nói mình không quan trọng chứ, chỉ riêng cái vóc... vóc dáng này của cô, Bàn gia tôi ngưỡng mộ lắm đấy!" "Hay là chúng ta ra ngoài giao lưu một chút xem cô luyện tập thế nào được không?" Cô gái kia thấy Bàn Tử không đứng đắn, lại còn định trêu ghẹo mình, cũng lười đáp lại.

Ngô Bất Chính tức không chịu nổi, nhéo mạnh Bàn Tử một cái, hạ giọng nói. "Mẹ nó chứ bao nhiêu năm rồi cậu chưa thấy đàn bà hả, nước miếng sắp ngâm được cả quả táo tàu rồi kìa!" Bàn Tử mặt đầy lúng túng, nhưng mắt thì vẫn không rời khỏi người cô gái kia.

Bàn Tử nói. "Thiên Chân, mẹ nó cậu đừng có 'kẻ no không biết người đói khổ' chứ!" "Cậu với Tiểu ca ngày nào cũng chim chuột với nhau, Bàn gia tôi vẫn còn độc thân cậu không thấy à?" "Mà nói đi cũng phải nói lại!

Vóc dáng của cô nương này đúng là ngon thật, Bàn gia tôi thích ngắm, đó cũng là tôn trọng người ta còn gì!" "Bọn này chỉ nhìn thôi, tuyệt đối không sờ!

Cái này gọi là gì, là thưởng thức, hiểu không?

Đây chính là đẳng cấp của Bàn gia này!" Ngô Bất Chính cũng lười tranh cãi với lý lẽ cùn của cậu ta, Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, khiến không khí có phần gượng gạo, cậu đành lên tiếng. "À là thế này, không biết giáo sư Dương đây tìm chúng tôi có việc gì?

Hình như chúng ta chưa từng gặp mặt thì phải!" Lúc nói câu này, Ngô Bất Chính cũng không khỏi nhìn giáo sư Dương thêm vài lần.

Trong lòng luôn có cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Chẳng lẽ vị giáo sư Dương này chính là người mà hôm nay mình định đến bái kiến?

Cậu cũng không dám chắc, vì vị giáo sư mà cậu tìm kiếm về cơ bản quanh năm đều ở nước ngoài.

Rất ít khi trở về, nên trông như thế nào cậu cũng không thấy, chỉ đọc trong tài liệu thấy hình như cũng họ Dương.

Cô gái kia không nói gì, ngược lại giáo sư Dương bên cạnh lên tiếng cười nói. "Mạo muội đến thăm, mong ba vị đừng trách!" "Lão hủ quả thực có việc muốn nhờ ba vị giúp đỡ, nên mới không mời mà đến!" Nói rồi giáo sư Dương từ trong túi lấy ra một cuốn sổ tay đã hơi ngả màu đen, cùng vài tấm ảnh, cười nói. "Đây là thứ tôi mua được ở nước ngoài, là nhật ký của một nhà thám hiểm người chim, và một vài tấm ảnh ông ta chụp!" "Nơi được ghi lại trên này, tôi nghĩ các vị có thể sẽ hứng thú!" "Đó là, Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Vãi, cái tên bá khí thật, thế thì ba đứa mình không dám đi đâu!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính ngớ người, không hiểu Bàn Tử nói vậy là có ý gì, vội hỏi tại sao ba người không dám đi!

Bàn Tử nghiêm túc nói. "Cậu ngốc à, quên Tiểu Tuyền với Tỉnh Hạ rồi sao!" "Bọn họ đến núi Côn Luân là trực tiếp thành thái giám luôn, ba đứa mình mà đến Tinh Tuyệt Cổ Thành này!" "Mẹ kiếp, đời sau cậu còn muốn có con không?" Ngô Bất Chính ngơ ngác, vẫn chưa hiểu lắm ý của cậu ta.

Tuy nhiên, cô nhân viên đối diện lại không nhịn được mà bật cười.

Ngô Bất Chính trong lòng khó hiểu, thầm nghĩ. "Tinh Tuyệt...

Tinh Tuyệt..." "Mẹ nó chứ cậu có thể đừng lái xe bậy bạ nữa được không!" Ngô Bất Chính tức giận lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến cậu ta.

Giáo sư Dương cũng không hiểu mấy trò đùa của đám trẻ, cười nói. "Tôi đã xem chương trình của các vị, Ma quốc trong núi Côn Luân kia, tiền thân rất có thể chính là Tinh Tuyệt Cổ Quốc!" "Vật tổ mà Tinh Tuyệt Cổ Quốc này sùng bái, chính là con mắt!" Hai câu này vừa thốt ra, cả Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều sững sờ.

Tấm màng giấy trong lòng Ngô Bất Chính lập tức bị chọc thủng, cậu vội nói. "Ngài... ngài chính là giáo sư Dương ở nước ngoài, người tinh thông văn hóa Tây Vực đó ạ!" "Thưa giáo sư Dương, thật không dám giấu, hôm nay cháu vốn định đến bái kiến ngài!" "Thật là trùng hợp quá, trùng hợp quá!" Giáo sư Dương nghe đến đây cũng sững sờ, sau đó cả hai người đều không khỏi bật cười.

Đây chính là, trong cõi u minh tự có ý trời.

Giáo sư Dương rất vui vẻ, nhanh chóng kể lại những chuyện mình biết.

Hóa ra, vị giáo sư Dương này thực ra không phải là giáo sư khảo cổ thực thụ, ông chỉ là một giáo sư danh dự.

Ông là chuyên gia về lĩnh vực Tây Vực do Viện Nghiên cứu Khảo cổ mời, được treo một cái danh giáo sư ở đó.

Ngày thường, ông gần như đều sống ở nước ngoài.

Cũng chỉ hai năm gần đây, cơn sốt khảo cổ ở Việt Nam nổi lên, ông mới thỉnh thoảng trở về để giao lưu học thuật.

Nghe nói giáo sư Dương này sống ở Mỹ, hơn nữa còn là một ông trùm tài chính ở Phố Wall.

Có tiền trong tay, lại là người Việt Nam di dân sang đó, nên ông rất yêu thích văn vật Việt Nam.

Mấy năm nay ông đã mua không ít văn vật ở nước ngoài để quyên tặng về nước.

Đây cũng là lý do ông có thể được treo danh giáo sư danh dự.

Giáo sư Dương tuy không phải chuyên gia khảo cổ chính thống, nhưng lại có con mắt tinh tường, đặc biệt là vô cùng yêu thích văn hóa Tây Vực.

Vì vậy, chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Quốc, ông biết nhiều hơn người thường.

Giáo sư Dương nói. "Thực ra nói ra cũng xấu hổ, năm năm trước tôi từng dẫn đội đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Quốc này!

Tiếc là không tìm thấy mà còn suýt mất mạng trong đó!" "Nhưng tôi nghiên cứu văn hóa Tây Vực bao nhiêu năm nay, Tinh Tuyệt quốc này ở hành lang Tây Vực, được xem là một đại quốc đỉnh cao tuyệt đối!" "Bất kể là Dạ Lang quốc hay Cô Mặc quốc gần đó, đều là thế lực phụ thuộc của nó!" "Cả đời tôi mê mẩn Tinh Tuyệt quốc này lắm, tiếc là cái thân già này thật sự không còn sức để đi tìm nữa!" "Hôm nay đến hỏi thăm, chính là muốn biết, mấy vị có hứng thú đi tìm thử không!" Câu nói này của giáo sư Dương thực sự đã nói trúng tim đen của ba người Ngô Bất Chính.

Chương 620

Bọn họ bây giờ nằm mơ cũng muốn đi tìm xem sao.

Nếu Tinh Tuyệt quốc đó thực sự là tiền thân của Ma quốc, vậy thì chắc chắn sẽ có tế đàn để giải lời nguyền!

Nhưng nói thì nói vậy, Ngô Bất Chính lại rất lo lắng.

Người như giáo sư Dương, trong lòng có chấp niệm, nếu nhất quyết đòi đi theo, thì bọn họ thật sự không thể bảo vệ được một người đã lớn tuổi như vậy.

Câu này Ngô Bất Chính không thể nói ra, liền nhéo Bàn Tử một cái.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, lập tức nghiến răng nói. "Chuyện này thì đúng là trẻ con không có mẹ, nói ra dài dòng lắm!" "Bàn gia tôi nói vào trọng điểm, chúng tôi đương nhiên yêu thích mạo hiểm, nhưng cái thân già của giáo sư đây, e là không đi được rồi!" "Nếu ngài không đi, chúng tôi có thể cân nhắc một chút, còn nếu ngài nhất quyết đòi đi theo, thì không được đâu!" "Lỡ xảy ra chuyện gì, trong lòng chúng tôi cũng không yên phải không!" "Đến lúc đó con cái của ngài ở nước ngoài tìm đến tận cửa, chúng tôi chẳng phải là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sao!" "Vừa mới tiễn giáo sư Trần đi, chúng tôi thật sự không muốn lại tiễn thêm ngài nữa, đúng không ạ!" Giáo sư Dương nghe vậy cũng không tức giận, cười nói. "Đồng chí Vương đây, cậu lo xa rồi!

Lão già này đã đến tuổi này rồi, không đi giày vò nữa đâu, nếu không cũng chẳng đưa nhật ký của nhà thám hiểm người chim kia cho các cậu làm gì!" "Thật không dám giấu, con gái tôi hai tháng nữa là kết hôn rồi!" "Lần này tôi trở về, thứ nhất là vì đám cưới của con gái tôi sẽ tổ chức trong nước!

Đồng thời cũng sẽ đi hưởng tuần trăng mật trong nước!" "Thứ hai, chính là muốn giải quyết chấp niệm của tôi đối với Tinh Tuyệt quốc!" "Trong những năm tháng còn lại, có thể nhìn thấy tình hình bên trong, tôi đã mãn nguyện rồi!" "Vì vậy, tôi chỉ có một điều kiện, các cậu nhất định phải mở livestream toàn cầu, tôi thật sự muốn xem!" "Ngoài ra cũng muốn để người trên thế giới đều thấy, nền văn minh Việt Nam của chúng ta từ thời cổ đại đã vô cùng rực rỡ!" "Tuy bây giờ tôi đã di dân sang Mỹ, nhưng tôi chưa bao giờ quên mình là người Việt Nam!" Câu nói này của giáo sư Dương đã chạm đến trái tim Bàn Tử, cậu ta kích động nắm lấy tay giáo sư Dương nói. "Lão gia tử, ngài đúng là thân tại Tào doanh tâm tại Hán, uống nước nhớ kẻ đào giếng a!" "Tôi, Vương Bàn Tử, chẳng phục ai, chỉ phục những người như ngài thôi!" "Thật không dám giấu, năm đó khi Bàn gia tôi và huynh đệ lên núi xuống làng, rèn luyện trái tim hồng trong trời đất bao la, cũng từng nghĩ sẽ đến Mỹ kiếm tiền lớn, sau đó về nước hỗ trợ công cuộc hiện đại hóa đất nước!" "Chỉ tiếc là, anh em chúng tôi năng lực không đủ!

Ngài đây xem như đã hoàn thành kế hoạch của chúng tôi rồi!" "Lão gia tử, tôi thật sự nể phục ngài, không biết ngài có mấy cô con gái ạ, nếu có chị em gái gì đó..." Ngô Bất Chính thấy thằng béo chết tiệt này mà nói chuyện với giáo sư Dương thêm một lúc nữa, không chừng sẽ đi làm con rể ở rể mất, vội xen vào. "Có chị em gái thì cũng có bạn trai rồi, cậu tưởng mình là Trư Bát Giới à, còn Chân Chân, Ái Ái, Liên Liên nữa chứ!" Bàn Tử bị nói cho một trận thì mặt đầy lúng túng, lườm Ngô Bất Chính một cái.

Ngô Bất Chính lười để ý đến cậu ta, vội nói với giáo sư Dương. "Thưa giáo sư, có câu nói này của ngài chúng cháu cũng yên tâm rồi, thật không dám giấu, chúng cháu quả thực có ý định đi tìm Tinh Tuyệt

Cổ Thành này!" "Ngài yên tâm, chúng cháu nhất định sẽ cố gắng tìm ra nơi này!

Để cho cả thế giới thấy được nền văn hóa rực rỡ của Việt Nam chúng ta!" Giáo sư Dương kích động gật đầu, vội nói. "Tốt, tốt!

Thanh niên có chí khí!" "Nhưng muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ có chí khí thôi thì chưa đủ đâu!" "Tôi phải nhắc nhở các cậu, sa mạc Taklamakan là sa mạc lớn thứ hai thế giới đấy!" "Cát vàng di chuyển theo gió lớn, muốn tìm thấy thật sự rất khó, năm đó tôi còn chẳng thấy được!" "Muốn tìm được cổ thành này, tốt nhất phải có người tinh thông thiên tinh phong thủy, tôi nhớ Tần tiểu ca hình như cũng biết phong thủy thì phải!" "Cậu có rành thiên tinh phong thủy không?" Tần Vũ nghe vậy liền gật đầu.

Năng lực của Hồ Tư Lệnh, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có nội dung về thiên tinh phong thủy.

Chuyện này đối với anh căn bản không thành vấn đề.

Giáo sư Dương thấy Tần Vũ gật đầu, chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng được gạt bỏ.

Mọi người nói chỉ cần xác định thời gian xuất phát, sẽ để tổ chương trình thông báo cho ngài, ngài có thể ở nhà xem livestream.

Sau đó giáo sư Dương liền rời đi.

Cô nhân viên của tổ chương trình nói. "Các anh xác định xong thời gian xuất phát và lộ trình thì báo cho tôi là được, còn có yêu cầu gì khác cứ nói hết cho tôi!" "Tôi sẽ cố gắng hết sức để sắp xếp!" Sau đó cô ta cũng rời đi.

Bàn Tử đã nóng lòng muốn thử, vừa thu dọn đồ đạc bên cạnh vừa nói. "Thiên Chân, nhanh lên, hay là tối nay chúng ta xuất phát luôn đi, Bàn gia nghe nói trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đó có bảo bối của Tinh

Tuyệt nữ vương đấy!" "Lần này thế nào cũng phải khuân ra được tám chín chục cân, cố gắng đổi lấy một căn biệt thự nhỏ ở thủ đô a!" Ngô Bất Chính vẻ mặt ghét bỏ nói. "Không có văn hóa thì đừng nói bừa được không?

Đó gọi là biệt thự, biệt dã nhỏ gì chứ, đất dưới đó cậu ăn hết rồi à!" Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác. "Vãi, mẹ nó chứ bao năm nay tôi đều nói là tiểu biệt dã, khốn kiếp, thảo nào thằng ranh Đại Kim Nha kia cứ hay cười tôi!" "Mai mốt đến Phan Gia Viên, Bàn gia phải nhổ cái răng vàng của nó ra mới được!" Ngô Bất Chính cười lắc đầu cũng không nói nhiều.

Cậu vừa xem cuốn sổ tay giáo sư Dương để lại, vừa hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, cậu từng đến sa mạc chưa?

Tôi không rành về sa mạc lắm, chúng ta cần chuẩn bị những thứ gì thì tốt nhỉ!" Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Bàn Tử lại cười nói. "Thiên Chân cậu đúng là quá ngây thơ, chuyện này cần cậu lo à, cậu cứ nói thẳng với tổ chương trình, bảo họ tìm một người dẫn đường bản địa!" "Chuẩn bị vật tư sẵn sàng, chúng ta chỉ chịu trách nhiệm đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành là được!" "Tổ chương trình lợi dụng chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền rồi, chút máu này phải để họ chảy ra!" Ngô Bất Chính nghe vậy thấy có lý, lập tức làm theo lời Bàn Tử, ngoài một số thiết bị cần thiết cho việc thăm mộ.

Vật tư cho sa mạc, cứ để tổ chương trình tìm một người dẫn đường đáng tin cậy.

Người dẫn đường nói cần gì, thì chuẩn bị nấy.

Như vậy, quả thực đã giải quyết được không ít phiền phức.

Bàn Tử vẫn có chút sốt ruột, cứ truy hỏi Ngô Bất Chính khi nào xuất phát.

Ngô Bất Chính bị hỏi dồn đến phát bực, nói. "Mẹ nó chứ cậu vội cái gì, cuốn sổ tay này tôi còn chưa xem xong!" "Với lại Lương Quỳnh còn chưa tỉnh, chúng ta làm sao đưa cô ấy đi được?" "Để tôi xem cuốn sổ tay này trước, sau đó chúng ta đến bệnh viện xem tình hình của Lương Quỳnh rồi tính tiếp!" "Reng reng reng!" Ngô Bất Chính vừa dứt lời, đột nhiên điện thoại trong nhà Tần Vũ reo lên.

Tần Vũ trực tiếp bật loa ngoài, rõ ràng là muốn để Ngô Bất Chính nghe máy.

Trong điện thoại nhanh chóng truyền đến một giọng nói trầm ổn. "Có phải nhà Tần Vũ không ạ?

Nếu có thời gian xin mời đến bệnh viện một chuyến, bạn của anh là Lương Quỳnh đã mất tích!" Ba người nghe thấy câu này, tim lập tức thắt lại.

Lương Quỳnh mất tích?

Chương 621

Mẹ kiếp, bọn họ sắp phải đi sa mạc rồi, nếu Lương Quỳnh mất tích, thì họ còn đi sa mạc cái quái gì nữa!

Lập tức ba người cũng không buồn xem sổ tay nữa, trực tiếp lao đến bệnh viện.

Tần Vũ ở không xa bệnh viện, chỉ chưa đầy mười lăm phút đã đến nơi.

Ba người suốt đường đi đều vô cùng căng thẳng, đến bệnh viện, bác sĩ điều trị liền kể lại tình hình.

Nói rằng một tiếng trước lúc thay thuốc Lương Quỳnh vẫn còn ở đó, nhưng nửa tiếng trước lúc đi kiểm tra phòng bệnh thì đã không thấy đâu nữa.

Bệnh viện đang điều tra camera giám sát, chắc sẽ sớm có manh mối.

Đang nói chuyện, một cô y tá nhỏ chạy tới. "Tìm thấy rồi, cô ấy hình như đã lên sân thượng!" Ba người Ngô Bất Chính nghe vậy liền đi thang máy lên sân thượng.

Quả nhiên, trên tầng thượng đã thấy Lương Quỳnh.

Lúc này là buổi tối, đứng trên sân thượng vừa vặn có thể nhìn bao quát cảnh đêm xung quanh, thật sự rất đẹp.

Ba người thấy Lương Quỳnh đứng ở mép lan can, tim lập tức thót lại.

Chẳng lẽ là nghĩ quẩn, muốn nhảy lầu?

Bàn Tử vội la lên. "Đại muội tử, chết vẻ vang không bằng sống tủi nhục, tội gì phải thế!" "Bàn gia và bọn này vì cứu cô ra mà suýt bỏ mạng trong ngôi mộ dưới đáy biển đó!" "Nếu cô cứ thế nhảy xuống, có xứng đáng với chúng tôi không?" "Tuy giáo sư Trần của cô không ra gì, nhưng nếu cô nhảy xuống như vậy, là vô trách nhiệm với chính mình đó!" Bàn Tử nói một hồi lâu mà thấy Lương Quỳnh không có phản ứng gì.

Trong lúc cấp bách liền nói. "Hơn nữa cô không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho Tiểu ca chứ!" "Bọn tôi đều dính lời nguyền, nếu cô không đi sa mạc cùng bọn tôi, Tiểu ca cũng sẽ chết đấy!" "Không phải cô thích Tiểu ca sao, cô tự nghĩ đi!" "Bàn Tử!" Sắc mặt Ngô Bất Chính rất khó coi, chặn Bàn Tử lại, không cho cậu ta nói tiếp.

Bàn Tử vội nói. "Mẹ nó chứ đến lúc nào rồi Thiên Chân, cậu đừng có ghen tuông nữa!" "Nếu cô ấy nhảy xuống, tôi và Tiểu ca còn có Thương Thương Không xa tận Hàn Quốc đều phải đi gặp Mác đấy!" Ngô Bất Chính mặt đầy cạn lời, xoay cái mặt béo của Bàn Tử qua một bên nói. "Mẹ nó cậu tự nhìn cho rõ đi, người ta không có ý định nhảy lầu!" Bàn Tử ngớ người, chỉ thấy Lương Quỳnh còn đang khoác một chiếc áo khoác, lúc này đã đi tới.

Lúc đi ngang qua hai người Bàn Tử, cô nói. "Tôi chỉ muốn lên đây hóng gió thôi!" Bàn Tử sững sờ, trông vô cùng lúng túng.

Ngô Bất Chính lên tiếng. "Những gì Bàn Tử vừa nói cô cũng nghe thấy rồi, tôi vẫn hy vọng cô sẽ đi sa mạc cùng chúng tôi!" "Tuy làm vậy có hơi tàn nhẫn với cô!" Lương Quỳnh nhìn Ngô Bất Chính, ánh mắt rất phức tạp, một lát sau mới nói. "Tôi sẽ đi cùng các anh, tôi có thể cảm nhận được thời gian của mình không còn nhiều nữa!" "Hơn nữa gần đây lúc hôn mê, tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy một cỗ quan tài, một cái hố đen không đáy!" "Có lẽ nơi đó chính là số mệnh của tôi!" "Chuẩn bị xuất phát thì gọi tôi là được!" Nói xong, Lương Quỳnh quay người bỏ đi, chỉ là lúc đi ngang qua Tần Vũ, cô đã nhìn chằm chằm anh một lúc lâu.

Cuối cùng chỉ nặn ra một nụ cười, không nói thêm gì.

Tần Vũ có chút lúng túng, nhưng cũng không biết phải nói gì thêm.

Bàn Tử thấy vậy liền ghé sát vào cười nói. "Ai da!

Tôi nhìn ra rồi nhé, trong ánh mắt đó nồng nàn tình ý đấy!" "Tử Bàn Tử, cậu rảnh lắm à?" Ngô Bất Chính lên tiếng cắt ngang Bàn Tử.

Bàn Tử ngớ người, thầm nghĩ sao lại quên mất chuyện này, ở đây còn có một người đang ghen tuông nữa chứ.

Vỗ vai Ngô Bất Chính, Bàn Tử cười nói. "Được rồi Thiên Chân, cậu đừng có cái gì cũng ghen, tình hình của Lương Quỳnh có sống qua được hai năm không còn là vấn đề!" "Cậu cố lên, trụ đến khi cô ta chết, cậu chính là chính cung nương nương rồi!" "Cút!" Ngô Bất Chính lườm cậu ta một cái, lười nói nhảm với cậu ta.

Lương Quỳnh tiếp tục điều trị trong bệnh viện.

Nhưng ảnh hưởng đã không còn lớn nữa, bệnh của cô dùng thuốc về cơ bản đã vô dụng.

Trước khi đi, Ngô Bất Chính nói với Lương Quỳnh, tối ngày mai sẽ xuất phát.

Lương Quỳnh cũng không có ý kiến.

Bây giờ tình hình của Lương Quỳnh ngày càng xấu đi, họ cũng chỉ có thể tăng tốc.

Nếu Lương Quỳnh xảy ra chuyện mà họ vẫn chưa đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vậy thì thật sự không kịp nữa rồi.

Trên đường về, Ngô Bất Chính chủ động nói chuyện với Tần Vũ về Lương Quỳnh. "Tiểu ca, thực ra cậu không cần quá lo lắng cho cô ấy!" "Chuyện của giáo sư Trần là một đả kích rất lớn đối với cô ấy!" "Để cô ấy ra ngoài trải nghiệm một vài chuyện cũng không phải là xấu!" "Hơn nữa đưa cô ấy đi, không chỉ vì chúng ta, mà cũng là đang cứu cô ấy!" "Chỉ hy vọng sau khi lời nguyền này được giải trừ, mọi người chúng ta đều có một kết quả tốt đẹp!" Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ có mình anh biết.

Sự thay đổi tính cách của Lương Quỳnh, không phải hoàn toàn là vì giáo sư Trần.

Phần lớn nguyên nhân, vẫn là vì thẻ nhân vật mà mình đã tặng.

Chỉ hy vọng thẻ nhân vật của Shirley Dương, có thể khiến cô ấy không còn hồ đồ như trước.

Dù sao cổ mộ thật sự không phải nơi để đi du lịch.

Về những chuyện khác, Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, vấn đề tình cảm anh ngày càng cảm thấy xa vời với mình.

Chương 622

Ban đầu, anh biết mình không phải Tiểu ca, chỉ là có năng lực và tính cách hỗn hợp của Tiểu ca.

Nhưng cùng với những chuyện đã trải qua, anh dường như đã trở thành một người trong thế giới song song, quỹ đạo sinh mệnh đã hoàn toàn hướng về phía Tiểu ca.

Thêm vào đó là lời nguyền, viên thuốc và những chuyện như Ngô Tam Tỉnh xuất hiện.

Chút rung động tình cảm còn sót lại trong ý thức của anh, cũng dần bị những chuyện khác chiếm hết.

Tình cảm, có lẽ vốn không phải là thứ anh có thể cân nhắc, dù sao tai nạn và ngày mai cái nào đến trước, anh cũng không biết.

Nói chuyện tình cảm, có hơi nhảm nhí!...

Ngô Bất Chính đã định thời gian xuất phát là tối mai.

Còn lộ trình, cậu đã định một hướng đi đại khái.

Nhưng cụ thể thế nào, có lẽ còn phải xem ý của người dẫn đường.

Dù sao đi đường trong sa mạc, không ai rành hơn người dẫn đường bản địa.

Trạm dừng chân đầu tiên của họ, chính là đến tập hợp với người dẫn đường.

Nhưng người dẫn đường là ai, tổ chương trình vẫn chưa thông báo cho họ.

Về mặt tuyên truyền, tổ chương trình trước giờ vẫn không tiếc công sức.

Sáng sớm hôm sau, trên toàn bộ mạng internet đã tràn ngập các bài tuyên truyền.

Nào là 【Tiểu ca đưa bạn đi thăm mộ mùa thứ ba sắp phát sóng】. 【Cổ Mộ Tham Bí mùa thứ ba sắp bắt đầu】 các loại tin tức bay đầy trời.

Tuy mọi người không quan tâm đến việc chương trình kỳ này được phân loại vào mục nào, nhưng ai cũng biết, Tiểu ca và mọi người có lẽ sắp có hành động rồi.

Buồn chán mấy ngày nay, cuối cùng họ cũng sắp được thấy ba người Tiểu ca lại lên đường.

Tối hôm đó, Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Bàn Tử cùng với Lương Quỳnh, trực tiếp lên trực thăng của tổ chương trình.

Và gần như cùng lúc, chương trình trên TV cũng chính thức bắt đầu.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, chương trình lần này lại có một cái tên hoàn toàn mới. 《An Lạc Cổ Mộ Tham Bí》【Chào mừng quý vị đón xem chương trình truyền hình thực tế quy mô lớn được livestream toàn cầu《An Lạc Cổ Mộ Tham Bí》】【Cái gì?

Có người hỏi tại sao lại đổi tên à?

Hết cách rồi, tổ chương trình của chúng tôi chính là tùy hứng như vậy】【Được rồi không nói nhảm nữa, địa điểm của chương trình lần này là Hắc sa mạc nằm sâu trong sa mạc Taklamakan!】【Tiểu ca và hai người bạn sẽ tiếp tục là khách mời thường trú, tạo thành Thiết Tam Giác của riêng mình】【Và kỳ này còn có hai vị khách mời đặc biệt, vị thứ nhất là người dẫn đường bản địa ở sa mạc, được gọi là

Mãn đại gia!】【Mãn đại gia chịu trách nhiệm đưa các thành viên đến lối vào cổ thành】【Còn một vị khách mời nữa, mọi người đều biết, đó chính là người quen cũ của chúng ta, Lương Quỳnh!】【Chương trình kỳ trước mọi người đều đã biết, cô Lương Quỳnh đã chịu một cú sốc rất lớn, không biết lần này có thể mang đến cho chúng ta cảm giác khác biệt nào không】【Được rồi, chúng ta không nói nhiều nữa, hãy chuyển hình ảnh đến phía trước, mời các thành viên mở phòng livestream】Theo tiếng của người dẫn chương trình, hình ảnh livestream cũng đã chuyển đến trên trực thăng.

Chỉ chờ mọi người mở phòng livestream.

Tần Vũ vừa định mở, Bàn Tử lại ngăn anh lại. "Chờ đã, đưa cái này cho cô ấy trước!" Bàn Tử vừa nói vừa đưa một cái ba lô cho Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh ngớ người, nhận lấy xem thì thấy bên trong đều là thiết bị đạo mộ chuyên nghiệp, không khỏi nhíu mày. "Đại muội tử, đừng nhíu mày, lần này không có giáo sư Trần đâu, đừng có tự coi mình là người của đội khảo cổ nữa!" "Nhưng người ta có coi cô là người của họ không?" "Chắc cô cũng biết, đội khảo cổ sẽ không nhận cô nữa đâu!" "Thông minh lên một chút, sống sót mới là quan trọng nhất, không thì chết đi trăm năm sau, sẽ là người khác đến khảo cổ mộ của cô đấy!" Lương Quỳnh cắn môi, cuối cùng vẫn nhận lấy ba lô.

Cô lật xem một lúc, lại tìm thấy một tấm Mạc kim phù bên trong. "Cái này?" Lương Quỳnh không hiểu.

Ngô Bất Chính liền giải thích. "Đây là của cô, lúc chúng tôi cứu cô ra khỏi mộ dưới biển, trong đó có nó!" "Đồ trong ba lô này, chúng tôi đều không đụng đến, coi như là hoàn bích quy triệu!" Nói xong, Ngô Bất Chính còn lấy Mạc kim phù treo trên ngực mình ra cho cô xem.

Lương Quỳnh lúc này mới gật đầu, sau đó cũng tự mình đeo Mạc kim phù lên.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cộng thêm tính cách của Shirley Dương, Lương Quỳnh xem như đã hoàn toàn thông suốt.

Bàn Tử nói đúng, khảo cổ là công việc, mạng sống mới là của mình.

Mạng còn không có mà còn nghĩ đến khảo cổ, đó không phải là ngu thì là gì.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh không khỏi nhìn Tần Vũ thêm vài lần, cảm thấy áy náy vì những chuyện trước đây. "Xin lỗi!" Lương Quỳnh lên tiếng.

Tần Vũ chỉ gật đầu không đáp lời.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền nói. "Được rồi, mở phòng livestream đi!" "Ngoài ra tôi nói cho các cậu nghe tình hình cụ thể!" Tần Vũ lập tức mở phòng livestream.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng giải thích tình hình, kết quả bình luận trong phòng livestream đã lập tức tràn ngập màn hình. 【Vãi, cuối cùng cũng bắt đầu rồi, mẹ nó chứ tôi đợi đến hoa cũng tàn rồi】 【Tiểu ca xông lên, xông lên, xông lên】 【Vãi, chị Lương Quỳnh thật sự đã trở lại, mẹ kiếp hay rồi đây!】 【Ha ha!

Lần này Tiểu ca có việc để bận rồi, chỉ là không biết anh ấy sẽ cứu ai trước】 【Điều này không khỏi làm tôi nhớ đến một vấn đề, mẹ cậu và vợ cậu rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai trước?】 【Sao không phải là mẹ cậu, cậu và vợ cậu rơi xuống nước?】 【+1】 【+2】 Bên dưới toàn là những câu hỏi ngược lại. 【Bây giờ nghĩ lại thôi cũng thấy kích thích, một người là bạn gái cũ, một người là bạn trai hiện tại, ha ha!

Chương 623

Tình tay ba oan gia】【Mẹ kiếp, đúng là kích thích thật, nhưng vừa hay chương trình kỳ này có thể giải đáp một vấn đề lịch sử nan giải】【Rốt cuộc là khác giới chỉ để duy trì nòi giống, còn đồng giới mới là chân ái】【Hay là, khác giới mới là chân ái, đồng giới chỉ là để 'làm gay', sắp có câu trả lời rồi】Chủ đề trong phòng livestream luôn xoay quanh Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh.

Khiến cả hai người đều rất lúng túng.

Tuy nhiên, nam chính Tần Vũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như nước, dường như chuyện này không liên quan gì đến mình. "Khụ khụ!

Nói chuyện chính!" Ngô Bất Chính thực sự lúng túng, đành chuyển chủ đề. "Lần này chúng ta sẽ được thả dù trực tiếp xuống một khu di tích trong sa mạc Taklamakan!" "Người dẫn đường của chúng ta đang ở đó, và theo ghi chép trong cuốn sổ tay này, nơi đó hẳn là một khu di tích của Cô Mặc Cổ Quốc!" "Ở đó có một cái giếng, bên dưới còn có lăng mộ của một vị vương tử nước Cô Mặc, đến nơi có thể đi tham quan một chút!" "Sau khi chúng ta đến đó tập hợp với người dẫn đường, sẽ xuất phát đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Cụ thể đi như thế nào, đến nơi cứ nghe theo người dẫn đường là được!" "Sáng mai trực thăng sẽ đến di tích nước Cô Mặc, mọi người nghỉ ngơi trước đi!" Nói xong tình hình, Ngô Bất Chính liền đi đầu chuẩn bị túi ngủ.

Bay suốt một đêm, giữa chừng còn phải tiếp nhiên liệu, e rằng cũng là một đêm khó khăn.

Và sự trở lại của Lương Quỳnh, cũng khiến rất nhiều người không ngờ tới.

Ai nấy đều mong sao bây giờ đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, trực tiếp bắt đầu phần hấp dẫn.......

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, rất nhanh đã đến sáng hôm sau.

Trực thăng cuối cùng cũng đã đến di tích nước Cô Mặc đúng hẹn.

Chỉ là vừa đến nơi, mọi người đều ngây người.

Đây đâu phải là di tích trong sa mạc, đây rõ ràng là một thị trấn!

Nơi di tích Cô Mặc tọa lạc, lại được cải tạo thành một thị trấn.

Và di tích bên trong quả thực đã được bảo tồn, nhưng lại được phát triển thành một khu du lịch.

Lúc này trong cả thị trấn, ít nhất cũng phải có hơn vạn du khách đang vui chơi ở đây.

Hơn nữa rất nhiều người trong số họ đều biết Tần Vũ và mọi người sẽ đến đây, đã sớm vây quanh bãi đỗ trực thăng, làm như đi đón máy bay vậy.

Bàn Tử vội chỉnh lại quần áo, còn định đi chào hỏi mọi người.

Kết quả vừa xuống máy bay, đã bị người của tổ chương trình nhanh chóng đưa đi.

Trong một căn nhà cấp bốn có vẻ cũ kỹ, mọi người đã gặp được người dẫn đường mà tổ chương trình tìm cho họ.

Mãn đại gia!

Ngô Bất Chính đã tìm hiểu một số thông tin về Mãn đại gia này thông qua tổ chương trình.

Ông là một người dân bản địa chính gốc, sống ở sa mạc Taklamakan này quanh năm.

Trong tay ông có đến hai trăm con lạc đà.

Rất nhiều người dẫn đường khác muốn dẫn đội vào sa mạc, về cơ bản đều phải đến đây thuê lạc đà của ông.

Việc kinh doanh này có thể nói là phất lên như diều gặp gió.

Nếu là một người bình thường, chắc chắn sẽ không mạo hiểm tự mình dẫn đội vào Hắc sa mạc.

Nhưng ông là một ngoại lệ.

Theo lời tổ chương trình, chủ yếu là vì con trai ông đã chết trong Hắc sa mạc.

Ông vẫn luôn muốn tìm lại di thể của con trai mình.

Vì vậy mới quanh năm ở lại đây.

Chỉ cần có người nói là đi Hắc sa mạc, ông đều sẽ tự mình dẫn đội đi.

Bất kể bạn làm gì.

Theo tin tức vỉa hè, Mãn đại gia từng dẫn cả bọn trộm mộ vào Hắc sa mạc.

Nhưng bọn trộm mộ đều chết sạch, chỉ có mình ông trở về.

Cũng chính vì ông quen thuộc sa mạc như lòng bàn tay, nên được người ta gọi là bản đồ sống của sa mạc.

Muốn nhờ ông ra tay, cái giá phải trả rất lớn.

Tổ chương trình lần này cũng đã chi mạnh tay, cộng thêm nơi muốn đến cũng là Hắc sa mạc.

Mãn đại gia mới nhận chuyến này.

Lúc mọi người đến, Mãn đại gia đã chuẩn bị xong phần lớn vật tư.

Bàn Tử thấy có đến hơn mười con lạc đà sắp đi vào, không khỏi

hỏi. "Đại gia, ngài đây là đưa chúng tôi vào tìm cổ thành, hay là nhân cơ hội đi chăn dê vậy!" "Hơn chục con lạc đà, bằng cả một đoàn lữ hành rồi!" Mãn đại gia khinh thường lườm cậu ta một cái nói. "Thằng nhóc nhà ngươi biết cái gì, Hắc sa mạc là nơi ngay cả Hồ đại cũng không quản đâu!" "Lạc đà đương nhiên phải chuẩn bị nhiều rồi!

Nếu không thì không ra được đâu!" Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, bảo cậu ta đừng nói lung tung, sau đó nhìn Mãn đại gia nói. "Đại gia, cháu nghe nói ngài đã chuẩn bị thức ăn và nước uống đủ cho một tháng, chúng ta phải đi lâu như vậy sao?" Đây mới là điều Ngô Bất Chính lo lắng nhất, bọn họ không có kinh nghiệm đi sa mạc, nếu ở trong sa mạc một tháng sẽ xảy ra chuyện gì, họ cũng không biết.

Chỉ thấy Mãn đại gia trịnh trọng như vậy, có vẻ chuyến đi này e rằng sẽ không quá thuận lợi.

Chương 624

Mãn đại gia nói. "Di tích Cô Mặc này đã là điểm tiếp tế cuối cùng trong sa mạc rồi!" "Thức ăn cho một tháng, cũng chỉ có thể đảm bảo chúng ta tìm kiếm trong đó hai mươi ngày thôi!" "Nếu hai mươi ngày vẫn không tìm thấy, thì phải quay về!" "Nếu có thể tìm thấy cổ thành, có thể bổ sung nguồn nước, nên các cậu phải tự biết trong lòng!" "Hai mươi ngày không tìm thấy cổ thành, tôi sẽ không quan tâm các cậu nữa, tôi nhất định phải ra ngoài!" Mọi người nghe vậy cũng không để tâm lắm, hai mươi ngày nhắm mắt cũng tìm được rồi chứ.

Dù sao Tiểu ca cũng tinh thông thiên tinh phong thủy.

Ngô Bất Chính cười hỏi. "Vậy khi nào chúng ta xuất phát ạ?" Mãn đại gia nghe vậy im lặng một lúc rồi nói. "Sáng ngày kia!" Mọi người không hiểu, tại sao không phải hôm nay hay ngày mai?

Dù sao vật tư cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Mãn đại gia lại nói. "Hôm kia có một đám trộm mộ đã vào rồi, nếu các cậu không muốn đâm đầu vào họng súng, tốt nhất là ngày kia hãy xuất phát!" "Cái quái gì?

Đám trộm mộ à?

Mẹ nó chứ, Tiểu ca, chúng ta đi ngay đi!" Bàn Tử nóng lòng không đợi được, gã đến đây chính là vì kho báu của thành cổ Tinh Tuyệt.

Kết quả lại bị người khác đi trước một bước, nếu chậm trễ thì e rằng khi đến nơi, đến cặn xương cũng chẳng còn.

Lúc này, gã chỉ hận không thể vượt mặt đám trộm mộ kia ngay lập tức.

Ngô Bất Chính vội vàng cản Bàn Tử lại, bảo gã đừng kích động.

"Mỗi năm, số kẻ trộm mộ xuất phát từ di tích Cô Mặc này để tìm kiếm cổ quốc trong hành lang sông ngòi nhiều như lông trâu!" "Nhưng chín mươi chín phẩy chín phần trăm trong số đó đều một đi không trở lại!" "Cậu không cần lo lắng, nơi này là sa mạc, không mang ra ngoài được thì cũng vô dụng!" "Chúng ta cứ nghe lời Mãn đại gia, ngày mốt xuất phát, một là để giữ khoảng cách với đám trộm mộ kia!" "Hai là còn có thể vào di tích tham quan cổ mộ của hoàng tử Cô Mặc!" Bàn Tử thực sự không muốn đợi, nhưng thấy Tần Vũ và Lương Quỳnh cũng không có ý kiến gì, đành phải kiên nhẫn chạy đi giúp Mãn đại gia cho lạc đà ăn, định bụng moi móc thêm chút thông tin...

Cả nhóm bèn ở lại di tích Cô Mặc.

Vì đây là lần đầu tiên đến sa mạc nên ai nấy đều rất tò mò.

Chiều hôm đó, Ngô Bất Chính vừa livestream giải thích, vừa dẫn mọi người đi thưởng ngoạn phong cảnh của di tích Cô Mặc.

Coi như thật sự trở thành một streamer du lịch, dẫn dắt người xem trong phòng livestream ngắm nhìn cảnh sắc nơi đây.

Đến sáng ngày thứ hai, mọi người theo đúng hẹn chuẩn bị đi tham quan cổ mộ của hoàng tử Cô Mặc.

Tuy nhiên, cả nhóm đợi đến chín giờ sáng mà Lương Quỳnh vẫn chưa đến.

Bất đắc dĩ, họ đành phải đi tìm cô.

Cuối cùng, họ phát hiện cô đang co ro trên giường, sắc mặt vô cùng tái nhợt, dường như đã gặp phải chuyện gì đó đáng sợ.

Ngô Bất Chính vội bước tới hỏi. "Lương Quỳnh, có chuyện gì vậy?" Lương Quỳnh toàn thân vẫn run lên không ngừng, một lúc sau khi cảm xúc ổn định lại mới nói. "Tối qua tôi gặp ác mộng!" Mọi người đều cảm thấy bất lực.

Lương Quỳnh đã bị kích động quá lớn.

Gần đây cô liên tục gặp ác mộng, trước đó cũng từng nói rằng mình mơ thấy một cỗ quan tài và một cái hố sâu không thấy đáy.

Tối qua cô còn thức đến nửa đêm mới ngủ được, kết quả vẫn gặp ác mộng.

Ngô Bất Chính vỗ vai cô an ủi. "Đừng căng thẳng, từ từ rồi sẽ ổn thôi!" "Lúc nhỏ tôi cũng bị dọa mấy lần, ban ngày vận động nhiều một chút, chất lượng giấc ngủ buổi tối sẽ tốt hơn!" "Đi thôi, chúng ta đi tham quan cổ mộ của hoàng tử Cô Mặc!" Lương Quỳnh lúc này cũng đã hồi phục gần xong, liền gật đầu.

Chuyện gặp ác mộng thì mọi người thật sự không có cách nào, ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính bản thân cô.

Hai mươi phút sau, cả nhóm đã đến cổng viện bảo tàng hoàng tử Cô Mặc.

Nhưng khi nhìn thấy viện bảo tàng cùng với giá vé ghi trên đó, Bàn Tử liền chửi ầm lên. "Đệt, mẹ nó chứ đây chỉ là một cái giếng cạn, nhìn một cái mà cũng mất một trăm tệ!" "Mẹ kiếp, giá vé này sao không đi cướp luôn đi!" Nhân viên bán vé bên cạnh cười nói. "Mấy vị cứ xuống xem thử đi, xem xong sẽ cảm thấy đáng tiền!" "Cái giếng cạn này chỉ là lối vào cổ mộ của hoàng tử Cô Mặc thôi!" Mọi người nghe vậy đều lắc đầu bất lực, nhưng may là số tiền này không cần họ trả, đoàn làm phim sẽ thanh toán.

Thế là cả nhóm trả tiền rồi vào cổ mộ.

Mộ của hoàng tử Cô Mặc quả nhiên giống như lời nhân viên bán vé nói, phải đi xuống qua cái giếng này.

Thành giếng có treo thang, mọi người lần lượt trèo xuống.

Dưới giếng vẫn có nước, nhưng đã được làm các biện pháp bảo vệ để phòng ngừa rơi xuống.

Trong sa mạc mà có thể chống đỡ cả một thị trấn thì nguồn nước là thứ không thể thiếu.

Vì vậy, phía bảo tàng cũng không dám phá hủy cái giếng này.

Lối vào mộ của hoàng tử Cô Mặc nằm trên vách tường cách đó bốn năm mét.

Ngô Bất Chính nhìn thấy lối vào này, không khỏi nhíu mày nói. "Các người xem dấu vết trên vách tường này, lối vào này tám phần là từng được bịt kín bằng thứ gì đó như da thú!" "Tính theo thời đại của vương quốc Cô Mặc, da thú loại này chắc chắn không có, tám phần là dùng da động vật hoặc da người!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nói. "Vậy ý cậu là, hoàng tử Cô Mặc này chẳng phải cũng là một đại ma đầu sao!" "Còn dùng da người để bịt lối vào!" "Mẹ kiếp, nếu nơi này không bị khai phá, Bàn gia đây nhất định phải đào mộ của hắn mới được!" "Cậu đừng kích động!" Ngô Bất Chính vội nói.

Chương 625

"Tôi chỉ nói khả năng cao là da sinh vật, chứ không nói nhất định là da người!" "Hơn nữa chúng ta tham quan là để đối chiếu nội dung trong bút ký, cậu đừng có suy nghĩ lung tung!" Vừa nói, mọi người đã vào trong.

Lối vào cổ mộ này khá rộng, bốn người đi vào vẫn rất thoáng.

Lối đi đều là nham thạch màu đen, không biết là chất liệu gì.

Đi được hai phút, phía trước liền xuất hiện một không gian.

Trong không gian này có một tế đàn, dường như là nơi nước Cô Mặc dùng để tế tự.

Phía trên có rất nhiều chú thích, đều do đội khảo cổ thêm vào sau này.

Mọi người cũng không có hứng thú gì, thấy bên cạnh có một hành lang thông xuống dưới, đoán chừng cổ mộ ở phía dưới.

Cả nhóm liền đi xuống.

Quả nhiên, người ở dưới đông hơn ở trên.

Nhưng không gian cổ mộ có hạn, mỗi lần tham quan số người đều bị giới hạn trong vòng năm mươi người.

Mọi người thấy Tần Vũ và những người khác đi xuống đều rất kích động.

Nhưng phải biết là họ đang livestream toàn cầu, nên không ai đến làm phiền.

Vừa xuống, Bàn Tử đã bị cỗ quan tài ở giữa thu hút, không nhịn được thò tay vào ba lô tìm cạy sắt, muốn mở quan tài.

Nhưng khi đến gần xem, bên ngoài quan tài có một lớp kính bảo vệ, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ngô Bất Chính cười cười, biết lần này Bàn Tử hoàn toàn hết cách, cũng không quản gã nữa, đi xem bích họa trên vách đá bên cạnh.

Tần Vũ luôn đi theo bên cạnh cậu.

Lương Quỳnh dường như cũng bị nội dung trên bích họa thu hút, đi tới xem.

Bản thân cô xuất thân từ ngành khảo cổ, Ngô Bất Chính rất muốn nghe xem quan điểm của cô, liền hỏi. "Cô Lương, cô thấy sao về nội dung của những bức bích họa này!" Lương Quỳnh không nói gì, nhìn chằm chằm vào bích họa một lúc lâu mới lên tiếng. "Nội dung trên bích họa này đều rất tả thực, về cơ bản là ghi lại một số sự kiện quan trọng trong cuộc đời của hoàng tử Cô Mặc!" "Những điều này, trên chú thích đã nói rồi!" "Nhưng tôi cảm thấy, chỗ này bọn họ giải thích không đúng lắm!" Lương Quỳnh vừa nói vừa chỉ vào một vị trí trong đó.

Mọi người nhìn thấy, chỗ này vẽ một cảnh tượng rất kỳ quái.

Nói về cảnh tượng này, thì đúng như câu nói của Bàn Tử, trẻ con không có mẹ, nói ra thì dài dòng.

Hóa ra, nội dung đại khái trên bích họa là thế này.

Nước Cô Mặc là một nước chư hầu của nước Tinh Tuyệt.

Mỗi năm đều phải cống nạp rất nhiều thứ cho nước Tinh Tuyệt, dân chúng trong nước lầm than không kể xiết.

Nhưng nước Tinh Tuyệt rất hùng mạnh, không ai dám phản đối họ.

Hoàng tử Cô Mặc cũng từng cầu xin nhưng đáng tiếc đều chưa từng gặp được nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau đó, chàng quyết định lẻn vào nước Tinh Tuyệt để ám sát nữ vương.

Có một ngày, chàng trốn trong góc cung điện, rồi nhìn thấy nữ vương Tinh Tuyệt quay lưng về phía mình.

Nữ vương Tinh Tuyệt luôn đeo mạng che mặt, không ai từng thấy dung mạo của bà ta.

Nhưng ngày hôm đó, chàng thấy nữ vương Tinh Tuyệt vén mạng che mặt lên, rồi người đứng trước mặt bà ta liền biến mất.

Chàng sợ hãi không nhẹ, vội vàng chạy về nước Cô Mặc ngay trong đêm.

Chỉ có thể tìm cách khác.

Về sau, nước Cô Mặc có mấy vị tiên tri lợi hại đến, họ cung cấp một loại độc dược mãn tính, để hoàng tử Cô Mặc giấu trong thịt dê vàng.

Cống nạp cho nữ vương Tinh Tuyệt.

Quả nhiên không mấy năm sau, nữ vương Tinh Tuyệt đột ngột qua đời.

Sau đó, vô số tiểu quốc xung quanh đã lập thành liên quân, tàn sát nước Tinh Tuyệt.

Nhưng ngay khi họ sắp tìm thấy quách của nữ vương Tinh Tuyệt, sa mạc xuất hiện một trận bão cát lớn, tất cả mọi người đều bị chôn sống.

Lương Quỳnh nói. "Bức bích họa cuối cùng này nói rằng, chỉ cần có ý đồ lấy đi bất cứ thứ gì của Tinh Tuyệt từ sa mạc đen, dù chỉ là một miếng vàng nhỏ bằng cái cúc áo, cũng sẽ gây ra bão cát đen, vĩnh viễn không thể thoát ra được!" "Và chỗ tôi nói có vấn đề, chính là bức bích họa nữ vương Tinh Tuyệt làm người khác biến mất này!" Toàn bộ đường hầm trong mộ cũng không dài lắm.

Nhưng vì cơ quan ở mật thất trước đó, nên sau khi tìm được hai người Tần Vũ, Ngô Bất Chính và những người khác cũng không dám chạy lung tung.

Ngoại trừ Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đi tìm cánh cửa ngầm mà họ đã đi ra.

Phần lớn thời gian, mọi người đều ở lại đây chờ đợi.

Lúc này, Tần Vũ và người kia cũng đã tỉnh lại, đương nhiên không trì hoãn nữa, lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Cả ngôi mộ dưới đáy biển này toát ra vẻ tà dị, nên mọi người cũng không dám ở lại lâu.

Chỉ mong có thể nhanh chóng tìm được Lương Quỳnh, bất kể sống chết, ít nhất cũng phải gặp mặt một lần.

Chương 626

"Đợi đã!" Bất chợt, Giải Thiên Linh đang đi đầu lên tiếng.

Bàn Tử thấy vậy hỏi. "Em gái xinh đẹp, em lại sao thế?

Quên trang điểm à?" "Hay là các nữ đồng bào các người đừng xuống đảo đấu nữa, đi hai bước dừng ba bước, đảo đấu còn khó hơn cả hẹn hò!" Giải Thiên Linh không thèm để ý đến gã, quay đầu nhìn mọi người nói. "Mọi người tự xem phía trước đi, toàn bộ mộ đạo dài nhất cũng chỉ mười mấy mét!" "Không thể nào không có cơ quan chứ!" "Nhìn chỗ này căn bản không có dấu vết bị kích hoạt, tôi có một câu hỏi, Trần Gia Thọ kia lại không phải dân đảo đấu chuyên nghiệp!" "Ông ta thật sự có thể dẫn một đám đội viên khảo cổ đến được chủ mộ thất sao?" Lời này của Giải Thiên Linh vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi sững sờ.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy!

Giáo sư Trần tuy là nhà khảo cổ học, nhưng lý thuyết là lý thuyết, từ biểu hiện ở Lỗ Vương Cung là có thể thấy, thực hành ông ta cũng là một tay mơ.

Để một mình ông ta dẫn theo bốn người còn lại của đội khảo cổ tìm được chủ mộ thất, điều này gần như là không thể!

Nhưng trong đường hầm phía trước, rõ ràng cũng không có tình huống cơ quan bị kích hoạt!

Ngô Bất Chính nói. "Có hai khả năng, thứ nhất là đường hầm này không có cơ quan!" "Thứ hai, lối đi của bọn họ có thể trực tiếp đến gần chủ mộ thất!

Không ở đây!" "Khả năng thứ hai là lớn nhất, đường hầm không có cơ quan là chuyện không thể nào!" "Những bức phù điêu mặt người ở thủy đạo bên ngoài, có thể không chỉ có một lối vào, nên khả năng thứ hai là lớn nhất!" Khả năng tư duy logic của Ngô Bất Chính ngày càng nhạy bén, nói thẳng vào vấn đề.

Ngay cả Bàn Tử cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Ngô Bất Chính.

Hắc Hạp Tử bên cạnh nói. "Tôi bổ sung một câu, không ai nói bọn họ đã đến chủ mộ thất!" "Cũng có thể đã chết giữa đường, nên chúng ta tốt nhất vẫn nên tìm kỹ một chút cho chắc ăn!" Mọi người đều gật đầu, không nói nhảm nữa, vội vã đi về phía trước.

Trong đường hầm, thông thường đều sẽ có cơ quan mai phục, nên tốc độ của mọi người cũng không dám quá nhanh.

Có Giải Thiên Linh đi trước mở đường.

Tuy Bàn Tử không hiểu tại sao, nhưng thấy Ngô Bất Chính cũng không có ý kiến, gã cũng không nói gì.

Hơn nữa đi theo sau cũng an toàn.

Mọi người đi về phía trước được bảy tám mét.

Đã có thể nhìn thấy phía trước xuất hiện hai mộ thất.

Một cái nằm ngay phía trước đường hầm, hẳn là nơi dẫn đến chủ mộ thất.

Cái còn lại xuất hiện ở bên phải, hẳn là một nhĩ thất.

Mộ thuyền đắm dưới đáy biển, thông thường đều sẽ được xây dựng theo kết cấu đối xứng.

Nhưng không biết mộ thất này là thế nào, nhĩ thất hai bên trái phải lại luôn thay đổi.

Trông cực kỳ không hợp lẽ thường. "Đến nhĩ thất xem trước đã!" Ngô Bất Chính nói.

Lời của Hắc Hạp Tử cũng có lý, nếu giáo sư Trần bọn họ chết trên đường, rất có thể sẽ bỏ qua.

Nên tốt nhất là xem qua mọi nơi, nhìn một cái cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Tuy nhiên, có lẽ là quá vội vàng.

Ngô Bất Chính đi theo sau không chú ý dưới chân, đột nhiên cảm thấy chân mình lún xuống.

Theo đó, trong toàn bộ đường hầm vang lên tiếng xích sắt ma sát "ken két ken két".

Tim của mọi người lập tức thót lên.

Trong đường hầm này quả nhiên có cơ quan.

Chưa đợi mọi người phản ứng, một mũi tên nỏ đã mang theo kình phong lao thẳng vào ngực Ngô Bất Chính.

Tần Vũ đang ở ngay bên cạnh, thấy vậy mắt nhanh tay lẹ, hai ngón tay thon dài tức thì vươn ra, kẹp chặt lấy mũi tên nỏ đó.

Ngô Bất Chính lúc này sợ đến mức lồng ngực phập phồng, thở hổn hển.

Hắc Hạp Tử thấy vậy vội vỗ tay khen hay. "Huynh đệ, thân thủ này được đấy, có hứng thú hợp tác với tôi không, chúng ta chung vốn mở công ty?" "Đi chết đi, Tiểu ca nhà chúng tôi không có hứng thú, hứng thú lớn nhất của cậu ấy là Thiên Chân nhà chúng tôi!" Bàn Tử cười nói bên cạnh.

Ngô Bất Chính lúc này sắp tức điên rồi, lên tiếng nói. "Hai người các người mẹ nó đến lúc nào rồi mà còn rảnh rỗi nói nhảm, tên lại bắn tới kìa!" Theo lời Ngô Bất Chính vừa dứt, lập tức vô số mũi tên nỏ từ phía trước bắn về phía mọi người.

Giải Thiên Linh đứng ở phía trước nhất, hứng chịu đầu tiên.

Ngô Bất Chính lo lắng cho sự an toàn của cô, vội hét lên. "Hắc Hạp Tử, mẹ nó sao mày còn trốn sau lưng Bàn Tử, cô ấy là sếp của mày đấy!" Vốn tưởng mình mắng một câu như vậy, Hắc Hạp Tử cũng phải lên giúp.

Ai ngờ Hắc Hạp Tử trốn sau lưng Bàn Tử nói.

Chương 627

"Cậu đừng nói bậy, tình huống này cô ấy bảo vệ tôi còn tạm được, hơn nữa anh trai cô ấy trả tiền để đối phó với tống tử, chứ không trả tiền đối phó với cơ quan!" "Cậu cứ yên tâm đi, cô ấy có thể trở thành người đứng đầu trong đám nhân viên ngầm của nhà họ Giải, cũng không phải dạng vừa đâu!" Ngô Bất Chính nghe vậy còn muốn nói gì đó, thì thấy khí thế của Giải Thiên Linh ở phía trước đã thay đổi hoàn toàn.

Cô mặc bộ đồ da đen bó sát, trước đó trông rất gọn gàng.

Nhưng vì xinh đẹp, lại hay cười, nên trông có vẻ có chút năng động.

Nhưng lúc này, ánh mắt của cô vô cùng sắc bén.

Trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây roi dài màu đỏ.

Bàn Tử thấy vậy liền sững sờ, kinh ngạc kêu lên. "Vãi, đó là cửu tiết tiên mà, con nhóc này lại còn biết dùng thứ này!" Cửu tiết tiên, là một loại vũ khí cực kỳ khó luyện.

Chín đốt, đều có thể tháo rời và lắp ráp, số đốt càng dài càng khó khống chế.

Người có thể sử dụng cửu tiết tiên, đều không phải một sớm một chiều mà luyện thành.

Trong lúc nói chuyện, Giải Thiên Linh đã hành động.

Chỉ thấy cô vung mạnh cánh tay, lập tức cửu tiết tiên quét ngang mấy mũi tên ngầm phía trước.

Gần như cùng lúc, cả người cô cũng lộn nhào về phía trước một đoạn.

Cửu tiết tiên trong tay tức thì đánh vào một vị trí ở góc tường.

Ngô Bất Chính lập tức thấy, một trong những ám khí bắn tên nỏ đã bị phá hủy.

Tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba, cho đến cái thứ tư, Giải Thiên Linh cuối cùng cũng có chút không chống đỡ nổi.

Dù sao cũng là một cô gái, có thể kiên trì lâu như vậy đã rất không dễ dàng rồi.

Giải Thiên Linh rung cổ tay, thu lại cửu tiết tiên, chân đạp lên tường nhảy về khu vực an toàn phía trước.

Tuy nhiên, đột nhiên một mũi tên ngầm lại đổi hướng, bắn thẳng về phía bụng cô.

Hắc Hạp Tử thấy vậy, vẻ mặt cười cợt lập tức thu lại, hộp gỗ trong tay cũng được mở ra.

Mọi người căn bản không nhìn rõ là thứ gì.

Chỉ thấy khoảnh khắc tiếp theo, mũi tên nỏ bắn về phía Giải Thiên Linh đã vỡ tan tành. "Nhận tiền của người, giúp người trừ tai họa, có việc nhớ tìm Hắc gia!" Hắc Hạp Tử cười nói, rồi mấy cú lướt người đã đến bên cạnh Giải Thiên Linh.

Bàn Tử thấy vậy mắng to. "Mẹ kiếp hai người các người đừng chỉ lo cho mình chứ, mau nghĩ cách phá hủy mấy cái cơ quan kia đi!" "Tử Bàn Tử, vô dụng thôi, nhiều cơ quan trong số này không với tới được, tự nghĩ cách của mình đi!" "Thực sự không qua được thì cứ ở yên tại chỗ mà chờ!" Giải Thiên Linh nói.

Bàn Tử nghe vậy tức không chịu nổi, quay đầu nhìn Tần Vũ.

Vừa nhìn một cái, phổi gã sắp nổ tung.

Chỉ thấy Tần Vũ đang cầm ba lô, cả người che trước mặt Ngô Bất Chính, giống như một tấm khiên thịt, dẫn cậu đi về phía trước.

Cảnh này khiến Bàn Tử nhìn thấy, lập tức hét lên. "Tao lạy, hóa ra vợ nhà ai người nấy thương, chỉ có Bàn gia đây là không ai ngó ngàng phải không!" "Mẹ kiếp hai người các người thật là tình chàng ý thiếp.....

Ai da!

Đừng có thật chứ!" Bàn Tử nói chưa hết câu, đã cảm thấy mông đau nhói, lại bị một mũi tên nỏ bắn trúng mông. "Phần chú thích trên này nói rằng, thời cổ đại để củng cố sự thống trị vương quyền của mình, người ta đã bịa ra một loại sức mạnh thần bí không tồn tại!" "Nhưng tôi cảm thấy, điều này rất có thể liên quan đến không gian hư số của Ma Quốc!" Lương Quỳnh nói.

Lời này của cô quả thực khiến mọi người rất kinh ngạc.

Ngô Bất Chính cũng không khỏi nhìn cô bằng con mắt khác.

Tạm thời không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc liên kết các kiến thức khảo cổ lại với nhau, cô quả thực rất giỏi.

Nhưng cậu không biết, Lương Quỳnh có thể bình tĩnh phân tích ra được những điều này, thực ra cũng là nhờ vào tính cách của Shirley Dương.

Ngô Bất Chính nói. "Cô phân tích rất đúng, nhưng vẫn còn một khả năng khác, nếu nữ vương Tinh Tuyệt là một con quái vật!

Thì cũng có thể làm được chuyện này!" "Nhưng khả năng cô nói lớn hơn, dù sao chúng ta cũng đã đến Ma Quốc, không gian hư số là thật sự đã thấy rồi!" "Mà nước Tinh Tuyệt lại rất có khả năng là tiền thân của Ma Quốc, nên e rằng nữ vương Tinh Tuyệt cũng đã nắm giữ được bí mật của không gian hư số!" Nói đến đây, trong mắt Ngô Bất

Chính ánh lên vẻ phấn khích. "Xem ra phương hướng của chúng ta không sai, thành cổ Tinh Tuyệt chúng ta nhất định phải đi!" "Nếu có thể tìm được tế đàn, là có thể giải trừ lời nguyền trên người các người rồi!" Bàn Tử nghe vậy tuy không hiểu lắm, nhưng cũng rất phấn khích, nói. "Này này, các người xem bích họa này, tuy Bàn gia tôi không hiểu lắm, nhưng trên đó vẽ vàng bạc châu báu phải không!" "Ôi trời ơi, mẹ nó chứ phải có bao nhiêu đồ tốt đây!" "Chúng ta phải nghĩ cách mang chúng ra ngoài, nếu không thì tiếc quá!" Ngô Bất Chính đá cho Bàn Tử một cái rồi nói. "Mẹ kiếp cậu có thể đừng để trong đầu toàn là minh khí minh khí được không, cậu không nghe Lương Quỳnh nói à?" "Những kẻ dám mang đồ từ trong cổ thành ra ngoài, cuối cùng đều sẽ bị cát vàng chôn vùi!" "Cậu muốn hại chết chúng ta à!" "Tôi nói cho cậu biết nhé Bàn Tử, những lúc khác tôi không quản, ở mộ dưới đáy biển cậu cũng không lấy ít...... lần này là ngoại lệ, cứu mạng là quan trọng nhất!" "Giải trừ lời nguyền rồi hẵng nói, nếu cậu dám đụng chạm lung tung!" "Tôi sẽ liên hợp với Tiểu ca, phế chức phó tư lệnh của cậu!" Bàn Tử nghe vậy lập tức xìu xuống. "Đừng mà!

Phế chức phó tư lệnh của tôi làm gì, tôi đây cũng là người có khí phách, không lấy thì không lấy!" "Lần sau quay lại là được chứ gì!" Lương Quỳnh dù sao cũng xuất thân từ ngành khảo cổ, không muốn tham gia vào chủ đề này, lườm Bàn Tử một cái rồi đi sang bên cạnh.

Tần Vũ thì đột nhiên vỗ vai Ngô Bất Chính, chỉ vào một hình khắc không rõ ràng trên bích họa nói.

Chương 628

"Đây là cái gì?" Ngô Bất Chính nhìn một cái cũng không nhận ra đó là thứ gì.

Thứ đó trông giống như một con mắt lớn, nhưng điêu khắc rất mờ ảo, trông lại giống như một quả trứng khổng lồ.

Không biết bên trong rốt cuộc là gì. "Tôi cũng không biết, nhưng kho báu của thành cổ Tinh Tuyệt không ít, nhưng lại không ai có thể mang ra ngoài!" "Chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút!" Tần Vũ gật đầu, ý tứ dường như đang nói, cậu yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu.

Bàn Tử không nhìn nổi cảnh họ thể hiện tình cảm, liền chạy đi nghiên cứu quan tài.

Coi như là tích lũy kinh nghiệm trước, dù sao đến nơi rồi, không chừng còn phải mở quan tài của nữ vương Tinh Tuyệt nữa...

Lời của Ngô Bất Chính vẫn khiến Bàn Tử có phần kiêng dè.

Dù sao chuyện ở giếng Tiểu Toàn vẫn còn đó, gã cũng phải cân nhắc đến an nguy của bản thân.

Với tính cách của mình, thật sự nhìn thấy đồ tốt e là sẽ không nhịn được.

Nhưng Thiên Chân phân tích lại rất đúng, bên trong nhiều bảo vật như vậy mà chưa từng nghe nói có ai mang ra ngoài được.

Tám phần là có vấn đề...

Cả nhóm lại nghỉ ngơi một ngày ở di tích Cô Mặc.

Sáng sớm ngày thứ ba, Mãn đại gia cuối cùng cũng đồng ý xuất phát.

Nhưng Lương Quỳnh dường như tối qua lại gặp ác mộng, tinh thần trông không được tốt lắm.

Chỉ là đại bộ đội đã lên đường, hơn nữa ác mộng từ từ rồi cũng sẽ hết, mọi người cũng không trì hoãn nữa, cùng Mãn đại gia dẫn theo đoàn lạc đà xuất phát.

Hơn chục con lạc đà, đoàn đội quả thực hùng vĩ.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên họ vào sa mạc.

Ban đầu ai cũng rất phấn khích, thỉnh thoảng lại nhìn ra xa.

Gần di tích Cô Mặc, thỉnh thoảng còn có thể thấy một số loài thực vật chịu hạn, tuy không nhiều nhưng ở nơi như sa mạc cũng được coi là hiếm thấy.

Dần dần khi rời xa di tích Cô Mặc, những loài thực vật này về cơ bản đã không còn nữa.

Nhưng thỉnh thoảng có thể thấy một vài cây hồ dương.

Rễ của những cây này rất phát triển, cộng thêm việc họ đi dọc theo dòng sông Khổng Tước.

Nên cây hồ dương vẫn khá nhiều.

Bàn Tử chỉ vào một cây hồ dương cười nói. "Thiên Chân, cậu xem cây hồ dương kia, thân cây đã nghiêng đến tận nhà bà ngoại rồi, đây có phải là cây cổ thụ treo cổ trong truyền thuyết không!" Ngô Bất Chính tâm trạng cũng không tệ, cười đáp. "Người khác tự tử dùng cây này chắc được, nhưng cậu thì không được đâu, cân nặng của cậu chẳng phải sẽ đè sập thân cây sao!" "Đi chết đi!" Bàn Tử mắng.

Ngô Bất Chính cười cười không đáp lời.

Chuyến đi bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tần Vũ luôn đi bên cạnh, cũng không nói gì.

Lương Quỳnh nhìn về phía trước, cũng có vẻ đăm chiêu.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nói chuyện một lúc thấy không có gì thú vị, cũng im lặng lại.

Con đường đến thành cổ Tinh Tuyệt quả thực không đơn giản như tưởng tượng.

Đi liên tục ba ngày.

Mọi người từ sự phấn khích ban đầu, dần dần trở nên khô khan và nhàm chán.

Cộng thêm thời tiết sa mạc nóng nực, đến ngày thứ tư, không ai muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Nhưng mấy ngày đi đường mệt mỏi, Lương Quỳnh lại không gặp ác mộng nữa, có lẽ là mệt đến mức không mơ nổi.

Mọi người đi liên tục suốt mười ngày.

Dòng sông Khổng Tước đã hoàn toàn biến mất.

Mãn đại gia nói. "Dòng sông Khổng Tước đến đây là hết rồi, tiếp theo chúng ta chỉ có thể đi theo dòng chảy của con sông ngầm Tư Độc." "Sông ngầm Tư Độc là vật tham chiếu duy nhất để phân biệt phương hướng, một khi chúng ta mất dấu vết của sông ngầm Tư Độc!" "Thì bắt buộc phải quay về!" "Nếu không, chúng ta sẽ hoàn toàn lạc trong sa mạc này!" Bàn Tử sớm đã muốn rút lui, ở trong sa mạc này chẳng khác nào thịt khô nướng.

Gã đã muốn quay về từ lâu.

Ngô Bất Chính không thèm để ý đến gã, chạy đi nói chuyện với Mãn đại gia một lúc lâu.

Cuối cùng xác định, chỉ cần mất dấu vết của sông ngầm Tư Độc, mọi người sẽ phải quay về.

Nếu không e là thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Mà sông ngầm Tư Độc lại ở dưới chân, Ngô Bất Chính và họ căn bản không nhìn thấy được.

Chỉ có Mãn đại gia mới có thể dựa vào kinh nghiệm để phán đoán phương hướng của sông ngầm Tư Độc.

Chương 629

Trong sa mạc, một ngọn cỏ, một cái cây, một cây hồ dương, thậm chí là một bộ xương lạc đà đã chết.

Trong mắt ông, đó chính là tọa độ.

Ông nói con đường này không thể đi được nữa, thì chính là không thể đi được nữa.

Là một người cố chấp muốn tìm lại di hài của con trai mình, ông có tín ngưỡng của riêng mình.

Không có lý do gì để nói dối.

Mọi người lại đi suốt ba ngày.

Vật tư về cơ bản đã tiêu hao gần một nửa.

Theo lời Mãn đại gia, nếu trong bảy ngày nữa mà không tìm thấy, họ cũng chỉ có thể quay về.

Để tranh thủ thời gian đi đường, mọi người buổi tối cũng bắt đầu đi, đi nửa đêm nghỉ nửa đêm.

Sáng hôm nay, Ngô Bất Chính vừa tỉnh dậy phát hiện Tần Vũ đang đứng ở không xa, dường như đang nhìn thứ gì đó.

Cậu đứng dậy đi qua, quả nhiên thấy Mãn đại gia đang quỳ trên mặt đất, trước mặt còn trải một tấm thảm.

Ông quỳ trên đó, đang thành kính cầu nguyện.

Miệng lẩm nhẩm những lời không thể hiểu được.

Lương Quỳnh lúc này cũng đi tới, nói "Đây là tập quán của người địa phương họ, đang cầu phúc với Thánh Allah!" Bàn Tử chạy tới thấy vậy cười cười, định trêu Mãn đại gia vài câu.

Bỗng nhiên Mãn đại gia lại nhanh nhẹn cuộn tấm thảm lại, rồi trực tiếp nhảy lên lạc đà, quất một roi, lạc đà bắt đầu chạy như điên.

Ông vừa chạy vừa hét. "Đi mau lên, bão cát sắp đến rồi, đi muộn là bị chôn sống đấy!" "Mẹ kiếp nhà ông!" Bàn Tử tức giận mắng to, mọi người cũng vội vàng trèo lên lạc đà.

Mãn đại gia này cũng quá "đại gia" rồi, nói chạy là chạy, căn bản không cho mọi người thời gian phản ứng.

Vừa rồi còn ung dung cầu nguyện, chớp mắt đã cong giò lên chạy, mọi người sắp bị ông ta làm cho tức chết rồi!

Trong phòng livestream đột nhiên có người hiện lên một câu. 【Ngầu vãi, quả nhiên đại gia của ngươi vẫn là đại gia của ngươi!】 Phòng livestream ai nấy đều bị câu đạn mạc này chọc cười.

Điều này cũng không trách họ được, ngay cả Tần Vũ và những người khác đang ở hiện trường lúc này cũng có chút không hiểu Mãn đại gia rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Cái gì mà bão cát sắp đến, không đi sẽ bị chôn sống.

Lúc này, thời tiết mà họ thấy trong sa mạc là trời quang mây tạnh, chỉ có một dải ráng mây màu đỏ ở chân trời.

Trông cực kỳ bất thường.

Nhưng lúc này cả đoàn lạc đà đều đã chạy theo con đầu đàn, nếu không lên lạc đà sẽ bị bỏ lại.

Mọi người không dám chậm trễ, tranh nhau trèo lên lạc đà.

Bàn Tử vội hét lên. "Khoan đã, lão già Mãn này có phải bị điên không, thời tiết này đâu có giống sắp có bão cát!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói. "Đừng nói nhảm, Mãn đại gia là bản đồ sống, quanh năm sống ở sa mạc, ông ấy nói sắp có bão là sắp có bão rồi!" Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, nhưng lại quay đầu nhìn Lương Quỳnh bên cạnh.

Lương Quỳnh đã nhận được thẻ nhân vật của Shirley Dương, cũng đã kích hoạt kinh nghiệm làm việc phong phú ở tạp chí địa lý, tình huống này cô hẳn là có thể nhìn ra được chút gì đó.

Quả nhiên, Lương Quỳnh đi theo sau hét lên. "Ráng sớm không ra cửa, ráng chiều đi ngàn dặm, sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Ráng sớm này chính là điềm báo sắp có bão cát!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, luôn cảm thấy cô nàng này đang chém gió.

Tuy nhiên, gã còn chưa kịp mở miệng hỏi kỹ.

Bỗng nghe tiếng "u u" từ phía sau vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn một cái, sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Chỉ thấy trong sa mạc vốn không một vật ở phía sau họ, lại bắt đầu xuất hiện một số chó sói sa mạc, cừu sa mạc...

Những loài vật này quanh năm sống ở sa mạc, ngày thường gần như rất khó nhìn thấy.

Vậy mà lúc này lại ùn ùn kéo ra.

Hơn nữa cừu và sói cùng nhau chạy thục mạng, lại không ai để ý đến ai, cảnh tượng này thật quá hùng vĩ.

Nếu không phải để thoát thân, e là chúng đã sớm đánh nhau rồi.

Bản năng của sinh vật dường như cũng đang báo hiệu cơn bão cát lớn sắp đến. "Mọi người mau nhìn!" Lương Quỳnh đột nhiên chỉ vào chân trời phía sau hét lên.

Mọi người nhìn thấy, ở nơi sa mạc và bầu trời giao nhau, một vệt đen đang nhanh chóng trở nên đậm hơn.

Tuy lúc này họ cách rất xa, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng, vệt đen đó không ngừng mở rộng.

Chương 630

Trong nháy mắt đã từ to bằng ngón tay biến thành to bằng cánh tay, và vẫn đang tăng lên.

Đồng thời, mọi người đã có thể cảm nhận được xung quanh bắt đầu nổi gió lớn.

Và tốc độ gió vẫn đang không ngừng tăng lên.

Bão cát quả nhiên nói đến là đến. "Không được!

Mau đuổi theo Mãn đại gia, hỏi ông ấy rốt cuộc phải làm sao!" Ngô Bất Chính hét lên.

Đây là lần đầu tiên họ trải qua chuyện này, trong lòng căn bản không biết phải đối phó thế nào.

Mãn đại gia cũng không nói, tình huống nguy cấp họ căn bản không biết còn phải chạy bao lâu.

Mà cơn bão cát này đuổi kịp họ có lẽ chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, phải làm rõ rốt cuộc khi nào cơn bão cát có thể đuổi tới.

Nếu không, trái tim này sẽ luôn treo lơ lửng.

Lúc này, gió xung quanh đã ngày càng lớn, Bàn Tử vừa mở miệng đã bị một ngụm cát lấp đầy, căn bản không nói nên lời.

Gã ra hiệu với mọi người, ý bảo mình đi đuổi theo Mãn đại gia.

Sau đó rút dao găm cắm vào mông lạc đà, lạc đà bị kinh hãi lập tức lao về phía trước.

Suốt đường đi xóc nảy, Ngô Bất Chính đã có chút không chịu nổi nữa.

Nếu nói một cách nghiêm khắc, Ngô Bất Chính chỉ được coi là một văn nhân.

Chỉ là so với văn nhân bình thường, đã xuống mộ vài lần, thể chất tốt hơn một chút.

Nhưng trước mặt những người như Bàn Tử và Tần Vũ, vẫn luôn có chút yếu thế.

Lạc đà xóc nảy suốt đường, đã khiến cánh tay cậu đau nhức, có chút không bám chắc được nữa.

Nhưng lúc này gió xung quanh ngày càng lớn, rất có thể tay cậu không chịu nổi lực, sẽ bị xóc ngã xuống.

Mà một khi rơi xuống, trong sa mạc mênh mông này rất có khả năng sẽ nhanh chóng bị cát vàng nhấn chìm, đến lúc đó muốn cứu cũng không có cơ hội.

Quả nhiên, khi Ngô Bất Chính phát hiện ra vấn đề này thì đã có chút muộn.

Lạc đà xóc nảy dữ dội, khiến tay cậu không chịu nổi lực, lập tức cả người nghiêng về một bên.

Tựa như đang bò trên một bên lạc đà, một tay cậu bám chặt vào dây cương, nhưng tay kia đã có thể chạm tới cát vàng bên dưới.

Cả người rơi xuống chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn.

Hơn nữa, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dồn lên một cánh tay, rất nhanh bàn tay đã bị dây cương siết ra một vết rách, máu tươi nhuộm đỏ cả cánh tay.

Tần Vũ đi theo sau cậu, nhưng cát vàng quá lớn, anh căn bản không nhìn rõ tình hình của Ngô Bất Chính.

Chỉ có thể lờ mờ thấy lạc đà đang chạy, nghĩ rằng chắc là không sao.

Lương Quỳnh đi cuối cùng, nhưng tình hình của cô lúc này vẫn ổn, xem ra năng lực của Shirley Dương giúp cô đối phó với thời tiết khắc nghiệt này khá dễ dàng. "Bộp!" Bỗng nhiên, Tần Vũ cảm thấy có thứ gì đó đập vào mặt mình.

Cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác bị cát vàng đập vào mặt.

Cát vàng đập vào mặt như dao cắt, còn thứ này dường như là chất lỏng gì đó.

Tần Vũ đưa tay lên sờ, kinh ngạc phát hiện đó lại là một giọt máu.

Nhìn thấy giọt máu này, Tần Vũ lập tức nhíu mày, Ngô Bất Chính đang ở ngay phía trước mình.

Lập tức, Tần Vũ trong lòng quyết tâm, rút dao găm cũng cắm vào mông lạc đà.

Lạc đà bị kinh hãi lao về phía trước.

Và gần như cùng lúc, anh nhìn thấy cả người Ngô Bất Chính đã sắp rơi khỏi lạc đà, chỉ còn một tay vẫn bám chặt vào dây cương.

Tần Vũ thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc này, lạc đà của anh đã đến sau lưng Ngô Bất Chính, Tần Vũ vội đứng dậy, một chân đạp lên lưng lạc đà, một chân đạp lên đầu lạc đà, tung người nhảy thẳng đến bướu lạc đà của Ngô Bất Chính.

Sau đó xách cánh tay cậu lên, cứng rắn kéo cậu từ dưới lên.

Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy vai mình nóng rát, chỉ cần Tần Vũ dùng thêm một chút lực nữa, không trật khớp thì cũng bị túm gãy.

Tần Vũ đặt Ngô Bất Chính ở phía trước mình, dùng thân mình và bướu lạc đà kẹp Ngô Bất Chính ở giữa.

Lúc này mới coi như thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này, Lương Quỳnh ở phía sau đã đuổi tới.

Nhìn thấy cảnh này không khỏi sững sờ.

Động tác của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, sao lại quen mắt thế này?

Lương Quỳnh đang suy nghĩ, thì người trong phòng livestream đã đạn mạc bay đầy trời.

Chương 631

【Để chúng ta làm bạn nơi hồng trần, sống thật tiêu sái】【Thúc lạc đà phi nước đại, cùng hưởng cát vàng sa mạc.....】【Vãi, anh trai ngầu vãi lúa】【Má ơi thật đúng cảnh】【Hỏi một bài toán, cầu diện tích bóng tối tâm lý của cô Lương Quỳnh lúc này, online chờ giải, rất gấp】 Có Tần Vũ ở đây, dường như người trong phòng livestream hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ và Ngô Bất Chính, cắn môi, cuối cùng không nói gì.

Tình huống lúc này dù có muốn nói, cũng căn bản không nói ra được.

Bàn Tử lúc này đã từ phía trước chạy về, gã dùng cổ áo che miệng mũi hét lớn. "Bám sát vào, Mãn đại gia nói phía trước có một nơi có thể trú ẩn!" "Chúng ta chỉ đang ở rìa của cơn bão cát, kiên trì một chút là sẽ ổn thôi!" Gã hét liên tục mấy lần, cũng không biết mọi người có nghe thấy không.

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Hơn chục con lạc đà, trong sa mạc này phi nước đại.

Cuối cùng, sau khi chạy thêm chưa đến hai mươi phút.

Hướng đi đột ngột thay đổi, mọi người lại chạy đến bên cạnh một cồn cát khổng lồ.

Nơi đó xuất hiện mấy bức tường đá màu đen.

Dường như là di tích của một cổ quốc nào đó.

Tường đá dường như là của một ngôi nhà, nhưng bên trong đều là cát vàng, căn bản không vào được.

Mãn đại gia ở phía sau ngôi nhà gọi với. "Mau qua đây, không qua là bị chôn sống đấy!

Thánh Allah cũng không cứu người muốn chết đâu!" Mọi người nhìn thấy Mãn đại gia, đều tức không chịu nổi, nhưng lúc này cũng không thể nói nhiều, vẫn là chạy qua.

Thấy vậy, Bàn Tử tức đến nỗi tim gan lạnh buốt, sắp khóc đến nơi. "Mẹ nó chứ, lần sau đi trộm mộ các người đừng rủ Bàn gia nữa!

Mẹ kiếp, đi trộm mộ thôi mà, hết bị tên bắn, lại bị nhét cơm chó!" "Cũng may là Bàn gia ta đây tính tình tốt, không thì chúng mày...

Ái u!" Bàn Tử đang nói thì mông lại trúng một mũi tên nữa.

Hắn vội vàng la lên. "Tiểu ca, cậu mà không cứu Bàn gia nữa là Bàn gia về chầu trời thật đấy!" Bàn Tử dùng ba lô che trước người, nhưng cái mông thì lại hứng trọn.

Tần Vũ lười để ý đến hắn, không quay đầu lại mà hét lớn. "Đầu hoa sen, mau đi!" "Đầu hoa sen?

Ý gì vậy?

Giống như Đoạn Bối Sơn hả?" "Không phải chứ tiểu ca, sao cậu lại chửi người thế!" Bàn Tử nói.

Lúc này Ngô Bất Chính đã phát hiện ra vấn đề, liền hét lên. "Thằng béo chết tiệt, mẹ nó cậu nhìn cho rõ đi, mấy mũi tên này không lấy mạng được đâu, đừng để nó bắn vào mắt là được!" "Mau chạy qua đi!" Bàn Tử ngẩn người, nhặt một mũi tên dưới đất lên xem, lập tức chửi "Đệt".

Chỉ thấy đầu mũi tên được thiết kế vô cùng khéo léo, mũi tên sắc bén chỉ cần chạm vào vật gì là sẽ thụt vào trong.

Sau đó một cái móc sẽ bật ra, găm vào da thịt.

Hóa ra "đầu hoa sen" là có ý này.

Chẳng trách tiểu ca lại mạnh mẽ như vậy, dám cứng rắn hứng chịu tên bắn mà xông về phía trước.

Thì ra những mũi tên này căn bản không thể lấy mạng người.

Hiểu ra điều này, Bàn Tử cũng không nhiều lời nữa, vác ba lô lên, nhắm mắt chạy về phía trước.

Ba người rất nhanh đã xông đến khu vực an toàn.

Ngoài ba lô và trên người treo không ít mũi tên, đúng là không có vấn đề gì lớn.

Tần Vũ che chắn cho Ngô Bất Chính ở phía sau, trên người anh chàng này không có lấy một mũi tên.

Nhưng Bàn Tử thì khổ rồi, toàn thân treo đầy mũi tên, trông không khác gì một con nhím.

Cũng may là những mũi tên này không gây chết người, nếu không lúc này e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Ba người luống cuống tay chân gỡ những mũi tên xuống.

Mà phía trước, Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử đã đang quan sát hai gian mộ thất trước mặt.

Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng về minh khí trong mộ thất, tên còn chưa gỡ hết đã ưỡn cái mông to của mình chạy đến cửa một nhĩ thất bên cạnh. "Bàn Tử đừng vào, cẩn thận cửa biến mất!" Ngô Bất Chính vội nhắc nhở.

Bàn Tử nghe vậy lại không thèm để ý. "Sợ gì chứ, tôi chỉ đứng ở cửa thôi, chẳng lẽ nó có thể biến mất ngay dưới mí mắt tôi à!" Nói rồi Bàn Tử đã bật đèn pin rọi vào xem tình hình trong nhĩ thất.

Thế nhưng vừa nhìn, Bàn Tử không khỏi ngẩn ra. "Đệt, cái mộ cổ này tình hình gì thế, sao lại là một cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc nữa, rốt cuộc trong mộ này có bao nhiêu cỗ quan tài loại này vậy!" Lúc này Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng đã đi tới.

Chương 632

Quả nhiên thấy trong nhĩ thất đặt một cỗ quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc.

Tần Vũ nhìn mà mày nhíu chặt lại. "Cỗ này không phải là cỗ chúng ta đã mở lúc trước đấy chứ!" Mọi người nghe đến đây đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu đây là cùng một cỗ quan tài, vậy chẳng phải là bên trong cũng có một con Bạch mao Hạn Bạt sao.

Nhưng sao có thể chứ?

Bạch mao Hạn Bạt đã chết rồi, làm sao có thể sống lại được?

Nếu thật sự là như vậy, chẳng lẽ thời gian trong ngôi mộ này có thể đảo ngược sao! "Không đúng!

Không đúng!

Cỗ này là cỗ mới, các cậu xem nó còn đang chảy nước đen ra ngoài kìa!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tần Vũ và những người khác để nhìn cho rõ hơn đều tiến về phía trước hai bước.

Quả nhiên thấy cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc kia đang chảy nước đen ra ngoài.

Hơn nữa thỉnh thoảng còn có tiếng móng tay cào vào ván gỗ. "Trời đất quỷ thần ơi, mẹ nó sao lại còn có tống tử nữa, quan tài còn chưa mở mà đã có động tĩnh rồi!" "Có phải ai trong các người mang theo thứ gì đó, khiến cho tống tử này trực tiếp khởi thi không!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Trong số những người ở đây, xét về thực lực, ngoại trừ anh ra thì gần như đều là dân trộm mộ chuyên nghiệp.

Đương nhiên không thể phạm phải loại kiêng kỵ này.

Nếu thật sự như Bàn Tử nói, thì người có khả năng nhất chính là Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cảm thấy có chút cạn lời. "Chúng ta cùng nhau xuống đây, đồ tôi mang theo các người cũng đều mang, liên quan gì đến tôi!" Tần Vũ xua tay ra hiệu không sao.

Nhưng trong lòng lại rất rõ, có thể là do thể chất của Ngô Bất Chính gây ra.

Dù sao thì, vào mộ ắt gặp ma, mở quan tài ắt khởi thi, đó không phải là chuyện đùa.

Nhưng cỗ quan tài này dù sao cũng chưa mở, cho dù có thi biến cũng vô dụng. "Chúng ta đi!" Tần Vũ nói.

Mọi người gật đầu, ở đây không thấy giáo sư Trần và những người khác, tự nhiên không cần lãng phí thời gian.

Còn về con tống tử kia, không mở quan tài thì nó cũng chỉ là con hổ trong lồng, không có bất kỳ uy hiếp nào.

Tuy nhiên, họ dường như đều không để ý.

Vừa rồi để nhìn rõ cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc này, họ bất tri bất giác đã đi hết vào trong nhĩ thất.

Lúc này chuẩn bị đi ra, nhưng vừa quay đầu lại mọi người đều ngây người.

Vốn dĩ chỉ cách họ chưa đầy một mét, cánh cửa của nhĩ thất vậy mà đã biến mất! "Mẹ kiếp, cửa đâu mất rồi!" Bàn Tử tức giận chửi ầm lên.

Tuy nhiên, cánh cửa đó đúng là đã biến mất.

Tần Vũ vội tiến lên áp tay vào tường, nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự thay đổi nào.

Cứ như thể cánh cửa đó vốn dĩ không tồn tại. "Chắc chắn là cơ quan, xem ra con tống tử trong quan tài này muốn chơi đùa với chúng ta đây!" Hắc Hạp Tử cười nói, nhưng ánh mắt đã bắt đầu toát ra vẻ sắc bén.

Tần Vũ nhìn hắn, trong lòng bỗng vang lên giọng nói của hệ thống.【Đinh!

Phát hiện gần ký chủ có người tương tự thẻ nhân vật】【Có tặng thẻ nhân vật không?】【Sau khi tặng...】Tần Vũ không nghe tiếp nữa.

Mặc dù anh đã quên rất nhiều ký ức từ kiếp trước.

Nhưng có một điều anh rất rõ.

Đó là hệ thống đã nhắc nhở, chắc chắn gần đây có người thực sự đã tồn tại trong thế giới ở kiếp trước.

Chỉ là không biết là Giải Thiên Linh hay là Hắc Hạp Tử kia.

Vừa rồi nhắc nhở của hệ thống anh chưa nghe hết, anh cũng lười quan tâm, bất kể là Giải Thiên Linh hay Hắc Hạp Tử, anh đều không quen.

Không cần thiết phải tặng thẻ nhân vật.

Hơn nữa còn có một điểm mà Tần Vũ rất để ý.

Đó là có thể không tặng thì cố gắng không tặng, vì một khi đã tặng, có thể sẽ thay đổi vận mệnh của cả một con người.

Lần đầu tiên anh gặp Phan Tử, trong lòng đã có một cảm giác, rằng mình không thể cho anh ta thẻ nhân vật.

Chương 633

Nếu không anh ta sẽ chết.

Đây có lẽ chính là ký ức từ kiếp trước đang nhắc nhở anh, mặc dù anh đã quên, nhưng khi gặp một số người và sự việc sâu sắc.

Anh vẫn luôn có một vài cảm giác. "Bây giờ làm sao đây?

Ngô Bất Chính, cậu có ý kiến gì không?" Giải Thiên Linh hỏi.

Họ đến đây để giúp Ngô Bất Chính, tự nhiên phải xem anh chuẩn bị làm thế nào. "Ở đây không có lối ra nào khác, e rằng phải mở quan tài rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Thực ra trong lòng mọi người cũng rõ, cho dù thật sự có lối ra, nhưng nếu vẫn là loại cửa ẩn đó.

Thay vì đi đối mặt với những chiếc chuông lục giác quỷ dị, thà ở đây chơi đùa với tống tử còn hơn.

Bọn họ đông người, cũng không sợ con tống tử này.

Tần Vũ không nói gì, lúc này mở quan tài đúng là lựa chọn tốt nhất.

Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, nhớ lại những món minh khí sờ được trước đó, mặc dù nữ thi kia có hơi ghê tởm.

Nhưng minh khí dù có ghê tởm thế nào thì cũng là minh khí!

Hắn kích động vội lấy đồ nghề ra, định xông lên.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền chửi. "Thằng béo chết tiệt, mẹ nó trong đầu mày có thể đừng toàn là minh khí được không!" "Trên mông vẫn còn cắm một mũi tên kìa, lát nữa hoạt động mạnh ngồi bệt xuống đất, mày muốn làm xiên kẹo hồ lô à?" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, lúc này mới nhớ ra mũi tên trên mông mình vẫn chưa gỡ hết.

Chẳng trách đi đường mông cứ giật giật!

Bàn Tử vội dừng lại để gỡ mũi tên.

Thế nhưng mũi tên này vừa mới rút ra.

Ai ngờ trong cỗ quan tài phía trước lại có một lượng lớn dịch đen trào ra.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng "Rầm" thật lớn, nắp quan tài của cỗ quan tài đó lại bay thẳng lên trời.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi. "Trời đất ơi, con tống tử này cũng vội quá rồi đấy, không chờ người ta mở quan tài mà đã tự mình chui ra rồi!" Vừa đến sau bức tường, mọi người mới phát hiện.

Mãn đại gia lại buộc con lạc đà đầu đàn của ông ở một bên, lúc này con lạc đà đã nằm rạp xuống đất.

Mà một số con lạc đà đi theo cũng bắt đầu nằm xuống, dường như không định đi tiếp nữa.

Bàn Tử thấy vậy lo lắng nói. "Mau chạy đi lão già, mẹ nó ông định bị chôn sống ở đây à?" Mãn đại gia hét lên. "Thằng nhóc mày không hiểu thì đừng nói bậy, đây là nơi tránh bão cát tốt nhất rồi đó, mau cho lạc đà nằm xuống, chúng ta trốn bên cạnh lạc đà!" Ngô Bất Chính tuy không biết tại sao phải làm vậy, nhưng Mãn đại gia chắc chắn sẽ không lấy mạng sống của mình ra đùa.

Người có chấp niệm sâu sắc như ông, tất nhiên sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Ông nói ở đây có thể tránh bão cát, thì tuyệt đối có thể.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng xuống lạc đà, làm theo động tác của Mãn đại gia, nằm rạp bên cạnh lạc đà.

Lúc này Lương Quỳnh cũng đã chạy tới, cô nhìn thấy cảnh này dường như không có chút gì kỳ lạ, rất nhanh nhẹn cũng nằm xuống.

Lúc này tất cả lạc đà đều vây thành một vòng tròn, mọi người trốn ở bên trong.

Mà bức tường một bên đã che chắn bão cát rất tốt.

Mặc dù vẫn có gió lớn thổi qua, nhưng tốc độ gió đã yếu đi rất nhiều so với trước.

Nhưng cát cũng nhiều hơn, rất nhanh trên người mọi người đã phủ một lớp.

Mãn đại gia hét lên. "Học theo lạc đà đi, đừng để bị chôn sống!" Mọi người thấy vậy đều nhìn về phía lạc đà, những con lạc đà này lại thỉnh thoảng rung lắc cơ thể, rũ bỏ lớp cát vàng trên người.

Như vậy dù cát vàng có cao đến đâu, chúng cũng không bị chôn sống, luôn nằm trên mặt cát vàng.

Mọi người vội vàng học theo.

Bỗng nhiên, Lương Quỳnh ở bên cạnh dường như có chuyện, sắc mặt trở nên rất khó coi, còn nghiến chặt răng.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, nhìn cô một cái, phát hiện một cánh tay của cô lại bị rách một vết.

Không biết là bị thương lúc nào.

Máu đã hơi ngả vàng bị cát vàng bám vào, đều tụ lại bên cạnh vết thương.

Nhìn cô lúc này căn bản không thể để ý được.

Tần Vũ thấy vậy liền rút dao găm ra, cạo một nhát trên vết thương của cô.

Chương 634

Lập tức đau đến mức nước mắt cô sắp trào ra. "Đừng động đậy!" Tần Vũ nói rồi lấy từ ba lô ra một miếng băng gạc tẩm cồn, chuẩn bị băng bó cho cô.

Kết quả Lương Quỳnh lại giật lấy, nói. "Tôi tự làm được, anh vẫn nên giúp anh ấy xử lý vết thương đi!" Tần Vũ ngẩn người, lúc này mới thấy, tình hình của Ngô Bất Chính cũng không khá hơn là bao.

Lòng bàn tay cũng dính không ít cát vàng.

Ngô Bất Chính nhìn anh, có chút ngại ngùng, dường như đang nói xin lỗi tôi lại làm gánh nặng rồi.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, giơ tay lên làm sạch vết thương cho anh, sau đó băng bó đơn giản.

Lúc này gió xung quanh lại lớn thêm vài phần.

Dường như là cơn điên cuồng cuối cùng của cuồng phong trước khi bão cát kết thúc.

Mọi người đều nằm bên cạnh lạc đà không dám động đậy lung tung.

Mặc cho cuồng phong gào thét.

Suốt quãng đường chạy gần một tiếng đồng hồ, mọi người đã sớm mệt lử.

Mấy lần Ngô Bất Chính và Bàn Tử nằm trên đất suýt ngủ thiếp đi.

Cát vàng trên người càng lúc càng dày, nhưng cảm thấy gió xung quanh đã bắt đầu dần yếu đi, lòng mọi người cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Ở trên đất ròng rã ba bốn mươi phút.

Bão cát lúc này mới hoàn toàn qua đi.

Mọi người mở mắt ra nhìn, đều không khỏi ngây người.

Lúc này nơi họ đang ở, cát vàng đã sắp ngập qua bụng họ.

Lạc đà bên cạnh nằm trên đầu họ, tình hình này thật sự là kỳ lạ.

Lạc đà không ngừng rũ cát vàng xuống dưới thân, độ cao không ngừng tăng lên.

Mà họ lại suýt nữa bị cát vàng chôn vùi.

May mà trận bão cát này không kéo dài quá lâu, nếu không e rằng thật sự không có mạng mà ra ngoài.

Mọi người từ trong hố cát bò ra, lúc này đã sớm mệt mỏi rã rời.

Nằm trên đất không muốn động đậy.

Ngô Bất Chính cảm thấy vết thương trên tay mình đã bắt đầu ngứa, đây là dấu hiệu sắp lành.

Mà Lương Quỳnh thì không may mắn như vậy, băng gạc lại bị máu nhuộm thành màu vàng.

Không còn cách nào khác, máu của cô đã bắt đầu có xu hướng đông lại, màu máu cũng đã biến thành màu vàng.

Cô lại tự thay cho mình một miếng băng gạc, bôi một ít thuốc, lúc này mới coi như xử lý ổn thỏa.

Chỉ cần sau này chú ý một chút, chắc cũng không có gì đáng ngại.

Bàn Tử lúc này cũng từ trong hố cát chui ra, tiến lên túm lấy cổ áo Mãn đại gia chửi. "Lão già, mẹ nó lần sau ông có thể nói trước một tiếng không, lần này họ chỉ bị thương, lần sau nếu xảy ra chuyện, Bàn gia tôi bắt ông đền mạng!" Bàn Tử thật sự nổi nóng, Mãn đại gia cũng bị dọa không nhẹ, vội nói. "Biết rồi mà, lần sau tôi nhất định sẽ thông báo trước cho các cậu mà!" "Tôi xin thề với Chân Chủ, Hồ đại lão gia ngài ấy cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy đâu mà!" Ngô Bất Chính tiến lên khuyên Bàn Tử một chút, Mãn đại gia cũng không dễ dàng gì.

Mình cũng không sao, thôi bỏ đi.

Bàn Tử không chịu buông tha, dọa Mãn đại gia đi chuẩn bị đồ ăn.

Lúc này bão cát đã hoàn toàn dừng lại.

Ngô Bất Chính gọi mọi người bắt đầu kiểm kê vật tư, xem có thứ gì bị mất không.

Kết quả vừa kiểm kê, lại phát hiện có hai con lạc đà bị lạc.

Mấu chốt là hai con lạc đà này đều chở sữa chua tự làm của địa phương.

Trong sa mạc khát khô cổ, uống một ngụm bằng mười ngụm nước.

Đây là một tin tức vô cùng tồi tệ.

Có những sữa chua này, nước của họ có thể kéo dài thêm được năm ngày.

Nhưng những sữa chua này mất rồi, thời gian của họ không chỉ bị rút ngắn năm ngày.

Theo phân bổ tài nguyên nước hiện tại của họ.

E rằng nhiều nhất ba ngày nữa là phải quay về, nếu không thì thật sự không ra được.

Tuy nhiên, mất hai con lạc đà vẫn là thứ yếu, quan trọng hơn là họ phát hiện, Tần Vũ lại biến mất!

Ngô Bất Chính nhớ Tần Vũ lúc trước ở ngay bên cạnh mình, chẳng lẽ bị cát vàng chôn rồi?

Chương 635

Trong lúc cấp bách, anh vội chạy đi đào, nhưng đào nửa ngày cũng không thấy người đâu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói. "Thiên Chân cậu đừng lo, với thân thủ của tiểu ca mà còn bị cát vàng chôn, chúng ta sợ là đã sớm về chầu trời rồi!" "Anh ấy có thể đã phát hiện ra điều gì đó, chúng ta chia nhau ra tìm!" Ngô Bất Chính bình tĩnh lại, vội gật đầu.

Đúng là quan tâm quá hóa loạn, trong lòng Ngô Bất Chính cũng rất hối hận, sao có thể nghĩ tiểu ca bị chôn sống được chứ, với thân thủ của mình còn không sao.

Tiểu ca tự nhiên cũng không thể có chuyện gì.

Một lát sau, bên cạnh liền truyền đến giọng nói của Lương Quỳnh. "Ở đây có dấu chân!" Mọi người vội chạy đến xem, quả nhiên phát hiện một dấu chân đi qua đây.

Hướng đi lại là vòng quanh bức tường đá này.

Mọi người vội đuổi theo.

Một lát sau, họ quả nhiên thấy Tần Vũ ở phía trước không xa.

Họ chạy qua xem, phát hiện Tần Vũ lại đang nhìn chằm chằm vào di tích đá đó.

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, hỏi. "Tiểu ca, cậu có phải nhớ ra điều gì không?" Ngô Bất Chính cũng vội nói. "Trí nhớ của cậu có phải đã hồi phục một chút không?" Chứng mất trí nhớ của Tần Vũ rất không ổn định, thỉnh thoảng sẽ nhớ lại một số mảnh ký ức của kiếp trước.

Lúc này một mình đến đây, chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì?

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, cắn môi, không nói gì.

Chuyện Tần Vũ mất trí nhớ, cô biết, muốn quan tâm nhưng lại không biết nên dùng thân phận gì.

Hơn nữa tình hình của mình... thật sự có cần thiết phải liên lụy đối phương không?

Tần Vũ không trả lời họ, mà lại duỗi tay ra, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một thứ.

Thứ này khiến mọi người nhìn thấy đều không khỏi thắt lòng.

Bàn Tử nói. "Trời ạ, chúng ta không đến nỗi xui xẻo vậy chứ, thật sự gặp phải đám trộm mộ kia à?" Chỉ thấy thứ trong tay Tần Vũ, lại là một vỏ đạn đã bắn! "Tiểu ca, cậu nhặt được nó ở đâu vậy?" Bàn Tử vội hỏi.

Tần Vũ chỉ vào nơi mọi người vừa ở lúc nãy, chính là hố cát mà họ trú bão.

Bàn Tử kinh ngạc nói. "Vỏ đạn này là của súng AK do Liên Xô sản xuất!

Chẳng lẽ ở đây có người nước ngoài?" Loại súng này ở Việt Nam đã không còn phổ biến nữa.

Thường chỉ có người nước ngoài mới dùng, nhưng đây là sa mạc Taklamakan, sao lại có người nước ngoài được?

Lương Quỳnh ở bên cạnh nói. "Dòng sông ngầm Tư Độc của Taklamakan đã nuôi dưỡng rất nhiều nền văn minh cổ quốc rực rỡ!" "Mười mấy năm trước, công tác khảo cổ của nước ta bị đình trệ, rất nhiều kẻ trộm mộ nước ngoài đã từng đến đây tìm kho báu!" "Thị trấn của di tích Cô Mặc cũng được xây dựng vào thời điểm đó!" "Những chuyện này không có gì lạ, giới khảo cổ đều rất rõ!" "Chỉ là không ngờ bao nhiêu năm qua, vẫn còn có người nước ngoài không từ bỏ, lại đến đây tìm bảo vật!" Ngô Bất Chính nghe vậy cảm khái. "Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, anh có bảo bối không dùng, người khác nhòm ngó cũng là chuyện bình thường, nếu không năm đó liên quân tám nước cũng sẽ không cướp phá Viên Minh Viên!" Bàn Tử nghe đến đây, khí thế đột nhiên thay đổi, nói. "Bài học lịch sử đã nhiều lần cho thấy, lạc hậu là sẽ bị đánh, theo tôi thấy chúng ta vẫn nên đi đường vòng đi, đối phương có súng, mẹ nó gặp phải là chúng ta bị bắn thành cái sàng đấy!" "Quân tử không chấp thiệt thòi trước mắt, chúng ta vẫn nên chuồn thôi!" "Đợi đã!" Ngô Bất Chính đột nhiên chặn Bàn Tử lại. "Cậu không thấy kỳ lạ sao?

Nơi này một là không có dã thú, hai là không có tống tử, tại sao họ lại phải nổ súng?" "Vỏ đạn này có thể chứng minh họ đã thực sự nổ súng!" Bàn Tử cười nói. "Có gì lạ đâu, từ xưa đến nay trộm mộ thì dễ, chia của thì khó, bao nhiêu người chết trong mộ cổ, chính là vì đồng bạn nổi lòng tham!" "Theo tôi thấy, e rằng họ cũng là vì chuyện này!" Lương Quỳnh lắc đầu. "Không thể nào, Mãn đại gia đã nói họ xuất phát trước chúng ta ba ngày, nếu theo như cậu nói, vậy chẳng phải chúng ta chỉ còn cách thành cổ Tinh Tuyệt chưa đầy hai ngày đường sao!" "Cậu nhìn bộ dạng của Mãn đại gia đi, có giống như hai ngày là có thể tìm được không?" Mọi người mỗi người một ý, không ai thuyết phục được ai.

Tần Vũ lười để ý đến họ, quay người về trại lấy ra một chiếc xẻng gấp.

Quay lại liền bắt đầu đào.

Anh luôn cảm thấy trong phòng đá này có thứ gì đó.

Hơn nữa lại phát hiện vỏ đạn ở gần đây, cũng rất kỳ lạ.

Cần phải nhân lúc nghỉ ngơi, làm rõ mọi chuyện.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhiều, đều chạy đi lấy công cụ cùng nhau đào.

Mãn đại gia một mình ở bên đó chuẩn bị đồ ăn.

Toàn bộ phòng đá diện tích không lớn, xem ra không gian bên trong không quá một trăm mét vuông.

Chủ yếu là khá cao, ít nhất cũng phải cao năm mét.

Chương 636

Kiểu nhà này xây dựng rất kỳ lạ, không biết vì sao.

Mọi người ba chân bốn cẳng đã đào hết cát ở cửa ra, rất nhanh cát bên trong chảy ra ngoài.

Để lộ ra không gian khoảng một mét ở phía trên cùng.

Bàn Tử cảm thấy đào quá chậm, liền chạy lên nóc nhà xem, vừa nhìn quả thật phát hiện trên nóc nhà có một lỗ thủng.

Cát có lẽ là từ trên đó lọt vào. "Ê!

Các người mau đào đi, tôi hình như thấy một tảng đá màu đen!" Bàn Tử nói rồi nhảy từ trên xuống.

Rất nhanh tiếng nói đã truyền ra. "Đệt, là một pho tượng đá màu đen!" "Các người mau vào xem!" Mọi người nghe vậy vội theo con dốc ở lối vào bò vào.

Quả nhiên nhìn thấy một pho tượng đá màu đen hiện ra.

Nhưng chỉ có một cái đầu, hình dáng rất kỳ lạ.

Toàn bộ pho tượng sử dụng một loại đá màu đen, không biết là chất liệu gì.

Mà kỹ thuật điêu khắc tuy rất có thần, nhưng hai con mắt được điêu khắc lại cực kỳ lớn.

Khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cứ như thể toàn bộ tác phẩm điêu khắc chỉ để làm nổi bật hai con mắt này vậy. "Đây chắc là đồ điêu khắc của nước Tinh Tuyệt!" "Nước Tinh Tuyệt sùng bái nhãn cầu, cái này chắc chắn có liên quan đến nước Tinh Tuyệt, chúng ta mau đào nó ra!" Ngô Bất Chính rất kích động.

Họ đến đây chính là để tìm nước Tinh Tuyệt, lúc này thấy pho tượng này có quan hệ với nước Tinh Tuyệt, trong lòng ai cũng không khỏi có chút phấn khích.

Mọi người lập tức định ra ngoài tiếp tục khai quật.

Tuy nhiên, vừa mới quay người chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay khoảnh khắc họ vừa quay người, đôi mắt của pho tượng đá dường như đã động đậy.

Tần Vũ phát hiện, lúc này Bàn Tử, Ngô Bất Chính và những người khác đều không động đậy, dường như cũng đã nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị đó.

Bàn Tử hạ thấp giọng hỏi. "Các người đều thấy rồi chứ?" Mọi người vội gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy nói. "Mẹ kiếp!

Pho tượng đá này không phải là vật sống đấy chứ, Thiên Chân mau lấy móng lừa đen trong ba lô ra!" Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức định đi lấy.

Tần Vũ lại giữ tay anh lại, nói. "Đợi đã!" Nói xong Tần Vũ quay người nhìn qua.

Mọi người cũng vội vàng nhìn theo.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, mọi người đều cảm thấy mặt nóng ran.

Thì ra trên mắt của pho tượng đá lại có một con kiến đang bò.

Con kiến đó cực lớn, trông cứ như là con ngươi của pho tượng đang động đậy.

Bàn Tử cảm thấy có chút mất mặt, giơ chân lên đạp nát con kiến, tức giận chửi. "Mẹ nó chứ, danh tiếng cả đời của Bàn gia ta suýt nữa bị hủy hoại trong tay mày đấy." Mọi người cũng dở khóc dở cười, đều biết là do quá căng thẳng.

Những người ở đây đều đã từng xuống mộ, biết trong mộ cổ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc này tuy là ở trong sa mạc, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không đột nhiên nhảy ra một con tống tử chứ? "Được rồi, tiếp tục khai quật đi!" Ngô Bất Chính hô hào, ngay sau đó mọi người quay lại lối vào, bắt đầu tiếp tục khai quật.

Mà những người trong phòng livestream cũng bị cảnh tượng vừa rồi chọc cho cười không ngậm được mồm.

Lần lượt trêu chọc trong phòng livestream, Bàn gia cũng có lúc thất thế.

Nhưng mọi người cũng đều biết, đây là do quá căng thẳng, cười một chút rồi cũng thôi.

Bàn Tử cũng lười xem phòng livestream.

Chuyến đi sa mạc lần này, đường xá xa xôi, sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream rõ ràng không cao trào như mấy kỳ trước.

Đặc biệt là đạn mạc cũng ít đi rất nhiều, có lẽ đều đang nín chờ đến mộ cổ mới gửi tin nhắn.

Bàn Tử và những người khác cũng không để ý, vốn dĩ hợp tác với chương trình là đôi bên cùng có lợi.

Mọi người không nhiệt tình, chỉ cần độ hot vẫn còn thì thực ra ảnh hưởng cũng không lớn.

Mọi người rất nhanh đã dọn được hơn một nửa số cát, chiều cao bên trong phòng đá cũng đã hạ xuống thêm hai mét.

Chương 637

Lúc này toàn bộ chiều cao của phòng đá đã đạt tới ba mét.

Mà cát vàng dưới chân cách mặt đất của phòng đá chắc còn khoảng hai mét nữa.

Nhưng đã không cần thiết phải dọn dẹp nữa, lúc này pho tượng đá đã lộ ra hơn một nửa.

Có thể nhìn rõ nội dung đại khái trên đó.

Mọi người phát hiện, ở dưới pho tượng đá này, dường như điêu khắc một nô lệ đang quỳ lạy.

Nô lệ này ở tư thế quỳ lạy, nâng vật phía trên lên.

Nhưng nô lệ này chỉ lộ ra một cái đầu và hai cánh tay giơ lên, vì vậy bên dưới rốt cuộc thế nào cũng không nhìn thấy được.

Mà ở phía trên, lại có tới ba tầng nội dung.

Lần lượt là một khối u thịt khổng lồ giống như nhãn cầu, không biết đại diện cho cái gì.

Tiếp theo là một người phụ nữ ngồi ngay ngắn, đeo mạng che mặt, dường như là Nữ vương Tinh Tuyệt!

Mà ở trên nữ vương, còn có một thứ khổng lồ giống như hố đen.

Giữa hố đen điêu khắc một con mắt vô cùng tinh xảo.

Con mắt trong hố đen này và con mắt hình khối u thịt có hình dáng hoàn toàn khác nhau, rõ ràng địa vị cũng khác nhau.

Lương Quỳnh kinh ngạc kêu lên. "Đây chắc là một loại tượng trưng cho địa vị!" "Không ngờ Nữ vương Tinh Tuyệt cũng chỉ có thể xếp thứ hai, vậy hố đen và con mắt ở trên đó rốt cuộc là tồn tại dạng gì chứ!" Bàn Tử vừa dứt lời, đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Nắp quan tài bị hất tung, va thẳng vào nóc mộ thất, sau đó lao thẳng về phía hắn. "Đệt!" Bàn Tử chửi một tiếng rồi quay người bỏ chạy, chỉ nghe phía sau một tiếng "Rầm".

Tấm ván quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc trực tiếp đập vỡ cả gạch lát dưới chân.

Cả tấm ván cắm chặt vào đó.

Chất gỗ kim ti nam mộc rất cứng, đặc biệt là lớp ngoài cùng.

Gần như cứng như sắt.

Nếu có thể bóc lớp ngoài ra, bên trong sẽ tương đối giòn hơn.

Mọi người thấy tình hình này đều không khỏi biến sắc.

Cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc này có thể hất tung nắp quan tài, có thể thấy thứ bên trong cũng không đơn giản.

Bàn Tử vội chạy về.

Sau đó mọi người liền thấy, bên trong cỗ quan tài đó, vô số nước đen trào ra.

Cùng với dòng nước đen cuồn cuộn, một khuôn mặt người khô quắt thò ra.

Lớp da trên khuôn mặt đó đã lõm sâu vào xương.

Và điều quỷ dị nhất là trong mắt nó lại không có lòng trắng, giống hệt đôi mắt của Cấm bà mà Tần Vũ và những người khác từng gặp.

Nhưng thứ này không có tóc, chắc không phải Cấm bà.

Nhưng một thứ như vậy ngồi dậy từ trong quan tài, cũng thật sự đáng sợ vô cùng.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ gần như cùng lúc che chắn cho Giải Thiên

Linh và Ngô Bất Chính ở phía sau.

Hai người nhìn nhau, Hắc Hạp Tử cười nói. "Tiểu ca, cậu nhận bao nhiêu tiền vậy, bảo vệ nó kỹ thế!" Tần Vũ không để ý đến hắn.

Bàn Tử ở bên cạnh lại cười nói. "Anh nghĩ gì thế?

Tiểu ca bảo vệ Thiên Chân mà còn cần tiền à?

Một nụ cười là xong hết!" "Thằng béo chết tiệt, mày còn nói nhăng nói cuội, tin tao xé nát miệng mày không!" "Đến lúc nào rồi mà còn đùa!" Giải Thiên Linh xen vào.

Lúc này, nửa thân trên của con tống tử đã thò ra khỏi quan tài.

Mọi người nhìn thấy, trên người con tống tử đó còn treo rất nhiều mảnh giáp đồng.

Dường như trước đó là một bộ áo giáp đồng, có phần giống với áo giáp của tướng quân trên chiến trường cổ đại.

Nhưng bộ áo giáp đồng này đã mục nát hết rồi.

Chỉ còn một vài bộ phận nhỏ treo trên người.

Bàn Tử nhìn mà trong lòng vui mừng, vội nói. "Đệt, các người nhìn thắt lưng nó kìa, lại còn có ngọc bội!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, quả nhiên phát hiện trên thắt lưng con tống tử có một đai lưng, trên đó nạm một miếng ngọc bội.

Nhưng bị ngâm nước lâu ngày, đã có chút thâm đen.

Chương 638

Bàn Tử chẳng quan tâm những thứ đó, nhìn thấy miếng ngọc bội đã cười không ngậm được mồm, vội nói. "Ê ê, con tống tử này giao cho Bàn gia tôi xử lý, mấy anh em đừng ra tay, bẩn lắm!" Bàn Tử nói rồi đã vớ lấy móng lừa đen chạy qua.

Ngô Bất Chính và những người khác cười cười không để ý đến hắn.

Mọi người trong lòng đều rõ, thằng béo chết tiệt này chắc chắn đã để mắt đến miếng ngọc bội kia rồi.

Nhưng tên này cứ thấy minh khí là không đi nổi, cũng có thể hiểu được.

Chỉ là hắn dường như đã quên, đây là đang livestream toàn cầu.

Anh có lấy được nhiều bao nhiêu, đến cuối cùng có thể giữ lại được mấy món chứ?

Bàn Tử cũng mặc kệ, ba chân bốn cẳng đã đến bên cạnh quan tài, vớ lấy móng lừa đen nhét thẳng vào miệng con thi thể khô quắt.

Con thi thể khô quắt ngẩn ra, lại không có phản ứng.

Bàn Tử quay đầu lại cười nói. "Thấy chưa, đối phó với loại tống tử này, phải dùng móng lừa đen!" "Lại đây Thiên Chân, chụp cho Bàn gia tôi tấm ảnh kỷ niệm nào!" Bàn Tử cười, còn giơ tay chữ V, mặt đầy vẻ đắc ý.

Ngô Bất Chính nhìn mà muốn cười, nhưng vẫn chuẩn bị chụp cho hắn một tấm, sau này để ở đầu giường của thằng béo chết tiệt này, mỗi ngày mở mắt ra là cho nó thấy tống tử.

Tốt nhất là dọa cho nó tè ra quần.

Bàn Tử cũng lòng đầy vui vẻ, thế nhưng khi Ngô Bất Chính giơ tay lên.

Bàn Tử lại phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mình đều đã thay đổi.

Thậm chí Giải Thiên Linh còn rút ra roi chín đốt của mình.

Hắc Hạp Tử thì càng lấy ra chiếc hộp gỗ của hắn.

Còn về Tần Vũ, thì càng trực tiếp, cùng với một tiếng "Keng", Hắc kim cổ đao đã ra khỏi vỏ! "Các người làm gì vậy?

Không phải đã nói Bàn gia ra tay thì đồ thuộc về tôi sao!

Sao còn muốn cướp à!" "Còn có cậu nữa tiểu ca, chúng ta quan hệ thế nào, có của tôi tự nhiên cũng có của cậu, cậu sao lại..." Bàn Tử một câu chưa nói hết, đã thấy Ngô Bất Chính vỗ vai mình, nháy mắt với hắn.

Hắn cũng không ngốc, lập tức hiểu ra, Ngô Bất Chính đang nhắc nhở hắn, bên vai có thứ gì đó.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn.

Dù hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt quái dị khô quắt của con tống tử đã kề sát bên cạnh mình, cả người cũng sợ đến toát mồ hôi hột!

Khuôn mặt quái dị của con tống tử gần như sắp dán vào mặt hắn.

Móng lừa đen trong miệng nó còn chọc vào mặt hắn.

Bàn Tử sợ đến mức đẩy văng thứ đó ra, quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét. "Mẹ nó, sao móng lừa đen không có tác dụng nữa rồi!" "Có tác dụng mới là lạ, mẹ nó cậu xem đó là thứ gì đi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn.

Vừa nhìn, cả người cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy lúc này toàn bộ cỗ quan tài gỗ kim ti nam mộc đã hoàn toàn đổ sập.

Dịch trong quan tài chảy ra đầy đất.

Dung mạo của con tống tử cũng hoàn toàn lộ ra.

Nhưng con tống tử này, mẹ nó còn có thể được gọi là tống tử sao.

Chỉ thấy toàn bộ nửa thân trên của nó là hình người, nhưng nửa thân dưới lại không có chân, mà là vô số xúc tu.

Những xúc tu đó giống như của rết.

Chỉ có nửa thân trên của người, nửa thân dưới dường như đã hợp nhất với rết.

Lúc này đứng ở đó, thật sự dọa người đến da đầu tê dại. "Trời đất ơi, mẹ nó đây là người hay là quái vật vậy!" "Còn phải hỏi à, chắc chắn là quái vật không phải người cũng không phải ma!" Ngô Bất Chính hét lên.

Gần như ngay khi Bàn Tử vừa chạy về, con tống tử quái vật đó đã lao về phía mọi người.

Tần Vũ, Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ gần như cùng lúc ra tay.

Roi chín đốt của Giải Thiên Linh đến trước nhất, trong nháy mắt đã quấn chặt lấy hai tay của con tống tử.

Tuy nhiên, sức lực của con tống tử cũng cực lớn.

Còn chưa đợi Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đến gần, con tống tử đã đột nhiên dùng sức, lập tức kéo Giải Thiên Linh về phía mình.

Cây roi chín đốt này dường như rất quan trọng với hắn, dù vậy

Giải Thiên Linh cũng không nỡ buông tay.

Tuy nhiên, mắt thấy hắn đã bị kéo lao về phía con quái vật.

Chương 639

Một tay của con tống tử cũng đã chộp về phía đầu của Giải Thiên Linh.

Hắc Hạp Tử thấy vậy ánh mắt lạnh đi, hộp gỗ màu đen trong tay lập tức mở ra.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy một luồng sáng trắng lóe lên, trong tay Hắc Hạp Tử đã có một cây trường thương màu bạc.

Trường thương rung lên, trong nháy mắt đâm xuyên qua lòng bàn tay của con tống tử.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Những người trong phòng livestream cũng đều ngơ ngác, trong chiếc hộp nhỏ như vậy, sao lại có thể có một cây trường thương được!

Nhưng rất nhanh mọi người đã phản ứng lại.

Công nghệ hiện đại phát triển như vậy, một số vũ khí có thể dài ra trong nháy mắt cũng không ít.

Chắc là bản thân cây trường thương này cũng có một loại cơ quan nào đó điều khiển, vì vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Loạt thao tác này của Hắc Hạp Tử vô cùng bắt mắt.

Tuy nhiên, hắn hiển nhiên cũng đã đánh giá thấp thực lực của con tống tử này.

Chỉ thấy nó cứng rắn rút lòng bàn tay ra, dường như hoàn toàn không cảm thấy đau.

Tiếp đó bàn tay vung lên, lại quật Hắc Hạp Tử văng vào tường.

Nhưng như vậy, Giải Thiên Linh cũng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Con tống tử cũng không đuổi theo họ, mà lại quay đầu nhìn về phía ba người Tần Vũ.

Những xúc tu dưới chân cào cấu, lao về phía ba người. "Đến hay lắm, mẹ nó Bàn gia ta đang nén một bụng lửa đây!" Bàn Tử thấy vậy vớ lấy cuốc chim định ra tay.

Tuy nhiên, ai ngờ, con tống tử lại khi đi qua nắp quan tài, một chưởng đập vào nắp quan tài.

Lập tức tấm ván quan tài gỗ kim ti nam mộc này bay về phía Ngô Bất Chính.

Nếu bị đập trúng, e rằng trong nháy mắt sẽ bị đập thành bánh thịt.

Dựa theo những gì họ tìm thấy ở di tích Cô Mặc trước đó, cũng như cuốn sổ tay mà Ngô Bất Chính nhận được từ giáo sư Dương để suy đoán, thì Nữ vương Tinh Tuyệt của Tinh Tuyệt cổ quốc này chắc chắn là người có quyền lực cao nhất.

Thế nhưng không ngờ rằng, trên cả Nữ vương Tinh Tuyệt, lại còn có một sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Cái hố đen này, chẳng lẽ trong Tinh Tuyệt cổ quốc thật sự có một hố đen lớn như vậy sao?

Trong phòng livestream đột nhiên hiện lên một dòng đạn mạc. 【Tiểu Ngô à, hố đen này rốt cuộc có hay không vẫn chưa chắc chắn, nhưng cậu hãy xem những bức ảnh trong cuốn sổ tay đi.】【Trong đó có ảnh của cổ thành Tinh Tuyệt, có một tòa tháp nghiêng khổng lồ cắm thẳng xuống đất, trên đó cũng điêu khắc hình con mắt khổng lồ này.】【Tôi nghi ngờ rằng, tín ngưỡng về con mắt của Tinh Tuyệt cổ quốc chính là bắt nguồn từ hố đen đó!】【Vấn đề này, rốt cuộc có tìm được câu trả lời hay không, phải trông chờ vào các cậu rồi!】 Ngô Bất Chính gật đầu thật mạnh.

Những thông tin trên đạn mạc này chắc chắn là do giáo sư Dương gửi.

Tuy ông không đến nhưng chắc chắn cũng đang xem livestream.

Dù sao thì ông đã dành cả đời để nghiên cứu văn hóa Tây Vực, được tận mắt nhìn thấy cổ thành Tinh Tuyệt trong những năm tháng cuối đời cũng là một chấp niệm của ông. "Thôi được rồi, chúng ta vẫn nên quay về nghỉ ngơi một chút, lát nữa còn phải lên đường!" "Về chuyện vỏ đạn và bọn trộm mộ, tôi vẫn giữ quan điểm cũ, sa mạc lớn như vậy, xác suất đụng phải chúng rất thấp!" "Trừ khi mục tiêu của chúng cũng là cổ thành Tinh Tuyệt!" Ngô Bất Chính lên tiếng.

Mọi người gật đầu, trong lòng cũng đều hiểu rõ.

Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh.

Nếu thật sự phải đụng độ, dù có đi đường vòng thì e rằng vẫn sẽ gặp phải.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, không còn cách nào khác.

Mọi người vừa nói vừa chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng đột nhiên Bàn Tử ở bên cạnh la lên. "Mẹ kiếp, đứa nào rảnh rỗi thế, dám nắm mắt cá chân của Bàn gia!" Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu lại xem ai lại nhàm chán giở trò đùa dai như vậy.

Kết quả vừa nhìn, sắc mặt của anh ta lập tức thay đổi. "Mẹ kiếp!

Đúng là có Tống tử thật!" Mọi người vội vàng nhìn sang, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy một bàn tay xương trắng từ dưới cát vàng thò ra, nắm chặt lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

Xương của bàn tay đó trắng một cách lạ thường, loại xương trắng này chỉ có thể xuất hiện ở hai nơi.

Thứ nhất là mô hình xương trong bệnh viện.

Chúng được làm từ dược liệu đặc biệt, màu trắng cũng là do tẩy trắng mà ra.

Còn loại thứ hai, Tần Vũ đã từng thấy qua.

Đó là trong thi trận ở Tần Lĩnh.

Chương 640

Một tên trộm mộ trong đó đã bị lũ chuột khổng lồ ăn sạch da thịt, bộ xương lộ ra cũng có màu sắc như vậy.

Trắng đến rợn người. "Chết tiệt!" Bàn Tử lúc này đã cuống lên, vớ lấy cây xẻng gấp xắn mạnh xuống.

Bộ xương kia làm sao chịu nổi cú xắn của xẻng gấp, lập tức gãy lìa.

Nhưng biến cố đột ngột này khiến mọi người có chút do dự.

Dưới này dường như có một xác chết, có nên đào lên không?

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ lưỡng lự.

Dường như họ sợ rằng nếu đào lên mà nó biến thành Tống tử thì phải đối phó thế nào!

Dù sao thì Tống tử trong sa mạc này là loại Tống tử gì?

Tống tử sa mạc?

Tần Vũ thì chẳng nghĩ nhiều như vậy, cầm xẻng gấp lên và bắt đầu đào.

Những người khác thấy vậy cũng đành phải đào theo.

Lần này, chỉ chưa đầy hai phút, họ đã đào ra một người.

Tình trạng của người này vô cùng kỳ lạ.

Cánh tay của hắn chỉ còn là xương trắng kéo dài đến vai.

Nhưng đầu và ngực của hắn lại hoàn toàn nguyên vẹn.

Hơn nữa, nhìn tướng mạo thì đúng là người nước ngoài.

Cũng không biết đã gặp phải chuyện gì mà cánh tay lại biến thành xương trắng, còn đầu và ngực thì không sao.

Bàn Tử thấy vậy liền đưa xẻng công binh cho Ngô Bất Chính, sau đó dùng sức, trực tiếp nắm lấy vai của thi thể, kéo mạnh lên.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy người này chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới cũng là xương trắng.

Bàn Tử kéo một cái, chân liền đứt rời khỏi thân thể.

Bàn Tử phát hiện trên lưng người này còn đeo chéo một khẩu súng.

Lấy ra xem, quả nhiên là khẩu AK do Liên Xô sản xuất, hơn nữa đạn đã lên nòng.

Tình huống kỳ lạ này khiến người ta không sao hiểu nổi.

Ngô Bất Chính nói: "Tình hình ở đây có chút kỳ lạ, người này chắc là một tên trộm mộ, chẳng lẽ đồng bọn của hắn cũng đều chết ở đây?" "Hay là chúng ta tìm thử xem?" Mọi người đồng ý, Bàn Tử đeo súng lên người, vẻ mặt đắc ý.

Quả nhiên, mọi người lại đào thêm hai phút nữa và phát hiện một thi thể khác ở vị trí bên cạnh.

Hai người này chắc hẳn đều là thành viên của nhóm trộm mộ.

Bàn Tử phát hiện người này không có súng nhưng lại có không ít đạn dược, hai người họ có lẽ là một cặp đôi trong tiểu đội.

Một người phụ trách mang súng, một người phụ trách mang đạn.

Ở những nơi khác không tìm thấy thêm tên trộm mộ nào nữa.

Có lẽ hai người này đã bị lạc khỏi đội quân trộm mộ.

Họ đến đây nghỉ ngơi rồi gặp phải chuyện bất trắc.

Ngô Bất Chính nói suy đoán này với mọi người, ai cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Họ cũng ở đây mà, tại sao họ lại không gặp phải chuyện gì bất trắc?

Cớ sao chỉ có hai người này chết ở đây.

Hơn nữa còn chết thảm như vậy. "Này này!

Các cậu nhìn trong bụng người kia kìa, có thứ gì đó sắp chui ra!" Bàn Tử đột nhiên hét lên, đồng thời đã giơ khẩu AK lên, nhắm thẳng vào bụng người đó.

Tần Vũ rút dao găm ra, vạch áo của người đó, lập tức xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta chết lặng.

Chỉ thấy trên bụng người đó bị thủng một lỗ.

Bên trong có vô số con kiến lớn nhỏ đang lúc nhúc.

Vết thương cũng đang không ngừng mở rộng.

Bàn Tử chửi: "Mẹ kiếp, sao nhiều kiến thế, mà còn ăn thịt người nữa!" Nói xong, Bàn Tử định nổ súng, Lương Quỳnh vội ngăn anh ta lại: "Vô ích thôi, kiến là động vật sống theo bầy đàn, e rằng đây là một ổ kiến!" "Chúng ta mau đi thôi, loại kiến này có thể giết người đấy!" Bàn Tử nghe vậy không hiểu. "Kiến có thể giết người?

Chẳng phải người ta nói kiến nhiều có thể cắn chết voi sao?

Chương 641

Mẹ kiếp, người hình như còn không to bằng voi, nhưng rốt cuộc đây là loại kiến gì vậy!" Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu chuồn.

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng chạy theo sau, thoát ra ngoài.

Lương Quỳnh vừa chạy vừa nói: "Đây là kiến hành quân sa mạc, chúng có tính kỷ luật rất cao, sức phá hoại cực lớn, một khi cả đàn kiến xuất hiện, nơi nào chúng đi qua cỏ cũng không mọc nổi!" "Hai tên trộm mộ kia chắc chắn là bị kiến cắn chết!" "May quá!

May mà cả đàn kiến không xuất..." Lương Quỳnh nói chưa hết câu thì chính cô cũng sững người.

Lúc này họ mới vừa chạy về đến chỗ Mãn lão đầu.

Kết quả là từ dưới lớp cát vàng bốn phương tám hướng, từng đám từng đám thứ gì đó màu đen tuyền trào lên.

Những thứ đó không phải kiến hành quân sa mạc thì còn là gì.

Hóa ra đám kiến hành quân sa mạc này không nhắm vào họ, mà lại nhắm vào đàn lạc đà của Mãn lão đầu.

Hơn chục con lạc đà, e rằng chỉ đủ cho chúng ăn một bữa no! "Mau đi!" Tần Vũ vội hét lên.

Nhưng lúc này đã muộn.

Kiến đen từ bốn phương tám hướng như thủy triều, bao vây lấy mọi người.

Lạc đà lúc này đều hoảng sợ.

Một con trong số đó muốn xông ra ngoài, kết quả vừa xông vào đàn kiến đã bị cắn ngã nhào xuống đất trong nháy mắt.

Vô số kiến hành quân sa mạc nhanh chóng bao phủ toàn bộ con lạc đà, nơi chúng đi qua, ngoài xương trắng ra không còn lại gì.

Mọi người nhìn thấy mà không khỏi nuốt nước bọt, ai nấy đều chết lặng.

May mà Lương Quỳnh có kinh nghiệm dã ngoại rất phong phú, vội hét lên: "Mau lấy nhiên liệu rắn ra, đám kiến này sợ lửa!" Bàn Tử nghe vậy nói: "Sợ lửa sao cô không nói sớm!" Nói xong liền lấy hộp nhiên liệu rắn bên cạnh ra, rồi hỏi: "Tiếp theo làm thế nào!" Hộp nhiên liệu rắn này chỉ có một hộp, một miếng nhỏ có thể cháy mười mấy phút, nhưng đây cũng không phải là xăng.

Không thể hất ra ngoài, đốt cả khối hiệu quả cũng có hạn, căn bản không đối phó được với hàng vạn con kiến hành quân sa mạc.

Lương Quỳnh hét lên: "Cởi quần áo ra, bôi nhiên liệu rắn lên, đốt thành một con đường, để lạc đà ra trước, nếu không chúng ta ra ngoài cũng không rời khỏi sa mạc được!" Mọi người nghe vậy đều thấy đây là một cách hay.

Lập tức cởi áo ngoài ra, vội vàng bôi một ít nhiên liệu rắn lên, sau đó lần lượt trải ra, gắng gượng đốt thành một con đường.

Nhưng đám kiến hành quân sa mạc kia căn bản không sợ chết, từng con một còn muốn dùng thân thể dập tắt ngọn lửa.

Mãn lão đầu thấy vậy lúc này cũng nổi khùng, quất một roi vào mông con lạc đà đầu đàn.

Lập tức con lạc đà này như phát điên chạy về phía trước.

Những con lạc đà khác thấy con đầu đàn đã chạy, cũng lần lượt chạy theo.

Một đàn lạc đà nhanh chóng xông ra khỏi vòng vây.

Mọi người không dám chậm trễ, theo sát phía sau.

Bàn Tử dẫn đầu xông ra ngoài.

Sau đó là Lương Quỳnh.

Tần Vũ theo sát, Ngô Bất Chính đi phía sau.

Tuy nhiên lúc này, con đường lửa được tạo ra từ quần áo đã sắp không trụ nổi nữa.

Ngọn lửa nhanh chóng bị kiến hành quân sa mạc dập tắt.

Nhưng lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng đã lần lượt xông ra khỏi vòng vây.

Vòng vây lớn hơn ở phía xa đang sắp khép lại.

Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, việc xông ra khỏi vòng vây thứ hai cũng không phải là vấn đề gì khó khăn.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, Ngô Bất Chính đang chạy cuối cùng đột nhiên chân bị lún xuống, một chân trực tiếp rơi vào một hố cát lún.

Tần Vũ thấy vậy lập tức chạy lại, dùng xẻng đào bớt cát vàng đi, lúc này mới rút được chân cậu ta ra.

May mà lúc này kiến hành quân sa mạc đã rời khỏi lòng đất, nếu không thì chỉ với cú này thôi, e rằng chân của Ngô Bất Chính đã phải phế.

Tuy nhiên, hai người vì sự chậm trễ này mà vòng vây bên ngoài đã khép lại, cả hai bị vô số kiến hành quân sa mạc bao vây ở giữa.

Bàn Tử ở bên ngoài lo lắng la hét, khẩu AK trong tay liên tục nổ súng, nhưng căn bản không thể nào mở đường qua đám kiến hành quân sa mạc không sợ chết này. "Mau dùng nhiên liệu rắn!" Lương Quỳnh thấy vậy hét lên.

Đồng thời rút mấy ống nổ cầm tay từ trên người Bàn Tử xuống.

Bàn Tử thấy vậy liền hiểu cô muốn làm gì, lập tức treo súng sau lưng, súng ống đối phó với đám kiến này rõ ràng là vô dụng.

Nếu không hai tên trộm mộ kia cũng đã không chết thảm.

Nhưng ống nổ cầm tay thì có tác dụng!

Bàn Tử quẹt kíp nổ của cả ống nổ vào nhiên liệu rắn, sau đó châm lửa rồi ném ra ngoài.

Có sự hỗ trợ của nhiên liệu rắn, sẽ không đến nỗi chưa kịp nổ đã bị đàn kiến dập tắt.

Chương 642

Lương Quỳnh cũng làm theo, hai người nhanh chóng ném ra bốn năm ống nổ cầm tay.

Vòng vây kiến đang khép lại bị nổ tung ra một con đường.

Tuy nhiên, đám kiến đó quá nhiều, lối ra chưa đầy hai giây lại khép lại.

Bàn Tử thấy vậy nổi điên, lấy ra hẳn mười ống nổ cầm tay, chuẩn bị làm một cú lớn.

Sau khi trải qua chuyện ở đáy biển lần trước, Bàn Tử cũng đã rút kinh nghiệm, lần này mang theo gần một trăm ống nổ cầm tay.

Lần này cuối cùng cũng có thể nổ một trận cho đã.

Bàn Tử đang chuẩn bị cho vụ nổ cuối cùng.

Còn ở một bên, đột nhiên toàn bộ cát vàng trên cồn cát đều cuộn lên.

Dường như bên dưới lại có thứ gì đó khổng lồ sắp chui ra.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính lúc này căn bản không để ý được, đám kiến xung quanh đã cách họ không quá ba bốn mét.

Ngô Bất Chính thấy vậy hét lên: "Tiểu ca, anh đi đi, tôi có lẽ không ra được nữa rồi!" "Đừng để cả hai cùng chết ở đây!" Tần Vũ hoàn toàn không để ý đến cậu ta, rút dao găm ra, trong nháy mắt rạch một đường trên mu bàn tay.

Máu tươi văng ra đất, quả nhiên khiến đám kiến hành quân sa mạc không dám đến gần.

Nhưng đám kiến đó cũng không đi, cứ lượn lờ quanh họ, phía sau còn có nhiều kiến hơn không ngừng ùa tới.

Chúng đang từng chút một thu hẹp không gian của hai người Tần Vũ.

Máu Kỳ Lân còn có thể trụ được bao lâu.

Đám kiến này rõ ràng không sợ máu Kỳ Lân như đám thi miết.

Tần Vũ thấy vậy chuẩn bị rạch thêm một nhát nữa.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh lại. "Máu Kỳ Lân có lợi hại đến mấy, anh có thể chảy bao nhiêu máu chứ!" "Đi đi!" Tần Vũ đẩy cậu ta ra, lạnh lùng nói: "Không thể nào!" Trong lòng Ngô Bất Chính vừa ấm áp vừa lo lắng.

Cậu biết Tần Vũ tốt với mình, nhưng lúc này nếu không đi, cả hai người họ thật sự sẽ phải bỏ mạng ở đây. "Tôi xin anh, anh đi đi!

Tôi không cần anh bảo vệ nữa được không?" Ngô Bất Chính hét lên.

Tuy nhiên, Tần Vũ hoàn toàn không để ý đến cậu ta, đưa tay rút sợi dây thừng bên hông, trực tiếp trói Ngô Bất Chính lại, buộc lên lưng mình.

Ngô Bất Chính lo đến sắp khóc, nhưng hoàn toàn không có cách nào.

Trước mặt Tần Vũ, cậu ta giống như một con gà con, hoàn toàn không có chỗ để giãy giụa.

Tần Vũ buộc cậu ta lên lưng mình.

Chuẩn bị tấn công đột phá, sự khắc chế của máu Kỳ Lân đối với đám kiến này đã ngày càng yếu đi.

Thi miết và kiến hành quân sa mạc không thể so sánh với nhau.

Tính kỷ luật của kiến hành quân sa mạc rất cao, nếu không cũng sẽ không được gọi là kiến hành quân sa mạc.

Ngọn lửa chúng còn dám xông vào, huống chi chỉ là máu Kỳ Lân có tác dụng răn đe.

Bị đột phá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc này kiến xung quanh ngày càng nhiều, còn ở một bên cát vàng đang cuộn lên, lại thò ra hai đôi cánh.

Đồng thời một thứ to lớn như con cừu đã trồi lên một nửa.

Bàn Tử lúc này đã cố định xong mười ống nổ, thấy bên kia còn có một con lớn hơn sắp ra.

Lập tức quẹt nhiên liệu rắn hét lên. "Tiểu ca!

Thiên Chân, chạy qua bên đó!" Nói xong, châm lửa ống nổ cầm tay rồi ném về phía con kiến khổng lồ đang trồi lên. "Bùm!" Uy lực của mười ống nổ quả thật không phải dạng vừa.

Trong nháy mắt nổ tung ra một cái hố lớn, sóng khí còn hất văng đám kiến xung quanh.

Tần Vũ thấy vậy không dám chậm trễ, đây là cơ hội sống duy nhất.

Anh cõng Ngô Bất Chính, toàn thân dốc hết sức lực, chưa đầy hai giây đã thật sự xông ra khỏi vòng vây.

Bàn Tử thấy vậy hét lên. "Làm tốt lắm, mau chạy đi!" Mọi người quay người bỏ chạy.

Mà lúc này Mãn đại gia đã không biết chạy đi đâu, mọi người cũng không quan tâm có cùng hướng với ông ta không, không thoát khỏi đám kiến hành quân sa mạc này thì đến đâu cũng là chết.

Bàn Tử quay đầu lại nhìn, lập tức chửi: "Mẹ kiếp, sao con kiến chúa kia không chết, mẹ nó ném lệch rồi!" Chỉ thấy trong đàn kiến phía sau, con kiến chúa khổng lồ kia tốc độ còn nhanh hơn, đuổi theo Bàn Tử.

Một bên cánh trên lưng nó đã biến mất, rõ ràng là bị Bàn Tử nổ bay.

Chương 643

Lúc này e rằng nó đến để báo thù!

Bàn Tử cảm thấy không ổn, muốn tách ra chạy riêng với mọi người.

Xem kiến chúa đuổi theo ai.

Tuy nhiên, anh ta chạy đi đâu, kiến chúa lại đuổi theo đó, rõ ràng là đã nhắm vào anh ta.

Bàn Tử tức giận chửi: "Tôi đệt, nhiều người như vậy sao cứ nhằm vào tôi!" Lương Quỳnh hét lên: "Có lẽ là vì anh đã ném nó, những thứ này rất thù dai!" Ngô Bất Chính thấy vậy hét lên: "Tử Bàn Tử, bảo cậu bình thường giảm béo thì không nghe, bây giờ thì hay rồi, con kiến chúa kia chắc chắn là thấy dáng người cậu giống nó!" "Coi cậu là chồng nó rồi, cậu cứ ở lại sống những ngày tốt đẹp với kiến chúa đi!" "Mỗi ngày có một đàn kiến con kiến cháu hầu hạ cậu, hạnh phúc biết bao!" Bàn Tử nghe vậy tức đến chửi ầm lên. "Ngô Bất Chính, mày đúng là một bụng nước đục, muốn làm con rể ở rể thì cũng là mày hợp hơn!" "Chưa nghe nói sao, phụ nữ bây giờ đều thích tiểu thịt tươi!

Mày chính là loại đó!" "Đã lúc nào rồi, hai người có thể đừng đùa nữa được không!" Lương Quỳnh tức không chịu được, hét lên: "Vương Khải Toàn, dùng ống nổ, chúng ta chạy không lại chúng đâu, nổ chết kiến chúa đi, đám kiến kia sẽ giải tán!" "Tiểu ca!" Bàn Tử thấy vậy hét lên, đồng thời vớ lấy cây cuốc leo núi xông về phía Tống tử.

Anh biết với tốc độ của mình, tuyệt đối không thể kịp đến cứu người, Tần Vũ chắc chắn sẽ đến cứu Ngô Bất Chính ngay lập tức.

Còn mình thì nên đi cầm chân Tống tử.

Quả nhiên, nếu nói về độ hiểu Tần Vũ, Bàn Tử có lẽ còn hơn cả Ngô Bất Chính.

Cùng lúc anh ta lên tiếng, Tần Vũ đã hành động.

Ban đầu anh định xông về phía Tống tử.

Nhưng lúc này thấy tấm ván quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc kia bổ về phía Ngô Bất Chính.

Anh liền xoay người, trực tiếp chắn trước tấm ván.

Hắc kim cổ đao cũng được giơ lên, dùng lưỡi đao đỡ lấy tấm ván.

Nhưng tấm ván này quá nặng, hơn nữa lực bổ xuống của Tống tử lại vô cùng lớn.

Nó tông mạnh khiến cả người Tần Vũ phải lùi lại liên tiếp.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng rất lo Tần Vũ sẽ bị thương.

Nhưng chưa kịp cậu mở miệng, chỉ nghe một tiếng "Rắc", tấm ván quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc kia đã bị Tần Vũ bổ làm đôi.

Hai nửa tấm ván bay ngược về phía sau.

Ngô Bất Chính vội cúi người xuống, nhưng vẫn bị một mảnh gỗ vụn quẹt rách cánh tay.

Tuy vết thương không sâu, nhưng lại rất dài, gần như rạch hết cả cẳng tay.

Ngô Bất Chính vội lấy băng gạc ra băng bó, Tần Vũ lúc này cũng chạy tới.

Thấy tình hình này, ánh mắt anh lập tức lạnh đi.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử ở bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, tuy họ đến để giúp Ngô Bất Chính.

Nhưng tục ngữ có câu, người không vì mình trời tru đất diệt.

Giúp người cũng có giới hạn.

Tình huống vừa rồi Giải Thiên Linh căn bản không thể kịp đến cứu viện.

Mà Hắc Hạp Tử chủ yếu là bảo vệ Giải Thiên Linh, cộng thêm khoảng cách xa cũng không thể đến kịp.

Cho nên dù lúc đó Ngô Bất Chính thật sự xảy ra chuyện, họ cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Dù sao có thể cùng cậu ta xuống đây đã là rất nể mặt rồi.

Đảo đấu làm gì có chuyện lần nào cũng toàn thân trở ra, cho nên dù Ngô Bất Chính thật sự xảy ra chuyện.

Họ cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối, sẽ không có gánh nặng tâm lý gì.

Tuy nhiên, những gì Tần Vũ làm hoàn toàn khác với họ.

Đó căn bản là đang dùng mạng để bảo vệ Ngô Bất Chính.

Hắc Hạp Tử lúc này trong lòng cũng rất thắc mắc.

Ngô Bất Chính này rốt cuộc đã cho Tần Vũ bao nhiêu tiền mà có thể khiến anh ta liều mạng bảo vệ mình như vậy.

Chỉ là ông ta đâu biết, ân oán tình nghĩa giữa Tần Vũ và Ngô Bất Chính, thực sự quá sâu đậm.

Đã không chỉ đơn thuần là vấn đề của thế giới song song này.

Mà còn liên quan đến nhân quả của kiếp trước. "Tiểu ca đừng nhìn nữa, Thiên Chân cậu ta có chạy được đâu, mau qua đây giúp một tay!" Bàn Tử lúc này hét lên.

Tần Vũ sững người, lúc này mới nhớ ra Tống tử kia vẫn chưa giải quyết xong.

Quay đầu nhìn lại, Bàn Tử đã bị Tống tử đánh bay ra ngoài như một quả bóng da.

Nhưng Bàn Tử ra tay cũng thật sự tàn nhẫn, cây cuốc leo núi đã đập gãy một cánh tay của Tống tử.

Máu đen cứ thế tuôn ra!

Chương 644

Nhưng thứ đó dường như hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trên tay, cánh tay còn lại vẫn tiếp tục đuổi theo Bàn Tử. "Tôi nói này, các người còn đứng xem náo nhiệt, Bàn gia thật sự sắp về chầu trời rồi!" Bàn Tử không nhịn được hét lên.

Lúc này Tống tử đã đến gần Bàn Tử.

Tuy nó không có chân, nhưng vô số xúc tu dưới chân lại vô cùng linh hoạt, cứ như thể nó sinh ra đã như vậy.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính một cái, thấy cậu ta đã băng bó xong vết thương trên tay.

Lập tức không chậm trễ nữa, vớ lấy Hắc kim cổ đao đuổi theo Tống tử.

Cùng lúc đó, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh ở bên cạnh cũng ra tay.

Cả hai đã có kinh nghiệm từ trước, lần này không còn xông vào một cách liều lĩnh nữa.

Giải Thiên Linh chỉ vào đầu của Tống tử nói: "Chặt đầu nó thử xem!" Nói xong, cửu tiết tiên trong tay đã vung ra.

Loại cửu tiết tiên này của cô không phải làm bằng dây thừng, mỗi một đốt đều được làm bằng thép tinh luyện.

Giữa các đốt có một vật hình vòng tròn nối liền, tính linh hoạt rất cao.

Một số người luyện võ đều biết, song tiết côn luyện tập rất dễ làm mình bị thương.

Mà cửu tiết tiên này thực ra cũng tương tự, muốn luyện tốt nó là vô cùng khó.

Nhưng một khi đã nắm vững, nó cũng vô cùng đáng sợ.

Đốt đầu tiên của cửu tiết tiên, mũi nhọn sắc bén như dao găm.

Giải Thiên Linh vung tay một cái, đốt đầu tiên kéo theo cả sợi cửu tiết tiên đâm về phía gáy của Tống tử.

Nhưng da của Tống tử khô héo như gỗ mục.

Đốt cuối cùng của cửu tiết tiên cũng chỉ đâm vào được nửa tấc.

Nhưng lúc này Giải Thiên Linh đã xông tới, tay cầm cán của cửu tiết tiên, dùng sức đẩy mạnh.

Lập tức cả đốt thứ chín của cửu tiết tiên cắm sâu vào cổ của Tống tử.

Tống tử bị đẩy mạnh đập vào tường.

Bàn Tử thấy vậy vội lùi lại tránh đi.

Gần như cùng lúc Hắc Hạp Tử cũng đã đến, cây lượng ngân trường thương rung lên, trong nháy mắt xuyên qua ngực Tống tử, ghim nó lên tường.

Cuối cùng là Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này ánh mắt lạnh như băng, cũng không biết có phải vì Ngô Bất Chính bị thương hay không.

Dù lúc này Tống tử đã bị khống chế, nhưng anh vẫn không có ý định dừng tay.

Hắc kim cổ đao lóe lên, lập tức một vệt máu tươi văng lên tường.

Cả cái đầu của Tống tử trực tiếp bị chặt đứt.

Bàn Tử lúc này vừa vớ lấy cây cuốc leo núi định đến giúp, kết quả thấy cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt. "Tiểu... tiểu ca, lần sau đừng nhanh như vậy, Bàn gia tôi còn chưa ra tay mà!" Bàn Tử ngượng ngùng nói.

Tần Vũ không trả lời anh ta, quay người đi về phía Ngô Bất Chính.

Bàn Tử thấy tay Ngô Bất Chính quấn băng gạc, lập tức hiểu ra, cười nói: "Ồ!

Thiên Chân bị thương rồi, thảo nào tiểu ca anh tức giận như vậy, vậy thì không sao không sao rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa chạy tới.

Giải Thiên Linh cảm thấy ghê tởm, mấy người đàn ông to xác mà cứ như đang yêu đương.

Thế là cô tự mình đi nghiên cứu thi thể kia.

Hắc Hạp Tử thấy không còn nguy hiểm, thu lại cây lượng ngân trường thương, sau đó ngồi xuống một tấm ván gỗ bên cạnh cười nói: "Tần Vũ tiểu ca phải không, huynh đệ nghiêm túc hỏi này, có hứng thú hợp tác với tôi không?" "Kiếm được tuyệt đối nhiều hơn đảo đấu!" Tần Vũ nhìn ông ta một cái không nói gì.

Ngô Bất Chính lại cười nói: "Hắc gia, bạn của tôi ông cũng muốn lừa à!" "Danh tiếng của Hắc Hạp Tử ông trong giới ai mà không biết, nghề chính là mát-xa, nghề phụ là đảo đấu!" "Nếu mát-xa thật sự kiếm được nhiều tiền như vậy, ông còn chạy ra ngoài làm nghề phụ làm gì!" "Này!

Cậu!" Hắc Hạp Tử bị nói đến rất bất lực, nói: "Ngô Bất Chính, tôi không hiểu, Tần Vũ tiểu ca này thân thủ lợi hại như vậy, rốt cuộc cậu đã tốn bao nhiêu tiền để thuê được vậy?

Cậu ra giá đi, tôi thuê lại được không!" Ngô Bất Chính thấy vậy cười cười không nói gì.

Bàn Tử ở bên cạnh thấy thế liền tiếp lời: "Huynh đệ, cái này thì cậu không biết rồi, tôi đã nói từ trước, tiểu ca bảo vệ Thiên Chân nhà chúng tôi không lấy tiền!" "Một xu cũng không tốn!

Sao cậu lại quên rồi!" "Một xu không tốn?

Sao có thể, thời buổi này còn có người lao động miễn phí à?" Hắc Hạp Tử tỏ vẻ không tin.

Bàn Tử lại cười nói: "Cậu có hiểu cái gì gọi là 'vì yêu mà phát điện' không?" "Vì yêu mà phát điện?

Ý gì?" Hắc Hạp Tử nghe mà đầu óc mơ hồ.

Bàn Tử lại cười nói: "Ý là, tiểu ca giúp Thiên Chân, không phải vì tiền, mà là vì tình yêu!" "Cút đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy mặt đầy ngượng ngùng, nhưng nhìn Tần Vũ vẫn đang kiểm tra vết thương của mình.

Chương 645

Cậu bất giác cảm thấy có chút... "Này này nhìn kìa, Thiên Chân đỏ mặt rồi kìa!" Bàn Tử đột nhiên cười nói.

Ngô Bất Chính còn muốn phản bác, đột nhiên Giải Thiên Linh ở bên cạnh lên tiếng: "Các người đừng đùa nữa, thi thể này có vấn đề, nó dường như không phải là của ngôi mộ cổ này, Uông Tàng Hải là người cuối thời Nguyên đầu thời Minh!" "Nhưng trên ván quan tài của thi thể này ghi chép lại là một nơi tên là Đông Hạ quốc, đây căn bản không phải là người cùng một nơi, sao lại được chôn cùng nhau?" "Được!" Bàn Tử nghe vậy đáp lời.

Sợ nhất là không có cách, chỉ cần có cách là có thể thử.

Tục ngữ nói hay, có phương pháp thì cứ làm, không có phương pháp thì sáng tạo ra phương pháp cũng phải làm.

Nghe Lương Quỳnh nói giết kiến chúa là có thể giải tán cả đàn kiến, trong đầu Bàn Tử lập tức nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Anh ta vừa ra hiệu cho mọi người tiếp tục chạy, vừa một mình chạy về một phía.

Đồng thời trong tay đã lại mò ra hẳn mười ống nổ.

Mười ống nổ trước đó có lẽ đã ném lệch, dẫn đến việc không thể nổ chết hoàn toàn kiến chúa.

Lần này Bàn Tử chuẩn bị chơi lớn luôn.

Anh ta nhanh chóng buộc mười ống nổ lại, sau đó quẹt một ít nhiên liệu rắn, rồi dừng lại.

Lúc này kiến chúa phía sau chỉ còn cách anh ta bảy tám mét.

E rằng chưa đầy năm giây là có thể đuổi kịp.

Mà phía sau kiến chúa là cả một biển kiến đen kịt.

Thông thường mà nói, khả năng di chuyển của kiến chúa rất yếu, nó chủ yếu phụ trách sinh sản.

Nhưng kiến chúa của đám kiến hành quân sa mạc này, tốc độ lại nhanh đến kinh ngạc.

Nó bỏ xa đàn kiến ở phía sau.

Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, châm lửa ống nổ rồi ném thẳng về phía kiến chúa sau lưng.

Theo tốc độ này, ước tính thời điểm phát nổ chính là lúc kiến chúa tiếp cận ống nổ.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, con kiến chúa kia thấy có thứ ném tới, lại trực tiếp nuốt vào bụng.

Miệng của kiến chúa rất nhỏ, trong nháy mắt a-xít kiến đã làm tắt kíp nổ.

Ngay cả nhiên liệu rắn cũng không ăn thua.

Lương Quỳnh thấy vậy hét lên: "Như vậy không được, đám kiến hành quân sa mạc này có lượng a-xít kiến rất đậm đặc, giết người cũng dựa vào thứ này!" "Ống nổ bị nó nuốt rồi, ngọn lửa sẽ tắt!" Bàn Tử nghe vậy lại nổi khùng, lạnh lùng nói: "Vốn dĩ còn không muốn để nó chết quá khó coi, đã như vậy, thì đừng trách Bàn gia ta thiên vương cái địa hổ!" Nói xong, Bàn Tử vác khẩu AK do Liên Xô sản xuất lên, chỉ nghe một tiếng "Bằng", một viên đạn bay ra trong nháy mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "BÙM", miệng của con kiến chúa phía sau lập tức nát bét.

Tiếp theo là toàn bộ cơ thể của kiến chúa, vỡ tan từng mảnh, hóa thành những quả cầu lửa bay ngược về phía sau.

Vô số quả cầu lửa lập tức thiêu cháy không ít kiến.

Bàn Tử thấy vậy vẫn chưa cam tâm, ném cả hộp nhiên liệu rắn ra ngoài.

Giơ súng lên "Bằng bằng" thêm hai phát nữa.

Nhiên liệu rắn lập tức nổ tung, đàn kiến phía sau lập tức bùng cháy một mảng lớn.

Đến lúc này Bàn Tử mới hài lòng xoa xoa mũi cười nói: "Thế nào?

Hôm nay cũng để các người chứng kiến sự thần dũng của Bàn gia!" "Trong phòng livestream có tiểu thư nào vì sự thần dũng của tôi mà đến không?" "Nhớ để lại thông tin liên lạc nhé!" Bàn Tử đắc ý cười nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Mà lúc này trong phòng livestream, đạn mạc cũng nối đuôi nhau hiện lên.【Bàn gia trâu bò!】【Bàn Bàn uy vũ!】【Bàn gia, tiểu thư thì không có ai để lại số điện thoại đâu, hay là tôi để lại cho anh một số nhé?】【Haha!

Tôi cũng để lại một số, cổ vũ cho anh!】【Cho tôi một suất!】 Trong phòng livestream lập tức xuất hiện không ít số điện thoại.

Chỉ tiếc là toàn của đàn ông, Bàn Tử nhìn mà rất bất lực, nói: "Ai!

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly còn thiếu!

Xem ra người biết thưởng thức Bàn gia ta, vẫn chưa xuất hiện!" Ngô Bất Chính lúc này cũng lười để ý đến anh ta, mệt mỏi ngồi phịch xuống một cồn cát bên cạnh, cả người trực tiếp nằm thẳng cẳng ra.

Tần Vũ cũng mệt lả, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Lúc này trời đã hơi tối, đã đến lúc hoàng hôn.

Trong sa mạc, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn.

Chỉ có buổi sáng và buổi chiều tối là dễ chịu nhất.

Lúc này vừa thả lỏng, mọi người đều không còn chút sức lực nào, chỉ cảm thấy hai chân như đeo chì.

Nhưng Lương Quỳnh nói đúng, sau khi kiến chúa bị nổ chết, phần lớn kiến hành quân sa mạc khác cũng đều giải tán.

Tuy Bàn Tử đã dùng nhiên liệu rắn thiêu chết không ít, nhưng những thứ này làm sao có thể giết hết được.

E rằng không bao lâu nữa, một con kiến chúa mới sẽ lại xuất hiện.

Chương 646

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một tiếng đồng hồ, thực ra cũng là hết cách.

Mãn đại gia dắt đàn lạc đà không biết đã chạy đi đâu, trên người họ vừa không có nước vừa không có thức ăn.

Căn bản không dám chạy lung tung.

Mọi người trong lòng không khỏi có chút lo lắng, liệu Mãn đại gia có trực tiếp tự mình quay về không.

Nếu vậy, họ có thể thật sự gặp nguy hiểm.

Ngô Bất Chính khuyên nhủ: "Mọi người yên tâm, người như Mãn đại gia không thể nào bỏ chúng ta lại được!" "Tôi tin chắc ông ấy nhất định sẽ quay lại!" Mọi người chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng, một tiếng sau.

Khi trời sắp tối hẳn, Mãn đại gia cuối cùng cũng dắt đàn lạc đà tìm thấy nhóm Tần Vũ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mãn đại gia, Bàn Tử kích động đến mức suýt nữa thì hôn Mãn đại gia một cái.

Mọi người đã sớm mệt lả, ai nấy đều ăn uống không ngừng nghỉ.

Mãn đại gia nhìn mọi người dường như có lời muốn nói, nhưng thấy bộ dạng của họ như vậy lại thôi.

Mãi cho đến khi mọi người ăn uống xong, ông mới lên tiếng: "Các vị này, có một chuyện, tôi phải nói với các vị đấy mà!" "Sữa chua của chúng ta hết rồi đó mà, nước cứ theo cách các vị uống thì nhiều nhất là còn hai ngày nữa thôi đó mà!" "Bây giờ chúng ta quay về thì cũng phải ăn thịt lạc đà, uống máu lạc đà rồi!" "Cho nên, chúng ta đừng giày vò nữa, không quay về, thì thật sự không đi được nữa đâu mà!" Mọi người nghe những lời này, mới quay trở lại thực tại.

Tình hình Mãn đại gia nói họ không phải không biết, chỉ là không muốn nghĩ đến.

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Ai!

Đại gia, thực ra không phải chúng tôi muốn giấu ông, mà là thực sự hết cách rồi!" "Nói thật với ông, nếu chúng tôi không tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt, sớm muộn gì cũng chết!" "Cho nên, ngay từ đầu chúng tôi đã mang theo ý nghĩ không ra được mà đến đây!" "Nếu ông thật sự sợ hãi, hay là ông tự mình quay về đi!" "Để lại cho tôi một ít thức ăn và nước là được rồi!" "Ấy!

Thế không được!" Bàn Tử nghe vậy liền ngắt lời Ngô Bất Chính. "Thiên Chân cậu có bị ngốc không, nếu Mãn đại gia đi rồi, chúng ta dù có tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt cũng chết chắc!" "Đến lúc đó ra ngoài không có lạc đà, cậu cõng mọi người đi à, đi bằng hai chân mà cậu có thể đi ra khỏi đây, Bàn gia tôi theo họ cậu!" Ngô Bất Chính vỗ trán, nói: "Ai!

Lỗi của tôi, còn tưởng đây là thành phố lớn giao thông thuận tiện!" "Nói như vậy, Mãn đại gia ông lại phải vất vả tiếp tục đi cùng chúng tôi rồi!" Mãn đại gia nói: "Ấy ấy không được đâu mà, trước đó chúng ta đã nói rồi, các người cứ thay đổi liên tục!" "Thức ăn là chuyện nhỏ, bây giờ mấu chốt là chúng ta không còn nhiều nước nữa đó mà!" Lương Quỳnh thấy họ nói không ra đâu vào đâu liền lên tiếng: "Mãn đại gia, ông đừng vội, tôi cảm thấy chúng ta đã rất gần cổ thành Tinh Tuyệt rồi!" "Bây giờ quay về còn phải giết lạc đà ông chắc chắn cũng không nỡ, hay là chúng ta tìm thêm thử xem, nhỡ đâu tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt, bổ sung nguồn nước xong, chúng ta quay về thì lạc đà không phải chết nữa đúng không!" Lời này của Lương Quỳnh đã nói trúng tim đen của Mãn đại gia.

Ngoài việc bổ sung nguồn nước không cần giết lạc đà, còn một điểm nữa là nếu thật sự tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt, nói không chừng có thể tìm thấy thi thể của con trai ông. "Vậy các người có chắc chắn chúng ta đang ở gần cổ thành Tinh Tuyệt không?

Lão già tôi sống ở đây bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy tòa thành cổ nào!" Mãn đại gia nói.

Lương Quỳnh nghe vậy cười nói: "Cái này ông phải hỏi anh ấy, ở đây chúng ta chỉ có anh ấy tinh thông thiên tinh phong thủy!" "Đã đến nơi này rồi, có tìm được hay không, cũng đều trông cậy vào anh ấy!" Lương Quỳnh vừa nói vừa nhìn về phía Tần Vũ.

Theo đó, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều đổ dồn vào Tần Vũ.

Có tìm được cổ thành Tinh Tuyệt hay không, bây giờ quả thực phải trông vào anh rồi!

Mọi người nghe đến đây đều sững sờ.

Ngô Bất Chính rất hứng thú với mấy thứ này, vỗ vỗ Tần Vũ ra hiệu mình không sao, rồi lập tức chạy qua đó.

Thứ ghi chép lại những điều này là một vài dòng chữ, được khắc trên ván quan tài.

Nhưng tấm ván này đã bị Tần Vũ chém thành hai nửa, sau khi ghép lại thì cũng miễn cưỡng đọc được toàn bộ.

Những dòng chữ trên ván quan tài là cổ ngữ, không phải văn tự của nước Đông Hạ, nên mọi người đều có thể đọc hiểu.

Thậm chí không ít người trong phòng livestream cũng có thể hiểu được đại khái ý nghĩa.

Nội dung tổng thể đại khái như sau: Năm đó Uông Tàng Hải từng từ nước Đông Hạ mang về hai bộ hài cốt, là một cặp vợ chồng.

Để tỏ lòng kính trọng, cả hai bộ hài cốt này đều được đặt trong quan tài làm từ gỗ trinh nam tơ vàng.

Khi khâm liệm lại, ông ta phát hiện nữ thi lại chết trong lúc đang mang thai.

Đây cũng là lý do vì sao họ tìm thấy con Hạn Bạt lông trắng trong chiếc quan tài gỗ trinh nam tơ vàng trước đó.

Uông Tàng Hải đã đặt hai chiếc quan tài này vào trong nhĩ thất để bồi táng, nhưng vô tình thế nào lại đều bị nhóm Tần Vũ phát hiện.

Ngô Bất Chính nói tiếp: "Người đàn ông này, hẳn là một vị tướng quân của nước Đông Hạ, từng lập nên chiến công hiển hách, thậm chí còn từng nhận được phần thưởng cao quý nhất của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ!" "Cụ thể là gì thì không nói, nhưng tôi nghi ngờ cơ thể đầy côn trùng mặt người của ông ta có lẽ liên quan đến những phần thưởng này!" "Tôi nhớ gần núi tuyết lớn, nếu có suối nước nóng ngầm hoặc nguồn nhiệt, đúng là sẽ có rất nhiều con rết lớn thế này!

Cũng có thể là cuốn chiếu!" "Những hình khắc trên bình sứ mà Bàn Tử phát hiện lúc trước, có lẽ ghi lại chính là một tòa cung điện nằm trên một ngọn núi tuyết nào đó!" "Kết hợp với tình hình hiện tại, tôi nghi ngờ năm đó Uông Tàng Hải có thể đã xây dựng một công trình cung điện khổng lồ nào đó cho nước Đông Hạ!" "Nhưng tại sao ông ta lại có giao thiệp với một quốc gia gần như không được ghi chép trong lịch sử như vậy, thì thật khó nói!" "Hơn nữa ở đây còn một điểm đáng ngờ, đó là rốt cuộc chủ nhân của ngôi mộ thuyền đắm này là ai!" "Từ đầu đến cuối, Uông Tàng Hải chưa bao giờ nói đây là ngôi mộ ông ta xây cho chính mình!" Mọi người nghe xong trong lòng đều rất nghi hoặc.

Uông Tàng Hải quả thực chưa từng nói đây là ngôi mộ xây cho mình, nhưng ngôi mộ dưới đáy biển này rõ ràng là do ông ta xây dựng.

Bức bích họa trên bình sứ, có lẽ cũng là ông ta muốn khoe khoang mình từng xây dựng một công trình cung điện lớn như vậy nên mới để lại.

Nhưng nói đi nói lại, vậy ngôi mộ thuyền đắm này rốt cuộc được xây cho ai?

Chẳng lẽ lại xây chỉ để kỷ niệm tòa cung điện mình đã dựng nên sao? "Bàn gia thấy nhé, các cậu đúng là lo chuyện bao đồng!" "Các cậu quan tâm Uông gì đó Tàng Hải xây cái mộ thuyền đắm này làm gì!" "Việc chúng ta cần làm bây giờ là mau tìm lối ra, rồi xông thẳng đến phòng mộ chính!" "Cậu tìm Lương Quỳnh của cậu, tôi mò minh khí của tôi, rồi mau chóng ra ngoài là xong!" "Cái ông Uông gì đó, thích làm gì thì cứ để ông ta làm, đúng không!" Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột nói.

Lời này của anh ta nghe có vẻ thô thiển, nhưng đúng là chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

Phát hiện này của Giải Thiên Linh tuy thú vị, nhưng so với lời nguyền liên quan đến tính mạng thì cũng không còn quan trọng nữa.

Ngô Bất Chính nói: "Câu này của Bàn Tử nói trúng trọng điểm rồi, chúng ta vẫn nên mau tìm lối ra thôi!" "Tìm được Lương Quỳnh và những người khác mới là quan trọng nhất!" Mọi người gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa mà bắt đầu tìm lối ra.

Tuy nhiên, khi ánh mắt mọi người rời khỏi những tấm ván quan tài kia, họ đột nhiên ngây người.

Lối vào nhĩ thất vốn đã biến mất, lúc này lại xuất hiện.

Chương 647

"Ngôi mộ này rất kỳ quái, chúng ta mau quay lại đường hầm đi, kẻo lát nữa lối ra của nhĩ thất lại biến mất!" Ngô Bất Chính vội vàng nhắc nhở.

Mọi người gật đầu, lập tức lùi ra ngoài.

Vừa quay lại đường hầm, mọi người phát hiện nơi này không hề thay đổi, vẫn y hệt như lúc họ vào nhĩ thất.

Đây cũng coi như là trong cái rủi có cái may.

Bên tay phải của họ là một phòng mộ khác, có lẽ chính là lối thông đến phòng mộ chính.

Mọi người không chần chừ, trực tiếp vào gian mộ thất này.

Và khi bước vào, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy bên trong gian mộ thất này, lại chẳng có thứ gì cả.

Chỉ có một hồ nước lớn đường kính gần mười mét, gần như chiếm trọn cả phòng mộ.

Tuy suốt quãng đường đi qua, các nhĩ thất khác về cơ bản đều có hồ nước, nhưng hồ nước lớn như thế này, mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bàn Tử chỉ vào một kiến trúc giống như bồn tắm ở giữa hồ nước, cười nói: "Ây da, chủ nhân ngôi mộ này tám phần là một người thích tắm gội, không có việc gì làm là thích đi tắm, nên mới xây một cái bồn tắm lớn như vậy ở đây!" "Gã này mà ở thời hiện đại, chắc có thể ngâm mình trong nhà tắm công cộng cả ngày!" Ngô Bất Chính và những người khác bị chọc cho dở khóc dở cười.

Lời giải thích này của Bàn Tử tuy là nói bừa, nhưng cũng có một chút khả năng.

Dù sao thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, ngay cả Tống tử trông như quái vật họ cũng đã gặp, gặp một chủ mộ thích tắm cũng chẳng có gì kỳ lạ. "Cứ tìm thử trước đã, nơi này đã đến cuối đường rồi, hẳn là còn có ám đạo gì đó chứ!" Ngô Bất Chính nói.

Đường hầm đến đây là hết, ở đây lại không có quan tài, e rằng phòng mộ chính hẳn là ở gần đây.

Mọi người tản ra tìm kiếm.

Tuy nhiên, tìm cả buổi vẫn không thu hoạch được gì.

Lúc này mọi người cũng đã mệt lử, Ngô Bất Chính liền gọi mọi người ăn chút gì đó, vừa ăn vừa bàn.

Ăn gần xong, Bàn Tử không nhịn được nói: "Tôi thấy chúng ta đều nhầm rồi, trong phòng mộ này chẳng có gì cả!" "Chỉ có một cái hồ nước lớn thế này, tôi nghi ngờ phòng mộ chính nằm ngay trong hồ nước đó!" "Hay là lát nữa chúng ta xuống xem thử?" Mọi người nghe vậy cũng thấy có lý.

Cả phòng mộ chỉ có cái hồ nước lớn này là nổi bật nhất, họ cũng không tìm thấy lối vào nào khác.

Nếu dưới hồ nước cũng không có lối đi, vậy thì chỉ có thể thu dọn đồ đạc quay về.

Nhưng thiết bị lặn của họ có hạn.

Thiết bị của Bàn Tử và Tần Vũ đã bị bỏ lại trong nhĩ thất lúc mới vào.

Chỉ có ba người Ngô Bất Chính mang theo thiết bị lặn.

Vì vậy chỉ có thể hai người dùng chung một bộ.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phân cho Bàn Tử và Hắc Hạp Tử một bộ.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính dùng chung một bộ, Giải Thiên Linh dùng riêng một bộ.

Dù sao cô ấy cũng là con gái, cần được chăm sóc một chút.

Mọi người phân chia xong, chuẩn bị xuống nước.

Nhưng lúc này, Tần Vũ dường như đã phát hiện ra điều gì, vội ngăn mọi người lại: "Khoan đã!" Mọi người không hiểu, đều nhìn anh.

Ánh mắt Ngô Bất Chính cũng lộ vẻ dò hỏi.

Tần Vũ lại không nói gì, tung người nhảy thẳng lên bồn đá ở giữa.

Sau đó mới nói: "Cái bồn đá này còn chưa kiểm tra!" Mọi người nghe vậy mới hiểu ra.

Dù sao cũng chỉ còn lại cái bồn đá này, diện tích cũng không lớn, thế là họ liền chờ đợi.

Nếu thật sự có cách không cần xuống nước thì cũng tốt.

Mọi người nhìn Tần Vũ, chỉ thấy anh duỗi lòng bàn tay ra, áp sát vào toàn bộ bồn đá, sờ từng tấc một.

Thoáng cái đã kiểm tra gần hết một vòng, nhưng vẫn không có phát hiện gì.

Ngay lúc mọi người đã không còn hy vọng gì nữa, bỗng nhiên thân hình Tần Vũ khựng lại, ngay sau đó hai ngón tay dài bất thường lập tức bấm vào thứ gì đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe trong hồ nước vang lên một tiếng "cạch", rồi mặt nước vốn phẳng lặng lại xuất hiện mấy vòng xoáy!

Đồng thời, toàn bộ nước trong hồ lại đang nhanh chóng được rút ra.

Ở một bên hồ nước, xuất hiện một cầu thang đá, xoắn ốc đi xuống không biết thông đến đâu.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Tần Vũ lại không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào, cứ như thể mọi người đang nhìn trời mây chứ không phải anh. "Tiểu ca, đi suốt quãng đường này tôi cũng chẳng thấy cậu dùng cái thuật Thiên Tinh Phong Thủy gì đó, rốt cuộc cậu có biết không vậy!" Bàn Tử nói chuyện rất thô, mở miệng hỏi.

Ngô Bất Chính vội vỗ vai anh ta: "Cậu nói thừa không, cậu chưa xem tập ở mộ Hiến Vương à, trình độ phong thủy của Tiểu ca còn trên cả Hắc Lão Lục đấy!" "Nếu cả cậu ấy cũng không tìm được, thì chúng ta có thể nghỉ rồi!" "Cũng phải ha!" Bàn Tử cười gãi đầu rồi nói.

Mà Lương Quỳnh đứng bên cạnh lúc này cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn Tần Vũ, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Mãn đại gia ở bên cạnh ra sức khuyên mọi người quay về.

Chương 648

Không phải ông ta nhát gan, chỉ là khi một người có chấp niệm chưa hoàn thành, sẽ luôn đặc biệt trân trọng tính mạng của mình.

Nếu bây giờ có người nói với ông, hài cốt của con trai ông ở phía trước mười cây số, cho dù không cho ông một giọt nước hay một hạt lương thực, ông cũng dám một mình đi đến.

Tần Vũ nhìn lên trời, lúc này đêm đen đã buông xuống.

Sao đã giăng đầy trời, mây trên sa mạc dường như rất mỏng, khiến cho những vì sao trên bầu trời trông vô cùng sáng rõ.

So với cảnh tượng mù mịt, thậm chí thường xuyên không thấy được một ngôi sao nào ở thành phố, quả thực là một trời một vực.

Cái gọi là Thiên Tinh Phong Thủy, nói trắng ra thực chất chính là quan sát tinh tượng, định cát hung, tìm long mạch, kiếm huyệt tốt.

Mặc dù trong sa mạc không có núi sông để tìm long mạch, nhưng thứ như long mạch lại vắt ngang gần như toàn bộ Việt Nam.

Cao đến núi tuyết Côn Luân, thấp đến băng xuyên dưới biển sâu.

Chỉ cần ở Việt Nam, long mạch đều tồn tại, chỉ là có cái là hiển long, có cái là ẩn long mà thôi.

Dưới đáy biển còn có long mạch đáy biển tồn tại, cho nên trong sa mạc thực chất cũng có long mạch, chẳng qua đều bị cát vàng vùi lấp, không thể nhìn thấy mà thôi.

Mà Thiên Tinh Phong Thủy chính là một phương pháp kết hợp tinh tượng trên trời, cùng với địa hình trong sa mạc, hướng chảy của các lòng sông cổ để định vị.

Xét về bản chất, nó thực chất là một môn học vấn lợi dụng nhị thập bát tú trong Bắc Đẩu Thất Tinh để phán định phong thủy cát hung.

Nếu để Tần Vũ tự mình học, e rằng không có mười mấy năm cũng không thể có thành tựu.

Nhưng may là anh trực tiếp kế thừa huyết mạch của Hồ Tư Lệnh, cho nên những thứ này đã sớm khắc sâu trong đầu anh.

Tần Vũ lấy la bàn ra, bắt đầu suy diễn.

Mọi người chờ đợi suốt mười phút, Bàn Tử có chút sốt ruột: "Tiểu ca?

Thế nào rồi?" Ngô Bất Chính trong lòng cũng có chút kỳ quái, đã gần mười phút rồi, lẽ nào vẫn chưa tìm được? "Tiểu ca, có phải xảy ra vấn đề gì không?" Tần Vũ vẫn không nói gì.

Mãn đại gia lúc này cũng có chút sốt ruột.

Cuối cùng, Tần Vũ đột nhiên xoay người lại, chỉ về một vị trí bên trái mọi người. "Ở đó!" Mọi người trong lòng đều giật mình, vội nhìn theo ánh mắt của anh.

Nhìn một cái, ai nấy đều không khỏi ngơ ngác.

Nơi Tần Vũ chỉ trừ cát vàng vẫn là cát vàng, làm gì có thành cổ nào! "Cậu trai trẻ, cậu đừng đùa chúng tôi nữa mà, nghe lão già này đi, chúng ta sáng mai lên đường quay về đi!" Mãn đại gia dường như đã hoàn toàn thất vọng, lại bắt đầu thúc giục mọi người quay về.

Thế nhưng Tần Vũ dường như rất chắc chắn, nơi anh chỉ tất nhiên chính là hướng thành cổ Tinh Tuyệt.

Thậm chí anh không nói một lời, cứ thế đi về hướng đó.

Lương Quỳnh là người thứ hai đi theo, dường như cũng không có chút nghi ngờ nào.

Bàn Tử thấy vậy liền đỡ Ngô Bất Chính dậy, phủi mông nói: "Được rồi, nếu Tiểu ca đã chắc chắn như vậy, vậy chúng ta đi thôi!" "Mãn đại gia, ông có muốn đi xem không!" Bàn Tử cười hỏi.

Mãn đại gia tức không chịu nổi, nói: "Lũ ranh con các người, đây là đi tìm cái chết à, hướng đó chẳng có gì cả, làm sao có thể có thành cổ được!" "Các người mà không đi, lão già này tự đi đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Đại gia, ông có từng nghĩ tại sao ông cứ mãi không tìm được hài cốt của con trai mình không?" Lời này vừa nói ra, Mãn đại gia lập tức sững người, không hiểu tại sao Ngô Bất Chính đột nhiên lại nói vậy.

Ngô Bất Chính cười cười nói: "Đại gia, nếu lần nào ông cũng bảo thủ như vậy, tôi dám chắc cả đời này ông cũng không tìm được nó đâu!" "Con trai của Mãn đại gia ông, chẳng lẽ lại không quen thuộc sa mạc sao?" "Nếu nó cũng bảo thủ như ông, tôi nghĩ cũng sẽ không xảy ra chuyện!" "Ông không đi mạo hiểm, ông có thể sẽ vĩnh viễn không tìm được nó, đi mạo hiểm có lẽ còn có khả năng tìm được!" Nói xong, Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều nữa, cùng Bàn Tử đuổi theo hướng của Tần Vũ.

Lời của Ngô Bất Chính dường như đã chọc trúng chỗ đau của Mãn đại gia.

Mãn đại gia đứng ngây người tại chỗ rất lâu.

Ngô Bất Chính nói đúng, con trai mình cũng lớn lên trong sa mạc từ nhỏ, rất rõ lúc nào nên quay về, lúc nào không thể đi sâu hơn nữa.

Nhưng nó vẫn xảy ra chuyện, mà mình bao nhiêu năm nay đều không tìm thấy nó trong sa mạc.

Vậy chỉ có thể nói lên một tình huống: Con trai mình không ở trong khu vực an toàn.

Cho nên lần nào mình cũng phải cân nhắc vấn đề quay về, cuối cùng đều không thể thực sự đi sâu vào sa mạc.

Làm sao có thể tìm được con trai mình đây? "Ai!

Đều là số mệnh cả, lão già này cũng liều một phen vậy!" Mãn đại gia nói rồi cũng dẫn đội lạc đà đi theo.

Đi đường đêm trong sa mạc tiết kiệm sức hơn ban ngày nhiều.

Dù sao buổi tối thời tiết cũng mát mẻ hơn, mọi người trước đây cũng từng thử đi đường ban đêm, lúc này cũng không cảm thấy có gì lạ.

Tuy nhiên, tình hình thực tế lại khác xa so với tưởng tượng của họ.

Ban đầu mọi người nghĩ Tần Vũ đã chắc chắn như vậy, có lẽ thành cổ kia chỉ cách một hai giờ đường.

Kết quả ai ngờ, đi suốt năm tiếng đồng hồ.

Thời gian đã đến một giờ sáng, họ vẫn chưa thấy thành cổ Tinh Tuyệt ở đâu.

Cuối cùng Bàn Tử thực sự buồn ngủ không chịu nổi, ngã một phát từ trên lạc đà xuống, đầu cắm vào trong cát vàng, làm một màn "trồng hành".

Chương 649

Mọi người thấy vậy cũng chỉ có thể xuống lạc đà nghỉ ngơi.

Mãn đại gia trong lòng có chút bất an, lấy ra tấm thảm của mình quỳ trên đất cầu xin Hồ Đại phù hộ.

Cầu nguyện xong, ông ta nói với mọi người: "Chúng ta nếu đi sâu hơn nữa, sẽ thật sự không về được đâu, đi tiếp về phía trước là nơi mà ngay cả Hồ Đại ông ấy cũng không quản nữa đâu!" "Mọi người còn chắc chắn muốn đi sâu hơn không?" Mọi người nghe vậy đều không nói gì, hiển nhiên họ rất tin tưởng Tần Vũ.

Nhưng người trong phòng livestream đã có người bắt đầu nản lòng, tới tấp khuyên mọi người không được thì về trước đi!

Giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt, lần sau chuẩn bị đầy đủ hơn rồi quay lại là được.

Cũng có người nói, có phải Tần Vũ định vị sai hướng rồi không, nên mới mãi không tìm được thành cổ ở đâu.

Tóm lại nói gì cũng có, người trong phòng livestream cũng không thể thống nhất ý kiến.

Bàn Tử lúc này nằm trên đồi cát, liếc mắt nhìn phòng livestream, tức giận nói: "Mẹ nó, đứa nào nói về chuẩn bị đầy đủ rồi đến lại lần nữa, mày còn muốn Bàn gia tao đi lại lần thứ hai, chịu khổ lần thứ hai à!" "Cái tính ngang bướng này của Bàn gia, một khi Tiểu ca đã nói thành cổ ở phía trước, vậy chúng ta cứ đi một mạch đến cùng!" "Dù sao cũng livestream toàn cầu, chúng ta cũng là vì sự nghiệp khảo cổ của Việt Nam, chết rồi còn có thể nhận được một lá cờ đỏ nhỏ cũng không tệ!" Mọi người đều lười để ý đến anh ta, biết anh ta lại đang chém gió.

Mãn đại gia thấy mọi người vẫn muốn tiếp tục đi về phía trước, liền lấy ra một đồng xu cứng nói: "Vậy chúng ta xem ý chỉ của Hồ Đại đi, rốt cuộc có nên đi tiếp không, Hồ Đại nói mới tính!" Nói rồi ông ta liền tung đồng xu lên, nói: "Mặt ngửa thì tiếp tục đi, mặt sấp thì phải quay về!" Lời ông ta vừa dứt, lập tức đồng xu kia lại cắm thẳng đứng trên mặt đất.

Mọi người thấy kết quả này không khỏi ngây người.

Mãn đại gia hét lên: "Thật sự không thể đi tiếp nữa đâu, mọi người tự xem đi, nơi này Hồ Đại cũng không quản nữa rồi!" Cảnh tượng này khiến Ngô Bất Chính và những người khác đều sững sờ.

Mọi người đều không ngờ hồ nước này lại là một cơ quan như vậy.

Trước đó Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh cũng không phải không nghi ngờ cơ quan có thể nằm trên cái bồn đá này, nhưng họ cũng không nghĩ rằng, sau khi kích hoạt cơ quan, nước lại rút xuống.

Phải biết rằng, diện tích của hồ nước này thực sự không nhỏ.

Thiết kế một cơ quan có thể rút cạn nước trong hồ cũng là vô cùng khó.

Mộ cổ dù sao cũng không phải hội chợ triển lãm công nghệ cao, mọi thứ đều phải xuất phát từ sự bền vững và thực dụng.

Trong mộ cổ, cơ quan dù tinh xảo đến đâu, dưới sự tàn phá của thời gian cũng không thể bảo tồn được bao lâu.

Mà thứ có thể bảo tồn vĩnh viễn, thường là những thứ như đá, hoặc nước, những thứ không bị ăn mòn.

Cơ quan của hồ nước này được xây dựng ngoài dự liệu của mọi người, nhưng cũng khiến họ hiểu ra rằng, dưới hồ nước này tất nhiên cất giấu một bí mật lớn.

Nếu không chủ mộ không thể nào tốn công tốn sức như vậy để xây dựng một cái hồ nước thế này.

Bàn Tử rất kích động, ba chân bốn cẳng đã đến trước cầu thang đá.

Những bậc thang đá này đều được đục vào vách đá của cả hồ nước, một bên lộ ra hoàn toàn lơ lửng.

Bàn Tử thử bước lên, sau đó lại nhảy hai cái, phát hiện bậc thang này khá chắc chắn. "Không sao, xuống được!" Bàn Tử gọi.

Mọi người nghe vậy cũng không nói nhiều, thu dọn đồ đạc.

Tần Vũ trực tiếp từ trên bồn đá nhảy xuống, sau đó cùng mọi người đi xuống cầu thang đá.

Phát hiện này khiến mọi người trong lòng đều rất kích động.

Nói không chừng họ có thể thuận theo cầu thang đá này đến phòng mộ chính, sau đó tìm được Lương Quỳnh và giáo sư Trần.

Khi mọi người dần dần đi xuống, tình hình bên trong hồ nước cũng dần hiện ra.

Cả hồ nước sâu khoảng bảy tám mét.

Độ cao này đối với một ngôi mộ thuyền đắm mà nói, đã thuộc loại rất cao rồi.

Dù sao xây mộ cổ trên thuyền, bản thân chiều cao cũng không thể quá cao. "Ây!

Dưới này có nước, mọi người cẩn thận, có thể sẽ có lỗ thoát nước!" Bàn Tử đột nhiên nhắc nhở.

Đồng thời mọi người cảm thấy chân mình lành lạnh, đã ngập trong nước.

Nước ở đáy hồ không hoàn toàn được rút cạn, nhưng mực nước cũng không cao, về cơ bản cũng chỉ đến bắp chân mọi người.

Ngô Bất Chính thử sờ soạng tình hình dưới nước, quả nhiên phát hiện rất nhiều lỗ thoát nước, nhưng đều không lớn, chỉ cần cẩn thận một chút chắc cũng không bị trật chân.

Dưới đáy hồ, sương nước lượn lờ, tầm nhìn rất thấp.

Mọi người đều bật đèn pin, dò dẫm tình hình xung quanh.

Bỗng nhiên Giải Thiên Linh ở bên cạnh hét lên: "Ai đó!" Nói xong, cây Cửu Tiết Tiên trong tay lập tức vung ra.

Hành động đột ngột của cô cũng khiến mọi người giật mình, còn tưởng là có Tống tử xuất hiện.

Tuy nhiên khi mọi người nhìn sang, lại sững sờ.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước, một vật đen sì đứng đó bất động.

Cửu Tiết Tiên quấn quanh cổ vật đó, nhưng nó vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Điều này khiến mọi người cảm thấy rất nghi hoặc.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh băng, không nói hai lời liền xông tới.

Chương 650

Ngô Bất Chính thấy vậy sợ anh gặp nguy hiểm cũng đi theo.

Lần này Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng không bình tĩnh được nữa, vội vàng đuổi theo.

Tuy nhiên khi mọi người nhìn thấy tình hình phía trước, lập tức đều sững sờ.

Hóa ra vật đen sì kia lại là một bức tượng đá, trông rất giống một con khỉ đá.

Bàn Tử thấy vậy liền cười nói: "Này cô em xinh đẹp, sao em cứ làm người ta giật mình thế, một con khỉ đá mà làm em sợ đến vậy à!" "Nếu em sợ, thì đứng sau lưng Bàn ca ca này, anh bảo vệ em!" "Đi chết đi!" Giải Thiên Linh lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến anh ta.

Hắc Hạp Tử thì đi tới hỏi: "Sao vậy?" Anh ta rất hiểu Giải Thiên Linh, đó cũng là một tay mò kim lão luyện từng trải qua sóng to gió lớn, sao lần này lại nhìn nhầm được?

Giải Thiên Linh cũng không làm bộ, nói: "Ngôi mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ tà dị, ngay cả Tống tử cũng quỷ dị như vậy!" "Tôi cũng có chút quá căng thẳng!" "Nhưng tôi có thể chắc chắn, vừa rồi lúc tôi chiếu đèn qua, rõ ràng thấy có thứ gì đó phản xạ ánh đèn!" "Tôi tưởng dưới này có người mặc đồ lặn, nên mới ra tay!" "Kết quả ai ngờ lại là một con khỉ đá!" "Phản quang?" Hắc Hạp Tử nghe vậy nhíu mày.

Con khỉ đá này sao có thể phản quang được chứ, điều này căn bản không thể nào!

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh nói: "Thứ này gọi là Định Hải

Thạch Hầu, trong nhiều sông lớn hồ lớn đều có thứ này!" "Cô nói nó có thể phản quang đúng là không thể nào, có lẽ là có thứ khác phản quang thôi!" "Có khả năng!" Giải Thiên Linh nói.

Bàn Tử thấy họ còn bắt chuyện, lập tức thúc giục: "Một con khỉ đá thôi mà cũng nói mãi, cũng chẳng đáng hai đồng, chúng ta mau tìm lối vào, đến phòng mộ chính thăng quan phát tài...

à không, tìm giáo sư Trần mới là quan trọng nhất, đúng không!" Mọi người thấy anh ta vội vàng như vậy, cũng không đi so đo với anh ta, lập tức bắt đầu tìm lối ra.

Ngô Bất Chính cảm thấy những con khỉ đá này có thể có cơ quan ẩn, liền muốn đến đó động thử xem.

Kết quả dùng sức cả buổi, lại chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng đành bất lực, anh ta chỉ có thể đi tìm Tần Vũ đến giúp.

Thế nhưng vừa tìm một cái, lòng anh ta lập tức lạnh đi.

Vì Tần Vũ, lại biến mất rồi! "Bàn Tử, Tiểu ca đâu!" Tim Ngô Bất Chính lập tức thắt lại, vội vàng hét lên.

Bàn Tử nghe vậy sững người. "Tìm Tiểu ca cậu hỏi tôi làm gì, hai người các cậu không phải ngày nào cũng dính lấy nhau, chỉ hận không thể xăm chữ 'yêu nhau trọn đời' lên người à!" "Sao?

Tiểu ca lại mất tích?

Tôi nói này, cậu đừng có lo hão!" "Tiểu ca lát nữa chắc chắn sẽ quay lại, có cậu ở đây cậu ấy không chạy xa đâu!" "Cái này gọi là gì nhỉ, cá không thể rời nước, dưa không thể rời giàn, chim không thể...

à thôi, tóm lại lát nữa cậu ấy chắc chắn sẽ về!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử lại không đứng đắn, cũng lười để ý đến anh ta, một mình cầm đèn pin đi tìm.

Trong lòng cũng có chút hối hận, lần này ra ngoài vội quá, quên mang theo dây thừng.

Nếu không nhất định phải buộc Tần Vũ vào người, cứ động một tí là mất tích thế này, ai mà chịu nổi.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử tìm ở một bên khác.

Bàn Tử thì tay không ngừng mò mẫm dưới nước.

Giải Thiên Linh thấy vậy rất kỳ lạ, hỏi: "Bàn Tử, anh mò gì dưới nước vậy?" Bàn Tử vẫn cúi đầu mò mẫm, đồng thời nói: "Tôi nói cho cô biết, dưới nước này hình như có thứ gì đó, vừa rồi chân tôi bị thứ gì đó đụng vào một cái, còn khá nặng!" "Ây ây, tìm thấy rồi!" Bàn Tử nói rồi thật sự từ dưới nước lấy ra một thứ.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh thấy vậy đều vội chạy qua.

Nhìn một cái, không khỏi đều sững sờ.

Đó lại là một bình dưỡng khí!

Loại bình dưỡng khí này không phải dùng để lặn, mà giống như bình dưỡng khí dùng cho người bị say độ cao ở những nơi có địa hình cao.

Phía trên có một cái miệng, vừa vặn có thể ngậm vào để hít thở.

Tình hình bình thường xuống mộ không ai mang thứ này, nhưng ngôi mộ dưới đáy biển này không giống, dưới này vì có áp lực nước, cho nên một số người có thể chất nhạy cảm có lẽ sẽ mang theo.

Ba người nhìn thấy thứ này, gần như đồng thời lộ ra một nụ cười.

Thứ này chắc chắn không phải của họ, vậy chỉ có một khả năng, là do nhóm giáo sư Trần để lại.

Trong đội ngũ do giáo sư Trần dẫn đầu lần này, bao gồm cả ông ấy, có ba người tuổi tác đã lớn, mang theo thứ này cũng có thể giải thích được.

Bàn Tử rất kích động, lập tức muốn đem phát hiện này nói cho Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Thế nhưng vừa quay đầu lại, anh ta lập tức ngây người.

Ngô Bất Chính cũng biến mất rồi.

Bàn Tử lập tức chửi thầm: "Hai người này sao đều biến mất cả rồi, trong cái mộ dưới biển này còn cùng nhau chơi trò biến mất, mẹ nó may mà là hai thằng đàn ông!" "Nếu là một nam một nữ, tôi còn tưởng đi làm chuyện gì mờ ám rồi chứ!" "Thiên Chân?" Bàn Tử thử gọi.

Mọi người cũng cảm thấy rất kỳ quái, không thể nào thần kỳ như vậy chứ, tung đồng xu mà nó cắm thẳng vào trong cát vàng, xác suất này cũng quá nhỏ rồi.

Nhưng lúc này họ lại thật sự gặp phải!

Đây rốt cuộc nên nói là vận may hay vận rủi đây? "Này này!

Mọi người mau nhìn phía trước!" Bỗng nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh lên tiếng gọi.

Mọi người sững sờ, vội nhìn về hướng cô chỉ.

Chương 651

Chỉ thấy trên đồi cát mênh mông phía trước, lại lờ mờ xuất hiện hai ngọn núi lớn dường như màu đen.

Hai ngọn núi lớn đó phảng phất như bị một chiếc rìu bổ đôi từ giữa, xa xa đối ứng nhau lại có cảm giác như Thiên Môn Sơn. "Chính là nó, chính là nó!

Đó chính là Trát Cách Lạp Mã sơn, thành cổ Tinh Tuyệt ở ngay đó!" Ngô Bất Chính cũng kích động nói.

Đồng thời vội vàng lấy ra cuốn sổ tay mà giáo sư Dương đưa cho anh trong ba lô.

Trong đó có kẹp mấy tấm ảnh, chính là ảnh của Trát Cách Lạp Mã sơn.

Ngô Bất Chính so sánh một chút, lập tức tim đập đến tận cổ họng, nội dung trên ảnh quả thực giống hệt như cảnh tượng trước mắt lúc này.

Giáo sư Dương nói tấm ảnh này là do một nhà thám hiểm của nước Điểu từng chụp.

Hiển nhiên ông ta chắc chắn cũng đã tìm đến đây.

Chỉ đáng tiếc sau khi trở về, ông ta đã phát điên, cũng không biết là do nguyên nhân gì.

Mọi người nghe được câu trả lời khẳng định của Ngô Bất Chính, lúc này đều hưng phấn hẳn lên.

Tìm được Trát Cách Lạp Mã sơn, có nghĩa là thành cổ Tinh Tuyệt cũng không còn xa nữa.

Mà có di tích thành cổ, thì tất nhiên có thể tìm được nguồn nước ngầm.

Bổ sung được nguồn nước, đường về cũng sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Mọi người cũng không còn để ý đến mệt mỏi, lập tức lên lạc đà tiếp tục đi.

Cho dù chỉ là đến Trát Cách Lạp Mã sơn sớm hơn vài phút cũng tốt.

Thế nhưng, tục ngữ nói rất hay, trông núi chạy chết ngựa.

Nhìn Trát Cách Lạp Mã sơn gần ngay trước mắt, nhưng mọi người lại đi thêm suốt bốn tiếng đồng hồ nữa, mới miễn cưỡng nhìn thấy chân núi Trát Cách Lạp Mã.

Mà lúc này đến gần họ mới phát hiện, Trát Cách Lạp Mã sơn này rốt cuộc hùng vĩ tráng lệ đến mức nào.

Mọi người mệt mỏi ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, nhìn ngọn núi màu đen khổng lồ kia, không khỏi cảm khái.

Trong sa mạc cửu tử nhất sinh, chịu bao nhiêu tội, ăn bao nhiêu khổ.

Cuối cùng cũng không uổng công, cuối cùng đã tìm được ngọn thần sơn Trát Cách Lạp Mã này.

Mọi người thực sự mệt không chịu nổi, lúc này đến chân núi cũng không có tâm trạng đi kiểm tra, nhân lúc còn hai ba tiếng nữa trời mới sáng, liền chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc mơ màng, Ngô Bất Chính mở miệng nhắc nhở: "Mọi người chú ý một chút các thiết bị điện tử, ngoài thời gian của thiết bị livestream ra, các thời gian khác e rằng đều đã bị nhiễu." "Thời gian cứ lấy của phòng livestream làm chuẩn!" "Truyền thuyết nói Trát Cách

Lạp Mã sơn là thần sơn của tộc Quỷ Động, có từ tính rất lớn, mọi người đều biết một chút!" Ngô Bất Chính nói rồi cũng mơ màng sắp ngủ thiếp đi.

Nói đến thiết bị livestream, ở đây phải giải thích một chút.

Tổ chương trình để làm ra chương trình 《Toàn Cầu Tham Bí》 này, số tiền đầu tư vào thiết bị livestream là vô cùng lớn.

Phải biết rằng, điều này cũng giống như bán rau vậy, bạn bán chính là rau, nhưng nếu rau cũng không có bạn còn có thể bán cái gì?

Tổ chương trình cũng theo đạo lý này, điểm nhấn của họ chính là livestream những chuyện kỳ lạ quái đản trong mộ cổ.

Nếu livestream cứ liên tục bị gián đoạn thì còn livestream cái nỗi gì?

Cho nên, những thiết bị livestream mà tổ chương trình chuẩn bị, có thể nói mỗi cái đều có giá trị không hề rẻ.

Dù là ở nơi có từ trường, điện trường mạnh, đều có thể đảm bảo vận hành ổn định.

Đương nhiên, điều này cũng có giới hạn.

Không phải nói tất cả mọi nơi đều có thể hoạt động ổn định.

Nhưng theo tình hình hiện tại, trừ khi là một số thiên thạch có tính phóng xạ cực mạnh có thể gây nhiễu, những nơi khác đều không có vấn đề gì.

Thử nghĩ xem, từ lực của khối đá từ tính ở mộ Hiến Vương Vân Nam đã rất lớn rồi, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến hiệu quả livestream.

Cho nên tổ chương trình càng huênh hoang tuyên bố, trừ khi bạn có thể tìm được một khối thiên thạch khổng lồ, và nó còn đang trong giai đoạn hoạt động, nếu không gần như không có nơi nào là không thể livestream được.

Đương nhiên, nếu bạn cứ cố nói phải đào xuống dưới đất mấy nghìn mét, mấy vạn mét đặt thiết bị livestream vào thử xem có livestream được không, thì đó hoàn toàn là nói cùn.

Dù sao cũng chưa nghe nói có ngôi mộ nào được chôn ở nơi sâu như vậy.

Nếu thật sự sâu đến thế, đó còn là mộ cổ sao, đó có thể đã trở thành chương trình khám phá bí ẩn của Trái Đất rồi.

Mọi người rất nhanh đều ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh kéo dài chưa đến mười phút, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "A!" hét lên chói tai phá vỡ sa mạc yên tĩnh.

Mấy ngày nay thần kinh của mọi người chưa lúc nào được thả lỏng, nghe thấy tiếng hét này, lập tức theo phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy.

Đại não sau khi khởi động lại trong giây lát, đều phân biệt được, âm thanh này chính là của Lương Quỳnh. "Lương Quỳnh, sao vậy?" Ngô Bất Chính vội mở miệng hỏi.

Mà lúc này Tần Vũ ở bên cạnh đã đứng dậy, bật đèn pin chuẩn bị đi tìm.

Nhưng anh còn chưa kịp đi, Lương Quỳnh đã từ xa chạy về, hét lên: "Phía trước có người chết!" "Mới chết không lâu, có thể là người của bọn trộm mộ!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, chỉ có Bàn Tử nhíu mày nói: "Cô nửa đêm không ngủ, chạy ra đó làm gì!" Lương Quỳnh nghe vậy sắc mặt trở nên rất kỳ quái, lúc trắng lúc xanh: "Đi vệ sinh!" Bàn Tử sững người, lập tức mặt già đỏ bừng.

Chương 652

Sao mình lại bỏ qua vấn đề này, họ đều là đàn ông, chỉ có Lương Quỳnh là phụ nữ, ngoài đi vệ sinh ra còn có thể đi làm gì. "Đừng nói nhảm nữa, đi xem sao đi, nếu không thế này cũng không ngủ yên được!" Ngô Bất Chính gọi.

Lúc này Tần Vũ đã đi đầu tiên về phía trước.

Mọi người cũng không dám chậm trễ, đi theo sau cũng mò mẫm về phía trước.

Trát Cách Lạp Mã sơn ở ngay phía trước.

Mà lúc này vị trí của mọi người, cách lối vào khe nứt của Trát Cách Lạp Mã sơn, thực chất cũng chỉ có hơn mười mét.

Trước đó vì quá mệt nên không đi qua.

Lúc này đi qua chưa đến một phút đã có thể nhìn thấy tình hình phía trước.

Ánh sáng đèn pin chiếu quá phân tán, không thể nhìn rõ tình hình phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng Lương Quỳnh chỉ.

Phát hiện quả nhiên ở vị trí dưới chân núi phía trước, dường như có một người đang nằm.

Người đó nằm trên đất bất động, giống như đang ngủ, nhưng lại giống như đã chết.

Bởi vì hai chân của người đó đã lún vào trong cát vàng.

Nơi này cũng không có bão cát, có lẽ là gió thổi cát vàng vùi chân người đó lại.

Tối nay quả thực có gió, lúc đi đường mọi người thỉnh thoảng đều phải phủi cát.

Dựa theo lượng cát trên người này để phán đoán, nếu thật sự đã chết, e rằng sẽ không quá hai tiếng. "Sao đây?

Có qua xem không?

Thời gian ngắn như vậy chắc sẽ không biến thành Tống tử chứ!" Bàn Tử nói.

Thế nhưng ngay sau đó anh ta cảm thấy dưới chân đạp phải thứ gì đó, vội dời chân ra xem, lại là một vỏ đạn đã bắn. "Mẹ kiếp, đạn của AK chế tạo tại Liên Xô!" "Mấy người này tám phần là trộm mộ thật!" Ngô Bất Chính nghe vậy nói. "Thân phận bây giờ đã xác định rồi, nhưng tình hình cụ thể thế nào chúng ta phải qua đó xem!" "Cũng không biết là bọn chúng tự giết lẫn nhau, hay là ở đây có thứ gì đáng sợ, buộc chúng phải nổ súng!" "Mọi người cẩn thận một chút!" Mọi người đều gật đầu, sau đó do Tần Vũ dẫn đầu, Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang qua, rồi mò mẫm đi tới.

Mãn đại gia không qua, ông ta nghe thấy có người chết thì rất sợ, nói cho cùng ai lại muốn tin con trai mình đã chết chứ.

Lỡ như con trai mình còn sống thì sao?

Cho nên ông ta không dám qua, nếu thật sự có hài cốt của con trai mình, Ngô Bất Chính và những người khác tự nhiên sẽ thông báo cho ông.

Đến lúc đó ông cũng có thể chuẩn bị tâm lý rồi mới qua.

Chỉ đáng tiếc, ông ta vẫn nghĩ nhiều rồi, thi thể ở đây hẳn đều là của bọn trộm mộ.

Thế nhưng dưới đầm nước lại chẳng có ai đáp lời anh.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng nhíu mày.

Không gian dưới đầm nước này chỉ lớn chừng đó, đi bộ chưa đến một phút là đã đi được một vòng.

Nếu không phải vì sương nước xung quanh quá dày đặc thì căn bản không có chỗ nào để trốn.

Sao hai người này lại biến mất không thấy tăm hơi như vậy.

Giải Thiên Linh nói: "Chúng ta cứ tìm thử xem, Tần Vũ đó thực lực mạnh có thể tự vệ, nhưng Ngô Bất Chính chắc sẽ không chạy lung tung đâu!" Mọi người gật đầu, định bụng sẽ đi tìm ngay.

Thế nhưng đúng lúc này, phía sau một trong những pho tượng Định hải thạch hầu lại có một luồng sáng lóe lên.

Ánh sáng đó rõ ràng là từ đèn pin phát ra.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: "Hay cho hai người các cậu, trốn sau này thì thầm to nhỏ à, để Bàn gia đây livestream một màn Brokeback Mountain cho hai người xem!" Nói rồi Bàn Tử liền chạy qua đó.

Nào ngờ vừa mới qua, một bàn tay bỗng từ phía sau đưa ra.

Ngay sau đó, miệng Bàn Tử đã bị bịt lại.

Một giọng nói vang lên khe khẽ bên tai anh: "Đừng kêu, là tôi Thiên Chân đây, các người xem!" Bàn Tử cũng giật nảy mình, sao Ngô Bất Chính lại một mình trốn ở đây, lại còn không cho anh nói chuyện.

Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh cũng đã chạy tới.

Thế nhưng chưa kịp mở miệng, họ bỗng thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Phía sau pho tượng Định hải thạch hầu đó, Tần Vũ đang ngồi xổm trên mặt đất, chải tóc trước một tấm gương đá!

Động tác đó trông yểu điệu thướt tha, ngón tay hoa lan cùng thần thái chẳng khác gì một người phụ nữ.

Bàn Tử nhìn mà hít một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm chửi: "Mẹ nó, chắc là bị nữ quỷ nhập rồi, sao lại giống thiếu nữ chưa xuất giá thế kia, còn chải tóc nữa!" Người trong phòng livestream thấy cảnh này lại bật cười.

Họ không có mặt ở hiện trường, không thể cảm nhận được sự rùng rợn khi thấy một cảnh tượng quỷ dị như vậy ở nơi này.

Một số người thậm chí còn đùa cợt.

Chương 653

【Vãi, phát hiện động trời, Tần tiểu ca lại là con gái】【Tần Vũ: Thôi được, tôi ngả bài đây, thực ra tôi là con gái】【Haha, bảo sao Tần tiểu ca đối với Lương Quỳnh cứ mãi không nóng không lạnh, đến lượt Ngô Bất Chính thì lại tận tâm như vậy, hóa ra tiểu ca là con gái】【Mẹ nó, não mấy người úng hết rồi à, đây là trong cổ mộ đấy, tiểu ca sao có thể là con gái được, động tác này rõ ràng là bị quỷ nhập tràng rồi】【Vãi...】Người trong phòng livestream lập tức im lặng.

Mà sự thật còn đáng sợ hơn nhiều so với lời người này nói.

Lúc này, dù là Bàn Tử, Hắc Hạp Tử hay Giải Thiên Linh, tất cả mọi người đều nín thở.

Tuy họ không thể qua đó, nhưng vì góc nhìn trong livestream là của Tần Vũ nên những gì anh thấy lúc này mọi người đều có thể thấy được.

Ngô Bất Chính cũng không dám nói chuyện, bèn gửi một bình luận trong phòng livestream:【Trước mặt anh ấy là một tấm gương đá, chữ viết trên đó không khó hiểu】【Nói rằng, chủ nhân ngôi mộ này từng xây dựng một cung điện lơ lửng trên trời, chỉ người có duyên mới có thể thấy được lối vào cung điện này!】【Tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao tiểu ca lại đột nhiên như vậy!】Giải Thiên Linh thấy vậy liền nói:【Cậu không phải là người hiểu rõ anh ta nhất sao?

Cũng không nhìn ra được à?】Bàn Tử xen vào:【Họ hiểu nhau trên phương diện thể xác ấy mà】【Cút!

Thằng béo chết tiệt, lúc nào rồi mà mày còn đùa được!】Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử lại chẳng thèm để ý, nói:【Theo tôi thì cứ trực tiếp qua đó hỏi, tiểu ca thì có ý xấu gì được chứ?】【Đừng hoảng, tôi có cách này!】Bắc Hạp Tử bỗng nói.【Tình huống của Tần Vũ không ngoài hai khả năng, thứ nhất là bị nữ quỷ nhập, nếu vậy thì khi thấy chúng ta anh ta chắc chắn sẽ bỏ chạy】【Thứ hai, anh ta chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó nên mới làm vậy, nếu vậy thì lát nữa anh ta chắc chắn sẽ giải thích cho chúng ta】【Cho nên, chúng ta có thể tản ra trước, chặn đường đi của anh ta, lát nữa anh ta chạy hay giải thích thì sẽ rõ cả thôi!】Mọi người nghe vậy mắt đều sáng lên.

Phân tích này của Hắc Hạp Tử quả thực rất xác đáng, gần như đã phân tích hết mọi tình huống của Tần Vũ.

Rốt cuộc là bị nữ quỷ nhập tràng hay vì lý do khác, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Nói là làm, mấy người liền âm thầm tản ra bốn hướng chờ đợi.

Và gần như cùng lúc bốn người vào vị trí, ngón tay hoa lan trong tay Tần Vũ cũng dừng lại, dường như đang kiểm tra lại lớp trang điểm cuối cùng trước gương.

Bàn Tử cảm thấy buồn cười, nghĩ rằng sau này bị người trong phòng livestream cắt ảnh ra, e rằng tiểu ca sẽ nổi tiếng toàn tập.

Thế nhưng đúng lúc này, Tần Vũ bỗng nhiên động đậy, đứng dậy rồi chạy về phía Hắc Hạp Tử.

Hắc Hạp Tử thấy vậy liền hét lên: "Chắc chắn là bị nữ quỷ nhập rồi, chuẩn bị đồ nghề!" Nói rồi anh ta liền lấy ra chiếc hộp gỗ màu đen.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cảm thấy rất kỳ lạ.

Với thể chất của Tần Vũ, máu Kỳ Lân khiến cả thi mị ngàn năm cũng phải quỳ lạy, sao có thể bị nữ quỷ nhập được chứ?

Có khả năng đó không?

Hai người đang nghĩ ngợi, chỉ trong khoảnh khắc do dự đó, Tần Vũ đã lao đến trước mặt Hắc Hạp Tử.

Anh tung một cú đá, đá bay chiếc hộp gỗ Hắc Hạp Tử vừa mở, khiến nó đóng sập lại.

Hắc Hạp Tử thấy vậy liền giơ tay ra tóm, nhưng Tần Vũ xoay người một cái, vỗ một chưởng, trực tiếp né được tay của Hắc Hạp Tử.

Cả người anh nhanh chóng lao đến mép đầm nước.

Ngô Bất Chính nhìn mà không hiểu, bèn cất tiếng gọi: "Tiểu ca, rốt cuộc anh bị sao vậy?" Lúc này mọi người đều đã lao về phía đó.

Vừa đến gần mới phát hiện, Tần Vũ đang đứng thẳng tắp bên vách đá.

Mà trước mặt anh lại xuất hiện một cánh cửa bí mật. "Lối vào chính là đây!" Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người nghe thấy giọng anh không có gì thay đổi mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra anh quả thực không bị nữ quỷ nhập tràng. "Không phải chứ tiểu ca, anh bị làm sao vậy, vừa rồi rốt cuộc có phải bị nữ quỷ nhập không!" Bàn Tử bất lực hỏi.

Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, dường như không biết họ đang nói gì.

Ngô Bất Chính vội kể lại chuyện vừa rồi, Tần Vũ nghe xong mới nói: "Chuyện vừa rồi rất kỳ lạ!" "Tôi thấy tấm gương đá đó thì không kìm được mà muốn chải tóc!" "Nhưng cũng chính nhờ việc chải tóc này mới tìm ra được cánh cửa bí mật này!" Tần Vũ bình thản nói.

Mọi người nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, Giải Thiên Linh còn đứng dậy đích thân thử.

Anh ta thân hình cân đối, lúc này chải tóc trước gương đá quả thực có một phong vị khác.

Anh ta nhanh chóng dừng động tác lại và nói: "Tôi cũng thấy rồi, trên gương đá và vách đá có một ký hiệu, chỉ khi chải tóc như vậy mới có thể thấy được!" Mọi người thấy Giải Thiên Linh xác nhận lời của Tần Vũ, trái tim đang căng thẳng mới thả lỏng. "Tôi nói này, lối vào đã tìm thấy rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi!" "Đi trễ là minh khí trong chủ mộ thất đều thành của giáo sư Trần và bọn họ hết đấy!" Bàn Tử ở bên cạnh thúc giục.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Bàn Tử, cậu không thấy việc tìm ra lối vào này quá dễ dàng sao?" "Nếu đây thật sự là lối vào, sao tiểu ca không trực tiếp đi vào?" Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra, bất giác nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ nhíu mày nói: "Kiểm tra lại rồi nói!" Sau đó, anh lấy cánh cửa bí mật vừa phát hiện làm điểm xuất phát, bắt đầu kiểm tra từng cái một.

Thế nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, sau khi kiểm tra, tất cả những người có mặt ở đó đều ngây người.

Dưới cái đầm nước nhỏ bé này lại ẩn giấu tới tám cánh cửa bí mật.

Ngô Bất Chính nghe được thông tin này, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Đây là Kỳ Môn Độn Giáp!" Lại nói lúc này, Tần Vũ và mọi người đã mò đến chân núi.

Vừa đến gần người đó, mọi người mới nhìn rõ, người đó quả thực đã chết.

Hơn nữa nhìn dung mạo thì rõ ràng cũng là một người nước ngoài. "Xem ra đám trộm mộ này đều là người nước ngoài, chẳng trách đều dùng AK của Liên Xô!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, Lương Quỳnh đứng bên cạnh tiếp lời: "Sao người này lại chết kỳ lạ như vậy?

Da dẻ đã tím ngắt rồi!" Da của gã Tây này đã tím bầm toàn thân, trông như sắp biến dị.

Chương 654

Hơn nữa trên người không hề có vết thương nào, điều này rất kỳ lạ.

Bàn Tử thấy trên mặt đất bên cạnh đối phương còn vứt một khẩu AK của Liên Xô liền nhặt lên kiểm tra, phát hiện súng đã lên đạn.

Cộng thêm việc trên người này không có vết thương rõ ràng, Bàn Tử nói: "Thiên Chân, xem ra cậu nói trúng rồi, nơi quái quỷ này không phải là có Tống tử đấy chứ!" Tim mọi người cũng thắt lại.

Người trong phòng livestream không cảm nhận được không khí căng thẳng tại hiện trường, chỉ đang thảo luận về vấn đề da của người chết.

Một người gửi bình luận: 【Người chết da không tím như vậy đâu, tình huống này rất có thể là bị trúng độc】【Cũng chưa chắc, đây là sa mạc, lại còn là người nước ngoài, nói không chừng là không hợp thủy thổ thì sao?】【Biến đi, cậu nghe nói người chết còn không hợp thủy thổ bao giờ chưa?】【Kệ hắn đi, trộm mộ trước nay đều đáng ghét, huống hồ còn là người nước ngoài, chết là đáng đời!】【Nói đúng, đến nước ta trộm mộ, chết là đáng kiếp】【Đúng vậy】 Phòng livestream đều đồng loạt lên án.

Bàn Tử xoa xoa mũi, cảm thấy hơi xấu hổ, cứ như thể bọn họ đang nói chính mình là trộm mộ vậy. "Tiểu ca, anh làm gì thế?" Bàn Tử vội hỏi để chuyển chủ đề.

Mọi người cũng thấy, Tần Vũ đang ngồi xổm bên cạnh gã Tây đó, hai ngón tay thon dài dường như định ấn vào thi thể.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Tiểu ca đừng làm bừa, thi thể đó có thể đã trúng độc rồi!" "Cẩn thận một chút!" Tần Vũ gật đầu, đồng thời ngón tay đã đẩy đầu người đó một cái.

Lập tức đầu gã Tây liền quay sang một bên.

Mọi người đều sững sờ, chỉ thấy trên cổ gã Tây có hai vết thương rõ ràng.

Vết thương dường như rất sâu, nhưng lúc này đã không còn máu tươi chảy ra, chắc đã đông lại.

Nhìn thấy vết thương này, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh gần như đồng thời kinh hô: "Là bị rắn cắn!" "Rắn cắn à?

Rắn độc!" Bàn Tử phản ứng rất nhanh, đã là rắn cắn thì chắc chắn là rắn độc rồi. "Xem ra nơi này trước đó có rắn độc, bọn họ nổ súng chắc là để giết rắn độc!" "Nhưng xem ra không bắn trúng, lũ rắn này hoặc là xuất hiện ở vị trí rất kỳ quái, hoặc là tốc độ quá nhanh!" Ngô Bất Chính vội nói, hai câu đã phân tích tình hình trước mắt gần như không sai chút nào.

Tần Vũ từ trên mặt đất đứng dậy nói: "Tìm xung quanh xem!

Nói không chừng còn có!" Mọi người gật đầu, lập tức tản ra đi tìm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đầy hai phút, Bàn Tử đã hét lên ở lối vào: "Mẹ kiếp, ở đây còn một tên nữa!" Ngô Bất Chính ở rất gần anh, chạy qua xem quả nhiên phát hiện, ở lối vào núi Zagrama này còn có một thi thể trộm mộ.

Hắn dựa vào vách đá, da dẻ cũng đã tím ngắt.

Trên cổ cũng có vết thương, hiển nhiên cũng đã chết.

Bàn Tử thấy trên người hắn cũng có khẩu AK của Liên Xô và một ít đạn, liền lấy súng xuống. "Thiên Chân, cậu cầm đi!" Bàn Tử nói rồi đưa súng qua, nhưng Ngô Bất Chính không nhận, nói: "Thôi đi, tôi xách nước còn mệt, cậu bảo tôi cầm súng, tay tôi chịu không nổi đâu!" Ngô Bất Chính nói rồi giơ tay lên, lòng bàn tay cậu vẫn còn vết thương.

Bàn Tử dường như cũng không định đưa thật cho cậu, cười nói: "Tôi biết mà, cậu ấm như cậu sao có thể dùng thứ này được!" "Yên tâm, cậu là cục cưng của cả nhóm, tiểu ca cũng sẽ bảo vệ cậu, chơi súng là chuyện của Bàn gia, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm để tiểu ca bảo vệ là được!" "Cút!" Ngô Bất Chính mặt đỏ bừng, lườm Bàn Tử một cái.

Lương Quỳnh đứng bên cạnh nghe mà sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không nói gì. "Chúng ta mau qua khỏi đây đi, nơi này rất quỷ dị, tốt nhất không nên ở lại quá lâu!" Ngô Bất Chính gọi.

Mọi người nghe vậy liền chuẩn bị quay về đón đoàn lạc đà và ông Mãn, nhanh chóng qua khỏi đây rồi mới nghỉ ngơi.

Thế nhưng mọi người vừa định quay người, đầu của tên trộm mộ đang dựa vào tường bỗng nhiên quay phắt lại, đồng thời hai con mắt đã trắng dã nhìn chằm chằm vào họ.

Dáng vẻ đó dường như muốn họ cũng ở lại bầu bạn với hắn. "Vãi, sao lão Tây này lại bật dậy rồi, tốc độ cũng nhanh quá, hàng ngoại quốc đúng là không câu nệ gì cả!" "Thiên Chân, mau lấy móng lừa đen ra!" Bàn Tử hét lên, đã giơ khẩu AK lên, Ngô Bất Chính cũng vội lấy móng lừa đen từ trong ba lô ra.

Nào ngờ, giây tiếp theo cậu đã ngây người.

Chỉ thấy lão Tây đó không hề động đậy, ngược lại từ trong mái tóc hắn thò ra một cái lưỡi rắn dài ngoẳng. "Móng lừa đen là để đối phó cương thi, thứ này là rắn, rắn trốn trên người hắn!" Lương Quỳnh vội hét lên.

Gần như cùng lúc, một cái đầu rắn màu đen từ trong tóc lão Tây thò ra.

Đầu rắn màu đen đầy vảy, điều khiến người ta kinh ngạc hơn là trên đầu rắn đó còn có một cái u thịt.

Nhìn thấy con rắn này, ngoài Lương Quỳnh ra, trong lòng Tần Vũ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều nghĩ đến một nơi.

Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn trên Côn Luân!

Trong thông đạo đó chính là loại rắn này.

Toàn thân đen tuyền, trên đầu có một cái u thịt, trông như một con mắt.

Ngô Bất Chính không kìm được muốn kinh hô, con rắn này y hệt như con ở Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn.

Nhưng lúc này con rắn đã nhắm vào cậu.

Cậu ở gần lão Tây nhất.

Tần Vũ vội ra hiệu cho cậu đừng nói, nhưng đã muộn.

Ngô Bất Chính kinh hô: "Mẹ nó, đây là rắn đen ở Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn..." "Thiên Chân cẩn thận!" Ngô Bất Chính nói chưa hết câu thì tiếng Bàn Tử đã vang lên.

Gần như cùng lúc, con rắn đen đó đã lao tới cắn vào cổ Ngô Bất Chính.

Tốc độ của con rắn đen vô cùng nhanh, Bàn Tử cũng có chút phản ứng không kịp.

Cơ thể gần như theo bản năng vứt súng rút dao găm ra chém.

Chương 655

Tần Vũ thấy cảnh này, trong đầu lóe lên một tia sét, một câu nói cũng hiện ra: "Không được chém!

Không được chém, tuyệt đối không được chém!

Chém cũng vô dụng thôi!" Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, lập tức hai tay đều đưa ra.

Một cánh tay trực tiếp chặn con dao găm của Bàn Tử.

Tay còn lại với tốc độ như tia chớp trực tiếp tóm lấy đầu con rắn đen u thịt.

Bàn Tử thấy Tần Vũ định chặn dao găm của mình, vội thu sức lại nhưng vẫn chậm một bước.

Dao găm lập tức rạch một vết trên cánh tay Tần Vũ, may mà Bàn Tử đã thu lại mấy phần lực.

Vết thương không sâu, nhưng máu tươi vẫn lập tức chảy ra.

Tần Vũ cũng không để ý đến những thứ này, một tay ném con rắn đen vào vách đá, đập nát đầu nó.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ bị thương, vội lấy băng gạc ra băng bó cho anh, đồng thời hỏi: "Hai người làm sao thế, sao lại phối hợp sai lầm lớn như vậy!" Bàn Tử cũng ở bên cạnh hỏi: "Tiểu ca, anh có ý gì?

Anh không tin Vương Khải Toàn tôi sao?" Tần Vũ giơ tay chặn dao găm của anh khiến anh rất không hiểu.

Con dao của anh vừa rồi rõ ràng có thể chém chết con rắn đen đó.

Tần Vũ không rảnh nói nhảm: "Đi mau, chém đứt đầu rắn vô dụng, phải đập nát!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, thầm nghĩ có huyền ảo đến vậy sao?

Cái gọi là Kỳ Môn Độn Giáp thực ra chính là một trận pháp.

Gồm có tám cửa: Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn, Khai môn.

Nghe có vẻ hơi cao siêu, thực ra chỉ cần nhớ một điểm là không khó hiểu.

Đó là Kỳ Môn Độn Giáp này chỉ có một lối ra, đó chính là Sinh môn.

Sinh môn thì sống, Tử môn tự nhiên là chết.

Các cửa khác lại dẫn đến tám cửa khác.

Nói trắng ra, cuối cùng bạn hoặc là chọn Sinh môn hoặc là chọn Tử môn.

Vào các cửa khác sẽ không có kết quả gì, lại phải quay về chọn lại.

Ngô Bất Chính giải thích tình hình của tám cửa, mọi người trong lòng cũng đã hiểu ra.

Sau đó Giải Thiên Linh lại một lần nữa đối chiếu ký hiệu trên gương đá, xác định nó luôn chỉ về một cửa cố định.

Mọi người lúc này mới yên tâm.

Tần Vũ phát hiện, toàn bộ vách tường dưới đáy đầm nước đều đang từ từ xoay chuyển.

Cho nên muốn đối chiếu cũng không phải là dễ dàng.

Ngay lập tức mọi người cũng không chần chừ nữa, tìm đúng Sinh môn rồi liền trực tiếp đi vào.

Ngô Bất Chính đi theo sau Tần Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi soi gương đá là đột nhiên nhớ ra điều gì phải không!" Tần Vũ gật đầu, vừa rồi nhìn thấy gương đá anh quả thực có một thôi thúc muốn soi gương, nhưng lại không biết tại sao.

Có lẽ đây là ký ức của kiếp trước đang nhắc nhở anh.

Mặc dù anh đã quên, nhưng một số việc rất quan trọng, cơ thể có thể sẽ tự động phản ứng mà anh hoàn toàn không hay biết. "Tiểu ca, thực ra về lời nguyền trên người anh, trên đường tới đây tôi đã tra một số tài liệu!" "Giáo sư Trần nói đúng, nếu thật sự không thể giải trừ, có thể di cư ra nước ngoài!" "Cũng có thể trì hoãn tối đa sự phát tác của lời nguyền này!" "Nói những điều này chỉ là muốn anh có sự chuẩn bị tâm lý, dù sao Lương Quỳnh và họ đã mất tích mấy ngày rồi, trên đường tới đây lại phát hiện nhiều người khảo cổ như vậy!" Ngô Bất Chính không nói thêm nữa.

Có những lời không cần nói quá rõ, trong lòng mọi người đều hiểu.

Nếu Lương Quỳnh thật sự đã chết, đó cũng là chuyện không thể làm khác được.

Mang theo một người chết đi tìm di tích của quốc gia Ma quốc, hoàn toàn không thực tế.

Tạm thời không nói hậu duệ của Tiên tri chết rồi còn có tác dụng hay không, chỉ riêng thời gian trên đường đi, e rằng thi thể đã bốc mùi.

Nếu lại có thi biến, e rằng còn phiền phức hơn.

Mặc dù mọi người trên đường đi đều không nhắc đến chủ đề này, nhưng thực ra trong lòng đều hiểu, khả năng Lương Quỳnh còn sống là rất thấp.

Dù sao đoàn người của giáo sư Trần đều là người khảo cổ, không phải là trộm mộ.

Ngôi mộ dưới biển này cũng chưa được khai quật triệt để, họ hoạt động ở dưới này, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều nữa.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Con đường này không rộng, miễn cưỡng chỉ đủ cho một người đi.

Hai người đi song song cũng không được.

Mọi người đi thành một hàng dọc.

Rất nhanh đã không còn thấy được cánh cửa phía trước và sau.

Cảm giác đó, giống như cả thế giới đều đã biến mất.

Chương 656

Họ chỉ tồn tại trong con đường này.

Nhưng may mắn là đoàn người này ngoài Ngô Bất Chính ra, đều là những tay trộm mộ lão luyện.

Áp lực tâm lý này vẫn có thể chịu đựng được.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước mấy phút.

Đột nhiên Bàn Tử ở phía trước nhất kinh ngạc kêu lên: "Ây!

Vãi, phía trước có ánh sáng, còn là màu vàng kim, mẹ nó lần này anh em mình sắp phát tài rồi!" Bàn Tử nói mà khóe miệng cũng sắp không khép lại được, cứ như phía trước có một núi vàng đang chờ anh vậy.

Mọi người cũng thấy, phía trước xuất hiện một luồng ánh sáng vàng.

Mặc dù họ rất rõ, đây là livestream toàn cầu, khả năng lấy đi không lớn.

Nhưng ít nhất điều này cho thấy họ đã rất gần với chủ mộ thất.

Mọi người không khỏi tăng tốc bước chân.

Một lát sau, tất cả họ đều đã đi ra khỏi thông đạo.

Một cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Quả thực có chút không dám tin vào tình hình trước mắt.

Bàn Tử còn kích động múa may tay chân, lúc thì gõ gõ cái này, lúc lại chạy qua xem cái kia.

Đã có chút không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chỉ thấy lúc này gian mộ thất mà mọi người đang đứng, ít nhất cũng phải ba bốn trăm mét vuông.

Toàn bộ mộ thất được trang trí hùng vĩ bá khí.

Trong góc có hàng chục cây cột gỗ nam mộc tơ vàng mà phải ba người mới ôm xuể.

Trên những cây cột này còn điêu khắc rất nhiều rồng vàng năm móng.

Vàng son lộng lẫy, bá khí khiến người ta không thể rời mắt.

Phía trên đỉnh đầu là bản đồ năm mươi ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều là một viên dạ minh châu, ít nhất cũng phải to bằng quả trứng ngỗng.

Bàn Tử nhìn mà hồn bay phách lạc, nghiến răng nói: "Thiên Chân, mẹ nó lần này chúng ta thật sự sắp phát tài rồi!" "Chỉ một viên dạ minh châu này thôi, ít nhất cũng đổi được một căn biệt thự!" "Còn có mấy cái gương đồng này, vãi, đó đều là...

ây da, sao chỗ này còn có cả quà lưu niệm nữa!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một cái bệ đá khổng lồ ở giữa mộ thất.

Chỉ thấy trên bệ đá, vàng son lộng lẫy, lại là một mô hình thiên cung.

Được xây dựng vô cùng tinh xảo, còn hoành tráng hơn cả mô hình triển lãm nhà ở của một số công ty bất động sản.

Ngô Bất Chính nói: "Mẹ nó, cái này không gọi là quà lưu niệm, cái này gọi là mô hình!" "Đây chắc là Vân Thiên Cung do Uông Tàng Hải xây dựng!" "Quả thực là hoành tráng, chẳng trách ông ta muốn ghi lại những thứ này, một công trình kiến trúc hùng vĩ như vậy, không ai biết thì quả thực quá đáng tiếc!" Mọi người đang kinh ngạc, Tần Vũ lại lao lên bệ đá có mô hình này.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Tiểu ca đừng làm bừa, mô hình này quá quý giá, phá hủy thì thật đáng tiếc!" Tần Vũ không trả lời, mà chỉ vào giữa mô hình nói: "Ở đây có một xác khô!" "Xác khô?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, vội tiến lên xem.

Nhìn kỹ quả nhiên phát hiện trên bệ đá này có một kim thân tọa hóa.

Đương nhiên thi thể này không phải là kim thân, chỉ là nói tạo hình của nó rất giống với kim thân tọa hóa trong chùa, chỉ là chưa được mạ vàng mà thôi.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh nhìn thấy xác khô này đều tỏ ra hứng thú, cũng nhảy lên theo.

Hai người lập tức xem trong miệng xác khô, kết quả không có gì cả.

Theo thói quen nghề nghiệp, Giải Thiên Linh muốn xem trên người xác khô này còn có gì không.

Tần Vũ lại vội ngăn anh ta lại: "Bụng của xác khô này có vấn đề, tốt nhất đừng đụng vào!" Giải Thiên Linh nghe vậy sững sờ.

Hắc Hạp Tử bên cạnh lại rút ra một thanh gỗ, vạch áo của xác khô ra.

Mọi người quả nhiên thấy, trên bụng của xác khô có một vết khâu.

Hiển nhiên bên trong có giấu đồ.

Ngô Bất Chính nói: "Chỗ đó chắc là cơ quan Bát Bảo Chuyển Tử, đừng đụng vào!

Nếu không sẽ nổ tung đấy!" Mặc dù Ngô Bất Chính không có kinh nghiệm trộm mộ, nhưng tổ tiên cậu dù sao cũng làm nghề này.

Ông nội cậu cũng từng để lại một cuốn bút ký, trên đó có ghi chép rất chi tiết về các cơ quan trong cổ mộ.

Hắc Hạp Tử lắc đầu với Giải Thiên Linh, ra hiệu cho anh ta tốt nhất đừng đụng vào.

Dù sao đây cũng không phải là đang trộm mộ thật, nếu thật sự chỉ có mấy người họ, thì sờ cũng đã sờ rồi.

Nhưng lần này là đến để giúp đỡ, Ngô Tam Tỉnh tự nhiên sẽ trả công.

Không cần thiết phải mạo hiểm trong livestream để đụng vào thứ này.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đi xuống.

Nào ngờ, ngay khi họ nhảy xuống khỏi bệ đá, ánh sáng trong toàn bộ mộ thất đột nhiên thay đổi.

Dạ minh châu trên đỉnh đầu tắt đi một mảng lớn, chỉ còn lại những viên ở bốn góc là còn sáng.

Chương 657

Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Vãi, sao lại có cả bích họa nữa!" Mọi người nghe vậy vội nhìn qua, chỉ thấy trên những bức tường xung quanh xuất hiện rất nhiều hình ảnh, mà trên đó điêu khắc, chính là những bức phù điêu về Vân Thiên Cung này. "E rằng không đi được rồi!" Bàn Tử đang nghĩ trong lòng, bên cạnh lại vang lên giọng của Lương Quỳnh.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên thi thể của một tên trộm mộ khác sau lưng họ cũng bò ra một con rắn đen u thịt.

Mặc dù chỉ có một con, nhưng nhìn thấy nó tim mọi người cũng không khỏi thắt lại.

Tốc độ của con rắn đen u thịt này quá nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả những con ở núi Côn Luân.

Mặc dù mọi người không nói, nhưng trong lòng đều ngầm đoán, những con rắn quái dị được nuôi dưỡng ở Ma quốc trên núi Côn Luân chắc là hậu duệ của loại rắn đen u thịt này.

Tốc độ đã giảm đi không ít, nhưng độc tính dường như lại mạnh hơn vài phần.

Bàn Tử lúc này đã nổi nóng, giơ khẩu AK của Liên Xô lên nhắm vào con rắn đen u thịt rồi bắn một phát.

Tài bắn súng của anh rất chuẩn, lúc này lại có một khoảng cách nhất định với con rắn đen u thịt.

Nói cũng thật trùng hợp, đầu con rắn đen u thịt đột nhiên nghiêng đi, một phát súng này lại bắn đứt cổ con rắn đen.

Đầu con rắn đen u thịt lập tức rơi xuống đất, không động đậy.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, anh nói không đúng rồi, đầu con rắn đen này rụng rồi là không được nữa!" "Anh có nhầm không..." Bàn Tử nói chưa hết câu, đột nhiên cái đầu rắn đen u thịt trên đất không biết lấy đâu ra sức lực, lại trực tiếp bật lên, lao thẳng vào mặt Bàn Tử, nếu bị cắn trúng, e rằng trong khoảnh khắc là về chầu trời.

Tần Vũ đang đi sau Ngô Bất Chính, lúc này muốn ra tay cũng không có vị trí.

Ngô Bất Chính muốn đẩy Bàn Tử ra, nhưng gã này vừa nặng vừa ì, cả người đã đứng hình.

Mắt thấy đầu rắn sắp rơi xuống mặt Bàn Tử, đột nhiên chỉ thấy trước mặt có một thứ gì đó bung ra, chặn được đầu con rắn đen u thịt.

Đầu con rắn đen u thịt đập vào đó, phát ra một tiếng "keng".

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, đó lại là một cây ô làm bằng thép tinh luyện.

Không phải là ô kim cương thì là gì.

Lương Quỳnh nhanh chóng khép ô lại, Bàn Tử cũng đã phản ứng kịp, vớ lấy cái xẻng gấp đập nát đầu rắn.

Ô kim cương tự nhiên là Lương Quỳnh nhận được sau khi đánh bại nhân vật Dương Giác Sắc ở Mỹ.

Nhưng trước đó cô chưa từng dùng, mọi người suýt nữa đã quên cô còn có thứ này.

Trong lúc cấp bách Lương Quỳnh sờ thấy thứ này, liền thuận tay mở ra, không ngờ lại cứu được Bàn Tử một mạng.

Bàn Tử đá cái đầu rắn nát bét đi, nhìn Lương Quỳnh chắp tay nói: "Đa tạ hảo hán, Vương Bàn Tử tôi nợ cô một mạng!" "Ai là hảo hán!"

Lương Quỳnh lườm anh một cái, nói: "Đừng nói nhảm nữa, đi mau, không biết xung quanh còn có loại rắn quái dị này không!" "Chúng ta mau qua đó, chậm trễ sẽ có biến!" Mọi người vội gật đầu, lập tức chạy đi nói tình hình với ông Mãn.

Ông Mãn nghe vậy sợ đến mức liên tục xua tay nói: "Không qua được đâu, bên trong đó đến Hồ đại lão gia còn không quản, chúng ta đi vào chắc chắn không thể sống sót ra ngoài được đâu!" Bàn Tử thấy vậy cũng lười tranh cãi với ông, nếu xung quanh lại có rắn đen xuất hiện, họ chỉ càng thêm nguy hiểm.

Lập tức vác ông Mãn lên, quất vào mông lạc đà rồi đi về phía trước.

May mắn là khi mọi người đi qua khe núi Zagrama, không gặp lại những con rắn đen đó nữa.

Vốn dĩ Ngô Bất Chính còn định đào hố chôn thi thể của hai người này, dù sao phơi thây nơi hoang dã cũng không phải là phong cách của cậu, mặc dù những người này là trộm mộ.

Nhưng vừa nghĩ đến loại rắn đen u thịt nhanh như chớp đó, cậu lại từ bỏ.

Vì cứu mình, cánh tay Tần Vũ đã bị Bàn Tử rạch một nhát, nếu mình còn không biết điều đi mạo hiểm, thì chết cũng không oan.

Mọi người nhanh chóng đi qua núi Zagrama.

Lúc này trời cũng đã sáng.

Một luồng ánh sáng đỏ từ phương đông chiếu rọi, phá tan bóng tối của đại địa.

Dưới ánh nắng mặt trời, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, sau lưng núi Zagrama, một tòa thành cổ khổng lồ đang hiện ra.

Thành cổ có vẻ hơi tàn tạ, nhưng giữa sa mạc này, tòa thành cổ khổng lồ lại khiến người ta cảm thấy chấn động và hùng vĩ.

Ai có thể ngờ rằng, giữa sa mạc mênh mông này, lại từng tồn tại một quốc gia cổ đại.

Mà tiền thân của sa mạc này lại là một hành lang sông ngòi đã nuôi dưỡng vô số nền văn minh rực rỡ.

Con sông ngầm Tư Độc đến đây thì lặn xuống lòng đất.

Theo ý của ông Mãn, chỉ cần có di tích thành trấn, về cơ bản là có thể tìm thấy nguồn nước.

Dù sao nơi này từng có thành trấn, tự nhiên sẽ có các công trình lấy nước ngầm.

Chỉ cần tìm được nơi đó, họ bổ sung đủ nước, hy vọng rời khỏi sa mạc sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này nhìn thấy sa mạc, mọi người đều cảm thấy bao mệt mỏi trên đường đi đều xứng đáng.

Ông Mãn tìm một chỗ ngoài thành để sắp xếp chỗ cho lạc đà.

Tần Vũ và mọi người cũng không vội vào thành cổ.

Chủ yếu là có hai phương diện cân nhắc.

Thứ nhất, họ thật sự rất mệt, đêm qua ngủ chưa được mười phút đã gặp phải thi thể của bọn trộm mộ.

Lúc này đã mệt đến mức đứng cũng có thể ngủ được.

Chương 658

Cho nên phải nghỉ ngơi, nếu không dù có tìm được nguồn nước trong thành cổ cũng không thể tiến hành bổ sung.

Thứ hai, vấn đề bọn trộm mộ.

Họ không thể xác định bọn trộm mộ có tổng cộng bao nhiêu người.

Nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không chỉ có ba người.

Ba người trong sa mạc không thể mang theo được nhiều vật tư.

Cho nên, số lượng của họ e rằng không ít.

Trên đường đi đã gặp bốn thi thể của bọn trộm mộ, hai người trong thạch thất bị cát vàng che lấp, hai người dưới chân núi Zagrama.

Ít nhất cũng phải có mười người.

Tức là, họ có thể còn sáu người đang sống.

Theo như mỗi người một khẩu AK của Liên Xô, Tần Vũ và mọi người thực sự quá bất lợi.

Cho nên không bằng cứ nghỉ ngơi ngoài thành trước, dưỡng tinh súc nhuệ rồi mới tính chuyện vào thành.

Đã đến đây rồi, mọi người tự nhiên cũng không vội nữa.

Ông Mãn đưa thức ăn cho mọi người ăn, sau đó chia nốt chỗ nước cuối cùng cho mọi người.

Dù sao cũng đã đến đây, nếu không tìm được nguồn nước trong thành cổ, họ cũng không về được!

Không bằng ăn uống cho thỏa thích, cố gắng tìm được nguồn nước trong thành cổ.

Nếu không đằng nào cũng là chết.

Giấc ngủ này mọi người đều ngủ rất say, cũng rất thoải mái.

Duy nhất điều không hoàn hảo là, mọi người bị khát đánh thức.

Trước khi ngủ nguồn nước đã hoàn toàn cạn kiệt.

Lại bao nhiêu ngày không được uống nhiều nước, lúc này miệng mọi người đều đã khô nứt.

Ông Mãn ở bên cạnh nói: "Ngủ dậy rồi thì mau tìm nguồn nước đi, nếu không chúng ta đều sẽ toi đời đấy!" Mọi người bất lực, chỉ có thể bắt đầu nghĩ cách tìm nguồn nước.

Ông Mãn vốn cũng muốn vào cổ thành Tinh Tuyệt xem thử, nhưng dường như không yên tâm về bầy lạc đà của mình, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Ngô Bất Chính nói: "Bác ơi, trong thành cổ này e là sẽ có nguy hiểm, chúng cháu đi trước, tìm được nguồn nước sẽ quay lại báo cho bác!" Ông Mãn lúc này mới yên tâm ở lại.

Bốn người Tần Vũ cũng không chần chừ nữa, sắp xếp lại trang bị rồi lên đường tiến vào thành cổ.

Cổng lớn của thành cổ đã sụp đổ, để lại rất nhiều tàn tích.

Nhìn tình hình, cổ thành Tinh Tuyệt trước đây e là đã bị chôn vùi trong cát vàng, có thể là gần đây mới bị gió thổi ra.

Trong sa mạc là như vậy, theo sự di chuyển của gió cát, rất nhiều thứ sẽ bị chôn vùi.

Nhưng qua mấy năm, mấy trăm năm thậm chí là ngàn năm sau, lại sẽ xuất hiện trở lại.

Chỉ cần sa mạc không biến mất, những chuyện này mỗi ngày đều diễn ra.

Bàn Tử nhìn những kiến trúc đổ nát trong thành, tâm trạng rất tốt, hét lên: "Cổ thành Tinh Tuyệt, Bàn gia mày đến rồi, vàng bạc châu báu còn không mau hiện ra!" Ngô Bất Chính nghe vậy ở bên cạnh cười nói: "Thằng béo chết tiệt, cậu có biết bộ dạng của cậu bây giờ giống gì không?" "Gì?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghiêm túc nói: "Rất giống bộ dạng cậu sổng chuồng heo!" "Mấy con heo nái sợ hết hồn rồi!" "Hay cho cậu Thiên Chân, còn dám trêu Bàn ca, ăn một quả bom thịt người của Bàn gia mày đây!" Mọi người đều tiến lại gần để xem, nhưng Bàn Tử không mấy hứng thú với những thứ này, anh ta chạy đi vần mấy cái gương đồng của mình.

Hắc Hạp Tử cũng chẳng mặn mà gì, liền chạy qua giúp một tay.

Tuy nhiên, anh ta cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Thằng béo chết tiệt, cậu đi nhặt mấy cái nhỏ nhỏ còn dễ mang đi, cái gương đồng này to như vậy, cậu điên rồi sao!".

Bàn Tử nghe vậy cười đáp: "Hèn gì nói cậu không phải dân đổ đấu chuyên nghiệp, chuyên môn của cậu là mát-xa thì có!

Để Bàn gia nói cho cậu biết, chỉ riêng cái mặt gương trên tấm gương đồng này, nếu cậu có thể gỡ xuống, tôi đảm bảo người muốn mua là nhiều nhất.

Cậu biết vì sao không?". "Vì sao?" Hắc Hạp Tử cười hỏi, anh ta thật sự chưa nghe nói gương đồng lại đáng giá đến thế.

Bàn Tử đắc ý: "Đúng rồi đó, không biết thì phải hỏi, nghe cho kỹ Bàn gia nói đây!

Cái mặt gương này mang về đánh bóng một chút, chế thành

'Gương Trấn Thi', khối người tranh nhau mua!

Nhưng có trấn được thi hay không thì Bàn gia không quản nổi!

Dù sao loại chuyện này ai mà nói chính xác được, đúng không?".

Hắc Hạp Tử nghe xong cạn lời, hóa ra cái thằng béo này không chỉ đổ đấu mà còn làm cả nghề cải trang đồ vật nữa à! "Ái chà, cái quái gì thế này!" Bàn Tử bỗng hô lên kinh hãi.

Hắc Hạp Tử cũng giật mình, vội thò đầu nhìn.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt cả hai đều biến đổi.

Chỉ thấy đằng sau một tấm gương đồng, thế mà lại nằm một cái xác.

Chương 659

Hơn nữa nhìn bộ dạng chắc chắn là người của đội khảo cổ giáo sư Trần.

Lúc này Ngô Bất Chính và những người khác nghe thấy động tĩnh cũng chạy tới.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đã đưa thi thể đó ra ngoài.

Tuy nhiên, khi Ngô Bất Chính và Giải Thiên Linh nhìn thấy cái xác, cả hai đều suýt nôn thọc nôn tháo.

Cái xác chết quá thảm.

Toàn bộ khuôn mặt đã máu thịt bét nhè, không thể nhận dạng nổi.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tôi thực sự chịu không nổi nữa rồi, tôi đi xem bích họa đây!". "Cả tôi nữa!" Giải Thiên Linh cũng vội vàng tiếp lời.

Hai người họ thực sự không nhìn nổi nữa, liền chạy lại xem bích họa.

Tần Vũ thì ở lại kiểm tra.

Bàn Tử lúc này từ trong túi trên thi thể móc ra một số đồ vật quăng xuống đất.

Mọi người nhìn qua, thấy có vài miếng kẹo cao su và một số giấy tờ tùy thân.

Chứng minh người này đúng là thành viên đội khảo cổ.

Nhưng tại sao anh ta lại chết ở đây?

Hắc Hạp Tử kiểm tra tình hình thi thể, nói: "Người này bị vật sắc nhọn cắt đứt cổ họng mà chết!

Hơn nữa loại vật sắc nhọn này hẳn là không sâu, anh ta chắc là đã chạy đến đây mới đứt hơi!".

Bàn Tử nghe vậy nhìn quanh quất, quả nhiên phát hiện gần đó còn có vài dấu chân máu.

Anh ta vội chạy tới, vần các gương đồng khác ra, sau đó ở một góc tường thế mà lộ ra một cái hầm thấp.

Cái hầm này chỉ cao bằng một người, miễn cưỡng có thể chui vào.

Dấu chân máu chính là từ bên trong đi ra. "Tiểu ca, tình hình sao rồi?

Bên này chúng tôi đã làm rõ rồi!" Ngô Bất Chính đứng bên cạnh gọi vọng lại.

Hai người họ thật sự không dám lại gần. "Người này không phải giáo sư Trần, chắc là một giáo sư danh tiếng khác trong đội khảo cổ!

Vũ khí giết người là vật sắc nhọn!

Nhưng vết thương không sâu, nghi ngờ không phải là loại như dao găm!" Hắc Hạp Tử giới thiệu. "Tôi phát hiện một cái hầm thấp ở đây!" Bàn Tử vội gọi.

Mọi người nghe vậy đều chạy qua.

Nhưng trong hầm rất tối, mọi người nhất thời chưa quyết định được có nên vào hay không.

Ngô Bất Chính cúi đầu nhìn, bỗng nhiên phát hiện trong dấu chân máu trên đất có một vật gì đó.

Cậu đeo găng tay nhặt lên.

Mọi người nhìn qua, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Thứ đó dài ít nhất mười centimet, nhìn kỹ thì rõ ràng là móng tay

người.

Móng tay dài mười centimet, chẳng phải chỉ có tống tử mới có sao! "Chẳng lẽ là tọa hóa kim thân kia?" Giải Thiên Linh vội nói.

Lúc nãy cô đã lên đài đá, thấy móng tay của tọa hóa kim thân đó rất dài.

Nhưng dường như không giống cái móng tay này!

Giải Thiên Linh hoài nghi, lại nhảy lên đài đá kiểm tra.

Quả nhiên phát hiện móng tay của tọa hóa kim thân không hề thiếu cái nào.

Hơn nữa vì là xác khô nên móng tay đều đã hơi đen lại.

Hoàn toàn không cùng một loại với cái móng tay mà Ngô Bất Chính phát hiện. "Móng tay này chắc là còn mới, căn bản chưa bị cong, trong hầm này nhất định đã xảy ra chuyện!

Chúng ta e rằng phải vào xem thử!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy khẽ nhíu mày: "Thiên Chân, cậu hay là đừng vào thì hơn, chỗ này quá hẹp!

Nếu thật sự có nguy hiểm, e rằng không xoay xở kịp!". "Không được!" Hắc Hạp Tử bên cạnh bỗng lên tiếng: "Đã đến đây rồi chúng ta khẳng định phải vào xem, để một mình cậu ấy ở lại đây không an toàn!

Chương 660

Cái tọa hóa kim thân kia cũng đầy tà tính, e rằng cũng là một rắc rối!

Đi cùng nhau còn có thể chiếu ứng!".

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bây giờ chỉ có thể đợi anh đưa ra quyết định.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, nói: "Yên tâm, có tôi đây!

Còn thi thể kia, e rằng bị móng tay rạch rách cổ họng!

Lát nữa vào, hãy che chắn cổ cho kỹ!". "Vâng!" Mọi người đều vội gật đầu.

Bàn Tử cười trêu: "Các người xem đi, tôi đã nói gì nào, chỉ cần dính dáng đến Thiên Chân, Tần câm cũng có thể biến thành kẻ lắm lời!". "Được rồi thằng béo, đừng có nói nhảm nữa, Lương Quỳnh có thể đang ở bên trong, chúng ta khẩn trương vào thôi!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Lúc này mọi người đều cảm thấy đã đến địa điểm cuối cùng.

Tìm được Lương Quỳnh cũng chỉ còn cách một bước cuối cùng này nữa thôi.

Giải Thiên Linh rất nhanh đã quay lại, nhưng cô dường như đã làm tốn chút thời gian.

Mọi người hỏi mới biết, hóa ra cô cũng cảm thấy cái tọa hóa kim thân kia có chút cổ quái, nên đã dùng dây thừng trói nó lại, phòng hờ lát nữa xảy ra biến cố.

Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng cũng thầm khâm phục.

Một mình ở đó trói tọa hóa kim thân lại, đổi lại là cậu thì đúng là không dám.

Nhưng cậu cũng hiểu, đây chính là gan dạ, mình dù sao cũng mới hạ mộ lần thứ hai, cái gan này vẫn cần phải luyện tập nhiều.

Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó do Bàn Tử dẫn đầu, Hắc Hạp Tử chặn hậu, trực tiếp tiến vào hầm thấp.

Còn thi thể của người đội khảo cổ kia, họ cũng không quản nổi nữa.

Lát nữa nếu có thể bình an trở ra, họ cũng không ngại mang theo anh ta.

Nhưng hiện tại thực sự không có thời gian.

Nói đi cũng phải nói lại, người đó cũng thật đáng thương, cứ ngỡ đi theo giáo sư Trần khảo cổ, kết quả ai ngờ lại chết thảm ở đây.

Mọi người vừa vào hầm liền phát hiện tình hình bên trong rất không ổn.

Tường xung quanh dường như được sơn một loại sơn đen hấp thụ ánh sáng.

Bật đèn pin lên, tầm nhìn cũng không quá mười mét.

Còn phía trên hầm vì chiều cao có hạn nên vẫn nhìn rõ được.

Mọi người đi được hai phút, lối vào đường hầm phía sau đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Cái hầm này còn gây áp lực hơn cả đường hầm lúc trước.

Lòng bàn tay mọi người đều không khỏi toát mồ hãn lạnh. "Ê!

Mùi gì thế, sao mà thơm vậy!" Bàn Tử bỗng hô lên phía trước.

Tần Vũ cũng ngửi thấy mùi này.

Anh nhớ mình và Bàn Tử vừa vào căn mộ đầu tiên của mộ dưới đáy biển này cũng có mùi như vậy. "Bắc Đế Huyền Châu, mau lên!" Tần Vũ vội hét.

Bàn Tử hiểu ý, mau chóng lấy Bắc Đế Huyền Châu ra.

Hắc Hạp Tử cũng có mang theo, rất nhanh mọi người đều đưa lên mũi ngửi một cái.

Lập tức tinh thần tỉnh táo hơn hẳn.

Tuy Tần Vũ cũng không dám khẳng định mùi hương này có vấn đề, nhưng lúc này, dùng một chút Bắc Đế Huyền Châu cũng là để phòng hờ.

Mọi người lại mò mẫm tiến về phía trước thêm hai phút.

Rất nhanh, một đạo ánh sáng xuất hiện phía trước.

Đạo ánh sáng đó rõ ràng là ánh đèn pin.

Mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi mừng rỡ, Bàn Tử càng là ba bước gộp làm hai xông tới.

Chỉ trong thoáng chốc, Bàn Tử đã kinh hô: "Mẹ kiếp!

Tìm thấy rồi, là Lương Quỳnh!".

Nhưng ngay sau đó anh ta lại kêu lên: "Cái đệch, ở đây sao còn có một người chết nữa!

Đội khảo cổ chắc chết sạch hết rồi quá?".

Chương 661

Tâm trạng mọi người đều rất tốt, vượt đèo lội suối chịu không ít khổ cực, cuối cùng cũng tìm đến được đây.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính làm loạn một hồi rồi cũng dần yên tĩnh lại.

Mọi người phát hiện, tình hình bên trong Tinh Tuyệt cổ thành còn tàn phá hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Rất nhiều nhà cửa đều bị cát vàng đè sập.

Những ngôi nhà chưa sập thì cơ bản cũng bị cát vàng lấp đầy, không thể vào người.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Chúng ta không lẽ phải tìm từng căn phòng một sao, khối lượng công việc này quá lớn rồi, hay là chúng ta trực tiếp đến nơi quan trọng nhất đi!

Biết đâu bảo bối đều ở đó cả!".

Nói đoạn Bàn Tử chỉ tay về phía tòa tháp nghiêng ở giữa cổ thành.

Tòa tháp đó cắm nghiêng trên mặt đất, phía trên còn có một ký hiệu hình nhãn cầu cực lớn.

Nhìn một cái là biết ngay đó là nơi cực kỳ quan trọng trong Tinh Tuyệt cổ thành.

Ngô Bất Chính nói: "Chắc là không cần, nếu xem toàn bộ cổ thành như một ngôi cổ mộ, thì nơi chúng ta đứng hiện tại thực ra chỉ tính là ngoại vi thôi.

Đồ tốt chắc chắn đều ở gần quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương!

Năm đó sau khi Tinh Tuyệt nữ vương chết và được an táng, quân liên minh mới bắt đầu làm loạn!

Nghĩ lại thì đồ tốt chắc đều đã được đem đi tùy táng rồi!

Chỉ là không biết cổ mộ của Tinh Tuyệt nữ vương rốt cuộc nằm ở đâu thôi!".

Bàn Tử nghe vậy hơi ngớ người: "Cái đệch, ý cậu là chúng ta đi chệch hướng rồi sao!

Nếu cổ mộ của Tinh Tuyệt nữ vương không ở đây, chẳng phải chúng ta đã đi công cốc một chuyến rồi à!".

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Thằng béo, cậu đừng quên mục tiêu ban đầu của chúng ta không phải nhắm vào Tinh Tuyệt nữ vương!

Chúng ta đến để tìm tế đàn, giải trừ lời nguyền!

Hơn nữa, nơi này không phải địa thế Thăng Long, nên cổ mộ của Tinh Tuyệt nữ vương chắc sẽ không quá xa!

Chúng ta có thể tìm manh mối trong thành, đợi lời nguyền được giải rồi thì có thể đi tìm cổ mộ đó!".

Lương Quỳnh đứng bên cạnh nghe vậy khẽ lắc đầu: "Không cần tìm nữa, cổ mộ của Tinh Tuyệt nữ vương chắc là nằm ngay dưới chân cổ thành này thôi!

Loại kiến trúc này trong khảo cổ có cơ sở lý luận, thường là có ba tầng!

Tầng trên cùng cho người ở, tầng dưới dùng để lấy nước và dự trữ vật tư!

Tầng thứ ba thường là nơi an táng của những người có địa vị cực cao!

Nhưng lối vào e rằng không dễ tìm!".

Bàn Tử nghe thế lập tức phấn chấn, vỗ ngực bảo: "Cái đó thì đơn giản, tìm lối ra vào là sở trường của Tiểu ca nhà ta nhất mà!

Thần chỉ chạm nhẹ, cơ quan mở; thần chỉ thăm dò, cơ quan hỏng; thần chỉ vừa chỉ, nữ thi quỳ; thần chỉ khẽ run, say...". "Cút đi thằng béo, lại bắt đầu lái xe rồi!" Ngô Bất Chính đẩy Bàn Tử một cái, Tần Vũ thì thủy chung không thèm để ý bọn họ, tự mình tiến về phía trước dẫn đường.

Cả quãng đường đi qua, trong các gian phòng đều là cát vàng.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải hướng về phía tòa tháp nghiêng giữa thành mà đi.

Tòa tháp nghiêng này chắc hẳn là một nơi rất quan trọng của Tinh Tuyệt cổ quốc, biết đâu chính là nơi đặt tế đàn.

Nếu đúng là vậy mà bên trong cũng đầy cát vàng thì họ sẽ mệt mỏi đây.

Tuy nhiên, khi đến nơi nhìn qua, họ không khỏi vui mừng.

Chỉ thấy bên trong tháp nghiêng hoàn toàn không có cát vàng, hai cánh cửa đá chắc hẳn đã ngăn được cát bên ngoài.

Thế nhưng, lúc này hai cánh cửa đá đó đã bị đẩy ra một khe hở.

Dường như đã có người đi vào. "Mẹ kiếp, đám trộm mộ kia quả nhiên đã nhanh chân đến trước rồi!" Bàn Tử thấy vậy liền giơ khẩu AK do Liên Xô sản xuất lên để đề phòng bất trắc.

Cùng lúc đó Tần Vũ đã đẩy hai cánh cửa đá ra, bước vào bên trong.

Mọi người cũng theo chân anh.

Vừa vào đã thấy bên trong khá sáng sủa.

Lúc này chắc khoảng sáu giờ chiều, họ đã ngủ một ngày mới xuất phát.

Tuy nhiên kiến trúc của tòa tháp nghiêng này chắc hẳn có điểm phi thường, bên trong không hề thấy giếng trời lấy sáng nào mà toàn bộ tháp lại không hề tối tăm. "Mọi người mau nhìn kìa!" Bỗng Lương Quỳnh chỉ vào mặt đất trong tháp hét lên.

Mọi người vội nhìn theo, phát hiện trên mặt đất xuất hiện một lỗ hổng.

Bên trong lỗ hổng có một lối cầu thang đá kéo dài xuống dưới.

Chương 662

Vị trí lỗ hổng rất không bằng phẳng, dường như là bị dùng thuốc nổ tạc ra. "Mẹ kiếp, đám trộm mộ này còn có cả thuốc nổ, tôi xì-vét thật chứ!" Bàn Tử chửi thề.

Trong khi Tần Vũ đã chạy tới, dường như chuẩn bị đi xuống. "Tiểu ca, đợi đã!" Ngô Bất Chính vội kéo anh lại nói: "Xuống như vậy nguy hiểm quá, chúng ta còn chưa biết tình hình đối phương thế nào!

Hay là cứ xem xét tình hình ở đây trước rồi tính?".

Tần Vũ nghe vậy hơi do dự, nhưng suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý.

Tình hình đối phương thế nào anh không quan tâm, nhưng nhóm người này của anh cũng gặp rất nhiều rắc rối.

Đầu tiên là vấn đề nguồn nước.

Họ muốn sống sót rời đi thì bắt buộc phải tìm thấy nguồn nước, mà muốn tìm nước thì phải xuống dưới.

Rất có thể không tránh khỏi việc đụng độ với đám trộm mộ kia.

Nếu đối phương chơi liều kích nổ lượng lớn thuốc nổ thì đúng là lợi bất cập hại.

Bàn Tử sờ sờ lỗ hổng bị tạc, trầm ngâm một lát rồi nói: "Nhìn tình hình này, thời gian nổ không quá ba tiếng đồng hồ!

Những người đó xuống lâu như vậy mà chưa thấy lên, đoán chừng bên dưới cũng khá hung hiểm!". "Tôi thấy chúng ta có thể làm rõ tình hình ở đây rồi hãy xuống!" Lương Quỳnh bỗng lên tiếng.

Mọi người không hiểu ý cô, Lương Quỳnh giải thích: "Các anh nhìn tháp nghiêng này xem, đồ đạc bên trong không có ai động vào cả!

Các anh không thấy kỳ lạ sao?

Những người đó dường như chẳng hề quan tâm đến đồ vật ở đây!

Tuy nói bình thường người đến được đây chắc chắn có hiểu biết nhất định về Tinh Tuyệt cổ thành!

Nhưng trộm không đi tay không, họ chẳng có lý do gì để mặc đồ đạc ở đây không đụng tới mà lao thẳng xuống địa cung!

Hơn nữa, những người này biết rõ lối vào nằm dưới sàn nhà, e rằng cũng hiểu biết rất sâu về văn hóa Tinh Tuyệt!

Tôi nghĩ họ chắc chắn chưa nghiên cứu kỹ những thứ trong tháp này!

Như vậy rất không ổn, trong địa cung nếu không hiểu về văn hóa Tinh Tuyệt, có thể gặp nguy hiểm mà không biết!".

Lời Lương Quỳnh nói cũng rất có lý, trước đây quẻ bói đã nói, việc đầu tiên khi vào cổ mộ là phải tra rõ xem đây là mộ của ai, thời đại nào, có ghi chép câu chuyện gì không.

Những câu chuyện này thường có thể giúp người ta tìm thấy một tia sinh cơ trong cảnh hiểm nghèo.

Đám trộm mộ kia lâu như vậy không lên, e rằng đã trúng chiêu rồi.

Ngô Bất Chính tán đồng ý kiến của Lương Quỳnh, đứng dậy chuẩn bị đi xem xét tình hình xung quanh.

Thế nhưng ai ngờ ngay khoảnh khắc cậu đứng dậy, bỗng nhiên trên một cột đá bên cạnh có một bóng đen lướt qua, lao thẳng về phía mặt cậu.

Khi mọi người phát hiện ra thì đã muộn.

Tần Vũ gần như phản xạ tự nhiên lao tới đè Ngô Bất Chính xuống dưới thân.

Nhưng bóng đen kia lại cắn thẳng vào vai anh.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, lúc này phản ứng kịp chụp lấy xẻng gấp, trong nháy mắt chém đứt thứ đó.

Tần Vũ đứng dậy nhìn, phát hiện thứ đó hóa ra là một con rắn đen mào thịt.

Hai chiếc răng nanh của con rắn đen cắm sâu vào vai Tần Vũ.

Hai vệt máu đã rỉ ra.

Tần Vũ không kịp suy nghĩ nhiều, túm lấy đầu rắn ném xuống đất giẫm nát bấy.

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh nhìn mà ngẩn người, cậu vội xông tới, xé áo Tần Vũ ra xem.

Hai vết thương hiện rõ mồn một.

Tần Vũ thế mà lại bị loại rắn này cắn... "Tiểu ca, anh!" Bàn Tử thấy vậy sắc mặt cũng đại biến.

Lương Quỳnh bên cạnh càng sốt sắng hơn: "Chúng ta hoàn toàn không mang theo huyết thanh!".

Tần Vũ nhìn ba người họ, xua tay nói: "Không sao!".

Nói xong anh trực tiếp xé toạc áo trên, lộ ra phần thân trên săn chắc.

Và lúc này trên người anh, hình xăm Kỳ Lân kia lại hiện lên lần nữa!

Nghe thấy lời Bàn Tử, Tần Vũ và Ngô Bất Chính trong lòng đều kinh hãi.

Nếu Lương Quỳnh thực sự đã chết, vậy thì lời nguyền của họ...

Ngô Bất Chính thì còn đỡ, dù sao cậu cũng không trúng lời nguyền.

Chương 663

Nhưng Tần Vũ và Bàn Tử thì đều...

Trong lòng đang suy tính, mọi người đã xông ra khỏi đường hầm.

Và cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả họ đều không ngờ tới.

Chỉ thấy phía trước đường hầm là một không gian không lớn, tổng cộng chỉ chưa đầy một trăm mét vuông.

Xung quanh đều là tường gạch vàng, bên trong trám đầy đất sét trắng, căn phòng này có thể nói là nơi có khả năng chống thấm tốt nhất.

Hơn nữa đi suốt quãng đường, nơi đây cũng coi như là điểm sâu nhất của cổ mộ, chắc hẳn đây chính là trung tâm của cả ngôi mộ.

Tần Vũ thấy trong phòng hầu như không có đồ đạc gì dư thừa.

Đối diện họ là một chiếc bàn đá xây bằng đá, hơi giống bàn thờ cúng.

Đồ đạc trên bàn lộn xộn, nhìn bộ dạng mới bị người ta làm xáo trộn không lâu.

Còn có thể thấy bốn chiếc hộp gỗ đã bị mở ra.

Những chiếc hộp gỗ đó được sơn đỏ toàn bộ, tuy trên nắp phủ đầy bụi bặm nhưng vẫn có thể thấy được sự quý giá của chất liệu gỗ.

Rất có thể là loại gỗ trầm hương chỉ đỏ đã tuyệt chủng hoàn toàn.

Loại gỗ này thuộc một dòng của gỗ trầm hương, nhưng vì bên trong có những sợi chỉ đỏ nên rất hiếm gặp, giá trị của nó vượt xa cả gỗ nam mộc tơ vàng.

Hộp gỗ không lớn, chỉ bằng nắm tay, không biết bên trong đựng gì nhưng lúc này đều đã biến mất.

Phía trước bàn thờ đặt một cây san hô.

Trên cây treo đầy dây đồng, hơn nữa còn treo rất nhiều chuông đồng lục giác màu vàng.

Nhìn qua vô cùng rực rỡ.

Nhưng mọi người biết, thứ này không phải thứ gì tốt lành.

Một khi chạm phải, kết quả có thể là chí mạng.

Tuy nhiên những sợi dây đồng này lại chặn mất lối đi của mọi người.

Dây đồng kéo dài từ cây san hô sang tận bức tường hai bên, trên đó treo chuông lục giác chằng chịt phức tạp.

Muốn đi qua hầu như là không thể.

Tần Vũ thấy trên trần căn phòng này còn treo một cái ròng rọc.

Đám người giáo sư Trần chắc hẳn đã dùng ròng rọc này để đu qua.

Nhưng sợi dây thừng bên trên đã biến mất, nếu không phải đám người Tần Vũ đến kịp, e rằng muốn ra ngoài cũng là cả một vấn đề.

Và đó vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, lúc này bên trong đống chuông lục giác đang ngăn cản kia, một người mặc trang phục đội khảo cổ đang tựa vào tường bất động.

Máu có chỗ đã đông cứng lại, e rằng chết cũng lâu rồi.

Nhìn bộ dạng anh ta dường như giống hệt tình trạng của người chết bên ngoài, đều bị móng tay rạch nát cổ họng.

Tình trạng của Lương Quỳnh thì khác.

Lúc này cô bị treo ở phía đối diện với người kia, bên kia bàn đá.

Chỗ đó có bốn cái móc đồng lồi ra, không biết dùng làm gì nhưng hiện tại cả người Lương Quỳnh bị treo trên đó.

Hai chân và hai tay vừa vặn bị kẹp trong móc đồng.

Mắt cô nhắm nghiền, không biết còn sống hay đã chết.

Ở hai bức tường khác của hầm mộ có rất nhiều bích họa.

Nhưng những bức bích họa này đã bị bong tróc nghiêm trọng.

Hơn nữa bích họa vốn là tranh màu, màu sắc cũng đã phai nhạt hơn nửa, căn bản không nhìn rõ được đang miêu tả điều gì.

Đến lúc này mọi người trái lại đều bình tĩnh lại.

Ngô Bất Chính chỉ vào một bên nói: "Giáo sư Trần và những người khác trước đây chắc là đang nghiên cứu bích họa trên tường này thì đột nhiên xảy ra chuyện!

Không biết họ rốt cuộc đã nghiên cứu ra được cái gì!

Tiểu ca, anh và Bàn Tử nghĩ cách đưa Lương Quỳnh qua đây!

Hắc Hạp Tử, Thiên Linh, hai người qua xem người của đội khảo cổ kia đã chết hẳn chưa!

Tôi đi xem thành quả nghiên cứu của họ!".

Ngô Bất Chính sắp xếp.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, lập tức chia nhau hành động.

Tuy nhiên, trước mặt họ là một bài toán khó.

Chương 664

Đó là làm sao để không động vào đống chuông lục giác mà vẫn đến được đối diện an toàn.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thân thủ lợi hại, chắc có thể bám vào móc treo trên trần mà qua.

Nhưng Bàn Tử và Giải Thiên Linh thì e rằng... "Để tôi!" Giải Thiên Linh bỗng nhiên đứng ra nói. "Em gái xinh đẹp, cô đừng có làm bừa, chuyện Bàn ca và Tiểu ca ở cái ngõ cụt hình vuông trước đó cô cũng biết rồi đấy!

Một khi chạm vào chuông, lúc đó tất cả chúng ta đều toi đời!".

Bàn Tử vội can ngăn.

Giải Thiên Linh chẳng thèm để ý đến anh ta, lộn ngược tay thu cây cửu tiết tiên lại.

Sau đó cô đeo găng tay vào, dáng vẻ đó rõ ràng là chuẩn bị xuyên qua trận chuông. "Cái đệch, không phải chứ, diễn phim à?

Cô coi đống chuông lục giác này là tia laser chắc!" Bàn Tử kinh hô.

Hắc Hạp Tử ngăn anh ta lại nói: "Cậu có biết vì sao cô ấy tên là Thiên Linh không?". "Không biết, cái đó cậu phải đi hỏi bố của Giải Ngữ Hoa chứ!" Bàn Tử nghiêm túc đáp.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính bên cạnh lại cười: "Bàn tử, Giải Thiên Linh, chữ Linh đồng âm với chữ Linh, cũng có ý nghĩa là hóa giải!

Giải Thiên Linh chẳng phải là hóa giải chuông sao!

Tôi nghe nói lúc nhỏ cô ấy vừa được nhận nuôi đã nhờ vào thân thể linh hoạt mà xuyên qua một trận Thiên Linh của Giải gia!

Thế nên mới được ban tên là Giải Thiên Linh!

Hóa giải trận chuông này chắc là không thành vấn đề!".

Bàn Tử nghe vậy ngẩn người.

Tần Vũ cũng không khỏi nhìn Giải Thiên Linh thêm một cái.

Chỉ thấy lúc này toàn bộ thân thể Giải Thiên Linh mềm dẻo một cách lạ kỳ.

Rất nhiều động tác độ khó cao mà ngay cả diễn viên múa chuyên nghiệp cũng không làm được.

Cô hầu như không có bất kỳ sự ngưng trệ nào, toàn bộ động tác như đang khiêu vũ.

Chỉ vài cú lộn người, cô đã sang đến đối diện trận chuông.

Giải Thiên Linh liếc Bàn Tử một cái đầy đắc ý.

Sau đó một tay cô vỗ vào một cái mấu lồi bên trong gốc san hô.

Lập tức cây san hô phát ra tiếng "rắc", những sợi dây đồng treo chuông lục giác mãnh liệt rút ngược vào trong tường.

Những chiếc chuông treo trên đó cũng bị kéo vào các ngăn ngầm trên tường.

Toàn bộ quá trình không gây ra một tiếng động nào.

Bàn Tử và những người khác nhìn đến ngây người.

Đặc biệt là Bàn Tử, nhìn mà không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Cuối cùng anh ta đã hiểu vì sao Giải gia lại phái Giải Thiên Linh đến giúp Ngô Bất Chính.

Đây đúng thực là khắc tinh của các loại trận chuông mà!

Nhưng những ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, mọi người đã ai nấy chạy đến mục tiêu của mình.

Bàn Tử và Tần Vũ nhanh chóng lao đến trước mặt Lương Quỳnh.

Cái móc đồng trên tường cũng không biết thiết kế vì mục đích gì, nhưng căn bản không làm khó được Tần Vũ, chỉ cần hai cái lách nhẹ đã mở được móc đồng.

Hai người nhanh chóng đỡ Lương Quỳnh xuống.

Tần Vũ bắt mạch cho cô, thấy mạch đập rất yếu ớt, hơi thở thoi thóp.

Bàn Tử vội chỉ vào cánh tay Lương Quỳnh: "Tiểu ca, anh mau nhìn kìa!

Cánh tay cô ấy bị sao vậy!".

Tần Vũ vội nhìn theo, phát hiện trên cánh tay Lương Quỳnh có một vệt chất lỏng màu vàng.

Anh đưa tay lau đi, phát hiện trên cánh tay cô có một vết thương.

Chất lỏng màu vàng đó chính là từ trong cơ thể cô chảy ra. "Cái này mẹ nó không lẽ là... máu sao!" Bàn Tử đã hiểu ra vấn đề.

Thấy Tần Vũ gật đầu, trong lòng anh ta càng thêm khẳng định.

Chương 665

Lương Quỳnh cũng trúng lời nguyền, tuổi thọ chỉ còn lại hai năm rưỡi, nên tốc độ đông đặc máu trong cơ thể cô nhanh hơn.

Bây giờ máu thế mà đã biến thành màu vàng, nếu cứ tiếp tục thế này cô có thể sẽ toi đời thật! "Bên các anh thế nào rồi?

Người kia chết rồi!

Chắc cũng không phải giáo sư Trần!" Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh vội chạy lại hỏi.

Tuy nhiên đúng lúc này, Lương Quỳnh đang hôn mê bỗng nhiên mở choàng mắt.

Trong mắt cô đầy vẻ kinh hoàng, chỉ tay về phía Tần Vũ hét lớn: "Trong tường!

Trong tường!

Giáo sư Trần ở trong tường!". "Cái này sao lại hiện ra rồi!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Hình xăm Kỳ Lân dường như chỉ khi vận động mạnh hoặc chạm vào máu mới hiện ra.

Tuy lúc này trên người Tần Vũ cũng đã thấy máu, nhưng dù sao cũng không nhiều, vả lại xuất hiện trong thời gian ngắn như vậy cũng có phần quá nhanh. "Tiểu ca, anh nói gì mà không sao?

Độc rắn này lợi hại lắm đấy, hai thằng trộm mộ kia chính là gương tày liếp!

Hay là anh ráng nhịn một chút, để tôi hút độc rắn này ra cho anh?" Bàn Tử bên cạnh nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy tưởng là hút độc thật, lập tức định ra tay.

Tần Vũ vội xua tay ra hiệu mình không sao.

Chỉ là sắc mặt rõ ràng không được tốt cho lắm.

Lương Quỳnh bên cạnh thì cau mày, dường như nghĩ ra điều gì liền vội nói: "Mọi người đừng hoảng, anh ấy có lẽ thực sự không sao đâu!".

Nói rồi, Lương Quỳnh đưa tay thấm một ít máu chảy ra trên người Tần Vũ, sau đó bật đèn pin đi quanh một vòng ở những góc tối tăm.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử cảm thấy rất kỳ lạ, không biết cô đang làm gì.

Tuy nhiên, ngay giây tiếp theo họ đã hiểu ra.

Chỉ thấy những nơi Lương Quỳnh đi qua, trong bóng tối có vô số bóng đen đang ngoe nguẩy.

Nhưng chúng không dám lao ra, dường như rất sợ giọt máu trong tay Lương Quỳnh.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Máu Kỳ Lân của Tiểu ca có thể đuổi côn trùng, chúng ta sớm đã biết rồi mà!

Từ hồi ở núi Côn Luân chúng ta đã biết rồi!".

Lương Quỳnh gật đầu: "Tôi biết, nhưng mọi người không phát hiện ra một vấn đề sao?". "Vấn đề gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Lương Quỳnh lúc này quay lại nói: "Bất kể là thi miết hay những con rắn độc này, chúng đều là những thứ cực độc!

Máu của Tần Vũ khắc chế những thứ này rất rõ rệt!

Nhưng với đám kiến hành quân sa mạc kia, dường như hiệu quả khắc chế lại yếu hơn một chút!

Tôi từng nghe thầy nói, máu của anh ấy có thể giải độc!

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này mà đám độc vật kia rất sợ hãi, ngũ hành tương khắc mà!

Tuy nhiên điều đó cũng không phải tuyệt đối, ví dụ như thi miết vương dường như không có hiệu quả mấy!".

Nói đến đây, Lương Quỳnh dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Tôi nói những điều này không phải để giải thích máu của Tần Vũ lợi hại thế nào, tôi chỉ muốn nói máu của anh ấy khác với người thường!

Rốt cuộc làm sao đạt được hiệu quả đuổi côn trùng, chúng ta tự nhiên không thể biết được!

Nhưng có một điểm, máu của anh ấy chắc chắn có thể giải độc, cái này là khẳng định!

Lúc ở Lỗ Vương Cung, chính vì thi miết vương rơi trúng máu của anh ấy nên tôi mới không lập tức biến thành huyết thi!

Điểm này đủ để chứng minh, máu của anh ấy đủ sức áp chế hoặc hóa giải độc tính!

Cho nên độc của con rắn đen mào thịt này chắc cũng không có tác dụng với anh ấy!".

Bàn Tử nghe vậy nói: "Tôi nói này đại tiểu thư Lương, cô nhìn xem biểu cảm này của Tiểu ca giống như là không có tác dụng sao?".

Lúc này Tần Vũ cau mày, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo.

Ngô Bất Chính nói: "Lương Quỳnh nói cũng có lý, có thể Tiểu ca cần thời gian!

Chúng ta đi giải quyết những con rắn độc khác trước đã!".

Có rắn độc ở xung quanh, họ luôn không yên tâm.

Chương 666

Tần Vũ cũng không thể lần nào cũng bảo vệ họ.

Bàn Tử trong lòng sớm đã nghẹn một cục tức, nghe vậy liền hô hào: "Vậy thì đánh nát bét chúng nó đi!".

Nói xong anh ta nhấc khẩu AK do Liên Xô sản xuất lên, ném ra vài thanh que huỳnh quang, nhắm vào lũ rắn đen mào thịt trong góc mà bắn loạn xạ.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh cũng qua giúp một tay.

Trong tay họ có mấy khẩu súng, Lương Quỳnh vừa cầm súng đã lên đạn rôm rốp, động tác cực kỳ thuần thục khiến chính cô cũng ngẩn người. "Khá đấy, không ngờ cô chơi súng cũng là tay chuyên nghiệp!" Bàn Tử cười nói.

Lương Quỳnh lại lúng túng đáp: "Thực ra đây cũng là lần đầu tôi chạm vào súng, nhưng không biết sao lại cảm thấy rất quen thuộc!".

Cô đâu có biết, đó chỉ là do năng lực từ thẻ nhân vật Shirley Yang mà thôi.

Shirley Yang thì không thiếu kinh nghiệm dùng súng, thiện xạ lại còn tàn độc.

Lương Quỳnh thử vài phát, không ngờ trình độ bắn súng của mình lại rất ổn.

Ba người hạ thủ rất tàn nhẫn, chưa đầy mười phút đã tiêu diệt được một mảng lớn rắn đen mào thịt.

Đám rắn này không dám bò ra, dường như bị máu Kỳ Lân của Tần Vũ áp chế.

Từng con từng con co cụm trong góc chỉ biết chờ chết.

Mười mấy phút sau, ba người đã tiêu diệt sạch số rắn đen trong tháp nghiêng.

Kiểm tra một lượt không còn con nào sót lại mọi người mới yên tâm.

Dù sao lát nữa còn phải để mọi người vào lấy nước, những rắc rối này có thể giải quyết một lần là tốt nhất.

Nhóm người bên này giải quyết xong rắn đen mào thịt thì Tần Vũ cũng đã đứng dậy.

Toàn thân anh đẫm mồ hôi nhưng trông đã không còn khó chịu như trước nữa.

Xem ra Lương Quỳnh nói không sai, độc tính của loài rắn đen mào thịt này chưa đủ để giết chết Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ không sao, tảng đá trong lòng mọi người cũng vơi đi phần nào.

Theo kế hoạch cũ, mọi người bắt đầu tiếp tục kiểm tra tình hình tháp nghiêng.

Trong cả tháp hầu như không có đồ trang trí dư thừa.

Chỉ có một bức tượng khổng lồ, đại đồng tiểu dị với bức tượng họ thấy trong thạch thất ở sa mạc.

Ngoài những thứ đó ra thì là các cột đá xung quanh.

Tần Vũ nhìn một hồi rồi nói: "Đây chắc là Cự Môn Trận, kết nối với lối vào!".

Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu: "Anh nói thế là tôi hiểu rồi!

Cự Môn Trận này trong phong thủy gọi là Thấu Địa Thập Lục

Long!

Tôi tuy không am hiểu phong thủy nhưng những thứ về trận pháp này tôi rất có hứng thú!

Đám trộm mộ kia chắc là không hiểu mấy cái này nên trực tiếp tạc lối ra!

Nhưng như vậy cũng giúp chúng ta đỡ được khối phiền phức!".

Bàn Tử nghe không hiểu, bên cạnh sốt ruột: "Cậu quan tâm rồng phượng gì chứ, chúng ta có xuống nữa không đây, trời sắp tối rồi, nguồn nước còn chưa tìm thấy đâu!

Đám trộm mộ kia tôi thấy tám phần là tiêu đời rồi, hay là chúng ta mau chóng xuống dưới đi!".

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng thấy thời gian đã hòm hòm, chuẩn bị xuống.

Tuy nhiên đúng lúc cậu định gọi Tần Vũ thì lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất.

May mà không gian trong tháp nghiêng có hạn, rất nhanh mọi người đã tìm thấy anh đằng sau một cột đá.

Thế nhưng họ lại thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm vào một thứ trên đài đá phía trước cột đá mà ngẩn người. "Tiểu ca, anh sao vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu không nói gì, sau đó cầm lên từ đài đá một vật hình bầu dục.

Mọi người nhìn qua đều ngẩn ngơ.

Vật hình bầu dục đó hóa ra là một nhãn cầu bằng ngọc to bằng bàn tay.

Nhãn cầu đó hoàn toàn được chạm khắc từ ngọc thạch, điêu khắc vô cùng tinh mỹ.

Chỉ có điều phía trên nhãn cầu ngọc có một cái rãnh, dường như cần cắm thứ gì đó vào rồi sẽ kích hoạt cơ quan nào đó!

Tần Vũ nhìn cái nhãn cầu này, trong não bỗng hiện lên rất nhiều đoạn ký ức.

Những đoạn này đều là mảnh vỡ ký ức của anh.

Có lẽ bị kích thích nên không ngờ anh lại nhớ ra một số thứ liên quan đến nhãn cầu ngọc này.

Anh nhớ trong nội dung kiếp trước, là do miếng ngọc bội của Vương tư lệnh đặt vào mới kích phát tế lễ mới xuất hiện đám rắn đen mào thịt kia.

Chương 667

Nhưng lần này họ rõ ràng không làm vậy mà chúng vẫn xuất hiện.

Chẳng lẽ là do đám trộm mộ kia tạc lối vào dẫn đến?

Tần Vũ cũng không dám khẳng định, thế giới song song không phải mọi nơi đều giống hệt kiếp trước.

Điểm này khi ở Lỗ Vương Cung Tần Vũ đã phát hiện ra rồi.

Trong Lỗ Vương Cung không có Xà Mi Đồng Ngư mà có Quỷ Tỳ.

Điều này cho thấy thế giới song song và kiếp trước không hoàn toàn giống nhau.

Thực ra Tần Vũ không biết, vì sự mất mát ký ức của anh, khi ở mộ dưới đáy biển, họ cũng không tìm thấy đạo động dưới quan tài gỗ nam mộc tơ vàng!

Lúc đó anh chỉ cảm thấy bên dưới chắc chắn có thứ gì đó, kết quả mở ra xem thì chẳng thấy gì cả.

Đó chính là do khiếm khuyết ký ức cộng với yếu tố thế giới song song.

Chỉ là không biết Bàn Tử này có miếng ngọc bài kia không.

Tưởng Tần Vũ sẽ đặt con mắt ngọc xuống, ai ngờ anh lại đi tới bên cạnh Bàn Tử, vạch áo anh ta ra xem.

Trên cổ anh ta quả thật có treo một miếng ngọc bội và một tấm Mạc kim phù. "Tiểu ca, cậu làm gì thế, nổi điên gì vậy, vạch áo tôi làm gì!

Giữa ban ngày ban mặt, Bàn gia tôi... không quen!" Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Tần Vũ đã có thể khẳng định, miếng ngọc bội của Bàn Tử chính là mấu chốt để kích hoạt con mắt ngọc kia.

Nhưng họ không cần thiết phải tự rước lấy phiền phức, nên anh cũng không giải thích.

Chuyện này mình biết là được rồi, không cần phải nói ra tất cả.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, nhưng thấy Tần Vũ không nói, cũng không hỏi nữa. "Hay là món này Bàn gia tôi mang đi..." Bàn Tử vẫn còn tơ tưởng đến con mắt ngọc, muốn lén lút cuỗm đi.

Lương Quỳnh vội ngăn anh ta lại. "Tốt nhất đừng đụng vào, thứ này toát ra vẻ tà dị, đừng quên mục tiêu chính của chúng ta là giải trừ lời nguyền!" "Đúng đấy Tử Bàn Tử, trong mộ của Tinh Tuyệt nữ vương còn nhiều đồ tốt lắm, ngọc thạch làm sao quý bằng vàng bạc châu báu!" Ngô Bất Chính cũng nói.

Bàn Tử thấy vậy mới thôi không để ý đến con mắt ngọc nữa.

Ngô Bất Chính thở phào một hơi, hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, chúng ta xuất phát chứ?" Tần Vũ gật đầu.

Mọi người lúc này mới tập trung sự chú ý vào lối vào dưới đất.

Về những con rắn đen trong tòa tháp tà dị này, Lương Quỳnh đã sắp xếp lại thông tin và đưa ra một kết luận sơ bộ.

Sự xuất hiện của những con rắn đen thân trơn này có lẽ là do đám trộm mộ kia cho nổ tung lối vào trên mặt đất gây ra.

Nhưng bên trong tháp tà dị không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, ngay cả vỏ đạn hay vết xước cũng không có.

Vì vậy, có thể khẳng định rằng đám trộm mộ đó đã xuống dưới rồi những con rắn đen này mới xuất hiện.

Điều này cũng có thể giải thích rằng, trong tháp tà dị này hẳn đã được bố trí loại rắn đen này để canh giữ.

Nhưng trong tình huống bình thường, không ai biết lối vào ở trên mặt đất, nên chắc chắn sẽ nghĩ cách phá giải phong thủy cục bên trong tháp, tức là thế cục phong thủy "Thấu địa thập lục long".

Mà miếng ngọc bội của Bàn Tử có lẽ cũng là một loại tế khí, vừa hay có thể kết hợp với con mắt ngọc.

Một khi sử dụng sẽ cử hành một loại nghi lễ tế tự nào đó, dẫn dụ lũ rắn đen này ra.

Đương nhiên, có thể loại tế khí này còn có rất nhiều, miếng ngọc bội của Bàn Tử chỉ là một trong số đó mà thôi.

Mà đám trộm mộ kia không biết vì sao lại biết lối vào ở ngay trên mặt đất.

Cho nên chúng không đi phá giải thế cục phong thủy "Thấu địa thập lục long".

Chúng cho nổ tung lối vào, vì vậy sau khi chúng tiến vào, cơ chế bảo vệ của rắn đen mới được kích hoạt.

Kết quả là bị nhóm Tần Vũ đụng phải.

Tuy có hơi xui xẻo, nhưng cũng có một điểm tốt, đó là có đám trộm mộ đi trước dò mìn, họ cũng có thể bớt đi không ít phiền phức.

Mọi người men theo bậc thang đá đi xuống, Tần Vũ lên tiếng. "Bàn Tử, miếng ngọc bội của cậu là sao vậy?" Tần Vũ hiếm khi mở lời, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nghe vậy đều rất ngạc nhiên.

Vừa rồi họ cũng đã nhìn thấy miếng ngọc bội trên ngực Bàn Tử.

Nhưng họ không biết mục tiêu của Tần Vũ rốt cuộc là miếng ngọc bội hay là Mạc kim phù.

Thêm vào đó sau đó Tần Vũ không nói gì, nên họ cũng không nghĩ

nhiều.

Bây giờ xem ra, thứ mà Tần Vũ nhìn lúc nãy chính là miếng ngọc bội trên ngực Bàn Tử.

Chương 668

Bậc thang đá này khá cao, Bàn Tử vừa vịn đi xuống vừa nói. "Cậu nói miếng ngọc bội này à, là bố tôi để lại cho tôi đấy.

Cô giáo ở viện phúc lợi nói, lúc phát hiện ra tôi, đây là thứ duy nhất ở cùng tôi!" "Chắc chắn là bố tôi để lại cho tôi rồi, tôi từng đi hỏi rồi, đây là đồ cổ đấy!" "Bố tôi cũng coi như có tình người, biết để lại cho tôi một món gia bảo!" "Thiên Chân cũng thấy rồi, cậu ấy nói thứ này rất hiếm, khuyên tôi không nên bán, mà lúc cần tiền thì có thể tìm cậu ấy, hoặc là cầm cố ở chỗ cậu ấy!" "Thế nên bao nhiêu năm nay tôi vẫn chưa bán!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền tiếp lời. "Cái này tôi biết, món đồ này của cậu ta niên đại quả thật rất lâu đời, ít nhất cũng phải cùng thời với cổ quốc Tinh Tuyệt này!" "Loại đồ này không thường thấy, bán đi quả thực đáng tiếc, người nhà cho thì giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt!" Tần Vũ gật đầu, không nói thêm gì nữa, trong lòng anh đã cơ bản rõ ràng.

Lương Quỳnh ở bên cạnh cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chuyện này thuộc về riêng tư cá nhân, người ta không né tránh mình đã là tốt rồi.

Thực sự không cần thiết phải tỏ ra quá tò mò.

Lúc này mọi người đã men theo bậc thang đá xuống ít nhất cả trăm bậc, và cuối cùng mặt đất cũng xuất hiện.

Bàn Tử đi trước mở đường kinh ngạc hô lên. "Trời đất, sao chỗ này đen thế!" Mọi người đồng thời nhìn thấy, xuất hiện trước mắt họ là một lối đi màu đen.

Lối đi được xây bằng đá đen, có chút giống với núi từ tính ở Zagrama.

Nhưng sờ vào thì cảm giác lạnh buốt, cũng khá dễ chịu. "Chúng ta có lẽ đang đi sâu vào trong lòng núi Zagrama!" Lương Quỳnh nói.

Mọi người đã đi vòng vèo mấy vòng trong thành cổ Tinh Tuyệt, đã không còn biết đâu là đông tây nam bắc nữa.

Nhưng nhìn thấy những tảng đá đen này, e rằng ngoài núi Zagrama ra cũng chẳng có nơi nào khác. "Ê!

Mọi người mau nhìn, phía trước có lối ra!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Mọi người vội vàng vượt qua xem thử, phát hiện phía trước quả nhiên có một lối ra.

Lối ra này cũng giống như lối vào trong tháp tà dị, đều bị người ta cho nổ tung.

Thậm chí có thể thấy một số vách đá chưa bị nổ hết, nơi này trước kia hẳn là một bức tường đá.

Điều này ngầm khớp với thế cục phong thủy "Thấu địa thập lục long".

Phía trên phá giải "Thấu địa thập lục long", đến đây vận hành ngược lại là có thể mở được bức tường đá này.

Nhưng bây giờ cũng không cần nữa, đám trộm mộ kia đã cho nổ tung bức tường đá rồi, cũng bớt được không ít chuyện. "Đi!" Ngô Bất Chính gọi một tiếng, mọi người lập tức đi ra ngoài.

Khi mọi người bước ra khỏi lối đi này, họ lập tức phát hiện.

Nơi họ đi ra lại là phía sau một vương tọa khổng lồ.

Nói cách khác, lối đi phía sau vương tọa này hẳn là một mật đạo.

Nếu người không biết chuyện, căn bản sẽ không nghĩ tới, lối đi sau vương tọa lại nối liền với bên trong tháp tà dị.

Và vương tọa này hiển nhiên chính là ghế ngồi của Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhưng lúc này trên đó trống không, làm gì còn có ai.

Bàn Tử nhìn thấy vương tọa này, tật cũ lại tái phát, vội vàng chạy qua gõ gõ sờ sờ, chỉ thiếu điều liếm thử nữa thôi. "Ê ê Thiên Chân, vương tọa này hình như làm bằng đồng xanh, trên đó còn có một số trang sức bằng vàng, cậu nói xem nếu bê cả cái này về thì bán được bao nhiêu tiền nhỉ!" "Khụ khụ!

Ý của tôi là, giá trị của nó chứ không phải Bàn gia tôi định mang đi bán đâu nhé!

Đây đều là quốc bảo, thuộc về toàn thể nhân dân chúng ta!" Bàn Tử nhớ ra đây là đang livestream toàn cầu, vội vàng sửa lời.

Ngô Bất Chính nghe vậy không nhịn được cười, thằng béo chết tiệt này tham tiền thì có thật, nhưng ý chí cầu sinh cũng thực sự mạnh mẽ.

Không nói đâu xa, chỉ hai câu này vừa thốt ra, ít nhất những kẻ tự xưng là chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream cũng không thể bắt bẻ được gì.

Người ta là muốn mang về hiến cho tổ quốc, bạn có thể nói gì được chứ.

Ngô Bất Chính nói. "Thứ này giá trị cũng không thấp, nhưng cậu đừng mơ nữa, trọng lượng của nó ít nhất cũng phải bằng năm người trưởng thành!" "Không có thiết bị hiện đại hóa thì căn bản không thể mang ra ngoài được, nếu cậu mà cắt nó ra mang về thì sẽ không còn giá trị nữa!" "Hơn nữa cậu còn bị gán cho cái tội danh phá hoại văn vật!" Bàn Tử nghe vậy gãi gãi đầu, vẻ mặt rất không cam tâm.

Ngô Bất Chính lười để ý đến anh ta, quay người nhìn xung quanh.

Nơi này dường như là một địa điểm bí mật dưới lòng đất.

Cụ thể dùng để làm gì thì đã không thể khảo chứng được nữa, nhưng ở đây có vương tọa, hẳn là nơi Tinh Tuyệt nữ vương cử hành một loại hội họp hoặc tế tự nào đó.

Hơn nữa ở đây ngoài vương tọa này ra, những thứ khác đều đã bị phong hóa rất nghiêm trọng, mọi người cũng không nhìn thêm nữa. "Tiểu ca, chúng ta tiếp theo..." "Đừng nói nữa!" Ngô Bất Chính vừa mở miệng hỏi, đã bị Tần Vũ ngắt lời.

Mọi người thấy vậy vội im bặt không nói nữa, sau đó họ lại nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm.

Dường như ở gần đây có một dòng nước.

Lưu lượng nước còn khá lớn!

Chương 669

"Gần đây có nguồn nước!

Chúng ta được cứu rồi!" Ngô Bất Chính kích động nói.

Lương Quỳnh bên cạnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đi theo, đi tìm nguồn nước.

Thế nhưng Ngô Bất Chính đi được hai bước, phát hiện Bàn Tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào vương tọa của nữ vương không muốn rời đi, liền hét lên. "Tử Bàn Tử, bộ dạng của cậu làm tôi nhớ đến Tinh Tuyệt nữ vương đấy!" "Bà ta chết oan uổng, e rằng cũng không nỡ rời xa bảo tọa của mình, cậu ở lại thêm một lát nữa đi, biết đâu oan hồn của Tinh Tuyệt nữ vương đang lảng vảng gần đây, lại vừa mắt cậu đấy!" "Hay là cậu ở lại làm phò mã luôn đi!" Bàn Tử nghe vậy liền phản bác. "Đi chết đi, Bàn gia ta là độc đinh của lão Vương gia chúng ta, sao có thể đi ở rể được!" "Cậu cũng đừng dọa Bàn gia, Bàn gia ta không ăn cái trò này đâu!" Ngô Bất Chính thấy thằng béo chết tiệt này cứ thấy đồ tốt là không đi nổi, cũng lười nói nhiều, cuối cùng nói một câu. "Vậy được!

Vậy cậu tự ở đây canh vương tọa của bà xã cậu đi, chúng tôi đi uống nước đây!" "Uống nước?" Bàn Tử nghe đến uống nước, không khỏi nuốt nước bọt, lúc này anh ta cũng đã khô cả miệng lưỡi.

Thấy Tần Vũ và Lương Quỳnh họ đã đi về phía lối đi một bên, lúc này mới không cam lòng đi theo.

Miệng vẫn còn lẩm bẩm, lát nữa uống no nước rồi, sẽ tính xem làm thế nào để mang cái vương tọa này đi.

To như vậy, chắc chắn rất có giá trị.

Mọi người lần theo tiếng nước chảy, rất nhanh đã tìm được một lối đi.

Lối đi này nghiêng xuống dưới, góc độ tuy không dốc lắm, nhưng cái thế tiếp tục đi xuống này không khỏi khiến người ta nhớ đến phân tích của Lương Quỳnh trước đó.

Thành cổ này có thể có cấu trúc ba tầng.

Tầng trên là thành cổ, tầng dưới là nơi tương tự như một địa điểm bí mật, nơi tế tự.

Còn tầng thứ hai dưới cùng, có thể chính là lăng mộ của Tinh Tuyệt nữ vương.

Lúc này đi trong lối đi bên dưới, mọi người đều không khỏi có chút căng thẳng.

Nếu tầng dưới thật sự là lăng mộ, vậy thì họ cũng không còn xa mộ của Tinh Tuyệt nữ vương nữa.

Lối đi này không dài lắm, mọi người vừa đi được ba phút, phía trước đã đột nhiên sáng sủa.

Lại là một không gian dưới lòng đất.

Diện tích nơi này khá lớn.

Và phía trước mọi người còn xuất hiện một cái hồ ngầm.

Diện tích mặt hồ trông không nhỏ, nhưng nước hồ rất tĩnh lặng, không biết có phải là hồ nước tù hay không.

Nếu là hồ nước tù, e rằng nước ở đây không thể uống được.

Bàn Tử lúc này cũng đã đuổi kịp, nhìn thấy hồ nước, không khỏi nuốt nước bọt.

Mọi người sớm đã khô cả miệng lưỡi, nghe thấy tiếng của Bàn

Tử, đều không nhịn được muốn xông qua uống vài ngụm.

Nước ngầm nếu không cần thiết thì tốt nhất không nên uống trực tiếp.

Nhưng lúc này mọi người đều khát đến không chịu nổi, căn bản không quan tâm được nhiều như vậy.

Nếu còn phải đợi đun sôi nước... chết tiệt, không ai muốn đợi nữa. "Đứng ngây ra đó làm gì, lên thôi!" Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, nói rồi liền định lên uống nước.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại. "Khoan đã, vũng nước này không biết có phải là nước tù không, cẩn thận có độc!" "Có độc?" Bàn Tử nghe vậy bất giác lùi lại hai bước.

Lương Quỳnh bên cạnh tiến lên xem xét, nói. "Nước này chắc không sao đâu, dưới đó còn có cá!

Chắc là nước sống." Câu nói của cô vừa dứt, Bàn Tử không thể nhịn được nữa, tiến lên vạch bụng ra uống.

Lương Quỳnh cũng lấy ra bình nước, tuy cô cũng rất khát, nhưng dù sao cô cũng là con gái, không thể giống như Bàn Tử nằm bò trên đất, vùi đầu vào trong nước uống loạn xạ được.

Ngô Bất Chính cũng lấy ra bình nước, chuẩn bị qua lấy nước.

Thế nhưng Tần Vũ lại một tay ngăn cậu lại, lắc đầu với cậu.

Tần Vũ luôn cảm thấy nước này có vấn đề.

Hơn nữa tiếng nước xung quanh rõ ràng không phải phát ra từ đây, gần đây hẳn có một con sông ngầm.

Lấy nước ở đó chắc sẽ an toàn hơn. "Tiểu ca, sao vậy?" Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ nước này có vấn đề?

Nhưng Bàn Tử đã uống không biết bao nhiêu rồi.

Chương 670

Lương Quỳnh cũng đã múc đầy nước, chuẩn bị uống.

Tần Vũ vẫn lắc đầu với cậu, trước sau không mở miệng.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ.

Lương Quỳnh múc đầy nước chuẩn bị uống, nhưng nhìn thấy hành động kỳ quái của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, bình nước đưa đến bên miệng cuối cùng cũng không uống. "Hai người không uống nước làm gì vậy?" Lương Quỳnh hỏi.

Ngô Bất Chính nhún vai tỏ vẻ mình cũng không biết.

Thế nhưng Tần Vũ đã lấy ra vài que phát sáng, dường như chuẩn bị xem xét tình hình của toàn bộ không gian. "Ôi mẹ ơi, sướng thật sự!" Bàn Tử đột nhiên trở mình, nằm trên đất bụng căng tròn, cũng không biết đã uống bao nhiêu nước.

Chỉ thấy anh ta vừa nói chuyện miệng đã trào nước, e rằng đã uống không thể uống thêm được nữa.

Uống thêm nữa e là bụng phải nổ tung mất. "Ê!

Sao các người không uống?" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính và những người khác rất kỳ lạ, liền hỏi.

Nhưng không đợi Ngô Bất Chính trả lời, que phát sáng trong tay Tần Vũ đã được bẻ sáng và ném ra.

Lập tức tình hình của cả không gian được chiếu sáng bảy tám phần.

Chỉ thấy giữa hồ nước lại có một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo không lớn, chỉ khoảng ba bốn mét vuông.

Thế nhưng trên hòn đảo nhỏ này, lại có rất nhiều sinh vật phù du dày đặc.

Hầu hết những sinh vật này đều vừa mới nở ra từ trứng, e rằng lát nữa là có thể bay thẳng lên.

Tuổi thọ của loại sinh vật này không dài, hơn nữa khoảng cách đến chỗ họ cũng có một chút xa.

Tuy nhìn thấy những thứ này khiến người ta buồn nôn.

Nhưng cũng không đến mức nào.

Nhưng điều khiến người ta không thể chấp nhận nhất là, đột nhiên ở bên cạnh hồ nước, lại trồi lên rất nhiều con chuột lớn.

Những con chuột này có thân hình rất lớn, đều to bằng con chồn hoàng thử non.

Chúng tranh nhau bơi về phía hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Sau đó điên cuồng ăn những sinh vật phù du kia.

Chưa đầy một lát, cả hòn đảo nhỏ đã bò đầy chuột.

Bàn Tử thấy cảnh này buồn nôn, lập tức nôn ra hết số nước đã uống trước đó.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

May mà Tần Vũ và những người khác không uống.

Nếu họ mà uống, lúc này chẳng phải cũng phải nôn theo sao. 【Mẹ nó, nước này là nước tắm của chuột à】【Ghê tởm quá đi mất, các người nói xem nếu có con chuột nào ị bậy tè bậy trong nước thì...】【Thôi thôi thôi!

Cậu mà nói nữa, tôi sợ lát nữa Bàn gia sẽ theo đường dây mạng đến đánh cậu đấy】【Thương Bàn gia năm phút】【Nói thật, là Bàn gia quá vội vàng rồi, nhưng cũng có thể hiểu được vì ai cũng quá khát】Phòng livestream rất náo nhiệt, còn Bàn Tử thì nôn đến xanh cả mặt.

Anh ta đứng dậy nhìn Ngô Bất Chính và Tần Vũ nói. "A!

Hai người các cậu thật là, chậc!

Bàn gia tôi đúng là xui xẻo, tại sao không ngăn tôi lại, cái đám này làm tôi buồn nôn quá!" Ngô Bất Chính cười nói. "Chúng tôi cũng muốn ngăn cậu, nhưng cái bụng đói của cậu thì ai mà ngăn nổi!" "Nhưng không sao, ngoài việc hơi buồn nôn ra thì cũng không có vấn đề gì lớn, nước này chắc là nước sống!" "Được rồi được rồi, cậu mau dừng lại đi, chúng ta nhanh đi thôi, tôi nhìn thấy cảnh này là muốn nôn!" Bàn Tử lau miệng nói.

Lương Quỳnh nhìn thấy cảnh này, cũng không còn dũng khí uống nước trong bình nữa, dứt khoát đổ hết ra ngoài.

Tiếng nước gần đây càng lúc càng lớn, rõ ràng sông ngầm cũng không còn xa nữa.

Đợi tìm được sông ngầm, lúc đó uống cũng không muộn, dù sao cũng không vội một chốc một lát.

Trong phòng livestream rất náo nhiệt.

Nhất là khi nhiều người biết giáo sư Dương cũng đang xem livestream, họ đã hỏi rất nhiều câu hỏi.

Đánh giá về giáo sư Dương rất tốt.

Nhiều người trong phòng livestream để có thể hiểu được tình hình trong mộ cổ, đã đặc biệt đi tìm hiểu văn hóa Tây Vực.

Mà chỉ cần tìm hiểu văn hóa Tây Vực, thì không ai không biết giáo sư Dương.

Mà giáo sư Dương lại là người vô cùng khiêm tốn, đã lần lượt giải đáp các câu hỏi của mọi người, không khí trở nên rất hòa hợp.

Chương 671

Ngô Bất Chính nhìn phòng livestream nói. "Giáo sư Dương quả thực là người rất tốt, chưa bao giờ yêu cầu chúng ta phải mang ra thứ gì, hay phải làm thế nào, giáo sư như vậy bây giờ không còn nhiều nữa!" Bàn Tử tiếp lời. "Đây chính là sự khác biệt giữa phái thực tiễn và phái sách vở!" "Giáo sư Trần vào trong mộ cổ kích động như một đứa trẻ, thực hành thì càng là một mớ hỗn độn!" "Nếu không cũng không gây ra nhiều chuyện như vậy, so sánh thì giáo sư Dương những năm trước đã có thể đích thân đến sa mạc rồi!" "Trong lòng người ta biết, ở sa mạc có thể sống sót đã là kỳ tích rồi, còn về việc có thể mang đồ về hay không, thì phải xem năng lực của chính chúng ta!" "Nhưng Bàn gia tôi vẫn rất có xu hướng mang về một số thứ!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính liếc anh ta một cái, gã này vẫn còn đang tơ tưởng đến bảo bối của Tinh Tuyệt nữ vương.

Nói đến giáo sư Dương, trong lòng mọi người đều cảm thấy người này rất tốt.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc để nói những chuyện này.

Mọi người men theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước, lần này chưa đến năm phút đi đường, không gian phía trước lại lớn hơn rất nhiều.

Đồng thời tiếng nước ầm ầm cũng càng lúc càng rõ ràng.

Mọi người vội dùng đèn pin chiếu tới, quả nhiên phát hiện ở phía trước xuất hiện một không gian dưới lòng đất.

Bên trong một con sông ngầm đang chảy xiết, hẳn là sông Tư Độc Ám Hà đã ẩn mình dưới lòng đất khi đến đây.

Nhìn thấy con sông này, mọi người đều rất kích động.

Họ cuối cùng đã tìm được nguồn nước.

Bàn Tử lúc này đã không còn khát như vậy nữa, tuy nước trước đó đã nôn ra gần hết.

Nhưng đã làm dịu đi cảm giác khát. "Tôi đi gọi Mãn đại gia qua đây, các người đừng chạy lung tung!" Bàn Tử gọi một tiếng, rồi quay lại theo đường cũ.

Ba người Tần Vũ trên đường đi không uống một ngụm nước nào, lúc này cũng không quan tâm nữa.

Lấy bình nước ra uống.

Nước của sông Tư Độc Ám Hà vẫn rất trong ngọt.

Sông ngầm trong sa mạc, từ trên mặt đất chìm xuống lòng đất, do tác dụng của cát vàng nên bản thân nó đã có hiệu quả lọc nhất định.

Vì vậy độ sạch của nước cũng không tệ, nhưng cũng không thể uống nhiều, dù sao cũng có chút khác biệt so với nước được lọc chuyên nghiệp.

Mọi người uống một ít nước, rồi ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Phát hiện nơi này thực sự lớn, đặc biệt là phía trước và phía sau đều không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng dưới ánh đèn pin, phía trước dường như có một thứ gì đó vắt ngang qua sông ngầm.

Giống như một cây cầu đá, nhưng không rõ lắm.

Lúc này mọi người cũng không dám tùy tiện đi qua, chuyện lớn đến đâu trước mặt việc bổ sung nước cũng không còn quan trọng nữa.

Nếu không chuẩn bị đủ nước cho đường về, cho dù thật sự tìm được Tinh Tuyệt nữ vương, cũng không thể trở về được.

Vậy thì sẽ thành ra lặn lội ngàn dặm đến đây để chôn cùng Tinh Tuyệt nữ vương.

Mọi người đợi một lát, Bàn Tử đã cùng Mãn đại gia đến.

Nhưng toàn thân Mãn đại gia đều đang run rẩy, hiển nhiên lần đầu tiên đến một nơi quỷ dị như vậy, vẫn còn có chút sợ hãi.

Cho đến khi nhìn thấy mọi người đều ở đây, lúc này mới dần dần thả lỏng.

Bàn Tử và Mãn đại gia mang theo rất nhiều túi đựng nước.

Mọi người cũng không nhiều lời, bắt đầu toàn lực bổ sung nguồn nước.

Thế nhưng cho dù cả năm người họ cùng ra tay.

Cũng phải mất cả một tiếng đồng hồ, chạy đi chạy lại không dưới bốn năm chuyến, mới bổ sung đầy đủ nước dự trữ.

Chuyến cuối cùng chỉ có một mình Mãn đại gia quay về, ông nói. "Tôi... tôi dẫn đoàn lạc đà đợi các anh ở lối vào thành cổ nhé!" "Nếu hai ngày nữa các anh vẫn không ra, thì tôi đi đấy nhé!" "Cụ Hồ Đại cũng không cho phép tôi ở lại đây quá lâu đâu!" Hai ngày, nói thế nào cũng đủ rồi.

Mọi người gật đầu, để ông quay về trước. "Đường về đã chuẩn bị xong rồi, anh em chúng ta mau chóng hành động, tìm quan tài thăng quan phát tài thôi!" Bàn Tử đã có chút nóng lòng muốn thử.

Tần Vũ và những người khác thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, thu dọn đồ đạc rồi tiến về phía trước.

Địa thế của cả con sông Tư Độc Ám Hà càng lúc càng thấp.

Cùng với việc mọi người tiến về phía trước, tiếng nước cũng đang dần yếu đi.

Lương Quỳnh nói. "Theo hướng đi này, e rằng phía trước sông Tư Độc Ám Hà sẽ càng sâu hơn, cho đến khi dần dần chìm vào nơi sâu hơn!" Bàn Tử cảm thấy tò mò hỏi. "Sông Tư Độc Ám Hà này chẳng lẽ không cạn sao?

Chương 672

Hơn nữa cuối cùng nó chảy về đâu?

Biển cả à?" Ngô Bất Chính tiếp lời. "Cái này tôi biết, nước ngầm trong sa mạc không thể chảy ra biển được!" "Nhưng sông Tư Độc Ám Hà này có cạn hay không, thì không nói chắc được!" "Sa mạc tuy quanh năm khô hạn ít mưa, nhưng cũng không phải là không có một giọt mưa nào!" "Ví dụ như ở gần sa mạc Tháp Mộc Đà, có ốc đảo!" "Lượng nước trong đó hoàn toàn có thể duy trì đến mùa mưa tiếp theo!" "Trong sa mạc này giống như một hệ sinh thái độc lập vậy!" Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, dần dần thứ màu đen phía trước cũng càng lúc càng rõ ràng.

Một lát sau, mọi người đã nhìn rõ.

Thứ màu đen đó, quả nhiên là một cây cầu đá.

Cây cầu đá bắc thẳng qua sông Tư Độc Ám Hà, dẫn đến phía bên kia của sông ngầm.

Mọi người đứng trên bờ chiếu đèn qua, lại phát hiện trên vách tường đối diện cây cầu có một cửa động.

Hiển nhiên cửa động đó chính là lối vào. "Ê, mọi người xem đây là gì!" Lương Quỳnh đột nhiên chỉ xuống đất.

Cúi đầu nhìn, mọi người phát hiện trên mặt đất lại có rất nhiều đồ lặt vặt.

Nào là tạp chí, túi ni lông, thậm chí còn có cả vỏ hộp đồ hộp.

Ngô Bất Chính nhặt một cuốn tạp chí lên xem, trên đó toàn là tiếng Anh, hiển nhiên là hàng nước ngoài. "Chắc là do đám trộm mộ kia vứt lại, chúng đến đây có lẽ là muốn dọn dẹp ba lô để vào trong đựng bảo bối!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy có chút nóng lòng, giơ khẩu AK chế của Liên Xô lên nói. "Vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, nếu còn trì hoãn, e rằng hoa kim châm cũng nguội mất rồi." Đã đến đây rồi, muốn không đụng phải đám trộm mộ kia cũng không thể được.

Tục ngữ nói hay, đường hẹp gặp nhau kẻ dũng thắng, đến nước này mà còn trốn thì không có ý nghĩa gì nữa.

Lập tức bốn người thương lượng một chút, do Bàn Tử và Tần Vũ đi vào trước xem tình hình.

An toàn rồi mới để Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh vào.

Nếu không tất cả cùng vào, lúc đó xảy ra chuyện gì, ngay cả người ứng phó cũng không có.

Hơn nữa Tần Vũ còn có phòng livestream, bên trong tình hình thế nào họ cũng có thể nhìn thấy.

Thương lượng xong, Bàn Tử liền lên đạn khẩu AK, còn Tần Vũ thì không mang súng, anh quen dùng Hắc kim cổ đao và dao găm hơn.

Hai người trang bị gọn nhẹ cố gắng giảm thiểu tiếng động, ngoài một số đạn dược cần thiết ra, những thứ khác có thể không mang đều không mang.

Một lát sau, hai người đã bước lên cầu đá mò mẫm sang phía đối diện.

Mà thông qua phòng livestream, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh cũng đang căng thẳng theo dõi tình hình phía trước.

Cầu đá không dài, hai người Bàn Tử chỉ mất chưa đầy một phút đã đến bờ đối diện.

Suốt quãng đường này đều có không ít đồ vật do bọn trộm mộ vứt

lại.

Hiển nhiên chúng cũng đang vội, vừa đi vừa vứt đồ lặt vặt.

Đến bờ đối diện, Bàn Tử đột nhiên chỉ về phía trước nói. "Vãi, sao lại có vách đá lớn thế này!" Tần Vũ nhìn qua, cũng không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy phía trên cửa động, một vách đá nặng không dưới vạn cân đang treo lơ lửng.

Nếu cái này mà rơi xuống chặn cửa động, e rằng không có thuốc nổ thì căn bản không ra được.

Kíp nổ có lẽ cũng không đủ mạnh. "Cái gì, giáo sư Trần ở trong tường?

Chẳng lẽ bị tường đè bẹp rồi?" Bàn Tử nghe mà không hiểu gì cả.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh nghe vậy thì dường như nhớ ra điều gì đó, hai người nhanh chóng quay lại khiêng thi thể của người trong đội khảo cổ kia qua.

Sau đó liền nhìn thấy phía sau thi thể người đó, lại có một cánh cửa đá. "Lương Quỳnh nói hẳn là cánh cửa đá này, Tần Vũ vừa hay đang ở vị trí này!" Giải Thiên Linh nói.

Ngô Bất Chính lúc này cũng đi tới, bên này động tĩnh quá lớn, cậu cũng không thể tập trung xem xét máy tính được. "Lương Quỳnh hẳn là đã bị kích động rất lớn, nên khi nhắc đến giáo sư Trần cô ấy mới như vậy!" "Nhưng tình hình của cô ấy cũng không tốt, hay là đừng để cô ấy quá kích động!" "Hay là trước tiên khiêng hai người họ ra ngoài đi!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu.

Chuyến đi này của họ, chủ yếu nhất là tìm Lương Quỳnh.

Bây giờ Lương Quỳnh không chết, tự nhiên là kết quả tốt nhất.

Còn về giáo sư Trần, vậy cũng chỉ có thể đợi họ có thời gian rồi nói sau.

Bàn Tử lập tức cõng Lương Quỳnh, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh khiêng thi thể không đầu kia, mọi người quay trở lại chỗ mô hình Vân Đỉnh Thiên Cung bên ngoài.

Pho tượng ngồi hóa vàng kia vẫn còn đó.

Mọi người sắp xếp lại hai thi thể, cũng coi như ra đi được tươm tất hơn một chút.

Chương 673

Lương Quỳnh lúc này lại rơi vào hôn mê.

Cả người thỉnh thoảng run rẩy, cũng không biết mấy ngày nay họ đã trải qua những gì.

Bàn Tử vẫn còn tơ tưởng đến minh khí bên trong, đặc biệt là những chiếc chuông đồng lục giác màu vàng kia, tuy có chút nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là vàng, nếu có thể mang đi thì vẫn phải nghĩ cách.

Hơn nữa bên trong còn có một cánh cửa đá, nói không chừng còn có nhiều minh khí hơn.

Bàn Tử nghĩ vậy, chạy đi hỏi Ngô Bất Chính. "Thiên Chân, hay là chúng ta đi xem sau cánh cửa đá kia có gì đi?" "Hơn nữa, đã đến đây rồi, tục ngữ nói hay giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây đúng không!" "Hay là chúng ta vào trong tìm giáo sư Trần?" Ngô Bất Chính nào không biết Bàn Tử đang nghĩ gì, thấp giọng nói. "Tử Bàn Tử, cậu thành thật cho tôi một chút!" "Tôi nói cho cậu biết, chúng ta đến đây không phải để du lịch, tình hình của Lương Quỳnh bây giờ cũng rất không tốt!" "Chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm, chỉ cần tìm được cô ấy, lời nguyền của cậu và Tiểu ca sẽ có cách giải trừ!" "Tôi không muốn để cậu và Tiểu ca lại vì cái ông giáo sư Trần gì đó mà mạo hiểm nữa!" "Cậu tự nghĩ xem, lần này ông ta đến đây khảo cổ hại chết nhiều người như vậy, tìm được thì sao, sau khi trở về cũng là một tội nhân!" "Huống chi ông ta có thể đã chết trong cánh cửa đá đó từ lâu rồi!" Bàn Tử nghe vậy bất đắc dĩ thở dài nói. "Tôi biết, nhưng Bàn gia nhìn thấy minh khí thì tay lại ngứa ngáy mà!" "Nhưng cậu nói đúng, không được thì Bàn gia tôi nhịn một chút, nhưng chúng ta làm sao trở về đây!" "Cái mê cung phía trước đi qua đi lại, bình dưỡng khí của tôi và Tiểu ca đã hết rồi!" "Bây giờ lại thêm Lương Quỳnh, bình dưỡng khí của các cậu căn bản không đủ dùng!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng bất đắc dĩ thở dài. "Tôi biết, cho nên bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao!" Hai người tuy cố ý hạ thấp giọng.

Nhưng những người khác vẫn nghe thấy.

Người trong phòng livestream do nhìn thấy là màn hình trực tiếp của Tần Vũ, nên không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ.

Chỉ cảm thấy nửa ngày cũng không thấy mọi người có ý định đi vào.

Không khỏi có người bắt đầu thúc giục.【Tiểu ca, các người còn quan tâm đến giáo sư Trần đó không?】【Đúng vậy, đã đến đây rồi, tôi cảm thấy thế nào cũng phải đưa giáo sư Trần ra chứ】【Nói thật, tôi không khuyên các tiểu ca đi, bên trong cánh cửa đá đó rốt cuộc là tình hình gì cũng không biết】【Tùy tiện đi vào có thể sẽ rất nguy hiểm】【Nói thì nói vậy, nhưng giáo sư Trần lần này hại chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ cứ để ông ta trốn ở đây?】【Cũng đúng, tục ngữ nói hay nợ máu trả bằng máu, theo tôi thấy phải bắt ông ta ra chịu trách nhiệm cho chuyện lần này】Người trong phòng livestream cũng tranh cãi không ngớt, có người ủng hộ đi vào, cũng có người không ủng hộ.

Ngô Bất Chính lười suy nghĩ chuyện này, nói thật thì cậu không khuyên đi vào.

Lúc này cậu đã sửa xong máy tính của đội khảo cổ.

Mở máy tính lên, chỉ thấy máy tính lại tự động mở một phần mềm giống như mô hình hóa.

Nhìn thấy nội dung, Ngô Bất Chính kinh ngạc hô lên. "Đây hẳn là đã phục dựng lại bức bích họa trên tường bên trong!" "Giáo sư Trần và những người khác có thể là đã nhìn thấy nội dung của bích họa nên mới xảy ra biến cố!" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy rất tò mò, chạy qua xem.

Nhưng bức bích họa được phục dựng trên máy tính này đều không có màu sắc, nhiều chỗ còn chưa hoàn chỉnh.

Mọi người cũng chỉ có thể nhìn Ngô Bất Chính, muốn xem cậu có thể hiểu được chút nào không.

Ngô Bất Chính trước đó ở bên trong cũng đã chụp một số ảnh bích họa.

Lúc này đối chiếu với hình ảnh được phục dựng trên máy tính, rất nhanh cậu đã hiểu được một số nội dung trong đó. "Sao có thể có thứ này được!" Ngô Bất Chính nhíu chặt mày.

Bàn Tử thấy vậy thúc giục. "Thứ gì?

Mẹ nó cậu đừng có úp mở nữa, mau nói đi!" Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói. "Nội dung trên bức bích họa này vẫn có liên quan đến Đông Hạ quốc!" Đại khái ý là, Uông Tàng Hải từng ở Đông Hạ quốc, hẳn là vào lúc ông ta xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung.

Và ông ta phát hiện ra Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc dường như là trường sinh!

Mà phương pháp trường sinh, chính là cái gọi là nhân thân trùng túc, nhưng cụ thể là như thế nào thì ông ta không biết!

Trên này chỉ nói rằng thông qua chuyện này, ông ta khẳng định thế giới này hẳn là có phương pháp trường sinh.

Thế là sau này ông ta ra ngoài tìm kiếm, và mang về năm viên thuốc được cho là thuốc trường sinh!

Nhưng ông ta không dám ăn, và thuốc này được mang về từ đâu cũng không biết, chắc chắn không phải là từ Đông Hạ quốc.

Ông ta mang một viên thuốc ra ngoài tìm người thử nghiệm, còn lại bốn viên đặt trong ngôi mộ này.

Hẳn là ở trong bốn chiếc hộp gỗ trên bàn cống phẩm kia.

Nói đến đây, trong lòng mọi người đều giật mình.

Trong mộ cổ có thuốc trường sinh, điều này rõ ràng là nói bừa.

Họ không tin vào cái gọi là trường sinh.

Nhưng giáo sư Trần và những người khác là sau khi nghiên cứu xong những bức bích họa này mới xảy ra chuyện.

Chẳng lẽ giáo sư Trần đã tin?

Nhưng cho dù ông ta có tin, cũng không có lý do gì để giết những người khác.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Hơn nữa bên trong cánh cửa đá đó lại là gì?

Ngô Bất Chính nhìn bức bích họa nói. "Trên bức bích họa này không ghi chép bên trong cánh cửa đá là gì, chỉ nói rằng ăn thuốc trường sinh, muốn trường sinh thì phải vào trong cửa đá!" "Bên trong rốt cuộc có gì, trên này không nói!" Bàn Tử nghe vậy không nhịn được mắng. "Giáo sư Trần lão hồ ly này, chẳng lẽ tin nội dung trên bích họa, muốn tự mình đi trường sinh, cho nên mới giết những người khác!" "Với tính cách của ông ta, tôi thấy tám phần là làm được!" "Không có lý, nếu đã muốn giết tại sao không giết luôn Lương Quỳnh!" Giải Thiên Linh nói.

Chương 674

Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Cái này cậu không hiểu rồi, Lương Quỳnh là học trò của ông ta, ông ta chắc chắn còn muốn dẫn Lương Quỳnh cùng đi trường sinh nữa!" Ngô Bất Chính nghe hai người nói chuyện, bất đắc dĩ lắc đầu. "Nói những thứ này đều vô dụng, chúng ta vẫn nên chuẩn bị quay về đi, con đường của giáo sư Trần là do ông ta tự chọn, nói thật thì không liên quan gì đến chúng ta!" Ngô Bất Chính vừa nói xong, lập tức trong phòng livestream có một số anh hùng bàn phím bắt đầu chỉ trích.

Nói nào là tổ chương trình mời các người đến cứu người, các người cứu Lương Quỳnh rồi mặc kệ giáo sư Trần.

Còn nói nào là đồ nhát gan, chỉ cứu người có ích cho mình.

Tóm lại là rất khó nghe, Bàn Tử thấy vậy mắng. "Lão tử muốn cứu ai thì cứu, trên thế giới còn có nơi đang đánh nhau đấy, cũng không thấy mày đi cứu người!

Ở đây ra vẻ ta đây làm gì." Ngô Bất Chính dường như biết mình nói vậy sẽ có kết quả này, căn bản không thèm xem đạn mạc trong phòng livestream.

Cậu quay đầu chuẩn bị gọi Tần Vũ xuất phát.

Thế nhưng không ai ngờ được, chính vào lúc này, đột nhiên một bóng đen từ bên cạnh xông tới, trong nháy mắt ôm lấy Ngô Bất Chính rồi lao về phía cửa động thấp kia.

Tần Vũ phản ứng lại, liền nhìn thấy kẻ ôm Ngô Bất Chính chính là pho tượng ngồi hóa vàng không đầu kia!

Thứ đó lại cũng trá thi!

“Mẹ nó, tảng đá này to quá, Tiểu ca, làm sao bây giờ!” Bàn Tử vội hỏi.

Thật lòng mà nói, trong lòng cậu ta đã có chút run sợ.

Tảng đá này giống như một thanh gươm sắc treo trên đầu họ.

Một khi đã vào trong, nếu tảng đá này rơi xuống thì thật sự không thể ra ngoài được nữa.

Tần Vũ lại không nói gì, nhìn về phía trước rồi đi thẳng vào trong.

Bàn Tử thấy vậy chỉ có thể cắn răng đi theo.

Nhưng cậu ta vẫn có chút lo lắng, ra hiệu với ống kính.

Ý là bảo Ngô Bất Chính, nếu lát nữa tảng đá này sập xuống thì dùng thuốc nổ cho nổ tung ra.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho biết mình đã thấy.

Bàn Tử lúc này mới yên tâm đi theo Tần Vũ vào trong đường hầm.

Toàn bộ đường hầm vẫn vô cùng tối đen, nhưng có vẻ không dài lắm.

Bàn Tử theo sau Tần Vũ, hai người chỉ đi chưa đầy hai phút đã đến cuối đường.

Tần Vũ vội ngăn Bàn Tử lại, ra hiệu cậu ta đừng đi nữa.

Bàn Tử ngẩn ra, nhìn mặt đất phía trước mới phát hiện ra.

Đường hầm này vậy mà đã đến cuối rồi.

Phía dưới tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Chỉ có duy nhất ở cuối mặt đất có một chiếc thang dây được cố định, buông thẳng xuống dưới, không biết dẫn đến đâu.

Hơn nữa, nhìn chiếc thang dây này rõ ràng là mới được lắp đặt không lâu, còn rất mới.

Bàn Tử khẽ nói: “Đây có thể là do bọn trộm mộ để lại, chúng ta xuống xem thử là vừa!” Tần Vũ lại liếc nhìn cậu ta, ra hiệu đừng nói chuyện.

Sau đó, anh tự mình nằm rạp xuống đất.

Bàn Tử thấy vậy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, cũng nằm rạp xuống bên cạnh.

Tần Vũ ra hiệu với cậu ta, bảo cậu ta tắt đèn pin đi.

Bàn Tử ngẩn người, có chút không muốn.

Nơi này tối đến đáng sợ, bên ngoài lại là vách núi cheo leo, không gian trên đỉnh đầu dường như rất lớn.

Nếu tắt đèn pin thì thật sự là đưa tay ra không thấy năm ngón.

Con người ở trong hoàn cảnh này sao mà chịu nổi.

Thế nhưng Tần Vũ đã tắt đèn pin, Bàn Tử đành phải cắn răng cũng tắt theo.

Khi ánh sáng của đèn pin biến mất, cả hai người dường như chìm vào bóng tối, hòa làm một với nó.

Bàn Tử cả người căng cứng, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Vô số âm thanh trong bóng tối xung quanh dường như muốn đè cậu ta đến ngạt thở.

Bỗng nhiên!

Bàn Tử cả người như bị điện giật, bất giác nắm chặt lấy cánh tay Tần Vũ.

Cảm nhận được Tần Vũ vẫn ở bên cạnh mình, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cậu ta mơ hồ nghe thấy có tiếng khóc nức nở.

Chương 675

Âm thanh đó lúc to lúc nhỏ, không rõ ràng lắm, giống như có ai đó đang khóc ở dưới chân họ.

“Mà nghe giọng hình như còn là giọng của đàn ông!” Bàn Tử lập tức nghĩ đến, liệu có phải là đám trộm mộ kia không.

Cậu ta vội gõ chữ trong phòng livestream hỏi. 【Thiên Chân, cậu có nghe thấy không, có phải đám trộm mộ kia đang khóc không, bọn họ không phải đến đây đưa tang đấy chứ!】 Ngô Bất Chính tức điên, gửi đạn mạc chửi lại. 【Cậu điên rồi à, trong tiếng khóc đó có lẫn một vài từ hình như là tiếng Trung, người nước ngoài biết tiếng Trung sao!】 【Hơn nữa, cậu đã nghe ai cho nổ tung cổ mộ để đưa tang ngàn dặm chưa, nếu cậu mà vội đi đưa tang cho bố cậu như vậy, bố cậu không biến thành thi biến hiện ra tát vào mông cậu mới là lạ đấy!】 Bàn Tử đọc đến đây cũng không khỏi ngẩn người.

Cậu ta biết mình quá căng thẳng nên mới nảy ra ý nghĩ nhảm nhí như vậy.

Nhưng nghĩ lại, tiếng khóc đó không phải của bọn trộm mộ thì còn của ai nữa!

Nơi này là cổ mộ, mà bọn trộm mộ đã vào trước… Lẽ nào là!

Bỗng nhiên Bàn Tử cảm thấy toàn thân lạnh toát, gõ một dòng chữ trong phòng livestream. 【Thiên Chân!

Có phải đám trộm mộ kia bị Tống tử giết rồi không, tiếng khóc này là của chồng Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Là một con Tống tử đấy!】 【Mẹ nó, cậu còn bảo Bàn gia tôi đi làm rể, người ta Tinh Tuyệt Nữ Vương có chồng rồi, mẹ nó Bàn gia tôi thành kẻ thứ ba à!】【Tử Bàn Tử cậu đừng có nói nhảm nữa, nếu cậu sợ vỡ mật rồi thì cút về đây cho tôi!

Để tôi đi!】Ngô Bất Chính phản bác.

Cậu biết rõ tính cách của Bàn Tử, mềm mỏng hay cứng rắn đều không ăn thua, nhưng đa phần chỉ cần khích bác là sẽ có tác dụng.

Quả nhiên Bàn Tử thấy câu này liền phản bác lại.【Nói bậy, Bàn gia tôi mà sợ à?

Tôi chỉ muốn biết, Tống tử có biết khóc không!】【Mẹ nó, Bàn gia còn chưa từng nghe nói Tống tử biết khóc đấy!】【Hơn nữa chúng ta đi người không, không mang theo hắc lư đề tử, nếu thật sự là Tống tử thì làm sao bây giờ!】Câu nói này của Bàn Tử quả thực đã hỏi khó mọi người.

Nếu thật sự là Tống tử mà không có hắc lư đề tử thì gay go rồi.

Bàn Tử chỉ mang theo một khẩu AK, hỏa lực rõ ràng là không đủ!

Đang nghĩ ngợi thì Tần Vũ bỗng vỗ nhẹ Bàn Tử, ra hiệu cậu ta ra ngoài trước!

Bàn Tử như được đại xá, chạy ra ngoài trước tiên.

Tần Vũ theo sát phía sau, hai người nhanh chóng rút khỏi sơn động.

Đến cửa động, Tần Vũ kiểm tra tảng đá vạn cân kia, thấy nó vẫn khá chắc chắn mới yên tâm cùng Bàn Tử rời khỏi sơn động, rút khỏi cầu đá.

“Tình hình thế nào!” Thấy hai người quay lại, Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử nói: “Cậu không thấy cả rồi à, là Tiểu ca bảo tôi về trước đấy chứ!” Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nói: “Không thể xác định có phải là Tống tử không, nhưng nếu đúng, thì bên trong chắc chắn là mộ thất!” “Chúng ta phải vào trong làm rõ!” Mọi người trong lòng cũng hiểu rõ, họ đến đây chính là vì Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dựa theo lịch sử văn hóa của Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Quốc, nếu Tinh Tuyệt Quốc thật sự có một tế đàn giống như của Ma Quốc, thì chắc chắn sẽ chôn Tinh Tuyệt Nữ Vương ở gần tế đàn.

Chỉ cần tìm được Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng tế đàn cũng không còn xa nữa.

Bàn Tử nghe vậy nhìn về phía Lương Quỳnh nói: “Cô cũng lên đạn súng đi, lát nữa tình hình không ổn thì hai chúng ta yểm trợ hỏa lực!” Lương Quỳnh gật đầu, mở chốt an toàn, lên đạn.

Ngô Bất Chính thì lấy ra hắc lư đề tử.

Đồng thời chia cho mỗi người một cái.

Có thứ này, nếu thật sự gặp phải Tống tử cũng có thể đấu lại một trận.

Tần Vũ thấy mọi người đã chuẩn bị xong, liền lấy ra bảo bối cuối cùng của họ.

Đó là một chiếc đèn pha cường độ cao xách tay.

Mặc dù không thể so sánh với đèn pha chuyên nghiệp, nhưng trong phạm vi một trăm mét, bất kỳ vật thể nào cũng có thể được chiếu rõ mồn một.

Thứ này rất tốn điện, hơn nữa nếu chiếu thẳng vào mắt còn có thể gây mù tạm thời.

Vì vậy suốt đường đi, mọi người đều không dám dùng bừa.

Lúc này đến đây, không dùng cũng phải dùng.

Không gian bên trong không nhỏ, không có thứ này thì căn bản không thể chiếu sáng rõ được.

Tần Vũ lắp ráp chiếc đèn pha xách tay xong, liền vẫy tay, dẫn mọi người lại lẻn vào trong.

Để không đánh rắn động cỏ, mọi người không bật đèn pha cường độ cao mà chỉ bật đèn pin.

Ánh sáng của đèn pin tuy không yếu, nhưng trong hang động này, dường như rất nhiều ánh sáng đã bị hấp thụ.

Phạm vi chiếu sáng cũng không lớn.

Mọi người rất nhanh đã đến vách đá nơi Bàn Tử và Tần Vũ đã đứng trước đó.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đừng nói chuyện, cứ chờ xem động tĩnh trước đã.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, tiếng khóc nức nở lại vang lên.

Chương 676

Tim Tần Vũ và mọi người chùng xuống.

Bàn Tử lập tức lấy ra vài que phát sáng, ra hiệu ném xuống xem thử.

Mọi người không có ý kiến, Bàn Tử cũng không nhiều lời, bẻ sáng rồi ném xuống.

Thế nhưng khi que phát sáng được ném xuống, tiếng khóc nức nở đó lại càng lớn hơn vài phần.

Mọi người nghe mà da đầu tê dại, đó rõ ràng là tiếng khóc của một người đàn ông.

Trong giọng nói còn xen lẫn vài phần sợ hãi.

Ở một nơi như thế này mà nghe thấy âm thanh kiểu này, quả thực sắp làm cho phòng tuyến tâm lý của họ sụp đổ.

Lẽ nào đám trộm mộ kia chưa chết?

Là bọn họ đang khóc?

Nhưng trong tiếng khóc đó rõ ràng thỉnh thoảng có xen lẫn tiếng Trung!

Lẽ nào còn có trộm mộ biết nói tiếng Trung?

Nhưng khi người ta trong tình huống cấp bách, chắc chắn sẽ nói tiếng mẹ đẻ, không thể nào nói một ngôn ngữ mình không quen thuộc được.

Tần Vũ cầm lấy hắc lư đề tử trong tay Ngô Bất Chính, nói: “Ở lại đây, tôi xuống một mình!” Bàn Tử nghe vậy cảm thấy không ổn, nói: “Một mình cậu nguy hiểm lắm, hay là tôi đi xuống cùng cậu!

Ít ra còn có người hỗ trợ!” Tần Vũ gật đầu cũng không nhiều lời, lập tức bám vào thang dây lần xuống dưới.

Bàn Tử theo sát phía sau.

Sau khi que phát sáng được ném xuống, mọi người có thể thấy đại khái rằng bên dưới vách đá không phải là không có gì.

Mà là có một mỏm đá nhô ra, diện tích không nhỏ, e là phải hơn một trăm mét vuông.

Que phát sáng vừa kịp rơi xuống đó.

Hơn nữa họ có thể cảm nhận được, tiếng khóc nức nở dường như phát ra từ chính mỏm đá đó.

Khi họ ném que phát sáng xuống, phản ứng cũng lớn hơn vài phần.

Hơn nữa ánh sáng của que phát sáng không biết vì sao, khi xuống dưới lại phát ra một màu vàng, giống như bị một vật kim loại nào đó phản chiếu lại.

Bản thân Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao, nhưng lúc này bên dưới tối đen như mực, cậu ta cũng không nhìn thấy đáy, nên tự nhiên cũng không sao.

Theo sau Tần Vũ chưa đầy hai phút đã mò xuống được mỏm đá bên dưới.

Vừa xuống dưới, Bàn Tử đã cảm thấy xung quanh chất đống rất nhiều thứ, nhưng đèn pin không có trong tay, cậu ta cũng không nhìn rõ.

Chân bước cao chân bước thấp cũng không để ý được, ngẩng tay ra hiệu cho Ngô Bất Chính mau chóng chiếu sáng những nơi khác.

Thế nhưng cậu ta vừa đi được một bước, dưới chân đã vang lên tiếng kim loại va chạm loảng xoảng.

Âm thanh này làm cậu ta giật nảy mình, còn chưa kịp cúi đầu xem là cái gì.

Bỗng nhiên tiếng khóc nức nở kia lại lớn hơn vài phần.

Khóc đến thê thảm.

Khiến người nghe trong lòng cũng phải rợn tóc gáy.

Tần Vũ đã rút dao găm ra, một bước lao tới.

Bàn Tử thấy vậy cũng không dám chậm trễ, một tay cầm hắc lư đề tử, một tay cầm khẩu AK kiểu Liên Xô cũng lao tới.

Dưới này quả thật không thiếu đồ, họ vòng qua một đống đồ quả nhiên nhìn thấy một bóng người.

Dao găm của Tần Vũ đã vung tới.

Bàn Tử thấy vậy biết Tần Vũ muốn ra tay trước để chiếm thế thượng phong, cậu ta cũng không nhiều lời, vung hắc lư đề tử lên nhét vào miệng bóng người đó.

Thế nhưng đúng lúc này, dao găm của Tần Vũ bỗng dừng lại.

Bàn Tử ngẩn ra, tay không dừng lại được, hắc lư đề tử lập tức bị nhét vào miệng bóng người đó.

Đồng thời chửi!

“Kệ mẹ mày là thứ gì, ăn một miếng hắc lư đề tử của lão tử trước đã rồi nói!” Thế nhưng vừa nói xong, chính cậu ta cũng sững sờ.

Chỉ thấy trước mặt họ là một người, mặt người này đẫm nước mắt, trong miệng còn đang ngậm hắc lư đề tử.

Bàn Tử nhìn mà ngây người, hét lên: “Mẹ kiếp, sao lại có một người ở đây!” “Mày rốt cuộc là người hay là quỷ!

Là người nước ngoài hay người trong nước!” Câu hỏi này rõ ràng có chút ngớ ngẩn, cậu ta đã thấy người này tóc đen da vàng, là người châu Á điển hình, hoàn toàn khác với đám trộm mộ trước đó!

“Anh ta là người!” Tần Vũ bên cạnh nói, đồng thời đã rút hắc lư đề tử ra.

Hắc lư đề tử vừa được rút ra, người kia liền ho khan hai tiếng, Bàn Tử thấy vậy cũng cơ bản xác định được gã này là một người sống sờ sờ.

Chưa nghe nói Tống tử biết ho bao giờ.

“Mẹ nó, sao nơi này lại có người chứ!” Bàn Tử chửi.

Chương 677

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh ở trên không nhìn rõ cảnh tượng cụ thể bên dưới, ánh sáng có chút quá tối, chỉ có thể phán đoán qua âm thanh từ phòng livestream.

Nghe thấy bên dưới phát hiện một người, lúc này cũng không khỏi yên tâm, liền trèo xuống theo.

Dưới này cũng rất tối, Bàn Tử thấy là người thì cũng lập tức mất hứng, lấy đèn pha xách tay ra lắp ráp.

Một lát sau, khi luồng sáng từ đèn pha xách tay chiếu ra.

Toàn bộ không gian lập tức được thắp sáng một vùng rộng lớn.

Gần như cùng lúc đó, mắt Bàn Tử trợn trừng.

Chỉ thấy phía sau họ, gần nơi mỏm đá và vách núi giao nhau, vậy mà chất đầy các loại vàng bạc ngọc ngà.

Vô số ánh vàng được những món đồ vàng bạc ngọc ngà này phản chiếu, làm cho xung quanh đều là một màu vàng óng.

Bàn Tử nhìn mà cả người cứng đờ, ngay cả Ngô Bất Chính cũng há hốc miệng.

Cậu có thể chắc chắn, cả đời này mình chưa từng thấy nhiều đồ tốt như vậy.

Cốc chân cao nạm mã não đỏ, chuỗi ngọc trai, đỉnh đồng xanh, quyền trượng, v.v.

Đồ ở đây, không nói nhiều, chỉ cần lấy ra một món cũng là vật vô giá.

Lương Quỳnh nhìn mà cũng không khỏi xuýt xoa, thảo nào bao năm qua các đội thám hiểm xuất phát từ di tích Cô Mặc lại nhiều như lông trâu.

Đối mặt với nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, có bao nhiêu người có thể chống lại được sự cám dỗ?

Nước dãi của Bàn Tử cũng chảy ra, toàn thân cứng đờ dường như không còn nghe theo sự điều khiển, cậu ta vươn tay ra định lấy chiếc vòng tay nạm vàng gần nhất.

Ngô Bất Chính nhìn mà cũng tim đập thình thịch, trong lòng không ngừng vang lên một câu.

“Lấy đi!

Nhanh lấy đi, đó là vật vô giá đấy!” Thế nhưng ngay khi lòng bàn tay Bàn Tử sắp chạm vào món đồ đó, bỗng nhiên một bàn tay vươn ra, nắm chặt lấy cổ tay cậu ta.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều ngẩn người, quay đầu lại thì thấy là Tần Vũ.

“Tiểu ca, cậu cản tôi làm gì?” Bàn Tử khó hiểu.

Tần Vũ lắc đầu.

“Đồ ở đây, không lấy được!” “Không lấy được?” Bàn Tử nghe vậy lập tức không chịu.

“Tiểu ca, cậu đùa gì vậy, suốt đường trèo đèo lội suối, khổ cực nào chưa từng nếm, đến nơi rồi lại không cho lấy đồ, Bàn gia tôi ăn no rửng mỡ à?

Đến đây để cống hiến vì tình yêu à?” Nói xong Bàn Tử dường như cảm thấy có chút không ổn, dù sao cũng đang livestream toàn cầu, thế là liền đổi giọng.

“Hơn nữa, Bàn gia tôi vì ủng hộ công cuộc xây dựng khảo cổ của nước nhà mà gầy đi mấy vòng rồi đây này!" "Món đồ này không mang ra ngoài thì các chuyên gia nghiên cứu kiểu gì!

Công tác khảo cổ của nước ta làm sao mà tiến bộ được!" "Thôi đi Tử Bàn Tử, cậu nghĩ gì trong đầu chúng tôi không biết sao?" Ngô Bất Chính lên tiếng.

"Tiểu ca không cho cậu lấy, chắc chắn có lý do, cậu nghe hết đã được không!" Bàn Tử thấy vậy chỉ có thể trừng mắt, muốn nghe xem Tần Vũ nói thế nào.

Thế nhưng ai ngờ, Tần Vũ chỉ nói một câu.

"Muốn chết thì cứ lấy!" Nói xong liền không quan tâm đến Bàn Tử nữa, quay người đi đến chỗ thanh niên kia.

Bàn Tử có chút không hiểu, sao lại là muốn chết thì cứ lấy, lẽ nào lấy đồ này sẽ chết?

Lương Quỳnh bỗng nói: "Các anh còn nhớ lời Mãn đại gia nói không, không ai có thể lấy đi bất cứ thứ gì từ sa mạc đen!" "Chỉ cần anh lấy, sẽ vĩnh viễn không ra ngoài được, bão cát sẽ chôn vùi anh ở đây mãi mãi!" "Hơn nữa những thứ này ở đây lâu như vậy, tại sao không có ai mang ra ngoài?" "Phía trước chúng ta còn có một đám trộm mộ, sao không thấy bọn họ lấy hết đồ đi?" "Mà bây giờ đám người đó ở đâu chúng ta cũng không biết, nên tốt nhất đừng đụng vào!" "Nếu không thật sự xảy ra chuyện, hối hận cũng không kịp!" "Nếu anh thật sự thiếu tiền, ra ngoài tôi có thể cho anh một ít, nhưng xin anh đừng lấy tính mạng của mọi người ra đùa!" Nói xong, Lương Quỳnh cũng không nói thêm gì nữa, quay người đi về phía Tần Vũ.

"Ai, cái quái gì vậy!" Bàn Tử thấy Lương Quỳnh vậy mà coi thường mình, không khỏi có chút tức giận.

Ngô Bất Chính vội khuyên: "Thôi đi Bàn Tử!

Nếu cậu thật sự là đàn ông, thì hãy để Lương Quỳnh thấy khí phách của cậu!” “Mấy thứ này không lấy được không!” Bàn Tử là người mà khích bác đa phần đều có tác dụng, cậu ta quả thật nổi máu lên nói: “Một người bị giới khảo cổ khai trừ như cậu, ra vẻ ta đây với tôi làm gì!” “Chỉ có cậu có trách nhiệm, Bàn gia tôi thì không à?” “Hôm nay tôi không thèm lấy nữa, cùng lắm lần sau Bàn gia tự mình vào lại!” Lương Quỳnh dù sao cũng đã cứu Bàn Tử một lần, cậu ta cũng không muốn làm mối quan hệ trở nên quá căng thẳng.

Bất mãn nói vài câu rồi cũng không nói thêm nữa.

Mọi người không ai nhìn những món đồ quý giá đó nữa, chạy đến chỗ Tần Vũ để xem thanh niên kia.

Nói đến những món đồ quý giá này, ai mà không thích chứ.

Thậm chí một số người trong phòng livestream cũng đã nhìn đến đỏ cả mắt.

Nếu không phải họ không có mặt tại hiện trường, e rằng lúc này còn quan tâm gì đến nguy hiểm, cùng lắm là lấy đồ rồi bỏ chạy.

Thậm chí căn bản không thèm nghĩ đến việc có chạy thoát được hay không.

Chỉ cần mình cầm trong tay, thì đó là của mình.

Chỉ vì không có mặt tại hiện trường, nên ý nghĩ này rất nhanh đã bị dập tắt.

Mà những người trong phòng livestream cũng không ít người cảm thấy sợ hãi, lũ lượt gửi đạn mạc.【Thật lòng mà nói, tôi thật sự nể phục Tiểu ca và mọi người, trộm mộ xưa nay không thiếu, nhưng chết thì càng nhiều hơn】【Tiểu ca và mọi người đã xuống bao nhiêu ngôi mộ rồi, mà vẫn luôn có thể toàn thân trở ra, tôi nghĩ là nhờ vào khả năng tự chủ cao độ này】【Nếu anh nói vậy thì phải khen một trận, dù sao nếu là tôi ở hiện trường, mẹ nó tôi chắc chắn không nhịn được】【Tôi cũng gần như vậy, mấy thứ này thật sự quá hấp dẫn】【Đúng vậy, may mà Tiểu ca và mọi người không nhìn nữa, nếu không tôi sợ tôi không nhịn được mà đặt vé máy bay qua đó ngay bây giờ】 Không có mặt tại hiện trường, rất nhiều người vẫn có thể giữ được lý trí.

Nếu thật sự ở hiện trường, e rằng còn không bằng Bàn Tử.

Bàn Tử trước sau không dám nhìn những món đồ đó, chúng như có ma lực vậy, chỉ cần nhìn chằm chằm một lúc là không thể không muốn lấy.

Chương 678

Vì vậy Bàn Tử dứt khoát làm người tiên phong, bắt đầu “thẩm vấn” thanh niên kia!

Thế nhưng, cậu ta vừa định đỡ thanh niên kia dậy, liền sững sờ.

Chỉ thấy phía sau thanh niên, vậy mà còn có một người nữa.

Phát hiện đột ngột này làm mọi người giật nảy mình, còn tưởng thanh niên này bị Tống tử bám lấy.

Nhìn kỹ mới phát hiện, phía sau thanh niên còn có một người phụ nữ.

Nhưng tình hình của cô ấy có vẻ rất tệ, cả người thoi thóp, trên ngực còn có một vết thương, dường như là vết thương do súng, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra.

Thanh niên có lẽ đã dùng quần áo của mình để băng bó, nhưng không có tác dụng gì nhiều.

Lương Quỳnh thấy tình hình này, vội lấy túi cứu thương mang theo bên mình ra, xử lý vết thương cho người phụ nữ đó.

Chỉ là có sống được hay không, cô cũng không dám nói.

Mà lúc này thanh niên kia thấy tình hình của cô gái, lại khóc lên.

Trạng thái tinh thần của cả người rõ ràng cũng đã đến giới hạn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngô Bất Chính bảo Bàn Tử đưa thanh niên kia sang một bên, không cho anh ta nhìn người bạn đồng hành nữ nữa, có lẽ sẽ ổn định hơn một chút.

Tần Vũ phát hiện hai người này có một chiếc ba lô, lục lọi một chút, tìm thấy chứng minh thư và một vài tấm ảnh của hai người.

Nam tên là Cam Hạo Bạch, nữ tên là Tiểu Ngải, dường như là người của đội thám hiểm.

Không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Bàn Tử mưu mẹo rất nhiều, cộng thêm sự tham mưu của Ngô Bất Chính, hai người rất nhanh đã biết được ngọn nguồn việc họ xuất hiện ở đây từ miệng Cam Hạo Bạch.

Hóa ra, Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải đúng là thành viên của đội thám hiểm.

Nhưng họ là đội thám hiểm nghiệp dư, không phải chuyên nghiệp.

Lần này đến sa mạc Taklamakan vốn là muốn thử thách giới hạn của việc thám hiểm sa mạc, thực ra nói trắng ra là chỉ đi dạo quanh khu di tích Cô Mặc.

Tối đa không đi sâu quá năm ngày là sẽ quay về.

Mức độ thám hiểm này vấn đề không lớn, đối với đội thám hiểm chuyên nghiệp có thể nói là rất nhẹ nhàng.

Nhưng đối với những người nghiệp dư như họ thì có vẻ hơi vất vả.

Họ sau khi hoàn thành giới hạn vào ngày thứ năm thì chuẩn bị quay về.

Kết quả đêm đó gặp phải bão cát, cả đội thám hiểm đều bị thổi tan tác.

Hai người họ không phải là người yêu, mà là bạn bè bình thường.

Nhưng trong sa mạc này, hai người ở bên nhau cũng chỉ có thể giúp đỡ lẫn nhau tìm đường ra.

Thế nhưng họ không có la bàn, phương hướng lại đi sai.

Đi liên tục ba ngày, nước trên người cũng hết.

Ngay lúc hai người tuyệt vọng, thì gặp một đám người nước ngoài.

Cũng chính là đám trộm mộ kia.

“Đám trộm mộ đó không giết chúng tôi, mà đưa chúng tôi đến đây!” “Họ cho chúng tôi nước, tôi tưởng họ đều là người tốt!” “Nhưng ai ngờ… ai ngờ đêm đó họ đã…..” Cam Hạo Bạch không nói tiếp, nhưng nắm đấm phẫn nộ của anh ta đã nói lên tất cả.

Trong sa mạc, nơi hoang vắng, gặp được một nam một nữ.

Đối với những kẻ liều mạng này, còn có gì khiến họ phấn khích hơn là gặp được một người phụ nữ.

Mặc dù Tiểu Ngải không phải là bạn gái của Cam Hạo Bạch, nhưng nhìn bạn đồng hành của mình bị ức hiếp.

Mà anh ta lại hoàn toàn không giúp được gì, xông lên là bị đánh co quắp trên đất không có sức phản kháng.

Sự tuyệt vọng đó không trải qua, không ai có thể hiểu được.

“Chúng tôi đi theo họ suốt mười ngày!” “Tiểu Ngải bị họ hành hạ suốt mười ngày!” “Trong lúc đó có một lần, Tiểu Ngải dùng kẹp tóc của mình đâm thủng cổ họng một tên người nước ngoài!” “Cô ấy liền bị đánh một trận, cánh tay cũng bị đánh gãy!” “Chúng tôi bị họ đưa đến đây, cho đến khi họ phát hiện một chiếc quan tài, sau đó thì…..” Sau đó thì nổ súng bắn chết hai người.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe đến đây, trong lòng đã hiểu được bảy tám phần.

Không lâu trước đây Ngô Bất Chính cũng vừa trải qua chuyện tương tự.

Mặc dù cậu không bị sỉ nhục, nhưng kết quả cũng gần như nhau.

Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải, e là đã bị đám trộm mộ này lôi đến đây làm vật thí mạng.

Chỉ đáng tiếc, Tiểu Ngải lại là một người phụ nữ!

Hai người vừa cảm khái, vừa không khỏi cảm thấy phẫn nộ thay cho người phụ nữ này.

Đây chính là bản tính con người, không có cách nào, không ai có thể thay đổi được.

Chỉ có thể trách số phận không tốt, sống yên ổn ở thành phố không tốt sao?

Cứ phải ra ngoài thám hiểm.

Chương 679

Chúng ta không thể nói thám hiểm là sai, dù sao đó cũng chỉ là một hoạt động, nếu phải nói là lỗi của ai, thì chỉ có thể nói con đường là do mình chọn, kết quả cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Bàn Tử hỏi: “Nếu là nổ súng bắn chết, sao cậu lại không sao!” Đối phương dùng là AK kiểu Liên Xô, không ai có thể chịu được một phát đạn.

Cam Hạo Bạch nước mắt lưng tròng, từ trong túi móc ra một đồng xu!

Đồng xu đó đã bị bắn lõm vào, chỉ cần nhìn một cái là hai người đã hiểu ra.

Có lẽ chính đồng xu này đã cứu mạng anh ta.

Cùng cảnh ngộ nhưng khác số phận, haiz!

Ngô Bất Chính cũng chỉ có thể cảm thấy tiếc nuối.

“Được rồi, không sao rồi, chúng tôi đã phát hiện ra các bạn, nhất định sẽ đưa các bạn ra ngoài!” “Cậu cũng đừng quá kích động!” Ngô Bất Chính an ủi.

Bàn Tử muốn mở miệng hỏi về chuyện quan tài, dù sao họ cũng không thấy quan tài nào.

Nhưng bị Ngô Bất Chính ngăn lại.

Nói rằng Cam Hạo Bạch hiện tại cảm xúc không ổn định, tốt nhất đừng kích động anh ta nữa.

Đợi anh ta ổn định cảm xúc rồi hãy hỏi!

Bàn Tử gật đầu, đứng dậy đi xem Tiểu Ngải.

Tình hình của cô ấy rất tệ, Lương Quỳnh nói rằng ý thức của cô ấy đã có chút mơ hồ.

Mất máu quá nhiều, cơ thể rất yếu, nhưng cũng không nên nghiêm trọng đến vậy.

Bàn Tử kể lại những gì cô ấy đã trải qua, Lương Quỳnh lúc này mới hiểu ra, đồng thời cũng tỏ ra rất phẫn nộ.

"Một đám súc sinh!

Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao!" "Này này!

Cô tức giận thì tức giận, nhưng đừng vơ đũa cả nắm, đàn ông tốt vẫn có, ví dụ như Bàn gia tôi!" "Hơn nữa, cô xem Tiểu ca có giống động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới không?" "Cho nên nói, chuyện gì cũng đừng nói quá tuyệt đối!" "Rồng sinh chín con còn khác nhau, huống chi là người!" "Mà cô Tiểu Ngải này cũng đủ cứng rắn, còn phản sát được một tên người nước ngoài!" "Đáng nể!" Lương Quỳnh không trả lời, chỉ tỏ ra rất phẫn nộ.

Chuyện như thế này e rằng xảy ra với bất kỳ ai cũng không dễ dàng chấp nhận.

Lương Quỳnh như vậy cũng không có gì đáng trách.

Bàn Tử nhìn Lương Quỳnh, rồi lại nhìn Tần Vũ nói: "Cam Hạo Bạch nói đám trộm mộ kia đã tìm thấy quan tài, cụ thể thế nào vẫn chưa rõ, đợi anh ta ổn định cảm xúc chúng ta hỏi sau vậy!" "Ngô Bất Chính!" Giải Thiên Linh thấy vậy vội hét lên.

Thế nhưng cậu và Hắc Hạp Tử ở khoảng cách xa nhất, lúc này căn bản không kịp ra tay.

Bàn Tử đang thu dọn tất cả những thứ có thể mang đi, thấy vậy đã ném ba lô xuống đất nhưng vẫn chậm một bước.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh như băng, trong nháy mắt đã rút Hắc kim cổ đao, một bước lao về phía Tọa Hóa Kim Thân kia.

Thế nhưng Tọa Hóa Kim Thân kia mang theo Ngô Bất Chính lại xông vào trong hang động hẹp.

Bên trong không gian có hạn, Tần Vũ căn bản không thể ra tay.

Ngô Bất Chính bị Tọa Hóa Kim Thân kia ôm trong lòng, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ làm cậu bị thương.

Bàn Tử theo sát phía sau cũng xông vào.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng muốn vào, Bàn Tử lại hét lên: "Hai người đừng vào nữa, canh giữ cửa động!

Đừng để nó chạy thoát!" Giải Thiên Linh còn muốn nói gì đó, Hắc Hạp Tử lại ngăn cậu ta lại nói: "Đừng cậy mạnh, ngôi mộ dưới biển này chỗ nào cũng quỷ dị, cứ làm theo lời Bàn Tử nói đi!" Đây không phải là Hắc Hạp Tử sợ, mà là anh ta mơ hồ có cảm giác.

Nếu lần này đi vào, Giải Thiên Linh tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Dù sao mình cũng là đến để bảo vệ Giải Thiên Linh, hơn nữa Bàn Tử cũng đã mở lời bảo họ ở lại.

Lúc này cậy mạnh quả thực không phải là hành động sáng suốt.

Hai người dứt khoát canh giữ ở cửa hang động hẹp.

Lại nói về Bàn Tử lúc này, đã hoàn toàn mất dấu Tần Vũ và Tọa Hóa Kim Thân kia.

Tốc độ của Tọa Hóa Kim Thân rất nhanh, Tần Vũ dùng hết sức bùng nổ, rất nhanh họ đã biến mất trong bóng tối.

May mà Bàn Tử vẫn có thể thông qua góc nhìn trong phòng livestream của Tần Vũ để quan sát tình hình bên trong.

Chỉ thấy Tần Vũ cả người đã ngày càng gần Tọa Hóa Kim Thân kia.

Sự kinh hãi trên mặt Ngô Bất Chính lúc này cậu ta cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng anh lại không thể ra tay, Tọa Hóa Kim Thân kia cõng Ngô Bất Chính trên lưng, vừa hay che chắn cho chính mình.

Tần Vũ vừa ra tay, người toi đời đầu tiên chính là Ngô Bất Chính.

Nhưng con đường hẹp này không dài, chỉ cần rời khỏi thông đạo này, Tần Vũ chắc chắn sẽ tìm được cơ hội ra tay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ chưa đầy hai phút.

Tọa Hóa Kim Thân kia đã đi đầu xông ra khỏi hang động hẹp.

Tần Vũ gần như theo sát phía sau.

Chương 680

Tình hình trong toàn bộ hang động hẹp giống hệt như lúc họ ra ngoài.

Tọa Hóa Kim Thân kia cõng Ngô Bất Chính định chạy về phía cửa đá.

Tần Vũ thấy vậy biết cơ hội không thể bỏ lỡ, nếu chậm trễ nữa thì thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Lập tức ánh mắt lạnh đi, trong nháy mắt gia tốc, một chân đạp về phía vai của Tọa Hóa Kim Thân kia.

Tọa Hóa Kim Thân kia rõ ràng cũng không ngờ động tác của Tần Vũ lại sắc bén như vậy.

Cả người trong nháy mắt bị Tần Vũ đạp văng vào vách tường.

Ngô Bất Chính trên người cũng rơi xuống đất lăn ra xa.

Sau đó truyền đến một tiếng kêu trầm đục, không biết có bị thương không.

Tần Vũ lúc này lại không dừng lại, một cú gia tốc đã đến trước mặt Tọa Hóa Kim Thân kia, một chân trực tiếp đạp lên ngực nó.

Đôi mắt Tọa Hóa Kim Thân đỏ như máu, lộ ra một tia yêu dị, nhìn Tần Vũ vậy mà còn đang cười.

Tần Vũ lúc này trong mắt lại tràn đầy băng giá.

Thậm chí còn lộ ra một tia tức giận, một chút sơ suất suýt nữa đã khiến Ngô Bất Chính gặp nguy hiểm.

Lúc này anh cũng thật sự nổi giận.

“Ngươi nên lên đường rồi!” Tần Vũ giọng nói lạnh như băng, giây tiếp theo Hắc kim cổ đao trong tay trong nháy mắt vung ra.

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, toàn bộ đầu của Tọa Hóa Kim Thân kia cứng rắn bị anh chém xuống.

Tần Vũ không dám sơ suất, nhẹ nhàng đặt thân thể của Tọa Hóa Kim Thân này xuống đất.

Trong bụng thứ này có một cơ quan bát bảo chuyển tử, nếu không cẩn thận kích hoạt, đến lúc đó toàn bộ không gian trong hang động hẹp, e là đều sẽ bị nổ sập.

Xong xuôi những việc này, Tần Vũ mới đi xem Ngô Bất Chính.

Thế nhưng vừa nhìn qua, không khỏi nhíu mày.

Hóa ra Ngô Bất Chính lúc nãy từ trên người Tọa Hóa Kim Thân ngã xuống, cả người vậy mà lại đâm về phía một cánh cửa đá bên cạnh.

Lúc này toàn bộ cánh cửa đá đã bị cậu đâm mở ra.

Mà cả người cậu thì càng lăn vào trong cửa đá khoảng hai mét.

Tần Vũ thấy vậy lập tức định đi qua.

Nhưng bỗng nhiên, anh lại ngửi thấy một mùi hương rất kỳ lạ.

Mùi hương này chính là mùi mà trước đây anh và Bàn Tử ở trong mộ dưới biển, đã ngửi thấy trong gian mộ thất đầu tiên.

Sau này khi ở trong hang động hẹp này, họ cũng từng ngửi thấy.

Không ngờ lúc này cửa đá bị mở ra, bên trong vậy mà cũng có mùi này.

“Tiểu ca, tôi cảm thấy tôi… A… A!

Sao vậy!” Ngô Bất Chính nằm trên đất co quắp người lại, dường như lúc nãy va chạm không nhẹ.

Thế nhưng cậu một câu còn chưa nói xong, bỗng nhiên cả người lại bị thứ gì đó kéo vào trong cửa đá.

Trong nháy mắt cả người trực tiếp chìm vào bóng tối của cửa đá.

Giây tiếp theo ngay cả giọng nói của cậu cũng không còn.

Tần Vũ thấy vậy lập tức hoảng hốt, vớ lấy Hắc kim cổ đao xông lên một cú đá, trực tiếp đá cho cả cánh cửa đá đổ sập ầm ầm.

Đồng thời một luồng sáng từ đèn pin cũng chiếu vào.

Chỉ là giây tiếp theo, cả người anh liền sững sờ….

Lại nói về Bàn Tử lúc này, đã xông vào không gian sâu nhất trong hang động hẹp.

Cậu ta cũng không xem phòng livestream, thấy Tọa Hóa Kim Thân kia đã thân thủ lìa xa, nhưng lại không thấy Ngô Bất Chính.

Chỉ thấy Tần Vũ đứng ở cửa đá, giơ đèn pin, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

“Tiểu ca, cậu làm gì vậy!

Thiên Chân đâu?” Bàn Tử vội chạy qua hỏi.

Thế nhưng giây tiếp theo khi cậu ta quay đầu nhìn thấy tình hình bên trong cửa đá, cả người lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy toàn bộ bên trong cửa đá, vậy mà không phải là một màu đen tối.

Bên trong cửa đá lại có một căn phòng rộng khoảng một trăm mét vuông.

Trên đỉnh bên trong vậy mà điêu khắc một con phượng hoàng khổng lồ.

Mỗi một điểm sáng trên thân con phượng hoàng đều là một viên dạ minh châu, tạo hình tổng thể còn khiến người ta cảm thấy chấn động hơn bên ngoài.

Mà trong phòng này không có gì khác, chỉ có một chiếc quan tài màu đen tuyền khổng lồ đặt ở vị trí trung tâm.

Chương 681

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng thôi.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là, trong quan tài kia vậy mà lại tuôn ra một đám tóc lớn.

Những sợi tóc đó giống như từng con rắn, từng sợi cong lên, trong đó có một đám tóc lớn, vậy mà còn treo một người.

Không phải Ngô Bất Chính, thì còn là ai!

“Mẹ nó, sao lại là Cấm bà này nữa!” “Tiểu ca, chúng ta cùng lên, phải đưa Thiên Chân về!” Bàn Tử hét lên.

Thế nhưng Tần Vũ lại ngăn cậu ta lại.

“Tiểu ca, cậu có ý gì?” Bàn Tử không hiểu.

Tần Vũ lạnh nhạt nói: “Cô ta vẫn chưa phải là Cấm bà!” Bàn Tử không hiểu rõ câu này của Tần Vũ có ý gì.

Nhiều tóc như vậy không phải Cấm bà thì là gì!

Hơn nữa chữ “vẫn” này dùng rất kỳ lạ, vẫn chưa phải, vậy có nghĩa là sắp phải rồi, nhưng chưa thành.

Lẽ nào chủ nhân của đám tóc này, đang phát triển thành Cấm bà?

Mẹ kiếp, thế nơi này chẳng phải là một nhà máy sản xuất Cấm bà sao?

Rất nhanh Bàn Tử đã biết mình chắc chắn nghĩ sai rồi.

Nếu nơi này thật sự là một nhà máy sản xuất Cấm bà, thì trong toàn bộ ngôi mộ dưới biển này phải có bao nhiêu Cấm bà.

Nhưng họ đi suốt đường này, mới gặp được mấy con.

Rõ ràng không thể nào như vậy được.

Bàn Tử trong lòng đang nghĩ, bỗng nhiên Tần Vũ bên cạnh lại lên tiếng.

“Giáo sư Trần, ra đây đi!” Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, câu này của Tần Vũ có ý gì?

Lẽ nào chủ nhân của đám tóc này, lại là Giáo sư Trần?

Quả nhiên, giây tiếp theo suy nghĩ của cậu ta đã được chứng thực.

Chỉ thấy đám tóc khổng lồ cuộn lên, vậy mà lại nhường ra chiếc quan tài đen tuyền ở giữa.

Sau đó một người mặc áo giáp bằng ngọc trắng vậy mà từ bên trong ngồi dậy, không phải Giáo sư Trần thì còn là ai!

Bàn Tử lúc này mới chú ý, chiếc quan tài màu đen tuyền kia vậy mà không có nắp!

Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu.

Lương Quỳnh ở bên cạnh lại nhíu mày nói: "Tình hình của Cam Hạo Bạch này cũng không ổn, tôi sợ các anh vừa hỏi chuyện quan tài, cậu ta sẽ lại trở nên nóng nảy bất an!" "Tâm trạng một người lên xuống thất thường không phải là chuyện tốt!

Tôi sợ cậu ta mất kiểm soát cảm xúc, cuối cùng sẽ phát điên mất!" Bàn Tử nghe vậy có hơi khó xử, gãi đầu nói: "Thật ra, chúng ta không hỏi mà tự đi tìm cũng được, dù sao chúng ta cũng làm nghề này!" "Nhưng chúng ta đã chậm hơn người ta không ít rồi, hơn nữa đám trộm mộ kia lâu như vậy không quay lại, hỏi một chút biết đâu lại có được vài thông tin hữu ích!" "Tôi thấy vẫn nên hỏi, lúc này không thể nhân từ được!" "Nếu không chúng ta cũng có thể gặp chuyện!" Lời của Bàn Tử cũng có lý, Lương Quỳnh trầm tư một lát rồi nói: "Vậy cố gắng hỏi nhanh gọn, tôi có một ít thuốc ngủ, lát nữa cho cậu ta uống một ít, nghỉ ngơi cho tốt!" Mọi người gật đầu.

Trong tình trạng tinh thần căng thẳng cao độ, chỉ có cách này là hữu dụng nhất.

Chứ bảo Bàn Tử qua tát một phát cho cậu ta ngất đi cũng không phải không được, chỉ là với tình trạng hiện tại của Cam Hạo Bạch, thật sự sợ tát một phát ngất đi rồi không tỉnh lại nữa.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh thay nhau chăm sóc Cam Hạo Bạch, quả nhiên cảm xúc của cậu ta nhanh chóng ổn định lại.

Bàn Tử nói kế hoạch của họ cho Ngô Bất Chính biết.

Ngô Bất Chính tỏ vẻ đồng tình.

Tạm thời không nói đến cảm xúc của Cam Hạo Bạch ra sao, lát nữa nếu họ thật sự tìm được quan tài, nếu bắt buộc phải mở nắp, e rằng Cam Hạo Bạch sẽ không chịu nổi.

Chi bằng uống chút thuốc ngủ rồi ngủ một giấc trước.

Người xem trong phòng livestream cũng không nói gì, rõ ràng mọi người đều đã ngầm đồng ý với kế hoạch của họ.

Mười phút sau, Ngô Bất Chính tìm được thời cơ thích hợp, mở miệng hỏi: "Bạch huynh đệ, cậu nói đám trộm mộ kia tìm được quan tài nên mới muốn giết các cậu, vậy không biết cỗ quan tài đó ở đâu?" "Hơn nữa, tại sao bọn chúng lại không để cậu đi mở quan tài?" Câu hỏi này của Ngô Bất Chính rất khéo léo, phát hiện hai người ở nơi này, nói thật trong lòng họ vẫn có chút nghi ngờ.

Theo lẽ thường, nếu đã là tranh đoạt thì không thể nào lại giết người diệt khẩu trước quan tài được.

Hồi đó bản thân anh bị Dương Tam Pháo bắt đi chính là để mở quan tài.

Cánh tay Tiểu Ngải bị đánh gãy, có thể hiểu là không thể mở quan tài.

Vậy còn Cam Hạo Bạch thì sao?

Tại sao đám trộm mộ kia không để cậu ta đi mở quan tài?

Nhắc tới chuyện này, Cam Hạo Bạch rõ ràng có chút kích động, nói: "Tôi cũng rất yếu, nơi đó tôi căn bản không trèo lên được, nên bọn chúng không tính đến tôi!" Không trèo lên được?

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, lẽ nào nơi đặt quan tài rất hiểm trở?

Người bình thường không thể trèo lên được?

Nếu là vậy, cũng có thể hiểu tại sao cậu ta không bị bắt đi mở quan tài.

Nhưng cỗ quan tài đó rốt cuộc ở đâu! "Bạch huynh đệ, cậu nói xem, cỗ quan tài đó rốt cuộc ở đâu?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Chương 682

Vừa nghe đến quan tài là trong lòng anh lại ngứa ngáy.

Nơi này đã có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, đồ trong quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương chắc phải tốt đến mức nào.

Cam Hạo Bạch nghe vậy, trên mặt rõ ràng hiện lên vài phần kinh hãi, toàn thân bắt đầu run rẩy, tỏ vẻ cực kỳ không muốn, nhìn về một phía.

Sau đó, cậu ta đưa tay chỉ lên không trung, hét lên: "Ở trên đó!

Quan tài ở trên đó!" "Bọn họ đều đã lên đó!" Mọi người nhìn mà ngẩn ra, thầm nghĩ sao lại ở trên trời?

Lẽ nào Tinh Tuyệt nữ vương đã lên trời rồi!

Cũng không đúng, Tinh Tuyệt nữ vương thuộc các nước Tây Vực, chết rồi thì cũng là lên Tây Thiên, chẳng lẽ thật sự có Tây Thiên Cực Lạc thế giới sao?

Nghĩ lại thấy không đúng, có thể ý của Cam Hạo Bạch là, cổ mộ của Tinh Tuyệt nữ vương có thể ở phía trên sơn động này.

Bàn Tử vội đứng dậy, chiếu đèn pin lên không trung.

Ánh đèn vừa chiếu lên, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Chỉ thấy phía trên bệ đá nơi họ đang đứng khoảng mười mét, có một cây xà ngang khổng lồ.

Xà ngang rất rộng, trên đó còn điêu khắc vô số ký hiệu.

Những ký hiệu này vừa xuất hiện, người xem trong phòng livestream lập tức sôi trào.

Giáo sư Dương cũng vội vàng gửi đạn mạc. 【Đây là Quỷ Động

Văn, Quỷ Động Văn đó!

Ngô tiểu ca, các cậu nhất định phải chụp ảnh lại!

Chụp ngay bây giờ!】 Giáo sư Dương kích động đến mức quên cả việc mình đang xem livestream có thể chụp màn hình.

May mà có người trong phòng livestream nhắc nhở, thậm chí có người còn gửi ảnh chụp màn hình cho ông, khiến ông vô cùng phấn khích.

Ngô Bất Chính cũng không từ chối, lấy máy ảnh ra chụp lại.

Những Quỷ Động Văn này đều được điêu khắc ở mặt bên của xà ngang, đến gần sẽ không thấy được.

Vì vậy chỉ có thể chụp ảnh từ bệ đá này.

Lúc này, Bàn Tử đã xoa tay mài nắm đấm, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Cam Hạo Bạch thấy họ định đi lên, lập tức lo lắng hét lên: "Các người không được lên đó, trên đó có ác quỷ, người đi lên đều chết cả rồi!" "Đám trộm mộ kia cũng chết rồi!" Lương Quỳnh lúc này đã lấy ra một cốc nước bỏ thuốc ngủ vào, chuẩn bị cho cậu ta uống, nghe vậy cũng không khỏi dừng lại.

Ngô Bất Chính cất máy ảnh, vội hỏi: "Cậu đừng cử động, từ từ nói xem bọn họ chết như thế nào?

Có mở quan tài không?" Cam Hạo Bạch toàn thân run rẩy, nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Bọn họ tổng cộng mười một người, bị Tiểu Ngải giết một, trên đường chết bốn, còn lại sáu người, nhưng sáu người này vừa lên xà ngang đã chết bốn người!" "Tôi cũng không biết tại sao, bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, đều rơi xuống dưới, chỉ có một người đến gần quan tài, sau đó!

Sau đó hắn dùng đầu đập mạnh vào quan tài, rồi biến mất!" "Các người thật sự không được lên đó, trên đó có ác quỷ!" Mọi người nghe vậy nhìn nhau, chuyện ác quỷ họ đương nhiên không tin.

Kể cả có thật, chỉ riêng Kỳ Lân huyết của Tiểu ca cũng đủ để khắc chế nó.

Hơn nữa, họ rất hiểu thói quen của bọn trộm mộ, chuyện thấy đồ tốt rồi tự tàn sát lẫn nhau cũng không phải là hiếm.

Vì vậy lúc này họ đều cho rằng có thể là do chia của không đều, nảy sinh lòng tham nên mới tự giết nhau.

Cảm xúc của Cam Hạo Bạch đã đến cực hạn, Lương Quỳnh nhìn mọi người, thấy họ không còn câu hỏi nào nữa.

Cô liền tiến lên, ra hiệu cho Cam Hạo Bạch uống chút nước cho đỡ sợ.

Cam Hạo Bạch tự nhiên cũng không nghĩ nhiều, uống một hơi cạn sạch.

Chưa đầy hai phút, cậu ta đã lơ mơ ngủ thiếp đi. "Liều lượng thuốc ngủ không lớn, trừ khi cậu ta có thể tự ngủ tiếp!

Không bị chúng ta làm ồn đánh thức, nếu không nhiều nhất là một tiếng nữa sẽ tỉnh." Mọi người gật đầu, lúc này quan tài cũng đã tìm thấy, mở nắp cũng không cần đến một tiếng.

Chỉ là cho đến hiện tại, vẫn chưa có manh mối gì về tế đàn, không biết là họ đã tìm sai hướng hay là Tinh Tuyệt quốc căn bản không có loại tế đàn này! "Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, lên đó thăng quan phát tài thôi!" Bàn Tử hô hào.

Sau đó, mọi người tìm thấy một con đường ở bên cạnh bệ đá.

Con đường này chỉ rộng một mét, được tạc vào vách đá, đi theo hình xoắn ốc lên trên.

Mọi người không chần chừ mà đi thẳng lên.

Sau khi đi được năm phút, Bàn Tử vì sợ độ cao nên nhìn xuống dưới, bất ngờ phát hiện bên dưới vách đá này lại còn có đường.

Con đường đó xoắn ốc đi xuống, nhưng đi chưa được bao xa thì đã bị đứt đoạn.

Dường như phạm vi mà con người có thể xây dựng chỉ đến đó.

Đèn pin đều chiếu lên trên, nên mọi người không nhìn rõ tình hình bên dưới, Bàn Tử bèn bắn một quả pháo sáng xuống.

Tuy nhiên, cho đến khi quả pháo sáng hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, họ vẫn không thấy đáy đâu.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện ra, nơi họ đang đứng lại là phía trên một cái hố sâu khổng lồ không thấy đáy.

Chương 683

Bên dưới chân họ là một cái hố lớn dường như không có đáy!

Quỷ Động Vô Đáy!

Mọi người nhìn cái hố sâu không đáy bên dưới, trong lòng không khỏi có cảm giác kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đó ở dưới đang kêu gọi họ, khiến họ muốn bất chấp tất cả nhảy xuống xem thử.

Tần Vũ vội hét lên: "Đừng nhìn chằm chằm vào đó!" Câu nói này như một gậy đánh mạnh, lập tức khiến cả người mọi người nhẹ bẫng, vội vàng dời tầm mắt đi nơi khác.

Tuy nhiên, lúc này trên người mọi người đã toát mồ hôi lạnh.

Nếu Tần Vũ nói chậm một chút, e rằng trong số họ thật sự sẽ có người không nhịn được mà nhảy xuống. "Tiểu ca, cái Quỷ Động này rốt cuộc là sao!" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên đầu, hỏi. "Không biết!" Tần Vũ lạnh nhạt đáp.

Mọi người nghe vậy không khỏi căng thẳng.

Ngay cả Tần Vũ cũng không biết bên dưới Quỷ Động này là tình hình gì.

Vậy thì họ càng không thể biết được.

Lúc này trong phòng livestream, Giáo sư Dương đột nhiên gửi đạn mạc nói: 【Cái Quỷ Động Vô Đáy này hẳn là tín ngưỡng của Tinh Tuyệt quốc!】【Vật tổ mắt của họ hẳn là có liên quan đến cái Quỷ Động này.】【Thời đó người Tinh Tuyệt quốc chắc chắn cũng tràn đầy tò mò về cái hố lớn không đáy này, hy vọng đôi mắt của mình có thể nhìn rõ bên dưới có gì!】【Vì vậy mới sùng bái đôi mắt, những điều này có thể đều có liên quan!】 Phân tích của Giáo sư Dương rất sâu sắc.

Ngô Bất Chính nói: "Điều này có lý.

Thời xưa do kỹ thuật và kiến thức khoa học chưa phát triển, nên con người luôn kính sợ những điều chưa biết!" "Tinh Tuyệt quốc có thể cũng dựa vào điểm này, nên mới bắt đầu tín ngưỡng Quỷ Động và đôi mắt!" Bàn Tử nghe vậy có chút mất kiên nhẫn: "Anh quan tâm họ làm gì, chúng ta vẫn nên mau tìm manh mối, đi mở quan tài xem bên trong rốt cuộc có thông tin gì về tế đàn không rồi hẵng nói!" "Mạng sắp mất rồi, còn quan tâm tín ngưỡng của họ là gì!" "Tín ngưỡng của Bàn gia tôi chính là mở nhiều quan tài, phát nhiều tài, đến nhiều hội sở tìm các em... gái tơ!" Mọi người nghe vậy lườm anh ta một cái, ngay cả trong phòng livestream cũng có không ít người làm động tác khinh bỉ.

Bàn Tử thấy mình suýt lỡ lời, vội chuyển chủ đề: "Được rồi được rồi, mau lên đi, còn chần chừ nữa thì hoa hiên cũng nguội mất!" "Lúc đó thật sự là ăn cơm không có lửa, nguội lạnh đến cùng!" Mọi người thật sự không muốn nghe Bàn Tử lải nhải nữa, tiếp tục lên đường.

Con đường xoắn ốc hướng lên trên không cần đi hết một vòng, mọi người đã nhìn thấy vị trí xà ngang nối với vách đá.

Chủ yếu là vì phạm vi của Quỷ Động Vô Đáy quá lớn.

Nếu thật sự đi hết một vòng, e rằng độ cao có thể tăng thêm cả chục mét.

Vì vậy họ không cần phải đi quá lâu, nhìn thấy điểm nối, mọi người đều không khỏi tăng tốc.

Chỉ sau năm phút, mọi người đã đến nơi.

Trước mặt họ chính là cây xà ngang đó.

Chỉ cần đi qua xà ngang, họ sẽ đến được chỗ đặt quan tài.

Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, định đi lên ngay lập tức.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại đưa tay cản anh ta lại. "Tôi đi một mình!" Tần Vũ vừa nói ra câu này, mọi người có mặt đều sững sờ.

Gì mà anh đi một mình?

Đã đến đây rồi, anh còn muốn tự mình đi mở quan tài sao? "Tiểu ca, tuy cậu lợi hại như Bàn gia tôi đây, nhưng cậu đi một mình không có người yểm trợ cũng không được!" "Hay là tôi đi với cậu, để Thiên Chân và Lương Quỳnh ở lại đây hỗ trợ chúng ta!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy không vui: "Tử Bàn Tử, cậu nói gì thế, tôi không đi thì các cậu mở quan tài có an toàn không?" "Chúng ta đi thêm một người, cũng thêm một phần sức mạnh mà!" Tần Vũ nghe vậy trong lòng thầm kêu khổ: "Cậu tốt nhất đừng đi, cậu đi thì chắc chắn mở quan tài sẽ khởi thi!" Nghĩ vậy, Tần Vũ nói: "Tôi đi một mình, mục tiêu của chúng ta không phải ở đây, không có manh mối thì đi!" "Các cậu đều đi, tôi không chăm sóc hết được!" Tần Vũ hiếm khi nói nhiều như vậy, lại còn rất nghiêm túc.

Lập tức ba người Bàn Tử đều có chút khó xử.

Vẫn là Lương Quỳnh lên tiếng: "Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên nghe lời Tần Vũ, các anh đừng quên, Cam Hạo Bạch đã nói, đám trộm mộ trước đó đều chết trên cây xà ngang này!" "Còn có cả tự tàn sát lẫn nhau!" "Chúng ta tạm thời không xét đến việc có phải thấy của nảy lòng tham hay không, nếu thật sự có thứ gì đó có thể khiến họ tự tàn sát, chúng ta đi chỉ là gánh nặng!" "Ngược lại Tần Vũ đi một mình là an toàn nhất!" Phân tích của Lương Quỳnh rất xác đáng.

Điều này khiến Bàn Tử và Ngô Bất Chính có chút khó xử.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca, cậu có chắc không?

Thật sự không cần chúng tôi qua đó?" Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy đành thở dài nói: "Thôi được rồi, Bàn gia tôi ở đây yểm trợ cho cậu, tài bắn súng của tôi là bách bộ xuyên dương, trong vòng trăm mét nói bắn vào mũi thì tuyệt đối không bắn trúng miệng!" "Cậu cứ yên tâm đi!" Bàn Tử nói rồi giơ khẩu AK lên, nhưng sau đó lại hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca, lát nữa mở quan tài có đồ tốt gì thì cậu đừng có nương tay nhé!" "Chương trình là của tổ chương trình, nhưng minh khí là của chúng ta!" "Ngày nào cũng liều mạng, không lấy chút đồ ra ngoài thì tiếc lắm!" "Trên thế giới còn bao nhiêu em gái đang sống trong nước sôi lửa bỏng, chờ Bàn gia tôi đến giải cứu đấy!" "Mấy cái đó đều cần tiền!

Cậu không biết mấy cái trung tâm tắm gội, hội sở mát xa nó đen tối thế nào đâu, mấy cô gái ở đó nhìn tôi mà đau lòng!" "Ai ai!

Tiểu ca cậu nghe tôi nói hết đã chứ!" Bàn Tử lải nhải không dứt, Tần Vũ đã bước lên xà ngang.

Anh quay đầu nhìn lại, dường như đang nhắc nhở, đừng qua đây!

Sau đó mới xoay người đi về phía trước.

Người xem trong phòng livestream cũng căng thẳng theo dõi.

Qua góc nhìn của Tần Vũ, họ có thể thấy được tình hình phía trước.

Toàn bộ cây xà ngang được cắm vào một bên vách đá, đầu còn lại không cắm vào vách đá, giống như một que tre cắm trên tường.

Tuy nhiên, cây xà ngang dưới chân rất to và chắc chắn, không có dấu hiệu bị cong vênh.

Tần Vũ bước lên cũng cảm thấy khá vững chãi.

Chương 684

Bàn Tử ở phía sau dùng đèn pin cầm tay chiếu về phía quan tài.

Lập tức tình hình phía trước hiện ra rõ ràng.

Chỉ thấy trên xà ngang phía trước có rất nhiều vết máu.

Lời của Cam Hạo Bạch trước đó hẳn là thật.

Đám trộm mộ dường như đã tự tàn sát trên này, nên mới để lại những vết máu này.

Men theo xà ngang nhìn về phía trước, lập tức tất cả mọi người có mặt, kể cả người xem trong phòng livestream đều sững sờ.

Chỉ thấy ở đầu trước của xà ngang, một khúc gỗ tròn khổng lồ đang được treo lơ lửng ở đó.

Khúc gỗ là một khối nguyên vẹn khổng lồ, không giống loại được ghép nối.

Mà thông thường, những khúc gỗ có thể dùng làm quan tài ít nhất cũng phải có lịch sử vài trăm năm.

Tuy nhiên, khúc gỗ trước mắt họ dường như không phải là vật tầm thường.

Trên đó quấn đầy những sợi xích sắt to lớn.

Và điều kỳ lạ nhất là, trên quan tài bằng khúc gỗ đó, còn có một khối đen sì đang bám vào, không biết là thứ gì.

Lương Quỳnh nhìn thấy cảnh tượng đó lập tức kinh hô: "Chính là nơi này, chính là nơi này, tôi gặp ác mộng, mơ thấy chính là nơi này!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy đều không khỏi nhìn cô.

Cô chưa từng đến đây, sao lại có thể mơ thấy nơi này? "Lương đại mỹ nhân, cô không phải là Tinh Tuyệt nữ vương chuyển thế đấy chứ, cô còn có thể mơ thấy nơi này?

Thần kỳ thật!" Lương Quỳnh lắc đầu: "Tôi cũng không biết tại sao, nhưng tôi thật sự đã mơ thấy nơi này!" Ngô Bất Chính nhíu mày nói: "Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, giấc mơ của con người rất kỳ lạ, đôi khi rõ ràng là nơi chưa từng đến, lại có thể mơ thấy!" "Có thể chỉ là giống nhau, không cần phải làm quá lên!" "Ngược lại là cái quan tài bằng khúc gỗ kia, các cậu có phát hiện vấn đề gì không!" "Vấn đề gì?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, sau đó nghiến răng nói: "Khúc gỗ đó lại không hề khô héo nứt nẻ, rất có thể là Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết!" Thực ra cũng không thể nói là không có nắp quan tài.

Mà là hình dạng của nắp quan tài này rất kỳ lạ.

Thay vì nói nó là quan tài, thà nói nó giống một cái hộp chứa như cái nôi thì đúng hơn.

Người ta có thể từ khe hở phía trên nằm vào.

Đồng thời cũng có thể từ khe hở đi ra.

Điều này hoàn toàn khác với ý nghĩa của quan tài truyền thống bị niêm phong kín.

Cỗ quan tài sơn đen này dường như không hề có ý định để người nằm trong đó mãi mãi.

Nó dường như chỉ là một nơi nghỉ ngơi tạm thời.

Thấy giáo sư Trần đi ra, Bàn Tử tức giận mắng: "Lão già họ Trần, ông mẹ nó rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, những người trong đội khảo cổ đều do ông giết?" "Tại sao ông lại làm vậy, còn cả Lương Quỳnh, cô ấy là học sinh của ông!" Đối mặt với tiếng chửi của Bàn Tử, Trần

Gia Thọ dường như không hề nghe thấy.

Ông ta ngồi trong quan tài nhìn hai người, vẻ mặt đờ đẫn.

Tần Vũ trầm giọng nói: "Ông ta không còn là người nữa!" "Tiểu ca, cậu nói thật hay đang đùa để chửi ông ta vậy?" Bàn Tử sững sờ, rồi lập tức hiểu ra.

Tần Vũ chưa bao giờ nói đùa để chửi người khác, nói vậy thì giáo sư Trần kia chắc chắn không còn là người nữa.

Bàn Tử phản ứng lại, lúc này mới cẩn thận quan sát tình hình của giáo sư Trần.

Vừa nhìn, anh ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trước đó anh ta chỉ nghĩ giáo sư Trần vào quan tài là để nghiên cứu đồ vật bên trong.

Nhưng bây giờ được Tần Vũ nhắc nhở, anh ta mới phát hiện giáo sư Trần có gì đó không ổn!

Ông ta ngồi trong quan tài, nhưng trên người lại mặc những mảnh giáp bằng ngọc trắng.

Theo lý mà nói, một nhà khảo cổ không thể đối xử với văn vật như vậy.

Đây là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai, xung quanh có vô số sợi tóc, trước đó anh ta tưởng là mọc ra từ trong quan tài.

Nhưng lúc này nhìn kỹ lại mới phát hiện những sợi tóc đó lại mọc ra từ trên đầu giáo sư Trần.

Nhưng tóc dài như vậy, e rằng giáo sư Trần từ trong bụng mẹ không cắt tóc cũng không thể dài được như thế!

Hơn nữa anh ta nhớ, tóc của giáo sư Trần trước đây không hề dài!

Những cảnh tượng trước mắt, cộng thêm lời của Tần Vũ, đều khiến Bàn Tử không thể không xem xét lại câu nói của Tần Vũ. "Ông ta không còn là người nữa!" "Tiểu ca, kệ mẹ ông ta là người hay quỷ, chúng ta cứ cứu Thiên Chân về trước đã!" Càng nghĩ càng sợ, Bàn Tử dứt khoát hét lên.

Anh ta biết rất rõ, ở nơi này nếu mất đi dũng khí thì coi như xong.

Đúng như câu thần quỷ sợ kẻ ác, nói cho cùng cũng chỉ có một mạng.

Nếu bạn thật sự liều mạng, nói không chừng kẻ sợ hãi chính là quỷ.

Tần Vũ gật đầu, hai người lập tức lao về phía Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên, giáo sư Trần đang ngồi trong quan tài đột nhiên ánh mắt lạnh đi, ngay sau đó hai lọn tóc đen nhánh đã tức khắc dí sát vào thái dương của Ngô Bất Chính.

Chương 685

Đồng thời một giọng nói cũng vang lên: "Dám tiến thêm bước nữa, ta sẽ giết nó!" Giọng nói này vô cùng quen thuộc, không phải của giáo sư Trần thì là của ai.

Bàn Tử thấy vậy giận dữ nói: "Lão già họ Trần, ông mẹ nó rốt cuộc là người hay quỷ, chúng tôi giúp ông không ít, còn mẹ nó đến tìm các ông!" "Ông đối xử với chúng tôi như vậy sao?" Bàn Tử tức đến nỗi nắm chặt cây cuốc leo núi trong tay kêu răng rắc.

Giáo sư Trần nghe vậy lại nở một nụ cười kỳ dị, nói: "Ta đương nhiên là người, chỉ là các ngươi ngu ngốc không nhìn ra lão phu đang làm gì!" "Nếu ngươi cũng giống như những lão già cố chấp kia muốn ngăn cản ta, ta cũng sẽ giết các ngươi!" "Bao gồm cả nó!" Giáo sư Trần nói rồi chỉ vào Ngô Bất Chính.

Tần Vũ thấy vậy lên tiếng: "Ông muốn thế nào!" "Đúng!

Ông muốn thế nào!" Bàn Tử cũng hỏi theo.

Giáo sư Trần nghe vậy lại cười nói: "Ta muốn làm gì ư!

Ta quên mất rồi!" "Ha ha, đúng rồi, ta muốn nghiên cứu văn vật!" "Nghiên cứu văn vật mãi mãi, nghiên cứu văn vật không có thời gian!" "Tần Vũ tiểu ca, cậu rất lợi hại đúng không, cậu giúp ta cùng nghiên cứu được không!" "Còn cả vị Bàn huynh đệ này, các cậu đều là cao thủ trong giới đảo đấu, có các cậu giúp ta, những văn vật bị chôn vùi trong cổ mộ kia lo gì không khai quật được!" Bàn Tử thấy giáo sư Trần nói năng có chút điên loạn, chuyện gì cũng nói ra, vội vàng nói: "Ây!

Cơm có thể ăn bậy, chứ lời không thể nói bừa!" "Ông đây là đang vu khống Bàn gia, Bàn gia là một người làm công tác dưới lòng đất chân chính!" "Những văn vật minh khí này, cái nào cũng phải nộp lên trên để đổi lấy hoa bé ngoan đó!" "Ông đừng hòng làm xói mòn lòng yêu nước của Bàn gia!" Người xem trong phòng livestream nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức cười bò.

Cái thằng béo chết tiệt này vào thời khắc mấu chốt còn biết phủi sạch quan hệ.

Chắc là do xem livestream thấy mấy kẻ không cẩn thận tiết lộ mình là trộm mộ có kết cục thê thảm.

Nên vào lúc quan trọng biết phải tỏ rõ lập trường yêu nước trước rồi tính sau.

Tần Vũ lười để ý đến anh ta, nhìn giáo sư Trần nói: "Ông muốn nghiên cứu văn vật gì?" Tần Vũ luôn cảm thấy mỗi khi nhắc đến nghiên cứu văn vật, lời nói của giáo sư Trần lại nhiều một cách lạ thường.

Người này có lẽ đã mê đắm văn vật đến mức biến thái.

Biết đâu có thể từ chủ đề văn vật này tìm ra được đột phá và cơ hội.

Quả nhiên, Tần Vũ vừa nói ra, giáo sư Trần lập tức tỏ ra rất phấn khích. "Ta muốn nghiên cứu quá nhiều thứ, rất nhiều rất nhiều, nhưng ta không có thời gian!" "Ta không còn thời gian nữa!" "Mộ dưới biển, Lỗ Vương Cung, có quá nhiều quá nhiều bí mật!" "Ta phát hiện, mộ dưới biển chính là phát hiện từ quỷ tỳ!" "Ta còn phát hiện Vân Đỉnh Thiên Cung được ghi chép trong mộ dưới biển này, ta muốn đến xem!" "Ta muốn khai quật tất cả chúng, nhưng ta không còn thời gian nữa!

Ta không còn thời gian nữa!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy trong lòng đều hiểu rõ ý nghĩa câu "không còn thời gian nữa" của ông ta là gì.

Khai quật một cổ mộ không phải là chuyện hai ba ngày.

Huống hồ bất kể là Lỗ Vương Cung hay mộ dưới biển, hay là Vân Đỉnh Thiên Cung chưa từng đến.

Cái nào mà không rộng lớn như lăng tẩm hoàng đế.

Loại cổ mộ này muốn khai quật triệt để, không có mười năm tám năm thì căn bản không thể.

Hơn nữa, ví dụ như Ma Quốc ở núi Côn Luân, hay là Vân Đỉnh Thiên Cung kia.

Vì địa thế đặc thù, có những phương diện có thể với khoa học kỹ thuật hiện tại căn bản không thể khai quật.

Vì vậy đừng nói là ba cái, e rằng khai quật một trong số đó, giáo sư Trần có thể cũng phải làm từ lúc còn là đứa trẻ con cho đến lúc vào quan tài rồi.

Huống hồ ông ta đã sắp năm mươi tuổi.

Thời gian còn lại cho ông ta, đã chỉ còn chưa đến một nửa.

Bàn Tử lúc này cũng hiểu ra, biết Tần Vũ muốn làm gì, lập tức mở miệng nói: "Giáo sư Trần, ngài còn trẻ như vậy, sao lại không còn thời gian nữa!" "Hay là thế này, ngài đi ra ngoài cùng chúng tôi, chúng tôi tìm tổ chương trình, trong tay họ có nhiều cổ mộ!" "Tôi và Tiểu ca giúp ngài đi tìm, ngài chỉ việc khai quật, sướng biết bao nhiêu!" Giáo sư Trần nghe vậy trên mặt lại có một tia mất mát. "Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi!" "Ta đã sắp năm mươi tuổi rồi, ta còn sống được bao lâu nữa!" "Nghiên cứu tài liệu trong thời gian dài, mắt ta sắp mù rồi!" "Ta sắp trở thành phế nhân rồi!" "Ta không có thời gian!" "Nhưng ta đã tìm thấy cái này, ta đã tìm thấy cách, có thể khiến ta trường sinh bất lão!" "Chỉ cần ta trường sinh bất lão, ta sẽ có rất nhiều thời gian để nghiên cứu văn vật!" "Hai người các cậu cũng giống như ta được không, chúng ta cùng nhau đi nghiên cứu văn vật nhé!" "Có các cậu giúp đỡ, chúng ta nhất định có thể nghiên cứu ra rất nhiều phát hiện chấn động thế giới!" "Học sinh của ta, Lương Quỳnh, cũng đến ở cùng ta rồi, các cậu cũng đến được không!" Tần Vũ và Bàn Tử nghe đến đây, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Gì mà Lương Quỳnh cũng ở cùng ông ta rồi, nếu nói trường sinh là một loại nghi thức nào đó, lẽ nào giáo sư Trần và Lương Quỳnh đều đã cử hành nghi thức này?

Vậy chẳng phải Lương Quỳnh cũng sẽ biến thành giống như ông ta sao? "Côn Luân Thần Mộc?" Bàn Tử và Lương Quỳnh nghe vậy đều kinh ngạc.

Côn Luân Thần Mộc đối với người không hiểu có thể chỉ là một khúc gỗ.

Nhưng đối với những người trộm mộ và khảo cổ như họ, nó gần như không khác gì thần vật.

Trong truyền thuyết, Côn Luân Thần Mộc sinh trưởng cực kỳ chậm, nếu quan tài gỗ tròn của Tinh Tuyệt nữ vương trước mắt là Côn Luân Thần Mộc, theo kích thước này, ít nhất cũng phải mất mấy nghìn năm mới lớn được như vậy.

Côn Luân Thần Mộc được cho là sau khi chặt xuống, đặt ở nơi râm mát, cả khúc gỗ sẽ không bị khô nứt, tuy nó không còn sinh trưởng nữa nhưng lại có thể mãi mãi giữ được hình dáng như lúc mới chặt.

Đặc tính này cũng được coi là biểu tượng của sự trường sinh, nghe nói nếu người được chôn cất bên trong.

Thậm chí không cần những thứ như trú nhan châu, cũng có thể giữ cho xác thịt người chết không bị phân hủy, dung mạo mãi mãi giống như lúc mới hạ táng.

Ngô Bất Chính nói: "Truyền thuyết Tần Thủy Hoàng từng muốn tìm Côn Luân Thần Mộc để hạ táng, đáng tiếc cuối cùng vẫn không tìm được!" "Không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương lại có thể tìm được một khúc Côn Luân Thần Mộc lớn như vậy!" "Thật khiến người ta kinh ngạc!" Bàn Tử và Lương Quỳnh nhìn chằm chằm vào Côn Luân Thần Mộc, cũng phát hiện mặt cắt ngang của khúc gỗ này rất mới.

Hoàn toàn không có một vết nứt nào.

Dường như thật sự giống hệt như Ngô Bất Chính nói.

Lúc này trong phòng livestream, Giáo sư Dương cũng gửi đạn mạc:【Côn Luân Thần Mộc quả thực rất hiếm, khúc gỗ này cũng rất giống, chuyến thám hiểm thành cổ Tinh Tuyệt lần này của các cậu, thật sự khiến lão phu được mở rộng tầm mắt.】【Tôi tin rằng chuyến thám hiểm thành cổ Tinh Tuyệt lần này, cũng tất sẽ trở thành một phát hiện trọng đại nữa của giới khảo cổ quốc tế.】【Đây là điều có thể thể hiện nền văn minh lịch sử lâu đời của Việt Nam chúng ta!】Người xem trong phòng livestream cũng rất kích động.

Thậm chí không ít người đã bắt đầu chạy đi các diễn đàn đăng bài, tuyên truyền trên các trang web lớn.

Việc phát hiện thành cổ Tinh Tuyệt, tất sẽ khiến các tổ chức khảo cổ thế giới phải nhìn nhận lại Việt Nam, một quốc gia có lịch sử lâu đời.

Tuy nhiên, vui thì vui, chính sự vẫn quan trọng, lúc này Tần Vũ đã cách quan tài không xa.

Anh bước từng bước rất cẩn thận, dù sao đến đây rồi mà còn xảy ra sự cố lật thuyền trong mương, thì thật mất nhiều hơn được. "Hử?"

Đột nhiên Tần Vũ dừng bước.

Chương 686

Gần như cùng lúc, mọi người có mặt và người xem trong phòng livestream đều thấy.

Cái khối đen sì khổng lồ đang bám trên quan tài, lại đột nhiên dựng đứng lên.

Dáng vẻ đó giống như một con rắn ngóc đầu dậy.

Nhưng mọi người nhìn rõ, thứ đó không phải là rắn, mà giống một loài thực vật hơn. "Mẹ kiếp, đó là một loài thực vật phải không, phân bón của Tinh Tuyệt nữ vương mạnh thế, Côn Luân Thần Mộc cũng được tưới tắm đến mọc cả cỏ rồi!" Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái rồi nói: "Tử Bàn Tử, tích chút khẩu đức đi, cẩn thận lát nữa Tinh Tuyệt nữ vương nhảy ra bắt cậu làm con rể đấy!" Bàn Tử chẳng hề sợ, cười nói: "Thế thì tốt quá, không phải cậu nói chôn trong Côn Luân Thần Mộc này sẽ không già đi sao, Bàn gia tôi cũng thử cảm giác được Tinh Tuyệt nữ vương bóp chân xem thế nào!" "Hai người có thể đừng nói nhảm nữa được không, mau nhìn kìa!" Lương Quỳnh hét lên.

Gần như cùng lúc, mọi người liền thấy, khối thực vật lớn đó đột nhiên bung ra.

Lập tức một đóa hoa rực rỡ nở rộ.

Màu sắc của đóa hoa tươi tắn đến mức muốn nhỏ giọt, màu đỏ màu vàng đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: "Mẹ kiếp, thật sự bị Bàn gia nói trúng rồi, đóa hoa kia thật mơn mởn, thảo nào người ta nói phụ nữ được làm từ nước, nước của Tinh Tuyệt nữ vương này thật nhiều!" "Tử

Bàn Tử, cậu mà còn lái xe nữa là tôi xuống xe đấy!" Ngô Bất Chính mắng.

Người xem trong phòng livestream cũng đồng loạt gửi đạn mạc khiển trách Bàn Tử.

Đã lúc nào rồi mà còn lái xe, con đường rách này cũng lái, không sợ lật xe à?

Tuy nhiên, Giáo sư Dương lại kích động nói: 【Đây...

đây là Hoa Địa Ngục, Thi Hương Ma Dụ!

Không ngờ thứ này lại thật sự tồn tại!】【Lão phu mãn nguyện rồi mãn nguyện rồi, không ngờ còn được nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ!】"Giáo sư, Thi Hương Ma Dụ là gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Trong bút ký của ông nội anh không hề ghi chép về thứ này.

Có thể cũng liên quan đến kinh nghiệm trộm mộ của ông nội anh.

Ông nội anh trộm mộ cơ bản đều ở quanh Trường Sa, nhiều nhất cũng không ra nước ngoài, càng chưa từng đến sa mạc.

Mà Thi Hương Ma Dụ này lại vô cùng hiếm, nên anh không biết thứ này.

Giáo sư Dương kích động kết nối video với Ngô Bất Chính, giải thích: "Thi Hương Ma Dụ này còn được gọi là Hoa Địa Ngục!

Trên thế giới rất hiếm, nghe nói có nguồn gốc từ Dạ Lang quốc ở Tây Vực!" "Nhưng cùng với sự biến mất của Dạ Lang quốc, thứ này cũng không còn tung tích nữa!" "Trong truyền thuyết, thứ này chỉ có thể sống ở những nơi âm u ẩm ướt, những quốc gia gần các con sông ngầm ở Tứ Độc do không hợp thủy thổ, đều đã chết sạch!" "Không ngờ bên dưới thành cổ Tinh Tuyệt này lại còn có một cây!" "Đẹp!

Thật sự quá đẹp!" Người xem trong phòng livestream lúc này cũng cảm thấy màu sắc của Thi Hương Ma Dụ thật sự rực rỡ, rất đẹp.

Chỉ là không biết tại sao lại có một cái tên kỳ dị như vậy.

Thi Hương Ma Dụ, còn là Hoa Địa Ngục.

Chuyện về Thi Hương Ma Dụ mọi người cơ bản đều không biết, Giáo sư Dương giải thích xong cũng không nói thêm gì nữa mà ngắt kết nối.

Mọi người cũng chỉ có thể tự tưởng tượng về lai lịch thần kỳ của loài hoa này.

Nhưng nói đi cũng nói lại, thật đáng tiếc, Thi Hương Ma Dụ này bám trên quan tài.

Lát nữa lúc mở quan tài, e là sẽ bị hư hại, nếu có thể không làm hỏng mà vẫn mở được quan tài thì tốt rồi.

Mọi người căng thẳng theo dõi.

Còn Tần Vũ lúc này lại nhíu mày, mãi không tiến về phía trước.

Anh luôn cảm thấy đóa Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ kia dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hơn nữa cảm giác này còn vô cùng mãnh liệt, nhưng đó rõ ràng là một đóa hoa, không hề có ý thức.

Sao lại có thể nhìn mình được?

Tần Vũ nghĩ mãi không ra. "Tiểu ca, cậu lề mề làm gì thế!

Nhanh lên chúng ta mau qua đó!" Đột nhiên giọng của Bàn Tử từ phía sau truyền đến, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện anh ta đã đến gần.

Dường như là không đợi được mình đi quá chậm.

Ngô Bất Chính hét lên: "Tiểu ca, để Bàn Tử qua giúp cậu, hai người nhanh lên!" "Nếu ở đây không có manh mối, chúng ta còn phải đi tìm tế đàn nữa!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử lúc này đã đi vòng qua anh, cầm cuốc leo núi đến gần quan tài.

Anh ta cũng không khách sáo, giơ tay lên đào bật gốc Thi Hương Ma Dụ ra, đặt sang một bên.

Tần Vũ cũng đã xem nội dung trong phòng livestream.

Biết đây là Thi Hương Ma Dụ rất quý giá, Bàn Tử vội vàng mà không làm hỏng cũng là tốt lắm rồi.

Đột nhiên!

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ kiếp, Bạch huynh đệ nói không sai, ở đây quả nhiên có một lão Tây!" Tần Vũ nghe vậy cũng chạy qua, phát hiện một người nước ngoài đang nằm bên cạnh quan tài.

Trên người hắn không có vết thương, chắc là bị rơi xuống.

Mà cả đầu hắn toàn là máu, trên quan tài gỗ tròn bên cạnh cũng có máu.

Chương 687

Dường như vừa rồi là do chính hắn tự đập vào.

Bàn Tử nhìn thấy tên này tức điên lên, nhưng lại không thể công khai làm gì hắn, dù sao cũng đang livestream.

Thế là anh ta bèn nói: "Tên này đã phạm tội ác tày trời ở Việt Nam chúng ta, tôi sẽ lôi hắn ra ngoài, lúc đi thì mang theo, về để nhân dân phán xử!" Nói rồi Bàn Tử liền kéo hắn định quay về, nhưng không biết vì sao.

Bàn Tử đột nhiên trượt chân, không nắm vững, lão Tây kia lăn một vòng rồi rơi thẳng xuống khỏi xà ngang, sau đó biến mất trong Quỷ Động Vô Đáy bên dưới.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Ây da, các vị đều thấy cả nhé, Bàn gia tôi không phải cố ý ném hắn xuống đâu, đây đều là tai nạn!" "Tai nạn thôi!

Người có số cả, chứng tỏ ông trời cũng không muốn tha cho hắn!" "Không liên quan gì đến Bàn gia tôi đâu nhé!" Màn kịch tự biên tự diễn này của Bàn Tử, khiến người xem trong phòng livestream đều bật cười.

Mọi người đều biết anh ta đang có ý đồ gì, nhưng xem thấy hả giận nên cũng không vạch trần.

“Tôi biết, các cậu không giống những lão già cố chấp kia, các cậu đều là người trẻ tuổi, tư tưởng tiến bộ hơn!” “Chỉ cần các cậu cùng tôi trường sinh, chúng ta sẽ có thời gian vô tận để nghiên cứu văn vật!” “Các cậu nói có được không!” Giáo sư Trần có vẻ kích động, trông cả người đã có chút tẩu hỏa nhập ma vì khảo cổ.

Mọi người trong phòng livestream đều im lặng, lúc này có lẽ họ cũng bị chấn động.

Một người si mê khảo cổ và văn vật đến vậy vốn là chuyện tốt.

Nhưng phàm việc gì cũng phải có chừng mực.

Vượt quá giới hạn đó, hỉ kịch thường sẽ biến thành bi kịch.

Dùng câu này để nói về giáo sư Trần lúc này thì không thể nào thích hợp hơn.

Tần Vũ cảnh giác nhìn giáo sư Trần, thấy ông ta cảm xúc mất kiểm soát nhưng không có ý định làm hại Ngô Bất Chính, lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Làm sao để giống như ông?” Vấn đề này cũng là điều mà Bàn Tử và mọi người quan tâm nhất.

Giáo sư Trần rốt cuộc vì sao lại biến thành thế này, e rằng chỉ có câu hỏi này mới có thể giải đáp.

Nghe câu hỏi của Tần Vũ, vẻ mặt giáo sư Trần rõ ràng có chút mờ mịt, dường như đã quên mất.

Nhưng ông ta nhanh chóng nhớ lại rồi nói.

“Tôi nhớ ra rồi, là thứ này!

Là thứ này!” Nói rồi giáo sư Trần giơ tay ra, chỉ thấy trong tay ông ta có hai viên thuốc màu đen.

Không biết đó rốt cuộc là gì.

Thế nhưng, khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy thứ này, anh đã nhận ra ngay.

Bàn Tử và bên ngoài đang xem livestream là Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử cũng nhận ra.

Thứ đó chính là thuốc trường sinh mà Ngô Bất Chính đã phân tích trước đây, do Uông Tàng Hải mang về từ bên ngoài.

Hóa ra bốn viên thuốc trường sinh bên ngoài đã bị giáo sư Trần lấy đi.

Bàn Tử không khỏi thầm chửi trong lòng.

“Đúng là lão già này lấy thật, tám phần là ông ta vì muốn trường sinh nên đã giết những người khác trong đội khảo cổ!” Tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng có những chuyện phải để chính miệng ông ta nói ra.

Nếu không, mọi thứ sẽ không hoàn chỉnh.

Bàn Tử nén giận, cười nói.

“Đây là thứ gì vậy, ăn vào là có thể trường sinh sao?

Vậy sao ông không cho người trong đội khảo cổ ăn?

Hình như họ còn rành văn vật hơn chúng tôi mà!” Giáo sư Trần nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, ông ta tức giận nói.

“Câm miệng!

Câm miệng lại, họ không xứng!

Họ dám nói tôi là si tâm vọng tưởng!” “Nói ăn thứ này không thể trường sinh!” “Đây căn bản là nói nhảm, đồ trong cổ mộ sao có thể là giả được, ngôi mộ này là của Uông Tàng Hải!” “Nhưng cỗ quan tài này trống không, ông ta chắc chắn đã trường sinh rồi!” “Tôi đã kể cho họ nghe một số chuyện tôi biết!” “Nhưng họ lại không tin...” Giáo sư Trần càng nói càng kích động, lại kể ra toàn bộ ngọn ngành câu chuyện.

Hóa ra, trước đây khi giáo sư Trần đi khảo cổ, ông từng phát hiện một lăng mộ thái tử.

Trong lăng mộ thái tử này có một món đồ khiến ông tin rằng đồ vật trong cổ mộ không thể là giả.

Đầu tiên người đời thường nói, lúc sắp chết lời nói cũng thiện!

Cho nên người trong cổ mộ đều đã chết, những thứ để lại tự nhiên cũng không cần phải làm giả.

Đặc biệt là những món đồ như đồ tạo tác, không giống như dã sử làm giả cũng vô dụng!

Trong lăng mộ thái tử đó đã khai quật được một món văn vật, là một chiếc hũ sứ men xanh đã bị bong tróc.

Trong nhiều ghi chép của chủ mộ, đều hết lời khen ngợi chiếc hũ sứ này.

Nói rằng trước khi chết, ông ta sẽ nuôi một con cá trong chiếc hũ này.

Nếu đời sau có người vào mộ của ông, có thể lấy con cá bên trong ra.

Dựa theo bí phương do chính mình thiết lập để pha chế, sau đó thả con cá vào, liền có thể tái sinh.

Nhưng khi giáo sư Trần và mọi người mở chiếc hũ sứ đó ra, bên trong đã chẳng còn gì.

Chương 688

Con cá cũng sớm đã bị vi sinh vật phân giải hết.

Nhưng một học sinh của giáo sư Trần cảm thấy thú vị, thế là đã làm theo.

Kết quả ngày hôm sau, trong chậu nước lại thật sự xuất hiện một con cá, mà còn là cá sống.

Mặc dù sau này viện nghiên cứu khoa học nói rằng đó chỉ là một loại giả tượng, tương tự như một số vật chất đặc biệt có thể ghi lại cảnh tượng.

Cá chết là chết, làm sao có thể sống lại.

Nhưng giáo sư Trần lại không tin, kiên quyết tin rằng những thứ trong cổ mộ ẩn giấu bí mật to lớn, và rất nhiều trong số đó là đáng tin.

Cho nên sau khi nhìn thấy bức bích họa trong lăng mộ đáy biển này được phục hồi, ông ta đã vô cùng tin tưởng.

Rằng mình đã tìm được phương pháp trường sinh.

Chính mình chính là con cá có thể được hồi sinh kia.

Ông ta dựa theo ghi chép trên bích họa, tìm thấy bốn viên thuốc đó.

Muốn thuyết phục mọi người uống.

Nhưng những người khác làm sao có thể tin ông.

Thậm chí cả Lương Quỳnh cũng đến khuyên ông, trên đời làm gì có trường sinh.

Nếu thật sự có trường sinh, Long Quân Kinh Vũ cũng sẽ không chết.

Thế nhưng giáo sư Trần lại hoàn toàn không nghe lọt tai.

Ông ta quanh năm nghiên cứu văn vật, tra cứu tài liệu, mắt đã bị cận thị rất nặng.

Ông ta biết, nếu mình không nắm bắt cơ hội lần này để được trường sinh, sau này sẽ thật sự không còn cơ hội nữa.

Dù cho trường sinh này căn bản không tồn tại, ông ta cũng muốn thử.

Thế là ông ta nói.

“Các người không ăn cũng được, nhưng không được cản tôi!” Tuy nhiên, những người khác đâu có nghe lời ông ta, đều cho rằng ông ta nghiên cứu khảo cổ quá nhập tâm rồi.

Muốn đưa ông ta ra ngoài.

Vậy mà, ngay trong lúc tranh giành, Lương Quỳnh vô tình kích hoạt cơ quan trong phòng.

Cô ấy bị móng vuốt đồng treo lên tường.

Và những chiếc chuông lục giác kia cũng xuất hiện.

Chuông lục giác vừa vang lên.

Lập tức Lương Quỳnh và những người khác rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Chỉ duy nhất giáo sư Trần cầm viên thuốc là không sao.

Điều này khiến ông ta càng thêm tin chắc, mình chắc chắn là vì thuốc trường sinh nên mới không bị ảnh hưởng bởi chuông lục giác.

Ông ta lập tức tự mình uống một viên.

Vốn dĩ ông ta còn định cho hai đồng nghiệp khác uống.

Nhưng đến lúc đó, ông ta lại do dự.

Con người ai cũng có lòng ích kỷ!

Khai quật một ngôi mộ lớn, để tên tuổi mình lưu danh bách thế là giấc mơ của ông ta.

Đợi mình có thể trường sinh, những chuyện này tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng nếu để những lão già này, những người mà về mặt học thuật cũng không thua kém mình, được trường sinh.

Vậy thì người lưu danh bách thế chẳng phải sẽ không chỉ có mình ông ta sao?

Con người là vậy, tôi mong bạn sống tốt, nhưng tôi không mong bạn sống tốt hơn tôi!

Cũng chính lúc đó, giáo sư Trần nảy sinh sát tâm.

Trong mắt ông ta, người có thể trở thành thần thoại của giới khảo cổ chỉ có thể là ông ta.

Những người khác, không một ai được.

Ông ta chú ý thấy móng tay mình lúc đó đã dài ra rất nhiều.

Ông ta sợ hãi, bèn cắt móng tay, giết chết hai người đồng bạn kia.

Một trong số họ chưa chết hẳn, sau này tự mình bò ra khỏi hang động thấp, chết ở bên ngoài.

Còn về Lương Quỳnh, cuối cùng ông ta vẫn không nỡ ra tay.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, Lương Quỳnh là do ông ta nhìn cô lớn lên, cũng là học trò của ông.

Ông ta không thể ra tay được.

Chương 689

“Cho nên, cuối cùng tôi cũng cho cô ấy ăn một viên!” “Cho nên tôi vẫn còn hai viên, nhưng muốn trường sinh chỉ uống thuốc thôi là không đủ!” Nói rồi giáo sư Trần vỗ vỗ vào miếng ngọc trên người và cỗ quan tài.

“Các cậu còn phải giống như tôi, mặc bộ giáp ngọc này, nằm vào trong quan tài!” “Rất nhanh là có thể lột xác trường sinh rồi!” “Chỉ cần các cậu đồng ý, tôi có thể để các cậu vào trường sinh sau tôi!” “Để Lương Quỳnh cuối cùng cũng không sao cả!” “Tôi thật sự rất cần các cậu!” Giáo sư Trần nói, trong mắt lộ vẻ khẩn thiết.

Mà Bàn Tử và Tần Vũ nghe đến đây, đã hoàn toàn hiểu rõ.

Bàn Tử không thể nhịn được nữa, mở miệng chửi.

“Lão già bất tử nhà ông, Tần Thủy Hoàng còn không trường sinh nổi, ông con mẹ nó còn ở đây nằm mơ!” “Xem Bàn gia đây không giết chết ông!” Nói xong Bàn Tử liền định ra tay.

Tần Vũ cũng chuẩn bị động thủ cứu Ngô Bất Chính.

Thế nhưng giáo sư Trần lại điều khiển một lọn tóc đến trước thái dương của Ngô Bất Chính.

Ông ta nhìn hai người cười nói.

“Các người bắt buộc phải ăn, không ăn!

Cậu ta sẽ chết!” “Hoặc là ăn, hoặc là chết!

Các người tự chọn đi!” Đám người ngoại quốc này, đến đất Việt Nam đào mộ, là tội thứ nhất.

Gặp phải Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải, lại còn có hành vi súc sinh như vậy với Tiểu Ngải, là tội thứ hai.

Tội thứ nhất có lẽ chưa đến mức phải chết, nhưng tội thứ hai này tuyệt đối là gây phẫn nộ cho quần chúng.

E rằng lúc này đổi lại là ai có mặt ở đó, cũng không thể kìm nén được lửa giận trong lòng.

Nhưng dù sao đây cũng là livestream toàn cầu, còn phải xem xét đến vấn đề quan hệ ngoại giao.

Cho nên màn kịch này của Bàn Tử đã giải quyết vấn đề này rất tốt.

Ta muốn giết ngươi, nhưng không thể ra tay công khai.

Nên ta nói ta muốn cứu ngươi, nhưng thân thủ của ta không tốt, chân trượt một cái thì ngươi nói xem trách ai.

Muốn trách thì chỉ có thể trách mệnh ngươi có kiếp này.

Mọi người trong phòng livestream đều khen Bàn Tử cơ trí.

Cách làm gian xảo như vậy cũng nghĩ ra được.

Ngô Bất Chính thấy anh ta tay chân vụng về, cười nói.

“Tử Bàn Tử, có phải cậu thận hư rồi không, thế này cũng làm sẩy tay được.

Mở quan tài các cậu vẫn nên đợi tôi đến đi!” “Tôi thật sự sợ cậu bất cẩn làm rơi cả quan tài xuống dưới mất!” Ngô Bất Chính nói xong liền chạy tới.

Lương Quỳnh thấy chỉ còn lại mình, cũng không kìm được sự tò mò trong lòng, đi theo qua.

Tần Vũ thấy vậy nhíu mày, sao tất cả đều qua đây rồi.

Ngô Bất Chính vội nói.

“Tiểu ca, cậu đừng vội, trong quan tài này có thể có manh mối!

Tôi và Lương Quỳnh một người am hiểu kinh nghiệm dã ngoại, một người am hiểu văn hóa cổ mộ!” “Chúng ta nói không chừng có thể tìm ra chút manh mối!” Tần Vũ nhíu mày không đáp, lời Ngô Bất Chính nói tuy có chút gượng ép.

Nhưng người đã đến rồi, bảo họ quay lại rõ ràng là không thể.

“Chú ý an toàn!” Tần Vũ nhắc nhở một câu, sau đó cùng Bàn Tử chuẩn bị mở quan tài.

Trên cỗ quan tài gỗ tròn này có buộc mấy sợi xích sắt.

Tuy nhiên những sợi xích này dường như là một biện pháp bảo vệ, tất cả đều được buộc bên dưới khúc gỗ tròn.

Nếu xà ngang này không may bị gãy, cũng không đến nỗi làm quan tài rơi xuống.

Cho nên nó không hề buộc chặt nắp quan tài.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm nữa.

Bàn Tử lấy móc sắt ra thử, phát hiện nắp quan tài gỗ tròn không hề bị đóng kín, không khỏi vui mừng.

“Tránh ra!” Bàn Tử hô một tiếng, xắn tay áo dồn sức, nắp quan tài lập tức bị đẩy ra thật.

Mọi người vội hợp sức đặt nắp quan tài sang một bên, nhìn vào trong quan tài, lập tức tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Ngay cả người trong phòng livestream cũng trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trong quan tài đang nằm một người phụ nữ, làn da như vừa mới chôn cất, mềm mại đến mức có thể vắt ra nước.

Tuy cô ta đeo mạng che mặt, nhưng cũng có thể nhìn ra cơ thể không có chút dấu hiệu mục rữa nào.

“Côn Luân thần mộc quả nhiên danh bất hư truyền, Tinh Tuyệt nữ vương này đã chết bao nhiêu năm rồi, mà vẫn có thể bảo tồn như người sống vậy!” Ngô Bất Chính kinh ngạc thốt lên.

Lương Quỳnh cũng không nhịn được nói.

“Đây chính là sự kỳ diệu của tạo hóa, ai có thể ngờ hiệu quả của Côn Luân thần mộc lại lợi hại đến vậy!” Hai người kinh ngạc không thôi, thế nhưng Bàn Tử bên cạnh đã hai mắt sáng rực, vươn tay ra, sờ về phía đầu của Tinh Tuyệt nữ vương.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt nữ vương này mình mặc phượng bào lộng lẫy, đầu đội vương miện tử kim khảm ngọc.

Chương 690

Trên mắt còn có một chiếc bịt mắt bằng vàng tím, trông vô cùng tinh xảo.

Mà trên tay cô ta còn đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy màu xanh biếc, trên cổ tay là vòng tay phỉ thúy đồng bộ.

Thậm chí đôi giày trên chân cũng được khảm chỉ vàng.

Chỉ riêng những thứ này thôi, mang ra ngoài có thể dùng từ "vô giá" để hình dung.

Đấy là còn chưa kể các loại đồ tùy táng được đặt ở hai bên quan tài.

Nói không khách khí, ai mà có thể mang toàn bộ đồ trong quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương này ra ngoài bán lấy tiền, thì mười tám đời con cháu sau này cũng không phải lo ăn uống.

Bàn Tử nhìn mà tim đập chân run, bàn tay đã sờ đến vương miện, tay kia cũng sờ đến một chiếc nhẫn vàng.

Nước miếng trong miệng chảy ròng ròng, vừa lấy vừa la.

"Tất cả là của tôi!

Tất cả đều là của Bàn gia, Bàn gia phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi!" "Thiên Chân, chúng ta thật sự phát tài rồi, ra ngoài Bàn gia sẽ xây lại Ngô Sơn Cư cho cậu!" Ngô Bất Chính cũng nhìn đến ngây người, bản thân cậu vốn làm nghề buôn đồ cổ, lúc này thấy Bàn Tử vội vàng như vậy, vội nhắc nhở.

"Cậu đừng làm hỏng, cẩn thận một chút!" Lương Quỳnh bên cạnh nhìn mà nhíu chặt mày, tuy cô không còn là người của đội khảo cổ, nhưng dù sao cũng xuất thân từ đội khảo cổ, thấy vậy không nhịn được quát.

“Tử Bàn Tử, anh đừng quá đáng quá, lấy một hai món ra ngoài chứng minh chúng ta đã đến là được rồi!” “Anh còn định lấy hết đi à, đây đều là văn vật!” “Văn vật cái con khỉ, Bàn gia tôi ghét nhất là nghe hai chữ văn vật, cứ như thể văn vật là của nhà cô vậy!” Bàn Tử khó chịu nói.

Lương Quỳnh có chút tức giận nói.

“Anh đừng không thích nghe, đây đều là tài sản quốc gia, anh mang ra ngoài cũng phải nộp lên trên!” “Mẹ kiếp, Bàn gia tôi khổ cực suốt một đường ăn phân uống nước tiểu đến đây, cô lại bảo tôi phải nộp lên trên!” “Sao cô không bảo đám đội khảo cổ kia qua đây!” Bàn Tử rất tức giận, Ngô Bất Chính định khuyên can anh ta, ai ngờ Lương Quỳnh lại châm dầu vào lửa, nói một câu.

“Tư tưởng giác ngộ của anh bây giờ rất nguy hiểm, tôi nói cho anh biết, đây là livestream toàn cầu, hành vi của anh thuộc về giám thủ tự đạo, đó là trộm mộ!” “Anh không có...” “Mẹ nó, lảm nhảm không dứt, Bàn gia nói những thứ này là của Bàn gia, thì chính là của Bàn gia, Thiên Vương lão tử đến cũng vô dụng, ta nói đấy!” Bàn Tử thật sự nổi giận, nói xong liền giơ khẩu AK lên, bắn một phát vào ngực Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh cả người chết sững, rõ ràng không ngờ Bàn Tử lại nổ súng vào mình.

Cả người lùi lại hai bước, trực tiếp rơi xuống Quỷ Động không đáy bên dưới.

Tần Vũ cũng ngây người, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh muốn ngăn cản đã không kịp.

Nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mà nhất thời lại không nói ra được là không đúng ở đâu.

Ngô Bất Chính thấy vậy vỗ đùi nói.

“Tử Bàn Tử, cậu con mẹ nó sao lại manh động như vậy, phen này hay rồi, cậu con mẹ nó trực tiếp giết người, chúng ta còn về được nữa không!” Bàn Tử sững sờ, cười nói.

“Giết thì giết, Bàn gia ta có nhiều đồ tốt như vậy, trời nam đất bắc nơi nào mà không đi được!” “Thiên Chân, cậu và Tiểu ca đi cùng tôi, chúng ta lang bạt chân trời, ra nước ngoài tiêu dao!” Ngô Bất Chính chửi.

“Cậu con mẹ nó não úng nước rồi à, chúng ta ra ngoài thế nào được, tất cả đều đã lên livestream rồi!” “Mau đặt đồ lại chỗ cũ, chúng ta còn có thể giúp cậu xin khoan hồng!” “Cậu nói nhảm, Bàn gia ta đã giương cung không có đường quay lại rồi!” Bàn Tử chửi.

“Nếu các người sợ, thì các người đi đi, tôi tự mình mang đồ đi!” “Bàn gia ta còn chưa từng...” Bàn Tử nói chưa hết câu, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng “bằng”, lập tức anh ta chết lặng.

Cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào Ngô Bất Chính đã bóp cò, họng súng đang chĩa thẳng vào bụng anh ta.

“Thiên Chân!

Cậu con mẹ nó...” “Bằng!

Bằng!” Lại hai tiếng súng nữa vang lên, Bàn Tử hoàn toàn chết sững.

Ngô Bất Chính nhìn anh ta, trong mắt lại có nụ cười quỷ dị, nói.

“Anh béo quá rồi, nhiều đồ tốt như vậy nuôi thân hình béo ú của anh không thấy đáng tiếc sao?” “Anh vẫn nên xuống dưới bầu bạn với họ đi, những thứ này là của tôi!” Nói đến cuối cùng, giọng của Ngô

Bất Chính đã trở nên méo mó, cậu ta đẩy mạnh một cái, Bàn Tử rơi khỏi xà ngang.

Đồng thời, cậu ta gỡ khẩu AK xuống, quay đầu chĩa thẳng vào Tần Vũ.

“Tiểu ca, đừng trách huynh đệ không phải người, chỉ trách...

à không!

Chỉ trách những thứ này quá hấp dẫn!” “Là cậu tự mình nhảy xuống, hay để tôi tiễn cậu một đoạn!” “Thân thủ của cậu có giỏi đến đâu, ở khoảng cách gần thế này còn có thể nhanh hơn đạn được sao?” Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, lúc này đôi mày đang nhíu chặt lại giãn ra.

Anh bình thản nói.

“Cậu không giết được tôi!” “Vậy cậu thử xem?

Tôi không tin cậu lợi hại hơn cả đạn!” Ngô Bất Chính cười lạnh.

Tần Vũ vẫn không biểu cảm, bình thản nói.

“Cậu nổ súng đi!” “Cậu!” Ngô Bất Chính lập tức tức đến mặt tái mét, giận dữ nói.

“Tình huynh đệ một phen, tôi không muốn giết cậu, tự mình nhảy xuống đi!” Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, cười khổ lắc đầu nói.

“Vụng về!” Nói xong, Tần Vũ rút dao găm ra, đâm nhẹ vào đầu ngón tay mình.

Một giọt máu tươi lập tức rỉ ra.

Ngô Bất Chính thấy cảnh này lập tức tức giận điên cuồng, gầm lên.

“Cậu còn không nhảy, tôi thật sự nổ súng đấy!” “Tôi dám thật đấy!” Tần Vũ trước sau không để ý đến cậu ta, nhẹ nhàng bôi giọt máu đó lên trán.

Gần như cùng lúc, Ngô Bất Chính đã không kìm được sát tâm mà bóp cò.

“Bằng!

Chương 691

Bằng!

Bằng!” Đạn lập tức xuyên qua cơ thể Tần Vũ, nhưng kỳ lạ là, căn bản không tạo ra bất kỳ vết thương nào.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính trước mặt, nói.

“Cậu là giả!” “Cậu ấy sẽ không làm hại tôi!” Nói xong Tần Vũ trực tiếp nhắm mắt lại, một lát sau khi anh mở mắt ra.

Trước mắt đã không còn Ngô Bất Chính, chỉ có đóa hoa Thi Hương Ma Dụ yêu diễm đang đối diện với anh.

Vô số cánh hoa tươi đẹp dường như đang cố gắng hết sức để khoe vẻ đẹp của mình.

Mà lúc này ở phía sau, từng tiếng gọi dồn dập không ngừng truyền đến.

“Tiểu ca, cậu làm gì vậy!

Rốt cuộc là tình hình gì!” “Tiểu ca cậu nói một câu đi!” Bàn Tử cố hết sức hét lên.

Ngô Bất Chính thấy vậy đã sốt ruột chuẩn bị đi lên.

“Không được, Tiểu ca chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, tôi phải qua xem!” “Thiên Chân cậu đừng hồ đồ, Tiểu ca còn không chịu nổi, cậu qua đó thì có tác dụng gì!” Bàn Tử khuyên.

Tần Vũ nghe tiếng của họ, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui mừng.

Anh rất rõ, Bàn Tử sẽ không làm hại Ngô Bất Chính, cũng như Ngô Bất Chính sẽ không làm hại chính mình.

Tình nghĩa giữa họ đã không phải là thứ mà ảo ảnh cỏn con có thể mê hoặc được.

Đó là sự tin tưởng đã ăn sâu vào xương tủy.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngô Bất Chính ra tay với Bàn Tử, nghĩ thôi cũng thấy nực cười.

“Tôi không sao!

Mọi người đừng qua đây!” Tần Vũ lên tiếng gọi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe thấy câu này, lúc này mới thả lỏng.

Tuy nhiên, lúc này trong phòng livestream, tất cả mọi người đã bùng nổ.

Tình huống họ vừa xem hoàn toàn giống hệt Tần Vũ.

Nhưng lúc này thấy Ngô Bất Chính, Bàn Tử và cả Lương Quỳnh căn bản không hề lên xà ngang.

Trong lòng lúc này mới bừng tỉnh, họ vừa rồi cũng đã trúng ảo ảnh.【Vãi, ảo ảnh này đỉnh quá, chúng ta cũng trúng ảo ảnh luôn rồi】【Trời ơi, dọa chết tôi rồi】【Hu hu!

Tôi sợ đến khóc luôn, sao Thiên Chân lại có thể ra tay với Bàn gia chứ, tôi không thể chấp nhận được】【Đừng khóc nữa em gái ơi, một thằng đàn ông như tôi cũng sắp không chịu nổi rồi】【May quá!

May mà những thứ này chỉ là ảo ảnh, mẹ nó cái ảo ảnh này cũng quá lợi hại rồi】【Đúng vậy, chúng ta xem livestream mà cũng dính chưởng】【Cũng không hẳn, có lẽ là camera bị dính chưởng, chúng ta chỉ nhìn thấy hình ảnh, không có nghĩa là chúng ta cũng bị trúng ảo ảnh】【Đúng đúng, tôi thấy có lý!】Ngô Bất Chính và Bàn Tử thấy tình hình trong phòng livestream, vội chạy đi xem lại đoạn phát lại từ góc nhìn của Tần Vũ.

Vừa xem xong đều không khỏi tặc lưỡi, họ vừa rồi không xem phòng livestream.

Không ngờ Tần Vũ lại trải qua chuyện như vậy.

Trong lòng vừa lo lắng lại vừa thêm mấy phần ấm áp, đây chính là sự tin tưởng giữa anh em!

Lương Quỳnh thấy những điều này, trong lòng lại có chút chua xót.

Đó là một cảm giác cô đơn khi nhìn tình nghĩa huynh đệ của đối phương mà mình lại bị loại ra ngoài.

Nhưng lúc này cô cũng không để tâm nhiều như vậy, rất nhanh đã quẳng cảm giác đó ra sau đầu.

“Tiểu ca, thứ này hình như có thể tạo ra ảo ảnh, hay là tôi đập nát nó đi!” Bàn Tử hét lên từ phía sau.

Tần Vũ xua tay ra hiệu không cần.

Đập nát nó vẫn ở đây, không bằng tự mình ra tay.

Tần Vũ ba bước thành hai, trực tiếp đến trước quan tài, rút Hắc kim cổ đao ra, trong nháy mắt nhổ cả gốc lên, ném xuống dưới xà ngang.

Bàn Tử không cam tâm, nhân lúc đóa Thi Hương Ma Dụ rơi xuống, liên tục nổ mấy phát súng giữa không trung, bắn nó nát bét.

Nói cũng lạ, đạn bắn vào thứ đó, cứ như bắn vào khúc gỗ mục.

Vô cùng nặng nề.

Nhưng thứ đó thật sự đã bị bắn nát.

Ngô Bất Chính vội hỏi.

“Tiểu ca, có cần chúng tôi qua giúp không!” Tiếp theo là mở quan tài, nói thật là họ đều muốn qua xem trong quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương này rốt cuộc có gì.

Tần Vũ xua tay, nói.

“Tuyệt đối đừng qua đây!” Câu nói này trực tiếp khiến họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tần Vũ nói câu này rõ ràng cho thấy cỗ quan tài này có thể có vấn đề.

Lời của anh nhất định phải nghe, đây đã trở thành nhận thức chung của mọi người.

Chương 692

Bàn Tử an ủi.

“Được rồi Thiên Chân, qua phòng livestream cũng xem được, chúng ta qua đó ngược lại còn gây thêm phiền phức!” “Đồ bên trong không cần cũng được, lát nữa chúng ta quay lại tiện tay lấy mấy món trên đài kia cũng không tồi!” Ngô Bất Chính lười để ý đến anh ta, lúc này tên Tử Bàn Tử này vẫn còn tơ tưởng đến bảo bối trên đài.

Mà Tần Vũ phía trước cũng không chần chừ nữa, kiểm tra lại sợi xích sắt trên quan tài.

Phát hiện đúng là giống hệt như trong ảo ảnh vừa rồi.

Xích sắt dùng để cố định quan tài, chứ không buộc chặt quan tài.

Xem ra, e rằng nắp quan tài cũng không bị đóng chết, nghĩ vậy Tần Vũ trực tiếp đá một cước lên trên.

Quả nhiên, nắp quan tài lập tức rơi sang một bên.

Mà bên trong lại tỏa ra một làn sương nước.

Chắc là được sinh ra tự nhiên bên trong Côn Luân thần mộc.

Làn sương nước này có lẽ chính là mấu chốt để bảo quản thi thể không bị mục rữa.

Tần Vũ vội lùi lại hai bước, tránh làn sương nước.

Đợi sương nước hoàn toàn tan biến mới lại gần, nhìn vào trong quan tài, lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy tình hình trong quan tài giống hệt như trong ảo ảnh.

Một người phụ nữ da dẻ non mềm, đầu đội vương miện, mình mặc phượng bào lộng lẫy.

Vàng bạc châu báu trong cả cỗ quan tài đã không thể dùng từ xa hoa để hình dung.

Mà phải là xa xỉ tột cùng.

Bàn Tử qua phòng livestream thấy cảnh thật, không nhịn được muốn nhờ Tần Vũ giúp lấy hai món ra.

Nhưng vừa định mở miệng, lại phát hiện một vấn đề.

Lấy món nào đây?

Bên trong có quá nhiều đồ tốt, nhất thời ngay cả anh ta cũng không biết nên nhờ Tần Vũ giúp lấy món nào!

Người trong phòng livestream càng xem đến nỗi sững sờ.

Giáo sư Dương vội nói. 【Quốc bảo!

Đây đều là quốc bảo!】【Văn minh của Tinh Tuyệt, cũng là quốc bảo!】Phát hiện trước mắt, đối với một lão già đã ngoài sáu mươi như ông mà nói, thật sự đã hoàn thành tâm nguyện cả đời.

Chấm dứt chấp niệm bao nhiêu năm nay của ông.

Vì cổ thành Tinh Tuyệt, ông thậm chí còn rất muộn mới có con.

Nếu không cũng sẽ không đến mức con gái vừa mới sắp kết hôn, mà ông đã ngoài sáu mươi tuổi rồi.

Và phát hiện lần này, đủ để khiến ông hoàn toàn mãn nguyện.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, ra hiệu anh ta đừng gây thêm phiền phức.

Những thứ này quá quý giá, mang ra ngoài cũng chỉ đổi được bông hồng nhỏ.

Vẫn là lát nữa quay lại lấy đồ trên đài, nhanh tay một chút không chừng còn có thể giấu riêng một ít.

Bàn Tử trong lòng cũng rõ, không nói nhảm nữa, trong lòng đã tính toán lát nữa sẽ lấy bao nhiêu đồ trên đài về để cứu vớt các em gái ở trung tâm tắm gội.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào những thứ trong quan tài, không có chút hứng thú nào.

Thứ anh muốn tìm là thông tin liên quan đến tế đàn của nước Tinh Tuyệt.

Nhưng trong cả cỗ quan tài, ngoài vàng bạc châu báu tùy táng và chính Tinh Tuyệt nữ vương ra, không có bất kỳ thông tin nào khác.

Tần Vũ không yên tâm, nhìn về phía má của Tinh Tuyệt nữ vương.

Anh mơ hồ cảm thấy, có lẽ thông tin về lời nguyền có thể tìm được câu trả lời trong mắt cô ta.

Trong cổ mộ của nước Cô Mặc có ghi chép.

Tinh Tuyệt nữ vương nhìn nô lệ một cái, nô lệ liền biến mất.

Nếu mắt của Tinh Tuyệt nữ vương thật sự liên thông với không gian hư số.

Vậy thì đôi mắt của cô ta có thể cũng sẽ giải đáp bí mật của lời nguyền Quỷ Động.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không chần chừ nữa, vươn hai ngón tay thon dài, trong nháy mắt kẹp lấy tấm mạng che mặt của Tinh Tuyệt nữ vương.

Theo đó giật mạnh một cái, tấm mạng che mặt liền bay lên.

Tuy nhiên, cùng với việc tấm mạng che mặt bị gỡ ra, cảnh tượng xuất hiện bên dưới lại khiến cả Tần Vũ cũng không khỏi biến sắc.

Người trong phòng livestream càng sợ hãi đến mức hét lên từng người một.

Họ không phải chưa từng thấy người chết, nhưng tuyệt đối chưa từng thấy người chết đáng sợ như vậy.

Chương 693

Chỉ có thể dùng từ quỷ dị để hình dung.

Nhất thời mọi người đều không biết phải hình dung khuôn mặt của Tinh Tuyệt nữ vương như thế nào.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đó, mũi và tai vẫn còn.

Da ở những nơi khác cũng rất mềm mại.

Nhưng chỉ riêng mắt và miệng lại khiến người ta không nói nên lời, rợn cả tóc gáy.

Mắt của Tinh Tuyệt nữ vương, chỉ có hốc mắt mà không có mắt.

Cả con mắt dường như đã bị ai đó khoét đi.

Chỉ còn lại hai cái hố đen ngòm.

Nhưng kỳ lạ là, trong hốc mắt của cô ta lại có hai vòng xoáy một trắng một đỏ.

Vòng xoáy đó như nước mà không phải nước, như sương mà không phải sương.

Căn bản không thể xác định là thứ gì.

Nhưng hai thứ trong hốc mắt đó lại đang xoay tròn, một cái theo chiều kim đồng hồ, một cái ngược chiều kim đồng hồ!

Trông vô cùng quỷ dị.

“Mày con mẹ nó, thật sự coi bọn tao là đồ ngốc à?” “Bọn tao có ăn, mày có thể thả cậu ấy ra sao?” Bàn Tử tức giận chửi.

Tình tiết phim truyền hình kiểu này anh ta đã xem quá nhiều rồi, căn bản không tin.

Giáo sư Trần lại không hề tức giận, cười nói.

“Các người không có lựa chọn khác, tôi chỉ muốn khảo cổ!

Hai người các cậu có ích hơn cậu ta, tôi giữ cậu ta lại cũng vô dụng!” “Chỉ cần các cậu ăn thuốc trường sinh này, đồng ý giúp tôi cùng nhau khảo cổ, tôi sẽ thả cậu ta!” “Tần Vũ kia, không phải cậu và Tiểu Quỳnh quan hệ rất tốt sao?” “Cô ấy cũng đã ăn rồi, chỉ cần cậu ăn viên thuốc này, cậu có thể ở bên cô ấy mãi mãi!” “Tôi còn có thể tác hợp cho hai người!” “Như vậy không tốt sao?” Giáo sư Trần nói, trong lời nói lại có vài phần khẩn cầu.

Ngô Bất Chính lúc này cuối cùng cũng có thể mở miệng nói chuyện, cậu bị một búi tóc lớn treo lơ lửng trong không trung, nói một cách yếu ớt.

“Ông chính là một kẻ điên, tưởng rằng đó thật sự là thuốc trường sinh sao?” “Nếu thật sự là thuốc trường sinh, Uông Tàng Hải chẳng lẽ không có gia đình sao?

Còn có thể đến lượt ông?” “Câm miệng!” Giáo sư Trần đã bị ám ảnh, căn bản không tin bất kỳ lời nào, chỉ tin rằng viên thuốc trong tay mình chính là thuốc trường sinh.

“Tôi nói nó là, thì nó chính là!” “Không ai có thể cản tôi, không một ai!” “Tôi còn phải tạo ra rất nhiều thành quả nghiên cứu, tôi còn phải lưu danh sử sách nữa!” Giáo sư Trần điên cuồng nói.

Cảm xúc của ông ta cực kỳ bất ổn, có lẽ cũng là vì lời nói của Ngô Bất Chính đã kích động ông.

Ông ta lại trực tiếp đưa hai viên thuốc về phía Tần Vũ và Bàn Tử.

Nhưng cả hai đều không nhận.

Chỉ nhìn lọn tóc lơ lửng trước mặt mình, trên đó đặt hai viên thuốc.

“Mẹ kiếp, Bàn gia cho ông trường sinh này!” Bàn Tử rất tức giận, giơ tay vớ lấy cái cuốc leo núi ném qua.

Thế nhưng gần như cùng lúc, lọn tóc gần Ngô Bất Chính cũng đã dí vào thái dương cậu.

Sợi tóc mỏng manh biết bao, chỉ trong nháy mắt một vệt máu tươi đã từ thái dương Ngô Bất Chính chảy xuống gò má.

Tần Vũ vội giơ tay đỡ lấy chiếc cuốc.

Chiếc cuốc tạo ra một vết thương trên tay anh, máu tươi theo lòng bàn tay nhỏ giọt.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc, nhưng chiếc cuốc trong tay không thể nào ném xuống được nữa.

“Tiểu ca, thứ này không ăn được!

Sẽ chết người đó!” Bàn Tử hét lên.

Nhưng Tần Vũ lại không nói gì, chỉ im lặng cầm lấy viên thuốc đó.

Mà lúc này, sợi tóc đang đâm vào thái dương Ngô Bất Chính cũng dừng lại, không đâm sâu thêm nữa.

Giáo sư Trần thấy vậy hài lòng cười nói.

“Rất tốt!

Ăn nó đi, chỉ cần cậu ăn nó, tôi sẽ thả người!” Bàn Tử sốt ruột muốn ngăn cản, nhưng căn bản không thể đến gần Tần Vũ.

“Tiểu ca, thứ này thật sự không ăn được, ăn vào thật sự sẽ chết người đó!

Thiên Chân chắc chắn không muốn thấy cậu như vậy!” Bàn Tử hét lên.

Tần Vũ lần này cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh nhìn giáo sư Trần, giọng nói lạnh như băng không có chút hơi ấm nào!

“Không thả cậu ấy!

Tôi đảm bảo ông sẽ chết, ai đến cũng vô dụng!” Sau đó anh quay đầu nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn về phía Ngô Bất Chính bên cạnh, nhàn nhạt nói.

“Nếu bắt buộc phải có một người chết, người đó tuyệt đối không phải là cậu!” Nói xong, Tần Vũ trực tiếp ném viên thuốc vào miệng, rồi nuốt xuống.

Chương 694

Giáo sư Trần thấy vậy lập tức vui mừng, vội nhìn sang Bàn Tử nói.

“Đồng chí béo nhỏ, còn có cậu!” “Ăn nó đi, chỉ cần cậu ăn nó, tôi sẽ thả người, nếu không cậu chính là đã hại chết hai người đó!” Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, chiếc cuốc trong tay nắm chặt đến run rẩy.

Anh ta nhìn giáo sư Trần, giận dữ nói.

“Trên thế giới này, ngoài Tiểu ca và Thiên Chân, cùng với một người anh em của tôi, không có người thứ tư nào có tư cách gọi tôi là tiểu béo!” “Tôi cũng cảnh cáo ông một câu, nếu ông còn dám gọi nữa, tôi nhất định sẽ giết ông!” Bàn Tử nói xong cũng cầm lấy viên thuốc kia.

Giáo sư Trần dường như không hề để tâm, cười nói.

“Được, chỉ cần cậu ăn, cậu muốn tôi gọi cậu là gì cũng được!” “Tôi không quan tâm!

Tôi chỉ quan tâm đến khảo cổ!” Bàn Tử cầm viên thuốc, nhìn Tần Vũ, lại nhìn Ngô Bất Chính.

Nước mắt lập tức bất giác chảy ra.

Anh ta cũng chỉ là một người bình thường, một thân khí phách ngang tàng đến đâu, đến cửa sinh tử này cũng không khỏi có chút sợ hãi.

Nhưng anh ta biết, nếu mình không ăn, đến lúc đó Thiên Chân không những sẽ chết, mà Tiểu ca cũng coi như đã ăn uổng công.

Anh ta nhìn Tần Vũ, lại nhìn Ngô Bất Chính, cuối cùng chửi một câu.

“Mẹ nó chứ, tại sao cứ phải lôi tôi vào, hai người các cậu đó là tình yêu, Bàn gia đây nhiều nhất chỉ được tính là tình anh em!” “Nghe nói có người tuẫn tình vì yêu, chứ chưa nghe nói có ai tuẫn tình vì anh em cả!” “Thiên Chân, lần này là cậu nợ Bàn gia đấy, về đến Ngô Sơn Cư mà không lấy rượu ngon ra, Bàn gia tôi với cậu không xong đâu!” Nói xong, Bàn Tử trực tiếp nhét viên thuốc vào miệng.

Ngô Bất Chính thấy đến đây, nước mắt cũng trào ra, nhưng cậu không nói gì, chỉ lộ ra nụ cười khổ.

Cậu biết, lần này mình nợ họ, e rằng cả đời này cũng không trả hết!

“Thả người!” Tần Vũ biểu cảm không có gì thay đổi, lên tiếng quát.

Giáo sư Trần lại vô cùng gian xảo, cười nói.

“Đừng hoảng!

Đợi năm phút!” “Ai biết các cậu có nuốt xuống không, năm phút sau dược hiệu phát huy!” “Đến lúc đó tôi nhất định thả người!” Bàn Tử nghe vậy liền chửi giáo sư Trần là con cáo già.

Thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể nuốt viên thuốc trong cổ họng xuống.

Thời gian từng phút trôi qua, rất nhanh đã đến năm phút.

Giáo sư Trần lần này không nuốt lời, thật sự thả Ngô Bất Chính ra.

Khoảnh khắc Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính đến bên cạnh mình.

Khí thế trên người anh lập tức thay đổi.

“Đưa cậu ấy ra ngoài!” Tần Vũ lạnh lùng nói.

Bàn Tử gật đầu, lúc này cũng lười hỏi nhiều.

Anh ta hiểu, trong lòng Tần Vũ đang nén một bụng lửa giận, tiếp theo chính là lúc để phát tiết.

Ngô Bất Chính mấp máy môi, cuối cùng chỉ nói một câu.

“Cẩn thận, tôi ở bên ngoài đợi cậu!” Sau đó Bàn Tử liền đưa cậu ta rời khỏi đây.

Tần Vũ thấy Ngô Bất Chính ra ngoài, quay người nâng cánh cửa đá lên lại, rồi chặn kín cửa.

Theo đó, anh cắm Hắc kim cổ đao xuống đất, cởi áo khoác trên người.

Để lộ ra thân hình cơ bắp rắn chắc.

Giáo sư Trần thấy vậy cười nói.

“Sao thế?

Cậu còn không muốn đi?

Muốn ở lại bầu bạn với lão phu sao?

Giác ngộ của cậu cũng khá cao đấy!” Tần Vũ không trả lời ông ta, treo quần áo lên một mỏm đá lồi ra trên cửa.

Sau đó rút Hắc kim cổ đao ra, lên tiếng hỏi.

“Ông tên là gì?” “Nói nhảm, lão phu là Trần Thiên Minh, là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới khảo cổ!” Giáo sư Trần khinh thường nói.

“Vợ ông tên là gì!” Tần Vũ lại hỏi.

Giáo sư Trần không cần suy nghĩ đáp.

“Vợ tôi đương nhiên tên là...” “Vợ tôi tên gì?

Sao tôi lại quên mất rồi?

Không thể nào!” “Sao tôi lại có thể...” “Con trai ông lại tên là gì?” Tần Vũ nói, lòng bàn tay đã đặt lên Hắc kim cổ đao.

Chỗ bị Bàn Tử dùng cuốc leo núi làm rách lúc trước, máu tươi từng giọt nhỏ xuống Hắc kim cổ đao.

“Con trai tôi... tôi không nhớ nữa!” “Tại sao tôi lại không nhớ nhỉ?

Chương 695

Tại sao?” Giáo sư Trần ôm đầu, trông rất đau khổ.

Mà Tần Vũ lúc này cuối cùng cũng đã làm xong mọi việc, anh nhìn giáo sư Trần nói.

“Đây chính là trường sinh mà ông muốn sao?

Ký ức của ông đang suy giảm!” “Ông đã trực tiếp vượt qua cái chết, từ một con người!

Biến thành một cái xác!” “Mà tôi, chuyên phụ trách tiễn đưa xác chết lên đường!” “Ông nên đi rồi!” Nói xong, khí tức toàn thân Tần Vũ trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, một bước lao về phía giáo sư Trần.

Đó là miệng của Tinh Tuyệt nữ vương!

Miệng của bà ta há rất to, răng đã hoàn toàn biến mất.

Cái miệng to đến mức có phần méo mó, bên trong không chỉ không có răng mà ngay cả lưỡi cũng không còn.

Toàn bộ cái miệng lớn như thể bị người ta tạo thành một món đồ chứa, dường như dùng để đựng thứ gì đó.

Và bên trong, cũng có một vật màu đỏ trắng xen kẽ đang xoay tròn.

Nó lúc thì xoay thuận chiều kim đồng hồ, lúc thì xoay ngược chiều.

Trông như một thái cực đồ đang quay tới quay lui.

Tần Vũ thấy vậy thì nhíu chặt mày, ngay cả anh cũng không nhìn ra được đây rốt cuộc là tình huống gì!

Giáo sư Dương thì càng kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Phòng livestream chìm vào im lặng kéo dài suốt một phút.

Cuối cùng, Ngô Bất Chính là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này. "Tiểu ca!

Chính là nó, chính là nó!

Tế đàn chúng ta cần tìm chính là nó!" Vì quá kích động, giọng của Ngô Bất Chính còn mang theo sự run rẩy.

Bàn Tử vội hỏi: "Cái gì mà chính là nó, Thiên Chân cậu đừng kích động, nói rõ ràng xem!" Ngô Bất Chính nuốt nước bọt rồi nói: "Đây là tế đàn thân người, tế đàn thân người đó!" "Mắt của bà ta có thể kết nối với không gian hư số!" "Cho nên mắt của bà ta còn lợi hại hơn cả Xà Mẫu, chắc chắn bà ta sợ người khác đào mất mắt mình, đoạt được sức mạnh thần bí đó!" "Thế nên bà ta đã tự mình đào đi!" "Miệng chắc là nơi để chứa Mộ Trần Châu!" "Mộ Trần Châu có hình dạng hốc mắt, người nước Ma sau này không có Mộ Trần Châu, chỉ có thể dùng nô lệ có hình hốc mắt sau lưng để thay thế!" "Tất cả đều khớp rồi!" "Cậu đem Mộ Trần Châu đặt vào miệng bà ta, đặt mắt của Xà Mẫu theo hướng ngược lại vào hốc mắt, là có thể đóng lại lời nguyền của quỷ động!" Ngô Bất Chính gần như nói một hơi, sợ bỏ lỡ điều gì.

Bàn Tử nghe đến đây cũng không khỏi thúc giục. "Mắt của Xà Mẫu, Mộ Trần Châu, hậu duệ của nhà tiên tri, chúng ta đều đã tập hợp đủ cả rồi!" "Tiểu ca đừng do dự nữa, nếu thế này mà vẫn không giải trừ được lời nguyền, chúng ta quay về cứ ăn thì ăn, uống thì uống, ngồi chờ chết thôi!" Tần Vũ nghe Ngô Bất Chính giải thích, cũng không nói nhảm nữa, lập tức lấy Mộ Trần Châu và hai con mắt của Xà Mẫu từ trong ba lô ra.

Món đồ này sau khi sử dụng ở tế đàn trên núi Côn Luân, Tần Vũ đã mang theo ra ngoài, luôn giữ bên mình.

Và bây giờ, có lẽ thật sự đã đến ngày họ được trở về nhà.

Tần Vũ cũng không trì hoãn, lập tức đặt hai con mắt của Xà Mẫu theo hướng ngược lại với đường vân mắt vào hốc mắt của Tinh Tuyệt nữ vương.

Sau đó, anh cầm Mộ Trần Châu, nhắm ngay miệng Tinh Tuyệt nữ vương rồi nhét vào.

Phải nói là kích thước vừa khít.

Hơn nữa theo độ sâu này, chỉ cần đặt Mộ Trần Châu vào là không thể lấy ra được nữa.

Trừ khi bẻ gãy miệng của Tinh Tuyệt nữ vương, nếu không thì Mộ Trần Châu sẽ bị kẹt chặt bên trong.

Làm xong tất cả, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Có được hay không, đây đã là biện pháp cuối cùng rồi.

Nếu như vậy mà lời nguyền vẫn không thể giải trừ, vậy thì họ thật sự chỉ có thể như lời Bàn Tử nói, ăn thì ăn, uống thì uống, về nhà ngồi chờ chết.

Ngô Bất Chính vội bảo Bàn Tử quay người lại, vạch áo ra để xem dấu hiệu con mắt trên lưng anh ta.

Bàn Tử cũng biết tình hình khẩn cấp, trực tiếp cởi áo trên cho Ngô Bất Chính xem.

Ngô Bất Chính vừa nhìn đã vui mừng, kinh ngạc hô lên: "Có thay đổi rồi, có thay đổi rồi, dấu hiệu con mắt đã khép lại!" Lương Quỳnh nghe vậy cũng vội bảo Ngô Bất Chính xem giúp.

Quả nhiên dấu hiệu con mắt trên lưng cô cũng đã khép lại.

Mọi người đều rất kích động, vội bảo Tần Vũ kiểm tra.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, cởi áo trên cho mọi người xem.

Ngô Bất Chính mừng đến phát khóc: "Giải trừ rồi, giải trừ rồi, được cứu rồi!" Bàn Tử kích động nói: "Tiểu ca, đi thôi!" Nói xong, Bàn Tử liền chuẩn bị quay lại thạch đài lấy đồ.

Tần Vũ thấy vậy cũng nở một nụ cười vui mừng, cảm giác tảng đá trong lòng cuối cùng cũng đã được đặt xuống.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ cười cười không nói nhiều, chỉ gọi anh mau xuống.

Tần Vũ mặc lại áo rồi chuẩn bị rời khỏi xà ngang.

Thế nhưng, một cảnh tượng mà không ai ngờ tới đã xảy ra.

Ngay khoảnh khắc Tần Vũ chuẩn bị quay người rời đi, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "rắc" thật lớn, cây xà ngang vốn cắm trên vách tường lại gãy làm đôi.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ kéo Ngô Bất Chính trở lại vách đá.

Thế nhưng gần như cùng lúc, cây xà ngang cắm trên vách đá đã gãy hoàn toàn.

Chương 696

Một đoạn xà ngang lớn rơi thẳng xuống quỷ động không đáy bên dưới.

Ngô Bất Chính và hai người kia phản ứng lại, vội nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ cách họ ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Xà ngang sập nhanh như vậy, họ căn bản không kịp phản ứng.

E là Tần Vũ cũng không thể phản ứng kịp.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, họ quay đầu lại nhìn thì phát hiện Tần Vũ đã nhảy vào trong quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương.

Lúc này, quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương giống như một chiếc lá, được những sợi xích sắt thô to treo lơ lửng giữa không trung.

Tấm ván quan tài vốn đặt trên xà ngang cũng đã cùng xà ngang rơi xuống quỷ động không đáy bên dưới.

Ngô Bất Chính lo lắng hét lớn: "Mau lấy dây thừng, mau lấy dây thừng, mau cứu tiểu ca!" Bàn Tử lúc này đã lục tìm dây thừng trong ba lô.

Tuy nhiên, tốc độ của họ có nhanh đến đâu lúc này cũng đã muộn.

Nhãn cầu của Xà Mẫu và Mộ Trần Châu được đặt vào mắt và miệng của Tinh Tuyệt nữ vương, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó.

Những sợi xích sắt bên trên căng thẳng tắp, tiếng vách đá nứt vỡ "răng rắc" đã vang lên.

Rõ ràng nham thạch bên trên căn bản không chịu nổi trọng lượng của quan tài và Tần Vũ.

Đồng thời, tứ phía cũng truyền đến tiếng đá nứt.

Rõ ràng vòm đỉnh phía trên quỷ động không đáy sắp sập rồi.

Tần Vũ biết mình nếu không nghĩ cách thì cũng sẽ rơi xuống quỷ động không đáy.

Tình thế cấp bách, anh không kịp nghĩ nhiều, rút phắt hắc kim cổ đao, chém đứt một sợi xích sắt.

Ba sợi xích còn lại lập tức phát ra tiếng ma sát "két két".

Những sợi xích này đã có tuổi, dường như cũng sắp không chịu nổi nữa.

Nhưng Tần Vũ cũng không định cầm cự lâu.

Khi một trong những sợi xích sắt phía sau bị chém đứt, toàn bộ quan tài hình trụ tròn liền văng về phía sau.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính gần như hiểu ra ý của Tần Vũ ngay lập tức.

Bàn Tử vội nhìn Lương Quỳnh nói: "Phi hổ trảo, mau đưa phi hổ trảo!" Lương Quỳnh ngẩn ra, nhưng vẫn vội lấy phi hổ trảo từ ba lô ra đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy phi hổ trảo rồi hét về phía Tần Vũ: "Tiểu ca, cơ hội chỉ có một lần, cậu phải nắm cho chắc đấy!" Nói xong, Bàn Tử đã xoay phi hổ trảo, chỉ chờ khoảnh khắc ném ra.

Tần Vũ gật đầu, cơ thể bắt đầu dùng sức theo chiếc quan tài đang đung đưa.

Dưới lực của Tần Vũ, góc đung đưa của cả chiếc quan tài bắt đầu ngày càng lớn.

Tần Vũ rõ ràng là chuẩn bị mượn lực đung đưa này để văng qua.

Chỉ cần nắm được phi hổ trảo, Bàn Tử và họ nhất định có thể kéo anh lên.

Một… hai… ba… cuối cùng Tần Vũ không trì hoãn nữa, lúc này tiếng "két két" bên trên đã không cho phép anh nghĩ nhiều.

Tần Vũ lập tức vung hắc kim cổ đao chém về phía một sợi xích khác ở đằng sau.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", xích sắt đứt lìa, đỉnh của cả chiếc quan tài gỗ tròn lật ngược xuống dưới.

Đồ tùy táng trong quan tài cùng với Tinh Tuyệt nữ vương đều xoay vòng rơi xuống.

Tần Vũ không dám chậm trễ, đợi đến khi chiếc quan tài gỗ tròn văng đến rìa xa nhất, anh tung người nhảy lên, gần như cùng lúc phi hổ trảo trong tay Bàn Tử cũng được ném ra.

Móng vuốt bay thẳng về phía Tần Vũ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sợi xích sắt phía sau cuối cùng cũng không chịu nổi, chiếc quan tài gỗ tròn khổng lồ kéo theo xích sắt đứt lìa, cũng rơi vào quỷ động không đáy bên dưới.

Lúc này, ánh mắt của Ngô Bất Chính, Bàn Tử và cả Lương Quỳnh đều đổ dồn vào Tần Vũ đang ở giữa không trung.

Họ trơ mắt nhìn Tần Vũ và phi hổ trảo giao nhau giữa không trung.

Chỉ cần Tần Vũ có thể bắt được phi hổ trảo, anh sẽ được cứu.

Thế nhưng, ngay khi phi hổ trảo chỉ còn cách Tần Vũ chưa đầy một mét, Bàn Tử lại phát hiện, sợi dây của phi hổ trảo đã căng hết cỡ rồi.

Nếu thả tay nữa, cả cái phi hổ trảo sẽ tuột mất.

Giây phút này, thời gian trong cả không gian như ngưng đọng lại.

Ba người gần như trơ mắt nhìn, bàn tay của Tần Vũ ngày càng gần, ngày càng gần phi hổ trảo.

Nhưng khoảng cách cuối cùng chưa tới nửa mét này lại như thể một trời một vực, dù thế nào Tần Vũ cũng không với tới được.

Thậm chí khoảng cách nửa mét còn lại này là đã tính cả hắc kim cổ đao.

Nếu không tính độ dài của con đao, e là khoảng cách còn xa hơn.

Dù khoảnh khắc này, mọi người đều không nói gì, chủ yếu là cũng không biết nên nói gì.

Chương 697

Nhưng trong lòng ai cũng rõ, khoảng cách này, chín mươi chín phần trăm là đã không thể vượt qua.

Trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không thì bất kể là ai cũng không thể chống lại được trọng lực của Trái Đất. "Tiểu ca!" Bàn Tử vội hét lên, lúc này hai mắt anh ta đã đỏ ngầu vì sung huyết.

Ngô Bất Chính thì vành mắt đã đỏ hoe, hai tay nắm chặt thành quyền, muốn mở miệng nhưng lại phát hiện mình há miệng mà không nói nên lời.

Thời gian không vì ai mà dừng lại, cái gì phải đến cuối cùng cũng đã đến.

Tay của Tần Vũ, cuối cùng đã lướt qua phi hổ trảo.

Quán tính của Tần Vũ cũng đã đạt đến cực hạn, cơ thể bắt đầu bị ảnh hưởng bởi trọng lực mà rơi chéo xuống dưới. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thốt ra được một câu, chỉ là câu nói này rõ ràng đã có chút méo mó.

Trong nháy mắt, vô số cảm xúc bùng nổ, lo lắng, sợ hãi, không cam lòng, v.v..., khiến cả người cậu run rẩy.

Ngô Bất Chính lập tức quỵ xuống đất, cả người như quả bóng xì hơi, ngây ra nửa ngày không nói một lời.

Cuối cùng là Bàn Tử vỗ vỗ vai cậu nói: "Bớt đau buồn đi, xuống mộ vốn là như vậy, cậu sẽ không bao giờ biết được ngày mai và tai nạn, cái nào sẽ đến trước!" Ngô Bất Chính không đáp lời anh ta.

Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, đem một đầu phi hổ trảo buộc vào đoạn xà ngang gãy cắm trên vách đá.

Sau đó nhìn về phía Lương Quỳnh nói: "Tiểu ca cũng có ơn với cô, nếu cô còn nhớ đến lòng tốt của cậu ấy, thì để phi hổ trảo này lại đây!" "Lỡ như!

Tôi nói là lỡ như, cậu ấy mà không chết, có thể men theo phi hổ trảo trèo lên!" Lương Quỳnh gật gật đầu không nói gì.

Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức kích động: "Tử Bàn Tử, anh có ý gì?

Tiểu ca vừa mới rơi xuống, mẹ kiếp anh đã muốn đi ngay sao?" Nói rồi Ngô Bất Chính túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Bàn Tử cũng là người cứng rắn, anh ta quá hiểu Ngô Bất Chính, một tay đẩy cậu ngã xuống đất, tức giận nói: "Thiên Chân, cậu mẹ nó tỉnh lại đi!

Thân thủ của tiểu ca mà còn không sống sót ra được, cậu xuống đó có ích gì không?" "Mấy người tự xem đi, nơi này sắp sập rồi!" "Bàn gia tôi có thể ở lại chôn cùng tiểu ca, nhưng họ thì sao!" "Cậu hỏi Lương Quỳnh chưa?

Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải có đồng ý không?" "Họ cũng là người, cậu không có quyền tước đoạt khát vọng sống của họ!" Ngô Bất Chính giận dữ nói: "Tôi không quan tâm, các người đi thì đi, tôi muốn xuống tìm tiểu ca!" "Bốp!" Bàn Tử giơ tay tát cho Ngô Bất Chính một cái, tức giận nói: "Khi nào cậu mới trưởng thành được đây, tính cách của cậu có thể giống như tư duy của cậu được không!" "Đây mẹ nó là chơi game sao, chết rồi còn được thêm một mạng à!" "Tiểu ca tự mình mạo hiểm đi giải trừ lời nguyền, lẽ nào chỉ vì bản thân cậu ấy sao?" "Nếu cậu cũng chết ở đây, cậu có tin cậu ấy chết cũng không nhắm mắt không!" "Cậu muốn cậu ấy chết không nhắm mắt sao?" "Tôi!" Ngô Bất Chính lập tức nghẹn lời, nhưng cậu lắc đầu nói: "Tôi không làm được, tôi không thể tự mình rời đi!" Lúc này, tiếng nứt vỡ của vách núi trong cả không gian đã ngày càng lớn.

Rõ ràng vòm đỉnh của cả quỷ động đã sắp không chịu nổi nữa, việc nứt vỡ sụp đổ cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Bàn Tử biết mình không khuyên được Ngô Bất Chính.

Ngay cả bản thân anh ta cũng có chút không thuyết phục nổi mình rời đi, huống chi là Ngô Bất Chính.

Nhưng lý trí mách bảo anh ta, họ phải đi, nếu không mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ bể.

Bàn Tử vòng ra sau lưng Ngô Bất Chính, giơ tay chém một nhát vào gáy, đánh cậu ngất đi.

Lương Quỳnh dường như đã sớm nghĩ đến kết quả này, nên cũng không quá kinh ngạc, lúc này đánh ngất Ngô Bất Chính mang đi quả thực là biện pháp tốt nhất. "Theo tôi!" Lương Quỳnh gọi, rồi đi trước dẫn đường.

Bàn Tử cũng không nhiều lời, cõng Ngô Bất Chính lên, nhìn lại phi hổ trảo còn treo trên vách đá phía sau, thở dài một hơi rồi quay người bỏ đi.

Anh ta biết mình đã cố hết sức, Tần Vũ có thể sống sót trở về hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào tạo hóa của chính anh.

Toàn bộ sơn thể vẫn tiếp tục nứt vỡ.

Trên đường quay lại bệ đá, Bàn Tử và Lương Quỳnh đều không dám nhìn vào phòng livestream.

Họ thật sự sợ sẽ nhìn thấy cảnh chết thê thảm của Tần Vũ trong đó.

Quỷ động không đáy không biết sâu bao nhiêu, nhưng rơi từ nơi cao như vậy xuống, cho dù bên dưới là trứng gà, cũng có thể ngã chết.

Gia tốc trọng trường quá nhanh, cơ thể con người căn bản không chịu nổi một chút va chạm nào.

Cuối cùng, Lương Quỳnh không nhịn được liếc nhìn phòng livestream.

Cô vốn là người sắp chết, lại nhận được năng lực của Dê Mễ, nên cảm xúc cũng phục hồi nhanh chóng.

Chỉ là trong phòng livestream, cô không nhìn thấy cảnh tượng mình muốn.

Ngay cả cảnh Tần Vũ chết thảm cũng không có.

Toàn bộ phòng livestream một màu đen kịt.

Thậm chí ngay cả tiếng gió vù vù khi cơ thể người rơi xuống cũng không có.

Màn hình đen kịt kéo dài chưa đầy hai phút, đột nhiên màn hình rung lên, lại biến thành góc nhìn trực tiếp của cô và Bàn Tử.

Đồng thời, nhân viên của tổ chương trình đã gửi một dòng đạn mạc.【Tình hình mới nhất: Tín hiệu trực tiếp của Tần Vũ vừa bị gián đoạn, nghi ngờ thiết bị đã bị hỏng, xin những người khác nhanh chóng rút lui】Thông tin này vừa xuất hiện, phòng livestream lập tức bùng nổ.

Vô số cư dân mạng liên tục gửi đạn mạc chửi bới.【Tôi đệt, tổ chương trình các người coi tiểu ca là cái gì vậy!

Máy báo động à?】【Đúng thế, tức chết mẹ đi được, tiểu ca vừa gặp chuyện là các người bảo người khác nhanh chóng rút lui, lúc tiểu ca còn ở đó sao không bảo rút lui đi!】【Nhảm nhí, tôi thấy tổ chương trình này chính là lũ cuồng sát, mấy kỳ chương trình này đã chết bao nhiêu người rồi!

Tổ chương trình các người không tự kiểm điểm lại mình sao?】【Mọi người kích động quá rồi, cũng không thể nói như vậy, lúc mùa đầu tiên phát sóng giáo sư Trần đã nói rồi, cổ mộ không phải nơi du lịch, mười người trộm mộ mới có một người lên trời, huống chi là tần suất xuống mộ cao như của tiểu ca Tần Vũ và họ!】【Tôi đồng ý với lầu trên, sống chết có số, phú quý do trời, đường đều là tự mình chọn, hơn nữa tôi tin tiểu ca cũng sẽ không vì chuyện này mà ghi hận tổ chương trình】【Bàn gia đã nói rất rõ ràng rồi còn gì?

Chương 698

Người xuống mộ, mãi mãi không biết tai nạn và ngày mai cái nào đến trước, cho nên đã tham gia thì phải chuẩn bị sẵn tư tưởng, dù sao cũng không có ai ép cậu đi cả!】 Người trong phòng livestream cãi nhau không ngớt.

Mà tất cả những điều này, nói cho cùng thì lời nhắc nhở của tổ chương trình chỉ là mồi lửa mà thôi.

Ngay cả khi không có lời nhắc nhở của tổ chương trình, những cảm xúc này của mọi người cuối cùng cũng sẽ bùng nổ.

Từ trước đến nay, họ đều cảm thấy chỉ cần có Tần Vũ ở đó, xuống cổ mộ chỉ là một cuộc thám hiểm mà thôi.

Chỉ cần là người Tần Vũ muốn bảo vệ, thì tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng họ đã quên, Tần Vũ thực ra cũng chỉ là một con người.

Anh cũng không phải thần tiên, dựa vào đâu mà có thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì?

Vì vậy khi anh gặp chuyện, sợi dây an toàn trong lòng mọi người đã đứt.

Không thể chấp nhận sự thật này, thế là họ bùng nổ.

Livestream của Tần Vũ đã bị gián đoạn, nhưng người sống vẫn phải nỗ lực.

Thế là người trong phòng livestream cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Họ liên tục cảnh báo nguy hiểm cho Bàn Tử và Lương Quỳnh, nhắc nhở họ đường ra đi như thế nào.

Thậm chí có người xem lại video, tính toán cả thời gian cần thiết để ra ngoài.

Còn có một số người tự xưng là chuyên gia chất nổ nói: "Sơn thể này rất lớn, muốn sụp đổ hoàn toàn cần có thời gian, các người vẫn còn cơ hội ra ngoài, đừng nản lòng, vân vân!" "Thiên Chân, không phải tiểu ca chỉ nói nhiều với cậu thôi sao?

Sao lại nói nhiều với lão già họ Trần này thế!" Trong hang động thấp, Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính cười hỏi.

Ngô Bất Chính biết, anh ta chỉ muốn tìm một chủ đề để không phải bàn về cảm giác sau khi uống viên thuốc đó. "Bàn Tử, cậu có biết tại sao nhiều người lại nói tiểu ca là Muộn Du Bình không?" Ngô Bất Chính hỏi ngược lại. "Không biết!" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Ngô Bất Chính cười nói: "Đó là vì, những người từng thấy cậu ấy nói nhiều, về cơ bản đều đã chết cả rồi!" "Vãi!" Bàn Tử nghe vậy liền chửi: "Thế cậu ấy sẽ không ra ngoài giết hai chúng ta chứ!" Nói rồi hai người đều cười.

Chỉ là trong nụ cười này lại xen lẫn nước mắt.

Ngô Bất Chính đấm vào ngực Bàn Tử, nước mắt không kìm được nói: "Bàn Tử, xin lỗi!" "Tôi cũng có lỗi với tiểu ca, nếu không phải tại tôi......" "Câm miệng!" Mắt Bàn Tử cũng có chút đỏ hoe. "Bàn gia tôi đã nói, Thiết Tam Giác không thể thiếu một góc nào!" "Đừng nói là một viên thuốc, cho dù là một cục phân, Bàn gia tôi cũng...

Thiên Chân, mẹ kiếp nếu cậu thật sự đưa cho Bàn gia một cục phân, tôi nhất định sẽ ném vào mặt cậu!" Hai người lại bật cười.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính rất nhanh đã quay lại căn phòng bên ngoài.

Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh nhìn thấy họ, đều rất kích động.

Cảnh tượng trong phòng livestream, họ cũng đã thấy.

Tâm trạng ít nhiều có chút phức tạp. "Lương Quỳnh đâu?" Bàn Tử hỏi.

Giải Thiên Linh chỉ sang một bên, Lương Quỳnh vẫn đang hôn mê, nằm trên mặt đất.

Bàn Tử tiến lên định đá cô ta, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ ra chân. "Mẹ kiếp, đều tại cô ta, bây giờ thì hay rồi, tôi và anh họ cũng trúng chiêu rồi!" "Các cậu bảo vệ tốt Thiên Chân, tôi đi giúp tiểu ca!" Bàn Tử nói rồi định quay lại. "Tử Bàn Tử, cậu nghĩ cậu ấy cần giúp sao?" Hắc Hạp Tử chỉ vào màn hình livestream, bên trong Tần Vũ đã giết điên rồi.

Đầu của giáo sư Trần không tìm được một mảnh nguyên vẹn.

Bàn Tử chửi: "Tiểu ca chỉ phụ trách tiễn ông ta lên đường, còn Bàn gia tôi phụ trách cắt đứt đường về dương gian của ông ta!" "Mấy người thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, hôm nay Bàn gia tôi mà không cho nổ tung nơi này thì không được!" Nói xong, Bàn Tử liền chui vào hang động thấp.

Một lát sau, anh ta đến không gian bên trong.

Bàn Tử tìm thấy pho kim thân tọa hóa đó.

Đầu của pho kim thân tọa hóa đã bị Tần Vũ chém bay.

Thân thể nằm trên mặt đất.

Bàn Tử dựa thi thể của ông ta vào bàn cúng, bụng vừa vặn đối diện với hang động.

Làm xong những việc này, anh ta lấy một điếu thuốc từ ba lô ra hút.

Đợi hút xong thuốc, chỉ nghe một tiếng "ầm", cánh cửa đá đóng kín lại mở ra.

Một người toàn thân dính đầy máu tươi bước ra.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai.

Chỉ là Tần Vũ lúc này trông vô cùng đẫm máu.

Toàn thân đều là máu tươi, còn có rất nhiều tóc đen.

Nhưng những sợi tóc này đều đã đứt, hẳn là tóc của giáo sư Trần sau khi thi biến.

Chương 699

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tần Vũ bị máu tươi nhuộm đỏ, lúc này vô cùng bắt mắt.

Anh cầm quần áo lau qua máu tươi, rồi tiện tay vứt xuống đất.

Nhìn Bàn Tử một cái, liền gọi anh ta chuẩn bị ra ngoài.

Bàn Tử đáp một tiếng, nhặt một hòn đá từ dưới đất lên.

Sau đó hai người vào trong hang động thấp.

Mãi cho đến khi sắp ra khỏi tầm ném của Bàn Tử, anh ta mới quay người ném mạnh hòn đá qua.

Hòn đá ném chính xác vào bụng pho kim thân tọa hóa đó.

Lập tức chỉ nghe tiếng cơ quan "răng rắc" mơ hồ truyền đến.

Bàn Tử và Tần Vũ đi hai bước thành một, chạy ra ngoài hang động.

Vừa mới lao ra khỏi hang, bên trong liền vang lên một tiếng "ầm".

Lập tức một luồng khói bụi xông ra.

Nhìn lại vào trong, cả hang động đã sụp đổ hoàn toàn.

Thấy Tần Vũ và Bàn Tử từ trong hang động đi ra, Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử và Tần Vũ cũng ngồi phịch xuống đất.

Mọi người lấy ra phần thức ăn cuối cùng chia nhau ăn.

Vốn dĩ họ chỉ xuống đây tìm người, nên cũng không chuẩn bị nhiều thức ăn.

Kết quả không ngờ trên đường lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Bàn Tử và Tần Vũ cùng đi sang một bên thử nôn, nhưng kết quả lại chẳng nôn ra được gì.

Hẳn là giáo sư Trần nói đúng, viên đan dược đó năm phút sẽ hòa tan hoàn toàn.

Lúc này muốn lấy ra đã muộn.

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho tình hình của hai người, bèn đến hỏi thăm.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, lần này tôi thật sự không lừa cậu, mẹ kiếp tôi chẳng có cảm giác gì cả, có phải viên của tôi hết hạn không có tác dụng không a!" "Tiểu ca cậu thì sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ cũng lắc đầu, anh cũng không có bất kỳ cảm giác nào.

Ngô Bất Chính lúc này có chút không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bỗng nhiên Giải Thiên Linh bên cạnh giải thích: "Chuyện vừa rồi chúng tôi là người ngoài cuộc nên nhìn rõ hơn, có lẽ cách nhìn khác với các cậu!" "Tôi luôn cảm thấy, viên thuốc đó có thể chỉ là một phần của trường sinh!" "Phần còn lại hẳn là chiếc quan tài đen kịt kia!" "Chiếc quan tài đó trông cũng không biết là làm bằng chất liệu gì!" "Có lẽ là chất liệu của chiếc quan tài đó có thể ảnh hưởng đến đan dược, nên mới khiến giáo sư Trần biến thành như vậy!" "Còn các cậu có lẽ không có chiếc quan tài đó nên không sao!" Nói đến đây, Giải Thiên Linh nhìn Tần Vũ nói: "Chuyện rốt cuộc là thế nào, đợi sau khi ra ngoài các cậu đi làm kiểm tra sẽ biết!

Nếu thật sự có liên quan đến chiếc quan tài đó, Tần Vũ vừa rồi tiếp cận quan tài gần nhất, hẳn là tình hình sẽ khác với Bàn Tử!" Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Nói đến tình huống này, mọi người bất giác nhìn về phía Lương

Quỳnh.

Cô cũng là một người đáng thương.

Bị chính người thầy mà mình tin tưởng nhất đối xử như vậy, lại còn uống viên thuốc đó.

E là trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Cũng may là cô lúc này đã hôn mê, nếu không e là cũng sẽ phát điên.

Mọi người lại nói chuyện một lúc, không khỏi lại nhắc đến ngõ cụt hình vuông kia.

Ngô Bất Chính nói: "Trong đó dường như có thứ gì đó quan trọng, nhưng tôi đã hồi tưởng lại sơ bộ hướng đi của chúng ta suốt quãng đường!" "Tôi cảm thấy nơi đó, có thể chính là trên vòm đỉnh phía sau cánh cửa đá kia!" "Chuông đồng lục giác ở đó, hẳn là dùng để bảo vệ thạch quan phía sau cửa đá!" "Nhưng cụ thể có phải như vậy không, tôi cũng không chắc chắn!" "Chúng ta vẫn nên chuẩn bị ra ngoài thôi!" Mọi người gật đầu.

Lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

Chỉ là vừa nói đến việc ra ngoài, mọi người không khỏi lại nhớ đến những thay đổi kỳ quái trong tai thất trước đó.

Hơn nữa họ còn đối mặt với một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là không đủ dưỡng khí.

Họ chỉ có Ngô Bất Chính, Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử có bình dưỡng khí.

Cộng thêm Bàn Tử và Tần Vũ vốn miễn cưỡng đủ dùng.

Nhưng bây giờ lại thêm một Lương Quỳnh.

Tuy nói là cũng đủ dùng, nhưng trạng thái của Lương Quỳnh quả thực có chút khiến người ta lo lắng.

Một khi cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thể sẽ liên lụy những người khác cũng bị kẹt trong nước.

Kết quả tốt nhất, vẫn là tìm được bình dưỡng khí của mình.

Như vậy mỗi người một cái, rồi tìm một người chăm sóc Lương Quỳnh.

Như vậy mới là ổn thỏa nhất.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã ở trong thông đạo Kỳ Môn Độn Giáp trước đó.

Chỉ cần đi ra khỏi thông đạo này là có thể đến đầm nước, lúc đó khoảng cách đến đường ra cũng gần rồi.

Chương 700

Bàn Tử cõng Lương Quỳnh tò mò hỏi: "Thiên Chân, đầu óc cậu thông minh như vậy, có nghĩ ra được tai thất trước đó rốt cuộc biến hóa như thế nào không!" "Loại cơ quan trong mộ thất này, theo lý mà nói không thể qua mắt được cậu mới đúng chứ!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, nhưng nói cho cùng mộ thất là vật chết, không thể tự mình biến hóa!" "Nhưng nó thật sự đã xảy ra biến hóa, vậy thì tất nhiên phải có sự tồn tại của ngoại lực!" "Tôi suy đoán có thể liên quan đến thủy triều!" "Ở dưới nước này, cũng chỉ có thủy năng của thủy triều mới có thể vĩnh viễn không biến mất!

Nhưng cơ quan cụ thể như thế nào, vẫn chưa có manh mối gì!" Lúc này Bàn Tử và Lương Quỳnh đâu thể quản được nhiều như vậy, họ căn bản không có thời gian xem phòng livestream.

Men theo lối đi hẹp đã quay lại bệ đá.

Họ vừa quay lại, Cam Hạo Bạch cũng đã tỉnh dậy, nhìn hai người vẫn có chút mơ màng.

Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên tát một cái vào mặt Cam Hạo Bạch, đánh cho anh ta tỉnh lại. "Cậu mẹ nó không muốn chết ở đây thì mau cõng cô ấy lên đi!" Bàn Tử hét lên.

Cam Hạo Bạch đã phát hiện ra lúc này sơn thể xung quanh đang nứt vỡ, vô số đá vụn đã từ trên đỉnh đầu rơi xuống, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng dữ dội.

Lập tức anh ta cũng không dám chậm trễ, chạy đi cõng Tiểu Ngải lên, theo Bàn Tử chạy đi.

Tình hình của Tiểu Ngải coi như đã ổn định hơn một chút, nhưng vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc có thể sống tiếp hay không cũng là một ẩn số.

Nhưng chỉ cần còn một hơi thở thì vẫn là người, trong khả năng của mình Cam Hạo Bạch cũng không muốn bỏ rơi đồng đội.

Họ rất nhanh đã tìm thấy thang dây chuẩn bị đi lên.

Tuy nhiên, Lương Quỳnh đi đầu vừa mới leo được hai bước, liền vội hét lên: "Không được!

Bên trên không lên được, toàn là rắn đen bướu thịt!" "Chắc chắn là kết cấu ở đây đã bị phá hủy, đám rắn đen bướu thịt đó đều chạy vào rồi!" "Cô đừng quan tâm nó vào bằng cách nào, mau nghĩ cách đi!" Bàn Tử thúc giục.

Lúc này anh ta cõng Ngô Bất Chính, Cam Hạo Bạch cõng Tiểu Ngải, họ căn bản không giúp được gì. "Lui xuống trước, dùng ống nổ phá ra một con đường!" Lương Quỳnh gọi, ống nổ xách tay đều ở trong ba lô của Bàn Tử.

Lập tức mọi người lại quay lại bệ đá.

Lương Quỳnh lấy ra ba ống nổ từ ba lô của Bàn Tử buộc lại với nhau, rồi ném lên trên.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "ầm", đám rắn đen bướu thịt bên trên chết cả một mảng lớn.

Tuy nhiên mọi người không dám dễ dàng đi lên, dù sao vụ nổ này không thể làm chết hết tất cả rắn đen bướu thịt.

Tốc độ của loài rắn đó lại rất nhanh, một khi đi lên không cẩn thận bị nó cắn một nhát, e là phải bỏ mạng.

Nhưng lúc này sự nứt vỡ của sơn thể đã ngày càng nghiêm trọng, thời gian cũng không còn lại bao nhiêu cho họ suy nghĩ.

Chỉ trong chốc lát, trên bệ đá phía trên lại tụ tập một đám lớn rắn đen bướu thịt, rõ ràng là không thể đi lên được nữa.

Bàn Tử tức giận chửi ầm lên: "Lão mụ Tinh Tuyệt này, thích đàn ông cũng không cần phải ác như vậy, mấy tên trộm mộ kia còn chưa đủ thỏa mãn bà sao!

Cứ nhất quyết phải giữ Bàn gia lại làm bạn là thế nào!" "Tử Bàn Tử, lúc nào rồi mà anh còn nói nhảm, không phải anh kinh nghiệm phong phú sao?

Anh nghĩ cách đi chứ!" Lương Quỳnh hét lên.

Bàn Tử lúc này đang sốt ruột làm gì có cách nào, cách của anh ta chính là cùng chết với đám rắn đen bướu thịt này.

Trước khi chết cũng phải cho nổ chết mấy con. "Hai người đừng cãi nữa, bên kia cũng có rắn đen qua rồi!" Bỗng nhiên Cam Hạo Bạch bên cạnh hét lên.

Bàn Tử và Lương Quỳnh nghe vậy vội nhìn qua, vừa nhìn một cái sắc mặt hai người đều thay đổi.

Chỉ thấy con đường dẫn đến xà ngang cách đó không xa đã bò đầy rắn đen bướu thịt.

Hơn nữa quá đáng nhất là, rất nhiều rắn đen bướu thịt lại liên tục bò ra từ quỷ động không đáy.

Toàn bộ vách tường của quỷ động, gần như bò đầy loại rắn đen bướu thịt này.

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta dựng tóc gáy.

Với số lượng này, không có mười mấy vạn cũng không ai tin. "Đại ca đại tỷ, hai người mau nghĩ cách đi, em còn chưa muốn chết!" Cam Hạo Bạch sợ đến mặt sắp xanh lè.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên trên bệ đá, chửi: "Mẹ kiếp, thảo nào đám rắn đen bướu thịt bên trên không xuống, đây mẹ nó là muốn bao vây chúng nó à!" "Bên kia, bên kia!" Bỗng nhiên Lương Quỳnh bên cạnh chỉ về một phía hét lên.

Thì ra là do sự sụp đổ nứt vỡ của sơn thể, ở một bên của bệ đá lại xuất hiện một khe nứt.

Tình hình lúc này khẩn cấp, Lương Quỳnh cũng không quản được những thứ khác, hét lên: "Chúng ta vào đó trốn một lát cũng còn hơn bị kẹt ở đây bị cắn chết!" Bàn Tử đã hết cách, nghe vậy liền hét: "Mau đi, mau đi, chậm là bị rắn cắn mông bây giờ!" Nói rồi anh ta đi đầu chạy vào.

Khe nứt đó khá rộng, anh ta cõng Ngô Bất Chính cũng có thể dễ dàng chui vào.

Tiếp theo là Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải, Lương Quỳnh thì ở lại bọc hậu.

Cô rất rõ khe nứt này chỉ có thể trốn tạm một lúc, đám rắn đen bướu thịt bò ra từ quỷ động không đáy, e là rất nhanh sẽ đuổi theo vào.

Vì vậy cô có ý định cho nổ sập lối vào.

Chỉ cần dùng ít ống nổ xách tay một chút, cho nổ sập một phần, sau này cũng có thể đào ra lối thoát, không ảnh hưởng việc ra ngoài.

Lương Quỳnh ở lại cuối cùng đặt ống nổ xong, sau đó vội đuổi theo.

Mà lúc này Ngô Bất Chính lại tỉnh lại.

Cậu nhìn thấy tình hình xung quanh lúc này tuy không biết ở đâu, nhưng trong lòng đã hiểu, họ đang trên đường rời đi.

Chương 701

"Tiểu ca đâu!

Tiểu ca về…" "Ầm!" Ngô Bất Chính một câu còn chưa nói xong, phía sau liền truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

Âm thanh lớn đến mức khiến sắc mặt Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều thay đổi trong nháy mắt, họ vội há miệng ra.

Tuy nhiên tiếng nổ cực lớn vẫn khiến họ choáng váng!

Bàn Tử lúc này cũng không biết Ngô Bất Chính ở đâu, anh ta ôm chặt một vách đá, gõ một dòng chữ trong phòng livestream.【Tôi địt mẹ bà nội mày, đứa nào mẹ nó đặt ống nổ ở đây, tìm chết à!】Không ngờ lại thật sự có người trả lời anh ta.【Là tôi!

Không cho nổ sập lối ra, đám rắn đen bướu thịt đó sẽ còn đuổi theo!】Nhìn ID thì chính là Lương Quỳnh, Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên.【Mẹ kiếp cô đúng là đồ mọt sách, đặt ống nổ ở đây, cô muốn làm điếc hết bọn họ à!

Đây là một không gian kín đấy!】Lương Quỳnh nhìn thấy dòng chữ này thì ngẩn người, trong lòng có chút hối hận vì mình quá bốc đồng.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, hơn nữa ý định ban đầu là cho nổ lối ra đã làm được, nhưng cả sơn thể vì hai vụ nổ ống nổ này, mức độ nứt vỡ đột nhiên trở nên dữ dội.

Ngay cả trong khe nứt này, cũng có không ít đá từ trên rơi xuống.

Khe nứt chật hẹp, họ căn bản không có chỗ trốn, Bàn Tử thấy vậy cắn răng ra hiệu cho Ngô Bất Chính, bảo cậu theo mình chạy.

Lúc này ai còn lo được cho ai, chậm một chút là bị chôn sống rồi.

Bàn Tử cũng không quản Lương Quỳnh và Cam Hạo Bạch nữa, kéo Ngô Bất Chính chạy về phía trước.

Chỉ không ngờ, con người trong tình huống cực độ nguy hiểm, tiềm năng đều là vô hạn.

Cam Hạo Bạch phía sau lại bám riết theo Bàn Tử, không bị anh ta bỏ lại.

Thậm chí cả Lương Quỳnh cũng bám sát phía sau.

Mọi người bị tiếng nổ trước đó làm cho không nói nên lời, trong tai đều là tiếng ù ù.

Lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, cắm đầu cắm cổ mà chạy, chạy được bao xa hay bấy nhiêu.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, mọi người chỉ cảm thấy tiếng nứt vỡ và sụp đổ của sơn thể phía sau ngày càng nhỏ, cảm thấy hẳn là đã an toàn rồi mới thả lỏng.

Bàn Tử sớm đã mệt lử, ngồi phịch xuống đất.

Ngô Bất Chính cũng mệt muốn chết, nằm vật ra đất nói: "Mẹ kiếp không bò nổi nữa, chết thì chết thôi, tôi không chạy nữa!" Bàn Tử nói tiếp: "Mẹ kiếp, ai thích chạy thì chạy, quá khó cho thân hình bảnh bao này của Bàn gia tôi rồi!" "Ê không đúng!

Chúng ta nói được rồi!" Bàn Tử vội phản ứng lại.

Mọi người thử thử, quả nhiên đã có thể mở miệng nói chuyện.

Ngô Bất Chính ngồi dậy từ dưới đất, nhìn về phía sau, phát hiện khe nứt họ đến đã sập không ra hình thù gì nữa.

Muốn quay lại theo đường cũ rõ ràng là không thể.

Lần này thì hay rồi, tuy không bị rắn đen bướu thịt cắn chết, nhưng tiếp theo đây sẽ bị kẹt chết ở đây. "A!

Người chết!

Ở đây có người chết!" Bỗng nhiên Cam Hạo Bạch bên cạnh kinh hãi kêu lên.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy cũng giật mình, theo bản năng lấy ra móng lừa đen, vội chạy qua xem, Bàn Tử chửi: "Hét toáng lên cái gì, bệnh tim suýt bị cậu dọa cho tái phát, đây mẹ nó là xác khô!

Sắp thành người khô rồi!" Bàn Tử nghe vậy bèn nói: “Thực ra theo Bàn gia thấy, cái nhĩ thất đó có khả năng là bị ma ám, trong tình huống bình thường làm sao có chuyện cả một gian mộ bỗng nhiên thay đổi được chứ!” “Tôi cũng thấy có khả năng!” Giải Thiên Linh nói.

Ngô Bất Chính thấy bọn họ bàn tán về chủ đề này liền lên tiếng: “Thực ra về tình hình của nhĩ thất này, tôi cũng có một vài suy đoán!” “Nhưng vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn!” “Thứ nhất, tôi nghi ngờ cơ quan này tương tự như cơ quan thang máy!” “Có thể trong lúc chúng ta không để ý, vì nhĩ thất di chuyển lên xuống nên mới tạo ra tình huống cánh cửa lúc biến mất lúc xuất hiện!” “Nhưng tôi không nói ra chủ yếu là vì còn một vấn đề không thể giải thích được!” “Đó là, lần đầu tiên Tiểu ca và Bàn Tử đi vào, rõ ràng không ra khỏi cửa mộ thất, nhưng kết quả là mộ thất vẫn thay đổi!” “Hơn nữa, quan tài không hề biến mất!” “Điều này cho thấy, quan tài gỗ kim ti nam mộc chắc chắn là xuất hiện sau đó!” “Việc này lại mâu thuẫn với khái niệm thang máy, nên tôi cũng không chắc chắn lắm cấu trúc của cơ quan này rốt cuộc là như thế nào!” Mọi người nghe xong phân tích của Ngô Bất Chính đều rất kinh ngạc.

Tuy những khả năng mà Ngô Bất Chính phân tích cũng không hoàn toàn chính xác, dù sao cũng có những điểm mâu thuẫn lẫn nhau.

Nhưng ít nhất cậu ta có thể nghĩ đến tình huống này, trong khi những người khác thì hoàn toàn không nghĩ tới.

Trong lòng Tần Vũ có vài ý tưởng, nhưng không mở miệng.

Thực ra muốn biết bí mật của ngôi mộ cổ này, ngoài việc suy đoán ra, còn có một cách khác.

Đó chính là nhận được phần thưởng cuối cùng của hệ thống.

Nhưng muốn nhận được phần thưởng này, thì phải có ít nhất bốn người trong đội của mình.

Cậu, Bàn Tử và Ngô Bất Chính, chỉ có ba người.

Nói cách khác, chỉ cần cậu tặng thẻ 【Chuyên bán kính mắt, Hắc Hạt Tử】 cho bóng đen kia, ở nơi này, tiến độ kích hoạt chắc chắn sẽ đạt đến một trăm phần trăm.

Như vậy cũng có thể thỏa mãn điều kiện, nhận được bí ẩn cuối cùng của ngôi mộ cổ này.

Về cơ bản, đó hẳn là bí mật về kết cấu của ngôi mộ.

Nhưng không cần thiết.

Thẻ nhân vật của Tần Vũ dùng một tấm là vơi đi một tấm, hơn nữa người nhận được thẻ nhân vật, vận mệnh cũng sẽ thay đổi.

Chương 702

Thực sự không cần thiết phải làm vậy, bọn họ muốn ra ngoài có thể sẽ gặp chút phiền phức, nhưng cũng chưa đến mức đường cùng nước tận.

Vì để làm rõ bí ẩn của nhĩ thất ở đây mà lãng phí một tấm thẻ nhân vật thì quả thực không đáng.

Quan trọng nhất là, bọn họ đều đã trúng lời nguyền, kéo bóng đen kia xuống nước thật sự không tử tế chút nào.

Bàn Tử cảm thấy rất kinh ngạc, cười nói: "Uông Tàng Hải này cũng biết chơi thật, lại còn làm cả một cái thang máy ở đây, không biết mộ dưới đáy biển của lão có đạt tiêu chuẩn bảy tầng lầu không nữa!" Người trong phòng livestream nghe thấy câu này đều không nhịn được cười.

Trong mộ cổ mà còn có thể đùa cợt kiểu này, e rằng cũng chỉ có Bàn Tử.【Không đúng đâu Bàn gia, mọi người đừng nói chuyện nữa, tôi có một vấn đề rất nghiêm trọng】Bất chợt có người trong phòng livestream lên tiếng.

Bàn Tử lúc này tâm trạng không tệ, cười nói: "Vấn đề gì?

Cứ hỏi đi, truyền nhân đời thứ N của Mô Kim Hiệu Úy, giải đáp thắc mắc trực tuyến!" Người kia lại nói với giọng điệu nghiêm túc:【Bàn gia, tôi cảm thấy hình như mọi người đi nhầm đường rồi, tôi đã tra lại thời gian trước đó mọi người đi qua đường hầm này, chưa đến bảy phút!】【Thế mà bây giờ mọi người đã đi gần mười phút rồi!】"Mẹ kiếp!

Thật hay giả vậy!" Bàn Tử nghe vậy cũng sững sờ.

Mọi người vội vàng bật đèn pin chiếu về phía trước, nhưng vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Rõ ràng bọn họ đã đi rất lâu rồi.

Hơn nữa cho dù vì cõng Lương Quỳnh nên tốc độ có hơi chậm, cũng không thể chậm đến mức này được!

Được người này nhắc nhở, mọi người mới nhớ ra, hình như họ đã đi ở đây rất lâu rồi thật.

“Tôi ra phía trước xem thử!” Hắc Hạp Tử nói.

Anh ta lúc này đang đi đầu, những người khác muốn qua cũng không dễ.

Ngay lập tức Hắc Hạp Tử một mình chạy về phía trước.

Thế nhưng chỉ một lát sau, giọng của anh ta đã vọng lại.

“Phía trước hết đường rồi, chỗ này là ngõ cụt!” “Gay go rồi, Kỳ Môn Độn Giáp không thể có ngõ cụt được, đây có thể là tử môn!” Giải Thiên Linh nói.

Kỳ Môn Độn Giáp chỉ có sinh môn và tử môn, trong các cửa khác, sẽ lại nhìn thấy sinh môn và tử môn.

Ngõ cụt này không đi ra được, vậy chắc chắn là tử môn rồi.

“Không thể nào, lúc chúng ta đến cũng là con đường này mà, sao lúc về lại thay đổi!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính cau mày nói: “Chắc chắn đã có vấn đề ở đâu đó, bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này!” “Chúng ta mau quay lại, nếu không có thể thật sự sẽ xảy ra chuyện!” Nghe phải quay lại, mọi người đều không khỏi vội vàng quay đầu.

Lần này, Tần Vũ trở thành người đi đầu đội.

Thế nhưng lần này, mọi người chỉ đi được hai phút đã nhận ra tình hình không ổn.

Lối đi vốn rộng gần bằng một người rưỡi, lúc này lại đã hẹp đến mức chỉ đủ cho một người đi qua.

Bàn Tử hét lên: “Mẹ nó không xong rồi, cứ thế này thì Bàn gia sắp về chầu trời rồi!” “Các người mau nghĩ cách khác đi!” Tần Vũ nghe vậy gần như cùng lúc với Hắc Hạp Tử nhìn lên đỉnh đầu.

“Đào một đường hầm ra ngoài!” Hắc Hạp Tử nói.

Lúc này muốn quay lại đường cũ rõ ràng là không thể nữa.

Hơn nữa dù tốc độ của họ có nhanh đến đâu, liệu lối vào có còn ở đó không?

Trong lòng mọi người đều không chắc, lúc này cũng không có nhiều thời gian để họ suy nghĩ.

Hắc Hạp Tử vừa nói vừa chống vào hai bên vách đá trèo lên.

Chỉ một lát sau đã hét lên từ trên cao.

“Bên trên là gạch, có thể đào đường hầm!

Lên đây trước đã!” Mọi người nghe được tin này đều rất phấn khích.

Giải Thiên Linh lập tức lên giúp.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính thì kéo Bàn Tử và Lương Quỳnh lên.

Lúc này khoảng cách giữa hai vách đá của đường hầm đã thu hẹp lại không ít.

E rằng nhiều nhất là năm phút nữa, nó sẽ hoàn toàn khép lại.

Trong năm phút, muốn đào một đường hầm chứa được sáu người rõ ràng là không thực tế.

Cuối cùng, trong tình thế bất đắc dĩ, Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh thay đổi suy nghĩ.

Họ đào ba bốn lớp gạch ở phía trên ra.

Như vậy, phía trên vách đá liền xuất hiện một khoảng trống, vừa đủ cho một người nằm xuống.

Trong năm phút, họ đã đào ra một không gian trên vách đá, vừa vặn chứa được tất cả mọi người.

"Rầm!" Theo tiếng vách đá bên dưới khép lại, tim của mọi người cũng không khỏi run lên.

Nếu chậm trễ thêm một chút, có lẽ tất cả đã bị ép thành bánh rồi.

Nhìn thì bây giờ không sao, nhưng lòng ai cũng nặng trĩu.

Chương 703

Lúc này nơi họ đang ở, bên dưới là vách đá, phía trên đầu chưa đến một nắm đấm là đỉnh gạch đá.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, nếu ai bị chứng sợ không gian hẹp, e rằng tinh thần cũng có thể rối loạn.

“Mẹ nó!

Mau nghĩ cách đi, Bàn gia sắp không nhịn được nữa rồi!” Bàn Tử hét lên.

Hắc Hạp Tử lúc này đã đang nỗ lực đào hầm.

Giải Thiên Linh cũng đang giúp anh ta, nhưng rõ ràng tình hình này còn phải kéo dài một lúc nữa.

“He he he!” Bất chợt một tràng cười khiến người ta sởn gai ốc đột nhiên vang lên từ sau lưng Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội quay người nhìn lại, vừa nhìn đã sợ đến mức giơ tay lên định đấm một quyền.

Chỉ thấy sau lưng gã, không biết từ lúc nào đã ló ra một khuôn mặt người, dưới ánh đèn pin trắng bệch.

Ngay lúc cú đấm của Bàn Tử sắp giáng xuống, Ngô Bất Chính vội hét lên.

“Bàn Tử đừng làm bậy, đó là Lương Quỳnh!” Bàn Tử sững người, nhìn kỹ lại quả nhiên phát hiện, người đang cười với mình đúng thật là Lương Quỳnh.

Có lẽ tiếng vách đá bên dưới khép lại lúc nãy quá lớn, đã làm cô tỉnh lại.

Nhưng tình trạng của cô lúc này, cả người trông như bị điên rồi vậy.

Cứ nhìn mình cười mãi, như thể hoàn toàn ngốc nghếch.

“Khô... khô thi không phải cũng là thi thể sao?” Giọng Cam Hạo Bạch run rẩy nói.

Bàn Tử nghe vậy sững sờ, lúc này mới phản ứng lại, Cam Hạo Bạch không phải trộm mộ, nhìn thấy thi thể khó tránh khỏi sợ hãi, ngược lại mình lại coi đó là chuyện đương nhiên.

“Được rồi, không sao rồi, chỉ là hai cái khô thi, có thể là người của nước Tinh Tuyệt năm đó, bị chôn ở đây!” Bàn Tử nói, đồng thời chuẩn bị tiến lên xem xét tình hình.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Bàn Tử cậu nói không đúng, ngọn núi này hẳn là núi Zagrama, đây là thánh sơn trong lòng người dân địa phương, không ai lại chôn cất thi thể ở đây cả!

Đây là sự bất kính với thánh sơn!” “Người có địa vị như Nữ vương Tinh Tuyệt cũng chỉ được chôn trên Quỷ động không đáy, cậu nghĩ địa vị của hai người này chẳng lẽ lại ngang ngửa với Nữ vương Tinh Tuyệt sao?” Bàn Tử lại hoàn toàn không quan tâm, cười nói: “Mặc kệ lão ta, chúng ta đều bị kẹt chết ở đây rồi, cậu còn quan tâm địa vị cao hay không!” “Để Bàn gia xem có minh khí nào không, tuy không ra ngoài được nhưng nếu có thể tìm được hai món đồ chơi cầm tay ở đây mân mê một chút cũng tốt!” “Ít nhất đời này Bàn gia cũng được thấy qua!” Lương Quỳnh ở bên cạnh đang vội kiểm tra tình hình của Tiểu Ngải, nghe vậy nói: “Tử Bàn Tử cậu đừng có mơ nữa, tất cả đồ tốt của cả thành cổ Tinh Tuyệt đều đã bồi táng cho Nữ vương Tinh Tuyệt rồi, ở đây làm gì còn nữa!” “Hơn nữa…” “Mẹ kiếp, sao đây lại là thi thể của một đứa trẻ vậy!” Lương Quỳnh chưa nói hết câu đã bị Bàn Tử cắt ngang.

Gã lúc này đã kiểm tra xong tình hình của Tiểu Ngải, tuy vẫn còn một hơi thở, nhưng e rằng cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nghe vậy đều ghé lại xem.

Quả nhiên nhìn thấy, trong góc phía trước, lại có một lớn một nhỏ hai cái khô thi.

Cái nhỏ hẳn là một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, ngồi xếp bằng trên một bệ đá.

Mà trên mặt đất bên cạnh, lại là một khô thi của một ông lão đang dựa vào đó.

Không biết họ là ai.

Nhưng kỳ lạ là, trên mặt đất trước mặt họ, lại đặt một chiếc hộp bằng đồng.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này, lập tức phấn chấn hẳn lên, cười nói: “Cậu xem, đồ tốt của thành cổ Tinh Tuyệt này vẫn còn nhiều, tùy tiện tìm được một mộ thất là có thể phát hiện bảo bối!” “Trước đó ở trên đài cao, Bàn gia một món cũng không lấy, cái hộp đồng này dù thế nào cũng là của tôi rồi!” “Tôi còn trông mong dùng nó đổi một chiếc kiệu nhỏ... một đóa hoa hồng nhỏ nữa chứ!” Bàn Tử vội sửa miệng.

Ngô Bất Chính liếc gã một cái, nói: “Cái hộp đồng này dường như có dụng ý gì đó, cậu đừng đụng vào vội, chúng ta nghiên cứu một chút rồi nói sau!” Bàn Tử nghe vậy cũng không vội, cười nói: “Tùy các người nghiên cứu, dù sao cuối cùng thuộc về tôi là được!” Lương Quỳnh lúc này đã bật một chiếc đèn pin, dưới ánh đèn họ mới phát hiện, bên ngoài chiếc hộp đồng này, lại khắc một vài hình vẽ đơn giản.

Ý nghĩa của bức vẽ đại khái là có mấy người đang mở thứ gì đó.

Lương Quỳnh xem mà nhíu mày, không hiểu đây là ý gì.

Ngô Bất Chính lại đã phát hiện ra vấn đề, vội nói: “Không đúng!

Chất liệu của cái hộp đồng này hình như không ổn!” “Chất liệu không ổn?

Ý gì?” Bàn Tử sững sờ, gã còn tưởng cái hộp đồng này có cơ quan gì, cái gì gọi là chất liệu không ổn!

Lương Quỳnh nghe vậy cũng phát hiện ra tình hình, vội hỏi: “Ý cậu là màu sắc của hộp đồng này không đúng, hay là nói độ tinh khiết của đồng không đúng phải không!” “Đúng đúng!

Chính là ý đó!” Ngô Bất Chính vội gật đầu.

Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, thúc giục cậu ta mau giải thích, giờ này là lúc nào rồi, còn úp úp mở mở!

Ngô Bất Chính giải thích: “Cậu còn nhớ trên đường chúng ta đi qua, đồ đồng trong thành cổ Tinh Tuyệt có màu gì không?” “Không phải là màu đồng sao?

Nhưng hình như không trắng bằng màu của cái hộp đồng này!” Bàn Tử gãi đầu nói.

Ngô Bất Chính vội nói: “Đúng!

Chính là nguyên nhân này, đồ đồng trong thành cổ Tinh Tuyệt, độ tinh khiết của đồng rõ ràng cao hơn cái hộp đồng này!” “Đồ đồng cùng thời đại, tuy độ tinh khiết có thể có sự khác biệt, nhưng cũng sẽ không chênh lệch lớn như vậy!” “Hơn nữa nơi này là núi Zagrama, người có thể được chôn trên ngọn núi này chắc chắn đều là những người có máu mặt thời đó!” “Không thể nào dùng đồ đồng có độ tinh khiết thấp như vậy để bồi táng!” Ngô Bất Chính nói đến đây, Bàn Tử bên cạnh đã hiểu ra, kinh ngạc kêu lên: “Ý cậu là, người trong mộ thất này không cùng thời đại với thành cổ Tinh Tuyệt?” “Mẹ kiếp, vậy ý của cậu chẳng phải là nơi này, còn từng có một nền văn minh khác tồn tại sao!” “Rất có khả năng~!” Ngô Bất Chính gật đầu.

“Nhưng cụ thể chúng ta cũng không thể khẳng định, dù sao trước khi cổ quốc Tinh Tuyệt xuất hiện, ai có thể đảm bảo nơi này không có nền văn minh khác từng tồn tại chứ?” “Hơn nữa, trong cổ quốc Tinh Tuyệt dường như không có ghi chép nào về nhà tiên tri!” “Tôi nhớ Ma quốc hẳn là sau khi rời khỏi nơi này mới xuất hiện cổ quốc Tinh Tuyệt, vậy có nghĩa là, rất có khả năng sau khi tổ tiên của Ma quốc rời đi!” “Cổ quốc Tinh Tuyệt mới phát hiện ra nơi này!” “Điều này cũng có thể giải thích tại sao cổ quốc Tinh Tuyệt không có tế đàn, vì họ căn bản không biết đến sự tồn tại của tế đàn!” “Ngược lại, Nữ vương Tinh Tuyệt không biết làm thế nào đã nắm giữ được sức mạnh của lời nguyền, biến đổi mắt và miệng của mình thành một tế đàn đơn giản!” Nói đến đây, Ngô Bất Chính đã có thể sắp xếp lại toàn bộ manh mối.

Nhưng Bàn Tử vẫn không hiểu lắm điều này có quan hệ gì, chẳng lẽ ảnh hưởng đến việc phát tài của mình sao?

Ngô Bất Chính nói: “Tử Bàn Tử, cậu nghĩ xem, có thể được chôn cất ở đây sớm hơn Nữ vương Tinh Tuyệt, vậy chỉ có một loại người!” “Tuyệt đối là nhà tiên tri trong bộ lạc trước thời Tinh Tuyệt!

Cũng chỉ có người có thân phận như ông ta mới được chôn ở đây!” Bàn Tử cảm thấy hơi hoang đường, chỉ dựa vào việc cái hộp đồng này và đồ đồng của Tinh Tuyệt có độ tinh khiết khác nhau, mà có thể phán đoán ra nhiều thông tin như vậy sao?

Chương 704

Còn tiên tri nữa chứ, trong lịch sử rốt cuộc có tiên tri hay không cũng là một chuyện.

Gã vẫn không tin lắm.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, nói: “Có phải tiên tri hay không mở hộp ra là biết, nhưng chúng ta vẫn nên hỏi giáo sư Dương trước, xem phân tích có đúng không!

Dù sao về phương diện này ông ấy mới là chuyên gia!” Bàn Tử gật đầu, cũng không vội mở ngay.

Đồ trong mộ cổ này mà không tìm hiểu rõ đã tùy tiện đụng vào, rất dễ kích hoạt cơ quan, gã vẫn rất rõ điều đó.

Giáo sư Dương dường như vẫn luôn nghiên cứu chiếc hộp đồng đó, nghe vậy liền gửi một bình luận trong phòng livestream: 【Anh Ngô phân tích rất đúng, thủ pháp điêu khắc này quả thực khác biệt rất lớn so với của cổ quốc Tinh Tuyệt!】【Nhưng nói rằng trước cổ quốc Tinh Tuyệt còn có một nền văn minh tồn tại ở đây, điều này tôi cũng không dám chắc!】【Nhưng có một việc có lẽ có thể giúp các cậu!】【Vợ tôi cũng là một Hoa kiều, tôi từng hỏi tổ tiên của cô ấy là người ở đâu!】【Cô ấy giải thích không rõ, chỉ nói bố vợ tôi năm xưa là vì để trốn tránh một loại bệnh kỳ lạ nào đó trong nước mới ra nước ngoài!】【Căn bệnh đó của ông ấy giống hệt các cậu, sau lưng mọc lên một dấu hiệu hình con mắt, đến năm sáu mươi lăm tuổi thì máu đông lại mà chết】【Đây cũng là lý do tại sao tôi lại say mê nghiên cứu văn hóa Tây Vực!】【Vợ tôi và con gái tôi, hình như đều mắc căn bệnh kỳ lạ này, nên tôi cũng chỉ muốn giải quyết những vấn đề này】【Đương nhiên, nói những điều này điểm quan trọng nhất là, trong một số tài liệu mà bố vợ tôi để lại có ghi, tổ tiên của họ hình như bắt nguồn từ khu vực gần núi Zagrama】【Nhưng tuyệt đối không thể là hậu duệ của thành cổ Tinh Tuyệt, truyền thuyết nói rằng thành cổ Tinh Tuyệt bị cát vàng chôn vùi trong một đêm, không ai sống sót ra ngoài】【Cho nên tôi cảm thấy, phân tích của cậu cũng không phải không có khả năng, nếu như trước cổ quốc Tinh Tuyệt nơi này đã từng sinh ra một nền văn minh】【Và cũng là họ di cư rời khỏi nơi này, truyền lại căn bệnh lời nguyền cho hậu thế, thì có thể giải thích được những vấn đề này】Những tài liệu mà giáo sư Dương cung cấp vô cùng quan trọng.

Ngô Bất Chính rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng.

Tổ tiên của Lương Quỳnh có thể cũng là những người sống ở núi Zagrama này, cô là hậu duệ của nhóm người đó.

Nếu nói như vậy, Lương Quỳnh rất có thể đã nhận được lời triệu hoán của nhà tiên tri, nên mới gặp ác mộng mơ thấy tình hình ở đây.

Như vậy thì người nhà của giáo sư Dương, chẳng phải cũng là hậu duệ của bộ tộc này sao.

“Xem ra không chỉ có chúng ta, số người bị lời nguyền giày vò cũng không ít đâu!” Ngô Bất Chính cảm khái nói.

Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói: “Thế là đúng rồi còn gì, lần này chúng ta không chỉ cứu chính mình, mà những người đang chịu khổ chịu nạn khác cũng được cứu theo!” “Cái này gọi là gì nhỉ, cứu một mạng người hơn xây bảy cấp địa đồ!” “Cút!

Cái đó gọi là cứu một mạng người hơn xây bảy cấp phù đồ!” Ngô Bất Chính bất lực nói.

“Đồ vô học, cậu nên học hành cho tử tế đi, nói ra không thấy xấu hổ à!” Bàn Tử lại chẳng hề để tâm, nói: “Phù đồ là cái gì?

Làm sao hữu dụng bằng địa đồ được!" "Được rồi, hai người đừng cãi nữa, nếu cậu đã phân tích ra được nhiều thứ như vậy, vậy cậu xem xem hình khắc trên hộp đồng này có ý nghĩa gì!" Lương Quỳnh ngắt lời hai người.

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm vào hình khắc một lúc lâu rồi nói: "Chúng ta giả thiết nhé!" "Giả thiết trước thời cổ quốc Tinh Tuyệt, thật sự từng có một nền văn minh bộ lạc sống ở đây, trong đó có nhà tiên tri.

Vậy thì nhà tiên tri này chắc chắn là lãnh tụ tối cao của họ.

Cái gọi là tiên tri, đúng như tên gọi, chắc chắn có thể biết trước một số chuyện.

Có bối cảnh này rồi suy đoán tiếp, vậy thì ý nghĩa của hình vẽ này là, một ngày nào đó trong tương lai sẽ có bốn người đến mở chiếc hộp này.

Đơn giản vậy thôi!" Bàn Tử nghe vậy đếm thử, cười nói: "Xem ra nhà tiên tri này cũng là một tên thầy bói lừa đảo, chúng ta rõ ràng có năm người mà!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Khó nói lắm, ở đây không có ghi chép nào có thể chứng minh năng lực của nhà tiên tri, tôi cũng không dám chắc năng lực của nhà tiên tri này rốt cuộc có chuẩn xác hay không!" Lương Quỳnh nói: "Chúng ta tìm thử xem, nếu nhà tiên tri có thể dự đoán được tương lai sẽ có người tìm đến đây, ông ta tất sẽ để lại thứ gì đó để chúng ta tin vào năng lực của ông ta!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng thấy đúng, liền gọi Bàn Tử cùng tìm.

Quả nhiên, rất nhanh họ đã tìm thấy một vài bức bích họa ở một bên của hộp đồng.

Những bức bích họa này vì bụi bặm mà gần như đã bị mài mòn.

May mà Bàn Tử mắt tinh phát hiện ra.

Ngô Bất Chính phủi sạch bụi đất, rất nhanh trên đó hiện ra một vài bức bích họa.

Những bức bích họa này được khắc rất đơn giản, nói một cách nghiêm túc thì đều là tranh vẽ bằng đường nét.

Phần lớn trong đó ghi lại việc nhà tiên tri dự đoán được nguy hiểm, bảo mọi người trốn tránh.

Sau đó từng việc một đều ứng nghiệm, mọi người đều khấu đầu quỳ lạy ông ta.

Bàn Tử thấy lạ liền hỏi: “Không đúng, Bàn gia tuy nhìn không rõ lắm, nhưng họ đang khấu đầu lạy đứa trẻ này mà!” “Chẳng lẽ nó mới là nhà tiên tri?

Vậy ông lão bên cạnh là ai, bố nó à?” “Tử Bàn Tử không biết thì đừng nói bừa, đây là tùy tùng của cậu bé!” Ngô Bất Chính nói.

“Đứa trẻ này đúng là nhà tiên tri, hơn nữa xem ghi chép trên bích họa, năng lực dự đoán của cậu ta dường như rất chuẩn!” “Tôi thấy chưa chắc!” Bàn Tử khinh thường nói.

“Nếu thật sự rất chuẩn, sao lại không dự đoán là có năm người đến mở hộp đồng chứ?” “Chúng ta ở đây có năm người, cậu ta dự đoán là bốn người, thế là đã sai rồi!” “Theo tôi thấy, cứ trực tiếp mở hộp ra là được!” “Mặc kệ tiên tri chó má gì, có Tống tử thì Bàn gia đây một băng đạn là xử lý được nó thôi!” Ngô Bất Chính lại lắc đầu, nói: “Nhà tiên tri có thể dự đoán được chúng ta sẽ đến đây, đã chứng minh năng lực của cậu ta rồi!” “Chúng ta vẫn nên có lòng kính sợ, nếu cậu tùy tiện mở ra, số người không đúng!

Tôi sợ sẽ có nguy hiểm!” “Không, cũng không thể nói như vậy!” Lương Quỳnh bỗng nhiên xen vào.

“Nhà tiên tri dự đoán là bốn người mở, mà chúng ta ở đây có năm người!” “Suy nghĩ theo hướng khác, liệu có phải là muốn nói, trong chúng ta có một người không phải là người không!” “Mẹ kiếp!” Bàn Tử nghe thấy câu này, lập tức nhấc khẩu AK lên, tay kia còn lấy ra cả móng lừa đen.

Mẹ nó không phải người, vậy chẳng phải là quỷ rồi sao!

Nhưng móng lừa đen hình như cũng không khắc chế được quỷ.

Lúc này gã không khỏi có chút nhớ Tiểu ca, không biết Tiểu ca rốt cuộc sống chết ra sao.

Bàn Tử nói: “Bây giờ chúng ta cũng không có thứ gì khắc chế quỷ, không cách nào kiểm chứng rốt cuộc là nhà tiên tri dự đoán sai, hay là trong chúng ta thật sự có một thứ không phải người!” “Theo tôi thấy, nhân lúc bây giờ còn sức, giải quyết vấn đề này trước rồi nói sau!” Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh gật đầu, cũng tỏ vẻ đồng ý.

Muốn ra ngoài, bắt buộc phải giải quyết hết nguy hiểm tiềm ẩn, nếu không rất có thể lại xảy ra biến cố.

Ngô Bất Chính bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, tôi có một cách có thể xem ra ai không phải là người!” “Cách gì?” Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính vừa nói vừa lấy từ trong cổ ra một tấm Mạc kim phù, đó là tấm Tần Vũ đưa cho cậu lúc đầu.

Ngô Bất Chính nói: “Mạc kim phù này là vật trừ tà, chúng ta chỉ cần đốt một chút, là có thể nhìn thấy thứ không phải người!” “Đối phó với quỷ mị là hữu hiệu nhất!” “Không được!” Bàn Tử thấy vậy lập tức từ chối.

“Đây là Tiểu ca đưa cho cậu, cậu mà đốt đi thì có xứng với anh ấy không!” Ngô Bất Chính nghe vậy cười khổ nói: “Tiểu ca còn chưa biết sống chết ra sao, tôi nói thật cho cậu biết, tôi cũng không chuẩn bị tiếp tục xuống mộ nữa!” “Tôi xuống đây, đều là vì giúp Tiểu ca, nếu anh ấy thật sự chết ở đây, tôi về sẽ bán Ngô Sơn Cư đi!” “Sau này tôi sẽ sống ở di tích Cô Mặc luôn!” “Hơn nữa Mạc kim phù này cũng không cần đốt hết, dùng một chút phần còn lại vẫn có thể làm kỷ niệm!” Bàn Tử vẫn cảm thấy không ổn, nói: “Thế cũng không được, hỏng rồi thì không còn nguyên vẹn nữa, hơn nữa nhỡ đâu không có tác dụng thì sao!” “Theo tôi thấy, cứ trực tiếp mở ra đi, có vấn đề gì, cũng có thể phát hiện kịp thời!” Lương Quỳnh lần này lại bất ngờ không ủng hộ Ngô Bất Chính, ngược lại lại ủng hộ Bàn Tử: “Tôi thấy có thể thử theo ý kiến của Bàn Tử, dù sao chúng ta bây giờ vẫn còn sức chiến đấu!” “Đốt Mạc kim phù là chuyện bất đắc dĩ lắm mới làm!” Ngô Bất Chính thấy cô cũng nói vậy, liền không kiên trì nữa.

Bọn họ bây giờ quả thực vẫn còn sức chiến đấu.

Đốt Mạc kim phù quả thực có chút mạo hiểm.

Bàn Tử bảo Ngô Bất Chính đi mở hộp đồng, mình và Lương Quỳnh thì giám sát lẫn nhau, đồng thời còn cảnh giác hai người Cam Hạo Bạch ở một bên.

Chỉ cần ai có vấn đề, lập tức sẽ ra tay.

Chương 705

Tuy nhiên, điều khiến tất cả bọn họ không ngờ tới là, ngay lúc Ngô Bất Chính chuẩn bị kéo mở hộp đồng, bỗng nhiên Tiểu Ngải đang nằm trên mặt đất bên cạnh cả người co giật, hai chân duỗi thẳng ra, lập tức không còn động tĩnh.

Bàn Tử vội chạy qua xem, lập tức kinh hô: “Mẹ nó, lời tiên tri này chuẩn vãi cả ra, cô ta chết rồi!” Ngô Bất Chính nghe thấy câu này trong lòng có chút không vui.

Nếu mình không đến kéo cái hộp đồng này, có lẽ cô ta còn có thể sống thêm một lúc nữa.

Cũng sẽ không… “Haiz!” Ngô Bất Chính cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao tình hình của Tiểu Ngải mười phần thì có đến tám chín phần cũng không qua được sa mạc, chết thì chết thôi, đối với cô ta cũng là một sự giải thoát!

Bàn tay đột nhiên dùng lực, Ngô Bất Chính lập tức mở chiếc hộp đồng ra.

Thế nhưng cảnh tượng bên trong lại khiến cậu sững sờ.

Chỉ thấy bên trong hộp đồng lại còn có một lớp hộp gỗ.

Cái quái gì thế này, còn chơi trò búp bê Matryoshka của Nga nữa!

Bàn Tử chạy qua xem, lập tức tức đến râu vểnh mắt trừng: “Tôi đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, cây nhỏ không uốn không thẳng, nhà tiên tri nhóc con này sợ là từ nhỏ chưa bị bố mẹ đánh bao giờ, nghịch ngợm như vậy, giờ làm sao đây!

Mau xem trên đó còn gợi ý gì không!” “Mẹ nó, sao Lương Quỳnh lại biến thành thế này, đáng sợ quá!

Bàn gia suýt nữa bị cô ta dọa chết khiếp!" Bàn Tử chửi.

Ngô Bất Chính nghe vậy lại cười nói: "Cậu chiếu đèn pin thẳng vào mặt cô ấy, không đáng sợ mới lạ!" "Nhưng tình hình của cô ấy có vẻ không ổn lắm, chịu cú sốc tinh thần lớn như vậy, e là có chút…" Ngô Bất Chính không nói hết, nhưng trong lòng mọi người đều đã hiểu.

Một người sau khi phải chịu cú sốc tinh thần lớn, nhẹ thì sẽ xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ, nặng thì có thể trực tiếp suy sụp tinh thần, trở nên điên điên khùng khùng.

Hoàn cảnh của mọi người lúc này căn bản không thể quan tâm đến việc Lương Quỳnh rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.

Chỉ cần không chết đã là niềm an ủi lớn nhất rồi.

Chỉ cần cô sống, lời nguyền trên người Tần Vũ và Bàn Tử vẫn còn hy vọng được giải trừ.

Nhưng nếu cô chết, e rằng lời nguyền này sẽ hoàn toàn không có cách nào hóa giải.

Bàn Tử bị làm cho có chút phát hoảng.

Một người phụ nữ cứ cười mãi sau lưng bạn, lại còn ở một nơi gần như bị chôn sống thế này, quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

Bàn Tử mấy lần giơ tay định tát cho cô ta hai cái, nhưng nhìn thấy bộ dạng điên điên khùng khùng của cô, cuối cùng vẫn không nỡ ra tay.

"Hạt Tử, các anh còn bao lâu nữa, chứng sợ không gian hẹp của Bàn gia sắp phát tác rồi!" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Giải Thiên Linh ở cách đó không xa hét lên: "Đừng thúc, gạch ở đây là gạch rỗng, chỉ có thể gõ không thể đập, cho thêm hai phút nữa là qua được rồi!" Bàn Tử nghe vậy chỉ có thể ép mình giữ bình tĩnh.

Nhưng ở một nơi như thế này, càng tự nhắc mình đừng suy nghĩ lung tung, thì đầu óc lại càng không nghe lời.

Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Thiên Chân, cậu nói xem nơi này có Cấm bà không?” “Tôi thấy bộ dạng của giáo sư Trần lúc trước chính là sắp biến thành Cấm bà đấy!” Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, nghĩ một lúc rồi nói: “Khó nói, nhưng cũng có khả năng sẽ có!” “Tình hình phía sau cánh cửa đá đó, các cậu không thấy rất giống một cái lò chế tạo Cấm bà sao?” “Người ăn thuốc viên, một khi vào trong quan tài đá đó, có thể sẽ xảy ra biến hóa giống như giáo sư Trần!” “Nếu điểm cuối của sự biến hóa này chính là Cấm bà, vậy thì trong ngôi mộ cổ này khó mà đảm bảo không có Cấm bà khác tồn tại!” “Nhưng mà…” Ngô Bất Chính nói đến đây, có chút do dự.

“Nhưng mà cái gì?

Cậu nói đi, đến nước này rồi còn có gì không thể nói!” Bàn Tử thúc giục.

Ngô Bất Chính cắn răng nói: “Nhưng tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn!” “Các cậu nghĩ xem, nếu thật sự là do chất liệu của cỗ quan tài đó kích phát dược tính!” “Vậy thì sau đó Tiểu ca cũng đã lại gần cỗ quan tài đó, nhưng lại không có biến hóa gì!” “Cho nên tôi có một suy đoán táo bạo!” “Suy đoán này là, không phải tất cả những người ăn thuốc viên khi lại gần quan tài đều sẽ biến thành như giáo sư Trần!” “Có thể có người thể chất đặc thù, thật sự sẽ xuất hiện hiệu quả kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão!” “Nhưng có người có thể sẽ giống như giáo sư Trần, biến thành loại Cấm bà người không ra người, quỷ không ra quỷ!” Bàn Tử nghe vậy cũng trầm ngâm suy nghĩ.

Tần Vũ cũng khẽ nhíu mày, nhưng cậu cũng không nhớ ra được những ký ức này, nên cũng coi như không có đầu mối gì.

Thuốc viên cậu và Bàn Tử đã ăn rồi, bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng không lại gần cỗ quan tài đó, sức mạnh của thuốc viên sẽ vĩnh viễn không bộc phát, vậy là tạ ơn trời đất rồi!

"Haiz!

Nói thật, trước khi đến Bàn gia đây trong lòng còn rất lo lắng, nếu Lương Quỳnh này thật sự chết thì chúng ta phải làm sao!" "May mà ông trời không chặn hết đường của chúng ta!" "Thiên Chân, cậu nói xem nếu Lương Quỳnh thật sự chết, chúng ta nên làm thế nào?" Bàn Tử cười hỏi.

Lúc này mọi người bị kẹt cứng như nhân bánh trong ngôi mộ cổ này, cảm xúc đều dần trở nên lo lắng, Bàn Tử cũng chỉ có thể thông qua việc nói chuyện không ngừng để giảm bớt căng thẳng.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười khổ nói: "Nếu Lương Quỳnh thật sự chết, vậy chỉ có thể đi tìm xem có hậu duệ của nhà tiên tri khác không!" "Thực sự không tìm được, tôi sẽ cùng các cậu ra nước ngoài, cùng lắm thì định cư vĩnh viễn ở nước ngoài!" "Ít nhất lời nguyền của các cậu còn có thể trì hoãn phát tác một thời gian!" Bàn Tử nghe vậy cười cười, nói: "Đủ nghĩa khí, thực ra đi kiếm tiền của mấy lão Tây đó, rồi về nước phát triển ủng hộ xây dựng đất nước chúng ta, cũng không tệ!" "Tôi có một người anh em, thường xuyên nói với tôi, phải ra nước ngoài làm mục ruỗng tư tưởng của bọn họ, để mấy lão Tây đó cũng bắt đầu ăn mì tương chiên, he he!" Cả hai nói chuyện phiếm câu được câu không.

Lương Quỳnh lúc này thì không cười nữa, nhưng lại co ro sau lưng Bàn Tử, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Cô dường như đã điên rồi, mọi người cũng không thèm để ý đến cô.

Rất nhanh, giọng của Giải Thiên Linh đã vọng lại từ phía không xa: “Các cậu qua đây được rồi!” Mọi người nghe vậy từng người một như những con sâu chen chúc về phía vị trí của Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Bàn Tử còn phải kéo theo Lương Quỳnh, gần như mệt đến hộc máu.

Đến gần nhìn, mọi người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy ở một bên, lại chất thành từng đống gạch.

Ngô Bất Chính tinh ý, phát hiện những viên đá này đều bị gõ vỡ một nửa, bên trong đều rỗng ruột.

Cậu nhìn lên phía trên.

Phát hiện đường hầm lại được đào thẳng đứng lên khoảng ba bốn mét.

Hơn nữa phía trên còn có một khúc cua, Giải Thiên Linh lúc này đang ở chỗ khúc cua ló đầu ra gọi họ.

“Mẹ kiếp!

Tốc độ này, Hắc gia trâu bò!” Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Mọi người lập tức không nói nhảm nữa, Bàn Tử đi cuối cùng, lần lượt chui vào đường hầm.

Chương 706

Vào trong đường hầm, lòng mọi người cũng dần thả lỏng.

Ít nhất ở đây không giống như bên dưới, không có cảm giác bị chôn sống.

Mọi người dựa vào vách hầm nghỉ ngơi, không gian trong cả đường hầm rất nhỏ, không thể hoạt động được.

Bàn Tử muốn giúp cũng không được.

Nhưng may mà Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đều là tay lão luyện, rất có kinh nghiệm trong việc này, căn bản không cần giúp.

Ngô Bất Chính thấy trong phòng livestream có người tò mò hỏi tại sao đào hầm không đào thẳng lên trên cho đỡ tốn sức, liền cười đáp: “Đây thuộc về kiến thức kiến trúc, đường hầm hình chữ chi, có thể tránh được nguy hiểm do sạt lở quy mô nhỏ ở một mức độ nhất định!” “Các bạn xem, những viên gạch này đều rỗng ruột, cho nên họ mỗi viên chỉ gõ vỡ một nửa, như vậy sẽ không làm vòm đỉnh sụp đổ!” “Những thứ này thực ra đều là kinh nghiệm, trộm mộ không phải cứ có một cây xẻng Lạc Dương là đi được đâu!” “Không có đủ kinh nghiệm tích lũy, đi xuống cũng rất nguy hiểm!” Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính lại còn có tâm trạng giải đáp thắc mắc của phòng livestream, cũng đành chịu.

Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Thiên Linh đã đào đường hầm ra thêm một đoạn nữa.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, tiếp tục đi lên trên.

Bàn Tử đi cuối cùng, phía trước là Lương Quỳnh, rồi đến Tần Vũ, sau đó là Ngô Bất Chính.

Phía trước Ngô Bất Chính là Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Nhưng họ giữ khoảng cách hai mét với hai người Giải Thiên Linh, để chừa không gian cho họ xử lý đất đá trong hầm.

Theo suy đoán của Giải Thiên Linh, đường hầm này nhiều nhất là hai tiếng nữa là có thể đào thông ra ngoài.

Thời gian thì vẫn có thể chịu đựng được.

Tuy nhiên, mới chỉ qua nửa tiếng đồng hồ.

Khi mọi người tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên Tần Vũ cảm thấy sau lưng có một luồng gió mạnh ập tới.

Cậu theo phản xạ né sang một bên, nhưng rồi mới nhớ ra đây là trong đường hầm, không gian quá nhỏ căn bản không có cách nào né.

Lập tức cậu cảm thấy vai đau nhói, có thứ gì đó sượt qua vai mình, rồi lao về phía trước.

Ngô Bất Chính lúc này đã mệt đến mức có chút không chịu nổi.

Bỗng nhiên cảm thấy mông bị thứ gì đó chạm vào, mặt lập tức đỏ bừng.

Cậu quay đầu nói với Tần Vũ: “Tiểu ca, cậu sờ mông tôi làm gì!” Ngoại trừ Cam Hạo Bạch, những người khác đều ghé lại xem, thực ra cũng chỉ có ba người Ngô Bất Chính.

Lương Quỳnh cũng nhìn thấy tình hình bên trong.

Chỉ thấy trên chiếc hộp gỗ quả nhiên có khắc một vài họa tiết.

Có kinh nghiệm từ trước, lần này họ nhìn rất nhanh.

Chỉ là khi ba người nhìn thấy những họa tiết được khắc này, ai nấy đều có chút ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trên đó có khắc hai bức tranh.

Bức thứ nhất là bốn người họ, trong đó có ba người đã mở chiếc hộp gỗ này.

Nhưng trên đầu của người còn lại lại xuất hiện ký hiệu con mắt.

Người này từ phía sau đã giết chết ba người kia.

Còn bức thứ hai, là ba người họ phát hiện ra sự khác thường của người kia, sau khi giết hắn rồi mới đi mở hộp gỗ.

Và ba người này đã nhận được một món đồ, đồng thời lúc này xuất hiện một lối đi, họ thuận lợi rời khỏi đây.

Sở dĩ nói họ đã giết người kia là vì hình khắc miêu tả rất rõ ràng.

Người có ký hiệu con mắt trên đầu, đầu và thân đã lìa khỏi, ý tứ đã quá rõ ràng rồi.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, sao trên đỉnh đầu người này lại khắc ký hiệu con mắt thế, mẹ nó đây không phải là ma quỷ chứ!" Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh đều không đáp lời, nhưng rõ ràng đã ngầm thừa nhận suy đoán của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy liền nói nhỏ: "Tôi nói thật nhé, lúc nãy khi mở cái hộp đồng đầu tiên, Tiểu Ngải đã chết một cách khó hiểu!" "Các cậu nói xem, sao không chết sớm không chết muộn, lại cứ nhằm đúng lúc đó mà chết!" "Lần này cái hộp gỗ này, bên trên lại có nội dung như vậy, theo tôi thấy thì chín phần mười là Cam Hạo Bạch kia có khả năng chính là con ma quỷ có con mắt trên đầu!" "Hay là chúng ta ra tay trước thì hơn!" Bàn Tử vừa nói vừa làm một động tác chém đầu, ý tứ đã quá rõ ràng.

Ngô Bất Chính vội ngăn tay hắn lại, nói: "Cậu làm vậy là mưu sát, bây giờ chúng ta hoàn toàn không thể xác định ma quỷ rốt cuộc có phải là hắn hay không!" "Có thể là bất kỳ ai trong chúng ta!" "Chưa làm rõ đã giết hắn, chẳng phải là trúng kế rồi sao!" Bàn Tử nghe vậy cũng có chút khó xử.

Bọn họ lúc này đã rất tin tưởng vào lời tiên tri của đứa trẻ kia.

Tự nhiên không dám dễ dàng thử, nếu họ trực tiếp mở hộp gỗ, con ác ma đó thật sự xuất hiện, chẳng phải họ sẽ chết chắc sao.

Lương Quỳnh cũng nói: "Tôi cũng cảm thấy chuyện này không thể hấp tấp được, chúng ta hãy nghĩ cách khác xem làm thế nào để kiểm tra ra rốt cuộc ai là ác ma!" Bàn Tử nhiều mưu mẹo nhất, nghe vậy cười nói: "Chuyện đó có gì khó, Bàn gia tôi đây nghĩ một lúc là ra cả đống!" "Chẳng nói đâu xa, móng lừa đen này có thể khắc chế cương thi, chắc chắn cũng có thể trừ tà!" "Theo tôi nói thì mỗi người chúng ta cắn một miếng, nếu không sao, thì đủ để chứng minh trong sạch!" Lương Quỳnh nghe vậy mặt đầy vẻ ghê tởm: "Ăn thì cậu tự đi mà ăn, tôi không ăn thứ này đâu!" "Bàn Tử, mẹ nó cậu điên rồi à, bắt người sống ăn móng lừa đen, tôi cũng không ăn!" Ngô Bất Chính cũng từ chối.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Không muốn ăn cũng được thôi, dù sao Bàn gia tôi đây còn nhiều chiêu lắm!" "Nếu con ác ma này thuộc về thành cổ Tinh Tuyệt, vậy thì nó chắc chắn không biết chuyện xảy ra bên ngoài!" "Hay là để tôi hỏi các cậu một câu, chỉ cần các cậu trả lời được, thì đủ để chứng minh trong sạch!" Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính nghe vậy thấy cách này hay, bèn gật đầu đồng ý.

Họ cũng không định nói thẳng với Cam Hạo Bạch, vì hắn bị nghi ngờ nhiều nhất, nên ba người quyết định loại trừ nghi ngờ của nhau trước rồi tính sau. "Thiên Chân cậu trước, tôi hỏi cậu, lần đầu tiên cậu gặp Tiểu ca là ở đâu?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghe vậy không cần suy nghĩ đáp: "Lâu Ngoại Lâu, tôi và Tiểu ca còn chụp ảnh chung nữa!" Bàn Tử gật đầu cười nói:

"Không sai!

Nghi ngờ của cậu được loại trừ, bây giờ cậu hỏi tôi đi!" Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không khách khí, hỏi: "Lúc ở mộ Hiến Vương, quần lót Tiểu ca mặc có hình gì?" Bàn Tử nghe vậy liền cười phá lên: "Thiên Chân, cậu vẫn còn tơ tưởng quần lót của Tiểu ca à?

Quần lót hình con ếch chứ gì!" "Chuyện này cả thế giới đều biết rồi!" Ngô Bất Chính gật đầu nói nghi ngờ của cậu cũng có thể loại trừ.

Cuối cùng là Lương Quỳnh.

Bàn Tử trầm tư một lúc rồi hỏi: "Nói ra chuyện khó quên nhất giữa cô và Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền nhíu mày, chưa kịp mở lời, Lương Quỳnh đã bất giác đỏ mặt, nói: "Tôi...

Chương 707

tôi đã cưỡng hôn..." "Được rồi, được rồi!

Cô cũng có thể được loại trừ!" Ngô Bất Chính thực sự không nghe nổi nữa, bèn cắt lời Lương Quỳnh.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp cầm lấy khẩu AK quay đầu chĩa về phía Cam Hạo Bạch. "Vậy bây giờ chỉ còn lại hắn, con ma quỷ là ai, đã quá rõ ràng rồi!" Bàn Tử nói xong định ra tay.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại sững sờ, Cam Hạo Bạch đâu rồi?

Vừa nãy hắn còn ở đây mà, sao đột nhiên lại biến mất. "Mẹ kiếp!

Quả nhiên là hắn, để hắn chạy mất rồi!" "Đừng hoảng, nơi này chỉ lớn có vậy, hắn có thể chạy đi đâu được, tìm kỹ đi!" Ngô Bất Chính vội nói.

Nhưng Lương Quỳnh ở bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng "A", Bàn Tử và Ngô Bất Chính quay đầu nhìn lại.

Lương Quỳnh đã bị húc ngã xuống đất, Cam Hạo Bạch với vẻ mặt méo mó chạy về phía chiếc hộp gỗ, định mở nó ra.

Bàn Tử thấy vậy mắt nhanh tay lẹ, giơ khẩu AK chế tạo kiểu Tô lên định bắn.

Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại: "Mẹ nó cậu mà bắn trúng cái hộp gỗ là chúng ta toi đời hết, đừng nổ súng!" Bàn Tử trong lòng cũng không chắc, nơi này quá nhỏ, Cam Hạo Bạch đã ôm chiếc hộp gỗ che trước người.

Một phát súng của hắn rất có thể sẽ bắn nát cả hộp gỗ.

Nhưng hắn phản ứng cũng nhanh, thấy nổ súng không được, liền vung khẩu AK dùng báng súng đập vào đầu Cam Hạo Bạch.

Cam Hạo Bạch lúc này đã kéo được chiếc hộp gỗ ra, vẻ mặt méo mó nhìn mọi người cười nói: "Đừng ai mong thoát ra ngoài!" Nói xong hắn liền đập chiếc hộp xuống đất.

Ba người Bàn Tử nghe mà dựng tóc gáy, giọng của Cam Hạo Bạch lúc này lại biến thành giọng của một người phụ nữ.

Họ không dám tin, giọng nói của người phụ nữ này tuy họ chưa từng nghe, nhưng ở đây chỉ có ba người phụ nữ.

Lương Quỳnh, Tiểu Ngải và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Giọng này chắc chắn không phải của Lương Quỳnh, vậy không phải Tiểu Ngải thì là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã sớm rơi xuống Vô Để Quỷ Động, cũng không thể là bà ta.

Lẽ nào là oan hồn của Tiểu Ngải sợ chúng ta bỏ lại cô ấy, nên đến đòi mạng?

Bàn Tử gần như đã đến trước mặt Cam Hạo Bạch, một báng súng đập xuống, Cam Hạo Bạch liền bị đánh ngất.

Nhưng chiếc hộp gỗ trong tay hắn cũng rơi xuống.

Ngay lúc Lương Quỳnh và Bàn Tử đang kinh hãi thót tim.

Đột nhiên Ngô Bất Chính tung người nhảy tới, đúng lúc chiếc hộp gỗ sắp chạm đất thì đỡ được nó.

Chiếc hộp gỗ đập vào tay Ngô Bất Chính, các khớp ngón tay của cậu lập tức sưng lên.

Nhưng may mà nó không rơi xuống đất.

Bàn Tử vội đặt chiếc hộp gỗ lại cho ngay ngắn, sau đó cầm khẩu AK chĩa vào Cam Hạo Bạch định nổ súng.

Ngô Bất Chính vội nói: "Bàn Tử, cậu bình tĩnh chút, con ma quỷ đó không phải là hắn, là oan hồn của Tiểu Ngải!" "Cậu giết hắn, những người khác trong chúng ta sẽ lại bị nó nhắm tới!" Bàn Tử lúc này đã nổi sát tâm, giận dữ nói: "Thiên Chân cậu đừng hù tôi, ba người chúng ta đều có Mạc kim phù!" "Hơn nữa chúng ta không hại chết cô ấy, nếu cô ấy đến đòi mạng, thì đừng trách Bàn gia tôi không khách khí!" "Không nói là có ơn với cô ấy, cũng coi như đã tận tình tận nghĩa rồi, bây giờ còn quay lại đối phó chúng ta, mẹ nó đúng là đồ phản bội!" Bàn Tử nói xong định nổ súng giết Cam Hạo Bạch.

Nhưng đột nhiên giọng của Lương Quỳnh lại vang lên từ phía xa. "Anh giết hắn cũng vô dụng rồi, hộp gỗ tự mở rồi!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội quay đầu nhìn, quả nhiên thấy chiếc hộp gỗ đang từ từ tự mở ra.

Tần Vũ ngẩn ra, xua tay về phía Ngô Bất Chính, ý bảo không phải mình.

Ngô Bất Chính thấy vậy rất ngạc nhiên.

Để tiết kiệm pin, họ chỉ có hai người Giải Thiên Linh ở phía trước bật một chiếc đèn pin.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội bật đèn pin của mình lên.

Chiếu sang một bên, cậu liền khẽ "Hử" một tiếng. "Sao lại là một chiếc đèn pin!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa nhặt chiếc đèn pin rơi bên cạnh lên.

Nhìn một cái không khỏi ngẩn người. "Đây là đèn pin của Bàn Tử mà, sao trên đó còn ươn ướt thế này." "Tên Bàn Tử này chảy nước miếng à?" "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?" Ngô Bất Chính cảm thấy rất khó hiểu.

Giữa cậu và Bàn Tử còn có Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Tên béo chết tiệt này nhắm cũng chuẩn thật, lại có thể vượt qua hai người ném trúng mông mình.

Nhưng tên béo này ném vào mông mình rốt cuộc để làm gì.

Ngô Bất Chính cảm thấy nghi hoặc, nhưng chưa kịp nghĩ ra.

Tần Vũ đã giật lấy chiếc đèn pin trong tay cậu, chiếu về phía sau.

Lập tức xuất hiện một cảnh khiến cả hai sững sờ.

Chỉ thấy sau lưng họ, làm gì còn bóng dáng của Bàn Tử và Lương Quỳnh.

Chương 708

Chỉ có một búi tóc đen khổng lồ đang cuồn cuộn tiến lại gần họ.

Mà trong búi tóc, bốn cái chân đang không ngừng giãy giụa.

Bốn cái chân đó, không phải của Bàn Tử và Lương Quỳnh thì còn là ai.

Gần như ngay lúc nhìn thấy búi tóc này, hai người đã thấy.

Chân của Lương Quỳnh giãy hai cái, rồi không còn phản ứng nữa.

Lòng hai người chùng xuống, cô nàng này không phải chết rồi chứ!

Vậy thì phiền toái lớn rồi.

Giải Thiên Linh cũng nghe thấy động tĩnh phía sau, vội hỏi có chuyện gì.

Tần Vũ nói: "Tiếp tục đi, đừng quan tâm!" Giải Thiên Linh thấy vậy biết tám phần là có chuyện rồi, nhưng họ đang ở trong đường hầm, căn bản không cử động được.

Muốn giúp cũng không giúp được, chỉ có thể quay lại tiếp tục đào hầm cùng Hắc Hạp Tử.

Cùng lúc đó, Tần Vũ đã tháo ba lô xuống.

Lấy ra một bình xịt cầm tay.

Ngô Bất Chính thấy vậy mắt nhanh tay lẹ móc từ trong túi ra một cái bật lửa ném qua.

Tần Vũ bắt lấy, lập tức một ngọn lửa đã phun ra.

Búi tóc đó dường như sợ lửa, ngọn lửa vừa bùng lên, nó liền nhanh chóng lùi về phía sau.

Dần dần để lộ ra Bàn Tử và Lương Quỳnh.

Tần Vũ không chịu bỏ cuộc, cầm bình xịt lửa đuổi theo.

Mãi đến khi ép con Cấm bà đó lùi ra khỏi đường hầm, mới chạy về.

Lúc này Ngô Bất Chính đã kéo hai người Bàn Tử sang một bên, nhìn một cái không khỏi da đầu tê dại.

Chỉ thấy trong miệng, trong mũi của Bàn Tử và Lương Quỳnh đều là tóc.

Bàn Tử nhờ có dung tích phổi lớn, lúc này còn đang giãy giụa đấm ngực dậm chân.

Ngô Bất Chính vội bước lên giúp đỡ, rất nhanh đã dọn sạch tóc ra.

Nhưng Bàn Tử vẫn có vẻ rất ngạt thở, Ngô Bất Chính không còn cách nào khác đành đỡ hắn ngồi dậy, đá một cước vào lưng.

Một cước này đá xuống, Bàn Tử lập tức ho ra một búi tóc đen lớn.

Hơi thở lúc này mới thông suốt trở lại. "Thiên Chân... con mẹ nó lần sau cậu có thể phản ứng nhanh hơn không?

Bàn gia đang yên đang lành dùng đèn pin ném cậu, ăn no rửng mỡ à!" "Muộn thêm chút nữa, Bàn gia thật sự quy vị rồi!" "Được rồi Tử Bàn Tử, tôi xem tình hình của cô ấy trước đã!" Ngô Bất Chính vội chạy đến xem Lương Quỳnh.

Nhìn một cái, lòng không khỏi lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy trong miệng và mũi của Lương Quỳnh tuy cũng có tóc, nhưng không nhiều, rất nhanh đã dọn sạch.

Nhưng cả người cô lại nằm trên đất không một chút động đậy.

Ngô Bất Chính còn tưởng cô lại hôn mê, liền thử hơi thở của cô, nhưng vừa thử mới phát hiện.

Cô căn bản không phải hôn mê, mà là đã chết!

Một chút hơi thở và mạch đập cũng không còn.

Ngô Bất Chính cả người sững sờ.

Vất vả cả một chặng đường, kết quả cô không chết trong tay giáo sư Trần, lại chết ở đây?

Mẹ nó biết đi đâu mà nói lý!

Còn lời nguyền của Tiểu ca và Bàn Tử nữa, làm sao mà giải trừ, lẽ nào thật sự phải mang theo cả đời sao!

Ngô Bất Chính không cam tâm, cậu không cho rằng Lương Quỳnh dễ dàng chết như vậy.

Cậu vội kéo Lương Quỳnh qua, gọi Giải Thiên Linh đến tiến hành hồi sức tim phổi.

Cậu tuyệt đối không tin Lương Quỳnh sẽ chết dễ dàng như vậy.

Giải Thiên Linh biết một vài kỹ thuật sơ cứu, nghe Ngô Bất Chính gọi liền qua giúp.

Hồi sức tim phổi không phức tạp, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều đứng ở một góc, kiên nhẫn nhìn Giải Thiên Linh, lòng bàn tay bất giác siết chặt lại.

Lúc này Tần Vũ cũng đã chạy về.

Nhìn thấy hành động của Giải Thiên Linh, trong lòng đã hiểu phần lớn.

Ngô Bất Chính nhìn anh, mắt đỏ hoe không nói gì.

Chương 709

Nhưng Giải Thiên Linh đã tiến hành hồi sức tim phổi suốt ba phút, Lương Quỳnh vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này trong lòng mọi người thực ra đều hiểu, Lương Quỳnh có lẽ thật sự đã chết.

Ngô Bất Chính hai mắt đỏ hoe, Bàn Tử và Tần Vũ là vì cứu mình, mới ăn viên thuốc đó.

Nhưng bây giờ cậu lại căn bản không giúp được gì, nếu Lương Quỳnh chết, thì lời nguyền làm sao giải trừ!

Hai người họ sau này có thể không chỉ phải gánh chịu lời nguyền, mà còn phải gánh chịu tác dụng phụ của viên thuốc đó.

Ngô Bất Chính trong lòng rất tự trách.

Bàn Tử lúc này trong lòng cũng rất phiền muộn, không chết sớm không chết muộn lại nhằm đúng lúc này mà chết, quả thực giống như đang trêu đùa họ vậy.

Đột nhiên Bàn Tử lại ngửi thấy mùi hương kỳ lạ kia, không nhịn được mắng: "Mẹ kiếp, sao mùi hương đó lại đến nữa rồi!" Bàn Tử sớm đã nén một bụng tức giận, bật đèn pin chiếu về phía sau.

Chỉ thấy búi tóc đó lại đến rồi.

Mà mùi hương dường như chính là từ chỗ nó bay tới.

Bàn Tử vớ lấy cây cuốc leo núi chuẩn bị qua liều mạng.

Kết quả ai ngờ búi tóc đó đột nhiên co lại, sau đó từ bên trong thò ra một khuôn mặt phụ nữ.

Khuôn mặt đó trắng bệch đến rợn người, to lớn vô cùng.

Trên đó là một lớp sáp xác màu trắng dày đặc, kinh khủng tột cùng.

Người phụ nữ đó nhìn mọi người, đôi mắt không có lòng trắng, đen kịt nhìn chằm chằm họ, sau đó lại mở miệng hỏi: "Các ngươi là ai?" Câu nói này lập tức khiến Bàn Tử cũng nổi điên, hắn mà nổi khùng lên thì đến mông thần tiên cũng dám sờ.

Lúc này lửa giận ngút trời căn bản không quan tâm, vớ lấy cây cuốc leo núi đập vào mặt người phụ nữ đó.

Vừa đập vừa mắng: "Ngươi nói ta là ai, con mẹ nó ta là Bàn gia của ngươi!" "Còn hỏi ta là ai, con mẹ nó ta là ông nội của ngươi!" Bàn Tử ra tay tàn nhẫn, hai ba nhát khuôn mặt phụ nữ đó đã nát bét.

Hắn còn cảm thấy chưa đã, giật lấy bình xịt lửa cầm tay phun vào con Cấm bà đó.

Lập tức ngọn lửa trực tiếp thiêu rụi toàn bộ tóc.

Con Cấm bà đó dường như cũng sợ Bàn Tử, quay người bỏ chạy.

Cuối cùng mang theo một quả cầu lửa hoàn toàn biến mất trong đường hầm.

Bàn Tử cuối cùng cũng trút được cơn tức, cả người cũng mềm nhũn ngồi xuống đất.

Hắn nhìn Giải Thiên Linh đã từ bỏ và Ngô Bất Chính đang ngây người tại chỗ, mở miệng nói: "Được rồi Thiên Chân, Lương Quỳnh chết thì chết rồi, lẽ nào lời nguyền không giải trừ được, tôi và Tiểu ca không sống nữa à?" "Đời người ngắn ngủi, trăm năm quá dài, chúng ta chỉ tranh sớm tối!" "Ra ngoài rồi, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, mọi chuyện đừng để trong lòng!" "Mẹ kiếp, Bàn gia tôi còn không phục đây, cho dù chỉ sống được một năm, chúng ta không thể sống một cách phóng khoáng sao?" Tần Vũ không nói gì, chỉ vỗ vỗ lưng Ngô Bất

Chính, ý bảo cậu đừng buồn nữa, chuyện này cũng không phải lỗi của cậu.

Chỉ có thể nói là mọi người không may mắn.

Ngô Bất Chính không chịu từ bỏ, cậu lau nước mắt, đích thân tiến lên làm hồi sức tim phổi cho Lương Quỳnh.

Bất kể Bàn Tử khuyên thế nào, cậu vẫn không dừng lại.

Nước mắt đã tuôn ra, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đừng quan tâm nữa.

Cậu ấy cũng cần phải giải tỏa một chút.

Lúc này Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử vẫn đang đào hầm, thôi thì cứ đợi vậy.

Nhìn thấy cảnh này, ba người Ngô Bất Chính đều sững sờ.

Sao nắp hộp gỗ này lại tự mở ra thế.

Nhưng khi họ nhìn rõ, lập tức tức đến mức chỉ muốn lao lên tát cho Bàn Tử một cái.

Hóa ra nắp của chiếc hộp gỗ này là kiểu kéo trượt, Bàn Tử lúc nãy cũng không nhìn kỹ, lại đặt chiếc hộp nằm nghiêng.

Nắp hộp hướng về phía họ, vừa hay dưới tác dụng của trọng lực, nó từ từ mở ra.

Bàn Tử thấy vậy hét lên: "Thiên Chân lấy móng lừa đen, cẩn thận Cam Hạo Bạch vùng dậy!" "Lương Quỳnh cô đi lấy đồ bên trong!" Hai người Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức chia nhau hành động.

Nhưng một lúc sau họ lại thấy hơi kỳ lạ, vì Cam Hạo Bạch vẫn nằm trên đất không động đậy, dường như vẫn đang hôn mê.

Bàn Tử để đảm bảo an toàn, liền đến kiểm tra, phát hiện hắn vẫn còn thở, chưa chết.

Thế là sát tâm nổi lên, cầm súng lên định kết liễu Cam Hạo Bạch.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên chân Bàn Tử lại lún xuống, một chân liền chìm vào mặt đất.

Điều này khiến Bàn Tử thực sự không ngờ tới, đây là trong khe nứt của núi, sao dưới chân lại nứt ra được.

Lương Quỳnh vừa lấy một món đồ từ trong hộp gỗ ra, lúc này cũng không buồn xem, đặt lên hộp gỗ rồi qua giúp.

Kết quả kéo được một nửa, Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Ôi mẹ ơi, bên dưới có thứ gì đó, có người đang nắm chân tôi!" Ngô Bất Chính nghe thấy câu này, móng lừa đen cũng không khỏi rơi xuống đất.

Bàn Tử vớ lấy khẩu AK chế tạo kiểu Tô chuẩn bị bắn xuyên mặt đất, nếu chân hắn đã lún xuống được.

Thì đủ để chứng minh gần đây có một vết nứt.

Thứ đó chắc chắn đang ở không gian bên dưới nắm lấy hắn.

Chương 710

Bàn Tử vừa giơ súng lên, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh đều bịt tai lại.

Nổ súng trong không gian kín thế này, tiếng sẽ rất lớn.

Nhưng ai ngờ Bàn Tử đột nhiên dừng lại, hỏi: "Thiên Chân, cậu có nghe nói Tống tử biết trêu ghẹo người không?" "Tử Bàn Tử, mẹ nó đến lúc nào rồi, cậu còn có tâm tư nghĩ đến chuyện này, cho dù là một nữ Tống tử cậu có dám để nó trêu ghẹo không?" Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử nghe vậy lại vội nói: "Không đúng!

Thứ ở dưới hình như không phải đang nắm tôi, nó hình như đang viết chữ lên chân tôi!" Bàn Tử vừa nói vừa nhặt một hòn đá trên mặt đất bên cạnh.

Dựa vào cảm giác liền viết ra.

Rất nhanh hai chữ đã xuất hiện trên mặt đất.

Hai chữ đó lại là "Xuyên Khả Khả!" "Ai là Xuyên Khả Khả vậy, có phải Cam Hạo Bạch đã giấu chúng ta, bọn họ còn một đồng bọn chết ở đây không." Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nhìn thấy cũng thấy khó hiểu, Xuyên Khả Khả gì đó họ chưa từng nghe qua cái tên này. "Không đúng!

Không đúng!

Nó vẫn đang viết!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính vội nói: "Cậu rút chân ra trước chúng ta xem rồi nói!" Bàn Tử gật đầu, vội đứng dậy rút chân ra.

Ngô Bất Chính nhìn xuống khe nứt bên dưới, sợ đến mức da đầu tê dại.

Chỉ thấy dưới khe nứt chỉ to bằng nắm tay, lại có một con mắt đang nhìn chằm chằm cậu.

Khoảnh khắc này, Ngô Bất Chính sợ đến dựng tóc gáy.

Đây là thành cổ Tinh Tuyệt cơ mà, sao lại có người đang nhìn mình!

Lẽ nào là Tinh Tuyệt Nữ Vương sống lại rồi?

Hay là bà ta vốn chưa chết!

Ngô Bất Chính sợ đến tim đập thình thịch, nhưng tư duy Tà Đế của cậu lại không bị ảnh hưởng.

Rất nhanh cậu đã nhớ ra, ánh mắt đó không đúng!

Hình như mình đã gặp ở đâu đó!

Xuyên Khả Khả!

Xuyên Khả Khả!

Đột nhiên Ngô Bất Chính nghĩ đến điều gì đó. "Tử Bàn Tử tôi đập chết cha cậu, đó mà là Xuyên Khả Khả à!

Đó là Tiểu ca!" "Tiểu ca ở dưới đó!" Bàn Tử nghe thấy câu này, lập tức cũng ngây người.

Xuyên Khả Khả, hắn cũng cảm thấy lúc đối phương viết chữ lên chân mình, chữ "xuyên" đó không dài như vậy!

Hóa ra đối phương viết là chữ "tiểu"!

Còn chữ "khả khả", dựng đứng lên không phải là chữ "ca" của Tiểu ca sao!

Tần Vũ cũng thật sự gấp rồi, biết tên mình quá phức tạp, bèn viết hai chữ đơn giản là Tiểu ca.

Bàn Tử phản ứng lại, vớ lấy cây cuốc leo núi bắt đầu đập.

Ngô Bất Chính cũng vội chạy qua giúp.

Vết nứt này đã rất giòn rồi, hai người ba chân bốn cẳng đã đào bung vết nứt ra.

Sau đó họ liền nhìn thấy hai ngón tay cực dài thò ra từ khe nứt.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai!

Hai người không dám chậm trễ, mười phút sau đã đào rộng khe nứt ra.

Khi họ đưa Tần Vũ từ dưới lên, tim gần như tan nát.

Chỉ thấy Tần Vũ toàn thân là máu.

Hình xăm Kỳ Lân rõ nét đến mức sắp nhảy ra ngoài.

Vết thương trên người anh càng chằng chịt, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng nhiều đến mức khiến người ta phát hoảng. "Tiểu ca!

Sao anh lại ra nông nỗi này!" Ngô Bất Chính nói xong nước mắt liền chảy xuống.

Cậu biết mình như vậy có chút yếu đuối, nhưng cậu không nhịn được.

Bàn Tử còn tưởng là có Tống tử, vớ lấy khẩu AK chế tạo kiểu Tô đi một vòng dưới đó cũng không phát hiện gì.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ quay lại khe nứt bên trên.

Bàn Tử và Lương Quỳnh bịt kín khe nứt.

Chương 711

Sau đó giúp Tần Vũ uống chút nước.

Ý thức của Tần Vũ lúc này mới hồi phục lại một chút, nói: "Các cậu không thể giết hắn, cái hộp gỗ đó có vấn đề!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy đều ngẩn người.

Rõ ràng là nói không thể giết Cam Hạo Bạch!

Bàn Tử vội nói: "Cái hộp gỗ đó có vấn đề gì vậy!

Tiểu ca lúc nãy anh ở dưới có nghe được chúng tôi nói chuyện không!" Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Nếu anh nghe được, vậy anh nên biết chứ, đó là lời tiên tri của nhà tiên tri mà!

Không thể sai được!" Tần Vũ cũng không biết giải thích thế nào, giơ tay lên tát Bàn Tử một cái "bốp".

Cú tát này của anh rất mạnh, Bàn Tử lập tức bị đánh choáng váng.

Sau đó định nổi giận, Tần Vũ lại chỉ vào hộp gỗ nói: "Đừng nổi nóng vội, cậu tự xem đi!" Bàn Tử mặt già đỏ bừng, quay người đi xem.

Nhưng họa tiết trên hộp gỗ không có gì thay đổi, vẫn giống như trước! "Tiểu ca, anh đang lừa Bàn gia à, họa tiết trên này không phải vẫn là...

ê ê!

Sao lại mất rồi!" Bàn Tử nói xong vội chạy qua, nhìn một cái thì họa tiết trên hộp gỗ quả nhiên đã biến mất một bức.

Biến thành cảnh bốn người đang mở hộp gỗ!

Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc nhìn Tần Vũ, rõ ràng vẫn chưa hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Tần Vũ ho khan hai tiếng nói: "Là thi hương ma dụ, chúng ta vẫn đang bị nó ảnh hưởng!" "Trước đó tôi ở trên xà ngang đã rơi vào ảo cảnh, lúc đó không có thời gian nói cho các cậu biết!" Bàn Tử và những người khác nghe vậy lập tức phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vội nói: "Anh nói tất cả những thứ này đều là ảo cảnh của nó?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Sức mạnh của nó đã rất yếu rồi, chỉ có thể dựa vào những thứ đã tồn tại để mê hoặc chúng ta!" "Không thể tạo ra những thứ không tồn tại!" Ngô Bất Chính nghe đến đây đã hiểu ra.

Hộp đồng là có thật, hộp gỗ cũng có thật, mà thi hương ma dụ chính là lợi dụng việc mọi người nhìn thấy những chiếc hộp này.

Nên đã thay đổi nội dung của hộp gỗ bên trong, dẫn dắt mọi người tự giết lẫn nhau.

Nếu không phải Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, e rằng Cam Hạo Bạch lúc này đã bị Bàn Tử tiễn lên đường rồi. "Vậy chúng ta có cần phải tát mình một cái không?" Lương Quỳnh đột nhiên hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Không cần, Bắc đế huyền châu cũng có thể phá giải!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội tìm ra Bắc đế huyền châu, cùng Lương Quỳnh lần lượt ngửi một cái.

Bàn Tử thấy vậy rất không vui nói: "Mẹ kiếp, Tiểu ca sao anh không nói, sao lại tát tôi một cái!" Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, không muốn giải thích.

Ngô Bất Chính nói đỡ: "Tiểu ca mệt quá rồi, lúc nãy chắc chắn không muốn nói chuyện, tát cậu một cái cũng là trực tiếp nhất!" "Vãi!

Các người mẹ nó, Bàn gia tôi sắp bị các người tức chết rồi!

Tội nghiệp khuôn mặt anh tuấn của tôi, suýt nữa thì hủy dung rồi!" Bàn Tử bất mãn nói.

Tần Vũ trong lòng thực ra có rất nhiều điều chưa nói.

Anh cũng không phải là không có cách nào.

Đầu tiên, để giải trừ lời nguyền cần hậu duệ của nhà tiên tri, nhưng Lương Quỳnh có phải là hậu duệ của nhà tiên tri hay không, họ cũng không thể chắc chắn.

Thứ hai, cho dù Lương Quỳnh chết, họ cũng có thể thử tìm xem có người nào khác cũng có ký hiệu con mắt không.

Đây là cách cuối cùng, cũng gần như là cách bất khả thi nhất.

Đó là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai, chính là hệ thống!

Nếu Tần Vũ tặng một trong những thẻ nhân vật cho Lương Quỳnh.

Theo vị trí cổ mộ họ đang ở, huyết mạch chắc chắn sẽ được kích hoạt.

Hệ thống người chết còn cứu sống được, tự nhiên cũng có thể làm Lương Quỳnh sống lại.

Nhưng có thật sự phải cho không?

Lương Quỳnh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nói thật lòng thì cũng không ghét cô.

Nhưng tục ngữ có câu, mỗi người có một số phận.

Nếu mình cho cô thẻ nhân vật, thì số phận của cô sẽ bị thay đổi.

Rốt cuộc là để cô cứ như vậy ra đi, quên đi những trải nghiệm đau khổ đó là tốt nhất.

Hay là cứu cô, để cô tiếp tục trải qua những điều đó là tốt nhất?

Tần Vũ trong lòng cũng không quyết định được.

Anh không phải Thượng Đế, không có quyền quyết định sinh tử của người khác.

Ai mà biết được, Lương Quỳnh rốt cuộc có muốn được cứu sống hay không?

Những vấn đề này lúc này nghĩ đến đều là vô nghĩa.

Chương 712

Vì căn bản không có câu trả lời.

Cả đường hầm đều trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng đào hầm của Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử là không ngừng nghỉ.

Đột nhiên trong phòng livestream xuất hiện một ID lạ tên là Lão Hải.

Anh ta gửi tin nhắn: 【Các đại lão, tôi là một thương nhân đồ cổ, cái mùi hương mà các vị nói tôi biết một chút!】 Bàn Tử thấy vậy nói một cách hờ hững: "Nói đi!

Bây giờ chúng tôi cũng không có tâm trạng nói chuyện phiếm với ông đâu!" Lão Hải gửi một icon mặt cười tỏ ý đã hiểu, sau đó gửi vài tin nhắn.

Đại khái ý là, khi ông ta thu mua đồ cổ, cũng từng thu được một vài món đồ có mùi hương kỳ lạ.

Hơn nữa cũng liên quan đến Cấm bà, nên muốn nói cho Bàn Tử và những người khác biết.

Theo lời Lão Hải, mùi hương kỳ lạ đó nên là hương Cấm bà.

Hương Cấm bà ở đây không phải là mùi cơ thể, mà là mùi xương của Cấm bà.

Ông ta nói có người sẽ dùng xương của Cấm bà làm hương liệu, chế thành hương đốt.

Tối đi ngủ đốt một nén, đảm bảo có thể có một giấc mơ đẹp.

Bàn Tử đọc đến đây còn thấy ghê tởm.

Nhưng nghĩ lại, kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, ý ông là, mùi hương chúng tôi ngửi thấy, chính là mùi xương của con Cấm bà đó!" "Thật con mẹ nó ghê tởm!" Lão Hải cười cười cũng không nói nhiều nữa, chỉ chia sẻ những gì mình biết với họ.

Nhỡ đâu có ích thì sao?

Mọi người đều là xem livestream, vốn cũng chỉ để giải trí, thấy tình hình của Bàn Tử và những người khác, tự nhiên cũng là biết gì nói nấy.

Bàn Tử thấy thời gian cũng gần đến, liền đi vỗ vỗ Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng cố chấp nữa.

Người đã chết cứng rồi, làm hồi sức tim phổi nữa cũng vô dụng.

Ngô Bất Chính lúc này cả người tuyệt vọng dựa vào vách tường.

Nước mắt không ngừng chảy, cậu vẫn không nói gì, cũng không biết đang nghĩ gì. "Chuẩn bị đi, nhiều nhất mười phút nữa chúng ta có thể ra ngoài!" Phía trước truyền đến giọng của Giải Thiên Linh.

Ngô Bất Chính nghe vậy lẳng lặng đứng dậy lấy dây thừng từ trong ba lô ra, xem ra là định mang Lương Quỳnh ra ngoài. "Thiên Chân cậu đừng quậy nữa, cô ấy chết rồi còn mang theo làm gì!" Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính lại đẩy Bàn Tử ra, không quan tâm gì cứ muốn buộc Lương Quỳnh lại.

Nhưng mặt cậu đầy nước mắt, bất giác dùng tay lau một cái.

Nhưng sau đó cả người cậu liền sững lại. "Thiên Chân?" Bàn Tử nghe vậy cảm thấy không ổn vội hỏi.

Nhưng Ngô Bất Chính căn bản không để ý đến hắn, ngược lại vội giơ tay lên đặt ở chóp mũi ngửi ngửi.

Dường như cảm thấy không đúng, lại kéo cánh tay của Bàn Tử và Tần Vũ qua ngửi.

Nhưng vẫn không đúng.

Cuối cùng cậu nhìn về phía Lương Quỳnh, nhấc tay cô lên.

Đặt ở chóp mũi ngửi một cái, sắc mặt cả người lập tức thay đổi. "Cô ấy... cô ấy sắp biến... biến thành Cấm bà rồi!" Ngô Bất Chính sợ đến mức vội lùi lại mấy bước.

Bàn Tử và Tần Vũ nhìn mà rất không hiểu.

Ngô Bất Chính vội giải thích: "Trên người... trên người cô ấy bắt đầu xuất hiện mùi hương đó rồi!" Bàn Tử và Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, vội cầm lấy cánh tay của Lương Quỳnh ngửi, quả nhiên phát hiện trên người Lương Quỳnh cũng xuất hiện mùi hương đó.

Nhưng rất nhạt, dường như mới bắt đầu. "Không được, tôi phải đưa cô ấy ra ngoài, nếu cô ấy biến thành Cấm bà, các cậu sẽ hoàn toàn hết cứu!" Ngô Bất Chính nói xong định ra tay, nhưng sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó, cả người ngồi phịch xuống đất miệng lẩm bẩm. "Không còn thời gian nữa, không còn thời gian nữa!" "Không còn thời gian nữa!" "Thiên Chân, cái gì không còn thời gian nữa, cậu nói rõ đi!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Tần Vũ thấy vậy tiến lên nắm lấy cổ tay Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng kích động, từ từ nói.

Ngô Bất Chính bị Tần Vũ nắm lấy, cảm xúc hơi dịu lại một chút, nói: "Tôi... tôi hiểu ra rồi!

Cô ấy... cô ấy có thể không phải bị Cấm bà giết!

Chương 713

Cô ấy... cô ấy là bị lời nguyền và viên thuốc giết chết!" "Các cậu có thể cũng sẽ..." Ngô Bất Chính đứt quãng nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Vũ và Bàn Tử lúc này mới hiểu ý của cậu.

Tóc của Cấm bà tuy có thể làm người ta ngạt thở, nhưng lúc nãy thời gian không dài, Bàn Tử dung tích phổi lớn thậm chí còn không hôn mê.

Lương Quỳnh cho dù hôn mê, tiến hành hồi sức tim phổi cũng có khả năng rất lớn cứu được.

Nhưng cô không có bất kỳ phản ứng nào, điều này rõ ràng là không bình thường.

Lời giải thích duy nhất chính là, cô có thể đã đến lúc dầu cạn đèn tắt trước khi bị Cấm bà bắt đi.

Mà có thể giải thích điều này, chính là lời nguyền và viên thuốc kia.

Lời nguyền sẽ dựa vào tuổi thọ của mỗi người mà quyết định thời gian phát bệnh.

Tần Vũ rất rõ, thẻ nhân vật Hồ Tư lệnh thưởng tuổi thọ là năm năm.

Nhưng Lương Quỳnh chỉ nhận được hai năm rưỡi.

Đây có thể chính là vì nguyên nhân của lời nguyền, khiến tuổi thọ của cô rút ngắn đi một nửa.

Mà nếu tác dụng thi hóa của viên thuốc cũng như vậy, và mùi hương chính là khởi đầu của nó.

Vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Lương Quỳnh chỉ có hai năm rưỡi tuổi thọ, đã ăn viên thuốc.

Vì tuổi thọ chỉ có hai năm rưỡi, nên sự thi hóa của viên thuốc cũng bắt đầu bộc phát sớm.

Cộng thêm tác dụng của lời nguyền.

Gần như là cộng hưởng với nhau, dẫn đến tuổi thọ của Lương Quỳnh chưa đến hai năm.

Trực tiếp bắt đầu thi hóa, biến thành Cấm bà.

Nói cho cùng vẫn là tuổi thọ quá ngắn.

Nên lời nguyền và sự thi hóa của viên thuốc đã bộc phát sớm.

Mà Bàn Tử và Tần Vũ vì tuổi thọ còn dài, nên có thể hiệu quả của cả hai còn chưa rõ ràng.

Nhưng theo tình hình hiện tại, nếu thật sự là như vậy, thì người tiếp theo xảy ra chuyện chính là Bàn Tử.

Sau đó là Tần Vũ.

Nhưng khi nào họ xảy ra chuyện, vẫn chưa rõ, nhưng e rằng thời gian cũng sẽ không quá lâu.

Tư duy Tà Đế của Ngô Bất Chính rất lợi hại.

Chỉ tiếc là đến bây giờ mới nghĩ ra những điều này.

Đã có vẻ hơi muộn rồi.

Ngô Bất Chính không muốn từ bỏ, nói: "Chúng ta có lẽ vẫn còn cơ hội, chỉ cần trước khi Lương Quỳnh hoàn toàn biến thành Cấm bà, đưa cô ấy đến di tích tiền kiếp của Ma quốc, chúng ta có lẽ vẫn còn cơ hội!" Bàn Tử nghe vậy quát lên: "Thiên Chân, cậu tỉnh lại đi!

Cô ấy chết rồi, tìm được thì có tác dụng gì!" "Hơn nữa tình hình của cô ấy, e rằng chưa đến ba ngày đã biến thành Cấm bà rồi!" "Ba ngày chúng ta còn chưa vào được sa mạc!" "Tôi biết cậu không nỡ bỏ tôi và Tiểu ca, nhưng đây là số mệnh của chúng tôi, cậu càng như vậy, làm anh em càng thấy trong lòng khó chịu hiểu không!" "Nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn các cậu đi chết, mà tôi không làm được gì cả!" Ngô Bất Chính giận dữ nói.

Nói xong nước mắt cậu liền chảy xuống. "Tôi không muốn nhìn các cậu chết trước mặt tôi, giống như lúc xuống mộ vậy, các cậu không có ở đây tôi sợ hãi, các cậu có biết không!" Nhưng đối với sự bất mãn của hắn, mọi người coi như không thấy, dù sao thì hắn ta oán thán cũng không phải lần một lần hai rồi.

Chỉ là thiếu người thương thôi, quay về tìm một tiệm gội đầu dưỡng sinh chơi một ngày là tự nhiên hết chuyện.

Sự trở lại của Tần Vũ khiến Ngô Bất Chính và những người khác như nuốt được một viên thuốc an thần, không còn căng thẳng như trước nữa.

Tuy nhiên, trong lòng mọi người vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, lại còn có chút hỗn loạn.

Ngô Bất Chính lên tiếng trước. "Tiểu ca đã về rồi, vậy thì rất nhiều vấn đề cũng sẽ được giải quyết!" "Chúng ta hãy nói về vấn đề đầu tiên, vấn đề hoa văn trên chiếc hộp gỗ này!" Nói xong, Ngô Bất Chính nhìn mọi người, trong lòng ai cũng đã hiểu rõ.

Trên hộp gỗ điêu khắc hình bốn người mở hộp, thế nhưng tính cả Tần Vũ thì bọn họ có tới sáu người.

Cho dù Tiểu Ngải đã chết không tính, thì vẫn còn năm người.

Điều này rõ ràng không khớp với lời tiên tri.

Ngô Bất Chính nêu ra vấn đề, rồi tự mình đưa ra câu trả lời.

Hắn nói: "Chúng ta tạm thời lấy tiên đề là lời tiên tri vô cùng chính xác, vậy thì lời giải thích duy nhất chính là, chiếc hộp gỗ được mở ra trước khi Tiểu ca bị phát hiện!" "Lúc đó, chúng ta đúng là bốn người, cho nên lời tiên tri là thật!" Bàn Tử nghe vậy liền xen vào. "Thiên Chân, cậu không thể lần nào cũng xây dựng suy đoán trên tiền đề phỏng đoán được, lỡ như lời tiên tri thật sự sai thì sao?" Ngô Bất Chính lắc đầu. "Tử Bàn Tử cậu đừng có cãi bướng, đã là suy đoán thì tất nhiên phải có một tiền đề!" "Nếu bây giờ chúng ta đều không tin vào nhà tiên tri nữa, vậy cậu thử chỉ ra một con đường có thể thoát ra ngoài xem!" Bàn Tử bị nói cho cứng họng.

Quả thật, bây giờ bọn họ muốn ra ngoài, chỉ có thể nghĩ cách tìm ra gợi ý mà nhà tiên tri đưa ra trên chiếc hộp gỗ, chính là con đường rời đi đó.

Nếu như ngay cả nhà tiên tri còn không tin, thì con đường đó tự nhiên cũng chỉ là chuyện hão huyền.

Chương 714

"Cậu nói tiếp đi!" Lương Quỳnh nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói. "Nếu lấy tiền đề là lời tiên tri rất chính xác, vậy thì bây giờ chúng ta đã có thể coi là an toàn vượt qua giai đoạn hộp gỗ này, tiếp theo phải xem trên cuộn da dê này rốt cuộc ghi lại nội dung gì!" "Còn vấn đề tiếp theo, chính là làm sao cậu biết chúng ta vẫn còn bị ảnh hưởng bởi Thi hương ma dụ?" "Và cả chuyện cậu rơi xuống Vô để quỷ động rốt cuộc đã trải qua những gì!" "Bên dưới đó có thứ gì?" Ngô Bất Chính hỏi một lèo rất nhiều vấn đề.

Bàn Tử và những người khác cũng đều nhìn về phía Tần Vũ, nói thật trong lòng họ cũng rất tò mò.

Nhưng Tần Vũ dường như vẫn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Anh nhìn vào phòng livestream, phát hiện lúc này trong phòng cũng có không ít câu hỏi.

Rất nhiều cư dân mạng thi nhau bình luận. 【Tiểu ca, có rảnh thì xem câu hỏi của chúng tôi với!】【Đúng đó, tại sao tôi thấy trên hộp gỗ vẫn là hai bức tranh không có gì thay đổi vậy!】【Đúng đúng, tôi cũng vậy, mọi người có thấy hoa văn trên hộp gỗ thay đổi không?】【Không biết nữa, tôi thấy vẫn y như cũ mà!】【Nhìn dáng vẻ của Tiểu ca và mọi người, hình như đã thay đổi rồi, chẳng lẽ chúng ta cũng bị trúng ảo giác?】Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lúc này số người xem livestream đã lên tới hàng trăm triệu.

Nếu tất cả bọn họ đều trúng ảo giác, thì sẽ rất nguy hiểm.

Tần Vũ bình thản nói: "Tự tát cho mình một cái là được!" Người trong phòng livestream không có Bắc Đế Huyền Châu, tự tát một cái đương nhiên là tiện nhất.

Nhưng mọi người đều đến đây để xem livestream, mẹ nó chưa từng nghe nói xem chương trình livestream nào mà lại cần phải tự tát mình một cái.

Nếu thật sự có chương trình như vậy, thì cũng quá tốn khán giả rồi.

Thấy người trong phòng livestream có chút do dự, Ngô Bất Chính lên tiếng. "Thi hương ma dụ này, có lẽ là dựa vào mùi hương và màu sắc sặc sỡ của đóa hoa để mê hoặc người khác!" "Các bạn không ở đây, có thể chỉ bị màu sắc mê hoặc thôi, tát không cần quá mạnh đâu!

Thử xem đi." "Nếu không cứ mãi trong ảo giác, tôi sợ các bạn sẽ làm ra hành động nguy hiểm nào đó!" Nghe hắn nói vậy, người trong phòng livestream cuối cùng cũng ra tay, bọn họ cũng sợ ảo giác này quá lợi hại, lỡ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa tự mình tát mình một cái, cũng chẳng sao, dù sao cũng không phải người khác đánh mình.

Huống chi lúc này hầu hết người xem livestream đều phải làm như vậy, tự nhiên cũng chẳng có gì phải do dự nữa.

Mọi người đều tự tát mình một cái, rồi nhìn lại nội dung trên hộp gỗ, quả nhiên đã thấy sự thay đổi.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy rất kích thích, như thể chính mình đang có mặt tại hiện trường vậy.

Về chuyện này, rất nhanh cũng có chuyên gia tâm thần liên quan đứng ra giải thích.

Nói rằng ảo giác này thực ra là do màu sắc của đóa hoa Thi hương ma dụ quá sặc sỡ, khiến cho dây thần kinh não của người nhìn thấy xuất hiện một số dị thường.

Chúng ta không có mặt tại hiện trường, nhiều nhất là vài ngày sau sẽ không sao!

Lời giải thích của chuyên gia không thu hút được nhiều sự chú ý.

Qua bao nhiêu kỳ chương trình, mọi người đã hình thành một nhận thức chung.

Thay vì nghe chuyên gia giải thích nửa vời, thà trực tiếp hỏi Tiểu ca còn hơn.

Dường như vị Tiểu ca này ngoài tên lửa đạn đạo ra thì không có gì là không biết.

Bàn Tử có chút tò mò, cũng hỏi. "Tiểu ca, rốt cuộc cậu đã gặp phải thứ gì ở dưới đó?" Tần Vũ thấy Lương Quỳnh đang chăm chú xem cuộn da dê, e là còn cần một chút thời gian nữa mới hiểu được nội dung trên đó.

Vì vậy anh bèn kể sơ qua về trải nghiệm của mình ở bên dưới.

Thì ra, Tần Vũ không hề rơi thẳng xuống Vô để quỷ động.

Cú nhảy của anh trên quan tài tuy không nắm được phi hổ trảo, nhưng góc độ vẫn là hướng xuống chéo.

Cho nên sau khi rơi xuống khoảng hai ba mươi mét, anh đã bám được vào vách đá của Vô để quỷ động.

Nhưng lực rơi này vẫn khiến anh bị thương một chút.

Anh chỉ đơn giản điều chỉnh lại, rồi bắt đầu trèo lên.

Sau đó liền nhìn thấy phi hổ trảo của Bàn Tử đang treo lơ lửng trên vách đá.

Anh lợi dụng phi hổ trảo để trèo lên con đường trên vách đá.

Thế nhưng lúc lên đến nơi, Bàn Tử và mọi người đã lùi vào trong khe nứt, Lương Quỳnh còn không biết vì sao lại làm sập lối vào.

Tần Vũ chạy tới xem, lối vào đã sập hoàn toàn.

Nhưng lúc này gần đó cũng xuất hiện những khe nứt khác.

Không còn cách nào khác, anh đành tùy tiện tìm một khe nứt chui vào.

Chỉ là suốt quãng đường đi, khắp người đều là vết xước, vô cùng thảm thương.

Rõ ràng con đường anh chọn không dễ đi bằng của Ngô Bất Chính và những người khác.

Hơn nữa con đường của anh lại đi thẳng xuống dưới, lúc giao nhau cuối cùng thì lại chạy đến bên dưới mọi người.

Phòng livestream của anh đã bị hỏng lúc rơi xuống Vô để quỷ động.

Cũng không thể liên lạc được với mọi người.

Chương 715

Chỉ có thể nghĩ cách đào ra một khe nứt để nhắc nhở họ.

Ở bên dưới có thể nghe được cuộc nói chuyện của Ngô Bất Chính và những người khác, cho nên anh mới biết thì ra bọn họ đã nhìn thấy vô số con nhục lựu hắc xà.

Lúc này kể lại chuyện này, đối chiếu lại, bọn họ liền phát hiện ra vấn đề.

Thì ra Tần Vũ căn bản không hề nhìn thấy nhục lựu hắc xà.

Chỉ nhìn thấy không ít nhục lựu hắc xà ở lối ra trên bệ đá.

Toàn bộ Vô để quỷ động căn bản không có con rắn đen nào chui ra.

Ngô Bất Chính nghe đến đây, sắc mặt rất khó coi, nói: "Mẹ nó, thì ra tất cả đều là do Thi hương ma dụ giở trò, nó đang dẫn dụ chúng ta vào khe nứt, sau đó tự chôn sống mình!" "Đúng là đủ ác độc, nhưng có lẽ nó không ngờ được bên trong này lại có sự tồn tại của nhà tiên tri!" "Chờ sau khi nó phát hiện ra, mới bất đắc dĩ thay đổi nội dung bức bích họa, để dẫn dụ chúng ta tự tàn sát lẫn nhau!" Phân tích sự việc đến đây, về cơ bản cũng đã rõ ràng minh bạch.

Lời nguyền cũng đã được giải trừ, lúc này ý nghĩ duy nhất trong lòng mọi người, chính là làm sao để sống sót ra ngoài.

Thế là mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía Lương Quỳnh.

Bây giờ chỉ còn trông chờ cô có thể xem được bao nhiêu nội dung từ cuộn da dê.

Mọi người đều không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Mà Lương Quỳnh cũng không để mọi người phải đợi lâu, một lát sau liền lên tiếng. "Xem ra những suy đoán của chúng ta đều đúng cả!" "Nội dung ghi trên cuộn da dê này, rất nhiều!" "Nhưng có một điểm có thể khẳng định, bộ lạc của nhà tiên tri này, ở trên Trái Đất còn sớm hơn cả Tinh Tuyệt Cổ Quốc!" Lương Quỳnh nói rồi kể sơ qua nội dung trên đó cho mọi người nghe.

Trước đó mọi người đã đoán được rất nhiều điều.

Sau lời giải thích lần này của Lương Quỳnh, toàn bộ tuyến câu chuyện cũng bắt đầu trở nên rõ ràng.

Thì ra, năm đó có bốn bộ lạc sinh sống trên núi Trát Cách Lạp Mã, họ cũng là lứa cư dân bản địa sớm nhất ở đây.

Bỗng một ngày nọ có động đất, Vô để quỷ động này xuất hiện gần nơi họ sinh sống.

Bốn bộ lạc liền chọn ra thủ lĩnh của mình, muốn thăm dò xem rốt cuộc bên trong quỷ động có gì.

Chỉ tiếc là những người đi vào, không một ai trở ra.

Cuối cùng nhà tiên tri cho người làm một con mắt bằng ngọc thạch, muốn nhìn rõ tình hình bên trong quỷ động.

Kết quả không ngờ lại gây ra tai họa, lời nguyền giáng xuống.

Trong tộc bắt đầu có người lần lượt chết đi, đồng thời còn xuất hiện loại nhục lựu quái xà kia.

Bốn tộc người bị buộc phải di dời.

Phần lớn đều hòa nhập vào nền văn minh Hán tộc của Thăng Long.

Chỉ có một số rất ít lưu lạc tha hương.

Tiền thân của Ma quốc cũng chính là những người trong các bộ tộc di cư này.

Trước khi các bộ tộc này di cư, nhà tiên tri đã chết.

Lúc đó con trai ông kế thừa năng lực tiên tri, đã dự đoán được chuyện tương lai.

Cậu ta nói mình muốn ở lại đây, Vô để quỷ động cuối cùng sẽ có một ngày bị đóng lại.

Và cậu ta phải ở lại để chỉ cho hậu duệ của mình một con đường thoát thân.

Lương Quỳnh nói đến đây, vẻ mặt rõ ràng trở nên căng thẳng, cô nói: "Nhà tiên tri nói, sự nứt vỡ của núi sẽ tạo ra một con đường có thể rời đi!" "Nhưng cuộn da dê tuyệt đối không được rơi xuống đất, nếu không đến lúc đó bão cát sẽ nhấn chìm toàn bộ cổ thành!" "Khi đó Vô để quỷ động sẽ bị chôn vùi hoàn toàn, cho đến tận cùng của thời gian!" Mọi người nghe đến đây, nhìn cuộn da dê trong tay Lương Quỳnh ánh mắt không khỏi thay đổi.

May mà lúc trước cuộn da dê không rơi xuống đất, nếu không lúc này e rằng bọn họ đã bị chôn sống rồi.

Bàn Tử vội vàng tiến lên lấy cuộn da dê, sau đó ra hiệu cho Ngô Bất Chính cất vào túi.

Thứ này cứ cất vào túi cho an toàn.

Lương Quỳnh cũng không có ý kiến.

Bàn Tử nói: "Bây giờ mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi, vậy thì vấn đề đến đây, lối ra ở đâu?

Thằng nhóc tiên tri chém gió thì hay đấy, nhưng lối ra ở đâu cơ chứ?" Mọi người nghe vậy đều có chút bất đắc dĩ, nếu có thể nhìn thấy lối ra, bọn họ cũng không đến nỗi bị kẹt ở đây lâu như vậy.

Thế nhưng, dường như để chứng minh sự lợi hại của nhà tiên tri.

Lời của Bàn Tử vừa dứt, bỗng nhiên cả ngọn núi lại một lần nữa rung chuyển.

Rõ ràng sự rung chấn tích tụ bên trong ngọn núi này lại một lần nữa tăng cường.

Toàn bộ ngọn núi Trát Cách Lạp Mã nứt ra cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Ngọn núi khổng lồ rung lắc, khiến cho cả khe nứt trở nên cực kỳ bất ổn.

Bàn Tử bám chặt vào vách đá bên cạnh, bỗng nhiên nhìn thấy trong lúc ngọn núi rung chuyển, bên trong hang động mà họ đang ở lại xuất hiện ba khe nứt. "Ây da!

Ba khe nứt, mẹ nó sao lối ra lại có ba cái, thằng nhóc tiên tri này cũng ham chơi quá rồi!" "Đang yên đang lành tìm một thằng nhóc làm tiên tri, chúng ta sắp bị nó hại chết cả lũ rồi!" Lúc này Tần Vũ và những người khác cũng nhìn thấy ba lối ra này, Ngô Bất Chính hét lên. "Đừng hoảng, nhà tiên tri đã chỉ đường cho chúng ta rồi!" Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn sang, chỉ thấy hài cốt của nhà tiên tri lại rơi từ trên ghế đá xuống, một bàn tay trong đó ngón tay đang chỉ thẳng về phía con đường bên trái.

Chương 716

Tần Vũ tiến lên kiểm tra, phát hiện có gió thổi vào, hẳn là thông với bên ngoài.

Lập tức cũng không dám trì hoãn nữa, cúi đầu chào nhà tiên tri một cái, xem như cảm tạ ơn đức lớn lao của ông.

Sau đó Bàn Tử liền cõng Tần Vũ lên, tình trạng của Tần Vũ không được tốt lắm.

Còn Ngô Bất Chính thì tát một cái vào mặt Cam Hạo Bạch, đánh thức hắn ta dậy.

Cam Hạo Bạch vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác, nhưng dường như đã không sao rồi.

Ngô Bất Chính gọi hắn ta mau đi, sau đó dùng dây thừng buộc thi thể của Tiểu Ngải vào lưng mình, chuẩn bị đưa cô ấy ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi. "Thiên Chân, mẹ nó cậu điên rồi à, lúc nào rồi mà còn lo cho một người chết!" "Vừa rồi cô ta suýt nữa hại chết chúng ta đấy!" Ngô Bất Chính nói: "Cũng không thể bỏ cô ấy một mình ở đây được, như vậy thảm quá!" "Cô ấy cũng là người có số phận khổ cực, có thể đưa ra ngoài chôn cất trong sa mạc cũng tốt mà!" "Mẹ cậu!

Cái tính thánh mẫu này bao giờ mới sửa được đây, mẹ nó đây là cổ mộ, chứ có phải đi du lịch đâu!" Bàn Tử tức không chịu nổi, nhưng hắn cũng biết tính của Ngô Bất Chính, nói nhiều vô ích.

Lập tức liền giục mọi người nhanh chóng lên đường.

Mọi người men theo con đường bên trái mà nhà tiên tri đã chỉ, cứ thế chui vào.

Chỉ chạy được mười mấy phút.

Bỗng nhiên liền nhìn thấy bầu trời bên ngoài, lúc này không ngờ trời đã sáng rồi.

Mà nơi họ đang ở, chính là bên trong ngọn núi Trát Cách Lạp Mã.

Dưới chân toàn là đá vụn, bước lên chạy hai bước lại trượt xuống một bước, vô cùng gian nan.

Mắt thấy đã đến trước một vách đá dựng đứng, vách đá cao cũng chỉ khoảng bốn năm mét.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đặt mình xuống, đưa phi hổ trảo cho hắn.

Chiếc phi hổ trảo này chính là cái mà Lương Quỳnh đã lấy ra trước đó.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, trực tiếp ném phi hổ trảo lên trên.

Phi hổ trảo bám chặt vào một tảng đá.

Bàn Tử ra hiệu cho Tần Vũ lên trước.

Tần Vũ rất rõ tình trạng của mình bây giờ lên đó cũng không giúp được gì, lúc này Ngô Bất Chính cõng Tiểu Ngải đã tụt lại phía sau, liền nói: "Cậu lên trước đi!

Nếu không tất cả đều không đi được!" Bàn Tử hiểu ý, lập tức không nói nhảm nữa, tuy hắn nặng cân, nhưng sức lực cũng không phải dạng vừa.

Lý Nguyên Bá thời xưa cũng chỉ đến thế.

Bàn Tử thử sợi dây thừng thấy khá chắc chắn, liền trèo lên.

Có hắn ở trên hỗ trợ, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Lương Quỳnh là người thứ hai lên, Bàn Tử một tay nắm lấy cổ tay cô, giống như xách một con gà con kéo cô lên.

Sau đó là Tần Vũ.

Tiếp theo là Cam Hạo Bạch.

Đợi Cam Hạo Bạch lên xong, Ngô Bất Chính cũng cõng Tiểu Ngải đến gần.

Bàn Tử thấy hắn di chuyển khó khăn liền hét lên. "Thiên Chân, mẹ nó lúc này rồi thì đừng có phát lòng từ bi nữa!" "Mau ném cô ta đi, nếu không cậu không lên được đâu!" Ngô Bất Chính cắn răng không chịu bỏ Tiểu Ngải xuống, nắm lấy sợi dây thừng thử một chút.

Nhưng hắn vẫn đánh giá quá cao thân thủ của mình.

Một mình hắn nắm dây thừng đã rất miễn cưỡng, huống chi còn cõng thêm một người chết.

Nặng trịch, trèo lên được một mét thì rơi xuống mất sáu mươi phân.

Căn bản không lên được.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền nảy ra một ý, lại buộc sợi dây thừng vào eo mình, ra hiệu cho Bàn Tử mau kéo.

Lúc này ngọn núi phía sau đã bắt đầu sụp đổ.

Mặt đất dưới chân e rằng chưa đầy một phút nữa cũng sẽ sụp xuống.

Bàn Tử cũng không có thời gian khuyên bảo nữa.

Nắm lấy sợi dây thừng liền kéo lên.

Lương Quỳnh và Tần Vũ cùng Cam Hạo Bạch ở bên cạnh giúp sức.

Nhưng bọn họ cũng không dám dùng sức quá lớn.

Sợi dây thừng này rất có thể sẽ bị đá mài đứt bất cứ lúc nào.

Ngô Bất Chính thấy mình mãi không lên được, cũng sốt ruột.

Trong lòng tự nhủ.

Chương 717

"Mình thật sự sức lực có hạn, đồng chí Tiểu Ngải rất tiếc, cậu đừng trách mình là được!" Nói xong Ngô Bất Chính liền cởi sợi dây thừng đang buộc vào người cô ta.

Lập tức cảm thấy trên người nhẹ bẫng.

Thế nhưng ai ngờ được khoảnh khắc tiếp theo, bỗng nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy gáy mình lạnh buốt.

Lập tức cảm giác một bàn tay lạnh như băng đang siết lấy cổ mình.

Đồng thời ba lô của mình dường như cũng bị ai đó tóm lấy.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Tiểu Ngải đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc, trắng đến rợn người.

Cùng lúc đó, một giọng nữ thê lương vang lên. "Đừng bỏ tôi!

Đừng bỏ tôi!" Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử đột nhiên cũng im lặng.

Dường như cũng bị cuộc nói chuyện của bọn họ chạm đến điểm yếu trong lòng.

Lúc này, toàn bộ phòng livestream im phăng phắc.

Mọi người trong lòng đều rất ngưỡng mộ tình anh em này.

Tục ngữ nói hay, nữ vì tri kỷ mà làm đẹp, nam vì bạn tâm giao mà dũng cảm.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, lời không hợp nhau nửa câu cũng

nhiều.

Đời người có được một hai người anh em thật lòng đã là đủ rồi.

Ai lại có thể trơ mắt nhìn anh em đại nạn sắp đến mà vẫn giữ được một trái tim bình thường chứ.

Trong phòng livestream, nhân tài xuất hiện lớp lớp, bỗng không biết ai đã gửi một dòng bình luận. 【Tình và nghĩa】 Sau đó một người khác theo sau. 【Đáng ngàn vàng】 Lập tức toàn bộ phòng livestream như biến thành một buổi hòa nhạc, từng dòng bình luận nối đuôi nhau xuất hiện. 【Lên núi đao, xuống địa ngục có gì hối tiếc】【Máu lệ vì tình rơi, đến chết không hối hận, có ai dám hỏi qua?】 Bàn Tử nhìn thấy những dòng bình luận này liền không nhịn được cười, nhưng là nụ cười mang theo nước mắt.

Ngô Bất Chính cũng cười, nhưng hắn không dừng tay, vẫn muốn đưa Lương Quỳnh ra ngoài.

Hắn nói: "Không thử thì thật sự cái gì cũng không còn, nếu thật sự không còn cơ hội, tôi hy vọng trước khi hoàn toàn hết cơ hội, tôi vẫn đang trên con đường nỗ lực!" "Tương lai nếu các cậu thật sự phải đi, tôi sẽ không làm người cuối cùng!" Tần Vũ một tay nắm lấy cổ tay Ngô Bất Chính, nhàn nhạt nói: "Cậu không được chết trước mặt tôi!" "Hơn nữa cũng không phải thật sự không còn cơ hội!" Tần Vũ nói rồi đặt Lương Quỳnh xuống đất.

Sau đó rút con dao găm ở chân ra, rạch một đường trên mu bàn tay mình.

Lập tức từng giọt máu tươi trào ra.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn Tần Vũ không hiểu anh định làm gì.

Tần Vũ cũng không giải thích, chỉ mở miệng Lương Quỳnh ra, nhỏ máu tươi của mình vào miệng cô.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn mà ngây người.

Nhưng chỉ có Tần Vũ biết.

Đây chỉ là một cái cớ, mà việc anh thật sự muốn làm, là ở trong lòng.

Vẫn là câu nói đó, anh sẽ không nhìn Ngô Bất Chính chết trước mặt mình, nếu vì tuổi thọ của mình ngắn, mà phải để Ngô Bất Chính đi chết cùng mình sớm.

Vậy thì anh thà không tiếc bất cứ giá nào để kéo dài tuổi thọ của mình.

Một giọng nói vang lên trong đầu. 【Tặng thẻ nhân vật!】【Đinh!

Tặng thẻ nhân vật thành công】【Thẻ nhân vật đang liên kết với đồng đội 1%.....100%】【Chúc mừng thẻ nhân vật liên kết thành công, kiểm tra vị trí cổ mộ】【Chúc mừng, thám hiểm cổ mộ hoàn thành, tiến độ kích hoạt huyết mạch thẻ nhân vật đạt 100%】【Chúc mừng đồng đội nhận được toàn bộ năng lực của nhân vật】【30% năng lực nhân vật, cải tạo thể chất hoàn thành, nhận được kinh nghiệm làm việc tại tạp chí địa lý】【50% năng lực nhân vật, một tấm Mạc kim phù gia truyền】【70% năng lực nhân vật, Phi hổ trảo gia truyền, Tinh cương tán】【100% năng lực nhân vật, năng lực cảm nhận của hậu duệ tiên tri】......【Đinh!

Hệ thống phát hiện số lượng đồng đội đạt bốn người, toàn viên tăng 10 năm tuổi thọ】【Đinh!

Số lượng đồng đội đạt bốn người, nhận được một túi quà bí mật cuối cùng của cổ mộ, đã tự động phát】Cùng với giọng nói của hệ thống không ngừng vang lên.

Tần Vũ chỉ cảm thấy một luồng thông tin nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Chỉ lướt qua một chút, anh đã hiểu ra, đó chính là toàn bộ sơ đồ cơ quan của Hải để mộ.

Quả nhiên giống như mình nghĩ.

Túi quà bí mật cuối cùng khi tổ đội bốn người, giải đáp chính là phần khó hiểu nhất của cổ mộ này.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Tần Vũ.

Anh lập tức băng bó vết thương, sau đó ra hiệu cho mọi người nhìn Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử vẫn còn mờ mịt.

Nhưng ngay sau đó bọn họ đã kinh ngạc nhìn thấy.

Chương 718

Lồng ngực của Lương Quỳnh lại đang phập phồng, hơi thở của cô đã được phục hồi.

Ngô Bất Chính trong lòng kinh hãi, vội đưa tay ra sờ.

Lập tức cảm nhận được hơi thở. "Cô ấy sống rồi!" Ngô Bất Chính kích động nói.

Bàn Tử thì như nhìn thấy bảo bối mà nhìn Tần Vũ: "Vãi!

Tiểu ca, mẹ nó rốt cuộc cậu làm thế nào vậy!" "Đợi ra ngoài rồi, Bàn gia tôi mời cậu ăn một set tiết canh vịt, cậu nhất định phải để lại cho Bàn gia chút máu nhé!" "Tương lai nếu tôi có mệnh hệ gì, chỉ trông chờ vào thần huyết của cậu cứu mạng thôi!" Tần Vũ không để ý đến hắn, chỉ có anh mới biết thứ cứu mạng căn bản không phải là máu của mình.

Đó chỉ là để che đậy việc hệ thống tặng thẻ nhân vật mà thôi.

Chỉ là 10 năm tuổi thọ khi tổ đội đồng đội, đến trên người Lương Quỳnh thì còn lại được mấy năm đây?

Anh cũng không biết.

Mùi hương kỳ lạ trên người Lương Quỳnh vẫn còn.

Rõ ràng là không thể đảo ngược được, nhưng quá trình thi hóa thành Cấm bà, có thể sẽ bị kéo dài.

Đây đối với bọn họ đã là kết quả tốt nhất rồi.

Lúc này người trong phòng livestream lại rất bình tĩnh.

Dường như những chuyện như thế này trải qua nhiều rồi, mọi người cũng đã quen.

Chỉ có người trong phòng livestream gửi một câu. 【Mới nhìn chẳng hiểu gì, nhìn lại đã ngáo ngơ, nếu hỏi vì sao, Tiểu ca chính là bí ẩn】【Mẹ nó, toàn thân Tiểu ca đều là báu vật, mẹ nó máu cũng thành thần huyết rồi, người chết cũng cứu sống được】【Haizz, lần này giới khoa học lại có thêm một bí ẩn chưa có lời giải của thế giới】【Haha!

Đề nghị kỳ sau, chuyên nghiên cứu Tần Vũ tiểu ca】Mọi người nói đùa, không khí cũng hòa hoãn hơn không ít.

Mà lúc này phía trước cũng truyền đến giọng của Giải Thiên Linh. "Đạo động thông rồi, mau đi!" Mọi người nghe vậy không nói nhảm, để Bàn Tử cõng Lương Quỳnh, cả đám lập tức bò về phía trước.

Vừa ra khỏi đạo động mọi người mới nhìn thấy.

Đạo động này của bọn họ lại thông thẳng đến gian tai thất mà trước đó họ đã xuống ao nước.

Nhưng là ở độ cao nửa chừng, trước mặt chính là bậc đá.

Mọi người lần lượt đi ra, cũng lười đi xuống nữa, trực tiếp men theo bậc đá quay lại dũng đạo.

Nhưng đến đây, mọi người không thể không nhắc đến tình hình của gian tai thất này.

Ngô Bất Chính nói: "Nơi này biến hóa khôn lường, chúng ta phải làm sao!" Bàn Tử lại cười nói: "Sợ gì, đã đến đây rồi, Thiên vương lão tử đến cũng không sợ!" "Tùy tiện tìm một gian tai thất đi vào, chỉ cần có ao nước, chúng ta trực tiếp lặn xuống chắc chắn có thể ra ngoài!" Tần Vũ trong lòng thực ra đã hiểu rõ nguyên lý hoạt động của những gian tai thất này.

Nhưng lúc này mọi người đã không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Nguyên lý hoạt động gì cũng lười quan tâm, chỉ cần tìm một gian tai thất có ao nước là có thể ra ngoài.

Mọi người men theo dũng đạo tìm kiếm, quả nhiên rất nhanh đã tìm được một gian tai thất.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong quả nhiên có một ao nước.

Hơn nữa điều khiến họ không ngờ tới là, gian tai thất này lại chính là gian tai thất mà Tần Vũ và Bàn Tử xuất hiện đầu tiên.

Tuy trong gian tai thất không còn những thứ như quan tài bằng sứ.

Nhưng hai bộ thiết bị lặn lại đặt bên cạnh ao nước, chính là của bọn họ.

Có hai bộ thiết bị lặn này, bọn họ tuyệt đối có thể bình an ra ngoài.

Lương Quỳnh vẫn còn hôn mê, nhưng hơi thở đã ổn định lại.

Bàn Tử đặt cô sang một bên, chuẩn bị gọi Tần Vũ mặc thiết bị lặn.

Thế nhưng Ngô Bất Chính bỗng nhiên chỉ vào mặt nước nói: "Cấm bà ở dưới nước có thổi bong bóng không?" Câu hỏi này của hắn rất kỳ quặc.

Mọi người nhất thời đều không phản ứng kịp.

Ngô Bất Chính vội chỉ vào mặt nước nói: "Các cậu tự nhìn đi!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, lập tức liền thấy.

Trong ao nước đó lại có từng bong bóng khí nổi lên, hơn nữa còn càng lúc càng lớn.

Rõ ràng là có thứ gì đó sắp chui ra. "Tránh ra!" Tần Vũ hô lên.

Bàn Tử thấy vậy vội đi ôm Lương Quỳnh, vừa ôm lên, trong lòng kêu khổ. "Sao trong ba lô của con nhóc này lại có thêm nhiều đồ sắt thế, nặng trịch!" Hắn đâu biết, những thứ trong ba lô của Lương Quỳnh, chính là phần thưởng mà hệ thống đã cho, phi hổ trảo và tinh cương tán.

Cùng lúc mọi người lùi lại, một khuôn mặt quái dị đầy vảy đã thò ra từ dưới nước.

Lại chính là con Hải hầu tử mà Tần Vũ đã gặp trên thuyền ma!

Tên này cực kỳ thù dai, không ngờ lại theo đến tận đây.

Chương 719

Ngô Bất Chính nghe thấy lời này, đầu óc liền nổ tung.

Gan của hắn vốn không lớn, tuy đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ít nhiều cũng có cải thiện.

Nhưng lúc này nghe một người chết nói chuyện với mình, cảm giác đó cũng đủ lấy mạng. "Tử Bàn Tử sao cậu không mau kéo lên!" Ngô Bất Chính thầm chửi trong lòng.

Cứ kéo dài như vậy nữa, đừng nói là rơi xuống chết, e rằng sợ cũng bị con Tiểu Ngải này dọa chết.

Thế nhưng lúc này Bàn Tử lại kinh hãi hét lên: "Thiên Chân, mẹ nó tôi đã nói đừng mang cô ta theo, cậu cứ khăng khăng mang, cô ta đang mở ba lô của cậu kìa!" Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, vội quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn một cái, tim liền lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy khóa kéo ba lô của mình đã bị mở, cánh tay của Tiểu Ngải đã thò vào trong.

Dường như là muốn lấy cuộn da dê ra.

Hắn nhớ rất rõ, cuộn da dê một khi rơi xuống đất, thì bão cát sẽ nổi lên.

Nhưng lúc này hắn căn bản không thể ngăn cản.

Mắt thấy cuộn da dê sắp bị lấy ra.

Ngay trong tình thế vô cùng nguy cấp này.

Bàn Tử vội gọi Tần Vũ lấy súng, mau bắn Tiểu Ngải rơi xuống.

Nhưng Tần Vũ không giỏi dùng súng.

Lương Quỳnh thấy vậy không nói hai lời, giơ khẩu AK của mình lên nhằm vào sau lưng Ngô Bất Chính bắn một phát.

Lập tức sợi dây thừng buộc hắn và Tiểu Ngải đứt một sợi.

Thân thể Tiểu Ngải lắc lư một trận, nhưng vẫn bị một sợi dây thừng khác buộc lại.

Lương Quỳnh lại bắn thêm một phát nữa.

Ngay khi mọi người cho rằng lần này Tiểu Ngải chắc chắn sẽ rơi xuống, thì sợi dây thừng lại không đứt hoàn toàn.

Vẫn còn một chút nối liền.

Thế nhưng lúc này, Tiểu Ngải đã lấy được cuộn da dê ra.

Thấy tình hình nguy cấp, Tần Vũ trong nháy mắt phi một con dao găm ra.

Con dao găm tức thì cắt đứt sợi dây thừng, kéo theo cả Tiểu Ngải rơi xuống vực sâu bên dưới.

Ngô Bất Chính lập tức thoát khốn, Bàn Tử không dám chậm trễ, ba hai cái đã kéo hắn lên.

Vừa lên đến nơi, Ngô Bất Chính liền ngồi bệt xuống đất, mặt mày trắng bệch.

Bàn Tử còn định nói hắn, nhưng thấy bộ dạng này của hắn, cũng không nỡ mở miệng nữa.

Chỉ vỗ vỗ vai hắn nói: "Haizz!

Người hạ mộ không được có lòng nhân từ, trong bút ký của ông nội cậu không nói cho cậu biết sao?" "Suýt nữa cậu đã bị cô ta hại chết rồi!" "Được rồi, bây giờ không phải lúc nói chuyện, mau đi!" Lương Quỳnh thúc giục.

Mọi người lúc này mới nhớ ra, cuộn da dê cũng đã rơi xuống cùng Tiểu Ngải.

E rằng trận bão cát này cũng sắp nổi lên rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay lúc họ đang nói chuyện, gió lớn xung quanh đã bắt đầu thổi lên.

Bầu trời vốn trong xanh, trong nháy mắt đã bị một lớp mây đen bao phủ.

Mọi người biết, đó không phải là mây đen, mà là cát vàng bị cuốn lên, đã bắt đầu cuồn cuộn kéo đến.

Hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, lát nữa trận bão cát sẽ lớn đến mức nào, mọi người cũng không dám tưởng tượng. "Mau đi!" Bàn Tử ở phía trước gọi.

Một lát sau họ từ trên núi lao xuống, không ngờ lại phát hiện mình đã ở bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mà Mãn đại gia đang sắp xếp đội lạc đà, dường như thấy tình hình không ổn định bỏ chạy. "Lão già, mẹ nó tín ngưỡng của ông đâu?

Lại định bỏ rơi chúng tôi!" Bàn Tử thấy vậy hét lên, đồng thời giơ tay bắn một phát lên trời.

Mãn đại gia bị dọa giật mình, quay đầu thấy Bàn Tử và mọi người liền vội vàng hô: "Hồ đại gia có thể làm chứng mà!

Tôi tuyệt đối không có ý định bỏ rơi các vị đâu mà!" "Đừng nói nhảm nữa, mau đi!" Ngô Bất Chính gọi, sau đó một nhóm người vội vàng chạy về phía đội lạc đà.

Gió cát xung quanh đã càng lúc càng lớn.

Mãn đại gia không dám chậm trễ, quất một roi vào mông con lạc đà đi đầu.

Lập tức cả đội lạc đà chở người bắt đầu phi nước đại trên sa mạc.

Thức ăn của họ về cơ bản đã hết, nên trên đường về lạc đà cũng không phải mang vác nhiều.

Chương 720

Phần lớn đều là nước.

Tuy không có thức ăn, nhưng nước đủ thì cũng có thể cầm cự được vài ngày.Cùng lắm thì giết một con lạc đà, cũng có thể sống sót qua được.

Đội lạc đà rất nhanh đã đưa mọi người thoát khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mà trận bão cát này đến rất kỳ lạ, lại chỉ có ở xung quanh Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ba giờ sau, mọi người đã thoát khỏi vòng bão cát, quay đầu nhìn lại đều ngây người.

Chỉ thấy toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành đã hoàn toàn bị cát vàng chôn vùi.

Sa mạc mênh mông muốn tìm được một tòa cổ thành, nói dễ hơn làm.

Có lẽ thật sự sẽ như lời ghi chép trên cuộn da dê của nhà tiên tri.

Lần này Tinh Tuyệt Cổ Thành bị chôn vùi, có thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.

Cho đến tận cùng của thời gian.

Đường về, không khí tốt hơn nhiều so với lúc đến.

Tục ngữ nói hay, lên núi dễ xuống núi khó, có lẽ cũng là đạo lý này.

Mọi người đều kiểm tra lại dấu hình con mắt trên người mình.

Con mắt đã biến thành màu xám đen, và mắt cũng đã nhắm lại.

Rõ ràng lời nguyền này thật sự đã bị hóa giải.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không khỏi cảm khái.

Cả chặng đường này, chính là vì ngày hôm nay.

May mà bọn họ đều đã làm được.

Chỉ là rốt cuộc nên nói là may mắn hay xui xẻo đây?

Vấn đề con mắt đã giải quyết, nhưng còn dược hoàn thì sao?

Thứ đó cũng không biết là gì, cho đến bây giờ bọn họ vẫn còn ngơ ngác, hoàn toàn không biết thứ đó rốt cuộc có tác dụng gì. 【Đinh!】 Bỗng nhiên, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu rằng chắc chắn là phần thưởng cho việc bốn người cùng nhau thám mộ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ cùng bốn đồng đội hoàn thành thám mộ, nhận được phần thưởng 10 năm tuổi thọ】 【Lần này không có tặng thẻ nhân vật】 【Số người trong đội đạt bốn người, thưởng một túi quà lớn của cổ mộ!】 Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, Tần Vũ không tặng thẻ nhân vật.

Cho nên bọn họ cũng chỉ nhận được phần thưởng tuổi thọ và túi quà lớn.

Về nội dung của túi quà lớn này, Tần Vũ cũng không cần xem.

Chẳng qua cũng chỉ là về bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ là bí mật này anh đã không còn quan tâm nữa.

Hơn nữa cho dù có xem, có lẽ cũng liên quan đến nhà tiên tri.

Quả nhiên, sau khi Tần Vũ nhận, liền biết được nội dung bên trong.

Ghi chép chính là chuyện của nhà tiên tri.

Cũng có nghĩa là, nếu bọn họ thoát ra bằng một nơi khác, thì sẽ không phát hiện ra bí mật của nhà tiên tri.

Mà bí mật của nhà tiên tri này, chính là bí mật lớn nhất của cả Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Về phần Tinh Tuyệt nữ vương, cũng như bên trong quỷ động có gì, thực ra đều không còn quan trọng nữa.

Nói trắng ra, đó chính là ảo giác!

Thậm chí có thể ngay cả những người sống ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, bản thân họ cũng đang ở trong một ảo giác khổng lồ.

Những chuyện này sớm đã không thể khảo chứng được nữa.

Sau này cũng không thể tìm lại được, cho nên rốt cuộc cái nào là chân tướng, đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì tất cả những điều này, đều sẽ bị chôn vùi trong cát vàng.

Vào ngày thứ năm trên đường trở về, mọi người cuối cùng cũng đã gặp được trực thăng do tổ chương trình cử đến.

Mãn đại gia một mình quay về di tích Cô Mặc.

Còn Tần Vũ và những người khác thì trực tiếp lên trực thăng, rời khỏi khu vực sa mạc mênh mông.

Về đến nhà đã là hai ngày sau.

Vì chuyện Thi hương ma dụ lần này, đã ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Cho nên họ vừa về, đã bị đưa đến bệnh viện để kiểm tra toàn thân.

Chương 721

Tần Vũ đã không còn nhớ mình còn lại bao nhiêu tuổi thọ nữa.

Nhưng rõ ràng đã vượt quá dự tính của anh.

Hơn nữa những chuyện đang xảy ra bây giờ, rõ ràng còn hấp dẫn hơn cả tuổi thọ.

Dường như việc giải khai lời nguyền trên người mình, cũng như những viên dược hoàn đó rốt cuộc có tác dụng gì, đã trở thành chuyện anh quan tâm nhất!

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có.

Tuổi thọ của mọi người phổ biến tăng lên khoảng sáu bảy năm.

So với mười năm mà hệ thống cho vẫn có chút chênh lệch.

Có lẽ là vì bọn họ đã đến gần Vô để quỷ động, cho nên dẫn đến máu đông nhanh hơn, ở đây đã mất đi rất nhiều tuổi thọ.

Nhưng vấn đề này sau này sẽ không xuất hiện nữa, vì lời nguyền đã được hóa giải.

Sau này cũng chỉ cần cân nhắc chuyện dược hoàn thôi.

Sau khi có báo cáo kiểm tra của Lương Quỳnh, mọi người không còn gặp lại cô nữa.

Bệnh viện nói tình hình của cô rất không tốt, cần điều trị đặc biệt.

Thậm chí cả báo cáo kiểm tra cũng không cho bọn họ xem.

Ngô Bất Chính và những người khác đều biết chuyện về Hải Hầu Tử.

Trước đó cậu ta còn tra tài liệu đưa cho Tần Vũ.

Lúc này thấy Hải Hầu Tử đuổi theo, cũng coi như nằm trong dự liệu.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ tới là, trong lúc vội vàng tản ra, lại không có ai để ý đến thiết bị lặn.

Thiết bị lặn ban đầu của Tần Vũ và Bàn Tử đang ở ngay bên bờ vũng nước.

Con Hải Hầu Tử kia trực tiếp trồi lên từ trong nước, ngay sau đó liền nhảy ra ngoài.

Cũng không biết gã này cố ý hay vô tình, hai cái chân sau thô kệch liền giẫm lên bình dưỡng khí.

Bình dưỡng khí đó vốn là loại xách tay, dưỡng khí không nhiều, tối đa chỉ đủ cho hoạt động dưới nước nửa tiếng.

Vì còn phải đi lên, nên giới hạn cũng chỉ là một tiếng.

Bây giờ bị con Hải Hầu Tử kia giẫm lên, lập tức bị rò khí.

Dưỡng khí bên trong cứ thế bay sạch.

Lần này thì hay rồi, mọi người nhìn mà uất nghẹn.

Vốn dĩ có thể ra ngoài rất dễ dàng.

Giờ thì toi rồi, hai bình dưỡng khí đi tong.

Chỉ còn lại bình dưỡng khí trên người ba người Ngô Bất Chính.

Con đường ra ngoài lại tăng thêm mấy phần khó khăn.

Cho dù hai người họ dùng chung một bình, cũng không đủ.

Ít nhất là không thể ra khỏi vũng nước này được.

Dưới vũng nước còn có mộ đạo dưới nước.

E rằng khi họ rời khỏi mộ đạo dưới nước, ra khỏi rặng san hô thì dưỡng khí cũng đã cạn kiệt.

Mọi người đều hiểu rõ tình hình này, nhưng lúc này căn bản không phải lúc để suy nghĩ chuyện đó.

Bàn Tử đặt Lương Quỳnh sang một bên, liền đi lấy khẩu súng lục xách tay.

Tuy nhiên, anh ta vừa rút súng ra, đã thấy một cảnh tượng khiến mình chết lặng.

Chỉ thấy Tần Vũ đã lao tới bằng một bước dài.

Giây tiếp theo, cả người trực tiếp nhảy lên vai của Hải Hầu Tử.

Lúc này Hải Hầu Tử còn chưa đứng vững, chân nó đang giẫm lên bình dưỡng khí.

Bị Tần Vũ xông tới, nó lập tức ngã về phía vũng nước đằng sau.

Nhưng Tần Vũ căn bản không cho nó thời gian phản ứng.

Eo lập tức dùng sức, hai chân kẹp lấy đầu của Hải Hầu Tử rồi xoay mạnh, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan.

Đầu của con Hải Hầu Tử kia đã bị xoay ngược một trăm tám mươi độ.

Thân hình khổng lồ cứ thế ngã vào trong nước.

Mọi người xem mà ngây cả người.

Mẹ nó, đây chính là miểu sát!

Chương 722

Hải Hầu Tử e là còn chưa kịp phản ứng đã đi đời nhà ma rồi.

Người trong phòng livestream cũng xem mà ngẩn người hồi lâu, cuối cùng có người gửi một câu. 【Mẹ nó, đây là ngàn dặm tặng mạng mà, không biết con Hải Hầu Tử này mò đến làm gì!】【Anh bạn trên lầu nói rồi đó, đến để tặng mạng mà!】【Ha ha!】Phản ứng của mọi người trong phòng livestream khác hẳn, Bàn Tử và những người khác đều ngẩn ra hồi lâu.

Cuối cùng lại đồng loạt giơ ngón tay cái về phía Tần Vũ.

Pha miểu sát này quả thực quá ngầu.

Tần Vũ không để ý đến mọi người, nhanh chóng tiến lên kiểm tra bình dưỡng khí.

Vừa nhìn, lòng cũng lạnh đi một nửa.

Bình dưỡng khí đã hỏng hoàn toàn.

Dưỡng khí cũng đã xì hết ra ngoài.

Hai bộ thiết bị lặn này, rõ ràng là vô dụng rồi. "Lần này phiền phức rồi!

Chúng ta có lẽ phải tìm lối ra khác thôi!" Ngô Bất Chính tiến lên nói.

Giải Thiên Linh bên cạnh cũng nói. "Ba bình dưỡng khí, sáu người, đi từ đây ra ngoài khả năng cao là không được!" "Tốt nhất chúng ta nên tìm được thân tàu, đi ra từ trên đó, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian!" Bàn Tử nghe vậy rất bất đắc dĩ. "Nói thì đơn giản, nhưng đây là mộ thuyền đắm, nếu phá vách thuyền ra, chẳng phải nước sẽ ùa vào hết sao!" "Chúng ta càng không ra được!" Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Họ cũng rất rõ tình hình này.

Nhưng đây đã là cách cuối cùng.

Nếu không tìm được vị trí gần nhất để rời khỏi mộ thuyền đắm, họ đều sẽ bị chết đuối dưới nước.

Mà tình hình của mộ thuyền đắm này cũng rất phức tạp.

Bảo người ở trên xuống đưa bình dưỡng khí.

E là không ai nguyện ý.

Hơn nữa, dù có người muốn đến, ai có thể đảm bảo nơi họ vào, chắc chắn sẽ là nhĩ thất này?

Nếu chạy đến nơi khác, lại gặp nguy hiểm, thì càng phiền phức hơn.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh nhíu mày dường như đang nghĩ cách, liền ra hiệu cho mọi người đừng làm phiền anh.

Vấn đề lớn nhất của họ bây giờ là không hiểu rõ kết cấu của toàn bộ ngôi mộ thuyền đắm.

Nếu có bản vẽ kết cấu hoàn chỉnh, cũng không phải là không tìm được cách ra ngoài.

Mà vấn đề này, đối với Tần Vũ mà nói, không phải là vấn đề.

Vì bản vẽ kết cấu đó, đang ở trong đầu anh.

Nói ra có lẽ cũng là số mệnh.

Tần Vũ đã tặng một thẻ nhân vật cho Lương Quỳnh.

Không chỉ giải quyết được vấn đề tiên tri, mà số lượng đồng đội cũng đã đạt đến bốn người.

Vừa hay nhận được bí mật cuối cùng của ngôi mộ cổ này.

Mà bí mật cuối cùng này chính là bản vẽ kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển này.

Tần Vũ chỉ cần nhìn qua một chút, đã tìm được lộ trình tốt nhất.

Anh gọi mọi người ra khỏi nhĩ thất.

Men theo dũng đạo đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh họ đã thấy một bức tường.

Bức tường này rất dày, hẳn là tương tự với loại đá chặn cửa trong các ngôi mộ cổ trên cạn.

Trừ khi dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không phá được.

Mặc dù họ vẫn còn một ít thuốc nổ xách tay, nhưng một khi phá tung tảng đá chặn cửa này ra, nước bên ngoài chắc chắn cũng sẽ ùa vào.

Đến lúc đó đừng nói là ra ngoài, không bị nước cuốn đi đã là may rồi.

Mọi người nhìn Tần Vũ, không hiểu anh đến đây để làm gì. "Tiểu ca, ở đây có lối ra sao?" Ngô Bất Chính hỏi, cậu tin Tần Vũ sẽ không nghĩ đơn giản là chỉ cần cho nổ tảng đá này là xong.

Quả nhiên, Tần Vũ gật đầu, không nhìn vào tảng đá chặn cửa, mà ở một bên của dũng đạo, dùng hai ngón tay thon dài sờ soạng một lúc.

Cuối cùng dừng lại ở một điểm. "Chỗ này!" anh nói.

Chương 723

Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, cũng hiểu ra, lập tức lấy thuốc nổ xách tay ra.

Mọi người cũng không nhiều lời, cố định thuốc nổ xong, đều nấp đi. "Bùm!" Theo một tiếng nổ lớn, khi mọi người chạy đến xem.

Chỉ thấy cả bức tường đã sụp đổ.

Mà bên trong, lại lộ ra một nhĩ thất ẩn.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc hô. "Ái chà, Tiểu ca, sao anh biết ở đây còn có một cái nhĩ thất vậy!" Mọi người cũng đều không hiểu, Tần Vũ nói. "Thang máy!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, vội nói. "Ý anh là cơ quan thang máy?

Nhưng chúng ta trước đó đã suy đoán rồi, cơ quan thang máy này không đúng!" "Nếu là cơ quan thang máy, vậy thì trên dưới ít nhất phải có nhĩ thất!" "Nhưng dưới vũng nước không có nhĩ thất, trực tiếp thông đến mộ đạo!" Chuyện này, họ trước đó đã bàn qua, cơ quan thang máy chỉ có thể giải quyết phần lớn vấn đề, nhưng không chịu nổi suy xét kỹ!

Không biết lúc này Tần Vũ lại nói đến thang máy là có ý gì.

Tần Vũ lắc đầu nói. "Thang máy nằm ngang!" Mọi người nghe vậy, lập tức đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại.

Thang máy nằm ngang, tức là giữa các nhĩ thất không phải là kết cấu trên dưới, mà là kết cấu trái phải.

Mấy cái nhĩ thất này song song với nhau.

Nếu giải thích như vậy, thì có thể nói thông.

Với kết cấu như vậy, trên dưới đều là nước, đào trộm động cũng không thông đến nước được.

Mà đào về một phía, cuối cùng sẽ thấy một nhĩ thất khác.

Chỉ là bình thường chỉ có một nhĩ thất lộ ra, hai cái khác thậm chí nhiều hơn đều bị ẩn đi.

Cho nên mới xuất hiện tình huống nhĩ thất biến hóa.

Cụ thể thế nào, mọi người cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ.

Lúc này nhĩ thất xuất hiện hẳn là có thể ra ngoài.

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử lập tức bật đèn pin nhảy vào.

Tần Vũ và những người khác còn chưa vào, đã nghe thấy Giải Thiên Linh bên trong hét lên. "Ở đây vậy mà còn có một cỗ quan tài, hơn nữa còn là Tiếu tử quan!" Chuyện của Lương Quỳnh, Tần Vũ và những người khác cũng không thể lo nhiều.

Hơn nữa bệnh viện tự nhiên có lý do của họ, mọi người cũng không phải bác sĩ, chỉ đành bất lực rời đi trước.

Trên đường, Ngô Bất Chính gọi điện cho bác sĩ Hoắc, sau đó ba người liền đến tìm bác sĩ Hoắc một chuyến.

Ở chỗ bác sĩ Hoắc làm lại một lần kiểm tra.

Và kết luận của bác sĩ Hoắc là. "Nguyên tố sắt trong cơ thể các cậu đã bắt đầu ổn định!" "Nhưng tôi phát hiện xương cốt của các cậu đang xảy ra biến hóa!" Nói rồi bác sĩ Hoắc chỉ vào Ngô Bất Chính. "Cậu không sao!

Tôi nói là hai người họ!" "Tôi nghi ngờ, tình hình của Lương Quỳnh có khả năng giống hệt họ!" "Sau khi ăn viên thuốc đó, có thể sẽ... sẽ biến thành Cấm bà!" Bác sĩ Hoắc rất thẳng thắn, không hề che giấu.

Thực ra suy đoán này, ba người họ cũng không phải chưa từng nghĩ đến.

Ban đầu ở trong mộ dưới đáy biển, giáo sư Trần biến thành thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ, rất có thể là vì đã ăn viên thuốc đó.

Chỉ là ông ta đã vào cỗ quan tài kia, nên có thể đã khiến dược hiệu phát tác sớm hơn.

Bác sĩ Hoắc nói. "Tôi có một suy đoán táo bạo, sau khi dược hiệu của loại thuốc này phát huy, có thể có hai kết quả!" "Và nếu cỗ quan tài đó là thiết bị kích hoạt, vậy thì kết quả của giáo sư Trần chính là một trong số đó!" "Còn về một loại kết quả khác, tôi cũng không biết, nhưng dựa vào tình hình của các cậu trong mộ cổ mà xem!" "Kết quả còn lại này, có thể chính là trường sinh!" Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Trường sinh cái con khỉ, Bàn gia tôi không tin có chuyện trường sinh, không thì Tần Thủy Hoàng cũng không chết sớm như vậy!" "Theo tôi thấy, viên thuốc này tám phần là một loại độc dược, chỉ cần chúng ta không đến gần cỗ quan tài ở mộ dưới đáy biển kia thì chắc chắn không sao!" "Cứ ăn cứ uống, chuyện gì cũng đừng để trong lòng, đi thôi, tối nay Bàn gia tôi mời, chúng ta đi ăn thịt cừu xiên nướng!" Mọi người đều bị lời của anh ta chọc cười.

Nhưng con người là vậy, điều chỉnh tốt tâm thái còn hơn bất cứ thứ gì.

Dù sao một lời nguyền đã hành hạ lâu như vậy, muốn giải quyết chuyện viên thuốc, e rằng cũng không phải một hai ngày là làm được.

Thế là dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bàn Tử, tối hôm đó họ liền thẳng tiến đến Lâu Ngoại Lâu, ăn thịt cừu xiên nướng.

Mà sau khi chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành kết thúc.

Thời gian dường như chậm lại.

Ngày hôm sau, Tần Vũ cũng về nhà mình.

Chương 724

Nhìn ngôi nhà trống rỗng, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác xa lạ.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, dường như anh đã quen với cuộc sống trong mộ cổ hơn.

Không phải đang thám hiểm mộ, thì là đang trên đường đi thám hiểm mộ.

Mà Bàn Tử và Ngô Bất Chính dường như cũng giống anh, về đến nhà đều cảm thấy rất trống rỗng.

Con người là vậy, sống những ngày tốt đẹp lâu rồi, lại bắt đầu hoài niệm cuộc sống kích thích trong mộ cổ.

Nhưng Ngô Bất Chính có ý muốn thay đổi những điều này, thế là liền chủ động kéo Bàn Tử và Tần Vũ đi chơi.

Các loại khu du lịch, quán bar, KTV thậm chí cả hộp đêm, nói chung là đủ thứ của thế giới phồn hoa đều chơi qua một lượt.

Dường như muốn để Bàn Tử và Tần Vũ chìm đắm trong đó, không còn suy nghĩ đến chuyện xuống mộ nữa.

Dù sao cuộc sống như vậy cùng lắm cũng chỉ là tốn tiền, nhưng xuống mộ thì là chuyện tốn mạng.

Không chừng lần nào đó thật sự phải bỏ mạng trong đó.

Trước đó đã nói, Tần Vũ là một phú nhị đại.

Không thiếu tiền, cũng không lo về tiền, nói thật anh chưa từng trải qua cuộc sống như thế này.

Kiếp trước là một công nhân khuân vác, làm gì có tiền đến những nơi như vậy.

Mà kiếp này vốn có thể sống như một công tử bột, ngày ngày ăn chơi đàng điếm qua hết một đời.

Nhưng lại dính phải chuyện này.

Nếu không phải chuyện viên thuốc, e rằng Tần Vũ sau khi giải trừ lời nguyền, thật sự sẽ sẵn lòng thử cuộc sống xa hoa mỹ lệ này.

Chỉ tiếc là, đời người không có nếu như.

Anh biết, những ngày như thế này không kéo dài được lâu.

Trừ phi có một ngày anh thật sự không còn vướng bận, không còn ham muốn.

Những ngày như vậy trôi qua gần một tháng.

Ngô Bất Chính thật sự không chịu nổi nữa, tiền của cậu cũng không kham nổi cách tiêu xài này.

Mà Tần Vũ thì như khúc gỗ, cũng không biết chủ động trả tiền, khiến cậu cũng tâm mệt sức kiệt.

Hôm nay, Bàn Tử quay về Phan Gia Viên ở thủ đô, dường như chuẩn bị bán vài món đồ.

Gã này đối với mấy thứ liên quan đến minh khí, tâm tư rất nhiều, cũng không biết có phải đã lén lút mang đồ từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ra không.

Dù sao vừa đến Phan Gia Viên liền tìm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha là một người bạn của anh ta, chuyên làm trong ngành đồ cổ, mắt rất tinh.

Cộng thêm tư tưởng của Ngô Bất Chính đôi lúc vẫn còn hơi bảo thủ, nên chuyện bán đồ này, anh ta vẫn quen tìm Đại Kim Nha.

Vừa đến trước cửa hàng của Đại Kim Nha, Bàn Tử liền cười nói. "Kim gia, sao rồi!

Nhìn bộ dạng của ông, mấy ngày nay lại không có mối nào à!" Đại Kim Nha ngẩn ra, thấy Bàn Tử lập tức như thấy Thần Tài. "Ối chà chà, tôi nói này Bàn gia, mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được ngài đến, tôi dạo này sắp cạp đất ăn rồi!" "Lần này ngài lại có món đồ tốt nào muốn bán à!" Bàn Tử cười hắc hắc, đưa cho ông ta một miếng vải.

Đại Kim Nha lập tức cười không khép được miệng, nói. "Quy củ cũ quy củ cũ, trừ phần của tôi, tôi chuyển thẳng cho ngài!" Bàn Tử cũng yên tâm, đã hợp tác với ông ta không ít lần, liền gật đầu không nói nhiều.

Đại Kim Nha vội cất đồ đi, sau đó rót cho Bàn Tử một ly nước, nói. "Bàn gia, vẫn quy củ cũ?" Bàn Tử gật đầu.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng không nhiều lời, nói. "Bàn gia nói thật, tôi thấy ý định của ngài không có hy vọng đâu!" "Lão Hồ mất tích bao nhiêu năm rồi, tính ra cũng đã năm năm rồi!" "Lần nào ngài đến cũng bảo tôi giúp hỏi thăm, nhưng Phan Gia Viên chỉ có lớn thế này, ngài nói tôi đi đâu mà tìm!" Bàn Tử nghe vậy không vui. "Phan Gia Viên lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm nữa?

Ông đừng quên, chúng ta chính là quen nhau ở đây!" "Lão Hồ chắc chắn biết, chỉ cần ông ấy còn sống, Bàn gia tôi chắc chắn sẽ ở đây chờ ông ấy!" "Vẫn là câu nói đó, nếu là anh em thực sự, thì không thể từ bỏ!" "Một ngày không tìm được, thì tìm hai ngày, hai ngày không được thì hai năm!" "Tôi nói cho ông biết, dạo này tôi khá bận, nếu ông có tin tức nhất định phải báo cho tôi!" Đại Kim Nha vội gật đầu, sau đó nói. "Bàn gia, tôi hiểu ngài trọng nghĩa khí!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy Lão Hồ có phải đã quên chúng ta rồi không!"

"Ngài đừng vội tức giận, nếu thật sự là như vậy, Lão Hồ tám phần cũng không nhớ Phan Gia Viên nữa!" "Theo tôi thấy, chúng ta vẫn nên tìm đến truyền thông!" "Bây giờ truyền thông phát triển thế nào ngài nói có phải không!" "À đúng rồi, nói đến chuyện này, dạo này tôi có liên hệ với một trạm tự hỗ trợ tìm người mất tích!" "Trên đó có rất nhiều người tìm người thân, hay ngài cũng xem thử?" Đại Kim Nha nói rồi liền lấy điện thoại ra cho Bàn Tử xem.

Bàn Tử nhìn, hầu như tin nào trên đó, Đại Kim Nha đều đã xem qua.

Mà tin mới nhất có lẽ ông ta còn chưa kịp xem.

Chỉ thấy tiêu đề viết. "Tìm người thân!

Chỉ có một tấm ảnh, những chuyện khác đều quên hết rồi!

Ai nhận ra xin liên hệ tôi!" Bàn Tử thấy tiêu đề này thú vị liền nhấn vào.

Chương 725

Rất nhanh một tấm ảnh cũ có vẻ đã nhiều năm hiện ra.

Tuy nhiên khi Bàn Tử nhìn thấy tấm ảnh này, cả người lập tức đầu óc nổ tung. "Vãi!

Lão...

Lão Hồ!

Là Lão Hồ!" Bàn Tử kinh hô.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng vội nhìn, lập tức cả người sững sờ.

Chỉ thấy trên tấm ảnh đó chính là ảnh chụp chung của ba người họ.

Ban đầu khi họ lần đầu gặp nhau ở Phan Gia Viên, vì hợp tính nên đã đi chụp tấm ảnh này.

Kết quả không ngờ lúc này lại xuất hiện trên trang web tìm người thân. "Mẹ nó, chắc chắn là Lão Hồ!

Nhanh!

Nhanh liên hệ đối phương!" Bàn Tử thúc giục. "Tiếu tử quan?

Quan tài đó có tiếng cười à?

Cậu thổi một hơi tôi nghe thử!" Bàn Tử gọi.

Giải Thiên Linh lười để ý anh ta, chỉ đáp lại một câu. "Cút!" Ngô Bất Chính có chút không nhìn nổi nữa, đá vào mông Bàn Tử một cái rồi nói. "Cậu không biết thì đừng có nói bừa được không?

Cái gì mà Tiếu tử quan thì có tiếng cười, thế sao quan tài gỗ nam mộc kim ti không thấy sợi tơ vàng nào!" "Tiếu tử quan này là một loại quan tài rất quỷ dị, giống như quan tài đồng xanh, dùng để khắc chế thi biến!" "Chỉ là tạo hình của Tiếu tử quan rất đặc biệt, nghe nói ván quan tài và quan tài là một thể, dùng gang lỏng đúc thành!" "Chỉ ở phần đầu để lại một khe hở, người ta có thể thò lòng bàn tay vào!" "Lấy được cái gì ra, thì phải xem vận khí!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào Tần Vũ. "Phát Khâu Thần Chỉ của Tiểu ca, thực ra chính là để đối phó với thứ này!" "Nghe nói đây là tuyệt kỹ mà Phát Khâu Trung Lang Tướng đặc biệt luyện tập để đối phó với Tiếu tử quan!" "Hơn nữa thời xưa khi đi lấy đồ trong loại quan tài này, bên cạnh đều sẽ có một cái cẩu đầu trát!" "Chỉ cần cánh tay bị tống tử bên trong tóm được, sẽ lập tức khởi động cơ quan, kéo cẩu đầu trát!" "Cả cánh tay của người đó sẽ bị chặt đứt!

Cái này gọi là chặt tay bảo mệnh!" Bàn Tử nghe mà ngẩn người, nghiến răng nói. "Vậy may mà Tiểu ca không sinh ở thời cổ đại, không thì dù có mọc tám cánh tay cũng không đủ để chặt!" "Tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng này tôi thấy vẫn là bạch tuộc hợp tu luyện hơn, cậu nghĩ mà xem!

Chặt đi một cái còn có thể mọc lại!" "Cút cút!" Ngô Bất Chính lười để ý anh ta.

Ba người thu dọn một chút, do Bàn Tử cõng Lương Quỳnh cũng lần lượt vào trong nhĩ thất.

Người trong phòng livestream lúc này cũng đã thả lỏng, biết rằng họ sắp rời khỏi ngôi mộ dưới đáy biển này.

Một số người cũng bắt đầu dần dần hỏi những vấn đề mà mình quan tâm.

Trong đó có một người hỏi. 【Ngô tiểu ca, cậu biết nhiều như vậy, vậy xin hỏi Phát Khâu Trung Lang Tướng và Phát Khâu Thiên Quan trong ghi chép có gì khác nhau không?】 Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói. "Phát Khâu Trung Lang Tướng thực ra cũng tương tự như Mô Kim Hiệu Úy, đều chú trọng kỹ xảo!

Phát Khâu Trung Lang Tướng không có chuyện phải đeo Mô kim phù!" "Còn về Phát Khâu Thiên Quan, đều có ấn Phát Khâu, tương tự như gương đồng trấn thi!" "Đương nhiên rồi, đây đều là từ bút ký của ông nội tôi, rốt cuộc có thật hay không, có chính xác không tôi không đảm bảo đâu!" "Mọi người nghe cho vui thôi!" Sau đó lại có một người hỏi. 【Vậy các môn phái đạo mộ có những phái nào?

Ở chỗ chúng tôi hình như có một phái gọi là Quan Sơn Thái Bảo cũng là đạo mộ phải không!】 Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười nói. "Về Quan Sơn Thái Bảo tôi thực sự không hiểu nhiều lắm, nhưng nghe nói những người này đều là bán mạng cho hoàng đế thời xưa!" "Thực ra cũng tương tự như Mô Kim Hiệu Úy, chỉ là một bên là thời chiến loạn, một bên là thời thái bình thịnh thế!" "Tôi chỉ biết, Quan Sơn Thái Bảo giỏi thuật 'rắc đậu thành binh', loại kỹ thuật đó cứ như là phép thuật vậy!" "Hậu thế rất khó hiểu rõ chi tiết!" "Nhưng nghe nói, Quan Sơn Thái Bảo đều có một tấm đồng bài, công hiệu tương tự như ấn Phát Khâu!" "Trên đó có khắc mấy chữ lớn, 'Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ'!" "Vẫn là câu nói đó, tôi chỉ là một chủ tiệm nhỏ, những thứ này đều là nghe lỏm, không thể coi là thật, có chỗ sai sót mọi người cười cho qua là được!" Mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Bàn Tử nghe không hiểu cũng lười nghe, anh ta chỉ biết Giải Thiên Linh nói bên dưới có quan tài.

Trong lòng chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện thăng quan phát tài.

Mọi người rất nhanh đã đến trong nhĩ thất này.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy tình hình của nhĩ thất này, đều không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy nhĩ thất này lại là một nhĩ thất hai tầng.

Tức là có hai phòng.

Không giống như nhĩ thất họ gặp trước đó, chỉ có một phòng.

Nơi họ xuất hiện hẳn là phòng bên trong của nhĩ thất này.

Ở giữa đặt một cỗ quan tài khổng lồ, không biết là làm bằng sắt hay đồng xanh.

Nhưng xem ra có vẻ không phải là đồng xanh.

Trên quan tài điêu khắc một cái miệng thú khổng lồ.

Bên trong tối om không thấy gì cả.

Chương 726

Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử không động thủ, rõ ràng không muốn sinh thêm chuyện.

Ngô Bất Chính vội nói. "Cỗ quan tài này chúng ta đừng đụng vào, Lương Quỳnh đã tìm được rồi!" "Hơn nữa tình hình của cô ấy rất không ổn định, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi!" Mọi người tự nhiên không có ý kiến, nhưng Bàn Tử dĩ nhiên là ngoại lệ.

Anh ta cõng Lương Quỳnh nói. "Thiên Chân, gặp quan tài không mở, sau này sẽ hối hận đó!" "Chúng ta là đang cống hiến cho giới khảo cổ đấy, chúng ta chính là đội tiên phong!" "Quan tài này không mở, đồ vật bên trong làm sao để các chuyên gia khảo cổ giám định được!" "Cút!" Ngô Bất Chính mắng, cậu quá hiểu gã béo chết tiệt này rồi.

Chắc chắn là đang nhòm ngó minh khí trong quan tài. "Tử Bàn Tử tôi nói cho cậu biết, cỗ quan tài này trừ phi cậu tìm cái máy cắt sắt đến, không thì chỉ có một cách, là thò bàn tay heo của cậu vào mò!" "Nhưng mò được cái gì, tôi không đảm bảo đâu!" "Nếu cậu nỡ bỏ bàn tay của mình, tôi tự nhiên không có ý kiến, dù sao chúng tôi cũng chỉ là đám quần chúng ăn dưa!" "Hầy, tôi nói này Thiên Chân, cậu đúng là đồ khốn nạn, Bàn gia tôi còn chưa được nắm tay con gái bao giờ!" "Nếu mà gãy ở đây, chẳng phải là tiếc chết đi được!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lười để ý anh ta, đã bắt đầu gọi mọi người phân chia bình dưỡng khí.

Bàn Tử không cam tâm chạy đến bên quan tài, thử giơ tay mấy lần, cuối cùng cũng không dám thò tay vào.

Tay con gái mình còn chưa được nắm, nếu mà bị chặt đứt thì hối hận chết mất.

Nhưng gã béo chết tiệt này cũng đủ khôn lỏi, cuối cùng lại thò một đầu của cây rìu leo núi vào.

Giữa sự chửi bới và phản đối của một đám nhà khảo cổ học trong phòng livestream, vẫn gẩy lên được một thứ.

Tuy nhiên khi anh ta nhặt lên xem, suýt chút nữa thì buồn nôn chết.

Đó lại là một hàng răng.

Đã chuyển sang màu đen.

Hẳn là của thi thể.

Bàn Tử mắng. "Mẹ nó đã mục nát hết rồi, cũng không có thi biến, sao lại còn dùng cái quan tài này, chủ nhân của cái quan tài này cũng quá keo kiệt rồi!" "Làm cái quan tài sắt, sớm biết Bàn gia tôi mang theo máy cắt sắt xuống rồi!" Quan tài sắt chắc chắn là không mở được, có thi biến cũng vô dụng.

Bàn Tử cũng chỉ có thể hậm hực từ bỏ.

Mọi người rất nhanh đã phân chia xong bình dưỡng khí.

Giải Thiên Linh đi cùng Lương Quỳnh, dù sao cũng đều là con gái.

Tần Vũ đi cùng Ngô Bất Chính.

Còn Hắc Hạp Tử chỉ có thể cực kỳ bất đắc dĩ đi cùng một nhóm với Bàn Tử.

Chủ yếu là Bàn Tử khá béo, thở cũng hổn hển, đi cùng anh ta, e rằng dưỡng khí trong bình đều bị anh ta hít sạch.

Mọi người xem xét lượng dưỡng khí, tối đa có thể hoạt động dưới nước hai mươi phút.

Nếu không ra được, chỉ có thể quay lại đường cũ.

Thu dọn xong xuôi, mọi người liền không trì hoãn nữa, từng người một nhảy vào trong nước.

Rất nhanh đã lặn xuống.

Xuống dưới nước nhìn, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Dưới nước lại rất sâu, mọi người bơi được năm phút, liền thấy xung quanh đều là những tấm sắt.

Nơi này dường như là ở trong khoang tàu.

Nếu lộ ra bên ngoài, gỗ chắc chắn đã sớm mục nát, nên ở đây đều dùng tấm sắt.

Tần Vũ chiếu đèn lên trên, phát hiện một cánh cửa ngầm.

Dùng tay đẩy một cái, cánh cửa ngầm đó lại mở ra.

Anh thò đầu ra xem, phát hiện bên trên lại chính là boong tàu ở phần đầu của con tàu đắm.

Mọi người thấy vậy vui mừng, đều lần lượt chui ra.

Vừa ra khỏi đây, liền có thể thấy trên đỉnh đầu có ánh sáng le lói, rõ ràng bên trên chính là mặt nước.

Ước chừng tối đa mười phút là có thể bơi lên.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là, họ vừa mới bơi lên boong tàu.

Cảnh tượng trên boong tàu liền khiến họ hoàn toàn sững sờ.

Chỉ thấy trên boong của con tàu đắm khổng lồ này, lại có đến hơn chục cỗ thi thể đang trôi nổi.

Da của những thi thể này được bảo quản rất tốt.

Hơn nữa, điều quan trọng là đều không bị khô quắt, trông cứ như còn sống vậy.

Sự kinh ngạc trong lòng mọi người còn chưa lắng xuống, đột nhiên những thi thể đó lại cử động.

Từng người một trôi ra ngoài boong tàu.

Hơn nữa những thi thể đó còn múa tay múa chân, trông có vẻ như đang khiêu vũ!

Chương 727

Ngô Bất Chính kích động đến mức trong miệng sủi ra không ít bọt khí.

Cuối cùng cậu gõ ra mấy chữ trong phòng livestream. 【Nhạc vũ cổ thi, mẹ nó đây là Nhạc vũ cổ thi a!】 Nói về Lão Hồ, thực ra cũng không phức tạp lắm.

Lão Hồ và Bàn Tử là bạn nối khố lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Hai người thân như anh em.

Mà Bàn Tử luôn tự xưng mình là Vương phó tư lệnh, đó là vì Lão Hồ mới là Hồ tư lệnh chính hiệu.

Hai người năm đó còn cùng nhau lên núi xuống làng, ở vùng núi xa xôi để lại không biết bao nhiêu truyền thuyết nghịch ngợm.

Sau này họ quen biết Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên.

Chỉ tiếc là, không lâu sau Hồ tư lệnh liền đi lính, sau này nghe nói trong một trận chiến chống Mỹ, đã mất tích.

Cho đến tận bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Bàn Tử bao nhiêu năm nay vẫn không thừa nhận Lão Hồ đã tử trận sa trường, nên mới nhờ Đại Kim Nha giúp tìm kiếm.

Kết quả không ngờ hôm nay, lại tìm được manh mối.

Hai người vội vàng gọi theo số điện thoại.

Tuy nhiên, trong điện thoại lại truyền đến giọng của một người phụ nữ.

Cô ta nói mình hoàn toàn không quen biết Hồ tư lệnh nào cả, số điện thoại này là do cô ta mới đăng ký một năm trước.

Bàn Tử không bỏ cuộc, cho rằng đối phương đang trêu mình, nhưng Đại Kim Nha lại vỗ vai anh ta nói. "Bàn gia, ngài đừng vội kích động, ngài xem ngày đăng tin này, là từ hai năm trước rồi!" Hóa ra, tin này được đăng từ hai năm trước, trang web tìm người thân định kỳ sẽ xóa một số bài đã tìm được người.

Sắp xếp lại một số bài không có manh mối gì, để mọi người xem lại.

Cho nên bài đăng từ hai năm trước này đã được lật lại.

Bàn Tử nhìn ngày tháng, lại nhìn số điện thoại, cả người không khỏi có chút tức giận. "Mẹ nó!

Bài đăng từ hai năm trước, sao ông không xem!" "Hai năm trước ông đi ăn phân à!" "Bàn gia ngài xem, ngài lại kích động rồi, hai năm trước tôi làm gì có điện thoại!" "Thời đó, có một chiếc điện thoại đã là đại gia rồi, chỉ có người nước ngoài mới có!" "Mấy năm nay điện thoại phổ cập rồi, tôi chẳng phải mới mua sao!" Đại Kim Nha nói rồi vội khuyên. "Ngài yên tâm, nếu đây là tin do Lão Hồ đăng, vậy thì lúc đó ông ấy đã có điện thoại rồi, chắc chắn sống tốt hơn chúng ta!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, biết Lão Hồ sống tốt hơn mình cũng yên tâm rồi.

Nhưng vẫn phải nhanh chóng tìm được người.

Tiếp theo, Đại Kim Nha và Bàn Tử gần như huy động mọi mối quan hệ để tìm kiếm.

Cuối cùng lại nhận được một tin tức vô cùng đáng thất vọng.

Số điện thoại trên bài đăng tìm người thân, một năm trước đã bị thu hồi.

Tức là, người đó sau khi đăng bài chờ một năm không có ai liên hệ.

Anh ta có thể vì một số lý do nào đó đã đổi số.

Sau đó liền bị một người phụ nữ mua lại.

Đại Kim Nha nói. "Bàn gia!

Chuyện tốt thường gian nan, bây giờ ít nhất có thể khẳng định Lão Hồ hoặc bạn của ông ấy đang tìm chúng ta!" "Ngài cũng đừng kích động, chuyện này giao cho tôi, chiều nay tôi sẽ đến công ty của trang web đó tìm hiểu!" "Xem có thể tìm được thông tin khác của người đăng bài không!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu.

Tuy nhiên, khi chiều Đại Kim Nha trở về, sắc mặt lại vô cùng khó coi, hiển nhiên tình hình không ổn lắm.

Đại Kim Nha nói. "Bàn gia, xem ra còn phải gian nan thêm nữa, bên trang web nói họ không liên lạc được với người đó!" "Đã gỡ bài đăng xuống rồi!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi rất thất vọng, chỉ có thể một mình uống rượu giải sầu.

Đại Kim Nha nói tốt nói dở, mới khuyên được tâm trạng Bàn Tử tốt lên một chút.

Bàn Tử cũng biết, tìm người không thể vội vàng, chỉ có thể kiên nhẫn nói. "Kim gia, Lão Hồ là anh em của tôi, cũng là anh em của ông!" "Ông chịu khó để tâm, có tin tức nhất định phải báo cho tôi ngay lập tức!" Đại Kim Nha gật đầu, trong lòng cũng rất cảm khái.

Anh em từ thời đó, tuy không trải qua sinh tử, nhưng đó cũng là anh em thực sự!

Chuyện này liền giao cho Đại Kim Nha.

Bàn Tử ngay trong đêm đi tìm Ngô Bất Chính.

Anh ta luôn cảm thấy gần đây là một mùa nhiều chuyện, e rằng mọi việc sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, anh ta vừa tìm được Ngô Bất Chính, gã này liền lôi anh ta và Tần Vũ thẳng đến nhà khách của viện nghiên cứu khảo cổ.

Đây là nơi ở của giáo sư Dương.

Bàn Tử hỏi mới biết.

Chương 728

Hóa ra Ngô Bất Chính sau khi trở về, đã nhờ giáo sư Dương giúp tìm hiểu về chuyện nước Đông Hạ.

Tuy bề ngoài có vẻ như cậu không muốn mọi người xuống mộ nữa.

Nhưng chuyện viên thuốc chưa giải quyết, cậu chắc chắn cũng không yên tâm.

Hôm nay đến đây, có lẽ là bên giáo sư Dương đã có manh mối gì đó.

Ba người rất nhanh đã gặp được giáo sư Dương trong văn phòng của nhà khách.

Giáo sư Dương hồng hào, rạng rỡ, hiển nhiên sau chuyến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tinh thần của ông đã tốt lên không ít.

Thấy ba người đến, giáo sư Dương cũng vô cùng kích động.

Vội gọi ba người ngồi xuống. "Giáo sư, ông gọi chúng tôi đến có phải là chuyện của nước Đông Hạ....." Ngô Bất Chính nóng lòng hỏi.

Giáo sư Dương vội cười nói. "Đúng đúng!

Tuy không thể nói rất cụ thể, nhưng tôi đã tra được một số cổ tịch văn hiến!" "Hẳn là sẽ có ích cho các cậu!" Nói rồi giáo sư Dương liền lấy ra tài liệu mình tìm được.

Ngô Bất Chính vừa nhìn, lập tức sững sờ. "Giáo sư, cái này... cái này không thể nào!" Giáo sư Dương lại cười nói. "Không có gì là không thể, ghi chép lịch sử cũng không phải toàn bộ đều chính xác, nhưng có thể nhìn ra một số manh mối." "Nước Đông Hạ này, thực ra tồn tại rất lâu, trong lịch sử ghi chép về nó rất ít!" "Nhưng những dã sử này đều có thể thấy, nước Đông Hạ thực ra đã tồn tại mấy trăm năm!

Ít nhất có bảy đời quân vương!" "Cho nên, tôi nghi ngờ Uông Tàng Hải này thật sự đã xây dựng cho nước Đông Hạ một tòa Vân Đỉnh Thiên Cung!" "Hơn nữa tôi suy đoán, Vân Đỉnh Thiên Cung này chính là ở núi Trường Bạch!" Lời này của giáo sư Dương vừa thốt ra, Tần Vũ bên cạnh lập tức trong lòng trầm xuống.

Núi Trường Bạch, đó là nơi anh chết ở kiếp trước.

Anh chính là gặp phải tuyết lở ở núi Trường Bạch, sau đó mới xuyên không.

Không ngờ vòng đi vòng lại, kết quả vẫn phải đến núi Trường Bạch.

Điều này khiến cảm giác trong lòng anh rất phức tạp.

Giáo sư Dương nói. "Đương nhiên rồi, tôi cũng chỉ tra được đến đây, dù sao tôi không phải chuyên nghiên cứu cái này!" "Thậm chí Vân Đỉnh Thiên Cung ở đâu, rốt cuộc có thật sự tồn tại hay không, đều không thể xác định!" "Các cậu muốn tìm nơi này, rất khó đó!" Ngô Bất Chính vội nói. "Giáo sư, ông khách sáo quá, ông có thể giúp chúng tôi tìm được nhiều tài liệu như vậy đã là cảm kích vô cùng rồi!" "Thật sự rất cảm ơn ông!" Nói rồi Ngô Bất Chính vội đứng dậy cúi chào.

Giáo sư Dương thấy vậy xua tay cười nói. "Khách sáo rồi, các cậu thật sự rất ưu tú, tôi cũng rất tán thưởng các cậu, nên mới sẵn lòng giúp các cậu!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xuống mộ thật sự rất nguy hiểm, các cậu hẳn là rõ hơn tôi!" "Cho nên vẫn muốn khuyên các cậu một câu, nếu không cần thiết thì đừng xuống nữa!" Ba người Ngô Bất Chính đều cười khổ, nếu không ăn viên thuốc đó, có đánh chết họ họ cũng không xuống mộ nữa.

Nhưng bây giờ, họ cũng không có cách nào!

Không thể coi như chưa ăn được, đó không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao!

Gặp phải vấn đề này, tự nhiên phải giải quyết, không thì ăn không ngon ngủ không yên.

Giáo sư Dương thấy mình cũng không khuyên được, thế là liền lấy ra ba thứ màu đỏ đưa cho họ.

Họ nhìn, lại là thiệp mời.

Trên đó viết hai cái tên, nhưng đều là tiếng Anh, họ cũng không đọc được.

Chắc hẳn là như giáo sư Dương đã nói, con gái ông sắp kết hôn!

Giáo sư Dương nói. "Con gái tôi một tháng sau kết hôn, nếu các cậu lúc đó vẫn chưa có manh mối, có thể đến tham gia hôn lễ trước!" Ba người Ngô Bất Chính vội gật đầu, giáo sư Dương là người rất tốt, còn chủ động mời họ tham gia hôn lễ của con gái mình.

Họ tự nhiên cũng thịnh tình khó từ.

Thế là ba người nhận thiệp mời, sau đó hàn huyên vài câu liền rời đi.

Chỉ là điều họ không biết là, ba người họ vừa đi, giáo sư Dương liền từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh.

Trên ảnh là ảnh chụp chung của con gái ông và vị hôn phu, nếu Bàn Tử ở đây chắc chắn có thể nhận ra ngay.

Người đàn ông trên tấm ảnh đó, chính là Hồ tư lệnh! "Ai!

Con gái giáo sư Dương sắp kết hôn rồi, tội nghiệp Bàn gia tôi vẫn cô đơn lẻ bóng, đến một cô bạn gái cũng không có!

Cùng dưới một bầu trời xanh, cùng là người mà sao số phận khác nhau thế!" Vừa ra khỏi sở chiêu đãi của đội khảo cổ, Bàn Tử không khỏi cảm thán.

Ngô Bất Chính nghe vậy liền cười nói: "Nói cứ như chúng ta có vậy, làm cái nghề này của chúng ta, không biết lúc nào sẽ bỏ mạng trong mộ cổ, tốt nhất là đừng đi gieo họa cho con gái nhà người ta!" "Đi chết đi, nghề nào của chúng ta?

Chúng ta là người có giấy phép, là người của đội khảo cổ chính quy đấy!" "Cậu còn thật sự xem mình là trộm mộ tặc rồi à!" Bàn Tử đắc ý cười nói. "Hơn nữa, Bàn gia tôi không có bạn gái thì liên quan gì đến hai người các cậu, tuy hai người cũng không có bạn gái, nhưng hai người có bạn trai mà!

Chương 729

Thuộc về nhau còn gì!" "Cút!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, lười đáp lời hắn.

Nhưng Bàn Tử có một câu nói đúng, bọn họ không phải trộm mộ tặc.

Bọn họ có giấy phép, nói cho hay là nhân viên khảo cổ.

Nói khó nghe hơn thì cũng là Mô Kim Giáo Úy, thổ phu tử báo hiếu quốc gia.

Chỉ là trong lòng họ hiểu rõ, mỗi lần xuống mộ đều không có thứ gì tốt đẹp mang ra, trong lòng ít nhiều có chút tiếc nuối.

Nếu ngày mai thật sự gặp được một ngôi mộ cổ không có nguy hiểm, lại vô cùng giàu có, vậy cậu nói xem cậu có lấy hay không?

Bọn họ đều hiểu rõ trong lòng, e rằng không mấy ai có thể chống lại được sự cám dỗ này.

Ngô Bất Chính đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nói: "Nói thật nhé, tôi thật sự muốn đi trộm mộ một lần, trong tình huống không có livestream, mọi thứ tốt đẹp chẳng phải đều là của chúng ta sao!" Bàn Tử nghe vậy giơ hai tay tán thành, nhưng hắn cũng nói ra sự thật. "Thiên Chân, có những chuyện chỉ nghĩ thôi là được rồi, nói về của cải thì Bàn gia tôi còn quan tâm hơn cậu đấy!" "Nhưng có những chuyện không thể vượt quá giới hạn, nếu không cậu nghĩ chúng ta còn có thể đứng đây tắm nắng chém gió sao?

Tối đến làm một mâm thịt cừu nướng xiên?

Đi bar KTV quẩy một vòng?

Hoàn toàn không có chuyện đó đâu, thứ duy nhất có chỉ là một đôi còng tay!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên. "Bàn Tử, không nói chuyện khác, riêng điểm này tôi phục cậu, sống thông suốt được như vậy, thật sự không mấy người làm được!" "Chỉ vì câu này, tối nay cậu mời, chúng ta đi ăn vịt quay Bắc Kinh!" "Được thôi, bây giờ đi luôn...

Ấy, không đúng, sao lại là tôi mời chứ!

Cậu nói hùng hồn khí phách như vậy, chẳng lẽ không phải cậu mời sao?" Bàn Tử phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vẻ mặt oan ức nói: "Cậu xem tôi còn tiền không?

Dẫn hai người các cậu ăn chơi trác táng cả tháng, trong đầu mẹ nó còn canh cánh chuyện xuống mộ, tôi lại không phải phú nhị đại như Tiểu ca, Ngô Sơn Cư sắp sập tiệm đến nơi rồi!" Tần Vũ nghe vậy cũng không nhịn được cười, nói: "Đi thôi, tôi mời!" "Ôi trời, ông trời có mắt rồi, Tiểu ca cuối cùng cậu cũng chịu mời khách rồi!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều sáng mắt lên, rõ ràng tối nay phải chặt chém hắn một bữa ra trò!

Ba người thẳng tiến đến Lâu Ngoại Lâu, ở đây tiểu nhị đều nhận bao trọn gói.

Muốn ăn vịt quay Bắc Kinh, lập tức đi mua ngay!

Chưa đầy mười phút, một bàn lớn thức ăn đã được dọn lên.

Rượu bia tự nhiên không thể thiếu.

Ba người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cụng chai nốc cạn, không say không về.

Uống mãi đến hai giờ sáng.

Cả ba mới lảo đảo về nhà.

Trên đường Ngô Bất Chính và Bàn Tử đã nôn không ít lần, đầu óc cũng coi như tỉnh táo hơn một chút, chỉ là bụng dạ khó chịu vô cùng.

Ba người ngồi xe rất nhanh đã về đến nhà Tần Vũ.

Nơi này dường như đã trở thành căn cứ của họ.

Bàn Tử ở đây cũng không có chỗ ở cố định, trong Ngô Sơn Cư lại toàn đồ đạc, thỉnh thoảng chú Hai còn đến mở hội nghị tư tưởng chính trị.

Thế là Ngô Bất Chính mỗi lần uống say cũng lười về.

Ba người vừa vào cửa, đột nhiên phát hiện cửa nhà Tần Vũ lại không khóa. "Mẹ kiếp!

Đổ đấu gặp phải Phật gia rồi, tối nay chúng ta chơi với hắn một phen!" Bàn Tử hứng thú hẳn lên.

Cái gọi là Phật gia thực chất chính là trộm vặt.

Phật gia là tiếng lóng, dân trong nghề gọi là Phật gia.

Ngô Bất Chính khóa trái cửa lại, rõ ràng cũng đã có hứng thú.

Tuy nhiên, ba người vừa đi qua tấm bình phong, liền thấy một người đang ngồi trên ghế sô pha, không bật đèn cũng không nói lời nào, cứ như có ma vậy. "Mẹ kiếp!

Trộm cắp thời nay sao mà ngang ngược thế!" Bàn Tử nói rồi định xông lên tóm lấy đối phương.

Nào ngờ người nọ đột nhiên lóe mình né được Bàn Tử, đồng thời hai bước đã đến trước mặt Ngô Bất Chính.

Tần Vũ nghiêng người che cho Ngô Bất Chính, giơ tay lên giao đấu với đối phương.

Người nọ dường như cũng là dân luyện võ, tốc độ vô cùng nhanh.

Trong chốc lát lại có thể đấu ngang tài ngang sức với Tần Vũ.

Bàn Tử vội chạy đi bật đèn phòng khách.

Lập tức nhìn thấy một thanh niên mặc áo khoác gió màu đen đang giao đấu với Tần Vũ.

Tuy chiêu thức của hắn trông rất lợi hại, nhưng rõ ràng không thẳng thắn dứt khoát bằng Tần Vũ.

Giao thủ chưa quá bảy hiệp, đã bị Tần Vũ đấm một quyền vào ngực, lùi lại liên tiếp.

Chương 730

Tần Vũ còn muốn tiến lên, người nọ vội xua tay, cuối cùng cũng mở miệng. "Đoạn Vô Kỵ!

Lĩnh giáo!" "Thân thủ của Tần tiểu ca quả nhiên danh bất hư truyền, thảo nào ngay cả Hắc Hạp Tử cũng nể phục cậu!" "Anh là ai!" Giọng Tần Vũ lạnh như băng, anh không quen biết người này.

Ngô Bất Chính lại nhíu mày, lạnh giọng nói: "Đó là Đoạn Vô Kỵ?

Anh đến đây làm gì!" "Thiên Chân, cậu quen hắn à?

Lai lịch thế nào vậy!" Bàn Tử vội ghé lại hỏi.

Ngô Bất Chính hắng giọng nói: "Đoạn Vô Kỵ tự nhiên đã từng nghe qua, trong giới trộm mộ cũng là một nhân vật có số má!" "Mát xa Hắc Hạp Tử, đốt đèn Đoạn Vô Kỵ!

Hai người này là những tồn tại có giá vị cao nhất trong giới trộm mộ hiện nay!" "Hắc Hạp Tử lai lịch thần bí, không ai biết hắn xuất thân thế nào, chỉ biết nghề chính của hắn là mát xa, nghề phụ là đổ đấu, kiêm luôn bán cơm hộp!" "Nhưng Đoạn Vô Kỵ này, lai lịch lại rất cao!" "Nghe nói, từng là người trông miếu ở chùa La Cẩu, một thân công phu cao thâm khó lường!" "Nhưng nghe nói hắn và Hắc Hạp Tử có chút không hợp!" "Nguyên nhân là vì một lần giáp lạt ma, hai người họ đều đi, kết quả giá của Hắc Hạp Tử cao hơn hắn, khiến hắn rất khó chịu!" "Từ đó về sau không cùng nhau xuống mộ nữa!" "Không biết tôi nói có đúng không?" Ngô Bất Chính vài ba câu đã nói ra lai lịch của Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ nghe xong cũng ngẩn ra, cười nói: "Ra là danh tiếng của tôi đã cao đến vậy rồi à?

Nhưng tôi vẫn phải giải thích một chút!" "Tôi lợi hại hơn Hắc Hạp Tử!" "Chậc, tự tâng bốc mình thì ai mà không biết, tôi còn từng trộm mộ của Tinh Tuyệt nữ vương đấy, dám hỏi Vô Kỵ huynh đây đã trộm được lăng mộ hoàng đế nào rồi!" Bàn Tử trêu chọc.

Trong giới trộm mộ, có thể đào được lăng mộ hoàng đế chính là biểu tượng của thân phận địa vị.

Không phải ai cũng đi được!

Đoạn Vô Kỵ nghe vậy cũng không tức giận, cười nói: "Nói ra dọa chết cậu, lăng mộ của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ, cậu đã đi qua chưa?" "Mẹ kiếp!

Chém gió thì ai mà không biết, tôi còn từng trộm mộ của Dương Quý Phi...

Đợi đã!

Anh nói cái gì?

Lăng mộ của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ?" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, Ngô Bất Chính và Tần Vũ bên cạnh cũng nghe mà nhíu mày.

Bọn họ đang điều tra chuyện của nước Đông Hạ, mà Đoạn Vô Kỵ này nói chẳng phải chính là lăng mộ của nước Đông Hạ sao?

Chỉ là Vạn Nô Vương này là ai! "Anh nói lăng mộ của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ?

Anh có mục đích gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Đoạn Vô Kỵ nghe vậy cười một tiếng, sau đó ném một cái ba lô cho Ngô Bất Chính, nói: "Tự xem đi!

Tôi cho các cậu ba ngày, sau ba ngày chúng ta phải xuất phát!" Nói xong, hắn trực tiếp quay người rời đi.

Cũng không nói bên trong rốt cuộc là cái gì, cũng không nói đi đâu!

Cứ thế mà đi.

Nhưng nghĩ lại, trong ba lô, chắc hẳn là chuyện liên quan đến Vạn Nô Vương nước Đông Hạ!

Bàn Tử và mọi người nhìn hắn, lại nhìn phòng livestream, đều ngơ ngác, hoàn toàn không biết hắn đang nói gì.

Ngô Bất Chính thì lại có vẻ rất hứng thú với những thi thể này, thấy lúc này đã thoát hiểm, nổi lên mặt nước cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Liền ra hiệu cho Tần Vũ đi qua xem.

Giải Thiên Linh thì không đi cùng, anh ta đưa Lương Quỳnh bơi lên trên trước.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng bơi theo.

Tuy không biết Nhạc Vũ Cổ Thi là gì, nhưng nếu đã tên có chữ "cổ thi", nói không chừng cũng có minh khí.

Chuyến này của mình tuy thu hoạch cũng không ít, nhưng chuyện dệt hoa trên gấm, hắn vẫn rất vui lòng.

Chỉ tội cho Hắc Hạp Tử, hắn và Bàn Tử dùng chung một bình dưỡng khí, bản thân dưỡng khí đã không đủ dùng.

Thằng béo chết tiệt này còn canh cánh minh khí, hắn đã ra hiệu mấy lần, tên béo này căn bản là giả vờ không thấy.

Tức đến nỗi hắn suýt nữa đã động thủ.

Nhưng nói đến Nhạc Vũ Cổ Thi này, Hắc Hạp Tử cũng rất tò mò.

Hắn từng nghe nói về thứ này, nhưng chưa từng thấy qua, hắn gõ chữ trong phòng livestream hỏi. 【Nhạc Vũ Cổ Thi này, có phải chính là Nguyệt Vũ Cổ Thi trong truyền thuyết không!】Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó gõ chữ giải thích một chút.

Thực ra Nhạc Vũ Cổ Thi và Nguyệt Vũ Cổ Thi đều chỉ cùng một loại.

Đừng thấy chỉ khác nhau một chữ, nhưng trong đó lại có hai hàm ý.

Nhạc Vũ Cổ Thi không phải chỉ có ở mộ dưới đáy biển, một số ngôi mộ trên cạn cũng rất thường gặp.

Phần lớn là do chủ mộ lúc sinh thời yêu thích lễ nhạc, sau khi chết để được hưởng thụ những thứ tương tự, liền chôn theo trong mộ rất nhiều người giống như nhạc sư.

Những nhạc sư được chôn theo này, nói là người thực ra cũng không phải, chỉ là một số cơ quan khéo léo, thông qua những thứ này để đạt được hiệu quả tấu nhạc.

Còn Nguyệt Vũ Cổ Thi mà Hắc Hạp Tử nói, lại khác với loại lễ nhạc này, loại cổ thi này phần lớn chỉ có ở dưới biển.

Thường thấy ở một số khu vực hải táng, không phải chỉ có trong các lăng mộ lớn mới có.

Chương 731

Một số nơi hải táng cũng có thể có.

Tuy nhiên, phần lớn đều là một số thi thể bị hải táng đang tác quái.

Chẳng phải thường có một số người đi biển đánh cá nói rằng, có lúc buổi tối có thể thấy ánh trăng chiếu rọi xuống nước.

Và trong nước, dường như có người đang nhảy múa.

Đây chính là lai lịch của Nguyệt Vũ Cổ Thi.

Thực ra loại này trong truyền thuyết dân gian, cơ bản đều được nghe như chuyện ma quỷ núi rừng.

Người thấy cũng không nhiều, tự nhiên đều cho rằng chỉ là câu chuyện, không thể coi là thật.

Nhưng lúc này mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều không khỏi tặc lưỡi.

Đây chính là sở thích đặc biệt của các bậc quan lại quyền quý thời xưa sao?

Nghĩ lại thật khiến người ta thổn thức không thôi.

Thử hỏi vì để làm nổi bật cái gọi là "phẩm vị" và "phong cách" của mình mà dùng thủ đoạn gần như là táng tận lương tâm này, thật sự rất cao nhã sao?

Ngô Bất Chính thở dài, không giải thích thêm nữa.

Tần Vũ hiểu cậu ta đang lo lắng điều gì.

Những Nhạc Vũ Cổ Thi trong nước này, vì ở dưới nước, nên có khác biệt so với trên cạn.

Dưới nước cơ thể người rất dễ bị phân hủy, càng đừng nói là bảo quản hàng trăm hàng nghìn năm.

Cho nên những Nhạc Vũ Cổ Thi này tất nhiên đều đã qua xử lý đặc biệt, để lớp da không bị thối rữa.

Và để chúng có thể trôi nổi trong nước, trông rất et-xì-tê.

E rằng ngoài lớp da người này ra, bên trong đều đã bị moi rỗng.

Thực ra nói một câu không tử tế, những Nhạc Vũ Cổ Thi này không thể thi biến được.

Tương tự, trong cơ thể chúng có chứa không khí, thực ra lúc khẩn cấp cũng có thể dùng làm bình dưỡng khí.

Nhưng không chống đỡ được quá lâu.

Trong lúc mọi người đang quan sát, Bàn Tử đã lại gần một pho Nhạc Vũ Cổ Thi.

Hắn thấy tò mò, dùng tay sờ sờ thấy căng cứng.

Ngô Bất Chính thấy gã này lại nhắm vào mấy pho Nhạc Vũ Cổ Thi này, liền gọi mọi người chuẩn bị ra ngoài.

Lượng dưỡng khí của mọi người cũng không còn nhiều.

Thứ này xem cho biết là được rồi.

Không đáng lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Bàn Tử thấy trên người những thứ này nhẵn thín không có minh khí gì, rất mất hứng.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn chuẩn bị quay người rời đi.

Đột nhiên pho Nhạc Vũ Cổ Thi mà hắn vừa sờ lại bất thình lình vồ tới, ngay lập tức bám chặt vào lưng hắn.

Hành động đột ngột này, dọa Bàn Tử sợ vãi cả ra quần, trong miệng không biết đã sủi lên bao nhiêu bọt khí.

Nhớ lại Cấm Bà gặp dưới nước trước đó, Bàn Tử cảm thấy cổ họng thắt lại.

Vội vàng giãy giụa muốn thoát ra.

Nhưng pho Nhạc Vũ Cổ Thi kia lại như giòi trong xương bám chặt lấy lưng hắn.

Bàn Tử sốt ruột, vội ra hiệu cho Ngô Bất Chính và mọi người, ý tứ rõ ràng là. "Các người còn đứng đó xem kịch, Bàn gia thật sự đi đời nhà ma đấy!" Ngô Bất Chính định qua giúp.

Tần Vũ lại ngăn cậu ta lại, lắc đầu với cậu ta, ý là đừng quan tâm!

Ngô Bất Chính ngẩn người, Tần Vũ lại không cho cậu ta quan tâm, nhưng chính anh cũng không động đậy!

Lẽ nào đây chỉ là một phen hú vía?

Ngô Bất Chính cẩn thận nhìn kỹ Nhạc Vũ Cổ Thi sau lưng Bàn Tử.

Phát hiện là một thứ trong ba lô của Bàn Tử đã móc vào vạt áo của pho cổ thi vũ sư kia.

Lập tức tỉnh ngộ.

Nhìn kỹ lại, những pho Nhạc Vũ Cổ Thi kia lại được nối với nhau bằng một sợi dây mảnh.

Lúc này một đám lớn cổ thi đều đang trôi về phía Bàn Tử.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền gõ chữ trong phòng livestream cười nói. 【Bàn Tử, bảo cậu đừng có táy máy tay chân, những Nhạc Vũ Cổ Thi đó đều là thiếu nữ chưa xuất giá, thấy cậu nhiệt tình như vậy, đều chuẩn bị làm tiểu thiếp cho cậu đấy.】【Cậu quay đầu lại xem, đều đang hướng về phía cậu kìa!

Chương 732

Mùa xuân của cậu đến rồi.】 Bàn Tử tức đến xanh mặt, quay đầu lại nhìn thì thấy những pho cổ thi kia quả nhiên đều đang trôi về phía mình, lập tức chửi ầm lên Ngô Bất Chính vô nghĩa khí.

Lại không đến cứu mình.

Nhưng đây là dưới nước, hắn cũng chỉ sủi vài cái bọt, một câu cũng không nói ra được.

Hắc Hạp Tử thực sự không nhìn nổi nữa, đá cho Bàn Tử một cước, sau đó giật thứ trong ba lô của hắn ra.

Bàn Tử lúc này mới phát hiện, ra là đồ trong ba lô của mình đã móc vào những pho Nhạc Vũ Cổ Thi kia.

Hắc Hạp Tử nhặt lên xem, phát hiện thứ móc vào cổ thi lại chính là sợi dây lưng khảm ngọc bài.

Lúc này đầu kia móc rất chặt, bất đắc dĩ đành phải buông cả sợi dây lưng ra.

Bàn Tử thấy vậy sốt ruột, giơ tay định chộp lấy, đây là thứ hắn liều mạng gỡ xuống, sao nỡ buông tay.

Nhưng lúc này những pho Nhạc Vũ Cổ Thi kia đã trôi đi xa.

Bàn Tử muốn đuổi theo, Hắc Hạp Tử lại ra hiệu cho hắn nhìn lượng dưỡng khí.

Bàn Tử lúc này đành phải không cam lòng từ bỏ, nếu còn đuổi theo nữa, e rằng lát nữa thật sự không lên bờ được.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ cười cười, sau đó bơi về phía mặt nước.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử theo sát phía sau, mọi người rất nhanh đã ra khỏi nước.

Vừa lên khỏi mặt nước, mọi người mới thấy.

Ra là bên ngoài trời đã tối từ lâu, cũng không biết là nửa đêm trước hay nửa đêm sau.

Trên bầu trời, chỉ có một vầng trăng sáng treo lơ lửng.

Cách đó không xa là doanh trại thuyền của tổ chương trình.

Lúc này Giải Thiên Linh đã liên lạc được với tổ chương trình, đang quay về căn cứ.

Tần Vũ và mọi người cũng không chậm trễ, lập tức bơi về phía căn cứ.

Chỉ là Bàn Tử trên đường rất đau lòng nói: "Mẹ nó!

Biết thế đã không đi xem mấy cái thi thể đó, Bàn gia khó khăn lắm mới lấy được cái dây lưng cứ thế mà mất!" "Mấy nữ thi này cũng quá không khách khí rồi, không phải chỉ sờ một cái thôi sao mà lại còn lấy đi món quà quý giá như vậy của Bàn gia!" Ngô Bất Chính và mọi người chỉ cười cười, lười đáp lời hắn.

Những thứ này dù có mang ra ngoài, đã là của cậu rồi sao?

Chẳng phải cũng mang đi đổi cờ đỏ sao.

Đương nhiên rồi, với cái bụng đầy ý đồ xấu của Bàn Tử, rốt cuộc nộp lên bao nhiêu, giấu riêng bao nhiêu, đó không phải là chuyện bọn họ có thể quản được!

Nói đến chuyện của nước Đông Hạ, Tần Vũ và mọi người không hề xa lạ.

Trước đó ở trong mộ dưới đáy biển, đã từng tìm hiểu qua một chút, trước khi trở về còn từng đi tìm giáo sư Dương.

Từ miệng giáo sư Dương, họ cũng biết được một số chuyện liên quan đến nước Đông Hạ.

Nhưng cái tên Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ này, hình như thật sự là lần đầu tiên nghe thấy.

Bàn Tử hỏi: "Thiên Chân, cậu còn nhớ con quái vật tướng quân mà chúng ta gặp trong mộ dưới đáy biển không, trên nắp quan tài của hắn không phải có ghi lại một số chuyện, tôi nhớ hình như có Vạn Nô Vương mà!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không nhớ nữa, lúc đó quá căng thẳng, hơn nữa đã qua lâu như vậy, ai mà còn nhớ rõ nội dung!" "Nhưng những điều đó đều không quan trọng nữa, một khi Đoạn Vô Kỵ này nói là Vạn Nô Vương, vậy e rằng đó là tên của quân chủ nước Đông Hạ rồi!" "Chỉ là không biết tại sao lại đặt một cái tên như vậy, nghe có vẻ kỳ quái, có cảm giác giống như yêu nô!" Bàn Tử thúc giục: "Kệ nó có phải yêu nô hay không, trực tiếp mở ba lô ra xem không phải là rõ hết sao!" Ngô Bất Chính gật đầu, ở đây đoán mò cũng vô ích.

Trực tiếp mở ba lô ra xem, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Đồ trong ba lô dường như không nhiều, cầm lên không nặng lắm.

Ngô Bất Chính lật ngược ba lô, đổ hết đồ bên trong ra ghế sô pha.

Đây cũng là lo bên trong có thứ gì đó không thể va đập, ghế sô pha mềm hơn tương đối an toàn.

Sau khi đồ được đổ ra, cả ba đều ngẩn người.

Đồ đạc quả thật không ít, nhưng đều được bọc trong giấy trắng, bên ngoài quấn một lớp băng dính.

Dường như sợ trên đường va chạm vào nhau làm hỏng.

Ngô Bất Chính tùy tiện nhặt một món lên, dùng dao rạch băng dính ra, rất nhanh đã lấy ra được một cuốn sách từ bên trong.

Cuốn sách này chỉ to bằng lòng bàn tay, và trông còn rất mới, nếu không phải phong cách thiết kế trên bìa trông rất cổ xưa.

Ngô Bất Chính còn tưởng là sách truyện tranh.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Ê!

Đoạn Vô Kỵ này có ý gì vậy?

Đưa cho chúng ta một cuốn truyện tranh, chuẩn bị để trên đường nhàm chán giải khuây à?" "Để Bàn gia tôi xem, có phải là sách con heo có nội dung không lành mạnh không!" Ngô Bất Chính đập vào mu bàn tay Bàn Tử một cái, nói: "Đừng nói bậy, đây gọi là chưởng phổ, cũng gọi là dịch văn phổ!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào mấy chữ trên bìa.

Chỉ thấy những chữ này có hai hàng, một hàng dùng tiếng Trung đơn giản dễ hiểu.

Còn hàng kia thì hoàn toàn không hiểu là có ý gì.

Tần Vũ nhìn cũng nhíu mày, không hiểu chưởng phổ này rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Bất Chính thấy vậy giải thích: "Cái gọi là chưởng phổ cũng được gọi là dịch văn phổ, những thứ này là đồ vật mà một số nhà khảo cổ thường dùng, hơn nữa nội dung của loại dịch văn phổ này rất nhiều, chủ yếu là để phục vụ cho nhân viên khảo cổ, trên thị trường gần như không thấy!" Nói rồi Ngô Bất Chính liền giải thích tác dụng của dịch văn phổ.

Chương 733

Hóa ra, từ trước đến nay bất kể là khảo cổ hay trộm mộ, những văn vật được khai quật, dù là tơ lụa, đồ gốm hay vàng bạc ngọc khí, áo giáp ngọc phiến, v.v.

Hầu như trên tất cả mọi thứ, thỉnh thoảng đều có thể thấy một số văn tự cổ.

Những văn tự cổ này tùy theo ngôi mộ khác nhau, sự thay đổi của các triều đại lịch sử, hình thức và nội dung ghi chép cũng sẽ khác nhau.

Ví dụ như cùng một chữ "nhiên", ý nghĩa đại diện ở thời Nguyên, ngược lại đến thời Tần có thể là một trời một vực.

Vì vậy, đối với các chuyên gia khảo cổ, triều đại lịch sử mà họ nghiên cứu giống như một bức tường vô hình, cậu nghiên cứu càng sâu, thì càng khác xa với những thứ của các triều đại khác.

Và loại dịch văn phổ này chính là được sinh ra vì lý do đó.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất.

Nếu Bàn Tử là một chuyên gia khảo cổ chuyên nghiên cứu văn hóa Tây Vực, anh ta rất am hiểu văn tự Tây Vực, nhìn một cái là có thể hiểu ý nghĩa.

Nhưng nếu bảo anh ta đi nghiên cứu văn tự cổ thời Hán, anh ta sẽ gây ra trò cười.

Vì hình thức văn tự đã khác, ý nghĩa đại diện cũng xuất hiện sai lệch.

Có thể ý nghĩa người ta ghi chép là, mộ của ai đó, Bàn Tử sẽ dịch thành, vợ của ai đó!

Đại khái là ý như vậy.

Và dịch văn phổ này chính là dùng vào lúc này.

Ví dụ như dịch văn phổ này dùng cho thời Hán, vậy thì Bàn Tử có thứ này, chỉ cần đặt văn tự cổ của mộ thời Hán lên dịch văn phổ này đối chiếu.

Là có thể hiểu được văn tự cổ này đại diện cho ý nghĩa gì.

Cho nên dịch văn phổ này thực ra có rất nhiều, giống như từng bảng đối chiếu mật mã được mã hóa vậy.

Một triều đại ít nhất cũng có mấy cuốn.

Đoạn Vô Kỵ đưa cho họ thứ này, quả thực khiến họ có chút bất ngờ.

Bàn Tử nói: "Gã này có phải là có chuyện gì liên quan đến nước Đông Hạ muốn nói với chúng ta không?

Cứ nói thẳng ra là được rồi!

Làm phức tạp thế này, còn bắt chúng ta tự đi đối chiếu phiên dịch à!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Cậu nói có lý, nhưng nếu Đoạn Vô Kỵ đã làm như vậy, thì chỉ có thể nói lên một điều!" "Hắn sợ nói thẳng cho chúng ta, chúng ta không tin!

Không bằng đưa đồ cho chúng ta, để chúng ta tự mình giải mã!" "Nếu tôi đoán không sai, những thứ còn lại này, chắc chắn là thứ ghi chép văn tự cổ của nước Đông Hạ!" Nói xong, Ngô Bất Chính gọi Tần Vũ nhanh chóng mở ra.

Ba người cũng không nói nhiều, lập tức mở hết tất cả mọi thứ ra.

Và khi mở ra, cả ba đều ngây người.

Chỉ thấy trong những thứ này, lại có ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Trên ba con Xà Mi Đồng Ngư này, lại còn dính vết máu.

Ngô Bất Chính vội nhặt lên xem, phát hiện những vết máu này mới đông lại không lâu.

Điều này cho thấy người lấy được thứ này e rằng đã phải trải qua cửu tử nhất sinh mới mang được nó ra ngoài.

Tần Vũ nhìn thấy ba con Xà Mi Đồng Ngư này cũng ngẩn người, nhặt lên cẩn thận quan sát.

Dần dần, anh cảm thấy đầu đau buốt, con Xà Mi Đồng Ngư trong tay rơi xuống ghế sô pha.

Đồng thời cả người trực tiếp ôm lấy đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính phản ứng lại, vội đi nắm lấy cánh tay Tần Vũ.

Bàn Tử cũng vội ghé lại giữ Tần Vũ.

Tuy nhiên, cơ thể Tần Vũ lại run rẩy ngày càng dữ dội.

Mắt cũng đỏ ngầu trong chốc lát.

Bàn Tử thấy vậy vội la lên: "Không ổn rồi, Tiểu ca sắp phát điên rồi!

Tiêm một mũi thuốc an thần đi!" "Cậu ngốc à, vào lúc này lấy đâu ra thuốc an thần!" Ngô Bất Chính hét lên, đồng thời ôm Tần Vũ vào lòng, ôm chặt lấy anh, quyết không để anh giãy ra.

Hy vọng có thể giúp anh bình tĩnh lại.

Nhưng sức của cậu ta làm sao mạnh bằng Tần Vũ, Bàn Tử biết cậu ta không giữ được Tần Vũ, lập tức cũng lao tới, ôm cả hai người vào lòng.

Bọn họ tuy chưa từng trải qua mất trí nhớ, nhưng biết một số người mất trí nhớ khi bị kích động.

Sẽ dẫn đến suy sụp tinh thần, đập phá đồ đạc còn là nhẹ, nghiêm trọng thậm chí có thể tự làm hại mình.

Ngô Bất Chính ôm chặt Tần Vũ, đồng thời nhẹ giọng an ủi: "Không sao đâu, không sao đâu, chúng tôi đều ở đây, có phải cậu nhớ ra điều gì không, đừng kích động, đừng kích động!" "Không sao đâu, tin tôi đi, thật sự không sao đâu!" Không thể không nói, chiêu này của cậu ta thật sự có tác dụng, cơ thể run rẩy của Tần Vũ lại dần dần bình tĩnh lại.

Chỉ là hai mắt vẫn còn hơi đỏ ngầu, cũng không biết đã nghĩ đến điều gì, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Mãi mười phút sau, thấy Tần Vũ không còn cử động lung tung, họ mới buông anh ra.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca, có phải cậu đã nhớ ra điều gì không?" "Cậu đừng sợ, chúng tôi đều ở đây, cậu muốn nói thì cứ nói ra!

Không muốn nói cũng không sao cả!" Ngô Bất Chính cố gắng nói năng nhẹ nhàng, không kích động cảm xúc của Tần Vũ.

Chương 734

Mọi người trở về thuyền mới phát hiện, ra là đã là nửa đêm về sáng.

Ai nấy đều mệt lử, sửa soạn qua loa rồi đi ngủ hết.

Về phần chương trình và các đơn vị liên quan, có cử người xuống vớt thi thể của giáo sư Trần và những người khác lên hay không.

Họ cũng lười quan tâm.

Năng lực cá nhân có hạn, chuyện lớn cũng không làm được, Lương Quỳnh hữu ích với mình đã tìm thấy rồi.

Những người khác, họ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận chiều tối ngày hôm sau.

Tần Vũ bước ra khỏi khoang thuyền, vừa hay thấy Ngô Bất Chính cũng đi ra.

Ngô Bất Chính cười nói: "Thuyền của tổ chương trình đã khởi hành trở về rồi!

Xem ra, giáo sư Trần và mọi người e rằng sẽ phải yên nghỉ mãi mãi dưới đáy biển rồi!" Tần Vũ gật đầu, không có gì ngạc nhiên, những chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh.

Tuy giáo sư Trần và mọi người đã hy sinh, nhưng nơi đó dù sao cũng là mộ cổ.

Nói thế nào cũng không coi là phơi thây nơi hoang dã.

Hơn nữa chuyện này nói cho cùng, là trách nhiệm của người dẫn đầu đội là giáo sư Trần.

Cũng không liên quan đến họ.

Các bộ phận liên quan có điều tra xuống, cũng là do giáo sư Trần phụ trách.

Mà cấu trúc phức tạp, tình hình quỷ dị của ngôi mộ dưới đáy biển này, cũng là nguyên nhân khiến các bộ phận liên quan không dám dễ dàng cử người đi.

Một khi đội cứu viện lại xảy ra chuyện, thì thật là được không bù mất.

Dù sao giáo sư Trần và mọi người đã chết rồi, vì mấy người chết mà hy sinh thêm các nhân viên cứu viện khác rõ ràng không đáng.

Đợi sau này trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, có thể hoàn toàn làm rõ tình hình của cả ngôi mộ dưới đáy biển, rồi đi khai quật chỉnh lý di thể cũng không muộn.

Tổ chương trình vẫn rất chu đáo, chuẩn bị cho mọi người một bữa lẩu đầu cá.

Bàn Tử gần như một mình xử lý hết nửa nồi.

Giải Thiên Linh tuy không ăn nhiều, nhưng cũng tỏ ra không hài lòng với việc hắn ăn khỏe như vậy.

Bàn Tử lại không hề để tâm: "Suốt dọc đường, vác đồ cõng người đều là việc của Bàn gia, ăn thêm hai miếng thịt mà cậu cũng không vui à, nói nữa là ăn của tổ chương trình chứ có ăn của nhà họ Giải các người đâu!" Bàn Tử còn vội đi xử lý những chiến lợi phẩm của mình.

Người của các bộ phận liên quan đã đợi hắn ở cảng rồi.

Có thể giấu riêng được mấy món hay không, phải xem trình độ bịp bợm của hắn.

Ăn cơm xong liền vội vàng chạy đi loay hoay.

Hắc Hạp Tử một mình ngồi trên boong tàu, nhìn ra biển không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính thì tò mò nhìn Tần Vũ, chỉ thấy trong tay anh có một cây bút và một tờ giấy, mượn của thuyền viên.

Anh vẽ trên giấy nửa ngày, cuối cùng Ngô Bất Chính kinh ngạc phát hiện, đó lại là một bản đồ kết cấu.

Hơn nữa không phải thứ gì khác, mà chính là bản đồ kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển.

Ngô Bất Chính chỉ nhìn một cái đã vội vàng vò nát tờ giấy, sau đó ném xuống biển.

Lúc này phòng livestream của mọi người đều đã tắt, cậu ta cũng không lo bị người khác nhìn thấy.

Tần Vũ khó hiểu nhìn cậu ta.

Ngô Bất Chính vội ghé lại nói nhỏ: "Tiểu ca, tuy tôi không biết cậu làm thế nào phát hiện ra kết cấu của ngôi mộ dưới đáy biển này, nhưng chuyện này không thể nói cho bất kỳ ai!" "Bao gồm cả tổ chương trình và các đơn vị liên quan!" Tần Vũ tỏ ra không hiểu.

Ngô Bất Chính tiếp tục: "Thứ này bây giờ không thể công bố, một khi bị công bố, dưới áp lực, các đơn vị liên quan chắc chắn sẽ tiến hành khai quật!" "Bí mật trong ngôi mộ dưới đáy biển này quá nhiều, một khi bị khai quật ra, sẽ rất bất lợi cho chúng ta!" "Cậu và Bàn Tử đều đã ăn viên thuốc đó, tuy bây giờ hai người không sao, nhưng tình hình trước đây của Lương Quỳnh đã báo trước kết cục của hai người!" "Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra cách giải viên thuốc đó!" "Nếu ngôi mộ dưới đáy biển này bị khai phá, đến lúc đó các manh mối khác xuất hiện!" "Chắc chắn sẽ bị giới khảo cổ nhắm tới, một khi có phương pháp giải quyết, họ cũng sẽ tham gia vào, đến lúc đó hai người làm sao bây giờ!" "Bản đồ kết cấu này cậu cứ coi như chưa từng biết, mọi chuyện đều phải đợi chúng ta tìm được thuốc giải trước đã!" "Dù sao ngoài Bàn Tử ra, chúng ta đều không vì minh khí, đợi chúng ta tìm được thuốc giải, họ có giày vò thế nào cũng là chuyện của họ!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu, anh đúng là không nghĩ nhiều đến thế.

Nhưng đầu óc nhạy bén của Ngô Bất Chính, thật sự rất lợi hại.

Ngô Bất Chính hồi tưởng lại bản đồ kết cấu mà Tần Vũ vừa vẽ, cũng không khỏi kinh ngạc trước kỹ thuật xây dựng cao siêu của Uông Tàng Hải.

Bí ẩn về các nhĩ thất trong mộ dưới đáy biển, cơ bản cậu ta cũng đã hiểu ra.

Đó chính là một cơ quan thang máy nằm ngang, ba năm nhĩ thất xếp hàng song song.

Giữa nhĩ thất và dũng đạo có ba lớp tường gạch nhưng rất khó nhận ra.

Độ dày xây dựng đều như nhau, hơn nữa đều được sơn màu đen, không nhìn kỹ căn bản không nhận ra được.

Kết cấu ba lớp tường gạch này, đã tạo ra việc cửa có thể biến mất trong nháy mắt, rồi lại xuất hiện trong nháy mắt.

Đồng thời vị trí của cửa cũng không cố định, thay đổi qua lại theo sức mạnh của thủy triều.

Hoàn toàn không có quy luật, người không biết nguyên lý bên trong tự nhiên sẽ cho rằng mình gặp phải quỷ đả tường.

Những chuyện này, cũng là bây giờ họ mới nghĩ thông, nhưng lúc ở trong đó cũng sợ không nhẹ.

Hai người trò chuyện một lúc, cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng đều có chuyện riêng cần suy nghĩ.

Chương 735

Ngô Bất Chính lúc này điều muốn làm nhất chính là tìm chú Ba của mình, mắng cho ông một trận.

Nếu không phải mình phản ứng nhanh, lần này có thể thật sự đã để Bàn Tử và Tần Vũ hai người phải dính vào rắc rối rồi.

Còn Tần Vũ thì đang suy nghĩ về biểu tượng của ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Anh rất rõ mình đã từng thấy ở nhà, nhưng mãi không thể nhớ ra là ở đâu.

Anh quyết định lần này sau khi trở về, sẽ tìm kỹ trong nhà.

Con Xà Mi Đồng Ngư đó dường như rất quan trọng, nhưng anh đã không thể nhớ ra được nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, thuyền cuối cùng cũng đã đến cảng gần nhất.

Lương Quỳnh cũng được đưa thẳng đến bệnh viện.

Cô ấy cứ hôn mê mãi, cũng không biết có tỉnh lại được không.

Tần Vũ ba người cũng đến bệnh viện làm kiểm tra.

Bây giờ Lương Quỳnh đã tìm thấy rồi, cũng không vội nữa.

Hơn nữa muốn giải trừ lời nguyền, tiền thân của Ma quốc ở đâu, cũng không phải nói là tìm được ngay.

Ngô Bất Chính cho biết sẽ trực tiếp đi tra cứu tư liệu, việc này cũng cần thời gian.

Cho nên liền bảo mọi người đến bệnh viện làm kiểm tra.

Kết quả kiểm tra có ngay trong ngày.

Tần Vũ đã lười đi tính xem mình còn sống được bao lâu.

Anh chỉ xem qua thời gian đại khái, phát hiện chuyến đi mộ dưới đáy biển lần này, tuổi thọ của mình tăng khoảng tám năm.

Có thể là vì lời nguyền và viên thuốc, khiến tuổi thọ không tăng đủ mười năm.

Bàn Tử cũng tương tự như mình, cũng là tám năm.

Về phần Lương Quỳnh, thì có chút thảm.

Cô ấy vốn đã là người chết, bị Tần Vũ cứu sống.

Cộng thêm lời nguyền và viên thuốc cũng như sự kích động mạnh.

Tuổi thọ đã chỉ còn lại một năm.

Mười năm tuổi thọ đến trên người cô ấy, trực tiếp giảm còn một phần mười.

Đây là chuyện mà họ đều không ngờ tới.

Bàn Tử nhìn báo cáo, thổn thức nói: "Lương Quỳnh này nói ra cũng đáng thương, bị chính thầy giáo của mình hại cho một vố!" "Giờ thì hay rồi, tuổi thọ vốn đã không nhiều lại mất đi một nửa!" "Thiên Chân phải nhanh lên thôi, chúng ta phải trước khi cô ấy xảy ra chuyện, đưa cô ấy đến tìm di tích của Ma quốc!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó vội hỏi: "Đúng rồi Bàn Tử, ba lô của Lương Quỳnh đâu?

Các đơn vị liên quan nói ba lô của cô ấy mất rồi!" Bàn Tử nghe vậy vội ngăn Ngô Bất Chính lại, hạ thấp giọng nói: "Đừng nhắc đến chuyện này, ba lô của cô ấy tôi giấu đi rồi, bên trong toàn là đồ nghề trộm mộ chuyên nghiệp, nào là kim cương tán, hỏa chiết tử, phi hổ trảo, thậm chí còn có cả Mạc Kim Phù, đồ đạc còn đầy đủ hơn cả Bàn gia!" "Không ngờ đấy, Lương Quỳnh này lại cũng là một Mô Kim Giáo Úy!" "Thứ này không thể để cấp trên tra ra được, nếu không cô ấy sẽ hoàn toàn tiêu đời!" "Tôi nói cho cậu biết, với tình hình hiện tại của cô ấy, đội khảo cổ cũng chưa chắc đã nhận cô ấy đâu!" "Cô ấy cũng giống như chúng ta, đã không thể quay lại quá khứ được nữa!

Chỉ có thể đi một con đường đến cùng, trước hết giải trừ lời nguyền bảo mệnh rồi tính sau!" Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói một lời, thực ra chính anh cũng không biết nên nói thế nào.

Anh đúng là đã nhớ ra một vài thứ, chính là những chuyện liên quan đến Vân Thiên Cung.

Nhưng đó đều là những mảnh ký ức rời rạc, nào là cóc bằng đồng, vô số những con du diên.

Cùng với một vài con quái vật, còn có cả đường cùng...

Những thứ này giống như từng mảnh vỡ, hoàn toàn không thể ghép lại với nhau.

Anh chỉ cần nghĩ đến là đầu lại đau, nhưng những thứ này rõ ràng là đang thiếu một sợi dây liên kết.

Một sợi dây để xâu chuỗi chúng lại.

Hơn nữa, anh còn mơ hồ cảm thấy, Vân Thiên Cung này vô cùng nguy hiểm.

Tần Vũ rất muốn mở miệng khuyên Ngô Bất Chính đừng đi nữa, quá nguy hiểm rồi.

Nhưng lời chưa kịp nói ra anh đã từ bỏ.

Nếu Ngô Bất Chính biết Vân Thiên Cung này rất nguy hiểm, vậy thì chỉ có hai kết quả.

Thứ nhất, đi cùng với mình!

Thứ hai, không cho mình đi.

Tần Vũ biết rõ mình chắc chắn phải đến Vân Thiên Cung một chuyến.

Bất kể là vì ký ức, hay là vì viên thuốc, anh đều phải đi.

Nhưng anh không muốn để Ngô Bất Chính đi mạo hiểm.

Phải làm sao đây?

Đánh ngất?

Trói lại?

Chương 736

Khóa trong nhà?

Nếu là trước đây, có lẽ còn có tác dụng, nhưng bây giờ thì gần như là nói nhảm.

Nếu nói về sự tinh thông đối với cổ mộ thì anh không ai bì kịp, nhưng những chuyện trong cuộc sống thường ngày này, anh thật sự không phải là đối thủ của Ngô Bất Chính.

Đặc biệt là sau khi gã này có được tư duy Tà Đế, đừng nói là đánh ngất, trói lại hay khóa trong nhà.

Trừ phi anh chặt cả hai chân của cậu ta, nếu không thì so về trí tuệ, anh hoàn toàn không đấu lại được.

Cậu ta luôn có thể tìm ra cách của riêng mình để đi theo.

Lăng mộ đáy biển lần trước chính là một ví dụ, cho dù không có chú Ba và nhà họ Giải giúp đỡ.

Cậu ta cũng có thể dựa vào tư duy của mình, tìm ra cách nhanh nhất để đến lăng mộ đáy biển.

Đây chính là cái hố mà hệ thống đào cho anh.

Nếu lúc đầu hệ thống không tặng thẻ nhân vật cho Ngô Bất Chính, cũng sẽ không đến mức khiến cậu ta có năng lực tư duy mạnh mẽ như vậy.

Thấy Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử đứng bên cạnh nói. "Thôi xong, Tiểu ca tám phần là ngớ ngẩn rồi, ánh mắt đờ đẫn cả ra!" "Cậu đi mà ngớ ngẩn ấy, Tiểu ca có lẽ chỉ đang suy nghĩ thôi, chúng ta đừng làm phiền anh ấy, để anh ấy tự mình bình tĩnh một lát!" Nói xong, Ngô Bất Chính lại tiếp tục nghiên cứu những thứ trong ba lô.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, chạy qua giúp một tay.

Tần Vũ thì đứng dậy ngồi xuống ghế sô pha, cũng không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm hai người họ, không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đã bình tĩnh lại, liền chuyên tâm nghiên cứu những thứ này.

Trong ba lô có tổng cộng tám món đồ.

Một trong số đó là bản dịch chữ cổ, cái này trước đó đã nói rồi.

Còn có ba món là Xà mi đồng ngư.

Hai người cũng không biết thứ này có tác dụng gì, chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Mà ba món đồ tiếp theo khiến họ có chút không hiểu công dụng.

Ba món đó trông hơi giống nhẫn.

Nhưng tạo hình vô cùng kỳ quái, bên trên lại còn điêu khắc rất nhiều tiểu quỷ.

Ngô Bất Chính lẩm bẩm, đeo chiếc nhẫn này vào, buổi tối chẳng phải sẽ gặp ác mộng sao!

Bàn Tử thì mắt sáng lên, nói. "Theo Bàn gia thấy, ba chiếc nhẫn này chắc chắn là bảo bối trong cổ mộ Đông Hạ quốc đó, Đoạn Vô Kỵ đã muốn lôi kéo chúng ta vào cuộc, không lấy ra chút đồ tốt thì sao được!" "Hay là thế này, tôi tìm bạn bè xử lý ba chiếc nhẫn này, thu nhập chúng ta chia đều, thế nào?" Ngô Bất Chính bực bội liếc cậu ta một cái, nói. "Cậu chết cái tâm đó đi, thứ này trước khi chưa làm rõ, ai cũng đừng hòng đem đi bán!" Bàn Tử vẫn còn chút chưa từ bỏ ý định, nhưng Ngô Bất Chính thì không thèm để ý đến cậu ta nữa, xem món đồ cuối cùng.

Món đồ cuối cùng này, trông có vẻ là một bức thư.

Nhưng chỉ to bằng lòng bàn tay, sau khi Ngô Bất Chính lấy đồ vật từ trong phong bì ra, quả nhiên phát hiện là một bức thư.

Trên đó chi chít chữ.

Nhưng khi nhìn thấy mấy chữ đầu tiên, Ngô Bất Chính liền ngây người.

Chỉ thấy mấy chữ đầu tiên viết. "Cháu trai lớn, khi nhìn thấy bức thư này, chú Ba của cháu đã ở Vân Thiên Cung rồi!" "Chú hy vọng cháu có thể đến trong vòng hai tuần, nếu không chú Ba của cháu thật sự sẽ phải chết ở đây đó!" Hai dòng chữ đầu tiên khiến tim Ngô Bất Chính như treo lên.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng nhìn thấy hai dòng chữ này, lập tức úp tay lên bức thư, nói. "Mẹ kiếp, Thiên Chân!

Chú Ba cậu đi đạo mộ rồi!" "Thế này thì chúng ta đi kiểu gì, nếu không livestream thì còn đỡ, chứ mà livestream toàn cầu, chú Ba cậu sẽ bị lên sóng trực tiếp, đến lúc đó e là cũng không cần ra ngoài nữa!" "Vừa ra ngoài là phải bị cảnh sát mời đi uống trà rồi!" Ngô Bất Chính không nghĩ nhiều như vậy, vấn đề này nói thật cũng không phải là vấn đề.

Chỉ cần nghĩ cách, là có thể tẩy trắng cho chú Ba.

Điều cậu quan tâm bây giờ là, tại sao chú Ba lại chạy đến Vân Thiên Cung.

Hơn nữa còn nói gì mà, trong vòng hai tuần mình không đến, ông ấy sẽ phải chết ở trong đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính vội gạt tay Bàn Tử ra, tiếp tục đọc xuống dưới.

Bên dưới còn có hai đoạn nội dung, ý của đoạn thứ nhất đại khái là nói về tác dụng của bản dịch chữ cổ.

Bản dịch chữ cổ này và phỏng đoán của Ngô Bất Chính cũng không khác nhiều, chính là bản dịch chuyên dụng của Đông Hạ quốc.

Nhưng thứ này rất hiếm, dù sao lịch sử của Đông Hạ quốc rất ngắn, hơn nữa còn rất bí ẩn, không có nhiều người biết.

Để có được bộ bản dịch chữ cổ này, e là chú Ba cũng đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.

Mà tương ứng với bản dịch chính là ba con Xà mi đồng ngư.

Chú Ba trong thư đã ghi chép rõ ràng phương pháp sử dụng Xà mi đồng ngư.

Nhưng lúc này họ cũng không có thời gian để kiểm chứng.

Chương 737

Chú Ba chỉ nói, nội dung trên Xà mi đồng ngư ghi chép rất nhiều, ông ấy viết ra thì quá phiền phức, hơn nữa còn sợ Ngô Bất Chính không tin.

Thế nên dứt khoát đưa cả Xà mi đồng ngư và phương pháp sử dụng cho cậu, để cậu mau chóng giải mã rồi xuất phát.

Mà đoạn nội dung cuối cùng, ghi chép khá lộn xộn.

Đại ý là, Đoạn Vô Kỵ là do ông ấy bỏ tiền ra mời đến, các cậu cứ đi theo hắn vào núi là được!

Đồng thời ông ấy sẽ để tổ chương trình ra mặt cung cấp vật tư, đừng coi thường tổ chương trình.

Có họ giúp đỡ có thể tiết kiệm rất nhiều phiền phức.

Ngoài ra lần này khi đăng ký, nhất định phải nhớ thêm tên của ông ấy vào.

Nếu không tìm được ông ấy, ông ấy sẽ trở thành kẻ trộm mộ.

Vậy thì Ngô Bất Chính không phải đi cứu ông ấy nữa, mà là đi livestream cảnh ông ấy trộm mộ, ra ngoài cũng phải bị bắt đi uống trà.

Điều này cũng được viết nhấn mạnh.

Ngô Bất Chính bất đắc dĩ cười khổ, con cáo già chú Ba này thật sự là tính toán quá chu toàn.

Mà ngoài những thứ này, chú Ba còn đặc biệt nhấn mạnh một điểm.

Đó là phải dẫn theo Tần Vũ đi, đồng thời còn phải xác định anh có mang theo Quỷ tỳ.

Quỷ tỳ này, chính là thứ mà giáo sư Trần đã mang ra từ Lỗ Vương Cung lúc trước.

Nói về thứ này cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Lúc ở lăng mộ đáy biển, giáo sư Trần chính là mang theo thứ này đi.

Sau khi Tần Vũ giết giáo sư Trần, liền có được thứ này.

Bàn Tử thấy đội khảo cổ và tổ chương trình không nhắc đến thứ này, liền lén lút giấu đi.

Thứ này quá quý giá, cậu ta hoàn toàn không thể bán được, liền chuẩn bị đợi sau này có cơ hội rồi tính.

Cho nên, thứ này hiện tại thực ra đang ở trong tay họ.

Nội dung bức thư đến đây, cơ bản cũng đã kết thúc.

Nhưng cuối cùng chú Ba đặc biệt nhắc nhở một điểm, đó là nhất định phải mang theo Tần Vũ đi.

Nếu Tần Vũ không đi, vậy thì mọi chuyện đều không kịp nữa.

Ngô Bất Chính đặt bức thư lên bàn trà, tự mình châm một điếu thuốc hút.

Bây giờ trong đầu cậu có quá nhiều nghi vấn không thể giải đáp.

Mà điều đầu tiên trong số đó là, tại sao chú Ba lại phải đến Vân Thiên Cung?

Và ông ấy làm sao biết được nơi đó ở đâu?

Lão cáo già này, không phải lại muốn làm một vụ lớn đấy chứ!

Nói về Lương Quỳnh, cô ấy cũng thật sự đáng thương.

Bị giáo sư Trần lừa một vố, cũng ăn phải loại đan dược kỳ quái đó, kết quả thì khỏi phải nói.

Vì chuyện này, bản thân cô cũng có lỗi, cho nên sau khi trở về e là không thể thiếu bản kiểm điểm.

Nhưng đó đều là chuyện nhẹ, hoàn toàn có thể bỏ qua.

Nghiêm trọng nhất là thứ xuất hiện trong ba lô của cô.

Mặc dù không ai nhìn thấy bên trong là gì, nhưng đây mới là điều tệ nhất.

Có người đoán có thể là minh khí, cũng có người đoán có thể là thiết bị trộm mộ.

Trong một thời gian ngắn có thể nói, Lương Quỳnh từ một ngôi sao mới nổi của giới khảo cổ, đã trực tiếp bị người ta gán cho cái danh kẻ trộm mộ trong đội khảo cổ.

Nếu cô cứ hôn mê không tỉnh, e là cô lại phải tuyệt vọng.

Đối với chuyện này, Tần Vũ cũng không có cách nào, anh thực sự không ngờ việc tặng một tấm thẻ nhân vật lại mang đến sự thay đổi lớn đến như vậy.

Ngay cả dư luận cũng bắt đầu dậy sóng.

Bác sĩ điều trị nói, tình hình của Lương Quỳnh rất không ổn định, có thể phải mất mấy ngày mới tỉnh lại, cũng có thể cả đời không tỉnh lại nữa.

Đối với điều này, Tần Vũ và mọi người cũng đành chịu, đây chính là số mệnh.

Bất kể cô có tỉnh hay không, nơi tiền thân của Ma quốc vẫn phải tìm, lời nguyền cũng phải nghĩ cách phá giải.

Lỡ như sau khi phá giải, tuổi thọ của cô có thể tăng lên thì sao?

Cũng coi như là đánh cược một lần.

Còn về loại đan dược mà ba người họ đã ăn.

Bệnh viện kiểm tra xong nói hoàn toàn không tra ra được.

Chương 738

Có thể dược hiệu đã hoàn toàn khuếch tán, cho nên trong cơ thể cũng không tìm thấy viên thuốc này.

Nhưng cơ thể không có biến hóa gì, hoàn toàn có thể không cần để ý.

Dù sao cũng đã được đặt trong cổ mộ bao nhiêu năm rồi, nói không chừng đã hết hạn không còn tác dụng.

Thế nhưng ba người nào có tin, chuyện của giáo sư Trần vẫn còn sờ sờ trước mắt, họ cũng không tin viên thuốc này sẽ hết hạn.

Chỉ là chuyện vẫn phải làm từng việc một, cơm cũng phải ăn từng miếng.

Tổ chương trình đã gánh toàn bộ chi phí điều trị cho Lương Quỳnh.

Hai ngày sau, ba người Tần Vũ liền xuất viện.

Trước khi chia tay, ba người Tần Vũ đặc biệt đến từ biệt Giải Thiên Linh và Hắc Hạp Tử.

Chuyến đi lần này hai người họ cũng đã giúp đỡ không ít.

Trước khi đi, Hắc Hạp Tử để lại danh thiếp cho ba người, cười nói. "Sau này có việc gì cứ liên hệ tôi, vẫn là câu nói đó, chỉ cần tiền đủ, cổ mộ nào cũng tùy anh chọn!" Ba người cười cười, coi như đã kết giao với người bạn thích tiền này.

Sau khi chia tay, ba người cũng ai về nhà nấy.

Ngô Bất Chính phải bận rộn đi điều tra manh mối về Ma quốc và viên thuốc.

Tần Vũ thì chuẩn bị đi tìm manh mối về Xà mi đồng ngư.

Còn Bàn Tử, dùng lời của cậu ta là "Bàn gia một tiếng sau sẽ có mặt ở Phan Gia Viên, thủ đô!" "Lần sau gặp lại, thế nào cũng phải diện một bộ vest, thắt cà vạt!" "Tục ngữ nói thế nào nhỉ, đạo mộ có thơm hay không, cứ nhìn trang phục của ta là biết!" Ngô Bất Chính cười cười, nói. "Tử Bàn Tử, cậu tự mình cẩn thận một chút, đừng có tiền cất mà không có tiền tiêu, vừa phải thôi!" Bàn Tử cười nói. "Yên tâm, tôi hiểu!

Tôi cũng không giấu nhiều, đổi một chiếc ô tô con để đi là được rồi!" "Hơn nữa ở Phan Gia Viên còn có một người anh em của tôi, lâu rồi không gặp, tôi phải đi tìm cậu ấy!" "Các cậu bên này chỉ cần có tin tức, một cuộc điện thoại đảm bảo trong vòng một ngày sẽ có mặt!" Mọi người rất nhanh cũng chia tay, ai lo việc nấy...

Khi Tần Vũ về đến nhà, đã là trưa ngày hôm sau.

Người giúp việc rất có trách nhiệm, dọn dẹp nhà cửa sạch bong không một hạt bụi.

Còn làm cho anh bữa trưa, Tần Vũ cũng không có tâm trạng ăn, vừa về đến nhà là bắt đầu lật tung tủ bàn lên tìm kiếm.

Thế nhưng gần như đã muốn dỡ cả nhà ra, mà từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy bất kỳ chuyện gì liên quan đến Xà mi đồng ngư.

Thậm chí chỉ cần vừa nhớ lại, anh lại đau đầu, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa...

Thời gian thoáng chốc đã qua hai ngày, việc điều tra của Ngô Bất Chính cũng coi như có chút tiến triển.

Hiện tại đặt trước mặt họ có hai việc.

Thứ nhất là vấn đề lời nguyền!

Thứ hai là chuyện viên thuốc ở lăng mộ đáy biển.

Ngô Bất Chính vẫn muốn giải quyết vấn đề lời nguyền trước.

Thế là cậu ưu tiên điều tra chuyện này.

Nhưng chuyện này cậu chỉ điều tra được, Ma quốc này sớm nhất có thể xuất hiện ở sa mạc Taklamakan, sau đó thì không còn manh mối.

Các nền văn minh lịch sử của sa mạc Taklamakan từng rất phồn thịnh, muốn ở nơi này tìm ra chính xác tiền thân của Ma quốc nào có dễ.

Nhưng Ngô Bất Chính tra trên mạng được, một chuyên gia khảo cổ trong nước nghiên cứu rất sâu về các nền văn minh lịch sử của sa mạc Taklamakan.

Cậu định đi bái phỏng một chút, kết quả ai ngờ người ta đang ở nước ngoài tiến hành giao lưu khảo cổ.

Nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể trở về.

Cho nên cậu cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng chuyện lời nguyền coi như đã có chút manh mối, Ngô Bất Chính liền chuyển sự chú ý sang chuyện viên thuốc.

Viên thuốc ở lăng mộ đáy biển rất kỳ lạ, Ngô Bất Chính tra rất nhiều tài liệu đều không có bất kỳ ghi chép nào.

Nhưng cậu hiện giờ sở hữu tư duy Tà Đế, thế là liền thay đổi góc độ bắt đầu suy nghĩ những thứ có liên quan.

Hy vọng có thể từ đó phát hiện ra một vài manh mối.

Nói đến lăng mộ đáy biển, không ngoài viên thuốc, Cấm bà, cùng với những người Đông Hạ quốc giống như quái vật kia!

Đúng rồi, còn có Lục giác đồng linh!

Mà trong những thứ này, Lục giác đồng linh lại có quan hệ với Lỗ Vương Cung.

Trong Lỗ Vương Cung có, Thất tinh nghi quan, Cửu đầu xà bách, còn có Huyết thi!

Cùng với Thi miết vương trong đầu Huyết thi!

Tương tự cũng có Lục giác đồng linh.

Một ngôi mộ thời Chiến quốc, một ngôi mộ cổ do Uông Tàng Hải xây dựng, khoảng giữa cách nhau không biết bao nhiêu năm.

Chương 739

Lại đều có Lục giác đồng linh, điều này dường như có một mối liên hệ nhất định.

Hai ngôi mộ có nhiều thứ như vậy, làm thế nào mới có thể tìm được thứ liên quan đến nó đây?

Viên thuốc này rốt cuộc có tác dụng gì?

Ngô Bất Chính nghĩ đến đau đầu, đột nhiên cậu nhớ đến chú Ba.

Liền muốn đi hỏi con cáo già này.

Thế nhưng gọi điện thoại qua, lại hoàn toàn không thể liên lạc được.

Ngô Bất Chính lại gọi cho Phan Tử.

Kết quả nhận được câu trả lời là, anh ta cũng không biết, anh ta cũng đang tìm chú Ba!

Mà địa điểm cuối cùng chú Ba xuất hiện, nằm ở núi Trường Bạch!

Sau đó liền không có tin tức gì nữa, đến nay ở đâu cũng không biết.

Nói đến núi Trường Bạch, Ngô Bất Chính không khỏi nghĩ đến cung điện được xây trên trời được đề cập trong lăng mộ đáy biển.

Cung điện đó chẳng lẽ ở núi Trường Bạch?

Nhưng chú Ba lại chưa từng đến lăng mộ đáy biển, ông ấy làm sao biết được?

Nói là xem livestream cũng không đúng.

Thời gian không khớp, khi họ ở lăng mộ đáy biển còn chưa nhìn thấy bích họa, chú Ba đã đến núi Trường Bạch, sau đó thì mất tích.

Chuyện này quả thực càng nghĩ càng đau đầu.

Ngô Bất Chính nghĩ có nên đi hỏi chú Hai không, vừa nghĩ đến nếu để chú Hai biết mình lại còn muốn xuống mộ, ước chừng sẽ đánh chết mình mất.

Tham gia chương trình chú Hai đã không chỉ một lần phản đối rồi, lúc này vẫn là đừng đi tìm rắc rối thì hơn.

Nhưng manh mối...

Thi miết vương, Lỗ Vương Cung, viên thuốc, Huyết thi... "Đúng rồi, Huyết thi!" Đột nhiên Ngô Bất Chính dường như nghĩ đến điều gì đó, cậu vội vàng từ một ngăn bí mật trên tường lấy ra một cuốn sổ tay.

Mở ra xem lập tức vui mừng.

Chỉ thấy trang đầu tiên của cuốn sổ tay này viết. "Năm mươi năm trước, Trường Sa, Tiêu Tử Lĩnh..." Cuốn sổ tay này chính là của ông nội cậu để lại.

Mà cậu nhớ trên đó đã từng ghi chép, sự kiện trộm mộ đầu tiên mà ông nội cậu trải qua.

Ở Tiêu Tử Lĩnh này, đã phát hiện ra Huyết thi!

Ông nội cậu mạng lớn, mới nhặt về được một mạng.

Nhưng tại sao trong Tiêu Tử Lĩnh này lại có Huyết thi?

Chẳng lẽ nơi này cũng có quan hệ với Lỗ Vương Cung?

Lỗ Vương Cung và lăng mộ đáy biển cũng có quan hệ, xem ra, Tiêu Tử Lĩnh chẳng phải cũng có quan hệ với lăng mộ đáy biển sao!

Ngô Bất Chính càng nghĩ càng kích động, lập tức bắt đầu điều tra vị trí cụ thể của Tiêu Tử Lĩnh này.

Nói không chừng ở Tiêu Tử Lĩnh này, họ có thể tìm thấy một vài manh mối về loại viên thuốc này?

Nhắc đến chú Ba, trong ấn tượng của Ngô Bất Chính, người này luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cậu cũng biết một vài chuyện trong nhà.

Nhà họ Ngô bọn họ có ba anh em, cha mình là con cả, đã hoàn toàn thoát ly khỏi nghề đạo mộ.

Chú Hai, thuộc dạng nửa trong nửa ngoài, ngày thường tuyệt đối không xuống mộ, chủ yếu kinh doanh đồ cổ và các lĩnh vực khác.

Còn chú Ba thì hoàn toàn là một kẻ trộm mộ.

Nhà họ Ngô sắp xếp như vậy, cũng là có ý muốn tẩy trắng.

Cho nên đến bây giờ nhà họ Ngô cũng chỉ có mình cậu là con cháu độc nhất.

Chú Ba và chú Hai đều không có con.

Nhưng cùng với sự phát triển của thời đại, bây giờ nhà họ Ngô cơ bản không còn dựa vào việc xuống đất kiếm tiền nữa.

Cho nên, chú Ba cũng có ý muốn tẩy trắng.

Nhưng không biết vì sao, mấy tháng gần đây chú Ba lại trở nên thần bí hơn.

Còn thần bí hơn trước kia.

Trước đây vì chuyện tẩy trắng, ông ấy lộ diện không ít.

Nhưng chính là mấy tháng gần đây, cậu gần như không gặp được chú Ba của mình.

Chương 740

Tính kỹ lại, hình như là vào khoảng thời gian chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" bắt đầu.

Cũng không biết trong khoảng thời gian này chú Ba rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, sao lại giống như biến thành một người khác.

Chỉ là cậu nào biết, người chú Ba này của cậu, đã không còn là chú Ba của trước kia nữa.

Tình hình cụ thể, ngoài Tần Vũ ra e là chỉ có chính ông ta biết. "Này tôi nói, nghe nói có mặc đồ đôi tình nhân, chứ chưa thấy ai ngẩn người kiểu tình nhân cả!" "Hai người các cậu làm gì vậy?

Đều ngẩn ra, cái Xà mi đồng ngư chết tiệt này còn giải mã hay không đây!" Bàn Tử cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, không ngờ mình cũng bất giác bắt đầu ngẩn người.

Cậu vội xoa xoa cái cổ hơi mỏi, cảm thán mình không phải là Muộn Du Bình chuyên nghiệp, vẫn nên bớt ngẩn người thì hơn.

Lập tức liền gọi. "Chú Ba nói muốn giải mã nội dung của Xà mi đồng ngư này, tốt nhất là dùng đèn bão, cậu đi kiếm một cái về đây!" Bàn Tử cười nói. "Chuyện này có gì khó, cậu đợi tôi nửa tiếng!" Nói xong Bàn Tử liền trực tiếp ra ngoài.

Chưa đến nửa tiếng, đã xách một chiếc đèn bão chạy về.

Không cần hỏi, chắc chắn là đến chợ đồ cổ địa phương mua.

Thứ này ở chợ đồ cổ nhiều vô kể.

Chỉ là chất lượng không tốt lắm, Bàn Tử để cho chắc ăn nên đã mua ba cái.

Ngô Bất Chính cạn lời. "Cậu mua hẳn một cái mới toanh không được à?" Bàn Tử cười nói. "Cậu hiểu cái gì, ba cái này cộng lại chưa đến một trăm tệ, tiết kiệm tiền!" Ngô Bất Chính bó tay, gã này không chỉ tham tiền mà còn thích giữ của, sắp đuổi kịp tỳ hưu rồi.

Nhưng thử thấy dùng được, cậu cũng lười nói nhảm, bắt đầu làm theo phương pháp trong thư của chú Ba, tắt hết đèn trong phòng đi.

Sau đó cầm một con Xà mi đồng ngư lên bắt đầu xoay tròn trước đèn bão.

Quả nhiên chưa được bao lâu, mấy văn tự hình thù kỳ quái đã chiếu lên tường.

Ngô Bất Chính vội vàng vẽ lại đơn giản những văn tự này, sau đó đổi sang một con Xà mi đồng ngư khác.

Một lát sau đã chép lại toàn bộ nội dung trên ba con Xà mi đồng ngư.

Bàn Tử vội bật đèn, họ liền dựa theo nội dung của bản dịch chữ cổ, bắt đầu dịch từng cái một.

Mà lần dịch này lại vượt xa thời gian của họ.

Chủ yếu là nội dung dịch ra thực sự quá tối nghĩa khó hiểu.

Ba người mất trọn một ngày trời.

Đến chiều ngày thứ hai, mới sắp xếp ra được đại ý.

Thế nhưng khi nhìn thấy nội dung được sắp xếp ra, họ đều ngây người.

Hóa ra nội dung ghi chép trên đó quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Nếu không phải xuất phát từ cổ vật như Xà mi đồng ngư, họ chắc chắn sẽ cho rằng đây là chuyện nhảm nhí.

Nội dung ghi chép trên đó đại khái là nói.

Năm đó Uông Tàng Hải đi tuần núi xây lăng, vì một tai nạn bất ngờ mà bị người của Đông Hạ quốc bắt đi.

Nhưng người này dựa vào một thân phong thủy và tài nghệ kiến trúc, rất được Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc trọng dụng, thế là liền để ông ta phụ trách cải thiện hoàng cung.

Thực ra chính là Vân Thiên Cung.

Thấy đến đây, Ngô Bất Chính cũng rất ngạc nhiên.

Hóa ra Vân Thiên Cung này lúc đầu không phải là một lăng mộ mà là hoàng cung!

Nhưng sau này sao lại trở thành lăng mộ?

Nội dung bên dưới cũng đưa ra lời giải thích.

Nghe nói là, không lâu sau đó, Vạn Nô Vương dường như đã xảy ra một biến cố.

Khiến hắn tự xưng thời gian không còn nhiều, thế là liền để Uông Tàng Hải bắt đầu cải tạo, xây dựng lại hoàng lăng.

Cải tạo thành hoàng lăng.

Theo như Uông Tàng Hải ghi chép, những nội dung bí ẩn này đại ý là.

Vạn Nô Vương đã để ông ta xây một cỗ quan tài Cửu long sĩ thi quan, chôn ngay trong địa cung của hoàng lăng.

Chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai, hậu nhân sẽ đưa hắn đến một nơi, đến lúc đó hắn liền có thể niết bàn trọng sinh, từ địa ngục trở về.

Bàn Tử nghe đến đây không nhịn được cười nói.

Chương 741

"Còn địa ngục trở về, Diêm Vương gia ông ấy có đồng ý không?" Ngô Bất Chính xua tay ý bảo Bàn Tử đừng ngắt lời, sau đó nói tiếp.

Uông Tàng Hải lúc đầu cũng cho rằng đây là chuyện nhảm nhí, dù sao các quân vương xưa nay đều sợ chết, đều nghĩ có thể sống lại vĩnh hưởng phú quý.

Nhưng sau đó xảy ra một chuyện, khiến ông ta thay đổi cách nhìn này.

Vì công tích tu sửa hoàng lăng của ông ta xuất sắc, Vạn Nô Vương đã phá lệ đưa ông ta đến một nơi.

Ở nơi đó, lại có một cánh Thanh đồng môn khổng lồ.

Vạn Nô Vương nói trong Thanh đồng môn đó có bí mật cuối cùng của Đông Hạ quốc bọn họ.

Uông Tàng Hải biểu hiện xuất sắc, thế là được phá lệ đưa vào xem!

Sau đó liền dẫn Uông Tàng Hải vào trong đó.

Thế nhưng, khi Uông Tàng Hải từ bên trong đi ra, cả người dường như đã biến thành một người khác.

Về bí mật của Đông Hạ quốc không hé một lời.

Mãi cho đến khi Vạn Nô Vương đột nhiên băng hà, không kịp chờ hậu nhân trở về, đã cưỡi hạc về tây!

Quan tài của Vạn Nô Vương được đặt trước Thanh đồng môn, chính là để một ngày nào đó trong tương lai hậu nhân trở về, có thể đưa hắn vào trong, chuyển thế trọng sinh.

Bàn Tử nghe đến đây, cảm thấy kỳ quái hỏi. "Cái lão Uông Uông gì đó, rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì trong Thanh đồng môn?" "Có phải là vô số vàng bạc châu báu không, lão ta không hé một lời chắc chắn là muốn sau này tự mình nuốt trọn!" "Đúng không!" Ngô Bất Chính lười để ý đến cậu ta, cứ như thể tất cả mọi người trên đời đều đang mưu tính tranh giành bảo bối với cậu ta vậy. "Trong Thanh đồng môn có gì ông ta không nói, chỉ nói các Vạn Nô Vương từ trước đến nay, đều là những quái vật bò ra từ dưới đất!" "Mà vị Vạn Nô Vương cuối cùng này, dường như đã bỏ lỡ thứ gì đó, cho nên không đuổi kịp!" "Ngoài ra chính là, ông ta nói thứ bên trong Thanh đồng môn này, là chung cực!" "Nhưng rốt cuộc chung cực là gì?" Không ai biết.

Bàn Tử cảm thấy nhàm chán liền nói. "Kệ nó là chung cực gì, chung cực của Bàn gia tôi chính là phát tài mò minh khí!" "Chúng ta bây giờ cũng đã biết đại khái tình hình rồi, khi nào xuất phát?" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử sốt ruột liền nói. "Cậu vội cái gì, còn một chút nữa là xong rồi!" Nói xong Ngô Bất Chính liền tiếp tục dịch.

Câu cuối cùng này đại ý là, sau khi Uông Tàng Hải chờ Vạn Nô Vương hạ táng, liền giả chết thoát thân.

Sau đó men theo một con đường ngầm đã chuẩn bị từ trước, dẫn theo một vài thợ xây lăng mộ rời đi.

Mà con đường ngầm này vô cùng bí mật, nếu có thể tìm thấy, liền có thể đi thẳng đến Vân Thiên Cung!

Mà Uông Tàng Hải ghi lại những điều này cũng là vì, sau khi ông ta rời đi không lâu, Vân Thiên Cung đã bị một trận tuyết lở chôn vùi.

Con đường đi vào cũng chỉ còn lại con đường ngầm này.

Ông ta đau lòng vì tác phẩm của mình không thể được người đời biết đến, cộng thêm bí mật của Đông Hạ quốc.

Thế là liền chế tác ba con Xà mi đồng ngư này.

Một mặt không muốn để người khác biết bí mật của Đông Hạ quốc, một mặt lại không cam tâm tác phẩm đắc ý của mình cứ thế bị chôn vùi dưới núi tuyết.

Thế mới có những chuyện này.

Ngô Bất Chính thở dài một hơi, nhìn sang Tần Vũ bên cạnh hỏi. "Tiểu ca, anh thấy sao?" Tần Vũ lắc đầu, chỉ nói một câu. "Hắn, đã nhìn thấy chung cực!" Nhắc đến Tiêu Tử Lĩnh, Ngô Bất Chính thực ra không muốn đi nghiên cứu quá nhiều, nơi này là nơi mà ông nội cậu cả đời không muốn nhắc đến.

Tại đây, nhà họ Ngô của họ đã đào ra được một bộ sách lụa thời Chiến quốc.

Nhưng cũng chính tại nơi này, lão thái gia của nhà họ Ngô lúc đó và mấy người con cháu cũng đã bỏ mạng tại đây.

Ngoại trừ ông nội cậu lúc đó còn quá nhỏ không xuống dưới nên mới thoát được một kiếp, những người khác đều đã chết.

Cho nên về chuyện này, cậu biết cũng rất ít.

Thậm chí ông nội cậu chưa bao giờ nói với cậu quá nhiều.

Đến nay cậu cũng chỉ biết Tiêu Tử Lĩnh này, dường như ở một nơi gọi là núi Mãng Sơn ngoại thành Trường Sa.

Cụ thể ở đâu, hoàn toàn không biết, địa thế có chữ "sơn", chắc chắn không nhỏ.

Muốn tìm được nơi này, không có cao nhân biết phân kim định huyệt giúp đỡ, gần như là không thể.

Nhưng Tần Vũ thì biết, cho nên Ngô Bất Chính rất yên tâm.

Cậu gọi điện cho Tần Vũ và Bàn Tử, nói mình có thể đã tìm thấy một vài manh mối về viên thuốc.

Lát nữa sẽ ra ngoài tìm thử, nếu có tình hình cụ thể, sẽ thông báo cho hai người họ qua giúp đỡ.

Sau đó Ngô Bất Chính một mình đến Mãng Sơn.

Mặc dù biết Tiêu Tử Lĩnh ở Mãng Sơn, nhưng muốn tìm được rất khó.

Cho nên Ngô Bất Chính cũng không chuẩn bị tự mình đi tìm, mà chuẩn bị đến nơi xem tình hình trước.

Trước tiên dò hỏi tin tức, nếu ở đây có nơi nào tương tự, đến lúc đó gọi Tần Vũ và Bàn Tử qua giúp cũng không muộn...

Thôn Mãng Sơn nằm ngay dưới chân núi Mãng Sơn.

Chương 742

Đừng thấy nơi này hẻo lánh, nhưng giao thông lại thật sự rất phát triển.

Quan trọng nhất là, người trong thôn này cũng rất đông.

Hơn nữa còn có rất nhiều người từ nơi khác đến.

Những người này đều dựng một sạp hàng ở địa phương, ngày thường chẳng làm gì cả, chỉ làm một việc, thu mua đồ!

Thứ họ thu mua tự nhiên là đồ cổ.

Rất nhiều người trong ngành đồ cổ sẽ đến các thôn làng để tìm đồ.

Bất kể tốt xấu đều gom hết một lượt, lời hay lỗ hoàn toàn dựa vào mắt nhìn.

Điều này cũng được gọi là đãi cát tìm vàng, nhưng nguồn gốc của việc đãi cát tìm vàng vẫn là vì nghề mà những người này làm trong bóng tối.

Đó chính là chuyên thu mua những thứ do bọn trộm mộ đào ra.

Đồ đào ra mà không bán được thì cũng vô dụng, bọn trộm mộ cần là tiền, cho nên loại người này cũng thuận theo thời thế mà sinh ra.

Nhưng nơi có thể tập trung nhiều người như vậy, đủ để nói rằng gần đây có rất nhiều cổ mộ.

Ví dụ như gần Tần Lĩnh cũng có những người như vậy xuất hiện, hơn nữa còn đông hơn ở đây rất nhiều.

Chú Ba nhà họ Ngô cũng có cơ sở ở đây.

Khi Ngô Bất Chính đến, đã gọi điện trước cho Phan Tử.

Phan Tử cũng đã sắp xếp hai đàn em giới thiệu tình hình địa phương cho cậu, và một vài người lớn tuổi.

Tốt nhất là có thể điều tra ra chuyện của Tiêu Tử Lĩnh.

Nhưng chú Ba cũng rất kiêng kỵ chuyện của Tiêu Tử Lĩnh, cho nên Ngô Bất Chính chỉ nói là đến du lịch.

Không dám nói cho Phan Tử biết tình hình thực tế.

Hai người anh em ở địa phương rất nhiệt tình, sau khi sắp xếp chỗ ở cho Ngô Bất Chính, liền giới thiệu cho cậu mấy người, để cậu lần lượt đi bái phỏng.

Người dân địa phương tính cách thuần phác, cậu có việc thì cứ đến tận nhà hỏi, một điếu thuốc là được.

Nhưng bảo người ta đến gặp mình, thì cái thói ra vẻ này tốt nhất đừng bày ra, dễ bị ăn đòn.

Ngô Bất Chính cũng không để ý, cười cười rồi bắt đầu lần lượt đi bái phỏng.

Thời gian cứ thế lại trôi qua một ngày...

Trong một căn tứ hợp viện ở thành Trường Sa.

Tứ A Công đang ngồi trên ghế uống trà.

Đột nhiên một đám thuộc hạ chạy vào.

Những người này đầu bù tóc rối, có người còn bị thương, ai nấy đều có vẻ rất tức giận. "Hồ đồ!

Cút!" Tứ A Công nhìn thấy họ lập tức nổi giận.

Những người này rõ ràng vừa mới từ dưới đất lên, ăn mặc như vậy mà đến tìm ông ta, quả thực là tìm chết.

Tứ A Công đã nhiều năm không xuống mộ, cơ bản đều là thuộc hạ làm.

Ông ta cũng có ý định tẩy trắng, lúc này những người này xuất hiện ở đây, nếu bị người ta chụp được, ông ta gần như hoàn toàn không còn khả năng lật mình. "A Công, chúng tôi đến để..." "Cút!

Thay quần áo xong rồi hẵng đến gặp ta!" Tứ A Công giận dữ nói.

Những người đó thấy Tứ A Công thật sự tức giận, chỉ có thể xám xịt mặt mày rời đi.

Mà lông mày của Tứ A Công cũng nhíu lại.

Những thuộc hạ này đều là tâm phúc của ông ta, lại dám hồ đồ như vậy, xem ra lần này thật sự đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, chưa được bao lâu những người đó thay quần áo xong liền kể lại sự việc.

Tứ A Công liền hiểu ra.

Hóa ra, mấy thuộc hạ này của ông ta hai ngày trước khi xuống đất, một "lạt ma đầu" đột nhiên không đến. "Lạt ma đầu" là gì, chính là một người trong nhóm "giáp lạt ma".

Trộm mộ quy mô như bọn họ, mỗi lần xuất động đều trên mười người.

Cho nên khi "giáp lạt ma" (họp mặt), không thể nào mỗi người đều đi.

Chỉ có hai ba lạt ma đầu đi, những người này gặp mặt xác định thời gian và địa điểm, sau đó đến giờ sẽ dẫn thuộc hạ đi.

Kết quả lần này xuống mộ, có một lạt ma đầu tên Dương Tam Pháo lại không đi!

Hắn không đi, thuộc hạ tự nhiên cũng không đi, lập tức đội ngũ mười ba người, trực tiếp thiếu mất bốn người.

Chương 743

Mà đây mới chỉ là đội ngũ xuống mộ, người ở lại trên mặt đất hỗ trợ còn nhiều hơn.

Dương Tam Pháo này không đi, trực tiếp khiến đội ngũ của họ cộng thêm bốn người xuống mộ, và nhân viên hỗ trợ trên mặt đất, thiếu mất tròn mười người.

Nhưng lúc đó họ đã đến nơi, nào có lý do không động thủ, cho nên cứ thế cắn răng xuống đất.

Kết quả đụng phải một ca khó, không lấy ra được món đồ nào, người còn suýt chết sạch bên trong.

Lúc này trở về chính là để mách lẻo! "Tứ A Công, Dương Tam Pháo này bất mãn với ngài, theo tôi thấy hay là xử lý hắn đi!" Một tên thuộc hạ cầm đầu nói. "Đúng vậy lão đại, tôi nghe nói Dương Tam Pháo này luôn muốn tự lập môn hộ, lần này không đi là vì phát hiện một nơi tốt hơn!" "Chuẩn bị tự mình nuốt trọn để gây dựng cơ sở riêng!" "Nếu chúng ta đến chuyện này cũng không quản, sau này làm sao lăn lộn ở thành Trường Sa nữa!" Các thuộc hạ khác cũng vội nói.

Tứ A Công lại sắc mặt bình thản hỏi. "Hắn đi đâu rồi?" "Thôn Mãng Sơn!

Nghe nói là đã tìm được một nơi tốt ở Mãng Sơn!" "Nghe nói còn có Huyết thi, nhưng hắn chắc là nhị tiến cung, không biết lấy tự tin từ đâu ra!" Thuộc hạ nói.

Cái gọi là nhị tiến cung, chính là một ngôi mộ cổ lần thứ hai hoặc là nhóm người thứ hai đi vào.

Trước đó đã có người vào rồi, cho nên bọn họ chỉ có thể tính là nhị tiến cung.

Đến nơi còn lại bao nhiêu đồ tốt, thì hoàn toàn xem vận khí.

Thường chỉ có những kẻ trộm mộ nhỏ mới nhị tiến cung, những nhóm lớn đều không thèm, dù sao nhị tiến cung làm sao có nhiều đồ tốt bằng những ngôi mộ cổ chưa được khai quật.

Tứ A Công nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại, sau đó lại cười lên. "Đi hay lắm!

Đi hay lắm, không cần quản hắn nữa, hắn không về được đâu!" Một đám thuộc hạ nghe vậy đều rất không hiểu.

Tứ A Công cười nói. "Có Huyết thi, lại là nhị tiến cung, nơi đó chẳng phải là nơi lão thái gia nhà họ Ngô đã đi sao!" "Nơi đó nguy hiểm lắm, lão thái gia nhà họ Ngô còn không ra được, huống chi là một tên Dương Tam Pháo!" "Không cần quản hắn nữa, chờ tin tức là được!" Đám thuộc hạ đó nghe vậy đều nhìn nhau, nhà họ Ngô kia là gia tộc lớn, ngay cả họ cũng phải chịu thiệt, Dương Tam Pháo đi cũng thật là to gan.

Thời gian thoáng chốc đã qua hai ngày.

Ngô Bất Chính cũng cơ bản đã dò hỏi rõ ràng tình hình.

Gần Mãng Sơn này đúng là có rất nhiều kẻ trộm mộ xuất hiện, nhưng thật sự chưa nghe nói có ai đào ra Huyết thi.

Xem ra mấy chục năm gần đây, không ai tìm thấy ngôi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh đó.

Ngô Bất Chính cảm thấy có thể thử xem, thế là liền chuẩn bị gọi điện thoại thông báo cho Tần Vũ và Bàn Tử qua.

Thế nhưng điện thoại còn chưa gọi đi, đột nhiên liền có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra xem là một người dân địa phương ăn mặc giản dị, đối phương rất nhiệt tình cười nói. "Tiểu tam gia, một người bạn của tôi có thể biết một vài thứ, anh ấy bảo tôi đến gọi cậu qua nói chuyện, không biết cậu có thời gian không!" “Tiểu ca, có phải cậu đã nhớ ra điều gì không?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu đáp: “Không biết, tôi muốn đến nơi đó xem sao!” Nói xong, Tần Vũ đứng dậy định đi.

Bàn Tử cũng giật nảy mình, sao lại nói đi là đi, vội vàng tiến lên cản cậu lại: “Ây ây!

Tiểu ca cậu đừng vội, chú Ba của Thiên Chân còn ở đó, chúng ta chắc chắn phải đi!” “Nhưng trước khi xuất phát, chẳng phải nên liên lạc với Đoạn Vô Kỵ sao!” “Thằng nhóc đó có thể biết đường đi, đỡ tốn thời gian hơn là chúng ta tự mò mẫm, phải không!” “Hơn nữa theo ý của chú Ba cậu ấy, có lẽ còn phải liên hệ với tổ chương trình!” “Vân Thiên Cung kia có thể ở trên núi tuyết.

Chúng ta từng đến Côn Luân Sơn rồi, rất rõ tình hình trên núi tuyết!” “Nếu không có tổ chương trình liên hệ trực thăng quân dụng, chúng ta leo đến nửa sườn núi thì chú Ba của Thiên Chân đã nguội lạnh từ lâu rồi!” Ngô Bất Chính vội gật đầu.

“Bàn Tử nói đúng, chuyện này không thể vội, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn.

Lát nữa tôi sẽ liên hệ với Đoạn Vô Kỵ, bảo cậu ta chúng ta có thể xuất phát sớm!” “Nhưng các cậu đã nghĩ đến chuyện những ai sẽ đi chưa?” “Có cần đưa Lương Quỳnh theo không?” Câu nói này vừa thốt ra, Bàn Tử liền đáp: “Dẫn cô ta đi làm gì?

Một cái bình dầu vô dụng, lại còn xuất thân từ khảo cổ, lần nào có cô ta Bàn gia tôi cũng ngại không dám sờ vào minh khí!” Ngô Bất Chính nghe vậy lại lắc đầu: “Bàn Tử, cậu nghĩ đơn giản quá rồi.

Cậu quên là ở mộ dưới biển các cậu đều đã uống thuốc hoàn, cô ấy cũng uống rồi sao!" "Nếu trong Vân Thiên Cung có cách giải thuốc, không đưa cô ấy đi thì chẳng khác nào mưu sát!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nói: "Vậy cùng lắm nếu có thuốc giải, chúng ta mang về một viên là được!" "Dù sao tôi cũng không đồng ý đưa cô ấy đi.

Cậu thử nghĩ xem, với thể chất của cô ấy, rất có khả năng sẽ chết trên núi tuyết!" "Cậu đưa cô ấy đi mới chính là hại cô ấy!" Ngô Bất Chính nghe xong liền trầm tư, chuyện này quả thực không dễ giải quyết.

Đưa hay không đưa Lương Quỳnh đi khiến anh rất rối rắm.

Anh sợ rằng sau cánh cửa đồng xanh sẽ có cách giải trừ dược hiệu của thuốc hoàn.

Nhưng nếu không đưa Lương Quỳnh đi, cô ấy chẳng khác nào bị bỏ rơi.

Còn nếu đưa đi, lỡ như cô ấy không chịu nổi mà chết trên núi tuyết, vậy thì đúng là được không bằng mất.

Suy đi tính lại, anh vẫn không quyết định được, cuối cùng dứt khoát đi gọi điện trả lời Đoạn Vô Kỵ trước.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Đoạn Vô Kỵ ở đầu dây bên kia dường như đã liệu trước, tỏ vẻ hoàn toàn không có vấn đề, tối nay có thể xuất phát.

Chuyện của Lương Quỳnh, Ngô Bất Chính chưa suy nghĩ xong, cuối cùng vẫn quyết định đến bệnh viện xem tình hình của cô ấy rồi tính tiếp.

Nếu tình trạng của cô ấy có vẻ ổn định, thì cũng không cần vội đưa đi.

Thực sự không được thì sau này họ vẫn có thể "nhị tiến cung".

Nếu Vân Thiên Cung không có thuốc giải, Lương Quỳnh cũng không đến nỗi đi một chuyến công cốc.

Chương 744

Quyết định xong, ba người thu dọn đồ đạc rồi đến bệnh viện, chuẩn bị sau khi thăm Lương Quỳnh sẽ xuất phát thẳng đến điểm hẹn với tổ chương trình.

Đoạn Vô Kỵ đã bắt đầu liên hệ với họ rồi.

Chắc hẳn rất nhanh sẽ có trực thăng đến đón.

Đến bệnh viện, họ thấy Lương Quỳnh đã thu dọn xong đồ đạc, dáng vẻ dường như cũng sắp ra ngoài.

“Các anh đến rồi, vậy đi thôi!” Nhìn thấy ba người, Lương Quỳnh tỏ ra rất bình tĩnh.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội hỏi: “Đi đâu cơ?” “Đúng vậy, cô định đi đâu?” Bàn Tử cũng hỏi.

“Xuất phát thôi!

Chẳng phải chúng ta định đi tìm Vân Thiên Cung sao?” Lương Quỳnh ngơ ngác đáp.

Ba người Ngô Bất Chính sững sờ, sao cô nàng này lại biết chuyện?

Lương Quỳnh lại nhìn ba người với vẻ nghi hoặc, sau đó lấy điện thoại ra, trên đó hiện rõ cuộc gọi từ tổ chương trình.

Ba người Ngô Bất Chính lập tức hiểu ra, thì ra tổ chương trình đã bắt đầu liên lạc với mọi người.

Nhưng tại sao lại liên lạc cả Lương Quỳnh nữa chứ!

Ngô Bất Chính vội nói: “Vân Thiên Cung này có thể rất nguy hiểm, thật ra cô không cần phải...” “Tôi bắt buộc phải đi, tôi vẫn chưa muốn chết!” Lương Quỳnh đáp.

Nói xong cô quay người lách qua ba người rồi đi ra ngoài.

Ngô Bất Chính ngẩn người, Lương Quỳnh này chắc chắn cho rằng trong Vân Thiên Cung có thuốc giải nên mới muốn đi.

Chuyện này cũng không có cách nào, dù sao ở mộ dưới biển cô ấy cũng đã biết đến sự tồn tại của Vân Thiên Cung.

Chuyện như thế này không thể giấu được.

“Ủa!

Các cậu có ngửi thấy không, sao có mùi hương lạ vậy!” Bàn Tử đột nhiên nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy sững người, anh cũng ngửi thấy mùi hương kỳ lạ đó.

Nhưng nhất thời không nhớ ra đó là mùi gì, hình như đã ngửi thấy ở đâu đó rồi.

Tần Vũ khẽ nhíu mày nói: “Cấm bà hương, tình hình của cô ấy lại xấu đi rồi!” Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy liền sững sờ, lúc này mới phản ứng lại, mùi hương này chẳng phải là Cấm bà hương sao.

Xem ra tình hình của Lương Quỳnh tệ hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

Lúc trước khi từ Vô Để Quỷ Động ra, trên người Lương Quỳnh đã có mùi hương này.

Nhưng phải đến gần da mới ngửi thấy được, sau này đến Tinh Tuyệt Cổ Thành dường như cũng không nghiêm trọng hơn.

Nhưng không biết tại sao, lúc này lại trở nên nặng hơn.

Cô ấy vừa mới đi ngang qua đã mang theo mùi hương này.

Xem ra tình hình của cô ấy tệ hơn mọi người tưởng tượng rất nhiều.

“Xem ra không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa cô ấy đi cùng, tìm được thuốc giải là tốt nhất!” “Nếu không tìm được, e là cô ấy cũng không trụ được bao lâu nữa!” Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Chỉ là lúc này Bàn Tử và Tần Vũ lại có chút lơ đãng.

Bởi vì cả hai người họ cũng đã uống loại thuốc hoàn đó.

Không biết một ngày nào đó trong tương lai, có phải cũng sẽ có kết cục giống như Lương Quỳnh hay không.

Có lẽ việc trên cơ thể xuất hiện mùi hương này chính là một dấu hiệu cũng không chừng.

Ba người vội đuổi theo, cùng Lương Quỳnh lên sân thượng của bệnh viện.

Trên sân thượng có một bãi đáp trực thăng.

Lương Quỳnh đến nơi cũng không nói gì, chỉ đứng một bên chờ đợi.

Mọi người vừa đến gần, mùi hương kỳ lạ kia lại thoang thoảng bay tới.

Ngô Bất Chính không nhịn được hỏi: “Bắt đầu nặng hơn từ khi nào?” Lương Quỳnh cũng không giấu giếm: “Ba ngày trước!” Ngô Bất Chính nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “Cô đừng căng thẳng, mới ba ngày, có lẽ toàn bộ dược hiệu phát tác cần một thời gian rất dài!” “Chúng ta nhất định có thể tìm được thuốc giải trước đó!” Lương Quỳnh gượng gạo nặn ra một nụ cười mà không đáp lời.

Lúc này Tần Vũ ở bên cạnh đột nhiên nói: “Đến rồi!” Lời vừa dứt, quả nhiên mọi người nhìn thấy trên không trung, một chiếc trực thăng đã bay tới.

Rất nhanh, trực thăng hạ cánh xuống đất.

Bốn người không nói nhiều, lần lượt lên trực thăng.

Thế nhưng Ngô Bất Chính vừa bước lên đã nghe có người gọi mình.

“Tiểu Tam gia!

Cậu không sao chứ!” Ngô Bất Chính ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người đó chính là Phan Tử.

“Phan Tử, sao anh lại ở đây?” Phan Tử cười nói: “Tam gia gặp chuyện, sao tôi có thể không đi!

Mau vào đi!” Phan Tử vừa nói vừa đỡ lấy ba lô trên người Ngô Bất Chính.

Chương 745

Trong lòng Ngô Bất Chính có chút lo lắng.

Cộng thêm Phan Tử và Đoạn Vô Kỵ, lần này số người của họ đã lên đến sáu người.

Chỉ hy vọng tổ chương trình đừng tìm thêm người khác nữa!

Nếu không chuyến hành trình này, có mấy người sống sót trở ra, anh cũng không biết.

Thế nhưng, mọi chuyện dường như không bao giờ diễn ra theo hướng anh mong muốn.

Bàn Tử vừa ngồi xuống đã mở điện thoại, theo thông lệ quốc tế, nếu họ đã xuất phát thì tổ chương trình chắc chắn sẽ không im hơi lặng tiếng.

Có khi bây giờ trên mạng đã bắt đầu tuyên truyền rầm rộ rồi.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa mở trang web trên điện thoại liền thấy tổ chương trình đang ra sức quảng bá cho buổi livestream.

Hơn nữa lúc này còn đang trong phần công bố tuyển thủ.【Được rồi các vị, nơi chúng ta đến lần này sẽ được tiết lộ sau】【Vì lần này còn kiêm cả nhiệm vụ cứu viện, hơn nữa nơi cần đến vô cùng rộng lớn, nghe nói là một hoàng lăng】【Cho nên lần này, tổ chương trình chúng tôi cũng nhận được yêu cầu tham gia của một số cao thủ dân gian, chúng tôi đã đặc biệt tuyển chọn ra ba vị, sẽ là khách mời đặc biệt của buổi livestream lần này】【Tiếp theo, chúng tôi sẽ lần lượt giới thiệu đến mọi người!】Theo tiếng nói của tổ chương trình vang lên, Ngô Bất Chính và những người khác cũng xúm lại.

Lời của người dẫn chương trình vừa rồi khiến họ rất hoang mang.

Cái gì gọi là ba vị khách mời đặc biệt?

Sao họ chưa từng nghe nói qua?

Lẽ nào là chỉ Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ và Lương Quỳnh sao?

Cũng không đúng, Đoạn Vô Kỵ lần đầu tham gia chương trình này, có thể hiểu được.

Nhưng Phan Tử và Lương Quỳnh đều là người cũ, không cần phải giới thiệu long trọng như vậy, tổ chương trình không sợ khán giả chửi họ lừa gạt tình cảm, câu view sao?

Phan Tử cũng có chút kỳ lạ, nói: "Tiểu Tam gia, tổ chương trình không nói là sẽ giới thiệu long trọng như vậy, tám phần là còn có người khác!" Ngô Bất Chính nghe vậy càng nhíu chặt mày.

Nếu ba người này thật sự là người khác, vậy đội của họ sẽ tăng lên thành chín người!

Một đội ngũ lớn như vậy lên núi tuyết, không xảy ra chuyện mới là lạ!

"Tiểu ca, cậu..." Ngô Bất Chính vừa định hỏi xem Tần Vũ nghĩ sao, thì phát hiện Tần Vũ đang bình thản nhìn mình.

Ánh mắt đó dường như đang nói, liên quan gì đến tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cậu.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Thôi được rồi, phen này có người đỡ đạn rồi, tôi lại rất tán thưởng cách làm của tổ chương trình, biết mấy người chúng ta mệt quá, nên tìm ba người đến đỡ đạn!" "Thế này chúng ta cũng đỡ việc rồi, phải không?

Lão Phan, mà này, ông nói xem có phải Tam gia nhà ông đi trộm mộ Vân Thiên Cung không!" "Có nói với ông là phát hiện được bảo bối gì không?" "Cút sang một bên, tôi còn chưa liên lạc được với Tam gia nhà chúng tôi!" Phan Tử bực bội nói.

Thì ra anh cũng là nghe Đoạn Vô Kỵ nói Tam gia gặp nguy hiểm ở Vân Thiên Cung nên mới tức tốc từ Trường Sa đến.

Bàn Tử bừng tỉnh: "Ra là vậy, xem ra Tam gia nhà ông chắc là tìm được bảo bối gì đó, một mình không lấy ra được nên mới gọi chúng ta nhiều người đến giúp!" "Lần này chắc chắn phát tài rồi!" "Thằng béo chết tiệt, cậu có thể đừng để trong đầu toàn là minh khí được không?

Chú Ba tôi nói đi muộn là chú ấy chết ở đó, đó mà là phát hiện bảo bối sao?" Ngô Bất Chính cạn lời.

Bàn Tử lại nghiêm túc nói: "Vậy cũng không sai mà, chúng ta đi muộn, chú Ba cậu không lấy được bảo bối, chẳng phải là tức chết sao!" "Cái não của cậu đúng là phải ăn thêm óc heo để bồi bổ rồi!" Ngô Bất Chính chửi, lười để ý đến hắn mà tiếp tục xem livestream trên điện thoại.

Lúc này trên livestream, người dẫn chương trình đã bắt đầu giới thiệu thành viên.【Đầu tiên xin giới thiệu các thành viên cố định của chúng ta】【Tần tiểu ca, Ngô Bất Chính tiểu ca, và Bàn gia, bộ ba Thiết Tam Giác hợp kim titan】【Tiếp theo là cố vấn cổ mộ hợp tác với tổ chương trình, Ngô Tam Tỉnh, và trợ thủ của ông ấy, Đoạn Vô Kỵ】【Thông báo đặc biệt, mục đích lần này của chúng ta chính là đi giải cứu cố vấn cổ mộ của tổ chương trình, Ngô Tam Tỉnh!】【Sau đó là Phan Tử, tiểu ca ca này trước đây đã tham gia hành động giải cứu Ngô Bất Chính, để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người, nghe nói lần này cũng là vì cứu người mà đến, biểu hiện chắc chắn cũng sẽ không làm mọi người thất vọng!】【Được rồi, tiếp theo là Lương Quỳnh!

Vị này thì mọi người đều rất rõ rồi, tôi không nói nhiều nữa】【Chỉ là nghe nói sức khỏe của Lương Quỳnh hình như có vấn đề, cũng không biết còn có thể trụ được mấy kỳ, mọi người hãy trân trọng khoảng thời gian cô ấy còn ở đây nhé!】Nói đến đây, giọng của người dẫn chương trình thay đổi, cười nói:【Tiếp theo chính là ba vị khách mời đặc biệt của chúng ta lần này】【Người thứ nhất, cao thủ đạo mộ dân gian Trần A Công, người trong giang hồ gọi là Tứ A Công, Trần lão gia tử】Nói rồi một tấm ảnh chân dung được đưa lên.

Phan Tử nhìn thấy tấm ảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ngay cả Ngô Bất Chính ở bên cạnh sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Sao thế?” Bàn Tử vội hỏi.

Sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi, lạnh lùng nói: “Sao ông ta lại đến!

Ông ta không phải là một tên trộm mộ chính hiệu sao!” “Lần này phiền phức rồi!” Phan Tử nhìn Ngô Bất Chính nói: “Đừng hoảng, thân thủ của Tứ A Công chúng ta đều biết, lần này chắc ông ta đến để tẩy trắng!” “Tẩy trắng?

Ý gì?” Bàn Tử không hiểu.

Phan Tử cười lạnh: “Thằng béo chết tiệt, cậu hiểu gì chứ!

Cậu tưởng để một đám trộm mộ ngày ngày nhìn các cậu xuống mộ, các loại bảo bối thấy đến mỏi tay mà trong lòng chúng không sốt ruột sao?” “Cổ mộ trên thế giới này là có hạn, các cậu phát hiện thêm một cái, chúng nó lại mất đi một mục tiêu!” “Hơn nữa tên trộm mộ nào mà không muốn khai quật một ngôi mộ lớn, phát một món tài lộc ngang trời rồi từ đó cơm áo không lo?” “Nhưng chúng đều sợ!

Sợ bị bắt, nhưng các cậu ngày ngày xuống mộ còn được livestream, chẳng có chuyện gì!” “Cậu nói xem chúng có ghen tị không!

Tứ A Công lần này đến, tám phần là để tẩy trắng!” Bàn Tử nghe vậy rất không vui: “Này!

Phan Tử, anh nói thế là không có ý nghĩa gì rồi.

Chúng tôi tuy xuống mộ, nhưng chúng tôi là khảo cổ, đồ đạc có lấy cái nào đâu!

Có lấy cũng là đi đổi hoa bé ngoan rồi!” Phan Tử nghe vậy cười lạnh: “Thôi đi, cậu tưởng mọi người đều là đồ ngốc à!

Phòng livestream của các cậu lại không phải là 360 độ không góc chết!” “Tần tiểu ca quay đầu đi một cái là cậu không thấy gì nữa, ai biết được cậu lén giấu bao nhiêu thứ rồi đem đi bán!” “Tôi nghe nói ở chợ đồ cũ Phan Gia Viên ở thủ đô, gần đây xuất hiện không ít đồ tốt, hình như lần nào cũng là sau khi cậu về thì mới xuất hiện!” “Tôi...” Bàn Tử bị Phan Tử nói cho cứng họng.

Chuyện này hắn thật sự không để ý, mẹ kiếp, sơ suất rồi.

Ngô Bất Chính lười quan tâm đến những chuyện này, hỏi: “Phan Tử, chuyện này có liên quan gì đến tẩy trắng?

Chương 746

Tứ A Công lấy danh nghĩa người dân gian đăng ký, chẳng phải tương đương với việc tự nhận mình xuất thân là trộm mộ sao!” “Đây gọi là tẩy trắng kiểu gì chứ!” Phan Tử nghe vậy cười nói: “Tiểu Tam gia, đây chính là xã hội!” “Đại Vũ trị thủy cậu biết không?

Cậu càng ngăn chặn, nó càng tràn lan!” “Chặn trăm đường không bằng khơi một ngòi!” Ngô Bất Chính nghe vậy liền hiểu ra.

Phan Tử tuy không nói tình hình cụ thể, nhưng cũng không khó đoán.

Gần đây, cùng với sự nổi tiếng của chương trình 《Cổ Mộ Tham Bí》, trong nước gần như dấy lên một làn sóng sốt khảo cổ.

Điều này dẫn đến việc nhiều nơi cũng phát hiện ra một lượng lớn cổ mộ, tuy quy mô có thể khá nhỏ.

Nhưng tục ngữ nói rất hay, dưới mỗi tấm bia mộ đều là một câu chuyện!

Cổ mộ trong nước chỉ có bấy nhiêu, người làm khảo cổ nhiều lên thì địa bàn của bọn trộm mộ sẽ ít đi.

Điều này cũng khiến nhiều tên trộm mộ rất căm ghét chương trình hiện tại.

Nhưng Tứ A Công thì khác, bản thân ông ta đã có ý định tẩy trắng.

Cho nên có thể đã đạt được một sự đồng thuận nào đó với các cơ quan hữu quan, dùng thân phận người dân gian để tham gia chương trình.

Ông ta bỏ công sức khai quật cổ mộ, các cơ quan liên quan có thể nhanh chóng lên kế hoạch khai quật, cũng được tính là thành tích.

Đôi bên cùng có lợi.

Dù làm vậy có chút không phù hợp, nhưng nói cho cùng cũng không phải là không phải là một phương pháp tốt.

Nếu Tứ A Công tẩy trắng thành công, trở thành một tên trộm mộ có giấy phép cống hiến cho quốc gia.

Vậy thì những tên trộm mộ khác e rằng cũng sẽ lần lượt noi theo.

Như vậy, có lẽ sẽ không có nhiều cổ mộ bị phá hoại nữa.

Có lẽ đây là một chính sách mới cũng không biết chừng.

Những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, Tứ A Công thật sự đã đến, hơn nữa còn mang theo hai trợ thủ.

Cho nên chuyến đi Vân Thiên Cung lần này của họ, e rằng sẽ càng thêm đặc sắc.

Trong lúc mọi người đang thảo luận, trên điện thoại đã bắt đầu giới thiệu tình hình của Tứ A Công. 【Trần A Công, người trong giang hồ gọi là Tứ A Công, cụ thể có phải xếp thứ tư hay không thì không rõ】【Nghe nói cũng là cao thủ dân gian, lần này cải tà quy chính cống hiến cho quốc gia, hy vọng sẽ có biểu hiện xuất sắc】【Và hai vị tiếp theo chính là cánh tay phải đắc lực của ông ấy】“Có!

Chúng ta đi ngay bây giờ!” Ngô Bất Chính rất kích động, mấy ngày nay ở trong thôn đã quen, lại thêm anh ra tay hào phóng, người dân địa phương đều quen gọi anh là Tiểu Tam gia.

Người dân làng dẫn Ngô Bất Chính nhanh chóng ra khỏi thôn, chuyện này không thể công khai, giao dịch thường diễn ra ở ngoài đồng hoặc trong nhà.

Đối phương chọn nơi này Ngô Bất Chính cũng không thấy kỳ lạ.

Thế nhưng đi mười phút vẫn không thấy người, ngay lúc Ngô Bất

Chính đang nghi ngờ.

Đột nhiên một luồng gió mạnh ập đến từ sau lưng, khoảnh khắc tiếp theo Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói, cả người lập tức mất đi ý thức ngất xỉu trên mặt đất.

Sau đó một giọng nói vang lên bên cạnh: “Trói hắn lại, đi theo tôi!” Người dân làng vội gật đầu, tiến lên trói Ngô Bất Chính lại, sau đó ném lên một chiếc xe kéo, đẩy anh rời khỏi nơi này.

Một lát sau, trong một căn lều bên ngoài thôn.

Một thanh niên mặt có vết sẹo chui vào.

“Lão đại, người bắt được rồi, nhưng trông không có gì đặc biệt cả!” “Chúng ta có cần phải mạo hiểm như vậy không?” Thanh niên mặt sẹo nói.

Một người đàn ông trung niên ngồi trong lều cười nói: “Lão nhị, cậu vẫn còn quá trẻ, cậu có biết người này là ai không?” “Ai vậy!” Thanh niên mặt sẹo vội hỏi.

“Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô!” Dương Tam Pháo nói.

“Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô?

Lão đại, lần này anh chơi lớn quá rồi, cha của thằng nhóc này tuy không phải người trong nghề của chúng ta!” “Nhưng người thứ hai và thứ ba của nhà họ Ngô đều là kẻ hung ác, lão tam cũng là người trong nghề, lão nhị tuy không xuống mộ nhưng cũng là kẻ tàn nhẫn!” “Chúng ta đắc tội với họ, còn có đường sống không?” Đao Ba rất lo lắng.

Lần này họ vốn đã đắc tội với Tứ A Công, kết quả lại quay đầu bắt thiếu gia nhà họ Ngô.

Nếu để nhà họ Ngô biết được, thì còn làm sao lăn lộn ở thành

Trường Sa được nữa.

Dương Tam Pháo lại cười nói: “Sợ gì!

Cái nơi khỉ ho cò gáy này cũng không có camera giám sát, cậu không nói tôi không nói, còn ai biết là chúng ta bắt hắn?” “Cái này... còn có người dân địa phương kia!” Đao Ba nói.

Dương Tam Pháo không nói gì, chỉ cười cười.

Đao Ba đã hiểu ra.

“Tôi đi giải quyết hắn ngay!

Nhưng lão đại, thiếu gia nhà họ Ngô này chẳng phải chỉ là một phú nhị đại sao!

Anh không phải nghĩ rằng hắn tham gia cái chương trình trộm mộ gì đó là thật sự có tác dụng đấy chứ!” “Trông cậy vào hắn?

Anh sai rồi, địa điểm lần này của chúng ta không dễ tìm đâu!” “Tuy tôi có tin tức vỉa hè, biết được vị trí đại khái, nhưng cứ lang thang trong núi thời gian dài cũng không được!” “Nghe nói cuốn bút ký báu vật của nhà họ Ngô đang ở trong tay hắn!” “Hắn chắc chắn có thể dẫn chúng ta đến nơi!” Dương Tam Pháo cười nói.

Đao Ba nghe vậy cũng hiểu ra.

Chương 747

Dương Tam Pháo cười nói: “Từ xưa đến nay, nơi có Huyết thi đều là nơi có đồ tốt!” “Người nhà họ Ngô là đồ vô dụng, chỉ lấy ra được một cuốn bạch thư thời Chiến Quốc, bên trong chắc chắn còn có bảo bối khác!” “Chỉ cần lần giao dịch này thành công, chúng ta còn cần phải nhìn sắc mặt của Tứ A Công nữa sao?” Đao Ba nghe vậy cũng lập tức phấn khích, gật đầu lia lịa, rồi rút dao găm ra khỏi lều.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm thiết như tiếng heo bị chọc tiết.

Nhưng nơi này cách thôn rất xa, tự nhiên cũng không có ai nghe thấy.

Khi Đao Ba quay lại, Dương Tam Pháo đã đứng dậy và đang ra lệnh cho thuộc hạ lên đường.

Thấy Đao Ba cả người đầy máu, liền nói: “Đi rửa đi, mười phút sau xuất phát, trong hai ngày phải tìm được ngôi mộ cổ này!” “Được lệnh!” Đao Ba đáp một tiếng rồi đi làm việc.

Trong rừng núi muốn tìm được mộ cổ là rất khó.

Đặc biệt là những người không biết phân kim định huyệt như bọn họ, lại càng khó hơn.

Trong đội của Tứ A Công tuy không có ai biết phân kim định huyệt, nhưng nghề trộm mộ có nhiều môn phái.

Tự nhiên cũng sẽ có cách tìm mộ của riêng mình.

Mà Dương Tam Pháo hiện tại đang thiếu chính là người như vậy.

Nếu không hắn cũng không mạo hiểm bắt Ngô Bất Chính, chuẩn bị dùng anh để tìm ngôi mộ Huyết thi này.

“Lão đại, trên người hắn chỉ có một chiếc điện thoại, làm sao bây giờ?” Mười phút sau, trên đường đi, Đao Ba rất thất vọng nói.

Hắn đã lục soát khắp người Ngô Bất Chính mà không tìm thấy cuốn sổ tay mà lão thái gia nhà họ Ngô để lại.

Dương Tam Pháo lại cười nói: “Bình thường thôi, cuốn sổ tay đó của nhà họ Ngô là báu vật, sao có thể mang theo bên mình chứ!” “Nhưng hắn chắc chắn đã xem qua, cho nên có hắn là đủ rồi!” “Còn chiếc điện thoại này, sáng mai tắt nguồn, vứt vào trong núi!” Đao Ba gật đầu không hỏi thêm.

Mà sự sắp xếp của Dương Tam Pháo cũng đủ cho thấy sự mưu sâu kế hiểm của hắn.

Bây giờ là buổi tối, trong tình hình bình thường không ai gọi điện.

Cho dù thật sự có người gọi, điện thoại của Ngô Bất Chính đang trong trạng thái mở máy.

Đối phương cũng chỉ nghĩ rằng anh có thể đã ngủ không nghe thấy.

Ít nhất tối nay sẽ không nghi ngờ.

Đến sáng mai điện thoại tắt nguồn vứt vào núi.

Không có tín hiệu lại tắt nguồn không thể định vị, muốn tìm cũng không tìm được.

Cú đánh đó của Đao Ba quả thực đủ ác.

Khiến Ngô Bất Chính hôn mê suốt một đêm, đến sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Khi anh nhìn thấy những người và tình hình xung quanh, đã cơ bản hiểu ra chuyện gì.

Sau khi Đao Ba nói cho anh biết mọi chuyện, anh cũng cảm thấy vô cùng oan uổng.

Nhưng anh bây giờ mang tư duy của Tà Đế, rất rõ ràng nếu mình nói ra sự thật, rằng mình cũng đến để tìm Tiêu Tử Lĩnh, căn bản không biết ở đâu.

E rằng Dương Tam Pháo sẽ chém mình một nhát.

Thay vì vậy, chi bằng giả vờ biết, ít nhất như vậy mình vẫn còn có ích với Dương Tam Pháo.

Đối phương sẽ không xé vé.

"Tiêu Tử Lĩnh mà các người nói tôi biết, nhưng tôi cũng chưa từng đến, cho nên cụ thể thế nào vẫn phải đợi đến nơi rồi mới nói được!" Ngô Bất Chính cười nói.

Dương Tam Pháo thấy Ngô Bất Chính phối hợp như vậy trong lòng rất hài lòng, cười nói: "Tiểu Tam gia nhà họ Ngô quả là đại trượng phu, có thể co có thể duỗi, tôi thích!" "Tôi vẫn nói câu đó, chúng tôi chỉ vì cầu tài, đến nơi lấy được đồ, tôi nhất định sẽ mời Tiểu Tam gia từ đâu đến, đưa về nơi đó!" Ngô Bất Chính cười cười không đáp lời.

Lời nói nhảm nhí này nếu anh có thể tin, cũng không thể sống sót từ trong mộ cổ trở về.

Thật sự tìm được đồ, e rằng mình phải ở lại trong ngôi mộ cổ đó rồi.

Nhưng điện thoại của mình cũng bị đối phương thu giữ, căn bản không thể liên lạc với bên ngoài.

Bây giờ tất cả chỉ có thể chờ Tần Vũ và Bàn Tử nhanh chóng phát hiện ra anh gặp chuyện.

Nhưng chuyện này ai mà nói chắc được.

Có lẽ họ sẽ rất nhanh phát hiện, cũng có lẽ phải đợi mấy ngày mới nhận ra có chuyện không ổn.

Lại nói Dương Tam Pháo dẫn một đoàn người, đi bộ ròng rã một ngày trong núi.

Gần tối, cũng không chọn cắm trại nghỉ ngơi.

Mà theo tin tức Dương Tam Pháo nhận được, họ chỉ còn cách đích nửa ngày đường.

Nhưng đến nơi còn phải dưỡng tinh súc nhuệ, cho nên họ quyết định đi suốt đêm.

Nửa đêm đến nơi rồi nghỉ ngơi, như vậy sáng mai có thể bắt đầu làm việc.

Ngô Bất Chính trên đường đi không bị ngược đãi, hơn nữa để anh giúp tìm mộ, đãi ngộ còn không tồi.

Mọi người đi suốt đêm, nửa đêm cuối cùng cũng đến nơi.

Nhưng lúc này trời tối, Ngô Bất Chính cũng lấy cớ nói buổi tối tìm thế nào được, thế là mọi người đành phải nghỉ ngơi.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, Ngô Bất Chính mới bắt đầu đoán mò.

Chương 748

Không còn cách nào khác, anh cũng không biết mộ cổ ở đâu.

Chỉ có thể tùy tiện tìm chỗ, cảm thấy ở đâu thì đào ở đó.

Hành hạ suốt một ngày, tức đến nỗi Dương Tam Pháo mấy lần muốn chém anh một nhát.

Cũng may ông trời đãi anh không tệ, vào lúc chạng vạng, cuối cùng cũng tìm được chỗ.

Một xẻng xúc xuống, đất mang lên đều sủi bọt máu.

Dương Tam Pháo lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Ngô Bất Chính tưởng rằng gã này tìm được chỗ rồi sẽ giết mình, trong lòng đang cạn lời vì sao tùy tiện chỉ một chỗ cũng tìm được, thì Dương Tam Pháo lại bảo anh về lều nghỉ ngơi.

Sau đó anh nghe thấy bên ngoài Dương Tam Pháo nói với Đao Ba: “Thằng nhóc này vẫn còn có ích, bên dưới nguy hiểm như vậy, chúng ta chỉ có mấy anh em, giữ lại nó để dò mìn cho chúng ta!” 【Pháo Vương và Trần Phi】【Tên của Pháo Vương đã không còn ai biết, theo lời ông ta nói, ông ta cũng đã quên tên thật của mình là gì】【Chỉ là mọi người vẫn luôn gọi ông ta là Pháo Vương, nên cứ thế lưu truyền đến nay, chỉ biết họ của ông ta là Vương】【Vì là một công nhân mỏ lâu năm, một tay chơi thuốc nổ rất điêu luyện, nên được giang hồ đặt cho biệt danh Pháo Vương!】【Còn Trần Phi này, thì không có gì đặc biệt, nghe nói đã theo Tứ A Công từ rất sớm, là một trong những thuộc hạ đáng tin cậy của ông ta】Bàn Tử nghe thấy hai cái tên này, liền không nhịn được cười.

“Pháo Vương, mẹ nó tôi còn tưởng đang lái xe bậy bạ chứ!” “Cái tên này đặt thật có sáng tạo!” “Thằng béo chết tiệt, tích chút khẩu đức đi, Pháo Vương này là một nhân vật cộm cán đấy!” Phan Tử xen vào.

“Tiểu Tam gia, cậu đừng có giống Bàn Tử, coi thường Pháo Vương này!” “Người trong nghề gần như ai cũng biết ông ta, đừng thấy ông ta xuất thân là công nhân mỏ, làm công nhân mỏ hơn ba mươi năm, phụ trách chính là đặt thuốc nổ!” “Lúc trộm mộ, bảo ông ta cho nổ một đường hầm, thì tuyệt đối sẽ không nổ ra một cái hố!” “Người này tôi nghe danh không chỉ một lần!” “Tứ A Công lần này đưa ông ta đến, chúng ta có thể đỡ được rất nhiều phiền phức!” “Nói nhảm, đưa ông ta đi thì đỡ được phiền phức gì?” Bàn Tử không cho là đúng.

“Vân Thiên Cung này rất có thể ở trên núi Trường Bạch, ông bảo ông ta đi nổ núi à, hay là tìm cho chúng ta chỗ tuyết lở để chôn thân?” “Tứ A Công này tôi thấy bị chập mạch rồi, còn mang theo người đốt pháo đi!” Ngô Bất Chính lại xua tay nói: “Bàn Tử, cũng không thể nói như vậy.

Tình hình trên núi tuyết cậu cũng biết, lớp băng đó dày và cứng như tấm bê tông!” “Nếu không dùng thuốc nổ thì làm sao mà mở được?” “Nước gừng sống cũng không phải lần nào cũng có tác dụng, với lớp đất đóng băng trên trời thì còn được, chứ nếu gặp phải băng nhân tạo, thì cũng chịu chết!” “Băng nhân tạo?” Bàn Tử nghe vậy nhíu mày.

“Trên núi tuyết làm sao có băng nhân tạo, trừ phi cậu đứng trên núi tuyết mà đi tiểu!” Ngô Bất Chính lười nói nhảm, đáp: “Cũng không phải là không có khả năng, Vân Thiên Cung bị tuyết vùi lấp, chúng ta phải tìm lối vào mà Uông Tàng Hải để lại năm đó để đi vào!” “Cậu nói xem nếu lối vào này bị băng nhân tạo che phủ thì làm thế nào?” “Tứ A Công cũng không phải tay mơ, đưa ông ta theo chắc chắn cũng có sự cân nhắc của riêng mình!” Bàn Tử thấy vậy cũng không nói thêm nữa, dù sao cũng đã đăng ký mang theo rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Lúc này trên điện thoại lại vang lên giọng của người dẫn chương trình.【Được rồi các vị, chúng ta không nói nhiều nữa, sáng mai sẽ bắt đầu phát sóng!】【Tiểu ca và mọi người đã lên đường rồi, sáng mai tám giờ, chúng ta đúng hẹn không gặp không về!】Nói xong người dẫn chương trình liền tắt sóng.

Ngô Bất Chính trả điện thoại cho Bàn Tử, nói: “Xem ra Tứ A Công họ cũng nên xuất phát rồi!” “Lần này chắc có chuyện phải nhảy dù xuống rồi!” Mọi người gật đầu, không ai phản bác.

Núi tuyết khó leo, không nhảy dù gần như sẽ lãng phí rất nhiều thời gian mới đến nơi.

Nhưng nhảy dù trên núi tuyết cũng vô cùng nguy hiểm, không chừng sẽ gây ra tuyết lở, đến lúc đó rất có thể chương trình còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

Trước đây ở Côn Luân Sơn, Tiểu Toàn tuy bị sói đói cắn chết, nhưng cũng là tiếp đất thành hộp.

Cho nên lần này mọi người đều tập trung cao độ mười hai phần tinh thần.

Sợ rằng chương trình còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Đó mới là oan uổng nhất.

Trực thăng bay suốt đêm không nghỉ, giữa chừng chắc có tiếp thêm nhiên liệu vài lần, nhưng mọi người đều không tỉnh, dù sao sáng sớm hôm sau họ sẽ đến nơi rồi.

Cho nên đều co ro trên trực thăng ngủ, dưỡng tinh súc nhuệ.

Cả đêm đó họ không nhận được thông báo Tứ A Công sẽ đến.

Chắc là họ đi bằng một chiếc trực thăng khác.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, họ nhìn thấy ở không xa, còn có hai chiếc trực thăng đi theo.

Một trong số đó chắc là trực thăng của Tứ A Công và nhóm của ông ta.

Chiếc còn lại chắc là chở các loại thiết bị vật tư.

Nhìn xuống dưới, quả nhiên họ đã đến trên núi tuyết mênh mông.

Vì không thể đến quá gần để tránh gây ra tuyết lở.

Cho nên trực thăng cách thân núi vẫn còn một khoảng cách khá cao.

“Được rồi, các người chuẩn bị livestream đi!” Nhân viên trong buồng lái nhắc nhở.

Rõ ràng livestream sắp bắt đầu rồi.

Mọi người cũng không nói nhiều, vì phải nhảy dù trước nên tạm thời mỗi người đều phải mở phòng livestream của mình.

Ngô Bất Chính thấy vậy dứt khoát cũng không mở, lát nữa anh chắc chắn sẽ cùng Tần Vũ nhảy xuống.

Ngược lại Bàn Tử này có chút phiền phức, hắn sợ độ cao, muốn bảo hắn nhảy xuống có chút khó.

Ngay lúc Ngô Bất Chính đang nghĩ cách đưa hắn xuống, đột nhiên Tần Vũ lại đi tới, đưa cho anh một chiếc đồng hồ quả quýt.

Chiếc đồng hồ này vừa nhìn đã biết là đồ xịn, không biết Tần Vũ lấy từ đâu ra.

Nhưng xem ý của cậu, dường như là bảo mình đi dụ dỗ Bàn Tử.

Ngô Bất Chính lập tức hiểu ra, thấy Bàn Tử đã mặc xong thiết bị, đang do dự có nên nhảy xuống không.

Ngay lập tức Ngô Bất Chính liền đi tới.

“Bàn Tử, cậu xem Tiểu ca cho tôi này!” Ngô Bất Chính cầm đồng hồ quả quýt cười nói.

Bàn Tử vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ này, mắt liền sáng rực, vội nói: “Mẹ kiếp, đây là đồ tốt đấy, xem độ mới này chắc là chưa dùng qua bao giờ, này này cậu đừng trốn, để Bàn gia tôi xem nào!” “Thiên Chân, cậu đừng trốn, Thiên Chân...

Ây ây!

Tiểu ca, cha nhà anh!

Chương 749

Các người lại lừa tôi!” Bàn Tử một câu chưa nói hết, đã cảm thấy một lực mạnh đạp vào mông mình.

Khoảnh khắc tiếp theo hắn đã rơi ra khỏi cửa khoang, nhảy dù xuống núi Trường Bạch mênh mông.

Chứng sợ độ cao của Bàn Tử, mọi người đều biết, lúc này đều cười cười không nói nhiều, lần lượt nhảy xuống.

Ngô Bất Chính muốn trả lại đồng hồ quả quýt cho Tần Vũ.

Tần Vũ lại lắc đầu nói: “Tặng cậu đấy!” Nói xong, ôm lấy eo Ngô Bất Chính, hai người cũng nhảy khỏi trực thăng.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi thấy chua lòng, tới tấp bình luận: 【Mẹ kiếp, cái vị chua loét của tình yêu!】【Không không, đây là mùi hôi chân của huynh đệ!】【Hôi chân cái đầu nhà ngươi, vẫn là ngươi mặn mà】【Ha ha, xem ra là tình yêu đích thực không chạy đâu được rồi, nhưng các người có nghĩ đến cảm nhận của Lương Quỳnh tiểu thư không?】【Đúng vậy, nói đến Lương Quỳnh tiểu thư, vừa rồi tôi còn thấy cô ấy ở bên cạnh, sao giờ không thấy đâu nữa】【Tám phần là ăn giấm nhảy xuống rồi, dù sao ở đây chỉ có cô ấy là con gái, kết quả mọi người dường như đều không nhìn thấy】【Ai!

Đáng thương thật, chẳng thế mà tục ngữ có câu, chỉ thấy người mới cười, nào biết người cũ khóc đâu!】 Người trong phòng livestream nói đùa.

Mà Ngô Bất Chính và mọi người đã lần lượt nhảy dù xuống.

Sau đó là thiết bị.

Tứ A Công vì tuổi đã cao, cho nên ông ta nhảy dù cùng Trần Phi.

Trong quá trình đó có Trần Phi phụ trách bảo vệ ông ta.

Nói thật, nếu không phải vì nơi này đi bộ thực sự quá lãng phí thời gian, Tứ A Công e rằng cũng sẽ không chọn cách lên núi nguy hiểm như nhảy dù.

Hơn nữa, trước đó đã nói, nhảy dù trên núi tuyết này vô cùng nguy hiểm.

Không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra tuyết lở.

Chưa bắt đầu đã phải kết thúc rồi.

Lần trước ở Côn Luân Sơn họ không gặp phải tình huống tuyết lở.

Chỉ hy vọng lần này cũng may mắn như vậy!

Trong phòng livestream, đột nhiên có người gửi một bình luận: 【Mẹ kiếp, đó là ai vậy, chỗ anh ta đáp xuống không đúng!】【Sao lại không đúng?】Lập tức có người hỏi.

Thế nhưng, chưa đợi người kia trả lời, đột nhiên trong một màn hình livestream, quả thực xuất hiện cảnh tuyết lở.

Một mảng tuyết trắng lớn lập tức vùi lấp một trong số họ.

Ngô Bất Chính nghe thấy những lời này, tức đến nổ phổi, thầm nghĩ: "Mẹ nó!

Chỉ giỏi bắt nạt lão tử đây thân thủ không tốt, nếu Bàn Tử và Tiểu ca ở đây, đảm bảo đánh cho bọn mày tè ra quần!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu ca và Bàn Tử, hai người có thể quan tâm đến tôi một chút được không, cả một ngày trời không liên lạc được, không biết gọi điện thoại à?" Ngô Bất Chính rất bất lực.

Nếu không có ai phát hiện anh mất tích, e rằng cả đời này thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

Hơn nữa, xem ý của đám người này, có lẽ tối nay sẽ bắt đầu đào.

Một khi đào thông được đường hầm, anh sẽ bị ném xuống để dò mìn. "Haiz!

Nếu thật sự chết ở dưới đó, cũng coi như là nhân quả báo ứng!" "Có thể chết trong cùng một ngôi mộ với cụ cố, cũng không đến nỗi quá bi thảm!" Ngô Bất Chính cảm khái.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là, đám người của Dương Tam Pháo này căn bản không giỏi đào hầm.

Đào mấy cái mà cái nào cũng sập, thậm chí còn chôn sống một người anh em ở dưới.

Đội của Dương Tam Pháo vốn có mười người, lập tức biến thành chín.

Nhưng không biết đào hầm cũng không thể trách người khác được.

E rằng trước đây khi Dương Tam Pháo theo Tứ A Công, đều là người khác đào hầm nên hắn không giỏi việc này.

Nhưng như vậy lại giúp Ngô Bất Chính câu được không ít thời gian.

Bây giờ chỉ có thể trông chờ xem Tần Vũ và Bàn Tử có phát hiện ra anh mất tích hay không.

Thực tế chứng minh, Ngô Bất Chính đã nghĩ nhiều rồi.

Lúc này tại nhà Tần Vũ, anh đang ngẩn người nhìn TV.

Trên TV toàn là nhiễu sóng, chẳng có chương trình nào, mà trong đầu anh vẫn đang nghĩ về chuyện Xà Mi Đồng Ngư.

Cùng lúc đó, tại một trung tâm massage chân gần Phan Gia Viên ở thủ đô.

Bàn Tử đang nằm sấp trên giường, vẻ mặt đầy thỏa mãn, gọi lớn. "Em gái mới đến à, massage chân trước đi!" "Ai ai, đúng rồi, đúng chỗ đó, ai, thoải mái quá!" … "Ting!" Bất chợt, điện thoại của Bàn Tử và Tần Vũ đồng thời vang lên.

Cả hai nhìn xem, phát hiện là tin nhắn từ một số lạ gửi đến.

Nhưng nội dung lại có liên quan đến bọn họ!

Nội dung tin nhắn là: "Mau đến Ngô Sơn Cư!

Ngô Bất Chính gặp chuyện rồi!" Cả hai người nhìn thấy tin nhắn này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tần Vũ ở gần Ngô Sơn Cư nhất, liền lập tức chạy qua đó.

Còn Bàn Tử cũng không màng massage chân nữa, đặt chuyến bay sớm nhất, hai tiếng sau cũng đã đến Ngô Sơn Cư.

Chương 750

Trên đường, hắn gọi điện cho Tần Vũ, nhưng không có ai nghe máy.

Đến nơi mới phát hiện, một chiếc trực thăng đang đậu ở quảng trường bên ngoài Ngô Sơn Cư.

Xung quanh còn có không ít cảnh sát vũ trang.

Bàn Tử nào đã thấy qua cảnh tượng này, lập tức sợ đến mặt mày trắng bệch, thầm nghĩ: "Ta chỉ giấu vài món minh khí, không đến mức này chứ!

Huy động nhiều cảnh sát vũ trang đến bắt ta vậy!" "Mấu chốt là mấy thứ đó còn là ta liều mạng đào ra mà!" "Anh cảnh sát, bây giờ tôi tự thú còn được khoan hồng không?" "Tử Bàn Tử, mẹ nó cậu lẩm bẩm cái gì ở đó thế, mau lên máy bay!" Bỗng một giọng nói truyền đến, Bàn Tử nhìn qua không khỏi ngẩn người.

Lại là Phan Tử, hắn từng gặp Phan Tử một lần nên nhận ra.

Lúc này Tần Vũ đang đi theo sau Phan Tử. "Tiểu ca?

Cậu cũng bị bắt rồi à!" Bàn Tử thấy Tần Vũ liền vội hỏi.

Tần Vũ ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì. "Phan Tử huynh đệ, tôi và Thiên Chân là anh em ruột thịt, sao cậu có thể tố cáo tôi tàng trữ văn vật…!" "Cậu mẹ nó không muốn sống nữa à!" Bàn Tử còn chưa nói xong đã bị Phan Tử bịt miệng lại.

Phan Tử hạ giọng nói: "Cậu giấu đồ, ai nhìn cũng ra, cơ quan chức năng cũng biết, cậu tưởng họ ngu à!" "Nói thật cho cậu biết, những thứ cậu bán ra đều bị họ mua lại, coi như cho cậu chút lợi lộc!" "Không thì cậu có cam tâm tình nguyện bán mạng không!" "Đừng có cái gì cũng bô bô ra ngoài, trong lòng tự biết là được rồi!" "Chúng ta đi cứu Tiểu Tam gia, cậu ấy bị người ta bắt cóc rồi!" "Bắt cóc?" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, một luồng sát khí bốc lên. "Tôi đệt cả lò nhà nó, là ai!

Ai dám bắt cóc Thiên Chân nhà chúng ta, mẹ nó Bàn gia đây không vắt cổ nó ra thành cứt thì không được!" "Được rồi đừng nói nhảm nữa, mau lên trực thăng!" Phan Tử gọi.

Ngay sau đó, ba người lần lượt lên trực thăng… Trực thăng nhanh chóng cất cánh, Bàn Tử nhìn qua cửa sổ, phát hiện những cảnh sát vũ trang lúc nãy không đi cùng bọn họ.

Trong lòng không khỏi thấy kỳ lạ, liền hỏi Phan Tử: "Phan Tử, tình hình gì đây?

Mấy người cảnh sát đó không đi cùng chúng ta à?" Phan Tử lắc đầu: "Họ phụ trách chờ ở chân núi, nếu tất cả cùng đi sẽ đả thảo kinh xà, lúc đó Tiểu Tam gia coi như xong!" "Lần này đi giải cứu chỉ có ba chúng ta, đây là tôi đặc biệt yêu cầu!" Bàn Tử nghe mà ngẩn người, vội hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Phan Tử thở dài kể lại mọi chuyện.

Hóa ra từ sáng sớm hôm nay, anh ta đã nhận được tin từ thuộc hạ ở làng Mãng Sơn, nói là Tiểu Tam gia mất tích.

Nhưng phòng của cậu ấy cũng chưa trả, nếu đi đâu cũng không thể không nói một tiếng.

Hơn nữa đồ đạc cũng không mang đi, thế là Phan Tử bảo họ cứ đợi thêm, biết đâu Tiểu Tam gia đi ra ngoài có việc.

Kết quả đợi đến tối vẫn chưa thấy về, anh ta bắt đầu sốt ruột.

Sau đó anh ta gọi cho Tam gia, nhưng mãi không ai nghe máy.

Không còn cách nào, anh ta đành gửi tin nhắn cho Tam gia.

Nhưng Tam gia vẫn không liên lạc lại, ngược lại người của tổ chương trình lại liên lạc với anh ta trước. "Các cậu cũng biết, Tam gia có quan hệ với tổ chương trình, nên khi họ tìm đến tôi, tôi cũng không thấy lạ!" "Có thể là Tam gia không dứt ra được, nên nhờ tổ chương trình tìm tôi!" "Họ nói Tiểu Tam gia có lẽ đã bị bắt cóc, tín hiệu điện thoại đã được cảnh sát định vị, biến mất ở gần Mãng Sơn!" "Sau đó cảnh sát phong tỏa toàn bộ Mãng Sơn, bắt được không ít đạo mộ tặc!" "Nhưng vẫn không tìm thấy Tiểu Tam gia!" "Trên núi không có tín hiệu, nhưng vệ tinh có thể định vị điện thoại!" "Họ phát hiện có một nơi có tín hiệu của hai chiếc điện thoại, Tiểu Tam gia có thể đang ở trong tay bọn chúng!" Nói đến đây, Phan Tử liếc nhìn buồng lái, sau đó hạ giọng: "Tôi nghe tin đồn, một tên thuộc hạ của Tứ A Công tên là Dương Tam Pháo đã tách ra làm riêng, chắc là nhắm trúng một ngôi mộ nào đó!" "Lần này Tiểu Tam gia e là rơi vào tay bọn chúng rồi!" "Bọn này đều là lũ liều mạng, cảnh sát đến chắc chắn chúng sẽ giết con tin, nên tôi đã nhiều lần yêu cầu, chỉ có ba chúng ta đi!" "Dù sao mọi người cũng là đồng nghiệp, ít nhiều cũng hiểu nhau, đến nơi chỉ có thể trông cậy vào chúng ta thôi!" "Chỉ cần cứu được Tiểu Tam gia, những người khác không đáng lo ngại!" Bàn Tử nghe mà sắc mặt khó coi, lạnh lùng nói: "Mẹ kiếp, Bàn gia ta chỉ ra ngoài chơi một chuyến, thế mà Thiên Chân lại bị người ta nhắm vào!" "Đợi đến nơi, Bàn gia ta không xử chết bọn chúng không được!" "Đúng rồi, chúng ta qua đó bằng cách nào?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử chỉ vào trang bị ở một bên: "Mặc vào, lát nữa sẽ nhảy dù thẳng qua đó!" "Sẽ không có bất kỳ ánh sáng nào, đèn cũng không được bật, xuống đến mặt đất mới được bật!" "Chúng ta sẽ nhảy dù thẳng xuống gần chỗ chúng, đến nơi thì dùng bộ đàm liên lạc hành động!" Bàn Tử gật đầu không nói nhiều, lập tức mặc trang bị vào.

Nói thật, mỗi lần đạo mộ đều là mấy món đồ cũ rích, lần đầu tiên được dùng trang bị chống khủng bố chuyên nghiệp thế này quả thật có cảm giác khác hẳn.

Bàn Tử rất rành về súng, nhưng họ không được trang bị súng, nên có chút không vui.

Nhưng Bàn Tử có một khẩu súng lục mini mà Thương Thương Không Tống tặng, lúc đó cũng có thể thỏa mãn cơn nghiện.

Bàn Tử nhanh chóng mặc xong trang bị, nhớ đến Tần Vũ liền muốn hỏi xem anh nghĩ sao.

Kết quả thấy Tần Vũ đứng đó không nói một lời, sắc mặt đã lạnh đến mức có thể vắt ra nước, nên thôi cũng không hỏi nữa.

Giờ còn hỏi được gì nữa, Tần Vũ chắc chắn đã nổi sát tâm, đám đạo mộ tặc kia e là không bị tống tử cắn chết, thì cũng bị Tần Vũ chém chết.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng chỉ có thể chúc phúc cho bọn chúng tự cầu đa phúc, chọc phải một kẻ ác nhân như vậy, lần này muốn không chết cũng khó. 【Vãi, mau xem là ai kìa!】【Hình như là Pháo Vương!】【Đệt, đúng là hắn thật, không thể nào xui xẻo đến thế chứ, vừa đáp đất đã thành hộp à!】【Cũng không phải, mọi người mau nhìn Tiểu ca và cậu kia đi, hình như tình hình cũng không ổn】 Trong phòng livestream đột nhiên có người nói.

Vì Tần Vũ và mọi người không nhảy dù cùng lúc, hơn nữa vị trí đáp lại ở trên núi tuyết.

Tùy theo độ dốc của sườn núi, có người đáp nhanh, có người đáp chậm.

Lúc này, Tần Vũ và Ngô Bất Chính là những người cuối cùng chưa đáp xuống đất.

Có người trong phòng livestream nhắc đến hai người họ, lập tức ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Nhưng vừa nhìn một cái, tim của mọi người không khỏi thót lên.

Chỉ thấy nơi hai người họ sắp đáp xuống, trên cả ngọn núi tuyết trắng xóa lại xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ.

Cái bóng đó trông như một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ.

Và điều kỳ dị nhất là, trên đầu đứa trẻ đó, lại có một cái hố đen ngòm, như thể là miệng của nó.

Lúc này, trông hai người họ như sắp bị đứa trẻ đó nuốt chửng. 【Vãi!

Rốt cuộc đó là thứ gì vậy!】【Ai mà biết, núi Trường Bạch này sao lại kỳ dị hơn cả núi Côn Luân vậy!】【Mẹ nó tôi không dám xem nữa】【Tiểu ca và mọi người chắc chắn sẽ không sao đâu, đứa trẻ đó hình như bị đóng băng dưới lớp băng, không sao đâu!】【Hình như đúng là như vậy!】Có người bắt đầu an ủi.

Lúc này, Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng đã đáp xuống đất.

Chương 751

Quả nhiên, họ không bị đứa trẻ nào nuốt chửng, mà đáp xuống núi tuyết một cách ổn định.

Thấy họ không sao, mọi người trong phòng livestream mới chuyển sự chú ý trở lại người vừa bị lở tuyết lúc nãy.

Lúc này họ đã có thể chắc chắn, người bị tuyết lở chôn vùi không ai khác, chính là Pháo Vương… Lại nói, lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính vừa đáp xuống nền tuyết, đều đang bận rộn tháo dỡ dù và các thiết bị trên người, căn bản không có thời gian xem tình hình trong phòng livestream.

Nhưng lúc này, một lời mời thoại được gửi đến, lại là Bàn Tử gửi.

Ngô Bất Chính vội vàng kết nối, sau đó giọng của Bàn Tử liền truyền đến. "Thiên Chân, Tiểu ca, hai người không sao chứ!" "Không sao!

Chúng tôi đều ổn." Ngô Bất Chính vội nói.

Lúc này Tần Vũ đã tháo xong dù trên người mình, đang giúp anh tháo dù.

Bàn Tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: "Không sao là tốt rồi, hai người chắc chưa xem, Pháo Vương đã toi đời rồi, bị tuyết lở chôn sống luôn!" "Bị chôn rồi?" Ngô Bất Chính ngẩn người, thầm nghĩ sao mà nhanh thế.

Đáp đất thành hộp cũng không nhanh bằng.

Tiểu Toàn ít nhất còn cầm cự được một lúc, lại còn bị sói đói cắn chết.

Sao đến lượt Pháo Vương lại thảm thế này.

Hơn nữa, xét về mặt phong thủy, Pháo Vương đáng lẽ phải khắc chế ngọn núi tuyết này, tuy rằng cho nổ núi sẽ gây lở tuyết.

Nhưng hắn còn chưa nổ mà, chẳng lẽ ngọn núi tuyết này biết hắn sắp đến nổ mình, nên ra tay chôn sống hắn trước?

Vãi, chẳng lẽ núi Trường Bạch này có ý thức riêng, thành tinh rồi sao!

Ngô Bất Chính biết những điều này là không thể, nhưng khi nghe tin này, vẫn không khỏi có chút kinh ngạc. "Được rồi, hai người không sao là được, xuống mộ làm gì có chuyện không chết người, may mà người gặp chuyện là người của Tứ A Công, chúng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm!" "Tôi đi liên lạc với Phan Tử, cậu gửi tọa độ qua đây, chúng ta tập hợp trước rồi đi tìm vật tư sau!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức gửi tọa độ của mình và Tần Vũ qua.

Lúc này Tần Vũ cũng đã cởi xong dây dù trên người Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhìn vào phòng livestream của Pháo Vương, ngoài tuyết trắng ra đã không còn gì khác, xem ra thật sự đã bị tuyết lở chôn vùi. "Tiểu ca, chúng ta phải cẩn thận một chút, Pháo Vương có lẽ đã gặp nạn rồi!" Tần Vũ gật đầu không nói nhiều.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng kêu cứu.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều ngẩn người, giọng nói này họ quá quen thuộc, chính là của Phan Tử. "Mau đi!" Ngô Bất Chính hô một tiếng, hai người lập tức chạy về phía phát ra âm thanh.

Lúc này tim của Ngô Bất Chính như treo lên.

Núi Trường Bạch này quá nguy hiểm, chỉ một cú nhảy dù mà Pháo Vương đã bị tuyết lở chôn vùi.

Bây giờ Phan Tử cũng đang kêu cứu, rốt cuộc trên núi Trường Bạch này ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm.

Hai người chạy về phía trước chưa đến hai phút, đột nhiên phát hiện lớp tuyết ở đây đang dần trở nên rất mỏng.

Thậm chí Ngô Bất Chính còn có thể cảm nhận được mình đang giẫm phải lớp băng cứng dưới chân.

Lớp băng trên núi tuyết rất đáng sợ.

Chúng được hình thành do tuyết đè nén qua nhiều năm tháng, bên trong có rất nhiều tạp chất, thậm chí là bọt khí.

Một khi giẫm vỡ lớp băng này, họ sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Xui xẻo thì đến xương cốt cũng không tìm thấy.

Tần Vũ vừa chạy vừa nắm lấy vạt áo của Ngô Bất Chính, để phòng anh giẫm vỡ lớp băng rơi xuống.

Nhưng lúc này hai người đã chạy gần ba phút, mà không gặp phải bất kỳ tảng băng nào.

Thậm chí cảm giác dưới chân cũng rất kỳ lạ.

Lớp băng bên dưới cực kỳ cứng, không có bất kỳ dấu hiệu nứt vỡ nào.

Hai người lại chạy thêm một phút, phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc dù.

Nhưng chiếc dù lúc này trông như một cái túi ni lông, bị một cái hố lớn hút chặt.

Nó đang từ từ rơi vào một cái lỗ ở giữa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tiếng của Phan Tử chính là phát ra từ bên dưới. "Chết tiệt, chắc chắn là giẫm phải băng mỏng rồi!" Ngô Bất Chính lo lắng mắng, hai người lập tức tiến lên kéo dù.

Lúc này mới phát hiện, ở phía bên kia của chiếc dù, Lương Quỳnh cũng đang ở đó.

Cô dường như đã đến đây trước một bước, cũng đang thực hiện cứu viện.

Nhưng sức của một mình cô thực sự có hạn, lúc này đã bị chiếc dù kéo gần đến miệng hố.

Phan Tử cũng không ngốc, lúc này chắc chắn không dám tháo dù, chỉ cần anh không tháo dây, kéo được chiếc dù lên, tự nhiên cũng sẽ được cứu.

Chương 752

"Phan Tử, đừng tháo dây!" Ngô Bất Chính vẫn hét lên một tiếng, sau đó cùng Tần Vũ dùng sức kéo phần vải dù ra ngoài.

Nhưng trong cái hố đó dường như có một lực hút, khiến tiến độ của họ rất chậm.

May mà lúc này Bàn Tử cũng đã chạy đến, hắn khỏe như trâu.

Với sự giúp đỡ của hắn, mấy người nhanh chóng kéo được Phan Tử lên.

Phan Tử lúc này mặt mày trắng bệch, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Phải biết rằng, bên dưới lớp băng mỏng thường sẽ không có tuyết, có thì cũng chỉ là một lớp rất mỏng.

Một khi rơi xuống, có thể sẽ bị ngã tan xương nát thịt.

Vận khí không tốt, nếu bên dưới có những mảnh băng vụn, có thể sẽ bị xiên thành nhím.

Phan Tử vừa lên đã thở hổn hển, rõ ràng là bị dọa không nhẹ. "Tôi nói này Phan Tử, mẹ nó cậu dù gì cũng là lính giải ngũ, sao kỹ thuật nhảy dù còn không bằng Bàn gia tôi!" Bàn Tử ngã xuống đất thở hổn hển nói.

Phan Tử lúc này đã hồi phục được vài phần, mắng: "Mẹ nó tôi cũng không có mắt thấu thị, ai biết lớp tuyết bên dưới này lại mỏng như vậy, bên dưới lại có một cái hố!" "Nhưng tôi phải nói rõ, cái hố đó không phải do tôi giẫm ra!" "Thứ đó dường như đã có từ lâu rồi!" "Bên trên bị một lớp tuyết phủ kín, vừa rồi tôi vừa đáp xuống đất đã rơi tọt xuống!" Mọi người nghe Phan Tử nói đều rất kỳ lạ.

Đây là núi Trường Bạch, sao lại có thể có hố được chứ?

Chẳng lẽ là băng tự nứt ra?

Điều này cũng không phải không có khả năng.

Chiếc dù bị hố hút vào lại chặn miệng hố, và xem ra có lẽ không bao lâu nữa sẽ bị hút vào trong.

Mọi người cũng không muốn mạo hiểm đi qua đó nữa, liền nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, chuẩn bị lát nữa sẽ đi tìm vật tư.

Nhưng đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên hiện lên rất nhiều đạn mạc. 【Tiểu ca, Ngô tiểu ca mau đi đi!

Các người đang gặp nguy hiểm!】【Đúng vậy mau đi đi, nơi đó có nguy hiểm!】Trang bị của ba người Tần Vũ, ngoài việc không có súng ra, gần như có đủ cả.

Còn có cả dùi cui điện, nhưng Tần Vũ không hứng thú nên vẫn mang theo thanh Hắc kim cổ đao của mình.

Ngoài những thứ này, họ còn có thiết bị livestream, đúng vậy, hành động lần này được phát trực tiếp.

Những tên đạo mộ tặc trên núi không có tín hiệu nên không xem được tình hình livestream.

Lần này các cơ quan chức năng cũng chuẩn bị nhân cơ hội này để tuyên truyền về việc chống trộm mộ.

Coi như là một buổi livestream tại hiện trường để tấn công bọn đạo mộ tặc, nếu không cũng sẽ không đồng ý cho ba người họ hành động một mình.

Cũng chính vì nhận được sự đảm bảo của Phan Tử nên mới có hành động lần này.

Chỉ là có livestream hay không họ cũng không quan tâm, chỉ cần có thể nhanh chóng tìm thấy Ngô Bất Chính.

Đừng nói là livestream cứu người, dù là livestream tắm rửa họ cũng không có ý kiến. "Nghỉ ngơi trước, một tiếng sau đến nơi, đến nơi rồi hẵng mở phòng livestream!" Phan Tử cuối cùng nhắc nhở một tiếng, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần không nói thêm gì.

Anh ta từng đi lính, dáng vẻ lúc này quả thật có vài phần tinh nhuệ.

Tần Vũ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, bắt đầu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, chờ đợi thời khắc xuất phát… Lúc này trên núi Mãng Sơn, Ngô Bất Chính nhìn tình hình bên ngoài lều, cười đến không ngậm được mồm.

Hóa ra, đám người Dương Tam Pháo này không chỉ không biết đào hầm, mà còn ngu không tả nổi.

E rằng trước đây xuống mộ, bọn họ chỉ phụ trách xuống, còn làm thế nào để xuống, đào hầm ra sao họ đều không biết.

Từ tối đến giờ, vẫn chưa đào vào được địa cung.

Ngược lại còn làm sập cả cái ụ đất.

Cả ngôi mộ sập thẳng xuống.

Ngô Bất Chính cười muốn chết.

Nhưng Dương Tam Pháo cũng là một kẻ tàn nhẫn, thấy vậy liền tức giận, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ đào từng tấc một.

Dù có phải đào tung cả ngôi mộ lên cũng phải tìm được quan tài.

Thế là Ngô Bất Chính chuẩn bị đi ngủ một giấc, đợi bọn họ đào xong chắc cũng trời sáng.

Thực tế, Ngô Bất Chính vẫn đánh giá thấp đám liều mạng này.

Bọn họ là đạo mộ, không phải khảo cổ, nên tiến độ rất nhanh.

Chỉ sau hai tiếng, bên ngoài đã vang lên tiếng reo hò.

Cả ngôi mộ đã bị đào tung hoàn toàn.

Đến lúc này, tim của Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thót lên, anh biết mình sắp bị bắt đi dò mìn rồi.

Quả nhiên, trong lòng vừa nghĩ xong, bên ngoài đã có tiếng bước chân đến gần lều. "Tiểu Tam gia, đến lúc lên đường rồi!" Gã đầu sẹo thò vào, cười gian xảo.

Chương 753

Ngô Bất Chính sắc mặt khó coi, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn đi theo ra ngoài.

Địa cung của ngôi mộ quả thật không nhỏ.

Đám người Dương Tam Pháo đào ra một cái hố phải rộng gần mười mét vuông.

Trong hố vẫn còn không ít người đang dọn dẹp đồ đạc.

Địa cung sập mất một nửa, còn lại một cái cửa hang cao bằng một người, bên trong là nửa địa cung còn sót lại.

Dương Tam Pháo lúc này đang ra lệnh cho người ta khiêng mấy bộ hài cốt từ bên trong ra.

Ngô Bất Chính nhìn mà ngẩn người, trong lòng mơ hồ có chút suy nghĩ.

Dương Tam Pháo dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, cười nói: "Ngô thiếu gia, mấy bộ hài cốt này e là của thế hệ cụ cố nhà họ Ngô các người nhỉ!" "Tiếc thật, đường đường nhà họ Ngô lại không có một hậu nhân nào đến thu dọn thi thể!" "Đúng là một trò cười!" Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ là sắc mặt rất khó coi.

Năm đó cụ cố dẫn người đến đào ngôi mộ Huyết thi này, kết quả ngoài ông nội anh ra thì không ai thoát được.

Lúc này nhìn thấy mấy bộ hài cốt này, Ngô Bất Chính không giấu được nỗi bi thương trong lòng.

Mặc dù đạo mộ tổn hại âm đức, nhưng nếu không có sự hy sinh của những người đi trước này, nhà họ Ngô làm sao có được cơ nghiệp như hiện tại, anh Ngô Bất Chính làm sao có thể đến được thế giới này?

Dương Tam Pháo thấy sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi, cũng không đùa nữa, nói: "Lá rụng về cội mà, tôi hiểu!" "Chỉ cần cậu vào lấy đồ trong quan tài ra, mấy bộ hài cốt này cậu có thể mang đi chôn cất!" "Tôi Dương Tam Pháo tuy là kẻ lỗ mãng, nhưng chữ hiếu này tôi vẫn có thể hiểu được!" Dương Tam Pháo nói rồi vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, sau đó liền ra lệnh cho mọi người đặt hài cốt sang một bên, rồi cùng mọi người ngồi sang một bên nhìn Ngô Bất Chính.

Trong nửa địa cung còn lại đã được lắp đặt thiết bị chiếu sáng, chiếu sáng cả địa cung rất rõ.

Ngô Bất Chính biết, mình không ra tay, mạng này sẽ phải bỏ lại đây.

Nhưng lúc này nhìn vào cửa địa cung, cả người cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Đến lúc này anh mới hiểu, không phải là anh gan dạ đến mức nào.

Dù đã xuống mộ hai lần, nhưng khi thật sự chỉ có một mình đối mặt với cổ mộ, cảm giác sợ hãi trong lòng gần như khiến anh sụp đổ.

Trước đây, có tống tử thì Bàn gia đối phó, có chuyện kỳ dị thì có Tần Vũ giải quyết.

Còn anh chỉ cần đóng vai trò bộ não, phân tích những gì thấy và nghe trên đường đi.

Dường như chỉ cần có hai người đó ở bên cạnh, anh không biết sợ là gì!

Thám mộ luôn cảm thấy kích thích như một cuộc phiêu lưu.

Nhưng lúc này không có hai người họ, Ngô Bất Chính mới phát hiện, ra là ngay cả nỗi sợ hãi cơ bản nhất đối với cổ mộ, anh cũng không thể kiềm chế được.

Những suy nghĩ này thoáng qua, Dương Tam Pháo sẽ không cho anh nhiều thời gian.

Ở ngoài là chết, vào trong bị tống tử cắn chết cũng là chết.

Chi bằng vào xem thử, năm mươi năm trước tổ tiên nhà họ Ngô của mình đã trải qua những chuyện kinh hoàng như thế nào.

Như vậy dù có chết, xuống dưới gặp tổ tiên cũng không đến nỗi không biết gì.

Ngô Bất Chính nghiến răng, sờ sờ vào Mạc kim phù mà Tần Vũ đưa cho ở ngực, rồi liền chui vào địa cung… Cùng lúc đó, trên bầu trời cách núi Mãng Sơn chưa đầy mười phút đường bay.

Phan Tử cuối cùng cũng lên tiếng. "Mở thiết bị livestream, chúng ta sắp xuống rồi, để tránh đả thảo kinh xà, trực thăng không thể bay qua, chúng ta phải lướt trong quá trình nhảy dù!" Phan Tử giải thích sơ qua cho hai người về cách lính nhảy dù lướt trên không trung.

Cụ thể có thể lĩnh hội được bao nhiêu, phải xem khả năng lý giải của mỗi người Tần Vũ.

Ba phút sau, ba người đồng thời nhảy khỏi trực thăng.

Gần như cùng lúc, phòng livestream cũng được mở ra trong nháy mắt.

Giọng của người dẫn chương trình cũng lập tức lan tỏa khắp mạng xã hội.【Thưa quý vị: Đã làm phiền vào lúc đêm khuya, bây giờ chúng tôi sẽ phát trực tiếp tại hiện trường một sự kiện đột xuất】【Thành viên đội thám hiểm Ngô Bất Chính, mấy ngày trước đã bị bắt cóc ở gần làng Mãng Sơn】【Tổ chương trình chúng tôi nhận được thông báo, sẽ phối hợp với cảnh sát triển khai một hoạt động giải cứu trực tiếp】【Nghe nói hung thủ lần này là một đám đạo mộ tặc, nên chương trình kỳ này cũng sẽ tập trung vào việc tuyên truyền hoạt động chống đạo mộ】【Không nói nhiều nữa, chương trình chính thức bắt đầu】 Khi giọng của người dẫn chương trình vừa dứt, quyền hạn đạn mạc của cả phòng livestream cũng được mở ra.

Vô số đạn mạc lập tức hiện lên.【Vãi, tôi đang tự hỏi người này là ai, sao quen mắt thế, hóa ra là Bàn gia à】【Ha ha cười chết tôi rồi, Bàn gia mặc bộ đồ tác chiến này trông nghiêm túc hẳn ra】【Chỉ có tôi phát hiện bộ đồ này của Bàn gia hơi nhỏ không?

Hình như bụng còn lòi ra một vệt trắng】【Nhìn Tiểu ca kìa, vãi!

Mẹ nó đẹp trai quá!】【Wow!

Tiểu ca đẹp trai quá, yêu mất rồi yêu mất rồi!】【Không ngờ Tiểu ca mặc đồ tác chiến lại đẹp trai như vậy, tôi chịu không nổi nữa rồi, đời này tôi không muốn gả cho thằng đàn ông thối nào khác nữa!】【Nói thật nhé, tôi rất khó chịu, đạo mộ anh đã là vua, mặc quân phục cũng mạnh như vậy, đàn ông thiên hạ ngàn vạn, chúng tôi lấy ai làm vợ?

Tiểu ca cho một con đường sống đi!】【Ha ha lầu trên xuất sắc thật】【Ai ai!

Hình như có người mới đến à, anh trai này là ai vậy, trông cũng đẹp trai phết!】【Đúng đúng, tôi cũng để ý rồi, trông còn có vẻ hơi đểu đểu, kiểu bad boy đẹp trai】【Wow, trên mặt anh trai này còn có một vết sẹo, gợi cảm quá!】Lúc này mọi người mới có thời gian xem phòng livestream, thấy tất cả đạn mạc đều đang nhắc nhở họ ở đây có nguy hiểm, không khỏi có chút ngơ ngác. "Nguy hiểm gì?

Có hình ảnh không?" Bàn Tử hỏi.

Xung quanh họ toàn là tuyết, làm gì có nguy hiểm gì, dù sao hắn cũng không thấy.

Mọi người trong phòng livestream vội nói. 【Thật sự có nguy hiểm, các người đi xem góc nhìn của trực thăng đi, trực thăng vẫn chưa đi đâu!】【Đúng đúng, các người mau xem đi, các người hình như bị một đứa trẻ khổng lồ ôm lấy, các người đang ở ngay vị trí miệng của nó】【Mau chạy đi, chắc lát nữa các người sẽ bị nuốt sống đấy】Mọi người trong phòng livestream vội vàng nhắc nhở.

Chương 754

Ngô Bất Chính và những người khác xem mà ngẩn người, vội vàng mở góc nhìn của trực thăng.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, tuyết xung quanh đều rất mỏng.

Cũng không biết là tại sao, tình hình này quá kỳ dị.

Núi Trường Bạch quanh năm không có người đến, làm sao có thể xuất hiện việc lớp tuyết tự biến mất được?

Rất có thể là do lở tuyết.

Nhưng nơi Pháo Vương rơi, Tần Vũ và họ rất rõ là ở phía dưới họ.

Khu vực lở tuyết cũng không lan đến đây, tuyết ở đây đã đi đâu rồi?

Họ vội vàng nhìn xuống lớp băng bên dưới, quả nhiên thấy dưới lớp băng có một cái bóng đen khổng lồ.

Giống như một đứa trẻ cuộn tròn, cái bóng đen đó quá lớn.

Cái hố mà Phan Tử rơi xuống trước đó, giống như là miệng của nó vậy, không biết thông đến đâu.

Nhưng lúc này thấy tình hình này, mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Thầm nghĩ bên dưới này không lẽ thật sự có một đứa trẻ khổng lồ sao?

Thứ đó chính là thông qua cái hố này để tìm thức ăn?

Vãi, nếu đây là thật, đứa trẻ đó lớn lên sẽ to đến mức nào, phải ngang với người khổng lồ rồi! "Không đúng!

Tiểu Tam gia, mọi người mau qua đây xem!

Đây có thể là kiệt tác của Tam gia!" Đột nhiên Phan Tử ở bên cạnh kinh hô.

Mọi người vội chạy qua xem.

Chỉ thấy trên một lớp băng ở bên cạnh lại rải rác rất nhiều tàn dư vật chất sinh hoạt, nào là túi ni lông, mảnh bánh quy, v.v.

Và quan trọng nhất là, bên dưới có mấy chữ được khắc bằng móc leo núi. "Tôi xuống dưới rồi!

Ngô Tam Tỉnh!" Thấy mấy chữ này, Ngô Bất Chính lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Anh vội nói: "Chú Ba đã đến đây, cái hố này có thể là do chú ấy đào ra!" "Chả trách Pháo Vương lại dễ dàng gây ra lở tuyết như vậy, nơi này trước đây chắc chắn đã lở tuyết một lần rồi!" Mọi người khó hiểu nhìn anh, rõ ràng không hiểu ý anh.

Ngô Bất Chính liền giải thích.

Tuyết trên núi Trường Bạch tuy rất dày, thỉnh thoảng sẽ có lở tuyết.

Nhưng tuyệt đối không thể nào nhảy dù một người xuống mà gây ra lở tuyết được.

Nơi họ đang đứng cũng không phải là nơi dễ gây lở tuyết.

Cộng thêm ở đây không có tuyết tích tụ, nên không khó để suy ra.

Tuyết ở nơi này đáng lẽ đã lở từ trước.

Pháo Vương chỉ là không may, rơi xuống chỗ tuyết vốn đã không ổn định, nên mới gây ra trận lở tuyết quy mô nhỏ lần thứ hai.

Như vậy thì có thể giải thích thông suốt rồi.

Phan Tử rất kích động, cảm thấy đã rất gần chú Ba rồi, vội chạy lại chỗ cái hố để kiểm tra.

Vừa nhìn, anh ta lập tức kinh hô: "Vãi, Tiểu Tam gia cậu phân tích đúng rồi, cái hố này là do người đào!" "Chỉ sâu khoảng bảy, tám mét, bên dưới không thấy rõ tình hình!" "Tôi dám chắc cái hố này là do Tam gia đào!" Mọi người đều rất kích động, không ngờ lại nhanh chóng tìm thấy manh mối của chú Ba như vậy.

Bàn Tử lập tức lấy mấy que phát sáng ném xuống.

Tuy nhiên, không gian bên dưới thực sự lớn ngoài sức tưởng tượng của họ.

Một trong những que phát sáng rơi trên một thứ gì đó giống như một khúc gỗ tròn, những que còn lại thì rơi thẳng vào bóng tối bên dưới, nhanh chóng mất dạng.

Bàn Tử không bỏ cuộc, lại lấy ra một quả pháo sáng bắn xuống dưới.

Nhiệt độ của pháo sáng này tuy rất cao, nhưng cũng không bắn vào vòm băng, hơn nữa vòm băng này ít nhất cũng phải dày sáu, bảy mét.

Một quả pháo sáng căn bản không đủ để gây ra mối đe dọa.

Bàn Tử nhắm vào bóng tối và bắn.

Khi pháo sáng bừng lên, tình hình bên dưới lập tức trở nên rõ ràng.

Cả nhóm gần như bị sốc đến há hốc mồm, cằm suýt rớt xuống đất.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của pháo sáng, bên dưới lại là một không gian khổng lồ.

Vô số khúc gỗ tròn cắm xiên vào vòm băng, tạo thành một kết cấu chống đỡ, giữ cho vòm băng không bị sập xuống.

Mà ở vách đá bên dưới, có một hang động khổng lồ.

Chương 755

Bên trong hang động lại xây dựng một tòa lăng cung nguy nga.

Một góc của lăng cung nhô ra khỏi hang động, trên đó có đình đài lầu các, chạm trổ tinh xảo, ngói đen cột gỗ, khí thế đến mức khiến người ta phải trầm trồ!

Đây quả thực là quy mô chỉ có hoàng lăng mới có!

Hơn nữa, nơi này chắc chắn không phải là phần chính của hoàng lăng, trước khi đến đây Ngô Bất Chính đã phân tích với Tần Vũ.

Tần Vũ nói rằng, nơi này là Tam Thánh Sơn.

Có ba ngọn núi, nơi họ đang đứng là một trong những ngọn núi nhỏ, hoàn toàn không phải là dãy núi chính của Tam Thánh Sơn.

Vân Thiên Cung thực sự chắc chắn phải ở trên đỉnh núi chính.

Theo bố cục này, trên hai ngọn núi hai bên nên có lăng mộ bồi táng.

Bây giờ họ quả thực đã nhìn thấy rồi.

Nhưng một lăng mộ bồi táng nhỏ mà đã hoành tráng như vậy, thì Vân Thiên Cung còn phải lớn đến mức nào!

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta ao ước.

E rằng cả đời này, có thể đào được một lần hoàng lăng quy mô như vậy, cũng đáng rồi!

Bàn Tử lúc này đã kích động đến mức không biết nên nói gì, vội vàng sờ ba lô đồng thời hét lên: "Vãi, phát tài rồi phát tài rồi, anh em còn ngây ra đó làm gì, mau lấy đồ nghề chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi!" "Ai ai, dây thừng đâu?

Vãi, ba lô của tôi đâu?" Bàn Tử ngẩn người, lúc này mới phát hiện, trên người mình không có thiết bị.

Thiết bị của họ được thả dù xuống, lúc này họ còn chưa kịp đi nhặt! "Vãi, sao lại quên mất chuyện này, tôi nói này chúng ta mau đi lấy trang bị, rồi xuất phát thôi!" "Thời gian không chờ đợi ai đâu, mấy món minh khí kia chắc chắn đều đang nhớ Bàn gia rồi!" Tần Vũ liếc Bàn Tử một cái, sau đó chỉ nghe Ngô Bất Chính nói: "Tử Bàn Tử, đừng thấy hoàng lăng là đi không nổi nữa!" "Lần này chúng ta rất đông người, Đoạn Vô Kỵ cũng chưa thấy đâu, người của Tứ A Công lại xảy ra chuyện!" "Trong một sớm một chiều căn bản không thể xuất phát được!" "Chúng ta vẫn nên đi tìm thiết bị trước, sau đó đợi mọi người đến đủ rồi quyết định có xuống hay không!" "Dù sao mục tiêu của chúng ta là Vân Thiên Cung, chứ không phải lăng mộ bồi táng ở đây!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng Ngô Bất Chính nói cũng đúng, mục tiêu của họ là Vân Thiên Cung, trong lăng mộ bồi táng này có thể có đồ, nhưng chắc chắn không tốt bằng của Vân Thiên Cung!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại đào hố ở đây?

Con cáo già này chẳng lẽ đến đồ trong lăng mộ bồi táng cũng không chịu bỏ qua?

Bàn Tử vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

Ngô Bất Chính cũng thấy kỳ lạ, liền đi hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ trầm tư một lúc rồi nói: "Ám đạo!" "Ám đạo?" Ngô Bất Chính ngẩn người, lúc này mới nhớ ra, trong lá thư chú Ba gửi cho mình có nhắc đến một ám đạo.

Nói là có thể đi theo ám đạo để vào trong.

Đỉnh núi chính của Tam Thánh Sơn không dễ đi, nếu ám đạo này ở ngay trong lăng mộ bồi táng bên dưới, quả thực có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Bàn Tử vừa nghe phải đi từ đây, lập tức kích động: "Ai nha được rồi, chú Ba của cậu đã chỉ đường thì không có lý do gì không đi!" "Tôi và Phan Tử đi tìm vật tư, các người liên lạc với những người khác đến đây tập hợp, đợi người đến đủ chúng ta sẽ xuất phát!" Nói rồi, Bàn Tử và Phan Tử lên đường trước.

Vật tư được thả dù ở nơi không quá xa, nhiều nhất cũng chỉ mất nửa tiếng là đến.

Hơn nữa đây là núi tuyết, không cần lo lắng quá nặng, trượt tuyết cũng có thể qua được.

Hai người họ đi rồi, lúc này chỉ còn lại Ngô Bất Chính, Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính mệt rã rời, ngồi bệt xuống đất hỏi: "Tiểu ca, cậu thấy sao?

Chúng ta thật sự phải xuống từ đây à?" Cậu vẫn có chút lo lắng, bên dưới sâu như vậy, tuy có thể dùng dây thừng xuống, nhưng muốn leo lên sẽ vô cùng khó khăn.

Hơn nữa đây chỉ là lăng bồi táng, lẽ nào con đường bí mật mà chú Ba nói thật sự ở trong này?

Tần Vũ không trả lời, mà chỉ nhìn chằm chằm vào bóng tối bên dưới, một lúc lâu sau mới thốt ra ba chữ. "Rất nguy hiểm!" Lương Quỳnh ở bên cạnh không biết chuyện về con đường bí mật, lúc này không khỏi hỏi: "Các anh đang nói đến con đường bí mật gì vậy?

Có thể thông đến lăng mộ chính sao?" Ngô Bất Chính gật đầu, nói: "Chú Ba tôi có nói về một lối đi, nhưng tôi cũng không hiểu tại sao dưới ba ngọn núi này lại có lối đi!" "Tiểu ca, có phải chuyện này liên quan đến phong thủy không!" Tần Vũ gật đầu, nhưng không muốn nói nhiều, bèn vẽ ra trên mặt đất.

Ngô Bất Chính gần đây cũng đang nghiên cứu tài liệu phong thủy, rất nhanh đã nhận ra.

Cậu kinh ngạc kêu lên: "Đây là phong thủy cách cục Tam đầu lão long!" "Có ý gì?" Lương Quỳnh hỏi.

Ngô Bất Chính giải thích.

Cái gọi là phong thủy cách cục Tam đầu lão long, còn được gọi là Quần long tọa!

Loại phong thủy cách cục này cực kỳ khó tìm, nhưng một khi đã được chôn cất ở đây thì con cháu đời sau sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô tận!

Hơn nữa, phong thủy cách cục Tam đầu lão long này, bên dưới chắc chắn có lối đi nối liền.

Nếu không ba con rồng tự bay đi, đời sau tất sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn.

Lối đi bên dưới chính là để kết nối cục diện phong thủy của ba ngọn núi.

Khiến cho ba con rồng cùng bay lên, mới có thể phù hộ con cháu.

Lương Quỳnh nghe xong gật gù: "Nếu thật sự là phong thủy cách cục như vậy, thì con đường mà chú Ba của anh để lại có thể đi được!" "Nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của Tứ a công và những người khác, chúng ta nên liên lạc với họ trước!" Ngô Bất Chính sững sờ, lúc này mới nhớ ra nhiệm vụ Bàn Tử giao vẫn chưa làm.

Cậu lập tức thông qua phòng livestream để liên lạc với mọi người.

Trong phòng livestream lúc này lại không hề náo nhiệt.

Chương 756

Vì mọi người vẫn chưa tập hợp, Tứ a công, Trần Phi và Đoạn Vô Kỵ đều đang mở phòng livestream riêng.

Cho nên lượng người xem rất phân tán.

Nhưng như vậy cũng có cái lợi, đó là tin tức họ tìm kiếm mọi người rất nhanh đã được cư dân mạng truyền đi.

Đoạn Vô Kỵ nói trong phòng livestream: 【Chúng ta sẽ đi vào từ lối đi đó, tôi đã đang trên đường đến chỗ các người rồi, nhiều nhất mười phút nữa sẽ tới.】 Còn Tứ a công và Trần Phi sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

Tuy họ không sao, nhưng Pháo Vương tám phần là đã chết, còn chưa bắt đầu đã tổn thất một người, khiến trong lòng họ có chút khó chịu.

Nếu chết trong cổ mộ, có lẽ họ sẽ không cảm thấy gì.

Dù sao trước đây họ cũng làm nghề này.

Nhưng bây giờ lại chết trong trận tuyết lở, quả thực có chút ấm ức.

Họ cũng không ở xa mọi người, đang trên đường chạy tới.

Thấy sắp có thể hội ngộ, Ngô Bất Chính và Tần Vũ lúc này mới nhìn vào phòng livestream cuối cùng của Pháo Vương.

Gã này cũng không biết sống chết ra sao, từ lúc bị tuyết lở chôn vùi đến giờ không có động tĩnh gì.

Góc quay của livestream cũng không hề thay đổi.

Tuy xung quanh đều là tuyết, nhưng nếu góc quay thay đổi chắc chắn vẫn có thể nhìn ra.

Không biết bản thân hắn bị tuyết lở đập cho ngất hay là đập chết luôn rồi.

Đoạn Vô Kỵ rất nhanh đã đến.

Tứ a công và Trần Phi cũng đã có thể nhìn thấy bóng người, cách họ nhiều nhất chưa đến năm phút đường.

Bàn Tử và Phan Tử cũng xuất hiện từ phía trên, họ đẩy theo ba túi vật tư lớn, trông khá nhẹ nhàng.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong phòng livestream của mọi người có người gửi một dòng đạn mạc.【Vãi, tôi thấy góc nhìn livestream của Pháo Vương thay đổi rồi, có lẽ hắn vẫn chưa chết!】Tin tức này vừa được gửi đi, tất cả mọi người đều thót tim.

Nói thật, mọi người thực ra vẫn hy vọng hắn chết đi.

Dù sao chết rồi thì không cần phải cứu nữa, có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nhưng nếu chưa chết thì phải đi cứu người.

Như vậy, nguy hiểm hay không chưa nói, chỉ riêng việc đi đi về về đã lãng phí không ít thời gian.

Nhưng mạng người là trên hết, họ cũng không có cách nào khác, thấy có người nói Pháo Vương chưa chết, liền chuẩn bị đi xem thử.

Chưa chết mà không cứu, vậy thì khác gì mưu sát.

Ở đây cũng không phải cổ mộ, thật sự không thể nói nổi.

Thế nhưng, họ vừa mới lên đường đi chưa được hai phút.

Bỗng nhiên thấy góc quay livestream của Pháo Vương rung lắc dữ dội.

Nhưng xung quanh đều là tuyết trắng, căn bản không nhìn thấy người ở đâu.

Chỉ dựa vào sự rung lắc có thể đoán ra, chắc là Pháo Vương chưa chết, đang tự mình giãy giụa.

Mọi người thấy vậy đều mừng rỡ.

Nghĩ rằng có lẽ hắn thật sự không sao, tốc độ dưới chân cũng không khỏi tăng thêm vài phần.

Bàn Tử và Phan Tử thấy vậy, liền để vật tư lại gần hang động, dù sao lát nữa cũng phải quay lại.

Nhưng mọi người vừa mới đi được hai phút, bỗng chỉ nghe một tiếng "bụp" rất nhẹ.

Tiếng động này nghe như có người đang đánh rắm vậy.

Nhẹ đến mức nếu không lắng nghe kỹ thì căn bản không nghe thấy.

Thế nhưng nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Trần Phi lại vui mừng cười nói: "Là Pháo Vương, Tứ a công, Pháo Vương chắc chắn chưa chết, tiếng pháo mìn kiểu này chắc chắn là do hắn làm ra!" "Hắn đang tự cứu mình!" Mọi người sững sờ, không hiểu ông ta đang nói gì.

Trần Phi liền giải thích một chút, mọi người lúc này mới hiểu ra.

Trước đó đã nói, tay nghề đặt mìn của Pháo Vương này rất cao.

Là một thợ mỏ lâu năm, hắn nắm rõ như lòng bàn tay về uy lực và hiệu quả của thuốc nổ do chính mình pha chế.

Lúc này đặt mìn, ước chừng là vì bị tuyết lở chôn vùi, vì tự cứu mình nên bất đắc dĩ phải làm vậy.

Nhưng tiếng mìn này của hắn cũng thật lợi hại.

Âm thanh lại nhỏ đến vậy, nếu không phải trong phòng livestream có thể nghe thấy, ở bên ngoài họ căn bản không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy phía trước cách chưa đầy một trăm mét, một đám tuyết bị nổ tung bay lên.

Pháo Vương hẳn là ở đó.

Ngay lập tức mọi người tiếp tục tăng tốc.

Chương 757

Nhưng Ngô Bất Chính vừa chạy được hai bước, đột nhiên Tần Vũ liền nắm lấy cổ tay cậu.

Ngô Bất Chính sững người, hỏi: "Tiểu ca, sao vậy?" Bàn Tử cũng chạy tới hét lên: "Mẹ kiếp, ban ngày ban mặt hai người làm gì thế?

Còn nắm tay nữa, quá đáng rồi đấy!

Chúng ta đang đi cứu người mà!" "Yêu đương thì để lát nữa!" Tần Vũ không để ý đến hắn, mà quay lại dùng dây thừng cố định khóa an toàn trên người mình và Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhìn mà ngẩn người, cảm thấy rất kỳ lạ.

Cái này chỉ dùng khi đi trên núi tuyết.

Mục đích là để ngăn mọi người đi lạc.

Nhưng bây giờ Tần Vũ lại đột nhiên khóa lại.

Bàn Tử cũng thấy lạ, hỏi: "Tiểu ca, cậu làm vậy là có ý gì?

Lẽ nào nơi này có nguy..." "Ây da!

Mẹ kiếp, mau mau khóa cho tôi với!" Bàn Tử nói chưa hết câu, sắc mặt đã thay đổi.

Chỉ thấy phía trước, chỗ Pháo Vương vừa cho nổ tung, toàn bộ tuyết xung quanh lại sụp cả xuống.

Kéo theo cả tuyết ở chỗ họ cũng bắt đầu trượt xuống dưới.

Lúc này mọi người muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

Bàn Tử cũng chưa khóa móc an toàn của mình, lúc này ai nấy đều không lo được cho người khác.

Chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Bàn Tử lôi Phi hổ trảo ra, vung một cái móc vào vách đá bên cạnh.

Phan Tử đi lướt qua người hắn, vừa hay túm được quần hắn, hai người lúc này mới không bị trượt xuống.

Mà Tần Vũ ở bên cạnh thì trực tiếp hơn, kéo theo Ngô Bất Chính nhảy lên một mỏm đá nhô ra, vừa vặn tránh được lớp tuyết đang chảy phía dưới. 【Khụ khụ!

Vô cùng xin lỗi, quên giới thiệu các thành viên của đội hành động lần này.】 Giọng nói lúng túng của người dẫn chương trình lại vang lên. 【Đội hành động trong buổi livestream lần này có tổng cộng ba người, phía cảnh sát vũ trang sẽ yểm trợ dưới chân núi, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.】 【Vì đối phương là bọn trộm mộ, hơn nữa Ngô Bất Chính còn đang trong tay chúng nên chỉ có thể áp dụng hành động tấn công phủ đầu này.】 【Tần tiểu ca chắc không cần giới thiệu nhiều nữa.】 【Bàn gia thì mọi người đều biết, một nhân vật cứng cựa, thích minh khí và...】 【Còn về người còn lại, tự xưng là Phan Tử, là một quân nhân xuất ngũ chính hiệu, lén nói cho mọi người biết, Phan Tử tiểu ca ca đang độc thân đó!】 Lời này vừa thốt ra, cả phòng livestream lập tức sôi trào.

Vô số fan nữ thi nhau gửi thông tin liên lạc, cầu kết bạn.

Chỉ là lúc này ba người làm gì có thời gian xem phòng livestream.

Những người kết bạn với họ đều là mấy quản lý quèn của phòng livestream.

Ba người rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Vì không thể bật bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào, nên ba người cũng không biết đối phương đã hạ cánh ở đâu.

Chỉ có thể sau khi xuống mặt đất mới dựa vào máy định vị để đi về phía mục tiêu, đồng thời tập hợp lại...

Quay lại địa cung lúc này.

Sau khi Ngô Bất Chính vào địa cung, tinh thần ngược lại không còn căng thẳng như trước.

Tuy chỉ có một mình, nhưng nhìn cảnh tượng xung quanh, bản thân cũng không phải lần đầu trải qua, dần dần cũng trấn tĩnh lại.

Toàn bộ địa cung vì bị sập mất một nửa, phần còn lại đã rất nhỏ.

Mà ở vị trí giữa địa cung, sâu vào bên trong, có đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Lớp đất bùn xung quanh quan tài đã được dọn sạch.

Duy chỉ có quan tài là chưa bị mở.

Rõ ràng là Dương Tam Pháo cố ý sai người làm vậy.

Mở quan tài không phải lúc nào cũng là châu báu, cũng có khả năng mở ra tống tử.

Cho nên việc mở quan tài này được để lại cho cậu, kẻ dò mìn.

Ngô Bất Chính đứng trước quan tài, nhìn chằm chằm hồi lâu, cậu đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Hình như mình căn bản không biết mở quan tài.

Trước đây gặp quan tài, hoặc là Bàn gia ra tay, hoặc là tống tử bên trong tự mình nhảy ra!

Thật sự để cậu đi mở quan tài, cậu quả thật có chút không biết phải bắt đầu từ đâu. "Lão đại, thằng nhóc này hình như không biết mở quan tài!" Đao Ba nhỏ giọng nói.

Dương Tam Pháo gãi đầu nói: "Mẹ nó chứ, sao lại quên mất chuyện này, thằng nhóc này là một công tử bột, làm sao có thể tự mình mở quan tài được!" "Cử hai người qua, nạy hở khe quan tài ra, để nó tự mở!" "Được!" Đao Ba đáp một tiếng, lập tức dẫn hai người vào địa cung.

Bọn họ cũng không nhiều lời, đẩy Ngô Bất Chính sang một bên, sau đó nhanh nhẹn cạo sạch lớp sơn mài trong khe hở quan tài.

Rồi thử một chút, nắp quan tài đã có thể nhấc lên được.

Chương 758

Thế là họ chèn một cây nạy vào.

Sau đó mới lui cả về một bên.

Làm như vậy, Ngô Bất Chính có thể thông qua cây nạy để bật nắp quan tài lên.

Còn bọn họ đã lui về khoảng cách an toàn, tống tử có nhảy ra cũng không làm bị thương được.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, trong lòng thầm rủa. "Cái thằng Dương Tam Pháo này đúng là chu đáo thật, mẹ nó đây chẳng phải là đẩy ông đây vào hố lửa sao!" Trong lòng rất khó chịu, nhưng đã đến nước này rồi, không ra tay cũng không được.

Cậu thậm chí còn nghe thấy tiếng lên đạn súng của Đao Ba và những người khác ở bên cạnh.

Bọn người này đều là những kẻ liều mạng, súng trong tay phần lớn đều là súng tự chế.

Loại súng này tuy tầm bắn không xa, nhưng ở cự ly gần thì sức phá hoại rất lớn.

Một khi bắn trúng người mình, lập tức sẽ là một cái lỗ máu, căn bản không có khả năng cứu sống.

Cắn răng, Ngô Bất Chính buộc mình phải bình tĩnh lại, bàn tay từ từ nắm lấy cây nạy.

Mở quan tài không chừng còn có thể sống sót, không mở thì thật sự phải chết.

Ngô Bất Chính cắn răng, trong lòng quyết tâm định dùng sức.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong quan tài lại truyền đến một tràng âm thanh móng tay cào vào vách tường.

Âm thanh này rất trầm đục, dường như trong quan tài chứa đầy bông gòn.

Con tống tử đó đang trốn trong bông gòn cào vào vách tường vậy.

Đao Ba và những người khác cũng nghe thấy động tĩnh này, từng người không khỏi lùi lại thêm vài bước.

Trong cái quan tài này mẹ nó thật sự có tống tử! "Mày mau lên!

Không thì lão tử bắn chết mày!" Đao Ba chửi, có tống tử thì chắc chắn có đồ tốt!

Bọn họ đã có chút không thể chờ đợi được nữa rồi.

Ngô Bất Chính trong lòng kêu khổ, nhưng lúc này đã là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không còn con đường nào khác để chọn.

Ngay lập tức, Ngô Bất Chính nghiến răng, dùng cây nạy hất văng nắp quan tài ra.

Theo sau đó cậu nằm sấp xuống đất, dùng tay ôm đầu, sợ đến không dám nhìn.

Đao Ba và những người khác cũng căng thẳng giơ súng tự chế lên.

Chỉ cần con tống tử trong quan tài dám ra ngoài, lập tức sẽ bị bắn thành tổ ong.

Thế nhưng, điều khiến tất cả bọn họ không ngờ tới là, trong quan tài lại chẳng có gì cả.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy có tống tử nào nhảy ra.

Đừng nói là tống tử, ngay cả một con thỏ con cũng không có.

Đao Ba dùng súng tự chế thúc vào lưng Ngô Bất Chính, hét lên:

"Qua đó xem có chuyện gì!" Ngô Bất Chính trong lòng đã hỏi thăm cả nhà Đao Ba một lượt.

Nhưng vẫn không thể phản kháng, chỉ có thể đứng dậy, cắn răng đi qua.

Nhưng nói thật, trải qua nhiều chuyện rồi cũng cảm thấy không đáng sợ như vậy nữa.

Ngay cả loại tống tử quái vật như ở Đông Hạ quốc cậu cũng đã gặp.

Huống chi chỉ là những thứ khác.

Nỗi sợ hãi trong lòng Ngô Bất Chính đến từ việc không có đồng đội, đặc biệt là Tần Vũ và Bàn Tử không ở đây.

Nhưng cậu cũng hiểu rõ, mình không thể mãi mãi có họ ở bên cạnh.

Ví dụ như lần này, mình phải bình tĩnh lại.

Chỉ có bình tĩnh lại, mới có khả năng sống sót.

Cậu nhanh chóng hít sâu hai hơi, để cảm xúc của mình bình tĩnh lại.

Tuy mở quan tài rất đáng sợ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tống tử mà thôi.

Mình chỉ cần cẩn thận một chút cũng chưa chắc đối phương có thể làm gì mình.

Người của Dương Tam Pháo tuy không phải người của mình, nhưng thấy tống tử cũng sẽ ra tay.

Bọn họ dù sao cũng là vì cầu tài, cho nên mình cũng không cần quá lo lắng.

Ngô Bất Chính điều chỉnh lại cảm xúc, từ từ tiến lại gần quan tài.

Khi thấy bên trong không có gì, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bên trong không có gì!" Ngô Bất Chính nói.

Chương 759

Đao Ba và những người khác nghe vậy đều sững sờ, vội chạy qua, quả nhiên phát hiện trong quan tài không có gì.

Nhưng tiếng móng tay cào vừa rồi bọn họ đều nghe thấy.

Đây là chuyện gì! "Đao ca, anh xem đây là cái gì!" Một tên thuộc hạ bên cạnh đột nhiên nói.

Đao Ba nhìn theo ánh đèn, chỉ thấy dưới đáy quan tài lại có một cái vòng kéo hình tròn.

Một viên gạch đá hình vuông xung quanh cái vòng kéo đó rõ ràng không phải là một khối với xung quanh.

Trong quan tài này lại có một cánh cửa bí mật! "Mày!

Đi!" Đao Ba ra lệnh cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng sớm đoán được sẽ như vậy.

Bất đắc dĩ cười khổ, sau đó đi đến bên cạnh vòng kéo.

Nhưng đứng ngoài quan tài căn bản không thể dùng sức, bất đắc dĩ cậu chỉ có thể nhảy vào trong quan tài.

Sau đó từ từ kéo cái vòng đó lên.

Nhưng tấm đá dưới vòng kéo vừa mới được nhấc lên một góc nhỏ.

Lập tức một luồng sức mạnh khổng lồ từ bên dưới trực tiếp nhấc bổng cả tấm đá lên.

Tiếp theo mọi người kinh hãi nhìn thấy, một khuôn mặt quái dị khổng lồ lại thò ra từ bên dưới.

Khuôn mặt quái dị đó to bằng một người rưỡi bình thường.

Làn da trên mặt đều có màu tím sẫm.

Đáng sợ nhất là đôi mắt của nó, bên trong căn bản không có con ngươi, toàn là lòng trắng.

Mẹ nó đây không phải tống tử thì là cái gì.

Ngô Bất Chính sợ đến sắp ngất đi, nhưng lúc này phản ứng bản năng căn bản không qua não.

Cũng có thể là ở cùng Tần Vũ và Bàn Tử lâu ngày, cũng học theo cách của họ, lập tức một chân giẫm lên tấm đá.

Muốn giẫm con tống tử đó xuống.

Mọi người tự tìm cách của riêng mình.

Đoạn Vô Kỵ thân thủ cũng không tồi, đã tìm được chỗ ẩn nấp.

Dưới sự giúp đỡ của hắn, Tứ a công và Trần Phi cũng đã an toàn tìm được nơi trú ẩn.

Nhưng lúc này tuyết ở phía dưới lại chảy càng lúc càng nhiều, nhìn thấy khu vực sạt lở phía trước vẫn chưa được lấp đầy.

Mọi người đều rất kinh ngạc.

Nhiều tuyết như vậy, phía trước phải có một cái hố lớn đến mức nào chứ!

Nhưng lúc này họ căn bản không thể qua được, mọi người đều đã đến khu vực an toàn, Trần Phi cảm thán nói: "Lần này e là thật sự có chuyện rồi, xem tình hình này bên dưới Pháo Vương chắc là một cái vỏ băng, vụ nổ đã làm vỡ vỏ băng, lần này tám phần là không cứu được rồi!" Tứ a công sắc mặt khó coi, nói: "Tuyết ở đây sắp sụp hết rồi, dù thế nào cũng phải tìm được thi thể của hắn!" Dù sao cũng là thuộc hạ của mình, nếu ở trong cổ mộ thì Tứ a công cũng đã bỏ cuộc.

Nhưng ở bên ngoài này, nếu đều bỏ mặc không quan tâm, sau này ông ta còn dẫn dắt người khác thế nào được.

Dòng tuyết trượt xuống rất nhanh đã dừng lại.

Mọi người dọn sạch tuyết bên cạnh mình, lúc này mới men theo đường đi xuống.

Nhưng khi đến nơi sạt lở, tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy ở nơi sạt lở phía trước, lại có một vết nứt.

Vết nứt rất rộng, ít nhất cũng phải rộng sáu bảy mét.

Bên dưới quả nhiên là vỏ băng.

Nhưng vỏ băng bên dưới rất kỳ lạ.

Dường như trước sau đều không liền lại.

Hơn nữa toàn bộ vết nứt của lớp băng lại kéo dài ra, không biết thông đến nơi nào.

Mà lúc này Pháo Vương lại đang nằm trên tuyết, tuyết sạt lở đều dồn sang một bên, lại không đè lên người hắn.

Nhưng cả người hắn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không biết sống chết ra sao.

Tuyết tích tụ vừa vặn tạo thành một con dốc có thể đi xuống.

Tứ a công ra hiệu, Trần Phi lập tức trượt xuống, rất nhanh đã đến bên cạnh Pháo Vương.

Sờ một cái rồi hét lên: "Vẫn chưa tắt thở!" Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, chưa tắt thở thì vẫn còn cứu được.

Cứ đưa lên trước, nếu thật sự không được thì để tổ chương trình đến đón đi cũng được.

Chương 760

Bàn Tử và Phan Tử xuống giúp.

Nhưng họ vừa mới xuống, đã nghe Bàn Tử hét lên: "Đừng động!

Đầu hắn bị vỡ rồi!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Bàn Tử vội mở phòng livestream lên.

Mọi người lập tức nhìn thấy.

Vạn Pháo trông bề ngoài không có gì, nhưng phía sau đầu hắn đã chảy không ít máu.

Có chỗ vì lạnh mà đã đông lại.

Bàn Tử hét lên: "Mấy người tìm Pháo Vương kiểu gì thế, đúng là... vương bát đản, pha chế thuốc nổ mà có thể tự làm nổ nát sau gáy mình thế này!" Phan Tử phản bác: "Tên béo chết tiệt không biết thì đừng nói bừa, đây không phải bị nổ, nếu là bị nổ thì cả cái đầu sớm đã không còn rồi!" "Đây là vết thương do va đập, hình như là đập vào đá gây ra!" "Vào đá?

Cậu đùa cái gì thế, đây là khe nứt băng, làm sao có thể có đá, có phải là bị lớp băng đập vào không?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử là bộ đội xuất ngũ, có kinh nghiệm về phương diện này, nói: "Cũng không phải là không có khả năng, cậu xem xung quanh hắn không có vết máu, có thể là rơi xuống đây mới bị đập!" "Tôi nghi ngờ dưới người hắn có vật cứng, chúng ta đỡ hắn lên rồi hãy nói!" Bàn Tử gật đầu, lúc này truy cứu rốt cuộc là lớp băng hay là đá hoàn toàn không có ý nghĩa.

Tìm một điểm tựa, đưa hắn lên mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử và Phan Tử mỗi người một bên nâng Pháo Vương lên.

Trần Phi đi đặt tấm ván cố định, để lát nữa không làm bị thương đầu Pháo Vương nữa.

Đoạn Vô Kỵ không xuống, nhưng lúc này hắn đang ở bên cạnh cố định dây thừng, chuẩn bị kéo Pháo Vương lên.

Nhưng dây thừng của hắn còn chưa cố định xong, bỗng nghe Trần Phi hét lên: "Không đúng!

Dưới người hắn đang đè lên cái gì thế!

Là rết hay là rắn vậy!" Mọi người đều giật mình, trời băng đất tuyết thế này làm sao có thể có rết và rắn chứ.

Đây là chuyện hoàn toàn không thể.

Nhưng lúc này qua góc nhìn livestream của ông ta, mọi người nhìn thấy rất rõ.

Dưới thân Pháo Vương, lại thật sự có một con động vật thân mềm màu đen khổng lồ.

Con vật đó không nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết.

Bàn Tử giật nảy mình, sợ nó vùng dậy tấn công, vội vàng một chân giẫm lên, chuẩn bị ra tay trước để đè nó lại rồi tính.

Nhưng vừa giẫm lên, Bàn Tử lập tức hét lên: "Mẹ nó chứ, đây là đá, mẹ kiếp không phải là thật, chắc là đá điêu khắc!" Cảm giác cứng rắn đó rõ ràng là đá, Bàn Tử tuyệt đối không thể cảm nhận sai.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, lập tức cũng hô hào nhảy xuống.

Tần Vũ tự nhiên cũng theo sau.

Đoạn Vô Kỵ bên cạnh thấy có phát hiện, cũng dẫn Tứ a công theo xuống.

Khi họ xuống đến nơi, Bàn Tử và Phan Tử đã nâng Pháo Vương sang một bên và đặt xuống.

Bàn Tử dọn sạch tuyết trên bức điêu khắc đá đó, lập tức một tấm bia đá cao ba bốn mét, rộng hai mét hiện ra trước mắt họ.

Toàn bộ tấm bia đá đều được điêu khắc từ một loại đá màu đen.

Trên đó lại có đến chín con vật giống như vậy.

Ngô Bất Chính nhìn mà hít một hơi khí lạnh, nói: "Đây rốt cuộc là cái gì?

Rết hay là rắn vậy!" "Tôi thấy tám phần là rết!

Rắn làm gì có nhiều xúc tu như vậy!" Bàn Tử nói.

Phan Tử cũng gật đầu, cảm thấy chắc là rắn.

Tần Vũ lại đứng một bên không có phản ứng gì, chỉ là hai con ngươi đã siết lại vài phần.

Dường như có phát hiện gì đó.

Tứ a công thấy mọi người không nhìn ra manh mối gì liền lên tiếng: "Đây không phải là rết, cũng không phải là rắn!

Mà là một loại rồng bị dị hóa!" "Rồng bị dị hóa?

Nói thế nào?" Bàn Tử hỏi.

Tuy Tứ a công là một kẻ liều mạng rất nguy hiểm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, người ta trộm mộ bao nhiêu năm, những thứ từng thấy vẫn rất nhiều.

Ít nhất cũng có kinh nghiệm hơn họ rất nhiều.

Tứ a công nói: "Rồng loại đồ đằng này, trong mắt mỗi dân tộc đều khác nhau, cho nên hình dạng điêu khắc ra cũng muôn hình vạn trạng!" "Loại tạo hình rồng này, rất giống với rồng trong mắt của phái pháp sư Tát Mãn!" "Còn được gọi là, Trường Sinh Thiên!" "Xét cho cùng, thực chất nó là một loại động vật thân mềm bò sát, ví dụ như rết, rắn, vân vân!" "Những sinh vật này, trong mắt một số dân tộc thiểu số, chính là một loại rồng!" "Mà cái trước mắt này có thể chính là rồng bị dị hóa!" "Xem ra, chắc là cùng một bộ với rết, nhưng cụ thể là gì thì khó nói!" "Có thể là rết, cũng có thể là rết nhà!" Mọi người nghe vậy đều bừng tỉnh, qua lời giải thích của Tứ a công.

Họ cảm thấy loại vật này quả thực có chút giống rết nhà.

Nhưng rết nhà cũng đâu có to như vậy, người Đông Hạ chẳng lẽ một ngày nào đó nhìn thấy một con rết nhà nhỏ, sau đó liền nhận định loại sinh vật này là đồ đằng của họ sao?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi. "Tiểu ca cậu thấy sao?" Ngô Bất Chính quay đầu hỏi.

Chương 761

Nhưng vừa nhìn qua lại lập tức sững sờ.

Tần Vũ không biết từ lúc nào lại biến mất rồi. "Sao lại quên mất chuyện này, Bàn Tử mau tìm tiểu ca!" Ngô Bất Chính nói rồi móc từ trong túi ra một sợi dây thừng màu đỏ.

Sợi dây này là cậu mua ven đường, người bán nói là cầu từ trong chùa.

Nhưng không biết tại sao lại là màu đỏ, Ngô Bất Chính lúc đó cũng không quan tâm nhiều.

Nghĩ rằng dùng để trói Tần Vũ cũng khá tiện.

Lúc này lấy ra sợi dây màu đỏ, cậu liền bắt đầu tìm kiếm.

Chỉ cần tìm được Tần Vũ, lần này e là thật sự phải trói lại trước rồi mới nói.

Mọi người cũng đều kỳ lạ, một người sống sờ sờ sao lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ.

May mà trong phòng livestream cũng có người đang theo dõi Tần Vũ, lập tức có người gửi đạn mạc nói: 【Tiểu ca hình như đã đi đến vách đá bên trái rồi, các người qua đó xem thử đi!】 Nhưng mà, lý tưởng thì căng mọng, hiện thực lại xương xẩu, mọi chuyện vĩnh viễn không bao giờ đi theo hướng bạn mong muốn.

Ngô Bất Chính vừa giẫm chân xuống, tấm đá lập tức kẹp chặt vào cổ con tống tử.

Con tống tử đó dường như rất muốn xông ra, đầu nó sống chết không chịu thụt vào, cho dù lúc này đang bị tấm đá kẹp chặt.

Ngô Bất Chính thấy vậy, lòng lạnh toát, mẹ nó đây coi như là bị bám lấy rồi.

Lúc này cậu cũng không thể nhấc chân ra, một khi nhấc ra, thứ đó xông ra, người đầu tiên nó tìm chắc chắn là mình.

Nhưng nếu không nhấc ra, mình cũng không thể cứ mãi giằng co với con tống tử này được!

Nếu lúc này Bàn Tử và tiểu ca ở đây thì tốt rồi, họ chắc chắn có thể nhanh chóng giải quyết phiền phức này.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính đột nhiên nhớ ra, nơi này không chỉ có một mình mình, bọn người của Dương Tam Pháo không phải cũng ở đây sao.

Sao lâu như vậy rồi còn chưa ra tay, mẹ nó quả nhiên không thể so sánh được.

So sánh một chút, bọn người này quả thực không cùng đẳng cấp với Tần Vũ và Bàn Tử.

Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, bọn người của Đao Ba đều đứng ngây ra tại chỗ.

Cậu tức đến mức chửi ầm lên. "Mẹ kiếp chúng mày là trộm mộ hay đến đây tham quan du lịch thế, còn không mau ra tay!" Đao Ba bị chửi mới hoàn hồn lại, trên mặt cũng có chút lúng túng, không ngờ lại bị mất mặt trước người ngoài.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều, lúc này tình hình khẩn cấp, ra hiệu cho thuộc hạ giơ súng tự chế lên bắn loạn xạ vào đầu con tống tử.

Ngô Bất Chính thấy ghê tởm, vội quay đầu ôm lấy đầu mình.

Nhưng những thứ văng ra từ cái đầu nổ tung của con tống tử vẫn bắn tung tóe lên chân cậu.

May mà giày và quần của cậu là loại đồ dã ngoại sinh tồn liền mạch.

Lúc này mới không bị những thứ đó tiếp xúc với da.

Cậu thử lực dưới chân, con tống tử đã chết hẳn.

Lúc này mới nhảy ra khỏi quan tài, tìm một đống đất để lau sạch giày.

Nhưng vừa mới làm xong, Đao Ba lại cầm súng đi về phía cậu. "Mày lại muốn làm gì!" Ngô Bất Chính tức giận nói. "Quan tài cũng đã mở rồi, các người nên giữ lời hứa!" Ngô Bất Chính phẫn nộ nói, tuy cậu biết muốn đối phương giữ lời hứa gần như là nói phét.

Nhưng lúc này cầm súng chĩa vào mình, lại là vì cái gì chứ! "Đồ còn chưa lấy được, mày vội cái gì!" Đao Ba cười lạnh, đồng thời lấy ra một cái còi đưa cho Ngô Bất Chính. "Mày vào cái ngăn bí mật đó xem thử, mang đồ ra đây!" "Có nguy hiểm thì thổi còi, chúng tao sẽ kéo mày ra!" Đao Ba nói rồi buộc dây thừng vào chân Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính tức đến mức, bọn người này quả thật là không hành hạ chết mình thì không chịu thôi!

Dưới cái ngăn bí mật đó ai biết có cái gì, xuống dưới lỡ gặp phải tống tử, cậu còn có mạng để ra ngoài sao?

E là lúc đó kéo ra chỉ còn lại một cái chân bị đứt.

Nhưng lúc này súng đang chĩa vào đầu, cậu cũng căn bản không có lựa chọn nào khác.

Ngô Bất Chính cười khổ lắc đầu, trong lòng đã hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu Tần Vũ và Bàn Tử ở đây, cậu chắc chắn hai vị này nhất định sẽ bắn nát đầu Đao Ba. "Được!

Tôi đi!" Ngô Bất Chính liều mạng, sống chết cũng chỉ có con đường này, không có lựa chọn nào khác.

Ngay lập tức cậu nhảy lên quan tài, lúc này toàn bộ ngăn bí mật đã bị thuộc hạ của Đao Ba kéo ra.

Thi thể của con tống tử cũng bị lôi ra ngoài.

Chương 762

Trông ghê tởm vô cùng.

Mà dưới ngăn bí mật, tối om om, không nhìn thấy gì cả.

Đao Ba đưa cho Ngô Bất Chính một cái mồi lửa.

Ngô Bất Chính thổi sáng nó, lại xin Đao Ba một cái bật lửa chống gió.

Lỡ như mồi lửa tắt, vẫn còn bật lửa để dùng.

Điều khiến Ngô Bất Chính bất ngờ là, Đao Ba lại đưa cho cậu một con dao găm. "Dưới đó có thứ gì không lấy ra được, thì cạy ra, đừng có giở trò với tao, dao không đấu lại súng đâu!" Đao Ba nhấc khẩu súng tự chế trong tay lên, ý tứ rất rõ ràng.

Ngô Bất Chính cũng không ngốc đến mức cầm con dao găm đi liều mạng.

Cắm dao găm vào, cũng lười để ý đến hắn, trực tiếp bò vào ngăn bí mật bên dưới.

Toàn bộ không gian của ngăn bí mật không lớn, Ngô Bất Chính nhảy xuống về cơ bản chỉ cao hơn hai mét một chút.

Bên dưới rất âm u lạnh lẽo, nhưng không ẩm ướt.

Sờ lên vách tường lại thấy được bôi không ít thứ giống như chất hút ẩm.

Toàn bộ lối đi rộng nhất cũng chỉ có hai mét, chiều cao cơ bản khoảng một mét rưỡi.

Với chiều cao của Ngô Bất Chính cũng chỉ có thể cúi người đi về phía trước.

Cậu dùng mồi lửa soi, phát hiện lối đi này khá sâu.

Nhưng phía sau cũng không thể quay lại, không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng đi về phía trước.

Có lẽ là do ánh sáng của mồi lửa có hạn, cậu bò về phía trước chỉ mười mấy mét, đã đến cuối đường.

Ở phía bên phải của lối đi có một khúc cua, Ngô Bất Chính quay đầu nhìn, phát hiện chỉ có một khoảng sâu một mét.

Toàn bộ lối đi đã hết đường.

Nhưng Ngô Bất Chính vừa ngẩng đầu, lập tức cả người sợ đến suýt không thở nổi.

Cậu lại thấy trên vách tường trong góc cua, có hai khuôn mặt lớn kỳ lạ, đang nhìn chằm chằm vào cậu.

Ngô Bất Chính sợ đến mức mồi lửa trong tay lập tức rơi xuống đất.

Cậu vội nhặt lên, quay người định chạy.

Khuôn mặt quái dị đó trông giống hệt của tống tử.

Nhưng bò được chưa đến hai mét, cậu cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu là tống tử, không thể nào hai mét rồi mà vẫn chưa đuổi kịp mình được!

Hơn nữa hai con tống tử ở nơi này, không đánh nhau mới là lạ.

Sao có thể kiên nhẫn chờ mình được chứ?

Không đúng!

Ngô Bất Chính vội kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nếu lúc này đổi lại là Tần Vũ và Bàn Tử ở đây.

Chắc chắn phải làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nếu không cứ thế này mà quay về, tạm thời không nói đến việc giải thích chuyện ở đây thế nào.

Chỉ riêng bản thân cậu cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nghĩ một lúc, Ngô Bất Chính vẫn cắn răng đi ngược lại.

Lần này cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, khi nhìn thấy khuôn mặt quái dị trên vách tường, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra khuôn mặt quái dị trên vách tường lại là hai bức phù điêu.

Hai bức phù điêu này được điêu khắc rất kỳ lạ.

Lại là đầu chim mình người, và khuôn mặt quái dị đó chính là đầu của con chim.

Ngô Bất Chính thấy thứ này trong lòng rất thắc mắc.

Cậu nhớ lúc Tần Vũ và Bàn Tử ở mộ dưới biển, lạc vào cái mê cung hình vuông đó.

Dường như cũng có loại tượng điêu khắc có tạo hình này.

Chỉ là lúc đó cậu không có mặt, nhưng xem lại video, dường như giống hệt những bức tượng này! "Mộ huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh này, lẽ nào cũng có liên quan đến mộ dưới biển?" "Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi!" Ngô Bất Chính trong lòng rất thắc mắc, nhưng đúng lúc này, cậu nghe thấy bên ngoài lối đi truyền đến một trận huyên náo.

Không biết bọn người của Đao Ba ở bên ngoài lại làm sao rồi.

Cậu cũng lười quan tâm, trong lối đi này cũng khá an toàn.

Lát nữa tốt nhất là khi cậu ra ngoài, bọn người của Đao Ba đều đã chết hết, cậu cũng có thể chuồn đi.

Chương 763

Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, thực ra trốn ở đây cũng không tệ.

Mình chỉ cần trốn ở đây đủ lâu, Bàn Tử và Tần Vũ sẽ phát hiện ra cậu mất tích.

Như vậy khả năng được cứu ra ngoài cũng sẽ lớn hơn, dù sao cũng tốt hơn là chết trong tay bọn người của Đao Ba.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không còn quan tâm đến chuyện bên ngoài nữa, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu hai bức tượng điêu khắc này.

Kỹ thuật điêu khắc của hai bức tượng này sử dụng là dương khắc.

Phép điêu khắc chia thành dương khắc và âm khắc, loại này rất thường thấy trên các con dấu.

Cái gọi là dương khắc tức là nội dung nổi lên, còn âm khắc thì nội dung lõm vào.

Ví dụ đơn giản nhất là chữ trên con dấu, ví dụ như bạn khắc một cái tên, gọi là Vương Nhị.

Cái tên Vương Nhị này nếu trên con dấu bị lõm xuống, thì đó là âm khắc.

Còn nếu Vương Nhị nổi lên thì đó là dương khắc.

Và hai bức tượng điêu khắc này chính là kỹ thuật dương khắc, toàn thân nổi lên khỏi vách tường.

Cái đầu trông rất quỷ dị, quỷ dị nhất là trên hai cái đầu giống như chim này, lại còn được điêu khắc cả mắt.

Nghe vậy, mọi người vội chạy về một phía.

Quả nhiên, họ thấy Tần Vũ đang đứng trước một vách đá, không biết đang nhìn chằm chằm cái gì. "Tiểu ca, sao cậu lại lẳng lặng..." Bàn Tử đang phàn nàn thì đột nhiên thấy phía trước Tần Vũ xuất hiện một khe nứt kỳ lạ.

Khe nứt này rộng ít nhất phải một mét, gần bằng cả một lối đi.

Nhưng thực tế nó chỉ là một khe nứt.

Khe nứt trước mặt mọi người khá rộng, nhưng càng lên cao thì càng hẹp lại, cuối cùng hòa vào cả một dãy núi.

Hơn nữa, bên trong khe nứt sâu không thấy đáy, dường như không thể nhìn thấy điểm cuối, chẳng biết thông đến nơi nào.

Lần đầu nhìn thấy khe nứt này, ai nấy đều kinh ngạc.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo mới khiến họ chấn động hơn.

Ngô Bất Chính phát hiện, ngón tay của Tần Vũ đang áp vào hai bên khe nứt mà vuốt ve.

Và nơi ngón tay cậu lướt qua lại có một vết lõm sâu ít nhất mười centimet.

Vết lõm này rất đều đặn, trông như thể có cả một tấm đá lớn được khảm vào đó.

Nhìn đến đây, Ngô Bất Chính lập tức nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc hô lên: "Tấm... tấm đá điêu khắc kia trước đây được khảm ở đây!" "Thế chẳng phải nó là đá chặn cửa rồi sao!" Lối vào cổ mộ thường có đá tự lai, còn được gọi là đá chặn cửa (phong môn thạch).

Chúng đều là những tảng đá nguyên khối rất lớn dùng để bịt kín lối vào.

Nhưng phía sau đá chặn cửa chính là dũng đạo.

Chưa từng nghe nói có ngôi mộ nào lại đặt đá chặn cửa trên một vách núi cheo leo cả.

Chuyện này đúng là vô lý hết sức! "Mẹ kiếp, đây đúng là đá chặn cửa thật à, thế chẳng phải khe nứt này rất có thể thông vào lăng bồi táng bên trong sao?" Bàn Tử kích động nói, đồng thời lấy ra mấy que huỳnh quang ném vào trong, nhưng khe nứt dường như rất sâu, không thể nhìn thấy điểm cuối. "Tử Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều rồi, vị trí này không đúng!" "Lăng bồi táng ở vách núi bên phải chúng ta, nhìn độ cao thì khoảng cách thẳng đứng từ đây lên đó ít nhất cũng phải hơn một trăm mét!" "Mà khe nứt này mở về phía đông, nên không thể nào thông đến lăng bồi táng được!" "Trừ phi công nhân Đông Hạ rảnh rỗi sinh nông nổi, đào một lối đi ngoằn ngoèo trong vách núi." Phan Tử nói.

Trần Phi cũng cảm thấy không có khả năng đó, dù sao xây dựng hoàng lăng đã rất tốn công tốn của rồi.

Không cần thiết phải làm ra một nơi không có ý nghĩa thực tế như vậy. "Chưa chắc!" Tứ A Công đột nhiên lên tiếng. "Theo lão phu thấy, đây có lẽ là mật đạo thông đến một lăng bồi táng khác!" "Địa thế ở đây là thế 'quần long tọa', lăng bồi táng mà các cậu phát hiện trên kia chỉ là một trong số đó, đây có thể là lối đi đến một cái khác!" Nghe vậy, Bàn Tử rất kích động: "Mẹ kiếp, bình thường tìm một con đường vào cổ mộ đã mệt bở hơi tai, hôm nay bị sao thế này?

Lão thiên gia mở mắt rồi sao?" "Đúng là số Bàn gia ta phải phát tài mà, trước là chú Ba của cậu, sau đó là chỗ này, đây chẳng phải đang nhắc nhở chúng ta, đừng bỏ lỡ chuyến du lịch một ngày hai lăng bồi táng này sao!" "Đi chết đi, trong mắt chỉ có minh khí!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, rồi hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Tần Vũ không quay đầu, chỉ thản nhiên nói một câu: "Tôi muốn vào trong!" "Không được!" Đột nhiên, Đoạn Vô Kỵ đứng bên cạnh lên tiếng. "Tam gia đã để lại đường cho các người rồi, cậu đi lối này là có ý gì?"

"Hơn nữa, đây là nơi thông đến lăng bồi táng, nếu các người tìm được Tam gia rồi quay lại đây thì tôi có thể hiểu!" "Nhưng bây giờ vào từ đây, chẳng phải là đi ngược đường sao!" Phan Tử rất thông minh, lần trước khi đi cứu Ngô Bất Chính, anh ta đã phát hiện ra một vấn đề, Tần Vũ Muộn Du Bình này dường như rất quan tâm đến Ngô Bất Chính.

Muốn cậu ta thay đổi ý định, e là phải bắt đầu từ Ngô Bất Chính.

Vì vậy, Phan Tử nói: "Tiểu Tam gia, Tam gia là chú Ba ruột của cậu, bây giờ ông ấy đang gặp nạn ở Vân Thiên Cung, thời gian cấp bách, tôi không cần nói nhiều nữa chứ!" "Theo tôi thấy, đi cái hố trên kia là an toàn nhất, chỗ này có thể hoàn toàn không đến được Vân Thiên Cung!" "Hay là cậu khuyên..." Phan Tử nói chưa dứt lời, đột nhiên bên cạnh vang lên ba tiếng bịch.

Quay đầu nhìn lại, thì ra ba túi trang bị lớn trên kia đều rơi xuống.

Thấy cảnh này, mọi người đều cạn lời.

Ba túi trang bị này rất nặng, nếu vận chuyển trên sườn tuyết phía trên thì còn thuận tiện.

Nhưng giờ rơi xuống đây, muốn đưa lên lại quả thực phải tốn không ít công sức.

Ngô Bất Chính nhíu mày, nói thật thì cậu cũng không biết nên đi đường nào.

Nhưng xét tình hình hiện tại, lời Phan Tử nói quả thực có lý.

Chương 764

Cứu chú Ba là việc cấp bách, hơn nữa khe nứt này không biết thông đến đâu.

Đi ngược theo con đường đã đến quả thực là đáng tin cậy nhất.

Tuy nhiên, Tần Vũ hoàn toàn không cho họ thời gian suy nghĩ.

Cậu đã quay người đi sắp xếp trang bị của mình, ra chiều các người muốn đi đâu thì đi, dù sao tôi chắc chắn sẽ vào từ đây.

Thấy vậy, Ngô Bất Chính lên tiếng: "Tiểu ca, tại sao cậu nhất định phải vào từ đây?" Nếu là người khác, có lẽ Tần Vũ sẽ chẳng thèm để ý.

Nhưng người hỏi là Ngô Bất Chính, cậu vẫn quay đầu lại nói một câu: "Ở đây gần!" Lời này vừa thốt ra, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều sững sờ, Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, có phải cậu nhớ ra điều gì rồi không?

Nơi này rốt cuộc thông đến đâu vậy!" "Không biết!" Tần Vũ lạnh lùng đáp.

Bàn Tử bị dội một gáo nước lạnh, cảm thấy có chút không ổn.

Mọi người không thể tách ra đi được, nhưng Ngô Bất Chính và Phan Tử chắc chắn muốn đi theo con đường mà Tam gia đã chỉ.

Giờ thì khó xử rồi. "Đoạn huynh đệ, anh cũng coi như là đội trưởng, anh cho một ý kiến đi chứ?" Trần Phi cười hỏi.

Con người Tần Vũ này có chút khó lường, ngay cả Tứ A Công cũng không muốn đối đầu với cậu ta, nên quả khoai lang nóng này vẫn nên ném cho Đoạn Vô Kỵ giải quyết thì hơn.

Đoạn Vô Kỵ lạnh giọng nói: "Tần Vũ, cậu đừng quá đáng, khe nứt này thông đến đâu không ai biết, chúng ta bây giờ là đi cứu người!" "Nếu cậu cứ nhất quyết làm theo ý mình, đừng trách tôi không nể mặt!" Vừa nói, Đoạn Vô Kỵ lao một bước đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ vừa sắp xếp xong trang bị của mình, Đoạn Vô Kỵ đã giơ tay chộp lấy ba lô, định giật ra.

Tuy nhiên, Tần Vũ xoay người một cái, tay Đoạn Vô Kỵ vừa chộp được ba lô đã không giữ chắc, tuột ra ngay lập tức.

Gần như cùng lúc, hai ngón tay của Tần Vũ khi xoay người đã kẹp lấy cổ Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ cũng giơ tay nắm lấy cổ tay Tần Vũ.

Nhưng cảm giác từ đối phương lại là vững như bàn thạch, cứ như thể mình là kiến càng lay cây vậy. "Tôi có thể tự lo cho mình!" Tần Vũ lạnh lùng nói, rồi buông tay ra, nhìn vào tay Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ cũng bị dọa cho giật nảy mình, nói thật thì anh ta xuất thân là võ tăng chùa La Cẩu, thân thủ vô cùng lợi hại.

Nhưng bây giờ lại bị Tần Vũ hạ gục trong một chiêu.

Điều này thực sự khiến anh ta không thể chấp nhận được, nhưng vừa rồi hai ngón tay dài kỳ lạ kia kẹp vào cổ mình, anh ta có thể cảm nhận rõ ràng, chỉ cần đối phương dùng sức một chút, mình sẽ chết ngay lập tức.

Cảm giác sợ hãi đó là hoàn toàn có thật.

Nghĩ vậy, khí thế của Đoạn Vô Kỵ đã mất đi một nửa, tay nắm cổ tay Tần Vũ cũng bất giác buông lỏng. "Cảm ơn!" Tần Vũ lạnh lùng thốt ra hai chữ, rồi quay người chui vào khe nứt.

Lần này Ngô Bất Chính cũng không bình tĩnh được nữa, gọi Bàn

Tử: "Bàn Tử, thu dọn hành lý, chúng ta theo sau!" "Không phải chứ Tiểu Tam gia, cậu..." Phan Tử thấy vậy có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính lại nghiêm túc nói: "Phan Tử, đó là chú Ba của tôi, tôi cũng không muốn bỏ mặc ông ấy, nhưng Tiểu ca chưa bao giờ lừa chúng ta!" "Cậu ấy chắc chắn đã nhớ ra điều gì đó, đi lối này có thể sẽ gần hơn!" Phan Tử thấy Ngô Bất Chính tin tưởng Tần Vũ như vậy, cộng thêm Bàn Tử cũng không có ý kiến, Lương Quỳnh cũng đã đi sắp xếp trang bị của mình.

Rõ ràng tất cả đều muốn đi lối này, một mình anh ta đi cùng Tứ A Công cũng không ổn lắm, liền nghiến răng, cũng đành phải đi thu dọn đồ đạc.

Trần Phi rất bất đắc dĩ, nhưng Tứ A Công dường như cũng đã thỏa hiệp.

Ngay cả Đoạn Vô Kỵ cũng không cản được Tần Vũ, bọn họ còn có cách nào nữa chứ? "Cậu đi liên lạc với tổ chương trình, hỏi xem có thể đưa Pháo Vương ra ngoài trước được không!" Tứ A Công lên tiếng.

Trần Phi gật đầu, lập tức đi liên lạc với tổ chương trình.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng muốn đi vào, Tần Vũ liền không hành động một mình nữa.

Dù sao cũng phải chăm sóc Ngô Bất Chính.

Trong lúc Bàn Tử và mọi người đang phân loại trang bị gọn nhẹ, Trần Phi chạy đi liên lạc với tổ chương trình, muốn xem có thể vận chuyển Pháo Vương ra ngoài trước được không.

Anh ta bị thương, tuy trông có vẻ tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng kéo dài thời gian chắc chắn cũng sẽ có nguy hiểm.

Tuy nhiên, câu trả lời của tổ chương trình lại vô cùng dứt khoát:

【Không được!】 Thì ra, tổ chương trình lần này đúng là quá chó, vì để đẩy nhanh tiến độ, mẹ nó vậy mà lại giấu nhẹm thông tin núi Trường Bạch sắp có bão tuyết.

Có lẽ họ nghĩ lần trước ở núi Côn Luân đã không gây ra tuyết lở, mà ở núi Trường Bạch cũng chưa từng nghe nói có tuyết lang tồn tại, nên chắc sẽ không xảy ra tình huống nghiêm trọng.

Ai ngờ, Pháo Vương lại gây ra chuyện này.

Trực thăng của tổ chương trình đã quay về.

Bão tuyết sẽ đến sau hai tiếng nữa, kéo dài ít nhất hai ngày.

Thời gian cứu viện nhanh nhất cũng phải sau hai ngày nữa.

Lúc này quay về có khi trực thăng còn không cất cánh nổi.

Trần Phi báo tin này cho Tứ A Công, Tứ A Công bất đắc dĩ thở dài nói: "Vậy thì mang theo hắn, sống chết có số, phú quý do trời!" Chuyện sinh tử, Tứ A Công đã trải qua quá nhiều, tự nhiên xem rất nhẹ.

Thậm chí ông cũng biết rõ nếu mình gặp phải tình huống này, kết quả cũng sẽ như vậy.

Lương Quỳnh đột nhiên từ trong khe nứt đi ra, nói: "Mang anh ta vào trong có khi còn có đường sống, bên trong có mùi lưu huỳnh rất nồng!" "Biết đâu bên trong có mạch suối nước nóng!" Trần Phi nghe vậy mừng rỡ.

Chương 765

Có suối nước nóng thì còn có hy vọng.

Chỉ cần nhiệt độ không quá thấp, nghỉ ngơi hai ngày Pháo Vương vẫn có thể cầm cự được.

Lúc này mọi người đã phân chia xong toàn bộ trang bị, không trì hoãn nữa, Tần Vũ đi đầu, Ngô Bất Chính thứ hai, theo sau là Bàn Tử, Phan Tử, Lương Quỳnh, Tứ A Công và những người khác bắt đầu tiến vào khe nứt.

Trần Phi phải cõng Pháo Vương, vì vậy Đoạn Vô Kỵ đành phải giúp đỡ dìu Tứ A Công.

Tuy anh ta và Tứ A Công cũng coi như quen biết, nhưng giao tình không sâu.

Nhưng lần này anh ta là đội trưởng, cũng chỉ có thể nén sự bất đắc dĩ mà giúp đỡ.

Độ rộng của khe nứt lúc đầu còn rất rộng, rõ ràng đã được con người mở rộng.

Nhưng càng vào sâu, khe nứt càng hẹp.

Đến cuối cùng ngay cả Bàn Tử cũng phải nghiêng người hóp bụng mới qua được.

Trong tình huống này, mang theo Pháo Vương lại càng phiền phức hơn.

Mấy lần đầu Pháo Vương đều bị đập vào đá, may mà anh ta vốn đã hôn mê, cũng chẳng sao thêm vài cú này.

Cả nhóm đi một cách vất vả, cuối cùng ai cũng mệt lử, ngay cả bụng Bàn Tử cũng bị ma sát đến rướm máu hai vệt, lúc này mới đến được một không gian tương đối lớn hơn.

Nói là lớn, thực ra cũng chỉ khoảng năm mét vuông.

Mấy người vào hết cũng rất chen chúc.

Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, tình hình sao rồi, đến cuối chưa?" Ngô Bất Chính đáp: "Đừng hoảng, phía trước vẫn còn khe nứt, Bàn Tử cậu đi xem với tôi!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, sao lại phải là mình đi chứ?

Ngô Bất Chính nói: "Khe nứt phía trước còn hẹp hơn, nếu cậu mà không qua được, thì chúng ta phải quay lại đường cũ thôi!" Lần này Bàn Tử mới vỡ lẽ, đây là bảo mình đi dò đường.

Nhưng đã đến đây rồi, chín chín tám mươi mốt nạn đã qua tám mươi, tự nhiên cũng không ngại nạn cuối cùng này.

Nghĩ đến lần này mình sắp đến hoàng lăng, trong lòng Bàn Tử vô cùng kích động, vội vã chạy qua.

Lần này vẫn là Tần Vũ đi đầu, Ngô Bất Chính theo sát sau, rồi đến Bàn Tử.

Tứ A Công tuổi đã cao, kiên trì đến đây đã là cực hạn, phải nghỉ ngơi một lát.

Trần Phi còn đang cõng Pháo Vương, tình hình cũng không tốt.

Nếu Phan Tử và Lương Quỳnh cũng đi theo, khó tránh khỏi khiến người ta có cảm giác là muốn bỏ mặc họ.

Vì vậy họ chỉ có thể chọn ba người đi trước xem tình hình.

Đoạn đường tiếp theo đi lại càng khó khăn hơn.

Ba người thậm chí không thể đứng thẳng mà đi, chỉ có thể từng người bò trên đất tiến về phía trước.

Nhưng đến đây, mùi lưu huỳnh thoang thoảng trong không khí càng nồng nặc hơn, nhiệt độ cũng tăng lên vùn vụt.

Cả ba đều toát mồ hôi.

Không gian hoạt động của Bàn Tử vốn đã rất nhỏ, thấy vậy liền cởi áo buộc vào người, như vậy lại có thêm chút không gian hoạt động.

Ba người nối đuôi nhau, mấy lần Ngô Bất Chính mệt đến mức phải dừng lại nghỉ.

Bàn Tử thì cứ nghĩ đến minh khí, không ngừng thúc giục.

Ngô Bất Chính mệt muốn chết, quay đầu nói: "Mẹ kiếp nhà mày thúc cái gì mà thúc, minh khí còn có thể tự mọc chân chạy mất à!" "Hơn nữa, tốc độ của Tiểu ca cũng không nhanh, mày thúc tao cũng vô dụng!" Bàn Tử ở phía sau phản bác: "Cậu đừng có lừa tôi, thân thủ của Tiểu ca có khi bỏ xa chúng ta hai ba mét rồi!" Ngô Bất Chính nói: "Cậu nói bậy, Tiểu ca ở ngay trước mặt tôi, giơ tay là sờ được mông cậu ấy!" Bàn Tử không để tâm: "Cậu nói sao thì là vậy đi, dù sao cậu che rồi tôi cũng không thấy!" "Thằng Bàn Tử này lại không tin tôi, cậu đợi đấy!" Ngô Bất Chính tức tối, định vỗ Tần Vũ để cậu quay đầu lại cho Bàn Tử thấy mình đang ở ngay phía trước.

Tuy nhiên, cú vỗ này của Ngô Bất Chính lại vỗ vào không khí.

Cậu nhớ rõ Tần Vũ cũng đã dừng lại đợi mình, sao lại vỗ hụt được nhỉ.

Ngô Bất Chính vội nhìn về phía trước, chỉ thấy lòng bàn tay mình đang chạm vào vách đá.

Nhưng Tần Vũ lại đang ở ngay trước mắt cậu.

Khoảng cách này, Ngô Bất Chính rất ngạc nhiên, mình không thể nào vỗ hụt được.

Cậu thử sờ lại cánh tay Tần Vũ, lần này cậu kinh ngạc thấy lòng bàn tay mình lại xuyên qua cánh tay của Tần Vũ, dường như Tần Vũ đã biến thành người trong suốt vậy.

Nếu là trước đây, Ngô Bất Chính chắc chắn sẽ sợ đến mức la toáng lên.

Nhưng lần này cậu không hề hoảng loạn, cậu nhanh chóng nghĩ đến một khả năng khác.

Rốt cuộc là Tiểu ca biến thành trong suốt, hay là chính mình?

Nghĩ vậy, cậu vội quay đầu sờ vào mặt Bàn Tử.

Lần này sờ trúng thật, Bàn Tử sững sờ, ghê tởm nói: "Mẹ kiếp mày lên cơn gì thế, mặt Bàn gia mà mày cũng sờ, mày tưởng tao là Tiểu ca à!" "Thằng biến thái!" "Cút!" Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, lúc này tin chắc mình không có vấn đề gì, mình sờ được Bàn Tử, không có lý gì lại không sờ được Tần Vũ!

Cậu vội quay đầu nhìn Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ lúc này lại chuẩn bị bò tiếp.

Ngô Bất Chính vỗ vào đùi Tần Vũ, phát hiện có thể chạm được.

Nhưng thế thì lạ thật, vừa rồi rõ ràng mình không sờ được.

Chẳng lẽ do mình quá mệt nên sinh ra ảo giác?

Chương 766

Điều này cũng không thể nào!

Bị Ngô Bất Chính vỗ một cái, Tần Vũ quay đầu nhìn cậu.

Ngô Bất Chính sững sờ, ngượng ngùng nói: "Không có gì, không có gì, mau đi thôi!" Mặc dù không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều không gặp nguy hiểm gì.

Cậu cũng không nói thêm, sợ Bàn Tử hoảng sợ.

Nơi này chật hẹp, một khi Bàn Tử hoảng lên, ai biết hắn sẽ làm ra hành động khó đỡ nào.

Miệng nói vậy, nhưng trong lòng Ngô Bất Chính đã có chút căng thẳng.

Chuyện vừa rồi vô cùng chân thực, cậu thực sự không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Hơn nữa ở đây ngoài cậu ra không ai thấy tình hình, ngay cả người trong phòng livestream nhìn qua góc nhìn của Tần Vũ, e là cũng không thấy được tình huống vừa rồi.

Góc nhìn của Tần Vũ, Tần Vũ!

Đột nhiên Ngô Bất Chính nghĩ ra điều gì đó, vội mở lại đoạn phát lại góc nhìn của Tần Vũ để xem khoảnh khắc vừa rồi rốt cuộc Tần Vũ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi xem lại, cậu lại phát hiện, vừa rồi Tần Vũ dường như cũng sững người tại chỗ một lúc.

Giống như đang ngẩn người!

Nhưng trước đó cậu ấy rõ ràng đang di chuyển, không có lý do gì đột nhiên ngẩn ra như vậy!

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền thăm dò hỏi: "Tiểu ca, vừa rồi cậu đang ngẩn người à?

Cậu nghĩ đến điều gì vậy?" Hơn nữa, hình dáng hai pho tượng này cũng không hoàn toàn giống nhau.

Một pho tượng đầu chim có miệng há ra, lộ ra bốn chiếc răng nanh, hai trên hai dưới, vừa vặn tạo thành một cái ngàm.

Ngô Bất Chính nhớ lại nội dung trong cuốn bút ký, quyển sách lụa Chiến quốc của nhà họ Ngô chính là được lấy ra từ ngôi mộ này.

Chắc chắn trước đây nó được đặt trong miệng của pho tượng đá này.

Còn pho tượng đầu chim còn lại thì miệng ngậm kín, dường như không có gì.

Nhưng Ngô Bất Chính cảm thấy rất kỳ lạ, đã thiết kế hai pho tượng phù điêu thì không có lý gì lại không đặt đồ vật.

Nếu không thì chỉ cần điêu khắc một cái là được rồi.

Ngô Bất Chính suy nghĩ và nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Thì ra pho tượng đầu chim há miệng không có mắt, còn pho tượng ngậm miệng mới được điêu khắc đôi mắt.

Phát hiện này khiến cậu vô cùng kích động.

Điều này rất có thể cho thấy, thứ mà pho tượng ngậm miệng cất giữ chính là hai con mắt này.

Ngô Bất Chính lại gần xem xét, quả nhiên phát hiện hai con mắt trên đầu chim này có thể xoay được, hơn nữa còn được khảm không sâu, có lẽ có thể cạy ra.

Trong lòng Ngô Bất Chính vui mừng, vội rút dao găm ra khẽ cạy, thật sự cạy được một con mắt ra.

Con mắt này tròn xoe, màu nâu xám.

Sờ vào thì không phải là đá, mà giống như đan dược được luyện chế bằng phương thuật cổ đại.

Ngô Bất Chính cũng không rõ thứ này rốt cuộc có tác dụng gì, bèn tạm thời không suy nghĩ, ra tay cạy nốt con mắt còn lại.

Tuy nhiên, sau khi tâm trạng căng thẳng được thả lỏng, tay cậu lại không bắt chắc, con mắt này rơi thẳng xuống đất.

Con mắt rơi xuống đất, lập tức nứt ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy, lòng chùng xuống, vừa định giơ tay nhặt lên xem xét thì đột nhiên thấy con mắt vỡ tan hoàn toàn.

Sau đó, bên trong lại xuất hiện một con bọ nhỏ.

Ngô Bất Chính kinh hãi, thân thể con bọ từ màu đen bắt đầu chuyển sang màu đỏ, dáng vẻ của nó liền hiện ra.

Ngô Bất Chính nhìn rõ mồn một, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

Thứ đó cậu đã từng thấy, chính là thi miết vương trong Lỗ Vương Cung ở mùa đầu tiên của Tần Vũ! "Mẹ ơi!" Ngô Bất Chính sợ hãi quay người bỏ chạy, nhân lúc con thi miết vương còn chưa hoạt động hẳn, nếu không chạy thoát được thì sẽ chết chắc ở đây.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính cũng không dám chạy quá nhanh.

Bởi vì càng ở thời khắc nguy cấp, đầu óc càng không minh mẫn.

Nhưng Ngô Bất Chính vì có được tư duy của Tà Đế, tình huống lại hoàn toàn ngược lại.

Càng nguy hiểm cậu càng minh mẫn, lúc chạy trốn cậu đột nhiên nhớ ra, trong tay mình còn một con mắt nữa.

Ngay khi cậu chuẩn bị vứt nốt con mắt này đi, cậu đột nhiên phản ứng lại, mẹ kiếp, trong con mắt này tám phần cũng là một con thi miết vương.

Một con thi miết vương đã đủ lấy mạng mình rồi, nếu lại làm ra thêm một con nữa, chẳng phải là thật sự toi đời sao.

Hơn nữa cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lúc ở mộ dưới đáy biển, viên đan dược mà giáo sư Trần ép Tiểu ca và Bàn Tử ăn, hình như cũng có hình dạng như thế này!

Chương 767

Chẳng lẽ trong viên đan dược họ ăn cũng có thi miết vương?

Nhưng sao hai người họ lại không sao?

Ý nghĩ này thoáng qua, Ngô Bất Chính hoàn toàn không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Lúc này cậu đã đến trước lối ra.

Tuy nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, tim cậu lạnh đi.

Sợi dây thừng giúp cậu leo xuống đã rơi xuống đất.

Trông có vẻ không phải bị đứt, mà là do Đao Ba và những người bên ngoài đã đi, sợi dây tự rơi xuống.

Tấm đá của ngăn tối phía trên cũng đã bị đóng lại.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy đẩy, nhưng ngăn tối này hoàn toàn không thể mở từ bên trong.

Nếu không, con tống tử kia đã không bị nhốt ở đây lâu như vậy, mà là do chính cậu từ bên ngoài kéo tấm đá ra, nó mới định xông ra ngoài.

Ngô Bất Chính lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, nhưng lúc này hoàn toàn không có nhiều thời gian cho cậu suy nghĩ.

Lối đi bên ngoài mồi lửa tối om.

Nhưng Ngô Bất Chính có thể thấy, trong bóng tối một luồng sáng màu đỏ đang từ từ bay về phía cậu.

Con thi miết vương có lẽ cũng đã quá lâu không hoạt động, bay lên trông có vẻ loạng choạng, mấy lần đều đâm vào vách tường.

Nhưng mục tiêu rất rõ ràng, chính là nhắm vào cậu.

Ngô Bất Chính lòng như lửa đốt, lúc này hoàn toàn không có cách nào, mấy lần cậu giơ dao găm lên, nhưng lý trí mách bảo cậu rằng vô ích.

Nếu dao găm chém trúng con thi miết vương này, e là thi độc trong cơ thể nó sẽ khuếch tán ra, mình vẫn chỉ có một con đường chết.

Nhưng không phản kháng thì chỉ có thể chờ chết, một khi con thi miết vương này chạm vào da mình, trong nháy mắt mình cũng sẽ biến thành huyết thi!

Ngô Bất Chính lòng rối như tơ vò, lúc này hoàn toàn không nghĩ ra được cách đối phó nào.

Tuy nhiên, con thi miết vương lại hoàn toàn không cho cậu thời gian suy nghĩ.

Lúc này nó đã bay ngày càng thành thục, lao về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính lúc này đầu óc trống rỗng, cậu hoàn toàn không để ý đến những thứ khác, cơ thể gần như theo bản năng lăn một vòng trên đất, lăn qua ngay bên dưới con thi miết vương.

Tuy nhiên, con thi miết vương thấy không vồ được người, liền đổi hướng bay về phía Ngô Bất Chính.

Thể chất của Ngô Bất Chính không bằng Tần Vũ và Bàn Tử.

Lăn qua đầu còn đập vào vách tường, đau đến mức nước mắt cậu tuôn ra.

Cậu vừa đứng dậy, đột nhiên thấy ánh sáng đỏ lóe lên.

Con thi miết vương đã đậu trên cổ tay cậu.

Trên cổ tay cậu có một chiếc đồng hồ, con thi miết vương đậu ngay trên mặt kính đồng hồ.

Chỉ cần nó lệch đi một hai centimet, lúc này mình đã hoàn toàn toi đời rồi.

Ngô Bất Chính cũng không dám thở mạnh, sợ thứ này bám chặt rồi bị thổi vào da, thế thì đúng là tự mình hại chết mình.

Trong lúc cấp bách, Ngô Bất Chính lại nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, định học Tần Vũ phóng huyết.

Cổ nhân thường nói, trên người có tam vị chân hỏa, mà máu lại mang chính khí.

Máu của Tần Vũ có thể khắc chế thi miết, máu của mình tuy không đến mức khắc chế, nhưng chắc cũng có thể dọa nó bay khỏi người mình chứ!

Lúc này hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ngô Bất Chính gần như phản xạ có điều kiện, cắn vào đầu lưỡi, lập tức một ngụm máu tươi phun ra.

Nhưng gần như cùng lúc, cậu lại thầm chửi trong lòng: "Mẹ kiếp đau thật, ai phát minh ra trò cắn đầu lưỡi thế, lần sau cắn môi chứ không cắn đầu lưỡi nữa!" Nhưng ngay lúc đó, Ngô Bất Chính lại kinh ngạc phát hiện, con thi miết vương thật sự đã bay lên khỏi đồng hồ, dường như có chút e dè máu của mình, lượn lờ cách cậu chưa đầy nửa mét, chần chừ không chịu rời đi.

Hơn nữa khoảng cách còn đang dần dần thu hẹp, dường như đang thích ứng với mùi máu của cậu.

Ngô Bất Chính thấy vậy lòng như lửa đốt, nếu lần này không ra được, thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi. "Tiểu ca!

Cậu rốt cuộc ở đâu!" Ngô Bất Chính gào thét trong lòng, nhưng trong núi sâu hoang vắng này lại là nơi sâu trong cổ mộ, Tiểu ca làm sao có thể tìm đến đây được?

Có bệnh thì vái tứ phương, lúc này lòng Ngô Bất Chính đã dần dần rối loạn.

Cậu sờ soạng một hồi, từ trong túi móc ra chiếc còi mà Đao Ba đưa cho, trong lúc cấp bách liền thổi lên.

Nếu bên ngoài có người nghe thấy, biết đâu mình còn có thể sống sót.

Nếu không nghe thấy... thì xin lỗi nhé, tôi đi gặp Các Mác báo danh trước đây.

Tiếng còi vang vọng, nhưng đối với con thi miết vương hoàn toàn vô dụng.

Con thi miết vương dường như đã thích ứng với mùi máu, khoảng cách với Ngô Bất Chính đã không quá mười lăm centimet, việc nó lao vào người cậu cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Chương 768

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm", ngăn tối phía trên dường như bị thứ gì đó đâm vỡ.

Theo sau đó một bóng người nhảy xuống.

Người đó mặc một bộ đồ tác chiến, trông giống như cảnh sát vũ trang.

Ngô Bất Chính sững sờ, chẳng lẽ cảnh sát phát hiện ra trộm mộ nên truy đuổi đến đây.

Nhưng cảnh sát vũ trang cũng không đối phó được con thi miết vương này, Ngô Bất Chính vừa định mở miệng nhắc nhở người đó mau chạy đi, mình không chạy được nữa rồi!

Lúc này đừng có đến nộp mạng nữa.

Kết quả lời còn chưa nói ra, đột nhiên người đó lại vung ra một con dao găm.

Con dao găm gần như lóe lên, Ngô Bất Chính đã thấy nó cắm vào thân con thi miết vương, rồi cắm mạnh vào vách tường. "Mau đi!" Đối phương lên tiếng.

Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, giọng nói này quá quen thuộc, rõ ràng là của Tần Vũ!

Tần Vũ lắc đầu nói một câu: "Mệt!" Từ này trả lời khiến Ngô Bất Chính có chút không hiểu.

Mệt là sao?

Chẳng lẽ vì đi suốt quãng đường này có chút mệt mỏi, nên mới xuất hiện tình trạng ngẩn người?

Nhưng thế cũng không đúng.

Tính toán kỹ lưỡng, từ lúc họ nhảy dù xuống núi Trường Bạch đến giờ, cũng chưa đến hai tiếng, thậm chí chỉ có một tiếng.

Tuy trong thời gian đó đã trải qua tuyết lở và bò qua khe nứt, nhưng cũng không đến mức mệt đến ngẩn người chứ.

Thể chất như mình còn cảm thấy ổn, thể chất của Tần Vũ càng không nên cảm thấy mệt!

Nhưng Tần Vũ đã trả lời như vậy, rõ ràng là không muốn nói, nghĩ đến đây Ngô Bất Chính cũng nguôi ngoai, không hỏi thêm nữa.

Sự thật rất rõ ràng, Tần Vũ quả thực không giỏi nói dối.

Mệt chỉ là một cái cớ.

Thực ra vừa rồi, cậu cảm thấy một trận hoảng hốt.

Cảm giác hoảng hốt đó đến một cách khó hiểu, nhưng lại vô cùng chân thực.

Trong khoảnh khắc đó, cậu thậm chí cảm thấy mình dường như hoàn toàn không tồn tại.

Kết hợp với những trải nghiệm sau khi xuyên không và kích hoạt hệ thống đạo mộ, mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Đã đi qua bao nhiêu cổ mộ, mình vậy mà lại không hề hấn gì.

Nếu nói tất cả là do huyết mạch của Tiểu ca quá mạnh mẽ, dường như cũng có chút khiên cưỡng.

Nhưng cậu lại hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Tóm lại, khoảnh khắc vừa rồi, cậu cảm thấy mình như đang ở một vị trí vô cùng kỳ lạ.

Cậu nghi ngờ liệu mình có thực sự tồn tại, càng nghi ngờ huyết mạch của Tiểu ca có thực sự tồn tại hay không.

Đầu óc có chút hỗn loạn, Tần Vũ dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này họ đã đi được khoảng hai ba mươi mét.

Con đường trong khe nứt không dễ đi, cả ba người đều bò trên đất để di chuyển.

Quãng đường hai ba mươi mét này, tương đương với đi bộ mười phút bình thường.

Ngay khi Bàn Tử đã nóng đến không chịu nổi, không ngừng phàn nàn ở phía sau, Tần Vũ đột nhiên thấy không gian phía trước rộng ra.

Những tảng đá dưới thân cũng bắt đầu biến thành đá vụn.

Cậu biết, đã đến cuối đường rồi.

Tần Vũ vội lấy ra hai que huỳnh quang từ ba lô ném ra ngoài.

Sau đó cậu thấy, phía trước quả nhiên xuất hiện một không gian lớn.

Không gian này ít nhất cũng phải một trăm mét vuông, bên trong khe nứt như vậy đã là rất lớn rồi.

Hơn nữa, ở giữa không gian này, thế mà lại có một hồ nước đang bốc hơi nóng.

Mùi lưu huỳnh trong không khí chính là do hơi nóng này tỏa ra.

Trông có vẻ, vậy mà lại đúng là một suối nước nóng.

Tần Vũ vội bò ra ngoài, đỡ Ngô Bất Chính ra theo.

Khi Bàn Tử ra ngoài nhìn thấy suối nước nóng này, cả người đều kích động hẳn lên, định xuống rửa sạch mồ hôi hôi hám trên người.

Tần Vũ vội cản hắn lại, ra hiệu không được xuống.

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh cười nói: "Tử Bàn Tử, nhiệt độ của suối nước nóng này e là rất cao, núi Trường Bạch trước đây là một ngọn núi lửa, cậu đừng có nhảy xuống mồ hôi chưa rửa sạch đã chín luôn đấy!" "Thế thì hôm nay chúng ta có thể thêm món rồi, heo béo luộc!" "Đi chết đi, Bàn gia ta chỉ muốn lau mồ hôi thôi!" Bàn Tử phản bác, đồng thời sờ thử nhiệt độ nước, quả thật cũng khá cao.

Chương 769

Nhưng nước này lại trong vắt, hơn nữa vì có suối nước nóng, cả hang động đều cảm thấy ấm áp.

So với cảnh băng tuyết bên ngoài, nơi này quả thực tốt không gì bằng.

Tần Vũ gọi một tiếng, bảo Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghỉ ngơi ở đây, mình ra ngoài thông báo cho Phan Tử và những người khác cũng vào.

Ngô Bất Chính ngồi một bên, nghĩ về chuyện kỳ lạ vừa xảy ra, trong lòng ít nhiều có chút bất an.

Nhưng Tần Vũ dường như hoàn toàn không phát hiện ra tình huống bất thường vừa rồi.

Hơn nữa sau đó mình không qua được cũng quả thực không sao, cuối cùng cũng không nghĩ ra được nguyên do, liền đi rửa mặt.

Chẳng mấy chốc, Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ và Tứ A Công cũng đều bò vào.

Tứ A Công tuổi đã cao, bò vào được một đoạn thì gần như mất nửa cái mạng, ngồi trên đất thở hổn hển.

May mà có Trần Phi giúp ông thuận khí, mới không mệt đến ngã quỵ.

Lương Quỳnh lấy ra một số vật tư y tế mang theo người, băng bó vết thương sau gáy cho Pháo Vương.

Ở đây họ cũng không có bác sĩ chuyên nghiệp, có thể làm được cũng chỉ có bấy nhiêu.

Vốn dĩ trong phòng livestream còn có một số nhân viên y tế có thể giúp đưa ra ý kiến, nhưng vật tư y tế họ mang theo có hạn, nên nhiều biện pháp sơ cứu không thể thực hiện được.

Mọi người đến đây đều mệt lử, liền không hẹn mà cùng nhau nghỉ ngơi.

Bàn Tử múc một ít nước chia cho mọi người.

Sau khi ăn uống, thể lực mới cảm thấy có chút hồi phục.

Phan Tử nói: "Tứ A Công, Pháo Vương huynh đệ này ông chuẩn bị tính sao đây!" "Khe nứt này dường như còn thông vào sâu bên trong, đi tiếp nữa, chúng ta có lẽ thật sự không chăm sóc được anh ta nữa!" Phan Tử cũng là người lăn lộn giang hồ, rất rõ nếu Pháo Vương đi theo tiếp, e là sẽ còn liên lụy đến họ, lúc này mở miệng cũng là để nhắc nhở Tứ A Công.

Tứ A Công không nói gì, Trần Phi đứng bên cạnh tiếp lời: "Lão gia tử của chúng tôi biết rõ, anh không cần lo!" "Nơi này ấm áp như vậy, cứ để anh ta ở lại đây, đợi lúc chúng ta ra ngoài, lại đưa anh ta đi!" Phan Tử nghe vậy, cười cười không nói gì.

Đoạn Vô Kỵ thì trong lòng vẫn còn chút bất mãn với Tần Vũ, thấy vậy liền đứng dậy nói: "Tần tiểu ca, cậu nhất quyết đến đây, khe nứt bên trong này còn không biết dài bao nhiêu, chẳng lẽ chúng ta còn phải tiếp tục đi sâu vào sao?

Vậy Tam gia chúng ta còn cứu hay không!" Tần Vũ nhìn anh ta không nói gì, dường như Đoạn Vô Kỵ hoàn toàn không phải đang nói chuyện với mình vậy.

Ngô Bất Chính vội tiếp lời: "Đoạn huynh đệ, anh đừng hoảng, nói đến chú Ba tôi, tôi còn có một vấn đề muốn hỏi anh!" "Anh đã đến để thông báo tin tức, tôi rất tò mò, làm sao anh biết chú Ba tôi ở trong này?" "Chẳng lẽ anh cùng ông ấy vào đây?" Đoạn Vô Kỵ dường như đã sớm đoán được Ngô Bất Chính sẽ hỏi, nên cũng không giấu giếm gì mà nói thẳng ra: "Tôi và chú Ba của cậu cùng đến, họ đến để thăm dò tình hình cho tổ chương trình, không đặc biệt nguy hiểm mới để tổ chương trình sắp xếp tiết mục!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi bật cười.

Rõ ràng không ai tin.

Đây thuần túy là nói nhảm, xuống mộ dò đường cho tổ chương trình, thế chẳng phải Tần Vũ và họ là đi lần thứ hai sao.

Hơn nữa nếu là như vậy, suốt quãng đường này họ đã trải qua bao nhiêu cổ mộ, rất nhiều cơ quan đều chưa bị kích hoạt.

Rõ ràng lời giải thích dò đường cho tổ chương trình này không đứng vững.

Ngô Bất Chính biết, gã này đang tìm một lý do để lừa người, không thể để lộ thân phận trộm mộ của mình.

Cậu cũng lười vạch trần, ra hiệu cho Đoạn Vô Kỵ nói tiếp.

Đoạn Vô Kỵ sau đó kể lại tình hình.

Thì ra con đường mà anh ta và chú Ba đi, chính là cái hố trên núi tuyết kia.

Họ từ đó đi xuống, tìm được ám đạo dẫn đến Vân Thiên Cung nằm ở dãy núi trung tâm của Tam Thánh Sơn.

Tuy nhiên, chuyến đi này của họ cũng không hề yên bình, đủ loại nguy hiểm đều gặp phải.

Nhưng chú Ba và anh ta đều là tay lão luyện, thực lực cũng rất mạnh, quả thật đã tìm được Vân Thiên Cung này.

Tuy nhiên, khi tìm kiếm địa cung bên dưới Thiên Cung Hoàng

Lăng, hai người vì một ngã rẽ mà quyết định tách ra đi.

Trước khi tách ra, chú Ba đã đưa lá thư đó cho anh ta, nói rằng nếu mình ba tiếng sau không ra được, thì bảo anh ta mang thư đi tìm Ngô Bất Chính.

Sau đó Đoạn Vô Kỵ cũng không tìm được nơi nào, ngược lại lại vòng về vị trí ngã rẽ, không thấy chú Ba ra, liền không dám đi sâu vào nữa, vội vàng rời khỏi đây đi tìm Ngô Bất Chính.

Thế là mới có chuyện sau này. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính kích động đến mức sắp khóc, vội vàng chạy tới, ngẩng đầu lên thì thấy ở cửa thông đạo phía trên còn có một khuôn mặt to tướng.

Nhưng khuôn mặt này rất quen thuộc, không phải Bàn Tử thì còn là ai! "Này!

Thiên Chân, đúng là cậu thật, mẹ kiếp, Bàn gia còn đang thắc mắc ai lại đi thổi sáo ở cái nơi quỷ quái này, sao cậu lại học đòi chuột đào hang thế!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính sốt ruột mắng. "Mẹ nó nhà cậu đừng nói nhảm nữa, mau kéo chúng tôi lên đi!" Bàn Tử thấy vậy biết chắc đã có chuyện, bèn lập tức kéo Ngô Bất Chính lên.

Tần Vũ theo sát phía sau.

Vừa lên tới nơi, anh liền đóng sập tấm đá lại.

Ngô Bất Chính nhìn lại tình hình xung quanh, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Đao Ba đã biến mất.

Nhưng có mấy tên thuộc hạ của gã đã ngã gục trong vũng máu.

Chương 770

Có kẻ bị dao đâm chết, có kẻ bị vặn gãy cổ.

Rõ ràng đây là kiệt tác của Bàn Tử và Tần Vũ. "Tiểu Tam gia không sao chứ, chúng ta phải đi mau thôi, Dương Tam Pháo đang dẫn người mang vũ khí tới đây!" Đột nhiên một giọng nói từ bên ngoài địa cung vọng vào.

Sau đó Ngô Bất Chính thấy Phan Tử chạy vào. "Tiểu Tam gia không sao chứ!" Phan Tử vội hỏi.

Mắt Ngô Bất Chính lập tức đỏ hoe, có được những người anh em tốt thế này, cho dù hôm nay có chết thật, cậu cũng thấy đáng! "Không sao!" Ngô Bất Chính cố nén nước mắt nói. "Vậy thì mau chuồn thôi!" Bàn Tử hét lên, rồi cả bọn chạy về phía lối vào địa cung.

Thế nhưng vừa chạy ra khỏi địa cung, mọi người đã thấy bên ngoài lửa cháy ngút trời.

Dương Tam Pháo quả nhiên là một kẻ tàn nhẫn, biết có người đến, gã lại cho đốt hết cả lều trại.

Lúc này, bảy tám người đang vác súng kíp và thuốc nổ xông về phía họ.

Rõ ràng là chuẩn bị chơi trò cá chết lưới rách.

Dù sao thì nhóm Tần Vũ cũng chỉ có ba người, Dương Tam Pháo căn bản không sợ.

Nhưng mục đích của nhóm Tần Vũ là cứu người, chứ không phải đến đây để đánh nhau.

Phan Tử chỉ về phía trước hét lên. "Đi lối kia!" Thế nhưng lời vừa dứt, bức tường phía sau ba người đột nhiên nổ tung một mảng đất.

Rõ ràng là có người nổ súng.

Phan Tử chỉ hận trong tay mình không có súng, chỉ về một bên nói. "Cẩn thận bên đó, có mai phục!" Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, chỉ liếc một cái đã thấy một người đang nằm trên gò đất, tay còn cầm một khẩu súng kíp.

Vì tầm bắn của súng kíp quá gần, khoảng cách của hắn cũng chỉ có bảy tám mét.

Bàn Tử trực tiếp rút khẩu súng lục mini ra, giơ tay lên bắn một phát.

Ai ngờ tên kia cũng hành động rất nhanh, lập tức nép xuống dưới gò đất.

Ngô Bất Chính nhìn rất rõ, tên đó chính là Đao Ba.

Phan Tử mắng. "Thằng béo chết tiệt, tài bắn súng của mày học từ sư nương à, mau đi thôi!

Không thì để lão tử dạy mày cách bắn súng!" "Đi chết đi, người ta nấp rồi mày còn trách Bàn gia, mày ăn không béo còn đổ tại thức ăn không đủ dinh dưỡng à!" Bàn Tử không chịu thua.

Ngô Bất Chính thấy vậy bèn mắng. "Đến lúc nào rồi mà hai người còn cãi nhau, về nhà đóng cửa lại mà cãi cho đã!" Nói xong, Ngô Bất Chính gọi Tần Vũ mau đi.

Bàn Tử dường như đã sớm biết hai người họ thân thiết, lúc này cũng không đợi Ngô Bất Chính gọi, co giò lên mà chạy.

Phan Tử thấy thế mắng. "Tiểu Tam gia, mẹ nó sao cậu không gọi tôi chạy với!" "Ha ha!

Cậu còn non lắm, trong mắt Tam gia nhà cậu chỉ có Tiểu ca thôi, may mà Bàn gia tôi đã nhìn thấu tất cả!" Bàn Tử đã chạy xa được mấy mét.

Phan Tử bị tụt lại phía sau.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện tên Đao Ba kia lại giơ súng ló đầu ra.

Hơn nữa, mục tiêu chính là Phan Tử đang ở cuối cùng, hắn đang nhắm bắn.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, anh rút con dao găm trong tay Ngô Bất Chính ra, vung mạnh về phía sau.

Con dao găm tức thì bay đi như một viên đạn.

Đao Ba vừa kịp phản ứng thì đã muộn.

Con dao găm trong nháy mắt đã cắm ngập vào cổ hắn, xuyên qua một lỗ.

Bàn tay đang đặt trên cò súng của hắn không bao giờ có thể bóp được nữa. "Vãi, đỉnh thật!" Phan Tử thấy vậy cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Nhưng lúc này mọi người không dám dừng lại, Dương Tam Pháo và đồng bọn đã cầm súng chạy tới.

Thấy chỉ có ba người, bọn chúng đều nổi sát tâm.

Dù sao chuyện lần này đã bại lộ, chúng cũng không thể sống ở trong nước được nữa.Thà rằng trực tiếp giết mấy người này, rồi tìm cách trốn ra nước ngoài.

Chúng truy đuổi không buông, nhóm Tần Vũ cũng chỉ có thể chạy thục mạng.

Bàn Tử rất nhanh đã chạy không nổi nữa, thở hổn hển nói.

Chương 771

"Mẹ kiếp!

Bàn gia có bao giờ phải chịu uất ức thế này đâu, Tiểu ca, chúng ta đi xử lý bọn chúng đi!" Phan Tử hét lên. "Mẹ nó cậu điên rồi à, cậu có khỏe đến mấy cũng đỡ được bao nhiêu viên đạn, mau đi thôi!

Cảnh sát vũ trang đã đến tiếp ứng rồi!" Bàn Tử nghe vậy mới cố gắng gượng sức tiếp tục đi.

Dương Tam Pháo và đồng bọn đuổi suốt một tiếng đồng hồ.

Đường núi gập ghềnh, giữa đường Bàn Tử mấy lần suýt ngã xuống mương.

May mà thiết bị chiếu sáng của họ tốt, nên mới luôn giữ được khoảng cách an toàn.

Dương Tam Pháo tức điên lên, lần này minh khí trong cổ mộ không lấy ra được, ngược lại Đao Ba còn chết.

Lần này đừng nói đến việc gây dựng lại cơ nghiệp, có sống sót ra nước ngoài được hay không cũng là vấn đề.

Trong lòng phẫn nộ, gã cầm súng kíp xông lên phía trước.

Đám thuộc hạ thấy đại ca dũng mãnh như vậy, cũng răm rắp theo sau.

Lại đuổi thêm nửa tiếng.

Tần Vũ đi phía trước đột nhiên dừng bước. "Có người!" Bàn Tử vừa nghe thấy liền mừng rỡ nói. "Vậy chắc chắn là anh em bộ đội rồi, chúng ta mau phát tín hiệu!" Phan Tử thấy vậy liền bắn một phát súng hiệu lên trời.

Chưa đầy hai phút, bảy tám cảnh sát vũ trang được trang bị đầy đủ đã đến nơi.

Dương Tam Pháo thấy vậy trong lòng thầm chửi. "Lũ ngốc này, lại tự đâm đầu vào chỗ chết, cảnh sát vũ trang chắc chắn cũng sẽ bắt bọn chúng!" Gã liền nói với thuộc hạ. "Chúng ta mau đi, bọn chúng rơi vào tay cảnh sát vũ trang cũng toi đời rồi, chúng ta mau tìm một cái cổ mộ chui xuống trốn đi!" Tên thuộc hạ bên cạnh nghe vậy nhìn gã như nhìn một thằng ngốc. "Đại ca!

Người ta và cảnh sát vũ trang là một phe!" "Toi đời là chúng ta!" "Mẹ nó mày nói nhảm gì thế, bọn chúng cũng là trộm mộ!" Dương Tam Pháo nói.

Tên thuộc hạ kia lại chỉ về phía trước. "Anh tự nhìn đi!" Dương Tam Pháo quay đầu lại nhìn, mặt mày lập tức tái mét.

Mấy người cảnh sát vũ trang kia lại đang vây quanh bảo vệ họ.

Dương Tam Pháo trong lòng rất khó chịu, chửi bới. "Tao khinh!

Đều là dân đạo mộ, sao đãi ngộ lại khác nhau một trời một vực thế này!" "Đại ca, người ta là hợp tác với cơ quan nhà nước, có giấy phép!" "Chúng ta... không có giấy phép!" Tên thuộc hạ bên cạnh nói.

Dương Tam Pháo tức đến mức giơ tay định đánh.

Thế nhưng đúng lúc này, mấy họng súng đã chĩa về phía họ, đồng thời những tiếng hét cũng vang lên. "Không được động đậy!

Chúng tôi là cảnh sát vũ trang!" "Bỏ súng xuống!

Đừng chống cự vô ích nữa!" "Khoan hồng cho kẻ đầu hàng!" Bàn Tử cũng hét lên từ xa.

Dương Tam Pháo tức giận ném khẩu súng xuống đất, thầm nghĩ. "Xong rồi!" Nhưng gã vẫn không thể hiểu nổi, đều là dân đạo mộ.

Tại sao người ta lại trở thành đơn vị hợp tác, còn mẹ nó mình lại bị bắt!

Chỉ là câu hỏi này không ai có thể trả lời cho gã.

Cảnh sát vũ trang rất nhanh đã khống chế được Dương Tam Pháo và đồng bọn.

Còn nhóm Tần Vũ cũng được di chuyển đến khu vực an toàn.

Chuyện ở núi Mang Sơn này xảy ra, e rằng nơi đây cũng sẽ bị đối xử rất đặc biệt.

Sau này muốn đến đây đạo mộ, cơ bản là hết cửa.

Ngay cả Phan Tử cũng đã nghĩ đến điều này, nên trước khi xuất phát đã cho anh em ở đây rút về hết.

Bốn người Ngô Bất Chính rất nhanh đã lên trực thăng rời đi.

Trên trực thăng, Ngô Bất Chính nhìn con mắt vẫn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay, may mà không bị hư hại gì.

Trái tim căng thẳng của cậu lúc này mới thả lỏng.

Cậu nhìn Bàn Tử và Tần Vũ mặt mày lấm lem bên cạnh, cười nói.

Chương 772

"Hai người các cậu, lần sau có thể nhanh hơn một chút không, mẹ nó tôi suýt nữa thì không trụ nổi rồi!" Nói rồi, vành mắt cậu đỏ lên.

Mọi người nghe đến đây đều không khỏi có chút lúng túng.

Theo lời Đoạn Vô Kỵ, con đường họ đi lẽ ra phải là Vân Thiên Cung vạn phần chắc chắn.

Nhưng con đường họ đang đi bây giờ là do Tần Vũ chọn, hơn nữa căn bản không có chỗ cho sự thỏa hiệp.

Nếu không thì chỉ có thể tách ra ai đi đường nấy.

Mà Đoạn Vô Kỵ lại không thuyết phục được Tần Vũ, thân thủ cũng không phải là đối thủ của Tần Vũ.

Vì vậy chỉ có thể bị ép đi theo đến đây.

Nhưng bây giờ vấn đề đã nảy sinh, lúc này họ vào chưa sâu lắm, rốt cuộc là quay lại đường cũ đi theo con đường của Đoạn Vô Kỵ.

Hay là tiếp tục đi sâu vào theo Tần Vũ?

Mọi người đều có chút không chắc chắn.

Trong tình huống bình thường, có người đã tìm ra được đường, tự nhiên là đi theo con đường đó là tốt nhất.

Nhưng bây giờ người muốn đi con đường mới lại là Tần Vũ.

Đây chính là điểm khiến họ phân vân.

Biểu hiện của Tần Vũ họ cũng đã tận mắt chứng kiến, anh nói đi lối này, thật sự không có mấy người cảm thấy lối này không đi được.

Nhưng bây giờ vấn đề lại quay về điểm ban đầu.

Rốt cuộc là đi theo con đường của Đoạn Vô Kỵ để tìm Tam thúc.

Hay là đi theo Tần Vũ tiếp tục đi sâu vào trong khe nứt.

Đây mới là vấn đề lớn nhất mà họ đang đối mặt.

Lúc này đi vào cũng chưa sâu lắm, nếu muốn quay đầu vẫn còn kịp.

Bàn Tử thấy họ lại bắt đầu phân vân về vấn đề này, rất khó chịu nói. "Bàn gia thật không hiểu nổi, các người đều là đàn bà à?" "Dù sao cũng đi đến cùng một nơi, các người quan tâm nó đi từ đường nào làm gì?" "Chẳng lẽ nhà các người có hai cái cửa, các người lại cứ phải nói rằng đi vào từ cửa kia thì không phải là nhà mình sao?" "Còn có Phan Tử nữa, cậu lo cho Tam gia nhà cậu, Thiên Chân cũng lo cho Tam thúc của nó chứ!" "Nhưng các người hoảng cái gì, Tam thúc của cậu trong thư đã nói rồi, trong vòng hai tuần tìm được ông ấy là không sao!" "Chúng ta cứ đi theo Tiểu ca là được rồi mà?" Lời của Bàn Tử tuy có chút khó nghe, nhưng lại là tình hình thực tế.

Phan Tử nghe vậy thở dài nói. "Thằng béo chết tiệt, nói thì nói thế, nhưng Tam gia bây giờ đang gặp nguy hiểm, cậu bảo tôi đi một con đường chưa từng đi, trong lòng này chung quy vẫn không thoải mái, hiểu không?" Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính lại mở miệng ngăn cậu ta lại nói. "Không có gì phải phân vân cả, chẳng qua chỉ là vấn đề cứu người hay là tiếp tục đi sâu vào thôi!" "Phan Tử, tôi chỉ có thể nói, tôi tin tưởng Tiểu ca!" "Trong cổ mộ kia tình hình thế nào cũng không biết, chúng ta cho dù tìm được ngã rẽ đó, chẳng lẽ vào trong là có thể cứu được Tam thúc ra?" "Không khéo chúng ta cũng sẽ bị kẹt trong đó!" "Cho nên vẫn là câu nói đó, đường là do mình chọn, thật sự không thỏa thuận được, chúng ta cứ ai đi đường nấy, dù sao mục tiêu của mọi người đều giống nhau, đó là cứu người!" Ngô Bất Chính nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Cậu biết, có một số người có thể mục đích không phải là để cứu người.

Ví dụ như Tứ A Công và nhóm của ông ta.

Ngay cả Bàn Tử cũng mang theo suy nghĩ tìm minh khí mà đến, huống chi là những người mà cậu còn không quen biết này.

Chuyện lòng dạ khó lường cậu cũng đã thấy nhiều rồi. "Vẫn là Thiên Chân nói hay, vậy cứ quyết định như thế đi!" "Các người muốn đi thì cứ đi, chúng tôi cũng không cản!" "Chúng tôi chắc chắn sẽ tiếp tục đi sâu vào!" Nói xong Bàn Tử liền đứng dậy chuẩn bị xem xét tình hình bên trong khe nứt.

Lúc này nghỉ ngơi một lúc, thể lực của mọi người cũng đã hồi phục được vài phần.

Phan Tử thấy vậy cũng chỉ có thể đứng dậy giúp đỡ.

Mặc dù Tứ A Công, Trần Phi và Đoạn Vô Kỵ đều không mở miệng nói gì.

Nhưng xem ra, dường như cũng không muốn quay lại đi con đường kia nữa.

Dù sao mọi người ở cùng nhau, sức chiến đấu cũng mạnh hơn, một khi tách ra.

Đoạn Vô Kỵ cho dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người.

Bàn Tử thấy mọi người vẫn quyết định đi theo, cười nói. "Bàn gia đã nói rồi, các người chỉ phí công vô ích, thảo luận tới thảo luận lui chẳng phải vẫn là phải đi theo Tiểu ca sao!" "Tục ngữ nói rất hay, đi theo Tiểu ca bữa nào cũng có thịt, theo gót Tiểu ca ngày nào cũng có hoành thánh!" "Các người đừng có mà...

A!

Đây là cái gì!" Bàn Tử một câu còn chưa nói xong, đột nhiên đã kinh hãi kêu lên.

Ngô Bất Chính và những người khác đều giật mình, vội vàng chạy qua xem.

Vừa nhìn, ngay cả cậu cũng có chút phấn khích.

Chỉ thấy ở vị trí lối vào khe nứt, trên hai bên vách tường, lại có rất nhiều bích họa.

Lúc này ánh đèn pin của Bàn Tử đang chiếu vào một trong số những bức bích họa đó.

Tư liệu ghi chép trong cổ mộ, cơ bản đều thể hiện qua bích họa và văn tự cổ.

Mà văn tự cổ phần lớn đều ở gần quan tài, bởi vì loại cổ mộ này không giống như những ngôi mộ thông thường, còn có bia mộ các thứ, có thể xem được tư liệu từ mộ chí minh.

Cho nên ở trong loại cổ mộ này, muốn có được thông tin về chủ nhân ngôi mộ, cơ bản chỉ có ba con đường.

Chương 773

Tự mình tìm hiểu ở bên ngoài, văn tự cổ trong mộ, và bích họa.

Cho nên nhìn thấy bích họa, Ngô Bất Chính rất kích động, biết đâu có thể từ những bức bích họa này mà tìm ra manh mối gì đó.

Tuy nhiên, suy nghĩ thì rất hay, nhưng khi Ngô Bất Chính nhìn thấy nội dung của những bức bích họa này, không khỏi cảm thấy rất thất vọng.

Bàn Tử không hiểu hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Lương Quỳnh ở bên cạnh nói. "Những bức bích họa này không phải là bích họa tự sự, không có giá trị khảo cổ gì nhiều, cũng không thể nhìn ra được tư liệu liên quan đến chủ nhân ngôi mộ!" "Nhưng giá trị văn vật thì vẫn có!" Bàn Tử cũng nghe không hiểu, nói. "Quan tâm nó có giá trị gì, đã vô dụng thì đừng để ý đến nó nữa." Tiểu ca, chúng ta khi nào xuất phát?" Bàn Tử canh cánh trong lòng về minh khí trong cổ mộ, đã có chút không đợi được nữa.

Tần Vũ vừa định đứng dậy, đột nhiên Ngô Bất Chính ở bên cạnh kinh hô. "Không đúng!

Không đúng, những bức bích họa này có hai lớp, bên trong còn một lớp nữa!" Nói rồi, Ngô Bất Chính dùng móng tay cạy lớp bích họa bên ngoài ra.

Quả nhiên bên trong lại lộ ra một lớp bích họa khác.

Và lớp bích họa bên trong này, rõ ràng là bích họa tự sự, hơn nữa cực kỳ tả thực.

Bàn Tử kinh hô. "Vãi, thế này mà cậu cũng phát hiện ra!" "Trên này có vết nứt, lâu năm rồi lớp bích họa bên ngoài sắp bong ra hết, mau cạy ra xem nội dung bên trong!" Ngô Bất Chính gọi.

Lập tức mọi người đều bắt đầu cạy bích họa.

Một số chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi sốt ruột.

Từng người một gửi đạn mạc.【Tạo nghiệt à!

Các người đang tạo nghiệt đấy!

Lớp bích họa bên ngoài cũng rất có giá trị!

Không thể xử lý cẩn thận hơn được sao?】【Đúng vậy, các người không biết thì đừng có động vào lung tung, đây quả thực là tạo nghiệt mà!】【Đây đều là văn vật đấy!】Bàn Tử nhìn đạn mạc trong phòng livestream, cười nói. "Sao, xót à?

Xót sao các người không đến đây?" "Tôi nhớ hình như tổ chương trình không có nói là không đồng ý cho người khác xin gia nhập đội ngũ mà!" "Sao các người không đến?" Câu hỏi này trực tiếp khiến các vị giáo sư kia sững sờ.

Bọn họ nửa ngày trời không nói được một câu.

Đùa à, đây là cổ mộ, đã có tấm gương của giáo sư Trần đi trước.

Bây giờ bọn họ nào dám xuống.

Ai cũng quý cái mạng nhỏ của mình.

Bàn Tử thấy họ không nói gì, cười lạnh một tiếng, lười để ý.

Mọi người cùng nhau ra tay, lúc này lớp bích họa bên ngoài đã bị bóc ra gần hết.

Ngô Bất Chính nhìn nội dung bích họa bên trong, mày nhíu chặt.

Bàn Tử lại đột nhiên kinh hô. "Sao người của Đông Hạ quốc này toàn là phụ nữ thế!" "Vãi, đây là phiên bản đời thực của Nữ Nhi Quốc à?" Chỉ thấy những người trên bích họa được điêu khắc đều rất trẻ, vóc dáng cũng nhỏ nhắn.

Trông cứ như phụ nữ vậy.

Ngô Bất Chính dù sao cũng không phải là chuyên gia khảo cổ, cũng có chút không nhìn ra được nguyên do, nghe vậy cười nói. "Thằng béo chết tiệt, vậy cậu chẳng phải là vui lắm sao, đây gọi là gì nhỉ, Trư Bát Giới đến Nữ Nhi Quốc à!

Chỉ còn thiếu nước mơ mộng cưới vợ thôi!" "Đồ chết tiệt Thiên Chân, Bàn gia tôi là người nông cạn như vậy sao?

Tôi chỉ muốn biết Đông Hạ quốc là chế độ một vợ một chồng hay một chồng nhiều vợ?" Bàn Tử cười hỏi.

Con người chính là như vậy, khi tâm trạng căng thẳng thì không có cảm giác gì.

Một khi thả lỏng, cảm xúc sợ hãi, kinh hoàng và muốn khóc liền ồ ạt trào ra.

Ngô Bất Chính hoàn toàn không biết mình đã khóc như thế nào, nhưng cậu không thể kìm nén được.

Tần Vũ vỗ vỗ vai cậu an ủi.

Bàn Tử thì bảo cậu kể lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua để phân tán sự chú ý.

Ngô Bất Chính kể lại sự việc một lượt, Bàn Tử cười nói. "Cậu cũng được đấy!

Đây cũng coi như là tiến bộ rồi, ít nhất lần này Bàn gia tôi và Tiểu ca không có ở đây, cậu vẫn có thể kiên trì được lâu như vậy!" "Không tệ!

Đây chính là tiến bộ!" Phan Tử cũng ở bên cạnh nói.

Chương 774

"Tiểu Tam gia, không sao đâu, chuyện này có là gì!" "Nhớ lại hồi tôi còn ở trong quân đội đánh trận, lúc đầu không biết đã bị dọa tè ra quần bao nhiêu lần!" "Cậu mỗi ngày nhìn đồng đội từng người một chết bên cạnh, có người đến thi thể cũng không còn nguyên vẹn!" "Cảm giác đó càng khiến người ta suy sụp hơn, nhưng trải qua nhiều rồi cũng quen!" "Ít nhất thì, lúc nãy khi chúng ta chạy thục mạng, biểu hiện của cậu đã rất tốt rồi!" "Con người mà, đều phải tiến bộ từ từ, cậu đã rất giỏi rồi!" Ngô Bất Chính gật gật đầu, trong lòng cậu biết, nhưng lúc này chỉ muốn khóc.

Bàn Tử thấy vậy liền kể lại chuyện của họ trên đường đi, coi như là kể chuyện cho Ngô Bất Chính nghe để xoa dịu cảm xúc của cậu.

Hóa ra ba người Tần Vũ rất nhanh đã đến nơi, sau đó trước tiên đốt một cái lều.

Dụ Dương Tam Pháo và Đao Ba ra ngoài.

Sau đó liền xông thẳng vào cổ mộ.

Đây là phương án do Phan Tử định ra.

Anh ta rất rõ tập tính của bọn trộm mộ, biết chắc chắn chúng sẽ để Ngô Bất Chính đi dò mìn.

Cho nên mục tiêu ban đầu chính là cổ mộ.

Phan Tử phụ trách trinh sát ở cửa động, Bàn Tử và Tần Vũ phụ trách cứu người.

Họ giải quyết những người còn lại trong địa cung, lúc tìm Ngô Bất Chính thì nghe thấy tiếng sáo.

Sau đó Tần Vũ đã tìm thấy ngăn tối, những chuyện sau đó cơ bản cũng đã rõ.

Mọi người nói chuyện phiếm, tâm trạng của Ngô Bất Chính cũng dần ổn định lại.

Nhưng cậu không lấy con mắt kia ra.

Nơi này cũng không phải là lúc để nói chuyện đó.

Vẫn phải đợi đến sáng mai mới nghiên cứu cũng không muộn.

Hơn nữa, mấy ngày này bị trì hoãn, vị giáo sư đang đi giao lưu khảo cổ ở nước ngoài kia chắc cũng sắp về rồi.

Cậu cũng phải tìm cách liên lạc với đối phương, tốt nhất là có được một số tư liệu về tiền thân của Ma quốc.

Bất kể là lời nguyền hay thuốc viên, có thể giải quyết được một trong hai trước cũng là rất tốt rồi...

Sáng sớm hôm sau, Ngô Bất Chính đã bị người nhà họ Ngô đón đi.

Chuyện này ngay cả Tần Vũ và Bàn Tử cũng không ngờ tới.

Người đến Phan Tử cũng quen biết, là thuộc hạ của Nhị thúc của Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nói mình sẽ cố gắng xong việc nhanh nhất để quay lại, thế là liền rời đi cùng đối phương trước.

Tần Vũ và Bàn Tử chỉ có thể ở nhà chờ đợi.

Trong thời gian đó còn đến thăm Lương Quỳnh, tình hình của cô vẫn như vậy, mãi không tỉnh.

Nhưng bệnh viện kiểm tra nói rằng, các dấu hiệu sinh tồn đã ổn định.

Về phần mùi hương đặc biệt trên người cô, mãi vẫn không tìm ra được manh mối gì, nhưng hình như không còn nghiêm trọng nữa.

Nếu không lại gần da của cô, cơ bản đều không ngửi thấy.

Đến tối Ngô Bất Chính mới quay lại.

Nghe nói là về để lo chuyện tang lễ.

Mặc dù tối qua họ chạy quá nhanh, không kịp mang theo thi cốt của ông cụ nhà họ Ngô.

Nhưng Nhị thúc của Ngô Bất Chính có chút thế lực, đã tìm cách mang thi cốt về, an táng trong lăng mộ của nhà họ Ngô.

Hôm nay về cũng là để tiến hành tang lễ đơn giản.

Những người đi đều là nhân vật cốt cán của nhà họ Ngô.

Về việc tại sao Ngô Bất Chính lại bị bắt cóc đến Tiêu Tử Lĩnh, cậu đã bịa ra một lý do nói rằng mình đi du lịch, không cẩn thận bị theo dõi.

Cuối cùng cũng lừa gạt qua được.

Về đến nhà Tần Vũ, đã là chín giờ tối.

Bàn Tử vốn còn muốn nhân dịp ba người đoàn tụ, ra ngoài uống chút rượu, ăn xiên thịt cừu.

Kết quả Ngô Bất Chính lại kéo hai người đi thẳng ra ngoài.

Trên xe, Ngô Bất Chính bảo mọi người nói về tình hình gần đây, tổng kết lại tình hình.

Một lúc sau, một mạch sự việc đã được làm rõ.

Hiện tại trước mắt họ có hai việc.

Lời nguyền và thuốc viên.

Tất cả mọi việc đều phải xoay quanh hai việc này.

Chuyện lời nguyền, bắt buộc phải đợi vị giáo sư kia, sáng sớm mai Ngô Bất Chính sẽ tìm cách liên lạc.

Thứ hai là Lương Quỳnh, nếu cô có thể tỉnh lại thì tốt nhất, nếu không tỉnh lại thì họ cũng chỉ có thể mang theo Lương Quỳnh đang hôn mê xuất phát đi tìm di tích tiền thân của Ma quốc.

Còn về thuốc viên, hiện tại vẫn chưa có manh mối, Ngô Bất Chính nói.

Chương 775

"Chuyện lời nguyền, đợi ngày mai gặp được vị giáo sư kia rồi nói sau!" "Bây giờ nói chuyện thuốc viên!" Ngô Bất Chính nói rồi lấy viên thuốc ra, và giải thích lại cách mang nó ra ngoài. "Tôi có một người bạn, y thuật rất lợi hại, chúng ta bây giờ đi tìm anh ấy, xem có thể phân tích được thành phần của viên thuốc này và thuốc giải không!" "Ngoài ra, tình hình của Lương Quỳnh, tôi cũng đã nói với anh ấy, tối nay chắc sẽ có câu trả lời!" Bàn Tử thì không quan tâm lắm, cười nói. "Thực ra theo tính cách của Bàn gia tôi, trăm năm quá dài chỉ tranh sớm tối, cùng lắm thì chúng ta không đi đâu cả, cứ ở thành phố này hưởng phúc!" "Cho dù có thể sống mười năm, tiêu sái vui vẻ chín năm cũng đáng rồi!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ không để ý đến cậu ta, nói thì nói vậy.

Nhưng con kiến còn ham sống huống chi là con người.

Phan Tử sáng sớm đã đi rồi, anh còn phải trông coi cửa hàng của Tam thúc.

Tam thúc gần đây không biết đã đi đâu, bên Phan Tử cũng có một đống chuyện phải lo.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một bệnh viện thành phố.

Ngô Bất Chính dẫn hai người đến một phòng thí nghiệm và gặp một người họ Hoắc.

Hình như tên là Hoắc đạo phu.

Nghe nói là người nhà họ Hoắc, nhà họ Hoắc này hình như ở kinh đô rất có quyền thế.

Không biết tại sao lại có hậu nhân ở khu vực Thanh Hải.

Ngô Bất Chính giới thiệu qua Bàn Tử và Tần Vũ, rồi đưa con mắt kia cho Hoắc đạo phu.

Người thanh niên này rất cá tính, cũng không nói nhiều lời vô ích, vừa bắt đầu nghiên cứu vừa nói về chuyện của Lương Quỳnh. "Ngô Bất Chính, Lương Quỳnh mà cậu lần trước nhắc đến tôi đã đến xem rồi, ở đâu cũng vậy thôi!" "Tình hình của cô ấy không phải là thuốc men có thể chữa trị, cần có ý chí!" "Không cần phải cân nhắc đưa đến đây nữa, còn về chuyện lời nguyền mà cậu nói, tôi đã nghiên cứu một chút!" "Tạm thời vẫn chưa có loại thuốc nào có thể khắc chế sự đông đặc của nguyên tố sắt trong máu!

Cho nên chuyện này cũng không dễ giải quyết!" "Trường hợp như của Lương Quỳnh, tôi đề nghị vẫn nên đưa ra nước ngoài, ít nhất còn có thể kéo dài thêm một chút thời gian!" Nhận được câu trả lời này, cả ba người không khỏi có chút thất vọng.

Nếu Lương Quỳnh thật sự không tỉnh lại, họ vác Lương Quỳnh vào sa mạc, thực sự là rất nguy hiểm.

Đợi một tiếng đồng hồ, bên Hoắc đạo phu đã có kết quả.

Anh ta chỉ vào một tấm ảnh chụp cắt lớp nói. "Thứ này đúng là thuốc viên được luyện chế bằng phương thuật cổ đại, bên trong có một con côn trùng, chắc là Thi miết vương!" "Hơn nữa tôi đã xem lại chương trình của các cậu, giống hệt loại các cậu đã ăn trong mộ dưới biển!" Nghe Hoắc đạo phu nói vậy, Bàn Tử và Tần Vũ buồn nôn đến mức suýt thì nôn ra.

Nhớ lại thứ mà hai người đã ăn bên trong lại có Thi miết vương, quả thực là có ý định muốn chết luôn.

Hoắc đạo phu nói. "Chất liệu bên ngoài viên thuốc này rất đặc biệt, tạm thời tôi cũng không dám chắc, nhưng con côn trùng bên trong hình như không gặp không khí thì sẽ ở một dạng khác!" "Cho nên hai người mới không sao, nhưng quét cơ thể các cậu cũng thật sự không phát hiện có côn trùng trong người!" "Vì vậy chuyện này có lẽ còn có uẩn khúc khác cũng không chừng!" "Cụ thể tôi cũng chỉ có thể nói được bấy nhiêu, phải làm thế nào các cậu vẫn phải tự mình quyết định!" Lời của Hoắc đạo phu, về cơ bản cũng đã tuyên bố chuyện thuốc viên, manh mối lại đứt đoạn.

Ngô Bất Chính rất bất lực, nhưng dù thế nào đi nữa, bây giờ ít nhất có thể xác định, thuốc viên mà Bàn Tử và Tần Vũ đã ăn, và loại mang ra từ Tiêu Tử Lĩnh này đúng là giống hệt nhau.

Ngô Bất Chính nghe vậy không nhịn được cười nói. "Cái này tôi lại thật sự biết một chút, nghe nói Đông Hạ quốc vì phụ nữ nhiều, cho nên quy định đều là chế độ một chồng mười vợ!" "Nếu cậu đến nơi đó, có thể cưới mười bà vợ, có phải nghĩ đến thôi đã thấy kích động không!" "Đi đi, Bàn gia tôi không phải là người ham mê sắc đẹp!" Bàn Tử nghiêm túc nói, nhưng ngay sau đó lại hạ thấp giọng. "Nói lại thì, Bàn gia tôi tuy khỏe như trâu, nhưng trâu có khỏe thì đóng được mấy cái đinh, mười người nhiều quá, ba năm người là được rồi!" "Bàn gia tôi sợ không chịu nổi, tục ngữ nói thế nào nhỉ, chỉ có trâu chết mệt, chứ không có ruộng cày hư!" Lời của Bàn Tử tuy đã hạ thấp giọng, nhưng vẫn để người trong phòng livestream nghe thấy.

Lập tức đạn mạc liền hiện lên. 【Vãi!

Bàn gia cũng là lão tài xế à, pha bẻ lái này bánh xe bay cả ra ngoài rồi】【Mẹ nó, tôi đến đây để xem trộm mộ, chứ không phải để xem Bàn gia cày ruộng】【Xin phổ cập kiến thức, 'ruộng cày hư' là gì?】【Tinh túy thật sự, Bàn gia tuyệt đối là lão tài xế không thể nghi ngờ】"Đi đi, lão tài xế gì chứ, Bàn gia tôi đến bằng lái còn chưa có, lại còn lão tài xế, tôi đến cả 'đại bảo kiện' là làm gì còn không biết!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

Thế nhưng trong phòng livestream đột nhiên có người gửi một dòng đạn mạc.【Bàn ca, anh lâu lắm rồi không đến tìm em!】Bàn Tử nhìn thấy dòng đạn mạc này, lập tức mặt già đỏ bừng hỏi. "Cô là ai?

Phương Phương hay Thiến Thiến?" "Cút!" Ngô Bất Chính thực sự không thể nghe nổi nữa, thằng béo chết tiệt này rốt cuộc đã lêu lổng với bao nhiêu phụ nữ bên ngoài.

Đúng là mất mặt chết đi được. "Lương Quỳnh, cô có thể nhìn ra ý nghĩa của những bức bích họa này không?" Ngô Bất Chính hỏi.

Ở đây cũng chỉ có cô là xuất thân từ ngành khảo cổ, chắc chắn sẽ nhìn rõ hơn người khác.

Lương Quỳnh gật gật đầu nói. "Có thể nhìn ra một chút, cậu nói không đúng, những người trên này không phải là phụ nữ, đều là đàn ông!" "Nhưng không biết tại sao, đàn ông của Đông Hạ quốc hình như đều rất trẻ, trông cứ như phụ nữ vậy!" "Đều rất trẻ?" Ngô Bất Chính và những người khác nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, không hiểu đây là ý gì.

Nhưng qua lời nói của Lương Quỳnh, hình như những người trên bích họa này thật sự đều là đàn ông.

Trên bích họa phần lớn đều miêu tả những cảnh chiến tranh.

Xem ra có lẽ là những cuộc chiến tranh giữa Đông Hạ quốc và các quốc gia khác.

Nhưng Đông Hạ quốc cuối cùng đã thất bại, cho nên đã rút về trong núi Trường Bạch.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà Đông Hạ quốc sau này vẫn có thể tồn tại rất lâu.

Trốn trong núi Trường Bạch, quả thực có thể tránh được sự xâm lược của các quốc gia khác.

Trong núi dễ thủ khó công, chỉ cần không chủ động tấn công thì có thể miễn cưỡng không bị diệt quốc.

Lương Quỳnh xem qua phần lớn các bức bích họa.

Chương 776

Nói. "Những bức bích họa này ghi lại rất nhiều chuyện, đều là chuyện của Đông Hạ quốc ở núi Trường Bạch này!" "Bức này rất kỳ lạ, họ đang trèo trên những sợi xích sắt, hình như đang chiến đấu với một đám sinh vật có thể bay!" "Không biết nó đại diện cho điều gì!" Ngô Bất Chính và những người khác cũng có chút không hiểu ý nghĩa.

Chỉ là họ ngay cả Vân Thiên Cung này còn chưa từng đến.

Tự nhiên không rõ tình hình bên trong.

Cho nên rất nhiều nội dung bích họa đều không thể lý giải.

Nhưng những thứ này chỉ cần ghi nhớ, có lẽ khi vào trong cổ mộ, sẽ từ từ có đáp án. "Nội dung ghi lại trên những bức bích họa này quá ẩn ý, chúng ta e rằng chỉ có vào trong cổ mộ mới có thể có được đáp án!" Lương Quỳnh nói.

Ngô Bất Chính gật gật đầu nhìn về phía Tần Vũ. "Tiểu ca, chúng ta khi nào vào trong?" Tần Vũ nghe vậy nhìn đồng hồ, nói. "Bây giờ!" Nói thật thì mọi người đã sớm muốn vào trong rồi, thấy Tần Vũ đã bắt đầu đi về phía khe nứt.

Thế là liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, vội vàng đi theo.

Tứ A Công bảo Trần Phi để lại một ít thức ăn và nước uống, cùng với thiết bị chiếu sáng cho Pháo Vương.

Sau đó lấy đi một ít thuốc nổ trên người Pháo Vương.

Rồi cũng xuất phát.

Pháo Vương ở lại đây cầm cự hai ngày chắc là không có vấn đề gì.

Mà họ chỉ cần tốc độ nhanh, nhiều nhất một ngày là có thể giải quyết vấn đề.

Đến lúc đó ra ngoài mang theo ông ta là được.

Sắp xếp xong đồ đạc, mọi người lần lượt đi vào trong khe nứt.

Khe nứt bên trong này so với bên ngoài đã lớn hơn rất nhiều.

Ngay cả Bàn Tử cũng có thể đi qua, không có áp lực gì.

Hơn nữa trên hai bên vách của khe nứt, cũng có rất nhiều bích họa.

Nhưng cũng là hai lớp.

Lúc này mọi người cũng không có thời gian để từng cái một bóc ra xem.

Tần Vũ thúc giục mọi người mau đi, dường như đang vội vã.

Những bức bích họa này cũng không còn lại bao nhiêu, thế là Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính cũng không nghiên cứu nữa, gọi mọi người mau chóng lên đường.

Con đường này đi chỉ mất mười phút, đột nhiên phía trước xuất hiện một không gian khổng lồ.

Nói nó khổng lồ là vì đèn pin của họ cũng không thể chiếu đến tận cùng.

Trừ vách đá phía sau, những nơi khác đều giống như một khoảng hư vô đen kịt, không nhìn thấy bất kỳ điểm cuối nào. "Bàn Tử, bắn một phát pháo sáng xem sao!" Ngô Bất Chính gọi.

Bàn Tử lập tức đi tìm pháo sáng trong ba lô.

Thế nhưng đúng lúc này Lương Quỳnh ở bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng.

Khiến mọi người giật mình.

Mọi người vội vàng chạy qua xem.

Lương Quỳnh lại sợ đến mức mặt mày tái nhợt chỉ vào một bên nói. "Đây...

đây có một khe nứt, tôi suýt nữa thì rơi xuống!" Qua ánh đèn pin, mọi người nhìn thấy ở một bên của họ, quả thực có một con mương.

Nhưng nói là khe nứt thì không đúng lắm.

Bởi vì con mương này sâu không thấy đáy.

Ngay cả bức tường đối diện cũng không nhìn thấy.

Đây căn bản không phải là khe nứt, cảm giác cho người ta giống như một vách đá cheo leo hơn.

Phan Tử đột nhiên kinh hô. "Mọi người nhìn phía sau!" Mọi người vội vàng nhìn lại, phát hiện hai bên khe nứt mà họ đi ra lại còn có hai khe nứt khác.

Không biết thông đến đâu.

Phan Tử cẩn thận, lập tức đánh dấu khe nứt mà họ đi ra.

Để lát nữa quay về không bị đi nhầm đường.

Lúc này Bàn Tử đã lắp xong pháo sáng, hô một tiếng rồi bắn lên phía trên.

Chương 777

Pháo sáng tức thì chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Soi sáng toàn bộ không gian.

Và khi sáng lên, mọi người mới phát hiện, nơi họ đang ở rốt cuộc là một nơi đáng sợ như thế nào.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng dường như là một thung lũng khổng lồ.

Khoảng cách hai bên ít nhất cũng phải hai trăm mét.

Và ở một bên của họ, là một cái hố sâu phải đến mười mấy mét.

Bên dưới tối đen như mực không nhìn rõ có những gì.

Nhưng bên trong có rất nhiều sợi xích sắt to lớn, đan xen vào nhau, và nhìn màu sắc sợ rằng đã có mấy trăm năm rồi.

Hơn nữa trên đỉnh đầu của họ, lại có vô số sợi xích sắt.

Những sợi xích này treo trên đầu, ngang dọc lộn xộn cứ như mạng nhện.

Căn bản không nhìn ra có tác dụng gì.

Nhưng trên một số sợi xích có treo một vài thứ, dường như là người chết.

Nhưng khoảng cách quá xa, cũng không nhìn rõ.

Về phần phía trước, thì càng không cần phải nói, bóng tối như thủy triều, căn bản không nhìn rõ phía trước rốt cuộc xa đến đâu. "Đây rốt cuộc là nơi nào, sao lại quỷ dị như vậy!" Giọng Tứ A Công có chút khàn khàn.

Có thể nghe ra lúc này ông ta cũng vô cùng kinh hãi.

Ông ta cả đời đạo mộ vô số, nhưng chưa bao giờ trải qua chuyện quỷ dị như thế này.

Tạm thời không nói đến những thứ khác, chỉ riêng khe nứt khổng lồ trong lòng núi này, cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Nếu đây chỉ là một phần của Vân Thiên Cung.

Vậy thì toàn bộ Vân Thiên Cung phải lớn đến mức nào!

Đỉnh chính của Tam Thánh Sơn cao đến mấy nghìn mét, nơi này nhiều nhất cũng chỉ là vị trí sườn núi.

Nếu từ trên kéo dài xuống, vậy thì toàn bộ địa cung của Vân Thiên Cung, chẳng phải là xuyên suốt cả ngọn núi sao!

Điều này chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy da đầu tê dại.

Mẹ nó đây còn là cổ mộ sao?

Quả thực là thần tích của thời thượng cổ để lại!

Sự kinh ngạc không chỉ diễn ra tại hiện trường, ngay cả những người trong phòng livestream cũng vì quá sốc mà hồi lâu không nói nên lời.

Phòng livestream và hiện trường im phăng phắc suốt ba phút.

Mãi sau mới có một dòng đạn mạc hiện lên.【Đây...

đây là đồ từ thời thượng cổ mà!】【Sao ở đây lại có những thứ này!】ID của người nói rất lạ, dường như chưa từng xuất hiện, có lẽ trước đây chỉ xem ẩn danh.

Không biết tại sao lúc này lại đột nhiên trồi lên. "Đồ thượng cổ?

Thượng cổ là ai thế, tôi chỉ nghe nói đến canh hầm xương to thôi!" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, vội hỏi. "Vị bằng hữu này cũng là người trong ngành khảo cổ sao?" 【Đúng!

Đây chắc chắn là đồ từ thời thượng cổ, trình độ chế tác đồ đồng của nước Đông Hạ chỉ ở mức bình thường, đồ sắt lại càng ít, căn bản không có năng lực tạo ra nhiều dây xích sắt như vậy!】【Hơn nữa nhìn mức độ mục nát này, cũng vượt xa ghi chép lịch sử của nước Đông Hạ!】【Nơi này chắc chắn là do nước Đông Hạ phát hiện, chứ không phải do họ xây dựng!】Người nọ vội nói.

Lương Quỳnh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Bàn Tử thấy vậy ngạc nhiên nói. "Chà chà, vậy chẳng phải là nước Đông Hạ đã phát hiện ra một kho báu sao, thảo nào quốc gia biên thùy nhỏ bé này có thể tồn tại trong kẽ hở suốt bao nhiêu năm!" "Xem ra trong túi lão già Vạn Nô Vương này đúng là có đồ tốt thật!" Nói rồi Bàn Tử siết lại thắt lưng, xắn tay áo lên, ra vẻ chuẩn bị làm một trận lớn.

Ngô Bất Chính luôn cảm thấy có vấn đề, nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, thấy anh cau mày, dường như cảm giác không ổn lắm, liền định mở miệng hỏi xem có vấn đề gì không.

Kết quả là Tứ A Công bên cạnh lại lên tiếng cười nói. "Vương Bàn Tử, cậu đừng mừng vội!" "Chuyện bất thường ắt có yêu ma!

Nước Đông Hạ có thể tìm thấy nơi này và tồn tại được mấy trăm năm, chứng tỏ nơi này không hề đơn giản!" "Cậu tốt nhất nên kiềm chế một chút, cậu chết một mình không sao, đừng có liên lụy đến mọi người!" "Này!

Lão già họ Trần, Bàn gia tôi không thích nghe câu này đâu nhé, Bàn gia tôi đường đường là Mô Kim Hiệu Úy, sao lại liên lụy ông được?" "Nói lại thì, rốt cuộc là ai liên lụy ai, trong lòng ông không tự biết sao?" "Pháo Vương còn chưa vào đã mất tám phần mạng, ông tuổi cao sức yếu, tay chân còn lanh lẹ không?" "Lát nữa nếu tên tống tử Vạn Nô Vương kia muốn đánh cờ với ông, ông đừng có tìm Bàn gia tôi giúp đấy!" Bàn Tử khinh thường nói.

Tứ A Công cũng biết Bàn Tử là người thế nào, nên lười đáp lại.

Ông ta chỉ bảo Trần Phi bên cạnh lấy đồ nghề ra.

Chương 778

Mọi người đều không để ý, tưởng rằng đó chỉ là vài công cụ đạo mộ thông thường, như dây leo núi các loại.

Tuy nhiên, khi Trần Phi lấy đồ ra, tất cả đều chết lặng.

Chỉ thấy Trần Phi vậy mà lại lấy từ trong ba lô ra ba khẩu súng tiểu liên dạng gập. *Cạch cạch* hai tiếng, báng súng được mở ra, đồng thời một hộp đạn đã được lắp vào.

Cảnh này khiến Ngô Bất Chính và những người khác đều ngây người.

Trong lòng thầm nghĩ, đây mà là trang bị của đội đạo mộ chuyên nghiệp sao?

Xuống mộ còn mang theo cả súng tiểu liên?

Bàn Tử nhìn rất rõ, ghé vào tai Ngô Bất Chính nói nhỏ. "Súng tiểu liên mini dạng gập, hàng tân tiến nhất trên thị trường lính đánh thuê nước ngoài, tầm bắn hiệu quả ba trăm mét!

Đạn có thể bay xa hai nghìn mét!" "Khẩu súng này tiếc là cỡ nòng hơi nhỏ, bắn người hay động vật thì được, chứ gặp phải mãnh thú to như voi thì phiền phức đấy!" "Cút đi, ở nơi này có thứ này đã là tốt lắm rồi, cậu còn kén cá chọn canh!" Ngô Bất Chính nói, trong mắt có chút ngưỡng mộ.

Bàn Tử miệng thì nói vậy, nhưng mắt đã đỏ ngầu, thấy thế vội nói. "Không đúng!

Sao chúng ta lại không có thiết bị này, mấy lần xuống mộ trước ban tổ chức chương trình đều không nói là có cung cấp súng ống!" "Súng của các người ở đâu ra vậy?" Bàn Tử trong lòng tự nhiên không cam tâm đối phương có súng mà mình không có, như vậy quá bị động.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, đối phương dí súng vào đầu mình, vậy thì mình phải đi dò mìn rồi.

Trần Phi nhìn về phía Tứ A Công, rõ ràng đang trưng cầu ý kiến của ông ta.

Tứ A Công xua tay, Trần Phi lúc này mới cười nói. "Được rồi Tử Bàn Tử, đừng có ghen tị nữa, súng này là do chúng tôi tự chuẩn bị, ban tổ chức không cung cấp, nhưng cũng không nói là không được mang!" "Hơn nữa chúng tôi đều đã báo cáo với các ban ngành liên quan, chỉ sử dụng trong phạm vi cổ mộ!" "Hai khẩu này cho các cậu!" Trần Phi nói rồi ném hai khẩu còn lại cho Bàn Tử và Phan Tử.

Cả hai đều là tay chơi súng cừ khôi, nhận lấy rồi *cạch cạch* hai tiếng là đã lên đạn.

Phan Tử vuốt ve khẩu súng, rất thích thú nói. "Năm đó mà tôi có thứ này, cũng không đến nỗi phải đánh trận nhiều năm như vậy!" "Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí, súng này ngầu thật!" Có thể thấy Phan Tử thật sự rất thích.

Bàn Tử cũng tương tự, đeo súng lên cổ, ưỡn ngực thẳng lưng hơn bao giờ hết.

Cứ như thể bây giờ bảo hắn đi làm con rể của Vạn Nô Vương, hắn cũng dám thử.

Ngô Bất Chính trong lòng lại hiểu rõ, Tứ A Công này cũng không phải tay vừa.

Sao có thể vô duyên vô cớ đưa súng cho họ dùng.

Chắc chắn là có việc cần nhờ vả bên mình, có lẽ họ cũng biết nơi có thần tích thượng cổ này, chỉ dựa vào hai người họ thì không có hy vọng, nên mới muốn tạo quan hệ tốt với họ, để khi gặp vấn đề còn có người tương trợ.

Nhưng nhìn bộ dạng của Bàn Tử và Phan Tử bây giờ, chiêu này đúng là có hiệu quả thật. "Được rồi, tôi nói này, đồ đạc đã chuẩn bị xong, vậy thì xuất phát thôi!" Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, tay cầm súng cứ như cầm kim bài miễn tử.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tần Vũ, rõ ràng trong lòng mọi người vẫn coi anh là đội trưởng.

Đoạn Vô Kỵ cũng chưa từng đến đây, lúc này cũng chỉ có thể sa sầm mặt không nói gì.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người tiến lên.

Thế là Bàn Tử cứ một lát lại bắn một quả pháo sáng lên trời, cố gắng không để bóng tối kéo dài quá lâu.

Pháo sáng có rất nhiều, và ở nơi này cũng là thiết thực nhất.

Đèn pin ở đây có vẻ hơi không đủ dùng.

Mọi người chạy dọc theo con đường suốt mười phút.

Ít nhất cũng đã chạy được vài nghìn mét.

Mà con đường phía trước cuối cùng cũng xuất hiện vấn đề.

Con đường vốn bằng phẳng, đến đây lại xuất hiện một con dốc nghiêng xuống.

Hơn nữa, vách đá ở một bên lúc này cũng hướng lên trên.

Khoảng cách chênh lệch giữa mặt đường và vách đá bên cạnh đang dần thu hẹp.

Nói không chừng nếu cứ men theo phía trước, có thể sẽ hợp lại thành một con đường hoàn chỉnh. "Dừng lại!" Đột nhiên Tần Vũ ở phía trước hô lên, mọi người lập tức dừng lại.

Nghển đầu nhìn về phía trước, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy phía trước vậy mà lại xuất hiện một khe nứt.

Khe nứt rộng ít nhất phải ba mét, xem ra là do núi tự nứt ra.

Trong đó có một đoạn rộng khoảng một mét không bị sụp lở.

Tần Vũ thử giẫm lên, thấy vẫn còn khá chắc chắn, từng người một đi qua chắc không có vấn đề gì.

Chương 779

Bàn Tử đã không chờ được nữa, tự mình xung phong lao qua đầu tiên.

Bên dưới tối đen như mực, hắn cũng không nhìn rõ, nên chứng sợ độ cao tự nhiên cũng không có tác dụng.

Sau đó là Phan Tử.

Tiếp theo là Lương Quỳnh và Trần Phi.

Trần Phi qua trước để đỡ Tứ A Công.

Đoạn Vô Kỵ dìu ông ta, hai người cũng nhảy qua.

Đợi tất cả mọi người qua hết, Tần Vũ mới ra hiệu cho Ngô Bất Chính qua, còn mình thì đi sau cùng để bọc hậu.

Ngô Bất Chính gật đầu cũng không nhiều lời, trực tiếp nhảy qua.

Nhưng thân thủ của cậu có hạn, mặc dù gần đây đã tiến bộ không ít.

Nhưng đi trên con đường này, nhìn vực sâu không thấy đáy hai bên, trong lòng vẫn có chút căng thẳng, trán nhanh chóng đổ mồ hôi.

Lúc này, Ngô Bất Chính cảm thấy sau gáy lành lạnh, dường như có một giọt nước rơi xuống cổ mình.

Cậu sờ một cái, trong lòng mắng thầm. "Mình căng thẳng đổ mồ hôi thì thôi đi, sao trên đầu còn nhỏ nước, chẳng lẽ trên đó có nguồn nước!" Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính định lau mồ hôi trên trán, nhưng lòng bàn tay vừa giơ lên, cậu đã chết lặng.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay mình vậy mà lại có một vệt máu, vẫn còn mới! "Mẹ nó, máu của ai đây!" Ngô Bất Chính thầm mắng, nhưng gần như cùng lúc đó, gáy lại lành lạnh, cậu cảm nhận rõ ràng lại có thứ gì đó nhỏ xuống cổ mình.

Lần này, Ngô Bất Chính không dám xem thường nữa, cậu vội giơ tay lên sờ, sau đó nhìn thấy vết máu trên tay đã nhiều thêm vài phần.

Nơi này trước không có làng sau không có quán, máu từ đâu ra chứ!

Ngô Bất Chính biết trên đầu chắc chắn có vấn đề, lập tức cầm đèn pin chiếu lên trên.

Tuy nhiên, ánh sáng của đèn pin căn bản không đủ dùng.

Nhưng lúc này trên đầu vẫn còn pháo sáng, khoảnh khắc cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một khuôn mặt quái dị trắng bệch đang treo lơ lửng ngay trên đầu mình.

Đầu của khuôn mặt quái dị đó gần như không có khoảng cách với mặt cậu, gần như là mặt đối mặt.

Lập tức Ngô Bất Chính sợ hãi hét lên một tiếng thảm thiết. "Có tống tử!

Có tống tử!" Đồng thời, cậu co giò bỏ chạy, nhưng vừa bước một bước, cậu mới nhớ ra mình đang ở trên một con đường nhỏ hẹp bên vách đá.

Trong lòng thầm kêu không ổn.

Nhưng đã quá muộn, chân giẫm vào khoảng không, cả người liền rơi xuống dưới.

Gần như cùng lúc đó, Bàn Tử đã hét lên: "Thiên Chân, ông nội mày!" Nói rồi, móng vuốt hổ bay trong tay đã được ném ra, chuẩn xác móc vào ba lô của Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên, chất lượng ba lô của cậu cũng không tốt, bị móng vuốt hổ bay móc vào, chỉ giữ được chưa đầy ba giây.

Lập tức quai ba lô đứt phựt, Ngô Bất Chính lại tiếp tục rơi xuống.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, Bàn Tử đã không kịp phản ứng để cứu người lần thứ hai.

Móng vuốt hổ bay của Lương Quỳnh vồ hụt.

Về phần Trần Phi, Đoạn Vô Kỵ và Phan Tử, họ hoàn toàn không có cách nào.

Họ thậm chí còn không có móng vuốt hổ bay.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ông trời còn thêm rối.

Quả pháo sáng trên đầu cũng tắt ngóm.

Lập tức xung quanh chìm vào bóng tối.

Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng kim loại ma sát "Xoẹt" vang lên, dường như có thứ gì đó đã được rút ra khỏi vỏ.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử đã bật đèn pin, chỉ thấy một bóng đen lóe lên, đã nhảy xuống dưới.

Bàn Tử biết chắc chắn là Tần Vũ đã ra tay.

Hắn vội bắn thêm một quả pháo hiệu nữa.

Lập tức xung quanh lại được chiếu sáng, và lúc này mọi người nhìn thấy.

Tần Vũ vậy mà đang ôm Ngô Bất Chính, hai người đang treo lơ lửng trên vách đá.

Hắc Kim Cổ Đao đã cắm ngập vào vách đá.

Hai người chính là nhờ vào sức của Hắc Kim Cổ Đao mới không bị rơi xuống. "Dây thừng, mau lên, dây thừng!" Bàn Tử hét lên.

Phan Tử đã lấy dây thừng ra, ném xuống dưới.

Chương 780

Đầu kia để cho an toàn, còn buộc vào một mỏm đá nhô ra bên cạnh.

Ngô Bất Chính vội nắm lấy dây thừng, được Bàn Tử và mọi người kéo lên.

Sau đó mới đến Tần Vũ.

Khi Tần Vũ lên đến nơi, Ngô Bất Chính vội lấy băng gạc chạy tới, chỉ thấy tay Tần Vũ vì lực rơi quá lớn mà hổ khẩu đã rách toạc.

Máu tươi đang không ngừng tuôn ra.

Nhưng sắc mặt anh vẫn điềm nhiên, dường như người bị thương không phải là mình.

Ngô Bất Chính nhìn mà đau lòng không thôi, tay có chút run rẩy, phải nhờ Bàn Tử giúp mới băng bó xong cho Tần Vũ.

Mà cảnh này, khiến Lương Quỳnh đứng bên cạnh nhìn mà trong lòng cảm thấy rất khó tả.

Cô nhớ lại lúc ở Hiến Vương Mộ, Tần Vũ cũng đã cứu mình như vậy.

Nhưng mình lúc đó thì sao?

Hoàn toàn không nghĩ nhiều như thế.

Có lẽ lần đó lòng bàn tay anh đã bị thương, nhưng mình hoàn toàn không nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh cảm thấy trước đây mình quá tùy hứng, luôn là gánh nặng.

Nếu mình chỉ cần nghe lời một chút thôi, Tần Vũ cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy ở Hiến Vương Mộ. "Được rồi, không sao rồi, cậu mà còn băng nữa, Tiểu ca thành xác ướp luôn đấy!" Bàn Tử vỗ vỗ Ngô Bất Chính, cậu ta lúc này mới dừng tay.

Tần Vũ ra hiệu mình không sao, bảo Ngô Bất Chính không cần lo lắng.

Phan Tử lúc này chạy tới hỏi. "Tiểu Tam Gia, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, cậu nói ở đâu có tống tử?" "Đúng đúng, cậu nói tống tử gì?

Sao ở nơi này lại có tống tử được!" Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Họ đều lần lượt đi qua con đường đó, nhưng họ rõ ràng không nhìn thấy gì cả!

Sao lại có tống tử được chứ.

Tâm trạng của Ngô Bất Chính cũng đã ổn định lại phần nào, vội kể lại chuyện vừa rồi.

Cuối cùng còn giơ lòng bàn tay ra, trên đó quả nhiên vẫn còn dính không ít vết máu.

Điều này khiến mọi người nhìn thấy đều ngẩn ra.

Tần Vũ cau mày, cầm đèn pin quay lại.

Rất nhanh anh đã đến nơi Ngô Bất Chính dừng lại lúc trước.

Chiếu xuống mặt đất, lập tức Tần Vũ cau mày.

Chỉ thấy tại nơi Ngô Bất Chính đứng lúc trước, trên mặt đất vậy mà thật sự có một vệt máu.

Hơn nữa xem ra dường như là vừa mới nhỏ xuống.

Bàn Tử và những người khác nhìn thấy hình ảnh trong phòng livestream, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bàn Tử còn lấy cả móng lừa đen trong ba lô ra, để phòng bất trắc.

Lúc này, lòng những người khác cũng căng như dây đàn, sao ở một nơi như thế này lại đột nhiên xuất hiện vết máu chứ.

Hơn nữa phía trên còn có pháo sáng, họ rõ ràng không nhìn thấy gì cả.

Chẳng lẽ thứ đó ẩn nấp trong bóng tối phía trên nên không nhìn thấy?

Tần Vũ ba hai bước chạy về, rồi cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ sau lưng, lập tức định trèo lên dây xích sắt để xem xét.

Nhưng Phan Tử bên cạnh đã cản anh lại nói. "Tiểu ca, anh bị thương rồi, hay là để tôi, dây xích này không khó trèo đâu!" Nói rồi Phan Tử đưa súng cho Bàn Tử, sau đó chỉ mang theo một con dao găm rồi men theo dây xích trèo lên.

Bàn Tử cầm súng cảnh giới ở dưới, mọi người gần như chỉ nhìn thấy Phan Tử rất nhanh đã bị những sợi xích sắt dày đặc phía trên che khuất thân hình.

Phải nói rằng, thân thủ của Phan Tử quả thực rất lợi hại.

Bản thân là lính giải ngũ, cộng thêm bao nhiêu năm theo Tam Thúc đảo đấu đào cát, mò được không ít đồ tốt.

Thân thủ này cũng cực kỳ tốt.

Mọi người chờ mấy phút, rất nhanh trên đó đã truyền đến tiếng chửi giận dữ của Phan Tử. "Mẹ kiếp, trên này có một con quái vật, nhưng đã chết rồi!" "Các người tránh ra, tôi ném nó xuống đây!" Phan Tử nói xong, mọi người liền nghe thấy trên đó một trận động tĩnh, sau đó một vật thể rơi xuống, văng máu tung tóe khắp mặt đất.

Mọi người vội né ra, rồi nhìn thấy, đó vậy mà là một con chim lạ toàn thân mọc đầy lông vũ.

Tuy nhiên, khi Trần Phi dùng gậy gạt khuôn mặt của con chim lạ đó ra, mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc.

Con chim lạ đó vậy mà lại có một khuôn mặt người.

Chương 781

Ngũ quan rất giống người, chỉ có miệng là không mọc răng, mà là mỏ chim.

Trông sắc bén đến mức khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Phan Tử lúc này cũng từ trên nhảy xuống, nhìn con chim lạ đó nói. "Không biết đây là thứ gì, trên đó chỉ có một con!

Dường như bị thứ gì đó cắn chết!" Nói rồi Phan Tử tiến lên dùng dao găm vạch đám lông trên cổ con chim mặt người ra.

Lập tức mọi người liền nhìn thấy, trên cổ con chim mặt người đó, vậy mà lại có một hàng vết thương rất sâu.

Máu hẳn là từ đó nhỏ xuống.

Mọi người nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu đây rốt cuộc là thứ gì.

Bàn Tử cười nói. "Mỏ của con chim này mẹ nó có thể dùng để nhổ răng được rồi, dài như vậy không sợ cắn phải mình à?" Ngô Bất Chính nhìn thấy thì cau mày, cậu luôn cảm thấy đã nhìn thấy thứ này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Đột nhiên chỉ nghe Tần Vũ bên cạnh mở miệng nói. "Tượng chim mặt người!" Năm chữ này khiến Ngô Bất Chính lập tức bừng tỉnh, ngay cả sắc mặt của Bàn Tử bên cạnh cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Nhắc đến tượng chim mặt người, hắn quả thực quá quen thuộc rồi.

Ban đầu ở trong mê cung hình chữ Hồi của mộ dưới đáy biển, họ đã từng nhìn thấy loại tượng đó.

Lúc này so sánh với con chim này, quả thực giống hệt nhau.

"Được rồi, mời các vị về cho!" Bác sĩ Hoắc cũng không khách sáo.

Tần Vũ nhìn ông ta, đột nhiên trong lòng lại vang lên giọng nói của hệ thống. 【Đinh!

Phát hiện xung quanh ký chủ có người tiếp cận với thẻ nhân vật】【Có tặng thẻ nhân vật không?】【Diệu Thủ Hồi Xuân, Bác sĩ Hoắc】Tần Vũ không để ý, loại thẻ này anh thường không tặng.

Thẻ nhân vật của Phan Tử anh cũng không tặng.

Nếu không tặng, những người này ở thế giới song song ít nhất vẫn có thể sống một cuộc sống bình thường.

Một khi đã tặng, quỹ đạo cuộc đời của họ sẽ thay đổi.

Hơn nữa, Bác sĩ Hoắc rõ ràng không thể xuống mộ, nên tặng cho ông ta cũng vô dụng.

Những thẻ nhân vật không xuống mộ như vậy, anh còn rất nhiều.

Tần Vũ cũng định giữ lại, biết đâu sau này còn có tác dụng lớn. "Đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi một tiếng, dẫn hai người rời đi.

Trên đường, cậu kể lại tình hình. "Mọi người cũng đừng nản lòng, tuy manh mối về viên thuốc đã đứt!" "Nhưng chúng ta vẫn còn manh mối về lời nguyền, ngày mai sau khi tôi gặp vị giáo sư kia, chúng ta sẽ tính tiếp!" Tần Vũ gật đầu không nói gì, Bàn Tử thì lại chẳng hề để tâm...

Một đêm không có gì để nói, sáng sớm hôm sau.

Ngô Bất Chính vốn định dậy thật sớm để đến thăm vị giáo sư này.

Dù sao mình cũng có việc nhờ người ta, đi muộn thì không hay.

Tuy nhiên, cậu đã dậy rất sớm, kết quả còn chưa ra khỏi cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng chuông cửa.

Sau đó là giọng nói bất mãn của Bàn Tử. "Mày là ai thế, mẹ nó mới sáng sớm tám giờ, Bàn gia tao còn chưa xong... buổi sáng đâu đấy!" Bàn Tử vừa chửi vừa chạy ra mở cửa, một lúc sau thì hét lên. "Ối đệt, Thiên Chân, Tiểu ca!

Có khách hàng tới!" Ngô Bất Chính nghe mà ngẩn người, có khách hàng?

Khách gì?

Chẳng lẽ có người bán đồ cổ tìm đến tận đây?

Nhân viên trong cửa hàng của mình không đối phó được sao?

Mười phút sau, tại phòng khách nhà Tần Vũ.

Ngô Bất Chính cuối cùng cũng hiểu thế nào là có khách hàng.

Hóa ra người tìm đến tận cửa lại là nhân viên của ban tổ chức chương trình.

Một cô gái tóc xoăn lượn sóng, thân hình bốc lửa.

Tần Vũ và mọi người trước đây chưa từng gặp người này, đoán chừng địa vị trong ban tổ chức không thấp.

Lần này đến, còn dẫn theo một ông lão, trông rất có học thức.

Chương 782

Không biết họ muốn làm gì. "Tần tiểu ca, Ngô tiểu ca, vị này là giáo sư Dương!" "Ông ấy nhờ ban tổ chức chúng tôi tìm hai vị, có chuyện muốn nói với hai vị!" "Còn về tôi, thì không cần giới thiệu, dù sao cũng không phải nhân vật chính!" Cô gái đó quả thực rất thẳng thắn, không nói lời thừa.

Bàn Tử nghe vậy lại cười nói. "Tôi nói này cô... cô em gái!" "Nếu cô nói như vậy, thì tôi phải phê bình cô vài câu rồi!" "Thứ nhất, ngồi đối diện cô có ba người, cô không gọi tên tôi là cô sai rồi!" "Nhưng Bàn gia tôi đây, lại là người nổi tiếng tốt bụng, còn từng ba lần liên tiếp được bình chọn là bạn của đông đảo chị em phụ nữ!" "Cho nên tôi không chấp nhặt với cô!" "Thứ hai, sao cô có thể nói mình không quan trọng chứ, chỉ riêng cái thân... thể chất này của cô, Bàn gia tôi ngưỡng mộ lắm đấy!" "Hay là chúng ta ra ngoài giao lưu một chút xem cô luyện tập thế nào?" Cô gái kia thấy Bàn Tử không đứng đắn, lại còn định trêu ghẹo mình, cũng lười để ý đến hắn.

Ngô Bất Chính tức điên, véo mạnh Bàn Tử một cái, hạ giọng nói. "Mẹ mày bao nhiêu năm rồi không thấy đàn bà thế, nước miếng sắp ngâm được cả quả táo rồi!" Bàn Tử mặt đầy ngượng ngùng, nhưng mắt thì vẫn không rời khỏi người cô gái kia.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, mẹ mày đừng có no bụng không biết kẻ đói bụng khổ!" "Mày với Tiểu ca ngày ngày tí tởn với nhau, Bàn gia tao vẫn còn độc thân không nhìn ra à?" "Nói đi nói lại, nói có sách mách có chứng nhé!

Thân hình của cô nàng này đúng là đẹp thật, Bàn gia tao thích ngắm, đó cũng là tôn trọng người ta chứ!" "Chúng ta chỉ nhìn thôi, tuyệt đối không sờ!

Cái này gọi là gì, thưởng thức hiểu không?

Đây chính là đẳng cấp của Bàn gia này!" Ngô Bất Chính cũng lười tranh cãi lý lẽ cùn với hắn, Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói gì, khiến không khí có chút gượng gạo, cậu vội mở lời. "À là thế này, không biết giáo sư Dương đây tìm chúng tôi có việc gì?

Chúng ta trước đây hình như chưa từng gặp mặt!" Khi nói câu này, Ngô Bất Chính cũng không khỏi nhìn giáo sư Dương thêm vài lần.

Trong lòng luôn cảm thấy có chuyện gì đó trùng hợp.

Chẳng lẽ vị giáo sư Dương này chính là vị giáo sư mà hôm nay mình định đến thăm?

Cậu cũng không dám chắc, vì vị giáo sư mà mình tìm về cơ bản thường ở nước ngoài quanh năm, rất ít khi trở về, nên trông như thế nào cậu cũng chưa từng nghe nói, chỉ là xem tài liệu thấy hình như cũng họ Dương.

Cô gái kia không nói gì, ngược lại là giáo sư Dương bên cạnh lên tiếng cười nói. "Mạo muội đến thăm, mong ba vị đừng trách!" "Lão hủ quả thực có việc muốn nhờ ba vị giúp đỡ, nên mới không mời mà đến!" Nói rồi giáo sư Dương từ trong túi lấy ra một cuốn sổ tay đã hơi ngả màu, và một vài tấm ảnh, cười nói. "Cái này là tôi mua được ở nước ngoài, là nhật ký của một nhà thám hiểm nước Điểu, cùng với một vài tấm ảnh ông ta chụp!" "Nơi được ghi lại trên này, tôi nghĩ các vị có thể sẽ hứng thú!" "Đó là, Thành cổ Tinh Tuyệt!" "Thành cổ Tinh Tuyệt?

Mẹ nó, cái tên này bá khí quá, ba chúng ta không dám đi đâu!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, không hiểu ý của Bàn Tử, vội hỏi tại sao ba người không dám đi!

Bàn Tử nghiêm túc nói: "Mày ngốc à, nghe tên đã thấy tuyệt tinh rồi!" "Tên hai nhân vật trong truyện kia đến núi Côn Luân còn trực tiếp thành thái giám, ba chúng ta mà đến cái thành cổ Tinh Tuyệt này!" "Mẹ nó, nửa đời sau mày còn sinh con được không?" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vẫn chưa hiểu lắm ý của hắn.

Tuy nhiên, cô nhân viên đối diện lại không nhịn được mà bật cười.

Ngô Bất Chính trong lòng thắc mắc, thầm nghĩ. "Tinh Tuyệt...

Tinh Tuyệt..." "Mẹ mày có thể bớt lái xe được không!" Ngô Bất Chính tức giận lườm Bàn Tử một cái, lười để ý đến hắn.

Giáo sư Dương cũng không hiểu mấy trò đùa này của giới trẻ, cười nói. "Tôi đã xem chương trình của các vị, Ma Quốc trong núi Côn Luân kia, tiền thân rất có thể chính là cổ quốc Tinh Tuyệt!" "Vật tổ sùng bái của cổ quốc Tinh Tuyệt này, chính là con mắt!" Hai câu nói này vừa thốt ra, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều ngẩn ra.

Lớp giấy cửa sổ trong lòng Ngô Bất Chính cũng bị chọc thủng trong nháy mắt, cậu vội nói. "Ngài... ngài chính là vị giáo sư Dương ở nước ngoài, người tinh thông văn hóa Tây Vực đó ạ!" "Giáo sư Dương, thật không dám giấu, hôm nay cháu vốn định đến thăm ngài!" "Thật sự là quá trùng hợp, quá trùng hợp!" Giáo sư Dương nghe đến đây cũng ngẩn ra, sau đó hai người đều không khỏi bật cười.

Đây chính là, trong cõi u minh tự có thiên ý.

Giáo sư Dương rất vui, nhanh chóng kể lại những gì mình biết.

Hóa ra, vị giáo sư Dương này thực ra không phải là giáo sư khảo cổ thực thụ, ông chỉ là một giáo sư danh dự.

Ông là chuyên gia về lĩnh vực Tây Vực do Viện Nghiên cứu Khảo cổ mời, mang danh giáo sư tại viện.

Bình thường, ông chủ yếu sống ở nước ngoài.

Cũng chỉ hai năm gần đây, cơn sốt khảo cổ trong nước dâng cao, ông mới thỉnh thoảng trở về để giao lưu học thuật.

Nghe nói vị giáo sư Dương này sống ở Mỹ, còn là một ông lớn tài chính trên phố Wall.

Có tiền trong tay, cộng thêm việc ông là người di dân từ trong nước, nên rất yêu thích văn vật của nước nhà.

Mấy năm nay ông đã mua không ít văn vật ở nước ngoài và quyên tặng về nước.

Đây cũng là lý do ông có thể mang danh hiệu giáo sư danh dự.

Giáo sư Dương tuy không phải là chuyên gia khảo cổ chính thống, nhưng mắt nhìn rất tinh tường, đặc biệt là đối với văn hóa Tây Vực lại càng yêu thích.

Cho nên chuyện về cổ quốc Tinh Tuyệt, ông cũng biết nhiều hơn người thường.

Giáo sư Dương nói: "Thực ra nói ra cũng xấu hổ, năm năm trước tôi từng dẫn đội đi tìm cổ quốc Tinh Tuyệt này!

Tiếc là không tìm được mà còn suýt mất mạng trong đó!" "Nhưng tôi nghiên cứu văn hóa Tây Vực bao nhiêu năm, quốc gia Tinh Tuyệt này trong hành lang Tây Vực, được xem là một đại quốc đỉnh cao tuyệt đối!" "Bất kể là nước Dạ Lang gần đó hay nước Cô Mặc gì đó, đều là thế lực phụ thuộc của nó!" "Cả đời tôi rất si mê quốc gia Tinh Tuyệt này, tiếc là cái thân già này thực sự không còn sức để đi tìm nữa!" "Hôm nay đến hỏi, chính là muốn biết, mấy vị có hứng thú đi tìm thử không!" Câu nói này của giáo sư Dương thực sự đã nói trúng tim đen của ba người Ngô Bất Chính.

Chương 783

Họ bây giờ nằm mơ cũng muốn đi tìm thử.

Nếu quốc gia Tinh Tuyệt kia thật sự là tiền thân của Ma Quốc, vậy thì chắc chắn sẽ có tế đàn giải quyết lời nguyền!

Nhưng nói thì nói vậy, Ngô Bất Chính lại rất lo lắng.

Một người như giáo sư Dương, lòng mang chấp niệm, nếu cứ nhất quyết đòi đi theo, thì họ thật sự không thể bảo vệ một người lớn tuổi như vậy được.

Lời này Ngô Bất Chính không tiện nói, liền huých Bàn Tử một cái.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, lập tức nghiến răng nói. "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm ạ!" "Bàn gia cháu nói ngắn gọn, chúng cháu tự nhiên là yêu thích mạo hiểm, nhưng cái thân già của giáo sư Dương ngài, e là không đi được đâu!" "Nếu ngài không đi, chúng cháu có thể xem xét, còn nếu ngài nhất quyết đòi đi theo, thì không được đâu ạ!" "Lỡ có chuyện gì xảy ra, trong lòng chúng cháu cũng không yên phải không!" "Đến lúc đó con cái của ngài ở nước ngoài tìm đến cửa, chúng cháu chẳng phải nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội sao!" "Vừa mới tiễn giáo sư Trần đi, chúng cháu thực sự không muốn lại tiễn ngài đi nữa, đúng không ạ!" Giáo sư Dương nghe vậy cũng không tức giận, cười nói. "Đồng chí Vương này, cậu lo xa rồi!

Tôi đã già thế này rồi, không đi giày vò nữa, nếu không cũng sẽ không đưa nhật ký của nhà thám hiểm nước Điểu kia cho các cậu!" "Thật không dám giấu, con gái tôi hai tháng nữa là kết hôn rồi!" "Lần này tôi trở về, thứ nhất là con gái tôi hai tháng nữa kết hôn sẽ tổ chức trong nước!

Đồng thời còn muốn hưởng tuần trăng mật trong nước!" "Thứ hai, chính là muốn kết thúc chấp niệm của tôi đối với quốc gia Tinh Tuyệt!" "Trong đời còn lại, có thể nhìn thấy tình hình bên trong, tôi đã mãn nguyện rồi!" "Cho nên, tôi chỉ có một điều kiện, các vị nhất định phải livestream toàn cầu, tôi thật sự muốn xem!" "Ngoài ra cũng muốn để người trên thế giới đều thấy, nền văn minh của nước ta từ thời cổ đại đã vô cùng rực rỡ!" "Tuy bây giờ tôi đã di dân sang Mỹ, nhưng tôi chưa bao giờ quên mình là người trong nước!" Câu nói này của giáo sư Dương đã chạm đến trái tim của Bàn Tử, Bàn Tử kích động nắm lấy tay giáo sư Dương nói. "Lão gia tử, ngài quả thực là thân tại Tào doanh tâm tại Hán, uống nước nhớ kẻ đào giếng!" "Vương Bàn Tử tôi không phục ai, chỉ phục những người như ngài thôi!" "Thật không dám giấu, Bàn Tử tôi năm xưa cùng huynh đệ lên núi xuống làng, trong trời đất bao la rèn luyện ý chí, đã từng nghĩ sẽ đến Mỹ kiếm tiền lớn, sau đó về nước hỗ trợ công cuộc hiện đại hóa của quốc gia!" "Chỉ tiếc là, huynh đệ chúng tôi năng lực không đủ!

Ngài đây xem như đã hoàn thành kế hoạch của chúng tôi rồi!" "Lão gia tử, tôi thực sự nể phục ngài, không biết ngài có mấy cô con gái ạ, nếu có chị em gái gì đó..." Ngô Bất Chính thấy tên Tử Bàn Tử này mà nói chuyện với giáo sư Dương thêm một lúc nữa, không chừng lại muốn đi làm con rể người ta, vội chen vào nói. "Có chị em gái thì cũng đã có bạn trai rồi, mày tưởng mình là Trư Bát Giới à, còn Chân Chân, Ái Ái, Liên Liên nữa chứ!" Bàn Tử bị nói đến mức mặt đầy ngượng ngùng, lườm Ngô Bất Chính một cái.

Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, vội nói với giáo sư Dương. "Giáo sư, có câu nói này của ngài chúng cháu cũng yên tâm rồi, thật không dám giấu, chúng cháu quả thực có ý định đi tìm Thành cổ Tinh Tuyệt này!" "Ngài yên tâm, chúng cháu nhất định sẽ nỗ lực tìm ra nơi này!

Để cho toàn thế giới thấy được nền văn hóa rực rỡ của chúng ta!" Giáo sư Dương kích động gật đầu, vội nói. "Tốt, tốt!

Thanh niên có chí khí!" "Nhưng muốn tìm Thành cổ Tinh Tuyệt, chỉ có chí khí thôi thì chưa đủ đâu!" "Tôi phải nhắc nhở các cậu, sa mạc Taklamakan là sa mạc lớn thứ hai thế giới!" "Cát vàng di chuyển theo gió lớn, muốn tìm được thật sự rất khó, năm đó tôi còn chưa thấy được!" "Muốn tìm được tòa thành cổ này, tốt nhất là có người tinh thông thiên tinh phong thủy, tôi nhớ Tần tiểu ca hình như cũng biết phong thủy thì phải!" "Cậu có biết thiên tinh phong thủy không?" Tần Vũ nghe vậy liền gật đầu.

Năng lực của Hồ Tư Lệnh, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có nội dung về thiên tinh phong thủy.

Đối với anh mà nói, đây hoàn toàn không phải vấn đề.

Giáo sư Dương thấy Tần Vũ gật đầu, chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng được gạt bỏ.

Mọi người nói chỉ cần xác định được thời gian xuất phát, sẽ để ban tổ chức thông báo cho ông, ông có thể ở nhà xem livestream.

Sau đó, giáo sư Dương liền rời đi.

Cô nhân viên của ban tổ chức nói. "Các vị xác định xong thời gian xuất phát và lộ trình thì báo cho tôi là được, còn có yêu cầu gì khác thì nói luôn một thể!" "Tôi sẽ cố gắng hết sức sắp xếp!" Sau đó cô ta cũng rời đi.

Bàn Tử đã xoa tay mài nắm đấm, ở bên cạnh thu dọn đồ đạc nói. "Thiên Chân, nhanh gọn lẹ, hay là tối nay chúng ta xuất phát luôn đi, tôi nghe nói trong Thành cổ Tinh Tuyệt có bảo bối của Tinh Tuyệt nữ vương đấy!" "Lần này thế nào cũng phải kiếm ra được trăm tám chục cân, tranh thủ đổi một căn biệt thự nhỏ ở thủ đô!" Ngô Bất Chính mặt đầy ghét bỏ nói. "Không có văn hóa thì đừng có khoe ra được không?

Cái đó gọi là biệt thự, biệt thự nhỏ cái gì, đất ở dưới mày ăn hết rồi à!" Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác. "Mẹ nó, tao bao nhiêu năm nay đều nói là biệt thự nhỏ, mẹ kiếp, thảo nào tên khốn Đại Kim Nha kia toàn cười tao!" "Hôm nào đến Phan Gia Viên, Bàn gia phải nhổ cái răng vàng của nó ra!" Ngô Bất Chính cười lắc đầu cũng không nói nhiều.

Cậu vừa xem cuốn sổ tay giáo sư Dương để lại, vừa hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, anh đã đến sa mạc bao giờ chưa?

Tôi không rành về sa mạc lắm, chúng ta cần chuẩn bị những thứ gì thì tốt nhỉ!" Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Bàn Tử lại cười nói. "Thiên Chân cậu đúng là quá ngây thơ, chuyện này còn cần cậu lo à, cậu cứ nói thẳng với ban tổ chức, để họ tìm một người dẫn đường địa phương!" "Chuẩn bị đầy đủ vật tư, chúng ta chỉ phụ trách đi tìm Thành cổ Tinh Tuyệt là được!" "Ban tổ chức lợi dụng chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền rồi, chút máu này phải để họ đi hiến!" Ngô Bất Chính nghe vậy cảm thấy có lý, lập tức làm theo lời Bàn Tử, ngoài một số thiết bị cần thiết cho việc thám mộ.

Vật tư cho sa mạc, để ban tổ chức tìm một người dẫn đường đáng tin cậy.

Người dẫn đường nói cần gì, thì chuẩn bị cái đó.

Như vậy, ngược lại giải quyết được không ít phiền phức.

Bàn Tử vẫn có chút nóng lòng, liên tục hỏi Ngô Bất Chính khi nào xuất phát.

Ngô Bất Chính bị hỏi dồn liền nói. "Mẹ mày vội cái gì, cuốn sổ tay này tao còn chưa xem xong!" "Còn có Lương Quỳnh còn chưa tỉnh, chúng ta làm sao đưa cô ấy đi được?" "Để tao xem cuốn sổ tay này đã, sau đó chúng ta đến bệnh viện xem tình hình của Lương Quỳnh rồi nói tiếp!" *Reng reng reng!* Lời của Ngô Bất Chính vừa dứt, đột nhiên điện thoại trong nhà Tần Vũ reo lên.

Tần Vũ trực tiếp bật loa ngoài, rõ ràng là muốn để Ngô Bất Chính nghe.

Trong điện thoại rất nhanh đã truyền đến một giọng nói trầm ổn. "Có phải nhà Tần Vũ không?

Xin mời ngài có thời gian đến bệnh viện một chuyến, bạn của ngài, Lương Quỳnh, đã mất tích rồi!" Ba người nghe thấy câu này, lập tức tim thắt lại.

Lương Quỳnh mất tích?

Chương 784

Mẹ nó, họ sắp đi sa mạc rồi, Lương Quỳnh mà mất tích, họ còn đi sa mạc cái quái gì nữa!

Lập tức ba người cũng không buồn xem sổ tay nữa, trực tiếp lao đến bệnh viện. "Lũ chim này chắc hẳn là tiền thân của loài quái điểu mặt người kia, Vân Đỉnh Thiên Cung là do Uông Tàng Hải xây dựng, lão ta lại từng đến nơi này!" "E rằng lão ta đã dựa theo những con nhân diện điểu này để thiết kế và điêu khắc ra chúng!" Ngô Bất Chính nói.

Những người khác cũng gật đầu, đại bộ phận những người có mặt ở đây đều đã xem qua tình huống ở dưới mộ đáy biển, nên cũng hiểu rõ chuyện này.

Phan Tử nói: "Hiện tại điều quan trọng nhất không phải là chuyện đó, mà là ở nơi này còn có loại quái điểu đó không, nếu còn thì chúng có ăn thịt người không!" "Mẹ kiếp, không phải nói nhảm sao, anh nhìn cái hàm răng già nua sắc lẹm kia của nó xem, e rằng chính là loại ăn thịt đấy!" Trần Phi nói.

Bàn Tử nghe vậy không nhịn được nuốt nước miếng, mắng: "Mẹ kiếp, ở đây chỉ có Bàn gia tôi là có mỡ bò thôi, lát nữa chẳng phải chúng sẽ ăn thịt tôi trước sao!" "Theo tôi thấy, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi, nói không chừng đàn quái điểu này đã ra ngoài kiếm ăn rồi, lát nữa nếu chúng quay lại thì chúng ta xong đời hết!" Mọi người gật gật đầu, hàm răng đáng sợ kia đúng là quá kinh khủng.

Nếu lát nữa thật sự có một đàn nhân diện điểu lớn bay về, một phát cắn xuống chẳng phải sẽ đi tong nửa cái mông sao.

Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Phan Tử chuẩn bị đá con quái điểu mặt người kia xuống, để lại đây nhìn phát tởm.

Tuy nhiên, bàn chân anh ta vừa mới nhấc lên, bỗng nhiên toàn bộ miệng của con nhân diện điểu kia há ra theo một góc độ không tưởng.

Hàm răng sắc lẹm cũng tách ra, dường như có thứ gì đó sắp từ trong bụng nó chui ra ngoài.

Bàn Tử giật nảy mình, không nói hai lời nhấc súng xung kích lên bắn hai phát điểm xạ, trực tiếp đánh nổ đầu con quái điểu mặt người kia.

Phan Tử nhanh tay lẹ mắt, một cước đá phăng con quái điểu xuống vách núi, mọi người không dám trì hoãn thêm, tiếp tục lên đường về phía trước.

Lúc đầu khi phát hiện ra nơi này có thần tích, họ đều rất vui mừng.

Nhưng khi nhìn thấy những con nhân diện điểu quái dị này, cộng thêm lời nói của Bàn Tử, lúc này không khỏi có chút lo lắng.

Nếu thật sự lát nữa lũ nhân diện điểu đi kiếm ăn quay về, chẳng phải cả đám sẽ bị vây chặt như gói bánh chẻo sao.

Không khí cũng dần trở nên áp lực.

Bóng tối xung quanh lúc này có vẻ càng thêm đậm đặc.

Bàn Tử vẫn không ngừng bắn đạn chiếu sáng lên phía trên.

Họ đi đông người như vậy, số lượng đạn chiếu sáng mang theo cũng rất nhiều, không sợ dùng hết.

Hơn nữa nơi này quỷ dị vô cùng, bóng tối xung quanh như thủy triều vậy.

Chỉ cần ánh sáng của đạn chiếu sáng biến mất, bóng tối tuyệt đối sẽ lập tức ập tới, mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ khó chịu.

Mọi người lại chạy về phía trước mười phút.

Quả nhiên đã có thể nhìn thấy đáy của một bên vách núi.

Địa thế phía dưới này quả thực là đang đi lên cao, hơn nữa còn càng ngày càng rộng.

Ngược lại, con đường họ đang đi lại dần trở nên hẹp hơn.

Bỗng nhiên, Tần Vũ đang đi phía trước làm một thủ thế dừng lại.

Tim mọi người đều thắt lại, thầm nghĩ phía trước không phải lại xảy ra chuyện gì đấy chứ.

Tần Vũ nhường tầm mắt, mọi người lập tức nhìn thấy, phía trước hiện ra một sườn dốc vô cùng dốc, đi xuống ít nhất cũng phải mười mét.

Mà khoảng cách mười mét này vừa vặn nối liền với đáy của một bên vách núi.

Đến đây, phía trước dường như hình thành một mặt đất nguyên vẹn.

Có điều đạn chiếu sáng đã ở cách hơi xa, Ngô Bất Chính ra hiệu cho Bàn Tử bắn thêm một viên nữa.

Bàn Tử gật đầu không nói nhảm, cầm súng tín hiệu bắn về phía trước thêm một viên.

Và khi viên đạn chiếu sáng này được bắn ra, lập tức tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả mọi người sững sờ, thậm chí ngay cả người trong phòng livestream cũng ngơ ngác.

Toàn bộ hiện trường im lặng suốt mười phút đồng hồ.

Chỉ thấy dưới sườn dốc trước mặt họ, mặt đất quả nhiên nối liền thành một dải.

Trong đó có một con đường rộng khoảng mười mét, sâu một mét vắt ngang qua toàn bộ mặt đất, không biết dùng để làm gì.

Mà xích sắt cũng treo đầy phía trên mặt đất.

Thông qua những xích sắt này, mọi người nhìn thấy ở phía dưới gần bờ đối diện, một cỗ quan tài khổng lồ đang đặt ở đó.

Bên dưới cỗ quan tài đó điêu khắc một tòa sen, chỉ có điều bên trên không phải là hoa sen, mà là chín con rồng khổng lồ uốn lượn, vừa vặn hình thành cảnh tượng hùng vĩ Cửu Long Sĩ Quan (Chín rồng khiêng quan tài).

Cỗ quan tài trên đài hoa sen chín rồng đó không nhìn ra được làm bằng chất liệu gì, chỉ thấy màu đen kịt.

Kích thước của toàn bộ quan tài to gấp đôi quan tài thông thường.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, mắt đờ ra, lắp bắp nói: "Đây mẹ nó chắc chắn là quan tài của Vạn Nô Vương rồi, Tiểu ca, anh thật là trâu bò!

Chúng ta đánh thẳng tới hoàng long luôn rồi!" "Cái này không ổn rồi!

Tam gia không có ở đây!" Phan Tử vội nói.

Chương 785

Họ mà đánh thẳng tới hoàng long thế này, chẳng phải Tam gia bị kẹt trong địa cung sao.

Chuyện này cũng quá trực tiếp rồi, nhảy cóc luôn cả lộ trình cứu viện Tam gia.

Bàn Tử vội nói: "Không sao, chúng ta cứ đi vơ vét minh khí của lão già Vạn Nô Vương trước, sau đó mới đi tìm Tam gia nhà anh!" Ngô Bất Chính vội ngắt lời hai người, hét lên: "Mẹ kiếp, trong mắt các người chỉ có quan tài thôi sao, nhìn xem phía sau quan tài là cái gì!" Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy ngẩn ra.

Họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bất kể là người có mặt ở đây hay người trong phòng livestream, cơ bản đều là những tay lão luyện từng thấy cổ mộ và người chết.

Tuy nơi này rất hùng vĩ, nhưng cũng không cần thiết phải nhìn thấy một cỗ quan tài Cửu Long Sĩ Thi mà sợ đến mức này chứ?

Hai người nghi hoặc, đều nhìn về phía sau quan tài.

Tuy nhiên khi nhìn thấy bức tường nằm sau quan tài, cả hai đều ngây người.

Cuối cùng họ đã hiểu tại sao cả phòng livestream và Ngô Bất Chính lại đứng hình lâu như vậy.

Hóa ra ở phía sau cỗ quan tài Cửu Long Sĩ Thi đó, trên vách đá đối diện, lại có một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Toàn bộ cánh cửa đồng xanh cao ít nhất ba mươi mét, chiều rộng cũng xấp xỉ sáu mươi mét.

Một cánh cửa đồng xanh lớn như vậy khảm vào vách đá, thật khiến người ta líu lưỡi.

Lúc này, mấy người họ đứng trước cánh cửa đồng xanh này giống như lũ kiến hôi vậy.

Trong lòng mọi người đều hiện lên một câu: "Mẹ kiếp!

Cái này cũng quá lớn rồi!" Bàn Tử nhìn hồi lâu, cuối cùng thốt ra một câu khiến người trong phòng livestream đều cười phun: "Thiên Chân... cậu có biết... hiện tại đồng... bao nhiêu tiền một cân không?"【Bàn gia, anh muốn làm tôi cười chết à】【Haha, cười đau bụng luôn, đồng bao nhiêu tiền một cân, Bàn gia định mang cánh cửa đồng xanh này ra ngoài bán à?】【Mang ra ngoài?

Tôi cảm thấy nung chảy tại chỗ cũng khó đấy!】【Mẹ kiếp, mạch não của Bàn gia trâu bò thật, chỉ riêng việc bán đồng thôi cũng đáng giá lắm rồi!】Ngô Bất Chính cũng bị lời này của Bàn Tử làm cho bật cười thoát khỏi cơn chấn kinh.

Cậu nghe thấy những người khác xung quanh cũng đều cười, bèn nói: "Thằng béo chết tiệt, anh bỏ ý định đó đi, cánh cửa đồng xanh này e rằng cái nào cũng nặng hàng vạn tấn!" "Anh có mệt chết cũng không mang ra nổi đâu, còn định luyện chảy ở đây á, đúng là si nhân thuyết mộng!" "E rằng anh có làm tan hết tuyết ở núi Trường Bạch này cũng không nung chảy được cánh cửa đồng xanh lớn thế này đâu!" Lương Quỳnh lúc này hỏi: "Mọi người nói xem, đằng sau cánh cửa đồng xanh này rốt cuộc có cái gì?" "Không biết nữa!

Cánh cửa đồng xanh lớn thế này, chúng ta căn bản không vào được!

Không có vài vạn người e rằng không mở ra nổi!" Phan Tử nói.

Tứ A-công ở bên cạnh cười nói: "Còn muốn vào?

Đây chính là thần tích, người bình thường cả đời có thể nhìn thấy một lần đã là phúc phận rồi!" "Vào trong?

Cho dù các người vào được rồi, còn có thể trở ra sao?" Mọi người nghe mà da đầu tê rần, đúng vậy, cánh cửa đồng xanh lớn thế này một khi khép lại, người bên trong chẳng phải sẽ bị kẹt chết vĩnh viễn sao.

Đoạn Vô Kỵ bỗng nhiên lên tiếng: "Chính là nó, chính là nó!

Thứ Tam gia muốn tìm chính là cái này!" "Anh nói gì?

Tam gia tìm thứ này để làm gì?" Phan Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh cũng nhìn sang, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

Cánh cửa đồng xanh khổng lồ trước mặt này, chẳng lẽ chính là bí mật của toàn bộ Vân Đỉnh Thiên Cung sao?

Nhưng chuyện này có phải quá đơn giản rồi không, trước đây lần nào xuống mộ họ cũng phải trải qua cửu tử nhất sinh, vậy mà lần này lại tìm thấy địa điểm nhanh như vậy?

Tuy họ rất tin tưởng Tần Vũ, nhưng luôn cảm thấy trải nghiệm lúc này có chút không chân thực.

Đánh thẳng tới hoàng long cũng không nhanh đến thế.

Chuyện này mà để Vạn Nô Vương biết, hậu nhân chỉ cần đi qua một khe nứt là đến ngay trước mặt lão, lão chẳng tức đến mức tạc thi luôn sao.

Vậy thì Vân Đỉnh Thiên Cung và địa cung minh điện xây dựng ở phía trên chẳng phải chẳng có tác dụng gì à.

Đoạn Vô Kỵ hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, anh ta kích động nói: "Tôi cũng không biết, nhưng Tam gia từng nói, tất cả bí mật đều ẩn giấu sau cánh cửa đồng xanh này!" "Những viên thuốc trong mộ đáy biển mà các người từng đến, có thể khởi nguồn sớm nhất chính là từ nơi này!" Câu nói này vừa thốt ra, Bàn Tử và Tần Vũ đều ngẩn người.

Thuốc khởi nguồn từ đây?

Vậy chẳng phải họ sắp sửa làm rõ được lai lịch của những viên thuốc đó sao? "Không đúng!

Anh nói không đúng!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên lên tiếng.

Lương Quỳnh ở bên cạnh cũng phụ họa: "Anh nói đúng là không chính xác!

Thuốc chắc chắn không xuất phát từ nơi này!" Ngô Bất Chính thấy Lương Quỳnh nghĩ giống mình, liền ra hiệu cho cô nói.

Lương Quỳnh dù sao cũng là dân khảo cổ chuyên nghiệp, hơn nữa cô còn đến mộ đáy biển sớm hơn họ, nên những chuyện cô biết e rằng còn nhiều hơn cả cậu.

Lương Quỳnh cũng không nói nhảm, cô nói: "Anh nói thuốc xuất phát từ nơi này, đó hoàn toàn là chuyện vô căn cứ, trong toàn bộ mộ đáy biển không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy Uông Tàng Hải lấy được thuốc ở đây!" "Sự tồn tại của mộ đáy biển dường như có hai bí mật, thứ nhất chính là việc Uông Tàng Hải ghi chép về Vân Đỉnh Thiên Cung!" "Đây là hành vi của chính lão, không muốn cung điện mình xây dựng cứ thế bị vùi lấp không ai biết tới!" "Còn thứ hai, tôi nhớ trong các văn tự cổ ở mộ đáy biển có một đoạn ghi chép, Uông Tàng Hải sau khi xây dựng ngôi mộ cổ này mới lấy được thuốc từ nơi khác!" "Thuốc là được đưa vào sau đó!" "Nói cách khác, thuốc và Vân Đỉnh Thiên Cung e rằng căn bản không có mối liên hệ nào!" "Bí mật của Uông Tàng Hải ở mộ đáy biển có thể chia làm hai, thứ nhất là Vân Đỉnh Thiên Cung, thứ hai là thuốc!" "Anh nói thuốc xuất phát từ nơi này, căn bản không đứng vững được!" Ngô Bất Chính nghe đến đây trong lòng đã rùng mình.

Cậu và Lương Quỳnh ở góc độ khác nhau, tư liệu biết được cũng chênh lệch rất lớn.

Lương Quỳnh đứng ở góc độ khảo cổ để phân tích vấn đề.

Chương 786

Còn Ngô Bất Chính thì trực tiếp hơn, cậu có ba con Xà Mi Đồng Ngư mà Tam thúc đưa cho.

Trên đó ghi lại bí mật về nước Đông Hạ này.

Nếu theo lời Lương Quỳnh nói, vậy có khả năng Uông Tàng Hải ghi lại việc mình xây dựng công trình Vân Đỉnh Thiên Cung chỉ là giả, cái lão thực sự muốn ghi lại là bí mật của nước Đông Hạ.

Bí mật này Ngô Bất Chính cũng biết, đó chính là Vạn Nô Vương đời đời đều là quái vật bò ra từ dưới lòng đất!

Chẳng lẽ Vạn Nô Vương các đời đều bò ra từ sau cánh cửa đồng xanh này sao?

Vậy thì sau cánh cửa đồng xanh đó rốt cuộc có thứ gì!

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe đến phát ngán: "Mấy người các người thật là lôi thôi!

Theo Bàn gia tôi thấy, quan tâm làm quái gì thuốc có phải từ đây ra hay không!" "Chúng ta lên đó trực tiếp mở quan tài của Vạn Nô Vương ra, vơ vét minh khí!" "Sau đó đi nổ cánh cửa đồng xanh, chỉ cần nổ tung một lỗ hổng chui vào xem, chẳng phải mọi chuyện đều rõ ràng sao!" "Có gì mà phải thảo luận!" Phan Tử vội nói: "Thằng béo chết tiệt, sự việc không đơn giản như anh nghĩ đâu!" "Mọi người nhìn cỗ quan tài của Vạn Nô Vương xem, nó được đặt ngay trước cánh cửa đồng xanh, giống như lão ta cũng muốn đi vào trong?" "Tạm thời không xét đến việc chúng ta có thể mở được cửa đồng xanh hay không, giả sử thật sự mở được, vậy Vạn Nô Vương có khi nào sẽ trực tiếp trá thi rồi đi vào theo không?" Phân tích của Phan Tử vẫn rất lý trí.

Tuy có thành phần suy đoán, nhưng đó là phương thức tư duy quen thuộc của dân trộm mộ, còn được gọi là "tiền tẩu tam hậu tẩu tứ" (trước đi ba sau đi bốn).

Bởi vì dân trộm mộ ở dưới đất, động vào bất cứ thứ gì cũng đều cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên trước khi làm việc gì phải tính trước ba bước, sau khi làm xong phải tính tiếp bốn bước.

Nếu kết quả bạn không thể đối phó được, thì phải cân nhắc có nên làm hay không.

Bàn Tử cảm thấy phiền phức định phản bác, nhưng Ngô Bất Chính đã ngăn anh lại bảo đừng nói nhảm.

Thực ra những người có mặt ở đây, người biết nhiều nhất về tình hình nơi này cũng chính là ba người bọn họ.

Rất nhiều nội dung ghi trên Xà Mi Đồng Ngư chỉ có ba người họ biết.

Trong đó điều quan trọng nhất chính là: Uông Tàng Hải từng ghi chép, cánh cửa đồng xanh này chỉ có thể mở ra khi Vạn Nô Vương đời cũ chết đi và Vạn Nô Vương mới xuất hiện.

Nếu không mở sai thời điểm, nghiệp hỏa của địa ngục sẽ thiêu rụi người mở cửa thành tro bụi.

Cho nên giả thiết của Phan Tử cơ bản không có tác dụng.

Trừ phi cánh cửa đồng xanh tự mở, nếu không một khi họ cưỡng ép mở ra, có thể sẽ bị nghiệp hỏa địa ngục thiêu chết trực tiếp.

Ngô Bất Chính cũng chưa cân nhắc kỹ xem có nên nói những thông tin này cho mọi người biết không.

Thú thật những bí mật này không quá thích hợp để nói ra.

Đây là livestream toàn cầu, cho dù Tứ A-công và những người khác bằng lòng tin tưởng, nhưng người trong phòng livestream chắc chắn sẽ không tin, chuyện gì mà phương pháp trường sinh, quái vật bò lên từ lòng đất, đều là những thứ đủ để đảo lộn thế giới quan của họ.

Mình nói ra, họ không những có thể không tin, mà còn coi mình là kẻ điên.

Dù sao trong các hoạt động khảo cổ xưa nay, rất nhiều văn vật và văn tự cổ khai quật được cũng có những điểm khiến người ta không thể lý giải nổi.

Trong tình huống bình thường, mọi người vẫn sẵn lòng phân tích theo hướng mà mình có thể hiểu được.

Bỗng nhiên có người nhảy ra nói đằng sau cánh cửa đồng xanh này có phương pháp trường sinh, chắc chắn sẽ bị mọi người cười nhạo là đồ ngốc. "Tôi nói này, các người cứ bàn tới thảo lui mãi, cỗ quan tài Vạn Nô Vương này rốt cuộc có mở hay không?" Đoạn Vô Kỵ cũng có chút mất kiên nhẫn.

Thấy quan tài ngay trước mắt mà không mở cứ lải nhải mãi không thôi, ai mà chịu nổi. "Bàn gia tôi đương nhiên tán thành mở quan tài!" Bàn Tử vội nói.

Phan Tử cũng phụ họa: "Tôi cũng thấy có thể mở, nếu Tam thúc thật sự đang tìm cửa đồng xanh và Vạn Nô Vương, có nguy hiểm tôi cũng phải thử!" Tần Vũ không nói gì, Lương Quỳnh bảo: "Tôi thấy không nên mở, mục tiêu của chúng ta là cửa đồng xanh, mở cửa rồi đi cứu người!" Đoạn Vô Kỵ bày tỏ thái độ: "Tôi tán thành mở!" Như vậy là đã có ba người tán thành mở quan tài.

Tần Vũ bỏ phiếu trắng, Ngô Bất Chính không tán thành.

Vậy thì phải xem sự lựa chọn của hai người nhóm Tứ A-công.

Trần Phi nhìn Tứ A-công với vẻ dò hỏi.

Tứ A-công nhíu chặt mày, hai viên bi sắt trong tay xoay đi xoay lại như đang chơi đồ mỹ nghệ.

Một lát sau Tứ A-công nói: "Tôi nói không đồng ý, các người nhịn nổi không?" "Đã đến tận nơi này rồi, không mở quan tài thì chúng ta đến đây làm gì?" Câu này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ngơ.

Đúng vậy, họ đến đây chẳng phải để làm rõ bí mật nước Đông Hạ cùng với mục đích cá nhân của từng người sao.

Vào mộ cổ mà không mở quan tài, khác gì ăn cơm mà không có thức ăn. "Các người xem, lãng phí nửa ngày trời, cuối cùng vẫn phải mở quan tài, các người cứ nghĩ quá nhiều!" "Đi thôi đi thôi, Bàn gia tôi dẫn đầu cho các người!" Bàn Tử cuống quýt, cầm xà beng leo núi xung phong đi xuống trước.

Mọi người thấy vậy cũng chỉ đành đi theo.

Mà vừa chạy xuống sườn dốc, bỗng nhiên Tần Vũ cảm thấy trong lòng một trận rung động.

Dường như có một loại sức mạnh vô hình nào đó đang vẫy gọi mình, khiến ánh mắt anh không tự chủ được mà nhìn về phía cánh cửa đồng xanh, sau đó không thể dời đi được nữa!

Nhà Tần Vũ cách bệnh viện không xa, chỉ chưa đầy mười lăm phút đã tới nơi.

Ba người suốt dọc đường lo lắng không thôi, đến bệnh viện, bác sĩ chủ trị đã nói qua tình hình.

Nói rằng một tiếng trước khi thay thuốc Lương Quỳnh vẫn còn ở đó, nhưng nửa tiếng trước khi đi kiểm tra phòng thì không thấy đâu nữa.

Bệnh viện đang điều tra camera giám sát, chắc là sẽ sớm có manh mối thôi.

Đang lúc nói chuyện, có một cô y tá nhỏ chạy tới.

Chương 787

"Tìm thấy rồi, hình như cô ấy lên sân thượng rồi!" Ngô Bất Chính và hai người kia nghe vậy trực tiếp đi thang máy lên sân thượng.

Quả nhiên thấy Lương Quỳnh ở trên đó.

Lúc này là buổi tối, đứng trên sân thượng nhìn bao quát cảnh đêm xung quanh, quả thực rất đẹp.

Ba người thấy Lương Quỳnh đứng sát mép sân thượng, tim đều thắt lại.

Chẳng lẽ cô ấy nghĩ quẩn định nhảy lầu?

Bàn Tử vội hét lên: "Em gái à, sống dặt dẹo còn hơn là chết, em làm thế để làm gì!" "Ba người bọn anh vì cứu em ra mà suýt nữa bỏ mạng ở cái mộ dưới đáy biển kia!" "Em mà cứ thế nhảy xuống, có lỗi với bọn anh không?" "Tuy giáo sư Trần của em không phải hạng người tử tế gì, nhưng em mà nhảy thế này là không có trách nhiệm với bản thân!" Bàn Tử nói hồi lâu mà thấy Lương Quỳnh căn bản không có phản ứng gì.

Trong lúc cấp bách liền thốt ra: "Hơn nữa em không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Tiểu ca chứ!" "Chúng ta đều bị trúng lời nguyền, nếu em không cùng bọn anh đi vào sa mạc, Tiểu ca cũng sẽ chết đấy!" "Chẳng phải em thích Tiểu ca sao, em tự mình nghĩ xem!" "Bàn Tử!" Sắc mặt Ngô Bất Chính rất khó coi, ngăn Bàn Tử lại, không cho anh ta nói tiếp.

Bàn Tử vội bảo: "Mẹ kiếp lúc nào rồi hả Thiên Chân, cậu đừng có ghen tuông nữa!" "Cô ấy mà nhảy xuống, tôi với Tiểu ca với cả Thương Thương Không tận bên Hàn Quốc đều phải đi gặp Mác-Lê hết đấy!" Ngô Bất Chính cạn lời, xoay cái mặt béo của Bàn Tử qua chỗ khác nói: "Mẹ kiếp anh tự nhìn cho kỹ đi, người ta có muốn nhảy lầu đâu!" Bàn Tử ngẩn ra, chỉ thấy Lương Quỳnh vẫn còn khoác một chiếc áo khoác, lúc này đã đi tới.

Khi đi ngang qua hai người Bàn Tử, cô nói: "Tôi chỉ muốn lên đây hóng gió thôi!" Bàn Tử sững sờ, tỏ ra rất ngượng ngùng.

Ngô Bất Chính lên tiếng: "Những gì Bàn Tử vừa nói cô cũng nghe thấy rồi đấy, tôi vẫn hy vọng cô đi cùng bọn tôi một chuyến vào sa mạc!" "Tuy làm vậy với cô có chút tàn nhẫn!" Lương Quỳnh nhìn Ngô Bất Chính, ánh mắt rất phức tạp, một lát sau mới mở lời: "Tôi sẽ đi cùng các anh, tôi cảm nhận được thời gian của mình không còn nhiều nữa!" "Hơn nữa gần đây khi hôn mê, tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy một cỗ quan tài và một cái hố đen lớn không đáy!" "Có lẽ nơi đó chính là định mệnh của tôi!" "Chuẩn bị xuất phát thì gọi tôi là được!" Nói xong, Lương Quỳnh quay người bỏ đi, chỉ là khi đi ngang qua Tần Vũ, cô nhìn chằm chằm vào anh một hồi lâu.

Cuối cùng chỉ nặn ra một nụ cười, không nói gì thêm.

Tần Vũ có chút gượng gạo, song cũng chẳng biết nói gì hơn.

Bàn Tử thấy vậy ghé sát vào cười nói: "Ê ê!

Tôi nhìn ra rồi nhé, trong ánh mắt đó chứa chan tình ý nồng nàn luôn!" "Thằng béo chết tiệt, anh rảnh rỗi quá nhỉ?" Ngô Bất Chính lên tiếng ngắt lời Bàn Tử.

Bàn Tử ngẩn ra, thầm nghĩ sao mình lại quên mất chuyện này, ở đây còn có một kẻ đang ghen tuông đây mà.

Vỗ vai Ngô Bất Chính, Bàn Tử cười bảo: "Được rồi Thiên Chân, cậu đừng có cái gì cũng ghen, tình trạng của Lương Quỳnh có sống nổi qua hai năm không còn là vấn đề!" "Cậu cố gắng lên, đợi cô ấy mất rồi, cậu sẽ là chính cung nương nương!" "Cút!" Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái, lười nói nhảm với anh ta.

Lương Quỳnh tiếp tục điều trị tại bệnh viện.

Nhưng ảnh hưởng cũng không lớn nữa, bệnh của cô dùng thuốc đã cơ bản vô dụng.

Trước khi đi Ngô Bất Chính bảo Lương Quỳnh, tối ngày kia sẽ xuất phát.

Lương Quỳnh cũng không có ý kiến.

Hiện tại tình trạng của Lương Quỳnh mỗi ngày đều xấu đi, họ chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ.

Nếu Lương Quỳnh xảy ra chuyện trước khi họ tới được Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì thật sự là không kịp nữa rồi.

Trên đường về, Ngô Bất Chính chủ động trò chuyện với Tần Vũ về Lương Quỳnh. "Tiểu ca, thực ra anh không cần quá lo lắng cho cô ấy!" "Chuyện của giáo sư Trần đả kích cô ấy rất lớn!" "Để cô ấy ra ngoài trải nghiệm một số việc cũng không phải chuyện xấu!" "Hơn nữa mang theo cô ấy, không chỉ vì chúng ta, mà còn là đang cứu cô ấy!" "Chỉ hy vọng sau khi lời nguyền này được giải trừ, tất cả chúng ta đều có một kết quả tốt đẹp!" Tần Vũ thủy chung không nói gì, chỉ có anh mới biết rõ.

Sự thay đổi tính cách của Lương Quỳnh không hoàn toàn là vì giáo sư Trần.

Phần lớn nguyên nhân vẫn là vì thẻ nhân vật mà anh đã tặng.

Chỉ hy vọng thẻ nhân vật Shirley Dương có thể khiến cô không còn làm loạn như trước nữa.

Dù sao cổ mộ thật sự không phải đi du lịch.

Còn những chuyện khác, Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, vấn đề tình cảm anh càng ngày càng cảm thấy cách xa mình hơn.

Ban đầu, anh biết mình không phải Tiểu ca, chỉ là có được năng lực và tính cách hỗn hợp của Tiểu ca.

Nhưng theo trải nghiệm qua nhiều chuyện, anh dường như đã trở thành một người trong thế giới song song, quỹ đạo sinh mệnh đã hoàn toàn hướng về phía Tiểu ca.

Cộng thêm sự xuất hiện của lời nguyền, những viên thuốc và Ngô Tam Tỉnh, v.v.

Chút tình cảm rung động còn sót lại trong ý thức của anh cũng dần bị những chuyện khác chiếm hết.

Tình cảm, có lẽ căn bản không phải là thứ anh có thể cân nhắc, dù sao tai nạn và ngày mai cái nào đến trước anh còn chẳng biết.

Bàn chuyện tình cảm, có chút xa vời quá rồi!.....

Ngô Bất Chính định ngày xuất phát là tối mai.

Còn lộ tuyến thì cậu mới chỉ định hướng đại khái, nhưng cụ thể thế nào có lẽ còn phải xem ý của người dẫn đường.

Dù sao đi đường sa mạc, không ai tinh thông hơn người dẫn đường địa phương.

Trạm đầu tiên của họ là phải đến hội hợp với người dẫn đường.

Nhưng nhân tuyển dẫn đường thì tổ chương trình vẫn chưa thông báo cho họ.

Về mặt tuyên truyền, tổ chương trình luôn làm hết mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên khắp mạng internet đã tràn ngập các thông tin tuyên truyền.

Nào là 【Tiểu ca dẫn bạn đi thăm mộ phần 3 sắp khai máy】.

【Cổ Mộ Tham Bí phần 3 sắp bắt đầu】 các loại tin tức bay ngập trời.

Tuy mọi người không quan tâm lắm đến việc chương trình kỳ này được xếp vào thể loại nào, nhưng ai cũng biết, nhóm Tiểu ca có lẽ thật sự sắp hành động rồi.

Buồn chán mất mấy ngày, cuối cùng họ cũng sắp được thấy bộ ba Tiểu ca lên đường một lần nữa.

Chương 788

Tối hôm đó, ba người Tần Vũ cùng với Lương Quỳnh trực tiếp lên trực thăng của tổ chương trình.

Và gần như cùng lúc đó, chương trình của tổ chương trình trên tivi cũng chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là chương trình lần này lại mang một cái tên hoàn toàn mới. 《An Lạc Cổ Mộ Tham Bí》【Chào mừng quý vị đón xem chương trình thực tế trộm mộ quy mô lớn livestream toàn cầu 《An Lạc Cổ Mộ Tham Bí》】【Cái gì?

Có người hỏi sao tên chương trình lại đổi nữa?

Chịu thôi, tổ chương trình nhà tôi chính là tùy hứng như vậy đấy】【Được rồi không nói nhảm nữa, điểm đến của chương trình lần này chính là Sa mạc Đen nằm sâu trong Sa mạc Taklamakan!】【Ba người Tiểu ca sẽ tiếp tục làm khách mời thường trú, tạo thành Thiết Tam Giác của riêng mình】【Và kỳ này còn có hai vị khách mời đặc biệt, vị thứ nhất là người dẫn đường địa phương ở sa mạc, thường được gọi là Mãn đại gia!】【Mãn đại gia phụ trách đưa các thành viên đến lối vào cổ thành】【Còn một vị khách mời nữa mà mọi người đều quen thuộc, đó chính là người quen cũ Lương Quỳnh của chúng ta!】【Kỳ trước mọi người đều biết rồi, tiểu thư Lương Quỳnh đã phải chịu kích động rất lớn, không biết lần này có thể mang lại cho chúng ta cảm giác khác biệt nào không】【Được rồi, chúng ta không nói nhảm nữa, trực tiếp giao hình ảnh cho phía trước, mời các thành viên mở phòng livestream】Theo tiếng của người dẫn chương trình vừa dứt, hình ảnh livestream cũng đã truyền về từ trên máy bay trực thăng.

Chỉ chờ mọi người mở phòng livestream thôi.

Mà lúc này khi mọi người vừa xuống dưới, lập tức đều bị cánh cửa đồng xanh kia làm cho chấn kinh không ít.

Đứng ở phía trên nhìn có lẽ chỉ cảm thấy chấn động, nhưng lúc này khi thực sự xuống tới dưới này, đối mặt với cánh cửa đồng xanh cao ba mươi mét, trong lòng mọi người không còn là chấn động nữa, mà là kinh hãi.

Cánh cửa đồng xanh cao như vậy, nói câu không hay, nếu nó sụp xuống, họ có chạy cũng không thoát, trực tiếp bị đè thành thịt băm ngay.

Mà lúc này họ vẫn chưa đến gần cửa đồng xanh.

Nếu đi tới sát gần để nhìn, e rằng chân cũng phải run lẩy bẩy.

Bàn Tử đã không đợi thêm được nữa, ném hai cái ống huỳnh quang qua đó, rồi hô hào mọi người chuẩn bị tiếp cận quan tài.

Tứ A-công rất khôn ngoan, kéo Trần Phi đi ở cuối cùng.

Đoạn Vô Kỵ cũng không mạo muội xông lên.

Bàn Tử và Phan Tử đi được vài bước, nhận thấy mọi người không đi tới, không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ đám người này và nhóm chuyên gia khảo cổ kia đúng là khác biệt.

Từng người một đều tinh như khỉ.

Đã đến lúc nước sôi lửa bỏng này rồi mà vẫn cẩn thận như vậy.

Ngô Bất Chính lắc đầu với Bàn Tử, ra hiệu anh ta tốt nhất đừng qua đó.

Tuy nhiên Bàn Tử không cam lòng, nói: "Tôi nói này, các người mà cứ thế này, lát nữa mở quan tài thì đừng trách Bàn gia tôi không chia minh khí cho nhé!" "Tọa hưởng kỳ thành ở chỗ Bàn gia tôi là không xong đâu!" "Tôi còn tưởng từng người đều là nhân vật cả, không ngờ cũng đều là lũ nhát gan!" Bàn Tử nói rồi đưa mắt nhìn qua Đoạn Vô Kỵ và hai người nhóm Tứ A-công, hiển nhiên là đang nói mấy người họ.

Sắc mặt Tứ A-công không hề biến đổi.

Ngược lại là Trần Phi tức đến nổ phổi, nói: "A-công, để cháu đi một chuyến?

Thằng béo chết tiệt này coi thường chúng ta quá!" Tứ A-công lắc đầu, nói: "Tranh cường háo thắng chỉ là cái dũng của kẻ thất phu, đừng quên chúng ta đến đây để làm gì!" "Minh khí cũng không phải lúc này để vơ vét!" Trần Phi nghe vậy chỉ đành thôi, chỉ là bị Bàn Tử khích tướng nên trong lòng thấy rất khó chịu.

Bàn Tử thấy họ vẫn không động đậy, lập tức nảy ra một ý tưởng, nói với Đoạn Vô Kỵ: "Tôi nói này Vô Kỵ huynh, cứ như anh mà đòi thách thức với Hắc Hạp Tử sao?

Hắc Hạp Tử giỏi hơn anh nhiều!" "Anh tốt nhất nên về tắm rửa rồi đi ngủ đi, việc ai nấy làm cho xong!" Bàn Tử rất tinh quái, câu nói này đâm trúng tim đen của Đoạn Vô Kỵ.

Sắc mặt Đoạn Vô Kỵ lập tức trở nên lạnh lẽo, đồng thời sải bước đi về phía họ. "Gì đây?

Muốn đánh nhau à!" Bàn Tử thấy tình hình không ổn cũng vớ lấy vũ khí.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, không nói gì, đi thẳng về phía quan tài.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng mừng thầm, ra hiệu tay cho Phan Tử, ý bảo bám theo.

Mọi người thấy Đoạn Vô Kỵ định tự mình ra tay, đều không khỏi tò mò xem thân thủ của người này rốt cuộc ra sao.

Hai người Bàn Tử đi theo sau lưng.

Nhìn ba người họ tiến về phía quan tài, tim Ngô Bất Chính không khỏi treo lên tận cổ.

Cậu theo bản năng xích lại gần Tần Vũ.

Tuy nhiên vừa nhìn qua đã lập tức ngây người.

Tần Vũ đâu còn ở đây nữa, đã không thấy bóng dáng đâu. "Tiểu ca đâu?" Ngô Bất Chính vội kinh hô.

Lương Quỳnh ở bên cạnh ngẩn ra hỏi: "Anh ấy không phải vẫn luôn đi theo anh sao?" "Không có!" Ngô Bất Chính lắc đầu.

Tứ A-công và Trần Phi bên cạnh cũng đồng loạt lắc đầu.

Sự chú ý của họ vừa rồi đều đặt cả vào cỗ quan tài, căn bản không để ý Tần Vũ đã đi đâu.

Nhóm ba người Bàn Tử nghe thấy động tĩnh phía sau cũng quay đầu lại hỏi có chuyện gì.

Nhưng ba người lúc này đã đến bên cạnh quan tài, cách quan tài chưa đầy hai mét.

Họ vừa quay đầu lại, sắc mặt Tứ A-công lập tức biến đổi, thốt ra hai chữ: "Không xong!" Trần Phi gần như là bản năng, trong nháy mắt nhấc súng xung kích lên nhắm về phía ba người.

Bàn Tử và Phan Tử theo bản năng cũng giương súng lên đối chuẩn nhóm Tứ A-công.

Hiện trường lập tức trở nên căng thẳng tột độ.

Tứ A-công hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: "Lũ ngu!

Chương 789

Nhìn sau lưng các người kìa!" Bàn Tử và Phan Tử vốn đang thấy khó hiểu, nghe thấy câu này đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đoạn Vô Kỵ rất quyết đoán, lập tức quay người lại, theo đó rút một vật từ thắt lưng ra.

Vật đó không biết là gì, trông giống như một quả cầu kim loại.

Vừa cầm vào tay, anh ta mạnh mẽ phát lực, quả cầu kim loại đó trong nháy mắt biến thành một cây gậy.

Toàn bộ cây gậy đều được làm bằng kim loại, phía đầu trên có gắn rất nhiều phiến sắt sắc bén.

Thoạt nhìn trông giống như một cây lang nha bổng.

Tuy nhiên lúc này mọi người không rảnh để thưởng thức binh khí của anh ta.

Chỉ thấy ngay khi cây gậy xuất hiện, anh ta đâm mạnh một phát ra sau lưng.

Ngay lập tức nó bị thứ gì đó chặn lại.

Bàn Tử và Phan Tử đồng thời quay đầu, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, đầu óc như nổ tung.

Chỉ thấy phía sau họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vật thể khổng lồ.

Thứ đó có cái cổ cực dài, trên thân mọc đầy những gai dài, từng cái rủ xuống trông như vô số xúc tu.

Lương Quỳnh vội vàng bắn một viên đạn chiếu sáng.

Lúc này họ mới nhìn rõ, đó cư nhiên là một con du diên khổng lồ.

Toàn bộ con du diên dài ít nhất năm mét.

Thân thể đồ sộ chống đỡ phần thân trước đã dựng đứng lên.

Hai chiếc răng độc một mở một đóng, khiến người ta nhìn mà da đầu tê rần.

Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là thứ gì vậy, sâu bọ sao lại to như con bò thế này!" "Lớn ngang ngửa con bò luôn rồi!" "Anh còn đứng đần ra đó làm gì, mau quay lại đây!" Phan Tử hét lên, đồng thời đã bóp cò súng xung kích.

Đoạn Vô Kỵ mạnh mẽ phát lực, rút cây gậy đang chống đỡ con du diên khổng lồ về.

Những lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt cắt đứt vài cái xúc tu của con du diên.

Trong lúc ba người tháo lui, tiếng súng đã vang lên.

Vô số viên đạn vẽ nên những vệt lửa trong bóng tối, bắn thẳng vào đầu con du diên kia, lập tức bắn nó nát bét thành một đống thịt vụn.

Ngô Bất Chính cũng không kịp đi tìm Tần Vũ nữa, vội vàng xông lên đón hai người Bàn Tử quay lại.

Tuy nhiên khi ba người họ vừa đứng vững, lại phát hiện trên cỗ quan tài kia, lại thò ra thêm tám con du diên khổng lồ nữa.

Ngô Bất Chính kinh hô: "Mẹ kiếp, đây quả nhiên là Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Chín con rồng du diên à!" "Chẳng trách nước Đông Hạ lại coi thứ này là rồng, nó to quá mức rồi!" Mọi người đều kinh ngạc không ít, súng xung kích trong tay ba người Bàn Tử càng không ngừng nghỉ.

Tiếng súng vang dội khắp không gian.

Mà người trong phòng livestream lúc này cũng phát điên rồi.

Sinh vật khổng lồ họ không phải chưa từng thấy qua, ví dụ như cóc khổng lồ ở Trùng Cốc Vân Nam, trăn khổng lồ vảy xanh, thậm chí còn có cả sâu bất tử khổng lồ.

Nhưng những thứ đó nói cho cùng thực ra không quá đáng sợ.

Nhưng con du diên này thì khác!

Đại đa số mọi người đều có một tâm lý bản năng sợ hãi những loài động vật thân mềm có đốt như thế này.

Ví dụ như du diên, rết và cuốn chiếu, v.v.

Những thứ này trông cực kỳ tà ác, khiến nhiều người không thể chấp nhận được.

Thậm chí chỉ cần nhìn một cái là thấy toàn thân nổi da gà.

Nỗi sợ hãi đó là nỗi sợ bản năng, căn bản không thể khắc chế được.

Kích thước nhỏ đã như vậy rồi, huống chi là kích thước khổng lồ thế này.

Đó thật sự là thứ muốn lấy mạng người.

Chín con "rồng du diên" này nhìn qua đã khiến lòng can đảm của mọi người giảm đi một nửa.

Bàn Tử nổ súng máy đã không nhịn được nữa mà hét lên: "Mẹ kiếp, thuốc nổ, mau lấy thuốc nổ ra!

Bàn gia tôi sắp nôn vì kinh tởm rồi!" Số lượng đạn của họ tuy nhiều, nhưng lực sát thương đối với lũ du diên này quá nhỏ.

Hơn nữa đầu du diên nổ tung rồi mà thân thể vẫn còn có thể ngọ nguậy, nếu muốn bắn nát bét hết, bao nhiêu đạn cũng không đủ.

Trần Phi cũng thấy tình hình không ổn, lấy ra một khối thuốc nổ, đây đều là những thứ được Pháo Vương chuẩn bị từ trước.

Cầm lấy thuốc nổ, Trần Phi lập tức ném qua.

Ngay sau đó Bàn Tử bồi thêm một phát điểm xạ, lập tức thuốc nổ phát nổ.

Một quầng lửa lớn trong khoảnh khắc nuốt chửng toàn bộ cỗ quan tài.

Chương 790

Tần Vũ vừa định mở ra, Bàn Tử đã đưa tay ngăn lại. "Chờ đã, thứ này đưa cho cô ta trước!" Bàn Tử nói rồi đưa một cái ba lô cho Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh ngẩn người, nhận lấy rồi nhìn vào bên trong, thấy toàn là thiết bị đạo mộ chuyên nghiệp, cô không khỏi nhíu mày. "Đại muội tử, đừng có nhíu mày, lần này không có giáo sư Trần đâu, mà cô còn tưởng mình là người của đội khảo cổ à?" "Nhưng người ta có coi cô là người của họ nữa không?" "Chính cô cũng tự biết rồi đấy, đội khảo cổ sẽ không nhận cô nữa đâu!" "Thông minh một chút đi, bản thân mình sống sót mới là quan trọng nhất, nếu không trăm năm sau nằm xuống, lại đến lượt người khác tới khảo cổ cô đấy!" Lương Quỳnh cắn môi, cuối cùng vẫn nhận lấy ba lô.

Cô lục lọi một hồi, cư nhiên tìm thấy một chiếc Mạc Kim Phù bên trong. "Cái này là?" Lương Quỳnh khó hiểu.

Ngô Bất Chính liền giải thích: "Đó là của cô, lúc bọn tôi cứu cô từ mộ dưới đáy biển ra thì nó đã ở bên trong rồi!" "Đồ đạc trong ba lô này bọn tôi đều không đụng vào, coi như vật về chủ cũ!" Nói xong, Ngô Bất Chính còn lấy chiếc Mạc Kim Phù đang treo trước ngực mình ra cho cô xem.

Lương Quỳnh bấy giờ mới gật đầu, sau đó tự mình đeo Mạc Kim Phù lên.

Trải qua bao nhiêu chuyện, cộng thêm tính cách kiểu Mỹ, Lương Quỳnh cũng đã hoàn toàn thông suốt.

Bàn Tử nói đúng, khảo cổ là công việc, nhưng mạng sống mới là của mình.

Mạng cũng chẳng còn thì khảo cổ cái gì nữa, đó không phải là ngu ngốc thì là gì.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh không nén nổi nhìn Tần Vũ thêm vài cái, cảm thấy áy náy vì những chuyện trước kia. "Xin lỗi nhé!" Lương Quỳnh mở lời.

Tần Vũ chỉ gật đầu, không đáp lại.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền nói: "Được rồi, mở livestream đi!" "Ngoài ra để tôi nói qua cho các cậu về tình hình cụ thể!" Tần Vũ lập tức mở phòng livestream.

Ngô Bất Chính vừa định lên tiếng giải thích thì đạn mạc trong phòng đã nhảy lên liên tục. 【Mẹ kiếp, cuối cùng cũng bắt đầu rồi, tôi đợi đến hoa cũng héo luôn rồi đây】【Tiểu ca xông lên!】【Vãi, Lương Quỳnh tiểu thư quay lại thật kìa, kịch tính quá!】【Ha ha!

Phen này Tiểu ca bận rộn rồi, không biết anh ấy sẽ cứu ai trước nhỉ?】【Chuyện này làm tôi nhớ đến một câu hỏi: Mẹ và vợ cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?】【Sao không hỏi là mẹ anh và vợ anh cùng rơi xuống nước đi?】【+1】【+2】Bên dưới đồng loạt là những câu hỏi ngược lại.【Giờ nghĩ lại tôi thấy kích thích quá, một người là bạn gái cũ, một người là bạn trai hiện tại, ha ha!

Tam giác tình yêu oan gia】【Mẹ nó, kích thích thật, nhưng đúng lúc kỳ này có thể giải đáp được một nan đề lịch sử】【Rốt cuộc là khác giới chỉ để duy trì nòi giống, đồng giới mới là chân ái】【Hay là, khác giới mới là chân ái, còn đồng giới chỉ là để 'gay cấn' thôi, sắp có đáp án rồi đây】Chủ đề trong phòng livestream luôn không rời khỏi Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh, khiến cả hai đều rất ngượng ngùng.

Tuy nhiên, nam chính Tần Vũ vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh như nước, dường như chẳng liên quan gì đến mình. "Khụ khụ!

Nói chính sự đi!" Ngô Bất Chính thực sự ngượng ngùng nên lảng sang chuyện khác. "Lần này chúng ta sẽ được thả dù trực tiếp xuống một khu di tích trong sa mạc Taklamakan!" "Người dẫn đường của chúng ta ở đó, dựa theo ghi chép trong cuốn sổ tay này, nơi đó hẳn là một khu di tích của cổ quốc Cô Mặc!" "Ở đó có một cái giếng cạn, bên dưới có mộ của một vị vương tử nước Cô Mặc, đến nơi chúng ta có thể ghé qua xem thử!" "Sau khi hội quân với người dẫn đường, chúng ta sẽ xuất phát đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt!" "Đi cụ thể thế nào, tới nơi cứ nghe theo người dẫn đường là được!" "Trực thăng sáng mai sẽ tới di tích Cô Mặc, mọi người nghỉ ngơi trước đi!" Giải thích xong tình hình, Ngô Bất Chính là người đầu tiên chuẩn bị túi ngủ.

Một chuyến bay dài suốt đêm, giữa chừng còn phải tiếp nhiên liệu, e rằng đây sẽ là một đêm khó ngủ.

Sự trở lại của Lương Quỳnh cũng khiến nhiều người không ngờ tới.

Ai nấy đều mong sớm tới được thành cổ Tinh Tuyệt để bắt đầu những phần kịch tính nhất...

Một đêm không chuyện gì xảy ra, nhanh chóng đã tới sáng ngày thứ hai.

Trực thăng cuối cùng cũng đến di tích Cô Mặc đúng hẹn.

Chỉ là vừa tới nơi, mọi người đều ngẩn ngơ.

Đây đâu phải di tích giữa sa mạc, đây rõ ràng là một thị trấn mà!

Toàn bộ khu di tích Cô Mặc đã được cải tạo thành một thị trấn nhỏ.

Di tích bên trong đúng là được bảo tồn, nhưng lại được phát triển thành khu du lịch.

Lúc này trong trấn có ít nhất hàng vạn du khách đang vui chơi.

Hơn nữa, rất nhiều người biết nhóm Tần Vũ sẽ tới đây nên đã vây quanh bãi đáp trực thăng từ sớm, làm như đi đón thần tượng vậy.

Bàn Tử vội vàng chỉnh đốn trang phục, còn định ra chào hỏi mọi người.

Kết quả vừa xuống máy bay đã bị người của tổ chương trình nhanh chóng đưa đi.

Trong một căn nhà cấp bốn hơi cũ kỹ, mọi người gặp được người dẫn đường mà tổ chương trình đã tìm: lão Mãn!

Ngô Bất Chính đã tìm hiểu qua tư liệu về lão Mãn này từ tổ chương trình.

Lão là người địa phương chính gốc, quanh năm sinh sống ở sa mạc Taklamakan này.

Trong tay lão có tới hai trăm con lạc đà.

Rất nhiều người dẫn đường khác muốn dẫn đoàn vào sa mạc cơ bản đều phải đến chỗ lão thuê lạc đà.

Chuyện làm ăn này có thể nói là phất lên như diều gặp gió.

Nếu là một người bình thường, chắc chắn sẽ không mạo hiểm tự mình dẫn đoàn vào sa mạc đen.

Nhưng lão là ngoại lệ.

Theo lời tổ chương trình, chủ yếu là vì con trai lão đã chết trong sa mạc đen.

Chương 791

Lão luôn muốn tìm lại di thể của con trai nên mới quanh năm canh giữ ở đây.

Chỉ cần có người nói là đi tìm sa mạc đen, lão đều sẽ đích thân dẫn đoàn, bất kể bạn là ai.

Theo tin hành lang, lão Mãn thậm chí từng dẫn cả bọn trộm mộ vào sa mạc đen.

Kết quả là bọn trộm mộ chết sạch, còn lão lại tự mình trở về.

Cũng chính vì sự thông thạo sa mạc như lòng bàn tay mà lão được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc.

Muốn lão ra tay, cái giá phải trả là cực kỳ lớn.

Tổ chương trình lần này cũng đã bạo chi, cộng thêm nơi định đến là sa mạc đen nên lão Mãn mới nhận kèo này.

Khi mọi người đến, lão Mãn đã chuẩn bị sẵn phần lớn vật tư.

Bàn Tử thấy có tới mười mấy con lạc đà định mang vào, không khỏi hỏi: "Lão đại gia, bác định đưa bọn cháu vào tìm cổ thành hay là nhân cơ hội đi chăn dê thế ạ?" "Mười mấy con lạc đà, bằng cả một đoàn thồ hàng rồi còn gì!" Lão Mãn khinh khỉnh liếc hắn một cái: "Thằng nhóc cậu thì biết cái gì, sa mạc đen là nơi mà ngay cả ông trời cũng không quản nổi!" "Lạc đà đương nhiên phải chuẩn bị thật nhiều!

Nếu không thì đừng hòng mà ra được!" Ngô Bất Chính vỗ vai Bàn Tử, bảo hắn đừng nói lung tung, rồi nhìn lão Mãn hỏi: "Bác à, cháu nghe nói bác chuẩn bị lương thực và nước uống cho tận một tháng, chúng ta phải đi lâu thế sao?" Đây mới là điều Ngô Bất Chính lo lắng nhất, kinh nghiệm sa mạc của họ không nhiều, nếu ở trong đó tận một tháng thì chuyện gì xảy ra họ cũng không biết được.

Chỉ thấy lão Mãn trịnh trọng như vậy, dường như chuyến đi này e là sẽ không mấy thuận lợi.

Lão Mãn nói: "Di tích Cô Mặc này đã là điểm tiếp tế cuối cùng trong sa mạc rồi!" "Lương thực một tháng cũng chỉ đủ bảo đảm cho chúng ta tìm kiếm trong đó hai mươi ngày thôi!" "Nếu hai mươi ngày vẫn không tìm thấy thì phải quay về!" "Nếu tìm được cổ thành thì có thể bổ sung nguồn nước, nên các cậu phải tự hiểu rõ trong lòng!" "Sau hai mươi ngày mà không tìm thấy cổ thành, tôi sẽ không quản các cậu nữa đâu, tôi nhất định phải đi ra!" Mọi người nghe vậy cũng không mấy bận tâm, hai mươi ngày thì nhắm mắt cũng tìm thấy rồi.

Dù sao Tiểu ca cũng tinh thông thiên tinh phong thủy mà.

Ngô Bất Chính cười hỏi: "Vậy khi nào chúng ta xuất phát ạ?" Lão Mãn im lặng một lát rồi nói: "Sáng sớm ngày mốt!" Mọi người không hiểu, tại sao không phải hôm nay hay ngày mai?

Dù sao vật tư cũng chuẩn bị xong rồi.

Lão Mãn lại nói: "Hôm kia có một đám trộm mộ đã vào rồi, các cậu nếu không muốn đâm đầu vào họng súng thì tốt nhất là ngày mốt hãy đi!" ...

Chiếc quan tài đó được làm từ một loại đá nham thạch, cũng chẳng biết có chịu nổi cú nổ này không.

Nhưng lúc này mọi người đã không quản nổi nữa rồi.

Nếu không giải quyết mấy con Du diên long này, có khi tất cả đều phải bỏ mạng tại đây.

Tiếng nổ vang lên, mọi người đều nằm rạp xuống đất.

Đợi đến khi âm thanh tan đi, họ mới đứng dậy xem xét.

Phải nói là uy lực của thuốc nổ thật sự mạnh.

Trong nháy mắt, tám con Du diên long đã bị nổ đến mức không còn đoạn nào nguyên vẹn.

Nhưng mọi người cũng đồng thời thấy được, trên quan tài có chín sợi xích sắt, chắc là dùng để cố định lũ Du diên long trước đó.

Toàn bộ quan tài trông có vẻ vẫn ổn, xem ra khá bền đấy.

Thấy Du diên long đã bị giải quyết, trái tim đang căng như dây đàn của mọi người mới được thả lỏng, tất cả đều ngồi bệt xuống đất.

Lúc này trong phòng livestream, khán giả đều đã hoàn toàn hóa đá.

Một số người không chịu nổi lũ côn trùng nhiều chân này thậm chí còn kinh tởm đến mức che mắt không dám nhìn.

May mà lần này không có Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm, nếu không chắc cả phòng livestream toàn tiếng hét của hai cô nàng đó mất.

Bàn Tử ngồi dưới đất nuốt nước miếng cái ực: "Mẹ nó chứ, Bàn gia tôi cả đời này chưa thấy con rết nào to như thế!" "Mẹ kiếp, mai về tôi mà không dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ thì tôi thà ra khách sạn ở còn hơn!" "Lũ trùng này kinh tởm quá!" Phan Tử nghe vậy cười khổ: "Thằng béo chết tiệt, thế này đã là gì, con Du diên này còn làm thuốc được, tuy trông hơi tởm nhưng vẫn còn tốt chán!" "Cậu có tin không, nhìn thấy con cuốn chiếu có khi còn làm cậu tởm đến mức không dám ở trong nhà, lúc nào cũng cảm giác chỗ nào cũng có loại trùng đó!" "Cuốn chiếu?

Cái quái gì thế?" Bàn Tử ngẩn người, hắn chưa thấy loại trùng cuốn chiếu nào cả.

Phan Tử cười nói: "Năm đó tôi đi hành quân ở một vùng núi đã thấy rồi!" "Cái con đó trông như một khúc thịt ấy, to bằng điếu thuốc lá, nên còn được gọi là trùng thuốc lá!" "Mẹ nó, chân con đó tuy không dài nhưng mà cực nhiều!

Cứ mọc dưới bụng ấy, có đêm nghỉ ngơi, một con bò ngay lên mặt thằng bạn chiến đấu của tôi, tởm chết đi được!" "Tôi khuyên mọi người đừng nói tiếp nữa, không thì phòng livestream sắp có hình rồi đấy!" Ngô Bất Chính lên tiếng.

Tuy nhiên lúc này đã muộn.

Trong phòng livestream quả nhiên đã có người đăng ảnh.

Đó là một con trùng chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng toàn thân có các khoang đen vàng xen kẽ.

Chỉ nhìn một cái đã thấy nổi da gà toàn thân. "Cái đồ nhà anh!" Bàn Tử quay mặt đi, thực sự không dám nhìn đến cái thứ hai.

Người trong phòng livestream cũng đồng loạt mắng mỏ. 【Vãi, ông bạn tay nhanh quá đấy, xóa hộ cái】【Tởm chết tôi rồi, quản trị viên đâu xóa mau!】【Đù, xóa lẹ đi, quản trị viên ăn hại à】【Đạo diễn giờ khôn rồi, sao quản trị viên lại tụt xích thế này】【Sợ quá đi mất, muốn chui vào lòng Tiểu ca ca một cái ghê】Phòng livestream lập tức loạn thành một bầy, vô số sói đói hiện hình tuyên bố lồng ngực mình rất vững chãi.

Ngô Bất Chính cười khổ lắc đầu, nhớ tới Tần Vũ, liền nói: "Chúng ta mau tìm đi, Tiểu ca lại biến mất rồi!" Bàn Tử bảo: "Này Thiên Chân, chẳng phải cậu đã chuẩn bị dây thừng rồi sao, sao không buộc Tiểu ca lại?" Ngô Bất Chính biết Bàn Tử đang nói về sợi chỉ đỏ của mình, cười khổ: "Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng có thời gian không?

Với lại có buộc dây cũng chẳng ích gì, tôi đang tính mua xích sắt đây!" Tán dóc vài câu, cảm xúc của mọi người cũng dần bình ổn lại.

Họ bắt đầu đứng dậy đi tìm Tần Vũ.

Tuy nhiên lúc này xung quanh tối đen như mực, chỉ có mấy thanh huỳnh quang còn sáng, muốn tìm Tần Vũ quả thực là mò kim đáy bể. "Ơ, mẹ nó chứ Vạn Nô Vương sắp trá thi hay sao thế này?" Bỗng nhiên, Bàn Tử đứng bên cạnh kêu thất thanh.

Hóa ra gã này vẫn còn tơ tưởng đến minh khí trong quan tài, liền chạy lại dòm một cái.

Chương 792

Mọi người nghe tiếng động đều chạy tới.

Lúc này mới phát hiện, nắp quan tài đã nứt ra một khe hở từ bao giờ.

Một bàn tay khô khốc màu tím sẫm thò ra, bám chặt lấy thành quan tài.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều không khỏi căng thẳng.

Vạn Nô Vương này không lẽ định vùng dậy thật à? "Uỳnh!" Bỗng dưng, ngay lúc mọi người đang kinh hãi, một tiếng động lớn truyền đến từ phía trước.

Nghe thấy tiếng động, tim ai nấy đều thót lại.

Họ nhớ rõ hướng đó chính là nơi đặt cánh cửa đồng xanh. "Bàn Tử, đạn chiếu sáng!" Ngô Bất Chính hét lên.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử đã bắn ra một quả đạn chiếu sáng.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng xé toạc bóng tối.

Mọi người kinh ngạc thấy trên cánh cửa đồng phía trước, vốn được dán kín các khe cửa bằng những tấm da người, giờ đây những lớp da đó đang bắt đầu nứt ra từng mảng.

Đồng thời, hai cánh cửa đang từ từ mở ra một khe hở.

Cửa đồng xanh cư nhiên đã mở! "Tiểu ca, là Tiểu ca kìa!" Bàn Tử bỗng hô lên.

Cùng lúc đó, mọi người thấy Tần Vũ đang đứng bên cạnh cửa đồng, bàn tay anh ấn lên đó.

Giữa bàn tay anh và cánh cửa, rõ ràng đang kẹp một khối ấn tỳ.

Ngô Bất Chính nhìn kỹ, đó chính là Quỷ Tỳ.

Tần Vũ cư nhiên dùng Quỷ Tỳ để mở cửa đồng xanh. "Tiểu ca, anh..." Tất cả mọi người đều ngớ người trong giây lát.

Họ đều thắc mắc Tần Vũ đã đi đâu, hóa ra anh đi mở cửa đồng.

Phen này, gần như tất cả mọi người bao gồm cả khán giả livestream đều chuyển sự chú ý từ quan tài sang cánh cửa đồng.

Đùa sao được, quan tài thì thấy nhiều rồi, nhưng sau cánh cửa đồng xanh kia có gì, ai cũng muốn biết.

Nếu lần này không vào, có lẽ lần sau muốn mở ra sẽ cực khó.

Bàn Tử lúc này cũng chẳng màng tới quan tài nữa, thúc giục mọi người chạy nhanh tới đó.

Tần Vũ lúc này đã thu Quỷ Tỳ lại, thấy mọi người đến liền cùng nhìn vào bên trong cửa đồng.

Tuy nhiên bên trong tối đen như mực, chẳng thấy gì cả.

Ánh đèn pin rọi vào cứ như rọi vào hư không.

Ngô Bất Chính sực nhớ, trong ghi chép của Uông Tàng Hải từng nói, năm đó ông ta được người Đông Hạ dẫn vào, đoạn đường đầu tiên là hư vô.

Cần dùng một thứ gọi là "lửa chân thực" dẫn đường mới có thể nhìn rõ xung quanh.

Theo suy đoán của anh, lửa chân thực này hẳn là một thứ tương tự như sừng tê giác đốt lên.

Thứ này theo truyền thuyết khi đốt có thể nhìn thấy ma quỷ.

Nhìn vào bên trong đen ngòm, mọi người đều hơi chùn bước, không biết có nên vào hay không.

Bên trong rốt cuộc có gì nhỉ?

Bàn Tử nuốt nước miếng hỏi: "Sao đây?

Vào hay không?" Ngô Bất Chính lắc đầu ra hiệu mình cũng không biết.

Tứ A Công cũng lộ vẻ do dự.

Nếu không phải người đã hạ quyết tâm thì e rằng chẳng mấy ai dám bước vào.

Dù sao thì ai biết bên trong sẽ có thứ gì. "Phan Tử, Tam gia nhà anh tìm chính là cái này, anh trung thành thế sao không vào xem thử?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử đáp: "Thằng béo chết tiệt, cậu đừng có khích tôi, Tam gia nhà tôi vẫn chưa tìm thấy, tôi không thể chết ở trong đó được!" Mọi người nhất thời không thể đưa ra quyết định.

Tần Vũ thì đã thu dọn xong đồ đạc, dường như chuẩn bị bước vào.

Ngô Bất Chính vội kéo anh lại: "Quỷ dị quá, có thể không vào không?" Tần Vũ lắc đầu, chậm rãi gạt tay Ngô Bất Chính ra.

Tuy nhiên ngay khi Ngô Bất Chính còn đang cân nhắc có nên đi theo hay không thì bỗng sau lưng mọi người lại vang lên một tiếng "uỳnh".

Quay đầu nhìn lại, ai nấy đều chết lặng.

Chỉ thấy nắp quan tài của Vạn Nô Vương bay lên không, rồi cắm thẳng xuống đất.

Chương 793

Cùng lúc đó, một thứ to lớn như quái vật, mọc tới tận mười tám cánh tay, đứng bật dậy từ trong quan tài.

Trong đầu mọi người gần như đồng thời hiện lên một câu: "Mẹ kiếp, Vạn Nô Vương cư nhiên trông thế này?

Đây là người hay quái vật vậy trời!" ...

Con quái vật khổng lồ đó cao ít nhất gấp đôi người bình thường.

Trên thân mọc tận mười tám cánh tay, nhìn qua chẳng khác gì một con rết khổng lồ.

Con Du diên long lúc trước đã làm mọi người kinh hãi, nhưng không ngờ thứ trong quan tài này còn khó hiểu hơn bội phần. "Đây rốt cuộc là thứ gì vậy!

Trùng à?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính cũng không giải thích chi tiết được, chỉ có thể tìm đại một lý do: "Tôi từng xem một số dã sử, trên đó ghi chép Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ đều là quái vật bò lên từ lòng đất!" "Mọi người nhìn xem, trông nó có giống con Du diên không!" Câu này vừa thốt ra, mọi người đều cảm thấy Vạn Nô Vương này chính là một con quái vật mang thân xác rết đang đứng thẳng. "Lúc nào rồi mà các người còn quản nó là quái vật hay không, nó hình như đang lao về phía chúng ta kìa!" Lương Quỳnh đứng bên cạnh hét lên.

Lúc này Vạn Nô Vương đã bò ra khỏi quan tài, tiến về phía họ.

Đoạn Vô Kỵ nhíu mày nói: "Nó hình như không phải nhắm vào chúng ta, nó muốn đi vào trong!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, không khỏi nhớ lại lời Bàn Tử lúc trước.

Quan tài của Vạn Nô Vương đặt trước cửa đồng xanh dường như là để chờ cơ hội đi vào.

Lúc này cộng thêm lời của Đoạn Vô Kỵ, suy đoán đó dường như đã được kiểm chứng.

Sắc mặt Tứ A Công cực kỳ khó coi, ông giơ tay bắn một viên bi sắt ra.

Lực tay ông rất lớn, viên bi sắt ngay lập tức bắn trúng thân thể Vạn Nô Vương.

Với tốc độ và sức mạnh đó, e rằng người bình thường sẽ bị gãy xương mũi.

Tuy nhiên viên bi sắt bắn vào người Vạn Nô Vương lại như bắn vào cao su, bật nảy sang một bên, hoàn toàn không gây ra bất kỳ thương tổn nào. "Súng!

Nổ súng!" Bàn Tử hô hoán, lập tức Phan Tử và Trần Phi cũng giơ súng trường tấn công lên, nã đạn về phía Vạn Nô Vương.

Thế nhưng đạn vừa găm vào thân thể nó liền mất hút, không hề có động tĩnh gì, cũng chẳng thể làm nó bị thương.

Còn Vạn Nô Vương kia dường như không hề thấy họ, cứ một mực lầm lũi tiến về phía cửa đồng xanh phía trước.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh băng, bàn tay đã nắm lấy chuôi Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Anh luôn cảm thấy nếu để Vạn Nô Vương vào được cửa đồng, có thể sẽ xảy ra những chuyện cực kỳ đáng sợ.

Mọi người thấy đạn không làm gì được nó cũng đâm ra cuống cuồng.

Bàn Tử mắng: "Mẹ nó chứ lạ thật đấy, trước giờ toàn bị Tống tử đuổi chạy trối chết, kết quả lần này Tống tử lại coi khinh chúng ta!" "Thằng béo đừng có lảm nhảm nữa, mau nổ chết nó đi!" Trần Phi đã lấy từ trong ba lô ra một khối thuốc nổ quăng tới.

Bàn Tử cũng không lằng nhằn, chộp lấy thuốc nổ, sải bước vọt tới bên cạnh Vạn Nô Vương, giơ tay vỗ mạnh lên cánh tay của nó.

Gần như ngay lúc Bàn Tử lùi lại, Phan Tử bóp cò điểm xạ.

Ngay lập tức, thuốc nổ nổ tung.

Một luồng khí lãng trực tiếp hất văng Bàn Tử ra ngoài, trước khi tiếng nổ vang lên, Bàn Tử còn kịp mắng: "Phan Tử, tổ tiên nhà anh, anh định hại chết Bàn gia rồi..." Một câu chưa dứt, khoảnh khắc tiếp theo chỉ còn lại tiếng nổ, hoàn toàn không nghe thấy Bàn Tử nói gì nữa.

Mọi người cũng bị vụ nổ làm cho choáng váng, đồng loạt nằm rạp xuống đất.

Chấn động chỉ là phụ, quan trọng là đừng để bị dính mảnh xác của Vạn Nô Vương văng vào người, chứ lát nữa đứng dậy thấy trên người mọc thêm một cánh tay của nó thì nghĩ thôi đã thấy buồn nôn rồi.

Dư chấn của vụ nổ không kéo dài lâu.

Khi mọi người đứng dậy thì thấy Vạn Nô Vương đã đổ gục xuống đất, nửa thân người bị nổ nát, đầu cũng chẳng thấy đâu, rõ ràng là bị nổ chết tươi rồi.

Tần Vũ thấy tình hình ổn thỏa mới dần buông chuôi đao ra.

Lúc này nhóm Ngô Bất Chính đều vây lại, giờ Vạn Nô Vương đã chết, chỉ còn lại một vấn đề duy nhất: Có vào trong cửa đồng xanh kia hay không!

Bàn Tử có chút không cam lòng chạy lại quan tài của Vạn Nô Vương xem thử, thấy đồ đạc bên trong đều đã nát bét, lúc này mới hậm hực chạy về, lẩm bẩm chửi thề: "Tôi nói này, cái lão già Vạn Nô Vương đó trong quan tài chẳng để lại cái gì cả, tôi thấy đồ tốt chắc chắn là giấu hết sau cánh cửa đồng kia rồi!" "Chúng ta đừng chần chừ nữa, khán giả toàn cầu đang nhìn đấy, đừng để bảo bối bên trong chờ lâu!" Lúc này mọi người đã trấn tĩnh lại, không khỏi bắt đầu suy tính xem có nên vào sau cửa đồng hay không.

Tần Vũ rõ ràng là nhất định phải vào, Bàn Tử cũng muốn vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng đành đi theo, mà như vậy thì những người còn lại tám phần cũng sẽ theo vào.

Suy nghĩ một chút, Ngô Bất Chính liền nói: "Cứ vào xem thử đi, nếu không vào e là ai cũng thấy nuối tiếc!" "Sớm thế có phải hay không, mau đi thôi mau đi thôi!" Bàn Tử giục giã.

Tuy nhiên ngay khi mọi người chuẩn bị bước vào, bỗng Lương Quỳnh đứng bên cạnh kêu thất thanh: "Xác của Vạn Nô Vương đâu rồi?" Tiếng kêu của cô rất đột ngột làm ai nấy đều giật mình.

Cái gì mà xác Vạn Nô Vương?

Không phải nó chết rồi sao?

Lại còn nằm ngay sau lưng mọi người đây thôi.

Mọi người vội quay đầu nhìn lại, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều ngây người.

Nửa cái xác còn lại của Vạn Nô Vương, chí ít cũng bằng một người trưởng thành, vậy mà giờ đây đã không cánh mà bay.

Chương 794

Hơn nữa lại biến mất trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Mọi người vội chạy lại, chỉ thấy tại vị trí cũ chỉ còn lại một vũng máu, cái xác đã hoàn toàn biến mất.

Ngô Bất Chính nói: "Không đúng!

Không đúng!

Gần đây chắc chắn còn có thứ gì đó!" "Vạn Nô Vương chắc chắn đã chết, xác của nó chắc chắn bị thứ gì đó tha đi rồi!" "Không thể nào!" Trần Phi vội nói: "Nếu bị thứ gì đó tha đi, sao xung quanh lại không để lại vết máu nào?" Mọi người nghe vậy cũng ngẩn ra.

Vạn Nô Vương tuy đã chết từ lâu, nhưng lúc nãy bị nổ chết đúng là có máu chảy ra, chỉ có điều là màu đen sẫm.

Nhưng lúc này trên mặt đất chỉ có một vũng máu đen, nếu bị thứ gì tha đi thì chí ít cũng phải để lại một vệt máu chứ.

Đằng này xung quanh chẳng để lại dấu vết gì cả! "Hay là loại chim quái mặt người kia?

Nó đã quắp xác Vạn Nô Vương đi?" Lương Quỳnh nói.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, bên trên tối đen như mực, chẳng thấy gì cả!

Ngô Bất Chính nói: "Về lý thuyết thì có thể, dù sao loại chim đó cũng biết bay!" "Nếu là quắp đi trực tiếp thì đúng là không để lại dấu vết!" "Không thể nào, loại chim đó chúng ta mới thấy có một con, chẳng phải đã chết rồi sao?" Bàn Tử nói. "Thế cậu có dám chắc là không còn con nào khác không?

Với lại lúc trước ai nói loại chim này có thể đã đi kiếm ăn, có khi giờ chúng bắt đầu về tổ rồi đấy!" Phan Tử nói.

Bàn Tử nghe thấy phiền phức, liền rút súng tín hiệu ra: "Có hay không, bắn một phát là biết ngay chứ gì!" Nói rồi Bàn Tử định nổ súng, nhưng tay vừa giơ lên, hắn bỗng cảm thấy mu bàn tay lành lạnh, nhìn kỹ lại thấy một giọt máu rơi trúng cánh tay mình.

Bàn Tử sợ đến mức hét to một tiếng, lập tức bắn đạn chiếu sáng ra.

Đạn chiếu sáng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lần này mọi người đã nhìn rõ.

Không biết từ lúc nào trên đầu họ đã lượn lờ mười mấy con chim quái dị như thế.

Hơn nữa dưới chân chúng đều đang quắp đồ vật, con thì quắp đầu của Vạn Nô Vương, con thì quắp phần thân.

Quả nhiên xác của Vạn Nô Vương đã bị lũ này tha đi. ... "Cái gì?

Trộm mộ à?

Mẹ nó chứ, Tiểu ca chúng ta đi ngay thôi!" Bàn Tử cuống quýt, hắn đến đây là vì kho báu của thành cổ Tinh Tuyệt, giờ bị người ta đi trước một bước, ngộ nhỡ đến nơi mà chẳng còn mẩu xương nào thì toi, hận không thể vượt mặt đám trộm mộ đó ngay lập tức.

Ngô Bất Chính vội cản Bàn Tử lại, bảo hắn đừng kích động: "Mỗi năm từ di tích Cô Mặc này xuất phát đi tìm hành lang sông ngòi cổ quốc, bọn trộm mộ nhiều như lông bò ấy!" "Nhưng chín mươi chín phẩy chín phần trăm là có đi mà không có về!" "Cậu không cần lo, nơi này là sa mạc, không mang đồ ra được thì cũng vô dụng thôi!" "Chúng ta cứ nghe theo lão Mãn, ngày mốt hãy đi, một là để giữ khoảng cách với đám trộm mộ kia!" "Hai là còn có thể vào di tích tham quan mộ của vương tử Cô Mặc một chút!" Bàn Tử thực sự không muốn đợi, nhưng thấy Tần Vũ và Lương Quỳnh đều không có ý kiến, đành phải kiên nhẫn chạy ra giúp lão Mãn cho lạc đà ăn, định bụng lân la hỏi thêm chút thông tin...

Mọi người nghỉ lại tại khu di tích Cô Mặc này.

Vì đều là lần đầu đến sa mạc nên ai nấy đều rất hiếu kỳ.

Chiều hôm đó, Ngô Bất Chính dẫn mọi người vừa mở livestream thuyết minh, vừa thưởng ngoạn phong cảnh di tích Cô Mặc.

Coi như làm streamer du lịch thực thụ, đưa khán giả trong phòng đi tham quan một chuyến.

Đến sáng ngày thứ hai, mọi người theo ước định chuẩn bị đi tham quan mộ vương tử Cô Mặc.

Tuy nhiên, họ đợi đến chín giờ sáng mà Lương Quỳnh vẫn chưa xuất hiện.

Không còn cách nào khác, mọi người đành đi tìm cô.

Cuối cùng thấy cô đang co rúm trên giường, sắc mặt tái nhợt, dường như đã gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ.

Ngô Bất Chính vội tiến lại hỏi: "Lương Quỳnh, có chuyện gì vậy?" Toàn thân Lương Quỳnh vẫn không ngừng run rẩy, một lát sau khi bình tĩnh lại mới nói: "Đêm qua tôi lại gặp ác mộng!" Mọi người đều cảm thấy bất lực.

Lương Quỳnh chịu cú sốc quá lớn, gần đây cứ liên tục gặp ác mộng, lúc trước cũng nói là hay mơ thấy một cỗ quan tài và một cái hố sâu không thấy đáy.

Đêm qua cô thức trắng đến nửa đêm mới ngủ được, vậy mà vẫn không thoát khỏi ác mộng.

Ngô Bất Chính vỗ vai an ủi cô: "Đừng căng thẳng, từ từ sẽ ổn thôi!" "Hồi nhỏ tôi cũng từng bị dọa mấy lần, ban ngày vận động nhiều chút, đêm đến sẽ ngủ ngon hơn!" "Đi thôi, chúng ta đi tham quan mộ vương tử Cô Mặc!" Lương Quỳnh lúc này cũng đã hồi phục phần nào, liền gật đầu.

Chuyện ác mộng thì mọi người thực sự không có cách nào giúp, ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hai mươi phút sau, cả nhóm đã có mặt trước cửa bảo tàng Vương tử Cô Mặc.

Nhưng khi nhìn thấy bảo tàng này cùng mức giá vé niêm yết trên đó, Bàn Tử lập tức chửi đổng: "Vãi thật, cái lỗ giếng cạn này mà nhìn một cái mất tận một trăm tệ!" "Cái đồ nhà mấy người, giá vé thế này sao không đi cướp luôn đi cho nhanh!" Nhân viên bán vé bên cạnh mỉm cười nói: "Mấy vị cứ xuống xem thử đi, xem xong sẽ thấy đáng đồng tiền bát gạo ngay!" "Cái giếng cạn này chỉ là lối vào mộ của vương tử Cô Mặc mà thôi!" Mọi người nghe vậy đều bất lực lắc đầu, nhưng may là tiền này không phải họ trả, tổ chương trình sẽ thanh toán.

Thế là cả nhóm mua vé vào mộ.

Ngôi mộ vương tử Cô Mặc này đúng như lời nhân viên bán vé nói, phải đi xuống thông qua cái giếng này.

Trên thành giếng có treo thang, mọi người lần lượt leo xuống.

Dưới giếng vẫn còn nước, nhưng đã được làm các biện pháp bảo hộ để tránh bị rơi xuống.

Để duy trì một thị trấn giữa sa mạc thì nguồn nước là không thể thiếu, nên phía bảo tàng cũng không dám phá bỏ cái giếng này.

Lối vào mộ vương tử nằm trên tường bích cách miệng giếng khoảng bốn năm mét.

Chương 795

Ngô Bất Chính nhìn thấy lối vào này, không khỏi nhíu mày nói: "Mọi người nhìn vết tích trên tường này đi, lối vào này trước kia tám phần là được bịt kín bằng một loại da gì đó!" "Theo thời đại của vương quốc Cô Mặc, chắc chắn chưa có thuộc da, tám phần là dùng da động vật hoặc da người!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, nói: "Ý cậu là lão vương tử Cô Mặc này cũng là một đại ma đầu à?" "Lại còn dùng da người bịt lối vào nữa chứ!" "Mẹ nó, chỗ này mà không được quy hoạch thì Bàn gia tôi nhất định phải đổ đấu cho bằng được!" "Cậu đừng có kích động!" Ngô Bất Chính vội nói: "Tôi chỉ bảo xác suất cao là da sinh vật thôi, chứ đâu có khẳng định là da người!" "Hơn nữa chúng ta tham quan là để đối chiếu nội dung trong sổ tay, cậu đừng có mà nảy ra ý định kỳ quái nào đấy!" Nói đoạn mọi người đã bước vào lối vào.

Lối vào cổ mộ này không hề nhỏ, bốn người cùng vào vẫn thấy rộng rãi.

Đường hầm đều làm từ loại đá nham thạch màu đen, không rõ chất liệu gì.

Đi được hai phút, phía trước hiện ra một khoảng không gian.

Nơi này có một tế đàn, dường như là nơi dùng để tế tự của nước Cô Mặc.

Trên đó có rất nhiều bảng chú thích do đội khảo cổ thêm vào sau này.

Mọi người cũng không mấy hứng thú, thấy bên cạnh có một hành lang dẫn xuống dưới, đoán chừng cổ mộ nằm ở dưới đó.

Họ lập tức đi xuống.

Quả nhiên, người ở dưới này đông hơn trên kia nhiều.

Nhưng không gian cổ mộ có hạn, mỗi lượt tham quan chỉ cố định trong vòng năm mươi người.

Mọi người thấy nhóm Tần Vũ đi xuống đều rất phấn khích, nhưng vì biết họ đang livestream toàn cầu nên không ai lại gần làm phiền.

Vừa xuống tới nơi, Bàn Tử đã bị cỗ quan tài ở giữa thu hút, không kìm được định thò tay vào ba lô lấy xà beng ra để cạy nắp.

Nhưng khi lại gần thấy quan tài được bao bọc bởi một lớp kính cường lực thì chỉ biết giương mắt nhìn.

Ngô Bất Chính mỉm cười, biết Bàn Tử lần này hết cách thật rồi nên cũng không quản hắn nữa, đi xem những bức bích họa trên vách đá.

Tần Vũ vẫn luôn đi sát bên cạnh anh.

Lương Quỳnh dường như cũng bị nội dung trên bích họa thu hút nên tiến lại xem.

Cô vốn xuất thân từ ngành khảo cổ, Ngô Bất Chính rất muốn nghe ý kiến của cô nên hỏi: "Lương tiểu thư, cô thấy nội dung trên những bức bích họa này thế nào?" Lương Quỳnh không đáp lời ngay, cô nhìn chằm chằm vào bức bích họa một hồi lâu mới nói: "Nội dung trên bích họa này rất tả thực, cơ bản ghi chép lại những sự kiện quan trọng trong cuộc đời vương tử Cô Mặc!" "Những điều này trong phần chú thích đã nói rồi!" "Nhưng tôi cảm thấy, chỗ này họ giải thích không đúng lắm!" Lương Quỳnh vừa nói vừa chỉ vào một vị trí.

Mọi người nhìn theo, chỗ đó vẽ một cảnh tượng rất kỳ quái.

Mà để kể về cảnh tượng này thì đúng như lời Bàn Tử: trẻ con không có mẹ, nói ra thì dài dòng lắm.

Hóa ra, nội dung đại khái của bích họa là: Nước Cô Mặc là một thuộc quốc của nước Tinh Tuyệt.

Mỗi năm đều phải cống nạp rất nhiều thứ cho nước Tinh Tuyệt, dân chúng trong nước khổ không thấu.

Nhưng nước Tinh Tuyệt rất lớn mạnh, không ai dám phản kháng.

Vương tử Cô Mặc từng cầu xin nhưng chưa bao giờ được gặp mặt Nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau đó, ông quyết định lẻn vào nước Tinh Tuyệt để ám sát Nữ vương.

Có một ngày, ông nấp trong góc cung điện, thấy Nữ vương Tinh Tuyệt đang quay lưng về phía mình.

Nữ vương luôn đeo mạng che mặt, không ai thấy rõ dung nhan của bà.

Nhưng ngày hôm đó, ông thấy Nữ vương vén mạng che mặt lên, ngay lập tức người đứng trước mặt bà liền biến mất.

Ông sợ hãi tột độ, ngay đêm đó đã chạy trốn về nước Cô Mặc để tìm cách khác.

Sau đó nước Cô Mặc đón tiếp vài vị tiên tri lợi hại, họ cung cấp một loại độc dược phát tác chậm, vương tử Cô Mặc đã giấu nó vào trong thịt dê vàng để cống nạp cho Nữ vương Tinh Tuyệt.

Quả nhiên vài năm sau, Nữ vương Tinh Tuyệt đột tử.

Vô số tiểu quốc xung quanh đã lập thành liên quân huyết tẩy nước Tinh Tuyệt.

Nhưng ngay khi họ sắp tìm thấy quan quách của Nữ vương Tinh Tuyệt, sa mạc bỗng nổi lên một trận bão cát lớn, chôn vùi tất cả mọi người.

Lương Quỳnh nói: "Bức bích họa cuối cùng này nói rằng, chỉ cần mưu đồ lấy đi bất cứ thứ gì của Tinh Tuyệt từ trong sa mạc đen, dù chỉ là một mẩu vàng nhỏ bằng cái cúc áo, cũng sẽ dẫn đến bão cát đen, vĩnh viễn không thể thoát ra được!" "Và chỗ tôi nói có vấn đề chính là bức bích họa vẽ cảnh Nữ vương Tinh Tuyệt khiến người ta biến mất này!" Những con chim mặt người kia dường như bị pháo sáng làm kinh sợ, lũ lượt bay về một phía, nhưng cũng không đi xa mà cứ lượn lờ gần đó.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy đám quái điểu đó quăng xác chết của Vạn Nô Vương sang một bên, xếp chồng thi thể của hắn lại một chỗ.

Chưa dừng lại ở đó, tiếng vật thể rơi rụng vang lên liên hồi, lũ chim mặt người đều bay về phía đó.

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh thì không nhịn được nói: "Mẹ kiếp, bên kia không phải là hướng chúng ta vừa đi qua sao?

Phan Tử à Phan Tử, cái miệng của anh được khai quang rồi đấy à?

Sao nói chuẩn thế, đám quái điểu này bắt đầu về tổ rồi!" "Đừng nói nhảm nữa, giờ tính sao?

Trực tiếp tiến vào cánh cửa đồng xanh hay là qua đó xem thử?" Phan Tử hỏi.

Trần Phi cười lạnh: "Trốn được một lúc chứ trốn được cả đời sao?

Cuối cùng chúng ta vẫn phải ra ngoài đối mặt thôi!" "Chi bằng giải quyết đám rắc rối này trước, rồi yên tâm đi vào cũng chưa muộn!" Bàn Tử nghe vậy cũng tỏ vẻ hung hãn. "Vậy thì ra tay đi, còn đứng ngây ra đó làm gì, lát nữa chúng kéo đến càng đông đấy!" Nói đoạn Bàn Tử định nổ súng, Lương Quỳnh vội ngăn anh ta lại: "Anh đừng nôn nóng, lũ chim mặt người này hình như định vị bằng âm thanh!

Vừa rồi chúng không tấn công chúng ta chắc chắn là vì tiếng nổ đã làm nhiễu chúng!

Chúng ta cứ lặng lẽ qua xem đám đó định làm gì rồi tính tiếp!" Bàn Tử thấy cũng có lý, hạ thấp giọng: "Trần Phi, cậu cũng đi theo đi, mang theo thuốc nổ.

Đám quái điểu này đã về tổ thì chắc chắn là đi kiếm ăn về!

Nếu chúng tụ tập một chỗ thì dùng thuốc nổ hốt trọn ổ luôn!" Trần Phi nhìn Tứ A Công, thấy ông lão gật đầu mới cầm hai quả thuốc nổ đi theo.

Chương 796

Tứ A Công, Đoạn Vô Kỵ và Tần Vũ không đi theo, họ dường như chẳng muốn biết tình hình đám chim kia, chỉ đợi kết quả.

Ngô Bất Chính và những người khác lặng lẽ mò mẫm đi tới.

Càng đến gần, động tĩnh của đám quái điểu càng lớn.

Tiếng vật rơi liên tục truyền đến, dường như có rất nhiều thứ bị ném từ trên xuống.

Ba người bò trên một sườn dốc, Bàn Tử hạ giọng hỏi: "Cô chắc là chúng không nhìn thấy chứ?

Hay Bàn gia ném cái que phát quang qua xem nhé?" Lương Quỳnh gật đầu đầy tự tin.

Bàn Tử không nói nhảm nữa, bẻ sáng hai que phát quang rồi ném qua.

Theo ánh sáng của que phát quang, họ lập tức thấy vô số chim mặt người đang tụ tập cách sườn dốc không xa.

Ở giữa chúng là một đống đồ vật khổng lồ.

Nhìn kỹ lại, ai nấy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nào là cáo tuyết, sói, thậm chí có cả hươu tuyết, và nằm chình ình trên cùng chính là thi thể của Vạn Nô Vương.

Đám chim mặt người đó dường như thực sự không thấy gì, chúng hoàn toàn ngó lơ que phát quang bên cạnh, cứ thế vây quanh đống xác chết như thể chuẩn bị đánh chén.

Bàn Tử tặc lưỡi thì thào: "Mẹ nó, bọn này sắp khai tiệc đấy à!" Ngô Bất Chính gật đầu, cảm thấy đây là một cơ hội, nói: "Có thể thử ném thuốc nổ qua, hốt trọn ổ luôn!" Bàn Tử gật đầu, nhưng Lương Quỳnh bên cạnh đột nhiên giữ anh ta lại: "Đừng vội, nhìn xem chúng định làm gì!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử vội nhìn sang.

Chỉ thấy đám chim mặt người lúc này đều há to miệng.

Cái miệng của chúng há rộng đến mức vượt quá giới hạn hiểu biết của con người.

Trước đó họ đã thấy cảnh này, trong bụng con chim chết kia dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Nhưng không hiểu sao lúc này đám chim mặt người này cũng xuất hiện tình trạng đó.

Bàn Tử nhìn chằm chằm không chớp mắt, đồng thời hạ giọng nhắc nhở Trần Phi chuẩn bị sẵn thuốc nổ, sẵn sàng ra tay.

Nhưng Trần Phi không đáp lại, hình như cũng đã nhìn đến ngây người.

Ba người căng thẳng quan sát, không ai dám nói chuyện, thậm chí không dám thở mạnh.

Dưới ánh sáng của que phát quang, họ nhanh chóng thấy một cảnh tượng rợn tóc gáy.

Những con chim mặt người há miệng thật lớn, đột nhiên một thứ màu đỏ nhảy ra khỏi miệng chúng.

Thứ đó toàn thân đỏ lòm như máu, nhìn qua lại giống như những con khỉ không lông.

Nhóm Bàn Tử thấy lạ lẫm, sao trong bụng chim mặt người lại có khỉ được?

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo khi một con khỉ quay đầu lại, họ đều cảm thấy da đầu tê dại.

Lũ khỉ đó cũng mọc răng nanh dài, đáng sợ hơn là chúng không hề có môi.

Răng nanh mọc trực tiếp trên mặt.

Đám khỉ há miệng cắn xé các thi thể, bắt đầu rỉa thịt.

Trong nháy mắt, khung cảnh trở nên máu me cực độ, không khí bắt đầu nồng nặc mùi máu tanh.

Bàn Tử thấy buồn nôn vô cùng, suýt nữa nôn cả cơm tối ra.

Anh ta vội hạ giọng thúc giục: "Mau ném thuốc nổ đi, mau ném đi!

Mẹ kiếp, đám xác đó không đủ cho chúng ăn đâu, lát nữa chúng chắc chắn sẽ tìm chúng ta đấy!

Cái thân mỡ thần thánh này của Bàn gia không phải để nuôi đám khỉ này đâu!" Không có ai đáp lại, nhưng có tiếng động, Trần Phi chắc là đang chuẩn bị thuốc nổ.

Mọi người nhìn chằm chằm phía trước, chỉ chờ Trần Phi ném thuốc nổ qua là nổ súng kích nổ.

Ngô Bất Chính chợt lên tiếng: "Bàn Tử, anh có thấy mấy thứ này quen quen không?" Bàn Tử ngẩn người lắc đầu, đám khỉ và chim mặt người này anh ta chắc chắn chưa từng thấy.

Chỉ có hồi ở mộ dưới đáy biển là thấy mấy bức tượng kiểu này thôi.

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Tôi không nói cái đó, tôi nói về mối quan hệ này kìa!

Quan hệ ký sinh!

Đám khỉ này giống như cái dạ dày của chim mặt người vậy, chim mặt người không tiêu hóa được mấy thứ này nên đám khỉ chịu trách nhiệm ăn, còn chim mặt người sống nhờ phân của đám khỉ!

Giống hệt hệ thống cộng sinh của mấy cái chuông ở Lỗ Vương Cung ấy!" Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn ra, rồi nói: "Này Thiên Chân à, lúc nào rồi mà cậu còn tâm trí nghiên cứu mấy cái đó!

Đợi cậu nghiên cứu xong thì chúng ta cũng bị chúng ăn sạch rồi!

Trần Phi, cái thằng mẹ nó này sao chậm chạp thế, pha chế lại thuốc nổ chắc cũng xong rồi chứ!

Bảo cậu ném quả thuốc nổ mà sao lề mề vậy!" Bàn Tử vừa chửi vừa quay lại tìm Trần Phi.

Nhưng tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Trần Phi đâu.

Ngô Bất Chính nói: "Gã này không phải vì sợ quá mà không dám lại đây chứ?" Bàn Tử lắc đầu: "Không thể nào, cậu còn dám lại đây thì sao hắn lại không dám!" "Mẹ nó, Bàn Tử thối, bộ tôi..." Ngô Bất Chính vừa định phản bác thì đột nhiên một tiếng động trầm đục vang lên từ xa.

Lương Quỳnh lập tức chộp lấy cổ tay Bàn Tử và Ngô Bất Chính, toàn thân run rẩy.

Chương 797

Hai người ngẩn ra, vội hỏi cô có chuyện gì.

Lương Quỳnh run rẩy ra hiệu cho họ nhìn phía trước.

Hai người nhìn về phía đám chim mặt người, lập tức sắc mặt đại biến.

Trên đống thức ăn vốn đã bị ăn gần hết, lại xuất hiện thêm một người.

Người đó không ai khác chính là Trần Phi.

Có điều lúc này mắt hắn trợn ngược, trên cổ mất một mảng thịt lớn, máu tươi phun xối xả.

Rõ ràng là không sống nổi rồi, vả lại chết quá thảm.

Vết thương kia rõ ràng là do răng nanh cắn ra.

Ba người Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, đồng thời trong đầu hiện lên một ý nghĩ: Trần Phi qua đó bằng cách nào?

Ai đã quăng hắn qua đó?

Chẳng lẽ gần đây còn có chim mặt người khác?

Những ý nghĩ này vừa xuất hiện, ba người liền cảm thấy xung quanh như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ngay sau đó, chưa kịp phản ứng, cả ba đều cảm thấy vai đau nhói.

Lập tức ba người đồng thời bị nhấc bổng lên không trung.

Trong chớp mắt, Lương Quỳnh chỉ cảm thấy một luồng kình phong sượt qua tai.

Vai đau nhói, cả người cô rơi bịch xuống đất.

Cùng lúc đó, cô thấy một viên bi sắt rơi ngay bên cạnh.

Rõ ràng là Tứ A Công đã ra tay.

Cô quay đầu lại thấy nhóm Tần Vũ ba người đã lao tới.

Tứ A Công định ra tay lần nữa, nhưng con chim mặt người kia đã cắp Bàn Tử và Ngô Bất Chính bay lên.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính, vì người nhẹ nên bị nó quẳng về phía đống xác chết.

Bàn Tử nặng hơn nên làm chậm tốc độ của con chim kia.

Nhưng khả năng của Tứ A Công cũng có hạn, lúc này Bàn Tử lơ lửng giữa không trung, ông không có góc để ra tay.

Mọi người thực sự bó tay, chỉ có thể chuẩn bị lao qua cứu người.

Nếu chim mặt người muốn ăn thịt, chắc chắn nó sẽ thả họ xuống.

Nhưng có lẽ do động tĩnh quá lớn, Lương Quỳnh thấy đám khỉ đằng xa đang lũ lượt lao về phía này.

Rõ ràng chúng không định chờ nữa mà chủ động tấn công. "Cẩn thận, đám khỉ kia lao tới rồi!" Lương Quỳnh hét lên.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã sải bước lao ra.

Anh đạp chân lên xích sắt, vọt tới ngay dưới chỗ Ngô Bất Chính.

Bàn Tử lúc này cũng rất lợi hại, khẩu súng trong tay bắn một phát ngay trên đầu Ngô Bất Chính.

Một làn sương máu bùng lên, đầu con chim mặt người nổ tung ngay tức khắc.

Máu văng đầy sau đầu Ngô Bất Chính, nhưng may mắn là anh được Tần Vũ bên dưới đỡ lấy, không bị rơi xuống.

Lúc này chỉ còn Bàn Tử vẫn bị treo lơ lửng.

Tần Vũ đưa Ngô Bất Chính nhảy xuống xích sắt, Bàn Tử cuống quýt chửi bới: "Hai cái tên trời đánh này, không thèm quan tâm đến Bàn gia sao, Bàn gia sắp quy tiên thật rồi đây!" "Bàn Tử thối, bớt nói nhảm đi, bảo anh giảm cân anh không nghe, anh chắn hết con chim mặt người đó rồi, giúp thế quái nào được!" Phan Tử ở dưới hét lên.

Vừa rồi chính anh là người quay lại báo cho Tứ A Công, kết quả quay lại thì ba người Ngô Bất Chính đã gặp nguy hiểm.

Bàn Tử thấy Phan Tử vẫn lăm lăm khẩu súng, lập tức hét: "Anh bắn cho chuẩn vào, không Bàn gia chết là thành ma về xử các người đấy!" Nói xong Bàn Tử nghiêng đầu, lộ ra con chim mặt người phía sau.

Nhưng khoảng cách cực kỳ gần, chỉ cần lệch một chút thôi là đầu Bàn Tử sẽ nổ tung.

Trong tình huống này, người dám nổ súng cực kỳ ít.

Nhưng Phan Tử vốn là người từng trải qua lửa đạn chiến tranh, người chết anh thấy không tới một vạn cũng phải tám nghìn.

Anh lập tức bóp cò.

Một tia lửa từ nòng súng bắn ra.

Máu văng tứ tung, Bàn Tử cũng rơi xuống.

Có điều anh ta khá thảm, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều không dám đỡ.

Cái cân nặng này chẳng khác nào một quả bom thịt, đỡ có khi gãy xương như chơi.

May mà Bàn Tử có lớp mỡ thần thánh, cộng thêm việc anh ta kịp vớ lấy sợi xích sắt để giảm tốc, sau đó dùng mỡ đệm nên không bị rơi chết, chỉ là đau đến mức nửa ngày không thốt nên lời.

Chương 798

Ngô Bất Chính vội lên đỡ anh ta dậy, cả nhóm lập tức lùi lại.

Lúc này, ngoại trừ phía sau, ba hướng còn lại đã bị lũ khỉ kỳ quái kia bao vây.

Vô số con khỉ nhe răng trợn mắt, có con còn chảy cả nước dãi, như thể vừa thấy món ngon.

Bàn Tử và Phan Tử lại cầm súng lên.

Nhưng Trần Phi đã chết, vũ khí của hắn cũng rơi mất, giờ họ chỉ còn hai khẩu súng.

Bàn Tử nhìn về phía trước, không thấy Trần Phi đâu nữa, không biết là bị khỉ ăn sạch hay mất dấu trong bóng tối, chỉ thấy lờ mờ vị trí hắn rơi lúc nãy. "Giờ sao đây, hai khẩu súng không đối phó nổi lũ khỉ này đâu!" Phan Tử vội thúc giục.

Chưa kịp có ai trả lời thì đám khỉ phía trước đã lao tới. "Bắn đi!

Lôi thuốc nổ ra nữa!" Bàn Tử vừa bắn vừa hét.

Bàn Tử rất thông minh, chẳng qua là lười dùng não thôi.

Đến lúc này anh ta cũng chẳng quản được nhiều, chĩa súng về phía Trần Phi mà bắn.

Anh ta biết trên người Trần Phi chắc chắn có thuốc nổ, chỉ cần bắn trúng là nổ chết một đám khỉ.

Chỉ là không biết Tứ A Công còn bao nhiêu thuốc nổ.

Ai ngờ Tứ A Công phán một câu: "Làm gì còn thuốc nổ nữa, đều ở trên người Trần Phi hết rồi." Bàn Tử nghe vậy hồn xiêu phách lạc, vội chuyển nòng súng sang bắn lũ khỉ.

Đùa à, Trần Phi mang theo bao nhiêu thuốc nổ trên người, nếu làm nổ tung chỗ đó thì cả đám cũng tiêu đời.

Nhưng nói thì chậm diễn ra thì nhanh, nòng súng Bàn Tử vừa lệch sang một bên, đạn đã vạch ra một đường cầu vồng trong bóng tối.

Dù anh ta đã cố hết sức tránh đi, nhưng không biết là do vận khí quá tốt hay quá đen mà một viên đạn thực sự đã găm trúng số thuốc nổ trên người Trần Phi.

Trong nháy mắt, một vùng lửa bốc lên từ phía xa.

Lửa cháy ngùn ngụt, luồng khí nóng trực tiếp quét tới.

Mọi người không kịp phản ứng, cả đám bị thổi bay ra phía sau, đập mạnh vào cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Tuy nhiên cánh cửa quá lớn, bọn họ va vào cũng chẳng hề lay chuyển chút nào.

Khe cửa vẫn còn đó, thực tế gọi là khe nhưng cũng rộng bằng một chiếc xe tải, chỉ cần bước chân là qua được.

Tần Vũ bảo vệ Ngô Bất Chính nên không sao, nhưng Tứ A Công tuổi cao làm sao chịu nổi cú va chạm này.

Đầu ông đập trực tiếp vào cửa đồng, lập tức ngất lịm.

Dù đã che chắn đầu không bị chảy máu nhưng cũng sưng lên một cục to.

Đoạn Vô Kỵ định lại giúp thì bị một con khỉ bị hất văng tới cắn rách cánh tay.

Đau quá hóa giận, anh ta trực tiếp đập chết con khỉ đó vào cửa đồng, biến nó thành đống thịt nát.

Cánh tay Bàn Tử cũng bị đá dăm cứa rách, máu chảy ròng ròng.

Cả đám lúc này thảm hại vô cùng.

Tần Vũ đưa họ xông thẳng vào đây tuy tốc độ nhanh nhưng chỗ này quá nguy hiểm.

Nhìn đám khỉ bị hất văng đang tụ tập lại định lao tới, hai khẩu súng của Bàn Tử và Phan Tử cầm cự được bao lâu?

Cuối cùng, Tần Vũ lên tiếng: "Vào cửa!" Mọi người nghe vậy mới sực nhớ ra đằng sau còn có cánh cửa đồng.

Lúc này chẳng quản được nhiều nữa, bên trong có nguy hiểm hay không không còn quan trọng.

Thà dính bẫy cát lún còn hơn bị lũ khỉ này xé xác!

Đoạn Vô Kỵ tiên phong cõng Tứ A Công xông vào, tiếp theo là Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính, rồi đến Tần Vũ.

Bàn Tử theo sát phía sau, Phan Tử bọc hậu nổ súng hạ thêm vài con khỉ rồi cũng chạy biến vào trong.

Vừa vào trong, mọi người liền cảm thấy một luồng khí lạnh bao trùm.

Tần Vũ rút Quỷ Tỳ ra, hai ngón tay dài kỳ lạ của anh sờ soạng sau cánh cửa đồng.

Một lát sau dường như chạm vào thứ gì đó, anh liền ấn Quỷ Tỳ vào.

Lập tức cơ quan của cánh cửa đồng khổng lồ được kích hoạt, một tiếng "ầm" vang lên, cánh cửa khép lại.

Mọi người thấy ngay khoảnh khắc cửa đóng, vẫn có vài con khỉ định xông vào nhưng bị cánh cửa ép thành đống thịt vụn!

Lương Quỳnh nói: "Những gì chú thích ở đây là, vào thời cổ đại, để củng cố sự thống trị vương quyền, người ta đã thêu dệt nên một loại sức mạnh thần bí không tồn tại!

Nhưng tôi thấy, việc này rất có thể liên quan đến không gian hư số của Ma Quốc!" Những lời này của cô khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Ngô Bất Chính cũng không khỏi nhìn cô bằng con mắt khác.

Tạm chưa nói chuyện khác, chỉ riêng kiến thức khảo cổ và khả năng xâu chuỗi này của cô thực sự rất mạnh.

Chương 799

Nhưng anh không biết rằng Lương Quỳnh có thể bình tĩnh phân tích được như vậy phần lớn là nhờ vào tính cách của nhân vật cô đang nhập vai.

Ngô Bất Chính nói: "Cô phân tích rất đúng, nhưng còn một khả năng nữa, nếu Tinh Tuyệt nữ vương là một con quái vật thì bà ta cũng có thể làm được chuyện đó!

Nhưng khả năng cô nói lớn hơn, dù sao chúng ta đã từng đến Ma Quốc, thực sự đã thấy không gian hư số rồi!

Mà Tinh Tuyệt quốc rất có thể là tiền thân của Ma Quốc, cho nên e rằng Tinh Tuyệt nữ vương cũng nắm giữ bí mật của không gian hư số!" Nói đến đây, mắt Ngô Bất Chính hiện lên vẻ hưng phấn: "Xem ra chúng ta không đi sai hướng, Tinh Tuyệt cổ thành nhất định phải đi!

Nếu tìm được tế đàn, có thể giải trừ lời nguyền trên người các người rồi!" Bàn Tử nghe vậy dù không hiểu lắm nhưng cũng rất hớn hở: "Này này các cậu nhìn bức bích họa này xem, dù Bàn gia tôi không hiểu lắm nhưng trên đó vẽ vàng bạc châu báu phải không?

Trời đất ơi, chắc phải có nhiều đồ tốt lắm đây!

Chúng ta phải nghĩ cách mang chúng ra ngoài chứ, không thì phí quá!" Ngô Bất Chính đá cho Bàn Tử một cái: "Cái thằng mẹ nó này, trong đầu lúc nào cũng chỉ có minh khí thôi à?

Anh không nghe Lương Quỳnh nói sao?

Những kẻ dám mang đồ từ cổ thành ra ngoài đều bị cát vàng vùi lấp cả đấy!

Anh muốn hại chết chúng tôi à!

Tôi bảo anh này Bàn Tử, mấy lúc khác tôi không quản, ở mộ dưới đáy biển anh cũng lấy không ít... nhưng lần này là ngoại lệ, cứu mạng là quan trọng nhất!

Giải trừ lời nguyền xong rồi tính, anh mà dám chạm linh tinh vào cái gì, tôi sẽ liên hợp với Tiểu ca cách chức phó tư lệnh của anh đấy!" Bàn Tử nghe vậy xìu xuống ngay: "Đừng mà!

Cách chức phó tư lệnh của tôi làm gì, tôi cũng là người có cốt khí, không lấy thì thôi!

Lần sau quay lại lấy cũng được chứ gì!" Lương Quỳnh vốn xuất thân khảo cổ nên không muốn tham gia chủ đề này, cô liếc xéo Bàn Tử một cái rồi đi sang bên cạnh.

Còn Tần Vũ đột nhiên vỗ vai Ngô Bất Chính, chỉ vào một hình điêu khắc không rõ ràng trên bích họa: "Đây là cái gì?" Ngô Bất Chính nhìn qua cũng không nhận ra là thứ gì.

Thứ đó nhìn giống như một nhãn cầu lớn, nhưng điêu khắc rất mờ nhạt, trông lại giống một cái trứng khổng lồ.

Không biết bên trong chứa thứ gì. "Tôi cũng không biết, nhưng kho báu ở Tinh Tuyệt cổ thành không ít, có điều chưa từng thấy ai mang được ra ngoài cả!

Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút!" Tần Vũ gật đầu, ý tứ như muốn nói: Cậu yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu.

Bàn Tử không chịu nổi cảnh họ "phát cơm tró" nên chạy đi nghiên cứu quan tài, coi như tích lũy kinh nghiệm sớm, dù sao đến nơi biết đâu lại phải mở quan tài Tinh Tuyệt nữ vương...

Lời của Ngô Bất Chính vẫn khiến Bàn Tử có chút kiêng dè.

Dù sao chuyện ở giếng Tiểu Tuyền đã rành rành ra đó, anh ta cũng phải lo cho tính mạng mình.

Với tính cách của mình, thấy đồ tốt chắc chắn sẽ không nhịn được, nhưng Thiên Chân phân tích cũng đúng, trong đó nhiều kho báu thế mà chưa từng nghe ai mang ra được, chắc chắn là có vấn đề...

Cả nhóm nghỉ ngơi tại di tích Cô Mặc thêm một ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba, Mãn đại gia cuối cùng cũng đồng ý xuất phát.

Có điều Lương Quỳnh dường như tối qua lại gặp ác mộng nên tinh thần không được tốt lắm.

Nhưng đại đội đã lên đường, vả lại ác mộng qua đi thì cũng không sao nên mọi người không trì hoãn nữa, cùng Mãn đại gia dắt đoàn lạc đà xuất phát.

Hơn mười con lạc đà, đội ngũ trông thực sự rất hùng hậu.

Đây cũng là lần đầu tiên họ đi vào sa mạc nên ban đầu ai nấy đều hưng phấn, thỉnh thoảng lại nhìn ra xa.

Gần di tích Cô Mặc thỉnh thoảng vẫn thấy vài loài thực vật chịu hạn, tuy không nhiều nhưng ở sa mạc này cũng là hiếm thấy.

Khi dần rời xa di tích Cô Mặc, đám thực vật này biến mất hẳn, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy vài cây hồ dương.

Rễ của loài cây này rất phát triển, cộng thêm việc họ đi dọc theo hạ lưu sông Khổng Tước nên cây hồ dương xuất hiện khá nhiều.

Bàn Tử chỉ vào một cây hồ dương cười nói: "Thiên Chân, cậu nhìn cái cây này xem, thân nó vẹo vọ đến tận đâu rồi, đây có phải là loại 'cây cổ vẹo' chuyên dùng để tự tử trong truyền thuyết không?" Ngô Bất Chính tâm trạng cũng tốt, cười đáp: "Người khác dùng cây này tự tử thì được, chứ anh thì chịu, cái cân nặng của anh chắc đè gãy cây mất!" "Cái thằng mẹ nó chứ!" Bàn Tử mắng.

Ngô Bất Chính chỉ cười không đáp.

Hành trình diễn ra khá nhẹ nhàng.

Tần Vũ luôn đi bên cạnh, không nói lời nào.

Lương Quỳnh nhìn về phía trước, ra vẻ trầm tư.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính tán dóc một hồi cũng thấy chán nên im lặng.

Đường đến Tinh Tuyệt cổ thành thực sự không đơn giản như tưởng tượng.

Họ đi liên tục ba ngày.

Sự hưng phấn ban đầu dần biến thành nhàm chán, cộng thêm thời tiết sa mạc nóng bức, đến ngày thứ tư chẳng ai còn muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Có điều những ngày này do vất vả nên Lương Quỳnh không còn gặp ác mộng, chắc là mệt quá không mơ nổi nữa.

Cả nhóm đi ròng rã mười ngày, lòng sông Khổng Tước đã hoàn toàn biến mất.

Mãn đại gia nói: "Lòng sông Khổng Tước đến đây là hết rồi, đi tiếp chúng ta chỉ có thể dựa vào lòng sông ngầm Tư Độc để tìm đường.

Lòng sông ngầm Tư Độc là vật tham chiếu duy nhất để định vị, một khi chúng ta mất dấu nó là phải quay về ngay!

Chương 800

Nếu không chúng ta sẽ hoàn toàn lạc lối trong sa mạc này!" Bàn Tử đã sớm nản lòng, ở trong sa mạc này chẳng khác nào bị nướng khô, anh ta đã muốn quay về từ lâu.

Ngô Bất Chính không thèm để ý đến anh ta, chạy lại bàn bạc với Mãn đại gia hồi lâu.

Cuối cùng xác định, chỉ cần mất dấu sông ngầm Tư Độc là phải quay về, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà sông ngầm lại nằm dưới chân, nhóm Ngô Bất Chính không tài nào thấy được, chỉ có Mãn đại gia với kinh nghiệm dày dặn mới phán đoán được hướng đi của nó.

Một ngọn cỏ, một cái cây, một gốc hồ dương hay thậm chí là một bộ xương lạc đà khô trong mắt ông đều là tọa độ.

Ông nói đường này không đi được nghĩa là không thể đi.

Là một người cố chấp muốn tìm lại hài cốt con trai, ông có niềm tin riêng và không có lý do để lừa gạt.

Mọi người đi tiếp thêm ba ngày, nhu yếu phẩm đã tiêu hao gần một nửa.

Theo lời Mãn đại gia, nếu bảy ngày nữa vẫn không tìm thấy thì chỉ còn nước quay đầu.

Để tranh thủ thời gian, họ bắt đầu đi cả vào ban đêm, đi nửa đêm nghỉ nửa đêm.

Sáng sớm hôm đó, Ngô Bất Chính vừa tỉnh dậy đã thấy Tần Vũ đứng cách đó không xa như đang nhìn thứ gì.

Anh đứng dậy đi tới, quả nhiên thấy Mãn đại gia đang quỳ dưới đất, trước mặt trải một tấm thảm, ông đang thành tâm cầu nguyện, miệng lầm rầm những lời khó hiểu.

Lương Quỳnh lúc này cũng đi tới nói: "Đây là thói quen của người địa phương, ông ấy đang cầu phúc với chân chủ đấy!" Bàn Tử chạy lại thấy cảnh đó định trêu chọc vài câu, bỗng nhiên Mãn đại gia thoăn thoắt cuộn thảm lại, nhảy tót lên lạc đà, quất một roi khiến con vật chạy thục mạng.

Ông vừa chạy vừa hét: "Mau chạy thôi, bão cát sắp đến rồi, chạy chậm là bị chôn sống đấy!" "Cái thằng mẹ nó chứ!" Bàn Tử tức tối mắng lớn, mọi người cũng vội vàng leo lên lạc đà.

Mãn đại gia này đúng là "đại gia" thật, nói chạy là chạy, chẳng thèm cho ai thời gian phản ứng.

Vừa rồi còn ung dung cầu nguyện, chớp mắt đã vắt chân lên cổ mà chạy, làm mọi người tức phát điên!

Trong phòng livestream đột nhiên có người thốt lên: 【Đỉnh thật sự, quả nhiên gừng càng già càng cay, đại gia vẫn là đại gia!】 Đám người trong phòng livestream đều bị bình luận đó làm cho phì cười.

Cũng chẳng trách họ được, ngay cả nhóm Tần Vũ đang có mặt tại hiện trường cũng không hiểu Mãn đại gia đang làm cái quái gì.

Cái gì mà bão cát sắp đến, không chạy nhanh là bị chôn sống.

Lúc này thời tiết họ thấy trong sa mạc vẫn là trời quang mây tạnh, chỉ có ở chân trời xuất hiện một vệt ráng hồng rực rỡ, trông cực kỳ khác thường.

Nhưng lúc này cả đoàn lạc đà đều chạy theo con đầu đàn, nếu không lên lạc đà ngay sẽ bị bỏ lại.

Mọi người không dám chậm trễ, tranh nhau leo lên.

Bàn Tử gào lên: "Không phải chứ, lão Mãn này phát điên rồi à, thời tiết thế này mà bảo sắp bão cát là sao!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Đừng nói nhảm nữa, Mãn đại gia là bản đồ sống, sống ở sa mạc bao năm rồi, ông ấy bảo sắp bão là chắc chắn sắp bão!" Tần Vũ vẫn im lặng, nhưng anh quay đầu nhìn Lương Quỳnh bên cạnh.

Lương Quỳnh đã nhận được thẻ nhân vật Shirley Dương, kích hoạt kinh nghiệm làm việc phong phú ở tạp chí địa lý, tình huống này chắc chắn cô phải nhìn ra được điều gì đó.

Quả nhiên, Lương Quỳnh chạy phía sau hét lớn: "Ráng sáng đừng ra cửa, ráng chiều đi nghìn dặm, sự việc bất thường tất có yêu ma!

Ráng sáng này báo hiệu bão cát sắp nổi lên rồi!" Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn ra, cứ cảm giác cô nàng này đang chém gió.

Tuy nhiên anh ta còn chưa kịp hỏi kỹ thì tiếng hú gió ù ù từ phía sau đã vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn một cái, lập tức sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Chỉ thấy phía sau, trong sa mạc vốn vắng lặng bắt đầu xuất hiện những con sói cát, dê cát...

Những loài này sống lâu năm trong sa mạc, bình thường rất khó thấy, vậy mà lúc này đồng loạt chui ra cả.

Hơn nữa dê và sói cùng chạy điên cuồng, chẳng con nào thèm quan tâm đến con nào, cảnh tượng này thực sự quá hùng vĩ.

Nếu không phải vì chạy thoát thân, chắc chúng đã lao vào cắn xé nhau rồi.

Bản năng sinh vật cũng đang dự báo một trận đại bão cát sắp tới. "Mọi người nhìn kìa!" Lương Quỳnh đột nhiên chỉ về phía chân trời phía sau.

Mọi người thấy ở nơi giao nhau giữa sa mạc và bầu trời, một vạch đen đang nhanh chóng dày lên.

Dù lúc này khoảng cách còn rất xa nhưng họ có thể thấy rõ vạch đen đó không ngừng mở rộng.

Chỉ trong chớp mắt nó đã to bằng ngón tay, rồi to bằng cánh tay và vẫn tiếp tục tăng lên.

Đồng thời mọi người bắt đầu cảm thấy xung quanh nổi gió lớn, tốc độ gió không ngừng tăng cao.

Bão cát quả nhiên nói đến là đến. "Không ổn rồi!

Mau đuổi theo Mãn đại gia hỏi xem phải làm sao!" Ngô Bất Chính hét lớn.

Đây là lần đầu tiên họ trải qua chuyện này, trong lòng không biết ứng phó ra sao.

Mãn đại gia cũng không nói gì, tình hình nguy cấp họ không biết phải chạy bao lâu nữa.

Mà bão cát đuổi kịp họ chỉ là chuyện sớm muộn, nhất định phải hỏi rõ khi nào thì bão cát ập đến, nếu không tim cứ treo ngược lên cành cây thôi.

Lúc này gió xung quanh đã ngày một lớn, Bàn Tử vừa há miệng là cát bay đầy họng, không thể nói nổi câu nào.

Anh ta ra hiệu cho mọi người là mình đi đuổi theo Mãn đại gia, sau đó rút dao găm đâm vào mông lạc đà, con vật đau đớn lao vọt về phía trước.

Chương 801

Đường đi xóc nảy dữ dội, Ngô Bất Chính bắt đầu cảm thấy không trụ vững.

Nói một cách nghiêm túc thì Ngô Bất Chính chỉ được coi là một trí thức, dù có đi đổ đấu vài lần nhưng thể lực vẫn là điểm yếu so với những người như Bàn Tử hay Tần Vũ.

Lạc đà xóc nảy khiến cánh tay anh mỏi nhừ, sắp không giữ chặt được dây cương.

Mà gió quanh người càng lúc càng mạnh, rất có thể anh sẽ bị hất văng xuống.

Một khi rơi xuống sa mạc mênh mông này, khả năng cao sẽ bị cát vàng vùi lấp ngay lập tức, lúc đó muốn cứu cũng không kịp.

Quả nhiên khi Ngô Bất Chính nhận ra vấn đề thì đã muộn.

Lạc đà xóc mạnh khiến tay anh tuột ra, cả người đổ nghiêng sang một bên.

Anh nằm rạp bên hông lạc đà, một tay bấu chặt lấy dây cương, tay kia đã có thể chạm xuống lớp cát vàng bên dưới.

Việc rơi xuống chỉ còn là vấn đề thời gian.

Hơn nữa toàn bộ trọng lượng cơ thể dồn vào một cánh tay, sợi dây thừng nhanh chóng cứa rách lòng bàn tay anh, máu tươi nhuộm đỏ cả cánh tay.

Tần Vũ chạy phía sau nhưng bụi cát quá lớn, anh không nhìn rõ tình hình của Ngô Bất Chính, chỉ thấy lờ mờ lạc đà vẫn đang chạy, tưởng là không sao.

Lương Quỳnh đi cuối cùng nhưng tình hình cô vẫn ổn, xem ra năng lực của Shirley Dương giúp cô ứng phó với thời tiết khắc nghiệt này rất dễ dàng. "Bép!" Đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có thứ gì đó bắn vào mặt mình.

Cảm giác này hoàn toàn khác với việc cát vàng đập vào mặt.

Cát đập vào mặt như dao cứa, còn thứ này dường như là chất lỏng.

Tần Vũ đưa tay lên quẹt, bàng hoàng nhận ra đó là một giọt máu.

Thấy giọt máu này, Tần Vũ cau mày, Ngô Bất Chính đang ở ngay phía trước mình.

Ngay lập tức Tần Vũ hạ quyết tâm, rút dao găm đâm mạnh vào mông lạc đà.

Con vật lồng lên lao về phía trước.

Gần như cùng lúc, anh thấy Ngô Bất Chính sắp rơi khỏi lạc đà, chỉ còn một tay bám víu tuyệt vọng.

Tần Vũ biến sắc.

Lúc này lạc đà của anh đã áp sát phía sau Ngô Bất Chính, Tần Vũ vội đứng dậy đạp chân lên lưng lạc đà rồi đạp lên đầu nó, tung người nhảy vọt sang lưng lạc đà của Ngô Bất Chính.

Anh túm lấy cánh tay anh ta, dùng lực kéo mạnh lên.

Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy bả vai nóng rát, nếu Tần Vũ dùng sức thêm chút nữa chắc vai anh không trật khớp cũng gãy xương.

Tần Vũ đặt Ngô Bất Chính ngồi phía trước mình, dùng thân hình và bướu lạc đà kẹp chặt anh ở giữa.

Lúc này mới thực sự thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này Lương Quỳnh từ phía sau đuổi kịp, thấy cảnh này không khỏi ngẩn ngơ.

Hành động của Tần Vũ và Ngô Bất Chính sao trông quen mắt thế nhỉ?

Lương Quỳnh còn đang suy nghĩ thì phòng livestream đã bùng nổ bình luận: 【Hãy để chúng ta bầu bạn cùng hồng trần, sống thật tiêu diêu tự tại...】【Cưỡi lạc đà rong ruổi, cùng ngắm cát vàng sa mạc...】【Vãi cả chưởng, lão ca ngầu lòi thực sự!】【Đúng là hợp cảnh hợp tình quá đi mà!】【Hỏi một câu toán học: Tính diện tích tâm lý bị tổn thương của cô nàng Lương Quỳnh lúc này, đang đợi giải gấp!】 Có Tần Vũ ở đây, dường như người trong phòng livestream hoàn toàn không cảm thấy chút nguy hiểm nào.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ và Ngô Bất Chính, cắn môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Tình hình lúc này dù muốn nói cũng không thể nói nổi nữa.

Bàn Tử từ phía trước chạy vòng lại, anh ta dùng cổ áo che mũi miệng, hét lớn: "Theo sát vào!

Mãn đại gia nói phía trước có chỗ trú ẩn!

Chúng ta chỉ đang ở rìa bão cát thôi, kiên trì chút nữa là qua!" Anh ta hét liên tục mấy lần, cũng không biết mọi người có nghe thấy không, sau đó tiếp tục dẫn đường phía trước.

Hơn mười con lạc đà điên cuồng lao đi trong sa mạc.

Cuối cùng, sau hơn hai mươi phút chạy thục mạng, hướng tiến về phía trước đột ngột chuyển rẽ, cả đám chạy đến bên cạnh một cồn cát khổng lồ.

Ở đó xuất hiện mấy bức tường đá đen kịt, dường như là di tích của một quốc gia cổ nào đó.

Những bức tường đá trông như một ngôi nhà, nhưng bên trong đầy cát vàng không thể vào được.

Mãn đại gia vẫy tay gọi từ phía sau bức tường: "Mau lại đây thôi, không vào nhanh là bị chôn sống đấy!

Hồ Đại cũng không cứu nổi kẻ muốn chết đâu!" Mọi người thấy Mãn đại gia thì tức điên người, nhưng lúc này cũng không kịp nói nhiều, vội vàng chạy lại nấp bên cạnh ông. "Rầm!" Cánh cửa đồng xanh khổng lồ tức thì đóng lại, tiếng chấn động khiến mọi người cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung.

Lúc này xung quanh là một mảnh đen kịt, nhưng mọi người căn bản không kịp để ý đến chuyện khác, đều đua nhau bịt chặt tai lại.

Tiếng cửa đồng đóng lại quá lớn, nhưng cũng không đến mức khiến người ta như vậy.

Giải thích duy nhất là không gian sau cánh cửa này có lẽ đã hình thành một không gian kín cục bộ.

Chỉ có trong không gian kín mít mới có hiệu quả xung kích âm thanh mãnh liệt đến thế.

Ngô Bất Chính ngồi xổm trên đất ôm đầu, tiếng ong ong trong tai đã vơi bớt, cậu cảm thấy kỳ lạ.

Chương 802

Theo mật văn Long Ngư mà Uông Tàng Hải ghi lại, sau cánh cửa đồng xanh này lẽ ra là một đoạn không gian hư vô, cần dùng một loại ngọn lửa chân thực mới có thể nhìn thấy.

Còn nếu mở cửa không đúng thời gian, địa ngục nghiệp hỏa sẽ thiêu rụi mọi thứ của kẻ mở cửa.

Điều này rất có thể ám chỉ sau cánh cửa đồng xanh có một miệng núi lửa.

Nhưng nếu có miệng núi lửa thì phạm vi chắc chắn rất lớn, tất nhiên sẽ không hình thành không gian kín.

Đây trở thành một điểm tự mâu thuẫn.

Trừ khi mảnh không gian hư vô này tự bản thân nó hình thành một thứ tương tự như môi trường giới chất, có thể ngăn cản phần lớn âm thanh truyền đi, như vậy thì có thể tạo thành một không gian bịt kín khá tốt.

Nhưng cụ thể có phải vậy không, cậu cũng không dám khẳng định.

Dù sao ở đây không có thiết bị chuyên nghiệp, căn bản không thể thăm dò trong không khí có những nguyên tố gì.

Mọi người dần hồi phục lại.

Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra hai thanh huỳnh quang bẻ sáng rồi ném xuống đất.

Bình thường hai thanh huỳnh quang ít nhất có thể chiếu sáng phạm vi mười mét, nhưng lúc này lại chưa đến hai mét.

Mọi người quây quanh thanh huỳnh quang, chẳng khác nào đang giữ một đống lửa nhỏ trong bóng tối cực hạn.

Xung quanh đều là bóng tối, không thấy điểm dừng.

Thú thực, lúc này trong lòng mọi người đều không tránh khỏi sinh ra một loại sợ hãi, thật sự rất sợ từ trong bóng tối sẽ lao ra những thứ kỳ quái.

Phan Tử ngồi bệt xuống đất, thay băng đạn cho súng trường rồi nói: "Được rồi, giờ thì vào được rồi, đi ra thì không lo, nhưng bên trong này..." "Tiên đừng lo bên trong, các người nhìn ông cụ kia xem, có phải sắp không xong rồi không!" Bàn Tử ngắt lời Phan Tử, đồng thời giơ bàn tay lên, chỉ thấy trên tay dính mấy vệt máu.

Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện vết máu chảy ra từ phía Tứ A Công.

Tứ A Công trước đó bị đập đầu vào cửa đồng xanh mà ngất đi, nhưng lúc đó đâu có chảy máu, sao giờ lại có máu thế này? "Là tai, tai của ông ấy lúc nãy không có ai bịt giúp nên bị thương rồi!" Lương Quỳnh vội nói.

Mọi người nghe vậy đều bất đắc dĩ thở dài, tình huống lúc nãy ai nấy tự lo còn không xong, mang được ông ấy vào đây đã là quá khiên cưỡng rồi. "Loại âm thanh này không gây thương hại quá lớn, nghỉ ngơi một lát là ổn, chỉ là sau này không được nghe âm thanh quá kích thích nữa!" Đoạn Vô Kỵ nói.

Nghe vậy, mọi người cũng thở phào, chỉ cần không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi.

Bàn Tử nói: "Mấy người Tứ A Công này cũng thật sự là tự mình chuốc họa, các người nói xem ở nhà hưởng phúc không tốt sao?

Từng tuổi này rồi còn cứ muốn ra ngoài dày vò, giờ thì sợ là đều phải bỏ mạng ở đây rồi!" "Trần Bì chết rồi, Pháo Vương hôn mê, giờ đến lượt lão ấy...

ái chà!" Bàn Tử không nói tiếp nữa.

Ngô Bất Chính cười khổ tiếp lời: "Đây chính là mệnh!

Phan Tử chẳng phải đã nói, họ làm vậy là để tẩy trắng sao?" "Đây gọi là nhân quả báo ứng!" "Đổ đấu quá nhiều, muốn tẩy trắng đâu có đơn giản như vậy!" "Nhìn lại các đời mộ tặc, kết cục cuối cùng không ngoài hai loại, thứ nhất là nhìn thấu hồng trần đi tu, từ đó ăn chay niệm Phật chuộc tội nửa đời trước!" "Thứ hai, chết thảm trong cổ mộ, suốt đời chôn cùng mộ chủ!" "Kẻ có thể an lành rút lui ít chi lại ít, thực ra các người không biết đâu, loại người đổ đấu lâu năm này, đến cuối cùng thường chết rất đột ngột!" "Chẳng có chút dấu hiệu báo trước nào cả, đó chính là kết quả của việc tiếp xúc với thi khí trong cổ mộ quá nhiều năm!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính thở dài quay đầu nhìn Tần Vũ ở bên cạnh: "Tiểu ca, tôi vẫn câu nói đó, nếu có thể, anh nên cân nhắc lời tôi nói với anh ở Côn Luân Sơn!" "Xuống mộ chỉ có kích thích, nhưng đó không phải là lựa chọn để sống qua ngày!" "Tôi vẫn hy vọng anh có thể cùng tôi về Ngô Sơn Cư, sống những ngày thanh tịnh!" Tần Vũ không tiếp lời, nhưng trong lòng có chút đắng chát.

Nếu có thể, anh đâu phải không muốn, chỉ là thuốc giải chưa giải quyết được, ai có thể tự mình rút lui đây?

Cơ thể Lương Quỳnh đã bắt đầu tỏa ra hương Cấm Bà, tiếp theo rất có thể là anh và Bàn Tử.

Bản thân anh thì có thể chấp nhận, nhưng Bàn Tử đã cùng anh vào sinh ra tử bao nhiêu lần, hơn nữa nói chính xác ra, chính anh là người kéo cậu ấy vào hố.

Trong lòng anh thực sự áy náy.

Nếu ban đầu anh không tặng thẻ nhân vật cho Bàn Tử, giờ có lẽ cậu ấy đang mở tiệm bán đồ nướng rồi. "Hành rồi, giờ nói mấy chuyện này cũng vô dụng, chúng ta ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát, dưỡng đủ tinh thần rồi đi xem sau cánh cửa đồng này rốt cuộc có bảo bối gì!" "Tục ngữ nói đúng lắm, nợ nhiều không lo, chấy nhiều không sợ ngứa!" "Chúng ta cứ quyết tâm đi, dù sao cũng đã vào đây rồi, không vớ được món nào mang ra thì thật có lỗi với thân phận Mạc Kim Hiệu úy này!" Mọi người cũng chẳng muốn bài xích nữa, liền lấy đồ ra ăn.

Nước cũng chẳng buồn đun, mỗi người uống chút nước lạnh rồi chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Tình trạng của Tứ A Công coi như đã ổn định, nhưng ông ấy tuổi đã cao, trên núi Trường Bạch oxy loãng, e là phải hôn mê một thời gian rồi.

Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, Phan Tử gác ca đầu tiên.

Tần Vũ chỉ ngủ được ba tiếng là không ngủ được nữa, lúc này người gác đã đổi thành Bàn Tử.

Tần Vũ bảo cậu ấy đi nghỉ một lát, kết quả Bàn Tử nói chính mình cũng vừa tỉnh, chỗ này ngủ không yên tâm, nên một mình ngồi hút thuốc buồn.

Đoạn Vô Kỵ lúc này cũng đã tỉnh, tố chất cơ thể của hắn có lẽ là tốt nhất trừ Tần Vũ ra, dù sao xuất thân võ tăng nên thể lực đúng là không có gì để bàn.

Đoạn Vô Kỵ dậy xong nhìn hai người họ cũng không nói gì, lẳng lặng ra một bên ngồi thẫn thờ.

Sau đó mọi người cũng lần lượt tỉnh lại.

Khi Ngô Bất Chính dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Cậu xin Phan Tử một điếu thuốc, rít một hơi rồi hỏi: "Nếu mọi người đã tỉnh rồi, vậy chúng ta bàn bạc xem đường phía dưới đi thế nào đi!" Bàn Tử đã đợi không kịp từ lâu, lập tức tiếp lời: "Cậu ngủ đến lú lẫn rồi à, đương nhiên là đi xem bên trong có gì, vớ bảo bối xong thì đi cứu chú Ba của cậu chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Trong đầu anh không thể bớt nghĩ đến minh khí đi được sao!" "Tôi hỏi anh, chỗ này đen kịt như vậy, hơn nữa nhìn phạm vi cũng không nhỏ!" "Nếu chúng ta mạo hiểm đi vào rồi bị lạc nhau thì sao?

Ánh sáng đèn pin ở đây không chiếu xa quá năm mét!" "Pháo sáng chắc cũng không quá năm mươi mét!" "Chỗ này một khi bị lạc, chúng ta có thể vĩnh viễn không gặp lại mặt nhau nữa đâu!" Bàn Tử nghe vậy liền nghẹn lời.

Quả thực, bóng tối ở nơi này không bình thường chút nào, cực kỳ đen, thậm chí dường như còn có thể nuốt chửng nguồn sáng, mọi người đều không khỏi thấy căng thẳng. "Tôi có một cách!" Đột nhiên Phan Tử ngồi bên cạnh lên tiếng.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía anh, chỉ thấy anh chỉ tay vào Tứ A Công vẫn còn hôn mê nói: "Chúng ta có thể dùng ông ấy làm một điểm nguyên gốc!" Theo ý của Phan Tử, đây là một cách anh học được khi ở trong quân đội.

Chương 803

Một điểm làm diện, tỏa ra toàn cục.

Nói đơn giản là trên chiến trường chiến huống thay đổi khôn lường, có đôi khi bạn đang dốc sức giết địch, kết quả người bên cạnh rút hết rồi mà bạn cũng không biết, như thế sẽ hy sinh vô ích.

Chiến trường không phải trò chơi, một tiếng lệnh rút của tư lệnh truyền đến tai binh sĩ tiền tuyến thì đã muộn rồi.

Vì vậy, để đảm bảo hành động thống nhất hiệu quả, họ đã nghĩ ra cách này.

Đó là cho một binh sĩ buộc những dải vải màu sắc sặc sỡ trên người, hoặc cầm một lá cờ.

Người này không cần tham chiến, chỉ cần nấp trong hầm trú ẩn, mọi người tản ra xung quanh anh ta.

Chỉ cần thấy anh ta chạy, không cần nói nhiều, toàn thể rút lui.

Còn anh ta còn ở đó thì có nghĩa là chiến đấu tiếp tục.

Đây là phương pháp ban đầu nhưng rất thực dụng.

Tất nhiên sẽ có người nhắc đến kèn xung phong, nhưng kèn là để xung phong, không xung đột với cách này.

Hơn nữa năm đó Phan Tử tham gia chiến tranh biên giới, có rất nhiều đồng minh là người nước ngoài không hiểu tiếng Trung, nên phương pháp này vẫn luôn được sử dụng.

Phan Tử chỉ vào Tứ A Công: "Chúng ta có nhiều dây thừng, có thể buộc hết dây lại với nhau tạo thành một hoặc hai sợi dài nhất.

Sau đó buộc vào người Tứ A Công, ông ấy ở gần cửa động, chỉ cần ông ấy chưa tỉnh, chúng ta cứ lần theo dây là có thể quay về, không đến mức cuối cùng cả cửa ra cũng không tìm thấy!

Đương nhiên, nếu mọi người đều đi, chiều dài dây sẽ bị hạn chế, nhưng diện tích tìm kiếm sẽ tăng lên!

Tôi chỉ đề xuất một cách, cụ thể thế nào các người bàn bạc đi!" Mọi người thấy có lý, dù cách của Phan Tử bị hạn chế bởi chiều dài dây thừng, nhưng lúc này đó là cách duy nhất.

Nếu không một khi có người đi lạc, tìm hay không tìm?

Không tìm thì lòng không yên, mà tìm lỡ lại có thêm người mất tích thì sao?

Thế là mọi người thảo luận một lát, cuối cùng quyết định để hai người đi thử trước, kéo dài dây thừng nhất có thể để xem phạm vi không gian hư vô sau cửa đồng này rộng bao nhiêu.

Hai người này tự nhiên là Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ.

Hai người họ thân thủ tốt nhất, không ai phản đối.

Mọi người buộc dây xong, sau đó Bàn Tử bắn một phát pháo sáng.

Tức thì hai người lao đi trong phạm vi còn nhìn thấy được.

Tình hình ở đây quả nhiên đúng như Ngô Bất Chính dự liệu, pháo sáng loại này vậy mà cũng chỉ chiếu được phạm vi không quá năm mươi mét.

Hơn nữa pháo sáng bay lên không trung, bên dưới liền có vẻ âm u, mãi đến khi hạ độ cao mới dần sáng rõ hơn.

Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ lao ra hai phía.

Chạy mãi đến khi dây thừng căng thẳng mà vẫn chưa ra khỏi bóng tối.

Hai người nhanh chóng chạy ngược lại, lúc này sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Dây thừng của hai người ít nhất cũng dài một trăm mét, nhưng một trăm mét vẫn không chạy ra ngoài được, phạm vi đen tối sau cửa đồng này rốt cuộc rộng bao nhiêu đây!

Mọi người không khỏi cảm thấy tê dại cả đầu. "Thế này đi, chúng ta nối hai sợi dây làm một rồi thử lại!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người lập tức bắt tay vào làm, buộc dây thành một sợi dài hơn hai trăm mét.

Sau đó lại để Tần Vũ đi thử, kết quả vẫn không ra khỏi đó được.

Lần này mọi người đều hoảng thật sự.

Trong phạm vi hai trăm mét đều là bóng tối, chẳng lẽ sau cửa đồng này đều là nơi như thế này sao?

Bàn Tử không nhịn được chửi thề: "Lão già Vạn Nô Vương này rốt cuộc dùng tà pháp gì, sau cửa sao toàn là bóng tối thế này, bảo bối chắc bị vợ lão tiêu sạch rồi quá!" Phan Tử không nhịn được trêu chọc: "Tôi nói này Bàn Tử, gia sản bạc triệu của Vạn Nô Vương rất có thể là chính lão phá hết rồi, cái hoàng lăng lớn thế này anh tưởng không tốn tiền chắc!

Theo tôi thấy, vợ lão có khi một xu cũng chẳng được tiêu, Vạn Nô Vương này nói không chừng vì xây cái lăng này mà tiêu hết sạch tiền rồi!" Bàn Tử tức điên, ngồi bệt xuống đất không thèm đi thăm dò nữa.

Ngô Bất Chính nói: "Mọi người đừng vội, tôi còn hai cách cuối cùng, nếu vẫn không được thì chúng ta đi ra!" Mọi người nghe cậu còn hai cách thì không khỏi ngẩn ra, đầu óc gã này cũng nhạy bén quá.

Lương Quỳnh vội hỏi: "Cách gì thế?" Ngô Bất Chính suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai trăm mét thực ra chưa phải cự ly cực hạn của chúng ta, nếu tính thêm người vào, ít nhất có thể kéo dài ra hai trăm năm mươi mét!

Mỗi người chúng ta cầm một thanh huỳnh quang, phạm vi sáng của thanh huỳnh quang chỉ có hai mét, nhưng chúng ta đứng trong bóng tối cách xa mười mét vẫn có thể nhìn thấy điểm sáng đó!

Để an toàn, cứ cách bảy mét chúng ta đứng một người cầm một thanh huỳnh quang!

Cộng thêm Tứ A Công ở điểm đầu, khoảng cách có thể kéo dài ra bao nhiêu?" Bàn Tử nghe vậy liền xòe ngón tay tính toán: "Một người bảy mét, hai người mười bốn mét, ba người... mẹ nó không tính nữa, đầu sắp nổ tung rồi!" Ngô Bất Chính cười: "Bàn Tử anh đúng là đáng yêu thật, thực ra khoảng cách này là bao nhiêu không cần tính!

Vì nó căn bản không có ý nghĩa gì cả!

Đây đã là cự ly lớn nhất chúng ta có thể làm được, nên cứ làm thôi!

Nếu vẫn không ra khỏi phạm vi bóng tối này thì chúng ta không còn cách nào khác, anh đừng bảo cởi quần áo buộc thành dây, cái đó vô nghĩa lắm!

Ba trăm mét không ra được thì ba ngàn mét cũng vậy thôi!

Chương 804

Đó có lẽ phải dùng cách thứ hai để giải quyết, nơi này có thể là không gian hư vô!

Nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt thì căn bản không thể nhìn thấy diện mạo nguyên bản của nó là như thế nào!" Mọi người nghe vậy liền vỡ lẽ.

Tuy cách thứ hai của Ngô Bất Chính nghe có vẻ huyền hoặc nhưng hiện tại không còn cách nào khác.

Mọi người lập tức không chậm trễ, bắt đầu thử nghiệm cách thứ nhất.

Nhưng kết quả không có gì bất ngờ.

Tần Vũ cảm thấy mình ít nhất đã chạy ra ngoài gần ba trăm mét nhưng vẫn không thấy điểm cuối, chỉ có những phiến đá xanh dưới chân.

Cuối cùng họ đành bất đắc dĩ hội quân lại một chỗ.

Tần Vũ trong lòng có chút ảo não, nếu mình không mất trí nhớ, có lẽ nơi này có thể giải quyết rất dễ dàng.

Nhưng hiện giờ anh lại không thể nhớ ra được.

Thực ra anh không biết rằng, dù không mất trí nhớ anh cũng không biết sau cánh cửa này có gì, vì trong lịch sử đổ đấu kiếp trước, căn bản không hề ghi lại cái gọi là "Chung cực" sau cánh cửa đồng xanh là gì...

Trở lại bên cạnh Tứ A Công, mọi người đều đã bắt đầu tuyệt vọng.

Thú thực Phan Tử thậm chí đã muốn đi ra ngoài, lãng phí thời gian ở đây chẳng có ý nghĩa gì, chú Ba còn đang đợi họ đến cứu mạng.

Phan Tử nhìn Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu Tam gia, cách cuối cùng của cậu nói xem phải làm thế nào!

Thực sự không được thì chúng ta ra ngoài thôi!

Tam gia còn đang đợi chúng ta cứu mạng đấy!" Ngô Bất Chính nói: "Tôi biết, cách cuối cùng này hơi khó thực hiện, chúng ta thiếu một thứ!" "Thứ gì?" Bàn Tử vội hỏi. "Sừng tê giác!" Ngô Bất Chính đáp. "Truyền thuyết nói trong không gian hư vô mọi thứ mắt thường đều không nhìn thấy được, thậm chí có thể lúc này có một xác chết đang đứng ngay cạnh anh mà anh cũng không thấy không sờ được!

Phải đốt sừng tê giác tạo ra ngọn lửa chân thực thì chúng ta mới có thể nhìn thấy!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó hoàn toàn xì hơi: "Tôi nói này Thiên Chân, cậu biết sao không bảo chúng tôi chuẩn bị sớm, lúc dầu sôi lửa bỏng thế này tôi đào đâu ra sừng tê giác cho cậu!

Gót chân của Bàn gia thì có đấy, cậu xem hay là tôi cắt ít móng chân cho cậu đốt nhé?" "Cút!

Thối chết đi được, thực ra vẫn còn một cách!" Ngô Bất Chính bịt mũi nói: "Bùa Mạc Kim!

Bùa Mạc Kim cũng có thể đốt để làm ngọn lửa chân thực!

Nhưng... chúng ta đốt của ai đây?" ... (Đoạn này chuyển cảnh đến bão cát sa mạc)...

Vừa ra sau bức tường đá, mọi người mới phát hiện Mãn đại gia đã buộc con lạc đà đầu đàn của ông ta sang một bên, lúc này lạc đà đã nằm bẹp xuống đất.

Những con lạc đà đi theo cũng bắt đầu nằm xuống, dường như không định tiến lên nữa.

Bàn Tử thấy vậy cuống quýt: "Chạy mau đi lão già, ông định để bị chôn sống ở đây à?" Mãn đại gia hét lên: "Đồ ngốc nhà cậu không biết thì đừng nói bừa, đây là nơi tránh bão cát tốt nhất rồi, mau bắt lạc đà nằm xuống, chúng ta nấp bên cạnh lạc đà!" Ngô Bất Chính tuy không biết tại sao phải làm thế, nhưng Mãn đại gia chắc chắn không lấy tính mạng mình ra làm trò đùa.

Người có chấp niệm sâu như ông ta tất nhiên sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Ông ta nói nơi này tránh được bão cát thì tuyệt đối có thể.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng xuống lạc đà, làm theo động tác của Mãn đại gia, nằm sát bên sườn lạc đà.

Lúc này Lương Quỳnh cũng đuổi kịp, cô nhìn cảnh này dường như không thấy gì lạ, rất nhanh nhẹn cũng nằm xuống.

Lúc này tất cả lạc đà quây thành một vòng tròn, mọi người nấp bên trong vòng tròn.

Bức tường đá ở một bên che chắn bão cát rất tốt.

Tuy vẫn có gió lớn thổi qua nhưng tốc độ gió đã yếu hơn trước nhiều.

Tuy nhiên cát cũng nhiều hơn, chẳng mấy chốc trên người mọi người đã phủ một lớp cát.

Mãn đại gia hét: "Học theo lạc đà ấy, đừng để bị chôn sống!" Mọi người thấy vậy đều nhìn lạc đà, những con lạc đà này vậy mà thỉnh thoảng lại rung người để hất lớp cát vàng trên mình xuống.

Như vậy dù cát vàng có cao đến đâu, chúng cũng không bị chôn sống, luôn nằm trên lớp cát.

Mọi người vội vàng học theo.

Đột nhiên Lương Quỳnh bên cạnh dường như có chuyện, sắc mặt trở nên rất khó coi, răng nghiến chặt.

Tần Vũ hơi nhíu mày nhìn cô một cái, phát hiện trên một cánh tay của cô bị rạch một vết thương, không biết bị cứa trúng lúc nào.

Dòng máu đã hơi ngả vàng bị cát bám vào, tích tụ bên cạnh vết thương.

Thấy cô lúc này căn bản không tự lo được, Tần Vũ giơ tay rút đoản kiếm quẹt một đường qua vết thương của cô.

Cô đau đến mức nước mắt sắp trào ra. "Đừng cử động!" Tần Vũ nói rồi lấy từ ba lô ra một đoạn băng cồn, định băng bó cho cô.

Kết quả Lương Quỳnh lại giật lấy, nói: "Tôi tự làm được, anh giúp cậu ấy xử lý vết thương đi!" Tần Vũ ngẩn ra mới thấy tình hình của Ngô Bất Chính cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, trên lòng bàn tay cũng dính không ít cát vàng.

Ngô Bất Chính nhìn anh, có chút ngại ngùng, như muốn nói xin lỗi tôi lại làm vướng chân rồi.

Chương 805

Tần Vũ cũng không nói nhảm, giơ tay làm sạch vết thương cho cậu, sau đó băng bó đơn giản.

Lúc này gió xung quanh lại mạnh thêm mấy phần, dường như là sự điên cuồng cuối cùng của cơn cuồng phong trước khi bão cát kết thúc.

Mọi người đều nằm bên cạnh lạc đà không dám động đậy, mặc cho cuồng phong tàn phá.

Đoạn đường này đã chạy gần một tiếng đồng hồ, mọi người sớm đã mệt lử.

Mấy lần Ngô Bất Chính và Bàn Tử nằm trên đất suýt ngủ thiếp đi.

Cát vàng trên người rụng xuống ngày càng dày, nhưng cảm nhận được gió xung quanh đã bắt đầu giảm dần, lòng mọi người cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Nằm trên đất ròng rã ba bốn mươi phút, bão cát mới hoàn toàn qua đi.

Mọi người mở mắt nhìn không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc này nơi họ đang ở, cát vàng đã ngập gần đến bụng.

Những con lạc đà nằm trên đỉnh đầu họ, tình huống này đúng là kỳ lạ.

Lạc đà không ngừng hất cát xuống dưới thân khiến độ cao liên tục tăng lên, còn họ thì suýt chút nữa bị cát vàng vùi lấp.

May mà trận bão cát này không kéo dài quá lâu, nếu không e là thực sự mất mạng không ra nổi.

Mọi người bò ra khỏi hố cát, lúc này đã sớm mệt đứt hơi, nằm bệt trên đất không muốn nhúc nhích.

Ngô Bất Chính cảm thấy vết thương trên tay mình bắt đầu ngứa, đó là dấu hiệu sắp lành.

Còn Lương Quỳnh thì không may mắn như cậu, băng gạc lại bị máu nhuộm thành màu vàng.

Không cách nào khác, máu của cô đã bắt đầu có xu hướng đông lại, màu máu cũng đã biến thành màu vàng.

Cô lại thay cho mình một dải băng khác, bôi thêm chút thuốc, lúc này mới coi như xử lý xong xuôi.

Chỉ cần sau này chú ý một chút chắc cũng không sao.

Bàn Tử lúc này cũng chui ra khỏi hố cát, tiến lên túm lấy cổ áo Mãn đại gia mắng: "Lão già, lần sau ông có thể báo trước một tiếng không, lần này họ chỉ bị thương, lần sau mà có chuyện gì Bàn gia tôi bắt ông đền mạng!" Bàn Tử thực sự nổi giận, Mãn đại gia cũng sợ không nhẹ, vội nói: "Biết rồi mà, lần sau tôi nhất định báo trước cho các cậu mà!

Tôi thề với Chân Chủ, Hồ Đại lão gia cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy đâu mà!" Ngô Bất Chính tiến lên khuyên Bàn Tử một câu, Mãn đại gia cũng không dễ dàng gì, bản thân mình cũng không sao nên thôi.

Bàn Tử không chịu thôi, dọa dẫm Mãn đại gia đi chuẩn bị đồ ăn.

Lúc này bão cát đã tạnh hẳn.

Ngô Bất Chính hô hào mọi người kiểm kê vật tư xem có gì bị mất không.

Kết quả kiểm kê xong mới tá hỏa phát hiện mất hai con lạc đà.

Quan trọng là hai con lạc đà này chở toàn sữa chua tự làm của địa phương.

Trong sa mạc khát khô cổ, uống một ngụm sữa chua bằng mười ngụm nước.

Đây là một tin rất xấu.

Có chỗ sữa chua đó, nước của họ có thể kéo dài thêm năm ngày.

Nhưng giờ sữa chua mất rồi, thời gian của họ không chỉ rút ngắn năm ngày đâu.

Theo định mức phân phối nước hiện tại, e là tối đa ba ngày nữa phải quay về, nếu không sẽ không ra nổi.

Tuy nhiên, mất hai con lạc đà vẫn là chuyện phụ, quan trọng hơn là họ phát hiện Tần Vũ vậy mà không thấy đâu!

Ngô Bất Chính nhớ Tần Vũ lúc nãy vẫn ở ngay cạnh mình, lẽ nào bị cát vàng chôn rồi?

Trong lúc cấp bách cậu vội vàng đi đào, nhưng đào nửa ngày chẳng thấy người đâu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Thiên Chân cậu đừng cuống, thân thủ của Tiểu ca mà bị cát vàng vùi lấp thì chúng ta sớm chầu trời rồi!

Anh ấy có lẽ phát hiện ra gì đó, chúng ta chia nhau tìm xem!" Ngô Bất Chính bình tĩnh lại, vội gật đầu.

Đúng là quan tâm quá hóa loạn, trong lòng Ngô Bất Chính cũng rất hối hận, sao có thể nghĩ Tiểu ca bị chôn sống được chứ, thân thủ của mình còn không sao thì Tiểu ca tự nhiên cũng không thể có chuyện.

Một lát sau, bên cạnh truyền đến tiếng của Lương Quỳnh: "Ở đây có dấu chân!" Mọi người vội chạy lại xem, quả nhiên phát hiện một dấu chân đi qua đây, hướng về phía bức tường đá.

Mọi người đuổi theo, một lát sau quả nhiên thấy Tần Vũ ở phía trước không xa.

Họ chạy lại nhìn, thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm vào di tích đá kia.

Bàn Tử thấy lạ hỏi: "Tiểu ca, có phải anh nhớ ra điều gì không?" Ngô Bất Chính cũng vội hỏi: "Ký ức của anh phục hồi thêm chút nào rồi sao?" Ký ức của Tần Vũ rất không ổn định, thỉnh thoảng sẽ nhớ lại một vài mảnh vỡ tiền kiếp.

Lúc này một mình đến đây, lẽ nào phát hiện ra điều gì?

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ cắn môi không nói gì.

Chuyện Tần Vũ mất trí nhớ cô biết, muốn quan tâm nhưng không biết lấy thân phận gì, hơn nữa tình hình của chính mình... thực sự có cần thiết phải liên lụy đối phương không?

Tần Vũ không trả lời họ, ngược lại xòe tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một thứ.

Thứ này khiến tim mọi người thắt lại.

Chương 806

Bàn Tử nói: "Trời đất, chúng ta không đen đủi đến mức đụng phải đám mộ tặc đó chứ?" Chỉ thấy thứ trong tay Tần Vũ chính là một vỏ đạn đã kích nổ! ... (Quay lại chuyện Bùa Mạc Kim)...

Bùa Mạc Kim là thứ vô cùng quý giá.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Bàn Tử và Lương Quỳnh mỗi người đều có một chiếc.

Truyền thuyết về bùa Mạc Kim cũng rất nhiều, dù họ biết rất ít nhưng tầm quan trọng của nó là không cần bàn cãi.

Điểm đơn giản nhất là bùa Mạc Kim có thể trừ tà chặn sát.

Họ bao nhiêu lần cửu tử nhất sinh trong cổ mộ mà về được, ai dám bảo không có công hiệu của bùa Mạc Kim chứ?

Lúc này Ngô Bất Chính nhắc đến việc đốt bùa Mạc Kim, ai nấy đều bắt đầu do dự.

Phan Tử thấy vậy cười khà khà chẳng khách khí, trực tiếp lấy đèn bão ra.

Ý tứ đã rất rõ ràng, ai quyết định rồi thì động thủ đi.

Ngọn lửa đèn bão tuy không lớn nhưng đốt một chiếc bùa Mạc Kim thì dư sức.

Tần Vũ và Lương Quỳnh gần như cùng lúc động đậy.

Nhưng Ngô Bất Chính ngăn Tần Vũ lại, cuối cùng chỉ có Lương Quỳnh lấy ra bùa Mạc Kim của mình. "Dùng của tôi đi!" Lương Quỳnh thản nhiên nói, tỏ ra rất bình tĩnh.

Bàn Tử thấy vậy bảo: "Cô là phận con gái, dùng của cô Bàn gia tôi trong lòng thực sự thấy hơi có lỗi, nhưng vẫn cảm ơn cô nhé!" Nói rồi Bàn Tử cầm lấy bùa Mạc Kim của Lương Quỳnh định đốt.

Ngô Bất Chính giật phắt lại rồi ném trả cho Lương Quỳnh. "Tôi nói này Bàn Tử, anh cũng là đấng nam nhi, lúc này lại để một cô gái đứng ra gánh vác!

Anh có phải đàn ông không hả!" "Tôi cũng có ép cô ấy đâu, Lương đại tiểu thư giác ngộ cao, đâu có như cậu!" Bàn Tử phản bác: "Hay là dùng của cậu?

Bùa Mạc Kim của Bàn gia còn định để lại cho con trai tôi đấy!" "Cút cút, còn coi như bảo vật gia truyền nữa, lỡ anh sinh con gái thì sao?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử nghe vậy cười hắc hắc nói: "Thì Bàn gia để lại cho con rể!

Ha ha!

Tục ngữ nói đúng lắm, thượng trận phụ tử binh, đổ đấu con rể gánh, cha con chiến trường nhặt xác, nhạc phụ dẫn con rể đào xác cổ!

Dù sao việc nặng đều là đàn ông làm, hưởng phúc đều là phụ nữ!" "Được rồi được rồi!" Ngô Bất Chính thực sự không nghe nổi nữa, chỗ này không đúng lúc, nếu đổi lại là ở tiệm massage, Bàn Tử có thể tán dóc cho mấy em nhân viên ngủ quên luôn.

Ngô Bất Chính định thần lại nói: "Ngô tư lệnh tôi giờ quyết định, dùng bùa Mạc Kim của Vương phó tư lệnh anh để đốt, có ý kiến thì bảo lưu!

Mau lấy bùa Mạc Kim của anh ra đây!" "Dựa vào cái gì?

Cậu không được dùng quyền mưu lợi riêng nhé!

Các người đây là điển hình của việc bắt nạt người nhà, tôi kiên quyết phản đối!" Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính căn bản không thèm phí lời với cậu ta: "Vương phó tư lệnh đây là mệnh lệnh, anh còn kháng cự tôi sẽ để Tiểu ca ra tay cướp đấy!

Hy vọng anh hiểu cục diện hiện tại, ba thằng đàn ông chúng ta ép một cô gái giao bùa Mạc Kim, anh với cái bọn... bọn Nhật lùn có gì khác nhau không!

Anh muốn cướp bóc 'hoa cô nương' à?" "Tôi không chịu, dù không tính Lương Quỳnh thì chúng ta vẫn còn ba người, các người không thể vì tôi là phó tư lệnh mà xuống tay tàn độc với tôi được!

Tôi liệt liệt yêu cầu được thăng chức, tôi cũng muốn làm chính tư lệnh!" Bàn Tử bất mãn.

Ngô Bất Chính cười bảo: "Làm chính tư lệnh cũng vô dụng, tôi với Tiểu ca chắc chắn dùng bùa của ai cũng không được!

Dùng của Tiểu ca tôi không đồng ý!

Dùng của tôi thì anh phải so tài với Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu ca xem sao!

Chỉ có của anh là hợp nhất!" "Mẹ kiếp!" Bàn Tử nghe vậy tức điên nhưng lại không tìm được lý do phản bác: "Thiên Chân tổ tiên nhà cậu, việc nặng việc bẩn đều là Bàn gia làm, giờ đốt bùa cũng dùng của Bàn gia!

Cậu với bọn phát xít có gì khác nhau đâu!

Đốt thì đốt, cậu còn bày đặt khoe ân ái, Bàn gia giờ quyết định rồi, tôi phải phản chiến!

Lương Quỳnh, thằng này công khai cướp bạn trai cô kìa, cô không quản à?" Lương Quỳnh nghe vậy mặt đỏ bừng, nhìn Tần Vũ một cái nhưng không nói gì.

Sắc mặt Tần Vũ vẫn trước sau như một, chẳng có chút thay đổi nào.

Điều này khiến Bàn Tử xìu hẳn. "Thấy chưa, mắt của quần chúng là tuyết sáng, mau mau giao bùa Mạc Kim ra đây!" Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử nghe vậy thực sự không nỡ, nhưng không còn cách nào, chỉ đành móc bùa Mạc Kim ra, đưa cho Ngô Bất Chính với ánh mắt luyến tiếc: "Thiên Chân, Bàn ca đối xử với cậu không tệ, bùa này cậu đốt một chút thôi cũng được, để lại cho tôi cái đuôi cũng được!

Sau này cháu đích tôn của cậu không có cơm ăn còn trông chờ vào thứ này đổi tiền tiêu đấy!" "Đồ dở hơi!" Ngô Bất Chính mắng: "Con trai anh mà không có cơm ăn, tôi nuôi nó!" "Thế thì không cần!" Bàn Tử vội nói.

Con trai mình để người khác nuôi thì chỉ có hai khả năng: một là người đó thực sự tốt bụng, hai là...

Chương 807

chỉ sợ không biết nó là con của ai.

Ngô Bất Chính nói đoạn chuẩn bị ra tay.

Bàn Tử xót của không dám nhìn, mồm lẩm bẩm không ngừng: "Xin lỗi nhé anh bạn bùa Mạc Kim, theo Bàn gia chịu khổ chịu mệt không ít, một ngày hưởng phúc cũng chưa có, đến lúc quan trọng này còn phải lấy cậu ra tế thiên!

Cậu có thù oán gì nhớ tìm thằng Ngô Bất Chính đáng chết kia nhé, chẳng liên quan gì đến tôi đâu!

Đều là nó bắt lấy cậu tế thiên đấy, Bàn gia thực sự không phải đối thủ của Tiểu ca, dù chúng ta đẹp trai như nhau!

Nhưng mà..." "Đừng 'nhưng mà' nữa, Pháo Vương tỉnh rồi, chờ chút!" Đột nhiên Phan Tử lên tiếng cắt ngang.

Ngô Bất Chính cũng ngẩn ra, vội dừng tay.

Chỉ thấy lúc này trong phòng livestream, Pháo Vương quả nhiên gửi một tin nhắn đến. 【Ngô tiểu ca, A Công nhà chúng tôi sao rồi?】 Ngô Bất Chính thấy Pháo Vương quả nhiên đã tỉnh, chắc cơ thể không sao nữa, liền vội vàng thuật lại tình hình một lượt.

Những thứ này xem lại livestream đều biết cả, không giấu được.

Cuối cùng Ngô Bất Chính nói: "Chúng tôi hiện giờ cần làm rõ sau cửa đồng xanh này có gì!

Nhưng bùa Mạc Kim không phải sừng tê giác, nên có tác dụng hay không cũng chưa biết!

Anh cứ ở trong hang động đừng qua đây, chúng tôi xong việc sẽ qua đón anh!" Pháo Vương lo lắng cho sức khỏe Tứ A Công, nghe vậy vội nói: "Cái bùa Mạc Kim đó liệu có được không?

Tôi biết chỗ có sừng tê giác, hay là các cậu dùng sừng tê giác thử xem có vẻ bảo hiểm hơn!" Mọi người nghe Pháo Vương nói vậy đều kích động hẳn lên.

Bàn Tử càng nhanh tay giật lại bùa của mình, hôn một cái rồi hỏi: "Pháo Vương anh mau nói đi, ở đâu có sừng tê giác hả!" 【Trên cổ A Công ấy!】 Pháo Vương nói.

Mọi người nghe vậy ngẩn ra, sao trên cổ Tứ A Công lại có sừng tê giác, lão là tê giác à?

Bàn Tử lập tức lao tới, kéo cổ áo Tứ A Công ra, quả nhiên thấy trên cổ ông ta cũng treo một chiếc bùa Mạc Kim.

Nhưng nhìn chất liệu so với bùa của Bàn Tử là biết ngay hàng nhái rồi!

Đồ giả!

Pháo Vương lúc này nói trong livestream: 【Nói ra thì thật xấu hổ, A Công chúng tôi rất muốn làm một Mạc Kim Hiệu úy, chỉ tiếc duyên phận không đủ.

Suốt đời chưa từng thấy bùa Mạc Kim thật, sau này mừng đại thọ, tôi vì muốn lấy lòng lão nên đã thuê người làm một cái hàng nhái cao cấp!

A Công cũng biết là giả nhưng rất thích nên ngày nào cũng đeo.

Cái bùa đó của lão chính là làm từ sừng tê giác đấy!

Các cậu có thể dùng thử xem.】 Bàn Tử nghe đến đây thì cả người kích động, suýt chút nữa lao lên hôn Tứ A Công một cái.

Cậu nhìn Tứ A Công nằm trên đất, cảm động nói: "Tứ A Công ơi

Tứ A Công, ngài đúng là A Công thân thiết của con, sau này ngài có quy tiên, Bàn gia con nhất định sẽ khóc tang cho ngài, khóc một mạch từ Phan Gia Viên đến tận Trường Sa luôn!

Đảm bảo cho ngài vẻ vang đại táng, bài bản đầy đủ!" "Cút đi!

Anh không thể mong người ta tốt lành chút à, mau mang lại đây!" Ngô Bất Chính cạn lời, cái lão Bàn Tử này lúc nào cũng chẳng đứng đắn, xuống mộ thế này mà vào tiệm massage cũng thế này luôn, lần nào đi ngâm chân cũng bị mấy em gái khiếu nại vì cái bàn tay hư hỏng. "Tiểu ca, anh nhặt được cái này ở đâu thế?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tần Vũ chỉ về phía vị trí mọi người vừa đứng, đó chính là hố cát nơi họ ẩn nấp khi bão cát quét qua.

Bàn Tử kinh ngạc: "Vỏ đạn này là của súng AK do Liên Xô sản xuất!

Ở đây có người nước ngoài sao?" Loại vũ khí này hiện nay không còn phổ biến, thường chỉ người nước ngoài mới dùng, nhưng đây là sa mạc Taklamakan, sao lại có người nước ngoài ở đây?

Lương Quỳnh đứng bên cạnh giải thích: "Dòng sông ngầm chảy dưới lòng Taklamakan từng nuôi dưỡng rất nhiều quốc gia cổ đại rực rỡ!

Mười mấy năm trước, khi công tác khảo cổ nước ta còn đình trệ, nhiều tay trộm mộ nước ngoài đã đến đây tìm bảo vật.

Những di tích thành trấn ở Cô Mặc được xây dựng từ thời kỳ đó.

Những chuyện này giới khảo cổ đều biết rõ, chỉ là không ngờ sau bao nhiêu năm vẫn có kẻ chưa từ bỏ ý định, dám bén mảng đến đây." Ngô Bất Chính nghe vậy cảm thán: "Cũng chẳng còn cách nào, anh có bảo bối mà không giữ được thì người khác nhòm ngó là chuyện thường.

Nếu không thì năm đó liên quân tám nước đã không cướp phá Viên Minh Viên!" Nghe đến đây, khí thế Bàn Tử bỗng thay đổi: "Bài học lịch sử đã nói rõ rồi, lạc hậu là phải ăn đòn.

Theo tôi thấy chúng ta nên đi đường vòng, đối phương có súng, nếu đụng độ thì chúng ta biến thành bia đỡ đạn mất.

Anh hùng không chịu thiệt trước mắt, hay là chúng ta chuồn thôi!" "Đợi đã!" Ngô Bất Chính bất ngờ ngăn Bàn Tử lại: "Anh không thấy lạ sao?

Nơi này không có dã thú, cũng không có tống tử, tại sao họ phải nổ súng?

Vỏ đạn này chứng minh họ thực sự đã nổ súng!" Bàn Tử cười đáp: "Có gì lạ đâu, từ xưa đảo đấu đã dễ, phân chia tang vật mới khó.

Biết bao nhiêu người chết trong cổ mộ là vì đồng bọn nổi lòng tham!

Theo tôi, có lẽ bọn chúng cũng vì thế mà bắn nhau thôi." Lương Quỳnh lắc đầu: "Không thể nào, Mãn đại gia đã nói bọn họ xuất phát sớm hơn chúng ta ba ngày.

Nếu theo cách anh nói, chẳng lẽ chúng ta chỉ còn cách Tinh Tuyệt cổ thành chưa đầy hai ngày đường sao?

Anh nhìn dáng vẻ của Mãn đại gia xem, có giống như hai ngày nữa là tìm được không?" Mọi người tranh luận không ngớt, chẳng ai thuyết phục được ai.

Tần Vũ chẳng buồn để ý đến họ, anh quay về doanh trại lấy một chiếc xẻng gấp rồi quay lại bắt đầu đào.

Anh luôn cảm giác trong thạch thất này có thứ gì đó, vả lại việc phát hiện vỏ đạn ở gần đây cũng rất kỳ lạ, cần phải nhân lúc nghỉ ngơi làm cho rõ ràng.

Chương 808

Thấy vậy, những người khác cũng không nói thêm, đều chạy đi lấy công cụ cùng đào.

Mãn đại gia một mình chuẩn bị đồ ăn ở phía xa.

Diện tích thạch thất không lớn, không quá một trăm mét vuông, nhưng trần nhà khá cao, ít nhất cũng phải năm mét.

Kiểu kiến trúc này rất kỳ lạ, không rõ mục đích.

Chỉ sau vài nhát xẻng, cát ở cửa đã được dọn sạch, cát bên trong bắt đầu tràn ra, lộ ra khoảng trống phía trên chừng một mét.

Bàn Tử thấy đào quá chậm, bèn leo lên nóc thạch thất xem xét, quả nhiên phát hiện trên đó có một cái lỗ thủng, chắc hẳn cát đã từ đó chảy vào. "Này!

Mọi người đào nhanh lên, tôi hình như thấy một khối đá đen!" Bàn Tử nói rồi nhảy thẳng xuống dưới, tiếng anh ta vang lên ngay sau đó: "Mẹ kiếp, là một pho tượng đá đen!

Mọi người mau vào xem!" Nghe vậy, cả nhóm lần theo con dốc ở lối vào bò vào trong.

Quả nhiên, một pho tượng đá màu đen dần lộ diện, nhưng mới chỉ thấy một cái đầu với tạo hình cực kỳ quái dị.

Tượng được làm từ một loại đá đen không rõ chất liệu, thủ pháp điêu khắc tuy rất truyền thần nhưng hai con mắt lại được tạc to lớn vô cùng, khiến người nhìn cảm thấy phi cùng khó chịu.

Cảm giác như toàn bộ bức tượng được dựng lên chỉ để làm nổi bật hai con mắt đó. "Đây chắc chắn là tác phẩm của nước Tinh Tuyệt!

Nước Tinh Tuyệt sùng bái nhãn cầu, thứ này khẳng định có liên quan đến họ, chúng ta mau đào lên!" Ngô Bất Chính rất kích động.

Họ đến đây là để tìm Tinh Tuyệt cổ thành, lúc này thấy vật liên quan đều không khỏi phấn chấn.

Cả nhóm định ra ngoài tiếp tục đào, nhưng vừa quay người, Tần Vũ bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay khoảnh khắc họ quay lưng, con mắt của tượng đá dường như vừa động đậy.

Tần Vũ nhận ra lúc này Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng đứng sững lại, dường như cũng đã thấy cảnh tượng quỷ dị đó.

Bàn Tử hạ thấp giọng hỏi: "Mọi người đều thấy chứ?" Cả nhóm gật đầu lia lịa.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp!

Tượng đá này không phải còn sống đấy chứ, Thiên Chân mau lấy móng lừa đen trong ba lô ra!" Ngô Bất Chính định làm theo thì Tần Vũ nắm lấy tay cậu: "Đợi đã!" Nói xong, Tần Vũ quay lại nhìn kỹ.

Mọi người cũng vội nhìn theo, rồi sau đó ai nấy đều cảm thấy mặt nóng bừng vì xấu hổ.

Hóa ra trên mắt tượng đá có một con kiến bám vào, con kiến này to khác thường, nhìn từ xa cứ tưởng nhãn cầu tượng đá đang chuyển động.

Bàn Tử cảm thấy mất mặt, giơ chân nghiền nát con kiến, bực bội mắng: "Mẹ nó, danh tiếng lẫy lừng của Bàn gia suýt chút nữa hủy trên tay cái thứ này." Cả nhóm dở khóc dở cười, đều biết là do quá căng thẳng.

Những người ở đây đều từng hạ mộ, biết trong cổ mộ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc này tuy đang ở sa mạc, nhưng ai dám đảm bảo sẽ không có một con tống tử bất ngờ nhảy ra? "Được rồi, tiếp tục đào thôi!" Ngô Bất Chính hô một tiếng, cả nhóm quay lại lối vào tiếp tục công việc.

Khán giả trong phòng livestream cũng được một phen cười nghiêng ngả, trêu chọc Bàn gia cũng có lúc sơ sẩy.

Nhưng mọi người đều hiểu vì căng thẳng nên cũng chỉ cười cho qua.

Bàn Tử chẳng thèm xem bình luận.

Chuyến đi sa mạc này đường xá xa xôi, sự nhiệt tình của khán giả không còn cao như mấy kỳ trước, số lượng đạn mạc ít đi hẳn, có lẽ họ đang nín thở chờ đến lúc vào cổ mộ.

Cả nhóm không quan tâm, việc hợp tác với chương trình vốn là đôi bên cùng có lợi, chỉ cần độ nóng vẫn còn là được.

Họ nhanh chóng dọn sạch hơn phân nửa số cát, chiều cao thạch thất lúc này đã lộ ra được ba mét, còn cách mặt đất chừng hai mét nữa.

Nhưng không cần dọn thêm, vì tượng đá đã lộ ra phần lớn.

Mọi người nhận thấy phía dưới tượng đá là một nô lệ đang quỳ lạy, tư thế như đang nâng đỡ thứ bên trên.

Nhưng nô lệ này chỉ mới lộ ra đầu và hai cánh tay nên chưa rõ phần dưới thế nào.

Phía trên nô lệ có ba tầng nội dung: Tầng dưới cùng là một khối thịt lớn hình nhãn cầu không rõ ý nghĩa, tiếp theo là một người phụ nữ đang ngồi, che khăn mặt, dường như là Tinh Tuyệt nữ vương!

Và trên đỉnh đầu nữ vương là một thứ trông như hố đen khổng lồ, giữa hố đen khắc một con mắt vô cùng tinh mỹ.

Con mắt trong hố đen và khối thịt hình nhãn cầu có tạo hình hoàn toàn khác nhau, hiển nhiên địa vị của chúng cũng khác biệt.

Lương Quỳnh kinh hô: "Đây chắc chắn là biểu tượng của địa vị!

Không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương chỉ xếp thứ hai, vậy hố đen và con mắt trên cùng kia rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?" Bàn Tử đưa cho Ngô Bất Chính chiếc Mạc kim phù giả của Tứ A Công.

Ngô Bất Chính cũng không phí lời, tháo sợi chỉ vàng bên trên ra, nuốt nước bọt nói: "Vậy tôi bắt đầu đây, mọi người chuẩn bị sẵn tâm lý và hành động đi!

Vạn nhất lát nữa thấy thứ gì đáng sợ thì đừng trách tôi!" Nghe cậu nói, ai nấy đều căng thẳng.

Bàn Tử và Phan Tử đã lên đạn, cầm chắc súng.

Lương Quỳnh lấy ra Kim cương tán và Phi hổ trảo.

Đoạn Vô Kỵ định rút cây trường côn ra nhưng thấy Tần Vũ vẫn đứng im, có lẽ cảm thấy mình cũng là đại lão nên không thể làm mất mặt, đành thôi.

Chương 809

Ngô Bất Chính giơ tay đặt chiếc Mạc kim phù lên đèn phong đăng để đốt.

Sừng tê giác ban đầu khó cháy, nhưng một lúc sau bắt đầu cháy âm ỉ, từng làn khói xanh bốc lên.

Cổ thư có chép, đốt sừng tê giác có thể thông linh, thấy được quỷ thần.

Lương Quỳnh từng đọc qua tư liệu khảo cổ nhưng thấy chuyện này quá huyền hoặc nên chưa thể kiểm chứng.

Lúc này Ngô Bất Chính muốn dùng khói sừng tê giác để nhìn thấu bí ẩn sau Thanh đồng môn, thực sự khiến lòng người bất an.

Thanh đồng môn vốn đã là một thần tích, ai dám khẳng định thứ ẩn giấu phía sau là gì?

Bàn Tử lo lắng đến mức không nói nên lời.

Lương Quỳnh đột nhiên lên tiếng: "Tôi cảm thấy không ổn, mọi người nói xem chúng ta làm thế này có giống như tiên dân trên núi Trát Cách Lạp Mã không, liệu có mở ra một lời nguyền không thuộc về thế giới này không?" Câu hỏi khiến ai nấy sững sờ, đặc biệt là nhóm Tần Vũ ba người, họ hiểu rõ sự khủng khiếp của lời nguyền đó.

Lương Quỳnh nói có lý, họ như đang đứng trước một tấm rèm, cố gắng nhìn thấu phía sau, nhưng nếu thấy rồi, liệu đó có phải điều họ muốn thấy không?

Có lẽ sẽ hối hận hoặc thất vọng.

Phan Tử nói: "Giờ nói chuyện này đã muộn rồi, nhìn xung quanh đi!" Mọi người nhìn quanh, sắc mặt đều đại biến.

Từ bao giờ, bóng tối đen đặc như mực xung quanh đã chuyển thành màu xanh thanh dịu như một lớp sương mù.

Làn khói xanh này rất quỷ dị, nó không hề xê dịch hay thay đổi theo chuyển động của con người.

Chẳng hạn, khi bạn soi đèn pin vào ban đêm, bạn thấy bụi li ti, nếu bạn quơ tay, bụi sẽ chuyển động theo.

Nhưng làn khói xanh này thì không hề bị ảnh hưởng, giống như họ và nó không thuộc về cùng một thế giới. "Thật đúng là gặp quỷ rồi, sao lại có nhiều khói xanh thế này!" Bàn Tử hỏi.

Mọi người đều không hiểu, mẩu sừng tê giác mới cháy được một nửa, khói bốc ra mắt thường thấy không bao nhiêu, sao có thể phủ kín nơi này?

Phan Tử nói: "Xem ra Tiểu tam gia đoán đúng rồi, chúng ta sắp thấy thứ mà bình thường không thấy được!" "Không phải sắp, mà là chúng đã xuất hiện rồi!" Đoạn Vô Kỵ lạnh lùng lên tiếng.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã rút Hắc kim cổ đao.

Mọi người kinh hãi thấy trong làn khói xanh phía trước xuất hiện một loạt bóng người đen kịt.

Những bóng người đó rất đông, đứng im phăng phắc như những bức tượng. "Mẹ nó, hay là bắn thử một phát?" Bàn Tử run giọng hỏi.

Thấy quá nhiều bóng người, anh ta cũng phát hoảng.

Nhưng Ngô Bất Chính ngăn lại, ra hiệu đừng căng thẳng.

Lúc này Tần Vũ đã cầm đao tiến về phía trước.

Bàn Tử và những người khác cũng cảnh giác bám theo.

Đã đến nước này, dù đó có là tống tử thì họ cũng phải nhìn cho rõ, nếu không sẽ không cam lòng.

Thông qua livestream, cư dân mạng cũng thấy những bóng người ngày càng rõ nét.

Đó là một người đàn ông mặc trang phục của nước Đông Hạ, đứng quay lưng về phía họ.

Thể hình người này gầy gỏ, nhưng điều quan trọng nhất là lớp da lộ ra ngoài không hề có dấu hiệu khô héo, không thể phân biệt được là thi thể hay người thật. "Này!

Người anh em, nếu còn sống thì nói một câu đi!" Bàn Tử thử hỏi.

Mọi người nhìn anh ta như nhìn thằng ngốc, Ngô Bất Chính mắng: "Anh bị khùng à, dù người ta còn sống thì người Đông Hạ sao biết nói tiếng phổ thông, anh phải dùng chữ Đông Hạ chứ!" "Tôi biết chữ Đông Hạ thế quái nào được!" Bàn Tử nói tỉnh bơ.

Ngô Bất Chính tức xanh mặt: "Thế thì anh phí lời làm gì!" Bàn Tử cứng họng, nhận ra mình đúng là có hơi ngớ ngẩn.

Phan Tử bạo gan, định dùng nòng súng chọc thử xem đối phương còn sống hay không, nhưng nòng súng chưa kịp chạm vào đã bị Tần Vũ giữ chặt.

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Ai cũng đừng chạm vào, nếu không sẽ không ra ngoài được đâu!" Lời nói như sét đánh bên tai, Tần Vũ cả quãng đường ít khi nói dài, nhưng mọi người đều biết lời anh nói nhất định phải nghe, nếu không hối hận cũng chẳng kịp.

Nhìn về phía trước, những bóng người không rõ là người hay thi thể nhiều vô kể, kéo dài không thấy điểm dừng.

Họ đứng cách nhau đúng một mét rưỡi, bất kể trước sau hay trái phải đều giữ đúng khoảng cách đó.

Ngô Bất Chính quan sát hai bên, thấy trang phục của họ đều giống nhau, làn da không hề bị khô héo thành xác khô, thậm chí còn thấy được sắc mặt trên cánh tay và gò má, cứ như thể họ bị biến thành thế này ngay khi còn sống.

Mọi thứ quá quỷ dị.

Phan Tử không nén nổi tò mò, chạy lên phía trước một người quan sát rồi kinh hô: "Bọn họ là người chết, nhìn mắt họ đi!" Mọi người lao tới xem, thấy mắt những người này đã hoàn toàn biến thành màu đen, không phải đen của đồng tử mà giống như hai viên ngọc đen khảm vào hốc mắt.

Trên gò má họ còn có hai hàng lệ máu đã đóng vảy, nhưng biểu cảm lại rất an nhiên, thậm chí là hướng tới một điều gì đó, không hề có chút sợ hãi. "Mọi người có thấy lạ không?" Lương Quỳnh lên tiếng: "Tất cả họ đều nhìn về phía trước và đều chảy lệ máu!

Phía trước chắc chắn có thứ gì đó!" Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, phía trước rốt cuộc có cái quái gì, Bàn gia tôi không nhịn nổi nữa, tôi phải đi xem!" Nói đoạn, Bàn Tử cầm súng lao lên.

Ngô Bất Chính vội hét: "Bàn Tử chết tiệt anh làm gì thế!

Đừng chạm vào những thi thể đó!

Chương 810

Nếu không tất cả chúng ta đều không ra được đâu!" Nói rồi cậu cũng đuổi theo, những người khác cũng không kịp nghiên cứu thi thể nữa, đồng loạt chạy theo.

Theo những gì họ suy luận từ di tích Cô Mặc và cuốn sổ tay của Giáo sư Dương, Tinh Tuyệt nữ vương là người có quyền lực cao nhất.

Nhưng không ngờ trên cả nữ vương lại là một sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Hố đen này... lẽ nào trong nước Tinh Tuyệt thực sự có một hố đen lớn như thế?

Trong phòng livestream bất ngờ hiện lên một dòng đạn mạc: 【Tiểu Ngô này, hố đen có thật hay không thì chưa chắc, nhưng cậu nhìn ảnh trong sổ tay đi.

Trong đó có ảnh Tinh Tuyệt cổ thành, có một tòa tháp nghiêng khổng lồ cắm thẳng xuống đất, trên đó cũng khắc con mắt khổng lồ này.

Tôi nghi ngờ tín ngưỡng nhãn cầu của nước Tinh Tuyệt chính là bắt nguồn từ hố đen đó!

Câu trả lời có tìm được hay không phải trông chờ vào các cậu rồi!】 Ngô Bất Chính gật đầu mạnh mẽ.

Những tin nhắn này chắc chắn là của Giáo sư Dương gửi.

Dù ông không đến nhưng chắc chắn đang theo dõi livestream, vì nghiên cứu văn hóa Tây Vực cả đời, được thấy Tinh Tuyệt cổ thành là tâm nguyện lớn nhất của ông. "Được rồi, chúng ta quay lại nghỉ ngơi chút đã, lát nữa còn lên đường!

Còn về vỏ đạn và bọn trộm mộ, tôi vẫn giữ quan điểm cũ, sa mạc rộng lớn thế này xác suất đụng độ rất thấp.

Trừ khi mục tiêu của họ cũng là Tinh Tuyệt cổ thành!" Mọi người đều hiểu, cái gì đến sẽ đến, nếu đã định đụng độ thì tránh cũng không khỏi, đành tùy cơ ứng biến.

Vừa định đi ra, Bàn Tử bỗng hét lên: "Mẹ kiếp, ai vô duyên nắm cổ chân Bàn gia thế này!" Bàn Tử quay lại định mắng kẻ nào chơi ác, nhưng vừa nhìn thấy, mặt anh ta liền biến sắc: "Mẹ ơi!

Thật sự có tống tử!" Cả nhóm nhìn theo, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Một bàn tay xương trắng ở dưới cát thò lên, nắm chặt lấy cổ chân Bàn Tử.

Xương trắng hếu, loại xương này chỉ có ở hai nơi: Một là mô hình trong bệnh viện đã qua xử lý hóa chất, hai là loại mà Tần Vũ từng thấy trong thi trận ở Tần Lĩnh - khi nạn nhân bị chuột khổng lồ ăn sạch da thịt, để lộ khung xương trắng đến rợn người. "Mẹ nó!" Bàn Tử cáu tiết, vung xẻng gấp chặt một nhát, khúc xương mục nát gãy lìa ngay lập tức.

Biến cố đột ngột khiến mọi người do dự, không biết có nên đào lên không, lỡ đào ra một con tống tử lợi hại thì đối phó sao đây?

Tần Vũ không nghĩ nhiều, vung xẻng đào luôn.

Những người khác cũng đành đào theo.

Chưa đầy hai phút, họ đã lôi được một người lên.

Tình trạng người này rất kỳ lạ: Cánh tay chỉ còn xương trắng đến vai, nhưng đầu và ngực vẫn còn nguyên vẹn.

Nhìn diện mạo, đúng là một người nước ngoài.

Bàn Tử đưa xẻng cho Ngô Bất Chính, rồi dùng sức kéo mạnh vai thi thể lên.

Nhưng khoảnh khắc sau, tất cả đều ngẩn người.

Người này chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới cũng chỉ còn xương trắng, Bàn Tử kéo mạnh khiến đôi chân rụng rời ra.

Trên lưng thi thể còn đeo một khẩu súng, đúng là súng AK do Liên Xô sản xuất, đạn đã lên nòng.

Ngô Bất Chính nhận định: "Tình hình này rất lạ, người này chắc chắn là trộm mộ, chẳng lẽ đồng bọn của hắn cũng chết ở đây?

Hay là chúng ta tìm thêm thử xem?" Cả nhóm đồng ý.

Bàn Tử đeo khẩu súng lên người, trông rất oai phong.

Đào thêm hai phút, họ phát hiện thêm một thi thể nữa.

Hai người này chắc là cùng một đội, một người mang súng, một người mang đạn dược, có lẽ bị lạc đoàn rồi gặp nạn ở đây.

Nhưng tại sao họ lại gặp nạn trong thạch thất này, trong khi nhóm Tần Vũ nãy giờ vẫn bình an vô sự? "Này này!

Nhìn bụng hắn kìa, có thứ gì đó sắp chui ra!" Bàn Tử hét lên, giơ súng AK nhắm thẳng vào bụng thi thể.

Tần Vũ dùng đoản kiếm rạch áo thi thể, lộ ra một cảnh tượng kinh hoàng: Trên bụng hắn có một lỗ thủng, bên trong vô số con kiến lớn nhỏ đang lúc nhúc, vết thương vẫn đang bị khoét rộng ra.

Bàn Tử mắng: "Trời đất ơi, sao nhiều kiến thế này, lại còn ăn thịt người nữa!" Bàn Tử định nổ súng nhưng Lương Quỳnh ngăn lại: "Vô ích thôi, kiến là loài sống theo bầy, đây có lẽ là một tổ kiến!

Chúng ta mau chạy đi, loại kiến này giết được người đấy!" Bàn Tử không hiểu: "Kiến giết được người?

Chẳng phải bảo kiến đông có thể cắn chết voi sao?

Mẹ kiếp, người thì không to bằng voi thật, nhưng đây là loại kiến gì vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu tháo chạy.

Lương Quỳnh vừa chạy vừa giải thích: "Đây là kiến hành quân sa mạc, chúng có tính kỷ luật cực cao, sức phá hoại kinh người, một khi cả đàn xuất hiện, đi đến đâu cỏ không mọc nổi đến đó!

Hai tên trộm mộ kia chắc chắn bị kiến cắn chết!

May mà cả đàn kiến chưa xuất hiện..." Lương Quỳnh chưa nói dứt câu đã đứng hình.

Họ vừa chạy về chỗ Mãn đại gia thì thấy từ bốn phương tám hướng dưới lớp cát, những mảng màu đen đặc bắt đầu trồi lên.

Chương 811

Đó chính là kiến hành quân sa mạc!

Hóa ra mục tiêu của chúng không phải là con người, mà là đàn lạc đà của Mãn đại gia.

Mười mấy con lạc đà có lẽ mới đủ cho chúng ăn một bữa no. "Mau chạy đi!" Tần Vũ hô lớn.

Nhưng đã muộn, đàn kiến đen như thủy triều đã bao vây lấy họ.

Đàn lạc đà hoảng loạn, một con định lao ra ngoài nhưng vừa xông vào bầy kiến đã bị cắn ngã quỵ, chỉ trong chớp mắt, lũ kiến bao phủ toàn thân nó, khi chúng đi qua, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Mọi người nuốt nước bọt, chết lặng.

Lương Quỳnh có kinh nghiệm dã ngoại phong phú, hét lên: "Mau lấy nhiên liệu rắn ra, lũ kiến này sợ lửa!" Bàn Tử hỏi: "Sợ lửa sao cô không nói sớm!" rồi lấy bình nhiên liệu rắn ra hỏi: "Tiếp theo làm thế nào?" Nhiên liệu rắn chỉ có một bình, đốt được mười mấy phút nhưng không phải xăng, không thể hắt ra diện rộng, đối phó với hàng vạn con kiến thế này hiệu quả rất hạn chế.

Thực lòng mà nói, chạy giữa rừng thi thể này chẳng khác nào khiêu vũ trên dây thép.

Những người khác còn đỡ, riêng Bàn Tử với thân hình đồ sộ, mấy lần suýt đụng trúng thi thể hai bên làm Ngô Bất Chính sợ đến mức muốn bắn cho anh ta một phát.

Bàn Tử chạy một lúc thì đột ngột dừng lại.

Mọi người hỏi: "Sao dừng lại thế?

Chạy một mạch ra ngoài rồi tính!" Bàn Tử lắc đầu: "Không đúng!

Mọi người có để ý không, thi thể ở đây hình như được sắp xếp theo chiều cao!

Sao càng vào trong họ càng cao thế này?" Cả nhóm ngẩn ra, nãy giờ lo né thi thể nên chẳng ai chú ý.

Lương Quỳnh vội vàng xác nhận: "Bàn Tử nói đúng đấy, chiều cao thi thể thực sự thay đổi!

Tôi nhớ lúc đầu có những người cao ngang tôi, mọi người còn bảo giống phụ nữ.

Người Đông Hạ thể hình nhỏ, trông rất giống phụ nữ.

Nhưng thi thể ở đây rõ ràng cao hơn nhiều!" Họ nhìn qua, thấy thi thể bên cạnh Lương Quỳnh cao hơn cô hẳn nửa cái đầu.

Ngô Bất Chính nhận xét: "Không chỉ thế, nhìn trang phục của họ đi, đã có sự thay đổi!

Ngoài các yếu tố Đông Hạ, còn có cả yếu tố của người Hán.

Đây là sản phẩm của sự kết hợp văn hóa!" Phan Tử thắc mắc: "Hay là họ thuộc các thời kỳ khác nhau?

Ví dụ những người này vào đây sau khi Đông Hạ tiếp xúc với văn hóa Hán, còn những người lúc đầu là từ thời Đông Hạ thuần túy?" Lương Quỳnh bác bỏ: "Có khả năng đó, nhưng thứ tự của anh sai rồi!

Thời kỳ đầu Đông Hạ luôn chiến tranh, không có thời gian làm mấy thứ này.

Sau này khi Uông Tàng Hải bị bắt, họ mới bắt đầu tiếp xúc văn hóa Hán.

Nhưng sau đó họ bế quan tỏa cảng ở Trường Bạch Sơn.

Cho nên, những người phía sau phải là người vào sau cùng, còn phía trước là những người vào sớm nhất!" Phan Tử phản bác: "Thế thì vô lý, nếu Đông Hạ ở đây từ trước khi tiếp xúc văn hóa Hán thì trang phục không thể có dấu ấn người Hán được!" Ngô Bất Chính trầm tư rồi nói: "Trang phục chưa nói lên tất cả, Uông Tàng Hải là người Hán, một mình ông ta cũng có thể thay đổi những thứ này.

Tôi nghĩ có thể phân tích qua huyết mạch.

Những người phía sau thấp, phía trước cao, có thể là kết quả của việc hôn nhân cận huyết lâu ngày khiến thể hình thoái hóa.

Tất nhiên đây chỉ là suy đoán, nhưng nếu tiếp tục đi sâu vào, có lẽ sẽ tìm thấy câu trả lời.

Mọi người hãy quan sát kỹ diện mạo và y phục của họ để đối chiếu." Cả nhóm gật đầu, lúc này phải hết sức cẩn thận, từng manh mối nhỏ đều có thể dẫn đến sự thật.

Việc quan sát diện mạo không khó vì họ đang livestream, khán giả sẽ chụp màn hình để đối chiếu sau.

Họ tiếp tục lên đường, Ngô Bất Chính kéo Bàn Tử ra sau mình, để Tần Vũ dẫn đầu, Đoạn Vô Kỵ bọc hậu.

Thi thể nhiều vô kể, đi thêm ba phút nữa, chiều cao thi thể đã ngang bằng Đoạn Vô Kỵ (anh ta cao 1m88).

Đến đây, trang phục không còn dấu vết của Đông Hạ nữa mà là những bộ giáp tinh xảo, chứng tỏ kỹ thuật luyện kim rất phát đạt, vượt xa tầm vóc của nước Đông Hạ.

Ngô Bất Chính hỏi Lương Quỳnh về niên đại bộ giáp, nhưng cô lắc đầu: "Tạo hình này vượt quá hiểu biết của tôi.

Tôi nghi ngờ nếu đi tiếp, chúng ta sẽ thấy những thứ từ thời Thượng cổ, thậm chí là thời Chiến quốc hoặc sớm hơn." Tần Vũ từng đến Thần thụ Tần Lĩnh, nơi có thể từ thời Chiến quốc, nhưng ai biết được nơi này còn cổ xưa hơn không?

Bàn Tử lẩm bẩm: "Cứ đà này lát nữa có khi thấy cả vượn người mất, sau cánh cửa này không lẽ là lịch sử tiến hóa nhân loại sao?

Nếu thế thì Darwin có thể nghỉ hưu được rồi!" Ngô Bất Chính nói: "Đây không phải viện nghiên cứu khoa học.

Thi thể sắp xếp thế này chỉ có một khả năng: Họ là vật tế phẩm cho một mục đích nào đó.

Qua từng thế hệ, tế phẩm ngày càng nhiều.

Nếu xếp theo thứ tự thời gian, thì càng vào sâu tế phẩm càng cổ xưa, gần với thời điểm kiến tạo thần tích này nhất.

Ngược lại, phía ngoài là người Đông Hạ gần thời đại chúng ta hơn.

Bí mật này ít người biết nên mới có những khoảng trống lịch sử.

Có thể khi ai đó phát hiện ra nơi này, họ sẽ đưa một đợt tế phẩm vào." Phan Tử thắc mắc: "Nhưng nếu họ từ thời Chiến quốc thì đã đứng đây bao nhiêu năm rồi, sao da dẻ không hề biến đổi?

Lẽ nào đây là huyệt dưỡng thi cực phẩm?" Câu nói khiến ai nấy lạnh sống lưng.

Chương 812

Nếu tất cả thi thể ở đây đều biến thành tống tử, thì họ chẳng cần kháng cự làm gì nữa, mỗi con tống tử cắn một miếng là họ không còn mẩu xương nào rồi.

Lương Quỳnh hét lên: "Cởi áo ra, bôi nhiên liệu rắn lên rồi đốt để mở đường, cho lạc đà ra trước, nếu không chúng ta có ra được cũng không rời khỏi sa mạc được đâu!" Mọi người nghe vậy thấy đây là một cách hay.

Ngay lập tức họ cởi áo ngoài, hoảng loạn bôi một ít nhiên liệu rắn, sau đó trải ra từng cái một, cứng rắn đốt ra một con đường.

Thế nhưng đám kiến hành quân sa mạc kia căn bản không hề sợ chết, từng con một lại muốn dùng thân thể để dập tắt ngọn lửa.

Lão Mãn thấy tình hình này cũng phát độc ác, vung một roi quất mạnh vào mông con lạc đà dẫn đầu.

Con lạc đà đó lập tức chạy điên cuồng về phía trước.

Những con lạc đà khác thấy con đầu đàn đã chạy cũng lần lượt đuổi theo.

Cả đàn lạc đà nhanh chóng xông ra khỏi vòng vây.

Mọi người không dám chậm trễ, bám sát theo sau.

Bàn Tử xông lên trước nhất, tiếp theo là Lương Quỳnh.

Tần Vũ theo sát sau đó, Ngô Bất Chính đi cuối cùng.

Tuy nhiên lúc này, con đường lửa do quần áo trải ra đã sắp không chịu nổi, ngọn lửa nhanh chóng bị đám kiến hành quân đè tắt.

Nhưng Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng đã kịp thời xông ra khỏi vòng vây.

Ở đằng xa, một vòng vây lớn hơn đang khép lại.

Chỉ cần không có gì bất ngờ, việc xông ra khỏi tầng vòng vây thứ hai cũng không phải là vấn đề quá khó.

Thế nhưng điều mà không ai ngờ tới là, Ngô Bất Chính chạy cuối cùng bỗng nhiên dưới chân sụp xuống, một chân bị lún thẳng vào một hố cát lún.

Tần Vũ thấy vậy lập tức chạy ngược trở lại, dùng xẻng đào bớt cát vàng ra mới kéo được chân cậu ra ngoài.

May mà lúc này kiến hành quân sa mạc đã rời khỏi mặt đất, nếu không chỉ một thoáng này thôi e rằng chân của Ngô Bất Chính đã phế rồi.

Tuy nhiên vì hai người trì hoãn, vòng vây bên ngoài đã khép lại, cả hai bị vô số kiến hành quân bao vây ở giữa.

Bàn Tử ở bên ngoài sốt ruột gào thét, cây AK trong tay liên tục nã đạn, nhưng căn bản không đánh tan được đám kiến hành quân không sợ chết này. "Mau dùng nhiên liệu rắn!" Lương Quỳnh thấy vậy hô lên.

Đồng thời cô giật từ trên người Bàn Tử ra mấy ống thuốc nổ cầm tay.

Bàn Tử thấy vậy liền hiểu cô muốn làm gì, lập tức treo súng ra sau lưng, súng đạn đối phó với đám kiến này rõ ràng vô dụng, nếu không hai tên trộm mộ kia đã không chết thảm.

Nhưng thuốc nổ cầm tay thì có tác dụng!

Bàn Tử quẹt ngòi nổ của thuốc nổ vào nhiên liệu rắn, sau đó châm lửa ném ra ngoài.

Nhờ có nhiên liệu rắn hỗ trợ, thuốc nổ không bị đám kiến đè tắt trước khi kịp nổ.

Lương Quỳnh cũng làm theo, hai người nhanh chóng ném ra bốn năm ống thuốc nổ, nổ tung một con đường giữa vòng vây của đám kiến.

Tuy nhiên đám kiến quá nhiều, lối thoát chưa đầy hai giây sau lại khép lại.

Bàn Tử nổi giận, lấy ra hẳn mười ống thuốc nổ, chuẩn bị chơi một vố lớn.

Trải qua chuyện lần trước ở Hải Đế Mộ, Bàn Tử cũng đã rút kinh nghiệm, lần này mang theo gần trăm ống thuốc nổ, coi như có thể nổ cho sướng tay.

Bàn Tử đang chuẩn bị cho đợt nổ cuối cùng, thì ở bên cạnh, cát vàng trên cả cồn cát bỗng nhiên cuộn trào lên, dường như bên dưới lại có thứ gì đó khổng lồ sắp chui ra.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính lúc này căn bản không rảnh để nhìn, đám kiến xung quanh đã cách họ không quá ba bốn mét.

Ngô Bất Chính thấy vậy hét lớn: "Tiểu ca, anh đi đi, tôi chắc là không ra được đâu!

Đừng để cả hai cùng chết ở đây!" Tần Vũ căn bản không thèm để ý đến cậu, rút đoản kiếm xoẹt một đường trên mu bàn tay.

Tiên huyết văng xuống đất, quả nhiên chấn nhiếp khiến đám kiến hành quân không dám lại gần.

Nhưng đám kiến cũng không bỏ đi, cứ vây quanh họ xoay vòng, phía sau còn có thêm nhiều kiến không ngừng ập đến, thu hẹp không gian của hai người từng chút một.

Máu Kỳ Lân có thể trụ được bao lâu chứ?

Đám kiến này rõ ràng không sợ máu Kỳ Lân bằng bọn thi miết.

Tần Vũ định rạch thêm một nhát nữa, Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Máu Kỳ Lân có lợi hại đến đâu thì anh cũng có bao nhiêu máu để chảy chứ?

Đi đi!" Tần Vũ đẩy mạnh cậu ra, lạnh lùng nói: "Không đời nào!" Ngô Bất Chính trong lòng vừa ấm áp vừa sốt ruột.

Cậu biết Tần Vũ tốt với mình, nhưng lúc này nếu không đi, cả hai sẽ thật sự bỏ mạng tại đây. "Tôi cầu xin anh, anh đi đi!

Tôi không cần anh bảo vệ nữa có được không?" Ngô Bất Chính hét lên.

Thế nhưng Tần Vũ căn bản không đáp lời, giơ tay rút sợi dây ở thắt lưng, trực tiếp trói Ngô Bất Chính lại rồi cõng lên lưng.

Ngô Bất Chính sốt ruột đến phát khóc nhưng chẳng có cách nào, trước mặt Tần Vũ, cậu như một chú gà con, chẳng có chỗ nào để giãy giụa.

Tần Vũ cõng cậu trên lưng, chuẩn bị xông ra, máu Kỳ Lân đối với đám kiến này sức khắc chế ngày càng nhỏ.

Chương 813

Thi miết và đám kiến hành quân này không thể so sánh được với nhau.

Tính kỷ luật của kiến hành quân sa mạc cực kỳ cao, nếu không đã chẳng được gọi là kiến hành quân.

Lửa chúng còn dám lao vào, huống chi chỉ là sự chấn nhiếp từ máu Kỳ Lân.

Việc bị đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, lúc này kiến xung quanh ngày càng nhiều, mà dưới lớp cát vàng đang cuộn trào bên cạnh, lại nhô ra hai đôi cánh lớn.

Đồng thời một thứ khổng lồ như con cừu non đã lộ ra một nửa.

Bàn Tử lúc này đã cố định xong mười ống thuốc nổ, thấy bên kia có thứ to hơn sắp chui ra, lập tức bôi nhiên liệu rắn rồi hét lên: "Tiểu ca!

Thiên Chân, chạy sang bên kia!" Nói xong, anh châm lửa thuốc nổ rồi ném thẳng về phía con kiến khổng lồ vừa nhô lên. "Bùm!" Uy lực của mười ống thuốc nổ thật sự không phải dạng vừa, ngay lập tức nổ ra một hố lớn, luồng khí nổ còn hất văng đám kiến xung quanh đi.

Tần Vũ thấy vậy không dám chậm trễ, đây là cơ hội sống sót duy nhất.

Anh cõng Ngô Bất Chính, dồn toàn lực, chưa đầy hai giây đã thật sự xông ra khỏi vòng vây.

Bàn Tử thấy vậy reo lên: "Giỏi lắm, mau chạy thôi!" Mọi người quay người bỏ chạy.

Lúc này Lão Mãn đã chạy đi đâu không rõ, mọi người cũng không kịp nghĩ xem có cùng hướng với lão hay không, bởi vì không cắt đuôi được đám kiến này thì chạy đi đâu cũng là đường chết.

Bàn Tử quay đầu nhìn lại một cái, lập tức chửi thề: "Mẹ nó, sao con kiến chúa kia chưa chết, cái đầu bị vẹo rồi kìa!" Chỉ thấy trong bầy kiến phía sau, con kiến chúa khổng lồ kia tốc độ còn nhanh hơn, đang đuổi theo Bàn Tử.

Một bên cánh sau lưng nó đã mất, rõ ràng là do Bàn Tử nổ bay, lúc này e rằng nó đến để trả thù!

Bàn Tử thấy điềm chẳng lành, định chạy tách khỏi mọi người để xem kiến chúa đuổi theo ai.

Kết quả anh chạy đi đâu, kiến chúa đuổi theo đó, rõ ràng là nhắm vào anh.

Bàn Tử tức giận mắng: "Cái đờ mờ, bao nhiêu người thế này sao cứ nhằm vào mỗi mình Bàn gia tôi thế!" Lương Quỳnh hét lên: "Có lẽ vì anh vừa nổ nó, lũ này thù dai lắm!" Ngô Bất Chính thấy vậy trêu: "Tử Bàn Tử, bảo cậu bình thường giảm cân đi không nghe, giờ thì hay rồi, con kiến chúa đó chắc chắn thấy thân hình cậu cũng sấp sỉ nó nên coi cậu là chồng nó đấy, cậu ở lại làm rể bầu bạn với nó đi!

Mỗi ngày có một đàn kiến con hầu hạ, hạnh phúc biết bao!" Bàn Tử nghe vậy tức tối mắng lại: "Ngô Bất Chính, cái bụng cậu toàn nước xấu thôi, có làm con rể thì cậu mới hợp!

Không nghe người ta nói sao, phụ nữ bây giờ thích tiểu tiên nhục, chính là loại như cậu đấy!" "Mấy người xem lúc nào rồi mà còn đùa được!" Lương Quỳnh tức giận quát: "Vương Khải Toàn, dùng thuốc nổ đi, chúng ta chạy không thoát đâu, nổ chết kiến chúa thì đàn kiến sẽ tự tan!" Mọi người nghe mà rợn tóc gáy, ngược lại Lương Quỳnh ở bên cạnh lắc đầu nói: "Cũng không hẳn như vậy, không phải cứ thi thể không thối rữa thì nhất định là do phong thủy!

Tuy tôi biết các anh không thích nghe, nhưng rất nhiều chuyện trong phong thủy đều có thể giải thích bằng khoa học!

Chúng ta không nói đâu xa, địa thế Trường Bạch Sơn rất cao, bản thân ngọn núi này đã tạo thành một không gian rất kỳ lạ!

Trên núi bao phủ tuyết trắng và băng giá, nhiệt độ cực thấp, nhưng bên trong lòng núi nhiệt độ lại bình thường!

Hơn nữa theo suy đoán trước đó, đây có lẽ là một miệng núi lửa, nếu trước kia từng có núi lửa phun trào, nó gần như có thể tiêu diệt rất nhiều vi sinh vật!

Nơi này có lẽ đã hình thành một môi trường vô khuẩn, vô ô nhiễm!

Đây cũng có thể là một trong những nguyên nhân khiến thi thể không thối rữa!

Nhưng khoa học hiện tại vẫn chưa thể giải thích hết những chuyện này, nên nhiều người cho rằng tận cùng của khoa học là huyền học!

Có lẽ chỉ là do khoa học chưa phát triển đến mức độ nhất định để giải thích mà thôi." Lời của Lương Quỳnh rất chân thành, mọi người cũng biết nơi này dù là huyền học hay khoa học thì đều sẽ có một lời giải thích hợp lý, chỉ là họ hiện tại vẫn chưa hiểu được. "Tôi nói này, đừng quản mấy chuyện đó nữa, dù sao cũng đã vào đến thi trận này rồi, cứ một hơi chạy qua đó xem phía trước rốt cuộc có gì!" Bàn Tử nói: "Đám người này cứ nhìn chằm chằm về phía trước, biết đâu lại là vàng bạc châu báu gì đó!" Phan Tử xua tay: "Trước khi đi tôi còn phải nói một câu, lời Lương Quỳnh nói không phải không có lý, nhưng có một điểm khoa học chắc chắn không giải thích được!

Đó là thời gian!

Ở nơi này cho dù là môi trường chân không, nhưng cánh cửa đồng xanh này đã mở ra không chỉ một lần, thế nào cũng có vi khuẩn lọt vào!

Hơn nữa dù không có vi khuẩn thì thời gian vẫn trôi đi chứ!

Vậy mà da dẻ của những người này không hề bị khô héo, dường như máu trong cơ thể vẫn còn nguyên!

Chuyện này giải thích thế nào được!

Trừ phi thời gian ở đây hoàn toàn không có tác dụng!" Nghe lời giải thích này, lòng mọi người càng thêm căng thẳng.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, vô thức nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ biết trái tim mọi người lúc này đều đã treo lên tận cổ họng.

Nơi này quá tà môn và quỷ dị, mọi thứ dường như đều dừng lại, rất giống với thành Ác La Hải ở núi Côn Luân.

Nhưng điều này thực ra không khó kiểm chứng.

Tần Vũ bước tới cầm chiếc đèn lồng của Phan Tử lên, chỉ vào lượng dầu bên trong cho mọi người xem.

Dầu đèn nằm ở phía dưới kết cấu đèn, tuy tiêu hao rất ít nhưng vẫn có thể nhận ra được.

Mọi người nhìn thấy liền hiểu ý anh.

Thế là họ kiên nhẫn đợi mười phút, quả nhiên thấy dầu đèn đang vơi đi.

Ngô Bất Chính kích động nói: "Xem ra thời gian ở nơi này vẫn có tác dụng, có lẽ Lương Quỳnh nói đúng, những thi thể này quanh năm không thối rữa là do một số nguyên nhân khác mà chúng ta chưa biết!

Chúng ta đừng trì hoãn nữa, đêm dài lắm mộng, mau xuất phát thôi!" Mọi người gật đầu không nói nhảm nữa.

Con người khi ở nơi nhiều thi thể có lẽ sẽ nhanh chóng thích nghi nên không còn sợ hãi như ban đầu, nhưng nếu cứ ở mãi trong môi trường này mà không thoát ra được, tinh thần sẽ suy sụp.

Chương 814

Dù sao ở nơi như thế này, ai mà dám ngủ chứ?

Không ngủ thì lý trí của anh cầm cự được bao lâu?

Cả nhóm tiếp tục tiến bước.

Lần này chỉ sau một phút, Tần Vũ đi đầu đã dừng lại.

Khi Ngô Bất Chính và những người khác đuổi kịp, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy những thi thể xung quanh họ lại có sự thay đổi.

Trang phục trên người những thi thể này đã hoàn toàn biến thành áo giáp, thậm chí có người tay còn cầm đủ loại binh khí, lại còn có cả xe ngựa và kiệu tiên.

Cảnh tượng hùng vĩ này chẳng khác gì một vị hoàng đế đang xuất chinh.

Lương Quỳnh kích động: "Cảnh tượng này trông giống như hoàng đế xuất chinh vậy, tôi nhớ quy mô lăng mộ hoàng đế xuất chinh hoàn chỉnh nhất trong nước cũng không bằng một phần vạn ở đây!

Đây đúng là một khám phá mang tính cột mốc trong lịch sử khảo cổ!

Hơn nữa trang phục của những người này rõ ràng là từ thời sơ kỳ Chiến Quốc, đi tiếp nữa chẳng phải sẽ còn cổ xưa hơn cả Chiến Quốc sao!" Mọi người đều vô cùng chấn kinh, còn trong phòng livestream, người xem cũng đã phát điên rồi.

Vốn dĩ bình luận trong phòng livestream đều là của cư dân mạng, nhưng đến hiện tại không biết từ đâu lòi ra rất nhiều nhà khảo cổ học, bình luận của họ chiếm gần hết màn hình: "Đây đúng là thần tích!

Tuyệt đối đừng phá hoại nơi này, nếu không các cậu sẽ là tội đồ của lịch sử!", "Mang một thi thể về nghiên cứu đi!", "Lấy một bộ áo giáp về, hoặc binh khí chiến mã cũng được!", "Tôi là giáo sư khảo cổ X, các bạn nhất định phải bảo vệ hiện trường, mang về một số mẫu vật văn vật...".

Đối với những bình luận này, mọi người căn bản không thèm nhìn.

Họ đã sớm quen với thái độ chỉ tay năm ngón như vậy.

Quan trọng hơn là họ đều đã khôn ra, mạng là của mình, văn vật là của quốc gia.

Các người có giỏi thì tự đi mà khai quật, không có khả năng thì cứ coi như tiếng rắm thoảng qua, lười cả liếc mắt.

Tuy nhiên vẫn có một số nhà khảo cổ rất lý trí, họ không đòi hỏi gì mà còn giúp phân tích vấn đề.

Chẳng hạn một chuyên gia nói: 【Dựa vào tình trạng của những thi thể các bạn gặp dọc đường, tôi phán đoán nơi này có thể trải dài từ thời sơ kỳ Chiến Quốc đến cuối thời Đông Hạ!】【Thậm chí khởi nguồn có thể còn sớm hơn, nhưng lịch sử thời đó đã không thể khảo chứng được nữa.】【Nên các bạn cố gắng đừng chạm loạn vào đồ vật ở đây, cẩn thận năm tháng quá lâu, chỉ cần chạm vào là sẽ hóa thành bụi, lúc đó hít phải vào phổi thì phiền phức toái đấy.】 Trái ngược với không khí sôi nổi trong phòng livestream, sắc mặt những người tại hiện trường lúc này đều đã tái nhợt.

Tần Vũ dừng lại không phải là không có lý do.

Mọi người đều thấy thi thể hai bên lúc này đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Bàn Tử chỉ vào một cái thây nói: "Mẹ nó, đây rốt cuộc là người hay là ngựa vậy, sao lại mọc ra cái mặt ngựa thế này!" Đúng vậy, những cái thây bên cạnh họ đều có khuôn mặt dài thượt, chẳng khác gì mặt ngựa, nhưng ngũ quan trên đó rõ mười mươi là con người.

Lương Quỳnh nói: "Anh đừng có nói bậy, đây là người không phải ngựa, người thời cổ đại mặt mũi là như vậy đấy!" "Cái đờ mờ, sao cô biết?

Cô làm khảo cổ từng thấy mặt người cổ đại rồi à?" Bàn Tử vặn lại.

Lương Quỳnh không biết trả lời thế nào, đành nói: "Anh đừng có lắm câu hỏi thế được không?

Trên rất nhiều văn vật đào được, hình ảnh nhân vật được khắc họa như vậy, tôi biết giải thích thế nào giờ!" "Thôi, hai người cãi nhau cái gì!" Phan Tử lên tiếng cắt ngang, nhìn Ngô Bất Chính: "Tiểu Tam Gia, tôi thấy không thể đi sâu thêm được nữa, thi thể xung quanh ngày càng kỳ quái!

Đi tiếp nữa biết đâu thứ chúng ta thấy sẽ không còn là người nữa!

Mẹ nó, mấy cái thây mặt ngựa này sao càng nhìn càng giống âm binh dưới địa phủ vậy!

Chúng ta không phải đang tiến về phía địa phủ đấy chứ?

Phía trước là Phong Đô?

Nếu vào đó thì thật sự không ra được đâu!" Ngô Bất Chính vội nói: "Anh đừng tự dọa mình, người sống sao có thể vào được âm phủ địa phủ chứ!

Nhưng lời anh nói không phải không có lý, Bàn Tử, bắn một phát pháo sáng xem tình hình thế nào!" Ngô Bất Chính cũng có chút lo lắng, họ đã đi sâu vào không dưới năm trăm mét rồi.

Nếu phía trước thi thể thật sự không còn là người nữa, cậu thật sự không biết phải giải thích thế nào.

Bàn Tử cũng không nói nhảm, lập tức bắn một phát pháo sáng.

Tuy nhiên điều không ai ngờ tới là pháo sáng vừa mới bắn ra, đột nhiên vang lên một tiếng "keng" lớn, pháo sáng va phải vật thể kim loại nào đó.

Ngay sau đó, ánh sáng của pháo sáng cũng vụt tắt.

Đồng thời, trên đỉnh đầu mọi người bỗng xuất hiện một quầng lửa lớn.

Lửa lan nhanh chóng, thắp sáng cả không trung.

Vô số hỏa long theo những thứ giống như xích sắt lan tỏa ra tứ phía, trong chốc lát đã chiếu sáng toàn bộ nơi họ đang đứng.

Và khi nhìn thấy tình hình xung quanh, tất cả đều chết lặng.

Cả phòng livestream cũng chỉ còn lại hai chữ: 【Thần tích!】 Sự kinh ngạc kéo dài suốt mười phút.

Lần này ngay cả người trong phòng livestream cũng cảm nhận được thế nào là sự chấn động.

Nhưng vì họ không có mặt tại hiện trường nên không thể hiểu hết được, Tần Vũ và những người đang đứng đó ngoài sự chấn động còn có một tia sợ hãi.

Đó là nỗi sợ hãi trước những điều chưa biết, cũng là nỗi sợ hãi đối với người chết, bởi vì số lượng thi thể trong không gian này quá nhiều!

Ban đầu họ vốn chỉ đi dọc theo thi trận mà tới, nhưng lúc này khi ánh lửa trên đỉnh đầu hoàn toàn lan tỏa, mọi người mới hiểu thế nào là thi trận thực sự, thậm chí có thể gọi là một thế giới thi thể.

Ngay phía trước họ không xa là một khoảng đất trống không lớn lắm, nằm ngay sát rìa vách đá.

Chương 815

Trên khoảng đất trống có một bệ đá hình chữ nhật dài mười mét, rộng năm mét.

Trên bệ đá dường như có khắc thứ gì đó, nhưng vì góc độ nên nhìn không rõ lắm.

Mà ở vị trí chưa đầy ba mét trước bệ đá, đột nhiên xuất hiện một cỗ quan tài đang lơ lửng.

Đúng vậy, chính là lơ lửng, toàn bộ cỗ quan tài từ trước, sau, trái, phải, trên, dưới đều không có bất kỳ điểm tựa nào, nhưng nó cứ thế treo lơ lửng ở đó.

Những thứ này tuy quỷ dị nhưng cũng chưa đáng sợ bằng việc xung quanh không gian này dày đặc vô số thi thể, được phân bố cực kỳ ngay ngắn.

Phía họ đi vào toàn bộ là những cái thây đứng thẳng tắp, đều tăm tắp như một đội quân.

Còn ở ba hướng khác, cảnh tượng đó chỉ có thể dùng từ chấn động để hình dung.

Hai bên lúc này đã xuất hiện hai dãy núi, trên núi được xây dựng các cấu trúc giống như ruộng bậc thang vô cùng chỉnh tề.

Trên mỗi bậc đều đặt một bồ đoàn, trên bồ đoàn có một người ngồi.

Dày đặc đến mức thoạt nhìn phải có không dưới vạn người.

Những người này đều đang mở trừng mắt, hai hàng lệ máu chảy dọc từ mắt xuống.

Ngay cả vách đá đối diện quan tài cũng được xây dựng kiểu ruộng bậc thang thi thể như vậy.

Vô số người, tất cả đều hướng về phía quan tài và bệ đá.

Nhìn cảnh tượng ấy mà da đầu tê dại.

Lúc này đứng ở đây, họ có cảm giác như đang bị hàng vạn cái thây nhìn chằm chằm.

Cái cảm giác sởn gai ốc đó nếu không có mặt tại hiện trường thì căn bản không thể cảm nhận được.

Mọi người đờ người ra rất lâu, Bàn Tử mới lên tiếng: "Thiên Chân, có phải chúng ta đang mơ không?

Thứ mà Vạn Nô Vương dốc sức canh giữ chính là đống thi thể này sao?

Mẹ nó!

Đống này chắc toàn là họ hàng thân thích của Vạn Nô Vương quá, kiểu cô dì chú bác gì đó đều táng ở đây hết rồi hả!" "Đừng nói bậy!" Ngô Bất Chính vội vàng ngắt lời: "Nơi này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị, tại sao tất cả mọi người đều nhìn vào bệ đá và quan tài này?

Tại sao ở đây lại có nhiều thi thể đến thế, chúng ta đều không rõ, cậu tích đức cái miệng chút đi!" Bàn Tử nuốt nước bọt không nói thêm nữa.

Lương Quỳnh ở bên cạnh lên tiếng: "Những người này không cùng một thời kỳ, không thể là họ hàng của Vạn Nô Vương được!

Mọi người nhìn những hố thi hình bậc thang kia đi, người càng ở trên cao thì niên đại càng lâu đời, thậm chí không thể khảo chứng được triều đại nào nữa!

Nơi này rất có thể không chỉ bị một quốc gia kiểm soát, trong lịch sử có lẽ không ít người đã phát hiện ra nơi này và nhận ra sự huyền bí của nó!" Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, trang phục của những người này khác biệt rất lớn, nhất là càng lên cao sự khác biệt càng rõ rệt, đúng như lời Lương Quỳnh nói. "Không đúng, chúng ta quan tâm mấy cái này dường như vô nghĩa, chúng ta đâu có đi khảo cổ, mấy thứ này cứ để cho chuyên gia nghiên cứu!

Tôi chỉ muốn biết, kẻ xây dựng nơi này rốt cuộc muốn làm gì?

Bày ra bao nhiêu thi thể thế này, lại còn để lại chỗ trống lớn như vậy để người sau mang thi thể tới, mẹ nó chứ, đây là định mở đại hội thi thể à?" Phan Tử nói, anh nhìn nhận vấn đề luôn rất trực diện, không bao giờ vòng vo.

Câu hỏi này khiến mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Trong lòng ai cũng không biết tại sao những thi thể này lại được đặt ở đây và cùng nhìn về một hướng.

Lúc này Phan Tử hỏi ra, họ nhất thời cũng không trả lời được.

Bàn Tử lại nảy ra ý nghĩ kỳ quái: "Haizz, cái này chẳng phải đơn giản sao, tôi thấy anh nói đúng đấy, chỗ này chính là nơi mở đại hội thi thể!

Nếu không sao họ lại cứ nhìn chằm chằm về một hướng chứ?

Mọi người nhìn bệ đá và quan tài này đi, tôi có cảm giác tám phần là ngày xưa ở đây có một tên đại ca tống tử cầm một cái gậy, chỉ vào phiến đá bảo: Các vị tống tử mới đến nghe cho kỹ đây, tôi chỉ nói một lần thôi, làm sao để nằm trong quan tài cho thoải mái?

Các người phải làm theo lời tôi nói vân vân...

Cỗ quan tài bên cạnh chắc là dụng cụ dạy học đấy!" "Cút!" Phan Tử không nhịn được chửi một câu.

Anh chỉ lỡ miệng nói bừa, vậy mà Bàn Tử cũng có thể thêu dệt thành thật được, đúng là nhảm nhí. "Các người có ai từng nghe nói quan tài không đựng xác mà lại đựng nước không?

Sợ tống tử bị khát à?" Đoạn Vô Kỵ bỗng nhiên lên tiếng.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, quay đầu lại nhìn thì thấy Đoạn Vô Kỵ đã đi đến cạnh quan tài từ lúc nào.

Cỗ quan tài lơ lửng không cao lắm, người đứng đó chỉ cần nhô đầu lên là có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Nghe nói bên trong có nước, cả nhóm lập tức chạy tới.

Nhìn một cái, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong cỗ quan tài lơ lửng thực sự có một vũng nước, hơn nữa nước còn rất trong vắt, nhưng kỳ lạ là không tài nào nhìn thấy đáy, cứ như thể dưới làn nước là một cái hố không đáy vậy.

Bàn Tử thấy lạ, cười nói: "Mẹ nó, cái quan tài này bị dột à?

Hay là chúng ta tháo nước này ra xem bên trong có gì đi?" "Tuyệt đối đừng!" Ngô Bất Chính vội vàng ngăn lại: "Cỗ quan tài này có thể là trung tâm của mọi vấn đề, cậu đừng có chạm lung tung!

Cẩn thận làm tràn ra nghiệp hỏa địa ngục gì đó, chúng ta đang ở trong cửa này, một lát nữa là bị thiêu thành tro hết bây giờ!" Bàn Tử nghe vậy liền rụt tay lại.

Chương 816

Tuy anh gan dạ nhưng nhớ đến những gì ghi trong Long Ngư mật văn cũng không khỏi nghi ngờ.

Nếu là thật, anh mà làm thế thì có khi xảy ra chuyện lớn.

Phan Tử thấy anh biết sợ thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật lòng mà nói, tuy Phan Tử cũng là kẻ hay gây chuyện nhưng so với Bàn Tử thì vẫn còn tốt chán.

Cái tên Bàn Tử này nhìn thấy minh khí còn hăng hái hơn nhìn thấy phụ nữ.

Có lẽ không khí quỷ dị ở đây đã trấn áp được anh, khiến anh không dám tòm tem minh khí trên người những cái xác kia.

Chỉ cần anh không làm loạn thì mọi người vẫn còn tương đối an toàn.

Bàn Tử nhìn Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu Tam Gia, ở đây cậu là người thông minh nhất, cậu phân tích thử xem chỗ này rốt cuộc là dùng để làm gì!" "Tôi..." Ngô Bất Chính cũng ngơ ngác, cậu nhìn sang Tần Vũ, dường như hy vọng Tần Vũ có thể nhớ ra điều gì đó.

Thế nhưng Tần Vũ cũng đang nhìn cậu, vẻ mặt rõ ràng đang nói: Tôi đang nghe đây, cậu giải thích đi chứ!

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Mọi người đã thế thì tôi nói thử, nhưng sự thật thế nào tôi không dám đảm bảo!

Tôi chỉ chia sẻ phản ứng đầu tiên của mình khi nhìn thấy nơi này thôi!" Mọi người vội gật đầu.

Ngô Bất Chính không nói nhảm nữa, bước tới cạnh bệ đá: "Cảm giác đầu tiên của tôi là những người này đang nhìn chằm chằm vào những thứ này!

Vì vậy, mấu chốt của bí mật nằm ở bệ đá và quan tài!

Trong quan tài có nước, đó là điểm nghi vấn đầu tiên!

Vậy bệ đá và quan tài có quan hệ gì với nhau?

Họ nhìn chằm chằm vào đây, chẳng lẽ hai thứ này có điểm gì đáng để họ dù chết cũng phải nhìn chằm chằm sao?

Tôi nghĩ chúng ta có thể không cần quan tâm đến đám thi thể kia, phương hướng chủ yếu vẫn phải đặt vào hai thứ này!" "Được!" Bàn Tử nghe vậy đáp lời.

Đáng sợ nhất là không có cách nào, chỉ cần có cách thì có thể thử một phen.

Tục ngữ nói rất hay, có phương pháp thì làm theo, không có phương pháp thì sáng tạo ra phương pháp cũng phải làm.

Nghe Lương Quỳnh nói giết được kiến chúa là có thể giải tán cả đàn kiến, trong đầu Bàn Tử lập tức nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Anh vừa hô hào mọi người tiếp tục chạy, vừa một mình chạy sang một bên.

Đồng thời trong tay anh đã móc ra thêm mười ống thuốc nổ.

Mười ống trước đó có lẽ bị ném lệch nên không thể tiêu diệt hoàn toàn kiến chúa, lần này Bàn Tử chuẩn bị chơi một vố lớn.

Anh nhanh chóng buộc mười ống thuốc nổ lại, sau đó phết một ít nhiên liệu rắn rồi dừng lại.

Lúc này con kiến chúa phía sau chỉ còn cách anh chưa đầy bảy tám mét, e rằng chưa đầy năm giây nữa là đuổi kịp.

Phía sau kiến chúa là bầy kiến đen nghịt phủ kín mặt đất.

Thông thường khả năng vận động của kiến chúa rất yếu, nó chủ yếu phụ trách sinh sản, nhưng con kiến chúa sa mạc này tốc độ lại nhanh đến kỳ lạ, bỏ xa bầy kiến ở phía sau.

Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, châm lửa thuốc nổ rồi ném thẳng về phía con kiến chúa đang lao tới.

Theo tốc độ này, ước tính thời điểm nổ sẽ đúng lúc kiến chúa tiến lại gần thuốc nổ.

Thế nhưng điều mà không ai ngờ tới là con kiến chúa thấy có vật ném tới liền trực tiếp nuốt vào bụng.

Miệng nó tuy nhỏ nhưng axit kiến (formic acid) lập tức làm tắt ngòi nổ, ngay cả nhiên liệu rắn cũng không ăn thua.

Lương Quỳnh thấy vậy hét lên: "Không ổn rồi, loài kiến hành quân này có axit kiến rất đậm đặc, chúng giết người cũng nhờ thứ đó!

Thuốc nổ bị nó nuốt rồi thì lửa sẽ tắt!" Bàn Tử nghe vậy thì nổi giận, lạnh lùng nói: "Định bụng không để nó chết quá thảm, đã vậy thì đừng trách Bàn gia tôi ác thủ!" Nói xong, Bàn Tử giơ cây AK lên, chỉ nghe thấy một tiếng "đoàng", một viên đạn lập tức bắn ra.

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, miệng con kiến chúa phía sau nổ tung.

Tiếp đó là toàn bộ cơ thể nó vỡ vụn từng mảnh, hóa thành những đốm lửa văng ngược ra sau.

Vô số đốm lửa lập tức thiêu cháy không ít kiến.

Đến lúc này Bàn Tử mới hài lòng dụi mũi cười: "Thế nào?

Hôm nay cũng để các người thấy được sự dũng mãnh của Bàn gia!

Trong phòng livestream có em gái nào vì sự dũng mãnh của tôi mà tới không?

Nhớ để lại phương thức liên lạc nhé!" Bàn Tử đắc ý cười.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Lúc này trong phòng livestream, bình luận cũng nhảy liên tục: 【Bàn gia ngầu bá cháy!】【Bàn Bàn uy vũ!】【Bàn gia, không thấy em gái nào để lại số điện thoại đâu, hay là để tôi để lại một cái nhé?】【Haha!

Tôi cũng để lại một cái để ủng hộ anh!】【Tính cả tôi nữa!】 Trong phòng livestream xuất hiện không ít số điện thoại, chỉ tiếc toàn là nam.

Bàn Tử nhìn mà bất lực, thở dài: "Haizz!

Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu!

Xem ra người biết thưởng thức Bàn gia tôi vẫn chưa xuất hiện rồi!" Ngô Bất Chính lúc này cũng lười đáp lời anh, ngồi bệt xuống cồn cát, cả người nằm xoài ra theo hình chữ đại.

Chương 817

Tần Vũ cũng mệt phờ, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Lúc này trời đã bắt đầu tối sầm, hoàng hôn đã buông xuống.

Ở sa mạc, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, chỉ có buổi sáng sớm và hoàng hôn là dễ chịu nhất.

Khi đã thả lỏng, mọi người không còn chút sức lực nào, đôi chân như bị đổ chì vậy.

Nhưng Lương Quỳnh nói đúng, sau khi kiến chúa bị nổ chết, phần lớn bầy kiến hành quân cũng tản đi.

Tuy Bàn Tử dùng nhiên liệu rắn thiêu chết không ít nhưng làm sao mà giết hết được, e rằng không lâu sau một con kiến chúa mới sẽ lại xuất hiện.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ suốt một tiếng đồng hồ, thực ra cũng là vì chẳng còn cách nào khác.

Lão Mãn dẫn đàn lạc đà không biết đã chạy đi đâu, trên người họ không có nước cũng không có thức ăn, căn bản không dám chạy lung tung.

Trong lòng mọi người không khỏi lo lắng, không biết Lão Mãn có bỏ mặc họ mà tự mình quay về không.

Nếu vậy họ thật sự lâm nguy rồi.

Ngô Bất Chính an ủi: "Mọi người yên tâm, người như Lão Mãn không thể bỏ rơi chúng ta đâu!

Tôi tin chắc lão ấy sẽ quay lại!" Mọi người chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, một tiếng sau, khi trời sắp tối hẳn, Lão Mãn cũng dẫn theo đàn lạc đà tìm thấy nhóm Tần Vũ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lão Mãn, Bàn Tử kích động suýt chút nữa đã hôn lão một cái.

Cả nhóm đã mệt lử, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không dừng lại được.

Lão Mãn nhìn mọi người, dường như có lời muốn nói nhưng thấy tình cảnh này lại thôi.

Đợi đến khi mọi người ăn uống xong xuôi, lão mới lên tiếng: "Chư vị à, có việc này tôi phải nói với mọi người đây!

Sữa chua của chúng ta hết sạch rồi, nước uống theo kiểu này của các người thì tối đa chỉ trụ được hai ngày nữa thôi!

Giờ mà quay về thì chắc chắn phải giết lạc đà ăn thịt, uống máu lạc đà rồi!

Thế nên chúng ta đừng cố chấp nữa, không về ngay là thật sự không về được đâu!" Nghe lời này, mọi người mới sực tỉnh quay về thực tại.

Tình cảnh mà Lão Mãn nói họ không phải không biết, chỉ là không muốn nghĩ tới thôi.

Ngô Bất Chính thở dài: "Haizz!

Lão Mãn, thực ra không phải chúng tôi muốn lừa ông, mà là thực sự hết cách rồi!

Nói thật với ông, nếu chúng tôi không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thì sớm muộn gì cũng chết!

Thế nên ngay từ đầu chúng tôi đã ôm định kiến là không quay về rồi!

Nếu ông thực sự sợ thì hay là ông cứ tự mình quay về đi, để lại cho chúng tôi ít thức ăn và nước uống là được!" "Ấy!

Thế sao được!" Bàn Tử nghe vậy ngắt lời Ngô Bất Chính: "Thiên Chân, cậu có ngốc không thế, Lão Mãn mà đi thì dù chúng ta có tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng chết chắc!

Lúc đó ra ngoài mà không có lạc đà, cậu định cõng đống đồ đó mà đi bộ à?

Đi bộ bằng 'hai hàng' mà ra khỏi đây được thì Bàn gia tôi theo họ cậu luôn!" Ngô Bất Chính vỗ trán: "Haizz!

Trách tôi, cứ ngỡ đây là đại đô thị giao thông thuận tiện!

Nói vậy thì Lão Mãn, ông vẫn phải chịu khổ tiếp tục đi cùng chúng tôi rồi!" Lão Mãn nói: "Ấy ấy, không được đâu mà, trước đó đã thỏa thuận rồi mà các người cứ thay đổi xoành xoạch!

Thức ăn là chuyện nhỏ, quan trọng giờ là nước của chúng ta không còn nhiều nữa!" Lương Quỳnh thấy họ nói mãi không ra ngô ra khoai liền lên tiếng: "Lão Mãn, ông đừng vội, tôi cảm thấy chúng ta đã ở rất gần Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi!

Giờ quay về vẫn phải giết lạc đà, chắc chắn ông cũng không nỡ, hay là chúng ta cứ tìm thêm xem sao, ngộ nhỡ tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, bổ sung nguồn nước xong chúng ta quay về, lạc đà chẳng phải không phải chết sao!" Lời này của Lương Quỳnh đã đánh trúng tâm lý Lão Mãn.

Ngoài việc bổ sung nước để không phải giết lạc đà, còn một điểm nữa là nếu thực sự tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, biết đâu lão có thể tìm thấy di thể của con trai mình. "Vậy các người có chắc chúng ta đang ở gần cổ thành không?

Lão già này sống ở đây bao nhiêu năm còn chưa từng thấy cái cổ thành đó bao giờ!" Lão Mãn nói.

Lương Quỳnh nghe vậy mỉm cười: "Cái này thì ông phải hỏi anh ấy rồi, ở đây chỉ có anh ấy là tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy!

Đã đến nơi này rồi, có tìm thấy hay không đều trông cậy vào anh ấy cả!" Nói rồi, Lương Quỳnh đưa mắt nhìn sang Tần Vũ đang ở bên cạnh.

Theo đó, ánh mắt của mọi người cũng đều đổ dồn vào Tần Vũ.

Có tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không, lúc này thực sự phải trông cậy vào anh rồi! "Cái quan tài này không đơn giản, mọi người cứ đi nghiên cứu thạch đài đi, cái quan tài này cứ giao cho Bàn gia tôi!

Bàn gia tôi nghề chính là đảo đấu lấy minh khí, nhìn thấy cái quan tài này cứ như thấy người thân vậy!" Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm.

Ngô Bất Chính đâu có tin hắn, thấy hắn không có hứng thú với điêu khắc trên thạch đài, bèn nói: "Tử Bàn Tử, anh có thích quan tài hay không tôi không quản, nhưng cái quan tài này tuyệt đối đừng có chạm vào!

Nếu không lát nữa thiếu tay thiếu chân thì đừng có cầu xin tôi cứu anh!" "Thích minh khí thì lát nữa chúng ta tìm sau, đừng có để tài mê tâm khiếu mà ngay cả quan tài ở đây cũng đòi đụng, thế thì tôi thật sự coi thường anh đấy!" "Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi cũng có nguyên tắc của mình đấy nhé!

Tôi nói không đụng là không đụng!" Bàn Tử tức giận nói.

Chương 818

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nói thêm.

Bàn Tử là người thích mềm không thích cứng, nhưng đại đa số trường hợp dùng phép khích tướng với hắn là khá hiệu quả.

Nếu như vậy mà hắn vẫn không kìm lòng được mà đi sờ minh khí, thì chỉ có thể nói hắn số kiếp đã định rồi.

Ngoại trừ Bàn Tử, mọi người đều đi đến bên cạnh Ngô Bất Chính, bắt đầu nghiên cứu những thứ trên thạch đài.

Toàn bộ thạch đài rất lớn, phạm vi còn rộng hơn cả mô hình cầu thang ở sảnh bán nhà.

Mọi người phân tán xung quanh thạch đài, nội dung nhìn thấy cũng không giống nhau.

Nói thật, nội dung điêu khắc trên thạch đài này rất hỗn tạp, trông giống như rất nhiều hình ảnh được ghép lại với nhau.

Cúi đầu nhìn thì chỉ thấy được cục bộ, không thể thấy được toàn bộ nội dung thạch khắc.

Thế là Ngô Bất Chính tháo thiết bị livestream của mình xuống, sau đó mượn cây gậy dài của Đoạn Vô Kỵ.

Tuy anh ta cực kỳ không tình nguyện nhưng vẫn đưa.

Ngô Bất Chính buộc thiết bị livestream vào đầu gậy, rồi bảo Phan Tử cầm lấy, mọi người cùng nâng lên cao để chụp một bức ảnh từ trên xuống.

Có bức ảnh này, toàn bộ nội dung thạch khắc mới có thể nhìn rõ hình dáng tổng thể.

Tuy nhiên khi nhìn vào, mọi người đều không khỏi nhíu mày.

Phan Tử nói: "Tiểu tam gia, đây mẹ nó là một con quái vật à!" "Là có một thứ gì đó chồng chéo đan xen hình thành nên, tôi từng thấy trên tivi, kiểu xếp nếp trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng ấy!" Ngô Bất Chính gật đầu, mọi người nghe xong cũng rơi vào trầm tư.

Nhưng nội dung thạch khắc này thực sự không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Giống như bạn dùng một cái gậy, ấn xuống mặt đất bằng phẳng tạo thành một cái rãnh hình cái gậy.

Sau đó bạn cố định đầu gậy, xoay phía dưới ba mươi độ, lại ấn xuống một cái.

Cứ thế suy ra, dùng gậy xoay quanh đỉnh tạo thành một vòng tròn.

Như vậy, bất luận bạn nhìn từ góc độ nào, thứ bạn thấy cũng là cái rãnh do cái gậy đó tạo thành.

Nhưng khi nhìn tổng thể, đó lại là một vòng tròn phát tán.

Ví dụ này thực ra không hay lắm, nhưng Ngô Bất Chính cũng không nghĩ ra cách nào khác để giải thích nội dung thạch khắc này. "Tôi hiểu ý anh, nếu theo lời anh nói, thì trên thạch khắc này chắc phải có tám đồ án giống hệt nhau hình thành nên!" "Chúng lần lượt ứng với tám hướng, ý là vậy phải không?" Lương Quỳnh nói.

Ngô Bất Chính vội gật đầu, giải thích: "Tám hướng, tương ứng với vô số thi thể ở đây, bất luận những thi thể này nhìn từ hướng nào, đều có thể thấy được nội dung thạch khắc tương ứng với chính mình!" "Tám hướng còn tương ứng với vị trí của Càn Khôn Bát Quái, cơ bản có thể khẳng định tám bức thạch khắc này là giống nhau!

Chỉ là góc độ khác nhau thôi!" "Nhưng phức tạp quá, chồng chéo lên nhau, chúng ta không thể nhìn ra nội dung cụ thể của một bức nào cả!" Phan Tử cũng cảm thấy đau đầu.

Tám đồ án này, nội dung bên trên chồng lên nhau, đã rối như một mớ bòng bong.

Duy nhất ở dưới có thể nhìn ra, dường như là hai cái chân người!

Cho nên, họ căn bản không thể nhìn ra tám đồ án này rốt cuộc có hình dạng thế nào.

Lương Quỳnh chợt nghĩ ra điều gì đó, nói: "Chúng ta tự nghĩ thì khó quá, có thể cầu cứu người trong phòng livestream!" "Người trong phòng livestream thuộc đủ mọi ngành nghề, biết đâu có người giải đáp được hình dáng ban đầu của những đồ án này!" Ngô Bất Chính nghe vậy thấy cũng là một cách, bèn nói ý tưởng của mình với người trong phòng livestream.

Đừng nói, quả nhiên rất nhanh đã có người nhận việc. 【Tôi là dân thiết kế đồ họa, tôi nghĩ tôi có thể thử!】 Một người có ID tên là Mỹ Công lên tiếng.

Ngô Bất Chính vội gật đầu hỏi: "Mất khoảng bao lâu hả bạn?" 【Không quá nửa tiếng!】 Đối phương hồi đáp.

Nghe thấy chưa đầy nửa tiếng là có thể xong, mọi người đều rất kích động.

Chỉ là như vậy, trong vòng nửa tiếng họ chỉ có thể đợi không.

Thấy còn phải đợi một lát, Ngô Bất Chính bèn kêu mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Đi suốt quãng đường chưa được nghỉ, tuy xung quanh toàn là thi thể, nhìn mà sởn gai ốc.

Nhưng vẫn phải ép mình nghỉ ngơi, nếu không không có tinh lực và thể lực, sớm muộn gì cũng suy sụp.

Tuy nhiên chưa đợi mọi người tìm chỗ ngồi xuống, hốt nhiên Bàn Tử ở bên cạnh đã hốt hoảng chạy về.

Mặt hắn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Bàn Tử là nhân vật gì cơ chứ, mông Tống tử còn dám sờ, thứ có thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi thì rốt cuộc là tình huống gì đây! "Tử Bàn Tử, anh làm cái gì thế!" Ngô Bất Chính thấy vậy vội hỏi.

Bàn Tử lắp bắp: "Cái... cái... cái quan tài kia có ma!" Nghe thấy lời này, Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ lập tức lao tới.

Ngô Bất Chính vội kéo hắn lại hỏi: "Anh nói gì?

Nói cho rõ xem sao lại có ma!" Bàn Tử lắp bắp hồi lâu cũng không nói được đầu đuôi, cuối cùng dứt khoát kéo Ngô Bất Chính chạy qua đó.

Ngô Bất Chính đến gần nhìn, lập tức ngẩn người.

Chương 819

Chỉ thấy không biết từ đâu có một cái gậy đang cắm chéo trong quan tài.

Phần dưới của gậy đã ngập trong nước. "Tôi... tôi cũng không biết giải thích thế nào, mọi người tự nhìn đi!" Bàn Tử nói xong, cầm lấy cái gậy đó, rồi dưới ánh mắt ra hiệu của mọi người, hắn chọc xuống nước trong quan tài một đoạn.

Nhưng khi hắn rút gậy ra, phần gậy ngập trong nước thế mà lại biến mất.

Chỉ còn lại một đoạn hắn đang cầm trong tay.

Sau đó hắn nhẹ nhàng buông tay ra, đầu gậy chạm vào nước trong quan tài.

Nhưng nó cũng không chìm xuống, cứ thế cắm ở đó.

Mặt Bàn Tử xanh mét, nói: "Cái quan tài này... mẹ nó biết ăn người đấy!

Phần ngập trong nước đều biến mất, nhưng cái gậy lại không tự chìm xuống!" "Trong quan tài này hình như không bị ảnh hưởng bởi trọng lực!" "Đây không phải có ma thì là cái gì, tôi nói này, hay là ai trong số mọi người đi gọi cụ Newton đến đây xem đi, địa bàn này lực vạn vật hấp dẫn cụ ấy không quản nữa rồi!" "Mẹ nó Newton quy tiên bao nhiêu năm rồi, muốn đi thì chúng tôi phải làm thịt anh trước, để anh xuống đó mà gọi cụ ấy lên xem!" Phan Tử tức giận nói. "Cái quan tài này tuy cổ quái, nhưng chưa chắc là không có cách giải thích, hay là chúng ta đục một cái lỗ trên quan tài, tháo nước ra xem tình hình bên trong thế nào?" "Không được!" Ngô Bất Chính vội nói. "Nếu như chỗ nước này có vấn đề, anh tháo nước ra, chẳng lẽ tất cả chúng ta đều toi đời sao!" "Thiên Chân, hay là chúng ta đi thôi, chỗ này mẹ nó tà môn quá!" Bàn Tử vội nói, lúc này hắn dường như có chút sợ hãi.

Có lẽ vì ban nãy hắn suýt chút nữa thì tự mình nhảy vào, giờ thấy tình cảnh cái gậy, hắn bị dọa không nhẹ. "Đã đến nước này rồi, không làm rõ tình hình ở đây, anh cam tâm sao?" Ngô Bất Chính nói. "Tình hình ở đây quá phức tạp, chúng ta khoan hãy quản cái quan tài này, cứ giải mã thạch khắc này trước đã." Được mọi người chú ý, Tần Vũ lại không có bất kỳ thay đổi biểu cảm nào, cứ như mọi người đang nhìn chân trời chứ không phải nhìn mình vậy. "Tiểu ca, đi suốt quãng đường này tôi cũng chưa thấy cậu dùng cái gọi là Thiên Tinh phong thủy, rốt cuộc cậu có biết không hả!" Bàn Tử nói chuyện rất thẳng, mở miệng hỏi luôn.

Ngô Bất Chính vội vỗ hắn một cái: "Anh nói nhảm gì thế, tập ở mộ Hiến Vương anh chưa xem à, trình độ phong thủy của Tiểu ca còn trên cả Hắc Lão Lục đấy!" "Nếu cậu ấy cũng không tìm thấy, thì chúng ta có thể giải tán được rồi!" "Cũng đúng nhỉ!" Bàn Tử cười gãi đầu rồi nói.

Mà Lương Quỳnh ở bên cạnh lúc này cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Tần Vũ, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lão An đứng bên cạnh cực lực khuyên mọi người quay về.

Không phải ông nhát gan, chỉ là khi một người có chấp niệm chưa hoàn thành, họ sẽ luôn đặc biệt trân trọng tính mạng của mình.

Nếu bây giờ có ai nói với ông, di hài con trai ông ở phía trước mười cây số, dù không cho ông một ngụm nước hay một hạt cơm, ông cũng dám một mình đi tới đó.

Tần Vũ nhìn lên bầu trời, lúc này màn đêm đã buông xuống.

Trên trời sao dày đặc đã xuất hiện, mây trong sa mạc dường như rất mỏng, khiến cho những ngôi sao trên trời trông vô cùng rực rỡ.

So với cảnh tượng mịt mù, thậm chí thường xuyên không thấy nổi một ngôi sao ở thành phố, thì đúng là một trời một vực.

Cái gọi là Thiên Tinh phong thủy, nói trắng ra thực chất chính là quan sát tinh tượng, định cát hung, tầm long mạch, tìm huyệt mộ tốt.

Tuy rằng trong sa mạc không có núi non không thể tầm long mạch, nhưng long mạch là thứ trải dài gần như khắp cả đất nước.

Cao đến núi tuyết Côn Luân, thấp đến biển sâu băng xuyên.

Chỉ cần là ở trên dải đất này, long mạch đều tồn tại, chỉ là có chỗ là hiển long, có chỗ là ẩn long mà thôi.

Dưới đáy biển còn có hải địa long mạch tồn tại, cho nên trong sa mạc thực ra cũng có long mạch, chẳng qua đều bị hoàng sa vùi lấp, không nhìn thấy được mà thôi.

Mà Thiên Tinh phong thủy chính là một phương pháp định vị kết hợp giữa tinh tượng trên trời với địa hình trong sa mạc và hướng chảy của các dòng sông cổ.

Về bản chất, nó là một môn học sử dụng Nhị Thập Bát Tú trong Bắc Đẩu Thất Tinh để phán định phong thủy cát hung.

Nếu để Tần Vũ tự mình đi học, e rằng không có mấy chục năm thì không thể có thành tựu.

Nhưng may mắn thay, anh trực tiếp kế thừa huyết mạch của Hồ Tư Lệnh, cho nên những thứ này đã sớm in sâu vào tâm trí anh.

Tần Vũ lấy la bàn ra, bắt đầu suy tính.

Mọi người chờ đợi ròng rã mười phút, Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn: "Tiểu ca?

Thế nào rồi?" Ngô Bất Chính trong lòng cũng thấy lạ, đã gần mười phút rồi, lẽ nào vẫn không tìm thấy? "Tiểu ca, có chuyện gì sao?" Tần Vũ vẫn không nói lời nào.

Lão An lúc này cũng đã sốt ruột.

Cuối cùng, Tần Vũ đột nhiên quay người, chỉ tay về phía bên trái của mọi người. "Ở đằng kia!" Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn theo hướng tay chỉ.

Nhìn một cái đều không khỏi ngơ ngác.

Nơi Tần Vũ chỉ ngoại trừ cát vàng thì vẫn là cát vàng, lấy đâu ra cổ thành chứ! "Cậu em, cậu đừng có đùa với chúng tôi nữa mà, nghe lời lão già này đi, sáng sớm mai chúng ta lên đường quay về thôi!" Lão An dường như đã hoàn toàn thất vọng, lại bắt đầu thúc giục mọi người quay về.

Tuy nhiên Tần Vũ dường như rất khẳng định, nơi anh chỉ chắc chắn chính là hướng Tinh Tuyệt cổ thành.

Thậm chí anh còn chẳng buồn nói, cứ thế bước về hướng đó.

Chương 820

Lương Quỳnh là người thứ hai đi theo, dường như cũng không có chút nghi ngờ nào.

Bàn Tử thấy vậy đỡ Ngô Bất Chính dậy, phủi mông nói: "Được rồi, nếu Tiểu ca đã khẳng định như vậy thì chúng ta đi thôi!" "Lão An, ông có muốn đi xem không?" Bàn Tử cười hỏi.

Lão An tức giận không thôi, nói: "Mấy đứa ngốc này, đây là đi tìm cái chết mà, hướng đó chẳng có cái gì cả, làm sao có thể có cổ thành được chứ!" "Nếu các người còn không đi, tôi sẽ tự mình đi đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Lão An, ông đã bao giờ nghĩ chưa?

Tại sao ông mãi không tìm thấy di hài của con trai mình?" Câu nói này vừa thốt ra, Lão An lập tức sững sờ, không hiểu sao Ngô Bất Chính đột nhiên lại nói vậy.

Ngô Bất Chính cười cười nói tiếp: "Lão An, nếu lần nào ông cũng giữ mình an toàn như vậy, tôi khẳng định cả đời này ông cũng không tìm thấy anh ấy đâu!" "Con trai của ông, chẳng lẽ không thông thạo sa mạc như ông sao?" "Nếu anh ấy cũng giữ mình an toàn như ông, tôi nghĩ đã không có chuyện gì xảy ra rồi!" "Ông không đi mạo hiểm, có thể vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy, đi mạo hiểm có lẽ còn có khả năng tìm được!" Nói xong, Ngô Bất Chính cũng không nói thêm, cùng Bàn Tử đuổi theo hướng Tần Vũ.

Lời của Ngô Bất Chính dường như đã đâm trúng tử huyệt của Lão An.

Ông đứng ngẩn người tại chỗ rất lâu.

Ngô Bất Chính nói đúng, con trai mình cũng lớn lên trong sa mạc từ nhỏ, rất rõ lúc nào phải quay về, lúc nào không được đi sâu thêm.

Nhưng anh ấy vẫn gặp chuyện, mà mình bao nhiêu năm qua vẫn không tìm thấy anh ấy trong sa mạc.

Vậy thì chỉ có thể giải thích một điều.

Con trai mình không ở khu vực an toàn, mà mỗi lần mình đều phải cân nhắc vấn đề quay về, rốt cuộc không thể thực sự đi sâu vào sa mạc.

Làm sao có thể tìm thấy con trai mình chứ? "Haizz!

Đều là mệnh cả, lão già này cũng liều một phen vậy!" Lão An nói đoạn cũng dắt đoàn lạc đà đi theo.

Đi đêm trong sa mạc đỡ tốn sức hơn ban ngày.

Dù sao thời tiết buổi tối cũng mát mẻ hơn, mọi người trước đây cũng từng thử đi đêm, lúc này đều không thấy có vấn đề gì.

Tuy nhiên, tình hình thực tế lại khác xa so với tưởng tượng của họ.

Ban đầu mọi người tưởng Tần Vũ khẳng định như vậy, có lẽ cổ thành chỉ cách một hai tiếng đi đường.

Kết quả ai ngờ, đã đi ròng rã năm tiếng đồng hồ.

Thời gian đã đến một giờ sáng, họ vẫn chưa thấy Tinh Tuyệt cổ thành ở đâu.

Cuối cùng Bàn Tử thực sự buồn ngủ không chịu nổi, lộn nhào từ trên lạc đà xuống, đầu cắm phập vào cát vàng.

Mọi người thấy vậy cũng chỉ đành xuống lạc đà nghỉ ngơi.

Lão An trong lòng có chút bất an, lấy một đồng xu của mình ra quỳ trên đất cầu xin Hồ Đại phù hộ.

Cầu nguyện xong ông nói với mọi người: "Chúng ta nếu còn đi sâu hơn nữa, sẽ thực sự không quay về được đâu, đi tiếp về phía trước là nơi mà ngay cả Hồ Đại cũng không quản tới!" "Mọi người vẫn xác định muốn đi sâu vào sao?" Mọi người nghe vậy đều không nói gì, hiển nhiên họ rất tin tưởng Tần Vũ.

Nhưng những người trong phòng livestream đã bắt đầu có người muốn thoái lui, lũ lượt khuyên mọi người hay là quay về trước đi!

Còn rừng xanh lo gì không có củi đốt, lần sau chuẩn bị sung túc hơn rồi quay lại là được.

Cũng có người nói, hay là Tần Vũ xác định sai hướng rồi, nên mới mãi không tìm thấy cổ thành.

Nói chung là ý kiến gì cũng có, người trong phòng livestream cũng không thể thống nhất ý kiến.

Bàn Tử lúc này nằm trên cồn cát, mắt liếc qua phòng livestream một cái, giận dữ nói: "Mẹ nó đứa nào bảo quay về chuẩn bị sung túc rồi lại đến lần nữa, mày còn muốn để Bàn gia tao đi lại lần thứ hai, chịu khổ lần thứ hai hả!" "Cái tính quật cường này của Bàn gia tao, hễ Tiểu ca đã nói cổ thành ở phía trước, thì chúng ta cứ thế đi đến cùng!" "Dù sao cũng là livestream toàn cầu, chúng ta cũng là vì sự nghiệp khảo cổ nước nhà, hy sinh rồi còn được nhận bằng khen cũng không tệ!" Mọi người đều lười đáp lời hắn, biết hắn lại đang nói nhảm.

Lão An thấy mọi người vẫn muốn tiếp tục đi tới, bèn lấy ra một đồng xu nói: "Vậy chúng ta cứ xem ý chỉ của Hồ Đại đi, có nên tiến tới hay không, cứ để Hồ Đại quyết định!" Nói rồi ông tung đồng xu lên: "Mặt ngửa thì tiếp tục đi tới, mặt sấp thì phải quay về!" Lời ông vừa dứt, đồng xu kia thế mà lại cắm đứng trên mặt đất.

Mọi người thấy kết quả này đều không khỏi ngẩn ngơ.

Lão An hét lên: "Thực sự không thể đi tiếp được nữa rồi, mọi người tự nhìn đi, ở đây ngay cả Hồ Đại cũng không quản nữa rồi!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Tuy nhiên chưa đợi mọi người rời đi, hốt nhiên Tần Vũ thế mà lại cử động.

Tốc độ của anh cực nhanh, chưa kịp để mọi người phản ứng, cả người đã nhảy trực tiếp lên cái quan tài đó.

Hai chân đứng trên mép quan tài, nhìn mà mọi người đều ngẩn ngơ.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tiểu ca anh... anh làm gì thế!

Mau xuống đi!" Tần Vũ xua tay ra hiệu mình không sao, rồi sau đó thế mà lại đặt ngón tay của mình lên cái quan tài đó.

Hai ngón tay dài kỳ lạ của anh sờ dọc theo quan tài một lượt, rồi nhíu mày nói: "Cái quan tài này được chế tạo từ thiên thạch!" Câu nói này của anh vừa thốt ra, nhóm Ngô Bất Chính đều sững sờ, chế tạo từ thiên thạch?

Mẹ kiếp, là ai tạo ra chứ, thời cổ đại đã có người có thể dùng thiên thạch để làm quan tài rồi sao?

Đó phải là kỹ thuật khai thác lợi hại đến mức nào chứ! "Không tính tới chuyện đó, Tiểu ca, anh đứng ở dưới cũng sờ được mà, mau xuống đi!" Ngô Bất Chính rất lo lắng, nhắc nhở.

Tuy nhiên Tần Vũ không nói gì, mà rút Hắc kim cổ đao sau lưng ra.

Anh đem Hắc kim cổ đao so với quan tài.

Chiều dài của cổ đao vừa vặn vượt qua độ sâu của quan tài một đoạn.

Mọi người không biết anh định làm gì.

Chương 821

Tuy nhiên giây tiếp theo, anh thế mà lại đâm Hắc kim cổ đao vào trong quan tài.

Trong nháy mắt, cả cây Hắc kim cổ đao chỉ còn lại cái chuôi đao trong lòng bàn tay anh là ở bên ngoài.

Cả lưỡi đao đã ngập vào trong quan tài.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, vốn dĩ mũi đao đáng lẽ đã vượt quá độ sâu quan tài, thế mà lại không hề chạm đáy.

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Độ sâu có vấn đề!" Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh thấy vậy cũng nảy sinh hứng thú, ném cây gậy dài của mình cho Tần Vũ hét lên: "Dùng cái này thử xem!

Chế tạo từ hàn thiết, chắc không đến nỗi tệ!" Tần Vũ nhận lấy cũng không nói nhảm, rút Hắc kim cổ đao của mình ra.

Hắc kim cổ đao của anh không sao cả, thậm chí trên đó không dính lấy một giọt nước.

Mọi người nhìn thấy không khỏi kinh hãi, tại sao gậy gỗ lại biến mất, mà Hắc kim cổ đao của Tiểu ca lại không sao?

Chưa kịp để họ nghĩ thông suốt, Tần Vũ đã cầm cây gậy dài chọc vào.

Cây gậy của Đoạn Vô Kỵ ít nhất cũng phải dài hai mét.

Độ sâu của cái quan tài này cùng lắm cũng chỉ khoảng một mét ba, một mét bốn.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ chọc cả cây gậy vào trong, vẫn không hề chạm đáy.

Hơn nữa Tần Vũ không dám để lâu, vội vàng rút gậy ra.

Tuy nhiên cây gậy kim loại vốn dài hai mét, lúc rút ra chỉ còn lại một mét năm.

Hơn nữa từ dưới lên trên thế mà vẫn đang nhanh chóng biến mất.

Sự biến mất đó không phải là phân hủy, cũng không phải bị ăn mòn, mà là cứ thế không còn nữa một cách vô cớ.

Mọi người thấy cảnh này thì hoàn toàn ngẩn ngơ.

Họ đã không biết dùng từ gì để hình dung cảnh tượng trước mắt nữa.

Một cái quan tài treo lơ lửng, bên trong có nước.

Cho gậy gỗ vào sẽ biến mất, buông tay ra sẽ không chìm.

Vật thể dài hơn quan tài rơi vào trong thế mà không chạm đáy.

Đây mẹ nó là quan tài sao?

Đây chính là một cái quỷ quan ẩn chứa hư không mà!

Phen này ngay cả Ngô Bất Chính cũng thấy hoảng.

Nói thật, bây giờ họ đều có chút sợ hãi.

Sợ rằng trong cái quan tài này liệu có đột nhiên nhảy ra một con quái vật hay không, dù sao trong quan tài này rốt cuộc có cái gì thì đến giờ họ vẫn không biết.

Lẽ nào thực sự phải tháo nước trong quan tài ra?

Nhưng tình huống này, tháo ra được sao?

Đây đừng có là cái bát nước của Thủy thần Cộng Công đấy nhé! "Tiểu tam gia, làm sao bây giờ!" Phan Tử vội hỏi, Ngô Bất Chính có thể thấy lúc này trên đầu Phan Tử cũng vã mồ hôi.

Anh ta là một quân nhân giải ngũ, đã thấy bao nhiêu xác chết rồi, mà lúc này cư nhiên cũng sợ.

Sự sợ hãi đối với những điều chưa biết đã khắc sâu vào xương tủy rồi, không ai có thể tránh khỏi.

Ngô Bất Chính lúc này cũng thấy sợ, nhưng bí mật ở đây không được giải khai, anh cũng thực sự không cam tâm, bèn nói: "Chúng ta đừng lại gần cái quan tài này, Tiểu ca anh xuống đi!" "Lát nữa nếu người tên Mỹ Công kia có thể giải đáp được nội dung thạch khắc, chúng ta sẽ xem xét!" "Xem xong rồi tính tiếp, không xem được thì chúng ta rút!" Mọi người gật đầu, toàn bộ rút về bên cạnh thạch đài.

Tránh xa quan tài, lòng Bàn Tử cũng dần bình tĩnh lại.

Hắn dựa vào thạch đài, không biết từ đâu lôi ra một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa hỏi mọi người có ăn không.

Không ai đáp lời hắn, Bàn Tử cũng không tự chuốc lấy nhục, tự mình ăn lấy ăn để.

Người trong phòng livestream thấy vậy đều nhao nhao trêu chọc.【Nói về độ lầy, Bàn gia chắc chắn là số một.】【Mẹ nó, trong cổ mộ mà cắn hạt dưa, khác gì anh đi tiệm massage mà xem phim hoạt hình không.】【Lời lầu trên nói là sao?】【Là làm việc không đúng chuyên môn chứ sao!】【666, livestream cổ mộ cắn hạt dưa, lát nữa cẩn thận chuyên gia khảo cổ bảo anh phá hoại hiện trường!】Bàn Tử thấy vậy không thèm chấp: "Bàn gia tao cứ cắn đấy, chuyên gia khảo cổ không phục thì qua đây mà đánh tao!" "Được rồi Tử Bàn Tử, đừng quậy nữa, sao anh đi ra ngoài còn mang theo hạt dưa thế!" Ngô Bất Chính tức giận nói.

Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra nói: "Tôi cũng chẳng nhớ nữa, vừa nãy tôi thấy trong túi có gì đó, sờ một cái thì thấy đúng là có thật, chắc là lúc chúng ta ăn cơm bên ngoài tôi nhét vào rồi quên mất!" Bàn Tử tỏ vẻ không quan tâm.

Lúc này người có ID Mỹ Công trong phòng livestream đã xuất hiện.

Ngô Bất Chính hỏi anh ta thế nào.

Anh ta nói: 【Đã có thể nhìn ra một cái khung đại khái, nhưng phần bên trên phức tạp quá, tôi cũng không nhìn ra được! 】【Tôi gửi lên cho mọi người xem nhé! 】Nói rồi anh ta gửi đồ án lên.

Mọi người thấy đồ án này đều không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy đồ án đã được đơn giản hóa chỉ còn lại một bức.

Bên dưới có thể thấy rõ ràng, đó là hai chân của một người.

Vô cùng thô tráng.

Chương 822

Nhưng bên trên lại xoắn quẩy như mớ bòng bong, căn bản không thể phân biệt được.

Bàn Tử thấy vậy chửi: "Mẹ nó, điêu khắc kiểu xoắn quẩy thế này, làm sao chúng ta phân biệt được!" Ngô Bất Chính cũng nhíu mày, nói thật anh cũng không nhìn ra đây là cái gì.

Nhưng tổng cảm thấy rất quen mắt, dường như đã thấy ở đâu rồi.

Anh nhìn Tần Vũ ở bên cạnh.

Biểu cảm của Tần Vũ cũng giống anh, dường như cũng nhìn ra vấn đề gì đó, nhưng chưa hoàn toàn nhìn thấu.

Hốt nhiên ngay lúc này, trong phòng livestream thế mà lại hiện lên một ID khác.

Có điều ID này cư nhiên không có tên, mà là một dãy số. 【302059007】 Dãy số này khiến mắt Ngô Bất Chính sáng lên, anh nhớ đây là mã số sản nghiệp của Giải gia!

Lúc trước chiếc xe van mà Giải Thiên Linh phái đến đón anh cũng có dãy số này.

Rất nhiều văn kiện của Giải gia cũng có.

Mà người có thể trực tiếp sử dụng dãy số này, e rằng chắc chắn là người của Giải gia.

Nhưng mối quan hệ của anh với người Giải gia cũng chỉ có Giải Thiên Linh và Giải Ngữ Hoa.

Người đó sẽ là ai đây?

Người đó cũng không nói nhảm, trực tiếp gửi lên một bức ảnh.

Mà khi họ nhìn thấy bức ảnh này, lập tức tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy bức ảnh đó là một bức ảnh so sánh.

Trên ảnh, bên trái là bức ảnh đã được Mỹ Công đơn giản hóa, mà bên phải hách nhiên là ảnh của Vạn Nô Vương.

Hai bức ảnh này đặt cạnh nhau so sánh, gần như là giống hệt.

Điều này hiển nhiên nói lên rằng, đồ án trên thạch khắc này thực chất chính là Vạn Nô Vương không sai vào đâu được. 【Đây là Vạn Nô Vương!】 Người có ID là 302059007 nói trong phòng livestream.

Lòng Ngô Bất Chính lúc này cũng treo ngược lên cành cây, anh vội hỏi: "Bạn là Thiên Linh hay Tiểu Hoa?" Đối phương cũng không nói nhảm, gõ ra hai chữ. 【Tiểu Hoa】 Mọi người thấy cũng rất kỳ lạ, chẳng lẽ lại thần kỳ đến vậy sao, tung đồng xu mà nó lại cắm đứng vào cát vàng, xác suất này cũng quá nhỏ đi.

Thế mà lúc này họ lại thực sự bắt gặp!

Chuyện này rốt cuộc nên nói là vận khí tốt hay là không tốt đây? "Này này!

Mọi người mau nhìn phía trước kìa!" Hốt nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh lên tiếng hét lớn.

Mọi người giật mình đều vội vàng nhìn theo hướng cô chỉ.

Chỉ thấy trên cồn cát vô tận phía trước, dường như ẩn ẩn hiện hiện hai ngọn núi lớn màu đen.

Hai ngọn núi lớn đó như thể bị một nhát rìu bổ đôi từ giữa ra, xa xa nhìn lại giống như Thiên Môn Sơn vậy. "Chính là nó, chính là nó!

Đó là núi Trát Cách Lạp Mã, Tinh Tuyệt cổ thành ở ngay đó!" Ngô Bất Chính cũng kích động nói.

Đồng thời anh vội vàng lấy từ trong balo ra cuốn sổ tay mà Giáo sư Dương đưa cho anh.

Trong đó kẹp vài bức ảnh, chính là ảnh của núi Trát Cách Lạp Mã.

Ngô Bất Chính đối chiếu một chút, lập tức tim nhảy lên đến tận cổ họng, nội dung trên ảnh gần như y hệt với cảnh tượng trước mắt.

Bức ảnh này Giáo sư Dương nói là do một nhà thám hiểm người nước Điểu từng chụp được.

Hiển nhiên ông ta chắc chắn cũng đã tìm được tới đây.

Chỉ đáng tiếc sau khi trở về, ông ta đã hóa điên, cũng không biết là do nguyên nhân gì.

Mọi người nghe được câu trả lời khẳng định của Ngô Bất Chính, lúc này đều hưng phấn hẳn lên.

Tìm được núi Trát Cách Lạp Mã, có nghĩa là Tinh Tuyệt cổ thành cũng không còn xa nữa.

Mà có di tích cổ thành, tất nhiên sẽ tìm được nước ngầm.

Bổ sung được nguồn nước, đường về cũng sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Mọi người cũng chẳng màng mệt mỏi, lập tức lên lạc đà tiếp tục lên đường.

Dù chỉ là sớm được vài phút tới núi Trát Cách Lạp Mã cũng là tốt rồi.

Tuy nhiên, tục ngữ nói rất đúng, nhìn núi thì gần nhưng đi thì héo cả ngựa.

Nhìn núi Trát Cách Lạp Mã ngay trước mắt, nhưng mọi người đi ròng rã bốn tiếng đồng hồ mới mấp mé thấy được chân núi.

Và lúc này khi đến gần họ mới phát hiện ra, núi Trát Cách Lạp Mã này rốt cuộc hùng vĩ tráng lệ đến mức nào.

Chương 823

Mọi người ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, nhìn khối núi đen khổng lồ kia, đều không khỏi cảm thán.

Trong sa mạc cửu tử nhất sinh, đã chịu bao nhiêu tội, nếm bao nhiêu đau khổ, cuối cùng cũng không uổng công, rốt cuộc đã tìm thấy thần sơn Trát Cách Lạp Mã này.

Mọi người thực sự mệt không chịu nổi, lúc này đã tới chân núi cũng không còn tâm trí đi kiểm tra nữa, tranh thủ lúc còn hai ba tiếng nữa trời mới sáng bèn chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Trong cơn mê hồ, Ngô Bất Chính lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người chú ý thiết bị điện tử một chút, ngoại trừ thời gian của thiết bị livestream, các loại thời gian khác e rằng đều bị nhiễu rồi." "Thời gian cứ lấy theo phòng livestream làm chuẩn!" "Truyền thuyết nói núi Trát Cách Lạp Mã này là thần sơn của tộc Quỷ Động, có từ tính rất lớn, mọi người cứ tìm hiểu qua đi!" Ngô Bất Chính nói đoạn cũng mê man sắp ngủ thiếp đi.

Nói về thiết bị livestream, ở đây cần phải giải thích một chút.

Để thực hiện chương trình 《Toàn Cầu Tham Bí》 này, tổ chương trình đã đầu tư số tiền cực lớn vào thiết bị livestream.

Phải biết rằng, chuyện này cũng giống như bán rau vậy, thứ bạn bán là rau, nhưng nếu rau không còn thì bạn lấy gì mà bán nữa?

Tổ chương trình cũng vậy, điểm thu hút của họ chính là livestream những sự việc kỳ quái trong cổ mộ.

Nếu livestream cứ liên tục bị gián đoạn thì còn gì là thú vị nữa?

Cho nên, những thiết bị livestream mà tổ chương trình chuẩn bị có thể nói mỗi cái đều có giá trị không nhỏ.

Ngay cả ở những nơi có từ trường mạnh, điện trường mạnh, đều có thể đảm bảo vận hành ổn định.

Đương nhiên rồi, chuyện này cũng có giới hạn.

Không phải nói mọi nơi đều có thể làm việc ổn định.

Nhưng cho đến hiện tại, trừ phi là một số thiên thạch có tính phóng xạ cực mạnh mới có thể gây nhiễu, còn những nơi khác đều không có bất kỳ vấn đề gì.

Thử nghĩ xem, khối từ thạch trong mộ Hiến Vương ở Vân Nam từ lực đã rất lớn rồi, nhưng đều không thể ảnh hưởng đến hiệu quả livestream.

Cho nên tổ chương trình càng hùng hồn tuyên bố, trừ phi bạn tìm được một khối thiên thạch khổng lồ, hơn nữa còn đang trong thời kỳ hoạt động, nếu không gần như chẳng có nơi nào là không thể livestream được.

Đương nhiên rồi, nếu bạn cứ khăng khăng đào sâu xuống đất mấy nghìn mét, mấy vạn mét rồi ném thiết bị livestream vào thử xem có livestream được không, thì đó thuần túy là bắt bẻ.

Dù sao cũng chưa nghe nói cổ mộ của ai lại chôn cất ở nơi sâu đến vậy.

Nếu thực sự sâu như thế, thì còn gọi là cổ mộ sao, lúc đó chắc thành chương trình thám hiểm bí ẩn trái đất luôn rồi.

Mọi người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, sự bình lặng chỉ kéo dài chưa đầy mười phút, hốt nhiên nghe thấy: "A!" một tiếng hét thất thanh phá tan sự tĩnh lặng của sa mạc.

Thần kinh của mọi người những ngày qua chưa bao giờ được thả lỏng, nghe thấy tiếng hét này, lập tức theo phản xạ ngồi bật dậy.

Sau khi não bộ khởi động lại trong giây lát, đều nhận ra được, âm thanh này chính là của Lương Quỳnh. "Lương Quỳnh, có chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính vội vàng mở miệng hỏi.

Mà lúc này Tần Vũ ở bên cạnh đã đứng dậy, bật đèn pin chuẩn bị đi tìm.

Nhưng anh chưa kịp lên đường, Lương Quỳnh đã từ đằng xa chạy về, hét lên: "Phía trước có người chết!" "Vừa mới chết không lâu, có thể là người của đám trộm mộ!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, duy chỉ có Bàn Tử là nhíu mày nói: "Cô nửa đêm nửa hôm không ngủ, chạy ra đằng kia làm gì!" Lương Quỳnh nghe vậy sắc mặt trông rất kỳ lạ, hết đỏ lại trắng nói: "Đi giải quyết nỗi buồn!" Bàn Tử ngẩn ra, lập tức già mặt đỏ bừng.

Sao mình lại bỏ qua vấn đề này nhỉ, họ đều là nam giới, chỉ có Lương Quỳnh là nữ, ngoài đi giải quyết nỗi buồn thì còn có thể đi đâu được nữa. "Đừng nói nhảm nữa, qua xem đi, nếu không cứ thế này cũng không ngủ yên được!" Ngô Bất Chính hô.

Lúc này Tần Vũ đã đi đầu lao về phía trước.

Mọi người cũng không dám chậm trễ, theo sau cũng lần mò đi tới.

Núi Trát Cách Lạp Mã ở ngay phía trước.

Mà vị trí hiện tại của mọi người, cách lối vào khe nứt của núi Trát Cách Lạp Mã thực ra cũng chỉ có khoảng mười mấy mét.

Lúc trước thực sự quá mệt nên không đi tới.

Lúc này chạy tới chưa đầy một phút đã có thể nhìn thấy tình hình phía trước.

Ánh sáng đèn pin chiếu quá phân tán, không thể nhìn rõ tình hình phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng Lương Quỳnh chỉ.

Phát hiện quả nhiên ở vị trí dưới chân núi phía trước, dường như có một người đang nằm.

Hắn nằm dưới đất bất động, giống như đang ngủ, nhưng lại giống như đã chết.

Bởi vì hai chân của hắn đã lún sâu vào trong cát vàng.

Chỗ này cũng không có bão cát, chắc là gió thổi cát vàng vùi lấp chân hắn.

Đêm nay quả thực có gió, mọi người đi đường thỉnh thoảng đều phải phủi cát vàng.

Dựa trên lượng cát trên người này mà phán đoán, nếu thực sự đã chết, e rằng không quá hai tiếng đồng hồ. "Sao đây?

Có nên qua xem không?

Thời gian ngắn như vậy chắc không biến thành Tống tử đâu nhỉ!" Bàn Tử nói.

Tuy nhiên ngay sau đó hắn cảm thấy dưới chân giẫm phải thứ gì đó, vội vàng dời chân nhìn kỹ, cư nhiên là một vỏ đạn đã kích nổ.

Chương 824

"Mẹ kiếp, đạn của súng AK Liên Xô!" "Đám này tám phần mười đúng là trộm mộ rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy nói: "Thân phận hiện tại đã xác định, nhưng tình hình cụ thể thế nào chúng ta nhất định phải qua xem!" "Cũng không biết là họ tự tàn sát lẫn nhau, hay là ở đây có thứ gì đáng sợ, ép họ phải nổ súng!" "Mọi người đều cẩn thận một chút!" Mọi người đều gật đầu, sau đó do Tần Vũ dẫn đầu, Bàn Tử ném hai cây gậy huỳnh quang qua đó, rồi bám theo mò mẫm tiến tới.

Lão An không qua đó, ông nghe thấy có người chết thì rất sợ hãi, nói cho cùng ai lại muốn tin chắc rằng con trai mình đã chết chứ?

Vạn nhất con trai mình còn sống thì sao?

Cho nên ông không dám qua, nếu thực sự có di hài con trai mình, nhóm Ngô Bất Chính tự nhiên sẽ thông báo cho ông.

Đến lúc đó ông cũng có thể chuẩn bị tâm lý rồi mới qua.

Chỉ tiếc là, ông vẫn nghĩ nhiều rồi, thi thể ở đây chắc đều là của bọn trộm mộ." Nhìn thấy hai chữ này, Ngô Bất Chính trong lòng thở phào một hơi, anh cũng không ngờ Giải Ngữ Hoa cư nhiên còn có tâm trí xem livestream của mình.

Bất quá cũng tốt, anh ta đang xem thì có thể giúp giải quyết không ít vấn đề.

Ví dụ như đồ án đối chiếu này, khiến mọi người hiểu rõ nội dung trên thạch khắc chắc chắn là Vạn Nô Vương không chạy đi đâu được.

Nhưng đem thạch khắc của Vạn Nô Vương điêu khắc ở đây có tác dụng gì chứ?

Mà lại còn có ở cả tám hướng, chẳng lẽ là để cho đám thi thể xung quanh xem?

Cái này cũng quá vô lý rồi.

Bàn Tử lúc này đã cắn xong hạt dưa, cười nói: "Bàn gia thấy, thạch khắc này chắc chắn là do Vạn Nô Vương phái người đặt ở đây, ông ta chắc chắn thấy ở đây có nhiều thi thể nhìn chằm chằm như vậy!

Thế là cảm thấy bọn họ nên nhìn mình, dù sao mình mới là vua!

Cho nên thạch khắc này và quan tài thực chất chẳng có quan hệ gì, hơn nữa anh nhìn thạch khắc này điêu khắc giống như cái quẩy vậy!

Cũng chưa từng nghe nói có đài đá lớn thế này, theo tôi thấy chắc chắn là ghép lại rồi mới điêu khắc!

Chúng ta tháo mấy phiến đá này mang về, nói không chừng có thể bán được khối tiền đấy!" Nói đoạn Bàn Tử liền đi tìm xem có vết nứt nào không, định tháo rời cả đài đá ra.

Ngô Bất Chính chẳng buồn đáp lời anh ta, đài đá này dù có là đồ ghép thì bọn họ cũng chẳng vác về nổi.

Một khối lớn như vậy nặng bao nhiêu chứ, trừ phi là không muốn sống nữa.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh kinh hô: "Á đù, chuyện gì thế này!" Tiếng anh ta vừa dứt, mọi người liền nghe thấy một tiếng "keng" giòn giã, giống như tiếng kim loại va chạm vào tường đá.

Mọi người chạy tới xem, chỉ thấy nòng khẩu súng xung kích treo trước ngực Bàn Tử cư nhiên dính chặt vào bức tường dưới đài đá.

Ngô Bất Chính hỏi có chuyện gì, sao lại bất cẩn thế.

Bàn Tử vẻ mặt oan ức nói: "Tôi thề với Hồ đại gia, tôi không hề đâm vào đó, nòng súng này tự nó đâm lên đấy!" Phan Tử đứng bên cạnh thấy Bàn Tử hậu đậu liền tranh thủ mỉa mai: "Thôi đi Tử Bàn Tử, nghe nói người tự đâm vào súng chứ chưa nghe súng tự đâm vào người khác bao giờ, anh bốc phét cũng vừa vừa...

Á á!" Phan Tử vừa nói vừa cúi xuống kéo Bàn Tử, kết quả lời chưa nói hết, khẩu súng trên ngực anh cũng dính chặt lên tường đá.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây ra như phỗng.

Bàn Tử vội nói: "Lần này tin rồi chứ, bức tường này mẹ nó làm bằng nam châm, tôi khỉ thật lực hút còn khá lớn đấy!" Mọi người vội lại gần giúp đỡ, kéo hai người ra.

Tuy nhiên khi hai người họ vừa được kéo ra, Tần Vũ ở bên cạnh lại vội vàng ngồi thụp xuống, đồng thời kinh hô: "Không xong!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng, vội nhìn về phía Tần Vũ.

Cái nhìn này khiến tim ai nấy đều vọt lên tận cổ.

Chỉ thấy trên tường đá của đài đá đó có một cái nút hình tròn, lúc này đã bị ấn xuống.

Rõ ràng là súng của Bàn Tử và Phan Tử bị hút vào đã đập trúng cái nút đó.

Cái nút này phân minh là một khối nam châm hình tròn được điêu khắc thành, bị súng của họ đập một cái liền lún xuống.

Cái này mẹ nó nếu không phải cơ quan thì e là không ai tin nổi. "Mau chạy đi!" Tần Vũ đứng dậy vội hét lớn.

Mọi người cũng cảm giác được sự việc sắp có biến.

Quả nhiên, gần như cùng lúc đó, chỉ nghe thấy bên trong đài đá vang lên một trận tiếng xích sắt chuyển động "cạch cạch cạch".

Gần như đồng thời mọi người đều đờ người ra, thạch khắc trên đài đá kia trong khoảnh khắc vỡ vụn thành bột đá.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, điêu khắc đó có lẽ vốn dĩ là bột đá, lúc này sau khi sụp đổ, cả thạch khắc bị bột đá lấp đầy, biến thành một mặt phẳng khá trơn tru.

Ngô Bất Chính vội hét: "Cái đệch, đài đá này cũng có vấn đề, đó có thể không phải thạch khắc, mà là dùng đá nam châm bên dưới thu hút bột đá tạo thành đồ án!

Thạch khắc này có khi còn có thể tiếp tục sử dụng!" Mọi người nghe vậy trong lòng đều hiểu ra, tình huống trước mắt quả thực chỉ có thể giải thích như vậy.

Thạch khắc này trước đó họ cứ ngỡ là được điêu khắc lên, giờ nghĩ lại thì sai bét rồi.

Toàn bộ thạch khắc có lẽ đều là loại bột này, dùng nam châm có thể tổ hợp thành đồ án mình muốn.

Khi lấy nam châm ra, những đồ án này vì mất đi từ tính nên lại biến thành bột mịn.

Bàn Tử hét lên: "Đây chẳng phải là đồ chơi trẻ con sao?

Ở cô nhi viện chỗ Bàn gia có cái này, gọi là bảng vẽ từ tính!" "Đạo lý tương tự, nhưng thạch bản này chắc chắn liên quan đến quan tài!" Ngô Bất Chính hét lớn: "Mọi người còn nhớ ghi chép của Uông Tàng Hải không?

Các đời Vạn Nô Vương đều là quái vật bò ra từ địa ngục!

Thạch bản này điêu khắc Vạn Nô Vương, rất có thể trong quan tài kia sẽ bò ra Vạn Nô Vương!

Đám người chết xung quanh đây nếu không phải đồ cúng thì cũng có tác dụng gì đó!

Chương 825

Chắc chắn là bọn họ nhìn chằm chằm vào thạch bản, sau đó từ quan tài sẽ có thứ bò ra!

Chúng ta mau chạy đi, bí mật nơi này cơ bản là thế này thôi!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Bàn Tử nghe vậy không hiểu hỏi: "Không phải, nếu như anh nói, thạch bản này giờ mất hết đồ án rồi thì trong quan tài cũng không có thứ gì bò ra nữa chứ?" Ngô Bất Chính mắng: "Anh mẹ nó sao biết cơ quan kia chỉ là khôi phục đài đá, vạn nhất lát nữa lại xuất hiện đồ án thì sao!

Mau chạy đi!" Tuy nhiên đúng lúc này, Lương Quỳnh bên cạnh bỗng nhiên hét lên: "Không xong!

Ánh lửa trên đầu sắp tắt rồi!" Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, ánh lửa vốn như hỏa long lúc này bắt đầu lụi tắt từ tứ phía.

Ánh lửa trên xích sắt cũng đang nhanh chóng tắt ngấm.

E là chưa đầy một phút, ngay cả cầu lửa khổng lồ ở giữa cũng sẽ tắt hẳn.

Rõ ràng cơ quan này có lẽ không chỉ khống chế mỗi đài đá. "Mau chạy!" Tần Vũ cũng nhận ra tình hình không ổn, vội hô hoán.

Thế nhưng anh vừa mới xông ra một bước, bỗng nhiên trên đầu hình như có thứ gì đó rơi xuống.

Anh mắt sắc tay nhanh, trong nháy mắt rút Hắc kim cổ đao ra.

Chỉ thấy một dải chất lỏng màu xanh bắn ra, thứ đó bị chém làm hai nửa.

Một nửa rơi xuống đất, còn chưa đợi mọi người nhìn kỹ là thứ gì, Bàn Tử bỗng mắng: "Tiểu ca anh làm gì thế, sao lại chém về phía tôi!" Nói đoạn Bàn Tử lăn một vòng tránh né nửa đoạn còn lại.

Thế nhưng thứ đó lại rơi chuẩn xác lên đài đá.

Lúc này mọi người định thần nhìn lại, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đó cư nhiên là một con du diên (rết nhà) to bằng bắp tay.

Con du diên toàn thân đầy đốm xanh, từng đốt từng đốt vẫn còn đang nguậy, cư nhiên vẫn chưa chết hẳn.

Phan Tử nhanh chân lẹ tay, tiến lên một cái giẫm nát nửa con du diên dưới đất.

Bàn Tử cũng phản ứng lại, kêu lớn một tiếng không xong, lao lên định hất nửa con du diên trên đài đá ra.

Ngờ đâu nửa con du diên trên đó trong nháy mắt hóa đá, sau đó nổ tung thành bột mịn, chỉ để lại một vệt dấu vết du diên.

Thế nhưng biến cố cũng bắt đầu từ đây.

Vốn dĩ chỉ có một vệt du diên, nhưng trong nháy mắt nó in lan ra xung quanh, chưa đầy hai giây cư nhiên biến thành tám vệt.

Tám vệt đan xen vào nhau, tạo thành một con quái vật căn bản không nhìn ra là thứ gì.

Bàn Tử mắng: "Thiên Chân, rốt cuộc là cái miệng anh linh hay cái não anh đỉnh thế, anh mẹ nó đoán đúng rồi!

Nhưng quan trọng là con du diên này từ đâu ra!" "Oàng!" Tiếng Bàn Tử vừa dứt, cầu lửa trên đầu cũng tắt ngấm.

Mọi người phát hiện, ánh sáng xanh xung quanh họ cũng biến mất, tứ phía một lần nữa chìm vào bóng tối.

Ngô Bất Chính hét: "Đạn chiếu sáng!" Bàn Tử không nói hai lời bắn luôn một quả đạn chiếu sáng.

Thế nhưng lần này cầu lửa phía trên lại không có động tĩnh gì, không tài nào cháy lên được.

Hơn nữa xung quanh trừ thi thể, đài đá và quan tài ra thì chẳng còn gì cả.

Ngay cả con du diên bị Phan Tử giẫm nát dưới đất cũng biến mất tăm. "Con du diên đâu?

Sao lại mất rồi?

Chúng ta vừa rồi không phải đang ở trong ảo cảnh đấy chứ?" Bàn Tử vội hỏi.

Thế nhưng ngay sau đó anh ta tự biết điều này là không thể, bởi vì vệt du diên trên đài đá vẫn còn đó, hơn nữa chính xác là có tám vệt. "Ực ực...

ực ực..." Bỗng nhiên, từng đợt âm thanh như tiếng nước sôi vang lên.

Tim mọi người đều treo lên tận cổ họng, âm thanh này rõ ràng phát ra từ trong quan tài.

Bàn Tử nhìn một cái liền hét: "Mẹ kiếp, nước trong quan tài sôi rồi, Vạn Nô Vương muốn mời chúng ta uống trà chắc?" "Đừng quản nữa, mau chạy!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Mọi người lúc này đâu dám dừng lại nửa bước, cứ hướng về phía trước mà chạy.

Thế nhưng chạy chưa đầy hai phút, tất cả đều ngẩn người ra.

Những thi thể xung quanh cư nhiên đều biến mất hết.

Bàn Tử hét: "Thiên Chân mau lên, đốt sừng tê giác, không thì chúng ta không ra nổi đâu!" Ngô Bất Chính cũng hiểu rõ, nơi này là cõi hư vô, không có ngọn lửa chân thực thì căn bản không ra được!

Mọi người vội dừng lại dùng đèn gió đốt sừng tê giác.

Thế nhưng quá trình này làm sao nhanh được, mà càng khẩn trương thì tốc độ càng chậm.

Lúc này tiếng nước sôi phía sau đã ngày càng lớn, thậm chí có nước đã trào ra khỏi quan tài.

Đạn chiếu sáng trên đầu cũng ngày càng mờ đi.

Chương 826

Bàn Tử hỏi: "Có cần bắn thêm quả nữa không?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Vô ích thôi, sừng tê giác không cháy lên thì anh có bắn mười quả chúng ta cũng chẳng thấy gì.

Đợi thêm chút, sắp được rồi!" Mồ hôi lạnh đã lấm tấm trên trán Ngô Bất Chính, nhưng lúc này không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi.

Sừng tê giác dường như có thể dẫn phát đám sương khói màu xanh ở đây.

Căn bản không cần quá nhiều, chỉ cần một ít là có thể tạo ra sương xanh, sau đó nhìn thấy những thứ trong cõi hư vô.

Quả nhiên, theo sừng tê giác cháy lên, làn sương xanh bắt đầu lấy họ làm trung tâm, lan rộng ra tứ phía.

Bàn Tử thấy vậy cũng không phí lời, bắn ngay một quả đạn chiếu sáng về phía trước.

Ánh sáng trong nháy mắt chiếu rọi xung quanh, những thi thể vốn đã biến mất lúc này lại hiện ra.

Ngô Bất Chính hô hào mọi người mau chạy.

Thế nhưng họ phát hiện Tần Vũ vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, thẫn thờ nhìn về phía sau.

Mọi người vội nhìn theo, cái nhìn này cũng khiến tất cả sững sờ.

Chỉ thấy nước trong quan tài kia đã hoàn toàn nổ tung, mà bên dưới quan tài, vô số vệt nước đang di động.

Giống như có thứ gì đó mang theo nước đang lao về phía họ.

Nhưng họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Trừ những vệt nước xuất hiện trên mặt đất ra, không thấy bất cứ thứ gì khác.

Những vệt nước đó tốc độ không hề chậm, đang lao thẳng về phía họ.

Mà lúc này sương xanh đã lan tới gần quan tài.

Theo sự bao phủ của sương xanh, rất nhanh từng thứ một lộ diện.

Mọi người nhìn thấy đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, Bàn Tử hét lớn: "Cái đệch, Thiên Chân chạy mau!" Lúc này mọi người đều sợ đến ngây người, đâu còn tâm trí lo cho người khác, từng người một quay đầu bỏ chạy.

Phía sau những thứ hiện ra trong làn sương xanh không phải thứ gì khác, chính là từng con du diên to bằng bắp tay.

Đám du diên này từng con một bò ra khỏi quan tài, sau đó lao về phía họ.

Nếu không có làn sương xanh này, có lẽ họ còn chẳng biết đến sự tồn tại của chúng, lúc chết cũng không biết mình chết thế nào.

Bàn Tử và Phan Tử nâng súng xung kích lên, cũng chẳng khách sáo, cứ thế quét về phía sau.

Thỉnh thoảng còn dùng lôi quản cầm tay, thứ này uy lực không lớn bằng thuốc nổ, nhưng tiếc là Pháo Vương không vào đây, Trần Phi cũng chết rồi, Tứ A Công vẫn còn hôn mê, thuốc nổ cũng hết sạch.

Lúc này đành phải cắn răng dùng thứ này cầm cự.

Bàn Tử định ném nổ cái quan tài kia, nhưng khoảng cách quá xa, căn bản ném không tới.

Đạn thì bắn tới được, nhưng cái quan tài đó điêu khắc từ vẫn thạch, cộng thêm khoảng cách quá xa, sát thương của đạn đã giảm đi rất nhiều, không xuyên thấu nổi quan tài.

Anh ta vừa bắn, lũ du diên trong quan tài càng thêm bạo ngược, từng con từng con ùa về phía họ.

Có sương xanh dẫn đường, mọi người đã thấy phía trước có một tia sáng đang vẫy gọi, rõ ràng là Tứ A Công đã tỉnh, nhưng lão cáo già này rất khôn ngoan, không dám rời khỏi Cửa Thanh Đồng nên đứng đó đợi họ quay lại.

Đạn chiếu sáng trên đầu đã leo lắt sắp tắt.

Tần Vũ tới gần cũng không nói nhảm, rút Quỷ Tỷ trực tiếp ấn lên cửa.

Lúc này cũng chẳng quản được đám khỉ bên ngoài còn đó hay không, cứ ra ngoài trước đã!

Cửa Thanh Đồng bị Quỷ Tỷ ấn lên, lập tức vang lên một tiếng "ầm uỳnh" mở ra một khe hở.

Âm thanh cực lớn khiến mọi người trong nháy mắt mất đi thính giác, không nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa.

Nhưng lúc này hai người Bàn Tử ở phía sau đang thúc giục rời đi, rõ ràng du diên sắp đuổi kịp tới nơi.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Tứ A Công ra trước, sau đó là Lương Quỳnh, Đoạn Vô Kỵ, rồi tới Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Bàn Tử và Phan Tử bọc hậu.

Hai người lại ném thêm hai ống lôi quang cầm tay hất văng đám du diên đang tới gần, sau đó nối đuôi nhau ra ngoài.

Tần Vũ không dám chậm trễ, trong nháy mắt gỡ Quỷ Tỷ ra khỏi Cửa Thanh Đồng.

Gần như cùng lúc đó, đạn chiếu sáng bên trong cửa tắt hẳn.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc đợi Cửa Thanh Đồng đóng lại, Ngô Bất Chính và Tần Vũ thông qua khe cửa đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ tê dại cả da đầu.

Chỉ thấy trong Cửa Thanh Đồng đen kịt vẫn còn từng lớp sương xanh bao phủ, mà trong bóng tối phía trên, từng đốm sáng màu xanh như những vì sao đang trôi dạt về nơi sâu nhất.

Nhìn hướng đi của chúng, chắc chắn chính là cái quan tài kia.

Hơn nữa sâu bên trong còn có rất nhiều đốm sáng xanh không mấy rực rỡ, có lẽ vì khoảng cách quá xa, nhưng họ vẫn có thể nhận ra.

Những đốm sáng đó phát ra từ thi thể trên các bậc thang đá ở các hướng khác của quan tài.

Đây chính là tác dụng của những thi thể đó sao?

Bọn họ phát ra một thứ gì đó, hoặc có thể gọi là ý chí.

Chương 827

Chính những thứ này hội tụ lại trên quan tài, nên mới khiến trong quan tài có thứ chui ra.

Mà thứ đó là gì, phải chăng phụ thuộc vào bức bích họa trên đài đá quyết định?

Ôi trời!

Trong khoảnh khắc Ngô Bất Chính cuối cùng đã hiểu tại sao trước đó trên đài đá lại là tượng của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương sở dĩ bò ra từ quan tài, có lẽ là do ý chí của những thi thể đó tác động lên quan tài.

Cho nên các đời Vạn Nô Vương mới là quái vật bò ra từ lòng đất.

Nhưng thế này cũng không đúng, Vạn Nô Vương đâu cần thiết phải khắc họa mình giống quỷ như vậy, mọc nhiều tay thế làm gì, hoàn toàn có thể khắc họa thật đẹp trai mà!

Nếu nghĩ như vậy, bọn họ có lẽ chỉ mới nhìn thấy phần nổi của tảng băng chìm đâm sau Cửa Thanh Đồng, nguyên nhân sâu xa có lẽ căn bản vẫn chưa chạm tới được.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu, Ngô Bất Chính lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Tại sao sương xanh không xuất hiện thì họ không thấy gì, nhưng sương xanh vừa ra là mọi thứ hiện hình.

Ngô Bất Chính suy đoán, sau Cửa Thanh Đồng có lẽ là nơi giao thoa giữa không gian hư vô và không gian thực tại.

Sương xanh chính là một loại môi chất, chỉ có nhờ nó mới thấy được những thứ trong hư vô.

Và khi những thứ trong hư vô bước ra khỏi Cửa Thanh Đồng, chúng sẽ trở thành thực tại.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán, rốt cuộc có phải như vậy hay không thì không ai biết, cũng không ai giải đáp được.

Ngô Bất Chính đang mải suy nghĩ, bỗng nhiên Tần Vũ bên cạnh lên tiếng: "Không xong!

Cửa không đóng lại được!" Gần như cùng lúc đó Bàn Tử hét lên: "Mẹ kiếp, bên ngoài cửa sao cũng nổi sương xanh thế này, Thiên Chân đồ chết tiệt anh mau dập cái sừng tê giác đi!" Lại nói lúc này Tần Vũ và mọi người đã lần xuống dưới chân núi.

Khi lại gần người đó, mọi người mới nhìn rõ, người nọ quả thực đã chết.

Hơn nữa nhìn diện mạo, rõ ràng cũng là một người ngoại quốc. "Xem ra nhóm mộ tặc này đều là người nước ngoài, hèn chi toàn dùng súng AK của Liên Xô!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, Lương Quỳnh đứng bên cạnh tiếp lời: "Người này sao chết kỳ quái vậy?

Da dẻ đều đã chuyển sang màu tím rồi!" Làn da người ngoại quốc này đã chuyển sang màu tím toàn thân, nhìn cứ như sắp biến dị vậy.

Hơn nữa khắp người không thấy vết thương ở đâu, điều này rất kỳ lạ.

Bàn Tử thấy trên mặt đất bên cạnh người đó còn vứt một khẩu AK Liên Xô liền nhặt lên kiểm tra, phát hiện súng này đã lên đạn.

Cộng thêm việc người này không có vết thương rõ ràng, Bàn Tử nói: "Thiên Chân, xem ra bị anh nói trúng rồi, nơi này mẹ nó không lẽ có Tống tử thật sao!" Tim mọi người đều thắt lại.

Khán giả trong livestream không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng tại hiện trường, chỉ đang thảo luận về vấn đề màu da của người chết.

Một người gửi bình luận: 【Người chết rồi da không tím thế này đâu, tình huống này rất có thể là trúng độc rồi】【Cũng không hẳn, nơi này là sa mạc, cộng thêm họ là người nước ngoài, biết đâu là không hợp khí hậu?】【Biến đi, bạn từng nghe người chết còn không hợp khí hậu bao giờ chưa?】【Quản làm gì, dù sao từ xưa tới nay mộ tặc đều rất đáng ghét, huống hồ còn là người ngoại quốc, chết đi chẳng phải tốt sao!】【Nói đúng lắm, đến nước ta trộm mộ, chết là đáng đời】【Đúng vậy】Khán giả trong livestream đều đồng loạt lên tiếng chỉ trích.

Bàn Tử xoa xoa mũi, cảm thấy hơi ngượng ngùng, cứ như những người đó đang chửi thẳng mặt mình vậy. "Tiểu ca, anh làm gì thế?" Bàn Tử định chuyển chủ đề nên vội hỏi.

Mọi người cũng thấy Tần Vũ ngồi thụp xuống bên cạnh thi thể người ngoại quốc kia, hai ngón tay cực dài dường như định ấn xuống thi thể.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Tiểu ca đừng làm bừa, thi thể đó có thể có độc!

Cẩn thận một chút!" Tần Vũ gật đầu, đồng thời ngón tay đã xoay nhẹ đầu người nọ.

Lập tức đầu người ngoại quốc nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó mọi người đều sững sờ, chỉ thấy trên cổ người nọ cư nhiên có hai vết thương rõ rệt.

Vết thương có vẻ rất sâu, nhưng lúc này không còn máu chảy ra, chắc là đã đông lại.

Nhìn thấy vết thương này, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh gần như đồng thanh hô lên: "Đây là vết rắn cắn!" "Rắn cắn?

Rắn độc à!" Bàn Tử phản ứng rất nhanh, đã là rắn cắn thì tất nhiên là rắn độc rồi. "Xem ra nơi này trước đó từng xuất hiện rắn độc, bọn họ nổ súng chắc là để giết rắn!" "Nhưng xem ra hình như không bắn trúng, đám rắn này hoặc là xuất hiện ở vị trí rất quái dị, hoặc là tốc độ quá nhanh!" Ngô Bất Chính vội nói, vài câu đã phân tích tình hình hiện tại đâu ra đấy.

Tần Vũ đứng dậy nói: "Tìm xung quanh xem!

Nói không chừng còn nữa!" Mọi người gật đầu, lập tức tản ra tìm kiếm.

Quả nhiên, chưa đầy hai phút, Bàn Tử đã hét lên ở phía lối vào: "Mẹ kiếp, ở đây còn một cái nữa!" Ngô Bất Chính ở gần anh ta nhất, chạy lại xem quả nhiên phát hiện ở lối vào núi Trát Cách Lạp Mã này cư nhiên còn một xác mộ tặc nữa.

Anh ta tựa vào vách đá, da dẻ cũng đã tím tái.

Trên cổ cũng có vết thương tương tự, rõ ràng cũng đã chết.

Bàn Tử thấy trên người anh ta cũng treo súng AK và ít đạn dược liền tháo súng xuống: "Thiên Chân, anh cầm lấy!" Bàn Tử định đưa súng qua, nhưng Ngô Bất Chính không nhận mà nói: "Thôi đi, tôi xách nước còn mệt, anh bảo tôi cầm súng, lòng bàn tay tôi chịu không nổi đâu!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa giơ tay ra, lòng bàn tay anh vẫn còn vết thương.

Bàn Tử dường như cũng không thực sự định đưa cho anh, cười nói: "Bàn gia biết ngay mà, cậu công tử bột như anh sao biết dùng thứ này!

Yên tâm, anh là bảo bối của cả đoàn, Tiểu ca cũng sẽ bảo hộ anh, chơi súng là việc của Bàn gia, anh chỉ cần phụ trách để Tiểu ca bảo hộ là được!" "Cút!" Ngô Bất Chính đỏ mặt, lườm Bàn Tử một cái.

Lương Quỳnh bên cạnh nghe vậy sắc mặt hơi khó coi nhưng cũng không nói gì.

Chương 828

"Chúng ta vẫn nên mau chóng đi qua đây thôi, nơi này quỷ dị lắm, tốt nhất đừng nán lại quá lâu!" Ngô Bất Chính hô hào.

Mọi người nghe vậy định quay lại đón đoàn lạc đà và lão Mãn, mau chóng qua đây rồi mới nghỉ ngơi.

Tuy nhiên mọi người vừa định quay người, bỗng nhiên đầu của gã mộ tặc đang tựa tường kia đột ngột quay ngoắt lại.

Đồng thời đôi mắt đã trắng dã trừng trừng nhìn họ.

Điệu bộ đó dường như muốn họ cũng ở lại bầu bạn với mình. "Á đù, cái gã ngoại quốc này sao còn trá thi nữa, tốc độ này cũng quá nhanh rồi, đồ ngoại nhập đúng là không theo quy tắc gì cả!" "Thiên Chân mau rút móng lừa đen ra!" Bàn Tử vừa hét vừa nâng súng AK lên, Ngô Bất Chính cũng vội vàng móc móng lừa đen từ trong ba lô ra.

Thế nhưng ngay khắc sau anh liền đờ người.

Chỉ thấy gã ngoại quốc kia không cử động, trái lại từ trong mớ tóc của anh ta thò ra một cái lưỡi rắn dài ngoằng. "Móng lừa đen là để đối phó cương thi, thứ này là rắn, rắn trốn trên người anh ta!" Lương Quỳnh vội hét.

Gần như cùng lúc, một cái đầu rắn màu đen thò ra từ trong tóc gã ngoại quốc.

Đầu rắn đen kịt đầy vảy, điều khiến người ta kinh hãi hơn là trên đầu rắn cư nhiên còn mọc một cái u thịt.

Nhìn thấy con rắn này, trừ Lương Quỳnh ra, Tần Vũ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều nhớ đến một nơi.

Núi Đại Hắc Thiên Tích Lôi trên Côn Luân!

Thứ trong đường hầm đó chính là loại rắn này.

Toàn thân đen tuyền, trên đầu có u thịt giống như một con mắt.

Ngô Bất Chính không kìm được định thét lên, con rắn này giống hệt con ở núi Đại Hắc Thiên Tích Lôi.

Tuy nhiên lúc này con rắn đã nhắm vào anh.

Anh là người đứng gần gã ngoại quốc nhất.

Tần Vũ vội ra hiệu anh đừng nói chuyện, nhưng đã muộn.

Ngô Bất Chính kinh hô: "Cái đệch, đây là hắc xà ở núi Đại Hắc Thiên Tích Lôi..." "Thiên Chân cẩn thận!" Ngô Bất Chính lời chưa dứt, tiếng của Bàn Tử đã vang lên.

Gần như cùng lúc con hắc xà kia đã lao về phía cổ Ngô Bất Chính.

Tốc độ của nó cực nhanh, Bàn Tử còn không kịp phản ứng, thân thể gần như bản năng buông súng rút dao găm ra định chém.

Tần Vũ thấy cảnh này, trong não loé lên một tia điện, một câu nói cũng vọt ra: "Không được chém!

Không được chém, tuyệt đối không được chém!

Chém cũng vô ích thôi!" Tần Vũ tay nhanh hơn mắt, trong nháy mắt cả hai tay đều vươn ra.

Một cánh tay trực tiếp chắn lấy dao găm của Bàn Tử, tay kia với tốc độ tia chớp bóp nghẹt đầu con hắc xà có u thịt.

Bàn Tử thấy Tần Vũ ra chặn dao của mình, vội vàng thu lực nhưng vẫn chậm một bước.

Dao găm trong nháy mắt vạch lên tay Tần Vũ một đường, may mà Bàn Tử đã kịp thu lại vài phần lực.

Vết thương tuy không sâu nhưng máu tươi lập tức chảy ra.

Tần Vũ cũng chẳng màng tới vết thương, quật mạnh con hắc xà vào vách đá, trực tiếp đập nát đầu nó.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ bị thương, vội lấy băng gạc ra băng bó cho anh, đồng thời hỏi: "Hai người sao thế, phối hợp kiểu gì mà sai sót lớn vậy!" Bàn Tử cũng hỏi bên cạnh: "Tiểu ca, thế này là có ý gì?

Anh không tin tưởng Vương Khải Toàn tôi sao?" Tần Vũ giơ tay ra đỡ dao của anh khiến anh cảm thấy rất khó hiểu.

Dao của anh vừa rồi rõ ràng có thể chém chết con hắc xà đó.

Tần Vũ không rảnh giải thích, nói: "Mau đi thôi, chém đầu rắn xuống không có tác dụng, phải đập nát nó!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, thầm nghĩ có thần bí đến mức đó không?

Ngô Bất Chính nghe vậy mới sực nhớ ra sừng tê giác trong tay mình vẫn còn đang cháy, mà chỉ còn chưa đầy hai centimet nữa.

Ngô Bất Chính vội dập tắt sừng tê giác, đồng thời thấy Tứ A Công bên cạnh đang nhìn mình với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Phan Tử thấy thế vội nói: "A công, lúc đó gấp quá không còn cách nào khác, Tiểu Tam Gia cũng là bất đắc dĩ!

Nếu chúng ta còn có thể ra ngoài, con sẽ tìm cho ngài một cái y hệt!" Thứ Phan Tử nói tự nhiên là móng lừa đen.

Bàn Tử lại chẳng mấy bận tâm nói: "Có gì mà phải bồi thường, lão gia tử ngài có thể tự xem lại phát lại, nếu không nhờ chúng tôi thì ngài đã bị lũ khỉ đó ăn thịt từ lâu rồi!

Hòa nhé, sau này khi ngài quy vị, Bàn gia tôi sẽ tới khóc tang cho ngài là được!" Tứ A Công tức đến mức định chửi thề, bỗng nhiên Phan Tử ngắt lời họ: "Thôi đi, lúc nào rồi còn thế này, mau chạy thôi!

Nơi này cũng nổi sương xanh rồi, e là sắp có chuyện lớn!

Hơn nữa lũ chim mặt người đó không biết lúc nào sẽ tới, chúng ta mau rút thôi!" Phải nói rằng Phan Tử và Bàn Tử kẻ tung người hứng đã lấp liếm qua được chuyện của Tứ A Công.

Cũng có thể Tứ A Công vốn đã không muốn truy cứu, dù sao cái móng lừa đen đó vốn là đồ giả, quý giá đến mấy cũng không bằng mạng người.

Ngô Bất Chính giục Tần Vũ mau chạy, nhưng thấy anh vẫn nhìn chằm chằm vào Cửa Thanh Đồng, không khỏi ngẩn ra.

Cửa Thanh Đồng không đóng lại được, nhưng lũ du diên bên trong cũng biến mất tăm, không biết vì nguyên nhân gì mà chúng không đuổi theo ra ngoài. "Tiểu ca, chúng ta đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi.

Chương 829

Thế nhưng Tần Vũ lại lạnh lùng đáp: "Có lẽ không đi được nữa rồi!

Mau trốn đi!" Nói đoạn Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính nhảy lên một tảng đá bên cạnh.

Bàn Tử và những người khác không hiểu chuyện gì.

Tần Vũ quát: "Không muốn chết thì lên đây!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, nhưng vẫn nhảy lên theo.

Không nghe lời Tần Vũ thì đúng là kẻ ngốc.

Tảng đá không lớn, Bàn Tử, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đã đứng chật chỗ.

Thế là những người còn lại đành phải nhảy lên một tảng đá khác.

Mọi người trong lòng đều rất kỳ quái, nơi này vừa có chim mặt người, vừa có khỉ, lại có cả du diên, sao còn chưa đi nữa!

Đợi bị ăn thịt chắc?

Thế nhưng ngay khắc sau họ đã hiểu.

Chỉ nghe thấy từ phía cuối làn sương xanh, hướng xa Cửa Thanh Đồng bỗng vang lên một tiếng tù và du dương.

Tiếng tù và xuất hiện ở đây thật sự là điều không tưởng.

Hơn nữa âm thanh còn rất lớn, khiến mọi người đều đờ người ra, thậm chí khán giả trong livestream cũng mộng bức.

Ai lại thổi tù và ở đây chứ!

Hiện hồn rồi sao?

Nhưng không để mọi người kịp nghĩ nhiều, rất nhanh họ đã thấy từng bóng người bước ra từ làn sương xanh.

Những người này đều mặc giáp trụ kiểu mẫu, từng gương mặt lạnh lùng.

Có người trong tay còn cầm đủ loại binh khí, phủ, việt, câu, xoa gần như món nào cũng có.

Và điều không thể hiểu nổi nhất là ở giữa cư nhiên còn có một con chiến mã.

Trên chiến mã là một thanh niên diện mạo tuấn tú, người thanh niên đó cư nhiên trông có vài phần giống với Tần Vũ.

Mà những người xung quanh cư nhiên từng người một đều mang gương mặt dài như mặt ngựa, gần như y hệt những thi thể họ thấy sau Cửa Thanh Đồng.【Á đù, đây mẹ nó là Âm binh mượn đường à!】Bàn Tử mặt trắng bệch, gõ vài chữ trong livestream.

Những người khác nhìn thấy cũng kinh ngạc vô cùng.

Lương Quỳnh bỗng nhiên nói:【Mọi người nhìn ngón tay anh ta kìa!】Mọi người sững sờ, vội nhìn về phía thanh niên cưỡi chiến mã, vừa nhìn liền không khỏi quay sang nhìn Tần Vũ.

Ngón tay của người đó cư nhiên giống hệt Tần Vũ, cũng có hai ngón tay dài kỳ lạ, hơn nữa bản thân trông cũng rất giống Tần Vũ.

Trong chốc lát mọi người còn chưa kịp phản ứng, cứ ngỡ người ngồi trên kia chính là Tần Vũ vậy.

Tần Vũ cũng nhìn đến ngây người, căn bản không biết tại sao lại thế, rốt cuộc là chuyện gì.

Thế nhưng điều không ai ngờ tới là sớm không tới muộn không tới, đúng lúc này súng của Phan Tử lại bị cướp cò!

Chỉ nghe một tiếng "đoàng", Phan Tử còn chưa kịp phản ứng cả người đã ngã nhào khỏi tảng đá.

Họng súng của anh ta hướng về phía sau vì sợ bắn trúng người, nào ngờ súng đột ngột nổ, lực giật khiến anh ta không kịp trở tay, cộng thêm việc ngồi xổm trên đá quá lâu nên chân bị tê.

Trong nháy mắt cả người ngã xuống, lăn đúng tới bên cạnh con ngựa.

Tần Vũ thầm kêu không xong.

Nhưng còn chưa đợi anh kịp phản ứng, một tướng sĩ mặc giáp đứng cạnh ngựa đã vung trường kích lướt qua ngực Phan Tử.

Phan Tử đờ người ra, giây sau ngã vật xuống đất, ánh mắt đờ đẫn.

Nhưng điều khó hiểu là trên ngực Phan Tử phân minh không hề có vết thương nào.

Biến cố này đến quá đột ngột, khi Ngô Bất Chính và mọi người phản ứng lại thì mắt Phan Tử đã nhắm nghiền.

Đám âm binh và người trên ngựa lập tức chú ý tới họ.

Từng người sát khí ngút trời, người trên ngựa còn rút ra một thanh trường kiếm, rõ ràng là sắp hạ lệnh ra tay.

Bàn Tử không nhịn được nữa, nâng súng xung kích mắng: "Mẹ kiếp lão tử mặc kệ các người là âm binh hay dương binh, muốn lão tử ngồi chờ chết thì đừng hòng!

Thiên Chân, Bàn gia tôi không lo cho anh được nữa đâu, anh nếu còn chân thì tự mà chạy đi!" Nói đoạn định nổ súng.

Thế nhưng một luồng kình phong ập đến, ngay sau đó Bàn Tử bị ai đó xô ngã khỏi tảng đá, đồng thời một giọng nói vang lên: "Anh dám nổ súng là tất cả đều phải chết!

Họ là âm binh, súng vô dụng thôi!" Bàn Tử ngẩn ra, thấy người xô ngã mình cư nhiên là Tần Vũ.

Mà lúc này đám âm binh đều đã dừng lại, đang nhìn họ với ánh mắt lạnh lẽo.

Nói thực lòng, chuyện âm binh mượn đường họ đều từng nghe qua nhưng chưa ai từng thấy.

Đối với Lương Quỳnh mà nói, cô lại càng kinh ngạc đến mức khó chấp nhận.

Nếu đám âm binh này cứ thế đi qua thì còn có thể coi là hiệu ứng ghi hình lại giống như ở Cố Cung, nhưng đằng này chúng lại dừng lại, Phan Tử cũng...

Chương 830

Cảnh tượng này hoàn toàn đảo lộn thế giới quan của cô!

Khảo cổ!

Khảo cổ thực sự có ích sao?

Khảo cổ có thể giải thích được hành động giết người của âm binh này không? "Tất cả đừng động đậy!" Tần Vũ vội đứng dậy hét lớn.

Mọi người nghe lời anh, những người vốn định bỏ chạy hay đánh trả lúc này đều đứng im.

Sau đó họ thấy Tần Vũ sải bước tới trước mặt đám âm binh.

Anh từ từ giơ bàn tay lên, lộ ra đôi ngón tay cực dài đó.

Thanh niên trên ngựa thấy ngón tay anh cũng thoáng ngẩn ra.

Tần Vũ đã rút Hắc kim cổ đao, rạch một đường trên mu bàn tay, máu tươi lập tức nhỏ xuống.

Tiếp đó anh cư nhiên cắm thẳng Hắc kim cổ đao xuống đất, đồng thời quỳ một gối xuống, cúi đầu.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người sững sờ.

Nhưng Ngô Bất Chính biết Tần Vũ làm vậy chắc chắn là vì họ.

Thực lực của anh mạnh bao nhiêu thì lòng tự trọng cao bấy nhiêu, bắt anh phải quỳ trước âm binh, trừ phi là vì họ ra, anh không nghĩ ra lý do nào khác.

Dù người trên ngựa kia có giống anh đến mấy cũng không thể nào!

Tần Vũ vừa quỳ xuống, vô số binh sĩ xung quanh đã vung binh khí lao về phía anh.

Tuy nhiên ngay khi họ tới gần Tần Vũ, con chiến mã kia bỗng nhiên chồm hai chân trước lên cao, đồng thời vang lên một tiếng hí vang trời.

Ngay lập tức đám binh sĩ dừng lại.

Cảnh tượng này khiến tim mọi người đều thắt lại, rõ ràng là người ngồi trên ngựa đã ngăn đám binh sĩ đó lại.

Người nọ nhìn Tần Vũ, trong mắt thoáng hiện vẻ suy tư.

Một lát sau cư nhiên dùng mũi kiếm nâng cằm Tần Vũ lên, từ từ nâng khuôn mặt anh lên, dường như muốn nhìn kỹ mặt anh.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền nắm chặt nắm đấm, tim vọt lên tận cổ, rõ ràng là đã vô cùng sốt ruột. "E là không đi được rồi!" Bàn Tử đang nghĩ thầm trong bụng thì bên cạnh vang lên tiếng của Lương Quỳnh.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng động, chỉ thấy từ lúc nào không hay, trên thi thể của một tên trộm mộ khác phía sau họ cũng bò ra một con rắn đen mào thịt.

Tuy chỉ có một con, nhưng trái tim mọi người đều thắt lại.

Tốc độ của con rắn đen mào thịt này quá nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả những con ở núi Côn Luân.

Mọi người tuy không nói ra nhưng trong lòng thầm đoán rằng, loại rắn quái dị mà Ma Quốc ở núi Côn Luân nuôi dưỡng có lẽ chính là hậu duệ của loại rắn đen mào thịt này.

Tốc độ đã giảm đi không ít nhưng độc tính dường như lại mạnh thêm vài phần.

Bàn Tử lúc này đã nổi hỏa, giơ khẩu AK do Liên Xô chế tạo lên nhắm chuẩn con rắn đen mào thịt kia rồi bắn tỉa một phát.

Thương pháp của anh rất chuẩn, lúc này lại có một khoảng cách nhất định với con rắn.

Nói cũng khéo, con rắn đen mào thịt kia bỗng nhiên nghiêng đầu, phát súng này bắn xuống trực tiếp làm đứt cổ nó.

Cái đầu của con rắn đen mào thịt lập tức rơi xuống đất, nằm im bất động.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, cậu nói không đúng rồi, con rắn đen mào thịt này rụng đầu là hết đời ngay mà!

Có phải cậu nhầm..." Bàn Tử chưa kịp nói hết câu, cái đầu rắn trên mặt đất không biết lấy đâu ra sức lực, bỗng nhiên bắn vọt lên, lao thẳng về phía mặt Bàn Tử.

Nếu bị nó cắn trúng thì e rằng trong chốc lát sẽ đi chầu ông bà ông vải ngay.

Tần Vũ đi sau Ngô Bất Chính, lúc này muốn ra tay nhưng căn bản không có vị trí thuận lợi.

Ngô Bất Chính muốn đẩy Bàn Tử ra, nhưng gã này nặng như chì, cả người đã đờ ra vì sững sờ.

Ngay khi đầu rắn sắp rơi xuống mặt Bàn Tử, bỗng nhiên một vật trước mặt mạnh mẽ xòe ra, chặn đứng cái đầu rắn đen mào thịt kia.

Đầu rắn đâm sầm vào đó, phát ra một tiếng "đang" giòn giã.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, đó lại là một chiếc ô làm bằng thép tinh luyện.

Không phải Ô Kim Cương thì là gì.

Lương Quỳnh nhanh chóng khép ô lại, Bàn Tử cũng đã phản ứng kịp, vớ lấy xẻng gấp đập nát bấy đầu rắn.

Ô Kim Cương tự nhiên là do Lương Quỳnh nhận được sau khi sở hữu năng lực của Shirley Dương.

Có điều trước đó cô chưa từng dùng tới, mọi người suýt nữa đã quên mất cô còn có món đồ này.

Trong lúc cấp bách Lương Quỳnh sờ thấy nó nên thuận tay mở ra, không ngờ lại cứu Bàn Tử một mạng.

Bàn Tử đá văng cái đầu rắn nát bét đi, nhìn về phía Lương Quỳnh chắp tay nói: "Đa tạ hảo hán, Vương Bàn Tử tôi nợ cô một mạng!" "Ai là hảo hán chứ!" Lương Quỳnh lườm anh một cái rồi nói: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi, không biết xung quanh còn loại rắn quái dị này nữa không!" "Chúng ta mau qua đó thôi, để lâu sinh biến!" Mọi người vội vàng gật đầu, lập tức chạy đến giải thích tình hình với lão Mãn.

Chương 831

Lão Mãn nghe xong sợ đến mức liên tục xua tay: "Không qua đó được đâu mà, trong đó Hồ Đại lão gia cũng không quản tới, chúng ta đi chắc chắn không thể sống sót trở ra được mà!" Bàn Tử thấy vậy cũng lười tranh cãi với lão, nếu xung quanh còn rắn đen xuất hiện thì họ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Lập tức anh vác lão Mãn lên, quất mông lạc đà hối hả lên đường.

May mà khi đi qua khe núi Trát Cách Lạp Mã, mọi người không gặp lại lũ rắn đen kia nữa.

Ban đầu Ngô Bất Chính còn muốn đào hố chôn thi thể của hai người kia, dù sao để phơi thây giữa hoang dã cũng không phải phong cách của anh, dù những người đó là trộm mộ.

Nhưng cứ nghĩ đến loại rắn đen mào thịt nhanh như chớp kia, anh lại từ bỏ.

Để cứu mình mà cánh tay Tần Vũ đã bị Bàn Tử làm xước một đường, nếu mình còn không biết tốt xấu mà đi mạo hiểm thì đúng là chết cũng không oan.

Mọi người nhanh chóng xuyên qua núi Trát Cách Lạp Mã.

Lúc này trời cuối cùng cũng đã sáng.

Một luồng hồng quang chiếu rọi từ phương đông, phá tan bóng tối của đại địa.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mọi người kinh ngạc nhìn thấy phía sau núi Trát Cách Lạp Mã, một tòa cổ thành khổng lồ đang hiện ra.

Cổ thành có vẻ hơi tàn phá, nhưng giữa sa mạc này, tòa cổ thành vĩ đại ấy lại khiến người ta cảm thấy kinh ngạc và hùng vĩ đến thế.

Ai có thể ngờ rằng giữa sa mạc mênh mông này lại từng tồn tại một cổ quốc.

Tiền thân của sa mạc này lại từng là một hành lang sông ngòi nuôi dưỡng vô số nền văn minh rực rỡ.

Sông ngầm Tư Độc đến đây thì lặn vào lòng đất.

Theo ý của lão Mãn, chỉ cần có di tích thành trấn thì cơ bản sẽ tìm thấy nguồn nước.

Dù sao nơi này từng có thành phố, tự nhiên sẽ có các cơ sở lấy nước ngầm.

Chỉ cần tìm thấy nơi đó, họ bổ sung đủ nguồn nước thì hy vọng rời khỏi sa mạc sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này nhìn thấy sa mạc, mọi người cảm thấy sự mệt mỏi suốt dọc đường đều xứng đáng.

Lão Mãn tìm một nơi bên ngoài thành để sắp xếp cho lũ lạc đà.

Tần Vũ và những người khác cũng không vội vào cổ thành, chủ yếu vì hai lý do.

Thứ nhất, họ thật sự rất mệt, đêm qua chỉ ngủ chưa đầy mười phút đã đụng phải thi thể bọn trộm mộ.

Lúc này mệt đến mức có đứng cũng ngủ thiếp đi được.

Cho nên nhất định phải nghỉ ngơi, nếu không vào cổ thành tìm được nguồn nước cũng không đủ sức mà bổ sung.

Thứ hai là vấn đề của bọn trộm mộ.

Họ không xác định được bọn trộm mộ có tổng cộng bao nhiêu người, nhưng chắc chắn tuyệt đối không chỉ có ba người.

Giữa sa mạc ba người căn bản không mang nổi bao nhiêu vật tư.

Vì vậy số lượng của chúng e rằng không ít.

Dọc đường đi đã gặp bốn thi thể trộm mộ, hai kẻ trong thạch thất bị cát vàng vùi lấp, hai kẻ dưới chân núi Trát Cách Lạp Mã.

Ít nhất ước tính nhóm người này phải có mười người.

Nghĩa là chúng có thể còn sáu người đang sống.

Tính theo việc mỗi tên cầm một khẩu AK Liên Xô, nhóm Tần Vũ quá bất lợi.

Cho nên chi bằng cứ nghỉ ngơi ngoài thành, dưỡng tinh thần rồi mới tính chuyện vào thành.

Đã đến đây rồi, mọi người tự nhiên cũng không vội nữa.

Lão Mãn đem thức ăn cho mọi người dùng một ít, sau đó chia nốt số nước cuối cùng.

Dù sao đã đến đây rồi, nếu cổ thành không tìm được nước thì họ cũng không về được nữa!

Chi bằng cứ ăn uống cho thoải mái, cố gắng tìm nguồn nước trong cổ thành, bằng không kiểu gì cũng chết.

Giấc ngủ này mọi người đều ngủ rất say và thoải mái.

Điểm trừ duy nhất là mọi người bị khát đến tỉnh cả người.

Trước khi ngủ nguồn nước đã hoàn toàn cạn kiệt, lại thêm nhiều ngày không được uống đủ nước nên lúc này môi ai nấy đều khô khốc, bong tróc.

Lão Mãn ở bên cạnh nói: "Tỉnh rồi thì mau đi tìm nguồn nước đi mà, nếu không tất cả chúng ta đều tèo hết đấy!" Mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể bắt đầu nghĩ cách tìm nguồn nước.

Lão Mãn vốn cũng muốn vào cổ thành Tinh Tuyệt xem thử, nhưng dường như không yên tâm về lũ lạc đà nên cuối cùng vẫn từ bỏ.

Ngô Bất Chính nói: "Lão bá, trong cổ thành này e là sẽ có nguy hiểm, chúng tôi đi trước, tìm được nguồn nước sẽ quay lại thông báo cho lão!" Lão Mãn lúc này mới yên tâm ở lại.

Bốn người Tần Vũ cũng không trì hoãn thêm, sắp xếp trang bị xong liền xuất phát hướng về cổ thành.

Đại môn của cổ thành đã sụp đổ, để lại rất nhiều tường đổ vách nát.

Nhìn tình hình này, cổ thành Tinh Tuyệt trước đó có lẽ đã bị vùi sâu trong cát vàng, có thể gần đây mới bị gió thổi lộ ra.

Sa mạc là như vậy, theo sự di dời của gió cát, rất nhiều thứ sẽ bị vùi lấp, nhưng qua vài năm, vài trăm năm hay thậm chí hàng ngàn năm sau sẽ lại xuất hiện.

Chương 832

Chỉ cần sa mạc không biến mất, những chuyện này mỗi ngày đều diễn ra.

Bàn Tử nhìn những kiến trúc trong thành, tâm trạng rất tốt hét lớn: "Cổ thành Tinh Tuyệt ơi, Bàn gia của ngươi đến đây, vàng bạc châu báu còn không mau lòi ra đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười trêu: "Tử Bàn Tử, cậu biết dáng vẻ bây giờ của mình giống cái gì không?" "Cái gì?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghiêm túc nói: "Rất giống cái chuồng lợn của cậu đấy!

Mấy con lợn nái đều bị dọa sợ hết rồi!" "Được lắm Thiên Chân, dám trêu chọc Bàn ca, nếm thử một đòn bom thịt người của Bàn gia đây!" Bàn Tử bên cạnh vội chộp lấy vai Ngô Bất Chính, ra hiệu anh đừng cuống.

Nhưng Ngô Bất Chính làm sao không cuống cho được, anh trực tiếp gõ mấy chữ trong phòng livestream. 【Người đó rốt cuộc định làm gì!】【Cậu quản người ta làm gì, dù sao đều là đàn ông cả, chẳng lẽ còn có thể bắt đi động phòng chắc, Tiểu ca bảo chúng ta đừng cử động thì cứ đứng im đi!】Bàn Tử cũng vội can.

Lương Quỳnh ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, lên tiếng: 【Đến lúc nào rồi còn cãi nhau hả?

Hai người đàn ông đại thụ thì làm được cái gì!】【Cô xem kìa, Lương Quỳnh còn không vội, cậu vội cái gì, cái gì là của cậu thì sẽ là của cậu, không phải của cậu thì có trói lại cũng không xong đâu!】Bàn Tử nhanh miệng nói.

Lương Quỳnh nhìn mà lắc đầu, thật sự lười đáp lời họ.

Ngô Bất Chính nén sự khó chịu trong lòng, dán mắt nhìn không chớp.

Chỉ thấy người trên lưng ngựa chậm rãi nâng mặt Tần Vũ lên.

Trong ánh mắt nghi hoặc ấy vậy mà lại xuất hiện một tia cười.

Tần Vũ nhìn người đó, sắc mặt vẫn bình thường, không có quá nhiều biểu cảm.

Lúc này tim mọi người đều treo ngược lên tận cổ họng.

Thanh kiếm của người kia ngay trước cổ Tần Vũ, theo tình hình của Phan Tử trước đó, căn bản không cần nghĩ xem kiếm có sắc hay không, chỉ cần đối phương nhẹ nhàng dùng lực là kết cục của Tần Vũ sẽ chẳng khác gì Phan Tử.

Tuy bây giờ họ vẫn không biết Phan Tử đã chết thật hay chưa, nhưng tình hình đó rõ ràng không mấy lạc quan.

Lớp sương mù màu xanh xung quanh đã bắt đầu dần loãng đi.

Người trên lưng ngựa dường như cũng biết không thể nán lại lâu, thế mà lại hướng về Tần Vũ gật đầu một cái, sau đó phất tay.

Vô số binh sĩ tiếp tục tiến bước.

Tiếng tù và lại vang lên.

Rất nhanh một đoàn người đã đến trước cánh cửa đồng xanh.

Tần Vũ vẫn không đứng dậy, chỉ quay đầu nhìn những người đó.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng dõi theo.

Chỉ thấy những người phía trước đã tiến vào cánh cửa đồng xanh.

Ngay trước khi vào cửa, người thanh niên trên lưng ngựa kia lại quay đầu nhìn Tần Vũ một cái, khóe miệng nở một nụ cười.

Một lát sau, đoàn người đã hoàn toàn biến mất sau cánh cửa đồng xanh.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng "ầm" vang dội, cánh cửa đồng xanh khổng lồ kia lại đóng sầm lại.

Thấy cảnh này, mọi người mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ vội đứng dậy thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, sau đó chạy đến bên cạnh Phan Tử.

Chứng kiến cảnh này, lòng anh đã lạnh đi một nửa.

Mạch đập của Phan Tử thế mà không còn nữa.

Lúc này Ngô Bất Chính và những người khác cũng vội vã chạy tới.

Tần Vũ biết, khi Ngô Bất Chính thấy Phan Tử thế này e rằng sẽ sụp đổ mất.

Phan Tử là thuộc hạ trung thành nhất của chú Ba anh.

Thật lòng mà nói, tuy anh đã mất trí nhớ nhưng ấn tượng về Phan Tử cũng rất tốt.

Hơn nữa trong tiềm thức, anh cảm thấy Phan Tử là người xứng đáng để mình cứu mạng!

Tuy anh không biết tại sao, có lẽ đó là bản năng của ký ức.

Ví như những đứa trẻ bị bắt cóc từ nhỏ, khi nhìn thấy người thân sẽ nảy sinh một loại cảm xúc xao động khó tả.

Cảm giác đó khắc sâu vào xương tủy, không thể nào quên được.

Tần Vũ chỉ quên đi ký ức tiền kiếp, nhưng có lẽ sự trung nghĩa của Phan Tử trong ký ức đó đã khiến anh ghi nhớ sâu đậm.

Vì vậy lúc này trong lòng anh có một khát khao mãnh liệt, anh không muốn Phan Tử phải chết như vậy.

Dù là vì công hay tư đều không muốn! "Ài!

Tặng đi thôi!" Tần Vũ tự nhủ trong lòng.

Gần như cùng lúc, một giọng nói vang lên trong tâm trí anh. 【Đinh!

Chương 833

Tặng thẻ nhân vật thành công】【Thẻ nhân vật đang được ràng buộc 1%... 100% ràng buộc hoàn thành】【Hệ thống kiểm tra thấy ký chủ đã đến trung tâm cổ mộ, lần tham quan mộ này hoàn thành】【Số lượng đồng đội là năm người!

Mỗi người nhận được phần thưởng mười năm thọ mệnh, đã phát phóng】【Đồng đội tham quan mộ vượt quá bốn người, nhận được một gói quà lớn cổ mộ】Theo tiếng hệ thống vang lên, trong đầu Tần Vũ cũng có thêm một phần bí mật về cổ mộ Vân Thiên Cung này.

Có điều bí mật lần này không phải sơ đồ cấu trúc, mà là về những thứ sau cánh cửa đồng xanh.

Tần Vũ không rảnh để xem kỹ, chỉ biết đại khái một vài thứ, rất thần bí và ẩn khuất, không thích hợp để nói ra.

Những việc này đều hoàn thành trong chớp mắt, khi Tần Vũ đứng dậy thì bọn Ngô Bất Chính cũng đã chạy tới.

Bàn Tử vừa sờ mạch của Phan Tử, lập tức đờ người ra lẩm bẩm: "Thiên Chân, ông ấy chết rồi!

Mẹ kiếp, ông ấy thế mà lại chết, Bàn gia sau này biết đấu khẩu với ai đây!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng sững sờ, cả người mềm nhũn quỳ thụp xuống.

Anh đã không còn biết mình đang nghĩ gì nữa!

Phan Tử tuy là thuộc hạ của chú Ba nhưng Ngô Bất Chính từ lâu đã coi ông như anh trai của mình.

Mỗi khi Tần Vũ không có mặt, ngoài Bàn Tử ra thì người khiến anh yên tâm nhất chính là Phan Tử.

Dường như chỉ cần có ông ở bên, vô số nguy hiểm và khó khăn đều không cần anh phải nghĩ cách.

Ông luôn là người tiên phong xông pha phía trước, miệng luôn gọi một tiếng "Tiểu Tam gia".

Bản thân anh có xứng đáng không?

Rõ ràng là không, chẳng qua đó là sự trung thành của Phan Tử dành cho Tam gia lan tỏa sang anh.

Một người trung dũng nghĩa hiệp như thế, mạng cứng như thế, vậy mà hôm nay lại...

Ngô Bất Chính nhất thời ngay cả lời cũng không nói nổi.

Vẫn là Bàn Tử bên cạnh khôi phục tinh thần trước, nói: "Được rồi Thiên Chân, làm cái nghề này của chúng ta sớm muộn cũng biết sẽ có ngày này mà!

Chúng ta đau lòng khóc lóc cũng vô ích, thời gian gấp rút nhiệm vụ nặng nề, tôi thấy cứ đặt Phan Tử vào trong quan tài của Vạn Nô Vương đi!

Được táng trong chiếc quan tài quý giá thế này, ông ấy cũng nên mãn nguyện rồi!" Ngô Bất Chính không nói gì, lúc này anh đã ngây dại.

Thật lòng mà nói, theo anh thấy, trong cổ mộ người dễ xảy ra chuyện nhất phải là mình mới đúng.

Anh ngoài cái đầu ra thì thân thủ không xong, sức bền cũng chẳng ra gì.

Vậy mà tại sao người xảy ra chuyện lại là Phan Tử.

Anh nhất thời rất khó chấp nhận.

Nhưng Bàn Tử nói đúng, thời gian không chờ đợi ai.

Lúc này màn sương xanh xung quanh đã bắt đầu nhạt đi, họ không thể không nghĩ đến sự an nguy của chính mình.

Cửa đồng xanh tuy đã đóng, lũ du diên bên trong không ra được, nhưng bên ngoài vẫn còn chim mặt người và lũ khỉ mà!

Những thứ đó có lẽ đã bị cuộc âm binh mượn đường và sương mù xanh vừa rồi dọa lui, lát nữa sương tan e rằng sẽ quay trở lại, lúc đó có thể còn rắc rối hơn. "Bàn gia tôi thay cậu quyết định vậy!" Thấy Ngô Bất Chính vẫn chưa phản ứng, Bàn Tử lập tức vác Phan Tử đi về phía quan tài Vạn Nô Vương.

Cả chiếc quan tài đã mất nắp, bên trong đen ngòm còn có không ít đồ bồi táng đã mục nát.

Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp quẳng Phan Tử vào trong.

Sau đó anh còn định đi tìm nắp quan tài, nhưng thấy nó quá nặng nên đành thôi. "Lại đây!

Mọi người lại đây, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu, chào tạm biệt một câu đi!" Bàn Tử gọi mọi người lại, sau đó châm một điếu thuốc đặt lên quan tài rồi nói: "Gửi tới người chiến hữu thân yêu nhất của tôi, chúng tôi sẽ ghi nhớ những đóng góp xuất sắc của anh!

Vì sự nghiệp khảo cổ..." "Được rồi Tử Bàn Tử, cậu lại lên cơn rồi đấy!

Phan Tử ghét nhất mấy trò này!" Bàn Tử chưa nói xong đã bị Ngô Bất Chính ngắt lời.

Ngô Bất Chính nhìn mọi người, thấy ai nấy đều u sầu, duy chỉ có Tần Vũ sắc mặt vẫn bình thản, không nhịn được nói: "Tiểu ca, Phan Tử chết rồi mà cậu vẫn bình tĩnh thế, sau này nếu tôi chết, cậu có rơi một giọt lệ nào không?" Tần Vũ ngẩn ra, nhìn anh bảo: "Cậu sẽ không chết trước tôi đâu, ngoài ra!

Ông ấy chưa chết!" Nói xong Tần Vũ không mở miệng nữa.

Mọi người nghe mà ngẩn ngơ, cái gì gọi là ông ấy chưa chết?

Tuy nhiên ngay trong lúc đang ngẩn người, bỗng nhiên một bàn tay từ trong quan tài thò ra, giật lấy điếu thuốc Bàn Tử đặt trên đó.

Sau đó một làn khói thuốc phả ra.

Phan Tử ngồi bật dậy, ông nhìn mọi người giận dữ mắng: "Đứa nào thất đức dám bỏ lão tử vào quan tài hả!

Tử Bàn Tử, có phải là mày không!" Bàn Tử sợ đến mức ngây người, vội rút móng lừa đen ra hét: "Mẹ kiếp!

Lão Phan biến thành cương thi rồi, mau cầm móng lừa đen lên!" Tâm trạng mọi người đều rất tốt, dọc đường trèo đèo lội suối chịu không ít khổ cực, cuối cùng cũng tìm được tới đây.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đùa nghịch một lúc rồi cũng dần yên tĩnh lại.

Mọi người phát hiện tình hình bên trong cổ thành Tinh Tuyệt này còn tàn phá hơn họ tưởng tượng.

Chương 834

Rất nhiều nhà cửa bị cát vàng đè sập, những căn nhà chưa sập cũng bị cát vàng lấp đầy, người căn bản không vào được.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Chúng ta không định đi tìm từng căn phòng một chứ, khối lượng công việc này quá lớn, hay là chúng ta cứ đi thẳng tới nơi quan trọng nhất đi!

Biết đâu bảo bối đều ở đó!" Nói rồi Bàn Tử chỉ tay về phía tòa tháp nghiêng giữa cổ thành.

Tòa tháp đó cắm nghiêng trên mặt đất, bên trên còn có một biểu tượng con mắt rất lớn, nhìn là biết ngay nơi vô cùng quan trọng của cổ thành Tinh Tuyệt.

Ngô Bất Chính nói: "Chắc là không cần đâu, nếu coi cả cổ thành như một ngôi mộ cổ thì nơi chúng ta đang đứng thực ra chỉ là vòng ngoài thôi.

Đồ tốt chắc chắn đều ở gần quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt!

Năm đó sau khi Nữ vương Tinh Tuyệt chết và được an táng, liên quân mới bắt đầu làm loạn.

Nghĩ lại thì đồ tốt chắc đều đã được đem đi bồi táng rồi.

Chỉ là không biết mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt rốt cuộc nằm ở đâu!" Bàn Tử nghe vậy có chút ngẩn người: "Mẹ kiếp, vậy ý cậu là chúng ta đi nhầm hướng rồi à!

Nếu mộ Nữ vương Tinh Tuyệt không ở đây, chẳng phải chúng ta đi toi công rồi sao!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Tử Bàn Tử, cậu đừng quên mục tiêu ban đầu của chúng ta không phải nhắm tới Nữ vương Tinh Tuyệt mà tới đây.

Chúng ta đến để tìm tế đàn, giải trừ lời nguyền!

Hơn nữa nơi này không phải vùng Thăng Long, nên mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt chắc sẽ không quá xa.

Chúng ta có thể tìm manh mối trong thành, đợi lời nguyền được giải thì có thể đi tìm mộ Nữ vương!" Lương Quỳnh ở bên cạnh nghe vậy lại lắc đầu: "Không cần tìm nữa, mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt có lẽ nằm ngay dưới cổ thành này thôi!

Loại kiến trúc này trong khảo cổ có căn cứ lý luận, thường là ba tầng.

Tầng trên cùng cho người ở, tầng dưới dùng để lấy nước và dự trữ vật tư.

Tầng thứ ba thường là nơi an táng của người có địa vị cực cao.

Nhưng lối vào e là không dễ tìm!" Bàn Tử nghe vậy lập tức phấn chấn, vỗ ngực nói: "Chuyện này có gì khó, tìm lối ra là sở trường của Tiểu ca nhà chúng ta mà!

Thần chỉ vừa chạm, cơ quan mở, thần chỉ vừa dò, cơ quan hỏng, thần chỉ vừa chỉ, nữ thi quỳ, thần chỉ vừa run, túy..." "Cút đi Tử Bàn Tử, lại bắt đầu nói linh tinh rồi!" Ngô Bất Chính đẩy Bàn Tử một cái, Tần Vũ vẫn luôn không thèm để ý đến họ, tự mình đi về phía trước dẫn đường.

Mọi người đi suốt dọc đường, trong các ngôi nhà đều là cát vàng.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải hướng về tòa tháp nghiêng giữa thành mà đi.

Tòa tháp này hẳn là nơi rất quan trọng của cổ quốc Tinh Tuyệt, biết đâu tế đàn chính là ở đó.

Nếu đúng như vậy mà bên trong cũng đầy cát vàng thì họ sẽ mệt nghỉ.

Tuy nhiên khi đến nơi nhìn kỹ, họ không khỏi vui mừng.

Chỉ thấy bên trong tòa tháp này căn bản không có cát vàng, hai cánh cửa đá chắc đã chặn được cát bên ngoài.

Thế nhưng lúc này hai cánh cửa đá lại bị đẩy ra một kẽ hở, dường như có người đã vào trong. "Mẹ kiếp, đám trộm mộ kia đúng là nhanh chân thật!" Bàn Tử thấy vậy liền giơ khẩu AK lên để đề phòng bất trắc.

Cùng lúc đó Tần Vũ đã đẩy hai cánh cửa đá ra, bước vào trong.

Mọi người cũng theo vào.

Vừa vào đã thấy bên trong khá sáng sủa.

Lúc này chắc khoảng sáu giờ chiều, mọi người đã ngủ cả ngày mới xuất phát.

Tuy nhiên kiến trúc của tòa tháp nghiêng này có điểm vượt trội, bên trong tháp không thấy bất kỳ giếng trời lấy sáng nào nhưng cả tòa tháp lại không hề tối tăm. "Mọi người mau nhìn xem!" Bỗng nhiên Lương Quỳnh chỉ vào sàn tháp hét lên.

Mọi người vội nhìn sang, thấy trên mặt đất xuất hiện một lỗ hổng.

Bên trong lỗ hổng có một cầu thang đá kéo dài xuống dưới, vị trí lỗ hổng rất loang lổ, dường như là do bị dùng thuốc nổ phá ra. "Mẹ kiếp, đám trộm mộ này còn có cả thuốc nổ, tôi lạy luôn!" Bàn Tử chửi thề.

Trong khi đó Tần Vũ đã chạy tới, có vẻ chuẩn bị đi xuống. "Tiểu ca, đợi đã!" Ngô Bất Chính vội giữ anh lại nói: "Xuống thế này nguy hiểm lắm, chúng ta còn chưa biết tình hình đối phương thế nào!

Hay là cứ xem xét tình hình ở đây trước đã?" Tần Vũ nghe vậy có chút do dự nhưng nghĩ lại vẫn đồng ý.

Tình hình đối phương thế nào anh không quan tâm, nhưng nhóm của anh thì rắc rối rất nhiều.

Đầu tiên vấn đề lớn nhất là nguồn nước.

Họ muốn sống sót rời đi thì phải tìm được nguồn nước, mà muốn tìm nước thì phải xuống dưới.

Rất có thể không tránh khỏi việc đụng độ với đám trộm mộ kia.

Nếu đối phương chơi liều kích nổ lượng lớn thuốc nổ thì thật là lợi bất cập hại.

Bàn Tử sờ vết nổ ở lỗ hổng, trầm tư một lát rồi nói: "Nhìn tình hình này, thời gian nổ không quá ba tiếng đồng hồ!

Đám người đó xuống lâu như vậy mà chưa thấy lên, đoán chừng bên dưới cũng rất hung hiểm!

Tôi thấy chúng ta cứ làm rõ tình hình ở đây rồi hãy xuống!" Lương Quỳnh bỗng lên tiếng.

Chương 835

Mọi người không hiểu ý cô, Lương Quỳnh giải thích: "Mọi người nhìn tòa tháp này xem, đồ đạc bên trong chưa ai đụng tới!

Mọi người không thấy lạ sao?

Đám người đó dường như chẳng hề quan tâm đến đồ vật ở đây!

Tuy nói bình thường người có thể đến được đây chắc chắn phải hiểu biết nhất định về cổ thành Tinh Tuyệt, nhưng đạo tặc không bao giờ đi tay không, họ chẳng có lý do gì để mặc đồ đạc ở đây mà lao thẳng vào địa cung!

Hơn nữa đám người này biết rõ lối vào nằm dưới sàn nhà, e rằng cũng hiểu rất sâu về văn hóa Tinh Tuyệt!

Tôi nghĩ họ chắc chắn chưa nghiên cứu kỹ những thứ trong tháp này!

Như vậy rất không ổn, trong địa cung nếu không hiểu về văn hóa Tinh Tuyệt thì gặp nguy hiểm cũng không biết đâu mà lần!" Lời Lương Quỳnh nói rất có lý, Bặc Toán trước đây cũng từng nói, việc đầu tiên quan trọng nhất khi vào mộ là phải tra rõ xem đây là mộ của ai, thời đại nào, có ghi chép câu chuyện gì không.

Những câu chuyện này thường giúp người ta tìm thấy một tia hy vọng trong cảnh hiểm nghèo.

Đám trộm mộ kia lâu như vậy chưa lên, e là đã mắc bẫy rồi.

Ngô Bất Chính tán đồng ý kiến của Lương Quỳnh, đứng dậy định đi xem xét xung quanh.

Ai ngờ ngay khoảnh khắc anh đứng dậy, bỗng nhiên từ một cây cột đá bên cạnh có một bóng đen lướt qua, lao thẳng tới mặt anh.

Khi mọi người phát hiện thì đã muộn.

Tần Vũ gần như theo bản năng lao tới đè trực tiếp Ngô Bất Chính xuống dưới thân mình.

Thế nhưng bóng đen đó lại cắn thẳng vào vai anh.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, lúc này phản ứng kịp vung xẻng gấp chặt đứt thứ đó ngay tức khắc.

Tần Vũ đứng dậy nhìn kỹ, phát hiện thứ đó lại là một con rắn đen mào thịt.

Hai chiếc răng nanh của nó cắm sâu vào vai Tần Vũ, hai vệt máu đã rỉ ra.

Tần Vũ không kịp nghĩ nhiều, giật phắt đầu rắn ném xuống đất giẫm nát bấy.

Ngô Bất Chính bên cạnh thấy vậy thì đờ người, anh vội lao tới xé áo Tần Vũ ra xem.

Hai vết thương hiện rõ mồn một.

Tần Vũ thế mà lại bị loại rắn này cắn... "Tiểu ca, cậu!" Bàn Tử thấy vậy sắc mặt cũng đại biến.

Lương Quỳnh bên cạnh càng sốt sắng: "Chúng ta căn bản không mang theo huyết thanh!" Tần Vũ nhìn ba người xua tay: "Không sao!" Nói đoạn anh trực tiếp xé toạc áo trên, để lộ thân hình săn chắc.

Lúc này trên người anh, hình xăm Kỳ Lân kia lại hiện ra rõ rệt!

Phải nói rằng có đôi khi phản xạ của Bàn Tử thực sự rất khác người.

Những người bên cạnh như Ngô Bất Chính đều đã hiểu ý của Tần Vũ, duy chỉ có Bàn Tử vẫn đầy vẻ căng thẳng như thể đang đối mặt với kẻ thù lớn. "Không phải chứ, mọi người ngốc hết rồi à, mau cầm vũ khí lên đi, không thể vì Phan Tử là chiến hữu của chúng ta mà nương tay được, ông ấy chết rồi, bây giờ không còn là Phan Tử nữa!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính nghe vậy cạn lời mắng: "Tử Bàn Tử, cái đầu cậu có mọc não không hả?

Tiểu ca đã bảo ông ấy chưa chết mà!" "Nói nhảm, tôi có điếc đâu, biến thành cương thi thì chẳng phải là chưa chết hẳn sao, chúng ta mau xử gọn ông ấy đi!" Bàn Tử cãi.

Ngô Bất Chính nghe mà hoàn toàn cạn lời, lắc đầu cũng chẳng buồn quản nữa.

Phan Tử nghe Bàn Tử nói mình như vậy, lập tức tung người nhảy phắt ra khỏi quan tài.

Cảnh tượng này dọa Bàn Tử hét to: "Mẹ kiếp, lão Phan làm sao mà chết rồi vẫn còn nhảy nhót được thế này, chẳng phải bảo tống tử chỉ biết nhảy theo đường thẳng thôi sao?

Chưa nghe nói còn biết đạp lên nắp quan tài tự nhảy ra ngoài thế kia!" "Tử Bàn Tử, cái thằng ranh con này, mày mới là tống tử đấy!" Phan Tử không nhịn được mắng, xông lên định táng cho Bàn Tử một trận.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội ngăn hai người lại nói: "Hai người thôi đi, Phan Tử chưa chết, nhưng cũng không phải để mọi người lãng phí thời gian thế này!

Sương mù xanh xung quanh sắp tan hết rồi, nếu hai người muốn đợi chết ở đây thì tôi không phản đối!

Tiểu ca, chúng ta đi trước!" Tần Vũ gật đầu, anh cũng cảm thấy nơi này không thể nán lại lâu.

Làn sương xanh này rất có thể không chỉ là vật trung gian để nhìn thấy hư vô, mà còn giống như một lớp bình chướng bảo hộ, chỉ cần thứ này xuất hiện thì lũ chim mặt người xung quanh phải ngoan ngoãn cuốn xéo.

Một khi sương tan, lũ chim kia có thể sẽ quay lại phục kích.

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, vẻ mặt đầy ngượng ngùng.

Đổ đấu mạc kim bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên anh nhìn lầm.

Mẹ kiếp sơ suất quá! "Tử Bàn Tử, nợ này sau tính!" Phan Tử cũng lười chấp nhặt với anh, lấy lại trang bị và súng tiểu liên của mình, lập tức đi theo Ngô Bất Chính chuẩn bị rời đi.

Nơi này tuy có thể là cốt lõi của cả Vân Thiên Cung nhưng họ không dám ở lại lâu nữa.

Tình hình phía sau cửa đồng xanh cũng đã thấy, còn sự thật thế nào thì chỉ có thể đoán thôi.

Hơn nữa chú Ba vẫn chưa tìm thấy, thật lòng Phan Tử thấy không cam tâm.

Nhưng nơi này quá nguy hiểm, nếu mình bỏ mạng ở đây thì ai đi tìm chú Ba đây.

Chương 836

Thấy hướng đi của Ngô Bất Chính dường như định quay về lối cũ, Phan Tử chuẩn bị đi theo ra ngoài rồi mới tính tiếp.

Đoạn Vô Kỵ thấy vậy vội nói: "Mọi người định quay về lối cũ sao?

Vậy còn Tam gia thì tính sao?

Nơi này nằm dưới đáy dãy núi Trường Bạch, theo lộ trình chúng ta đi lúc trước, Tam gia chắc phải ở ngay trên đầu chúng ta!

Mọi người cứ thế bỏ đi thì ông ấy biết làm sao?" "Cậu đừng nói nhảm nữa, chúng tôi phải ra ngoài trước rồi mới tìm cách lên cứu người!

Mẹ kiếp, cậu định ở đây chờ làm mồi cho chim à?" Bàn Tử mắng.

Đoạn Vô Kỵ còn định nói thêm gì đó, nhưng Tần Vũ phía trước đã dừng lại.

Ngô Bất Chính cũng vội dừng lại, sau đó ra hiệu cho mọi người im lặng.

Ai nấy đều ngẩn ra, nhưng khi đến gần nhìn thì tất cả đều sững sờ.

Chỉ cách một con dốc mà lại là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Trên con dốc đang bò đầy những con du diên to bằng cánh tay, có con thậm chí to ngang cái xô nước.

Số lượng du diên quá nhiều, đơn giản là như một dòng thủy triều, không biết bò ra từ đâu.

Đáng sợ nhất là lúc này lũ chim mặt người đang quần nhau với đám du diên này.

Chim mặt người thỉnh thoảng quắp một con du diên bay lên rồi thả xuống, nhưng phía dưới quá nhiều nên căn bản không rơi chết được.

Chim mặt người chỉ có thể dùng cái mỏ sắc bén để xé xác du diên, nhưng du diên thật sự quá đông, chim mặt người không thể giải quyết hết.

Ngô Bất Chính nhìn mà run sợ, nói khẽ: "Lối cũ e là không ra được nữa rồi, lũ này đã chặn đứng đường đi rồi!

Chúng ta xông qua thôi!" Phan Tử giơ súng tiểu liên lên nói. "Cái đầu cậu có dùng để nghĩ không hả!" Bàn Tử cắt ngang. "Xông qua?

Đống du diên này đè cũng đủ làm cậu chết ngạt rồi!

Muốn xông thì cậu tự đi mà xông, Bàn gia tôi không muốn để lũ du diên này chui vào mấy chỗ kỳ quái đâu!" "Mấy chỗ kỳ quái?

Ý anh là sao?" Phan Tử không hiểu Bàn Tử đang nói gì.

Ngô Bất Chính vội giải thích: "Loại du diên này sẽ đẻ trứng ở những nơi ấm áp, xung quanh không có nguồn lửa nên chúng sẽ chui vào tai người ta!

Thậm chí là cả hậu môn!" "Mẹ kiếp!" Phan Tử nghe xong cảm thấy mông thắt lại, vội vàng thắt chặt thắt lưng. "Nhưng tại sao ở đây đột nhiên lại có nhiều du diên thế này, lúc chúng ta đến rõ ràng không có mà!" Lương Quỳnh nghe cũng tái mặt, vội hỏi. "Tôi cũng không biết, nhưng cô tốt nhất cũng nên thắt chặt thắt lưng đi!

Dù sao cô là phụ nữ, chúng có khi còn thích phụ nữ hơn đấy!" Ngô Bất Chính nói. "Anh!" Lương Quỳnh tức đến đỏ mặt, nhưng vẫn vội thắt chặt dây lưng.

Đúng lúc này, trong phòng livestream bỗng có người gửi tin nhắn: 【Tôi là dân bản địa ở gần núi Trường Bạch đây, thứ này ở chỗ chúng tôi được gọi là Tuyết Mao Tử.

Xác của nó sẽ thu hút đồng loại kéo đến, lúc trước các vị đã giết chín con du diên khổng lồ, chắc chắn là do xác chúng đã dẫn dụ lũ du diên này tới!】 "Mẹ kiếp, anh bạn tên gì thế, sao không nói sớm hả!" Bàn Tử không nhịn được thốt lên.

Người kia cũng không khách khí, đáp lại ngay: 【Á!

Tôi tên Thuận Tử, tôi cũng vừa mới xem thôi, vợ tôi vừa mới sinh, vừa mới vào phòng đẻ xong tôi mới có thời gian xem livestream của mọi người.

Ngoài ra Tiểu ca ơi, tôi là fan của anh đấy, yêu yêu đát!】 "Cút cút!

Đàn ông đàn ang yêu cái nỗi gì!" Bàn Tử hồi đáp một câu rồi nhìn sang Ngô Bất Chính: "Thiên Chân, giờ tính sao đây, lũ du diên chết ngày càng nhiều, e là sẽ thu hút thêm nhiều con nữa kéo đến, lũ chim mặt người kia có khi cũng phải chịu thua mà rút lui thôi.

Chúng nó bay được chứ chúng ta thì không, lát nữa bọn chim mà rút thì lũ du diên sẽ nhắm vào chúng ta đấy!" Sắc mặt Ngô Bất Chính rất khó coi, anh hiểu rõ cục diện lúc này đúng như Bàn Tử nói.

Chim mặt người rút đi thì nơi này chỉ còn lại những người sống có thân nhiệt như họ và không gian nhiệt độ cao sau cánh cửa đồng xanh.

Nhưng cửa đồng xanh đã đóng, lũ du diên không vào được, nên chắc chắn sẽ nhắm vào họ.

Thế nhưng lúc này đường đi đã bị phong tỏa, họ còn có thể đi đâu được chứ! "Tứ A Công, cụ thấy thế nào?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Sắc mặt Tứ A Công cũng rất tệ, nói: "Chàng trai trẻ, nếu A Công cậu mà biết phải làm gì thì đã chẳng đợi cậu mở miệng rồi!

Tôi già rồi, bây giờ là thiên hạ của giới trẻ các cậu, cậu phải gánh vác đại kỳ của giới đổ đấu chứ!" Tứ A Công nói, trong mắt cũng hiện vẻ lo lắng, rõ ràng cũng đang đợi Ngô Bất Chính đưa ra ý kiến.

Cái cậu này thân thủ tuy bình thường nhưng cái đầu thì thật sự linh hoạt.

Ngô Bất Chính cũng thấy lạ, mình cũng chẳng đi đổ đấu mấy lần, sao vào trong mộ cổ tư duy lại càng lúc càng sắc bén thế này.

Cứ như thể bỏ qua giai đoạn trưởng thành mà đạt thẳng tới độ chín muồi vậy.

Giá mà thân thủ của mình cũng được như thế thì tốt, ít nhất cũng không làm vướng chân Tiểu ca.

Chỉ là anh đâu biết rằng, tư duy đó đều là nhờ năng lực của thẻ nhân vật trực tiếp truyền thụ, nếu không thì sao anh có thể trở thành quân sư cho đám lão làng đổ đấu này được.

Chương 837

"Tôi có một cách!" Ngô Bất Chính còn chưa nghĩ ra phải làm gì thì Đoạn Vô Kỵ bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng." "Cái này sao lại hiện ra rồi!" Ngô Bất Chính vội vàng hỏi.

Hình xăm Kỳ Lân dường như chỉ khi vận động mạnh hoặc chạm vào máu mới hiện lên.

Mặc dù lúc này trên người Tần Vũ có dính máu, nhưng dù sao cũng không nhiều, vả lại hiện ra trong thời gian ngắn như vậy cũng có chút quá nhanh rồi. "Tiểu ca, anh nói không sao là thế nào?

Độc xà này rất lợi hại, hai tên trộm mộ kia chính là gương tày liếp đấy!" "Hay là anh nhịn một chút, để Bàn gia hút độc ra cho anh?" Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy tưởng thật, định ra tay ngay.

Tần Vũ vội xua tay ra hiệu mình không sao, nhưng sắc mặt rõ ràng không được tốt lắm.

Lương Quỳnh đứng bên cạnh thì nhíu chặt mày, dường như nghĩ ra điều gì, vội nói: "Mọi người đừng hoảng, anh ấy có lẽ thật sự không sao!" Nói đoạn, Lương Quỳnh giơ tay chạm vào một chút máu chảy ra trên người Tần Vũ, sau đó cầm đèn pin soi vào những góc tối xung quanh một vòng.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử cảm thấy rất kỳ quái, không biết cô đang làm gì.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo họ đã hiểu ra.

Chỉ thấy những nơi Lương Quỳnh đi qua, trong bóng tối có vô số bóng đen đang ngọ nguậy, nhưng lại không dám xông ra, dường như rất sợ giọt máu trong tay cô.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Máu Kỳ Lân của Tiểu ca có thể khu trùng, chúng ta sớm đã biết rồi mà!

Từ hồi ở núi Côn Luân chúng ta đã biết rồi!" Lương Quỳnh gật đầu: "Tôi biết, nhưng mọi người không phát hiện ra một vấn đề sao?" "Vấn đề gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Lương Quỳnh đi trở lại nói: "Bất luận là Thi miết hay những độc xà này, chúng đều là những thứ cực độc!

Máu của Tần Vũ khắc chế những thứ này rất rõ rệt!

Nhưng với đám kiến hành quân sa mạc kia, hiệu quả khắc chế dường như lại yếu hơn một chút!

Tôi từng nghe giáo sư nói, máu của anh ấy có thể giải độc!

Có lẽ chính vì nguyên nhân này khiến lũ độc vật rất sợ hãi, ngũ hành tương khắc mà!

Tuy nhiên cũng không phải là tuyệt đối, ví dụ như với Thi miết vương thì dường như không có hiệu quả mấy!" Nói đến đây, Lương Quỳnh dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Tôi nói những điều này không phải để giải thích máu của Tần Vũ lợi hại thế nào, tôi chỉ muốn nói máu của anh ấy khác hẳn người thường!

Làm sao đạt được hiệu quả khu trùng thì chúng ta tự nhiên không thể biết được.

Nhưng có một điểm, máu anh ấy chắc chắn có thể giải độc!

Lúc trước ở Lỗ Vương Cung, Thi miết vương rơi vào vũng máu của anh ấy nên tôi mới không lập tức biến thành Huyết thi!

Điều này đủ để chứng minh, máu của anh ấy đủ sức áp chế hoặc hóa giải độc tính!

Cho nên độc của loài rắn đen này chắc cũng không có tác dụng với anh ấy!" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Lương đại tiểu thư, cô nhìn biểu cảm này của Tiểu ca mà bảo là không có tác dụng sao?" Lúc này Tần Vũ đang nhíu chặt mày, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng thần chí vẫn còn tỉnh táo.

Ngô Bất Chính nói: "Lương Quỳnh nói cũng có lý, có lẽ Tiểu ca cần thời gian!

Chúng ta đi giải quyết lũ độc xà kia trước đã!" Có độc xà ở xung quanh, họ thủy chung không yên tâm.

Tần Vũ cũng không thể lần nào cũng bảo vệ họ được.

Bàn Tử trong lòng sớm đã nén một bụng hỏa, nghe vậy liền hô: "Vậy thì đánh nát thây chúng nó đi!" Nói xong lão nhấc khẩu AK bắn ra vài thanh que phát quang, hướng về phía lũ rắn đen trong góc mà xả súng loạn xạ.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh cũng tới giúp sức.

Trong tay họ có mấy khẩu súng, Lương Quỳnh vừa cầm súng lên, tiếng "cạch cạch" lên đạn vang lên, động tác cực kỳ thuần thục khiến chính cô cũng phải ngẩn người. "Khá đấy, không ngờ cô chơi súng cũng là tay chuyên nghiệp!" Bàn Tử cười nói.

Lương Quỳnh lại ngượng nghịu: "Thực ra đây là lần đầu tôi chạm vào súng, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất quen thuộc!" Cô đâu có biết, đó là do năng lực của thẻ nhân vật Shirley Yang.

Shirley Yang là người sử dụng súng rất nhiều, súng pháp cũng vô cùng tàn độc.

Lương Quỳnh thử vài phát, không ngờ súng pháp của mình lại rất cừ.

Ba người ra tay vô cùng quyết liệt, chưa đầy mười phút đã tiêu diệt một mảng lớn rắn đen.

Những con rắn này không dám xông ra, dường như bị máu Kỳ Lân của Tần Vũ áp chế, chỉ biết rúc trong góc chờ chết.

Mười mấy phút sau, ba người đã dọn sạch lũ rắn đen trong tháp nghiêng.

Kiểm tra lại một lượt, không còn con nào sót lại họ mới yên tâm.

Dù sao lát nữa còn phải để mọi người vào lấy nước, những rắc rối này giải quyết một lần là tốt nhất.

Bên này vừa giải quyết xong rắn đen thì Tần Vũ cũng đã đứng dậy.

Toàn thân anh đẫm mồ hôi nhưng dáng vẻ không còn khó chịu như trước nữa.

Xem ra Lương Quỳnh nói không sai, độc tính của loài rắn đen này chưa đủ để giết chết Tần Vũ.

Thấy anh không chết, tảng đá trong lòng mọi người cũng vơi đi phần nào.

Theo kế hoạch cũ, họ tiếp tục quan sát tình hình tháp nghiêng.

Bên trong tháp hầu như không có đồ trang trí dư thừa, chỉ có một bức tượng khổng lồ đại đồng tiểu dị với bức tượng họ thấy trong thạch thất sa mạc, còn lại là các cột đá xung quanh.

Tần Vũ nhìn một lúc rồi nói: "Đây chắc là Cự Môn trận, kết nối với lối vào!" Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu: "Anh nói thế là tôi hiểu rồi!

Chương 838

Cự Môn trận này trong phong thủy gọi là Thấu Địa Thập Lục Long!

Tôi tuy không am hiểu phong thủy nhưng lại rất hứng thú với mấy thứ trận pháp này!

Đám trộm mộ kia chắc là không hiểu nên đã dùng thuốc nổ phá trực tiếp lối ra!

Nhưng như vậy cũng giúp chúng ta đỡ được không ít rắc rối!" Bàn Tử nghe không hiểu, ở bên cạnh sốt ruột: "Cậu quản nó là rồng gì, chúng ta có xuống nữa không, trời sắp tối rồi, nguồn nước còn chưa tìm thấy đâu!

Đám trộm mộ kia tôi thấy tám phần là tiêu đời rồi, hay là chúng ta mau xuống đi!" Ngô Bất Chính thấy thời gian cũng xấp xỉ nên chuẩn bị xuống.

Tuy nhiên ngay khi định gọi Tần Vũ, anh lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất.

May mà không gian tháp nghiêng có hạn, họ nhanh chóng tìm thấy anh sau một cột đá.

Họ thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm vào một thứ trên bệ đá phía trước cột đá đến thẩn người. "Tiểu ca, anh sao thế?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu không nói, sau đó cầm từ trên bệ đá lên một vật hình bầu dục.

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ.

Vật hình bầu dục đó hóa ra là một nhãn cầu bằng ngọc to bằng lòng bàn tay.

Nhãn cầu được điêu khắc từ ngọc thạch rất tinh xảo, chỉ có điều phía trên có một rãnh lõm, dường như cần cắm thứ gì đó vào để kích hoạt cơ quan!

Tần Vũ nhìn nhãn cầu, trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều mảnh ký ức vụn vặt.

Có lẽ bị kích thích nên anh đã nhớ lại được một số điều về nhãn cầu ngọc này.

Anh nhớ trong nội dung kiếp trước, Vương Tư Lệnh có một miếng ngọc bội đặt vào đó để kích phát tế tự thì lũ rắn đen mới xuất hiện.

Nhưng lần này họ rõ ràng không làm vậy mà chúng vẫn xuất hiện.

Chẳng lẽ là do đám trộm mộ nổ tung lối vào dẫn đến?

Tần Vũ cũng không dám chắc, thế giới song song không phải chỗ nào cũng giống kiếp trước.

Điều này anh đã phát hiện ra từ hồi ở Lỗ Vương Cung.

Bên trong Lỗ Vương Cung không có Xà Mi Đồng Ngư mà lại có Quỷ Tỳ.

Điều này chứng minh thế giới song song và kiếp trước không hoàn toàn giống hệt nhau.

Thực ra Tần Vũ không biết rằng do mất ký ức, lúc ở mộ dưới đáy biển, họ cũng không tìm thấy đạo động dưới quan tài gỗ kim ti nam!

Lúc đó anh chỉ cảm thấy bên dưới chắc chắn có thứ gì đó, kết quả mở ra xem lại chẳng thấy gì.

Đó là do ký ức thiếu hụt cộng thêm tác động từ thế giới song song.

Chỉ là không biết Bàn Tử có miếng ngọc bài đó hay không. "Cậu có cách?

Cậu có cách gì?" Bàn Tử cảm thấy kỳ quái, cái gã Đoạn Vô Kỵ này dọc đường chẳng đưa ra được cách gì hữu dụng, sao lúc này lại đột ngột lên tiếng.

Quan trọng là dáng vẻ trông còn khá trịnh trọng. "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nhảm, để Đoạn Vô Kỵ nói.

Tình huống hiện tại, có một cách còn hơn không.

Đoạn Vô Kỵ cũng chẳng thèm chấp Bàn Tử, nói tiếp: "Rất đơn giản, mọi người nghĩ xem, Vân Thiên Cung này xây dựng chắc chắn không thể từ dưới lên trên được!

Nghĩa là cung điện này khẳng định được xây từ trên xuống dưới!

Chúng ta hiện đang ở bên dưới, vậy trên đỉnh đầu tất nhiên có địa cung, chúng ta có thể tìm đường đi lên, sau đó ra ngoài từ cửa chính!

Như vậy còn có thể cứu được nhóm ba người chú của cậu vẫn đang ở trong địa cung!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều cảm thấy "vãi chưởng", cách này quá đỉnh, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Không những tránh được việc đối đầu trực diện với lũ Du diên và Nhân diện điểu, mà còn thuận tiện tìm thấy Chú Ba.

So với những thứ đó, cơ quan ám khí trong địa cung chỉ là trò trẻ con.

Có Tần Vũ ở đây, cơ quan nào làm khó được họ.

Mọi người hầu như không cần thảo luận gì thêm đã đồng ý với ý tưởng này.

Phan Tử vội nói: "Tôi thấy khả thi, lúc nãy chúng ta leo qua những sợi xích này thấy rất chắc chắn, chỉ là đi lên sẽ khá tốn thể lực, Tứ A

Công, sức khỏe của cụ..." "Tôi..." "Cụ không sao đâu!" Tứ A Công còn chưa kịp nói, Bàn Tử đã ngắt lời. "Đều nói cụ là bậc lão tiền bối trong giới trộm mộ, là cột trụ của ngành, chút khó khăn này chắc không đáng gì đâu nhỉ!" "Cậu đã nói thế rồi thì tôi còn biết nói gì nữa!" Tứ A Công bực bội đáp.

Người này khi không còn thế lực của mình thì lời nói cũng không còn cứng rắn được nữa.

Tứ A Công cũng là kẻ già đời, rất hiểu lúc này không phải lúc cậy già lên mặt, không đi theo đại đội thì rất có thể chính mình cũng sẽ bỏ mạng tại đây. "Vậy thì đừng nói nhảm nữa, hành động thôi!" Bàn Tử hô hào.

Mọi người lập tức lấy trang bị ra.

Thực tế trang bị của họ mạnh hơn nhiều so với đám trộm mộ ngày xưa.

Chương 839

Có sự hỗ trợ đắc lực từ tổ chương trình, ngoài vũ khí ra thì các loại thiết bị thám hiểm tiên tiến đều rất đầy đủ.

Ví dụ như dây leo núi trang bị cho mỗi người đều là loại tự động mới nhất.

Chỉ cần cố định dây thừng là nó có thể tự kéo người lên, giúp tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Nhưng dù vậy, việc leo lên leo xuống trên những sợi xích sắt này cũng đủ khổ sở.

Hơn nữa càng lên cao gió càng lớn.

Loại thiết bị cố định này chỉ bám được trên xích sắt, rất dễ bị thổi bay.

Cho nên có thể lên đến phía trên vẫn phải dựa vào sức người để leo trèo.

Mọi người không dám trì hoãn thời gian, lũ Du diên trên sườn núi đã có một số con lao xuống.

Bàn Tử đi tiên phong bắn móc câu ra, bám chặt vào một sợi xích đồng.

Sau đó mọi người lần lượt làm theo, chưa đầy hai phút, cả nhóm đã lên tới độ cao mười mét.

Khi bám vào những sợi xích này, họ mới phát hiện ra dù chúng rất chắc chắn nhưng lại cực kỳ không ổn định, đung đưa qua lại chẳng khác nào đi trên dây.

Ngô Bất Chính còn phát hiện một vấn đề lớn: Những sợi xích này cơ bản không phải bằng sắt mà là bằng đồng xanh.

Chỉ vì bên ngoài bị ăn mòn nghiêm trọng nên không nhìn ra màu đồng, nhưng đứng trên đó có thể cảm nhận rõ ràng. "Những xích khóa đồng xanh này rất có thể cùng thời kỳ với Thanh Đồng Môn!" Ngô Bất Chính thầm nghĩ.

Nhưng tình huống khẩn cấp, họ không kịp nghĩ nhiều, tiếp tục leo lên.

Thiết bị tự động kéo họ lên được tầm hai trăm mét thì hoàn toàn không dùng được nữa.

Ở đây gió quá to, chỉ có thể dựa vào mật độ dày đặc của xích sắt để tự leo.

Dùng thiết bị kia sẽ bị thổi lệch đi, nếu không bám chắc xích sắt mà phía trên có vấn đề gì là rơi xuống tan xác.

Bàn Tử hét lớn: "Đã hai trăm mét rồi mà sao vẫn chưa thấy lối ra!

Chỗ này cao bao nhiêu vậy!" Ngô Bất Chính đáp: "Không biết, nhưng ít nhất cũng phải năm trăm mét!

Cả dãy Trường Bạch cao mấy nghìn mét, cho dù Thanh Đồng Môn ở lưng chừng núi thì phía trên còn địa cung, ước tính độ cao chênh lệch cũng phải một nghìn mét!

Chỗ này được khai thác theo độ sâu, cứ tiếp tục leo đi!" Mọi người bắt đầu dùng sức của mình để leo, ngay cả việc nói chuyện cũng thấy lãng phí thể lực.

Không có công cụ tự động, sau hai tiếng đồng hồ họ chỉ leo thêm được hơn một trăm mét.

Hiệu suất này quá chậm.

Trong khi đó, bên dưới bắt đầu vang lên tiếng gió và tiếng móng vuốt cào xát, rõ ràng đám Nhân diện điểu và Du diên đã truy đuổi tới nơi. "Bàn Tử!

Pháo sáng!" Ngô Bất Chính vội gọi.

Bàn Tử cũng không lôi thôi, bắn một quả pháo sáng lên.

Lập tức phạm vi ba trăm mét phía trên được chiếu sáng.

Mọi người lờ mờ thấy ở vị trí cách đó khoảng ba trăm mét có một bệ đá nhô ra, trên bệ đá có một chiếc đỉnh đồng xanh khổng lồ.

Nhìn thấy đỉnh đồng, mọi người đều mừng rỡ, đó chắc chắn là lối ra rồi.

Người nước Đông Hạ cổ chắc hẳn đã ra từ đây rồi theo xích sắt đi xuống.

Thấy hy vọng, ai nấy đều phấn chấn, cảm giác sắp thoát được rồi.

Nhưng khoảng cách ba trăm mét thật sự quá xa.

Tầm bắn của móc câu cũng chỉ được năm mươi mét.

Họ ít nhất còn phải leo gần hai trăm mét nữa.

Trên xích sắt dựng đứng thế này, không có ba bốn tiếng thì không lên nổi.

Mà động tĩnh bên dưới thì ngày một lớn.

Khi pháo sáng rơi xuống, họ thấy vô số con Nhân diện điểu đang bay lên, dường như chúng cũng không ngăn được sự tấn công của lũ Du diên nên đang bay lên lánh nạn.

Hai bên vách đá cũng bò đầy Du diên, có con thậm chí đã bò lên theo xích đồng.

Thật không biết loài này học được kỹ năng leo xích từ bao giờ. "Làm sao đây?

Không kịp rồi!" Bàn Tử cuống đến xanh mặt.

Tình hình này họ không thể chạy nhanh hơn lũ Du diên được, chẳng lẽ thật sự phải làm điểm tâm cho chúng sao?

Ngô Bất Chính cũng có chút cuống, cách thì có nhưng mấu chốt là lũ Du diên di chuyển quá nhanh, không cho họ thời gian.

Mấy con Du diên dưới cùng đã bám theo xích xáp gần mọi người.

Chương 840

Bàn Tử và Phan Tử không dám chậm trễ, giơ súng trường tấn công bắn trả.

Một khi lũ Du diên lên đến sợi xích họ đang đứng thì ngay cả bắn cũng không được, nếu bắn đứt xích thì họ cũng rơi xuống. "Tiểu ca, làm sao bây giờ!" Ngô Bất Chính cũng cuống lên.

Việc này đã vượt quá khả năng phân tích của anh.

Khi một sự việc không thể giải quyết bằng logic thì chỉ có thể dựa vào những cách bất thường, mà những cách đó anh làm sao nghĩ ra nổi!

Tần Vũ hơi nhíu mày, trầm tư giây lát rồi nói: "Không còn cách nào khác, làm theo tôi!" Nói xong, Tần Vũ huýt một tiếng sáo dài.

Lập tức khá nhiều con Nhân diện điểu bị anh thu hút bay về phía anh.

Rõ ràng đám chim này đến lúc này vẫn không quên việc săn mồi.

Tần Vũ cũng không phản kháng, để mặc cho lũ Nhân diện điểu quắp lấy mình, rồi anh buông tay khỏi xích, được lũ chim tha bay vút lên trên. "Mẹ kiếp, Tiểu ca anh cư nhiên đi nhờ xe!" Bàn Tử thấy cảnh đó mà tim lạnh ngắt.

Nghĩ đoạn Tần Vũ đặt nhãn cầu ngọc xuống, đi tới bên cạnh Bàn Tử, vạch áo ra xem.

Trên cổ lão đúng là có treo một miếng ngọc bài và một cái Mạc kim phù. "Tiểu ca anh làm gì thế, phát điên cái gì, xé áo tôi làm gì!

Giữa thanh thiên bạch nhật, Bàn gia tôi không... không quen đâu!" Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Tần Vũ đã có thể khẳng định, miếng ngọc bài của Bàn Tử chính là chìa khóa kích hoạt nhãn cầu ngọc đó.

Nhưng họ không cần thiết phải tự tìm rắc rối nên anh cũng không giải thích.

Chuyện này mình biết là được, không nhất thiết cái gì cũng phải nói ra.

Mọi người cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy Tần Vũ không nói thì cũng không hỏi thêm. "Cái thứ này hay là để Bàn gia tôi mang đi..." Bàn Tử vẫn còn tơ tưởng đến cái nhãn cầu ngọc, định lén thó mất.

Lương Quỳnh vội ngăn lại: "Tốt nhất đừng chạm vào, thứ này có vẻ tà tính, đừng quên mục tiêu chính của chúng ta là giải trừ lời nguyền!" "Đúng đấy Bàn Tử, trong mộ Tinh Tuyệt nữ vương thiếu gì đồ tốt, ngọc thạch sao giá trị bằng vàng bạc châu báu được!" Ngô Bất Chính cũng nói theo.

Thấy vậy Bàn Tử mới thôi ý định với cái nhãn cầu ngọc.

Ngô Bất Chính thở phào hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, vậy chúng ta xuất phát?" Tần Vũ gật đầu.

Mọi người lúc này mới dồn sự chú ý vào cái lối vào trên mặt đất.

Về đám rắn đen ở tháp nghiêng này, Lương Quỳnh tổng hợp lại rồi đưa ra một kết luận: Sự xuất hiện của lũ rắn đen chắc chắn là do đám trộm mộ đã nổ tung lối vào trên mặt đất gây ra.

Tuy nhiên bên trong tháp nghiêng không có bất kỳ dấu vết đánh đấm nào, ngay cả vỏ đạn hay vết trầy xước cũng không có.

Vì vậy có thể khẳng định đám trộm mộ đã xuống dưới rồi thì lũ rắn đen mới xuất hiện.

Điều này cũng chứng minh bên trong tháp có sắp đặt loài rắn này để canh giữ.

Nhưng bình thường không ai biết lối vào nằm ngay trên mặt đất, nên chắc chắn sẽ tìm cách phá giải cục diện phong thủy trong tháp, chính là bố cục phong thủy Thấu Địa Thập Lục Long.

Còn miếng ngọc bội của Bàn Tử có lẽ cũng là một món tế khí, vừa vặn khớp với nhãn cầu ngọc.

Một khi sử dụng sẽ diễn ra một loại tế lễ nào đó dẫn dụ đám rắn đen này ra.

Tất nhiên loại tế khí này có lẽ còn rất nhiều, miếng ngọc của Bàn Tử chỉ là một trong số đó.

Còn đám trộm mộ kia không biết vì sao lại biết lối vào nằm ngay mặt đất, nên họ không phá giải cục diện phong thủy kia mà trực tiếp nổ tung lối vào.

Khi họ vào trong thì cơ chế bảo vệ của rắn đen mới được kích hoạt, kết quả là họ đụng độ chúng.

Tuy có chút xui xẻo nhưng cũng có cái hay là có đám trộm mộ đi trước dò mìn, họ cũng đỡ được không ít phiền phức.

Mọi người men theo bậc đá đi xuống, Tần Vũ mở lời: "Bàn Tử, miếng ngọc bội đó là thế nào?" Tần Vũ hiếm khi chủ động mở lời, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nghe thấy đều rất ngạc nhiên.

Lúc nãy họ cũng thấy miếng ngọc trên ngực Bàn Tử, nhưng họ không rõ mục tiêu của Tần Vũ là miếng ngọc hay cái Mạc kim phù, cộng thêm sau đó Tần Vũ không nói gì nên không nghĩ nhiều.

Giờ xem ra, thứ Tần Vũ nhìn lúc nãy chính là miếng ngọc trên người Bàn Tử.

Bậc đá khá cao, Bàn Tử vừa bám vào đi xuống vừa nói: "Anh nói miếng ngọc này à, ông già tôi để lại cho tôi đấy.

Giáo viên ở cô nhi viện bảo lúc tìm thấy tôi thì đây là thứ duy nhất ở cạnh tôi.

Chắc chắn là ông già để lại rồi, tôi từng đi hỏi qua, đây là cổ vật đấy!

Ông già tôi cũng còn chút tình người, biết để lại cho tôi món đồ gia bảo.

Thiên Chân cũng xem qua rồi, cậu ấy bảo thứ này rất hiếm, khuyên tôi đừng bán, lúc nào túng thiếu thì tìm cậu ấy hoặc cầm đồ ở chỗ cậu ấy cũng được.

Thế nên bao năm nay tôi vẫn chưa bán!" Ngô Bất Chính tiếp lời: "Chuyện này tôi biết, món đồ này của lão niên đại thực sự rất lâu đời, ít nhất cũng phải cùng thời với cổ quốc Tinh Tuyệt.

Thứ này không thường thấy đâu, bán đi thì tiếc lắm, đồ người thân để lại làm kỷ niệm cũng tốt mà!" Tần Vũ gật đầu, không nói thêm nữa, trong lòng anh cơ bản đã rõ ràng.

Lương Quỳnh ở bên cạnh thấy lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, chuyện này thuộc về bí mật cá nhân, người ta không kiêng dè mình là tốt rồi, không cần thiết phải tỏ ra tọc mạch.

Chương 841

Lúc này mọi người đã xuống được ít nhất trăm bậc đá, phía dưới cuối cùng cũng lộ ra mặt đất.

Bàn Tử đi trước mở đường kinh hô: "Ôi trời, sao chỗ này tối thui vậy!" Mọi người đồng thời nhìn thấy hiện ra trước mắt là một lối đi màu đen.

Lối đi được đúc bằng đá đen, hơi giống với núi từ thạch ở Zaglama.

Nhưng chạm vào cảm giác lạnh lẽo, khá thoải mái. "Chúng ta chắc là đang đi sâu vào lòng núi Zaglama!" Lương Quỳnh nói.

Họ đã đi lòng vòng trong thành cổ Tinh Tuyệt mấy lượt nên chẳng còn biết đông tây nam bắc đâu nữa.

Nhưng nhìn thấy loại đá đen này, e rằng ngoài núi Zaglama ra thì không còn chỗ nào khác. "Này!

Mọi người nhìn kìa, phía trước có lối ra!" Bàn Tử bỗng hô lên.

Mọi người vội chạy tới xem, phát hiện phía trước quả thực có một lối ra.

Lối ra này giống hệt lối vào ở tháp nghiêng, đều bị người ta dùng thuốc nổ phá ra.

Thậm chí có thể thấy một số vách đá chưa bị phá hết, chỗ này trước kia đáng lẽ là một bức tường đá.

Ẩn hợp với cục diện phong thủy Thấu Địa Thập Lục Long.

Phá giải Thấu Địa Thập Lục Long ở phía trên, đến đây vận chuyển ngược lại là có thể mở được bức tường đá này.

Nhưng giờ thì không cần nữa, đám trộm mộ đã nổ tung bức tường rồi, đỡ được bao nhiêu việc. "Đi!" Ngô Bất Chính hô một tiếng, mọi người lập tức bước ra.

Khi bước ra khỏi lối đi đó, họ kinh ngạc phát hiện nơi mình vừa bước ra lại là phía sau một chiếc vương tọa khổng lồ.

Nghĩa là lối đi phía sau vương tọa này là một mật đạo.

Nếu người không biết chuyện thì không thể ngờ mật đạo sau vương tọa lại dẫn tới tháp nghiêng.

Và vương tọa này rõ ràng chính là ghế ngồi của Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhưng lúc này trên đó trống trơn, làm gì còn bóng người nào.

Bàn Tử thấy vương tọa thì bệnh cũ lại tái phát, vội chạy tới gõ gõ sờ sờ, suýt nữa thì liếm thử một cái. "Này này Thiên Chân, vương tọa này hình như đúc bằng đồng xanh, phía trên còn có một ít trang trí bằng vàng, cậu bảo thứ này mà vác được về cả khối thì bán được bao nhiêu tiền nhỉ!" "Khụ khụ!

Ý tôi là giá trị của nó thôi chứ Bàn gia đâu có ý định lấy đi bán!

Đây đều là quốc bảo, thuộc về toàn thể nhân dân chúng ta!" Bàn Tử sực nhớ là đang livestream toàn cầu nên vội đổi giọng.

Ngô Bất Chính nghe vậy không nhịn được cười, lão béo này tham tiền thật đấy nhưng bản năng sinh tồn cũng mạnh thật.

Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng hai câu này thốt ra, ít nhất đám gọi là chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream cũng không bắt bẻ được gì.

Người ta định mang về hiến cho tổ quốc, ai nói gì được?

Ngô Bất Chính bảo: "Thứ này giá trị không thấp, nhưng anh đừng có mơ, trọng lượng của nó ít nhất cũng bằng năm người trưởng thành!

Không có thiết bị hiện đại thì không cách nào mang ra được đâu, nếu anh cắt nhỏ nó ra mang về thì nó chẳng còn giá trị nữa!

Vả lại anh còn bị gán cái tội phá hoại văn vật đấy!" Bàn Tử nghe vậy gãi gãi đầu, vẻ mặt rất không cam tâm.

Ngô Bất Chính lười chẳng buồn tiếp chuyện lão, quay người quan sát xung quanh.

Chỗ này dường như là một nơi bí mật dưới lòng đất.

Cụ thể dùng để làm gì thì không còn cách nào kiểm chứng, nhưng có vương tọa ở đây thì chắc là nơi Tinh Tuyệt nữ vương tổ chức hội họp hoặc tế lễ nào đó.

Ngoài vương tọa này ra thì những thứ khác đều bị phong hóa nghiêm trọng nên mọi người cũng không xem thêm. "Tiểu ca, tiếp theo chúng ta..." "Đừng nói chuyện!" Ngô Bất Chính vừa định hỏi thì bị Tần Vũ ngắt lời.

Mọi người thấy vậy vội ngậm miệng không nói nữa, sau đó họ nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm.

Dường như ở gần đây có một dòng nước chảy, lưu lượng nước còn khá lớn!

Nhân diện điểu sống ở đây lâu ngày nên thị giác đã thoái hóa nghiêm trọng, chúng dựa chủ yếu vào thính giác.

Tiếng hét này của Bàn Tử lập tức thu hút không ít con bay tới.

Nhưng lão bị chứng sợ độ cao, leo được đến đây đã là cực hạn rồi, giờ mà bảo "đi nhờ xe" nữa chắc lão sợ chết khiếp mất.

Nhưng may mà lúc này pháo sáng đã tắt, chỉ còn đèn pin trên đầu soi sáng.

Lão đành nghiến răng đánh liều, đằng nào rơi xuống cũng chết, bị lũ Du diên đục lỗ chui vào người cũng chết, thà rơi xuống còn dễ chịu hơn.

Ai mà biết lũ Du diên kia sẽ chui vào từ đường nào.

Nghĩ đến đó lão đã thấy lạnh cả sống lưng. "Này này!

Chương 842

Đột ngột quá anh bạn chim ơi, ít nhất cũng phải thêm một con nữa chứ, tôi sợ một con không tha nổi Bàn gia đâu!" Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng thì vai đã đau nhói, đã bị một con Nhân diện điểu quắp lên.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh thấy thể trọng như lão còn không vấn đề gì, cũng đành liều mạng hét lớn: "Làm theo đi, không thì chết đấy!" Nói đoạn anh huýt sáo một tiếng, cũng bắt đầu tìm kiếm Nhân diện điểu.

Lương Quỳnh và Phan Tử cũng không lôi thôi, bắt đầu làm theo.

Rất nhanh sau đó từng người một đều được Nhân diện điểu tha đi.

Chỉ còn lại mỗi Tứ A Công vẫn còn do dự không quyết, rõ ràng một kẻ cáo già như lão không muốn phó thác tính mạng mình cho loài quái điểu này.

Ngô Bất Chính đã sắp không nhìn rõ Tứ A Công nữa, liền hét lên: "Tứ A Công, không lên ngay là không còn cơ hội đâu!" Tứ A Công nghiến răng, lập tức dùng đến thiết bị thăng hàng.

Rõ ràng lão tin vào máy móc hơn.

Tuy nhiên tình hình không nằm ngoài dự đoán, thiết bị thăng hàng vừa phát lực, cả người lão đã rời khỏi xích đồng.

Khoảnh khắc tiếp theo gió thổi mạnh, lão bị thổi bạt đi đâu mất tăm, bóng dáng mất hút trong tầm mắt mọi người.

Ai nấy đều không khỏi cảm thấy tiếc nuối, dù sao cũng là một bậc tiền bối trong giới trộm mộ!

Sao lại cổ hủ như vậy chứ!

Để chim quắp một cái thì đã chết ai đâu.

Giờ thì hay rồi, hoàn toàn bị gió thổi bay mất tích. "Tôi bảo này, có mặc kệ lão không?" Bàn Tử hỏi. "Mặc kệ cái thá gì, hạng người như lão trên tay không biết bao nhiêu mạng người rồi, đây là báo ứng thôi!

Anh muốn chết cùng lão thì cứ việc đi đi!" Phan Tử mắng.

Bàn Tử nghe vậy cũng không nói thêm nữa, mỗi người có một số mệnh, ai bảo đảm được hạng người như Tứ A Công nhất định sẽ chết ở đây chứ.

Biết đâu lão còn cách khác thì sao? "Đừng quản lão nữa, chúng ta phải xuống xe thôi!" Ngô Bất Chính hét lớn.

Gần như cùng lúc đó, mọi người thấy Tần Vũ đã đứng trên vách đá nhô ra, ra hiệu cho mọi người nhìn vách đá phía trên.

Ý anh rất rõ ràng, dùng thiết bị thăng hàng cố định rồi nhảy xuống.

Phan Tử đi đầu, bắn móc câu của thiết bị thăng hàng về phía vách đá.

Đợi móc câu đã bám chắc, anh rút dao quân y cứa một phát vào chân Nhân diện điểu.

Con vật đau quá liền buông chân ra, còn nó thì tiếp tục bay lên, chắc là phía trên có lối ra nên lũ chim này muốn chạy ra ngoài.

Phan Tử dưới tác động của trọng lực và dây cố định vạch một đường vòng cung lao về phía dưới vách đá.

Anh vội lấy balo chắn trước người nên không bị va trực diện vào vách đá.

Sau khi đã ổn định, anh buông dây rồi nhảy xuống bệ đá nhô ra.

Thân thủ của Lương Quỳnh cũng rất khá, có thẻ nhân vật Shirley Yang hỗ trợ nên cũng nhanh chóng nhảy xuống.

Đoạn Vô Kỵ thì càng không phải nói, chưa đầy một phút đã nhảy xuống.

Giờ chỉ còn lại Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Vị trí của Ngô Bất Chính hơi lệch nhưng có Tần Vũ ra tay giúp đỡ nên cũng hữu kinh vô hiểm.

Cuối cùng là Bàn Tử, nhưng mặc kệ lão vùng vẫy thế nào, con Nhân diện điểu kia nhất định không buông chân.

Cuối cùng nó kéo lão khiến sợi dây trên người căng thẳng ra mà vẫn không chịu thả.

Bàn Tử cuống quýt hét: "Tôi bảo này, mọi người còn lương tâm không, mau giúp Bàn gia một tay đi!" "Bàn Tử, con chim đó nhìn trúng đống mỡ của anh rồi, hay là tôi cân nhắc để anh đi theo nó nhé!

Bỉ dực song phi cũng không tệ đâu!" Phan Tử tìm được cơ hội liền trêu chọc.

Bàn Tử tức đến xanh mặt: "Phan Tử thằng chết tiệt nhà anh, lúc anh suýt chết Bàn gia tôi còn tốt bụng tìm quan tài cho anh, giờ anh lại bắt Bàn gia song phi với con quái điểu này!

Tôi song phi cả nhà anh ấy!" "Ha ha!" "Được rồi Phan Tử, đừng trêu anh ấy nữa, mau lên!" Ngô Bất Chính cắt ngang hai người, ra hiệu cho Phan Tử ra tay.

Phan Tử gật đầu, sau đó giơ súng trường bắn một phát điểm xạ, lập tức con Nhân diện điểu bị bắn nát đầu.

Bàn Tử gần như đồng thời rơi xuống.

Tuy nhiên khốn nỗi lão quá nặng, trong khoảnh khắc đã làm đứt thiết bị cố định trên vách đá.

Cả người lão trượt dọc vách đá rơi xuống.

May mà Lương Quỳnh nhanh mắt nhanh tay quăng ra phi hổ trảo, Tần Vũ và Phan Tử vội chộp lấy dây thừng kéo lão lại.

Phan Tử vẫn không quên mỉa mai: "Tôi nói này Bàn Tử, bảo anh giảm béo anh không nghe, sớm muộn gì anh cũng chết vì đống mỡ này thôi!" "Giảm!

Tôi về sẽ giảm ngay!

Mẹ kiếp lần này về không giảm béo, tôi thề tên Vương của tôi sẽ viết ngược lại!" "Cút đi!

Anh chỉ giỏi bốc phét!" Phan Tử lười chẳng buồn cãi, cùng Tần Vũ kéo lão lên.

Chương 843

Nhưng ngay khi lão vừa được kéo lên, lão phát hiện hai bên vách đá lũ Du diên đã bò tới nơi. "Mau chạy thôi mau chạy thôi, Diêm Vương thúc mạng lại tới điểm danh rồi!" Vừa lên bệ đá, Bàn Tử đã thúc giục.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm, quay người chạy vào một lối đi sau bệ đá.

Ngô Bất Chính vẫn còn hơi ngơ ngác, Tứ A Công cứ thế mà mất tích sao?

Rõ ràng lão có thể lên được mà!

Một sự lựa chọn dẫn đến hai vận mệnh hoàn toàn khác biệt, biết nói lý với ai đây!

Tần Vũ vỗ vỗ vai anh ra hiệu đừng nghĩ nhiều.

Bàn Tử cũng vội khuyên: "Thiên đạo hảo luân hồi, thương thiên tha cho ai.

Mỗi ngày làm một việc thiện, Diêm Vương không tới mời!

Cho nên cổ nhân nói rất đúng, đạo có đạo của nó, Mạc kim giáo úy chúng ta từ trước tới nay luôn là gà gáy đèn tắt không trộm mộ!

Đi theo mấy đứa xui xẻo các cậu, quy tắc này sớm đã bị phá nát thành cám rồi.

Cũng may Bàn gia tôi làm nhiều việc thiện, xuống mộ lấy được minh khí đều giao cho tổ chức đổi hoa hồng nhỏ!

Thỉnh thoảng còn đi 'đại bảo kiện' cứu vớt thiếu nữ lầm đường lạc lối, thấy chưa, đây chính là kết quả của việc làm việc thiện đấy!"

"Anh cút đi Bàn Tử, anh đã chà đạp bao nhiêu đóa hoa của tổ quốc rồi, lương của mấy thiếu nữ lầm đường kia có một phần đóng góp của anh đấy!" Phan Tử ở bên cạnh nói.

Ngô Bất Chính lười nghe hai người này đấu khẩu, thở dài không nghĩ nữa.

Phan Tử và Bàn Tử nói đều đúng, Tứ A Công này cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, ai biết trên tay lão có bao nhiêu mạng người.

Làm cái nghề trộm mộ này cuối cùng có mấy ai được chết già bình yên đâu.

Lão chết trên con đường hoàn lương này cũng coi như là quay về chính đạo trước khi nhắm mắt.

Mọi người không trì hoãn thêm, lần lượt tiến vào lối đi.

Lũ Du diên phía sau vẫn bám đuổi không rời, khiến họ dù đã kiệt sức vẫn không được nghỉ ngơi.

Chạy liên tục gần nửa tiếng đồng hồ, bỗng Phan Tử đi phía trước hô lên: "Hết đường rồi, cụt rồi!" Tần Vũ thấy vậy cũng không nói nhảm, trực tiếp bước lên áp ngón tay vào vách đá.

Chỉ trong chốc lát, nghe tiếng "rắc" một cái, phiến đá chắn trước mặt đã trực tiếp mở ra.

Phan Tử vô cùng chấn kinh, nhưng Bàn Tử lại vỗ vai anh ta cười bảo: "Đừng kinh ngạc, thấy chưa, đây chính là thực lực của anh em tôi!

Mau đi thôi!" Nói xong lão dẫn đầu xông ra ngoài.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng khẩn trương bò ra theo.

Nhưng khi mọi người vừa ra ngoài, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt họ là một chiếc quan tài được điêu khắc từ ngọc thạch.

Phía dưới có đài sen bằng ngọc, bên trên điêu khắc rõ ràng là chín con Du diên bằng ngọc. "Gần đây có nguồn nước!

Chúng ta được cứu rồi!" Ngô Bất Chính kích động nói.

Lương Quỳnh ở bên cạnh cũng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đi theo để tìm nguồn nước.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính đi được hai bước thì phát hiện Bàn Tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào vương tọa của Nữ vương không chịu rời đi, lập tức hét lên: "Tử Bàn Tử, bộ dạng của cậu làm tôi nhớ đến Tinh Tuyệt Nữ vương đấy!

Bà ta chết oan, e rằng cũng không nỡ bỏ lại bảo tọa này của mình đâu.

Cậu ở lại thêm lúc nữa, biết đâu oan hồn Tinh Tuyệt Nữ vương đang lảng vảng quanh đây lại chấm trúng cậu rồi!

Cậu cứ dứt khoát ở lại làm con rể tới cửa đi!" Bàn Tử nghe vậy phản bác: "Đi chết đi, Bàn gia tôi đây là con một của nhà họ Vương chúng tôi, sao có thể làm con rể tới cửa được!

Cậu cũng đừng dọa Bàn gia, Bàn gia tôi thật sự không ăn bộ đó đâu!" Ngô Bất Chính thấy Tử Bàn Tử hễ thấy đồ tốt là không bước đi nổi, cũng lười phí lời thêm, cuối cùng nói một câu: "Được thôi!

Vậy cậu cứ ở đây mà canh giữ vương tọa của vợ cậu đi, chúng tôi đi uống nước đây!" "Uống nước?" Bàn Tử nghe thấy uống nước, không khỏi nuốt nước miếng, lúc này gã cũng đã khô hanh cả cổ họng.

Thấy Tần Vũ và Lương Quỳnh đã đi về phía đường hầm bên cạnh, gã mới không cam tâm mà đi theo.

Miệng còn lẩm bẩm, đợi tí nữa uống no nước rồi sẽ tính cách mang cái vương tọa này đi.

Đồ lớn thế này chắc chắn là đáng tiền lắm.

Mọi người lần theo tiếng nước, nhanh chóng tìm thấy một đường hầm.

Đường hầm này nghiêng xuống dưới, độ dốc tuy không quá lớn nhưng là thế đi xuống liên tục.

Điều này khiến mọi người nhớ lại phân tích trước đó của Lương Quỳnh.

Cổ thành này có thể có kết cấu ba tầng.

Phía trên là cổ thành, tầng dưới là nơi tương tự như mật thất, nơi tế lễ.

Còn tầng thứ hai bên dưới có khả năng chính là lăng tẩm của Tinh Tuyệt Nữ vương.

Chương 844

Lúc này đi trong đường hầm bên dưới, mọi người đều không khỏi có chút căng thẳng.

Nếu tầng dưới thật sự là lăng tẩm, vậy họ cách mộ của Tinh Tuyệt Nữ vương không còn xa nữa.

Đường hầm này không quá dài, mọi người mới đi được ba phút thì phía trước bỗng nhiên rộng mở.

Hóa ra là một không gian địa hạ.

Diện tích nơi này khá lớn, mà trước mặt mọi người xuất hiện một hồ nước ngầm.

Diện tích mặt hồ nhìn không nhỏ, nhưng nước hồ rất tĩnh lặng, không biết có phải là hồ nước đọng hay không.

Nếu là hồ nước đọng thì nước ở đây e rằng không uống được.

Bàn Tử lúc này cũng đi tới, nhìn thấy nước hồ không khỏi nuốt nước miếng.

Mọi người đều đã khát khô cả cổ, nghe thấy tiếng của Bàn Tử, ai nấy đều không nhịn được muốn lao tới uống vài ngụm.

Nước ngầm nếu không cần thiết thì không nên trực tiếp uống.

Nhưng lúc này mọi người đều khát đến mức không chịu nổi, căn bản không màng được nhiều như vậy.

Nếu còn đợi đun sôi nước... mẹ kiếp, không ai muốn đợi cả. "Đều đứng ngây ra đó làm gì, xông lên thôi!" Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa, nói đoạn định lao lên uống nước.

Ngô Bất Chính vội ngăn gã lại: "Khoan đã, đầm nước này không biết có phải nước đọng không, cẩn thận có độc!" "Có độc?" Bàn Tử nghe vậy vô thức lùi lại hai bước.

Lương Quỳnh bên cạnh tiến lên nhìn xem rồi nói: "Nước này chắc không sao đâu, bên dưới còn có cá!

Chắc là nước chảy." Cô vừa dứt lời, Bàn Tử không nhịn được nữa, tiến lên vục mặt xuống uống lấy uống để.

Lương Quỳnh cũng lấy bình nước ra, tuy cô cũng rất khát nhưng dù sao cũng là con gái, không thể giống Bàn Tử nằm bò ra đất, vục đầu xuống nước uống loạn xạ.

Ngô Bất Chính cũng lấy bình nước chuẩn bị qua lấy nước.

Tuy nhiên Tần Vũ lại ngăn cậu lại, lắc đầu với cậu.

Tần Vũ luôn cảm thấy nước này có vấn đề.

Hơn nữa tiếng nước xung quanh rõ ràng không phát ra từ đây, gần đây chắc chắn có sông ngầm.

Đi lấy nước ở đó sẽ an toàn hơn. "Tiểu ca, sao vậy?" Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ nước này có vấn đề?

Nhưng Bàn Tử đã uống không biết bao nhiêu rồi.

Lương Quỳnh cũng đã lấy xong nước, chuẩn bị uống.

Tần Vũ vẫn lắc đầu với cô, từ đầu đến cuối không mở miệng.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ quái.

Lương Quỳnh lấy nước xong định uống, nhưng thấy cử động kỳ quái của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, bình nước đưa đến bên miệng rốt cuộc vẫn không uống. "Hai người không uống nước làm gì thế?" Lương Quỳnh hỏi.

Ngô Bất Chính nhún vai tỏ ý mình cũng không biết.

Tuy nhiên Tần Vũ đã lấy ra vài thanh huỳnh quang, dường như chuẩn bị quan sát tình hình của toàn bộ không gian này. "Ai da mẹ ơi, thật là sảng khoái quá đi!" Bàn Tử bỗng nhiên xoay người nằm vật ra đất, bụng căng tròn, không biết đã uống bao nhiêu nước.

Chỉ thấy gã vừa nói là trong miệng đã phun nước ra, e là đã uống đến mức không thể nhiều hơn được nữa, nếu uống thêm chắc bụng nổ tung mất. "Ơ!

Sao mọi người không uống?" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính và những người khác rất kỳ quái liền hỏi.

Nhưng chưa đợi Ngô Bất Chính trả lời, thanh huỳnh quang trong tay Tần Vũ đã được bẻ sáng rồi ném ra ngoài.

Lập tức tình hình toàn bộ không gian được chiếu sáng bảy tám phần.

Chỉ thấy giữa hồ nước này cư nhiên còn có một hòn đảo nhỏ.

Đảo không lớn, chỉ khoảng ba bốn mét vuông.

Tuy nhiên trên hòn đảo đó dày đặc rất nhiều sinh vật phù du.

Những sinh vật này phần lớn đều vừa mới phá vỏ chui ra, e rằng lát nữa là có thể bay trực tiếp luôn.

Loại sinh vật này tuổi thọ không dài, hơn nữa khoảng cách với bên này cũng có chút xa.

Tuy nhìn thấy những thứ này khiến người ta buồn nôn, nhưng vẫn chưa đến mức làm sao.

Nhưng điều khiến người ta khó chấp nhận nhất là, bỗng nhiên bên cạnh hồ nước hiện ra rất nhiều chuột lớn.

Chương 845

Những con chuột này thể hình rất to, ngang ngửa với con non của chồn hôi.

Chúng từng con một tranh nhau bơi về phía hòn đảo giữa hồ, sau đó điên cuồng ăn những sinh vật phù du kia.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ hòn đảo đã bò đầy chuột.

Bàn Tử thấy cảnh đó ghê tởm quá, lập tức nôn sạch chỗ nước vừa uống ra.

Người xem trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi thắt nghẹn cổ họng.

May mà Tần Vũ và mọi người chưa uống.

Họ mà uống vào, lúc này chắc cũng phải nôn theo. 【Mẹ kiếp, nước này là nước tắm của chuột à】【Thật là kinh tởm quá, cậu bảo nếu có con chuột nào đi vệ sinh trong nước thì...】【Thôi thôi!

Cậu mà nói nữa tôi e là Bàn gia lát nữa sẽ bò theo đường dây mạng đến đánh cậu đấy】【Thương thay cho Bàn gia năm phút】【Nói thật, là do Bàn gia quá vội vàng, nhưng khát quá thì cũng có thể hiểu được】 Trong phòng livestream rất náo nhiệt, còn Bàn Tử thì nôn đến xanh cả mặt.

Gã đứng dậy nhìn Ngô Bất Chính và Tần Vũ nói: "A!

Hai người thật là, ai!

Bàn gia tôi thật là tức chết đi được, sao không ngăn tôi lại, cái thứ này làm tôi buồn nôn quá!" Ngô Bất Chính cười nói: "Chúng tôi cũng muốn ngăn cậu, nhưng cái điệu bộ đó của cậu thì ai mà ngăn nổi!" "Nhưng không sao, ngoài việc hơi kinh tởm chút thì cũng không có vấn đề gì lớn, nước này chắc là nước chảy!" "Thôi đi thôi đi, cậu mau dừng lại đi, chúng ta mau đi thôi, tôi nhìn thấy cảnh này là muốn nôn rồi!" Bàn Tử lau miệng nói.

Lương Quỳnh thấy cảnh này, nước trong bình cũng không đủ can đảm để uống nữa, dứt khoát đổ hết ra ngoài.

Tiếng nước gần đây ngày càng lớn, rõ ràng sông ngầm cũng không còn xa nữa.

Đợi tìm thấy sông ngầm rồi uống cũng không muộn, dù sao cũng không thiếu một lúc này.

Khi nhìn thấy quan tài, tim của mọi người đều thắt lại.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính lúc này đã nhìn ra, vội hét lên: "Đừng sợ, đây là Ảnh quan, chúng ta đi từ dưới lên, nếu đi từ trên xuống thì rất dễ lầm tưởng đây là quan tài của Vạn Nô Vương!

Thi thể trong Ảnh quan chắc chắn cũng là giả, không sao đâu!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Quãng đường đi qua vừa rồi suýt chút nữa là mất nửa cái mạng.

Thấy Tần Vũ đậy nắp quan tài lại, không có Du diên chui ra, ai nấy đều nhẹ lòng.

Vừa ngồi xuống là không muốn đứng lên nữa.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho mọi người ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát, cứ vận động cường độ cao thế này e rằng sẽ kiệt sức hoàn toàn.

Tần Vũ quan sát xung quanh, phát hiện nơi này cũng là một bệ đá, không gian xung quanh khá rộng, không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng vì quá tối nên cũng không cần thiết phải đi xem.

Bởi vì ở một bên có một lối cầu thang sẵn có thông với một mộ đạo, rõ ràng đó là lối ra.

Bí mật của Vân Thiên Cung này anh đã biết thông qua gói quà lớn của hệ thống, tự nhiên cũng không cần thiết phải đi khám phá nơi khác.

Đợi mọi người nghỉ ngơi xong là có thể lên đường rời đi.

Tuy nhiên, ai ngờ mọi người đều mệt đến lả người, vừa nằm xuống chưa đầy ba phút đã ngủ thiếp đi hết.

Bàn Tử thậm chí tay còn cầm lương khô chưa ăn hết đã ngáy khò khò.

Tần Vũ thấy vậy bất giác thở dài, những người này đúng là mệt rã rời rồi.

Anh đốt đèn cồn, đun một ít nước để khi mọi người tỉnh dậy có thể uống.

Sau đó bản thân cũng ngồi cạnh Ngô Bất Chính nghỉ ngơi.

Mùi vị trong không khí rất khó ngửi, nhưng ở lâu cũng thành quen.

Trong lúc mơ màng, Tần Vũ bỗng ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Mùi hương đó anh rất quen, chính là hương Cấm bà.

Anh mở mắt nhìn thì thấy mùi hương đó phát ra từ người Lương Quỳnh.

Xem ra tình trạng của cô ấy càng ngày càng tệ rồi.

Không biết lần này ra khỏi Vân Thiên Cung cô ấy còn kiên trì được bao lâu.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ cũng không khỏi lo lắng cho tương lai của Bàn Tử và chính mình.

Họ cũng đã ăn dược hoàn, tuy hiện tại chưa có triệu chứng gì, nhưng tương lai có một ngày cũng sẽ biến thành như Lương Quỳnh.

Thật không biết lúc đó Ngô Bất Chính có thể chấp nhận được tất cả chuyện này hay không.

Nghĩ đến những điều này, Tần Vũ có chút không ngủ được, dứt khoát tựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính tựa bên cạnh anh, ngủ rất say.

Nhưng ngay lúc này, Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh bỗng tỉnh dậy.

Hắn nhìn mọi người, Tần Vũ vội nhắm mắt lại.

Hắn thấy mọi người đều đã ngủ, liền từ trong túi lấy ra một mảnh giấy, đang vẽ gì đó trên đó.

Chương 846

Bình thường Tần Vũ chắc chắn sẽ qua xem, nhưng hiện tại đã không còn thứ gì có thể khiến anh hứng thú nữa.

Chỉ cần có thể đưa Ngô Bất Chính rời khỏi đây là anh đã mãn nguyện rồi.

Đoạn Vô Kỵ vẽ một lúc, bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh cũng tỉnh dậy.

Thấy Đoạn Vô Kỵ đang viết gì đó, Bàn Tử hỏi: "Sao cậu không ngủ đi, còn vẽ vời gì thế?" Gương mặt Đoạn Vô Kỵ có chút ngượng ngùng, vội nói: "À... tôi có thói quen ghi nhật ký, ngủ ngay đây!" Nói xong liền nhét mảnh giấy vào túi rồi nhắm mắt ngủ.

Bàn Tử cũng lười để ý hắn, quay đầu nhìn mọi người, thấy Tần Vũ còn thức liền cười ngượng ngùng xán lại gần, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca, tôi không ngủ được, bên cạnh là cái quan tài, lại còn làm bằng ngọc, hay là tôi qua mở quan tài trước nhé?" Tần Vũ cạn lời, cái tên này ngủ một giấc mà vẫn còn tơ tưởng đến minh khí trong quan tài. "Tiểu ca, anh không nói gì là tôi coi như anh đồng ý nhé!" Bàn Tử cười, đồng thời định lấy đồ nghề ra tay.

Tần Vũ giữ tay gã lại, nhìn Ngô Bất Chính, ra hiệu đợi mọi người tỉnh lại rồi hãy nói.

Bàn Tử có chút kiêng dè Tần Vũ, thấy vậy cũng đành bất lực quay về ngủ tiếp.

Giấc ngủ này mọi người ngủ rất sâu, ngủ ròng rã năm tiếng đồng hồ.

Cuối cùng vì đói quá không chịu nổi mới tỉnh dậy.

Tần Vũ luôn để ý nước nóng, mọi người dậy thấy có nước nóng đều vui mừng khôn xiết.

Ăn chút thực phẩm uống chút nước, thể lực mới coi như khôi phục được phần nào.

Bàn Tử sớm đã không nhẫn nại được nữa, chạy qua một bên thắp vài nén nến rồi định bắt tay vào việc.

Phan Tử thấy vậy cười nói: "Không phải bảo mấy quy tắc của Mạc kim giáo úy hỏng hết rồi sao, còn thắp nến làm gì!" "Anh tưởng không khí ở đây nhiều lắm chắc!" "Mấy nén nến này tốn bao nhiêu không khí của anh chứ, cùng lắm Bàn gia tôi thở ít đi vài ngụm nhường cho anh là được chứ gì!" Bàn Tử phản bác: "Mọi người đừng có nhúng tay vào, cứ nghỉ ngơi cho tốt, tôi tuyệt đối không làm mất thời gian của mọi người đâu, mở xong cái quan tài này là chúng ta đi!" Bàn Tử nói đoạn liền ra tay.

Mọi người cũng lười để ý gã, quan tài thật của Vạn Nô Vương bên dưới còn đã thấy qua rồi, ai còn quan tâm cái Ảnh quan này nữa.

Hơn nữa nói thật, Ngô Bất Chính cũng muốn xem trong Ảnh quan này có ghi chép tư liệu gì không.

Những thứ sau Thanh đồng môn quá đỗi quỷ dị, chân tướng rốt cuộc là gì, cậu cũng không nghĩ thông suốt được.

Động tác của Bàn Tử rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã nạy được nắp quan tài ra.

Khi gã nhìn thấy thứ bên trong, lập tức kinh hô: "Mẹ kiếp phát tài rồi, bên trong này cư nhiên là thi thể bằng ngọc!

Mẹ kiếp cái này đáng giá bao nhiêu tiền cơ chứ, mỗi tội hơi khó mang ra ngoài!" Phan Tử nghe vậy cũng nảy sinh hứng thú, đứng dậy xem.

Chưa đầy hai phút đã nghi hoặc nói: "Tử Bàn Tử đừng có động loạn, bên dưới những thi thể này có thứ gì đó!" Mọi người đều chưa đứng dậy, muốn nghỉ ngơi thêm một lát.

Chỉ nghe hai người bên đó nói: "Thứ bên dưới này là cái gì, sao giống xà phòng thế này!" Bàn Tử nói.

Phan Tử nhíu mày dùng que khều một ít lên ngửi, thấy khá thơm.

Nhưng anh ta cũng không biết là gì, liền chạy lại hỏi Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhìn thứ đó màu vàng phân, đúng là rất thơm, nhưng cũng không nhìn ra là thứ gì.

Lúc này Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh cũng tỉnh dậy.

Hắn nhìn thấy thứ đó, sắc mặt lập tức biến đổi, gạt phăng thứ đó đi, chưa đợi Phan Tử nổi giận đã hét lên: "Mấy người muốn chết à, đây là Trùng Hương Ngọc, dùng để triệu hoán Du diên đấy!

Mau chạy đi!" Phan Tử nghe vậy thấy kỳ quái, có thứ thần kỳ vậy sao?

Xung quanh cũng không có động tĩnh gì mà!

Bàn Tử lúc này đã khiêng thi thể bằng ngọc lên, dính đầy thứ đó lên người, dường như đang cân nhắc xem có nên chặt ra để mang về không.

Nghe thấy lời Đoạn Vô Kỵ, gã cười nói: "Trùng Hương Ngọc gì chứ, tôi chỉ nghe nói qua Thi Hương Ma Dự, chưa nghe qua Trùng Hương Ngọc bao giờ!

Có phải là ngọc làm cho lũ sâu bọ trở nên thơm tho không?" "Mẹ kiếp muốn chết thì cứ ở đó mà nằm mơ đi!" Đoạn Vô Kỵ cũng không phí lời, đứng dậy thu dọn đồ đạc định chạy.

Nhưng mới chạy được hai bước, mặt hắn đã xanh mét.

Bàn Tử thấy hắn không chạy nữa, còn tưởng hắn sợ, định mở miệng chế giễu.

Bỗng nhiên Đoạn Vô Kỵ bắn ra một quả đạn chiếu sáng.

Nhưng giây tiếp theo, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trên mặt đất xung quanh, trên tường, trên đỉnh đầu, dày đặc toàn bộ đều là Du diên.

Có con thậm chí dài tới hai mét, lúc này đang từng con một nhìn chằm chằm vào bọn họ. "Mẹ kiếp!

Cái lão tổ tông nhà cậu Tử Bàn Tử, cậu đúng là chuyên gây họa!" Phan Tử mắng một tiếng, lập tức súng xung kích phun ra lưỡi lửa.

Những con Du diên đó cũng đồng thời ùa về phía mọi người.

Bàn Tử cả người ngây dại, trong nháy mắt đã bị một con Du diên khổng lồ lôi đi.

Nhưng gã nhanh chóng phản ứng lại, rút cuốc leo núi đập nát con Du diên đó.

Tiếp đó ném một quả đạn chiếu sáng vào lối vào đường hầm, hét lớn: "Mau lên đi, tôi bọc hậu!" Nhiệt độ của đạn chiếu sáng cực cao, ngay lập tức thiêu chết lũ Du diên đang chặn cửa động.

Mọi người lúc này cũng không màng được gì khác, từng người một lao về phía cửa động.

Chương 847

Bàn Tử nhảy lên sau cùng, nhưng người gã dính đầy Trùng Hương Ngọc từ thi thể bằng ngọc, lũ Du diên như phát điên lao về phía gã truy đuổi.

Dù gã có dùng thuốc nổ cầm tay cũng không ngăn nổi.

Ngô Bất Chính ở bên trong gọi: "Tử Bàn Tử mau chạy đi, giết không hết đâu!" Bàn Tử gật đầu, lập tức ném xuống hai ống thuốc nổ, xoay người chạy ra xa mười mấy mét, sau đó bắn một phát điểm xạ kích nổ thuốc nổ.

Nhờ vậy mới tạm thời làm chậm lại sự truy đuổi của lũ Du diên.

Mọi người chạy thục mạng, may mà mộ đạo này không có ngã rẽ nào.

Tuy hai bên mộ đạo điêu khắc không ít hoa văn, nhưng lúc này họ chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn.

Chạy liên tục gần mười phút, bỗng nhiên phía trước mộ đạo xuất hiện một ngã rẽ.

Thấy ngã rẽ này mọi người đều sững lại, đây là một ngã tư.

Thế này thì phiền phức rồi, ba lối kia đi lối nào đây!

Lương Quỳnh vừa định hỏi Ngô Bất Chính, bỗng nhiên Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh nói: "Đi lối này, ở đây có ký hiệu Tam gia để lại, chúng ta đi tìm ông ấy!" Mọi người nghe vậy mừng rỡ, nếu tìm được Tam gia thì cũng tốt, ít nhất cứu được ông ấy đã rồi tính.

Tiến lên nhìn kỹ, quả nhiên trên bức tường đối diện có một mũi tên được khắc vẽ rất vội vàng, biểu thị có người đã đi lối này.

Mọi người cũng không phí lời, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng kỳ quái là, theo tốc độ này của họ, lũ Du diên lẽ ra không bị bỏ lại quá xa, vậy mà lúc này phía sau lại không có bất kỳ động tĩnh gì.

Tuy nhiên mọi người cũng lười quản, đợi nghe thấy động tĩnh thì chắc Du diên đã đuổi kịp rồi.

Cả nhóm nhanh chóng chạy về phía trước.

Lần này chỉ chạy được mười mấy phút, bỗng nhiên phía trước một bóng đen vụt qua, giây tiếp theo Phan Tử đi đầu đã bị quật ngã xuống đất.

Trong bóng tối, ánh đèn pin phản chiếu ánh hàn quang của một lưỡi dao găm, giây tiếp theo liền đâm về phía Phan Tử.

Phan Tử nhanh tay lẹ mắt đá văng đối phương, đồng thời hét lên: "Bàn Tử lấy đồ nghề ra, có Tống tử!" Bàn Tử nghe vậy súng xung kích đã lên nòng, vừa định nổ súng thì bỗng nghe một giọng nam nhân hét lên: "Đừng động thủ, Phan Tử là tôi!" "Tam gia!" Phan Tử lập tức nhận ra ngay, đây không phải giọng Tam gia thì còn là ai.

Đèn pin nhanh chóng ổn định lại, mọi người quả nhiên thấy một người đầu tóc bù xù đang đứng cách đó không xa, không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai. "Tam thúc!" Ngô Bất Chính thấy ông cũng lập tức chạy lại.

Nhưng cái nhìn đầu tiên của Ngô Tam Tỉnh khi thấy Ngô Bất Chính lại không có chút gợn sóng nào, sau đó mới lộ ra vẻ lo lắng: "Cháu trai lớn, vất vả cho cháu rồi!" "Nhưng mà chuyện này rốt cuộc là sao ạ, sao thúc lại ở đây?" Ngô Bất Chính hỏi.

Ngô Tam Tỉnh vỗ vai cậu nói: "Đừng hoảng, ta sẽ nói cho cháu biết, nhưng không phải bây giờ.

Các cháu vào đây bằng cách nào?" "Thì cứ chạy thẳng vào thôi ạ!" Phan Tử vội nói. "Vậy lúc nãy các cháu vào, thấy bích họa có màu gì?" Ngô Tam Tỉnh chỉ vào tường hỏi.

Mọi người đều ngẩn ngơ.

Đường chạy vào nãy giờ làm gì có tâm trí đâu mà nhìn màu sắc bích họa.

Ngô Bất Chính vội nói: "Cháu nhớ là màu đỏ, có chút ấn tượng!

Nhưng cụ thể thì không nhìn kỹ!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, chỉ vào một bên nói: "Các cháu nhìn xem bây giờ bức tường này màu gì!" Mọi người sững lại, đều nhìn qua.

Nhưng giây tiếp theo ai nấy đều kinh hãi.

Chỉ thấy lúc này bích họa trên tường cư nhiên biến thành màu xám, từng hình vẽ vô cùng dữ tợn, như những con ác quỷ vậy.

Ngô Bất Chính nuốt nước miếng nói: "Cái này cũng không có gì lạ mà thúc, phía sau có ngã tư, có lẽ mỗi đường hầm có màu sắc khác nhau thôi!" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Nếu thật sự đơn giản như vậy thì Tam thúc cháu có đến mức bị nhốt ở đây lâu thế này không?

Ai có gì ăn không, cho ta xin ít, ta sắp chết đói rồi đây!" Phan Tử vội lấy đồ ăn đưa cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ăn hai miếng rồi nói: "Các cháu có lẽ không tin, nhưng tình hình ở đây vô cùng phức tạp.

Ta vốn trông chờ các cháu ở bên ngoài cứu ta ra!

Nhưng hiện tại, có vẻ các cháu cũng vào đây rồi, cơ quan này vẫn chưa bị phá giải!

Chúng ta có lẽ đều không ra được nữa!" Mọi người nghe mà mông lung như trong sương mù, Bàn Tử nói: "Không đáng sợ thế chứ, có

Tiểu ca ở đây, còn có cơ quan nào làm khó được chúng ta sao?" "Hừ!

Lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi.

Các cháu từ bên kia lại đúng không, chúng ta cứ đi theo đường cũ!" Ngô Tam Tỉnh vừa ăn vừa ra hiệu, mọi người bắt đầu quay lại theo đường cũ.

Tuy nhiên lần này mới đi được hai phút, mọi người đã phát hiện con đường phía trước đã thay đổi.

Phía trước cư nhiên xuất hiện một mộ môn, bên trong mộ môn đó tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Quả nhiên, lại quay lại rồi!

Nội dung các cháu sắp thấy sau đây, hy vọng các cháu đừng quá chấn kinh!" Nói xong Ngô Tam Tỉnh điều chỉnh đèn pin chiếu về phía trước.

Lập tức từng luồng kim quang phản xạ ra, chiếu sáng cả mộ thất.

Mọi người chấn kinh nhìn thấy, trong mộ thất phía trước cư nhiên chất đầy một đống lớn vàng bạc ngọc khí, nhiều đến mức như một ngọn núi nhỏ.

Bàn Tử thấy đống đồ này, cái cuốc leo núi trong tay lập tức rơi xuống đất.

Ngay cả Phan Tử cũng không nhịn được nuốt nước miếng: "Tam gia, ngài đúng là Tam gia, làm sao ngài tìm được đống đồ này thế?

Chương 848

Mẹ ơi, lần này Bàn gia tôi phát tài thật rồi!" Bàn Tử đã kích động chạy qua, cả người nhảy phóc lên đống vàng bạc.

Ngô Bất Chính cũng nhìn đến tim đập loạn xạ, không nhịn được muốn qua xem thử.

Tuy nhiên Tần Vũ ngăn cậu lại, lắc đầu với cậu.

Ngô Bất Chính lúc này mới phản ứng lại.

Có gì đó không đúng, nếu Tam thúc đã phát hiện ra nhiều bảo bối thế này, sao ông ấy không ra ngoài?

Ngược lại còn nói cái gì mà không ra được, lại còn xin đồ ăn!

Chẳng lẽ ông ấy luôn bị nhốt ở đây?

Nhưng điều này không thể nào!

Rõ ràng họ vừa mới...

Không đúng!

Không đúng!

Lúc họ đến, con đường này không phải như thế này.

Ngã tư đâu rồi?

Sao lại biến thành mộ thất thế này?

Tim Ngô Bất Chính đập thình thịch.

Tuy nhiên lúc này Lương Quỳnh và Đoạn Vô Kỵ cũng đã chạy vào xem vàng bạc.

Nhiều đồ như vậy, phàm phu tục tử căn bản không ai cưỡng lại được sự cám dỗ.

Phan Tử cũng muốn đi, bị Ngô Tam Tỉnh gõ một cái mới tỉnh người ra.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tam thúc, nơi này rốt cuộc là thế nào ạ?" Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Đi, chúng ta vào trong tìm chỗ nào đó ta sẽ nói kỹ cho cháu nghe!" Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức cả nhóm cũng đi theo vào trong.

Nói thật, đối diện với một đống vàng bạc ngọc khí lớn như vậy, Ngô Bất Chính rất khó để không nhìn.

Đặc biệt là cậu phát hiện đồ ở đây mỗi một món đều giá trị liên thành, khiến người ta không thể dứt ra được.

Lúc này người trong phòng livestream cũng đang thảo luận về những món đồ này.

Thế là Ngô Bất Chính tắt màn hình livestream, ít nhất phía mình không nhìn thấy đạn mạc, lòng cũng dịu lại vài phần.

Sau đó cậu mở lời hỏi: "Tam thúc, thúc mau giải thích cho cháu đi, chuyện này rốt cuộc là sao!" Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Chuyện này phải chia làm hai phần để nói!

Ta sẽ nói cho cháu phần thứ nhất trước, tại sao ta lại ở đây!

Thực ra rất đơn giản, ta là cố vấn cổ mộ của tổ chương trình, cho nên những cổ mộ các cháu đã đi qua, chỉ cần là thông tin do tổ chương trình cung cấp, ta đều phải vào xem trước, xác định không quá nguy hiểm mới để các cháu vào!" Nói đoạn Ngô Tam Tỉnh còn liếc nhìn Tần Vũ một cái, dường như sợ Tần Vũ vạch trần lời nói dối của mình vậy.

Phòng livestream rất náo nhiệt, đặc biệt là khi nhiều người biết Giáo sư Dương cũng đang xem livestream, họ đã hỏi rất nhiều câu hỏi.

Đánh giá của Giáo sư Dương rất tốt.

Nhiều người xem livestream để hiểu được tình hình trong cổ mộ đã đặc ý tìm hiểu về văn hóa Tây Vực.

Mà chỉ cần tìm hiểu văn hóa Tây Vực thì không ai không biết Giáo sư Dương.

Mà Giáo sư Dương vốn tính khiêm tốn, cũng đã lần lượt giải đáp thắc mắc cho mọi người, không khí vô cùng hòa hợp.

Ngô Bất Chính nhìn vào phòng livestream nói: "Giáo sư Dương thực sự rất tốt, chưa từng yêu cầu chúng tôi phải mang thứ gì ra hay phải làm thế nào, kiểu giáo sư thế này giờ hiếm lắm!" Bàn Tử tiếp lời: "Đây chính là sự khác biệt giữa phái thực tiễn và phái sách vở!

Giáo sư Trần vào cổ mộ là kích động như đứa trẻ, thực tiễn thì tệ hại vô cùng!

Nếu không cũng chẳng gây ra nhiều chuyện thế, so sánh ra thì Giáo sư Dương mấy năm trước còn tự mình đi vào sa mạc cơ mà!

Người ta trong lòng hiểu rõ, ở sa mạc sống sót được đã là kỳ tích rồi, còn việc có mang được đồ về hay không thì dựa vào năng lực của chính chúng ta thôi!

Nhưng Bàn gia tôi vẫn nghiêng về việc mang về một ít đồ!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính liếc xéo gã một cái, cái tên này vẫn còn tơ tưởng đến bảo bối của Tinh Tuyệt Nữ vương.

Nhắc đến Giáo sư Dương, mọi người đều cảm thấy người này rất tốt.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc bàn chuyện đó.

Mọi người theo đường hầm tiếp tục tiến lên, lần này hành trình chưa đầy năm phút, không gian phía trước lại mở rộng ra rất nhiều.

Đồng thời tiếng nước chảy ầm ầm cũng ngày càng rõ rệt.

Mọi người vội dùng đèn pin chiếu tới, quả nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một không gian địa hạ.

Bên trong một con sông ngầm đang chảy xiết, chắc hẳn chính là sông ngầm Tư Độc ẩn mình dưới lòng đất đến đây.

Nhìn thấy con sông này, mọi người đều rất kích động.

Cuối cùng họ đã tìm thấy nguồn nước.

Bàn Tử lúc này đã không còn quá khát, tuy nước lúc trước đã nôn ra gần hết nhưng cảm giác khô khát đã được xoa dịu.

Chương 849

"Tôi đi gọi ông Mãn qua đây, mọi người đừng có chạy lung tung!" Bàn Tử hô một tiếng rồi theo đường cũ quay lại.

Ba người Tần Vũ đi dọc đường chưa uống ngụm nước nào, lúc này cũng chẳng màng gì nữa, lấy bình nước ra uống lấy uống để.

Nước của sông ngầm Tư Độc này rất thanh ngọt.

Sông ngầm trong sa mạc, từ trên mặt đất ngấm xuống dưới, nhờ tác dụng của cát vàng mà bản thân nó đã có hiệu quả lọc nhất định.

Cho nên độ sạch của nước khá tốt, nhưng cũng không thể uống lượng lớn, dù sao vẫn có chút khác biệt so với nước được lọc chuyên nghiệp.

Mọi người uống chút nước rồi ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính dùng đèn pin chiếu về phía trước, phát hiện nơi này thực sự rất lớn, đặc biệt là phía trước và phía sau dường như không thấy điểm cuối.

Nhưng trong ánh đèn pin, phía trước dường như thấp thoáng có một vật gì đó bắc ngang qua sông ngầm, hình như là một cây cầu đá, nhưng nhìn không rõ lắm.

Lúc này mọi người cũng không dám khinh suất đi qua, chuyện lớn thiên hạ đối mặt với việc bổ sung nguồn nước cũng không còn quan trọng bằng.

Nếu không chuẩn bị đủ nước cho đường về, dù có thật sự tìm thấy Tinh Tuyệt Nữ vương thì cũng không về được, thế thì chẳng khác nào lặn lội đường xa tới bồi táng cho Tinh Tuyệt Nữ vương.

Mọi người đợi một lát, Bàn Tử và ông Mãn đã chạy tới.

Nhưng cả người ông Mãn đang run rẩy, rõ ràng là lần đầu đến nơi quỷ dị thế này nên vẫn còn sợ hãi.

Mãi đến khi thấy mọi người đều ở đây, ông mới dần thả lỏng.

Bàn Tử và ông Mãn mang theo rất nhiều túi chứa nước.

Mọi người cũng không phí lời, bắt đầu dốc sức bổ sung tài nguyên nước.

Tuy nhiên dù cả năm người đều ra tay, cũng phải mất ròng rã một tiếng đồng hồ, chạy đi chạy lại không dưới bốn năm chuyến mới bổ sung đầy đủ nước dự trữ.

Chuyến cuối cùng chỉ có một mình ông Mãn quay lại, ông nói: "Tôi... tôi dẫn đoàn lạc đà đợi các cậu ở lối vào cổ thành nhé!

Các cậu nếu hai ngày nữa vẫn không ra thì tôi đi đấy!

Hồ Đại ông ấy cũng không cho phép tôi ở lại nơi này quá lâu đâu!" Thời gian hai ngày, kiểu gì cũng đủ rồi.

Mọi người gật đầu, để ông quay về trước. "Đường về đã chuẩn bị xong, anh em chúng ta mau tay mau chân, tìm quan tài để thăng quan phát tài nào!" Bàn Tử đã có chút nóng lòng muốn thử.

Nhóm Tần Vũ thấy vậy cũng không phí lời thêm, thu dọn đồ đạc tiến về phía trước.

Thế đất của cả dòng sông ngầm Tư Độc ngày càng thấp.

Theo bước chân của mọi người, tiếng nước cũng dần nhỏ đi.

Lương Quỳnh nói: "Theo hướng đi này, e rằng phía trước sông ngầm Tư Độc sẽ còn sâu hơn, cho đến khi dần dần lặn xuống nơi sâu hơn nữa!" Bàn Tử cảm thấy hiếu kỳ hỏi: "Con sông ngầm Tư Độc này không lẽ không bao giờ cạn sao?

Hơn nữa cuối cùng nó chảy đi đâu?

Ra đại dương à?" Ngô Bất Chính tiếp lời: "Cái này tôi biết, nước ngầm trong sa mạc không thể chảy ra đại dương được!

Nhưng sông ngầm Tư Độc này có cạn hay không thì khó nói.

Sa mạc tuy quanh năm khô hạn ít mưa, nhưng cũng không phải là không có mưa bao giờ.

Ví dụ như gần sa mạc Tháp Mộc Đà có ốc đảo, lượng nước trong đó hoàn toàn có thể duy trì đến mùa mưa tiếp theo.

Sa mạc này giống như một hệ sinh thái độc lập vậy!" Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, dần dần vật đen phía trước cũng ngày càng rõ nét.

Một lát sau, mọi người đã nhìn rõ.

Vật đen đó quả nhiên là một cây cầu đá.

Cây cầu đá bắc trực tiếp qua sông ngầm Tư Độc, dẫn sang phía bên kia của con sông.

Mọi người đứng trên bờ chiếu đèn, phát hiện trên bức tường đối diện cầu có một cửa động, rõ ràng cửa động đó chính là lối vào. "Ơ mọi người nhìn xem đây là cái gì!" Lương Quỳnh bỗng nhiên chỉ xuống đất.

Cúi đầu nhìn, mọi người phát hiện trên mặt đất có rất nhiều rác thải: tạp chí, túi nilon, thậm chí còn có cả vỏ đồ hộp.

Ngô Bất Chính nhặt một cuốn tạp chí lên xem, trên đó toàn tiếng Anh, rõ ràng là hàng ngoại quốc. "Chắc là nhóm đạo mộ tặc kia bỏ lại, họ đến đây có lẽ muốn dọn dẹp ba lô để chuẩn bị đựng bảo bối!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy có chút nóng lòng, bồng khẩu AK do Liên Xô sản xuất lên nói: "Vậy chúng ta đừng làm mất thời gian nữa, cứ trì hoãn thế này e rằng đến lúc vào đến nơi thì người ta đã lấy sạch rồi." Đã đến nước này, muốn không đụng độ với nhóm đạo mộ tặc kia là chuyện không thể.

Tục ngữ nói rất đúng, hẹp lộ tương phùng dũng giả thắng, đến thời điểm mấu chốt này mà còn lẩn tránh thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lúc này bốn người bàn bạc một lát, để Bàn Tử và Tần Vũ đi trước thám thính tình hình, an toàn rồi mới để Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh vào.

Nếu không cả lũ xông vào hết, đến lúc xảy ra chuyện gì lại không có ai ứng cứu.

Hơn nữa Tần Vũ còn có phòng livestream, tình hình bên trong thế nào họ cũng có thể thấy được.

Bàn bạc xong xuôi, Bàn Tử lên nòng khẩu AK, còn Tần Vũ không mang súng, anh quen dùng Hắc Kim Cổ Đao và dao găm hơn.

Chương 850

Hai người trang bị nhẹ nhàng để giảm thiểu tiếng động, ngoài một ít đạn dược thiết yếu, những thứ khác cái gì không cần mang đều bỏ lại.

Một lát sau, hai người bước lên cầu đá, lần mò sang phía đối diện.

Thông qua phòng livestream, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh cũng căng thẳng theo dõi tình hình phía trước.

Cầu đá không dài, hai người Bàn Tử chỉ mất chưa đầy một phút đã sang đến bờ bên kia.

Suốt dọc đường có không ít đồ đạc bị đạo mộ tặc vứt bỏ, rõ ràng họ cũng đang chạy đua với thời gian, vừa đi vừa vứt bỏ rác thải.

Đến bờ bên kia, Bàn Tử bỗng chỉ về phía trước nói: "Mẹ kiếp, sao lại có bức tường đá lớn thế này!" Tần Vũ nhìn theo, chân mày cũng không khỏi nhíu lại.

Chỉ thấy phía trên cửa động, một bức tường đá nặng không dưới vạn cân đang treo lơ lửng phía trên.

Cái này mà rơi xuống chặn cửa động thì e là không có thuốc nổ căn bản không thể ra ngoài được, lôi quản có khi cũng không ăn thua." Tuy nhiên Tần Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ông ta, dường như đang bảo hãy tiếp tục màn biểu diễn của mình đi.

Cơ mặt Ngô Tam Tỉnh giật giật, tiếp tục nói: "Sau đó là phần thứ hai, tại sao tôi lại bị nhốt ở đây!

Nhắc đến chuyện này, tôi phải hỏi một chút, có phải các người đi theo Đoạn Vô Kỵ vào đây không?" "Không phải, chúng tôi đi như thế này..." Ngô Bất Chính liền kể lại lộ trình bọn họ đi vào.

Đồng thời cũng kể lại chuyện đóng cửa đồng xanh.

Nghe xong, Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn ngây người, thỉnh thoảng lại nhìn sang Đoạn Vô Kỵ.

Mà Đoạn Vô Kỵ cũng không nói nhảm nhiều, chỉ ra hiệu cho Ngô Bất Chính tiếp tục nói.

Ngô Bất Chính kể lại sơ qua quá trình suốt dọc đường, Ngô Tam Tỉnh tức tới mức suýt hộc máu. "Mẹ kiếp, biết sớm dưới đó có đường tắt, tôi đã không đi đường trên rồi!

Tôi từ cái hang băng kia chui vào, đi tới đây quả thực là cửu tử nhất sinh!

Kết quả còn bị nhốt ở chỗ này!" Nói đoạn Ngô Tam Tỉnh cũng kể lại tình cảnh của mình, mọi người lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra Ngô Tam Tỉnh không phải không muốn ra ngoài, mà là ở nơi này ông ta căn bản không ra được.

Ông ta đã đi không dưới năm mươi lần, nhưng mỗi lần đi trong mộ đạo, cuối cùng lại quay trở về đây.

Cứ như thể nơi này là một con hẻm cụt vậy. "Nói ra có lẽ các người không tin, nhưng tự mình nhìn đi!" Ngô Tam Tỉnh chỉ vào những lỗ đạn trên vách tường một bên nói. "Tôi đứng đây nổ súng, kết quả đạn lại từ mộ đạo bay ngược về, suýt chút nữa bắn trúng chính mình!

Bây giờ các người vào đây rồi, chúng ta triệt để bị nhốt chết, giờ chỉ có thể cầu cứu tổ chương trình phái người tới thôi!" Bàn Tử và những người khác lúc này cũng đã qua cơn hưng phấn, nghe thấy đối thoại của Ngô Tam Tỉnh, họ cũng chạy lại.

Bàn Tử nói: "Tam gia, ngài lú lẫn rồi sao, chúng ta đều bị nhốt cả rồi, tổ chương trình còn phái được ai đến nữa?

Ai mà thèm liều mạng vào đây chứ!

Tuy rằng ở đây nhiều đồ tốt, nhưng không ai dám mạo hiểm tính mạng mà vào đâu!

Có thì khi họ đến, chúng ta cũng sớm chết đói rồi!" Nói rồi Bàn Tử lục lọi ba lô, ý bảo lương thực của chúng ta cũng không còn nhiều.

Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Tôi cũng bị tức đến lú lẫn rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy cảm thấy rất kỳ quái, bèn nói: "Tam thúc, tình huống ngài nói chúng cháu cũng chưa từng thấy, hay là ngài đi cùng chúng cháu vào trong đó một chuyến xem sao?" Ngô Tam Tỉnh xua tay: "Các người tự đi đi, tôi đã mệt rã rời rồi, phải bảo tồn thể lực!" "Cháu ở lại chăm sóc Tam gia!" Phan Tử vội nói.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh lại bảo: "Không cần, cứ để tôi ở lại đi, dù sao Tam gia cũng đã bỏ tiền ra rồi!" Ngô Tam Tỉnh cũng nói: "Đoạn Vô Kỵ ở lại là được, cậu vẫn nên trông chừng đại điệt tử của tôi, tìm được đường ra mới là quan trọng nhất!" Phan Tử gật đầu, anh ta chưa bao giờ làm trái ý Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Bất Chính muốn tận mắt chứng kiến sự kỳ quái của cổ mộ này.

Mọi người cũng thấy hiếu kỳ, thế là một nhóm người đi vào trong.

Chỉ có Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh ở lại.

Theo cách làm của tổ chương trình, chỉ cần mọi người tách ra, sẽ mở riêng góc nhìn trực tiếp của mỗi người.

Đây cũng là một quy định ngầm được hình thành sau lần đầu tiên Tần Vũ tách khỏi mọi người ở Lỗ Vương Cung.

Thứ nhất là có thể thấy tình hình của những người mất tích, thứ hai là tăng hiệu quả phát sóng.

Thế là sau khi nhóm Ngô Bất Chính vào lối đi, tổ chương trình bắt đầu chuẩn bị mở phòng livestream của Đoạn Vô Kỵ.

Tuy nhiên dù điều chỉnh thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là không thể mở được.

Thậm chí cuối cùng tổ chương trình còn hỏi tình hình trong phòng livestream, Đoạn Vô Kỵ trả lời một câu: 【Thiết bị của tôi dường như bị hỏng rồi!】.

Chuyện này đành phải gác lại, dù sao người đang ở trong cổ mộ, cũng không có cách nào thay thế.

Đoạn Vô Kỵ ném một khối vật liệu màu đen giống như pin vào túi áo, sau đó mới nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Tam gia, mọi thứ đều ở trên đó rồi!" Nói đoạn anh ta móc từ trong túi ra một mảnh giấy đưa cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó cũng lấy ra một thứ.

Hai người nhanh chóng loay hoay...

Lại nói nhóm Ngô Bất Chính, đi trong lối đi chưa đầy hai mươi phút đã quay trở lại.

Khi họ thấy Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ xuất hiện trước mắt, ai nấy đều ngẩn người.

Rõ ràng họ không ngờ sẽ lại thấy hai người này. "Thế nào?

Chương 851

Giờ đã tin chưa?" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Bàn Tử đã cuống lên, vội bảo: "Mẹ kiếp, sao có thể như vậy được?

Chúng ta rõ ràng đi một mạch tới cùng, ở giữa tuyệt đối không có bất kỳ khúc quanh hay cơ quan nào, Tiểu ca có thể làm chứng!

Sao lại quay về rồi!" "Thằng béo chết tiệt, giờ thì anh tin lời Tam gia rồi chứ!" Phan Tử bên cạnh nói.

Lúc này tình hình đã khiến họ không thể không tin.

Ngay cả Lương Quỳnh, một người xuất thân khảo cổ, cũng tận mắt chứng kiến, còn có thể giải thích thế nào nữa? "Giờ không phải là vấn đề tin hay không tin, vấn đề là chúng ta thoát ra kiểu gì đây!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính sắc mặt khó coi, chạy tới bên cạnh Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Tam thúc, ngài ở chỗ này lâu nhất, ngài có suy nghĩ gì không?" Ngô Tam Tỉnh dù sao cũng là tay lão luyện, khẳng định có thể nhìn ra một số vấn đề mà họ không thấy.

Ngô Bất Chính tuy đầu óc nhạy bén nhưng dù sao cũng mới đến đây, hiểu biết chưa rõ ràng, tự nhiên phải hỏi nhiều một chút.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lát rồi nói: "Thật lòng mà nói, đầu óc tôi cũng đang rối như tơ vò, nhưng tôi đã thử nghiệm rất nhiều cách, có thể nói cho các người nghe để tham khảo!" Nói đoạn ông ta bắt đầu kể: "Tôi đã cân nhắc liệu có phải mộ đạo này có cơ quan gì không, ví dụ như loại mộ đạo đột nhiên biến mất rồi xuất hiện mà các người gặp ở mộ dưới đáy biển.

Cũng cân nhắc liệu nơi này có thứ gì đang làm nhiễu loạn thính giác và thị giác của tôi không!

Thậm chí còn cân nhắc liệu không gian ở đây có vấn đề gì không!

Nhưng đều lần lượt bị tôi phủ định!

Đơn giản nhất là việc tôi nổ súng đã trực tiếp phủ định mọi suy đoán của mình!

Thật lòng mà nói, tôi thực sự hết cách rồi!

Các người cứ suy nghĩ thử xem!

Nghĩ Ngô Tam Tỉnh tôi bôn ba nam bắc bao nhiêu năm, đây là lần đầu gặp phải tình huống kỳ quái thế này!" Mọi người nghe mà ngây cả người.

Nhiều cách như vậy đều đã thử mà không hiệu quả, chẳng lẽ nơi này thực sự nằm ngoài thời không sao?

Thế thì nhảm nhí quá, ngay cả không gian sau cửa đồng xanh cũng không quỷ dị như vậy.

Nơi này không thể nào lợi hại hơn cửa đồng xanh được!

Bàn Tử nghe nửa ngày, bỗng nhiên thốt ra một câu: "Cái này không phải, cái kia không phải, nhưng chúng ta rõ ràng đang ở trong cái mộ thất này mà!

Tôi nói Tam gia này, ngài có cân nhắc qua việc xung quanh có quỷ không?

Đây là quỷ đả tường (ma đưa lối) đấy!

Không thì cũng giống hệt tình cảnh sau cửa đồng xanh thôi!

Thiên Chân, tôi nhớ cậu còn thừa lại một ít sừng tê giác mà, hay là chúng ta đốt lên thử xem?" Ngô Bất Chính nghe vậy thấy cũng khả quan, dù thế nào đi nữa, chỉ cần có một chút hy vọng bọn họ cũng phải thử.

Tổng không thể thật sự bị nhốt chết ở đây được.

Hơn nữa tình huống Tam thúc nói cộng thêm việc có quỷ mà Bàn Tử nêu ra, gần như đã bao quát hết mọi khả năng.

Nếu như vậy vẫn không được, bọn họ thực sự chỉ còn nước nằm đây chờ chết.

Ngô Bất Chính tìm sừng tê giác ra, chiếc Mạc Kim Phù nguyên bản giờ chỉ còn chưa đầy một nửa.

Ước chừng dùng xong lần này cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Phan Tử đưa đèn bão qua, Ngô Bất Chính cũng không nói nhảm, trực tiếp đốt lên.

Làn khói xanh nhanh chóng lan tỏa.

Làn khói xanh nhanh chóng bao phủ, mọi người đều chuẩn bị xem xét liệu xung quanh có quỷ hay không.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh và Ngô Bất Chính gần như đồng thời ngăn mọi người lại, Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, ra hiệu cho anh nhìn vào phòng livestream.

Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó gõ một dòng chữ trong phòng livestream: 【Đừng lộ ý đồ của chúng ta ra, nếu đối phương có ý thức, nó sẽ nhận ra đấy】.

Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra, Bàn Tử vội hỏi: 【Thiên Chân, không lộ ý đồ thì làm sao xem xung quanh có quỷ hay không?】. 【Dùng thiết bị livestream!】 Ngô Bất Chính trả lời.

Thiết bị livestream thực chất tương đương với mắt người.

Những thứ có thể đánh lừa mắt người, nếu thực sự lộ ra chân tướng, thiết bị livestream tự nhiên cũng sẽ phát hiện.

Không thể tồn tại chuyện đánh lừa được người mà thiết bị livestream lại không sao, trừ phi đối phương sử dụng thứ gì đó giống như khí gas có thể tạo ra ảo giác.

Nếu thực sự là khí gas, nó sẽ chỉ ảnh hưởng đến những người có mặt tại hiện trường chứ không ảnh hưởng đến toàn bộ tình hình trong phòng livestream.

Mà mộ đạo ở đây khẳng định không phải là không gian kín, nếu không bọn họ cũng chẳng vào được.

Thứ hai, nếu người xem livestream phát hiện có vấn đề, chắc chắn sẽ lên tiếng cảnh báo, không thể nào suốt thời gian dài như vậy mà không có động tĩnh gì.

Mọi người đều hiểu ý đồ của Ngô Bất Chính, lúc này đều ngồi yên tại chỗ không cử động.

Có điều Bàn Tử và Phan Tử đều siết chặt súng xung kích trong tay, một lát nữa hễ có vấn đề, họ chắc chắn sẽ ra tay ngay lập tức.

Ngô Bất Chính rất cẩn thận, từ trong ba lô lấy ra một chiếc hắc lư đề tử (chân giò đen).

Chương 852

Nếu xung quanh có quỷ, súng ống hiển nhiên vô dụng.

Cũng không biết cái hắc lư đề tử này có tác dụng gì không.

Nếu thực sự không xong, có lẽ phải trích máu thôi, anh nhớ máu của mình dường như cũng có khả năng xua đuổi côn trùng.

Chỉ là không biết có lợi hại bằng Tiểu ca không.

Tần Vũ đã trích máu bao nhiêu lần rồi, nếu lần này thực sự có quỷ, cũng không ngại dùng máu mình thử xem.

Ý nghĩ trong đầu chạy loạn xạ, Ngô Bất Chính dứt khoát lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Anh tháo thiết bị livestream của mình xuống, đặt nó vào giữa mọi người, sau đó bắt đầu quét một vòng quanh họ.

Thông qua màn hình livestream phát hiện sau lưng mọi người đều không có vấn đề gì.

Rõ ràng con quỷ này có lẽ không ở trên người họ.

Bàn Tử nhướng mày, ý bảo anh xem những nơi khác có không.

Ngô Bất Chính gật đầu, bắt đầu hướng thiết bị livestream về phía khác.

Tuy nhiên lần này, quét chưa được một vòng, bỗng nhiên sắc mặt của tất cả bọn họ đều biến đổi.

Chỉ thấy trong màn hình livestream, phía trên đầu mọi người không xa, trong bóng tối, thò ra một khuôn mặt quái dị của một đứa trẻ.

Khuôn mặt đó rõ ràng là của một hài nhi, nhưng lại vô cùng dữ tợn, hơn nữa còn mang theo một nụ cười giả tạo.

Cười vô cùng âm hiểm.

Mọi người đều sợ khiếp vía, Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Tam gia, ngài đã lớn tuổi thế này rồi, sao còn nuôi tiểu quỷ chứ!

Ngài cũng mê tín dị đoan quá rồi đấy!

Hơn nữa tiểu quỷ ngài nuôi không xong, bị phản phệ rồi kìa!" "Thằng béo chết tiệt, anh bớt nói nhảm với lão tử đi, lão tử không tin mấy thứ đó đâu!" "Mẹ kiếp, thứ này là từ lăng mộ tùy táng mang sang đây, không ngờ nó lại bám theo tôi suốt dọc đường!" Ngô Tam Tỉnh giận dữ nói.

Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh cũng vội bảo: "Tôi có thể làm chứng, đây là thứ chúng tôi phát hiện ở lăng tùy táng, không ngờ là nó đang tác quái!" "Nhưng đó rốt cuộc là thứ gì?" Lương Quỳnh không nhịn được hỏi. "Đó là thi thai!

Một con đại đầu thi thai (thai xác chết đầu to)!" Đại đầu thi thai?

Mọi người hơi mông lung, rõ ràng đó là một đứa bé mà, sao lại thành đại đầu thi thai rồi.

Ngô Tam Tỉnh cũng không có thời gian giải thích, nhìn về phía Phan Tử nói: "Tiêu diệt nó cho tôi!" "Rõ!" Phan Tử đã chờ đợi từ lâu, nghe vậy liền hô một tiếng với Bàn Tử, hai người gần như đồng thời đứng bật dậy.

Súng xung kích quét thẳng lên phía trên.

Phan Tử rất ranh mãnh, không quét cùng một chỗ với Bàn Tử.

Anh ta biết rõ thứ này khi phát hiện mình bị lộ chắc chắn sẽ chạy, thế là họng súng trực tiếp nhắm thẳng vào lối ra mộ đạo.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa nổ súng, thứ đó liền phát ra một tiếng thảm thiết của phụ nữ, sau đó bò về phía lối ra.

Phan Tử thấy vậy kêu lên một tiếng "Đến hay lắm", lập tức bóp cò.

Vô số viên đạn bắn khiến thứ đó máu thịt bê bết, nhưng sức sống của nó mạnh mẽ đến đáng sợ, vẫn cố chịu đựng làn đạn mà chạy thoát ra ngoài. "Truy kích!

Nếu không chúng ta vẫn sẽ gặp họa!" Ngô Tam Tỉnh hét lên, lập tức cùng Đoạn Vô Kỵ đuổi theo.

Tần Vũ không nói hai lời, rút Hắc Kim Cổ Đao cũng đuổi theo.

Tiếp theo là Phan Tử, Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính.

Bàn Tử vốn cũng muốn đuổi theo, nhưng vừa chạy được một bước bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

Mẹ kiếp, chỗ này còn vô số bảo vật mà!

Mình mà cứ thế đi mất thì tiếc quá.

Nghĩ đoạn, Bàn Tử vội chạy lại vơ một nắm lớn nhét vào ba lô.

Vốn định lấy thêm nắm thứ hai, nhưng những người phía trước đã biến mất dạng.

Xung quanh nhanh chóng tối sầm lại.

Bàn Tử ở đây một mình cũng thấy hãi, nhìn vào ba lô thấy nắm đồ vừa rồi đã chiếm nửa chỗ trống, lập tức không lấy thêm nữa, quay người chạy ngay.

Có điều vừa chạy anh vừa thấy người trong phòng livestream đang thảo luận về mình. 【Thằng béo chết tiệt, lúc này mà vẫn không quên mạc kim (vơ đồ cổ) à!】. 【Béo ca, anh đúng là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, không mạc kim thì thật có lỗi với danh hiệu này của mình】. 【Tôi mẹ nó chẳng phục ai, chỉ phục Bàn gia, hèn chi lần nào phát tài cũng là Bàn gia nhà tôi】.【Ha ha, tôi coi như nhìn ra rồi, Ngô tiểu ca xuống mộ để mở quan tài, Tần tiểu ca xuống mộ để làm màu, chỉ có Bàn gia nhà tôi xuống mộ là để phát tài thôi!】.【Bàn gia cho biết: Lương cho mấy em gái thiếu thốn trong mấy tháng tới có rồi】.

Chương 853

"Cút cút!

Các người hiểu lầm rồi, Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi lấy mấy thứ này là để giao nộp cho tổ chức đổi lấy hoa điểm mười đấy!

Còn bao nhiêu chuyên gia khảo cổ vì cổ mộ mà vất vả, đến lúc nhắm mắt cũng chưa được thấy cổ mộ!

Tôi đây là mang ít đồ ra cho họ nghiên cứu thôi!

Các người không được nghi ngờ sơ tâm thuần khiết của Bàn gia tôi!" Miệng Bàn Tử nói lời nghĩa chính ngôn từ, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán lần này về sẽ nộp bao nhiêu, giữ lại bao nhiêu.

Dù sao lúc này trời tối đen như mực, mình cứ bảo là đánh rơi mất hai món cũng chẳng ai biết.

Chết không đối chứng, ai còn sống nói gì thì đó là sự thật.

Bàn Tử chạy được vài phút đã đuổi kịp Ngô Bất Chính phía trước.

Tuy nhiên lúc này Ngô Bất Chính và mọi người hiển nhiên không rảnh để xem livestream.

Nội dung thảo luận trên đạn mạc nhanh chóng bị đẩy trôi.

Bàn Tử thản nhiên đi theo phía sau, hai người chạy chưa đầy năm phút, bỗng thấy những người phía trước dừng lại.

Hóa ra ngã tư đường họ thấy lúc trước lại xuất hiện. "Mẹ kiếp!

Lão tử rốt cuộc cũng ra được rồi, đi lối này!" Ngô Tam Tỉnh nói ở phía trước, ông ta vốn đi từ phía lăng tùy táng sang, tự nhiên biết đường ra.

Ngô Bất Chính vội theo sát hỏi: "Tam thúc, ngài không xuống dưới xem cửa đồng xanh sao?" Anh thấy rất kỳ lạ, với tính cách của Tam thúc thì không nên dễ dàng bỏ cuộc như vậy chứ!

Ngô Tam Tỉnh bảo: "Xem cái khỉ gì, nghe các người nói dưới đó nguy hiểm như vậy, tôi còn chưa sống đủ đâu!

Mau đi thôi!" Ngô Bất Chính cũng không hỏi thêm, nhưng ít nhiều cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ là không nói rõ được là chỗ nào. "Đúng rồi, Tiểu ca đâu?" Bỗng nhiên anh phát hiện Tần Vũ đã biến mất, vội hỏi. "Cậu ấy đi đuổi theo thi thai rồi, thứ đó không chết chúng ta cũng không ra được!

Yên tâm, cậu ấy chắc chắn có cách, tôi thấy cậu ấy cũng không phải hạng người tầm thường!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Ngô Bất Chính thấy không ổn, muốn quay lại tìm Tần Vũ.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh nói: "Tốt nhất anh đừng đi, hướng thi thai chạy có loài du diên (rết nhà), vả lại vừa nãy Tiểu ca đã một đao chém đứt một chân của nó, chắc là sẽ sớm giải quyết xong thôi!

Anh đi chỉ thêm vướng chân thôi!" "Mẹ kiếp tảng đá này to quá, Tiểu ca phải làm sao đây!" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Thật lòng mà nói trong lòng anh ta đã bắt đầu thấy hơi run.

Tảng đá này giống như thanh kiếm sắc treo trên đầu bọn họ vậy.

Một khi vào trong, nhỡ tảng đá này rớt xuống thì thực sự là không lối thoát.

Tần Vũ không nói lời nào, nhìn về phía trước rồi đi thẳng vào trong.

Bàn Tử thấy vậy chỉ đành nghiến răng đi theo.

Có điều anh vẫn thấy lo lắng, ra hiệu tay trước ống kính, ý bảo Ngô Bất Chính nếu lát nữa tảng đá sụp xuống thì dùng thuốc nổ phá ra.

Ngô Bất Chính ra hiệu đã thấy.

Bàn Tử lúc này mới theo Tần Vũ vào trong đường hầm.

Cả đường hầm vẫn tối đen như mực, nhưng có vẻ không dài lắm.

Bàn Tử theo sau Tần Vũ, hai người đi chưa đầy hai phút đã tới cuối đường.

Tần Vũ vội ngăn Bàn Tử lại, ra hiệu cho anh đừng đi tiếp.

Bàn Tử sững người, nhìn xuống mặt đất phía trước mới phát hiện đường hầm này cư nhiên đã tới đoạn kết.

Phía dưới là một vùng đen kịt không nhìn thấy gì.

Duy chỉ có ở rìa mặt đất cuối đường có cố định một chiếc thang dây hướng xuống dưới, không biết thông tới đâu.

Hơn nữa nhìn chiếc thang dây này rõ ràng là mới được lắp đặt không lâu, còn rất mới.

Bàn Tử nói nhỏ: "Đây có thể là do đám mộ tặc để lại, chúng ta vừa hay xuống đó xem thử!" Tần Vũ lại chặn anh lại, ra hiệu đừng lên tiếng, sau đó tự mình nằm bò xuống đất.

Bàn Tử thấy lạ nhưng không dám hỏi nhiều, cũng bò xuống bên cạnh.

Tần Vũ ra hiệu cho anh tắt đèn pin.

Bàn Tử hơi ngẩn người, không muốn tắt.

Chỗ này tối đến đáng sợ, bên ngoài lại là vực sâu vách đá, không gian phía trên đầu dường như rất rộng.

Đèn pin mà tắt thì đúng là tối đen không thấy rõ năm ngón tay.

Trong môi trường thế này làm sao chịu nổi.

Chương 854

Tuy nhiên Tần Vũ đã tắt đèn pin, Bàn Tử đành nghiến răng tắt theo.

Khi ánh sáng đèn pin biến mất, hai người như ẩn mình vào bóng tối, hòa làm một với nó.

Bàn Tử toàn thân căng cứng, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thình.

Vô số âm thanh trong bóng tối dường như muốn ép anh nghẹt thở.

Bỗng nhiên!

Toàn thân Bàn Tử như có dòng điện chạy qua, không tự chủ được mà nắm chặt lấy cánh tay Tần Vũ.

Cảm nhận được Tần Vũ vẫn ở bên cạnh mình, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì anh thấp thoáng nghe thấy những tiếng nức nở âm u.

Tiếng động đó lúc to lúc nhỏ, nghe không rõ lắm, dường như có ai đó đang khóc ở phía dưới họ. "Hơn nữa nghe giọng có vẻ là đàn ông!" Bàn Tử lập tức nghĩ tới liệu có phải đám mộ tặc kia không.

Anh vội gõ chữ hỏi trong phòng livestream: 【Thiên Chân, mẹ nó cậu có nghe thấy không, có phải đám mộ tặc đang khóc không, không lẽ tụi nó đến đây để chịu tang à!】.

Ngô Bất Chính tức điên người, gửi đạn mạc mắng: 【Anh mẹ nó điên rồi, trong tiếng khóc này xen lẫn vài từ có vẻ là tiếng Trung, đám ngoại quốc đó biết nói tiếng Trung à!

Hơn nữa, anh từng nghe nói ai đời nổ cổ mộ ra để vào chịu tang bao giờ chưa, anh mà đi chịu tang cha anh kiểu đó, cha anh không thi biến nhảy ra vả nát mông anh mới là lạ!】.

Bàn Tử thấy vậy cũng ngẩn người.

Anh biết mình vì quá căng thẳng nên mới nảy ra ý nghĩ nhảm nhí đó.

Nhưng nghĩ lại, tiếng khóc đó không phải của mộ tặc thì còn của ai!

Nơi này là cổ mộ, mà đám mộ tặc đã vào trước...

Chẳng lẽ là!

Bỗng nhiên Bàn Tử cảm thấy lạnh toát cả người, gõ một câu vào phòng livestream: 【Thiên Chân!

Có khi nào đám mộ tặc bị Tống tử giết rồi không, tiếng khóc này là của chồng Tinh Tuyệt nữ vương đấy!

Là một con Tống tử đấy!

Các người còn mẹ nó bảo Bàn gia tôi đi làm rể, người ta Tinh Tuyệt nữ vương có chồng rồi, mẹ kiếp Bàn gia tôi thành kẻ thứ ba à!】. 【Thằng béo chết tiệt anh bớt nói nhảm đi, nếu sợ quá phát khiếp rồi thì cút về cho tôi!

Để tôi đi!】 Ngô Bất Chính phản bác.

Anh rất hiểu tính Bàn Tử, mềm mỏng hay cứng rắn đều không ăn thua, nhưng đa phần chỉ cần khích tướng là có tác dụng.

Quả nhiên Bàn Tử thấy câu đó liền vặc lại ngay: 【Nói bậy bạ gì đó, Bàn gia tôi mà biết sợ à?

Tôi chỉ muốn biết Tống tử có biết khóc không thôi!

Mẹ kiếp, Bàn gia tôi chưa từng nghe nói Tống tử lại biết khóc đấy!

Hơn nữa chúng ta đi nhẹ nhàng vào đây, căn bản không mang theo hắc lư đề tử, ngỡ là Tống tử thật thì tính sao!】.

Câu nói này của Bàn Tử khiến mọi người đều tắc nghẽn.

Nếu thực sự là Tống tử mà không có hắc lư đề tử thì khó giải quyết thật.

Bàn Tử chỉ mang theo một khẩu AK, hỏa lực hiển nhiên cũng không đủ!

Đang lúc suy nghĩ, Tần Vũ bỗng vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu anh đi ra trước!

Bàn Tử như được đại ân xá, xung phong chạy ra trước.

Tần Vũ theo sát phía sau, hai người nhanh chóng rút khỏi sơn động.

Đến cửa động, Tần Vũ kiểm tra lại tảng đá nghìn cân kia, thấy vẫn khá vững chắc mới yên tâm cùng Bàn Tử rời khỏi động, rút lui về cầu đá. "Tình hình sao rồi!" Thấy hai người quay lại, Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử nói: "Cậu chẳng thấy rồi đó, là Tiểu ca bảo tôi về trước!" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nói: "Không chắc chắn có phải Tống tử không, nhưng nếu đúng, bên trong chắc chắn là mộ thất.

Chúng ta phải vào trong làm rõ!" Trong lòng mọi người cũng hiểu, họ đến đây là vì Tinh Tuyệt nữ vương.

Theo lịch sử văn hóa của Ma quốc và cổ quốc Tinh Tuyệt, nếu nước Tinh Tuyệt thực sự có một tòa tế đàn giống như Ma quốc, thì chắc chắn sẽ táng Tinh Tuyệt nữ vương ở gần tế đàn.

Chỉ cần tìm thấy Tinh Tuyệt nữ vương, e rằng tế đàn cũng chẳng còn xa.

Bàn Tử nghe vậy nhìn sang Lương Quỳnh bảo: "Cô cũng lên đạn đi, lát nữa tình hình không ổn hai chúng ta sẽ dùng hỏa lực yểm hộ!" Lương Quỳnh gật đầu, mở khóa bảo hiểm, lên đạn.

Ngô Bất Chính thì móc hắc lư đề tử ra, đồng thời chia cho mỗi người một cái.

Có thứ này, lỡ gặp Tống tử thật cũng có cái mà chống đỡ.

Tần Vũ thấy mọi người đã chuẩn bị xong, liền lấy ra món bảo bối cuối cùng của họ.

Chương 855

Đó là một chiếc đèn pha cầm tay cường độ mạnh.

Tuy không thể so với đèn pha chuyên nghiệp, nhưng trong vòng một trăm mét, bất kỳ vật thể nào cũng có thể soi rõ mồn một.

Thứ này rất tốn điện, hơn nữa nếu nhìn trực diện vào ánh sáng sẽ gây mù tạm thời, nên dọc đường đi mọi người không dám dùng bừa bãi.

Mà lúc này đến đây, không dùng không được.

Không gian bên trong không nhỏ, không có thứ này căn bản không nhìn rõ được.

Tần Vũ lắp ráp đèn pha xong, lập tức vẫy tay, dẫn mọi người lại lẻn vào trong.

Để tránh đánh rắn động cỏ, mọi người không bật đèn pha cường độ mạnh mà chỉ dùng đèn pin.

Ánh sáng của thứ này tuy không đi xa, nhưng trong sơn động này dường như có rất nhiều ánh sáng bị hấp thụ, phạm vi soi sáng không lớn.

Mọi người nhanh chóng đến được vách sâu nơi Bàn Tử và Tần Vũ đứng trước đó.

Tần Vũ ra hiệu mọi người đừng lên tiếng, trước tiên chờ xem động tĩnh.

Quả nhiên, tiếng nức nở u u kia lại vang lên.

Nhóm Tần Vũ nghe mà trĩu cả lòng.

Bàn Tử lập tức lấy ra mấy que huỳnh quang, ý bảo ném xuống xem thử.

Mọi người không phản đối, Bàn Tử cũng không nói nhảm, bẻ sáng rồi ném xuống.

Tuy nhiên khi que huỳnh quang rơi xuống, tiếng nức nở kia bỗng dưng lớn thêm mấy phần.

Mọi người nghe mà da đầu tê dại, đó rõ ràng là tiếng một người đàn ông đang khóc lóc.

Trong tiếng khóc còn lộ rõ vẻ sợ hãi.

Nghe thấy âm thanh này ở nơi như thế này, suýt chút nữa khiến phòng tuyến tâm lý của bọn họ sụp đổ.

Chẳng lẽ đám mộ tặc kia chưa chết?

Là bọn họ đang khóc?

Nhưng trong tiếng khóc đó rõ ràng thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng Trung mà!

Chẳng lẽ còn có mộ tặc biết nói tiếng Trung?

Nhưng trong lúc cấp bách, chắc chắn người ta sẽ nói ngôn ngữ mẹ đẻ chứ không thể nói ngôn ngữ mình không thuần thục được.

Tần Vũ cầm lấy hắc lư đề tử trong tay Ngô Bất Chính, nói: "Ở lại đây, tôi tự mình xuống dưới!".

Bàn Tử nghe vậy thấy không ổn, nói: "Cậu đi một mình nguy hiểm quá, hay là tôi xuống cùng cậu!

Ít ra còn có người hỗ trợ!".

Tần Vũ gật đầu không nói thêm, lập tức bám lấy thang dây bò xuống dưới, Bàn Tử theo sát phía sau.

Sau khi ném que huỳnh quang xuống, mọi người có thể thấy đại khái dưới vách sâu này không phải là trống không, mà có một khối đá nhô ra, diện tích không nhỏ, phải hơn một trăm mét vuông.

Que huỳnh quang vừa hay rơi trên đó.

Hơn nữa họ có thể cảm nhận được tiếng nức nở kia dường như phát ra từ chính trên cái nền đá đó.

Khi họ ném thêm que huỳnh quang xuống, phản ứng phía dưới càng lớn hơn.

Ánh sáng của que huỳnh quang không biết tại sao khi xuống dưới lại phát ra sắc vàng, cứ như bị vật thể kim loại nào đó phản xạ lại vậy.

Bàn Tử vốn sợ độ cao, nhưng lúc này bên dưới tối đen như mực, anh không nhìn thấy đáy nên cũng chẳng sao.

Theo sát Tần Vũ chưa đầy hai phút đã đặt chân xuống nền đá phía dưới.

Vừa xuống tới nơi, Bàn Tử cảm giác xung quanh chất rất nhiều đồ đạc, nhưng đèn pin không có trong tay nên không nhìn rõ.

Chân bước thấp bước cao anh cũng chẳng màng tới nữa, giơ tay ra hiệu Ngô Bất Chính mau soi đèn sang hướng khác.

Tuy nhiên anh vừa bước đi, dưới chân đã truyền đến tiếng kim loại va chạm loảng xoảng.

Tiếng động này làm anh giật nảy mình, chưa kịp cúi đầu xem là thứ gì thì tiếng nức nở kia bỗng dưng to thêm mấy phần, khóc nghe thê thảm vô cùng, khiến người ta nghe mà nổi da gà.

Tần Vũ đã rút dao găm, lao vút tới.

Bàn Tử thấy vậy cũng không dám chậm trễ, một tay cầm hắc lư đề tử, một tay bưng khẩu AK cũng xông lên.

Bên dưới này đồ đạc thực sự không ít, họ vòng qua một đống đồ quả nhiên thấy một bóng người.

Dao găm của Tần Vũ đã chém tới.

Bàn Tử thấy Tần Vũ định ra tay trước để chiếm ưu thế, anh cũng không nói nhảm, vung hắc lư đề tử định tọng vào miệng bóng người đó.

Thế nhưng đúng lúc này, dao găm của Tần Vũ bỗng dừng lại.

Bàn Tử sững người nhưng tay không dừng kịp, hắc lư đề tử đã tọng ngay vào miệng bóng người kia, đồng thời mắng: "Mặc kệ mày là thứ gì, cứ nếm một miếng hắc lư đề tử của lão tử rồi tính sau!".

Thế nhưng nói xong, chính anh cũng ngẩn tò te.

Chương 856

Chỉ thấy trước mặt họ là một con người, khuôn mặt người này đầy nước mắt, trong miệng còn đang ngậm chặt cái hắc lư đề tử kia.

Bàn Tử nhìn mà ngây người, hét lên: "Mẹ kiếp sao ở đây lại có người thế này!

Mày rốt cuộc là người hay quỷ hả?

Là người nước ngoài hay người mình?".

Câu hỏi này rõ ràng hơi ngớ ngẩn, anh đã thấy người này tóc đen da vàng, là dạng người châu Á điển hình, hoàn toàn khác với diện mạo của đám mộ tặc lúc trước! "Anh ta là người!" Tần Vũ bên cạnh lên tiếng, đồng thời đã rút cái hắc lư đề tử ra.

Hắc lư đề tử vừa rút ra, người kia liền ho sù sụ mấy tiếng, Bàn Tử thấy vậy cũng cơ bản xác định gã này là một người sống bằng xương bằng thịt.

Chưa nghe nói Tống tử nào lại biết ho cả. "Đậu xanh rau má, cái chỗ này sao lại có người được cơ chứ!" Bàn Tử chửi thề.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh ở phía trên cũng không nhìn rõ được hình ảnh cụ thể bên dưới, ánh sáng quá mờ mịt, chỉ có thể phán đoán qua âm thanh trong phòng livestream.

Nghe thấy bên dưới phát hiện một người, lúc này họ cũng không khỏi nhẹ lòng, bám thang leo xuống.

Bên dưới này cũng rất tối, Bàn Tử thấy là người nên cũng mất hết hứng thú, cầm lấy đèn pha cường độ mạnh đi lắp đặt.

Một lát sau, khi luồng sáng từ đèn pha quét ra, cả không gian lập tức được soi sáng một vùng rộng lớn.

Gần như ngay lúc đó, mắt Bàn Tử trợn ngược lên.

Chỉ thấy phía sau họ, gần chỗ nền đá tiếp giáp với vách núi, chất đầy các loại vàng bạc ngọc thạch.

Vô số ánh kim quang phản chiếu từ những thứ đó, khiến xung quanh rực rỡ một màu vàng óng.

Bàn Tử nhìn mà chết trân tại chỗ, ngay cả Ngô Bất Chính cũng há hốc mồm.

Anh dám chắc cả đời mình chưa từng thấy nhiều đồ tốt thế này.

Những chiếc ly cao chân khảm mã não đỏ, vòng cổ ngọc trai, đỉnh đồng, quyền trượng, vân vân.

Những thứ ở đây, không nói nhiều, lấy ra một món thôi cũng là báu vật vô giá.

Lương Quỳnh nhìn mà cũng không khỏi bồi hồi, hèn chi hàng năm các đội thám hiểm xuất phát từ di tích Cô Mặc nhiều như nấm sau mưa.

Đối mặt với nhiều kỳ trân dị bảo thế này, mấy ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ cơ chứ?

Bàn Tử nước miếng chảy ròng ròng, toàn thân cứng đờ như không còn nghe theo sai khiến nữa, anh đưa tay ra định lấy một chiếc vòng tay vàng khảm ngọc gần nhất.

Ngô Bất Chính nhìn mà tim đập chân run, trong đầu không ngừng hiện ra một câu nói: "Lấy đi!

Mau lấy đi, đó đều là báu vật vô giá đấy!".

Tuy nhiên ngay lúc bàn tay Bàn Tử sắp chạm vào món đồ, bỗng nhiên một bàn tay vươn ra, chộp chặt lấy cổ tay anh.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều ngẩn người, quay đầu lại thấy hóa ra là Tần Vũ. "Tiểu ca cậu cản tôi làm gì?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Tần Vũ lắc đầu: "Đồ ở đây, không được lấy!". "Không được lấy?" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu: "Tiểu ca, cậu đùa gì thế, suốt dọc đường trèo đèo lội suối chịu bao nhiêu khổ cực, đến nơi rồi lại không cho lấy đồ, Bàn gia tôi ăn no rỗi việc à?

Đến đây làm từ thiện chắc?".

Nói xong Bàn Tử dường như cảm thấy hơi hớ, dù sao cũng đang livestream toàn cầu, nên liền đổi giọng: "Vả lại, Bàn gia tôi vì chi viện cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia mà người gầy rộc đi mấy vòng rồi!

Đồ này không mang ra, mấy vị chuyên gia nghiên cứu kiểu gì?

Công tác khảo cổ của nước ta tiến bộ thế nào được!". "Thôi đi thằng béo, tâm tư của anh thế nào chúng tôi còn lạ gì?" Ngô Bất Chính lên tiếng: "Tiểu ca không cho anh lấy chắc chắn là có nguyên nhân, anh nghe cậu ấy nói hết đã được không!".

Bàn Tử thấy vậy đành trừng mắt đứng nhìn, muốn nghe xem Tần Vũ nói gì.

Ai ngờ, Tần Vũ chỉ nói đúng một câu: "Muốn chết thì cứ lấy!".

Nói xong liền không thèm quan tâm đến Bàn Tử nữa, quay người đi về phía thanh niên kia.

Bàn Tử có chút không hiểu đầu đuôi, sao lại lấy đồ là chết, chẳng lẽ lấy mấy thứ này sẽ mất mạng thật?

Lương Quỳnh bỗng nhiên nói: "Các anh còn nhớ lời Mãn đại gia nói không, không ai có thể mang đi bất cứ thứ gì từ sa mạc đen.

Chỉ cần anh lấy đồ, anh sẽ vĩnh viễn không ra được, bão cát sẽ chôn vùi anh mãi mãi ở đây.

Hơn nữa những thứ này ở đây lâu như vậy, tại sao lại chưa từng có ai mang ra ngoài được?

Phía trước chúng ta còn có một đám mộ tặc, sao không thấy họ lấy đi món nào?

Mà bây giờ đám người đó ở đâu chúng ta còn chẳng biết, nên tốt nhất là đừng đụng vào!

Nếu không xảy ra chuyện thật thì hối hận không kịp đâu!

Nếu anh thực sự thiếu tiền, ra ngoài tôi có thể đưa cho anh một ít, nhưng xin anh đừng đem tính mạng mọi người ra làm trò đùa!".

Chương 857

Nói xong, Lương Quỳnh cũng không thèm nói thêm, quay người đi về phía Tần Vũ. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử thấy Lương Quỳnh khinh thường mình, không khỏi tức giận.

Ngô Bất Chính vội khuyên: "Được rồi Bàn Tử!

Nếu anh thực sự là đàn ông thì hãy cho Lương Quỳnh thấy khí phách của anh đi!

Mấy thứ này không lấy thì đã sao!".

Bàn Tử là người rất dễ bị khích tướng, anh lập tức hăng máu nói: "Cái cô bị giới khảo cổ xóa tên kia, lên mặt với tôi làm gì chứ!

Chỉ mình cô biết về lời nguyền chắc, Bàn gia tôi cũng đâu có lạ gì!

Hôm nay tôi quyết không lấy đấy, cùng lắm thì lần sau Bàn gia tự mình quay lại!".

Dù sao Lương Quỳnh cũng từng cứu Bàn Tử một lần, anh cũng không muốn làm căng quan hệ, càu nhàu vài câu rồi cũng không nói thêm nữa.

Mọi người không thèm nhìn đám đồ tốt kia nữa, chạy lại chỗ Tần Vũ để xem thanh niên kia.

Ngô Bất Chính trong lòng thấy hơi khó chịu, hình như ngoài những lúc cần dùng đến đầu óc, cậu thực sự chẳng giúp được gì nhiều.

Nghĩ đến đây, cậu thầm hạ quyết tâm khi trở về sẽ báo danh học một lớp tán thủ để rèn luyện kỹ thuật, tránh việc chẳng có chút thân thủ nào.

Bàn Tử quá hiểu tính tên này, thấy cậu ngẩn người là biết đang nghĩ gì, liền cười trêu: "Sao thế?

Muốn đi học võ à?

Tôi bảo này, cậu đừng có đến làm khổ võ quán người ta!

Với cái thể trạng của cậu, đến đó chắc chắn là bị đánh cho mặt sưng mày xỉa, lúc đó Tiểu ca nhìn thấy lại chẳng đi đá quán người ta, người ta mở cửa làm ăn cũng đâu có dễ dàng gì?" "Đi chỗ khác đi!" Ngô Bất Chính bực mình liếc Bàn Tử một cái.

Cậu cũng chỉ nghĩ vậy thôi, thực ra cậu có thể cảm nhận được thân thủ của mình đang tiến bộ.

Bởi nếu là trước đây, những việc như đi nhờ "chuyến xe thuận phong" của đám nhân diện điểu, cậu thực sự không dám làm.

Nhưng giờ ít nhất đã dám làm rồi.

Điều này chứng tỏ lòng can đảm và khí phách của cậu cũng đang dần tăng lên.

Mọi người đi theo Tam thúc nhanh chóng xông ra khỏi mộ đạo, phía trước xuất hiện một không gian rộng lớn.

Có không ít đồ tùy táng, nhưng đa số là hũ sành vò gốm.

Đến đây, Ngô Bất Chính gọi mọi người dừng lại: "Thật sự không thể đi tiếp được nữa, chúng ta phải đợi Tiểu ca ở đây!" Ngô Tam Tỉnh định khuyên giải, nhưng thấy Đoạn Vô Kỵ lắc đầu nên cũng không mở miệng nữa.

Mọi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, Phan Tử canh giữ ở cửa động để phòng hờ thi thai hoặc du diên đuổi tới.

Bàn Tử thì vì vừa mới kiếm được một món hời lớn, lúc này nhìn cả Vân Thiên Cung với ánh mắt khác hẳn, chạy sang một bên kiểm tra xem còn thứ gì đáng tiền không.

Chỉ cần mang thêm được một món ra ngoài, thu nhập của gã sẽ lại tăng vọt.

Tuy nhiên xung quanh rất tối, không gian lại không nhỏ, muốn kiểm tra hết cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lại nói về Tần Vũ, cuối cùng anh cũng dồn được thi thai vào đường cùng.

Gọi là đường cùng, nhưng thực chất đó chính là lối mộ đạo mà họ vừa đi ra.

Tuy nhiên phía trước đã có một đám lớn du diên ùa tới.

Thi thai đã mất một chân, dịch xanh vương vãi khắp sàn.

Cái đầu như đứa trẻ lúc này trông cực kỳ to lớn, ít nhất phải gấp đôi người bình thường.

Không biết thứ này được hình thành như thế nào mà còn có thể mê hoặc tâm trí, khiến người ta không thể thoát ra ngoài.

Thi thai nhe răng trợn mắt với Tần Vũ, có vẻ rất phẫn nộ.

Nhưng nó không dám lao tới, vì người đàn ông trước mắt và thanh đao trong tay anh quá lợi hại.

Tần Vũ cũng không tiến tới, cứ đứng yên đó.

Chỉ cần giằng co với thi thai thêm một lúc nữa, lũ du diên kia sẽ giải quyết nó.

Tần Vũ định liên lạc với Ngô Bất Chính để xem họ vừa đi đường nào.

Tuy nhiên khi nhìn lại, anh phát hiện thiết bị livestream của mình đã tắt ngóm.

Thử mấy lần đều không mở lên được.

Mở nắp sau ra kiểm tra, anh mới thấy pin đã cạn sạch.

Bình thường pin thiết bị của họ đủ dùng trong một tuần, mỗi người còn mang theo hai viên pin dự phòng.

Trừ khi ở những nơi như sa mạc trong thời gian dài, nếu không tuyệt đối đủ dùng.

Nhưng sao pin của anh lại đột nhiên hết sạch?

Tần Vũ nhớ ra thiết bị của mình trước đó được để trong ba lô đặt tại mật thất đầy vàng bạc châu báu kia.

Lúc ấy Ngô Bất Chính đang mở máy của mình, anh đã định thay pin.

Chương 858

Nhưng sao bây giờ lại không thấy pin đâu?

Anh thầm nghĩ hay là nó bị rơi ra ngoài rồi, định tìm kiếm một chút.

Đúng lúc này, thi thai sau khi cân nhắc lợi hại đã quyết định đột phá từ phía Tần Vũ, nó lập tức lao tới.

Một cái lưỡi dài ngoằng quấn về phía cổ Tần Vũ.

Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay nghiêng người né tránh, đồng thời chém một đao ra.

Trong chớp mắt, cái lưỡi đã bị chém đứt.

Nhưng cái lưỡi vẫn quẹt qua mu bàn tay anh, mang lại cảm giác nóng rát.

Tần Vũ lúc này cũng hơi tức giận, thấy con thi thai vẫn chưa bỏ cuộc lao tới lần nữa, anh tung một cước đá văng nó ra xa.

Mất đi cái lưỡi, thi thai dường như mất sạch phương thức tấn công, cả cơ thể rơi vào giữa đàn du diên.

Chỉ trong khoảnh khắc, lũ du diên đã bao vây nó lớp trong lớp ngoài.

Tần Vũ thấy những con du diên khác đang lao về phía mình, không dám chậm trễ, quay người chạy ngay.

Một lát sau, anh đã đến ngã tư, ngoài ký hiệu của Ngô Tam Tỉnh, trên một lối thông đạo còn có thêm hình vẽ một chú gà con.

Thấy hình vẽ này, Tần Vũ hiếm khi nở một nụ cười.

Đây chắc chắn là do tên Ngô Bất Chính kia để lại.

Không chút do dự, anh chạy thẳng vào lối đó.

Bên ngoài, Ngô Bất Chính và mọi người đợi mãi không thấy Tần Vũ ra, ai nấy đều bắt đầu lo lắng.

Ngô Bất Chính nói: "Bàn Tử, hay là chúng ta vào xem sao?

Phòng livestream của Tiểu ca cũng không mở được, không lẽ đã xảy ra chuyện rồi!" "Bàn Tử?" Gọi hai tiếng mà Bàn Tử không hề phản ứng, Ngô Bất Chính lại bắt đầu lo cho gã.

Nhưng ngay lúc đó, Bàn Tử bưng một vò rượu chạy về, phấn khích nói: "Mẹ kiếp, mọi người xem tôi tìm được gì này, rượu ngon lâu năm đấy, chúng ta làm một chén đi!

Tục ngữ có câu, rượu vào lời ra, rượu cũng giúp tăng thêm can đảm mà!" Mọi người sững sờ, ngạc nhiên không biết gã tìm đâu ra vò rượu này.

Bàn Tử chỉ về một phía: "Đừng có ghen tị, bên kia thiếu gì, muốn uống thì tự đi mà bưng!" Nói đoạn Bàn Tử cạy nắp vò ra.

Ngay lập tức một mùi hương rượu lan tỏa.

Mọi người lại gần nhìn thì thấy trong rượu có một lớp vật chất như bông.

Thứ này họ từng thấy trong những quan tài bị ngấm nước.

Không ngờ ở đây cũng có. "Bàn Tử, thứ này là thực phẩm hết hạn rồi, ông đừng có cái gì cũng nốc vào!" Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Nhưng Bàn Tử chẳng thèm quan tâm, dùng cuốc leo núi khều một chút định nếm thử vị thế nào.

Đúng lúc này, Phan Tử ở bên cạnh tung một cước đá bay vò rượu.

Rượu vãi ra đầy đất.

Bàn Tử định nổi đóa thì Phan Tử nói: "Đừng có vội nổi giận, tự nhìn xem bên trong là cái gì đi!" Bàn Tử ngẩn ra, liền thấy trong vò rượu đó lại có một cái đầu.

Đó rõ ràng là một bào thai chưa đủ tháng.

Bàn Tử ghê tởm suýt chút nữa nôn cả mật xanh mật vàng ra.

Đoạn Vô Kỵ đứng bên cạnh cười nói: "Bàn Tử, rượu này gọi là Hầu Đầu Thiêu, thứ đó là con khỉ chưa đủ tháng đấy!" Phan Tử nghe vậy cũng ngạc nhiên cười: "Vị huynh đệ này cũng biết sao?

Xem ra là có duyên rồi, tôi cũng từng thấy qua!

Lúc đó có hai anh em uống hết một hũ, sau đó nằm viện luôn hai tháng!" "Bàn Tử, tôi đối với ông như thế là tốt lắm rồi đấy!

Nếu không đợi ông nếm một ngụm rồi mới nói, thì ông định làm gì tôi?" Câu nói của Phan Tử khiến Bàn Tử muốn phát hỏa cũng không được, chỉ đành chạy sang một bên hờn mát.

Nhưng tình trạng này không kéo dài lâu, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ mộ đạo.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã xông ra, vừa xuất hiện anh đã hô lớn: "Mau phá hủy chỗ này đi, lũ du diên sắp ra tới rồi!" Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy liền lấy lựu đạn cầm tay ném thẳng vào lối vào.

Mọi người không dám chậm trễ, phân định hướng rồi chui vào một đường ống cách đó không xa.

Nhắc đến những thứ đồ tốt này, ai mà chẳng thích.

Thậm chí một số người trong phòng livestream nhìn mà đỏ mắt.

Nếu không phải họ không có mặt tại hiện trường, e rằng lúc này ai còn quản được nguy hiểm gì nữa, cùng lắm là lấy đồ rồi chạy thôi.

Thậm chí chẳng buồn quan tâm có thoát được không, chỉ cần cầm được trong tay thì là của mình.

Nhưng vì không ở đó nên ý nghĩ này nhanh chóng bị dập tắt.

Cư dân mạng cũng không ít người cảm thấy sợ hãi, thay nhau gửi đạn mạc:【Nói thật, tôi cực kỳ khâm phục nhóm Tiểu ca, mộ tặc từ xưa đến nay không thiếu, nhưng người chết còn nhiều hơn.】【Nhóm Tiểu ca đã xuống mấy cái mộ rồi mà vẫn luôn toàn mạng trở về, tôi nghĩ chính là nhờ khả năng tự chế cực cao này.】【Nói thế thì phải khen một câu rồi, chứ nếu là tôi ở đó, mẹ kiếp tôi chắc chắn không nhịn được.】【Tôi cũng thế, mấy thứ này quyến rũ quá.】【Đúng vậy, may mà Tiểu ca không thèm nhìn, không thì tôi sợ mình không kiềm chế được mà đặt vé máy bay qua đó mất.】Không có mặt tại hiện trường, nhiều người vẫn giữ được lý trí.

Nếu thực sự ở đó, e rằng còn chẳng bằng Bàn Tử.

Chương 859

Bàn Tử luôn không dám nhìn vào những thứ đó, chúng như có ma lực, chỉ cần nhìn một lúc là sẽ muốn lấy ngay.

Thế nên gã xung phong làm tiên phong, bắt đầu "thẩm vấn" thanh niên kia.

Nhưng khi gã vừa định đỡ thanh niên dậy thì liền khựng lại.

Phía sau thanh niên đó còn một người nữa.

Phát hiện đột ngột này làm mọi người giật mình, cứ tưởng thanh niên bị tống tử bám theo.

Nhìn kỹ lại mới thấy đó là một người phụ nữ.

Tình trạng của cô ấy có vẻ rất tệ, hơi thở thoi thóp, trên ngực có một vết thương do súng bắn, máu vẫn không ngừng rỉ ra.

Thanh niên chắc đã dùng áo của mình băng lại nhưng không mấy hiệu quả.

Lương Quỳnh thấy vậy vội lấy túi cứu thương mang theo ra xử lý vết thương cho cô gái, nhưng có giữ được mạng không thì cô cũng không dám chắc.

Thanh niên thấy tình cảnh của cô gái thì lại bật khóc.

Tinh thần của anh ta rõ ràng đã tới hạn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngô Bất Chính bảo Bàn Tử đưa thanh niên sang một bên để anh ta không nhìn thấy cô bạn nữa, hy vọng tâm trạng sẽ ổn định hơn.

Tần Vũ tìm thấy một chiếc ba lô của họ, lục lọi thì thấy chứng minh thư và vài tấm ảnh.

Nam tên là Cam Hạo Bạch, nữ tên là Tiểu Ngải, hình như là thành viên đội thám hiểm.

Không biết vì sao họ lại xuất hiện ở đây.

Bàn Tử lắm mưu mẹo, cộng thêm Ngô Bất Chính làm quân sư, hai người nhanh chóng hỏi được đầu đuôi câu chuyện từ Cam Hạo Bạch.

Hóa ra Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải đúng là thành viên đội thám hiểm, nhưng chỉ là nghiệp dư.

Lần này họ đến Taklamakan là muốn thử thách giới hạn thám hiểm sa mạc, thực ra là đi dạo quanh di tích Cô Mặc, lộ trình không quá năm ngày là sẽ quay về.

Với đội chuyên nghiệp thì lộ trình này rất nhẹ nhàng, nhưng với đám nghiệp dư như họ thì khá vất vả.

Đến ngày thứ năm sau khi hoàn thành thử thách, họ định quay về thì gặp bão cát, cả đội bị lạc nhau.

Hai người không phải tình nhân mà chỉ là bạn bình thường, nhưng ở giữa sa mạc thì chỉ biết nương tựa vào nhau tìm lối thoát.

Vì không có la bàn nên họ đi sai hướng, đi ròng rã ba ngày đến khi cạn nước.

Giữa lúc tuyệt vọng thì họ gặp một nhóm người nước ngoài, chính là đám mộ tặc kia. "Đám mộ tặc đó không giết chúng tôi mà đưa chúng tôi đến đây!

Họ cho chúng tôi nước, tôi cứ tưởng họ là người tốt!

Nhưng ai ngờ... ai ngờ ngay tối đó họ đã..." Cam Hạo Bạch không nói tiếp được nữa, nhưng nắm đấm phẫn nộ đã nói lên tất cả.

Giữa sa mạc hoang vắng gặp được một đôi nam nữ, với những kẻ liều mạng này, còn gì khiến chúng hưng phấn hơn là gặp một người phụ nữ.

Dù Tiểu Ngải không phải bạn gái Cam Hạo Bạch, nhưng nhìn bạn đồng hành bị ức hiếp mà anh ta không giúp được gì, xông lên là bị đánh cho nằm bệt xuống đất, nỗi tuyệt vọng đó nếu không trải qua thì không ai hiểu được. "Chúng tôi đi theo họ suốt mười ngày!

Tiểu Ngải bị họ hành hạ suốt mười ngày!

Có một lần, cô ấy dùng kẹp tóc đâm xuyên cổ họng một tên người nước ngoài!

Thế là bị đánh thừa chết thiếu sống, cánh tay cũng bị đánh gãy!

Chúng tôi bị đưa đến tận đây, cho đến khi họ tìm thấy một cỗ quan tài, rồi sau đó..." Sau đó chúng nổ súng bắn chết hai người.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe đến đây đã hiểu được phần nào.

Cách đây không lâu Ngô Bất Chính cũng trải qua chuyện tương tự, dù không bị nhục mạ nhưng kết cục cũng chẳng khác là bao.

Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải có lẽ bị đám mộ tặc lôi tới đây để làm vật hy sinh dò đường.

Chỉ tiếc Tiểu Ngải lại là phận nữ nhi!

Hai người vừa cảm thán vừa thấy phẫn nộ thay cho cô gái.

Đó chính là nhân tính, không ai có thể thay đổi được.

Chỉ trách số mệnh không tốt, sống yên ổn ở thành thị không muốn, cứ phải ra ngoài thám hiểm.

Không thể nói thám hiểm là sai, vì đó là một loại đam mê, nhưng nếu nói ai sai thì chỉ có thể nói đường là do mình chọn, kết quả phải tự gánh chịu.

Bàn Tử hỏi: "Nếu chúng nổ súng giết người, sao cậu lại không sao?" Đối phương dùng súng AK, không ai có thể chịu nổi một phát đạn.

Cam Hạo Bạch nước mắt đầm đìa, móc từ trong túi ra một đồng xu!

Đồng xu đã bị bắn móp hẳn vào, nhìn qua là hai người hiểu ngay.

Có lẽ chính đồng xu này đã cứu mạng anh ta.

Chương 860

Cùng cảnh ngộ mà khác số phận, ôi!

Ngô Bất Chính chỉ biết thở dài tiếc nuối. "Được rồi, không sao nữa, chúng tôi đã thấy các bạn thì nhất định sẽ đưa các bạn ra ngoài!

Cậu không cần quá kích động!" Ngô Bất Chính an ủi.

Bàn Tử định mở miệng hỏi về chuyện quan tài, vì họ vẫn chưa thấy cái quan tài nào.

Nhưng Ngô Bất Chính đã ngăn lại, nói rằng tinh thần Cam Hạo Bạch đang không ổn định, đừng kích động anh ta thêm nữa, đợi khi ổn định hãy hỏi sau.

Bàn Tử gật đầu, đứng dậy xem tình hình Tiểu Ngải.

Cô ấy đang rất tệ, Lương Quỳnh nói thần chí cô đã bắt đầu mơ hồ.

Mất máu quá nhiều, cơ thể cực kỳ suy nhược, nhưng đáng lẽ không đến mức nghiêm trọng thế này.

Bàn Tử kể lại những gì cô đã trải qua, Lương Quỳnh lúc này mới hiểu ra, đồng thời tỏ rõ sự phẫn nộ: "Một lũ súc sinh!

Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới hết sao?" "Này này!

Cô giận thì giận nhưng đừng vơ đũa cả nắm thế chứ, vẫn có đàn ông tốt mà, ví dụ như Bàn gia tôi đây!

Hơn nữa, cô nhìn Tiểu ca xem có giống loại suy nghĩ bằng nửa thân dưới không?

Thế nên phàm việc gì đừng nói quá tuyệt đối!

Rồng sinh chín con còn chẳng giống nhau, huống chi là con người!

Mà Tiểu Ngải này cũng kiên cường thật đấy, còn phản sát được một tên Tây!

Đáng nể!" Lương Quỳnh không đáp lời, chỉ lộ rõ vẻ tức giận.

Chuyện như vậy xảy ra với bất kỳ ai cũng khó mà chấp nhận được, phản ứng của Lương Quỳnh cũng là lẽ thường tình.

Bàn Tử nhìn Lương Quỳnh rồi nhìn Tần Vũ, nói: "Cam Hạo Bạch bảo đám mộ tặc đã tìm thấy quan tài, cụ thể thế nào vẫn chưa rõ, đợi cậu ta ổn định rồi chúng ta hỏi kỹ sau!" Theo lời Ngô Tam Tỉnh, lối thông đạo này thực chất là một đường thoát nước.

Cứ cách khoảng năm mét không gian lại mở rộng ra một chút.

Ngô Tam Tỉnh bảo kết cấu này hơi giống với hang dẫn nước, đến đây có thể thò đầu lên mặt nước để đổi khí, thiết kế cực kỳ khéo léo.

Ngô Bất Chính khó hiểu hỏi: "Tam thúc, sao chú biết đường thoát nước này có thể đi vào?" Ngô Tam Tỉnh cười đáp: "Bức họa ở mộ dưới đáy biển thực ra có vẽ toàn bộ sơ đồ kết cấu của Vân Thiên Cung, chỉ là các cháu không nghiên cứu kỹ thôi!

Chú xem livestream của các cháu rồi tự mình tìm ra đấy!

Thôi được rồi, đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta phải mau chóng ra ngoài rồi tính tiếp!

Đường ra còn dài lắm!" Mọi người nghe vậy không nói nhảm nữa.

Dù nhìn vẻ mặt của Ngô Tam Tỉnh thì đường ra có vẻ không còn nguy hiểm, nhưng nghe bảo đường còn dài thì chắc chắn lại phải vất vả một phen.

Cả nhóm đi dọc theo đường nước suốt nửa giờ đồng hồ mới đến được cửa ra.

Trên đường đi, Ngô Tam Tỉnh đã giảng giải sơ qua tình hình phía trước, mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý.

Khi ra khỏi đường nước, nhìn thấy vô số tượng người ngựa bằng đá trước mặt, ai nấy vẫn không khỏi bàng hoàng.

Nếu là trước đây, Bàn Tử chắc chắn phải đi nghiên cứu xem có thứ gì mang đi được không, nhưng sau khi trải qua chuyện rượu đầu khỉ cộng với mớ đồ tùy táng trong ba lô, gã không còn hứng thú với mấy tượng đá này nữa.

Tuy nhiên nhiều chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream lại khẩn thiết yêu cầu họ đi xem qua.

Cộng thêm việc cả nhóm leo trèo ròng rã cũng đã mệt, nên họ quyết định ngồi nghỉ, Lương Quỳnh mở livestream đi kiểm tra xung quanh.

Tần Vũ cuối cùng cũng tìm được lúc rảnh rỗi, ngồi xuống định thay pin cho thiết bị livestream.

Ngô Bất Chính bỗng hỏi: "Tiểu ca, giờ cũng rảnh rồi, thứ sau cánh cửa đồng xanh kia, anh có đoán được là gì không?

Tôi thấy lạ lắm, cảm giác như thiếu một sợi dây liên kết tất cả lại với nhau!" Tần Vũ không đáp lời, thực ra anh đã hiểu bí mật sau cánh cửa đó.

Gói quà lớn của hệ thống đã giải thích rất rõ ràng, nhưng nội dung rất thâm sâu khó hiểu, anh hiểu được cũng là nhờ hệ thống trợ giúp, nếu nói ra chắc chắn Ngô Bất Chính và mọi người cũng không thể hiểu nổi.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi thêm.

Tần Vũ lẳng lặng lục lọi ba lô, nhưng điều khiến anh kinh ngạc là trong ba lô chẳng còn gì cả.

Kiểm tra kỹ mới thấy dưới đáy ba lô có một lỗ thủng, dường như mọi thứ đã rơi ra từ đó.

Không biết có phải do nhân diện điểu cào rách không mà anh lại không chú ý tới.

Có lẽ vì dọc đường quá hiểm nguy nên anh không nhận ra.

Nhưng thế này thì chịu rồi, không có pin thì thiết bị livestream không thể mở được.

Đến lúc này hành lý của mọi người kẻ mất người thay, hỏi một vòng mới thấy ai nấy đều chẳng còn viên pin dự phòng nào.

Thậm chí thiết bị của Đoạn Vô Kỵ cũng hết pin, chẳng biết rơi mất ở đâu.

Tần Vũ nhìn lỗ thủng trên ba lô, bỗng cau mày.

Chất liệu ba lô này là loại sợi bện, dù độ bền rất tốt nhưng có một đặc điểm là nếu dùng lực kéo mạnh sẽ để lại vết cào, vết này mất khoảng một giờ mới phục hồi.

Chương 861

Thế nhưng hai bên vết rách này vẫn còn thấy rõ vài dấu vết cào.

Vết rách này trông như bị một sức mạnh nào đó xé ra, ban đầu Ngô Bất Chính tưởng là do nhân diện điểu, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy không phải, mà giống như bị ai đó dùng tay xé ra hơn.

Nếu không sao lại để lại vết cào như vậy?

Tần Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là ai làm?

Trong những người ở đây, Ngô Bất Chính và Bàn Tử rõ ràng là không thể.

Phan Tử cũng gần như chưa bao giờ rời khỏi tầm mắt của anh, nhìn vết tích này thì đối phương hẳn đã ra tay được một lúc rồi, khả năng của Phan Tử cũng rất thấp.

Nếu loại trừ mốc thời gian này thì Lương Quỳnh và Đoạn Vô Kỵ cũng bị loại trừ.

Chỉ còn lại Ngô Tam Tỉnh và Trần Tứ A Công thủy chung vẫn ở đây.

Chẳng lẽ là một trong hai người họ?

Tần Vũ không nghĩ ra.

Nói đến dùng não thì vẫn là Ngô Bất Chính giỏi hơn, nhưng lúc này không thể hỏi, hỏi ra sẽ đánh rắn động rừng.

Đang suy nghĩ, Đoạn Vô Kỵ bên cạnh bỗng thốt lên kinh ngạc: "Tiểu ca, sao ba lô anh lại rách thế này?

Quỷ tỷ đâu rồi?" Câu nói này như sét đánh ngang tai, Tần Vũ sững sờ.

Anh lúc này mới nhớ ra trong ba lô còn có Quỷ tỷ nữa.

Phen này phiền phức rồi, Quỷ tỷ cũng không biết rơi mất từ lúc nào. "Tiểu ca, cái này rách từ khi nào thế?" Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng ngây người.

Cả Lương Quỳnh nghe tiếng động cũng chạy lại.

Mọi người nhìn cái ba lô rách mà đều mông lung.

Tần Vũ là người có thân thủ tốt nhất, ngay cả anh cũng không nhận ra thì rốt cuộc nó rách từ bao giờ?

Quỷ tỷ rơi ở đâu rồi?

Tần Vũ bỗng đứng bật dậy, định quay lại tìm.

Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Tiểu ca anh bình tĩnh lại đi, thứ nhất là lối đi đã bị chúng ta nổ sập rồi!

Thứ hai, thứ đó vốn xuất thân từ cổ mộ, giờ đây thất lạc trong Vân Thiên Cung này có lẽ cũng là sự an bài của định mệnh!

Bên trong quá nguy hiểm, thực sự không đáng để mạo hiểm lần nữa!" Tần Vũ cau mày, rõ ràng có chút do dự.

Bàn Tử cũng khuyên: "Dù Quỷ tỷ đó rất đáng tiền, nhưng tôi đồng ý với ý kiến của Thiên Chân!

Chuyến này thu hoạch của Bàn gia không nhỏ, ra ngoài tôi nuôi hai người!" Nói đoạn Bàn Tử vỗ vỗ cái ba lô.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ vẫn chưa hạ được quyết tâm, liền đánh liều nói: "Nếu anh nhất định phải đi, tôi cũng đi theo!

Tôi không thể bỏ mặc anh ở đây một mình được!" Đến mức này Tần Vũ đành phải thỏa hiệp.

Phía dưới nguy hiểm như vậy, để Ngô Bất Chính xuống lần nữa thì ai dám chắc có thể sống sót trở lên lần thứ hai.

Đây là cổ mộ, chứ không phải vườn sau nhà cậu ấy.

Thấy Tần Vũ cuối cùng cũng đồng ý, Ngô Bất Chính mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lại nói chen vào một cách không hợp lúc: "Nhưng Quỷ tỷ thực sự rất quan trọng, Tiểu ca nếu anh muốn đi, tôi có thể đi cùng anh một chuyến!

Với thân thủ của chúng ta, chắc là không vấn đề gì đâu!" "Cút!" Ngô Bất Chính thực sự nổi giận, văng cả tục tĩu.

Câu nói này làm Đoạn Vô Kỵ biến sắc, nửa ngày không thốt nên lời.

Bàn Tử cũng lạnh lùng bồi thêm: "Quỷ tỷ quan trọng thật, nhưng chúng tôi không chơi nữa, thằng nào thích thì tự đi mà lấy!

Đừng có ở đó mà xúi giục Tiểu ca nhà tôi, coi chừng Bàn gia lật mặt không nhận người quen đấy!" Không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo.

Phan Tử không nói gì, dù sao người bẽ mặt cũng không phải Tam thúc.

Nói cho cùng Đoạn Vô Kỵ cũng là người Tam thúc mời đến, lời mình nói cũng không liên quan gì đến Tam thúc.

Ngô Tam Tỉnh lên tiếng: "Được rồi, không có gì to tát cả!

Theo tôi biết, Quỷ tỷ này không chỉ có một cái, hình như vẫn còn một cái nữa ở kinh thành!

Nếu có cơ hội có thể đến kinh thành tìm xem!

Tôi thấy các cháu rảnh rỗi quá rồi, nghỉ ngơi xong rồi thì chuẩn bị tiếp tục lên đường thôi!" Mọi người không có ý kiến gì, chỉ có sắc mặt Đoạn Vô Kỵ là hơi khó coi.

Nhưng anh ta cũng không nói gì thêm, cả nhóm lập tức lấy dây thừng ra chuẩn bị rời khỏi đây.

Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu.

Lương Quỳnh ở bên cạnh cau mày nói: "Tình trạng của Cam Hạo Bạch cũng không tốt, tôi sợ mọi người vừa hỏi chuyện quan tài, cậu ta sẽ lại trở nên lo âu bất an!

Tâm trạng của một người thay đổi quá đột ngột không phải chuyện tốt, tôi sợ cậu ta mất kiểm soát rồi phát điên mất!" Bàn Tử nghe vậy thấy hơi khó xử, gãi đầu nói: "Thực ra chúng ta không hỏi mà tự đi tìm cũng được, dù sao chúng ta cũng làm nghề này mà!

Chương 862

Nhưng chúng ta đã bị chậm chân khá nhiều, vả lại đám mộ tặc kia lâu thế không thấy trở ra, hỏi một chút biết đâu lại có thông tin hữu dụng!

Tôi nghĩ vẫn phải hỏi, lúc này không thể nhân từ quá mức được!

Nếu không chính chúng ta cũng có thể gặp chuyện!" Lời Bàn Tử cũng có lý, Lương Quỳnh trầm tư hồi lâu rồi nói: "Vậy hãy cố gắng hỏi nhanh gọn, tôi còn ít thuốc an thần, lát nữa cho cậu ta uống một ít để nghỉ ngơi!" Mọi người gật đầu.

Trong tình cảnh tinh thần căng thẳng tột độ thế này, cũng chỉ có cách này là hiệu quả nhất.

Bảo Bàn Tử qua đó táng cho một phát ngất xỉu cũng không phải không được, nhưng với tình trạng của Cam Hạo Bạch hiện giờ, sợ là đánh xong cậu ta chẳng bao giờ tỉnh lại nữa.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh thay nhau chăm sóc Cam Hạo Bạch, cuối cùng tâm trạng anh ta cũng nhanh chóng ổn định lại.

Bàn Tử kể lại kế hoạch cho Ngô Bất Chính, cậu hoàn toàn đồng ý.

Tạm chưa bàn tới cảm xúc của Cam Hạo Bạch thế nào, lát nữa họ tìm thấy quan tài, nếu bắt buộc phải mở quan, sợ là anh ta chịu không nổi, chi bằng cứ uống thuốc an thần cho ngủ một giấc.

Cư dân mạng cũng không phản đối gì, rõ ràng mọi người đều ngầm thừa nhận kế hoạch này.

Mười phút sau, Ngô Bất Chính tìm thời cơ hỏi: "Bạch huynh đệ, cậu bảo đám mộ tặc đó tìm thấy quan tài nên mới muốn giết các bạn, vậy không biết cái quan tài đó ở đâu?

Với lại, sao chúng không để cậu đi mở quan?" Ngô Bất Chính hỏi rất khéo, phát hiện hai người ở nơi này thực lòng họ vẫn có chút nghi ngờ.

Thường thì đã là vật hy sinh dò đường thì không lý nào lại bị giết ngay trước khi mở quan tài.

Lúc trước cậu bị Dương Tam Pháo bắt đi cũng là để ép mở quan tài mà.

Tiểu Ngải bị gãy tay thì có thể hiểu là không mở được, vậy còn Cam Hạo Bạch?

Tại sao lũ mộ tặc không bắt anh ta mở quan?

Nhắc đến chuyện này, Cam Hạo Bạch rõ ràng kích động, nói: "Lúc đó tôi cũng rất yếu, chỗ đó tôi căn bản không lên được, nên chúng không tính đến chuyện của tôi!" Không lên được?

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, lẽ nào chỗ đặt quan tài dốc đứng lắm sao?

Người bình thường không lên nổi?

Nếu vậy thì có thể hiểu tại sao anh ta không bị bắt mở quan.

Nhưng cái quan tài đó rốt cuộc ở đâu! "Bạch huynh đệ, cậu nói xem nào, cái quan tài đó rốt cuộc ở đâu?" Bàn Tử không kìm được hỏi.

Cứ nghe đến quan tài là lòng gã lại ngứa ngáy.

Chỗ này đã có nhiều vàng bạc châu báu thế này, thì quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương chắc chắn phải cực kỳ xa hoa rồi.

Cam Hạo Bạch nghe vậy, gương mặt lộ rõ vài phần kinh hoàng, toàn thân run rẩy, tỏ vẻ cực kỳ không tình nguyện nhìn về một phía.

Sau đó anh ta đưa tay chỉ vào không trung, hét lên: "Ở đó!

Quan tài ở ngay đó!

Họ đều lên đó cả rồi!" Mọi người sững sờ, thầm nghĩ sao lại ở trên trời?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt nữ vương lên trời rồi sao!

Cũng không đúng, Tinh Tuyệt nữ vương thuộc về các quốc gia Tây Vực, chết rồi thì phải lên Tây Thiên chứ, lẽ nào thực sự có thế giới Cực Lạc ở Tây Thiên?

Nghĩ lại thấy không đúng, có lẽ ý Cam Hạo Bạch là cổ mộ của nữ vương này nằm ở phía trên hang động này.

Bàn Tử vội đứng dậy, rọi đèn pha lên không trung.

Ánh đèn vừa chiếu lên, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Chỉ thấy ở phía trên bục đá nơi họ đang đứng chưa đầy mười mét có một thanh xà ngang bắc ngang qua.

Thanh xà rất rộng, bên trên còn điêu khắc vô số phù hiệu.

Nhìn thấy phù hiệu này, cư dân mạng lập tức bùng nổ.

Giáo sư Dương cũng vội vã gửi đạn mạc: 【Đây là Quỷ Động Văn, Quỷ Động Văn đấy!

Ngô tiểu ca, các cậu nhất định phải chụp ảnh lại!

Chụp ngay bây giờ!】 Giáo sư Dương kích động đến nỗi quên mất mình đang xem livestream có thể chụp màn hình được.

May mà mọi người trong phòng nhắc nhở, thậm chí có người còn gửi ảnh chụp màn hình cho ông, khiến ông kích động không thôi.

Ngô Bất Chính cũng không từ chối, lấy máy ảnh ra chụp lại.

Những chữ Quỷ Động Văn này đều được khắc ở mặt bên thanh xà, đứng gần sẽ không thấy được, nên chỉ có thể chụp từ trên bục đá

này.

Lúc này Bàn Tử đã hăm hở thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Cam Hạo Bạch thấy họ định lên đó, lập tức lo lắng hét lớn: "Các người không thể lên đó được, trên đó có ác quỷ, ai lên đó cũng đều chết cả!

Đám mộ tặc đó cũng chết rồi!" Lương Quỳnh lúc này đã bưng một cốc nước pha thuốc an thần định cho anh ta uống, nghe vậy cũng không khỏi dừng lại.

Ngô Bất Chính cất máy ảnh vội hỏi: "Cậu đừng cử động, từ từ nói xem họ chết như thế nào?

Có mở quan tài không?" Cam Hạo Bạch run rẩy toàn thân, nghĩ hồi lâu mới nói: "Họ tổng cộng có mười một người, bị Tiểu Ngải giết một tên, trên đường chết bốn tên, còn lại sáu người, nhưng sáu người này vừa mới lên xà ngang đã chết bốn người!

Chương 863

Tôi cũng không biết tại sao, họ tự tàn sát lẫn nhau rồi rơi hết xuống dưới, chỉ có một người tiếp cận được quan tài, sau đó... sau đó hắn dùng đầu đập mạnh vào quan tài, rồi biến mất luôn!

Các người thực sự không thể lên đó được, trên đó có ác quỷ đấy!" Mọi người nhìn nhau, chuyện ác quỷ thì đương nhiên họ không tin.

Thậm chí nếu thực sự có ác quỷ, thì máu Kỳ Lân của Tiểu ca cũng có thể khắc chế nó chết tươi.

Hơn nữa họ rất hiểu tập tính của mộ tặc, thấy đồ tốt rồi tự tàn sát lẫn nhau không phải chuyện hiếm.

Nên lúc này ai cũng cho rằng có lẽ do chia chác không đều, nảy sinh lòng tham nên mới giết nhau.

Cảm xúc của Cam Hạo Bạch đã đạt tới giới hạn, Lương Quỳnh nhìn mọi người thấy không còn gì để hỏi nữa, liền tiến lên ra hiệu cho Cam Hạo Bạch uống chút nước cho bình tĩnh.

Cam Hạo Bạch tự nhiên không nghĩ nhiều, uống một hơi hết sạch.

Chưa đầy hai phút sau, anh ta đã lờ đờ rồi chìm vào giấc ngủ. "Liều lượng thuốc an thần không lớn, trừ khi cậu ta tự ngủ tiếp được mà không bị chúng ta làm ồn, nếu không tối đa một tiếng là tỉnh." Mọi người gật đầu, giờ đã tìm thấy quan tài, việc mở quan cũng không tốn tới một tiếng.

Chỉ là đến hiện tại, tế đàn này vẫn chưa có manh mối gì, không biết là họ tìm sai hướng hay vương quốc Tinh Tuyệt vốn dĩ chẳng có loại tế đàn như vậy! "Xong rồi, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, lên đó thăng quan phát tài thôi!" Bàn Tử hô hào.

Sau đó mọi người tìm thấy một con đường ở phía bên cạnh bục đá.

Con đường này chỉ rộng một mét, khảm vào vách đá, chạy theo đường xoắn ốc hướng lên trên.

Cả nhóm không chậm trễ, trực tiếp đi lên.

Đi được khoảng năm phút, Bàn Tử vì sợ độ cao nên khi nhìn xuống dưới, gã tình cờ phát hiện phía dưới vách đá này vẫn còn đường.

Con đường đó xoắn ốc đi xuống, nhưng không sâu lắm đã bị đứt đoạn, có vẻ tầm xây dựng của con người chỉ đến đó.

Đèn pha đang rọi lên trên nên mọi người không thấy rõ tình hình bên dưới, Bàn Tử dứt khoát ném một quả pháo sáng xuống.

Tuy nhiên cho đến khi quả pháo sáng hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, họ vẫn không thấy đáy ở đâu.

Lúc này mọi người mới kinh hoàng nhận ra, nơi họ đang đứng thực chất là phía trên một cái hố khổng lồ sâu hun hút không thấy đáy.

Dưới chân họ chính là cái hố lớn như không có đáy vậy!

Vô Đáy Quỷ Động!

Theo lời Ngô Tam Tỉnh, hiện tại họ đã ở ngay tiền điện của Vân Thiên cung.

Chỉ cần men theo vách đá này leo lên là có thể thấy cổng ra, sau đó thuận lợi rời đi.

Nghĩ đến việc sắp thoát khỏi đây, ai nấy đều tràn đầy động lực.

Đặc biệt là Bàn Tử, dường như anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng sau khi ra ngoài đem đống minh khí này đi bán, tiền tài đổ vào túi như nước.

Mọi người đều có dây leo tự động, độ cao này không phải vấn đề, chỉ có Tam thúc không có nên hơi phiền phức một chút.

Đoạn Vô Kỵ đưa trang bị cho Tam thúc để ông lên trước, tiếp đến là Phan Tử và Lương Quỳnh, cuối cùng Tam thúc thả thiết bị xuống cho những người còn lại.

Ngô Bất Chính là người đầu tiên kích hoạt cơ quan, móc sắt bám chặt vào mặt đất phía trên.

Chỉ cần nhấn nút ở thắt lưng là máy sẽ kéo anh lên.

Bàn Tử thúc giục: "Thân thủ cậu yếu nhất, mau lên đi, cậu lên rồi thì bọn tôi mới lên được".

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức đi trước một bước.

Phía dưới vẫn còn mấy thanh huỳnh quang chiếu sáng.

Ngô Bất Chính vừa lên tới nơi đã bò sát mép đá ra hiệu cho họ mau lên.

Thú thật anh vẫn không yên tâm, sợ Tần Vũ quay lại tìm Quỷ Tỳ.

Nhưng khi nãy anh đã chọn tin tưởng Tần Vũ, nếu không dù có thế nào anh cũng phải ở lại cùng cậu ấy.

Nhìn mọi người bên dưới, Ngô Bất Chính vội vàng thúc giục.

Tuy nhiên, ngay khi Bàn Tử và Tần Vũ vừa cố định xong móc sắt chuẩn bị leo lên, Lương Quỳnh bỗng thốt lên kinh hãi: "Không xong rồi, nhìn phía bên kia kìa!".

Ba người phía dưới sững lại, vội vàng nhìn sang một bên.

Bên dưới là một hào giữ thành, nhưng nước sông đã cạn khô, những tượng đá người ngựa dựng đứng ngay giữa hào.

Thế nhưng lúc này, không biết vì sao, tại vị trí của những tượng đá đó bỗng bốc lên từng luồng sương mù màu xanh kỳ quái.

Ngô Bất Chính vội lục tìm trong ba lô, phát hiện mảnh sừng tê giác trên người chỉ còn lại kích cỡ bằng móng tay, nhưng rõ ràng anh chưa hề đốt nó!

Tại sao bên dưới đột nhiên lại có sương mù xanh? "Đừng nhìn nữa, không phải do sừng tê giác đâu, sương mù này bốc lên nhanh quá!" – Lương Quỳnh đứng bên cạnh hét lớn.

Ngô Bất Chính nhìn xuống mới phát hiện sương mù xanh đã bao trùm lấy toàn bộ tượng đá người ngựa, và rất nhanh sau đó cũng bao phủ luôn cả ba người phía dưới.

Nhờ có thanh huỳnh quang, Ngô Bất Chính vẫn thấy được họ, anh vội hối thúc ba người đi lên, không biết phía Tây sẽ còn xảy ra biến cố gì.

Chương 864

Nhưng điều không ai ngờ tới là ngay lúc đó, một tiếng bước chân trầm đục từ trong làn sương xanh truyền đến, phát ra từ phía những tượng đá.

Quái dị ở chỗ tốc độ của tiếng động đó quá nhanh, chỉ nghe thấy hai ba tiếng bước chân, một bóng người đã từ trong sương mù bước ra.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều biến sắc.

Đó là một bóng người mặc giáp trụ, giống hệt những âm binh mà họ đã gặp trước đó.

Kẻ này chính là người dắt ngựa cho âm binh, một dạng thị vệ thân cận của gã thanh niên trên lưng chiến mã.

Hắn đứng ở đằng xa không tiến lại gần, chỉ đưa tay chỉ về phía Tần Vũ.

Ý tứ rõ ràng: "Ngươi không được đi!".

Tần Vũ cũng ngẩn người, không ngờ lúc này lại xuất hiện một âm binh.

Bàn Tử nuốt nước bọt định nói gì đó, thì đột nhiên âm binh kia quay đầu đi vào làn sương xanh, nhưng đi được hai bước lại quay đầu nhìn Tần Vũ.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, không phải hắn không cho Tần Vũ đi, mà là muốn cậu đi theo hắn!

Ngô Bất Chính cuống quýt hét lên: "Tiểu ca, cậu không được đi!

Tuyệt đối không được...".

Lời chưa dứt, âm binh kia bỗng phất tay, một ngọn trường kích lao thẳng về phía Ngô Bất Chính.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, nâng súng kích bắn một loạt đạn định đánh văng ngọn thương.

Nhưng đạn xuyên thẳng qua trường kích mà không có tác dụng gì.

Mọi người bấy giờ mới sực nhớ ra, đó là binh khí của âm binh, vốn có hình mà không có thực, đạn làm sao bắn trúng được!

Ngô Bất Chính vội rụt đầu lại, ngọn trường kích đâm sầm vào vách đá làm một mảng đá rơi rụng.

Anh vẫn muốn mở miệng ngăn cản, nhưng Tần Vũ ra hiệu cho anh đừng nói nữa.

Ngô Bất Chính vừa gấp vừa hận, uất khí công tâm khiến anh phun ra một ngụm máu tươi.

Gần như cùng lúc đó, tảng đá dưới chân anh vỡ vụn, khiến anh rơi xuống.

Tần Vũ nhanh chóng lao tới đỡ lấy anh, nhưng Ngô Bất Chính bị vướng vào sợi xích đồng giữa không trung, xương cốt suýt nữa thì gãy lìa.

Tần Vũ tuy đỡ được nhưng anh lại phun thêm một ngụm máu nữa.

Bàn Tử cũng chạy tới.

Tần Vũ kiểm tra tình hình, thấy không gãy xương, có lẽ chỉ do quá lo lắng dẫn đến uất khí công tâm, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn.

Ngô Bất Chính thều thào định khuyên ngăn, nhưng Tần Vũ đã chặn lời: "Tôi không đi, tất cả đều không thoát được!

Tôi có thể tự bảo vệ mình, cậu cứ rời đi cùng họ!".

Đôi mắt Ngô Bất Chính đỏ hoe, nhưng Tần Vũ dùng giọng điệu không cho phép bác bỏ: "Nghe lời!".

Bàn Tử cũng cuống lên: "Thiên Chân, cậu đừng quấy nữa, đạn còn chẳng bắn trúng được thì chúng ta đánh không lại nó đâu!

Thủ lĩnh âm binh kia trông rất giống Tiểu ca, biết đâu là lão tổ tông của cậu ấy không chừng.

Người ta muốn cháu đích tôn đi trò chuyện, cậu đừng có cản.

Cứ dây dưa thế này là cậu chết ở đây đấy!".

Ngô Bất Chính thực lòng không muốn Tần Vũ đi, nhưng anh cũng hiểu tình hình lúc này, nếu cứ cố chấp thì mọi người sẽ phải chôn thây cùng anh.

Cuối cùng anh cũng thỏa hiệp, nước mắt chực trào, anh đưa mảnh sừng tê giác nhỏ xíu còn lại cho cậu.

Lúc này Ngô Bất Chính đã kiệt sức không nói nên lời.

Tần Vũ nhận lấy vật đó, quay sang nhìn Bàn Tử một cái rồi giao Ngô Bất Chính cho anh ta.

Bàn Tử gật đầu mạnh: "Cậu cứ yên tâm mà đi, Bàn gia tôi còn một hơi thở cũng sẽ không bỏ rơi cậu ấy!".

Tần Vũ lúc này mới đứng dậy đi về phía âm binh.

Đoạn Vô Kỵ nhìn mà ngây người, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, nói nhỏ với mọi người: "Mọi người đi trước đi, tôi đi theo xem thế nào, có cơ hội tôi sẽ cứu cậu ấy ra!".

Nói xong, anh ta cũng đi vào làn sương xanh.

Ngô Bất Chính định bảo Bàn Tử đưa thiết bị livestream cho Tần Vũ, nhưng lúc này Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ đã biến mất trong làn sương.

Bàn Tử nói: "Cậu bớt lo cho cậu ấy đi, cậu ấy không chết được đâu.

Ngược lại là cậu đấy, uất khí công tâm thế này thì Đại La Thần Tiên cũng không cứu nổi.

Theo tôi lên!".

Nói rồi Bàn Tử nghiến răng, bế xốc Ngô Bất Chính leo lên trên.

Khi cả hai đã lên tới nơi, làn sương xanh bên dưới bắt đầu nhạt dần, chưa đầy một phút sau đã biến mất hoàn toàn.

Bóng dáng Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ cũng dường như tan biến theo làn sương, không còn thấy đâu nữa.

Chương 865

Ngô Tam Tỉnh chưa từng thấy cảnh tượng này nên đứng ngây ra tại chỗ.

Bàn Tử vội gọi: "Phan Tử, gọi Tam gia nhà anh đi, cháu trai ông ấy sắp không xong rồi, còn không mau dẫn đường ra ngoài!".

Phan Tử hoàn hồn, vội lắc vai Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng phản ứng lại, thốt lên: "Thần tích, đúng là thần tích!".

Sau đó ông dẫn mọi người chạy về phía cửa điện.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính, chưa đầy mười phút đã thấy cổng lớn của Vân Thiên cung.

Cánh cổng đã đổ nát, bên ngoài là một khoảng tối đen như mực, nhưng họ có thể cảm nhận được không khí tươi mới đang tràn vào.

Mọi người nhìn xuống cái hố sâu không đáy, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác kỳ lạ, như thể bên dưới có thứ gì đó đang vẫy gọi, khiến họ muốn liều mình nhảy xuống xem thử.

Tần Vũ vội hét lên: "Đừng nhìn chằm chằm vào đó!".

Câu nói như một gậy đập tỉnh, khiến mọi người nhẹ bẵng cả người, vội vàng dời mắt đi.

Lúc này ai nấy đều vã mồ hôi lạnh, nếu Tần Vũ chỉ cần chậm lời một chút, có lẽ đã có người không nhịn được mà nhảy xuống. "Tiểu ca, cái hang quỷ này rốt cuộc là sao vậy?" – Bàn Tử lau mồ hôi hỏi. "Không biết!" – Tần Vũ thản nhiên đáp.

Nghe vậy, ai nấy đều lo lắng, đến cả Tần Vũ cũng không biết bên dưới có gì thì họ càng không thể biết.

Lúc này trong phòng livestream, Giáo sư Dương bỗng gửi comment: [Cái hang quỷ không đáy này có lẽ chính là tín ngưỡng của Tinh Tuyệt quốc!

Đồ đằng hình con mắt của họ chắc chắn có liên quan đến nó.

Thời đó, người Tinh Tuyệt hẳn đã rất tò mò về cái hang không đáy này, hy vọng đôi mắt của mình có thể nhìn thấu bên dưới có gì, nên mới tôn sùng con mắt, mọi chuyện đều có liên hệ cả!] Phân tích của Giáo sư Dương rất hợp lý.

Ngô Bất Chính nói: "Điều này có cơ sở, thời cổ đại vì khoa học kỹ thuật chưa phát triển nên con người luôn kính sợ những điều chưa biết.

Tinh Tuyệt quốc có lẽ dựa trên điểm này mà bắt đầu tín ngưỡng hang quỷ và con mắt".

Bàn Tử nghe vậy thì thiếu kiên nhẫn: "Cậu quản họ làm gì, mau tìm manh mối rồi mở quan tài xem có thông tin về tế đàn Quan Vũ không đã.

Sắp mất mạng đến nơi rồi còn quan tâm tín ngưỡng gì nữa.

Tín ngưỡng của Bàn gia tôi là mở thật nhiều quan tài, phát tài thật to, rồi đi tìm mấy em gái... xinh tươi!".

Mọi người nghe vậy đều lườm anh ta, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng gửi biểu tượng khinh bỉ.

Bàn Tử thấy mình suýt lỡ lời, vội chuyển chủ đề: "Được rồi, mau lên đi, cứ trì hoãn mãi thì thức ăn cũng nguội hết cả thôi!".

Mọi người không muốn nghe Bàn Tử lải nhải nên tiếp tục lên đường.

Đường hầm xoắn ốc đi lên không cần vòng hết một vòng thì họ đã thấy vị trí thanh xà đâm vào vách đá.

Chủ yếu là vì phạm vi của hang quỷ quá lớn, nếu đi hết một vòng thì độ cao chắc phải tăng thêm cả chục mét.

Vì vậy họ không cần đi quá lâu, chỉ năm phút sau đã đến điểm tiếp giáp.

Trước mặt họ chính là thanh xà ngang kia, chỉ cần băng qua đó là có thể đến chỗ quan tài.

Bàn Tử nôn nóng muốn lên ngay, nhưng Tần Vũ ngăn lại: "Để mình tôi đi thôi!".

Câu nói này khiến tất cả sững sờ.

Cái gì mà một mình đi?

Đã đến đây rồi còn muốn một mình mở quan tài sao? "Tiểu ca, tuy cậu lợi hại ngang ngửa Bàn gia tôi, nhưng đi một mình không có ai hỗ trợ cũng không được.

Hay là tôi đi cùng cậu, để Thiên Chân và Lương Quỳnh ở lại đây tiếp ứng".

Ngô Bất Chính không đồng ý: "Thằng béo chết tiệt kia, anh nói gì thế?

Tôi không đi thì liệu hai người mở quan tài có an toàn không?

Thêm người là thêm sức mạnh chứ!".

Tần Vũ thầm khổ tâm: "Cậu tốt nhất đừng có đi, cậu mà đi thì kiểu gì mở quan tài xong thi thể cũng vùng dậy cho xem".

Cậu nói: "Tôi đi một mình, mục tiêu của chúng ta không phải ở đây, không có manh mối thì đi ngay.

Mọi người đi theo tôi lo không xuể đâu".

Tần Vũ hiếm khi nói nhiều và nghiêm túc như vậy, khiến bộ ba Bàn Tử phân vân.

Cuối cùng Lương Quỳnh lên tiếng: "Tôi nghĩ chúng ta nên nghe lời Tần Vũ.

Đừng quên Cam Hạo Bạch từng nói, những kẻ trộm mộ trước đây đều chết trên thanh xà này, còn có cả chuyện tương tàn nữa.

Chúng ta chưa bàn đến chuyện thấy tiền nổi lòng tham, nhưng nếu thực sự có thứ gì đó khiến họ giết hại lẫn nhau thì chúng ta đi theo chỉ làm vướng chân thôi, Tần Vũ đi một mình là an toàn nhất".

Chương 866

Phân tích của Lương Quỳnh rất chí lý, làm Bàn Tử và Ngô Bất Chính lưỡng lự.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca, cậu chắc chắn chứ?

Thực sự không cần chúng tôi qua đó sao?".

Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy thở dài bất lực: "Thôi được rồi, Bàn gia tôi ở đây yểm trợ cho cậu, trình độ bắn súng của tôi là bách bộ xuyên dương, trong vòng trăm mét bảo bắn trúng mũi là không bao giờ trúng mồm đâu!

Cậu cứ yên tâm mà đi!".

Bàn Tử vừa nói vừa nâng khẩu AK lên, sau đó hạ thấp giọng: "Tiểu ca, lát nữa mở quan tài thấy có món nào ngon thì đừng có nương tay nhé.

Chương trình là của ban tổ chức, nhưng minh khí là của chúng ta.

Ngày nào cũng liều mạng, không lấy chút đồ ra ngoài thì phí quá.

Trên đời còn bao nhiêu em gái đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng chờ Bàn gia tôi đến giải cứu, tất cả đều cần tiền cả!

Cậu không biết mấy cái tiệm massage, hội sở nó đen tối thế nào đâu, nhìn mấy cô gái ở đó tôi đau lòng lắm...

Ơ kìa!

Tiểu ca, nghe tôi nói hết đã chứ!".

Bàn Tử lải nhải không dứt, Tần Vũ đã bước lên thanh xà.

Cậu quay đầu lại như muốn nhắc nhở họ đừng đi theo, rồi mới tiến về phía trước.

Khán giả trong phòng livestream cũng hồi hộp theo dõi qua góc nhìn của Tần Vũ.

Toàn bộ thanh xà được cắm vào một bên vách đá, bên còn lại để trống, giống như một chiếc tăm tre cắm vào tường.

Tuy nhiên thanh xà này rất to khỏe, không có dấu hiệu bị uốn cong, Tần Vũ dẫm lên cảm thấy khá vững chãi.

Bàn Tử ở phía sau dùng đèn chiếu cầm tay rọi thẳng về phía quan tài, làm hiện rõ tình hình phía trước.

Trên thanh xà có rất nhiều vết máu, lời của Cam Hạo Bạch có vẻ là thật, nhóm trộm mộ trước đó chắc chắn đã tương tàn ở đây.

Và khi nhìn về phía đầu thanh xà, tất cả mọi người, kể cả khán giả xem livestream đều đứng hình.

Tại đầu thanh xà, một chiếc quan tài bằng gỗ tròn khổng lồ đang nằm ngang ở đó.

Khối gỗ là một khối nguyên vẹn, không có dấu vết ghép nối.

Thông thường gỗ dùng làm quan tài kiểu này phải có niên đại ít nhất vài trăm năm.

Nhưng khối gỗ trước mắt họ dường như không phải vật phàm, bên trên quấn rất nhiều sợi xích sắt lớn.

Và quái dị nhất là trên quan tài có một đống đen thùi lùi đang bò trườn, không rõ là thứ gì.

Lương Quỳnh nhìn thấy cảnh đó liền hét lên: "Chính là chỗ này, tôi đã mơ thấy nó, chính xác là chỗ này!".

Ngô Bất Chính và Bàn Tử quay sang nhìn cô, cô chưa từng đến đây, sao lại mơ thấy được? "Lương đại mỹ nhân, không lẽ cô là Tinh Tuyệt nữ vương chuyển thế?

Đến cả chỗ này cũng mơ thấy được, thần thật đấy!".

Lương Quỳnh lắc đầu: "Tôi cũng không biết tại sao, nhưng tôi thực sự đã mơ thấy chỗ này!".

Ngô Bất Chính nhíu mày: "Giờ không phải lúc bàn chuyện này, giấc mơ của con người rất kỳ lạ, đôi khi chưa từng đến nhưng vẫn mơ thấy, có thể chỉ là sự trùng hợp thôi, không cần quá kinh ngạc.

Ngược lại là cái quan tài gỗ tròn kia kìa, mọi người có thấy vấn đề gì không?". "Vấn đề gì?" – Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, nghiến răng nói: "Khối gỗ đó không hề bị khô héo hay nứt nẻ, rất có thể đó chính là Côn Luân thần mộc trong truyền thuyết!".

Mọi người không dám trì hoãn, lập tức chạy ra ngoài.

Chỉ là lúc rời khỏi Thanh Đồng môn, Ngô Bất Chính đã ngoảnh đầu nhìn lại.

Anh không biết liệu Tần Vũ còn có thể ra ngoài được không, và càng không hiểu tại sao Đoạn Vô Kỵ - người được thuê bằng tiền – lại đi theo vào đó.

Thực tế, chỉ có anh nghĩ đến vấn đề này, còn lúc này chẳng ai quản nổi chuyện đó nữa, chưa đến nơi an toàn thì ai hơi đâu lo cho cái chết của người khác.

Đoạn Vô Kỵ có lẽ có mục đích riêng nên mới đi theo, nhưng sự thật thế nào thì ai mà biết được? "Lối này!" – Ngô Tam Tỉnh gọi lớn.

Mọi người theo ông chạy mười mấy mét đã đến Thần đạo.

Thần đạo này chính là lối đi đưa tang phía trước cung điện.

Bàn Tử thấy sắp ra ngoài được liền hét: "Đừng hoảng, quy tắc không thể phá!

Ra khỏi Thần đạo phải đi lùi!".

Nói xong anh ta quay người lại, cõng Ngô Bất Chính đi giật lùi thoát khỏi Thần đạo.

Chương 867

Lương Quỳnh dù là chuyên gia khảo cổ cũng không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo và hỏi: "Tại sao vậy?".

Bàn Tử cõng người mệt thở không ra hơi nên không giải thích nổi.

Phan Tử đáp: "Đây là quy tắc của dân đổ đấu, Thần đạo còn gọi là Đoạn Đầu đạo (đường mất đầu).

Đoàn đưa tang làm xong nhiệm vụ đi ra sẽ bị chém đầu ở đây.

Thế nên trộm mộ muốn ra bằng cửa chính thì phải đi lùi, nếu không sẽ gặp vận rủi!".

Mọi người vừa nói vừa lùi khỏi Thần đạo.

Ngô Bất Chính rất muốn xem tình hình của Tần Vũ, nhưng livestream của Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ đều không mở được, chỉ có một màu đen kịt.

Bàn Tử cõng anh cùng cả nhóm chạy ra xa mấy chục mét.

Phía trước xuất hiện một khu rừng đổ nát, có lẽ do biến động địa chất kết hợp với tuyết lở nên đã bị vùi lấp tại đây.

Việc phát hiện khu rừng này có thể giúp ích rất nhiều cho khảo cổ, nhưng lúc này chẳng ai bận tâm nổi nữa, lời yêu cầu của các chuyên gia trong phòng livestream bị họ coi như gió thoảng bên tai.

Từng người một leo qua những thân cây đổ, chạy về phía trước.

Chẳng mấy chốc họ nhận ra phía trước không còn đường, mà là một vách đá cao ít nhất hai ba mươi mét.

Ngô Bất Chính hét: "Lên trên, đường ở phía trên!".

Mọi người lập tức dùng thiết bị leo tự động, cộng với những sợi dây thừng mà nhóm Ngô Tam Tỉnh để lại lúc xuống, nhanh chóng leo lên được.

Suốt chặng đường này Bàn Tử mệt đến rã rời, vừa lên tới nơi đã đặt Ngô Bất Chính xuống đất, thở hồng hộc.

Thoát được ra đây, ai nấy mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Bàn Tử ngồi bệt xuống đất: "Cái chỗ quái quỷ này rốt cuộc là đâu vậy, Phan Tử, anh bắn một phát pháo sáng xem nào!".

Phan Tử cũng tò mò, pháo sáng vẫn còn vài quả, thấy Tam thúc không phản đối liền bắn một phát.

Khi pháo sáng rực lên, mọi người mới lần đầu nhìn rõ Vân Thiên cung trông như thế nào.

Hiện ra trước mắt họ là một miệng núi lửa khổng lồ đường kính ít nhất vài trăm mét.

Trong lòng miệng núi lửa đó là một cung điện vĩ đại, những thân cây đổ nằm ngay phía trước đó.

Cung điện này to lớn chẳng kém gì hoàng cung, dù vì là lăng tẩm nên có nhỏ hơn một chút, nhưng sự hoành tráng và hùng vĩ của nó khiến người ta phải kinh ngạc.

Lương Quỳnh đứng ngây người, hồi lâu mới thốt lên một câu: "Đẹp quá, hùng vĩ quá, đây đúng là thần tích!".

Nếu nói thứ dưới Thanh Đồng môn là một thần tích đầy quỷ dị, thì thần tích Vân Thiên cung này mang lại một sự chấn động mãnh liệt.

Việc Thanh Đồng môn có phải do con người xây dựng hay không vẫn là một ẩn số, nên so với nó, Vân Thiên cung mang lại tác động trực tiếp hơn, vì họ chắc chắn đây là công trình nhân tạo.

Người cổ đại có thể xây dựng một cung điện lớn thế này ở nơi đây, đúng là một ý chí phi thường!

Bàn Tử cũng không nhịn được nuốt nước bọt: "Chẳng trách bên trong nhiều bảo vật thế, hóa ra lần này chúng ta đào được hoàng lăng.

Mẹ kiếp, đời này Bàn gia tôi được đi thăm thú một cái hoàng lăng thì chết cũng không hối tiếc!".

Mọi người đứng sững sờ mất mười phút, cuối cùng Phan Tử mới lên tiếng: "Tôi nói này, đừng có đứng đó mà kinh ngạc nữa, chúng ta đợi Tiểu ca ở đây hay là ra ngoài trước?".

Ngô Bất Chính định nói gì đó, nhưng Bàn Tử đã gạt đi: "Còn phải hỏi à?

Chắc chắn là ra ngoài trước, Thiên Chân phải đến bệnh viện ngay!

Rơi từ trên cao xuống đâu phải chuyện đùa, ai dám chắc cậu ấy không bị nội thương?

Còn Tiểu ca, với thân thủ của cậu ấy thì có cần chúng ta đợi không?".

Ngô Bất Chính níu lấy Bàn Tử rõ ràng không muốn đi, nhưng Bàn Tử cũng chẳng phí lời, một đòn thủ đao đánh ngất anh luôn, rồi mới nói: "Thiên Chân đừng trách tôi, Tiểu ca giao cậu cho tôi thì tôi phải đưa cậu ra ngoài.

Tình trạng của cậu mà cứ suy nghĩ lung tung không chừng đứt hơi thật đấy!".

Đúng là Ngô Bất Chính cần nghỉ ngơi nhất, nếu cứ gượng ép có khi tiêu đời thật.

Phan Tử thấy Bàn Tử kiên quyết vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, ông chỉ tay về một phía, nơi đó có một lối cầu thang rất dốc men theo vách miệng núi lửa đi xuống.

Bàn Tử nhìn mà da đầu tê dại: "Cái chỗ này ai xây vậy, bà già bó chân à?

Sao bậc thang hẹp thế này!".

Hẹp ở đây không phải chiều rộng mà là chiều dài, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Lương Quỳnh dẫm lên cũng chỉ có nửa bàn chân chạm đất, Bàn Tử đi lại càng vất vả hơn.

Phan Tử thấy thế chủ động đề nghị cõng Ngô Bất Chính.

Bàn Tử đã cõng suốt một đoạn đường rồi, nếu cứ tiếp tục sợ sẽ xảy ra chuyện, thế là anh ta giúp Phan Tử cố định Ngô Bất Chính trên lưng.

Mọi người bắt đầu leo xuống.

Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ thế nào họ không lo nổi nữa, nhưng với thân thủ của Tiểu ca, chỉ cần đám âm binh không làm loạn thì chắc không vấn đề gì.

Lúc mới xuống dốc rất vất vả, nhưng dần thích ứng họ cũng quen, lại là đi xuống nên không tốn sức lắm, chẳng mấy chốc đã xuống được hơn trăm mét.

Chương 868

Đến đây độ dốc đã thoai thoải hơn, Phan Tử cũng dễ thở hơn một chút.

Mọi người mặt mũi lấm lem, nghe thấy tiếng nước gần đó định qua rửa mặt, kết quả Bàn Tử mắng: "Cái lũ đầu lợn các người quên lời cái cậu có vợ sắp đẻ trong phòng livestream nói rồi à?

Trên núi tuyết này, càng gần suối nước nóng càng nguy hiểm, có du diên đấy!".

Mọi người sững lại, soi đèn pin xem thử, quả nhiên thấy gần dòng nước có vô số con du diên to bằng cánh tay bò lổm ngổm, nhiều đến mức rợn người.

Bàn Tử tức tối: "Tôi thật không hiểu nổi, Lương Quỳnh với Phan Tử không nhớ thì thôi, họ không có não, nhưng sao Tam gia ông cũng không nhớ?

Suốt đường ông chẳng nói câu nào, thế mà cũng đi tham mộ à?

Ông đi tìm mộ cho chính mình thì có!". "Thằng béo kia, mày dám nói xấu Tam gia à!" – Phan Tử nổi khùng.

Bàn Tử cũng chẳng buồn tranh cãi: "Thôi, không nói thì thôi, nhưng nói thật nhé, Tam gia nhà anh đúng là một gã khờ!

Tôi thấy anh đừng có bán mạng cho lão nữa, không đáng đâu!". "Thằng béo chết tiệt, mày còn nói nữa!" – Phan Tử cáu tiết.

Bàn Tử thấy vậy buông thêm một câu cuối: "Tôi cũng là thấy không đáng cho anh thôi, tự anh nghĩ đi, Thiên Chân chẳng lẽ không giỏi hơn Tam gia nhà anh sao? 'Chim khôn chọn cành mà đậu', khó khăn lắm Bàn gia tôi mới nhớ ra một câu thành ngữ đúng chỗ, anh tự mà suy nghĩ đi!".

Phan Tử tức đến đỏ mặt tía tai nhưng ở đây không tiện động thủ, đành quay sang Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia đừng để bụng, thằng béo này tính nó thế, lát nữa ra ngoài tôi sẽ xử nó cho ông!".

Ngô Tam Tỉnh hiếm khi xua tay: "Không cần đâu, nó nói cũng không sai, lão tử lại để cháu trai đến cứu, nghĩ lại cũng thấy nhục.

Thôi bỏ đi, mau đi tiếp thôi!".

Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh đã nói vậy nên không phí lời nữa, cả nhóm tiếp tục đi xuống.

Khán giả trong livestream vẫn đang lo lắng cho Tần Vũ, Bàn Tử thấy phiền lòng bèn mắng lại vài câu: "Tiểu ca, Tiểu ca cái gì, bọn tôi không lo cho cậu ấy chắc?

Các người còn lải nhải nữa là bọn tôi tắt livestream luôn đấy!

Giờ Bàn gia tôi có tiền rồi, cùng lắm về kiện tụng với ban tổ chức thôi!".

Có tiền nói năng cũng mạnh miệng hẳn.

Thêm người vào khuyên can, dần dần cũng không ai nhắc đến Tần Vũ nữa.

Nhưng rất nhanh, một ID quen thuộc hiện lên, chính là Thuận Tử - người bản địa có vợ sắp sinh: [Các đại lão, tôi cho mọi người xem một điều kỳ diệu này, mọi người tắt đèn pin đi!].

Mọi người sững lại, Bàn Tử nói: "Tôi cảnh cáo cậu nhé, chúng tôi đang liều mạng đấy, đừng có đùa!".

Thuận Tử đáp: [Tôi không lừa mọi người đâu, nghe tiếng nước xung quanh đi, gần đó có rất nhiều mạch suối nước nóng, mọi người phải tự cẩn thận!

Nghe lời tôi, tắt đèn pin đi rồi nhìn lại!].

Bàn Tử và mọi người hơi nghi ngờ, nhưng gã này là người địa phương gốc, nên quyết định thử xem.

Đèn pin vừa tắt, cảnh tượng xung quanh khiến ai nấy đều choáng váng.

Trên vách đá xung quanh xuất hiện vô số điểm sáng dày đặc đến mức da đầu tê dại.

Nếu ai mắc chứng sợ lỗ chắc chắn sẽ xỉu tại chỗ.

Những điểm sáng này men theo vách đá kéo dài xuống dưới, tạo thành một dải ngân hà rực rỡ dưới vực sâu.

Những chỗ tối đen như tấm màn nhung, còn những điểm sáng này giống như những viên phỉ thúy đính trên đó.

Cảnh tượng này làm mọi người sững sờ.

Đây thực sự là du diên sao?

Nếu họ tiếp tục xuống dưới, chẳng phải là chui vào ổ du diên sao?

Ngô Tam Tỉnh nói: "Đừng lo, chúng ta sẽ không xuống tận đáy đâu, lúc đi lên chúng ta cũng không thấy đám côn trùng này.

Chắc chúng đang ngủ đông, cứ cẩn thận đừng giẫm chết chúng là được!".

Nghe vậy mọi người mới thở phào.

Lương Quỳnh khá bình tĩnh, quan sát xung quanh rồi nói: "Tình hình hiện tại không tệ, dường như chúng ta đã qua đoạn dày đặc nhất rồi.

Bên dưới chắc không còn suối nước nóng nữa, nhưng liệu đường này có lối ra không?".

Ngô Tam Tỉnh khẳng định: "Yên tâm, chắc chắn có, cứ theo tôi là được!".

Thấy ông tự tin như vậy, mọi người không nói thêm gì nữa, tiếp tục hành trình.

Lần này họ phải leo mất hai tiếng đồng hồ, Ngô Tam Tỉnh đi trước mới ra hiệu đã tới đáy.

Đây mới chỉ là thời gian đi xuống, nếu leo từ dưới lên, e rằng mất bốn năm tiếng cũng không xong!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thầm khâm phục Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh, có thể leo trong thời gian dài như vậy ở địa hình hiểm trở này, nghị lực đúng là không vừa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh ta vẫn thấy Ngô Tam Tỉnh có vấn đề, cháu ruột mình bị như vậy mà lão chỉ chăm chăm dẫn đường, lấy một câu an ủi cũng không có, thật quá bất thường.

Chương 869

Cứ cho là việc tìm lối ra là quan trọng, nhưng không một lời hỏi han thì rõ ràng quá lạnh lùng, hoàn toàn không giống quan hệ máu mủ.

Dù sao đó cũng là chuyện nhà người ta, anh cũng chẳng tiện nói nhiều, chỉ lẳng lặng cõng Ngô Bất Chính đi tiếp.

Đoạn đường tiếp theo hoàn toàn không thể gọi là đường, vì đó là những khe nứt tự nhiên của núi đá.

Theo lời Ngô Tam Tỉnh: "Chỗ này là những khe nứt hình mạng nhện hình thành khi núi lửa phun trào.

Càng gần trung tâm khe nứt càng lớn!".

Vì họ đang đi từ trong ra nên đường càng lúc càng hẹp.

Tuy nhiên ông cam đoan phía trước có đoạn hầm do người đào, chỉ cần vượt qua đoạn này là sẽ dễ đi hơn.

Bàn Tử nghe vậy mới yên tâm, miễn là có lối ra thì chịu khổ chút cũng không sao.

Suốt quãng đường này, nhịp thở của Ngô Bất Chính đã bình ổn lại, có vẻ giấc ngủ có ích cho anh.

May mà Bàn Tử quyết đoán, nếu để anh tỉnh táo leo xuống chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Mọi người không dám nghỉ ngơi, chỗ này tuy an toàn nhưng quá hẹp, Bàn Tử và Phan Tử một trước một sau kẹp lấy Ngô Bất Chính, khó khăn lắm mới lách qua được.

Ngô Tam Tỉnh đi trước động viên: "Cố lên, tối đa một tiếng nữa đến chỗ rộng hơn chúng ta sẽ nghỉ!".

Chẳng ai biết thật giả thế nào, nhưng đúng là chỗ này không thể nghỉ chân, nên đành nghiến răng đi tiếp.

Một tiếng đồng hồ trôi qua trong vội vã, Bàn Tử không ngừng cằn nhằn vì chỗ quá hẹp làm bụng anh ta trầy da.

Điều này không sai, trước đó khi chui qua khe nứt ở suối nước nóng, bụng anh ta đã bị xước, giờ lại cọ xát tiếp làm máu thấm ra ngoài.

May mà trên người có băng gạc, anh ta quấn đại vài vòng rồi nhịn đau tiến bước khi thấy lối ra đã gần ngay trước mắt.

Cuối cùng, sau một khúc quanh, con đường bỗng trở nên rộng rãi, khe nứt nối liền với một đoạn đường hầm nhân tạo.

Đoạn hầm này đào rất không quy tắc, rõ ràng không phải tay nghề của dân trộm mộ chuyên nghiệp.

Theo Tam thúc, đây hẳn là lối thoát do những người bị nhốt sau khi phong ấn cổ mộ tự đào ra.

Họ lợi dụng các khe nứt trong núi để thông từ Vân Thiên cung ra tới đây.

Công trình lớn thế này chắc chắn không phải chỉ một hai người làm nổi, có lẽ đã có rất nhiều người tham gia.

Chỗ này khá bằng phẳng, phía trước là đoạn dốc hướng lên trên.

Ngô Tam Tỉnh bảo mọi người đừng vội, nghỉ ngơi một chút ở đây, vì đoạn tiếp theo sẽ không có chỗ nào để nghỉ nữa.

Hơn nữa phía trên cũng chưa chắc đã ra được ngay, thú thật lúc họ đi vào đã gặp phải tình trạng "quỷ đả tường", bất đắc dĩ mới tìm được đường hầm này, giờ không biết đường về còn thông không, nhưng khả năng cao là ổn.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Lúc trước chúng ta không ra được khỏi lăng phụ có lẽ là do cái 'thi thai' kia quấy phá.

Giờ nó đã chết ở Vân Thiên cung, chắc phía trên sẽ ra được thôi.

Nhưng vẫn phải cẩn thận, trong lăng phụ cũng có rất nhiều du diên.

Tuy kích cỡ không lớn nhưng lát nữa quấn kỹ quần áo chắc sẽ không sao".

Bàn Tử nghe vậy chửi thề: "Thằng cha Uông Tạng Hải này đúng là thâm độc, giúp Vạn Nô Vương xây Vân Thiên cung mà thiết kế lắm cơ quan thế làm gì!

Tôi nói này Tam gia, hạng giang hồ lão luyện như ông còn suýt bỏ mạng trong đó, sao hồi đầu ông còn tính kế để Đoạn Vô Kỵ đi tìm cháu ông đến giúp làm gì?

Ông làm thế không phải là hại cậu ấy sao?" Phan Tử đứng bên cạnh nghe mà không nói nên lời, vấn đề này của Bàn Tử rõ ràng là thừa thãi.

Việc tìm Ngô Bất Chính đến giúp đỡ chắc chắn là do Tam thúc đã định sẵn trước khi xuống mộ.

Đoạn Vô Kỵ lẽ ra không đi theo xuống dưới, nên khi không đợi được Tam gia lên, anh ta mới đi tìm Ngô Bất Chính nhờ giúp đỡ.

Nhưng nếu đã định trước như vậy, sao Tam gia lại biết bên dưới nguy hiểm đến thế?

Tuy nhiên, nghĩ lại thì việc Tam gia thiết kế như vậy rõ ràng là cũng sợ bên dưới có biến.

Dù có để lại đường lui, ông ấy cũng không nên tìm Ngô Bất Chính chứ!

Phải tìm người có bản lĩnh mới đúng!

Vậy mà ông ấy lại cứ nhằm vào Ngô Bất Chính.

Nếu suy nghĩ theo tư duy của Bàn Tử, có lẽ ông ấy không quan tâm đến thân thủ của Ngô Bất Chính, mà là vì nguyên nhân khác.

Ví dụ như Tam gia thực chất là muốn Tần Vũ đến cứu mình.

Nhưng ông ấy biết mình không mời nổi Tần Vũ, nên mới thiết kế để Đoạn Vô Kỵ thông báo cho Ngô Bất Chính.

Như vậy Tần Vũ nhất định sẽ đi theo!

Giải thích như vậy thì có vẻ thông suốt.

Phan Tử thầm cười trong lòng.

Vấn đề này nhìn thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng ẩn tình bên trong quá lớn.

Tam thúc chắc chắn sẽ không thèm trả lời Bàn Tử đâu.

Chương 870

Thế nhưng lần này anh đã tính sai.

Ai ngờ Tam thúc lại thật sự trả lời.

Tam thúc nói: "Mẹ kiếp, nếu ta mà biết bên dưới nguy hiểm như vậy, ta đã chẳng tìm thằng cháu đích tôn của mình!

Ta thậm chí còn chẳng thèm xuống ấy chứ!

Ta vẫn chưa sống đủ đâu!" Câu nói này vừa thốt ra, chân mày của Phan Tử đã nhíu lại.

Tam thúc sao có thể nói ra loại lời này, nó quá khác biệt so với hình ảnh Tam thúc trong trí nhớ của anh.

Trong ấn tượng của anh, Tam thúc là loại người coi báu vật như mạng, nhưng lại rất trọng tình nghĩa.

Chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, ông ấy sẽ không bao giờ hoảng loạn như thế.

Vân Thiên Cung tuy nguy hiểm, nhưng đó là đoạn bên dưới có Nhân diện điểu và Du diên.

Mộ đạo phía trên cùng lắm chỉ là kỳ quái thôi.

Theo suy nghĩ của anh, Tam thúc lúc đó dù bị vây khốn có hoảng loạn thì cũng sẽ nhanh chóng trấn định, sau đó tìm cách thoát ra.

Mà một khi đã thoát ra được, chắc chắn sẽ tìm cách quay lại, bởi vì bảo vật bên trong chất đống như núi, ông ấy tuyệt đối không bỏ mặc.

Nhưng hiện giờ Tam gia rõ ràng là chỉ một mực muốn rời đi!

Chẳng lẽ là lo lắng cho an toàn của đại điệt tử?

Nhưng suốt quãng đường này, ông ấy không hề biểu hiện ra chút lo lắng nào cả!

Phan Tử thực sự không muốn nghi ngờ Tam thúc, nhưng tình huống lúc này anh thực sự không tìm được lời giải thích nào cho sự thay đổi này. "Thôi được rồi, dù sao lát nữa thoát ra được là tốt rồi, Thiên Chân vẫn đang đợi cứu mạng đây!" "Bàn gia đi giải quyết nỗi buồn cái đã, tiện thể liên hệ với tổ chương trình, bảo bọn họ mau chóng điều trực thăng tới!" Nói xong, Bàn Tử đứng dậy đi ra sau góc ngoặt để đi vệ sinh.

Phan Tử thấy vậy cũng vội đứng dậy nói: "Tam gia, tôi cũng đi xả nước cứu thân, có việc gì ngài cứ gọi!" Nói rồi anh liền bám theo.

Bàn Tử nhìn Phan Tử vẻ chê bai: "Đi vệ sinh mà cũng đi theo, không sợ bị lẫn mùi à!" "Cút!

Đồ kinh tởm!" Phan Tử mắng, đồng thời nhéo Bàn Tử một cái, lúc này Bàn Tử mới sực tỉnh, nhận ra Phan Tử có chuyện muốn nói với mình.

Hai người nhanh chóng đi ra phía sau góc ngoặt.

Phan Tử lập tức hạ thấp giọng: "Tử Bàn Tử, tôi thấy không ổn, Tam gia này có vấn đề!" "Có vấn đề?

Vấn đề gì?

Chẳng lẽ anh cũng phát hiện ra Tam gia nhà anh là một tên gà mờ?

Tôi đã nói từ sớm rồi, đi theo ông ta chỉ có phí hoài tài năng!

Hay là suy nghĩ lại về Thiên Chân nhà chúng ta đi?

Đó mới là chân huynh đệ!" "Cút!

Tôi đang nói chuyện nghiêm túc đây!" Phan Tử ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nhảm, trầm giọng bảo: "Tam gia nhà chúng ta không có nhát gan như vậy, tôi không biết diễn tả thế nào, nhưng cảm giác ông ta thật sự không giống Tam gia!

Nói thế này đi, tôi theo Tam gia bao nhiêu năm rồi, Tam gia đi vệ sinh tư thế nào, ông ấy đi nặng hay nhẹ tôi còn biết rõ!

Tam gia này có quá nhiều chi tiết không đúng!

Tôi thấy có vấn đề, tôi nghĩ ra một cách để thử lão ta!

Lát nữa nếu tình hình không ổn, anh trông chừng Tiểu tam gia cho kỹ, nhanh nhạy một chút!" Bàn Tử thấy Phan Tử trịnh trọng như vậy, cũng cảm nhận được sự phức tạp của sự việc, vội gật đầu: "Vậy anh liệu mà làm, còn có Lương Quỳnh nữa đấy!

Con bé này tuy không ưa lắm nhưng dù sao cũng là một mạng người, lại có quan hệ với Tiểu ca, nếu để cô ta chết, tôi không biết ăn nói thế nào với Tiểu ca đâu!" Phan Tử ra dấu tay OK, biểu thị mình sẽ chú ý.

Hai người sau khi giải quyết xong liền quay trở lại.

Tuy nhiên vừa về đến nơi, Phan Tử còn chưa kịp bắt đầu kiểm chứng thì thấy Ngô Bất Chính đã tỉnh lại.

Có lẽ cậu ấy đã tỉnh từ lúc bọn họ vừa rời đi.

Nhưng kỳ lạ là, Ngô Bất Chính chỉ ngồi dưới đất, không khóc cũng không náo loạn, dường như đã chấp nhận sự thật bị đưa xuống đây. "Thiên Chân, cậu tỉnh rồi à, vừa nãy tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, cậu có trách thì trách..." "Thôi được rồi, không đến mức đó đâu!" Ngô Bất Chính ngắt lời Bàn Tử.

Thú thật, lúc mới tỉnh lại cậu cũng có chút không hài lòng vì Bàn Tử đưa mình xuống đây.

Nhưng cảm nhận được tình trạng cơ thể mình, cậu cũng hiểu ra.

Cú ngã trước đó có lẽ đã làm tổn thương nội tạng.

Nếu không nhờ giấc ngủ vừa rồi để cơ thể tự phục hồi, có lẽ lúc này cậu đã tắt thở rồi.

Bàn Tử làm vậy cũng là vì cậu.

Hơn nữa Bàn Tử nói đúng, nếu cả thân thủ như Tần Vũ còn không ra được thì cậu có đến cũng chỉ là nộp mạng.

Với lại nếu đều chết hết ở trong đó, sau này đến ngày lễ tết chẳng còn ai đốt cho mớ tiền vàng, nghĩ mà thấy thê lương quá.

Bàn Tử nhờ Lương Quỳnh kiểm tra qua vết thương cho Ngô Bất Chính.

Chương 871

Lương Quỳnh nói: "Tôi chỉ có thể xem qua sơ bộ, lưng cậu ấy có vết thương, không được vận động quá mạnh!

Những cái khác vẫn phải nhanh chóng đến bệnh viện mới được!" "Nhưng mà nhắc mới nhớ, Pháo Vương vẫn còn ở chỗ bể suối nước nóng kia, chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc anh ta sao?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Máy bay của tổ chương trình ít nhất phải một tiếng nữa mới tới!

Chúng ta ra ngoài tìm anh ta, không thể bỏ mặc anh ta được!" Tuy nhiên ngay lúc này, Bàn Tử lại nhận được tin nhắn từ tổ chương trình.

Vừa nhìn qua, sắc mặt anh ta lập tức tái mét. "Pháo Vương chắc chúng ta không lo nổi rồi, tổ chương trình nói một tiếng nữa sẽ có bão tuyết lớn!

Suốt nửa tháng tới máy bay sẽ không thể tới đây được, chúng ta phải ra ngoài trong vòng một tiếng!

Trực thăng của họ đã đợi sẵn ở phía trên rồi!

Nếu giờ quay lại tìm Pháo Vương, e là tất cả đều phải chết ở đây!" Ngô Bất Chính nghe vậy thì lồng ngực thắt lại, Bàn Tử vội vuốt ngực cho cậu rồi nói: "Thôi đi Thiên Chân, mẹ nó bản thân cậu còn sắp không xong rồi mà còn lo lắng cho người khác!

Bao giờ cậu mới lớn nổi đây, cái khóa lính mới các cậu thật là khó đào tạo quá!" Bàn Tử thật sự cuống lên, cuối cùng không tìm được lý do nào tốt hơn đành nói: "Cậu không vì bản thân thì cũng phải nghĩ cho Tiểu ca chứ, để cậu được ra ngoài, anh ấy đã chấp nhận đi theo đám Âm binh kia!

Cậu mà chết ở đây thì có xứng với anh ấy không?

Hơn nữa cậu nghĩ xem, nếu Tiểu ca ra được chắc chắn sẽ không đi lối này, anh ấy sẽ rời đi theo lối chúng ta vào, lúc đó anh ấy sẽ đưa Pháo Vương ra ngoài thôi!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, luồng khí nghẹn ở ngực mới tan đi đôi chút.

Cậu gật đầu, không kiên trì nữa.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh nói: "Được rồi, nếu đã vậy đại điệt tử cháu cố gắng một chút, chúng ta ra ngoài trước đã!

Trì hoãn thêm nữa là lỡ mất thời gian cứu viện đấy!" Phan Tử nghe vậy chân mày khẽ nhíu, trong lòng càng cảm thấy Tam gia này có vấn đề.

Anh định tìm cơ hội thử xem Tam gia này là thật hay là đồ giả!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Tam gia này là giả thì hắn ta rốt cuộc là ai?

Tam gia thật đang ở đâu? "Côn Luân Thần Mộc?" Bàn Tử và Lương Quỳnh nghe vậy đều giật mình.

Côn Luân Thần Mộc này đối với người không hiểu biết thì có lẽ chỉ là một khúc gỗ.

Nhưng đối với những người đổ đấu và khảo cổ như họ, nó chẳng khác gì thần vật.

Tương truyền, Côn Luân Thần Mộc sinh trưởng cực kỳ chậm, nếu cỗ quan tài gỗ tròn của Tinh Tuyệt Nữ Vương này là Côn Luân Thần Mộc, dựa theo kích thước này, ít nhất phải mất hàng ngàn năm mới lớn được như vậy.

Côn Luân Thần Mộc nghe nói khi chặt xuống, đặt ở nơi râm mát, cả khúc gỗ sẽ không bị khô héo hay nứt nẻ, tuy nó không sinh trưởng tiếp nhưng vẫn giữ nguyên trạng thái như lúc mới chặt.

Đặc tính này cũng được coi là biểu tượng của sự trường sinh, tương truyền nếu người được mai táng bên trong, thậm chí chẳng cần đến Trú Nhan Châu cũng có thể giữ cho nhục thân của người chết không bị thối rữa, dung nhan luôn trẻ mãi như lúc mới hạ táng.

Ngô Bất Chính nói: "Truyền thuyết kể rằng Tần Thủy Hoàng đã từng muốn tìm Côn Luân Thần Mộc để hạ táng nhưng tiếc là không tìm được!

Không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương này lại có thể tìm được một khúc Côn Luân Thần Mộc lớn thế này!

Thật khiến người ta kinh ngạc!" Bàn Tử và Lương Quỳnh chăm chú nhìn khúc Côn Luân Thần Mộc đó, cũng phát hiện mặt cắt ngang của gỗ trông rất tươi mới, hoàn toàn không có một vết nứt nào.

Có vẻ đúng như những gì Ngô Bất Chính nói.

Lúc này trong phòng livestream, Giáo sư Dương cũng gửi bình luận: 【Côn Luân Thần Mộc quả thực rất hiếm gặp, khúc này trông rất giống, chuyến thám hiểm Tinh Tuyệt cổ thành lần này của các bạn đúng là khiến lão phu mở mang tầm mắt.

Tôi tin rằng chuyến thám hiểm này nhất định sẽ trở thành một phát hiện trọng đại khác của giới khảo cổ quốc tế.

Đây chính là minh chứng cho lịch sử văn minh lâu đời của chúng ta!】 Người trong phòng livestream cũng rất phấn khích.

Thậm chí không ít người đã bắt đầu lên các diễn đàn đăng bài, tuyên truyền trên các trang mạng lớn.

Việc phát hiện ra Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn sẽ khiến các tổ chức khảo cổ thế giới phải nhìn nhận lại quốc gia có lịch sử lâu đời này.

Nhưng vui thì vui, quay lại chuyện chính, lúc này Tần Vũ đã đứng không xa cỗ quan tài.

Anh mỗi bước đi đều rất cẩn thận, bởi đến bước này mà còn xảy ra sự cố lật thuyền trong mương thì thật là mất mát lớn. "Hửm?" Đột nhiên Tần Vũ dừng phắt lại.

Gần như cùng lúc, những người có mặt và khán giả livestream đều nhìn thấy.

Thứ đen ngòm khổng lồ đang phủ trên quan tài bỗng nhiên dựng đứng lên.

Hình dáng đó giống như một con rắn đang ngóc đầu.

Nhưng mọi người nhìn rõ, thứ đó không phải rắn mà giống như một loài thực vật hơn. "Vãi, đó là một bụi cây à, phân bón của Tinh Tuyệt Nữ Vương mạnh thật đấy, Côn Luân Thần Mộc mà cũng mọc được cỏ!" Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính liếc xéo anh ta: "Tử Bàn Tử, tích chút đức đi, cẩn thận lát nữa Tinh Tuyệt Nữ Vương nhảy ra bắt ông về làm rể đấy!" Bàn Tử chẳng sợ, cười đáp: "Thế thì tốt quá, không phải cậu nói táng trong Côn Luân Thần Mộc sẽ không già sao, Bàn gia tôi cũng muốn thử xem cảm giác được Tinh Tuyệt Nữ Vương bóp chân là thế nào!" "Hai người bớt nói nhảm đi, nhìn kìa!" Lương Quỳnh hét lên.

Gần như cùng lúc, mọi người thấy khối thực vật lớn kia đột nhiên vươn vai.

Một đóa hoa rực rỡ bỗng chốc bung nở.

Màu sắc đóa hoa tươi thắm như muốn nhỏ máu, sắc đỏ sắc vàng đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ nó, đúng là bị Bàn gia nói trúng rồi, đóa hoa kia nhìn mọng nước thật, hèn gì người ta nói phụ nữ được làm từ nước, Tinh Tuyệt Nữ Vương này nhiều nước thật đấy!" "Tử Bàn Tử, ông mà còn lái xe (nói bậy) là tôi xuống xe đấy!" Ngô Bất Chính mắng.

Khán giả trong livestream cũng liên tục gửi bình luận khiển trách Bàn Tử.

Chương 872

Lúc nào rồi còn lái xe, đường xấu thế này mà cũng dám lái, không sợ lật xe à?

Tuy nhiên, Giáo sư Dương lại kích động nói: 【Đây...

đây là đóa hoa địa ngục, Thi Hương Ma Dụ!

Không ngờ thứ này thực sự tồn tại!

Lão phu mãn nguyện rồi, không ngờ còn có thể nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ!】 "Giáo sư, Thi Hương Ma Dụ là gì ạ?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Trong sổ tay của ông nội cậu không hề ghi chép về thứ này.

Có lẽ do kinh nghiệm đổ đấu của ông nội cậu chủ yếu quanh quẩn ở Trường Sa, nhiều nhất là không ra khỏi nước, lại càng chưa từng đi vào sa mạc.

Mà Thi Hương Ma Dụ này lại vô cùng hiếm thấy, nên cậu không biết cũng phải.

Giáo sư Dương kích động kết nối âm thanh với Ngô Bất Chính, giải thích: "Thi Hương Ma Dụ này còn được gọi là đóa hoa địa ngục!

Trên thế giới cực kỳ hiếm gặp, nghe nói có nguồn gốc từ nước Dạ Lang ở Tây Vực!

Nhưng theo sự biến mất của nước Dạ Lang, thứ này cũng bặt vô âm tín!

Truyền thuyết kể rằng thứ này chỉ có thể sống ở nơi âm u ẩm ướt, khi đưa đến các quốc gia gần sông ngầm Tư Độc vì không hợp thổ nhưỡng nên đều đã tuyệt chủng!

Không ngờ dưới đáy Tinh Tuyệt cổ thành này lại còn một cây!

Đẹp!

Thật sự là quá đẹp!" Khán giả trong livestream lúc này cũng cảm thấy màu sắc của Thi Hương Ma Dụ thật sự rất rực rỡ và xinh đẹp.

Chỉ là không hiểu sao lại có một cái tên quỷ dị như vậy.

Thi Hương Ma Dụ, hay là hoa địa ngục.

Những chuyện liên quan đến Thi Hương Ma Dụ cơ bản mọi người đều không biết, Giáo sư Dương giải thích xong cũng không nói thêm gì mà ngắt kết nối.

Mọi người cũng chỉ có thể tự tưởng tượng ra lai lịch thần kỳ của loài hoa này.

Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, Thi Hương Ma Dụ này bám trên quan tài.

Lát nữa lúc khai quan, e là sẽ bị làm hỏng, nếu có thể khai quan mà không làm hỏng nó thì tốt quá.

Mọi người hồi hộp quan sát.

Lúc này Tần Vũ lại cau mày, vẫn chưa tiến lên phía trước.

Anh luôn có cảm giác đóa Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ kia dường như đang chằm chằm nhìn mình.

Hơn nữa cảm giác này vô cùng mãnh liệt, nhưng rõ ràng đó chỉ là một đóa hoa không có ý thức, sao có thể nhìn mình được?

Tần Vũ nghĩ mãi không thông. "Tiểu ca, anh lề mề cái gì thế!

Mau lên, chúng ta nhanh chóng qua đó!" Đột nhiên giọng của Bàn Tử từ phía sau truyền tới, Tần Vũ quay đầu lại nhìn, phát hiện anh ta đã đến gần.

Có vẻ như anh ta không đợi nổi tốc độ chậm chạp của mình.

Ngô Bất Chính gọi: "Tiểu ca, để Bàn Tử qua giúp anh, hai người nhanh lên!

Nếu ở đây không có manh mối, chúng ta còn phải đi tìm tế đàn nữa!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử lúc này đã lách qua anh, cầm xẻng leo núi tiến đến gần quan tài.

Anh ta cũng chẳng khách khí, giơ tay cuốc luôn đóa Thi Hương Ma Dụ ra, đặt sang một bên.

Tần Vũ cũng đã xem nội dung livestream, biết Thi Hương Ma Dụ này rất quý giá, Bàn Tử nóng nảy mà không làm hỏng nó thì cũng khá tốt.

Đột nhiên!

Bàn Tử kinh hô: "Vãi, Bạch huynh đệ nói không sai, ở đây quả nhiên có một tên ngoại quốc!" Tần Vũ nghe vậy cũng chạy tới, phát hiện một gã ngoại quốc đang nằm bên cạnh quan tài.

Trên người hắn không có vết thương, chắc là bị ngã xuống.

Mà cả cái đầu hắn đều là máu, bên cạnh quan tài gỗ tròn cũng dính đầy máu.

Có vẻ vừa nãy là do hắn tự đâm đầu vào.

Bàn Tử thấy người này thì tức điên người, nhưng lại không thể ra tay lộ liễu vì đang livestream.

Thế là anh ta nói: "Gã này đã phạm tội ác tày trời ở nước ta, tôi sẽ lôi hắn ra, lúc đi mang theo luôn để về chịu sự phán xét của nhân dân!" Nói rồi Bàn Tử lôi gã đi chuẩn bị quay về, nhưng không rõ tình hình thế nào, Bàn Tử bỗng nhiên trượt chân, dường như không nắm chắc, gã ngoại quốc kia lăn lông lốc rồi rơi thẳng xuống xà ngang, sau đó biến mất trong Quỷ Động không đáy ở bên dưới.

Bàn Tử thấy vậy vội vàng nói: "Ái chà, mọi người đều nhìn thấy cả rồi đấy nhé, Bàn gia tôi không cố ý vứt hắn xuống đâu, đây hoàn toàn là ngoài ý muốn!

Ngoài ý muốn đấy!

Mỗi người đều có số, chứng tỏ ông trời cũng không muốn tha cho hắn!

Chẳng liên quan gì đến Bàn gia tôi đâu nhé!" Màn tự biên tự diễn này của Bàn Tử khiến khán giả trong livestream cười bò.

Mọi người đều biết anh ta đang tính toán gì, nhưng nhìn thấy hả dạ nên cũng không ai bóc mẽ.

Chương 873

Đạo động này, nói chính xác thì nên gọi là rãnh thoát nước.

Bởi vì kỹ thuật đào đạo động này thực sự không dám khen ngợi.

Tuy nhiên dù đào ngoằn ngoèo, nhưng mặt đất và bốn vách trong động lại vô cùng trơn láng, rõ ràng là do có thứ gì đó thường xuyên di chuyển và ma sát tạo thành.

Ngô Bất Chính lúc này đã khôi phục thần trí, có lẽ để đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân, cậu mở lời hỏi: "Tam thúc, thúc nói cái Đại Đầu Thi Thai đó đi theo các người từ bồi táng lăng suốt quãng đường, chẳng lẽ là đi qua lối này?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Chắc chắn là đi qua thông đạo này không sai được.

Thông đạo này bị ma sát bằng phẳng như vậy, rõ ràng ngày thường cái Thi Thai đó không ít lần đi qua đây.

Hơn nữa bồi táng lăng ở phía trên cũng chỉ có con đường này là dẫn được tới Vân Thiên Cung!

Ngoài đường này ra thì còn có thể đi thẳng tới đỉnh chính của núi Tam Thánh, rồi từ lớp tuyết đào đạo động xuống.

Nhưng cách đó quá nguy hiểm, đi lối này là tiện nhất, nhưng không ngờ lại đụng phải thứ đó!" Bàn Tử chưa từng thấy thứ đó, tuy rằng Phan Tử nghi ngờ Tam thúc này có thể là giả, nhưng chuyện liên quan đến Thi Thai thì vẫn có thể hỏi.

Hai việc này không xung đột với nhau. "Tam gia, ngài nói xem cái Đại Đầu Thi Thai đó rốt cuộc là thứ gì vậy, là quỷ hay là Tống tử?" Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Dĩ nhiên là Tống tử, anh đã thấy đạn bắn được quỷ bao giờ chưa?

Ta bảo các anh nghe, ở phía trên đạo động này có một nơi giống như hang kim thân La Cẩu của tự miếu!

Trên đó toàn là thi thể, mà nơi Thi Thai này trú ngụ có lẽ chính là một vị trí phong thủy!

Vì thế nó mới xảy ra thi biến.

May mà thời gian còn ngắn, nếu đợi thêm vài trăm năm nữa, có lẽ cái Thi Thai này sẽ thành tinh mất!" Mọi người nghe vậy đều không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Tình hình bồi táng lăng phía trên Ngô Tam Tỉnh đã nói không chỉ một lần.

Nhưng khi thật sự sắp đến nơi, trong lòng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Không cần quá lo lắng, lúc ta và Đoạn Vô Kỵ đi qua, tình hình bên trên cơ bản đã nắm rõ rồi!

Chỉ cần Quỷ Đả Tường biến mất thì vấn đề không lớn!

Đi thôi!" Nói xong câu này, mọi người đã có thể cảm nhận được gió lạnh thổi vào.

Rõ ràng bọn họ đã sắp tới cửa ra.

Quả nhiên chưa đầy hai phút, Ngô Tam Tỉnh đi đầu đã chui ra khỏi đạo động.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính cũng bò ra ngoài.

Chờ đến khi ra được bên ngoài, nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều không khỏi giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy nơi bọn họ đang đứng, xung quanh chi chít toàn là thi thể.

Những thi thể này da dẻ hiện lên màu tím sẫm, không hề thối rữa mà đều bị đông cứng thành xác khô.

Lương Quỳnh vốn có kinh nghiệm khảo cổ khá phong phú, lập tức kinh hô: "Những thi thể này không phải người của nước Đông Hạ, các anh nhìn trang phục và cách mai táng của bọn họ xem, dường như còn sớm hơn cả lịch sử nước Đông Hạ!

Hơn nữa răng của những người này đều được mài thành răng nhọn, đây là phong cách của tà giáo Saman!" Mọi người nghe mà ngẩn ngơ, Bàn Tử cười nói: "Ô kìa, thế này nghĩa là sao, ý cô là Vạn Nô Vương lão già đó đã đào một đống thi thể về làm móng để xây dựng bồi táng lăng à!

Thế thì lão ta thất đức quá!" Lương Quỳnh lắc đầu: "Không phải, đây có thể là thi thể mà Uông Tàng Hải đào được khi khởi công, rồi đem đổ hết vào đây!" Nói đoạn cô quay sang nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh dường như không muốn nán lại lâu, lắc đầu bảo: "Ta không phải dân khảo cổ nên không rõ, chúng ta mau chóng lên trên thôi, cẩn thận chậm trễ sinh biến!" Nói rồi ông chỉ vào một lỗ hổng phía trên.

Hóa ra nơi này nằm ngay bên dưới bồi táng lăng, cơ bản được coi là một không gian địa hạ giữa sàn của bồi táng lăng và sườn núi bên dưới.

Hình dáng tổng thể cũng chứng minh điểm này.

Có lẽ mô tả thì hơi khó hiểu, nhưng thực tế không phức tạp lắm.

Giống như bạn xây nhà trên một dốc nghiêng, sàn nhà chắc chắn phải phẳng.

Vậy nên bạn phải dựng các cột gỗ bên dưới dốc để đỡ sàn.

Và không gian giữa sàn và con dốc chính là nơi họ đang đứng lúc này.

Nhưng thú thật, tình cảnh của họ như vậy cũng là tốt rồi.

Nếu các tấm gỗ quanh không gian này bị gãy vỡ, thì bên ngoài có thể thông thẳng ra vực thẳm của cả ngọn núi tuyết.

Một khi rơi xuống thì gần như không có khả năng sống sót.

Phan Tử luôn muốn tìm cơ hội thử xem Tam gia này thế nào.

Tuy nhiên suốt dọc đường không có cơ hội nào tốt, chỉ đành nhẫn nại đi theo mọi người rồi tính sau.

Cái hang phía trên là do Tam thúc và Đoạn Vô Kỵ vô tình làm nổ kíp mìn tạo ra.

Phát hiện ra nơi này cũng hoàn toàn là tình cờ.

Tam thúc nói: "Lúc đó chúng ta đụng phải một con Du diên khổng lồ, không còn cách nào khác đành phải dùng thuốc nổ!

Tìm được đến đây cũng coi như là trong cái rủi có cái may!

Thôi đừng nói nhảm nữa, lên trên rồi thì cứ đi theo ta nhanh lên!

Du diên nhỏ xung quanh rất nhiều, một khi bị bao vây thì rắc rối to đấy!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh tiên phong bò lên trước.

Chương 874

Mọi người thấy vậy không dám chậm trễ, lập tức đi theo.

Cả nhóm nhanh chóng bò vào bồi táng lăng phía trên.

Vừa ra tới nơi, mọi người đã hiểu con Du diên khổng lồ mà Ngô Tam Tỉnh nói lớn đến mức nào.

Chỉ thấy trên sàn gỗ cách đó không xa, một cái đầu Du diên to như đầu bò đang nằm đó.

Xung quanh vẫn còn tụ tập không ít Du diên nhỏ.

Rõ ràng là xác của con Du diên lớn này đã thu hút bọn chúng tới.

Những con Du diên nhỏ vây quanh con lớn, có lẽ đang ngủ đông, hoặc không rõ đang làm gì.

Tuy nhiên cảm nhận được có người đi lên, đám Du diên nhỏ đó dường như bừng tỉnh.

Từng con một bắt đầu vặn vẹo thân mình bò về phía bọn họ.

Nhưng lúc đầu động tác của chúng còn khá chậm chạp.

Bàn Tử thấy vậy vội kêu lên: "Vãi, mau dẫn đường dẫn đường đi!

Mẹ kiếp, còn chần chừ ở đây là bị chúng chui vào mông đấy!" Mọi người đều không nhịn được mà nuốt nước miếng, Ngô Tam Tỉnh huýt sáo một tiếng, ra hiệu cho mọi người đi theo.

Cả nhóm chạy thục mạng theo ông ta.

Nhưng rất nhanh, tiếng bước chân đã bị tiếng ma sát dày đặc che lấp.

Rõ ràng xung quanh còn có nhiều Du diên hơn nữa.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu, dường như toàn bộ đều là chúng.

Tiếng bò của hàng vạn con Du diên cộng hưởng lại với nhau khiến người ta sởn gai ốc.

Phan Tử vội bắn một phát đạn chiếu sáng.

Độ cao của bồi táng lăng này cũng không thấp, đạn chiếu sáng bay mất hai giây mới chạm vào trần cung điện.

Mọi người nhìn lên đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên trần nhà, vô số Du diên bám dày đặc như một bầy đỉa, lớp này chồng lên lớp kia.

Thỉnh thoảng còn có vài con rơi xuống.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Tam gia, đây là cái mà ông bảo là không nguy hiểm đấy à?

Phen này xong đời rồi, chúng ta lọt vào ổ sâu bọ rồi!" Ngô Tam Tỉnh giận dữ quát: "Anh ngậm miệng lại đi, chẳng lẽ anh còn đường nào khác để ra ngoài sao!

Nơi này có cơ quan, nhưng chúng ta vô tình kích hoạt Trùng Hương Ngọc bên trong, nếu không đám sâu bọ này đều đang ngủ đông cả rồi!

Đừng nói nhảm nữa, mau xông ra ngoài, không còn xa nữa đâu!" Mọi người nghe vậy nhìn theo, phía trước không xa quả nhiên xuất hiện một cánh cửa ngọc.

Rõ ràng là lối dẫn tới tiền điện.

Ngô Tam Tỉnh có một điểm có lẽ đã nói đúng.

Cái Thi Thai kia đã chết ở Vân Thiên Cung, nên Quỷ Đả Tường ở đây đã biến mất.

Đây là một tin tốt đối với họ.

Ít nhất đường vẫn còn đó.

Chỉ cần chạy theo con đường này thoát ra, khả năng tìm được đường sống vẫn rất lớn.

Con người càng trong tình huống nguy hiểm thì tiềm năng bộc phát càng lớn.

Cả nhóm chạy điên cuồng, rốt cuộc không có ai bị lũ Du diên đuổi kịp.

Thậm chí nhiều lần có Du diên rơi trúng người họ cũng nhanh chóng rơi xuống đất.

Cũng không biết nên nói là họ may mắn, hay là được trời cao phù hộ.

Chỉ có Ngô Bất Chính trong lòng hiểu rõ, bọn họ có thể may mắn như vậy, có lẽ là nhờ vào chính mình.

Trước đó Ngô Bất Chính đã từng nghi ngờ máu của mình có lẽ có hiệu quả tương tự như Kỳ Lân Huyết của Tần Vũ.

Chỉ là cậu luôn không dám khẳng định.

Nhưng suốt chặng đường này, cậu cơ bản đã có thể chắc chắn máu của mình thật sự có hiệu quả đó.

Bàn Tử cõng cậu trên lưng, cậu nhìn rất rõ.

Xung quanh có một đám lớn Du diên bị nhiệt lượng của đạn chiếu sáng thu hút qua đó.

Còn những con Du diên tiếp cận bọn họ, hễ cứ lại gần là sẽ tự động tránh ra.

Dường như chúng rất kiêng dè bọn họ.

Mà căn nguyên sâu xa có lẽ chính là do máu của cậu.

Trước đó cậu bị thương nặng, nôn ra một ngụm khí huyết, lúc này trên người vẫn còn dính không ít vết máu.

Chương 875

Có lẽ thứ thật sự khắc chế đám Du diên này chính là máu của cậu.

Nhưng lúc này nói những chuyện đó thực ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì bọn họ đã xông qua cửa ngọc, tới được tiền điện.

Khoảng cách của tiền điện cũng không ngắn, nhưng nơi này gần như không còn thấy Du diên nữa.

Cả nhóm chạy thêm hai phút, bóng dáng Du diên đã hoàn toàn biến mất.

Tuy nhiên sâu trong bóng tối phía sau vẫn có thể nghe thấy tiếng ma sát dày đặc.

Có lẽ những con Du diên khác cũng đã tỉnh lại.

Chỉ là bọn chúng đã muộn rồi, vì lúc này mọi người đã nhìn thấy lối ra của tiền điện. "Nhanh lên, lối ra ở ngay kia rồi!" Ngô Tam Tỉnh hô to.

Mọi người đều đã nhìn thấy lối ra, lúc này tự nhiên không dám nán lại.

Từng người một dồn hết sức bình sinh cuối cùng, một mạch xông ra ngoài.

Vừa chạy ra khỏi điện môn, mọi người lập tức có cảm giác như được sinh ra lần nữa.

Trước đó dù là ở Vân Thiên Cung hay ở trong khe nứt, đó đều là những nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời.

Lúc này nhìn thấy có ánh sáng xuất hiện trên đỉnh đầu, cảm giác đó thực sự không thể nào diễn tả bằng lời.

Mọi người chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt không kìm được mà chực trào ra.

Đây là sự kích động sau khi thoát chết trong gang tấc!

Nhưng kích động thì kích động, rất nhanh mọi người lại phát hiện ra một vấn đề.

Nơi bọn họ đang đứng lúc này, hỡi ôi, chính là phía dưới cái hang băng mà Ngô Bất Chính đã phát hiện lúc trước.

Trước đó đứng ở trên nhìn xuống thì không thấy gì, nhưng lúc này đứng ở dưới nhìn lên mới thấy.

Lối ra của hang băng ở phía trên, ít nhất cũng phải cao bằng một tòa nhà mười mấy tầng.

Khoảng cách cao như vậy, các thiết bị nâng hạ đều không thể lên tới được.

Bọn họ chỉ còn cách dùng dây thừng cố định chắc chắn, rồi từng người một đạp lên những xà gỗ bên trên để leo lên.

Phía trên có rất nhiều xà gỗ thô lớn, nằm ngang dọc chống đỡ khung băng.

Có vẻ đó là một kết cấu phòng ngự.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Các cháu không cần lo lắng, lúc ta xuống đây, những xà gỗ này vô cùng kiên cố, mấy người bọn ta còn không làm chúng lung lay nổi!

Chúng ta leo lên phía trên bồi táng lăng, rồi bám vào những xà gỗ này mà lên!

Cẩn thận một chút là không sao đâu!" Mọi người gật đầu, lúc này cũng không phải lúc để nghỉ ngơi.

Cộng thêm việc trước đó đã nghỉ một lát trong đạo động, thể lực hiện giờ vẫn còn đủ dùng.

Trong bồi táng lăng vẫn còn Du diên, thế là mấy người họ tiếp tục lên đường.

Dùng thiết bị nâng hạ lên tới đỉnh của bồi táng lăng.

Họ đạp lên những mảnh ngói lưu ly đã bị đông cứng thành một khối để leo lên xà gỗ.

Xà gỗ nhanh chóng phát ra những tiếng răng rắc của lớp băng bị nứt.

Tuy nhiên tiếng động này rất nhỏ, chắc là lớp băng ngoài cùng bị nứt thôi, lớp bên trong chắc không sao.

Mọi người khựng lại một chút, thấy xà gỗ thực sự rất vững, lập tức bắt đầu tiếp tục leo lên.

Leo lên được một thanh thì nghỉ hai phút, rồi lại tiếp tục.

Sau hai mươi phút, mọi người đã có thể nhìn thấy rõ lỗ hổng trên đỉnh vòm.

Phan Tử lúc này cùng Ngô Tam Tỉnh đang ở vị trí cao nhất, thêm vào đó phía trên không còn xà gỗ nữa, nên anh định dùng thiết bị nâng hạ để lên.

Nhưng phía trên toàn là lớp băng, móc của thiết bị nâng hạ không dễ bám.

Để đề phòng vạn nhất bị ngã xuống tan xương nát thịt, Phan Tử đã thử rất nhiều lần nhưng kết quả đều không mấy lý tưởng.

Đây là việc thử thách lòng kiên nhẫn, có cuống lên cũng vô ích.

Suốt quãng đường leo lên, ngay cả Phan Tử lúc này tay cũng đã bắt đầu mỏi run rẩy.

Cộng thêm việc sắp được ra ngoài, Phan Tử thực sự không dám đợi thêm nữa.

Thế là anh nói với Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, tay tôi không dùng được sức nữa rồi, hay là chúng ta nghỉ hai phút rồi thử lại?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này mọi người chỉ còn cách việc thoát hiểm trong gang tấc, quả thực không cần thiết phải vội vàng.

Tục ngữ nói rất đúng, dục tốc bất đạt.

Phan Tử ngồi xuống tựa vào một thanh xà gỗ, nháy mắt với Bàn Tử một cái.

Chương 876

Ánh mắt như muốn nói: "Tôi sắp bắt đầu rồi, anh liệu mà lo liệu." Bàn Tử ngáp một cái như để đáp lại, sau đó siết chặt sợi dây buộc Ngô Bất Chính trên người.

Lòng bàn tay cũng đã chạm vào khẩu súng tiểu liên.

Phan Tử thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy cười bảo: "Tam gia, sắp ra ngoài rồi, ngài cũng đừng quá lo lắng, lại đây hút điếu thuốc!" Nói đoạn Phan Tử lấy ra một điếu thuốc ném qua.

Ngô Tam Tỉnh thuận tay đón lấy, nhưng không hút mà lại giắt lên tai nói: "Không có tâm trạng, để ra ngoài rồi tính!" Phan Tử thấy vậy cười cũng không nói gì thêm, sau đó tự mình châm một điếu.

Nhưng gã này rất ma mãnh, nhân lúc Ngô Tam Tỉnh không chú ý, anh thổi một ngụm khói thuốc về phía ông ta.

Ngô Tam Tỉnh dường như đang mải suy nghĩ nên không chú ý.

Cho đến khi khói thuốc xộc thẳng vào mũi, ông ta mới ho sặc sụa.

Đồng thời liếc nhìn Phan Tử một cái.

Phan Tử lúc này mắt híp lại thành một đường thẳng, anh ném điếu thuốc trong tay xuống, thuận tay lên nòng khẩu tiểu liên.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy ngơ ngác hỏi: "Bây giờ lên nòng làm gì, cẩn thận kẻo lại bị cướp cò (tẩu hỏa)!" Phan Tử nghe vậy thì cười nói: "Cẩn thận kẻo 'lại bị' cướp cò, từ 'lại' này Tam gia dùng hay lắm!" Nói xong, Phan Tử lập tức bưng khẩu tiểu liên lên, chĩa thẳng vào đầu ông ta.

Bàn Tử bên cạnh cũng bưng tiểu liên lên, đồng dạng chĩa vào Ngô Tam Tỉnh. "Các người làm cái gì thế này, Phan Tử anh định tạo phản à?

Đi làm loạn theo cái thằng Bàn Tử kia à!" Ngô Tam Tỉnh mắng.

Lương Quỳnh bên cạnh cũng nhìn mà nghệt mặt ra, vội nói: "Các anh rốt cuộc đang làm cái gì thế?

Sao lại quay sang tàn sát lẫn nhau vậy!" "Bàn Tử!

Phan Tử!

Rốt cuộc là có chuyện gì thế!" Ngô Bất Chính cũng hỏi.

Suốt quãng đường này cậu chán nản rã rời, vì chuyện của Tần Vũ mà chẳng chú ý đến gì khác.

Lúc này thấy Bàn Tử và Phan Tử đột nhiên ra tay với Tam thúc, cậu không khỏi thấy khó hiểu.

Phan Tử rõ ràng là thuộc hạ trung thành nhất của Ngô Tam Tỉnh, sao cũng phản lại rồi. "Tiểu tam gia, người này không phải Tam gia, ông ta là giả!" Phan Tử tính nóng, lập tức nói tuột ra. "Đúng thế, tôi và lão Phan đã thấy Tam gia này không ổn từ lâu rồi, hôm nay chúng ta sẽ xem bộ mặt thật của lão ta!" Bàn Tử cũng nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy thì vô cùng chấn kinh, vội bảo: "Sao có thể như vậy được, nếu ông ấy không phải Tam thúc thì là ai chứ, các anh đều biết Tam thúc tôi mà!" "Tiểu tam gia, sao cậu vẫn chưa phản ứng kịp thế, nếu ông ta thật sự là Tam gia, lúc này đã sớm xông lên tát tôi một bạt tai rồi!

Nhưng cậu nhìn xem, phản ứng của ông ta có giống Tam thúc không?" Phan Tử hét lên. "Hơn nữa vừa nãy, ông ta ngửi thấy khói thuốc là ho ngay, Tam gia là một lão nghiện thuốc lá, thuốc tôi hút đều là do ông ấy cho, loại thuốc này chính ông ấy hút hằng ngày, ngửi thấy làm sao mà ho được!

Phản ứng này rõ ràng chứng tỏ ông ta chưa từng hút thuốc!" "Và nữa, vừa nãy ông ta nói súng của tôi cẩn thận kẻo 'lại bị' cướp cò!

Sao Tam gia lại biết súng của tôi từng bị cướp cò chứ!" "Người này chắc chắn không phải Tam gia, nói mau ông rốt cuộc là ai!

Đoạn Vô Kỵ, hay là Tứ A Công, hoặc giả là Tần Vũ!" "Tôi cảnh cáo ông, không phối hợp thì chúng tôi sẽ không khách khí đâu!" Phan Tử vừa nói vừa đặt ngón tay vào cò súng, rõ ràng có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Cái đám người nước ngoài này, đến địa bàn Việt Nam để đổ đấu, là tội thứ nhất.

Gặp phải Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải, lại còn có hành vi súc sinh với Tiểu Ngải như vậy, là tội thứ hai.

Tội thứ nhất có lẽ chưa đến mức chết, nhưng tội thứ hai tuyệt đối đã gây nên phẫn nộ trong lòng mọi người.

E rằng lúc này bất kỳ ai có mặt ở đó cũng không nén nổi ngọn lửa giận trong lòng.

Nhưng đây dù sao cũng là livestream toàn cầu, còn phải cân nhắc đến vấn đề ngoại giao.

Thế nên màn kịch này của Bàn Tử đã hóa giải vấn đề một cách tài tình.

Tôi muốn giết anh, nhưng tôi không thể làm lộ liễu.

Vậy nên tôi bảo tôi muốn cứu anh, nhưng tay chân tôi vụng về, dưới chân lại trượt một cái thì biết trách ai đây?

Có trách thì chỉ trách số mệnh anh có kiếp nạn này thôi.

Cư dân mạng trong phòng livestream liên tục tán thưởng sự cơ trí của Bàn Tử.

Cách xảo quyệt như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Ngô Bất Chính thấy gã chân tay lóng ngóng, cười mắng: "Tử Bàn Tử, có phải anh bị thận hư rồi không, mở quan tài thôi mà cũng trượt tay, để tôi tới cho!

Tôi thật sự sợ anh không cẩn thận làm cái quan tài này rơi xuống luôn đấy!" Ngô Bất Chính nói xong cũng chạy qua.

Lương Quỳnh thấy chỉ còn lại mình mình, cũng không kìm nổi sự tò mò mà đi theo.

Tần Vũ thấy vậy hơi cau mày, sao tất cả đều qua đây rồi?

Ngô Bất Chính vội nói: "Tiểu Ca anh đừng gấp, trong quan tài này có lẽ sẽ có manh mối!

Tôi và Lương Quỳnh, một người tinh thông kinh nghiệm dã ngoại, một người tinh thông văn hóa cổ mộ!

Chúng tôi nói không chừng có thể tìm ra chút manh mối!" Tần Vũ hơi cau mày không đáp lời, lời Ngô Bất Chính nói tuy hơi khiên cưỡng nhưng người đã tới rồi, bảo họ quay lại hiển nhiên là không thể nữa.

Chương 877

"Chú ý an toàn!" Tần Vũ nhắc nhở một câu, sau đó cùng Bàn Tử chuẩn bị khai quan.

Trên quan tài gỗ tròn này quấn mấy sợi xích sắt.

Tuy nhiên những sợi xích này dường như là một biện pháp bảo vệ, toàn bộ buộc ở dưới gỗ tròn.

Nếu xà ngang không may bị gãy, cũng không đến mức làm quan tài rơi xuống.

Vì vậy chúng không hề trói buộc nắp quan tài chính.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm nữa.

Bàn Tử lấy móc sắt ra thử thử, phát hiện nắp quan tài gỗ tròn thế mà không có phong tất (sáp niêm phong), không khỏi vui mừng. "Tránh ra!" Bàn Tử hô một tiếng, xắn tay áo dồn lực, tức thì nắp quan tài đó thật sự bị đẩy ra.

Mọi người vội cùng nhau đặt nắp quan tài sang một bên, nhìn vào trong, tức thì mắt ai nấy đều trợn ngược.

Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng sững sờ.

Chỉ thấy trong quan tài đang nằm một người phụ nữ, da dẻ giống như vừa mới hạ táng, mịn màng như có thể vắt ra nước.

Tuy bà ta đeo mạng che mặt, nhưng cũng có thể thấy được, thi thể không hề có dấu hiệu thối rữa nào. "Côn Luân Thần Mộc quả nhiên danh bất hư truyền, Tinh Tuyệt Nữ Vương này chết bao nhiêu năm rồi, vậy mà vẫn có thể bảo tồn như còn sống vậy!" Ngô Bất Chính kinh thán.

Lương Quỳnh cũng không nhịn được nói: "Đây đúng là sự kỳ diệu của tạo hóa, ai mà ngờ hiệu quả của Côn Luân Thần Mộc lại lợi hại đến thế!" Hai người không ngớt lời khen ngợi, tuy nhiên Bàn Tử bên cạnh đã mắt sáng rực, thò tay về phía đầu của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chỉ thấy vị Nữ vương này thân mặc Phượng Quan Hà Bí, đầu đội hoàng quan khảm ngọc tử kim.

Trên mắt còn có một cái che mắt bằng tử kim, trông vô cùng tinh mỹ.

Mà trên tay bà ta còn đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy xanh biếc, cổ tay đeo bộ vòng tay phỉ thúy đồng bộ.

Thậm chí ngay cả đôi giày dưới chân cũng khảm sợi vàng.

Chỗ đồ này mà mang ra ngoài, chỉ có thể dùng bốn chữ "giá trị liên thành" để hình dung.

Còn chưa kể các loại minh khí tùy táng đặt hai bên quan tài.

Nói không khách khí, ai mà mang hết đồ trong quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương ra bán lấy tiền, thì mười tám đời con cháu sau này tuyệt đối không phải lo chuyện ăn uống.

Bàn Tử nhìn mà tim đập chân run, lòng bàn tay đã chạm tới hoàng quan, tay kia cũng sờ vào một cái nhẫn vàng.

Nước miếng gã sắp chảy ra tới nơi, vừa lấy vừa lẩm bẩm: "Đều là của tôi!

Chỗ này đều là của Bàn gia, Bàn gia phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi!

Thiên Chân, chúng ta phát tài thật rồi, Bàn gia ra ngoài sẽ xây lại Ngô Sơn Cư cho cậu!" Ngô Bất Chính cũng nhìn đến ngây người, bản thân anh vốn làm nghề đồ cổ, lúc này thấy Bàn Tử cấp thiết như vậy, vội nhắc nhở: "Anh đừng làm hỏng, cẩn thận chút!" Lương Quỳnh bên cạnh cau chặt mày, cô tuy không còn là người của đội khảo cổ, nhưng dù sao cũng xuất thân từ đó, thấy cảnh này không nhịn được quát mắng: "Tử Bàn Tử, anh đừng quá đáng quá, lấy một hai món ra ngoài chứng minh chúng ta từng đến đây là được rồi!

Anh còn định lấy hết đi à, đây đều là văn vật đấy!" "Văn vật cái con khỉ, Bàn gia ta ghét nhất là nghe từ văn vật, cứ như văn vật là của nhà cô không bằng!" Bàn Tử khó chịu đáp.

Lương Quỳnh có chút tức giận nói: "Anh đừng có không lọt tai, đây đều là tài sản quốc gia, anh lấy ra ngoài cũng phải nộp lên!" "Mẹ nó chứ, Bàn gia ta cực khổ suốt dọc đường ăn đắng nuốt cay mới tới được đây, cô lại bảo tôi phải nộp lên!

Sao cô không bảo mấy người đội khảo cổ tới mà lấy!" Bàn Tử rất tức giận, Ngô Bất Chính muốn khuyên ngăn gã, kết quả ai ngờ Lương Quỳnh lại bồi thêm một câu: "Tư tưởng giác ngộ hiện tại của anh rất nguy hiểm, tôi nói cho anh biết, đây là livestream toàn cầu, hành vi này của anh thuộc loại trộm cắp, đó là đạo mộ!

Anh không có..." "Đm cô nói lắm thế, Bàn gia nói chỗ này là của tôi thì nó là của tôi, Thiên Vương lão tử tới cũng vô dụng, tôi nói đấy!" Bàn Tử thật sự giận rồi, nói đoạn gã nâng khẩu AK chế tạo từ Liên Xô nhắm thẳng ngực Lương Quỳnh bóp cò.

Lương Quỳnh cả người ngây dại, hiển nhiên không ngờ Bàn Tử lại nổ súng với mình.

Cô lùi lại hai bước, trực tiếp rơi xuống Quỷ Động không đáy bên dưới.

Tần Vũ cũng ngẩn người, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh muốn ngăn cản đã muộn.

Nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mà nhất thời lại không nói ra được sai ở đâu.

Ngô Bất Chính thấy vậy vỗ đùi cái đét, nói: "Tử Bàn Tử, mẹ nó anh sao lại kích động như vậy, giờ thì hay rồi, anh giết người rồi, chúng ta còn về được nữa không!" Bàn Tử ngẩn ra, cười nói: "Giết thì giết, Bàn gia có nhiều đồ tốt thế này, đi đâu mà chẳng được!

Thiên Chân, cậu và Tiểu Ca đi cùng tôi, chúng ta lãng tích thiên nhai, ra nước ngoài hưởng lạc!" Ngô Bất Chính mắng: "Mẹ nó não anh chập mạch rồi à, chúng ta ra ngoài kiểu gì, chỗ này đã bị livestream hết rồi!

Mau để đồ lại đi, chúng ta còn có thể tranh thủ hưởng khoan hồng!" "Cút đi, Bàn gia đã phóng lao thì phải theo lao!" Bàn Tử mắng: "Các người nếu sợ thì cứ đi đi, tôi tự mang đồ đi!

Bàn gia tôi còn chưa bao giờ..." Bàn Tử chưa nói hết câu, bỗng nghe một tiếng "Đoàng", gã sững sờ.

Cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào Ngô Bất Chính đã bóp cò, họng súng đang nhắm vào bụng gã. "Thiên Chân!

Mẹ nó anh..." "Đoàng!

Đoàng!" Lại thêm hai tiếng súng, Bàn Tử hoàn toàn chết lặng.

Ngô Bất Chính nhìn gã, trong mắt lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Anh béo quá rồi, nhiều đồ tốt thế này để nuôi đống mỡ của anh không thấy phí sao?

Anh xuống dưới bầu bạn với họ đi, chỗ đồ này là của tôi!" Nói đến cuối, giọng Ngô Bất Chính trở nên vặn vẹo, anh ta đẩy mạnh Bàn Tử xuống xà ngang.

Đồng thời cướp lấy khẩu AK quay đầu nhắm thẳng vào Tần Vũ. "Tiểu Ca, đừng trách anh em không nể tình, chỉ trách... chỉ trách chỗ đồ này quá mê người!

Chương 878

Anh tự mình nhảy xuống, hay để tôi tiễn anh lên đường?

Anh có giỏi đến mấy, ở khoảng cách gần thế này anh có nhanh hơn được viên đạn không?" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, lúc này đôi mày đang nhíu chặt lại giãn ra.

Anh thản nhiên nói: "Cậu không giết được tôi!" "Vậy anh thử xem?

Tôi không tin anh còn lợi hại hơn đạn!" Ngô Bất Chính cười lạnh.

Tần Vũ vẫn không chút biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Cậu bắn đi!" "Anh!" Ngô Bất Chính tức đến mặt trắng bệch, nộ thanh nói: "Nể tình anh em tôi không muốn giết anh, tự nhảy xuống đi!" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, cười khổ lắc đầu nói: "Vụng về!" Nói xong, Tần Vũ rút đoản kiếm, đâm nhẹ vào đầu ngón tay mình.

Một giọt máu tươi tức thì ứa ra.

Ngô Bất Chính thấy cảnh này thì tức tối gầm lên: "Anh còn không nhảy, tôi nổ súng thật đấy!

Tôi thật sự dám đấy!" Tần Vũ vẫn không thèm để ý đến anh ta, nhẹ nhàng bôi giọt máu đó lên trán.

Gần như cùng lúc, Ngô Bất Chính đã không kìm nén nổi sát tâm, bóp cò súng. "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Đạn tức thì xuyên qua cơ thể Tần Vũ, nhưng kỳ quái là, căn bản không để lại bất kỳ vết thương nào.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính trước mặt nói: "Cậu là giả!

Cậu ấy sẽ không làm hại tôi!" Nói xong Tần Vũ nhắm mắt lại, một lúc sau khi anh mở mắt ra, trước mặt không còn Ngô Bất Chính nữa, chỉ có bông hoa Thi Hương Ma Dụ diễm lệ đang chĩa thẳng vào anh.

Những cánh hoa tươi tắn kia dường như đang dốc sức phô diễn vẻ đẹp của mình.

Ngô Tam Tỉnh nhìn đến đây sắc mặt đã khó coi đến cực điểm, nhưng ông ta vẫn không nói lời nào, không biết đang nghĩ gì.

Chỉ là phản ứng này đã nói lên tất cả, ông ta thật sự không phải Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Bất Chính vốn dĩ đã bị kích động theo bản năng, nhìn thấy kết quả này, tức thì lồng ngực dâng lên một luồng khí huyết cuồn cuộn.

Bàn Tử vội bảo Lương Quỳnh lại giúp anh thuận khí, còn mình thì nhìn Ngô Tam Tỉnh nộ thanh nói: "Lão tặc, mẹ kiếp ông còn không mau lộ diện, đừng trách súng của Bàn gia vô tình!

Tôi nói cho ông biết, Bàn gia tôi trước nay luôn nói là làm!" Phan Tử sợ Bàn Tử nổ súng thật, vội nháy mắt với gã.

Bàn Tử lúc này căn bản không quản được nhiều như vậy, Ngô Bất Chính lại sắp hộc máu, tình hình ngày càng nguy hiểm.

Gã đã sớm nổi giận rồi.

Nếu hôm nay không nhìn thấy chân tướng, Ngô Bất Chính có lẽ sẽ bị tức đến mức cơ thể sụp đổ mà chết tại đây.

Cho nên gã nhất định phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

Ngô Tam Tỉnh nhìn nhìn Phan Tử, lại nhìn nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười.

Ông ta lấy điếu thuốc trên tai xuống, châm lửa rít một hơi!

Có điều dường như ông ta thật sự không biết hút thuốc, chỉ rít một hơi đã ho sặc sụa nửa ngày.

Cuối cùng nhả ra một đám khói nói: "Ai!

Thật là làm khó tôi quá, dọc đường này giả vờ mệt chết đi được!

Có điều nhiệm vụ của tôi cũng coi như hoàn thành, các người muốn biết chân tướng thì nói cho các người cũng chẳng sao!

Nhưng có thể hạ súng xuống trước không, tôi nói cho các người biết, nổ súng ở đây gây ra tuyết lở là tất cả đều không ra được đâu!" Bàn Tử hiển nhiên không đồng ý, tuy nhiên Phan Tử đã dời họng súng sang một bên.

Ngô Bất Chính không nuốt trôi ngụm máu này, vỗ vỗ Bàn Tử ý bảo gã đừng kích động.

Nếu đối phương đã chịu hợp tác thì cứ xem tình hình thế nào.

Dù sao chính anh cũng không ra được.

Bàn Tử lúc này mới dời họng súng đi.

Phan Tử sợ súng mình bị cướp, dứt khoát gài khóa an toàn, sau đó nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Nói đi!" Ngô Tam Tỉnh cười, lại rít một hơi thuốc, lần này thì không ho nữa, ông ta nói: "Chả trách đàn ông đều thích hút thuốc, chẳng phải thuốc này ngon lành gì, mà là vì chuyện phiền lòng quá nhiều!

Hút thuốc vào lại khiến người ta bình tĩnh lại!

Thực ra mà nói, tôi khá hổ thẹn!

Tôi giả vờ không giống lắm, nhưng các người đều quá tin tưởng lão già này!

Thế nên đến tận đây mới phát hiện ra, đã vậy thì tôi không giấu các người nữa, tôi thực ra là..." Nói đoạn Ngô Tam Tỉnh thế mà xé một lớp da trên cổ, ngay sau đó lộ ra một khuôn mặt khác.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong phòng livestream đều sững sờ.

Họ vốn cảm thấy cốt truyện xoay chuyển khá thú vị, nhưng giờ nhìn thấy khuôn mặt bị xé ra kia, không khỏi kinh hô: 【Mẹ kiếp, đây là thuật dịch dung gì vậy, cũng quá đỉnh rồi!】【Không biết nữa, nhưng nghe nói thuật dịch dung thời cổ đại đúng là rất lợi hại.】【Cái này hình như gọi là mặt nạ da người phải không?】【Vãi thật, làm từ da người thật à?】【Không thể nào, không sợ gặp ác mộng sao?】Trong phòng livestream bỗng có một dòng đạn mạc hiện ra, tên ID lại chính là dãy số 302059007.

Ngô Bất Chính biết dãy số này là ID của Tiểu Hoa, không biết sao lúc này cậu ta lại xuất hiện.

Tiểu Hoa gửi một dòng đạn mạc: 【Mặt nạ da người này tôi biết nguồn gốc, chắc là Tam thúc cậu tìm người làm, người bình thường căn bản không lấy được.

Cậu không cần lo lắng, Tam thúc đưa mặt nạ cho người này chứng tỏ anh ta và Tam thúc là cùng một phe.】Ngô Bất Chính nhìn thấy câu này, trái tim đang căng thẳng mới hơi bình tĩnh lại một chút.

Có sự phân tích của Tiểu Hoa, ít nhất chứng minh người trước mắt và Tam thúc có quan hệ hợp tác.

Chương 879

Vậy thì chuyện này sẽ không phát triển đến mức không thể kiểm soát.

Trong lúc nói chuyện, đối phương đã hoàn toàn xé bỏ mặt nạ da người.

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Khuôn mặt đó thế mà lại là của Đoạn Vô Kỵ! "Anh!

Sao có thể là anh được!

Chẳng phải anh đi cùng Tiểu Ca xuống..." Phan Tử chưa nói hết câu đã tự mình ngẩn ra.

Anh ta nhìn Đoạn Vô Kỵ nói: "Người đi cùng Tiểu Ca xuống dưới mới là Tam thúc đúng không!" Ngô Bất Chính nghe mà tim lại thắt lại.

Thật lòng mà nói, lúc này người trước mặt dù có là Tứ A Công đi nữa anh cũng không kinh ngạc đến thế.

Nhưng người trước mặt rõ ràng là Đoạn Vô Kỵ.

Điều này có nghĩa là gì, có nghĩa là Tam thúc cũng đã lừa anh.

Tại sao!

Tại sao phải lừa mình?

Mình là cháu trai ruột của ông ấy mà, rốt cuộc có nguyên nhân gì mà ngay cả mình cũng phải lừa gạt?

Ngô Bất Chính nghĩ không thông, tức thì một búng máu tươi phun ra, cả người khí tức suy sụp đến cực điểm.

Bàn Tử thấy vậy cuống đến mức nước mắt sắp rơi.

Gã lại nâng súng nhắm vào Đoạn Vô Kỵ nói: "Mẹ nó anh mau nói rõ mọi chuyện đi, tôi nói cho anh biết Thiên Chân mà có chuyện gì Bàn gia tôi sẽ liều mạng với anh!

Thiên Vương lão tử tới cũng không xong đâu!" Phan Tử lúc này cũng cuống rồi, Tiểu Tam gia cũng là anh em của anh ta, lại là cháu đích tôn của Tam gia, lời này của Đoạn Vô Kỵ rõ ràng là đang ly gián quan hệ giữa Tam gia và Tiểu Tam gia! "Mẹ nó anh nói cho rõ ràng đi!" Phan Tử thúc giục.

Đoạn Vô Kỵ hơi ngớ người, hiển nhiên anh ta cũng không ngờ tâm kết của Ngô Bất Chính lại nặng như vậy.

Mình chỉ mới nói ra sự thật mà anh đã tức đến hộc máu.

Đoạn Vô Kỵ nói: "Được rồi, tôi nói, nhưng Tiểu Tam gia cậu thật sự không cần như vậy, Tam thúc cậu lừa cậu cũng là vì tốt cho cậu thôi!

Đúng vậy, ông ấy thực sự cần không phải là cậu, mà là Tiểu Ca Tần Vũ kia!

Cậu cũng thấy rồi đấy, cậu ta là người có thể khiến Âm binh đích thân đến tìm, hiển nhiên là không giống chúng ta!

Hơn nữa các người đều hiểu Tam thúc, biết ông ấy sẽ không bỏ qua mà không vào Thanh Đồng Môn!

Cho nên tôi khẳng định đó không phải người thật mà!

Tam thúc sắp xếp thế nào thì để tôi nói cho các người biết luôn!

Ông ấy và Tiểu Ca có chút ân oán, lần này xuống dưới giải quyết ân oán là một!

Thứ hai là bí mật trong Thanh Đồng Môn kia vượt xa những gì chúng ta thấy!

Tiểu Ca kia chắc chắn biết tất cả, ông ấy muốn đi làm rõ những chuyện đó!" Nói đến đây, anh ta nhìn sang Phan Tử nói: "Tam thúc bảo tôi nói với anh, đừng quay lại tìm ông ấy nữa, chính ông ấy cũng không chắc có thể sống sót trở ra!

Bảo anh đưa Tiểu Tam gia rời đi là được rồi!

Còn về phần Tiểu Tam gia!

Tam thúc chỉ bảo tôi nói với cậu một câu: Hãy kinh doanh Ngô Sơn Cư cho tốt, cậu còn đi theo Tần Vũ thì sớm muộn gì cũng bị cậu ta hại chết thôi!" Bàn Tử nghe đến đây mắng: "Cút đi, Thiên Chân có chuyện gì cũng là do đám người các người tâm địa còn nhiều lỗ hơn cả tổ ong hại chết thôi!

Tôi chưa bao giờ nghe nói lừa người mà lừa cả cháu ruột mình!

Tam gia các người đúng là mẹ nó âm hiểm!" Phan Tử có chút không vui nhưng cũng không nói gì thêm.

Ngô Bất Chính mấp máy môi dường như muốn quay lại tìm Tần Vũ vì sợ anh gặp nguy hiểm.

Nhưng lúc này chính anh đã hơi thở thoi thóp rồi.

Bàn Tử thấy vậy nói khẽ: "Cậu yên tâm, yên tâm đi, tôi đưa cậu ra ngoài trước, tôi sẽ đi tìm Tiểu Ca, tôi nhất định sẽ đưa anh ấy về an toàn!" Nói xong Bàn Tử căn bản không cho Ngô Bất Chính thời gian, giáng một đòn thủ đao làm anh ngất đi.

Sau đó Bàn Tử nâng súng lên hỏi Lương Quỳnh: "Nể mặt Tiểu Ca, tôi hỏi cô câu cuối, cô có đi không!" Lương Quỳnh ngẩn ra không ngờ Bàn Tử lại hỏi mình, nhưng vẫn gật đầu: "Có!" Bàn Tử đáp một tiếng, cõng Ngô Bất Chính lên rồi nhìn Phan Tử và Đoạn Vô Kỵ nói: "Bàn gia không hầu hạ nữa, các người muốn đi chết thì Bàn gia cũng không quản!

Giờ thì tránh đường cho lão tử, lão tử phải ra ngoài!

Các người muốn đi cùng lão hỗn đản Tam gia kia đi đâu thì mặc xác!

Lão tử bây giờ phải đưa Thiên Chân về!" Phan Tử cũng bị bộ dạng này của Bàn Tử trấn trụ.

Thật lòng mà nói, đây cũng là lần đầu tiên anh ta thấy Bàn Tử phát cuồng như vậy, lại còn vì Ngô Bất Chính.

Điều này khiến anh ta không khỏi nhớ lại dáng vẻ của chính mình khi chinh chiến ở Trường Sa vì Tam gia ngày trước.

Nói cho cùng họ đều là những người trọng nghĩa khí, chỉ là người họ đi theo khác nhau mà thôi.

Hơn nữa nói nghiêm túc thì Bàn Tử không phải là đi theo, mà đó là tình huynh đệ thực sự với Ngô Bất Chính.

Chương 880

Đoạn Vô Kỵ nhún vai ra hiệu tôi không cản các người.

Phan Tử không nói gì, trong lòng anh ta thực ra vẫn muốn quay lại tìm Tam gia.

Nhưng con đường này còn quay lại được sao?

Trong bồi táng lăng có vắt khổng lồ, Vân Thiên Cung còn có chim mặt người.

Một mình mình quay lại, có khi còn phải phiền Tam gia nhặt xác cho mình.

Nghĩ đến đây, Phan Tử cũng bất lực thở dài: "Thôi được, tôi nghe theo Tam gia!

Tôi sẽ cùng các người ra ngoài!

Nhưng cái thằng nhóc này, tôi nói cho anh biết, ra ngoài mà không nói rõ mọi chuyện thì lão tử không để yên cho anh đâu!" Phan Tử quát mắng Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ làm bộ thủ thế vô tội, tỏ ý mình cũng chỉ là một quân cờ được Tam gia sắp xếp mà thôi.

Mọi người không nán lại lâu, lập tức thử hai lần rồi men theo khung băng rời khỏi nơi này.

Vừa trở lại trên tuyết, liền phát hiện tuyết xung quanh đã bắt đầu rơi dày.

Trực thăng của tổ chương trình cũng chuẩn bị rời đi.

May mà họ đã kịp tới, vội vàng leo lên thang dây và được đưa lên trực thăng.

Còn về Pháo Vương cũng không ai nhắc đến, hiển nhiên lúc này mà nói về anh ta thì Bàn Tử sẽ phát hỏa mất.

Pháo Vương hay không Pháo Vương gì, ai cũng không quan trọng bằng tính mạng của huynh đệ Ngô Bất Chính của gã.

Bàn Tử và Lương Quỳnh không ngừng giúp Ngô Bất Chính thuận khí, dù lúc này anh vẫn còn trong cơn hôn mê.

Phan Tử thì không đợi được nữa, nhìn Đoạn Vô Kỵ nộ thanh hỏi: "Nói đi!

Tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào!" Đoạn Vô Kỵ biết mình không tránh được, chỉ đành thở dài kể lại sự tình một lượt.

Thực ra mọi người đều là người trong cuộc nên bị mê muội.

Thử đổi vị trí suy nghĩ xem, hạng cáo già như Tam gia sao có thể ngốc đến mức bị kẹt trong cổ mộ rồi chờ người đến cứu là ra ngay được?

Chuyện như vậy căn bản không thể xảy ra với ông ta, dù có thật thì cũng chỉ giới hạn ở đoạn đầu thôi.

Phía sau chắc chắn sẽ được ông ta sắp xếp.

Nếu không ông ta cũng chẳng xứng với cái danh xưng thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Theo lời Đoạn Vô Kỵ nói, thực ra có rất nhiều chỗ anh ta không hề lừa mọi người.

Ví dụ như lúc đầu anh ta và Ngô Tam Tỉnh cùng đến đây.

Đúng là như vậy, nhưng nhân thủ còn rất nhiều, có điều cơ bản đều đã chết hết.

Họ cũng đúng là đi theo đường bồi táng lăng và Vân Thiên Cung.

Đám vắt trên vách đá kia họ cũng thật sự không thấy, chỉ có thể nói là mạng lớn.

Đến đạo mộ của Vân Thiên Cung, tức là chỗ ngã tư đường kia, Ngô Tam Tỉnh đã không cho Đoạn Vô Kỵ đi theo nữa.

Còn tại sao thì Đoạn Vô Kỵ cũng không biết, chỉ đoán có lẽ Tam thúc biết con đường bên dưới không dễ đi, sợ anh ta đi theo sẽ làm hỏng kế hoạch cứu viện.

Thế nên bảo anh ta đợi ở bên ngoài.

Ước định một ngày không ra thì bảo anh ta ra ngoài tìm người cứu viện.

Thế rồi mới có những chuyện sau đó.

Sau này Đoạn Vô Kỵ cùng mọi người qua khe nứt suối nước nóng tìm tới Thanh Đồng Môn.

Lúc đó anh ta đúng là Đoạn Vô Kỵ.

Anh ta cũng hiểu tại sao Tam thúc không cho anh ta đi theo, bên dưới đó thực sự quá hung hiểm.

Nhưng anh ta biết Tam thúc chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, theo bản năng của một người được thuê, anh ta đã ghi lại lộ trình từ Thanh Đồng Môn bên dưới đi lên.

Chính là trên tờ giấy kia, đó cũng là lý do tại sao anh ta nhân lúc mọi người ngủ lại lén lút viết lách. "Sau đó, chẳng phải chúng ta đã tìm thấy Tam thúc sao!

Nhân lúc các người đi tìm lối ra, chúng tôi đã hoán đổi thân phận, tôi đeo cái mặt nạ da người này vào!

Livestream của tôi cũng là lúc đó giở trò!

Còn về ba lô của Tiểu Ca, không phải tôi làm, mà là Tam gia!

Chính ông ấy đã lấy đi Quỷ Tỷ!" Những chuyện sau đó cũng đã rõ ràng.

Tam gia và Đoạn Vô Kỵ hoán đổi thân phận, đi cùng mọi người đến chỗ lối ra.

Đoạn Vô Kỵ liên tục xúi giục Tần Vũ đi tìm Quỷ Tỷ, chính mình còn bày tỏ muốn đi cùng, chính là muốn dẫn Tần Vũ xuống tìm Thanh Đồng Môn một lần nữa.

Nhưng anh ta không ngờ Tần Vũ vì Ngô Bất Chính mà thà từ bỏ việc tìm Quỷ Tỷ.

Chương 881

Ngay lúc anh ta định tự mình nghĩ cách thoát thân rời đi thì biến cố xảy ra, Âm binh lại tới.

Thế nên anh ta dứt khoát nhân cơ hội cũng đi theo luôn.

Nói đến đây Đoạn Vô Kỵ bảo: "Thật tình mà nói, các người cũng chẳng chịu nghĩ xem, tôi đã cùng các người qua Thanh Đồng Môn rồi!

Trong đó quỷ dị như vậy, ma nào mà muốn vào lần thứ hai chứ!

Nhưng cái tính tò mò của con người ấy mà, chẳng có cách nào giải quyết được!

Tam gia dù sao cũng chưa vào, ông ấy chắc chắn muốn vào, hơn nữa ông ấy có lẽ còn biết một số bí mật bên trong!

Còn là bí mật gì thì tôi cũng không biết, tôi chỉ biết có thế thôi!

Tam gia không có thiết bị trực tiếp, của Tiểu Ca cũng hỏng rồi, họ vào lần hai xảy ra chuyện gì thì không phải chúng ta có thể biết được nữa!" Đoạn Vô Kỵ nói xong nhún vai ý bảo mình chỉ biết đến thế.

Phan Tử thấy anh ta nói quả thực đều khớp nên không ép thêm nữa.

Thực sự thì ép cũng vô dụng, chuyện đối phương không muốn nói thì luôn có đủ lý do để lấp liếm.

Dù sao Đoạn Vô Kỵ cũng không phải người thường, nói dối hay đóng giả Tam gia chưa chắc đã bị Phan Tử nhận ra.

Trực thăng của tổ chương trình không dừng lại, bay thẳng về thành phố gần nhất.

Về tình hình của Ngô Bất Chính, đợi đến bệnh viện chắc vấn đề không lớn.

Còn vấn đề của Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh, họ cũng không cách nào biết được.

Tiếp theo sẽ là nửa tháng bão tuyết.

Nếu nửa tháng sau họ vẫn không xuất hiện, thì coi như thực sự không ra được nữa.

Chỉ tiếc cho Pháo Vương, ngay cả mộ cũng chưa vào đã phải bỏ mạng ở Trường Bạch Sơn.

Chuyện này biết kêu oan với ai!

Chỉ là lúc này Bàn Tử cũng chẳng quản được nhiều nữa.

Bất kể là Tần Vũ hay Ngô Bất Chính, ít nhất cũng phải cứu được một người đã...

Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta đừng nói nhảm nữa.

Quay ngược dòng thời gian về lúc Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy toàn mạo của Vân Thiên Cung.

Trong lúc họ nhìn thấy Vân Thiên Cung rồi rời đi, thì lúc này tại cung điện dự kiến.

Tần Vũ đi dọc theo phía sau đám Âm binh kia.

Âm binh đi đứng không tiếng động, cũng không nhìn thấy chân vì sương mù màu xanh bên dưới quá nồng.

Nhưng anh có thể cảm nhận được có một người đi theo phía sau.

Chắc hẳn là Đoạn Vô Ky, người có thân phận thực sự là Tam thúc.

Người này đi theo suốt dọc đường, nhưng mới đi được một hai phút, bỗng nhiên Âm binh phía trước dừng lại.

Gần như cùng lúc gã quay đầu nhìn ra phía sau, hiển nhiên cũng phát hiện có người bám đuôi.

Cũng chính lúc này, Tần Vũ cảm thấy người phía sau đã biến mất.

Người đó biến mất một cách lặng lẽ.

Có lẽ là không theo tới nữa, cũng có thể là đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Sương mù màu xanh xung quanh quá đậm đặc, đã hoàn toàn không nhìn thấy tình hình phía sau nữa.

Tần Vũ chỉ có thể siết chặt mẩu sừng tê giác nhỏ bằng móng tay trong tay.

Thực lòng anh cũng không biết tại sao Âm binh lại tìm đến mình.

Nhưng hiển nhiên chuyện về Vân Thiên Cung, phần liên quan đến anh vẫn còn lâu mới kết thúc.

Âm binh tiếp tục tiến bước, anh vẫn đi theo.

Đi chưa được mười phút, bỗng nhiên sương mù xanh phía trước tan ra, thế mà lại xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc.

Chính là Thanh Đồng Môn.

Tần Vũ trong lòng chấn kinh, sao anh lại quay lại đây rồi?

Hơn nữa đi thẳng một mạch sao lại tới được đây?

Điều này đơn giản là đã vượt qua phạm vi không gian, đây là di chuyển tức thời sao?

Không đúng, không đúng, thế thì hư cấu quá, đó là chiêu thức võ hiệp.

Chẳng lẽ đây chính là con đường mượn từ Âm binh trong truyền thuyết?

Mà lúc này ở phía sau, từng tiếng gọi gấp gáp không ngừng truyền tới: "Tiểu Ca, anh làm gì thế!

Rốt cuộc là tình hình thế nào!

Chương 882

Tiểu Ca anh nói một câu đi!" Bàn Tử ra sức gào thét.

Ngô Bất Chính thấy vậy cuống lên chuẩn bị đi tới: "Không được, Tiểu Ca chắc chắn gặp chuyện rồi, tôi phải qua xem!" "Thiên Chân cậu đừng làm loạn, Tiểu Ca còn không chịu nổi thì cậu qua có tác dụng gì!" Bàn Tử khuyên ngăn.

Tần Vũ nghe tiếng họ, khóe miệng lộ ra một nụ cười an lòng.

Anh rất rõ, Bàn Tử sẽ không làm hại Ngô Bất Chính, cũng giống như Ngô Bất Chính sẽ không làm hại mình vậy.

Tình nghĩa giữa họ đã không phải là thứ ảo cảnh cỏn con này có thể mê hoặc.

Đó là sự tin tưởng đã thấm vào tận xương tủy.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bảo Ngô Bất Chính ra tay với Bàn Tử, nghĩ thôi đã thấy nực cười. "Tôi không sao!

Ai cũng đừng qua đây!" Tần Vũ cất tiếng gọi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy mới thả lỏng người.

Tuy nhiên lúc này trong phòng livestream, tất cả mọi người đã nổ tung.

Những gì họ thấy vừa rồi hoàn toàn giống hệt Tần Vũ.

Nhưng lúc này nhìn thấy Ngô Bất Chính, Bàn Tử và cả Lương Quỳnh căn bản không hề leo lên xà ngang.

Trong lòng mới bừng tỉnh, hóa ra vừa rồi họ cũng trúng ảo cảnh. 【Mẹ nó, ảo cảnh này đỉnh quá, chúng ta cũng bị dính luôn.】【Trời đất ơi, dọa chết ta rồi.】【Hu hu!

Tôi sợ đến phát khóc, Thiên Chân sao có thể ra tay với Bàn gia, tôi không chấp nhận được.】【Đừng khóc nữa em gái, anh là đàn ông mà cũng sắp chịu không nổi đây.】【May quá!

May mà chỉ là ảo cảnh, mẹ kiếp ảo cảnh này lợi hại thật.】【Đúng thế, chúng ta xem livestream mà còn trúng kế.】【Cũng không hẳn, hoặc là do camera trúng kế, hình ảnh chúng ta thấy chỉ là do ống kính thôi, không có nghĩa là chúng ta cũng trúng ảo cảnh.】【Đúng đúng, tôi thấy có lý đấy!】Ngô Bất Chính và Bàn Tử thấy tình hình trong phòng livestream, vội chạy đi xem lại đoạn ghi hình dưới góc nhìn của Tần Vũ.

Vừa xem xong cả hai đều không khỏi tặc lưỡi, lúc nãy họ không để ý phòng livestream.

Không ngờ Tần Vũ lại phải trải qua chuyện như vậy.

Trong lòng lo lắng đồng thời cũng thêm vài phần ấm áp, đây chính là sự tin tưởng giữa anh em với nhau!

Lương Quỳnh thấy những cảnh này, trong lòng lại có chút chua xót.

Đó là một loại cảm giác cô độc khi thấy tình huynh đệ của đối phương mà mình lại bị gạt ra ngoài.

Tuy nhiên lúc này cô cũng không quản được nhiều như vậy, rất nhanh đã quẳng cảm giác đó ra sau đầu. "Tiểu Ca, thứ này hình như có thể tạo ra ảo cảnh, hay là tôi đánh nát nó đi nhé!" Bàn Tử ở phía sau hét lên.

Tần Vũ xua tay ra hiệu không cần.

Đánh nát thì nó vẫn ở đây, chi bằng tự mình ra tay.

Tần Vũ sải bước đi tới trước quan tài, rút Hắc Kim Cổ Đao nháy mắt nhổ tận gốc bông hoa rồi ném xuống dưới xà ngang.

Bàn Tử không cam lòng, nhân lúc bông Thi Hương Ma Dụ đang rơi xuống, gã nổ súng liên hồi trên không bắn nó thành cái rây.

Nói ra cũng lạ, đạn bắn vào thứ đó cứ như bắn vào gỗ mục vậy, nghe rất đục.

Tuy nhiên thứ đó thực sự đã bị bắn nát bét.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tiểu Ca, có cần chúng tôi qua giúp không!" Tiếp theo là khai quan, thực lòng họ đều muốn qua xem trong quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc có gì.

Tần Vũ xua tay nói: "Tuyệt đối đừng qua đây!" Câu nói này khiến họ không dám manh động.

Lời của Tần Vũ hiển nhiên cho thấy quan tài có vấn đề.

Lời anh nói nhất định phải nghe, đây đã trở thành nhận thức chung của mọi người.

Bàn Tử an ủi: "Được rồi Thiên Chân, xem qua livestream cũng rõ mà, chúng ta qua đó chỉ tổ vướng chân!

Đồ bên trong không lấy cũng được, lát nữa về tiện tay nhặt vài món trên bệ đá cũng không tồi!" Ngô Bất Chính chẳng buồn đáp lời gã, lúc này mà tên Bàn Tử chết tiệt này còn tơ tưởng đến bảo bối trên bệ đá.

Mà Tần Vũ ở phía trước cũng không chậm trễ nữa, kiểm tra các sợi xích trên quan tài một chút.

Phát hiện đúng là giống hệt trong ảo cảnh lúc nãy.

Xích sắt dùng để cố định quan tài chứ không phải buộc quan tài.

Nhìn thế này e rằng nắp quan tài cũng không được đóng kín, nghĩ đoạn Tần Vũ trực tiếp tung một cước.

Quả nhiên nắp quan tài lập tức rơi sang một bên.

Mà bên trong thế mà bốc lên một luồng sương mù.

Chắc hẳn là do Côn Luân Thần Mộc tự nhiên sinh ra.

Luồng sương mù này có lẽ chính là chìa khóa để bảo quản thi thể không bị thối rữa.

Tần Vũ vội lùi lại hai bước tránh làn sương.

Đợi sương mù tan hết mới tiến lại gần nhìn vào trong quan tài, tức thì kinh hãi.

Chương 883

Chỉ thấy tình hình trong quan tài giống y đúc trong ảo cảnh.

Một người phụ nữ da dẻ mịn màng, đầu đội hoàng quan, mình mặc Phượng Quan Hà Bí.

Vàng bạc châu báu trong toàn bộ quan tài đơn giản không thể dùng từ xa hoa để hình dung, mà căn bản là xa xỉ.

Bàn Tử qua livestream nhìn thấy rõ mồn một, không nhịn được muốn nhờ Tần Vũ lấy giúp vài món ra.

Tuy nhiên vừa định mở miệng gã lại phát hiện một vấn đề.

Lấy món nào đây?

Đồ tốt bên trong nhiều quá, nhất thời ngay cả gã cũng không biết nên nhờ Tần Vũ lấy món nào!

Cư dân mạng lại càng nhìn đến há hốc mồm.

Giáo sư Dương vội nói: 【Quốc bảo!

Đây đều là quốc bảo cả!

Văn minh Tinh Tuyệt cũng là quốc bảo!】 Phát hiện trước mắt này, đối với một người đã quá lục tuần như ông, thực sự là đã hoàn thành tâm nguyện cả đời, kết thúc chấp niệm bao nhiêu năm qua.

Vì Tinh Tuyệt Cổ Thành mà ông thậm chí rất muộn mới có con, nếu không cũng không đến mức con gái vừa mới kết hôn mà ông đã già yếu thế này.

Và phát hiện lần này đã đủ khiến ông hoàn toàn mãn nguyện.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, ý bảo gã đừng gây thêm chuyện.

Những món đồ này quá quý giá, mang ra ngoài cũng chỉ đổi được bông hoa điểm mười thôi.

Thà lát nữa quay lại lấy đồ trên bệ đá, tay chân nhanh lẹ chắc cũng lén giấu được vài món.

Bàn Tử trong lòng cũng hiểu rõ, không nói nhảm nữa, trong lòng đã bắt đầu tính toán lát nữa lấy bao nhiêu đồ trên bệ đá về để cứu vớt các em gái ở trung tâm massage.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào đồ trong quan tài, không có chút hứng thú nào.

Thứ anh muốn tìm là thông tin về tế đàn quốc tế Tinh Tuyệt.

Nhưng trong toàn bộ quan tài, ngoài đống vàng bạc châu báu tùy táng và chính Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, không có bất kỳ thông tin nào khác.

Tần Vũ không cam tâm, nhìn vào khuôn mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong lòng anh lờ mờ cảm thấy, có lẽ thông tin về lời nguyền này có thể tìm thấy đáp án trong đôi mắt bà ta.

Trong cổ mộ của Cô Mặc Quốc có ghi chép: Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc nhìn nô lệ một cái, nô lệ liền biến mất.

Nếu mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự thông với hư số không gian, vậy đôi mắt bà ta cũng có thể sẽ giải đáp bí mật về lời nguyền Quỷ Động.

Nghĩ đến đây Tần Vũ không trì hoãn nữa, đưa hai ngón tay cực dài ra, trong nháy mắt kẹp lấy mạng che mặt của Nữ vương.

Tiếp theo dùng lực kéo mạnh, tức thì tấm mạng che liền bay lên.

Tuy nhiên theo mạng che mặt bị lấy đi, cảnh tượng hiện ra bên dưới lại khiến ngay cả Tần Vũ cũng phải biến sắc.

Cư dân mạng trong phòng livestream lại càng có người sợ đến mức hét toáng lên.

Họ không phải chưa từng thấy người chết, nhưng tuyệt đối chưa thấy người chết nào đáng sợ đến thế.

Đơn giản chỉ có thể dùng từ quỷ dị để hình dung.

Nhất thời mọi người thế mà không biết nên dùng từ gì để tả khuôn mặt này của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đó, mũi và tai vẫn còn, da dẻ ở những chỗ khác cũng rất mịn màng.

Nhưng duy chỉ có đôi mắt và cái miệng là khiến người ta rợn tóc gáy không nói nên lời.

Đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ có hốc mắt mà không có con ngươi.

Toàn bộ mắt như bị ai đó móc đi vậy, chỉ có hai cái hố đen ngòm.

Nhưng kỳ quái là trong hốc mắt sâu hoắm đó lại có hai luồng xoáy một trắng một hồng.

Luồng xoáy đó tựa như nước mà không phải nước, tựa như sương mà không phải sương, căn bản không thể xác định là thứ gì.

Nhưng thứ trong hai hốc mắt đó lại đang xoay chuyển, một bên theo chiều kim đồng hồ, một bên ngược chiều kim đồng hồ!

Trông vô cùng quỷ dị.

Cái gọi là con đường mà âm binh mượn, thực chất không phải như cách hiểu thông thường là con đường dành riêng cho âm binh đi.

Chẳng hạn như cảnh tượng âm binh quá cảnh mà họ từng thấy trước Thanh Đồng Môn chính là một dạng của hiện tượng âm binh mượn đường.

Âm binh mượn đường đại khái có thể chia làm hai loại, hình thức cũng hơi khác nhau.

Loại họ thấy ở trước Thanh Đồng Môn được gọi là âm binh quá cảnh.

Còn một hình thức khác của âm binh mượn đường thực chất là không hề có âm binh.

Lấy một ví dụ, ở phía nam Hoàng Hà, một trong những nơi mà nạn trộm mộ từng hoành hành dữ dội nhất, đã từng xảy ra một vụ âm binh mượn đường.

Chuyện kể rằng một nhóm mộ tặc vừa đào được bảo vật từ cổ mộ, chuẩn bị rời đi.

Chương 884

Thế nhưng men theo con đường nhỏ giữa làng mà đi mãi, đi mãi, cho đến khi hai bên đường đều bốc khói đặc, họ vẫn không sao thoát ra được.

Mà con đường làng đó tính hết cỡ cũng chỉ dài chừng trăm mét.

Hơn nữa, thời đó nạn trộm mộ cực thịnh, gần như cả thôn đều đi trộm mộ.

Thường là một người phát hiện ra cổ mộ, vừa bê đồ đi một chuyến thì dân làng phía sau đã ùa tới.

Cho nên trên đường đụng phải dân làng là chuyện rất bình thường.

Nhưng oái oăm thay, lần đó họ đi suốt gần một tiếng đồng hồ mà chẳng thấy bóng dáng một người dân nào.

Sau đó họ dứt khoát không đi nữa, đợi sương mù tan rồi mới tính.

Kết quả khi sương tan, bạn đoán xem chuyện gì xảy ra?

Những người đó thế mà lại xuất hiện ở giữa một nghĩa địa chiến trường cổ.

Sau này nghe những bối lão trong thôn kể lại, dải cổ mộ bên ngoài làng họ năm xưa từng là chiến trường của các vương hầu tướng lĩnh.

Những người kia có lẽ đã đụng phải âm binh mượn đường, đi trên con đường mà âm binh mượn để di chuyển.

Loại đường này căn bản không tuân theo quy tắc địa lý, có khi rõ ràng là đường dài mấy trăm dặm, kết quả mười phút đã tới nơi; cũng có khi con đường chỉ vài phút, lại khiến bạn phải đi suốt một ngày một đêm.

Nhưng cũng có truyền thuyết kể rằng, nếu thật sự đụng phải con đường âm binh mượn, tuyệt đối đừng dừng lại, trừ khi bạn chắc chắn mình đang ở nơi an toàn thì đừng cử động.

Nếu không, rất có thể sẽ xảy ra những chuyện cực kỳ quỷ dị.

Chẳng hạn, bạn đang đi bỗng nhiên đường của âm binh biến mất, bạn đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Ví dụ trước mặt bạn có một bức tường, mười mét sau đó con đường âm binh có thể xuyên qua được nhưng bạn không biết.

Bạn dừng lại nghỉ ngơi ngay vị trí bức tường, kết quả con đường biến mất, thế là bạn sẽ bị kẹt ngay trong tường.

Kết quả thế nào thì không cần nói thêm nữa.

Từ xưa đến nay đã có rất nhiều người chết một cách kỳ lạ như vậy, thậm chí đến cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Đó chính là cái giá của việc đi trên đường âm binh mượn mà không hề hay biết...

Tần Vũ nhìn Thanh Đồng Môn hiện ra trước mắt, cả người cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Anh chính là đang nhớ tới những chuyện này mà phát khiếp.

Nói thật, vào lúc này mà nhớ tới mấy chuyện đó thì chẳng ai có thể trấn tĩnh nổi.

Suốt dọc đường đi qua, các loại đạo động và xích sắt nhiều không đếm xuể, một khi vị âm binh này lơ là khiến làn khói xanh biến mất, anh có lẽ sẽ tiêu đời nhà ma.

Chết dưới tay tống tử hay cơ quan cổ mộ thì chỉ có thể trách thực lực mình kém, nhưng chết vì âm binh mượn đường thế này thì đúng là có oan cũng chẳng biết kêu ai.

Kẻ bám đuôi mình có lẽ cũng nhận ra điểm này nên mới rời đi.

Âm binh ra hiệu cho Tần Vũ đi vào.

Tần Vũ bất lực thở dài, xem ra chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Nhưng đã đến tận đây rồi, nếu không làm rõ ý đồ của đối phương thì Tần Vũ đương nhiên cũng không cam tâm.

Âm binh bước vào đầu tiên.

Tần Vũ theo sát phía sau, cánh đại môn Thanh Đồng Môn đang mở ra một khe hở.

Nhưng khi Tần Vũ chuẩn bị bước vào, anh đột nhiên phát hiện dưới chân cửa Thanh Đồng có một dấu chân.

Dấu chân này xuất hiện vô cùng đột ngột.

Dưới Thanh Đồng Môn là nham thạch, tuy có chút bụi bặm nhưng vì lúc trước họ cùng nhau đi ra nên dấu chân vốn rất lộn xộn.

Thế nhưng dấu chân này lại đè lên những dấu chân cũ của họ, hơn nữa nhìn hình dạng thì rõ ràng là có người vừa mới đi vào.

Tim Tần Vũ thắt lại.

Rốt cuộc là ai mà lại có thể nhanh hơn anh một bước đi vào trong?

Dấu chân của âm binh là không thể nào, âm binh đi lại làm sao có dấu chân được.

Tần Vũ đề cao cảnh giác, vô thức siết chặt lòng bàn tay, chuẩn bị rút Hắc kim cổ đao bất cứ lúc nào.

Vị âm binh kia sau khi vào trong thì đứng chờ.

Tần Vũ thấy vậy đành bấm bụng bước vào.

Tuy nhiên vừa bước vào, anh liền phát hiện bên trong này thế mà không có làn khói xanh.

Âm binh ra hiệu cho anh đi về phía trước, đồng thời thân hình của chính hắn nhanh chóng tan biến.

Tần Vũ biết, nếu không có làn khói xanh đó anh sẽ không thấy được âm binh.

Nhưng mẩu sừng tê giác trong tay anh cũng chẳng còn bao nhiêu, anh nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định để dành đến phía trước mới dùng.

Có lẽ đám âm binh kia đang đợi anh ở phía trước.

Chương 885

Nghĩ vậy, Tần Vũ chạy như điên một mạch, cảm thấy khoảng cách đã hòm hòm mới châm sừng tê giác lên.

Ngay lập tức, những thi thể xung quanh lại hiện ra một lần nữa.

Gần như cùng lúc đó, anh nghe thấy một tiếng "rầm" chấn động.

Khắc sau, quả cầu lửa lớn trên đỉnh đầu lại rực sáng.

Tần Vũ nhìn quanh quất, không thấy bất kỳ bóng dáng con Du Diên nào, chẳng biết chúng đã đi đâu.

Nhưng ở phía trước không xa, bệ đá và quan tài treo vẫn còn đó.

Tuy nhiên lúc này, nước trong quan tài không hiểu sao lại gợn sóng dữ dội, dường như có vật gì đó vừa rơi vào.

Ở một bên bệ đá, đám âm binh đang đứng đó.

Tần Vũ thổi tắt sừng tê giác.

Anh cũng nhận ra thứ này chỉ là mồi dẫn, nó có tác dụng kích phát làn khói xanh xung quanh chứ không cần phải đốt liên tục.

Trước đó Ngô Bất Chính không biết nên mới tiêu tốn nhiều như vậy.

Đám âm binh đứng thành hai hàng ngay ngắn.

Vị âm binh vừa dẫn đường cho anh cũng ở trong đó.

Ở giữa hai hàng âm binh, Tần Vũ nhìn thấy con chiến mã kia, nó nằm rạp dưới đất không nhúc nhích.

Trước mặt chiến mã, nam thanh niên kia đang ngồi hiên ngang, dưới thân hắn không biết từ lúc nào đã có một chiếc ghế cổ xưa.

Khí tràng của người này vô cùng mạnh mẽ, ngồi đó mà uy nghiêm không cần giận dữ.

Tần Vũ cảm nhận được người này có mối quan hệ sâu sắc với mình nên cũng không nói nhảm, đi thẳng tới.

Chỉ là khi đi qua bệ đá, anh phát hiện trên đó bị ai đó vẽ lên một đồ án.

Hình vẽ Du Diên nguyên bản trên bệ đá đã biến mất, thay vào đó là một thứ khó lòng giải thích.

Có vẻ như là hai hồ nước lớn kết nối với một mặt phẳng ở giữa.

Mặt phẳng nằm ở trung tâm, hai bên đều có hồ nước.

Không biết là có ý nghĩa gì, cũng không biết là ai vẽ.

Chẳng lẽ là vị thủ lĩnh âm binh kia?

Tần Vũ đang suy nghĩ thì thủ lĩnh âm binh đột nhiên đứng dậy, chỉ tay về phía chiếc quan tài bên cạnh.

Hắn không nói gì, nhưng hai ngón tay cực dài kia y hệt như của Tần Vũ.

Tần Vũ không hiểu ý hắn là gì, nhưng thấy hắn chỉ vào chiếc quan tài treo, dường như muốn anh qua đó.

Tần Vũ liền bước tới.

Vừa đến trước quan tài, anh đã thấy một cảnh tượng khiến mình kinh hãi.

Trong quan tài thế mà lại nổi lên một khuôn mặt người.

Khuôn mặt đó đã bị ngâm nước đến mức hơi sưng phù.

Nhưng kỳ lạ là khuôn mặt đó không có mắt, miệng cũng trống rỗng.

Nhìn kỹ lại, Tần Vũ mới phản ứng kịp.

Đây mẹ nó là một chiếc mặt nạ da người.

Nhìn sóng nước dao động trong quan tài, rõ ràng là có người đã nhảy vào trong.

Tần Vũ chấn động trong lòng.

Bàn Tử lúc nãy đã dùng gậy gỗ thử rồi mà, phần vật chất chìm trong nước đều biến mất.

Vậy mà còn có người dám nhảy vào sao?

Nhưng nhìn thế này rõ ràng là có người đã nhảy vào rồi!

Tần Vũ vội rút Hắc kim cổ đao khều chiếc mặt nạ ra, nhìn kỹ thì đó lại là mặt nạ của Đoạn Vô Kỵ.

Nói vậy thì kẻ bám theo mình nãy giờ thực chất không phải Đoạn Vô Kỵ, vậy đó là ai!

Tần Vũ vội vàng nhìn vào trong quan tài.

Vừa nhìn xuống, anh đã thấy Ngô Tam Tỉnh cũng đang ở dưới nước nhìn mình.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy anh, không những không kinh ngạc mà trái lại còn vẫy vẫy tay với anh, lộ ra một nụ cười, sau đó trực tiếp lặn sâu xuống đáy quan tài.

Cái hồ nước phía dưới này dường như còn rất rộng lớn.

Nhưng rõ ràng chiếc quan tài chỉ có chừng đó, làm sao có thể chứa người bơi lội bên dưới được?

Ngay khi Tần Vũ đang cân nhắc có nên đuổi theo hay không, vị thủ lĩnh âm binh kia bước tới, làm một thủ thế bảo anh cũng đi xuống.

Chương 886

Tần Vũ sững lại một chút, nhưng rồi hạ quyết tâm nhảy xuống, chìm vào trong quan tài.

Vừa vào trong, anh phát hiện nước này thế mà lại ấm.

Không quá nóng nhưng rất dễ chịu, anh vội hít một hơi rồi lặn xuống.

Sau đó anh nhận ra dưới nước này là một không gian tương tự như mộ thất.

Không biết người ta đã làm thế nào, mà Ngô Tam Tỉnh đã bơi xa mười mấy mét.

Trước mặt hiện ra những bậc thang đá dẫn lên trên.

Tần Vũ vội đuổi theo nhưng vẫn chậm một bước.

Anh thấy Ngô Tam Tỉnh bước lên bậc đá rời khỏi mặt nước, liền vội vàng theo sau leo lên.

Chẳng mấy chốc anh đã ngoi lên khỏi mặt nước.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt khiến anh hoàn toàn sững sờ.

Nơi anh vừa lên là một bệ đá rộng khoảng một trăm mét vuông, trên bệ đá có ánh sáng không biết từ đâu tới.

Nhưng bên ngoài bệ đá là một vùng tối tăm dày đặc, phía trên đỉnh đầu chừng mười mét cũng là bóng tối mịt mùng.

Anh cảm thấy như mình đang bị nhốt trong một chiếc hộp đầy bóng tối.

Ngoài ra, anh thấy nơi mình vừa leo lên là một hồ nước, và đối diện bệ đá còn có một hồ nước khác.

Trên bệ đá có rất nhiều dấu chân ướt sũng dẫn tới hồ nước đối diện.

Mặt hồ vẫn còn gợn sóng, rõ ràng Ngô Tam Tỉnh đã nhảy xuống đó.

Tần Vũ định đuổi theo, bỗng cảm thấy đầu óc đau nhức dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người anh ngã xuống đất, từng mảnh ký ức ùa về.

Anh nhớ ra tại sao mình lại xuyên không, đó là trên núi Trường Bạch, một trận tuyết lở bất ngờ đã vùi lấp anh.

Anh nhớ lại ký ức kiếp trước, cũng nhớ lại những việc mình đã trải qua, những cổ mộ từng đến đều tồn tại ở kiếp trước.

Lúc này anh cũng nhớ ra những viên thuốc đó là gì.

Đó là Thi miết hoàn, bên trong đều có một con Thi miết vương.

Nếu họ không đến Xà Chiểu Quỷ Thành thì sẽ biến thành quái vật giống như Cấm bà.

Anh càng nhớ ra hơn, đây là một thế giới song song.

Mà Ngô Tam Tỉnh cũng là người xuyên không tới, ông ta đến Thanh Đồng Môn này có lẽ là để trở về!

Kiếp trước anh bỏ mạng ngoài ý muốn ở núi Trường Bạch có lẽ cũng liên quan đến Ngô Tam Tỉnh.

Chính ông ta đã gây ra biến động gì đó ở Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch khiến anh gặp nạn.

Hoặc có lẽ chính biến động đó đã cuốn anh vào thế giới song song này.

Mà Ngô Tam Tỉnh cũng xuyên không tới từ lúc đó.

Trong nháy mắt, vô số sự việc được xâu chuỗi lại, khiến Tần Vũ hiểu ra tất cả.

Anh đứng dậy nhìn hồ nước mà Ngô Tam Tỉnh đã nhảy vào, kết hợp với bí mật cuối cùng về Vân Thiên Cung mà hệ thống cung cấp, trong lòng đã đại khái hiểu ra mọi chuyện.

Hồ nước ở đây chắc chắn tương ứng với đồ án trên bệ đá bên ngoài.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh thực sự có thể rời đi sao?

Tần Vũ không biết, nhưng anh biết mình không thể quay về, cũng không muốn quay về nữa.

Từ giây phút anh quyết định tặng thẻ nhân vật cho Vương Khải Toàn, anh đã biết mình có lẽ không thể trở về.

Khi hệ thống tự động đưa thẻ nhân vật cho Ngô Bất Chính, anh biết sợi dây liên kết của mình với thế giới song song này đã được gieo xuống, con đường về nhà có lẽ đã rời xa anh.

Anh không phải Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh biết mình không thuộc về thế giới này, Ngô Bất Chính ở đây là cháu trai của ông ta, nhưng đó cũng là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh ở thế giới song song này chứ không phải của ông ta.

Cháu trai của ông ta ở thế giới của mình kia!

Ông ta muốn trở về, ông ta luôn nỗ lực vì điều đó.

Từ lần đầu gặp Tần Vũ, ông ta đã nói mình muốn trở về.

Còn Tần Vũ thì sao?

Anh còn có thể trở về không?

Nếu anh đi rồi, Ngô Bất Chính phải làm sao, Bàn Tử béo phải làm sao?

Những người sống ở thế giới song song này nhưng lại có mối quan hệ muôn vàn sợi dây liên kết với anh phải làm sao?

Anh chợt nhớ tới một câu nói: "Nước xuân không vì tình mà động, hiềm nỗi lá rụng quấy nhiễu lòng người.

Gió thu mang ý trêu đùa lá, chỉ để nước xuân chảy mãi không ngừng!" Nếu anh và Ngô Tam Tỉnh rời đi, thì có khác gì chiếc lá rụng lăng nhăng khắp nơi kia.

Chương 887

Thà đừng đến, thà đừng đi.

Đến rồi lưu tình, đi rồi vô ý, sao mà nhẫn tâm đến thế!

Đôi tay đang nắm chặt của Tần Vũ cuối cùng cũng buông lỏng, anh không nhảy xuống theo.

Dù anh biết hồ nước đối diện có thể là lối thoát, nhưng anh không vào.

Giống như lúc đầu anh vì muốn Ngô Bất Chính rời khỏi Vân Thiên Cung mà không hề do dự quay lại tìm quỷ tỳ.

Anh biết mình đã lún sâu vào rồi, muốn độc thiện kỳ thân là chuyện không thể nào.

Thế giới song song thì đã sao, Ngô Bất Chính ở thế giới này đối xử với anh chân thành, sao anh lại nỡ lòng nào?

Ngô Tam Tỉnh đi cũng tốt, những nghi hoặc trong lòng Ngô Bất Chính cứ thế chấm dứt cũng hay.

Tất cả đều không quan trọng nữa, quan trọng là lựa chọn lúc này sẽ hoàn toàn thay đổi vận mệnh của hai người xuyên không.

Một người có lẽ đã trở về, bắt đầu lại ở thế giới của mình, đi khám phá những chuyện mà ông ta quan tâm.

Một người có lẽ ở lại, canh giữ thế giới song song này, bảo vệ người mà anh muốn bảo vệ.

Như vậy cũng tốt.

Tần Vũ ngồi bệt xuống đất, nhìn vào bóng tối trước mắt, thưởng thức không gian vốn không tồn tại nhưng đã được tạo ra này.

Nếu lúc này có ai ở bên ngoài xóa sạch bức vẽ trên phiến đá, anh cũng không biết mình sẽ ra sao, có lẽ là chết, hoặc có lẽ xuất hiện trong quan tài.

Ai biết được?

Thế giới này có quá nhiều bí mật, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, huống hồ là bí mật của thế giới?

Trước những bí mật này, sức mạnh của một cá nhân chung quy là quá nhỏ bé.

Có đôi khi nhỏ bé đến mức khiến bạn tuyệt vọng, căn bản không nảy sinh nổi bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

Tâm trí rối bời, Tần Vũ cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì.

Chỉ là anh chợt nhớ tới một câu nói của Ngô Bất Chính ngày trước: "Lần này về rồi, đừng đi đổ đấu nữa được không?

Tôi chia cho cậu một nửa sản nghiệp của Ngô Sơn Cư!

Chúng ta cùng sống những ngày bình lặng không tốt sao?" Những nuối tiếc ở kiếp trước chung quy cũng là của kiếp trước, hà tất phải ảnh hưởng đến thế giới song song này?

Tần Vũ nở một nụ cười khổ.

Nếu có thể, sau khi giải quyết xong chuyện Thi miết hoàn, anh thật sự muốn đến Hàng Châu, thưởng thức nước hồ Tây, nghe tiếng sóng vỗ, nhìn những người xung quanh, cùng trò chuyện về quãng đời còn lại.

Chỉ là những ngày tháng trong tưởng tượng đó liệu có thực sự đến không?

Có lẽ có, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ. "Tõm!" Một tiếng nước vỗ khiến anh giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Anh thấy ở hồ nước đối diện, một người ngoi lên.

Không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh.

Gương mặt Ngô Tam Tỉnh mang theo nụ cười khổ, ẩn chứa chút bất lực.

Lần này ông ta không cố tìm đường chạy nữa mà ngồi xuống cạnh Tần Vũ, thở dài nói: "Ái chà!

Tuyệt lộ rồi, không về được nữa!

Xem ra tôi còn phải ở lại đây quậy phá với cậu vài ngày nữa rồi.

Nhưng tôi thực sự rất tò mò, cậu... rốt cuộc có phải Trương Khởi Linh không?

Cậu... có thể nói cho tôi biết không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, ông ta rõ ràng rất muốn biết đáp án này!

Tần Vũ nhìn ông ta không nói gì, về vấn đề này, trong lòng anh luôn hiểu rõ.

Anh là chính anh, không phải Trương Khởi Linh.

Chỉ là anh có được năng lực của người đó mà thôi.

Nhưng vấn đề này rõ ràng là điều khiến Ngô Tam Tỉnh trăn trở bấy lâu.

Thấy Tần Vũ im lặng, Ngô Tam Tỉnh thở dài: "Nói thật, lần đầu tiên xem livestream thấy cậu, tôi gần như có thể khẳng định cậu chính là Trương Khởi Linh!

Lần đầu gặp mặt, tôi còn thử cậu nữa!

Nhưng phản ứng của cậu lạ quá!

Nếu cậu thực sự là Trương Khởi Linh, tại sao không tóm lấy tôi mà hỏi cách trở về?

Nhưng nếu cậu không phải người đó, sao cậu lại có Phát Khâu Thần Chỉ?

Chương 888

Hơn nữa cậu không lừa được tôi đâu, biểu hiện của cậu ở Lỗ Vương Cung cho thấy cậu hoàn toàn biết rõ bên trong có gì!

Dù tôi chưa từng đến Trùng Cốc ở Vân Nam, nhưng biểu hiện của cậu vẫn chứng minh cậu biết tình hình ở đó!

Chuyện này kỳ quái quá!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đưa tay ra, giữa các ngón tay bỗng hiện ra một điếu thuốc, ông ta lại lôi bật lửa ra châm thuốc, rít một hơi rồi nói: "Lạ quá, lạ quá, càng nghĩ càng thấy phức tạp, phản ứng của cậu ở mộ dưới đáy biển cho thấy cậu lại không nhớ tình hình bên dưới!

Chẳng lẽ ở đây cậu cũng bị thất ức?

Nhưng nếu cậu chỉ đơn giản là bị thất ức, tại sao lúc đầu khi chưa thất ức, cậu lại chẳng hề ngạc nhiên khi thấy tôi cũng xuyên không tới đây?" Ngô Tam Tỉnh thực sự nghĩ không thông, vì ông ta căn bản không biết rằng, người này vì ông ta mà chết thảm ở núi Trường Bạch, nhưng rồi lại tình cờ xuyên không tới đây không phải là Trương Khởi Linh, mà là Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh mà không trả lời, vấn đề này thực ra không khó đoán.

Trả lời hay không chẳng quan trọng.

Ngô Tam Tỉnh có lẽ chỉ vì không thể ra ngoài nên nhất thời chưa phản ứng kịp thôi.

Nếu ông ta thực sự bình tâm lại, tự nhiên cũng sẽ nghĩ thông suốt rằng việc anh không phải Trương Khởi Linh căn bản không phải là vấn đề lớn.

Quả nhiên, Ngô Tam Tỉnh vừa hút xong điếu thuốc thứ nhất thì dường như đã hiểu ra.

Ông ta châm điếu thứ hai rồi nói: "Được rồi, tôi hiểu rồi, cậu không phải là người đó!

Như vậy cũng giải thích được tại sao khi nghe tôi nói muốn trở về, cậu chẳng có phản ứng gì.

Cháu trai lớn của tôi và người đó quan hệ rất tốt, nếu cậu thực sự là người đó thì tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc nó mà chỉ tập trung giải quyết chuyện của thế giới song song này.

Vậy thì vấn đề thứ hai, cậu... rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có năng lực của Trương Khởi Linh?" Tần Vũ thản nhiên đáp: "Tôi sẽ không nói cho ông biết." Câu trả lời này thật đơn giản và trực tiếp, nếu là người khác có khi đã nổi đóa lên rồi.

Ngô Tam Tỉnh chỉ cười khổ, nói: "Cậu tuy không nói nhưng tôi cũng đã đoán ra được nhiều chuyện rồi!

Cậu trả lời như vậy chứng minh cậu đúng là xuyên không tới đây giống tôi, chỉ là thân phận của cậu tôi không biết mà thôi.

Tạm thời không xét đến việc tại sao cậu có năng lực của người đó.

Có lẽ cậu cũng biết chuyện về các cổ mộ kiếp trước, vậy tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu muốn hợp tác với tôi để trở về, hay định ở lại đây làm thần thánh?" Câu hỏi này vô cùng sắc bén.

Ngô Tam Tỉnh cũng không ngốc, thế giới song song này không khác gì thế giới bình thường, nhưng họ có một ưu thế.

Đó là họ biết một số cổ mộ chưa được phát hiện ở thế giới này, thậm chí bên trong có gì họ cũng nắm rõ.

Nếu quyết định ở lại, chỉ cần chỉ dẫn khai thác vài cổ mộ là có thể trở thành sự tồn tại như thần thánh ở thế giới này.

Đây rõ ràng là cơ hội tuyệt vời để đổi đời.

Ông ta không biết thân phận của Tần Vũ nên tự nhiên chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Dẫu sao lời nguyền đã được giải trừ, còn về ký ức kiếp trước hay chuyện Thi miết hoàn cũng không khó giải quyết.

Ở lại đây nếu không vì quyền lực, tiền bạc thì còn vì cái gì nữa?

Tần Vũ nhìn ông ta, đột nhiên buông ra một câu hỏi: "Ông có thực sự quan tâm đến Ngô Bất Chính không?" Câu hỏi này thật đột ngột, nhưng ngay khi nghe thấy nó, Ngô Tam Tỉnh đã có đáp án cho câu hỏi của chính mình.

Nếu không thực sự quan tâm đến Ngô Bất Chính, Tần Vũ việc gì phải hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?

Ngô Tam Tỉnh cười khổ: "Cháu trai lớn của ta chỉ có một, nó không ở đây.

Tuy rằng sau khi xuyên không tới đây cũng có một đứa cháu trai lớn, nhưng cậu căn bản không thể hiểu được cảm giác của tôi mỗi khi nhìn nó, người tôi nghĩ đến là Ngô Tà chứ không phải nó!

Tôi không biết quan hệ giữa cậu và Tiểu ca là gì, nhưng nếu cậu là người đó thì hỏi câu này cũng không lạ.

Một người không có quá khứ và tương lai, cậu không thể hiểu được cảm giác máu mủ tình thâm đâu!" Ngô Tam Tỉnh nói rồi hít một hơi thật sâu: "Thế giới song song này giống như một ảo cảnh tươi đẹp vậy.

Mọi người đều ở đây, mọi chuyện đều có thể phát triển theo hướng tôi muốn.

Nhưng tôi biết, đó chỉ là ảo cảnh, thế giới thực không ở đây!

Thế nên tôi phải ra ngoài, tôi phải trở về, ở thế giới của mình tôi còn rất nhiều việc phải làm, chứ không phải lãng phí thời gian vì những người ở đây – những người mà nói một cách nghiêm khắc là chẳng có nửa điểm quan hệ với tôi!" "Bốp!" Ngô Tam Tỉnh vừa dứt lời, Tần Vũ đã lao tới đấm một cú khiến khóe miệng ông ta chảy máu.

Tần Vũ nhìn ông ta với ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo: "Thứ nhất, thế giới song song cũng là thế giới, nó không phải ảo cảnh!

Thứ hai, đã không muốn liên can tại sao ông lại lợi dụng cậu ấy?

Ông không quan tâm đến cậu ấy, nhưng ông có biết cậu ấy luôn coi ông là chú ba ruột thịt không?

Tôi không muốn nói nhảm với ông, ông muốn về hay muốn đi chết tôi đều không quản, nhưng nếu ông còn dám lợi dụng cậu ấy, tôi đảm bảo ông sẽ vĩnh viễn không bao giờ về được!

Hơn nữa, trước khi ông rời đi, hãy giải tỏa hết những nghi ngờ trong lòng cậu ấy cho tôi.

Ông tốt nhất nên làm theo, ông biết tôi có thực lực đó!" Hiếm khi Tần Vũ nói nhiều như vậy, Ngô Tam Tỉnh chỉ biết cười khổ bất lực: "Cậu đúng là không phải người đó, người đó không bao giờ nói nhiều như vậy.

Nhưng cũng không sao, tôi đã đại khái hiểu rồi, cậu đã thích thế giới song song này rồi, hay nói cách khác là cậu đã có tình cảm với con người ở thế giới này!

Cho nên cậu không muốn đi tôi có thể hiểu được, cú đấm này coi như là tôi tạ lỗi với đứa cháu lớn ở thế giới này vậy.

Yêu cầu của cậu tôi có thể đồng ý, tôi sẽ không lợi dụng nó nữa, cũng sẽ giải khai những nghi hoặc trong lòng nó.

Nhưng thân phận người xuyên không, cậu biết đấy, chúng ta không thể nói ra.

Chương 889

Vì vậy tôi sẽ bịa ra một câu chuyện để giải đáp thắc mắc cho nó.

Điều này coi như tôi thông báo trước cho cậu.

Ngoài ra, chuyện mọi người đã ăn Thi miết vương thì không còn cách nào khác, chỉ có thể đến Xà Chiểu Quỷ Thành thôi.

Trong lòng cậu cũng rõ, đã vậy chúng ta cứ hẹn ở Xà Chiểu Quỷ Thành làm một cái kết liễu đi!

Lời đã nói đến nước này, tôi cũng chẳng giấu cậu nữa: Thanh Đồng Môn, Vương Mẫu Cung, một mở một đóng định trường sinh; Quỷ địa ngục, Vẫn Ngọc Cương, lối ra không nước ắt có gió!

Hai nơi này chắc chắn một nơi ứng với lối vào thế giới song song, một nơi ứng với lối ra.

Nghe tôi khuyên một câu, nếu cậu thực sự quan tâm đến Ngô Bất Chính và những người khác, tốt nhất hãy đi cùng tôi.

Tôi tuyệt đối không lừa cậu đâu, cậu ở lại đây lâu chỉ làm hại họ thôi!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng: "Thế giới song song không có 'Hắn' đâu!

Cậu ở lại lâu, 'Hắn' cũng sẽ phát hiện ra nơi này, rồi cũng sẽ như cậu mà tìm đến đây thôi.

Nếu không muốn Ngô Bất Chính và mọi người bị cuốn vào vòng xoáy, tốt nhất hãy đi cùng tôi!" Tần Vũ quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, nói: "Tôi dường như đã hiểu tại sao Tiểu ca lại phải canh giữ Thanh Đồng Môn rồi.

Người anh ấy bảo vệ là Ngô Tà...

Còn người tôi bảo vệ... là Ngô Bất Chính!" "A ha, đúng là càng lúc càng thú vị!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Tuy nhiên ông ta cũng là một nhân vật tàn nhẫn, cuộc trò chuyện với Tần Vũ chỉ diễn ra trong chốc lát, cảm xúc của ông ta đã khôi phục lại bình thường, không hề bị ảnh hưởng bởi việc nơi này là đường cụt.

Đương nhiên, có lẽ đúng như ông ta nói, nơi này là đường cụt không thể quay về, nhưng nhất định sẽ có một con đường khác để đi ra, ví dụ như Xà Chiểu Quỷ Thành.

Nhưng nếu không đi xem thử thì ai mà biết được chứ? "Được rồi, nếu chúng ta vẫn còn khả năng hợp tác, vậy thì mỗi người lấy thứ mình cần, cứ theo như đã thỏa thuận trước đó mà làm!" "Tôi sẽ đợi mọi người ở Xà Chiểu Quỷ Thành!" "Nhưng nếu các người không vào được, thì đừng trách tôi thất hứa!" Ngô Tam Tỉnh đứng dậy nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ không đáp lời, lại quay về trạng thái trầm mặc đó. "Được rồi, vậy chúng ta ra ngoài thôi!" Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhảm, nói xong liền đi thẳng về phía đầm nước lúc đến.

Tần Vũ đứng dậy đi theo.

Hai người lần lượt nhảy vào đầm nước.

Xung quanh đầm nước vẫn là cấu trúc mộ thất đó, nhưng trên đỉnh đầu lại có một lối ra hình chữ nhật, rõ ràng đó là lối ra của quan tài.

Tình hình nơi này quỷ dị phức tạp, Tần Vũ cũng không thể phán đoán được nơi này rốt cuộc là không gian gì.

Có lẽ nó vốn không tồn tại, hoặc cũng có thể chỉ là bản thân anh không thể hiểu được mà thôi.

Hai người lần lượt từ trong quan tài phía trên bơi ra ngoài.

Ngô Tam Tỉnh dường như lúc vào đây không phát hiện ra chuyện Âm binh, nên suốt dọc đường không hề nhắc tới đề tài này.

Tần Vũ tự nhiên cũng không nói nhiều.

Thực tế về Âm binh không phải ai cũng có thể nhìn thấy, trừ khi xung quanh chúng có sương mù màu xanh bao phủ, nếu không người thường căn bản không thấy được.

Có lẽ lúc trước Ngô Tam Tỉnh dùng Quỷ Tỳ mở Thanh Đồng Môn, bên trong không xuất hiện làn sương xanh này nên ông ta đương nhiên không thấy Âm binh.

Nhưng nếu đúng là như vậy, lát nữa đi ra, chẳng phải ông ta sẽ thấy sao?

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Tần Vũ có chút cổ quái.

Có lẽ anh đang nghĩ lát nữa đi ra thấy đám Âm binh đó, không biết ông ta sẽ lộ ra vẻ mặt gì.

Đang mải suy nghĩ thì Ngô Tam Tỉnh đi phía trước đã nhô lên khỏi mặt nước.

Quả nhiên, Tần Vũ đi theo phía sau lập tức thấy Ngô Tam Tỉnh sững sờ ngay tại chỗ.

Anh vội vàng nhô đầu lên bên cạnh, nhưng ngay sau đó cảm thấy một bóng đen lướt qua trước mắt.

Khắc tiếp theo chỉ nghe Ngô Tam Tỉnh chửi một câu: "Cái thằng nhóc con này..." rồi ông ta ngất lịm đi.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một tên Âm binh mặt dài ngoằng đang đứng bên cạnh, tay cầm một cây trường kích.

Cán gỗ của trường kích vẫn còn lơ lửng trước gáy Ngô Tam Tỉnh.

Rõ ràng tên Âm binh này đã tặng ông ta một gậy.

Tần Vũ có chút mộng bức, tại sao lại thế?

Lúc trước khi Ngô Tam Tỉnh vào đây, đám Âm binh này chắc chắn đã phát hiện ra ông ta, tại sao lúc đó không ra tay, mà cứ phải đợi đến lúc này mới đánh ngất ông ta?

Chẳng lẽ cũng là vì làn sương xanh này?

Tần Vũ nghĩ đến một số chuyện.

Làn sương xanh này có lẽ không chỉ là một loại dung môi, mà còn là một loại thông đạo kết nối thế giới thực và không gian hư vô.

Nếu làn sương xanh này không xuất hiện, có lẽ Âm binh cũng không thể thực sự đánh ngất Ngô Tam Tỉnh.

Đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán, không thể coi là thật.

Chương 890

Bởi vì trong gói quà lớn cổ mộ mà Tần Vũ nhận được cũng không hề nhắc tới chuyện Âm binh và sương xanh, chỉ giải thích về bí ẩn Chung cực quan trọng sau cánh cửa đồng này.

Thực tế việc Ngô Tam Tỉnh đột nhiên biến ra thuốc lá và bật lửa chính là minh chứng cho điều đó.

Còn về việc Bàn Tử cắn hạt dưa, Tần Vũ cũng nhớ ra một số điểm đáng ngờ, có lẽ cũng liên quan đến bí mật phía sau Thanh Đồng Môn.

Có người sẽ cảm thấy năng lực sau cánh cửa này giống hệt như Thần Thụ ở Tần Lĩnh, sở hữu sức mạnh vật chất hóa.

Nhưng thực tế không phải vậy, sự thật thế nào, đến nay chỉ có mình Tần Vũ biết.

Những ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu.

Khi Tần Vũ phản ứng lại, tên Âm binh đó đã kéo Ngô Tam Tỉnh ra ngoài, vứt sang một bên mặt đất.

Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, thấy ông ta chỉ là hôn mê chứ không nguy hiểm đến tính mạng nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đám Âm binh này không biết định làm gì, mà kẻ dẫn đầu dường như còn có chút duyên nợ với anh.

Anh thực sự nghĩ không thông kẻ này tìm mình tới đây làm gì.

Chẳng lẽ là để tìm Ngô Tam Tỉnh?

Cũng không đúng, Ngô Tam Tỉnh là giả dạng thành Đoạn Vô Kỵ đi theo, nếu anh không tới, ông ta chắc chắn cũng phải tự tìm đường vào.

Cho nên, hai việc này nhất định không có liên hệ gì.

Tần Vũ đang suy nghĩ thì thủ lĩnh Âm binh lại vẫy tay với anh, ra hiệu anh đi qua.

Tần Vũ căng thẳng nuốt nước miếng, sau đó vẫn bước tới.

Một lát sau đã đến trước mặt thủ lĩnh Âm binh.

Đối phương giơ tay lên, hai ngón tay dài kỳ lạ nhanh chóng điểm vào trán anh.

Tần Vũ chỉ cảm thấy cả người như bị sét đánh, toàn thân lạnh toát.

Truyền thuyết kể rằng khi ác quỷ nhập tràng, bạn sẽ cảm thấy như rơi vào hầm băng, cả người đều thấy rất lạnh, hơn nữa cơ thể còn không chịu sự kiểm soát.

Lúc này cảm giác của Tần Vũ y hệt như vậy.

Anh chỉ cảm thấy cơ thể cực kỳ lạnh lẽo, đứng tại chỗ không thể nhấc nổi bước chân.

Tuy nhiên, thực tế là cơ thể anh đang có xu hướng đi về phía đài đá bên cạnh.

Anh chỉ có thể trố mắt nhìn mà không thể đưa ra bất kỳ phản ứng nào, thậm chí anh còn không thể cúi đầu xem tay mình đang làm gì.

Nhưng dường như tay anh đã chạm vào đống bột đá trên đài.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong não bộ của anh: "Hậu nhân của ta, ta canh cửa thay ngươi mười năm, mười năm sau nếu ngươi không tới!

Ta sẽ bắt hắn tới canh cửa!

Ghi nhớ!" Giọng nói chỉ có một câu, Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng thì cả người cảm thấy nhẹ bẫng, quỳ sụp xuống đất.

Lúc này toàn thân anh ướt đẫm mồ hôi lạnh, cảm giác cơ thể bị điều khiển cũng biến mất.

Tần Vũ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh sững sờ.

Chỉ thấy đám Âm binh đó lại đứng lại hai bên thủ lĩnh.

Cùng lúc đó, trên người đám Âm binh bắt đầu xuất hiện từng lớp đá màu xám nâu, giống như đang thạch hóa.

Tần Vũ nghiến răng đứng dậy, muốn hỏi cho rõ tại sao lại bắt anh tới trông cửa, nhưng anh chưa kịp mở miệng thì đã thấy cơ thể thủ lĩnh Âm binh cũng bắt đầu thạch hóa.

Đám Âm binh này tất cả đều đối diện về phía Thanh Đồng Môn, những xác chết đứng sừng sững đó vừa vặn đối mặt với người đi vào, giống như đang nhìn chằm chằm vậy.

Trước một giây khi cơ thể hoàn toàn thạch hóa, thủ lĩnh Âm binh giơ cánh tay lên chỉ về hướng Thanh Đồng Môn, dường như lại ra hiệu cho Tần Vũ rời đi.

Tần Vũ nuốt nước miếng, phát hiện làn sương xanh xung quanh đám Âm binh đang nhạt dần.

E rằng không lâu nữa, sương xanh ở đây sẽ tan biến hoàn toàn.

Mà chỉ dựa vào mảnh sừng tê giác chưa bằng móng tay trong tay anh thì chắc chắn không thể đi ra ngoài được.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không trì hoãn nữa, đứng dậy cõng Ngô Tam Tỉnh định rời đi.

Nhưng trước khi đi, anh nhớ ra mình đã vẽ cái gì đó trên phiến đá, hơn nữa còn có lời nói kỳ quái của tên thủ lĩnh kia.

Nếu mười năm sau anh không tới, hắn sẽ bắt người khác tới, người khác đó là ai chứ!

Nghĩ vậy, anh nhìn về phía phiến đá.

Nhìn một cái, ánh mắt anh lập tức trở nên lạnh lẽo.

Chỉ thấy trên mặt đài đá xuất hiện thêm hai cái tên và một bức họa.

Trong giây phút này, dường như thời gian trong không gian đã ngưng đọng.

Ba người trố mắt nhìn, bàn tay Tần Vũ ngày càng gần Phi Hổ Trảo, gần thêm chút nữa.

Chương 891

Nhưng khoảng cách chưa đầy nửa mét cuối cùng đó lại như trời cao vực thẳm, dù thế nào Tần Vũ cũng không với tới được.

Thậm chí khoảng cách nửa mét còn lại này đã cộng thêm cả chiều dài của Hắc Kim Cổ Đao.

Nếu không tính chiều dài thanh đao, e rằng khoảng cách còn xa hơn.

Tuy rằng khoảnh khắc này mọi người không nói gì, chủ yếu là không biết nói gì cho phải, nhưng trong lòng đều hiểu rõ, khoảng cách này đến 99% là không thể vượt qua.

Trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không dù là ai cũng không thể chống lại trọng lực của trái đất. "Tiểu ca!" Bàn Tử vội hét lên, lúc này hai mắt ông ta đã đỏ ngầu vì sung huyết.

Ngô Bất Chính càng đỏ hoe mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, muốn mở miệng nhưng phát hiện mình há hốc mồm mà không nói nên lời.

Thời gian không dừng lại vì bất cứ ai, cái gì đến cũng phải đến.

Tay của Tần Vũ cuối cùng cũng để lỡ mất Phi Hổ Trảo, quán tính của anh đã đạt đến cực hạn, cơ thể bắt đầu theo trọng lực rơi xuống phía dưới. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thốt lên được một câu, chỉ là giọng nói đã trở nên méo mó.

Trong nháy mắt, vô số cảm xúc bùng nổ: lo lắng, sợ hãi, không cam lòng, khiến cả người anh run rẩy.

Ngô Bất Chính quỳ sụp xuống đất, cả người như quả bóng xì hơi, ngẩn ngơ hồi lâu không nói câu nào.

Bàn Tử vỗ vai anh nói: "Nén bi thương đi, xuống mộ vốn dĩ là như vậy, cậu vĩnh viễn không biết ngày mai và tai nạn cái nào sẽ đến trước!" Ngô Bất Chính không thèm để ý.

Bàn Tử cũng không nói thêm, buộc một đầu Phi Hổ Trảo vào thanh xà ngang gãy cắm trên vách đá, sau đó nhìn Lương Quỳnh nói: "Tiểu ca cũng có ơn với cô, nếu cô còn nhớ cái tốt của cậu ấy thì hãy để Phi Hổ Trảo lại đây!" "Vạn nhất!

Tôi nói vạn nhất, nếu cậu ấy không chết thì có thể theo Phi Hổ Trảo mà leo lên!" Lương Quỳnh gật đầu không nói gì.

Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức kích động: "Thằng béo chết tiệt kia, ý cậu là sao?

Tiểu ca vừa mới rơi xuống, mẹ kiếp cậu đã định bỏ đi ngay sao?" Nói rồi Ngô Bất Chính túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Bàn Tử cũng là kẻ cứng rắn, ông ta quá hiểu Ngô Bất Chính nên đẩy ngã anh xuống đất, giận dữ nói: "Thiên Chân, mẹ kiếp cậu tỉnh lại đi!

Thân thủ như Tiểu ca mà còn không ra được thì cậu xuống đó có tác dụng gì?" "Các người tự nhìn đi, nơi này sắp sập rồi!" "Bàn gia tôi có thể ở lại bồi táng cùng Tiểu ca, nhưng còn họ thì sao?" "Cậu đã hỏi Lương Quỳnh chưa?

Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải có tình nguyện không?" "Họ cũng là con người, cậu không có quyền tước đoạt khát vọng được sống của họ!" Ngô Bất Chính gầm lên: "Tôi không quan tâm, muốn đi thì các người đi đi, tôi phải xuống tìm Tiểu ca!" "Bốp!" Bàn Tử giơ tay tát Ngô Bất Chính một cái, nộ thanh: "Bao giờ cậu mới trưởng thành được đây, tính cách của cậu không thể giống như tư duy của cậu được sao?" "Đây không phải là chơi trò chơi đâu mà chết rồi thì được thêm mạng!" "Tiểu ca tự mình mạo hiểm đi giải trừ lời nguyền, chẳng lẽ là vì bản thân cậu ấy sao?" "Nếu cậu cũng chết ở đây, tin tôi đi, cậu ấy có chết cũng không nhắm mắt được đâu!" "Cậu muốn cậu ấy chết không nhắm mắt sao?" "Tôi!" Ngô Bất Chính nghẹn lời, nhưng anh vẫn lắc đầu: "Tôi không làm được, tôi không thể tự mình rời đi!" Lúc này tiếng vách núi nứt toác trong không gian ngày càng lớn.

Rõ ràng vòm hang Quỷ Động sắp không chịu nổi nữa, sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn.

Bàn Tử biết mình không khuyên nổi Ngô Bất Chính, ngay cả bản thân ông ta cũng khó lòng thuyết phục mình rời đi, huống chi là Ngô Bất Chính.

Nhưng lý trí bảo ông ta rằng họ phải đi, nếu không tất cả nỗ lực sẽ đổ sông đổ biển.

Bàn Tử vòng ra sau lưng Ngô Bất Chính, giơ tay giáng một đòn chí mạng đánh ngất anh.

Lương Quỳnh dường như đã lường trước kết quả này nên không quá ngạc nhiên, lúc này đánh ngất Ngô Bất Chính đưa đi đúng là cách tốt nhất. "Đi theo tôi!" Lương Quỳnh hô lên rồi dẫn đường phía trước.

Bàn Tử không nói nhảm, cõng Ngô Bất Chính lên, nhìn lại Phi Hổ Trảo còn treo trên vách đá, thở dài một tiếng rồi quay người bước đi.

Ông ta biết mình đã tận lực, Tần Vũ có thể sống sót trở về hay không hoàn toàn dựa vào tạo hóa của anh.

Ngọn núi vẫn tiếp tục nứt vỡ.

Trên đường quay lại bệ đá, Bàn Tử và Lương Quỳnh không dám nhìn vào phòng livestream.

Họ thực sự sợ sẽ thấy cảnh tượng chết chóc thê thảm của Tần Vũ trong đó.

Quỷ Động không đáy không biết sâu bao nhiêu, nhưng rơi từ độ cao như vậy xuống, dù phía dưới là đống trứng gà thì cũng tan xác.

Gia tốc trọng trường quá nhanh, cơ thể người căn bản không thể chịu đựng nổi một chút xung kích nào.

Cuối cùng Lương Quỳnh cũng không nhịn được mà nhìn vào phòng livestream.

Cô vốn là người sắp chết, lại có được năng lực của Mỹ Quốc Dương nên cảm xúc khôi phục cũng nhanh.

Chỉ là trong phòng livestream cô không thấy hình ảnh mình mong muốn, ngay cả cảnh Tần Vũ chết thảm cũng không có.

Cả phòng livestream là một màn đen kịt, thậm chí không có cả tiếng gió rít khi rơi xuống.

Màn hình đen kéo dài chưa đầy hai phút, đột nhiên màn hình rung lên, lại biến thành góc nhìn trực tiếp của cô và Bàn Tử.

Cùng lúc đó, nhân viên tổ chương trình gửi một dòng đạn mạc: [Tình hình mới nhất: Tín hiệu trực tiếp của Tần Vũ vừa bị gián đoạn, nghi ngờ thiết bị đã bị hỏng, yêu cầu những người khác khẩn trương rút lui].

Tin tức này vừa ra, phòng livestream lập tức nổ tung.

Vô số cư dân mạng thi nhau gửi đạn mạc chửi bới: [Mẹ kiếp, tổ chương trình coi Tiểu ca là cái gì vậy!

Là máy báo động à?], [Đúng thế, thật là tức chết người, Tiểu ca vừa gặp chuyện là các người bảo người khác rút lui ngay, sao lúc Tiểu ca còn ở đó không bảo rút đi!], [Vớ vẩn, tôi thấy tổ chương trình này đúng là lũ sát nhân, qua mấy kỳ rồi đã chết bao nhiêu người rồi!

Tổ chương trình các người không biết tự phản tỉnh chút nào sao?], [Mọi người kích động quá rồi, không thể nói như vậy được.

Lúc kỳ đầu tiên bắt đầu giáo sư Trần đã nói rồi, cổ mộ không phải nơi du lịch, mười người trộm mộ thì chín kẻ bỏ mạng, huống chi Tần Vũ Tiểu ca bọn họ xuống mộ với tần suất cao như vậy!], [Tôi đồng ý với lầu trên, sống chết có số giàu sang tại trời, đường là do mình chọn, vả lại tôi tin Tiểu ca cũng không vì chuyện này mà ghi hận tổ chương trình đâu], [Bàn gia đã nói rất rõ rồi còn gì?

Người xuống mộ vĩnh viễn không biết tai nạn hay ngày mai cái nào đến trước, nên đã tham gia thì phải chuẩn bị tâm lý, dù sao cũng chẳng ai ép bạn đi cả!].

Mọi người trong phòng livestream cãi nhau không ngớt.

Chương 892

Thực tế, lời nhắc nhở của tổ chương trình chỉ là ngòi nổ mà thôi.

Ngay cả khi không có lời nhắc đó, cảm xúc của mọi người cuối cùng cũng sẽ bùng nổ.

Từ trước đến nay họ luôn cảm thấy chỉ cần có Tần Vũ ở đó, xuống cổ mộ chỉ là một chuyến thám hiểm.

Chỉ cần là người Tần Vũ muốn bảo vệ thì tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng họ quên mất rằng, Tần Vũ thực ra cũng chỉ là con người.

Anh không phải thần tiên, dựa vào cái gì mà có thể luôn đảm bảo không có chuyện gì xảy ra?

Cho nên khi anh gặp chuyện, sợi dây bảo hiểm trong lòng mọi người đứt đoạn, không thể chấp nhận sự thật nên mới bùng nổ.

Buổi livestream của Tần Vũ đã gián đoạn, nhưng những người còn sống vẫn phải nỗ lực.

Thế là mọi người trong phòng livestream cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, thi nhau cảnh báo nguy hiểm cho Bàn Tử và Lương Quỳnh, nhắc nhở họ đường ra đi thế nào, thậm chí có người còn xem lại video cũ, tính toán cả thời gian cần thiết để thoát ra.

Còn có một số người tự xưng là chuyên gia nổ mìn nói: "Ngọn núi này rất lớn, muốn sụp đổ hoàn toàn còn cần thời gian, các bạn vẫn còn cơ hội để thoát ra, đừng nản lòng...".

Cái tên đó hách nhiên chính là Tần Vũ, Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên, sự sắp xếp này là hàng dọc, dường như dự báo rằng nếu mười năm sau Tần Vũ không tới trông cửa, thì người trông cửa sẽ là Ngô Bất Chính.

Tần Vũ nuốt nước miếng, thực sự không hiểu nổi tại sao mình không tới thì lại chọn Ngô Bất Chính.

Lúc đầu có bao nhiêu người cùng vào, tại sao không phải là Bàn Tử hay Phan Tử?

Chẳng lẽ Ngô Bất Chính cũng có quan hệ đặc biệt gì với đám Âm binh này?

Càng nghĩ đầu càng to.

Bí mật sau Thanh Đồng Môn này giống như một bức tranh hoàn toàn không có quy tắc, nhưng lại chồng chéo lên nhau.

Bạn vừa mới làm rõ được một sợi dây thì sợi dây khác lại hiện ra.

Những sợi dây này đan xen chằng chịt khiến bạn căn bản không thể thấy được diện mạo thực sự của sự việc.

Mà gói quà cổ mộ hệ thống tặng, tuy có ghi lại một số việc quan trọng, nhưng so với toàn bộ bí mật sau cửa đồng thì vẫn có vẻ quá hạn chế.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ cảm thấy phần thưởng hệ thống cho lại bất lực đến vậy.

Rốt cuộc là bí mật sau Thanh Đồng Môn quá nhiều, hay phần thưởng hệ thống lần này quá ít?

Anh vẫn luôn chỉ có thể thấy được phần nổi của tảng băng chìm mà không thể nhìn thấu toàn bộ.

Suy nghĩ hỗn loạn, thực tại tàn khốc.

Tần Vũ căn bản không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Làn sương xanh xung quanh đang nhạt dần, tốc độ nhanh đến mức vượt xa dự liệu của anh.

Anh không dám nán lại thêm giây phút nào, vội cõng Ngô Tam Tỉnh lao ra ngoài.

Suốt dọc đường sương xanh đều đang tan biến, nhưng dường như Âm binh cố ý chỉ đường cho anh, nên sương xanh luôn đuổi theo phía sau chứ không thực sự cắt đứt lối thoát.

Chạy được chưa đầy mười lăm phút, phía trước đã xuất hiện lối ra của Thanh Đồng Môn, và cửa đang mở.

Tần Vũ không nói nhảm, cõng Ngô Tam Tỉnh chạy ra ngoài.

Nhưng anh không rời đi ngay mà chuẩn bị tìm Quỷ Tỳ để đóng cửa lại trước.

Quỷ Tỳ chắc chắn đang ở trên người Ngô Tam Tỉnh, quả nhiên Tần Vũ nhanh chóng tìm thấy.

Tuy nhiên, chưa đợi anh ra tay, chỉ nghe một tiếng "ầm" lớn, Thanh Đồng Môn tự mình đóng sầm lại.

Tần Vũ nhìn mà sững sờ, sau đó không trì hoãn nữa, cất kỹ Quỷ Tỳ, cõng Ngô Tam Tỉnh tiếp tục lên đường.

Đường hầm sương xanh vẫn còn đó, Tần Vũ không dám chậm trễ, chạy thục mạng.

Anh hiểu rõ sương xanh lúc này chính là cọng rơm cứu mạng.

Nếu đợi sương xanh tan hết, Nhân Diện Điểu và Du Diên lại xuất hiện thì e rằng họ sẽ bỏ mạng tại đây.

Suốt dọc đường không ai nói gì, Tần Vũ cõng Ngô Tam Tỉnh chạy suốt hai mươi phút.

Đột nhiên làn sương xanh phía trước bắt đầu biến mất.

Tần Vũ nhìn lại phía sau, sương xanh cũng không còn.

Rõ ràng con đường mượn từ Âm binh đến đây là kết thúc.

Phía trước tối đen như mực, không biết thông đi đâu.

Trên người anh không có bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào, tìm kiếm một hồi, trên người Ngô Tam Tỉnh cũng không có.

Tối om như hũ nút, anh chỉ có thể mò mẫm tiến bước.

Anh phát hiện mình như đang ở trong một khe nứt, hai bên đều là vách đá, đi vài bước là lại đập vào vách.

Lúc đầu còn đỡ, nhưng về sau đập mạnh quá khiến cả Ngô Tam Tỉnh cũng tỉnh giấc.

Chương 893

Ngô Tam Tỉnh lúc đầu còn hơi ngơ ngác sao xung quanh lại tối thế, nhưng sau khi Tần Vũ kể sơ qua tình hình, ông ta cũng hiểu ra.

Đương nhiên, chuyện trông cửa anh không nói, chuyện đó nói ra cũng chẳng ích gì, chi bằng không nói thì hơn.

Hai người trước sau tiếp tục lên đường.

Lần này đi chưa đầy nửa tiếng, phía trước bỗng xuất hiện một luồng sáng.

Luồng sáng đó yếu ớt đến đáng sợ, giống như ma trắc, có thể tắt ngúm bất cứ lúc nào.

Nhưng luồng sáng trong bóng tối này vẫn khiến hai người như thấy được hy vọng, vội vàng loạng choạng chạy tới...

Câu chuyện kể đến đây, có lẽ nhiều người đã quên mất một người, đó chính là Pháo Vương.

Là thủ hạ của Tứ A Công, ông ta cũng coi như đủ thảm rồi.

Còn chưa tới Vân Đỉnh Thiên Cung đã bị thương, chỉ có thể nghỉ ngơi trong hang suối nước nóng.

Nhưng ông ta cũng coi như là bất hạnh trong vạn hạnh, ít nhất ở đây không gặp phải nguy hiểm gì, Du Diên hay Nhân Diện Điểu đều không có một con nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng thảm thật.

Lương thực mọi người để lại cho ông ta chỉ đủ duy trì ba ngày, vì xuống mộ thường cũng chỉ mất chừng đó thời gian.

Ai ngờ cuối cùng mọi người lại đi lên từ phía trên, hơn nữa lúc ra ngoài còn gặp bão tuyết phong sơn, nên ông ta chỉ có thể ở lại đây một mình.

Pháo Vương này cũng là một kẻ cứng rắn, lương thực và nước của ba ngày mà ông ta gượng được tới mười lăm ngày.

Một ngày chỉ ăn một bữa, một bữa chỉ bằng một phần ba bình thường, cơ bản là đạt mức tối thiểu để duy trì sự sống.

Ngoài ăn uống, thời gian còn lại ông ta nằm im bên suối nước nóng để ngủ, tiết kiệm thể lực.

Nhưng sau mười lăm ngày, ông ta cũng gần như cạn kiệt sức lực.

Bữa ăn cuối cùng là từ sáng sớm hôm qua, lúc này ông ta đã đói đến mức thần trí mơ hồ.

Có lẽ sẽ có người hỏi tại sao ông ta không đi ra từ mấy ngày trước?

Nói ra cũng là bất khả kháng, bên ngoài tuyết lở đã lấp kín lối ra, thể lực và cơ thể ông ta chắc chắn chưa kịp bò ra đã tiêu đời.

Cân nhắc lợi hại, ông ta vẫn chọn ở lại.

Cũng chính vì ông ta còn sống suốt mười lăm ngày qua nên kỳ Cổ Mộ Tham Bí lần này vẫn chưa kết thúc.

Có điều hiện tại chỉ còn một mình ông ta là đang mở livestream thôi.

Điện lượng của thiết bị cũng đã đến giới hạn, ở trong môi trường nhiệt độ thấp thời gian dài, tuổi thọ pin giảm đi đáng kể.

Còn về bản thân Pháo Vương, không thể dùng từ thảm để hình dung nữa, cả người mất nước nghiêm trọng, mặt mày đông cứng nổi đầy vảy nến.

Nằm trên đất nhìn vào phòng livestream với ánh mắt rã rời, rõ ràng là không quá trưa nay sẽ quy tiên.

Trong phòng livestream rất nhiều người đang cầu nguyện cho ông ta.

Tổ chương trình cũng không dưới một lần cử đội cứu hộ tới, nhưng lần này tuyết rơi quá lớn, thậm chí còn có một thành viên cứu hộ mất tích, may mà cuối cùng tìm thấy kịp thời mới không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng công tác cứu hộ vẫn dậm chân tại chỗ.

Mọi người đều đang đợi tin tức từ tổ chương trình và đội cứu hộ cho đến hôm nay. [Pháo Vương đã hai tiếng không mở mắt rồi, có khi nào anh ấy đã...], [Tôi đề nghị tổ chương trình mở chức năng âm thanh, chúng ta mau gọi anh ấy dậy đi, nếu không giấc ngủ này có lẽ anh ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa đâu], [Tôi thấy thôi đi, các bạn nhìn xem thiết bị livestream của anh ấy pin còn chưa tới 1% nữa, mở âm thanh lên có khi giây sau là sập nguồn luôn], [Haiz, nếu thực sự bị Tống tử cắn chết thì còn đỡ, đằng này chết kiểu này thì đúng là uất ức quá!], [Đúng thế, cổ mộ còn chưa kịp xuống đã chết ở đây, thật là...], [Tôi thấy cái chết của Pháo Vương thì Bàn Tử bọn họ phải chịu trách nhiệm, dù sao lúc đó họ cũng có cơ hội xuống đón người mà], [Cút đi!

Mạng của họ không phải là mạng à, vả lại Pháo Vương là đi theo Tứ A Công xuống, dựa vào cái gì mà gặp chuyện lại bắt Ngô tiểu ca bọn họ chịu trách nhiệm], [Đúng thế, đúng là anh hùng bàn phím].

Người trong phòng livestream cãi nhau ầm ĩ, nhưng thiết bị không hề nể mặt, thông báo pin cạn sắp sập nguồn hiện lên, đếm ngược bắt đầu: 10, 9, 8... 1.

Khi thời gian đến giây cuối cùng, đột nhiên cả màn hình bị đứng hình.

Nhưng gần như cùng lúc đó mọi người đều thấy, ở một khe nứt vách đá bên cạnh màn hình bỗng hiện ra hai khuôn mặt người.

Không sai, hai người cuối cùng xuất hiện chính là Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Con đường Âm binh mượn đường cuối cùng cũng dẫn họ tới khe nứt suối nước nóng này.

Pháo Vương cũng coi như trong họa có phúc, cuối cùng đã gặp được Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Trong ba lô của Tần Vũ trừ Quỷ Tỳ ra thì chẳng còn gì, nhưng trong ba lô của Ngô Tam Tỉnh vẫn còn chút thức ăn và nước uống.

Hai người cho Pháo Vương ăn một ít, tình trạng cơ thể gã này cuối cùng cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng thức ăn của họ cũng không nhiều, nếu còn phải tự đi bộ xuống núi thì rõ ràng là không thể.

May mà bão tuyết bên ngoài đã tạnh.

Tần Vũ dùng hai tiếng đồng hồ để thông sạch lớp tuyết đọng chắn cửa động, sau đó ba người đi ra ngoài chờ cứu hộ.

Nói thật, vận khí của họ cũng thực sự tốt, có người đã gửi hình ảnh cuối cùng chụp được trong phòng livestream cho tổ chương trình.

Dưới áp lực dư luận mạnh mẽ, tổ chương trình chỉ còn cách cử trực thăng và nhân viên cứu hộ tới.

Dù khuôn mặt xuất hiện cuối cùng đó có phải là người thật hay không, ít nhất cũng phải làm đến mức tối thiểu, sống thấy người chết thấy xác.

Chương 894

Để Pháo Vương chết một mình trong hang, họ biết rõ nếu không cứu viện thì đúng là không thể bào chữa được.

Và chính trong tình huống đó, ba người Tần Vũ cuối cùng đã được cứu.

Chỉ là khi tin tức ba người được cứu được đưa tin rầm rộ, thảm trạng trên màn hình thật không nỡ nhìn.

Tần Vũ còn đỡ, mặt Ngô Tam Tỉnh chỗ xanh chỗ tím, rõ ràng là bị đập trong khe nứt.

Pháo Vương cả người suy nhược trầm trọng, vào bệnh viện mấy ngày mới khôi phục lại...

Tần Vũ là người đầu tiên rời viện.

Anh không phải là người ủy mị, chỉ là nằm viện hai ngày ngoài việc Lương Quỳnh đến thăm anh ra, phần lớn những người khác đều là fan nghe tin mà tới.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đến một người cũng không thấy.

Hỏi Lương Quỳnh, cô ấy bảo sau khi trở về cũng không thấy họ đâu, không biết đi đâu mất.

Phan Tử biết Tam gia trở về, thức đêm chạy tới, nhưng theo lời ông ta, Tiểu Tam gia và Bàn Tử cũng không biết đi đâu.

Tần Vũ rời bệnh viện một mình về nhà.

Trước khi đi, Ngô Tam Tỉnh nói sẽ liên hệ tổ chương trình giúp tìm kiếm, họ có thực lực mạnh, quan hệ rộng, tìm người cũng nhanh.

Tuy ông ta không có tình cảm gì với Ngô Bất Chính, nhưng dù sao người sau cũng là cháu đích tôn của ông ta ở thế giới này, vẫn nên góp chút sức.

Hơn nữa Ngô Tam Tỉnh còn nói một chuyện, rằng mười ngày sau nhất định phải xuất phát đi Xà Chiểu Quỷ Thành rồi.

Nơi đó chỉ có mùa mưa mới vào được, lỡ lần này phải đợi mười năm, ông ta có lẽ không đợi được nữa.

Mười ngày, tức là phải tìm được Ngô Bất Chính trong mười ngày này, nếu không Ngô Tam Tỉnh có lẽ sẽ đi thật.

Tần Vũ cố chấp như vậy chẳng qua là vì muốn giải khai khúc mắc trong lòng Ngô Bất Chính.

Con người là vậy, khi chấp niệm quá nặng sẽ rất hại thân.

Nếu luồng chấp niệm này trong lòng Ngô Bất Chính không tiêu tan thì đối với anh ấy cũng chẳng phải chuyện tốt.

Hơn nữa Xà Chiểu Quỷ Thành có lẽ còn có manh mối liên quan đến Thi Miết Hoàn, chuyến đi Xà Chiểu Quỷ Thành này họ nhất định phải đi.

Chỉ là điều khiến anh bất ngờ là sau khi trở về hôm đó, anh nghe Phan Tử nói Tam gia gặp Lương Quỳnh là lắc đầu lia lịa.

Tần Vũ cũng đại khái đoán ra được, tình trạng của Lương Quỳnh gần như đã cạn dầu, nếu không có Vẫn Ngọc ở Xà Chiểu Quỷ Thành thì có thể biến thành Cấm Bà bất cứ lúc nào.

Cho nên trong số những người này, có lẽ người khát khao Xà Chiểu Quỷ Thành nhất thực ra lại là Lương Quỳnh.

Việc này dường như không còn đường lui, nhưng việc cấp bách hiện nay là phải nhanh chóng tìm thấy Ngô Bất Chính mới được.

Chỉ là từ khi xuất viện, không chỉ anh mà ngay cả người của Ngô

Tam Tỉnh cũng đang liên lạc với hai người họ nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Tần Vũ nhờ bạn bè nghe ngóng được rằng ngày thứ ba sau khi Bàn Tử và Ngô Bất Chính trở về, họ đã đi Bắc Kinh, sau đó thì bặt vô âm tín.

Anh nhớ ra Bàn Tử ở Bắc Kinh dường như còn có bạn bè lăn lộn ở Phan Gia Viên, thế là lấy địa chỉ rồi thức đêm chạy tới.

Nhưng đến Phan Gia Viên nghe ngóng mới biết, người bạn được gọi là Đại Kim Nha đó của Bàn Tử cũng đã nửa tháng không lộ diện, cũng không liên lạc được.

Ba người dường như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Tần Vũ ngồi trước tiệm của Đại Kim Nha, cả người có chút ngẩn ngơ.

Trong thời gian đó, giáo sư Dương còn gọi điện nói nếu rảnh có thể qua chỗ ông ấy ngồi chơi tán gẫu, con gái ông ấy sắp kết hôn rồi, tuần sau sẽ từ Mỹ trở về, lúc đó có thể giới thiệu làm quen.

Giáo sư Dương coi như là một trong số ít những giáo sư tốt mà Tần Vũ quen biết, bình thường anh chắc chắn sẽ không từ chối, cộng thêm Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng có quan hệ khá tốt với ông ấy, nhưng vào lúc này anh chỉ có thể uyển chuyển từ chối.

Một mình ngồi trước tiệm của Đại Kim Nha suy nghĩ, đột nhiên hai người mặc vest xuất hiện trước mặt anh.

Trên ngực áo vest của hai người này đều cài một tấm thẻ nhân viên, bên trên hách nhiên là một chuỗi số: [302059007].

Tần Vũ thấy con số này cảm thấy có chút quen thuộc, nghĩ một chút là phản ứng lại ngay.

Mẹ nó, đây hình như là mã số công ty của một người bạn Bắc Kinh của Ngô Bất Chính mà!

Hình như tên là gì ấy nhỉ, Tiểu Hoa!

Anh cũng lấy làm lạ tại sao một người đàn ông lại lấy cái tên nữ tính như vậy.

Nhưng người này dường như rất đáng tin cậy, cái cô Giải Thiên Linh ở mộ dưới đáy biển lần trước dường như chính là em gái của người này.

Chỉ là người của Giải gia sao lại tìm tới mình chứ? "Tần tiểu ca?

Ông chủ của chúng tôi có thứ muốn đưa cho anh!" "Liên quan đến Ngô Bất Chính, làm phiền anh đi cùng chúng tôi một chuyến!" Hai người thái độ rất thành khẩn, trông không giống đang nói dối.

Hơn nữa chuyện liên quan đến Ngô Bất Chính nên anh cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy đi theo hai người đó.

Hai người cũng không nói nhảm, dẫn Tần Vũ rời khỏi Phan Gia Viên.

Phía ngoài không xa có đậu một chiếc xe việt dã màu đen, trên thân xe cũng có chuỗi số 302059007.

Nhãn hiệu xe Tần Vũ chưa thấy bao giờ, nói thật thấy rồi anh cũng chẳng biết, đối với xe cộ anh chẳng nghiên cứu gì, chỉ biết bốn bánh chạy được là được.

Chương 895

Kiếp trước là công nhân bốc vác, lấy đâu ra tiền mà nghiên cứu xe, chỉ nghiên cứu làm sao để không chết đói thôi.

Hai người đến đây thì rời đi, cửa sau xe cũng mở ra.

Ghế sau không có ai, cửa xe dường như được điều khiển bằng điện.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp lên xe, vừa ngồi định vị mới phát hiện hàng ghế trước cư nhiên có hai người, hơn nữa đều là đàn ông.

Trong đó một người anh còn quen biết, cư nhiên là Hắc Hạp Tử.

Còn người ngồi ở ghế phụ thì anh không quen, đối phương ăn mặc trang điểm rất cầu kỳ, nhìn qua là biết người có tiền.

Nói thật Tần Vũ không có mấy thiện cảm với người có tiền, kiếp trước mình chính là đối tượng bị bóc lột nên trong xương tủy có chút ghét người giàu.

Có lẽ là cảm thấy ông trời không công bằng, sao cứ mãi mình là kẻ nghèo hèn chứ?

Nhưng chắc anh quên mất sau khi xuyên không mình cũng thành người có tiền rồi.

Cuộc đời nói ra thì đúng là kỳ lạ như vậy.

Hắc Hạp Tử thấy Tần Vũ thì cười chào hỏi: "Tiểu ca lại gặp nhau rồi, chuyến Vân Đỉnh Thiên Cung mệt lử rồi chứ, làm một chầu massage khiếm thị chính tông không?" Tần Vũ không đáp lời, nhìn người bên cạnh.

Người đó cũng không nói gì, chỉ từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa cho Tần Vũ, sau đó ra hiệu cho Hắc Hạp Tử lái xe.

Tần Vũ thấy đối phương không nói gì nên cũng không mở lời, mở thư ra xem.

Nội dung bức thư này được in ra, trước đó chắc là một bức email điện tử.

Đầu thư viết một câu: "Tiểu Hoa giúp tôi một việc, Tiểu ca nếu có ra ngoài thì đưa bức thư này cho anh ấy!" Sau đó phía dưới mới là nội dung thư."} Thế nhưng Bàn Tử và Lương Quỳnh lúc này đâu còn tâm trí đâu mà quản nhiều đến thế, họ căn bản không có thời gian xem phòng livestream.

Men theo lối hẹp, họ đã trở lại nền đá.

Ngay khi họ vừa quay về, Cam Hạo Bạch cũng tỉnh lại, nhìn hai người với vẻ mặt ngơ ngác.

Bàn Tử thấy vậy liền tiến tới vả một phát vào mặt Cam Hạo Bạch, khiến anh ta tỉnh hẳn. "Mẹ nó, nếu không muốn chết ở đây thì mau cõng cô ấy chạy đi!" Bàn Tử quát lớn.

Cam Hạo Bạch đã nhận ra núi đá xung quanh đang nứt toác, vô số đá vụn từ đỉnh đầu rơi xuống, và xu hướng ngày càng dữ dội hơn.

Lúc này anh ta không dám chậm trễ, chạy lại cõng Tiểu Ngải lên, bám sát Bàn Tử mà chạy.

Tình trạng của Tiểu Ngải đã ổn định hơn một chút, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, việc cô có sống sót được hay không vẫn là một ẩn số.

Nhưng chỉ cần còn một hơi thở, đó vẫn là người, trong khả năng của mình, Cam Hạo Bạch cũng không muốn bỏ rơi đồng đội.

Họ nhanh chóng tìm thấy thang dây để leo lên.

Tuy nhiên, Lương Quỳnh đang dẫn đầu vừa leo được hai bước đã vội kêu lên: "Không được!

Phía trên không lên được, toàn là rắn đen bướu thịt thôi!" "Chắc chắn là do cấu trúc ở đây bị phá vỡ nên lũ rắn đó mới tràn vào!" "Đừng quản nó vào bằng cách nào nữa, mau nghĩ cách đi!" Bàn Tử thúc giục.

Lúc này anh đang cõng Ngô Bất Chính, Cam Hạo Bạch cõng Tiểu Ngải, họ căn bản không giúp gì được. "Lùi lại trước đã, dùng lôi quản nổ tung một con đường!" Lương Quỳnh hô lên, chỗ lôi quản mang theo đều nằm trong balo của Bàn Tử.

Mọi người lại quay về nền đá.

Lương Quỳnh lấy từ balo của Bàn Tử ra ba thỏi lôi quản buộc lại với nhau, ném thẳng lên trên.

Ngay sau đó là một tiếng "Oành" vang dội, một đám lớn rắn đen bướu thịt bị nổ chết.

Tuy nhiên mọi người không dám khinh suất đi lên, vì vụ nổ không thể tiêu diệt hết lũ rắn.

Tốc độ của chúng rất nhanh, chỉ cần sơ suất bị cắn một cái là coi như xong đời.

Nhưng lúc này núi đá nứt nẻ ngày càng nghiêm trọng, thời gian không còn lại bao nhiêu cho họ cân nhắc.

Chỉ trong chốc lát, trên nền đá phía trên lại tập trung một bầy rắn đen bướu thịt dày đặc, rõ ràng là đường trên không đi được nữa.

Bàn Tử cuống cuồng chửi đổng: "Mụ già Tinh Tuyệt này, có thích đàn ông thì cũng không cần ác thế chứ, mấy tên đạo tặc kia chưa đủ làm bà thỏa mãn sao!

Cứ nhất định phải giữ Bàn gia lại bầu bạn là thế nào!" "Thằng béo chết tiệt, lúc nào rồi còn nói nhảm, không phải anh giàu kinh nghiệm lắm sao?

Mau nghĩ cách đi chứ!" Lương Quỳnh quát.

Bàn Tử lúc này cuống đến mức chẳng nghĩ ra cách gì, cách của anh chỉ có nước liều mạng với lũ rắn kia, trước khi chết cũng phải nổ bay xác vài con. "Mọi người đừng cãi nhau nữa, bên kia cũng có rắn bò tới rồi!" Cam Hạo Bạch đột nhiên kêu lên.

Bàn Tử và Lương Quỳnh vội nhìn sang, sắc mặt cả hai lập tức biến đổi.

Chỉ thấy trên con đường dẫn đến xà ngang không xa đã bò đầy rắn đen bướu thịt.

Đáng sợ hơn là, rất nhiều rắn đang không ngừng chui ra từ hang Quỷ không đáy.

Trên vách hang Quỷ gần như phủ kín loại rắn này, số lượng nhiều đến mức khiến người ta dựng tóc gáy, chắc chắn phải lên tới hàng chục vạn con. "Anh chị ơi, mau nghĩ cách đi, em chưa muốn chết!" Cam Hạo Bạch sợ đến xanh mặt.

Bàn Tử ngước nhìn lên phía trên, mắng: "Mẹ kiếp, hèn gì lũ rắn bên trên không xuống, chúng nó định bao vây làm bánh chưng chúng ta đây mà!" "Hướng kia, hướng kia kìa!" Lương Quỳnh đột nhiên chỉ tay về một phía hét lớn.

Chương 896

Hóa ra do núi đá sụp đổ, ở một bên nền đá xuất hiện một vết nứt lớn.

Tình thế cấp bách, Lương Quỳnh không kịp nghĩ ngợi: "Chúng ta vào đó trốn tạm còn hơn bị vây chết ở đây!" Bàn Tử đã hết cách, nghe vậy liền hô: "Đi mau đi mau, chậm tí nữa là bị rắn cắn mông đấy!" Nói đoạn, anh tiên phong chạy vào.

Vết nứt khá rộng, anh cõng Ngô Bất Chính vẫn có thể chui vào dễ dàng.

Tiếp theo là Cam Hạo Bạch và Tiểu Ngải, Lương Quỳnh ở lại bọc hậu.

Cô hiểu rõ vết nứt này chỉ trốn được nhất thời, lũ rắn từ hang Quỷ sẽ sớm đuổi theo.

Vì vậy cô quyết định đánh sập lối vào.

Chỉ cần dùng ít lôi quản, nổ sập một chút thì sau này vẫn có thể đào ra để thoát thân.

Lương Quỳnh ở lại cuối cùng đặt lôi quản rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng đã tỉnh lại.

Nhìn thấy tình cảnh xung quanh, dù không biết đang ở đâu nhưng anh hiểu họ đang trên đường thoát ra. "Tiểu ca đâu!

Tiểu ca đã về..." "Oành!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, phía sau đã vang lên tiếng nổ dữ dội.

Âm thanh lớn đến mức khiến Bàn Tử và Ngô Bất Chính biến sắc, họ vội vàng há miệng ra.

Nhưng vụ nổ cực lớn vẫn khiến họ cảm thấy trời đất quay cuồng!

Bàn Tử lúc này không biết Ngô Bất Chính ở đâu, anh áp chặt người vào vách đá, gửi một dòng tin nhắn vào phòng livestream: 【Mẹ nó chứ, đứa nào đặt lôi quản ở đây, muốn chết à!】 Rất nhanh sau đó đã có người trả lời: 【Tôi!

Không đánh sập lối vào thì lũ rắn đó sẽ đuổi theo mất!】 Nhìn thấy ID là Lương Quỳnh, Bàn Tử không nhịn được chửi: 【Cô đúng là đồ mọt sách, nổ lôi quản ở chỗ này, muốn chấn chết hết cả lũ à!

Đây là không gian kín đấy!】 Lương Quỳnh nhìn thấy dòng tin thì sững sờ, trong lòng thấy hối hận vì mình đã quá xung động.

Nhưng giờ nói gì cũng muộn rồi, mục đích chặn lối vào đã đạt được, nhưng cả ngọn núi vì hai vụ nổ mà mức độ nứt nẻ bỗng nhiên trở nên dữ dội.

Ngay cả trong vết nứt này cũng có không ít đá rơi xuống.

Vết nứt chật hẹp, họ không có chỗ trốn, Bàn Tử nghiến răng ra hiệu cho Ngô Bất Chính chạy theo mình.

Lúc này chẳng ai lo được cho ai nữa, chậm một chút là bị chôn sống ngay.

Bàn Tử không quản Lương Quỳnh và Cam Hạo Bạch nữa, anh kéo Ngô Bất Chính chạy về phía trước.

Có ai ngờ trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, tiềm năng con người là vô hạn.

Cam Hạo Bạch phía sau vẫn bám sát Bàn Tử, không hề bị rớt lại.

Ngay cả Lương Quỳnh cũng theo sát phía sau.

Mọi người bị dư chấn của vụ nổ làm cho không nói nên lời, tai chỉ nghe thấy tiếng ù ù.

Lúc này chẳng quản được nhiều, cứ cắm đầu mà chạy, chạy được bao xa hay bấy nhiêu.

Không biết đã chạy bao lâu, mọi người chỉ cảm thấy tiếng núi nứt và sụp đổ phía sau nhỏ dần, cảm thấy có lẽ đã an toàn mới thả lỏng.

Bàn Tử mệt rã rời, ngồi bệt xuống đất.

Ngô Bất Chính cũng mệt đứt hơi, nằm vật ra bảo: "Mẹ nó, không bò nổi nữa rồi, có chết thì chết luôn đi, tôi không chạy nữa đâu!" Bàn Tử tiếp lời: "Mẹ nó, ai thích chạy thì chạy, thật là làm khó cho đống mỡ của Bàn gia quá!" "Ơ, không đúng!

Chúng ta nói chuyện được rồi!" Bàn Tử chợt nhận ra.

Mọi người thử lại, quả nhiên đã có thể mở miệng nói chuyện.

Ngô Bất Chính ngồi dậy nhìn về phía sau, thấy vết nứt lúc nãy đã sụp đến biến dạng.

Muốn quay lại đường cũ rõ ràng là không thể.

Phen này xong đời, tuy không bị rắn cắn chết nhưng sắp bị nhốt chết ở đây rồi. "A!

Người chết!

Ở đây có người chết!" Cam Hạo Bạch đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy cũng giật mình, theo bản năng rút móng lừa đen ra, vội chạy tới xem.

Bàn Tử mắng: "La hét cái gì, suýt nữa làm tôi đau tim rồi, đây là xác khô thôi!

Sắp thành thịt khô cả rồi!" Nội dung trong thư không nhiều.

Đại ý là Hoắc Đạo Phu đã tìm được họ, nói tình hình của Lương

Quỳnh không được tốt.

Vì vậy, bảo họ cũng nên chuẩn bị tâm lý.

Dù sao trên cơ thể Lương Quỳnh đã bắt đầu xuất hiện mùi hương kỳ quái đó, Bàn Tử và anh cũng có khả năng bị dính chưởng.

Có lẽ sau khi trở về, họ đã đến chỗ Hoắc Đạo Phu để kiểm tra.

Và cơ thể Lương Quỳnh có thể đã xảy ra biến hóa.

Chương 897

Cho nên mới để lại thư nhắc nhở anh chú ý.

Nếu anh có thể sống sót rời khỏi Vân Thiên Cung.

Phần dưới của bức thư nói rằng: Bàn Tử có một người bạn ở thủ đô tên là Đại Kim Nha.

Tên này là một gian thương nhưng quan hệ rất rộng.

Anh ta quen một ông lão mù xem bói, nghe nói người này trước kia là một hào hán lục lâm, lại còn là thủ lĩnh của phái Tá Lĩnh trong giới đạo mộ.

Kiến thức cực rộng, nhưng sau này bị hỏng đôi mắt ở Vân Nam nên mới làm nghề xem bói.

Người này có lẽ có cách giải quyết tình trạng của Lương Quỳnh nên họ đi thử xem sao.

Cuối thư là vài lời dặn dò.

Đạo mộ cực tổn âm đức, nếu không cần thiết thì đừng xuống mộ nữa!

Nếu chuyến này họ có thể tìm được cách hóa giải dược hoàn thì từ nay rửa tay gác kiếm, làm người lương thiện sống qua ngày thì tốt biết mấy.

Hy vọng Tần Vũ có thể cân nhắc, xuống mộ rốt cuộc không phải kế lâu dài, khi tuổi tác đã cao, cơ thể cũng không chịu nổi.

Thư đọc đến đây là hết.

Lúc này, người ngồi ở ghế phụ phía trước cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi đã tra rồi, lão mù mà họ nói họ Trần, hiện đang hoạt động ở vùng huyện Lam Điền, Cam Túc!" "Biệt danh là Trần Mù, tự xưng là Trần Đoàn chuyển thế, là một gã lừa đảo giang hồ!" "Ba người bọn họ chắc là đã xuất phát đi tìm người này từ hai tuần trước, khoảng một tuần trước thì đến huyện Lam Điền!" "Trong thời gian đó chúng ta vẫn giữ liên lạc!" "Thời điểm mất tích là ba ngày trước!" "Tín hiệu cuối cùng biến mất tại một dãy núi ngoài huyện Lam Điền!" "Nơi đó địa hình rộng lớn, người thưa thớt lại không có tín hiệu, tôi đoán nếu có chuyện thì cũng không quá 24 giờ!" "Chúng ta tối đa bốn tiếng nữa sẽ tới nơi!" Chàng thanh niên nói rất trực tiếp, không hề dây dưa dài dòng.

Tần Vũ nghe vậy gật đầu, lòng không khỏi lo lắng.

Chắc chắn là do thằng béo chết tiệt này xúi giục rồi.

Mình vừa mới ra khỏi đó, họ lại gặp chuyện, đúng là không một khắc nào được nhàn hạ.

Hắc Hạp Tử bỗng hỏi: "Cậu đừng đi nữa, mấy năm rồi chưa xuống đất, tay chân còn ổn không đấy?" Chàng thanh niên thản nhiên cười: "Mạnh hơn anh!" "Chà, vậy so thử xem?" Hắc Hạp Tử nổi hứng.

Nhưng chàng thanh niên không đáp lại, Hắc Hạp Tử nói tiếp: "Thật lòng mà nói, để em gái cậu đến là được rồi, cậu dù sao cũng là gia chủ, thân chinh xuống mộ có chút nguy hiểm!" Tần Vũ nghe đến đây thì đã hiểu.

Chàng thanh niên này có lẽ chính là gia chủ của Giải gia, Giải Ngữ Hoa.

Cũng chính là Tiểu Hoa trong miệng Ngô Bất Chính.

Nghe nói tên thật của Giải Ngữ Hoa là Giải Vũ Thần, Giải Ngữ Hoa là nghệ danh và cái tên này được biết đến rộng rãi hơn.

Giải Ngữ Hoa không muốn phí lời: "Cô ấy còn có việc khác phải xử lý!" Hắc Hạp Tử thấy vậy cũng không nói thêm, sau đó giới thiệu Giải Ngữ Hoa với Tần Vũ, coi như làm quen.

Đến đây Tần Vũ cũng đã hiểu, họ vậy mà đã xuất phát rồi.

Tốc độ xuất phát này đúng là quá nhanh, Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, cũng chưa ai hỏi anh có muốn đi không mà đã lên đường rồi.

Xe nhanh chóng đến một bãi đất trống gần đó.

Trực thăng của tổ chương trình thế mà cũng ở đây.

Hắc Hạp Tử nói: "Giải gia hiện nay phần lớn sản nghiệp đều là kinh doanh chính quy!" "Không hợp tác với tổ chương trình thì làm sao biết được nhiều tin tức thế!" "Thực ra phần lớn thông tin đều do Tam thúc nhờ tổ chương trình tra giúp!" "Chỉ là con cáo già đó không biết đang nghĩ gì mà lại không thân hành đi cứu người!" "Đúng là một Tam thúc giả mạo!" Đáng lẽ ra cháu trai ruột gặp chuyện, làm chú thì phải tự mình đi mới đúng.

Kết quả là ông ta chỉ cung cấp tình báo, không có ý định tự tay hành động.

Tần Vũ lại hiểu rõ, Ngô Tam Tỉnh này căn bản chẳng có bao nhiêu tình cảm với Ngô Bất Chính.

Kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu.

Ba người xuống xe, trực tiếp lên máy bay.

Vừa lên đã thấy rất nhiều thiết bị đặt sẵn, trong đó có cả thiết bị livestream.

Tần Vũ đã quá quen thuộc, thực ra anh cũng quen với các thiết bị này rồi, lập tức mặc vào, chỉ đợi đến nơi.

Tuy nhiên khi anh chuẩn bị mở phòng livestream, Giải Ngữ Hoa lại ngăn lại: "Đừng mở vội, hiện giờ chưa phải lúc, chúng ta phải tìm được lão Trần Mù kia đã rồi tính!" Tần Vũ sững lại một chút rồi cũng hiểu ra.

Ngô Bất Chính gặp chuyện tám phần là có liên quan đến lão Trần Mù này.

Đến nơi, nếu lão Trần Mù không phối hợp thì khó tránh khỏi phải dùng một số biện pháp phi thường.

Những thứ đó không thích hợp để livestream trực tiếp.

Tốt nhất là đợi sau khi có manh mối hữu dụng mới bắt đầu phát sóng.

Tần Vũ gật đầu, không kiên trì nữa.

Trong khi đó, việc quảng bá cho chương trình đã lan tỏa khắp nơi.

Trên tivi, trên mạng toàn là quảng cáo về việc Tần Vũ sắp tái xuất.

Đợt tuyên truyền này đã gây ra không ít tranh cãi trong cộng đồng mạng.【Mẹ nó, vừa ra khỏi Vân Thiên Cung chưa đầy hai ngày, các người lại bắt Tiểu ca xuống mộ, Tiểu ca không cần nghỉ ngơi sao?】【Đúng thế, tổ chương trình là quân bóc lột à?】【Mọi người khoan chửi đã, hình như tổ chương trình không nói lần này là xuống mộ!

Hình như là vì Bàn Tử và Ngô Bất Chính mất tích nên đi cứu người!】【Đù, đúng thật kìa, may mà không phải xuống mộ, mẹ nó tôi xót cho Tiểu ca quá】【Xót Tiểu ca?

Tôi còn xót cho cổ mộ nè, người ta ở yên đó có đụng chạm ai đâu, các người cứ đào hết mộ này đến mộ khác】【Haha, nói thế làm tôi nhớ ra một chuyện, theo tốc độ của tổ chương trình thì một tháng đào ba cái mộ】【Các bác bảo có khi nào đến một ngày cổ mộ bị đào sạch không, lúc đó thì quay cái gì nữa?】【Tôi đề nghị đi đào mộ nước ngoài!】【Nước ngoài có cổ mộ á?

Coi chừng đào trúng người thân họ mới chôn đấy!】【Cổ mộ said: Tao khổ quá mà】【Cổ mộ: Đừng lại đây, tao là cái mộ cuối cùng rồi, tha cho tụi tao đi】Độ nóng thảo luận trên mạng không hề giảm sút.

Chương 898

Dường như chỉ cần có Tần Vũ, hiệu ứng livestream của chương trình sẽ không bao giờ kém.

Tiếc là anh không phải ngôi sao, nếu không tìm một người quản lý, đại diện vài nhãn hàng thì chắc cũng kiếm bộn tiền.

Bốn tiếng đồng hồ, Tần Vũ chủ yếu ngồi xem Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa tán gẫu.

Nói thật là lúc này anh thấy nhớ Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Nhìn hai người kia trò chuyện trước mặt mình, thỉnh thoảng còn tiếp xúc thân thể, mẹ nó Tần Vũ cuối cùng cũng biết thế nào gọi là ăn cẩu lương rồi!

May mà thời gian không dài, trực thăng sau bốn tiếng đã đến huyện Lam Điền.

Nơi này rất hẻo lánh, chưa bao giờ có trực thăng hạ cánh.

Hơn nữa nghe tin chương trình đang hot toàn cầu sắp đến đây khiến dân địa phương rất phấn khích.

Trực thăng vừa tiếp đất đã thấy rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt.

Những người này đa số ăn mặc giản dị, có vẻ huyện Lam Điền này cũng khá nghèo nàn.

Đột nhiên Hắc Hạp Tử chỉ về một phía: "Mọi người nhìn kìa, lão già kia chính là Trần Mù!" Tần Vũ nhìn theo, quả nhiên thấy trong đám đông một lão già chống gậy, đeo kính đen đang trà trộn nghe ngóng.

Nhưng lão ta rất cảnh giác, mắt không thấy đường nhưng tai cực kỳ thính.

Dường như nghe thấy lời Hắc Hạp Tử, lão liền quay người bỏ chạy.

Giải Ngữ Hoa thấy vậy liền hô: "Đuổi theo!" Ba người lập tức đuổi theo vào giữa đám đông.

Các nhân viên công tác còn chưa kịp phản ứng thì họ đã lao đi cả chục mét.

Cả ba đều có thân thủ không tệ, lúc này cùng hành động, dù đám đông đông đúc nhưng việc khóa chặt vị trí của Trần Mù không phải là vấn đề nan giải.

Tuy nhiên Trần Mù dường như đã sống ở đây khá lâu nên chạy rất nhanh.

Nhưng rốt cuộc mắt lão không tốt, trước mặt ba thanh niên có thân thủ lợi hại, lão chạy chưa đầy năm phút đã bị chặn đường.

Hắc Hạp Tử cười nói: "Lão già, ông chạy thoát được không?" "Các vị thiếu hiệp, các cậu làm gì vậy, tôi với các cậu xa không oán gần không thù!

Sao lại đuổi theo một lão già như tôi làm gì?" Trần Mù lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

Không lẽ trước đây mình xem bói đắc tội với nhân vật lớn nào rồi sao!

Sao tự dưng lại có nhiều người đến thế này!

Giải Ngữ Hoa nói: "Ông cụ, chúng tôi không muốn làm khó ông, mấy ngày trước có phải có một gã tên Bàn Tử, một người tên Ngô Bất Chính cùng với Đại Kim Nha đến tìm ông không?" "Chúng tôi muốn biết họ đã đi đâu!" "Chuyện này..." Trần Mù nhất thời do dự.

Tần Vũ lười phí lời, định rút đao ra, Hắc Hạp Tử vội cản lại: "Ấy ấy Tiểu ca, đừng nóng, đối phó với lão già này thì chưa cần dùng đến Hắc Kim Cổ Đao đâu!" "Cứ để tôi, tôi có cách!" Hắc Hạp Tử nói rồi chỉ vào một bên.

Đó là một ngôi nhà dân bỏ hoang, nhà đã sập, chỉ còn lại bốn bức tường.

Hắc Hạp Tử ra hiệu, lập tức vác Trần Mù vào trong.

Cửa cũng không còn, ba người không cần kiêng dè gì, quẳng Trần Mù sang một bên.

Trần Mù lúc này thực sự sợ hãi, vội nói: "Ba vị hảo hán, tha mạng!

Có chỗ nào đắc tội xin cứ nói rõ, ba người kia đúng là có tìm tôi, nhưng tôi với họ là bạn, tự nhiên sẽ không hại họ!" "Các cậu định làm gì vậy!" "Lão già này mắt đã mù rồi, các cậu làm thế này có ích gì chứ?" "Lão già, bớt lời đi, nói xem họ đi đâu rồi, không tôi nhổ sạch tóc ông bây giờ!" Hắc Hạp Tử dọa dẫm. "Mù, đừng có làm loạn!" Giải Ngữ Hoa vội can.

Trần Mù nghe vậy sững lại, bảo: "Tôi có làm loạn đâu!" "Không phải thiếu hiệp, là các cậu bắt tôi, sao tôi lại làm loạn được chứ?" "Tôi không nói ông, tôi nói bạn tôi cơ!" Giải Ngữ Hoa ngượng ngùng đính chính.

Hắc Hạp Tử cũng có chút lúng túng, bảo: "Thế tôi không quản nữa, cậu tự nghĩ cách mà giải quyết!" Nói xong liền đi ra ngoài chờ.

Trần Mù lại mếu máo nói: "Không phải tôi nói đâu mấy vị thiếu hiệp, trong các cậu cũng có người mù mà, thế thì lạ thật!" "Đã đều là người cùng cảnh ngộ, hà tất phải làm khó một lão già như tôi?" "Cùng là người mù với nhau, người mù sao lại nỡ làm khó người mù chứ!" "Tôi..." Hắc Hạp Tử tức nổ đom đóm mắt, Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được cười.

Nhưng anh nhanh chóng nén lại, nói: "Ông cụ, chúng tôi thực sự không có ác ý, chỉ muốn biết ba người bạn của mình đã đi đâu!" "Ông cũng đừng có lấp liếm với chúng tôi, còn có một vị Tiểu ca đây này, trong tay cậu ấy có một thanh Hắc Kim Cổ Đao!" "Giết người như ngoé, chém sắt như bùn, một đao xuống là thép tấm cũng đứt làm đôi!" "Hiện giờ tâm trạng cậu ấy đang cực kỳ bất ổn, ông mà còn trì hoãn nữa thì tôi thực sự không cản nổi đâu!" Giải Ngữ Hoa dọa người còn đáng sợ hơn cả Hắc Hạp Tử.

Anh ta còn dắt Trần Mù lại sờ vào bao đao, khiến lão sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên Trần Mù dù sao cũng là người từng trải, nhanh chóng trấn tĩnh lại, nói: "Mấy vị cũng là người trong nghề phải không?

Thú thật với các cậu, trong ba người các cậu, có hai người trên mình có mùi đất!" "Giống hệt hai người mà Đại Kim Nha dẫn đến hôm đó!" "Nói thật, tôi đã rửa tay gác kiếm nhiều năm rồi, nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp, các cậu làm vậy có ích gì đâu!" "Haizz!" "Họ đang ở đâu?" Tần Vũ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng đã sắp hết kiên nhẫn.

Trần Mù nghe anh nói thì giật nảy mình: "Đừng kích động, đừng kích động, sát khí trên người cậu nặng nhất, tôi không muốn nói chuyện với cậu, nếu các cậu đã bảo là bạn của họ!" "Thì tôi nói cho các cậu biết vậy, dù sao tôi cũng chẳng còn lựa chọn nào khác!" "Thực ra tôi cũng có lòng tốt, không muốn họ gặp nguy hiểm, tôi đã bằng này tuổi rồi, người sắp chết lời nói cũng thiện lương!" "Sự tình là như thế này..." Trần Mù bắt đầu kể lại mọi chuyện.

Hóa ra Ngô Bất Chính và những người khác đúng là tìm đến Trần Mù ba ngày trước, chính xác là hai ngày rưỡi.

Theo lời Trần Mù, ba người họ vừa đi vừa ngắm cảnh đến đây.

Ngô Bất Chính có vẻ rất vội vã, nhưng Đại Kim Nha và Bàn Tử thì không.

Sau khi đến nơi, họ hỏi cách khắc chế một tình trạng thi biến.

Họ nói rất chung chung, chỉ hỏi cách khắc chế thi biến.

Trần Mù tự nhiên nói phải tìm pháp khí khắc chế như Gương Chiếu Cốt đời Tần, Phát Khâu Ấn, vân vân.

Nhưng sau đó Ngô Bất Chính nói không phải thi thể thi biến mà là người sống thi biến.

Điều này khiến Trần Mù ngẩn người ra một lúc lâu mới phản ứng lại được.

Chương 899

Nhưng Trần Mù trước kia cũng là đạo tặc, giờ nhà nước quản rất chặt nên lão cũng sợ gặp chuyện.

Nhưng vì Đại Kim Nha trước đây từng giúp lão lúc lão nghèo túng khổ sở, cho lão ít tiền.

Lão lại là người trọng tình nghĩa nên mới mạo hiểm nói ra vài quan điểm của mình. "Tôi nói, người làm sao mà thi biến được, nói về thi biến chẳng qua chia làm hai loại!" "Thứ nhất, tuổi già sức yếu cơ năng suy thoái, trên người sẽ mọc ra vài đốm đen, đó là hiện tượng bình thường!" "Mấy gã lừa đảo giang hồ cứ hay nói quá lên đó là vết xác chết (thi ban), thực ra đều là lừa bịp cả!" Tuy nhiên phàm sự đều có hai mặt, người già cũng chẳng sống được bao lâu, gọi vết đó là thi ban cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng sau đó Ngô Bất Chính bảo không phải loại đó.

Thế là Trần Mù nói sang loại thứ hai.

Loại thi biến thứ hai chẳng qua là do yếu tố ngoại lai.

Ví dụ như trúng thi độc, hoặc bị cương thi cắn.

Thi độc còn sót lại trong cơ thể sẽ khiến người sống bị thi biến.

Thực chất đó là một hiện tượng trúng độc, vì thi độc cũng là một loại độc.

Ngô Bất Chính nói chính là tình trạng này, liệu có cách nào khắc chế không.

Từ những tư liệu lấy được từ mộ dưới đáy biển cộng với phân tích của Hoắc Đạo Phu, họ rút ra được một kết quả: Quá trình Cấm Bà hóa của Lương Quỳnh là quá trình từ người sống biến thẳng thành cương thi, thậm chí lược bỏ cả giai đoạn tử vong ở giữa.

Nếu tìm được thứ khắc chế thi biến, biết đâu có thể giải quyết được vấn đề của dược hoàn.

Và nếu nhìn từ góc độ khoa học, trong Thi Miết Hoàn có Thi Miết Vương, thực chất cũng coi là một dạng trúng độc cực hạn.

Nói đến đây, Trần Mù bảo: "Người sống thi biến lão phu chưa thấy mấy ai, nhưng không phải không có cách!" "Nghề đạo mộ truyền từ xưa đến nay, kiểu gì chẳng có người trúng thi độc mà vẫn sống sót!" "Trong đó cách đáng tin cậy nhất được lưu truyền là dùng Thi đan trong cơ thể thiên niên cương thi!" "Theo lời đồn, Thi đan nghìn năm là thần vật hội tụ tinh hoa đất trời, có thể khắc chế người sống thi biến!" "Tôi cũng chỉ nói có vậy, thế mà họ cứ nhất định hỏi tôi tìm ở đâu, tôi thì biết cái quái gì!" "Tôi bèn bảo, chẳng phải có truyền thuyết về Tương Tây Thi Vương sao, các cậu có thể đi thử vận may xem!" Giải Ngữ Hoa nghe đến đây liền cười: "Đến lúc này rồi mà ông còn nói nhảm, chính ông đã bảo Tương Tây Thi Vương là truyền thuyết, sao có thể coi là thật được!" "Khai mau, rốt cuộc họ đã đi đâu?" "Xác... xác khô chẳng phải cũng là thi thể sao?" Giọng Cam Hạo Bạch run rẩy.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, bấy giờ mới nhớ ra Cam Hạo Bạch không phải dân đạo mộ, nhìn thấy thi thể sợ hãi cũng là thường tình, chỉ có anh là coi như chuyện hiển nhiên thôi. "Thôi được rồi, không sao đâu, chỉ là hai cái xác khô thôi, chắc là người nước Tinh Tuyệt năm xưa được táng ở đây!" Bàn Tử nói, đồng thời định tiến lên xem xét tình hình.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Bàn Tử, anh nói không đúng, ngọn núi này có lẽ là núi Trát Cách Lạp Mã, đây là thánh sơn trong lòng dân địa phương, không ai lại táng người ở đây đâu!

Đó là sự bất kính với thánh sơn!" "Người có địa vị như Tinh Tuyệt nữ vương cũng chỉ được táng trên hang Quỷ không đáy, anh nghĩ địa vị hai người này có thể ngang hàng với Tinh Tuyệt nữ vương sao?" Bàn Tử lại chẳng quan tâm mấy, cười bảo: "Kệ nó đi, chúng ta sắp bị nhốt chết ở đây rồi, anh còn quản địa vị cao thấp làm gì!" "Để Bàn gia xem có minh khí gì không, dù không ra ngoài được nhưng nếu tìm được vài món đồ cầm tay chơi cho đỡ buồn cũng tốt!" "Ít ra đời này Bàn gia cũng coi như đã thấy qua rồi!" Lương Quỳnh lúc này đang bận kiểm tra Tiểu Ngải, nghe vậy liền nói: "Thằng béo chết tiệt, anh đừng có mơ, bao nhiêu đồ tốt của cổ thành Tinh Tuyệt đều đem đi tùy táng cho Tinh Tuyệt nữ vương hết rồi, ở đây làm gì còn nữa!" "Hơn nữa..." "Đù, sao đây lại là xác trẻ con thế này!" Lương Quỳnh chưa dứt lời đã bị Bàn Tử ngắt quãng.

Anh đã kiểm tra xong tình trạng của Tiểu Ngải, dù vẫn còn hơi thở nhưng e rằng chẳng cầm cự được bao lâu nữa.

Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nghe vậy liền xán lại gần.

Quả nhiên thấy trong góc phía trước có hai cái xác khô, một lớn một nhỏ.

Cái nhỏ chắc là một đứa trẻ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đang ngồi xếp bằng trên một bệ đá.

Còn bên cạnh, dưới đất là xác khô của một lão già.

Không rõ họ là ai.

Nhưng lạ lùng là trên mặt đất trước mặt họ có đặt một chiếc hộp bằng đồng.

Bàn Tử thấy món đồ này lập tức sáng mắt lên, cười bảo: "Các người xem, đồ tốt của cổ thành Tinh Tuyệt vẫn còn nhiều chán, tùy tiện tìm thấy một gian mộ cũng thấy bảo bối!" "Lúc nãy trên nền đá

Bàn gia chẳng lấy được món nào, cái hộp đồng này kiểu gì cũng phải thuộc về tôi!" "Tôi còn trông chờ dùng nó để đổi lấy một bông... một bông hoa hồng nhỏ cơ đấy!" Bàn Tử vội vàng đổi miệng.

Ngô Bất Chính liếc anh một cái, bảo: "Cái hộp đồng này có vẻ có ngụ ý gì đó, anh đừng đụng vào vội, để chúng ta nghiên cứu đã!" Bàn Tử cũng không vội, cười đáp: "Các người cứ tự nhiên nghiên cứu, tóm lại cuối cùng nó là của tôi là được!" Lương Quỳnh lúc này bật đèn pin lên soi, họ phát hiện bên ngoài chiếc hộp đồng có chạm khắc một số hình vẽ đơn giản.

Đại ý hình như là mấy người đang mở một thứ gì đó.

Lương Quỳnh nhíu mày nhìn, không hiểu có ý nghĩa gì.

Ngô Bất Chính lại phát hiện ra vấn đề, vội nói: "Không đúng!

Chất liệu của chiếc hộp đồng này có vẻ không ổn!" "Chất liệu không ổn?

Ý anh là sao?" Bàn Tử ngẩn ra, anh còn tưởng hộp có cơ quan gì, cái gì mà chất liệu không ổn!

Lương Quỳnh nghe vậy cũng nhận thấy sự việc, vội hỏi: "Ý anh là màu sắc của hộp đồng không đúng, hay là độ thuần của đồng có vấn đề?" "Đúng đúng!

Chính là ý đó!" Ngô Bất Chính gật đầu lia lịa.

Bàn Tử nghe mà mù tịt, thúc giục anh giải thích mau, lúc nào rồi còn chơi trò đánh đố.

Ngô Bất Chính giải thích: "Anh còn nhớ dọc đường chúng ta đi, đồng khí trong cổ thành Tinh Tuyệt có màu gì không?" "Thì màu đồng chứ gì?

Nhưng hình như không được trắng như cái hộp đồng này!" Bàn

Tử gãi đầu.

Ngô Bất Chính nói tiếp: "Đúng!

Chính là nguyên nhân đó, đồng khí trong cổ thành Tinh Tuyệt rõ ràng có độ thuần cao hơn cái hộp này!" "Đồng khí cùng một thời đại, dù độ thuần có chênh lệch nhưng cũng không thể khác biệt lớn thế này được!" "Hơn nữa nơi này là núi Trát Cách Lạp Mã, người được táng trên núi này chắc chắn phải có máu mặt!" "Không đời nào họ lại dùng đồng có độ thuần thấp như vậy để làm đồ tùy táng!" Ngô Bất Chính nói đến đây, Bàn Tử bên cạnh đã hiểu ra, kinh ngạc thốt lên: "Ý anh là người trong mộ này không cùng thời đại với cổ thành Tinh Tuyệt?" "Đù, ý anh không lẽ là ở đây từng tồn tại một nền văn minh khác trước đó?" "Rất có khả năng!" Ngô Bất Chính gật đầu. "Nhưng cụ thể thế nào thì chưa khẳng định được, dù sao trước khi nước Tinh Tuyệt xuất hiện, ai dám bảo đảm nơi này không có văn minh khác?" "Hơn nữa, trong cổ thành Tinh Tuyệt dường như không thấy ghi chép gì về vị tiên tri này!" "Tôi nhớ nước Ma quốc có lẽ đã xuất hiện nước Tinh Tuyệt sau khi rời khỏi đây, nghĩa là rất có thể sau khi tổ tiên Ma quốc rời đi thì nước Tinh Tuyệt mới phát hiện ra nơi này!" "Điều này cũng giải thích tại sao nước Tinh Tuyệt không có tế đàn, vì họ căn bản không biết đến sự tồn tại của nó!" "Thay vào đó, Tinh Tuyệt nữ vương không biết đã nắm giữ sức mạnh lời nguyền bằng cách nào, rồi tự cải tạo mắt và miệng mình thành một tế đàn đơn giản!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính đã có thể chắp vá các manh mối lại với nhau.

Nhưng Bàn Tử vẫn không hiểu lắm chuyện này có liên quan gì, liệu nó có ảnh hưởng đến việc anh phát tài không?

Ngô Bất Chính bảo: "Thằng béo chết tiệt, anh thử nghĩ xem, kẻ có thể mai táng ở đây trước cả Tinh Tuyệt nữ vương thì chỉ có một loại người thôi!" "Chắc chắn là vị tiên tri của bộ lạc trước thời Tinh Tuyệt!

Chỉ người có thân phận như thế mới được táng ở đây!" Bàn Tử thấy hơi hoang đường, chỉ dựa vào cái hộp đồng và độ thuần không giống nhau mà suy luận ra bao nhiêu thứ thế sao?

Chương 900

Lại còn tiên tri nữa, trong lịch sử có tiên tri thật hay không còn chưa biết nhé.

Anh vẫn chưa tin lắm.

Ngô Bất Chính cũng không phí lời: "Có phải tiên tri hay không, mở hộp ra là biết, nhưng chúng ta cứ hỏi Giáo sư Dương xem phân tích thế nào đã!

Dù sao về mảng này ông ấy mới là chuyên gia!" Bàn Tử gật đầu, cũng không vội mở ngay.

Anh biết rõ đồ trong cổ mộ nếu không hiểu rõ mà tùy tiện đụng vào rất dễ kích hoạt cơ quan.

Giáo sư Dương dường như vẫn luôn nghiên cứu chiếc hộp đồng đó qua màn hình, nghe vậy liền gửi một dòng bình luận: 【Ngô huynh đệ phân tích rất đúng, thủ pháp điêu khắc này quả thực rất khác so với nước Tinh Tuyệt!】【Nhưng để khẳng định trước nước Tinh Tuyệt còn một nền văn minh khác ở đây thì tôi cũng chưa dám chắc!】【Tuy nhiên có một chuyện có lẽ sẽ giúp ích cho mọi người!】【Vợ tôi cũng là một người Hoa kiều, tôi từng hỏi tổ tiên họ là người ở đâu!】【Cô ấy không giải thích rõ được, chỉ nói nhạc phụ tôi từng rời đất nước ra nước ngoài để trốn tránh một loại bệnh kỳ quái!】【Căn bệnh đó giống hệt như các cậu, sau lưng mọc lên một biểu tượng hình con mắt, và sẽ tử vong do đông máu ở tuổi sáu mươi lăm】【Đó cũng là lý do tại sao tôi lại tâm huyết nghiên cứu văn hóa Tây Vực đến vậy!】【Vợ và con gái tôi dường như đều mắc căn bệnh quái ác này, nên tôi chỉ muốn tìm cách giải quyết thôi】【Tất nhiên, điểm quan trọng nhất là một số tư liệu nhạc phụ tôi để lại cho thấy tổ tiên họ hình như khởi nguồn từ vùng lân cận núi Trát Cách Lạp Mã】【Nhưng tuyệt đối không thể là hậu duệ của cổ thành Tinh Tuyệt, vì theo truyền thuyết, cổ thành Tinh Tuyệt bị bão cát vùi lấp chỉ trong một đêm, không ai sống sót trở ra cả】【Vì vậy tôi cảm thấy phân tích của cậu không phải là không có khả năng, nếu trước nước Tinh Tuyệt nơi này đã từng tồn tại văn minh】【Và chính họ đã di cư khỏi đây, để lại lời nguyền bệnh tật cho hậu thế, điều này có thể giải thích được những vấn đề trên】Sự tinh minh và thông minh của Giải Ngữ Hoa đều do anh tự mình rèn luyện mà thành.

Tuổi còn trẻ đã phải quản lý cả một gia tộc, có thể tưởng tượng được quá trình trưởng thành của anh trắc trở đến mức nào.

Thế nên, những lời lừa phỉnh của Trần Hạt Tử, anh hiển nhiên không tin.

Chỉ là đến lúc này mà Trần Hạt Tử vẫn còn nói hươu nói vượn, dường như sự việc bên trong không hề đơn giản, nếu không cũng chẳng cần phải che che giấu giấu như thế.

Trần Hạt Tử tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, ấp úng nửa ngày vẫn không muốn nói.

Tần Vũ đã bắt đầu mất kiên nhẫn, làm thế muốn rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhưng chỉ mới rút ra một chút, Trần Hạt Tử nghe thấy tiếng ma sát giữa lưỡi đao và vỏ đao, lập tức xìu xuống ngay.

Trước sự nguy hiểm tuyệt đối, mọi mưu sâu kế hiểm đều chỉ là hổ giấy. "Lão già, tôi cho ông cơ hội cuối cùng, ông chạy không thoát đâu, tôi sẽ phái người đưa ông về Đế Đô!

Nếu ông dám lừa chúng tôi, ông biết hậu quả thế nào rồi đấy!" Ngữ khí của Giải Ngữ Hoa cũng lạnh lùng hơn mấy phần, rõ ràng sự kiên nhẫn cũng sắp cạn kiệt.

Trần Hạt Tử thấy đã không còn đường lui, chỉ đành thở dài nói: "Ai!

Bảo tôi nói cũng không phải không được, nhưng các cậu phải hứa với tôi là không được thấy tiền nảy lòng tham, càng không được làm hại lão phu!

Chúng ta đều là người trong nghề đảo đấu, nói lời không giữ lời thì khi xuống mộ chắc chắn sẽ gặp quỷ!

Nếu các cậu đồng ý, tôi sẽ khai ra hết!" "Không vấn đề gì!" Cả ba người lập tức đồng ý.

Trần Hạt Tử thấy không còn hậu họa mới mở miệng nói: "Thực ra cũng chẳng có gì, họ quả thực không tin truyền thuyết về Thi vương Tương Tây, cái cậu Bàn Tử kia còn định đánh tôi!

Thế nên tôi mới kể một chuyện khác, tôi đúng là biết nơi đó có thể có Thiên niên thi đan, nhưng kể cả không có thì cũng có thể có tiên đan!

Tức là loại thuốc trường sinh bất lão mà các đế vương cổ đại luyện chế, nhưng nói trắng ra thì cái thứ này có lẽ không đáng tin!

Tôi chỉ là không nói rõ ràng, để lại cho họ một niềm hy vọng thôi!" Giải Ngữ Hoa không muốn nghe những lời này, lời từ miệng Trần Hạt Tử mười câu thì chín câu là giả.

Tính cách Bàn Tử bộc trực, đôi khi suy nghĩ không chu toàn nên mắc mưu cũng là bình thường.

Còn Ngô Bất Chính thì càng khỏi phải nói, tư duy Tà Đế của cậu ấy trước mặt cổ mộ này chẳng có tác dụng gì.

Đây không phải là do não bộ cậu ấy không đủ nhạy bén, mà chủ yếu là thời gian nghiên cứu cổ mộ của cậu ấy quá ngắn.

Bảo cậu ấy phân tích tình huống trong mộ thì được, nhưng bảo cậu ấy biết cổ mộ các đời nằm ở đâu thì cậu ấy sao mà biết.

Cho nên nơi Trần Hạt Tử nói có Thiên niên thi đan tám phần cũng là lừa họ.

Trần Hạt Tử nói: "Đã nói toạc ra rồi thì tôi cũng chẳng ngại nói thẳng!

Đúng vậy, nơi đó quả thực không có khả năng có Thiên niên thi đan, nhưng chỗ đó gần Tương Tây, có khi thực sự có Thiên niên cương thi cũng không chừng!

Nếu họ đụng phải thì chẳng phải là niềm vui bất ngờ sao!

Lão già tôi yêu cầu cũng không cao, hạng người như tôi chỉ cầu tài để lấp đầy bụng thôi!

Thế là tôi mới bảo..." Trần Hạt Tử kể tiếp, ông ta bảo rằng muốn biết địa chỉ cũng được, nhưng phải cho ông ta xem bản lĩnh trước.

Dù sao lão phu cũng không thể vì tiền mà hại các người, muốn biết thì phải lộ một chiêu.

Ông ta nêu ra một địa danh, nếu họ có thể mang từ đó ra một khối Văn Hương Ngọc, thì ông ta sẽ chỉ chỗ có Thiên niên thi đan cho họ.

Vì thế ba người họ đã xuất phát đi tìm Văn Hương Ngọc.

Nơi đó cũng không xa, ngay trên một quả đồi ngoài huyện Lam Điền.

Có điều nơi đó không có người ở, lại hẻo lánh, điện thoại không có tín hiệu.

Cho nên sau khi họ xuất phát không lâu thì mất liên lạc.

Nghe đến đây, cả ba người đều đã hiểu rõ.

Giải Ngữ Hoa sắc mặt khó coi nói: "Nếu họ có chuyện gì, tôi sẽ khiến ông không còn cái miệng để nói nữa đâu, loại lời đưa đẩy này sau này ông tốt nhất nên ít nói đi!

Chúng ta đi!" Giải Ngữ Hoa vừa nói vừa vẫy người của mình rời đi.

Trần Hạt Tử vốn cũng định chuồn êm, nhưng rất nhanh đã bị người của Giải Ngữ Hoa sắp xếp áp giải đi.

Hiển nhiên chuyến đi Đế Đô lần này lão không thoát được rồi.

Trên đường đi, Giải Ngữ Hoa đem suy nghĩ của mình nói với mọi người.

Lời nói đưa đẩy của Trần Hạt Tử này vô cùng xảo quyệt.

Chương 901

Thứ nhất, nói là lo lắng cho an nguy của mọi người, để họ đi trải qua một thử thách, đi lấy Văn Hương Ngọc.

Thực ra lão làm sao mà lo cho an toàn của ai, lão chỉ nhắm vào khối Văn Hương Ngọc đó thôi.

Truyền văn Văn Hương Ngọc vô cùng đáng tiền, Giải Ngữ Hoa biết cách đây không lâu ở Đế Đô, một khối Văn Hương Ngọc to bằng nắm tay đã bán được giá cao tới hai triệu tệ.

Hiển nhiên Trần Hạt Tử đang nhắm vào thứ này.

Nếu Bàn Tử và Ngô Bất Chính mang được ra, lão sẽ thuận thế chiếm lấy Văn Hương Ngọc rồi chỉ địa chỉ cho họ.

Đợi họ đến Tương Tây, xác suất tìm thấy Thiên niên thi đan là cực nhỏ, thuốc trường sinh bất lão của đế vương cổ đại ai mà dám ăn chứ!

Đến lúc đó nếu tìm về, Trần Hạt Tử cũng có thể nói: "Tôi nói không sai mà, chính các người không dám ăn thì trách gì tôi!" Nếu mọi người không tìm thấy, lão cũng có thể nói: "Thực lực các người không đủ thì trách ai được?" Một khi thực sự đụng phải Thiên niên cương thi, lão lại càng vui mừng hơn, có thể nói: "Các người xem tôi nói đúng chưa, chỗ đó thực sự có Thiên niên cương thi đấy." Tương tự như vậy, việc lấy được nội đan hay không đều có những lời lẽ tương ứng chờ sẵn.

Đó chính là cái gọi là lời đưa đẩy, bạn vĩnh viễn không thể bắt bẻ được lão, chỉ có thể bị lão dắt mũi.

Nếu Giải Ngữ Hoa ở đây thì chắc chắn sẽ không mắc mưu, nhưng chỉ có Bàn Tử, Ngô Bất Chính và cái ông Đại Kim Nha kia, mắc mưu cũng là chuyện thường tình.

Dù sao Trần Hạt Tử có thể lăn lộn ở huyện Lam Điền này bao nhiêu năm, nếu không có chút mánh khóe giang hồ thì quả thực là không thể nào... "Theo như nơi Trần Hạt Tử nói, có lẽ là ám chỉ núi Long Lĩnh bên ngoài huyện Lam Điền, còn gọi là dốc Bàn Xà!

Nơi này có rất nhiều cổ mộ, hơn nữa càng vào sâu bên trong tình hình càng phức tạp!

Khu vực này là địa mạo hỗn hợp, phần lớn là địa mạo Karst!

Hang động rất nhiều, một khi bị vây trong đó có lẽ sẽ không ra được!

Chúng ta trực tiếp dùng trực thăng, nhảy dù xuống nơi tín hiệu của họ biến mất cuối cùng!

Phần còn lại phải trông cậy vào cậu rồi!" Giải Ngữ Hoa nói rồi nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền hiểu.

Trần Hạt Tử chỉ nói bảo Ngô Bất Chính và những người khác đi Long Lĩnh lấy Văn Hương Ngọc về, nhưng lại không nói Văn Hương Ngọc nằm ở đâu.

Có thể ở trong một hang động nào đó, cũng có thể ở trong một ngôi mộ cổ nào đó.

Cho nên phạm vi tìm kiếm này e là cực lớn.

Nhưng kết hợp với tình hình địa phương thì có thể sàng lọc ra một số.

Ví dụ, có những ngôi mộ cổ đã bị đào nát như tổ ong, đồ bên trong chắc chắn không còn, Bàn Tử và những người khác tự nhiên sẽ không đến đó vì khả năng có Văn Hương Ngọc quá thấp.

Còn về hang động thì không còn cách nào khác, chỉ có thể vào xem thử, đừng đi quá sâu.

Vì vậy mục tiêu của họ chỉ có hai: Một là cổ mộ chưa ai khai quật, khả năng có Văn Hương Ngọc lớn nhất.

Hai là hang động.

Đây là hai phương hướng, cụ thể chọn cái nào thì phải đến nơi tín hiệu biến mất mới xem xét được hình thế cụ thể.

Nếu có dấu vết rõ ràng thì tốt, nếu không có thì có lẽ phải nhờ vào Tầm Long Quyết để xem phong thủy định vị cổ mộ.

Nếu nhóm Ngô Bất Chính xuống mộ, thì chắc chắn đó phải là ngôi mộ chưa từng bị ai khai quật.

Nếu không xuống mộ thì càng phiền phức hơn, phải tìm người trong mê cung hang động.

Tình hình nói thật là rất không ổn!

Nhưng không còn lựa chọn nào khác, họ đã mất liên lạc gần hai mươi tư tiếng đồng hồ, phải nhanh chóng tìm thấy, nếu không có lẽ thực sự sẽ xảy ra chuyện.

Nhảy dù tự nhiên là lựa chọn nhanh nhất, hơn nữa ở đây không phải núi tuyết nên độ chính xác của việc nhảy dù cũng rất cao.

Nhưng có một vấn đề thực tế là không thể vào quá sâu, nếu không chẳng may rơi vào hố sụt thì thật là đen đủi.

Đương nhiên, điều kiện lần này so với lúc ở núi tuyết đã tốt hơn nhiều rồi.

Ít nhất trên đường đi, tổ chương trình còn có thể dùng flycam để thám thính tình hình.

Mười phút sau, trên máy bay của tổ chương trình, ba người Tần Vũ nhận được hình ảnh truyền hình trực tiếp từ hiện trường.

Qua flycam, mọi người thấy trên dãy núi Long Lĩnh phía trước, các loại hố đất chi chít như những vết sẹo trên mặt đất.

Lúc này mọi người vẫn chưa mở phòng livestream, Hắc Hạp Tử nói: "Dân gian đồn rằng dãy Long Lĩnh dài tám nghìn dặm, cổ mộ đế vương mười vạn gian.

Gió thu quét sạch đất lún xuống, đầy mắt thương đau trời cũng thương!

Cảnh này mới chỉ là một phần thôi, nếu có bản đồ không ảnh toàn cảnh, chúng ta sẽ thấy hoạt động trộm mộ ở nơi này điên cuồng đến mức nào." Giải Ngữ Hoa cũng không khỏi cảm thán: "Đây cũng là chuyện bất khả kháng, trộm mộ lúc đầu chẳng phải đều vì tiền sao!

Thời cổ đại Tào Tháo thiết lập chức vị Mạc Kim Phát Khâu cũng chỉ là để sung công quỹ quân đội!

Mà tình hình ở Long Lĩnh này, phần lớn cũng là do nghèo đói mà ra.

Những chuyện này đều không thể tránh khỏi." Tần Vũ nghe hai người trò chuyện, trong lòng lại luôn lo lắng cho Ngô Bất Chính.

Những chuyện này nói cho cùng chẳng liên quan gì đến mình, tìm được Ngô Bất Chính mới là quan trọng nhất. "Ơ kìa!

Đó là cái gì!" Bỗng nhiên, Hắc Hạp Tử chỉ vào màn hình flycam truyền về.

Chương 902

Chỉ thấy trên màn hình, tại một dãy núi nằm sâu trong Long Lĩnh, lại có một ngôi miếu đổ nát.

Ngôi miếu đó trông rất kỳ lạ, cư nhiên lại được xây bằng xương cá.

Cửa miếu của toàn bộ ngôi miếu đổ nát đó lại là một cái đầu xương cá khổng lồ.

Nói thật, cái đầu xương cá lớn như vậy quả thực hiếm thấy.

Nếu dựa theo kích thước này để suy đoán, kích cỡ của toàn bộ đầu cá ít nhất cũng phải bằng một chiếc xe tải Giải Phóng.

Lúc này họ chưa mở livestream, nếu mở rồi thì e là người trong phòng livestream lại được một phen chấn kinh không hề nhẹ. "Các vị, chúng ta cũng sắp đến rồi, vị trí ngôi Miếu Xương Cá đó được xây dựng như một đường phân thủy!

Chúng ta không thể vượt qua, phía trong có rất nhiều hố sụt, các vị nên nhảy dù ở phía Miếu Xương Cá này đi!" Một nhân viên công tác bên cạnh nói.

Ba người gật đầu, thế này quả thực là ổn thỏa nhất. "Đúng rồi, sau khi xuống dưới thì hãy mở phòng livestream!" Nhân viên công tác nhắc nhở.

Ba người gật đầu, lập tức chuẩn bị đồ đạc, sẵn sàng nhảy.

Nhảy dù không phải muốn đáp xuống đâu là đáp xuống đó được.

Tuy thân thủ ba người không tệ, nhưng cũng không phải vận động viên nhảy dù chuyên nghiệp, cũng không phải lính giải ngũ đã qua huấn luyện chuyên nghiệp như Phan Tử.

Trên núi tuyết có tuyết bao phủ mà còn nguy hiểm như vậy, huống chi là trên mặt đất, một chút sơ sẩy là có thể ngã chết.

Vì vậy cả ba bắt đầu nhảy xuống một địa hình tương đối bằng phẳng cách ngôi Miếu Xương Cá kỳ lạ kia khoảng hai trăm mét.

Vài phút sau, ba người đã đáp xuống đất an toàn.

Lúc này khi đã ở dưới mặt đất, tình hình trước mắt mọi người lại trở nên khác hẳn.

Đúng là nhìn ngang thành dãy, nhìn nghiêng thành đỉnh, xa gần cao thấp đều không giống nhau, câu nói này cực kỳ phù hợp với tình hình hiện tại.

Tần Vũ và hai người kia tháo dù ra, Hắc Hạp Tử cười nói: "Tiểu ca, bây giờ trông chờ cả vào cậu đấy, có nhìn ra bên dưới này chỗ nào có cổ mộ không?

Tốt nhất là cái nào chưa bị khai quật ấy!

Nếu cậu mệt thì tôi có cơm hộp ở đây, hay là làm một hộp trước nhé?" Tần Vũ cạn lời liếc hắn một cái, sau đó quan sát thế núi tổng thể.

Nói thật, tính cách của anh khá lạnh nhạt, nên những gì anh nói ra, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa còn phải đoán già đoán non.

Nhưng không còn cách nào khác, cả hai đều không biết tầm long điểm huyệt, nên chỉ có thể xem Tần Vũ nói thế nào.

Nếu anh cũng không nhìn ra vấn đề, thì chỉ có thể đến Miếu Xương Cá cầu may thôi.

Tín hiệu của nhóm Ngô Bất Chính biến mất ở gần đây, nếu họ cũng nhìn thấy Miếu Xương Cá thì chắc chắn sẽ đến xem tình hình.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào thế núi, rất nhanh lông mày đã nhíu

lại.

Dãy núi phía trước rất kỳ lạ, thế núi uyển như du long (rồng dạo chơi), hơn nữa nhìn từ nam hướng đông, đó là vị trí phong thủy tuyệt giai.

Lại thấy đoạn giữa dãy núi này có thực vật bao phủ, không giống như cảnh tượng hoang lương phía trước và phía sau, điều này càng chứng tỏ nơi này trước đây có thể có rừng cây, có lẽ theo sự xói mòn đất đá mới dần trở nên thế này.

Và cục diện phong thủy như vậy, trước khi biến đổi chắc chắn là một huyệt vị thượng đẳng.

Nếu có thể khai thác được một nguồn nước bên trong núi, thì chắc chắn sẽ trở thành vị trí phong thủy thượng đẳng cho các quan tài dũng, tục xưng là Nội Tàng Oan.

Vị trí phong thủy Nội Tàng Oan cực kỳ thích hợp để mai táng nữ quyến, có thể phù hộ cho con cháu đời sau.

Nhưng đó là tình huống trước khi phong thủy biến đổi.

Hiện nay đất đá xói mòn nghiêm trọng, trên toàn bộ long mạch đều là những lỗ đào do người tạo ra, còn có hố sụt của hang động.

Toàn bộ long mạch đã từ tường long (rồng lành) biến thành độc long (rồng độc), giống như một con du long đầy ghẻ lở.

Cục diện này đã nhỏ đi, không thể gọi là rồng nữa, mà là giao, thậm chí chỉ có thể gọi là rắn!

Nhưng tình hình này dù biến hóa thế nào thì vị trí phong thủy tương ứng cũng không nằm ở Miếu Xương Cá.

Xây một ngôi miếu ở đây chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Tần Vũ đem suy nghĩ của mình nói cho hai người kia.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử vốn đang thảo luận về chuyện Miếu Xương Cá, nghe Tần Vũ phân tích thì lập tức hiểu ra, đồng thời bật cười.

Hắc Hạp Tử cười nói: "Xem ra vị xây Miếu Xương Cá này là tiền bối của chúng ta rồi!

Cũng là một kẻ trộm mộ, mà mười phần tám chín cũng là một Mạc Kim giáo úy!

Xây miếu ở đây có lẽ là để che mắt thiên hạ, đào hầm định vị mới là mục đích chính!" Giải Ngữ Hoa gật đầu đồng ý, sau đó nói: "Xem ra họ có thể đã xuống dưới rồi, chúng ta qua đó xem sao!" Tần Vũ nghe đến đây cũng thấy có khả năng, thế là ba người cùng nhau tiến về phía Miếu Xương Cá.

Gần Miếu Xương Cá có thể có hố sụt nên họ đi không nhanh, cộng thêm trong núi không có lấy một con đường, cuối cùng mất hai mươi phút mới đến được trước miếu.

Vừa đến gần, một mùi rượu nồng nặc đã bay ra.

Ba người ngửi thấy đều ngẩn ra, nếu cái gã Bàn Tử kia chưa từng đến đây thì mới là lạ.

Mùi rượu này rõ ràng là mùi rượu trắng hiện đại, rượu thời cổ đại không có mùi này.

Chương 903

Ba người trực tiếp chạy vào, quả nhiên thấy bên trong Miếu Xương Cá, bức tượng Long Vương đã sụp đổ không biết từ bao nhiêu năm rồi.

Trên một khoảng đất trống có bày mấy đống đá, bên trên đặt một ít thức ăn và rượu.

Trông bộ dạng này thì trước đó đã có người ăn uống ở đây.

Tần Vũ nhìn bụi bặm trong chén rượu, không có bao nhiêu, chứng tỏ họ vừa mới rời đi không quá ba tiếng đồng hồ.

Nếu không với môi trường thế này, trong chén rượu chắc chắn sẽ có rất nhiều bụi.

Nghĩ đến đây, ba người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ mới ba tiếng, chứng tỏ họ tìm đến đây cũng mất không ít thời gian.

Dù sao họ đi bộ còn nhóm Tần Vũ là nhảy dù.

Hắc Hạp Tử siết chặt ba lô trên người, nhìn Giải Ngữ Hoa hỏi: "Thế nào?

Chúng ta chuẩn bị mở livestream rồi, anh có muốn xuống dưới không?" Giải Ngữ Hoa ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đã đến nơi này rồi, không xuống thì lại thành ra tôi làm bộ làm tịch quá, cùng xuống thôi!" Giáo sư Dương cung cấp những tư liệu này vô cùng quan trọng.

Ngô Bất Chính nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Tổ tiên của Lương Quỳnh có lẽ cũng là những người sinh sống ở núi Zaglama, cô là hậu duệ của bộ tộc này.

Nếu nói như vậy thì Lương Quỳnh rất có thể đã nhận được lời triệu hoán của tiên tri, nên mới gặp ác mộng thấy tình hình nơi này.

Như vậy thì người nhà của giáo sư Dương chẳng phải cũng là hậu duệ của bộ tộc này sao. "Xem ra không chỉ có chúng ta, số người bị lời nguyền quấy nhiễu còn không ít đâu!" Ngô Bất Chính cảm thán.

Bàn Tử nghe vậy đắc ý cười nói: "Thế mới đúng chứ, lần này chúng ta không chỉ cứu chính mình, mà những người khác đang chịu khổ chịu nạn cũng được cứu theo!

Cái này gọi là gì nhỉ, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng địa đồ!" "Cút!

Đó là cứu một mạng người hơn xây bảy tòa phù đồ!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói: "Không có văn hóa thì học cho hẳn hoi vào, nói ra không thấy xấu hổ à!" Bàn Tử lại chẳng quan tâm, nói: "Phù đồ là cái gì?

Sao bằng địa đồ được!" "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, nếu cậu đã phân tích ra được nhiều thứ như vậy, thì xem xem những hình chạm khắc trên hộp đồng này có ý nghĩa gì!" Lương Quỳnh ngắt lời hai người.

Ngô Bất Chính chằm chằm nhìn hình chạm khắc nửa ngày rồi nói: "Chúng ta giả sử nhé!

Giả sử trước khi nước Tinh Tuyệt cổ tồn tại, thực sự đã có một nền văn minh bộ lạc sinh sống ở đây, trong đó có vị tiên tri.

Vậy vị tiên tri này chắc chắn là thủ lĩnh tối cao của họ.

Tiên tri đúng như tên gọi, chắc chắn là có thể biết trước một số việc.

Dựa trên bối cảnh đó mà suy đoán, thì ý nghĩa của hình vẽ này là: tương lai vào một ngày nào đó sẽ có bốn người đến mở chiếc hộp này.

Chỉ đơn giản vậy thôi!" Bàn Tử nghe xong liền đếm đếm, cười nói: "Vị tiên tri này xem ra cũng là một lão thầy cúng thôi, chúng ta rõ ràng có năm người mà!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Khó nói lắm, ở đây không có ghi chép nào chứng thực được năng lực của tiên tri, tôi cũng không dám khẳng định năng lực của vị này có chuẩn hay không!" Lương Quỳnh nói: "Chúng ta tìm thử xem, nếu tiên tri có thể dự báo tương lai có người tìm đến đây, vị ấy chắc chắn sẽ để lại thứ gì đó khiến chúng ta tin vào năng lực của mình!" Ngô Bất Chính nghe vậy thấy cũng đúng, bèn gọi Bàn Tử cùng tìm.

Quả nhiên, rất nhanh họ đã tìm thấy một số bích họa ở một bên của hộp đồng.

Những bức bích họa này vì bụi bặm mà gần như bị mài phẳng, may mà Bàn Tử tinh mắt phát hiện ra.

Ngô Bất Chính phủi sạch bụi, phía trên liền hiện ra một số bích họa.

Những bức bích họa này được chạm khắc rất đơn giản, nghiêm túc mà nói thì đều là hình vẽ bằng nét.

Trong đó ghi lại phần lớn là cảnh tiên tri dự ngôn về nguy hiểm, bảo mọi người lẩn tránh, sau đó từng chuyện đều ứng nghiệm, mọi người quỳ lạy vị ấy.

Bàn Tử nhìn thấy chỗ kỳ lạ liền hỏi: "Không đúng nha, Bàn gia tôi tuy nhìn không rõ lắm, nhưng họ đang quỳ lạy đứa trẻ này phải không?

Chẳng lẽ nó mới là tiên tri?

Thế lão già bên cạnh này là ai, bố nó à?" "Tử Bàn Tử không biết thì đừng nói bừa, đứa trẻ này đúng là tiên tri đấy, nhìn ghi chép trên bích họa thì năng lực dự ngôn của nó có vẻ rất chuẩn!" "Tôi thấy chưa chắc!" Bàn Tử khinh thường: "Nếu thực sự chuẩn, sao không dự ngôn là có năm người đến mở hộp đồng?

Chúng ta ở đây có năm người, nó dự ngôn bốn người, thế là sai rồi!

Theo tôi cứ trực tiếp mở hộp ra là xong!

Quản gì cái dự ngôn chó má đó, có tống tử thì Bàn gia tôi tặng cho một băng đạn là xong ngay!" Ngô Bất Chính lại lắc đầu, nói: "Tiên tri có thể dự ngôn chúng ta đến đây đã chứng minh được năng lực của vị ấy rồi!

Chúng ta vẫn nên giữ lòng kính sợ, nếu cậu hấp tấp mở ra, số người không khớp, tôi sợ sẽ có nguy hiểm!" "Không phải, lời cũng không thể nói như vậy!" Lương Quỳnh bỗng nhiên lên tiếng: "Tiên tri dự ngôn là bốn người mở, mà chúng ta ở đây có năm người!

Thay đổi hướng suy nghĩ xem, liệu có phải ý nói trong chúng ta có một kẻ không phải người không?" "Mẹ nó!" Bàn Tử nghe câu này lập tức lăm lăm khẩu AK, tay kia rút luôn chân giò đen ra.

Mẹ kiếp, không phải người thì chẳng lẽ là quỷ!

Nhưng chân giò đen hình như cũng không khắc chế được quỷ!

Lúc này hắn không khỏi nhớ đến Tiểu Ca, không biết Tiểu Ca hiện giờ sống chết ra sao.

Bàn Tử nói: "Chúng ta hiện giờ cũng không có thứ gì khắc chế được quỷ, không thể kiểm chứng được là tiên tri dự ngôn sai hay trong chúng ta thực sự có thứ không phải người!

Theo tôi, nhân lúc còn sức thì giải quyết vấn đề này trước đi!" Ngô

Bất Chính và Lương Quỳnh gật đầu đồng ý.

Muốn ra ngoài thì phải giải quyết mọi nguy hiểm tiềm tàng, nếu không rất có thể sẽ xảy ra biến cố.

Ngô Bất Chính bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, tôi có một cách có thể xem được ai không phải người!" "Cách gì?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính nói rồi móc từ cổ ra một tấm Mạc Kim Phù, đó là thứ Tần Vũ đưa cho cậu lúc trước.

Chương 904

Ngô Bất Chính nói: "Mạc Kim Phù này là vật trừ tà, chúng ta chỉ cần đốt đi một chút là có thể nhìn ra thứ không phải người kia!

Đối phó với quỷ mị là hữu dụng nhất!" "Không được!" Bàn Tử thấy vậy lập tức từ chối: "Đây là thứ Tiểu Ca đưa cho cậu, cậu mà đốt đi thì có lỗi với anh ấy không!" Ngô Bất Chính nghe vậy khổ sở cười: "Tiểu Ca còn sống chết chưa rõ, tôi nói thật với cậu, tôi cũng không định tiếp tục đổ đấu nữa!

Tôi xuống đây đều là vì giúp Tiểu Ca, nếu anh ấy thực sự chết ở đây, tôi về sẽ bán Ngô Sơn Cư đi!

Sau này tôi sẽ ở lại di tích Cổ Mặc luôn!

Vừa hay tấm Mạc Kim Phù này cũng không cần đốt hết, dùng một ít thôi, phần còn lại vẫn có thể làm vật kỷ niệm!" Bàn Tử vẫn thấy không ổn: "Thế cũng không được, hỏng rồi thì không còn nguyên vẹn nữa, hơn nữa vạn nhất không có tác dụng thì sao!

Theo tôi cứ trực tiếp mở quách cho xong, có vấn đề gì cũng có thể kịp thời phát hiện!" Lương Quỳnh lần này kỳ lạ là không ủng hộ Ngô Bất Chính mà lại ủng hộ Bàn Tử: "Tôi thấy có thể thử theo ý kiến của Bàn Tử, dù sao chúng ta hiện giờ vẫn còn sức chiến đấu!

Đốt Mạc Kim Phù là việc vạn bất đắc dĩ mới làm!" Ngô Bất Chính thấy cô ấy cũng nói vậy nên không kiên trì nữa.

Hiện giờ họ thực sự vẫn còn sức chiến đấu, đốt Mạc Kim Phù đúng là hơi mạo hiểm.

Bàn Tử bảo Ngô Bất Chính đi mở hộp đồng, còn mình và Lương Quỳnh thì giám sát lẫn nhau, đồng thời cảnh giác nhìn hai người Cam

Hạo Bạch ở bên cạnh.

Chỉ cần ai có vấn đề là sẽ ra tay ngay lập tức.

Tuy nhiên, điều mà tất cả họ không ngờ tới là đúng lúc Ngô Bất Chính chuẩn bị mở hộp đồng, Tiểu Ngải đang nằm trên mặt đất bỗng toàn thân run rẩy, sau đó hai chân duỗi thẳng, lập tức im bặt.

Bàn Tử vội chạy qua xem, liền kinh hô: "Mẹ kiếp, cái dự ngôn này đúng là chuẩn thật, cô ta chết rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng có chút khó chịu.

Nếu mình không đến mở cái hộp đồng này, có lẽ cô ấy còn sống thêm được một lúc, cũng sẽ không... "Ai!" Ngô Bất Chính cũng không quản được nhiều như vậy nữa, dù sao tình hình của Tiểu Ngải mười phần tám chín cũng không băng qua được sa mạc, chết rồi cũng coi như là một sự giải thoát cho cô ấy!

Lòng bàn tay mạnh mẽ phát lực, Ngô Bất Chính lập tức mở tung hộp đồng ra.

Tuy nhiên cảnh tượng hiện ra bên trong lại khiến cậu sững sờ.

Chỉ thấy bên trong hộp đồng cư nhiên còn có một lớp hộp gỗ nữa.

Cái đệch, trò búp bê Nga à!

Bàn Tử chạy lại xem, tức tới mức trợn mắt thổi râu: "Tôi đã nhấn mạnh bao nhiêu lần rồi, trẻ con là phải dạy dỗ đàng hoàng, đứa trẻ tiên tri này chắc từ nhỏ không bị bố mẹ đánh nên mới nghịch ngợm thế này, giờ tính sao đây!

Mau xem trên đó còn gợi ý gì không!" Giải Ngữ Hoa không phải là người kiểu cách, nhưng vì lý do gia tộc nên đã lâu anh không tự mình xuống mộ.

Chủ yếu cũng là vấn đề chuyển hướng sản nghiệp gia tộc, giống như trường hợp của Tứ A Công vậy.

Những đại gia tộc trộm mộ như họ đến ngày nay, nghề trộm mộ này đã trở thành công việc ngầm, cực kỳ kín đáo.

Trừ khi gặp được những cái đấu cực kỳ béo bở, nếu không cơ bản là sẽ không động vào.

Giải Thiên Linh tuy phụ trách việc xuống mộ của nhà họ Giải nhưng nói trắng ra một năm cũng chẳng xuống mấy lần.

Phần lớn thời gian đều dành cho việc tìm mộ, nghiên cứu và khảo chứng.

Hiện nay cái giá phải trả cho việc trộm mộ quá lớn, trừ khi có nắm chắc mười phần, nếu không thực sự không cần thiết phải mạo hiểm.

Huống hồ xuống mộ còn phải gánh chịu rủi ro về tính mạng.

Giải Ngữ Hoa lần này có lẽ thực sự lo lắng cho Ngô Bất Chính, quan hệ giữa anh và Ngô Bất Chính không hề tầm thường, lại quen biết nhau từ nhỏ, nếu đổi lại là người khác, có lẽ anh chưa chắc đã quản.

Hắc Hạp Tử cũng không nói nhiều, hô hào mọi người mở phòng livestream.

Mấy tháng nay phòng livestream ngắt quãng hầu như chưa bao giờ dừng.

Mà nói cũng lạ, sao xem mãi không chán nhỉ?

Một ngôi mộ cổ, trừ loại cần đi đường dài như sa mạc, phần lớn ít thì một hai ngày, nhiều thì ba năm ngày là kết thúc chuyến thám hiểm.

Mỗi lần nghỉ ngơi cũng chỉ khoảng năm bảy ngày đến mười ngày.

Nhưng xem hết mùa này đến mùa khác vẫn không chán.

Có lẽ điều thu hút mọi người, ngoài những người mạo hiểm tính mạng xuống mộ kia, còn có sự quỷ dị và khủng bố không thể lý giải trong những ngôi mộ cổ.

Loại kích thích này có lẽ khiến nhiều người không thể từ bỏ.

Ba người mở phòng livestream, lập tức nhân khí tăng vọt.

Tổ chương trình lần này khá láu cá, không giới thiệu nhân sự ngay, dường như đang đợi nhân khí tích lũy đến một mức độ nhất định mới nói.

Khán giả trong phòng livestream thấy lần này lại có người mới, không khỏi rất tò mò.

Nhưng chẳng bao lâu sau, sự tò mò đã biến thành kích động và đố kỵ.

Nam thì ai nấy đều ghen tị, nữ thì ai nấy đều phấn khích.

Chỉ thấy vô số thiếu nữ trẻ trung lần lượt gửi đạn mạc hỏi han: 【Oa!

Vị tiểu ca ca mới tới này đẹp trai quá!】【Đúng thế đúng thế!

Đẹp trai quá, mình thích quá đi!】【Ai mà không thích chứ, tiểu ca ca anh tên là gì vậy?】【Tiểu ca ca anh là người ở đâu thế, có khi em với anh ở cùng một nơi đấy, cầu làm quen!】【Tiểu ca ca...】 Phòng livestream lập tức bị một đám con gái chiếm lĩnh.

Một số nam giới nhìn không nổi nữa liền phản bác: 【Mẹ nó, đây là chương trình thám mộ, không phải chương trình hẹn hò, các người làm cái quái gì thế!】【Đúng vậy, muốn hẹn hò sao không nói trước, tóc tai tôi rối hết cả rồi này!】 Tuy nhiên chẳng ai thèm để ý đến họ, đám con gái vẫn nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa trên màn hình mà chảy nước miếng.

Mười phút sau khi bắt đầu phát sóng, ba người cũng đã chuẩn bị xong đồ đạc, tìm thấy một cái hầm trộm mộ ẩn giấu phía sau Miếu Xương Cá.

Chương 905

Ba người chuẩn bị đi vào, tổ chương trình thấy nhân khí trong phòng livestream lúc này đã rất cao mới bắt đầu đứng ra giới thiệu: 【Được rồi các vị, chuyến thám mộ lần này chúng ta không quy định thuộc về mùa nào nữa!

Tiểu ca của chúng ta làm việc hiệu suất quá nhanh, mọi người cứ việc xem là được!

Về phần các tuyển thủ lần này mọi người đều thấy rồi, ngoài MC thường trú Tần tiểu ca, còn có một gương mặt quen thuộc, Hắc Hạp Tử!

Ngoài ra còn có một người mới tên là Giải Ngữ Hoa.

Được rồi chúng ta không nói nhảm nữa, mục tiêu lần này của họ được gọi là mê cung Long Lĩnh.

Cuối cùng, vị tiểu ca ca Giải Ngữ Hoa này nghe nói vẫn còn độc thân, các bạn nữ hãy cố gắng lên nhé!】 Câu nói cuối cùng của tổ chương trình chẳng khác nào châm ngòi nổ, khiến vô số cô gái trong phòng livestream đều phát cuồng.

Những tin nhắn như cầu làm quen, cầu kết bạn, cầu gặp mặt... hiện ra không ngớt.

Có điều lúc này ba người đã chui vào hầm trộm mộ.

Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là lần đầu trải nghiệm việc trộm mộ mà còn livestream trực tiếp thế này, nhìn nội dung trong phòng livestream, cả người lộ rõ vẻ ngượng ngùng.

Sao chủ đề cứ xoay quanh mình mãi thế này.

Hắc Hạp Tử cười mà không nói, chỉ thỉnh thoảng ra hiệu cho Giải

Ngữ Hoa xem phòng livestream.

Ở đây không thể không nhắc tới bình luận trong phòng livestream.

Tục ngữ nói rất đúng, từ cổ chí kim bình luận luôn xuất hiện nhân tài.

Chẳng mấy chốc, một cô gái có ID là "Tôi và khỉ tranh chuối" đã hỏi một câu: 【Em có thể gọi anh là anh Tiểu Hoa không?

Anh Tiểu Hoa ơi, anh đẹp trai quá, mà quần áo trên người cũng rất chỉnh tề, chắc đều là đồ hiệu cả phải không?

Em vừa tra qua, hình như chỉ riêng một cái áo thôi cũng giá hàng ngàn tệ rồi, em muốn hỏi anh một câu.

Anh Tiểu Hoa, ngón tay của anh có dài không?】 Câu hỏi này khiến Giải Ngữ Hoa ngơ ngác.

Việc mình đẹp trai thì anh không phủ nhận, quần áo quả thực có chút đắt đỏ, dù sao quản lý cả một đại gia tộc, không có chút khí thế sao được.

Người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, điều này có gì lạ đâu.

Nhưng mình đẹp trai và quần áo đắt tiền thì liên quan gì đến việc ngón tay dài hay ngắn?

Giải Ngữ Hoa nhịn không được hỏi: "Tại sao lại hỏi vậy?

Hai chuyện này có liên quan gì à?

Ngón tay của tôi hình như không dài lắm, mức bình thường thôi!" Nói rồi Giải Ngữ Hoa còn hướng tay về phía ống kính cho xem.

Kết quả cô bạn cư dân mạng kia lại trả lời một câu: 【Vậy à, em thấy cũng khá dài đấy chứ.

Ngón tay của Tần tiểu ca cũng rất dài, em cứ tưởng những chàng trai đẹp trai như các anh thì ngón tay đều dài cả chứ!】Câu này vừa nói ra, lập tức toàn bộ đàn ông trong phòng livestream đều không giữ nổi bình tĩnh, bắt đầu đòi lại công bằng:【Cái đệch, cái gì mà chàng trai đẹp trai thì ngón tay dài, những người không đẹp trai như chúng tôi thì ngón tay không dài chắc?】【Đúng thế, lý lẽ kiểu gì vậy!】【Anh em đồng bào đừng kích động, để tôi nói một câu công bằng, không phải những chàng trai không đẹp trai thì ngón tay không dài, mà là do những cô gái này không cho chúng ta cơ hội!

Họ chỉ thích trai đẹp, chúng ta không đẹp trai thì lấy đâu ra cơ hội để họ thử xem ngón tay chúng ta có dài hay không?】【Mẹ kiếp, tôi nghi ngờ ông đang lái xe (nói bậy)!】【Quản ông ta có lái xe hay không, tôi muốn bổ sung một câu, bất kể đẹp trai hay không, không có tiền thì cũng không có cơ hội đâu!】Chủ đề thảo luận đến đây, vô số đàn ông nhảy ra than vãn:【Mẹ kiếp, bảo sao mình không có bạn gái, hóa ra do mình không đủ đẹp trai à!】【Huynh đệ đừng nản lòng, tôi là do không có tiền!】【Huynh đệ, ông còn khá đấy, không có tiền chỉ là tạm thời, còn đẹp hay không là do trời sinh rồi!】【Mẹ kiếp, tôi vừa không đẹp vừa không có tiền, tôi có nên đi đầu thai lại luôn không, cảm giác kiếp này mất quyền chọn bạn đời rồi!】Giải Ngữ Hoa nhìn thảo luận trong phòng livestream mà hoàn toàn cạn lời.

Cái quái gì thế này.

Quả nhiên livestream trộm mộ không phải ai cũng làm được, cái này quá làm xao nhãng cảm giác căng thẳng của họ rồi.

Xuống mộ là việc rất nguy hiểm, vậy mà bị đám người trong phòng livestream biến thành hiện trường lái xe của các lão tài xế rồi.

Giải Ngữ Hoa không thèm xem livestream nữa, hỏi Hắc Hạp Tử: "Cái hầm này trông có vẻ đã có từ nhiều năm trước rồi, hơn nữa giống như do phái Mạc Kim đào ra!

Cậu có nhận xét gì không?" Hắc Hạp Tử gật đầu: "Giống như anh thôi, nhưng có một vấn đề, lão Trần Hạt Tử kia nói ở đây có Văn Hương Ngọc!

Nghe nói thứ đó có mùi thơm rất nồng, chúng ta giả sử lão ngửi thấy nó từ trên mặt đất đi!

Nhưng khu vực này cực lớn, chúng ta lại đi theo hầm trộm mộ, anh nói xem cái hầm này dẫn đến mộ của triều đại nào?" Giải Ngữ Hoa lắc đầu: "Không biết, nhưng nhìn tình hình thổ nhưỡng ở đây, ít nhất cũng phải từ thời Đường, thậm chí có thể xa hơn nữa." Các Thổ phu tử đều có bản lĩnh thăm dò đất để biết triều đại, đặc biệt là những thế gia đạo mộ như bọn họ.

Họ đều có một bộ quy trình và lý giải đạo mộ riêng, được truyền lại qua nhiều thế hệ từ kinh nghiệm xương máu của tiền bối.

Tuy nhiên, để xác định chính xác là triều đại nào thì không thể làm ngay được, muốn chắc chắn còn phải kiểm tra kỹ lưỡng vài nơi khác.

Nhưng lúc này bọn họ là để cứu người, căn bản không có nhiều thời gian để chậm rãi thăm dò.

Tần Vũ quan sát tình hình trên mặt đất trong đạo động, cơ bản có thể xác định bọn người Ngô Bất Chính đã từng đi qua đây.

Trên mặt đất đạo động có vết kéo rất rõ ràng, bọn họ bò vào đây chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Hơn nữa nhìn vết tích còn rất mới, nên chắc chắn là do bọn họ để lại.

Những người trong phòng livestream lúc này cũng đã im lặng trở lại.

Chương trình xem mắt không thành công, giờ họ lại bị sự huyền bí của cổ mộ này thu hút.

Bất chợt, một người trong phòng livestream gửi bình luận: 【Tôi chính là người từ huyện Lam Điền đây, tôi nghe ông nội kể trong Long Lĩnh này có một ngôi mộ Tây Chu rất lớn.】【Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi, dân địa phương còn có nhiều người nói đó là mộ đời Đường, nên cụ thể thế nào tôi cũng không rõ.】Giải Ngữ Hoa nhìn thấy bình luận này thì trong lòng khẽ động, cảm thấy mình đoán cũng tám chín phần mười.

Nơi đạo động này dẫn đến có lẽ thật sự là cổ mộ đời Đường hoặc Tây Chu.

Tuy nhiên cụ thể là triều đại nào thì hiện giờ không cần gấp gáp.

Lần này bọn họ dù sao cũng không phải vì phát tài mà đến.

Chương 906

Nếu tìm được Ngô Bất Chính rồi theo đường cũ trở về, cho dù không vào mộ thất cũng chẳng sao.

Nhưng nếu bị kẹt bên trong thì bắt buộc phải làm rõ là đời Đường hay Tây Chu.

Bởi vì bố cục cổ mộ của hai triều đại này hoàn toàn khác nhau, điều đó sẽ quyết định bọn họ phải chọn tuyến đường nào để thoát ra ngoài.

Đạo động khá nhỏ, tốc độ của mọi người cũng không nhanh.

Hơn nữa đạo động này là do Mạc kim giáo úy đào xuyên vào cổ mộ, quá trình cũng khá dài.

Vừa bò, Hắc Hạp Tử vừa nói để khuấy động bầu không khí: "Tiểu Hoa, anh có biết tại sao miếu Xương Cá lại cung phụng Long Vương gia không?" "Không phải là để cầu mưa sao?" Giải Ngữ Hoa hỏi.

Hắc Hạp Tử lắc đầu nói: "Không hẳn, thực tế thì Thổ Địa công và Thổ Địa bà cũng có thể cầu mưa mà!

Tôi từng nghe kể một chuyện bí ẩn, chính là về việc cầu mưa đấy!" Hắc Hạp Tử kể rằng, từ xưa đến nay, việc bái Phật cầu phúc đã lan truyền rộng rãi trong dân gian.

Đặc biệt là những ngôi chùa linh nghiệm thì hương khói không bao giờ dứt.

Câu chuyện bí ẩn này kể về một ngôi miếu Thổ Địa thờ một đôi tượng Thổ Địa trên một ngọn đồi.

Trong miếu có Thổ Địa công và Thổ Địa bà.

Tương truyền tháng Mười hằng năm là lúc Thổ Địa công lên trời báo cáo công tác với ông Trời.

Và lúc này, người cai quản chính là Thổ Địa bà.

Dân làng xung quanh trồng rất nhiều cây ăn quả.

Các tháng khác đều mưa thuận gió hòa, cây cối tốt tươi.

Nhưng cứ đến tháng Mười, trời lại không mưa, mắt thấy quả sắp chín mà gặp phải hạn hán đại nạn.

Dân làng nghĩ chắc là do Thổ Địa bà không quản sự, không biết lúc này cần phải có mưa.

Thế là dân làng mang lễ vật đến cầu mưa.

Ái chà!

Thật sự không đùa được, cầu mưa chưa đầy một tiếng sau đã mưa thật.

Mà lại còn mưa rất lớn, đến tối vẫn chưa tạnh.

Những người nông dân thì vui mừng, nhưng có người lại không vui.

Thời đó giao thông không thuận tiện như bây giờ, nhiều thương nhân gánh hàng rong phải cuốc bộ đường dài.

Tình cờ lúc đó gần đấy có một vị buôn muối.

Thấy trời mưa liên miên ngày đêm không dứt, công việc của ông ta không thể làm được, để lâu muối sẽ bị ẩm và hỏng hết.

Nghe nói miếu Thổ Địa gần đó rất linh nghiệm, ông ta liền chạy đến cầu khẩn cho trời tạnh mưa.

Kết quả bạn đoán xem, ngày thứ hai trời tạnh thật.

Nhưng nông dân mong đợi thu hoạch lại hy vọng mưa nhiều hơn.

Thế là lại chạy đi cầu mưa.

Cứ thế lặp đi lặp lại, mưa rồi tạnh, tạnh rồi mưa.

Cuối cùng cả nông dân và người buôn muối đều không thể làm việc được.

Tình trạng kéo dài ba ngày, đột nhiên tình hình thay đổi.

Không biết là Thổ Địa bà đã thông suốt hay Thổ Địa công đã báo cáo xong trở về, mà mưa chuyển thành ban đêm thì mưa, ban ngày thì tạnh.

Sau này vùng đó lưu truyền một câu nói: Ban đêm mưa rơi ban ngày tạnh, không lỡ lộ trình khách buôn muối.

Nói đến đây, Hắc Hạp Tử cười nói: "Thật ra mấy thứ này đều là truyền thuyết dân gian, nhưng việc cầu mưa xây miếu thì từ xưa đã có rồi!

Ngôi miếu Xương Cá này có lẽ cũng là một trong số đó, nhưng vị trí phong thủy xây miếu này rất kỳ quái, nên tám phần là không liên quan gì đến cầu mưa đâu!

Đạo động bên dưới này mới là mục đích thực sự của vị tiền bối kia!" Mọi người nghe đến đây đều cảm thấy câu chuyện này và tình hình ở đây cơ bản chẳng liên quan gì nhau.

Nhưng xét về bản thân câu chuyện thì vẫn rất đặc sắc.

Giải Ngữ Hoa nghe xong nhíu mày, lát sau nói: "Không đúng, cái thứ anh kể hình như tôi đã thấy ở đâu rồi thì phải!"【Đúng đúng, tôi cũng thấy hình như gặp ở đâu rồi.】【Tôi cũng thấy quen, mẹ kiếp, hình như đây là nội dung trong phim hoạt hình mà.】【Đệt, đúng thật, tôi tìm thấy rồi, tên là "Hữu cầu tất ứng" thì phải.】【Vãi thật, tôi xem rồi, hèn chi thấy quen thế.】"Hạp Tử, anh đem tôi ra làm trò đùa à?

Nội dung phim hoạt hình mà anh bảo là anh nghe kể?" Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Hạp Tử nói.

Hắc Hạp Tử lại cười đáp: "Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là mọi người đều xem qua, sao tôi có thể áp dụng linh hoạt như vậy?

Còn anh thì không?

Tất nhiên không phải nói anh ngốc, mà là sự trưởng thành của anh quá gò bó, việc của Giải gia khiến anh căn bản không giữ được tâm hồn trẻ thơ lâu được!

Nói thật, anh sống khá mệt mỏi đấy, nếu giống tôi độc thân tự tại thì tốt biết mấy!" Giải Ngữ Hoa thở dài, không tiếp lời.

Số mệnh mỗi người mỗi khác.

Không ai có thể chọn lựa xuất thân của mình, có mất mới có được.

Chương 907

Đường là do mình chọn, còn trách được ai đây? "Dừng lại!" Bầu không khí thư giãn bị một tiếng hô của Tần Vũ ở phía trước làm gián đoạn.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, bọn họ đang ở trong mộ đạo chứ không phải đang ngồi nhà xem phim hoạt hình!

Phía trước tám phần là có chuyện rồi.

Hai người vội vội vàng vàng tiến tới nhìn thì thấy phía trước đạo động, trên mặt đất xuất hiện một lỗ hổng.

Lỗ hổng này to bằng cái chậu rửa mặt, giống như một cái hang nằm ngay trước mặt mọi người.

Điều kỳ quái nhất là phía trước đạo động còn xuất hiện một phiến đá lớn.

Phiến đá màu xanh đó chắn ngang đạo động đối diện, chặn đứng lối đi.

Tần Vũ ra hiệu hai người đừng cử động, bản thân chống tay vào tường bước qua lỗ hổng, đi đến trước phiến đá xanh.

Hai ngón tay dài lạ thường sờ soạng một hồi, phát hiện phiến đá này rất dày, trừ khi dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không mở ra được.

Nhưng dấu vết trong đạo động cho thấy đã có người từng đến đây.

Chẳng lẽ bọn Ngô Bất Chính cũng phát hiện phiến đá này chặn đường nên đã theo lỗ hổng này xuống dưới?

Nhưng bên dưới là chỗ nào?

Tần Vũ không quay lại mà ngồi xổm đối diện với Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa.

Tiện tay rút ra một thanh huỳnh quang ném xuống dưới.

Gần như cùng lúc, một âm thanh vang lên trong đầu anh. 【Đinh!

Phát hiện nhân viên ở gần có độ tương đồng với thẻ nhân vật, tặng kèm khả năng cùng đồng đội tham gia thám hiểm mộ.】【Xin hỏi có tặng không?】【Tặng thẻ nhân vật: Giải Ngữ Hoa.】Tần Vũ không phản ứng, rõ ràng là không tặng, nhưng anh cảm thấy kỳ lạ, sao hệ thống lúc này đột nhiên lại nhảy ra.

Suy nghĩ này còn chưa kịp thông suốt thì đột nhiên trong lỗ hổng bên dưới, thanh huỳnh quang đã soi sáng một vùng.

Một khuôn mặt người khổng lồ trắng bệch hãi hùng hiện ra.

Lúc này ngoài Cam Hạo Bạch ra, những người khác đều vây lại, thực tế cũng chỉ có ba người nhóm Ngô Bất Chính.

Lương Quỳnh cũng nhìn thấy tình hình bên trong.

Chỉ thấy trên chiếc hộp gỗ quả nhiên còn điêu khắc một số đồ án.

Nhờ kinh nghiệm trước đó, lần này bọn họ nhìn ra rất nhanh.

Chỉ là khi ba người nhìn thấy đồ án điêu khắc này xong, ai nấy đều có chút ngây người.

Đồ án điêu khắc có hai bức.

Bức thứ nhất là bốn người bọn họ, trong đó ba người đang mở chiếc hộp gỗ.

Nhưng trên đầu người còn lại lại xuất hiện ký hiệu con mắt.

Người này từ phía sau đã giết chết ba người kia.

Còn bức thứ hai là ba người bọn họ phát hiện ra sự dị thường của người này, sau khi giết hắn mới đi mở hộp gỗ.

Ba người này nhận được một vật gì đó, đồng thời lúc này xuất hiện một lối đi, bọn họ thuận lợi rời khỏi đây.

Sở dĩ nói bọn họ giết người kia là vì hình điêu khắc mô tả rất rõ ràng: cái người có ký hiệu con mắt bị đầu lìa khỏi xác, ý nghĩa đã quá rõ ràng rồi.

Bàn Tử nói: "Mẹ nó, trên đầu tên này sao lại khắc ký hiệu con mắt, cái này không lẽ là ma quỷ sao!" Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh đều không đáp lời, nhưng rõ ràng đã mặc định suy đoán của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy hạ thấp giọng: "Tôi nói thật lòng nhé, lúc nãy khi mở cái hộp đồng đầu tiên, Tiểu Ngải đột ngột tắt thở một cách thần bí!

Các người bảo xem, sao không tắt thở sớm hơn hay muộn hơn, cứ đúng lúc đó mà chết!

Lần này cái hộp gỗ này lại có nội dung như vậy, theo tôi thấy tám chín phần mười cái tên Cam Hạo Bạch kia chính là con quỷ có mắt trên đầu!

Chi bằng chúng ta ra tay trước!" Bàn Tử vừa nói vừa làm động tác chém đầu, ý đồ đã cực kỳ rõ ràng.

Ngô Bất Chính vội ngăn tay ông ta lại: "Cậu làm thế là mưu sát đấy, hiện tại chúng ta căn bản không thể khẳng định ma quỷ có phải hắn hay không!

Có khả năng là bất kỳ ai trong chúng ta!

Không làm rõ mà đã giết hắn, chẳng phải trúng kế sao!" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy khó xử.

Lúc này bọn họ đều đã cực kỳ tin tưởng vào lời tiên tri của đứa bé kia, tự nhiên không dám khinh suất thử nghiệm.

Nếu bọn họ trực tiếp mở hộp gỗ mà ác ma thật sự xuất hiện, chẳng phải là tiêu đời sao.

Lương Quỳnh cũng nói: "Tôi cũng thấy chuyện này không thể thảo suất, chúng ta hãy nghĩ cách xem làm sao kiểm tra được ai mới là ác ma!" Bàn Tử nhiều mưu mẹo nhất, nghe vậy cười nói: "Chuyện đó quá đơn giản, Bàn gia tôi phút mốt là nghĩ ra cả đống!

Cứ cho là cái khác không nói, cái móng lừa đen này có thể khắc chế cương thi, chắc chắn cũng trừ tà được!

Hay là mỗi người chúng ta cắn một miếng, nếu không sao thì đủ chứng minh trong sạch!" Lương Quỳnh nghe xong vẻ mặt đầy ghét bỏ: "Muốn ăn thì ông ăn đi, tôi không ăn thứ đó đâu!" "Bàn Tử, ông điên rồi à, bắt người sống ăn móng lừa đen, tôi cũng không ăn!" Ngô Bất Chính cũng từ chối.

Bàn Tử thấy vậy cười: "Không muốn ăn cũng được, dù sao Bàn gia tôi cũng có đầy ý tưởng!

Chương 908

Nếu con quỷ này là của Tinh Tuyệt cổ thành, vậy nó chắc chắn không biết chuyện bên ngoài!

Hay là tôi hỏi mọi người một câu hỏi, chỉ cần trả lời được là đủ chứng minh trong sạch!" Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính nghe vậy thấy cách này hay, liền gật đầu đồng ý.

Bọn họ cũng không định trực tiếp nói cho Cam Hạo Bạch biết hắn có nghi vấn lớn nhất, nên ba người quyết định loại trừ nghi ngờ cho nhau trước. "Thiên Chân, cậu trước đi, tôi hỏi cậu, cậu và Tiểu ca gặp nhau lần đầu ở đâu?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghe vậy không cần suy nghĩ đáp: "Lâu Ngoại Lâu, tôi với Tiểu ca còn chụp ảnh chung nữa!" Bàn Tử gật đầu cười: "Không sai!

Nghi vấn của cậu đã được loại bỏ, giờ cậu hỏi tôi đi!" Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không khách sáo, hỏi: "Lúc ở mộ Hiến Vương, quần lót Tiểu ca mặc có hình gì?" Bàn Tử nghe vậy liền cười: "Thiên Chân, cậu vẫn còn tơ tưởng đến quần lót của Tiểu ca hả?

Là hình Shin - Cậu bé bút chì chứ gì!

Cái này cả thế giới đều biết rồi!" Ngô Bất Chính dẫn đầu nói: "Nghi vấn của ông cũng có thể loại bỏ." Cuối cùng là Lương Quỳnh.

Bàn Tử trầm tư một lát rồi hỏi: "Nói ra chuyện đáng nhớ nhất giữa cô và Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền nhíu mày, chưa đợi anh kịp mở miệng, mặt Lương Quỳnh đã đỏ bừng lên, nói: "Tôi... tôi từng cưỡng hôn anh ấy..." "Được rồi được rồi!

Cô cũng được loại bỏ!" Ngô Bất Chính thực sự không nghe nổi nữa, cắt ngang lời Lương Quỳnh.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhảm, trực tiếp bế khẩu AK quay đầu hướng về phía Cam Hạo Bạch. "Vậy giờ chỉ còn hắn, con quỷ này là ai đã quá rõ ràng rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa định động thủ.

Tuy nhiên ngay lúc này, Bàn Tử lại ngây người, Cam Hạo Bạch đâu?

Vừa nãy hắn còn ở đây mà, sao chớp mắt đã không thấy đâu nữa. "Mẹ kiếp!

Quả nhiên là hắn, hắn chạy rồi!" "Đừng hoảng, chỗ này chỉ lớn bấy nhiêu, hắn chạy đi đâu được, mau tìm kỹ xem!" Ngô Bất Chính vội nói.

Tuy nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh đột nhiên hét thảm một tiếng "A", Bàn Tử và Ngô Bất Chính quay đầu nhìn lại.

Lương Quỳnh đã bị húc văng xuống đất, Cam Hạo Bạch với vẻ mặt vặn vẹo đang lao về phía hộp gỗ, định mở nó ra.

Bàn Tử thấy vậy nhanh tay lẹ mắt, giơ khẩu AK do Liên Xô chế tạo định bắn.

Ngô Bất Chính vội ngăn ông ta lại: "Mẹ nó, bắn trúng hộp gỗ là tất cả chúng ta xong đời đấy, đừng nổ súng!" Bàn Tử trong lòng cũng không chắc chắn, chỗ này quá hẹp, Cam Hạo Bạch lại ôm hộp gỗ chắn trước thân mình.

Một phát súng này xuống, rất có thể làm nát luôn cả hộp gỗ.

Nhưng ông ta phản ứng cũng nhanh, thấy nổ súng không xong liền quơ AK lấy báng súng nện thẳng vào đầu Cam Hạo Bạch.

Cam Hạo Bạch lúc này đã rút được hộp gỗ ra, vẻ mặt vặn vẹo nhìn mọi người cười: "Ai cũng đừng mong ra ngoài!" Nói xong liền cầm hộp gỗ đập mạnh xuống đất.

Ba người Bàn Tử nghe mà nổi da gà, giọng nói của Cam Hạo Bạch lúc này cư nhiên biến thành giọng phụ nữ.

Bọn họ không thể tin nổi, giọng nói này tuy họ chưa từng nghe qua, nhưng phụ nữ ở đây chỉ có ba người: Lương Quỳnh, Tiểu Ngải và Tinh Tuyệt nữ vương.

Giọng này chắc chắn không phải của Lương Quỳnh, vậy không phải Tiểu Ngải thì chính là Tinh Tuyệt nữ vương.

Tinh Tuyệt nữ vương đã sớm rơi xuống Vô Đáy Quỷ Động, cũng không thể là bà ta.

Chẳng lẽ là oan hồn Tiểu Ngải sợ bọn họ bỏ mặc cô ấy nên đến đòi mạng?

Bàn Tử gần như đã lao đến trước mặt Cam Hạo Bạch, một báng súng nện xuống, Cam Hạo Bạch lập tức bị đánh ngất.

Nhưng hộp gỗ trong tay hắn cũng rơi xuống.

Ngay lúc Lương Quỳnh và Bàn Tử thót tim thì đột nhiên Ngô Bất Chính tung mình nhảy vọt lên, bắt được chiếc hộp ngay khoảnh khắc nó sắp chạm đất.

Hộp gỗ đập vào tay Ngô Bất Chính khiến khớp ngón tay anh sưng vù ngay lập tức.

Nhưng may mà nó không rơi xuống đất.

Bàn Tử vội vàng đặt chiếc hộp lại chỗ cũ, sau đó cầm AK định bắn Cam Hạo Bạch.

Ngô Bất Chính vội nói: "Bàn Tử, ông bình tĩnh lại, con quỷ đó không phải hắn, là oan hồn Tiểu Ngải!

Ông giết hắn thì sẽ có người khác trong chúng ta bị cô ta nhắm tới!" Bàn Tử lúc này đã nổi sát tâm, giận dữ nói: "Thiên Chân cậu đừng có hù tôi, cả ba chúng ta đều có bùa Mạc Kim!

Hơn nữa chúng ta không có hại chết cô ta, nếu cô ta đến đòi mạng thì đừng trách Bàn gia tôi không khách sáo!

Không nói là có ơn, nhưng cũng đã tận tình tận nghĩa rồi, giờ còn đến đối phó chúng ta, thế thì mẹ nó chính là phản đồ!" Bàn Tử vừa nói vừa định nổ súng bắn chết Cam Hạo Bạch.

Tuy nhiên đột nhiên giọng nói của Lương Quỳnh từ phía xa truyền lại: "Ông giết hắn cũng vô ích thôi, chiếc hộp gỗ tự mở ra rồi!" Bàn Tử nghe vậy sững người, vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy chiếc hộp gỗ kia đang từ từ tự mình mở ra.

Khuôn mặt người đó rất lớn, ít nhất cũng gấp bốn lần người bình thường.

Giống như một khuôn mặt quỷ hiện lên từ địa ngục, nằm chắn ngang trong lỗ hổng bên dưới.

Cả ba người và những người trong phòng livestream đều giật nảy mình.

Nhưng rất nhanh họ đã trấn tĩnh lại, vì khuôn mặt đó có hình mà không có chất, chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là một bức bích họa, chứ không phải mặt người thật.

Nhưng ai lại vẽ bích họa lên mặt đất cơ chứ!

Ba người kinh ngạc nhìn nhau, không có lời thừa thãi nào, chỉ một cử chỉ là hiểu ý nhau ngay.

Chương 909

"Xuống xem thử!" Ba người lập tức rút công cụ của mình ra, Giải Ngữ Hoa cầm xẻng công binh, Hắc Hạp Tử lấy ra chiếc hộp gỗ của anh ta.

Còn Tần Vũ chỉ nắm chặt Hắc kim cổ đao.

Lúc này anh cũng hiểu tại sao hệ thống đột nhiên nhắc nhở, vì bọn họ đã ở gần cổ mộ rồi.

Ở chung với hệ thống lâu như vậy, anh cũng hiểu sơ qua về một số tình huống.

Hệ thống nhắc nhở tặng thẻ nhân vật không phải lần nào thấy người cũng nhắc, ở đây phải nói đến độ tương đồng nhân vật.

Lấy Ngô Bất Chính làm ví dụ, độ tương đồng giữa anh ấy và Ngô Tà kiếp trước cực kỳ cao, nên hệ thống thậm chí không cần Tần Vũ xác nhận mà sẽ trực tiếp tặng luôn.

Còn loại như Bàn Tử và Phan Tử, cơ bản độ tương đồng thấp hơn Ngô Bất Chính một chút, nên khi gặp mặt sẽ nhắc nhở, nhưng hệ thống không cưỡng chế tặng.

Càng về sau như Giải Ngữ Hoa thì độ tương đồng lại kém hơn một chút nữa, có lẽ phải đến gần cổ mộ mới nhắc nhở.

Tất nhiên, ngoài những thứ đó ra còn có một tình huống khác, đó là Lương Quỳnh!

Cô ấy không có độ tương đồng với bất kỳ thẻ nhân vật nào, nên căn bản hệ thống không nhắc nhở, kể cả ở trong cổ mộ.

Nhưng Tần Vũ dù sao cũng là chủ nhân hệ thống, nên anh có thể tự mình quyết định có tặng thẻ nhân vật hay không, và tặng thẻ nhân vật nào.

Vì vậy có thể hiểu là với một người không liên quan, anh có thể tặng bất kỳ thẻ nhân vật nào cho đối phương.

Cho dù bạn là nữ, tôi tặng bạn thẻ nam cũng không thành vấn đề.

Nhưng làm vậy thì thiếu đức quá.

Chẳng hạn Lương Quỳnh mà bạn tặng thẻ Bàn Tử cho cô ấy, kết quả Lương Quỳnh mở mồm là: "Bàn gia tôi thế này thế nọ", thì không nhìn nổi.

Hoặc là bạn đem thẻ Shirley Dương cho Bàn Tử, kết quả Bàn Tử vừa mở miệng đã là giọng đàn bà, cái đó càng không xem được.

Tần Vũ cũng không phải đến xem náo nhiệt, tự nhiên sẽ không làm chuyện thiếu đức này.

Còn về Giải Ngữ Hoa, có lẽ vì bọn họ đã gần cổ mộ nên hệ thống mới hiện ra nhắc nhở.

Nhắc nhở về Hắc Hạp Tử đã có từ lâu, có lẽ thấy Tần Vũ mãi không tặng nên hệ thống không nhắc lại nữa.

Nghĩ thầm trong bụng, Tần Vũ đã là người đầu tiên nhảy xuống.

Vốn dĩ Giải Ngữ Hoa định nhảy xuống thứ hai, nhưng lại bị Hắc Hạp Tử ngăn lại, để anh xuống cuối cùng.

Giải Ngữ Hoa mỉm cười không nói gì, vẫn để Hắc Hạp Tử xuống trước.

Những người trong phòng livestream thấy cảnh này đều nhao nhao gửi bình luận: 【Đệt, không lẽ lại là một cặp đam mỹ nữa?】【Mẹ nó, sao làm nghề đạo mộ toàn thích kiểu này vậy?】【Là thân hình tôi không đủ bốc lửa sao?

Hay là thuốc bổ thận chưa đủ đô với các anh!】【Ha ha, trong lòng không phụ nữ, rút đao tự nhiên thần, đạo mộ là một cái nghề mà các người không hiểu đâu.】 Giải Ngữ Hoa liếc nhìn nhưng không nói gì, anh biết nói cũng vô ích.

Bọn họ là tình huynh đệ, nhưng trong mắt người khác có lẽ lại là tình yêu.

Ba người lần lượt nhảy xuống bên dưới.

Chẳng mấy chốc tình hình bên dưới dần hiện ra.

Hóa ra bên dưới này cư nhiên là một mộ thất cực kỳ lớn.

Toàn bộ mộ thất ít nhất cũng phải một trăm mét vuông, mộ thất lớn như vậy rất hiếm thấy.

Dưới mặt đất của toàn bộ mộ thất điêu khắc một khuôn mặt quái dị khổng lồ, mắt mở trừng trừng như đang nhìn chằm chằm vào thứ gì đó.

Và bên trong cả mộ thất trống huếch trống hoác, chẳng có thứ gì cả.

Chỉ có trên các bức tường xung quanh cũng điêu khắc loại mặt quái dị này, nhưng kích thước nhỏ hơn nhiều.

Một bên mộ thất có một cánh cửa đá, chắc là có thể mở ra.

Ở vị trí chính giữa mộ thất có hai món khí vật.

Một là một vật thể hình tròn đã đen lại, hơi giống bồ đoàn (nệm ngồi thiền).

Còn một cái là một cái đỉnh đồng cao bằng người.

Cái đỉnh đồng này tạo hình kỳ lạ, xung quanh thân đỉnh cư nhiên có một cái vòi hình đầu rồng.

Nhìn qua cứ như một cái ấm trà cỡ lớn vậy.

Toàn bộ thân đỉnh điêu khắc phượng hoàng và tường long.

Loại đồ án này người bình thường căn bản không được dùng, ít nhất cũng phải là hoàng thân quốc thích hoặc người có địa vị cao mới có tư cách sử dụng.

Cái này trong thời cổ đại có quy định rất rõ ràng.

Chỉ tiếc ba người là xuất thân trộm mộ chứ không phải khảo cổ, cộng thêm Ngô Bất Chính không có ở đây, nên không thể từ những thứ này mà phân tích ra thông tin của cổ mộ.

Bảo bọn họ đi phá giải cơ quan thì được, chứ bảo bọn họ phân tích tình hình cổ mộ thì vẫn phải nhờ Ngô Bất Chính thôi.

Đáng tiếc Ngô Bất Chính không có ở đây.

Trong phòng livestream có một số nhà khảo cổ học, nhưng hôm nay thật quái lạ, tất cả các nhà khảo cổ đều cho biết họ hoàn toàn không nhận ra những bích họa và khí vật này.

Bởi vì những thứ này quá quỷ dị, dường như đã lật đổ mọi nhận thức về đồ vật trong cổ mộ.

Chương 910

Ví dụ, mộ thất chính phải đặt quan tài, đó là quy tắc bất thành văn.

Thế mà có mộ thất chính lại đặt một cái bô, ai mà hiểu nổi.

Chẳng lẽ chủ mộ thích đi tiểu?

Cái đó rõ ràng là nói nhảm!

Tuy nhiên rất nhanh một cái ID quen thuộc xuất hiện, chính là Giáo sư Dương.

Giáo sư Dương bình luận: 【Tôi hình như biết một chút, tuy tôi nghiên cứu văn hóa Tây Vực, nhưng các cổ quốc rực rỡ ở hành lang Hà Tây rất nhiều.】【Cái đỉnh và bồ đoàn các bạn thấy tôi không nhìn ra là của triều đại nào, nhưng tôi có thể dựa vào bích họa để suy đoán, đây chắc chắn là mộ Tây Chu!】Giáo sư Dương vừa nói vừa đưa ra phân tích của mình.

Theo giáo sư Dương, những bích họa mặt người này đều có chút kỳ quái.

Bích họa nhìn tổng thể là mặt người, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện khuôn mặt đó được cấu thành từ vô số đường nét và đồ án.

Những đường nét này thì không có gì, quan trọng là các đồ án.

Các đồ án này phần lớn là hình ảnh người điều khiển tiên xa xuất chinh.

Loại đồ án này rất thường thấy trong các ngôi mộ Tây Chu.

Bởi vì tình hình lúc đó là Chu Mục Vương hùng bá thiên hạ, bình định loạn lạc, nên người thời đó coi ông như thần tiên tại thế.

Vì vậy trong nhiều cổ mộ đều điêu khắc cảnh Chu Mục Vương xuất chinh.

Ông dựa vào đó để suy đoán.

Ba người nghe đây là mộ Tây Chu thì trong lòng cũng coi như trút được gánh nặng, ít nhất không phải là kẻ mù sờ voi nữa.

Ba người đi đến bên cạnh bồ đoàn và đỉnh lô, hy vọng Giáo sư Dương phân tích thêm.

Tuy nhiên Giáo sư Dương lại lắc đầu cho biết ông cũng chịu, những thứ này đều quá bất thường.

Ai lại đặt một cái bồ đoàn trong cổ mộ cơ chứ, chẳng lẽ chủ mộ chết rồi còn muốn vào đây ngồi thiền tham ngộ sao?

Để cho mình cải tử hoàn sinh?

Thế cái đỉnh lô bên cạnh chẳng lẽ thành đỉnh để xông hương, hoặc là ấm trà để uống nước sao?

Cái này căn bản không giải thích nổi.

Đột nhiên Lương Quỳnh lại lên tiếng trong phòng livestream, nói: "Cái đỉnh đó có lẽ là một cái lò luyện đan!" "Và cái bồ đoàn đó cũng không phải dùng để thiền, mà là dùng để trông coi lò luyện đan!" "Chỗ này có lẽ chỉ là một ngôi mộ bồi táng, ghi lại nghề nghiệp lúc sinh thời của chủ mộ, ông ta chắc hẳn là một thuật sĩ!" Lời Lương Quỳnh nói rất nhanh, mọi người nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ba người Tần Vũ cũng ngẩn ra, thầm nghĩ Lương Quỳnh nhìn ra từ chỗ nào?

Lương Quỳnh giải thích: "Mọi người nhìn cái đỉnh đó đi, nhìn thì giống đỉnh nhưng tạo hình lại rất giống lò luyện đan, cái vòi hình đầu rồng phía dưới có lẽ là chỗ để lấy đan dược!" "Tôi và lão... tôi trước đây từng tham gia khai quật một ngôi mộ cổ khá lâu đời, chắc là sau thời Tây Chu!" "Bên trong từng đào được một số dụng cụ luyện đan, tạo hình thực ra không khác cái đỉnh lớn này là mấy!" "Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, mọi người có thể xem trên thân đỉnh, nếu là lò luyện đan sẽ có đồ án Hỏa thần Chúc Dung!" Ba người nghe vậy lập tức đi tìm.

Quả nhiên thấy trên thân đỉnh có rất nhiều phù điêu hình ngọn lửa.

Và tại một vị trí, còn điêu khắc một bóng người mờ ảo.

Bóng người đó bàn tay đang trong tư thế nâng lên, phía trên nâng chính là ba ngọn lửa.

Thật sự cơ bản khớp với lời Lương Quỳnh nói. "Cô ấy nói không sai, mọi người nhìn chỗ này này!" Hắc Hạp Tử đột nhiên nói.

Tần Vũ và Giải Ngữ Hoa đi tới nhìn, phát hiện Hắc Hạp Tử đã mở được cái đầu rồng ở một bên lò luyện đan.

Bên trong hiện ra hai viên hạt màu đen, nhìn qua quả nhiên giống như đan dược.

Nhưng khi chạm tay vào, Hắc Hạp Tử kinh hô: "Đây không phải đan dược, là Băng Châu!

Đây quả nhiên là một cái lò luyện đan!" Giải Ngữ Hoa nghe đến đây cũng có thể khẳng định rồi.

Lò luyện đan loại này cũng chia thành thứ phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Trong truyền thuyết, lò luyện đan cực phẩm chôn dưới đất, nhờ vào môi trường ẩm ướt xung quanh mà có thể ngưng kết ra Băng Châu.

Nghe nói một cái lò luyện đan như vậy đặt vào hố bồi táng sẽ giữ cho toàn bộ cổ mộ luôn khô ráo.

Cho dù đất xung quanh có ẩm ướt thế nào cũng sẽ bị cái lò luyện đan này hút hết, đảm bảo sự khô ráo bên trong cổ mộ.

Hôm nay được tận mắt chứng kiến, không ngờ thật sự có loại thần vật này.

Trong phòng livestream, nhiều chuyên gia khảo cổ đều rất kích động.

Cái lò luyện đan này còn nguyên vẹn, tương lai khai quật được tuyệt đối lại là một phát hiện khảo cổ trọng đại chấn động trong và ngoài nước.

Nhưng những thứ này đối với ba người Tần Vũ không quan trọng lắm.

Nói trắng ra là vì để làm rõ tình hình của toàn bộ cổ mộ.

Hiện tại có thể xác định là mộ Tây Chu thì cũng yên tâm rồi.

Ba người lại kiểm tra tình hình xung quanh, phát hiện không còn manh mối nào khác nên chuẩn bị mở cửa đá tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên cánh cửa đá này rất dày, sức người có hạn, thử một hồi cuối cùng vẫn quyết định lấy ra công cụ tương tự như máy nâng để từ từ mài mở.

Chương 911

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, nếu bọn Ngô Bất Chính đã từng đến đây, trong tay họ không có loại công cụ này, làm sao họ mở được cửa đá?

Chẳng lẽ ở đây có cơ quan dùng một lần?

Chỉ cần mở một lần là không thể mở lần thứ hai?

Nếu vậy, chẳng lẽ bọn họ sẽ bị kẹt bên trong.

Nghĩ đến đây, động tác của ba người cũng nhanh hơn một chút.

Trong lúc ba người mài mở cửa đá, Lương Quỳnh dặn dò: "Nếu đây là mộ của thuật sĩ Tây Chu, vậy mọi người phải cẩn thận đấy!

Trong này có lẽ rất nhiều thứ không theo lẽ thường đâu!" Điểm này cả ba người đều hiểu rõ.

Từ xưa đến nay mộ táng cơ bản đều theo quy tắc trong Táng Kinh.

Nhưng có hai loại người và tình huống hoàn toàn không theo Táng Kinh.

Đầu tiên không tính đến một số tiểu quốc hẻo lánh hay mộ táng của các dân tộc thiểu số.

Dù sao những nơi đó đều có bối cảnh văn hóa riêng nên không thể đem ra so sánh.

Ở đây nói về phần lớn các mộ táng lấy văn hóa Thăng Long làm bối cảnh.

Trong số đó, những ngôi mộ phản thường có hai loại người.

Loại thứ nhất là nghi trũng, tức là mộ giả để đánh lạc hướng, bên trong không có thi thể chủ mộ.

Loại mộ táng này phần lớn sẽ bố trí theo quy tắc, nhưng ở những nơi then chốt sẽ đặt cơ quan, ám tiễn để lấy mạng kẻ trộm mộ.

Còn loại thứ hai chính là phương thuật và thuật sĩ.

Loại người này bao gồm các luyện đan sư, phong thủy sư, thiên tượng sư...

Lấy luyện đan sư làm ví dụ, bọn họ quanh năm luyện đan, có người đã đến trạng thái điên cuồng.

Cho nên trong cổ mộ của bọn họ chắc chắn sẽ có lượng lớn dụng cụ luyện đan và đồ bồi táng.

Hơn nữa, việc sắp xếp nhiều vật phẩm và đặt quan tài trong mộ của bọn họ cũng đều dựa trên quy tắc "nhân khí hợp nhất" của việc luyện đan.

Không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Lúc này ngôi mộ Tây Chu họ gặp có lẽ chính là mộ của một vị phương thuật, nên bắt buộc phải hết sức cẩn thận.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đục được một lối đi trên cửa đá đủ cho một người nghiêng mình đi qua.

Tần Vũ thử đi qua đầu tiên.

Chiều rộng thì khá thoải mái, anh nghiêng người chuẩn bị qua, gò má lại hướng về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử.

Trong phạm vi ánh mắt nhìn thấy, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Nửa thân người vốn đã qua được bỗng dưng rụt lại.

Hai người Hắc Hạp Tử thấy lạ, hỏi: "Sao không qua đi?" Tần Vũ chỉ tay ra sau lưng hai người họ: "Chỗ này không đúng lắm!" Hai người ngẩn ra, đều quay đầu nhìn lại phía sau, không thấy có gì bất thường cả.

Vẫn là một cái đỉnh, một cái bồ đoàn và mấy bức bích họa mặt người thôi mà!

Chỗ nào không đúng?

Tần Vũ lại chỉ xuống mặt đất nói: "Dấu chân không đúng!" Hai người vội nhìn dấu chân, không sai mà!

Là của ba người bọn họ.

Họ nhảy xuống, đi đến chỗ lò luyện đan, rồi trực tiếp đi qua đây.

Những chỗ khác cũng không có thêm dấu chân...

Thêm!

Đột nhiên Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử nhìn nhau, rõ ràng đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

Lối vào cổ mộ này nằm ở ngay trên đỉnh đầu, phía trên là đạo động.

Nếu bọn Ngô Bất Chính cũng từ đây vào thì chắc chắn sẽ mang theo đất cát.

Nhưng lúc họ nhảy xuống, bên dưới rõ ràng chẳng có gì cả.

Cho dù bọn Ngô Bất Chính có cẩn thận đi xuống mà không làm rơi đất, nhưng dấu chân cũng không thể giải thích được!

Bọn họ đi trong đạo động lâu như vậy, chân đều dính không ít bùn đất.

Không lẽ bọn Ngô Bất Chính khi xuống đây lại cởi giày ra, rõ ràng là chuyện không thể nào.

Nhưng nơi này ngoại trừ dấu chân của ba người họ, cư nhiên không có bất kỳ dấu vết nào của nhóm ba người Ngô Bất Chính để

lại.

Bọn họ có lẽ căn bản không hề đến đây!

Vậy bọn họ đã đi đâu?

Hắc Hạp Tử nảy ra ý định, lập tức quay lại dưới lối vào, tung người nhảy lên trên.

Chương 912

Nhưng rất nhanh anh đã quay lại. "Phiến đá bên trên vẫn còn đó!" "Đây là con đường duy nhất!" Lần này cả ba người đều ngẩn ngơ.

Chuyện bắt đầu trở nên quỷ dị rồi.

Nếu nhóm Ngô Bất Chính không đến đây, chẳng lẽ bọn họ đã quay về theo đường cũ?

Nhưng nếu quay về sao lại không liên lạc với họ?

Mà chỗ này rõ ràng lại không có dấu chân! "Mặc kệ đi, cứ vào xem trước đã!" Hắc Hạp Tử nói.

Tần Vũ gật đầu.

Bất kể là chuyện gì, bọn họ đều phải vào xem cho biết.

Ở đây cũng chỉ có con đường này, lúc này chỉ có thể đi một mạch đến cùng thôi.

Ba người không nói nhảm nữa, lần lượt lách qua cửa đá.

Vừa qua cửa đá, hiện ra trước mắt chính là một đoạn hành lang.

Hành lang không rộng, chỉ chưa đầy ba mét.

Ánh sáng đèn pin có thể nhìn rất rõ tình hình trong hành lang.

Đoạn thông đạo này chắc là một đoạn hành lang của hố bồi táng.

Nói trắng ra là một đoạn thông đạo liên kết được đào ra để xây dựng mộ thất đặt cái đỉnh lớn và bồ đoàn kia.

Vì vậy nó được xây dựng rất đơn giản, không được chăm chút lắm.

Mặt đất hành lang lát đá xanh, hai bên vách đá có một số bích họa.

Đáng tiếc là ngay cả màu sắc cũng không có, chỉ là điêu khắc thô.

Và nhìn nội dung, cơ bản cũng đều là bích họa về việc Chu Mục Vương đánh trận.

Từ đó có thể thấy, chủ nhân của ngôi mộ Tây Chu này có lẽ cũng là một người làm quan trong triều.

Kết hợp với việc ông ta là phương thuật, có lẽ cũng là một phương thuật dưới trướng Chu Mục Vương.

Sau khi chết được an táng trong Long Lĩnh này.

Chứng kiến cảnh tượng này, đám người Ngô Bất Chính đều ngây người.

Sao cái nắp hộp gỗ này lại tự mở ra được?

Tuy nhiên, khi nhìn rõ lại, họ lập tức tức giận đến mức hận không thể tiến lên tát Bàn Tử một cái.

Hóa ra nắp hộp gỗ này là kiểu kéo trượt, Bàn Tử lúc nãy không nhìn kỹ, lại để hộp gỗ nằm ngang.

Cái nắp hướng về phía họ, dưới tác dụng của trọng lực liền từ từ trượt ra.

Bàn Tử thấy vậy hét lớn: "Thiên Chân, lấy móng lừa đen ra, cẩn thận thằng Cam Hạo Bạch bật dậy!

Lương Quỳnh, cô lấy đồ bên trong ra đi!" Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nghe vậy không dám chậm trễ, lập tức chia nhau hành động.

Nhưng một lát sau, họ cảm thấy kỳ quái, vì Cam Hạo Bạch vẫn nằm bất động dưới đất, có vẻ như vẫn đang hôn mê.

Bàn Tử để đảm bảo an toàn liền tiến lên kiểm tra, thấy hắn vẫn còn thở, chưa chết.

Thế là sát tâm nổi lên, hắn giơ súng định kết liễu Cam Hạo Bạch.

Nhưng đúng lúc đó, chân Bàn Tử đột nhiên hẫng một cái, một bàn chân lún sâu xuống mặt đất.

Việc này làm Bàn Tử không ngờ tới, đây là trong khe nứt núi, sao dưới chân lại nứt ra được.

Lương Quỳnh vừa lấy từ trong hộp gỗ ra một món đồ, lúc này cũng không kịp nhìn kỹ, đặt lên hộp gỗ rồi chạy lại giúp đỡ.

Kết quả là kéo được một nửa, Bàn Tử bỗng hét lên: "Mẹ ơi, phía dưới có thứ gì đó, có người đang nắm lấy chân Bàn gia!" Ngô Bất Chính nghe vậy, móng lừa đen cũng không kìm được mà rơi xuống đất.

Bàn Tử vác khẩu AK do Liên Xô sản xuất định bắn xuống mặt đất, vì chân hắn đã lún xuống được thì chứng tỏ gần đó có một vết nứt.

Thứ kia chắc chắn đang ở không gian phía dưới nắm chân hắn.

Bàn Tử vừa giơ súng lên, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh đều bịt tai lại.

Nổ súng trong không gian kín này, âm thanh sẽ cực kỳ lớn.

Tuy nhiên, không ngờ Bàn Tử đột nhiên dừng lại, hỏi: "Thiên Chân, cậu nghe nói qua chuyện tống tử biết trêu ghẹo người bao giờ chưa?" "Thằng béo chết tiệt, lúc nào rồi mà cậu còn tâm trí nghĩ chuyện đó, cho dù là một nữ tống tử cậu cũng dám để nó trêu ghẹo à?" Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Không đúng!

Thứ bên dưới hình như không phải đang bắt tôi, nó hình như đang viết chữ lên chân tôi!" Bàn Tử nói rồi nhặt một hòn đá trên mặt đất, dựa theo cảm giác mà viết lại.

Rất nhanh, ba chữ xuất hiện trên mặt đất: "Xuyên Khả Khả!" "Xuyên Khả Khả là ai?

Có phải Cam Hạo Bạch giấu chúng ta, bọn họ còn một đồng đội khác chết ở đây không?" Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh nhìn mà không hiểu gì cả, cái tên Xuyên Khả Khả này họ chưa từng nghe qua.

Chương 913

"Không đúng!

Không đúng!

Nó vẫn đang viết!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính vội nói: "Cậu rút chân ra trước rồi chúng ta xem sau!" Bàn Tử gật đầu, vội đứng dậy rút chân ra.

Ngô Bất Chính nhìn xuống khe nứt, sợ đến mức da đầu tê dại.

Chỉ thấy dưới khe nứt chỉ to bằng nắm tay kia, cũng có một con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Khoảnh khắc đó, tóc gáy Ngô Bất Chính dựng đứng cả lên.

Đây là ở Tinh Tuyệt cổ thành mà, sao lại có người nhìn mình chứ!

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt nữ vương phục sinh?

Hay là bà ta vốn chưa chết!

Tim Ngô Bất Chính đập thình thịch, nhưng tư duy "Tà Đế" của hắn không bị ảnh hưởng.

Rất nhanh hắn nhận ra ánh mắt đó không đúng lắm!

Hình như mình đã thấy ở đâu rồi!

Xuyên Khả Khả!

Xuyên Khả Khả!

Đột nhiên Ngô Bất Chính nghĩ ra gì đó: "Béo chết tiệt, sư cha nhà cậu, đó là Xuyên Khả Khả sao?

Đó là Tiểu Ca!

Tiểu Ca ở bên dưới!" Bàn Tử nghe vậy cũng ngây người.

Xuyên Khả Khả... hắn chợt nhớ lúc đối phương viết lên chân mình, chữ "Xuyên" kia không dài đến thế!

Hóa ra đối phương viết chữ "Tiểu"!

Còn chữ "Khả Khả" xếp chồng lên nhau chẳng phải là chữ "Ca" của Tiểu Ca sao!

Tần Vũ cũng thực sự cuống rồi, biết tên mình quá phức tạp, dứt khoát viết hai chữ "Tiểu Ca" cho đơn giản.

Bàn Tử phản ứng lại, vác cuốc leo núi bắt đầu đập.

Ngô Bất Chính cũng chạy lại giúp đỡ.

Vết nứt này vốn đã yếu ớt, hai người loay hoay mấy cái đã đào mở được.

Theo đó, họ nhìn thấy hai ngón tay cực dài thò ra khỏi khe nứt.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai!

Hai người không dám chậm trễ, mười phút sau đã đào rộng khe nứt.

Khi họ kéo được Tần Vũ từ bên dưới lên, tim đều như thắt lại.

Chỉ thấy toàn thân Tần Vũ đầy máu, hình xăm Kỳ Lân hiện rõ như muốn nhảy ra ngoài.

Trên người anh chằng chịt vết thương, tuy không quá nghiêm trọng nhưng số lượng nhiều đến mức khiến người ta phát khiếp. "Tiểu ca!

Sao anh lại thành ra thế này!" Ngô Bất Chính nói mà nước mắt rơi xuống.

Hắn biết mình thế này là hơi yếu đuối, nhưng hắn không kìm

được.

Bàn Tử còn tưởng có tống tử, vác súng AK đi quanh khe nứt một vòng nhưng không phát hiện gì, cuối cùng đành bất lực quay lại.

Bàn Tử và Lương Quỳnh phong tỏa khe nứt, sau đó giúp Tần Vũ uống chút nước.

Ý thức của Tần Vũ lúc này mới khôi phục một chút, anh nói: "Các người không thể giết hắn, hộp gỗ đó có vấn đề!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy đều ngẩn ra.

Đây rõ ràng là đang nói không được giết Cam Hạo Bạch!

Bàn Tử vội hỏi: "Cái hộp gỗ đó có gì quái lạ?

Tiểu ca, lúc nãy anh ở bên dưới nghe được chúng tôi nói chuyện sao?" Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Nếu anh nghe được thì anh phải biết chứ, đó là lời tiên tri của Tiên tri!

Không thể sai được!" Tần Vũ không biết giải thích thế nào, giơ tay tát Bàn Tử một cái "bốp".

Anh tát rất nặng, Bàn Tử bị đánh đến ngây người.

Đang định phát hỏa, Tần Vũ lại chỉ vào hộp gỗ: "Đừng nổi nóng, tự cậu nhìn đi!" Bàn Tử mặt đỏ bừng, quay người lại nhìn.

Nhưng hình vẽ trên hộp gỗ không có gì thay đổi, vẫn như trước đó!

Chương 914

"Tiểu ca, anh đang lừa Bàn gia à, hình vẽ trên này vẫn là...

á á!

Sao mất rồi!" Bàn Tử nói rồi chạy tới, nhìn lại thì hình vẽ trên hộp gỗ thực sự đã biến mất một bức, biến thành cảnh tượng bốn người đang mở hộp gỗ!

Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tần Vũ, rõ ràng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tần Vũ ho khan hai tiếng nói: "Là do Thi hương ma dụ, chúng ta vẫn đang bị nó ảnh hưởng!

Lúc nãy ở trên xà ngang tôi đã rơi vào ảo cảnh, khi đó không có thời gian nói với các người!" Đám người Bàn Tử nghe vậy lập tức hiểu ra.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Anh nói tất cả những thứ này đều là ảo cảnh của nó?" Tần Vũ lắc đầu: "Sức mạnh của nó đã yếu lắm rồi, chỉ có thể dựa trên những thứ vốn có để mê hoặc chúng ta!

Không thể tạo ra những thứ không tồn tại!" Ngô Bất Chính nghe đến đây là hiểu ngay.

Hộp đồng là thật, hộp gỗ cũng là thật, mà Thi hương ma dụ đã lợi dụng việc mọi người nhìn thấy chiếc hộp này để thay đổi nội dung bên trong, dẫn dắt mọi người tàn sát lẫn nhau.

Nếu không phải Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, e rằng Cam Hạo Bạch lúc này đã bị Bàn Tử tiễn lên đường rồi. "Vậy chúng tôi có cần tự tát mình một cái không?" Lương Quỳnh đột nhiên hỏi.

Tần Vũ lắc đầu: "Không cần, Bắc đế huyền châu cũng có thể giải được!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội lấy Bắc đế huyền châu ra, cùng Lương Quỳnh thay phiên nhau ngửi.

Bàn Tử thấy thế rất khó chịu: "Chết tiệt, Tiểu ca sao anh không nói sớm, lại tát tôi một cái đau thế!" Tần Vũ bất lực lắc đầu, không muốn giải thích.

Ngô Bất Chính nói đỡ: "Tiểu ca mệt quá rồi, lúc nãy chắc chắn không muốn nói chuyện, tát cậu một cái là cách trực tiếp nhất!" "Sư cha nhà các người, Bàn gia tôi sắp bị các người làm tức chết rồi!

Tội nghiệp khuôn mặt anh tuấn này, suýt chút nữa thì hủy dung!" Bàn Tử lầu bầu bất mãn. *** Nội dung bức họa đại khái kể về những năm tháng Chu Mục Vương chinh chiến.

Người này luôn đi theo bên cạnh Chu Mục Vương, coi như là nhân chứng của toàn bộ cuộc chiến.

Nói ra thì ông ta cũng may mắn, theo Chu Mục Vương nhiều năm mà không chết trên chiến trường, cũng là được ông trời chiếu cố.

Mộ đạo trông rất dài, phía trước tối đen không thấy điểm dừng.

Ba người đi được hai phút, phía sau cũng chìm vào bóng tối, không còn thấy thạch môn đâu nữa.

Tuy nhiên trong lòng ba người lo cho Ngô Bất Chính, thấy mộ đạo không có vấn đề gì nên gia tăng tốc độ.

Lần này đi thêm ba phút, đột nhiên Giải Ngữ Hoa ở một bên chặn hai người lại.

Chỉ thấy sắc mặt anh căng thẳng, nắm chặt hai nắm đấm, dường như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Giải Ngữ Hoa không phải người thường, thứ có thể khiến sắc mặt anh biến đổi rõ ràng là vấn đề thực sự. "Có chuyện gì vậy?" Hắc

Hạp Tử vội hỏi.

Giải Ngữ Hoa nhìn phía sau, hạ thấp giọng: "Trên tường có phụ nữ!" Nếu là Bàn Tử nói câu này, Ngô Bất Chính chắc chắn sẽ mắng hắn là nhớ phụ nữ đến phát điên.

Nhưng câu này thốt ra từ miệng Giải Ngữ Hoa, ít nhiều khiến người ta cảm thấy rợn người.

Giải Ngữ Hoa không phải kẻ ham mê nữ sắc, anh nói vậy nghĩa là đoạn đường phía sau có vấn đề. "Quay lại xem sao!" Hắc Hạp Tử nói.

Tuy nhiên Tần Vũ đã ngăn họ lại: "Không cần đâu, các anh nhìn kìa!" Nói đoạn, ánh đèn pin đã chiếu lên bức tường bên cạnh.

Nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt ba người đều trầm xuống.

Bức họa trên tường này lại biến thành bảy màu rực rỡ.

Hơn nữa nội dung cũng thay đổi, biến thành từng bức họa về phụ nữ, mà lại là Cung nữ đồ.

Cung nữ đồ thực chất là tranh vẽ các phi tần, nữ quyến của hoàng đế thời xưa đi dạo chơi.

Trên đó ghi lại cảnh những phụ nữ mặc y phục lộng lẫy, có cung nữ vây quanh đang thưởng hoa.

Những phụ nữ này được vẽ với dáng người đầy đặn, hơi có vẻ phú quý.

Và điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị nhất là, trang phục của những phụ nữ này hoàn toàn không liên quan gì đến thời Tây Chu.

Ngay cả trong phòng livestream cũng có người mắng: 【Vãi, đây là y phục thời Đường mà!】【Sư cha nhà nó, trong mộ Tây Chu sao lại có bích họa cung nữ thời Đường được?】【Vãi, chẳng lẽ lão thuật sĩ kia xuyên không đến thời Đường, nhìn thấy những phụ nữ này rồi nhớ mãi không quên, sau khi quay về thì khắc họa lại?】【Bốc phét ít thôi, ông xuyên không thử tôi xem nào.】【Vậy thì có vấn đề rồi, sao cổ mộ Tây Chu lại xuất hiện bích họa thời Đường?】【Chuyện này căn bản là không thể nào, mộ thời Đường xuất hiện bích họa Tây Chu thì còn giải thích được.】Không sai, người trong phòng livestream nói rất có lý.

Lúc này ba người cũng nhận ra sự việc không ổn.

Tần Vũ sắc mặt khó coi nói: "Quay lại xem!" Nói xong, ba người chạy ngược lại con đường lúc đến.

Chưa đầy năm phút đã đi đến tận cùng.

Tuy nhiên, điều không ai ngờ tới là, ở điểm tận cùng không hề có thạch môn.

Chỉ có một tấm phiến thạch màu xanh chặn đứng đường đi. "Sư cha nó, cái cổ mộ này không lẽ bị ma ám!" Hắc Hạp Tử lúc này cũng bắt đầu căng thẳng.

Giải Ngữ Hoa và Tần Vũ sắc mặt khó coi đến cực điểm, Giải Ngữ Hoa nói: "Đừng hoảng, bình tĩnh lại, cổ mộ là vật chết, không thể tự biến đổi, có thể là có cơ quan!" "Tạm thời đừng quản vì sao bích họa thời Đường đột nhiên hiện ra!

Chúng ta có lẽ đã trúng chiêu rồi, ở lại đây chắc chắn không ra được, cứ đi tiếp về phía trước xem sao!" "Biết đâu trong mộ thất không có dấu chân của ba người họ cũng là vì cơ quan này dẫn đến!" Cả ba đều là cao thủ đạo mộ, lược qua phân tích một chút liền tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 915

Nhưng lần này họ đều đi chậm lại, muốn tìm xem bích họa bắt đầu thay đổi từ lúc nào.

Điều này rất quan trọng.

Rốt cuộc chỉ có bích họa thay đổi, hay là toàn bộ mộ đạo cũng thay đổi, có sự khác biệt bản chất.

Thứ nhất, nếu bích họa thay đổi, có thể chỉ là vấn đề thứ tự văn minh xuất hiện những điều họ không thể lý giải.

Thứ hai, nếu cả mộ đạo đều thay đổi, thì đó không phải vấn đề thứ tự văn minh, mà là cả cổ mộ này có vấn đề.

Khi đó cực kỳ có khả năng là bị ma ám thật!

Ba người đi được ba phút, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng không thể lý giải.

Chỉ thấy gạch lát sàn từ đá xanh dần dần biến thành đá đỏ.

Ở giữa còn có một khoảng chuyển màu rõ rệt.

Những phiến đá này mỗi khối rộng khoảng hai mét vuông.

Nhưng quỷ dị nhất là trên một phiến đá, lại có cả màu xanh lẫn màu đỏ, ở giữa là sự pha trộn màu sắc.

Chuyện này cứ như thể cổ mộ của hai triều đại khác nhau được ghép nối không kẽ hở vậy!

Trong phòng livestream có người đột nhiên nói: 【Cái mộ đạo này là được Photoshop ra à?

Tôi là dân thiết kế đây, vãi thật sao sàn cổ mộ lại có màu gradient thế kia!】【Không chỉ sàn nhà đâu, các ông nhìn trên tường kìa!】Ba người vội nhìn lên tường, lòng càng lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy trên tường, bức họa Chu Mục Vương không màu của Tây Chu đang hòa trộn với bức Cung nữ đồ thời Đường.

Quỷ dị nhất là trong một bức hình, mặt Chu Mục Vương lại trùng khớp với đầu của một vị tần phi thời Đường.

Tạo hình đó khiến người xem dựng tóc gáy.

Thấy vậy, Hắc Hạp Tử lạnh lùng nói: "Nếu đây không phải ma ám thì không giải thích nổi nữa!

Việc này đã vi phạm mọi logic về không gian, thời gian và các triều đại văn minh rồi!" Nói rồi anh ta lấy ra một chiếc sừng tê giác rồi đốt lên.

Có lẽ Hắc Hạp Tử cũng đã xem livestream của họ ở Vân Thiên Cung, biết thứ này có thể thông linh nên mang theo một ít.

Lúc này đúng lúc phái lên công dụng.

Hắc Hạp Tử nhanh chóng đốt cháy sừng tê giác.

Làn khói xanh bốc lên, nhưng dù nhìn đi đâu cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngay cả bóng ma cũng không thấy. "Tiếp tục đi về phía trước xem tình hình thế nào!" Giải Ngữ Hoa nói.

Ba người lập tức tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên, chạy chưa đầy ba phút, mộ đạo lại xuất hiện biến hóa, quay trở lại phong cách Tây Chu.

Và phía trước cũng xuất hiện một tấm đá xanh chặn đường.

Họ sững sờ.

Nơi này dường như đã trở thành một ngõ cụt.

Trước sau đều có đá xanh chặn đường.

Gần tấm đá là phong cách Tây Chu, đoạn giữa là phong cách thời Đường.

Thật đúng là gặp quỷ rồi.

Ba người ép mình phải bình tĩnh lại, Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là gia chủ Giải gia, can đảm hơn người, lập tức nói: "Chúng ta khoan hãy quản tại sao nơi này lại xuất hiện chuyện quỷ dị như vậy!

Nhưng có một việc phải làm rõ trước!

Mộ đạo này có phải là một cơ quan không, liệu nó có đột ngột hẹp lại hay ngắn đi không, nếu vậy chúng ta sẽ rắc rối to!

Xác định được vấn đề này trước rồi mới tính cách thoát ra!" Anh rất bình tĩnh, làm vậy có thể tốn thời gian nhưng ít nhất sẽ biết họ còn lại bao nhiêu thời gian.

Việc không biết mình còn bao nhiêu thời gian để suy nghĩ cách thoát mới là đáng sợ nhất.

Cả ba gật đầu, Giải Ngữ Hoa lập tức đặt một hòn đá trước tấm đá xanh.

Hắc Hạp Tử hiểu ý, liền chạy ngược về đường cũ, ở vị trí tấm đá xanh phía lối vào cũng đặt một hòn đá.

Tần Vũ thì cứ cách mười mấy mét lại đặt một hòn đá ở hai bên mộ đạo.

Mười phút sau mọi việc đã xong xuôi.

Ba người mở kết nối đàm thoại bắt đầu báo cáo tình hình.

Đầu tiên là Giải Ngữ Hoa: "Chỗ tôi không vấn đề gì!" Tiếp theo là Tần Vũ: "Chiều rộng không vấn đề!" Cuối cùng là Hắc Hạp Tử: "Chỗ tôi cũng... mẹ kiếp, hòn đá mất rồi!

Mộ đạo chỗ tôi đang biến mất, rất quỷ dị, tấm đá xanh kia dường như đang di chuyển về phía các anh!

Chương 916

Chiều dài mộ đạo đang bị rút ngắn!" Câu nói này vừa thốt ra, cả ba đều căng thẳng.

Giải Ngữ Hoa lập tức nói: "Lại chỗ tôi hội quân!" Tần Vũ và Hắc Hạp Tử không chậm trễ, tức tốc chạy về phía Giải Ngữ Hoa.

Hắc Hạp Tử còn cẩn thận lấy thêm một hòn đá, đặt cách tấm đá xanh hai mét, sau đó để lại một thiết bị livestream dự phòng.

Tuy thiết bị này rất đắt tiền nhưng so với tính mạng thì chẳng đáng là bao.

Hơn nữa tổ chương trình kiếm được không ít, còn phải trông cậy vào họ kiếm tiền nên tự nhiên sẽ không nói gì.

Thiết bị livestream đã đặt xong, ba người nhanh chóng tập hợp bên Giải Ngữ Hoa.

Hắc Hạp Tử ở xa nhất, mất khoảng ba phút.

Khi họ hội quân xong nhìn lại, tấm đá xanh kia chỉ còn cách hòn đá một mét.

Giải Ngữ Hoa nói: "Tấm đá xanh này rất kỳ lạ, khoảng cách di chuyển không theo quy luật, tôi đã quan sát rồi!

Phần lớn thời gian là tiến tới, nhưng cũng có lúc lùi lại!

Tốc độ thì chậm hơn người đi bộ!

Theo tốc độ này, tôi đoán chúng ta còn khoảng hai mươi phút..." Giải Ngữ Hoa chưa nói hết câu, bỗng nhiên trong toàn bộ mộ đạo vang lên những tiếng "ào ào".

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy qua màn hình livestream mà Hắc Hạp Tử để lại ở lối vào, có những dòng chất lỏng màu trắng chảy xuống mặt đất.

Nhìn kỹ lại, ai nấy đều sững sờ, đó là thủy ngân!

Những mảng thủy ngân lớn đang tràn ra.

Những thứ này Tần Vũ từng thấy trong mộ Hiến Vương, không ngờ trong mộ đạo Tây Chu này cũng có loại cơ quan này. "Thuốc nổ, nhanh dùng thuốc nổ!" Giải Ngữ Hoa vội nói.

Vốn dĩ anh còn muốn tìm đường khác, nhưng giờ thủy ngân đã tràn ra, mộ đạo lại là không gian kín, chỉ cần thủy ngân tích tụ, chẳng bao lâu nữa họ sẽ bị ngộ độc.

Thời gian cấp bách, họ không kịp suy nghĩ nhiều.

Hắc Hạp Tử rút ra mấy thanh thuốc nổ cầm tay ném về phía trước.

Mọi người không biết sau tấm đá xanh là cái gì, nổ tấm đá xanh trước không phải là thượng sách, ngược lại cách làm nổ thông đạo như Hắc Hạp Tử là ổn thỏa nhất.

Chỉ cần nổ một cái hố trên mặt đất, thủy ngân sẽ không chảy qua được.

Khi đó dù vị trí bị nổ có bị sụp đổ, họ vẫn có thể nổ lối ra từ đầu kia.

Không đến mức bị thủy ngân làm độc chết, lúc này giải quyết vấn đề thủy ngân là quan trọng nhất.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh.

Gần như trong tích tắc, chỉ nghe giữa mộ đạo vang lên một tiếng nổ lớn "ầm".

Cả ba vội bịt tai lại.

Dù vậy, tiếng nổ cực đại trong không gian kín vẫn khiến tai họ ù đi, không nghe thấy gì nữa.

Bụi bặm mù mịt, ba người nép vào góc chờ ròng rã một phút, tình hình mới hơi chuyển biến tốt đẹp.

Sử dụng thuốc nổ trong không gian kín quả thực không phải chuyện người bình thường làm.

Nếu không phải thể chất ba người đều tốt, e rằng tai lúc này đã chảy máu rồi.

Dù đã chờ một phút nhưng họ vẫn chưa nghe thấy tiếng nhau nói.

Rõ ràng tình trạng này không thể hết ngay được.

Tuy nhiên thấy phía trước không có thủy ngân chảy qua, rõ ràng cú nổ này đã có hiệu quả.

Ba người đứng dậy nhìn quanh, tuy không nghe thấy tiếng nói nhưng có thể dùng thủ thế để biểu đạt ý tứ.

Chỉ là khi nhìn kỹ, họ phát hiện tường mộ đạo lúc này xuất hiện không ít vết nứt.

Những vết nứt này như mạng nhện lan từ phía trước tới.

Nhưng điều lạ là trong vết nứt không có mấy bùn đất chảy ra.

Tần Vũ quay đầu nhìn tấm đá xanh chặn đường phía sau, vừa nhìn đã ngẩn người.

Chỉ thấy tấm đá xanh cũng đã nứt toác, đồng thời phía sau tấm đá xuất hiện một khe nứt núi cực lớn.

Lối đi trong khe nứt không sâu, bên trong cùng dường như còn có không gian.

Tần Vũ dùng đèn pin chiếu vào, quả nhiên phát hiện sau khe nứt lại là một gian mộ thất.

Hơn nữa quy mô trông có vẻ rất lớn.

Ba người không chậm trễ, lần lượt chui vào khe nứt, nhanh chóng rời khỏi đó.

Tuy nhiên, khi họ đến được mộ thất này, lại kinh ngạc phát hiện nơi đây mang phong cách thời Đường.

Khắp vách đá xung quanh mộ thất điêu khắc rất nhiều bích họa, màu sắc tươi tắn, các tượng nữ tử thì dáng người đầy đặn, trông rất đẹp.

Chương 917

Ở chính giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài màu đỏ.

Đáng tiếc quan tài không có nắp, hơn nữa hoa văn trên thân quan tài cũng chưa điêu khắc xong, dường như đang làm dở thì dừng lại.

Xung quanh bày biện một số đồ tùy táng, nhưng cơ bản cũng giống nhau, số lượng không nhiều, hơn nữa bày biện rõ ràng là hỗn loạn không theo quy luật.

Dường như lúc hạ táng, người ta chưa kịp sắp xếp toàn bộ đồ tùy táng một cách thống nhất đã từ bỏ.

Cảnh tượng này khiến ba người rất nghi hoặc.

Ngôi mộ thời Đường này sao chưa hoàn công đã dừng lại?

Hơn nữa nhìn bộ dạng lúc rời đi còn rất vội vàng, giống như gặp phải rắc rối gì đó.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc cổ mộ Tây Chu xuất hiện một cách vô lý ở đây?

Ba người kiểm tra toàn bộ mộ thất, Giải Ngữ Hoa nói: "Nơi này chắc là nhĩ thất (phòng phụ), quốc lực thời Đường cường thịnh, nhìn quy mô nhĩ thất này có thể đoán được cổ mộ thời Đường này ít nhất cũng của nhân vật quan trọng!

Cộng thêm việc Tiểu ca nói nơi này là cục phong thủy 'Nội Tàng Oan', tôi nghi ngờ không phải là phi tần thì cũng là mộ của trưởng công chúa, chỉ tiếc không biết vì sao xây được một nửa thì bỏ dở!" Hắc Hạp Tử nghe vậy chỉ vào khe nứt phía sau: "Chỗ này chẳng phải là mộ Tây Chu sao?

Anh nói là thời Đường, chẳng lẽ hai cổ mộ chồng lên nhau?

Vậy rốt cuộc mộ Tây Chu là chủ thể hay mộ thời Đường là chủ thể?

Mộ hai tầng tôi cũng từng thấy, nhưng đó là chồng lên nhau theo chiều dọc, tuyệt đối không thể có chuyện hai cổ mộ chồng lên nhau trên cùng một mặt phẳng ngang được!

Đây là đại kỵ phong thủy, triều đại nào cũng không làm như vậy!" Giải Ngữ Hoa lắc đầu: "Cổ mộ thời Đường chắc là chủ thể, mộ Tây Chu này rất quỷ dị, cảm giác như một bóng ma bám vào mộ thời Đường vậy!

Anh nhìn khe nứt núi sau tấm đá xanh kia đi!

Cổ mộ thời Đường được xây dựa vào núi, đục núi xây lăng, mà khe nứt núi ở đây cũng chứng minh điều đó!

Cho nên tôi đoán cổ mộ thời Đường là chủ thể, mộ Tây Chu là bóng ma bám vào nó!

Có lẽ ở đây có một 'U linh trủng' (ngôi mộ ma) của Tây Chu!" Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe đến đây đều sững sờ.

U linh trủng là cái gì?

Nói trắng ra là do u linh gây ra.

Từ xưa những khí vật tinh mỹ để lâu ngày đều sẽ thông linh, thậm chí sinh ra linh hồn.

Nếu nói mộ Tây Chu là U linh trủng, thì rất có khả năng ngôi mộ Tây Chu này đã bị người ta phá hủy.

Khi xây dựng mộ thời Đường, người ta không thấy dấu tích mộ Tây Chu, kết quả xây được một nửa thì phát hiện nơi này có vấn đề, nên đã từ bỏ.

Suy đoán như vậy có thể giải thích được, nhưng cụ thể có phải thế không thì họ không dám khẳng định.

Dù sao cổ mộ ở đây quá quỷ dị, căn bản không thể xác định sự thực là thế nào.

Ba người xem xét tình hình cổ mộ, xác định không có vấn đề gì liền chuẩn bị tìm đường rời đi.

Nếu theo suy đoán của Giải Ngữ Hoa thì mộ thời Đường là chủ thể, giờ họ không cần quá lo lắng.

Dù sao mộ thời Đường cũng chưa hoàn công đã dừng, nên các loại cơ quan chắc cũng chưa được kích hoạt, không cần lo vấn đề đó. "Này này, các người nhìn chỗ này!

Ở đây có chữ!" Hắc Hạp Tử đột nhiên gọi lớn. *** Tuy nhiên đối với sự bất mãn của hắn, mọi người coi như không thấy, dù sao hắn càu nhàu cũng chẳng phải lần một lần hai, chỉ là thiếu người yêu thương thôi, quay về ra tiệm rửa chân chơi một ngày là hết chuyện.

Sự trở lại của Tần Vũ khiến đám người Ngô Bất Chính như uống được viên thuốc an thần, không còn căng thẳng như trước.

Tuy nhiên nghi vấn trong lòng mọi người vẫn còn rất nhiều, hơn nữa còn hơi hỗn loạn.

Ngô Bất Chính lên tiếng trước: "Nếu Tiểu ca đã về rồi, vậy nhiều vấn đề có thể được giải quyết!

Chúng ta trước tiên nói về vấn đề thứ nhất, vấn đề hình vẽ trên hộp gỗ này!" Nói xong Ngô Bất Chính nhìn mọi người, ai nấy đều hiểu.

Trên hộp gỗ điêu khắc bốn người mở hộp, nhưng tính cả Tần Vũ thì có tới sáu người.

Cho dù Tiểu Ngải đã chết không tính vào thì vẫn là năm người.

Điều này rõ ràng không khớp với lời tiên tri của Tiên tri.

Ngô Bất Chính nêu vấn đề rồi tự đưa ra đáp án: "Chúng ta tạm thời lấy tiền đề là lời tiên tri rất chuẩn, vậy cách giải thích duy nhất là hộp gỗ được mở trước khi Tiểu ca được tìm thấy!

Khi đó chúng ta đúng là có bốn người, nên lời tiên tri là thật!" Bàn Tử xen vào: "Thiên Chân, cậu không thể lúc nào cũng xây dựng suy luận trên tiền đề giả định được, lỡ như Tiên tri sai thì sao?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Béo chết tiệt đừng có cãi cùn, đã là suy luận thì tất yếu phải có tiền đề!

Nếu giờ chúng ta không tin Tiên tri nữa, vậy cậu chỉ một con đường thoát ra xem nào!" Bàn Tử bị nói tới mức không cãi lại được.

Đúng vậy, giờ họ muốn ra ngoài thì chỉ có thể tìm cách dựa theo gợi ý trên hộp gỗ của Tiên tri, chính là con đường rời đi kia.

Nếu đến cả Tiên tri cũng không tin thì con đường đó cũng là chuyện viển vông. "Cậu nói tiếp đi!" Lương Quỳnh giục.

Ngô Bất Chính gật đầu, sắp xếp lại tư duy rồi nói: "Nếu lấy lời tiên tri làm tiền đề, thì chúng ta coi như đã an toàn vượt qua giai đoạn hộp gỗ, tiếp theo xem nội dung trong tấm da dê này là gì!

Và vấn đề tiếp theo, Tiểu ca sao anh biết chúng tôi vẫn đang bị Thi hương ma dụ ảnh hưởng?

Chương 918

Cũng như việc anh rơi xuống Vô để quỷ động đã trải qua những gì?

Phía dưới đó có thứ gì?" Ngô Bất Chính một hơi hỏi rất nhiều câu.

Bàn Tử và những người khác cũng nhìn về phía Tần Vũ, thật lòng họ cũng rất tò mò.

Nhưng Tần Vũ dường như vẫn chưa nghĩ xong cách trả lời.

Anh nhìn vào phòng livestream, thấy lúc này khán giả cũng đặt rất nhiều câu hỏi.

Nhiều cư dân mạng liên tục gửi đạn mạc: 【Tiểu ca, rảnh thì xem câu hỏi của chúng tôi với!】【Đúng thế, sao tôi thấy trên hộp gỗ vẫn là hai bức hình không thay đổi gì cả!】【Đúng đúng, tôi cũng vậy, mọi người thấy hình vẽ trên hộp gỗ thay đổi chưa?】【Không biết nữa, tôi thấy vẫn giống lúc nãy thôi!】【Nhìn bộ dạng Tiểu ca, có vẻ là thay đổi thật rồi, chẳng lẽ chúng ta cũng trúng ảo cảnh?】Đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Lúc này số người xem livestream đã lên tới con số hàng tỷ.

Nếu họ đều trúng ảo cảnh thì cực kỳ nguy hiểm.

Tần Vũ thản nhiên nói: "Tự tát mình một cái là được!" Người trong phòng livestream không có Bắc đế huyền châu, tự tát một cái là cách tiện nhất.

Nhưng mọi người đều là đến xem livestream, chưa từng nghe nói xem chương trình nào mà khán giả phải tự tát mình cả.

Nếu thực sự có chương trình như thế thì tốn khán giả quá.

Thấy người trong phòng livestream còn do dự, Ngô Bất Chính lên tiếng: "Thi hương ma dụ này chắc là dựa vào mùi hương và màu sắc rực rỡ của hoa để mê hoặc người ta!

Các bạn không ở đây, có lẽ chỉ bị màu sắc mê hoặc thôi, tát không cần quá mạnh!

Thử xem đi.

Nếu không cứ mang ảo cảnh mãi, tôi sợ các bạn sẽ làm ra hành động gì nguy hiểm!" Nghe lời hắn, người trong phòng livestream cuối cùng cũng động thủ, họ cũng sợ ảo cảnh này quá lợi hại rồi xảy ra chuyện.

Vả lại tự mình tát mình cũng chẳng sao, đâu phải người khác đánh mình.

Hơn nữa lúc này hầu như ai đang xem cũng phải làm vậy, nên không còn gì để do dự.

Mọi người đều tự tát mình một cái, nhìn lại nội dung trên hộp gỗ, quả nhiên đã thay đổi.

Việc này khiến họ cảm thấy rất kích thích, như thể chính mình đang có mặt tại hiện trường vậy.

Về chuyện này, chẳng mấy chốc đã có các chuyên gia tâm thần học đứng ra giải thích.

Họ nói rằng ảo cảnh thực chất là do màu sắc hoa Thi hương ma dụ quá rực rỡ, khiến dây thần kinh não bộ người xem xuất hiện một số dị thường.

Chúng ta không có mặt tại hiện trường, tối đa vài ngày là hết!

Giải thích của chuyên gia không thu hút nhiều sự chú ý.

Qua bao nhiêu kỳ chương trình, mọi người đã hình thành một quy luật chung: thay vì nghe chuyên gia giải thích nửa vời, chi bằng trực tiếp hỏi Tiểu ca.

Dường như Tiểu ca này trừ việc chế tạo tên lửa đạn đạo ra thì không có gì là anh không biết.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Tiểu ca, rốt cuộc anh gặp phải chuyện gì bên dưới vậy?" Tần Vũ thấy Lương Quỳnh đang chăm chú xem tấm da dê, chắc phải mất một lúc mới hiểu được nội dung, nên anh đại khái kể lại trải nghiệm của mình bên dưới.

Hóa ra, Tần Vũ không rơi trực tiếp vào Vô để quỷ động.

Khi anh nhảy từ trên quan tài xuống, tuy không bắt được phi hổ trảo nhưng góc độ vẫn là hướng về phía dưới theo đường chéo.

Vì vậy sau khi rơi khoảng hai ba mươi mét, anh đã bám được vào vách đá của quỷ động.

Tuy nhiên lực rơi vẫn khiến anh bị thương nhẹ.

Anh điều chỉnh một chút rồi bắt đầu leo lên.

Sau đó nhìn thấy phi hổ trảo của Bàn Tử treo trên vách đá.

Anh lợi dụng nó để leo lên con đường trên vách đá.

Tuy nhiên khi lên tới nơi, bọn Bàn Tử đã rút vào khe nứt, Lương Quỳnh còn không biết vì sao lại làm sập lối vào.

Tần Vũ xông tới nhìn, lối vào đã sập hoàn toàn.

Nhưng lúc này gần đó cũng xuất hiện những khe nứt khác.

Không còn cách nào khác, anh đành chọn đại một khe nứt chui vào.

Chỉ là suốt chặng đường vết thương do đá cào đầy mình, trông rất thảm.

Rõ ràng lối đi anh chọn không dễ đi như của bọn Ngô Bất Chính.

Hơn nữa đường của anh đi xuống sâu, cuối cùng khi giao nhau thì anh ở ngay bên dưới mọi người.

Thiết bị livestream của anh đã hỏng khi rơi xuống quỷ động, cũng không thể liên lạc với mọi người, chỉ có thể tìm cách đào ra một khe nứt để cảnh báo.

Ở bên dưới anh nghe được cuộc trò chuyện của bọn Ngô Bất Chính, nên mới biết hóa ra họ nhìn thấy vô số rắn đen bướu thịt.

Lúc này đối chiếu lại mới phát hiện ra vấn đề.

Hóa ra Tần Vũ căn bản không hề thấy con rắn đen bướu thịt nào, anh chỉ thấy một ít rắn ở lối ra trên bình đài thôi.

Trong toàn bộ Vô để quỷ động chẳng có con rắn đen nào chui ra cả.

Ngô Bất Chính nghe đến đây, sắc mặt rất nan khâm: "Mẹ kiếp, hóa ra tất cả đều là trò quỷ của Thi hương ma dụ kia, nó muốn dẫn dụ chúng ta vào khe nứt rồi tự chôn sống mình!

Chương 919

Thật là độc ác, nhưng nó chắc không ngờ trong này lại có sự tồn tại của Tiên tri!

Sau khi phát hiện ra, nó mới bất đắc dĩ thay đổi nội dung bích họa để dẫn dụ chúng ta tàn sát lẫn nhau!" Mọi chuyện phân tích đến đây cơ bản đã rõ ràng minh bạch.

Lời nguyền đã được giải trừ, lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu mọi người là làm sao để sống sót trở ra.

Thế là mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía Lương Quỳnh.

Bây giờ phải xem cô ấy có thể đọc ra được bao nhiêu nội dung từ tấm da dê kia.

Hai người Tần Vũ nghe vậy không khỏi vui mừng, ở đây có chữ thì rất có khả năng là bọn người Ngô Bất Chính để lại.

Họ vội chạy tới xem, không khỏi ngây người.

Chỉ thấy trên mặt đất dùng đá viết ba chữ: "U linh trủng!".

Nhìn thấy ba chữ này, suy nghĩ đầu tiên trong đầu họ chính là Giải Ngữ Hoa có lẽ đã đoán đúng rồi.

Nơi này đúng là có một tòa U linh trủng thời Tây Chu đang giở trò quỷ.

Chẳng trách trước đó đốt sừng tê giác cũng không thấy quỷ đâu.

Cả con quỷ chính là ngôi mộ cổ Tây Chu này, anh đang ở trong mộ cổ, giống như đang ở trong cơ thể con quỷ, làm sao có thể thấy nó được?

Tuy nhiên, ba người lại cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì ba chữ này không phải bút tích của Bàn Tử, cũng không phải của Ngô Bất Chính.

Hoàn toàn là một nét chữ mà họ không hề quen biết. "Chẳng lẽ nét chữ này là của lão Đại Kim Nha để lại?" Hắc Hạp Tử nói. "Nét chữ của ai không quan trọng, quan trọng là họ chắc chắn đã từng đến đây!

Nếu vậy chắc chắn sẽ có lối đi, chỉ cần chúng ta tìm thấy lối đi này là có thể thuận theo đó mà tìm được họ!" Giải Ngữ Hoa xua tay nói: "Anh nhìn vị trí mấy chữ này xem, có lẽ có điểm kỳ quái!" "Nói thế nào?" Hai người Tần Vũ nhìn anh ta, không biết anh ta muốn diễn đạt điều gì.

Giải Ngữ Hoa cũng không nói, cúi xuống đất nhặt một hòn đá, vẽ vời một hồi.

Cuối cùng anh ta ngồi bệt xuống đất, nói: "Hiện tại góc độ này mới là mấu chốt để viết ra những chữ này!

Tôi nghi ngờ, họ có thể đã viết chữ khi đang nghỉ ngơi ở đây!" "Nhưng tại sao phải nghỉ ở đây?

Chẳng lẽ lúc họ đến, chỗ này không có đường ra?

Nhưng nếu vậy, hiện tại họ đã đi đâu rồi?" Nghe vậy, cả hai đều sững sờ.

Nghi điểm ở đây ngày càng nhiều.

Đầu tiên, cơ quan ở mộ đạo phía trước là do họ kích hoạt.

Nếu nhóm Ngô Bất Chính đi cùng một lộ trình thì không lý nào lại không kích hoạt cơ quan, bởi thực lực của ba người Tần Vũ tuyệt đối trên cơ bọn họ.

Cho nên họ có lẽ không đi từ phía trước tới.

Nhưng nếu từ nơi khác tới thì là từ đâu?

Mộ cổ này chỉ có một đường đào duy nhất, họ còn có thể đi đâu?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu họ cũng đi từ phía trước tới và dùng cách nào đó không kích hoạt cơ quan, nhưng đến đây cũng chưa đi được bao lâu, hoàn toàn không cần thiết phải nghỉ ngơi!

Cả ngôi mộ cổ toát ra một vẻ tà môn, nghi vấn trong lòng ba người càng lúc càng nhiều.

Có lẽ phải đợi tìm thấy họ hỏi cho rõ mới có thể triệt để giải khai bí mật mộ cổ Long Lĩnh Mê Quật này.

Ba người tìm kiếm trong mộ cổ một hồi lâu, cuối cùng ở một góc khuất đã phát hiện ra một lối đi.

Theo vị trí cửa hầm của lối đi này, nó lại nằm ở phía đối diện con đường họ vừa đi qua.

Nghĩa là nếu thuận theo lối này, họ sẽ tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Tuy mộ cổ này rất quỷ dị, nhưng chỉ cần không phải đi đường vòng thì chắc chắn sẽ tìm được bọn Ngô Bất Chính.

Sau khi thương lượng, ba người không trì hoãn thêm, lập tức tiến vào lối đi đó.

Cả lối đi tối đen như mực, chiều rộng khoảng ba mét, tương tự lối đi trước đó.

Hơn nữa sàn nhà cũng là những phiến đá xanh.

Điều này khiến ba người trĩu nặng lòng.

Phong cách này rõ ràng vẫn là mộ cổ Tây Chu, nghĩa là mộ thất thời Đường phía trước lại thông với mộ đạo Tây Chu ở đây.

Tình huống mộ chồng mộ thế này thật khiến người ta phát điên, nhưng lại chẳng có cách nào khác.

Nếu nhóm Ngô Bất Chính ở trong mộ đạo thời Đường, có lẽ họ có đi lướt qua nhau cũng không phát hiện ra sự hiện diện của đối phương.

Nhưng nếu không tiếp tục tiến lên, càng không thể tìm thấy họ.

Để đề phòng cơ quan thủy ngân, lần này ba người đi rất chậm.

Suốt dọc đường vẫn trống không, họ nhìn vào những bức bích họa hai bên tường.

Chương 920

Nội dung bích họa lần này đã có sự thay đổi.

Ở mộ đạo trước, bích họa chủ yếu ghi lại cảnh Chu Mục Vương dẫn quân chinh chiến tứ phương.

Nhưng ở đây, nội dung thay đổi rất lớn, không còn là cảnh chiến đấu mà giống như đang du ngoạn các nước.

Rất nhiều bức họa miêu tả một khung cảnh hoành tráng: vô số tiểu quốc biên thùy nằm rải rác hai bên ốc đảo và dòng sông, khi Chu Mục Vương đi ngang qua, nhiều quốc chủ đã ra nghênh đón bái kiến.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Tuy nhiên, vài bức bích họa cuối cùng lại có vẻ quỷ dị.

Đó là khi Chu Mục Vương đến một tiểu quốc, vua của quốc gia đó lại là một phụ nữ.

Bà ta dẫn Chu Mục Vương đi tham quan một loại nhục lựu hắc xà (rắn đen u thịt) mà họ nuôi dưỡng.

Loại rắn đó trông hơi giống loại trong Côn Luân Thần Cung, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

Vì bích họa Tây Chu không có màu sắc nên không thể xác định chúng có phải rắn đen hay không.

Nếu là màu đen thì rất giống nhục lựu hắc xà ở Côn Luân Thần Cung, còn nếu không phải thì có lẽ là một giống loài khác.

Chủ nhân ngôi mộ Tây Chu này dường như là người thân tín bên cạnh Chu Mục Vương, nên đã tận mắt chứng kiến những cảnh này.

Chỉ có điều khi Nữ vương dẫn Chu Mục Vương đi tham quan một địa điểm quan trọng dưới lòng đất, tùy tùng của ông không được phép vào.

Nội dung bích họa phía sau có lẽ là do Chu Mục Vương kể lại sau khi trở về nên khắc họa rất mờ nhạt.

Có vẻ như có một chiếc đỉnh khổng lồ lơ lửng trên không trung, không chạm đất.

Còn có nhiều kẻ trông như quái vật, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là sâu bọ, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Ở bức bích họa cuối cùng, miêu tả cảnh trước khi đi, Nữ vương đã tặng Chu Mục Vương một hộp gấm.

Trong hộp gấm có một viên đan dược.

Sau khi Chu Mục Vương nhận lấy, họ còn trò chuyện thêm gì đó thì không rõ.

Sau khi trở về, Chu Mục Vương không ăn viên đan dược đó, có lẽ vì không yên tâm, nên đã ban tặng lại cho chủ nhân ngôi mộ Tây Chu này.

Sau đó thì không còn gì nữa.

Hắc Hạp Tử nói: "Cũng không biết chủ mộ này rốt cuộc là ai, nếu là phương sĩ bên cạnh Chu Mục Vương thì không lẽ lại không có tên tuổi!

Mà viên đan dược đó rốt cuộc là cái gì?" Giải Ngữ Hoa trầm tư một lát rồi nói: "Không biết, nhưng muốn biết đan dược là gì thì phải làm rõ người phụ nữ đó là ai!

Nơi Chu Mục Vương du ngoạn dường như là hành lang sông!

Chẳng lẽ là hành lang sông trong nền văn minh cổ đại Tây Vực?

Danh tính người phụ nữ này có lẽ không khó đoán, chỉ là chúng ta hiểu biết về lịch sử chưa đủ, vả lại hành lang sông cũng không chỉ có một nơi!

Cho nên có lẽ phải ra ngoài mới nghiên cứu kỹ được!" Tần Vũ bỗng nhiên nói: "Không cần, trong quan tài chắc chắn có văn bia!".

Thật ra trong lòng anh rất rõ, sau khi khôi phục ký ức, danh tính người phụ nữ kia đã quá rõ ràng, không phải Tây Vương Mẫu thì còn ai vào đây nữa.

Chỉ là anh không muốn thể hiện ra nên mới nói như vậy.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử nghe vậy thì ngẩn ra, thế thì phải khai quan rồi!

Hiện tại họ còn chưa tìm thấy chủ mộ thất đâu, mà ngôi mộ Tây Chu này là U linh trủng, có chạm mặt được chủ mộ thất hay không còn phải dựa vào vận may. "Hành rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Hắc Hạp Tử thúc giục.

Ba người gật đầu không trì hoãn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Đi tiếp một đoạn thì không còn bích họa nữa.

Nhưng đi được vài phút, đột nhiên dưới ánh đèn pin phía trước, một bóng người thấp thoáng hiện ra.

Người đó tựa lưng vào tường, đứng yên bất động.

Sự xuất hiện đột ngột này thực sự khiến ba người giật bắn mình.

Trong mộ đạo mà phát hiện bóng người thì quá mức quỷ dị.

Chẳng lẽ là bọn Thiên Chân?

Rất nhanh sau đó, cả ba cùng phủ nhận ý nghĩ này.

Đầu tiên, việc bọn họ có ở trong mộ đạo này hay không còn là một vấn đề.

Nơi này có U linh trủng thời Tây Chu, nên mỗi con đường bạn đi, lúc này có thể tồn tại, nhưng lát sau quay lại có thể nó đã biến mất.

Đó là thứ nhất.

Thứ hai là người bình thường ai lại đứng trong mộ đạo mà không bật đèn, lại còn tựa tường ngẩn người chứ?

Tình huống này nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, người bình thường rõ ràng không ai làm vậy.

Chỉ cần suy nghĩ đơn giản như thế, trong lòng ba người đều đã có tính toán.

Chương 921

Đây rất có khả năng là tượng đá giữ mộ (thạch dũng).

Ở cửa một số chủ mộ thất thường sẽ đặt loại tượng đá này.

Chỉ là tạo hình sẽ có sự khác biệt tùy theo bối cảnh văn hóa và triều đại.

Ví dụ như trước Ngọc Môn ở Lỗ Vương Cung, tượng đá canh cửa là hai tôn ác quỷ đạp lên ngọc tỷ kỳ lân.

Trong các ngôi mộ cổ khác có thể là võ sĩ, điều này không nói trước được.

Hơn nữa tập tục mai táng này về sau cũng không còn phổ biến, chủ yếu là vì nhiều mộ thất được thiết lập cơ quan nên có lẽ sẽ không để tượng đá.

Vì mục tiêu của tượng đá quá lớn, kẻ trộm mộ nhìn thấy hai pho tượng đá ở đây thì chắc chắn có thể khẳng định phía sau là chủ mộ thất, chẳng phải là chỉ đường cho giặc sao?

Bóng người xuất hiện ở đây rất có thể là tượng đá giữ mộ.

Nghĩ đến đây, cả ba trấn tĩnh lại.

Hắc Hạp Tử cầm đèn pin đi đầu, ba người tiến về phía bóng người đó.

Chẳng mấy chốc, họ nhìn thấy ở phía đối diện bóng người kia cũng có một bóng người khác.

Như vậy cơ bản có thể xác định đó chính là tượng đá.

Ba người rảo bước lên phía trước, sau đó phát hiện tượng người đá ở đây không chỉ có hai.

Từ đây trở đi, mỗi bên đặt khoảng chín tượng người, tổng cộng hai bên có tới mười tám tôn tượng.

Nhiều tượng đá như vậy rõ ràng cho thấy địa vị của chủ mộ Tây Chu này không hề tầm thường.

Kết hợp với những bức bích họa đã xem trước đó, đây là một thuật sĩ phục vụ bên cạnh Chu Mục Vương, rất có khả năng là người cao chức trọng, cực kỳ được trọng dụng.

Tuy nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy những tượng người này, sắc mặt anh liền trở nên khó coi.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử ở bên cạnh cũng ngưng trọng thêm vài phần.

Bởi vì những tượng người đá này lại có mặt người thân chim (nhân diện điểu), giống hệt như những bức tượng nhân diện điểu trong mê cung chữ "Hồi" ở mộ dưới đáy biển.

Thậm chí còn giống hệt loại nhân diện điểu trước cửa đồng xanh ở Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch.

Tần Vũ lúc này cũng có chút mờ mịt.

Khi ký ức khôi phục, anh biết mộ dưới đáy biển và Vân Thiên Cung quả thực có liên hệ.

Nhưng tại sao U linh trủng Tây Chu ở Long Lĩnh này cũng liên quan đến những việc đó?

Đúng rồi!

Tần Vũ chợt nghĩ ra điều gì đó.

Chủ mộ Tây Chu này đi theo Chu Mục Vương.

Năm xưa khi Chu Mục Vương du ngoạn các nước Tây Vực, ông từng đi gặp Tây Vương Mẫu.

Nói như vậy, tượng nhân diện điểu ở đây có lẽ là những gì thuật sĩ hầu hạ bên cạnh Chu Mục Vương đã tai nghe mắt thấy.

Nghĩ như vậy thì có thể giải thích được.

Tuy nhiên, nhiều ẩn tình trong đó chỉ mình anh biết, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh rõ ràng là không hay.

Đối với họ, những bí ẩn này quá lớn vì họ thiếu một manh mối then chốt: đó là Xà Chiểu Quỷ Thành của Tây Vương Mẫu thực chất cũng liên quan đến Vân Thiên Cung.

Những việc này có lẽ sau này sẽ dần sáng tỏ, nhưng hiện tại Tần Vũ cũng không muốn nói ra.

Dù sao thì nội tình những việc này không liên quan đến hai người họ, không cần thiết để họ phải lún sâu vào.

Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa đang thảo luận tại sao ở đây lại có tượng nhân diện điểu, và nó có quan hệ gì với Vân Thiên Cung.

Tần Vũ bảo họ đừng nghĩ nữa, mau chóng đi qua đây.

Nếu lát nữa mộ đạo này lại xảy ra vấn đề thì sẽ phiền phức.

Hai người gật đầu, ba người không trì hoãn nữa, xuyên qua những bức tượng nhân diện điểu đi thẳng về phía trước.

Mộ đạo đến đây cũng không còn dài.

Chưa đầy một phút họ đã vượt qua các bức tượng, đi đến cuối mộ đạo.

Ở đây xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá trông rất dày nặng, điều này cũng nằm trong dự liệu.

Nếu sau cửa đá thực sự là chủ mộ thất thì cửa ở đây tất nhiên phải rất kiên cố.

Hơn nữa sau khi mộ cổ được đóng lại, cửa đá thường được chốt chặt bằng cơ quan, muốn mở ra gần như là không thể.

Mộ cổ thời Đường phần lớn dựa vào núi mà xây, nên cửa chủ mộ thất cơ bản phải dùng thuốc nổ.

Tuy mộ đạo này là U linh trủng Tây Chu, nhưng nói trắng ra thì nơi họ xây dựng là như nhau, nên cửa mộ U linh trủng này e rằng cũng rất dày nặng.

Chương 922

"Lôi quang cầm tay còn rất nhiều, nổ trực tiếp luôn nhé?" Hắc Hạp Tử hỏi.

Giải Ngữ Hoa gật đầu, rõ ràng cũng không muốn mất thời gian.

Đã đến tận đây, chắc cũng không còn cách xa nhóm Thiên Chân nữa, mọi người đều muốn mau chóng qua đó.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại ngăn hai người lại, ra hiệu để mình làm.

Anh đưa hai ngón tay cực dài ra, sờ soạn trên cánh cửa đá.

Trên cửa đá điêu khắc rất nhiều đồ án, nhưng đan xen phức tạp, giống như những mảnh ghép hình ghép lại.

Nếu chỉ nhìn cục bộ thì còn hiểu được đôi chút, nhưng nhìn tổng thể thì chẳng khác nào một mớ bòng bong.

Phong cách quỷ dị này họ đã thấy nhiều trên đường đi nên cũng không thấy lạ.

Ngón tay Tần Vũ nhanh chóng chạm vào một chỗ lồi ra.

Cảm giác từ đầu ngón tay truyền lại giúp anh hiểu đây có thể là một cơ quan.

Ngón tay đột ngột phát lực, ngay sau đó chỉ nghe một tiếng "rắc", chỗ lồi đó thực sự bị ấn xuống.

Gần như đồng thời, cả cánh cửa đá từ một bên chậm rãi chuyển động.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, cánh cửa đá này hóa ra chỉ là một hư tượng.

Cả cánh cửa thực chất là giả, cách mở thực sự là trượt vào trong vách núi giống như cửa lùa.

Nhìn độ mở của cửa đá, e rằng độ dày của phiến đá phải gấp đôi bình thường.

Nếu lúc nãy họ dùng thuốc nổ, chưa chắc đã phá được.

Ba người thấy vậy đều không khỏi cảm thấy may mắn.

Kết cấu mộ cổ thời Đường này quả nhiên khiến người ta phải nể sợ.

Không phải nói cơ quan ám khí của nó nguy hiểm, mà là cánh cửa đá dày nặng thế này, nếu là thời cổ đại thì thật sự chẳng có mấy người mở nổi.

Cho nên việc đào hang đục mộ này, ngoài việc chú trọng phong thủy, thật ra cũng không phải không có lý lẽ khác.

Chỉ riêng việc đối phó với mộ tặc đã lợi hại hơn mộ cổ thông thường nhiều.

Ba người rọi đèn pin vào sau cửa đá, muốn xem tình hình chủ mộ thất.

Tuy nhiên, khi ánh đèn pin chiếu vào, cả ba đều ngớ người.

Chỉ thấy sau cửa đá không phải là mộ thất, mà là một không gian tối đen như mực.

Không gian đó rất lớn, nhưng dưới chân chỉ có một lối cầu thang kéo dài xuống dưới, dường như chủ mộ thất còn ở sâu bên dưới nữa.

Ba người nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ dò hỏi, rõ ràng đều đang cân nhắc có nên xuống hay không.

Tần Vũ ra hiệu cho hai người đừng động, tự mình nhảy lên bậc đá cảm nhận một chút.

Bậc đá này rất rộng, khởi mã phải ba mét.

Hơn nữa nơi này rất tối, dường như vách tường đều được sơn một loại vật liệu hấp thụ ánh sáng, nên ngay cả ánh đèn pin cũng không chiếu được xa.

Tần Vũ rọi đèn xuống dưới, đột nhiên anh thấy một đốm sáng phản chiếu lên, dường như là một vật kim loại nào đó.

Anh vội bước tới xem, phát hiện trên một bậc đá có một miếng phiến kim loại nhỏ bằng móng tay.

Mọi người đều im lặng, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Lương Quỳnh cũng không để mọi người đợi lâu, một lát sau liền lên tiếng: "Xem ra suy đoán của chúng ta đều đúng!

Nội dung ghi chép trên tấm da dê này rất nhiều!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, bộ lạc nơi Tiên tri sinh sống xuất hiện trên Trái Đất sớm hơn cả Tinh Tuyệt cổ quốc!" Lương Quỳnh vừa nói vừa tóm tắt nội dung cho mọi người nghe.

Trước đó mọi người đã đoán được rất nhiều điều, sau lời giải thích này của Lương Quỳnh, toàn bộ câu chuyện bắt đầu trở nên rõ ràng.

Hóa ra năm xưa có bốn bộ lạc sinh sống trên núi Trát Cách Lạp Mã, họ cũng là nhóm cư dân bản địa sớm nhất ở đây.

Đột nhiên một ngày xảy ra động đất, gần nơi họ ở xuất hiện quỷ động không đáy này.

Bốn bộ lạc đã bầu ra thủ lĩnh của mình, muốn thám thính xem trong quỷ động rốt cuộc có gì.

Chỉ tiếc là người đi vào đều không trở ra.

Cuối cùng, Tiên tri đã sai người làm một con mắt bằng ngọc thạch, muốn nhìn rõ tình hình bên trong quỷ động.

Kết quả không ngờ lại gây ra tai họa, lời nguyền giáng xuống.

Trong tộc bắt đầu có người lần lượt chết đi, đồng thời còn xuất hiện loại rắn quái vật nhục lựu.

Bốn bộ lạc buộc phải di cư, phần lớn gia nhập vào nền văn minh tộc Hán của Thăng Long, chỉ có một số ít lưu lạc tha hương.

Tiền thân của Ma Quốc chính là những người trong các bộ lạc di cư này.

Trước khi những bộ lạc này di dời, Tiên tri đã qua đời.

Chương 923

Lúc đó con trai ông đã kế thừa năng lực của Tiên tri, dự ngôn những việc trong tương lai.

Anh ta nói mình phải ở lại đây, quỷ động không đáy cuối cùng sẽ có ngày bị đóng lại, và anh ta ở lại để chỉ cho hậu duệ của mình một con đường thoát thân.

Lương Quỳnh nói đến đây, thần sắc lộ rõ vẻ căng thẳng, cô nói: "Tiên tri nói, sự rạn nứt của núi sẽ xuất hiện một con đường có thể rời đi!

Nhưng tấm da dê tuyệt đối không được rơi xuống đất, nếu không bão cát sẽ lại nhấn chìm toàn bộ cổ thành!

Khi đó quỷ động không đáy sẽ bị vùi lấp hoàn toàn cho đến tận cùng thời gian!" Mọi người nghe vậy, nhìn tấm da dê trong tay Lương Quỳnh mà ánh mắt không khỏi thay đổi.

May mà lúc trước tấm da dê không rơi xuống đất, nếu không lúc này họ e rằng đã bị chôn sống rồi.

Bàn Tử vội tiến lên lấy tấm da dê lại, sau đó ra hiệu cho Thiên Chân cất vào túi.

Thứ này cứ để trong túi cho an toàn.

Lương Quỳnh cũng không có ý kiến.

Bàn Tử nói: "Hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng rồi, vậy vấn đề là lối ra đâu?

Thằng nhóc Tiên tri đó chém gió có vẻ ác đấy, nhưng lối ra ở đâu?" Mọi người nghe vậy đều có chút bất lực, nếu có thể nhìn thấy lối ra, họ đã không bị kẹt ở đây lâu như vậy.

Tuy nhiên, dường như để chứng minh sự lợi hại của Tiên tri, Bàn Tử vừa dứt lời, đột nhiên cả ngọn núi lại một lần nữa rung chuyển.

Hiển nhiên chấn động tích tụ bên trong ngọn núi lại gia tăng, việc núi Trát Cách Lạp Mã nứt vỡ chỉ là chuyện sớm muộn.

Ngọn núi khổng lồ rung lắc khiến bên trong khe nứt trở nên cực kỳ mất ổn định.

Bàn Tử bám chặt lấy vách đá bên cạnh, chợt nhìn thấy trong sự chấn động của ngọn núi, bên trong hang động họ đang đứng xuất hiện ba khe nứt. "Ơ kìa!

Ba khe nứt, mẹ kiếp lối ra sao lại có tận ba cái, thằng nhóc Tiên tri này đùa dai quá!

Để một thằng nhóc làm Tiên tri, chúng ta sắp bị nó hại chết rồi!" Lúc này Tần Vũ và những người khác cũng nhìn thấy ba lối ra này, Thiên Chân hét lên: "Đừng hoảng, Tiên tri đã chỉ đường cho chúng ta rồi!" Mọi người vội nhìn theo, chỉ thấy di hài của Tiên tri đã rơi xuống khỏi ghế đá, một ngón tay của ông ta đang chỉ thẳng vào lối đi bên trái.

Tần Vũ tiến lên kiểm tra, phát hiện có gió thổi vào, chắc là thông với bên ngoài.

Lúc này cũng không dám chậm trễ, anh hướng về phía Tiên tri cúi đầu chào, coi như cảm tạ đại ân đại đức.

Sau đó Bàn Tử cõng Tần Vũ, tình hình của Tần Vũ không được tốt.

Còn Thiên Chân thì tát một phát vào mặt Cam Hạo Bạch để đánh thức anh ta dậy.

Cam Hạo Bạch vẫn còn ngơ ngác, nhưng dường như đã không sao.

Thiên Chân giục anh ta mau đi, sau đó dùng dây thừng buộc xác Tiểu Ngải lên lưng mình, định đưa cô ấy ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Thiên Chân, cậu điên rồi à, lúc nào rồi mà còn lo cho một người chết!

Cô ta vừa rồi suýt chút nữa đã hại chết chúng ta đấy!" Thiên Chân đáp: "Cũng không thể bỏ cô ấy lại đây một mình, thế thì thảm quá!

Cô ấy cũng là kẻ khổ mệnh, đưa được ra ngoài chôn cất giữa sa mạc cũng tốt!" "Cậu đấy!

Cái tâm thánh mẫu đó bao giờ mới sửa được, đây là mộ cổ chứ có phải đi du lịch đâu!" Bàn Tử tức tối, nhưng cũng biết tính Thiên Chân, nói nhiều cũng vô ích.

Lúc này anh giục mọi người khẩn trương lên đường.

Mọi người thuận theo lối đi bên trái mà Tiên tri đã chỉ, một mạch chui vào trong.

Chỉ chạy khoảng mười phút, đột nhiên họ nhìn thấy bầu trời bên ngoài, lúc này trời đã sáng.

Mà nơi họ đang đứng chính là lưng chừng núi Trát Cách Lạp Mã.

Dưới chân toàn là đá vụn, bước được hai bước lại trượt xuống một bước, cực kỳ gian nan.

Nhìn thấy một vách đá cao khoảng bốn năm mét trước mặt, Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đặt mình xuống, rồi đưa móng vuốt phi hổ cho anh ta.

Cái móng vuốt này chính là cái Lương Quỳnh đã lấy ra trước đó.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, ném thẳng móng vuốt lên trên.

Móng vuốt móc chặt vào một tảng đá núi.

Bàn Tử ra hiệu cho Tần Vũ lên trước.

Tần Vũ biết rõ tình hình mình lúc này lên đó cũng không giúp được gì, mà Thiên Chân cõng Tiểu Ngải đã tụt lại phía sau nên nói: "Anh lên trước đi!

Nếu không tất cả đều không đi được!" Bàn Tử hiểu ý, không nói nhảm nữa, tuy anh nặng nhưng sức lực thì khỏi phải bàn, Lý Nguyên Bá thời cổ đại chắc cũng chỉ đến thế.

Bàn Tử thử dây thừng thấy chắc chắn, liền leo lên.

Có anh ở trên tiếp ứng, tốc độ rõ ràng nhanh hơn hẳn.

Lương Quỳnh là người thứ hai lên, Bàn Tử nắm lấy cổ tay cô, nhấc bổng lên như xách một con gà con.

Tiếp theo là Tần Vũ, sau đó là Cam Hạo Bạch.

Sau khi Cam Hạo Bạch lên được một lúc, Thiên Chân cũng cõng Tiểu Ngải tới gần.

Bàn Tử thấy anh đi lại khó khăn liền hét: "Thiên Chân, mẹ kiếp lúc này đừng có phát thiện tâm nữa!

Chương 924

Mau vứt cô ta đi, nếu không cậu không lên được đâu!" Thiên Chân nghiến răng không chịu bỏ Tiểu Ngải lại, nắm lấy dây thừng thử leo.

Nhưng anh đã đánh giá cao thân thủ của mình.

Một mình anh bám dây thừng đã thấy miễn cưỡng, huống chi còn cõng thêm một người chết.

Nặng như chì, leo lên một mét lại tuột xuống sáu mươi phân, căn bản không lên nổi.

Thiên Chân thấy vậy nảy ra ý hay, liền buộc dây thừng quanh eo mình, ra hiệu cho Bàn Tử kéo lên.

Lúc này ngọn núi phía sau đã bắt đầu sụp đổ, mặt đất dưới chân e rằng chưa đầy một phút nữa cũng sẽ lún xuống.

Bàn Tử không còn thời gian khuyên nhủ, cầm dây thừng ra sức kéo.

Lương Quỳnh, Tần Vũ và Cam Hạo Bạch cũng xúm vào giúp, nhưng họ không dám dùng lực quá mạnh, vì dây thừng có thể bị đá cứa đứt bất cứ lúc nào.

Thiên Chân thấy mình mãi không lên được cũng sốt ruột, thầm nhủ: "Tôi thực sự đã hết sức rồi, đồng chí Tiểu Ngải rất tiếc, cô đừng trách tôi nhé!" Nói đoạn, Thiên Chân cởi dây thừng đang buộc Tiểu Ngải ra.

Lập tức anh cảm thấy người nhẹ bẫng.

Thế nhưng không ngờ giây tiếp theo, Thiên Chân chợt thấy cổ mình lạnh toát.

Một bàn tay lạnh ngắt bóp chặt lấy cổ anh, đồng thời ba lô của anh cũng bị ai đó túm lấy.

Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Tiểu Ngải trừng trừng nhìn mình.

Khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu, trắng đến rợn người.

Đồng thời, một giọng nữ thê thảm vang lên: "Đừng bỏ tôi lại!

Đừng bỏ tôi lại!" Miếng kim loại này có hình dáng rất lạ, là một mặt hình bán nguyệt, trông như được khảm vào một thứ gì đó.

Nhưng thứ đó dường như đã bị thiêu hủy nên không đoán ra là gì.

Tần Vũ mang vật đó lại cho Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử xem.

Hai người mới cầm xem một lát, đột nhiên Hắc Hạp Tử lấy từ trong túi ra chiếc sừng tê giác đã bị cháy một nửa.

Anh ta ướm miếng kim loại lên, vừa vặn một cách kỳ lạ.

Hắc Hạp Tử nói: "Đây là một chiếc Mạc kim phù làm bằng sừng tê giác!

Miếng kim loại này dùng để cố định sợi chỉ vàng!

Nhìn tình trạng cháy thế này, có lẽ không quá một tiếng đồng hồ!

Chắc chắn họ cũng đã đi xuống từ đây!" Hai người Tần Vũ nghe vậy thì mừng rỡ, quả nhiên hướng đi không sai.

Nhưng tại sao họ lại đốt sừng tê giác ở đây?

Chẳng lẽ trên bậc thang này có quỷ sao?

Vậy họ có tìm thấy con quỷ đó không?

Ba người không nghĩ nhiều, lúc này khó khăn lắm mới tìm được manh mối của họ, bất kể trên bậc thang này có nguy hiểm hay không, họ cũng phải xuống xem cho bằng được. "Đi thôi!" Giải Ngữ Hoa gọi.

Đúng là sợ quỷ thì đừng đổ đấu, đã đổ đấu thì đừng sợ quỷ.

Đã dám xuống đây, họ đương nhiên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Hơn nữa thực lực của ba người không cần bàn cãi, dù trên bậc thang này có quỷ thật thì đã sao, họ có thực sự sợ không?

Tạm không nói đến Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử, chỉ riêng Tần Vũ thôi cũng đủ khiến quỷ nhìn thấy phải sầu não.

Ba người lần lượt bước xuống bậc thang.

Độ dốc của bậc thang này rất thấp, chỉ bằng một nửa bậc thang bình thường, độ nghiêng cũng không lớn.

Đi trên đó khá vững chãi, chỉ có điều phía dưới tối đen như mực, không biết dẫn tới đâu, sâu bao nhiêu, khiến lòng người không khỏi bất an.

Đi được một lúc, họ quay đầu nhìn lại, thấy lối vào bên trên vẫn còn đó, lòng nhẹ nhõm đi vài phần.

Cánh cửa đá kia có lẽ không có ngoại lực thì sẽ không tự đóng lại.

Nhưng dù sao đây cũng là U linh trủng Tây Chu, nên liệu nó có biến mất hay không thì không ai nói trước được.

Đi được ba phút, lối vào bên trên gần như không còn thấy nữa.

Xung quanh ngoại trừ bậc thang dưới chân chỉ còn lại ánh đèn pin của ba người.

Nói thật, ở đây ánh đèn pin chẳng chiếu được bao xa.

Đi lại trong bóng tối này, chẳng mấy chốc họ cảm thấy như đang bước đi trong hư không.

Dường như cả thế giới này ngoài bậc thang và họ ra, mọi thứ khác đều không tồn tại.

Tâm lý của cả ba đều rất vững vàng, không ai nói gì, chỉ mải miết đi xuống dưới.

Tuy nhiên lần này chỉ đi được mười phút, Giải Ngữ Hoa đã gọi hai người dừng lại.

Chương 925

"Không thể đi tiếp được nữa, hình như chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ!

Những bậc thang này cứ cách 23 bậc lại có một kẽ hở hình trăng khuyết, chúng ta đã đi qua ít nhất năm kẽ hở như vậy rồi!" Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng thấy lạ, nhưng không quan sát kỹ bằng Giải Ngữ Hoa.

Họ chỉ cảm thấy thời gian không đúng.

Ít nhất cũng đã đi được mười lăm phút rồi.

Ngay cả khi họ đi với tốc độ rùa bò, mỗi phút chỉ xuống được một mét, thì lúc này cũng đã xuống được ít nhất mười lăm mét.

Một ngôi mộ cổ làm sao có thể có độ cao lớn như vậy được?

Ngay cả mộ cổ thời Đường đục vào núi cũng không thể có độ cao chênh lệch lớn thế này.

Chiều cao của núi dù sao cũng có hạn, mộ cổ thường được khai thác bên trong núi.

Việc thiết kế một cầu thang có độ cao chênh lệch trên mười lăm mét một cách vô cớ rõ ràng là có vấn đề.

Huống hồ đây là tính theo tốc độ chậm nhất, tốc độ của họ làm sao có thể mỗi phút chỉ xuống được một mét chứ?

Tính ra, họ có lẽ đã xuống sâu ít nhất ba bốn mươi mét rồi.

Độ cao này rõ ràng không thể tồn tại trong mộ cổ.

Nếu bảo núi Trường Bạch chẳng phải cũng có, thậm chí còn sâu hơn, thì đó thuần túy là cãi cùn rồi.

Trường Bạch Sơn là núi tuyết, thuộc về một loại long mạch.

Còn ở đây, Long Lĩnh chỉ có thể coi là đồi núi trọc.

Loại đồi núi này so với độ cao của Trường Bạch Sơn thì chỉ là một gò đất nhỏ, làm sao có được độ cao chênh lệch lớn như vậy. "Đây có lẽ là quỷ đả tường (ma đưa lối), nếu không họ cũng chẳng đốt sừng tê giác để tìm ra sơ hở!" Hắc Hạp Tử nói. "Không đâu!" Giải Ngữ Hoa lắc đầu: "Nếu là quỷ đả tường, họ đốt sừng tê giác chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề và rời đi!

Vậy con quỷ đó họ có tha cho không?

Nếu thực sự có quỷ và họ đã rời đi an toàn, thì quỷ đả tường lẽ ra phải bị phá rồi chứ!

Không lý nào chúng ta cũng dính chưởng!" Hắc Hạp Tử nghe vậy cũng gật đầu.

Tình huống của cầu thang này vô cùng quỷ dị, thậm chí cả ngôi mộ cổ Long Lĩnh này đều toát lên vẻ kỳ quái, khiến họ lúc này cũng có chút mờ mịt không hiểu ra sao. "Cái gì thế!" Đột nhiên ánh mắt Hắc Hạp Tử lạnh đi, anh ta nhanh tay chộp về phía sau Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa giật mình, anh ta cũng không phải hạng tầm thường, nếu có thứ gì ở sau lưng không lý nào mình không nhận ra.

Nhưng lúc này anh ta thực sự không cảm nhận được thứ gì tồn tại.

Trong lòng đang kinh ngạc, đã thấy Hắc Hạp Tử cầm một vật thu tay về.

Tần Vũ và Giải Ngữ Hoa nhìn kỹ, không khỏi sững sờ.

Trên tay Hắc Hạp Tử đang cầm một vật màu trắng, trông giống như lông vũ.

Cả ba đều ngây người, nơi này làm sao lại có lông vũ được?

Hơn nữa nhìn lông vũ này còn rất tươi, giống như lông vịt hoặc lông thiên nga.

Nhưng bất kể là lông gì, nơi này cũng không nên xuất hiện thứ đó! "Chắc là lúc chúng ta đi tạo ra gió nên thổi nó bay lên!

Lớp lông bên trong này rất nhẹ, vừa nãy nó cứ trôi nổi sau lưng cậu đấy!" Hắc Hạp Tử nói.

Giải Ngữ Hoa cầm lấy xem, cũng không nhận ra là của loài động vật cụ thể nào.

Nhưng lông vũ xuất hiện ở nơi này cũng thật quá kỳ quái.

Đột nhiên, ngay lúc ba người đang suy nghĩ, trên bậc thang đá vang lên một âm thanh trầm đục.

Ba người vội nín thở, sau đó nghe thấy âm thanh đó giống như tiếng vịt kêu.

Nhưng nghe không rõ lắm, cũng giống như tiếng một người phụ nữ đang cười một cách quái dị.

Âm thanh đó dường như truyền ra từ trong vách tường, giống như có một người phụ nữ đang đứng trong tường nhìn họ, che miệng cười thầm vậy.

Ba người lập tức nổi da gà, đồng thời rút vũ khí ra.

Cái cầu thang này đúng là mẹ kiếp gặp quỷ rồi.

Không những đi mãi không tới đáy, mà còn thấy lông vịt, bây giờ trong tường lại có tiếng cười quỷ dị, thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Hắc Hạp Tử nói: "Tục ngữ có câu, quỷ cười còn đáng sợ hơn quỷ khóc!

Nếu đây đúng là quỷ đang cười thì chúng ta tiêu rồi!

Con quỷ mà biết cười thì đều là oan hồn lệ quỷ đấy!" "Đừng tự hù dọa mình, cũng không hẳn là quỷ đâu!" Giải Ngữ Hoa vội nói: "Có lẽ là chủ nhân của sợi lông này đang cười, trong phòng livestream nhiều người như vậy, chắc không khó để tra ra đây là lông của con gì đâu!

Chúng ta cứ đợi xem sao!" Giải Ngữ Hoa vẫn rất bình tĩnh.

Chương 926

Quả nhiên, rất nhanh sau đó trong phòng livestream đã có người tìm ra hình ảnh so sánh.

Họ nhanh chóng đưa ra kết luận: Loại lông vũ này là lông ngỗng.

Hơn nữa chính là lông của loại ngỗng trắng lớn mà chúng ta hay nuôi.

Loại lông ngỗng này khác xa với lông thiên nga.

Trong phòng livestream tình cờ có một người nuôi ngỗng lâu năm, anh ta nhìn ra ngay.

Ba người nghe lời giải thích này đều không khỏi ngẩn ngơ.

Sao trong mộ cổ này lại có ngỗng trắng lớn là thế nào?

Nó vô tình đi lạc vào đây, hay là bị ai đó mang vào?

Chẳng lẽ là nhóm Thiên Chân mang tới?

Ba người bàn bạc một chút, cảm thấy không thể tiếp tục đi tiếp.

Tình huống trên thạch giai này quá mức quỷ dị.

Nếu không làm rõ rốt cuộc phải đi thế nào, có lẽ vĩnh viễn đều không ra ngoài được.

Tần Vũ nhìn tình huống phía trước, cảm giác có chút nhìn quen mắt.

Hiện tại anh dù sao cũng đã khôi phục ký ức, cho nên rất nhiều nơi nếu có nguy hiểm đều có thể biết trước.

Trong ký ức của anh, bên trong Long Lĩnh đúng là có một cái U Linh Trủng của thời Tây Chu.

Điểm này anh không phủ nhận.

Lúc đầu có lẽ là quá mức căng thẳng, hoặc giả là ký ức khôi phục không được triệt để cho lắm.

Anh không nghĩ ra, nhưng sau khi nhìn thấy ba chữ U Linh Trủng có lẽ là do Đại Kim Nha viết lại, anh liền nhớ ra những chuyện này.

Nhưng nói thật, anh thực sự không dám đối chiếu từng việc ở thời điểm này với nội dung của tiền kiếp.

Dù sao con đường bọn họ tiến vào cũng hoàn toàn khác với ký ức tiền kiếp.

Cho nên lúc này bọn họ rốt cuộc đang ở đâu, chính Tần Vũ thực chất cũng không dám khẳng định.

Nhưng chỉ xét về hiện tại, chỗ thạch giai này giống hệt Huyền Hồn Thê!

Nếu thật sự là Huyền Hồn Thê thì dễ giải quyết rồi.

Tần Vũ lợi hại hơn Hồ tư lệnh ở một điểm, đó là anh có được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Cho nên nếu nơi này là một cơ quan Huyền Hồn Thê, anh hoàn toàn có thể thôi diễn ra cách đi ra ngoài.

Nhưng vẫn còn một vấn đề.

Đó chính là nếu bọn họ thôi diễn để đi ra, đám người Ngô Bất Chính phải làm sao?

Nếu bọn họ vẫn bị nhốt ở đây, chẳng phải sẽ lỡ mất nhau sao?

Tần Vũ nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi có cách ra ngoài, nhưng phải xác định trước xem nơi này còn có người khác không!" Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử nghe vậy đều hiểu ý anh, nhưng ở cái nơi này mà muốn xác định có người khác hay không thì nói dễ hơn làm.

Cuối cùng vẫn là Giải Ngữ Hoa nghĩ ra một cách nói: "Nơi này truyền âm rất khó, ánh sáng cũng không được!

Nhưng trước đó chúng ta đã nghe thấy loại âm thanh quỷ dị kia!

Tôi thấy thạch bích ở đây là một vật trung gian truyền âm không tệ!

Chúng ta có thể gõ vào thạch bích, dùng phương thức mã Morse, Ngô Bất Chính nếu ở đây khẳng định có thể nghe hiểu!

Tôi và cậu ấy đều tinh thông mã Morse, chỉ cần cậu ấy chú ý tiếng gõ là có thể hiểu được ý tứ bên trong!" Hai người Tần Vũ cảm thấy cách này không tệ.

Thế là nói làm liền làm, bắt đầu chuẩn bị.

Tần Vũ cũng đem cách của mình nói qua một biến.

Hiện tại cách đi ra ngoài có hai loại.

Một là dựa theo ngũ hành bát quái mười sáu phương vị để thôi toán cách thoát khỏi Huyền Hồn Thê.

Cách này hiệu suất nhanh nhất, chỉ cần thôi toán ra kết quả, trong vòng chưa đầy một tiếng tuyệt đối có thể đi ra ngoài!

Nhưng có một tệ đoan, đó là kết cấu của Huyền Hồn Thê này rất lớn, tương tự như cánh của một con bướm.

Muốn đi ra khỏi kết cấu này, ngã rẽ chắc chắn cũng vô cùng nhiều.

Bọn họ thôi toán ra số liệu, dù có để lại ký hiệu dọc đường cũng không được.

Không thể chỉ dẫn đám người Ngô Bất Chính ra ngoài.

Dù sao ngã rẽ quá nhiều, một khi có một cái đi sai hoặc bỏ lỡ, sẽ lại rơi vào vòng lặp tử thần.

Mà cách thứ hai tuy vụng về, có lẽ phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng tương đối mà nói lại tốt hơn cho đám người Ngô Bất Chính.

Đó là đi men theo một bên chiều rộng mà đi xuống, gặp ngã rẽ thì làm ký hiệu.

Chương 927

Như vậy chỉ cần bọn họ nhìn thấy một cái ký hiệu, đi thuận theo xuống dưới thì tuyệt đối có thể hội hợp, sau đó tìm được lối ra.

Do không xác định được đám người Ngô Bất Chính rốt cuộc có ở đây hay không, nên ba người bàn bạc một chút, chỉ có thể tạm thời dùng cách vụng về thứ hai.

Như vậy cũng coi như là lo trước tính sau.

Ba người không trì hoãn nữa, tức khắc do Tần Vũ đứng ở phía tường bên ngoài, Giải Ngữ Hoa đứng ở phía bên trong, Hắc Hạp Tử đứng ở giữa, cùng nhau đi về phía dưới.

Tần Vũ nói, những ký hiệu hình trăng lưỡi liềm ở mỗi cách hai mươi ba bậc thang thực chất chính là một cái bẫy, bảo Giải Ngữ Hoa đừng chú ý đến những thứ đó.

Rất nhanh ba người liền phát hiện ra cửa rẽ đầu tiên.

Tần Vũ phân biệt phương hướng một chút, sau khi làm xong ký hiệu, ba người tiếp tục đi xuống.

Dọc đường Giải Ngữ Hoa đều lặp lại tiếng gõ theo một tần suất nhất định.

Cho nên dọc đường đi xuống này, ngoài tiếng bước chân của bọn họ, cả đoạn thạch giai chỉ còn lại tiếng gõ vang vọng không ngừng.

Nhưng thủy chung vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không biết đám người Ngô Bất Chính có nghe thấy không.

Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể còn nước còn tát, dù sao thực sự cũng không còn cách nào khác.

Nếu đám người Ngô Bất Chính không ở trên Huyền Hồn Thê này thì dễ rồi, bọn họ chỉ cần tự nghĩ cách ra ngoài là được.

Đáng sợ nhất là bọn họ cũng ở đây.

Và sự thật chứng minh, nỗi lo lắng của bọn họ không phải là không có lý.

Sau khi bọn họ liên tục phát hiện ra ba cửa rẽ, bỗng nhiên ba người nghe thấy một trận tiếng ngỗng trắng kêu rõ rệt.

Tiếng này so với trước đó rõ hơn nhiều.

Có điều vẫn có thể nghe ra, dường như là ở bên trong tường đá.

Hiển nhiên giữa bọn họ cách nhau một bức tường hoặc là mấy chỗ tường đá.

Có điều bọn họ có thể nghe thấy tiếng ngỗng trắng, đối phương chắc chắn cũng có thể nghe thấy tiếng gõ.

Quả nhiên, chưa đầy năm phút sau, bỗng nhiên một loại tiếng gõ trầm đục cũng vang lên.

Ba người mừng rỡ, Giải Ngữ Hoa tức khắc nhanh chóng phiên dịch, chưa đầy một phút tin tức đã được dịch ra: "Không sai, là bọn họ!

Cả ba người đều ở đây!" Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe đến đây đều vui mừng.

Hắc Hạp Tử vội nói: "Cậu bảo bọn họ, chúng ta đợi ở lối ra, bảo bọn họ cũng giống như chúng ta men theo chiều rộng tìm lối ra, đi theo ký hiệu!" Giải Ngữ Hoa gật đầu, tức khắc đem tin tức cho đối phương biết.

Ba phút sau, nhận được hồi âm của Ngô Bất Chính.

Giải Ngữ Hoa nói: "Bọn họ đã tìm thấy ký hiệu, có điều ở đây ngã rẽ quá nhiều, có lẽ còn cần một chút thời gian mới có thể theo kịp chúng ta!

Tôi nói với bọn họ rồi, chúng ta đi đến lối ra đợi bọn họ, đi thôi!" Giải Ngữ Hoa chào hỏi một tiếng.

Ba người tức khắc không dừng lại nữa, tiếp tục đi xuống phía dưới.

Đi ròng rã hơn một tiếng đồng hồ.

Ba người đều không nhớ rõ bọn họ đã phát hiện bao nhiêu ngã rẽ.

Cuối cùng, tại vị trí ngã rẽ cuối cùng này, bọn họ nhìn thấy một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này không có bất kỳ tảng đá nào chặn lại, hiển nhiên bên ngoài đã là lối ra rồi.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử chuẩn bị ra ngoài đợi, cũng để xem tình hình bên ngoài thế nào.

Tần Vũ lại vội kéo hai người lại nói: "Đừng ra ngoài vội, cẩn thận lại bị tách ra!" Hai người sửng sốt, lúc này mới nhớ ra nơi này còn có một cái U Linh Trủng của thời Tây Chu.

Nếu cứ thế mạo hiểm đi ra, rất có thể lát nữa khi đám người Ngô Bất Chính xuống đến nơi, nơi bên ngoài cửa đá đã biến đổi rồi.

Huyền Hồn Thê này rõ ràng là đồ của thời Tây Chu, cho nên chi bằng đợi ở đây một lát.

Đợi sau khi mọi người hội hợp sẽ cùng nhau rời đi.

Tiếng gõ lúc này đã không còn, có lẽ đám người Ngô Bất Chính cần đi đường vòng một chút mới qua được.

Nói thật dọc đường tới đây đều không nghỉ ngơi, ba người cũng thực sự có chút mệt mỏi.

Trước đó luôn lo lắng tìm người nên có lẽ không cảm thấy, lúc này vừa thả lỏng ra, đúng là ngồi bệt xuống đất không muốn động đậy nữa.

Ba người đợi nửa tiếng, tiếng gõ của Ngô Bất Chính lại dần xuất hiện.

Hơn nữa lần này nghe không có loại âm thanh trầm đục kia, hiển nhiên bọn họ đã mò được ra ngoài.

Giải Ngữ Hoa vội hồi đáp tin tức, hai đội không ngừng giao lưu.

Cuối cùng sau nửa tiếng, bọn họ rốt cuộc đã hội hợp.

Khi nhìn thấy Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa, Ngô Bất Chính xúc động đến mức không biết nói gì cho phải.

Bàn Tử chỉ biết cười ngây ngô, trong tay quả nhiên vẫn dắt theo hai con ngỗng trắng lớn.

Ngược lại, một người bên cạnh chải tóc ngược ra sau, xúc động đến mức lệ nóng doanh tròng nói: "Mấy vị gia, đa tạ rồi, Đại Kim Nha tôi đây còn thật sự tưởng kiếp này không ra ngoài được nữa!

Chương 928

Đa tạ, đa tạ!" Mười phút sau, trên bậc thềm đá lối ra của Huyền Hồn Thê.

Sáu người ngồi xếp hàng xuống.

Bàn Tử buộc hai con ngỗng trắng vào cánh tay, cười nói: "Bàn gia đã nói gì nào, lão Kim giờ thì ông tin rồi chứ!

Chỉ cần xuống đấu mang theo Thiên Chân thì chẳng sợ không ra được!

Ông có rơi vào hố phân, Tiểu ca cũng có thể vớt chúng ta ra!" Bàn Tử vẻ mặt đắc ý, Đại Kim Nha nghe vậy thì đầy mặt hổ thẹn nói: "Tôi nói Bàn gia này, sao ông còn thấy hãnh diện thế hả!

Nếu không phải ông cứ khăng khăng nói mình là mãnh long vượt sông vượt biển, nơi nào cũng đã đi qua, cứ cứng đầu đòi dắt chúng tôi vào đây!

Chúng tôi đến mức còn phải làm phiền mấy vị gia vào đây cứu chúng ta ra sao?" Bàn Tử nghe vậy nói: "Ấy!

Lão Kim cái lời này tôi không thích nghe đâu nhé, Bàn gia tôi chẳng lẽ lại hại các người sao?

Hai người các người đi theo tôi chẳng phải không sao đó thôi, ngay cả hai con ngỗng trắng này cũng có thể làm chứng, chân tay chúng nó chẳng phải vẫn nguyên vẹn đó sao?" Đại Kim Nha nghe mà rất bất lực, lắc đầu nói: "Bàn gia à Bàn gia, ông nói xem ông và Hồ gia sao lại bù trừ cho nhau thế chứ?

Nếu Hồ gia ở đây, tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như ông!

Tôi coi như hiểu rồi, tại sao ông chỉ có thể làm phó tư lệnh, còn chính tư lệnh thì nhất định phải là Hồ gia làm!" Bàn Tử nghe vậy cười cười, anh cũng biết lần này xảy ra chuyện thực chất cũng trách bản thân quá tự tin, đánh giá thấp tình hình trong Long Lĩnh này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng không trách anh được, ai mà biết trong Long Lĩnh này lại có một cái U Linh Trủng chứ?

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ làm sao tìm thấy cách ra ngoài.

Theo suy đoán của bọn họ, U Linh Trủng này có lẽ là do hai con ngỗng trắng này dẫn ra.

Nhưng lại sợ giết chúng thì U Linh Trủng Tây Chu này biến mất, đến lúc đó không biết sẽ rơi vào cảnh ngộ gì, nên vẫn luôn không ra tay.

Tần Vũ đem cách của mình nói qua một chút, Ngô Bất Chính nghe xong thì bừng tỉnh, liên tục nói: "Nghe ông nội tôi nói, trong số rất nhiều môn phái đổ đấu, duy chỉ có quy củ của Mạc Kim Giáo Úy là nhiều nhất!

Trong đó có một điều: Hợp thì sống, phân thì chết!

Trước đây cứ nghĩ là đông người thì sức mạnh lớn, giờ xem ra hoàn toàn không phải chuyện đó!

Đổ đấu Mạc Kim này thực sự là phải hỗ trợ lẫn nhau nha!

Nếu chúng ta ở cùng nhau, với tạo nghệ phong thủy của anh, đầu óc của tôi cũng không đến mức bị khốn lâu như vậy!" Nói ra thì, ba người Ngô Bất Chính đã bị nhốt ở đây hơn ba tiếng đồng hồ, thực phẩm sắp ăn hết sạch rồi.

Nếu bọn họ đến muộn hai ngày nữa, có lẽ phải ăn sống ngỗng trắng mất.

Bàn Tử kể lại tao ngộ của bọn họ.

Ba người bọn họ thật sự không đi vào từ con đường của Tần Vũ.

Bọn họ lần mò từ trong đạo động đi vào, nhưng khi muốn ra ngoài thì phát hiện đạo động đã không còn nữa.

Còn về ba chữ "U Linh Trủng" trên mặt đất mộ thất bên trên cũng đúng là do Đại Kim Nha viết.

Nhưng nói ra thì rất kỳ quái.

Ba người bọn họ ở trên Huyền Hồn Thê này là từ dưới đi lên, sau đó bị khốn ở giữa.

Ba người Tần Vũ là từ trên đi xuống.

Lộ trình khác nhau, nhưng không gian bên trên lại giao nhau một cách khó hiểu.

Điều này nói ra cảm thấy không khả thi, nhưng trong U Linh Trủng này, thực sự chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ngô Bất Chính nói bọn họ cũng đã thử một số cách, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Ví dụ bọn họ để Ngô Bất Chính đứng tại chỗ, Đại Kim Nha ở trong phạm vi tầm mắt của cậu ấy.

Bàn Tử cầm dây thừng đi xuống, kết quả các người đoán xem thế nào.

Bàn Tử vậy mà lại chạy đến phía trên Ngô Bất Chính.

Khi bọn họ hội hợp, Đại Kim Nha sợ đến mức suýt vãi ra quần.

Nói ra đều là những giọt lệ xót xa.

May mà lúc này rốt cuộc cũng đã hội hợp.

Ngô Bất Chính nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử, cuối cùng chắp tay nói câu cảm ơn.

Có thể đứng ra cứu mình vào lúc nguy nan, tình nghị này đúng là không còn gì để nói.

Mọi người ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một lát, cảm thấy thể lực khôi phục không ít.

Lúc này không trì hoãn nữa, chuẩn bị rời khỏi Huyền Hồn Thê này.

Chỉ cần bên ngoài quay lại được mộ thất đời Đường, giết chết hai con ngỗng trắng này, phá vỡ cục diện U Linh Trủng là tự nhiên có thể đi ra ngoài.

Nhưng một khi cục diện U Linh Trủng bị phá, thì chỉ có thể đi ra từ đạo động lúc đám người Ngô Bất Chính đến.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lại không nhịn được lo lắng.

Anh còn nhớ rõ, trong đạo động này nối liền với nơi có hang động, có Hắc Vưu Hưởng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lão Trần mù đó cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, biết đâu trong tay lão thực sự có một số manh mối.

Chương 929

Nếu có thể thuận tiện mang Văn Hương Ngọc ra ngoài, có lẽ có thể cạy được miệng của lão giang hồ này.

Còn về việc cuối cùng Văn Hương Ngọc thuộc về ai, có Bàn Tử ở đây, ước chừng cũng chẳng cần lo nữa.

Bất kể thế nào, cuối cùng vẫn phải rời đi từ đạo động, Hắc Vưu Hưởng e là không tránh khỏi.

Tần Vũ cũng không xoắn xuýt nữa, đã không tránh được thì chỉ có thể đối mặt thôi.

Mọi người bàn bạc thỏa đáng, tức khắc trước sau bước ra khỏi lối ra của Huyền Hồn Thê.

Tuy nhiên, vận khí của mọi người thực sự không được tốt cho lắm.

Bước ra khỏi Huyền Hồn Thê, mọi người phát hiện nơi bọn họ xuất hiện lại là một ngôi mộ thời Tây Chu.

Đại Kim Nha rất hiểu biết về những thứ thuộc các triều đại này, ánh đèn pin chỉ vừa chiếu đến bức bích họa ở một bên, ông ta đã kinh hô: "Hỏng rồi!

Đây vẫn là phạm vi của U Linh Trủng Tây Chu, mấy vị gia, xem ra chúng ta vẫn phải tìm lối ra thôi!" Bàn Tử tinh mắt vội nói: "Đừng hoảng, các người nhìn cái thứ đen thui phía trước xem có giống một cỗ quan tài không!

Chúng ta loanh quanh trong cổ mộ này nửa ngày trời, trừ mộ thất chính đời Đường là một cỗ quan tài trống ra, cái mộ thất chính Tây Chu này vẫn chưa tìm thấy!

Nói không chừng chính là ở đây?

Chúng ta hay là đốt một cây đuốc lạnh xem thử, vạn nhất đúng là nó thì chẳng phải sắp phát tài rồi sao!" Mọi người đều rất cạn lời.

Nhưng đuốc lạnh vẫn phải đốt, dù sao nơi này lớn như vậy, bọn họ không thể lại lên Huyền Hồn Thê được.

Muốn ra ngoài cũng chỉ có thể tìm lối ra khác.

Hắc Hạp Tử tức khắc lấy ra một cây đuốc lạnh ném ra ngoài.

Thứ này đối phó với bóng tối trong không gian lớn thì hữu dụng hơn ống huỳnh quang.

Hơn nữa đuốc lạnh này là do tổ chương trình đặt làm riêng, một cây đủ để cháy trong mười phút, khi cần thiết đều có thể thay thế đèn pin.

Có điều số lượng không nhiều, bọn họ cũng chỉ có thể dùng vào lúc then chốt.

Theo ánh sáng tỏa ra từ đuốc lạnh, tức thì cả không gian được chiếu sáng.

Mọi người thấy đây đúng là một gian mộ thất, hơn nữa rộng đến hơn hai trăm mét vuông.

Mộ thất như vậy có thể gọi là xa hoa.

Một người chết ở nơi rộng hai trăm mét vuông, khiến rất nhiều người trong phòng livestream trực tiếp kêu trời không công bằng. 【Mẹ nó, lão tử còn đang ở nhà thuê, sống còn không bằng một người chết, thật là uất ức.】【Chứ còn gì nữa, nhà lão tử cũng chỉ có chín mươi mét vuông, mịa nó một người chết ở hai trăm mét vuông, đúng là tàn nhẫn!】 Những người trong phòng livestream đều đang chỉ trích.

Nhưng lúc này ánh mắt của mọi người đều bị sự tinh xảo của cả mộ thất thu hút.

Sở dĩ nói tinh xảo, chủ yếu là vì đồ đạc ở đây được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài chạm khắc bằng đá.

Xung quanh chất đầy bình lọ, còn có rất nhiều đỉnh lô to bằng lòng bàn tay.

Ngoài ra, trên ba mặt tường đá chạm khắc một lượng lớn bích họa.

Tuy không có màu sắc, nhưng độ tinh mỹ không hề kém cạnh bích họa đời Đường.

Đại Kim Nha kinh hô: "Đây chắc chắn là mộ thất chính của U Linh Trủng Tây Chu rồi!

Tiếc quá, đồ tùy táng là bình gốm của chủ mộ này không đáng tiền!

Ông ta chắc là một phương thuật luyện đan!

Những bình gốm này đều dùng để đựng đan dược, không có giá trị sưu tầm nghệ thuật!

Nếu đây mà đổi thành một vương tôn quý tộc nào đó, đồ đạc ở đây đủ để chúng ta ăn...

đổi được bao nhiêu bông hoa đỏ nhỏ rồi!" Bàn Tử ở bên cạnh đâu có quan tâm cái này, tức khắc nói: "Lão Kim sợ gì chứ, đồ tùy táng bên ngoài không đáng tiền, chẳng phải còn quan tài sao!

Theo tôi thấy, giờ liền khai quan, bên trong chắc chắn có không ít bảo vật đang đợi chúng ta!" Ngô Bất Chính nghe thấy lời này, đầu óc tức thì nổ tung.

Gan của cậu vốn không lớn, tuy đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ít nhiều có chút cải thiện, nhưng lúc này nghe thấy một người chết nói chuyện với mình, cảm giác đó đúng là muốn mạng mà. "Thằng béo chết tiệt kia, ông mau kéo đi chứ!" Ngô Bất Chính thầm chửi trong lòng.

Cứ thế này mãi, đừng nói rơi xuống ngã chết, e là sợ cũng bị con bé Tiểu Ngải này dọa chết rồi.

Tuy nhiên lúc này Bàn Tử lại kinh hô: "Thiên Chân, mịa nó tôi đã nói không cho cậu mang nó theo, cậu cứ đòi mang, nó đang mở ba lô của cậu kìa!" Ngô Bất Chính nghe vậy sửng sốt, vội quay đầu nhìn lại.

Cái nhìn này khiến tim cậu lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy khóa kéo ba lô của mình đã mở, cánh tay của Tiểu Ngải đã thò vào trong, dường như là muốn lấy cuộn da dê kia ra.

Cậu nhớ rất rõ, cuộn da dê hễ rơi xuống đất là bão cát sẽ bùng phát.

Nhưng lúc này cậu căn bản không thể ngăn cản.

Thấy cuộn da dê sắp bị lấy ra đến nơi.

Ngay trong tình huống vạn phần nguy cấp này, Bàn Tử vội bảo Tần Vũ lấy súng, nhanh chóng bắn Tiểu Ngải xuống.

Chương 930

Tuy nhiên Tần Vũ không giỏi dùng súng.

Lương Quỳnh thấy vậy không nói hai lời, giơ khẩu AK của mình lên nhắm vào sau lưng Ngô Bất Chính rồi bắn một phát điểm xạ.

Tức thì sợi dây thừng buộc cậu và Tiểu Ngải đứt mất một sợi.

Cơ thể Tiểu Ngải chao đảo một trận, nhưng vẫn bị sợi dây còn lại buộc chặt.

Lương Quỳnh lại bắn thêm một phát nữa.

Ngay khi mọi người tưởng rằng lần này Tiểu Ngải chắc chắn sẽ rơi xuống, thì sợi dây kia vậy mà không đứt hoàn toàn, ngược lại vẫn còn một chút dính lại.

Tuy nhiên lúc này, Tiểu Ngải đã lấy được cuộn da dê ra ngoài.

Thấy tình huống nguy cấp, Tần Vũ trong nháy mắt phóng ra một con dao găm.

Con dao găm tức thì cắt đứt sợi dây, kéo theo Tiểu Ngải cùng rơi xuống vực sâu phía dưới.

Ngô Bất Chính lập tức thoát khốn, Bàn Tử không dám trì hoãn, kéo vài cái là đưa cậu lên được.

Vừa lên tới nơi, Ngô Bất Chính liền ngồi bệt xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu.

Bàn Tử còn muốn mắng cậu, nhưng thấy cậu bộ dạng này cũng không nỡ mở miệng, chỉ vỗ vỗ cậu nói: "Haz!

Người đi đổ đấu không được có lòng nhân từ, sổ tay của ông nội cậu không nói cho cậu biết sao?

Suýt chút nữa là cậu bị nó hại chết rồi!" "Được rồi, giờ không phải lúc nói chuyện, mau đi thôi!" Lương Quỳnh thúc giục.

Mọi người lúc này mới nhớ ra, cuộn da dê cũng đã rơi xuống cùng Tiểu Ngải, e là trận bão cát này sắp nổi lên rồi.

Quả nhiên, ngay khi bọn họ đang nói chuyện, gió lớn xung quanh đã bắt đầu thổi.

Bầu trời vốn đang sáng sủa bỗng chốc bị một lớp mây đen bao phủ.

Mọi người biết đó không phải mây đen, mà là cát vàng bị cuốn lên, đã bắt đầu tràn lan bao phủ khắp nơi.

Hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, lát nữa bão cát sẽ lớn đến mức nào, mọi người cũng không dám nghĩ tới. "Mau đi thôi!" Bàn Tử ở phía trước hô hoán.

Một lát sau bọn họ từ trên núi lao xuống, kinh ngạc phát hiện mình vậy mà lại xuất hiện ở bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mà Mãn đại gia đang chỉnh đốn đội lạc đà, dường như thấy tình hình không ổn định chuồn lẹ. "Lão già, tín ngưỡng của ông đâu rồi?

Lại định bỏ mặc chúng tôi à!" Bàn Tử thấy vậy hét lên, đồng thời giơ tay bắn một phát súng lên trời.

Mãn đại gia giật nảy mình, quay đầu thấy Bàn Tử và mọi người liền vội hét: "Hồ Đại lão nhân gia có thể làm chứng mà!

Tôi tuyệt đối không có ý bỏ rơi các người đâu!" "Đừng phí lời nữa, mau đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi, sau đó một nhóm người chạy về phía đội lạc đà.

Cát bụi xung quanh càng lúc càng lớn.

Mãn đại gia không dám trì hoãn, quất một roi vào mông con lạc đà dẫn đầu.

Tức thì cả đội lạc đà chở người bắt đầu chạy điên cuồng trên sa mạc.

Thực phẩm của bọn họ cơ bản đã ăn hết, nên trên đường về gánh nặng của lạc đà không nhiều, phần lớn là nước.

Tuy không có thực phẩm nhưng nước đầy đủ cũng có thể chống đỡ được vài ngày.

Thực sự không ổn thì giết một con lạc đà cũng có thể cầm cự mà đi ra ngoài được.

Đội lạc đà rất nhanh đã đưa mọi người chạy thoát khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mà trận bão cát này đến thật kỳ lạ, vậy mà chỉ có ở xung quanh Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ba tiếng sau, mọi người đã thoát khỏi vòng xoáy bão cát, quay đầu nhìn lại đều ngẩn người.

Chỉ thấy cả Tinh Tuyệt Cổ Thành đã hoàn toàn bị cát vàng vùi lấp.

Giữa sa mạc mênh mông muốn tìm thấy một cổ thành thì khó như lên trời.

Có lẽ thực sự sẽ giống như ghi chép trên cuộn da dê tiên tri.

Tinh Tuyệt Cổ Thành bị vùi lấp lần này có lẽ sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa cho đến tận cùng thời gian.

Con đường trở về có không khí tốt hơn nhiều so với lúc đi.

Tục ngữ nói rất đúng, xuống núi dễ lên núi khó, có lẽ chính là cái đạo lý này.

Mọi người đều kiểm tra dấu ấn nhãn cầu trên người mình.

Nhãn cầu đã biến thành màu xám đen, hơn nữa mắt cũng đã nhắm lại.

Hiển nhiên lời nguyền này thực sự đã bị đóng lại.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không khỏi cảm khái.

Cả quãng đường này đi qua chính là vì ngày hôm nay.

Chương 931

May mắn là bọn họ đều đã làm được.

Chỉ là rốt cuộc nên nói là may mắn hay đen đủi đây?

Vấn đề về con mắt đã giải quyết xong, nhưng còn những viên thuốc kia thì sao?

Thứ đó cũng không biết là gì, cho đến tận bây giờ bọn họ vẫn hoàn toàn mờ mịt, không biết thứ đó rốt cuộc có tác dụng gì. 【Đinh!】 Bỗng nhiên, tiếng hệ thống vang lên trong lòng Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu chắc chắn là phần thưởng cho bốn người cùng tham gia thám mộ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ cùng đồng đội bốn người hoàn thành thám mộ, nhận được phần thưởng 10 năm thọ mệnh.】 【Lần này không tặng thẻ nhân vật.】 【Số lượng tổ đội đạt bốn người, thưởng một túi quà lớn cổ mộ!】 Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, Tần Vũ không được tặng thẻ nhân vật, cho nên bọn họ cũng chỉ nhận được phần thưởng thọ mệnh và túi quà lớn.

Còn về nội dung bên trong túi quà lớn này, Tần Vũ cũng không cần xem, chẳng qua cũng chỉ là về bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ có điều bí mật này anh đã không còn để tâm nữa.

Hơn nữa có xem thì có lẽ cũng liên quan đến vị tiên tri kia.

Quả nhiên, sau khi Tần Vũ nhận phần thưởng liền biết được nội dung bên trong.

Ghi chép chính là chuyện về vị tiên tri.

Có nghĩa là nếu bọn họ đi ra từ nơi khác thì sẽ không phát hiện ra bí mật của tiên tri.

Mà bí mật của tiên tri này chính là bí mật lớn nhất của cả Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn về Tinh Tuyệt nữ vương cũng như bên trong Quỷ Động có cái gì, thực ra đều không quan trọng nữa.

Nói trắng ra, đó chính là huyễn cảnh!

Thậm chí có lẽ ngay cả những người sống ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, bản thân họ cũng đang ở trong một huyễn cảnh khổng lồ.

Những chuyện này từ lâu đã không thể khảo chứng, sau này cũng không thể tìm lại được nữa, cho nên đâu là chân tướng đã không còn quan trọng.

Bởi vì tất cả những điều này đều sẽ bị vùi lấp trong cát vàng.

Vào ngày thứ năm trên đường trở về, cuối cùng mọi người cũng hội hợp được với trực thăng do tổ chương trình phái đến.

Mãn đại gia một mình quay về di tích Cô Mặc, còn Tần Vũ và mọi người thì trực tiếp lên trực thăng rời khỏi vùng sa mạc mênh mông.

Về đến nhà đã là hai ngày sau.

Vì chuyện Thi Hương Ma Dụ lần này ảnh hưởng đến rất nhiều người, nên vừa về tới nơi, bọn họ liền được đưa đến bệnh viện để kiểm tra toàn thân.

Tần Vũ đã không nhớ rõ mình còn lại bao nhiêu thọ mệnh, nhưng hiển nhiên đã vượt qua dự tính của anh.

Hơn nữa những chuyện đang xảy ra hiện tại rõ ràng đều hấp dẫn hơn cả thọ mệnh.

Dường như việc hóa giải lời nguyền trên người mình cũng như những viên thuốc kia rốt cuộc có tác dụng gì đã trở thành chuyện anh quan tâm nhất!

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có.

Thọ mệnh của mọi người phổ biến tăng thêm khoảng sáu bảy năm, so với mười năm hệ thống cho thì vẫn có chút sai lệch.

Có lẽ là do bọn họ ở gần Vô Đáy Quỷ Động nên dẫn đến máu đông nhanh hơn, khiến thọ mệnh bị tổn hao nhiều ở đó.

Tuy nhiên vấn đề này sau này sẽ không xuất hiện nữa vì lời nguyền đã đóng lại.

Sau này cũng chỉ cần cân nhắc chuyện những viên thuốc này thôi.

Sau khi báo cáo xét nghiệm của Lương Quỳnh có kết quả, mọi người không còn gặp lại cô ấy nữa.

Bệnh viện nói tình trạng của cô ấy rất tệ, cần điều trị đặc thù, thậm chí ngay cả báo cáo xét nghiệm cũng không cho bọn họ xem. "Thiên Chân, cậu qua giúp một tay, chúng ta mở quan tài mộ Tây Chu này xem thế nào?" "Tốn bao nhiêu công sức, chịu không ít khổ sở, chẳng lẽ lại về tay không sao!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại không nói gì, chỉ xua xua tay với anh ta, ý bảo hiện tại không vội mở, đợi anh xem tình hình thế nào đã.

Bàn Tử thấy vậy có chút sốt ruột, thực sự có chút không nhịn được muốn khai quan.

Nhưng thấy trừ mình và Đại Kim Nha ra, sự chú ý của những người khác đều không đặt trên quan tài, không khỏi rất bất lực.

Anh sáp lại gần Tần Vũ, thấy anh cùng Hắc Hạp Tử, Giải Ngữ Hoa ba người đều đang nhìn bích họa, liền hỏi: "Bích họa này có nội dung gì thế?

Xuân cung đồ à, ba người đàn ông các anh nhìn đến mức đờ đẫn cả mắt ra!

Thiên Chân, cậu không được học theo họ đâu đấy, tuổi còn nhỏ đã bị dạy hư rồi!" Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái nói: "Thằng béo chết tiệt, ông tích chút đức đi, bích họa này miêu tả quá trình luyện đan của phương thuật sĩ này!

Không liên quan gì đến xuân cung đồ cả!

Hơn nữa sự thực là, nội dung bích họa này miêu tả có thể nói là tàn bạo, tự mình nhìn đi!" Ngô Bất Chính cũng lười giải thích thêm.

Những bức bích họa này vẽ đơn giản dễ hiểu, tuy không có màu sắc nhưng công nghệ chạm khắc tinh xảo, ngay cả khi đã trải qua bao nhiêu năm vẫn có thể khiến người hiện đại nhìn rõ.

Thậm chí không ít người trong phòng livestream bắt đầu chửi bới, nhưng tiếng chửi của bọn họ đều bị chặn thành những ký hiệu ngôi sao.

Bàn Tử thấy mọi người trong phòng livestream đều chửi bới cũng không khỏi tò mò, liền đi xem bích họa trên tường.

Chương 932

Ba mặt tường đều có bích họa, theo hình thế có vẻ chia làm hai phần.

Trong đó bên trái và ở giữa miêu tả cảnh tượng còn khá ổn: Một phương thuật sĩ hái thuốc trong núi, bắt trùng, rồi luyện chế đan dược.

Máu me nhất cũng chỉ là bắt một số nhện, rết, bọ cạp để cho vào thuốc luyện đan.

Những thứ này thì không có gì.

Nhưng đến nội dung bên phải thì bắt đầu thay đổi.

Phương thuật sĩ này vậy mà dẫn người đi đào cổ mộ, đem tử thi đào được cho vào làm thuốc.

Thậm chí còn có lượng lớn chất lỏng không nhìn rõ là gì.

Ngô Bất Chính giải thích: "Chất lỏng này là thủy ngân, nhiều thủy ngân có thể chống thối rữa, nhưng cũng chứa kịch độc!

Các thuật sĩ luyện đan thời cổ đại thường sẽ cho một ít thủy ngân vào làm dược dẫn!

Đây cũng là lý do tại sao các đế vương thời cổ đại chẳng có mấy người trường sinh, ngược lại bị độc chết thì không ít!" Bàn Tử nói: "Dùng thủy ngân Bàn gia tôi còn có thể hiểu được, chứ dùng tử thi thì mịa nó mấy lão phương thuật sĩ này thuộc giống chó à, chó cùng lắm cũng chỉ ăn phân, bọn họ đúng là ngay cả chó cũng không bằng, lại đi dùng thi thể!

Định thành tinh chắc!" Ngô Bất Chính lắc đầu, Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh hiển nhiên nghe không vô nữa nói: "Bọn họ không phải nhắm vào thi thể, mà là nhắm vào dược tính bên trong thi thể!

Những tử thi này chắc chắn cũng là hoàng cung quý tộc, rất nhiều phương thuật sĩ luyện đan muốn tìm bí mật trường sinh từ cổ mộ!

Một số thứ trong thi thể này có thể gợi ý cho bọn họ!

Thi thể thiêu rồi thì cũng mất, nhưng bọn họ cho rằng dược tính của linh đan diệu dược mà những tử thi này uống khi còn sống chắc chắn sẽ được bảo tồn lại!

Qua việc hỏa thiêu, có lẽ có thể tinh lọc ra được!" Bàn Tử nghe mà ghê tởm không thôi, nói: "Khẩu vị này còn nặng hơn cả Bàn gia tôi, thôi bỏ đi tôi chẳng còn hứng thú gì nữa!

Các người cứ nghiên cứu đi, tôi ra cạnh quan tài đợi các người!" Nói xong Bàn Tử liền chạy đến bên cạnh quan tài nghiên cứu.

Nói gì thì nói anh ta cũng biết chừng mực, đám người Ngô Bất Chính cũng không thèm chấp, tiếp tục xem bích họa.

Phần đặc sắc nhất của bích họa chính là vài bức cuối cùng.

Nếu cả bức bích họa là bản tổng kết cuộc đời của vị thuật sĩ luyện đan này, thì vài bức cuối có thể nói là những ngày tàn bạo nhất của ông ta.

Trên bích họa, vô số nô lệ bị chặt đầu, niêm phong trong hũ, dường như là để làm hũ đầu người.

Nhưng bỗng nhiên trời đánh sấm sét, có lẽ do quá tàn bạo nên sấm sét trực tiếp đánh vỡ hết tất cả các hũ.

Trong nháy mắt, bùn đất, thịt nát, than tiêu bay tứ tung, một mảnh ô uế.

Theo sau đó là một trận mưa lớn dường như muốn gột rửa tất cả tội nghiệt này.

Tuy nhiên sau khi những thứ ô uế đó bị gột rửa, lại lộ ra từng con trùng chỉ to bằng móng tay.

Những con trùng đó giống như bọ cánh cứng, nhiều vô kể không thấy điểm dừng.

Cuối cùng không biết ai đã phóng một trận hỏa hoạn lớn mới thiêu chết toàn bộ số trùng này.

Cảnh tượng này dường như là lần hoạt động luyện đan lớn nhất và tàn nhẫn nhất mà phương thuật sĩ này từng trải qua.

Các bức bích họa về sau tuy vẫn còn một số hoạt động luyện đan nhưng quy mô đều không bằng lần này.

Tuy nhiên vẫn tàn hại rất nhiều người, nào là chặt đầu, giải phẫu, lấy ngũ tạng lục phủ vân vân, đúng là khiến người ta không nỡ nhìn.

Giải Ngữ Hoa chưa xem đến cuối đã không muốn xem nữa, thực sự là quá máu me.

Nhìn mà khí huyết trong người đảo lộn, muốn nôn mửa.

Hắc Hạp Tử đi tới vỗ vỗ cậu nói: "Đừng nghĩ nữa, ra bên kia nghỉ ngơi đi, nếu đói tôi vẫn còn cơm hộp đây!

Không thu tiền cậu đâu!" Giải Ngữ Hoa xua xua tay, ý bảo không cần.

Tình cảnh này cậu sao mà ăn nổi.

Nhưng lời này lại để Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy, anh ta vốn đang nhịn đói để nghiên cứu quan tài, nghe thấy còn cơm hộp thì lập tức phấn chấn hẳn lên. "Tôi nói này anh bạn áo đen kia, cho Bàn gia một...

à không, hai hộp đi!

Bàn gia tôi đói đến dán cả bụng vào lưng rồi đây này!" "Một trăm tệ một hộp, quẹt thẻ hay tiền mặt!" Hắc Hạp Tử cười hỏi.

Bàn Tử nghe vậy mặt tức thì xanh mét: "Một trăm tệ một hộp?

Sao anh không đi cướp luôn đi!

Mịa nó bên ngoài một trăm tệ có thể mua được mười hộp rồi, đặt đồ ăn ngoài cũng không đắt thế này!" "Vậy ông đặt thử xem anh shipper có dám đến đây giao cho ông không!" Hắc Hạp Tử cười nói.

Bàn Tử tức thì nghẹn lời, đây mịa nó là cổ mộ, đừng nói là anh shipper, có khi ngay cả Người Sắt cũng chẳng dám nhận đơn này.

Đại Kim Nha vội nói: "Thôi Bàn gia, ở nơi này có cái ăn đã là tốt lắm rồi, tiền tài là vật ngoài thân, ngàn vàng tiêu hết lại về thôi!

Hai chúng ta chung nhau một hộp vậy, tôi góp năm mươi tệ!" Bàn Tử thấy Đại Kim Nha đã nói vậy, chỉ đành thấp giọng nói: "Bàn gia không mang tiền mặt, nợ anh năm mươi, ghi vào sổ của Tiểu ca!" Đại Kim Nha xua xua tay, tỏ ý không cần.

Tức thì hai người mua một hộp.

Ngô Bất Chính vốn tưởng Hắc Hạp Tử chỉ nói thế thôi, chắc sẽ không thực sự lấy tiền.

Chương 933

Kết quả khi thấy Hắc Hạp Tử thực sự thu tiền, không khỏi lắc đầu.

Xem ra gã này thực sự đang làm kinh doanh rồi!

Bỗng nhiên Tần Vũ ở bên cạnh vỗ vỗ Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính sửng sốt, còn tưởng Tần Vũ định hỏi mình có đói không, có muốn ăn cơm hộp không.

Kết quả vừa quay đầu lại thì thấy Tần Vũ ra hiệu cho cậu nhìn cỗ quan tài kia.

Ngô Bất Chính ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt đó, lập tức phát hiện xung quanh cỗ quan tài này cũng chạm khắc một số bích họa.

Nhưng lúc trước mọi người không chú ý tới.

Trên nắp quan tài này chạm khắc một khuôn mặt người khổng lồ bằng đá, trông rất kỳ quái.

Còn xung quanh quan tài thì chạm khắc rất nhiều bích họa tinh mỹ.

Tuy nhiên những bức bích họa này quá nhỏ, hai người chỉ có thể ngồi xổm xuống nhìn kỹ từng chút một.

Nhưng chỉ mới nhìn một cái, trong lòng Ngô Bất Chính đã kinh hãi.

Cậu chỉ vào bức bích họa đầu tiên nói: "Đây chẳng phải là cảnh tượng Chu Mục Vương tương hội Tây Vương Mẫu sao?

Tiểu ca, theo như những gì các anh nói trước đó, vị thuật sĩ này chẳng phải không có mặt tại nơi bí mật cuối cùng của Chu Mục Vương sao?

Cuối cùng người tiến vào chẳng phải chỉ có Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu thôi sao?

Vậy làm sao phương thuật sĩ này biết được, và còn ghi chép lại nữa?" Vấn đề này vừa được thốt ra, Ngô Bất Chính cũng lập tức phản ứng lại.

Cậu nhìn về phía Tần Vũ, Tần Vũ cũng đang nhìn cậu, rõ ràng cả hai đều đã hiểu rõ.

Bí mật này chắc chắn là do Chu Mục Vương nói cho vị phương sĩ này, sau đó vị phương sĩ này đã lưu giữ nó trong ngôi cổ mộ của chính mình.

Tuy nhiên, điều này cũng cho thấy vị phương sĩ này cực kỳ được Chu Mục Vương tín nhiệm, nếu không ông ta đã không kể cho hắn nghe chuyện quan trọng như vậy.

Ngô Bất Chính tiếp tục nghiên cứu nội dung bích họa.

Tần Vũ dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, vẻ mặt thoáng hiện nét rộng mở.

Bàn Tử lúc này thấy Đại Kim Nha đang ăn cơm hộp thì trong lòng sốt ruột, bèn chuyển chủ đề: "Tiểu Ca, Thiên Chân, có phải hai người nhầm rồi không?" "Bàn gia tôi lúc đói thì đầu óc tỉnh táo lắm, tôi nhớ trước đó Tiểu Ca dường như có nói, cục diện phong thủy của nơi này là Nội Tàng Oan mà!" "Không phải nói nơi này thích hợp táng phụ nữ sao?

Nhưng nhìn nội dung bích họa này, vị phương sĩ này rõ ràng là đàn ông mà!" "Chẳng lẽ ông ta không tinh thông phong thủy?" "Hay là, những năm cuối đời vợ ông ta ngoại tình, con cái không phải con đẻ, nên mới chôn ở đây để chuẩn bị gieo họa cho người nhà mình?" Câu hỏi của Bàn Tử rất đột ngột, nhưng lại khiến mọi người ngẩn ra.

Đúng vậy!

Trước đó khi xem phong thủy, Tần Vũ đã nói nơi này là Nội Tàng Oan, không thích hợp để đàn ông mai táng, tại sao mộ Tây Chu ở đây lại chôn cất một người đàn ông?

Nếu như vậy, chẳng phải là phạm vào đại kỵ phong thủy sao.

Như vậy thì khoan hãy nói đến việc hậu nhân có gặp họa hay không, bản thân mộ chủ nhân chưa biết chừng sẽ trá thi đấy!

Nghĩ đến đây, mọi người không tự chủ được mà liếc nhìn quan tài một cái, tim cũng treo ngược lên.

Ngô Bất Chính lúc này cũng không còn tâm trí đâu mà nghiên cứu bích họa trên quan tài nữa.

Nếu tống tử bên trong thực sự thi biến, mẹ kiếp, chẳng phải mình đang ngồi bên cạnh giường của người ta mà nghiên cứu quá khứ của người ta sao.

Một con tống tử trong quan tài đang đối mắt với cậu qua lớp nắp quan tài, cảnh tượng đó chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đủ thấy da đầu tê dại rồi!

Tần Vũ vỗ vỗ Ngô Bất Chính ý bảo cậu đừng lo lắng, sau đó giải thích.

Câu hỏi này của Bàn Tử hỏi không sai, nhưng thực ra nếu suy nghĩ kỹ thì không chặt chẽ cho lắm.

Giống như dãy núi Long Lĩnh này vậy, Nội Tàng Oan đúng là có thật, nhưng sau đó trải qua sự xâm thực của thời gian, Tường Long biến thành Độc Long, quá trình này rõ ràng là do đại tự nhiên tạo ra.

Vậy thì vấn đề nằm ở đây.

Tường Long chắc chắn là đã có từ trước, nhưng Nội Tàng Oan xuất hiện từ bao giờ?

Không ai biết được.

Phương sĩ luyện đan thường tinh thông phong thủy, ông ta chắc chắn sẽ không biết rõ nơi này có Nội Tàng Oan mà vẫn đặt cổ mộ của mình ở đây.

Cho nên chỉ có một khả năng.

Lúc đầu khi ông ta xây dựng cổ mộ cho mình, nơi này vẫn chưa phải là cục diện phong thủy Nội Tàng Oan.

Nhưng rất lâu sau khi ông ta nhập táng, nơi này có thể đã trải qua một lần biến đổi địa thế.

Cộng thêm một số nguyên nhân không rõ, dẫn đến toàn bộ cổ mộ Tây Chu bị hủy hoại hoàn toàn.

Ngôi mộ Tây Chu này liền biến thành cục diện phong thủy Nội Tàng Oan.

Mà cổ mộ Tây Chu bị hủy hoại rất triệt để, không để lại bất cứ thứ gì, cuối cùng biến thành một ngôi U Linh Trủng.

Sau đó đến thời Đường, người đời Đường không phát hiện nơi này có cổ mộ, nên đã theo cục diện phong thủy Nội Tàng Oan mà khai sơn tu lăng.

Nhưng đến phút cuối cùng lại phát hiện ra ngôi U Linh Trủng này, nên họ đã từ bỏ và rời đi hết.

Giải thích như vậy thì sẽ hợp lý tại sao ở đây lại có hai ngôi cổ mộ chồng lên nhau.

Chương 934

Tần Vũ ra hiệu cho Ngô Bất Chính đừng sợ, hãy tiếp tục xem bích họa.

Hơn nữa lúc này xung quanh cũng có không ít người, cao thủ cũng nhiều, Ngô Bất Chính cũng định thần lại tiếp tục quan sát.

Toàn bộ bích họa trên quan tài ghi lại hai sự việc.

Ngô Bất Chính chỉ có thể dựa vào những gì mình thấy, cộng thêm một số suy luận phân tích.

Dù sao ở đây cũng không có bất kỳ chữ viết nào, tất cả chỉ có thể căn cứ theo nội dung bích họa mô tả làm chuẩn.

Theo lời Ngô Bất Chính nói, phần nội dung thứ nhất trên bích họa mô tả những gì Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu nhìn thấy và nghe thấy tại một địa điểm bí mật.

Nơi đó không ai có thể vào được, chỉ có hai người họ vào.

Ở đây cũng phải nhắc tới một điểm, tương truyền Tây Vương Mẫu rất thích Chu Mục Vương, hai người còn có một đêm mặn nồng.

Tây Vương Mẫu muốn Chu Mục Vương ở lại, nhưng sau đó Chu Mục Vương vẫn rời đi, nói rằng sau khi dẹp loạn đất nước sẽ quay lại.

Có lẽ dựa trên bối cảnh này, nên Tây Vương Mẫu đã đưa Chu Mục Vương đến nơi có thể ẩn giấu bí mật rất lớn của bà ta.

Bích họa ở đây được điêu khắc rất trừu tượng, Ngô Bất Chính giải thích: "Tôi cũng không hiểu ông ta vẽ cái gì!" "Nhưng nhìn giống như một cánh cổng lớn, lớn không kém gì Thanh Đồng Môn ở Vân Đỉnh Thiên Cung!" "Nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn không phải Thanh Đồng Môn!" "Thanh Đồng Môn nằm ở núi Trường Bạch, thân núi là nơi ẩn náu tự nhiên!" "Nhưng Tây Vương Mẫu năm xưa ở gần lưu vực sông, nếu có cánh cổng lớn như vậy thì đã sớm bị thế giới phát hiện rồi!" "Nên tôi cảm thấy có lẽ đây là do Chu Mục Vương không diễn đạt rõ ràng những gì mình nhìn thấy!" Nói đoạn, Ngô Bất Chính chỉ vào một bức bích họa khác: "Cái này còn kỳ lạ hơn, khắc họa dường như trên trời treo ngược rất nhiều thứ giống như nhũ đá!" "Không biết là cái gì, nhưng có thể thấy không gian nơi này rất rộng lớn!" "Hơn nữa trên tường khắp nơi đều có lỗ nhỏ, có chút giống than tổ ong!" "Cụ thể là gì thì thật khó nói!" Mọi người nghe vậy đều lại gần xem, phát hiện đúng là có chút khó phân đoán.

Bàn Tử ở bên cạnh chẳng buồn nghe, cứ liên tục giục Đại Kim Nha ăn mau lên, chính gã còn đang đợi ăn nốt nửa hộp cơm còn lại.

Ngô Bất Chính uống một hụm nước, tiếp tục nói: "Phần nội dung thứ nhất tôi cũng chỉ nhìn ra được bấy nhiêu thôi.

Tiếp theo là nội dung phần thứ hai!

Phần này thì khá đơn giản!" Ngô Bất Chính lập tức kể lại một lượt.

Đại ý là, trước khi Chu Mục Vương biệt ly với Tây Vương Mẫu, bà ta đã tặng ông một viên đan dược.

Tuy nhiên, Chu Mục Vương có lẽ ngay từ đầu đã không định quay lại, chỉ coi đó là kiểu tình một đêm thôi.

Đan dược tự nhiên cũng không ăn, sau khi trở về đã ban thưởng cho vị phương sĩ này, bảo ông ta đi nghiên cứu.

Cho đến trước khi vị phương sĩ này lâm chung, ông ta cũng không nghiên cứu ra được kết quả gì.

Vì không cam tâm, trước khi chết ông ta đã tự mình nuốt viên đan dược đó.

Đến đây bích họa cũng kết thúc.

Bàn Tử nghe xong chửi thề: "Mẹ kiếp, hóa ra Chu Mục Vương cũng là một tên tra nam, chơi đùa Tây Vương Mẫu xong là không thèm quay lại!" "So với lão ta, Bàn gia tôi đúng là điển hình của người đàn ông tốt!" "Tử Bàn Tử, chính anh còn một đống nợ đào hoa đấy, nào là Trân Trân, Ái Ái, Liên Liên, anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu!" Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử không vui, còn muốn biện minh cho mình.

Thấy Đại Kim Nha sắp ăn hết hộp cơm, gã lập tức giật lấy, ăn một miếng lớn rồi nói: "Bàn gia tôi... tuy tôi quen nhiều cô gái, nhưng Bàn gia tôi không lăng nhăng, tôi đều thật lòng thích họ mà!" "Là do chính họ có tính chiếm hữu quá mạnh, không thể chia sẻ tôi với người khác, Bàn gia tôi quá mê người, chuyện này có thể trách tôi sao?" "Cút cút, anh còn lý sự nữa!" Ngô Bất Chính lười để ý tới gã, quay đầu nhìn Tần Vũ hỏi: "Tiểu Ca, sao rồi, có muốn khai quan xem thử không?" "Trong quan tài biết đâu có tự truyện của mộ chủ nhân, nếu tìm được những ghi chép bằng chữ này, biết đâu có thể hiểu thêm được nhiều điều!" Chuyện của Lương Quỳnh thì nhóm Tần Vũ cũng không thể quản nhiều.

Hơn nữa bệnh viện tự nhiên có lý do của họ, mọi người cũng không phải bác sĩ, chỉ đành bất lực rời đi trước.

Ngô Bất Chính trên đường đi đã gọi điện cho Hoắc Đạo Phu, sau đó ba người liền đến tìm Hoắc Đạo Phu một chuyến.

Tại chỗ Hoắc Đạo Phu, họ đã làm kiểm tra lại một lần nữa.

Và kết luận Hoắc Đạo Phu đưa ra là: "Nguyên tố sắt trong cơ thể các cậu đã bắt đầu có xu hướng ổn định!

Nhưng tôi phát hiện xương cốt của các cậu đang phát sinh biến hóa!" Nói đoạn, Hoắc Đạo Phu chỉ vào Ngô Bất Chính: "Cậu không sao!

Tôi đang nói hai người họ kìa!" "Tôi nghi ngờ tình trạng của Lương Quỳnh có thể cũng giống như họ!

Viên dược hoàn kia sau khi ăn vào, có lẽ sẽ... sẽ biến thành Cấm Bà!" Hoắc Đạo Phu rất thẳng thắn, không hề che giấu.

Thực ra suy đoán này ba người họ không phải chưa nghĩ tới.

Năm xưa ở Hải Đế Mộ, Giáo sư Trần biến thành loại sinh vật dở người dở quỷ kia, rất có thể là do đã ăn dược hoàn.

Chỉ có điều ông ta chui vào chiếc quan tài đó, nên có thể đã khiến dược hiệu phát tác sớm.

Hoắc Đạo Phu nói: "Tôi có một suy đoán táo bạo, sau khi dược hiệu của loại dược hoàn này phát huy, có thể có hai kết quả!

Và nếu chiếc quan tài đó là thiết bị kích phát, thì kết quả của Giáo sư Trần chính là một trong số đó!

Còn về kết quả thứ hai, tôi cũng không biết, nhưng dựa theo tình hình của các cậu trong cổ mộ mà xem!

Kết quả còn lại này, có lẽ chính là trường sinh!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Trường sinh cái con khỉ, Bàn gia tôi không tin có chuyện trường sinh đó đâu, nếu không Tần Thủy Hoàng đã không chết sớm như vậy!" "Theo tôi thấy, viên dược hoàn này chắc chắn là một loại độc dược, chỉ cần chúng ta không lại gần chiếc quan tài ở Hải Đế Mộ kia thì chắc chắn sẽ không sao!

Có ăn cứ ăn, có uống cứ uống, mọi sự đừng để trong lòng, đi thôi tối nay Bàn gia tôi mời khách, chúng ta đi ăn lẩu dê!" Mọi người đều bị lời của gã làm cho bật cười.

Nhưng con người là thế, điều chỉnh được tâm trạng tốt còn hơn bất cứ thứ gì.

Dù sao một cái lời nguyền đã hành hạ bấy lâu nay, muốn phá giải chuyện dược hoàn này e rằng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai có thể làm được.

Thế là dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bàn Tử, tối hôm đó bọn họ đi thẳng đến Lâu Ngoại Lâu ăn lẩu dê.

Sau khi chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành kết thúc, thời gian dường như trôi chậm lại.

Ngày thứ hai, Tần Vũ cũng trở về nhà mình.

Chương 935

Nhìn ngôi nhà trống trải, trong lòng anh chợt nảy sinh một cảm giác xa lạ.

Trải qua bao nhiêu chuyện, dường như anh đã quen với cuộc sống trong cổ mộ hơn.

Không phải đang đi thăm mộ thì cũng là đang trên đường đi thăm mộ.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính dường như cũng giống anh, về đến nhà đều cảm thấy rất trống rỗng.

Con người là vậy, ngày vui qua đi lâu rồi, lại bắt đầu hoài niệm cuộc sống kích thích trong cổ mộ.

Nhưng Ngô Bất Chính có ý muốn thay đổi điều đó, nên chủ động kéo Bàn Tử và Tần Vũ đi chơi.

Đủ loại khu danh lam thắng cảnh, quán bar, KTV thậm chí là hộp đêm, tóm lại là đủ thứ trò của thế giới phồn hoa đều chơi qua một lượt.

Dường như cậu muốn khiến Bàn Tử và Tần Vũ đắm chìm trong đó để không còn suy nghĩ đến chuyện đổ đấu nữa.

Dù sao cuộc sống như vậy cùng lắm chỉ tốn tiền, chứ đổ đấu là chuyện tốn mạng.

Biết đâu lần nào đó sẽ thực sự phải bỏ mạng ở bên trong.

Trước đó đã nói Tần Vũ là một phú nhị đại, không thiếu tiền, cũng không lo tiền bạc, nói thật anh chưa từng trải qua cuộc sống như thế này.

Kiếp trước là dân lao động, lấy đâu ra tiền mà đến những nơi này.

Kiếp này vốn dĩ có thể sống như một nhị thế tổ, ngày ngày tửu sắc qua ngày.

Nhưng trớ trêu thay lại vướng vào chuyện này.

Nếu không phải vì chuyện dược hoàn, có lẽ Tần Vũ sau khi giải trừ được lời nguyền cũng thực sự muốn thử cuộc sống xa hoa này.

Chỉ tiếc là đời không có nếu như.

Anh biết, ngày tháng này không kéo dài được lâu.

Trừ phi có một ngày anh thực sự không còn vướng bận, không còn ham muốn.

Cuộc sống như vậy kéo dài gần một tháng.

Ngô Bất Chính thực sự chịu không thấu nữa, tiền của cậu cũng không gánh nổi cách tiêu pha như thế này.

Mà Tần Vũ thì cứ như khúc gỗ, chẳng biết chủ động trả tiền, khiến cậu cũng tâm lực tiều tụy.

Hôm đó Bàn Tử trở về Phan Gia Viên ở thủ đô, dường như định mang vài món đồ ra bán.

Tên này đối với minh khí có rất nhiều mưu mẹo, cũng không biết có phải lén mang thứ gì từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ra không.

Tóm lại vừa đến Phan Gia Viên gã đã tìm đến Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha là một người bạn của gã, chuyên làm nghề đồ cổ, mắt rất tinh.

Cộng thêm Ngô Bất Chính đôi khi tư tưởng vẫn còn hơi bảo thủ, nên chuyện đẩy hàng gã vẫn quen tìm Đại Kim Nha hơn.

Vừa mới đến trước cửa tiệm của Đại Kim Nha, Bàn Tử đã cười nói: "Kim gia, sao thế?

Nhìn bộ dạng này của ông, mấy ngày nay lại không có khách à!" Đại Kim Nha giật mình, thấy Bàn Tử lập tức như thấy Thần Tài vậy: "Ái chà chà, tôi nói này Bàn gia, tôi mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được ông đến, tôi dạo này sắp phải cạp đất mà ăn rồi đây!" "Ông lần này lại có đồ tốt gì muốn đẩy đi à?" Bàn Tử hắc hắc cười, đưa một tấm vải cho ông ta.

Đại Kim Nha lập tức cười không khép được miệng, nói: "Quy tắc cũ quy tắc cũ, trừ phần hoa hồng ra tôi chuyển thẳng cho ông!" Bàn Tử cũng yên tâm, hợp tác với ông ta không ít lần rồi, chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Đại Kim Nha vội vàng thu dọn đồ đạc, sau đó rót cho Bàn Tử ly nước, nói: "Bàn gia, vẫn quy tắc cũ chứ?" Bàn Tử gật đầu.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng không phí lời: "Bàn gia, nói thật, tôi thấy ý tưởng này của ông không có hy vọng đâu!" "Hồ gia đã mất tích bao nhiêu năm rồi, tính ra cũng phải năm năm rồi!" "Lần nào ông đến cũng bảo tôi giúp nghe ngóng, nhưng Phan Gia Viên chỉ lớn bấy nhiêu thôi, ông bảo tôi đi đâu mà tìm chứ!" Bàn Tử nghe vậy không vui: "Phan Gia Viên lớn như vậy, lẽ nào lại không tìm được?

Ông đừng quên, chúng ta quen nhau chính là ở đây!" "Lão Hồ chắc chắn biết, chỉ cần anh ấy còn sống, Bàn gia tôi chắc chắn sẽ đợi anh ấy ở đây!" "Vẫn câu nói đó, đã là huynh đệ thực sự thì không thể bỏ cuộc!" "Một ngày tìm không thấy thì tìm hai ngày, hai ngày không được thì hai năm!" "Tôi bảo ông này, dạo này tôi hơi bận, nếu có tin tức nhất định phải thông báo cho tôi!" Đại Kim Nha vội vàng gật đầu, sau đó nói: "Bàn gia, tôi hiểu ông trượng nghĩa!" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy Hồ gia có khi nào đã quên hết chúng ta rồi không!" "Ông đừng giận trước, nếu thực sự là như vậy, Hồ gia tám phần cũng chẳng nhớ nổi Phan Gia Viên là đâu nữa!" "Theo tôi thấy, chúng ta vẫn phải nhờ đến truyền thông!" "Bây giờ truyền thông phát đạt thế nào ông cũng thấy rồi đấy!" "À đúng rồi, nhắc đến chuyện này, dạo này tôi có liên hệ với một trạm cứu trợ người mất tích!" "Trên đó có rất nhiều thông tin tìm người thân cho những người mất tích lâu năm, hay là ông cũng xem thử xem?" Đại Kim Nha vừa nói vừa lấy điện thoại cho Bàn Tử xem.

Bàn Tử thấy trên đó hầu như tin nào Đại Kim Nha cũng đã xem qua, còn tin mới nhất có lẽ ông ta vẫn chưa kịp xem.

Chỉ thấy tiêu đề viết: "Tìm người thân!

Chỉ có một tấm ảnh, những chuyện khác đều quên sạch!

Ai biết xin liên hệ với tôi!" Bàn Tử thấy tiêu đề này thú vị bèn bấm vào xem.

Rất nhanh, một tấm ảnh cũ có thâm niên hiện ra.

Tuy nhiên, khoảnh khắc Bàn Tử nhìn thấy tấm ảnh này, cả người gã lập tức như nổ tung não. "Vãi!

Lão...

Lão Hồ!

Là Lão Hồ!" Bàn Tử kinh hô.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng vội nhìn vào, lập tức cả người cũng ngây dại.

Chỉ thấy trên tấm ảnh đó rõ ràng là ảnh chụp chung của ba người họ.

Năm xưa khi họ gặp nhau lần đầu ở Phan Gia Viên, vì cùng chung sở thích nên đã đi chụp tấm ảnh này.

Kết quả không ngờ lúc này nó lại xuất hiện trên trang web tìm người thân.

Chương 936

"Mẹ kiếp chắc chắn là Lão Hồ rồi!

Mau mau!

Mau liên hệ với đối phương!" Bàn Tử giục giã.

Tần Vũ không hề do dự, gật đầu một cái rồi lấy đồ nghề chuẩn bị khai quan.

Nói thật, chiếc quan tài này tính từ khi anh bắt đầu đổ đấu đến nay là chiếc quan tài duy nhất không tồn tại trong ký ức.

Cho nên bên trong có gì, anh cũng không biết.

Nhưng dựa vào những manh mối trên suốt quãng đường đi, anh cơ bản có thể khẳng định chủ nhân ngôi mộ Tây Chu này chắc chắn có quan hệ rất lớn với Xà Chiểu Quỷ Thành.

Biết đâu có thể tìm được chút manh mối ở đây cũng không tệ.

Cho nên khai quan là điều tất yếu.

Hơn nữa cơ hội có lẽ cũng chỉ có lần này.

Một khi họ rời khỏi đây, U Linh Trủng Tây Chu biến mất lần nữa, đến lúc đó e rằng muốn tìm cũng khó.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa thấy sắp khai quan cũng lập tức đi tới.

Bàn Tử sợ họ dòm ngó minh khí của mình, vội vàng ăn sạch thức ăn trong hộp cơm chỉ trong hai ba miếng.

Gã vừa vỗ ngực vừa chạy lại nói: "Đừng...

đừng tranh việc của Bàn gia, những người này khai quan chẳng có chút quy củ nào cả!" "Vẫn phải xem bản lĩnh của Bàn gia đây!" Nói đoạn, Bàn Tử lôi từ trong ba lô ra mấy nén nến, đếm số người thấy nến không đủ, gã dứt khoát bẻ gãy một nén, vừa vặn đủ số lượng rồi đặt ở góc Đông Nam thắp lên.

Mọi người nhìn mà cạn lời.

Nhưng đây cũng là truyền thống của Mạc Kim Giáo Úy nhà Bàn Tử, nên cũng không ai nói gì.

Bàn Tử làm xong mới xung phong đi đầu, sau đó rút ra cái Tham Âm Trảo từ ba lô, dùng đầu móc móc vào khe quan tài.

Ngô Bất Chính mắng: "Tử Bàn Tử, tôi nói sao ba lô của anh nặng thế mà chẳng mang theo thức ăn gì, hóa ra đồ nghề đổ đấu mang chẳng thiếu thứ gì nhỉ!" Bàn Tử cười nói: "Thiên Chân cái này cậu không hiểu rồi, chuyện này cũng giống như thuyền trưởng không bao giờ rời xa con tàu của mình vậy!" "Nông dân trồng dưa không bao giờ rời xa quả dưa của mình, đây là cần câu cơm của Bàn gia, sao có thể không mang theo chứ!" "Nếu lần này Bàn gia không mang, chẳng phải chúng ta chỉ có nước nhìn quan tài mà tròn mắt sao!!" "Nhưng nói cũng lạ, khe quan tài này dường như không có keo niêm phong nhỉ!" Hắc Hạp Tử cười nói: "Có mới là lạ, đây là thạch quan, ngoài xi măng ra thì còn thứ gì có thể dán đá lại với nhau chứ?" Nói đoạn, anh ta rút rìu leo núi trực tiếp cắm vào khe hở, mạnh mẽ phát lực khiến nắp quan tài dịch chuyển ra một khe hở.

Mọi người vội lùi lại né tránh, Bàn Tử cũng đầy vẻ lúng túng, không ngờ nắp quan tài này lại không được phong kín.

Gã cũng né sang một bên.

Chỉ thấy quan tài đã lộ ra một góc, bên trong không có thi khí tràn ra, nhưng lại có một mùi hăng nồng khiến người ta vô cùng khó chịu.

Mọi người nhìn nhau, thấy trong quan tài không có dấu vết trá thi, bèn tiến lên chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra.

Tuy nhiên đúng lúc này, bên trong chiếc quan tài yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng "bộp" trầm đục.

Tiếng động đó giống như có thứ gì đó va chạm vào đá phát ra.

Chẳng lẽ thi thể bên trong trá thi rồi?

Tim của mọi người đều treo ngược lên.

Bàn Tử còn rút ra hai cái hắc lư đề tử, nhét cho Ngô Bất Chính một cái.

Đại Kim Nha sợ đến mức đã chạy ra sau lưng mọi người, dường như sinh sợ tống tử kia ra ngoài sẽ tìm mình đầu tiên.

Mọi người đều không nói gì, dường như đều đang đợi, muốn xem xem có tiếng động thứ hai vang lên nữa không.

Tuy nhiên, toàn bộ quan tài lại rơi vào yên tĩnh.

Mọi người nhìn nhau, không biết chuyện này là thế nào.

Ngô Bất Chính nói: "Hay là do mọi người căng thẳng quá nên nghe nhầm rồi?" "Nói bậy, làm sao mà tất cả cùng nghe nhầm được!" Bàn Tử phản bác.

Tuy nhiên chiếc quan tài hiện tại đúng là không còn động tĩnh gì nữa thật.

Bàn Tử nhìn nến ở bên cạnh, thấy vẫn cháy tốt, lòng dũng cảm không khỏi tăng lên mấy phần. "Tôi nói này, chúng ta ở đây đông người thế này, sợ cái quái gì, trực tiếp mở quan tài ra, nếu có tống tử thì cho nó một cái hắc lư đề tử là xong!" Nói thật, đây là Bàn Tử đang tự trấn an mình, chủ yếu là do trong tay không có súng, nếu có súng thì đã không đến mức bị động như vậy.

Nhưng chờ thêm một lát, trong quan tài thực sự không có động tĩnh gì nữa, mọi người lại bắt đầu nôn nóng.

Bàn Tử ra hiệu cho mọi người tiến lên lật nắp quan tài.

Hắc Hạp Tử, Giải Ngữ Hoa cùng Tần Vũ gật đầu.

Mấy người có thân thủ tốt lập tức áp sát, sau đó đồng loạt phát lực lật tung nắp quan tài ra.

Và thực tế đã chứng minh, có lẽ họ thực sự đã nghe nhầm.

Theo nắp quan tài bị lật ra, tình hình bên trong lập tức hiện rõ.

Chỉ thấy đồ vật trong quan tài được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Có lẽ cũng nhờ vào đặc tính của U Linh Trủng nên thi thể bên trong lại không hề thối rữa, nhưng da dẻ đã khô quắt lại, biến thành một xác khô.

Và điều khiến người ta khó hiểu nhất là, tình trạng xác khô của mộ chủ nhân trong quan tài mang lại cảm giác rất không bình thường.

Toàn bộ xác đã khô quắt, nhưng tóc và móng tay lại dài một cách lạ thường.

Chương 937

Móng tay dài đến mức cuộn tròn không biết bao nhiêu vòng, tóc lại càng dài đến mức có thể kéo từ đỉnh đầu xuống tận bàn chân.

Nếu không phải diện mạo có thể nhìn ra là nam giới, mọi người chắc đã tưởng đây là một xác nữ rồi.

Thi thể nằm bất động trong quan tài, trông không có bất kỳ dấu hiệu thi biến nào.

Bàn Tử thấy trên người thi thể có không ít đồ tùy táng, nhưng đều không đáng tiền.

Tuy nhiên, ở một bên phía trong quan tài có đặt một vài món đồ tùy táng nhỏ, trông chất lượng có vẻ khá tốt, mắt gã không khỏi sáng rực lên.

Đại Kim Nha vẫn không dám lại gần, dù sao gan cũng bé.

Nhưng ông ta rất ranh mãnh, thông qua livestream cũng đã thấy được tình hình trong quan tài.

Sau một hồi trấn tĩnh và thích ứng, ông ta cũng thấy được đồ tùy táng bên trong, vội nói: "Ái chà chà Bàn gia của tôi ơi, lần này chúng ta phát tài thật rồi, chỗ chân thi thể kia là Phỉ Thúy Lưu Ly Tô đấy, mau lấy đi, một miếng thôi là đổi được cả đống biệt thự rồi!" "Còn cái nhẫn trên tay bộ xương kia nữa, đó là ôn ngọc thượng hạng đấy, có thể thay đổi theo nhiệt độ, đổi một chiếc xe hơi nhập khẩu cũng không vấn đề gì đâu!" "Còn cái này nữa..." Đại Kim Nha nói một cách hào hứng, Bàn Tử nghe mà càng thêm không nhịn nổi, đeo găng tay vào định lấy đồ.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Anh không cần mạng nữa à, cẩn thận một chút!" Tuy nhiên đã muộn, Bàn Tử đã lấy miếng Phỉ Thúy Lưu Ly Tô ra.

Gã vừa tháo nhẫn trên tay mộ chủ nhân vừa nói: "Yên tâm đi Thiên Chân, cái thứ này đã thành xác khô rồi, chắc chắn sẽ không trá thi đâu!" "Mọi người mau xem dưới đầu lão ta có phải có một cái hộp gỗ không, lấy ra xem có gì nào!" Bàn Tử ở phía sau quan tài, khoảng cách hơi xa nên cất tiếng gọi.

Tần Vũ nhìn qua quả nhiên phát hiện dưới đầu xác khô đó kê một cái hộp gỗ.

Ánh mắt anh lạnh lùng, hai ngón tay kỳ trường thuấn gian đã lấy được cái hộp gỗ ra.

Hộp gỗ không lớn, mở ra xem bên trong lại có một cuộn đồ vật rất quen thuộc.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh ngạc, vội nói: "Mẹ kiếp đây là thánh chỉ mà!" Không sai, thứ trong hộp gỗ đó chính là một cuộn thánh chỉ màu vàng.

Tuy nhiên không có trục gỗ, chỉ có nội dung thánh chỉ, chắc là do Chu Mục Vương ban thưởng cho ông ta, không biết trên đó ghi chép cái gì.

Tần Vũ lấy thánh chỉ ra, kiểm tra thấy không có vấn đề gì mới đưa cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính vội vàng mở thánh chỉ ra.

Đại Kim Nha đứng bên cạnh thấy vậy cười nói: "Thánh chỉ này mà đặt ở thời cổ đại là phải quỳ xuống đón tiếp đấy, không ngờ chúng ta lại phát hiện ra thứ này trong cổ mộ!" "Đúng là hiếm thấy thật, e rằng bản thân thánh chỉ này cũng có giá trị không nhỏ đâu!" Ngô Bất Chính vừa cẩn thận mở thánh chỉ vừa nói: "Đây là thánh chỉ thời Tây

Chu, bây giờ là quốc bảo đấy, đưa cho ông ông có dám giấu riêng không?

Cái đó là bị bay đầu như chơi đấy!" Đại Kim Nha nghe vậy vội rụt cổ lại cười: "Tiểu tam gia, cậu đừng dọa tôi, tôi cũng chỉ nói vậy thôi, thứ này mà bắt tôi đi bán tôi cũng chẳng dám!" "Đúng như cậu nói, đây chính là quốc bảo mà!" Cái gọi là thánh chỉ thực ra không phải do chất liệu của nó quý giá thế nào.

Ngay cả ở thời Đường quốc lực vô cùng cường đại, thánh chỉ chẳng qua cũng chỉ là sản phẩm từ lụa là gấm vóc và vàng bạc.

Một số thánh chỉ thêu thùa tinh mỹ đúng là rất đẹp, có giá trị nghệ thuật.

Nhưng đối với một triều đại cổ xưa như Tây Chu, chất lượng thánh chỉ thực sự không tốt bằng thời Đường.

Nhưng tại sao nói nó là quốc bảo, chủ yếu là quý ở những chữ viết trên đó.

Đó là chứng nhân của lịch sử, đối với khảo cổ và sưu tầm thì ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Chỉ là từ trước đến nay thánh chỉ rất ít khi xuất hiện trong cổ mộ, mà nếu có thì phần lớn cũng đã bị phong hóa mục nát.

Những thứ trong U Linh Trủng mà được bảo quản hoàn chỉnh như thế này đúng là thực sự hiếm thấy.

Nếu không Ngô Bất Chính cũng đã không cẩn thận đến vậy.

Cậu đặt thánh chỉ lên nắp quan tài, nhẹ nhàng mở ra.

Rất nhanh liền thấy bên trong còn cuộn một cuộn thẻ tre.

Cuộn thẻ tre này được bảo quản không tốt bằng thánh chỉ, đã bị giòn hóa rất nghiêm trọng.

Chỉ cần chạm nhẹ là vỡ vụn, khiến Ngô Bất Chính cũng không dám chạm bừa, vừa mở ra đã vội vàng chụp ảnh, phòng hờ lát nữa nó vỡ ra thì chẳng còn thấy gì nữa.

Sau khi chụp ảnh, cậu mới bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tuy nhiên chữ viết trên đó đều là cổ văn, cậu tuy mở tiệm đồ cổ nhưng cũng không đọc được mấy chữ.

Thế là cậu hỏi luôn trong livestream: "Lương Quỳnh có đó không?

Hoặc là Giáo sư Dương?" Giáo sư Dương rõ ràng là không có mặt, nhưng Lương Quỳnh vẫn còn đó, cô nhắn một câu: 【Đợi chút, tôi tìm bảng đối chiếu dịch văn!】 Sau đó cô gửi tin nhắn thoại qua.

Một lát sau, âm thanh được kết nối, Lương Quỳnh cũng đã tìm được bảng dịch văn thời Tây Chu.

Cô lập tức đối chiếu những cổ tự này rồi dịch sơ bộ nội dung.

Ngô Bất Chính tranh thủ lúc đó nhìn nội dung trên thánh chỉ, phát hiện cũng là cổ văn, đương nhiên là cũng không đọc được.

Bàn Tử vẫn đang cùng Đại Kim Nha vơ vét minh khí ở bên cạnh.

Đại Kim Nha thấy thi thể không có dấu hiệu thi biến nên cũng không sợ nữa, chạy lại chỉ đạo tại chỗ.

Những người khác thì lắng nghe Lương Quỳnh dịch nội dung trên thẻ tre.

Nội dung trên thẻ tre này, câu đầu tiên đập vào mắt đã viết rất trực tiếp, ghi lại thân phận của mộ chủ nhân.

Chu Cần, được ban tên Nhân Vương!

Lương Quỳnh giải thích: "Chu Cần này chắc là tên thật của ông ta, được ban tên Nhân Vương nghĩa là Chu Mục Vương sau đó đã ban cho ông ta cái tên Nhân Vương!" "Chữ Cần này ở thời cổ đại là điều rất kiêng kỵ, nhưng thời Tây Chu dù sao cũng sớm, nên việc chữ Càn này có phải là điều kiêng kỵ lúc bấy giờ hay không thì không rõ!" "Nhưng thông qua việc được ban tên có thể thấy, Chu Càn này, tức là Chu Nhân Vương, thực sự đã nhận được sự tín nhiệm lớn lao của Chu Mục Vương!" Theo nội dung bản dịch, Chu Càn - Chu Nhân Vương này vốn xuất thân là một thầy phong thủy, sau đó si mê thuật luyện đan.

Trong một cơ hội ngẫu nhiên đã kết giao được với Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương tán thưởng tài năng luyện đan của ông ta, cộng thêm việc có vị đế vương nào mà không hy vọng được trường sinh, nên đã để ông ta tập trung nghiên cứu đan dược trường sinh.

Chương 938

Chỉ là từ xưa đến nay trường sinh vốn chỉ là ảo vọng, cộng thêm cái xác ở đây, rõ ràng ông ta cũng đã thất bại.

Tuy nhiên trên đó có ghi chép rằng, năm xưa ông ta từng theo Chu Mục Vương tuần thú nền văn minh lưu vực sông, tại đó đã gặp được Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu quả thực đã có một đêm mặn nồng với Chu Mục Vương.

Sau đó viên đan dược mà Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương tương truyền chính là đan dược trường sinh do Tây Vương Mẫu nghiên cứu ra.

Bà ta tặng cho Chu Mục Vương hy vọng ông cũng có thể trường sinh, để trong tương lai có một ngày quay lại nối lại tiền duyên.

Tuy nhiên, Chu Mục Vương rõ ràng là không tin.

Thế là viên đan dược đó ông không ăn, mà ban thưởng cho Chu Nhân Vương, bảo ông ta mang đi nghiên cứu.

Cuối cùng cho đến lúc chết, họ cũng không nghiên cứu ra được đan dược trường sinh.

Chu Nhân Vương lúc lâm chung đã tự mình uống viên đan dược mà Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương, sau đó nhập thổ quy tiên.

Phần lớn nội dung đều giống với bích họa, nhưng duy nhất trên đó có ghi lại một chuyện.

Đó chính là những gì Chu Mục Vương đã kể cho ông ta về sự đáng sợ của địa điểm bí mật kia sau khi trở về.

Theo ghi chép, Chu Mục Vương đã nhìn thấy một cái xác sống được ít nhất hơn ba trăm năm trong địa điểm bí mật đó.

Xin hãy chú ý câu nói này, một cái xác sống được ba trăm năm.

Là xác chết chứ không phải người.

Ngô Bất Chính nghe mà kinh ngạc, vội hỏi Lương Quỳnh có phải dịch sai không.

Làm gì có cái xác nào sống được ba trăm năm, cô nói là trá thi suốt ba trăm năm thì còn có khả năng.

Lương Quỳnh lại lắc đầu nói: "Tôi sẽ không dịch sai đâu, chính là ý này, hơn nữa anh còn bỏ sót một điểm, đó là 'hơn ba trăm năm', nghĩa là cái xác đó có thể vẫn còn đang sống!" "Ông ta nói là không chỉ sống được ba trăm năm đâu!" Câu nói này của Lương Quỳnh vừa thốt ra, lập tức mọi người đều ngớ người.

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi.

Làm gì có chuyện nói xác chết sống được ba trăm năm chứ.

Hơn nữa còn vượt quá ba trăm năm, vậy đến bây giờ chẳng phải đã vượt qua cả cương thi ngàn năm ở Tương Tây rồi sao.

Chẳng lẽ đây là cương thi ngàn năm, phân thân của Tây Vương Mẫu?

Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy cười nói: "Vãi thật, một cái xác sống hơn ba trăm năm, nếu mà bắt được đem vào bảo tàng thì chắc chắn là hốt bạc rồi!" "Bàn gia, ông đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, nếu thực sự có cái xác sống hơn ba trăm năm trở lên, nếu bị phát hiện thì chắc chắn đều bị mang đi nghiên cứu hết rồi!" "Thu hoạch lần này của chúng ta đã không nhỏ rồi, nghĩ đến thôi đã thấy phấn khích!" "Phải đó, chúng ta đừng nghiên cứu cái này nữa, đi kiểm kê lại một chút đi, các người nhanh lên, lát nữa ra ngoài thịt hai con ngỗng trắng lớn này là chúng ta có thể rút lui rồi!" Bàn Tử cũng đang rất vui vẻ.

Ngô Bất Chính không thèm đáp lời hai người họ.

Bí mật về U Linh Trủng Tây Chu này cơ bản cũng đã làm sáng tỏ rồi, quả thực không cần thiết phải ở lại đây thêm nữa.

Nhưng nói thật lòng, Ngô Bất Chính cũng rất phân vân.

Lương Quỳnh tuy không bảo cậu mang thứ gì ra, nhưng một số nhà khảo cổ trong livestream đều có nhắc đến vấn đề này.

Dù sao ngôi mộ Tây Chu này cũng là U Linh Trủng, nghĩa là nó không nhất định sẽ xuất hiện lúc nào.

Nếu lần này họ rời đi, có thể sau này quay lại sẽ không tìm thấy nữa.

Cho nên nếu không mang thứ gì ra thì thực sự có chút đáng tiếc.

Nhưng nếu mang đi, những thứ tiện mang theo ở đây đều đã bị Bàn Tử và Đại Kim Nha lấy hết rồi.

Chẳng lẽ lại đi đục bích họa mang ra, điều đó rõ ràng là không thể.

Nhưng mang một vài bình hũ ra thì cũng có thể.

Nghĩ đoạn, Ngô Bất Chính đứng dậy, chuẩn bị đi bê hai cái vò gốm ra là được.

Tuy thứ này giá trị nghệ thuật không cao, nhưng để nghiên cứu lịch sử Tây Chu thì vẫn được.

Tuy nhiên, ngay khi cậu vừa đứng dậy định đi bê đồ, bỗng nhiên cậu thấy Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa ở phía trước không xa lùi lại hai bước.

Đồng thời Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng lùi lại mấy bước.

Tiếp theo đó, sắc mặt của Tần Vũ cũng thay đổi.

Tim của Ngô Bất Chính lập tức thắt lại.

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ trá thi rồi sao?

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo cậu thấy Bàn Tử ra hiệu cho mình, bảo mình hãy nhìn vào livestream.

Ngô Bất Chính vội vàng nhìn vào góc nhìn của mọi người trong livestream.

Vừa nhìn một cái, da đầu lập tức tê rần.

Chỉ thấy trong chiếc quan tài ngay sau lưng cậu, cái xác khô đó không biết đã ngồi dậy từ lúc nào.

Đôi mắt đã mở ra, nhưng điều đáng sợ là trong mắt hắn rõ ràng không có gì cả, nhãn cầu có lẽ đã sớm tiêu biến rồi.

Hai hốc mắt đen ngòm đang nhìn chằm chằm vào Ngô Bất Chính.

Chương 939

Cảnh tượng này khiến tim Ngô Bất Chính như nhảy lên tận cổ họng.

Mặc dù Tần Vũ ở cách cậu không xa, nhưng với khoảng cách gần như thế này, e rằng Tần Vũ còn chưa kịp ra tay thì cái xác khô kia đã có thể lao tới rồi.

Nói về Lão Hồ, thực ra cũng không quá phức tạp.

Lão Hồ và Bàn Tử là bạn nối khố cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thân thiết như anh em.

Bàn Tử luôn tự xưng mình là Vương phó tư lệnh, đó là bởi vì Lão Hồ mới là Hồ tư lệnh chính tông.

Hai người năm đó còn cùng nhau lên núi xuống làng, để lại bao truyền thuyết quậy phá ở những vùng núi xa xôi.

Sau này họ quen biết Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên.

Chỉ tiếc là không lâu sau Hồ tư lệnh đi lính, rồi nghe nói trong một cuộc chiến kháng Mỹ, anh ấy đã mất tích.

Đến tận bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Bàn Tử bao nhiêu năm qua vẫn không thừa nhận Lão Hồ đã tử trận sa trường, cứ nhờ Đại Kim Nha giúp đỡ tìm kiếm.

Kết quả không ngờ hôm nay lại tìm thấy manh bối.

Hai người vội vàng gọi theo số điện thoại được cung cấp.

Tuy nhiên, đầu dây bên kia lại là giọng một người phụ nữ, khẳng định mình chẳng quen biết Hồ tư lệnh nào cả, số điện thoại này cô ta cũng mới đăng ký một năm trước.

Bàn Tử không cam tâm, tưởng đối phương đang đùa mình, nhưng Đại Kim Nha vỗ vai anh bảo: "Bàn gia, ngài đừng kích động, ngài nhìn ngày đăng tin này xem, là từ hai năm trước rồi!" Hóa ra, tin tức này đã đăng được hai năm, trang web tìm người định kỳ sẽ xóa những bài đã tìm được, và sắp xếp lại những bài chưa có manh mối để mọi người xem lại.

Thế là bài đăng từ hai năm trước này lại bị lật lên.

Bàn Tử nhìn ngày tháng, rồi nhìn điện thoại, không khỏi tức giận: "Mẹ kiếp!

Bài đăng từ hai năm trước, sao ông không nhìn kỹ hả!

Hai năm trước ông đi ăn phân à!" "Bàn gia ngài xem ngài lại kích động rồi, hai năm trước tôi làm gì có điện thoại!

Lúc đó có được cái điện thoại toàn là nhà giàu, người nước ngoài mới có!

Mấy năm nay điện thoại phổ cập tôi mới mua đấy chứ!" Đại Kim Nha vừa nói vừa khuyên nhủ: "Ngài yên tâm, nếu đây là tin do Hồ gia đăng, thì lúc đó anh ấy đã có điện thoại rồi, sống chắc chắn khá giả hơn chúng ta!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, biết Lão Hồ sống tốt hơn mình thì cũng yên tâm phần nào, nhưng vẫn phải sớm tìm được người.

Sau đó Đại Kim Nha và Bàn Tử vận động mọi quan hệ để tìm kiếm.

Cuối cùng lại nhận được một tin tức rất tuyệt vọng.

Số điện thoại trên bài đăng đã bị thu hồi từ một năm trước.

Nghĩa là người đó sau khi đăng bài đã đợi một năm mà không ai liên lạc, có lẽ vì lý do gì đó mà đổi số, rồi số đó bị một người phụ nữ mua lại.

Đại Kim Nha nói: "Bàn gia!

Chuyện tốt thường gian nan, hiện tại ít nhất có thể khẳng định Hồ gia hoặc bạn của anh ấy đang tìm chúng ta!

Ngài đừng kích động, chuyện này cứ giao cho tôi, chiều nay tôi sẽ đến công ty trang web đó tìm xem có thêm thông tin gì về người đăng bài không!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu.

Tuy nhiên khi chiều đến, Đại Kim Nha quay về với vẻ mặt rất khó coi, hiển nhiên tình hình không ổn.

Đại Kim Nha nói: "Bàn gia, xem ra còn phải tốn công sức rồi, bên trang web nói họ cũng không liên lạc được với người đó, đã gỡ bài xuống rồi!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi thất vọng, chỉ biết ngồi một mình uống rượu giải sầu.

Đại Kim Nha khuyên bảo mãi tâm trạng Bàn Tử mới khá hơn một chút.

Bàn Tử cũng biết tìm người không thể vội, chỉ đành nhẫn nại nói: "Kim gia, Lão Hồ là anh em của tôi, cũng là anh em của ông.

Ông vất vả chút, có tin gì phải thông báo cho tôi ngay lập tức!" Đại Kim Nha gật đầu, trong lòng cũng đầy cảm khái.

Những người anh em từ thời đó, dù không cùng trải qua sinh tử, nhưng cũng là anh em chân chính!

Chuyện này giao lại cho Đại Kim Nha.

Bàn Tử ngay đêm đó đi tìm Ngô Bất Chính.

Anh luôn cảm thấy dạo này là mùa nhiều rắc rối, e rằng mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Quả nhiên, vừa tìm thấy Ngô Bất Chính, gã này đã kéo anh và Tần Vũ chạy thẳng đến nhà khách nghiên cứu khảo cổ.

Đây là nơi Giáo sư Dương đang ở.

Bàn Tử hỏi mới biết, hóa ra sau khi Ngô Bất Chính trở về đã nhờ Giáo sư Dương giúp tìm hiểu về nước Đông Hạ.

Dù bề ngoài có vẻ cậu ta không muốn mọi người xuống mộ nữa, nhưng chuyện viên thuốc chưa giải quyết, cậu ta chắc chắn không yên tâm.

Hôm nay đến đây, có lẽ phía Giáo sư Dương đã có manh mối gì đó.

Ba người nhanh chóng gặp Giáo sư Dương trong văn phòng nhà khách.

Giáo sư Dương thần thái rạng rỡ, hiển nhiên sau chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành, tinh thần ông đã tốt lên rất nhiều.

Thấy ba người đến, giáo sư cũng rất kích động, vội mời họ ngồi xuống. "Giáo sư, ngài bảo chúng cháu đến có phải là chuyện về nước Đông Hạ không ạ..." Ngô Bất Chính nôn nóng hỏi.

Giáo sư Dương cười đáp: "Đúng đúng!

Chương 940

Tuy không thể nói quá cụ thể, nhưng tôi đã tra được một số thư tịch cổ!

Chắc chắn sẽ có ích cho các cậu!" Nói đoạn, giáo sư lấy tài liệu mình tìm được ra.

Ngô Bất Chính nhìn qua, lập tức sững sờ: "Giáo sư, chuyện này... không thể nào chứ!" Giáo sư Dương cười nói: "Không có gì là không thể, ghi chép lịch sử không phải lúc nào cũng chính xác hoàn toàn, nhưng có thể thấy được một vài dấu vết.

Nước Đông Hạ này thực tế đã tồn tại rất lâu, dù chính sử ghi chép về nó rất ít, nhưng qua các dã sử này có thể thấy nước Đông Hạ đã tồn tại vài trăm năm!

Ít nhất trải qua bảy đời quân vương!

Vì vậy, tôi nghi ngờ Uông Tàng Hải thực sự đã xây dựng cho nước Đông Hạ những tòa Vân Thiên Cung!

Và tôi suy đoán, Vân Đỉnh Thiên Cung này nằm ở Trường Bạch Sơn!" Nghe đến đây, trái tim Tần Vũ bỗng chùng xuống.

Trường Bạch Sơn, đó chính là nơi anh đã chết ở kiếp trước.

Anh gặp tai nạn tuyết lở ở Trường Bạch Sơn rồi mới xuyên không.

Không ngờ đi một vòng, kết quả vẫn phải quay lại đó.

Cảm giác trong lòng anh lúc này vô cùng phức tạp.

Giáo sư Dương nói tiếp: "Tất nhiên, tôi cũng chỉ tra được đến đây, dù sao tôi cũng không chuyên nghiên cứu về mảng này.

Thậm chí Vân Đỉnh Thiên Cung nằm ở đâu, có thực sự tồn tại hay không cũng không cách nào xác định chắc chắn.

Các cậu muốn tìm nơi này, khó lắm!" Ngô Bất Chính vội vàng nói: "Giáo sư, ngài quá khách sáo rồi, ngài giúp chúng cháu tìm được bấy nhiêu tư liệu đã là vô cùng cảm kích rồi!

Thực sự cảm ơn ngài nhiều lắm!" Nói xong, Ngô Bất Chính đứng dậy cúi chào.

Giáo sư Dương xua tay cười: "Khách sáo rồi, các cậu thực sự rất ưu tú, tôi cũng rất quý trọng các cậu nên mới sẵn lòng giúp đỡ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xuống mộ thực sự rất nguy hiểm, các cậu chắc rõ hơn tôi.

Nên tôi vẫn muốn khuyên một câu, nếu không thực sự cần thiết thì đừng xuống nữa!" Cả ba người Ngô Bất Chính đều cười khổ, nếu không vì lỡ nuốt viên thuốc đó, có đánh chết họ cũng không xuống mộ nữa.

Nhưng hiện tại họ không còn cách nào khác, không thể coi như chưa ăn được, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này!

Gặp phải vấn đề này, tự nhiên phải tìm cách giải khai, nếu không ăn ngủ cũng chẳng yên.

Giáo sư Dương thấy mình không khuyên nổi, bèn lấy ra ba tấm thiệp màu đỏ đưa cho họ.

Họ nhìn qua, hóa ra là thiệp mời đám cưới.

Trên đó viết hai cái tên bằng tiếng Anh nên họ cũng không đọc hiểu.

Chắc là chuyện giáo sư từng nói, con gái ông sắp kết hôn!

Giáo sư Dương bảo: "Con gái tôi một tháng nữa sẽ kết hôn, nếu lúc đó các cậu vẫn chưa có manh mối gì thì có thể đến tham gia hôn lễ trước!" Ba người gật đầu, giáo sư Dương đối xử với họ rất tốt, lại chủ động mời dự đám cưới con gái, họ tự nhiên không thể từ chối thịnh tình.

Sau khi nhận thiệp và hàn huyên vài câu, ba người rời đi.

Chỉ là họ không biết rằng, ngay khi họ vừa đi, giáo sư Dương đã lấy từ trong ngăn kéo ra một bức ảnh.

Trong ảnh là con gái ông và vị hôn phu, nếu Bàn Tử ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ngay lập tức.

Người đàn ông trong ảnh chính là Hồ tư lệnh!

Trong tình thế cấp bách, Ngô Bất Chính cẩn thận lấy móng lừa đen mà Bàn Tử đưa trước đó ra.

Cậu biết lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bình thường gặp chuyện này, theo thói quen cậu sẽ sợ hãi và chọn cách trốn tránh.

Nhưng khi sự việc đã phát triển đến mức người khác không thể giúp được, cậu chỉ đành liều mạng tự mình xông lên.

Những ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Ngô Bất Chính đã vớ lấy móng lừa đen, xoay người nhét thẳng vào miệng cái xác khô kia.

Ngô Bất Chính cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí, nhưng lúc này phản ứng bản năng của cơ thể đã vượt qua tốc độ suy nghĩ của bộ não.

Cậu còn chưa kịp phản ứng thì móng lừa đen trong tay đã nằm gọn trong miệng xác khô.

Thấy mình đánh trúng đích, Ngô Bất Chính mới nở nụ cười.

Tuy nhiên, điều cậu không ngờ tới là cái móng lừa đen đó chẳng có tác dụng gì cả.

Gần như ngay lập tức, cái xác khô đã áp sát mặt Ngô Bất Chính.

Làn da khô khốc, cảm giác lạnh lẽo của nó chạm ngay vào trán cậu.

May mà cái xác khô đó chỉ vươn đầu ra, nếu không phát này chắc chắn cậu sẽ bị nó bám chặt lấy người.

Bàn Tử thấy vậy chửi bới: "Mẹ kiếp, sao còn giở trò lưu manh nữa, cái xác khô này mẹ nó lại thích đàn ông à!

Thiên Chân, hay là cậu ở lại bầu bạn với nó đi, nhìn bộ dạng nó là muốn giữ cậu lại làm áp quan phu nhân rồi!" Ngô Bất Chính nghe mà muốn chửi thề, nhưng lúc này đâu còn tâm trí đâu mà để ý.

Theo bản năng, cậu lùi mạnh người lại, tay chộp lấy hộp gỗ đập mạnh tới.

Chương 941

Cú đập này cực kỳ rắn chắc, hộp gỗ vỡ tan tành, thậm chí xương sống mũi của cái xác khô cũng bị Ngô Bất Chính đánh cho lún vào trong.

Cái xác khô mất đà, cả thân hình "ầm" một tiếng rơi ngược vào trong quan tài.

Ngô Bất Chính giật mình, vội chạy lùi lại.

Lúc này Tần Vũ đã tiến lên phía trước, Hắc kim cổ đao đã rút ra được một nửa nhưng lại dừng lại.

Ngô Bất Chính thấy cảnh đó, cuống đến mức nói năng lộn xộn: "Tiểu ca, đập nó đi, mau đập nó đi, nó định hôn tôi kìa!" Tần Vũ ra hiệu im lặng, nói khẽ: "Không đúng, đầu của cái xác khô này bị cậu đánh nứt rồi!" "Hả?" Ngô Bất Chính nghe vậy thì ngẩn ra, những người khác cũng nhìn về phía cậu.

Bị cậu đánh nứt?

Có lợi hại thế không?

Thân thủ của Ngô Bất Chính từ bao giờ lại trở nên ghê gớm như vậy?

Không thể nào!

Mọi người đều đầy nghi hoặc.

Nhưng lúc này người nghi ngờ nhất chính là bản thân Ngô Bất Chính.

Cậu thực sự không biết chuyện này là thế nào.

Dù đó là xác khô, nhưng cũng không lý nào bị mình đấm một phát mà đầu đã nứt toác ra.

Đây rõ ràng là chuyện bất khả thi!

Tuy nhiên lúc này cậu cũng không dám lại gần, đành nhìn thẳng vào màn hình livestream của Tần Vũ.

Tần Vũ đã đến bên cạnh quan tài.

Giải Ngữ Hoa muốn lại gần xem nhưng Hắc Hạp Tử cản lại, ra hiệu cứ xem livestream là được.

Không cần thiết phải qua đó, quá nguy hiểm, nếu có tình huống gì Tần Vũ tự mình có thể giải quyết.

Qua livestream, mọi người nhanh chóng thấy được tình hình bên trong quan tài.

Chỉ thấy cái xác khô vẫn nằm đó, nhưng đầu đã va vào phiến đá nứt toác ra.

Có lẽ vì họ lấy hộp gỗ đi nên khi Ngô Bất Chính đánh phát đó, đầu cái xác khô vừa vặn đập trúng phiến đá cứng, nên mới bị nứt.

Nhưng nứt thì nứt thôi, điều quỷ dị nhất là phía sau đầu nó, chỗ bị nứt đang chảy ra một vũng nước đen.

Dù chưa lại gần quan tài, họ đã ngửi thấy một mùi cay nồng nặc, cực kỳ xộc mũi.

Đại Kim Nha nhìn mà sợ hãi, nói nhỏ: "Tôi nói mấy vị đại ca, cái này sắp thi biến rồi, chúng ta đừng nghiên cứu nữa, mau chạy thôi!" Bàn Tử lúc này cũng chẳng còn hứng thú nghiên cứu xác khô, có được không ít đồ tốt rồi, chỉ muốn mau chóng mang ra ngoài.

Thế là anh nói khẽ: "Lão Kim nói đúng đấy, chúng ta mau rút thôi, bên kia có một lối ra, biết đâu có thể quay lại ngôi mộ đời Đường!" Nếu là trước đây, Ngô Bất Chính có lẽ sẽ thấy không làm cho rõ ràng thì không được.

Nhưng lúc này cậu cũng bị dọa cho xanh mặt, cộng thêm cái xác khô đó quá mức quỷ dị.

Biết đâu bị mình đấm một phát giải quyết luôn cũng không chừng, nên cậu định mở miệng khuyên mọi người mau rời đi.

Nhưng ngờ đâu ngay lúc này, sắc mặt Tần Vũ bỗng biến đổi.

Mọi người vội nhìn vào màn hình livestream.

Chỉ thấy trong quan tài, cái đầu của xác khô hoàn toàn nứt toác ra.

Bên trong não trống rỗng, một vật thể màu đen chỉ to bằng móng tay rơi ra ngoài.

Vật đó lăn sang một bên khiến mọi người đều ngẩn ngơ.

Đó chẳng phải là Thi miết hoàn sao?

Giống hệt viên thuốc mà họ bị Giáo sư Trần ép ăn ở đáy biển!

Lương Quỳnh cũng đã ăn thứ này.

Nhưng viên Thi miết hoàn này dường như đã bị mục rữa, nên lớp tạp chất đen bên ngoài hòa lẫn vào nhau.

Sau khi lăn đi, nó bỗng nứt ra một khe hở, theo sau đó là một con bọ màu đen bò ra từ viên thuốc đó.

Cảnh tượng này khiến tim ai nấy đều thắt lại.

Sắc mặt Tần Vũ lập tức đại biến, quay người hô to: "Mau chạy!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử hiển nhiên vẫn chưa kịp phản ứng.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa bên cạnh càng chưa từng thấy loại bọ này, đều thấy rất khó hiểu.

Tuy nhiên nhìn thấy giọng điệu của Tần Vũ không giống như đang đùa, họ cũng lập tức quay đầu chạy.

Gần như cùng lúc, họ thấy từ trong quan tài phía sau, con bọ màu đen đó bay vọt ra, và màu sắc toàn thân nó đang dần chuyển sang màu đỏ.

Lúc này mọi người đều hiểu ra.

Đó chẳng phải là Thi miết vương sao!

Bàn Tử vừa chạy vừa hét: "Tiểu ca, anh sai rồi, anh nên đập chết nó ngay từ đầu chứ, giờ nó biến thành Thi miết vương rồi, chúng ta không có súng thì thực sự bó tay rồi!" Loại Thi miết vương này không được để tiếp xúc với da.

Dùng rìu leo núi mà không đập chết được nó ngay, giây tiếp theo nó rơi vào người mình là coi như xong đời.

Chương 942

Có súng còn có thể đối phó từ xa, chứ không có súng thì chỉ có nước chạy.

Nhưng may mắn là trước đó khi Bàn Tử và Đại Kim Nha tìm minh khí, họ đã thấy một lối ra.

Lúc này anh liền hô hào mọi người mau qua đó.

Hắc Hạp Tử đầu óc linh hoạt, thấy con bọ đang lao nhanh tới, liền rút một thanh kíp nổ ném ra phía sau.

Gần như cùng lúc mọi người đã chui vào lối ra. "Ầm!" Một tiếng nổ vang lên phía sau, khói bụi mịt mù.

Đá vụn rơi xuống lập tức chặn đứng lối ra.

Tần Vũ đứng dậy quan sát, thấy lối ra bị lấp không quá chặt, nhưng Thi miết vương không đuổi theo, có lẽ đã bị luồng khí nổ thổi bay mất rồi.

Ít nhất lúc này mọi người đã an toàn.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy nhìn quanh, phát hiện nơi họ đang đứng hóa ra là một gian mộ đời Đường.

Ở giữa đặt một cỗ quan tài không nắp, chính là ngôi mộ đời Đường mà họ đã vào lúc trước.

Mọi người đều vui mừng, Bàn Tử cũng không nói nhảm, lôi con ngỗng trắng ra chuẩn bị giết thịt.

Trong chốc lát, một con ngỗng đã bị cắt cổ lấy máu.

Lúc này cũng chẳng quản được nhân từ hay không, Bàn Tử nhỏ máu vào cái lỗ đào giữa mộ.

Ngay sau đó, cái lỗ đào thực sự hiện ra.

Mọi người không nén được niềm vui.

Bàn Tử định giết tiếp con thứ hai, Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Vào trước đã, vừa đi vừa giết, cẩn thận Thi miết vương đuổi tới!" Bàn Tử gật đầu, lập tức để mọi người xuống trước, anh đi đoạn hậu để nhỏ máu con ngỗng cuối cùng. "Ái chà!

Con gái Giáo sư Dương đều sắp kết hôn rồi, tội nghiệp Bàn gia tôi vẫn lẻ bóng một mình, ngay cả một cô bạn gái cũng không có!

Cùng dưới một bầu trời mà sao người ta sướng thế, mình thì khổ thế này!" Vừa ra khỏi nhà khách khảo cổ, Bàn Tử đã không khỏi cảm thán.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười bảo: "Nói như thể chúng tôi có bạn gái không bằng, cái nghề này của chúng ta không biết lúc nào sẽ bỏ mạng trong cổ mộ, tốt nhất là đừng có làm khổ con gái nhà người ta!" "Cút đi, cái nghề nào?

Chúng ta là người có thẻ ngành đàng hoàng, là người của đội khảo cổ chính quy đấy nhé!

Cậu thực sự coi mình là mộ tặc à!" Bàn Tử đắc ý cười: "Với lại, Bàn gia tôi không có bạn gái thì hai người tham gia vào làm gì, hai người tuy cũng không có bạn gái, nhưng hai người có 'bạn trai' mà!

Tự cung tự cấp đi chứ!" "Cút!" Ngô Bất Chính liếc xéo Bàn Tử một cái, lười đáp lời anh ta.

Nhưng Bàn Tử nói đúng một câu, họ không phải là phường trộm mộ, họ có thẻ ngành, nói tốt thì là nhân viên khảo cổ, nói xấu thì cũng là Mạc Kim giáo úy, Thổ phu tử phục vụ quốc gia.

Chỉ là trong lòng họ hiểu rõ, mỗi lần xuống mộ đều chẳng mang được đồ tốt gì ra, tâm lý ít nhiều cũng thấy tiếc nuối.

Nếu mai này thực sự gặp được một ngôi mộ không nguy hiểm mà lại cực kỳ giàu có, liệu có lấy hay không?

Trong lòng họ đều rõ, e rằng chẳng mấy ai cưỡng lại được sự cám dỗ đó.

Ngô Bất Chính đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: "Nói thật, tôi thực sự muốn đi trộm mộ một lần, trong tình huống không có livestream, tất cả đồ tốt chẳng phải đều là của chúng ta sao!" Bàn Tử nghe vậy giơ cả hai tay tán thành, nhưng anh cũng nói thật lòng: "Thiên Chân, có những chuyện chỉ nên nghĩ thôi.

Nói về tiền tài, Bàn gia tôi để ý hơn cậu nhiều!

Nhưng có những chuyện không được vượt quá lằn ranh, nếu không cậu nghĩ chúng ta còn có thể đứng đây phơi nắng tán gẫu sao?

Tối đến làm đĩa thịt dê nướng?

Đi bar KTV quẩy một vòng?

Làm gì có chuyện đó, chỉ có một đôi còng số tám chờ sẵn thôi!" Ngô Bất Chính nghe vậy giơ ngón tay cái: "Bàn Tử, không nói gì khác, riêng điểm này tôi phục ông, sống thấu đáo như vậy, thực sự không mấy ai làm được!

Vì câu đó, tối nay ông mời khách, chúng ta đi ăn vịt quay Bắc Kinh!" "Được thôi hiện tại...

ơ cái gì, sao lại là tôi mời khách?

Cậu nói hùng hồn thế, chẳng lẽ không phải cậu nên mời sao?" Bàn Tử phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vẻ mặt ủy khuất: "Ông nhìn xem tôi còn tiền không?

Dẫn các ông đi ăn chơi nhảy múa cả tháng trời, mẹ kiếp trong đầu còn vương vấn chuyện xuống mộ, tôi có phải là phú nhị đại như Tiểu ca đâu, Ngô Sơn Cư sắp phá sản đến nơi rồi!" Tần Vũ nghe vậy cũng không nhịn được cười, nói: "Đi thôi, tôi mời!" "Trời đất ơi, ông trời mở mắt rồi, Tiểu ca cuối cùng anh cũng chịu mời khách rồi!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử mắt sáng rực, rõ ràng tối nay định cho anh một vố đau!

Ba người tiến thẳng đến Lâu Ngoại Lâu, ở đây phục vụ rất chu đáo, muốn ăn vịt quay Bắc Kinh là có người đi mua ngay!

Chưa đầy mười phút, một bàn thức ăn đầy ắp đã được dọn lên.

Bia tự nhiên là không thể thiếu.

Ba người trên thông thiên văn dưới tường địa lý, bia uống cạn chai, không say không về.

Uống mãi đến tận hai giờ sáng mới lảo đảo về nhà.

Trên đường Ngô Bất Chính và Bàn Tử nôn mấy lần, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút, chỉ là cái bụng khó chịu vô cùng.

Ba người đi xe chẳng mấy chốc đã đến nhà Tần Vũ.

Chương 943

Nơi này dường như đã trở thành căn cứ của họ.

Bàn Tử ở đây cũng không có chỗ dừng chân cố định, Ngô Sơn Cư thì toàn đồ cổ, thỉnh thoảng Nhị thúc còn đến mở cuộc họp chính trị tư tưởng, nên Ngô Bất Chính mỗi lần uống rượu xong cũng lười về.

Ba người vừa vào cửa bỗng phát hiện cửa nhà Tần Vũ không khóa. "Mẹ kiếp!

Dân đổ đấu lại đụng phải 'Phật gia' à, mẹ nó tối nay chúng ta chơi với nó một vố!" Bàn Tử hào hứng.

Cái gọi là "Phật gia" thực chất là tiếng lóng chỉ kẻ trộm.

Ngô Bất Chính khóa trái cửa, cũng tỏ ra thích thú.

Tuy nhiên, ba người vừa đi qua bình phong thì thấy một người đang ngồi trên sofa, đèn không bật, cũng không nói lời nào, cứ như là gặp ma vậy. "Mẹ kiếp!

Thời buổi này trộm cắp lộng hành thế à!" Bàn Tử nói rồi định xông lên bắt sống đối phương.

Nhưng người đó bỗng lách mình né tránh Bàn Tử, đồng thời tiến hai bước vọt tới trước mặt Ngô Bất Chính.

Tần Vũ nghiêng người chắn cho Ngô Bất Chính, giơ tay giao đấu với đối phương.

Người kia dường như cũng là dân luyện võ, tốc độ rất nhanh, nhất thời đánh bất phân thắng bại với Tần Vũ.

Bàn Tử vội chạy đi bật đèn phòng khách.

Ngay lập tức thấy một thanh niên mặc áo gió đen đang đánh nhau với Tần Vũ.

Dù chiêu thức của hắn rất sắc bén nhưng rõ ràng không trực diện bằng Tần Vũ.

Chỉ qua bảy hiệp, hắn đã bị Tần Vũ đấm trúng ngực, lùi liên tiếp.

Tần Vũ định xông lên tiếp, người kia vội xua tay lên tiếng: "Đoạn Vô Kỵ!

Xin chỉ giáo!

Thân thủ của Tần tiểu ca quả nhiên danh bất hư truyền, hèn gì ngay cả Hắc Hạp Tử cũng khâm phục anh!" "Anh là ai!" Giọng Tần Vũ lạnh lùng, anh không quen biết người này.

Ngô Bất Chính khẽ nhíu mày, lạnh giọng hỏi: "Đoạn Vô Kỵ?

Anh đến đây làm gì!" "Thiên Chân, cậu quen hắn à?

Lai lịch thế nào vậy!" Bàn Tử vội ghé sát hỏi.

Ngô Bất Chính hắng giọng nói: "Đoạn Vô Kỵ thì tất nhiên tôi có nghe danh, trong giới trộm mộ cũng là một nhân vật số má! 'Tẩm quất Hắc Hạp Tử, thắp đèn Đoạn Vô Kỵ', hai người này hiện là những người có giá cao nhất trong giới đổ đấu!

Hắc Hạp Tử lai lịch thần bí, không ai biết xuất thân từ đâu, chỉ biết nghề chính là tẩm quất, nghề phụ là đổ đấu, kiêm bán cơm hộp!

Nhưng cái tên Đoạn Vô Kỵ này, lai lịch lại cực kỳ đáng nể.

Nghe nói từng là người canh miếu La Cẩu, một thân võ công cao thâm khó lường!

Nhưng nghe bảo hắn và Hắc Hạp Tử có chút xích mích.

Cội nguồn là do một lần đi kẹp lạc đà, cả hai cùng đi nhưng giá của Hắc Hạp Tử cao hơn hắn làm hắn rất khó chịu!

Từ đó về sau không bao giờ xuống mộ cùng nhau nữa!

Không biết tôi nói có đúng không?" Ngô Bất Chính chỉ vài câu đã nói hết lai lịch của Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ nghe vậy cũng ngẩn người, cười bảo: "Hóa ra danh tiếng của tôi cao vậy sao?

Nhưng tôi vẫn phải giải thích một chút!

Tôi giỏi hơn Hắc Hạp Tử!" "Thôi đi, tự dát vàng lên mặt mình thì ai chẳng làm được, tôi còn từng đi đổ mộ Tinh Tuyệt nữ vương rồi đấy, dám hỏi Vô Kỵ huynh anh đã từng thăm hoàng lăng của vị hoàng đế nào rồi?" Bàn Tử trêu chọc.

Trong nghề trộm mộ, đào được hoàng lăng mới là biểu tượng của địa vị, không phải ai cũng làm được!

Đoạn Vô Kỵ nghe vậy không giận, cười nói: "Nói ra sợ ông khiếp vía, hoàng lăng của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ, các ông đã đi chưa?" "Mẹ kiếp!

Chém gió thì ai chẳng làm được, tôi còn từng đổ mộ Dương Quý Phi... khoan đã!

Anh nói gì?

Hoàng lăng Vạn Nô Vương nước Đông Hạ?" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, bên cạnh Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng nhíu mày.

Họ đang điều tra về nước Đông Hạ, mà Đoạn Vô Kỵ này lại nhắc đến hoàng lăng của Đông Hạ sao?

Chỉ là Vạn Nô Vương này là ai cơ chứ! "Anh nói hoàng lăng Vạn Nô Vương nước Đông Hạ?

Anh đến đây có mục đích gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Đoạn Vô Kỵ mỉm cười, ném một chiếc balo cho Ngô Bất Chính rồi bảo: "Tự xem đi!

Chương 944

Tôi cho các cậu ba ngày, sau ba ngày chúng ta phải xuất phát!" Nói xong, hắn trực tiếp quay người rời đi, không giải thích bên trong là gì, cũng không nói đi đâu.

Cứ thế mà đi.

Nhưng có lẽ trong balo chính là những thông tin liên quan đến Vạn Nô Vương nước Đông Hạ!

Thể chất Đại Kim Nha yếu nên được Ngô Bất Chính sắp xếp đi đầu tiên.

Nhưng Tần Vũ không đồng ý, khăng khăng đòi đi đầu.

Mọi người tự nhiên không nói gì thêm.

Con người Tần Vũ họ đều hiểu, chắc chắn không phải vì muốn chạy trốn an toàn nhất.

Chỉ có Tần Vũ mới rõ, phía trước có thể còn có Hắc Vưu Hưởng.

Đại Kim Nha đi thứ hai, Ngô Bất Chính theo sát phía sau, rồi đến Hắc Hạp Tử, Tiểu Hoa và Bàn Tử.

Bàn Tử chân tay lanh lẹ, buộc con ngỗng trắng vào đùi mình, một dao cắt cổ rồi vừa đi vừa nhỏ máu, tránh bị U Linh Trủng đeo bám.

Ngô Bất Chính nhắc anh thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, cẩn thận kẻo Thi miết vương bám theo.

Bàn Tử bảo cứ yên tâm đi, không vấn đề gì.

Con Thi miết vương đó màu đỏ, phía sau một mảnh đen kịt, nếu nó bám theo chắc chắn nhìn cái thấy ngay.

Mọi người không dám dừng lại, vì dù Thi miết vương không theo kịp, ai dám đảm bảo U Linh Trủng sẽ không xuất hiện lần nữa.

Việc cấp bách lúc này là phải nhanh chóng thoát ra ngoài.

Ngô Bất Chính giắt tờ thánh chỉ duy nhất lấy được vào thắt lưng.

Những thứ khác trừ minh khí Bàn Tử và Đại Kim Nha mang theo, cơ bản chẳng lấy được gì.

Có lẽ mấy chuyên gia khảo cổ sẽ không vui, nhưng ai quan tâm chứ?

Dù sao người xuống mộ là họ, họ nói mang gì thì là mang nấy.

Mọi người không dám dừng bước.

Ngô Bất Chính nhắc nhở: "Đừng hoảng, đoạn mộ đạo này chia làm hai phần, phía trước có một hang động đá vôi!

Tối đa năm phút là tới, đến nơi chúng ta sẽ đánh sập lối vào này, Thi miết vương có lợi hại mấy cũng không qua được!" Mọi người nghe vậy lòng nhẹ nhõm đi vài phần.

Đây là lỗ đào, họ xoay người còn được chứ Bàn Tử thì chịu chết.

Nếu Thi miết vương thực sự tới, họ chẳng có không gian để đối phó.

Hắc Hạp Tử đưa một thanh kíp nổ cầm tay cho Bàn Tử.

Nếu Thi miết vương truy đuổi thì đừng khách sáo, cứ việc đánh nổ.

Nhưng tốt nhất là đừng làm vậy, vì một khi nổ tung sập lỗ đào, họ sẽ bị chôn sống.

Đây là biện pháp cuối cùng khi không còn cách nào khác, nếu không cả đám sẽ chết ở đây.

Bàn Tử cất kỹ kíp nổ, mọi người tiếp tục bò về phía trước.

Lần này vận khí của họ có vẻ tốt.

Cho đến khi Bàn Tử bò ra khỏi lỗ đào, đến hang động đá vôi, vẫn không thấy bóng dáng Thi miết vương đâu.

Nhưng để an toàn, họ vẫn đánh sập lỗ đào để đề phòng vạn nhất.

Còn sau này có khai quật hay không là việc của chuyên gia khảo cổ, họ không quản nhiều thế.

Mọi người ra đến nơi đã mệt rã rời, cộng thêm trước đó ở mộ thất chính Tây Chu không có thời gian nghỉ ngơi.

Lúc này vất vả lắm mới thoát nạn, đều ngồi bệt xuống đất nghỉ.

Tần Vũ quan sát môi trường xung quanh, sắc mặt không được tốt lắm.

Theo trí nhớ của anh, gần đây chính là sào huyệt của Hắc Vưu Hưởng. "Đừng dừng lại, ra ngoài rồi hẵng nói!" Tần Vũ hô hào.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa còn ổn, thể lực theo kịp, Ngô Bất Chính cũng gắng gượng được.

Nhưng Đại Kim Nha và Bàn Tử thì mệt không chịu nổi.

Đại Kim Nha thì thực sự yếu, còn Bàn Tử thì khó chịu vì thân hình to béo của mình.

Anh ở trong lỗ đào không cử động được, nghẹn khuất suốt đường đi, giờ khó khăn lắm mới có chỗ nghỉ một lát, thật sự không muốn nhấc mông lên. "Tôi nói Tiểu ca này, thực sự không đi nổi nữa đâu, phải nghỉ chút đã!

Bản gia tôi còn cố được, chứ cậu nhìn Đại Kim Nha xem, thở như kéo búa ấy, lát nữa ông ấy mà lăn ra chết giữa đường thì biết làm sao!" Không ngờ Đại Kim Nha còn khá có khí tiết, nghe vậy đứng dậy nói: "Bàn gia, ngài đừng nói tôi, ngài chỉ cần đi được là tôi làm được!

Tôi nhìn ra rồi, ngài không đáng tin bằng Tần tiểu ca đâu, cậu ấy đã nói chỗ này không được dừng thì tôi thấy chúng ta nên tiếp tục lên đường thôi!

Tôi còn trụ được, không sao!" Bàn Tử nghe vậy nổi giận: "Hay cho lão Kim ông, Bản gia tôi là đang nghĩ cho ông đấy, vậy mà ông còn bảo tôi không đáng tin!

Chương 945

Đồ không có lương tâm!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỗ này thì có nguy hiểm gì chứ Tiểu ca, lúc trước chúng ta chẳng vào từ lối này sao!

Đâu có chuyện gì!" Tần Vũ nhìn anh, chỉ thốt ra hai chữ: "Quái vật!" Nói xong không thèm giải thích thêm, anh ra hiệu mọi người men theo hang động tìm lối ra trên vách đá đối diện.

Đại Kim Nha nghiến răng đứng dậy.

Bàn Tử thực sự không muốn cử động, lầm bầm: "Quái vật?

Cái nơi này thì có quái vật gì chứ!" Nói đoạn, Bàn Tử kéo balo ra phía trước bảo: "Aiz!

Hiện tại lúc dầu sôi lửa bỏng này, chỉ có minh khí mới tiếp thêm động lực cho Bản gia thôi!

Nhìn một cái như tiêm máu gà, nhìn hai cái như cắn thuốc lắc, nếu nhìn được ba cái, Bản gia có khi còn đi đại chiến với Godzilla được ấy chứ!" Mọi người nghe vậy muốn phì cười.

Thằng béo này đúng là hám tài, đến lúc này rồi mà không quên lôi đồ lấy từ mộ Tây Chu ra xem.

Đại Kim Nha trêu chọc: "Tôi bảo này Bàn gia, thứ đó có chạy mất được đâu, đợi ra ngoài tôi giới thiệu cho mấy ông chủ lớn... ra ngoài rồi chúng ta cùng ông chủ lớn đi nộp cho nhà nước, đổi lấy mấy bông hoa hồng nhỏ nhé!" Đại Kim Nha cũng thật tinh ranh, đang nói dở chợt nhớ ra đang livestream nên lập tức đổi giọng.

Bàn Tử chỉ tay vào ông ta cười lớn.

Lúc này mọi người đã xuyên qua hang động, quả nhiên tìm thấy một lối vào trên vách đá đối diện.

Tuy nhiên ngay lúc này, Bàn Tử bỗng kinh hô: "Không đúng!

Minh khí đâu rồi?

Lão Kim, có phải đang ở chỗ ông không?" Mọi người sững lại, đều nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy anh mở toang balo ra, bên trong ngoài vài món dụng cụ xuống mộ, chẳng thấy bóng dáng món minh khí nào.

Mà nhìn balo cũng không bị rách, nếu không dụng cụ cũng rơi mất rồi.

Vậy thì lạ thật, minh khí đi đâu được?

Đại Kim Nha vội nói: "Không đâu Bàn gia, đồ quan trọng nhất đều ở chỗ ngài mà, chỗ tôi chỉ có vài món lặt vặt thôi, không tin ngài nhìn...

Ơ!

Chỗ tôi sao cũng không còn cái nào thế này!" Chỉ thấy trong balo của Đại Kim Nha cũng trống không, minh khí của ông ta cũng biến mất. "Mẹ kiếp, rốt cuộc là thế nào, ai lấy?" Bàn Tử cuống lên.

Ngô Bất Chính vội cản anh lại: "Ông đừng kích động, người ở đây nếu không là bạn thì cũng là chỗ quen biết, ai thèm lấy minh khí của ông!

Hơn nữa balo ông không rách, không mở ra, chắc chắn không phải chúng tôi lấy!

Cuối cùng nói cho ông biết, tờ thánh chỉ của tôi cũng biến mất rồi!" "Của cậu cũng mất rồi?" Bàn Tử nghe vậy thì ngớ người.

Ngô Bất Chính thở dài: "Xem ra chúng ta đoán không sai, ngôi mộ

Tây Chu đó quả thực là U Linh Trủng!

Đã là U Linh Trủng thì đồ bên trong sao có thể mang ra ngoài được chứ!

Chúng ta đều vì kích động mà hồ đồ rồi!

Thoát khỏi U Linh Trủng, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn thấy nó thôi, khi ông giết con ngỗng trắng, U Linh Trủng cũng biến mất!

Đồ vật trong đó tự nhiên cũng tan biến, ngôi mộ Tây Chu đó vốn dĩ không còn tồn tại, nó chỉ là một bóng ma u linh, ông sao có thể thực sự lấy đi đồ của một bóng ma chứ!" Ngô Bất Chính nói đoạn vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu anh đừng buồn nữa, còn sống mà ra được là tốt hơn bất cứ thứ gì rồi.

Lúc này Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử đã đến vị trí lối ra đối diện.

Tần Vũ vốn định hô hào mọi người đi mau để tránh đêm dài lắm mộng.

Tuy nhiên ngay lúc này, Hắc Hạp Tử bỗng lấy ra cái hộp gỗ của mình, quay đầu nói với mọi người: "Phía trước có vấn đề, chúng ta có lẽ không ra được rồi!" Mọi người sững sờ, theo sau đó thấy Giải Ngữ Hoa ném qua hai thứ.

Chính là hai con ngỗng trắng mà Bàn Tử đã giết lúc trước.

Nhưng rõ ràng hai thứ đó đã bị anh để lại trong lỗ đào và cổ mộ rồi mà.

Sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa nhìn bộ dạng, tinh huyết trong cơ thể dường như đã bị hút cạn.

Cái chết vô cùng kinh khủng, chỉ cắt cổ thì hoàn toàn không thể trở nên như vậy được. "Mẹ... mẹ nó chứ, là kẻ nào làm chuyện này?

Con ngỗng trắng của Bàn gia ta lại chết thảm như vậy, đúng là không nể mặt Bàn gia chút nào!" Bàn Tử vốn đang buồn bực vì minh khí bỗng dưng biến mất, lúc này nhìn thấy cảnh tượng này thì cả người liền nổi giận.

Tần Vũ vội vàng ra hiệu cho anh bình tĩnh lại.

Ngô Bất Chính ngồi xuống quan sát rồi nói: "Thịt và máu bên trong con ngỗng này đều đã bị tan chảy hết rồi, chỉ cắt cổ thôi thì không thể thành ra thế này được!" "Địa phương này vẫn còn cổ quái, chúng ta vẫn nên nghe theo Tiểu ca, mau chóng rời đi!" Mọi người đều gật đầu, không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Thật lòng mà nói, nếu không có tình huống của hai con ngỗng trắng này, họ có lẽ cảm thấy đi ra ngoài không khó.

Nhưng cái chết của hai con ngỗng này quá kỳ lạ, họ đều lo lắng con đường ra ngoài này liệu có còn an toàn hay không?

Chương 946

Nhưng hiện tại đạo động là con đường duy nhất có thể ra ngoài, họ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Ngay lập tức, cả nhóm chạy về phía đạo động.

Tần Vũ đến lúc này cũng không muốn đi tìm Ngọc Văn Hương gì đó nữa.

Tuy anh cảm thấy tên Trần Hạt Tử kia có lẽ thực sự biết rất nhiều chuyện, nhưng đối phó với hạng người đó, Ngô Bất Chính chắc chắn cũng có cách.

Không cần thiết phải dẫn mọi người đi mạo hiểm, có thể trực tiếp đi ra ngoài đương nhiên là tốt nhất.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến bên cạnh đạo động.

Tần Vũ bảo Ngô Bất Chính vào trước, sau đó là Đại Kim Nha, tiếp theo là Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử.

Anh dự định đoạn hậu nên bảo Bàn Tử vào trước.

Tuy nhiên, gọi nửa ngày mà phía sau chẳng có ai trả lời.

Quay đầu nhìn lại, Bàn Tử vậy mà đã biến mất tăm.

Lúc này sắc mặt Tần Vũ hoàn toàn biến đổi.

Ở nơi này, ngoài Hắc Vưu Hưởng ra thì còn thứ gì có thể bắt Bàn Tử đi được?

Họ đã không dám nán lại lâu, nhưng vẫn chọc phải những thứ đó.

Tần Vũ không kịp nói nhiều, lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đồng thời ném một thanh pháo sáng.

Xung quanh lập tức được chiếu sáng, trong khoảnh khắc anh nhìn thấy Bàn Tử đang bị treo lơ lửng trên không, trôi về phía sâu trong một bên hang động.

Trên người anh ta quấn một vòng lớn tơ nhện trắng, ít nhất cũng thô bằng cánh tay.

Trên đỉnh đầu càng truyền đến những tiếng sột soạt.

Tần Vũ không kịp giải thích, lập tức đuổi theo.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa trong đường hầm thấy tình huống này cũng biến sắc, lập tức chui ra ngoài đuổi theo.

Ngô Bất Chính cũng đi theo, dặn dò Đại Kim Nha thể lực yếu thì đừng qua đó.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha đâu dám ở lại một mình, nếu xung quanh vẫn còn nhện khổng lồ thì chẳng phải mình sẽ tiêu đời sao.

Một nhóm người cứ thế bám sát phía sau.

Tuy nhiên, tốc độ của hai người họ quá chậm, chạy một lát đã thấy Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa biến mất phía trước.

Họ chỉ có thể thông qua phòng livestream để xem hướng đi của mọi người mà đi theo.

Phải nói rằng, trên mạng có câu nói rất đúng: không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội yếu như heo.

Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa ba người này hợp lại khiến thực lực tổng thể của lần hạ mộ này tăng vọt.

Bàn Tử bị treo lôi đi chưa đầy mười mét, một luồng hắc quang lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao đã tức khắc chém đứt sợi tơ nhện thô như cánh tay kia.

Bàn Tử rơi xuống đất.

Tần Vũ sải bước tiến lên cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Gần như cùng lúc, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng tới nơi.

Hai người họ, một người đốt pháo sáng, một người giúp cắt đứt tơ nhện trên người Bàn Tử.

Pháo sáng soi rõ trên đỉnh đầu, để lộ một con nhện khổng lồ.

Lúc này Ngô Bất Chính và Đại Kim Nha cuối cùng cũng thấy mọi người.

Tuy nhiên, qua ánh lửa, mọi người đều thấy trên lưng con nhện trên vách tường kia lại mọc ra một khuôn mặt người khổng lồ.

Theo sự vặn vẹo của lớp da nhện, khuôn mặt người ấy từ từ nứt ra một khe hở, như thể đang cười một cách quỷ dị.

Bàn Tử vừa được giải thoát liền giận dữ mắng: "Mẹ nó chứ, thời đại này mà yêu tinh nhện cũng dám thò ra à!" "Quan trọng là mày quá xấu xí rồi đấy, không phải người ta bảo yêu tinh nhện đều xinh đẹp sao?" Bàn Tử vừa nói vừa rút khẩu súng ngắn cầm tay bảo bối ra, bắn liên tiếp hai phát vào con nhện khiến nó rơi xuống.

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử không sao thì cười trêu: "Cậu xem Tây Du Ký nhiều quá rồi đấy, vả lại cho cậu hai con yêu tinh nhện thì cậu có thể đẻ ra một ổ yêu tinh nhện không?" "Tôi nói mấy vị đại gia này, đừng có đùa nữa, chúng ta mau chạy thôi!" Đại Kim Nha thực sự sợ rồi, lúc này chân anh ta đang bủn rủn, chỉ muốn mau chóng rời đi.

Tuy nhiên, hiện tại họ đã cách lối vào đạo động một khoảng khá xa.

Tần Vũ quan sát xung quanh rồi lạnh lùng hỏi: "Còn bao nhiêu pháo sáng?" Hắc Hạp Tử kiểm tra ba lô: "Phát cuối cùng!" Tần Vũ gật đầu, Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tiểu ca, anh muốn làm gì?" Tần Vũ đứng dậy nói: "Triệt để tiêu diệt lũ Hắc Vưu Hưởng này, các người không cần đi theo tôi!" Nói xong, Tần Vũ hỏi mượn pháo sáng của Hắc Hạp Tử.

Anh hiểu rõ tình huống ở đây, ký ức khôi phục khiến anh biết rằng những thứ này nếu không tiêu diệt sớm muộn gì cũng hại người.

Vốn dĩ không muốn để mọi người qua đây mạo hiểm, nhưng hiện tại đã tới rồi thì giải quyết xong rồi hãy đi.

Ngô Bất Chính nghe vậy liền nói: "Tôi cũng đi!" "Ây ây, diệt trừ họa hại cho nhân dân sao có thể thiếu Bàn gia ta được?" Bàn Tử cũng vội đứng dậy.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa mỉm cười, cũng không có ý định rời đi.

Mọi người đứng thành một hàng.

Duy chỉ có Đại Kim Nha rất biết điều đứng phía sau nói: "Được rồi!

Mấy vị đều là đại gia, tôi cứ đứng sau đi theo vậy!" Tần Vũ muốn Ngô Bất Chính ở lại cùng Đại Kim Nha, dù sao thân thủ của cậu cũng không ổn.

Chương 947

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Tiểu ca, tôi cũng đã trải qua không ít rồi!

Anh không thể lần nào cũng bảo vệ tôi, tôi cũng cần trưởng thành, và tôi cảm thấy mình đã mạnh hơn trước nhiều rồi!

Anh tin tôi đi, tôi làm được!" Tần Vũ hơi nhíu mày như muốn hỏi: "Cậu chắc chứ?".

Bàn Tử cười nói: "Hiếm khi Thiên Chân muốn làm đàn ông một lần, Tiểu ca anh cứ cho cậu ấy cơ hội đi, không thì ở bên anh lâu quá tôi lại tưởng cậu ấy là phụ nữ mất!" "Cút đi!" Ngô Bất Chính tức giận mắng.

Tần Vũ thấy vậy không nói thêm gì nữa.

Mọi người đứng thành hàng, đều rút vũ khí của mình ra.

Tần Vũ đương nhiên là Hắc Kim Cổ Đao, Bàn Tử cầm cuốc leo núi.

Hắc Hạp Tử ngoài thanh ngân thương dài của mình, anh ta còn vặn một cái chia thương ra làm đôi, đưa cho Giải Ngữ Hoa một thanh.

Ngô Bất Chính nhìn có chút ngượng ngùng, sờ soạng trên người thấy còn một cái xẻng gấp nên thuận tay cầm ra.

Tư thế này của mọi người đúng là có cảm giác sắp đi liều mạng.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Tần Vũ cũng không phí lời, dẫn mọi người tiến về phía trước.

Gần như cùng lúc đó, trong bóng tối phía trước, lập tức có vài sợi tơ trắng bắn ra.

Những sợi tơ này thô bằng nắm tay, không biết con nhện kia lớn cỡ nào mà có thể nhả ra sợi tơ như vậy.

Đại Kim Nha đứng sau xem mà run cầm cập.

Tuy nhiên những người phía trước lại nhanh tay nhanh mắt chém đứt hết đống tơ nhện đó.

Ngô Bất Chính phản ứng cũng rất nhanh, giải quyết được rắc rối của mình.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Được đấy Thiên Chân, thân thủ quả nhiên tiến bộ nhé!" Ngô Bất Chính đắc ý cười: "Đó là đương nhiên, con người phải trưởng thành chứ đúng không!

Hơn nữa, tôi cũng không...

Á!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu thì cả người đột ngột ngã nhào xuống đất, sau đó bị kéo lê lăn về phía trước.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Mẹ nó Thiên Chân, cậu không thể ngầu quá ba giây được sao!

Thời gian này cũng quá ngắn rồi đấy!" Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã lao vọt tới, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém đứt sợi tơ nhện.

Nhắc đến chuyện của Đông Hạ Quốc, Tần Vũ và mọi người đều không xa lạ.

Trước đó khi ở mộ dưới đáy biển, họ đã từng tìm hiểu một chút, trước khi quay về còn từng đi tìm Giáo sư Dương.

Từ miệng Giáo sư Dương, họ cũng biết thêm một số chuyện về Đông Hạ Quốc.

Nhưng cái tên Vạn Nô Vương của Đông Hạ Quốc này, hình như thực sự là lần đầu tiên nghe thấy.

Bàn Tử hỏi: "Thiên Chân, cậu còn nhớ gã tướng quân quái vật chúng ta gặp ở Hải Đế Mộ không, trên nắp quan tài của hắn chẳng phải có ghi chép một số chuyện sao, tớ nhớ hình như có nhắc tới Vạn Nô Vương mà!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không nhớ nữa, lúc đó căng thẳng quá, vả lại đã qua lâu như vậy, ai mà nhớ rõ được nội dung chi tiết!

Nhưng những thứ đó không quan trọng nữa, nếu Đoạn Vô Kỵ đã nói là Vạn Nô Vương thì có lẽ đó là tên của quân chủ Đông Hạ Quốc rồi!

Chỉ là không biết sao lại đặt cái tên như vậy, nghe cứ quái quái, có cảm giác như nô lệ của yêu ma vậy!" Bàn Tử thúc giục: "Kệ nó có phải nô lệ yêu ma hay không, cứ mở ba lô ra xem chẳng phải sẽ rõ sao!" Ngô Bất Chính gật đầu, ở đây đoán mò cũng vô ích.

Đồ vật trong ba lô dường như không nhiều, cầm lên thấy không nặng lắm.

Ngô Bất Chính dốc ngược ba lô, đổ hết đồ bên trong lên ghế sofa.

Việc này cũng là để tránh đồ đạc bên trong bị va đập, sofa mềm sẽ an toàn hơn.

Đồ được đổ ra khiến cả ba người đều ngẩn ra.

Đồ đạc cũng không ít, nhưng đều được bọc trong giấy trắng, bên ngoài quấn một lớp băng keo.

Dường như người gửi sợ trên đường đi chúng va chạm vào nhau dẫn đến hư hỏng.

Ngô Bất Chính tùy tiện lấy một cái rồi tìm dao rạch băng keo, nhanh chóng lấy ra một cuốn sách.

Cuốn sách này chỉ lớn bằng bàn tay, hơn nữa trông còn rất mới, nếu không phải phong cách thiết kế trên bìa trông rất cổ xưa, Ngô Bất Chính đã tưởng đó là sách tranh thiếu nhi.

Bàn Tử kinh ngạc: "Ây!

Đoạn Vô Kỵ này có ý gì?

Đưa cho chúng ta một cuốn sách tranh, định để chúng ta giải khuây cho đỡ buồn ngủ trên đường à?

Để Bàn gia xem thử có nội dung gì không lành mạnh không!" Ngô Bất Chính vỗ vào mu bàn tay Bàn Tử một cái, nói: "Đừng nói bậy, cái này gọi là Chưởng phổ, hay còn gọi là Dịch văn phổ (Sách tra dịch văn)!" Nói đoạn Ngô Bất Chính chỉ vào mấy chữ trên bìa.

Chỉ thấy những chữ này có hai hàng, một hàng dùng tiếng Trung đơn giản dễ hiểu, hàng còn lại thì hoàn toàn không hiểu là có ý gì.

Tần Vũ nhìn cũng nhíu mày, không hiểu Chưởng phổ này rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Bất Chính thấy vậy giải thích: "Cái gọi là Dịch văn phổ là thứ mà các nhân viên khảo cổ thường dùng, nội dung rất nhiều, chủ yếu phục vụ cho nhân viên khảo cổ, trên thị trường hầu như không thấy!" Nói rồi Ngô Bất Chính giải thích một lượt tác dụng của nó.

Hóa ra, từ trước đến nay bất kể là khảo cổ hay đạo mộ, các văn vật khai quật được, dù là tơ lụa, bình gốm hay vàng bạc ngọc khí, áo giáp, phiến ngọc, v.v., thỉnh thoảng đều có thể thấy một số cổ văn.

Những cổ văn này tùy theo cổ mộ khác nhau, triều đại thay đổi mà hình thái chữ viết và nội dung cũng sẽ khác nhau.

Ví dụ như cùng một chữ, ở đời Nguyên có ý nghĩa này, nhưng truy ngược về đời Tần thì có thể là một trời một vực.

Chương 948

Vì vậy, đối với các chuyên gia khảo cổ, triều đại mà họ nghiên cứu giống như một bức tường vô hình, nghiên cứu càng sâu thì càng xa rời những thứ của triều đại khác.

Và Dịch văn phổ ra đời vì lý do đó.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, nếu Bàn Tử là một chuyên gia khảo cổ chuyên nghiên cứu văn hóa Tây Vực, anh ta rất am hiểu văn tự Tây Vực, nhìn một cái là hiểu ý nghĩa.

Nhưng nếu bảo anh ta đi nghiên cứu cổ văn nhà Hán, anh ta sẽ làm trò cười ngay, vì hình thái văn tự đã khác, ý nghĩa đại diện cũng xuất hiện sai lệch.

Có khi người ta ghi chép là mộ táng của ai đó, Bàn Tử lại dịch thành vợ của ai đó!

Đại khái là như vậy.

Và Dịch văn phổ chính là dùng vào lúc này.

Ví dụ cuốn này dùng cho đời Hán, Bàn Tử có nó rồi thì chỉ cần đem cổ văn trong mộ đời Hán ra đối chiếu là có thể hiểu được cổ văn đó nghĩa là gì.

Cho nên loại sách này rất nhiều, giống như bảng đối chiếu mật mã vậy, một triều đại ít nhất cũng có vài cuốn.

Đoạn Vô Kỵ đưa thứ này thực sự khiến họ bất ngờ.

Bàn Tử nói: "Thằng nhóc đó liệu có phải có chuyện gì về Đông Hạ Quốc muốn nói với chúng ta không?

Cứ nói thẳng ra là được rồi, bày đặt phức tạp thế này, lại còn bắt chúng ta tự đi đối chiếu dịch thuật à!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Cậu nói có lý, nhưng Đoạn Vô Kỵ đã làm vậy thì chỉ có thể giải thích một điều: Anh ta sợ nói thẳng ra chúng ta không tin!

Chi bằng đưa đồ cho chúng ta để chúng ta tự mình giải mã!

Nếu tôi đoán không lầm, những món đồ còn lại chắc chắn có ghi chép cổ văn của Đông Hạ Quốc!" Nói xong, Ngô Bất Chính bảo Tần Vũ mau chóng bóc ra.

Ba người không phí lời, lập tức mở hết mọi thứ.

Và khi vừa mở ra, cả ba đều ngây người.

Chỉ thấy trong đống đồ đó lại có ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Trên ba con cá đồng này vậy mà vẫn còn dính vết máu.

Ngô Bất Chính vội cầm lên xem, phát hiện vết máu này mới đông lại không lâu.

Điều này chứng tỏ người lấy được thứ này chắc hẳn đã phải trải qua sinh tử mới mang được nó ra ngoài.

Tần Vũ nhìn thấy ba con Xà Mi Đồng Ngư cũng sửng sốt, cầm lên tỉ mỉ quan sát.

Dần dần, anh cảm thấy đầu đau nhức, con cá đồng trong tay rơi xuống sofa.

Đồng thời cả người anh ôm lấy đầu, biểu hiện cực kỳ đau đớn. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính phản ứng lại, vội vàng nắm lấy cánh tay Tần Vũ.

Bàn Tử cũng vội ghé lại để giữ chặt Tần Vũ.

Tuy nhiên, cơ thể Tần Vũ run rẩy ngày càng dữ dội, mắt cũng đỏ ngầu trong nháy mắt.

Bàn Tử thấy vậy vội hét lên: "Không xong rồi, Tiểu ca sắp phát điên rồi!

Tiêm một mũi an thần đi!" "Cậu ngốc à, lúc này tìm đâu ra thuốc an thần!" Ngô Bất Chính hét lên, đồng thời ôm chặt Tần Vũ vào lòng, giữ chặt lấy anh không để anh vùng vẫy, hy vọng có thể giúp anh bình tĩnh lại.

Tuy nhiên sức lực của cậu sao mạnh bằng Tần Vũ, Bàn Tử biết cậu không giữ nổi nên cũng lao vào ôm chặt cả hai người lại.

Họ tuy chưa từng trải qua mất trí nhớ, nhưng biết rằng một số người mất trí khi bị kích thích sẽ dẫn đến suy sụp tinh thần, đập phá đồ đạc còn là nhẹ, nghiêm trọng hơn có thể tự làm hại bản thân.

Ngô Bất Chính ôm chặt Tần Vũ, đồng thời nhẹ nhàng an ủi: "Không sao đâu, không sao đâu, có chúng tôi ở đây, có phải anh nhớ ra gì không, đừng kích động, đừng kích động!

Không sao đâu, tin tôi đi, thực sự không sao đâu!" Đừng nói nha, chiêu này của cậu lại thực sự có tác dụng, cơ thể đang run rẩy của Tần Vũ dần bình tĩnh lại.

Chỉ có đôi mắt vẫn còn xung huyết, không biết anh đã nghĩ đến điều gì mà vẫn im lặng không nói một lời.

Phải mất mười phút, thấy Tần Vũ không còn cử động loạn nữa, họ mới buông anh ra.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca, có phải anh đã nhớ ra gì không?

Đừng sợ, chúng tôi đều ở đây, anh muốn nói thì cứ nói ra!

Không muốn nói cũng không sao đâu!" Ngô Bất Chính cố gắng nói năng nhẹ nhàng hết mức để không kích thích cảm xúc của Tần Vũ.

Ngô Bất Chính lúc này thực sự ngượng không để đâu cho hết.

Khó khăn lắm mới cảm thấy mình có thể chiến đấu được, kết quả còn chưa kịp đắc ý xong lại biến thành gánh nặng.

Hơn nữa cú ngã này quá đột ngột, cậu hoàn toàn không có sự phòng bị nào.

May mà mông tiếp đất nên còn có chút giảm xóc, nếu là mặt tiếp đất thì e rằng ngũ quan bây giờ đã bị hủy rồi.

Nhưng cơn đau ở mông cộng thêm việc bị tơ nhện kéo lê, va đập liên tục vào đá trên mặt đất khiến mông cậu sắp "nở hoa" tới nơi.

Cậu thầm mắng trong lòng: "Mẹ nó chứ, mình còn bày đặt ra vẻ làm gì, thừa nhận mình yếu thì khó thế sao?

Dù sao lần sau ai thích lao lên thì lao, ông đây không chơi nữa!

Cái này đúng là đòi mạng mà!" Mông lại nhói lên một cái, không biết lại va vào hòn đá nào khiến cậu đau đớn quay về thực tại.

Nhưng lúc này Tần Vũ đã lao tới đầu tiên, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên chém đứt sợi tơ nhện.

Chương 949

Đại Kim Nha đứng bên cạnh thấy thế giơ ngón tay cái tán thưởng: "Vị Tần gia này thực sự lợi hại, tơ của Hắc Vưu Hưởng tuy dẻo dai nhưng độ cứng cực cao, thanh Hắc Kim Cổ Đao này chắc chắn không phải vật tầm thường!" Bàn Tử lúc này cũng đã tới gần, thấy Ngô Bất Chính không sao thì cười trêu: "Lão Kim ông thì biết cái gì, cây đao này của Tiểu ca là vô giá đấy, tôi nói cho ông biết, nếu không phải Bàn gia tôi đánh không lại anh ấy thì tôi đã trộm đao mang đi bán lâu rồi!" Tần Vũ liếc nhìn một cái khiến Bàn Tử sợ tới mức vội chuyển chủ đề: "Cái đó...

Thiên Chân, mông cậu không sao chứ, đừng để ảnh hưởng tới việc... khụ... lấy vợ sau này nha!" Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái cháy mắt: "Mẹ nó chứ, cậu thử bị kéo lê dưới đất lâu thế xem!

Dù sao ông đây cũng không chơi nữa, sau này gặp chuyện thế này ai thích lên thì lên, ông đây cứ trốn phía sau thôi!

Thân cốt tôi yếu, tôi cần người bảo vệ!" Bàn Tử nghe vậy cười lớn, thấy Ngô Bất Chính còn đùa được thì chắc là không sao rồi.

Tuy nhiên mông của cậu bị thương không hề nhẹ.

Dù cậu cực kỳ không tình nguyện nhưng dưới sự cưỡng ép của Tần Vũ và cái lườm của Bàn Tử, cậu vẫn phải để họ kiểm tra.

Trên mông đã bị rạch mấy đường sâu, may mà toàn thịt, không ảnh hưởng đến gân cốt.

Bàn Tử bôi thuốc xử lý đơn giản rồi cõng cậu lên lưng.

Tình hình này để cậu tự đi là điều không thể.

Và Tần Vũ dường như vẫn không muốn buông tha cho lũ Hắc

Vưu Hưởng này.

Có lẽ không chỉ vì sợ chúng gây họa cho người dân quanh Long Lĩnh, mà thấy Thiên Chân bị bắt nạt ra nông nỗi này, anh rõ ràng là đã nổi giận.

Chỉ thấy Tần Vũ một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, sải bước đi về phía trước hang động.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa thấy vậy cũng đi theo.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính nên không hoạt động thoải mái được, đành đi sau cầm khẩu súng ngắn sẵn sàng yểm trợ.

Hắc Vưu Hưởng rõ ràng cũng không ngờ mấy người này lại hung hãn như vậy, dám phản công lại.

Chỉ nghe tiếng "vút vút vút", từng đạo tơ nhện thô như cổ tay từ trong bóng tối bắn ra nhắm thẳng vào chân mọi người.

Nhưng lúc này ai nấy đều đã đề phòng, cộng thêm bộ ba Tần Vũ chắn phía trước, tơ nhện vừa tới gần đã bị chém đứt, hoàn toàn vô dụng.

Tần Vũ bỗng dừng lại, Bàn Tử đi sau hiểu ý, ra hiệu cho Đại Kim Nha ném hai thanh huỳnh quang qua.

Đại Kim Nha lúng túng bẻ sáng thanh huỳnh quang rồi ném đi.

Ngay lập tức, phía trước hiện ra một sơn động khổng lồ, bên trong tối om om, lúc này vẫn còn không ít tơ nhện bắn ra.

Rõ ràng bên trong sơn động này chính là sào huyệt của lũ Hắc Vưu Hưởng.

Tần Vũ không phí lời, liếc nhìn Hắc Hạp Tử một cái.

Hắc Hạp Tử lập tức ném phát pháo sáng cuối cùng vào trong.

Trong thoáng chốc, lửa bùng lên dữ dội trong sơn động.

Lúc này bên trong sơn động hoàn toàn rối loạn, vô số con Hắc Vưu Hưởng tranh nhau bò ra ngoài, thậm chí còn có cả tơ nhện bắn loạn xạ.

Ba người Tần Vũ đứng chắn phía trước chém đứt hết tơ nhện, còn Bàn Tử đứng sau giơ súng, cứ mỗi phát súng là một con Hắc Vưu Hưởng bò ra bị bắn nát bét.

Đây đơn giản là một cuộc thảm sát một chiều.

Đại Kim Nha đứng sau hít một ngụm khí lạnh, liên tục xuýt xoa: "Đúng là thần tiên mà, Bàn gia mấy năm nay lăn lộn tốt quá, có đám đồng đội thần tiên này thì Diêm Vương cũng phải đau đầu đấy!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Lão Kim, giờ thì biết vì sao lần nào bọn tôi cũng đào được đồ tốt rồi chứ!

Tôi nói cho ông biết, đúng là một hào hán có ba người giúp, Bàn gia tôi dũng mãnh được thế này là nhờ đám đồng đội lợi hại này đấy!

Đương nhiên so với Bàn gia tôi thì họ vẫn kém một chút!" Đại Kim Nha cũng không ngốc, anh ta là dân làm ăn tinh đời, dù tiếp xúc chưa lâu nhưng trước đây có xem livestream cộng thêm dư luận trên mạng, sao anh ta không rõ chuyện được, liền cười nói: "Thôi đi Bàn gia, ngài đừng chém gió nữa, Tần gia đó hình như toàn vì Ngô tiểu ca thôi!

Tôi nói câu này ngài đừng tự ái, người ta mới là chân ái, ngài chỉ là đồ khuyến mãi đi kèm thôi!" Không ngờ Bàn Tử cũng không giận, cười hì hì: "Hắc hắc, cái đó gọi là gì, là quan hệ xã hội đấy ông hiểu không?

Tôi và Thiên Chân là tình nghĩa mười mấy năm, chuyện của tôi Thiên Chân có thể không quản sao?

Cậu ấy đã quản thì Tiểu ca có thể không quản sao?

Nói như vậy, chuyện của tôi cũng là chuyện của Tiểu ca!

Thôi đừng nói mấy chuyện vô ích này nữa, tôi bảo ông này, ông về tìm hiểu xem chỗ nào có cổ mộ đi!

Ông cung cấp thông tin, mấy người bọn tôi đi xuống, đảm bảo kiếm tiền còn nhiều hơn cả mấy ông giàu nhất thế giới!

Chỉ cần thân thủ của Tiểu ca thôi, cái đó gọi là gì nhỉ, quỷ kiến sầu đấy!" Đại Kim Nha vội tiếp lời: "Ây ây, câu này tôi thấy trên mạng rồi, người ta bảo là: Thiên Chân nhất tiếu, Kỳ Lân khai đạo; Kỳ Lân nhất tiếu, Diêm Vương nhiễu đạo!

Ồ, còn có câu về Bàn gia ngài nữa, gọi là: Bàn gia nhất tiếu, hạt kỷ bát nháo (Bàn gia mà cười, là làm loạn cả lên)!" Câu này của Đại Kim Nha vừa thốt ra, Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa đứng cạnh đều không nhịn được cười thành tiếng, ngay cả Tần Vũ cũng suýt nữa thì bật cười. "Ây!

Lão Kim, tôi thấy cái răng vàng của ông là không muốn giữ nữa rồi phải không!" Bàn Tử bực bội nói.

Nhưng họ nói thì nói, tay vẫn không ngừng nghỉ, một con Hắc Vưu Hưởng bò ra là chết một con, còn nhiều con khác chắc còn chưa kịp bò ra đã bị lửa thiêu chết.

Trong không khí nhanh chóng lan tỏa mùi thịt nướng.

Chỉ tiếc là lũ nhện này không ăn được, nếu không Bàn Tử e là đã xông lên bẻ một cái chân nhện ra gặm rồi.

Từ lúc họ phát hiện Hắc Vưu Hưởng đến giờ mới chưa đầy mười phút, người trong phòng livestream nhiều kẻ còn chưa kịp phản ứng thì trận chiến đã sắp kết thúc.

Chương 950

Lúc này trong phòng livestream cuối cùng cũng có người tra được tư liệu về Hắc Vưu Hưởng.【Hắc Vưu Hưởng còn được gọi là Hắc Vưu Hưởng mặt người, thuộc một nhánh hiếm gặp trong họ nhện】【Trên lưng có khuôn mặt người màu trắng, kích thước lớn gấp nhiều lần nhện thường, khả năng sát thương và ăn thịt cực lớn】【Hàm dưới có túi độc chứa lượng lớn độc tố, một khi dùng tơ nhện bắt được con mồi sẽ lập tức tiêm độc vào, khiến cơ bắp con người cứng đờ nhưng vẫn giữ được ý thức tỉnh táo】【Trong khi tiêm độc tố gây tê liệt, chúng còn tiết ra một loại dịch tiêu hóa để con mồi bị tan chảy khi còn sống để chúng hút sạch】【Ở một số nơi tại nước ngoài, số người chết dưới tay loài nhện này hàng năm không đếm xuể, là một loài cực kỳ tàn nhẫn...】...【Mẹ kiếp, tôi không chém gió tiếp được nữa, hủy diệt đi!】【Haha!

Tiếp tục nổ đi, còn cả số người chết hàng năm không đếm xuể nữa chứ, mới bao lâu đâu mà cả một ổ lớn thế này đã bị Tiểu ca và mọi người bứng sạch rồi】【Hắc Vưu Hưởng bày tỏ: Dù sao tôi cũng là loài ăn thịt, làm ơn tôn trọng tôi chút đi, tôi chỉ ăn của mấy người hai con ngỗng trắng thôi mà, có cần bắt nạt người ta thế không!】Lửa cháy suốt hai mươi phút.

Tơ nhện không chịu được nhiệt, lại dễ cháy, chỉ cần một mồi lửa là cháy lan sang xung quanh.

Trong sơn động đó không biết có bao nhiêu tơ nhện, cháy được hai mươi phút chứng tỏ số lượng tơ nhện bên trong không hề ít.

Ngô Bất Chính tựa vào vách tường, mông bị thương không ngồi được nên chỉ có thể dựa vào tường nghỉ ngơi.

Bàn Tử và những người khác đi kiểm tra xung quanh một lượt, xác định không còn con nào sót lại mới quay về hội quân. "Tiểu ca, sự việc giải quyết xong rồi, chúng ta có thể ra ngoài được chưa!" Bàn Tử nói, thật lòng anh rất nản chí.

Chuyến này vào đây cứ ngỡ phát tài to, ai ngờ cái u linh trủng đời Tây Chu này lại keo kiệt thế, đồ đạc vừa tới tay đã bị thu hồi.

Giờ thì hay rồi, tốn công vô ích.

Lúc này anh chỉ muốn mau chóng ra ngoài tắm nước nóng, đi massage một cái rồi nghỉ ngơi cho thoải mái.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng nhìn về phía Tần Vũ, hiện tại đã tìm thấy bọn Ngô Bất Chính, quả thực không còn lý do gì để ở lại.

Tuy nhiên Tần Vũ lại lắc đầu: "Ngọc Văn Hương ở ngay gần đây!" Câu này của anh khiến mọi người mới nhớ ra, cứu người là mục đích chính, nhưng còn một nhiệm vụ nữa là tìm Ngọc Văn Hương.

Tuy rằng phía Trần Hạt Tử không lấy được Ngọc Văn Hương cũng có thể nghĩ cách ép ông ta mở miệng, nhưng quy tắc trong nghề của họ là vậy, dùng thủ đoạn khác suy cho cùng cũng không quang minh chính đại.

Đại Kim Nha cũng thấy được suy nghĩ của họ, vội nói: "Đừng đừng!

Mấy vị đại gia, tôi phải nhắc nhở mọi người một chút!

Nghề đổ đấu này tuy tôi không làm, nhưng ông già nhà tôi đã làm cả đời rồi!

Trần Hạt Tử đó tên thật là Trần Ngọc Lâu, vốn là thủ lĩnh của phe Tá Lĩnh ngày trước!

Tuy về già có sa sút nhưng cốt cách và sự kiêu ngạo vẫn còn đó!

Mọi người nếu dùng biện pháp mạnh thì có lẽ không lấy được đồ thật đâu!

Nếu Tần tiểu ca đã nói Ngọc Văn Hương ở gần đây, thì chúng ta cứ bỏ chút thời gian đi tìm xem!" Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Lão Kim, ông là đang tơ tưởng đến giá trị của viên Ngọc Văn Hương đó chứ gì!" Đại Kim Nha có chút ngượng ngùng, cười bảo: "Cũng có một phần nguyên nhân đó, nhưng chủ yếu vẫn là vì mấy vị đại gia thôi, chẳng phải Trần Hạt Tử biết chỗ có nội đan cương thi nghìn năm sao!" Bàn Tử định phản bác nhưng Ngô Bất Chính đứng bên cạnh nhìn Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, xem ra anh đã đi tìm Trần Hạt Tử đó rồi, vậy tôi cũng không nói thừa nữa.

Anh thấy lời ông ta nói về nội đan cương thi nghìn năm có thể khắc chế Thi miết đan là thật hay giả?

Hơn nữa tôi luôn cảm thấy cương thi nghìn năm thực sự tồn tại sao?

Nghe có vẻ hơi viển vông!" Tần Vũ lắc đầu biểu thị không biết, sau đó nói: "Cứ thử xem sao!" Đúng vậy, chẳng ai biết nội đan cương thi nghìn năm có khắc chế được Thi miết đan không, vì cũng chẳng có ai từng ăn bao giờ!

Nhưng Trần Ngọc Lâu đã tùy tiện nhắc tới như vậy, họ không thể lờ đi được.

Chỉ cần có một chút hy vọng, họ đều phải nỗ lực thử xem.

Nếu ngay cả thử cũng không dám thì thà về nhà tìm cái hố mà nằm chờ chết cho xong.

Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh lên tiếng: "Nội đan cương thi nghìn năm thì khó nói, nhưng cương thi nghìn năm chắc chắn là có tồn tại!

Trong Sơn Hải Kinh từng nhắc tới Tứ đại cương thi thủy tổ: Tướng Thần, Hậu Khanh, Hạn Bạt, Doanh Câu.

Ngoài ra còn có Thập đại cương thi chi vương: Hống, Hình Thiên, Gia Bỉ, Hạ Canh, Vương Hợi, Áp Du.

Sơn Hải Kinh xưa nay luôn bị coi là chuyện hoang đường, nhưng thử hỏi nếu không có nguyên mẫu thì sao có thể hư cấu không căn cứ như vậy được?

Giống như thầy bói xem voi, anh cũng phải sờ được con voi thì mới nói ra được tình hình chứ, nếu không có con voi thì nói kiểu gì!

Tuy không thể khẳng định những cương thi này thực sự từng tồn tại, nhưng ít nhất cũng sẽ có những thứ tương tự!

Ví dụ như Tương Tây Thi Vương đang lưu truyền hiện nay, biết đâu nó thực sự tồn tại thì sao?

Đều là chuyện khó nói cả!

Nếu mọi người đã thảo luận đến đây, tôi đồng tình với ý kiến của Tần Vũ, chúng ta chỉ còn cách Ngọc Văn Hương một bước chân thôi, chi bằng cứ thử tìm xem lão Trần Hạt Tử kia có thể nói ra được điều gì hay ho!" Mọi người thấy có lý nên đều gật đầu.

Duy chỉ có sự chú ý của Bàn Tử là ở chỗ khác, vội hỏi: "Không đúng nha, anh nói có mười đại cương thi, sao mới kể có sáu tên?

Còn bốn con tống tử nữa đâu?

Bị anh ăn mất rồi à?" Giải Ngữ Hoa mỉm cười không trả lời.

Ngô Bất Chính không nhịn được mắng: "Chẳng muốn dẫn cậu theo chút nào, cậu biết vì sao không?

Cái não này của cậu đúng là não lợn, ngoài phụ nữ ra thì chỉ có tiền thôi!

Mười đại cương thi bao gồm cả bốn vị thủy tổ phía trên nữa!

Sơn Hải Kinh khi phân loại có sự khác biệt, Tứ đại thủy tổ được phân loại chủ yếu dựa vào thế lực sau này của bốn cương thi đó!

Nhưng mười đại cương thi này không phải tất cả đều là cương thi từ người mà ra, đứng đầu là Hống, đó không phải người mà là một loại mãnh thú!

Nghe nói Tướng Thần chính là một giọt máu của loài Hống này hòa quyện với cành cây mà biến thành!

Chương 951

Khởi đầu Tướng Thần chỉ là một gốc cây tinh, sau khi dung hợp một giọt máu của Hống mới biến thành cương thi!

Thiếu kiến thức thật đáng sợ!

Tôi bảo này Bàn Tử, bụng người ta chứa đầy mực, còn bụng cậu chắc toàn mỡ thôi hả!" Bàn Tử không thèm để ý nói: "Sao hả?

Ghen tị với Bàn gia cậu à?

Bàn gia tôi bôn ba nam bắc chính là nhờ lớp mỡ này đấy!

Mỡ rung một cái là cái gì cũng có, tôi nói cho cậu biết, mấy cô em trong tiệm massage chỉ thích nằm lên bụng Bàn gia thôi, họ bảo nằm lên đây vừa ấm vừa mềm, còn sướng hơn nằm gối nhiều!" Thấy Bàn Tử càng lúc càng lạc đề, Ngô Bất Chính cũng lười tiếp chuyện, cậu nhìn ba người Tần Vũ nói: "Nếu đã vậy, chúng ta đừng chần chừ nữa, đành làm phiền ba người đi tìm giúp vậy!

Tìm được Ngọc Văn Hương rồi chúng ta đi ngay!" Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe thấy thế liền hào hứng, dù sao Ngọc Văn Hương cũng là vật vô giá, thế là cả hai chủ động đòi đi theo.

Cuối cùng lại để Tần Vũ ở lại chăm sóc Ngô Bất Chính, còn Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa dẫn hai người kia đi tìm Ngọc Văn Hương.

Dù sao Ngọc Văn Hương cũng ở ngay gần đây, cộng thêm Tần Vũ biết xung quanh không còn nguy hiểm gì nữa nên cũng đồng ý.

Mấy người nhanh chóng tản ra tìm kiếm.

Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy những tiếng kinh hô truyền lại, chắc hẳn là đã phát hiện ra cái đỉnh đồng xanh khổng lồ kia.

Tần Vũ đã không còn hứng thú với bên đó nữa, chỉ lặng lẽ ngồi đối diện Ngô Bất Chính, ngẩn người không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính nhìn vào phòng livestream thấy mọi người phát hiện ra đại điện bằng đồng xanh thì cũng rất kích động.

Nhưng thấy Tần Vũ cứ ngồi im không nói lời nào, hứng thú của cậu cũng nhanh chóng tan biến.

Cậu nhặt một hòn đá ném xuống chân Tần Vũ, lên tiếng hỏi: "Đang nghĩ gì thế?" Tần Vũ lắc đầu tỏ ý không có gì.

Ngô Bất Chính cười bảo: "Anh thế này mà bảo không có gì sao?

Nhưng nếu anh không muốn nói tôi cũng không hỏi nữa, chúng ta khó khăn lắm mới tụ họp, hay là nói chuyện khác đi!

Ngày đó sau khi chia tay ở Vân Thiên Cung (Bronze Gate), đám âm binh đó đã dẫn anh đi đâu?

Suốt quãng đường tôi đã nhịn không hỏi, giờ họ đều không có ở đây, anh có thể nói cho tôi biết không?" Đôi mắt Ngô Bất Chính lộ vẻ dò hỏi.

Tần Vũ suy nghĩ hồi lâu, rồi hỏi ngược lại: "Cậu đã trải qua những gì?" Ngô Bất Chính ngẩn người, không ngờ Tần Vũ lại hỏi ngược lại mình.

Tuy nhiên những chuyện cậu trải qua cũng không quá phức tạp, thế là cậu kể lại một lượt, bao gồm cả việc phát hiện ra Tam thúc là giả, do Đoạn Vô Kỵ cải trang.

Cậu chỉ muốn biết, liệu người đi cùng Tần Vũ là Đoạn Vô Kỵ đó có phải chính là Tam thúc của mình hay không.

Đây cũng coi như là một nút thắt trong lòng cậu!

Tần Vũ vẫn im lặng không nói, thực ra chính anh cũng không biết phải diễn đạt thế nào.

Anh quả thực đã nhớ lại được một số thứ, chính là về Vân Thiên Cung.

Nhưng đó đều là những mảnh vụn: những con cóc bằng đồng, vô số rết, cùng với những quái vật và cả những tuyệt lộ...

Những thứ này giống như từng mảnh ghép, căn bản không thể chắp vá lại được.

Anh cứ hễ nghĩ đến là lại đau đầu, rõ ràng những thứ này đang thiếu một sợi dây liên kết chúng lại với nhau.

Hơn nữa anh còn ẩn ẩn cảm giác, Vân Thiên Cung này vô cùng nguy hiểm.

Tần Vũ rất muốn lên tiếng khuyên Ngô Bất Chính đừng đi nữa, quá nguy hiểm.

Nhưng lời còn chưa kịp thốt ra anh đã từ bỏ.

Nếu Ngô Bất Chính biết Vân Thiên Cung nguy hiểm, sẽ chỉ có hai kết quả.

Một là đi cùng anh!

Hai là không cho anh đi.

Tần Vũ biết rõ bản thân chắc chắn phải đến Vân Thiên Cung một chuyến.

Dù là vì ký ức hay vì những viên thuốc, anh đều bắt buộc phải đi.

Nhưng anh không muốn Ngô Bất Chính phải mạo hiểm.

Phải làm sao đây?

Đánh ngất?

Trói lại?

Hay nhốt ở nhà?

Nếu là trước đây có lẽ còn có tác dụng, nhưng ở hiện tại thì đúng là nực cười.

Nói về tinh thông cổ mộ thì anh đương nhiên không nhường ai, nhưng về những chuyện vụn vặt trong đời sống thường ngày, anh thật sự không phải đối thủ của Ngô Bất Chính.

Đặc biệt là tên này đã có được tư duy của Tà Đế, đừng nói là đánh ngất hay trói lại, trừ khi anh chặt đứt hai chân của cậu ta, nếu không luận về trí tuệ anh căn bản đấu không lại.

Cậu ta luôn có cách để bám theo.

Chuyến đi dưới đáy biển năm đó chính là một ví dụ, ngay cả khi không có sự giúp đỡ của Giải gia, cậu ta vẫn có thể dựa vào tư duy của mình để tìm ra cách nhanh nhất đến đó.

Chương 952

Đây chính là cái hố mà hệ thống đào cho anh.

Nếu lúc đầu hệ thống không tặng thẻ nhân vật cho Ngô Bất Chính, cũng không đến mức khiến cậu ta có năng lực tư duy mạnh mẽ như vậy.

Thấy Tần Vũ không nói lời nào, Bàn Tử ở bên cạnh lẩm bẩm: "Hỏng rồi, Tiểu ca tám phần là ngốc luôn rồi, ánh mắt đờ đẫn cả ra!" "Đi chết đi, Tiểu ca chắc là đang nghĩ chuyện gì đó, chúng ta đừng làm phiền, để anh ấy tự bình tĩnh lại một lát!" Nói xong, Ngô Bất Chính tiếp tục nghiên cứu đồ vật trong ba lô.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói thêm, chạy lại giúp một tay.

Tần Vũ thì đứng dậy ngồi xuống ghế sofa, cũng không nói lời nào, cứ thế nhìn chằm chằm hai người không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đã bình tĩnh lại thì chuyên tâm nghiên cứu đống đồ.

Trong ba lô tổng cộng có tám món.

Một món là bảng dịch văn phổ, món này trước đó đã nói qua.

Còn có ba con Cá đồng lông mày rắn (Xà mi đồng ngư).

Hai người cũng không biết thứ này có tác dụng gì, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Ba món tiếp theo khiến họ hơi khó hiểu.

Chúng trông giống như những chiếc nhẫn, nhưng tạo hình rất kỳ dị, bên trên lại điêu khắc rất nhiều tiểu quỷ.

Ngô Bất Chính tự nhủ: "Đeo cái nhẫn này vào, tối đến chẳng phải sẽ gặp ác mộng sao!" Bàn Tử lại sáng mắt lên nói: "Theo Bàn gia thấy, ba cái nhẫn này chắc chắn là bảo vật trong cổ mộ nước Đông Hạ.

Đoạn Vô Kỵ đã muốn kéo chúng ta nhập hội, không lấy ra chút đồ tốt sao được!

Hay là thế này, tôi tìm bạn xử lý ba cái nhẫn này đi, thu nhập chúng ta chia đều thì sao?" Ngô Bất Chính lườm hắn một cái, nói: "Anh dẹp ngay ý nghĩ đó đi, thứ này khi chưa làm rõ là gì thì đừng ai hòng mang đi bán!" Bàn Tử vẫn chưa cam lòng, nhưng Ngô Bất Chính không thèm để ý đến hắn nữa mà nhìn vào món đồ cuối cùng.

Món cuối cùng này trông giống như một phong thư.

Chỉ to bằng bàn tay, Ngô Bất Chính lấy đồ bên trong ra, quả nhiên là một bức thư.

Bên trên viết chi chít chữ.

Nhưng vừa nhìn thấy mấy chữ đầu tiên, Ngô Bất Chính đã sững sờ.

Chỉ thấy mấy chữ đầu viết: "Đại điệt tử, khi cháu đọc được bức thư này thì Tam thúc của cháu đã ở Vân Thiên Cung rồi!

Ta hy vọng cháu có thể đến đó trong vòng hai tuần, nếu không Tam thúc cháu thực sự sẽ phải chết ở đây mất!" Hai dòng đầu tiên khiến tim Ngô Bất Chính treo ngược lên tận cổ.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng nhìn thấy, lập tức đặt tay lên bức thư nói: "Vãi thật, Thiên Chân!

Tam thúc của cậu đi đổ đấu rồi!

Cái này chúng ta đi kiểu gì đây, nếu không livestream thì còn đỡ, nếu khai thông toàn cầu, Tam thúc cậu sẽ bị livestream trực tiếp luôn, lúc đó e là khỏi cần ra ngoài.

Vừa ra là bị cảnh sát mời đi uống trà ngay!" Ngô Bất Chính không nghĩ nhiều như vậy, vấn đề này thực ra không phải vấn đề.

Chỉ cần nghĩ cách là có thể tẩy trắng cho Tam thúc.

Điều cậu quan tâm hiện tại là tại sao Tam thúc lại chạy đến Vân Thiên Cung, lại còn nói nếu trong vòng hai tuần cậu không đến thì ông ấy sẽ chết ở trong đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính vội gạt tay Bàn Tử ra, tiếp tục xem tiếp.

Bên dưới còn hai đoạn nội dung, đoạn đầu đại ý nói về tác dụng của bảng dịch văn phổ.

Nó đúng như Ngô Bất Chính dự đoán, là bảng dịch chuyên dụng của nước Đông Hạ.

Thứ này rất hiếm vì lịch sử nước Đông Hạ rất ngắn và ẩn khuất, ít người biết đến.

Để tìm ra bộ dịch văn phổ này, e là Tam thúc cũng đã tốn không ít công sức.

Tương ứng với bảng dịch chính là ba con Cá đồng lông mày rắn.

Tam thúc ghi chép rõ ràng cách sử dụng chúng trong thư.

Tuy nhiên lúc này họ không có thời gian kiểm chứng.

Tam thúc chỉ nói nội dung trên đó rất nhiều, viết ra quá phiền phức và sợ Ngô Bất Chính không tin, nên giao thẳng chúng và cách dùng cho cậu, bảo cậu mau chóng phá giải rồi xuất phát.

Đoạn cuối cùng ghi chép hơi lộn xộn.

Đại ý là Đoạn Vô Kỵ là người ông bỏ tiền thuê đến, cứ đi theo hắn vào núi là được!

Đồng thời ông sẽ để tổ chương trình ra mặt cung cấp vật tư, đừng coi thường tổ chương trình, có họ giúp đỡ sẽ tiết kiệm được nhiều phiền toái.

Ngoài ra lần này khi báo danh, nhất định phải thêm tên của ông vào.

Nếu không khi tìm thấy ông, ông sẽ thành kẻ trộm mộ.

Như vậy Ngô Bất Chính không phải đi cứu người mà là đi livestream ông trộm mộ, ra ngoài sẽ bị bắt đi uống trà ngay.

Điều này được viết rất trọng tâm.

Ngô Bất Chính cười khổ, lão hồ ly Tam thúc này quả thực tính toán rất chu toàn.

Ngoài ra, Tam thúc còn nhấn mạnh một điểm: nhất định phải đưa Tần Vũ đi theo, đồng thời phải xác định anh có mang theo Quỷ Tỳ.

Quỷ Tỳ này chính là thứ mà Giáo sư Trần mang ra từ Lỗ Vương Cung năm đó.

Chương 953

Nói đến cũng là cơ duyên xảo hợp, lúc ở mộ dưới đáy biển, Giáo sư Trần đã mang theo nó.

Sau khi Tần Vũ giết Giáo sư Trần thì có được thứ này.

Bàn Tử thấy đội khảo cổ và tổ chương trình không nhắc tới nên đã bí mật cất đi.

Thứ này quá quý giá, hắn không thể bán được nên định đợi sau này có cơ hội mới tính.

Vì vậy hiện tại nó đang ở trong tay họ.

Nội dung bức thư đến đây là kết thúc.

Nhưng cuối thư Tam thúc nhấn mạnh lại một điểm: bắt buộc phải đưa Tần Vũ đi, nếu Tần Vũ không đi thì tất cả sẽ không kịp nữa.

Ngô Bất Chính đặt bức thư lên bàn trà, tự mình châm một điếu thuốc.

Hiện tại trong đầu cậu có quá nhiều nghi vấn không thể giải đáp.

Điều đầu tiên là tại sao Tam thúc lại muốn đến Vân Thiên Cung?

Và làm sao ông ấy biết nơi đó ở đâu?

Lão cáo già này không lẽ lại định làm một vụ lớn sao!

Về câu hỏi của Ngô Bất Chính, Tần Vũ không hề che giấu, gật đầu xác nhận.

Ngô Bất Chính thấy câu trả lời thì không nhịn được mắng một câu: "Lão hồ ly này!" Sau đó lại hỏi: "Ông ấy rốt cuộc muốn làm gì!

Tại sao nhất định phải là Thanh đồng môn, tại sao tôi cảm thấy mọi chuyện sau lưng căn bản không đơn giản như vậy!

Ông ấy nói là đi tiên phong cho tổ chương trình, nhưng lúc đó chúng ta đã hội quân rồi, hoàn toàn không cần thiết phải đi mạo hiểm nữa, tại sao ông ấy nhất định phải đi theo anh!

Còn nữa, sau đó các người rốt cuộc đã đi đâu?" Câu hỏi của Ngô Bất Chính quá nhiều.

Tần Vũ cũng rất thấu hiểu.

Thực ra những nghi hoặc trong lòng Ngô Bất Chính so với Ngô Tà ở tiền kiếp thì ít hơn nhiều, lẽ ra nên cảm thấy may mắn mới đúng.

Tuy nhiên, đây có lẽ là mệnh của họ.

Ngô Bất Chính hiện tại giống như đang ở trong một đường hầm hẹp, nếu đường hầm này là sự nghi ngờ, thì phía trước chờ đợi cậu chính là một không gian khổng lồ - một mê đoàn lớn hơn và vĩnh viễn không thể giải khai.

Tần Vũ thực sự không muốn cậu bị cuốn vào.

Những chuyện liên quan trong đó căn bản không thể giải thích rõ ràng trong một sớm một chiều.

Bí ẩn xuyên không của anh và Ngô Tam Tỉnh bản thân nó đã là một sự ngoài ý muốn và nghi vấn khổng lồ.

Nếu cộng thêm các loại nghi đoàn ở tiền kiếp, nếu Ngô Bất Chính chạm đến được, có lẽ đầu sẽ nổ tung mất.

Tuy cậu là Ngô Tà ở thế giới song song, nhưng nói cho cùng đây là thế giới song song, không có đội khảo cổ năm đó, không có Trần Văn Cẩm, càng không có Uông gia!

Hà tất phải tìm hiểu rõ ràng như vậy làm gì?

Tần Vũ không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này, thực ra cuộc nói chuyện dài của anh và Ngô Tam Tỉnh ở Vân Thiên Cung lúc trước, thỏa thuận đạt được về bản chất là muốn để điểm dừng chân tìm kiếm chân tướng cuối cùng của Ngô Bất Chính kết thúc ở Xà Chiểu Quỷ Thành.

Cũng chỉ dừng lại ở việc Ngô Tam Tỉnh là người xuyên không tới.

Chỉ thế thôi.

Chỉ cần Ngô Tam Tỉnh nói với Ngô Bất Chính rằng: Ta là người xuyên không tới, không phải Tam thúc thật của cháu!

Tam thúc thật của cháu có lẽ đã chết, hoặc có lẽ đã đi đâu đó rồi, ta cũng không rõ.

Nhưng cháu không cần phải bám lấy ta không buông nữa, giờ ta phải về nhà rồi.

Duyên phận của chúng ta đến đây là kết thúc.

Nếu cháu cứ muốn theo ta về thế giới của ta, thì thứ chờ đợi cháu là một tấm lưới lớn hơn.

Đến cả con đẻ của ta là Ngô Tà còn không thoát ra được, cháu đi chỉ có nước uổng mạng thôi... vân vân.

Đó cũng là kết quả cuối cùng mà Tần Vũ mong muốn.

Đương nhiên chuyện về thế giới kia thực ra không cần phải nói, chỉ cần giải thích thông suốt tại sao tính cách Ngô Tam Tỉnh thay đổi và bí mật ông ấy không thuộc về thế giới này là đủ.

Ngô Bất Chính có lẽ không cần biết ở thế giới song song khác còn có một bản thể của mình.

Với sự phát triển của văn minh hiện nay, học thuyết về thế giới song song đều có cả, nên nếu một ngày có người bảo rằng: Ta đến từ thế giới song song của cháu để thăm cháu đây! thì cũng chẳng có gì là không thể tiếp nhận.

Những chuyện này rất khó nói cho rõ ràng minh bạch.

Bản thân hành tinh Song Tử này cũng chỉ như một hạt cát giữa đại dương, ai biết được trong không gian bao la ngoài kia ẩn chứa bao nhiêu bí mật?

Ngô Bất Chính lắc đầu, cũng không hiểu Tần Vũ muốn diễn đạt điều gì, dứt khoát hỏi thẳng: "Vậy anh hãy nói cho tôi biết, tại sao Tam thúc tôi lại muốn vào Thanh đồng môn!

Đó là câu hỏi thứ nhất!

Chương 954

Câu hỏi thứ hai, anh đã khôi phục ký ức, theo những gì tôi biết về anh, anh chắc chắn cũng biết bí mật sau Thanh đồng môn ở Vân Thiên Cung!

Anh nhất định phải nói cho tôi biết, 'Chung cực' sau cánh cửa đồng xanh rốt cuộc là cái gì!

Tuy chúng ta đã từng vào trong, nhưng tôi vẫn luôn không nghĩ thông được!

Chung cực!

Rốt cuộc cái gì là chung cực, bí mật của chung cực là gì!

Trước khi anh trả lời tôi, tôi còn muốn nói với anh một chuyện nữa!" Ngô Bất Chính kể lại chuyện trên máy bay lúc cậu và Bàn Tử trở về.

Hóa ra, lúc ở trên máy bay rời khỏi Vân Thiên Cung đã xảy ra một chuyện liên quan đến đống hạt dưa trong túi Bàn Tử.

Sau khi tỉnh dậy, đầu óc họ khá tỉnh táo.

Bàn Tử ngồi trong khoang máy bay buồn chán cắn hạt dưa, Ngô Bất Chính mới hỏi hắn rốt cuộc mang ra bao nhiêu hạt dưa mà ăn suốt cả đường vẫn chưa hết.

Bàn Tử cũng thấy lạ nói: "Hình như sắp hết rồi, tôi cũng thắc mắc sao ăn mãi không hết nhỉ!" Bàn Tử lấy đống hạt dưa ra, quả nhiên thấy chẳng còn bao nhiêu.

Sau đó hai người ngẫm lại toàn bộ quá trình đến Vân Thiên Cung, phát hiện ra một vấn đề.

Khi lên trực thăng họ đã thay quần áo của tổ chương trình, tổ chương trình chắc chắn không để hạt dưa trong túi.

Vậy nên sự xuất hiện của hạt dưa trong túi Bàn Tử rất kỳ lạ, nhưng không thể giải thích được vì nó thực sự tồn tại.

Họ từng nghĩ đó là năng lực vật chất hóa như ở Tần Lĩnh, nhưng sau đó hạt dưa trong túi Bàn Tử thực sự đã hết, nên nó trở thành một bí ẩn không lời giải.

Mãi đến tận bây giờ họ vẫn chưa làm rõ.

Lúc này Ngô Bất Chính nhắc lại, tổng cảm thấy có thể nó liên quan đến cái gọi là Chung cực sau Thanh đồng môn.

Đối với hai câu hỏi của Ngô Bất Chính, Tần Vũ cũng đã có chuẩn bị tâm lý từ sớm.

Anh biết sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ hỏi, chỉ là không ngờ lại là ở trong cổ mộ Long Lĩnh này.

Tần Vũ chỉnh đốn lại suy nghĩ, nói: "Về việc tại sao Tam thúc cậu muốn vào Thanh đồng môn, thực ra nói trắng ra cũng là vì bí mật Chung cực này!

Nhưng tôi có thể báo cho cậu biết, ông ấy đã thất bại!

Còn những chuyện khác về ông ấy, tôi không thể nói, nhưng ông ấy sẽ tự mình nói với cậu!

Tôi còn một chuyện nữa muốn báo cho cậu biết, Tam thúc cậu sẽ đi tìm Xà Chiểu Quỷ Thành trong vòng một tuần tới!

Nếu cậu muốn biết tại sao ông ấy làm vậy, tôi có thể đi cùng cậu một chuyến!

Nhưng nơi đó vô cùng nguy hiểm, cậu phải tự mình cân nhắc kỹ!"
"Xà Chiểu Quỷ Thành?" Ngô Bất Chính ngẩn ra, định hỏi đó là nơi

nào thì nghe Tần Vũ bồi thêm một câu: "Chính là di tích của Tây Vương Mẫu!" Nghe vậy, Ngô Bất Chính lập tức nhớ tới ngôi mộ u linh thời Tây Chu kia.

Trên những bức họa ở đó chẳng phải có khắc họa tình cảnh của cung điện Tây Vương Mẫu sao?

Tất cả chuyện này chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy.

Tần Vũ đợi một lát, thấy cậu đã hoàn toàn tiếp nhận mới tiếp tục: "Tiếp theo là câu hỏi thứ hai!

Bí mật Chung cực sau Thanh đồng môn rốt cuộc là gì!

Tôi chỉ có thể nói với cậu rằng, cậu hy vọng nó là cái gì, thì nó chính là cái đó!

Ở nơi đó, ý chí quyết định tất cả!

Bao gồm cả đống hạt dưa trong túi Bàn Tử, đều do ý chí huyễn hóa ra!

Nó tồn tại thực sự nhưng cũng đúng là giả, có điểm tương đồng với Thần thụ ở Tần Lĩnh!

Nhưng cậu hãy tự mình nghĩ xem, dù là Thần thụ hay sức mạnh sau Thanh đồng môn, lẽ nào những gì cậu thấy là chân tướng sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Ngô Bất Chính hỏi ngược lại.

Tần Vũ lắc đầu, cuối cùng nói một câu: "Những gì chúng ta thấy, chẳng qua chỉ là lớp vỏ ngoài của bí mật Chung cực mà thôi!

Đó không phải là chân tướng!"...

Câu nói này lúc đầu Ngô Bất Chính nghe thấy hơi mơ hồ, nhưng sau đó nghĩ kỹ lại thì thấy rợn người, cậu không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Đúng vậy, những gì họ thấy chỉ là bề nổi, chân tướng thực sự e rằng không ai biết!

Và cũng sẽ không có ai biết được!

Bởi vì chân tướng đã sớm bị dòng sông lịch sử vùi lấp rồi.

Nói về Tam thúc, trong ấn tượng của Ngô Bất Chính, lão gia hỏa này luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Cậu cũng biết một số chuyện trong gia đình.

Nhà họ Ngô có ba anh em, cha cậu là con cả, đã hoàn toàn bỏ nghề đổ đấu.

Nhị thúc thì thuộc dạng nửa nọ nửa kia, bình thường tuyệt đối không xuống mộ, chủ yếu làm ăn về đồ cổ và các lĩnh vực khác.

Còn Tam thúc hoàn toàn là một kẻ trộm mộ.

Nhà họ Ngô sắp xếp như vậy cũng là có ý muốn tẩy trắng, nên đến giờ nhà họ Ngô chỉ có mình cậu là con một.

Tam thúc và Nhị thúc đều không có con.

Chương 955

Tuy nhiên theo thời gian, hiện tại nhà họ Ngô căn bản không dựa vào việc xuống mộ để kiếm tiền nữa, nên Tam thúc cũng có ý muốn tẩy trắng.

Nhưng không biết tại sao, mấy tháng gần đây Tam thúc lại trở nên thần bí hơn bao giờ hết.

Trước đây vì chuyện tẩy trắng, ông ấy thường xuyên lộ diện, nhưng mấy tháng gần đây cậu hầu như không gặp được Tam thúc.

Tính kỹ lại, dường như chính là từ lúc chương trình 《Cổ Mộ Tham Bí》 bắt đầu.

Cũng không biết trong thời gian này Tam thúc đã trải qua những gì mà cứ như biến thành một người khác vậy.

Chỉ là cậu đâu có biết, Tam thúc này của cậu đã không còn là Tam thúc trước đây nữa.

Tình hình cụ thể, ngoài Tần Vũ ra e là chỉ có bản thân ông ta mới biết. "Tôi nói này, từng nghe nói mặc đồ đôi, chứ chưa thấy ai thẩn thờ đôi bao giờ!" "Hai người làm cái gì thế?

Đều đờ người ra, cái Cá đồng lông mày rắn này rốt cuộc có giải mã nữa không hả!" Bàn Tử cắt đứt dòng suy nghĩ của Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính giật mình, bản thân cũng chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu ngẩn người.

Cậu vội xoa xoa cái cổ hơi mỏi, cảm thán rằng mình không phải là một Muộn Du Bình chuyên nghiệp, tốt nhất là nên bớt ngẩn người lại.

Ngay lập tức cậu gọi: "Tam thúc nói muốn phá giải nội dung trên con cá đồng này, tốt nhất là dùng đèn bão, anh đi kiếm một cái về đây!" Bàn Tử cười đáp: "Cái này có gì khó, cậu đợi tôi nửa tiếng!" Nói xong Bàn Tử trực tiếp ra ngoài.

Chưa đầy nửa tiếng sau, hắn đã xách một chiếc đèn bão chạy về.

Không cần hỏi, chắc chắn là đi mua ở chợ đồ cổ địa phương.

Thứ này ở chợ đồ cổ nhiều vô kể, chỉ là chất lượng không tốt lắm, Bàn Tử để cho chắc ăn nên đã mua hẳn ba chiếc.

Ngô Bất Chính cạn lời: "Anh không mua luôn cái mới tinh không được à?" Bàn Tử cười: "Cậu thì biết cái gì, ba cái này cộng lại chưa tới một trăm tệ, tiết kiệm tiền!" Ngô Bất Chính bó tay, tên này không chỉ tham tiền mà còn thích giữ của, sắp thành con Tỳ Hưu đến nơi rồi.

Thấy đèn dùng được nên cậu cũng lười nói nhảm, bắt đầu theo phương pháp trong thư của Tam thúc, tắt hết đèn trong phòng.

Sau đó cầm một con Cá đồng lông mày rắn bắt đầu xoay quanh đèn bão.

Quả nhiên chưa đầy một lát sau, mấy chữ kỳ hình quái trạng đã phản chiếu lên tường.

Ngô Bất Chính vội vàng chép lại những chữ này, sau đó thay con cá khác.

Một lát sau nội dung trên cả ba con Cá đồng lông mày rắn đã được trích lục toàn bộ.

Bàn Tử vội bật đèn lên, họ dựa theo bảng dịch văn phổ bắt đầu dịch từng chữ một.

Lần dịch này tốn nhiều thời gian hơn họ tưởng rất nhiều, chủ yếu vì nội dung thực sự quá súc tích và khó hiểu.

Ba người dùng trọn vẹn một ngày trời, đến chiều ngày hôm sau mới chỉnh lý được đại ý.

Tuy nhiên khi nhìn thấy nội dung đã chỉnh lý, tất cả đều ngẩn ngơ.

Hóa ra nội dung ghi chép trên đó giản trực khiến người ta không thể tin nổi.

Nếu không phải xuất phát từ cổ vật như Cá đồng lông mày rắn, họ chắc chắn sẽ nghĩ đây là chuyện nhảm nhí.

Nội dung đại khái là: Uông Tàng Hải năm đó đi khảo sát núi để xây lăng mộ, vì sơ ý mà bị người nước Đông Hạ bắt đi.

Tuy nhiên nhờ vào tài năng phong thủy và kiến trúc xuất chúng, ông ta rất được Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ trọng dụng, nên giao cho ông ta nhiệm vụ cải tạo hoàng cung.

Thực ra chính là Vân Thiên Cung.

Xem đến đây, Ngô Bất Chính cũng rất bất ngờ.

Hóa ra Vân Thiên Cung ban đầu không phải là một lăng mộ mà là hoàng cung!

Nhưng tại sao sau đó lại trở thành lăng mộ?

Nội dung bên dưới đã đưa ra lời giải thích.

Nghe nói là không lâu sau đó, Vạn Nô Vương dường như đã gặp phải một biến cố, dẫn đến việc ông ta tự xưng là thời gian không còn nhiều, nên yêu cầu Uông Tàng Hải bắt đầu tu sửa lại hoàng cung thành hoàng lăng.

Theo những nội dung ẩn khuất mà Uông Tàng Hải ghi lại, đại ý là: Vạn Nô Vương yêu cầu ông ta xây dựng một chiếc quan tài 'Cửu Long Sĩ Thi', táng trong địa cung của hoàng lăng.

Chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai, hậu nhân sẽ đưa ông ta đến một nơi, khi đó ông ta có thể niết bàn trọng sinh, từ địa ngục trở về.

Bàn Tử nghe đến đây không nhịn được cười: "Còn từ địa ngục trở về nữa, Diêm Vương gia có đồng ý không chứ?" Ngô Bất Chính xua tay ra hiệu Bàn Tử đừng ngắt lời, rồi tiếp tục: Uông Tàng Hải ban đầu cũng nghĩ đây là chuyện nhảm nhí, vì xưa nay các bậc quân vương đều sợ chết, đều mong có thể phục sinh để hưởng vinh hoa phú quý mãi mãi.

Nhưng sau đó một sự việc xảy ra đã khiến ông ta thay đổi cái nhìn.

Vì công lao tu sửa hoàng lăng xuất sắc, Vạn Nô Vương đã phá lệ đưa ông ta đến một nơi.

Ở nơi đó lại có một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Vạn Nô nói trong Thanh đồng môn có bí mật Chung cực của nước Đông Hạ.

Vì Uông Tàng Hải thể hiện đột phá nên được phá lệ cho vào xem!

Sau đó ông ta dẫn Uông Tàng Hải vào trong.

Tuy nhiên, khi Uông Tàng Hải từ bên trong trở ra, cả người dường như biến thành một người khác.

Ông ta tuyệt đối không nhắc nửa lời về bí mật của nước Đông Hạ.

Chương 956

Mãi cho đến khi Vạn Nô Vương đột tử, không kịp chờ hậu nhân quay lại đã cưỡi hạc quy tiên!

Quan tài của Vạn Nô Vương được đặt trước Thanh đồng môn, mục đích là để sau này hậu nhân quay lại có thể đưa ông ta vào trong để chuyển thế trọng sinh.

Bàn Tử nghe đến đây thấy kỳ lạ hỏi: "Vậy cái lão họ Uông đó rốt cuộc đã thấy gì trong Thanh đồng môn?

Có phải có vô số vàng bạc châu báu không, ông ta không nói chắc chắn là muốn sau này độc chiếm một mình!

Đúng không!" Ngô Bất Chính lười trả lời hắn, cứ như thể cả thiên hạ này ai cũng âm mưu tranh đoạt bảo vật với hắn vậy. "Trong Thanh đồng môn có gì ông ta không nói, chỉ nói các đời Vạn Nô Vương đều là quái vật bò ra từ dưới lòng đất!

Còn Vạn Nô Vương đời cuối cùng này dường như đã lỡ mất thứ gì đó nên không kịp!

Ngoài ra ông ta nói bên trong Thanh đồng môn chính là Chung cực!

Nhưng rốt cuộc cái gì là Chung cực?" Không ai biết.

Bàn Tử thấy buồn chán nên nói: "Kệ thây cái Chung cực gì đó, chung cực của Bàn gia tôi là phát tài và lấy minh khí!

Chúng ta hiện tại cũng biết đại khái tình hình rồi, khi nào xuất phát?" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử sốt sắng thì bảo: "Anh vội cái gì, còn một điểm nữa là xong ngay đây!" Nói xong Ngô Bất Chính tiếp tục dịch tiếp.

Câu cuối cùng này đại ý là, Uông Tàng Hải đợi sau khi Vạn Nô

Vương hạ táng đã giả chết thoát thân.

Sau đó men theo một con đường ngầm đã chuẩn bị từ trước, đưa theo một số thợ xây lăng mộ rời đi.

Con đường ngầm này vô cùng bí mật, nếu tìm được có thể trực tiếp tiến vào Vân Thiên Cung!

Uông Tàng Hải ghi chép lại những điều này vì không lâu sau khi ông ta rời đi, Vân Thiên Cung đã bị một trận tuyết lở chôn vùi.

Đường vào chỉ còn lại con đường ngầm này.

Ông ta tiếc nuối tác phẩm của mình không được thế nhân biết đến, cộng thêm những bí mật của nước Đông Hạ, nên đã chế tác ra ba con Cá đồng lông mày rắn này.

Một mặt không muốn người ta biết bí mật của nước Đông Hạ, mặt khác lại không cam lòng để tác phẩm tâm huyết của mình bị chôn vùi dưới núi tuyết.

Thế mới có những chuyện sau này.

Ngô Bất Chính thở dài nhìn sang Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, anh thấy thế nào?" Tần Vũ lắc đầu, chỉ nói một câu: "Ông ta đã nhìn thấy Chung cực!" Tại sao lại nói như vậy, thực ra chuyện này không dễ giải thích.

Nhưng lấy một ví dụ có lẽ sẽ hiểu ngay.

Bạn chôn một chiếc đồng hồ xuống đất, chỉ để lộ ra mặt kính, có thể thấy kim đồng hồ đang quay.

Nhưng bạn không thể mở mặt kính ra, càng không thể tháo rời bộ máy bên trong, nên những gì bạn thấy luôn chỉ là kim đồng hồ đang chuyển động.

Vậy tại sao nó lại quay?

Nó quay đại diện cho ý nghĩa gì?

Chỉ để chỉ thời gian?

Hay nó đại diện cho một thời điểm nào đó sẽ xảy ra chuyện gì, bạn đều không biết.

Vậy bạn có thể nói mình thấy kim đồng hồ quay là đã thấy toàn bộ chân tướng của chiếc đồng hồ không?

Hiển nhiên là không, bạn chỉ thấy lớp vỏ bên ngoài là kim đang quay mà thôi.

Thực ra Ngô Bất Chính và những người khác lúc này giống như những con kiến bò trên mặt kính đồng hồ.

Bạn không thể vào bên trong bộ máy nên vĩnh viễn không thể biết chiếc đồng hồ này vận hành thế nào.

Bạn cũng không thể biết chân tướng chiếc đồng hồ thực sự có ý nghĩa gì.

Phía sau Thanh đồng môn của Vân Thiên Cung quả thực tồn tại một loại sức mạnh tương tự như sức mạnh vật chất hóa của Thần thụ ở Tần Lĩnh.

Nhưng nó không phải vật chất hóa, mà là ý chí hóa.

Hai cái này có sự khác biệt bản chất.

Nói một cách dễ hiểu, trong Thanh đồng môn, bạn tin vào một chuyện gì đó, chỉ cần ý chí đủ kiên định thì chuyện đó có khả năng sẽ xảy ra.

Càng nhiều người tin thì xác suất xảy ra càng tăng.

Tương tự, sự việc và sự vật được tin tưởng cũng có ảnh hưởng.

Ví dụ như đống hạt dưa của Bàn Tử, loại đồ vật đó có lẽ chỉ cần một mình Bàn Tử tin là đủ.

Nhưng nếu đổi thành thế giới hủy diệt, có lẽ phải cả thế giới cùng tin mới được.

Nếu không nước Đông Hạ chẳng phải đã sớm thống nhất thế giới, từng người đều thành thần tiên hết rồi sao.

Còn phiến đá trước quan tài treo đó có lẽ là một bản vẽ.

Những xác chết xung quanh sẽ dồn ý chí lực lên phiến đá, biến những thứ trên đó thành thật.

Điều này cũng giải thích tại sao lúc đầu có một con rết rơi lên đó, sau đó trong quan tài treo xuất hiện vô số rết.

Còn lần thứ hai Tần Vũ đến thì không thấy gì, vì hình vẽ rết trên phiến đá đã bị ai đó xóa đi rồi.

Có lẽ chính là tên thủ lĩnh âm binh đã làm.

Chương 957

Nhưng nói cho cùng, những điều này cũng chỉ là bề nổi mà thôi.

Ai có thể giải thích rõ tại sao sau Thanh đồng môn lại có sức mạnh thần bí này?

Ai là người đầu tiên phát hiện ra sức mạnh này và đặt nhiều xác chết ở đó như vậy?

Ai đã xây dựng Thanh đồng môn?

Tại sao sở hữu sức mạnh mạnh mẽ như vậy mà cả nước Đông Hạ vẫn bị diệt tuyệt?

Không ai giải thích được những điều này.

Bởi vì con người hiện tại chính là những con kiến trên mặt kính, bạn không vào được bên trong đồng hồ nên căn bản không thể hiểu thấu đáo chân tướng của toàn bộ sự việc.

Ngô Bất Chính day day thái dương.

Thú thực cậu rất muốn chửi thề một câu.

Mẹ kiếp, bí mật sau Thanh đồng môn thì liên quan quái gì đến tôi mà phải hại não thế này.

Thực ra mà nói, bí mật đó chẳng liên quan gì đến cậu cả.

Nhưng oái oăm ở chỗ, Tam thúc của cậu lại cực kỳ tò mò về những bí mật này, cứ khăng khăng đòi vào cho bằng được.

Ông muốn vào thì cứ vào đi, tại sao còn lôi cậu theo?

Đây chẳng phải là hại người sao.

Và hiện tại lại còn bảo rằng mọi bí mật sẽ được tiết lộ khi đến Xà

Chiểu Quỷ Thành.

Ngô Bất Chính cảm thấy có lẽ đằng sau chẳng có bí mật gì cả.

Tam thúc lão hồ ly này có lẽ vẫn muốn lợi dụng cậu để lôi kéo Tần Vũ đi giúp đỡ.

Haiz, những chuyện này càng nghĩ càng thấy nhức đầu.

Ngô Bất Chính thực sự không thích cảm giác này.

Nhưng con người đôi khi cũng thật nực cười, nếu không cho biết thì thôi, một khi đã biết rồi thì lại không kìm được muốn đi xem.

Ngô Bất Chính chính là kiểu tâm thái đó.

Nếu không nói cho cậu biết có nơi gọi là Xà Chiểu Quỷ Thành thì thôi, một khi đã nói, lòng cậu lại ngứa ngáy muốn đi xem Xà Chiểu Quỷ Thành trông như thế nào.

Nghề đổ đấu chính là như vậy.

Khi xuống mộ đối mặt với nguy hiểm thì thề thốt là không có lần sau, tuyệt đối không xuống mộ nữa.

Nhưng về nhà chưa được hai ngày, lòng lại ngứa ngáy điên cuồng, bắt đầu hoài niệm những cảm giác kinh hoàng kịch tính trong cổ mộ. "Haiz!" Ngô Bất Chính thở dài nói: "Nói thật, tôi mệt mỏi lắm rồi, mấy cái bí mật chết tiệt đó tôi chẳng còn hứng thú nữa!

Lần này ra ngoài, mục tiêu duy nhất của tôi là giải độc Thi miết vương trên người các anh!

Còn lão hồ ly Tam thúc đó, muốn chết ở đâu thì chết!

Tôi chịu đủ cảnh bị ông ấy dắt mũi đi rồi!

Tiểu ca, tôi vẫn câu nói đó, đợi chuyện Thi miết hoàn giải quyết xong, hãy cùng tôi về sống những ngày bình yên đi!

Nước Tây Hồ đẹp lắm!

Không đi thưởng thức chẳng phải là đáng tiếc sao!" Ngô Bất Chính khổ sở khuyên nhủ.

Tần Vũ chỉ mỉm cười gật đầu, không nói từ chối cũng không nói đồng ý.

Anh không quên rằng mình còn một ước hẹn mười năm sau phải thực hiện.

Sống ngày tháng bình yên?

Anh thực sự có thể sống yên ổn sao?

Ngô Bất Chính định khuyên thêm thì đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng kinh hô của Bàn Tử: "Vãi thật, mẹ kiếp Bàn gia không nên để hai người ở riêng với nhau!

Mới tới đâu mà đã đòi về sống với nhau rồi?

Cứ cái đà này Bàn gia mà đi vắng một chuyến, có khi hai người đi cục dân chính đăng ký kết hôn luôn ấy chứ!

Tôi nói cho hai người biết, Việt Nam không công nhận đồng tính luyến ái đâu!

Hai người muốn đăng ký thì phải ra nước ngoài mới được!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, nói: "Nghe lén người lớn nói chuyện, coi chừng rụng tai đấy!

Tìm thấy Văn Hương Ngọc chưa?" Ngô Bất Chính chuyển chủ đề.

Bàn Tử cười đáp: "Có Bàn gia tôi ra tay, sao có thể không tìm thấy, chúng tôi còn tìm được một cái đỉnh đồng khổng lồ nữa!

Cậu đoán xem, bộ phận văn vật rất hứng thú với cái đỉnh đó, bảo cái đỉnh đó đừng động vào để họ khai thác sau!

Nhưng Văn Hương Ngọc này không phải là đồ cổ, không cần nộp cho nhà nước!

Ha ha, Bàn gia tôi lần này thực sự phát tài rồi!

Chương 958

Lão Kim nói một khối lớn thế này đủ để đổi lấy mấy căn biệt thự đấy!" Bàn Tử cười đến mức miệng không khép lại được.

Ngô Bất Chính nhìn khối Văn Hương Ngọc trong tay Bàn Tử, chỉ to bằng nắm tay, không khỏi nói: "Nói xàm, Văn Hương Ngọc này đúng là quý thật, nhưng cỡ này của anh e là một căn biệt thự cũng không đổi nổi!" Bàn Tử cười hì hì, sau đó làm thủ thế bảo đừng nói gì, rồi gọi Đại Kim Nha lại gần.

Lập tức Tần Vũ và Ngô Bất Chính đều sờ sờ mũi.

Chỉ thấy trong lòng Đại Kim Nha còn ôm một khối to hơn nhiều.

Xem ra hai khối này là riêng biệt chứ không phải bị cắt ra.

Ngô Bất Chính định lên tiếng, Bàn Tử vội ngăn lại, nhắn một câu trong phòng livestream: "Đừng nói gì, Trần Hạt Tử nghe được nhưng không nhìn thấy đâu!

Chúng ta ra ngoài đưa khối nhỏ này cho lão, khối lớn là của chúng ta!" Ngô Bất Chính nhìn mà cạn lời, mắng: "Cái thói khôn vặt của anh sao toàn dùng vào mấy chỗ này thế!" Tần Vũ cũng chỉ biết cười trừ.

Anh còn tưởng có chuyện gì to tát, làm cho không ai dám nói năng gì.

Hóa ra là để đề phòng Trần Hạt Tử đang nghe livestream.

Thật là hết nói nổi.

Trong lúc nói chuyện, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng đều đã trở về.

Mọi người không nán lại thêm, theo đường cũ đi ra ngoài.

Bàn Tử vốn định giúp Đại Kim Nha cõng Văn Hương Ngọc, nhưng Đại Kim Nha cũng là kẻ thấy tiền là không rời bước nổi.

Bản thân mặc đồ rách rưới như cái ống thổi cũ mà vẫn không nỡ buông tay, cứ như thể muốn đồng quy vu tận với khối ngọc, chết cũng không buông.

Bàn Tử thấy vậy cũng không miễn cưỡng, mọi người cùng nhau men theo đạo động bò ra ngoài.

Sau khi thoát khỏi đạo động, sắc trời bên ngoài đã tối hẳn.

Tính toán thời gian, mọi người đã kẹt trong cổ mộ suốt mười tiếng đồng hồ.

May mắn là trực thăng của tổ chương trình vẫn còn đó, cả nhóm nhanh chóng lên máy bay rời đi.

Buổi livestream cũng kết thúc chớp nhoáng.

Mọi người đều đã quen với nhịp độ này, theo tần suất hiện tại, ước chừng chỉ vài ngày nữa là sẽ khai máy lại.

Nhưng điều Ngô Bất Chính và đồng đội không ngờ tới là, chưa đầy hai tiếng sau khi hạ sóng, một từ khóa đã leo thẳng lên vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng.

Tiêu đề gây sốc: 【Tiểu Ca có khả năng sẽ đi xây dựng cuộc sống riêng với Ngô tiểu ca, các đại lão chúng ta phải làm sao đây?】.

Chỉ trong một đêm, số người tham gia thảo luận đã vượt quá ba trăm triệu.

Đây là con số kinh khủng thế nào?

Toàn bộ dân số Việt Nam cũng chỉ khoảng một trăm triệu người.

Sức nóng này gần như nghiền nát các chương trình tạp kỹ khác trên mọi mặt trận.

Tất nhiên, đám người Ngô Bất Chính không có thời gian để xem mấy thứ đó.

Thời gian họ lăn lộn trong cổ mộ lâu hơn mười tiếng nhiều.

Lúc này ai nấy đều mệt lả, vừa ngồi lên trực thăng đã ngủ thiếp đi...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thời gian đã là giữa trưa.

Ba người phát hiện mình đang ở trong một trang viên khá rộng lớn.

Ngô gia tuy có thực lực nhưng không thích kiểu phô trương này, nên Ngô Bất Chính khẳng định đây không phải sản nghiệp nhà mình.

Tần Vũ cũng chưa từng nghe nói mình có mua trang viên bao giờ.

Nhưng rất nhanh, họ nhận ra đây là trang viên của Tiểu Hoa.

Bởi vì trên tủ đầu giường có đặt mấy cái chậu rửa mặt, bên trên đều có dãy mã số 302059007.

Dãy số này chính là mã hiệu sản nghiệp của Giải gia.

Chẳng rõ tại sao Giải gia lại đặc biệt ưa thích dãy số này, không biết bên trong có ẩn giấu bí mật gì không.

Ngô Bất Chính dậy tự vệ sinh cá nhân, thấy Tần Vũ đã tỉnh từ sớm, đang ngồi thẫn thờ ngoài sân.

Bàn Tử thì ngáy như sấm, nhưng ngửi thấy mùi cơm thức ăn thơm phức, biết là sắp đến giờ ăn nên Ngô Bất Chính chạy lại gọi hắn dậy.

Sau khi sửa soạn xong, quản gia tới mời họ ra đại sảnh.

Quả nhiên, trên chiếc bàn bát tiên giữa sảnh đã bày đầy thức ăn ngon lành.

Trần Hạt Tử đang ngồi một bên, vẻ mặt nghiêm trọng nói với mấy cô phục vụ: "Tôi nói này mấy cô nương, thời đại nào rồi mà các cô vẫn cam tâm làm nha hoàn cho nhà địa chủ thế hả!

Lại còn mấy ngày nay toàn đại ngư đại nhục, thiếu đông gia nhà các cô rốt cuộc có ý gì, cơm đoạn đầu cũng chưa thấy ai được ăn ngon mấy bữa liền như vậy!

Giết người không quá một cái đầu chạm đất, chưa thấy ai hành hạ người ta kiểu này bao giờ! ".

Cô phục vụ bên cạnh cười đáp: "Đại gia à, xem ra trước đây cụ chịu không ít khổ cực từ giai cấp địa chủ nhỉ!

Chương 959

Thời buổi nào rồi mà còn nha hoàn!

Chúng cháu đều là nhân viên phục vụ, đây là sơn trang nghỉ dưỡng mở cửa công khai mà!

Chúng cháu đều có lương cả, cụ nghĩ đi đâu thế!

Với lại, cụ nói gì thì nói, đừng có đòi xem tướng tay nữa.

Cháu bảo cho cụ biết, cái tát hôm qua Tiểu Thúy tặng cụ, chúng cháu hỏi Giải tổng rồi, Giải tổng bảo cụ đáng đời!

Xem tướng tay thì cứ xem, tự nhiên sờ ngực người ta làm gì, thật là đồ già mà không kính!". "Ái chà!

Cô nói thế là lão phu không phục rồi, lão phu tinh thông nhân cốt diện tướng, hình dáng ngực phụ nữ cũng đại diện cho họa phúc cát hung đấy!

Lão phu đâu phải hạng sắc lang như vậy!" Trần Hạt Tử thanh minh.

Bàn Tử nghe vậy đập đùi một cái, tức giận tiến tới chỉ vào Trần Hạt Tử: "Này cái lão tạp mao kia, cụ bao nhiêu tuổi rồi mà còn sờ ngực con gái nhà người ta, cụ có biết nhục không hả!

Bàn gia đây còn chưa được sờ nữa là!

Mẹ nó chứ, thủ cảm thế nào hả cụ?". "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính cảm thấy mặt mũi mất sạch, cái lão Bàn Tử này không ngờ cũng là một lão sắc phê.

Bàn Tử hơi ngượng, vội đứng dậy chạy đi ăn cơm.

Ngô Bất Chính nhìn Trần Hạt Tử cười cười, tiến tới đỡ cụ ta ngồi xuống bàn.

Trần Hạt Tử rõ ràng có chút lo lắng, mấy ngày trước còn đỡ vì Tần Vũ họ chưa về, giờ về rồi, e là nợ cũ cũng phải tính. "Ngô tiểu ca, tôi không lừa các cậu đâu, truyền thuyết nói nội đan của cương thi ngàn năm có thể khắc chế bách độc!

Biết đâu thật sự giải được vấn đề trên người các cậu đấy!" Trần Hạt Tử mở lời trước.

Ngô Bất Chính cười nói: "Trần lão, cụ không cần phải thế.

Dù sao trước đây cụ cũng là thủ lĩnh của đám Tá Lĩnh.

Quy tắc trong nghề chúng tôi hiểu, chúng tôi chỉ muốn nghe sự thật!".

Nói đoạn, Ngô Bất Chính lấy khối Văn Hương Ngọc to bằng nắm tay ra đặt trước mặt Trần Hạt Tử.

Cụ ta cầm lấy vuốt ve, ngửi thấy mùi hương liền tinh thần phấn chấn, vội hỏi: "Các cậu tìm thấy thật rồi sao?".

Dứt lời, cụ ta trầm tư, rõ ràng không ngờ đám Ngô Bất Chính lại mang được nó ra ngoài.

Một lát sau, cụ ta mới lên tiếng: "Nếu cậu đã nói vậy thì lão phu cũng không thể thua kém hậu bối các cậu về nhuệ khí được!

Nói thật lòng nhé, thực ra lão phu cũng chưa từng thấy nội đan cương thi ngàn năm bao giờ!

Những gì lão biết đều là chuyện xưa tích cũ thôi.

Tôi nghe nói các cậu từng có được Phượng Hoàng Đảm Mộc Trần Châu, thứ đó biết đâu có thể khắc chế tình trạng của các cậu.

Năm đó, một người anh em kết bái của tôi vì đi tìm thứ này mà cuối cùng bị cụt mất một cánh tay!

Ôi, đáng tiếc là các cậu lại làm mất rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người anh em đó của tôi tinh thông khẩu kỹ, thuộc mạch Bàn Sơn Đạo Nhân!

Anh ấy từng kể với tôi, nội đan cương thi ngàn năm là thần vật hội tụ linh khí trời đất, quả thực có khả năng áp chế Thi miết đan của các cậu!

Nhưng cụ thể có được hay không thì tôi không rõ.

Tiền đề là các cậu phải tìm được một con cương thi ngàn năm để đoạt nội đan của nó mà thử.

Lão phu nói toàn lời thật lòng, tuyệt không nửa lời dối trá.

Ngoài ra, khối Văn Hương Ngọc này các cậu cầm về đi.

Lão phu mắt mù nhưng tâm không mù, thứ này tôi không hưởng nổi đâu!".

Trần Hạt Tử rất thông minh, đang ở dưới mái hiên nhà người ta, sao dám tơ tưởng mấy thứ này.

Nhưng Ngô Bất Chính không làm vậy, anh thấy Trần Hạt Tử cũng chẳng dễ dàng gì.

Nửa đời trước huy hoàng vô hạn, nửa đời sau lại lạc lõng thế này, bôn ba giang hồ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo.

Không cần thiết phải làm khó cụ ta, anh vẫn đưa khối Văn Hương Ngọc đó cho cụ.

Trần Hạt Tử rất kích động, liên tục khen Ngô Bất Chính là một hậu sinh tốt, tương lai chắc chắn có tiền đồ.

Nếu thực sự muốn tìm cương thi ngàn năm, cụ ta có thể cung cấp một địa điểm để mọi người đi thử vận may.

Năm đó người anh em kết bái của cụ từng đến đó, nhưng cuối cùng hình như đổi hướng đi Hắc Thủy Thành, kết quả cụt tay ở đó rồi từ bỏ.

Ngôi cổ mộ ở địa điểm kia chắc vẫn còn đó.

Bàn Tử nghe tới đây thì hứng thú, định hỏi kỹ hơn thì Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử đi tới.

Chương 960

Giải Ngữ Hoa nói: "Chỗ đó tạm thời không đi được đâu, hiện tại trên mạng đang có biến rồi!

Các cậu có lẽ phải đi Xà Chiểu Quỷ Thành thôi!".

Nói xong, Giải Ngữ Hoa đặt điện thoại lên bàn.

Cả ba lập tức nhìn thấy một tấm ảnh vệ tinh chụp từ trên cao.

Trên ảnh là một ốc đảo lõm xuống giữa vùng sa mạc gô-bi, diện tích khá lớn.

Tiêu đề ghi mấy chữ: 【Đội tiền trạm của tổ chương trình đã xuất phát, Tiểu Ca và đồng đội sắp bắt đầu hành trình mới】.

Phần giới thiệu ghi: 【Địa điểm lần này: Bồn địa ốc đảo trong sa mạc Tarim, còn được gọi là Xà Chiểu Quỷ Thành!

Đội viên tiền trạm: Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ, Lương Quỳnh.

Trạng thái: Đã xuất phát】.

Nhìn mấy chữ này, Ngô Bất Chính lập tức đứng bật dậy, chỉ vào điện thoại: "Sao Lương Quỳnh lại đi theo chú Ba của tôi rồi?".

Giải Ngữ Hoa đáp: "Cô ấy không còn thời gian nữa!

Chính cô ấy đã chủ động tìm chú Ba cậu yêu cầu gia nhập đội tiền trạm.

Cơ thể cô ấy bắt đầu xuất hiện biến đổi rồi!".

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tiểu ca, anh có nhớ ra điều gì không?".

Tần Vũ lắc đầu: "Không biết, tôi phải đến chỗ đó xem thử!".

Nói xong Tần Vũ đứng dậy định đi luôn.

Bàn Tử cũng giật mình, sao bảo đi là đi ngay được, vội ngăn lại: "Ấy ấy!

Tiểu ca anh đừng vội, chú Ba của Thiên Chân còn ở đó, chúng ta chắc chắn phải đi rồi!

Nhưng trước khi đi, chẳng phải nên liên lạc với Đoạn Vô Kỵ sao?

Cậu ta chắc biết đường đi, dù sao cũng đỡ tốn thời gian hơn tự chúng ta mày mò.

Với lại theo ý của chú Ba, có lẽ còn phải liên lạc với tổ chương trình.

Vân Đỉnh Thiên Cung có thể ở trên núi tuyết, chúng ta trước đây từng đi Côn Luân nên biết rõ tình hình núi tuyết thế nào.

Nếu không có tổ chương trình liên hệ trực thăng quân dụng, chúng ta mà mò đến lưng chừng núi thì chú Ba của Thiên Chân hẻo từ lâu rồi!".

Ngô Bất Chính gật đầu: "Bàn Tử nói đúng, việc này không thể vội, phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Chút nữa tôi sẽ liên lạc với Đoạn Vô Kỵ, bảo cậu ta chúng ta có thể xuất phát sớm hơn!

Nhưng mọi người đã cân nhắc xem ai sẽ đi chưa?

Có mang theo Lương Quỳnh không?".

Vừa dứt lời, Bàn Tử đã gạt đi: "Mang cô ta làm gì?

Cô ta như cái bình dầu ấy, lại còn xuất thân khảo cổ, mỗi lần có cô ta là Bàn gia tôi chả tiện tay lấy minh khí!".

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Bàn Tử, anh nghĩ đơn giản quá.

Anh quên là ở mộ dưới đáy biển các anh đều đã ăn viên thuốc đó sao, cô ấy cũng ăn rồi!

Nếu trong Vân Đỉnh Thiên Cung có cách giải thuốc mà không mang cô ấy theo thì chẳng khác nào giết người cả!".

Bàn Tử ngẩn ra: "Thì cùng lắm nếu có thuốc giải, chúng ta mang về một viên là được!

Nói chung tôi không tán thành mang cô ta đi, với thể chất của cô ta, rất có thể sẽ chết trên núi tuyết.

Mang đi có khi lại là hại cô ta!".

Ngô Bất Chính trầm tư, việc này quả thực khó giải quyết.

Việc mang Lương Quỳnh đi hay không khiến anh rất phân vân.

Anh sợ đằng sau Thanh Đồng Môn có cách giải độc tố của viên thuốc, nếu không mang theo thì coi như bỏ rơi cô ấy.

Nhưng nếu mang đi mà cô ấy không trụ nổi trên núi tuyết thì lợi bất cập hại.

Suy đi tính lại vẫn chưa quyết được, cuối cùng anh đành gọi lại cho Đoạn Vô Kỵ trước.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, phía Đoạn Vô Kỵ dường như đã liệu trước, khẳng định hoàn toàn không vấn đề, tối nay có thể xuất phát.

Chuyện của Lương Quỳnh, Ngô Bất Chính chưa nghĩ thông nên quyết định đến bệnh viện thăm cô ấy rồi tính sau.

Nếu tình hình ổn định thì chưa cần vội mang đi, thực sự không ổn thì sau này quay lại lần hai cũng được.

Nếu Vân Đỉnh Thiên Cung không có thuốc giải thì Lương Quỳnh cũng đỡ phải đi một chuyến vô ích.

Quyết định xong, ba người thu dọn đồ đạc đến bệnh viện, định thăm xong sẽ trực tiếp hội quân với tổ chương trình.

Đoạn Vô Kỵ đang liên hệ với tổ chương trình, chắc sớm có trực thăng đến đón.

Chương 961

Đến bệnh viện, họ thấy Lương Quỳnh đã thu dọn xong đồ đạc, dáng vẻ như cũng sắp ra ngoài. "Mọi người đến rồi à, vậy đi thôi!" Thấy ba người, Lương Quỳnh vẻ mặt rất bình thản.

Ngô Bất Chính ngẩn ra hỏi: "Đi đâu cơ?". "Đúng đấy, cô định đi đâu?" Bàn Tử cũng hỏi. "Xuất phát chứ đâu!

Không phải định đi tìm Vân Đỉnh Thiên Cung sao?" Lương Quỳnh ngơ ngác hỏi lại.

Ba người Ngô Bất Chính đứng hình, sao cô nàng này lại biết?

Lương Quỳnh nghi hoặc nhìn họ, rồi lấy điện thoại ra, trên đó có cuộc gọi từ tổ chương trình.

Cả ba lập tức hiểu ra, hóa ra tổ chương trình đã bắt đầu liên hệ mọi người rồi.

Nhưng sao lại liên hệ cả Lương Quỳnh!

Ngô Bất Chính vội nói: "Vân Đỉnh Thiên Cung rất nguy hiểm, cô thực sự không cần thiết...". "Tôi phải đi, tôi vẫn chưa muốn chết!" Lương Quỳnh nói xong liền lách qua ba người đi thẳng ra ngoài.

Ngô Bất Chính đứng ngây người, Lương Quỳnh chắc chắn nghĩ rằng trong Vân Đỉnh Thiên Cung có thuốc giải nên mới đòi đi.

Chuyện này cũng không cản được, vì ở mộ dưới đáy biển cô ấy cũng đã biết về sự tồn tại của Vân Đỉnh Thiên Cung rồi. "Này!

Các cậu có ngửi thấy gì không, sao có mùi lạ thế!" Bàn Tử đột nhiên nói.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, anh cũng ngửi thấy mùi đó.

Nhưng nhất thời không nhớ ra là mùi gì, chỉ thấy rất quen.

Tần Vũ khẽ nhíu mày: "Mùi Cấm bà, tình trạng của cô ấy lại tệ hơn rồi!".

Ngô Bất Chính và Bàn Tử giật mình, giờ mới phản ứng lại, đây chẳng phải mùi hương của Cấm bà sao.

Xem ra tình trạng của Lương Quỳnh tồi tệ hơn họ tưởng nhiều!

Trước đây khi ra khỏi Vô Đề Quỷ Động, trên người cô ấy đã có mùi này, nhưng phải áp sát da mới ngửi thấy, sau đó đi Tinh Tuyệt Cổ Thành hình như không nghiêm trọng thêm.

Chẳng hiểu sao lúc này lại trở nên nặng nề như vậy, cô ấy chỉ vừa đi ngang qua đã mang theo mùi hương đó rồi. "Xem ra không còn cách nào khác, chỉ có thể mang cô ấy theo thôi, tìm được thuốc giải là tốt nhất!

Nếu không có thuốc giải, e là cô ấy không trụ được bao lâu nữa!" Ngô Bất Chính thở dài.

Lúc này Bàn Tử và Tần Vũ cũng có chút không yên lòng, vì cả hai cũng đã ăn viên thuốc đó.

Không biết một ngày nào đó trong tương lai, họ có bị giống như Lương Quỳnh hay không.

Có lẽ mùi hương này chính là một dấu hiệu báo trước.

Cả ba đuổi theo lên tận sân thượng bệnh viện.

Trên đó có bãi đáp trực thăng.

Lương Quỳnh đứng một góc đợi, không nói lời nào.

Khi mọi người tiến lại gần, mùi hương kỳ quái đó lại phảng phất bay tới.

Ngô Bất Chính nhịn không được hỏi: "Bị nặng thêm từ khi nào?".

Lương Quỳnh cũng không giấu giếm: "Ba ngày trước!".

Ngô Bất Chính thở phào: "Cô đừng lo, mới ba ngày thôi, có lẽ thuốc phát tác cần thời gian rất dài!

Chúng ta chắc chắn sẽ tìm được thuốc giải trước lúc đó!".

Lương Quỳnh nặn ra một nụ cười gượng gạo, không đáp lại.

Tần Vũ đột nhiên nói: "Đến rồi!".

Dứt lời, mọi người nhìn lên không trung, một chiếc trực thăng đang bay tới và nhanh chóng hạ cánh.

Bốn người không lôi thôi, lần lượt lên máy bay.

Ngô Bất Chính vừa lên đã nghe có tiếng gọi mình: "Tiểu tam gia!

Cậu không sao chứ!".

Ngô Bất Chính ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Phan Tử. "Phan Tử, sao anh lại ở đây?".

Phan Tử cười: "Tam gia có việc, sao tôi có thể không đi!

Mau vào đi!".

Chương 962

Phan Tử vừa nói vừa đỡ lấy ba lô cho Ngô Bất Chính.

Trong lòng Ngô Bất Chính thầm lo lắng.

Tính cả Phan Tử và Đoạn Vô Kỵ, lần này đội ngũ đã lên tới sáu người.

Chỉ hy vọng tổ chương trình đừng tìm thêm ai nữa, nếu không chuyến đi này chẳng biết còn mấy người sống sót trở ra.

Thế nhưng, sự việc dường như không bao giờ diễn biến theo ý anh muốn.

Bàn Tử vừa ngồi xuống đã mở điện thoại, theo lệ thường, hễ họ xuất phát là tổ chương trình kiểu gì cũng quảng bá rầm rộ.

Quả nhiên, vừa vào trang web, Bàn Tử đã thấy tổ chương trình đang ra sức quảng cáo buổi livestream, và lúc này đang đến phần công bố thí sinh. 【Được rồi thưa quý vị, địa điểm chúng ta đến lần này sẽ sớm được hé lộ.

Vì lần này kiêm cả nhiệm vụ cứu hộ, và nơi đến là một hoàng lăng vô cùng đồ sộ.

Nên lần này, tổ chương trình cũng nhận được yêu cầu tham gia từ một số cao thủ dân gian, chúng tôi đã đặc biệt tuyển chọn ra ba vị để làm khách mời đặc biệt cho buổi livestream lần này.

Sau đây, chúng tôi sẽ lần lượt giới thiệu đến quý vị!】 "Cậu biết chuyện này sao?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, chỉ đưa điện thoại ra, trên đó là cuộc gọi từ Ngô Tam Tỉnh.

Nhìn thấy cuộc gọi này, Ngô Bất Chính ngồi phịch xuống ghế.

Giải Ngữ Hoa nói: "Chú Ba cậu bảo tôi nhắn lại, nếu cậu thực sự quan tâm đến chuyện của ông ấy thì hãy đến Xà Chiểu Quỷ Thành mà tìm.

Ông ấy sẽ nói cho cậu biết tất cả!

Nếu cậu không muốn lăn lộn nữa thì hãy sống cho tốt, mấy chuyện này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến cậu cả!

Ngoài ra, chú Ba cậu đã trả một khoản tiền, lần này Hắc Hạp Tử sẽ đi cùng các cậu!

Tất nhiên đi hay không là tùy cậu quyết định!".

Giải Ngữ Hoa nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Đang bữa cơm ngon lành mà vì chuyện này, Ngô Bất Chính chẳng còn tâm trạng nào ăn uống.

Bàn Tử ở bên khuyên: "Thiên Chân, đừng phân vân nữa, muốn đi thì đi không muốn thì thôi, có gì to tát đâu!

Cứ ăn cơm đã, dù đi hay không cũng không được để cái bụng chịu thiệt chứ!".

Nhưng Ngô Bất Chính sao nuốt trôi được.

Trần Hạt Tử thấy không còn việc của mình thì cứ thế mà đánh chén.

Không phải cơm đoạn đầu nên cụ ta ăn thấy thơm ngon lạ thường.

Tần Vũ cũng không có khẩu vị, liền bảo Bàn Tử đóng gói một ít để lát nữa cùng ăn với Ngô Bất Chính trên đường.

Hai người lấy điện thoại ra bắt đầu tra cứu thông tin trên mạng...

Hóa ra, chuyện về Xà Chiểu Quỷ Thành đã xôn xao khắp nơi.

Ngay từ lúc họ đi huyện Lam Điền, chuyện này đã râm ran rồi, nhưng lúc đó họ không để ý mạng xã hội.

Ngô Tam Tỉnh chắc cũng biết chuyện này sau khi ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung, nên nhân cơ hội phát động buổi livestream.

Tuy nhiên đội tiền trạm của họ sẽ không livestream, chỉ mượn danh nghĩa tiền trạm để vào trước thôi.

Người livestream thực sự vẫn là nhóm Ngô Bất Chính.

Tất nhiên, Ngô Bất Chính vẫn chưa chắc chắn có đi hay không.

Chuyện về Xà Chiểu Quỷ Thành thực ra không đơn giản.

Lần này bị lộ ra là vì cách đây không lâu xảy ra một vụ tai nạn.

Một chiếc máy bay gặp sự cố ở đó nên mới thu hút sự chú ý của các bộ phận liên quan.

Theo tài liệu công khai, đó là một chiếc trực thăng trái phép vận chuyển động vật hoang dã quý hiếm, thuộc về một công ty buôn lậu lớn ở nước ngoài.

Những hoạt động buôn lậu này lợi nhuận rất cao, họ thường chọn những nơi hoang vắng như sa mạc để hoạt động.

Trực thăng của họ đậu gần sa mạc, sau khi giao nhận hàng thì rời đi.

Nhưng lần này có lẽ gặp sự cố nên trực thăng đã rơi gần bồn địa.

Sau đó quân đội phái máy bay trinh sát không người lái tới, phát hiện từ trường ở đó rất mạnh, ngay cả thiết bị chống từ trường cũng không chịu nổi.

Vì thế họ đành phối hợp với tổ chương trình triển khai một cuộc thăm dò liên hợp.

Quân đội phụ trách dọn dẹp mảnh vỡ bên ngoài trực thăng và xác định xem còn ai sống sót không, còn tổ chương trình phụ trách thăm dò di tích bên trong ốc đảo.

Nói là vậy, nhưng nhiệm vụ chính của quân đội vẫn là xử lý xác máy bay.

Thực ra trên đó chỉ có hai tên buôn lậu, lúc máy bay rơi họ đã nhảy dù thoát nạn và sau đó bị bắt, nên trên máy bay không còn người.

Nhưng một nửa mảnh vỡ trực thăng rơi vào trong ốc đảo, họ không dám tùy tiện vào vì sợ làm hỏng di tích, nên đành nhờ tổ chương trình giúp đỡ.

Chương 963

Dù sao tổ chương trình khảo cổ vẫn là dân chuyên nghiệp.

Tất nhiên sẽ có người bảo là chuyên nghiệp phá mộ thì có, xuống hầm nào hỏng hầm đó, nhưng đó thuần túy là bắt bẻ thôi.

Ở nơi nguy hiểm như vậy, chắc chắn phải đặt tính mạng lên hàng đầu.

Quân đội cũng không dễ dàng can thiệp vào chuyện cổ mộ, nên việc này chỉ có thể giao cho tổ chương trình.

Nguyên nhân sâu xa không tiện nói nhiều vì liên quan rất rộng.

Quay lại chuyện chính, chính vì vụ rơi máy bay buôn lậu này mà các bộ phận liên quan mới tìm thấy ốc đảo đó.

Thực ra nói thật, Việt Nam ngày nay quốc lực cường đại, vệ tinh Thiên Nhãn đã sớm ghi lại ốc đảo có Xà Chiểu Quỷ Thành này rồi.

Nhưng cũng giống như camera giám sát thôi, không ai rảnh mà nhìn chằm chằm vào một chỗ suốt ngày, nên khi chưa có chuyện thì không ai phát hiện ra.

Một khi có sự cố, tự nhiên mọi thứ sẽ nổi lên mặt nước.

Ngô Bất Chính chỉ tìm hiểu sơ qua diễn biến trước sau của Xà Chiểu Quỷ Thành, rồi nhận được tin nhắn từ tổ chương trình.

Tin nhắn đơn giản thông báo thời gian xuất phát, một tiếng nữa sẽ có người đến đón.

Tất nhiên, đi hay không là do họ tự quyết định.

Nếu họ không đi, chương trình sẽ kích hoạt livestream của đội tiền trạm, dù sao chương trình cũng không thể dừng lại.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, cuối cùng vẫn quyết định đi.

Giờ đây chuyện này không chỉ là bí mật của chú Ba nữa, mà còn liên quan đến Thi miết hoàn của Bàn Tử và Tần Vũ.

Ở Long Lĩnh, Tây Chu U Linh Trủng mà họ phát hiện đã nói lên tất cả.

Thi miết hoàn này rất có khả năng tuồn ra từ tay Tây Vương Mẫu.

Lúc trước Uông Tàng Hải ra khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung chưa có những thứ này, sau đó ông ta đi một chuyến rồi mới mang về, có lẽ ông ta cũng đã đến cung điện của Tây Vương Mẫu.

Nghĩ tới đây, Ngô Bất Chính thực sự không tìm được lý do nào để không đi.

Ba người bàn bạc và quyết định một tiếng nữa sẽ xuất phát.

Khi hỏi Giải Ngữ Hoa, anh nói mình sẽ không đi vì quá xa, anh còn phải ở lại trông coi Giải gia.

Giải Thiên Linh cũng không rảnh, nên Giải gia sẽ không dính vào vũng nước đục này.

Nhưng Hắc Hạp Tử đã được chú Ba thuê nên đương nhiên sẽ đi cùng.

Tính thêm Phan Tử và Lương Quỳnh đi theo chú Ba, nên chuyến này thực tế chỉ có bốn người bọn họ.

Bàn Tử nhanh chóng ăn xong, đặt vé về Thủ đô cho Đại Kim Nha, dặn dò lão về đó cứ lo làm ăn cho tử tế, sớm bán khối Văn Hương Ngọc đi, rồi chú ý tin tức của nhà họ Hồ, không nói gì thêm.

Đại Kim Nha đi trước một bước.

Một tiếng sau, họ nhận được điện thoại của tổ chương trình báo xe đã đến cổng trang viên.

Thế là bốn người chào tạm biệt Giải Ngữ Hoa rồi rời đi.

Trước cổng trang viên có một chiếc xe hơi màu đen dán logo của tổ chương trình.

Bốn người không dừng lại mà đi thẳng tới.

Bàn Tử xung phong ngồi trước vì béo nhất.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ ngồi ghế sau, Ngô Bất Chính thì nán lại chào tạm biệt và hàn huyên với Tiểu Hoa vài câu.

Dù sao lần này Giải Ngữ Hoa cũng giúp đỡ anh không ít, mấy lời khách sáo là phải có.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một chiếc xe mui trần màu đen chạy tới.

Người đàn ông lái xe cười hỏi: "Giáo sư Dương ở đây phải không?".

Lão già bên cạnh gật đầu: "Đúng rồi, chính là chỗ này.

Cái thằng nhóc anh chưa kết hôn là chưa chịu đổi cách xưng hô à, bảo anh gọi một tiếng bố sao mà khó thế!

Nhưng cái tính này của anh tôi thích, anh đợi tôi, tôi quay lại ngay!".

Nói rồi giáo sư Dương xuống xe, định đi vào thì thấy Ngô Bất Chính, liền kích động chạy tới.

Nhưng vì tuổi cao nên giáo sư chạy không nhanh, Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Bất Chính gặp người quen nên chủ động rời đi trước.

Ngô Bất Chính thấy giáo sư Dương cũng rất bất ngờ, vội chạy lại đón. "Tiểu Ngô à, các cháu lại sắp xuất phát rồi sao, nhanh quá vậy, sao không nghỉ ngơi vài ngày!

Cháu xem này, thiệp mời của tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi!".

Giáo sư Dương vừa nói vừa đưa mấy tấm thiệp cho Ngô Bất Chính.

Quả nhiên là thiệp cưới.

Hai cái tên, một cái là tiếng Anh nên anh không nhận ra, nhưng tên chú rể thì rất dễ nhớ.

Chương 964

Họ Hồ, tên Bát Nhất.

Cái tên này cực kỳ dễ nhớ.

Ngô Bất Chính còn nhớ Bàn Tử có một người anh em cũng họ Hồ, nhưng không biết tên là gì.

Vì người anh em đó đã mất tích nên Ngô Bất Chính không muốn chạm vào nỗi đau của hắn nên chưa từng hỏi.

Khi giọng nói của người dẫn chương trình vang lên, nhóm Ngô Bất Chính cũng tập trung lại.

Lời của người dẫn chương trình vừa rồi khiến họ rất thắc mắc.

Cái gì mà ba vị khách mời đặc biệt?

Sao họ chưa từng nghe nói?

Chẳng lẽ là Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ và Lương Quỳnh?

Cũng không đúng, Đoạn Vô Kỵ lần đầu tham gia thì còn hiểu được, nhưng Phan Tử và Lương Quỳnh đều là người cũ, việc gì phải giới thiệu long trọng thế, tổ chương trình không sợ khán giả chửi là lừa đảo, câu view sao?

Phan Tử cũng thấy lạ: "Tiểu tam gia, tổ chương trình không nói là sẽ giới thiệu long trọng thế này đâu, chắc mười mươi là còn có người khác nữa!".

Ngô Bất Chính nghe vậy mày càng nhíu chặt.

Nếu ba người này thực sự là người khác thì đội ngũ của họ bỗng chốc tăng lên chín người!

Một đội ngũ đông thế này mà lên núi tuyết, không gặp chuyện mới là lạ! "Tiểu ca, anh..." Ngô Bất Chính định hỏi Tần Vũ nghĩ sao, thì thấy Tần Vũ đang thản nhiên nhìn mình.

Ánh mắt đó như muốn nói: liên quan gì đến tôi, tôi chỉ phụ trách an toàn của cậu thôi.

Bàn Tử thấy vậy cười: "Thôi, có người gánh nạn thay rồi, tôi lại thấy cách làm của tổ chương trình hay đấy, biết mấy đứa mình mệt nên tìm ba người khác đến gánh hộ!

Chúng ta cũng đỡ vất vả.

Lão Phan này, anh bảo Tam gia nhà anh có phải định đi bao trọn gói cổ mộ Thiên Cung không?

Có nói với anh là phát hiện được món bảo bối nào không?". "Đi chỗ khác chơi, tôi còn chưa liên lạc được với Tam gia nhà mình đây này!" Phan Tử gắt gỏng.

Hóa ra anh ta cũng nghe Đoạn Vô Kỵ nói Tam gia gặp nguy hiểm ở Vân Đỉnh Thiên Cung nên mới hỏa tốc từ Trường Sa chạy tới.

Bàn Tử vỡ lẽ: "Ra là vậy, thế thì chắc Tam gia nhà anh tìm được bảo bối gì đó nhưng một mình không mang ra được nên mới gọi chúng ta đến đông thế này để giúp một tay!

Phen này chắc chắn phát tài to rồi!". "Cái lão Bàn Tử này, trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có minh khí thôi à?

Chú Ba tôi bảo đến muộn là chú ấy chết ở đó đấy, đấy mà là phát hiện bảo bối à?" Ngô Bất Chính cạn lời.

Bàn Tử vẫn rất nghiêm túc: "Thì đúng mà, chúng ta đến muộn, chú Ba cậu không mang được bảo bối ra nên tức mà chết chứ sao!". "Mẹ kiếp, cái não của anh chắc phải ăn thêm óc lợn mà tẩm bổ thôi!" Ngô Bất Chính mắng một câu, lười chẳng buồn đôi co với hắn, tiếp tục xem livestream trên điện thoại.

Lúc này trên livestream, người dẫn chương trình đã bắt đầu giới thiệu các đội viên. 【Đầu tiên xin giới thiệu các thành viên cố định của chúng ta: Bộ ba Thiết Tam Giác gồm Tiểu Ca Tần Vũ, Tiểu Ca Ngô Bất Chính và Bàn gia.

Tiếp theo là cố vấn cổ mộ hợp tác với chương trình - Ngô Tam Tỉnh, cùng trợ lý Đoạn Vô Kỵ.

Đặc biệt xin đính chính, mục đích lần này của chúng ta là đi giải cứu cố vấn cổ mộ Ngô Tam Tỉnh!

Sau đó là Phan Tử, người anh em này trước đây đã tham gia cứu viện Ngô Bất Chính và để lại ấn tượng sâu sắc, lần này nghe nói cũng vì cứu người mà đến, biểu hiện chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng!

Được rồi, tiếp theo là Lương Quỳnh!

Vị này thì ai cũng rõ rồi nên tôi không nói thêm nữa.

Chỉ là nghe nói sức khỏe của Lương Quỳnh có chút vấn đề, không biết còn trụ được mấy tập, mọi người hãy trân trọng thời gian cô ấy còn xuất hiện nhé!】.

Nói đến đây, giọng người dẫn chương trình thay đổi, hào hứng: 【Tiếp theo chính là ba vị khách mời đặc biệt của chúng ta lần này.

Người thứ nhất, cao thủ đổ đấu dân gian Trần A Công, người đời thường gọi là Trần lão gia tử - Tứ A Công!】.

Một tấm ảnh chân dung hiện lên.

Phan Tử nhìn thấy tấm ảnh đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ngay cả Ngô Bất Chính sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi. "Sao thế?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính mặt mày sa sầm, lạnh giọng: "Sao lão ta lại tới đây!

Lão ta chẳng phải là một tên trộm mộ hàng thật giá thật sao!

Phen này phiền phức to rồi!".

Phan Tử nhìn Ngô Bất Chính nói: "Đừng hoảng, bản lĩnh của Tứ A Công chúng ta đều biết, lần này chắc lão ta định đến để 'tẩy trắng' bản thân thôi!".

Chương 965

"Tẩy trắng?

Ý là sao?" Bàn Tử không hiểu.

Phan Tử cười lạnh: "Bàn Tử thối, anh thì hiểu cái gì!

Anh nghĩ xem, để một đám trộm mộ ngày ngày nhìn các anh xuống mộ, lấy bảo bối mỏi tay, bọn họ không sốt ruột mới lạ!

Cổ mộ trên thế giới này có hạn thôi, các anh tìm thấy một cái là bọn họ mất đi một mục tiêu!

Mà tên trộm mộ nào chẳng muốn khai quật một ngôi mộ lớn, kiếm một mớ để đời này không phải lo cơm áo gạo tiền?

Nhưng bọn họ đều sợ!

Sợ bị bắt, thế mà mấy người các anh ngày nào cũng xuống mộ lại còn livestream rầm rộ mà chả sao cả!

Anh bảo bọn họ có ghen tị không?

Tứ A Công lần này đến chắc chắn là để tìm cách hợp pháp hóa thân phận thôi!".

Bàn Tử nghe vậy rất khó chịu: "Này!

Phan Tử anh nói thế là không hay đâu, bọn tôi tuy xuống mộ nhưng là khảo cổ nhé, đồ đạc có lấy cái nào đâu!

Có lấy cũng là mang ra nộp để đổi lấy hoa hồng nhỏ thôi!".

Phan Tử cười khẩy: "Thôi đi, anh coi mọi người là lũ ngốc à?

Livestream của các anh có phải là quay 360 độ không góc chết đâu!

Tiểu ca Tần Vũ quay đầu đi một cái là không thấy gì nữa, ai mà biết sau lưng anh giấu bao nhiêu đồ mang đi bán rồi!

Tôi còn nghe nói ở Phan Gia Viên trên Thủ đô dạo gần đây xuất hiện không ít đồ tốt, hình như lần nào cũng là sau khi anh quay về thì đồ mới xuất hiện đấy!". "Tôi..." Bàn Tử bị Phan Tử chặn họng không nói được câu nào.

Chuyện này hắn đúng là không chú ý, mẹ kiếp, sơ hở quá.

Ngô Bất Chính không rảnh quản mấy chuyện đó, hỏi: "Phan Tử, chuyện này thì liên quan gì đến tẩy trắng?

Tứ A Công lấy danh nghĩa người dân báo danh, chẳng phải tương đương với việc tự nhận mình là dân trộm mộ sao!

Thế thì tẩy trắng kiểu gì được!".

Phan Tử cười đáp: "Tiểu tam gia, đó mới là xã hội!

Cậu có biết chuyện Đại Vũ trị thủy không?

Càng chặn thì nước càng tràn!

Chặn trăm lần không bằng khơi thông một lần!".

Ngô Bất Chính nghe xong lập tức hiểu ra.

Phan Tử tuy không nói cụ thể nhưng cũng không khó đoán.

Dạo gần đây, cùng với cơn sốt của chương trình 《Cổ Mộ Tham Bí》, trong nước dường như dấy lên một làn sóng khảo cổ.

Điều này dẫn đến việc nhiều nơi cũng phát hiện ra lượng lớn cổ mộ, tuy quy mô có thể nhỏ.

Nhưng tục ngữ có câu, dưới mỗi tấm bia mộ đều là một câu chuyện!

Cổ mộ trong nước chỉ có bấy nhiêu, khảo cổ càng nhiều thì địa bàn của dân trộm mộ càng ít.

Đây cũng là lý do nhiều kẻ trộm mộ rất căm ghét chương trình này.

Còn Tứ A Công thì khác, bản thân lão ta đã có ý định hoàn lương.

Vì thế có lẽ lão đã đạt được thỏa thuận nào đó với các bộ phận liên quan, tham gia chương trình với tư cách người dân.

Lão góp sức khai quật cổ mộ, cơ quan chức năng có thể nhanh chóng triển khai khai thác, cũng tính là thành tích.

Hai bên cùng có lợi.

Tuy cách này có chút không phù hợp nhưng suy cho cùng cũng là một phương án hay.

Nếu Tứ A Công tẩy trắng thành công, trở thành dân trộm mộ có giấy phép cống hiến cho quốc gia, thì những kẻ khác chắc chắn sẽ bắt chước theo.

Như vậy có lẽ sẽ không còn nhiều cổ mộ bị tàn phá nữa.

Biết đâu đây lại là một chính sách mới.

Những điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là Tứ A Công đã thực sự đến, lại còn mang theo hai trợ thủ.

Vì thế, chuyến hành trình đến Vân Đỉnh Thiên Cung lần này chắc chắn sẽ còn kịch tính hơn nhiều.

Mọi người đang bàn tán thì trên điện thoại bắt đầu giới thiệu về tình hình của Tứ A Công. 【Trần A Công, trong giới thường gọi là Tứ A Công, không rõ có phải xếp thứ tư hay không.

Nghe nói cũng là một cao thủ dân gian, lần này cải tà quy chính cống hiến cho quốc gia, hy vọng sẽ có biểu hiện xuất sắc.

Chương 966

Và tiếp theo là hai vị khách mời, cũng chính là cánh tay phải của lão ta...】 Ngô Bất Chính cầm thiệp mời xem thời gian, ba ngày sau, anh không khỏi cảm thấy rất ái ngại.

Họ bận đến mức quên mất cả việc con gái Giáo sư Dương sắp kết hôn.

Nhưng giờ thì không còn thời gian nữa, mũi tên đã trên dây không thể không bắn.

Ngô Bất Chính áy náy nói: "Giáo sư Dương, thực sự xin lỗi, tôi chân thành nói lời xin lỗi ông.

Nếu hai ngày tới chúng tôi có thể kịp quay về, nhất định sẽ đi tham gia hôn lễ của con gái ông!

Nếu không về kịp, thì tôi cũng...

Đúng rồi, con gái và con rể ông có xem livestream không?

Lát nữa chúng tôi có thể chúc phúc cho họ ngay trên phòng livestream!" Giáo sư Dương lắc đầu bảo: "Chúng nó thường xuyên sống ở nước ngoài, đều không có số điện thoại trong nước.

Hơn nữa, con rể tôi trước đây từng gặp chuyện, hiện tại vẫn còn nhiều ký ức chưa khôi phục được!

Bình thường nó hoàn toàn không tiếp xúc với đồ điện tử, nói là sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục trí nhớ, nên chúng nó căn bản không xem livestream!

Thậm chí tôi còn chưa bao giờ cho chúng tiếp xúc với ngành khảo cổ này!

Không sao, việc của các cậu quan trọng hơn, chú ý an toàn!" Giáo sư Dương vẫn rất khoáng đạt, không hề miễn cưỡng.

Ngô Bất Chính cảm thấy trong lòng không dễ chịu chút nào.

Chẳng trách Giáo sư Dương lại quan tâm đến việc họ đi tham gia hôn lễ con gái mình như vậy.

Trong xã hội hiện nay, không có điện thoại gần như là mất liên lạc hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ có thể tiếp xúc với những người bên cạnh.

Cho nên việc họ có thể quen biết thêm vài người bạn mới là rất đáng quý.

Vì vậy Giáo sư Dương mới hết sức muốn giới thiệu họ làm quen, dù sao người tiếp xúc cũng ít, huống chi là người hợp tính cơ chứ!

Ngô Bất Chính cảm thấy có chút hối lỗi, vội nói: "Giáo sư Dương cảm ơn ông đã thấu hiểu, đợi chúng tôi quay về, nhất định sẽ đến tận cửa tạ lỗi, lúc đó sẽ trò chuyện thật kỹ với con gái và con rể ông!

Nhưng hiện tại thời gian của chúng tôi thực sự rất gấp, không thể trò chuyện với ông nhiều hơn được!" Giáo sư Dương gật đầu, ý bảo không sao, sau đó từ biệt Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính thấy chữ trên thiệp mời đều do chính tay Giáo sư Dương viết, rõ ràng rất dụng tâm.

Thế là anh bỏ nó vào túi, kéo khóa lại.

Đây là tâm ý của người khác, không thể dùng giá trị để đo lường.

Giáo sư Dương nhanh chóng lên chiếc xe mui trần, Ngô Bất Chính thấy vậy không khỏi cảm khái, đều là giáo sư, có người lăn lộn đến mức thi cốt không còn, mà có người lại biết tận hưởng nhân sinh, đúng là lựa chọn khác nhau thì vận mệnh cũng khác nhau.

Ngô Bất Chính không nghĩ nhiều nữa, quay người cũng lên xe của tổ chương trình.

Vừa lên xe, Bàn Tử đã càu nhàu: "Lề mề chậm chạp, cậu là đàn bà à?

Sao mất thời gian lâu thế?" "Chẳng phải là đụng mặt Giáo sư Dương sao, chúng ta quên béng mất, con gái người ta ba ngày nữa kết hôn rồi!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ cười nói, dù sao cũng không đi được nên anh không lấy thiệp mời ra.

Bàn Tử sửng sốt, lúc này mới nhớ ra chuyện đó, vội nói: "Ây!

Trách Bàn gia tôi bận đến lú lẫn, hay là lát nữa chúng ta mở livestream rồi chúc mừng một tiếng?" Ngô Bất Chính lắc đầu kể lại lời của ông cụ.

Nghe xong Bàn Tử cũng không khỏi cảm thán: "Ây!

Chả thế mà Giáo sư Dương lại khác biệt với mọi người, đổi lại là người khác thì hận không thể gả con gái cho rể vàng rể bạc, ít nhất cũng phải là con trai ông chủ xí nghiệp nào đó!

Phải môn đăng hộ đối!

Nhưng Giáo sư Dương thì khác, con gái mình thích là ông ấy chấp nhận được, thậm chí dù có bệnh mất trí nhớ giống Tiểu ca!

Đó mới thực sự là nhân vật tầm cỡ!" Nói rồi Bàn Tử nhìn qua gương chiếu hậu.

Khi thấy Giáo sư Dương ngồi chiếc xe mui trần, không nhịn được nói: "Xem ra Bàn gia tôi đánh giá thấp ông ấy rồi, xem ra nhà con rể này khá giàu đấy, ngồi cả xe mui trần cơ mà!

Nhưng mà cái bóng lưng tài xế xe mui trần đó sao trông quen mắt thế nhỉ?

Con rể Giáo sư Dương không phải là hắn ta đấy chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu, cái này anh cũng không biết.

Bàn Tử nhìn thêm vài cái, chiếc xe đã đi xa.

Đồng thời xe của tổ chương trình cũng khởi hành, lúc này cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ lo xong việc trước mắt đã.

Xe của tổ chương trình đi thẳng đến một tòa nhà văn phòng gần nhất.

Loại tòa nhà này rất lớn, trên sân thượng đều có bãi đáp trực thăng.

Tổ chương trình chưa bao giờ tiếc tiền cho những việc này, chỉ cần chương trình không ngừng phát sóng thì tiền kiếm được tự nhiên sẽ nhiều hơn.

Cho nên rất nhiều khi, họ trực tiếp đi trực thăng đến thẳng mục đích địa để chương trình có thể khai máy sớm nhất.

Lên đến trực thăng, bốn người đều nhận được một bản tư liệu.

Tuy nhiên nội dung đều giống nhau, dứt khoát cuối cùng để Ngô Bất Chính thống nhất giảng giải.

Hóa ra nội dung tư liệu đại khái có ba phần.

Phần thứ nhất là vấn đề lộ trình.

Chương 967

Vì trực thăng của tổ chương trình cũng không thể lại gần khu vực bồn địa, nên chỉ có thể thả họ xuống gần một nơi gọi là Ma Quỷ Thành.

Sau đó theo lộ trình vào ốc đảo sa mạc.

Ở đây có chú thích đặc biệt, vì từ trường của Xà Chiểu Quỷ Thành này rất mạnh, nên thiết bị livestream của họ có khả năng cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng thiết bị livestream đều là loại kháng từ tiên tiến nhất, nên dự kiến đến khu vực trung tâm mới bị mất tín hiệu, bên ngoài chắc không ảnh hưởng.

Để tăng cường tín hiệu, tổ chương trình còn điều hai xe tiếp sóng, sẽ vận chuyển đến Ma Quỷ Thành sau đó để đảm bảo livestream thuận lợi.

Đồng thời để đảm bảo an toàn, nếu thiết bị livestream bị nhiễu không thể phát trực tiếp, thì yêu cầu họ chuyển sang chế độ ghi hình.

Ít nhất phải quay lại những phần không livestream được để sau này phát sóng.

Cái này thì không vấn đề gì, chỉ là chuyện động ngón tay thôi, hơn nữa còn nhận được rất nhiều hỗ trợ kỹ thuật và vật tư.

Phần thứ hai là xác chiếc máy bay buôn lậu, có một phần rơi vào trong bồn địa.

Cần họ đi một chuyến, đội tiền trạm sẽ đi thẳng vào tìm cổ mộ.

Họ đi livestream cần phải vào xem trong phần xác máy bay còn lại có động vật hoang dã nào còn sống sót không.

Nếu có thì thả ra, đối với một số động vật quý hiếm còn phải cử nhà sinh vật học đến cứu giúp.

Tuy nhiên tình hình bên trong phức tạp, nên vẫn phải dựa vào livestream của họ làm chuẩn.

Nếu động vật chết hết rồi thì không cần vào nữa.

Cái này nói trắng ra là tiện đường đi một chuyến, vấn đề không lớn.

Phần thứ ba càng đơn giản hơn.

Chỉ cần họ đến gần xác máy bay xem xét tình hình, sau đó có thể đi hội quân với đội tiền trạm, bắt đầu chuyến thám hiểm Xà Chiểu Quỷ Thành chính thức.

Hơn nữa lần này, vì tình hình trong ốc đảo phức tạp, lần đầu tiên phá lệ họ được cung cấp súng ống.

Nhưng cũng có quy định rất nghiêm ngặt, chỉ được dùng trong phạm vi ốc đảo, rời khỏi đó phải nộp lại.

Mỗi người được trang bị đầy đủ đạn dược, Bàn Tử chọn một khẩu súng tiểu liên Chicago (Chicago Typewriter) hỏa lực cực mạnh.

Khẩu súng này rất bốc, độ bao phủ hỏa lực vô cùng tốt.

Còn Ngô Bất Chính không thích loại súng này lắm, nên chọn một khẩu AK, loại này phù hợp và nhẹ nhàng với anh.

Nói trắng ra, anh gần như chưa bao giờ chơi súng, chỉ là một kẻ mang súng di động thôi, thực sự gặp rắc rối e là vẫn phải trông cậy vào Bàn Tử.

Hắc Hạp Tử cũng không nói nhảm, dứt khoát chọn một khẩu súng bắn tỉa.

Về phần Tần Vũ, vốn dĩ mọi người tưởng anh sẽ không chọn, ai ngờ anh lại chọn một khẩu súng ngắn.

Sau đó anh đưa súng ngắn cho Ngô Bất Chính, còn mình lấy khẩu AK của anh qua.

Ý tứ này rõ ràng là: Cậu không có sức thì cầm súng ngắn phòng thân chơi thôi!

Ngô Bất Chính mỉm cười, điều này đúng là phù hợp với suy nghĩ của anh.

Mọi người chọn xong trang bị, trời cũng đã về chiều, thế là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Còn súng ống thì có người của tổ chương trình đóng gói kỹ càng, đến gần ốc đảo mới mở ra.

Dù sao hành quân trong sa mạc trước đó cũng hoàn toàn không dùng tới.

Trước khi ngủ, Ngô Bất Chính hỏi một nhân viên công tác, được biết đội tiền trạm của Chú Ba chắc là đi trước họ một ngày đường.

Chỉ cần họ đi nhanh một chút là có thể đuổi kịp.

Sau một giấc ngủ say, cảnh tượng bên ngoài trực thăng đã hoàn toàn thay đổi, từ phong cảnh thành thị bỗng chốc biến thành đại sa mạc mênh mông.

Bàn Tử nhìn mà không nhịn được nuốt nước miếng, oán hận: "Lần trước Bàn gia đi Tinh Tuyệt cổ thành đã nói rồi, lần sau mẹ nó nhất định không vào sa mạc nữa!

Kết quả đi theo mấy đứa đen đủi các cậu, lại làm một chuyến hành trình sa mạc!

Lần này Bàn gia lại có khổ để chịu rồi!" "Tử Bàn Tử, anh nhìn cái đống mỡ của mình đi, anh không giảm béo thì chúng tôi chỉ có thể giúp anh thôi, đến sa mạc cũng tốt, để giảm bớt cái đống mỡ đại ca kia đi!" Ngô Bất Chính trêu chọc.

Bàn Tử cũng không đáp lời, dù gã hay mồm mép nhưng cũng hiểu rõ sa mạc không phải chuyện đùa.

Gã lập tức kiểm tra trang bị của mình và mọi người, đặc biệt là bình nước.

Ở sa mạc mà thiếu nước, cái cảm giác khát đến mức muốn uống máu đó khiến gã cả đời khó quên.

Nhân viên trên trực thăng nhanh chóng nhắc nhở họ chuẩn bị xuống.

Nơi này đã rất gần Ma Quỷ Thành, trực thăng không thể tiến thêm được nữa.

Sau khi các cậu nhảy dù xuống, đội tiền trạm trên xe tiếp sóng mặt đất sẽ đón các cậu, đưa các cậu đến gần ốc đảo trong sa mạc.

Mọi người nghe nói còn được ngồi xe qua đó, không khỏi thấy tổ chương trình lần này khá chu đáo, ít nhất không phải dùng chân đo đạc vùng đất sa mạc mênh mông này.

Ngay sau đó bốn người không trì hoãn nữa, lần lượt nhảy xuống từ trực thăng.

Trực thăng không rời đi ngay.

Chương 968

Nhảy dù xuống sa mạc thực ra cũng chẳng tốt hơn núi tuyết là bao.

Núi tuyết dễ gây lở tuyết, còn sa mạc thì dễ sa vào cát lún.

Hơn nữa nói thật, lở tuyết ít nhất còn có khả năng sống sót, chứ một khi rơi vào cát lún thì gần như không có hy vọng.

Cát lún lưu động chỉ cần nuốt chửng cơ thể bạn là sẽ nhanh chóng dẫn đến ngạt thở mà chết.

Cho nên trực thăng của tổ chương trình lúc này cũng có tác dụng trinh sát trên không.

Đến khi xác định bốn người đều không sao, và xe tuần tra dưới đất đã đuổi tới thì mới rời đi.

Gọi là xe tuần tra nhưng thực chất là một chiếc xe việt dã đã qua cải tạo.

Tình trạng xe không tính là tốt, nhưng ở sa mạc này có xe ngồi đã là chuyện vô cùng xa xỉ rồi.

Cũng chỉ có tổ chương trình giàu nứt đố đổ vách này mới làm được.

Để Tần Vũ hạng phú nhị đại này làm, e là không giày vò được mấy lần đã phá sản rồi.

Cho nên nhiều người cứ nghĩ phú nhị đại giàu cỡ nào, thực ra cũng không giàu đến thế, trước mặt tư bản thì phú nhị đại cũng chẳng tạo nên sóng gió gì lớn.

Mười phút sau, bốn người đã ngồi trên xe việt dã.

Tài xế là một người đàn ông trung niên ngoài ba mươi tuổi, da dẻ đen nhẻm, rõ ràng là người làm việc ngoài trời lâu năm.

Nhìn làn da ông ta, ước chừng chuyên làm ở vùng sa mạc.

Tài xế họ Lưu, mọi người gọi là lão Lưu.

Lão Lưu nói với mọi người: "Tôi sẽ đưa các cậu đến gần ốc đảo, tối đa năm tiếng là tới, đương nhiên đó là khi thời tiết tốt!

Nếu thời tiết xấu thì khó nói lắm!

Phía trước chính là Ma Quỷ Thành, lát nữa chúng ta đi xuyên qua thành, còn đi qua doanh trại, các cậu có thể nghỉ ngơi và tiếp tế lần cuối!

Một khi rời khỏi đó, đi tiếp về phía sau sẽ thực sự không còn bất kỳ sự tiếp tế nào cho các cậu nữa!

Nếu gặp rắc rối, các cậu chỉ có thể nhanh chóng rút ra, chúng tôi sẽ bố trí nhân viên cứu hộ gần ốc đảo!" Ngô Bất Chính gật đầu, cảm thấy sự sắp xếp của tổ chương trình rất chu toàn.

Nhưng nói trắng ra, đây cũng chỉ là ở ngoại vi, cụ thể bên trong ốc đảo thế nào, e là ngoài đội tiền trạm của Ngô Tam Tỉnh ra, vẫn chưa ai biết rõ tình hình.

Trong nhóm trừ Hắc Hạp Tử ra, phần lớn đều là lần thứ hai vào sa mạc, nên đều không có hứng thú ngắm cảnh đẹp sa mạc, dứt khoát tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Họ đều là những tay lão luyện, trong lòng hiểu rõ, một khi đã vào phạm vi di tích cổ mộ thì nghỉ ngơi trở thành một điều xa xỉ.

Cho nên hiện tại có thể nghỉ ngơi tốt thì sẽ không bỏ lỡ, dưỡng tinh súc duệ để giữ thể năng tốt nhất.

Một tiếng sau, xe đã đến Ma Quỷ Thành.

Toàn bộ bản đồ mặt bằng trong Ma Quỷ Thành đã được tổ chương trình vẽ lại.

Lão Lưu đưa mọi người đến doanh trại để tiếp tế lần cuối, đồng thời nhắc nhở mọi người có thể mở livestream được rồi.

Tần Vũ và những người khác không nói nhảm, mở livestream, đồng thời Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng đi kiểm tra thiết bị và vật tư.

Xác định không thiếu gì nữa mới chuẩn bị xuất phát.

Lão Lưu rít một hơi thuốc, sau đó lái xe đưa mọi người xuyên qua Ma Quỷ Thành.

Đối với Ma Quỷ Thành này, Tần Vũ hiểu rất rõ, đây là một loại trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp tương tự như Bát Quái Trận thời cổ đại.

Họ dùng đá của Ma Quỷ Thành để mê hoặc những người xông vào.

Nếu không tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp hoặc mất tập trung, rất dễ bị kẹt tại chỗ đi vòng quanh, cuối cùng chết trong đó.

Nếu họ tự đi, Tần Vũ chắc chắn sẽ nhắc nhở, nhưng lúc này họ ngồi xe xuyên qua nên cũng không có gì đáng nói.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, loại kỳ môn thuật cổ đại này, trước sức mạnh công nghệ hiện đại đúng là không đủ xem.

Dùng flycam là có thể vẽ ra bản đồ mặt bằng của cả Ma Quỷ Thành, vậy thì Ma Quỷ Thành này còn tác dụng gì nữa?

Nhưng Ngô Bất Chính và những người khác không biết, thế là Bàn Tử trêu chọc: "Tôi nói này lão Lưu đầu, Ma Quỷ Thành này nhiều đá thế, tổ chương trình các ông mà đem đi khai thác thì chả phải kiếm được một món hời sao?" Lão Lưu đầu cười nói: "Bàn gia, ông có lẽ đã đánh giá thấp thực lực của tổ chương trình rồi, đống đá này dù có đáng tiền thật họ cũng chẳng thèm nhìn đâu!

Hơn nữa bên trong Ma Quỷ Thành này không đơn giản, cố vấn đi cùng chúng tôi nói cách bố trí của Ma Quỷ Thành này có nét tương đồng với Loạn Thạch Trận của Gia Cát Khổng Minh thời cổ đại!

Không cẩn thận là lạc đường ngay!" "Lạc đường?" Ngô Bất Chính nghi hoặc vội tiếp lời: "Vậy vừa nãy ở doanh trại, sao còn thấy nhiều người muốn ra ngoài thế?

Chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?" Lão Lưu cười: "Những người đó là đi khảo sát, chúng tôi thông qua trực thăng phát hiện ở vùng lõi Ma Quỷ Thành có một thứ giống như xác tàu đắm, ngày xưa chỗ lòng chảo này là dòng sông!

Xác tàu đó rất lớn, có lẽ cũng là một di tích nhỏ, nên chuẩn bị đi xem thử!" Ba người Ngô Bất Chính nghe vậy đều sửng sốt, không ngờ trong Ma Quỷ Thành này lại có xác tàu đắm.

Tuy nhiên Tần Vũ ở bên cạnh nghe đến đây sắc mặt đã thay đổi.

Anh hiểu rõ hơn ai hết bên trong xác tàu đó có cái gì.

Mọi người đều không nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Tần Vũ.

Tuy nhiên Tần Vũ đã lên tiếng: "Gọi điện thông báo cho họ, đừng có chạm lung tung vào mấy cái bình gốm trên đó, ai chạm vào người đó chết!" Câu nói đột ngột này khiến mọi người đều sững sờ.

Lão Lưu cũng ngơ ngác, bình gốm gì cơ?

Chương 969

Ông ta còn chưa đến hiện trường, làm sao biết ở đó có thứ gì? "Tiểu ca, có phải anh nhớ ra điều gì không?" Bàn Tử vội hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ không giải thích.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh biết Tần Vũ sẽ không đùa giỡn, lập tức thúc giục: "Tài xế Lưu dừng xe lại trước, mau gọi điện cho những người đó, đừng để họ chạm vào bình gốm!" Lão Lưu tuy không hiểu nhưng cũng đã xem chương trình của Tần Vũ, biết chuyện có thể rất nghiêm trọng, thế là vội lấy điện thoại gọi đi.

Tuy nhiên, gọi mãi mà căn bản không có người nghe máy.

Nhưng rất nhanh, điện thoại của lão Lưu reo lên, cầm lên xem thì ra có người gọi lại.

Lão Lưu vội bắt máy, lập tức bên trong truyền đến một tràng tiếng kêu cứu kinh hoàng. "Cứu mạng!

Cứu mạng với!

Lão Lưu cứu mạng..." Âm thanh rất gấp gáp, nhưng cũng tắt lịm rất nhanh.

Tiếng kêu cứu còn chưa thét ra hết đã không còn động tĩnh gì nữa, chỉ còn lại trong điện thoại truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng kêu cứu và tiếng rên rỉ đau đớn.

Lão Lưu đã hoàn toàn ngây người, không biết phải làm sao.

Bàn Tử thấy vậy một tay lôi ông ta ra ghế sau, tự mình ngồi vào vị trí tài xế hô: "Ngồi cho vững!" Nói xong, một cú đạp ga lút sàn, chiếc xe việt dã lao vút về phía trước.

Ngô Bất Chính nhanh chóng ổn định tâm trạng của lão Lưu, hỏi xem người của họ đang ở đâu.

Lão Lưu đã không nói nên lời, chỉ đưa điện thoại cho anh, trên đó hiển thị một dấu mốc bản đồ.

Chắc là định vị chia sẻ trên hệ thống nội bộ của họ, có thể thấy một nơi đang tập trung khá nhiều người.

Ngô Bất Chính đưa điện thoại cho Bàn Tử để gã không đi nhầm đường.

Đồng thời không khí trong xe trở nên nặng nề.

Ngô Bất Chính hỏi Tiểu ca, ở đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy cái bình gốm đó rốt cuộc là thứ gì, tại sao không được chạm vào!

Tần Vũ không quay đầu lại, chỉ thản nhiên thốt ra ba chữ: "Thi miết vương!" Câu này khiến bọn Ngô Bất Chính đều hít một hơi khí lạnh.

Thi miết vương này cũng coi như là bạn cũ rồi, họ đều chẳng lạ lẫm gì.

Tần Vũ trước đây ở Lỗ Vương Cung đã từng gặp, mấy ngày trước ở Long Lĩnh, họ càng là tận mắt thấy một con, lúc đó suýt chút nữa đã bị con Thi miết vương đó lấy mạng, không ngờ ở đây sao lại có nữa!

Bàn Tử vừa lái xe vừa chửi: "Mẹ kiếp, mấy con sâu nhỏ này kích thước không lớn mà sao phân bố rộng thế nhỉ!

Hồi xưa diệt tứ hại sao không chọn chúng nó đi!

May mà Bàn gia tôi lần này mang theo mấy bình súng phun lửa, lát nữa thấy chúng trực tiếp nướng chín hết!" Ngô Bất Chính gật đầu, lần này họ chuẩn bị đầy đủ, cũng không phải là không có sức chiến đấu.

Tuy nhiên ngay sau đó anh thấy Tần Vũ lại lắc đầu, rồi thản nhiên nói: "Vô dụng thôi!

Nhiều quá!" "Ý anh là sao?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Nhưng khắc sau, anh nghe thấy Hắc Hạp Tử bên cạnh cũng nói: "Đúng là vô dụng, mẹ nó nhiều thật!" Lúc này Ngô Bất Chính càng thêm khó hiểu.

Tuy nhiên, căn bản không có thời gian cho anh suy nghĩ, Bàn Tử bên cạnh đã kinh hãi kêu lên: "Mẹ ơi, cái gì thế kia!

Sao lại còn có bướm đêm nữa!" Ngô Bất Chính vội nhìn qua, lập tức cả người cũng ngây dại!

Chỉ thấy trên không trung phía trước xe, một luồng thứ gì đó màu đỏ giống như sợi dây bay vọt lên, lao thẳng về phía chiếc xe việt dã của họ.

Thứ đó giống như một đám sương mù.

Nhưng khắc sau anh liền hiểu mình đã sai, đó căn bản không phải sương mù.

Chỉ nghe tiếng "binh binh bàng bàng" như mưa rào đập vào xe của họ.

Gần như đồng thời, trên kính chắn gió phía trước đã phủ đầy xác của loại sâu này.

Bàn Tử vội bật cần gạt nước, nhưng lũ sâu chết quá nhiều, cần gạt nước quét qua toàn là máu.

Phải phun nước rửa một hồi lâu mới sạch được máu.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng nhìn rõ, trên một cái cần gạt nước có vướng một con sâu màu đỏ.

Nhìn kỹ lại, mẹ nó chứ chẳng phải Thi miết vương thì là cái gì.

Ngô Bất Chính lập tức đờ người ra: "Cái này... cái này... sao lại nhiều thế này!" Ngô Bất Chính đã không biết phải nói gì nữa.

Chẳng lẽ đám sương mù màu đỏ mù mịt khắp trời vừa nãy đều là loại sâu này sao!

Thế thì phải có bao nhiêu con cơ chứ!

Một con Thi miết vương đã có thể giết cả đám người, nhiều thế này thì những người khác còn đường sống sao?

Khoảnh khắc này, Ngô Bất Chính thậm chí còn nghi ngờ có phải sắp tận thế rồi không.

Chương 970

Không có tên lửa nào giải quyết được đám sâu này sao? "Rắc!" Gần như đồng thời, mọi người nghe thấy tiếng kính vỡ.

Nhìn kỹ lại, kính chắn gió phía trước đã nứt ra.

Nhưng kính này là kính đặc biệt, dù nứt nhưng không sụp xuống.

Chỉ là lũ sâu lớn nhỏ đã phủ kín cả kính chắn gió, xe rõ ràng không thể chạy tiếp được nữa.

Tần Vũ và những người khác đều lấy bình phun lửa ra.

Lúc này đã không còn kịp nghĩ xem có hiệu quả hay không nữa, không thể ngồi chờ chết được.

Mọi người căng thẳng nhìn kính chắn gió, sợ rằng giây tiếp theo nó sẽ bị lũ sâu này tông sập.

Tuy nhiên cả tấm kính chắn động vài cái, sau đó dần bình tĩnh lại.

Tiếng va đập xung quanh thân xe cũng biến mất.

Bàn Tử thử gạt cần gạt nước, nhưng kính chắn gió đã bị lõm xuống, rõ ràng là không lau sạch được.

Nhưng nước phun ra vẫn rơi trên kính.

Rất nhanh máu đã bị rửa sạch, mọi người thấy đàn sâu dường như đã đi rồi, chỉ để lại xác của những con sâu đâm đầu vào mà chết.

Mọi người không dám xuống xe, Bàn Tử chỉ có thể khom lưng miễn cưỡng nhìn rõ tình hình phía trước, lái xe lảo đảo đi tới.

Lúc này điện thoại của lão Lưu lại reo.

Cầm lên xem là một số lạ.

Bàn Tử vội bật loa ngoài, rất nhanh một giọng nói truyền ra từ bên trong: "Lão Lưu các ông sao lại tới đây, không sao rồi mau qua đây đi!

Đám sâu đó bay đi hết rồi!" Bàn Tử thấy định vị đã không còn xa, cũng lười hỏi nhiều, cúp điện thoại rồi gian nan lái qua.

Đợi khi đến nơi, họ thấy rất nhiều người đang cầm bình phun lửa, xử lý những con sâu chưa chết hẳn.

Thấy xe của họ tới, chẳng nói chẳng rằng hướng về phía thân xe mà phun lửa.

Đốt một hồi lâu mới ra hiệu cho họ có thể xuống xe.

Đến lúc này Ngô Bất Chính và mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên khoảnh khắc mở cửa xe, một mùi hăng cay nồng nặc như thể rơi vào hũ ớt, làm mọi người suýt nữa thì ngạt thở.

Có người mang mặt nạ phòng độc đến cho mọi người đeo vào, cảm giác mới đỡ hơn một chút.

Sau đó Bàn Tử và lão Lưu chạy đi tìm hiểu tình hình.

Còn Tần Vũ và Ngô Bất Chính thì quan sát môi trường xung quanh.

Nhìn qua một lượt, quả thực không khỏi tắc lưỡi.

Chỉ thấy tại một khoảng đất trống rộng lớn trong Ma Quỷ Thành này, có một chiếc tàu đắm khổng lồ đâm thẳng vào vách đá.

Nửa thân sau của tàu đã lún sâu vào núi, chỉ còn nửa thân trước lộ ra ngoài.

Trên vách đá treo thang dây và một số công cụ vận thăng, rõ ràng trước đó họ đang trục vớt đồ trong tàu đắm.

Ở cách đó không xa, Ngô Bất Chính thấy trên mặt đất bày đầy bình gốm, nhưng có vài cái đã bị vỡ.

Và những người này dường như rất sợ hãi mấy cái bình gốm đó, lúc này không một ai dám tiến lên.

Bàn Tử và lão Lưu nhanh chóng quay lại, kể lại tình hình, mọi người mới biết tai nạn vừa rồi ít nhất đã có năm người chết, và chết rất thảm.

Ngô Bất Chính không cần xem cũng biết, những người bị Thi miết vương chạm vào, e là lúc chết hình dạng giống hệt như huyết thi.

Lúc này mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía Tần Vũ.

Rõ ràng đều không hiểu anh đến đây làm gì!

Đến cứu người sao?

Cứu người từ miệng Thi miết vương thì khác gì tìm chết?

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu không đến cứu người thì dường như lương tâm cũng không yên.

Tuy nhiên hiện tại đàn Thi miết vương đó đã tan đi, tiếp theo họ phải làm gì đây?

Tần Vũ không nói gì mà đi thẳng về phía mấy cái bình gốm đó.

Các nhân viên khác thấy vậy vội ngăn cản, còn nhắc nhở bình gốm có nguy hiểm, không được qua đó.

Trong đó họ thậm chí còn thấy một người nước ngoài, đang nói gì đó với đám đông.

Thấy Tần Vũ đi tới, hắn ta cũng cau mày đi tới chặn đường anh. 【Pháo Vương và Trần Phi】【Cái tên Pháo Vương hiện tại đã không ai biết nữa, theo lời hắn kể, chính hắn cũng quên mất tên thật của mình là gì rồi】【Chỉ là mọi người luôn gọi hắn là Pháo Vương, nên cứ thế truyền lại, chỉ biết tên thật của hắn họ Vương】【Vì là thợ mỏ lâu năm, có kỹ thuật chơi thuốc nổ cực đỉnh, nên có ngoại hiệu Pháo Vương!】【Còn Trần Phi này thì không có gì đặc biệt, nghe nói theo Tứ A Công từ sớm, là một trong những thuộc hạ thân tín của ông ta】Bàn Tử nghe thấy hai cái tên này, lập tức không nhịn được cười: "Pháo Vương, mẹ nó tôi còn tưởng đang lái xe cơ chứ!

Tên này đặt thật sáng tạo!" "Tử Bàn Tử, tích đức chút đi, Pháo Vương này là một nhân vật số má đấy!" Phan tử ngắt lời: "Tiểu tam gia, cậu đừng có giống Bàn Tử mà coi thường Pháo Vương này!

Chương 971

Trong ngành hầu như ai cũng biết hắn, đừng nhìn hắn xuất thân thợ mỏ, làm thợ mỏ hơn ba mươi năm, phụ trách việc nổ mìn!

Lúc đổ đấu, bảo nổ cho cậu một đường hầm thì tuyệt đối sẽ không nổ ra một cái hố!

Nhân vật này tôi không chỉ một lần nghe danh đâu!

Tứ A Công lần này đưa hắn tới, chúng ta có thể bớt được rất nhiều rắc rối!" "Nói nhảm, đưa hắn tới thì bớt được rắc rối gì?" Bàn Tử không phục: "Vân Thiên Cung này cực kỳ có khả năng nằm trên núi Trường Bạch, cậu định để hắn đi nổ núi à, hay là tìm chỗ cho tuyết lở chôn sống chúng ta!

Tứ A Công này tôi thấy lú lẫn rồi, còn dắt theo thợ nổ mìn đi!" Ngô Bất Chính vẫn xua tay: "Bàn Tử, cũng không thể nói thế, tình hình trên núi tuyết anh cũng biết rồi, lớp băng dày cứng như bê tông vậy!

Nếu không dùng thuốc nổ thì làm sao mở ra được?

Nước gừng không phải lúc nào cũng có tác dụng, lớp đất đóng băng tự nhiên thì còn được, chứ gặp phải băng nhân tạo thì cũng tịt ngóm!" "Băng nhân tạo?" Bàn Tử nhíu mày: "Trên núi tuyết đào đâu ra băng nhân tạo, trừ phi cậu đứng trên núi tuyết đi tiểu!" Ngô Bất Chính lười nói nhảm, bảo: "Cái đó không phải là không thể, Vân Thiên Cung bị tuyết vùi lấp rồi, chúng ta phải tìm đường hầm mà Uông Tàng Hải để lại năm xưa để đi vào!

Anh bảo nếu đường hầm này bị băng nhân tạo bao phủ thì làm thế nào?

Tứ A Công cũng không phải hạng xoàng, đưa hắn theo tất nhiên cũng có tính toán riêng!" Bàn Tử thấy vậy cũng không nói thêm nữa, dù sao cũng đã đăng ký đưa theo rồi, nói nhiều cũng vô dụng.

Lúc này trên điện thoại lại vang lên giọng của người dẫn chương trình. 【Được rồi chư vị, chúng ta không nói nhảm nữa, sáng sớm mai sẽ khai máy!

Tiểu ca và mọi người đã đang trên đường rồi, tám giờ sáng mai, chúng ta chuẩn thời gian không gặp không về!】 Nói xong người dẫn chương trình tắt livestream.

Ngô Bất Chính trả lại điện thoại cho Bàn Tử, nói: "Xem ra Tứ A Công và những người khác cũng đã xuất phát rồi!

Lần này ước chừng có việc phải nhảy dù xuống thôi!" Mọi người gật đầu, không ai phản bác.

Đường tuyết khó đi, không nhảy dù gần như sẽ lãng phí rất nhiều thời gian mới tới được.

Nhưng nhảy dù trên núi tuyết cũng vô cùng nguy hiểm, không chừng sẽ gây ra lở tuyết, đến lúc đó chương trình chưa bắt đầu đã có thể kết thúc luôn.

Lần trước ở Côn Luân Sơn, họ may mắn không gặp tình trạng lở tuyết.

Chỉ hy vọng lần này cũng gặp may như vậy!

Trực thăng bay cả đêm không nghỉ, ở giữa chắc là có nạp nhiên liệu vài lần, nhưng mọi người đều không tỉnh, dù sao sáng sớm hôm sau họ sẽ đến nơi, nên đều rúc trên trực thăng ngủ dưỡng sức.

Suốt cả đêm đó họ không nhận được thông báo Tứ A Công sẽ đến.

Ước chừng họ ngồi chiếc trực thăng khác tới.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, họ thấy ở cách đó không xa còn có hai chiếc trực thăng đi cùng.

Một chiếc chắc là trực thăng của Tứ A Công, chiếc còn lại chắc là chở các loại thiết bị vật tư.

Nhìn xuống bên dưới, quả nhiên họ đã đến vùng núi tuyết mênh mông.

Vì không thể lại quá gần để tránh gây lở tuyết, nên trực thăng cách sườn núi một khoảng khá cao. "Được rồi, các cậu chuẩn bị mở livestream đi!" Nhân viên công tác trong buồng lái nhắc nhở.

Rõ ràng livestream sắp bắt đầu.

Mọi người cũng không nói nhảm, vì phải tiến hành nhảy dù nên tạm thời mỗi người đều mở phòng livestream cá nhân.

Ngô Bất Chính thấy vậy dứt khoát không mở, lát nữa anh chắc chắn sẽ đi cùng Tần Vũ.

Có điều Bàn Tử này hơi phiền phức, gã có chứng sợ độ cao, muốn bắt gã nhảy xuống cũng hơi khó.

Ngay khi Ngô Bất Chính đang nghĩ cách tống gã xuống, đột nhiên Tần Vũ đi tới, đưa cho anh một chiếc đồng hồ quả quýt.

Chiếc đồng hồ này nhìn qua đã biết là đồ xịn, không biết Tần Vũ lấy đâu ra.

Nhưng nhìn ý tứ của anh, dường như là bảo mình đi dụ dỗ Bàn Tử.

Ngô Bất Chính hiểu ý ngay, thấy Bàn Tử đã mặc xong thiết bị nhưng đang do dự không dám nhảy, anh liền đi tới. "Bàn Tử, anh xem Tiểu ca cho tôi cái gì này!" Ngô Bất Chính cầm đồng hồ quả quýt cười nói.

Bàn Tử nhìn thấy chiếc đồng hồ, mắt lập tức sáng rực lên: "Mẹ kiếp, đồ tốt nha, nhìn nước men này ước chừng chưa qua tay ai bao giờ, này này cậu đừng có né, cho Bàn gia xem chút nào!

Thiên Chân, cậu đừng có né, Thiên Chân...

Á á!

Tiểu ca cái đồ nhà anh!

Các người lại chơi xỏ tôi!" Bàn Tử còn chưa nói hết câu đã cảm thấy một luồng lực đạp thẳng vào mông mình.

Khoảnh khắc sau gã đã rơi khỏi cửa khoang, lao xuống vùng núi Trường Bạch mênh mông.

Chứng sợ độ cao của Bàn Tử thì ai cũng biết, lúc này mọi người đều cười trừ rồi không nói nhảm nữa, lần lượt nhảy xuống theo.

Ngô Bất Chính định trả đồng hồ cho Tần Vũ, Tần Vũ lại lắc đầu bảo: "Tặng cậu đấy!" Nói xong, anh ôm lấy eo Ngô Bất Chính, hai người cùng nhảy khỏi trực thăng.

Người trong phòng livestream thấy cảnh này không khỏi cảm thấy nồng nặc mùi vị, thi nhau gửi bình luận: 【Mẹ kiếp, mùi hôi thối của tình yêu!】【Không không, đây là mùi thối chân của tình huynh đệ!】【Thối chân cái gì, ông đúng là thiên tài đấy】【Haha xem ra là chân ái không chạy đi đâu được rồi, nhưng các người có nghĩ đến cảm thụ của tiểu thư Lương Quyên không?】【Đúng rồi nhắc đến Lương Quyên, nãy tôi còn thấy cô ấy ở bên cạnh mà, sao giờ biến mất tiêu rồi】【Tám phần là ăn giấm rồi nhảy xuống trước rồi, dù sao ở đây chỉ có mỗi cô ấy là nữ, kết quả mọi người coi như không thấy vậy】【Ây!

Đáng thương thật, đúng là người mới cười kẻ cũ khóc mà!】Mọi người trong phòng livestream đùa giỡn nhau.

Ngô Bất Chính và những người khác đã lần lượt nhảy dù xuống, sau đó là thiết bị.

Chương 972

Tứ A Công vì tuổi tác đã lớn nên nhảy cùng Trần Phi, trong quá trình đó Trần Phi chịu trách nhiệm bảo vệ ông ta.

Nói thật, nếu không phải vì đi bộ ở nơi này thực sự lãng phí thời gian, Tứ A Công e là cũng không chọn cách lên núi nguy hiểm như nhảy dù này.

Hơn nữa như đã nói, nhảy dù trên núi tuyết là cực kỳ nguy hiểm, không chừng tùy thời sẽ gây ra lở tuyết, chương trình chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

Lần trước ở Côn Luân Sơn họ không gặp tình trạng lở tuyết, chỉ hy vọng lần này cũng may mắn như vậy!

Trong phòng livestream, đột nhiên có người gửi bình luận: 【Mẹ kiếp, ai kia, chỗ tiếp đất của người đó không đúng rồi!】【Sao lại không đúng?】Lập tức có người hỏi.

Tuy nhiên, còn chưa đợi người đó trả lời, đột nhiên trong một khung hình livestream thực sự xuất hiện cảnh tượng lở tuyết.

Một vùng tuyết trắng xóa trong nháy mắt đã bao trùm lấy một người trong số họ. "Định làm gì đó?" Bàn Tử thấy tên Tây này, sắc mặt cũng trầm xuống.

Tên Tây kia dùng thứ tiếng Trung không mấy lưu loát nói: "Các người là ai, chỗ này rất nguy hiểm, các người không được qua đó!" "Còn cần anh nhắc chắc, không nguy hiểm thì chúng tôi đã chẳng thèm tới!

Tới đây du lịch à!" Bàn Tử bực bội nói, đồng thời ra hiệu đối phương tránh ra.

Tuy nhiên địa vị của tên Tây kia ở đây dường như rất cao, hoàn toàn không nể mặt Bàn Tử chút nào.

Tần Vũ thấy vậy thì khẽ nhíu mày, xoay người lách qua.

Tên Tây thấy Tần Vũ muốn đi qua, lập tức giơ tay ngăn cản, nhưng ngay khắc sau, cổ tay hắn đã bị hai ngón tay dài kỳ lạ bóp chặt.

Hắn đau đến mức mặt trắng bệch, muốn vùng vẫy nhưng không thể dùng chút sức lực nào.

Tần Vũ hất tay một cái, quăng hắn sang một bên, sau đó đi thẳng tới bên cạnh mấy cái bình gốm.

Đa số người ở đây đều biết mấy người Tần Vũ làm nghề gì, cũng biết sự lợi hại của mấy cái bình gốm đó nên không ai muốn quản chuyện bao đồng.

Chỉ có tên Tây kia là cứ lải nhải bên cạnh: "Các người đúng là thổ phỉ, những thứ này đều là văn vật, là chứng nhân lịch sử!" "Các người rốt cuộc muốn làm gì!" Bàn Tử nghe mà buồn cười, đáp: "Đầu óc anh ăn nhiều bã đậu quá rồi à, cái thứ này mà là văn vật sao?

Đã nát thành bánh quai chèo hết rồi!" "Vả lại, văn vật của Việt Nam chúng tôi có liên quan gì đến một tên ngoại quốc như anh, còn muốn làm thổ phỉ cướp đồ của quốc gia chúng tôi à!" "Bàn gia ta nói cho thằng Tây quỷ anh biết, đây là thời đại mới rồi, anh không đi nghe ngóng xem Việt Nam chúng tôi sợ ai bao giờ chưa!" "Bàn gia ta đây từng xông pha ngang dọc, anh còn lảm nhảm với ta, tin ta vả rụng răng không!" Vẻ mặt hung thần ác sát của Bàn Tử thực sự đã dọa được tên Tây kia.

Quan trọng là lúc này các nhân viên công tác xung quanh đều không dám lại gần, cũng chẳng ai giúp hắn.

Một mình hắn làm sao đấu lại đám người Bàn Tử.

Bàn Tử lườm hắn một cái, thấy hắn không nói gì nữa mới lười để ý.

Quay đầu lại thì thấy Tần Vũ đã tiến lên bê một cái bình gốm lên.

Bàn Tử vội hỏi: "Tiểu ca, bên trong rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tần Vũ không trả lời mà ra hiệu cho mọi người tập trung đống bình gốm này lại.

Bàn Tử thấy thế liền linh cơ nhất động, gọi các nhân viên công tác gần đó lại làm việc.

Thân phận của mấy người bọn họ rất đặc thù, như Bàn Tử là một Mạc kim giáo úy có đeo Mạc kim phù đàng hoàng.

Ngô Bất Chính tuy cũng có Mạc kim phù nhưng nhìn không giống Mạc kim giáo úy cho lắm mà giống quân sư hơn.

Tần Vũ thì càng khỏi phải nói, tuy có Mạc kim phù nhưng khi mở quan tài chưa bao giờ thắp nến.

Thế nên so với Bàn Tử, bọn họ chỉ được coi là nghiệp dư, còn Bàn Tử thì kế thừa truyền thống Mạc kim giáo úy rất tốt.

Các nhân viên thấy Tần Vũ bê bình mà không sao nên cũng lần lượt lại gần giúp đỡ.

Chưa đầy hai phút, đống bình gốm đã được tập trung lại.

Tần Vũ bảo lão Lưu đi tìm một thùng xăng, sau đó tưới lên đống bình gốm, rõ ràng là muốn hỏa thiêu.

Tên Tây thấy vậy liền cuống quýt xông lên ngăn cản: "Các người không được đối xử với văn vật như vậy, tôi biết các người muốn diệt trừ đám sâu bọ kia!" "Nhưng các người có chắc chắn trong mỗi cái bình đều có sâu không?" "Hơn nữa đám sâu này độc tính rất mạnh, biết đâu có thể làm thuốc, các người làm thế là cản trở nghiên cứu khoa học!" Bàn Tử cũng nổi hỏa, cầm một cái bình gốm nhỏ trực tiếp nhét vào tay hắn: "Đây đây đừng khách khí, Việt Nam chúng tôi rất hiếu khách, nếu anh thích thì giữ lấy một cái làm kỷ niệm!" "Tốt nhất là mang nó rời khỏi Việt Nam, muốn đi đâu gây họa thì tùy anh!" Tần Vũ nhìn một cái không nói gì, định động thủ ngay.

Nhưng Ngô Bất Chính ở bên cạnh kéo anh lại nói: "Tiểu ca, tôi cũng thấy không ổn, hay là tìm cách xem bên trong là gì đã?" "Với lại, dù bên trong toàn sâu thật thì khi anh đốt chúng bay ra ngoài, cũng chẳng đốt chết được bao nhiêu con!" "Như thế không ổn!" Tần Vũ thấy cũng có lý, liền nhìn cậu với ý vị rõ ràng: Thế cậu có ý tưởng gì?

Ngô Bất Chính linh cơ nhất động, vội nói: "Chúng ta có thể làm thế này, thế này!" Hóa ra, xung quanh trại đều có căng rất nhiều lưới che nắng.

Chủ yếu vì gió trong Ma Quỷ Thành không quá lớn mà mặt trời lại quá nóng, nên người ta mới dựng loại lưới này.

Ngô Bất Chính đề nghị dùng lưới che nắng bao quanh, tạo thành một cái lồng.

Một khi có sâu muốn chạy ra cũng sẽ bị nhốt lại, khe hở của lưới che nắng rất nhỏ, đám Thi miết vương kia căn bản không bay ra được.

Tần Vũ thấy đây là cách hay, thế là Ngô Bất Chính chạy đi thương lượng với người phụ trách doanh trại.

Không ngờ đối phương thực sự đồng ý.

Hơn nữa Ngô Bất Chính còn có một thu hoạch bất ngờ, đó là phát hiện ra một máy tầm soát sóng âm trong một chiếc lều.

Thứ này là ban tổ chức bỏ ra số tiền lớn để mua, loại tiên tiến nhất.

Trong vòng độ dày mười mét đều có thể dùng máy này để kiểm tra rõ tình hình bên trong.

Thiết bị này thực ra cũng có cung cấp cho họ sử dụng, nhưng vì kích thước không nhỏ, cộng thêm việc họ xuống mộ mở quan tài không có thói quen soi trước xem bên trong có gì nên không mang theo.

Lúc này đúng lúc dùng để kiểm tra đám bình gốm.

Ngô Bất Chính vừa bảo công nhân mang lưới che nắng tới, vừa điều chỉnh máy tầm soát sóng âm để xem tình hình bên trong bình.

Rất nhanh, kết cấu bên trong của một đống bình gốm đã hiển thị ra.

Chương 973

Tuy nhiên điều khiến người ta khó hiểu là trên màn hình máy tầm soát lại xuất hiện từng khối cầu như mọc đầy lông.

Bàn Tử tò mò ghé sát lại xem, cười nói: "Mẹ nó chứ, đây là dưa hấu tiến cống cho Tây Vương Mẫu à, mốc meo hết cả rồi!" Ngô Bất Chính cười đáp: "Anh nghe nói dưa hấu mọc lông bao giờ chưa, mà dưa hấu ai lại đựng trong bình gốm." "Tiểu ca, chắc anh biết đây là thứ gì chứ?" Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ đã khôi phục ký ức, chắc chắn biết bên trong là gì.

Nhưng anh không nói, Ngô Bất Chính và bọn họ không biết nên trong lòng càng tò mò.

Tuy nhiên Tần Vũ dường như đã quyết tâm không nói, vì thứ trong bình gốm đó thực sự có chút máu me.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng đành chịu, thấy nhân viên công tác đã dựng xong lưới che nắng, lập tức không nói nhảm nữa, bảo người khiêng máy tầm soát đi để chuẩn bị động thủ.

Lưới che nắng được dựng lên trông như một chiếc lều, bao phủ toàn bộ đống bình gốm, bốn phía còn chôn sâu xuống đất để đề phòng sâu bọ húc tung lưới chạy mất.

Sau đó Ngô Bất Chính còn tìm một ít vải chống thấm đặt lên trên lưới.

Loại vải này chỉ cần bắt lửa là cháy ngay, hơn nữa sợi vải dính vào da là không gỡ ra được, một khi Thi miết vương chạm phải thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

Mọi người chuẩn bị xong xuôi liền quay về xe.

Bàn Tử nhắm vào đống bình gốm bắn một phát súng.

Bình gốm đã được tưới xăng, tiếng súng vừa vang lên, cả đống bình lập tức bốc cháy.

Ngọn lửa lớn nhanh chóng làm bình gốm nứt toác, từng thứ tròn vo lăn từ bên trong ra.

Trên đó quả nhiên có rất nhiều lông, nhưng đám lông này vừa chạm lửa là cháy trụi.

Theo lớp bùn đất nứt ra, bên trong lộ ra từng cái đầu người.

Những cái đầu đó đều đã thối rữa, trong ngọn lửa lớn chỉ còn lại những đầu lâu trắng hếu lăn lóc.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì đờ đẫn cả người.

Họ không ngờ trong bình gốm lại là đầu người.

Thảo nào Tần Vũ không muốn nói, chuyện này quá tàn nhẫn và đáng sợ. 【Mẹ kiếp, mau xem là ai kìa!】【Hình như là Pháo Vương!】【Vãi thật, đúng là lão rồi, không lẽ xui xẻo thế, vừa tiếp đất đã thành cái hộp (chết) luôn!】【Cũng không hẳn, các ông mau nhìn Tiểu ca và Ngô tiểu ca kìa, hình như tình hình cũng không đúng lắm.】 Trong phòng livestream bỗng có người lên tiếng.

Vì Tần Vũ và những người khác không nhảy dù cùng lúc, vả lại nơi tiếp đất nằm trên núi tuyết, tùy vào độ dốc của sườn núi mà có người tiếp đất nhanh, có người chậm.

Lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính là nhóm cuối cùng chưa tiếp đất.

Nghe có người nhắc tới hai người họ, mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía đó.

Nhưng vừa nhìn một cái, tim ai nấy đều thắt lại.

Chỉ thấy nơi hai người họ đang rơi xuống, trên ngọn núi tuyết trắng xóa bỗng xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Bóng đen đó tựa như một hài nhi khổng lồ, và quỷ dị nhất là trên đầu hài nhi đó lại có một cái hố đen ngòm, trông như cái miệng của nó.

Lúc này hai người họ trông như sắp bị cái miệng hài nhi đó nuốt chửng. 【Mẹ kiếp!

Đó rốt cuộc là thứ gì vậy! 】 【Quỷ mới biết, núi Trường Bạch này còn quỷ dị hơn cả núi Côn Luân nữa! 】 【Mẹ nó chứ tôi chẳng dám xem nữa luôn. 】 【Tiểu ca chắc chắn sẽ không sao đâu, cái thai nhi đó hình như bị đóng băng dưới lớp băng rồi, không sao đâu! 】 【Hình như đúng là vậy thật! 】 Có người bắt đầu trấn an.

Lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng đã đáp xuống đất.

Quả nhiên, họ không bị hài nhi nào nuốt chửng cả, tiếp đất vững vàng trên núi tuyết.

Thấy họ không sao, mọi người trong phòng livestream mới dời sự chú ý trở lại thị giác của người bị tuyết lở chôn vùi lúc nãy.

Lúc này họ đã có thể khẳng định, người bị tuyết vùi không phải ai khác, chính là Pháo Vương...

Lại nói Tần Vũ và Ngô Bất Chính vừa đáp xuống tuyết, cả hai đều bận rộn thu dọn dù và thiết bị trên người, căn bản không rảnh xem tình hình phòng livestream.

Lúc này một lời mời thoại bỗng gửi tới, hóa ra là Bàn Tử.

Ngô Bất Chính vội bắt máy, sau đó giọng của Bàn Tử truyền tới: "Thiên Chân, Tiểu ca, hai người không sao chứ?" "Không sao!

Chúng tôi đều ổn cả." Ngô Bất Chính vội đáp.

Lúc này Tần Vũ đã tháo xong dù trên người, đang giúp cậu thu dọn.

Bàn Tử nghe vậy thì thở phào: "Không sao là tốt rồi, hai người chắc chưa xem đâu, Pháo Vương tiêu đời rồi, bị tuyết lở chôn sống luôn!" "Bị chôn rồi?" Ngô Bất Chính sửng sốt, nghĩ bụng thế này thì nhanh quá, vừa tiếp đất đã thành cái hộp (chết) cũng không nhanh đến mức này.

Tiểu Tuyền ít nhất còn cầm cự được một lát, hơn nữa còn là bị sói đói cắn chết.

Sao đến lượt Pháo Vương lại thảm thế này.

Vả lại xét về phong thủy, Pháo Vương đáng lẽ phải khắc chế được núi tuyết này, dù nổ núi sẽ gây tuyết lở nhưng lão còn chưa kịp nổ mà, không lẽ núi tuyết này biết lão định đến nổ mình nên ra tay trước?

Vãi thật, không lẽ núi Trường Bạch này có ý thức, thành tinh rồi sao!

Ngô Bất Chính biết chuyện đó là không thể, nhưng khi nghe tin này vẫn không khỏi chấn kinh. "Được rồi, hai người không sao là được, xuống mộ sao tránh khỏi có người chết, cũng may người gặp chuyện là người của Tứ A Công, chúng ta cũng đỡ lo!" "Tôi đi liên lạc với Phan Tử đây, cậu gửi tọa độ qua đi, chúng ta hội quân trước rồi mới đi tìm vật tư!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức gửi tọa độ của mình và Tần Vũ qua.

Chương 974

Lúc này Tần Vũ cũng đã cởi xong dây thừng trên người Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính liếc nhìn phòng livestream của Pháo Vương, ngoại trừ tuyết trắng thì chẳng còn gì khác, rõ ràng là đã bị chôn vùi thật rồi. "Tiểu ca, chúng ta phải cẩn thận một chút, Pháo Vương có lẽ đã gặp nạn rồi!" Tần Vũ gật đầu không nói gì thêm.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng kêu cứu.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều giật mình, giọng nói này họ quá quen thuộc, chính là của Phan Tử. "Mau đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi một tiếng, lập tức cả hai chạy về phía phát ra âm thanh.

Lúc này tim Ngô Bất Chính cũng treo ngược lên tận cổ.

Núi Trường Bạch này quá nguy hiểm, mới nhảy dù xong mà Pháo Vương đã bị tuyết vùi, giờ đến Phan Tử cũng đang kêu cứu, rốt cuộc núi Trường Bạch này ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm đây.

Hai người chạy về phía trước chưa đầy hai phút, bỗng phát hiện lớp tuyết ở đây đang dần trở nên mỏng manh, thậm chí Ngô Bất Chính còn cảm giác được chân mình đang giẫm trên lớp băng cứng.

Lớp băng trên núi tuyết rất đáng sợ, chúng được hình thành do tuyết ép xuống suốt bao năm tháng, bên trong có nhiều tạp chất và bọt khí.

Một khi dẫm vỡ lớp băng này, họ sẽ bị rơi thẳng xuống dưới, xui xẻo thì đến xác cũng chẳng tìm thấy.

Tần Vũ vừa chạy vừa nắm lấy vạt áo Ngô Bất Chính để phòng cậu dẫm vỡ băng rơi xuống.

Nhưng chạy gần ba phút vẫn không gặp phải vết nứt nào, thậm chí cảm giác từ bàn chân còn rất lạ lùng.

Lớp băng bên dưới cực kỳ cứng, căn bản không có dấu hiệu nứt vỡ.

Chạy thêm một phút nữa, phía trước bỗng xuất hiện một chiếc dù.

Nhưng chiếc dù lúc này giống như một cái túi nilon bị một cái hố lớn hút chặt lấy, đang trôi dần vào một cái lỗ đen ngòm ở giữa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tiếng của Phan Tử chính là truyền ra từ dưới đó. "Mẹ kiếp, chắc chắn là dẫm vỡ lớp băng rồi!" Ngô Bất Chính lo lắng chửi một câu, hai người lập tức xông lên kéo chiếc dù.

Lúc này mới phát hiện, ở phía bên kia chiếc dù, Lương Quỳnh cũng ở đó.

Cô dường như đã đến đây từ trước và đang tiến hành cứu viện.

Nhưng sức lực của một mình cô thực sự có hạn, lúc này đã bị chiếc dù kéo sát đến miệng hố.

Phan Tử cũng không ngốc, lúc này chắc chắn không dám tháo dù ra, chỉ cần không tháo dây, kéo được chiếc dù lên là anh sẽ được cứu. "Phan Tử, đừng tháo dây!" Ngô Bất Chính hét lên một câu, sau đó cùng Tần Vũ dùng sức kéo tán dù ra ngoài.

Nhưng trong cái hố đó dường như có một sức hút khiến tiến độ của họ rất chậm.

May mà lúc này Bàn Tử cũng vừa tới, lão vốn lực điền như trâu, có lão giúp sức, mấy người nhanh chóng kéo được Phan Tử lên.

Mặt Phan Tử lúc này trắng bệch, rõ ràng là sợ không hề nhẹ.

Phải biết rằng dưới lớp băng thường không có tuyết, nếu có cũng rất mỏng, một khi rơi xuống có thể sẽ tan xương nát thịt.

Vận khí không tốt, bên dưới mà có mảnh băng sắc nhọn thì có khi bị đâm thành nhím luôn.

Phan Tử vừa lên tới nơi đã thở dốc liên hồi: "Tôi nói này Phan Tử, cậu dù gì cũng là lính giải ngũ, sao kỹ thuật nhảy dù còn kém cả Bàn gia ta thế này!" Bàn Tử nằm vật ra đất thở hổn hển nói.

Phan Tử lúc này đã hồi phục được vài phần, mắng lại: "Mẹ nó chứ tôi có mắt nhìn xuyên thấu đâu, ai biết lớp tuyết dưới này mỏng thế, bên dưới lại có cái hố!" "Nhưng tôi phải đính chính, cái hố đó không phải do tôi dẫm lún đâu!" "Thứ đó hình như có sẵn từ trước rồi!" "Bên trên bị tuyết phủ một lớp, lúc nãy tôi vừa đáp xuống là rơi vào luôn!" Mọi người nghe Phan Tử nói thì đều thấy kỳ lạ.

Đây là núi Trường Bạch, sao lại có cái hố được?

Chẳng lẽ lớp băng tự nứt ra?

Chuyện đó cũng không phải không có khả năng.

Chiếc dù bị sức hút từ cái hố bịt kín miệng động, trông chừng không bao lâu nữa sẽ bị hút thẳng vào trong.

Mọi người cũng không muốn mạo hiểm qua đó nữa nên nghỉ ngơi tại chỗ một lát, chuẩn bị lát nữa đi tìm vật tư.

Nhưng ngay lúc này, trong phòng livestream bỗng hiện lên rất nhiều bình luận.【Tiểu ca, Ngô tiểu ca mau chạy đi!

Các người đang gặp nguy hiểm!】【Đúng thế mau chạy đi, chỗ đó có nguy hiểm!】Mọi người nhìn cảnh tượng này đều không thốt nên lời.

Ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy dữ dội, chẳng mấy chốc lớp bùn đất đã bong tróc hết, để lộ ra những đầu lâu.

Gần như cùng lúc đó, từ trong hốc mắt của những đầu lâu ấy, từng thứ trông như trứng bắt đầu lăn ra.

Chúng nhanh chóng bị đốt nứt, sau đó xuất hiện từng con bọ màu đỏ.

Đám bọ này cũng bị nhiệt độ cao làm cho kinh hãi, từng con tung cánh muốn tháo chạy.

Nhưng xung quanh đều là lưới che nắng, chúng căn bản không thể bay thoát.

Một số nhân viên thấy đám sâu không ra được liền xuống xe, lấy những khúc gỗ tròn dọn từ con tàu đắm lúc trước đè lên toàn bộ lớp lưới che nắng.

Chẳng mấy chốc, lưới che nắng đã bị ép chặt xuống đất.

Ngọn lửa thiêu cháy cả lưới và vải chống thấm.

Chương 975

Trong nháy mắt, biển lửa đã nuốt chửng toàn bộ Thi miết vương.

Chỉ có vài con thoát ra được cũng bị nhân viên dùng súng phun lửa cầm tay thiêu chết.

Ngọn lửa cháy suốt hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, trong không khí nồng nặc mùi hăng cay, lửa mới lụi tắt.

Tần Vũ nhìn tên Tây vẫn đang ngồi thẫn thờ trên xe, gương mặt không chút biểu cảm, xoay người trở lại xe.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng mỉm cười đi theo.

Chỉ có Bàn Tử là tiến lại gần, nhìn tên Tây, gõ gõ vào cái bình gốm cuối cùng hắn đang ôm trong lòng, cười nói: "Tôi nói này, anh phải ôm cho chặt vào đấy, cẩn thận kẻo nó rơi xuống rồi cái đầu người bên trong lăn ra!" "Tôi nhắc trước nhé, mấy người này chết oan lắm, vừa chui ra thấy có người ôm mình, không chừng họ còn cười với anh đấy!" "Á!" Bàn Tử chỉ nói vài câu đã khiến tên Tây hoàn toàn sụp đổ, sợ hãi ném cái bình cho lão rồi ù té chạy. "Ơ!

Bình của anh này!" Bàn Tử gọi với theo.

Tên Tây hoảng loạn quay đầu: "Tôi không cần nữa, là bình của anh!" "Nhát chết thế là cùng!" Bàn Tử cười hì hì đưa cái bình cho nhân viên công tác, họ thừa biết phải xử lý thế nào...

Dưới sự sắp xếp của lão Lưu, họ đổi sang một chiếc xe việt dã, tiến về phía ốc đảo.

Trên đường đi, lão Lưu không tiếc lời khen ngợi Tần Vũ, rõ ràng không ngờ vấn đề lớn như vậy lại được Tần Vũ giải quyết êm đẹp.

Tuy nhiên, người trong phòng livestream đều rất tò mò, thay nhau hỏi: 【Sao trong mấy cái bình gốm đó lại có đầu người nhỉ?】【Đúng thế, lạ quá đi mất, không lẽ Tây Vương Mẫu thích ăn dưa hấu đầu người à!】【Xàm quá, tôi thấy đây chắc là một loại tà thuật nào đó.】【Không giống lắm, có chuyên gia nào ở đây không, giải thích giúp với!】Nhưng không có ai trả lời.

Rõ ràng không có nhiều nhà khảo cổ nghiên cứu sâu về lịch sử Tây Vương Mẫu.

Giáo sư Dương có lẽ biết một chút, nhưng ông không phải loại mọt sách cổ hủ, vả lại con gái sắp kết hôn, chắc chắn ông không có thời gian xem livestream.

Ngô Bất Chính không muốn làm phiền ông, nhưng trong lòng cũng rất tò mò nên nhìn về phía Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ dường như không muốn nói, cậu cũng ngại mở miệng, trong lòng thầm tính toán xem làm sao để hỏi được những điều then chốt.

Chỉ cần biết được điểm mấu chốt từ miệng Tần Vũ, cậu có thể tự suy luận ra.

Nhưng cậu mải suy nghĩ đến mức nhập tâm, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Nhìn đến mức Tần Vũ bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng.

Làm gì có ai cứ nhìn chằm chằm người khác như thế, mà lại còn là hai thằng đàn ông với nhau.

Ngay cả người có tính cách như Tần Vũ cũng bắt đầu thấy không tự nhiên.

Cuối cùng Tần Vũ cũng thỏa hiệp, lên tiếng giải thích: "Đó là bình nuôi cấy đầu người!" "Trứng của Thi miết vương được nuôi cấy trong những thứ đó!" "Cụ thể là thế này..." Không ai ngờ Tần Vũ lại thực sự giải thích chi tiết.

Ngô Bất Chính nghe mà ngẩn người, sao Tần Vũ tự nhiên lại chịu giải thích rồi?

Nhưng cậu cũng không quan tâm nữa, vì chuyện Tần Vũ kể quá đỗi quỷ dị.

Ý của Tần Vũ là, những cái bình đầu người này nếu nhìn kỹ sẽ thấy đầu người lớn hơn miệng bình, nghĩa là nếu không đập vỡ bình thì không thể nhét đầu vào được.

Thế nên những đầu người này đều bị lồng vào bình từ khi còn rất nhỏ.

Thức ăn được đưa vào qua kẽ hở giữa cổ và miệng bình.

Đến khi đầu lớn đến mức không nhét thức ăn vào được nữa, đầu của nô lệ đó sẽ bị chặt xuống, sau đó dùng bùn đất phong kín miệng bình.

Ngô Bất Chính nghe mà hít một hơi lạnh, nói: "Vậy những nô lệ đó thảm quá!" Tần Vũ lại lắc đầu giải thích.

Những nô lệ làm vật tế này đã là tốt lắm rồi, thời đại đó thiếu ăn thiếu mặc, vậy mà những nô lệ này lại có người hầu hạ.

Hơn nữa sau khi trưởng thành về mặt sinh lý, còn có những cô gái đẹp nhất đến giao phối với họ để nhanh chóng mang thai vật tế thế hệ sau.

So với việc họ được sống sung sướng hơn hai mươi năm, thì những người phải lao dịch quần quật hằng ngày có thực sự hạnh phúc hơn không?

Bàn Tử nghe đến đây thì hào hứng hẳn: "Thiếu nữ đẹp nhất à, đẹp cỡ nào cơ?

Mẹ nó chứ nói làm Bàn gia ta cũng thấy rung động rồi!" "Thật lòng mà nói, nếu cuộc sống của vật tế tốt thế này, Bàn gia ta không phải là không thể chấp nhận..." Ngô Bất Chính ngắt lời Bàn Tử, cười mắng: "Anh dẹp đi, với cái thể hình này của anh, chắc chưa kịp trưởng thành đã bị chặt đầu rồi, thiếu nữ đẹp nhất không đến lượt anh đâu!" Lão Lưu nghe vậy cũng bật cười.

Không khí căng thẳng trước đó đã vơi đi không ít.

Nhưng trong phòng livestream có người lại nói: 【Tôi vừa tính thử, lần này Tiểu ca nói nhiều hơn tổng tất cả những lần trước cộng lại, Tiểu ca định đổi tính à?】【Xàm, tôi nhìn rõ lắm, là Tiểu ca bị Ngô tiểu ca nhìn đến mức ngượng đấy!

Lúc nãy Ngô tiểu ca cứ chằm chằm nhìn người ta nửa ngày, chắc là chịu không thấu mới phải nói.】【Vãi thật, tôi cũng thấy thế.】 Ngô Bất Chính ngẩn ra, mình vừa nãy thực sự nhìn Tần Vũ lâu thế sao?

Mẹ nó chứ, sao mình không nhớ gì nhỉ.

Ngượng quá đi mất.

Ngô Bất Chính vội lảng sang chuyện khác: "Chúng ta còn bao lâu nữa thì tới nơi?" Lão Lưu nhìn bản đồ, đáp: "Tối đa ba tiếng nữa, nhưng các cậu phải chú ý, tới đây từ trường đã rất mạnh rồi!" "Chắc là bắt đầu bị ảnh hưởng rồi đấy!" Như để minh chứng cho lời lão Lưu, bản đồ trên điện thoại của lão quả nhiên nhấp nháy một cái rồi mới trở lại bình thường.

Phòng livestream của mọi người cũng xuất hiện tình trạng tín hiệu không ổn định.

Nhưng không quá nghiêm trọng, khi xe tăng cường tín hiệu của ban tổ chức tới nơi chắc sẽ không vấn đề gì.

Nhưng nếu vào sâu trong rừng mưa, chắc chắn sẽ mất sạch tín hiệu, lúc đó chỉ có thể chuyển sang chế độ ghi hình thôi.

Người trong phòng livestream sợ bị ngắt quãng nên lúc này rất nhiệt tình đặt câu hỏi.

Bàn Tử chú ý thấy một cô gái hỏi một câu: 【Tiểu ca làm sao biết trong bình gốm có gì thế?】 Bàn Tử cười đáp: "Ha ha, người mới hả, Tiểu ca cái gì mà chẳng biết!" "Cô tin không, anh ấy còn biết cô đang mặc nội...

Chương 976

cái đó màu gì đấy!" Bàn Tử cứ mở miệng là thiếu nghiêm túc.

Ai dè cô gái kia cũng là người cởi mở, cười đáp: 【Anh đừng hòng lừa tôi, tôi không tin đâu, nếu thực sự thần kỳ như thế thì chúng ta chơi lớn luôn, anh bảo Tiểu ca đoán xem hôm nay tôi mặc nội... màu gì!】 Câu này vừa thốt ra, không khí phòng livestream lập tức bùng nổ.

Vô số người hào hứng hưởng ứng.

Ngô Bất Chính nhìn mà cạn lời, trầm giọng nói: "Cái lão Béo này, vừa phải thôi chứ, anh còn định livestream tán gái à!" "Vả lại Tiểu ca đâu có rảnh rỗi thế!" Bàn Tử chẳng thèm để tâm, cười nói: "Có gì đâu, Thiên Chân à cậu đúng là quá đơn thuần, lớn từng này chắc chưa chạm tay con gái bao giờ nhỉ!" "Bữa nào Bàn gia ta dẫn cậu đi mở..." Bàn Tử chưa kịp nói hết câu đã cảm nhận được hai ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

Chính là Tần Vũ, lão lập tức đổi giọng: "Dẫn cậu đi mở mang vài món mới, chúng ta nấu cho Tiểu ca ăn, hì hì!" Mọi người đều bị bản năng sinh tồn của Bàn Tử làm cho phì cười.

Chính lão cũng thấy ngượng nên lái câu chuyện quay lại: "Chúng ta tiếp tục nhé, đừng trêu Thiên Chân nữa, cậu ta ngây thơ cũng chẳng phải ngày một ngày hai!" "Chúng ta tiếp tục chủ đề của vị cô nương này, nếu đoán đúng thì sao nào?" Bàn Tử vui vẻ không biết mệt, Tần Vũ nghe vậy dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ai ngờ chuyện này càng lúc càng rùm beng, lượng người xem livestream tăng vọt.

Cô gái kia cũng chẳng ngại, nói: 【Nếu Tiểu ca đoán đúng, tôi sẽ hôn một cái!】【Nhưng nếu đoán sai, lão Béo anh phải xuống chạy bộ dẫn đường cho tôi.】Bàn Tử nghe thấy chữ "hôn một cái" liền hào hứng hẳn, cười nói: "Đây là cô nói đấy nhé!" Nói đoạn định gọi Tần Vũ.

Ngô Bất Chính thực sự nhìn không nổi nữa, mắng: "Anh bị ngốc à, chúng ta đang ở giữa sa mạc, cô ta bay qua đây hôn anh được chắc!" Bàn Tử lại chẳng quan tâm, cười đáp: "Bay qua thì không thể, nhưng hôn qua màn hình livestream cũng được mà!" "Anh đúng là gãi ngứa qua giày, có ích gì đâu!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Hắc Hạp Tử ngồi bên cạnh bỗng lên tiếng: "Cũng có thể gọi là ngắm mơ giải khát, lão Béo này chắc là rời chuồng lợn lâu quá nên nhớ lợn sề rồi!" Bàn Tử lườm Hắc Hạp Tử một cái, sau đó vỗ vỗ Tần Vũ.

Tần Vũ thực sự rất bất lực, thầm mắng trong lòng: Lão Béo này lúc nghiêm túc thì cũng được việc lắm, gánh vác được nửa bầu trời, sao lúc quậy phá lại ầm ĩ thế này, còn lôi cả mình vào cuộc. "Nào nào Tiểu ca, nhìn vào ống kính nói đi, màu gì nào!" Bàn Tử vẫn chưa bỏ cuộc.

Lúc này tín hiệu livestream lại xuất hiện dao động.

Mọi người trong phòng livestream đều đang giục giã, hy vọng sớm có đáp án.

Tần Vũ cực kỳ cạn lời, lườm Bàn Tử một cái rồi nói: "Vô vị!" (Vô liêu).

Nói xong anh xoay người tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính thấy tình cảnh này liền cười: "Tôi đã bảo rồi mà, Tiểu ca sẽ không chơi trò nhạt nhẽo này với anh đâu, anh bỏ cuộc đi!" Bàn Tử cũng hơi nản chí, nhưng điều không ai ngờ tới là mọi người trong phòng livestream dường như thấy đáp án không giống nhau.

Ai nấy đều truy hỏi xem nói có đúng không.

Có người còn bình luận: 【Tiểu ca nói chắc chắn sai rồi, tôi đoán là màu hồng.】【Xàm, rõ ràng là màu đen.】【Cút hết đi, tôi vừa xem rồi, là màu trắng.】【Một lũ dê xồm, đừng có ý đồ với vợ ta.】 Tiếp đó cô gái kia bỗng phát ngôn đầy kích động: 【Trời ơi có thể thần thánh đến mức đó sao?

Tiểu ca nói đúng rồi, tôi thực sự không có... (Vô).】【Oa!

Tiểu ca anh quá đỉnh luôn, tôi làm bạn gái anh được không?】【Người ta vẫn còn độc thân đấy.】 Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Ơ này!

Sao lại làm bạn gái anh ấy, lúc nãy cô bảo thua thì hôn một cái mà!" Kết quả cô gái kia lại cười đáp: 【Đúng thế, nhưng tôi có nói là hôn ai đâu, cái anh Hắc Hạp Tử kia nhìn còn dễ hôn hơn anh đấy.】 "Cái gì!

Cô dám bỡn cợt Bàn gia ta à!" Bàn Tử lập tức nổi giận, nhưng cách một màn hình cũng chẳng làm gì được đối phương, lão đành mặc kệ cô nàng đó.

Nhưng lão thấy lạ lắm, Tiểu ca rõ ràng nói là "vô vị", sao bọn họ dường như lại thấy khác nhỉ!

Nghĩ đoạn, Bàn Tử mở phần phát lại của buổi livestream lên xem.

Vừa xem xong, mặt lão đỏ rực lên, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Ngô Bất Chính thấy lạ, sao lão Béo này lại đỏ mặt, liền ghé qua xem cùng.

Xem xong, máu mũi cậu cũng xịt ra luôn.

Lúc này Tần Vũ cũng không giữ được bình tĩnh nữa, sao Ngô Bất Chính lại chảy máu mũi rồi.

Anh vội đưa cho Ngô Bất Chính ít khăn giấy, sau đó cũng xem bản phát lại.

Xem xong, Tần Vũ hoàn toàn cạn lời, những đường vạch đen hiện lên đầy trên trán.

Chỉ thấy trong bản phát lại, đúng lúc anh trả lời thì tín hiệu bị dao động.

Nguyên văn anh nói là: "Vô vị!" (Vô liêu).

Nhưng chữ "vị" phía sau bị mất hình, thiếu mất một khung hình, kết quả hiển thị ra chỉ có chữ: "Vô!" (Nghĩa là "Không").

Nếu anh đoán sai đã đành, đằng này cô gái kia lại còn bảo anh đoán đúng.

Cái này... trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh ngay.

Chả trách Bàn Tử đỏ mặt, Ngô Bất Chính còn chảy cả máu mũi.

Đúng là...

Tần Vũ ngượng ngùng ngồi lại chỗ của mình, không nói thêm lời nào nữa, nhắm mắt lại mặc cho ai gọi cũng không mở miệng.

Chuyện này đúng là quá ngượng ngùng.

Độ nóng trong phòng livestream nhanh chóng lắng xuống.

Tuy nhiên điều không ai ngờ tới là sự việc này cuối cùng lại lên hẳn hot search.

Tiêu đề là: 【CHẤN KINH!!!

Chương 977

TIỂU CA TẦN VŨ CÁI GÌ CŨNG BIẾT, ĐOÁN TRÚNG MÀU NỘI Y CỦA NỮ CƯ DÂN MẠNG TỪ XA!】Cũng may bọn họ đi xuống mộ không mang theo điện thoại, nếu không chắc ngượng chết mất.

Lão Lưu lái xe suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Tiếng ồn ào trong phòng livestream cũng nhiều hơn, có vẻ tín hiệu ở đây đã bị ảnh hưởng nặng nề.

Nhưng rất nhanh phòng livestream đã trở lại bình thường, đồng thời có nhân viên thông báo xe phát sóng đã vào vị trí, có thể yên tâm livestream.

Nhưng nếu vào sâu trong rừng rậm, có lẽ sẽ thực sự mất tín hiệu, lúc đó chỉ có thể ghi hình lại thôi.

Người trong phòng livestream sợ bị ngắt quãng nên đang rất nhiệt tình đặt câu hỏi.

Tần Vũ và ba người kia không trì hoãn, bước xuống xe, phát hiện giữa sa mạc phía trước xuất hiện một ốc đảo nằm trũng xuống cao ít nhất hai mươi mét.

Toàn bộ ốc đảo nằm dưới mặt đất, xung quanh còn thấy một số dòng sông ẩm ướt đổ về phía ốc đảo, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Lão Lưu vội vã xuống xe nói: "Mấy vị, tôi vừa nhận được thông báo sắp có mưa lớn, tôi phải đi gấp đây!" "Các cậu cứ theo con đường này đi xuống là được, đội tiền trạm cũng đi con đường này!" "Nếu các cậu nhanh chân, biết đâu tối nay còn đuổi kịp họ!" Nói xong, lão Lưu lên xe lái quay trở lại.

Lúc này gió đã bắt đầu thổi mạnh, rõ ràng cơn mưa có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Tần Vũ quan sát tình hình xung quanh, phát hiện con đường đi xuống là một sườn dốc dài xuống tận dưới đáy, có vẻ là do dòng sông ngầm xói mòn tạo thành.

Ở những chỗ khác cũng có đường, rõ ràng đường vào bồn địa này không chỉ có một.

Nhưng vì Ngô Tam Tỉnh đã chọn đi con đường này nên họ cũng không cần khai phá đường mới làm gì, cứ thế đi theo.

Bốn người đi xuống, trong khi đó Ngô Bất Chính xác định vị trí trong phòng livestream.

Họ còn một nhiệm vụ nữa là đi tìm kiếm một phần xác máy bay trực thăng.

Thế nên nếu tối nay không gặp được Chú Ba, có lẽ sau này muốn gặp lại sẽ rất khó, vì họ còn phải tạt qua chỗ xác máy bay một chuyến.

Mọi người đi xuống, gió dần nhỏ lại do được rừng rậm che chắn.

Nhưng mây đen trên bầu trời bắt đầu dày đặc hơn, rõ ràng mưa sắp tới thật rồi.

Bốn người không dám chậm trễ, trong sa mạc không có chỗ trú, chi bằng vào rừng tìm gốc cây lớn tránh mưa cũng tốt.

Vả lại họ có mang theo lều bạt cá nhân, chắc trú mưa không thành vấn đề.

Thế nhưng, vừa đến cửa rừng mưa, cả đám đều ngẩn tò te.

Lối vào ở đây căn bản không phải đường cho người đi.

Các loại cây bụi, cỏ dại đan xen, đằng vines chằng chịt, hoàn toàn không có lối đi.

May mà Bàn Tử tinh mắt, tìm quanh một hồi quả nhiên thấy một lối mòn, chắc là do nhóm Ngô Tam Tỉnh phát quang đi trước.

Thế này thì đỡ tốn sức, họ không cần tự mở đường mà cứ theo dấu chân của Ngô Tam Tỉnh mà đi.

Mọi người lúc này mới có thời gian xem phòng livestream, thấy tất cả bình luận đều đang nhắc nhở họ ở đây có nguy hiểm, ai nấy không khỏi ngây người. "Nguy hiểm gì chứ?

Có ảnh không?" Bàn Tử hỏi.

Xung quanh họ toàn là tuyết, lấy đâu ra nguy hiểm, dù sao hắn cũng chẳng thấy gì.

Người trong phòng livestream vội vã đáp: 【Thật sự có nguy hiểm, mọi người xem góc nhìn từ trực thăng đi, trực thăng vẫn chưa đi đâu!】【Đúng đúng, mọi người mau xem đi, hình như mọi người đang bị một đứa bé khổng lồ ôm lấy, mọi người đang đứng ngay vị trí cái miệng của nó đấy.】【Mau chạy đi, chắc là lát nữa các người sẽ bị nuốt chửng mất.】Người trong phòng livestream vội vàng nhắc nhở.

Ngô Bất Chính và những người khác sững sờ, vội mở góc nhìn từ trực thăng ra xem.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, lớp tuyết xung quanh mỏng đến lạ thường.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, tình huống này quá quỷ dị.

Trường Bạch Sơn quanh năm không bóng người, sao có thể xuất hiện việc lớp tuyết tự biến mất được?

Rất có thể là do tuyết lở.

Nhưng nơi Pháo Vương đứng, Tần Vũ và mọi người biết rõ là ở phía dưới họ.

Tuyết lở cũng không lan tới đây, vậy tuyết ở đây biến đi đâu rồi?

Họ vội nhìn xuống lớp băng bên dưới, quả nhiên thấy dưới lớp băng có một bóng đen khổng lồ.

Trông như một đứa bé đang cuộn tròn, bóng đen đó quá lớn.

Cái hố mà Phan Tử rơi xuống lúc nãy, giống như cái miệng của nó vậy, không biết thông tới đâu.

Lúc này thấy cảnh tượng đó, mọi người không khỏi đổ mồ hôi hột.

Tâm niệm không lẽ dưới này thực sự có một đứa bé khổng lồ sao?

Thứ đó dùng cái hố này để tìm thức ăn?

Mẹ kiếp, nếu là thật thì đứa bé này lớn lên sẽ to nhường nào, chắc phải ngang ngửa người khổng lồ mất! "Không đúng!

Chương 978

Tiểu tam gia, mọi người mau qua đây xem!

Đây có thể là kiệt tác của Tam gia!" Phan Tử đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

Mọi người vội chạy tới xem.

Chỉ thấy trên lớp băng ở một phía có vương vãi rất nhiều rác thải sinh hoạt, nào là túi nilon, mảnh vụn bánh quy...

Và quan trọng nhất là, phía dưới có dùng cuốc leo núi khắc lên mấy chữ: "Tôi xuống trước đây!

Ngô Tam Tỉnh!" Nhìn thấy mấy chữ này, Ngô Bất Chính lập tức nghĩ ra điều gì đó, cậu vội nói: "Tam thúc từng đến đây, cái hố này có lẽ là do ông ấy đào!" "Thảo nào Pháo Vương dễ dàng gây ra tuyết lở như vậy, nơi này chắc chắn đã từng lở tuyết một lần rồi!" Mọi người khó hiểu nhìn cậu, rõ ràng không hiểu ý của cậu là gì.

Ngô Bất Chính giải thích một chút.

Tuyết ở Trường Bạch Sơn tuy dày nhưng không phải lúc nào cũng lở tuyết.

Tuyệt đối không thể chỉ vì một người rơi xuống mà gây lở tuyết được.

Nơi họ đứng cũng không phải nơi dễ xảy ra hiện tượng này.

Thêm vào đó là việc không có tuyết tích tụ, nên không khó để suy luận ra.

Tuyết ở đây chắc hẳn đã lở từ trước rồi.

Pháo Vương chỉ là xui xẻo rơi đúng vào lớp tuyết vốn đã không ổn định, từ đó mới gây ra đợt lở tuyết nhỏ thứ hai.

Giải thích như vậy thì mọi chuyện đều hợp lý.

Phan Tử rất kích động, cảm thấy đã ở rất gần Tam thúc, vội vàng chạy lại miệng hố để kiểm tra.

Vừa nhìn xuống, anh ta liền kinh hô: "Mẹ kiếp, Tiểu tam gia cậu phân tích đúng rồi, cái hố này là do con người đào!" "Chỉ sâu khoảng bảy tám mét, bên dưới không nhìn rõ tình hình thế nào!" "Tôi dám chắc cái hố này chính là do Tam gia đào!" Mọi người đều rất kích động, không ngờ nhanh như vậy đã tìm thấy manh mối của Tam thúc.

Ngay lập tức, Bàn Tử bẻ mấy thanh que huỳnh quang ném xuống.

Tuy nhiên, không gian bên dưới thực sự rộng lớn ngoài sức tưởng tượng của họ.

Một thanh huỳnh quang rơi trên một khúc gỗ tròn, những thanh khác thì rơi thẳng vào bóng tối bên dưới, nhanh chóng mất dấu.

Bàn Tử không cam lòng, lấy ra một phát đạn chiếu sáng bắn xuống dưới.

Nhiệt độ của đạn chiếu sáng tuy rất cao nhưng không bắn vào vòm băng, vòm băng này ít nhất cũng dày sáu bảy mét, một quả đạn chiếu sáng không đủ để gây ra đe dọa.

Bàn Tử nhắm chuẩn vào bóng tối rồi bắn.

Theo ánh sáng rực lên, tình hình bên dưới đột nhiên trở nên rõ ràng.

Mọi người gần như kinh ngạc đến há hốc mồm, cằm suýt nữa thì rơi xuống đất.

Dưới ánh sáng của đạn chiếu sáng, phía dưới cư nhiên là một không gian khổng lồ.

Vô số khúc gỗ tròn cắm xiên vào vòm băng, tạo thành một cấu trúc chống đỡ, giữ cho vòm băng không bị sập xuống.

Ở vách đá phía dưới có một sơn động khổng lồ.

Bên trong sơn động đó lại xây dựng một lăng cung vĩ đại.

Một góc của lăng cung nhô ra khỏi sơn động, bên trên là lầu đài đình các, chạm lương vẽ đòn, ngói đen xà gỗ, khí phái đến mức khiến người ta nghẹt thở!

Đây rõ ràng là quy mô chỉ có ở hoàng lăng!

Và nơi này chắc chắn không phải chủ thể của hoàng lăng, trước khi đến đây Ngô Bất Chính và Tần Vũ đã từng phân tích qua.

Tần Vũ nói nơi này là Tam Thánh Sơn, có ba ngọn núi, nơi họ đang đứng chỉ là một ngọn núi nhỏ, không phải mạch núi chính của Tam Thánh Sơn.

Vân Thiên Cung thực sự chắc chắn nằm trên đỉnh núi chính.

Theo bố cục này, ở hai ngọn núi bên cạnh sẽ có lăng bồi táng.

Bây giờ họ đúng là đã nhìn thấy rồi.

Nhưng chỉ một lăng bồi táng nhỏ mà đã hùng vĩ thế này, vậy Vân Thiên Cung sẽ còn lớn đến mức nào!

Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến người ta khao khát.

E rằng đời này có thể đổ đấu một cái hoàng lăng quy mô như vậy một lần cũng đáng giá rồi!

Bàn Tử lúc này đã kích động đến mức không biết nói gì cho phải, vội vàng sờ vào ba lô đồng thời hét lên: "Mẹ kiếp, phát tài rồi phát tài rồi, anh em còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chuẩn bị đồ nghề xuất phát thôi!" "Ơ kìa, dây thừng đâu?

Mẹ kiếp, ba lô của tôi đâu?" Bàn Tử ngẩn người mới phát hiện trên người mình chẳng có thiết bị nào.

Thiết bị của họ được thả dù xuống, lúc này họ vẫn chưa kịp đi nhặt trang bị! "Vãi thật, sao tôi lại quên mất chuyện này, tôi nói chúng ta mau đi lấy trang bị rồi xuất phát thôi!" "Thời gian không đợi người đâu, mấy món minh khí kia chắc chắn là nhớ Bàn gia lắm rồi!" Tần Vũ nhìn Bàn Tử một cái, sau đó nghe Ngô Bất Chính nói: "Tử Bàn Tử, đừng có hễ thấy hoàng lăng là không bước đi nổi nữa!" "Lần này chúng ta đi đông người, Đoạn Vô Kỵ vẫn chưa thấy đâu, người của Tứ A Công lại gặp chuyện!" "Nhất thời nửa khắc không thể xuất phát ngay được!" "Chúng ta vẫn nên đi tìm thiết bị trước, sau đó đợi mọi người tập hợp đủ rồi mới quyết định có xuống hay không!" "Dù sao mục tiêu của chúng ta là Vân Thiên Cung, chứ không phải lăng bồi táng ở đây!" Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn ra, cảm thấy hơi đáng tiếc.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính nói cũng đúng, mục tiêu của họ là Vân Thiên Cung, lăng bồi táng này có thể có đồ tốt, nhưng chắc chắn không bằng Vân Thiên Cung được!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại đào hố ở đây?

Con cáo già này ngay cả đồ trong lăng bồi táng cũng không chịu bỏ qua sao?

Bàn Tử vội nói ra suy nghĩ của mình.

Chương 979

Ngô Bất Chính cũng thấy kỳ lạ, liền quay sang hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ trầm tư giây lát rồi nói: "Ám đạo!" "Ám đạo?" Ngô Bất Chính sững sờ, lúc này mới nhớ ra trong thư Tam thúc gửi cho mình có nhắc đến một đường hầm bí mật.

Nói là có thể đi theo ám đạo đó vào trong.

Đỉnh núi chính của Tam Thánh Sơn không dễ đi, nếu ám đạo này nằm trong lăng bồi táng bên dưới thì quả thực có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Bàn Tử nghe nói phải đi từ đây, lập tức kích động: "Ai chà được rồi, Tam thúc cậu đã chỉ đường thì tội gì mà không đi!" "Tôi và Phan Tử đi tìm nhu yếu phẩm, mọi người liên lạc với những người khác qua đây hội quân, đợi đông đủ chúng ta sẽ xuất phát!" Nói xong, Bàn Tử và Phan Tử xuất phát trước một bước.

Nơi thả dù vật tư cũng không quá xa, tối đa nửa tiếng là đến nơi.

Hơn nữa đây là núi tuyết, cũng không lo đồ quá nặng, cứ trượt trên tuyết là qua được.

Hai người họ vừa đi, lúc này chỉ còn lại Ngô Bất Chính, Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính mệt đứt hơi, ngồi bệt xuống đất hỏi: "Tiểu ca, anh thấy sao?

Chúng ta thực sự phải xuống từ đây?" Cậu vẫn có chút lo lắng, bên dưới sâu như vậy, tuy dùng dây thừng có thể xuống được nhưng muốn lên sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa đây chỉ là lăng bồi táng, lẽ nào ám đạo Tam thúc nói thực sự nằm trong này?

Tần Vũ không trả lời mà nhìn chằm chằm vào bóng tối bên dưới, một lúc lâu sau mới thốt ra ba chữ: "Rất hung hiểm!" Lương Quỳnh đứng bên cạnh không biết chuyện ám đạo, lúc này không khỏi hỏi: "Mọi người nói ám đạo gì thế?

Có thể thông tới lăng mộ chính sao?" Ngô Bất Chính gật đầu, nói: "Tam thúc tôi nói có một đường hầm, nhưng tôi cũng không rõ tại sao dưới ba ngọn núi này lại có đường hầm thông nhau!" "Tiểu ca, chuyện này có liên quan đến phong thủy không?" Tần Vũ gật đầu, nhưng anh không muốn nói nhiều, thế là vẽ xuống đất.

Ngô Bất Chính dạo này cũng đang nghiên cứu tài liệu phong thủy, nhanh chóng nhận ra, kinh hô: "Đây là bố cục phong thủy 'Tam Đầu Lão Long' (Ba đầu rồng già) sao!" "Ý là gì?" Lương Quỳnh hỏi.

Ngô Bất Chính giải thích: Bố cục phong thủy Tam Đầu Lão Long còn được gọi là 'Quần Long Tọa'!

Loại bố cục phong thủy này cực kỳ khó tìm, nhưng một khi đã táng ở đây thì con cháu đời sau sẽ hưởng vinh hoa phú quý không dứt!

Hơn nữa bố cục này nhất định phải có đường hầm thông nhau ở bên dưới.

Nếu không, ba con rồng ai bay đường nấy, hậu đại chắc chắn sẽ xảy ra cảnh anh em tương tàn.

Đường hầm bên dưới chính là để kết nối cục diện phong thủy của ba ngọn núi, khiến tam long cùng bay, mới có thể ban phúc cho con cháu.

Lương Quỳnh nghe vậy gật đầu: "Nếu thực sự là bố cục phong thủy như vậy thì con đường Tam thúc cậu để lại quả thực có thể đi!" "Nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của Tứ A Công và những người khác, chúng ta cứ liên lạc với họ trước đã." Ngô Bất Chính ngẩn ra, lúc này mới nhớ nhiệm vụ Bàn Tử giao vẫn chưa làm.

Lập tức thông qua phòng livestream liên lạc với mọi người.

Trong phòng livestream lúc này cũng không quá náo nhiệt vì mọi người vẫn chưa hội quân, Tứ A Công, Trần Phi và Đoạn Vô Kỵ đều tự mở phòng livestream riêng nên lượng người xem bị phân tán.

Nhưng như vậy cũng có cái hay, đó là tin tức tìm kiếm của họ nhanh chóng được cư dân mạng truyền đạt đi.

Đoạn Vô Kỵ nói trong phòng livestream: 【Chúng tôi cũng định đi vào từ đường hầm đó, tôi đang trên đường tới chỗ các bạn, tối đa mười phút nữa là tới.】 Còn Tứ A Công và Trần Phi sắc mặt lộ vẻ không mấy tốt đẹp.

Tuy họ không sao nhưng Pháo Vương tám phần là chết rồi, chưa bắt đầu đã tổn thất một người khiến tâm trạng họ không thoải mái.

Nếu chết trong cổ mộ thì có lẽ họ không thấy gì, dù sao trước đây họ cũng làm nghề này.

Nhưng giờ lại chết vì tuyết lở, chuyện này có chút uất ức.

Họ cách mọi người cũng không xa, cũng đang gấp rút tới.

Thấy sắp hội quân, Ngô Bất Chính và Tần Vũ nhìn sang phòng livestream cuối cùng của Pháo Vương.

Gã này cũng không biết còn sống hay đã chết, từ khi bị tuyết chôn đến giờ vẫn không có động tĩnh gì.

Góc quay của camera cũng không thay đổi, tuy toàn là tuyết nhưng nếu góc quay thay đổi chắc chắn vẫn nhận ra được.

Không biết bản thân gã bị tuyết đè ngất hay là bị đè chết luôn rồi.

Đoạn Vô Kỵ nhanh chóng tới nơi.

Tứ A Công và Trần Phi cũng đã thấy bóng dáng, cách họ tối đa không quá năm phút đường.

Bàn Tử và Phan Tử cũng xuất hiện từ phía trên, họ đẩy theo ba bao vật tư lớn, trông khá nhẹ nhàng.

Tuy nhiên ngay lúc này, đột nhiên trong phòng livestream của mọi người có người gửi một bình luận trôi: 【Mẹ kiếp, tôi thấy góc nhìn của Pháo Vương thay đổi rồi, gã có lẽ chưa chết!】 Tin tức này vừa ra, tim mọi người đều thắt lại.

Nói thật, mọi người thực ra đều hy vọng gã chết đi cho xong.

Vì chết rồi thì không cần đi cứu, tiết kiệm được khối thời gian.

Nhưng nếu chưa chết thì phải đi cứu người.

Như vậy, chưa nói đến chuyện nguy hiểm, nội việc đi vòng lại cũng đã mất khối thời gian rồi.

Nhưng mạng người quan trọng, họ cũng không còn cách nào, thấy có người nói Pháo Vương chưa chết liền chuẩn bị đi xem sao.

Chưa chết mà không cứu thì chẳng khác gì mưu sát, ở đây cũng không phải trong cổ mộ, thực sự không nói lý lẽ được.

Tuy nhiên, họ mới đi được chưa đầy hai phút, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ trầm đục "Bùm" rất nhẹ.

Tiếng nổ này nghe qua cứ như có ai đó đang đánh rắm vậy, cực kỳ nhẹ, nếu không để ý kỹ sẽ không nghe thấy.

Thế nhưng nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Trần Phi lại lộ vẻ mừng rỡ, cười nói: "Là Pháo Vương, Tứ A Công, Pháo Vương chắc chắn chưa chết, tiếng động của loại 'mạch tử pháo' này chắc chắn là do gã làm ra!" "Gã đang tự cứu mình!" Mọi người ngẩn ra, không hiểu ông ta đang nói gì.

Trần Phi giải thích một chút, mọi người mới rõ.

Chương 980

Lúc trước đã nói Pháo Vương này có bản lĩnh nổ mìn rất giỏi.

Là một thợ mỏ lâu năm, gã nắm rõ hiệu quả và uy lực của tỉ lệ thuốc nổ do mình phối chế.

Lúc này nổ mìn chắc chắn là vì bị tuyết chôn, bất đắc dĩ phải tự cứu.

Nhưng gã nổ quả này cũng thật tài tình, âm thanh nhỏ như vậy, nếu không phải nghe qua phòng livestream thì ở bên ngoài họ căn bản không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy ở phía trước chưa đầy một trăm mét, một cột tuyết bị nổ tung lên.

Pháo Vương chắc hẳn đang ở đó.

Ngay lập tức mọi người tiếp tục tăng tốc.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính mới chạy được hai bước, đột nhiên Tần Vũ chộp lấy cổ tay cậu.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, hỏi: "Tiểu ca, sao vậy?" Bàn Tử cũng chạy lại hét lên: "Mẹ kiếp, ban ngày ban mặt hai người làm cái gì thế?

Còn nắm tay nữa, quá đáng rồi nha!

Chúng ta đang đi cứu người đấy!" "Yêu đương gì để lát nữa đi!" Tần Vũ không thèm để ý đến hắn, trở tay dùng dây thừng cố định móc khóa của mình và Ngô Bất Chính lại với nhau.

Ngô Bất Chính nhìn mà ngây người, cảm thấy rất kỳ lạ.

Đây là việc chỉ dùng khi đi trên núi tuyết để tránh mọi người lạc mất nhau.

Nhưng hiện tại Tần Vũ đột nhiên lại móc khóa vào.

Bàn Tử cũng thấy lạ hỏi: "Tiểu ca, anh có ý gì đây?

Chẳng lẽ chỗ này có nguy..." "Ái ái!

Mẹ kiếp, mau mau móc cho tôi với!" Bàn Tử chưa nói hết câu, sắc mặt đã biến đổi.

Chỉ thấy nơi Pháo Vương vừa nổ tuyết, toàn bộ lớp tuyết xung quanh cư nhiên sụp đổ hoàn toàn.

Kéo theo cả lớp tuyết nơi họ đang đứng cũng bắt đầu trượt xuống dưới.

Lúc này mọi người muốn tránh né cũng không kịp nữa.

Bàn Tử còn chưa kịp móc khóa, lúc này mọi người đã không còn tâm trí lo cho người khác, chỉ có thể tự tìm cách.

Bàn Tử lấy ra phi hổ trảo, vung một cái móc vào vách đá bên cạnh.

Phan Tử đi ngang qua hắn, đúng lúc túm được cái quần của hắn, hai người nhờ vậy mới không bị trượt xuống.

Còn Tần Vũ ở bên cạnh thì trực tiếp hơn, kéo theo Ngô Bất Chính nhảy lên một mỏm đá nhô ra, vừa vặn tránh được lớp tuyết đang chảy xuống bên dưới.

Lúc này bầu trời đã bắt đầu lờ mờ xuất hiện tiếng sấm.

Mọi người không chần chừ thêm nữa, bắt đầu đi theo lối mòn đã được khai phá mà tiến vào.

Toàn bộ lối đi không rộng, rõ ràng là được phát quang tạm thời để đi rừng.

Thậm chí có những chỗ vì dây leo khá dày, sau khi chặt đứt vẫn còn để lại những đoạn rất sắc nhọn.

Mọi người buộc phải cẩn thận đi qua, nếu không rất dễ bị cứa rách da.

Ngô Bất Chính nhắc nhở mọi người buộc chặt ống quần và cổ tay áo.

Phan Tử từng kể cho cậu nghe không ít về việc anh ta đánh trận ở Việt Nam.

Loại sâu bọ trong rừng mưa này rất nhiều, có khi chỉ sơ ý một chút là sẽ bị sâu chui vào, đến lúc đó có khi xử lý không kịp.

Mọi người nghe vậy vội thắt chặt ống quần và cổ tay áo.

Lúc này trời đã bắt đầu tối dần.

Rõ ràng vẫn là buổi trưa, nhưng theo sự biến đổi của thời tiết, trông cứ như sắp vào đêm vậy.

Nhưng thời tiết này nói ra cũng lạ, không phải kiểu mây đen bao phủ diện rộng, mà là từng mảng từng mảng, bạn đang đi thì trời bỗng tối sầm, nhưng đi một lúc trời lại đột nhiên sáng lại.

Trong tình huống này, thường thì mưa lớn cũng không kéo dài lâu, chỉ là vài trận mưa rào.

Mọi người suốt quãng đường không nói gì, lẳng lặng đi gấp.

Không có sự tham gia của những nhà khảo cổ học và nhân viên xã hội tự xưng, tốc độ của họ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Mà tổ chương trình hiển nhiên cũng không muốn hại thêm người nữa, nên mấy kỳ gần đây không thấy nhắc đến chuyện tuyển chọn nhân viên.

Có lẽ họ biết cơ bản những người được tuyển đến rất có thể sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Cho nên dù họ có tuyển thật, ước chừng cũng chẳng ai thèm báo danh.

Ở nhà ăn kem xem livestream không sướng sao?

Tội gì phải đến nơi này chịu khổ.

Cả nhóm đã đi liên tục được một giờ.

Việc di chuyển trong rừng mưa suốt một giờ tiêu tốn thể lực rất lớn.

Chương 981

Hơn nữa mọi người phát hiện, càng đi sâu vào bên trong càng oi bức.

Nhưng áo khoác vẫn không được cởi ra, dẫn đến việc quần áo trên người mọi người cơ bản đều ướt sũng, lại vô cùng nóng nực.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Bàn Tử đi phía trước mở đường đột nhiên kêu lên: "Á đù, hết đường rồi!" Mọi người vội vàng tiến lại gần, chỉ thấy con đường nhỏ phía trước cuối cùng cũng đi đến tận cùng.

Nhưng lại xuất hiện một ngã rẽ.

Ngã rẽ này vô cùng kỳ lạ.

Có thể thấy một con đường là mới được khai phá, chắc hẳn là do Ngô Tam Tỉnh và những người kia mở ra.

Còn con đường kia, dường như đã có từ rất lâu rồi, hơn nữa trên mặt đất còn có những phiến đá lát đường.

Xem ra đây là những phiến đá vốn tồn tại tự nhiên trong di tích.

Ngô Bất Chính tiến lên xem xét, phát hiện những phiến đá này bị xói mòn rất nghiêm trọng, ước chừng là di vật từ thời Tây Vương Mẫu.

Nhưng rất kỳ lạ, tại sao bọn Tam thúc lại không đi theo con đường đã có sẵn này?

Ngược lại phải tốn bao công sức tự mở ra một con đường mới.

Việc này rõ ràng sẽ làm giảm tốc độ di chuyển! "Đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta cứ đi theo con đường của Tam thúc cậu, dù sao cũng phải hội quân với họ, đi đường này nhanh hơn!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu bảo: "Không được, lộ trình của Tam thúc và nơi chúng ta định đến có sai lệch." "Nếu đi theo con đường của họ, chúng ta sẽ rời xa xác máy bay trực thăng kia!" "Hơn nữa việc chúng ta đuổi kịp ông ấy thực ra không có nhiều ý nghĩa, họ cũng chưa từng đi qua nơi này!" "Nói trắng ra là chỉ vì một chút tâm tư cá nhân của tôi mà thôi!" "Nhưng con đường này lại chính xác dẫn về phía xác máy bay!" "Mọi chuyện phải giải quyết từng việc một, chúng ta tranh thủ lúc trời chưa tối, đến chỗ xác máy bay xem tình hình là tốt nhất, nếu không đến tối có khi còn phiền phức hơn!" Bàn Tử suy nghĩ một chút thấy cũng có lý.

Dù sao cũng phải đến xác máy bay, cho dù bây giờ tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, họ e rằng cũng sẽ không đi.

Đến lúc đó vẫn phải tách ra, chi bằng cứ giải quyết chuyện xác máy bay trước, sau đó mới một hơi đi tìm Ngô Tam Tỉnh.

Thấy Tần Vũ và Hắc Hạp Tử không có ý kiến, Bàn Tử lập tức tiếp tục mở đường phía trước.

Bốn người đi theo con đường khác ở ngã rẽ.

Vừa bước lên con đường này, mọi người đều cảm thấy dưới chân dễ chịu hơn hẳn.

Dù sao cũng có đá lát, cảm giác khác hoàn toàn với việc giẫm lên dây leo lộc cộc lúc nãy.

Hơn nữa con đường này càng đi càng rộng, Bàn Tử không khỏi cười nói: "Xem ra con đường Tam thúc cậu tự mở không ổn rồi, con đường này dễ đi biết bao!" "Biết đâu chúng ta giải quyết xong chuyện xác máy bay, còn có thể vòng ra trước mặt họ ấy chứ!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh đừng có nằm mơ, người của Tam thúc tôi kinh nghiệm không kém chúng ta đâu!" "Phan Tử lại càng có kinh nghiệm đi rừng phong phú, tốc độ của họ chắc chắn nhanh hơn chúng ta!" "Oanh long long!" Đang lúc nói chuyện, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền.

Đồng thời mưa cũng bắt đầu rơi.

Tuy nhiên lúc này mưa không lớn lắm, vẫn có thể chịu được.

Nhưng cơn mưa này hễ bắt đầu rơi, ước chừng lát nữa sẽ lớn đến mức khiến người ta không thể đi đường nổi. "Nhanh lên, nhanh lên!

Lát nữa có khi bị kẹt lại đấy!" Bàn Tử thúc giục.

Đồng thời cả nhóm gia tăng tốc độ.

Tuy nhiên lần này chỉ chạy được mười phút, con đường phía trước đã rộng gần hai mét.

Rõ ràng đây phải là một lối đi.

Dường như là con đường có từ rất lâu trước đây của cung điện Tây Vương Mẫu, có rất nhiều phiến đá không bị cỏ dại vùi lấp, giúp tốc độ của họ tăng lên không ít.

Nhưng chạy trên con đường này, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Hình như yên tĩnh đến lạ thường.

Ngoại trừ tiếng bước chân, tiếng thở dốc và tiếng mưa của mọi người, cư nhiên không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Bàn Tử dường như không cảm nhận được, cứ hùng hục chạy, Ngô Bất Chính cảm thấy tình hình có chút bất ổn, vội kéo hắn lại.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ ở phía sau cũng dừng lại.

Bàn Tử vội hỏi: "Sao không đi nữa?

Định ở lại chụp ảnh à?" "Chụp ảnh cái gì, anh không cảm thấy ở đây quá yên tĩnh sao?

Rừng mưa ở đây có hệ thống sinh thái độc lập của riêng nó!" "Không thể nào yên tĩnh như thế này được!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn ra, nhìn quanh quất xung quanh, toàn là cỏ dại cao quá đầu người, chẳng thấy có gì lạ cả!

Nhưng dường như đúng là yên tĩnh một cách quá mức thật. "Chắc là do tâm lý thôi, ở đây có di tích của cung điện Tây Vương Mẫu, biết đâu có 'đoạn trùng đạo' (đường ngăn côn trùng) hay gì đó, lũ sâu bọ thú dữ xung quanh không dám lại gần cũng không biết chừng!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không thể nào, sâu bọ không tới được, chẳng lẽ chim cũng không bay tới sao?" "Chưa nghe nói 'đoạn trùng đạo' còn ngăn được cả chim bao giờ!" Hắc Hạp Tử đứng bên cạnh cảm thấy tình hình không ổn, lên tiếng: "Mọi người đứng đây thảo luận cái này cũng vô dụng, hoặc là lùi lại, hoặc là nhanh chóng đi qua!" "Đêm dài lắm mộng!" Bàn Tử nghe vậy liền biểu thị: "Vậy thì mau xông qua thôi, đã chạy lâu như thế rồi, giờ mà lùi lại thì lỗ đến tận nhà ngoại mất!" "Cái xác máy bay kia cũng chẳng còn xa nữa, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" Ngô Bất Chính gật đầu, tuy tình hình ở đây quỷ dị, nhưng nói cho cùng họ lùi lại đúng là không kinh tế.

Vậy thì chỉ có thể đâm lao phải theo lao thôi.

Ngay lập tức mấy người tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên lúc này mưa đã bắt đầu nặng hạt hơn.

Sấm trên trời cũng nổ vang không ngớt.

Chương 982

Tiếng "Oanh long long" như muốn xé toạc những đám mây đen trên cao.

Đột nhiên!

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử phía trước dừng khựng lại, cậu không phanh kịp nên đâm sầm vào lưng hắn.

Ngô Bất Chính vô cùng cạn lời, nhỏm dậy hỏi: "Mẹ kiếp, anh lại làm cái gì thế, mau đi thôi chứ!" Bàn Tử lại không đáp lời cậu, đồng thời giơ khẩu súng tiểu liên Chicago trước ngực lên.

Thấy cảnh này, mọi người đều trở nên căng thẳng.

Mẹ kiếp, rõ ràng là có chuyện rồi.

Bàn Tử quay đầu ra hiệu cho Tần Vũ và Hắc Hạp Tử, hạ thấp giọng nói: "Bên cạnh có một người đàn bà!

Mẹ nó, Bàn gia nghe thấy mụ ta đang cười!" "Người đàn bà?

Lương Quỳnh hả?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử thì thào: "Sao có thể là Lương Quỳnh được, giọng cô ta tôi lại không nhận ra sao, vả lại nếu là người bình thường cười, Bàn gia tôi sẽ như thế này à?" "Bàn gia tôi vui mừng còn không kịp nữa là, mẹ nó, tiếng cười của mụ đàn bà đó thực sự khiến người ta da gà da vịt nổi hết cả lên, cứ như ma vậy!" Nói đoạn, Bàn Tử đã lên đạn khẩu tiểu liên, rõ ràng là thực sự hoảng loạn.

Hắc Hạp Tử nhíu mày: "Tôi chẳng nghe thấy gì cả, mọi người có nghe thấy không?" Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều lắc đầu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Mẹ kiếp, mọi người phải tin Bàn gia, tôi thực sự nghe thấy mà!" "Nhưng giờ thì ngưng rồi, mụ ta dường như sợ bị chúng ta phát hiện, chỉ khi có tiếng sấm mới cười thôi!" Dường như để phối hợp với Bàn Tử, hắn vừa dứt lời thì trên bầu trời vang lên một tiếng sét đánh ngang tai.

Nhất thời xung quanh toàn là tiếng oanh minh.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử vẫn không nghe thấy bất kỳ tiếng cười nào.

Nhưng lần này sắc mặt Ngô Bất Chính cũng biến đổi.

Cậu nghe thấy tiếng cười "hắc hắc hắc" của một người đàn bà.

Tiếng cười đó dường như đang vui vẻ, nhưng lại giống như hưng phấn.

Ngô Bất Chính không biết phải dùng từ gì để hình dung nữa, loại tiếng cười đó đánh chết cũng không nên xuất hiện trong hoàn cảnh này!

Bàn Tử nhìn sắc mặt cậu là hiểu cậu cũng đã nghe thấy.

Nhưng tại sao Tần Vũ và Hắc Hạp Tử lại không nghe thấy gì. "Thiên Chân, cậu nghe thấy rồi đúng không, cậu nói xem tiếng cười đó có quỷ dị không!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính vội gật đầu, sắc mặt hơi trắng bệch, nuốt nước bọt một cái rồi bảo: "Mẹ nó chứ, tôi cũng không biết hình dung thế nào, nhưng nghe tiếng cười của mụ đàn bà đó..." "Tôi liền nghĩ ngay đến cảnh trong mấy bộ phim ma, một mụ già cầm dao nửa đêm thái thịt người!" "Đúng, chính là cảnh đó, tiếng cười đó giống như một mụ đàn bà biến thái phát hiện ra con mồi rồi cười gian ác vậy!" Ngô Bất Chính gần như dùng hết vốn từ vựng mình biết mới miễn cưỡng diễn tả được một phần vạn sự việc.

Tiếng cười quỷ dị đó thực sự quá đáng sợ.

Bàn Tử cũng vội gật đầu, biểu thị tiếng cười mình nghe thấy chính là loại quỷ dị như vậy.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ nhìn nhau, đều cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ.

Họ đúng là không nghe thấy âm thanh đó thật! "Hai người vẫn chưa nghe thấy sao, cái tiếng đó rõ ràng là..." Bàn Tử thực sự không biết nói thế nào cho phải nữa, thôi thì không nói nữa, hắn giơ súng tiểu liên Chicago nhắm về hướng âm thanh phát ra, định bóp cò.

Tần Vũ vội ngăn hắn lại. "Vạn nhất là người thật, anh một súng bắn hạ không phải giết người sao!" Nói rồi anh nhìn sang Ngô Bất Chính, vỗ vai cậu nói: "Cậu đừng sợ, bình tĩnh lại nghĩ xem, tại sao chúng tôi không nghe thấy!" Ngô Bất Chính gật đầu, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, thậm chí tay còn vô thức túm lấy áo Tần Vũ.

Cậu hít sâu mấy hơi, tâm trạng lúc này mới dịu lại đôi chút.

Suy nghĩ về vấn đề hiện tại, đúng là có một điểm rất không đúng.

Đó là tại sao cậu và Bàn Tử lại nghe thấy âm thanh quỷ dị đó, nhưng Tần Vũ và Hắc Hạp Tử lại không nghe thấy?

Ngô Bất Chính quan sát môi trường xung quanh.

Khắp nơi toàn là cỏ dại và dây leo, cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hơn nữa lúc nãy cậu cũng không nghe thấy, mãi đến sau khi đâm vào Bàn Tử mới nghe được.

Lẽ nào là vì Bàn Tử?

Chuyện đó cũng không thể, chưa nghe thấy việc đâm vào Bàn Tử một cái là có thể nghe thấy âm thanh kỳ lạ bao giờ.

Thật là vô lý!

Nhưng nếu không phải vậy thì rốt cuộc là vì cái gì? "Á đù!" Đột nhiên Bàn Tử chửi một câu, mọi người nhìn sang thì thấy chân hắn cư nhiên bị lún xuống.

Tuy nhiên không sâu lắm, ngay cả cổ giày cũng chưa lút.

Tần Vũ ngồi xuống kiểm tra, phát hiện phiến đá dưới chân Bàn Tử cư nhiên đã rất giòn, dùng tay nhấn một cái là trực tiếp vỡ vụn.

Hắc Hạp Tử nhắc nhở: "Đá ở đây phong hóa nghiêm trọng hơn bên ngoài, không thể đứng yên một chỗ quá lâu, nếu không sẽ bị lún xuống!" Mọi người gật đầu, nhưng đây không phải chuyện lớn.

Dưới lớp đá chắc chắn đều có móng công trình, nên dù đá có phong hóa nghiêm trọng thì cũng không xảy ra tình trạng như sa lầy được.

Ngô Bất Chính cũng nhìn chằm chằm vào phiến đá.

Thế nhưng ngay lúc này, lại có một tiếng sấm rền vang.

Chương 983

Tiếng động đinh tai nhức óc vang dội khắp cả bồn địa.

Và lần này, Ngô Bất Chính đã nghe rõ mồn một, tiếng cười của người đàn bà đó càng lớn hơn, cứ như phát điên vậy.

Bàn Tử thực sự không nhịn nổi nữa, giơ súng tiểu liên hét lớn: "Tôi nói này, hay là chúng ta cứ tiếp tục chạy đi!

Không thì để Bàn gia cho mụ ta mấy phát đạn!" "Cái này nếu thực sự là nữ quỷ, lát nữa mụ ta tới gần thì phiền phức lắm!" Ngô Bất Chính dường như phát hiện ra điều gì đó, vội ra hiệu cho Bàn Tử im lặng, rồi tự mình nói: "Tử Bàn Tử, anh bình tĩnh chút đi, nếu thực sự là nữ quỷ thì chúng ta cũng chẳng chạy thoát được đâu, nữ quỷ thích nhất là loại béo trắng như anh, chắc chắn sẽ bày trò quỷ dẫn đường để giữ anh lại đây làm bầu bạn đấy!" "Thiên Chân, mẹ nó cậu lại xỉa xói Bàn gia!" Bàn Tử vừa định phản bác mấy câu, Ngô Bất Chính đã vội ngăn lại: "Đừng nóng, tôi dường như đã phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu rồi!" Nói đoạn cậu bảo mọi người ngồi xuống xem những phiến đá dưới chân.

Những phiến đá này đều có màu xám trắng, nhưng do thời gian quá lâu nên đều đã chuyển sang màu đen.

Ngô Bất Chính chỉ vào phiến đá trước mặt: "Mọi người nhìn xem, phiến đá nơi Bàn Tử đứng và nơi Tần Vũ các anh đứng có gì khác biệt không!" Nói rồi cậu ấn thử vào hai bên.

Phiến đá bên phía Bàn Tử vừa ấn đã vỡ, nhưng bên phía Tần Vũ thì không sao.

Ngô Bất Chính nói: "Cùng một địa điểm, cùng một loại thời tiết, sao lại có sự khác biệt như vậy?

Nói những phiến đá này không cùng đẳng cấp thì chắc chắn là không thể!" "Vậy thì chỉ có một khả năng, phiến đá ở phía trong chịu sự xói mòn của một loại sức mạnh nào đó nhiều hơn phiến đá bên ngoài!" "Tôi nghi ngờ chính cái ranh giới này đã khiến người nghe được, người không nghe được!" Nói xong cậu nhìn Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Hai người hiểu ý, lập tức đứng sang bên cạnh Bàn Tử.

Đột nhiên trên bầu trời lại vang lên một tiếng sét lớn.

Lần này Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng nghe thấy rất rõ.

Trong bụi cỏ xung quanh rõ ràng vang lên một chuỗi tiếng cười "hắc hắc hắc" của phụ nữ.

Tiếng cười đó thực sự khiến người ta rùng mình sởn gai ốc.

Bàn Tử nhìn hai người với vẻ mặt như muốn nói: "Giờ thì tin rồi chứ!" Tần Vũ hơi nhíu mày, tình huống này anh cũng không rõ là chuyện gì.

Dù sao lối vào bồn địa này có quá nhiều, có thể con đường họ đi không giống với con đường trong tiền kiếp, nên mới xuất hiện tình huống chưa từng gặp này.

Tần Vũ ra hiệu mọi người đừng hoảng, tự mình rút Hắc Kim Cổ Đao dò dẫm tiến tới.

Bàn Tử giơ súng tiểu liên cảnh giới.

Hắc Hạp Tử cũng lấy ra cái hộp gỗ của mình, chỉ cần có biến là có thể ra tay ngay lập tức.

Tần Vũ nhanh chóng tiến đến một bên đường.

Anh một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, từ từ gạt bụi cỏ ra.

Nào ngờ đúng lúc này, đột nhiên một luồng gió lớn nổi lên.

Gió thổi mạnh khiến bụi cỏ dạt sang hai bên, ngay lập tức một khuôn mặt người khổng lồ cư nhiên thò ra từ sau bụi rậm.

Tần Vũ cũng bị giật mình, anh lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào nó, định lên tiếng.

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, sợ Tần Vũ ở quá gần khuôn mặt quái dị đó sẽ gặp nguy hiểm, lập tức hét lớn: "Tiểu ca nằm xuống, để Bàn gia giải quyết nó!" Nói đoạn liền bóp cò.

Ba phát đạn lập tức bắn ra, hướng thẳng về phía khuôn mặt quái dị kia.

Nhưng điều không ai ngờ tới là khuôn mặt đó cứng đến lạ kỳ, đạn bắn trúng trực tiếp bị nảy văng sang một bên.

Tần Vũ thầm mắng không ổn, anh ở quá gần, đạn mà nảy lại chắc chắn anh sẽ trúng đạn.

Gần như ngay lập tức, anh nằm rạp xuống đất.

Nhưng đạn vẫn sượt qua áo anh, rạch một vết thương trên cánh tay.

Bàn Tử thấy khuôn mặt đó dường như không phải là người, liền vội vàng dừng tay.

Chạy lên xem xét, thấy cánh tay Tần Vũ đã rỉ máu.

May mà vết thương không sâu, cảnh tượng này khiến hắn lộ vẻ ái ngại.

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh mắng lớn: "Mẹ kiếp, anh bắn loạn cái gì thế, may mà Tiểu ca phản ứng nhanh, không thì bị anh hại chết rồi!" "Mẹ nó chứ, cái mặt quái dị này chẳng phải chỉ là đá thôi sao!" "Xét thấy biểu hiện của anh quá kém, giờ tước bỏ chức vị 'Vương phó tư lệnh' của anh, mau đi xem bức tượng đá kia là thế nào đi, lo mà cải tà quy chính!" Bàn gia...

Bàn gia cũng chỉ là sợ Tiểu ca xảy ra chuyện thôi mà!

Bàn Tử biết mình đuối lý, đành chạy đi kiểm tra tảng đá hình mặt người kỳ quái kia.

Ngô Bất Chính vội vàng lấy băng gạc ra băng bó cho Tần Vũ.

Tần Vũ xua tay ý bảo mình không sao.

Nhưng anh luôn cảm thấy rất kỳ lạ, trầm giọng nói: "Có gì đó quái lạ, Bàn Tử không phải loại người vừa đến là nổ súng!

Hơn nữa, tôi cũng có chút không yên lòng, nơi này có lẽ đang ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta!

Tốt nhất là mau rời đi!" Ngô Bất Chính gật đầu, cậu cũng cảm thấy cảm xúc mình đang dao động rất lớn.

Và Bàn Tử bên cạnh chợt kinh hô: "Thiên Chân, các cậu mau lại xem, cái quái gì thế này, đây không phải tượng Nhân diện điểu sao?

Sao ở đây cũng có?

Đậu má, nơi này sẽ không phải là hang ổ của Vạn Nô Vương chứ!" "Vạn Nô Vương là em trai của Tây Vương Mẫu à?" Mọi người nghe vậy đều đứng dậy nhìn, quả nhiên phát hiện cái mặt quái dị đứng trong bụi cây chính là một pho tượng Nhân diện điểu!

Pho tượng Nhân diện điểu này thực sự không nhỏ, đứng trong bụi cây, ít nhất cũng phải cao hai mét.

Nếu không phải do cỏ dại xung quanh quá cao, bọn họ cũng không đến nỗi bây giờ mới nhìn thấy.

Chương 984

Cả pho tượng Nhân diện điểu trông rất đặc biệt, dường như loại đá và cách điêu khắc khác với những gì họ từng thấy ở Hải Đệ Mộ, Vân Thiên Cung.

Tần Vũ giơ tay sờ thử, phát hiện những phiến đá này quả nhiên rất đặc biệt.

Chất liệu cứng rắn lạ thường, trách không được ngay cả đạn cũng bị bật ngược lại.

Bàn Tử vốn đã khó chịu trong lòng, vừa rồi lại vô tình làm Tần Vũ bị thương, nhưng không có chỗ trút giận.

Lúc này nhìn thấy Nhân diện điểu, liền trở nên hung hăng mắng: "Mẹ kiếp nhà mày, làm Bàn gia tao sợ muốn chết, mày tránh ra để Bàn gia tao đạp đổ mày!" Pho tượng Nhân diện điểu này nhìn quả thật khiến người ta khó chịu, cộng thêm còn phát ra tiếng cười quỷ dị của phụ nữ.

Hơn nữa mọi người cũng biết Bàn Tử đang bực bội, nên không ai ngăn cản.

Sức mạnh của Bàn Tử thật không phải chuyện đùa, pho tượng Nhân diện điểu này e rằng cực nặng.

Nhưng khi hắn nổi máu, lại thật sự đẩy đổ được pho tượng này.

Có lẽ ban đầu nền móng của pho tượng đã không vững rồi, nhưng đó không phải là điểm mấu chốt.

Sau khi Bàn Tử đẩy đổ tượng, hắn rõ ràng đã hả dạ không ít.

Tần Vũ thấy ở đây không có vấn đề gì, liền giục mọi người tiếp tục đi.

Lúc này trên trời mây đen vần vũ, cũng không nhìn ra đại khái là mấy giờ, chỉ có thể vào livestream xem thử, đã hơn ba giờ chiều rồi.

Vẫn phải nhanh chóng giải quyết xong vụ máy bay trực thăng bị nạn.

Mọi người gật đầu, không chậm trễ nữa, đi theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng càng đi về phía trước, mức độ phong hóa của những tấm đá dưới chân càng nghiêm trọng.

Mọi người không thể không giảm tốc độ, để không bị lún xuống nếu lỡ chân.

Tuy nhiên, điều này cũng làm tốc độ chậm lại.

Bàn Tử vừa đi vừa nói: "Các cậu có thấy không, kỹ thuật cổ đại của Tây Vương Mẫu thật sự lợi hại, gió lớn thế này mà cỏ dại hai bên đường lại không che lấp được lối đi!

Nếu kỹ thuật này mà áp dụng vào hiện đại thì lợi hại biết mấy!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Bàn Tử chạy ở phía trước, che khuất tầm nhìn, bọn họ quả thực chưa chú ý đến tình huống này.

Nhưng nghĩ lại thì cũng không thể nào, gió lớn đâu phải con người có thể điều khiển được.

Chẳng lẽ có thể chỉ cho nó thổi "tóc chẻ đôi" chứ không thổi "tóc lệch"?

Nhưng nhìn kỹ lại, dường như đúng là như vậy, bất kể gió lớn thổi thế nào, trên con đường này của họ vẫn luôn không có cỏ dại cản trở.

Tần Vũ cảm thấy tình hình không ổn, liền chặn mọi người lại.

Đến lúc này dừng lại, mọi người mới phát hiện, không phải cỏ dại không thổi vào đường.

Mà là chiều cao của những bụi cỏ này rất kỳ lạ, càng gần lối đi thì cỏ càng thấp, ngược lại thì càng cao.

Cấu trúc này, quả thật là bất luận gió lớn thổi thế nào, vẫn luôn không thể thổi cỏ vào đường.

Bàn Tử thấy vậy liền kỳ quái nói: "Ai!

Mẹ nó có phải là ma quỷ gì không, nơi này chẳng lẽ còn có người định kỳ cắt tỉa à!

Thật là kỳ lạ!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Điều này không thể nào, ở đây làm sao có người cắt tỉa được, có lẽ là lợi dụng một loại yếu tố tự nhiên nào đó!

Ví dụ như rất nhiều cây cối mọc rất cao là để quang hợp, những cây không cao được sẽ dần héo úa!

Tình hình ở đây có lẽ cũng vậy!" Vừa nói, Ngô Bất Chính vừa cúi người xuống xem những bụi cỏ dại ven lối đi.

Tần Vũ lúc này cũng đang nhìn, hai người chỉ nhìn một cái rồi nhìn nhau.

Trong lòng đồng thời kinh hãi.

Những bụi cỏ này trông như thể vừa mới được cắt tỉa.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy nhiều cọng cỏ bị đứt nằm rải rác trên đất.

Bàn Tử lúc này cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, vội nói: "Ai, các cậu xem Bàn gia tôi hình như nói đúng rồi, cái quái gì thế này, còn là vừa mới cắt tỉa xong chứ!

Đậu má, tiếng cười kia, sẽ không phải là có một người phụ nữ thật sự chứ!

Chính là cô ta đang cắt tỉa cỏ dại ở đây à?" "Không thể nào!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ gần như đồng thời lên tiếng.

Tần Vũ ra hiệu cho Ngô Bất Chính nói, cậu ta cũng không phí lời giải thích: "Ở đây không thể có người, hơn nữa cậu thử nghĩ xem, mấy ngày trước ở đây xảy ra vụ máy bay rơi, thậm chí xung quanh còn có quân đội đến!

Làm sao có người lúc này lại vào đây cắt tỉa cỏ dại, trừ khi cô ta có thể đã sống ở đây từ lâu!

Nhưng điều này cũng không thể, nơi đây thuộc khí hậu rừng mưa, thời tiết nóng ẩm, người ở lâu cũng không chịu nổi!

Cỏ dại ở đây kỳ lạ như vậy, tuyệt đối không liên quan gì đến con người!

Chắc chắn là do một loại sức mạnh nào đó mà chúng ta không biết gây ra!" "Sức mạnh không biết ư?

Ở đây có thể có sức mạnh gì, từ trường à?" Bàn Tử không cho là đúng. "Từ trường cũng đâu mạnh lắm, cậu xem tổ chương trình đã đặt một xe tín hiệu ở Ma Quỷ Thành, chúng ta đi một mạch đến đây tín hiệu vẫn ổn định mà!" Hắc Hạp Tử đứng bên cạnh nghe mày hơi nhíu lại, chợt nói: "Có khi nào liên quan đến tiếng cười của người phụ nữ kia không!" Lời này của hắn khiến mọi người đều ngẩn ra, dường như giữa hai điều này thật sự có mối liên hệ nào đó.

Mà cũng dường như không có liên hệ gì, bọn họ luôn cảm thấy thiếu một điều gì đó để kết nối hai chuyện này lại.

Chương 985

Bàn Tử thấy tình hình ở đây thực sự quá quỷ dị, liền mở miệng khuyên mọi người mau rời đi.

Dù sao thì lối đi này hình như cũng không có nguy hiểm gì, không đáng để lãng phí thời gian vì những tình huống kỳ lạ này.

Mọi người đều thấy có lý, sự bất thường tất có dị biến, chậm trễ sẽ sinh biến.

Ngay lập tức liền chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên, lần này còn chưa kịp bước đi, chợt trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng sấm rền.

Tiếng sấm này cực lớn, và cùng với sự xuất hiện của tiếng sấm, mưa trên bầu trời dường như đã ngừng lại trong khoảnh khắc.

Giống như sét đã trực tiếp xuyên thủng tầng mây vậy.

Nhưng gần như cùng lúc đó, xung quanh lại vang lên vô số tiếng cười quỷ dị của phụ nữ.

Âm thanh đó vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa rất nhiều, cứ như thể lúc này xung quanh họ đã chật kín vô số phụ nữ vậy.

Bốn người đều ngớ người ra, không biết sao tình huống này lại đột nhiên xuất hiện.

Bàn Tử chửi thề: "Mẹ kiếp cái tình huống gì thế này, pho tượng Nhân diện điểu kia không phải đã bị đạp đổ rồi sao?

Sao vẫn còn cái âm thanh này chứ!

Thật mẹ nó gặp quỷ rồi!" "Đừng nói chuyện!" Tần Vũ chợt mở miệng nói.

Gần như đồng thời mọi người liền thấy mưa trên trời quả thật đã ngừng.

Sau đó một bóng đen từ trên trời rơi xuống, dường như là một con chim trực tiếp ngã xuống đất.

Mọi người nhìn lại thì quả thật là một con chim màu đen, nằm bẹp trên đất không nhúc nhích, hiển nhiên đã chết rồi.

Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt: "Đậu má, cái này không phải bị sét đánh chết đấy chứ!

Sao lông còn chưa biến đen vậy!" Tần Vũ lạnh lùng nói: "Không phải bị sét đánh chết, mà là bị loại sức mạnh kia làm cho chết!

Mau đi!

Chỗ này có vấn đề!" Mọi người tự tìm cách cho mình.

Đoạn Vô Kỵ thân thủ không tệ, đã tìm được chỗ ẩn nấp.

Dưới sự giúp đỡ của hắn, Tứ A Công và Trần Phi cũng an toàn tìm được nơi trú ẩn.

Tuy nhiên lúc này tuyết phía dưới lại chảy xuống càng lúc càng nhiều, nhìn thấy chỗ sụp lở phía trước vẫn chưa được lấp đầy.

Mọi người đều rất kinh ngạc.

Nhiều tuyết thế này, phía trước phải là một cái hố lớn đến mức nào chứ!

Nhưng lúc này bọn họ căn bản không thể qua được, mọi người đều đã đến khu vực an toàn, Trần Phi cảm khái nói: "Lần này e rằng thật sự có chuyện rồi, nhìn tình hình này Pháo Vương phía dưới chắc là một khối băng, vụ nổ đã làm nứt khối băng, lần này tám phần là không cứu được nữa rồi!" Tứ A Công mặt khó coi, nói: "Nơi này tuyết đã sắp sập hết rồi, bất luận thế nào, cũng phải tìm được thi thể của nó!" Dù sao cũng là thuộc hạ của mình, nếu ở trong cổ mộ thì Tứ A Công cũng sẽ bỏ cuộc.

Nhưng ở bên ngoài thế này, nếu cứ bỏ mặc không quản, sau này hắn còn dẫn người kiểu gì nữa.

Tuyết trượt xuống nhanh chóng dừng lại.

Mọi người dọn dẹp tuyết xung quanh mình, rồi mới theo đường xuống dưới.

Tuy nhiên, khi đến chỗ sụp lở nhìn lại, tất cả mọi người đều ngớ người ra.

Chỉ thấy chỗ sụp lở phía trước, lại có một vết nứt.

Vết nứt rất rộng, ít nhất cũng phải sáu bảy mét chiều rộng.

Bên dưới quả nhiên là một khối băng.

Nhưng khối băng phía dưới rất kỳ lạ.

Dường như luôn không liền lại.

Hơn nữa, toàn bộ vết nứt tầng băng phía dưới, lại kéo dài ra xa, không biết thông đến đâu.

Và lúc này Pháo Vương lại nằm trên tuyết, tuyết sụp lở đều chất đống ở bên cạnh, lại không đè lên hắn.

Nhưng toàn thân hắn nằm bất động trên đất, cũng không biết sống hay chết.

Tuyết đọng vừa hay tạo thành một sườn dốc để xuống.

Tứ A Công nháy mắt ra hiệu, Trần Phi lập tức trượt xuống, rất nhanh đã đến bên cạnh Pháo Vương.

Vừa chạm vào liền kêu lên: "Vẫn chưa tắt thở!" Mọi người nghe vậy đều vui mừng, chưa tắt thở thì vẫn còn cứu được.

Kéo lên trước, thật sự không ổn thì cứ để tổ chương trình đưa đi cũng được.

Bàn Tử và Phan Tử đi xuống giúp đỡ.

Tuy nhiên vừa mới xuống, liền nghe Bàn Tử kêu lên: "Đừng động!

Đầu hắn bị vỡ rồi!" Mọi người nghe vậy đều ngớ ra, Bàn Tử vội vàng mở livestream.

Chương 986

Mọi người lập tức nhìn thấy.

Pháo Vương nhìn bề ngoài thì không sao, nhưng phía sau đầu hắn đã chảy không ít máu.

Có chỗ còn đông lại vì lạnh.

Bàn Tử kêu lên: "Mấy người tìm cái Pháo Vương quái quỷ gì vậy, ước...đồ rùa rụt cổ, phối thuốc nổ mà có thể tự nổ tung gáy mình ra thế này!" Phan Tử phản bác: "Tử Bàn Tử đừng có không hiểu mà nói bừa, cái này không phải nổ, nếu là nổ thì cả cái đầu đã biến mất rồi!

Đây là vết thương do va đập, hình như là va vào đá mà thành!" "Trên đá à?

Cậu đùa gì vậy, đây là khe nứt băng, làm sao có thể có đá, có khi nào là bị tầng băng va vào không?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử là lính xuất ngũ, có kinh nghiệm về mặt này, nói: "Cũng không phải là không thể, cậu xem xung quanh hắn không có vết máu, có thể là do rơi xuống đây mà va vào!

Tôi nghi ngờ dưới người hắn có vật gì đó cứng, chúng ta cứ nâng hắn lên rồi nói sau!" Bàn Tử gật đầu, lúc này truy cứu rốt cuộc là tầng băng hay tảng đá hoàn toàn không có ý nghĩa.

Tìm một điểm tựa, đưa hắn lên mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử và Phan Tử một người bên trái, một người bên phải nâng Pháo Vương lên.

Trần Phi đi đặt tấm cố định, để lát nữa không làm đầu Pháo Vương bị thương nữa.

Đoạn Vô Kỵ không xuống, nhưng lúc này hắn đang ở bên cạnh cố định dây thừng, chuẩn bị kéo Pháo Vương lên.

Tuy nhiên, dây của hắn còn chưa cố định xong, chợt chỉ nghe Trần Phi kêu lên: "Không đúng rồi!

Dưới người hắn đang đè thứ gì vậy!

Con rết hay con rắn vậy!" Mọi người đều giật mình, cái xứ băng tuyết này làm sao có thể có rết và rắn chứ.

Chuyện này căn bản là không thể.

Nhưng lúc này qua góc nhìn trực tiếp của hắn, mọi người nhìn thấy rất rõ ràng.

Dưới thân Pháo Vương, quả nhiên thật sự có một con vật thân mềm khổng lồ màu đen.

Con vật đó bất động, cũng không biết sống hay chết.

Bàn Tử giật mình, sợ nó tỉnh dậy làm hại người, vội vàng đạp một cái lên, chuẩn bị ra tay trước khống chế nó đã.

Tuy nhiên, vừa đạp xuống, Bàn Tử liền kêu lên: "Cha mẹ ơi, đây là đá, mẹ nó không phải thật, chắc là điêu khắc đá!" Cảm giác cứng rắn rõ ràng là đá, Bàn Tử tuyệt đối sẽ không cảm thấy sai.

Ngô Bất Chính thấy kỳ lạ, liền gọi rồi nhảy xuống.

Tần Vũ tự nhiên đi theo.

Đoạn Vô Kỵ bên cạnh thấy có phát hiện, cũng dẫn Tứ A Công theo xuống.

Khi bọn họ xuống đến nơi, Bàn Tử và Phan Tử đã nâng Pháo Vương đặt sang một bên.

Bàn Tử dọn sạch tuyết trên phiến đá điêu khắc, lập tức một tấm đá cao ba bốn mét, rộng hai mét liền xuất hiện trước mặt họ.

Toàn bộ phiến đá đều được điêu khắc từ một loại đá màu đen.

Trên đó lại vẽ đến chín con vật kiểu đó.

Ngô Bất Chính nhìn mà hít khí lạnh nói: "Đây rốt cuộc là thứ gì?

Rết hay rắn vậy!" "Tôi thấy tám phần là rết!

Rắn làm gì có nhiều xúc tu như vậy!" Bàn Tử nói.

Phan Tử cũng gật đầu cảm thấy chắc là rắn.

Tần Vũ thì đứng một bên không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là hai con ngươi đã co lại mấy phần.

Dường như có phát hiện gì đó.

Tứ A Công thấy mọi người không nhìn ra được, liền mở miệng nói: "Đây không phải rết, cũng không phải rắn!

Mà là một loại rồng bị dị hóa!" "Rồng dị hóa?

Nói sao?" Bàn Tử hỏi.

Mặc dù Tứ A Công là một kẻ nguy hiểm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, người ta đảo đấu nhiều năm như vậy, những thứ đã từng thấy vẫn rất nhiều.

Ít nhất cũng kinh nghiệm hơn bọn họ rất nhiều.

Tứ A Công nói: "Rồng, loại vật tổ này, trong mắt mỗi dân tộc đều khác nhau, cho nên hình dạng được điêu khắc ra cũng thiên kỳ bách quái!

Loại hình rồng này, rất giống với rồng trong mắt một chi Thát Mãn Vu Sư!

Cũng được gọi là, Trường Sinh Thiên!

Xét cho cùng, thực ra nó là một loại động vật thân mềm bò sát, ví dụ như rết, rắn, v.v.!

Những sinh vật này, trong mắt một số dân tộc thiểu số, chính là một loại rồng!

Và cái trước mắt này có lẽ chính là rồng dị hóa!

Nhìn dáng vẻ, hẳn là một sinh vật cùng họ với rết, nhưng cụ thể là gì thì khó nói!

Chương 987

Có thể là rết, cũng có thể là du diên!" Mọi người nghe vậy đều chợt hiểu ra, qua lời giải thích của Tứ A Công.

Bọn họ cảm thấy thứ này thật sự có chút giống du diên.

Nhưng du diên cũng đâu có to lớn như vậy, người Đông Hạ Quốc chẳng lẽ một ngày nào đó nhìn thấy một con du diên nhỏ, rồi liền nhận định loại sinh vật này là vật tổ của họ sao?

Điều này cũng quá là vớ vẩn. "Tiểu ca, anh thấy sao?" Ngô Bất Chính quay đầu hỏi.

Tuy nhiên vừa nhìn lại liền sững sờ.

Tần Vũ lại không biết từ khi nào đã biến mất. "Sao lại quên chuyện này nữa rồi, Bàn Tử mau đi tìm Tiểu ca!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa móc từ trong túi ra một sợi dây đỏ.

Sợi dây này là cậu mua ở ven đường, đối phương nói là cầu được từ trong miếu.

Nhưng không biết tại sao lại là màu đỏ, Ngô Bất Chính lúc đó cũng không để ý nhiều.

Nghĩ bụng dùng để buộc Tần Vũ cũng khá tiện.

Lúc này lấy sợi dây đỏ ra, cậu liền bắt đầu tìm kiếm.

Chỉ cần tìm thấy Tần Vũ, lần này e rằng thật sự phải buộc lại đã rồi nói sau.

Mọi người cũng đều kỳ lạ, một người sống sờ sờ sao lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Điều này cũng quá kỳ lạ rồi.

May mắn thay, trong livestream cũng có người đang theo dõi Tần Vũ, lập tức có người gửi đạn mạc nói: 【Tiểu ca hình như đi đến vách đá bên trái rồi, mọi người mau đi xem! 】 Mọi người lúc này đều đã không thể bình tĩnh nổi.

Trong vòng một hai phút ngắn ngủi này, những vấn đề xảy ra và được phát hiện, đơn giản là khiến người ta không thể hiểu nổi.

Xung quanh là tiếng cười quỷ dị của phụ nữ, hiệu ứng cỏ dại bị cắt xén một cách khó hiểu.

Cùng với con chim này, vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống, tất cả mọi thứ đều quá quỷ dị.

Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ, khi chạy ngang qua con chim kia, tiện tay nhặt lên.

Kết quả vừa nắm chặt đã phát hiện, xương bên trong con chim này lại đều vỡ nát.

Cả con chim cứ như thể bị tiêm chất lỏng tiêu hóa, làm cho máu thịt dưới lông đều bị hòa tan.

Nhưng ở đây cũng đâu có Hắc Du Hưởng, mà Hắc Du Hưởng cũng không sống ở rừng mưa.

Vậy mà con chim này...... 【Tiểu ca, mọi người xem tôi phát hiện ra cái gì này! 】 Chợt, trong livestream có người gửi một dòng đạn mạc.

Nhưng mọi người đều không nhìn thấy, đợi đến khi người đó lại gửi thêm một đoạn video, mọi người mới chú ý.

Người trong livestream đều cảm thấy rất kỳ lạ, sao lúc này lại gửi video?

Chẳng lẽ không biết Tần Vũ và bọn họ đang ở trong tình huống nguy hiểm và căng thẳng sao?

Lúc này mà mất tập trung thì rất dễ xảy ra chuyện.

Người đó lại dường như có chuyện rất quan trọng muốn nói, lại gửi một dòng đạn mạc: 【Tôi biết chuyện những bụi cỏ dại kia là sao rồi, mọi người xem này a】 Ngô Bất Chính thấy vậy ra hiệu mọi người đừng dừng lại, cậu tự kéo áo Tần Vũ, để anh đi phía trước dẫn đường, đồng thời cậu mở video ra.

Toàn bộ video rất ngắn.

Chỉ có năm giây.

Nhưng chính năm giây này, lại khiến tim Ngô Bất Chính lập tức thót lại.

Chỉ thấy video quay lại chính là cảnh họ vừa cúi xuống nghiên cứu cỏ dại hai bên lối đi.

Tuy nhiên ở cuối video, khi hai người họ đứng dậy đi nói chuyện với mọi người về tình hình.

Chợt có một cọng cỏ dại bị gió thổi bay vào đường.

Nhưng gần như ngay khoảnh khắc đó, cọng cỏ dại kia lại tự dưng đứt ra.

Cứ như thể có vật gì đó sắc bén đã cắt đứt cọng cỏ dại kia vậy.

Nhưng hai bên con đường này rõ ràng không có gì cả!

Hơn nữa pho tượng Nhân diện điểu ban đầu thực ra cũng ở hai bên đường mà!

Bàn Tử khi đi đẩy đổ pho tượng Nhân diện điểu đó, cũng đã vượt qua một bên lối đi, nhưng hắn đâu có sao.

Sao đến lúc những bụi cỏ này lại xảy ra chuyện?

Ngô Bất Chính đang nghĩ trong lòng có nên nói những chuyện này cho mọi người biết hay không.

Tuy nhiên ngay lúc này, chợt Bàn Tử phía trước kêu thảm một tiếng, cả người lại lăn về phía một bên lối đi.

Chương 988

Dường như là tấm đá dưới chân bị trượt.

Những tấm đá này đã phong hóa rất nghiêm trọng rồi, lúc này họ lại đang dốc toàn lực đi đường, quả thật rất dễ bị trượt.

Ngô Bất Chính cũng không để trong lòng, nhưng cậu chợt nhớ lại nội dung trên video, lập tức sắc mặt cả người biến đổi.

Chỉ thấy Bàn Tử lúc này đã lăn về phía một bên lối đi.

Nhìn đà này e rằng thật sự sẽ rơi ra ngoài.

Ngô Bất Chính đã không kịp chạy tới, vội vàng kêu lên: "Tiểu ca cản hắn lại, không thể rời khỏi lối đi, nếu không sẽ chết đó!" Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thuận thế rút Hắc kim cổ đao ra.

Lúc này anh muốn chạy qua cũng không kịp nữa.

Dứt khoát trực tiếp đâm Hắc kim cổ đao về phía Bàn Tử. "Tiểu ca anh làm gì thế!" Bàn Tử giật mình, vội vàng dạng hai chân ra, lập tức Hắc kim cổ đao liền cắm sát vào gốc đùi hắn vào trong tấm đá.

Quần của Bàn Tử lập tức rách toạc, gió lớn thổi vù vù, khỏi phải nói sảng khoái đến mức nào.

Nhưng cả mặt Bàn Tử đều tái xanh, lớn tiếng mắng: "Tần Vũ, mẹ kiếp anh muốn làm Bàn gia tôi đoạn tử tuyệt tôn hả!

Bàn gia tôi là độc đinh của nhà họ Vương chúng tôi đó!" "Tử Bàn Tử, nếu cậu không muốn chết thì đừng có nhúc nhích!" Ngô Bất Chính vội nói.

Bàn Tử ngẩn ra, không hiểu gì nhìn Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên, khi hắn thấy sắc mặt Tần Vũ cũng thay đổi, lập tức có chút rợn người.

Hắn vội vàng nhìn vào livestream, qua góc nhìn của Tần Vũ và Ngô Bất Chính vừa hay nhìn thấy chính mình đang nằm trên đất.

Đùi của mình không sao, chỉ là quần bị rách, nhưng cũng khá mát mẻ.

Nhưng điều quan trọng là, đồ trong ba lô của hắn lại rơi vãi khắp đất.

Hơn nữa, những thứ hắn vác đều là thiết bị nặng nhất, muốn vào sâu trong rừng mưa thì không thể thiếu được.

Bàn Tử vội vàng đứng dậy quay đầu nhìn, lập tức ngớ người ra, ba lô của mình lại xuất hiện một cái lỗ.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là cái lỗ đó căn bản không phải bị rách, mà như thể có người dùng dao thái rau cắt ra một cái miệng vậy.

Cả người Bàn Tử đều ngây người, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ngô Bất Chính lúc này hẳn đã hiểu ra, vội tiến lên lấy Bàn Tử và những vật tư tương đối gần lại, đồng thời nói: "Lối đi này có vấn đề, tuyệt đối không thể ra ngoài, tôi nghi ngờ hai bên ở đây có một loại sức mạnh tương tự như máy cắt khí!

Những bụi cỏ dại kia chính là bị loại sức mạnh này liên tục cắt xén, cho nên mới không mọc cao được!

Cũng là lý do tại sao, những bụi cỏ dại đó luôn không thể cản trở lối đi!" Bàn Tử nghe vậy phản bác: "Cậu nói vớ vẩn gì thế, còn máy cắt khí nữa chứ, nếu Tây Vương Mẫu có thể phát minh ra thứ này, thì lúc đó bà ta đã sớm thống nhất toàn cầu rồi còn gì!" Ngô Bất Chính mắng: "Mẹ kiếp cậu động não chút được không, tôi đó là ví dụ, ví dụ hiểu không hả?

Quỷ mới biết đó là sức mạnh gì!" Trong lúc nói chuyện, hai người đã đặt lại đồ vào ba lô, Bàn Tử dùng dây buộc chặt cái lỗ lại, tạm thời vẫn có thể dùng được.

Nhưng mấy quả đạn chiếu sáng lại rơi ra ngoài lối đi, hiển nhiên đã không thể lấy lại được nữa. "Nói sao đây?

Có nên quay lại không?" Bàn Tử lúc này thật sự rợn người rồi.

Cậu bảo hắn đi đánh một trận với Tống tử, hắn không sợ, nhưng hắn lại sợ loại thứ vô hình không sờ mó được này.

Theo lời hắn nói, chết như vậy thật sự quá oan uổng.

Đến Âm Phủ Địa Phủ, nhìn thấy Diêm Vương gia cũng không ngẩng đầu lên nổi.

Đây không phải là tính cách của Bàn gia hắn.

Tần Vũ vẫn luôn không nói gì, lúc này chợt mở miệng nói: "Có thể liên quan đến những tiếng cười kia, hạ âm!" Lời anh vừa thốt ra, lập tức trong lòng mọi người đều rùng mình.

Ngô Bất Chính lập tức tiếp lời: "Hạ âm có thể gây ra cộng hưởng, nhưng chưa từng nghe nói còn có thể cắt xén đồ vật!" Hắc Hạp Tử lại lắc đầu: "Điều đó chưa chắc, khi hạ âm hình thành, tần số ở phần rìa cao hơn, điều này giống như dùng kính lúp đốt diêm bằng ánh sáng mặt trời vậy!

Cậu tập trung điểm sáng lại thì có thể đốt cháy diêm, điểm sáng phân tán thì chỉ cảm thấy một chút hơi ấm!

Nếu đây là hạ âm, thì vị trí hai bên lối đi, chắc chắn là khu vực tập trung!

Còn trên lối đi, là khu vực cộng hưởng, hơn nữa khu vực cộng hưởng này còn sẽ chồng chất lên nhau, một lần chắc chắn không thể giết người!

Nhưng thời gian lâu dần, cộng hưởng chồng chất lên, chúng ta có thể sẽ giống như những con chim kia!" Dường như là để chứng minh lời của Hắc Hạp Tử.

Trên bầu trời liên tiếp vang lên mấy tiếng sấm rền.

Mưa lớn đang bị giữ lại, bất cứ lúc nào cũng có thể trút xuống.

Tiếng mưa nghe lạch xạch, có lẽ căn bản không ngừng, mà là hạ âm ở nơi họ đang đứng đã làm vỡ tan những hạt nước mưa.

Một khi hạ âm triệt để bùng phát, không thể cản được nước mưa, trận mưa lớn này sẽ ngay lập tức trút xuống.

Và căn bản không có thời gian để suy nghĩ nhiều, tiếng sấm lần này vang lên, lập tức tiếng cười của phụ nữ xung quanh càng trở nên sắc nhọn và quỷ dị hơn.

Âm thanh đó dường như đã chui vào tai mọi người mà cười vậy.

Ngô Bất Chính cảm thấy Hắc Hạp Tử có lẽ nói đúng.

Vừa định gọi mọi người mau đi, kết quả liền cảm thấy cổ mình lạnh toát.

Chương 989

Giơ tay sờ một cái.

Mẹ kiếp!

Tai mình lại chảy máu rồi.

Hơn nữa là chảy ra từ trong tai, tiếng cười của người phụ nữ này đã bắt đầu đe dọa đến tai của cậu.

Mọi người nghe vậy vội vàng chạy về một phía.

Quả nhiên nhìn thấy Tần Vũ lại đang đứng trước một vách đá, không biết đang nhìn chằm chằm vào thứ gì. "Tiểu ca, sao anh lại im hơi lặng tiếng..." Bàn Tử đang than thở, chợt hắn nhìn thấy, phía trước Tần Vũ lại xuất hiện một vết nứt kỳ lạ.

Vết nứt này ít nhất cũng phải rộng một mét, gần bằng lối đi.

Nhưng thực tế nó chỉ là một vết nứt.

Chỉ là vết nứt trước mặt mọi người khá rộng, càng lên phía trên, vết nứt càng hẹp lại, cuối cùng biến thành một dãy núi hoàn chỉnh.

Hơn nữa bên trong vết nứt này sâu không thấy đáy, dường như căn bản không nhìn thấy điểm cuối, không biết thông đến đâu.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy vết nứt này, mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo mới là điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn.

Ngô Bất Chính phát hiện, ngón tay của Tần Vũ lại đang dán vào hai bên vết nứt mà vuốt ve.

Và chỗ ngón tay anh chạm qua, lại có một vết lõm ít nhất mười mấy milimet.

Toàn bộ vết lõm rất đều đặn, nhìn qua rõ ràng là do một khối đá nguyên vẹn được khảm vào đó mà tạo thành.

Ngô Bất Chính nhìn đến đây, lập tức đã nghĩ đến điều gì đó, kinh hô: "Cái... cái phiến đá điêu khắc kia trước đây là khảm ở đây sao!

Vậy chẳng phải là Phong Môn Thạch rồi sao!" Lối vào cổ mộ thường có đá tự động, còn gọi là Phong Môn Thạch.

Đều là một khối đá lớn nguyên vẹn bịt kín.

Nhưng phía sau Phong Môn Thạch là đường hầm.

Chưa từng nghe nói cổ mộ của ai lại phong Phong Môn Thạch trên một vách đá.

Điều này đơn giản là "trứng gà treo trên mông rồng", nói bừa! "Đậu má, cái này thật sự là Phong Môn Thạch à, vậy chẳng phải vết nứt này rất có thể thông đến Bồi Táng Lăng rồi sao?" Bàn Tử kích động nói, đồng thời lấy mấy cây đèn huỳnh quang ném vào, nhưng vết nứt này dường như rất sâu, căn bản không nhìn thấy điểm cuối. "Tử Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều rồi, phương vị này không đúng!

Bồi Táng Lăng ở vách đá bên phải chúng ta, nhìn độ cao ít nhất cách đây theo chiều thẳng đứng phải hơn một trăm mét trở lên!

Mà vết nứt này lại mở về phía đông, cho nên không thể nào thông đến Bồi Táng Lăng được!

Trừ khi công nhân Đông Hạ Quốc rảnh rỗi sinh nông nổi, đào đường hầm ngoằn ngoèo trong vách núi." Phan Tử nói.

Trần Phi cũng cảm thấy không có khả năng này, dù sao xây dựng hoàng lăng đã rất hao người tốn của rồi.

Không cần thiết phải tạo ra một nơi không có ý nghĩa thực tế như vậy. "Chưa chắc!" Chợt Tứ A Công mở miệng nói: "Theo lão phu thấy, đây có lẽ là mật đạo thông đến một Bồi Táng Lăng khác!

Địa thế ở đây là quần long tọa, Bồi Táng Lăng mà các cậu phát hiện ở phía trên chỉ là một trong số đó, đây có thể là lối đi đến một cái khác!" Bàn Tử nghe vậy rất kích động nói: "Đậu má, ngày thường tìm đường vào cổ mộ đã tốn công sức, hôm nay là sao vậy?

Ông trời mở mắt rồi sao?

Số mệnh đã định Bàn gia tôi phải phát tài rồi, đầu tiên là Tam thúc của cậu, sau đó là chỗ này, chẳng phải là đang nhắc nhở chúng ta đừng đi chơi chùa hai cái Bồi Táng Lăng một ngày sao!" "Cút đi, trong mắt chỉ có Minh khí!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, sau đó hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, anh thấy sao?" Tần Vũ không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói một câu: "Tôi muốn vào!" "Không được!" Chợt Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lại mở miệng nói: "Tam gia đã để lại đường cho các cậu rồi, cậu đi từ đây là có ý gì?

Hơn nữa, đây là nơi thông đến Bồi Táng Lăng, nếu các cậu tìm thấy Tam gia rồi hãy đến đây thì tôi có thể hiểu!

Nhưng bây giờ đi từ đây vào, chẳng phải là nam viên bắc triệt sao!" Phan Tử rất thông minh, lần trước đi cứu Ngô Bất Chính, đã phát hiện ra một vấn đề, Tần Vũ "Muộn Du Bình" này dường như rất quan tâm Ngô Bất Chính.

Muốn anh ấy thay đổi ý định, e rằng còn phải bắt đầu từ Ngô Bất Chính.

Thế là Phan Tử nói: "Tiểu Tam gia, Tam gia kia chính là Tam thúc ruột của ngài, ông ấy hiện tại đang gặp nạn ở Vân Thiên Cung, thời gian của chúng ta gấp gáp không cần tôi nói nhiều đâu nhỉ!

Theo tôi thấy, đi cái hang phía trên là an toàn nhất, chỗ này có lẽ căn bản không đến được Vân Thiên Cung!

Ngài nếu không thì khuyên nhủ..." Phan Tử còn chưa nói hết câu, chợt bên cạnh truyền đến ba tiếng rầm rầm.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là ba cái ba lô lớn đựng trang bị phía trên đều đã rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều rất cạn lời.

Ba cái ba lô lớn này rất nặng, nếu ở trên sườn tuyết phía trên vận chuyển còn tiện.

Nhưng lúc này đã rơi xuống đây, muốn đưa lên lại thì thật sự phải tốn một phen công phu rồi.

Ngô Bất Chính nhíu mày, nói thật cậu cũng không biết nên đi đường nào.

Nhưng xét tình hình hiện tại, lời Phan Tử nói quả thật có lý.

Chương 990

Cứu Tam thúc là việc khẩn cấp, hơn nữa vết nứt này không biết thông đến đâu.

Đi theo đường cũ quay lên quả thật là đáng tin cậy nhất.

Tuy nhiên, Tần Vũ căn bản không cho bọn họ thời gian suy nghĩ.

Anh đã quay người đi sắp xếp trang bị của mình rồi.

Có vẻ như các người muốn đi đâu thì đi, dù sao tôi chắc chắn sẽ đi từ đây vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy mở miệng nói: "Tiểu ca, tại sao anh nhất định phải đi từ đây vào chứ?" Đổi lại là người khác e rằng Tần Vũ căn bản sẽ không trả lời.

Nhưng lúc này là Ngô Bất Chính, anh vẫn quay đầu lại nói một câu: "Chỗ này gần hơn!" Lời này vừa thốt ra, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều ngẩn ra, Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, anh có phải đã nhớ ra điều gì rồi không?

Nơi này rốt cuộc thông đến đâu vậy!" "Không biết!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Bàn Tử ăn phải cửa đóng then cài, cảm thấy có chút không ổn.

Người ta thì không thể đi riêng, nhưng Ngô Bất Chính và Phan Tử chắc chắn muốn đi theo con đường Tam gia đã chỉ.

Giờ thì khó xử rồi. "Đoạn huynh đệ, anh cũng là đội trưởng, vậy anh cho một lời giải thích đi?" Trần Phi cười hỏi.

Tần Vũ người này có chút kiêng kỵ, ngay cả Tứ A Công cũng không muốn đối đầu với anh ta, cho nên cái củ mài có thể hái được này vẫn nên ném cho Đoạn Vô Kỵ giải quyết là tốt nhất.

Đoạn Vô Kỵ lạnh lùng nói: "Tần Vũ, cậu đừng quá đáng, vết nứt này thông đến đâu không ai biết, chúng ta bây giờ là phải đi cứu người!

Nếu cậu cứ cố chấp, thì đừng trách tôi không nể mặt!" Nói rồi, Đoạn Vô Kỵ một bước xông đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ vừa mới sắp xếp xong trang bị của mình, Đoạn Vô Kỵ giơ tay liền tóm lấy ba lô.

Chuẩn bị kéo ba lô ra.

Tuy nhiên Tần Vũ xoay người một cái, tay Đoạn Vô Kỵ vừa tóm lấy ba lô lại không giữ vững, trực tiếp tuột ra.

Gần như đồng thời, hai ngón tay của Tần Vũ đã bóp chặt lấy cổ Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ giơ tay cũng nắm lấy cổ tay Tần Vũ.

Nhưng cảm giác mà đối phương mang lại lại là không hề nhúc nhích, dường như mình đang cản một con kiến vậy. "Tôi có thể tự lo cho mình!" Tần Vũ lạnh lùng nói, ngay sau đó liền buông lỏng bàn tay, nhìn tay Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ cũng giật mình, nói thật hắn là xuất thân võ tăng của La Cẩu Tự, thân thủ vô cùng lợi hại.

Nhưng bây giờ lại bị Tần Vũ một chiêu chế phục.

Điều này thực sự khiến hắn không thể chấp nhận được, nhưng hai ngón tay dài kỳ lạ của đối phương vừa rồi bóp lấy cổ mình.

Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, chỉ cần đối phương ra sức, mình sẽ lập tức chết ngay.

Cảm giác sợ hãi đó là có thật.

Nghĩ vậy, khí thế của Đoạn Vô Kỵ đã giảm đi một nửa, bàn tay nắm lấy cổ tay Tần Vũ cũng vô thức buông lỏng. "Cảm ơn!" Tần Vũ lạnh lùng thốt ra hai chữ, xoay người liền chui vào vết nứt.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng không bình tĩnh nữa, gọi Bàn Tử nói: "Bàn Tử, thu dọn hành lý, chúng ta đi theo!" "Không phải Tiểu Tam gia, cậu..." Phan Tử thấy vậy có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính lại vẻ mặt nghiêm túc nói: "Phan Tử, đó là Tam thúc của tôi, tôi cũng không muốn bỏ rơi ông ấy, nhưng Tiểu ca từ trước đến nay chưa từng lừa dối chúng ta!

Anh ấy chắc chắn đã nhớ ra điều gì đó, đi đường này có lẽ gần hơn!" Phan Tử thấy Ngô Bất Chính tin tưởng Tần Vũ như vậy, cộng thêm Bàn Tử cũng không có ý kiến gì, Lương Quỳnh cũng đi sắp xếp trang bị của mình rồi.

Rõ ràng là tất cả đều muốn đi đường này, vậy một mình mình và Tứ A Công bọn họ đi cũng không mấy ổn thỏa, lập tức cắn răng cũng chỉ đành đi thu dọn trang bị của mình.

Trần Phi rất bất đắc dĩ, nhưng Tứ A Công dường như cũng đã thỏa hiệp rồi.

Ngay cả Đoạn Vô Kỵ cũng không cản được Tần Vũ, bọn họ còn có cách nào nữa chứ? "Cậu đi liên hệ tổ chương trình, hỏi xem có thể đưa Pháo Vương ra ngoài trước không!" Tứ A Công mở miệng nói.

Trần Phi gật đầu, lập tức đi liên hệ tổ chương trình.

Thể chất của bọn người Tần Vũ rõ ràng tốt hơn Ngô Bất Chính rất nhiều.

Vì vậy lúc này bọn họ đều không sao, thực ra sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, thể chất của Ngô Bất Chính so với người thường đã được coi là không tệ rồi.

Nhưng ai bảo những người bên cạnh cậu đều biến thái như vậy chứ?

Ngay cả Lương Quỳnh cũng là dân khảo cổ, quanh năm hoạt động dưới lòng đất nên thể lực cũng đã được rèn luyện rồi.

Thế nên cũng không thể trách cậu yếu, quan trọng là phải xem so với ai. "Mau đi thôi!" Thấy Ngô Bất Chính đã bắt đầu chảy máu mũi, Tần Vũ vội vàng thúc giục.

Tuy nhiên lần này bọn họ mới chạy ra được chưa đầy hai phút thì thấy địa hình phía trước đột nhiên cao vọt lên.

Hơn nữa những phiến đá dưới chân cũng trở nên ổn định hơn nhiều.

Bàn Tử ở phía trước kêu lên: "Mẹ kiếp, đó là một cái đài đá kìa, trông hơi giống cái đình, Tây Vương Mẫu có ý gì đây?

Chương 991

Mệt rồi nên cho chúng ta nghỉ ngơi sao?" Ngô Bất Chính nhìn rõ hơn, đó thực chất chẳng phải đình hóng mát gì cả!

Mà là một kiến trúc tương tự như tế đàn, nhưng bên trên phủ đầy dây leo nên trông giống một cái đình nhỏ.

Nhưng tại sao ở đây lại có tế đàn chứ?

Nhóm Ngô Bất Chính không dừng lại, nhanh chóng leo lên tế đàn định xuyên qua đó.

Tuy nhiên khi lên tới nơi, hầu như tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Độ cao của tế đàn này khoảng hai mét.

Đứng ở nơi cao nhất có thể nhìn rõ tình hình trong phạm vi trăm mét xung quanh.

Và chính cảnh tượng này đã khiến mọi người chết lặng.

Chỉ thấy trong vòng bán kính trăm mét xung quanh bọn họ không còn một cái cây đại thụ nào.

Toàn bộ đều là một loại cỏ dại tương tự như cỏ lau, cây cao nhất cũng phải hai mét.

Nếu không đứng trên tế đàn này thì thực sự không thể nhìn thấy được.

Giữa đám cỏ dại đó đặt đầy những bức tượng nhân diện điểu.

Cứ hai bức thành một cặp, nhìn sơ qua thì trên đường bọn họ đi tới đây ít nhất cũng phải đi ngang qua mười mấy bức.

Vậy mà bọn họ từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra, chỉ thấy được bức đầu tiên.

Lúc này nhớ lại mới thấy thảo nào tiếng cười phụ nữ kia cứ bám riết không tha!

Hóa ra xung quanh có nhiều tượng nhân diện điểu đến thế!

Ngô Bất Chính trong lòng đã hiểu rõ. "Những bức tượng nhân diện điểu này chắc chắn đều rỗng ruột!" "Tây Vương Mẫu dùng những bức tượng này để tạo ra sự cộng hưởng âm thanh, tạo ra thứ sóng âm đó!" "Thảo nào chúng ta từ đầu đến cuối đều không thể thoát khỏi tiếng cười của phụ nữ!" Bàn Tử vội hỏi: "Biết rồi thì đã sao?

Chúng ta làm thế nào để thoát ra đây?" Tần Vũ nhìn về một phía, nói: "Bên kia!" Mọi người nhìn theo, phát hiện bên đó không có đường, nhưng ngoài trăm mét có một cây đại thụ chọc trời, nửa xác máy bay nằm ngay gần gốc cây!

Có vẻ như xác máy bay đã đâm vào cây đại thụ rồi dừng lại.

Cây đó bị đâm nghiêng, đổ vào những cây đại thụ bên cạnh nên mới không đổ hoàn toàn xuống đất.

Bàn Tử vội nói: "Mẹ kiếp, không ngờ chúng ta đã ở gần thế rồi, nhưng lối đi này không ra ngoài được, chắc vẫn phải đi theo lối cũ thôi!" Tần Vũ lắc đầu, chỉ tay ra phía sau: "Không cần, mọi người nhìn kìa!" Mọi người ngẩn ra rồi cùng nhìn lại.

Vừa nhìn một cái, ai nấy đều sững sờ.

Chỉ thấy trong lối đi bọn họ vừa đi qua, một luồng khí lãng đang cuộn trào ập tới.

Đám cỏ dại bị gió thổi vào đều bị cắt nát vụn bay lên không trung.

Và lần này khí lãng rõ ràng mạnh hơn, chắc chắn là do thứ sóng âm đã chồng chất lên nhau.

Mọi người thấy cảnh đó đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp, Tiểu ca sao anh không nói sớm!" Gần như cùng lúc, cả bầu trời bỗng rực sáng, có hai quả đạn chiếu sáng nổ tung trên không.

Rõ ràng là hai quả đạn rơi ra từ ba lô của Bàn Tử lúc trước, bị khí lãng cuốn lên rồi kích nổ.

Thấy tình cảnh này, mọi người đều nghệt mặt ra.

Tốc độ của khí lãng quá nhanh, ập tới chỗ bọn họ có lẽ không tới mười giây.

Tần Vũ vội hét: "Mau chạy đi, rời khỏi lối đi này, nếu không tất cả đều chết!" Nói xong anh đã kéo Ngô Bất Chính nhảy xuống khỏi tế đàn.

Hắc Hạp Tử và Bàn Tử cũng bám sát theo sau.

Thời gian không còn nhiều.

Bọn họ không dám dừng lại dù chỉ một giây, nhanh chóng chạy đến rìa lối đi.

Nhưng nhớ lại đám cỏ dại lúc nãy, bọn họ lại bắt đầu chần chừ.

Đám cỏ đó đều bị cắt đứt, ngay cả ba lô cũng bị xé rách.

Người đi qua thực sự không sao chứ?

Không lẽ sẽ bị cắt làm đôi ngay lập tức?

Ngô Bất Chính nói: "Tôi cảm thấy không sao, thứ sóng âm không thể tồn tại mãi được, chắc chắn nó cũng có tính chu kỳ!" "Chúng ta mau đi qua thôi!" Nói rồi Ngô Bất Chính dùng ba lô của mình thử một chút, quả nhiên thấy không vấn đề gì.

Mọi người thấy vậy không trì hoãn nữa, trực tiếp nhảy ra khỏi lối đi, chui vào đám cỏ dại.

Gần như ngay khi bọn họ rời khỏi, một luồng khí lãng đã quét qua.

Bàn Tử cảm thấy dưới chân mát lạnh, thầm nghĩ không xong rồi, ngón chân mình bị cắt mất rồi sao?

Mẹ kiếp, thế thì thảm quá.

Đang định cúi xuống nhìn thì thấy chân vẫn còn, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn kỹ lại, gã cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Chương 992

Chỉ thấy phía trước chiếc giày của mình đã bị cắt một đường.

Vết cắt gọn gàng như thể bị dao sắc rạch qua vậy.

Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt.

Nếu lúc nãy chậm một bước thôi thì có lẽ cái chân này phế thật rồi. "Bàn Tử không sao chứ?" Mọi người cũng thấy tình cảnh đó, vội hỏi.

Bàn Tử xua tay: "Không sao, chỉ là hỏng giày thôi, lát nữa thay là được!" Quần áo gã đều mang theo dự phòng, hơn nữa đều là đồng phục của tổ chương trình.

Tuy nhiên cũng chỉ có một bộ dự phòng, nếu sau này lại có vấn đề thì chỉ còn cách dùng của người khác.

Cơn mưa trên trời lại bắt đầu rơi lộp bộp.

Ngô Bất Chính nhìn lối đi không xa, nói: "Lần này sức mạnh của thứ sóng âm đã bộc phát hoàn toàn, ước tính muốn tích tụ lại lần nữa phải mất vài phút!" "Chúng ta không cần quay lại đó nữa, trực tiếp đi tìm xác máy bay thôi!" Mọi người đều không có ý kiến.

Lúc này dù mới vào ốc đảo vài tiếng, nhưng ai nấy đều đã kiệt sức vì những gì vừa trải qua.

Hơn nữa nhìn thời gian đã là sáu giờ chiều.

Cộng thêm trời mưa, trời bắt đầu tối sầm lại.

E rằng tìm được xác máy bay thì tối nay cũng không thể đi tiếp được.

Bọn họ dầm mưa nãy giờ người đã ướt sũng, nếu tối nay vẫn hành quân trong mưa thì e rằng sẽ đổ bệnh.

Đến lúc đó có lẽ sẽ mất dấu đám Ngô Tam Tỉnh mất.

Mọi người đi thẳng về phía xác máy bay.

Dù khoảng cách đường chim bay chỉ khoảng trăm mét, nhưng đi xuyên qua đám cỏ cao hơn đầu người, cộng thêm mưa càng lúc càng lớn, thực sự khiến người ta mệt mỏi.

Giày Bàn Tử bị rách, nước và bùn chảy đầy vào trong.

Đi một bước lại trượt một bước, quãng đường trăm mét mà đi mất tận hai mươi phút mới tìm thấy xác máy bay.

Dù là trực thăng nhưng phần đuôi khổng lồ vẫn còn khá nguyên vẹn, vừa vặn tạo thành một nơi trú mưa.

Cả nhóm không biết tình hình bên trong thế nào nên không dám mạo hiểm vào ngay, mà ngồi dưới cánh đuôi nghỉ ngơi.

Bàn Tử lấy đèn bão ra thắp sáng, cảm giác ấm áp hơn một chút.

Nhưng cũng không dám ở lâu, nghỉ một lát rồi phải vào trong xác máy bay.

Nếu có thể dọn dẹp được một không gian bên trong để nghỉ ngơi là tốt nhất.

Nếu không ngủ ngoài này, mưa không làm chết người thì gió lớn cũng khiến người ta chết rét.

Bàn Tử lấy một điếu thuốc ném cho Ngô Bất Chính, tự mình châm một điếu rít một hơi, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn đôi chút, rồi hỏi: "Mọi người nói xem, Tây Vương Mẫu bày ra cái sát trận nhân diện điểu này rốt cuộc là để làm gì?" "Chẳng lẽ chỉ để đối phó với đám đạo mộ chúng ta sao?" Ngô Bất Chính mỉm cười, đưa điếu thuốc cho Tần Vũ.

Tần Vũ không hút thuốc, nhưng lúc này thực sự mệt mỏi nên cũng ngậm điếu thuốc vào miệng nhai.

Anh nhớ trong nguyên tác ở kiếp trước, Tiểu Ca cũng nhai lá thuốc, hơn nữa còn có thể đắp lên vết thương.

Bản thân chưa thử bao giờ nên anh muốn thử một chút.

Phải nói là nhai lá thuốc quả thực sảng khoái hơn hút, nhưng vẫn không khuyến khích mọi người hút thuốc đâu, có hại cho sức khỏe lắm.

Tần Vũ nhai lá thuốc một chút rồi đắp lên cánh tay.

Thể chất anh đặc thù, vết thương này cơ bản đã đóng vảy rồi.

Nhưng trong rừng mưa thời tiết nóng ẩm, vết thương không được che kín quá lâu nếu không sẽ có vấn đề.

Vì vậy anh tháo băng gạc ra, chỉ đắp lá thuốc chứ không băng lại nữa.

Ngô Bất Chính lại xin thêm một điếu, tự châm rồi nói: "Bàn Tử, cái sát trận nhân diện điểu này không phải để đối phó với chúng ta đâu!" "Mọi người cứ bị ấn tượng ban đầu rằng nơi này là lăng mộ của Tây Vương Mẫu!" "Nhưng thực tế không phải vậy, đây thực chất là di tích cung điện của Tây Vương Mẫu!" "Một quốc gia sợ điều gì nhất?

Sợ nhất là bị kẻ thù xâm lược!" "Lối đi lúc nãy chắc chắn là một trong những lối vào cung điện của Tây Vương Mẫu!" "Những con nhân diện điểu đó trong thời bình có thể coi là biểu tượng văn hóa để đón khách!" "Nhưng trong thời chiến, chúng sẽ trở thành vũ khí giết người lợi hại!" "Có lẽ Tây Vương Mẫu trước khi chết đã cho mở tất cả các cơ quan này!" "Nó đã tồn tại suốt bao nhiêu năm nay, chúng ta chỉ là tình cờ xông vào thôi!" Bàn Tử nghe vậy thì vỡ lẽ.

Hơn nữa nhìn tình hình này, Ngô Tam Tỉnh bọn họ không đi đường này là chính xác.

Nơi này nguy hiểm như vậy, hướng đi lại không đúng, quả thực không cần thiết phải đi qua đây.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, Bàn Tử bắt đầu chuẩn bị bữa tối, thực ra cũng đơn giản, chỉ là nhóm bếp dầu lên, đun chút nước sôi để nấu ít đồ ăn là xong.

Trời đang mưa lớn nên không lo mùi hương bay ra ngoài thu hút thú dữ.

Trong khi đó, nhóm ba người Tần Vũ vào trong khoang máy bay thăm dò xem có nạn nhân nào không, hoặc có động vật quý hiếm nào bị săn trộm không.

Xác chiếc trực thăng này không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, loại máy bay này để chứa được nhiều hàng lậu nên đã được cải tạo lại.

Không gian bên trong khoang khá rộng.

Tuy nhiên ở đây chỉ còn một nửa, nhìn qua cũng chỉ sâu chưa đầy ba mét.

Hơn nữa chỗ bị gãy còn không có cửa.

Tối ngủ ở đây gió có thể lùa vào.

Chương 993

Bên trong khoang máy bay lộn xộn như một mớ bòng bong.

Ba người dọn dẹp ròng rã một tiếng đồng hồ mới dọn ra được một lối đi.

Những thứ dọn ra được thì đủ loại: túi nilon, túi mì tôm, thậm chí còn có mấy mẩu đầu lọc thuốc lá.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi mắng: "Đám buôn lậu này cũng chẳng ra sao, dám hút thuốc trên máy bay, đúng là chê mạng dài!" Ngô Bất Chính cười nói: "Cái này có gì đâu, tôi còn xem một mẩu tin nói có tên trộm xăng còn hút thuốc trên xe nữa kìa, thời đại này rừng lớn thì chim gì cũng có!" "Những kẻ liều mạng thì làm gì quan tâm nhiều thế." Bàn Tử cười cười, ra hiệu mọi người có thể ăn cơm được rồi, ăn xong lại dọn tiếp.

Lâu như vậy không thấy động tĩnh gì, chắc bên trong nếu có người thì cũng chết rồi, hoặc có thể vốn dĩ không có ai.

Mọi người gật đầu, lập tức ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi ăn xong và nghỉ ngơi một lát, bọn họ lại tiếp tục công việc.

Đồ đạc trong khoang máy bay cơ bản đã được dọn sạch.

Nhưng thật không ngờ, trong cả khoang máy bay chỉ tìm thấy ba năm cái lồng, và bên trong đều trống rỗng.

Tuy nhiên khóa của lồng vẫn chưa được mở.

Có lẽ những cái lồng này vốn dĩ đã trống không từ đầu.

Buôn lậu thì cũng không thể lồng nào cũng chứa đầy hàng được.

Bàn Tử ngồi lên một cái lồng khá lớn, nói: "Xem ra nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành rồi, trong xác máy bay này không có người hay động vật nào cả.

Máy bay bị đứt làm đôi, nếu có người hay động vật thì chắc cũng rơi ra ngoài lâu rồi.

Theo tôi, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn phải lên đường!" Mọi người thấy cũng có lý nên lấy túi ngủ ra, chen chúc trong khoang máy bay đã dọn sạch để chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bàn Tử cẩn thận tìm được một tấm vải bạt chống nước, dùng dây thép buộc lại làm một cái rèm che đơn giản.

Như vậy ít nhất cũng ngăn được gió lạnh ban đêm lùa thẳng vào.

Làm vậy xong thì đây cũng coi như một chỗ ở tạm bợ trong rừng, vẫn tốt hơn là dầm mưa bên ngoài.

Mọi người chỉnh đồn túi ngủ để ngủ.

Tuy nhiên khi Bàn Tử vừa đặt mông ngồi xuống, bỗng nghe thấy tiếng "rắc" giòn tan.

Tiếng động này trong không gian yên tĩnh cực kỳ rõ ràng.

Mọi người đều thấy lạ, tiếng này không giống tiếng gỗ hay sắt bị gãy, mà nghe giống tiếng xương cốt bị gãy hơn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ có người bị đè dưới xác máy bay?

Mẹ kiếp thế thì rắc rối to, xác máy bay này lớn vậy, mấy người bọn họ làm sao khiêng nổi.

Vẫn là Ngô Bất Chính tinh ý, cậu chỉ vào vị trí Bàn Tử đang ngồi nói: "Ở đây chắc là một tấm ván, chúng ta tháo nó ra chắc sẽ thấy được tình hình bên dưới!" Mọi người gật đầu, Bàn Tử tìm được một miếng sắt trên máy bay, miễn cưỡng dùng làm xà beng.

Loay hoay mất nửa tiếng, cuối cùng bọn họ cũng nậy được tấm ván lên.

Bên dưới quả nhiên lộ ra một không gian nhỏ.

Bên trong không có gì cả, nhưng có rất nhiều dây điện và hộp kỹ thuật.

Chắc là hộp điều khiển của trực thăng.

Những thứ này mọi người đều không rành, Bàn Tử lần mò một lúc thì phát hiện phía dưới cũng bị nứt ra.

Gã dễ dàng mở rộng khe hở, sau đó nhìn thấy mặt đất bên dưới.

Nhưng vẫn chẳng thấy thi thể nào cả!

Ngô Bất Chính nói: "Tình hình không đúng, bên dưới vẫn còn không gian, phía trên có tấm ngăn!

Tiếng động không thể xuyên qua nhiều lớp thế này được, bây giờ nghĩ lại, có lẽ tiếng động truyền vào từ bên ngoài!

Như vậy tìm ở đây là vô ích!

Chúng ta nên ra ngoài xem sao, nếu người đó bị đè không sâu thì có thể kéo ra được!" Mọi người thấy có lý nên lại bò lên, lắp lại tấm ngăn vì lát nữa còn phải dùng để ngủ.

Sau đó cả nhóm rời khỏi khoang máy bay.

Bên ngoài mưa càng nặng hạt hơn.

Vừa ra ngoài, bọn họ đi vòng quanh máy bay một vòng, khi đi tới phía xa nhất, bọn họ thấy vô số máu tươi theo nước mưa chảy ra từ bên dưới.

Rõ ràng là có thứ gì đó bị đè ở dưới thật.

Mọi người nhìn nhau rồi không chần chừ nữa, bắt đầu đẩy xác máy bay.

Tuy nhiên xác trực thăng quá nặng, không thể lay chuyển nổi.

Cuối cùng Bàn Tử nảy ra ý định, lấy xẻng gấp ra, nếu bên trên không đẩy được thì đào bên dưới.

Cái gã hay đi đào mộ này đầu óc đúng là linh hoạt.

Bàn Tử loáng cái đã đào được một cái hố.

Chương 994

Hố không lớn nên không làm xác máy bay bị nghiêng, nhưng thứ bên dưới vừa vặn có thể rơi xuống hố.

Khi thứ đó rơi xuống, mọi người hầu như không muốn nhìn.

Xương cốt toàn thân người đó đều đã gãy vụn, cả người như một bãi bùn nhão, bị đè dưới xác máy bay với một tư thế gần như không thể tin nổi.

May mà đầu chưa bị nát!

Nếu không Ngô Bất Chính và những người khác chắc đã lấp đất lại luôn rồi.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng định vào theo, Tần Vũ cũng không hành động riêng lẻ nữa.

Dù sao thì còn phải chăm sóc Ngô Bất Chính.

Bàn Tử và những người khác ở bên cạnh đang phân chia trang bị.

Trần Phi thì chạy đi liên hệ với tổ chương trình, muốn xem có thể đưa Pháo Vương ra ngoài trước không.

Anh ta bị thương, dù trông có vẻ tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu kéo dài chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên câu trả lời của tổ chương trình lại rất dứt khoát: 【Không được!】 Hóa ra tổ chương trình lần này thực sự quá tệ, để kịp tiến độ, bọn họ đã giấu giếm tin tức Trường Bạch Sơn sắp có bão tuyết lớn.

Có lẽ họ nghĩ lần trước ở Côn Luân Sơn không gây ra lở tuyết, mà Trường Bạch Sơn cũng chưa từng nghe nói có tuyết lang tồn tại, nên chắc sẽ không có chuyện vừa đáp xuống đã thành hộp.

Ai ngờ Pháo Vương lại xảy ra chuyện như vậy.

Trực thăng của tổ chương trình đã quay về rồi.

Bão tuyết sẽ đến trong hai giờ nữa, ít nhất phải kéo dài hai ngày.

Thời gian cứu viện sớm nhất cũng phải sau hai ngày nữa.

Lúc này quay lại thì có khi ngay cả trực thăng cũng không ra được.

Trần Phi đem tin này nói cho Tứ A Công, ông lão thở dài bất lực: "Vậy thì mang nó theo, sống chết có số, phú quý tại trời!" Chuyện sinh tử Tứ A Công đã trải qua quá nhiều, tự nhiên thấy rất nhẹ nhàng.

Thậm chí ông cũng biết rõ nếu mình gặp tình cảnh này thì kết quả cũng sẽ như vậy.

Lương Quỳnh đột nhiên từ trong khe nứt bước ra, nói: "Mang anh ta vào trong có khi còn có đường sống, bên trong có mùi lưu huỳnh rất nồng!

Biết đâu bên trong có mạch nước nóng!" Trần Phi nghe vậy mừng rỡ.

Có nước nóng thì còn hy vọng.

Chỉ cần nhiệt độ không quá thấp, nghỉ ngơi hai ngày Pháo Vương vẫn có thể trụ được.

Lúc này mọi người đã chia xong trang bị, không trì hoãn nữa, Tần Vũ dẫn đầu, Ngô Bất Chính thứ hai, phía sau là Bàn Tử, Phan Tử cùng Lương Quỳnh và Tứ A Công bắt đầu tiến vào khe nứt.

Trần Phi phải cõng Pháo Vương, nên Đoạn Vô Kỵ chỉ có thể giúp dìu Tứ A Công.

Dù anh ta và Tứ A Công cũng coi như quen biết nhưng giao tình không sâu.

Nhưng lần này anh ta là đội trưởng nên cũng chỉ đành nhẫn nhịn đi giúp đỡ.

Độ rộng của khe nứt lúc đầu còn khá rộng, rõ ràng là đã được mở rộng bằng tay người.

Nhưng càng vào sâu, khe nứt càng hẹp lại.

Đến cuối cùng ngay cả Bàn Tử cũng phải nghiêng người hóp bụng mới qua được.

Trong tình cảnh này mà mang theo Pháo Vương thì càng thêm rắc rối.

Mấy lần đầu Pháo Vương va vào đá, may mà anh ta đang hôn mê nên cũng chẳng thêm bớt gì.

Mọi người chật vật mãi, cuối cùng đi đến mức mệt không chịu nổi, ngay cả bụng Bàn Tử cũng bị cọ ra hai vệt máu, mới tới được một không gian tương đối rộng.

Nói là rộng chứ thực ra cũng chỉ khoảng năm mét vuông.

Khi cả nhóm vào hết thì cũng rất chật chội.

Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, tình hình thế nào, hết đường rồi à?" Ngô Bất Chính đáp: "Đừng hoảng, phía trước vẫn còn khe nứt, Bàn Tử cậu đi với tôi xem sao!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sao lại phải là gã đi?

Ngô Bất Chính nói: "Khe nứt phía trước còn hẹp hơn, nếu ngay cả cậu cũng không qua được thì coi như phải quay lại đường cũ thôi!" Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra là bảo gã đi dò đường.

Nhưng đã đi tới đây rồi, tám mươi mốt nạn đã trải qua tám mươi nạn, tự nhiên không ngại nạn cuối cùng này.

Nghĩ đến việc sắp tới là hoàng lăng, lòng Bàn Tử rất kích động, hăm hở chạy tới.

Lần này vẫn là Tần Vũ dẫn đầu, Ngô Bất Chính theo sau, rồi đến Bàn Tử.

Tứ A Công tuổi đã cao, kiên trì được đến đây đã là cực hạn rồi, phải nghỉ ngơi một lát.

Trần Phi vẫn cõng Pháo Vương, tình hình cũng không khả quan.

Nếu Phan Tử và Lương Quỳnh cũng đi theo thì khó tránh khỏi khiến người ta nghĩ là muốn bỏ mặc họ.

Vì vậy họ chỉ có thể chọn ba người qua đó xem xét tình hình trước.

Đoạn đường phía dưới đi lại càng khó khăn hơn.

Ba người thậm chí không thể đứng thẳng đi bộ, chỉ có thể bò từng người một trên mặt đất.

Chương 995

Nhưng tới đây, mùi lưu huỳnh trong không khí càng thêm đậm đặc, nhiệt độ cũng tăng lên vùn vụt.

Cả ba đều vã mồ hôi.

Bàn Tử vốn đã hẹp chỗ hoạt động, thấy vậy liền cởi phăng áo buộc vào người, nhờ thế mà có thêm chút không gian cử động.

Ba người người trước người sau, mấy lần Ngô Bất Chính đều mệt tới mức dừng lại nghỉ ngơi.

Bàn Tử vì ham minh khí nên không ngừng thúc giục.

Ngô Bất Chính mệt đứt hơi quay đầu mắng: "Cái thằng này thúc cái gì mà thúc, minh khí nó có tự mọc chân chạy mất được đâu!

Hơn nữa tốc độ của Tiểu ca cũng không nhanh, cậu thúc tôi cũng vô ích!" Bàn Tử ở phía sau phản bác: "Cậu ít lừa tôi đi, thân thủ của Tiểu ca chắc phải bỏ xa chúng ta hai ba mét rồi!" Ngô Bất Chính nói: "Cậu bốc phét, Tiểu ca ngay trước mặt tôi đây này, giơ tay ra là chạm được mông anh ấy luôn!" Bàn Tử không thèm để tâm: "Cậu nói sao thì là vậy đi, dù sao cậu cũng chắn đường nên tôi chẳng thấy gì cả!" "Hảo cái thằng Bàn Tử này vẫn không tin tôi, cậu đợi đấy!" Ngô Bất Chính tức mình, định vỗ vào Tần Vũ để anh quay đầu lại cho Bàn Tử thấy là anh đang ở ngay phía trước.

Tuy nhiên khi vừa vỗ, Ngô Bất Chính lại vỗ vào không trung.

Cậu nhớ rõ ràng Tần Vũ cũng đã dừng lại đợi mình mà.

Sao lại vỗ hụt được chứ?

Ngô Bất Chính vội nhìn về phía trước, chỉ thấy lòng bàn tay mình đang chạm vào vách đá.

Trong khi đó Tần Vũ đang ngồi ngay trước mắt cậu.

Khoảng cách này, Ngô Bất Chính rất kinh ngạc, cậu không thể nào vỗ hụt được.

Cậu thử chạm vào cánh tay Tần Vũ một lần nữa, lần này cậu kinh hoàng thấy bàn tay mình xuyên qua cánh tay của Tần Vũ.

Dường như Tần Vũ đã biến thành người tàng hình vậy.

Nếu là trước kia, Ngô Bất Chính chắc chắn sẽ sợ hãi hét lên.

Nhưng lần này cậu không hoảng loạn, cậu chợt nghĩ đến một khả năng khác.

Rốt cuộc là Tiểu ca biến thành tàng hình, hay là chính mình đây!

Nghĩ vậy, cậu vội quay đầu chạm vào mặt Bàn Tử một cái.

Cái chạm này rất chân thực, Bàn Tử ngẩn ra rồi buồn nôn mắng: "Cậu mẹ nó phát thần kinh gì thế, mặt của Bàn gia mà cũng dám sờ, cậu coi tôi là Tiểu ca à!

Đồ biến thái!

Cút!" Ngô Bất Chính không thèm chấp gã, lúc này tin chắc bản thân mình không có vấn đề gì, cậu có thể chạm vào Bàn Tử thì không lý nào không chạm được Tần Vũ!

Cậu vội quay lại nhìn Tần Vũ, thấy Tần Vũ lúc này lại bắt đầu bò tiếp.

Ngô Bất Chính vỗ vào đùi Tần Vũ một cái, thấy chạm được rồi.

Nhưng chuyện này thật kỳ quái, rõ ràng lúc nãy cậu không chạm được mà.

Chẳng lẽ do mình quá mệt nên xuất hiện ảo giác?

Chuyện đó cũng không thể nào!

Bị Ngô Bất Chính vỗ một cái, Tần Vũ quay đầu nhìn cậu.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, ngượng ngùng nói: "Không có gì, không có gì, tranh thủ thời gian lên đường thôi!" Dù không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều không gặp nguy hiểm nào nên cậu cũng không nói thêm, sợ làm Bàn Tử hoảng sợ.

Nơi này chật hẹp, một khi Bàn Tử hoảng lên thì không biết gã sẽ làm ra hành động gì khiến người ta cạn lời nữa.

Miệng nói vậy nhưng lòng Ngô Bất Chính đã bắt đầu căng thẳng.

Chuyện vừa rồi quá đỗi chân thực, cậu thực sự không hiểu nổi rốt cuộc là có chuyện gì.

Hơn nữa ở đây ngoài cậu ra cũng không ai thấy được tình hình, ngay cả người trong phòng livestream cũng thấy theo góc nhìn của Tần Vũ, chắc cũng không thấy được cảnh vừa rồi.

Góc nhìn của Tần Vũ, Tần Vũ!

Đột nhiên Ngô Bất Chính nghĩ ra điều gì đó, vội vàng mở lại xem lại góc nhìn trực tiếp của Tần Vũ để xem khoảnh khắc đó Tần Vũ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi xem, cậu lại phát hiện lúc đó Tần Vũ dường như cũng sững người tại chỗ một lát, giống như đang ngẩn người ra vậy!

Nhưng trước đó rõ ràng anh đang di chuyển mà, không lẽ nào lại đột ngột ngẩn người ra như thế!

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính thử hỏi dò: "Tiểu ca, vừa nãy anh đang ngẩn người à?

Anh đang nghĩ gì thế?" Bàn Tử bạo gan, cùng với Hắc Hạp Tử kéo người đó ra ngoài.

Vừa nhìn một cái đã không khỏi ngẩn ra, người đó hóa ra là đồng hương với Thái Hắc, cũng là một người da đen.

Nếu không có đèn pin chiếu sáng thì trong bóng tối này thực sự không nhìn rõ mặt anh ta.

Ngô Bất Chính tiến lên sờ soạng một hồi nhưng không phát hiện ra bất kỳ manh mối có giá trị nào.

Bây giờ muốn xác định danh tính người này cũng là cả một vấn đề.

Trong phòng livestream đã có người thông báo cho tổ chương trình.

Tổ chương trình cũng nắm được tình hình ở đây có người chết.

Thế là họ bảo nhóm Tần Vũ xử lý thi thể một chút, sáng sớm mai sẽ có người vào đưa họ ra.

Chương 996

Dù là di thể nhưng cũng phải mang ra ngoài.

Nhóm Tần Vũ tự nhiên không có ý kiến, tục ngữ nói đúng, người chết là lớn nhất.

Dù sao người ta cũng đã mất rồi, mình chịu khó một chút xử lý thi thể cũng là chuyện nên làm.

Mọi người tìm một tấm vải bạt chống nước phủ lên, bốn góc dùng đất đè lại.

Dù sao sáng mai cũng đưa đi rồi nên cũng không chôn quá sâu.

Bàn Tử vừa làm vừa hỏi: "Thiên Chân, cậu nói xem người này rốt cuộc là làm gì?

Sao trên máy bay buôn lậu lại có người da đen nhỉ?" Ngô Bất Chính suy nghĩ một lát rồi nói: "Những người này chắc là lao công khổ sai thôi, đại ông trùm đứng sau làm sao có thể đích thân tới đây được.

Buôn lậu mà bị bắt là nghiêm trọng lắm, đặc biệt là ở Việt Nam.

Bọn họ chắc chắn không muốn mạo hiểm nên mới thuê người làm.

Đúng là vì tiền mà chết, vì ăn mà vong, lâm vào kết cục này cũng không trách ai được." Bàn Tử nghe vậy thấy không thoải mái, nói: "Cậu nói thế, chúng ta với anh ta hình như cũng giống nhau thôi, cũng vì cầu tài mà đến!" Ngô Bất Chính vội ngắt lời: "Cậu dẹp đi, chúng tôi không phải vì cầu tài, chỉ có cậu thôi!

Thôi không nói nữa, tìm thêm xem sao, anh ta chắc còn có đồng bọn, nếu không bị đè bên dưới thì có thể rơi ở gần đây!" Ngô Bất

Chính nói xong định dẫn người đi tìm.

Tuy nhiên Tần Vũ ở bên cạnh lại lên tiếng: "Không cần đâu, người đó đi rồi!" Mọi người ngẩn ra, đều rất khó hiểu.

Nhưng sau đó họ thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm xuống mặt đất bên cạnh.

Họ ghé mắt nhìn theo, phát hiện trên mặt đất có một dấu chân người.

Dấu chân đó rõ ràng không phải của họ, vì đó là dấu chân trần, trong khi họ đều đi giày.

Tần Vũ nói: "Dấu chân này chỉ có hướng đi ra, không có hướng quay lại!

Người đó đã đi rồi!" Mọi người nghe xong đều ngẩn ngơ, trong lòng cảm thấy bất lực.

Vì người đó đã đi rồi nghĩa là anh ta không sao.

Nhưng chắc anh ta cũng biết có đồng đội bị đè dưới máy bay chứ.

Cứ thế mà đi, thực sự khiến người ta thấy nản lòng.

Nếu họ là người bị đè ở dưới, nhìn đồng đội bỏ mặc mình mà đi thì lúc đó sẽ tuyệt vọng biết bao.

Cũng may là người này bị đè xong có lẽ đã chết luôn rồi, nên đồng đội kia mới bỏ đi.

Dù sao sự thật thế nào họ cũng không biết, chỉ có thể đoán mò thôi.

Tuy nói bị đè chết thì chẳng có gì hay ho, nhưng đôi khi phải đối mặt với thực tại tàn nhẫn thì đúng là thà chết đi còn hơn. "Quay lại nghỉ ngơi thôi!" Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính rồi đi về phía khoang máy bay.

Ngô Bất Chính thở dài, liên hệ với tổ chương trình thì biết không có ai ra khỏi ốc đảo cả.

Rõ ràng là người bỏ đi kia có lẽ vẫn chưa ra được!

Thậm chí có thể sẽ...

Trong rừng mưa này tình hình phức tạp, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mọi thứ thực sự rất khó nói.

Ngô Bất Chính cũng không nghĩ ngợi thêm nữa, mỗi người có một số phận.

Giống như tổ chương trình không yêu cầu họ phải đi tìm người vậy.

Họ không phải đội cứu hộ, không có nghĩa vụ đó.

Tới đây xem xét đã là nhân chí nghĩa tận rồi.

Ai biết trong rừng còn nguy hiểm gì, một khi mạo hiểm xông vào mà xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm.

Họ đi thám hiểm di tích là lựa chọn của chính họ, chết ở trong cũng không trách được ai.

Nhưng nếu vì đi tìm người bỏ đi kia mà xảy ra chuyện thì ai sẽ gánh vác trách nhiệm đây?

Bàn Tử vốn tính tình hào sảng lúc này cũng im lặng.

Bốn người quay lại khoang máy bay, không ai nói câu nào, ai nấy chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Bàn Tử vặn nhỏ đèn bão để tiết kiệm nhiên liệu.

Mệt mỏi ròng rã, không biết từ lúc nào mọi người đã chìm vào giấc ngủ.

Tiếng ngáy của Bàn Tử cũng vang lên.

Nhưng Tần Vũ từ khi kích hoạt huyết mạch của Tiểu Ca thì giấc ngủ không bao giờ sâu.

Chỉ cần một tiếng động nhỏ là anh có thể tỉnh dậy.

Vì vậy phần lớn thời gian anh thực ra không ngủ mà chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Trong cơn mơ màng không biết đã bao lâu trôi qua, đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có thứ gì đó đè lên người mình.

Chương 997

Anh choàng tỉnh, phát hiện mưa bên ngoài đã nhỏ đi nhiều, tiếng mưa tí tách nghe không còn quá lớn nữa.

Lúc này có một người đang nằm sấp trên người anh.

Nhìn kỹ lại thì hóa ra là Ngô Bất Chính.

Cái gã này ngủ sao mà còn không ngoan bằng Bàn Tử, một chân đã đè lên người anh, cánh tay cũng ôm lấy anh, cứ như vợ nhỏ nằm trong lòng chồng vậy.

Tần Vũ thử đẩy cậu ta về chỗ cũ để ngủ hẳn hoi.

Nhưng chưa kịp ra tay, anh chợt nhận ra có điều không ổn.

Túi ngủ của họ đều do tổ chương trình cung cấp đồng bộ.

Dưới mỗi túi ngủ đều có miếng dán hai mặt để cố định.

Loại băng dính này lực dính không quá lớn nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Thiết kế này cũng có ý đồ riêng, vì những nơi dùng đến loại túi ngủ này cơ bản đều là dã ngoại.

Gặp lúc trời mưa hay địa hình dốc thì bắt buộc phải cố định được.

Nhưng cũng không được cố định quá chặt, nếu không gặp nguy hiểm muốn thoát thân nhanh cũng không xong.

Vì vậy độ dính của nó vào khoảng phạm vi năm mươi kg.

Lấy ví dụ, nếu bạn treo ngược trên trần nhà thì nó hoàn toàn không thể dính chặt được.

Vách tường dựng đứng cũng không xong, nhưng trên dốc nghiêng thì lại vừa khéo.

Mà trong tình trạng ngủ bình thường, Ngô Bất Chính không thể nào xoay người đè lên anh được.

Với độ dính của băng keo bên dưới, cậu ta cơ bản không thể nào thoát ra nổi.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính lại nằm sấp trên người anh, tình cảnh này rõ ràng không đúng lắm.

Tần Vũ vội nhìn quanh, phát hiện Bàn Tử cũng đang nằm sấp trên người Hắc Hạp Tử.

Hắc Hạp Tử có vẻ cũng đã tỉnh, đang đẩy Bàn Tử ra.

Nhưng Bàn Tử nặng quá, Hắc Hạp Tử lại đang kẹt trong túi ngủ nên không thể đẩy nổi.

Tần Vũ vội vàng đẩy Ngô Bất Chính ra.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Ngô Bất Chính lại bò ngược trở lại.

Và trông có vẻ không phải cậu ta tự muốn như vậy mà là do góc nghiêng của sàn.

Tần Vũ ngẩn ra, vội vỗ vỗ cho Ngô Bất Chính tỉnh dậy.

Ngô Bất Chính đang ngủ ngon, bỗng bị vỗ tỉnh nên vẫn còn ngơ ngác.

Nhưng khi lý trí quay lại, thấy mình đang nằm trên người Tần Vũ, mặt cậu đỏ bừng lên, ngượng ngùng nói: "Tiểu ca anh... anh muốn làm gì?

Tôi là đàn ông đấy!" Tần Vũ cạn lời, không thèm chấp cậu ta mà chui ra khỏi túi ngủ.

Nhưng vừa ra ngoài, anh đã phát hiện tình hình không đúng.

Chỗ họ ngủ đã thay đổi vị trí.

Ngô Bất Chính vẫn chưa kịp phản ứng, Tần Vũ cũng không đợi cậu mà tự mình chạy đi đánh thức Bàn Tử.

Bàn Tử tỉnh dậy rất nhanh, cảm thấy người bị thít chặt liền hỏi: "Chuyện gì thế?

Sao ngủ một giấc mà cứ như sắp ra pháp trường thế này, thít chết Bàn gia rồi!" Tần Vũ lắc đầu, chỉ nói một câu: "Mệt!" Từ này làm Ngô Bất Chính có chút không hiểu ra làm sao.

Mệt là sao?

Chẳng lẽ vì đi suốt quãng đường này có chút lao lực, nên mới xuất hiện tình trạng ngây người?

Nhưng cũng không đúng, tính từ lúc nhảy dù xuống núi Trường Bạch đến giờ, cũng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, thậm chí chỉ mới một tiếng.

Dù trong thời gian đó trải qua tuyết lở và khe nứt, nhưng cũng không đến mức mệt tới phát ngốc chứ.

Thể chất của mình còn chịu được, thể chất của Tần Vũ càng không nên cảm thấy mệt mới đúng!

Nhưng Tần Vũ đã trả lời như vậy, rõ ràng là không muốn nói thêm, nghĩ đến đây Ngô Bất Chính cũng nhẹ lòng, không hỏi nữa.

Thực tế cho thấy, Tần Vũ quả thật không biết nói dối. "Mệt" chỉ là một cái cớ.

Thật ra vừa rồi, anh cảm thấy một trận hốt hoảng.

Sự hốt hoảng đó đến một cách khó hiểu, nhưng lại vô cùng chân thực.

Khoảnh khắc đó, anh thậm chí cảm thấy bản thân dường như căn bản không tồn tại.

Kết hợp với những trải nghiệm sau khi xuyên không kích hoạt hệ thống đạo mộ, mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Chương 998

Đi qua nhiều cổ mộ như vậy mà bản thân vẫn bình an vô sự.

Nếu nói là do huyết mạch của Tiểu ca quá mạnh mẽ thì dường như cũng hơi khiên cưỡng.

Nhưng anh cũng không thể nghĩ thông suốt rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao khoảnh khắc vừa rồi, anh cảm thấy mình như đang ở một vị trí vô cùng kỳ lạ.

Anh nghi ngờ bản thân có thật sự tồn tại hay không, càng nghi ngờ huyết mạch Tiểu ca có thật sự tồn tại hay không.

Đầu óc có chút loạn, Tần Vũ dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục lên đường.

Lúc này họ đã tiến lên được khoảng hai ba mươi mét.

Trong khe nứt đường rất khó đi, cả ba đều phải bò sát đất.

Khoảng cách hai ba mươi mét này tốn thời gian bằng mười phút đi bộ bình thường.

Ngay lúc Bàn Tử đã nóng đến mức không chịu nổi, đang định phàn nàn thì Tần Vũ bỗng thấy không gian phía trước rộng mở.

Đá dưới thân bắt đầu biến thành những mảnh vụn.

Anh biết, đã đến tận cùng rồi.

Tần Vũ vội lấy từ ba lô ra hai cây que huỳnh quang ném ra ngoài.

Sau đó anh thấy phía trước quả nhiên xuất hiện một không gian lớn, rộng ít nhất khoảng một trăm mét vuông.

Ở trong khe nứt này mà có diện tích như vậy là rất lớn rồi.

Hơn nữa ở giữa không gian này, cư nhiên còn có một bể nước đang bốc hơi nghi ngút.

Mùi lưu huỳnh trong không khí chính là từ những hơi nóng này tỏa ra.

Xem chừng, đây thật sự là một suối nước nóng.

Tần Vũ vội bò ra ngoài, đón Ngô Bất Chính ra cùng.

Khi Bàn Tử ra tới thấy suối nước nóng, cả người liền kích động, định nhảy xuống tắm sạch mồ hôi hôi hám trên người.

Tần Vũ vội ngăn lại, ra hiệu không được xuống.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh cười nói: "Thằng béo chết tiệt kia, nhiệt độ suối nước nóng này e là cao lắm đấy, núi Trường Bạch trước đây là núi lửa, anh đừng có nhảy xuống mồ hôi chưa rửa sạch mà đã bị luộc chín luôn rồi!" "Vậy thì hôm nay chúng ta có thêm món heo béo nhúng giấm rồi!" "Xéo đi, Bàn gia ta chỉ muốn lau mồ hôi thôi!" Bàn Tử phản bác, đồng thời thò tay thử nhiệt độ nước, đúng là hơi cao thật.

Nhưng nước này rất trong vắt, và nhờ có suối nước nóng, cả hang động đều cảm thấy ấm áp.

So với tình cảnh băng thiên tuyết địa bên ngoài, nơi này quả thực là thiên đường.

Tần Vũ lên tiếng, bảo Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghỉ ngơi tại đây, còn mình ra ngoài thông báo cho Phan Tử và những người khác vào.

Ngô Bất Chính ngồi một bên, nghĩ về chuyện kỳ quái vừa xảy ra, trong lòng có chút bất an.

Nhưng Tần Vũ dường như chẳng hề phát hiện ra điểm gì bất thường.

Hơn nữa sau đó mình cũng không gặp chuyện gì, cuối cùng nghĩ mãi không ra nên cũng chạy đi rửa mặt.

Chẳng mấy chốc, Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ và Tứ A Công cũng bò vào.

Tứ A Công dù sao cũng đã già, bò vào được đến đây là coi như mất nửa cái mạng, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

May mà có Trần Phi vuốt ngực cho ông lão mới không bị ngất đi.

Lương Quỳnh lấy ra một ít vật tư y tế mang theo, băng bó vết thương sau gáy cho Pháo Vương.

Ở đây không có bác sĩ chuyên nghiệp, họ chỉ có thể làm đến thế.

Vốn dĩ trong phòng livestream còn có nhân viên y tế có thể hiến kế, nhưng vật tư y tế mang theo có hạn nên nhiều biện pháp làm sạch không thể thực hiện.

Mọi người đến đây đều mệt lả, thế là cùng nhau nghỉ ngơi.

Bàn Tử lấy ít nước chia cho mọi người.

Sau khi ăn uống, thể lực mới phục hồi được đôi chút.

Phan Tử nói: "Tứ A Công, vị huynh đệ Pháo Vương này ông định tính sao?

Cái khe nứt này dường như còn thông vào sâu bên trong, nếu đi tiếp, chúng ta e là không thể chiếu cố cậu ta được nữa!" Phan Tử lăn lộn trên giang hồ đã lâu, biết rõ nếu cứ mang Pháo Vương theo sẽ làm liên lụy mọi người, lúc này mở miệng cũng là để nhắc nhở Tứ A Công.

Tứ A Công không nói gì, Trần Phi ở bên cạnh tiếp lời: "Lão gia tử chúng tôi biết rõ, anh không cần lo!

Nơi này ấm áp như vậy, cứ để cậu ấy lại đây, đợi khi chúng ta ra thì mang cậu ấy theo!" Phan Tử nghe vậy chỉ cười cười không đáp.

Đoạn Vô Kỵ trong lòng vẫn có chút bất mãn với Tần Vũ, thấy vậy đứng dậy nói: "Tần tiểu ca, anh nhất định phải tới đây, khe nứt bên trong còn chưa biết bao xa, chẳng lẽ chúng ta còn phải tiếp tục đi sâu vào sao?

Còn chú Ba chúng ta có cứu nữa không!" Tần Vũ nhìn anh ta mà không nói lời nào, cứ như thể Đoạn Vô Kỵ căn bản không phải đang nói chuyện với mình.

Ngô Bất Chính vội tiếp lời: "Đoạn huynh đệ, anh đừng hoảng, nhắc đến chú Ba tôi, tôi còn có vấn đề muốn hỏi anh!

Anh đã là người đến đưa tin, tôi rất tò mò, sao anh biết chú Ba tôi ở bên trong này?

Chẳng lẽ anh vào đây cùng chú ấy?" Đoạn Vô Kỵ dường như đã lường trước Ngô Bất Chính sẽ hỏi, nên không hề giấu giếm mà nói thẳng: "Tôi và chú Ba của cậu cùng tới đây, họ muốn khảo sát tình hình cho tổ chương trình, nếu không quá nguy hiểm mới để tổ chương trình sắp xếp quay phim!" Câu này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi bật cười.

Chương 999

Hiển nhiên không ai tin.

Đây thuần túy là nói xàm, xuống mộ để khảo sát đường cho tổ chương trình, thế chẳng lẽ bọn Tần Vũ là đi du lịch à?

Hơn nữa nếu là vậy, suốt quãng đường qua họ gặp bao nhiêu cổ mộ, nhiều cơ quan còn chưa được mở ra.

Rõ ràng lời giải thích khảo sát đường cho tổ chương trình là không đứng vững.

Ngô Bất Chính biết gã này đang tìm lý do để lấp liếm, không muốn bại lộ thân phận mộ tặc.

Anh cũng lười vạch trần, ra hiệu cho Đoạn Vô Kỵ nói tiếp.

Đoạn Vô Kỵ sau đó kể lại tình hình.

Hóa ra con đường anh ta và chú Ba đi chính là cái hang nằm trên núi tuyết.

Họ từ đó đi xuống, tìm được ám đạo dẫn đến Vân Thiên Cung nằm trên mạch núi chính giữa của dãy Tam Thánh Sơn.

Tuy nhiên đường đi của họ cũng không bình yên, gặp đủ loại nguy hiểm.

Nhưng chú Ba và anh ta đều là tay lão luyện, thực lực cũng mạnh, quả thật đã tìm được Vân Thiên Cung.

Tuy nhiên, khi tìm địa cung dưới hoàng lăng Thiên Cung, hai người vì một ngã rẽ nên quyết định chia nhau ra đi.

Trước khi tách ra, chú Ba đưa bức thư đó cho anh ta, nói nếu mình trong vòng ba tiếng không ra được thì bảo anh ta cầm thư đi tìm Ngô

Bất Chính.

Sau đó Đoạn Vô Kỵ cũng không tìm thấy lối ra, ngược lại vòng về phía ngã rẽ.

Không thấy chú Ba ra, anh ta không dám đi sâu thêm nữa, liền thức trắng đêm rời khỏi đây đi tìm Ngô Bất Chính.

Từ đó mới có những chuyện sau này. --- "Ai da, đứa nào rảnh háng thế, sao lại ném túi ngủ của Bàn gia lên vách tường rồi!" Bàn Tử bỗng kêu lên.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng phản ứng lại, vội nói: "Của tôi cũng vậy, sao chúng ta đều bò lên tường hết rồi!" Tần Vũ kéo Hắc Hạp Tử ra, nói: "Chúng ta không động, là cái xác máy bay này động!" Nói rồi anh chỉ về phía cửa ra.

Chỉ thấy ở vị trí cửa, tấm rèm cửa tạm thời Bàn Tử dựng bằng vải chống thấm đã bị lệch.

Cả tấm rèm nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, một phần vải chống thấm đã sụp xuống dưới.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng liền hiểu ngay.

Chắc chắn là tàn tích máy bay đã bị lăn bánh.

Chẳng lẽ là do mưa quá lớn, khiến nền đất bên dưới bị sụt lún?

Nhìn đồng hồ đã là năm giờ sáng.

Trời chắc cũng sắp sáng rồi.

Thế là mọi người vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài trời mù mịt, không bật đèn pin thì tối đa chỉ nhìn thấy khoảng hai ba mét.

Xa hơn nữa chỉ là một màu xám mịt mờ, không thấy rõ tình hình.

Bàn Tử bật đèn mỏ lên chiếu soi, phát hiện xác máy bay quả thực đã bị nghiêng đi không ít.

Đi vòng quanh một vòng, phát hiện là do cái hố mình đào tối qua để cứu gã da đen kia quá lớn.

Kết quả nước mưa xối xả làm nó sụt xuống.

May mà sụt không sâu, nếu không xác máy bay e là đã lăn xuống dưới rồi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải chuyện gì kỳ quái là tốt rồi.

Dù sao đã trải qua bao nhiêu chuyện, càng gần cổ mộ di tích, dây thần kinh của họ càng căng như dây đàn.

Thấy không phải chuyện quỷ dị, tâm trạng cũng thả lỏng xuống.

Còn sớm mới đến lúc trời sáng, Bàn Tử định bảo mọi người quay về ngủ tiếp.

Nhưng tinh thần đang căng thẳng, ai mà ngủ được chứ.

Thế là Ngô Bất Chính bảo anh ta đi nấu bữa sáng, ăn xong thì trời cũng sáng, lúc đó trực tiếp xuất phát đi tìm chú Ba.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, chạy đi nấu cơm.

Còn Ngô Bất Chính thì đi xem xác của gã da đen.

Sau khi trời sáng, tổ chương trình và quân đội sẽ cử người đến.

Họ cũng coi như kiểm tra lần cuối xem có vấn đề gì không để làm công tác bàn giao.

Tuy nhiên khi đến gần xác chết, anh lại phát hiện có gì đó không ổn.

Sao cả tấm vải chống thấm lại phồng lên thế kia?

Tối qua khi đậy vải chống thấm, để tránh nước mưa lọt vào, họ đã đậy rất chặt, thậm chí xung quanh còn đắp đất.

Sao giờ cả tấm vải lại phồng lên dữ dội thế này?

Chương 1000

Ngô Bất Chính thấy lạ, muốn lại gần xem tình hình.

Tuy nhiên vừa đi được hai bước, anh bỗng thấy một góc tấm vải vốn bị đất đè lên đã bị hở ra.

Hơn nữa xác chết bên trong vải chống thấm dường như vẫn đang cử động.

Bề mặt tấm vải không ngừng nhúc nhích, cứ như có thứ gì đó bên dưới đang vuốt ve tấm vải vậy.

Cảnh tượng này làm Ngô Bất Chính đứng hình.

Anh vội quay người định đi thông báo cho bọn Tần Vũ.

Nhưng vừa quay người lại, anh lập tức bị một bàn tay bịt miệng.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Tần Vũ.

Mà đó chưa phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là anh thấy Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng đứng một bên không dám lên tiếng.

Sắc mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm túc, dường như đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, không lẽ mình chưa nói gì mà họ đã biết cái xác có vấn đề?

Tâm đầu ý hợp quá mức rồi đấy.

Nhưng ngay khắc sau, anh nhận ra mình đã nhầm.

Chỉ thấy Bàn Tử nhẹ nhàng lên đạn khẩu Thompson.

Sau đó họng súng lại nhắm về phía bếp lò nơi anh ta đang nấu cơm.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội nhìn theo hướng đó.

Ban đầu anh không thấy gì, nhưng rất nhanh anh đã phát hiện sự việc không ổn.

Nơi họ đang đứng là một sườn dốc, cái cây cổ thụ kia nằm ở phía trên sườn dốc một chút.

Còn bếp nấu cơm của Bàn Tử dựng ở một bên sườn dốc.

Tuy nhiên, lúc này ở bên dưới sườn dốc, không biết từ lúc nào đã có một thứ đang đứng đó.

Sở dĩ gọi là "thứ đó" vì nó trông thực sự không giống một con người.

Nhưng nếu bảo không phải người, thì chiều cao và thể hình đó đích thị là của một con người.

Bàn Tử chĩa súng vào nó.

Lúc này thứ đó đứng dưới sườn dốc, cách ít nhất năm sáu mét, mọi người không nhìn rõ nên không ai dám manh động.

Ngô Bất Chính kinh hãi hạ thấp giọng nói: "Thằng béo, đừng nổ súng, có thể là người đấy!" "Người?

Anh thấy ai người ngợm mà mọc gai góc như quả mướp đắng thế kia không?

Theo tôi cứ cho nó một băng đạn đã, rồi qua xem sau!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Đừng hoảng, xem nó muốn làm gì đã!" Lúc này họ đã tắt cả đèn mỏ, xung quanh tối đen như mực.

Ngô Bất Chính rất muốn nói sao lại tắt đèn, cái xác kia cũng có vấn đề kìa!

Nhưng chưa kịp nói ra, Tần Vũ đã bấm nhẹ vào người anh.

Theo đó anh thấy thứ kia cư nhiên đã động đậy, đi về phía họ.

Ngô Bất Chính kinh hãi muốn nói chuyện, nhưng miệng vẫn bị Tần Vũ bịt chặt.

Họ ra hiệu bằng mắt cho Ngô Bất Chính, ý bảo họ biết rồi, đó chắc là một con người, anh ta dùng hai chân để đi bộ.

Nhưng đừng kích động, giờ này mà đến đây thì còn ai vào đây nữa?

Cứ xem đã.

Ngô Bất Chính nghĩ có lẽ là người của đội cứu hộ đã đến.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy sai, đầu tiên tổ chương trình nói sau khi trời sáng mới phái người tới.

Dù có đến sớm thì cũng không thể chỉ có một người!

Hơn nữa đứng đó không nói năng gì là có ý gì?

Rõ ràng là có vấn đề.

Trong lòng nghi hoặc, anh cũng nén cơn chấn động quan sát tiếp.

Chỉ thấy người kia đi lại dường như vô cùng gian nan, mỗi bước đi đều phải dừng lại rất lâu.

Mất đến nửa tiếng đồng hồ anh ta mới từ dưới đi lên được.

Anh ta nhìn thấy bữa sáng đang nấu trên bếp lò, dường như rất kích động, toàn thân đều run rẩy.

Bàn Tử thấy vậy nói nhỏ: "Mẹ kiếp, không lẽ hắn nhắm vào bữa sáng của chúng ta, hay là cứ xả thịt hắn luôn đi!" Tần Vũ ấn cổ tay anh ta xuống: "Đừng!

Chương 1001

Để tôi qua xem trước!" Nói xong Tần Vũ định tiến tới, nhưng Ngô Bất Chính lại ngăn lại, ý bảo quá nguy hiểm, chưa biết đối phương là tình hình thế nào.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe một tiếng "bịch", thứ kia cư nhiên trực tiếp ngã vật ra đất.

Có vẻ như đã chết.

Lần này mọi người hoàn toàn ngơ ngác.

Người nhìn tôi, tôi nhìn người, Bàn Tử cũng giơ súng trong tay lên ý bảo mình chưa hề nổ súng.

Kết quả là hắn tự lăn ra chết.

Tần Vũ ra hiệu mình qua xem, bảo những người khác đừng manh động.

Sau đó anh lẻn tới.

Tuy nhiên sau khi anh qua đó, mọi người đợi mãi mà không thấy Tần Vũ có động tĩnh gì.

Họ nhịn không được cũng muốn qua xem, chỉ nghe Tần Vũ nói: "Kinh tởm lắm, đừng qua đây!" Anh nói vậy làm mọi người càng thêm tò mò, Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, đó là người à?" Tần Vũ lắc đầu: "Trước đây là người, nhưng giờ không phải nữa, là một cái xác!" "Xác chết thì sợ gì, loại xác nào chúng ta chưa thấy qua chứ, Tiểu ca anh cũng thật là!" Bàn Tử vừa nói vừa đi tới, nhưng chỉ nhìn một cái, lập tức suýt chút nữa thì nôn ra.

Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử cũng đi tới.

Nhưng cả hai cũng chỉ nhìn một cái là cảm thấy dạ dày lộn nhào.

Ngô Bất Chính không dám nhìn lần thứ hai, mắng: "Cái đệt, sao lại thành ra thế này, đây mà là người à?" Tần Vũ trầm giọng nói: "Đúng là người, hơn nữa là bị hút khô máu mà chết!" --- Rất nhiều người trong phòng livestream cũng bị cảnh tượng Tần Vũ thấy làm cho chấn động.

Thậm chí nhiều bạn nữ vì chịu không nổi đã chạy đi nôn thốc nôn tháo.

Cũng chẳng trách được, vì cảnh tượng đó quá đỗi kinh tởm.

Đó quả thực là một con người, nhưng đã không còn phân biệt được là người nước ngoài hay người trong nước nữa.

Nếu thật sự phải nghiên cứu kỹ chủng tộc, thì có lẽ là người nước ngoài, vì tóc anh ta không phải màu đen, khá giống màu tóc người phương Tây.

Còn những chỗ khác thì đã sớm không phân biệt nổi rồi.

Người này mặc một bộ đồ kiểu rằn ri, người đã phồng lên rất cao.

Trên những phần da thịt lộ ra, đầy rẫy những cục mụn lớn nhỏ.

Có cục to như nắm tay trẻ con, có cục chỉ bằng hạt đậu nành.

Nhưng những cục mụn này quá nhiều, nói thế này cho dễ hiểu, khi nhìn vào mặt anh ta, căn bản không phải là mặt mọc mụn, mà là giữa các khe hở của mụn mới mọc ra mắt và miệng.

Thậm chí nếu không nhìn kỹ, bạn còn không thấy mắt anh ta nằm ở đâu, vì xung quanh mụn quá nhiều, khiến ngũ quan không thể nhìn rõ.

Bàn Tử ngồi một bên mắng: "Mẹ nó chứ, thế này thì khỏi ăn sáng luôn, nhưng người này làm sao mà thành ra thế này?

Trong rừng này có độc à, hay bị trùng gì cắn?

Thảm quá đi mất!" Ngô Bất Chính không đáp lời, mặt đầy vẻ lo lắng.

Chú Ba và những người khác đều đã vào trong, chẳng lẽ họ ở bên trong cũng gặp chuyện rồi?

Tần Vũ không nói gì, còn Hắc Hạp Tử thì rất tò mò, tiến lên dùng dao găm khều cúc áo của người kia ra.

Khi họ khều lớp áo trên bụng người đó, tất cả đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra trên bụng người này cũng chi chít những cục mụn như vậy, hèn chi quần áo bị đẩy phồng lên cao thế kia.

Ngô Bất Chính thấy vậy, bỗng nhớ tới chuyện xác chết gã da đen, vội nói: "Xác gã da đen kia cũng có vấn đề, tôi thấy tám phần là cũng thế này!

Nơi này tà môn quá, hay là chúng ta..." Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, Bàn Tử bỗng chỉ vào cái xác nói: "Cái đệt, sao cục mụn kia lại lăn xuống rồi?

Đệt, chưa nghe nói mụn mọc trên người mà còn rụng ra được!" Hắc Hạp Tử nhanh tay nhanh mắt, tiến lên một chân giẫm nát cục mụn đó.

Nhưng theo sau đó là một vũng máu.

Mọi người sững sờ, Tần Vũ duỗi hai ngón tay dài kỳ lạ kẹp lấy một cục mụn vừa rụng ra khác.

Cầm lên nhìn, mọi người đều rùng mình.

Đó không phải mụn, mà là một con trùng.

Rõ ràng là có miệng có chân, chỉ vì quá nhỏ và nằm dưới thân nên khi bám trên người, căn bản không thấy được.

Tần Vũ ném nó xuống đất giẫm chết, trầm giọng nói: "Đây là ve cỏ, chúng ta mau đi thôi, máu người này e là bị hút cạn rồi!

Chúng đang tìm vật chủ mới đấy!" Nói xong Tần Vũ vội chạy đi lấy ba lô, kéo Ngô Bất Chính chạy đi.

Bàn Tử muốn mang theo cái nồi, trong đó ít ra còn có thức ăn.

Bữa sáng chưa ăn, tí nữa chắc chắn sẽ đói, bỏ lại thì tiếc quá.

Tuy nhiên thời gian không cho phép.

Bàn Tử mới chạy được hai bước, những con ve cỏ trên xác gã ngoại quốc phía trước đã đồng loạt rụng xuống.

Chẳng mấy chốc đã lộ ra cái xác bên trong.

Nhìn thấy cái xác này, mọi người mới biết thế nào là thảm khốc!

Chương 1002

Cái xác đó hoàn toàn sụp xuống, từ một người sống biến thành một cái xác khô.

Nhưng màu da vẫn giống như người bình thường.

Tình trạng này chỉ xuất hiện khi một người sống bị hút cạn máu trực tiếp, nếu không xác khô bình thường sao da dẻ lại như vậy.

Hơn nữa trên người anh ta còn thấy chi chít những đốm đỏ lớn nhỏ, mỗi đốm là do một con ve cỏ để lại.

Dày đặc ít nhất cũng phải hàng ngàn con!

Đây mới chỉ là những chỗ nhìn thấy được, chỗ không nhìn thấy thì ai biết còn bao nhiêu nữa!

Ve cỏ, chắc nhiều người đã thấy.

Thường thấy ở vùng nông thôn, đặc biệt là những năm trước, trong làng có nuôi bò hoặc nuôi chó.

Chỉ cần chúng thường xuyên chui vào lùm cỏ là có thể tìm thấy trên người chúng.

Những con ve cỏ này sẽ chui đầu vào da bạn để hút máu, hút không ngừng cho đến khi mình căng phồng.

Có con ve cỏ sau khi hút máu có thể phình to gấp bốn năm lần kích thước ban đầu.

Và những con ve cỏ rụng xuống từ cái xác kia chính là như vậy.

Từng con từng con phình to tròn lẳng, như những viên đá hình bầu dục đang lao về phía họ. "Thằng béo chết tiệt sao chưa đi, làm gì thế!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử lề mề, không khỏi hét lên. "Trong nồi đang nấu thịt bò đóng hộp đấy, các người phí phạm quá!" Bàn Tử thực sự không nỡ, vội rút ra một cây pháo sáng đốt lên, dù pháo sáng không phải để đốt lửa, nhưng lúc này dùng để đốt bọn ve cỏ vẫn có tác dụng.

Nhân lúc ve cỏ không dám lại gần, Bàn Tử dùng nòng súng Thompson khều cái nồi lên, bưng lấy rồi chạy.

Khi anh ta chạy ra ngoài, chỉ thấy chỗ tấm vải che xác gã da đen ban đầu cũng bò ra không ít ve cỏ, con nào con nấy còn to hơn bên ngoài.

Hiển nhiên máu gã da đen kia nhiều hơn người đến sau.

Chỉ tiếc là hai người vốn dĩ còn một người sống, giờ thì hay rồi, chết sạch cả.

Hơn nữa đợi khi đội cứu hộ đến, chỉ có thể mang về hai cái xác khô bị hút cạn máu.

Có thực sự đáng không?

Mà những người này lại là kẻ buôn lậu.

Đôi khi chuyện đời thật khó nói...

Tần Vũ và cả nhóm nhanh chóng rời khỏi đó.

Những con ve cỏ này dường như không hoạt động vào ban ngày, khi mặt trời dần lên cao, cuối cùng chúng cũng không đuổi theo nữa.

Tuy nhiên, một nhóm người đã vô tri vô giác đi vào trong rừng sâu.

Bàn Tử không nỡ bỏ cái nồi thịt bò kia, giờ thì đúng là làm cho người ta thấy anh ta làm đúng.

Chạy thục mạng một quãng, giờ dừng lại mọi người đều thấy bụng đói cồn cào.

Thế là tìm một chỗ tương đối thoáng đãng, vớt thịt bò ra ăn.

Bàn Tử vừa ăn vừa nói: "Tôi đã nói thế nào rồi, các người còn chê Bàn gia phiền phức, nồi thịt bò này là thức ăn ngon nhất trên người chúng ta đấy!

Đợi ăn xong bữa này, chúng ta phải xuất phát đi tìm chú Ba của các người rồi.

Tiền đồ hung hiểm, không ăn no sao đánh trận được!" Mọi người đều không nói gì, ăn thịt bò trong tay, đều cảm thấy Bàn Tử nói rất đúng.

Bàn Tử đắc ý cười một tiếng, bỗng cảm thấy mông hơi ngứa, liền đưa tay gãi.

Ngô Bất Chính vẻ mặt khinh bỉ nói: "Anh không thể ăn xong rồi hãy gãi à, đang ăn mà sờ háng, anh thà sờ kẽ chân còn hơn!" Bàn Tử lại cười nói: "Thiên Chân, cậu đúng là thiên chân thật, mùi của mình mình thích, tôi có bắt cậu ngửi đâu!" "Cút cút!

Kinh tởm quá!" Ngô Bất Chính mắng.

Bàn Tử cũng lười nói thêm, gãi nửa ngày mà ngược lại càng lúc càng ngứa, anh ta đứng dậy định gãi cho đã.

Kết quả vừa đứng lên đã thấy trên tay mình có một vũng máu.

Mọi người đều nhìn thấy, lập tức sững sờ.

Theo đó Bàn Tử kêu lên: "Đệt, sao mông tôi ngứa thế này, Thiên Chân cậu mau xem giúp tôi với, có phải có ve cỏ không!" Ngô Bất Chính vừa định đứng dậy, bỗng cảm thấy mông mình cũng ngứa ngáy.

Dùng tay sờ một cái, trong lòng liền chửi thề: "Đệt!

Sao có cục mụn to thế này, đây không phải ve cỏ thì còn là gì nữa!" Ngô Bất Chính vội nói: "Mẹ kiếp chúng ta dính chưởng rồi, chắc chắn là lúc nãy chạy có mấy con đuổi kịp, mọi người mau kiểm tra đi!" Bàn Tử vội nói: "Kiểm tra cái quái gì nữa, thứ này sợ lửa, lấy cái bật lửa hơ nóng dao găm đi, cậu với tôi hỗ trợ thanh lý cho nhau!" Ngô Bất Chính nghe vậy thì ngẩn ra, hỗ trợ thanh lý?

Nhìn mông nhau á?

Thế thì ngại chết đi được, nhưng Bàn Tử cứ thúc giục: "Đều là đàn ông đại trượng phu, cậu sợ cái gì, tôi còn có thể phi lễ cậu chắc!" Ngô Bất Chính vẫn cảm thấy ngượng ngùng, nói: "Thế tôi chọn Tiểu ca giúp tôi vậy, mông anh to quá, thanh lý xong cho anh chắc mông tôi bị cắn nát luôn rồi!" --- Mọi người nghe đến đây đều có chút ngại ngùng.

Theo lời Đoạn Vô Kỵ nói, con đường họ đi lẽ ra phải là con đường chắc chắn đến được Vân Thiên Cung.

Nhưng hiện tại con đường họ đang đi là do Tần Vũ chọn, hơn nữa căn bản không có chỗ để thỏa hiệp, nếu không thì chỉ có nước tách ra mỗi người một ngả.

Mà Đoạn Vô Kỵ lại không thuyết phục được Tần Vũ, thân thủ cũng không phải đối thủ của Tần Vũ, nên chỉ đành bị ép đi theo đến đây.

Chương 1003

Nhưng giờ vấn đề nảy sinh, hiện tại họ lấn sâu chưa tính là quá xa, rốt cuộc nên quay lại đi theo con đường của Đoạn Vô Kỵ, hay tiếp tục theo Tần Vũ đi sâu vào trong?

Mọi người đều có chút do dự.

Trong tình huống bình thường, có người đã thăm dò được đường thì đương nhiên đi theo đường đó là tốt nhất.

Nhưng giờ người muốn mở đường mới là Tần Vũ.

Đó chính là điểm khiến họ phân vân.

Biểu hiện của Tần Vũ mọi người đều đã thấy rõ, anh nói đi đường này thì thật sự không mấy ai cảm thấy đường này không thông.

Nhưng giờ vấn đề lại quay về ban đầu: Đi theo đường Đoạn Vô Kỵ để tìm chú Ba, hay theo Tần Vũ tiếp tục đi sâu vào khe nứt.

Đó mới là vấn đề lớn nhất họ đang đối mặt.

Lúc này đi sâu chưa xa, nếu muốn quay đầu vẫn còn kịp.

Bàn Tử thấy họ lại bắt đầu phân vân vấn đề này, rất khó chịu nói: "Tôi cũng đến chịu các người, các người đều là đàn bà cả à?

Dù sao thì đích đến cũng là một chỗ, các người quan tâm đi đường nào làm gì?

Chẳng lẽ nhà cậu có hai cái cửa, cậu cứ nhất định phải bảo đi vào từ cái cửa kia mới không phải nhà mình?

Còn Phan Tử anh nữa, anh sốt ruột tìm chú Ba, Thiên Chân cũng sốt ruột tìm chú Ba nó chứ bộ!

Nhưng các người hoảng cái gì, thư của chú Ba cậu đã nói rồi, trong vòng hai tuần tìm được ông ấy là không sao cả!

Chúng ta cứ đi theo Tiểu ca không phải là xong rồi sao?" Lời của Bàn Tử tuy hơi khó nghe nhưng lại là thực tế.

Phan Tử nghe vậy thở dài: "Thằng béo, nói thì nói vậy, nhưng chú Ba hiện đang gặp nguy hiểm, cậu bảo tôi đi một con đường chưa từng đi, trong lòng tôi lúc nào cũng thấy không yên, hiểu không?" Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính đã lên tiếng ngăn lại: "Không có gì phải phân vân cả, chẳng qua là vấn đề cứu người hay tiếp tục đi sâu vào thôi!

Phan Tử, tôi chỉ có thể nói, tôi tin tưởng Tiểu ca!

Trong cổ mộ kia tình hình thế nào còn chưa biết, chúng ta dù có tìm được ngã rẽ đó, chẳng lẽ vào được là có thể cứu được chú Ba ra?

Có khi chính chúng ta cũng bị kẹt trong đó!

Thế nên vẫn là câu nói ấy, đường là do mình chọn, nếu thật sự bàn không xong thì chúng ta đường ai nấy đi, dù sao mục tiêu của mọi người đều giống nhau, đó là cứu người!" Ngô Bất Chính nói đến đây thì không nói thêm nữa.

Anh biết, có những người mục đích có lẽ không phải để cứu người, ví dụ như Tứ A Công.

Ngay cả Bàn Tử cũng mang theo ý nghĩ kiếm minh khí mà tới, huống chi là những người anh còn chẳng quen biết này.

Những chuyện lòng dạ hẹp hòi anh cũng đã thấy nhiều rồi. "Vẫn là Thiên Chân nói đúng, vậy quyết định thế đi!

Các người muốn đi thì cứ đi, chúng tôi cũng không ngăn cản!

Chúng tôi chắc chắn sẽ tiếp tục đi sâu vào!" Nói xong Bàn Tử liền đứng dậy chuẩn bị kiểm tra tình hình bên trong khe nứt.

Lúc này nghỉ ngơi một lát, thể lực mọi người cũng đã phục hồi được vài phần.

Phan Tử thấy vậy cũng chỉ đành đứng dậy giúp đỡ.

Dù Tứ A Công, Trần Phi và Đoạn Vô Kỵ đều không lên tiếng, nhưng xem chừng dường như cũng không muốn quay lại đi con đường khác nữa.

Dù sao mọi người ở cùng nhau chiến đấu lực cũng mạnh, một khi tách ra, Đoạn Vô Kỵ dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bảo đảm an toàn cho tất cả.

Bàn Tử thấy mọi người vẫn quyết định đi theo, cười nói: "Tôi đã bảo các người cứ làm mất thời gian, thảo luận tới thảo luận lui chẳng phải vẫn phải theo Tiểu ca sao!

Tục ngữ nói rất hay, theo chân Tiểu ca bữa nào cũng có thịt, đi cùng Tiểu ca ngày nào cũng có hoành thánh!

Các người đừng có mà...

ây ây!

Cái thứ gì thế này!" Bàn Tử chưa nói hết câu bỗng nhiên kinh hô lên.

Bọn Ngô Bất Chính đều giật mình vội chạy lại xem.

Nhìn một cái, ngay cả anh cũng có chút hưng phấn.

Chỉ thấy ở vị trí lối vào khe nứt, trên vách tường hai bên cư nhiên có rất nhiều bích họa.

Lúc này ánh đèn pin của Bàn Tử đang chiếu vào một bức bích họa trong số đó.

Các tư liệu ghi chép trong cổ mộ cơ bản đều thể hiện qua bích họa và cổ tự.

Mà cổ tự phần lớn nằm ở gần quan tài, vì loại cổ mộ này không giống cổ mộ thông thường, còn có bia mộ hay gì đó để xem tư liệu từ văn bia.

Thế nên trong loại cổ mộ này, muốn có được thông tin về chủ nhân ngôi mộ, cơ bản chỉ có ba con đường: Tự mình tìm hiểu bên ngoài, cổ tự trong mộ, và bích họa.

Thế nên thấy bích họa, Ngô Bất Chính rất kích động, biết đâu có thể từ đây mà tìm thấy manh mối gì.

Tuy nhiên ý nghĩ thì hay, nhưng khi Ngô Bất Chính nhìn thấy nội dung bích họa thì không khỏi thất vọng.

Bàn Tử không hiểu, hỏi có chuyện gì?

Lương Quỳnh ở bên cạnh nói: "Những bức bích họa này không phải bích họa tự sự, không có giá trị khảo cổ nhiều, cũng không thấy được tư liệu về chủ mộ!

Chương 1004

Nhưng giá trị cổ vật thì vẫn có!" Bàn Tử cũng không hiểu, nói: "Quản nó giá trị gì, đã không dùng được thì đừng quan tâm nữa, Tiểu ca khi nào chúng ta xuất phát?" Bàn Tử vẫn đang tơ tưởng đến minh khí trong cổ mộ, đã có chút đợi không kịp rồi.

Tần Vũ vừa định đứng dậy, bỗng Ngô Bất Chính ở bên cạnh kinh hô: "Không đúng!

Không đúng, bích họa này có hai lớp, bên trong còn một lớp nữa!" Nói rồi, Ngô Bất Chính dùng móng tay khều lớp bích họa bên ngoài xuống.

Quả nhiên bên trong lại lộ ra một lớp bích họa khác.

Mà lớp bích họa bên trong này hiển nhiên là bích họa tự sự, hơn nữa cực kỳ tả thực.

Bàn Tử kinh hô: "Đệt, thế mà cũng bị cậu phát hiện ra!" "Trên này có vết nứt, năm tháng lâu ngày lớp bích họa bên ngoài sắp bong ra rồi, mau bóc ra xem nội dung bên trong!" Ngô Bất Chính hô hào.

Lập tức mọi người bắt đầu cạy bích họa.

Một số chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream thấy cảnh này không khỏi xót xa, thi nhau gửi đạn mạc: 【Tạo nghiệt mà!

Các người đang tạo nghiệt đấy!

Bích họa lớp ngoài cũng rất có giá trị mà!

Không thể xử lý cẩn thận được sao?】【Đúng thế, không biết làm thì đừng có động lung tung, đây đúng là phá hoại mà!】【Đây đều là văn vật cả đấy!】Bàn Tử nhìn đạn mạc trên livestream, cười nói: "Sao, xót à?

Xót sao các người không tới đây đi!

Tôi nhớ tổ chương trình dường như không nói là không đồng ý cho người khác đăng ký gia nhập đội ngũ mà!

Sao các người không tới?" Câu hỏi này làm mấy vị giáo thụ kia nghẹn họng.

Họ nửa ngày không thốt ra được câu nào.

Đùa chắc, đây là cổ mộ, đã có tấm gương tày liếp của Giáo sư Trần rồi, giờ họ đâu dám xuống.

Ai nấy đều trân quý cái mạng nhỏ của mình.

Bàn Tử thấy họ không nói gì, cười lạnh một tiếng lười đáp lại.

Mọi người cùng ra tay, lớp bích họa bên ngoài lúc này đã bong ra gần hết.

Ngô Bất Chính nhìn nội dung bích họa bên trong, nhíu chặt lông mày.

Bàn Tử bỗng nhiên kinh hô: "Người nước Đông Hạ này sao toàn là phụ nữ thế này!

Đệt, đây là phiên bản đời thực của Nữ Nhi Quốc à?" Chỉ thấy người trên bích họa được điêu khắc đều rất trẻ trung, hơn nữa dáng người cũng nhỏ nhắn, nhìn qua chẳng khác gì phụ nữ.

Ngô Bất Chính dù sao không phải dân khảo cổ chuyên nghiệp, cũng không nhìn ra được gì nhiều, nghe vậy cười nói: "Thằng béo, thế thì anh vui rồi nhé, đây gọi là gì nhỉ, Trư Bát Giới lạc vào Nữ Nhi Quốc à!

Chỉ còn đợi nằm mơ cưới vợ thôi!" "Sư cha nhà cậu Thiên Chân, Bàn gia tôi là loại người nông cạn thế sao?

Tôi chỉ muốn biết nước Đông Hạ là chế độ một vợ một chồng, hay là một chồng nhiều vợ thôi!" Bàn Tử cười hỏi. "Cái thằng nhóc này, mông Bàn gia còn đang phải dọn dẹp đây này!" Bàn Tử bất mãn nói.

Ngô Bất Chính thì đã không chịu nổi nữa, kéo Tần Vũ chạy sang một bên.

Bàn Tử thấy vậy chỉ còn cách đi tìm Hắc Hạp Tử, nhưng mặt Hắc Hạp Tử đầy vẻ ghét bỏ, rõ ràng là chẳng tình nguyện gì cái việc đi nhìn bàn tọa của Bàn Tử.

Bàn Tử cũng cuống lên, thấy thế liền mắng: "Mẹ nó chứ, một con ve rừng năm đồng, có làm không?" Hắc Hạp Tử nghe vậy cười một tiếng, đưa một bàn tay ra lật qua lật lại rồi nói: "Mười đồng!

Một con!" "Đù, anh định thừa nước đục thả câu à!" Bàn Tử bất lực, nhưng tiền này vẫn phải đưa thôi, dù sao chính gã cũng chẳng thể tự giải quyết rắc rối này được.

Hắc Hạp Tử thấy Bàn Tử đồng ý mới chịu đi tới giúp một tay.

Ngô Bất Chính vốn định nhắc Bàn Tử nhớ tắt camera đi, dù sao đây cũng là phát sóng trực tiếp toàn cầu, khán giả cả thế giới chẳng ai có hứng thú nghiên cứu mông của gã đâu.

Nhưng lúc này hai người kia đã đi xa rồi nên cũng chẳng nói nữa.

Đến một nơi khuất, Ngô Bất Chính vội vàng tắt camera của hai người.

Tần Vũ cũng không có ý kiến gì, chỉ có người trong phòng livestream là không cam lòng, từng người một gửi đạn mạc: 【Tắt camera làm gì, camera có làm gì các anh đâu!】【Đúng thế, mở ra đi tôi mới phục các anh là hảo hán.】【Ngô tiểu ca đừng ngại mà, đều là đàn ông với nhau sợ cái gì.】【Lầu trên thần kinh à, đều là người thì sao không bảo đều là người Trái Đất đi?】【Cực lực yêu cầu tổ chương trình mở camera lên.】【Vãi, lầu trên là nữ à, giờ gu của phái nữ nặng đô thế sao?】【Các người hiểu cái gì, họ chỉ muốn xem mông của Ngô tiểu ca thôi, ai thèm xem mông của Bàn gia.】【Ơ kìa, các người nói tôi mới để ý, camera của Bàn gia chưa tắt kìa!】【Này này Bàn gia, nhân dân toàn thế giới đang xem đấy, tắt đi chứ, đừng có cởi quần!】...

Bảo đừng cởi nhưng đã muộn rồi.

Phòng livestream lập tức im bặt.

Có vẻ như ai nấy đều thấy ngượng ngùng, im lặng đến mức không một ai lên tiếng.

Tình hình của Bàn Tử thực sự rất tệ.

Quần của gã tối qua đã bị Tần Vũ dùng Hắc kim cổ đao đâm thủng, đi suốt dọc đường đều quên mất, đến khi phát ngứa mới phát hiện ra một đám ve rừng (thảo tỳ tử) đã chui sạch vào trong.

Hắc Hạp Tử lúc đầu còn thấy ghê tởm, nhưng nhìn thấy nhiều ve rừng như vậy thì lập tức cười hớn hở.

Xong vụ này, ước chừng Bàn Tử phải sạt nghiệp mất.

Thế nhưng Bàn Tử có vẻ vẫn chưa biết, chỉ một mực thúc giục Hắc Hạp Tử nhanh tay lên, nãy giờ gã có cảm giác mình sắp bị hút đến thiếu máu rồi...

Lại nói về phía Ngô Bất Chính, khi Tần Vũ nhìn thấy tình trạng trên người cậu, sắc mặt không khỏi khó coi thêm vài phần.

Ngô Bất Chính dù sao cũng có Kỳ Lân Kiệt do hệ thống tặng, huyết mạch tốt hơn Bàn Tử nhiều, cộng thêm quần áo của cậu vẫn còn nguyên vẹn, tuy trên người cũng có không ít ve bò lên nhưng vẫn ít hơn Bàn Tử rất nhiều.

Dù vậy, nhìn thấy đám ve rừng dày đặc, sắc mặt Tần Vũ cũng trầm xuống.

Chương 1005

"Tiểu ca, lúc này đừng có ngây người ra nữa, mau giúp tôi với, không xử lý nhanh là tôi cũng bị hút cạn máu đấy!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Thế nhưng Tần Vũ không nhận lấy mồi lửa của cậu mà nói: "Từng con một thì phiền phức quá, giải quyết một lần luôn đi!" Ngô Bất Chính ngẩn người, giải quyết một lần?

Giải quyết thế nào?

Ngay sau đó cậu thấy Tần Vũ rút chủy thủ ra, đâm nhẹ vào đầu ngón tay mình một cái, nặn ra một giọt máu.

Sau đó anh đưa ngón tay về phía Ngô Bất Chính.

Gần như ngay lập tức, đám ve rừng kia như gặp phải quỷ, từng con một nhanh chóng rơi khỏi người cậu rồi tháo chạy ra xa.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhớ ra máu của Tần Vũ là thần huyết, là thứ khắc tinh của các loại côn trùng.

Hèn gì trên người anh chẳng có việc gì.

Nhưng lại khiến Tần Vũ phải đổ máu, Ngô Bất Chính trong lòng thấy không dễ chịu, liền lấy một miếng băng cá nhân dán lên cho anh.

Sau đó cậu kiểm tra lại lần nữa, xác định trên người không còn con ve nào, thắt chặt ống quần và ống tay áo, lúc này mới coi như xong việc.

Ngô Bất Chính mở lại phòng livestream, phát hiện phòng của Bàn Tử đã bị đóng.

Cậu biết thực ra là do phía quản lý sợ xảy ra sự cố kiểu như nội dung nhạy cảm nên đã cưỡng chế tắt hình ảnh của Bàn Tử.

Thấy họ vẫn chưa quay lại, chắc là chưa xử lý xong, Ngô Bất Chính chuẩn bị đi kiểm kê lại trang bị xem có thiếu gì không.

Nhưng vừa đi tới chỗ ba lô thì nghe tiếng Bàn Tử chửi bới: "Mẹ nó, sao lại có thêm một đợt ve nữa thế này, chẳng phải bảo lũ này ban ngày không hoạt động sao?" Hắc Hạp Tử thì cười khoái chí: "Thế này chẳng phải tốt sao?

Bàn Tử chết tiệt, lại có mối làm ăn rồi, anh nợ tôi mười tám ngàn rồi đấy!" "Mẹ nó, anh còn hút máu hơn cả lũ trùng này nữa!" Bàn Tử bất mãn mắng.

Ngô Bất Chính nghe mà thấy hơi ngượng, đống ve đó ước chừng là từ trên người cậu chạy sang.

Thật là oái oăm, chúng lại bò đến chỗ Bàn Tử.

Nhưng có Hắc Hạp Tử giúp thì chắc cũng không sao, chỉ là tốn chút thời gian thôi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính kiểm kê lại trang bị, thấy cơ bản không thiếu thứ gì mới yên tâm.

Thú thật, dọc đường này họ đã tốn quá nhiều thời gian, giờ đã đến bìa rừng, ai cũng không muốn trì hoãn thêm, định đợi Bàn Tử và Hắc Hạp Tử về rồi sẽ xuất phát đi tìm chú Ba.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử mất tầm mười phút mới xử lý xong đám ve.

Bàn Tử thay một chiếc quần mới, thắt chặt ống quần và tay áo mới thấy an tâm phần nào.

Thấy Tần Vũ và Ngô Bất Chính đã đợi từ lâu, gã không nhịn được hỏi: "Sao hai người nhanh thế?" Ngô Bất Chính cười đáp: "Vì Tiểu ca có thần huyết mà!" Bàn Tử ngẩn ra, giờ mới nhớ tới, biết thế bảo Tiểu ca giúp một tay cho rồi, cũng không đến mức bị người ta nhìn mông suốt mười phút.

Nghĩ đoạn gã quay sang nhìn Hắc Hạp Tử bảo: "Sao anh không có máu Kỳ Lân nhỉ?" Hắc Hạp Tử cũng không để bụng, cười nói: "Có máu Kỳ Lân thì giá gấp đôi!" Bàn Tử nghe mà lắc đầu nguầy nguậy, lòng đau như cắt.

Đừng nói gấp đôi, chỉ với cái giá mười đồng một con này thôi gã cũng sắp phá sản rồi.

Còn gấp đôi nữa thì thà để đám ve này hút cạn máu chết còn hơn. "Mà không đúng!" Bỗng nhiên Bàn Tử nhớ ra gì đó, nhìn về phía Ngô Bất Chính: "Tiểu ca dùng máu Kỳ Lân giúp cậu, đám ve đó chắc chắn là bỏ chạy rồi!

Hóa ra sau đó chúng bò hết sang chỗ tôi chứ gì!

Hay cho Thiên Chân cậu nhé, cậu cũng lừa Bàn gia à!" Ngô Bất Chính vội vàng cầu xin: "Tôi cũng đâu biết chúng sẽ chạy sang chỗ anh, chỉ có thể nói là anh nhiều mỡ nhiều máu nên chúng mới thích thôi." Mọi người ồn ào vài câu rồi chỉnh đốn trang bị xuất phát.

Lúc này họ chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ bìa rừng phía ngoài.

Đi tiếp vào trong là sẽ chính thức tiến sâu vào rừng rậm.

Xuyên qua khu rừng đó có lẽ sẽ tới nơi.

Lúc này ai nấy đều thót tim, họ hiểu rõ rằng tiến vào rừng rậm là chuyến thám mộ lần này thực sự bắt đầu. 【Đinh!】 Bỗng một âm thanh vang lên trong lòng Tần Vũ, chính là thông báo của hệ thống. 【Đã đến gần rìa cổ mộ, có tặng thẻ nhân vật không?】 【Sau khi tặng thành công, đồng đội sẽ được liên kết với thẻ nhân vật, cùng đi thám mộ có thể nhận được gói quà chung cực của cổ mộ.】 Tần Vũ nhìn thẻ nhân vật, đó chính là thẻ của Hắc Hạp Tử.

Hệ thống đã nhắc về thẻ của Hắc Hạp Tử không chỉ một lần.

Nếu Tần Vũ quyết định tặng thì đã tặng từ lâu rồi chứ không đợi tới bây giờ.

Hơn nữa nhìn thực lực của Hắc Hạp Tử, có lẽ cũng chẳng cần dùng tới thẻ nhân vật.

Những thẻ này giữ lại thì tương đương với có thêm một mạng, lúc mấu chốt có thể dùng làm đại sự.

Vì thế Tần Vũ vẫn chưa tặng.

Lúc này mọi người đã bắt đầu tiến vào rừng rậm.

Ngô Bất Chính nghe xong không nhịn được cười: "Cái này tôi còn thực sự biết đôi chút, nghe nói Đông Hạ Quốc vì nhiều phụ nữ nên quy định là chế độ một chồng mười vợ!" "Nếu anh đến nơi đó mà cưới được mười cô vợ, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi phải không!" "Đi đi, Bàn gia tôi không phải loại người ham mê sắc dục đâu!" Bàn Tử nghiêm túc nói, nhưng sau đó lập tức hạ thấp giọng: "Vả lại, Bàn gia tôi tuy người khỏe như trâu, nhưng trâu có khỏe đến mấy thì kéo được mấy cái cày, mười cô là quá nhiều, tầm ba năm cô là được rồi!

Bàn gia sợ chịu không nổi, tục ngữ có câu gì ấy nhỉ, chỉ có trâu mệt chết chứ không có ruộng hỏng!" Bàn Tử tuy hạ thấp giọng nhưng người trong phòng livestream vẫn nghe thấy hết, lập tức đạn mạc nhảy ra rần rần: 【Vãi thật!

Bàn gia cũng là lão tài xế cơ đấy, quả này lái xe bay luôn cả bánh rồi.】【Mẹ kiếp, tôi đến xem trộm mộ chứ không phải xem Bàn gia đi cày ruộng nhé.】【Cầu phổ cập kiến thức, thế nào là ruộng không hỏng?】【Đúng là thần kinh thật, Bàn gia tuyệt đối là lão tài xế không sai vào đâu được.】"Đi đi, lão tài xế cái gì, Bàn gia tôi còn chẳng có bằng lái, đừng nói là lão tài xế, tôi còn chẳng biết đại bảo kiện là cái gì nữa là!" Bàn Tử nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thế nhưng trong phòng livestream bỗng có người gửi một dòng đạn mạc: 【Bàn ca, anh lâu lắm rồi không đến tìm người ta đấy nhé!】 Bàn Tử nhìn thấy dòng này, mặt già lập tức đỏ bừng, hỏi: "Cô là ai?

Phương Phương hay Thiến Thiến?" "Cút!" Ngô Bất Chính thực sự không nghe nổi nữa, cái thằng Bàn Tử chết tiệt này rốt cuộc đã chơi bời với bao nhiêu người phụ nữ ở bên ngoài rồi.

Chương 1006

Thật là mất mặt quá đi thôi. "Lương Quỳnh, cô có nhìn ra ý nghĩa của những bức bích họa này không?" Ngô Bất Chính hỏi.

Ở đây chỉ có cô là người học khảo cổ, chắc hẳn nhìn sẽ rõ hơn người khác.

Lương Quỳnh gật đầu: "Nhìn ra được một ít, cậu nói không đúng rồi, người trên này không phải phụ nữ, đều là đàn ông cả đấy!" "Nhưng không biết tại sao, đàn ông của Đông Hạ Quốc dường như đều rất trẻ, nhìn cứ như phụ nữ vậy!" "Đều rất trẻ?" Ngô Bất Chính và mọi người nghe vậy thấy lạ lùng, không hiểu ý này là sao.

Nhưng theo lời Lương Quỳnh nói, dường như người trong tranh đúng là đàn ông thật.

Bích họa phần lớn miêu tả những cảnh chiến tranh, xem chừng là các cuộc chiến giữa Đông Hạ Quốc và các nước khác.

Nhưng Đông Hạ Quốc cuối cùng thất bại nên đã lui về dãy Trường Bạch.

Có lẽ đó là lý do Đông Hạ Quốc có thể tồn tại lâu như vậy.

Ẩn mình trong núi Trường Bạch đúng là có thể tránh được sự xâm lược của các nước khác.

Trong núi dễ thủ khó công, chỉ cần không chủ động xuất kích thì có thể miễn cưỡng không bị diệt quốc.

Lương Quỳnh xem qua phần lớn các bức bích họa rồi nói: "Những bức họa này ghi chép rất nhiều chuyện của Đông Hạ Quốc ở vùng núi Trường Bạch này.

Bức này rất lạ, họ leo trên xích sắt, hình như đang chiến đấu với một lũ sinh vật biết bay!

Không rõ là đại diện cho cái gì nữa!" Ngô Bất Chính và những người khác cũng nhìn không hiểu lắm, chủ yếu là vì họ chưa từng đến Vân Thiên Cung này nên không rõ tình hình bên trong, tự nhiên không thể hiểu được nội dung bích họa.

Có điều chỉ cần ghi nhớ những thứ này, vào được cổ mộ chắc chắn sẽ dần có đáp án thôi. "Nội dung ghi lại trên bích họa quá ẩn ý, sợ là chúng ta phải vào cổ mộ mới có đáp án được!" Lương Quỳnh nói.

Ngô Bất Chính gật đầu nhìn về phía Tần Vũ: "Tiểu ca, khi nào chúng ta vào?" Tần Vũ nghe vậy xem giờ rồi nói: "Ngay bây giờ!" Thực ra mọi người đều đã muốn vào từ sớm, thấy Tần Vũ đã bắt đầu đi về phía khe nứt liền thu dọn đồ đạc vội vàng bám theo.

Tứ A Công bảo Trần Phi để lại ít thức ăn, nước uống và thiết bị chiếu sáng cho Pháo Vương, sau đó lấy đi một ít thuốc nổ trên người anh ta rồi cũng xuất phát.

Pháo Vương ở lại đây cầm cự hai ngày chắc không vấn đề gì, còn họ chỉ cần tốc độ nhanh thì tối đa một ngày là giải quyết xong, lúc trở ra đón anh ta là được.

Thu dọn xong xuôi, mọi người lần lượt tiến vào khe nứt.

Khe nứt bên trong so với bên ngoài đã lớn hơn rất nhiều, ngay cả Bàn Tử cũng có thể đi qua nên không gặp áp lực gì.

Hơn nữa trên tường đá hai bên khe nứt cũng có rất nhiều bích họa, nhưng lại chia làm hai lớp.

Lúc này mọi người không có thời gian để bóc từng lớp ra xem.

Tần Vũ thúc giục mọi người khẩn trương lên đường, dường như đang chạy đua với thời gian.

Số bích họa này cũng chẳng còn bao nhiêu nên Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính cũng không nghiên cứu thêm nữa, bảo mọi người nhanh chóng tiến lên.

Con đường này mới đi được tầm mười phút, phía trước bỗng xuất hiện một không gian khổng lồ.

Nói nó khổng lồ là bởi đèn pin của họ chiếu không tới tận cùng, trừ bức tường đá sau lưng ra, những nơi khác đều như một khoảng không đen ngòm, không thấy điểm dừng. "Bàn Tử, bắn một phát đạn chiếu sáng xem nào!" Ngô Bất Chính gọi.

Bàn Tử lập tức lục ba lô tìm đạn chiếu sáng.

Thế nhưng đúng lúc này Lương Quỳnh ở bên cạnh bỗng hét lên một tiếng, làm mọi người giật bắn mình.

Mọi người vội vàng chạy lại xem, Lương Quỳnh sợ đến tái mét mặt mày, chỉ tay về một phía nói: "Ở đây...

ở đây có khe nứt, tôi suýt chút nữa thì ngã xuống rồi!" Dưới ánh đèn pin, mọi người thấy ở vị trí bên cạnh họ quả nhiên có một rãnh sâu, nói là khe nứt thì không đúng lắm vì nó sâu hun hút không thấy đáy, ngay cả bức tường đối diện cũng không nhìn thấy.

Đây căn bản không phải khe nứt, cảm giác giống như một vực thẳm thì đúng hơn.

Phan Tử bỗng kinh hô: "Mọi người nhìn đằng sau kìa!" Mọi người vội quay lại nhìn, phát hiện khe nứt mà họ vừa đi ra, hai bên còn có thêm hai khe nứt nữa không biết dẫn đi đâu.

Phan Tử cẩn thận, lập tức đánh dấu lên khe nứt họ vừa ra để tránh lúc quay lại đi nhầm đường.

Lúc này Bàn Tử đã lắp xong đạn chiếu sáng, hô một tiếng rồi bắn chéo lên phía trên.

Đạn chiếu sáng lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt, soi sáng cả không gian.

Và khi ánh sáng bừng lên, mọi người mới phát hiện nơi họ đang đứng là một nơi đáng sợ như thế nào.

Đó dường như là một thung lũng khổng lồ, khoảng cách giữa hai bên ít nhất phải hai trăm mét.

Ở một bên chỗ họ đứng là một hố sâu thăm thẳm mười mấy mét, bên dưới đen kịt không nhìn rõ có gì, nhưng bên trong có rất nhiều xích sắt dày đan xen nhau, nhìn màu sắc chắc cũng phải mấy trăm năm tuổi rồi.

Trên đầu họ cũng có rất nhiều xích sắt, chúng treo lủng lẳng, ngang dọc như một mạng nhện khổng lồ, chẳng rõ dùng để làm gì.

Có điều trên một số sợi xích có treo thứ gì đó, nhìn giống như xác chết, nhưng vì quá xa nên không nhìn rõ.

Còn phía trước thì khỏi phải nói, bóng tối như thủy triều bao phủ, không thể biết được phía trước còn xa bao nhiêu. "Đây rốt cuộc là nơi nào, sao lại quỷ dị thế này!" Giọng Tứ A Công có chút khàn đặc.

Có thể nghe ra lão lúc này cũng vô cùng chấn kinh.

Cả đời lão đi đổ đấu vô số nhưng chưa bao giờ trải qua chuyện quỷ dị thế này.

Tạm không nói chuyện khác, chỉ riêng một khe nứt khổng lồ trong lòng núi này đã đủ khiến người ta sững sờ.

Chương 1007

Nếu đây chỉ là một phần của Vân Thiên Cung thì cả cái cung điện này phải lớn đến mức nào!

Ngọn chủ phong của núi Tam Thánh cao hàng ngàn mét, nơi này cùng lắm mới là vị trí sườn núi, nếu kéo dài từ trên đỉnh xuống thì cả địa cung của Vân Thiên Cung chẳng phải xuyên thấu cả ngọn núi sao!

Nghĩ thôi đã thấy da đầu tê dại, đây mà là cổ mộ sao?

Đây rõ ràng là thần tích từ thời thượng cổ để lại mới đúng!

Trong rừng rậm ban ngày, thật sự là ngoại trừ ban ngày ra thì cái gì cũng không có.

Lúc mới bắt đầu, cây cối trong rừng chưa quá rậm rạp, vẫn có thể thấy vài vệt nắng xuyên qua.

Nhưng càng đi sâu vào trong, đừng nói là ánh nắng, ngay cả những hạt bụi li ti dưới ánh mặt trời cũng biến mất.

Cả khu rừng rậm ngoại trừ tiếng bước chân của họ ra, ngay cả tiếng chim hót cũng thưa thớt hẳn, thỉnh thoảng mới nghe thấy vài tiếng.

Ngô Bất Chính lên tiếng: "Tuy tôi không phải dân sinh học, nhưng ốc đảo trong sa mạc này chắc cũng không đến mức khô cạn hoàn toàn chứ!

Nếu không thì cây cối không thể mọc lớn thế này, theo lý mà nói đàn chim phải có thể sinh sôi nảy nở ở vùng này mới đúng.

Nhưng lạ thật, chim chóc ở đây dường như ít đến lạ thường!" Bàn Tử kéo chặt áo lại nói: "Cậu quan tâm chim nhiều hay ít làm cái gì, chúng ta đến để lấy minh khí chứ có phải đến để đào tổ chim đâu!

Mà chẳng phải bảo gần đây là mùa mưa sao?

Sao tối qua mưa cả đêm mà hôm nay lại tịt rồi?

Bàn gia tôi nóng đến mức trứng sắp nở ra gà con đến nơi rồi đây này!" Mọi người nghe vậy đều bật cười, người trong phòng livestream cũng thấy bình thường, chắc là xem livestream của Bàn Tử lâu nên đã thích nghi với cái tính cách nói ba câu là bắt đầu lạc đề này của gã.

Ngô Bất Chính nhìn phòng livestream, tổ chương trình cũng không đưa ra lời giải thích nào.

Tuy nhiên trước khi vào Tarim, cậu đúng là có nghiên cứu thời tiết, gần đây vùng Tarim đúng là có thời tiết nhiều mưa, vả lại thời tiết trong sa mạc biến hóa khôn lường, giây trước còn nắng ráo, giây sau đã có thể cát bụi mịt mù.

Ai mà dám chắc giây tiếp theo sẽ không bỗng nhiên đổ mưa rào chứ?

Dường như để minh chứng cho lời cậu nói, mọi người đi chưa đầy một tiếng thì trời lại sầm sì, có vẻ như có thể mưa bất cứ lúc nào.

Trong mấy người chỉ có Tần Vũ cầm một chiếc la bàn và một cái chỉ nam.

La bàn là một trong những vật phẩm nhận được khi kích hoạt huyết mạch Hồ Tư Lệnh lúc trước, còn chỉ nam là do tổ chương trình cung cấp.

Lúc vào họ đã định vị đại khái, chỉ cần đi theo hướng chỉ nam thì cơ bản sẽ không bị lệch.

Nhưng thú thật, địa hình trong rừng rậm phức tạp, có lúc bắt buộc phải đi vòng, vì thế khi dấn thân vào đó, bạn sẽ vĩnh viễn không biết điều gì đang chờ mình phía trước, chỉ có thể dựa vào cảm giác để đoán khoảng cách của cả đoàn tới đích.

Đoạn đầu còn có đường để đi, nhưng sau đó dây leo chằng chịt quấn quanh những thân cây đổ, ngang dọc đan xen, họ thậm chí chẳng còn đường để đi, phải luân phiên dùng cuốc leo núi mở đường phía trước, hành trình vô cùng gian nan.

Cứ thế họ đi ròng rã suốt bảy tiếng đồng hồ, ngoài lúc ăn cơm có nghỉ ngơi đôi chút, thời gian còn lại đều là hành quân.

Nếu ở đồng bằng, bảy tiếng đi đường thì cái bồn địa lớn thế này cũng đủ đi lại một vòng, nhưng trong môi trường rừng rậm thế này, đừng nói một vòng, sợ là chưa được một phần tư lộ trình. "Ôi đù, Bàn gia tôi không xong rồi, thế này còn mệt hơn cả hành quân trong sa mạc, thật là hành xác quá mà!

Về phải bảo tổ chương trình tăng thêm tiền, thế này rõ là hại Bàn gia tôi!" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, chết sống không chịu đứng lên.

Lúc này môi trường xung quanh có khá hơn một chút, dây leo giữa các tán cây tuy vẫn còn nhưng không cần phải mở đường mới tiến lên được.

Bàn Tử ngồi nghỉ dưới một gốc cây đại thụ.

Mọi người cũng đã rất mệt mỏi nên ngồi xuống nghỉ ngơi ngắn.

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, nếu anh đã khôi phục ký ức, tối nay chúng ta tính sao?

Quanh đây có chỗ nào thích hợp để cắm trại không?" Tần Vũ nghe vậy quan sát xung quanh rồi nói: "Tốt nhất là đi tiếp!" Theo ký ức của Tần Vũ, nơi này rất nhiều rắn.

Chỗ họ đang đứng thực sự không ổn, nó nằm ở vùng đệm giữa đầm lầy và bên ngoài.

Đi tiếp sẽ gặp đầm nước và đầm lầy, còn đi ngược ra thì có thể thoát ra ngoài.

Dựa theo ký ức từ kiếp trước của Tần Vũ, khu rừng này đại khái chia làm ba khu vực bao quanh lấy nhau như những vòng tròn, từng lớp từng lớp bao phủ lấy bí mật ở trung tâm khu rừng.

Ba khu vực đó có thể chia thành: Vòng ngoài cùng là khu vực Trăn khổng lồ hai vảy, vùng này có loại trăn khổng lồ to như rồng, nếu gặp phải chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Vòng thứ hai chính là khu vực của loài Rắn mào gà (Dã Kê Bột Tử).

Loại rắn này tuy thể hình không lớn nhưng đều có trí tuệ, lại còn biết nói tiếng người, quan trọng nhất là chúng cực độc!

Đừng nhìn kích thước không bằng trăn hai vảy nhưng độ nguy hiểm thì chẳng kém chút nào.

Còn vòng thứ ba, cũng là nơi cốt lõi nhất, chính là thần miếu đó.

Gần thần miếu ẩn giấu lối vào cung điện của Tây Vương Mẫu, điều này Tần Vũ nắm rất rõ.

Nhưng biết là một chuyện, thực sự đi được tới đó lại là chuyện khác.

Tần Vũ nghĩ đoạn nói: "Đây là vòng ngoài cùng, chúng ta chắc còn phải đi tầm ba tiếng nữa!

Khi nào thấy đầm nước hoặc đầm lầy thì không được tiến lên nữa, phải chuẩn bị một chút!" Tần Vũ cảnh báo.

Về chuyện của Rắn mào gà, anh tạm thời chưa nói, lúc này nói ra cũng không hợp lắm.

Mọi người còn chưa thấy trăn hai vảy đâu, giờ mà nói càng nhiều thì nhuệ khí càng giảm, điều đó chẳng tốt chút nào cho việc hạ mộ.

Chương 1008

Mộ còn chưa xuống mà gan đã thối mất ba phần thì đến lúc xuống thật chắc cũng chẳng quay về được. "Tình hình cụ thể để sau hãy nói, nghỉ xong chúng ta đi tiếp!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Bàn Tử nghe lại phải đi thì vội hỏi: "Không đâu Tiểu ca, ít ra anh cũng cho một cái thời gian chính xác, chúng ta bắt buộc phải đi tới chỗ nào, hay bắt buộc phải đi thêm mấy tiếng nữa?" Tần Vũ suy nghĩ một chút rồi lại nhìn thời tiết, mưa tối nay chắc là vẫn còn, vừa mưa vừa đi đêm rõ ràng không khả thi.

Lúc này trời cũng đã bắt đầu tối dần, xem ra tối nay phải tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã.

Nghĩ đoạn, anh chỉ về một phía cây cối tương đối thưa thớt: "Qua bên kia tìm chỗ dựng trại!" "Bên kia á?" Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, anh không đùa đấy chứ, sắp mưa rồi, chẳng lẽ chúng ta không nên tìm chỗ cây cối rậm rạp để trú mưa sao?

Sao lại phải ra chỗ không có cây để hứng mưa?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Thế nhưng Tần Vũ chỉ nói đúng một câu: "Để phòng đại xà!" Bàn Tử ngẩn ra, không nhịn được cười: "Đại xà?

Rắn to cỡ nào chứ, Tiểu ca không giấu gì anh, Bàn gia tôi hồi xưa đi thanh niên xung phong, trong rừng già Đông Bắc, mãng xà to bằng cánh tay tôi còn đánh rồi nữa là!

Con đại xà này của anh to thế nào?

Biết đâu Bàn gia tôi đấm một phát là xong luôn ấy chứ!" Tần Vũ thản nhiên nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì, trong lòng thầm nghĩ:

"To cỡ nào à, vận khí không tốt thì tối nay anh sẽ được thấy thôi." Nói đoạn Tần Vũ cũng chẳng phí lời, kéo Ngô Bất Chính đi qua đó.

Hắc Hạp Tử và Bàn Tử thấy vậy cũng chỉ đành bám theo.

Đi tiếp thêm mười mấy phút, xuyên qua hai thân cây khổng lồ, xuất hiện trước mắt họ là một khối đá cực lớn.

Khối đá này rất to, nhìn qua đường kính cũng phải mười mét.

Hơn nữa nhìn vẻ ngoài chắc cũng đã có tuổi đời rồi, bốn phía vùi sâu trong bùn đất.

Nhìn chất đá chắc là từ vách đá xung quanh rụng xuống.

Trong bồn địa kiểu này, do vách đá bị xói mòn nên thỉnh thoảng sẽ có đá rơi xuống, nhưng to thế này thì đúng là hiếm thấy.

Trên tảng đá khá khô ráo, xung quanh lại có cây cối bao quanh, đúng là một chỗ cắm trại không tồi.

Bàn Tử lo tối nay mưa nên bảo mọi người dựng một tấm bạt chống thấm, ít ra tối có mưa cũng không bị ướt.

Thế nhưng Tần Vũ không giúp một tay mà xách một cái xô nước cầm tay đi về một phía.

Nghe tiếng thì bên kia chắc có một con suối nhỏ, khoảng cách không xa lắm, chẳng biết là đi bắt cá hay đi lấy nước.

Tối qua bị dầm mưa, trên người đều ẩm ướt, nếu có thể tắm một cái thì tuyệt quá.

Tuy nhiên, khi họ đã dựng xong bạt, nhìn thấy thứ Tần Vũ xách về thì ai nấy đều ngớ người.

Hóa ra trong xô chẳng có con cá nào, thậm chí một giọt nước cũng không, ngược lại là một xô bùn lầy.

Thấy thứ này, mọi người đều khó hiểu, Tiểu ca có ý gì đây?

Bữa tối chẳng lẽ ăn cái này sao?

Nhưng thứ này rõ ràng không ăn được mà. "Tiểu ca, đây là...?" Ngô Bất Chính cũng không hiểu, vội hỏi.

Thế nhưng Tần Vũ chỉ xua tay ý bảo họ đừng hỏi, lát nữa anh sẽ giải thích.

Việc cấp bách là phải ăn cơm trước, ăn no rồi mới bắt đầu chuẩn bị đồ đạc qua đêm.

Nói tới ăn cơm, Bàn Tử đã sớm đói lả, người ta bảo thịt bò chắc dạ nhưng cũng phải tùy lúc, đi trong rừng rậm ròng rã bảy tám tiếng đồng hồ thế này thì đến một con trâu cũng chẳng trụ vững chứ nói gì tới mấy miếng thịt bò.

Thấy vậy Bàn Tử cũng không lôi thôi nữa, bắt đầu nấu bữa tối.

Chất lượng bữa tối đúng là giảm sút hẳn, chẳng có thịt bò gì cả, chỉ là mì nước thôi.

Mọi người cũng chẳng còn tâm trạng ăn uống, ai nấy đều canh cánh chuyện tại sao Tần Vũ lại xách một xô bùn về, nên ăn vội vàng vài miếng rồi tụ lại một chỗ nhìn Tần Vũ, rõ ràng là đang đợi anh giải thích.

Lúc này bên ngoài mưa lại bắt đầu rơi.

Tần Vũ không nhịn được thở dài, chuyện ngày càng phiền phức rồi.

Bùn lầy là anh dùng để phòng rắn, hiềm nỗi trời lại mưa, nên có phát huy tác dụng hay không anh cũng không dám bảo đảm.

Nhưng mọi người cứ nhìn chằm chằm, anh đành phải giải thích đại khái ý nghĩa một chút.

Loài rắn ở đây rất quái dị, dường như có sự chỉ huy, nhất là khi đi sâu vào trong, loài Rắn mào gà đó cực độc.

Bôi bùn lên người có thể dùng để phòng tránh chúng.

Và điều quái dị nhất là lũ rắn mào gà này còn biết bắt chước tiếng người, nên càng đi sâu vào trong càng phải ít nói chuyện, tránh để chúng học được rồi quay lại hại mình.

Mọi người nghe xong đều thấy kỳ lạ, nhất là Bàn Tử, lập tức nhíu mày bảo: "Từng nghe vẹt học nói, chứ chưa bao giờ nghe nói có rắn học tiếng người cả!

Tôi thấy loài rắn này không nên gọi là Dã Kê Bột Tử, nên gọi là Rắn Vẹt nghe có vẻ hợp lý hơn!

Còn vụ bùn này phòng được rắn, Tiểu ca anh học ở đâu thế?

Kênh Khoa giáo à?

Sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?" Ngô Bất Chính ở bên cạnh bảo: "Anh thôi đi, anh mà xem tivi sẽ xem kênh Khoa giáo á?

Tôi thấy anh toàn dán mắt vào mấy kênh Âu Mỹ thôi!" Bàn Tử không vui định cãi lại, Tần Vũ đã ngăn hai người lại, đồng thời bảo họ bôi bùn lên người.

Chương 1009

Bàn Tử hơi miễn cưỡng, bảo tối ngủ mà bôi thứ này lên người thì sao ngủ nổi, vả lại đây là bộ quần áo cuối cùng của gã rồi, bôi bùn lên là hết sạch đồ thay luôn.

Nhưng dưới sự giám sát của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, gã vẫn cực kỳ không tình nguyện mà bôi một ít.

Hắc Hạp Tử thì chẳng nói gì, phối hợp rất nhiệt tình.

Mấy người bôi bùn xong thì lần lượt lấy túi ngủ ra, cũng bôi một ít lên túi ngủ rồi chui vào nghỉ ngơi.

Ca trực đêm đầu tiên là của Tần Vũ.

Đã vào sâu trong rừng rồi, trực đêm là việc bắt buộc phải sắp xếp.

Bàn Tử phụ trách ca thứ hai.

Thế nhưng khi đến mười hai giờ đêm, Bàn Tử mới đổi ca được chưa đầy mười phút, gã béo này đã ngồi một bên ngáy o o rồi, tiếng ngáy vang cả một góc trời.

Mọi người đều rất mệt nên chẳng ai tỉnh giấc.

Tần Vũ ngồi trong túi ngủ, thú thực anh ngủ rất nông, thực ra Bàn Tử trực đêm anh cũng không hoàn toàn yên tâm.

Thế nên anh mặc kệ gã, tự mình nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời chú ý tình hình xung quanh.

Thời gian từng phút trôi qua, rừng rậm về đêm ngoại trừ tiếng mưa lớn thì thực sự chẳng còn gì khác.

Tần Vũ nhắm mắt nhưng không ngủ say.

Bỗng nhiên anh cảm thấy dường như có gì đó không ổn.

Tiếng ngáy của Bàn Tử đã lâu rồi không vang lên nữa.

Tiếng ngáy của gã này chắc chắn sẽ không tự nhiên ngừng lại, trừ phi gã tỉnh.

Nghĩ đoạn Tần Vũ mở mắt ra, nhưng đập vào mắt lại là một mảnh đen kịt.

Hơn nữa màu đen này rất bất quy tắc, có chỗ bóng tối như đặc quánh lại, nhưng có chỗ rõ ràng vẫn có thể nhìn thấy những gốc cây đại thụ không xa.

Chuyện gì thế này?

Tần Vũ trong lòng thắt lại, vội nhìn về phía Bàn Tử.

Nhưng anh chỉ nhìn một cái đã phát hiện, Bàn Tử trong bóng tối chỉ còn phần thân tựa vào tảng đá bên cạnh, cái đầu biến đâu mất tiêu rồi.

Lần này Tần Vũ hoàn toàn tỉnh hẳn, lập tức định đứng dậy xem xét.

Chẳng lẽ đầu của Bàn Tử bị thứ gì cắn mất rồi?

Không đúng chứ, gã béo này phản ứng vốn rất nhanh, sao có thể để bị cắn mất đầu mà không phát ra một chút tiếng động nào.

Tuy nhiên Tần Vũ vừa đứng lên bỗng cảm thấy không ổn, đầu của Bàn Tử lại xuất hiện.

Tần Vũ đưa tay dụi mắt để chắc chắn mắt mình không sao, rồi sờ thử về phía trước.

Chính lúc này, anh phát hiện ra trước mặt mình có một thứ giống như một tấm vải chắn mất tầm nhìn.

Vải thì không xuyên thấu, hèn gì lúc nãy thấy bóng tối cứ như đặc lại.

Tần Vũ lặng lẽ lấy đèn pin ra, không dám chiếu trực tiếp mà dùng tay bịt bớt đầu đèn, dùng chút ánh sáng dư lại để quan sát.

Vừa nhìn một cái anh đã sững sờ.

Chỉ thấy tấm bạt chống thấm vốn ở trên đầu họ lúc này lại bị thứ gì đó đè xuống gần chạm vào người họ.

Bạt được buộc vào cây rất chắc chắn, bản thân tấm bạt lại có độ dẻo dai cao nên không bị rách, nhưng lúc này tâm của tấm bạt đã bị đè xuống, cách mặt đất chưa đầy một mét.

Tần Vũ vội vỗ tỉnh Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử ở bên cạnh.

Ngô Bất Chính bị đánh thức vẫn còn đang ngơ ngác, ngay sau đó cảm thấy Tần Vũ bịt chặt miệng mình, ghé tai nói nhỏ: "Đừng ra tiếng, có biến!" Hắc Hạp Tử phản ứng rất nhanh, lúc này đã bò sang vỗ tỉnh Bàn Tử.

Bàn Tử chưa kịp phản ứng, bị người ta vỗ tỉnh liền theo bản năng vớ lấy khẩu súng tiểu liên, đồng thời hét lớn: "Thằng nào!

Thằng nào dám đánh lén Bàn gia!" Thế nhưng lời này vừa thốt ra, Tần Vũ cảm thấy tim mình lạnh toát.

Gần như đồng thời họ thấy thứ đang đè lên tấm bạt kia di chuyển về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, vung báng súng lên đập tới, nhưng chính mình lại bị hất văng ra.

Sắc mặt Hắc Hạp Tử cũng biến đổi, rõ ràng thứ đó là vật sống.

Tần Vũ vội hét lên: "Mau tránh ra, tránh ra mau!" Sự kinh ngạc không chỉ dừng lại ở hiện trường, ngay cả những người trong phòng livestream cũng chấn động đến mức nửa ngày không nói nên lời.

Không gian trực tiếp và hiện trường yên tĩnh suốt ba phút đồng hồ, mãi sau mới có một dòng đạn mạc hiện lên: 【Đây...

đây là đồ từ thời thượng cổ!

Tại sao ở đây lại có những thứ này!】 Người phát ngôn có ID rất lạ, dường như chưa từng xuất hiện bao giờ, có lẽ trước đây luôn ở trạng thái 'lặn ngụp', không biết lúc này tại sao đột nhiên lại trồi lên. "Đồ thời thượng cổ?

Thượng cổ là ai thế, tôi chỉ nghe nói qua đại cổ nấu canh thôi!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt hỏi: "Vị bạn hữu này cũng là người trong ngành khảo cổ sao?" 【Đúng vậy!

Chương 1010

Đây chắc chắn là đồ từ thời thượng cổ.

Đồ đồng xanh của Đông Hạ quốc rất bình thường, đồ sắt lại càng ít, họ căn bản không có năng lực chế tạo nhiều xích sắt như thế này!

Hơn nữa nhìn mức độ mục nát, nó vượt xa so với ghi chép lịch sử của Đông Hạ quốc!

Nơi này chắc chắn là do người Đông Hạ phát hiện ra, chứ không phải do họ xây dựng!】Người kia vội vàng giải thích.

Lương Quỳnh cũng gật đầu tỏ ý tán đồng.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc: "Quái lạ, vậy chẳng phải là Đông Hạ quốc đã phát hiện ra một kho báu sao, hèn gì cái tiểu quốc biên thùy này có thể truyền thừa trong kẽ hở bao nhiêu năm như vậy!

Xem ra túi tiền của lão tiểu tử Vạn Nô Vương này thật sự có đồ tốt nha!" Nói đoạn, Bàn Tử siết chặt thắt lưng, xắn tay áo, ra dáng chuẩn bị làm một mẻ lớn.

Ngô Bất Chính luôn cảm thấy có vấn đề, anh nhìn sang Tần Vũ, thấy anh hơi nhíu mày, dường như cảm giác không tốt lắm, liền định mở miệng hỏi xem có chuyện gì.

Kết quả, Tứ a công đứng bên cạnh lại cười lạnh nói: "Vương Bàn Tử, anh đừng có vui mừng quá sớm!

Sự xuất phản thường tất hữu yêu!

Đông Hạ quốc có thể tìm được đến đây và tồn tại mấy trăm năm, chứng tỏ nơi này có lẽ không hề đơn giản!

Anh tốt nhất nên thu liễm một chút, bản thân anh chết không sao, nhưng đừng có liên lụy mọi người!" "Ai!

Lão già họ Trần kia, lời này của ông Bàn gia tôi không thích nghe đâu nhé.

Bàn gia tôi đường đường là Mạc kim giáo úy, lại liên lụy ông sao?

Hơn nữa, rốt cuộc là ai liên lụy ai, trong lòng ông không tự biết sao?

Pháo Vương còn chưa vào đến nơi đã mất tám phần mạng rồi, ông từng tuổi này rồi, chân tay còn lanh lẹ không?

Lát nữa ngộ nhỡ Vạn Nô Vương muốn đánh cờ với ông, ông đừng có tìm Bàn gia tôi cầu cứu đấy!" Bàn Tử bất tiết nói.

Tứ a công cũng biết tính khí của Bàn Tử nên lười đáp trả, chỉ bảo Trần Phi lấy đồ nghề ra.

Mọi người đều không để ý, nghĩ rằng cũng chỉ là mấy công cụ đào mộ thông thường như cuốc leo núi linh tinh.

Tuy nhiên, khi Trần Phi lấy đồ ra, tất cả đều ngây người.

Chỉ thấy Trần Phi lấy từ trong ba lô ra ba khẩu súng tiểu liên gấp gọn.

Tiếng 'cạch cạch' vang lên, súng đã được lắp ráp xong, đồng thời băng đạn cũng đã lên nòng.

Cảnh tượng này khiến đám người Ngô Bất Chính ngẩn ngơ, thầm nghĩ trong lòng, đây chính là trang bị của một nhóm trộm mộ chuyên nghiệp sao?

Xuống mộ mà mang theo cả súng tiểu liên?

Bàn Tử nhìn rất kỹ, ghé tai Ngô Bất Chính nói nhỏ: "Súng tiểu liên vi hình cầm tay, hàng đỉnh nhất của thị trường lính đánh thuê nước ngoài, tầm bắn hiệu quả 300 mét!

Đạn có thể bay xa ít nhất 2000 mét!

Súng này tiếc là khẩu kính hơi nhỏ, bắn người hay động vật thì được, chứ gặp mãnh thú cỡ con voi thì hơi căng!" "Thôi đi, ở nơi này có thứ này đã là tốt lắm rồi, anh còn kén cá chọn canh!" Ngô Bất Chính nói, mắt có chút ngưỡng mộ.

Bàn Tử miệng thì nói vậy nhưng mắt đã sớm đỏ rực vì thèm, vội hỏi: "Không đúng nha!

Sao chúng ta không có loại thiết bị này, mấy lần xuống mộ trước tổ chương trình đều không nói là sẽ cung cấp súng ống mà!

Súng của các người ở đâu ra thế?" Trong lòng Bàn Tử tự nhiên không cam tâm khi đối phương có súng mà mình thì không, như vậy quá thụ động.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, đối phương dùng súng dí vào đầu thì mình phải đi chịu chết thay sao.

Trần Phi nhìn về phía Tứ a công, hiển nhiên là đang trưng cầu ý kiến của ông ta.

Tứ a công phẩy tay, Trần Phi bấy giờ mới cười nói: "Được rồi béo chết tiệt, đừng có đỏ mắt nữa.

Súng này là chúng tôi tự chuẩn bị, tổ chương trình không cung cấp nhưng cũng không nói là không được mang!

Hơn nữa chúng tôi đều đã báo cáo với cơ quan hữu quan, chỉ sử dụng trong phạm vi cổ mộ thôi!

Hai khẩu này cho các anh!" Trần Phi vừa nói vừa ném hai khẩu còn lại cho Bàn Tử và Phan Tử.

Cả hai đều là tay chơi súng lão luyện, nhận lấy súng, 'cạch cạch' hai tiếng đã lên nòng.

Phan Tử vuốt ve khẩu súng, rất yêu thích nói: "Năm đó nếu tôi có món đồ này thì đã không phải đánh trận khổ sở bao nhiêu năm như vậy!

Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí, súng này đỉnh thật!" Có thể thấy Phan Tử thật sự rất thích.

Bàn Tử cũng tương tự, đeo súng trước ngực, lưng thẳng tắp hơn bao giờ hết, cảm giác như giờ bảo anh đi làm con rể cho Vạn Nô Vương anh cũng dám thử.

Ngô Bất Chính trong lòng hiểu rõ, Tứ a công này không phải hạng người lương thiện gì, sao có thể vô duyên vô cớ đưa súng cho họ dùng.

Chắc chắn là có chỗ cần nhờ vả bên mình, có lẽ họ cũng biết nơi có thần tích thượng cổ thế này, chỉ dựa vào hai người họ thì không có hy vọng gì, nên mới muốn lấy lòng để lúc gặp vấn đề còn có người chiếu ứng.

Nhưng nhìn bộ dạng của Bàn Tử và Phan Tử hiện giờ, chiêu này quả thực có tác dụng. "Được rồi, tôi thấy đồ đạc chuẩn bị xong rồi thì xuất phát thôi!" Bàn Tử đã thiếu kiên nhẫn, tay cầm súng mà cứ như cầm kim bài miễn tử vậy.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tần Vũ, hiển nhiên trong lòng ai cũng coi anh là đội trưởng.

Đoạn Vô Kỵ cũng chưa từng đến đây nên lúc này chỉ có thể đen mặt không nói gì.

Chương 1011

Tần Vũ ra hiệu mọi người tiến lên.

Thế là cứ cách một lúc Bàn Tử lại bắn một quả đạn chiếu sáng lên, cố gắng không để bóng tối bao trùm quá lâu.

Đạn chiếu sáng rất nhiều, và ở nơi này nó cũng là hữu dụng nhất, đèn pin ở đây dường như không đủ đô.

Mọi người chạy dọc theo con đường khoảng mười phút, ít nhất cũng được mấy cây số.

Con đường phía trước cuối cùng cũng xuất hiện vấn đề.

Con đường vốn bằng phẳng đến đây bỗng nhiên xuất hiện một độ dốc nghiêng xuống dưới.

Mà vách đá một bên lúc này lại hướng lên trên, khoảng cách giữa mặt đường và vách đá đang thu hẹp lại, biết đâu đi tiếp về phía trước chúng sẽ hợp lại thành một mặt đường hoàn chỉnh. "Dừng lại!" Đột nhiên Tần Vũ ở phía trước hô lên, mọi người tức khắc dừng lại.

Ghé đầu nhìn về phía trước, ai nấy đều sững sờ.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một vết nứt, rộng ít nhất ba mét, nhìn giống như vết nứt tự nhiên của núi đá.

Trong đó có một đoạn rộng khoảng một mét chưa bị sụp đổ.

Tần Vũ thử dẫm lên, thấy còn khá vững chãi, từng người đi qua chắc không vấn đề gì.

Bàn Tử đã đợi không kịp, xung phong xông qua đầu tiên.

Bên dưới là một mảnh đen kịt, anh ta cũng không nhìn rõ nên chứng sợ độ cao tự nhiên không phát tác.

Tiếp theo là Phan Tử, sau đó là Lương Quỳnh và Trần Phi.

Trần Phi qua trước để tiếp ứng Tứ a công.

Đoạn Vô Kỵ dìu ông ta, hai người cũng nhảy qua.

Đợi tất cả đã qua hết, Tần Vũ mới bảo Ngô Bất Chính lên, còn mình đi sau đoạn hậu.

Ngô Bất Chính gật đầu không nói nhảm, trực tiếp nhảy qua.

Nhưng thân thủ của anh có hạn, tuy gần đây đã tiến bộ nhiều nhưng đi trên đó, nhìn vực sâu không thấy đáy hai bên, trong lòng vẫn có chút căng thẳng, mồ hôi trên trán nhanh chóng túa ra.

Đột nhiên!

Ngô Bất Chính cảm thấy cổ lạnh lẽo, dường như có một giọt nước rơi trúng cổ mình.

Anh lau đi, thầm mắng: "Bản thân căng thẳng đổ mồ hôi đã đành, sao bên trên còn nhỏ nước xuống, chẳng lẽ phía trên có nguồn nước sao?" Nghĩ đoạn Ngô Bất Chính định lau mồ hôi trên trán, nhưng lòng bàn tay vừa nhấc lên anh đã chết lặng.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay mình cư nhiên có một vết máu, còn là máu tươi! "Mẹ nó, máu của ai thế này!" Ngô Bất Chính thầm chửi, nhưng gần như cùng lúc đó cổ lại lạnh lên, anh cảm nhận rõ ràng lại có thứ gì đó nhỏ xuống cổ mình.

Lúc này, Ngô Bất Chính không thể bình tĩnh được nữa, anh vội đưa tay lên sờ, rồi nhìn lại thấy vết máu trên tay đã nhiều thêm mấy phần.

Nơi này đồng không mông quạnh, máu ở đâu ra chứ!

Ngô Bất Chính biết bên trên chắc chắn có vấn đề, lập tức cầm đèn pin chiếu lên.

Tuy nhiên ánh sáng đèn pin không đủ mạnh.

Nhưng lúc này trên đầu vẫn còn ánh sáng của đạn chiếu sáng, khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quái dị trắng bệch đang treo lơ lửng ngay trên đầu mình.

Khuôn mặt quái dị đó gần như dán sát vào mặt anh, mắt đối mắt.

Ngay lập tức Ngô Bất Chính sợ hãi thét lên một tiếng thảm thiết: "Có Tống tử!

Có Tống tử!" Đồng thời anh ba chân bốn cẳng định chạy, nhưng vừa bước ra một bước anh mới nhớ ra mình đang ở trên một con đường hẹp ven vách đá.

Trong lòng thầm hô hỏng bét, nhưng đã muộn, chân đạp hụt một cái, cả người anh rơi tọt xuống phía dưới.

Gần như cùng lúc đó Bàn Tử đã hét lên: "Thiên Chân, đồ nhà anh!" Nói đoạn, phi hổ trảo trong tay đã vung ra, móc chuẩn xác vào ba lô của Ngô Bất Chính.

Nhưng chất lượng ba lô của anh không tốt, bị phi hổ trảo móc trúng chỉ dừng lại được chưa đầy ba giây thì quai đeo đã đứt đoạn, Ngô Bất Chính lại tiếp tục rơi xuống.

Tất cả diễn ra trong chớp nhoáng, Bàn Tử không kịp phản ứng để cứu người lần thứ hai.

Phi hổ trảo của Lương Quỳnh thì móc hụt.

Còn Trần Phi, Đoạn Vô Kỵ và Phan Tử căn bản không có cách nào, họ thậm chí còn không mang theo phi hổ trảo.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, ông trời còn thêm dầu vào lửa, quả đạn chiếu sáng trên đầu cũng tắt ngấm.

Xung quanh lập tức chìm vào bóng tối.

Đột nhiên vang lên một tiếng 'xoảng' của kim loại ma sát, dường như có thứ gì đó tuốt khỏi vỏ.

Gần như cùng lúc Bàn Tử bật đèn pin lên, chỉ thấy một bóng đen lóe lên đã nhảy xuống dưới.

Bàn Tử biết chắc chắn là Tần Vũ ra tay, vội vàng bắn thêm một quả đạn tín hiệu nữa.

Xung quanh lại được chiếu sáng, lúc này mọi người mới nhìn thấy Tần Vũ đang ôm lấy Ngô Bất Chính, hai người đang treo lơ lửng trên vách đá.

Thanh Hắc kim cổ đao đã cắm ngập vào vách đá, hai người nhờ vào sức mạnh của thanh đao mới không bị rơi xuống.

Chương 1012

"Dây thừng, nhanh lên!" Bàn Tử hét lớn.

Phan Tử đã lấy dây thừng ra ném xuống, đầu kia để an toàn đã buộc vào một khối đá nhô ra.

Ngô Bất Chính vội nắm lấy dây thừng, được đám người Bàn Tử kéo lên, sau đó mới đến lượt Tần Vũ.

Khi Tần Vũ lên đến nơi, Ngô Bất Chính vội lấy băng gạc chạy tới, chỉ thấy tay của Tần Vũ vì lực rơi quá lớn mà hổ khẩu (kẽ ngón cái và ngón trỏ) đã nứt toác, máu tươi không ngừng chảy ra.

Nhưng vẻ mặt anh vẫn thản nhiên, như thể người bị thương không phải là mình vậy.

Ngô Bất Chính nhìn mà xót xa không thôi, tay run rẩy, phải nhờ Bàn Tử giúp một tay mới băng bó xong cho Tần Vũ.

Cảnh tượng này khiến Lương Quỳnh đứng bên cạnh cảm thấy trong lòng không dễ chịu chút nào.

Cô nhớ lại lúc ở mộ Hiến Vương, Tần Vũ cũng từng cứu mình như vậy.

Nhưng lúc đó cô thì sao?

Căn bản không suy nghĩ nhiều như thế, có lẽ lúc đó tay anh cũng đã bị thương nhưng cô chẳng hề hay biết.

Nghĩ đến đây, Lương Quỳnh cảm thấy trước đây mình quá ngang bướng, luôn làm vướng chân mọi người.

Nếu cô nghe lời một chút thì Tần Vũ cũng không phải chịu khổ nhiều như vậy ở mộ Hiến Vương. "Được rồi không sao rồi, anh mà quấn băng nữa là Tiểu ca thành xác ướp luôn đấy!" Bàn Tử vỗ vai Ngô Bất Chính, anh mới chịu thôi.

Tần Vũ ra hiệu mình không sao, bảo Ngô Bất Chính đừng lo lắng.

Phan Tử lúc này chạy lại hỏi: "Tiểu tam gia, vừa nãy là chuyện gì thế, anh bảo ở đó có Tống tử sao?" "Đúng đúng, anh nói Tống tử gì cơ?

Nơi này làm sao có Tống tử được!" Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Họ đều lần lượt đi qua đoạn đó nhưng rõ ràng không thấy gì cả!

Sao lại có Tống tử được.

Ngô Bất Chính đã bình tĩnh lại đôi chút, vội thuật lại chuyện vừa rồi, cuối cùng còn đưa lòng bàn tay ra, trên đó quả nhiên còn dính không ít vết máu.

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ.

Tần Vũ nhíu mày, cầm đèn pin soi ngược trở lại.

Anh nhanh chóng đi tới chỗ Ngô Bất Chính đã dừng lại trước đó, chiếu đèn xuống đất, chân mày Tần Vũ nhíu chặt hơn.

Chỉ thấy tại chỗ Ngô Bất Chính đứng lúc nãy, trên mặt đất cư nhiên thật sự có một vệt máu, và nhìn có vẻ như mới vừa nhỏ xuống.

Đám người Bàn Tử nhìn thấy hình ảnh trên livestream thì sắc mặt đều biến đổi.

Bàn Tử còn lấy móng lừa đen trong ba lô ra để phòng hờ.

Lúc này tim những người khác cũng thắt lại, tại sao ở nơi này lại đột nhiên xuất hiện vết máu chứ.

Hơn nữa phía trên có đạn chiếu sáng, họ rõ ràng không thấy gì cả mà.

Chẳng lẽ thứ đó ẩn nấp trong bóng tối phía trên nên không thấy được?

Tần Vũ chạy ngược về mấy bước, tra Hắc kim cổ đao vào bao sau lưng, định leo lên xích sắt xem thử.

Nhưng Phan Tử đứng bên cạnh đã ngăn anh lại: "Tiểu ca, cậu bị thương rồi, để tôi đi cho, mấy cái xích này không khó leo đâu!" Nói đoạn Phan Tử đưa súng cho Bàn Tử, chỉ mang theo một con dao găm rồi thuận theo xích sắt leo lên.

Bàn Tử cầm súng cảnh giới bên dưới, mọi người gần như tận mắt thấy Phan Tử nhanh chóng bị những lớp xích sắt dày đặc phía trên che khuất thân hình.

Phải nói rằng thân thủ của Phan Tử quả thực lợi hại, vốn là quân nhân giải ngũ, lại thêm bao nhiêu năm theo Tam thúc đổ đấu nên rèn luyện được bản lĩnh cực tốt.

Mọi người đợi vài phút, phía trên nhanh chóng truyền đến tiếng chửi bới của Phan Tử: "Mẹ kiếp, trên này có một con quái vật, nhưng nó chết rồi!

Mọi người tránh ra, tôi quăng nó xuống đây!" Phan Tử nói xong, mọi người nghe thấy một trận động tĩnh bên trên, sau đó một vật thể rơi xuống, máu bắn tung tóe trên mặt đất.

Mọi người vội né ra, rồi thấy đó cư nhiên là một con quái điểu toàn thân mọc đầy lông vũ.

Tuy nhiên khi Trần Phi dùng gậy lật khuôn mặt con quái điểu lên, ai nấy đều kinh hãi.

Con quái điểu đó cư nhiên mọc một khuôn mặt người, ngũ quan rất giống người, chỉ có trong miệng không mọc răng người mà là răng quạ, trông sắc bén đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Phan Tử lúc này cũng từ trên nhảy xuống, nhìn con quái điểu nói: "Không biết đây là thứ gì, trên đó chỉ có một con!

Hình như là bị thứ gì đó cắn chết!" Nói rồi Phan Tử tiến lên dùng dao găm gạt lớp lông vũ trên cổ con quái điểu mặt người ra.

Mọi người nhìn thấy trên cổ nó có một hàng vết thương rất sâu, máu chắc là nhỏ ra từ đó.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, căn bản không hiểu đây là thứ gì.

Bàn Tử cười nói: "Mẹ nó, răng con chim này có thể đem đi làm răng giả được đấy, dài thế này không sợ cắn trúng mình sao?" Ngô Bất Chính nhìn mà nhíu mày, anh luôn cảm thấy đã thấy thứ này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Đột nhiên nghe thấy Tần Vũ đứng bên cạnh lên tiếng: "Tượng nhân diện điểu!" Năm chữ này khiến Ngô Bất Chính sực nhớ ra, ngay cả sắc mặt Bàn Tử cũng dần ngưng trọng.

Nhắc đến tượng nhân diện điểu, họ không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Năm đó trong mê cung hình chữ 'Hồi' ở Hải Để mộ, họ đã từng thấy loại tượng đó.

Lúc này so với con chim này, quả thực là y hệt nhau.

Chương 1013

Bàn Tử vừa bò dậy từ mặt đất, xoa nắn bả vai còn hơi đau, chưa kịp nói câu nào thì đột nhiên thấy thứ đang đè lên tấm bạt chống thấm bỗng nhiên biến mất.

Tần Vũ đứng bên cạnh vẫn không ngừng thúc giục mọi người mau rời đi.

Bàn Tử cũng không ngốc, thấy tình hình này liền biết tuyệt đối có vấn đề, vội vàng chạy sang một bên.

Tuy nhiên vừa chạy được ba bước, đột nhiên nghe thấy phía trên có một luồng kình phong ập xuống, trong nháy mắt tấm bạt chống thấm bị xé rách nát, cơn mưa lớn lập tức xối xả trút xuống.

Bàn Tử cũng bị biến cố bất ngờ này làm cho kinh sợ.

Anh quay đầu nhìn lại, không kìm được mà nuốt nước bọt, chửi thề: "Cái tổ sư nhà nó, cái này mà gọi là rắn lớn sao?

Đây mẹ nó là con Nhiêm mà!

Tiểu ca à Tiểu ca, anh đơn thuần còn hơn cả Thiên Chân nữa!" Cổ nhân có câu: rắn lớn thành trăn, trăn lớn thành nhiêm, nhiêm lớn thành giao, giao lớn thành rồng!

Lúc này trước mắt là một con rắn, rõ ràng là một con thụ nhiêm (trăn cây khổng lồ).

Bàn Tử và cái đầu rắn nhìn nhau đối diện, quá rõ ràng rồi.

Cái đầu rắn đó ít nhất cũng phải to bằng đầu một chiếc xe tải Giải Phóng.

Hai con mắt rắn khổng lồ ánh lên tia huyết hồng, trong bóng tối trông như hai chiếc đèn lồng đỏ rực, đang nhìn chằm chằm vào anh.

Còn thân rắn khổng lồ thì căn bản không thấy điểm cuối, đuôi rắn hiển nhiên quấn quanh một cây cổ thụ chọc trời, chỉ thò cái đầu ra.

Cảnh tượng này không chỉ khiến họ, mà cả Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử đứng gần đó và những người trong phòng livestream đều chết lặng.

Lượt xem trong phòng trực tiếp tăng vọt chỉ trong chưa đầy một phút.

Phải biết lúc này là buổi tối, tuy người xem trực tiếp rất nhiều nhưng đa phần đã đi ngủ.

Nhưng chỉ trong một phút ngắn ngủi, phòng livestream đã bùng nổ, vô số người bật dậy để theo dõi.

Tuy nhiên nhiều người có lẽ không kịp nữa, vì sự việc không chờ đợi ai.

Bàn Tử gần như chỉ đối mắt với cái đầu rắn khổng lồ một cái là quay người chạy biến.

Tần Vũ vội vàng quát: "Đừng cử động, nó không nhìn thấy đâu!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, bấy giờ mới nhớ ra mình đang bôi bùn trên người.

Nhưng nhìn thấy lớp bùn trên người mình đang bị cơn mưa lớn gột rửa từng chút một, anh hối hận đến cực điểm.

Lúc trước sao không nghe lời, bôi thêm chút nữa chứ?

Bây giờ hay rồi, mưa lớn thế này, bùn sớm muộn gì cũng bị trôi sạch.

Bàn Tử đang nghĩ ngợi, đột nhiên cái đầu rắn khổng lồ đó lại thò về phía Tần Vũ, dường như bị lời nói của anh thu hút.

Mà Ngô Bất Chính lại đứng ngay cạnh Tần Vũ.

Cái đầu rắn khổng lồ vừa thò tới, Ngô Bất Chính liền bủn rủn cả chân tay, nắm chặt tay Tần Vũ thêm mấy phần.

Điều này thật sự không trách anh được, đối mặt với vật thể khổng lồ như vậy, người có tố chất tâm lý không đủ mạnh thì thật sự không mấy ai đứng vững nổi.

Thậm chí đến cả Bàn Tử cũng phải trấn tĩnh một hồi lâu mới phản ứng lại được.

Anh nâng khẩu 'máy đánh chữ Chicago' lên, hô: "Nằm xuống, nằm xuống hết!" Gần như đồng thời, trong bóng tối một tia lửa súng lập tức phụt ra.

Tần Vũ ấn mạnh Ngô Bất Chính xuống đất, bản thân cũng nằm đè lên anh.

Khẩu 'máy đánh chữ Chicago' trong tay Bàn Tử lập tức khai hỏa hết công suất.

Từng viên đạn vạch ra những đường lửa trong màn đêm, lao thẳng về phía đầu con cự mãng.

Bàn Tử rất tinh quái, biết rõ bắn vào đâu là hiệu quả nhất, nên chuỗi đạn đó hướng thẳng vào mắt con cự mãng.

Thật không tồi, Bàn Tử chơi súng từ nhỏ, tay nghề bắn súng tuyệt đối không thua kém Phan Tử.

Hơn nữa gã này gan to tâm tỉ mỉ, nhiều lúc chuyện người khác không dám làm thì gã lại dám.

Ví dụ như lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính đang ở ngay sát đầu rắn, chỉ cần đạn lạc một chút là họ tiêu đời, nhưng Bàn Tử vẫn dám bắn, và bắn cực chuẩn.

Trong đó có hai viên đạn lập tức bắn xuyên một con mắt của con cự mãng.

Máu tươi chảy ròng ròng, con cự mãng đau đớn quất mạnh đầu một cái, bỏ qua Tần Vũ và Ngô Bất Chính mà lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vừa bắn vừa lùi, nhanh chóng rời khỏi tảng đá.

Nhưng hành động này của anh cũng triệt để chọc giận con cự mãng.

Nó căn bản không quan tâm đến con mắt đang chảy máu, há mồm đớp về phía Bàn Tử.

Lúc này Tần Vũ vừa kéo Ngô Bất Chính dậy, bảo anh né sang một bên, liền thấy con mãng xà khổng lồ lao tới Bàn Tử.

Bàn Tử trong lúc cấp bách lùi sau hai gốc cây lớn, miễn cưỡng né được.

Nhưng như vậy trái lại càng khó xử lý hơn, loại cự mãng này có tốc độ trên cây còn nhanh hơn, thân hình nó cực lớn, căn bản không chạm đất.

Ở nơi trống trải tuy không có vật che chắn, dễ bị đuổi kịp nhưng cũng dễ đối phó, một khi đã lùi vào rừng sâu thì lúc đó mới thật sự phiền phức.

Tần Vũ đã rút Hắc kim cổ đao, Ngô Bất Chính cũng lôi súng lục ra.

Chương 1014

Tuy nhiên, lớp vảy của con cự mãng quá cứng, ngay cả khẩu 'máy đánh chữ' của Bàn Tử cũng không bắn xuyên được, nói gì đến súng lục.

Hắc Hạp Tử lúc này chưa có động tĩnh gì, nhưng Ngô Bất Chính phát hiện anh ta đang ngắm bắn, khẩu súng bắn tỉa trong tay đã nâng lên.

Thật tình, ngay cả súng tiểu liên còn không ăn thua thì súng bắn tỉa có tác dụng gì chứ?

Nghĩ đoạn Ngô Bất Chính hét lên với Tần Vũ: "Tiểu ca, lôi quản, dùng lôi quản!" Tần Vũ gật đầu, vội vàng từ trong ba lô lấy ra hai thanh lôi quản (thuốc nổ).

Đối phó với loại cự mãng này, ngoài thuốc nổ ra thì thật sự không còn cách nào tốt hơn.

Tần Vũ vài bước đã tiến sát một bên con cự mãng.

Nó đang bị Bàn Tử chọc giận, căn bản không thèm quan tâm đến ai khác, chỉ một mực muốn nuốt chửng Bàn Tử.

Tất nhiên, cũng có thể là nó nhắm trúng lớp mỡ béo trên người gã.

Tần Vũ nhanh nhẹn chạy đến gần con cự mãng, anh lấy ra một chai chất lỏng, ném lôi quản vào trong nhúng một cái rồi ném thẳng lên thân con vật.

Rất nhanh, cả hai thanh lôi quản đều được ném trúng.

Nói cũng lạ, thanh lôi quản sau khi dính chất lỏng đó liền dính chặt vào thân cự mãng, không hề rơi xuống.

Thực chất chất lỏng đó là một loại keo dính do tổ chương trình cung cấp, dùng để dán đồ khẩn cấp trong rừng, bình thường chẳng mấy khi dùng đến, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Bàn Tử ở trong rừng hét lớn: "Mấy người có còn quan tâm đến tôi không hả?

Tiểu ca, Thiên Chân, tôi mà chết thì ai nấu cơm cho các người đây!

Hắc Hạp Tử, Bàn gia tôi còn nợ anh tiền đấy, chết rồi là quỵt luôn đấy nhé!" Ngô Bất Chính mắng: "Cái lão béo này, ráng chịu đựng thêm chút nữa đi, thứ này có phải đồ chơi đâu, đối phó cũng cần thời gian chứ!" "Chịu đựng cái con khỉ, mông Bàn gia sắp bị nó đớp nát rồi đây này!" Bàn Tử mắng trả.

Nhưng lời vừa dứt, đột nhiên nghe thấy một tiếng 'đoàng' vang lên.

Hắc Hạp Tử đứng bên cạnh cuối cùng cũng nổ súng.

Thật sự mọi người không ngờ súng pháp của Hắc Hạp Tử lại tốt đến vậy, súng bắn tỉa dùng cứ như thần.

Một phát súng bắn ra, xuyên qua vô số cành lá, trong nháy mắt đã bắn nát con mắt còn lại của con cự mãng.

Phát súng này cực kỳ quan trọng, có thể nói là đã cứu Bàn Tử một mạng, vì lúc này Bàn Tử đã bị con cự mãng dồn vào đường cùng.

Tuy nhiên lúc này thân hình con cự mãng cũng đã lọt sâu vào rừng, muốn kích nổ lôi quản là rất khó, ít nhất súng bắn tỉa không làm được vì cành cây quá nhiều.

Nhưng con cự mãng bị bắn mù cả hai mắt, lúc này đau quá định bỏ chạy.

Ngô Bất Chính thấy vậy hô lớn: "Bàn Tử, bụng, lôi quản ở dưới bụng nó!" Bàn Tử nghe vậy liền nổi máu liều, nâng khẩu tiểu liên lên khai hỏa.

Con cự mãng này rõ ràng cực kỳ thù dai, nếu để nó chạy thoát chẳng khác nào thả hổ về rừng, ai biết được nhà nó còn anh chị em gì không, lỡ sau này kéo đến báo thù thì họ tiêu đời thật.

Bàn Tử cười ha hả, gã này một khi đã điên lên thì đúng là chẳng sợ gì cả.

Bị con cự mãng truy đuổi đến mức tuyệt vọng, giờ chiếm được ưu thế sao có thể bỏ qua.

Những tia lửa từ khẩu súng liên tục phun ra, không biết đã bắn gãy bao nhiêu cành cây trong đêm tối.

Từng viên đạn như sao băng lao thẳng vào phần bụng con cự mãng.

Bụng rắn rất mềm, không có nhiều vảy bảo vệ, đạn quét qua để lại một hàng lỗ máu.

Cũng nhờ khẩu tiểu liên này hỏa lực mạnh, được mệnh danh là 'máy gặt chiến tranh', đạn bắn ra có thể xuyên thủng cả thép.

Chẳng mấy chốc, một viên đạn đã bắn trúng lôi quản.

Tiếng nổ vang lên dữ dội, kéo theo thanh lôi quản thứ hai cũng nổ tung.

Trong bóng tối chỉ thấy hai luồng hỏa quang bùng lên, khiến cây cối xung quanh cũng bị bén lửa.

Nhưng vì trời đang mưa lớn, lửa không cháy lan được mà sớm tắt ngấm.

Thân hình con cự mãng đổ sụp xuống từ trên cây, rõ ràng là chết thẳng cẳng.

Bàn Tử sợ nó chết chưa thấu, sợ nó như loài giun có thể tái sinh (dù điều này là vô lý), vẫn không yên tâm liền tìm đến đầu rắn, nạp thêm mấy phát đạn vào hốc mắt.

Đến tận khi đầu rắn bị bắn nát bét gã mới hài lòng.

Gã thổi nòng súng, ra vẻ kẻ chiến thắng, cười với ống kính livestream: "Bàn gia tôi đã khẳng định rồi, vĩ nhân nói rất đúng, 'súng đẻ ra chính quyền', xuống mộ mà không mang súng chẳng khác nào tìm chết!

Có súng trong tay, dù là yêu ma quỷ quái gì cũng phải tránh đường cho Bàn gia!

Mẹ nó, thống khoái thật!" Lúc này Ngô Bất Chính đi tới, cười trêu: "Sao nào?

Đường đường là Mạc kim giáo úy Vương Khải Toàn, Vương phó tư lệnh, giờ không tin Mạc kim phù nữa mà lại tin vào súng ống à?

Anh không sợ tổ sư gia Mạc kim trách tội sao?" Bàn Tử cười đáp: "Thiên Chân, sao lúc nào anh cũng ngây thơ thế!

Mạc kim phù là tín ngưỡng, còn súng là công cụ kiếm cơm!

Thời cổ đại các vị Mạc kim giáo úy, anh dám bảo họ chỉ mang mỗi Mạc kim phù xuống mộ không?

Thời đại tiến bộ rồi, xưa có phi hổ trảo, nay có súng tiểu liên!

Công cụ thay đổi nhưng tín ngưỡng không đổi, hiểu chưa?" Ngô Bất Chính bật cười: "Lão béo này, chữ nghĩa ở đâu ra mà lắm thế, dạo này lại còn bày đặt văn vẻ nữa!" Bàn Tử đắc ý: "Đó là vì mắt anh chỉ có Tiểu ca, không phát hiện ra sự ưu tú của Bàn gia thôi!

Chương 1015

Thật lòng mà nói, hồi tiểu học Bàn gia tôi là cán bộ học tập của cả lớp đấy!

Bao nhiêu cô gái ngày ngày viết thư tình cho tôi, phiền đến mức mở ngăn bàn ra là toàn thư tình, không thấy sách giáo khoa đâu để mà học nữa!

Bàn gia sau này không vào được đại học danh tiếng là vì bị đám con gái đó làm hại từ nhỏ đấy!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử bắt đầu chém gió không điểm dừng, liền đánh trống lảng: "Được rồi được rồi, chém gió vừa thôi!

Mau xem con rắn này là giống gì mà vảy nó cứng thế, đạn bắn cũng không thủng!" Bàn Tử thấy có lý, 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng' mà.

Quan trọng là hỏa lực của khẩu tiểu liên rất mạnh, thép chưa chắc đã chịu nhiệt nổi, vậy mà vảy con cự mãng này lại chịu được.

Tần Vũ hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, anh tiến lên dùng dao găm khều lớp vảy.

Đám người Hắc Hạp Tử nhìn qua, hóa ra dưới lớp vảy thứ nhất còn có một lớp vảy nữa.

Hai lớp vảy xếp chồng lên nhau phức tạp, chính nhờ sự bảo vệ kép này mà nó chống đỡ được đạn.

Tuy nhiên sau đó Ngô Bất Chính phát hiện lớp vảy không thực sự chống được đạn hoàn toàn, vì trên thân rắn vẫn có nhiều lỗ đạn.

Rõ ràng đạn có xuyên vào được nhưng không nhiều, có thể do góc bắn và thể hình to lớn của nó.

Hệ thống vảy kép này nếu góc bắn bị chệch thì đạn rất dễ bị trượt đi.

Cộng với thân hình khổng lồ, trúng một vài phát đạn có lẽ cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Dù sao thì con rắn hai lớp vảy này cũng đã chết, họ không để ý quá nhiều nữa.

Nhưng trong phòng livestream, nhiều nhà sinh học cảm thấy kỳ lạ.

Thể hình con cự mãng này chắc chắn đã sống rất lâu rồi, nhưng trong khu rừng nhiệt đới giữa sa mạc này, chúng ăn gì để sống?

Ăn chim sao?

Có lẽ đã chết đói từ lâu rồi.

Ngoài chim ra thì còn gì khác không?

Nơi này dường như không có động vật nào khác để nó săn bắt!

Và không biết có bao nhiêu con như thế này, nếu còn nhiều con cự mãng tương tự thì tình hình khu rừng này sẽ càng phức tạp hơn.

Để duy trì thể hình khổng lồ như vậy, chắc chắn khu rừng phải có nguồn thức ăn khác.

Vì vậy, nhiều nhà sinh học đề nghị họ giúp mổ bụng con rắn ra xem, nói không chừng có thể giúp ích cho nghiên cứu sinh vật.

Nhưng họ cũng biết, qua nhiều lần livestream, đối với yêu cầu của những người mang danh 'nhà này học nọ', nhóm Tần Vũ thường không thèm đếm xỉa.

Do đó yêu cầu của họ cũng không cao, dù sao thuốc nổ cũng đã làm nát bụng nó rồi, chỉ cần qua xem thử thôi.

Rắn tiêu hóa thức ăn không nhanh đến thế, nếu trong hai ngày qua nó có ăn gì thì sẽ thấy ngay nó dựa vào cái gì để tồn tại.

Mọi người thấy cách này cũng hay, không tốn sức mà còn hiểu thêm về tình hình khu rừng.

Ví dụ như con rắn này có ăn cá, lạc đà hay sói sa mạc không.

Nếu phát hiện ra những thứ đó, sau này khi thiếu thức ăn họ cũng có thể đi săn.

Có thêm một sự lựa chọn là có thêm một con đường sống, thế là bốn người chạy đến chỗ bụng rắn để kiểm tra.

Quả nhiên, toàn bộ bụng rắn đã bị tạc nát, thân rắn suýt đứt làm đôi.

Bốn người bật đèn khoáng lên xem, thấy phần bụng bị nổ cơ bản chỉ còn trơ xương, thịt da nát bét, máu tươi chảy lênh láng bị nước mưa cuốn trôi đi, có lẽ sẽ đổ về con sông nhỏ.

Bàn Tử lấy cuốc leo núi khều vào trong khoang bụng rắn, không thấy gì cả.

Ngô Bất Chính bảo: "Ngược rồi, anh phải thử ở phần đuôi rắn ấy, thức ăn thường nằm ở phần sau!

Giống như thức ăn của người ở trong dạ dày mà anh cứ khều ở ngực thì tìm được cái gì!" Bàn Tử thấy có lý, liền chạy xuống phần đuôi khều.

Quả nhiên chưa đầy hai phút, Bàn Tử đã khều ra rất nhiều thứ trắng xóa, nhìn kỹ thì ra là những con sâu trắng, số lượng cực nhiều và đều đã chết.

Điều này thật kỳ quái, chẳng lẽ con rắn này sống dựa vào việc ăn sâu sao?

Phải ăn bao nhiêu sâu mới đủ chứ!

Các nhà sinh học trong livestream vội nói: 【Đây chỉ là một loại thức ăn thôi, loài rắn ăn thịt này không thể chỉ ăn mỗi thứ này được, các anh thử tìm thêm xem!】 Bàn Tử nghe vậy lại tiếp tục bận rộn.

Rất nhanh, anh lại khều ra từ phần đuôi không ít cá và những sinh vật thủy sinh trông như con chạch.

Điều này chứng tỏ nguồn nước trong ốc đảo này có một nơi không bị cạn kiệt, bên trong chắc chắn có sinh vật thủy sinh.

Bàn Tử thấy thú vị, bụng rắn này cứ như cái túi bách bảo vậy, anh tiếp tục khều.

Sau đó dường như anh thật sự phát hiện ra thứ gì đó, vội gọi: "Này này qua giúp một tay, trong bụng rắn dường như còn có thứ gì đó khác nữa!" "Đám chim này chắc chắn là tiền thân của quái điểu mặt người, Vân Thiên Cung là do Uông Tàng Hải xây dựng, hắn lại từng đến đây!" "E rằng hắn đã dựa theo hình dáng đám chim mặt người này để thiết kế và điêu khắc ra chúng!" Ngô Bất Chính nói.

Những người khác cũng gật đầu tán thành.

Phần lớn mọi người có mặt đều đã chứng kiến tình cảnh ở mộ dưới đáy biển, nên đều hiểu rõ chuyện này.

Phan Tử nói: "Bây giờ điều quan trọng nhất không phải là chuyện đó, mà là liệu ở nơi này còn loại quái điểu đó không, và nếu còn thì chúng có ăn thịt người hay không!" "Vãi thật, chẳng phải nói nhảm sao, anh nhìn cái mỏ nhọn hoắt của nó kìa, chắc chắn là loài ăn thịt rồi!" Trần Phi nói.

Bàn Tử nghe vậy không nhịn được nuốt nước bọt, chửi thề: "Mẹ kiếp, ở đây chỉ có Bàn gia tôi là béo tốt nhất, lát nữa chẳng phải chúng sẽ thịt tôi trước sao!" "Theo tôi thấy, chúng ta nên mau chóng rời đi thôi, biết đâu đàn quái điểu này đã ra ngoài kiếm ăn rồi, lát nữa mà chúng quay lại thì tất cả chúng ta xong đời!" Mọi người gật đầu, cái mỏ nhọn kinh khủng đó đúng là quá đáng sợ.

Chương 1016

Nếu lát nữa thực sự có một đàn chim mặt người bay về, chỉ cần một phát mổ thôi là đi tong nửa bên mông rồi.

Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Phan Tử định đá xác con quái điểu mặt người kia xuống, để nó ở đây nhìn ngứa mắt.

Tuy nhiên, khi chân anh ta vừa nhấc lên, bỗng nhiên toàn bộ miệng của con chim mặt người đó há hốc ra ở một góc độ không tưởng.

Những chiếc răng nhọn cũng tách rời ra, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ trong bụng nó.

Bàn Tử giật mình, không nói hai lời, giơ súng xung kích bắn hai phát điểm xạ, trực tiếp bắn nát đầu con quái điểu.

Phan Tử nhanh tay lẹ mắt, tung một cước đá văng xác nó xuống vực thẳm.

Cả nhóm không dám trì hoãn thêm, lập tức tiến về phía trước.

Ban đầu khi phát hiện ra thần tích ở nơi này, ai nấy đều rất hào hứng.

Nhưng sau khi thấy đám chim mặt người quái dị kia, cộng thêm lời cảnh báo của Bàn Tử, lòng người không khỏi lo lắng.

Nếu đám chim đi kiếm ăn thực sự quay lại, chẳng phải họ sẽ bị bao vây như gói sủi cảo sao?

Bầu không khí dần trở nên áp lực.

Bóng tối xung quanh lúc này dường như càng thêm đặc quánh.

Bàn Tử vẫn không ngừng bắn đạn chiếu sáng lên trên.

Họ đi đông người, lượng đạn chiếu sáng mang theo rất nhiều nên không sợ hết.

Hơn nữa nơi này quỷ dị vô cùng, bóng tối xung quanh như thủy triều, chỉ cần ánh sáng vụt tắt là bóng đen lập tức ập đến, mang lại cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cả nhóm chạy tiếp khoảng mười phút.

Quả nhiên, họ đã có thể nhìn thấy đáy vực ở một bên.

Địa thế phía dưới đúng là đang dốc cao lên, hơn nữa còn ngày càng rộng ra.

Ngược lại, con đường họ đang đi lại dần hẹp lại.

Đột nhiên, Tần Vũ đi đầu ra hiệu dừng lại.

Tim mọi người thắt lại, thầm nghĩ phía trước lại xảy ra chuyện gì nữa sao.

Tần Vũ tránh sang một bên, mọi người lập tức nhìn thấy phía trước xuất hiện một con dốc rất đứng, chạy dài xuống ít nhất mười mét.

Và mười mét này vừa vặn tiếp giáp với phần đáy của vực thẳm.

Đến đây, phía trước dường như hình thành một khoảng đất bằng phẳng rộng lớn.

Nhưng đạn chiếu sáng đã ở khá xa, Ngô Bất Chính ra hiệu cho Bàn Tử bắn thêm một viên nữa.

Bàn Tử gật đầu, dứt khoát cầm súng tín hiệu bắn thêm một phát về phía trước.

Và khi viên đạn chiếu sáng này được bắn ra, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến ai nấy đều trợn mắt há mồm, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng sững sờ.

Toàn bộ hiện trường im phăng phắc suốt mười phút đồng hồ.

Chỉ thấy phía dưới con dốc trước mặt họ, mặt đất quả nhiên nối liền thành một dải.

Trong đó có một rãnh đào sâu khoảng một mét, rộng mười mét băng qua mặt đất, không rõ dùng để làm gì.

Những sợi xích sắt cũng treo đầy phía trên mặt đất.

Xuyên qua những sợi xích đó, mọi người nhìn thấy ở phía dưới gần bờ đối diện, một chiếc quan tài khổng lồ đang đặt ở đó.

Phía dưới quan tài điêu khắc một tòa sen, nhưng bên trên không phải là hoa sen mà là chín con rồng khổng lồ đang uốn lượn, tạo nên cảnh tượng hùng vĩ "Cửu Long Khiêng Quan".

Chiếc quan tài trên đài sen chín rồng không rõ làm bằng chất liệu gì, chỉ thấy màu đen kịt.

Kích thước của nó to gấp đôi quan tài bình thường.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì mắt sáng rực lên, lắp bắp nói: "Mẹ nó chứ, đây chắc chắn là quan tài của Vạn Nô Vương rồi!

Tiểu ca, anh đúng là trâu bò thật!

Chúng ta đánh thẳng vào sào huyệt rồi!" "Chuyện này không ổn rồi!

Tam gia không có ở đây!" Phan Tử vội nói.

Nếu họ đánh thẳng vào sào huyệt thế này, chẳng phải Tam gia đã bị kẹt trong địa cung sao?

Chuyện này diễn ra quá trực tiếp, bỏ qua cả quá trình tìm kiếm

Tam gia.

Bàn Tử vội vàng: "Không sao, chúng ta cứ vào vơ vét minh khí của lão già Vạn Nô Vương trước, rồi đi tìm Tam gia nhà anh sau!" Ngô Bất Chính vội ngắt lời hai người, hét lớn: "Mắt hai người chỉ có quan tài thôi à?

Nhìn xem phía sau quan tài là cái gì kìa!" Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy thì ngẩn ra.

Họ cũng cảm thấy hơi lạ.

Chương 1017

Dù là người tại chỗ hay khán giả xem stream thì đa phần đều là dân lão luyện từng thấy cổ mộ và xác chết.

Tuy nơi này hùng vĩ thật, nhưng cũng không đến mức thấy cái quan tài Cửu Long Khiêng Quan mà sợ đến mức đó chứ?

Hai người nghi hoặc nhìn về phía sau quan tài.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy bức tường đá phía sau quan tài, cả hai đều đờ người ra.

Cuối cùng họ đã hiểu tại sao cả phòng livestream và Ngô Bất Chính lại lặng đi lâu như vậy.

Hóa ra phía sau chiếc quan tài Cửu Long Khiêng Quan, trên vách núi đối diện, xuất hiện một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Cánh cửa thanh đồng này ít nhất phải cao ba mươi mét, rộng gần sáu mươi mét.

Một cánh cửa đồng lớn như vậy khảm vào vách núi, khiến người ta phải tặc lưỡi kinh hãi.

Lúc này, mấy người họ đứng trước cửa thanh đồng chẳng khác nào lũ kiến cỏ.

Trong lòng mọi người đều nảy ra một câu: "Vãi chưởng!

To quá thể!" Bàn Tử nhìn hồi lâu, cuối cùng thốt ra một câu khiến khán giả livestream cười phun cả nước: "Thiên Chân... cậu có biết... hiện tại đồng... bao nhiêu tiền một cân không?" [Bàn gia, anh định làm tôi cười chết đấy à!] [Haha, cười đau cả bụng, đồng bao nhiêu tiền một cân, Bàn gia định tháo cánh cửa thanh đồng này mang đi bán sao?] [Mang đi?

Tôi thấy nung chảy tại chỗ còn khó ấy chứ!] [Mẹ kiếp, não của Bàn gia đỉnh thật, riêng chỗ đồng này bán đi cũng bộn tiền đấy!] Ngô Bất Chính cũng bị lời của Bàn Tử làm cho bật cười, thoát khỏi cơn kinh ngạc.

Thấy những người xung quanh cũng cười, anh nói: "Bàn Tử chết tiệt, anh dẹp ngay ý định đó đi, cánh cửa thanh đồng này chắc phải nặng hàng vạn tấn!

Anh có mệt chết cũng chẳng mang ra ngoài được đâu, còn muốn nung chảy ở đây á?

Đúng là si mộng hão huyền!

E là anh có làm tan chảy hết tuyết trên núi Trường Bạch cũng không nung nổi cánh cửa lớn thế này đâu!" Lương Quỳnh lúc này hỏi: "Mọi người nói xem, đằng sau cửa thanh đồng này rốt cuộc có gì?" "Chịu thôi!

Cánh cửa lớn thế này, chúng ta căn bản không vào được!

E là vài vạn người cũng không mở nổi!" Phan Tử nói.

Tứ A Công đứng bên cạnh cười lạnh: "Còn muốn vào sao?

Đây chính là thần tích, người thường cả đời được nhìn thấy một lần đã là phúc ba đời rồi!

Vào à?

Cho dù các người có vào được, liệu có còn mạng mà ra không?" Mọi người nghe mà da đầu tê dại.

Đúng vậy, cánh cửa khổng lồ thế này mà đóng lại thì người bên trong coi như bị nhốt chết vĩnh viễn.

Đoạn Vô Kỵ bỗng nhiên lên tiếng: "Chính là nó, chính là nó!

Thứ mà Tam gia muốn tìm chính là thứ này!" *** Móc leo của Bàn

Tử dường như đã móc trúng thứ gì đó.

Theo lý mà nói, phần đuôi rắn chưa bị thối thì không thể móc trúng xương rắn được.

Hơn nữa cảm giác cũng khác, thứ này dường như mềm mềm, không phải cảm giác cứng ngắc của xương.

Mấy người lại gần giúp sức, lực kéo tăng lên.

Tuy nhiên thứ đó dường như bị kẹt, cuối cùng do dùng lực quá mạnh nên hình như đã bị đứt.

Bàn Tử rút móc leo ra, nhìn vào đầu móc thì thấy một túm sợi đen, giống như loại sợi từ vải rách ra.

Ngô Bất Chính sững người, nói: "Cái này giống chất liệu túi ngủ quá!" "Con rắn này còn ăn cả túi ngủ à?

Nhưng xem chừng cái túi ngủ này bị ngâm đến nát rồi!" "Rõ ràng không phải mới bị ăn gần đây!" "Chẳng lẽ trước đây đã có người từng đến đây sao?" Mọi người nghe xong đều ngẩn ngơ, cảm thấy sự việc có điều kỳ lạ.

Trong bụng rắn xuất hiện thứ này rõ ràng không bình thường chút nào.

Thế là Bàn Tử rút dao găm ra, không khách khí, dọc theo bụng rắn rạch về phía đuôi.

Con rắn này đúng là đã thành tinh, dao găm rạch lên da nó mà cứ như cắt vào đống giẻ lau cũ sũng nước, cực kỳ khó nhằn.

May mà bốn người luân phiên thay đổi, mất gần nửa tiếng đồng hồ mới rạch được hoàn toàn phần đuôi rắn.

Khi đuôi rắn được banh ra, nhiều thứ bắt đầu lộ diện.

Tuy nhiên không có lạc đà hay sói sa mạc nào cả, đa phần là đám sâu bọ trắng ởn và một số loại cá.

Điều này càng khẳng định suy đoán của mọi người: Nguồn nước trong ốc đảo này có lẽ không bao giờ cạn kiệt quanh năm.

Ngay cả khi nước bên trên cạn thì phía dưới ốc đảo chắc chắn vẫn còn nguồn nước ngầm, nếu không đám cá này không thể tồn tại nhiều năm như vậy.

Mọi người lật phần đuôi rắn lại, chẳng mấy chốc những thứ tạp nham đã bị nước mưa xối sạch.

Sau đó, bên trong bụng rắn thực sự lộ ra một vật.

Vật đó đen thui, bốn phía đều dính chặt với phần thịt bên trong của con trăn khổng lồ, bảo sao móc mãi không ra.

Chương 1018

Nhưng qua đó cũng thấy được vật này đã ở trong bụng trăn một thời gian không ngắn, nếu không đã chẳng mọc liền vào thịt trăn như vậy.

Mọi người vội tiến lại gần xem, và phát hiện ra đây thực sự là một cái túi ngủ.

Chất liệu y hệt cái của họ, nhưng kiểu dáng và nhiều chi tiết thì khác.

Ngô Bất Chính biết túi ngủ của họ đều là hàng hiệu nổi tiếng, chất lượng được đảm bảo.

Còn cái túi ngủ trong bụng rắn này dường như là mẫu được nghiên cứu ra từ vài năm trước, lúc bấy giờ cũng thuộc loại hàng đầu.

Trang bị được loại túi ngủ này chứng tỏ nhóm người đến đây khi đó ít nhất không phải là trộm mộ vặt, mà là một đội quân có tổ chức, nếu không chẳng ai thèm chi bộn tiền mua loại túi ngủ chất lượng cao này.

Nhưng đáng tiếc là vì ở trong bụng rắn quá lâu, túi ngủ đã mục nát hết.

Và quan trọng nhất là cái túi ngủ này trông xẹp lép, có lẽ bên trong trống không.

Nhưng đã đến nước này thì tự nhiên phải mở ra xem, Bàn Tử không khách khí, cầm dao găm rạch túi ngủ ra.

Khi túi ngủ bị rạch, một dòng nước đen ngòm chảy ra, cùng với đó là rất nhiều thứ đã đen kịt lăn ra ngoài.

Bàn Tử ghê tởm vội tránh đi, nhưng khi nước đen bị nước mưa xối sạch, thứ bên trong quả nhiên lộ ra.

Mọi người nhìn mà một phen buồn nôn, đó thực sự là một con người.

Hơn nữa cái xác này vẫn chưa thối rữa hoàn toàn, phần ngực lộ ra rất nhiều xương trắng nhưng vẫn còn vướng lại chút thịt thối.

Tuy nhiên thịt ở đùi và cánh tay đã biến mất hết, trông kinh tởm không chịu nổi, cứ như thể người này bị dịch tiêu hóa trong bụng trăn phân hủy sống vậy.

Bàn Tử thực sự buồn nôn quá mức, lấy tấm bạt chống thấm trùm lên đầu, châm một điếu thuốc để nén cơn kinh hãi.

Hút một hơi, anh nói: "Mẹ nó, người này chết kỳ lạ thật!" "Nhìn tình trạng túi ngủ có thể thấy, ông ta chết ít nhất cũng được khoảng một năm rồi!" "Thối rữa thế này có lẽ là do bị bọc trong túi ngủ!

Túi ngủ ngăn cách với dịch vị, nhưng thời gian dài thì dịch cũng thấm vào trong!" "Nhưng các người không thấy lạ sao, gặp rắn lớn không lo chạy đi, sao lại còn tự nhốt mình vào túi ngủ chứ?" "Chuyện này rõ ràng là không thể nào!" Ngô Bất Chính tiếp lời: "Có lẽ tình huống quá khẩn cấp, ví dụ khi ông ta tỉnh giấc thì phát hiện chân đã bị trăn nuốt rồi?

Thấy không thoát được, trong lúc quẫn trí liền chui vào túi ngủ chờ cứu viện?" Bàn Tử lắc đầu: "Nếu cậu tỉnh lại thấy nửa thân dưới bị rắn nuốt, cái đầu cũng sắp bị nuốt nốt, liệu cậu có không vùng vẫy không?

Cái túi ngủ này có thiết kế hở đầu, mà đầu người này lại nằm hoàn toàn trong túi ngủ!

Tôi không tin có ai khi ngủ lại chui tọt cả đầu vào túi ngủ đâu, ngạt thở chết mất!

Thứ hai, nếu thực sự tỉnh lại thấy bị trăn nuốt, lúc đó bản năng sẽ lấn át lý trí, cậu sẽ không nghĩ đến việc trốn đầu vào túi ngủ đâu, mà chắc chắn sẽ nỗ lực vùng vẫy để thoát ra!

Cho nên giả thuyết của cậu không ổn!" Ngô Bất Chính nghe đến đây đã hiểu ý Bàn Tử, vội nói: "Ý anh là, người này đã chết trước khi bị trăn ăn thịt?

Đồng đội đã khóa ông ta vào túi ngủ, kết quả là bị trăn nuốt chửng!" "Chính xác!" Bàn Tử gật đầu, lúc này thuốc lá đã cháy đến tận đầu lọc, anh ném xuống đất nói: "Vậy hiện giờ có thể khẳng định, trước đây không chỉ có một người đến đây!

Hơn nữa đồng đội của họ đã chết ít nhất một người, chính là người này!

Sau đó bị trăn nuốt!

Vậy vấn đề hiện tại là, nhóm người này là ai!" Ngô Bất Chính gật đầu: "Anh phân tích rất đúng, chúng ta tìm thử xem trên người ông ta có vật gì không!

Tuy đã chết nhưng nếu ông ta có mang theo chứng minh thư thì đồng đội chắc sẽ không lấy đi đâu!" Suy nghĩ này của Ngô Bất Chính hơi ngây thơ, vì đi đổ đấu ai lại mang theo chứng minh thư chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu nhóm người này có tổ chức và kỷ luật thì biết đâu trên người họ có vật phẩm thể hiện danh tính.

Nghĩ vậy, mọi người bắt đầu lục tìm.

Quần áo của người này đã rách nát hết, nhưng những thứ như chứng minh thư thì chắc không hỏng được.

Cộng thêm nước mưa xối sạch, các vật dụng dần lộ ra.

Chẳng mấy chốc, họ thực sự tìm thấy một thứ, đó là cái khóa thắt lưng da.

Thắt lưng da đã mủn nát nhưng cái khóa bằng kim loại thì chưa bị phân hủy.

Bàn Tử nhặt lên dùng nước mưa rửa qua, bên trên có không ít rỉ sắt nhưng vẫn nhìn thấy một dãy số đóng dấu chìm: 【302059007】.

Nhìn thấy dãy số này, mọi người đều thấy lạ, không hiểu ý nghĩa là gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người đều phản ứng lại, đồng loạt nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng ngẩn người, rồi nhận ra ngay.

Đây chẳng phải là mã số tài sản của nhà họ Giải sao?

Người này là người của Giải gia à?

Hay là trang bị của người này là do Giải gia cung cấp?

Vậy nhà họ Giải có quan hệ gì với nhóm người năm đó đến đây?

Ngay lập tức, vô số câu hỏi nảy ra.

Khán giả trong phòng livestream cũng phát hiện ra vấn đề này, nhưng họ rõ ràng chưa nghĩ đến những rắc rối sâu xa hơn.

Đầu óc Ngô Bất Chính quay cuồng, càng nghĩ càng thấy sợ.

Tạm thời không nói tại sao ở đây lại có ký hiệu của Giải gia, bản thân cái ký hiệu này đã là một rắc rối lớn rồi.

Họ đang livestream toàn cầu, cảnh sát chắc chắn sẽ phát hiện ra đây là đồ của Giải gia.

Chương 1019

Đồ của Giải gia xuất hiện ở đây rõ ràng sẽ khiến người ta nghi ngờ có liên quan đến trộm mộ.

Đến lúc điều tra ra, bí mật của nhà họ Giải chẳng phải sẽ bị bại lộ sao?

Như thế thì Giải gia tiêu đời mất!

Ngô Bất Chính nghĩ đến đây mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, anh rất muốn gọi điện cho Giải Ngữ Hoa để anh ta mau chóng tìm cách đối phó.

Nhưng lúc này đang livestream toàn cầu, làm gì có cơ hội chứ!

Hơn nữa nếu tắt livestream để gọi điện thì càng thêm nghi ngờ.

Quan trọng nhất là vào lúc dầu sôi lửa bỏng này, anh biết tìm điện thoại ở đâu ra! *** "Anh nói gì cơ?

Tam gia tìm thứ này để làm gì?" Phan Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh cũng nhìn sang, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc.

Cánh cửa thanh đồng khổng lồ trước mặt này chẳng lẽ chính là bí mật của toàn bộ Vân Thiên Cung sao?

Nhưng liệu chuyện này có quá đơn giản không?

Trước đây mỗi lần họ xuống mộ đều là cửu tử nhất sinh, vậy mà lần này lại tìm thấy địa điểm nhanh như vậy?

Tuy họ rất tin tưởng Tần Vũ, nhưng vẫn cảm thấy trải nghiệm lúc này có chút không chân thực.

Đánh thẳng vào sào huyệt cũng không thể nhanh thế được.

Chuyện này mà để Vạn Nô Vương biết được, hậu thế chỉ cần đi qua một khe nứt là đến ngay trước mặt mình, chắc ông ta tức đến mức bật nắp quan tài mất.

Vậy thì Vân Thiên Cung và địa cung minh điện xây dựng ở phía trên chẳng phải chẳng có tác dụng gì sao.

Đoạn Vô Kỵ rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, anh ta kích động nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng Tam gia từng nói, tất cả bí mật đều ẩn giấu đằng sau cánh cửa thanh đồng này!

Những viên thuốc mà các anh thấy ở mộ dưới đáy biển có lẽ nguồn gốc sớm nhất cũng là từ đây!" Câu nói này khiến Bàn Tử và Tần Vũ đều sững sờ.

Thuốc có nguồn gốc từ đây?

Vậy chẳng phải họ sắp làm rõ được lai lịch của chúng sao? "Không đúng!

Anh nói sai rồi!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên lên tiếng.

Lương Quỳnh ở bên cạnh cũng đồng tình: "Anh nói quả thực không đúng!

Thuốc chắc chắn không xuất thân từ đây!" Ngô Bất Chính thấy Lương Quỳnh có cùng suy nghĩ với mình nên ra hiệu để cô nói tiếp.

Dù sao Lương Quỳnh cũng là chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp, lại đến mộ dưới đáy biển trước họ, nên những chuyện cô biết có lẽ còn nhiều hơn cả anh.

Lương Quỳnh cũng không dài dòng, nói tiếp: "Anh nói thuốc xuất phát từ đây, đó hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Trong toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển không hề có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy Uông Tàng Hải lấy được thuốc ở đây!

Sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển dường như có hai bí mật.

Thứ nhất là việc Uông Tàng Hải ghi chép về Vân Thiên Cung.

Đó là hành vi của cá nhân ông ta, không muốn cung điện mình xây dựng bị vùi lấp mà không ai hay biết.

Thứ hai, tôi nhớ trong các văn tự cổ ở mộ dưới đáy biển có một đoạn ghi chép rằng: Uông Tàng Hải sau khi xây dựng ngôi mộ này mới lấy được thuốc từ một nơi khác!

Những viên thuốc đó được đưa vào sau!

Nói cách khác, thuốc và Vân Thiên Cung có lẽ chẳng có liên quan gì đến nhau!

Uông Tàng Hải để lại hai bí mật ở mộ dưới đáy biển: một là Vân Thiên Cung, hai là thuốc!

Vậy nên nói thuốc xuất xứ từ đây là hoàn toàn không đứng vững!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, trong lòng thầm kinh hãi.

Góc nhìn của anh và Lương Quỳnh khác nhau, thông tin biết được cũng có khoảng cách lớn.

Lương Quỳnh phân tích vấn đề từ góc độ khảo cổ, còn Ngô Bất Chính thì trực diện hơn.

Anh có ba con Xà Mi Đồng Ngư mà Tam thúc để lại, trên đó chép những bí mật về vương quốc Đông Hạ.

Nếu theo lời Lương Quỳnh, có lẽ việc Uông Tàng Hải ghi chép về công trình Vân Thiên Cung chỉ là giả, cái ông ta thực sự muốn ghi lại chính là bí mật của vương quốc Đông Hạ.

Bí mật này Ngô Bất Chính cũng biết, đó là việc các đời Vạn Nô Vương đều là những quái vật chui ra từ lòng đất!

Chẳng lẽ các đời Vạn Nô Vương đều chui ra từ phía sau cánh cửa thanh đồng này?

Vậy thì đằng sau cánh cửa đó rốt cuộc là thứ gì!

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà phát bực: "Mấy người đúng là lôi thôi quá!

Theo Bàn gia tôi thấy, quan tâm quái gì thuốc có từ đây hay không!

Chúng ta cứ lên đó trực tiếp mở quan tài của Vạn Nô Vương, vơ vét minh khí!

Chương 1020

Sau đó nổ tung cửa thanh đồng, chỉ cần nổ một lỗ hổng chui vào xem là rõ hết ngay ấy mà!

Có gì mà phải thảo luận!" Phan Tử vội can: "Bàn Tử, chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu!

Mọi người nhìn cái quan tài của Vạn Nô Vương xem, nó được đặt ngay trước cửa thanh đồng, trông có giống như ông ta cũng muốn đi vào trong không?

Tạm thời chưa nói đến việc chúng ta có mở được cửa hay không, giả sử mở được thật, liệu Vạn Nô Vương có vùng dậy rồi đi theo vào không?" Phân tích của Phan Tử khá lý trí.

Tuy có thành phần suy đoán, nhưng đó là phương thức tư duy quen thuộc của dân đổ đấu, gọi là "tiền tẩu tam hậu tẩu tứ" (trước tính ba sau tính bốn).

Vì ở dưới đất, mỗi khi động vào một thứ gì đó đều cực kỳ nguy hiểm, nên trước khi làm phải tính trước ba bước, làm xong phải tính sau bốn bước.

Nếu kết quả là thứ bạn không thể đối phó thì phải cân nhắc xem có nên làm hay không.

Bàn Tử cảm thấy phiền phức định phản bác, nhưng Ngô Bất Chính đã ngăn lại bảo anh đừng nói nhảm.

Thực tế, trong những người có mặt, ba người họ là những người biết rõ tình hình ở đây nhất.

Nhiều nội dung ghi trên Xà Mi Đồng Ngư chỉ có ba người họ biết.

Trong đó quan trọng nhất là một điều: Uông Tàng Hải từng ghi chép rằng, cánh cửa thanh đồng này chỉ có thể mở ra khi đời Vạn Nô Vương cũ chết đi và Vạn Nô Vương mới xuất hiện.

Nếu không, mở cửa sai thời điểm, ngọn lửa nghiệp hỏa từ địa ngục sẽ thiêu rụi người mở cửa thành tro bụi.

Cho nên giả thuyết của Phan Tử cơ bản là vô dụng.

Trừ khi cửa thanh đồng tự mở, còn nếu họ dùng vũ lực cưỡng ép, có thể sẽ bị thiêu chết ngay lập tức.

Ngô Bất Chính vẫn chưa cân nhắc kỹ xem có nên nói những thông tin này cho mọi người hay không.

Nói thật, những bí mật này không thích hợp để công khai.

Đây là livestream toàn cầu, cho dù Tứ A Công và những người khác tin tưởng, nhưng khán giả chắc chắn sẽ không tin.

Những thứ như thuật trường sinh, yêu quái chui ra từ lòng đất đều là những thứ đủ để đảo lộn thế giới quan của họ.

Nói ra, người ta không những không tin mà còn coi mình là kẻ điên.

Dù sao trong các hoạt động khảo cổ từ trước đến nay, nhiều cổ vật và văn tự cổ khai quật được cũng có những điểm không thể giải thích nổi.

Thông thường, mọi người vẫn muốn phân tích chúng theo hướng mà họ có thể hiểu được.

Đột nhiên có người nhảy ra bảo đằng sau cửa thanh đồng có thuật trường sinh, chắc chắn sẽ bị thiên hạ cười nhạo là đồ ngốc. "Tôi bảo này, các người cứ bàn tới bàn lui, vậy rốt cuộc cái quan tài Vạn Nô Vương này có mở hay không?" Đoạn Vô Kỵ cũng có chút mất kiên nhẫn.

Quan tài ngay trước mắt mà cứ đứng lảm nhảm mãi không xong, ai mà chịu nổi. "Bàn gia tôi đương nhiên tán thành việc mở quan tài!" Bàn Tử vội nói.

Phan Tử cũng phụ họa: "Tôi cũng thấy có thể mở.

Nếu Tam thúc thực sự đang tìm cửa thanh đồng và Vạn Nô Vương thì dù có nguy hiểm tôi cũng phải thử!" Tần Vũ không lên tiếng, Lương Quỳnh nói: "Tôi thấy không nên mở, mục tiêu của chúng ta là cửa thanh đồng, mở được cửa rồi đi cứu người trước!" Đoạn Vô Kỵ bày tỏ: "Tôi tán thành mở!" Như vậy là đã có ba người đồng ý.

Tần Vũ bỏ phiếu trắng, Ngô Bất Chính không tán thành.

Thế là phải xem sự lựa chọn của Tứ A Công và Trần Phi.

Trần Phi nhìn Tứ A Công với vẻ dò hỏi.

Tứ A Công nhíu mày, hai viên bi sắt trong tay xoay đi xoay lại như chơi đồ chơi.

Một lát sau, Tứ A Công nói: "Tôi mà bảo không đồng ý thì các người có nhịn nổi không?

Đã đến tận đây rồi, không mở quan tài thì chúng ta đến đây làm gì?" Câu nói này khiến mọi người ngẩn ra.

Đúng vậy, họ đến đây chẳng phải để làm rõ bí mật vương quốc Đông Hạ và mục đích cá nhân của từng người sao?

Vào cổ mộ mà không mở quan tài thì khác gì ăn cơm mà không có thức ăn. "Các người thấy đấy, lãng phí bao nhiêu thời gian, cuối cùng vẫn phải mở, đúng là nghĩ quá nhiều!" "Đi thôi, để Bàn gia tôi dẫn đầu cho!" Bàn Tử hăng hái, cầm móc leo tiên phong chạy xuống dốc.

Mọi người thấy vậy cũng chỉ đành đi theo.

Ngay khi vừa chạy xuống dốc, Tần Vũ bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên một cơn xúc động kỳ lạ.

Dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đang kêu gọi anh, khiến ánh mắt anh vô thức nhìn về phía cánh cửa thanh đồng và không thể rời mắt đi được! *** Hắc Hạp Tử và Giải gia có quan hệ rất gần gũi, thường xuyên có giao dịch làm ăn.

Lúc này anh ta cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tần Vũ vốn ít nói nên không cần lo cho anh.

Ngược lại là Bàn Tử, dường như vẫn chưa nhận ra vấn đề, vẫn đang thắc mắc tại sao ở đây lại có mã số tài sản của Giải gia, người của Giải gia đến đây làm gì, chẳng lẽ là...

Quả nhiên, trước khi Ngô Bất Chính kịp nghĩ ra cách xử lý, sự việc đã lan truyền rộng rãi.

Sức mạnh của quần chúng là vô cùng lớn.

Một người không nghĩ ra, hai người không nghĩ ra, nhưng với hàng tỷ người thì chắc chắn sẽ có người nhận ra.

Chương 1021

Trong phòng livestream nhanh chóng xuất hiện những nghi vấn: [Ở nơi hẻo lánh giữa sa mạc thế này, sao người của Giải gia lại xuất hiện được?] [Đúng thế, không lẽ Giải gia cũng là dân trộm mộ?] [Tôi thấy khả năng cao lắm, vì ngoài dân trộm mộ ra thì ai lại đến đây chứ?] [Chưa chắc đâu, có khi là đội khảo sát thì sao!] [Đúng đúng, cũng có thể là mấy người nghiên cứu sa mạc đi lạc vào!] Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng rõ ràng đa số đều cho rằng Giải gia có vấn đề.

Ngô Bất Chính đang rầu rĩ không biết làm sao liên lạc với Giải Ngữ Hoa để bàn đối sách, thì Hắc Hạp Tử bỗng nhiên chỉ sang một bên hét lớn: "Chúng ta không thể ở lại đây lâu hơn được nữa, không đi nhanh là rắc rối to đấy!" Mọi người giật mình, quay đầu lại mới phát hiện xung quanh đã bò đầy Thảo Tỳ Tử (ve bét ký sinh).

Đám sinh vật này hễ thấy máu là hưng phấn, chắc chắn chúng bị mùi máu của con trăn khổng lồ dẫn dụ đến.

Mọi người mải chú ý đến thứ trong bụng rắn mà quên khuấy mất đám Thảo Tỳ Tử này.

Quay đầu nhìn lại, chúng đã đông nghịt đen kịt một vùng, từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Tuy nhiên phần lớn chúng đều lao về phía xác con trăn, chỉ có một số ít bò về phía họ.

Mọi người rút vũ khí ra đập chết những con bò lại gần, tạm thời vẫn tự vệ được.

Nhưng nếu không tìm cách rời đi, theo thời gian Thảo Tỳ Tử kéo đến càng lúc càng đông thì e là muốn đi cũng không kịp.

Mọi người định dùng bình phun lửa, nhưng vừa bật lên mới thấy trong môi trường này dùng bình phun lửa chẳng khác nào không dùng.

Mưa quá lớn, lửa không thể phun đi xa, chỉ có thể ngồi xổm xuống mà đốt từng con.

Nếu chúng ít thì không sao, đằng này nhiều như lông lốc, không thể nào đốt cho xuể.

Tần Vũ thấy thế liền bảo mọi người đừng đốt nữa, vô ích thôi.

Ngô Bất Chính thấy anh định rút dao găm phóng huyết thì vội ngăn lại: "Đừng!

Vô dụng thôi, mưa lớn thế này mùi máu của cậu không tán ra xa được đâu!

Nước mưa sẽ nhanh chóng làm loãng máu của cậu, nếu không xông ra được ngay thì đám ve này chắc chắn sẽ quay lại!

Cậu có bao nhiêu máu để xả cho đủ chứ!

Chúng ta leo lên cây trước đã!" Ngô Bất Chính chỉ vào một cái cây lớn bên cạnh. "Đám ve này nhắm vào xác con trăn kia!

Chúng ta lên cây, chúng sẽ không đuổi theo đâu!

Chỉ cần đợi mưa nhỏ bớt hoặc chờ đến sáng là ổn!" Mọi người thấy có lý.

Lúc này cũng chẳng còn bao lâu nữa là trời sáng.

Hơn nữa con trăn kia to lớn như vậy, chắc cũng đủ cho đám ve này hút máu trong mấy ngày.

Chỉ cần cầm cự đến sáng, họ có thể tìm đường rời đi.

Tổng hợp lại thì đây đúng là phương án tốt nhất.

Thế là cả nhóm không nói hai lời, bắt đầu leo cây.

Cây cối ở đây chằng chịt, cành lá đan xen để tranh giành ánh sáng nên leo rất dễ.

Ngay cả người có thể lực kém như Ngô Bất Chính cũng không cần ai giúp, nhanh chóng leo lên cành cây.

Họ kiểm tra lại, phủi hết những con ve bám trên người rồi ngồi trên cành cây chờ đợi.

Tần Vũ ngồi ở vị trí gần thân cây nhất, anh có thể chất đặc biệt khiến côn trùng lánh xa, ngồi ở đó thì ve bét không dám bò qua.

Xong xuôi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính vẫn lo lắng cho Giải gia nên vội xem tình hình phòng livestream.

Lúc này anh mới thấy Giải Ngữ Hoa đã đứng ra giải thích.

Với tư cách là gia chủ nhà họ Giải, anh ta hiểu rõ rắc rối nếu không giải quyết việc này.

Hơn nữa, ai biết được anh ta không chuẩn bị trước chứ?

Giải pháp của Giải Ngữ Hoa là tự mở một buổi livestream của riêng mình, đối diện trực tiếp với công chúng để giải thích cặn kẽ.

Ngô Bất Chính không vào xem vì không có thời gian, nhưng trong phòng stream có rất nhiều người gửi ảnh chụp màn hình và đoạn trích video lời giải thích của Giải Ngữ Hoa.

Xem xong, tảng đá trong lòng Ngô Bất Chính cũng được hạ xuống.

Giải Ngữ Hoa không hổ danh là gia chủ Giải gia, góc nhìn và cách xử lý vấn đề của anh ta hoàn toàn khác với Ngô Bất Chính.

Một người ngồi ghế gia chủ thì đầu óc đâu có đơn giản.

Cách đối phó của Giải Ngữ Hoa đại khái chia làm ba phần.

Phần thứ nhất, anh ta thẳng thắn thừa nhận tổ tiên nhà họ Giải từng trộm mộ, nhưng đó là thời buổi loạn lạc, cơm ăn còn không đủ, hơn nữa cả làng đều làm nghề đó, đúng là "pháp bất trách chúng" (luật không phạt đám đông).

Chuyện đã qua bao nhiêu năm, những tổ tông tham gia trộm mộ đều đã qua đời, chẳng lẽ lại đi đào xác họ lên?

Tất nhiên sẽ có người hỏi, người chết thì thôi nhưng những cổ vật đào được có nộp lại không?

Về vấn đề này, Giải Ngữ Hoa đã chuẩn bị từ sớm.

Anh ta tuyên bố trên stream: "Chỉ cần phía cảnh sát muốn điều tra, tôi sẵn sàng phối hợp.

Nếu trong nhà tôi có bất kỳ thứ gì không rõ nguồn gốc hoặc chứng minh được là đồ trộm mộ, tôi không nói hai lời, tùy ý xử lý." Sự tự tin này cho thấy anh ta đã sớm có biện pháp đối phó.

Chương 1022

Giải gia là đại gia tộc, người của họ nổi tiếng tinh ranh, đã dám nói thế thì không sợ bị tra.

Dù có tra thật cũng chẳng tìm ra gì đâu.

Cuối cùng anh ta chốt lại: "Tổ tiên làm gì tôi không thể chọn, nhưng hiện tại Giải gia chúng tôi là một gia tộc kinh doanh chân chính!

Hoan nghênh mọi người đến điều tra!" Lời nói có chút bất đắc dĩ nhưng cũng là sự thật.

Có thể Giải Thiên Linh vẫn âm thầm xuống mộ nhưng rất ít, hơn nữa Giải Thiên Linh là Giải Thiên Linh, Giải Ngữ Hoa là Giải Ngữ Hoa.

Ngoại trừ lần ở Long Lĩnh, Giải Ngữ Hoa đúng là chưa từng xuống mộ!

Phần thứ hai, Giải Ngữ Hoa giải thích về việc tại sao đồ của gia tộc mình lại xuất hiện ở Quỷ Thành trong đầm lầy rắn này.

Theo lời anh ta, cái khóa thắt lưng đó đúng là đồ của Giải gia, nhưng là sản phẩm từ một năm trước, hiện tại Giải gia không còn dùng loại đó nữa.

Dựa trên thời gian, anh ta phỏng đoán nhóm người đó có liên quan đến một dự án đầu tư năm xưa.

Theo lời Giải Ngữ Hoa, năm đó Giải gia có hợp tác đầu tư với người khác tại sa mạc Taklamakan.

Nhưng sau đó dự án thất bại, tình hình sa mạc thì ai cũng biết, bão cát, thiếu nước, mất tích xảy ra thường xuyên.

Dự án đó vì thương vong quá nhiều nên cuối cùng đành phải đình trệ và bỏ dở.

Chuyện này Giải gia cũng sẵn sàng phối hợp điều tra.

Hai thông tin này đưa ra đã xóa tan phần lớn nghi ngờ của mọi người.

Nếu là đi khai thác dự án ở sa mạc thì không có gì to tát cả, chỉ cần không dính líu đến trộm mộ thì Giải gia vẫn còn đường lui.

Lúc này khi mọi người đi xuống, ngay lập tức đều bị cánh cửa đồng xanh kia làm cho chấn động không nhỏ.

Đứng ở trên nhìn có lẽ chỉ cảm thấy choáng ngợp, nhưng khi thực sự xuống đến dưới này, đối mặt với cánh cửa đồng xanh cao ba mươi mét, trong lòng mọi người không còn là chấn động nữa mà là sự kinh hãi.

Cánh cửa đồng xanh cao như vậy, nói xui rủi một câu, nếu nó đổ xuống thì bọn họ chạy cũng không kịp, trực tiếp bị đè thành thịt nát.

Mà lúc này còn chưa đến trước mặt cửa đồng, nếu đi sát lại gần mà nhìn, e rằng chân cũng phải run rẩy.

Bàn Tử đã không đợi kịp nữa, ném hai cây que huỳnh quang qua đó, rồi hô hào mọi người chuẩn bị tiến lại gần quan tài.

Tứ A Công rất cáo già, kéo Trần Phi đi cuối cùng.

Đoạn Vô Kỵ cũng không mạo hiểm xông lên.

Bàn Tử và Phan Tử đi được vài bước, nhận thấy mọi người không qua đây, đều không khỏi ngẩn ra.

Tâm đạo đám người này và đám chuyên gia khảo cổ quả nhiên không giống nhau, từng người một đều khôn như ranh, đã đến nước này rồi mà vẫn cẩn thận như vậy.

Ngô Bất Chính hướng về phía Bàn Tử lắc đầu, ý bảo anh ta tốt nhất đừng qua đó.

Tuy nhiên Bàn Tử không cam lòng, nói: "Tôi nói này, các người mà cứ như vậy, lát nữa mở quan tài ra thì đừng trách Bàn gia tôi không chia minh khí cho nhé!" "Ngồi mát ăn bát vàng ở chỗ Bàn gia tôi là không xong đâu!" "Tôi cứ tưởng toàn là nhân vật máu mặt cả, không ngờ cũng đều là hạng nhát chết!" Bàn Tử nói đoạn, ánh mắt nhìn lướt qua ba người Đoạn Vô Kỵ và Tứ A Công, hiển nhiên là đang nói bọn họ.

Sắc mặt Tứ A Công không có gì thay đổi, ngược lại Trần Phi thì tức tối không thôi, nói: "A Công, để con đi một chuyến?

Thằng béo chết tiệt này coi khinh chúng ta quá!" Tứ A Công lắc đầu, nói: "Tranh cường háo thắng là cái dũng của kẻ thất phu, đừng quên chúng ta đến đây để làm gì!

Minh khí cũng không phải lúc này để chạm vào!" Trần Phi nghe vậy chỉ đành thôi, chỉ là bị Bàn Tử khích bác nên trong lòng rất khó chịu.

Bàn Tử thấy bọn họ vẫn không nhúc nhích, liền nảy ra một ý định, hướng về phía Đoạn Vô Kỵ nói: "Này Vô Kỵ huynh, cứ thế này mà anh đòi khiêu chiến với Hắc Hạp Tử sao?

Hắc Hạp Tử mạnh hơn anh nhiều!

Anh bạn à, tốt nhất là về tắm rửa rồi đi ngủ đi, việc ai nấy làm cho xong!" Bàn Tử rất ranh mãnh, câu nói này đâm trúng tim đen của Đoạn Vô Kỵ.

Sắc mặt Đoạn Vô Kỵ lập tức lạnh lùng xuống, đồng thời sải bước đi về phía bọn họ. "Sao đây?

Muốn đánh nhau à!" Bàn Tử thấy tình hình không ổn, cũng vớ lấy đồ nghề.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ chỉ lạnh lùng liếc anh ta một cái, không nói gì, đi thẳng về phía quan tài.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng mừng rỡ, ra hiệu cho Phan Tử đi theo.

Mọi người thấy Đoạn Vô Kỵ sắp tự tay xuất thủ, đều không khỏi tò mò xem thân thủ của người này rốt cuộc ra sao.

Hai người Bàn Tử đi theo phía sau, mắt thấy ba người đang tiến về phía quan tài, tim Ngô Bất Chính cũng không khỏi treo lên.

Cậu vô thức tựa về phía Tần Vũ, nhưng vừa nhìn qua thì lập tức ngẩn người.

Tần Vũ đâu còn ở đó nữa, bóng dáng đã biến mất từ lúc nào. "Tiểu ca đâu?" Ngô Bất Chính vội vàng kinh hô.

Lương Quỳnh bên cạnh ngẩn ra hỏi: "Anh ấy không phải luôn đi cùng anh sao?" "Không có!" Ngô Bất Chính lắc đầu.

Tứ A Công và Trần Phi ở bên cạnh cũng lần lượt lắc đầu.

Vừa rồi sự chú ý của bọn họ đều đặt trên quan tài kia, căn bản không để ý Tần Vũ đã đi đâu.

Ba người Bàn Tử nghe thấy động tĩnh phía sau cũng quay đầu lại hỏi có chuyện gì.

Chương 1023

Nhưng lúc này ba người đã đến bên cạnh quan tài, khoảng cách chưa đầy hai mét.

Vừa quay đầu lại, sắc mặt Tứ A Công lập tức biến đổi, thốt ra hai chữ: "Không xong!" Trần Phi gần như theo bản năng lập tức giơ súng trường hướng về phía ba người.

Bàn Tử và Phan Tử theo vô thức cũng lăm lăm súng chĩa vào bọn Tứ A Công.

Tình thế lúc này đột ngột căng thẳng.

Tứ A Công hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: "Lũ ngu!

Nhìn ra sau lưng các người kìa!" Bàn Tử và Phan Tử vốn đang cảm thấy khó hiểu, nghe thấy câu này đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đoạn Vô Kỵ rất quyết đoán, lập tức xoay người, theo đó rút từ thắt lưng ra một vật.

Vật đó không biết là gì, trông giống như một quả cầu kim loại.

Vừa cầm trên tay, anh ta mạnh mẽ phát lực, quả cầu kim loại đó lại trong nháy mắt biến thành một cây côn.

Toàn bộ thân côn đều làm bằng kim loại, đầu phía trước còn có rất nhiều phiến sắt sắc nhọn, nhìn sơ qua giống như một cây lang nha bổng.

Tuy nhiên lúc này mọi người căn bản không có thời gian để chiêm ngưỡng vũ khí của anh ta.

Chỉ thấy cây côn vừa xuất hiện, anh ta đã đâm mạnh ra phía sau.

Khắc sau, nó bị thứ gì đó kẹp chặt lại.

Bàn Tử và Phan Tử đồng thời quay đầu, nhìn thấy cảnh tượng đó, đầu óc như muốn nổ tung.

Chỉ thấy phía sau bọn họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một sinh vật khổng lồ.

Thứ đó cổ rất dài, trên thân mọc đầy gai dài, từng cái rũ xuống trông như vô số xúc tu.

Lương Quỳnh vội vàng bắn một viên đạn chiếu sáng.

Lúc này họ mới nhìn rõ, đó cư nhiên là một con Du diên khổng lồ.

Con Du diên đó ít nhất phải dài năm mét, thân thể đồ sộ chống đỡ phần thân trước dựng đứng lên.

Hai chiếc răng độc đóng mở liên tục, khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

Bàn Tử chửi thề: "Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là thứ gì vậy, sâu bọ sao lại có con to xác thế này!

Cỡ này thì bằng con bò rồi!" "Còn ngẩn ra đó làm gì, mau quay lại đây!" Phan Tử hét lên, đồng thời đã bóp cò súng trường.

Đoạn Vô Kỵ mạnh mẽ phát lực, rút cây côn đang chống cự với con Du diên khổng lồ về.

Những lưỡi dao sắc bén ngay lập tức cắt đứt vài cái xúc tu của nó.

Trong lúc ba người lùi lại, tiếng súng đã vang lên.

Vô số viên đạn vạch ra những vệt lửa trong bóng tối, bắn thẳng về phía đầu con Du diên, đánh nó nát bấy thành đống thịt vụn.

Ngô Bất Chính cũng không kịp đi tìm Tần Vũ nữa, vội vàng xông lên đón hai người Bàn Tử quay lại.

Nhưng khi ba người vừa đứng vững, họ phát hiện trên quan tài kia lại nhô ra thêm tám con Du diên khổng lồ nữa.

Ngô Bất Chính kinh hô: "Mẹ nó, đây quả nhiên là Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Chín con rồng Du diên!" "Thảo nào Đông Hạ Quốc lại coi thứ này là rồng, nó to quá mức quy định rồi!" Mọi người đều kinh ngạc không nhỏ, súng trường trong tay ba người Bàn Tử càng không ngừng nghỉ.

Tiếng súng vang dội khắp không gian.

Lúc này, người trong phòng livestream cũng phát cuồng.

Sinh vật khổng lồ họ không phải chưa từng thấy, ví dụ như con cóc khổng lồ ở Trùng Cốc Vân Nam, thanh lân cự mãng, thậm chí là sâu bất tử Hoắc Thị.

Nhưng những thứ đó nói cho cùng cũng không đáng sợ bằng con Du diên này!

Tuyệt đại bộ phận mọi người đều có tâm lý bản năng sợ hãi các loại động vật chân khớp mềm yếu như rết, cuốn chiếu hay du diên.

Những thứ này trông cực kỳ tà ác, khiến nhiều người không thể chấp nhận được, thậm chí chỉ nhìn một cái là nổi da gà toàn thân.

Nỗi sợ hãi đó là bản năng, không thể kiềm chế được.

Thể hình nhỏ đã vậy, đừng nói chi là thể hình khổng lồ, đúng là thứ đòi mạng người.

Chín con rồng Du diên này nhìn vào đã khiến gan mật mọi người tiêu tán một nửa.

Bàn Tử bắn súng máy không nhịn được nữa hét lên: "Tổ sư nhà nó, thuốc nổ, mau lấy thuốc nổ ra!

Bàn gia tôi sắp buồn nôn chết mất!" Số lượng đạn của bọn họ tuy nhiều, nhưng sức sát thương đối với những con Du diên này quá nhỏ.

Hơn nữa đầu Du diên có nát thì thân thể vẫn còn ngọ nguậy được, nếu muốn bắn nát hết thì bao nhiêu đạn cũng không đủ.

Trần Phi cũng nhận thấy tình hình không ổn, lấy ra một khối thuốc nổ, đây đều là đồ Pháo Vương đã chuẩn bị từ trước.

Chộp lấy thuốc nổ, Trần Phi lập tức ném qua.

Khắc sau Bàn Tử bắn tỉa một phát, thuốc nổ lập tức phát nổ.

Một quầng lửa lớn trong khoảnh khắc nuốt chửng cả chiếc quan tài.

Chương 1024

Thực ra nói ra cũng mỉa mai.

Thế nào là trộm mộ, thế nào là khảo cổ?

Nếu suy nghĩ kỹ, thời cổ đại những kẻ trộm mộ như Mạc Kim Hiệu Úy vốn là chức vị được lập ra để phục vụ chiến tranh, so với khảo cổ hiện nay dường như cũng không có gì khác biệt.

Nhưng nếu xét kỹ thì vẫn có sự khác biệt.

Mục đích thời cổ đại và hiện tại hoàn toàn khác nhau.

Khi đó Mạc Kim là để cung cấp quân nhu, còn hiện nay chủ yếu là để khai quật và bảo tồn.

Tuy có người nói đồ đào lên cho vào bảo tàng chẳng phải cũng kiếm tiền sao, nhưng tiền đó được dùng cho dân sinh kiến thiết.

Mạc Kim Hiệu Úy bị đánh đồng với kẻ trộm mộ cốt yếu là do mục đích không thuần túy.

Chuyện này đúng sai thế nào mỗi người một ý, không bàn thêm ở đây.

Chúng ta quay lại chính truyện.

Phần cuối cùng của Giải Ngữ Hoa nói ra nội dung khiến Ngô Bất Chính vô cùng chấn động.

Có lẽ anh ta sợ có người nghĩ mình nói hươu nói vượn nên đã công bố luôn danh tính của người khởi xướng dự án năm đó.

Tuy nhiên, chính thông tin này đã hoàn toàn làm xáo trộn tâm cảnh của Ngô Bất Chính, vì cậu nằm mơ cũng không ngờ tới cái tên mà Giải Ngữ Hoa thốt ra lại quen thuộc đến vậy.

Chỉ cần nghe tên, cậu đã có thể hình dung ra khuôn mặt đằng sau cái tên đó.

Người khởi xướng mà Giải Ngữ Hoa nói không phải ai khác, chính là chú ba của nhà họ Ngô bọn họ, chú ba của Ngô Bất Chính - Ngô Tam Tỉnh.

Khi cái tên này được xướng lên, người xem trong livestream không cảm thấy gì nhiều, nhưng mấy người đang ở trên cành cây, ngoại trừ Tần Vũ, đều nhìn về phía Ngô Bất Chính với ánh mắt dò hỏi.

Chú ba nhà cậu rõ ràng đã từng đến đây, sao lần này còn muốn đi lần nữa, làm thành viên đội tiên phong?

Sao không nói thẳng chuyện năm đó ra?

Ngô Bất Chính cũng ngẩn người, cậu căn bản không biết chuyện này là sao.

Là người nhà họ Ngô, cậu hiểu rất rõ chú ba làm sao có thể làm dự án đầu tư gì được, ông ấy chính là một kẻ trộm mộ triệt để.

Từ lúc Giải Ngữ Hoa nói ra cái tên đó, cậu đã hiểu đây chắc chắn không phải dự án đầu tư gì mà là nhắm vào địa cung của Tây Vương Mẫu.

Sắc mặt Ngô Bất Chính trắng bệch, Bàn Tử vội vỗ vai cậu.

Cậu ra hiệu Bàn Tử đừng nói gì, lúc này mưa đã nhỏ dần, cậu xin Bàn Tử một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi mạnh rồi nói: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết, tôi cần thời gian để xâu chuỗi lại, mọi người đừng làm phiền tôi!" Nói xong Ngô Bất Chính cứ thế hút thuốc không nói thêm lời nào.

Cậu sắp xếp lại toàn bộ sự việc trong đầu.

Mọi chuyện chắc chắn bắt đầu từ chú ba.

Ngô Tam Tỉnh chắc hẳn đã tìm thấy cổ mộ ở đây nên muốn đến trộm mộ.

Ông ấy có sản nghiệp riêng, lẽ ra không cần tìm nhà họ Giải giúp đỡ, nhưng ông ấy vẫn tìm, và nhà họ Giải còn đồng ý xuất người lẫn trang bị.

Những xác người họ Giải trong bụng trăn có thể chứng minh điều này.

Một nghi vấn đặt ra là tại sao chú ba lại tìm người nhà họ Giải?

Có lẽ lúc đó ông ấy thấy cổ mộ này quá nguy hiểm, thực lực thuộc hạ không đủ, hoặc vì nguyên nhân khác.

Tóm lại là trong số những người đến đây với ông ấy có người nhà họ Giải.

Sau đó chúng tôi tham gia chương trình cũng đến đây, phát hiện ra xác chết trong bụng trăn, dẫn đến chuyện của nhà họ Giải.

Giải Ngữ Hoa vì muốn giải quyết rắc rối này nên đã kể lại chuyện năm xưa.

Ở đây có hai khía cạnh: Thứ nhất, Giải Ngữ Hoa dám nói ra tất cả thì chắc chắn đã tính đến hậu quả.

Anh ta tâm cơ thâm trầm, nhà họ Giải chắc chắn sẽ không sao, nhưng còn nhà họ Ngô?

Giải Ngữ Hoa không phải hạng người qua cầu rút ván, hơn nữa quan hệ hai nhà cũng rất tốt.

Vậy nên anh ta chắc chắn đã thông báo trước cho chú hai nên mới dám nêu tên chú ba.

Nhà họ Giải và nhà họ Ngô chắc chắn sẽ ổn, vì chú hai của cậu so với Giải Ngữ Hoa chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng còn chú ba thì sao?

Chú ba đã đến đây một năm trước, bây giờ lại đến mà không hề nói nửa lời về việc từng tới đây.

Rõ ràng có vấn đề.

Nếu chú ba nói lần trước chưa đi sâu vào, chết một người rồi về nên lần này không yên tâm mới đi theo, thì cũng hợp lý, nhưng sao ông ấy phải giấu?

Đây là nghi vấn thứ hai.

Hai câu hỏi này e rằng phải đợi tìm thấy chú ba mới giải đáp được.

Nhưng đối với chú ba, việc giải thích thế nào quan trọng hơn, vì nếu không ổn, khi ra ngoài khó tránh khỏi bị điều tra, sản nghiệp của ông ấy mà bị tra thì coi như xong đời.

Nghĩ đến đây Ngô Bất Chính cảm thấy đau đầu, dù sao đó cũng là chú ba của cậu.

Chương 1025

Ngô Bất Chính lược thuật lại suy nghĩ của mình cho mọi người nghe, đương nhiên là bỏ qua mục đích thực sự của chú ba.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đều là người trong nghề, không hề ngốc, họ hiểu ý tứ sâu xa của Ngô Bất Chính.

Chú ba đến để trộm mộ chứ không phải đầu tư gì cả, nên họ cũng chỉ nghe vậy chứ không hỏi thêm.

Người xem livestream hiển nhiên không hứng thú lắm với chuyện này, thấy Giải Ngữ Hoa giải thích kín kẽ nên cũng không để ý.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính không thể không bận tâm.

Nếu chú ba đã đến đây từ một năm trước và đã đi sâu vào bên trong, vậy chẳng phải tốc độ của họ sẽ nhanh hơn nhiều sao?

Họ muốn đuổi kịp e là khó.

Nghĩ đến đây, tim Ngô Bất Chính thắt lại.

Bàn Tử thấy vẻ mặt Ngô Bất Chính dãn ra đôi chút, vỗ vai bảo cậu đừng nghĩ nhiều.

Bất kể thế nào, nơi này nguy hiểm vô cùng, thay vì lo chuyện của chú ba thì nên nghĩ xem chúng ta phải làm sao.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Giờ tôi chẳng muốn nghĩ gì nữa, cứ nghĩ là đau đầu!

Cái cây lớn này khá an toàn, hay là chúng ta cứ ngủ thêm một lát đi, cả đêm qua chẳng được chợp mắt rồi!

Chờ trời sáng rồi tính!" Cậu rất hiểu chú ba, nếu ông ấy từng đến đây, lần này vào trong tốc độ chắc chắn sẽ rất nhanh, e là muốn tìm họ đã muộn.

Lúc này vội vàng đuổi theo rõ ràng không có cơ hội, chi bằng nghỉ ngơi cho khỏe.

Nhìn đồng hồ đã năm giờ rưỡi sáng, trời sắp sáng rồi, với thời tiết này chắc hẳn tạnh mưa là trời sẽ hửng nắng, lúc đó đi đường sẽ nhanh hơn.

Mọi người tựa vào cây nghỉ ngơi.

Tuy nhiên Tần Vũ nãy giờ không nói lời nào bỗng nhiên quay đầu nhìn Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, không biết Tần Vũ làm sao, nhưng nhìn ánh mắt anh, dường như có vấn đề.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử mắt sắc, thấy ánh mắt đó liền biết có chuyện chẳng lành.

Chẳng lẽ bọ chét cỏ bò lên?

Không thể nào, Tần Vũ đang canh giữ thân cây, lũ bọ đó không qua được mới đúng.

Nhưng mọi chuyện không cho họ thời gian suy nghĩ.

Tần Vũ bỗng bật dậy lao về phía Ngô Bất Chính.

Ngay lúc đó, từ trong bóng tối sau lưng Ngô Bất Chính, một mùi tanh hôi nồng nặc ập đến.

Mọi người còn chưa nhìn rõ chuyện gì thì cả người Tần Vũ đã bị thứ gì đó kéo tuột đi, chỉ để lại một vũng máu tươi.

Ngô Bất Chính hoàn toàn ngây dại.

Bàn Tử mắt đỏ ngầu, lập tức bắn một phát đạn chiếu sáng.

Ánh sáng xé toạc màn đêm, bọn họ nhìn thấy trên cành cây không xa, một con trăn khổng lồ đang ngậm Tần Vũ.

Vai Tần Vũ bị nó cắn chặt.

Con trăn đó ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, có lẽ vì nhìn thấy xác đồng bọn.

Nó rung chuyển toàn thân, sau đó lùi nhanh về phía xa. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính mắt cũng đỏ hoe, định chạy theo truy đuổi nhưng quên mất mình đang ở trên cây, một bước hụt chân ngã xuống.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt tóm được cậu, nếu không rơi xuống dưới kia sẽ thành mồi cho lũ bọ chét cỏ ngay lập tức.

Cảm giác trọng lực khi hụt chân cũng khiến Ngô Bất Chính sợ khiếp vía, giúp cậu khôi phục được vài phần lý trí.

Bàn Tử kéo cậu lại cành cây, an ủi bảo cậu đừng lo lắng, anh ta và Hắc Hạp Tử sẽ nghĩ cách cứu Tiểu ca.

Tuy nhiên khi quay đầu lại, họ phát hiện Hắc Hạp Tử cũng đã biến mất.

Chỉ thấy một bóng đen như linh hầu thoăn thoắt chuyền giữa các cành cây, đuổi theo hướng đuôi con trăn khổng lồ.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn đến ngây người, Bàn Tử vội nói: "Cái lão Hắc Hạp Tử này không phải người thường đâu, cậu không cần lo cho Tiểu ca và lão ta, chúng ta lo tìm cách đuổi theo đi!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Khôi phục lý trí, cậu hiểu rõ mình không có thân thủ như Tần Vũ và Hắc Hạp Tử, đuổi theo kiểu đó là không thể, có khi còn tự làm mình chết.

Phán đoán tình thế xong, cậu chỉ vào một cành cây nói: "Chúng ta bò qua hướng kia, đi từ phía bên kia." Bàn Tử gật đầu, cành cây đó rất to, có thể dẫn sang một cây đại thụ khác.

Nơi đó cách xa xác con trăn, chỉ cần động tác nhanh một chút là có thể tránh được bọ chét cỏ.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính.

Hai người mới bò được nửa đường thì bỗng phát hiện lũ bọ chét cỏ bên dưới bùng nổ.

Vô số bọ chét cỏ tản ra, có con còn bò ngược lên cái cây bọn họ đang đứng.

Bàn Tử thấy vậy chửi: "Mẹ kiếp, lũ bọ này tham lam quá, một con trăn lớn vậy còn chưa đủ sao, còn muốn tìm chúng ta gây sự nữa, tổ sư nó!" Ngô Bất Chính nhận ra trời đã bắt đầu sáng, lũ bọ này chắc chắn đang tìm chỗ trốn.

Loại sinh vật này không hoạt động ban ngày, những con ở tầng ngoài cùng chắc chắn không muốn bị lộ hoặc bị nắng thiêu.

Chương 1026

Nhưng những con ở sâu bên trong chắc không sao, có điều số lượng bọ ở đây quá nhiều, chỉ riêng đám tản đi tìm chỗ trốn đã như thủy triều đổ xô về phía cây của họ.

Ngô Bất Chính vội nói: "Chúng ta phải nhanh lên, lũ bọ đó đang tìm chỗ râm để trú ban ngày!

Vảy của con trăn có hạn, những con không trốn được dưới vảy sẽ phải bỏ cuộc, chúng chắc chắn sẽ nhắm vào chúng ta!" "Vậy thì nhanh lên đi, đừng nói nhảm nữa!" Bàn Tử thúc giục.

Cành cây này tuy chắc chắn nhưng đi trên đó không có gì che chắn, giống như đi cầu độc mộc.

Cộng thêm trời sáng dần, cảm giác như đang đi trên nóc nhà cao mười mấy mét mà dưới chân chỉ rộng chưa đầy nửa mét.

Ngô Bất Chính nghiến răng cùng Bàn Tử gian nan tiến bước, nhưng tốc độ vẫn quá chậm.

Hai người đi mãi cho đến khi bọ chét cỏ đã đuổi tới đầu cành cây mà vẫn chưa sang được cây bên kia.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Bất Chính nói: "Thôi, qua đó cũng vô ích, cây kia cũng đầy bọ rồi!

Chúng ta tính đường xuống dưới đi!

Hoặc là nghĩ xem lát nữa để lũ này cắn chỗ nào cho dễ chết một chút!

Cậu cũng thật là, bình thường sao không xin Tiểu ca một bình máu chứ, lúc quan trọng có phải bảo mạng được không!" Ngô Bất Chính mắng: "Mẹ nó sao anh không đi mà xin, đi xin máu người ta, đó là việc con người làm được à?" Bàn Tử thở dài: "Haiz!

Lần này phiền phức lớn rồi, Bàn gia tôi chắc quy tiên thật rồi!" Ngô Bất Chính không chịu nổi mấy lời gở mồm đó, nói: "Chưa đến lúc cuối mà, chúng ta còn bình phun lửa!

Trên không xong thì xuống dưới!

Dù sao bây giờ là ban ngày, lũ bọ trên người con trăn chắc chắn không ra ngoài đâu!

Xuống thôi!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, giờ chẳng còn cách nào khác, đành đánh liều một phen.

Bàn Tử lập tức lấy phi hổ trảo ra.

Nói thật, mấy món trang bị thường quy của Mạc Kim Hiệu Úy này Bàn Tử rất ít khi có cơ hội dùng.

Lúc này nhìn phi hổ trảo, anh ta không khỏi cảm thán: "Bàn gia tôi đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy, đổ đấu theo hệ kỹ thuật!

Kết quả thì sao, va phải mấy đứa đen đủi các người, đứa thì mất tích, đứa thì câm, đứa thì thích sờ hộp gỗ, cuối cùng là cậu - một đại thiếu gia!

Kỹ thuật Mạc Kim chẳng dùng được gì, ngược lại thuốc nổ với súng ống thì dùng không ít!

Phí hoài mớ đồ nghề xịn, phi hổ trảo oai phong mà giờ phải dùng làm dây leo núi!" Ngô Bất Chính thấy anh ta còn rảnh rỗi nói nhảm, vội mắng: "Nghề Mạc Kim Hiệu Úy truyền đến tay anh mới gọi là phí hoài truyền thống bao nhiêu năm đấy!

Đừng nói nhảm nữa, còn lề mề là anh chết trước đấy!" Bàn Tử lúc này đã cố định xong móc câu, vội hỏi: "Tại sao?" Ngô Bất Chính nói: "Phế thoại, đống mỡ của anh chắc chắn lũ bọ chét kia thích lắm, nhiều máu mà!" "Cái đó chưa chắc, mỡ nhiều toàn là chất béo, biết đâu nó lại thích cậu hơn!" "Thôi được rồi, xuống mau đi!" Ngô Bất Chính thực sự cạn lời, không thể tán dóc với lão Bàn Tử này được.

Cái bản lĩnh chém gió này không biết lão học ở đâu, lúc nào cũng chém được.

Nước sôi lửa bỏng đến nơi rồi mà vẫn không quên chiếm ưu thế mồm mép.

Hai người bám lấy phi hổ trảo tuột xuống theo dây.

Bàn Tử giật mạnh tay, phi hổ trảo rơi xuống.

Hai người vừa quay người định chạy thì chết lặng tại chỗ.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng đều dày đặc bọ chét cỏ.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, giờ cậu đã hiểu tại sao cái lão người nước ngoài kia trên người lại bám đầy thứ này rồi.

Mẹ nó, đừng nhìn người to hơn bọ, nhưng to mấy cũng không chịu nổi số lượng áp đảo này.

Nếu cứ thế xông qua, e là một lát sau máu trong người sẽ bị hút cạn.

Bàn Tử vội vàng lấy bình phun lửa ra.

Nhưng đốt chết một đám thì đám sau lại tràn lên, căn bản đốt không xuể.

Nhiên liệu bình phun lửa không nhiều, duy trì được mười phút đã là khá lắm rồi.

Mà lũ bọ này nhiều đến mức khiến người ta tê dại cả da đầu! "Thiên Chân, mau nghĩ cách đi, không thì chúng ta quy tiên thật đấy!" Ngô Bất Chính lúc này cũng hoảng rồi, cách?

Cậu biết tìm cách ở đâu?

Thấy lũ bọ ngày càng nhiều, có con đã bò đến dưới chân, định theo ống quần bò lên.

Ngô Bất Chính thực sự cuống cuồng, lúc này chẳng quản được có tác dụng hay không, cậu rút đoản đao bên đùi ra, rạch một đường vào mu bàn tay mình.

Máu tươi lập tức trào ra.

Lần này sống hay chết là dựa vào việc máu của mình có lợi hại được như Tiểu ca hay không.

Chiếc quan tài đó được làm từ một loại nham thạch, không biết có chịu nổi cú nổ không, nhưng lúc này mọi người chẳng quản được nữa.

Không giải quyết mấy con rồng Du diên này, e là họ đều phải bỏ mạng tại đây.

Tiếng nổ vang lên, mọi người đều nằm rạp xuống đất.

Đợi tiếng động tan hẳn, mọi người mới đứng dậy xem xét.

Phải nói là uy lực của thuốc nổ thật kinh người, trong khoảnh khắc tám con rồng Du diên đã bị nổ đến mức không còn đoạn nào nguyên vẹn.

Chương 1027

Nhưng mọi người cũng đồng thời nhìn thấy trên quan tài có chín sợi xích sắt, chắc là để cố định những con Du diên đó từ trước.

Toàn bộ quan tài dường như không sao, xem ra khá bền.

Thấy lũ Du diên đã bị giải quyết, tâm trí căng thẳng của mọi người mới được thả lỏng, ai nấy đều ngồi bệt xuống đất.

Trong phòng livestream, khán giả đều đã hoàn toàn hóa đá.

Một số người không chịu nổi các loại côn trùng chân khớp đã buồn nôn đến mức che mắt không dám nhìn.

May mà lần này livestream không có Tô Khảo Khảo và Trần Hàm Hàm, nếu không e là cả phòng sẽ tràn ngập tiếng thét chói tai của hai cô nàng.

Bàn Tử ngồi dưới đất nuốt nước bọt nói: "Mẹ nó chứ, Bàn gia tôi cả đời chưa thấy con Du diên nào to thế này!

Tiên sư nó, mai mốt về nếu không dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ thì tôi thà ra khách sạn ở còn hơn!

Lũ sâu bọ này kinh tởm quá!" Phan Tử nghe vậy cười khổ: "Tử Bàn Tử, thế này đã thấm vào đâu, Du diên còn làm thuốc được, tuy trông hơi ghê nhưng vẫn còn tốt chán!

Anh tin không, thấy cuốn chiếu còn khiến anh tởm đến mức không dám ở trong phòng, cảm giác chỗ nào cũng có sâu bò cơ!" "Cuốn chiếu?

Cái quái gì thế?" Bàn Tử ngẩn ra, anh ta chưa thấy con sâu cuốn chiếu nào cả.

Phan Tử cười nói: "Năm đó tôi đi hành quân ở vùng núi đã từng thấy!

Con sâu đó như một thỏi thịt, to bằng điếu thuốc, còn được gọi là sâu thuốc lá!

Mẹ nó, chân nó tuy không dài nhưng cực kỳ nhiều, mọc đầy dưới thân luôn.

Có đêm đang nghỉ, một con bò lên mặt chiến hữu của tôi, tởm kinh khủng!" "Tôi khuyên các anh đừng nói nữa, không thì phòng livestream sẽ loạn mất!" Ngô Bất Chính lên tiếng.

Tuy nhiên đã muộn.

Trong phòng livestream quả nhiên có người đã đăng ảnh.

Đó là một con sâu chỉ to bằng bàn tay nhưng toàn thân có các đốt đen vàng xen kẽ, chỉ nhìn một cái thôi cũng đủ khiến người ta nổi da gà toàn thân. "Tổ sư nhà anh!" Bàn Tử nhìn thấy liền quay đi, thực sự không dám nhìn cái thứ hai.

Người trong phòng livestream cũng đồng loạt mắng mỏ: 【Mẹ nó, bác kia tay nhanh quá, mau xóa đi!】【Kinh tởm quá, quản lý đâu mau xóa đi!】【Trời ơi xóa mau, quản lý ăn hại à?】【Đạo diễn giờ khôn rồi, sao quản lý lại tuột xích thế này?】【Đáng sợ quá, muốn tìm một tiểu ca ca để chui vào lòng quá đi!】Phòng livestream lập tức náo loạn như vỡ trận, vô số "sói đói" hiện hình vỗ ngực khẳng định lồng ngực mình rất vững chãi.

Ngô Bất Chính cười khổ lắc đầu, nhớ tới Tần Vũ, liền nói: "Chúng ta mau đi tìm đi, Tiểu ca lại biến mất rồi!" Bàn Tử nói: "Này Thiên Chân, không phải cậu đã chuẩn bị dây thừng rồi sao, sao không buộc Tiểu ca lại?" Ngô Bất Chính biết Bàn Tử nói đến sợi dây đỏ của mình, cười khổ: "Tôi cũng muốn chứ, nhưng có thời gian không?

Haiz, mà kể cả dùng dây buộc cũng chẳng ích gì, tôi đang tính mua xích sắt đây!" Tán dóc vài câu, tâm trạng mọi người dần bình tĩnh lại.

Họ bắt đầu đứng dậy đi tìm Tần Vũ.

Tuy nhiên xung quanh tối đen như mực, chỉ có mấy cây đèn huỳnh quang là còn sáng, muốn tìm Tần Vũ thật chẳng khác nào mò kim đáy bể. "Ơ, mẹ nó Vạn Nô Vương sắp trá thi hay sao vậy?" Bỗng nhiên, Bàn Tử ở bên cạnh kinh hô.

Hóa ra gã này vẫn còn tơ tưởng đến minh khí trong quan tài nên chạy lại xem thử.

Mọi người nghe thấy động tĩnh đều chạy tới.

Lúc này mới phát hiện nắp quan tài không biết đã nứt ra một khe hở từ bao giờ.

Một bàn tay khô khốc màu tím sẫm thò ra, bám chặt lấy thành quan tài.

Thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi căng thẳng.

Vạn Nô Vương này không lẽ định vùng dậy thật sao? "Rầm!" Bỗng nhiên, trong lúc mọi người đang chấn kinh thì một tiếng động lớn truyền đến từ phía trước.

Tiếng động khiến tim ai nấy đều nảy lên một cái.

Họ nhớ rõ hướng đó chính là nơi có cánh cửa đồng xanh khổng lồ. "Bàn Tử, đạn chiếu sáng!" Ngô Bất Chính hét lên.

Gần như đồng thời, Bàn Tử đã bắn ra một viên đạn chiếu sáng.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng xé toạc bóng tối.

Mọi người kinh hãi nhìn thấy trên cửa đồng xanh phía trước, vốn được dán đầy những tấm da người để bịt kín kẽ hở, nay những tấm da đó bắt đầu rạn nứt từng mảng.

Đồng thời, hai cánh cửa đang từ từ mở ra một khe hẹp.

Cánh cửa đồng xanh cư nhiên đã mở! "Tiểu ca, là Tiểu ca!" Bàn Tử bỗng hô lớn.

Cùng lúc đó mọi người nhìn thấy Tần Vũ đang đứng bên một phía của cửa đồng, bàn tay anh áp lên cánh cửa.

Và giữa lòng bàn tay anh với cánh cửa đồng, rõ ràng đang kẹp một khối ấn tỳ.

Ngô Bất Chính nhìn kỹ, đó chính là Quỷ Tỳ.

Tần Vũ cư nhiên dùng Quỷ Tỳ để mở cửa đồng xanh. "Tiểu ca, anh..." Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ trong giây lát.

Chương 1028

Họ đều thắc mắc anh đã đi đâu, kết quả là anh đi mở cửa đồng.

Ngay lập tức, hầu như tất cả mọi người bao gồm cả khán giả livestream đều chuyển sự chú ý từ quan tài sang cánh cửa đồng xanh.

Đùa sao, quan tài thì thấy nhiều rồi, nhưng sau cánh cửa đồng xanh kia là cái gì thì ai cũng muốn biết.

Nếu lần này không vào, e là lần sau muốn mở ra sẽ rất khó.

Bàn Tử lúc này cũng chẳng màng tới quan tài nữa, hô hào mọi người chạy tới.

Tần Vũ đã cất Quỷ Tỳ đi, thấy mọi người đến liền cùng nhau nhìn vào bên trong cửa đồng xanh.

Tuy nhiên bên trong tối đen như mực, không thấy gì cả.

Ánh đèn pin rọi vào giống như bị hút vào cõi hư không.

Ngô Bất Chính nhớ lại trong ghi chép của Uông Tàng Hải có nói, năm đó ông ta được người Đông Hạ dẫn vào, đoạn đường đầu tiên là hư vô, cần dùng một thứ gọi là "Chân Thực Chi Hỏa" dẫn đường mới có thể nhìn rõ xung quanh.

Theo suy đoán của cậu, Chân Thực Chi Hỏa này chắc là loại vật chất tương tự như sừng tê giác đốt lên.

Loại vật này truyền thuyết nói khi đốt có thể nhìn thấy quỷ.

Nhìn vào bóng tối thăm thẳm bên trong, mọi người đều có chút rùng mình, không biết có nên vào hay không.

Bên trong rốt cuộc có thứ gì?

Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi: "Sao đây?

Vào hay không?" Ngô Bất Chính lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

Tứ A Công có vẻ cũng do dự.

Nếu không phải người đã hạ quyết tâm thì e là chẳng mấy ai dám vào, dù sao ai biết bên trong có gì chờ sẵn. "Phan Tử, chú Ba anh tìm chính là thứ này, anh trung thành thế sao không vào xem thử?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử nghe vậy nói: "Tử Bàn Tử, anh đừng có khích tôi, chú Ba tôi còn chưa tìm thấy, tôi không thể chết trong đó được!" Mọi người nhất thời chưa thể đưa ra quyết định.

Tần Vũ thì đã thu dọn xong đồ đạc, dường như chuẩn bị đi vào.

Ngô Bất Chính vội kéo anh lại nói: "Kỳ dị quá, có thể đừng vào không?" Tần Vũ lắc đầu, chậm rãi gạt tay Ngô Bất Chính ra.

Nhưng ngay khi Ngô Bất Chính đang cân nhắc có nên đi theo hay không, phía sau họ bỗng vang lên một tiếng "Rầm" nữa.

Quay đầu nhìn lại, ai nấy đều chết lặng.

Chỉ thấy nắp quan tài của Vạn Nô Vương bay bổng lên, rồi cắm phập xuống đất.

Ngay sau đó, một sinh vật khổng lồ như quái vật, mọc tới tận mười tám cánh tay, từ trong quan tài đứng thẳng dậy.

Trong đầu mọi người gần như đồng thời hiện lên một câu: "Mẹ kiếp, Vạn Nô Vương cư nhiên trông như thế này?

Đây là người hay là quái vật vậy trời!" Máu tươi lập tức tuôn ra.

Gần như cùng lúc đó, Bàn Tử thốt lên đầy kinh ngạc, vội nói: "Mấy con thảo tỳ tử này sao lại lùi lại rồi!" Tiếp đó, anh ta nhìn thấy máu trên mu bàn tay Ngô Bất Chính, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. "Cái đậu, Thiên Chân, cậu còn nói cậu với Tiểu ca không có quan hệ gì đi, hai người các cậu có phải là anh em thất lạc nhiều năm không hả!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Đừng nói nhảm nữa, máu của tôi không lợi hại bằng Tiểu ca đâu, đám thảo tỳ tử kia vẫn chưa đi!" Bàn Tử ngẩn ra, vội nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện đám thảo tỳ tử đó chỉ lùi ra xa khoảng hai ba mét, chứ không hề bị dọa chạy hoàn toàn.

Có lẽ chúng vẫn đang rình rập chờ thời cơ tấn công.

Bàn Tử thấy vậy nghiến răng nói: "Mẹ nó, trên người cậu còn bao nhiêu ống thuốc nổ, hay là chúng ta nổ tung một con đường để thoát ra?" Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại: "Gia sản có dày đến mấy cũng không được phá phách như thế!

Để đối phó với đám này mà dùng thuốc nổ, vậy lỡ gặp phải trăn khổng lồ thì tính sao!" Nói đoạn, Ngô Bất Chính chỉ về phía trước: "Đừng vội, đợi thêm một hai phút nữa, chúng sẽ không chịu nổi đâu!" Bàn Tử nghe vậy nhìn về phía trước, phát hiện lúc này trời đã sáng hẳn.

Mưa cũng đã tạnh, một tia nắng mặt trời đang xuyên qua kẽ hở giữa các tán cây chiếu vào.

Mà kẽ hở đó không hề nhỏ, lát nữa chỉ cần đám thảo tỳ tử này bị ánh nắng chiếu trúng là sẽ lập tức tản đi ngay.

Lúc đó chính là cơ hội để họ thoát thân.

Bàn Tử gật đầu, cảm thấy đây cũng là một cách, hơn nữa theo tình hình này thì cũng chẳng mất bao lâu nữa.

Thế là hai người bắt đầu chờ đợi.

Ngô Bất Chính nhìn đám thảo tỳ tử, càng nhìn càng thấy rợn người.

Đám thảo tỳ tử này tuy không biết nói, nhưng con nào con nấy như ác quỷ, không lại gần cũng không rời xa, cứ thế bao vây xung quanh họ.

Dáng vẻ đó chẳng khác gì những con quỷ đang muốn ăn tươi nuốt sống họ.

Thật lòng mà nói, Ngô Bất Chính chưa bao giờ nghe nói thảo tỳ tử lại lợi hại và thông minh đến thế này.

Mẹ nó, đám này cứ như đã thành tinh vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những thứ trong khu rừng này dường như đều rất bất thường, bao gồm cả mấy con trăn vảy kép khổng lồ kia nữa.

Nơi nào khác làm gì có loại rắn lớn đến mức này, đây mẹ nó chính là địa long rồi!

Cả hai không nói gì nữa, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 1029

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, những con thảo tỳ tử ở gần chỗ ánh nắng chiếu vào bắt đầu náo loạn.

Từng con thảo tỳ tử điên cuồng dạt sang hai bên, chẳng mấy chốc đã lộ ra một con đường.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn nhau cười, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, suy đoán của Ngô Bất Chính đã đúng.

Lúc này cả hai đã lãng phí không ít thời gian, không dám nói nhảm thêm nữa, vội vàng băng qua đám thảo tỳ tử, đuổi theo hướng Tần Vũ và Hắc Hạp Tử vừa đi.

Đám thảo tỳ tử dường như vẫn chưa muốn từ bỏ, thế mà còn đuổi theo phía sau.

Tuy nhiên, càng tiến về phía trước, phạm vi ánh nắng chiếu vào càng nhiều, đám thảo tỳ tử cuối cùng cũng dần bỏ cuộc.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử thấy đã thoát ra được, không khỏi thở phào.

Nhưng khi nghĩ đến Tần Vũ, tim của cả hai lại treo ngược lên tận cổ.

Tần Vũ bị con trăn khổng lồ kia tha đi, không biết tình hình hiện tại thế nào rồi.

Hơn nữa vai anh còn bị cắn một miếng, xem ra tình hình sẽ không ổn chút nào.

Nghĩ đến đây, hai người cũng chẳng màng nghỉ ngơi, một mực đuổi theo.

Chạy được mười phút, vết tích cành cây đại thụ gãy đổ phía trước ngày càng rõ rệt.

Có lẽ tại đây, Hắc Hạp Tử đã đuổi kịp con trăn, thậm chí đôi bên còn có một trận giao chiến.

Bàn Tử phát hiện một vết máu trên thân cây bên cạnh, dùng tay chạm vào rồi ngửi thử, nhận ra đây là máu của trăn khổng lồ.

Xem ra con trăn đó cũng đã bị thương.

Tuy nhiên tình hình quanh đây không tốt lắm.

Lúc trước còn có thể lần theo mức độ tàn phá của cây cối để tìm hướng, nhưng đến đây, phạm vi hỗn loạn trở nên rộng hơn, cây cối xung quanh đều bị tàn phá nghiêm trọng.

Muốn tìm thấy Tần Vũ trở nên cực kỳ khó khăn.

Ngô Bất Chính không chỉ một lần nhìn vào phòng livestream, nhưng phòng của Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đều là màn hình đen, không có lấy một chút âm thanh.

Không biết là thiết bị livestream bị hỏng hay sao, tóm lại hiện tại không có chút động tĩnh nào. "Đoàng!" Đột nhiên một tiếng súng đanh gọn vang lên.

Tiếng súng này nghe không xa lắm, nhưng cộng thêm môi trường xung quanh, khiến họ có chút không phân biệt được rốt cuộc là từ hướng nào. 【Đinh】 Đột nhiên, Ngô Bất Chính nghe thấy một thông báo truyền đến từ phòng livestream.

Không cần nhìn anh cũng biết chắc chắn có người gửi yêu cầu kết nối thoại, có lẽ là bọn Tần Vũ.

Ngô Bất Chính vội vàng kết nối, lập tức giọng của Hắc Hạp Tử truyền đến: "Cứ chạy đi, ra ngoài!

Mau ra ngoài đi!" Hắc Hạp Tử nói xong còn không ngừng nổ súng.

Nhưng anh ta dùng súng bắn tỉa, không giống loại súng tiểu liên của Bàn Tử có thể quét liên tục, nên tiếng súng nghe không dày đặc. "Tiểu ca sao rồi?" Ngô Bất Chính vội hỏi, đồng thời ra hiệu cho Bàn Tử mau chóng tìm lối ra.

Hắc Hạp Tử dường như không rảnh để trả lời, chỉ đáp lại một câu: "Ra ngoài rồi nói!" Sau đó không còn âm thanh nào nữa, chỉ còn lại tiếng súng và tiếng thở dốc thỉnh thoảng vang lên.

Bàn Tử đã phân biệt được phương hướng, hai người lúc này không một chút do dự, lao thẳng về phía lối ra.

Lần này chạy được khoảng năm phút, hai người bắt đầu nghe thấy tiếng súng rõ hơn.

Xem ra tiếng súng không xác định được hướng lúc nãy có lẽ là truyền ra từ phòng livestream, nếu không thì đã không vang đến thế.

Có vẻ thiết bị livestream của bọn Hắc Hạp Tử thực sự gặp vấn đề, ngay cả việc truyền tải âm thanh cũng trục trặc.

Lúc này người Ngô Bất Chính lo lắng nhất vẫn là Tần Vũ, không biết Hắc Hạp Tử đã cứu được anh ra chưa.

Hai người lại chạy thêm năm phút nữa, đã có thể nhìn thấy bìa rừng.

Phía trước dường như là một bãi sông, trông không gian khá rộng rãi.

Bàn Tử không nhịn được chửi thề: "Cái đậu, biết trước chỗ này rộng thế này, tối qua đã đến đây nghỉ ngơi rồi!" Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Chưa chắc, Tiểu ca chắc chắn biết chỗ này rộng hơn, nhưng anh ấy không nói!

Chắc chắn chỗ này cũng không an toàn, chúng ta mau qua đó hội quân với họ!" Bàn Tử gật đầu, đồng thời nạp đầy đạn cho khẩu súng của mình.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã lao ra khỏi rừng rậm.

Vừa ra ngoài, cả hai liền phát hiện không gian bãi sông bên ngoài rừng rậm thực sự rất lớn.

Rừng rậm đến đây là hết, chỉ có một con suối nhỏ chảy qua, hai bên đều là bãi đá vụn.

Bãi sông này như tạo thành một ranh giới tự nhiên, chia rừng rậm thành hai phần.

Phía đối diện bãi sông vẫn là rừng rậm, nhưng nhìn tình hình thì cây cối bên đó còn phức tạp và đổ nát nhiều hơn, không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Hắc Hạp Tử đang cõng Tần Vũ vừa chạy vừa lùi trên bãi sông.

Hai người họ tình cờ chỉ cách bọn Ngô Bất Chính chưa đầy trăm mét.

Chương 1030

Thấy Hắc Hạp Tử thực sự đã cứu được Tiểu ca về, cả hai đều mừng rỡ.

Nhưng ngay sau đó, họ nhìn thấy trong rừng rậm, một cái đầu rắn khổng lồ lại thò ra.

Con trăn vảy kép khổng lồ kia vẫn bám đuổi không buông.

Bàn Tử thấy vậy liền giơ súng lên quét một trận.

Một con mắt của con trăn đã hỏng, nhìn vết thương là do đao chém, có lẽ là kiệt tác của Tiểu ca.

Trên người nó còn có không ít lỗ đạn, đều rất lớn, chắc là uy lực của súng bắn tỉa.

Nhưng con trăn đó dường như không hề bận tâm, nó ngóc cao đầu rắn, thè lưỡi đầy âm độc nhìn đám người xâm nhập vào lãnh địa của mình!

Nhờ hỏa lực yểm trợ của Bàn Tử, Hắc Hạp Tử cõng Tần Vũ chạy thục mạng, cuối cùng cũng hội quân với nhóm Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ đang gục trên lưng Hắc Hạp Tử, mắt lập tức đỏ hoe.

Chỉ thấy trên vai Tần Vũ đầy máu tươi, nhưng không có vết thương rõ ràng, chỉ có quần áo bị rách nát nhiều chỗ.

Chắc là trong quá trình bị trăn kéo đi đã bị cành cây cào rách, có thể nói trên người không còn chỗ nào lành lặn.

Hắc Hạp Tử nói: "Đừng lo, không chết được đâu, loại trăn này không có độc, ngay cả răng độc cũng không có, vết thương không sâu!

Phải mau nghĩ cách thoát thân mới được!" Ngô Bất Chính thở phào, nhưng nói đến thoát thân, thì thoát bằng cách nào đây? "Chúng ta làm sao chạy nhanh bằng con trăn này được, theo tôi thấy phải giết nó thôi!" Hắc Hạp Tử lắc đầu: "Giết nó thì dễ, chẳng qua là vài ống thuốc nổ!

Nhưng ngộ nhỡ nó còn có họ hàng thì sao?

Thuốc nổ của chúng ta không còn nhiều, dùng hết ở đây thì đoạn đường phía sau tính thế nào!" Ngô Bất Chính cũng hiểu đạo lý này, nhưng giờ không dùng thuốc nổ thì còn cách nào đối phó với con trăn vảy kép này đây?

Bàn Tử ở bên cạnh đã sắp chống đỡ không nổi, vảy của con trăn đó quá cứng, khẩu súng tiểu liên của anh ta cơ bản không chặn đứng được sự tấn công của nó.

Thấy Ngô Bất Chính còn đang tán gẫu với Hắc Hạp Tử, anh ta liền mắng: "Cái đậu, hai người có lời thầm kín gì thì đợi đến nơi an toàn rồi hãy nói!

Bàn gia tôi đây có phải thần tiên đâu, các người định để tôi một mình chống lại con trăn này thật đấy à!" Ngô Bất Chính nghe vậy vừa định mở miệng, ai ngờ Tần Vũ đang nằm trên lưng Hắc Hạp Tử bỗng chỉ tay về một phía, thốt ra mấy chữ: "Đi phía đó!" Hai người nhìn theo hướng Tần Vũ chỉ, phát hiện hướng anh chỉ chính là khu rừng đối diện bãi sông.

Lúc này cả hai đều có chút do dự.

Nếu là trước kia, Tần Vũ nói vậy họ chắc chắn sẽ không do dự mảy may.

Nhưng hiện tại, họ cảm giác có phải Tần Vũ chỉ nhầm đường rồi không.

Khu rừng đối diện không xa lắm, nhưng chạy đến đó thì có tác dụng gì?

Con trăn này chẳng phải vẫn dễ dàng đuổi kịp sao?

Tình hình của Tần Vũ không tốt, thấy mọi người còn do dự, anh lại nói thêm một câu: "Mau đi!" Lúc này mọi người không dám chậm trễ nữa.

Ngô Bất Chính đón lấy Tần Vũ, cõng anh trên lưng mình.

Phải nói rằng, trọng lượng của Tần Vũ thực sự rất nhẹ, ngay cả người có thể hình như anh cũng cõng được.

Hắc Hạp Tử rảnh tay, lập tức cầm súng bắn tỉa hỗ trợ Bàn Tử.

Còn Ngô Bất Chính thì cõng Tần Vũ, không một chút dừng lại, chạy thẳng sang phía đối diện bãi sông.

Thật lòng mà nói, Bàn Tử đã sớm không nhịn được, muốn lôi thuốc nổ ra nổ chết cái thằng cha này rồi.

Tuy nhiên, con trăn vảy kép kia cũng đã khôn ra, nó không hề lại gần, cái đầu rắn khổng lồ cứ chực chờ tìm cơ hội.

Bàn Tử căn bản không có cách nào ném thuốc nổ qua đó.

Hắc Hạp Tử chạy tới giục anh ta mau đi, dây dưa với con trăn này không có ý nghĩa gì, chỉ lãng phí đạn dược, ai biết được loại trăn kích thước thế này trong rừng còn bao nhiêu con nữa.

Lát nữa nếu có thêm trăn tới, thuốc nổ nổ chết được mấy con đây?

Bàn Tử chửi thề một tiếng, đầy cam đoan bắn thêm vài phát súng, lúc này mới cùng Hắc Hạp Tử đuổi theo hướng Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính không đi sâu vào trong rừng, chủ yếu là vì lo ngại tốc độ trên cây của loại trăn vảy kép này quá nhanh.

Một khi vào sâu trong rừng mà bị chúng đuổi kịp, họ có thể phải đối mặt với tình hình tồi tệ hơn.

Thêm vào đó là còn chờ Bàn Tử và Hắc Hạp Tử tới hội quân nên anh không đi sâu.

Hai người Bàn Tử nhanh chóng đuổi kịp, thấy anh không đi tiếp liền hỏi: "Sao không chạy nữa?

Đợi hiến tế cho rắn à?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Đừng hoảng, hiện tại vào rừng không phải là ý hay!

Tiểu ca bảo chúng ta đến đây chắc chắn có nguyên do!

Dù sao chúng ta cũng chạy không lại con trăn đó, chi bằng ở đây xem thử nó có thực sự dám qua đây không!" Mọi người thấy có lý, thế là bắt đầu chuẩn bị.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử nạp đầy đạn vào vũ khí, kiểm tra số đạn còn lại thấy vẫn còn nhiều mới yên tâm.

Mà nói cũng lạ, tốc độ của con trăn đó rất nhanh, nhưng không hiểu sao từ khi họ rời khỏi khu rừng lúc trước để lên bãi sông, nó dường như rất không tình nguyện lộ diện, cứ như khu rừng kia mới là lãnh địa của nó.

Hiện tại mọi người đã sang bờ bên này, con trăn đó càng không có ý định đuổi theo, chỉ thò đầu ra nhìn họ với ánh mắt âm độc.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Ái chà!

Chương 1031

Con trăn này thú vị thật đấy, không lẽ khu rừng bên này không phải địa bàn của nó?" Hắc Hạp Tử lắc đầu: "Không thể nào, loại sinh vật này dù có linh trí cũng không thể giống con người được!

E rằng trong khu rừng phía trước có thứ gì đó khiến nó kiêng dè!

Thế nên nó mới không dám qua đây!" Giải thích này có khả năng rất cao.

Tuy nhiên rốt cuộc có phải vậy không thì đối với họ đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần con trăn này đừng qua đây thì chuyện gì cũng dễ nói.

Nếu khu rừng phía sau thực sự có nguy hiểm, họ cũng chẳng còn cách nào, vì muốn đi sâu hơn thì bắt buộc phải băng qua khu rừng này.

Thế nên mọi người không thể tránh khỏi.

Ngô Bất Chính nhìn vết thương của Tần Vũ rồi nói: "Chúng ta phải tìm chỗ nghỉ ngơi trước, nếu không cứ thế này cơ thể Tiểu ca sẽ không chịu nổi đâu!" Mọi người gật đầu, Tần Vũ là chỗ dựa lớn nhất của họ, nếu anh gục ngã thì họ có thể giải tán đi về được rồi.

Bàn Tử chỉ tay xuống bãi sông: "Tôi thấy chỗ này cũng ổn đấy!

Con trăn kia không dám qua, biết đâu trong rừng phía trước thực sự có nguy hiểm.

Tôi thấy chúng ta cứ ở đây đợi Tiểu ca hồi phục rồi hãy tiếp tục xuất phát!

Dù sao Tam thúc của cậu cũng là người nhà, nếu mò được minh khí, đến lúc đó nể tình Bàn gia tôi giúp cậu, chia cho tôi một phần là được!" Ngô Bất Chính không thèm đáp lời Bàn Tử, gã này trong đầu chỉ có minh khí thôi.

Mọi người dựng lều bên bãi sông, đưa Tần Vũ vào trong nghỉ ngơi, đồng thời tiêm cho anh một mũi huyết thanh giải độc.

Tuy con trăn này không có độc, nhưng ai biết được vi khuẩn trên đó có nhiều đến mức gây nhiễm trùng hay không.

Tần Vũ tiêm xong một mũi liền ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng thở của anh rất ổn định, Bàn Tử bảo chắc chắn là không sao rồi, chỉ là anh quá mệt mỏi, cần ngủ một giấc thật ngon để hồi sức.

Sau một đêm lăn lộn gần như không được ngủ, Bàn Tử giục mọi người đi ngủ một lát, để anh ta canh gác, ban ngày chắc cũng không có vấn đề gì.

Thế là mọi người chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Bàn Tử canh một lúc cũng ngủ quên mất, không cách nào khác, thực sự là quá mệt mỏi.

Giấc ngủ này không biết kéo dài bao lâu, khi tỉnh dậy, Ngô Bất Chính cảm giác toàn thân xương cốt như muốn gãy rời, đau không chịu nổi.

Nhìn sang Tần Vũ, anh phát hiện anh không có trong lều.

Ngô Bất Chính vội chạy ra ngoài, thấy Tần Vũ đang cùng Bàn Tử chuẩn bị thức ăn, xem ra anh đã không sao nữa.

Bị một con rắn không độc cắn một miếng thì vấn đề cũng không lớn, miễn là không bị nó xé làm đôi.

Nhưng khả năng phục hồi của Tần Vũ đúng là khiến người ta ghen tị, thể chất này quả thực không phải người bình thường có

được.

Thấy Ngô Bất Chính ra ngoài, Bàn Tử vội gọi: "Mau lại đây ăn cơm đi, tối nay chúng ta phải tranh thủ thời gian lên đường thôi!" "Có chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính thắc mắc hỏi.

Nhưng Bàn Tử không giải thích, trái lại chỉ vào Tần Vũ.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, không biết Bàn Tử có ý gì.

Tuy nhiên sau đó anh phát hiện thanh Hắc kim cổ đao sau lưng Tần Vũ đã biến mất, thậm chí cả vỏ đao cũng không thấy đâu. "Tiểu ca, đao của anh đâu?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, Bàn Tử tiếp lời đầy bất lực: "Mất rồi!" Chỉ thấy con quái vật khổng lồ đó cao ít nhất gấp đôi người bình thường, trên người mọc ra tổng cộng mười tám cánh tay, trông chẳng khác gì một con sâu khổng lồ.

Con du diên long lúc trước đã khiến mọi người kinh hãi, nhưng không ngờ thứ trong quan tài này còn khiến người ta khó hiểu hơn. "Cái mẹ gì thế này!

Sâu à?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính cũng không có cách nào giải thích chi tiết, chỉ có thể tìm đại một lý do: "Tôi từng đọc một số dã sử, trên đó ghi chép Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc đều là quái vật bò ra từ dưới lòng đất!

Mọi người nhìn xem, nó có giống con du diên không!" Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều cảm thấy Vạn Nô Vương này chính là một con quái vật mang thân xác con rết lớn. "Đã lúc nào rồi, mọi người đừng quản nó có phải quái vật hay không nữa, nó dường như đang nhắm vào chúng ta mà tới kìa!" Lương Quỳnh ở bên cạnh hét lên.

Lúc này Vạn Nô Vương đã bò ra khỏi quan tài, tiến về phía họ.

Đoạn Vô Kỵ nhìn với đôi mày hơi nhíu lại: "Nó dường như không phải nhắm vào chúng ta, nó muốn đi vào trong!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, không khỏi nhớ lại lời Bàn Tử lúc trước.

Quan tài của Vạn Nô Vương đặt trước Cửa đồng xanh dường như là để chờ cơ hội đi vào.

Lúc này cộng thêm lời của Đoạn Vô Kỵ, suy đoán đó dường như thực sự đã được ứng nghiệm.

Sắc mặt Tứ A Công rất khó coi, ông ta giơ tay đánh ra một viên bi sắt trong tay.

Sức mạnh của ông ta rất lớn, viên bi sắt đó lập tức đập trúng người Vạn Nô Vương.

Với tốc độ và sức mạnh đó, e rằng một người bình thường sẽ bị đánh gãy sống mũi.

Tuy nhiên viên bi sắt đập vào người Vạn Nô Vương lại như đập vào cao su, lập tức bật nảy ra một bên, hoàn toàn không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó. "Súng!

Nổ súng!" Bàn Tử hô lên, lập tức Phan Tử và Trần Phi cũng giơ súng tiểu liên lên nã vào Vạn Nô Vương.

Chương 1032

Tuy nhiên đạn găm vào cơ thể nó rồi lập tức mất hút, không thấy động tĩnh gì, cũng không thể làm nó bị thương.

Mà Vạn Nô Vương đó dường như chẳng hề nhìn thấy họ, cứ một mực tiến về phía Cửa đồng xanh phía trước.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lùng, bàn tay đã nắm lấy chuôi thanh Hắc kim cổ đao sau lưng.

Anh luôn cảm thấy nếu để Vạn Nô Vương vào được Cửa đồng xanh, có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ.

Mọi người thấy đạn không làm gì được nó cũng không khỏi sốt ruột.

Bàn Tử chửi: "Mẹ nó đúng là lạ thật, trước đây toàn bị tống tử đuổi chạy trối chết, kết quả lần này tống tử lại phớt lờ chúng ta!" "Béo chết tiệt đừng nói nhảm nữa, mau nổ chết nó đi!" Trần Phi đã lôi một khối thuốc nổ từ trong ba lô ra ném qua.

Bàn Tử cũng không nói nhảm, vồ lấy thuốc nổ, một bước nhảy vọt đã đến bên cạnh Vạn Nô Vương, giơ tay vỗ vào cánh tay nó.

Gần như ngay khi Bàn Tử lùi lại, Phan Tử đã bắn một phát chuẩn xác.

Lập tức, thuốc nổ nổ tung.

Một luồng khí chấn trực tiếp hất văng Bàn Tử đi, trước khi tiếng nổ vang lên, Bàn Tử còn kịp mắng: "Phan Tử, tổ tiên nhà anh định hại chết Bàn gia tôi sao..." Một câu chưa dứt, khoảnh khắc tiếp theo chỉ còn lại tiếng nổ, không còn nghe thấy Bàn Tử nói thêm gì nữa.

Mọi người cũng bị vụ nổ này chấn cho một phen, lần lượt nằm rạp xuống đất.

Chấn động chỉ là thứ yếu, quan trọng là đừng để bị vụ nổ của Vạn Nô Vương này văng trúng, nếu không lát nữa tỉnh dậy thấy trên người mọc thêm một cánh tay của Vạn Nô Vương thì nghĩ thôi đã thấy buồn nôn rồi.

Dư chấn của vụ nổ không kéo dài lâu.

Khi mọi người gượng dậy, đã thấy toàn thân Vạn Nô Vương nằm gục dưới đất, một nửa thân người đã bị nổ mất, đầu cũng không thấy đâu, rõ ràng là đã bị nổ chết tươi.

Tần Vũ thấy tình hình này mới dần buông bàn tay đang nắm chặt thanh Hắc kim cổ đao ra.

Lúc này bọn Ngô Bất Chính đều vây lại, giờ Vạn Nô Vương đã chết, vậy chỉ còn lại một vấn đề duy nhất.

Có nên đi vào bên trong Cửa đồng xanh hay không!

Bàn Tử có chút không cam tâm, chạy tới quan tài của Vạn Nô Vương xem thử, phát hiện đồ đạc bên trong đều nát bét thành tro.

Lúc này anh ta mới hậm hực quay lại, lầm bầm chửi rủa: "Tôi nói này, trong quan tài của lão già Vạn Nô Vương đó chẳng để lại cái gì cả, tôi thấy đồ tốt tám phần là bị giấu sau Cửa đồng xanh này rồi!

Chúng ta đừng chậm trễ nữa, khán giả toàn cầu đang xem đấy, đừng để bảo bối bên trong phải đợi lâu!" Lúc này mọi người đã trấn tĩnh lại, không khỏi bắt đầu suy nghĩ xem có nên vào sau Cửa đồng xanh không.

Dáng vẻ của Tần Vũ rõ ràng là nhất quyết phải vào, mà Bàn Tử chắc chắn cũng muốn vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy chỉ đành đi theo, như vậy những người còn lại tám phần cũng sẽ theo vào.

Chỉ suy nghĩ một lát, Ngô Bất Chính liền nói: "Cứ vào xem thử đi, nếu không vào e rằng ai cũng sẽ thấy hối tiếc!" "Sớm thế này có phải đúng không, mau đi thôi mau đi thôi!" Bàn Tử giục giã.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người chuẩn bị tiến vào, đột nhiên Lương Quỳnh ở bên cạnh kinh hô: "Xác của Vạn Nô Vương đâu rồi?" Tiếng kêu của cô rất đột ngột, khiến ai nấy đều ngẩn ra.

Xác Vạn Nô Vương gì cơ?

Nó không phải đã chết rồi sao?

Hơn nữa còn nằm ngay phía sau mọi người mà.

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, nhưng vừa nhìn đã ngây người.

Một nửa thi thể còn lại của Vạn Nô Vương, ít nhất cũng to bằng một người trưởng thành bình thường, thế mà giờ đây đột nhiên không cánh mà bay.

Hơn nữa lại biến mất trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Mọi người vội chạy lại xem, chỉ thấy tại vị trí cũ chỉ còn lại một vũng máu, thi thể cứ thế biến mất tăm.

Ngô Bất Chính nói: "Không đúng!

Không đúng!

Gần đây chắc chắn còn có thứ gì đó!

Vạn Nô Vương chắc chắn đã chết, thi thể của nó chắc chắn bị thứ gì đó trộm mất rồi!" "Không thể nào!" Trần Phi vội nói. "Nếu bị thứ gì đó tha đi, sao xung quanh lại không để lại vết máu!" Mọi người nghe vậy cũng ngẩn ra.

Vạn Nô Vương tuy đã chết từ lâu, nhưng lúc nãy khi bị nổ chết quả thực có để lại vết máu, chỉ là có màu đen sẫm.

Nhưng lúc này trên mặt đất chỉ có một vũng máu đen sẫm đó, nếu bị thứ gì tha đi thì ít nhất cũng phải để lại một vệt máu chứ, nhưng xung quanh đây căn bản chẳng có dấu vết gì cả! "Liệu có phải loại chim quái dị mặt người đó không?

Nó đã tha xác Vạn Nô Vương đi?" Lương Quỳnh nói.

Mọi người nghe vậy đều ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đen kịt một mảnh, chẳng thấy gì cả!

Ngô Bất Chính nói: "Về lý thuyết là có khả năng, dù sao loại chim đó chắc cũng biết bay!

Nếu là trực tiếp tha đi thì đúng là sẽ không để lại dấu vết!" "Không thể nào, loại chim đó chúng ta mới thấy có một con, không phải đã chết rồi sao?" Bàn Tử nói. "Thế anh có dám chắc là không còn con chim nào khác không?

Hơn nữa lúc nãy ai nói loại chim này có thể là đã ra ngoài tìm mồi, có khi nào giờ chúng bắt đầu quay về tổ không!" Phan Tử nói.

Bàn Tử nghe thấy phiền phức, trực tiếp lôi súng pháo hiệu ra nói: "Có hay không, bắn một phát là biết ngay!" Nói đoạn Bàn Tử định nổ súng, nhưng tay vừa giơ lên, anh ta cảm thấy mu bàn tay lành lạnh, nhìn kỹ lại thì thấy một giọt máu vừa rơi trúng tay mình.

Chương 1033

Bàn Tử sợ hãi kinh hãi, mắng một tiếng chửi thề, lập tức bắn pháo sáng ra.

Pháo sáng lập tức tỏa ra luồng ánh sáng chói mắt, lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Không biết từ lúc nào trên đầu họ đã có mười mấy con chim quái dị đang lượn lờ, hơn nữa móng vuốt của chúng đều đang quắp thứ gì đó.

Có con quắp đầu Vạn Nô Vương, có con quắp thi thể Vạn Nô Vương.

Quả nhiên thi thể Vạn Nô Vương đã bị đám này tha đi. "Mất rồi?

Mất ở đâu?

Chúng ta phải tìm lại chứ!" Ngô Bất Chính sốt sắng.

Lúc này Hắc Hạp Tử từ trong rừng đi ra, nói: "Không tìm lại được đâu, bị con trăn đó hất văng đi đâu không biết nữa!

Lúc tôi tới, đao của Tiểu ca đang cắm trong hốc mắt con trăn, sau đó cứu được anh ấy thì đao cũng mất hút rồi!

Đúng rồi, cách đây năm mươi mét có một nguồn nước, không phải nước đọng, cũng không sâu lắm!" Hắc Hạp Tử nói xong cũng ngồi xuống một bên bắt đầu ăn cơm.

Ngô Bất Chính thấy họ đều không quan tâm đến thanh Hắc kim cổ đao thì vô cùng cạn lời, bèn nhìn sang Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy xua xua tay, ý bảo thôi đi.

Mất thì cũng đã mất rồi, hiện tại quay lại tìm cũng không khả thi lắm, dù sao con trăn đó vẫn chưa chết.

Chi bằng đợi lúc ra về thì đi thử vận may xem sao.

Ngô Bất Chính rất bất lực, nhưng Tần Vũ đã nói thế thì anh cũng chẳng còn cách nào.

Hơn nữa Tần Vũ nói đúng, hiện tại đi tìm chỉ lãng phí thời gian.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao tối nay lại phải vội vã lên đường?

Bàn Tử thấy vậy chỉ tay lên trời, nói: "Tôi bảo cậu nhìn lên trời chứ không phải nhìn Tiểu ca!

Trong mắt cậu không thể có thứ gì khác à!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vòng qua người Tần Vũ nhìn lên trời.

Chỉ thấy ở phía trời không xa, một làn khói đỏ đang bốc lên.

Đó rõ ràng là khói tín hiệu!

Hơn nữa màu đỏ đại diện cho nguy hiểm, chẳng lẽ là đám Tam thúc gặp chuyện chẳng lành?

Bàn Tử nói: "Đám Tam thúc của cậu hiện tại đều không liên lạc được!

Nhưng làn khói này mới bốc lên từ một tiếng trước!

Một tiếng trước chắc chắn họ chưa có vấn đề gì!

Tôi đã tính toán khoảng cách rồi, cho dù địa hình trong rừng có phức tạp, chỉ cần chúng ta lên đường ngay trong đêm nay thì tuyệt đối có thể đuổi kịp!

Thế nên mau ăn cơm đi!" Ngô Bất Chính vội vàng ăn, vừa ăn vừa hỏi: "Thế Hắc Hạp Tử đi tìm nguồn nước làm gì?

Chúng ta hết nước rồi à?" Bàn Tử lắc đầu: "Vẫn còn, nhưng đây là ý của Tiểu ca, có lẽ vẫn là để phòng rắn thôi!

Nhưng Tiểu ca này, anh có chắc đống bùn này thực sự có tác dụng không?

Tối qua chúng ta chẳng phải cũng suýt bị con trăn đó ăn thịt sao!" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Không phải để phòng con trăn đó, mà là để phòng Kê quan xà trong này!

Tôi nói cho các người biết, loại Kê quan xà này kịch độc vô cùng, còn biết bắt chước tiếng người, thế nên hãy ít nói lại!" Mọi người nghe mà ngẩn ngơ, tuy Tần Vũ trước đó đã từng nói qua, nhưng lần này thấy anh trịnh trọng như vậy, mọi người cũng không khỏi lo lắng.

Đồng thời còn có chút không chắc chắn, thực sự có loại rắn biết nói tiếng người sao, chẳng lẽ là rắn vẹt?

Ăn cơm xong, trời cũng đã sập tối.

Một ngày coi như trôi qua như vậy, nhưng thời gian đã lãng phí ban ngày, họ chỉ có thể bù lại vào ban đêm.

Để chuẩn bị kỹ càng, sau khi thu dọn đồ đạc, Tần Vũ dẫn mọi người đến gần đầm nước mà Hắc Hạp Tử đã tìm thấy.

Đây là một đầm nước chỉ rộng khoảng hai ba mét, bên ngoài nối liền với những nơi khác, trước đây chắc là một hố nước, nhưng trận mưa lớn lần này đã khiến các hố nước nối lại với nhau.

Mọi người thấy vậy biết rằng chuyện bôi bùn này chắc chắn không tránh khỏi rồi.

Trận mưa tối qua vất vả lắm mới giặt sạch được quần áo, kết quả giờ lại phải bôi bùn.

Hắc Hạp Tử ở bên cạnh đã nhảy xuống trước, bắt đầu trát bùn loãng lên người.

Ngô Bất Chính vẫn còn chút kháng cự, dù sao chuyện này cũng quá bẩn thỉu, hơn nữa mùi bùn loãng thực sự chẳng dễ ngửi chút nào.

Tuy nhiên Tần Vũ chẳng nói lời thừa thãi, trực tiếp ôm lấy anh rồi nhảy xuống, tiện đà đạp luôn Bàn Tử xuống theo.

Vài tiếng bõm bõm vang lên, giờ thì cả người đều ướt sũng, cũng chẳng còn gì để do dự nữa, mọi người bắt đầu học theo Tần Vũ trát bùn lên người.

Công đoạn này được thực hiện vô cùng tỉ mỉ, gần như không để sót một phân da thịt nào, nếu phải nói có chỗ nào sót lại thì chắc chỉ có đôi mắt là không bôi thôi.

Đợi mọi người trèo lên, ai nấy đều không khỏi phì cười trước hình ảnh của đối phương.

Tuy nhiên thời gian gấp rút, họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi xuất phát.

Chương 1034

Càng đi sâu vào rừng rậm, đường xá càng trở nên khó đi.

Mặt đất bị nước mưa làm ướt sũng, mỗi bước chân đều lún sâu trong bùn lầy, đi lại vô cùng vất vả.

Lúc này khói tín hiệu cũng đã tắt lịm, họ chỉ có thể dựa theo hướng đã định vị từ chiều để tiến bước.

Tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ lầm lũi tiến về phía trước.

Dù sao Tiểu ca đã nói rắn ở đây biết bắt chước tiếng người, nên vẫn phải vạn phần cẩn thận.

Đi ròng rã suốt ba tiếng đồng hồ, nhưng khi đối chiếu với định vị, mọi người phát hiện ba tiếng này đi được thậm chí chưa đầy một phần ba quãng đường đến đích.

Xem chừng phải đi cả đêm là chuyện không thể tránh khỏi.

Mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục xuất phát.

Lần này đi ròng rã bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng thấy một nơi từng có người nghỉ lại.

Đó là dưới một gốc cây đại thụ, có một đống lửa đã cháy hết, đây chắc chắn là dấu vết Ngô Tam Tỉnh và những người khác để lại khi nghỉ ngơi tại đây.

Mọi người thực sự đã quá mệt mỏi, dứt khoát ngồi xuống đây nghỉ ngơi.

Nhìn đồng hồ, vừa đúng ba giờ sáng.

Họ xuất phát từ lúc trời tối hôm qua đến giờ mới chỉ nghỉ ngơi đúng một lần, lúc này ngồi xuống thực sự chẳng muốn động đậy nữa.

Bàn Tử than vãn: "Thiên Chân, Tam thúc của cậu đi nhanh quá, mỡ của Bàn gia tôi sắp rụng hết rồi đây!" Ngô Bất Chính đang tìm kiếm thứ gì đó trên các thân cây xung quanh, nghe vậy liền nói: "Rụng bớt cũng tốt, cái đống mỡ đó của anh nên giảm bớt đi thì tốt hơn cho anh đấy!

Đúng rồi mọi người cũng giúp một tay tìm xem có ký hiệu nào do Tam thúc hoặc Phan Tử để lại không.

Lần theo ký hiệu mà đi chắc sẽ nhanh hơn một chút!" Bàn Tử thực sự không muốn cử động nữa, cứ ngồi nguyên tại chỗ mà nói: "Trời tối mịt thế này, tìm cái gì mà tìm, Tam thúc của cậu chắc chắn đang nghỉ ngơi, chúng ta trời sáng tới nơi là có thể hội quân rồi!

Tôi thấy trong này ngoài chuyện phiền phức ra thì cũng chẳng có nguy hiểm gì, Tiểu ca này, loại rắn biết nói mà anh bảo ở đâu thế?" Tần Vũ đứng dậy cùng Ngô Bất Chính đi tìm ký hiệu, nghe Bàn Tử hỏi vậy, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Mình không nhớ nhầm mà, sao đi suốt quãng đường này lại thực sự không chạm trán loại Kê quan xà đó nhỉ?

Chẳng lẽ trong thế giới song song này, Xà Chiểu Quỷ Thành thực sự không có loại rắn đó?

Không đúng, nếu không có thì tại sao Ngô Tam Tỉnh và những người khác lại phải đốt khói tín hiệu màu đỏ?

Có lẽ họ không gặp phải là vì họ đã bôi bùn lên mặt.

Tần Vũ đang mải suy nghĩ, đột nhiên Bàn Tử ở bên cạnh lên tiếng: "Tiểu ca, tôi thấy anh chỉ là quá căng thẳng thôi, có lẽ ký ức hồi phục không hoàn chỉnh, loại Kê quan xà đó có khi ở chỗ khác cũng nên!

Bàn gia tôi thực sự thấy khó chịu trên mặt quá, lau bớt đi trước đây!" Bàn Tử nói xong liền lau bớt một ít bùn trên mặt.

Thực ra mà nói, không lau đi thì cũng chẳng còn mấy tác dụng, đi suốt quãng đường này, lớp bùn trên người họ thực ra đã khô và bong tróc gần hết ở những chỗ không nhìn thấy.

Thêm vào đó là suốt dọc đường không gặp nguy hiểm gì, nên lúc này mọi người cũng chẳng để tâm nữa.

Bàn Tử vừa lau xong, đột nhiên ngẩn người ra, vội nói: "Phan Tử, mọi người có nghe thấy không?

Hình như là Phan Tử!" Mọi người ngẩn ra, họ chẳng nghe thấy gì cả.

Bàn Tử vội ra hiệu cho họ lại gần rồi nói nhỏ: "Tôi thực sự nghe thấy tiếng Phan Tử, anh ta đang gọi Tam gia!

Có lẽ là gặp nguy hiểm nên đang rút lui, tình cờ chạm mặt chúng ta rồi!" Mọi người gật đầu.

Quả nhiên rất nhanh sau đó lại nghe thấy một tiếng gọi: "Tam gia!" Tiếng gọi này vô cùng rõ ràng, nhưng cảm giác hơi xa, và ở ngay phía bên cạnh không xa.

Ngô Bất Chính kích động nói: "Có phải họ gặp nguy hiểm nên đang lùi lại, đúng lúc gặp chúng ta không!" Bàn Tử gật đầu tán đồng.

Tuy nhiên Hắc Hạp Tử lại lắc đầu: "Chưa chắc đâu, vạn nhất là loại Kê quan xà mà Tiểu ca nói thì sao?

Họ đi ngang qua đây, nếu Kê quan xà học được lời của Phan Tử thì cũng không chừng!" “Không thể nào, nếu âm thanh này là do rắn bắt chước, thì con rắn đó phải thông minh đến mức nào chứ, ngay cả giọng địa phương cũng nhại lại được sao?” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng thấy có lý.

Phan Tử có giọng Trường Sa rất đặc trưng, chẳng lẽ đám rắn mào gà này cũng học được?

Cậu bắt đầu có chút tin tưởng.

Tuy nhiên, Tần Vũ vẫn luôn giữ im lặng, khiến mọi người không biết nên quyết định ra sao.

Thực tế, ngay cả Tần Vũ cũng không dám khẳng định chắc chắn.

Anh tuy biết rắn mào gà có thể bắt chước tiếng người, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, anh không có cách nào kiểm chứng được kẻ đang nói chuyện kia là rắn hay là người!

Nếu vì vậy mà bỏ lỡ nhóm của Ngô Tam Tỉnh thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Dù sao, kẻ có thể khiến họ phải chọn cách rút lui thì phía trước chắc chắn vô cùng nguy hiểm.

Suy nghĩ một lát, Tần Vũ lên tiếng: “Ghi nhớ kỹ, rắn mào gà sẽ không đối thoại với các người, nếu nó không trả lời câu hỏi của các người thì chắc chắn là có vấn đề!” Mọi người nghe vậy liền gật đầu, ý tứ của Tần Vũ rõ ràng là cũng muốn đi xem thử.

Dù sao nếu thật sự bỏ lỡ nhau thì có thể sẽ càng thêm rắc rối.

Mọi người không chậm trễ, lập tức thu dọn đồ đạc xuất phát về một phía.

Theo tính toán khoảng cách hiện tại, họ cách nơi Ngô Tam Tỉnh thả khói tín hiệu chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Thực tế, một tiếng này nếu đi trên bình địa thì tối đa chỉ mất hai mươi phút.

Chương 1035

Vì đường trong rừng mưa quá khó đi nên mới mất nhiều thời gian đến vậy.

Nếu nhóm Ngô Tam Tỉnh gặp nguy hiểm và rút lui, khả năng gặp nhau ở đây là rất lớn, cho nên Tần Vũ mới quyết định đi xem kẻ đang nói kia rốt cuộc là người hay là rắn.

Bàn tử lại trét thêm bùn lên mặt, dưới chân bùn đất rất nhiều.

Mọi người trét lại bùn vào những chỗ đã khô nứt, sau đó rời khỏi lộ trình cũ, lần theo nguồn âm thanh mà mò tới.

Tuyến đường này còn coi là dễ đi, chứ đi sang hướng khác thì gần như chẳng có đường.

Bàn Tử buộc phải dùng cuốc leo núi để dò đường phía trước.

Chỉ cần không chú ý mà lọt xuống hố nước là có khi không lên nổi.

Tốc độ của mọi người không nhanh, vả lại âm thanh kia không phải lúc nào cũng kêu, nên họ chỉ có thể đi một lúc lại dừng một lúc để phân biệt phương hướng rồi mới tiếp tục lên đường.

Hơn nữa, điều khó chịu nhất hiện giờ là âm thanh đó dường như không hề gần.

Họ muốn thông báo cho đối phương thì phải hét lớn, nhưng nếu đó là rắn thì sẽ bị lộ vị trí.

Vì vậy, mọi người vẫn luôn không dám lên tiếng.

Nhưng đây cũng không phải cách lâu dài.

Ngô Bất Chính não nhảy số rất nhanh, đột nhiên ngăn mọi người lại và nói: “Cứ thế này không ổn, chúng ta phải mạo hiểm thử một lần thôi!

Chúng ta hét lớn một tiếng, Phan Tử chắc chắn sẽ nghe thấy, nếu là anh ấy thì chắc chắn sẽ gọi tôi là Tiểu tam gia!

Nếu không phải anh ấy, có lẽ sẽ không đáp lại chúng ta!

Nếu không nhận được phản hồi, chúng ta lập tức rút lui!” Mọi người thấy có lý, Bàn Tử hỏi: “Sao cậu chắc chắn Phan Tử sẽ gọi cậu là Tiểu tam gia?

Ngộ nhỡ anh ta gọi kiểu khác thì sao?” “Không thể nào, Phan Tử chắc chắn sẽ gọi tôi là Tiểu tam gia!” Ngô Bất Chính xua tay nói: “Anh đừng có nói nhảm nữa, ở đây anh khí lực lớn nhất, anh hét đi!

Anh hãy nhấn mạnh ba chữ Tiểu tam gia ấy, lát nữa bị rắn học mất thì chúng ta khốn đốn đấy!” Bàn Tử gật đầu, dù sao cách này cũng không tệ, lập tức không nói nhảm nữa, gào lên một câu: “Phan Tử, là anh phải không?” Tiếng hét rất lớn, tức thì cả khu rừng đều im bặt.

Mọi người đợi hai phút, rõ ràng không có động tĩnh gì.

Ngay khi sắc mặt họ biến đổi, tưởng rằng đó là rắn mào gà, thì đột nhiên có một giọng nói từ xa truyền đến: “Tiểu tam gia đứng yên đó đừng cử động, tôi tới tìm mọi người!” Câu nói này khiến lòng mọi người đều vui mừng, có thể đối thoại thì chắc chắn là Phan Tử rồi, không phải rắn mào gà!

Lúc này Tần Vũ cũng gật đầu, rõ ràng đây đúng là Phan Tử.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho mọi người dừng lại, đứng tại đây đợi Phan Tử.

“Xem ra chúng ta đoán không sai, chú Ba chắc là gặp rắc rối gì đó nên đang rút lui!

Vừa vặn gặp chúng ta, chỉ là không biết họ gặp phải phiền phức gì!” “Có khi nào chính là loại rắn mào gà mà Tiểu ca nói không?” Bàn Tử tiếp lời: “Tiểu ca nói nơi này rất nguy hiểm, nhưng chúng ta nãy giờ chẳng gặp gì cả!

Giờ đám Phan Tử rút lui, biết đâu chính là vì bị đám rắn mào gà đó tìm tới gây phiền phức, nên chúng ta mới đi lại thuận lợi như vậy!” Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Khả năng Bàn Tử nói không phải không có, nhưng tổng cảm thấy không hợp lý lắm.

Rắn chứ có phải người đâu, hơn nữa cũng không phải động vật sống bầy đàn!

Chưa nghe nói rắn xuất động là đi theo bầy, muốn đi là đi hết bao giờ.

Nhưng nếu không phải vậy thì sẽ là thế nào?

Nghĩ không thông, Ngô Bất Chính dứt khoát không nghĩ nữa, chỉ nhắc nhở mọi người đừng chạy loạn, cứ ở đây đợi Phan Tử.

Họ có lẽ hiểu rõ tình hình hơn, nên đợi ở đây là tốt nhất.

Mọi người cũng lười đi tìm, bản thân đã mệt rã rời, dứt khoát ngồi bệt xuống đất chờ đợi.

Chưa đầy hai phút, đột nhiên từ trong bụi cỏ không xa truyền đến tiếng của Phan Tử: “Tiểu tam gia!” Nghe thấy tiếng này, mọi người không khỏi vui mừng, tốc độ của Phan Tử nhanh thật đấy.

Ngay lập tức một nhóm người mò về phía đó.

Lúc này họ chỉ muốn gạt ngay bụi cỏ ra để thấy khuôn mặt của Phan Tử.

Tuy nhiên, vừa gạt cỏ ra, họ phát hiện phía trước vẫn là bụi cỏ khác.

Hình như phạm vi bụi cỏ ở đây rất lớn.

Nhưng họ đã có thể nghe thấy động tĩnh trong cỏ, có lẽ Phan Tử cũng đang đi tới, khoảng cách không còn xa nữa.

Bàn Tử chê Ngô Bất Chính dẫn đường quá chậm, tự mình chạy lên phía trước làm tiên phong.

Mọi người đi được ba phút, cuối cùng cũng xuyên qua bụi cỏ.

Nhưng lạ là suốt dọc đường vẫn không thấy bóng dáng Phan Tử đâu.

Bàn Tử có chút không kiềm chế được, hét lên: “Phan Tử, mẹ kiếp anh lạc đường rồi à, gần thế này sao không thấy anh đâu?” “Tiểu tam gia!” Đột nhiên giọng nói vang lên ngay phía trước không xa.

Mọi người nghe thấy gần như vậy, không suy nghĩ nhiều liền chạy tới.

Chạy được vài bước, đột nhiên họ thấy một cái cây đại thụ.

Cái cây đó to lớn lạ thường, quỷ dị nhất là xung quanh nó trong phạm vi ít nhất mười mét không hề có cây khác, cứ như nơi này là lãnh địa riêng của nó vậy.

Mọi người thấy lạ, chẳng lẽ do cỏ xung quanh quá cao nên họ và Phan Tử đã đi lướt qua nhau?

Chương 1036

Ngô Bất Chính thử gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Bàn Tử thấy thắc mắc, thấy dưới gốc cây đại thụ hình như có vật gì đó, liền đi tới định nhặt lên xem.

Nhưng vừa mới nhặt lên, còn chưa kịp nhìn kỹ, đột nhiên một giọng nói vang lên ngay trên đỉnh đầu chưa đầy một mét: “Tiểu tam gia!” Bàn Tử sợ tới mức rùng mình, lập tức chửi: “Phan Tử, mẹ kiếp anh còn trèo lên cây làm gì thế?

Định đào tổ chim à...” Bàn Tử vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn, nhưng câu thứ hai chưa kịp nói hết thì cả người đã đứng hình.

Chỉ thấy trên cây đại thụ kia treo một cái xác chết.

Khuôn mặt cái xác đối diện thẳng với Bàn Tử, đầu của hai bên suýt chút nữa là chạm vào nhau.

Cái xác đó chưa thối rữa, nhưng da thịt toàn thân đã lõm xuống, biến thành một thứ khô quắt như cái que.

Rõ ràng là bị đám bọ ve rừng hút cạn máu mà thành.

Điều Bàn Tử không ngờ tới là ngay khi anh đang nhìn chằm chằm vào xác khô đó, một giọng nói u uất lại vang lên: “Tiểu tam gia!” Tiếng này khiến Bàn Tử suýt nữa quỵ xuống đất.

Trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, cái xác khô này không lẽ là Phan Tử chứ?

Phan Tử chết rồi, linh hồn đang ở đây gọi chúng ta sao?” Nghĩ đến đây, Bàn Tử mở miệng hét lớn: “Chạy mau, Phan Tử chết rồi, quỷ hồn về đòi mạng kìa!” Những con chim mặt người đó dường như bị đạn chiếu sáng làm cho kinh hãi, phân tán bay về một phía, nhưng cũng không đi xa mà lượn lờ gần đó.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy đám quái điểu mặt người quẳng thi thể Vạn Nô Vương sang một bên, chất đống thi thể của hắn lại với nhau.

Chưa dừng lại ở đó, hàng loạt tiếng vật thể rơi rụng vang lên ở phía kia, đồng thời đám quái điểu mặt người đều bay về hướng đó.

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh, nhịn không được nói: "Mẹ nó, hướng đó chẳng phải là đường chúng ta đi tới sao?

Phan tử ơi Phan tử, cái mồm anh linh thật đấy, nói đúng rồi, đám quái điểu này bắt đầu về tổ rồi!" "Đừng nói nhảm nữa, giờ tính sao, vào thẳng Cửa Đồng Xanh hay qua đó xem thử?" Phan Tử hỏi.

Trần Phi lạnh lùng cười nói: "Trốn được mùng một chứ trốn sao được mười rằm?

Cuối cùng chúng ta vẫn phải ra ngoài đối mặt thôi.

Chi bằng giải quyết đám phiền phức này trước rồi yên tâm đi vào cũng không muộn!" Bàn Tử nghe vậy cũng hạ quyết tâm: "Thế thì động thủ thôi, còn đứng đực ra đó làm gì, lát nữa chúng kéo đến càng đông đấy!" Nói đoạn Bàn Tử định nổ súng, Lương Quỳnh vội ngăn lại: "Anh đừng hoảng, đám chim mặt người này hình như phán đoán vị trí dựa trên âm thanh!

Vừa rồi chúng không tấn công chúng ta chắc chắn là vì tiếng nổ đã làm nhiễu chúng.

Chúng ta cứ lẻn qua xem xem chúng đang làm gì rồi tính!" Bàn Tử thấy có lý, hạ thấp giọng bảo: "Trần Phi cậu cũng đi theo đi, mang theo thuốc nổ, đám quái điểu này về tổ chắc chắn là đi kiếm mồi về.

Nếu chúng tụ tập một chỗ thì dùng thuốc nổ hốt trọn ổ luôn!" Trần Phi nhìn về phía Tứ A Công, thấy lão gật đầu mới cầm lấy hai quả thuốc nổ đi theo.

Tứ A Công, Đoạn Vô Kỵ và Tần Vũ không đi theo, họ dường như chẳng quan tâm đến tình hình đám quái điểu đó, chỉ đợi kết quả.

Nhóm Ngô Bất Chính lẻn tới gần.

Càng tới gần, động tĩnh của đám quái điểu càng lớn.

Tiếng vật rơi rụng không ngừng truyền đến, dường như có rất nhiều thứ bị quăng từ trên xuống.

Ba người nằm phục trên một sườn dốc, Bàn Tử hạ thấp giọng hỏi: “Cậu chắc là chúng không nhìn thấy chứ?

Vậy tôi ném cây que huỳnh quang qua xem nhé?” Lương Quỳnh gật đầu đầy tự tin.

Bàn Tử không nói nhảm nữa, bẻ sáng hai cây que huỳnh quang rồi ném qua.

Theo ánh sáng của que huỳnh quang, họ lập tức thấy vô số quái điểu mặt người đang tụ tập trên sườn dốc cách đó không xa.

Ở giữa chúng là một đống đồ vật khổng lồ.

Nhìn kỹ lại, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Hồ tuyết sơn, sói, thậm chí cả tuần lộc, và trên cùng rõ ràng nhất chính là thi thể của Vạn Nô Vương.

Đám chim mặt người đó dường như thực sự mù, hoàn toàn không để ý đến que huỳnh quang bên cạnh, chúng vây quanh đống thi thể như thể chuẩn bị dùng bữa.

Bàn Tử tặc lưỡi thì thầm: “Mẹ kiếp, đây là sắp khai tiệc rồi à!” Ngô Bất Chính gật đầu, cảm thấy đây là cơ hội: “Có thể thử ném thuốc nổ qua, diệt sạch một mẻ!” Bàn Tử gật đầu, nhưng Lương Quỳnh bên cạnh đột nhiên ngăn lại: “Đừng gấp, nhìn xem chúng định làm gì!” Ngô Bất Chính và Bàn Tử vội nhìn kỹ.

Chỉ thấy đám quái điểu mặt người lúc này đang há miệng ra.

Cái miệng chúng há rộng vượt xa giới hạn hiểu biết của con người.

Trước đó họ đã từng thấy cảnh này, trong bụng con chim chết đó dường như có thứ gì muốn chui ra.

Không biết tại sao lúc này đám chim mặt người này cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

Bàn Tử dán mắt nhìn, đồng thời hạ thấp giọng nhắc Trần Phi chuẩn bị thuốc nổ, sẵn sàng động thủ.

Nhưng Trần Phi không đáp lại, dường như cũng đã nhìn đến ngây người.

Ba người căng thẳng quan sát, không ai dám lên tiếng, thở mạnh cũng không dám.

Dưới ánh sáng huỳnh quang, rất nhanh họ đã thấy một cảnh tượng rợn tóc gáy.

Những cái miệng của đám chim mặt người há ra thật lớn, đột nhiên một thứ màu đỏ từ trong miệng chúng nhảy ra.

Thứ đó toàn thân đỏ lòm như máu, nhìn qua lại là những con khỉ không có lông.

Nhóm Bàn Tử kinh ngạc, trong bụng chim mặt người sao lại có khỉ được?

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo khi một con khỉ quay đầu lại, họ cảm thấy da đầu tê dại.

Chương 1037

Đám khỉ đó vậy mà cũng mọc răng nanh, đáng sợ hơn là chúng không hề có môi.

Răng nanh mọc trực tiếp trên mặt.

Đám khỉ há miệng nanh ngoạm vào thi thể, bắt đầu xâu xé gặm nhấm.

Trong chớp mắt, hiện trường máu me đến cực điểm, không khí bắt đầu nồng nặc mùi máu tanh.

Bàn Tử nhìn đến phát tởm, suýt chút nữa nôn sạch cơm tối hôm trước.

Anh vội hạ giọng thúc giục: "Mau ném thuốc nổ đi, mau ném thuốc nổ đi, mẹ kiếp mấy thứ này không đủ cho chúng ăn đâu, lát nữa chắc chắn chúng sẽ tìm chúng ta đấy!

Lớp mỡ của Bàn gia đây không phải để cho đám khỉ này ăn đâu!" Bên cạnh không có ai trả lời, nhưng có tiếng động, Trần Phi chắc là đang chuẩn bị thuốc nổ.

Mọi người nhìn chằm chằm phía trước, chỉ đợi Trần Phi ném thuốc nổ qua rồi nổ súng điểm xạ.

Ngô Bất Chính lúc này đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, anh có thấy mấy thứ này chúng ta đã gặp ở đâu rồi không?" Bàn Tử sửng sốt lắc đầu, loại khỉ và chim mặt người này anh chắc chắn chưa thấy bao giờ.

Chỉ có lúc ở mộ dưới đáy biển là có thấy vài bức tượng như vậy, ngoài ra thì làm gì thấy ở đâu nữa.

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Tôi không nói cái đó, tôi nói về mối quan hệ này!

Quan hệ ký sinh!

Những con khỉ này giống như dạ dày của chim mặt người vậy, chim mặt người không thể tiêu hóa những thứ này, nên đám khỉ chịu trách nhiệm ăn, chim mặt người sống nhờ phân của đám khỉ!

Giống như hệ thống cộng sinh của cái chuông trong Lỗ Vương Cung ấy!” Bàn Tử nghe vậy sững sờ, nhưng rồi nói: “Tôi nói này Thiên Chân, lúc nước sôi lửa bỏng thế này rồi mà cậu còn tâm trí nghiên cứu mấy cái đó à!

Chờ cậu tìm hiểu rõ mọi chuyện thì chúng ta cũng bị chúng nó nhai nát rồi!

Tôi nói này Trần Phi, mẹ kiếp cậu làm nhanh lên chút được không, pha chế lại thuốc nổ cũng đã xong rồi!

Bảo cậu ném quả thuốc nổ mà sao lề mề thế!” Bàn Tử vừa mắng vừa quay lại tìm Trần Phi.

Tuy nhiên, quay đầu tìm mãi mà chẳng thấy bóng dáng Trần Phi đâu.

Ngô Bất Chính nói: “Gã này không lẽ vì sợ hãi mà không dám qua đây chứ?” Bàn Tử lắc đầu: “Không thể nào, cậu còn dám qua thì sao hắn lại không dám!” “Cái đệch, Tử Bàn Tử, chẳng lẽ tôi nhát lắm sao...” Ngô Bất Chính định phản bác thì đột nhiên một tiếng “bộp” trầm đục từ xa vọng lại.

Lương Quỳnh lập tức chộp lấy cổ tay Bàn Tử và Ngô Bất Chính, toàn thân run rẩy.

Hai người sững lại, vội hỏi cô có chuyện gì.

Lương Quỳnh run rẩy ra hiệu cho họ nhìn về phía trước.

Hai người nhìn về phía đám quái điểu mặt người, lập tức sắc mặt biến đổi.

Trên đống thức ăn vốn đã bị ăn gần hết, đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa.

Người đó không phải ai khác, chính là Trần Phi.

Có điều lúc này mắt hắn trợn ngược, trên cổ mất hẳn một mảng thịt lớn, máu phun tung tóe.

Rõ ràng là không sống nổi rồi, vả lại chết quá thảm.

Vết thương đó rõ ràng là do răng nanh cắn ra.

Ba người Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, đồng thời trong đầu hiện ra một ý nghĩ: Trần Phi qua đó bằng cách nào?

Ai đã ném hắn qua đó?

Chẳng lẽ gần đây vẫn còn chim mặt người?

Bàn Tử vừa định quay người chạy thì đột nhiên một cánh tay từ phía sau bịt chặt miệng anh lại.

Đồng thời một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Đừng kêu, đó không phải Phan Tử!” Giọng nói tuy rất nhẹ, nhưng Bàn Tử vẫn nhận ra, đó là giọng của Tần Vũ.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử hiểu ra xác khô kia đúng là không phải Phan Tử.

Vì quần áo trên xác khô đó đã mục nát rất nghiêm trọng, rõ ràng không phải người mới chết gần đây.

Có lẽ là một trong số những người cùng đến đây với Ngô Tam Tỉnh năm đó, thuộc cùng nhóm với kẻ trong bụng trăn khổng lồ hai vảy.

Nhưng gã này chắc là xui xẻo, không biết tại sao lại bị treo ở đây, bị bọ ve rừng hút khô máu khi còn sống.

Bàn Tử vỗ vỗ Tần Vũ, ra hiệu mình đã hiểu, có thể buông tay ra.

Trong lòng anh vẫn còn nhiều thắc mắc, nếu xác này không phải Phan Tử, vậy Phan Tử đâu?

Chẳng lẽ là rắn mào gà dẫn dụ họ tới đây?

Nhưng cũng không đúng, vì ban đầu rõ ràng Phan Tử đã đối thoại với họ.

Tiểu ca đã nói, kẻ có thể đối thoại với mình thì không phải rắn mào gà!

Mọi người đều có chung nỗi thắc mắc này.

Nhưng không hiểu sao Tần Vũ đã tiến lên bịt miệng Bàn Tử mà vẫn chưa quay lại?

Ngay sau đó, họ đã hiểu ra.

Chỉ nghe từ trên xác khô kia đột nhiên lại vang lên một tiếng: “Tiểu tam gia!” Giọng nói u uất như quỷ mị, và không bao giờ đáp lại, điều này rõ ràng cho thấy âm thanh đó phát ra từ cái gọi là rắn mào gà.

Chương 1038

Khoan hãy nói Phan Tử có ở gần đây không, chỉ riêng tiếng gọi “Tiểu tam gia” liên tục này đã chứng minh quanh đây chắc chắn có loại rắn mào gà đó.

“Lùi lại từ từ!” Tần Vũ hạ thấp giọng nói với mọi người.

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc này anh đang đối mặt trực diện với xác khô, nếu trên đó thực sự có rắn mào gà, anh chắc chắn sẽ là mục tiêu tấn công đầu tiên.

Bàn Tử gật đầu ra hiệu mình đã biết, lập tức cùng Tần Vũ từng bước lùi về phía sau.

Tuy nhiên, họ vừa mới đi được hai bước, đột nhiên một tiếng rung động phát ra từ cái xác khô.

Gần như cùng lúc, hai đốm sáng đỏ như bóng đèn hiện ra từ cái miệng của xác khô.

Khắc sau, một con rắn nhỏ màu đỏ to bằng ngón tay thò đầu ra từ miệng cái xác.

Con rắn đó cong đầu lại, làm thế tấn công.

Tay Bàn Tử đang cầm súng máy không khỏi siết chặt thêm vài phần.

Rõ ràng anh đã có chút chịu không nổi, chuẩn bị nổ súng.

Tần Vũ vội bóp tay anh một cái, ra hiệu đừng động đậy.

Khoảng cách gần thế này, một khi con rắn đó động thủ, chắc chắn có thể cắn chết anh trong nháy mắt.

Hơn nữa chúng ta đã trét bùn, chỉ cần anh không cử động, chúng sẽ không nhìn thấy chúng ta.

Nói thì nói vậy, nhưng thay vào đó là bất kỳ ai ở trong hoàn cảnh này cũng đều có thể suy sụp.

Đối mặt với một con rắn độc có thể hạ gục mình chỉ bằng một cú đớp ở cự ly gần như vậy, mà bản thân lại không thể làm gì, chỉ có thể trố mắt nhìn, cảm giác đó có thể tưởng tượng được.

Cũng chỉ có hạng người vô tâm vô tính như Bàn Tử mới chịu đựng nổi.

Nếu là người khác, có lẽ lúc này đã phát điên rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra Bàn Tử cũng rất sợ hãi, chỉ là lúc này anh không thể biểu đạt ra mà thôi.

Hơn nữa cách biểu đạt nỗi sợ của anh cũng rất đặc biệt, nhưng hiện tại có lẽ không thấy được rồi.

Mọi người đều không dám khinh suất, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Con rắn mào gà đó quả nhiên không nhìn thấy gì, rất nhanh đã có chút mất tập trung.

Có lẽ thấy không có ai động đậy, nó tưởng đều là tượng đá, liền quay đầu định chui lại vào bụng xác khô.

Cũng không biết nó ở trong bụng xác khô để làm gì.

Bàn Tử thấy cảnh này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho Tần Vũ có nên động thủ không.

Tần Vũ xua tay, ý bảo anh đừng động.

Đêm tối tĩnh lặng thế này mà nổ súng, không biết chừng sẽ còn dẫn thêm bao nhiêu rắn mào gà tới nữa.

Bàn Tử thấy vậy không dám manh động.

Còn Tần Vũ thì canh đúng thời cơ, vào khoảnh khắc con rắn quay đầu, hai ngón tay cực dài của anh trực tiếp vươn ra, lập tức bóp nghẹt cổ con rắn.

Con rắn mào gà bị tóm, vảy toàn thân rung lên bần bật, phát ra những tiếng động trầm đục.

Sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi, anh rút đoản đao bên đùi, trong chớp mắt chém nát đầu rắn, quay đầu hét lớn với mọi người: "Chạy!

Đừng quay đầu lại, chạy mau!" Mọi người đều cuống cuồng, quay người chạy thục mạng.

Gần như cùng lúc, trên ngọn cây đại thụ nổ tung một trận hỗn loạn.

Tiếng xôn xao làm cả cây đại thụ rung chuyển dữ dội.

Mọi người vừa rời khỏi phạm vi cây đại thụ, chỉ nghe phía sau như vỡ tổ, vô số thứ từ trên cây rơi xuống.

Nhóm ba người Ngô Bất Chính ở phía trước, Bàn Tử và Tần Vũ ở phía sau.

Bàn Tử muốn quay đầu lại nhìn nhưng Tần Vũ tuyệt đối không cho phép, cứ liên tục thúc vào mông anh giục chạy nhanh lên.

Nhưng Bàn Tử quá tò mò, thế là anh quay camera của mình ra phía sau.

Tức thì người xem trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng: Cả cái cây đại thụ lúc này như thể sống dậy, vô số sợi dây đen từ trên cây rủ xuống, giống như từng cánh tay đang múa may quay cuồng.

Bàn Tử hét lên: "Mẹ kiếp!

Chỗ này sao lại có một cây Cửu Đầu Xà Bách nữa thế!" Ngô Bất

Chính cũng thấy hình ảnh trong livestream, hét trả: “Cửu Đầu Xà Bách gì chứ, đó là rắn, cái cây đó là ổ rắn!” “Mẹ kiếp anh rảnh rỗi đi trêu chọc nó làm gì!” Bàn Tử sững lại, đúng rồi, mình rảnh rỗi chạy lại cây đó làm gì.

Đột nhiên anh nhớ ra, mình định lại nhặt đồ!

Nghĩ đoạn anh giơ tay lên nhìn, thứ đó vậy mà vẫn còn trên tay anh.

Nhưng nhìn kỹ một cái, anh liền sững sờ.

Chỉ thấy thứ mình đang cầm trong tay vậy mà lại là một chiếc giày.

Hơn nữa nhìn còn khá mới.

“Mẹ kiếp, sao lại là giày của xác khô chứ!” Nói rồi anh vội ném đi, không ngờ lại ném trúng vào lòng Ngô Bất Chính.

Chương 1039

Ngô Bất Chính tuy cũng đang vội nhưng ít ra não bộ vẫn nhạy bén hơn Bàn Tử, nhìn một cái liền bảo: “Đây không phải giày của xác khô, quần áo xác khô đã mục hết rồi, sao giày có thể còn nguyên thế này được!

Đây là một chiếc giày mới, mọi người xem giày của ai bị rơi mất rồi!” Vừa hỏi xong, Ngô Bất Chính liền phản ứng lại.

Giày của ai cũng không thể rơi được, nếu rơi thì chắc chắn đã nói rồi.

Vậy chiếc giày này là của ai...

“Phan Tử!

Đây là giày của Phan Tử, anh ấy chắc chắn đã bị đám rắn kia hại rồi!” Ngô Bất Chính nói mà mắt đỏ hoe.

Mọi người cũng phản ứng kịp.

Đúng vậy, đám rắn kia không biết đối thoại, nhưng Phan Tử thì biết.

Lúc đầu chắc chắn đúng là Phan Tử, nhưng khi anh ấy đi tới, có lẽ đã đi qua cây đại thụ rồi gặp chuyện.

Sau đó đám rắn đã học được tiếng gọi “Tiểu tam gia!”, nên mới có chuyện phía sau.

Nhưng lúc này hiểu ra thì đã muộn rồi.

Động tĩnh phía sau đã lớn đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Lúc này quay lại cứu người rõ ràng là không kịp nữa.

Ngô Bất Chính dừng lại, có lẽ không nỡ để mình trốn thoát một mình.

Tần Vũ thấy vậy liền lao tới vác cậu lên, hét: “Vô ích thôi, nếu anh ta chết rồi cậu quay lại cũng chẳng giải quyết được gì!

Chạy mau!” Ngô Bất Chính còn muốn nói gì đó, nhưng khoảnh khắc tiếp theo mọi người đã chạy sâu vào trong rừng.

Và vì động tĩnh phía sau quá lớn, mấy người họ căn bản không dám dừng lại.

Hắc Hạp Tử chạy dẫn đầu, Tần Vũ vác Ngô Bất Chính cũng chỉ có thể gắng sức đuổi theo.

Còn về Bàn Tử, họ đã không quản nổi nữa, gã này mình đồng da sắt, tự vệ chắc chắn không thành vấn đề!

Những ý niệm này vừa xuất hiện, ba người đã cảm thấy xung quanh dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Khắc sau, còn chưa kịp phản ứng, cả ba đều cảm thấy vai đau nhói, lập tức bị nhấc bổng lên không trung.

“Vút!” Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, gần như cùng lúc, Lương Quỳnh chỉ cảm thấy một luồng kình phong sượt qua tai.

Khắc sau vai cô đau nhói, cả người rơi xuống đất, đồng thời thấy một viên bi sắt rơi ngay bên cạnh.

Rõ ràng là Tứ A Công đã ra tay.

Cô quay đầu nhìn lại, thấy nhóm Tần Vũ ba người đã xông tới.

Tứ A Công chuẩn bị ra tay lần nữa, nhưng con quái điểu mặt người kia đã cắp Bàn Tử và Ngô Bất Chính bay lên.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính, cậu vốn nhẹ cân nên bị quái điểu lôi đi xềnh xệch về phía đống xác chết.

Bàn Tử vì nặng hơn nên ngược lại làm chậm tốc độ của con chim.

Nhưng năng lực của Tứ A Công cũng có hạn, lúc này Bàn Tử đang treo lơ lửng giữa không trung, lão căn bản không có góc để ra tay.

Mọi người thực sự bó tay, chỉ có thể chuẩn bị xông qua cứu người.

Nếu chim mặt người muốn ăn thịt, chắc chắn sẽ quăng họ xuống.

Tuy nhiên có lẽ vì động tĩnh quá lớn, Lương Quỳnh thấy đám khỉ từ xa đang lũ lượt lao về phía này, rõ ràng chúng không định chờ nữa mà muốn chủ động tấn công.

“Cẩn thận, đám khỉ sắp tới rồi!” Lương Quỳnh hét lên.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã lao vọt ra như một mũi tên.

Anh đạp chân lên xích sắt, cả người đã lộn tới phía dưới Ngô Bất Chính.

Bàn Tử lúc này cũng cực kỳ lợi hại, súng xung kích trong tay nổ một phát ngay trên đầu Ngô Bất Chính.

Tức thì một làn sương máu bùng lên, đầu con chim mặt người nổ tung trong tích tắc.

Máu văng đầy sau đầu Ngô Bất Chính, nhưng may mắn là Tần Vũ ở phía dưới đã đỡ được cậu, không bị rơi xuống.

Lúc này chỉ còn mình Bàn Tử vẫn bị treo lơ lửng trên đó.

Tần Vũ đưa Ngô Bất Chính nhảy xuống khỏi xích sắt, Bàn Tử cuống quýt mắng lớn: “Hai cái đồ trời đánh kia, không quan tâm đến Bàn gia à, Bàn gia sắp thăng thiên thật rồi đây này!” “Tử Bàn Tử anh bớt nói nhảm đi, bảo anh giảm béo anh không nghe, anh mẹ nó che hết cả con chim mặt người rồi, cứu anh kiểu gì!” Phan Tử ở phía dưới gào lên.

Vừa rồi chính anh là người quay lại thông báo cho nhóm Tứ A Công, kết quả ai ngờ lúc quay lại thì nhóm Ngô Bất Chính cũng gặp nguy hiểm.

Bàn Tử thấy Phan Tử vẫn đang lăm lăm khẩu súng xung kích, lập tức hét: “Anh mẹ nó bắn cho chuẩn vào, không thì Bàn gia chết rồi sẽ biến thành quỷ cùng đám chim này đối phó các anh!” Nói đoạn Bàn Tử nghiêng đầu sang một bên, để lộ con chim mặt người phía sau.

Khoảng cách cực kỳ gần, chỉ cần sai lệch một chút thôi là đầu Bàn Tử sẽ nổ tung.

Trong tình huống này, người dám chọn nổ súng là cực kỳ hiếm hoi.

Nhưng Phan Tử dù sao cũng là người kinh qua lửa đạn chiến tranh, xác chết anh thấy không một vạn cũng tám nghìn, lập tức bóp cò.

Khắc sau, một tia lửa đạn vút qua, máu văng tứ tung, Bàn Tử cũng rơi phịch xuống.

Chương 1040

Có điều anh hơi thảm, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều không dám đỡ.

Cái cân nặng này chẳng khác nào một quả bom thịt, đỡ không khéo là gãy xương như chơi.

May mà Bàn Tử có lớp mỡ bảo vệ, cộng thêm việc anh đã bám vào xích sắt trên không để giảm tốc, sau đó dùng mỡ đệm nên không bị ngã chết, chỉ là đau đến mức nửa ngày không thốt nên lời.

Ngô Bất Chính vội lên phía trước đỡ anh dậy, cả nhóm lập tức lùi lại.

Lúc này ngoại trừ phía sau, ba hướng trước mặt đã bị vây kín bởi loại khỉ kỳ quái đó.

Vô số con khỉ nhe răng trợn mắt với họ, thậm chí có con còn chảy nước dãi như thể thấy món mồi ngon.

Hai người Bàn Tử đã cầm chắc súng xung kích.

Tuy nhiên Trần Phi đã chết, vũ khí của hắn cũng mất, lúc này cả nhóm chỉ còn lại hai khẩu súng.

Bàn Tử nhìn về phía trước, phát hiện không thấy Trần Phi đâu nữa, không biết là bị khỉ ăn sạch hay đã chìm nghỉm trong bóng tối, chỉ có thể áng chừng vị trí hắn rơi xuống trước đó.

“Giờ tính sao đây, hai khẩu súng cũng không đối phó nổi lũ khỉ đông thế này!” Phan Tử vội thúc giục.

Nhưng lời chưa dứt thì đám khỉ phía trước đã lao về phía họ.

“Bắn đi!

Bắn đi!

Lôi thuốc nổ ra nữa!” Bàn Tử vừa bắn vừa hét.

Bàn Tử là người rất thông minh, chẳng qua là lười vận não.

Đến lúc này anh cũng chẳng thiết gì nữa, chĩa súng xung kích về hướng Trần Phi mà xả đạn.

Anh biết trên người Trần Phi chắc chắn có thuốc nổ, chỉ cần bắn trúng là nhất định nổ chết không ít khỉ.

Chỉ là không biết bên Tứ A Công còn lại bao nhiêu thuốc nổ.

Kết quả Tứ A Công thốt ra một câu: “Làm gì còn thuốc nổ nữa, đều ở trên người Trần Phi hết rồi.” Bàn Tử nghe vậy sợ hết hồn, vội quay họng súng sang bắn khỉ.

Đùa gì vậy, Trần Phi cầm không ít thuốc nổ, lại còn đeo hết trên người, nếu làm nổ tung chỗ đó thì họ cũng khốn đốn theo.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, họng súng của Bàn Tử dời sang một bên, đạn vẽ ra một đường vòng cung ngang trong bóng tối.

Mặc dù anh đã cực kỳ cố gắng dời họng súng đi, nhưng không biết là do vận may quá tốt hay quá đen, một viên đạn vậy mà thực sự bắn trúng khối thuốc nổ trên người Trần Phi.

Trong chớp mắt, một quầng lửa bùng lên từ phía xa.

Lửa văng tứ tung, sóng xung kích lập tức quét tới.

Mọi người căn bản không kịp phản ứng, tất thảy đều bị hất văng về phía sau, rơi uỵch xuống và va mạnh vào cánh Cửa Đồng khổng lồ.

Tuy nhiên Cửa Đồng quá lớn, mấy người họ va vào cũng chẳng làm nó lung lay phân hào.

Khe cửa mở ra vẫn nằm đó.

Thực tế nói là khe cửa nhưng cũng phải rộng bằng một chiếc xe tải, muốn vào chỉ là chuyện nhấc chân.

Tần Vũ che chở cho Ngô Bất Chính nên không sao, nhưng Tứ A Công tuổi đã cao, sao chịu nổi cú va chạm này, đầu đập trực tiếp vào cửa đồng rồi ngất đi.

Lão tuy đã che được đầu để không bị vỡ đầu chảy máu nhưng vẫn bị sưng một cục to tướng.

Đoạn Vô Kỵ định lại giúp thì bị một con khỉ cũng bị sóng nhiệt hất tới cắn rách cánh tay.

Đau đến mức gã nổi sát tâm, trực tiếp đập con khỉ đó vào cửa đồng thành một đống thịt nát.

Cánh tay Bàn Tử cũng bị đá loạn cứa rách, máu chảy ròng ròng.

Cả nhóm lúc này thảm hại đến mức không thể thảm hơn.

Tần Vũ dẫn họ đánh thẳng vào hang ổ tuy tốc độ rất nhanh nhưng nơi này lại quá nguy hiểm.

Nhìn thấy đám khỉ bị hất văng đang tụ tập lại định xông qua, hai khẩu súng xung kích của Bàn Tử và Phan Tử liệu còn cầm cự được bao lâu?

Cuối cùng, Tần Vũ cũng lên tiếng: “Vào cửa!” Mọi người nghe vậy mới sực nhớ ra phía sau còn có Cửa Đồng.

Lúc này cũng chẳng màng gì nữa, bên trong có nguy hiểm hay không không còn quan trọng.

Thà là có cơ quan hố cát còn hơn bị đám khỉ này cắn chết sống!

Đoạn Vô Kỵ tiên phong cõng Tứ A Công xông vào, tiếp theo là Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính, sau đó là Tần Vũ.

Bàn Tử bám sát theo sau, Phan Tử đoạn hậu bắn thêm vài phát giết chết mấy con khỉ rồi mới chạy vào.

Vừa bước vào, mọi người lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh bao trùm.

Đồng thời Tần Vũ đã lấy ra Quỷ Tỷ, hai ngón tay cực dài của anh sờ soạng loạn xạ phía sau cánh cửa đồng.

Một lát sau dường như đã chạm vào thứ gì đó, lập tức ấn Quỷ Tỷ vào.

Ngay sau đó, cánh cửa đồng khổng lồ dường như kích hoạt cơ quan, “ầm” một tiếng đóng sập lại.

Mọi người nhìn thấy vào khoảnh khắc cửa đóng lại, vẫn còn vài con khỉ định xông vào, kết quả bị cánh cửa đồng ép thành thịt vụn trong nháy mắt!

Chương 1041

Cả nhóm điên cuồng chạy trốn, căn bản không biết mệt mỏi là gì.

Hoặc có lẽ họ không có thời gian để bận tâm đến sự mệt mỏi.

Người ta thường nói, sức mạnh bùng nổ của con người ở ranh giới sinh tử là vô cùng đáng sợ.

Có khi ai đó đâm một nhát, anh cũng không cảm thấy đau.

Lúc này cả nhóm có lẽ đang ở trong tình trạng như vậy.

Tiếng xột xoạt xung quanh cũng ngày càng lớn, cứ như thể lũ rắn đã đuổi kịp rồi.

Hắc Hạp Tử đi đầu đột nhiên quay đầu lại hô lớn: "Cứ thế này không phải cách, hai bên đều có rắn đuổi tới rồi!" Ngô Bất Chính đang được Tần Vũ cõng trên lưng, vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên cậu thấy Bàn Tử ở phía sau chợt dừng lại, hô về phía họ: "Mẹ kiếp, chia nhau mà chạy đi, cứ chạy thế này sớm muộn gì cũng bị bao vây chết!" Bàn Tử đã bị bỏ lại hơn mười mét.

Thành thật mà nói, sức bùng nổ của Bàn Tử rất mạnh, nhưng sức bền thì kém hơn một chút.

Thêm vào đó, những trang bị nặng nhất đều ở trên người gã.

Lúc này gã có thể miễn cưỡng theo kịp mà không bị bỏ lại đã rất ghê gớm rồi.

Tuy nhiên, gã đang thở hổn hển như trâu, rõ ràng đã đạt đến cực hạn.

Quả nhiên, gã từ trong ba lô lục ra một quả pháo sáng.

Thứ này cháy ở nhiệt độ cực cao, chỉ cần một quả là có thể thiêu chết cả một bầy Kê quan xà.

Lúc này, động tĩnh của Kê quan xà xung quanh rất lớn, hiển nhiên là chúng đang đi theo bầy.

Chỉ cần ném quả pháo sáng này vào chỗ đông đặc nhất, là có thể thiêu chết cả một mảng lớn.

Pháo sáng trên đường đi họ ít dùng, nên vẫn còn rất nhiều.

Nhưng thành thật mà nói, Bàn Tử cũng biết, rắn quá nhiều, một quả pháo sáng căn bản không thể ảnh hưởng gì.

Song, lúc này gã đã không thể lo liệu nhiều được nữa, rắn xung quanh quá đông khiến gã có chút tuyệt vọng. "Tử Bàn Tử, ngươi qua đây đã, pháo sáng cũng chẳng có tác dụng gì đâu....." Ngô Bất Chính đang bám trên lưng Tần Vũ hô lớn.

Tuy nhiên, một câu còn chưa nói xong, cảnh tượng tiếp theo xuất hiện khiến cả bọn đều ngớ người.

Chỉ thấy từ bụi cỏ bên cạnh chỗ Bàn Tử đứng, đột nhiên một tia đỏ lướt qua, giây tiếp theo đã đến trước cổ Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đang cầm pháo sáng trong tay, cũng bị cuộc tấn công bất ngờ này dọa cho giật mình.

Gã vội quay người tóm lấy.

Lòng bàn tay đúng là đã tóm được vật màu đỏ kia.

Nhìn kỹ lại, không phải Kê quan xà thì là gì nữa.

Nhưng quả pháo sáng trong tay gã đã rơi xuống đất.

Quả pháo sáng kia không lệch chút nào bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp xiên xẹo đập vào một cây đại thụ cách Bàn Tử năm sáu mét.

Ánh sáng lập tức chiếu rọi mọi thứ xung quanh.

Bóng dáng Bàn Tử cũng trở nên rõ ràng vô cùng.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đều nín thở nhìn sang.

Cảnh tượng này khiến cả hai không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngô Bất Chính càng thêm ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy Bàn Tử hai tay đang tóm lấy con Kê quan xà kia, nhưng nanh độc của con Kê quan xà đã cắn vào cổ Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử hoàn toàn thay đổi.

Miệng gã há hốc ra như muốn chửi thề.

Nhưng mọi thứ lúc này dường như diễn ra chậm chạp.

Miệng gã vừa mới há ra, nanh độc của con Kê quan xà đã cắm sâu vào cổ gã.

Bàn Tử nghiến răng, trực tiếp quăng con Kê quan xà đi.

Nhưng gần như cùng lúc đó, sắc mặt gã đã thay đổi.

Cả người "phịch" một tiếng, khuỵu xuống đất. "Bàn Tử!" Mắt Ngô Bất Chính đỏ hoe, Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng ngẩn người.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, gần như có thể dùng chớp mắt để hình dung.

Căn bản không có nhiều thời gian để mọi người suy nghĩ, thậm chí là ứng phó.

Có lẽ Bàn Tử chính gã cũng không ngờ tới, cho đến khi gã ngã sấp xuống đất, hoàn toàn bất động.

Ba người Ngô Bất Chính mới phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vội vàng từ trên vai Tần Vũ nhảy xuống, định lao về phía Bàn Tử.

Chương 1042

Tuy nhiên, Tần Vũ đã ngăn cậu lại. "Không thể đi, xung quanh toàn rắn!" Tần Vũ trầm giọng nói.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính nhìn cậu, nước mắt đã chảy ra. "Tiểu ca, cậu không thể cản tôi, nếu đó là cậu, tôi cũng sẽ đi!" "Nếu đó là tôi, hai người các cậu sẽ không đi sao?" Ngô Bất Chính nói xong, không đợi Tần Vũ trả lời, rút súng lục của mình ra rồi xông tới.

Tần Vũ lần này không ngăn cản, cậu cũng biết, nếu lần này mình cũng ngăn cản cậu ta, có lẽ thật sự sẽ hại cậu ta.

Thật ra trong lòng Tần Vũ, cậu ít nhiều cũng cảm thấy có lỗi với Ngô Bất Chính.

Nói cho cùng, đây chỉ là một nhị thế tổ.

Cậu ta vốn dĩ có thể sống rất tốt.

Ngô Tam Tỉnh ban đầu chắc chắn cũng không hề có ý định quấy rầy cuộc sống của Ngô Bất Chính này.

Mặc dù cậu ta là cháu trai lớn của Ngô Tam Tỉnh ở thế giới song song này.

Nhưng thế giới song song này, rốt cuộc không có Trần Văn Tĩnh, không có A Ninh, thậm chí hiện tại cũng không có Uông gia.

Càng không có "người đó"!

Vì vậy việc Ngô Tam Tỉnh cần làm, thực ra là rời khỏi đây, trở về thế giới của mình.

Với thủ đoạn đạo mộ của ông ta, cộng thêm thế giới song song vốn cực kỳ tương tự với thế giới của ông ta.

Thế nên ông ta hoàn toàn có thể tự mình giải quyết mọi chuyện của mình.

Nếu nhìn theo cách này, thì người thực sự kéo Ngô Bất Chính xuống nước, là Tần Vũ.

Tần Vũ vì muốn hóa giải lời nguyền Quỷ động trên người mình, nên mới đi gặp Ngô Bất Chính.

Mặc dù là do Ngô Tam Tỉnh tiến cử, nhưng người thực sự kéo Ngô Bất Chính xuống nước lại là chính cậu.

Nếu bản thân cậu không đi gặp cậu ta, hệ thống cũng sẽ không tự động tặng thẻ nhân vật.

Khi đó Ngô Bất Chính sẽ không bị cuốn vào những chuyện như thế này.

Lấy ví dụ, nếu ban đầu Tần Vũ chỉ gọi điện thoại cho Ngô Bất Chính, thì sẽ không có những chuyện sau này.

Thậm chí nếu Tần Vũ đến Tây Tạng tìm một người khác đi cùng, thì có lẽ sẽ thay đổi vận mệnh của một người khác rồi.

Cho nên nói, loại chuyện này căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Tần Vũ chỉ cảm thấy Ngô Bất Chính là do mình kéo xuống nước, nếu cậu ta xảy ra chuyện, trong lòng cậu sẽ rất khó chịu.

Bàn Tử thì không có mối lo ngại này.

Bản thân gã đã có bệnh nan y, việc trao thẻ nhân vật cho gã cũng là để cứu gã.

Vì vậy bản chất của hai việc này là khác nhau.

Mà đi xuống mộ thì cũng có kẻ bất tử đâu, nên Tần Vũ nhìn rất thấu đáo.

Đây cũng là một trong những lý do cậu không muốn tùy tiện tặng thẻ nhân vật.

Chỉ tiếc, có câu nói rất hay. "Chưa vào hồng trần, nói gì ra hồng trần, nhưng đã vào hồng trần, cũng không thể ra hồng trần." Đại ý là, xuống mộ đừng có tình cảm, sống chết có số, phú quý tại trời.

Nhưng xuống nhiều lần, bạn và đồng đội đã có tình cảm, nên khi đồng đội gặp chuyện, bạn không thể an tâm bỏ chạy một mình được!

Dùng để hình dung tình cảnh lúc này, quả thật không thể nào phù hợp hơn.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu.

Tần Vũ đã đuổi theo ra ngoài.

Hắc Hạp Tử thì không thể nói là có tình nghĩa sâu đậm với họ, dù sao đây cũng mới là lần thứ ba hợp tác.

Chủ yếu vẫn là vì tiền bạc mà đến.

Nhưng anh ta rất rõ ràng, một mình muốn ra ngoài thì được, nhưng muốn đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thì vẫn phải theo đại đội.

Thế là anh ta cũng đi theo.

Bàn Tử nằm sấp trên mặt đất, bị bụi cỏ che lấp.

Căn bản không nhìn thấy gã ở đâu.

Nhưng may mắn là mọi người biết vị trí của gã, nên đã đi về phía đó.

Tuy nhiên, khi mọi người vén bụi cỏ ra, không ai ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến họ há hốc mồm ngây ngốc.

Thậm chí có chút không thể chấp nhận được.

Bởi vì chuyện này thật sự quá khó hiểu.

Vẫn là Tần Vũ phản ứng nhanh, một tay kéo Ngô Bất Chính lại.

Chương 1043

Hắc Hạp Tử cũng tự mình dừng lại.

Còn lúc này trước mặt họ, vô số Kê quan xà đang nhìn chằm chằm họ, trong đó một con Kê quan xà to bằng cánh tay thậm chí còn há to miệng nhe nanh về phía họ.

Lưỡi rắn màu đỏ tươi thè ra.

Hai con mắt rắn đỏ ngầu nhìn họ một cách độc ác, ánh mắt đó quả thực không giống của loài rắn, rõ ràng là của một con người!"Rầm!" Cánh Thanh đồng môn khổng lồ lập tức khép lại, âm thanh chấn động khiến mọi người đều cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Lúc này xung quanh tối đen như mực, nhưng mọi người căn bản không bận tâm đến chuyện khác, đều vội vàng bịt tai lại.

Âm thanh đóng của Thanh đồng môn quá lớn, nhưng cũng không đến mức khiến người ta như thế này.

Giải thích duy nhất là không gian phía sau cánh Thanh đồng môn, e rằng đã hình thành một không gian kín cục bộ.

Chỉ trong một không gian kín mới có hiệu ứng chấn động âm thanh mạnh mẽ như vậy.

Ngô Bất Chính ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu, tiếng ong ong trong đầu đã giảm bớt chút ít, cậu cảm thấy kỳ lạ.

Theo ghi chép trong Long ngư mật văn của Uông Tàng Hải, phía sau cánh Thanh đồng môn này phải là một đoạn không gian hư vô, cần dùng một loại chân thực chi hỏa mới có thể nhìn thấy.

Mà nếu thời gian mở không đúng, sẽ có địa ngục nghiệp hỏa thiêu đốt tất cả những kẻ mở cửa.

Điều này rất có thể muốn nói rằng phía sau Thanh đồng môn có một miệng núi lửa.

Nhưng có miệng núi lửa thì có nghĩa là phạm vi chắc chắn rất lớn, tất nhiên sẽ không hình thành không gian kín.

Đây đã trở thành một điểm tự mâu thuẫn.

Trừ phi, bản thân khoảng không gian hư không này đã hình thành một thứ giống như môi giới, có thể ngăn chặn phần lớn sự truyền bá âm thanh, như vậy thì có thể hình thành một không gian kín có tính chất phong kín rất tốt.

Nhưng cụ thể có phải vậy không, cậu cũng không dám khẳng định.

Dù sao ở đây cũng không có dụng cụ chuyên nghiệp, căn bản không thể dò xét không khí rốt cuộc có những nguyên tố gì.

Mọi người dần dần hồi phục lại.

Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra hai cây gậy phát sáng rồi bẻ cho chúng phát sáng, sau đó ném xuống đất.

Tuy nhiên, bình thường hai cây gậy phát sáng ít nhất có thể chiếu sáng khoảng cách mười mét.

Nhưng lúc này lại chưa tới hai mét.

Mọi người vây quanh trước ánh sáng huỳnh quang, cứ như thể đang canh giữ một đống lửa nhỏ trong bóng tối cực độ.

Xung quanh toàn là bóng tối, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Thành thật mà nói, lúc này trong lòng mọi người đều không khỏi nảy sinh một nỗi sợ hãi.

Thực sự rất sợ lúc này sẽ có thứ gì đó kỳ lạ từ trong bóng tối xông ra.

Phan Tử ngồi phịch xuống đất, thay băng đạn cho khẩu súng trường tấn công rồi nói: "Thôi rồi, bây giờ đã vào đây rồi, ra ngoài thì không lo nữa, nhưng mà bên trong này..." "Đừng có lo chuyện bên trong đã, các người xem ông già kia có phải sắp toi rồi không!" Bàn Tử cắt ngang lời Phan Tử, đồng thời giơ tay lên, chỉ thấy trong tay gã có thêm vài vết máu.

Mọi người cúi đầu nhìn, phát hiện vết máu chảy ra từ phía Tứ A Công.

Tứ A Công trước đó đầu đập vào Thanh đồng môn ngất xỉu.

Nhưng đâu có đập vỡ đầu chảy máu đâu, sao lúc này lại có vết máu chảy ra? "Là tai ông ấy, tai ông ấy lúc nãy không ai giúp bịt lại, bị tổn thương rồi!" Lương Quỳnh vội nói.

Nghe vậy, mọi người đều thở dài bất lực, tình huống lúc nãy, ai còn lo được cho ai nữa, có thể mang ông ta vào được đã là rất miễn cưỡng rồi. "Loại âm thanh này sẽ không gây tổn thương quá lớn, nghỉ ngơi một chút là được, chỉ là sau này không thể nghe những âm thanh quá kích thích!" Đoạn Vô Kỵ nói.

Nghe lời này, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có nguy hiểm tính mạng là được.

Bàn Tử nói: "Mấy ông Tứ A Công này cũng tự chuốc lấy cả thôi, ngươi nói xem ở nhà hưởng thanh phúc không tốt sao?

Đã một đống tuổi rồi cứ thích ra ngoài hành tẩu, giờ e là tất cả đều phải ở lại đây rồi!" "Trần Phi tử rồi, Pháo Vương hôn mê, bây giờ ông ta cũng... ai!" Bàn Tử không nói tiếp nữa.

Ngô Bất Chính lại cười khổ tiếp lời: "Đây chính là mệnh!

Phan Tử chẳng phải nói, họ muốn tẩy trắng sao?" "Đây gọi là nhân quả báo ứng!

Đạo mộ quá nhiều, muốn tẩy trắng nào có dễ dàng như vậy!" "Nhìn khắp các đạo mộ tặc trong lịch sử, kết cục cuối cùng không ngoài hai điều: một là nhìn thấu hồng trần, ẩn mình vào cửa Phật, từ đó ăn chay niệm Phật chuộc tội nửa đời trước!" "Hai là chết thảm trong cổ mộ, ngày đêm nằm ngủ cùng chủ mộ!

Kẻ có thể tự mình giữ mình trong sạch thì ít lại càng ít, thật ra các người đều không biết, những người đạo mộ lâu năm như vậy, đến cuối cùng cái chết đều rất đột ngột!" "Căn bản không có dấu hiệu gì, đây chính là kết quả của việc thường xuyên tiếp xúc với thi khí trong cổ mộ!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính thở dài, quay đầu nhìn Tần Vũ bên cạnh nói. "Tiểu ca, tôi vẫn nói câu đó, nếu có thể thì cậu nên suy nghĩ về những gì tôi đã nói với cậu ở Côn Luân Sơn!" "Xuống mộ chỉ có kích thích, nhưng đó không phải là lựa chọn để sống qua ngày!

Tôi vẫn mong cậu có thể về Ngô Sơn Cư với tôi, sống một cuộc sống thanh tịnh!" Tần Vũ không đáp lời, trong lòng lại có chút chua xót.

Nếu có thể, sao cậu lại không muốn chứ, chỉ là vấn đề thuốc hoàn chưa giải quyết, ai lại có thể yên ổn một mình được?

Cơ thể Lương Quỳnh đã bắt đầu phát ra Cấm bà hương, tiếp theo rất có thể sẽ là cô ấy và Bàn Tử.

Bản thân cậu có thể chấp nhận, nhưng Bàn Tử đã cùng cậu vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, hơn nữa nói nghiêm khắc, vẫn là chính cậu kéo gã vào cái hố này.

Trong lòng cậu thực sự không đành.

Chương 1044

Nếu ban đầu mình không tặng thẻ nhân vật cho Bàn Tử, gã có lẽ đã đi mở cửa hàng bán thịt nướng rồi. "Thôi được rồi, bây giờ nói mấy cái này cũng vô dụng, chúng ta cứ ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát, dưỡng sức đầy đủ, rồi đi xem phía sau cánh Thanh đồng môn này rốt cuộc có bảo bối gì!

Bàn gia nói quả không sai, nợ nhiều không lo, rận nhiều không sợ ngứa!" "Anh em chúng ta cứ vậy đi, đằng nào cũng vào đây rồi, không mò được vài món đồ mà ra thì cũng không xứng với thân phận Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta!" Mọi người cũng lười tranh cãi, lập tức lấy một ít đồ ăn ra ăn.

Nước cũng lười đun, mỗi người uống chút nước lạnh rồi chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Tình trạng của Tứ A Công coi như đã ổn định, nhưng ông ấy đã già, oxy trên Trường Bạch Sơn lại loãng, e rằng sẽ phải hôn mê một thời gian.

Mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, Phan Tử canh ca đầu tiên.

Tần Vũ chỉ ngủ ba tiếng đã không ngủ được nữa, lúc này người canh gác đã đổi thành Bàn Tử.

Tần Vũ bảo gã đi nghỉ một chút, kết quả Bàn Tử nói mình cũng vừa mới tỉnh, chỗ này ngủ không yên.

Gã một mình ngồi một bên hút thuốc lào.

Đoạn Vô Kỵ lúc này cũng đã tỉnh dậy, thể chất của hắn có lẽ là tốt nhất ngoài Tần Vũ, dù sao xuất thân là võ tăng, thể chất này quả thật không thể chê vào đâu được.

Sau khi Đoạn Vô Kỵ đứng dậy, nhìn hai người, cũng không nói gì, một mình đi sang một bên thẫn thờ.

Sau đó mọi người cũng lục tục tỉnh dậy.

Khi Ngô Bất Chính thức dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Cậu ta xin Phan Tử một điếu thuốc, hút một hơi rồi hỏi: "Đã mọi người đều tỉnh rồi, vậy chúng ta hãy bàn bạc xem đường đi xuống dưới này thế nào nhé!" Bàn Tử đã sớm không đợi được nữa, lập tức tiếp lời: "Ngươi sao vẫn còn ngủ mê man thế?

Đương nhiên là đi xem bên trong có gì, sờ được bảo bối rồi đi cứu Tam Thúc của ngươi chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Trong đầu ngươi có thể đừng toàn là minh khí, minh khí không được à!" "Tôi hỏi ngươi, nơi này tối đen như vậy, hơn nữa nhìn phạm vi cũng không nhỏ!

Nếu chúng ta mạo hiểm đi vào, lỡ đi lạc thì làm sao?

Ánh sáng của đèn pin ở đây không chiếu xa quá năm mét!" "Pháo sáng e rằng cũng không quá năm mươi mét!

Nơi này một khi bị phân tán, chúng ta có thể sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa!" Bàn Tử nghe vậy lập tức nghẹn lời.

Quả thật, bóng tối ở nơi này khác thường, quả thực là tối kỳ lạ.

Hơn nữa dường như còn có thể nuốt chửng nguồn sáng, mọi người đều không khỏi rất căng thẳng. "Tôi có một cách!" Đột nhiên Phan Tử ngồi một bên mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía anh ta, chỉ thấy anh ta chỉ vào Tứ A Công vẫn còn đang hôn mê ở một bên nói: "Chúng ta có thể dùng ông ấy để định một điểm gốc!"Hơn nữa điều này còn chưa phải là quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, những con Kê quan xà này cũng không biết muốn làm gì.

Lúc này, có đến hơn trăm con Kê quan xà đang bám trên người Bàn Tử, gần như không nhìn thấy người Bàn Tử đâu nữa.

Súng cũng không thể dùng được, một khi bắn trúng Bàn Tử, có lẽ vốn dĩ chưa chết cũng bị một phát súng bắn chết.

Phần lớn Kê quan xà đều không để ý đến Tần Vũ và nhóm của cậu.

Chỉ có vài con trong số đó cảnh giác nhìn họ.

Còn những con Kê quan xà khác, lại đang bò lổm ngổm qua lại trên người Bàn Tử, không biết muốn làm gì.

Ngô Bất Chính nuốt một ngụm nước bọt.

Thành thật mà nói, lúc đầu dám xông tới là nhờ một chút dũng khí.

Nhưng lúc này, chút dũng khí đó đã bị cảnh tượng chấn động trước mắt này đè bẹp.

Ngô Bất Chính thậm chí lúc này hai chân đều nhũn ra.

Cậu ta thầm chửi trong lòng, sao mình lại nóng đầu mà xông tới đây chứ.

Nhưng cậu ta biết nếu có lần thứ hai, cậu ta vẫn sẽ làm như vậy.

Dù biết nơi này rất nguy hiểm, cậu ta vẫn sẽ tới. "Pháo sáng!" Hắc Hạp Tử đứng một bên thấp giọng nói.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại, pháo sáng đã sắp tắt.

Trên cây đại thụ toàn là nước mưa, phía dưới còn có vũng nước.

Pháo sáng căn bản không cháy được bao lâu.

Gần như trong lúc nói chuyện, quả pháo sáng đó đã tắt hẳn.

Và ngay khi pháo sáng tắt, mọi người liền thấy con Kê quan xà lớn nhất kia đang lao về phía họ. "Pháo sáng!

Pháo sáng!" Trong bóng tối, không biết ai đã hô một tiếng.

Gần như cùng lúc đó, một luồng sáng nữa lại được bắn ra.

Lần này là bay vút lên trời.

Pháo sáng ít nhất có thể chiếu sáng được vài phút.

Chương 1045

Và khi pháo sáng lần nữa bừng lên, mọi người liền thấy trong tay Tần Vũ đã có thêm một con dao găm.

Một con Dã Kê Bột Tử màu đỏ, cả đầu rắn đã bị chẻ làm đôi, rơi xuống đất.

Rõ ràng là trong khoảnh khắc bóng tối đó, Tần Vũ đã ra tay.

Ngô Bất Chính vội vàng nhìn khắp người Tần Vũ, thấy cậu không bị thương, trái tim treo lơ lửng mới thả lỏng.

Còn lúc này trong phòng livestream, một nhóm cư dân mạng cũng im lặng.

Khoảnh khắc điện quang thạch hỏa này, mọi người đều không nhìn thấy vì bóng tối.

Nhưng như vậy thực ra càng khiến người ta cảm thấy kinh hiểm và kịch tính hơn.

Bởi vì những gì tự mình tưởng tượng ra là không có giới hạn.

Tần Vũ trong khoảnh khắc bóng tối đó đã chém giết một con Kê quan xà.

Quá trình đó kịch tính và hấp dẫn đến mức nào, đã không còn nhìn thấy được nữa.

Vì vậy họ chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng của mình để hình dung cảnh tượng trong suốt quá trình.

Tuy nhiên, lúc này Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử làm gì còn tâm trí để tưởng tượng ra cảnh tượng đẹp trai ngời ngời đó.

Mặc dù con Kê quan xà lớn nhất đã chết, nhưng họ phát hiện, những con Kê quan xà khác lại đều đã bỏ chạy.

Không sai, tất cả đều đã bỏ chạy, không có một con nào đến tấn công họ.

Nhưng ngươi nói chúng chạy thì cứ chạy đi, vấn đề là ngay cả Bàn Tử cũng biến mất rồi.

Đến lúc này, họ mới hiểu ra.

Tại sao lũ rắn kia lại bò lổm ngổm trên người Bàn Tử. "Mẹ kiếp, Tử Bàn Tử nói đúng rồi, lũ rắn này sống theo bầy!" "Mẹ kiếp, chúng nó đã tha Bàn Tử đi rồi!

Chẳng lẽ lại về cho rắn chúa ăn sao!" Hắc Hạp Tử kinh hô.

Ngô Bất Chính nghe vậy, vội nói: "Vậy chúng ta mau đuổi theo đi, nếu không Bàn Tử sẽ thật sự toi đời mất!" "Có cần thiết không?

Gã đã bị rắn cắn rồi, cho dù đuổi kịp cũng vô ích thôi!" Hắc Hạp Tử có chút do dự.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính căn bản không giải thích, chỉ nhìn anh ta một cái, rồi ra hiệu Tần Vũ đi theo.

Tần Vũ gật đầu không nói nhiều.

Hắc Hạp Tử thấy cả hai đều muốn đi, đành bất đắc dĩ đi theo.

Tục ngữ nói rất hay: "Người đời hoang mang sợ hãi, cũng chỉ vì mấy đồng bạc vụn.

Mà mấy đồng bạc vụn này, lại có thể giải quyết vạn nỗi hoang mang trên thế gian, bảo vệ tuổi già an khang, con trẻ được đến trường, gạo muối dầu mắm của anh và tôi." Nhưng nghĩ lại, trăm năm dương thọ tàn tạ, khó thoát khỏi nằm trong lòng đất vàng.

Cho nên nói, đời người một kiếp, hoặc cầu quan cao lộc hậu, hoặc theo đuổi danh lợi rình rang, ngươi có vạn điều mong ước, ta tự huynh đệ không quên.

Người sống trên đời, khách qua đường ngàn vạn, chân tình giao kết, không quá ba bốn.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, gọi một tiếng Bàn gia, anh em mình cứ đi xem sao!

Tần Vũ từ trước đến nay chưa từng nói lời giả dối.

Ngay cả khi đối mặt với Ngô Tam Tỉnh, người cũng xuyên việt giống cậu, cậu cũng nói đều là lời thật lòng.

Trương Khởi Linh bảo vệ Ngô Tà, còn cậu bảo vệ Ngô Bất Chính.

Thiết Tam Giác, từ trước đến nay chưa bao giờ chỉ có hai người.

Cho dù Bàn Tử bị rắn cắn, thì cũng phải sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Ánh sáng của pháo sáng dần dần yếu đi.

Xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Nhưng lúc này cũng không còn bao lâu nữa là trời sáng.

Đêm thứ hai trong rừng mưa này, trở nên vô cùng dài.

Ngô Bất Chính thậm chí còn nghi ngờ, liệu họ có thể kiên trì qua đêm thứ ba, thậm chí là đêm thứ tư không?

Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, tại sao lại đáng sợ đến vậy?

Ba người nghe theo động tĩnh của rắn, một đường truy đuổi.

Hắc Hạp Tử thỉnh thoảng lại bắn một quả pháo sáng để quan sát phương hướng.

Nhưng thành thật mà nói, thực ra đã không còn phương hướng nữa rồi.

Tần Vũ cũng không có thời gian để xem la bàn và kim chỉ nam.

Lúc này thời gian gấp rút, những con Dã Kê Bột Tử kia cũng không biết muốn đưa Bàn Tử đi đâu.

Hơn nữa, những con súc sinh này chạy, tốc độ lại còn nhanh hơn cả Tần Vũ và nhóm của cậu.

Chương 1046

Nếu không phải Bàn Tử thể hình lớn, lại khá nặng, có thể nghe thấy động tĩnh trong bụi cỏ gần đó, thì lúc này họ có lẽ đã bị lạc rồi.

Hắc Hạp Tử vừa đuổi theo, vừa hỏi: "Các người không thấy cái này có vấn đề sao?" "Tốc độ của những con rắn này nhanh đến vậy, lúc nãy tấn công Bàn Tử, quả thực là chuyện chỉ trong chớp mắt!

Tại sao chúng lại không giết chúng ta chứ?" "Sao lại chỉ tha một mình Bàn Tử đi chứ!

Hơn nữa trong bụi cỏ hai bên này, toàn là Kê quan xà!" "Sao chúng lại không động thủ chứ?

Chỉ cần nấp ở một chỗ nào đó, đợi chúng ta đi qua rồi trực tiếp vồ lên cắn một cái, chẳng phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều ngẩn ra, không khỏi nhìn nhau.

Hắc Hạp Tử nói nghe quả thực rất có lý.

Ngô Bất Chính lúc nãy có lẽ quá lo lắng cho Bàn Tử, nên căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Lúc này Hắc Hạp Tử nhắc đến, cậu mới nghĩ đến điểm này.

Cả ba người đều không khỏi dừng lại.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi nói cũng đúng, hơn nữa dường như nghĩ kỹ lại vấn đề còn lớn hơn!" "Khi chúng ta chạy, những con Dã Kê Bột Tử này có thể dễ dàng đuổi kịp!

Nhưng sao lúc này chúng ta đuổi theo chúng, mà chúng lại không nới rộng khoảng cách với chúng ta?" Nói rồi Ngô Bất Chính còn ra hiệu cho hai người nghe ngóng động tĩnh.

Cứ như thể những con Kê quan xà kia vẫn còn ở gần đó.

Nhưng họ đã dừng lại mười mấy giây rồi, theo tốc độ của những con Dã Kê Bột Tử này, đáng lẽ chúng đã phải nới rộng khoảng cách hơn nhiều mới phải chứ!

Mọi người thấy kết quả này, trong lòng đều rất nghi hoặc, không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Ngô Bất Chính nói: "Cái này có thể có bẫy, Hắc Hạp Tử nói đúng, những con Dã Kê Bột Tử này muốn đối phó chúng ta thì có rất nhiều cách!" "Tại sao chúng lại cứ bám theo chúng ta mà không động thủ chứ?

Hơn nữa chúng bắt Bàn Tử, hình như là đang dẫn đường phía trước, muốn dẫn chúng ta tới đó.

Cái này thật kỳ lạ!" "Chẳng lẽ những con rắn này, thật sự có trí tuệ?" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, trong mắt có sự dò hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết.

Những con Dã Kê Bột Tử này quá kỳ quái, căn bản không ai biết tại sao chúng lại thông minh như vậy.

Tổng không thể nào là vì ăn Thi Miết Vương trong đầu người mà trở nên có thể suy nghĩ như người được chứ.

Nếu đúng là vậy, thì thủ đoạn nuôi dưỡng rắn ở đây, quả thực còn lợi hại hơn cả Đằng thuật của Hiến Vương nữa!Nghe được phân tích của Ngô Bất Chính, mọi người đều im lặng.

Mặc dù tình huống phân tích này có chút quỷ dị, nếu Ngô Bất Chính nói là thật, thì có lẽ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nhưng bây giờ phân tích mấy cái này cũng vô ích thôi, chỉ có thể khiến mọi người hiểu thêm vài phần về loại Kê quan xà này.

Ngươi nói thật sự có ích lợi gì, thì cũng không thực sự nhìn ra được.

Dù sao Bàn Tử đã bị chúng mang đi rồi, không đi cứu thì là không thể.

Đã muốn đi cứu, thì thực ra cũng không sao cả.

Dù sao có lẽ khoảnh khắc tiếp theo chờ đợi họ cũng là cái chết.

Vì vậy có những lúc, xử lý một số chuyện, vẫn không thể dựa vào lý trí.

Trên phương diện tình cảm còn có những chuyện bất chấp tất cả, oanh oanh liệt liệt.

Huống chi là tình nghĩa huynh đệ mà họ đang đối mặt lúc này.

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Lần này kẻ địch chúng ta đối mặt, xảo quyệt hơn bất cứ lúc nào trước đây!" "Bàn Tử là huynh đệ vào sinh ra tử của chúng ta, nói thế nào cũng phải sống thấy người, chết thấy xác!" "Đi thôi!" Ngô Bất Chính nói, đồng thời mở chốt an toàn khẩu súng lục của mình ra.

Hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng để liều một phen.

Tần Vũ thì khỏi phải nói, Ngô Bất Chính muốn đi, thì cậu tự nhiên cũng không thể thiếu.

Hắc Hạp Tử không nói gì, nhưng một lát sau vẫn lấy ra cái hộp gỗ của mình.

Từ bên trong lấy ra cây thương bạc sáng loáng kia.

Ngô Bất Chính thấy lạ, nói: "Ngươi là ảo thuật gia hả, cây thương bạc dài thế này, rốt cuộc ngươi làm thế nào mà nhét vào được vậy?" Hắc Hạp Tử cười cười, chỉ vào cái hộp gỗ của mình nói: "Cái hộp gỗ này của tôi, trên có thể chứa trời, dưới có thể chứa đất, ở giữa còn có thể chứa phụ nữ!" "Có muốn tôi dẫn ngươi vào xem không!" "Đi đi, không có hứng thú!" Ngô Bất Chính bất lực nói.

Thấy mọi người đều đã quyết định, lập tức không chần chừ nữa.

Ba người cúi người, mò mẫm đi về phía có tiếng động của Kê quan xà truyền đến.

Hắc kim cổ đao của Tần Vũ đã rơi ở chỗ Song lân cự mãng.

Lúc này cậu cũng chỉ có thể rút một con dao găm ra sử dụng.

Nhưng đối với một người có thân thủ như cậu.

Ngay cả khi chỉ dùng dao găm, sức uy hiếp cũng rất mạnh.

Ba người mò mẫm đi về phía trước, còn những con Kê quan xà kia dường như vẫn giữ nguyên thái độ.

Cũng không đi xa, cũng không đến gần, cứ như thể luôn duy trì một khoảng cách nhất định với họ.

Muốn đuổi kịp thì phải đi tới.

Mà khi họ dừng lại, chúng lại tạo ra tiếng động xung quanh, khiến họ không thể không đi tiếp.

Chương 1047

Thủ đoạn này quả thực là hành hạ người.

Khiến Ngô Bất Chính nhớ đến một loại chiến thuật trong đại chiến: địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, địch chạy ta đuổi.

Chính là cảm giác này.

Luôn khiến bạn không thể đuổi kịp, nhưng lại luôn không thể thoát khỏi.

Nhớ đến chiến thuật tác chiến, Ngô Bất Chính không khỏi lại nghĩ đến Phan Tử.

Cũng không biết Phan Tử bây giờ thế nào rồi.

Nếu lúc đó họ không mở miệng gọi Phan Tử, có lẽ anh ta cũng sẽ không bị lộ vị trí.

Cũng sẽ không đến mức bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, Ngô Bất Chính trong lòng lại cảm thấy một trận bực bội.

Cuộc truy đuổi này ai cũng không ngờ, lại kéo dài ròng rã nửa tiếng đồng hồ.

Trong nửa tiếng đó, những con rắn kia quả thật đã phát triển chiến thuật này đến mức cực hạn.

Đến cuối cùng, ba người Ngô Bất Chính đều đã bắt đầu sốt ruột.

Tình huống luôn dẫn dắt bạn chạy, nhưng lại không cho bạn đuổi kịp, quả thực khiến người ta phát điên.

Ngô Bất Chính thậm chí trong lúc đó còn bắn hai phát súng về phía trước.

Nhưng vẫn không nhìn thấy Bàn Tử.

Nhưng cậu phát hiện, sau khi mình bắn hai phát súng, trên mặt đất còn lại một vệt máu.

Hơn nữa nhìn tình hình, dường như là do Kê quan xà để lại.

Điều này cũng chứng tỏ, Kê quan xà thật sự vẫn còn ở phía trước.

Ba người tiếp tục truy đuổi, và lúc này họ lại ở trong rừng mưa.

Hơn nữa theo đà tiếp tục đi sâu vào, lúc này tiếng nước xung quanh cũng nhiều hơn.

Tình hình của cả lục địa xanh là càng gần vị trí trung tâm, địa thế càng thấp.

Vì vậy nước mưa, chắc chắn sẽ đổ về trung tâm lục địa xanh.

Nên những nơi gần bên trong này có thể còn có hồ nước, nên có tiếng nước cũng không có gì lạ.

Nhưng điều này cũng có thể giải thích rằng, hướng mà những con Kê quan xà này dẫn dụ họ đến và hướng họ muốn đi chắc chắn không khác biệt nhiều.

Đều là đi về phía trung tâm lục địa xanh, như vậy được coi là một tin tức không tồi trong số rất nhiều thông tin.

Nhưng chính là không biết Bàn Tử bây giờ rốt cuộc thế nào rồi.

Nếu Bàn Tử thật sự xảy ra chuyện, Ngô Bất Chính thậm chí không biết, liệu mình còn tâm trạng để tiếp tục đi sâu vào nữa không.

Tiếng động của Dã Kê Bột Tử lại truyền đến.

Và lần này chúng dường như đã thay đổi phương hướng, tiếng động truyền ra từ giữa hai gốc cây đại thụ khổng lồ.

Giữa hai gốc cây đó có rất nhiều cỏ dại, rất cao.

Nhưng khoảng cách vẫn khá rộng.

Ba người đi song song cũng không sao.

Nhưng vì an toàn, Tần Vũ vẫn đi ở phía trước nhất.

Ngô Bất Chính ở giữa, Hắc Hạp Tử bọc hậu.

Tuy nhiên lần này, Tần Vũ chỉ đi được khoảng năm mét, đột nhiên dừng lại.

Ngô Bất Chính hỏi có chuyện gì.

Tần Vũ ra hiệu cho họ tự mình đi xem.

Chỉ thấy phía trước của họ đã hết đường rồi.

Hơn nữa không chỉ hết đường, mà trước mặt họ còn xuất hiện một cái hồ nước khổng lồ.

Hồ nước rất lớn, hơn nữa còn khá sâu.

Ánh sáng đèn mỏ chiếu xuống, vậy mà chỉ có thể nhìn thấy một khu vực nhỏ.

Bên dưới nước cụ thể thế nào căn bản không nhìn rõ.

Nhưng nhìn tình hình, dòng chảy không lớn.

Có lẽ chỗ họ đang đứng là bờ, còn nơi gần trung tâm thì dòng chảy ước tính không nhỏ, dù sao nơi đây tiếng nước ầm ầm, có thể là kênh chính của hệ thống thủy đạo cả lục địa xanh.

Ba người đứng ở bờ, trong lòng đều rất kỳ lạ.

Những con Kê quan xà kia dẫn họ đến đây rốt cuộc có ý đồ gì?

Chương 1048

Hơn nữa từ khi đến đây, lại không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Căn bản không biết những con rắn này rốt cuộc muốn làm gì.

Khi ba người đang nghi hoặc, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "phanh" vang lên từ không xa, tiếng nước rơi.

Dường như cũng có thứ gì đó đã rơi xuống.

Hắc Hạp Tử mắt tinh tay lẹ, một quả pháo sáng đã được bắn ra.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ tình hình hồ nước đã được chiếu sáng.

Chỉ thấy diện tích cả hồ nước thực sự không nhỏ.

Ít nhất phải dài hai trăm mét, rộng một trăm mét.

Hơn nữa nhìn tình hình, hẳn là một hồ chứa nước do con người đào đắp.

Phía trước hồ chứa nước có một bức tượng đá hình mãnh thú.

Bức tượng đó há to miệng máu, dòng nước cuối cùng đều đổ vào đó.

Ngô Bất Chính nói đó hẳn là hệ thống trữ nước của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Ở các quốc gia trong sa mạc, nguồn nước rất quan trọng.

Có thể ban đầu nơi đây có sông, nhưng theo thời gian sông dần cạn.

Các quốc gia ven sông này để sinh tồn, sẽ xây dựng những công trình trữ nước này.

Dù sao nước là nguồn gốc của vạn vật, không có nước, bất kỳ quốc gia nào cũng không thể phát triển và tồn tại lâu dài.

Và hệ thống trữ nước kiểu này của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, có lẽ cuối cùng đều dẫn nguồn nước vào lòng đất.

Nước dưới lòng đất cũng có thể bảo quản được lâu hơn.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, mọi người thuận theo hướng tiếng nước rơi truyền đến mà nhìn.

Chỉ thấy chỉ có một nửa khuôn mặt người lộ ra khỏi mặt nước.

Trắng trắng mập mập, vừa nhìn đã biết không phải Bàn Tử thì là ai.

Nhưng nhìn tình hình của gã bây giờ, cả người ngâm trong nước bất động, hiển nhiên là không ổn lắm!

Ngô Bất Chính vội vàng chạy về phía đó.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng đi theo.

Bàn Tử này quả thực nặng có cái lợi của nặng.

Mặc dù bị Kê quan xà ném xuống nước, nhưng vì thể trọng quá lớn mà không bị nước cuốn đi.

Khoảng cách đến bờ cũng không xa.

Chỉ cần đến đó, là có thể nghĩ cách kéo gã lên.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, họ vừa chạy ra chưa đầy hai mét, đột nhiên bờ sông vì ngấm nước mưa, đã sụp đổ hoàn toàn.

Ba người gần như cùng lúc rơi xuống hồ nước.

May mắn là nước phía dưới không sâu, Tần Vũ vội vàng túm lấy Ngô Bất Chính, nhờ vậy mà không bị nước cuốn trôi.

Theo ý của Phan Tử, đây là một phương pháp anh ấy học được khi chiến đấu trong quân đội.

Một điểm nhỏ, tỏa sáng toàn cục.

Đơn giản mà nói, chiến trường biến hóa khôn lường.

Có những lúc có thể bạn đang dốc sức giết địch, kết quả là những người bên cạnh đều rút lui mà bạn không hề hay biết, điều này sẽ dẫn đến sự hy sinh vô ích.

Chiến trường không phải trò chơi, lệnh rút lui của chỉ huy, khi truyền đến tai chiến sĩ tiền tuyến thì không biết đã qua bao lâu rồi.

Vì vậy, trên chiến trường, để đảm bảo hành động của mọi người thống nhất và hiệu quả, họ đã nghĩ ra phương pháp “một điểm vi diện, phúc xạ toàn cục” này.

Tức là để một chiến sĩ buộc những dải vải màu sắc rực rỡ lên người, hoặc cầm một lá cờ.

Người này không cần tham chiến, chỉ cần ẩn mình trong vật che chắn, mọi người tản ra quanh anh ta.

Chỉ cần thấy anh ta chạy, không cần nói nhiều, toàn bộ rút lui.

Còn nếu anh ta vẫn ở đó, có nghĩa là trận chiến vẫn tiếp tục.

Đây là phương pháp ban đầu, hơn nữa còn rất thiết thực.

Đương nhiên, có người sẽ nói về hầm xung kích.

Hầm xung kích dùng để xung kích, cũng không xung đột.

Hơn nữa, Phan Tử năm đó tham gia chiến tranh phản kích đối ngoại, có rất nhiều đồng minh là người nước ngoài, căn bản không hiểu tiếng Trung, vì vậy phương pháp “một điểm vi diện, phúc xạ toàn cục” này cũng luôn được áp dụng.

Phan Tử chỉ vào Tứ A Công nói: “Dây thừng của chúng ta rất nhiều, có thể nối tất cả dây thừng lại với nhau, tạo thành một hoặc hai sợi dây dài nhất”.

Chương 1049

“Sau đó buộc vào người Tứ A Công, ông ấy ở gần Thanh đồng môn, chỉ cần ông ấy không tỉnh lại, chúng ta cứ theo dây thừng là có thể quay về, không đến mức cuối cùng còn không tìm thấy lối ra!”.

“Đương nhiên, nếu mọi người đều muốn đi, thì độ dài của dây thừng sẽ bị giảm đi, nhưng diện tích tìm kiếm sẽ tăng lên!”.

“Tôi chỉ đưa ra một phương pháp, cụ thể làm thế nào, các cậu hãy thảo luận!”.

Mọi người thấy có lý, mặc dù phương pháp của Phan Tử có chút bị hạn chế bởi độ dài của dây thừng.

Nhưng lúc này cũng là phương pháp duy nhất.

Nếu không, một khi có người đi lạc, bạn nói là đi tìm hay không đi tìm?

Không tìm thì mọi người trong lòng không an tâm, cũng không yên lòng!

Mà đi tìm lỡ đâu lại có người mất tích nữa thì sao?

Thế là mọi người đều thảo luận một chút, cuối cùng quyết định, trước tiên để hai người đi thử, cố gắng làm cho dây thừng dài hơn, trước tiên xem xét phạm vi của không gian hư vô phía sau Thanh đồng môn rộng lớn đến mức nào đã rồi nói.

Hai người này đương nhiên là Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ.

Thể lực của hai người họ là tốt nhất, không ai phản đối.

Mọi người nối dây thừng xong, sau đó Bàn Tử bắn một quả pháo sáng ra ngoài.

Ngay lập tức, hai người trong phạm vi có thể nhìn thấy lớn đã lao ra.

Tình hình ở đây quả nhiên đúng như Ngô Bất Chính dự đoán.

Pháo sáng thế này mà lại chỉ có thể chiếu sáng trong phạm vi không quá năm mươi mét.

Hơn nữa, pháo sáng bay lên cao, phía dưới lại rất tối tăm, mãi cho đến khi rơi xuống độ cao thấp hơn mới dần trở nên sáng rõ.

Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ lao về hai phía.

Chạy mãi cho đến khi dây thừng căng thẳng, vẫn không thoát khỏi bóng tối này.

Hai người rất nhanh đã chạy về, mà lúc này sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi.

Dây thừng của hai người họ ít nhất cũng phải một trăm mét.

Vậy mà, một trăm mét vẫn không thể chạy ra khỏi, phạm vi bóng tối phía sau Thanh đồng môn này rốt cuộc rộng lớn đến mức nào chứ!

Mọi người không khỏi cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

“Như vậy, chúng ta nối hai sợi dây lại thành một rồi thử xem sao!”.

Ngô Bất Chính nói.

Mọi người lập tức bắt tay vào làm, nối dây thừng thành một sợi dài đến hai trăm mét.

Sau đó lại để Tần Vũ đi thử, kết quả vẫn không thể chạy ra ngoài.

Lần này mọi người đều hoảng hốt.

Phạm vi hai trăm mét đều là bóng tối, cái Thanh đồng môn này phía sau không lẽ đều là loại địa phương này sao.

Bàn Tử không kìm được mà bắt đầu chửi rủa: “Thằng già Vạn Nô Vương này rốt cuộc đã dùng tà pháp gì vậy, sao phía sau cửa đều là bóng tối thế này, bảo bối đều bị vợ hắn ta tìm hết rồi sao!”.

Phan Tử không kìm được trêu chọc nói: “Tôi nói Bàn Tử, vạn vạn gia tài của Vạn Nô Vương rất có thể là do chính hắn tự tiêu hết, xây dựng một hoàng lăng lớn như vậy cậu nghĩ không tốn tiền sao!

Theo tôi thấy, bà vợ hắn ta e rằng còn chưa xài được một xu nào, Vạn Nô Vương có khi vì xây hoàng lăng này mà dùng hết sạch tiền rồi!”.

Bàn Tử tức đến không chịu nổi, ngồi phịch xuống đất cũng lười đi thám thính nữa.

Ngô Bất Chính nói: “Mọi người đừng sốt ruột, tôi còn hai phương pháp cuối cùng, nếu vẫn không được, vậy thì chúng ta sẽ đi ra!”.

Mọi người nghe anh ta còn hai phương pháp, đều không khỏi ngạc nhiên, đầu ốc của gã này cũng quá lợi hại rồi.

Lương Quỳnh vội hỏi: “Phương pháp gì?”.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một chút rồi nói: “Hai trăm mét thực ra không phải giới hạn khoảng cách của chúng ta, nếu chúng ta cộng thêm người, ít nhất có thể kéo dài ra hai trăm năm mươi mét!”.

“Chúng ta mỗi người cầm một ống huỳnh quang, khoảng cách của ống huỳnh quang chỉ có hai mét, nhưng chúng ta đứng cách đó mười mét trong bóng tối, cũng có thể nhìn thấy điểm sáng này!”.

“Để an toàn, chúng ta có thể cứ cách bảy mét, một người đứng cầm một ống huỳnh quang!”.

“Cộng thêm Tứ A Công ban đầu, khoảng cách có thể kéo dài ra bao nhiêu?”.

Bàn Tử nghe vậy xòe tay ra tính toán: "Một người bảy mét, hai người mười bốn mét, ba người… mẹ nó không tính nữa, đầu óc sắp nổ tung rồi!".

Ngô Bất Chính cười nói: "Bàn Tử cậu đúng là dễ thương thật, thực ra khoảng cách này rốt cuộc là bao nhiêu không cần tính toán!

Bởi vì căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào!".

"Đây đã là khoảng cách lớn nhất chúng ta có thể làm được, cho nên cứ làm thôi!".

"Nếu vẫn không thể đi ra khỏi phạm vi bóng tối này, vậy thì chúng ta không còn cách nào khác, cậu nói cởi quần áo nối thành dây thừng, điều đó là vô nghĩa!".

"Ba trăm mét còn không đi ra được, e rằng ba nghìn mét cũng vậy thôi!".

"Điều này có lẽ phải dùng đến phương pháp thứ hai để giải quyết, nơi này có thể là không gian hư vô!".

Chương 1050

“Không dùng thủ đoạn đặc biệt căn bản không thể nhìn rõ nguyên dạng nơi này rốt cuộc là như thế nào!”.

Mọi người nghe vậy liền chợt hiểu ra.

Mặc dù phương pháp thứ hai mà Ngô Bất Chính nói có chút huyền ảo, nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác.

Mọi người lập tức không chậm trễ nữa, bắt đầu thử nghiệm phương pháp đầu tiên.

Nhưng kết quả không có chút bất ngờ nào.

Tần Vũ cảm thấy mình ít nhất đã chạy ra gần ba trăm mét, nhưng vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Chỉ có những phiến đá xanh dưới chân.

Cuối cùng, họ đành phải tụ tập lại với nhau.

Tần Vũ trong lòng có chút bực bội, nếu mình không bị mất trí nhớ, có lẽ nơi này có thể dễ dàng hóa giải.

Nhưng hiện tại anh ta lại không thể nhớ ra.

Thực ra anh ta không biết, ngay cả khi anh ta không mất trí nhớ, anh ta cũng không biết phía sau này rốt cuộc có gì.

Bởi vì trong Đạo mộ kiếp trước, căn bản không hề ghi chép về kết cục cuối cùng phía sau Thanh đồng môn là gì… Tụ tập lại bên cạnh Tứ A Công, mọi người đều đã có chút tuyệt vọng.

Nói thật, Phan Tử thậm chí còn muốn rời đi, ở đây lãng phí thời gian căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Tam thúc vẫn đang đợi họ đến cứu.

Phan Tử nhìn Ngô Bất Chính hỏi: “Tiểu Tam Gia, phương pháp cuối cùng này cậu nói xem phải làm thế nào!

Thật sự không được thì chúng ta ra ngoài đi!”.

“Tam gia ông ấy vẫn đang chờ chúng ta đến cứu mạng mà!”.

Ngô Bất Chính nói: “Tôi biết, phương pháp cuối cùng này hơi khó thực hiện, chúng ta thiếu một thứ!”.

“Thứ gì?”.

Bàn Tử vội hỏi.

“Sừng tê giác!”.

Ngô Bất Chính nói.

“Trong truyền thuyết, mọi thứ trong không gian hư vô đều không thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí có thể lúc này một thi thể đang đứng cạnh cậu, cậu vẫn không nhìn thấy cũng không chạm vào được!”.

“Nhất định phải đốt sừng tê giác tạo ra lửa chân thực, chúng ta mới có thể nhìn thấy!”.

Bàn Tử nghe vậy liền sững sờ, sau đó hoàn toàn mất hết hy vọng.

“Tôi nói Thiên Chân, cậu biết tại sao không bảo chúng tôi chuẩn bị sớm, giờ phút quan trọng này tôi đi đâu tìm sừng tê giác cho cậu chứ!”.

“Chân của Bàn gia thì có, cậu xem hay là tôi cắt một ít móng chân cho cậu đốt nhé?”.

“Cút!

Thối chết người!

Thực ra vẫn còn một cách nữa!”.

Ngô Bất Chính bịt mũi nói.

“Mạc kim phù!”.

“Mạc kim phù cũng có thể đốt làm lửa chân thực!

Nhưng… chúng ta đốt của ai đây?”.

Mạc kim phù là thứ vô cùng quý giá.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Bàn Tử và Lương Quỳnh đều có một chiếc.

Truyền thuyết về Mạc kim phù cũng rất nhiều, mặc dù họ biết rất ít, nhưng đều không ngốc, tầm quan trọng của Mạc kim phù là điều hiển nhiên.

Điểm đơn giản nhất là Mạc kim phù có thể trừ tà chắn sát khí.

Họ nhiều lần có thể từ cổ mộ sống sót trở về, ai có thể đảm bảo không có công hiệu của Mạc kim phù chứ?

Lúc này Ngô Bất Chính nói đến việc đốt Mạc kim phù, không khỏi bắt đầu do dự.

Phan Tử thấy vậy cười một tiếng cũng không khách khí, trực tiếp lấy đèn gió ra.

Ý nghĩa đã rất rõ ràng, ai quyết định rồi thì động thủ đi.

Ngọn lửa của đèn gió tuy không lớn, nhưng đốt một cái Mạc kim phù vẫn đủ dùng.

Tần Vũ và Lương Quỳnh gần như đồng thời động thủ.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính đã ngăn Tần Vũ lại, cuối cùng chỉ có Lương Quỳnh lấy ra Mạc kim phù của mình.

“Dùng của tôi đi!”.

Chương 1051

Lương Quỳnh thản nhiên nói, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Bàn Tử thấy vậy nói: “Cô là con gái, dùng của cô Bàn gia tôi thật sự có chút cảm thấy có lỗi với cô, nhưng vẫn cảm ơn cô!”.

Nói rồi Bàn Tử liền lấy Mạc kim phù của Lương Quỳnh chuẩn bị đốt.

Ngô Bất Chính một tay đoạt lấy, sau đó ném lại cho Lương Quỳnh.

“Tôi nói Bàn Tử, mẹ kiếp mày cũng là thằng đàn ông có của quý, lúc này lại để một cô gái đứng ra!”.

“Mày có phải đàn ông không hả!”.

“Tôi cũng có ép cô ấy đâu, cô Lương tiểu thư giác ngộ cao, có giống như mấy người không!”.

Bàn Tử phản bác: “Hay là dùng của cậu?

Mạc kim phù của Bàn gia tôi còn để dành cho con trai tôi nữa!”.

“Cút cút, còn coi là truyền gia bảo rồi, vậy lỡ cậu sinh con gái thì sao?”.

Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử nghe vậy lại hắc hắc cười nói: “Thì Bàn gia tôi để lại cho con rể!

Haha!”.

“Tục ngữ nói hay lắm, cha con ra trận, con rể trộm mộ, cha con trên chiến trường thu thi, ông già vợ dẫn con rể đào cổ thi!”.

“Dù sao việc nặng nhọc đều là đàn ông làm, hưởng phúc đều là phụ nữ!”.

“Được được!”.

Ngô Bất Chính thực sự không thể nghe tiếp được nữa, lúc này địa điểm không phù hợp, nếu đổi lại là trung tâm tắm rửa, Bàn Tử có thể khiến mấy cô gái mát xa chân ngủ gật.

Ngô Bất Chính ổn định lại nói: “Ngô Tư Lệnh tôi bây giờ quyết định, sẽ dùng Mạc kim phù của phó tư lệnh Vương cậu để đốt, mọi ý kiến bảo lưu!”.

“Mau chóng lấy Mạc kim phù của cậu ra!”.

“Dựa vào cái gì?

Cậu không thể dùng quyền mưu tư!

Mấy người đây là điển hình của lũ chuột vác súng ngang ngược trong nồi, tôi kiên quyết phản đối a!”.

Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính quả thực căn bản không nói nhảm với anh ta, nói: “Phó tư lệnh Vương đây là mệnh lệnh, cậu mà còn chống đối, tôi sẽ để Tiểu ca động thủ cướp lấy!”.

“Hy vọng cậu hiểu rõ tình hình hiện tại, ba thằng đàn ông chúng ta ép buộc một cô gái giao ra Mạc kim phù, cậu với… với ai đó sống ngày tháng tốt đẹp thì có gì khác nhau!”.

“Cậu muốn cướp bóc các cô gái sao?”.

“Tôi không chịu, cho dù không cộng thêm Lương Quỳnh, chúng ta vẫn còn ba người, mấy người không thể vì tôi là phó tư lệnh mà xuống tay tàn nhẫn với tôi!

Tôi mạnh mẽ yêu cầu thăng chức, tôi cũng muốn làm chính tư lệnh!”.

Bàn Tử bất mãn nói.

Ngô Bất Chính lại cười nói: “Làm chính tư lệnh cũng không có tác dụng, tôi và Tiểu ca chắc chắn dùng Mạc kim phù của ai cũng không được!”.

“Dùng của Tiểu ca, tôi không đồng ý!”.

“Dùng của tôi, vậy cậu phải so chiêu với Hắc kim cổ đao của Tiểu ca!”.

“Chỉ có của cậu là thích hợp nhất!”.

“Mẹ kiếp!”.

Bàn Tử nghe vậy lập tức tức đến không chịu nổi, nhưng lại không tìm ra lý do để phản bác.

“Thiên Chân cha mày, việc bẩn việc cực đều là Bàn gia tao đi làm, bây giờ đốt Mạc kim phù cũng phải dùng của Bàn gia tao!”.

“Mày với phát xít có gì khác nhau!”.

“Đốt thì đốt chứ, mẹ mày còn khoe ân ái, Bàn gia tao bây giờ quyết định, tao muốn phản chiến!”.

“Lương Quỳnh, thằng nhóc này công khai cướp bạn trai cô, cô không quản sao?”.

Lương Quỳnh nghe vậy má đỏ bừng, liếc nhìn Tần Vũ một cái, nhưng không nói gì.

Sắc mặt Tần Vũ thủy chung như một, càng không có chút thay đổi nào.

Điều này khiến Bàn Tử lập tức tắc họng.

“Thấy chưa, con mắt quần chúng sáng như tuyết, mau chóng giao

Mạc kim phù ra!”.

Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử nghe vậy thực sự không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào, đành phải lấy Mạc kim phù ra.

Mắt mở to nhìn Ngô Bất Chính cầm lấy.

Chương 1052

Bàn Tử nói: “Thiên Chân, Bàn ca đối với mày không bạc bẽo đâu, cái Mạc kim phù này mày đốt một chút thôi, chừa cho tao một cái mông cũng được!”.

“Tương lai cháu nội mày không có cơm ăn, còn trông vào cái thứ này đổi lấy ít tiền hoa nữa!”.

“Cút ngay!”.

Ngô Bất Chính không chút khách khí nói: “Con trai mày mà không có cơm ăn, tao cũng nuôi được nó!”.

“Thôi không cần!”.

Bàn Tử vội nói.

Con trai mình để người khác nuôi, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất người đó thật sự tốt bụng, thứ hai không biết đây là con của ai.

Ngô Bất Chính nói xong đã chuẩn bị động thủ.

Bàn Tử đã đau lòng đến mức không dám nhìn nữa.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: “Xin lỗi anh em Mạc kim phù, đi theo Bàn gia tôi chịu khổ không ít, một ngày sung sướng chưa hưởng qua, đến lúc then chốt này còn phải lấy anh ra tế!”.

“Nếu anh có oán thù thì nhớ tìm thằng Ngô Bất Chính đáng chết kia, không liên quan gì đến tôi hết!

Đều là hắn cái thằng đáng nguyền rủa đó cứ muốn lấy anh ra tế, Bàn gia tôi thật sự không phải đối thủ của Tiểu ca, mặc dù chúng tôi đều đẹp trai như nhau!”.

“Nhưng…”.

“Đừng ‘nhưng’ nữa, Pháo Vương tỉnh rồi, đợi đã!”.

Đột nhiên Phan Tử mở miệng cắt ngang mọi người.

Ngô Bất Chính cũng sững sờ, vội vàng dừng tay.

Chỉ thấy lúc này trong phòng livestream, Pháo Vương quả nhiên đã gửi một tin nhắn ra. 【Ngô tiểu ca, ông nội của chúng tôi sao rồi?】 Ngô Bất Chính thấy Pháo Vương quả nhiên đã tỉnh, nghĩ rằng cơ thể anh ta cũng không có vấn đề lớn, liền vội vàng kể lại tình hình một lượt, những thứ này xem phát lại livestream cũng đều biết, căn bản không thể giấu giếm.

Cuối cùng Ngô Bất Chính nói: “Chúng ta bây giờ phải làm rõ phía sau Thanh đồng môn có gì!”.

“Nhưng cái Mạc kim phù này không phải sừng tê giác, nên không biết có tác dụng hay không!”.

“Cậu cứ ở trong hang động, chúng tôi làm xong việc sẽ đến đón cậu!”.

Pháo Vương lo lắng cho cơ thể Tứ A Công, nghe vậy vội nói: “Vậy Mạc kim phù rốt cuộc có được không, tôi biết chỗ có sừng tê giác, hay là mấy người dùng sừng tê giác thử xem có lẽ an toàn hơn!”.

Mọi người vừa nghe lời này của Pháo Vương, lập tức trở nên kích động.

Bàn Tử càng là một tay đoạt lại Mạc kim phù của mình hôn một cái rồi hỏi: “Pháo Vương cậu mau nói đi, sừng tê giác ở đâu!”. 【Trên cổ ông nội!】 Pháo Vương nói.

Mọi người nghe vậy sững sờ, sao trên cổ ông nội lại có sừng tê giác chứ, ông ấy là tê giác à!

Ngay lập tức Bàn Tử liền chạy qua, kéo cổ áo ông nội ra, quả nhiên thấy trên cổ ông ấy lại treo một cái Mạc kim phù.

Nhưng nhìn chất liệu so với của Bàn Tử bọn họ, liền có thể nhận ra đây là hàng vớ vẩn mà!

Giả!

Pháo Vương lúc này trong phòng livestream nói: 【Nói ra thì xấu hổ, ông nội chúng tôi rất muốn làm một Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ tiếc là duyên phận không đủ a】【Chưa bao giờ thấy Mạc kim phù thật, sau này đến sinh nhật lớn, tôi để lấy lòng ông ấy đã tìm người làm một cái hàng giả chất lượng cao!】【Ông nội cũng biết đây là đồ giả, nhưng cũng vô cùng thích, nên ngày nào cũng đeo】【Mạc kim phù này chính là làm từ sừng tê giác!】【Mấy người có thể thử xem】Bàn Tử nghe đến đây cả người liền kích động, chỉ thiếu nước chạy lên hôn Tứ A Công một cái.

Anh ta nhìn Tứ A Công đang nằm trên đất kích động nói: “Tứ A Công ơi Tứ A Công, ngài đúng là ông nội ruột của con mà, sau này khi ngài quy vị, Bàn gia con nhất định sẽ khóc tang cho ngài, khóc từ Phan Gia Viên đến Trường Sa luôn!”.

“Bảo đảm cho ngài một đám tang hoành tráng, đầy đủ thể diện!”.

“Cút cút!

Mày không thể nói gì tốt đẹp hơn à, mau mang nó qua đây!”.

Ngô Bất Chính vô ngữ nói, thằng Bàn Tử này cứ lúc nào cũng không có hình dáng đàng hoàng, xuống mộ cũng vậy, đến trung tâm tắm rửa cũng vậy.

Mỗi lần đi mát xa chân, đều bị mấy cô gái nhỏ tố cáo anh ta sàm sỡ.

Ba người rơi xuống sau đó phát hiện, đầm nước này không sâu, từ trên nhìn xuống không rõ ràng.

Thực ra nước trong đầm chỉ cao đến đầu gối.

Tuy nhiên tình hình dưới nước phức tạp.

Cộng thêm dòng nước rất xiết, đứng không vững rất dễ bị cuốn trôi.

Hơn nữa trên những tảng đá xung quanh đều là rêu trơn trượt, căn bản không thể bám vào.

Ba người bám vào rễ cây rủ xuống từ bờ mới coi như ổn định được thân hình.

Ngô Bất Chính làm rơi đèn pin, Tần Vũ liền bảo Hắc Hạp Tử lại bắn một quả pháo sáng ra.

Tranh thủ ánh sáng, ba người mò về phía Bàn Tử.

Tuy nhiên vừa đến gần, trái tim ba người liền lạnh đi một nửa.

Chương 1053

Chỉ thấy trên cổ Bàn Tử, một vết thương rõ ràng đã có chút tím tái.

Rõ ràng là đã trúng độc.

Tần Vũ trước đó đã nói, nọc độc của rết gà rừng này cực kỳ mãnh liệt.

Cộng thêm lúc này Bàn Tử bất động, cảm giác tám chín phần là đã thật sự mất mạng.

Lần này mất mạng, Đại La Kim Tiên cũng khó cứu.

Tần Vũ thậm chí còn không biết thẻ nhân vật của mình còn có tác dụng không.

Dù sao Bàn Tử đã có một thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh rồi.

Liệu có thể tặng thẻ nhân vật mới lặp lại không?

Bản thân anh ta cũng không biết.

Dù sao hệ thống cũng chưa từng nhắc nhở có thể tặng trùng lặp.

Trừ người khác ra, bao lâu nay, cũng chỉ có bản thân anh ta sở hữu hai thẻ nhân vật.

Một thẻ Tiểu ca, một thẻ Hồ Tư Lệnh.

Anh ta có thể khẳng định mình có thể sở hữu nhiều thẻ nhân vật.

Nhưng tặng cho đồng đội có được không, bản thân anh ta cũng không rõ.

Tuy nhiên lúc này căn bản không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này.

Ngô Bất Chính vội vàng tiến lên đỡ đầu Bàn Tử dậy.

Dùng tay thăm dò một chút rồi kinh hô: “Anh ta vẫn chưa chết, vẫn còn tim đập, mau tiêm huyết thanh giải độc!”.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe vậy đều sững sờ, không ngờ sức sống của thằng Bàn Tử này lại ngoan cường đến thế.

Đây cũng là điều tốt, lập tức ba người liền tiêm huyết thanh cho Bàn Tử.

Nhưng nhìn vết thương trên cổ anh ta, thực sự khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Thật không biết anh ta rốt cuộc đã dựa vào ý chí kiên cường nào mà kiên trì đến bây giờ.

Ba người thử nhấc Bàn Tử lên, phát hiện gã này nặng trĩu.

Người ta đều nói người chết thì rất nặng, mà tình trạng của Bàn Tử lúc này e rằng cũng không khác gì người chết, căn bản không dùng được sức.

Ba người khiêng anh ta cũng đã tốn sức, đừng nói là kéo lên.

Vẫn là Ngô Bất Chính đầu óc nhanh nhạy, anh ta chỉ vào một cây cổ thụ nghiêng ngả bên bờ, nói: “Dùng dây thừng, kéo anh ta lên trên!”.

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho anh ta lên.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính nói: “Tôi lên cũng vô ích, thể trạng của tôi làm sao có thể kéo nổi anh ta!”.

“Hai người lên đi, tôi ở dưới kéo!”.

Tần Vũ thấy có lý, thế là liền để Hắc Hạp Tử lên trước, quấn dây thừng qua cây cổ thụ nghiêng ngả.

Mình ở dưới giúp Ngô Bất Chính cố định Bàn Tử.

Sau đó mình mới theo lên, cùng Hắc Hạp Tử kéo Bàn Tử.

Trọng lượng của hai người vẫn rất lớn, kéo Bàn Tử quả thật từng chút một đưa lên.

Nhưng cái cây cổ thụ nghiêng ngả đó cũng sắp bị trọng lượng của ba người đè gãy rồi.

Ngô Bất Chính ở dưới đẩy Bàn Tử lên, ba người đều không dám chậm trễ.

Một khi cây cổ thụ nghiêng ngả này đổ, họ muốn đưa Bàn Tử lên sẽ còn khó hơn nữa.

Hơn nữa thằng Bàn Tử này cũng không biết sao, càng khiêng càng cảm thấy nặng hơn.

Mẹ kiếp, lẽ nào sắp không xong rồi?

Ba người không dám chậm trễ, mất tròn ba phút, mới kéo Bàn Tử lên đến độ cao bằng mặt đất.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ cố định dây thừng, liền lên kéo Bàn Tử lên bờ.

Tuy nhiên thằng Bàn Tử này cả người cứ như một bãi bùn nhão.

Thân thì lên rồi, nhưng lại rơi mất một chiếc giày.

Ngô Bất Chính sợ giày bị cuốn trôi, liền vội vàng nhặt lên.

Nhưng sau đó anh ta lại phát hiện bên cạnh chiếc giày của Bàn Tử, lại còn có một chiếc giày nữa.

Chiếc giày đó xuất hiện một cách kỳ lạ, lúc đầu anh ta nhớ là không có.

Mình vừa mới nhặt giày của Bàn Tử lên, sao trên mặt nước lại có thêm một chiếc giày nữa chứ!

Lúc này Tần Vũ và Hắc Hạp Tử trên bờ đang thúc giục anh ta.

Chương 1054

Tuy nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, liền nhặt chiếc giày đó lên xem.

Chỉ là vừa nhìn, anh ta liền phát hiện, chiếc giày này không đúng rồi!

Bên trong giày vẫn khô, hơn nữa sờ vào có nhiệt độ, hình như vừa mới bị người ta cởi ra.

Giày của Bàn Tử vì dính nước nên đã ướt sũng rồi.

Nhưng chiếc giày này rõ ràng là chưa dính nước.

Điều đó có nghĩa là, chiếc giày này chắc chắn vừa mới rơi xuống, hơn nữa không bị lộn ngược, nước không tràn vào.

Nhưng chiếc giày này không phải của họ!

Nếu là của Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thì chắc chắn đã lên tiếng rồi.

Hơn nữa chiếc giày này và của Bàn Tử cũng không phải cùng một kiểu dáng!

Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ ở đây còn có người khác?

Trái tim Ngô Bất Chính lập tức thắt lại.

Anh ta nhìn theo hướng chiếc giày xuất hiện để ngẩng đầu lên nhìn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả mặt anh ta xanh lét.

Cảnh tượng trên đầu dọa anh ta đến mức cả người trực tiếp ngồi thụp xuống nước, suýt chút nữa bị dọa ngất.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu anh ta gần bờ, gần như sát vách đá, phía trên lại có một khuôn mặt người đang nhìn chằm chằm vào anh ta.

Khuôn mặt đó tái mét, cả cánh tay của người đó không biết đã liên kết với rễ cây trong tư thế nào.

Vì phía trên quá tối căn bản không nhìn thấy, chỉ có thể thấy tay anh ta đã lún vào trong dây leo rễ cây.

Cả người cứ như một con quỷ treo cổ dựa vào vách đá.

Mà chiếc giày kia chính là của anh ta.

Người đó nhìn qua không phải là xác khô, vì da không hề lõm xuống.

Tuy nhiên mắt anh ta nhắm nghiền, cũng không biết là sống hay chết.

Ngô Bất Chính nhìn mà sững sờ, nửa ngày trời không thốt ra được một lời nào.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử ở trên không biết chuyện gì đã xảy ra, vị trí của họ vừa vặn không nhìn thấy.

Tần Vũ cảm thấy không đúng, vội vàng nhảy xuống.

Mà gần như cùng lúc đó, Ngô Bất Chính liền thấy, miệng của con quỷ treo cổ kia lại động đậy.

Giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tiểu Tam Gia!”.

Tiếng gọi này, nghe Ngô Bất Chính toàn thân run rẩy, gần như hét lên.

“Trên người anh ta có rết gà rừng!”.

“Mau đi!

Tiểu ca mau đi!”.

Ngô Bất Chính nói rồi liền đứng dậy, kéo Tần Vũ định đi.

Tuy nhiên Tần Vũ lúc này cũng đã nhìn thấy người đó, một tay kéo Ngô Bất Chính lại, trầm giọng nói: “Đó là Phan Tử!”.

Nói rồi anh ta trực tiếp lao tới.

Ngô Bất Chính cũng sững sờ, vội vàng nhìn lại, lần này quả nhiên càng nhìn càng giống Phan Tử.

Nhưng Phan Tử sao lại ở đây chứ!

Chỗ họ đối thoại trước đó, cách đây ít nhất một tiếng đồng hồ đi đường, Phan Tử không phải đang… Ngô Bất Chính lập tức phản ứng lại.

Đúng rồi!

Phan Tử cũng gặp phải loại rết gà rừng đó.

Chắc chắn cũng bị chúng vận chuyển đến đây.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không biết mình nên cười hay nên khóc nữa.

Nước mắt anh ta trào ra, nhưng trên mặt lại có nụ cười khổ.

Cái này gọi là gì?

Mò kim đáy bể sao?

Hay là tai họa được phúc a!

Không phải gì cả, Ngô Bất Chính đã không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào nữa rồi.

Chương 1055

Anh ta thậm chí còn không biết mình nên dùng biểu cảm gì.

Nhưng dù thế nào đi nữa, ít nhất kết quả hiện tại vẫn chưa tệ đến mức không thể chấp nhận được.

Ít nhất họ đã gặp được Phan Tử, chứ không phải ngay cả thi thể cũng không biết ở đâu.

Khi Ngô Bất Chính đang suy nghĩ lung tung, Tần Vũ đã đưa Phan Tử xuống.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhìn thấy, hóa ra cánh tay của Phan Tử đã bị những dây leo đó quấn chặt.

Hơn nữa nhìn có vẻ bị thương không nhẹ.

Vết hằn trên cổ tay của hai tay đều đã tím đen.

May mắn là họ phát hiện sớm, nếu không có thể tay đã bị phế rồi.

“Anh ấy sao lại ra nông nỗi này!”.

Ngô Bất Chính nhìn mà hít một hơi lạnh.

Tần Vũ bên cạnh vác anh ta lên vai, nói: “Dây leo quấn mấy vòng, đây là do anh ấy tự làm!”.

“Tự làm ư?

Phan Tử có gì không nghĩ thông suốt sao?”.

Ngô Bất Chính rất khó hiểu.

Nhìn vết thương trên cổ Phan Tử, hiển nhiên giống như Bàn Tử, đều bị loại rết gà rừng đó cắn.

Nhưng sao anh ta lại không giống Bàn Tử bị rết gà rừng kéo xuống chứ?

Ngược lại lại treo trên những dây leo này.

Lúc này Tần Vũ đang đưa Phan Tử cho Hắc Hạp Tử ở phía trên.

Hắc Hạp Tử kéo hai tay Phan Tử, cười nói: “Tiểu Tam Gia, cậu nghĩ xem, một người bị rắn độc cắn, lại bị vận chuyển đến đây, trong tình huống nào anh ta sẽ dùng dây leo quấn chặt cổ tay mình, còn không muốn rơi xuống cái đầm nước bên dưới chứ?”.

Câu nói này của Hắc Hạp Tử khiến Ngô Bất Chính rùng mình.

Tình huống nào?

Cái này còn có thể trong tình huống nào nữa?

Chắc chắn là cái đầm nước này có vấn đề!

Nếu không có vấn đề, tại sao lại thà hy sinh cánh tay của mình, mà không muốn xuống đó chứ.

Phan Tử là một người có ý chí lực vô cùng kiên định.

Hơn nữa nhìn tình hình vừa rồi, anh ta có lẽ cũng chưa chết, hơn nữa tình hình có lẽ còn tốt hơn Bàn Tử một chút.

Còn có thể mở miệng gọi mình Tiểu Tam Gia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái Hắc Hạp Tử này sao cũng học cách gọi của Phan Tử, gọi mình là Tiểu Tam Gia rồi.

Ngô Bất Chính cảm thấy đầu óc mình đã có chút hỗn loạn.

Đây là do cực độ mệt mỏi cộng thêm kích thích gây ra.

Tinh thần của anh ta đã bắt đầu xuất hiện những ảo giác nhẹ, sắp không thể suy nghĩ vấn đề nữa rồi.

Tối nay không ngủ một giấc nào, lại liên tiếp nhìn thấy Bàn Tử và Phan Tử biến thành như vậy.

Trái tim Ngô Bất Chính thực sự đã có chút trùng xuống.

Nói thật, xuống mộ nhiều lần như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên còn chưa tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung ở đâu, đã khiến anh ta nảy sinh ý định rút lui.

Bây giờ Bàn Tử và Phan Tử sống chết chưa biết, nếu tiếp tục nữa, với thân thủ của mình thì bị tai nạn cũng là chuyện sớm muộn.

Nếu đến lúc đó lại liên lụy đến Tần Vũ, anh ta trong lòng sao có thể yên ổn được chứ!

"Ai!".

Ngô Bất Chính xoa xoa thái dương, sao mình lại bắt đầu nghĩ nhiều như vậy nữa rồi.

Việc cấp bách bây giờ phải là lên trên đã.

Nếu cái đầm nước này có vấn đề, ở lại thêm một giây cũng có thể gặp nguy hiểm.

Tần Vũ vỗ vỗ Ngô Bất Chính, ý bảo anh ta đừng nghĩ nhiều nữa, lên trên tiêm huyết thanh cho Phan Tử mới là quan trọng nhất.

Nếu không cho dù đợi anh ta nghĩ thông suốt, Phan Tử cũng đã sớm tắt thở rồi.

Ngay lập tức Tần Vũ liền đẩy Ngô Bất Chính, phía trên Hắc Hạp Tử tiếp tục kéo anh ta lên.

Tần Vũ tự mình bám dây leo cũng nhảy lên.

Hắc Hạp Tử lúc này đã kiểm tra tình hình của Phan Tử, và Bàn Tử tương tự nhau.

Cả hai người đều bị rết gà rừng cắn vào cổ.

Chương 1056

Nhưng vẫn còn thở, lập tức liền tiêm huyết thanh cho Phan Tử.

Nơi này không phải là nơi ở lâu, ai biết lũ rết gà rừng xung quanh khi nào sẽ quay lại.

Ngay lập tức do Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cõng hai người, xác định phương hướng liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, điều họ không biết là, không lâu sau khi họ rời đi.

Trong đầm nước này lại bỗng nhiên bốc lên một luồng khí đen.

Luồng khí đen đó rõ ràng là bốc lên từ dưới đáy đầm.

Dường như có thứ gì đó khổng lồ, đang khuấy động trong đầm nước… Lúc này trời đã bắt đầu sáng dần.

Đêm hiển nhiên lại sắp qua đi rồi.

Nhìn ánh sáng sắp xuất hiện, Ngô Bất Chính trong lòng ít nhiều cũng đã ổn định được vài phần.

Trong khu rừng mưa này, dường như cũng chỉ có ban ngày, mới có thể khiến người ta cảm giác được an toàn.

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ, lũ rết gà rừng này đã có độc tính mạnh như vậy.

Tại sao Bàn Tử và Phan Tử đều không sao?

Không phải lẽ ra phải nhanh chóng tắt thở rồi sao?

Tần Vũ lắc đầu biểu thị mình cũng không biết.

Vấn đề này thực sự quá khó giải thích, dù sao ai biết lũ rết gà rừng này nghĩ gì?

Nọc độc ở trên người nó, nó muốn cắn chết ai thì cắn chết người đó, loại chuyện này trừ khi bạn cũng biến thành rắn, nếu không thì thật sự không dễ giải thích.

Hắc Hạp Tử nghe vậy cười nói: “Thực ra chuyện này, có lẽ cũng chỉ có thể coi là họ may mắn lớn!”.

“Ví dụ như Bàn Tử, phản ứng của anh ấy lúc đó đã rất nhanh rồi, ngay khoảnh khắc bị rắn độc cắn liền văng con rết gà rừng ra ngoài!”.

“Có lẽ độc tố tiêm vào không nhiều!”.

“Đương nhiên, giải thích này cũng hơi khiên cưỡng, dù sao tốc độ của loại rết gà rừng đó nhanh như vậy, nếu thực sự muốn giết chúng ta, có lẽ chúng ta đã chết từ lâu rồi!”.

“Cho nên tôi cảm thấy, việc chúng đưa chúng ta đến đây, có lẽ còn có ẩn tình khác!”.

“Có lẽ liên quan đến cái đầm nước kia!”.

Ngô Bất Chính nghe vậy vội vàng quay đầu lại nhìn về phía đầm nước phía sau.

Tuy nhiên lúc này họ đã đi xa rồi, không thể nhìn rõ tình hình trong đầm nước.

Nhưng nghe Hắc Hạp Tử phân tích như vậy, trong lòng anh ta vẫn ít nhiều có chút sợ hãi.

May mắn là khi họ ở trong đầm nước, không gặp phải vấn đề gì.

Nếu không có lẽ ngay cả họ cũng phải gặp xui xẻo.

Cách làm của lũ rết gà rừng này vô cùng kỳ lạ, tạm thời Ngô Bất Chính cũng không nghĩ ra rốt cuộc tại sao chúng lại làm như vậy.

Nhưng Phan Tử và Bàn Tử không chết, đó đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Ba người tiếp tục lên đường, lúc này trời đã hoàn toàn sáng rồi.

Những người trong phòng livestream đã thức trắng cả đêm, lúc này thấy mọi chuyện cuối cùng cũng lắng xuống.

Cũng đều không khỏi có chút mệt mỏi.

Tuy nhiên vẫn có một số người vô cùng tinh thần, chạy đi tra cứu một số tài liệu, cộng thêm trong phòng livestream còn có một số nhà sinh vật học.

Liền rất nhanh đưa ra một kết luận. 【Những con rắn này không trực tiếp cắn chết người, có thể còn có khả năng khác】 Theo quan điểm của những chuyên gia và cư dân mạng này.

Rắn đều là loài đẻ trứng.

Thế nào là đẻ trứng, tức là sinh ra trứng, sau đó cần ấp nở.

Cũng giống như gà mái đẻ trứng.

Mà trong rừng mưa nhiệt độ biến đổi thất thường.

Khi có mưa, có thể nhiệt độ sẽ giảm xuống.

Mà khi không có mưa, có thể sẽ vô cùng oi bức.

Loại thời tiết biến đổi này là điều tối kỵ khi ấp trứng.

Vì vậy chúng không cắn chết người, có lẽ là muốn lợi dụng nhiệt độ cơ thể người để ủ ấm trứng.

Sau khi người chết nhiệt độ cơ thể sẽ nhanh chóng giảm xuống, cho nên thà để trạng thái nửa sống nửa chết này thì tốt hơn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Những chuyện này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có căn cứ lý thuyết.

Chương 1057

Chỉ có thể thông qua tập tính của những loài rắn khác để suy đoán mục đích của những con rết gà rừng này.

Rốt cuộc sự thật có phải như vậy hay không, vẫn còn phải kiểm chứng.

Mà điều quan trọng nhất là, Ngô Bất Chính và đồng đội trước đó khi ở trong đầm nước, quả thực không hề phát hiện có trứng rắn nào.

Cũng không thấy thi thể nào.

Điều này với suy đoán trong phòng livestream, sự chênh lệch vẫn rất lớn.

Có lẽ cũng là do trời tối họ không nhìn rõ tình hình dưới đáy đầm nước chăng.

Đều có khả năng.

Hiện tại kết luận thực sự còn quá sớm.

Cụ thể rốt cuộc như thế nào, không biết thì không biết.

Dù sao đã đi rồi, cũng không có lý do gì để quay lại xem nữa!

Suốt dọc đường không ai nói gì, mọi người đều rất trầm mặc.

Có lẽ đều đang lo lắng cho tình hình của Bàn Tử và Phan Tử.

Hoặc lẽ là những khó khăn mà họ phải chịu đựng trên suốt chặng đường này thực sự quá nhiều.

Đột nhiên khi họ xuyên qua một bụi cỏ, địa thế phía trước bỗng nhiên thay đổi.

Trong khu rừng mưa rậm rạp này, lại xuất hiện một bãi đất trống

lớn.

Nói là bãi đất trống, thực ra chính là vô số tảng đá nhô lên khỏi mặt nước.

Hình thành một khu vực đất liền liên kết bởi những tảng đá.

Mà gần những tảng đá này, lại còn có rất nhiều tàn tích kiến trúc.

Có cái nhìn như miếu thờ, có cái nhìn như nhà dân, đều đã không thể phân biệt được nữa.

Mà điều khiến họ kích động nhất là, trên một tảng đá phẳng lớn trong số đó, lại dựng lên mấy cái lều trại.

Nhìn dáng vẻ, rõ ràng là do Ngô Tam Tỉnh và đồng đội của ông ấy để lại.

Doanh trại của họ lại ở đây.

Nhìn thấy doanh trại trên thần miếu, Ngô Bất Chính liền ngồi phịch xuống đất.

Mắt anh không ngừng đỏ hoe.

Nếu tối qua Bàn Tử và những người khác có thể kiên trì thêm một chút, chỉ cần một chút thôi là họ đã có thể tìm thấy doanh trại này rồi.

Cũng sẽ không đến mức thảm hại như vậy.

Có những lúc mọi chuyện thật nực cười.

Rõ ràng bạn đã rất gần chiến thắng, nhưng cũng chính vào lúc này, bạn lại càng dễ dàng từ bỏ.

Sự đời vô thường, ai có thể đảm bảo mình lúc nào cũng may mắn được chứ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì ở đây có doanh trại, sao Phan Tử lại xuất hiện ở nơi xa như vậy?

Hơn nữa, động tĩnh tối qua của họ lớn đến thế, mà sao Ngô Tam Tỉnh và những người khác lại không hề có động tĩnh gì?

Chẳng lẽ họ không ở cùng Phan Tử?

Những nghi hoặc này quá nhiều, trong chốc lát căn bản không thể nghĩ thông.

Nhưng sự mệt mỏi của cơ thể đã không cho phép họ suy nghĩ nhiều hơn nữa.

Ba người cõng hai người rất nhanh đã đến doanh trại.

Quả nhiên, toàn bộ doanh trại không có một ai.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng không biết đã đi đâu.

Nhưng tất cả vật tư, dụng cụ thì vẫn còn nguyên.

Cứ như khi rời đi, họ hoàn toàn không có thời gian mang theo những thứ này.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng thực sự đã mệt mỏi rã rời.

Tần Vũ đặt Bàn Tử vào lều, liền nghe Ngô Bất Chính gọi họ đi ăn chút gì đó.

Cả một đêm không nghỉ ngơi, lúc này mọi người đơn giản là vừa đói vừa mệt.

Trong tình huống đó, đồ ăn trong tay chưa kịp ăn được hai miếng, vậy mà tất cả đều đã ngủ thiếp đi.

Ngay cả một người có ý chí kiên định như Tần Vũ, cũng chỉ ăn được hai miếng rồi không thể ăn thêm nữa, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cả doanh trại đơn giản là yên tĩnh đến lạ thường.

Không có bất kỳ âm thanh nào quấy rầy.

Chương 1058

Hơn nữa, dường như càng đi sâu vào, toàn bộ khu rừng cứ như bị cách biệt với thế giới bên ngoài vậy.

Căn bản không nghe thấy bất kỳ tiếng chim hót nào.

Có lẽ đây vốn dĩ là nơi trú ngụ của rắn, cũng chỉ có loài rắn cổ gà lôi mới có thể tồn tại ở đây.

Rất nhiều người trong phòng livestream cũng đã ngủ thiếp đi.

Thức trắng cả một đêm cũng thực sự có chút không chịu nổi nữa rồi.

Mà Ngô Tam Tỉnh và những người khác vẫn không trở về.

Giấc ngủ này của mọi người, đơn giản là vô cùng thoải mái.

Ngủ mãi cho đến giữa trưa, Tần Vũ là người đầu tiên tỉnh lại.

Hắc Hạp Tử theo sát phía sau.

Hắc Hạp Tử cũng đã mệt mỏi đến mức không chịu nổi, sau khi dậy liền đi chuẩn bị đồ ăn.

Tần Vũ thì đứng dậy đi vào lều kiểm tra tình trạng của Bàn Tử và Phan Tử.

Tuy nhiên, vừa nhìn thấy họ, sắc mặt Tần Vũ liền thay đổi.

Tối qua quá tối, họ căn bản không nhìn rõ tình trạng của hai người này.

Lúc này trời đã sáng, nhìn thấy tình trạng của hai người, Tần Vũ không khỏi biến sắc, vội vàng chạy tới.

Ngô Bất Chính bị tiếng động đánh thức, thấy sắc mặt Tần Vũ không đúng, lập tức cũng tỉnh táo lại. "Tiểu ca sao vậy?" Ngô Bất Chính vội vàng đứng dậy hỏi.

Tần Vũ không nói gì, mà chỉ chỉ vào hai người Bàn Tử.

Ngô Bất Chính nhìn tới, lập tức cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy Bàn Tử và Phan Tử nằm trên đất, hai người mặt sưng đỏ bừng.

Mà bụng của hai người họ thì cứ như đang mang thai vậy, phình to lên rất cao.

Đặc biệt là Bàn Tử, trông anh ta cứ như có chút khó thở vậy. "Họ bị làm sao thế này!" Ngô Bất Chính nhìn mà da đầu tê dại.

Tần Vũ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Nhưng trong bụng họ chắc chắn có thứ gì đó.

Hơn nữa sau một đêm, có lẽ đã bắt đầu có phản ứng rồi.

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng kéo họ ra khỏi lều.

Hắc Hạp Tử thấy tình hình cũng đến giúp một tay.

Ba người đè lên bụng của Bàn Tử và Phan Tử, vừa dùng sức là hai người họ liền nôn ra nước xanh.

Trong nước xanh đó còn có thứ gì đó màu trắng như sợi bông.

Ngửi thấy mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Thực sự không dám tưởng tượng tối qua họ đã trải qua những gì.

Sau khi bị đám rắn cổ gà lôi đó tha đi, đám rắn cổ gà lôi đó rốt cuộc đã làm gì trong bụng họ?

Chẳng lẽ đẻ trứng?

Nhưng điều này cũng không đúng.

Trong những thứ Bàn Tử và Phan Tử nôn ra rõ ràng không có trứng!

Không nghĩ thông được.

Nhưng ba người không dám chậm trễ, cứ thế ép nôn, cho đến khi nước Bàn Tử và Phan Tử nôn ra đều thành nước trong, suýt chút nữa thì thổ huyết mới thôi.

Mà lúc này bụng của hai người cũng cuối cùng đã trở lại bình thường.

Tuy nhiên vì an toàn, họ vẫn tiêm thêm huyết thanh cho hai người.

Thậm chí còn cho uống hai viên thuốc diệt ký sinh trùng.

Loại thuốc diệt ký sinh trùng này là phiên bản tăng cường, dược hiệu cực mạnh.

Nhưng cũng có tác dụng phụ, đó là đau bụng, tiêu chảy.

Hơn nữa ba tiếng là có hiệu quả.

Ban đầu lựa chọn mang theo loại thuốc này, cũng là để đối phó với tình huống phức tạp trong rừng.

Không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Bàn Tử và Phan Tử rất nhanh lại ngủ say.

Chương 1059

Nhưng lần này tình hình rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Sắc mặt cũng dần hồi phục, hơi thở cũng trở nên đều đặn hơn.

Vết thương trên cổ họ, tuy còn đen tím, nhưng đã không còn tiếp tục nặng hơn nữa.

Chất độc của loài rắn cổ gà lôi này rõ ràng đã được kiểm soát.

Lúc này tuy mới giữa trưa, nhưng tâm trạng mỗi người đều rất nặng nề.

Còn chưa tìm được cổ mộ mà đã liên tiếp bị thương vong hai người.

Nếu tiếp tục đi sâu hơn nữa, thực sự không ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vậy lúc này trong lòng họ đều có chút do dự, có còn muốn tiếp tục đi sâu vào nữa không!

Ngô Bất Chính ngồi ngoài lều ngẩn người.

Hắc Hạp Tử đang chuẩn bị cơm, còn Tần Vũ thì trực tiếp tựa vào tảng đá nhắm mắt không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Hắc Hạp Tử rất nhanh đã làm xong cơm.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính ăn một ít, nói thật thì lúc này họ đều không có khẩu vị.

Ngô Bất Chính biết, mình là quân sư của cả đội, tuy sức vóc kém.

Nhưng rất nhiều lúc, việc phân tích sự việc đều do anh ta quyết định.

Chỉ còn nửa ngày trước khi trời tối, họ không thể tiếp tục uể oải như vậy.

Dù sao Bàn Tử và Phan Tử cũng chưa chết, hơn nữa dù họ không nghĩ cho hai người đồng đội này.

Thì cũng phải nghĩ cho hoàn cảnh của chính mình chứ.

Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, lên tiếng nói. "Tiểu ca, anh có thể nói cho chúng tôi biết anh còn biết thông tin gì nữa không?

Tối nay chúng ta vượt qua thế nào có lẽ phải trông cậy vào anh đó!" Tần Vũ nghe vậy nhìn về phía Ngô Bất Chính, nói. "Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tối nay ở đây cũng sẽ xảy ra vấn đề!" "Tôi chỉ nhớ lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung ở gần đây, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không nhớ rõ nữa!" Tần Vũ nói thật.

Ký ức về kiếp trước của anh thực ra đã không còn rõ ràng như ban đầu.

Có lẽ đây là di chứng của việc mất trí nhớ trước đó.

Hoặc cũng có thể là nguyên nhân khác.

Ví dụ như anh ở thế giới song song này lâu rồi, sẽ dần dần quên đi chuyện kiếp trước của mình.

Những điều này cũng không thể nói trước được.

Mà quan trọng nhất là, Phan Tử đã xảy ra chuyện, Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng không ứng phó tốt với đám rắn cổ gà lôi này.

Anh ta và mình cũng là người xuyên không.

Nhưng ngay cả anh ta cũng đã thất bại, điều đó có thể nói lên rằng anh ta cũng không nhớ rõ.

Chẳng lẽ thực sự là suy đoán của mình?

Ở thế giới song song lâu rồi sẽ dần dần quên đi chuyện kiếp trước?

Điều này cũng có chút vô lý quá rồi.

Nhưng quay đầu nghĩ lại hình như cũng thực sự có khả năng này.

Anh nhớ Tiểu ca của kiếp trước đã nói, mình là một người không có quá khứ và tương lai.

Nếu mình ở thế giới song song này thực sự hoàn toàn mất trí nhớ.

Thì chẳng phải sẽ trở thành một người không có quá khứ và tương lai sao?

Nghĩ kỹ thấy kinh hãi, Tần Vũ cũng không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Vấn đề trong đó tất nhiên là vô cùng phức tạp và khó hiểu.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đang suy nghĩ, liền không lên tiếng quấy rầy.

Mãi một lúc sau, mới nhắc nhở về chủ đề chính.

Tỏ ý rằng vấn đề họ cần giải quyết bây giờ là vấn đề trước mắt.

Các vấn đề khác thì tạm thời có thể gác lại.

Ví dụ như lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, hiện tại căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Nói thật, ở trong một đống xác chết lớn như vậy mà chạy nhảy, đơn giản cứ như đang nhảy ballet trên dây thép vậy.

Những người khác thì còn đỡ, dù sao thể hình bình thường, duy chỉ có Bàn Tử khi chạy, mấy lần suýt nữa thì va phải những người ở hai bên.

Khiến Ngô Bất Chính và những người khác sợ đến mức chỉ muốn cho anh ta một phát súng ngay lập tức.

Chương 1060

Bàn Tử chạy một lúc, đột nhiên liền dừng lại.

Mọi người đều ngẩn ra, vội vàng hỏi. "Sao lại dừng lại?

Cứ một hơi xông ra ngoài rồi nói sau chứ!" Bàn Tử lắc đầu nói. "Không đúng!

Mọi người có phát hiện ra không, những thi thể ở đây hình như được sắp xếp theo chiều cao!" "Sao chiều cao lại càng ngày càng cao vậy!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, nói thật họ đều không chú ý tới.

Vừa rồi Bàn Tử chạy một mạch quá nguy hiểm, mọi người lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ anh ta va vào một xác chết nào đó.

Lúc này anh ta nhắc đến vấn đề này, không khỏi khiến người ta có chút hoang mang. "Bàn Tử nói hình như đúng, chiều cao của những thi thể ở đây hình như thực sự đã cao lên rồi!" Lương Quỳnh cũng vội vàng nói. "Em nhớ lúc đầu, thi thể đó cao gần bằng em, mọi người còn nói trông giống phụ nữ!" "Người Đông Hạ Quốc hình như thể hình đều nhỏ, cũng rất giống phụ nữ!" "Nhưng những thi thể ở đây chiều cao rõ ràng đã cao hơn rất nhiều!" Mọi người nhìn tới, phát hiện thi thể bên cạnh Lương Quỳnh lại cao hơn cô bé nửa cái đầu.

Ngô Bất Chính nói. "Không đúng!

Không chỉ những cái này, mọi người nhìn trang phục của họ, cũng đã xuất hiện thay đổi!" "Trên những trang phục này ngoài yếu tố của Đông Hạ Quốc, còn có yếu tố của người Hán!" "Tức là một sản phẩm kết hợp văn hóa!" Mọi người nghe vậy quả nhiên phát hiện, quần áo trên người những thi thể này cũng bắt đầu xuất hiện thay đổi.

Phan Tử nói. "Có khi nào không phải người cùng một thời kỳ không nhỉ!" "Ví dụ như người ở đây là những người tiến vào sau khi Đông Hạ Quốc tiếp xúc với văn hóa Hán!" "Còn những người ban đầu, là khi Đông Hạ Quốc chưa tiếp xúc với văn hóa Hán, trang phục Đông Hạ Quốc tương đối thuần túy!" "Có khả năng đó!" Lương Quỳnh nói. "Nhưng anh đã nhầm thứ tự rồi!" "Đông Hạ Quốc lúc ban đầu, nằm giữa hai nước chiến loạn căn bản không có thời gian làm những chuyện này!" "Sau này Uông Tàng Hải bị họ bắt giữ, chắc là từ thời điểm đó Đông Hạ Quốc mới bắt đầu tiếp xúc với văn hóa Hán!" "Nhưng sau đó Đông Hạ Quốc bế quan tỏa cảng, ẩn sâu trong Trường Bạch Sơn không thể tiếp xúc với văn hóa bên ngoài!" "Vì vậy, chắc là những người phía sau là những người vào sau cùng, còn những người phía trước là những người vào trước!" "Thế thì không đúng, Đông Hạ Quốc trước khi tiếp xúc với văn hóa Hán vẫn luôn ở đây, trang phục thời điểm đó sẽ không có dấu vết của văn hóa Hán chứ!" Phan Tử phản bác.

Mọi người nghe xong hiểu rõ, điểm tranh luận của họ là những người này rốt cuộc là ai vào trước, ai vào sau!

Ngô Bất Chính trầm tư một lát nói. "Tôi cảm thấy sự thay đổi của trang phục không nói lên điều gì, Uông Tàng Hải cũng là người Hán, nói không chừng ông ta có thể một mình thay đổi những điều này thì sao?" "Tôi cảm thấy có thể phân tích từ huyết mạch!" "Huyết mạch?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, huyết mạch thì phân tích thế nào?

Chẳng lẽ tìm từng xác chết một để lấy máu đi xét nghiệm sao, điều này hiển nhiên là không thể!

Ngô Bất Chính giải thích. "Những người phía sau thấp bé, những người phía trước cao lớn, có thể là kết quả của hôn nhân cận huyết trong tộc!" "Người Đông Hạ Quốc có thể sau khi lui về đây vì lâu ngày hôn nhân cận huyết nên mới xuất hiện tình huống này!" "Vì vậy mới xuất hiện tình huống chiều cao tương đối thấp bé!" "Đương nhiên, những điều này đều là suy đoán, dù sao chúng ta cũng không phải người của thời đại đó!" "Nhưng tôi cảm thấy tiếp tục đi về phía trước, có thể sẽ có những phát hiện sau này!" "Mọi người có thể xem xét kỹ đặc điểm khuôn mặt, trang phục của những người này, đến phía trước chúng ta có thể so sánh lại!" Mọi người gật đầu.

Lúc này đã đến mức độ này, bất kỳ chuyện gì cũng đều phải hết sức cẩn thận.

Rất có thể một chút manh mối cũng có thể trở thành sợi dây giúp họ nhìn thấu sự thật ở đây.

Quan sát đặc điểm khuôn mặt thì không khó, dù sao họ đang livestream.

Sẽ có người chụp ảnh màn hình, đến phía sau trực tiếp lấy ra so sánh là biết.

Mọi người lập tức không chậm trễ nữa, tiếp tục lên đường.

Để không cho Bàn Tử gây họa, Ngô Bất Chính kéo anh ta ra phía sau mình, để Tần Vũ dẫn đường.

Đoạn Vô Kỵ bọc hậu.

Đoàn người tiếp tục xuất phát.

Những thi thể ở đây nhiều vô số kể, căn bản không nhìn thấy biên giới ở đâu.

Họ men theo con đường giữa các thi thể rất nhanh lại đi được ba phút.

Mà lúc này chiều cao của các thi thể đã sắp cao bằng Đoạn Vô Kỵ rồi.

Chiều cao của Đoạn Vô Kỵ đủ một mét tám tám.

Những thi thể ở đây có thể cao đến mức này, đã nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Hơn nữa đến đây, trang phục của các thi thể cũng hoàn toàn không còn dấu vết của Đông Hạ Quốc.

Mà thay vào đó là một số áo giáp.

Những bộ áo giáp đó được chế tác rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là một nền văn minh có kỹ thuật luyện kim rất phát triển.

Nhưng những nền văn minh này hiển nhiên không phải là thứ mà Đông Hạ Quốc có thể nắm giữ!

Với quốc lực của Đông Hạ Quốc, cũng căn bản không thể mỗi người một bộ áo giáp như vậy.

Lúc này mọi người đều rất kinh ngạc, có chút không biết phải làm sao.

Ngô Bất Chính hỏi Lương Quỳnh. "Em là người xuất thân khảo cổ, có thể nhìn ra niên đại của bộ áo giáp này không?" Lương Quỳnh lắc đầu. "Chúng em những người trong đội khảo cổ, đều nghiên cứu lịch sử cận đại!" "Kiểu dáng của những bộ áo giáp này, đã vượt quá phạm vi nhận thức của em rồi!" "Em nghi ngờ nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước, có thể sẽ nhìn thấy những thứ thời thượng cổ, ví dụ như thời Chiến Quốc thậm chí là sớm hơn nữa!" Văn minh thời Chiến Quốc đã là nơi có thể xuất hiện thần khí rồi.

Cây Thần Thụ Tần Lĩnh mà Tần Vũ từng đến, có thể là của thời Chiến Quốc.

Nhưng cũng chỉ là có thể, ai có thể đảm bảo những thứ này không phải là của trước thời Chiến Quốc chứ?

Chương 1061

Mọi người nghe vậy đều không nhịn được nuốt nước bọt, Bàn Tử nói. "Theo mọi người nói vậy, đi xa hơn nữa chẳng phải còn có thể thấy người vượn rồi sao, sau cánh Cửa Đồng Xanh này chẳng lẽ là lịch sử tiến hóa của loài người không thành!" "Nếu đây là lịch sử tiến hóa của loài người, thì Darwin có thể nghỉ hưu rồi!" "Lịch sử tiến hóa của loài người chẳng phải cũng là do chúng ta Việt Nam phát hiện sao!" "Điều này không thể nào!" Ngô Bất Chính nói. "Nơi này không phải là viện nghiên cứu khoa học, những thi thể ở đây được sắp xếp như vậy, chỉ có một khả năng!" "Họ là vì một mục đích, ví dụ như hiến tế, họ chính là vật tế phẩm!" "Từng đời từng đời vật tế phẩm đều không thể đụng chạm, vì vậy vật tế phẩm càng ngày càng nhiều!" "Nếu xếp theo thứ tự đến trước sau, thì vật tế phẩm càng gần bên trong, càng cổ xưa, càng gần thời gian thần tích này được xây dựng!" "Ngược lại phía sau chính là Đông Hạ Quốc gần với thời cận đại hơn!" "Bí mật ở đây không có nhiều người biết, vì vậy mới xuất hiện nhiều khoảng trống lịch sử!" "Có thể có người đã phát hiện ra nơi này, mới đưa một số vật tế phẩm vào đây, nhưng nếu không ai phát hiện, dấu vết lịch sử sẽ không xuất hiện ở đây!" "Khoan đã!" Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, Phan Tử liền lên tiếng. "Thế thì cũng không đúng, nếu những người này là của thời Chiến Quốc, thì họ đã đứng đây bao nhiêu năm rồi, sao da thịt không hề thay đổi chút nào vậy!" "Nơi này chẳng lẽ là huyệt nuôi thi thể cực phẩm?

Những người được chôn ở đây đều không bị khô héo thối rữa sao?" "Thế thì những thi thể ở nơi này, chẳng phải đều đã biến thành cương thi rồi sao!" Mọi người nghe vậy đều trở nên căng thẳng.

Nếu những thi thể này đều biến thành cương thi, thì họ không cần phải chống cự nữa, trực tiếp giơ tay đầu hàng là được.

Một con cương thi một miếng, cũng không đủ cho họ chia nhau nữa là!

Bàn Tử đưa lá Mạc Kim Phù mai rùa của Tứ A Công cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều, tháo sợi kim tuyến trên đó xuống, sau đó nhổ một ngụm nước bọt nói. "Vậy tôi bắt đầu đây, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý và hành động thật tốt!" "Vạn nhất lát nữa thấy thứ gì đó đáng sợ, đừng có trách tôi!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi căng thẳng.

Bàn Tử và Phan Tử càng là lên đạn cho súng, giơ lên.

Lương Quỳnh cũng lấy ra Kim Cương Tán và Phi Hổ Trảo.

Đoạn Vô Kỵ ban đầu cũng muốn lấy ra cây côn dài của mình, nhưng thấy Tần Vũ không có động tĩnh gì.

Có lẽ cảm thấy mình cũng là đại lão không thể mất mặt, vì vậy đã không lấy ra.

Ngô Bất Chính cũng không phí lời, bắt đầu giơ tay đặt Mạc Kim Phù lên Phong Đăng để đốt.

Tê Giác ban đầu không dễ cháy, nhưng theo thời gian trôi qua.

Tê Giác dần dần cháy lên, đồng thời từng làn khói xanh lượn lờ bay ra.

Sách cổ có ghi chép, Chúc Chiếu Quy Bặc, trong đó có rất nhiều văn hiến cổ ghi chép, Tê Giác là vật có linh tính.

Đốt cháy có thể thấy quỷ thần.

Lương Quỳnh cũng từng đọc qua trong tài liệu khảo cổ.

Chỉ là loại chuyện này quá huyền ảo, nên căn bản không cách nào kiểm chứng được.

Mà lúc này Ngô Bất Chính đốt Tê Giác muốn nhìn thấu sự huyền bí cuối cùng sau Cửa Đồng Xanh này, nói thật thì trong lòng mọi người đều có chút lo lắng.

Cửa Đồng Xanh bản thân đã là một thần tích, ai có thể khẳng định thứ ẩn giấu phía sau này, rốt cuộc là tồn tại dạng gì?

Bàn Tử nhìn mà lo lắng bồn chồn, lúc này cũng không nói được lời nào.

Ngược lại là Lương Quỳnh đột nhiên lên tiếng. "Em cảm thấy có chút không ổn, mọi người nói chúng ta làm như vậy, có giống như những tiền nhân trên núi Zagalamu, sẽ khai mở một loại lời nguyền không thuộc về thế giới này không?" Lời cô bé vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn người.

Đặc biệt là ba người Tần Vũ, họ đều hiểu rõ sự kinh hoàng của loại lời nguyền đó.

Mà Lương Quỳnh nói hình như cũng có lý.

Mấy người họ bây giờ cứ như đang trước một tấm màn, cố gắng hết sức muốn nhìn rõ thứ phía sau tấm màn.

Nhưng nếu thực sự nhìn thấy, liệu có phải là nội dung họ muốn thấy không?

Nói không chừng sẽ hối hận, cũng có thể sẽ thất vọng thì sao?

Phan Tử nói. "Bây giờ nói những điều này đã muộn rồi, mọi người nhìn xung quanh đi!" Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn tới, nhìn một cái tất cả sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Chỉ thấy xung quanh mọi người, không biết từ lúc nào đã bắt đầu thay đổi.

Ban đầu màu đen đậm đặc như mực, lúc này lại biến thành màu xanh lam.

Những màu xanh lam đó khác với bóng tối, mà cứ như là những luồng khí sương mù màu xanh vậy.

Khí sương mù màu xanh lượn lờ xung quanh, vô cùng quỷ dị mà lại không hề thay đổi theo sự di chuyển của con người.

Lấy một ví dụ, bạn dùng đèn pin chiếu ra ngoài vào buổi tối, có thể thấy rất nhiều hạt bụi nhỏ li ti.

Bạn dùng lòng bàn tay quạt nhẹ phía trước, những hạt bụi đó sẽ thay đổi theo lực tác động.

Tuy nhiên những làn khói xanh này lại căn bản không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cứ như mọi người và những làn khói xanh này, vốn dĩ không thuộc cùng một thế giới vậy. "Đ*t m* nó thấy quỷ rồi, sao lại có nhiều khói xanh như vậy chứ!" Bàn Tử hỏi.

Mọi người cũng đều không hiểu.

Tê Giác trong tay Ngô Bất Chính mới cháy gần một nửa, khói xanh sinh ra bằng mắt thường có thể thấy không nhiều.

Sao ở đây lại có thể xuất hiện nhiều khói xanh như vậy chứ.

Mọi người đều có chút không cách nào lý giải.

Chương 1062

Phan Tử nói. "Xem ra Tam Gia nhỏ đã đoán đúng rồi, chúng ta e rằng sắp nhìn thấy một số thứ trước đây không thể nhìn thấy!" "Không phải e rằng, mà là đã xuất hiện rồi!" Đoạn Vô Kỵ bên cạnh đột nhiên lạnh lùng nói.

Mà gần như cùng lúc, Tần Vũ bên cạnh đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Đồng thời mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy, trong làn khói xanh phía trước, lại xuất hiện một mảng lớn bóng người màu đen.

Những bóng người đó vô cùng nhiều, họ đứng trong làn khói xanh, bất động.

Cứ như những pho tượng vậy. "Mẹ kiếp bắn một phát thử xem?" Bàn Tử hỏi.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều bóng người như vậy, trong lòng anh ta cũng có chút dựng tóc gáy.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính lại vội vàng ngăn anh ta lại, ý bảo đừng căng thẳng.

Lúc này Tần Vũ đã cầm Hắc Kim Cổ Đao đi về phía trước.

Bàn Tử và những người khác cũng không nói nhiều, lần lượt cảnh giác đi theo.

Đã đến bước đường này, cho dù những người đó đều là cương thi, họ cũng phải đi nhìn một cái.

Bằng không thì quá không cam lòng rồi.

Mọi người đi theo Tần Vũ.

Thông qua phòng livestream, một nhóm cư dân mạng cũng nhìn thấy.

Những bóng người phía trước càng ngày càng rõ nét.

Dần dần, mọi người lại nhìn thấy một người mặc trang phục Đông Hạ Quốc đứng ở đó.

Anh ta quay lưng về phía mọi người, là một người đàn ông.

Nhưng thể hình tổng thể gầy gò, hơn nữa quan trọng nhất là làn da lộ ra bên ngoài lại không hề có dấu hiệu khô héo nào.

Căn bản không thể nhìn ra rốt cuộc là thi thể hay là người thật. "Ê!

Anh bạn, nếu còn sống thì nói một tiếng!" Bàn Tử thử hỏi.

Mọi người đều nhìn anh ta như nhìn một thằng ngốc, Ngô Bất Chính nói. "Anh m* nó có ngu không vậy, cho dù anh ta còn sống, người Đông Hạ Quốc sao biết nói tiếng phổ thông, anh phải dùng chữ viết của Đông Hạ Quốc chứ!" "Tôi sao biết chữ viết của Đông Hạ Quốc!" Bàn Tử nghiêm chỉnh nói.

Ngô Bất Chính tức đến mặt mày tái mét. "Vậy anh phí lời làm gì, anh không biết thì hỏi làm gì!" "Tôi....." Bàn Tử nghẹn lời không nói nên lời, anh ta phát hiện mình hình như thực sự có chút ngốc.

Phan Tử gan lớn, giơ súng trường xung kích lên định dùng nòng súng chọc vào đối phương xem anh ta có còn sống không.

Tuy nhiên nòng súng còn chưa chạm tới, đã bị Tần Vũ một tay nắm chặt.

Sắc mặt Tần Vũ khó coi, lạnh lùng nói. "Ai cũng đừng chạm vào, nếu không thì sẽ không ra ngoài được nữa!" Lời này như sấm đánh ngang tai, Tần Vũ suốt dọc đường không nói được mấy câu.

Nhưng mọi người đều biết, lời anh nói nhất định phải nghe, nếu không thì hối hận cũng không có chỗ mà hối hận.

Nhưng mọi người nhìn mà trong lòng kêu khổ không ngừng.

Những bóng người không biết là người sống hay thi thể này vẫn còn rất nhiều.

Nhìn xa tít tắp, căn bản không thấy điểm cuối.

Họ cách nhau mỗi một mét rưỡi một người, bất kể là phía trước, phía sau hay bên trái, bên phải, tất cả đều giữ khoảng cách này.

Ngô Bất Chính nhìn sang hai bên, phát hiện trang phục của những người này lại đều giống nhau, đều là trang phục của Đông Hạ Quốc.

Những người ở hai bên cũng không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu khô héo thành thi thể nào.

Có những người thậm chí còn có thể nhìn thấy sắc khí trên cánh tay và gò má, cứ như họ đang sống thì đột nhiên biến thành bộ dạng này vậy.

Tất cả những điều này quá quỷ dị, mọi người căn bản không biết đây là tình huống gì.

Phan Tử không kìm được sự tò mò, chạy đến phía trước một trong số những người đó nhìn một cái, lập tức kinh hô. "Những người này là người chết, mọi người nhìn mắt họ kìa!" Mọi người vội vàng tới nhìn, chỉ thấy mắt của những người này lại đã hoàn toàn biến thành màu đen, hơn nữa lại không phải là màu đen của đồng tử.

Trông cứ như hai viên ngọc trai màu đen được khảm vào trong mắt vậy.

Mà trên gò má của họ, lại còn có hai hàng nước mắt máu đã khô cứng.

Nhưng biểu cảm của họ trông vô cùng an tường thậm chí là khao khát.

Căn bản không nhìn thấy bất kỳ biểu cảm sợ hãi nào. "Mọi người có thấy rất kỳ lạ không!" Đột nhiên Lương Quỳnh bên cạnh lên tiếng.

Chương 1063

"Những người này tất cả đều nhìn về phía trước, hơn nữa trong mắt đều chảy ra nước mắt máu!" "Phía trước có phải có thứ gì không!" Mọi người cũng đều phát hiện ra điểm này, chỉ là không ai lên tiếng nói ra.

Bàn Tử nói. "Mẹ kiếp, phía trước này rốt cuộc có gì quái lạ, Bàn gia tôi không nhịn được nữa, tôi phải đi xem!" Nói rồi Bàn Tử giơ súng trường xung kích lên liền xông về phía trước.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội vàng gọi. "Thằng béo chết tiệt anh làm gì vậy!

Đừng chạm vào những thi thể này!" "Nếu không chúng ta đều sẽ không ra ngoài được nữa!" Vừa nói anh ta vừa đuổi theo, những người khác thấy vậy cũng không có thời gian nghiên cứu những thi thể này nữa, lập tức từng người một đều chạy theo.

Hiện tại thảo luận về lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, quả thực đã không còn ý nghĩa lớn nữa.

Trước tiên, tam thúc và những người khác không biết đã đi đâu, sống chết chưa rõ.

Có thể đã vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, cũng có thể đã phân tán khi cùng Phan Tử và những người khác rút lui tối qua.

Có lẽ lúc này đã sắp rời khỏi khu rừng rồi cũng không chừng.

Những chuyện này, có lẽ phải đợi Phan Tử tỉnh lại, mới có thể có được câu trả lời chính xác.

Thứ hai, với tình hình hiện tại của Phan Tử và Bàn Tử, cho dù tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, họ cũng không thể vào.

Dù sao cõng hai người đang hôn mê để hạ mộ, đó chẳng khác nào đi tìm chết!

Ba người thảo luận một lát, cuối cùng đi đến kết luận vẫn là, hiện tại không cân nhắc việc tìm kiếm lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Nên tập trung vào hiện tại, làm thế nào để an toàn vượt qua đêm thứ ba.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác vội vã rời đi trong đêm, chắc chắn là đã gặp phải rắc rối gì đó, khiến họ không thể không bỏ lại doanh trại.

Mà ở đây, vì Phan Tử chưa tỉnh nên họ cũng không biết sự thật rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng không ngoài hai khả năng.

Thứ nhất, họ đi tìm lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, kết quả xảy ra chuyện.

Nhưng khả năng này tương đối nhỏ.

Dù sao theo lời Tiểu ca nói, lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung hẳn là ở gần đây.

Cho dù chia nhau tìm, Phan Tử cũng không thể đi xa đến thế.

Điều này hiển nhiên không phù hợp với logic.

Mà khả năng thứ hai trở nên có xác suất lớn nhất.

Đó là họ có thể thực sự đã gặp phải rắc rối gì đó.

Không thể không rời khỏi doanh trại.

Nếu là vậy, rắc rối mà họ gặp phải, tối nay Tần Vũ và những người khác chưa chắc đã không gặp phải.

Hơn nữa Bàn Tử và hai người như vậy cũng cần nghỉ ngơi.

Vì vậy vấn đề quan trọng nhất hiện tại đã trở thành, họ sẽ ứng phó với rắc rối không xác định này như thế nào.

Mà những rắc rối này, rất có thể có liên quan đến đám rắn cổ gà lôi đó.

Ba người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng cũng không có cách nào tốt hơn.

Chỉ có thể làm theo cách của Tần Vũ trước đó, lấy rất nhiều bùn.

Chuẩn bị đợi trời tối rồi bôi lên người và lều.

Mặc dù không dám đảm bảo thực sự có tác dụng, nhưng ít nhất cũng là một lớp phòng hộ.

Thứ hai, trang bị của họ vẫn còn đầy đủ.

Súng ống không mất, đạn dược cũng đủ dùng.

Hơn nữa trong doanh trại của Tam Thúc còn có một số đồ tốt.

Ví dụ như bình khí gas di động, cũng như bình phun lửa, v.v.

Những thứ này vào thời điểm quan trọng, cũng có thể cứu mạng.

Thế là họ cho tất cả những trang bị vật tư này vào một cái lều.

Chuẩn bị tối nay cố thủ trong một cái lều, hy vọng có thể vượt qua.

Sau khi bàn bạc xong đối sách, mọi người liền chuẩn bị đi nghỉ ngơi một lúc nữa.

Tuy nhiên vì sợ ngủ quên, nên Tần Vũ liền chủ động đề xuất không nghỉ ngơi nữa, thay mọi người canh giữ doanh trại trước.

Ngô Bất Chính gật đầu, tỏ ý mình ngủ một lát rồi sẽ dậy đổi ca.

Cứ như vậy, mãi năm tiếng sau.

Cho đến năm giờ chiều, mọi người mới đều tỉnh lại.

Chương 1064

Bắt đầu chuẩn bị.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ đi vận chuyển vật tư.

Ngô Bất Chính một mình quét đầy bùn lên cái lều.

Cái lều này thực sự quá lớn, nên anh ta cũng chỉ có thể quét được một cái.

Những cái khác thực sự không kịp lo.

Mà điều không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại tỉnh lại.

Có lẽ là anh ta được tiêm huyết thanh sớm hơn Phan Tử, nên đã tỉnh lại.

Bàn Tử trông vẫn còn mơ hồ, sờ sờ đầu có chút tê dại.

Trông có vẻ vẫn còn sốt nhẹ.

Nhưng tình trạng của cả người đã ổn định lại.

Dậy xong liền chạy đi vệ sinh, khi quay lại thì chân đã mềm nhũn.

Xem ra loại thuốc diệt ký sinh trùng này thực sự hiệu quả, ngay cả một người to khỏe như anh ta cũng có thể bị tiêu chảy đến mức kiệt sức, thực sự hiếm thấy.

Tuy nhiên theo lời Bàn Tử nói, lần đi vệ sinh này của anh ta thực sự thảm không nỡ nhìn.

Toàn là thứ màu xanh lá cây nôn ra.

Cũng không biết là thứ gì, nhắc đến là ghê tởm không chịu nổi.

Nhưng sau lần đi vệ sinh này, tinh thần của anh ta rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Ăn một ít đồ ăn thừa xong cả người trông cứ như không có chuyện gì.

Tuy nhiên có thể thấy, anh ta vẫn còn hơi yếu, vẫn cần nghỉ ngơi.

Nếu tối nay có thể ngủ một giấc ngon, có lẽ sáng mai sẽ không sao nữa.

Sức mạnh của khoa học kỹ thuật chính là đáng nể như vậy, nếu không thì cũng sẽ không phát triển mạnh mẽ khoa học kỹ thuật đến thế.

Độc dịch của loài rắn cổ gà lôi này vô cùng mạnh, kết quả hai mũi tiêm và một viên thuốc uống vào, liền cứng rắn kéo người ta từ quỷ môn quan trở về, điều này thực sự cũng đủ lợi hại rồi.

Tình trạng của Phan Tử dường như rất nghiêm trọng.

Một tiếng sau, đứng dậy đi vệ sinh, cả người đều lờ đờ.

Đợi hai mươi phút vẫn không thấy quay lại, kết quả tìm tới xem, lại là lúc đi vệ sinh thì lại ngất xỉu.

Mọi người xử lý cho anh ta một chút, khi quay lại thì anh ta lại tỉnh.

Lơ mơ lờ đờ ăn một ít đồ ăn, vừa ăn vừa lại ngủ thiếp đi.

Bàn Tử và mọi người tìm hiểu một chút tình hình, tỏ ý rằng thôi thì không ngủ nữa.

Mặc dù cơ thể vẫn còn yếu, nhưng tự mình chạy thì chắc chắn không vấn đề gì.

Nếu không thì nếu ngủ thiếp đi, có lẽ sẽ lại làm phiền mọi người.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói. "Anh thằng béo chết tiệt này còn biết làm phiền mọi người à, anh có biết vì cứu anh mà chúng tôi đã phải chịu khổ bao nhiêu không!" "Tôi đại diện tổ chức, bây giờ sẽ tiến hành giáo dục anh từ đầu đến cuối!" "Xét thấy Phó Tư Lệnh Vương vào thời điểm quan trọng lại rớt liêm sỉ, bây giờ tịch thu toàn bộ tài sản của anh, sau khi về sẽ dạy dỗ lại cho đàng hoàng!" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính còn có tâm trạng nói đùa, liền phản bác. "M* kiếp!

Bàn gia tôi đã cứu anh bao nhiêu lần rồi, anh mới cứu tôi một lần, mà cứ lải nhải không ngừng, tôi kháng nghị đó!" "Bàn gia tôi tổng cộng chỉ có bấy nhiêu tài sản, anh còn tịch thu!" "Anh cũng quá vô lương tâm rồi, trước đây còn nói tài sản của Ngô Sơn Cư chia cho Tiểu ca một nửa, sao không có phần của Bàn gia tôi chứ!" "Mấy anh lớp tân binh này khó dạy quá đi mất!" Ngô Bất Chính cười cười, thấy anh ta còn có thể phản bác, lòng cũng an tâm hơn, sẽ không chết được đâu, vậy thì dễ giải quyết hơn nhiều rồi.

Thuốc tẩy giun vẫn chưa hết tác dụng, Bàn Tử đứng dậy lại đi vệ sinh.

Vì sợ anh ta cũng như Phan Tử, đi được nửa chừng thì ngất.

Thế là Ngô Bất Chính liền đi theo.

Nhưng không theo quá gần, dù sao mùi vị thực sự rất nồng.

Ngô Bất Chính ngồi trên một tảng đá.

Nhìn tình hình xung quanh, phát hiện đây là một di tích của thần miếu.

Tảng đá này trông có vẻ là một bức tường trong thần miếu.

Không biết trước đây đã trải qua những gì, lại đã đổ nát rồi.

Nhưng trên đó vẫn còn lờ mờ nhìn thấy một số bức bích họa điêu khắc.

Những bức bích họa điêu khắc này, lập tức gây hứng thú cho Ngô

Bất Chính.

Nói thật, suốt dọc đường đi, họ không hề nhìn thấy một chút thông tin nào.

Lúc này có thể nhìn thấy những bức bích họa này, đơn giản là khiến người ta mừng như điên.

Nhưng anh ta cũng hiểu, điều này là không thể tránh khỏi.

Chương 1065

Dù sao họ còn chưa vào cổ mộ mà.

Không có bích họa cũng là bình thường.

Có thể phát hiện ra một bức bích họa này, thì đã là một cơ duyên lớn trời ban rồi.

Toàn bộ bức bích họa vì bị lộ ra ngoài, phong hóa rất nghiêm trọng.

Thế là Ngô Bất Chính liền lấy một ít tro than còn lại sau khi đốt lửa.

Dùng để bôi lên.

Đừng nói, cách này thực sự không tệ.

Theo lớp tro than được bôi lên, rất nhanh một bức bích họa thực sự đã hiện ra.

Nhưng nội dung của bức bích họa này đơn giản là khiến anh ta càng nhìn càng kinh ngạc.

Đó lại là một bức tranh quần xà.

Trên đó lớn nhỏ đều được vẽ đầy rắn, Ngô Bất Chính trong chốc lát lại có chút không hiểu, những con rắn này đang làm gì.

Tụ tập quấn lấy nhau, chẳng lẽ là đang đánh nhau sao?

Nếu Lương Quỳnh ở đây thì tốt rồi, dù sao cô bé xuất thân khảo cổ, có lẽ còn có thể nhìn ra.

Nhưng để mình tự giải thích, thì có chút vơ vào người rồi.

Nhưng có câu tục ngữ nói hay lắm, người đông sức mạnh lớn.

Ngô Bất Chính vạn vạn không ngờ, bên này cậu ta mới chỉ phác họa sơ bộ bức bích họa, thậm chí còn chưa thấy toàn cảnh, mà trong phòng livestream đã có người bắt đầu giải đáp rồi.

Ngô Bất Chính nhìn kỹ, đó không ngờ lại là Giáo sư Dương đã lâu không gặp.

Giáo sư Dương trông tâm trạng khá tốt, trước tiên trò chuyện vài câu với Ngô Bất Chính, sau đó liền kết nối âm thanh.

Ngô Bất Chính cũng hiểu ra.

Hóa ra con gái Giáo sư Dương ngày mai sẽ kết hôn.

Hôm nay đích xác là khá bận rộn.

Nhưng nghĩ đến việc Ngô Bất Chính và đồng đội không thể đến dự, trong lòng ông thấy rất tiếc nuối.

Ông muốn vào xem tiến độ livestream của họ thế nào.

Ai ngờ vừa vào đã nhìn thấy những bức bích họa này. "Giáo sư, trước tiên cho cháu xin lỗi, nếu chúng cháu có thể ra ngoài, nhất định sẽ đến tận nơi tạ tội!" Ngô Bất Chính thái độ rất thành khẩn.

Cậu ta sờ sờ lá thiệp mời Giáo sư Dương đưa trong túi, chuyện này đích xác là họ đã thất hứa trước.

Trước đó đã hứa sẽ đến tham dự hôn lễ con gái người ta, ai ngờ âm sai dương thác lại bỏ lỡ.

Nhưng Giáo sư Dương là người rất tốt, không hề trách tội họ.

Có thể thấy, Giáo sư Dương vẫn rất quý mến mấy người Ngô Bất Chính.

Giáo sư Dương nói: "Tiểu Ngô à, cháu không cần quá bận tâm, đời người có hợp có tan, đều là rất bình thường!

Cháu có thể nhớ đến lão phu là lão phu đã rất hài lòng rồi!

Chúng ta không nói nhiều nữa, ta với tư cách là nhạc phụ đích xác còn rất nhiều việc phải xử lý!

Ta thấy bức bích họa của các cháu có chút manh mối nên ta sẽ nói chuyện đơn giản với các cháu!" Giáo sư Dương nói rồi liền đưa ra quan điểm của mình.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thấy động tĩnh trong livestream cũng chạy lại.

Tần Vũ vừa nhìn thấy những bức bích họa này, cả người liền ngây ra.

Một số mảnh ký ức trong đầu chợt hiện lên.

Nội dung liên quan đến bức bích họa này anh đã nhớ lại rồi.

Nhưng lúc này Giáo sư Dương đang bày tỏ quan điểm của mình, nên anh không mở lời.

Theo phân tích của Giáo sư Dương, nội dung trên những bức bích họa này, hẳn là không phải đang đánh nhau.

Một đàn Kê quan xà nhỏ vây quanh thân thể của một loại song lân cự mãng.

Sự chênh lệch kích thước lớn như vậy, nói là đang đánh nhau đích xác hơi khó tin.

Hơn nữa, trên đường đi, họ cũng phát hiện song lân cự mãng dường như không vượt qua địa phận của Kê quan xà.

Hai loại rắn này cũng không bùng phát xung đột, cứ như thể có một loại khế ước nào đó.

Điều này khiến người ta có chút khó hiểu.

Và con song lân cự mãng khổng lồ kia, vây quanh một cây cột lớn.

Những con Kê quan xà vây quanh thân nó, theo phân tích của Giáo sư Dương, đây có thể là đang giao phối!

Chương 1066

Mọi người nghe thấy giao phối đều cảm thấy không thể tin được.

Người trong livestream càng cười nói: 【Cái này tính là giao phối gì?

Giao phối khác loài à?】【Đúng vậy Giáo sư Dương, hai loại rắn này là loại khác nhau, cũng có thể giao phối sao?】【Cháu cảm giác ý Giáo sư Dương cũng có thể đúng, dù sao cũng đều là rắn mà!】【Đúng, cháu cũng nghĩ vậy, người da trắng và người da đen đều là người, cũng có thể sinh con mà, chúng nó đều là rắn lẽ nào sai sao?】Đối mặt với câu hỏi của đám cư dân mạng trong livestream, Giáo sư Dương lại cười giải thích: "Hai loại rắn này, có thể thực ra chỉ là một loại rắn!

Giống như chim lão bảo vậy!" Ban đầu người trong livestream vẫn có chút không hiểu, nhưng sau khi Ngô Bất Chính giải thích, họ liền hiểu ra.

Theo Ngô Bất Chính nói, chim lão bảo này từ trước đến nay vẫn bị người ta cho rằng, chỉ có chim mái mà không có chim trống.

Để sinh sản, chim mái sẽ tìm chim khác để giao phối.

Vì vậy cũng được dùng để hình dung kỹ nữ lăng loàn.

Nhưng thực ra không phải vậy, chim lão bảo có chim trống.

Chẳng qua chim trống và chim mái kích thước chênh lệch quá lớn, nên bị lầm tưởng là hai loại chim.

Mà hai loại rắn trước mắt này, nếu cũng giải thích như vậy, thì lại có thể hiểu được.

Có lẽ loại song lân cự mãng và Kê quan xà thực ra cũng là một loại rắn, chẳng qua là kích thước chênh lệch quá lớn.

Mọi người nghe mà say sưa, cảm thấy rất có thể là như vậy.

Nhưng Ngô Bất Chính phát hiện sắc mặt Tần Vũ dường như có quan điểm khác, liền hỏi anh thấy thế nào.

Tần Vũ nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Suy luận thì đúng, nhưng phân tích thì sai rồi!" Mọi người nghe vậy liền ngây ra, không hiểu anh có ý gì.

Nhưng Tần Vũ cũng không giải thích, đứng dậy tiếp tục bôi sạch toàn bộ bức bích họa.

Ngô Bất Chính và những người khác thấy vậy cũng đến giúp.

Chỉ vỏn vẹn hai phút, toàn bộ bức bích họa đã được làm sạch hoàn toàn.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy nội dung của bức bích họa, lập tức đều ngẩn tò te.

Chỉ thấy cây cột mà con song lân cự mãng quấn quanh, căn bản không phải là cột, mà là một con cự mãng có kích thước lớn hơn rất nhiều.

Thân hình của con cự mãng đó quá lớn, nên mới bị lầm tưởng là cột.

Nhưng thực ra đó cũng là một con rắn.

Còn song lân cự mãng quấn quanh thân nó, trông chẳng khác gì Kê quan xà.

Đó là sự chênh lệch giữa đũa và cán chổi a!

Những người có mặt, bao gồm cả người trong livestream đều sững sờ.

Đây đâu phải là rắn nữa, đây đích thị là rồng a!

Giáo sư Dương giọng run run nói: "Cái... cái này sao lại có con rắn to đến vậy chứ, cái này đích thị là Xà mẫu a!

Những con rắn nhỏ kia, là đang giúp con song lân cự mãng và Xà mẫu giao phối a!" Mấy ngày nay, trên mạng, độ hot của Kê quan xà và song lân cự mãng vẫn rất cao.

Giáo sư Dương cũng đã sớm biết về hai loại rắn này.

Nhưng ai mà ngờ, bên dưới lại còn có một con rắn to hơn nữa chứ!

Cái đó rốt cuộc còn có thể gọi là rắn sao?

Cái đó căn bản chính là rồng a! "Xem ra Bàn Tử đoán đúng rồi, rắn ở đây thực sự là sống theo bầy đàn, con cự mãng lớn nhất này, có lẽ chính là Xà mẫu!" Hắc Hạp Tử nói, có thể thấy anh ta cũng vô cùng kinh ngạc.

Tần Vũ nghe vậy liền ngẩn ra, vội hỏi: "Bàn Tử đâu?" Ngô Bất Chính cũng ngẩn ra, sau đó vỗ một cái vào trán nói: "Mẹ kiếp, sao mình lại quên mất hắn chứ, hắn đi xả rồi, sao vẫn chưa xong, không phải bị táo bón rồi đấy chứ!" Ngô Bất Chính nói xong liền một trận xấu hổ.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại mở livestream.

Một khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, hướng về phía camera nói: "Ngô Bất Chính, thằng cha nhà cậu!

Cậu muốn chơi chết Bàn gia à!

Mau đưa giấy đây, mẹ nó Bàn gia tôi đứng tê hết cả chân rồi!

Thằng cha nhà cậu!

Bàn gia tôi bày tỏ sự lên án mạnh mẽ!

Bọn khốn nhà các cậu, Bàn gia đã thế này rồi còn hành tôi!

Nếu còn hành nữa, tôi thật sự sẽ hóa đá mất!" Ngô Bất Chính mặt đầy xấu hổ, xem đến quá nhập tâm, không ngờ lại quên mất Bàn Tử.

Lập tức vội chạy qua.

Chờ khi cậu ta đỡ Bàn Tử trở về, Bàn Tử vốn dĩ đang ầm ĩ, lúc này đi đường lại như bà lão vậy.

Hai chân mềm nhũn, miệng thì khóc than: "Bọn vô lương tâm các cậu, mẹ nó muốn cho Bàn gia tôi bị táo bón chết à!

Chân của tôi a, đều mẹ nó mất cảm giác rồi!" Mọi người đều không nhịn được cười.

Chương 1067

Ngô Bất Chính cũng cười.

Bàn Tử tức đến muốn đá cậu ta một cái, cũng không còn sức.

Ngô Bất Chính vội lảng sang chuyện khác, bảo Bàn Tử đi xem bích họa.

Rồi lại giải thích một lượt.

Bàn Tử nghe nói suy đoán trước đó của mình lại đúng, liền quẳng chuyện xả ra sau đầu, đắc ý nói: "Bàn gia đã sớm nhấn mạnh rồi, trí tuệ của nhân dân là vô tận, không tin nhân dân khác nào tự đào mồ chôn mình!

Bọn nhóc ranh các cậu, cứ khăng khăng không tin Bàn gia, giờ thì sao, bị vả mặt rồi chứ!

Đừng nói, béo có cái lợi của béo, trong bụng Bàn gia tôi chứa toàn là mực đó!

Các cậu có hiểu không!" Đám người nghe đều rùng mình, ngược lại Lương Quỳnh một bên lắc đầu nói: "Cũng không thể nói như vậy, không phải thi thể không thối rữa, thì nhất định là do phong thủy gì đó!

Mặc dù tôi biết các anh không thích nghe, nhưng rất nhiều chuyện về phong thủy, đều có thể dùng khoa học để giải thích!

Chúng ta không nói gì khác, địa thế Trường Bạch Sơn rất cao, mà ngọn núi này lại hình thành một không gian rất đặc biệt!

Trên núi phủ đầy tuyết trắng và băng tầng, nhiệt độ cực thấp, nhưng bên trong ngọn núi này nhiệt độ lại bình thường!

Hơn nữa, theo suy đoán trước đó, hẳn là còn có miệng núi lửa, nếu trước đây có núi lửa phun trào!

Thì hầu như có thể tiêu diệt rất nhiều vi sinh vật!

Nơi này có thể đã hình thành một môi trường vô khuẩn vô ô nhiễm!

Những điều này cũng có thể trở thành một trong những nguyên nhân khiến thi thể không thối rữa!

Nhưng khoa học hiện tại vẫn chưa thể giải thích những chuyện này, vì vậy rất nhiều người có thể cho rằng tận cùng của khoa học là huyền học!

Đó có lẽ chỉ là khoa học vẫn chưa phát triển đến một trình độ nhất định, nên không thể giải thích!" Lương Quỳnh nói rất chắc chắn, mọi người cũng đều biết, nơi này dù là huyền học hay khoa học, đều sẽ có một lời giải thích hợp lý.

Chỉ là lời giải thích này, hiện tại họ vẫn chưa hiểu rõ. "Theo tôi thì đừng quản nữa, dù sao cũng đã vào cái Thi Trận này rồi, cứ một hơi chạy qua, xem phía trước rốt cuộc có gì!

Bọn họ nhiều người như vậy nhìn chằm chằm phía trước, không chừng đó là bảo khí hoàng kim gì đó!" Bàn Tử nói.

Phan Tử lại xua xua tay nói: "Trước khi đi tôi còn phải nói một câu, lời Lương Quỳnh nói cũng không phải không có lý, nhưng có một điểm khoa học đích xác không thể giải thích được!

Đó chính là thời gian!

Ở nơi này ngay cả là môi trường chân không, cái Thanh Đồng Môn này cũng đã mở không chỉ một lần rồi chứ, tổng sẽ có vi khuẩn lọt vào chứ!

Hơn nữa, cho dù không có vi khuẩn, nhưng thời gian tổng phải có chứ!

Nhưng da của những người này đều không có bất kỳ sự khô héo nào!

Dường như máu trong cơ thể vẫn còn!

Cái này căn bản không giải thích thông a!

Trừ phi thời gian ở đây căn bản không có tác dụng!" Mọi người nghe thấy lời giải thích này, trong lòng đều không khỏi càng thêm căng thẳng.

Ngô Bất Chính cũng nuốt một ngụm nước bọt, bất giác nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ biết lúc này lòng mọi người đều đang treo ngược cành cây.

Nơi này quá mức tà môn và quỷ dị.

Mọi thứ đến đây dường như đều dừng lại, rất giống thành Ác La Hải ở núi Côn Luân.

Nhưng điều này thực ra không khó kiểm chứng.

Tần Vũ tiến lên cầm chiếc đèn bão của Phan Tử lên, chỉ vào dầu đèn bên trên cho mọi người xem.

Dầu đèn nằm dưới cấu trúc của đèn bão, mặc dù hao hụt rất ít, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Mọi người thấy vậy liền hiểu ý anh.

Thế là liền kiên nhẫn chờ đợi mười phút.

Quả nhiên thấy dầu đèn đang giảm bớt.

Ngô Bất Chính kích động nói: "Xem ra thời gian ở nơi này vẫn có tác dụng, có lẽ Lương Quỳnh nói đúng, những thi thể này trường niên không thối rữa có những nguyên nhân khác mà chúng ta không biết!

Chúng ta vẫn là đừng chần chừ nữa, đêm dài lắm mộng, nhanh chóng xuất phát!" Mọi người đều gật đầu không nói nhiều lời nữa.

Người ta ở nơi có nhiều thi thể, có thể rất nhanh sẽ thích nghi ngược lại không sợ hãi đến vậy nữa.

Nhưng nếu cứ mãi ở trong loại hoàn cảnh này, mà lại không thoát ra được, tinh thần con người sẽ sụp đổ.

Dù sao ở nơi như vậy, bạn có dám ngủ không?

Không ngủ thì lý trí của bạn có thể kiên trì được bao lâu chứ?

Mọi người không nói nhiều lời, tiếp tục tiến lên.

Lần này chỉ vỏn vẹn một phút sau, Tần Vũ ở phía trước nhất liền dừng lại.

Chương 1068

Và khi Ngô Bất Chính cùng những người khác ở phía sau đuổi kịp, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy những thi thể xung quanh họ, lại đã sinh ra biến hóa.

Những bộ quần áo trên thi thể này đã hoàn toàn biến thành áo giáp.

Thậm chí có người trong tay còn nắm giữ đủ loại binh khí.

Hơn nữa còn có xe ngựa và kiệu tiên.

Cảnh tượng hùng vĩ này, trông chẳng khác gì đế vương xuất chinh.

Lương Quỳnh kích động nói: "Cảnh tượng này, có giống đế vương xuất chinh không, tôi nhớ lăng tẩm đế vương xuất chinh hoàn chỉnh nhất trong nước quy mô cũng không bằng một phần vạn nơi đây!

Đây đích thị là phát hiện mang tính cột mốc trong lịch sử khảo cổ!

Hơn nữa trang phục của những người này, hiển nhiên đều là thời Chiến Quốc sơ kỳ, đi xa hơn nữa chẳng phải sẽ còn sớm hơn cả Chiến Quốc sao!" Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Mà người trong phòng livestream thì càng phát điên lên.

Vốn dĩ toàn bộ bình luận trong livestream, đều là do cư dân mạng phát ra.

Nhưng đến bây giờ cũng không biết từ đâu lại xuất hiện rất nhiều nhà khảo cổ học.

Bình luận của những người này hầu như chiếm toàn bộ màn hình.

Nào là: Đây thật là một kỳ tích a!

Tuyệt đối đừng phá hoại nơi này, nếu không các anh chính là tội nhân của lịch sử!

Mang về một thi thể để nghiên cứu a!

Lấy một bộ áo giáp về đi a, hoặc là binh khí chiến mã cũng được!

Tôi là giáo sư khảo cổ học của một trường đại học nào đó, các anh nhất định phải bảo vệ tốt hiện trường, mang một số mẫu vật văn vật về, Đối với những bình luận này, mọi người căn bản là không thèm đọc.

Họ cũng đã sớm quen với loại thái độ ra lệnh từ trên cao như vậy.

Quan trọng hơn là, họ đều đã học thông minh rồi, mạng là của mình, văn vật là của quốc gia.

Anh có năng lực thì anh đến khai quật, không có năng lực thì cứ coi như đánh rắm, lười cả xem.

Nhưng trong đó vẫn có một số nhà khảo cổ học rất lý trí.

Họ cũng không yêu cầu gì, hơn nữa còn giúp phân tích vấn đề.

Ví dụ như một chuyên gia khảo cổ trong số đó đã nói: 【Dựa trên tình trạng của những thi thể mà các anh đã thấy trên đường đi, tôi phán đoán đây có thể là một địa điểm trải dài từ đầu Chiến Quốc đến cuối Đông Hạ Quốc!】【Thậm chí nguồn gốc có thể còn sớm hơn, nhưng lịch sử thời điểm đó đã không thể khảo chứng được nữa!】【Vì vậy các anh cố gắng đừng tùy tiện chạm vào đồ vật ở đây, cẩn thận niên đại quá lâu vừa chạm vào sẽ thành bụi phấn!】【Đến lúc đó hít vào phổi, thì sẽ rất phiền phức đó!】So với không khí kịch liệt trong livestream, lúc này sắc mặt những người tại hiện trường lại có chút tái nhợt.

Tần Vũ dừng lại không phải không có nguyên nhân.

Mọi người lúc này đều nhìn thấy, những thi thể ở hai bên họ, đã không thể dùng lời lẽ để hình dung được nữa.

Bàn Tử chỉ vào một trong số những thi thể đó nói: "Cái quái quỷ này rốt cuộc là người hay là ngựa a, sao lại có một khuôn mặt ngựa!" Không sai, khuôn mặt của những người bên cạnh họ đều rất dài, trông hệt như mặt ngựa.

Nhưng ngũ quan trên đó rõ ràng, đó phân minh chính là người.

Lương Quỳnh nói: "Anh đừng nói bậy, đây là người chứ không phải ngựa, người thời cổ đại mặt mũi chính là như vậy!" "Mẹ kiếp, cô sao biết?

Cô khảo cổ còn xem qua mặt người thời cổ đại à!" Bàn Tử hỏi ngược lại.

Lương Quỳnh không biết trả lời thế nào, nói: "Anh đừng hỏi nhiều vấn đề như vậy được không?

Trên rất nhiều văn vật khai quật được, khắc họa nhân vật chính là như vậy, tôi giải thích thế nào chứ!" "Thôi đi hai người cãi nhau cái gì!" Phan Tử mở lời cắt ngang hai người, nhìn Ngô Bất Chính nói: "Tiểu Tam Gia, tôi cảm thấy không thể đi sâu hơn nữa, những thi thể xung quanh càng ngày càng kỳ quái!

Đi xa hơn nữa, không chừng nhìn thấy không phải là người nữa!

Mẹ nó, những người mặt ngựa này sao càng nhìn càng giống Âm binh của Địa phủ vậy!

Chúng ta sẽ không đang tiến về Địa phủ chứ!

Phía trước chính là Phong Đô sao?

Nếu mà vào đó thì thật sự không ra được đâu!" Ngô Bất Chính vội nói: "Anh đừng tự dọa mình, người sống sao có thể vào Âm phủ Địa phủ chứ!

Nhưng anh nói cũng không phải không có lý, Bàn Tử bắn một quả pháo sáng xem tình hình!" Ngô Bất Chính cũng có chút lo lắng, cái này đã tiến không dưới năm trăm mét rồi.

Phía trước nếu thật sự thi thể không còn là người nữa, cậu ta liền thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Bàn Tử cũng không nói nhiều lời, lập tức bắn một quả pháo sáng ra.

Nhưng điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, hắn vừa mới bắn quả pháo sáng này ra, lập tức liền nghe thấy một tiếng "rầm" thật lớn, pháo sáng không ngờ lại bắn trúng một vật thể kim loại nào đó.

Ngay sau đó ánh sáng của pháo sáng liền tắt ngúm.

Đồng thời, phía trên đỉnh đầu mọi người, lại xuất hiện một khối cầu lửa lớn.

Khối cầu lửa nhanh chóng lan rộng, không ngờ lại thắp sáng toàn bộ nửa bầu trời.

Vô số hỏa long theo những thứ giống như dây xích sắt kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc liền thắp sáng nơi họ đang đứng.

Chương 1069

Và khi mọi người nhìn thấy tình hình xung quanh, tất cả đều sững sờ.

Toàn bộ phòng livestream cũng chỉ còn lại ba chữ: 【Kỳ tích a!】 Giáo sư Dương có lẽ có việc phải bận, rất nhanh liền rời khỏi livestream.

Ngô Bất Chính cảm khái nói, Giáo sư tốt biết bao nhiêu chứ!

Luôn xuất hiện vào lúc cần nhất.

Họ không ngờ lại cho người ta ăn hành, thật sự là có chút không thể chấp nhận được.

Ngô Bất Chính nhấn mạnh, lần này chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, nhất định phải đến tận nhà thăm viếng và xin lỗi đàng hoàng mới phải.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trời cũng sắp tối rồi.

Đêm thứ ba trong rừng mưa này, có thể an toàn trải qua hay không cũng là một vấn đề a!

Cơn sốt của Phan Tử đã giảm, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Có lẽ tiêm huyết thanh hơi muộn, phục hồi cũng chậm hơn Bàn Tử không ít.

Mọi người thấy đã gần bảy giờ tối rồi.

Sắc trời xung quanh đều bắt đầu tối sầm lại.

Lập tức không chần chừ nữa, bắt đầu chuẩn bị.

Thực ra cũng chẳng có gì để chuẩn bị.

Chỉ là đi đốt một đống lửa trại, nhóm lửa lớn lên.

Một số vải chống thấm nước không dùng được gì cũng mang đi đốt.

Chỉ cần vượt qua đêm nay, ngày mai Phan Tử hồi phục lại, bất kể là rời đi hay tiếp tục đi sâu vào.

Nơi này hiển nhiên đã không còn tác dụng nữa.

Chỉ giữ lại một số vật tư sinh hoạt cần thiết, những thứ khác có thể đốt đều đốt hết.

Nhóm lửa lớn lên, rắn tất nhiên sợ lửa, chỉ cần lửa càng lớn thì nguy hiểm họ phải đối mặt tương đối sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Tần Vũ lại tìm mấy cái mặt nạ chống độc đưa cho mọi người đeo.

Phan Tử hiện tại hô hấp vẫn chưa thuận lợi lắm, sợ anh ta bị nghẹt thở nên không cho anh ta đeo.

Trừ Hắc Hạp Tử và Tần Vũ, những người khác đều ở trong lều.

Còn bên ngoài lều, họ dùng đá chất thành một công sự giống như chiến hào.

Súng phun lửa, bình xăng, cũng như đủ loại vũ khí đều chất đống bên trong.

Đêm nay hiển nhiên là phải đại quyết chiến rồi.

Lửa cháy cách chiến hào mười mấy mét.

Chỉ cần có tình huống gì ở hồ nước xung quanh, họ cũng có thể kịp thời chuẩn bị.

Mỗi người đều bôi bùn lên người, cho dù có thật sự bị đàn rắn xông tán, cũng không đến nỗi không có chút khả năng tự vệ nào.

Đã chuẩn bị hoàn toàn xong, giờ chỉ chờ đối phương đến tấn công.

Bàn Tử thể lực chưa hồi phục, vũ khí đều không thể cầm lên, trong lòng ít nhiều có chút bất an.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại tất cả các phương án, cảm thấy vẫn còn sơ hở.

Thế là liền gọi Ngô Bất Chính tranh thủ lúc còn thời gian.

Lấy một ít bùn lầy, bôi lên tấm vải chống thấm nước.

Sau đó tìm một khe nứt giữa những tảng đá.

Dùng tấm vải chống thấm nước che lên trên.

Ngô Bất Chính thấy kỳ lạ, tại sao lại phải làm như vậy.

Bàn Tử giải thích rằng: "Vì những con rắn đó nhìn thấy người trong bùn, vậy thì chắc chắn cũng không thể nhìn ra đây là vải chống thấm nước.

Chúng ta làm một tuyến phòng thủ cuối cùng, nếu thật sự không đỡ nổi, thì trốn ở đây, dùng vải chống thấm nước bịt kín phía trên.

Những con rắn đó cũng sẽ không vào được.

Cố gắng đến sáng ít nhất cũng có thể sống sót.

Mục tiêu của lều quá lớn, làm vậy ổn thỏa hơn." Không thể không nói, Bàn Tử có đôi khi suy nghĩ vẫn rất không tệ.

Ngô Bất Chính cũng thấy có lý.

Thế là hai người chuẩn bị xong tất cả, sau đó mới quay lại lều.

Lúc này đã là chín giờ tối.

Đống lửa cháy rừng rực.

Chương 1070

Xung quanh trông dường như không có vấn đề gì.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử tranh thủ thời gian ngủ, nếu đến nửa đêm mà vẫn không có chuyện gì, họ sẽ phải thay ca Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Chờ đợi như vậy là đúng ba tiếng đồng hồ.

Thời gian đã đến gần nửa đêm.

Bàn Tử ban ngày ngủ cả ngày, lúc này cũng không ngủ được lâu thì đã không ngủ được nữa.

Nhưng có thể cảm nhận được thể lực đã hồi phục không ít.

Còn Phan Tử cũng bắt đầu nói mớ, xem ra thể lực cũng đã hồi phục một chút, đã có sức nói linh tinh rồi.

Ngô Bất Chính lúc này cũng không ngủ được nữa, nhưng cậu ta biết mình ra ngoài chỉ tổ gây rối, thế là liền trông chừng Phan Tử.

Bàn Tử chạy ra ngoài, nhặt khẩu súng máy của mình lên, hiện tại cận chiến thì không được, nhưng bắn súng thì vẫn không vấn đề gì.

Ba người lại cảnh giác một lúc.

Cuối cùng, điều phải đến vẫn đã đến.

Sự tối tăm vốn có xung quanh bắt đầu trở nên mờ ảo.

Vô số sương mù không biết từ đâu lan tỏa ra.

Đống lửa cách mười mấy mét lúc này trông cũng như bị phủ một lớp màn trắng vậy.

Mọi người nhận ra tình hình không ổn, đều bắt đầu lên đạn súng, chuẩn bị sẵn sàng phản công.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, trong những hồ nước xung quanh lại bắt đầu xuất hiện tiếng nước "hoa lạp lạp" vang lên.

Cũng không biết có bao nhiêu thứ từ trong nước trồi lên.

Chiếc lều họ chọn, lưng chính đối diện với rừng rậm.

Là một nơi đá nối liền rừng rậm.

Điều này cũng là để tiện lợi, nếu một khi không địch nổi, có thể rút vào rừng rậm.

Hơn nữa đá nối liền rừng rậm, nghĩa là nơi này không có hồ nước.

Nếu những con rắn đó từ hồ nước trồi lên, lưng của họ sẽ an toàn.

Quả nhiên, rất nhanh từng bóng rắn liền tụ tập về phía đống lửa.

Có lẽ là bị ánh sáng hấp dẫn, chúng không dám đến gần, mà dừng lại cách đống lửa mười mấy mét.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, số lượng Kê quan xà đến lần này lại nhiều đến vậy.

Từng con Kê quan xà nhiều đến mức khiến người ta sởn gai ốc.

Có những con Kê quan xà thậm chí trực tiếp chồng lên những con Kê quan xà khác.

Hơn nữa, những con rắn này càng ngày càng nhiều.

Một mảnh đất nhỏ như vậy, làm sao có thể chứa được chúng.

Chúng bắt đầu chồng chất lên nhau, quấn quanh, mềm nhũn.

Dần dần từng con rắn lại chồng chất lên cao ít nhất ba mét.

Nhưng lúc này đáng sợ không phải là xung quanh vẫn không ngừng có rắn tràn đến, dường như vô cùng vô tận.

Bàn Tử xem mà hít một hơi lạnh, thấp giọng chửi rủa: "Đồ chó chết, chồng chó gì chứ?

Mấy con Kê quan xà này đang chơi game à!" Hắc Hạp Tử ra hiệu cho hắn đừng nói chuyện, rồi gõ một câu trong livestream: "Chơi game cái khỉ khô gì chứ, chồng chó cũng không chơi như vậy, Kê quan xà bên dưới đã sớm bị đè chết rồi!" Đúng là theo tốc độ gia tăng này, Kê quan xà bên dưới cũng không thể chịu đựng nổi.

Độ cao này đã chồng chất lên đến năm mét.

Tuy nhiên Tần Vũ lại nói: "Các cậu nhìn bên dưới, chúng đều đang lăn lộn, giống như lốp xe không đè chết được!" Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện, những con rắn bên dưới đám rắn không ngừng mềm nhũn lăn lộn.

Mỗi lần số rắn chịu lực đều rất nhiều, căn bản không đè chết được.

Chiêu này đích thị mẹ nó đã thành tinh rồi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, căn bản không thể tin là một đám rắn làm ra!

Đám rắn này tụ tập càng ngày càng nhiều, sau đó lại xuất hiện hai đám rắn giống như cánh tay.

Sau đó là thân thể, cổ và đầu.

Cuối cùng đám rắn này quấn quanh nhau, tạo thành một đám rắn giống như người.

Toàn bộ đám rắn ít nhất phải cao năm mét, trông chẳng khác gì một người khổng lồ.

Bàn Tử xem mà suýt nữa tè ra quần, chửi rủa: "Thằng cha nhà nó, cái quỷ gì thế này?

Transformers à!

Ai cho mấy con Kê quan xà này xem tivi vậy, sao lại còn biết chiêu này!" Hắc Hạp Tử nói: "Mẹ kiếp, đám rắn này mà không có trí tuệ, tôi sẽ đập nát cái hộp gỗ của tôi!" "Bây giờ nói mấy cái này có tác dụng gì, làm thế nào đây!" Bàn Tử nói: "Cái quỷ này không dùng bom thì phải dùng pháo cối rồi, súng máy của Bàn gia tôi cũng không bắn tan đám rắn này được!" Bàn Tử đang nói, bỗng nhiên đám người hình rắn do rắn tạo thành kia lại vỗ về phía một bên lều.

Chương 1071

Trong khoảnh khắc toàn bộ lều trực tiếp bị vỗ nát.

Và đến lúc này họ mới hiểu ra, những con rắn này muốn làm gì.

Chúng có thể không xác định được Tần Vũ và đồng đội ở đâu.

Thế là chuẩn bị phá hoại lớn, hủy hoại tất cả đồ vật ở đây, buộc mọi người phải ra ngoài.

Mọi người đều nhìn mà thót tim, lúc này có thể dựa vào cũng chỉ có cái lều của họ bôi bùn.

Hy vọng những con rắn này không nhìn thấy.

Xung quanh chỉ có ba bốn cái lều.

Rất nhanh những cái lều khác đã bị đám rắn này vỗ nát hết.

Chỉ còn lại cái lều mà họ đang ở.

Con người hình rắn đó, từ xa nhìn chằm chằm vào lều của họ, dường như cũng có chút không dám chắc.

Không biết đây rốt cuộc là lều, hay là ngọn núi nhỏ.

Chần chừ mãi không ra tay.

Ngay khi mọi người trong lòng thở phào một hơi, bỗng nhiên chỉ nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng đánh rắm bốc mùi.

Ngô Bất Chính liền bò ra ngoài, chửi rủa: "Mẹ ơi, Phan Tử sao lúc này lại xả ra nữa chứ!

Thuốc xịt côn trùng cũng mới có tác dụng!

Mặt nạ chống độc sao không chống được rắm chứ!" Giọng cậu ta rất nhỏ, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, Phan Tử đã xả.

Mùi hôi thối không thể ngửi nổi a.

Kê quan xà không nhìn thấy lều, vì bên trên bôi bùn.

Tuy nhiên mùi hôi thối đó chúng có thể ngửi thấy a.

Mùi hôi thối này giống như pháo hiệu, khiến chúng lập tức cảm thấy ngọn đồi phía trước này có điều bất thường.

Lập tức đám rắn mềm nhũn, lại biến đổi hình dạng.

Từ hình người biến thành một khối tròn vo lớn.

Cao ít nhất hai mét, rộng lại đến bảy tám mét.

Lăn về phía lều của mọi người.

Hiển nhiên những con Kê quan xà này, không dám chắc, chuẩn bị nghiền nát với lực phá hoại mạnh hơn!

Bàn Tử thấy vậy biết đã không được nữa rồi, chửi một tiếng mẹ, khẩu súng máy trong tay liền khai hỏa.

Trong khoảnh khắc chiến đấu bùng nổ.

Ngô Bất Chính thực sự không muốn quay lại hỏi chuyện rắm thối.

Liền vớ lấy bình xăng ném về phía trước.

Bàn Tử mỗi phát một viên đạn, bắn nát bình xăng.

Ngọn lửa lập tức bao trùm lấy đám rắn.

Cộng thêm súng bắn tỉa, đạn từ súng máy càn quét.

Lưỡi lửa nuốt chửng, trong khoảnh khắc máu me tung tóe a.

Cũng không biết đã bắn chết đốt chết bao nhiêu Kê quan xà.

Tuy nhiên đám rắn này quá nhiều.

Cứ thế chịu đựng hỏa lực yểm trợ mà xông tới, đám rắn trên người còn mang theo lửa.

Trông y như một quả cầu lửa lớn. "Mau đi!

Mau đi, nơi này không giữ được nữa!" Bàn Tử cũng không ham chiến, hét lên một tiếng rồi đứng dậy chạy về phía phòng ngự cuối cùng mà mình đã bố trí trước đó.

Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính cũng chạy.

Hắc Hạp Tử thì chạy về cõng Phan Tử lên, cũng theo sau.

Bàn Tử là người đầu tiên nhảy xuống, sau đó là Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Chờ Hắc Hạp Tử và Phan Tử cũng nhảy vào.

Không nói hai lời, vớ lấy súng máy, bắn xối xả vào các bình xăng trong chiến hào!

Chỉ nghe thấy tiếng "rầm rầm rầm" vang lên.

Chương 1072

Trong khoảnh khắc toàn bộ chiến hào nổ tung, cái lều phía sau cũng bị bén lửa.

Tuy nhiên đám rắn đã không thể dừng lại được, bị vụ nổ đánh trúng.

Sau đó liền lăn vào trong lều.

Lều cháy, ngọn lửa lập tức bao trùm lấy toàn bộ đám rắn.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, lôi ra ba ống lôi quản buộc lại với nhau, ném về phía đám rắn.

Lôi quản vừa mới đến đỉnh đầu đám rắn, Hắc Hạp Tử vác súng bắn tỉa "rầm" một phát.

Lôi quản lập tức nổ tung.

Tiếng nổ lớn, khiến toàn bộ đám rắn đều bị nổ tan tác.

Vô số thi thể Kê quan xà rơi đầy đất.

Máu còn làm đỏ cả hồ nước.

Đám rắn khổng lồ cũng trong khoảnh khắc tan rã.

Nhưng nói thật, cái này cũng vô dụng a!

Kê quan xà quá nhiều.

Nổ tan tác cũng còn rất nhiều cá lọt lưới vẫn sống.

Họ căn bản không dám ra ngoài.

Bàn Tử ra hiệu cho mọi người cúi xuống, dùng tấm vải chống thấm nước che lên đầu.

Bên trên bôi bùn, vừa vặn cách ly với bên ngoài.

Chỉ cần họ không động đậy, chắc chắn sẽ không sao.

Mọi người trốn ở đây, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, lại đều lộ ra nụ cười khổ.

Ai có thể nghĩ, cuối cùng lại là tuyến bảo hiểm cuối cùng mà Bàn Tử bố trí đã cứu mạng mọi người.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, giơ ngón tay cái lên nói: "Anh chính là dưa, chúng ta là dây dưa, dưa không thể thiếu dây, dây không thể thiếu dưa a!

Bàn Tử lần này anh lập đại công!

Tổ chức quyết định, khôi phục chức vụ Phó tư lệnh Vương của anh, hy vọng anh tiếp tục cố gắng tạo ra huy hoàng mới!" Bàn Tử cười một tiếng, sau đó liền ngây ra: "Tiểu Ngô, thằng cha nhà cậu thăng chức không phải nên là Tư lệnh Vương sao?

Sao vẫn là Phó tư lệnh a!" Ngô Bất Chính nói: "Anh quên rồi, trước đây chức vụ Phó tư lệnh Vương của anh bị bãi bỏ rồi, bây giờ xem như khôi phục lại!

Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, nếu còn nói nữa tôi còn bãi chức của anh!" "Ai tôi nói, thằng cha nhà cậu..." Bàn Tử vừa định phản bác, thấy Tần Vũ nhìn về phía mình, lập tức đổi giọng nói: "Thôi thôi, Phó tư lệnh thì Phó tư lệnh đi, ai bảo cậu có Tiểu ca che chở chứ!

Bàn gia tôi cũng đã thấy lạ không còn lạ nữa rồi!

Nhưng tôi lại nhớ ra một chuyện!" Bàn Tử bỗng nhiên chỉ vào Phan Tử vẫn đang hôn mê bên cạnh. "Thằng cha nhà cậu vừa nãy nói hắn xả, cậu đã chùi đít cho hắn chưa?

Đã bò ra ngoài rồi?" Ngô Bất Chính ngây người, nói: "Mẹ kiếp thối như vậy, tôi còn chùi đít cho hắn sao?" Lần này mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Bàn Tử chửi rủa: "Tôi nói sao lại thối như vậy, không gian này chỉ có bấy nhiêu, cậu đây là chuẩn bị xông khói cho mọi người chết ngạt à!

Bàn gia tôi thật sự là vừa làm cha vừa làm mẹ, bọn nhóc ranh các cậu, trừ Tiểu ca ra không có đứa nào làm tôi yên tâm hết!" Bàn Tử vừa nói vừa cởi quần áo trên người Phan Tử để chùi đít cho anh ta đồng thời lẩm bẩm: "Thiên Chân thì khỏi nói rồi, thằng nhóc con, ngày nào cũng phải dựa vào Bàn gia che chở!

Giờ thì hay rồi, còn phải chùi đít cho Phan Tử!

Thằng nhóc Hắc Hạp Tử này làm cái cỏ hôi cũng đòi tiền, các cậu thật sự là không để Bàn gia tôi yên tâm!" Mọi người nghe thấy buồn cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng là như vậy.

Bàn Tử con người này, có đôi khi thật sự rất đáng tin cậy.

Nếu không thì cũng sẽ không có tình nghĩa sâu đậm đến vậy.

Bàn Tử xử lý xong liền mặc quần cho Phan Tử.

Ai ngờ Phan Tử lúc này lại tỉnh dậy, nhìn hành động của Bàn Tử yếu ớt chửi rủa: "Mày là ai vậy, sao lại cởi quần lão tử!

Mẹ kiếp, nếu mày không phải Lương Quỳnh, lão tử sẽ giết mày!" Trong rừng mưa này chỉ có Lương Quỳnh là một người phụ nữ.

Phan Tử cũng không ngốc, nếu là người khác thì chắc chắn là đàn ông rồi.

Đàn ông cởi quần mình, tưởng tượng thôi hắn đã thấy hậu môn thắt chặt.

Bàn Tử chửi rủa: "Mày thằng cha nhà nó giả vờ cái gì chứ, nhìn thấy Bàn gia mày còn giả vờ không nhìn thấy!" Ai ngờ Phan Tử ngẩn ra, vội hỏi: "Bàn Tử là mày sao?

Tiểu Tam Gia đâu?

Bọn họ thế nào rồi?

Mày có thấy Tam Gia không!

Hơn nữa đây là đâu vậy, sao lại tối thế này!

Mau thắp đèn lên đi!" Phan Tử giục.

Chương 1073

Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra.

Nơi này tuy không bật đèn, nhưng mọi người cũng có thể nhìn thấy hình dáng của đối phương a!

Họ ngay bên cạnh, sao Phan Tử lại dường như không nhìn thấy a!

Tần Vũ mở lời nói: "Đừng hoảng!

Khí độc có độc, đeo mặt nạ chống độc cho anh ấy, lát nữa là sẽ nhìn thấy!" Phan Tử vừa nghe thấy Tần Vũ cũng ở đó, lập tức thở phào một hơi.

Bàn Tử vội tìm mặt nạ chống độc đeo cho anh ta.

Chưa đầy hai phút, thị lực của Phan Tử quả nhiên đã hồi phục.

Khi anh ta nhìn thấy mọi người đều ở đó, vui mừng đến phát khóc a!

Ôm Ngô Bất Chính liền nói: "Tiểu Tam Gia, anh không sao thật tốt quá rồi, nếu không tôi làm sao giải thích với Tam Gia đây!

Đúng rồi, các anh có thấy Tam Gia không?" Ngô Bất Chính vội nói: "Chúng tôi còn muốn hỏi anh đấy, doanh địa của chúng ta ở đây, sao anh lại chạy ra tận lối ra bên kia!" Phan Tử vội nói: "Tôi đó là bị ép buộc!

Chúng tôi ở đây cũng đụng phải đàn rắn, Lương Quỳnh bị rắn cắn, tôi mang theo Tam Gia chạy!

Kết quả chạy nhanh quá nên bị lạc!

Đoạn Vô Kỵ cõng Lương Quỳnh cũng không biết có đuổi kịp Tam Gia không!

Sau đó tôi phát hiện bị lạc liền đi tìm, nhưng căn bản không có phương hướng, liền mò nhầm đường rồi!" Cảm giác sững sờ kéo dài đến mười phút.

Và lần này, ngay cả những người trong phòng livestream cũng cảm nhận được thế nào là choáng váng thực sự.

Tuy nhiên, họ không có mặt tại hiện trường nên không thể hiểu được, còn Tần Vũ và những người khác ở đó, ngoài sự kinh ngạc, trong lòng còn ẩn chứa một nỗi sợ hãi.

Đó là nỗi sợ với những điều chưa biết, và cũng là nỗi sợ với người chết.

Bởi vì số lượng thi thể trong toàn bộ không gian này, đơn giản là quá nhiều!Mọi người ban đầu chỉ đi theo thi trận.

Nhưng lúc này, khi ánh lửa trên đỉnh đầu đã hoàn toàn tỏa ra, họ mới thực sự hiểu thế nào là một thi trận đích thực.

Thậm chí có thể gọi đây là thế giới thi thể.

Trước mặt họ không xa là một khoảng đất trống không lớn lắm, nằm ngay mép vách đá.

Trên khoảng đất trống đó có một đài đá hình chữ nhật dài mười mét, rộng năm mét.

Trên đài đá dường như có khắc thứ gì đó, nhưng vì góc độ nên không nhìn rõ.

Phía trước đài đá chưa đầy ba mét, một chiếc quan tài đang lơ lửng.

Đúng vậy, chính là lơ lửng, toàn bộ chiếc quan tài không có bất kỳ điểm tựa nào ở trước, sau, trái, phải, trên, dưới.

Thế nhưng nó cứ thế lơ lửng ở đó.

Những thứ này tuy kỳ quái nhưng chưa đủ để khiến người ta sợ hãi.

Điều thực sự làm mọi người khiếp sợ là xung quanh không gian này, san sát toàn bộ đều là thi thể.

Hơn nữa, chúng được bố trí cực kỳ chỉnh tề.

Phía mà họ vừa đi vào, tất cả đều là những thi thể đứng thẳng hàng.

Còn ở ba hướng khác, chỉ có thể dùng từ “choáng váng” để hình dung.

Hai bên đã xuất hiện hai dãy núi.

Trên dãy núi được xây dựng chỉnh tề những kết cấu giống như ruộng bậc thang.

Mỗi bậc đều đặt một bồ đoàn, trên mỗi bồ đoàn lại có một người ngồi.

San sát, thoạt nhìn không dưới vạn người.

Những người này đều mở mắt, hai hàng nước mắt máu chảy dài xuống.

Thậm chí trên bờ đối diện vách đá, đối diện chiếc quan tài, cũng được xây dựng những thi thể dạng bậc thang như vậy.

Vô số người, tất cả đều hướng về phía quan tài và đài đá.

Cảnh tượng khiến người ta da đầu tê dại.

Lúc này, mọi người đứng ở đây, cảm giác như bị vạn cỗ thi thể nhìn chằm chằm.

Cái cảm giác sởn gai ốc đó, nếu không có mặt tại hiện trường thì hoàn toàn không thể cảm nhận được.Mọi người ngây người một lúc lâu, Bàn Tử mới lên tiếng: “Thiên Chân, chúng ta đang mơ phải không!

Vạn Nô Vương dốc sức bảo vệ chính là những thi thể này ư?” “Mẹ kiếp!

Toàn là họ hàng thân thích của Vạn Nô Vương à, nào là cô bảy, dì tám gì đó, đều được chôn ở đây hết rồi hả!” “Đừng nói bậy!” Ngô Bất Chính vội vàng nói.

“Nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, tại sao tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào đài đá và quan tài này!

Tại sao ở đây lại có nhiều thi thể đến vậy, chúng ta đều không rõ, cậu giữ mồm giữ miệng một chút!” Bàn Tử nuốt nước bọt, không nói thêm gì.

Còn Lương Quỳnh bên cạnh lên tiếng: “Những thi thể này không phải cùng một thời kỳ, không thể là họ hàng thân thích của Vạn Nô Vương được!” “Mấy người nhìn những hố thi thể dạng bậc thang phía trên đi, người ở càng gần phía trên, niên đại càng xa xưa!” “Căn bản đã không thể khảo chứng triều đại!” “Nơi này rất có thể không chỉ bị một quốc gia kiểm soát, trong lịch sử đã có không ít người phát hiện ra nơi đây và những điều bí ẩn trong đó!” Mọi người nghe vậy cũng đều gật đầu, trang phục của những người này rất khác biệt, đặc biệt là càng gần phía trên, sự khác biệt về trang phục càng lớn.

Chương 1074

Điểm này đúng là như Lương Quỳnh nói.“Không phải, chúng ta quan tâm mấy chuyện này hình như vô nghĩa nhỉ, chúng ta đâu phải đến để khảo cổ, mấy thứ này có thể để lại cho chuyên gia khảo cổ nghiên cứu!” “Tôi chỉ muốn biết, người xây dựng nơi này rốt cuộc muốn làm gì!” “Dựng lên nhiều thi thể như vậy, còn chừa lại vị trí lớn thế này để sau này người ta đến thêm thi thể, mẹ kiếp đây là muốn mở đại hội thi thể à?” Phan Tử nói, anh ta nhìn vấn đề luôn rất trực tiếp, không bao giờ vòng vo.

Câu hỏi này khiến mọi người đều cảm thấy khó xử.

Trong lòng ai cũng không biết tại sao những thi thể này lại được đặt ở đây, đồng thời còn hướng về một phía.

Vì vậy họ đều không nói gì, lúc này Phan Tử hỏi ra, họ nhất thời cũng không thể trả lời.

Bàn Tử tủm tỉm cười nói: “Hải, cái này không đơn giản sao, tôi thấy cậu nói đúng đấy, đây chính là nơi mở đại hội thi thể!” “Nếu không thì tại sao họ lại nhìn chằm chằm vào một hướng chứ?” “Cậu nhìn đài đá và quan tài này xem, tôi cảm giác tám chín phần là trước đây ở đây có một thủ lĩnh Tống tử cầm một cây gậy, chỉ vào tấm bia đá nói!” “Các vị Tống tử mới đến, các vị nghe cho kỹ đây, tôi chỉ nói một lần, làm thế nào để nằm trong quan tài thoải mái đây?

Các vị phải làm theo những gì tôi nói, vân vân!” “Chiếc quan tài bên cạnh này có lẽ là dụng cụ giảng dạy!” “Cút!” Phan Tử cũng không nhịn được mà chửi một câu.

Anh ta chỉ nói bừa, Bàn Tử lại thật sự bịa ra câu chuyện.

Cái này chẳng phải là nói nhảm sao.“Ai trong các cậu từng nghe nói, trong quan tài không để quan tài, mà lại để nước chứ?

Sợ Tống tử khát nước à?” Đoạn Vô Kỵ bỗng nhiên nói.

Mọi người nghe vậy đều sững người.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Đoạn Vô Kỵ không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh chiếc quan tài.

Chiếc quan tài lơ lửng không cao lắm, người đứng ở đó vừa đủ thò đầu ra khỏi quan tài để nhìn vào bên trong.

Mọi người nghe nói bên trong có nước, liền lập tức chạy tới.

Vừa nhìn thấy, ai nấy không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong toàn bộ chiếc quan tài lơ lửng kia quả nhiên có một vũng nước.

Hơn nữa nước còn vô cùng trong vắt, nhưng không hiểu sao, nhìn mãi mà không thấy đáy.

Cứ như thể dưới nước là một cái động không đáy vậy.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, cười nói: “Mẹ kiếp, cái quan tài này bị dột mưa à!” “Hay là chúng ta xả nước này ra xem bên trong có gì đi?” “Tuyệt đối đừng!” Ngô Bất Chính vội vàng nói.

“Chiếc quan tài này có thể là trung tâm của toàn bộ vấn đề, cậu tuyệt đối đừng động vào linh tinh!” “Cẩn thận lỡ làm bật ra nghiệp hỏa địa ngục gì đó, chúng ta đều đang ở trong này, lát nữa đều sẽ bị thiêu thành tro bụi!” Bàn Tử nghe vậy, bàn tay đang vươn ra cũng rụt lại.

Tuy hắn gan lớn, nhưng nghĩ đến những nội dung ghi chép trên Long Ngư Mật Văn, cũng không khỏi nghi ngờ.

Nếu là thật, hắn mà làm vậy, có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Phan Tử thấy hắn đã biết sợ, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Thành thật mà nói, Phan Tử tuy cũng là một kẻ gây họa, nhưng so với Bàn Tử vẫn tốt hơn một chút.

Cái tên Tử Bàn Tử này thấy minh khí còn hăng hái hơn thấy phụ nữ.

Có lẽ cũng là bầu không khí quỷ dị ở đây đã trấn áp hắn, khiến hắn không nhăm nhe đến những minh khí trên người mấy xác chết này.

Chỉ cần hắn không làm loạn, mọi người vẫn tương đối an toàn.

Bàn Tử nhìn Ngô Bất Chính hỏi: “Tiểu tam gia, ở đây chỉ có cậu đầu óc nhanh nhạy nhất, cậu phân tích thử xem, rốt cuộc đây là nơi để làm gì vậy!” “Tôi...” Ngô Bất Chính cũng ngơ ngác, cậu nhìn Tần Vũ, dường như hy vọng Tần Vũ có thể nhớ ra điều gì đó.

Thế nhưng Tần Vũ cũng nhìn cậu, vẻ mặt rõ ràng là đang nói: “Tôi đang nghe đây, cậu giải thích đi chứ!” Ngô Bất Chính thở dài một hơi nói: “Mấy người đã vậy rồi, thì tôi sẽ nói, nhưng sự thật thế nào tôi không thể đảm bảo!” “Tôi chỉ chia sẻ cảm giác đầu tiên của mình khi nhìn thấy nơi này thôi!” Mọi người vội vàng gật đầu, Ngô Bất Chính cũng không nói thêm lời thừa, quay người đi đến bên đài đá nói: “Cảm giác đầu tiên của tôi là, những người này đang nhìn chằm chằm vào những thứ này!” “Cho nên, bí mật mấu chốt ở đây nằm ở đài đá và chiếc quan tài này!” “Trong quan tài có nước, đây là điểm nghi vấn đầu tiên!” “Vậy đài đá và quan tài lại có quan hệ gì với nhau?” “Họ nhìn chằm chằm vào đây, chẳng lẽ hai thứ này có điều gì đáng để họ phải nhìn đến chết sao?” “Tôi nghĩ, chúng ta có thể không cần quan tâm đến những thi thể kia, hướng chính vẫn nên đặt vào hai thứ này!”“Cái này còn không đơn giản, mấy người đi nghiên cứu cái đài đá kia, chiếc quan tài này cứ giao cho Bàn gia tôi!

Bàn gia tôi nghề chính là trộm mộ mò minh khí, nhìn thấy quan tài cứ như nhìn thấy người thân vậy!" Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm.

Ngô Bất Chính sao lại tin hắn được, thấy hắn không có hứng thú với việc khắc trên đài đá, liền nói: "Tử Bàn Tử, cậu thích quan tài hay không tôi không quản, nhưng chiếc quan tài này tuyệt đối đừng động vào!

Nếu không lát nữa cụt tay cụt chân đừng cầu xin tôi cứu cậu!" "Thích minh khí thì lát nữa chúng ta đi tìm, đừng mê muội vì tiền đến mức ngay cả quan tài ở đây cũng muốn động vào, nếu không tôi thật sự phải coi thường cậu đấy!" Bàn Tử tức giận nói.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nói thêm gì.

Bàn Tử là người không ăn mềm không ăn cứng, nhưng phần lớn thời gian kích bác hắn là khá hiệu quả.

Nếu như vậy mà hắn vẫn không kìm được muốn mò minh khí, thì cũng chỉ có thể nói là mệnh hắn có kiếp này.

Trừ Bàn Tử, mọi người đều đến bên cạnh Ngô Bất Chính, bắt đầu nghiên cứu những thứ trên đài đá.

Toàn bộ đài đá rất lớn, đơn giản còn lớn hơn cả phạm vi mô hình cầu thang xoắn ốc của một tòa tháp.

Mọi người phân tán khắp xung quanh đài đá, nội dung nhìn thấy cũng không giống nhau.

Thành thật mà nói, nội dung khắc trên đài đá này rất phức tạp, nhìn qua cứ như thể rất nhiều hình ảnh ghép lại với nhau.

Cúi đầu nhìn chỉ có thể thấy một phần cục bộ, không thể thấy toàn bộ nội dung của hình khắc.

Thế là Ngô Bất Chính tháo thiết bị livestream của mình xuống, sau đó mượn cây côn dài của Đoạn Vô Kỵ.

Mặc dù anh ta cực kỳ không tình nguyện, nhưng vẫn đưa.

Ngô Bất Chính buộc thiết bị livestream vào cây côn dài, sau đó nhờ Phan Tử cầm, mọi người cùng nâng lên, chụp một bức ảnh từ trên cao.

Có bức ảnh từ trên cao này, toàn bộ nội dung của hình khắc mới có thể nhìn rõ hình dáng tổng thể.

Thế nhưng vừa nhìn thấy, mọi người đều không khỏi khẽ nhíu mày.

Phan Tử nói: “Tiểu tam gia, mẹ kiếp đây là một quái vật đúng không!” “Có một thứ gì đó chồng chéo lên nhau tạo thành đúng không, tôi từng xem trên TV, kiểu gấp khúc trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng ấy!” Ngô Bất Chính gật đầu, mọi người nghe cũng như có điều suy nghĩ.

Nhưng nội dung của hình khắc này thật sự không thể dùng lời để hình dung.

Chương 1075

Cứ như thể cậu dùng một cây gậy, ấn ra một cái rãnh hình cây gậy trên một mặt phẳng.

Sau đó cậu cố định đầu gậy, xoay phía dưới ba mươi độ, rồi lại ấn xuống một cái.

Cứ thế, dùng cây gậy xoay quanh điểm cố định tạo thành một vòng tròn.

Như vậy, dù cậu nhìn từ góc độ nào, thứ cậu nhìn thấy đều là cái rãnh hình cây gậy đó.

Nhưng khi cậu nhìn tổng thể, đó lại là một vòng tròn tỏa ra.

Ví dụ này thực ra không hay lắm, nhưng Ngô Bất Chính cũng không nghĩ ra cách nào khác để giải thích nội dung của hình khắc này.

“Tôi hiểu ý cậu, nếu theo cách cậu nói, vậy trên hình khắc này hẳn là có tám đồ án giống hệt nhau tạo thành!” “Chúng lần lượt tương ứng với tám hướng, ý là vậy đúng không!” Lương Quỳnh nói.

Ngô Bất Chính vội gật đầu, giải thích: “Tám hướng, chính xác tương ứng với vô số thi thể ở đây, bất kể những thi thể này nhìn từ hướng nào, đều có thể nhìn thấy nội dung của bức hình khắc tương ứng với mình!” “Tám hướng còn tương ứng với các vị trí Càn Khôn Bát Quái, cơ bản có thể khẳng định tám bức nội dung của hình khắc này là giống nhau!

Chỉ là góc độ khác nhau!” “Nhưng quá phức tạp, chồng chéo lên nhau, chúng ta không thể nhìn ra nội dung cụ thể của một bức nào cả!” Phan Tử cũng cảm thấy đau đầu.

Tám bức đồ án này, nội dung trên đó chồng chéo lên nhau, đã rối như bánh quai chèo rồi.

Duy nhất phía dưới có thể nhìn ra, dường như là hai cái chân người!

Vì vậy, họ căn bản không thể nhìn ra tám bức đồ án này rốt cuộc trông như thế nào.

Lương Quỳnh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói: “Chúng ta tự mình nghĩ quá khó rồi, chúng ta có thể nhờ người trong phòng livestream giúp đỡ!” “Người trong phòng livestream có đủ mọi ngành nghề, nói không chừng sẽ có người có thể giải đáp ra hình dáng ban đầu của những đồ án này!” Ngô Bất Chính nghe vậy cũng thấy đó là một cách, thế là cậu ta trình bày ý tưởng với người trong phòng livestream.

Không ngờ, rất nhanh đã có người lên tiếng. 【Tôi là chuyên ngành thiết kế đồ họa, tôi nghĩ tôi có thể thử xem! 】 Một người dùng có ID tên “Mỹ Công” lên tiếng.

Ngô Bất Chính vội vàng gật đầu hỏi: “Khoảng bao lâu vậy bạn?” 【Không quá nửa tiếng! 】 Đối phương trả lời.

Nghe nói không đến nửa tiếng là có thể xong, mọi người đều rất kích động.

Chỉ là như vậy thì trong nửa tiếng đó họ chỉ có thể chờ đợi thôi.

Thấy còn phải đợi một hồi, thế là Ngô Bất Chính liền gọi mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Suốt chặng đường chưa từng nghỉ ngơi, mặc dù xung quanh toàn là thi thể, quả thật nhìn đến nổi da gà.

Nhưng vẫn phải tự ép mình nghỉ ngơi, nếu không không có tinh lực và thể lực, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Thế nhưng còn chưa đợi mọi người tìm được chỗ ngồi, đột nhiên

Bàn Tử bên cạnh đã hốt hoảng chạy về.

Mặt hắn đầy mồ hôi lạnh, cả khuôn mặt đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử là nhân vật thế nào chứ, đít cương thi cũng dám sờ, vậy cái gì mới khiến hắn cảm thấy sợ hãi đến vậy!

“Tử Bàn Tử, cậu làm cái quái gì vậy!” Ngô Bất Chính thấy vậy vội hỏi.

Bàn Tử lắp bắp nói: “Cái... cái... cái quan tài đó có ma!” Nghe thấy lời này, Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ lập tức lao tới.

Ngô Bất Chính vội kéo hắn lại hỏi: “Cậu nói gì?

Nói rõ ràng tại sao lại có ma?” Bàn Tử lắp bắp nói nửa ngày cũng không nói ra được đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng dứt khoát kéo Ngô Bất Chính chạy qua.

Ngô Bất Chính đến gần nhìn một cái, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy không biết từ đâu ra một cây gậy, đang cắm xiên trong quan tài.

Phần dưới của cây gậy đã chìm vào nước.

“Tôi... tôi cũng không biết giải thích thế nào, mấy người tự xem đi!” Bàn Tử vừa nói, vừa nhặt cây gậy lên, sau đó dưới sự ra hiệu của mọi người, thò một đoạn vào trong nước quan tài.

Nhưng khi hắn rút cây gậy ra, phần cây gậy chìm trong nước lại biến mất.

Chỉ còn lại một đoạn hắn đang cầm trên tay.

Sau đó hắn nhẹ nhàng buông cây gậy ra, đầu gậy chạm vào nước trong quan tài.

Nhưng nó không chìm xuống, cứ thế cắm ở đó.

Bàn Tử mặt xanh lè, nói: “Cái quan tài này... mẹ kiếp nó có thể ăn người đó!

Phần chìm vào nước đều biến mất, nhưng cây gậy tự nó lại không chìm!” “Cái quan tài này hình như không chịu ảnh hưởng của trọng lực!” “Cái này không phải có ma thì là gì chứ, tôi nói, hay là mấy người ai đó đi gọi lão gia Newton đến xem thử đi, nơi này lực hấp dẫn của địa tâm ông ấy không quản nữa rồi!” “Mẹ kiếp, Newton đã về với đất mẹ bao nhiêu năm rồi, muốn đi thì chúng ta cũng phải giết cậu trước, cậu đi gọi ông ấy đến mà xem!” Phan Tử không vui nói.

“Cái quan tài này tuy kỳ lạ, nhưng chưa chắc đã không có cách giải thích đâu, hay là chúng ta đục một lỗ trên quan tài, xả nước ra xem tình hình bên trong thế nào?” “Không được!” Ngô Bất Chính vội vàng nói.

“Nếu những thứ nước này có vấn đề, cậu xả nước ra, chúng ta chẳng phải đều tiêu đời sao!” “Thiên Chân, hay là chúng ta cứ đi thôi, nơi này mẹ kiếp tà môn quá rồi!” Bàn Tử vội vàng nói, lúc này hắn lại có chút sợ hãi.

Chương 1076

Có lẽ vừa rồi hắn suýt chút nữa tự mình nhảy xuống, lúc này nhìn thấy tình huống của cây gậy, hắn tự mình cũng sợ không nhẹ.

“Đã đến thời điểm mấu chốt này rồi, không làm rõ tình hình ở đây, cậu cam tâm sao?” Ngô Bất Chính nói.

“Tình hình ở đây quá phức tạp rồi, chúng ta tạm thời đừng quan tâm đến cái quan tài này, trước tiên hãy giải mã hình khắc trên bia đá đã.”Mọi người nghe Lương Quỳnh cũng bị rắn cắn, lập tức thót tim.

Độc tính của Kê quan xà quá mạnh.

Ngay cả Bàn Tử và Phan Tử với thể chất như vậy cũng suýt chút nữa không cứu được.

Lương Quỳnh bị cắn thì tám phần là chết rồi.

Phan Tử thấy Ngô Bất Chính vẫn còn lo lắng cho cô, liền lên tiếng: “Tiểu tam gia, cậu đừng lo nữa, Lương Quỳnh đã hết cách rồi!” “Tuy Đoạn Vô Kỵ đã tiêm huyết thanh cho cô ấy, nhưng Tam gia từng nói, lần này cô ấy chắc chắn không thể ra ngoài được!” “Chết ở đây thực ra cũng là một kết quả tốt cho cô ấy!” “Tại sao?” Ngô Bất Chính không hiểu.

Thành thật mà nói, cậu có cảm giác rất kỳ lạ với Lương Quỳnh.

Có lẽ vì Lương Quỳnh có chút quan hệ với Tần Vũ.

Thêm vào đó, họ lại từng cùng nhau vào sinh ra tử.

Tổng thể cảm thấy Lương Quỳnh cũng là đồng đội, không thể dễ dàng từ bỏ.

Nhưng nghe Phan Tử nói vậy, rõ ràng là Lương Quỳnh có lẽ thật sự không ổn rồi.

Phan Tử thở dài một hơi nói: “Thực ra tôi cũng không biết nhiều lắm, là vào ngày chúng ta đến đây!” “Tam gia đã chủ động tìm Lương Quỳnh nói chuyện!” “Tôi đứng cạnh nghe được một ít!” “Con bé đó không biết dùng loại nước hoa hiệu gì, mùi hương trên người rất nồng!” “Dùng bùn cũng không che lấp được!” “Nếu không thì suốt chặng đường này chúng ta cũng không đến nỗi chật vật như vậy!” “Nhưng mùi hương đó nói thật cũng khá dễ ngửi, mỗi lần ngửi thấy tôi lại muốn ngủ, cậu nói có kỳ lạ không!” Mọi người nghe đến đây, Tần Vũ ba người đều đã hiểu.

Đó chắc chắn là cấm bà hương!

Xem ra tình hình của Lương Quỳnh quả thật lại nghiêm trọng hơn.

Chẳng trách cô ấy lại chủ động tìm đến Ngô Tam Tỉnh để vào đây.

Xem ra cô ấy cũng đoán được, khẳng định là thông qua việc xem chương trình Long Lĩnh kỳ trước.

Đoán rằng thi miết hoàn này, chính là từ Quỷ Thành Ao Rắn trong Tây Vương Mẫu cung mà lưu lạc ra ngoài.

Cho nên mới muốn đến đây để đánh cược lần cuối.

Phan Tử tiếp tục nói: “Đại khái ý tứ tôi cũng không hiểu, Tam gia chỉ nói, tình trạng của cô ấy, không đến một tháng là sẽ thi hóa!” “Cho nên muốn tự cứu, chỉ có thể đi theo Tam gia đến cùng!” “Nếu không thì tuyệt đối không thể ra ngoài được!” “Tôi biết chỉ có vậy thôi, nhưng mấy người thử nghĩ xem, để cô ấy sống cả đời ở cái nơi quỷ quái này!” “Tôi thấy thà bị rắn cắn chết còn sảng khoái hơn!” “Mấy người cũng đừng quá đau buồn, số phận ai nấy mà!” Ngô Bất Chính chìm vào im lặng.

Thành thật mà nói, cậu thì còn có thể chấp nhận, nhưng Tần Vũ thì sao?

Quan hệ giữa Tần Vũ và Lương Quỳnh có chút khó nói.

Cậu nhìn Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ cúi đầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào.

Không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, vội hỏi: "Chúng ta đừng nói về cô ấy nữa, dù sao tôi và Tiểu ca cũng đã ăn thi miết hoàn, cũng không thoát khỏi đâu!" "Cậu có biết Tam gia đi đâu rồi không?

Họ có phải đã đến Tây Vương Mẫu cung rồi không?" Phan Tử gật đầu, thấy có khả năng, nói: "Tam gia nói lối vào Tây Vương Mẫu cung, nằm trong đường nước!" "Chúng tôi đã tìm thấy, nhưng lối vào đó không dễ đi, chúng tôi định ngày thứ hai sẽ xuất phát!" "Kết quả tối hôm đó đã xảy ra chuyện!" "Mấy người đi đường không gặp Tam gia họ, tôi nghĩ tám chín phần là họ đã xuống đó rồi!" "Chỉ là không biết bên dưới có loại Kê quan xà này không!" Mọi người nghe nói đã tìm thấy lối vào, trong lòng đều mừng rỡ, Ngô Bất Chính vội vàng nói: "Vậy cậu dẫn chúng tôi đến đó đi, Lương Quỳnh sống chết thế nào tạm thời không nói, ít nhất cũng phải hội hợp đã!" Phan Tử gật đầu nói: "Tôi chắc chắn phải đi tìm Tam gia, nhưng đợi thêm chút nữa, đợi bên ngoài hết động tĩnh rồi hãy xuất phát!" "Hoặc đợi đến trời sáng!" "Trời sáng?

Không được, không được!" Bàn Tử lập tức xua tay nói.

"Nơi này quá nhỏ, cách trời sáng ít nhất còn mấy tiếng đồng hồ nữa!" "Tạm thời không nói ở đây bức bối, chỉ riêng cái mùi hôi của cậu đã không chịu nổi rồi, cậu phải mau ra ngoài tắm rửa đi!" "Ngoài ra, Tam gia của mấy người tám chín phần là đã đến Tây Vương Mẫu cung rồi, nếu chúng ta còn chần chừ nữa!" "Tam gia của mấy người cũng sẽ gặp nguy hiểm chứ!" Phan Tử nghe thấy kỳ lạ, hỏi lại: "Tử

Bàn Tử, khi nào cậu lại lo lắng cho sự an nguy của Tam gia chúng tôi vậy?” Ngô Bất Chính nghe vậy nói: “Hắn là đang nhăm nhe minh khí của Tây Vương Mẫu đó, tôi nói cho cậu biết Tử Bàn Tử, đừng đến lúc vào trong không mò được minh khí nào, ngược lại lại bị Tây Vương Mẫu giữ lại làm con rể ở rể đấy!” “Lúc đó chúng tôi sẽ không ở đây để bầu bạn với cậu đâu!” Bàn Tử cười hắc hắc nói: “Yên tâm đi, Bàn gia tôi là người rất có nguyên tắc, mò minh khí thì cứ mò minh khí, từ trước đến nay không bao giờ gây loạn quan hệ nam nữ!” “Tây Vương Mẫu cũng không được!” Mọi người trò chuyện một lúc, không khí cũng trở nên thư thái hơn.

Không nói gì khác, cách này của Bàn Tử vẫn vô cùng hiệu quả.

Ít nhất trong thời gian dài như vậy, quả thật không có bọn gà rừng nào tìm được đến đây.

Hơn nữa nghe động tĩnh bên ngoài cũng càng ngày càng nhỏ dần.

Chắc là những con gà rừng đó sắp đi rồi.

Mọi người lại đợi một lúc.

Nghe động tĩnh bên ngoài nhỏ đi mấy phần.

Bàn Tử lúc này mới lén lút hé một khe hở, nhìn ra bên ngoài.

Ngô Bất Chính vội kéo hắn lại hét lên: “Mẹ kiếp, cậu không muốn sống nữa à, cẩn thận có rắn!” Ngô Bất Chính vừa nói vừa chỉ vào camera.

Bàn Tử hiểu ý, thò camera ra ngoài.

Đống lửa bên ngoài vẫn cháy, Kê quan xà xem ra thật sự sợ lửa, vẫn luôn không động đến đống lửa đó.

Nhưng những nơi khác thì tan hoang, Kê quan xà cũng đã biến mất tăm.

Bàn Tử nhìn một lượt, thấy bên ngoài đã an toàn rồi.

Vừa định đi ra ngoài, đột nhiên chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng gọi: “Phan Tử!” Tiếng gọi này rất rõ ràng, cứ như thể đứng ngay trên đầu họ mà gọi vậy.

Phan Tử sững người, lập tức hét lên: “Là Tam gia, họ quay lại rồi!” Vừa nói Phan Tử đã định xông ra ngoài, Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ kéo anh ta lại, nói nhỏ: “Đừng hoảng!

Thử đối thoại xem sao!” Phan Tử sững người không hiểu ý gì, Bàn Tử vội giải thích một chút rằng Kê quan xà biết nói tiếng người, nên cũng phải cẩn thận.

Người nào không thể đối thoại được thì không phải người.

Phan Tử bừng tỉnh, trước đó Tam gia chỉ dặn họ, bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng đừng trả lời, cứ đi theo ông ấy là được.

Mặc dù suốt đường đi cũng nghe thấy một số tiếng nói kỳ lạ, nhưng lúc đó cứ nghĩ là ma quỷ.

Chương 1077

Không ngờ lại là những con Kê quan xà này đang nói chuyện.

Phan Tử cầm camera của Bàn Tử lại, lia loạn xạ ra bên ngoài.

Không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Con Kê quan xà đó có lẽ đã đi rồi.

Mọi người thấy vậy đều có chút không kìm được nữa, thế là Tần Vũ dẫn đầu bò ra ngoài.

Tiếp đến là Hắc Hạp Tử.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc Hắc Hạp Tử vừa chui ra.

Một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, giây tiếp theo, áo trên cánh tay Hắc Hạp Tử đã đỏ rực.

Hắc Hạp Tử mạnh mẽ giật ra, liền phát hiện đó là một con Kê quan xà!

Hơn nữa miệng rắn đã cắn chặt ống tay áo của anh ta.

Đây là rừng núi, lại thêm việc bạt thiệp cả một đoạn đường dài.

Hắc Hạp Tử trên người chỉ mặc một chiếc áo phông dài tay màu đen.

Nanh độc của Kê quan xà sắc bén, xem ra chắc chắn đã cắn xuyên qua áo, găm chặt vào da thịt rồi.

Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ, nhưng vẫn trúng chiêu.

Mấy con Kê quan xà đó cũng lạ, tại sao lại không cắn Tần Vũ, người đầu tiên đi ra chứ?

Chẳng lẽ những thứ này cũng biết thể chất hấp dẫn mùi hương của cậu ấy?

Thế nhưng còn chưa đợi mọi người kịp hiểu ra, đột nhiên Tần Vũ một tay xé toạc tấm bạt chống thấm nước lên.

Đồng thời hét lên: “Chạy mau!

Chạy mau!” Mọi người nghe thấy vậy liền biết chắc chắn có chuyện rồi.

Từng người một chui ra như cá.

Hướng về phía trước mà chạy, Ngô Bất Chính chạy được năm mét, quay đầu nhìn lại một cái.

Lập tức cả người cậu ta sững sờ.

Chỉ thấy phía sau khe nứt mà họ vừa ở, một bầy Kê quan xà lớn đã tụ tập lại với nhau.

Rõ ràng chúng có thể cảm nhận được sự tồn tại của mọi người, nhưng không biết ở đâu, nên đã tụ tập lại phía sau, chờ đợi cơ hội.

Không ngờ mọi người lại thật sự mắc bẫy!“Đi theo tôi!

Chúng ta đi tìm Tam gia, tôi biết lối vào ở đâu!” Phan Tử hét lên, nhưng thể lực của anh ta không đủ, vừa mới hồi phục lại chạy ở phía cuối.

Tần Vũ thấy vậy liền tiến lên cõng anh ta, gọi Ngô Bất Chính và những người khác, chạy theo sự chỉ dẫn của Phan Tử.

Còn tình hình của Hắc Hạp Tử, lúc này mọi người đã không thể quản được nữa, anh ta cũng rất lợi hại, nghĩ là có thể tự mình xử lý.

Phan Tử được Tần Vũ cõng trên lưng, một mạch chỉ đường, rất nhanh mọi người đã lùi vào trong rừng.

Ngô Bất Chính tranh thủ liếc nhìn Hắc Hạp Tử.

Bình thường anh ta đều chạy sau Tần Vũ hoặc đi tiên phong, nhưng lần này lại theo sát phía cuối, sắc mặt trông rất khó coi.

Ngô Bất Chính nhận thấy, Hắc Hạp Tử dùng ống tay áo siết chặt cánh tay mình, có lẽ là để làm chậm sự khuếch tán của độc dịch.

Độc tính của Kê quan xà quả thật quá mạnh.

Phan Tử và Bàn Tử chính là tấm gương đi trước, nên Hắc Hạp Tử chắc hẳn cũng rất rõ lợi hại.

Anh ta vừa chạy, vừa hoảng loạn tự tiêm huyết thanh.

Có thể thấy, thần sắc của anh ta đã khá hơn một chút, nhưng sắc mặt vẫn dần trở nên tái nhợt.

Huyết thanh cũng không phát huy tác dụng nhanh như vậy, hơn nữa độc tính khẳng định cũng sẽ có một đỉnh điểm bùng phát.

E rằng chỉ có vượt qua được đỉnh điểm này, tình hình của anh ta mới có thể tốt hơn một chút.

Mọi người một mạch cuồng chạy, không dám dừng lại một giây nào.

Thấy Hắc Hạp Tử tự mình tiêm huyết thanh, Ngô Bất Chính cũng yên tâm phần nào.

Tuy nhiên, mọi chuyện đã phát triển đến nước này, Ngô Bất Chính thật sự có chút muốn khóc.

Bàn Tử và Phan Tử bị cắn, Lương Quỳnh cũng bị cắn, bây giờ là Hắc Hạp Tử.

Những người này của họ đều sắp bị cắn hết lượt rồi.

Cậu ta thật sự sợ hãi, nếu có lần nào đó có người không chịu nổi, đến lúc đó phải đối mặt thế nào đây?

Không phải lúc nào kết quả cũng may mắn như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, độc dịch của những con Kê quan xà này đã rất mạnh, nhưng tại sao chúng lại không cắn chết người chứ?

Chương 1078

Cậu nói Bàn Tử và Hắc Hạp Tử phản ứng nhanh thì cũng được.

Dù sao Tần Vũ họ đều ở cùng nhau, coi như có người chiếu cố.

Nhưng còn Phan Tử thì sao?

Trước đó anh ta ở một mình.

Hơn nữa, sau khi Bàn Tử bị rắn cắn, trong quá trình đi đường hắn cũng ở một mình.

Những con Kê quan xà đó rõ ràng có cơ hội tấn công thêm một lần nữa, thậm chí là trực tiếp cắn cho thành bánh quai chèo luôn.

Nhưng chúng lại không làm vậy.

Ngược lại càng giống như một sự uy hiếp.

Cứ thế cắn cho cậu nửa sống nửa chết.

Cái này rốt cuộc là vì điều gì?

Chẳng lẽ thật sự như trước đây họ đã phỏng đoán?

Những con Kê quan xà này không cắn chết họ, chính là muốn dùng nhiệt độ cơ thể của họ để ấp nở rắn con sao?

Nếu thật sự là như vậy thì đơn giản còn khó chịu hơn cả bị cắn chết.

Nhìn từng con rắn con bò loạn xạ trên thi thể của mình.

Cảnh tượng đó nghĩ thôi đã thấy rợn người.

“Thiên Chân, mẹ kiếp cậu nhìn đường đi chứ!” Ngô Bất Chính đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng của Bàn Tử.

Tiếng nói này kéo Ngô Bất Chính từ trạng thái xuất thần trở về.

Thế nhưng vừa định thần lại, cậu ta liền phát hiện, phía trước mình chưa đầy một mét lại xuất hiện một cây đại thụ.

Cậu ta vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm, vậy mà không hề phát hiện ra mình đã quên nhìn đường.

Chỉ là ánh mắt liếc thấy có bóng người phía trước, liền cứ thế đi theo.

Kết quả ai mà biết, lại suýt chút nữa đâm vào cây.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ vội kéo cậu ta một cái.

Nhờ vậy mới không để cậu ta đâm vào cây.

Nhưng Ngô Bất Chính bị kéo xoay người, lập tức liền nhìn thấy tình hình phía sau.

Cả người cậu ta lập tức sững sờ.

Chỉ thấy phía sau họ, bầy rắn như một dòng lũ đỏ, đè nát toàn bộ cỏ dại trên đường đi.

Hướng về phía họ mà ùa đến.

Xem ra là không định bỏ qua họ rồi.

Nhiều Kê quan xà như vậy, e rằng nếu rơi vào, đừng nói là bị rắn cắn.

Có lẽ dù không bị cắn, cậu cũng không thể quay trở lại được.

Cần biết rằng, nhiều Kê quan xà như vậy, muốn vận chuyển cậu đi thì căn bản là chuyện trong tích tắc.

Nghe động tĩnh phía sau càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

Bàn Tử lúc này cũng không nhịn được nữa, lên tiếng hỏi: “Phan Tử, mẹ kiếp cậu có đi nhầm đường không vậy, lối vào ở đâu?” Phan

Tử được Tần Vũ cõng, cũng đang không ngừng tìm kiếm lối vào, nghe vậy hét lên: “Sắp rồi, ngay phía trước!” Mọi người nghe vậy lập tức đều dốc hết sức bú sữa.

Ngô Bất Chính càng thấy Hắc Hạp Tử chạy vụt qua mình, tốc độ còn nhanh hơn cả cậu ta.

Điều này nếu đặt vào bình thường thì chẳng có gì, nhưng đặt vào lúc này, Ngô Bất Chính biết, Hắc Hạp Tử cũng đã thật sự gấp gáp rồi.

Hơn nữa rất có thể độc dịch đã khiến anh ta có chút kiệt sức.

Đây rất có thể là đợt tăng tốc cuối cùng của anh ta.

Nếu vẫn không tìm được lối vào, anh ta có lẽ đã không chịu nổi nữa rồi.

Vận động kịch liệt chắc chắn sẽ đẩy nhanh lưu thông máu.

Mà lưu thông máu sẽ đẩy nhanh sự khuếch tán của độc dịch.

Huyết thanh muốn khống chế độc dịch, cũng không nhanh như vậy.

Lúc này Hắc Hạp Tử ngược lại mới là người nguy hiểm nhất.

Sức bùng nổ của Hắc Hạp Tử thật sự không thể chê vào đâu được.

E rằng trừ Tần Vũ ra, ở đây không ai có thể áp chế được anh ta.

Lúc này Tần Vũ đang cõng Phan Tử.

Đợt bùng phát này của Hắc Hạp Tử vậy mà trực tiếp vượt qua tất cả mọi người, một ngựa phi nước đại chạy ở phía trước nhất.

Chương 1079

Bàn Tử không nhịn được nói: “Mẹ kiếp, thằng gầy chạy nhanh thật, mẹ nó Bàn gia về cũng phải giảm cân!” “Nếu không chữ Vương của tôi sẽ viết ngược lại!” Ngô Bất Chính nghe vậy mắng: “Tử Bàn Tử, mẹ kiếp cậu đừng có chém gió nữa, chữ Vương viết ngược lại vẫn là Vương, có bản lĩnh thì cậu viết ngang lại xem!” “Viết ngang lại?” Bàn Tử nghe vậy sững người.

Chữ Vương viết ngang lại, chẳng phải sẽ thành chữ Xuyên thêm một nét ngang sao, đó là chữ gì vậy?

Bàn Tử đang định hỏi Ngô Bất Chính đó là chữ gì.

Thế nhưng ngay lúc này, Hắc Hạp Tử ở phía trước nhất lại đột nhiên kêu lên một tiếng không ổn.

Giây tiếp theo cả người anh ta vậy mà trực tiếp biến mất giữa không trung.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, sao một người sống sờ sờ lại biến mất giữa không trung?

Hơn nữa lại là Hắc Hạp Tử, người có thân thủ rất lợi hại chứ.

Thế nhưng căn bản không cần họ phải nghĩ nguyên nhân, bởi vì giây tiếp theo họ chỉ cảm thấy dưới chân mình trống rỗng.

Sau đó tất cả mọi người đều rơi xuống.

Giây tiếp theo, họ liền cảm nhận được nước.

Hóa ra phía trước này vậy mà có một cái đầm nước.

Bàn Tử vội vàng bơi lên, một phát pháo sáng đã bắn ra.

Trong khoảnh khắc mọi thứ xung quanh liền được chiếu sáng.

Mọi người nhìn thấy hoàn cảnh mình đang ở, lúc này đều sững sờ.

Mẹ kiếp đây chẳng phải là cái đầm nước mà trước đó họ tìm thấy Bàn Tử và Phan Tử sao?

Sao lại âm sai dương thác mà quay lại đây rồi?

Ngô Bất Chính đang định hỏi Phan Tử dẫn đường thế nào, sao lại còn thích thú với nơi này.

Kết quả liền nghe Phan Tử ở bên cạnh hét lên: "Chính là chỗ này, mau bơi xuống dưới, lối vào nằm trong cái cửa hang hình miệng thú kia!" Mọi người nghe vậy sững người, đều không ngờ lối vào lại nằm trong cái đầm nước này.

Sớm biết thế thì ban đầu đã không nên đến doanh trại rồi, trực tiếp theo cái miệng hang này xuống dưới nghỉ ngơi thì tốt biết mấy!

Cũng không cần bị lũ Kê quan xà này đuổi theo như thỏ.

"Vậy còn chờ gì nữa, mau chạy đi!" Bàn Tử hét lên.

Phan Tử lại kéo hắn lại hét: "Đừng chạy loạn, dưới đầm nước này toàn là thi thể, trong đó còn có rất nhiều rắn con Kê quan xà, cẩn thận một chút nhanh chóng đi qua!" Mọi người nghe thấy lời này, da đầu đều tê dại.

Ngô Bất Chính trong lòng càng mắng: "Mẹ kiếp đây đúng là một cái ao ấp nở rắn mà!

Vậy có rắn mẹ không nhỉ!" Nghĩ đến con mãng xà khổng lồ như rồng trên bức bích họa, Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, chân cẳng mềm nhũn.

Nếu thật sự có con rắn mẹ to lớn như vậy, thì mấy người họ e rằng còn không đủ tư cách để lấp kẽ răng cho nó nữa!

Mọi người đều gật đầu.

Nhưng còn chưa kịp chờ những người khác rời đi, Tần Vũ bỗng nhiên động thủ.

Anh di chuyển cực nhanh, còn chưa kịp để mọi người phản ứng, cả người đã nhảy thẳng lên chiếc quan tài đó.

Hai chân giẫm lên thành quan tài, khiến mọi người lập tức ngây ngẩn.

Ngô Bất Chính vội vàng nói: "Tiểu ca, cậu… cậu làm gì vậy!

Mau xuống đi!".

Tần Vũ xua tay ra hiệu mình không sao, sau đó liền đặt ngón tay lên chiếc quan tài.

Hai ngón tay dài của anh lướt dọc theo quan tài một lượt, rồi nhíu chặt mày nói: "Chiếc quan tài này được làm từ vẫn thạch!".

Lời này vừa nói ra, Ngô Bất Chính và những người khác đều ngẩn ra, làm từ vẫn thạch?

Trời ạ, ai đã tạo ra nó vậy, thời cổ đại đã có người dùng vẫn thạch để chế tác quan tài rồi sao?

Đó phải là kỹ thuật khai thác lợi hại đến mức nào chứ!

"Không được Tiểu ca, cậu ở dưới cũng có thể sờ mà, mau xuống đi!".

Ngô Bất Chính rất lo lắng nhắc nhở.

Thế nhưng Tần Vũ không nói gì, liền rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Anh đặt Hắc Kim Cổ Đao và quan tài cạnh nhau để đối chiếu.

Toàn bộ chiều dài của cổ đao vừa vặn vượt qua độ sâu của quan tài một đoạn.

Mọi người không biết anh muốn làm gì.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, anh liền đâm Hắc Kim Cổ Đao vào trong quan tài.

Ngay lập tức, toàn bộ Hắc Kim Cổ Đao chỉ còn lại chuôi đao trong tay anh là ở bên ngoài.

Cả thân đao đã chìm vào trong quan tài.

Điều đáng kinh ngạc là, lưỡi đao lẽ ra phải vượt quá độ sâu của quan tài, lại không hề chạm đáy.

Chương 1080

Tần Vũ lạnh giọng nói: “Độ sâu có vấn đề!”.

Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh thấy vậy cũng hứng thú, ném cây côn dài của mình cho Tần Vũ và nói lớn: “Dùng cái này thử xem!

Làm từ hàn thiết, chắc không tệ đâu!”.

Tần Vũ nhận lấy cũng không phí lời, liền rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra.

Hắc Kim Cổ Đao của anh không hề hấn gì, thậm chí không một giọt nước nào đọng lại trên đó.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, tại sao cây gậy kia biến mất, mà Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu ca lại không sao?

Còn chưa đợi bọn họ hiểu rõ, Tần Vũ đã cầm cây côn dài đâm vào trong.

Cây côn dài của Đoạn Vô Kỵ ít nhất cũng phải hai mét.

Độ sâu của quan tài này nhiều nhất cũng chỉ khoảng một mét ba, bốn.

Thế nhưng, khi Tần Vũ đâm toàn bộ cây côn vào trong, lại không hề chạm đáy.

Hơn nữa Tần Vũ không dám dừng lại quá lâu, vội vàng rút cây côn ra.

Nhưng cây côn kim loại dài hai mét ban đầu, khi rút ra chỉ còn lại một mét rưỡi.

Hơn nữa, từ dưới lên trên, nó vẫn đang nhanh chóng biến mất.

Sự biến mất đó không phải là phân hủy, cũng không phải là ăn mòn, mà là tự nhiên biến mất một cách vô cớ.

Mọi người thấy cảnh này, hoàn toàn ngây người.

Bọn họ đã không biết phải miêu tả cảnh tượng trước mắt này như thế nào nữa.

Một chiếc quan tài lơ lửng, bên trong có nước.

Đặt một cây gậy gỗ vào sẽ biến mất, buông tay ra sẽ không chìm.

Vật thể vượt quá độ sâu quan tài khi thả vào lại không chạm đáy.

Đây mẹ nó là quan tài sao?

Đây chính là một chiếc quỷ quan ẩn chứa hư không!

Lúc này ngay cả Ngô Bất Chính trong lòng cũng hơi hoảng sợ.

Nói thật, bọn họ bây giờ đều có chút sợ hãi rồi.

Sợ hãi liệu trong chiếc quan tài này có đột nhiên xuất hiện một con quái vật nào đó không, dù sao thì trong chiếc quan tài này rốt cuộc có gì, đến bây giờ bọn họ vẫn không biết.

Chẳng lẽ thật sự phải tháo nước trong quan tài ra?

Nhưng trong tình huống này, liệu còn có thể tháo được không?

Cái này đừng nói là chén nước của Thủy Thần Cộng Công đó nha!

“Tiểu Tam Gia, giờ sao đây!”.

Phan Tử vội vàng hỏi, Ngô Bất Chính có thể thấy lúc này trên trán Phan Tử cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Anh ta là một người lính giải ngũ, đã từng thấy không biết bao nhiêu người chết, nhưng lúc này lại sợ hãi.

Nỗi sợ hãi đối với những điều chưa biết đã khắc sâu vào xương tủy, không ai có thể tránh khỏi.

Ngô Bất Chính lúc này cũng có chút sợ hãi, nhưng bí mật ở đây chưa được giải đáp, anh thực sự không cam lòng, bèn nói: “Chúng ta đừng đến gần chiếc quan tài này, Tiểu ca cậu xuống đi!”.

“Đợi lát nữa cái Mỹ công kia nếu có thể giải mã được nội dung khắc, chúng ta hãy xem thử!”.

“Nếu xem ra được thì hãy tính toán tiếp, nếu không xem ra được thì chúng ta rút lui!”.

Mọi người gật đầu, tất cả đều lui về bên cạnh thạch đài.

Rời xa quan tài, lòng Bàn Tử cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Anh ta dựa vào thạch đài, không biết từ đâu mò ra một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa hỏi mọi người có muốn không.

Không ai đáp lời anh ta, Bàn Tử cũng không tự chuốc lấy sự vô vị, tự mình ăn.

Những người trong phòng livestream thấy vậy đều nhao nhao trêu chọc. 【Phải nói ai lầy lội nhất, Bàn gia chắc chắn là số một! 】【Mẹ nó, trong cổ mộ mà cắn hạt dưa, mày và đến quán massage xem phim hoạt hình thì có gì khác nhau! 】【Thằng lầu trên nói vậy là sao? 】【Không làm việc chính! 】【666, trong cổ mộ livestream cắn hạt dưa, lát nữa cẩn thận chuyên gia khảo cổ nói mày phá hoại hiện trường! 】Bàn Tử thấy vậy khinh thường nói: “Bàn gia tao cứ cắn đấy, chuyên gia khảo cổ không phục thì qua đây đánh tao đi!”.

“Thôi được rồi, Tử Bàn Tử, đừng làm loạn nữa, sao mày ra ngoài còn mang theo hạt dưa vậy!”.

Chương 1081

Ngô Bất Chính không vui nói.

Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra, nói: “Tao không nhớ nữa, vừa nãy tao thấy trong túi có, sờ thử thì đúng là có thật, có thể là lúc chúng ta ăn cơm bên ngoài đã bỏ vào, quên mất rồi!”.

Bàn Tử chẳng thèm để ý.

Lúc này, người có ID Mỹ công trong phòng livestream đã xuất hiện.

Ngô Bất Chính liền hỏi cô ta thế nào rồi.

Cô ta nói: 【Đã có thể nhìn thấy đại khái một đường nét, nhưng phần phía trên quá phức tạp, tôi cũng không thể nhìn ra! 】【Tôi gửi hình ra các bạn xem thử đi! 】Vừa nói, cô ta liền gửi bức ảnh ra.

Mọi người thấy bức ảnh này đều không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy bức ảnh đã được đơn giản hóa chỉ còn lại một bộ.

Phía dưới có thể nhìn rõ, đó chính là đôi chân của một người.

Rất to khỏe.

Nhưng phía trên lại giống như một cái bánh quai chèo, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: “Mẹ nó, cái điêu khắc này giống như một cái bánh quai chèo, chúng ta làm sao mà phân biệt được!”.

Ngô Bất Chính cũng nhíu mày, nói thật anh cũng không nhìn ra đây là cái gì.

Nhưng lại luôn cảm thấy rất quen mắt, hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Anh nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Biểu cảm của Tần Vũ cũng gần giống anh, dường như cũng nhận ra một số vấn đề, nhưng cũng chưa hoàn toàn nhìn thấu.

Đột nhiên ngay lúc này, trong phòng livestream lại xuất hiện thêm một ID nữa.

Nhưng ID này lại không có tên, mà là một dãy số. 【302059007】 Dãy số này khiến Ngô Bất Chính mắt sáng lên, anh nhớ đây là số hiệu tài sản của nhà họ Giải mà!

Lúc trước trên chiếc xe bánh mì mà Giải Thiên Linh phái đến đón anh cũng có dãy số này.

Rất nhiều tài liệu của nhà họ Giải cũng có.

Và người có thể trực tiếp sử dụng dãy số này, e rằng chắc chắn là người của nhà họ Giải.

Nhưng bản thân anh và người nhà họ Giải chỉ giao thiệp với Giải Thiên Linh và Giải Ngữ Hoa.

Cô ta sẽ là ai đây?

Người đó cũng không phí lời, trực tiếp gửi ra một bức ảnh.

Và khi bọn họ thấy bức ảnh này, tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy bức ảnh đó lại là một bức ảnh đối chiếu.

Trên bức ảnh, bên trái là bức ảnh đã được Mỹ công đơn giản hóa, còn bên phải rõ ràng là ảnh của Vạn Nô Vương.

Hai bức ảnh này đặt cạnh nhau đối chiếu, đơn giản là giống y hệt nhau.

Điều này rõ ràng cho thấy, bức phù điêu trên đá này thực chất chính là Vạn Nô Vương không thể chạy thoát được. 【Đây là Vạn Nô Vương! 】 Người có ID 302059007 nói trong phòng livestream.

Ngô Bất Chính lúc này cũng thót tim, anh vội vàng hỏi: “Cô là Thiên Linh hay Tiểu Hoa?”.

Đối phương cũng không phí lời, gõ ra hai chữ. 【Tiểu Hoa 】 Nghe thấy lời của Bàn Tử, mọi người không dám hành động mạo hiểm.

Rõ ràng là họ vẫn còn chút kiêng kỵ.

Bàn Tử hiểu rõ suy nghĩ của bọn họ, vội vàng khuyên nhủ: “Tôi biết mấy người còn sợ gì, ban đầu tôi nghe Tam Gia nói đây là lối vào tôi cũng sợ.

Nhưng Tam Gia đã nói rồi, những con kê quan xà nhỏ đó không có độc!

Không cần sợ chúng cắn.

Hơn nữa, theo ý của Tam Gia, vì lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung nằm dưới lòng đất.

Vậy chắc chắn nó sẽ nối liền với thủy đạo.

Cho nên, chỉ cần chúng ta tìm được thủy đạo khác thì cũng không phải là không thể vào được.

Nếu rất ngại những con rắn nhỏ trong hồ ấp trứng này, thì có thể tìm lối vào khác.” Lúc đó bọn họ đã chuẩn bị tìm một lối vào khác, thực sự không được thì mới đi lối này.

Sau đó buổi tối xảy ra biến cố, nên kế hoạch này cũng không được thực hiện.

Chương 1082

Còn về việc Tam Thúc và bọn họ có đi lối này xuống hay không, thì khó mà nói được.

Dù sao thì lúc này đối với Tần Vũ và bọn họ mà nói, dường như đã không còn lựa chọn nào khác.

Bàn Tử thực sự cảm thấy ghê tởm, hồ ấp trứng à, nói trắng ra thì chính là hố bùn thối rữa xác chết mà!

Ai lại thích đi qua đây chứ!

Thế nhưng, không cần Phan Tử khuyên nhọ, bỗng nghe thấy tiếng lách tách xung quanh bờ hồ nước đều dừng lại.

Ngay sau đó bọn họ liền nhìn thấy, vô số kê quan xà từ trong bụi cỏ thò đầu ra.

Từng con từng con bò trên bờ, vô số đôi mắt u oán trừng trừng nhìn bọn họ.

Dường như đang nói, xuống đi, các ngươi không lên được đâu!

Bàn Tử chửi thề một tiếng, tự mắng những con kê bột tử dã man này không phải đồ tốt.

Có bản lĩnh thì xuống đây đánh một trận.

Mẹ kiếp, chắn trên bờ không cho lên, cái này mẹ nó đúng là không biết xấu hổ, không biết xấu hổ đến tận nhà rồi.

Nhưng mắng thì mắng, bọn họ căn bản không có lựa chọn nào khác.

Chẳng lẽ ở đây cứ giằng co với những con kê quan xà này mãi sao.

Mặc dù lúc này trời đã hơi sáng rồi, nhưng muốn đợi đến khi mặt trời mọc, e rằng ít nhất cũng phải một tiếng nữa.

Chẳng lẽ cứ ở đây mà giằng co mãi như vậy sao?

Hơn nữa nói lùi một vạn bước mà nói, dù trời sáng những con kê quan xà này có rút lui.

Bọn họ vẫn phải tìm lối vào.

Nếu không tìm được lối vào khác, thì chỉ có thể vẫn đi lối này.

Cho nên nói tóm lại, thực ra bây giờ trực tiếp xuống mới là cách tiết kiệm sức lực nhất.

“Mẹ nó đi thôi!”.

Bàn Tử chửi một câu, dường như đã hạ quyết tâm, chuẩn bị mạo hiểm thử một lần.

Và những người khác cũng bị tiếng hét đó của anh ta mà đưa ra quyết định.

Trên bờ đều là quỷ đòi mạng mà, không xuống thì còn làm sao nữa?

Ngay lập tức một nhóm người liền theo dòng sông đi về phía hạ du.

Phan Tử lúc này thể lực đã hồi phục một chút, nên không để Tần Vũ cõng nữa.

Lớp bùn dưới hồ nước này rất dày, không cẩn thận có thể sẽ bị ngã.

Để Tần Vũ tiếp tục cõng anh ta, có thể cả hai người đều không đi được.

Bàn Tử đi trước dẫn đường, thúc giục nói: “Đi nhanh lên đi nhanh lên, đừng dừng lại!

Mẹ nó trời sắp sáng rồi!”.

“Phan Tử nói dưới cái hồ này toàn là xác chết!”.

“Lát nữa trời vừa sáng, nhìn thấy lại càng không có dũng khí để qua nữa!”.

“Cắn răng mà đi đi, giẫm phải cái gì cũng đừng quan tâm nữa!”.

Mọi người thấy có lý.

Chỉ cần không nhìn, cắn răng mặc kệ giẫm phải cái gì, giẫm phải cánh tay cũng coi như đó là một khúc gỗ mục là được rồi.

Con người là như vậy, những thứ không nhìn thấy thì không cảm thấy sợ hãi.

Nếu thực sự nhìn thấy, có thể bạn còn không có dũng khí để đặt chân xuống.

Kỳ bộc phát của Hắc Hạp Tử đã qua, lúc này đi đường cũng có chút run rẩy.

Xem ra hiệu quả của độc dịch đã đạt đến đỉnh điểm rồi.

Bàn Tử đỡ anh ta, mặc dù trông có vẻ hơi ái muội, nhưng lúc này thì còn quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Hắc Hạp Tử hiếm hoi nói một tiếng cảm ơn.

Nhưng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là cũng đang cố gắng chịu đựng.

Bàn Tử cười nói: “Cảm ơn thì không cần, anh giúp Bàn gia giải quyết đám cỏ tặc thì chúng ta hòa!” Hắc Hạp Tử lười đáp lời anh ta, không nói gì thêm, chỉ nở một nụ cười khổ.

Lúc này Tần Vũ đi cuối cùng để đoạn hậu, Ngô Bất Chính ở phía trước anh.

Bước đi rất chậm, mỗi bước chân đều lún sâu.

Ngô Bất Chính biết Tần Vũ sợ mình không cầm cự được nữa, bèn khuyên anh cứ đi trước vì mình không sao.

Chắc chắn có thể kiên trì đi tiếp được, cậu đi nhanh hơn nên cứ đi trước đi.

Chương 1083

Thế nhưng Tần Vũ chỉ lắc đầu, không nói gì thêm.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nói nữa, tiếp tục đi.

Thế nhưng dưới hồ nước này thực sự rất khó đi.

Hơn nữa những gì Phan Tử nói cũng không hoàn toàn đầy đủ.

Đi ở nơi đầy xác chết như thế này, không chỉ cần vượt qua nỗi sợ hãi tâm lý là đủ.

Thực ra còn rất nhiều rắc rối tiềm ẩn.

Và một điểm khá chí mạng trong số đó, chính là những hài cốt này.

Sau khi xác chết thối rữa, xương cốt sẽ không thối rữa.

Nếu có những thứ giống như xương chân, xương tay dựng đứng trong nước.

Bạn một bước không cẩn thận giẫm phải, thì kết quả đều là chí mạng.

Xương muốn mục nát, đó hoàn toàn không phải là điều có thể làm được trong thời gian ngắn.

Mọi người lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện, dưới hồ nước này tốt nhất là không có quá nhiều xác chết gần đây.

Nếu không thì có thể thật sự sẽ… “Á!”.

Ngô Bất Chính bỗng nhiên trượt chân, cả người trực tiếp đổ sụp xuống đầm lầy bùn.

Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay, nhanh chóng tiến lên đỡ anh ta.

Ngô Bất Chính lúc này trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Tần Vũ vội hỏi: “Tình hình thế nào?”.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, vẫn còn chút sợ hãi nói: “Dưới nước… dưới nước hình như có một quả bóng cao su, giẫm phải một cái là trượt.

“Có cần đào ra xem không?”.

Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ vội ngăn anh ta lại, lớn tiếng nói: “Đừng nhìn, tiếp tục đi!”.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhưng sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Nhưng cũng không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Cả hồ nước rất lớn, và cái miệng thú đó lại nằm ở vị trí giữa thiên hậu.

Mọi người đi ròng rã mười phút, cũng mới chỉ đi được ba bốn mươi mét.

Lúc này trời đã hoàn toàn sáng rõ, mọi người đều không dám nhìn xuống chân.

Chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi.

Nhưng đi thêm một phút nữa, bỗng nhiên Bàn Tử đi phía trước cùng liền hô lớn: “Ai ai!

Mau lại đây, dưới chân có thạch bản, chúng ta có thể qua rồi!”.

Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, vội vàng tăng tốc qua đó.

Một lát sau, mọi người đều đã lên trên thạch bản.

Chỗ này cách miệng thú không quá mười mét.

Coi như là rất gần rồi.

Và dưới chân lại một lần nữa giẫm lên thạch bản, lòng mọi người lúc này mới an tâm được vài phần.

Giẫm lên thạch bản có cảm giác vững chãi, thực sự khiến lòng người rất an ổn.

Lúc này trời đã hoàn toàn sáng rõ.

Nước trong hồ xung quanh ngược lại lại trông rất trong trẻo.

Bàn Tử nhìn quanh một lượt, nhìn xong cả người suýt chút nữa thì nôn ra, vội vàng thúc giục nói: “Mau đi nhanh lên mau đi nhanh lên, không có gì đáng xem đâu, đi nhanh lên!”.

Vừa nói liền đi trước một bước.

Mọi người nhìn dáng vẻ của anh ta, trong lòng không khỏi rất tò mò.

Sự tò mò là như vậy, bạn càng không cho xem, họ càng muốn xem.

Nhưng Phan Tử đã trải qua chiến trường, đối với chuyện này đã sớm miễn dịch rồi.

Nhưng Ngô Bất Chính thì không được, anh vừa định quay đầu nhìn, Tần Vũ liền giơ tay che mắt anh lại.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, trong lòng vẫn còn chút không cam lòng, khẽ nói: “Tiểu ca, tôi chỉ nhìn một cái thôi, thật sự chỉ nhìn một cái thôi!”.

Tần Vũ véo anh một cái, dường như đang hỏi anh có chắc không?

Ngô Bất Chính gật đầu.

Chương 1084

Tần Vũ thấy vậy liền khẽ hé một khe hở bằng hai ngón tay.

Ngô Bất Chính lập tức nhìn qua khe hở và thấy một cảnh tượng mà anh cả đời cũng không thể quên được.

Chỉ thấy dưới hồ nước xung quanh nơi bọn họ đang đứng, các loại xác chết chất đống như núi.

Có của người, của động vật, thậm chí còn có một số xác rắn.

Đơn giản là giống như một nồi hồ tương vậy.

Và trong số đó, một cái đầu người đơn giản là khiến Ngô Bất Chính nhìn mà da đầu tê dại.

Cái đầu người đó đã thối rữa từ lâu rồi.

Trên đầu có một vết cắt rõ ràng rộng bằng bàn chân, từ trán đến mặt, thịt đều bị giẫm nát rồi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, nhớ lại việc mình suýt chút nữa bị ngã trước đó.

Thứ mà mình giẫm phải không phải là hình tròn sao!

Vậy thì đó đâu phải là bóng cao su, rõ ràng chính là một cái đầu người mà!

Chẳng trách lúc đó Tần Vũ không cho mình xem, rõ ràng là anh đã đoán được đó là cái gì rồi.

Những người trong phòng livestream nhìn thấy nội dung còn nhiều hơn những gì họ thấy tại hiện trường.

Bởi vì mắt người sẽ tự động lấy nét.

Nhưng camera livestream là camera siêu rộng, hơn nữa những gì quay được đều rất rõ nét.

Một số người có tâm còn chụp ảnh màn hình để xem.

Vì vậy, những gì họ nhìn thấy rõ ràng và toàn diện hơn rất nhiều so với những gì mọi người nhìn thấy.

Tuy nhiên, lúc này, nhìn rõ và toàn diện cũng không phải là điều tốt.

Chẳng mấy chốc, cả phòng livestream đã có mấy người nhìn đến nôn ọe.

Họ kêu gọi nhanh chóng rời đi, nói rằng những người xem livestream như họ cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Mọi người cũng thực sự bị ghê tởm và kinh hãi không ít, lập tức không chần chừ nữa, bắt đầu đi về phía miệng thú đá.

Những thạch bản dưới chân vẫn rất vững chắc.

Cũng không biết là dùng công nghệ gì, vậy mà ngâm dưới nước lâu như vậy vẫn không sao.

Tuy nhiên, rất nhanh Ngô Bất Chính liền phản ứng lại.

Nước trong hồ nước này không hề sâu.

Theo lượng mưa của hai ngày gần đây mà nói.

Rất có thể là do trận mưa này, nên nước mới sâu như vậy.

Nhìn như vậy, bình thường có thể thạch đài ở đây là lộ thiên.

Ốc đảo trong sa mạc, cả năm cũng không mưa được mấy lần.

Quy mô lớn như vậy có lẽ mấy năm mới gặp một lần.

Vì vậy những thạch bản này có thể không bị ngâm trong nước lâu dài, nên mới ổn định như vậy.

Tuy nhiên, khi nghĩ như vậy, Ngô Bất Chính liền nghĩ đến một tình huống còn đáng sợ hơn.

Nếu trước đây ở đây không có nhiều nước như vậy, thì nhiều xác chết như vậy, rất có thể sẽ hình thành một hố bùn.

Và xác chết thối rữa, cộng với lá cây và các tạp vật khác chất đống phân hủy.

Rất có thể sẽ hình thành một đầm khí đầm lầy bên dưới.

Đây mới là điều đáng sợ.

Sự tồn tại của đầm khí đầm lầy, giống như phía trên là xác chết, phía dưới là khí.

Nếu thực sự là tình huống như vậy, thì một khi khí đầm lầy bên dưới bùng phát.

Có thể chỉ cần một chút lửa nhỏ.

Sẽ gây ra nổ.

Nghĩ đến đây, lòng Ngô Bất Chính cũng thót lại.

Nếu thực sự là như vậy, thì bọn họ chẳng phải đang đi trên một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào sao.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính liền nói ra suy nghĩ của mình với mọi người, thúc giục mọi người nhanh chóng rời đi.

Nơi này có thể thực sự rất nguy hiểm.

Lúc này mọi người cách miệng thú đã rất gần rồi.

Tuy nhiên, chính là mấy mét cuối cùng này, điều mà mọi người không ngờ tới là.

Chương 1085

Bỗng nhiên trên mặt nước hai bên thạch đài lại bốc lên những làn khí đen mờ mịt.

Đồng thời một mùi khí đầm lầy nồng nặc cũng bốc lên.

Lòng Ngô Bất Chính gần như ngay lập tức thót lên tận cổ họng.

“Mẹ nó, sao nghĩ gì ra nấy vậy, khí đầm lầy bên dưới sao lại thật sự bốc lên rồi!”.

Ngô Bất Chính thầm chửi.

Mọi người cũng đều nhìn về phía anh ta, Bàn Tử càng khẽ nói: “Thiên Chân, mồm mày đúng là đã khai quang rồi phải không, sao nói gì ra nấy vậy!”.

“Mau đi mau đi!”.

Ngô Bất Chính vội vàng thúc giục.

Trên người bọn họ không phải súng thì cũng là lôi quản.

Những thứ này một khi cướp cò hoặc bốc ra một chút tia lửa.

Đến lúc đó kết quả đều sẽ vô cùng tàn khốc.

Tuy nhiên bọn họ muốn đi, nhưng tình hình lúc này lại đã nghiêm trọng đến mức muốn đi cũng không đi được.

Phan Tử một cái không chú ý, suýt chút nữa thì rơi khỏi thạch đài.

May mắn thay Bàn Tử nhanh mắt nhanh tay kéo anh ta lại.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử đành phải lấy ra cây rìu leo núi dò đường đi trước.

Sương mù đen nổi lên quá nhanh, chỉ trong vài mét ngắn ngủi, đã không thể nhìn thấy miệng thú đá ở đâu nữa rồi.

Tuy nhiên mọi người đại khái biết vị trí ở đâu, nên chỉ có thể mò mẫm đi về phía đó.

Thế nhưng, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, bọn họ mò mẫm ròng rã hai phút, vậy mà vẫn không nhìn thấy miệng thú đá.

Đùa à, hai phút cơ đấy, quãng đường mười mét đã đi hết rồi.

Nhưng miệng thú đá ở đâu chứ?

Bàn Tử chửi: “Mẹ kiếp tổ tông đám kê quan xà này, đã giết bao nhiêu người rồi mà oán khí nặng đến mức còn gặp phải quỷ đả tường nữa!”.

Tần Vũ ra hiệu Bàn Tử đừng nói gì, hạ thấp giọng nói: “Tuyệt đối không phải quỷ đả tường, là thạch bản dưới chân đang di chuyển!”.

Mọi người nghe vậy ngẩn ra, thạch bản dưới chân đang di chuyển?

Sao bọn họ không hề cảm thấy gì vậy chứ!

Cơ quan kiểu gì mà có thể làm được tinh vi đến thế?

Tần Vũ ngồi xổm xuống, hai ngón tay dài dán vào thạch bản, khẳng định đích xác là thạch bản đang di chuyển.

Bàn Tử muốn bắn một quả đạn chiếu sáng để xem tình hình.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại.

“Mày không muốn sống nữa à, bây giờ mà khai hỏa, chúng ta đều sẽ bị nổ chết!”.

Cả hồ nước đều là khí đầm lầy.

Lúc này dù chỉ một chút tia lửa, cũng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng tình hình trước mắt rõ ràng cho thấy là thực sự có vấn đề rồi.

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy nói: “Đi theo tôi!”.

Nói xong chỉ thấy anh lấy cây rìu leo núi trong tay Bàn Tử.

Dán vào mép thạch đài, chạy về phía trước.

Chỉ cần xác định thạch đài này không biến mất, thì vẫn còn cơ hội.

Cây rìu leo núi dán vào mép thạch đài, ít nhất sẽ không đi nhầm đường mà rơi xuống.

Mọi người chạy chưa đầy một phút.

Bỗng nhiên Tần Vũ phía trước liền dừng lại.

Và cảnh tượng xuất hiện trước mắt bọn họ cũng hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy thạch đài đến đây lại bị đứt đoạn.

Và ở phía đối diện cách đó hai mét vẫn là thạch đài.

Giữa hai đoạn thạch đài này lại xuất hiện một vũng nước.

Dường như có một cái giếng đứng.

Dưới giếng khí đen cuồn cuộn, vậy mà có không ít khí đen bốc lên.

Tần Vũ lại dùng rìu leo núi đâm xuống dưới, sau đó sắc mặt liền thay đổi.

Chương 1086

“Bên dưới có thứ gì đó, dường như sắp trồi lên!”.

“Mau đi!”.

Nói xong anh liền một bước nhảy vọt qua.

Khoảng cách hai mét cũng không tính là xa.

Người nhanh nhẹn tăng tốc là có thể qua được.

Phan Tử theo sau cũng nhảy qua.

Sau đó là Hắc Hạp Tử cắn răng cũng theo qua.

Bàn Tử không tự tin cảm thấy không nhảy qua được.

Thế là liền gọi Ngô Bất Chính giẫm lên thứ gì đó trong hồ nước mà qua.

Dù sao thì nó vẫn chưa trồi lên, nhìn Tần Vũ vừa thử thăm dò dường như còn khá chắc chắn.

Ngô Bất Chính thực sự có chút không dám đặt chân xuống.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, nếu mình là người cuối cùng qua, chắc chắn sẽ càng không dám nữa.

Và nếu mình cứ chần chừ mãi, Bàn Tử là người cuối cùng qua sẽ càng nguy hiểm hơn.

Thế là anh liền nhắm mắt cắn răng nhảy lên.

Lòng bàn chân vừa giẫm lên thứ gì đó dưới nước.

Anh liền cảm thấy trơn nhớt.

Cũng không biết là cái gì.

Cảm giác hơi giống lưng cá.

Nhưng lưng cá cũng đâu có lớn đến vậy!

Cơ thể có chút đứng không vững, may mắn thay Tần Vũ nhanh chóng kéo anh lại, lôi anh lên.

Và lúc này khí đen trong giếng đứng càng nồng hơn.

Nước bắn tung tóe, dường như thứ đó đã sắp trồi lên rồi.

Khí đen bao phủ, mọi người đều không nhìn thấy Bàn Tử nữa.

Nhưng Bàn Tử cũng thực sự dũng mãnh.

Trực tiếp nhảy vào trong màn sương đen, giẫm lên thứ đó là muốn qua rồi.

Cánh tay đã thò ra khỏi màn sương đen.

Tần Vũ vừa định nắm lấy.

Bỗng nhiên Bàn Tử cả người liền chìm xuống.

Chắc là thứ trong nước cảm thấy có người đang giẫm lên nó.

Nên liền co lại.

Lần này dọa Bàn Tử không ít, vội vàng kêu lên: "Tiểu ca mau mau!

Bàn gia sắp rơi xuống rồi!".

Tần Vũ vội vàng bò xuống kéo lấy cánh tay Bàn Tử.

Phan Tử nhanh mắt nhanh tay giật lấy rìu leo núi, trực tiếp móc vào thắt lưng Bàn Tử.

Lần này dọa Bàn Tử đau đến mức kêu lên: "Lão Phan mày nhẹ tay thôi, kéo trúng trứng rồi!".

"Mày muốn thiến Bàn gia tao à!".

"Mày đừng kêu nữa, thiến còn hơn mất mạng!".

Ngô Bất Chính bên cạnh cũng qua giúp đỡ.

Ba người cuối cùng cũng đã kéo Bàn Tử lên được.

Thế nhưng Bàn Tử vừa lên.

Bỗng nhiên từ trong giếng đứng phía sau, một thứ gì đó khổng lồ dài ngoằng liền trồi lên.

Trông đen sì hoàn toàn không nhìn rõ là cái gì.

Rất giống một cái cây thân cây to bằng một khúc thịt côn.

Trên đó không có vảy, không biết có phải là đuôi rắn hay không.

Nghe thấy hai chữ này, Ngô Bất Chính trong lòng nhẹ nhõm, anh cũng không ngờ Giải Ngữ Hoa lại có thời gian xem livestream của mình.

Nhưng cũng tốt, cô ấy xem thì lại có thể giúp giải quyết không ít vấn đề.

Chương 1087

Ví dụ như bức hình đối chiếu này, liền khiến anh hiểu rõ nội dung trên bức phù điêu đá này chắc chắn chính là Vạn Nô Vương không thể thoát được.

Nhưng khắc tượng Vạn Nô Vương ở đây có tác dụng gì chứ?

Hơn nữa còn có ở cả tám phương hướng, chẳng lẽ là để những xác chết xung quanh ngắm nhìn?

Điều này cũng quá vô lý rồi.

Bàn Tử lúc này đã cắn xong hạt dưa, cười nói: “Tôi thấy, bức phù điêu này chắc chắn là Vạn Nô Vương sai người đặt ở đây, nó chắc chắn thấy ở đây có nhiều xác chết ngưng thị!”.

“Thế là nó cảm thấy bọn họ nên nhìn mình, dù sao mình mới là vua!”.

“Cho nên bức phù điêu này và quan tài thực ra không có quan hệ gì, hơn nữa cậu nhìn xem bức phù điêu này khắc giống như một cái bánh quai chèo vậy!”.

“Chưa từng nghe nói có thạch đài lớn như vậy, theo tôi thấy chắc chắn là sau khi lắp ghép mới khắc!”.

“Chúng ta tháo thạch bản ra cõng về có khi bán được không ít tiền đó!”.

Vừa nói Bàn Tử liền đi tìm xem có khe nứt nào không, để có thể tháo rời cả thạch đài.

Ngô Bất Chính lười đáp lời anh ta, thạch đài này dù có là lắp ghép, bọn họ cũng không thể cõng về được.

Một khối lớn như vậy phải nặng bao nhiêu, trừ khi không muốn sống nữa.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh kinh hô: “Ấy chết, chuyện gì vậy!”.

Tiếng anh ta vừa dứt, mọi người liền nghe thấy tiếng “phanh” giòn tan.

Giống như tiếng kim loại va chạm vào tường.

Mọi người chạy qua xem, chỉ thấy khẩu súng xung kích treo trên ngực Bàn Tử, vậy mà lại va vào bức tường dưới thạch đài.

Ngô Bất Chính hỏi chuyện gì vậy, sao lại bất cẩn như thế.

Bàn Tử vẻ mặt oan ức nói: “Tôi thề với Hồ Đại lão gia, tôi đâu có đâm, khẩu súng này tự nó đâm vào!”.

Phan Tử bên cạnh chê Bàn Tử hậu đậu liền nhân cơ hội trêu chọc: “Thôi được rồi, Tử Bàn Tử, nghe nói người tự đâm súng chứ chưa từng nghe nói súng đâm người, mày nói xàm có thể đừng… ấy ấy!”.

Phan Tử vừa nói liền ngồi xổm xuống kéo Bàn Tử, nhưng mình còn chưa nói hết câu, khẩu súng xung kích trên ngực anh ta vậy mà cũng va vào bức tường.

Cảnh này khiến mọi người đều ngây người.

Bàn Tử vội nói: “Giờ thì tin chưa, bức tường này mẹ nó là làm từ nam châm, trời ạ lực hút còn khá lớn!”.

Mọi người vội vàng chạy lại giúp đỡ, kéo hai người ra.

Thế nhưng khi hai người bọn họ được kéo ra, Tần Vũ bên cạnh lại vội ngồi xổm xuống, đồng thời kinh hô: “Không hay rồi!”.

Mọi người đều chưa kịp phản ứng, vội vàng nhìn về phía Tần Vũ.

Nhìn một cái, lòng đều thót lại.

Chỉ thấy trên bức tường của thạch đài đó, vậy mà lại có một cái nút tròn.

Lúc này đã bị nhấn xuống.

Rõ ràng là súng xung kích của Bàn Tử và Phan Tử bị hút qua, đập vào cái nút.

Cái nút này rõ ràng là một khối nam châm tròn điêu khắc, bị súng xung kích của bọn họ đập vào liền lún xuống.

Cái này mẹ nó nếu không phải cơ quan, e rằng căn bản không ai tin.

“Mau đi!”.

Tần Vũ đứng dậy vội vàng hét lên.

Mọi người cũng cảm thấy mọi chuyện có thể sắp có biến rồi.

Quả nhiên, gần như cùng lúc, chỉ nghe thấy cả thạch đài vang lên tiếng “cạp lạp lạp” của xích sắt xoay chuyển.

Gần như đồng thời mọi người đều ngây người, những phù điêu trên thạch đài vậy mà trong khoảnh khắc đã vỡ vụn thành bột đá.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng, phù điêu đó có thể vốn dĩ chính là bột đá.

Lúc này sau khi sụp đổ, cả phù điêu đó vậy mà lại được lấp đầy bởi bột đá, biến thành một mặt phẳng, lại khá bằng phẳng.

Ngô Bất Chính vội hét lên: “Mẹ kiếp, thạch đài này cũng có vấn đề, đó có thể không phải phù điêu, mà là đồ án được tạo thành từ đá nam châm bên dưới hấp dẫn!”.

“Cái phù điêu này có thể còn có thể tiếp tục sử dụng!”.

Mọi người nghe thấy lời này trong lòng đều hiểu ra.

Tình hình trước mắt đích xác chỉ có thể giải thích như vậy.

Phù điêu này trước đây bọn họ cho rằng là được khắc lên.

Nhưng bây giờ nghĩ lại thì hoàn toàn sai rồi.

Cả phù điêu này, có thể đều là loại bột này, dùng nam châm có thể tạo thành đồ án mình muốn.

Tháo nam châm ra, những đồ án này liền vì không còn từ tính, lại biến thành bột.

Chương 1088

Bàn Tử hét lên: “Cái này mẹ nó không phải đồ chơi trẻ con sao?

Bàn gia tôi ở viện mồ côi cũng có, gọi là gì ấy nhỉ, bảng vẽ từ tính!”.

“Nguyên lý thì gần giống, nhưng thạch bản này chắc chắn có liên quan đến quan tài!”.

Ngô Bất Chính hét lên.

“Mấy người còn nhớ ghi chép của Uông Tàng Hải không?

Các đời Vạn Nô Vương đều là quái vật bò ra từ địa ngục!”.

“Thạch bản này khắc Vạn Nô Vương, rất có thể trong quan tài đó sẽ bò ra Vạn Nô Vương!”.

“Những người chết xung quanh đây hoặc là cực phẩm, hoặc là có tác dụng gì đó khác!”.

“Chắc chắn là bọn họ nhìn chằm chằm vào thạch bản, sau đó trong quan tài liền bò ra!”.

“Chúng ta mau đi, bí mật ở nơi này cơ bản cũng chỉ có vậy thôi!”.

Ngô Bất Chính thúc giục nói.

Bàn Tử nghe vậy không hiểu nói: “Không phải, nếu như cậu nói vậy, thạch bản này đã không còn đồ án nữa rồi, thì trong quan tài cũng sẽ không có gì bò ra nữa chứ!”.

Ngô Bất Chính nghe vậy chửi: “Mày mẹ nó sao biết cái cơ quan đó chỉ là phục hồi thạch đài, nhỡ lát nữa lại xuất hiện đồ án thì sao!”.

“Mau đi!”.

Ngô Bất Chính hô.

Thế nhưng ngay lúc này, Lương Quỳnh bên cạnh lại bỗng nhiên kêu lên: “Không hay rồi!

Ánh lửa trên đỉnh sắp tắt rồi!”.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn, ánh lửa vốn dĩ như một con rồng lửa, lúc này lại bắt đầu tắt từ bốn phương tám hướng.

Ánh lửa trên xích sắt cũng đang nhanh chóng tắt.

E rằng chưa đầy một phút, ngay cả quả cầu lửa khổng lồ ở giữa cũng sẽ tắt.

Rõ ràng cơ quan này có thể không chỉ kiểm soát thạch đài.

“Mau đi!”.

Tần Vũ cũng nhận ra tình hình không đúng, hô lên.

Thế nhưng anh vừa xông ra một bước, bỗng nhiên trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó rơi xuống.

Anh nhanh mắt nhanh tay, trong khoảnh khắc rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Lập tức chỉ thấy một dòng dịch lỏng màu xanh bắn ra, thứ đó vậy mà lại bị chém thành hai nửa.

Một nửa rơi xuống đất, còn chưa kịp để mọi người xem đó là cái gì, bỗng nhiên Bàn Tử chửi: “Tiểu ca cậu làm gì vậy, sao lại chém trúng chỗ tôi!”.

Vừa nói Bàn Tử liền lăn tròn tránh khỏi nửa còn lại.

Thế nhưng thứ đó lại không lệch một ly nào, rơi thẳng xuống thạch đài.

Lúc này mọi người định thần nhìn kỹ, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đó hóa ra là một con du diên to bằng cánh tay.

Du diên toàn thân mọc đầy những đốm xanh, từng khúc từng khúc vẫn còn mềm nhũn.

Vậy mà lại chưa chết hẳn.

Phan Tử nhanh mắt nhanh tay, tiến lên một cước giẫm nát nửa con du diên trên mặt đất.

Bàn Tử cũng phản ứng lại, kêu lớn một tiếng không hay.

Xông lên định rút con du diên rơi trên thạch đài ra.

Ai ngờ nửa con du diên trên thạch đài vậy mà lại lập tức hóa đá, sau đó trực tiếp nổ tung thành bột, chỉ để lại một vết tích du diên.

Thế nhưng biến cố từ đây bắt đầu.

Vết tích du diên vốn dĩ chỉ có một.

Vậy mà trong khoảnh khắc lại in ra xung quanh, chưa đầy hai giây vậy mà lại biến thành tám cái.

Tám cái giao nhau, tạo thành một quái vật căn bản không nhìn ra là cái gì.

Bàn Tử chửi: “Thiên Chân mày mẹ nó rốt cuộc là mồm giỏi, hay não giỏi, mày mẹ nó có thể đã đoán đúng rồi!”.

“Nhưng quan trọng là con du diên này từ đâu ra!”.

“Phanh!”.

Cùng lúc lời Bàn Tử dứt, quả cầu lửa lớn trên đỉnh đầu lập tức tắt ngúm.

Mọi người phát hiện, ánh sáng xanh xung quanh bọn họ cũng biến mất, bốn phía lại chìm vào trong bóng tối.

Chương 1089

Ngô Bất Chính hét lên: “Đạn chiếu sáng!”.

Bàn Tử không nói hai lời, một quả đạn chiếu sáng liền bắn ra.

Thế nhưng lần này quả cầu lửa phía trên lại không hề có động tĩnh nữa, chính là không thể cháy lên được.

Hơn nữa xung quanh ngoài xác chết và thạch đài cùng quan tài ra, không có gì cả.

Ngay cả con du diên bị Phan Tử giẫm nát trên đất trước đó cũng biến mất.

Vật kia trực tiếp từ trong giếng cây chui ra, một đường lao vút lên trên.

Không ai biết nó rốt cuộc muốn làm gì, hay nó là thứ gì.

Nhưng lúc này, mọi người đã không còn kịp nghĩ ngợi nữa.

Kéo Bàn Tử quay người bỏ chạy.

Lần này chưa chạy được mấy mét, lại lần nữa nhìn thấy cái miệng thú bằng đá phía trước.

Nhưng lúc này, miệng thú bằng đá bị bao phủ bởi khói đen, trông giống như một con quái vật đang há cái miệng rộng như chậu máu trong nước.

Mọi người nhìn mà kinh hồn bạt vía, nhưng lúc này cũng không còn để ý nhiều như vậy.

Ngay lập tức từng người một chạy vào trong.

Nhưng vừa vào, bọn họ đã ngây người.

Tình hình bên dưới phức tạp hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

Bên trong miệng thú, cách chưa đầy năm mét chính là giếng cây.

Nước từ đầm đổ xuống đây.

Bên dưới sâu không thấy đáy, căn bản không nhìn thấy mặt nước ở đâu.

Nhưng có thể nghe thấy tiếng nước ầm ầm.

Thế nhưng điều này cũng rất nguy hiểm.

Nếu độ cao quá lớn, nhảy xuống chẳng khác nào ngã xuống nền xi măng.

Cũng có thể mất mạng.

Nhưng bên dưới tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy đáy.

Nếu không xuống, lát nữa thứ bên ngoài mà ùa vào thì vẫn phải chết!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu mọi người.

Bàn Tử ở phía sau cùng thúc giục. "Mau nhảy đi, mau nhảy đi, cái thứ đó đến rồi!" Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối một vật khổng lồ đã vươn về phía này.

Vật đó không biết là thứ gì, dù sao cũng giống như một cây côn khổng lồ, mang theo áp lực quét qua.

Mọi người gần như vô thức ngồi thụp xuống.

Vật đó quét qua đầu mọi người, mạnh mẽ đập vào vách đá.

Khiến toàn bộ không gian rung lên bần bật.

Với lực đạo này, e rằng chưa đến hai ba cú đập, toàn bộ con thú đá sẽ sập.

Đến lúc đó có lẽ không cần phải nhảy xuống, mà sẽ trực tiếp bị đá đè chết.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, vội vàng lấy ra một cuộn dây thừng, buộc vào một mỏm đá nhô ra bên cạnh.

Hô hào mọi người mau xuống.

Sợi dây này ít nhất cũng hơn mười mét.

Dù không chắc chắn có thể chạm đáy, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt một chút độ cao.

Không đến nỗi rơi xuống là chết ngay.

Bàn Tử là người cuối cùng leo xuống dây, toàn thân hắn bị đá rơi vào khiến quần áo rách toạc mấy chỗ.

Có chỗ da thịt còn bị cắt rách, máu tươi chảy ròng.

Và máu tươi này dường như càng khiến thứ kia thêm hưng phấn.

Liên tục quét tới quét lui.

Bàn Tử tức giận chửi bới. "Tôi nói, không được thì mẹ kiếp nhảy xuống đi, con thú đá sắp sập rồi!" Ngô Bất Chính bên dưới hô lên. "Chưa thấy đáy mà, nhảy xuống có khi chết đó!" "Mau dùng súng, bắn ra ngoài!

Nổ chết nó đi!" Bàn Tử hiểu ý, ngay lập tức giương súng trường gác xuống đất, bắn một phát về phía ngoài miệng thú đá.

Chương 1090

Viên đạn trong nháy mắt bắn ra ngoài.

Bên trong miệng thú đá, vì dòng nước chảy nên khí đầm lầy không quá nồng.

Viên đạn vừa bay ra khỏi miệng thú đá đến hồ nước bên ngoài.

Ngay lập tức đã kích nổ khí đầm lầy bên ngoài.

Khí đầm lầy nồng nặc trong khoảnh khắc bùng nổ.

Hơn nữa, vì khí đầm lầy liên thông, vụ nổ liên tục lan đến giếng cây bên ngoài.

Ngay lập tức bên ngoài ánh lửa sáng rực một vùng.

Thậm chí có ngọn lửa còn xông vào bên trong miệng thú đá.

Bàn Tử vội vàng cúi đầu bò xuống, nhờ vậy mới tránh được sự càn quét của lưỡi lửa.

Nhưng hơi nóng vẫn xộc thẳng vào cổ họng hắn.

Tuy nhiên, mọi người cho rằng mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Thực ra, điều phiền phức hơn mới vừa đến.

Họ đều bỏ qua một vấn đề, đó là khu vực quái vật ở phía trên.

Nhưng sợi dây của họ cũng được buộc ở phía trên.

Ngọn lửa khí đầm lầy quá hung mãnh.

Gần như trong nháy mắt đã thiêu cháy sợi dây.

Mọi người chỉ kiên trì được chưa đầy hai phút.

Bỗng nhiên cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, ngay lập tức tất cả mọi người nối tiếp nhau rơi xuống giếng cây.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Trong lòng mỗi người đều hiện lên một ý nghĩ.

Lần này tiêu rồi, có lẽ thật sự phải chết rồi.

Nhưng ý nghĩ này chỉ kéo dài chưa đầy hai giây.

Bỗng nhiên mọi người cảm thấy lưng đau nhói, sau đó rơi tõm xuống nước.

Tuy nhiên, cảm giác đau đớn này so với cảm giác rơi xuống nước, đơn giản là đã tốt hơn rất nhiều.

Vì loại đau đớn này căn bản không gây chết người.

Điều đó cũng có nghĩa là chênh lệch độ cao của đầm nước bên dưới không hề cao.

Mọi người vội vàng ngoi lên khỏi mặt nước.

Sau đó bật đèn pin lên quan sát.

Ngay lập tức toàn bộ tình hình bên trong cái hố nước hiện rõ.

Chỉ thấy toàn bộ không gian không lớn, chỉ khoảng sáu bảy mét vuông.

Hơn nữa xung quanh đều là cành cây bị nước cuốn xuống.

Nhưng đều chất đống ở góc tường.

May mắn là khi họ rơi xuống, là rơi thẳng đứng.

Nếu rơi vào những cành cây khô đó, có lẽ đã bị xuyên thủng rồi.

Mọi người phát hiện trên vách tường gần hố nước có rất nhiều lỗ đào.

Lớn nhỏ nhiều như lông trâu.

Có lỗ đào có nước chảy ra.

Còn có chỗ thì có nước chảy vào.

Phan Tử chỉ vào một đường hầm nước khá lớn nói. "Chúng ta đi lên từ đây, Tam gia từng nói, đi theo đường hầm nước thì chắc chắn có thể đến được Tây Vương Mẫu Cung!" "Tương tự, muốn đi ra thì phải đi ngược dòng nước!" "Cho nên chỉ có vũ quý mới có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung, những lúc khác mà vào thì sẽ bị mắc kẹt!" Mọi người nghe vậy đều thán phục không ngớt.

Ngô Bất Chính càng thêm tỉnh ngộ.

Đây hẳn là hệ thống trữ nước của Tây Vương Mẫu Cung!

Chẳng trách trong sa mạc này, lại có thể bảo tồn được một ốc đảo như vậy.

Hệ thống trữ nước dạng tổ ong này, ẩn mình dưới lòng đất.

Quả thực có thể đảm bảo tối đa nguồn nước dồi dào.

Nước mới là nguồn gốc vạn vật, không có thức ăn thì con người còn có thể dựa vào nước kiên trì mấy ngày.

Chương 1091

Nhưng nếu không có nước, thức ăn có nhiều đến mấy bạn cũng không thể ăn được.

Mọi người trèo vào đường hầm nước, đi được một đoạn không lâu, liền phát hiện phía trước bỗng nhiên có một không gian bị sập xuất hiện.

Vừa hay nằm ở một bên đường hầm nước, đúng là một chỗ nghỉ ngơi rất tốt.

Nói thật, mọi người đã mệt đến không chịu nổi rồi.

Vừa bận rộn cả một đêm, lúc này vừa thả lỏng ra, quả thật là ngay cả sức lực để đi bộ cũng không còn.

Mấy người kiểm tra một chút, phát hiện cái bệ này quả thực là do sập mà ra.

Nhưng trên vách tường cũng có rất nhiều lỗ đào.

Bên trong đen kịt còn có rất nhiều thứ.

Ngô Bất Chính muốn đi xem, Hắc Hạp Tử vội vàng ngăn lại nói. "Đừng tò mò, bên trong đều là xác chết!" "Lát nữa chúng ta sẽ di chuyển xác chết ra ngoài, nghỉ ngơi trong lỗ đào!" "Bịt kín lối ra, để tránh Kê quan xà bò vào!" Mọi người nghe vậy đều ngớ người ra, đây đúng là một cách hay.

Nhưng Hắc Hạp Tử làm sao biết được trong những lỗ đào này đều là xác chết?

Sắc mặt Hắc Hạp Tử không được tốt, có chút tái nhợt, hiển nhiên độc tính vẫn chưa hết.

Nhưng hắn có thể chịu đựng đến bây giờ, đã là rất giỏi rồi.

Ước chừng lát nữa nghỉ ngơi một chút, chắc là sẽ không sao.

Mọi người thấy chỗ này vẫn tương đối an toàn, liền bắt đầu nấu nướng gì đó để ăn.

Sau khi ăn xong liền bắt đầu dọn dẹp những lỗ đào kia.

Những lỗ đào này rất lớn, nhưng bọn họ cũng không ít người.

Để tiết kiệm thể lực, chỉ dọn dẹp hai lỗ đào.

Vốn dĩ Bàn Tử rất tự giác định đi ngủ chung một lỗ đào với Phan Tử và Hắc Hạp Tử.

Kết quả không biết vì sao, Tần Vũ sắc mặt có chút dị thường ý bảo hắn đi ngủ chung với Ngô Bất Chính.

Còn mình thì chạy đi ngủ chung một lỗ đào với Phan Tử và Hắc Hạp Tử.

Thậm chí bọn họ vừa vào lỗ đào, đã trực tiếp tắt camera, không biết là vì sao.

Bàn Tử nghĩ là bọn họ ngủ sợ xấu hổ, nên cũng không để ý lắm.

Mọi người quả thật đã quá mệt rồi.

Nằm xuống không lâu liền ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên lúc này, ở một lỗ đào khác.

Tần Vũ lại đang vội vàng ra hiệu cho Hắc Hạp Tử mau lấy đồ!

Hắc Hạp Tử nhìn cổ tay Tần Vũ, lập tức sắc mặt biến đổi, vội hỏi. "Bị lúc nào vậy?" “Du diên đâu rồi?

Sao lại không thấy nữa?

Vừa rồi chúng ta không phải đang ở trong huyễn cảnh chứ!” Bàn Tử vội hỏi.

Thế nhưng ngay sau đó hắn tự biết điều này là không thể.

Bởi vì dấu vết của du diên trên đài đá vẫn còn, hơn nữa rõ ràng là tám con.

“Cục cục cục cục!” Bỗng nhiên, những âm thanh như nước bị đun sôi vang lên.

Tim mọi người đều thót lên đến tận cổ họng, âm thanh này rõ ràng là phát ra từ trong quan tài.

Bàn Tử nhìn một cái liền kêu lên.

“Mẹ kiếp, nước trong quan tài sôi rồi, Vạn Nô Vương muốn mời chúng ta uống trà sao?” “Đừng quản nữa, mau đi!” Ngô Bất Chính thúc giục.

Lúc này mọi người làm gì còn dám dừng lại nửa bước, lao về phía trước mà chạy.

Thế nhưng chạy chưa đầy hai phút, bỗng nhiên tất cả mọi người đều ngớ người.

Những thi thể xung quanh lại đều biến mất rồi.

Bàn Tử kêu lên.

“Thiên Chân Thiên Chân mau lên, đốt tê ngưu giác, nếu không chúng ta sẽ không ra được!” Ngô Bất Chính cũng rõ, nơi này là hư vô, không có chân thực chi hỏa chúng ta căn bản không ra được!

Mọi người vội vàng dừng lại dùng đèn bão để đốt tê ngưu giác.

Thế nhưng quá trình này làm gì có nhanh như vậy, hơn nữa càng sốt ruột tốc độ lại càng chậm.

Lúc này tiếng nước sôi phía sau đã càng lúc càng lớn.

Thậm chí có nước còn trào ra khỏi quan tài.

Chương 1092

Quả chiếu sáng trên đỉnh đầu cũng càng lúc càng mờ.

Bàn Tử hỏi.

“Có nên bắn thêm một quả nữa không!” Ngô Bất Chính lắc đầu nói.

“Vô dụng thôi, tê ngưu giác không cháy lên, cậu có bắn mười quả chúng ta cũng chẳng nhìn thấy gì cả.” “Đợi thêm chút nữa, sắp được rồi!” Ngô Bất Chính trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng lúc này căn bản không có cách nào khác.

Chỉ có thể đợi.

Tê ngưu giác, dường như có thể gây ra thứ sương mù màu xanh ở đây.

Căn bản không cần quá nhiều, chỉ cần một chút là có thể gây ra sương mù màu xanh, sau đó nhìn thấy những thứ trong hư vô.

Quả nhiên, theo sự cháy của tê ngưu giác, sương mù màu xanh bắt đầu lấy họ làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, bắn một quả chiếu sáng về phía trước.

Ánh sáng trong nháy mắt chiếu sáng xung quanh, những thi thể vốn đã biến mất lúc này lại hiện ra.

Ngô Bất Chính hô hào mọi người mau đi.

Thế nhưng lại phát hiện, Tần Vũ đang đứng tại chỗ, ngẩn người nhìn về phía sau.

Mọi người vội nhìn lại, vừa nhìn thấy liền không khỏi ngây

người.

Chỉ thấy nước trong chiếc quan tài kia đã hoàn toàn vỡ tung.

Và bên dưới quan tài, vô số cánh tay nước lại đang di chuyển.

Dường như có thứ gì đó đang mang theo nước lao về phía họ.

Nhưng họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Ngoại trừ trên mặt đất xuất hiện một số dấu vết, không thấy gì khác.

Những dấu vết đó tốc độ không chậm, lao thẳng về phía họ.

Và lúc này sương mù màu xanh đã đến gần quan tài.

Theo sự bao phủ của sương mù màu xanh, rất nhanh từng thứ một hiện ra.

Mọi người nhìn mà không khỏi hít một hơi khí lạnh, Bàn Tử lớn tiếng kêu lên.

“Mẹ kiếp, Thiên Chân chạy mau!” Lúc này mọi người đều sợ ngây người, làm gì còn bận tâm đến người khác, từng người một quay đầu bỏ chạy.

Phía sau những thứ bị sương mù màu xanh bao phủ hiện ra, không phải thứ gì khác, mà chính là từng con du diên to bằng cánh tay.

Những con du diên này từng con từng con bò ra từ trong quan tài, sau đó lao thẳng về phía họ.

Nếu không phải có những làn sương mù màu xanh này, có lẽ họ sẽ không nhìn thấy sự tồn tại của những thứ này.

Chết mà không biết chết thế nào.

Bàn Tử và Phan Tử hai người giương súng trường xung kích, cũng không khách khí, bắn xối xả về phía sau.

Thỉnh thoảng còn dùng lôi quản di động, thứ này uy lực không lớn bằng thuốc nổ.

Nhưng đáng tiếc Pháo Vương không vào được, Trần Phi cũng đã chết, Tứ A Công vẫn còn hôn mê.

Thuốc nổ cũng hết rồi.

Lúc này cũng khó mà dùng thứ này để chống đỡ được.

Bàn Tử muốn nổ tung chiếc quan tài kia.

Thế nhưng khoảng cách quá xa, căn bản không ném tới được.

Đạn thì có thể bắn tới.

Nhưng chiếc quan tài kia được điêu khắc từ vẫn thạch, cộng thêm khoảng cách quá xa, lực sát thương của viên đạn đã giảm đi rất nhiều.

Căn bản không thể xuyên thủng những chiếc quan tài kia.

Hắn vừa bắn, những con du diên trong quan tài càng thêm hung hãn.

Từng con từng con dũng mãnh lao về phía họ.

Với sự chỉ dẫn của sương mù màu xanh, mọi người đã có thể nhìn thấy một tia sáng phía trước đang vẫy gọi họ.

Rõ ràng là Tứ A Công đã tỉnh, nhưng lão hồ ly này rất tinh ranh, không dám rời xa Thanh Đồng Môn.

Cho nên mới ở đây đợi họ trở về.

Quả chiếu sáng trên đỉnh đầu đã lung lay sắp tắt.

Tần Vũ đến gần cũng không nói nhiều, rút Quỷ Tỳ ra trực tiếp khóa vào cửa.

Lúc này cũng không thể bận tâm đến việc con khỉ bên ngoài còn ở đó hay không nữa.

Cứ ra ngoài đã rồi tính!

Chương 1093

Thanh Đồng Môn bị Quỷ Tỳ khóa vào, lập tức “ầm” một tiếng mở ra một khe hở.

Âm thanh khổng lồ chấn động khiến mọi người trong nháy mắt mất đi khả năng thính giác.

Không ai nghe thấy âm thanh gì của nhau nữa.

Nhưng lúc này Bàn Tử và Phan Tử phía sau thúc giục rời đi, hiển nhiên du diên đã sắp đuổi kịp rồi.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Tứ A Công mau ra ngoài, sau đó là Lương Quỳnh, Đoạn Vô Kỵ.

Tiếp theo là Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Bàn Tử và Phan Tử ở lại chặn hậu.

Hai người lại ném thêm hai quả lôi quản di động hất tung những con du diên đang áp sát, sau đó liền chen nhau lao ra ngoài.

Tần Vũ không dám chậm trễ, trong nháy mắt liền khóa Quỷ Tỳ vào Thanh Đồng Môn.

Gần như đồng thời, quả chiếu sáng bên trong Thanh Đồng Môn liền tắt hẳn.

Nhưng ngay khi mọi người đang chờ Thanh Đồng Môn đóng lại.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ lại xuyên qua khe hở của Thanh Đồng Môn nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ sởn gai ốc.

Chỉ thấy bên trong Thanh Đồng Môn tối đen như mực còn có từng lớp từng lớp sương mù màu xanh bao phủ.

Và trong bóng tối phía trên, từng đốm sáng màu xanh lại giống như những vì sao lấp lánh, trôi nổi về phía sâu nhất.

Nhìn theo hướng đó, hẳn là chiếc quan tài kia.

Hơn nữa bên trong cùng còn có rất nhiều đốm sáng màu xanh không quá rõ ràng, có thể là do khoảng cách quá xa.

Nhưng họ vẫn có thể nhìn ra.

Những đốm sáng đó là do những thi thể trên bậc đá ở các hướng khác của quan tài phát ra.

Đây chính là tác dụng của những thi thể đó sao.

Chúng phát ra một thứ gì đó, hoặc có thể gọi là ý chí.

Chính những thứ này tụ tập lại trên quan tài, cho nên trong quan tài mới có thứ gì đó chui ra.

Và thứ đó là gì, có phải là do những bức bích họa trên đài đá quyết định không?

Mẹ kiếp!

Trong khoảnh khắc Ngô Bất Chính cuối cùng cũng hiểu, vì sao trước đây trên đài đá lại là tượng của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương sở dĩ chui ra từ trong quan tài, có lẽ chính là vì ý chí của những thi thể đó tác động lên quan tài.

Cho nên những Vạn Nô Vương qua các đời mới là quái vật chui ra từ dưới lòng đất.

Nhưng như vậy cũng không đúng, Vạn Nô Vương đâu cần thiết phải khắc họa mình quỷ dị như vậy, há miệng với bao nhiêu cánh tay.

Hoàn toàn có thể khắc họa rất đẹp trai mà!

Nếu nghĩ như vậy, bọn họ có lẽ chỉ mới nhìn thấy một phần nhỏ bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn.

Nguyên nhân sâu xa hơn có lẽ căn bản vẫn chưa chạm tới.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong lòng, Ngô Bất Chính liền nghĩ đến một vấn đề khác.

Vì sao sương mù màu xanh không xuất hiện, họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng sương mù màu xanh vừa xuất hiện, thì mọi thứ đều hiện ra.

Ngô Bất Chính đoán, Thanh Đồng Môn này có lẽ là nơi giao thoa giữa không gian hư vô và không gian hiện thực.

Sương mù màu xanh chính là một loại vật chất trung gian, chỉ có nhờ thứ này mới có thể nhìn thấy những thứ trong hư vô.

Và khi những thứ trong hư vô bước ra khỏi Thanh Đồng Môn, sẽ biến thành những thứ trong hiện thực.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán, rốt cuộc có phải như vậy hay không, không ai biết.

Cũng không ai có thể giải đáp vấn đề này.

Ngô Bất Chính đang suy nghĩ, nhưng bỗng nhiên Tần Vũ bên cạnh lại mở miệng nói.

“Không xong!

Cửa không đóng được!” Gần như đồng thời Bàn Tử liền kêu lên.

“Mẹ kiếp, bên ngoài cửa sao cũng nổi lên sương mù màu xanh, Thiên Chân, mày mau dập tắt cái tê ngưu giác đi!” Phan Tử thấy kỳ lạ, liền nhìn qua, vừa nhìn thấy sắc mặt liền biến đổi.

Chỉ thấy trên cổ tay Tần Vũ, lại có hai vết thương rõ ràng.

Khoảng cách giữa các vết thương không xa, vừa nhìn là biết, rất rõ ràng là bị rắn cắn.

Chỉ là Tần Vũ bị rắn cắn lúc nào, sao bọn họ đều không biết chứ!

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử vội vàng tiêm huyết thanh cho Tần Vũ, sau đó mới nghe Tần Vũ kể lại chuyện bị rắn cắn.

Chương 1094

Hóa ra, là vừa rồi khi dọn dẹp một trong những hang đá thì bị rắn cắn.

Hang đá đó bị sập phong kín cửa hang.

Bên trong có một con Kê quan xà bị mắc kẹt, khoảng cách quá gần, hắn căn bản không phát giác ra.

Đến khi phản ứng lại thì đã bị cắn rồi.

Không muốn mọi người lo lắng, nên hắn đã không nói, tự mình xử lý thi thể con rắn đó.

Lúc này đi ra là để nhanh chóng tiêm huyết thanh.

Với thể chất của hắn, huyết thanh cũng được tiêm kịp thời.

Có lẽ tối nay nghỉ ngơi tốt một chút là sẽ không sao.

Tần Vũ đối với thể chất của mình vẫn rất yên tâm.

Phan Tử thở dài, nhìn Hắc Hạp Tử đang băng bó vết thương cho Tần Vũ, nói. "Tiểu ca, thực sự làm khó cậu rồi, tình huống của Tiểu Tam gia thì ai cũng biết!" "Tôi đi theo Tam gia còn nguy hiểm như vậy, cậu đi theo cậu ấy chắc còn khó khăn hơn nhiều!" "Nhưng nói thật, vẫn phải cảm ơn cậu, Tiểu Tam gia có được người bạn như cậu, thật sự là phúc khí của cậu ấy!" Tần Vũ không đáp lời, Hắc Hạp Tử bên cạnh cười nói. "Thực ra Ngô Bất Chính đã tiến bộ rất nhiều, so với lúc ở mộ dưới biển hồi đó đã thay đổi rất rõ ràng rồi!" "Nhưng các cậu ở cạnh nhau ngày đêm, có thể không cảm nhận được!" "Nhưng nói thật, Xà Chiểu Quỷ Thành này thật sự quá tà dị!" "Tôi thực sự không khuyên các cậu đi xuống nữa, nói không chừng có thể thật sự sẽ không trở về được!" Hắc Hạp Tử nói.

Tần Vũ cũng rất rõ nguy hiểm bên dưới, nhưng đây cũng là số mệnh của hắn.

Chuyện Thi miết hoàn sớm muộn gì cũng phải giải quyết, nếu không hắn và Bàn Tử cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Lương Quỳnh.

Còn đối với Ngô Bất Chính, Tần Vũ luôn có chút lo lắng.

Cậu ấy đi theo bước chân Tam thúc đến đây.

Nhưng câu trả lời mà Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị, liệu Ngô Bất Chính có thực sự chấp nhận được không?

Hắn không biết.

Nhưng cảm giác có lẽ không phải.

Nhưng hắn biết, hoang đường lớn lao này ngay từ đầu đã được sắp đặt vì việc xuyên không.

Cái gọi là giấy không gói được lửa.

Vì vậy, hiểu lầm này cũng được, lời nói dối này cũng được, sớm muộn gì cũng có ngày phải giải đáp!

Thà đau một lần còn hơn đau dài dài, sớm một ngày giải đáp có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.

Chỉ là hắn không biết, khi Ngô Bất Chính biết được tất cả sự thật này.

Cậu ấy có chấp nhận được không?

Câu trả lời là không chắc chắn.

Nhưng đã đến đây rồi, nếu bây giờ lại đề nghị đưa cậu ấy trở về.

Thi miết hoàn của hắn và Bàn Tử còn có thể đợi!

Nhưng sự nghi ngờ trong lòng Ngô Bất Chính, e rằng sẽ phải theo cậu ấy suốt đời.

Điều này đối với ai cũng đều tàn nhẫn.

Cho nên Tần Vũ cũng chỉ có thể cầu nguyện Ngô Bất Chính có thể trưởng thành nhanh chóng.

Có những chuyện, dù không muốn đối mặt, nhưng rốt cuộc vẫn phải đối mặt! "Chẳng trách cậu lại muốn đến đây nghỉ ngơi cùng chúng tôi, xem ra là sợ Ngô Bất Chính biết cậu bị rắn cắn mà lo lắng à!" "Tôi nói, hai người các cậu không phải thật sự…" Hắc Hạp Tử cười nói, đồng thời làm một động tác kỳ quái.

Tần Vũ nhìn hắn liền buông ra một câu. "Giải Ngữ Hoa đâu rồi?" "Cậu làm vậy thì mất hứng rồi!" "Ngủ đi, ngủ đi!" Hắc Hạp Tử lập tức im lặng.

Phan Tử bên cạnh cười cười, cũng không nói nhiều nữa, tất cả đều ngủ thiếp đi.

Thực tế chứng minh Kỳ Lân Huyết vẫn có tác dụng ức chế nhất định đối với nọc rắn.

Một giấc tỉnh dậy, Tần Vũ ngoài cảm giác toàn thân có chút đau nhức ra, không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Có lẽ nọc rắn đối với hắn thực ra không có ảnh hưởng lớn đến vậy.

Lúc này mọi người đang ở dưới lòng đất, cũng căn bản không nhìn thấy bên ngoài là ban ngày hay ban đêm.

Nhưng trực tiếp gian có thời gian, hơn nữa những con Kê quan xà kia cũng có thể cho họ biết.

Suốt dọc đường đi, họ cũng phát hiện ra, những con gà rừng này về cơ bản đều hoạt động vào ban đêm.

Cho nên ban ngày họ có thể không nhìn thấy những con Kê quan xà

này.

Nhìn đồng hồ, mới có bốn giờ chiều.

Còn mấy tiếng nữa mới đến tối.

Có thể nhân cơ hội này nhanh chóng lên đường.

Chương 1095

Ba người ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính rất nhanh liền tỉnh dậy.

Có lẽ là bị mùi thơm hấp dẫn.

Có những chuyện quả thực không thể giấu mãi được.

Có thể giấu được một lúc, nhưng không thể giấu được cả đời.

Huống hồ, vết thương của Tần Vũ ở cổ tay.

Rất nhanh đã bị Bàn Tử và Ngô Bất Chính phát hiện.

Khi hai người nhìn thấy vết thương trên cổ tay Tần Vũ.

Đều sững sờ.

Dưới sự truy hỏi của Ngô Bất Chính, Phan Tử bất đắc dĩ kể lại mọi chuyện.

Nghe nói Tần Vũ đã bị cắn từ tối qua, trong mắt Ngô Bất Chính đầy vẻ trách móc, tại sao không nói cho mình biết.

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn cậu ấy.

Dường như đã sớm nghĩ đến sẽ có tình huống này.

Ngô Bất Chính ngồi trên mặt đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Mặc dù Tần Vũ nhìn qua không sao.

Nhưng chuyện Tần Vũ bị cắn, lại đã hoàn toàn đánh tan sự kiên cường trong lòng cậu ấy.

Suốt dọc đường đi, những người bên cạnh cậu ấy lần lượt đều bị rắn cắn.

Nhưng riêng cậu ấy thì không sao.

Nhưng tại sao lại là cậu ấy chứ?

Về thực lực, cậu ấy yếu nhất.

Về thân thủ, cậu ấy yếu nhất.

Về phản ứng cậu ấy vẫn là yếu nhất.

Nhưng tại sao lại không phải là cậu ấy gặp chuyện chứ?

Mà lại là những người bên cạnh cậu ấy?

Ngô Bất Chính rất nhanh đã nghĩ ra câu trả lời.

Bởi vì cậu ấy luôn yếu nhất.

Cậu ấy trừ cái đầu ra thì chẳng làm được gì cả, có lẽ so với người bình thường cậu ấy đã rất lợi hại rồi.

Nhưng so với những người bên cạnh cậu ấy, cậu ấy vĩnh viễn là người cần được bảo vệ.

Có nguy hiểm gì, sẽ luôn có người xông lên phía trước cậu ấy.

Đây chính là lý do, người khác đều bị rắn cắn, mà riêng cậu ấy thì không sao.

Ngô Bất Chính trong lòng rất tự trách, cậu ấy thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ muốn về nhà.

Cậu ấy nhìn Tần Vũ và Bàn Tử nói. "Chúng ta về nhà đi được không?

Tôi thật sự không muốn trơ mắt nhìn các cậu chết trước mặt tôi!" "Thi Miết Vương tuy độc ác, nhưng các cậu không phải vẫn chưa phát tác sao?" "Chúng ta về nhà sống mấy ngày yên bình không được sao?" "Cái quái quỷ bí mật của Tam thúc gì đó, tôi không hứng thú nữa, tôi không muốn biết nữa!" "Tôi không tin khoa học kỹ thuật hiện tại không giải quyết được một viên đan dược cổ đại sao?" Ngô Bất Chính nói một tràng dài, đến cuối cùng chính cậu ấy cũng không biết mình đang nói gì.

Bàn Tử tiến lên vỗ vỗ vai cậu ấy nói. "Thiên Chân, mỗi người có số mệnh riêng!" "Nói thật ngay từ đầu, chúng ta đã không muốn cậu tham gia vào!" "Nhưng cậu cũng biết tính cách của cậu, chúng ta vì cậu mà ăn Thi miết hoàn!" "Nếu không dẫn cậu đi, trong lòng cậu chắc chắn sẽ không thoải mái!" "Những chuyện này không nói nữa, vấn đề hiện tại là chúng ta đã đến đây rồi!" "Không xuống xem thử cứ thế quay về, cậu cam tâm sao?" "Tôi và Tiểu ca sau trăm năm, trong lòng cậu còn lại chẳng phải vẫn là những nghi ngờ đó sao?" Một tràng lời của Bàn Tử khiến Ngô Bất Chính á khẩu không nói nên lời, không tìm ra lời nào để phản bác.

Cuộc vui nào rồi cũng tàn.

Ngô Bất Chính biết sớm muộn gì cũng có một ngày, bọn họ vẫn sẽ chia xa.

Hơn nữa suy nghĩ của mình quả thật quá ích kỷ rồi.

Biết đâu Tần Vũ và Bàn Tử chính là muốn giải độc Thi miết hoàn trên người mình thì sao?

Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, rất nghiêm túc nói. "Tôi hy vọng cậu có thể cho tôi không gian để trưởng thành, lần tới nếu có chuyện như vậy, tôi hy vọng là tôi!

Chứ không phải cậu!" Hiển nhiên cậu ấy đang nói về chuyện bị rắn độc cắn.

Tuy nhiên Tần Vũ lại cười nói một câu. "Có tôi đây, cậu đừng hòng!" Ngô Bất Chính nghe vậy mới phản ứng lại, tê ngưu giác trong tay mình vẫn còn đang cháy.

Hơn nữa chỉ còn chưa đầy hai milimet.

Chương 1096

Ngô Bất Chính vội vàng dập tắt tê ngưu giác, đồng thời nhìn thấy Tứ A Công bên cạnh đang nhìn cậu ấy với vẻ mặt khó coi.

Phan Tử thấy vậy vội nói. "A Công, lúc đó cấp bách không còn cách nào khác, Tiểu Tam gia cũng là bất đắc dĩ!" "Nếu chúng ta còn có thể ra ngoài, tôi sẽ tìm cho ông một cái y hệt!" Phan Tử nói đương nhiên là Mạc kim phù.

Bàn Tử lại không để bụng nói. "Cái này có gì mà bồi thường, lão gia tử ông tự mình có thể xem lại phát lại, nếu không thì chúng ta đã sớm bị những con khỉ kia ăn thịt rồi!" "Nói thẳng ra là, sau này khi ông quy vị, tôi sẽ đánh trống tang cho ông là được rồi!" Tứ A Công tức đến mức muốn chửi bới, bỗng nhiên Phan Tử lại cắt ngang lời họ nói. "Được rồi, đến lúc nào rồi mà còn, mau đi thôi!

Chỗ này cũng nổi lên sương mù màu xanh, e rằng sắp có chuyện rồi!" "Hơn nữa những con Nhân diện điểu kia cũng không biết lúc nào sẽ tới, chúng ta vẫn nên mau rút lui đi!" Không thể không nói, Phan Tử và Bàn Tử kẻ tung người hứng như vậy, đã tạm gác chuyện của Tứ A Công sang một bên.

Cũng có thể là Tứ A Công vốn dĩ không muốn truy cứu, dù sao cái Mạc kim phù kia vốn là giả.

Dù có quý giá đến mấy cũng không thể quý giá bằng mạng người phải không.

Ngô Bất Chính hô hào Tần Vũ mau đi, nhưng thấy hắn vẫn còn nhìn chằm chằm Thanh Đồng Môn.

Cái Thanh Đồng Môn này không đóng được, nhưng những con du diên bên trong cũng biến mất rồi.

Không biết là vì lý do gì, chúng lại không đuổi ra ngoài. "Tiểu ca, chúng ta đi thôi!" Ngô Bất Chính hô lên.

Tuy nhiên Tần Vũ lại lạnh giọng nói. "Có lẽ không đi được nữa rồi!" "Mau trốn đi!" Nói rồi Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính nhảy lên một tảng đá bên cạnh.

Bàn Tử và những người khác thấy vậy không hiểu.

Tần Vũ hô lên. "Không muốn chết thì lên đây!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người ra, nhưng sau đó vẫn nhảy lên.

Lời của Tần Vũ mà không nghe, thì đúng là đồ ngốc rồi.

Tảng đá không lớn, Bàn Tử, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đã chiếm hết chỗ.

Vì vậy những người khác chỉ có thể nhảy sang một tảng đá khác.

Trong lòng mọi người đều rất kỳ lạ, nơi này vừa có Nhân diện điểu vừa có khỉ, lại còn có du diên.

Sao vẫn chưa đi chứ!

Đợi bị ăn thịt sao?

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc tiếp theo, họ đã hiểu ra.

Chỉ nghe thấy bỗng nhiên ở cuối sương mù màu xanh, phía xa Thanh Đồng Môn, lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng tù và du dương.

Tiếng tù và này xuất hiện ở đây, đơn giản là quá khó tin.

Hơn nữa âm thanh còn rất lớn, nghe khiến mọi người đều ngẩn người.

Thậm chí ngay cả những người trong phòng livestream cũng đều ngớ người ra.

Ai lại thổi tù và ở nơi này chứ!

Bị ma ám sao?

Tuy nhiên chưa kịp để mọi người nghĩ nhiều, rất nhanh họ đã nhìn thấy, từng bóng người từ trong sương mù màu xanh bước ra.

Những người này đều mặc giáp trụ chỉnh tề, từng người một sắc mặt lạnh lùng.

Có người trong tay còn cầm đủ loại binh khí, rìu, kích, câu xoa gần như mỗi loại đều có.

Hơn nữa điều khiến người ta không thể lý giải nhất, trong đó lại còn có một con chiến mã.

Trên chiến mã có một thanh niên mặt mũi tuấn tú đang ngồi.

Thanh niên đó lại có vài phần tương tự với Tần Vũ.

Và những người khác xung quanh lại từng người một có khuôn mặt dài như ngựa.

Gần như y hệt những thi thể mà họ đã thấy đằng sau Thanh Đồng Môn trước đó. 【Mẹ kiếp, cái này đúng là Âm binh tá đạo a!】 Bàn Tử mặt tái mét, đánh mấy chữ trong phòng livestream.

Những người khác nhìn cũng vô cùng chấn kinh.

Lương Quỳnh bỗng nhiên nói. 【Các người nhìn ngón tay của hắn!】 Mọi người ngớ người, vội nhìn về phía thanh niên đang ngồi trên chiến mã, vừa nhìn thấy liền không khỏi đều nhìn về phía Tần Vũ.

Ngón tay của người kia lại giống hệt Tần Vũ.

Cũng là hai ngón tay dài kỳ lạ, hơn nữa bản thân tướng mạo cũng rất giống Tần Vũ.

Trong nháy mắt, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, tưởng rằng người ngồi trên đó chính là Tần Vũ.

Chương 1097

Tần Vũ cũng nhìn mà ngây người, căn bản không biết vì sao lại như vậy.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Tuy nhiên điều không ai ngờ tới là, không sớm không muộn, đúng vào lúc này, súng của Phan Tử lại cướp cò!

Chỉ nghe thấy tiếng "bang" một cái, Phan Tử lại chưa kịp phản ứng, toàn thân đã rơi xuống khỏi tảng đá.

Họng súng của hắn hướng về phía sau, sợ làm bị thương người khác.

Nhưng ai biết cây súng này đột nhiên cướp cò, lực xung kích khiến hắn chưa kịp phản ứng.

Cộng thêm việc ở trên tảng đá gần nửa ngày, chân đã tê cứng.

Trong nháy mắt toàn thân liền rơi xuống, vừa vặn lăn đến bên cạnh con chiến mã kia.

Tần Vũ thầm nghĩ không ổn.

Tuy nhiên chưa kịp để hắn phản ứng lại, một tướng sĩ mặc giáp trụ đứng bên cạnh con chiến mã, cây trường kích trong tay trong nháy mắt đã xẹt qua ngực Phan Tử.

Phan Tử toàn thân ngớ người ra, khoảnh khắc tiếp theo liền ngã xuống đất, mắt đã hoán tán.

Tuy nhiên điều khiến người ta khó hiểu là, ngực Phan Tử rõ ràng không hề có bất kỳ vết thương nào.

Biến cố này đến quá đột ngột.

Đến khi Ngô Bất Chính và những người khác phản ứng lại, mắt Phan Tử đã nhắm nghiền.

Những âm binh và người trên chiến mã liền chú ý đến họ.

Từng người một sát khí ngút trời, người trên chiến mã càng rút ra một thanh trường kiếm.

Rõ ràng là muốn hạ lệnh động thủ rồi.

Bàn Tử không nhịn được nữa, giương súng trường xung kích chửi rủa. "Mẹ nó, lão tử mặc kệ mày là âm binh hay dương binh, đừng hòng bắt lão tử ngồi yên chờ chết!

Thiên Chân, Bàn gia tao không quản mày nữa, nếu mày sợ thì tự mà chạy đi!" Nói rồi liền định khai súng.

Tuy nhiên ngay khi một luồng kình phong ập tới, khoảnh khắc tiếp theo Bàn Tử liền bị người ta từ trên đẩy xuống.

Đồng thời một âm thanh liền truyền đến. "Mày dám khai súng, tất cả sẽ chết!

Bọn họ là âm binh, súng vô dụng!" Bàn Tử ngớ người, phát hiện người đẩy mình xuống lại chính là Tần Vũ.

Và lúc này những âm binh kia đều đã dừng lại, đang nhìn họ với ánh mắt lạnh lẽo.

Nói thật, chuyện Âm binh tá đạo thì họ đều từng nghe qua, nhưng chưa từng ai nhìn thấy.

Đối với Lương Quỳnh mà nói, cô càng chấn kinh khó mà chấp nhận được.

Nếu những âm binh này cứ thế đi qua thì thôi, có thể là kiểu hiệu ứng video ở Cố Cung.

Nhưng đằng này những âm binh này lại dừng lại, Phan Tử cũng…

Cảnh tượng này đơn giản là đã phá vỡ thế giới quan của cô!

Khảo cổ!

Khảo cổ thật sự có ích sao?

Khảo cổ có thể giải thích hành động âm binh giết người này sao? "Tất cả đừng động đậy!" Tần Vũ vội đứng dậy hô lên.

Mọi người nghe thấy lời hắn nói, vốn dĩ còn định bỏ chạy hoặc là phản kích, lúc này đều dừng lại.

Sau đó họ liền nhìn thấy, Tần Vũ một bước vọt đến trước mặt những âm binh kia.

Hắn chậm rãi giơ bàn tay lên, để lộ đôi ngón tay dài kỳ lạ kia.

Thanh niên trên chiến mã nhìn thấy ngón tay của hắn cũng ngớ người ra.

Tần Vũ lại đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lướt một đường trên mu bàn tay, máu tươi trong nháy mắt nhỏ xuống.

Sau đó hắn lại trực tiếp cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, đồng thời toàn thân quỳ một gối xuống, cúi đầu.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngẩn người.

Nhưng Ngô Bất Chính biết, Tần Vũ làm như vậy chắc chắn là vì bọn họ.

Thực lực của hắn mạnh đến đâu, lòng tự tôn của hắn cũng cao đến đó.

Để hắn quỳ lạy âm binh, ngoài việc là vì bọn họ, cậu ấy không nghĩ ra lý do nào khác.

Ngay cả khi người trên chiến mã kia trông rất giống hắn, cũng không thể!

Tần Vũ vừa quỳ xuống, vô số binh sĩ xung quanh liền cầm binh khí lao về phía hắn.

Nhưng ngay khi họ đến gần Tần Vũ, chân trước của con chiến mã đột nhiên nhảy lên, lại nhổm dậy.

Chương 1098

Đồng thời một tiếng hí vang vọng vang lên.

Lập tức những binh sĩ kia liền dừng lại.

Cảnh tượng này khiến tim mọi người đều thót lên, hiển nhiên là người ngồi trên chiến mã kia, đã ngăn cản những binh sĩ này.

Người đó nhìn Tần Vũ, trong mắt đầy vẻ suy tư.

Sau một lát lại dùng mũi kiếm chạm vào cằm Tần Vũ.

Sau đó từ từ nâng mặt hắn lên, dường như muốn nhìn mặt hắn.

Thời gian cấp bách, thêm vào Tần Vũ không muốn nhắc nhiều đến chuyện bị thương, nên việc này nhanh chóng qua đi.

Ngô Bất Chính dù lòng đang cay đắng, nhưng cũng rõ ràng, đã đến nước này, hối hận cũng đã quá muộn rồi.

Chẳng lẽ muốn để mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí sao?

Mọi người nhanh chóng thu dọn đơn giản rồi xuất phát.

Họ không tìm thấy Ngô Tam Tỉnh ở đây.

Thực ra cũng khó nói, càng khó xác định liệu Ngô Tam Tỉnh và đồng bọn có xuống đây không.

Dù sao theo lời Phan Tử, lối vào Tây Vương Mẫu mẫu cung nằm dưới lòng đất, và cứ men theo đường nước đi xuống là sẽ tìm thấy.

Vậy thì có rất nhiều khả năng.

Suốt chặng đường này, họ đã thấy rất nhiều cống nước, có cái lớn có cái nhỏ, ai có thể khẳng định Ngô Tam Tỉnh đi cùng đường với họ chứ?

Nên khả năng không gặp được cũng rất cao.

Nhưng nếu giả định lời Phan Tử nói đều đúng, thì cấu trúc đường thủy này ắt hẳn giống như một bông bồ công anh.

Càng gần phía trên, đường nước càng nhiều và càng phức tạp.

Ngược lại, càng gần phía dưới, đường nước càng đơn giản, đồng thời không gian của các hồ chứa nước chắc chắn sẽ càng lớn.

Trăm dòng kênh đổ về một mối.

Chỉ cần cứ đi thẳng xuống, chắc chắn sẽ có lúc gặp nhau, miễn là Ngô Tam Tỉnh và đồng bọn thực sự đã xuống đây.

Bởi vậy, những chuyện này căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều, an toàn lên đường mới là quan trọng nhất.

Đường nước kéo dài xuống dưới.

Mọi người đi ba tiếng đồng hồ, nhìn đồng hồ thì trời đã tối.

Thế là họ không tiếp tục lên đường nữa, nhưng muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cũng cực kỳ khó khăn.

Bởi vì nơi này không có làng xóm hay cửa hàng nào cả, cũng chẳng có hang động nào để trú, nên rất khó để nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, Bàn Tử và Hắc Hạp Tử nói chuyện về những thi thể này.

Hắc Hạp Tử nói, anh ta từng thấy một ngôi cổ mộ có cấu trúc như vậy.

Nghe nói, những thi khanh (hố chôn xác) trong loại cổ mộ này thực ra đều là của nô lệ.

Những người này bị bắt đến để khai quật hệ thống trữ nước ngầm khổng lồ này.

Nếu chết đi, họ sẽ bị chôn vùi tùy tiện trong một cái hố như vậy.

Dù sao cũng không thể tốn thêm nhân lực để đưa họ ra ngoài.

Bởi vậy, những thi khanh này thực chất đều chôn những khổ sai.

Bàn Tử nghe vậy cũng cảm khái một trận, kêu lên: “So với bọn họ, chúng ta thật sự sướng hơn nhiều rồi!

Ít nhất là không phải chịu đựng sự áp bức tàn bạo như vậy.

Chỉ riêng điểm này thôi đã cực kỳ khó có được.” Mọi người lại đi thêm một đoạn, các thi khanh trên vách tường bắt đầu dần xuất hiện.

Thông thường, bất cứ nơi nào có thi khanh xuất hiện đều có nghĩa là đường đi bắt đầu trở nên khó khăn.

Bởi vì nơi nào có thi khanh, điều đó cho thấy việc thi công ở đây rõ ràng là vô cùng nguy hiểm, nên có rất nhiều người chết, và đoạn đường này đi lại ắt hẳn sẽ không dễ dàng.

Mọi người đi thêm nửa tiếng, phát hiện phía trước lại xuất hiện một hồ chứa nước.

Hồ này rất lớn, lớn hơn nhiều so với cái trước đó.

Rõ ràng họ không đoán sai, nơi này quả nhiên càng xuống sâu, hồ chứa của hệ thống trữ nước càng lớn.

Tuy nhiên, nhìn tình hình hồ chứa này, có lẽ còn phải đi thêm một đoạn thời gian nữa.

Bởi vì hồ chứa cuối cùng của Tây Vương Mẫu mẫu cung chắc chắn phải rất lớn, cái trước mắt này hiển nhiên không phải.

Bàn Tử ném một cây đèn huỳnh quang vào, rất nhanh đã nhìn rõ tình hình toàn bộ hồ chứa nước.

Chỉ thấy trong hồ có ba bốn lối rẽ, thậm chí trên đỉnh đầu cũng có một cái.

Hơn nữa, những đường hầm này đều rất lớn, chỉ là vị trí hơi cao, muốn đi lên có lẽ không dễ.

Chương 1099

Nhưng mọi người trong lòng đều hiểu rõ, những đường hầm ở vị trí cao kia có thể là nơi nước hội tụ chảy về.

Vì vậy, hướng đi của họ khác với những lối này.

Nói không chừng dưới nước còn có các đường hầm khác.

Thế là mọi người liền chuẩn bị dây thừng, sẵn sàng xuống xem xét.

Tần Vũ là người đầu tiên nhảy xuống.

Anh hành động rất nhẹ nhàng, tình hình bên dưới nhanh chóng hiện ra.

Chỉ thấy dưới hồ chứa nước này, trên các vách đá xung quanh quả nhiên còn có những đường hầm khác, hơn nữa đều không nhỏ, có thể đi vào.

Nhưng không hiểu vì sao, trong toàn bộ không gian của hồ chứa, lại ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc đến khó hiểu.

Sao ở đây lại có mùi tanh chứ!

Nước là nước chảy, mấy ngày nay họ thậm chí còn không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào.

Sao mùi tanh trong hồ chứa ở đây lại nặng đến vậy!

Tần Vũ nhìn quanh, rất nhanh anh phát hiện, tại một trong các lối vào, lại có dấu chân.

Ngô Bất Chính và những người khác ở trên cũng thấy những dấu chân này qua màn hình trực tiếp.

Ai nấy đều giật mình.

Những dấu chân này thật sự quá quỷ dị.

Bởi vì chúng không phải là dấu chân đi từ ngoài vào, mà là từ trong đi ra.

Điều đó có nghĩa là là, chắc chắn trước đó có người đã từ bên trong đi ra.

Vậy những người này là ai?

Chẳng lẽ là Ngô Tam Tỉnh và đồng bọn?

Tần Vũ và mọi người đều nghĩ đến khả năng này.

Nhưng nhìn dấu chân, quả thật không giống dấu chân đàn ông, mà lại giống của một người phụ nữ.

Chẳng lẽ là Lương Quỳnh để lại?

Nhưng cũng không đúng, Lương Quỳnh không phải bị rắn cắn rồi sao?

Nếu dấu chân của cô ấy xuất hiện ở đây, thì không lý nào Ngô Tam Tỉnh và đồng bọn lại không có!

Mọi người đều cảm thấy rất lạ, không thể hiểu nổi tại sao ở đây lại cô độc chỉ có dấu chân của một người.

Tần Vũ đang suy nghĩ, bỗng Ngô Bất Chính kinh hô một tiếng.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ cảm thấy một luồng gió mạnh quét đến từ phía sau.

Đồng thời, đi kèm với luồng gió mạnh lại là một mùi hương.

Mùi hương này cực kỳ nồng đậm, tuy không biết là do cái gì phát ra, nhưng Tần Vũ đã cảm thấy có chút quen thuộc, rất giống mùi Cấm bà hương.

Tần Vũ gần như theo bản năng né sang một bên, luồng gió mạnh đánh hụt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ đã bóp chặt cổ đối phương.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là người bị bóp cổ, hóa ra chính là Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính và những người khác ở trên nhìn thấy khuôn mặt của Lương Quỳnh cũng giật mình thon thót.

Chỉ thấy Lương Quỳnh tóc tai bù xù, mặt trắng bệch không một chút huyết sắc, trông hệt như người chết.

Nhưng ánh mắt cô ấy rõ ràng đang nói rằng cô là người sống, hơn nữa còn có tư duy ý thức của riêng mình.

Tần Vũ sững sờ, buông tay ra, định mở miệng hỏi.

Ai ngờ Lương Quỳnh vội vàng bịt miệng anh lại, đồng thời chỉ lên phía trên đầu.

Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy mà ngơ ngác không hiểu cô ấy đang sợ điều gì.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ nhìn lên phía trên, cả người anh lập tức sững sờ.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của đèn huỳnh quang, trong cái hang trên đầu họ, lại có một con Song lân cự mãng to bằng cái thùng nước.

Con Song lân cự mãng đó cuộn tròn trong hang, dường như đang nghỉ ngơi.

Nghĩ lại lúc nãy Ngô Bất Chính kinh hô mà nó không tỉnh, lúc này nghĩ thôi cũng đã thấy sợ hãi trong lòng rồi!

Lương Quỳnh lại chỉ vào cái hang mà mình vừa đi ra, ý bảo họ đi theo vào.

Ngô Bất Chính và những người khác lúc này mới vội vàng bò xuống từ phía trên.

Lương Quỳnh là người đầu tiên chui vào, sau đó là Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử, cùng với Phan Tử và Bàn Tử.

Vốn dĩ Phan Tử theo thói quen sẽ đi cuối cùng, đây là thói quen anh ấy có được khi chiến đấu ở Việt Nam.

Chương 1100

Đi ở phía sau cùng có thể quan sát mọi hành động của mọi người.

Nhưng Bàn Tử lại ôm bụng khăng khăng đòi Phan Tử đi trước, còn mình thì đi cuối.

Phan Tử không hiểu, nhưng đã trải qua nhiều chuyện với Bàn Tử như vậy, anh ấy cũng không nghĩ nhiều, để Bàn Tử đi theo sau mình.

Tuy nhiên, cả nhóm người vừa đi được chưa đầy mười mét, đôi mắt của con Song lân cự mãng trong hang trên hồ chứa nước kia, bỗng nhiên mở ra.

Chỉ có điều lúc này mọi người hiển nhiên đều không hay biết gì.

Lương Quỳnh đi ở phía trước nhất, cả đường hầm đều lưu lại mùi hương đặc biệt của cô ấy khi đi qua.

Tần Vũ theo sau hỏi: “Bắt đầu rồi sao?” Câu hỏi đột ngột này khiến Lương Quỳnh rõ ràng sững sờ.

Cô ấy nở một nụ cười khổ rồi gật đầu, sau đó nói: “Em còn tưởng anh sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện với em nữa chứ!” Tần Vũ không tiếp tục chủ đề đó, ngược lại hỏi: “Còn bao lâu nữa?” “Ba ngày là tối đa!” Lương Quỳnh đáp.

Thực ra trong lòng cô ấy có rất nhiều điều muốn nói với Tần Vũ, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Mối quan hệ giữa hai người họ rất vi diệu.

Lương Quỳnh thích Tần Vũ, điều này ai cũng nhìn ra.

Hơn nữa, ở Vân Nam trùng cốc, Tần Vũ cũng rõ ràng biểu hiện không hề phản cảm với Lương Quỳnh.

Nhưng không hiểu vì sao, kể từ sau chuyến đi Vân Nam kết thúc, cùng với việc Tần Vũ bắt đầu tự mình xuống mộ, và dần dần lộ diện Ngô Bất Chính cùng Vương Bàn Tử, trong mắt người ngoài, mối quan hệ giữa Tần Vũ và Lương Quỳnh lại trở nên xa cách.

Không ai biết nguyên nhân, thậm chí Lương Quỳnh cũng không biết.

Có lẽ nguyên nhân này chỉ có Tần Vũ tự mình biết.

Bắt đầu một cách khó hiểu, rồi cũng kết thúc một cách khó hiểu.

Dùng câu này để miêu tả mối quan hệ giữa họ thì thật sự không còn gì chính xác hơn.

Nhưng có những chuyện, vốn dĩ không có câu trả lời.

Tần Vũ không nói, vĩnh viễn sẽ không ai biết.

Lương Quỳnh còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng động lớn, dường như có thứ gì đó từ trên rơi xuống.

Lương Quỳnh nghe thấy động tĩnh liền vội vàng kêu lên: “Đi mau!

Con Song lân cự mãng kia tỉnh rồi, không ra khỏi đây sẽ bị nó nuốt sống mất!” Nói rồi cô ấy tăng tốc chạy ra ngoài.

Tần Vũ gọi Ngô Bất Chính theo kịp.

Nhưng lần này, mọi người chưa chạy được mười giây, Ngô Bất Chính bỗng chỉ vào xung quanh nói: “Mấy người xem đây là cái gì, đây không phải đá đâu!” Mọi người nhìn theo đều ngây người.

Chỉ thấy xung quanh đường hầm nơi họ đang đứng, lại hoàn toàn không phải vách đá mà là những lớp da màu trắng giống như da chết.

Ngô Bất Chính kinh hô: “Đây là da rắn lột, con rắn kia vừa mới lột da!” “Rắn vừa lột da là lúc hung hãn và mẫn cảm nhất, lần này phiền phức lớn rồi!” “Phiền phức cái quái gì, cậu mau chạy đi chứ, đừng có cản đường!” Phía sau truyền đến tiếng kêu của Bàn Tử.

Anh ta và Phan Tử đang ở cuối cùng, lúc này đã sắp bị rắn đuổi kịp rồi.

Phan Tử cũng hét lên: “Tiểu Tam Gia, lúc này đừng có kêu nữa, nhìn nữa là chúng ta thành mồi cho nó rồi!” Ngô Bất Chính lúc này mới phản ứng lại, phía sau còn có rắn đang đuổi theo họ.

Lập tức không dám nán lại nữa, tiếp tục chạy về phía trước.

Bàn Tử vừa chạy vừa không ngừng quay đầu bắn súng, đồng thời kêu lên: “Sao con rắn này tự nhiên tỉnh dậy thế, lúc chúng ta đến cũng đâu có chuyện gì!” Phan Tử ở bên cạnh hét lên: “Mày có ý tứ mà nói hả, tao còn muốn hỏi mày sao lại đi cuối cùng!

Rắn tỉnh mày cũng không biết!” Bàn Tử cũng sốt ruột, chửi lại: “Tao đéo, tao đi cuối cùng thì tao không thể không cho nó tỉnh à!

Bàn gia tao đi cuối cùng chẳng phải là sợ hun các người à, mẹ nó cái thuốc diệt côn trùng mạnh quá, vừa nãy Bàn gia tao nhịn không xì hơi, chỉ xả một cái rắm thối thôi!

Mày còn muốn Bàn gia tao thế nào nữa!” Phan Tử nghe vậy lập tức chửi: “Mày có não không hả?

Rắn nó có thể phân biệt mùi vị!

Cái lưỡi rắn nó cứ thè ra thụt vào, mày nghĩ để làm gì chứ?

Mày bắt người ta ngửi rắm thối của mày, nó không đến cắn mày mới lạ đó!

Mày đúng là thành sự thì ít, bại sự thì nhiều!” Bàn Tử nghe vậy cũng không chịu thua, cãi lại: “Ấy chết, mày quản trời quản đất, mày còn quản cả người ta đi ị đánh rắm nữa à!

Đánh một cái rắm mày cũng quản, vậy Bàn gia tao...

Ối!

Sao nó đuổi kịp rồi!" Bàn Tử còn chưa nói xong câu, đã thấy một cái đầu rắn khổng lồ từ phía sau nhô ra.

Anh ta vội vàng giơ khẩu Zhigaga lên bắn loạn xạ.

Tuy nhiên, da của con Song lân cự mãng đã bắt đầu cứng lại, phải vài phát đạn mới có thể xuyên thủng.

Sức sát thương của khẩu Zhigaga này trước mặt con Song lân cự mãng thực sự có vẻ không đủ.

Hắc Hạp Tử đưa khẩu súng bắn tỉa của mình cho Phan Tử.

Thứ này tuy không thể bắn liên thanh, nhưng lực xuyên thấu rất mạnh.

Phan Tử giơ súng lên bắn một phát, lập tức tạo ra một cái hố máu!

Chương 1101

Nhưng con Song lân cự mãng vốn dĩ mới lột da không lâu, lúc này đang hung hãn cần bổ sung dinh dưỡng ni.

Nhìn thân hình béo tròn của Bàn Tử, rõ ràng nó đã động lòng rồi, cứ thế đuổi theo Bàn Tử sống chết không buông.

Bàn Tử bị đuổi gấp quá, khẩu Zhigaga cứ bắn không ngừng.

Lúc này cũng chẳng quan tâm đạn hết nhanh thế nào nữa.

Tổng không thể thật sự đợi bị con Song lân cự mãng này ăn thịt chứ.

Tuy nhiên, đúng lúc mọi người tưởng rằng có thể chạy thoát như vậy, khẩu Zhigaga của Bàn Tử bỗng nhiên bị kẹt đạn.

Loại súng này nổi tiếng là hay kẹt đạn, nhưng suốt chặng đường này cũng chưa từng xảy ra vấn đề gì!

Ai ngờ đúng vào thời khắc quan trọng này, lại đứt xích mất rồi.

Chỉ còn lại một khẩu súng bắn tỉa trong tay Phan Tử, căn bản không thể ngăn chặn được con Song lân cự mãng kia.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Lương Quỳnh đang chạy ở phía trước nhất bỗng nhiên hét lên: “Dùng lôi quản (thuốc nổ) cho nổ chết nó đi, đường hầm này là ngõ cụt!” “Đợi nó đuổi đến, chúng ta sẽ hoàn toàn bị mắc kẹt ở đây!” Mọi người nghe vậy, lòng càng nguội lạnh đi một nửa.

Nhưng Bàn Tử đã không còn lo nghĩ gì nữa, rút ba cái lôi quản ra ném về phía sau.

Phan Tử tìm được vị trí bắn tốt nhất.

Đợi đến khi con cự mãng lao đến gần lôi quản, lập tức bóp cò.

Chỉ nghe phía sau “bùng bùng bùng” ba tiếng nổ tung trời.

Mọi người vội vàng bịt tai và há miệng, nhưng tiếng ong ong khổng lồ vẫn làm đầu óc họ tê dại.

Bàn Tử ở gần nhất, bị vụ nổ hất văng ra.

May mắn là anh ta nhanh chóng tiếp đất, nếu không cú này chắc chắn sẽ vỡ đầu chảy máu mất!

Tuy nhiên, vụ nổ này quả thật có hiệu quả, toàn bộ đường hầm phía sau đã sập xuống, con Song lân cự mãng khổng lồ kia cũng bị nổ chết.

Nhưng nhìn chỗ sập có vẻ khá nghiêm trọng, có lẽ muốn dọn dẹp để thông đường thì phải mất một khoảng thời gian.

Dù sao so với việc bị rắn cắn chết, đây đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Tiếng nổ nhanh chóng lắng xuống, Bàn Tử được Phan Tử dìu đi tiếp, không nhịn được nói: “Tôi nói Thiên Chân này, tam thúc cậu có phải bị điếc không vậy!

Sao động tĩnh lớn thế này mà họ vẫn chưa đến, không nghe thấy à?” Ngô Bất Chính không thèm đáp lời anh ta, bản thân cậu ấy nếu biết thì đã không phải chịu nhiều khổ sở như vậy rồi.

Hơn nữa Lương Quỳnh ở đây, chẳng lẽ tam thúc cậu ấy cũng phải ở đây sao?

Chẳng lẽ họ không thể đi lạc sao?

Ngô Bất Chính vừa nghĩ vừa nhìn về phía trước, lại phát hiện Lương Quỳnh đã biến mất.

Có lẽ cô ấy chạy quá nhanh, bỏ lại họ rồi.

Ngô Bất Chính lập tức gọi mọi người nhanh chóng lên đường, để một cô gái bị bỏ lại như vậy, có mất mặt không chứ.

Bàn Tử tức đến không chịu nổi, nhưng lúc này cũng thực sự không còn sức để cãi lại nữa.

Chỉ đành nghiến răng tiếp tục lên đường.

Lương Quỳnh nói không sai.

Đường hầm này quả thật là ngõ cụt.

Mọi người đi được năm phút, liền thấy đường hầm phía trước đã đến cuối.

Trên đường hầm chi chít thi khanh.

Có lẽ trước đó họ đã nghỉ ngơi ở đây.

Trên mặt đất vẫn còn thức ăn và đống lửa, nhưng duy nhất là không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ đâu.

Ngô Bất Chính chuẩn bị đi hỏi Lương Quỳnh xem họ đã đi đâu.

Kết quả vừa quay đầu lại thì thấy Tần Vũ.

Tần Vũ vẻ mặt khó coi nói: “Cô ta chạy rồi!” “Chạy rồi?” Mọi người nghe vậy lập tức sững sờ, Ngô Bất Chính cũng ngớ người ra, vội hỏi: “Cô ấy chạy cái gì chứ?

Hơn nữa tam thúc của tôi và họ sao không...” Ngô Bất Chính chưa nói hết câu đã tự mình hiểu ra.

Tam thúc của mình và Đoạn Vô Kỵ không ở đây, Lương Quỳnh bây giờ lại không biết đã chạy đi đâu.

Hiển nhiên tất cả những chuyện này đều có liên quan đến Lương Quỳnh!

Rốt cuộc cô ấy bị làm sao vậy?

Bàn Tử bên cạnh vội vàng nắm vai Ngô Bất Chính, ý bảo cậu đừng sốt ruột.

Nhưng Ngô Bất Chính làm sao có thể không sốt ruột, cậu ấy gõ mấy chữ vào khung chat trực tiếp: 【Người đó rốt cuộc muốn làm gì! 】“Mày quản cô ta làm gì, dù sao cũng là nam mà, còn có thể cướp đi động phòng chắc, Tiểu ca bảo chúng ta đừng động thì đừng động!” Bàn Tử cũng vội nói.

Một viewer xem không chịu nổi nữa, phát ngôn: 【Đến nước này rồi đừng cãi nhau được không?

Chương 1102

Hai người đàn ông trưởng thành còn có thể làm gì chứ! 】 Một viewer khác lại nói: 【Mày nhìn xem, Lương Quỳnh còn không sốt ruột, mày sốt ruột cái gì chứ, là của mày thì là của mày, không phải của mày, có cột lại cũng không phải của mày! 】 Mọi người xem mà lắc đầu, thực sự lười biếng đáp lại họ.

Tần Vũ vội vàng đứng dậy cất Hắc kim cổ đao, sau đó chạy đến bên Phan Tử.

Dưới cảnh tượng này, lòng anh đã nguội lạnh đi một nửa.

Mạch của Phan Tử lại đã ngừng đập.

Lúc này Ngô Bất Chính và những người khác cũng chạy đến đây.

Tần Vũ biết, đợi Ngô Bất Chính thấy Phan Tử như vậy, e rằng sẽ sụp đổ.

Phan Tử là thuộc hạ trung thành nhất của tam thúc cậu ấy.

Thật lòng mà nói, tuy anh đã mất trí nhớ, nhưng ấn tượng của anh về Phan Tử cũng rất tốt.

Hơn nữa trong tiềm thức, anh tuyệt đối cảm thấy Phan Tử là người đáng để mình cứu!

Mặc dù anh không biết vì sao.

Có lẽ đây chính là bản năng của ký ức.

Ví dụ như những đứa trẻ bị bắt cóc từ nhỏ, khi bạn nhìn thấy người thân của mình, bạn sẽ vô cớ có một loại xúc động.

Cảm giác đó đã khắc sâu vào xương tủy, bạn không thể quên được.

Tần Vũ chỉ là quên đi ký ức tiền kiếp, nhưng có lẽ là sự trung nghĩa của Phan Tử trong kiếp trước đã khiến anh khắc ghi sâu sắc.

Bởi vậy, lúc này trong lòng anh có một khát khao rất mãnh liệt.

Anh không muốn Phan Tử cứ thế chết đi.

Dù là vì công hay vì tư, đều không muốn!

“Haizz!

Tặng đi!” Tần Vũ tự nhủ trong lòng.

Gần như cùng lúc, một giọng nói vang lên trong tâm trí anh. 【Đinh!

Tặng thẻ nhân vật thành công 】【Thẻ nhân vật đang ràng buộc 1%....100% ràng buộc hoàn thành 】【Hệ thống kiểm tra thấy chủ ký sinh đã đến trung tâm cổ mộ, lần thám mộ này hoàn thành 】【Số lượng đồng đội là năm người!

Mỗi người có thể nhận được mười năm thọ mệnh làm phần thưởng, đã phát ra 】【Đồng đội thám mộ vượt quá bốn người, nhận được một gói quà lớn cổ mộ 】 Cùng với tiếng hệ thống vang lên, trong đầu Tần Vũ cũng có thêm một phần bí mật của cổ mộ Vân Thiên Cung này.

Nhưng bí mật lần này không phải là sơ đồ cấu trúc, mà là những thứ sau Thanh đồng môn.

Tần Vũ không có thời gian để xem, chỉ đại khái biết được một vài điều, rất thần bí và ẩn giấu, không thích hợp để nói ra.

Những chuyện này đều hoàn thành trong khoảnh khắc, khi Tần Vũ đứng dậy, Ngô Bất Chính và những người khác cũng đã chạy đến.

Bàn Tử vừa sờ mạch của Phan Tử, lập tức ngớ người ra nói: “Thiên Chân, anh ấy chết rồi!

Đệch, anh ấy lại chết rồi, mẹ nó Bàn gia sau này biết tìm ai mà cãi cọ đây!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng ngây người, cả người trực tiếp mềm nhũn quỵ xuống, đã không còn biết mình đang nghĩ gì nữa!

Phan Tử tuy là thuộc hạ của tam thúc, nhưng Ngô Bất Chính từ lâu đã xem anh ấy như anh cả của mình.

Mỗi khi Tần Vũ không có mặt, ngoài Bàn Tử ra, người khiến cậu ấy cảm thấy an tâm nhất chính là Phan Tử ở bên cạnh.

Dường như chỉ cần có anh ấy ở đó, vô số nguy hiểm và khó khăn, cậu ấy đều không cần phải nghĩ cách.

Anh ấy luôn xông pha đi đầu, một tiếng "Tiểu Tam Gia" rồi một tiếng "Tiểu Tam Gia" gọi cậu ấy.

Mình có xứng đáng không?

Hiển nhiên là không, chẳng qua đó đều là lòng trung thành của Phan Tử đối với Tam Gia, mà lan tỏa đến cả mình.

Một người trung nghĩa dũng cảm như vậy, mệnh cứng rắn đến thế, hôm nay lại...

Ngô Bất Chính nhất thời không nói nên lời.

Vẫn là Bàn Tử bên cạnh hồi phục lại nói: "Thôi Thiên Chân à, làm cái nghề của chúng ta, sớm đã biết sẽ có ngày này rồi!

Chúng ta đau lòng khóc lóc cũng vô ích, thời gian gấp rút nhiệm vụ nặng nề, tôi thấy cứ cho Phan Tử vào quan tài của Vạn Nô Vương đi!

Một cái quan tài quý giá như vậy để chôn anh ấy, anh ấy cũng nên mãn nguyện rồi!" Ngô Bất Chính không nói gì, lúc này cậu ấy đã ngớ người.

Thật lòng mà nói, trong mắt cậu ấy, người đáng lẽ phải gặp chuyện nhất trong cổ mộ này, lựa chọn hàng đầu chính là mình.

Mình ngoài cái đầu ra thì tay chân không được, sức chịu đựng cũng tệ hại.

Nhưng sao người gặp chuyện lại là Phan Tử chứ.

Cậu ấy nhất thời rất khó chấp nhận.

Nhưng Bàn Tử nói đúng, thời gian không chờ đợi ai.

Chương 1103

Lúc này, làn sương mù màu xanh xung quanh đã bắt đầu yếu đi.

Họ không thể không tính đến sự an nguy của chính mình.

Thanh đồng môn tuy đã đóng lại, những thứ u ám bên trong không ra được.

Nhưng bên ngoài còn có Nhân diện điểu và khỉ nữa!

Những thứ đó có lẽ là bị đám Âm binh và làn sương mù màu xanh vừa rồi làm cho hoảng sợ mà rút lui.

Chốc nữa nếu sương mù màu xanh tan đi, e rằng chúng sẽ quay trở lại.

Đến lúc đó có thể sẽ phiền phức hơn nhiều.

“Bàn gia tao quyết định thay cậu rồi!” Thấy Ngô Bất Chính vẫn chưa phản ứng lại, Bàn Tử lập tức vác Phan Tử đi về phía quan tài của Vạn Nô Vương.

Toàn bộ quan tài đã không còn nắp.

Bên trong đen ngòm còn có không ít đồ tùy táng đã mục nát.

Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp ném Phan Tử vào trong.

Sau đó còn muốn đi tìm tấm ván quan tài, nhưng vừa thấy tấm ván nặng như vậy, liền từ bỏ.

“Nào nào!

Mọi người qua đây, nói gì thì nói chúng ta cũng từng là chiến hữu, tạm biệt anh ấy đi!” Bàn Tử vẫy gọi kéo mọi người đến, sau đó châm một điếu thuốc đặt lên quan tài rồi nói: “Gửi đến chiến hữu thân yêu nhất của tôi, chúng ta sẽ mãi ghi nhớ những cống hiến xuất sắc của anh!

Vì sự nghiệp khảo cổ..." "Đủ rồi Tử Bàn Tử, mày còn làm trò nữa!

Phan Tử ghét nhất cái kiểu này!" Bàn Tử còn chưa nói xong, đã bị Ngô Bất Chính cắt ngang.

Ngô Bất Chính nhìn mọi người, thấy ai nấy đều rất buồn bã, duy chỉ Tần Vũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không nhịn được nói: "Tiểu ca, Phan Tử chết rồi mà anh vẫn bình tĩnh như vậy, sau này nếu tôi chết, anh có rơi một giọt nước mắt nào không hả!" Tần Vũ sững sờ, nhìn cậu ấy nói: "Cậu sẽ không chết trước tôi đâu, ngoài ra!

Anh ấy còn chưa chết!" Nói xong Tần Vũ không thể mở miệng được nữa.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, cái gì mà anh ấy chưa chết?

Tuy nhiên, đúng lúc đang ngớ người, bỗng nhiên một bàn tay lại thò ra từ trong quan tài, cầm lấy điếu thuốc mà Bàn Tử đặt trên quan tài.

Sau đó một làn khói thuốc bay ra, tiếp theo cả người Phan Tử đứng bật dậy, anh ấy nhìn mọi người tức giận nói: "Thằng khốn kiếp nào đã bỏ lão tử vào quan tài vậy!

Tử Bàn Tử có phải mày không hả!" Bàn Tử sợ đến ngớ người, vội vàng rút Hắc lư đề tử ra kêu lên: "Đệch!

Lão Phan *trá thi* rồi, mau lấy Hắc lư đề tử ra!" Lúc này mọi người đều không khỏi căng thẳng.

Ông nội của Ngô Bất Chính từng truyền lại một câu nói.

Câu nói này từ rất lâu rồi, tam thúc của cậu ấy đã kể cho cậu.

Hồi đó, cửa hàng Ngô Sơn Cư của cậu ấy vừa khai trương.

Tam thúc đến để hỗ trợ, lúc ra về, đã nói với Ngô Bất Chính: "Nhà Ngô lão chúng ta, từ ông nội mày đã truyền xuống một câu nói, hôm nay tao kể cho mày!

Hy vọng mày có thể ghi nhớ trong lòng! " "Thứ đáng sợ hơn quỷ thần, chính là lòng người!" Câu nói này sau này cũng trở thành lời răn dạy của Ngô Bất Chính khi làm ăn.

Quỷ thần hữu hình, lòng người khó dò.

Bạn có thể đối phó với mãnh thú như Song lân cự mãng, nhưng bạn vĩnh viễn không thể nhìn thấu nội tâm một con người.

Lúc này nghĩ lại những biểu hiện của Lương Quỳnh suốt chặng đường, cộng thêm bao nhiêu lần mạo hiểm họ đã cùng trải qua trước đó, Ngô Bất Chính thực sự không thể liên kết cô ấy với âm mưu.

Nhưng tình hình thực tế hiện tại lại chính là như vậy.

Tần Vũ không có biểu cảm gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Tình trạng của Lương Quỳnh không thể nói là tệ, nhưng tuyệt đối cũng không quá tốt.

Sắc mặt và mùi hương trên người cô ấy, hiển nhiên đã nói lên tất cả.

Nhưng cô ấy dường như vẫn giữ được lý trí, theo thời gian ba ngày mà cô ấy nói.

Thời gian này không dài, cô ấy đáng lẽ nên nhanh chóng tìm ra bí mật của Tây Vương Mẫu mẫu cung mới phải chứ.

Sao lại chọn cách bỏ chạy?

Trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Bàn Tử bên cạnh chửi: "Mẹ nó, tôi thấy Lương Quỳnh này e là đã chết rồi, vừa nãy cái người kia là khôi lỗi bị Tây Vương Mẫu mẫu khống chế, cố tình dẫn chúng ta đến cái ngõ cụt này!

Thế này thì xong rồi, phía trước không có đường, phía sau lại bị chặn, chúng ta e rằng sẽ bị chôn sống ở đây rồi!” Phan Tử lắc đầu bày tỏ không đồng tình với quan điểm này: “Tôi cứ cảm thấy Lương Quỳnh này thay đổi rất nhiều, nhưng ánh mắt một người thì không lừa dối ai được!

Mấy người có thể xem lại đoạn quay chậm, lúc Tiểu ca chạm mặt Lương Quỳnh, ánh mắt cô ấy không hề giống ánh mắt của ác quỷ!” Bàn Tử sững sờ, dường như được gợi mở, vội nói: “Có khi nào là Tiểu ca đã cướp nụ hôn đầu của người ta, rồi lại không chịu xác định quan hệ nam nữ bạn bè, nên người ta giận dỗi không?

Tiểu ca à, vậy thì tôi phải nói anh vài câu rồi, đàn ông chúng ta làm việc phải quang minh chính đại!

Đã hôn người ta rồi thì phải chịu trách nhiệm chứ!

Nếu anh không muốn chịu trách nhiệm, thực ra Bàn gia tôi...” “Mày câm miệng đi Tử Bàn Tử!

Chương 1104

Mày biết cái quái gì chứ!" Ngô Bất Chính nghe đến phát phiền, mở miệng ngắt lời Bàn Tử: "Cái gì mà Tiểu ca cướp nụ hôn đầu của cô ấy?

Là cô ấy cưỡng hôn Tiểu ca thì có!

Phải nói ngược lại, là nụ hôn đầu của Tiểu ca bị cô ấy cướp mất mới đúng!" Vừa nói Ngô Bất Chính vừa nhìn Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, đó là nụ hôn đầu của anh à?" Câu hỏi này rất sắc bén và kích thích.

Vô số khán giả nữ trong phòng trực tiếp đã muốn hỏi từ lâu, nhưng thành thật mà nói, chủ đề này thực ra không có nhiều cô gái quan tâm.

Xã hội phát triển đến ngày nay, chuyện nụ hôn đầu, có người có thể đã mất từ khi còn trong bụng mẹ.

Đương nhiên, đó là nói nhảm, nói đúng ra thì nụ hôn đầu không bao gồm nụ hôn của cha mẹ, cô dì chú bác.

Nó chỉ đơn thuần là giữa bạn trai và bạn gái.

Nhưng dù vậy, rất nhiều người có thể đã mất từ cấp hai và cấp ba.

Vì vậy, thực ra chuyện nụ hôn đầu, người quan tâm cũng không nhiều.

Ví dụ như Bàn Tử, nụ hôn đầu của anh ta năm bảy tuổi đã bị một con lợn nái cướp mất.

Nhưng chuyện này anh ta không thừa nhận, cứ khăng khăng nói mình lúc đó rơi vào chuồng lợn rồi nhanh chóng ra ngoài, dấu đỏ trên mặt là do con lợn nái đá.

Những chuyện này đều là chuyện đùa.

Ngô Bất Chính lúc này hỏi ra câu hỏi đó, trong phòng trực tiếp vẫn có rất nhiều người muốn biết.

Tần Vũ sắc mặt có chút lúng túng, câu hỏi này làm sao anh trả lời đây.

Nụ hôn đầu?

Đó chắc chắn là nụ hôn đầu của anh rồi!

Trước nụ hôn đó, anh còn chưa từng nắm tay con gái, thì làm gì có nụ hôn nào chứ.

Nhưng chuyện này anh cũng không để ý, bản thân mình còn gặp phải chuyện xuyên việt cẩu huyết như vậy rồi, cậu nghĩ anh còn quan tâm một nụ hôn sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những chuyện chưa từng trải qua, lần đầu trải nghiệm đều sẽ vô cùng sâu sắc.

Đó là điều tất nhiên.

Biểu cảm của Tần Vũ đã nói lên tất cả.

Ngô Bất Chính cũng lười biếng tiếp tục chủ đề này, gọi mọi người tìm kiếm xung quanh, xem có tìm được manh mối nào không.

Dù sao cũng không thể cứ ngồi chờ chết ở đây chứ.

Còn về chủ đề nụ hôn đầu của Tần Vũ, lại gây ra tranh luận kịch liệt trong phòng trực tiếp.

Lúc này mọi người đang tìm kiếm manh mối, nhân cơ hội này, những người trong phòng trực tiếp liền bắt đầu bàn tán.

Có người nói Tần Vũ đây chắc chắn là bị cướp nụ hôn đầu rồi.

Lại có người nói nụ hôn đầu đó đáng lẽ phải thuộc về tôi, Lương

Quỳnh cái con tiện nữ kia đã cưỡng đoạt nụ hôn đầu của Tiểu ca nhà tôi.

Lại có một bộ phận người thì ngược lại, cảm thấy Lương Quỳnh sống rất phóng khoáng, dám yêu dám hận.

Thích thì là thích, chủ động bày tỏ không có gì sai.

Tóm lại là đủ mọi ý kiến.

Chỉ có một bình luận khiến Ngô Bất Chính cảm thấy nói trúng trọng điểm.

Người này tự xưng là chuyên gia tâm lý học tình yêu.

Phát ngôn của anh ta là: 【Nụ hôn đầu và mối tình đầu, đều là những tồn tại khó có thể dễ dàng quên đi trong đời một người 】Câu nói này quả thật đã gây ra tiếng vang lớn trong phòng trực tiếp.

Không ít cư dân mạng đều bắt đầu hồi ức về mối tình đầu và nụ hôn đầu của mình.

Phần lớn mọi người khi nhắc đến mối tình đầu đều rất tiếc nuối, nói rằng nếu như thế này thế kia, có lẽ kết quả hiện tại đã khác rồi.

Chỉ là thời gian trôi đi, rốt cuộc cũng không thể quay lại được nữa.

Người đó lại nói: 【Lần này chúng ta không thảo luận những chuyện khác, chỉ nói riêng Tiểu ca và Lương Quỳnh rốt cuộc có phải là tình yêu đích thực không! 】【Ở đây tôi xin đưa ra hai quan điểm, một ủng hộ một phản đối, mọi người có thể cùng thảo luận 】【Thứ nhất, tức là quan điểm ủng hộ, Tiểu ca thích Lương Quỳnh 】【Cơ sở lý luận là, Lương Quỳnh đã cướp đi nụ hôn đầu của Tiểu ca, mà con người đối với đối tượng của nụ hôn đầu sẽ ghi nhớ rất sâu sắc, cộng thêm đó là khởi đầu của trái cấm tình yêu, nên cũng sẽ nảy sinh xúc động 】【Đây cũng là lý do tại sao mối tình đầu lại khiến người ta nhớ mãi không quên 】【Thứ hai, là quan điểm phản đối, Tiểu ca không thích Lương Quỳnh 】【Cơ sở lý luận của quan điểm này không cần nói nhiều, mọi người đều có thể thấy, mối quan hệ giữa Tiểu ca và Lương Quỳnh đã nhạt đi không ít 】【Nguyên nhân cụ thể khó nói, dù sao cũng chỉ là giải trí, ai thích có thể thảo luận một chút 】Chủ đề này vừa đưa ra, quả thật đã gây ra không ít chấn động.

Thậm chí trên mạng còn xuất hiện các cuộc bình chọn tương ứng, official còn tổ chức một cuộc bình chọn PK trong phòng trực tiếp.

Tần Vũ xem mà hoàn toàn cạn lời.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng phát phiền, dứt khoát tắt phòng trực tiếp của mình đi.

Mình không nhìn thấy thì cũng không bận lòng nữa.

Cậu ấy dừng lại trước vách tường, muốn đi kiểm tra các thi thể trong thi khanh.

Thi khanh này rất lớn, cũng không biết bên trong có ai trốn không.

Nhưng trong đầu cậu ấy vẫn đang nghĩ về chuyện của Tần Vũ.

Người kia tuy nói nhiều lời vô nghĩa, nhưng có một câu nói lại trúng trọng điểm.

Chương 1105

Đó chính là Lương Quỳnh và Tần Vũ, đó dù sao cũng là nụ hôn đầu.

Tiểu ca liệu có vì nụ hôn đầu này mà nảy sinh tình cảm đặc biệt với Lương Quỳnh không?

Điều này khó nói, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng càng nghĩ càng nghĩ, Ngô Bất Chính cảm thấy mặt già đỏ bừng.

Trong lòng thầm chửi: “Mẹ nó, mình là một thằng đàn ông, sao lại còn lo Tiểu ca bị người khác cướp mất chứ!

Đệch... mình bị làm sao vậy?

Không đúng không đúng!

Mình phải xem nhiều phụ nữ hơn mới được, cái xu hướng giới tính này hình như có vấn đề rồi!” Phải nói, đôi khi cái dây thần kinh phản xạ của Bàn Tử thực sự khác người.

Ngô Bất Chính cùng những người khác bên cạnh đều đã hiểu ý Tần Vũ.

Duy chỉ có Bàn Tử vẫn mặt đầy căng thẳng, như gặp phải kẻ thù lớn. "Chẳng lẽ mấy người ngu hết rồi à?

Mau lấy súng ra đi chứ, không thể vì Phan Tử là chiến hữu của chúng ta mà nương tay được!

Hắn đã chết rồi, bây giờ không còn là Phan Tử nữa!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính nghe vậy thì cạn lời mắng: "Tử Bàn Tử, mày có não không vậy hả?

Tiểu ca đã nói hắn còn chưa chết mà!" "Vớ vẩn, Bàn gia đâu có điếc, nó khởi thi rồi thì chẳng phải là chưa chết hẳn sao?

Chúng ta mau kết liễu nó đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính nghe xong thì hoàn toàn cạn lời, lắc đầu cũng lười quản nữa.Phan Tử nghe Bàn Tử nói vậy về mình, lập tức nhảy vọt một bước từ trong quan tài ra.

Cảnh này dọa Bàn Tử phải hét lớn: "Má ơi, Lão Phan sao chết mà vẫn còn nhảy nhót được vậy?

Chẳng phải Cương thi chỉ biết nhảy thẳng thôi sao?

Chưa từng nghe nói còn có thể đạp ván quan tài mà tự mình nhảy ra ngoài!" "Tử Bàn Tử, Bàn gia đi tới nhà mày đây, mày mới là Cương thi đó!" Phan Tử không nhịn được mắng, tiến lên định đánh Bàn Tử.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội vàng ngăn hai người lại, nói: "Hai người dừng lại chút đi, Phan Tử chưa chết nhưng cũng không phải lúc để các người lãng phí thời gian như vậy!

Màn sương xanh xung quanh sắp biến mất rồi, nếu các người muốn ở đây chờ chết thì tôi không phản đối!

Tiểu ca, chúng ta đi trước!"Tần Vũ gật đầu, anh cũng cảm thấy nơi này không thể ở lâu.

Lớp sương xanh này rất có thể không chỉ là vật chất giúp nhìn thấy hư vô.

Nó còn giống như một lớp rào chắn bảo vệ, chỉ cần thứ này xuất hiện, lũ Nhân diện điểu xung quanh sẽ ngoan ngoãn biến mất.

Một khi lớp sương xanh này biến mất, lũ Nhân diện điểu kia có thể sẽ quay lại.Bàn Tử lúc này cũng đã phản ứng lại, mặt mày rất khó xử.

Đảo đấu Mạc Kim bao nhiêu lần rồi, đây là lần đầu tiên Bàn gia nhìn nhầm. "Má nó, bất cẩn quá!" "Tử Bàn Tử, món nợ này sau này rồi tính!" Phan Tử cũng lười đôi co với hắn, lấy lại trang bị và khẩu súng xung kích của mình, lập tức theo Ngô Bất Chính chuẩn bị rời đi.

Nơi này tuy có thể là trung tâm của cả Vân Thiên Cung.

Nhưng bọn họ đã không dám ở lại lâu nữa.

Tình hình sau Thanh đồng môn cũng đã thấy, còn sự thật là gì thì chỉ có thể đoán mà thôi.

Hơn nữa Tam thúc còn chưa tìm thấy.

Nói thật lòng, Phan Tử trong lòng rất không cam tâm.

Nhưng nơi này quá nguy hiểm, nếu mình mà chết ở đây thì ai sẽ đi tìm Tam thúc chứ?Thấy Ngô Bất Chính và đồng đội dường như muốn quay lại đường cũ, Phan Tử liền chuẩn bị theo ra ngoài rồi tính tiếp.

Đoạn Vô Kỵ thấy vậy vội vàng nói: "Các người muốn quay lại đường cũ sao?

Vậy Tam gia phải làm sao?

Nơi này nằm ở dưới đáy Trường Bạch Sơn, theo tuyến đường chúng ta đã đi trước đó, Tam gia đáng lẽ phải ở trên đầu chúng ta!

Các người cứ đi như vậy, hắn phải làm sao?" "Anh đừng có nói nhảm nữa, chúng ta ra ngoài trước rồi tìm cách lên cứu người!

Má nó, ở đây anh chờ cho chim ăn à?" Bàn Tử mắng.

Đoạn Vô Kỵ còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Vũ phía trước đã dừng lại rồi.

Ngô Bất Chính cũng vội vàng dừng lại, sau đó ra hiệu cho mọi người im lặng.Mọi người đều ngây người, nhưng đợi đến khi họ đến gần nhìn kỹ, ai nấy đều ngớ người.

Một đoạn dốc nghiêng tưởng chừng gần, nhưng lại là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Chỉ thấy trên dốc nghiêng, lại bò đầy những con Du diên to bằng cánh tay, có con thậm chí còn to bằng cái thùng nước.

Những con Du diên này quá nhiều, cứ như thủy triều vậy.

Cũng không biết là từ đâu bò ra nữa.

Chương 1106

Đáng sợ nhất là lúc này lũ Nhân diện điểu kia lại đang quần thảo với đám Du diên này.

Nhân diện điểu liên tục cắp Du diên lên rồi lại ném xuống, nhưng bên dưới quá nhiều nên căn bản không thể ném chết được.

Nhân diện điểu chỉ có thể dựa vào hàm răng sắc bén của mình để xé xác đám Du diên.

Nhưng Du diên thực sự quá nhiều, Nhân diện điểu căn bản không thể giải quyết hết.Ngô Bất Chính nhìn mà run lẩy bẩy, nói nhỏ: "E rằng đường cũ không ra được nữa rồi, mấy thứ này đã chặn hết đường đi rồi!" "Chúng ta xông qua!" Phan Tử nâng súng xung kích lên nói. "Mày không động não được à!

Xông ra ư?

Mấy con Du diên này có thể đè chết mày đó!

Muốn xông thì mày tự xông đi, Bàn gia không muốn để mấy con Du diên này chui vào mấy chỗ kỳ lạ đâu!" "Mấy chỗ kỳ lạ?

Ý gì vậy?" Phan Tử hơi không hiểu Bàn Tử đang nói gì.

Ngô Bất Chính vội vàng giải thích: "Mấy con Du diên này sẽ đẻ trứng ở những nơi ấm áp.

Xung quanh không có nguồn lửa, nên chúng sẽ chui vào tai người!

Thậm chí là hậu môn nữa!" "Má ơi!" Phan Tử nghe vậy lập tức cảm thấy mông thắt lại, không khỏi kéo chặt dây lưng quần. "Nhưng sao ở đây đột nhiên lại có nhiều Du diên đến vậy chứ?

Rõ ràng trước đó chúng ta đến đâu có thấy đâu!" Lương Quỳnh cũng nghe mà mặt mày tái mét, vội hỏi. "Tôi cũng không biết, nhưng cô tốt nhất cũng nên kéo chặt dây lưng đi!

Dù sao cô cũng là phụ nữ, có thể chúng thích phụ nữ hơn!" Ngô Bất Chính nói. "Anh!" Lương Quỳnh tức đến đỏ bừng mặt, nhưng vẫn kéo chặt dây lưng.Ngay lúc này, trong phòng livestream bỗng có người gửi một tin nhắn nói: 【Tôi là người dân bản địa gần Trường Bạch Sơn đây, cái này chỗ chúng tôi gọi là Tuyết Mao Tử đó.

Xác của chúng sẽ thu hút đồng loại đến, mấy người trước đó đã đánh chết chín con Du diên khổng lồ mà.

Chắc chắn là chúng đã thu hút từng này Du diên đến!】 "Má ơi, huynh đệ tên gì vậy, sao không nói sớm hả!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Người kia cũng không khách khí, vội trả lời: 【À!

Tôi tên Thuận Tử, tôi cũng vừa mới thấy thôi, vợ tôi vừa sinh xong, tôi mới vào phòng sinh nên mới có thời gian xem livestream của mấy người đó.

À mà Tiểu ca, tôi là fan của anh đó, yêu yêu đát nha!】 "Cút cút!

Đàn ông con trai 'yêu yêu đát' cái gì mà 'yêu yêu đát'!" Bàn Tử trả lời một câu rồi nhìn sang Ngô Bất Chính nói: "Thiên Chân, giờ phải làm sao đây?

Mấy con Du diên này chết càng nhiều, e là sẽ thu hút nhiều con khác đến.

Ngay cả lũ Nhân diện điểu kia chắc cũng phải tránh xa ba mét!

Chúng nó biết bay chứ chúng ta thì không, lát nữa chúng nó mà rút đi, lũ Du diên kia sẽ xông thẳng vào chúng ta đấy!"Ngô Bất Chính mặt mày khó coi, anh cũng rõ cục diện hiện tại đúng như Bàn Tử đã nói.

Nhân diện điểu mà rút, nguồn nhiệt ở đây chỉ còn lại bọn họ, những người sống có thân nhiệt, và không gian nhiệt độ cao phía sau Thanh đồng môn.

Nhưng Thanh đồng môn đã đóng.

Lũ Du diên này căn bản không thể vào được, nên chắc chắn sẽ xông về phía họ.

Nhưng lúc này đường đã bị phong tỏa rồi, bọn họ còn có thể đi đâu được nữa chứ! "Tứ A Công, ông thấy sao?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tứ A Công mặt mày khó coi, nói: "Người trẻ à, nếu ông đây biết phải làm sao thì đã chẳng đợi cậu mở miệng rồi!

Tôi đã già rồi, bây giờ là thiên hạ của các người trẻ, cậu phải giương cao ngọn cờ đảo đấu lên chứ!" Tứ A Công nói xong, trong mắt cũng có sự sốt ruột, rõ ràng cũng đang đợi Ngô Bất Chính đưa ra chủ ý.

Tên này thân thủ tuy bình thường, nhưng cái đầu thì thực sự linh hoạt.Ngô Bất Chính cũng cảm thấy kỳ lạ, mình cũng đâu có xuống mộ mấy lần đâu, sao tư duy trong cổ mộ lại càng ngày càng lợi hại vậy.

Cứ như thể trực tiếp vượt qua thời kỳ trưởng thành, đạt đến thời kỳ chín chắn vậy.

Nếu như thân thủ của mình cũng được như vậy thì tốt rồi, ít nhất sẽ không làm vướng chân Tiểu ca của mình.

Chỉ là anh đâu biết, tư duy của anh đều là do năng lực của thẻ nhân vật trực tiếp truyền thụ, nếu không làm sao anh có thể trở thành "sư gia" của những lão thủ đảo đấu này chứ. "Tôi có một cách!" Ngô Bất Chính còn chưa nghĩ ra phải làm sao, bỗng nhiên Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lại lên tiếng.Ngô Bất Chính vừa mới nảy ra ý nghĩ đó, chính mình đã bật cười.

Cái gì mà xu hướng tính dục có vấn đề, đầu óc mình sao lại còn nghĩ vẩn vơ thế chứ?

Anh và Tiểu ca đó là tình huynh đệ trong sáng, không hề dính dáng đến tình yêu một chút nào. "Thôi được rồi, thôi được rồi!" Ngô Bất Chính lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, vấn đề này hoàn toàn không cần phải nghĩ.

Dù sao ai mà biết Lương Quỳnh còn có thể sống sót đi ra khỏi xà chiểu quỷ thành này không chứ!

Tuy nhiên, tận sâu trong lòng, Ngô Bất Chính vẫn hy vọng cô ấy có thể bình an vô sự.

Dù sao cô ấy cũng là một con người mà!Tần Vũ lúc này đã kiểm tra xong thi khanh gần mình, không có gì kỳ lạ.

Thấy Ngô Bất Chính ngẩn người nhìn vách đá, anh chuẩn bị đi qua xem thử.

Ai ngờ, bỗng nhiên anh thấy một thi thể trong thi khanh trước mặt Ngô Bất Chính lại động đậy một cái.

Chương 1107

Cử động này lập tức khiến Tần Vũ thót tim.

Anh vội vàng hét lên: "Lại đây!" Ngô Bất Chính vẫn còn ngớ người, không hiểu chuyện gì.

Mà những người khác xung quanh nghe vậy đều căng thẳng, rõ ràng là có vấn đề trong thi khanh này. "Có chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính mặt mày khó xử, thầm nghĩ mình chỉ tùy tiện nghĩ thôi, bọn họ sẽ không biết chứ?

Thật là mất mặt quá.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ đã xông tới.Gần như cùng lúc đó, Ngô Bất Chính cảm thấy có thứ gì đó từ phía sau thò ra, rồi một thứ gì đó đặt lên vai mình.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, dao găm đã chém tới.

Ngô Bất Chính sợ đến mật lạnh, không nhịn được quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một bàn tay đầy bùn lầy của thi thể trong thi khanh đã đặt lên vai mình.

Dao găm của Tần Vũ trực tiếp chém xuống, ai ngờ bàn tay kia lại đột nhiên rụt về.

Dao găm chém vào không khí, Tần Vũ không dám chậm trễ, kéo Ngô Bất Chính lùi lại.Bàn Tử và Phan Tử gần như cùng lúc giơ súng lên, chĩa vào thi khanh định nổ súng.

Ngô Bất Chính này ngoài việc đầu óc lợi hại ra, còn có cái thể chất "dễ bị thi biến" nữa chứ.

Điểm này mọi người gần như ngầm hiểu, hễ anh ta ở đâu là y như rằng không gặp ma thì cũng thi biến.

Ai nấy trong lòng đều rõ như gương.

Nếu không thì ở đây có nhiều người như vậy, ai cũng đi kiểm tra thi khanh, sao chỉ có thi thể trong thi khanh chỗ anh ta là thi biến?

Điều này hiển nhiên đã rất rõ ràng.

Bàn Tử và Phan Tử gần như không hề chần chừ, giơ súng lên định bắn.Ai ngờ ngay lúc này, thi thể trong thi khanh lại phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Tiếng rên này khiến tim mọi người đều thắt lại.

Bàn Tử càng mắng: "Má ơi, thật sự thi biến rồi, Phan Tử mau bắn đi!" "Phịch!" Vừa nói Bàn Tử đã định bắn.

Ai ngờ thi thể trong thi khanh lại nói một câu: "Ta là Ngô Tam Tỉnh!" Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử cũng ngây người.

Nhưng ngón tay hắn đã bóp cò súng, trong tình thế cấp bách chỉ có thể ghìm nòng súng xuống, lập tức viên đạn bắn trúng rìa thi khanh.

Tim mọi người đều nhảy lên đến cổ họng.

Nếu không phải phản ứng nhanh, người trong thi khanh đó chắc chắn trăm phần trăm không giữ được mạng.

Bàn Tử chửi một tiếng: "Má ơi, là người thì không nói năng tử tế được à, bày đặt giả thần giả quỷ!" Bàn Tử nói vậy trên miệng, nhưng súng vẫn giương lên.Phan Tử ngớ người, vội ấn nòng súng của hắn xuống, hỏi nhỏ: "Tử Bàn Tử, mày mẹ nó muốn làm gì vậy, đó là Tam gia đó!" Bàn Tử lại cười lạnh nói: "Tam gia ư?

Mày không phải là nhớ Tam gia nhà mày quá rồi đấy chứ?

Lỡ đâu là một con Kê quan xà thì sao?

Hướng về một con Kê quan xà mà gọi Tam gia, mày cũng nói ra được à!" Phan Tử ngớ người, cũng nhớ ra, Kê quan xà ở đây rất quỷ dị, còn biết nói tiếng người.

Vẫn là Bàn Tử lắm tâm nhãn, không tin ngay.

Ngô Bất Chính cũng rất rõ, lập tức mở miệng hỏi: "Ông là Ngô Tam Tỉnh?" Chỉ cần đối phương thực sự là người thì có thể đối thoại, còn không thể đối thoại thì đó chính là rắn rồi.Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, chỉ nghe người bên trong mắng: "Thằng nhóc thối, mày còn dám gọi thẳng tên Tam thúc của mày à!

Còn không mau qua đây kéo ta ra ngoài!" Mọi người vừa nghe lời này, lập tức thả lỏng.

Đây không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai chứ!

Kê quan xà đâu có đối thoại được, chứ đừng nói là đối đáp được hai câu.

Phan Tử là người đầu tiên chạy qua, đỡ người bên trong ra.

Phan Tử và Ngô Bất Chính tiến lên phát hiện Đoạn Vô Kỵ quả nhiên cũng ở bên trong.

Thế là mọi người liền giúp kéo anh ta ra.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ cả hai người đều dính đầy bùn lầy, còn thi thể ban đầu trong thi khanh đó thì đã bị bọn họ đè nát thành một đống bã rồi.

Ước chừng lúc đó thời gian cấp bách, căn bản không có thời gian để dọn dẹp xác khô bên trong.

Nhưng nói đi cũng lạ, sao Đoạn Vô Kỵ trông có vẻ rất yếu ớt.

Cả Ngô Tam Tỉnh trông cũng không được khỏe lắm.

Cả hai người dường như đều rất mệt mỏi.Ngô Bất Chính trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không có thời gian để hỏi.

Vội vàng đỡ bọn họ ngồi xuống, nhóm lửa, cho họ ăn chút đồ và uống nước, sắc mặt hai người mới hồi phục được một chút.

Phan Tử trong lòng cũng rất lo lắng, nghĩ đến Lương Quỳnh biến mất, anh ta liền nghi ngờ là do Lương Quỳnh làm.

Vội hỏi: "Tam gia, sao hai người lại ra nông nỗi này?

Lương Quỳnh rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Câu hỏi của Phan Tử cũng là điều mọi người muốn biết trong lòng.

Bọn họ theo sau những người thuộc đội tiên phong của Ngô Tam Tỉnh tiến vào.

Sau khi gặp Phan Tử thì đại khái đã biết chuyện gì xảy ra ở phía trên.

Chương 1108

Nhưng sau khi Phan Tử và mọi người tách ra thì chuyện gì đã xảy ra, bọn họ cũng không biết.

Lúc này đã khó khăn lắm mới tìm được bọn họ, tự nhiên phải hỏi cho rõ.

Đặc biệt là Lương Quỳnh sao lại tự mình bỏ chạy, trong đó chắc chắn có vấn đề gì đó.Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người, ai nấy đều chằm chằm nhìn mình.

Anh ta bất đắc dĩ nở một nụ cười khổ, lắc đầu không nói gì.

Nhưng Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lại mở miệng nói: "Hay là để tôi nói đi, chuyện này mẹ nó thật sự không còn mặt mũi nào mà mở miệng cả!" Đoạn Vô Kỵ dường như không muốn nhắc đến chuyện này, có lẽ có điều gì đó đáng xấu hổ.

Nhưng mọi người thiết tha muốn biết, anh ta cũng biết không thể giấu được, liền kể lại.

Hóa ra, hành tung của bọn họ cũng gần giống như mọi người đã đoán.

Tối hôm đó, bọn họ bị Kê quan xà tấn công ở trại.

Trong tình thế bất đắc dĩ phải rút lui vào rừng.

Phan Tử dẫn Ngô Tam Tỉnh chạy, kết quả tình hình trên đường quá phức tạp.

Hai người liền chạy tán loạn.

Khi rút lui, Lương Quỳnh bị rắn cắn một phát.

Đoạn Vô Kỵ tốt bụng tiêm huyết thanh cho cô ấy.

Sau đó một đường cõng cô ấy đuổi theo phía sau.

Nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, còn Phan Tử tên này thì như con thỏ, đã chạy mất tăm rồi.

Kê quan xà trong rừng biết nói tiếng người.

Một khi đã phân tán, muốn tập hợp lại thì khó rồi.

Cuối cùng dưới sự dụ dỗ của Kê quan xà, bọn họ càng ngày càng đi xa.

Phan Tử thì mò đến vị trí cửa ra và suýt chút nữa thì chạm mặt Tần Vũ cùng mọi người, những chuyện sau đó thì mọi người cũng đã biết.

Còn Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ dường như là mục tiêu chính của lũ gà rừng đó, có thể là vì cảm thấy Lương Quỳnh bị rắn cắn nên việc săn lùng bọn họ sẽ dễ dàng hơn.

Thế là ba người bọn họ bị lũ gà rừng truy đuổi suốt, cuối cùng bị dồn đến gần cái hồ nước đó.

Vì ban ngày bọn họ đã dò xét tình hình cái hồ nước đó.

Biết rằng trong hồ có vô số thi thể.

Ba người bọn họ, trong đó một người còn bị rắn cắn, một khi xuống đó có thể sẽ lành ít dữ nhiều.

Thế là liền tìm một lối vào khác.

Quá trình này tất nhiên cũng vô cùng gian nan.

Ở đây cũng không kể lể dài dòng nữa.

Ba người mệt mỏi rã rời, cuối cùng cũng tìm thấy một lối vào khác, một đường trốn vào đây.

Mà nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên chen lời nói: "Mấy người các cậu vào từ đâu vậy?" Phan Tử vội nói: "Từ trong hồ nước, chúng tôi bị dồn vào đường cùng rồi!" Ngô Tam Tỉnh nghe lời này, không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, đồng thời hỏi: "Vậy các cậu đã kiểm tra người chưa?" "Anh có cách ư?

Anh có cách gì?" Bàn Tử thấy kỳ lạ, tên này suốt đường đi đâu có nói ra được cách nào hữu dụng đâu, sao lúc này lại đột nhiên mở miệng.

Quan trọng là trông bộ dạng còn khá trịnh trọng. "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nhảm, để Đoạn Vô Kỵ nói.

Tình huống bây giờ, có một cách còn hơn không có cách nào.

Đoạn Vô Kỵ cũng không thèm để ý Bàn Tử, nói: "Rất đơn giản, các người thử nghĩ xem, việc xây dựng Vân Thiên Cung này chắc chắn không thể là từ dưới lên được!

Điều đó có nghĩa là, việc xây dựng cung điện này, chắc chắn là từ trên xuống!

Hiện tại chúng ta đang ở dưới đáy, vậy chắc chắn phía trên đầu có một Địa cung, chúng ta có thể tìm đường lên đó, rồi đi ra từ cổng chính!

Như vậy còn có thể cứu Tam gia vẫn đang ở trong Địa cung ra nữa!" Lời này vừa thốt ra, lập tức mọi người đều cảm thấy "Má ơi, cách này lợi hại thật." Đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Không những có thể tránh đối đầu trực diện với lũ Du diên và Nhân diện điểu kia, mà còn tiện thể tìm được Tam thúc.

So với mấy thứ này, cơ quan ám khí trong Địa cung chẳng khác gì trò trẻ con.

Có Tần Vũ ở đây, cơ quan nào có thể làm hại được bọn họ chứ? Mọi người gần như không cần thảo luận gì, liền tán đồng ý kiến này.

Phan Tử vội nói: "Tôi thấy khả thi, vừa nãy chúng ta đã leo qua mấy sợi xích sắt này, rất kiên cố, chỉ là chúng ta leo lên một đường khá hao tốn thể lực, Tứ A Công sức khỏe của ông....." "Tôi..." "Ông ấy không sao!" Tứ A Công còn chưa mở miệng, Bàn Tử đã ngắt lời ông: "Người ta đã nói ông là cây đại thụ của giới đảo đấu rồi còn gì, chút khó khăn này nhằm nhò gì chứ!" "Cậu đã nói thế rồi thì tôi còn nói gì được nữa!" Tứ A Công không chút khách khí nói.

Người này mất đi thế lực của mình, nói chuyện cũng không còn cứng rắn được nữa.

Tứ A Công cũng là người tinh tế.

Rất rõ ràng lúc này không phải lúc ỷ già bán già, không theo đại đội đi thì rất có thể chính mình cũng phải bỏ mạng ở đây. "Vậy thì đừng nói nhảm nữa, động thủ thôi!" Bàn Tử hô hào.

Mọi người lập tức lấy ra thiết bị.

Chương 1109

Thực ra thiết bị của bọn họ tốt hơn nhiều so với bọn đảo đấu tặc ngày xưa.

Dù sao cũng có sự hỗ trợ mạnh mẽ của tổ chương trình, ngoài vũ khí ra thì các loại thiết bị thám hiểm tiên tiến đều rất đầy đủ.

Ví dụ như dây leo núi mà mỗi người được trang bị, đều là loại tự động kiểu mới nhất.

Chỉ cần cố định dây thừng, là có thể tự kéo người lên.

Như vậy thực ra cũng không tốn quá nhiều sức.

Nhưng cho dù là vậy, việc leo đi leo lại trên những sợi xích sắt này cũng đủ vất vả rồi.

Hơn nữa càng lên cao, gió càng lớn.

Loại cố định này chỉ có thể cố định vào xích sắt, rất dễ bị thổi bay.

Vì vậy có thể khi lên đến trên còn phải dựa vào sức người mà leo, loại cố định này cũng không dùng được.Mọi người cũng không dám trì hoãn thời gian, một số Du diên trên sườn núi đã xông xuống.

Bàn Tử đi đầu, bắn móc câu ra.

Cố định chắc chắn vào một sợi xích sắt.

Sau đó mọi người lần lượt làm theo, chưa đầy hai phút.

Một nhóm người đã leo lên đến độ cao mười mét.

Sau khi bám vào những sợi xích này, mọi người mới phát hiện, những sợi xích này tuy kiên cố, nhưng cực kỳ không ổn định.

Lắc lư qua lại, cứ như đi trên dây thép vậy.

Hơn nữa Ngô Bất Chính còn phát hiện một vấn đề lớn.

Những sợi xích này căn bản không phải bằng sắt, mà là bằng Thanh đồng.

Chỉ là bên ngoài bị ăn mòn nghiêm trọng nên không nhìn ra màu Thanh đồng, nhưng lúc này đứng trên đó rõ ràng có thể cảm nhận được những sợi xích này được làm bằng Thanh đồng. "Những sợi xích Thanh đồng này, rất có thể là sản vật cùng thời kỳ với Thanh đồng môn đó!" Ngô Bất Chính thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên lúc này tình huống khẩn cấp, bọn họ căn bản không thể lo nghĩ đến những thứ khác, bắt đầu tiếp tục leo lên.Thiết bị tự động nâng hạ đã đưa mọi người lên đến độ cao hai trăm mét, và đã hoàn toàn không thể dùng được nữa.

Ở đây gió quá lớn, chỉ có thể dựa vào những sợi xích dày đặc để tự mình leo lên.

Dùng thứ đó nữa, sẽ bị thổi lệch, đến lúc đó không bám được vào xích, chỉ cần phía trên xảy ra chút vấn đề, sẽ phải rơi xuống chết.

Bàn Tử vội vàng hét lên: "Đã hai trăm mét rồi, sao vẫn chưa thấy lối ra vậy!

Chỗ này cao bao nhiêu vậy!" Ngô Bất Chính nói: "Không biết, nhưng ít nhất cũng phải năm trăm mét!

Cả Trường Bạch Sơn cao mấy nghìn mét chứ, cho dù Thanh đồng môn này ở giữa sườn núi!

Phía trên còn có Địa cung, ước chừng độ cao chênh lệch cũng phải một nghìn mét!

Nơi này được khai quật với độ sâu như vậy, tiếp tục leo lên đi!" Mọi người lúc này bắt đầu dựa vào sức lực của mình để leo, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy lãng phí thể lực.

Nhưng không có công cụ tự động nâng hạ, hai giờ sau, bọn họ cũng chỉ leo được hơn một trăm mét.

Hiệu suất này cũng quá chậm rồi.

Nhưng phía dưới đã bắt đầu liên tục có tiếng gió và tiếng móng vuốt cọ xát truyền đến.

Hiển nhiên lũ Nhân diện điểu và Du diên kia có lẽ đã đuổi tới rồi.

Chỉ cần Nhân diện điểu từ bỏ kháng cự, đám Du diên kia đuổi theo bọn họ cứ như chơi vậy. "Bàn Tử!

Pháo sáng!" Ngô Bất Chính vội vàng hô.

Bàn Tử nghe vậy cũng không nói nhảm, một quả pháo sáng bắn ra.

Lập tức phạm vi ba trăm mét phía trên được chiếu sáng.

Mọi người nhìn thấy, lờ mờ ở một nơi cách ba trăm mét, lại có một cái đài đá nhô ra.

Trên đài đá còn có một cái đỉnh Thanh đồng khổng lồ.

Nhìn thấy cái đỉnh Thanh đồng này, mọi người trong lòng vui mừng.

Đây chắc chắn là lối ra rồi.

Người Đông Hạ quốc thời cổ đại chắc hẳn là từ đây đi ra, rồi theo xích sắt đi xuống.

Nhìn thấy thứ này, mọi người đều vui mừng, cảm giác sắp đến lối ra rồi.

Nhưng khoảng cách ba trăm mét này, thực sự quá xa.

Tầm bắn hiệu quả của thiết bị tự động nâng hạ cũng chỉ có năm mươi mét.

Bọn họ ít nhất còn phải leo gần hai trăm mét nữa.

Hai trăm mét thẳng đứng, lại còn là xích sắt, không có ba bốn tiếng đồng hồ căn bản không thể lên được.

Chương 1110

Nhưng động tĩnh phía dưới đã càng ngày càng lớn rồi.

Theo quả pháo sáng rơi xuống, mọi người liền nhìn thấy.

Phía dưới vô số Nhân diện điểu lại đang bay lên trên, dường như cũng không thể ngăn cản thế tấn công của đám Du diên kia nữa.

Lúc này đều đang bay lên trên để thoát thân.

Bọn họ còn nhìn thấy, trên vách đá hai bên, lại đã bò đầy Du diên.

Có con thậm chí còn bò lên theo xích Thanh đồng.

Thật không biết mấy thứ này từ khi nào lại còn nắm giữ kỹ năng leo xích Thanh đồng nữa. "Làm sao bây giờ?

Không kịp nữa rồi!" Bàn Tử vội đến mặt mày xanh lét.

Tình huống này bọn họ căn bản không thể chạy thoát khỏi đám Du diên kia.

Chẳng lẽ thật sự phải bị đám Du diên này coi thành bữa ăn sao?

Ngô Bất Chính lúc này cũng có chút sốt ruột, cách thì đúng là có, cũng có thể thực hiện được.

Nhưng vấn đề là đám Du diên này hành động quá nhanh, căn bản không cho bọn họ thời gian.

Mấy con Du diên ở dưới cùng đã theo xích sắt tiếp cận mọi người.

Bàn Tử và Phan Tử cũng không dám chậm trễ, giơ súng xung kích lên liền bắt đầu bắn.

Một khi đám Du diên này đến được xích Thanh đồng nơi họ đang ở, bắn súng cũng không được nữa.

Bằng không nếu bắn đứt xích Thanh đồng, bọn họ cũng sẽ rơi xuống. "Tiểu ca, làm sao bây giờ!" Ngô Bất Chính lúc này cũng sốt ruột rồi.

Chuyện này đã vượt quá phạm vi anh ta có thể phân tích rồi.

Khi một chuyện không thể giải quyết bằng suy luận logic nữa, thì chỉ có thể dựa vào một số phương pháp phi thường quy mà thôi.

Mà cái phương pháp phi thường quy này, anh ta làm sao có thể nghĩ ra được!

Tần Vũ khẽ cau mày, trầm tư một lát rồi nói: "Không còn cách nào khác rồi, làm theo tôi!" Nói xong, Tần Vũ huýt sáo một tiếng.

Lập tức không ít Nhân diện điểu xung quanh bị anh thu hút, bay về phía anh, hiển nhiên những con chim này đến lúc này vẫn chưa quên việc tìm mồi.

Tần Vũ cũng không phản kháng, mặc cho những con Nhân diện điểu này tóm lấy anh, cả người anh buông lỏng tay, lại bị những con Nhân diện điểu này kéo lên phía trên. "Má mày, Tiểu ca anh lại còn đi nhờ xe ké nữa!" Bàn Tử thấy vậy thì tim lạnh toát.Tần Vũ ngớ người, kiểm tra người ư?

Tại sao lại phải kiểm tra người?

Chẳng lẽ mình đã quên mất chuyện gì rất quan trọng sao?

Tần Vũ trong lòng có cảm giác này.

Tuy mình đã khôi phục ký ức, nhưng nói thật lòng thì không hoàn chỉnh.

Đặc biệt là sau khi so sánh với Ngô Tam Tỉnh, ký ức của mình dường như vẫn luôn không hoàn chỉnh.

Tần Vũ trong lòng mơ hồ cảm thấy điều này có thể liên quan đến những nơi mình đã từng đi qua.

Lần đầu tiên mất trí nhớ là ở trong Côn Luân Thần Cung, bên trong Ác La Hải Thành Kính Tượng Thành.

Sau đó anh lại đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dường như chỉ cần là những nơi không gian hư số liên quan đến vũ khí, mình đi qua sẽ ảnh hưởng rất lớn đến ký ức.

Mà những nơi này lại chính xác là những nơi Ngô Tam Tỉnh chưa từng đi qua.

Tên này chưa từng đi những nơi này, rốt cuộc là trùng hợp, hay là hắn biết những nơi này không thể đi?

Đi rồi sẽ mất trí nhớ ư?

Tần Vũ nghĩ không thông.

Tuy nhiên lúc này những điều đó đều không phải là quan trọng nhất.Ngô Tam Tỉnh vội vàng bảo mọi người kiểm tra cơ thể.

Hơn nữa còn phải cởi hết đồ.

Trong tình thế bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể tạm thời tắt màn hình livestream.

Sau đó từng người một cởi sạch để kiểm tra.

Và khi kiểm tra xong, mấy người đều hít vào một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy ngoài Tần Vũ ra, trên lưng những người khác, lại bám đầy những con trùng màu trắng.

Những con trùng đó chỉ to bằng lòng bàn tay, trắng nhởn bám trên lưng mọi người.

Còn không ngừng nhúc nhích.

Chương 1111

Rõ ràng vẫn còn sống.

Nhưng không hiểu vì sao, mọi người rõ ràng không hề có chút cảm giác nào.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cũng hít vào một hơi khí lạnh, nói: "Rốt cuộc các cậu đã ở trong hồ nước đó bao lâu vậy, sao lại có nhiều thế này!

Những thứ này đều là Kê quan xà ấu tể (con non), loại Kê quan xà này không đẻ trứng, trong hồ nước đó toàn là thứ này!

Chúng vừa sinh ra da rất trơn, độc tính cũng không mạnh, một vết cắn có thể khiến lưng các cậu tê dại, sau đó sẽ không cảm thấy chúng nữa!

Đợi khi chúng hút đủ máu người, sẽ biến thành loại Kê quan xà màu đỏ đó!

Ai da!

Mau xử lý đi!"Mọi người đều nghe xong, vội vàng bắt đầu giúp đỡ lẫn nhau xử lý.

May mà cảnh này không bị người trong phòng livestream nhìn thấy!

Bằng không e rằng lại phải dọa ngất mấy người nữa.

Mọi người mất cả buổi mới xử lý xong lũ Kê quan xà ấu tể trên người mình.

Cuối cùng khi mấy người ngồi xuống, ai nấy đều ngượng ngùng vô cùng.

Xử lý Kê quan xà là chuyện nhỏ, nhưng vừa nãy ai cũng không mặc quần áo, nghĩ đến thôi đã thấy xấu hổ rồi.

Nhưng trong phòng livestream lại một mảng xanh cỏ.

Ai nấy đều phàn nàn tại sao không mở livestream? "Chúng tôi thiếu anh lượng view đó hả?" "Hay là chưa thấy cái gì bao giờ?" "Nhà ai mà chẳng có con trai, thật là cứ giấu giấu diếm diếm!"Đối mặt với những lời đùa cợt của mọi người trong phòng livestream, Tần Vũ và đồng đội tự nhiên cũng không để tâm.

Trên thực tế, lúc này lòng họ đều không ở phòng livestream.

Ai nấy đều dán mắt vào Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, chờ bọn họ nói ra chân tướng sự việc.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy bất đắc dĩ vỗ vỗ Đoạn Vô Kỵ, bảo anh ta nói tiếp.

Hiển nhiên nếu chuyện chưa nói rõ ràng thì chưa xong.

Đoạn Vô Kỵ cười khổ uống một ngụm nước, sau đó bắt đầu kể.Hóa ra, sau khi vào cửa, bọn họ không hề nghỉ ngơi.

Đừng nhìn đây đã là lối vào dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu Cung.

Nhưng trong những đường hầm nước này cũng có Kê quan xà.

Hơn nữa còn nhiều hơn ở phía trên.

Ban ngày lũ Kê quan xà đó sẽ xuống, đến tối lại lên.

Vì vậy bọn họ ở dưới đường hầm nước này chỉ có thể đi đường vào ban đêm.

Ban ngày nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính và đồng đội đi đường này là vào ban đêm, không đụng phải Kê quan xà chỉ có thể coi là may mắn lớn.

Hơn nữa hai người bọn họ trước đó cũng đã nghe thấy động tĩnh của mọi người, nhưng thực sự không còn sức lực để qua đó nữa.

Đoạn Vô Kỵ nói: "Ở nơi này mà đụng phải Kê quan xà thì phải giải quyết nhanh chóng, bằng không nó sẽ triệu hồi đồng bọn!

Càng ngày càng nhiều, các người căn bản không thể giết hết được!"Mọi người nghe đến đây đều cảm thấy sợ hãi, may mà Bàn Tử đã phá sập đường đến rồi.

Bằng không lúc này e rằng ở đây đã có Kê quan xà mở hội nghị rồi.

Đoạn Vô Kỵ tiếp tục nói.

Sau khi bọn họ xuống đây, Lương Quỳnh vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Nhưng mùi trên người cô ấy bắt đầu càng ngày càng nồng.

Ngô Tam Tỉnh nói cô ấy sắp thi hóa rồi.

Hơn nữa còn là không thể đảo ngược, nếu không nhanh chóng tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung, cô ấy có thể sẽ chết ngay tại đây, hoàn thành quá trình thi hóa trong đường hầm nước này.

Bọn họ một đường không dám dừng lại, liền mò đến đây.

Suốt đường đi, Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh thay phiên cõng cô ấy.

Nói thật lòng, nếu không phải tình huống của người phụ nữ này đặc biệt, thêm vào mối quan hệ với Tần Vũ.

Ngô Tam Tỉnh có thể đã trực tiếp giết cô ấy rồi.

Với tính cách của hắn làm sao có thể mang theo một cái bình dầu lê lết như vậy chứ.

Nhưng không còn cách nào khác, Tần Vũ biết rõ nội tình của hắn, những chuyện này không thể bị bại lộ.

Vì vậy bọn họ kiên trì đến đây.

Nhưng đến được đây, cũng cơ bản là dầu cạn đèn tắt rồi.

Ngô Tam Tỉnh thậm chí còn nảy sinh ý định vứt Lương Quỳnh ở đây, để cô ấy tự sinh tự diệt.

Chương 1112

Dù sao vứt ở đây, Tần Vũ cũng không thể bới móc.Đoạn Vô Kỵ kể, đồ ăn của bọn họ khi bị Kê quan xà truy đuổi để tìm lối vào, đã mất hết rồi.

Thậm chí cả nước cũng không còn.

Đến được đây mệt không chịu nổi, chỉ có thể nghỉ ngơi trước, rồi tìm cơ hội kiếm thứ gì đó để ăn.

Nguồn nước dưới lòng đất phong phú, đun sôi lên thì vẫn có thể đối phó được, không có thức ăn thì còn có thể chịu được mấy ngày.

Vì vậy liền nghỉ ngơi ở đây.

Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện khác.

Mọi người nghe mà say sưa.

Tuy nhiên ánh mắt Tần Vũ lại có chút lạnh lẽo.

Ngô Tam Tỉnh loại lão hồ ly này, sẽ không làm chuyện không có chuẩn bị.

Thậm chí có thể nói, với những người vô dụng đối với hắn, hắn sẽ không quan tâm sống chết.

Nghĩ rằng mình mang Lương Quỳnh xuống đây, hiển nhiên là không hợp lý.

Theo phán đoán của Tần Vũ, lão hồ ly này chắc chắn đã biết thức ăn đã hết.

Nên mới không quản ngại vất vả mà mang theo Lương Quỳnh.

Tuy Lương Quỳnh đang thi hóa, nhưng dù sao hiện tại cô ấy vẫn là một con người.

Mục đích có thể hơi máu lạnh, nhưng điều này cũng không phải là không thể.

Làm nghề của bọn họ, làm ra chuyện gì cũng không kỳ lạ.

Tuy nhiên Tần Vũ cũng không nói ra, dù sao sau này chắc chắn lại xảy ra biến cố.

Nên lúc này nói những điều này thực ra không có ý nghĩa lớn.

Đoạn Vô Kỵ tiếp tục kể.Sau khi bọn họ đến đây nghỉ ngơi, vì thực sự quá mệt mỏi, liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lương Quỳnh là người tỉnh lại đầu tiên, điều khiến hai người kinh ngạc là cô ấy lại không sao cả.

Trông hoàn toàn không giống như đã từng bị rắn cắn.

Cần biết rằng trước đó bất kể là Bàn Tử hay Phan Tử, thậm chí là Tần Vũ sau khi bị rắn cắn đều yếu đến không chịu nổi.

Tần Vũ cũng phải nghỉ ngơi một đêm mới hồi phục lại.

Nhưng nghe Đoạn Vô Kỵ nói, Lương Quỳnh cả người cứ như không có chuyện gì vậy.

Điều này thực sự quá kỳ lạ.

Tuy nhiên về vấn đề này, Ngô Tam Tỉnh lại đưa ra quan điểm của mình.

Hắn nói: "Tình trạng của Lương Quỳnh, rất có thể là do cơ thể xuất hiện thi hóa mà ra!

Hai người các cậu cũng đã ăn Thi miết hoàn, nhưng trên người không xuất hiện mùi vị!

Có thể là dược hiệu trong cơ thể các cậu vẫn đang trong thời kỳ tiềm phục, nên hai người các cậu mới bị trúng độc!

Nếu nhìn theo hướng này, tình trạng của Lương Quỳnh có thể là do dược hiệu trong cơ thể cô ấy đã bắt đầu phát huy tác dụng!

Cũng chính là hiệu quả của dược hiệu này, có thể đã trung hòa nọc độc của Kê quan xà!

Tương tự, nọc độc của Kê quan xà cũng đã kích hoạt tính dược hiệu trong cơ thể cô ấy!

Đương nhiên, tất cả những điều này chỉ là phỏng đoán, cụ thể thế nào chúng ta cũng không thể biết được!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người các cậu cũng phải tự mình cẩn thận đó!

Vạn nhất nọc độc của Kê quan xà kia, cũng kích hoạt dược hiệu trong cơ thể các cậu, đến lúc đó e rằng......" Ngô Tam Tỉnh không nói tiếp, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Ngô Bất Chính nghe vậy nhìn Tần Vũ và Bàn Tử, trong mắt ẩn chứa sự lo lắng sâu sắc.

Mặc dù không biết thi hóa rốt cuộc là một quá trình như thế nào, nhưng chỉ nghe cái tên thôi đã thấy tuyệt đối không phải thứ gì tốt đẹp!

Bàn Tử dường như cũng có chút kiêng dè, vội vàng hỏi: "Không phải Tam gia, vậy sau đó thì sao?

Còn Lương Quỳnh này, sau khi thi hóa thì cô ta có biểu hiện gì?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy im lặng một lát, sau đó nói: "Tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào, nói chung là vô cùng quỷ dị!" Nói rồi ông ta tiếp tục kể.

Lương Quỳnh sau khi bị rắn cắn không hề có dấu hiệu suy yếu nào.

Bản thân điều này đã rất kỳ lạ.

Nhưng sau đó hành động của cô ta càng quỷ dị hơn.

Cô ta thường một mình nhìn chằm chằm vào vách đá ngẩn người, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười.

Thậm chí có lúc bọn họ rõ ràng đang nghỉ ngơi, nhưng Lương Quỳnh lại ngồi bên cạnh nhìn bọn họ.

Mấy lần hai người giật mình tỉnh dậy đều sợ chết khiếp.

Dây buộc tóc của Lương Quỳnh cũng không biết đi đâu, tóc tai bù xù, sắc mặt cũng dần trở nên tái nhợt.

Chương 1113

Bộ dạng đó, cứ như thể đang biến từ một người sống thành một cái xác.

Sau đó Lương Quỳnh lợi dụng lúc bọn họ ngủ, nghiền tất cả thuốc xịt côn trùng trong ba lô thành bột.

Chính thứ bột này đã bị bọn họ hít phải, kết quả là cả hai người đều tiêu chảy muốn liệt luôn.

Đây cũng là lý do tại sao sau đó, bọn họ nghe thấy động tĩnh mà không thể đứng dậy.

Người đã sắp liệt rồi.

Đoạn Vô Kỵ nghe đến đây bổ sung: "Thật ra tôi cảm thấy, lý trí của Lương Quỳnh hiện tại có lẽ là lúc tốt lúc xấu!" "Có những lúc cô ta trông vẫn rất bình thường!" "Nhưng có những lúc hành động của cô ta thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi!" "Nhưng tôi có thể khẳng định, cô ta có thể vì quá trình thi hóa này mà đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi!" "Mấy lần tôi đều phát hiện cô ta muốn tự mình rời đi!" "Chắc là đã không chờ đợi được nữa!" "Nhưng cô ta cũng không biết lối vào ở đâu!" Cả bọn nghe vậy đều trầm mặc.

Tình trạng của Lương Quỳnh hiển nhiên không mấy tốt đẹp.

Trước đó khi Tần Vũ tình cờ gặp cô ta, có lẽ là lúc lý trí của cô ta còn tỉnh táo.

Nhưng không biết, việc cô ta mất tích sau đó có phải vì lý trí hỗn loạn hay không.

Tất cả những điều này đều khó nói.

Dù sao thì ai cũng không biết sự thật rốt cuộc là gì.

Mấy người vừa nói chuyện, sự mệt mỏi cũng đã giảm đi không ít.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, nói cho cùng là đã tiêu chảy đến suy nhược.

Ăn uống xong thể lực và tinh thần cũng đã hồi phục.

Ngô Bất Chính thấy mọi người đều không nói gì, bèn mở miệng hỏi: "Tam thúc, vậy chú nói xem, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Năm xưa ở Vân Thiên Cung, vì sao chú lại lừa bọn cháu?" "Sau này chú đến Thanh Đồng Môn rốt cuộc là vì cái gì?" "Còn nữa, mấy năm trước chú đã..... rốt cuộc là vì sao, chú hiểu cháu đang nói gì mà!" Vấn đề cuối cùng, Ngô Bất Chính không nói hết.

Dù sao vấn đề này rất nhạy cảm, hơn nữa lúc này còn đang livestream, nên cậu ta cũng không thể hỏi quá trực tiếp.

Ngô Tam Tỉnh biết cậu ta có ý gì là được.

Hỏi xong câu hỏi, Ngô Bất Chính liền nhìn chằm chằm vào Tam thúc của mình.

Hiển nhiên là đang chờ đợi câu trả lời.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh lại cười, nói: "Cháu không thấy bây giờ thảo luận vấn đề này rất lãng phí thời gian sao?" "Thể lực của tôi và Đoạn Vô Kỵ đều đã hồi phục gần như hoàn toàn rồi!" "Lương Quỳnh lại chạy mất, chẳng lẽ chúng ta không nên đuổi theo cô ta trước rồi hãy nói sao?" Ngô Bất Chính sững sờ, định nói, Ngô Tam Tỉnh đã cắt ngang cậu ta: "Không cần lo tôi chạy, nơi này là di tích, hơn nữa chúng ta hiện tại còn chưa đến được trung tâm của di tích!" "Ở đây thảo luận những chuyện này, cháu thấy có thích hợp không?" "Vấn đề trong đó rất phức tạp, hơn nữa sẽ khiến cháu cảm thấy rất chấn động!" "Tôi khuyên cháu vẫn là đừng vội vã thì hơn!" Ngô Bất Chính bị chặn họng không nói nên lời.

Tự nhủ, sự thật gì mà khiến mình chấn động chứ!

Những chuyện đã trải qua mấy ngày nay, còn có gì chấn động hơn Thanh Đồng Môn và Tần Lĩnh Thần Thụ nữa sao?

Tôi chỉ muốn biết vì sao chú lại lừa tôi.

Vì sao mấy năm trước chú đã đến đây rồi, bây giờ lại còn muốn đến.

Điều này có gì mà chấn động chứ?

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên là không định nói bây giờ.

Ông ta đứng dậy nói: "Việc cấp bách là tìm được Lương Quỳnh, vậy nên chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian lên đường thôi!" "Hơn nữa tôi suy đoán, Lương Quỳnh có thể sẽ tìm được lối vào!" Cả bọn nghe vậy không hiểu, Ngô Bất Chính đứng dậy nói: "Tam thúc, chú đừng xem cháu vẫn là thằng cháu ngốc ngày xưa nữa!" "Lời chú nói căn bản không có lý, cô ta là lần đầu tiên đến, làm sao cô ta biết lối vào ở đâu?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười nói: "Bản năng!" "Cô ta sắp chết rồi, bản năng sẽ chỉ dẫn cô ta phải đi như thế nào!" "Phương pháp giải quyết thi hóa rất có thể nằm trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, nên cô ta khẳng định sẽ tìm được lộ tuyến!" "Theo cô ta, chúng ta mới có thể tìm được nơi đó!" Cách nói này rất miễn cưỡng.

Nhưng cũng không phải không có lý.

Bản năng thứ này không nhìn thấy sờ thấy được, nhưng lại tồn tại ở rất nhiều nơi.

Ví dụ như trẻ sơ sinh bản năng đã biết phải ăn uống.

Khát nước rồi, bản năng sẽ đi uống nước.

Nhưng thử hỏi, người đầu tiên uống nước làm sao biết, uống nước có thể giải khát được?

Đây chính là bản năng đang thúc đẩy bạn phải làm gì.

Lương Quỳnh có lẽ ở bản năng khao khát sống này, sẽ khiến cô ta tìm được lối vào.

Hơn nữa bất kể Lương Quỳnh rốt cuộc là chuyện gì, nói chung cũng phải có một đáp án.

Theo cô ta đi, có lẽ có thể thật sự tìm được một số manh mối.

Ngô Bất Chính thấy Ngô Tam Tỉnh thật sự không định giải đáp những nghi hoặc trong lòng mình lúc này.

Thôi thì cậu ta cũng không nói thêm lời thừa nữa.

Vẫy gọi mọi người bắt đầu xem lại đoạn ghi hình.

Xem kỹ lưỡng toàn bộ quá trình từ lúc bọn họ gặp Lương Quỳnh cho đến khi đi lạc.

Quả nhiên, lúc Bàn Tử chuẩn bị đánh Song Lân Cự Mãng, đã tìm thấy hình ảnh cuối cùng Lương Quỳnh rời đi.

Lúc đó Lương Quỳnh dường như cố ý tránh né mọi người, chuẩn bị tự mình rời đi.

Trước khi biến mất cô ta còn nhìn mọi người một cái.

Bộ dạng đó trông vô cùng quỷ dị.

Cứ như thể là cảm giác mưu kế đã thành công.

Chương 1114

Cảnh tượng này cộng với suy đoán trước đó.

Ngô Bất Chính nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Cuộc gặp gỡ của bọn họ với Lương Quỳnh, rất có thể là một sự cố ngoài ý muốn.

Trước đó khi Tần Vũ phát hiện dấu chân đã thấy kỳ lạ, sao chỉ có dấu chân đi ra mà không có dấu chân quay lại.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó Lương Quỳnh chắc hẳn là đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Kết quả lại bị bọn họ bắt gặp.

Bất đắc dĩ mới tạo ra cảnh tượng bất ngờ gặp gỡ.

Sau đó tìm cách đưa bọn họ vào.

Còn việc Bàn Tử đánh thức con Song Lân Cự Mãng kia có thể là một sự cố.

Nếu không phải sự cố này, có lẽ Lương Quỳnh còn dùng cách khác để thoát thân.

Bất kể thế nào, Lương Quỳnh có thể thật sự biết lối vào ở đâu, việc cấp bách tìm thấy cô ta cũng thật sự là quan trọng nhất.

Mấy người thu dọn hành lý, đi theo đường hầm lúc đến tìm đến nơi Lương Quỳnh biến mất.

Quả nhiên phát hiện ở một bên đường hầm, có một lối vào rất hẹp.

Trông có vẻ là hình thành tự nhiên.

Trừ Bàn Tử ra, những người khác thì miễn cưỡng có thể đi qua.

Cuối cùng Bàn Tử đành phải cắn răng hóp bụng, từng chút một lách qua.

Và khi mọi người đi ra khỏi khe nứt này, kinh ngạc phát hiện ra một đường hầm y hệt.

Và nhìn dấu chân trên mặt đất, Lương Quỳnh hiển nhiên là đã đi ra từ đây.

Mọi người lập tức không nói thêm lời thừa, đuổi theo về phía trước.

Nhân Diện Điểu sống lâu ngày ở đây, thị giác đã thoái hóa nghiêm trọng.

Chúng chỉ dựa vào thính giác.

Tiếng la của Bàn Tử lập tức thu hút không ít Nhân Diện Điểu đến.

Nhưng hắn bị chứng sợ độ cao, lúc này bám được đến đây đã là giới hạn rồi.

Nếu được đi nhờ thêm chuyến nữa, e rằng sẽ sợ chết khiếp.

Nhưng may mắn là lúc này pháo sáng đã tắt, chỉ còn đèn pin trên đầu vẫn đang chiếu sáng.

Hắn dứt khoát hạ quyết tâm, kệ, dù sao rơi xuống cũng chết, bị Du Diên chui vào cũng chết.

Ít nhất rơi xuống còn có thể thoải mái hơn một chút.

Dù sao ai biết những con Du Diên này sẽ chui vào từ đâu.

Nghĩ đến thôi hắn đã thấy rát cả mông. "Này, này!

Quá đột ngột rồi chim huynh, huynh ít nhất phải đến thêm một con nữa chứ, tôi sợ một con huynh kéo không nổi Bàn gia đâu!" Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, vai đã nhói lên, đã bị Nhân Diện Điểu kéo lên.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh thấy ngay cả cái cân nặng như hắn cũng không thành vấn đề, cũng chỉ đành cắn răng la lớn: "Làm theo đi, nếu không thì chết!" Nói rồi cậu ta huýt sáo một tiếng, cũng bắt đầu tìm kiếm Nhân Diện Điểu.

Lương Quỳnh và Pan Zi cũng không nói nhiều, bắt đầu làm theo.

Mọi người rất nhanh lần lượt được Nhân Diện Điểu kéo lên.

Duy chỉ còn lại Tứ A Công vẫn do dự, hiển nhiên một lão già như ông ta không mấy sẵn lòng giao phó sinh tử của mình cho loại quái điểu này.

Ngô Bất Chính đã gần như không nhìn rõ Tứ A Công nữa, bèn hét lớn: "Tứ A Công, không lên ngay thì thật sự không còn cơ hội nào nữa!" Tứ A Công nghiến răng, lập tức dùng thiết bị nâng hạ.

Hiển nhiên ông ta tin tưởng thứ này hơn.

Tuy nhiên tình huống căn bản không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Thiết bị nâng hạ vừa phát lực, toàn bộ người ông ta liền thoát ly khỏi Thanh Đồng Tỏa Liên.

Khoảnh khắc tiếp theo bị gió thổi qua, liền không biết bị cuốn đi đâu mất.

Bóng dáng đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Mọi người đều không khỏi cảm thấy tiếc nuối, dù sao cũng là một tiền bối trong giới Đảo đấu mà!

Sao lại không khai hóa như vậy chứ!

Vuốt chim mà tóm chết ông thì làm sao.

Giờ thì hay rồi, bị gió thổi bay sạch sẽ không còn tăm hơi. "Tôi nói này, có quản ông ta không?" Bàn Tử hỏi.

Chương 1115

"Quản cái quái gì, loại người như ông ta trên tay không biết có bao nhiêu mạng người, đây chính là báo ứng!

Mày muốn đi cùng ông ta chết thì đi đi!" Pan Zi mắng.

Bàn Tử nghe vậy cũng không nói thêm, mỗi người một số mệnh, ai lại có thể đảm bảo loại người như Tứ A Công nhất định sẽ chết ở đây chứ.

Nói không chừng ông ta có cách khác thì sao? "Đừng quản ông ta nữa, chúng ta nên xuống thôi!" Ngô Bất Chính hét lớn.

Gần như đồng thời, mọi người liền thấy Tần Vũ đã đứng trên vách đá nhô ra.

Vẫy gọi mọi người xem vách đá phía trên.

Ý đó rất rõ ràng, dùng thiết bị nâng hạ cố định xong, sau đó nhảy xuống.

Pan Zi tiên phong, phóng móng vuốt của thiết bị nâng hạ về phía vách đá.

Đợi móng vuốt cố định xong, rút dao quân dụng trực tiếp rạch một cái vào móng vuốt của Nhân Diện Điểu.

Thứ này vừa đau liền buông Pan Zi ra, còn nó trực tiếp bay lên cao, chắc phía trên có thể có lối ra, những con Nhân Diện Điểu này muốn bay ra ngoài.

Pan Zi dưới tác dụng của trọng lực và dây cố định, vẽ một đường cong lao về phía dưới vách đá.

Anh ta vội vàng dùng ba lô chắn trước người, nhờ vậy mới không trực tiếp đâm vào vách đá.

Đợi ổn định xong, buông dây ra, lập tức nhảy lên nền đá nhô ra.

Thân thủ của Lương Quỳnh cũng không tệ, có sự gia trì của thẻ vai trò của Mễ Quốc Dương, cũng rất nhanh nhảy lên.

Đoạn Vô Kỵ thì càng không phải nói, chưa đầy một phút cũng đã nhảy lên.

Và bây giờ chỉ còn lại Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Vị trí của Ngô Bất Chính hơi lệch, nhưng có Tần Vũ ra tay giúp cậu ta, cũng hữu kinh vô hiểm.

Cuối cùng đến lượt Bàn Tử, tuy nhiên Bàn Tử dù tìm cách nào, con Nhân Diện Điểu kia cứ nhất quyết không buông móng vuốt.

Cuối cùng kéo hắn đến nỗi sợi dây trên người căng thẳng hết cả, vẫn không chịu buông ra.

Bàn Tử sốt ruột la lớn: "Tôi nói này, mấy người còn lương tâm không hả, nhanh giúp Bàn gia một tay đi!" "Tử Bàn Tử, con chim đó nó nhắm vào cái thân mập mạp của mày rồi, nếu không tao cân nhắc một chút đi theo nó xem sao!

Cùng chim bay cũng không tệ!" Pan Zi tìm được cơ hội cười cợt.

Bàn Tử tức đến tái mặt. "Tử Phan Tử nhà mày, lúc mày chết Bàn gia tao còn tốt bụng tìm cho mày cái quan tài, vậy mà mày dám bảo Bàn gia tao cùng lũ quái chim này cùng chim bay!" "Tao cùng chim bay nhà mày!" "Ha ha!" "Thôi được rồi Phan Tử, đừng trêu hắn nữa, nhanh lên!" Ngô Bất Chính cắt ngang hai người, ra hiệu Pan Zi nhanh ra tay.

Pan Zi gật đầu, sau đó giương súng trường bắn liên tục, lập tức con Nhân Diện Điểu kia bị nổ tung đầu.

Bàn Tử cũng gần như đồng thời rơi xuống.

Tuy nhiên ai ngờ hắn quá nặng, trong khoảnh khắc lại làm đứt thiết bị cố định trên vách đá.

Cả người hắn theo một bên bệ đá rơi xuống dưới.

May mắn Lương Quỳnh mắt nhanh tay lẹ ném ra Phỉ Hổ Trảo.

Tần Vũ và Pan Zi vội nắm lấy dây kéo hắn lên.

Pan Zi vẫn không quên châm chọc Bàn Tử: "Tôi nói Tử Bàn Tử, bảo mày giảm cân mày cứ không giảm, sớm muộn gì cái thân mập này cũng hại chết mày!" "Giảm!

Tôi về sẽ giảm!

Tôi thề lần này về không giảm cân, tôi Vương Bàn Tử viết ngược lại!" "Cút!

Mày cứ làm loạn ở đây đi!" Pan Zi lười đáp lời hắn, cùng Tần Vũ kéo hắn lên.

Nhưng ngay khi hắn vừa được kéo lên, hắn phát hiện, những con Du Diên ở hai bên vách đá đã bò lên. "Đi nhanh đi nhanh, Diêm Vương đòi mạng lại đến điểm danh rồi!" Vừa lên đến bệ đá, Bàn Tử đã thúc giục.

Mọi người thấy vậy cũng không dám nói nhiều, quay người chạy về phía một đường hầm phía sau bệ đá.

Ngô Bất Chính vẫn còn hơi mơ màng, Tứ A Công cứ thế mất mạng sao?

Nhưng ông ta vừa nãy rõ ràng có thể lên được mà!

Một lựa chọn kết quả lại là hai số phận hoàn toàn khác nhau, biết tìm ai mà nói lý đây!

Tần Vũ vỗ vai cậu ta ý bảo cậu ta đừng nghĩ nhiều nữa.

Bàn Tử cũng vội khuyên nhủ: "Thiên đạo có luân hồi, trời cao bỏ qua ai.

Mỗi ngày làm một việc thiện, Diêm Vương không đến đòi!" "Vì vậy cổ nhân nói rất hay, Đạo cũng có đạo, Mạc Kim Giáo Úy chúng ta từ trước đến nay đều là kê minh đăng diệt bất Mạc Kim!" "Theo mấy đứa xui xẻo chúng mày, quy tắc này sớm đã bị phá hỏng thành tro rồi!" "May mà Bàn gia tao làm nhiều việc thiện, xuống mộ Đảo đấu được Minh khí đều giao nộp cho tổ chức đổi lấy hoa nhỏ màu đỏ!" "Thỉnh thoảng còn đi tiệm đại bảo kiện cứu vớt thiếu nữ lầm lỡ, thấy chưa đây chính là kết quả của việc làm nhiều việc tốt!" "Mày cút đi Tử Bàn Tử, mày đã tàn phá bao nhiêu mầm non của tổ quốc, tiền lương của những thiếu nữ lầm lỡ đó có một phần của mày đấy!" Pan Zi ở bên cạnh nói.

Ngô Bất Chính lười nghe hai người cãi nhau, thở dài cũng không nghĩ nhiều nữa.

Pan Zi và Bàn Tử nói đều không sai.

Tứ A Công cũng không phải là người tốt đẹp gì, ai biết trên tay có bao nhiêu nợ máu người.

Chương 1116

Làm cái nghề Đảo mộ này, cuối cùng có mấy ai được thiện chung.

Ông ta chết trên con đường tẩy trắng này, cũng coi như trước khi chết quay về chính đạo.

Mọi người lập tức không chậm trễ, lao vào đường hầm.

Còn những con Du Diên phía sau cũng đuổi theo không ngừng.

Khiến mọi người mặc dù mệt mỏi rã rời nhưng lại không thể nghỉ ngơi.

Chạy liên tục gần nửa tiếng.

Đột nhiên Pan Zi phía trước hô lớn: "Đến cuối rồi, hết đường rồi!" Tần Vũ thấy vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp tiến lên dùng ngón tay đặt lên vách đá.

Chỉ trong chốc lát, chỉ nghe "rắc" một tiếng, tấm đá chắn trước mặt, lại trực tiếp mở ra.

Pan Zi rất chấn kinh, nhưng Bàn Tử lại vỗ vai anh ta cười nói: "Đừng chấn kinh, thấy chưa đây chính là thực lực của anh em ta!" "Nhanh đi thôi!" Nói rồi hắn dẫn đầu xông ra ngoài.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng không nói nhiều, nhanh chóng theo sau bò ra.

Tuy nhiên khi mọi người vừa ra ngoài, lập tức đều ngây người.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt bọn họ lại là một chiếc quan tài bằng ngọc thạch điêu khắc.

Phía dưới có đài sen bằng ngọc thạch điêu khắc, phía trên điêu khắc rõ ràng là chín con Du Diên bằng ngọc.

Đường hầm nơi mọi người đang ở hơi khác so với đường hầm trước đó.

Chủ yếu là lớp da rắn lột.

Nhưng đường hầm này không có da rắn, nên đi lại cũng yên tâm hơn nhiều.

Hơn nữa hai bên vách đá của đường hầm, có rất nhiều thi khanh, đây là một tín hiệu không tệ.

Có thi khanh, một khi gặp Kê Quan Xà sẽ không đến mức không có chút phòng bị nào.

Cần biết rằng, lúc này nếu ở bên ngoài, thì đúng lúc trời sáng.

Thời gian này, Kê Quan Xà đúng lúc là thời gian trở về lòng đất.

Nếu không phải vì muốn nhanh chóng tìm thấy Lương Quỳnh, bọn họ thật sự không muốn đi đường vào ban ngày.

Chạy liên tục gần mười phút.

Đường hầm phía trước đã đến cuối.

Và xuất hiện trước mắt mọi người kinh ngạc lại là cái hồ nước lúc trước khi vào.

Loanh quanh một hồi, không ngờ lại quay trở về nơi này.

Mọi người bật đèn mỏ, tìm kiếm dấu vết của Lương Quỳnh.

Nhưng rất tiếc, toàn bộ hồ nước đã hỗn loạn thành một đống.

Căn bản không có bất kỳ dấu vết nào có thể phân biệt được.

Trước đó con Song Lân Cự Mãng kia vừa lột da, trên người còn rất mềm và mang theo nhiều chất nhầy.

Sau khi nó rơi xuống, toàn bộ mặt đất trong hồ nước đều là chất nhầy này.

Bàn chân giẫm qua rất nhanh sẽ không còn dấu chân, lúc này muốn tìm phương hướng dấu chân của Lương Quỳnh, thật sự là không có bất kỳ manh mối nào.

Mọi người đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt dường như đang nói, bây giờ phải làm sao đây!

Chúng ta cũng không có chó săn, chẳng lẽ không thể ngửi mùi mà đuổi theo Lương Quỳnh sao!

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt khó coi, không đáp lời.

Hiển nhiên cũng không có cách nào tốt hơn.

Xung quanh hồ nước có nhiều hang động như tổ ong, ít nhất cũng phải có hơn mười lối ra.

Không thể nào từng cái một mà tìm được.

Còn về hướng dòng chảy, cũng không được.

Hồ nước này dường như là một nhánh cuối của hệ thống thủy đạo.

Nguồn nước tụ tập đến đây thì không còn xu hướng chảy tiếp xuống dưới nữa, nên đi theo dòng chảy hiển nhiên cũng không mấy khả thi.

Ngô Bất Chính thấy mọi người không nói gì, liền mở miệng nói: "Im lặng không giải quyết được vấn đề, đã muốn tìm Lương Quỳnh, vậy thì hãy nói ra cách!" "Cháu nói trước!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào đường hầm bọn họ vừa đi đến: "Vì dòng nước có thể dẫn chúng ta tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, trên đường đi chúng ta cũng đã thấy rất nhiều nhánh rẽ!" "Chỗ này không được, vậy thì quay lại tìm những nhánh rẽ khác!" "Rồi sẽ tìm thấy lối vào thôi, dù sao cũng hơn là lãng phí thời gian ở đây!" Mọi người nghe vậy đều không nói gì, hiển nhiên cách này quá tốn thời gian.

Dù sao ai có thể đảm bảo những nhánh rễ khác không phải là ngõ cụt chứ?

Từng cái một mà tìm, vậy thì phải tìm đến bao giờ.

Nhưng bây giờ hình như ngoài cách này ra, cũng không có cách nào tốt hơn.

Bàn Tử có chút không ngồi yên được nữa, giận dữ nói: "Mẹ kiếp!

Tam gia không phải tôi nói chú, thông minh cả đời hồ đồ nhất thời, chú cũng là lão tiền bối trong giới Đảo đấu rồi!" "Lại để con đàn bà thối Lương Quỳnh kia lừa được!" "Chú nói xem có cách nào không!" Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng nói: "Mày cũng chẳng hơn gì tao, tao lười tranh cãi với mày!" "Nếu nói có cách, cũng không phải không có, nhưng phải xem vị bằng hữu này có chịu cắt ái không!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh lại nhìn về phía Hắc Hạp Tử ở bên cạnh.

Chương 1117

Mọi người thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Hắc Hạp Tử có cách?

Bọn họ sao lại không biết?

Hắc Hạp Tử thấy mọi người nhìn về phía mình, không khỏi cười, nói: "Thứ đó rất đắt, ai trả tiền?" "Thứ gì?

Bao nhiêu tiền?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Hắc Hạp Tử liền cười, nói: "Thứ gì cậu không cần quản, một giá duy nhất, năm mươi vạn!" "Ai trả số tiền này, tôi sẽ lấy ra!" Giá này thực sự không hề rẻ.

Đừng thấy bọn họ đều là Đạo mộ tặc, nhưng người thật sự có tiền thì thật ra cũng không nhiều.

Những người có mặt, trừ Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh ra, những người khác thật sự không chắc đã có thể lấy ra.

Tài sản của Ngô Bất Chính ở Ngô Sơn Cư thì rất đáng giá, nhưng đó là bất động sản, cậu ta cũng không dám mang đi bán.

Nếu không nhị thúc của cậu ta có thể đánh chết cậu ta.

Còn về Bàn Tử, nói thật mới vào nghề cũng chưa được bao lâu, tích lũy cũng không nhiều đến vậy.

Đoạn Vô Kỵ là do Ngô Tam Tỉnh thuê đến, tự nhiên không tính vào.

Pan Zi, đó là một cộng sự trung thành, tiền của anh ta cũng đều do Ngô Tam Tỉnh cấp cho.

Hắc Hạp Tử thấy vậy cười nói: "Đừng nói tôi thừa nước đục thả câu, năm mươi vạn đó là giá gốc của tôi, năm xưa tôi mua về cũng là giá này!" "Đừng nói mấy thứ sáo rỗng nữa, tôi không nói kiếm tiền, ít nhất đừng để tôi lỗ vốn được không?" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, hiển nhiên người nên trả tiền nhất ở đây là ông ta.

Dù sao ông ta là người lớn tuổi nhất, lúc này tự nhiên cũng là lãnh đạo tinh thần của cả đội.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người, vậy mà thật sự thẳng lưng nói: "Được, tôi chấp nhận!

Sau khi ra ngoài tôi sẽ liên hệ chương trình trả tiền cho anh!" "Phốc!

Tôi dựa vào, Tam gia chú không hổ là lão hồ ly a!" "Thế mà cũng tính được lên đầu chương trình!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Tam Tỉnh chiêu này hắn thật sự không ngờ tới.

Cảm tình đến cuối cùng, lão hồ ly này vẫn không bỏ ra một xu nào, lại để chương trình đến giúp ông ta lau mông.

Ngô Bất Chính ngược lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Mặc dù bọn họ đều có mục đích riêng, nhưng nói cho cùng nếu không phải do chương trình sắp xếp.

Bọn họ cũng không nhất định sẽ đến Đảo mộ.

Nếu nói ai kiếm được nhiều nhất thì không nghi ngờ gì chính là chương trình.

Lúc này giết chết nó một khoản cũng không quá đáng. "Tôi có hợp tác với chương trình, anh có thể yên tâm!" Ngô Tam Tỉnh cuối cùng nói.

Hắc Hạp Tử gật đầu cũng không nói thêm, lấy ra cái hộp gỗ của mình bắt đầu loay hoay.

Mọi người cảm thấy tò mò, trong cái hộp gỗ to bằng bàn tay của anh ta, rốt cuộc có bảo bối gì vậy?

Nhỏ như vậy, bảo bối cũng có thể không quá lớn.

Thật sự có thể tìm thấy Lương Quỳnh sao?

Bàn Tử cảm thấy tò mò, liền hỏi: "Tôi nói Tam gia đó rốt cuộc là thứ gì, chú nói cho biết đi!" Ngô Tam Tỉnh thấy mọi người đều tò mò nhìn về phía mình, thản nhiên cười nói ra ba chữ: "Bách Hoa Phong!" "Bách Hoa Phong?

Ong mật sao?

Chú định đi lấy mật ong à!

Gần đây cũng không có hoa mà!" Bàn Tử nghi hoặc nói, nhưng sau đó hắn liền nghĩ đến điều gì đó, vội vàng bịt chặt mông mình nghiêm mặt nói: "Tam gia, trò đùa này không thể đùa được đâu, hoa cúc đó không phải là hoa, không có mật đâu!" "Cút!" Ngô Tam Tỉnh trừng Bàn Tử một cái, sau đó nhìn sang Ngô Bất Chính bên cạnh, cười nói: "Sao?

Nhớ ra rồi à?" Ngô Bất Chính trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng gật đầu, hiển nhiên đã biết Bách Hoa Phong này là thứ gì. "Thiên Chân nhanh nói mau!" Bàn Tử vẫn rất tò mò, bịt mông hỏi.

Ngô Bất Chính nghĩ nghĩ sắp xếp lại ngôn ngữ nói: "Nói đến Bách Hoa Phong này, thì không thể không nhắc đến một thứ!" "Đó là một cuốn sách, tên là 《 Phát Khâu Xảo Cơ Lục 》!" "Tương truyền đó là một cuốn sách được thế hệ Phát Khâu Trung Lang Tướng, người đứng đầu trong giới Đảo mộ, truyền lại!" "Cuốn sách này, không có điểm cuối, cũng không có bản hoàn chỉnh nhất, phàm là người cầm cuốn sách này, thời xưa đều nhất định là một trong những Phát Khâu Trung Lang Tướng!" "Trên người nhất định cũng sẽ có Phát Khâu

Thiên Quan Ấn!" "Đương nhiên, sau này Phát Khâu Trung Lang Tướng dần suy tàn, Phát Khâu Ấn cũng tuyệt tích, càng đừng nói đến 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》, càng sớm đã biến mất không còn tăm hơi!" "Trên đời người biết cuốn sách này, sẽ không quá một bàn tay!" "Không may, năm xưa khi cháu làm nghề buôn lậu, tình cờ đã nhìn thấy một số tàn quyển!" "Trên đó có ghi chép về loại Bách Hoa Phong này!" Từ thời cổ đại đến nay ở Việt Nam, nhân tài trong giới Đảo mộ liên tục xuất hiện.

Đặc biệt là thời cổ đại, khi các chư hầu tranh giành quyền lực, rất nhiều quân khởi nghĩa để gây quỹ cho chiến tranh, đã âm thầm Đảo mộ.

Cổ ngữ có câu, đi qua đâu, xác chết chất đống, quan tài đổ nát, xương cốt tổ tiên phơi dưới nắng gắt.

Sao chỉ là đau lòng xót xa?

Trong lịch sử nổi tiếng nhất chính là Tào Tháo đã thiết lập chức Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy.

Đây là chức vụ chuyên môn Đảo mộ.

Nhưng nói một cách nghiêm ngặt, thực ra hai chức vụ này đã tồn tại trước Tào Tháo.

Chẳng qua Tào Tháo đã tái khởi động chi nhánh quân doanh này, hậu thế cũng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về họ.

Ở đây sẽ không nói nhiều.

Chủ yếu nói về nội dung liên quan đến 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》 này.

Giới Đảo mộ phát triển đến cận đại, trừ các tán Đạo, các lực lượng có tên tuổi hoặc được gọi là một phương thế lực và có truyền thừa thực ra không nhiều.

Chương 1118

Chủ yếu có Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Bốn loại này cơ bản thuộc về chế độ môn phái, hoặc anh em tương xưng, hoặc danh xưng sư đồ, khá giống với các môn phái giang hồ.

Và ngoài những điều này, còn có một loại thế lực Đảo mộ trỗi dậy sau này, tên là Thổ Phu Tử.

Loại thế lực này nói trắng ra chính là loại nhóm Đảo mộ gia tộc như Ngô Bất Chính và đồng bọn.

Nhưng Thổ Phu Tử không chỉ giới hạn ở khu vực Trường Sa.

Có thể xem đây là một tên gọi chung cho các gia tộc Đảo mộ.

Tương truyền, các gia tộc Đảo mộ ban đầu ở Trường Sa có đến Cửu Môn.

Tam Thượng Môn, Trung Tam Môn và Hạ Tam Môn.

Thực ra họ đều thuộc phạm trù Thổ Phu Tử.

Nhưng về ảnh hưởng và tổng thể thế lực, thậm chí là mức độ truyền thừa.

Đều không bằng Tứ Đại Phái giang hồ là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, tính cả Thổ Phu Tử thì năm đại thế lực này, cơ bản đã là những người đứng đầu toàn bộ giới Đảo mộ.

Phía dưới nữa là một số tán Đạo, kỹ thuật mà họ sử dụng cũng không ngoài những cái nhỏ nhặt được năm đại thế lực này truyền ra.

Nói đến đây, thực ra cần phải so sánh một chút.

Mạc Kim Giáo Úy là môn phái có danh tiếng lớn nhất, truyền thuyết lưu truyền cũng nhiều nhất.

Nhưng Thổ Phu Tử là môn phái có số lượng người đông nhất, hồi xưa khi đói kém, cả làng Đảo mộ cũng không hiếm.

Vì vậy gần như không có ai có thể so sánh số lượng người với Thổ Phu Tử.

Bạn nói Tá Lĩnh quần Đạo số lượng người cũng không ít.

Vậy thì phải nói đến câu thoại kinh điển trong một bộ phim rồi. "Ai ai cũng được ăn no bụng, ai lại cam lòng làm thảo khấu, Đảo mộ cầu sinh chứ?" Vì vậy số lượng người của Thổ Phu Tử và Tá Lĩnh quần Đạo đều không cố định.

Rất khó để so sánh cụ thể.

Nói ngoài lề một chút, so với số lượng người, và mức độ thần bí.

Thì không thể không nhắc đến một loại Đạo mộ tặc khác có thể sánh ngang với Phát Khâu Thiên Quan.

Loại Đạo mộ tặc này có thể xem là những bậc thầy phong thủy hoàng gia thời cổ đại.

Họ tinh thông phong thủy, ngũ hành bát quái, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý.

Giỏi quan sát tinh tượng, có thể nói là tài cao bát đấu như chim yến trong mây, học phú ngũ xa như người hạ phàm.

Từ trước đến nay đều là những nhân vật kiệt xuất trong các bí thuật hoàng gia.

Và loại người này, tự xưng là Quán Sơn Thái Bảo.

Được trang bị Quán Sơn Đồng Bài, thiện trường thuật Tát Đậu Thành Binh, Điểm Thạch Thành Kim, Chỉ Nhân Dẫn Lộ.

Thủ đoạn của loại Đạo mộ tặc này cực kỳ quái dị, toát lên vài phần cảm giác ma pháp.

Vì vậy trong lịch sử rốt cuộc có hay không nhóm người thần bí này vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải.

Cũng có lời đồn, Quán Sơn Thái Bảo thực ra có nhiều điểm tương đồng với Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Mà Phát Khâu Trung Lang Tướng lại cùng xuất xứ với Mạc Kim Giáo Úy, vì vậy thực ra rất khó phân biệt rốt cuộc anh là người Phát Khâu hay Mạc Kim, hay là Quán Sơn Thái Bảo.

Nhưng thuyết phổ biến nhất hiện nay.

Phát Khâu và Mạc Kim khẳng định là đồng khí liên chi.

Quán Sơn Thái Bảo thần bí nhất, Phát Khâu thứ nhì.

So với sự thần bí của Quán Sơn Thái Bảo, số phận của môn phái Phát Khâu lại bi thảm.

Chức vụ này còn trên cả Mạc Kim trong giới Đảo mộ, cuối cùng vì nhân tài mai một, đã sớm rút lui khỏi vũ đài lịch sử.

Thiên phú hữu hạn ở đây sẽ không nói nhiều, nếu có cơ hội nhất định sẽ giải thích kỹ càng những chuyện kỳ lạ của môn phái Phát Khâu này.

Nhất định cũng là một cuốn sử Đảo mộ kinh tài tuyệt diễm.

Ở đây chỉ nói trực tiếp về tác phẩm của một mạch Phát Khâu là《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Tương truyền những thứ được ghi lại trong cuốn sách này, là do một mạch Phát Khâu tổng hợp một số kỹ thuật Đảo mộ của chính mình và của Quán Sơn Thái Bảo mà thành.

Thực ra không nghiêm ngặt, những thứ trên cuốn sách này được ghi lại khá phức tạp.

Đại Đạo hoàng cung bí pháp, tiểu Đạo dân gian thiên phương, gần như bao trùm toàn bộ trí tuệ của dân tộc về Đảo mộ.

Vì chỉ có các Phát Khâu Trung Lang Tướng đời trước mới có, nên những người từng thấy có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Cuốn 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》 này không giống như sách xuất bản hiện đại, mỗi cuốn đều giống nhau.

Chương 1119

Mỗi Phát Khâu Trung Lang Tướng, đều sẽ ghi lại những điều mình thấy, nghe, và những cơ duyên kỳ lạ trên đó.

Vì vậy mỗi cuốn sách này trong tay mỗi Phát Khâu Trung Lang Tướng, nội dung đều không giống nhau.

Nhưng tương truyền, phàm là có hai Phát Khâu Trung Lang Tướng gặp nhau, nhất định phải trao đổi 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Bởi vì số lượng người của một mạch Phát Khâu quá ít, nên mọi người đều phải trao đổi kinh nghiệm Đảo mộ lẫn nhau.

Để có thể thuận lợi tiến hành công việc.

Cũng coi như một loại hợp tác.

Chỉ tiếc, thế sự xoay vần, thêm vào việc Đảo mộ nào có ai không chết.

Vì vậy dần dần một mạch Phát Khâu vẫn suy tàn.

Hậu thế có nhiều truyền ngôn, Bàn Sơn Đạo nhân sử dụng thuật Bàn Sơn, Di Sơn Điền Hải, Phì Qua Tạc Ngư, Khôi Ngư Tầm Tung, thực ra đều đến từ 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Nghe nói là do Bàn Sơn Đạo nhân tìm được trong một cổ mộ.

Truyền lại cho hậu thế.

Đương nhiên, rốt cuộc có phải vậy không cũng không thể biết được.

Dù sao đều là truyền thuyết.

Nhưng từ những điều này cũng có thể thấy được, học thuật của một mạch Phát Khâu uyên bác đến mức nào.

Bao trùm cả các phương pháp trong giới Đảo mộ.

Vì vậy mỗi lần nhắc đến môn phái Phát Khâu, không khỏi khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Tam Quốc Chí mở đầu đã nhắc đến, thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Và áp dụng cho môn phái, cũng là như vậy.

Thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh, chính là thuyết vật cực tất phản.

Trở lại chính truyện, tương truyền Bách Hoa Phong này chính là một loại kỹ thuật trong 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Cách làm cụ thể đã không còn mấy người biết.

Năm xưa Hắc Hạp Tử may mắn kết giao với một Bàn Sơn Đạo nhân đã rửa tay gác kiếm.

Người này sống lâu trong núi rừng, tính cách ôn hòa.

Hắc Hạp Tử và ông ta nói chuyện rất vui vẻ, người này nhắc đến việc mình nuôi ong mật.

Hắc Hạp Tử thấy kỳ lạ.

Bởi vì người này nuôi ong, nên mỗi năm núi rừng gần đó đều phải di chuyển.

Nhưng dù ông ta đi đâu, trên người cũng phải mang theo một con ong mật đã chết.

Con ong mật này được ông ta dùng một hộp gỗ tinh xảo cất giữ.

Mỗi ngày nhất định không rời thân.

Sau này người đó nói với Hắc Hạp Tử.

Con ong mật này tên là Bách Hoa Phong.

Là đường lui của ông ta.

Đường lui là gì?

Chính là vốn liếng để ông ta đông sơn tái khởi đó!

Chỉ cần con ong mật này không mất, dù những con ong mật ông ta nuôi có gặp thiên tai nhân họa mà chết hết.

Ông ta cũng sẽ không chết đói.

Sau đó ông ta đã tự mình trình diễn một lần.

Chỉ thấy người đó đặt Bách Hoa Phong vào trong chậu gỗ.

Đổ nước trong vào, rất nhanh con ong mật kia vậy mà sống lại.

Cơ thể khô héo run rẩy rồi bay lên.

Hơn nữa trạng thái hoàn toàn không thấy có bất kỳ vấn đề gì.

Con ong mật này sau khi sống lại, liền sẽ tìm hoa hút mật.

Phàm là gặp những con ong mật khác, tất cả sẽ dẫn chúng đến.

Không quá một ngày, liền có thể lại tập hợp một đàn ong mới.

Với thực lực như vậy, chẳng phải chính là vốn liếng để người này đông sơn tái khởi sao!

Trong tay có một con ong này, chỉ cần hoa nở, ông ta liền không chết đói.

Chương 1120

Thật sự là một phương pháp khiến người ta chấn động.

Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Bàn Tử vội nói: "Tôi dựa vào, nếu Bàn gia tôi có nhiều Bách Hoa Phong như vậy, chẳng phải có thể ngày ngày đại bảo kiện, ngày ngày đi tắm hơi sao!" "Hết tiền rồi, thả hai con ong mật, quả thực là lựa chọn không hai để phát tài làm giàu a!" Mọi người nghe vậy đều bật cười, cái thằng Bàn Tử này lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy trò đại bảo kiện, đúng là chịu không nổi.

Ngô Bất Chính cười nói: "Tử Bàn Tử, cậu đừng mơ nữa, Bách Hoa Phong cũng giống như 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》, đều là hàng không bán!

Trừ khi có duyên phận, không thì cậu căn bản không có được đâu!

Không tin cậu cứ hỏi Hắc Hạp Tử xem!" Hắc Hạp Tử lúc này đã lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ hơn từ hộp của mình, nói: "Đừng nghĩ nữa, cậu nghĩ có thứ tốt như này mà tôi không muốn kiếm thêm mấy cái sao?

Sau này tôi quay lại tìm thì người đó đã biến mất rồi!

Cái này là tôi xin xỏ mãi, bỏ ra năm mươi vạn mới mua được đấy!

Sau này nếu việc kinh doanh massage không tốt, tôi còn định đi nuôi ong cơ!

Giờ thì tiện cho mấy cậu rồi!" Bàn Tử nghe vậy có chút thất vọng.

Phan Tử đứng một bên nghe nửa buổi cũng không nghe ra trọng điểm, liền hỏi: "Con ong nhỏ này tuy lợi hại, nhưng có liên quan gì đến việc chúng ta tìm Lương Quỳnh?

Ở đây cũng đâu có hoa, cậu bảo nó bay ra hút mật cũng không đúng chỗ!

Chẳng lẽ thật sự phải chui..." Phan Tử nói xong, không khỏi ôm lấy mông mình.

Ngô Bất Chính cười nói: "Phan Tử, sao cậu cũng học theo Bàn Tử mà nói chuyện vớ vẩn vậy!

Đừng chơi với cậu ta nữa, Tử Bàn Tử này làm hư cậu rồi!" Bàn Tử nghe vậy không phục, định nói gì đó, Tần Vũ liếc hắn một cái, nói: "Đừng nói nhảm, tiếp tục đi!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó tiếp tục: "Bách Hoa Phong dùng lúc này, chắc chắn không phải để hút mật!

Các cậu đừng lo lắng về cái mông của mình nữa!

Sau khi Bách Hoa Phong sống lại, nó sẽ đi theo mùi hương gần nhất!

Hơn nữa còn là mùi hương nồng nhất, trong trăm loài hoa nó cũng có thể tìm ra bông hoa thơm nhất!

Huống chi ở đây, mùi hương trên người Lương Quỳnh chắc chắn là đậm nhất!

Vì vậy, Bách Hoa Phong sẽ dẫn chúng ta tìm thấy cô ấy!" Mọi người nghe đến đây đều vỡ lẽ.

Ra là như vậy.

Nhưng mà như thế thì phiền phức rồi, Bách Hoa Phong tuy lợi hại, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con ong.

Ở nơi này, một khi đụng phải rắn, nó đâu biết tránh!

Lúc này Hắc Hạp Tử đã chuẩn bị xong, nói với mọi người: "Tôi chỉ nói một lần thôi, sau khi Bách Hoa Phong sống lại thì không được cắt đứt đường bay của nó!

Nếu không rơi xuống đất là chết ngay!

Ở đây không có hoa, nó chỉ có thể sống sót hoàn toàn nếu đậu trên hoa và hút mật!

Nhưng ở đây không có hoa, tôi nhắc lại lần nữa, chúng ta chỉ có một cơ hội, nếu nó bị cắt đứt, vậy chúng ta chỉ có thể quay về thôi!" Mọi người nghe vậy vội gật đầu, lúc này nhìn cái hộp gỗ trong tay Hắc Hạp Tử, cứ như nhìn bảo bối vậy, sợ nó rơi xuống đất.

Chỉ thấy Hắc Hạp Tử mở bình nước, đổ một ngụm nước vào.

Cái hộp gỗ đó được lấy từ hộp của Hắc Hạp Tử, chỉ lớn bằng ngón tay cái.

Một ngụm nước đã đổ đầy nó.

Rất nhanh sau đó bên trong quả nhiên có một thứ màu đen nổi lên.

Nhìn kỹ thì đúng là một con ong khô.

Mọi người tấm tắc khen ngợi, con ong này đã chết lâu như vậy rồi, thật sự có thể sống lại sao?

Trong phòng livestream lúc này cũng có rất nhiều người tò mò.

Trong đó không ít nhà sinh vật học.

Đùa sao, chuyện chết đi sống lại thế này, đơn giản là đi ngược lại quy luật sinh trưởng tự nhiên.

Sao họ có thể không tò mò chứ.

Dưới sự chú ý của mọi người, con ong bị ngâm trong nước đó, quả nhiên dần dần cử động.

Hơn nữa màu sắc toàn thân cũng đang thay đổi.

Thoạt nhìn thật sự có cảm giác muốn sống lại.

Một số nhà sinh vật học trong livestream nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc thốt lên: 【Cái này... sao có thể chứ 】【Cái này đơn giản là quá thần kỳ, cứ như cá đóng băng vậy 】Những cư dân mạng khác sớm đã bị sốc đến mức không nói nên lời, ngay cả các nhà sinh vật học còn như vậy, huống chi là họ?

Có người vội hỏi: 【Cá đóng băng là gì vậy? 】Nhà sinh vật học đó vội giải thích: Cái gọi là cá đóng băng, thực ra là một loại cá bị đóng băng trong lớp băng do thời tiết lạnh giá.

Loại cá này khi làm thí nghiệm, sau khi rã đông cho vào nước, lại có thể sống lại.

Vì vậy trong giới sinh vật cũng vô cùng kinh ngạc.

Chương 1121

Tuy nhiên sau đó phát hiện, loại cá này rất nhanh sẽ chết.

Có lẽ loại Bách Hoa Phong này cũng cùng một đạo lý.

Nhưng cụ thể thế nào, tạm thời còn khó nói.

Lúc này mọi người căn bản không có thời gian để xem livestream.

Con ong trong tay Hắc Hạp Tử, đập cánh hai cái, quả nhiên thật sự bay lên.

Nhưng nhìn dáng vẻ nó chao đảo như muốn rơi xuống, khiến người ta rất lo lắng rốt cuộc có thể tìm thấy Lương Quỳnh hay không.

Bách Hoa Phong bay một lúc, sau đó liền bay về phía một đường thủy đạo.

Tuy rằng chao đảo, nhưng hình như thật sự đã bắt đầu đi tìm tung tích Lương Quỳnh.

Ngay lập tức mọi người không chậm trễ nữa, vội vàng đi theo.

Do không thể để nó dừng lại.

Vì vậy mọi người chỉ có thể lấy vũ khí ra bảo vệ xung quanh nó.

Một khi con Bách Hoa Phong này bị đánh rơi, bọn họ sẽ hoàn toàn hết cách.

Bàn Tử cầm súng liên thanh đi bên cạnh cảm khái: "Bảo vệ Thiên Chân xong, còn phải bảo vệ ong mật, cái năm này thật sự là sống không bằng một con ong!

Khi nào mới có người đến bảo vệ Bàn gia đây!" Mọi người lúc này tâm trạng đều không tệ, nghe Bàn Tử nói đùa, cũng bắt đầu trò chuyện với hắn.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại ngắt lời mọi người, nói: "Đừng quá lơi lỏng, bây giờ là ban ngày, cẩn thận Kê Quan Xà!" Mọi người nghe vậy, đành phải nín cười.

Nhưng mà nói đến con Bách Hoa Phong này, thật sự là không sợ người chút nào.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đi ở hai bên nó, con Bách Hoa Phong lại hồn nhiên không biết, vẫn chao đảo bay.

Tốc độ thì vẫn được.

Chỉ là càng nhìn càng lo lắng nó sẽ rơi xuống.

Nếu nó rơi xuống, hy vọng của mọi người thật sự sẽ tan biến.

Mọi người cẩn thận tiến về phía trước.

Ong dù sao cũng là loài bay, một khi luồng khí xung quanh thay đổi, rất dễ khiến nó bị thổi bay.

Vì vậy khi đi đường đều rất cẩn thận.

Đi dọc theo thủy đạo lên trên, rất nhanh họ thấy Bách Hoa Phong bay vào một ngã rẽ.

Đường thủy đạo trong ngã rẽ này là đi xuống.

Lại trùng với hướng dòng chảy.

Mọi người trong lòng không khỏi vui mừng, xem ra con Bách Hoa Phong này nói không chừng thật sự có thể dẫn họ tìm thấy Lương Quỳnh.

Nhưng đường thủy đạo này không dễ đi.

Hơn nữa trên vách đá hai bên cũng không có bất kỳ hố xác nào.

Một khi có Kê Quan Xà đến, e rằng muốn tránh cũng không tránh được.

Mọi người lúc này đều không nói gì, chỉ cúi đầu tiến về phía trước.

Rất nhanh họ thấy phía trước dường như lại xuất hiện một hồ nước.

Tối đen như mực có một cái động lớn, dường như không gian bên trong cũng không nhỏ.

Tuy nhiên còn chưa đợi mọi người kịp phấn khích, đột nhiên phía sau mọi người một giọng nói u u truyền đến: "Tiểu Tam gia!" Giọng nói này xuất hiện đột ngột, khiến Ngô Bất Chính và Phan Tử đều rùng mình.

Giọng nói này Ngô Bất Chính đã nghe qua mấy lần rồi, bởi vì giọng nói đó chính là Kê Quan Xà mô phỏng Phan Tử.

Phan Tử nghe thấy giọng nói này cũng tê dại cả da đầu.

Cái mẹ kiếp này thật sự là không muốn cái gì đến thì cái đó lại đến!

Thật là xui xẻo!

Gần như cùng lúc đó, Tần Vũ ở phía sau cùng quay đầu lại nhìn thấy một con Kê Quan Xà đang bò trên mặt đất, toàn thân uốn cao lên.

Cái bướu thịt trên đầu không ngừng run rẩy, phát ra những âm thanh trầm thấp.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy hét lên: "Mau đi, nó đang triệu hồi đồng bọn!

Bảo vệ tốt Bách Hoa Phong!" Bàn Tử thấy vậy sớm đã kìm nén sự tức giận, còn chưa đợi lời Ngô Tam Tỉnh dứt, giơ tay lên liền nổ súng liên thanh.

Lập tức bắn nát đầu con Kê Quan Xà đó.

Tuy nhiên lúc này đã muộn rồi, xung quanh vẫn truyền đến từng trận tiếng kêu xào xạc.

Hiển nhiên đại quân Kê Quan Xà sắp đến rồi.

Nhìn thấy quan tài, trái tim mọi người không khỏi thắt lại.

Chương 1122

Nhưng Ngô Bất Chính lúc này đã nhìn ra, vội hét lên: "Đừng sợ, đây là ảnh quan, chúng ta là từ bên dưới đi lên, nếu là từ bên trên đi xuống, rất dễ sẽ lầm tưởng đây là quan tài của Vạn Nô Vương!

Thi thể trong ảnh quan chắc chắn cũng là giả, không sao đâu!" Mọi người nghe đến đây, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Suốt chặng đường này, họ mệt đến nỗi gần như mất nửa cái mạng.

Thấy Tần Vũ đậy nắp quan tài lại, không có Du Diên nào bò ra.

Ai nấy đều thở phào.

Vừa ngồi xuống thì lập tức không đứng dậy nổi nữa.

Ngô Bất Chính ra hiệu mọi người ăn chút gì đó nghỉ ngơi một lát, cứ vận động với cường độ cao như vậy e rằng sẽ kiệt sức hoàn toàn.

Tần Vũ nhìn quanh, phát hiện nơi này cũng là một đài đá, không gian xung quanh khá rộng, không thấy điểm cuối.

Nhưng vì quá tối, cũng không cần thiết phải đi xem.

Bởi vì ở một bên, đã có sẵn một cầu thang nối liền với một mộ đạo.

Hiển nhiên đây chính là đường ra.

Bí mật của Vân Thiên Cung anh đã biết qua gói quà lớn của hệ thống.

Đương nhiên cũng không cần thiết phải đi thăm dò những nơi khác.

Đợi mọi người nghỉ ngơi xong, có thể lên đường rời đi.

Tuy nhiên, ai ngờ mọi người đều mệt lả.

Nằm xuống chưa đầy ba phút, tất cả đều ngủ thiếp đi.

Bàn Tử thậm chí còn đang cầm lương khô, chưa ăn xong đã ngáy.

Tần Vũ thấy vậy thở dài bất đắc dĩ, những người này quả thật là quá mệt mỏi.

Anh bật đèn cồn, đun một ít nước, đợi mọi người tỉnh dậy còn có thể uống.

Sau đó, anh cũng ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh Ngô Bất Chính.

Mùi trong không khí rất khó ngửi, nhưng lâu dần cũng quen.

Trong lúc mơ màng, Tần Vũ đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Mùi hương đó anh rất quen thuộc, chính là mùi cấm bà hương.

Anh mở mắt ra nhìn, phát hiện mùi hương này chính là từ trên người Lương Quỳnh phát ra.

Xem ra tình trạng của cô ấy càng thêm tồi tệ.

Cũng không biết lần này từ Vân Thiên Cung đi ra, cô ấy còn có thể kiên trì được bao lâu.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ cũng không khỏi lo lắng cho tương lai của Bàn Tử và chính mình.

Bọn họ cũng đã ăn dược hoàn, tuy rằng bây giờ không có bất kỳ triệu chứng nào, nhưng tương lai rồi cũng có một ngày sẽ biến thành như Lương Quỳnh.

Thật không biết, đến lúc đó Ngô Bất Chính có thể chấp nhận tất cả những điều này hay không.

Nghĩ đến những điều này, Tần Vũ có chút không ngủ được, dứt khoát dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính dựa vào anh, ngủ rất say.

Nhưng đúng lúc này, Đoạn Vô Kỵ ở một bên lại tỉnh dậy.

Hắn nhìn mọi người, Tần Vũ vội nhắm mắt lại.

Hắn thấy mọi người đều ngủ, liền từ trong túi lấy ra một mảnh giấy.

Trên đó vẽ gì đó.

Nếu là bình thường Tần Vũ chắc chắn sẽ qua xem, nhưng bây giờ đã không có gì có thể khiến anh hứng thú nữa.

Chỉ cần Ngô Bất Chính và mọi người có thể rời khỏi đây là anh đã mãn nguyện rồi.

Đoạn Vô Kỵ vẽ một lúc, đột nhiên Bàn Tử ở bên cạnh lại tỉnh dậy.

Thấy Đoạn Vô Kỵ đang viết gì đó, không khỏi hỏi: "Cậu sao không ngủ vậy, sao còn vẽ vời gì đó!" Đoạn Vô Kỵ trên mặt có chút ngượng ngùng, vội nói: "À... tôi có thói quen ghi chép, giờ tôi ngủ đây!" Nói rồi liền nhét mảnh giấy vào túi, sau đó nhắm mắt ngủ.

Bàn Tử cũng lười đáp lại hắn, quay đầu nhìn những người khác, thấy Tần Vũ vẫn còn thức, liền cười ngượng ngùng rồi ghé sát lại nói nhỏ: "Tiểu ca, Bàn gia tôi ngủ không được, bên cạnh lại là quan tài, mà còn là bằng ngọc nữa, hay là tôi đi khai quan trước nha?" Tần Vũ cạn lời, tên này ngủ một giấc mà vẫn còn tơ tưởng đến minh khí trong quan tài. "Tiểu ca, cậu không nói gì thì tôi coi như cậu đồng ý nha!" Bàn Tử cười nói, đồng thời định lấy vũ khí ra động thủ.

Tần Vũ kéo tay hắn, nhìn Ngô Bất Chính, ra ý bảo hắn đợi mọi người tỉnh rồi hẵng nói.

Bàn Tử đối với Tần Vũ có chút kiêng dè, thấy vậy cũng đành bất đắc dĩ quay lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này mọi người đều ngủ rất sâu, ngủ đủ năm tiếng.

Cuối cùng đói bụng không chịu nổi mới tỉnh dậy.

Chương 1123

Tần Vũ vẫn luôn trông chừng nước nóng, mọi người thức dậy thấy có nước nóng, đều vui vẻ không thôi.

Ăn chút thức ăn, uống chút nước, thể lực mới coi như hồi phục được một chút.

Bàn Tử sớm đã không kìm được nữa, chạy đến một bên đốt mấy cây nến thăm mộ, định bắt đầu động thủ.

Phan Tử thấy vậy cười nói: "Không phải nói quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy đã hỏng hết rồi sao, còn đốt nến thăm mộ làm gì!

Cậu nghĩ ở đây không khí nhiều lắm à!" "Mấy cây nến thăm mộ tốn của cậu bao nhiêu không khí chứ, cùng lắm Bàn gia tôi bớt hít thở mấy hơi để dành cho cậu!" Bàn Tử phản bác. "Các cậu đều đừng động tay vào, nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ thời gian của mọi người, khai xong cái quan tài này là chúng ta đi ngay!" Bàn Tử nói xong liền đi động thủ.

Mọi người cũng lười đáp lại hắn, quan tài thật của Vạn Nô Vương ở bên dưới đã được thấy rồi, ai còn quan tâm cái ảnh quan này nữa chứ.

Hơn nữa nói thật, Ngô Bất Chính cũng muốn xem ảnh quan này có tài liệu ghi chép gì không.

Những thứ sau Thanh Đồng Môn quá mức quỷ dị, chân tướng rốt cuộc là gì, hắn cũng không nghĩ thông được.

Bàn Tử động tác rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã cạy nắp quan tài ra.

Khi hắn nhìn thấy thứ bên trong, lập tức kinh hô: "Mẹ kiếp phát tài rồi, bên trong này lại là thi thể bằng ngọc!

Mẹ kiếp cái này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ, chết tiệt chỉ là hơi khó mang ra ngoài thôi!" Phan Tử nghe vậy cũng hứng thú, đứng dậy đi xem.

Chưa đầy hai phút đã nghi hoặc nói: "Tử Bàn Tử đừng động lung tung, bên dưới những thi thể này có thứ gì đó!" Mọi người đều không đứng dậy, muốn nghỉ ngơi thêm một lát.

Chỉ nghe hai người ở bên đó nói: "Thứ bên dưới này là cái gì vậy, sao lại giống xà phòng thế!" Bàn Tử nói.

Phan Tử nhíu mày dùng gậy khều một ít lên ngửi, còn khá thơm.

Nhưng hắn cũng không biết là gì, liền chạy đến hỏi Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhìn thứ đó màu vàng xám, quả thật rất thơm, nhưng cũng không nhìn ra là thứ gì.

Lúc này Đoạn Vô Kỵ ở một bên cũng tỉnh dậy.

Hắn nhìn thấy thứ này, lập tức sắc mặt biến đổi.

Một tay đánh văng thứ đó, còn chưa đợi Phan Tử kịp phản ứng, lập tức hét lên: "Mẹ kiếp các cậu có biết không, đây là Trùng Hương Ngọc, dùng để triệu hồi Du Diên đấy!

Mau đi!" Phan Tử nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, có thần khí vậy sao?

Xung quanh cũng đâu có động tĩnh gì chứ!

Bàn Tử lúc này đã nâng thi thể bằng ngọc lên, dính đầy thứ này trên người, dường như đang cân nhắc làm sao để cắt lấy mang về.

Nghe Đoạn Vô Kỵ nói vậy, cười nói: "Cái gì Trùng Hương Ngọc, Bàn gia tôi chỉ nghe nói Thi Hương Ma Dụ thôi, chưa nghe nói cái gì Trùng Hương Ngọc!

Là ngọc có thể làm cho côn trùng thơm lên à?

Mẹ kiếp cậu cứ ở đây mà nằm mơ đi!" Đoạn Vô Kỵ cũng không nói nhảm, đứng dậy cầm đồ định đi.

Tuy nhiên đi được hai bước, cả người hắn mặt mũi đều tái xanh.

Bàn Tử thấy hắn lại không đi nữa, còn tưởng hắn sợ.

Vừa định mở miệng châm chọc.

Đột nhiên Đoạn Vô Kỵ bắn ra một quả đạn chiếu sáng.

Tuy nhiên giây tiếp theo, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy xung quanh họ trên mặt đất, trên tường, trên trần nhà, dày đặc toàn bộ đều là Du Diên.

Có con thậm chí dài đến hai mét.

Lúc này chúng đang từng con một nhìn chằm chằm họ. "Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp thằng Tử Bàn Tử nhà mày, mày đúng là chỉ giỏi gây họa thôi!" Phan Tử chửi một tiếng, lập tức súng liên thanh phun ra lửa.

Những con Du Diên đó cũng đồng thời xông về phía mọi người.

Bàn Tử cả người đều sững sờ, trong nháy mắt đã bị một con Du Diên khổng lồ đè qua.

Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, rút ra rìu leo núi bổ nát con Du Diên đó.

Sau đó một quả đạn chiếu sáng bắn vào lối vào thông đạo, hét lên: "Mau lên tôi chặn hậu!" "Mau đi, mau đi!

Để Bàn gia tôi cho nổ sập thông đạo này!" Bàn Tử thấy vậy, lấy ra kíp nổ và hét lên.

Lúc này họ đã không còn cách nào khác.

Nếu không có con Bách Hoa Phong này, họ có thể tìm hố xác mà trốn.

Nhưng ở đây, một là không có hố xác, hai là lại có Bách Hoa Phong.

Trừ phi cho nổ thông đạo này, nếu không họ chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Mọi người đều hiểu rõ tình thế hiện tại, từng người vội vàng chạy qua.

Chương 1124

Bàn Tử thấy phía sau đã có mấy con Kê Quan Xà bò tới.

Ngay lập tức không nói nhảm nữa, ném thẳng kíp nổ ra ngoài.

Lập tức chỉ nghe thấy một tiếng "BÙM!".

Đá vụn trực tiếp sập xuống.

Tuy nhiên điều mà mọi người không ngờ tới là.

Thông đạo ở đây dường như không kiên cố.

Bàn Tử vừa nổ, vị trí phía trên đầu họ cũng bị nứt ra.

Vô số đá vụn rơi xuống.

May mắn là vị trí họ đang đứng không bị sập.

Nhưng những tảng đá vụn rơi xuống, từng cục một rơi xung quanh con Bách Hoa Phong, khiến trái tim mọi người đều thót lên tận cổ họng.

Nếu nó mà bị trúng con Bách Hoa Phong này, thì tất cả nỗ lực trước đó của họ đều đổ sông đổ biển.

Tuy nhiên con Bách Hoa Phong đó dường như hồn nhiên không biết gì, vẫn cứ không nhanh không chậm bay.

Cứ như thể tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến nó.

Lúc này họ đều đã chạy đến lối vào bên trong cùng.

Quay đầu nhìn con Bách Hoa Phong đó, từng người đều sốt ruột không chịu nổi.

Bàn Tử thậm chí còn hận không thể chạy đến kéo nó lại.

Nhưng con Bách Hoa Phong này ai cũng không thể chạm vào.

Vừa chạm vào là chết ngay.

Điều này thật sự khiến người ta tức chết mà!

Nhưng lúc này thông đạo mà họ đến đã bị sập nên không cần lo lắng có Kê Quan Xà đến nữa.

Tuy nhiên, sợ cái gì thì cái đó lại đến.

Mọi người còn chưa kịp thở phào, đột nhiên chỉ nghe thấy phía ngoài thông đạo, nơi bị sập, truyền đến tiếng va đập "ầm ầm".

Tiếng va đập này, vừa nghe đã biết động tĩnh không hề nhỏ.

Phía ngoài nơi bị sập, chắc chắn đã có một con quái vật lớn đến.

Mọi người không khỏi nhớ đến con Song Lân Cự Mãng trước đó.

Xem ra bên ngoài chắc chắn đã có một con Song Lân Cự Mãng khổng lồ đến.

Mọi người thật sự không hiểu nổi, nơi này sao lại có con rắn lớn như vậy.

Sống ở đây không thấy chật chội sao?

Nhưng lúc này căn bản không có thời gian cho họ nghĩ nhiều.

Theo tiếng va đập ngày càng lớn.

Các vết nứt trong toàn bộ thông đạo cũng bắt đầu tăng lên.

Vô số đá vụn rơi xuống.

Và phía sau lại có không ít đá bị va đập bay vọt tới.

Hiển nhiên con Song Lân Cự Mãng đó tùy thời đều sẽ xông vào.

Mọi người nhìn con Bách Hoa Phong chậm chạp như ông cụ non vẫn không nhanh không chậm, lập tức cạn lời.

Cái mẹ kiếp này thật sự muốn đùa chết người mà! "Ầm ầm ầm" Tiếng va đập phía sau ngày càng lớn.

Con Song Lân Cự Mãng đó cứ như phát điên, sống chết muốn xông vào.

Bàn Tử thật sự không nhịn được nữa, cầm súng liên thanh lên, đồng thời một quả đạn chiếu sáng đã được bắn ra.

Lát nữa chỉ cần con Song Lân Cự Mãng đó dám đến, hỏa lực áp chế cũng phải áp chế nó không thể tiếp cận.

Lúc này Hắc Hạp Tử ở phía trong cùng chạy đến, sắc mặt khó coi nói: "Chỗ này là ngõ cụt, chúng ta nhất định phải đợi Bách Hoa Phong bay vào, nếu không sẽ không tìm được đường!" Mọi người nghe vậy trong lòng đều thầm kêu khổ.

Giờ thì thật sự hết cách rồi.

Ngay lập tức đều lấy vũ khí ra, chuẩn bị liều mạng với đàn rắn bên ngoài. "BÙM!" Theo một tiếng động lớn, khối đá lớn nhất thật sự đã bị con Song Lân Cự Mãng này đánh bay.

Gần như cùng lúc đó, một cái đầu rắn khổng lồ liền thò ra.

Còn có rất nhiều Kê Quan Xà cũng đã theo đến.

Chương 1125

"Mẹ kiếp chúng nó!" Bàn Tử hét một tiếng, súng liên thanh trong tay đã phun ra lửa.

Bắn về phía đàn rắn.

Hắc Hạp Tử cũng cầm súng bắn tỉa bắn về phía trước.

Tuy nhiên, những con Kê Quan Xà nhỏ thì còn dễ nói, một phát một con cũng không quá đáng.

Nhưng con Song Lân Cự Mãng đó thật sự là quá lì đòn.

Nó có thân hình khổng lồ, che chắn vô số Kê Quan Xà phía sau, bất chấp tính mạng xông thẳng về phía Tần Vũ và mọi người.

Bách Hoa Phong cứ thế trong làn mưa đạn của mọi người, không nhanh không chậm bay đến vị trí lối vào.

Lúc này trong lòng mọi người đều không khỏi cạn lời.

Con Bách Hoa Phong này thần kinh cũng quá lớn rồi.

Họ đều đã đánh nhau đến mức này, nhưng con Bách Hoa Phong đó lại như người không liên quan.

Căn bản không hề tỏ ra chút căng thẳng nào.

Nhưng kiên trì lâu như vậy, Bách Hoa Phong cuối cùng cũng đã bay qua.

Bàn Tử hét lên: "Các cậu mau tìm đường đi, tôi chặn hậu!" Lúc này mọi người đâu còn thời gian để khách khí, ngay lập tức đi theo Bách Hoa Phong chạy vào bên trong.

Dưới ánh sáng của đèn mỏ, toàn bộ không gian hồ nước cũng trở nên rõ ràng.

Quả nhiên đúng như Hắc Hạp Tử nói.

Toàn bộ không gian là một ngõ cụt.

Dòng nước chảy đến đây, lại chảy vào một cái lỗ chỉ lớn bằng đầu người.

Những người này hiển nhiên là không thể đi vào được.

Còn những nơi khác đều là đá, hiển nhiên cũng không có đường.

Lúc này mọi người không khỏi rất lo lắng.

Nếu con Bách Hoa Phong này mà bay vào cái thông đạo đó thì họ phải làm sao đây.

Cho dù họ có biết co rút xương cũng không vào được!

Cái thông đạo đó cũng quá nhỏ.

Nhưng khi họ nhìn thấy động tĩnh của Bách Hoa Phong, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Bách Hoa Phong không bay vào cái lỗ đó.

Mà lại bay về phía một góc trong hang động.

Bàn Tử lúc này đã gần như không chống đỡ nổi nữa.

Thấy bên trong vẫn chưa có động tĩnh, liền hét lên: "Tôi nói các cậu có được không vậy, cứ chậm trễ nữa là phải cho nổ lối vào ở đây đấy!" "Tử Bàn Tử kiên trì một chút, sắp tìm thấy rồi!" Ngô Bất Chính hét lên, thực ra chính hắn cũng không dám khẳng định, nơi này rốt cuộc có đường hay không.

Dù sao trước đó Hắc Hạp Tử đã vào kiểm tra, rõ ràng là không có lối ra nào khác.

Nhưng con Bách Hoa Phong này cũng không thể sai được!

Đột nhiên, đúng lúc Ngô Bất Chính và những người khác đang nghi ngờ trong lòng.

Ở góc phía trước, Bách Hoa Phong lại trực tiếp biến mất.

Mọi người sững sờ, vội bật đèn mỏ chiếu tới.

Lập tức liền nhìn thấy ở góc này, lại có một cái giếng thẳng đứng đi xuống.

Và trong giếng, lại còn có một sợi dây thừng, thông thẳng xuống bên dưới.

Mọi người nhìn thấy sợi dây thừng này, trong lòng lập tức phản ứng lại.

Sợi dây thừng này không phải Lương Quỳnh làm, thì còn ai nữa chứ!

Ngô Bất Chính trong lòng kích động, vội gọi Bàn Tử lại.

Tuy nhiên Phan Tử ở bên cạnh lại hét lên: "Bàn Tử, cho nổ lối vào chúng ta đã tìm thấy đường rồi!" Ngô Bất Chính sững sờ, đã tìm thấy đường rồi mà còn phải cho nổ lối vào à, lát nữa họ ra sao đây!

Nhưng sau đó hắn liền hiểu ra.

Lối vào này quá nhỏ, những cô gái như Lương Quỳnh thì còn được.

Nhưng đến lượt họ muốn xuống thì khó rồi.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn ước chừng sẽ phải mất không ít thời gian.

Nếu không cho nổ lối vào, mọi người căn bản không có đủ thời gian để xuống.

Bàn Tử cũng không biết tình hình bên này, nhưng thấy Phan Tử không phải nói đùa, ngay lập tức liền lấy ra kíp nổ cho sập lối vào.

Tuy nhiên trong lòng mọi người đều hiểu rõ, con Song Lân Cự Mãng đó cứ như phát điên, căn bản không màng đến sống chết của mình.

Chương 1126

Vì vậy đống đá hỗn độn này có thể chống đỡ được bao lâu không ai biết.

Ngay lập tức không chậm trễ nữa, tất cả đều bắt đầu tụt xuống theo sợi dây thừng.

Bàn Tử là người cuối cùng, nhìn thấy lối vào này còn nhỏ hơn cả eo mình, lập tức kêu khổ không ngừng: "Bàn gia tôi thật sự không hiểu nổi, Tây Vương Mẫu Mẫu hết tiền rồi sao?

Giếng cũng xây nhỏ như vậy!

Đây không phải làm khó Bàn gia tôi sao?

Thật mẹ kiếp tức chết người mà!" Miệng thì nói vậy, nhưng Bàn Tử vẫn không dám dừng lại, cố chen xuống.

Và gần như cùng lúc hắn chen vào thông đạo, đống đá chặn lối vào cũng bị đánh bay.

Một cái đầu rắn khổng lồ nhắm về phía hắn mà cắn tới.

Nơi này dường như đã là một địa điểm rất quan trọng rồi.

Ngay cả Song Lân Cự Mãng cũng bắt đầu bất chấp tất cả để giết người.

Xem ra lộ tuyến của họ quả thật là đúng rồi!

Nhiệt độ của đạn chiếu sáng cực cao.

Trong nháy mắt đã thiêu chết những con Du Diên chặn lối vào.

Mọi người lúc này cũng không kịp quan tâm những thứ khác, từng người một xông thẳng về phía lối vào.

Bàn Tử là người cuối cùng nhảy lên.

Nhưng trên người hắn dính đầy Trùng Hương Ngọc từ thi thể bằng ngọc.

Những con Du Diên đó cứ như phát điên mà đuổi theo hắn.

Mặc cho hắn dùng kíp nổ cầm tay cũng không ngăn cản được.

Ngô Bất Chính ở bên trong hô lớn: "Tử Bàn Tử mau chạy đi, giết không hết đâu!" Bàn Tử gật đầu, lập tức ném xuống hai kíp nổ, quay người chạy xa mười mấy mét.

Sau đó bắn một phát, kích nổ kíp nổ.

Bằng cách này, cuối cùng cũng làm chậm được sự truy đuổi của Du Diên một chút.

Mọi người một đường chạy vọt, may mắn là con mộ đạo này không có bất kỳ ngã rẽ nào.

Tuy nhiên hai bên mộ đạo có khắc rất nhiều hoa văn, nhưng lúc này họ cũng không có thời gian để xem.

Chạy liên tục gần mười phút.

Đột nhiên mộ đạo phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ.

Nhìn thấy ngã rẽ này mọi người đều sững sờ, đây là một ngã tư.

Vậy thì rắc rối rồi, ba lối đi còn lại biết chọn đường nào đây!

Lương Quỳnh vừa định hỏi Ngô Bất Chính, đột nhiên Đoạn Vô Kỵ ở một bên nói: "Đi lối này, ở đây có ký hiệu Tam gia để lại, chúng ta đi tìm ông ấy!" Mọi người nghe vậy vui mừng khôn xiết, nếu tìm được Tam gia thì cũng không tệ.

Ít nhất là cứu ông ấy trước đã.

Đi lên nhìn, quả nhiên trên vách tường đối diện, có một mũi tên được khắc rất vội vàng.

Cho thấy có người đã đi con đường này.

Mọi người ngay lập tức không nói nhảm nữa, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng điều kỳ lạ là, theo tốc độ của họ, Du Diên không nên bị bỏ lại quá xa.

Nhưng lúc này phía sau lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tuy nhiên mọi người cũng lười quan tâm, đợi nghe thấy động tĩnh, e rằng Du Diên đã đuổi tới rồi.

Đoàn người nhanh chóng chạy về phía trước.

Lần này chỉ chạy được mười mấy phút.

Đột nhiên phía trước một bóng đen lóe qua, giây tiếp theo Phan Tử ở phía trước nhất đã bị người ta xô ngã xuống đất.

Trong bóng tối, ánh đèn pin lại phản chiếu ra một lưỡi dao găm sắc lạnh.

Giây tiếp theo liền vung về phía Phan Tử.

Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, một cước đá văng đối phương, đồng thời hét lên: "Bàn Tử chuẩn bị vũ khí, có Tống Tử!" Bàn Tử nghe vậy súng liên thanh đã lên đạn, vừa định khai hỏa, đột nhiên chỉ nghe thấy một giọng đàn ông hét lên: "Đừng động, Phan Tử là tôi!" "Tam gia!" Phan Tử lập tức nghe ra, đây không phải giọng của Tam gia thì là ai.

Đèn pin rất nhanh ổn định lại.

Mọi người quả nhiên nhìn thấy một người đầu bù tóc rối đang đứng cách đó không xa, không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai. "Tam thúc!" Ngô Bất Chính nhìn thấy ông cũng lập tức chạy tới.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính lần đầu tiên lại không có bất kỳ sóng gió nào, sau đó mới lộ ra một tia lo lắng. "Cháu lớn của ta, cháu vất vả rồi!" "Không phải rốt cuộc là chuyện gì vậy, Tam thúc sao chú lại ở đây?" Ngô Bất Chính hỏi.

Chương 1127

Ngô Tam Tỉnh lại vỗ vỗ vai hắn, nói: "Đừng hoảng, chú sẽ nói cho cháu biết, nhưng không phải bây giờ, các cháu làm sao mà vào được đây?" "Cứ thế chạy vào thôi mà!" Phan Tử vội nói. "Vậy lúc các cháu vừa vào, nhìn thấy bích họa màu gì?" Ngô Tam Tỉnh chỉ vào vách tường hỏi.

Mọi người lập tức đều sững sờ.

Suốt chặng đường này họ đâu có thời gian mà nhìn màu sắc bích họa chứ.

Ngô Bất Chính vội nói: "Cháu nhớ là màu đỏ, có chút ấn tượng!

Nhưng cụ thể thì không nhìn!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, chỉ chỉ sang một bên nói: "Các cháu nhìn xem bây giờ vách tường này màu gì!" Mọi người sững sờ, đều nhìn sang.

Tuy nhiên giây tiếp theo tất cả đều giật mình.

Chỉ thấy lúc này bích họa trên vách tường lại biến thành màu xám, từng đồ án cực kỳ hung tợn.

Cứ như từng con ác quỷ vậy.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt nói: "Cái này đâu có gì kỳ lạ đâu, phía sau có một ngã tư, có thể mỗi thông đạo có màu sắc khác nhau thôi mà!" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, Tam thúc cháu có bị kẹt ở đây lâu như vậy sao?

Ai có đồ ăn không, cho chú một ít, mẹ kiếp chú sắp chết đói rồi!" Phan Tử vội lấy ra một ít đồ ăn cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ăn hai miếng nói: "Các cháu có thể không tin, nhưng tình hình ở đây vô cùng phức tạp, chú vốn hy vọng các cháu ở bên ngoài cứu chú ra!

Nhưng bây giờ, các cháu hình như cũng đã vào rồi, cơ quan này vẫn chưa bị phá giải!

Chúng ta có thể đều không ra được đâu!" Mọi người nghe mà mơ hồ, Bàn Tử nói: "Không đến mức dọa người như vậy chứ, có Tiểu ca ở đây, còn có cơ quan nào có thể làm khó được chúng ta sao?" "Hừ!

Lát nữa cháu sẽ biết, các cháu là từ bên đó đến phải không, chúng ta cứ đi theo đường cũ!" Ngô Tam Tỉnh vừa ăn đồ ăn vừa hô hào, mọi người bắt đầu quay trở lại theo đường cũ.

Tuy nhiên lần này chỉ đi được hai phút.

Mọi người đã phát hiện con đường phía trước lại thay đổi.

Phía trước lại xuất hiện một mộ môn.

Bên trong mộ môn tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Quả nhiên, vẫn lại quay về rồi!" "Nội dung tiếp theo các cháu sắp thấy, hy vọng các cháu đừng quá chấn động!" Nói xong Ngô Tam Tỉnh bật đèn pin chiếu về phía trước.

Lập tức từng luồng kim quang phản xạ ra.

Chiếu sáng cả mộ thất.

Mọi người kinh ngạc nhìn thấy.

Bên trong mộ thất phía trước, lại chất đầy một đống vàng bạc châu báu.

Nhiều đến nỗi đơn giản là như một ngọn núi nhỏ.

Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, chiếc rìu leo núi trong tay lập tức rơi xuống đất.

Ngay cả Phan Tử cũng không nhịn được nuốt nước bọt. "Tam gia, ngài không hổ danh là Tam gia, nhiều đồ như vậy ngài tìm thấy bằng cách nào?" "Ôi mẹ ơi, lần này Bàn gia phát tài thật rồi!" Bàn Tử đã kích động chạy tới, cả người hắn nhảy lên đống kim khí.

Ngô Bất Chính cũng nhìn mà tim đập loạn xạ, không nhịn được muốn qua xem.

Tuy nhiên Tần Vũ cản hắn lại, lắc đầu với hắn.

Ngô Bất Chính lúc này mới phản ứng lại.

Không đúng rồi, Tam thúc đã tìm thấy nhiều bảo bối như vậy, sao lại không ra ngoài chứ!

Mà lại nói cái gì mà không ra được, còn cần đồ ăn!

Chẳng lẽ ông ấy vẫn luôn bị kẹt ở đây?

Nhưng điều này không thể nào!

Lúc họ đến, con đường này rõ ràng không phải như vậy.

Ngã tư đâu?

Sao lại biến thành mộ thất rồi?

Ngô Bất Chính tim đập thình thịch.

Tuy nhiên lúc này Lương Quỳnh và Đoạn Vô Kỵ cũng đã chạy vào xem kim khí.

Nhiều thứ như vậy, phàm phu tục tử căn bản không ai có thể chống lại được sự cám dỗ.

Phan Tử cũng muốn đi, bị Ngô Tam Tỉnh gõ một cái, lúc này mới phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tam thúc, rốt cuộc chỗ này là chuyện gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh thở dài một hơi, nói: "Đi, chúng ta vào trong tìm một chỗ chú nói rõ cho cháu nghe!" Ngô Bất Chính gật đầu, ngay lập tức cả nhóm người cũng đi theo vào trong.

Nói thật, đối mặt với đống vàng bạc châu báu lớn như vậy, Ngô Bất Chính rất khó không để mình nhìn.

Đặc biệt là hắn phát hiện những thứ ở đây hầu như mỗi món đều là đồ liền khối, đơn giản khiến người ta không thể nào dứt ra được.

Lúc này những người trong livestream cũng đang thảo luận về những thứ này.

Chương 1128

Thế là Ngô Bất Chính tắt màn hình livestream đi, ít nhất là mình bên này không nhìn thấy bình luận, lòng cũng theo đó mà bình tĩnh được vài phần.

Sau đó hắn mở miệng hỏi: "Tam thúc, chú mau giải thích đi, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy!" Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Chuyện này phải chia làm hai phần để nói!

Chú nói cho cháu phần thứ nhất trước, tại sao chú lại ở đây!

Thực ra rất đơn giản, chú là cố vấn cổ mộ của đoàn làm phim, vì vậy những cổ mộ mà các cháu đã đi qua, chỉ cần là thông tin do đoàn làm phim cung cấp!

Chú đều phải đi vào xem trước, xác định không đặc biệt nguy hiểm mới cho các cháu vào!" Nói xong Ngô Tam Tỉnh còn nhìn Tần Vũ một cái.

Dường như sợ Tần Vũ sẽ vạch trần ông đang nói dối vậy.

Bàn Tử theo dây trượt xuống một chút, nhờ vậy mới không bị con song lân cự mãng khổng lồ kia cắn trúng.

Đến đây, con song lân cự mãng kia dường như rất kiêng dè, chỉ trừng mắt oán độc nhìn mọi người chứ không dám đuổi theo nữa.

Thực ra nó cũng không thể chui xuống được.

Cái miệng động quá nhỏ, với thân hình của nó mà muốn xuống đây thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Còn những con kê quan xà nhỏ hơn có thể xuống được.

Nhưng lúc này không hiểu sao, sau khi nhìn thấy bóng dáng họ, những con kê quan xà đó đã đi đâu mất.

Đây cũng là chuyện tốt, mọi người không nghĩ nhiều nữa mà tiếp tục trèo xuống.

Sợi dây này không dài, rất nhanh đã tới đáy.

Phía dưới vẫn là thủy đạo.

Nhưng chiều rộng có hạn, chưa đầy hai mét.

Nó cứ thế kéo dài về phía trước, không biết dẫn tới đâu.

Khi Bàn Tử xuống, mọi người đã gọi anh đi về phía trước.

Có lẽ Bách Hoa Phong đã bay về phía đó.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, lập tức đuổi theo.

Nước trong thủy đạo này khá sâu, đã ngập đến bắp chân mọi người.

Hơn nữa nước trong thủy đạo chảy rất chậm, bên trên còn có không ít côn trùng màu trắng đang bơi lội.

Chắc hẳn là nước sống.

Đến đây, mọi người không khỏi thót tim.

Bởi vì màn hình livestream lại tiếp tục gặp vấn đề.

Điều này chứng tỏ họ đã rất gần mục tiêu rồi.

Ngay cả chiếc xe tăng cường tín hiệu ổn định ở Ma Quỷ Thành, lúc này cũng dường như không còn tác dụng.

Tín hiệu livestream nhiễu loạn một lát rồi mới ổn định lại.

Ngay lập tức, một nhân viên công tác đã gửi tin nhắn nhắc nhở trên livestream: 【Các vị xin chú ý, các bạn đã đi vào khu vực từ trường cường độ cao】【Tín hiệu có thể bị gián đoạn bất cứ lúc nào, một khi gián đoạn xin hãy bật chế độ quay video】Điều này đã được tổ chương trình nói trước khi họ đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Vì vậy mọi người cũng không thấy có gì lạ.

Nhưng việc tín hiệu không ổn định xuất hiện ngay tại đây vẫn khiến họ hơi ngạc nhiên.

Rốt cuộc nơi này dường như cũng chưa phải là đích đến cuối cùng mà!

Mọi người đi thẳng một mạch, đi khoảng hai tiếng đồng hồ.

Vẫn không thấy Lương Quỳnh đâu cả.

Họ đều đã hơi mệt, nhưng Bách Hoa Phong vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục theo sau.

Lần này, chỉ bay được mười phút.

Bỗng nhiên Bách Hoa Phong đổi hướng, rời khỏi phạm vi thủy đạo, bay về một bên.

Mọi người vội dùng đèn pin chiếu tới.

Lập tức phát hiện vách đá một bên đã biến mất.

Dưới chân xuất hiện một con dốc nghiêng lên.

Con dốc này toàn là đá phiến xanh, hóa ra được con người xây dựng rất tỉ mỉ.

Mọi người đều mừng rỡ, dẫm lên những phiến đá xanh bước lên.

Lần này chỉ đi được hai phút, đá phiến xanh đã hết đường.

Sau đó mọi người phát hiện, bóng tối xung quanh đã thay đổi, họ dường như đã đến một không gian cực kỳ rộng lớn.

Bàn Tử trong lòng vẫn nhớ tới minh khí, lập tức bắn một quả pháo sáng ra.

Chương 1129

Theo ánh sáng của pháo sáng.

Ngay lập tức, mọi người trước mắt đều sáng bừng.

Và cảnh tượng xuất hiện trước mắt họ ở khoảnh khắc tiếp theo thực sự khiến họ trố mắt đứng hình.

Chỉ thấy nơi mọi người đang đứng lúc này, hóa ra là một đài đá khổng lồ.

Trên đài đá, có một cánh cổng đá lớn được xây dựng.

Cánh cổng đá đã sập mất một nửa.

Chỉ còn một nửa kia.

Mà trên cánh cổng đá đó tối đen như mực, không thấy gì cả.

Nhưng phía trên dường như vẫn còn một đoạn chiều cao rất lớn.

Suốt chặng đường xuống đây, họ quả thực đã đi sâu xuống lòng đất không ngừng nghỉ.

Nhưng không ai ngờ rằng, dưới lòng đất này lại có một công trình đồ sộ đến vậy. "Tam gia, chúng ta phải đi tiếp thôi, Bách Hoa Phong đã bay vào trong rồi!" Phan Tử nhắc nhở.

Lúc này mọi người mới thấy, Bách Hoa Phong đã bay vào bên trong cổng đá.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu nói: "Tất cả chuẩn bị vũ khí đi, bên trong có lẽ là đích đến rồi!" Mọi người nghe vậy gật đầu, Phan Tử và Bàn Tử nạp đầy đạn lại.

Mấy người kia cũng lần lượt rút vũ khí của mình ra.

Chỉ có Ngô Bất Chính và Tần Vũ là không có gì trong tay.

Ngô Bất Chính thì từ trước đến nay vẫn vậy, còn Tần Vũ là vì Hắc Kim Cổ Đao của mình đã rơi mất trong Xà Chiểu bên ngoài.

Bàn Tử thấy vậy, đưa chiếc rìu leo núi của mình qua.

Ít nhất cũng để Tần Vũ có một món vũ khí trong tay, không đến nỗi nếu lát nữa thật sự có chuyện thì không thể đối phó.

Mọi người chuẩn bị xong xuôi, liền không chần chừ nữa, đi thẳng vào trong cổng đá.

Bên trong cổng đá, không hề có kiến trúc hùng vĩ khổng lồ như mọi người tưởng tượng.

Mà thay vào đó là một khe nứt tự nhiên của núi.

Điều này khiến mọi người rất nghi hoặc.

Ngô Bất Chính nói: "Sao ở đây lại có núi được nhỉ?

Chẳng lẽ trước đây ở đây thật sự có một ngọn núi, nhưng bị cát vàng vùi lấp rồi sao?" Bàn Tử bên cạnh tiếp lời: "Có gì mà lạ đâu, trong sa mạc thuyền còn có huống chi là núi chứ!" "Ngày trước chúng ta ở sa mạc Taklamakan chẳng phải cũng thấy Hắc Sắc Thần Sơn đó sao!" "Theo vận động của vỏ trái đất, nơi này ban đầu có thể là một dãy núi bị nhấn chìm rồi!" "Có gì lạ đâu!" Ngô Bất Chính không khỏi nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt khác xưa.

Cười nói: "Tử Bàn Tử này còn học được cả cách suy một ra ba rồi cơ đấy." Nhưng điều anh ta nói cũng có lý, việc phát hiện thân núi ở đây quả thực không có gì đáng ngạc nhiên.

Hơn nữa xem ra, Tây Vương Mẫu lúc xưa cũng đã phát hiện ra nơi này.

Dưới chân toàn là những bậc thang đá kéo dài xuống phía dưới.

Phan Tử hơi lo lắng nói: "Tam gia, chúng ta xuống đến đây, quãng đường cũng không ngắn rồi!" "Cứ xuống nữa, sẽ không tới địa tâm luôn đấy chứ!" Ngô Tam Tỉnh cười lắc đầu nói: "Điều đó là không thể, độ sâu mà con người thời xưa khai quật còn chưa đạt tới lớp phủ của trái đất, nói gì đến địa tâm chứ!" "Chỗ này cũng chỉ sâu hơn một chút thôi, chưa đến mức đạt tới địa tâm đâu!" Mọi người cũng đang trò chuyện vài câu.

Bỗng nhiên Tần Vũ đang đi ở phía trước nhất lại dừng lại, đồng thời ra hiệu im lặng với mọi người.

Gần như cùng lúc đó, họ phát hiện Bách Hoa Phong ở phía trước đã biến mất.

Và bên ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn pin, lại xuất hiện hai bóng người.

Hai bóng người đó đứng hai bên cầu thang đá, dường như là hai pho tượng.

Nhưng sao ở đây lại có tượng được nhỉ?

Chẳng lẽ, họ đã đến nơi rồi.

Bàn Tử trong lòng kích động, nghĩ đến minh khí thì hưng phấn hẳn lên, vội ném hai cây đèn huỳnh quang qua.

Rất nhanh, hai bóng người đó đã được chiếu sáng rõ ràng.

Quả nhiên là hai pho tượng.

Và còn là tượng Nhân Diện Điểu.

Mọi người vội vàng chạy tới, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của Bách Hoa Phong.

Không khỏi trong lòng trùng xuống.

Bàn Tử vội bắn một quả pháo sáng, đến lúc này cũng không cần phải tiết kiệm nữa rồi.

Họ đều có cảm giác, họ có lẽ đã đến nơi rồi.

Theo quả pháo sáng được bắn ra.

Ngay lập tức, cảnh tượng trước mắt đã được thắp sáng hoàn toàn.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng lúc này đơn giản là không thể dùng lời nào để hình dung.

Chương 1130

Nơi đầu tiên nhìn thấy, giống như một sân vận động vậy.

Nơi họ đang đứng chính là lối vào của sân vận động.

Vách đá cao sừng sững hai bên đến đây bỗng nhiên biến mất.

Và phía trước xuất hiện một không gian khổng lồ.

Trên vách đá, nhiều bức tượng đá được tạc theo kiểu ruộng bậc thang.

Và giữa những bức tượng này, là một khoảng trống được lát bằng gạch xanh.

Phía trên cùng ở chính giữa, một chiếc lò luyện đan được treo lơ lửng.

Trông vô cùng chấn động.

Còn phía dưới chiếc lò luyện đan này, là một đài đá.

Trên đó dường như khắc thứ gì đó, khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ.

Pháo sáng vừa chiếu lên, mọi người liền thấy Bách Hoa Phong đã bay đến gần đài đá đó.

Rõ ràng Lương Quỳnh chắc hẳn đã đi qua rồi.

Mọi người nhìn nhau, đều không kìm nén được sự kích động trong lòng, họ thật sự đã đến nơi rồi!

Cảm xúc kích động nhanh chóng ổn định lại, Bàn Tử đã dẫn đầu chạy tới.

Đùa chứ, đến nơi rồi, biết đâu chừng có minh khí chứ.

Mọi người sợ anh ta làm càn, cũng vội vàng đuổi theo.

Nhưng khi đến trước đài đá đó nhìn một cái, không khỏi đều sững sờ.

Chỉ thấy toàn bộ mặt trên của đài đá lại khắc một bức đồ án.

Chính là Ngũ Thập Tinh Đồ.

Loại tinh đồ này họ đã thấy không ít, không ngờ ở Tây Vương Mẫu Cung nơi đây cũng có.

Nhưng có chút khác biệt, Uông Tàng Hải ở Hải Để Mộ đã dùng đá mắt mèo để điểm xuyết đồ án các vì sao của Ngũ Thập Tinh Đồ.

Còn trên đài đá trước mắt này, thứ dùng để điểm xuyết lại là từng viên đá màu đen.

Hơn nữa trông chúng lại có chút quen thuộc.

Ngô Bất Chính nhìn một lúc, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc hô lên: "Cái này....cái này không phải đá, mà là Thi miết hoàn a!" "Trên này lại có nhiều Thi miết hoàn đến thế!" Mọi người sững sờ, không khỏi nhìn thêm hai lần, phát hiện những thứ này hình như đúng là Thi miết hoàn thật.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, liền định động tay cạy một cái xuống.

Nhưng bị Tần Vũ bên cạnh ngăn lại. "Đừng động lung tung!

Sẽ kích hoạt cơ quan!" "Cơ quan?

Có cơ quan gì ở đây chứ?" Bàn Tử không hiểu, một cái đài đá lớn như vậy còn có thể lắp đặt cơ quan sao?

Phan Tử bên cạnh vội nói: "Bảo anh đừng động thì đừng động đi, đâu phải vàng bạc ngọc ngà gì mà anh hấp tấp thế!" "Cái thứ này anh có lấy ra được thì ai mà thèm chứ!" Bàn Tử thấy có lý, viên thuốc này lấy ra ngoài chắc cũng chẳng ai muốn.

Bản thân mình cũng không cần tốn công sức lớn như vậy.

Nhưng nói đến cơ quan, anh ta lại thấy kỳ lạ, trên cái đài đá này có thể có cơ quan gì chứ, bây giờ anh ta đi hỏi Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính khẽ nhíu mày, nghĩ một lát rồi nói: "Khó nói lắm, trên đài đá này có lẽ có cơ quan, nhưng tôi thật sự không nhìn ra được!" Bảo cậu ta đi phân tích một số chuyện thì còn được, chứ bảo cậu ta nghiên cứu cơ quan cổ mộ thì đúng là làm khó người ta rồi.

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh nói: "Những thứ trên đài đá này đều đã được tính toán chính xác, anh chỉ cần cạy ra một viên, đài đá sẽ mất cân bằng!" "Thấy cái đỉnh lô trên đầu chưa?

Rơi xuống thì ai cũng chết!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, quả nhiên.

Cái đỉnh lô trên đỉnh đầu, nhìn từ xa thì còn được, lúc này đứng dưới nhìn lên thì quả thực to đến bất ngờ.

Một cái đỉnh lô lớn như vậy mà rơi xuống, đừng nói là giữ được mạng, liệu có còn nguyên xác hay không cũng là vấn đề.

E rằng trong khoảnh khắc một người sẽ bị đè bẹp thành thịt nát.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, hỏi: "Cái đỉnh lô này sao lại treo lơ lửng trên trời thế này, cơ quan này cũng quá lộ liễu rồi!" "Cái này rõ ràng là đang nói cho anh biết ở đây có nguy hiểm, ai còn mắc lừa chứ!" Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Cái này không chỉ là cơ quan, Tây Vương Mẫu là cao nhân luyện đan, anh không biết sao!" "Cao nhân luyện đan?" Bàn Tử nghe vậy sững sờ.

Ngô Bất Chính nghe đến đây, không khỏi sững người, vội nói: "Tam thúc, ý của chú là, đây là Huyền Không Lô không chạm đất sao?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử không hiểu hỏi: "Huyền Không Lô gì cơ?

Cứ treo lơ lửng trên trời là Huyền Không Lô à?

Vậy Bàn gia tôi thấy nhiều rồi!" "Tôi còn gặm qua bò lơ lửng nữa cơ, chính là loại bò bay trên trời ấy!" Ngô Bất Chính lườm anh ta một cái, mắng: "Cái anh nói là 'thổi bò' ấy!" "Hơn nữa Huyền Không Lô cũng không phải cứ treo trên trời là đúng!" "Tương truyền, Huyền Không Lô nhất định phải treo trên long mạch phong thủy hội tụ mới được!" "Huyền không bất trước địa, thôn nạp chỉnh điều long.

Luyện đan tụ linh khí, đan thành thọ thiên tề!" "Những cái này đều có quy tắc cả đấy!" Bàn Tử nghe vậy không biết nói gì, cười nói: "Cái gì mà lằng nhằng rắc rối thế, Bàn gia tôi không có hứng thú, nhưng Thiên Chân cậu nói xem cái đỉnh lô này đáng giá bao nhiêu tiền a!" "Nếu chúng ta dùng nó để đổi lấy, có thể đổi được một căn biệt thự không nhỉ!" "Phì phì, đổi lấy một lá cờ đỏ nhỏ cũng được!" Nhận thấy livestream vẫn chưa dừng, Bàn Tử vội nói: "Cậu từ bỏ cái ý đó đi, cái đỉnh lớn như vậy trừ khi cử máy xúc đến cho cậu, nếu không chúng ta chắc chắn không thể mang ra ngoài được!" Bàn Tử nghe vậy gãi gãi đầu, sau đó rất khó chịu nói: "Không phải tôi thấy, tổ chương trình có phải đang đùa giỡn chúng ta không!" "Sao mỗi lần đến những nơi đó, không phải Thanh Đồng Môn thì cũng là Thanh Đồng Thần Thụ, mãi mới gặp được hai lần cái đỉnh mà cái nào cũng to hơn cái nào!" "Sao muốn mò một món minh khí lại khó khăn thế!" Phan Tử nghe mà bực mình, liền nói: "Tử Bàn Tử, đừng có giả vờ đáng thương ở đó nữa, lúc ở Vân Thiên Cung anh lấy đâu có ít!" "Hay là chúng ta tính sổ đi?" Bàn Tử vừa nghe thấy vậy liền im bặt, cười xòa nói: "Không cần, không cần đâu, phiền phức lắm, chúng ta vẫn nên mau chóng tìm xem đường tiếp theo đi thế nào đi!" Đùa chứ, lần ở Vân Thiên Cung đó, Bàn Tử đã kiếm được một mẻ bội thu.

Nếu mà bây giờ lôi ra tính toán, có thể sẽ có chuyện.

Đương nhiên là không thể nhắc đến rồi.

Chương 1131

Nhưng anh ta vừa nói vậy, mọi người lại phản ứng lại.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là phải tìm Lương Quỳnh.

Nơi này dù có chấn động đến mấy, thì đối với họ cũng không có lý do gì để dừng lại.

Dù sao họ cũng không phải là nhà khảo cổ.

Lập tức mọi người vội bắt đầu tìm Bách Hoa Phong.

Bách Hoa Phong trước đó chỉ thoáng qua, chỉ khi Bàn Tử bắn pháo sáng ra thì mới nhìn thấy một chút.

Lúc này pháo sáng đã tắt, muốn tìm thấy thì dễ dàng sao.

Nhưng may mắn là trang bị của họ cũng khá nhiều.

Ngay lập tức Bàn Tử lại bắn một quả pháo sáng nữa.

Nhưng cũng không biết là Bách Hoa Phong đã bay xa rồi, hay là thế nào.

Cuối cùng vẫn không tìm thấy nó ở đâu.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể bắt đầu tìm kiếm từng tấc một từ vị trí lối vào.

Dù sao nơi này cũng chỉ lớn chừng đó, nếu nó bay vào trong quần thể điêu khắc phía trên thì không còn cách nào.

Nhưng nếu nó ở ngay đây, thì chắc chắn sẽ tìm thấy.

Còn nếu không tìm thấy, thì chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, nó thật sự đã bay vào trong quần thể tượng.

Thứ hai, ở đây chắc chắn có lối ra khác, nó đã bay ra ngoài rồi.

Họ đông người, tìm kiếm cũng rất nhanh.

Chưa đầy hai phút, bỗng nhiên Hắc Hạp Tử đã gọi mọi người lại.

Chỉ thấy cách đài đá này mười mét về phía sau, lại có một cầu thang đá.

Cầu thang đá kéo dài lên trên, trước mặt lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Nhưng cánh cửa đá đang đóng kín, không biết có mở được hay không.

Và Hắc Hạp Tử không lại gần cánh cửa đá, mà chỉ vào vị trí cách cửa đá năm mét, ở đó lại có một điểm màu đen.

Điểm này chỉ nhỏ bằng móng tay, nếu không nhìn kỹ thì thật sự không thấy được.

Hắc Hạp Tử nhặt thứ màu đen đó lên.

Mọi người vừa nhìn, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Đó hóa ra là thi thể của Bách Hoa Phong.

Bách Hoa Phong lại đã chết rồi.

Mọi người xem mà hít một hơi khí lạnh.

Ở đây chẳng có gì cả, trước đó khi mưa tên đạn, còn có mãng xà khổng lồ, nó vẫn không chết.

Sao lại cứ chết ở đây chứ?

Nó sẽ không tự rơi xuống đá đâu, rơi xuống là chết.

Theo lời Hắc Hạp Tử nói, loại Bách Hoa Phong này trừ khi tìm thấy mật hoa hoặc nguồn hương vị.

Nếu không thì sẽ không hạ xuống.

Cứ như có một ý niệm chấp nhất đang chống đỡ nó vậy.

Nhưng lúc này sao nó lại chết ở đây?

Chẳng lẽ......

Mọi người đều nghĩ đến một khả năng.

Rất có thể trước đó Lương Quỳnh đã ở đây.

Bách Hoa Phong đậu trên người cô ấy, sau đó mới chết đi.

Dù sao Lương Quỳnh cũng không phải là hoa thật, nên Bách Hoa Phong chỉ cần tìm thấy cô ấy, việc chết đi là điều tất yếu.

Suy luận ngược lại, chẳng phải điều đó chứng tỏ Lương Quỳnh đã từng ở đây sao!

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cánh cổng đá phía trước.

Chẳng lẽ Lương Quỳnh đã vào trong rồi?

Khói xanh nhanh chóng lan tỏa, mọi người đều chuẩn bị kiểm tra xem gần đây rốt cuộc có ma quỷ hay không.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Bất Chính gần như đồng thời hiểu ý nhau, Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính ra hiệu cho cậu ta livestream.

Chương 1132

Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó gõ một dòng chữ vào livestream: 【Đừng tiết lộ ý đồ của chúng ta, nếu đối phương có ý thức, sẽ phát hiện ra 】 Mọi người nghe vậy liền sững sờ, Bàn Tử vội hỏi: 【Thiên Chân, không tiết lộ ý đồ, làm sao chúng ta xem xét xung quanh có ma quỷ hay không? 】 【Thiết bị livestream! 】 Ngô Bất Chính đáp.

Thiết bị livestream thực ra tương đương với mắt người.

Những thứ có thể đánh lừa mắt người, nếu thực sự lộ ra chân tướng, thiết bị livestream tự nhiên cũng sẽ phát hiện.

Không thể có chuyện đánh lừa được con người, nhưng thiết bị livestream lại không sao.

Trừ khi đối phương sử dụng thứ gì đó giống như khí thể có thể tạo ra ảo giác.

Nếu thật sự là thứ dạng khí thể như vậy, thì chỉ ảnh hưởng đến những người có mặt tại chỗ, chứ không ảnh hưởng đến tình hình trong toàn bộ livestream.

Nhưng mộ đạo ở đây chắc chắn không phải là kín, nếu không thì họ cũng không vào được.

Thứ hai, nếu những người trong livestream phát hiện có vấn đề, chắc chắn sẽ nhắc nhở, chứ không đến mức suốt thời gian dài như vậy mà không có chút động tĩnh nào.

Mọi người đều hiểu ý đồ của Ngô Bất Chính, liền ngồi yên tại chỗ không động đậy.

Tuy nhiên Bàn Tử và Phan Tử đều siết chặt khẩu súng xung kích trong tay, lát nữa một khi có vấn đề, họ chắc chắn sẽ ra tay ngay lập tức.

Ngô Bất Chính rất cẩn thận, lấy ra một chiếc móng lừa đen từ trong ba lô.

Nếu xung quanh có ma quỷ, súng đạn hiển nhiên không có tác dụng.

Cũng không biết chiếc móng lừa đen này có hiệu quả hay không.

Thật sự không ổn có lẽ phải phóng máu rồi, cậu ta nhớ máu của mình dường như cũng có khả năng xua đuổi côn trùng.

Chỉ là không biết có lợi hại như của Tiểu ca không.

Tần Vũ đã phóng máu nhiều lần như vậy rồi, nếu lần này thật sự có ma quỷ, thì không ngại dùng máu của mình thử xem.

Những ý niệm trong lòng hỗn loạn, Ngô Bất Chính dứt khoát lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Cậu ta tháo thiết bị livestream của mình xuống, đặt nó giữa mọi người.

Sau đó quét một vòng quanh mọi người.

Qua màn hình livestream phát hiện, lưng mọi người đều không có vấn đề.

Rõ ràng con quỷ này có lẽ không ở trên người họ.

Bàn Tử nháy nháy mắt, ra hiệu cậu ta xem những nơi khác có không.

Ngô Bất Chính gật đầu, bắt đầu hướng thiết bị livestream về phía những phát hiện khác.

Tuy nhiên lần này, quét chưa đầy một vòng, bỗng nhiên sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Chỉ thấy trong màn hình livestream, trong bóng tối không xa phía trên đầu mọi người, lại thò ra một khuôn mặt quái dị của trẻ con.

Khuôn mặt quái dị đó rõ ràng là của trẻ con, nhưng vô cùng dữ tợn, hơn nữa còn lộ ra một nụ cười giả tạo.

Cười rất âm u.

Mọi người đều sợ hãi không nhẹ, Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Tam gia chú đã lớn tuổi như vậy rồi, sao còn nuôi tiểu quỷ thế!

Chú cũng quá mê tín phong kiến rồi!" "Hơn nữa tiểu quỷ chú còn nuôi không tốt, bị phản phệ rồi phải không!" "Tử Bàn Tử, mày chết tiệt ít xàm ngôn với lão tử đi, lão tử không tin cái loại này!" "Cái chết tiệt này là từ bồi táng lăng mang về, không ngờ nó lại theo lão tử suốt chặng đường!" Ngô Tam Tỉnh giận dữ nói.

Đoạn Vô Kỵ bên cạnh cũng vội nói: "Tôi có thể làm chứng, cái này là chúng tôi phát hiện ở bồi táng lăng, không ngờ là nó gây ra chuyện!" "Nhưng rốt cuộc đây là thứ gì?" Lương Quỳnh không nhịn được hỏi. "Đây là Thi Thai!

Một cái Đại Đầu Thi Thai!" Đại Đầu Thi Thai?

Mọi người hơi mơ hồ, rõ ràng đó là một đứa trẻ, sao lại thành Đại Đầu Thi Thai rồi.

Ngô Tam Tỉnh cũng không có thời gian giải thích, nhìn về phía Phan Tử nói: "Giết nó cho tôi!" "Rõ!" Phan Tử đã chờ đợi từ lâu, nghe vậy liền gọi Bàn Tử một tiếng, hai người gần như đồng thời đứng dậy.

Súng xung kích quét lên phía trên.

Phan Tử rất tinh ranh, không cùng Bàn Tử quét xạ đỉnh đầu.

Anh ta rất rõ, thứ này một khi phát hiện mình bị lộ tẩy, chắc chắn sẽ chạy, vì vậy họng súng trực tiếp nhắm vào lối ra mộ đạo.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa khai hỏa, thứ đó liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, sau đó bò về phía lối ra.

Phan Tử thấy vậy kêu lên một tiếng "Hay lắm!", lập tức bóp cò.

Vô số viên đạn bắn khiến thứ đó máu thịt văng tung tóe, nhưng sức sống của nó vẫn mạnh mẽ đến đáng sợ, cứng rắn chịu đựng đạn mà chạy ra ngoài. "Đuổi theo!

Nếu không chúng ta sẽ còn gặp tai ương!" Ngô Tam Tỉnh hét lên, lập tức cùng Đoạn Vô Kỵ xông ra ngoài.

Tần Vũ không nói hai lời rút Hắc Kim Cổ Đao ra cũng đuổi theo.

Tiếp theo là Phan Tử, Lương Quỳnh và Ngô Bất Chính.

Chương 1133

Bàn Tử vốn cũng muốn đuổi theo, nhưng chưa chạy được một bước bỗng nhiên lại nghĩ ra.

Mẹ kiếp, chỗ này còn có vô số bảo bối nữa mà!

Nếu mình mà cũng đi luôn, thì tiếc quá.

Nghĩ vậy, Bàn Tử vội chạy đi vơ một nắm lớn nhét vào ba lô của mình.

Ban đầu còn muốn vơ thêm nắm thứ hai, nhưng người phía trước đã mất hút.

Xung quanh nhanh chóng tối sầm lại.

Bàn Tử một mình ở đây cũng đủ thê thảm, nhìn nhìn ba lô, một nắm này đã chiếm gần nửa túi rồi.

Ngay lập tức không lấy thêm nữa, quay người bỏ chạy.

Nhưng vừa chạy anh ta vừa thấy những người trong livestream đều đang bàn tán về mình. 【Tử Bàn Tử, mẹ kiếp cái lúc này mày còn không quên Mạc Kim à! 】【Tử Bàn Tử, mày đúng là Mạc Kim Giáo Úy mà, không Mạc Kim thì có lỗi với danh hiệu này của mày 】【Mẹ kiếp tao chả phục ai, chỉ phục Bàn gia thôi, không thì sao lần nào phát tài cũng là Bàn gia tao chứ 】【Hahaha, tôi xem ra rồi, Ngô Tiểu ca xuống mộ vì khai quan, Tần Tiểu ca xuống mộ vì ra vẻ, chỉ có Bàn gia tôi xuống mộ là để phát tài thôi! 】【Bàn gia: Giờ thì lương mấy tháng của mấy cô gái lầm lỡ đã có rồi 】"Cút!

Các người hiểu lầm rồi, Bàn gia tôi là cái loại người đó sao?" "Tôi lấy những thứ này là để nộp lên tổ chức đổi lấy cờ đỏ!" "Còn biết bao chuyên gia khảo cổ vất vả vì cổ mộ đến lúc chết cũng chưa từng được vào bên trong!" "Tôi đây là mang một ít thứ để nghiên cứu ra ngoài cho họ đó!" "Các người không thể nghi ngờ mục đích thuần khiết ban đầu của Bàn gia tôi được!" Bàn Tử miệng nói nghĩa khí, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán, lần này mình về sẽ nộp lên bao nhiêu, giấu đi bao nhiêu.

Dù sao đèn đóm lờ mờ, mình cứ nói rơi mất hai món cũng chẳng ai biết chứ.

Không có bằng chứng cho người chết, ai còn sống nói ra thì đó là sự thật.

Bàn Tử chạy mấy phút, đã đuổi kịp Ngô Bất Chính phía trước.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính và đồng đội hiển nhiên không có thời gian xem livestream.

Nội dung bàn luận trên đạn mạc nhanh chóng bị đẩy đi mất.

Bàn Tử giả vờ như không có gì theo sau, hai người chạy chưa đầy năm phút.

Bỗng nhiên liền thấy những người phía trước dừng lại.

Hóa ra cái ngã tư mà họ đã thấy trước đó lại xuất hiện. "Mẹ kiếp!

Lão tử cuối cùng cũng ra rồi, đi lối này!" Ngô Tam Tỉnh nói ở phía trước, chú ấy là đi theo bồi táng lăng mà đến, đương nhiên biết đường ra.

Ngô Bất Chính vội đi theo, hỏi: "Tam thúc, chú không xuống dưới xem Thanh Đồng Môn sao?" Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ, với tính cách của Tam thúc mình thì không nên dễ dàng từ bỏ như vậy.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Xem cái gì mà xem, nghe tụi bây nói dưới đó nguy hiểm lắm, tao còn chưa sống đủ đâu!" "Mau đi thôi!" Ngô Bất Chính cũng không hỏi nhiều, nhưng ít nhiều cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không thể nói rõ là chỗ nào. "Khoan đã, Tiểu ca đâu rồi?" Bỗng nhiên cậu ta phát hiện Tần Vũ lại không thấy đâu, vội hỏi. "Cậu ấy đi đuổi theo Thi Thai rồi, thứ đó không chết thì chúng ta cũng không ra được!" "Yên tâm, cậu ấy chắc chắn có cách, tôi thấy cậu ấy cũng không phải người bình thường!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Ngô Bất Chính cảm thấy không ổn, muốn quay lại tìm Tần Vũ.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ bên cạnh nói: "Cậu tốt nhất đừng đi, Thi Thai chạy về hướng có dầu loang, hơn nữa vừa rồi Tiểu ca đã dùng một đao chém đứt một chân của con Thi Thai đó, chắc là rất nhanh sẽ giải quyết được thôi!" "Cậu đi chỉ tổ thêm phiền phức!" Phát hiện này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thực ra cũng không phải không thể.

Đầu tiên, Lương Quỳnh cắt đuôi họ, đến khi họ xuất phát thực ra cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian.

Thứ hai, Lương Quỳnh dù sao cũng tự mình đi, hơn nữa cô ấy còn là phụ nữ.

Nên tốc độ không nhanh bằng người khác cũng là điều dễ hiểu.

Nếu nghĩ như vậy, biết đâu Lương Quỳnh thật sự cũng ở đây, bị họ đuổi kịp rồi.Đang nghĩ, Bàn Tử liền cất tiếng gọi. "Chị đại, đừng trốn nữa, Bàn gia thấy chị rồi, mau ra đây!

Tổ chức đối xử với tù binh luôn rất minh bạch!

Thành thật hợp tác sẽ được khoan hồng, ngoan cố che giấu sẽ bị xử lý nghiêm khắc.

Nếu chị không ra, lát nữa Bàn gia tìm thấy chị thì coi chừng bị lột đồ diễu phố đó!"Ngô Bất Chính đập vào vai Bàn Tử một cái, ý bảo cậu ta bớt lời đi.

Lương Quỳnh dù sao cũng là phụ nữ, hơn nữa còn có mối quan hệ không rõ ràng với Tần Vũ.

Không cần thiết phải dọa dẫm người ta như vậy.Bàn Tử nói. "Đây không phải chuyện dọa dẫm hay không dọa dẫm!

Bàn gia kêu như vậy mà chẳng có động tĩnh gì, tôi thấy chắc tám phần cô ta đã vào trong cánh cửa đá này rồi!

Chúng ta ở đây kêu gào, ngược lại còn có thể đánh rắn động cỏ!

Theo Bàn gia thấy, chúng ta vẫn nên nghĩ cách mở cánh cửa đá này thì hơn!"Ngô Bất Chính cũng thấy có lý.

Thế là cậu ta liền gọi mọi người lại, nghiên cứu xem làm thế nào để mở cánh cửa đá này.

Hơn nữa nói đi nói lại, Ngô Bất Chính trong lòng vẫn luôn có một nghi vấn không hiểu.

Chương 1134

Cậu ta hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, vẫn chưa nói Lương Quỳnh tại sao lại chạy?

Hợp tác với chúng ta hiệu suất không phải nhanh hơn sao?

Chẳng lẽ cô ấy sợ chúng ta thấy cô ấy biến thành quỷ sẽ giết cô ấy?"Tần Vũ lắc đầu, anh cũng không rõ.

Nhưng dựa theo lời Lương Quỳnh nói trước đó, cô ấy phải mất ít nhất ba ngày nữa mới thi hóa.

Vậy nên lẽ ra không nên vội vã như vậy chứ.

Ngày cuối cùng rời đi cũng không muộn mà!

Sao cứ phải hành động một mình ngay bây giờ?

Quả nhiên, lòng dạ phụ nữ khó dò như kim dưới đáy biển, thật không thể hiểu nổi.Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng đi tới.

Cả nhóm xúm lại trước cánh cửa đá.

Chỉ thấy trên cánh cửa đá được điêu khắc rất nhiều hoa văn, nhưng tổng thể cơ bản là hình một cơ thể người đầu chim.

Khá phù hợp với đồ đằng của Tây Vương Mẫu.

Còn về ý nghĩa gì thì không nhìn ra.

Ở hai bên trái phải của cánh cửa đá, mỗi bên có một bức tượng đá đầu Nhân Diện Điểu.

Bức tượng này là phù điêu, tức là nổi trên vách đá.

Miệng của hai con Nhân Diện Điểu đó há ra, bên trong tối đen không biết có gì.

Dùng đèn pin chiếu vào cũng không nhìn thấy.Bàn Tử thấy thú vị liền cười nói. "Haiz, Bàn gia mà lạy Chúa Tây Vương Mẫu này thật là chu đáo quá, cơ quan mà cũng trưng bày cho chúng ta xem!

Cái này rõ ràng là đang nói cho chúng ta biết, chọn một trong hai, mấy đứa nhóc xem vận may của các ngươi thế nào!"Ngô Bất Chính trêu chọc nói. "Vậy xin hỏi đồng chí Mạc Kim Giáo Úy đáng kính của chúng ta, theo anh thì chúng ta nên chọn cái nào đây?" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính cũng nể mặt, cười nói. "Trẻ con mới làm bài trắc nghiệm, người lớn đương nhiên phải chọn cả hai chứ!

Với thực lực của chúng ta, sợ cái quái gì, Bàn gia mà nói thì cứ thử từng cái một, đầu có to bằng bát khắc hoa cũng chẳng sao!

Phải không!"Mọi người đều không khỏi liếc nhìn cậu ta một cái.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, từ xưa đến nay sẽ không có nhiều Đạo mộ tặc vĩnh viễn nằm lại trong cổ mộ rồi!"Tiểu ca, anh thấy thế nào?" Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc then chốt vẫn phải trông cậy vào anh ấy, nếu nói đến cơ quan trong cổ mộ, mà anh ấy còn không nhận ra, thì người khác càng không có hy vọng.

Mọi người cũng đều nhìn về phía Tần Vũ, muốn xem anh ấy nói gì.Tuy nhiên Tần Vũ lại nhìn chằm chằm vào hai pho tượng Nhân Diện Điểu trước mắt rồi lắc đầu nói. "Đều là giả!

Tây Vương Mẫu không ngu đến mức đó!"Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Ngô Bất Chính vội vàng nói. "Đều là giả sao?

Vậy cái thật ở đâu chứ!"Tần Vũ vẫy tay ra hiệu cho mọi người tránh ra.

Đồng thời, anh đặt lòng bàn tay lên toàn bộ cánh cửa đá.

Vuốt từng tấc một.

Bỗng nhiên, chỉ nghe thấy tiếng "kẹt kẹt" của xích sắt chuyển động vang lên.

Gần như cùng lúc, mọi người đều thấy cánh cửa đá trước mặt thật sự đã mở ra.

Hơn nữa còn tự động mở.Giờ thì mọi người đều không kìm được mà nhìn về phía Tần Vũ, thi nhau giơ ngón cái lên.

Trong phòng livestream cũng đang liên tục spam 666.

Bàn Tử vỗ vai Tần Vũ cười nói. "Thấy chưa, thủ đoạn của anh em Bàn gia này, phải gọi là đỉnh của chóp!"Tần Vũ đẩy tay cậu ta ra, nghiêm mặt nói. "Không phải tôi, tôi còn chưa tìm thấy cơ quan!" "Hả?" Mọi người nghe vậy đều ngơ ngác, cái gì mà không phải anh?

Không phải anh thì là ai chứ?

Cả đám lập tức ngẩn người.Nhưng còn chưa kịp phản ứng, hoặc xem bên trong cánh cửa đá có gì.

Bỗng nhiên tiếng "kẹt kẹt" lại một lần nữa vang lên.

Gần như cùng lúc, tất cả mọi người đều cảm thấy những tấm đá dưới chân mình đột nhiên chuyển động.

Và điều cực kỳ kỳ lạ là, cánh cửa đá trước mặt họ lại không hề nhúc nhích.

Cứ như thể những tấm đá dưới chân đang đẩy họ về phía bên trong cánh cửa đá."Mẹ kiếp, Tây Vương Mẫu này thật biết hưởng thụ quá, chỗ này mà lại có cả thang cuốn!" Bàn Tử kinh hô.Tuy nhiên Phan Tử ở bên cạnh mắng. "Đừng có thang cuốn cái đ*t gì nữa, mấy người nhìn hai bên kìa." Mọi người nghe vậy nhìn về hai bên, kinh ngạc phát hiện hai bên hành lang nơi họ đứng đều đã biến thành vực sâu.

Chương 1135

Bên dưới tối đen như mực, hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Thậm chí còn có gió lạnh thổi lên, rõ ràng là rất sâu.Ngô Bất Chính hô lớn. "Mấy người nhìn đằng sau kìa, mẹ nó, cái sàn nhà này muốn đẩy chúng ta vào trong cánh cửa đá!"Mọi người quay đầu nhìn lại, đều ngớ người.

Chỉ thấy sàn nhà cách đó hai mét đã đứt lìa.

Hoàn toàn cắt đứt liên kết với vị trí của Huyền Không Lô của Tây Vương Mẫu.

Lúc này muốn quay lại hiển nhiên đã không thể.

Bàn Tử vội vàng lấy phi hổ trảo ra thử, nhưng hoàn toàn không tới.

Khoảng cách đứt gãy đã vượt quá tầm của phi hổ trảo.

Mọi người quay đầu nhìn cánh cửa đá.

Lúc này chỉ cảm thấy cánh cửa đá đó như một cái miệng khổng lồ đang há ra, muốn nuốt chửng họ vào trong."Pháo sáng!" Không biết ai hét lên một tiếng, Phan Tử vội bắn một viên pháo sáng ra.

Gần như cùng lúc, họ kinh hoàng nhìn thấy, nơi họ đang đứng cách bệ đài của Huyền Không Lô mười mấy mét.

Khoảng cách này tuyệt đối không thể nhảy qua bằng sức người.Tuy nhiên những điều này đều không phải quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là, họ nhìn thấy, bên dưới Huyền Không Lô.

Cạnh cái bệ đá kia lại đứng một người.

Trong tay người đó rõ ràng đang cầm một viên Thi miết hoàn.

Chắc là được lấy từ trên bệ đá xuống.

Chắc hẳn chính người đó đã lấy Thi miết hoàn xuống, nên mới kích hoạt cơ quan.

Nhưng người này là ai chứ?

Và tại sao lại làm như vậy chứ?Bàn Tử tính cách thẳng thắn, lập tức hét lên. "Lương Quỳnh, rốt cuộc mày muốn làm cái quái gì!

Đừng tưởng xa như vậy Bàn gia không nhận ra mày!

Chúng ta đối xử với mày không tệ bạc, rốt cuộc mày muốn làm gì!"Mọi người nghe vậy cũng đều phản ứng lại.

Ở đây trừ Lương Quỳnh ra thì còn ai nữa chứ.

Nhưng rốt cuộc cô ấy làm vậy là vì cái gì?Ngô Bất Chính cũng hô lớn. "Lương Quỳnh tôi biết cô rất vội, nhưng quá trình thi hóa cô cũng cần giúp đỡ!

Hợp tác với chúng tôi chỉ có lợi chứ không có hại, rốt cuộc cô muốn gì?"Tuy nhiên người đó vẫn không nói gì, nhưng nhìn dáng người thì chắc hẳn là Lương Quỳnh.

Chỉ là cô ấy cứ quay lưng lại với mọi người, mãi không nói lời nào khiến người ta cảm thấy rất tức giận.Tần Vũ ánh mắt lạnh lẽo, cất tiếng lạnh lùng nói. "Cô ngăn không được chúng tôi!"Bỗng nhiên, Lương Quỳnh lại cất tiếng.

Cô ấy bình thản nói. "Tôi chưa từng nghĩ sẽ ngăn các người, tôi chỉ không muốn các người đi vào cùng tôi!

Tôi thật sự không có mục đích gì, tôi chỉ không muốn anh nhìn thấy bộ dạng hiện tại của tôi!

Chỉ vậy thôi!" Nói đến đây, giọng cô ấy ngừng lại một chút, rồi hỏi. "Tần Vũ!

Anh đã từng thích tôi không?"Ngô Bất Chính trong lòng có chút không dễ chịu, dường như ngoài những lúc cần động não, bản thân cậu ta thật sự chẳng giúp được gì.

Nghĩ đến đây, cậu ta liền âm thầm hạ quyết tâm, đợi khi quay về sẽ đăng ký lớp tán thủ, học hành tử tế các kỹ thuật đánh đấm, không đến nỗi không có chút bản lĩnh nào.Bàn Tử quá hiểu cái tên này rồi, thấy cậu ta ngẩn người liền biết đang nghĩ gì, cười nói. "Sao?

Tính đi học võ à, Bàn gia nói cho mà biết đừng có đi phá phách mấy cái võ quán người ta!

Với cái thể chất của cậu mà đi học thì chắc chắn mũi xanh mắt tím, quay về Tiểu ca thấy được, chẳng phải lại đi đạp quán người ta sao, người ta mở cửa làm ăn dễ dàng gì đâu?""Cút đi!" Ngô Bất Chính bực bội liếc Bàn Tử một cái.

Cậu ta cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, nói thật thì cậu ta có thể cảm nhận được bản lĩnh của mình đang được nâng cao.

Dù sao thì trước đây, cái chuyện quá giang Nhân Diện Điểu như vậy, cậu ta thật sự không dám làm.

Nhưng giờ thì ít nhất cũng dám làm rồi.

Điều này chứng tỏ can đảm và khí phách của cậu ta cũng đang dần được cải thiện.

Mọi người đi theo Tam Thúc rất nhanh đã xông ra khỏi mộ đạo này, phía trước xuất hiện một không gian.

Có không ít Minh khí tùy táng, nhưng đều là mấy thứ như lọ gốm.

Ngô Bất Chính đến đây liền gọi mọi người dừng lại. "Thật sự không thể đi tiếp nữa, chúng ta phải đợi Tiểu ca ở đây!"Ngô Tam Tỉnh còn muốn khuyên nhủ, nhưng thấy Đoạn Vô Kỵ lắc đầu, liền không nói gì nữa.

Mọi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, Phan Tử đi canh cửa hang, đề phòng Thi thai hoặc Du diên đuổi theo.

Chương 1136

Còn Bàn Tử thì vì vừa kiếm được một khoản lớn, lúc này đối với toàn bộ Vân Thiên Cung không khỏi nhìn bằng con mắt khác, chạy sang một bên kiểm tra xem có đồ vật đáng giá nào khác không.

Chỉ cần mang thêm được một món ra ngoài, lợi nhuận của Bàn gia sẽ tăng vùn vụt.

Nhưng gần đây rất tối, hơn nữa không gian không nhỏ, muốn kiểm tra rõ ràng tất cả cũng không phải chuyện dễ dàng.Nói về Tần Vũ lúc này, anh cuối cùng cũng đã dồn Thi thai vào đường cùng.

Gọi là đường cùng, thực ra vẫn là mộ đạo mà họ đã đi ra.

Tuy nhiên, phía trước một lượng lớn Du diên đã tràn tới.

Một chân của Thi thai đã mất, dịch thể màu xanh lá cây vương vãi khắp nơi.

Cái đầu giống như em bé của nó lúc này trông quả nhiên cực kỳ to lớn, ít nhất phải gấp đôi người bình thường.

Cũng không biết thứ này rốt cuộc là hình thành như thế nào.

Lại còn có thể mê hoặc tâm trí con người, khiến người ta không thể thoát ra.Thi thai nhe răng trợn mắt về phía Tần Vũ, dường như rất tức giận.

Nhưng nó không dám xông tới, người đàn ông trước mặt và con dao trong tay anh ta đều quá lợi hại.

Tần Vũ cũng không đi tới, cứ thế đứng yên ở đó.

Chỉ cần giằng co với Thi thai thêm một lúc nữa, những con Du diên kia sẽ giải quyết nó.Tần Vũ đang nghĩ liền chuẩn bị liên hệ với

Ngô Bất Chính, xem bọn họ vừa đi đường nào.

Nhưng khi nhìn lại mới phát hiện, thiết bị livestream của mình lại tắt ngóm.

Thử mấy lần mà không mở lên được.

Anh mở nắp lưng ra xem mới biết, pin của thiết bị livestream của mình lại hết sạch rồi.Thiết bị livestream của họ trong tình huống bình thường, pin đủ để dùng trong một tuần.

Đồng thời mỗi người đều mang theo hai cục pin dự phòng.

Trừ phi là những nơi kéo dài như sa mạc, nếu không thì tuyệt đối đủ dùng.

Nhưng sao pin của mình lại đột nhiên hết sạch?Tần Vũ chợt nhớ ra, thiết bị livestream của anh hình như trước đó được đặt cùng với ba lô trong mộ thất đầy vàng bạc châu báu kia.

Lúc đó là mở thiết bị của Ngô Bất Chính, còn anh thì chuẩn bị thay pin.

Nhưng sao bây giờ lại không thấy đâu?

Anh thầm nghĩ có phải nó bị rơi ra rồi không, chuẩn bị lục tìm một chút.Kết quả ngay lúc này, Thi thai có lẽ đã cân nhắc lợi hại và quyết định đột phá từ phía Tần Vũ, lập tức lao tới.

Một cái lưỡi dài dị thường quấn lấy cổ Tần Vũ.

Tần Vũ nhanh mắt lẹ tay nghiêng người tránh thoát, đồng thời vung đao chém ra.

Ngay lập tức cái lưỡi đó bị chém đứt.

Nhưng cái lưỡi vẫn quẹt một cái vào mu bàn tay anh.

Lập tức mu bàn tay truyền đến cảm giác nóng rát.Tần Vũ lúc này cũng có chút tức giận, thấy Thi thai vẫn không cam tâm lại xông tới, liền lập tức tung một cước.

Trực tiếp đá bay Thi thai ra ngoài.

Mất đi cái lưỡi, Thi thai dường như mất đi thủ đoạn tấn công, cả thân thể liền rơi vào đám Du diên phía sau.

Trong chốc lát, những con Du diên xung quanh đã bao phủ nó dày đặc.Tần Vũ thấy vẫn còn những con Du diên khác đang xông về phía mình, liền không chậm trễ quay người bỏ chạy.

Không lâu sau, anh đã đến ngã tư, ngoài dấu hiệu của Ngô Tam Tỉnh trước đó.

Một bên hành lang còn có thêm một hình vẽ con gà con.

Nhìn thấy hình vẽ này, Tần Vũ hiếm khi nở nụ cười.

Đây chắc chắn là do Ngô Bất Chính cái tên đó để lại.

Lập tức không dừng lại, anh chạy về phía hành lang này.Lại nói về Ngô Bất Chính và những người khác ở bên ngoài lúc này, đợi mãi không thấy Tần Vũ ra, đều không khỏi bắt đầu lo lắng.

Ngô Bất Chính nói. "Bàn Tử, hay là chúng ta đi vào xem sao?

Phòng livestream của Tiểu ca cũng không mở được, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!""Bàn Tử?" Gọi hai tiếng, Bàn Tử lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngô Bất Chính lại có chút lo lắng cho tên này.

Nhưng ngay lúc đó, Bàn Tử lại ôm một vò rượu chạy về, kích động nói. "Mẹ kiếp, mấy người xem Bàn gia tìm thấy cái gì này, rượu ngon ủ lâu năm, mẹ kiếp, chúng ta làm một ly đi!

Tục ngữ nói rồi, rượu vào lời ra mà!"Mọi người sững sờ, rất ngạc nhiên tên này tìm thấy vò rượu này ở đâu.

Bàn Tử chỉ vào một bên nói. "Đừng có mà thèm thuồng, bên kia nhiều lắm, muốn uống thì tự đi lấy mà ôm!" Vừa nói, Bàn Tử liền cạy nắp ra.

Lập tức một mùi rượu nồng nặc bay ra.

Mọi người lại gần xem, chỉ thấy trong rượu lại có một lớp giống như bông sợi.

Loại thứ này họ đã từng thấy trong quan tài chứa nước.

Chương 1137

Không biết sao ở đây cũng có."Bàn Tử, thứ này là đồ hết hạn rồi, mày mẹ nó đừng cái gì cũng uống!" Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Tuy nhiên Bàn Tử căn bản không thèm để ý, dùng cái đèn cắm trại cạy ra một chút liền chuẩn bị nếm thử xem vị thế nào.

Nhưng ngay lúc này, Phan Tử ở bên cạnh lại một cước đá bay cái vò rượu đó ra.

Lập tức rượu văng tung tóe khắp sàn.Bàn Tử vừa định nổi giận, Phan Tử lại nói. "Khoan đã nổi nóng, tự mình xem bên trong kia là cái gì!" Bàn Tử sững sờ, lập tức nhìn thấy, bên trong vò rượu lại có một cái đầu.

Đó rõ ràng là một hài nhi còn chưa đủ tháng.

Bàn Tử kinh tởm đến mức suýt chút nữa nôn mật xanh mật vàng ra.Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh cười nói. "Thằng Bàn Tử, rượu này tên là Hầu Đầu Thiêu, thứ kia là khỉ con chưa đủ tháng!" Phan Tử bên cạnh nghe vậy sững sờ, cười nói. "Vị huynh đệ này cũng biết sao?

Xem ra cũng là duyên phận, tôi từng thấy rồi!

Hồi đó có hai anh em uống một vò, sau đó trực tiếp nằm viện hai tháng!

Thằng Bàn Tử, tao đối xử với mày đủ tốt rồi đó!

Không thì tao đợi mày nếm thử một ngụm rồi mới nói cho mày biết, mày làm gì được tao chứ?"Một tràng lời nói của Phan Tử khiến Bàn Tử muốn nổi giận cũng không thể nổi giận được.

Chỉ đành chạy sang một bên tức tối.

Nhưng may mắn là tình huống này không kéo dài lâu, rất nhanh trong mộ đạo đã truyền đến vài tiếng bước chân nhẹ.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ liền xông ra.

Anh vừa ra liền hô lớn. "Mau phá hủy chỗ này đi, Du diên sắp ra rồi!"Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy sững sờ, lập tức lấy ra lôi quản di động rồi ném vào lối vào.

Mọi người không dám chậm trễ, phân biệt một chút phương hướng rồi lại bò vào một hành lang cách đó không xa.Câu hỏi của Lương Quỳnh vừa thốt ra, có thể nói không chỉ khiến Tần Vũ bất ngờ không kịp trở tay.

Đồng thời cũng khiến những người khác, và cả người xem livestream đều ngơ ngác.

Thời điểm này, ở nơi này, lại hỏi một câu hỏi như vậy.

Dường như chỉ có trong phim mới xuất hiện cảnh này.

Thường thì lúc này, có nghĩa là sắp có chuyện xảy ra, hoặc sắp phải chia ly.

Chẳng lẽ Lương Quỳnh đã bắt đầu biến thành yêu quái?

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của Ngô Bất Chính, cũng chỉ có cậu ta mới nghĩ nhiều như vậy.

Thực tế thì những người khác căn bản không nghĩ tới tầng này, đặc biệt là Bàn Tử.Bàn Tử vội vàng hét lên. "Bàn gia nói này chị đại, cái này đã lửa cháy đến đít rồi mà chị còn hỏi câu hỏi đơn giản và ngớ ngẩn như vậy!

Tiểu ca đương nhiên không thích chị rồi!

Anh ấy thích Thiên Chân nhà chúng tôi chị không nhìn ra sao?""Thằng Bàn Tử đừng có nói bậy!" Phan Tử ở bên cạnh vội đá cậu ta một cái.

Bàn Tử vẫn còn có chút bất mãn, bày tỏ mình nói thật, sao mày còn đá tao.

Phan Tử hạ giọng nói. "Mày mẹ nó có bị ngu không, đầu óc bị lừa đá rồi à!

Mày nghĩ xem chúng ta bây giờ đang ở hoàn cảnh nào!

Mày muốn hại chết chúng ta à!

Cho dù mày nói là thật, nhưng bây giờ cũng không thể nói!

Tục ngữ nói rồi, phụ nữ đang yêu IQ đều là số không!

Hơn nữa rất dễ ghen tuông, dễ nổi giận!

Cho dù là lừa cô ta, mày cũng phải chiều theo cô ta, nếu cô ta không dừng cơ quan, chúng ta đều sẽ bị cánh cửa đá kia nuốt chửng mất!"Bàn Tử nghe vậy lập tức tỉnh ngộ.

Đúng vậy, mạng nhỏ của bọn họ vẫn còn nằm trong tay Lương Quỳnh.

Ai mà biết bên trong cánh cửa đá kia có thứ gì.

Có thể không vào thì vẫn là không vào thì hơn.

Tần Vũ đã nói cơ quan này không phải do anh ấy kích hoạt, vậy tất nhiên là do Lương Quỳnh giở trò.

Cô ấy đến trước mọi người, biết đâu đã mò ra được bí ẩn của cơ quan này thì sao.Bàn Tử nghĩ vậy vội vàng hô lớn. "Chị đại, hóa ra chị muốn biết chuyện này à, cái này đơn giản thôi mà, Bàn gia sẽ bảo anh ấy trả lời chị ngay bây giờ!" Bàn Tử nói rồi nháy mắt với Tần Vũ, ý tứ rất rõ ràng là đang nói. "Đại ca, người ta đã để mắt đến nhan sắc của anh rồi, vì anh em chúng ta anh đành phải hy sinh chút nhan sắc của mình đi vậy!

Cho dù là nói vài lời trái lương tâm cũng được mà, không thì lát nữa thật sự sẽ bị cánh cửa đá kia nuốt chửng mất!"Tuy nhiên Tần Vũ hơi nhíu mày, dường như không định trả lời.

Chương 1138

Bàn Tử có chút sốt ruột, thấy khoảng cách đến cánh cửa đá ngày càng gần, thời gian còn lại cũng không nhiều, cậu ta vội nghiến răng hạ giọng nói. "Tiểu ca, anh không nhìn mặt tăng thì cũng nhìn mặt Phật, làm người tốt thì làm cho trót, đều đến lúc gay cấn này rồi, hy sinh chút nhan sắc có mất mặt đâu!

Bên trong cánh cửa đá có gì chúng ta đều không biết, anh yên tâm để Thiên Chân đi vào đó mạo hiểm sao?

Lỡ cậu ấy có mệnh hệ gì, anh tính sao?"Cái tài khuyên nhủ Tần Vũ, không thể không nói Bàn Tử thật sự đã nắm được cốt lõi.

Lần nào cũng đánh trúng yếu huyệt.

Bày ra chiêu sát thủ lớn nhất là Ngô Bất Chính.

Nhưng lần này, Tần Vũ dường như đã quyết tâm rồi.

Cứ nhất quyết không muốn trả lời câu hỏi này.

Anh quay đầu nhìn Bàn Tử, bình thản đáp một câu. "Có tôi ở đây, nguy hiểm không thuộc về cậu ấy!"Bàn Tử nghe lời này, lập tức hoàn toàn im bặt, xòe tay nói. "Được rồi!

Lần này Thiên Chân cũng chẳng dùng được nữa, nhưng Bàn gia nói này, anh trả lời một câu hỏi thôi mà khó đến vậy sao?

Bàn gia tôi đi 'đại bảo kiếm' (spa) mấy cái vấn đề này một đêm trả lời cả rổ, đứa nào cũng tin sái cổ, sao cũng là đàn ông mà anh không đối phó nổi một cái vậy!""Thằng Bàn Tử!

Mày bớt ở đó giương oai mượn danh tao dọa dẫm Tiểu ca đi!" Ngô Bất Chính nghe thấy động tĩnh bên này, vội vàng hét lên.Bàn Tử lúc này thật sự hết cách, chỉ đành cứng đầu quay người lại phía

Lương Quỳnh mà hô lớn. "Này!

Chị đại, Bàn gia hỏi Tiểu ca rồi, anh ấy ngại không nói, anh ấy thích chị đó!

Ai nha, Bàn gia vừa nhắc đến tên chị là anh ấy đỏ mặt, ngại không chịu nổi luôn!

Vừa nãy còn đánh Bàn gia này, bảo đừng nói, anh ấy ngượng!

Chị Lương đại tỷ, chị xem chúng ta cũng là anh em của Tiểu ca đó chứ, anh ấy là đại ca, Bàn gia là lão nhị, cái tên Ngô Bất Chính kia là lão tam!

Giữa chúng ta là tình anh em tràn đầy, không phải như chị nghĩ đâu!

Chị dâu, chị tha cho chúng ta đi!

Chị chính là chị dâu ruột của chúng ta đó!

Ấy ấy... ai kéo tai Bàn gia!

Thiên Chân mày..."Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đã bị Ngô Bất Chính nắm tai kéo sang một bên.

Ngô Bất Chính cũng lười nói nhảm, nói. "Thằng Bàn Tử mày bớt ở đó nói bậy đi, chuyện của Tiểu ca anh ấy sẽ tự giải quyết!

Mày mẹ nó từ bao giờ lại trở nên nhát gan như vậy!"Bàn Tử cũng kêu khổ không ngừng, nói. "Thiên Chân, mẹ kiếp, Bàn gia tôi sợ độ cao mà!

Cậu xem chỗ này cao bao nhiêu, lát nữa nếu cánh cửa đá kia đóng lại, chúng ta đều sẽ bị ép ra khỏi bệ đá từng chút một như rác rưởi vậy!"Ngô Bất Chính nghe vậy sắc mặt cũng có chút khó coi.

Bàn Tử nói đúng, một khi cánh cửa đá đóng lại, họ thật sự sẽ bị đẩy ra khỏi bệ đá từng chút một.

Và nhìn độ sâu hai bên, rơi xuống không phải là "có thể", mà là "chắc chắn" sẽ mất mạng.Ngô Bất Chính nghiêm túc nói. "Vậy cũng không được!

Chuyện của cô ấy, chỉ có cô ấy mới có quyền tự quyết, sau này nếu là cậu cũng vậy thôi!"Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính nghiêm túc như vậy, liền không nói gì thêm nữa.

Trong lòng cậu ta cũng hiểu rõ, chuyện này cậu ta nói nhiều đến mấy cũng là vô nghĩa, Lương Quỳnh cũng sẽ không nghe cậu ta.

Lúc này, trong mắt Lương Quỳnh, câu trả lời của Tần Vũ mới là quan trọng nhất.

Đương nhiên, chuyện này cũng tùy người.

Có người không có được thì sẽ muốn hủy diệt.

Đó mới là đáng sợ nhất.

Nhưng cũng có người, không có được thì sẽ chúc phúc, nếu là loại người này thì vẫn còn một tia hy vọng sống sót.Tuy nhiên, sự thật chứng minh, Bàn Tử đã nghĩ quá nhiều rồi.

Lương Quỳnh không phải là một kẻ ác độc tày trời.

Cô ấy cũng đã cùng Tần Vũ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử vào sinh ra tử rất nhiều lần.

Mộ đáy biển, Tinh Tuyệt Cổ Thành, và cả nơi đây, vì vậy không hề có động cơ giết người.Lằng nhằng nửa ngày, Lương Quỳnh dường như cũng đã có được câu trả lời của mình.

Cô ấy mở miệng cười khổ. "Tôi biết rồi, đã làm khó anh rồi!

Bên trong cánh cửa đá đó không có nguy hiểm, tôi đã vào rồi!

Chương 1139

Con đường tiếp theo các người muốn thế nào, tôi sẽ không quản nữa!

Nhưng vẫn là câu nói đó, các người không thể đi vào cùng tôi!

Vận mệnh của tôi ở bên trong!

Nếu có duyên, hẹn gặp lại các vị!"Nói xong câu cuối cùng, Lương Quỳnh thở dài một hơi thật sâu, cứ như thể một nút thắt trong lòng cô ấy đã được cởi bỏ.

Chỉ là, nó có thật sự được cởi bỏ không?

Có lẽ chỉ mình cô ấy biết.

Mọi người không biết rốt cuộc cô ấy muốn làm gì.

Đều không chớp mắt nhìn chằm chằm cô ấy.Chỉ thấy cô ấy lại từ từ đặt viên Thi miết hoàn trở lại trên bệ đá.

Và gần như cùng lúc, Lương Quỳnh cả người đột nhiên chìm xuống.

Gần như trong tích tắc, cả người cô ấy đã chìm vào lòng đất rồi biến mất.Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng lối vào tiếp theo lại nằm cạnh bệ đá bên dưới Huyền Không Lô.

Phan Tử không kìm được mắng. "Mẹ kiếp, lòng vòng lòng vòng lại bị con đàn bà này chơi xỏ một vố!

Tam gia bây giờ phải làm sao?"Ngô Tam Tỉnh sắc mặt khó coi nói. "Còn làm sao được nữa, khoảng cách xa như vậy căn bản không qua được!

Cứ vào trong cánh cửa đá trước, rồi tính sau!" Mọi người nghe vậy đều nản lòng.

Chỉ đành kìm nén sự không cam tâm trong lòng, quay người chạy vào trong cánh cửa đá.

Rõ ràng biết việc bất khả thi, thì không cần thiết phải chần chừ nữa.

Bàn Tử nói đúng, một khi cánh cửa đá này đóng lại, đến lúc đó thật sự sẽ là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Còn về lời Lương Quỳnh nói, bên trong cánh cửa đá không có nguy hiểm, thì cũng phải vào xem rồi mới biết.Hành lang này, theo lời Ngô Tam Tỉnh nói, thực ra là một đường cống thoát nước.

Cứ khoảng năm mét, không gian lại mở rộng ra một chút.

Ngô Tam Tỉnh nói, kết cấu này hơi giống với hang động dưới nước.

Đến đây, có thể nhô đầu lên mặt nước để thở.

Thiết kế cực kỳ khéo léo.Ngô Bất Chính không hiểu hỏi. "Tam Thúc, sao chú biết đường cống thoát nước này có thể đi vào?" Ngô Tam Tỉnh cười nói. "Bức bích họa ở mộ dưới biển, trên đó thực ra có toàn bộ sơ đồ cấu trúc của Vân Thiên Cung, chỉ là các cháu không nghiên cứu kỹ thôi!

Chú đã xem livestream của các cháu, tự mình tìm ra đó!

Thôi được rồi, đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta vẫn nên mau chóng ra ngoài rồi tính tiếp!

Con đường ra ngoài còn rất dài đó!"Mọi người nghe vậy đều không nói thêm lời thừa.

Mặc dù nhìn Ngô Tam Tỉnh có vẻ, con đường ra ngoài dường như đã không còn nguy hiểm gì.

Nhưng nghe nói đường đi còn rất dài, e rằng lại không tránh khỏi một hồi vất vả.

Mọi người men theo đường cống này đi được đúng nửa tiếng, cuối cùng mới đến được vị trí lối ra.Và trên đường đi, Ngô Tam Tỉnh đã nói sơ qua tình hình phía trước.

Mọi người cũng đều chuẩn bị tâm lý.

Khi từ đường cống đi ra, đối mặt với vô số tượng đá người ngựa, trong lòng vẫn vô cùng kinh ngạc.Nếu là trước đây Bàn Tử chắc chắn sẽ đi nghiên cứu một lượt, xem còn có thứ gì mang đi được không.

Nhưng sau khi trải qua chuyện Hầu Đầu Thiêu vừa rồi cùng với đống Minh khí không ít trong ba lô cậu ta.

Cả người liền không còn hứng thú với những tượng đá người ngựa này nữa.

Tuy nhiên, rất nhiều chuyên gia khảo cổ trong phòng livestream đều kịch liệt yêu cầu họ đi xem thử.

Thêm vào đó, mọi người bò ra đến đây cũng thật sự mệt rồi.

Vậy nên liền nghỉ ngơi ở một bên, Lương Quỳnh mở livestream để kiểm tra.Tần Vũ cuối cùng cũng tìm được chỗ trống, liền ngồi xuống một bên, chuẩn bị thay pin cho thiết bị livestream.

Ngô Bất Chính đột nhiên hỏi. "Tiểu ca, bây giờ cũng không có chuyện gì nữa, những thứ sau Thanh đồng môn đó, anh có đoán được là gì không?

Tôi thấy rất kỳ lạ, cảm giác như thiếu một sợi dây để xâu chuỗi những thứ này lại!"Tần Vũ nghe vậy không tiếp lời, trong lòng anh thực ra đã hiểu rõ bí mật sau Thanh đồng môn.

Gói quà lớn mà hệ thống tặng đã giải thích rất rõ ràng.

Nhưng nội dung rất khó hiểu, anh có thể hiểu được cũng là nhờ sự trợ giúp của hệ thống.

Nếu thực sự nói ra, chắc chắn Ngô Bất Chính và những người khác cũng không thể lý giải.Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm nữa.

Tần Vũ tự mình lục lọi ba lô.

Chương 1140

Tuy nhiên điều khiến anh ngạc nhiên là, bên trong ba lô của mình lại trống rỗng.

Kiểm tra kỹ mới phát hiện, phía dưới ba lô của mình lại có một cái lỗ thủng.

Dường như đồ đạc đều đã rơi ra từ chỗ này.

Cũng không biết có phải bị Nhân Diện Điểu cào rách không, bản thân anh lại không hề để ý.

Có lẽ là vì trên đường đi quá hiểm nguy, anh không hề nhận ra.Nhưng như vậy thì hết cách rồi.

Pin đều mất hết, thiết bị livestream cũng không thể khởi động.

Đến lúc này, hành lý của mọi người kẻ thì mất, kẻ thì đổi.

Hỏi một vòng mới phát hiện, mọi người lại đều không có pin dự phòng.

Thậm chí cả thiết bị livestream của Đoạn Vô Kỵ cũng hết pin.

Không biết đã rơi xuống đâu mất rồi.Tần Vũ nhìn vết rách trong ba lô, bỗng nhiên nhíu mày.

Chất liệu của ba lô này là loại sợi bện, tuy độ dẻo dai khá tốt.

Nhưng có một đặc điểm, đó là nếu dùng lực kéo, trên đó sẽ xuất hiện một vết cào.

Vết cào này cần khoảng một tiếng đồng hồ để phục hồi.

Tuy nhiên, ở hai bên vết nứt này, lại vẫn có thể nhìn thấy vài dấu vết cào.Cái vết rách này trông như bị một lực nào đó xé toạc ra, Ngô Bất Chính ban đầu nghĩ là do Nhân Diện Điểu.

Nhưng lúc này nhìn kỹ lại mới phát hiện, vết rách này căn bản không phải do Nhân Diện Điểu gây ra.

Ngược lại trông giống như bị người cố ý xé ra.

Nếu không sao lại để lại dấu vết cào chứ?Tần Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là ai đã làm?

Những người ở đây, Ngô Bất Chính và Bàn Tử hiển nhiên không thể.

Phan Tử cũng hầu như không rời khỏi tầm nhìn của anh, nhìn dấu vết cào này, đối phương rõ ràng đã làm việc này được một thời gian rồi.

Khả năng của Phan Tử cũng rất nhỏ.

Nếu loại bỏ theo tuyến thời gian này, thì Lương Quỳnh và Đoạn Vô Kỵ cũng sẽ bị loại trừ.

Chỉ còn lại Ngô Tam Tỉnh và Tứ A Công.

Chẳng lẽ là một trong số họ?

Tần Vũ không nghĩ thông được.Nói đến cái đầu óc này, vẫn là Ngô Bất Chính hữu dụng nhất.

Nhưng lúc này lại không thể hỏi, một khi hỏi có thể sẽ đánh rắn động cỏ.

Ngay lúc anh đang suy nghĩ, bỗng nhiên Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh kinh hô. "Tiểu ca, ba lô của anh sao lại rách rồi?

Quỷ Tỳ đâu?"Câu nói này lập tức như tiếng sét đánh ngang tai, cả người Tần Vũ ngớ ra.

Anh lúc này mới nhớ ra, trong ba lô của mình còn có Quỷ Tỳ nữa.

Giờ thì rắc rối rồi, Quỷ Tỳ lại không biết đã mất từ lúc nào."Tiểu ca, anh làm rách cái này từ khi nào vậy?" Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng đều ngớ người.

Ngay cả Lương Quỳnh nghe thấy động tĩnh cũng chạy đến.

Mọi người nhìn thấy cái ba lô bị rách này, lập tức đều bàng hoàng.

Tần Vũ là người có bản lĩnh nhất, ngay cả anh ấy còn không nhận ra, vậy rốt cuộc nó bị rách từ khi nào?

Quỷ Tỳ đã rơi xuống đâu rồi?Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, rõ ràng là chuẩn bị quay lại tìm.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn anh lại nói. "Tiểu ca anh bình tĩnh một chút, trước tiên, hành lang đã bị chúng ta phá nổ rồi!

Thứ hai, thứ này vốn dĩ xuất phát từ cổ mộ, giờ đây thất lạc trong Vân Thiên Cung này có lẽ cũng là sự sắp đặt trong cõi u minh!

Bên trong quá nguy hiểm rồi, thật sự không đáng!"Tần Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày, rõ ràng cũng có chút do dự.

Bàn Tử vội vàng khuyên nhủ. "Mặc dù cái Quỷ Tỳ đó rất đáng tiền, nhưng Bàn gia đồng ý với ý của Thiên Chân!

Lần này Bàn gia thu hoạch không nhỏ, ra ngoài Bàn gia sẽ nuôi hai người!" Vừa nói, Bàn Tử vừa vỗ vỗ ba lô.Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ vẫn chưa quyết tâm, liền hạ quyết tâm nói. "Nếu anh nhất quyết đi, tôi cũng đi!

Tôi không thể nào bỏ mặc anh ở đây một mình được!"Giờ thì Tần Vũ chỉ đành thỏa hiệp.

Bên dưới nguy hiểm như vậy, để Ngô Bất Chính lại đi xuống, ai có thể đảm bảo còn có thể sống sót trở lên lần thứ hai.

Đây là cổ mộ, không phải vườn hoa sau nhà anh.Thấy Tần Vũ cuối cùng cũng thỏa hiệp, Ngô Bất Chính lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh lại nói một cách không hợp thời.

Chương 1141

"Nhưng Quỷ Tỳ thật sự rất quan trọng, Tiểu ca nếu anh muốn đi, tôi có thể đi cùng anh một chuyến!

Với bản lĩnh của chúng ta, chắc hẳn không có vấn đề gì!""Cút!" Ngô Bất Chính thật sự tức giận rồi, lời tục tĩu cũng bật ra.

Câu nói này trực tiếp khiến Đoạn Vô Kỵ sắc mặt khó coi, nửa ngày không thốt ra được lời nào.Bàn Tử cũng lạnh giọng nói. "Quỷ Tỳ thì rất quan trọng đó, nhưng chúng tôi không chơi nữa, đứa nào mẹ nó thích thì tự đi mà lấy!

Dám giựt dây Tiểu ca nhà Bàn gia, cẩn thận Bàn gia trở mặt không nhận người đâu!"Không khí lập tức trở nên ngượng nghịu.

Phan Tử không nói gì, dù sao người bị mắng cũng không phải Tam Thúc.

Nói đi nói lại thì Đoạn Vô Kỵ cũng là người Tam Thúc mời đến, lời mình nói cũng không liên quan gì đến Tam Thúc.Ngô Tam Tỉnh mở miệng nói. "Thôi được rồi, không có gì to tát cả!

Theo tôi được biết, Quỷ Tỳ này không chỉ có một cái, hình như còn một cái nữa ở Kinh thành!

Nếu có cơ hội có thể đến Kinh thành tìm xem!

Tôi thấy các cháu cũng rảnh rỗi, đã nghỉ ngơi xong rồi, vậy chúng ta chuẩn bị tiếp tục lên đường đi!"Mọi người đều không có ý kiến gì, chỉ là sắc mặt Đoạn Vô Kỵ lộ vẻ khó coi.

Nhưng anh ta cũng không nói gì thêm nữa.

Mọi người lập tức lấy dây thừng ra, chuẩn bị rời khỏi đây.

Có Bàn gia ở đây thì mọi chuyện lại đơn giản thế đấy, nói trắng ra là vô xảo bất thành thư.

Tần Vũ và mọi người vừa chạy vào cửa đá thì phía sau đã vang lên một trận ầm ầm.

Gần như cùng lúc, cánh cửa đá đã hoàn toàn đóng lại.

Rõ ràng, muốn trở ra bằng lối cũ sẽ rất khó khăn, trừ khi tìm được nơi điều khiển cơ quan đóng mở.

Nhưng điều này hiển nhiên là không hề dễ dàng, đây là địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Bên ngoài có Huyền Không Lô, điều này cho thấy, trước kia Tây Vương Mẫu chắc chắn đã luyện đan ở nơi này.

Tương truyền, Tây Vương Mẫu đã luyện được thuốc trường sinh bất lão, thậm chí còn được phong thần.

Tuy nhiên, những điều này đều là truyện thần thoại, không thể tin hoàn toàn.

Suốt chặng đường vừa qua, những chuyện họ trải qua khiến họ không thể nào tưởng tượng Tây Vương Mẫu này là một vị thần đã đắc đạo.

Còn cơ quan cửa đá này, nhìn kiểu gì cũng giống một mật thất, một nơi rất quan trọng đối với Tây Vương Mẫu.

Có lẽ mỗi lần bà ta ra khỏi đây, cơ quan sẽ tự động kích hoạt, khiến không ai có thể tiếp cận cửa đá.

Chỉ khi bà ta cần vào trong, cánh cửa mới được kết nối lại với bên ngoài.

Còn bình thường, bên ngoài cửa đá không có lối đi nào cả, trừ khi có cánh, nếu không thì thật sự không thể qua được… Các bạn độc giả thân mến, sau khi Tần Vũ và những người khác tiến vào mật thất, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Toàn bộ mật thất giống hệt như phòng làm việc bí mật của Tây Vương Mẫu.

Cả căn phòng rất rộng lớn, nhưng bên trong lại chật kín đồ đạc.

Tất cả đều là những loại đá quý rực rỡ, nhìn thôi cũng đã thấy giá trị liên thành.

Một số còn có dấu vết chạm khắc thủ công, rõ ràng đã được chế tác kỹ lưỡng.

Trên mỗi viên đá quý đều được khắc các loại hoa văn, trông cực kỳ tinh xảo.

Các loại đá quý này đa phần đều có màu xanh lam nhạt hoặc đỏ tươi, nhìn tổng thể có vẻ rất cổ kính, chắc chắn không phải hàng hóa hiện đại.

Nếu những thứ này được đưa ra ngoài, e rằng sẽ gây chấn động lớn.

Không chỉ bởi vẻ đẹp của chúng, mà còn vì kỹ thuật điêu khắc trên đá đã thất truyền, không ai có thể làm được như vậy.

Mọi người theo cửa đá rất nhanh đi vào một không gian giống như mật thất.

Không gian này không lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm mươi mét vuông.

Nhưng có hai gian trong và ngoài.

Bởi vì ở một bức tường của gian ngoài, còn có một cánh cửa đá khác.

Nhưng nó cũng đang đóng chặt.

Trên đó khắc rất nhiều họa tiết đá.

Mọi người đều bật đèn pin để tìm kiếm cơ quan ra ngoài.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, Bàn Tử kinh hô: “Mẹ kiếp, chỗ này có Tống tử!” Mọi người đều giật mình, vội vàng chạy tới xem, không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy ở giữa toàn bộ mật thất, lại đặt một cái đài đá đen kịt.

Trên thi thể là một người đang nằm ngửa.

Không đúng, là một quái vật.

Bởi vì nó đã không thể dùng từ người để hình dung được nữa.

Chương 1142

Chỉ thấy con quái vật đó, đầu người thân chim, trông cực kỳ quái dị.

Thân thể gần như không cân đối.

Đầu người kích thước bình thường, nhưng thân chim lại nhỏ hơn đầu một vòng.

Nhìn cứ như chỉ có một cái đầu đặt trên đài đá vậy.

Bàn Tử nhìn rõ xong cũng mắng: “Sao lại chỉ có mỗi cái đầu thế này, cái Nhân diện điểu này với tượng điêu khắc khác xa quá!

Bàn gia có thể dùng nó làm quả bóng mà đá đấy!” Vừa nói hắn vừa định ra tay, Tần Vũ vội vàng cản lại.

Còn Ngô Bất Chính bên cạnh thì nhíu mày nhìn, một lúc sau nói: “Mấy cậu có thấy lạ không, sao chỗ này lại có thứ này!

Hơn nữa, cái thân chim kia nhìn cũng không bình thường!

Cứ như bị co rút lại vậy!” Mọi người nghe vậy gật đầu, ai cũng có cảm giác đó.

Thân chim dưới đầu người, khô quắt co rút lại, trông thật sự rất giống cảm giác bị co lại.

Phan Tử gan dạ, rút dao găm ra khuấy động thân chim một chút.

Sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện.

Giữa thân Nhân diện điểu đó lại không hề được nối vào nhau.

Tức là, chúng là một thể thống nhất.

Chứ không phải sau khi cắt bỏ đầu người và đầu chim rồi ghép hai cái lại với nhau.

Phát hiện này khiến mọi người trong lòng rất chấn động.

Làm gì có người nào mà lại mọc thân chim chứ!

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói: “Các cậu có thấy giống Vạn Nô Vương không?” Câu hỏi này của ông ấy rất đột ngột.

Nhưng lại một lời đánh thức những người đang mơ mộng.

Ngô Bất Chính lập tức phản ứng lại.

Tuy nhiên Bàn Tử bên cạnh lại không hiểu lắm, Phan Tử cũng nghe mà như lạc vào sương mù.

Ngô Bất Chính vội hỏi: “Tam thúc, ý chú là Nhân diện Quái thân đó hả!” Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Bàn Tử tò mò hỏi Nhân diện Quái thân là gì, rõ ràng đây là Nhân diện Điểu thân mà!

Ngô Bất Chính giải thích: Cái gọi là Nhân diện Quái thân là một loại tình huống.

Ví dụ như Vạn Nô Vương, hắn chính là đầu người và thân quái vật, trên người cánh tay nhiều như Thiên thủ Quan Âm vậy.

Còn trong cung Tây Vương Mẫu này, lại thật sự có quái vật đầu người thân chim.

Nếu nghĩ kỹ, có phải có sự tương đồng kỳ diệu không?

Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi cảm thấy như đã tìm được một đầu mối.

Tần Vũ hiểu ý của Ngô Bất Chính, trên thực tế, sau khi khôi phục ký ức.

Anh cũng biết một số bí mật trong cung Tây Vương Mẫu.

Nhưng trong ký ức cũng không hoàn toàn ghi lại tất cả bí mật của cung Tây Vương Mẫu.

Ví dụ như trong Vẫn Ngọc rốt cuộc có gì, anh cũng không rõ lắm.

Mà nơi trong cửa đá này, trong ký ức cũng không có.

Vì vậy ký ức chỉ có thể dùng làm tham khảo, tình hình cụ thể vẫn phải phân tích cụ thể.

Ngô Bất Chính tiếp tục giải thích của mình.

Ý của ông ấy đại khái là, cung Tây Vương Mẫu rất có thể có mối liên hệ mật thiết với Đông Hạ Quốc của Vân Thiên Cung.

Họ dường như đều đang tiến hành một nghiên cứu tìm kiếm trường sinh.

Mà phương pháp của Đông Hạ Quốc, có lẽ chính là một loại hệ thống cộng sinh giữa người và thú.

Dáng vẻ của Vạn Nô Vương, cũng rất có thể chính là một sản phẩm dưới hệ thống trường sinh này.

Tuy nhiên, cụ thể là Đông Hạ Quốc học được từ Tây Vương Mẫu, hay Tây Vương Mẫu học được từ Đông Hạ Quốc.

Điều đó thì không dễ nói.

Cụ thể có lẽ còn phải nghiên cứu dòng thời gian giữa hai bên, để phán đoán từ triều đại nào sớm hơn.

Nhưng những thứ này đối với họ đều không quan trọng.

Quan trọng là tình hình hiện tại phải giải quyết thế nào.

Ngô Bất Chính hô hào mọi người tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

Nếu không có phát hiện nào khác, thì họ phải cẩn thận rồi.

Chương 1143

Có lẽ khi họ đến nơi, Tây Vương Mẫu mà họ thấy, sẽ khiến họ không thể chấp nhận được.

Rất có thể Tây Vương Mẫu cũng giống như Vạn Nô Vương, đều là loại quái vật cộng sinh giữa người và thú.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính cũng không tin Tây Vương Mẫu lại như vậy lắm.

Căn cứ vào tình hình họ đang nắm giữ.

Uông Tàng Hải trước khi xây dựng mộ dưới biển, chắc chắn đã đến đây.

Nếu ông ấy cũng đang tìm kiếm phương pháp trường sinh.

Vậy tại sao sau khi trở về, lại không nhắc đến phương pháp cộng sinh giữa người và thú?

Mà ngược lại lại mang về mấy viên Thi miết hoàn?

Bạn nói Thi miết hoàn là thành quả nghiên cứu của ông ấy, rõ ràng là không đứng vững.

Trong cung Tây Vương Mẫu này, loại đồ vật này đã có sẵn.

Vì vậy việc ông ấy mang về từ đây thì có thể nói thông.

Mà như vậy, thì lại xuất hiện một vấn đề.

Tại sao ông ấy lại mang những Thi miết hoàn này về?

Chẳng lẽ phương pháp trường sinh mà ông ấy tìm thấy ở đây, chính là những Thi miết hoàn này?

Vấn đề trong đó đã không thể khảo chứng được nữa, nhưng theo suy đoán.

Kết quả nghiên cứu cuối cùng của Tây Vương Mẫu, có lẽ đã từ bỏ cộng sinh giữa người và thú.

Dù sao thì dáng vẻ đó cũng quá đáng sợ.

Tây Vương Mẫu cũng là phụ nữ, tự biến mình thành bộ dạng không ra người không ra ma, bà ấy sẽ bằng lòng sao?

Hiển nhiên là không thể lắm.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, bên cạnh đã truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

Rất nhiều thứ liên tiếp được phát hiện.

Ngô Bất Chính lần lượt nhìn qua.

Cuối cùng lại phát hiện ra đến mười mấy loại quái vật với hình thái khác nhau.

Những quái vật này, có con là đầu người thân rắn, có con là đầu người thân chim, thậm chí còn có con đầu người nửa thân dưới lại là rết.

Đơn giản là chỉ có những sự kết hợp mà bạn không thể nghĩ ra, chứ ở đây không thiếu.

Quan sát một lượt, Ngô Bất Chính cũng có chút không dám nhìn nữa.

Để nghiên cứu cái gọi là phương pháp cộng sinh giữa người và thú này, Tây Vương Mẫu rốt cuộc đã sát hại bao nhiêu người để dùng vào nghiên cứu.

Những người bị sát hại đó, chẳng lẽ không phải là người nữa sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không khỏi cảm thán: “Hình tượng

Tây Vương Mẫu trong thần thoại, và những hành vi hiện tại tôi thấy này, điều này đơn giản khiến người ta không thể tin được!

Đây đơn giản chính là một đại ma đầu tàn bạo, giết người như ngóe, vì đạt được tư dục cá nhân mà tàn nhẫn vô cùng!” Bàn Tử nghe vậy ở bên cạnh cười nói: “Thiên Chân, cậu mới biết à!

Những hoàng đế cổ đại, vì trường sinh, chuyện gì mà không làm được chứ!

Tôi nói cho cậu biết, những chuyện này chỉ là trước kia không ai biết, nên thần thoại truyền thuyết nói sao thì nó là như vậy đấy!

Đây cũng là động lực để những nhà khảo cổ học đó đi vén màn sự thật lịch sử!

Nhưng đối với chúng ta thì không có tác dụng gì, mặc kệ Tây Vương Mẫu rốt cuộc là người hay là quái vật!

Dù sao bà ta dám Thi biến, Bàn gia tôi sẽ một súng ‘đột đột’ bà ta!

Cho nên nói, chúng ta đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, tôi thấy cô Lương Quỳnh kia cũng sẽ không lừa chúng ta đâu!

Nơi này có lẽ thật sự không có nguy hiểm, vẫn nên nhanh chóng tìm đường ra thôi!” Mọi người đều thấy có lý.

Lương Quỳnh không muốn đi cùng họ là thật, nhưng nói là hại họ thì chưa đến mức.

Dù sao câu hỏi cô ấy hỏi Tần Vũ cũng chứng tỏ trong lòng cô ấy vẫn có Tần Vũ.

Không đến mức đối đầu.

Mọi người lập tức đều đến vị trí cửa đá.

Căn phòng đá này tổng cộng có hai cánh cửa đá.

Một là cánh cửa họ đi vào, nhưng đường đã bị chặn.

Cánh cửa thứ hai là ở vị trí đối diện, còn một cánh cửa đá khác.

Cánh cửa đá này bên trong chắc chắn là gian trong.

Nhưng cụ thể nơi điều khiển cơ quan ở đâu thì họ hiện tại cũng không biết.

Chương 1144

Cho nên nói muốn ra ngoài, có lẽ cả hai cánh cửa đá đều phải nghĩ cách.

Hắc Hạp Tử dẫn Ngô Tam Tỉnh, Đoạn Vô Kỵ và Phan Tử đi nghiên cứu cánh cửa đá lúc họ đến.

Xem có thể mở từ bên trong ra không.

Còn Tần Vũ ba người thì đi nghiên cứu cánh cửa đá bên trong này.

Theo logic bình thường mà nói, có lẽ bên Ngô Tam Tỉnh họ có hy vọng hơn, nên số người đi cũng đông nhất.

Tại sao lại nói như vậy, vì trong trường hợp bình thường, Tây Vương Mẫu muốn ra khỏi đây.

Chắc chắn phải đến vị trí cửa đá ở lối ra.

Cho nên cơ quan ở đó cũng tương đối hợp lý.

Điều này giống như nguyên lý điều khiển công tắc đèn trong nhà vậy.

Bạn buổi tối đi vệ sinh, phải bật công tắc hành lang.

Bên đó chắc chắn là khi xuất phát, bật cái gần phòng ngủ hơn.

Sau đó sau khi đi vệ sinh xong, về phòng thì tắt công tắc ở phòng ngủ.

Còn khi bạn từ bên ngoài trở về, cái bật lên chắc chắn là công tắc gần cửa, khi ngủ thì tắt từ gần phòng ngủ.

Cho nên theo tình huống bình thường mà nói.

Vị trí cơ quan của mật thất này chắc chắn sẽ không chỉ có ở gần đài đá.

Trong mật thất này khẳng định cũng có.

Chỉ là có tìm được hay không, thì phải xem kinh nghiệm đạo mộ của mọi người rồi.

Tần Vũ ba người đứng trước cánh cửa đá gần bên trong.

Nghiên cứu kỹ tình hình trên cửa đá.

Nói thật, cánh cửa đá này và kiểu dáng bên ngoài gần như y hệt nhau.

Thực sự không có gì đáng để nghiên cứu cả.

Nhưng cơ quan tổng không thể thật sự nằm trong miệng hai con Nhân diện điểu kia chứ.

Nếu thật sự là như vậy, thì Tây Vương Mẫu cũng quá sơ suất rồi.

Mặc dù chọn một trong hai rất khó, không phải là thành công một trăm phần trăm.

Nhưng chỉ cần có người nguyện ý mạo hiểm thử, vẫn có thể thử ra được.

Vậy thì lại xuất hiện một vấn đề.

Tây Vương Mẫu dám thiết trí như vậy, rất có thể hai con tượng Nhân diện điểu này đều là giả.

Chỉ cần có người chạm vào một trong số đó, toàn bộ mộ thất sẽ bị hủy diệt.

Vậy thì bí mật của Tây Vương Mẫu cũng sẽ vĩnh viễn không thể bị người khác biết được.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính mới hiểu, vì sao Tần Vũ lại khẳng định như vậy, hai pho tượng Nhân diện điểu này đều không thể là lối vào cơ quan.

Tần Vũ đặt hai ngón tay dài của mình lên cửa đá, từng chút một sờ nắn.

Khiến Bàn Tử và Ngô Bất Chính chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng lần này, anh không để mọi người chờ lâu.

Đột nhiên khi lòng bàn tay anh gần vị trí giữa bên trái, chỉ thấy anh khẽ nhíu mày.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai ngón tay dài của anh lại đột nhiên dùng sức.

Lập tức trên cửa đá có một tấm đá vuông vắn khoảng mười phân lại bị ấn xuống.

Thì ra tấm đá này là độc lập.

Không kết nối với tấm đá chính diện.

Nhưng họa tiết khắc trên đó lại rất khéo léo tránh được điểm này.

Nếu không phải cực kỳ mẫn cảm với những thứ này, thật sự không chắc đã tìm được.

Và theo cơ quan trên cửa đá bị kích hoạt.

Lập tức cánh cửa đá trước mặt ba người Tần Vũ đã được mở ra.

Động tĩnh này khiến Ngô Tam Tỉnh và những người khác ở cửa cũng không kìm được chạy tới.

Muốn xem bên trong cánh cửa đá rốt cuộc có gì.

Bàn Tử thấy không gian bên trong dường như không lớn, thế là ném một quả pháo lạnh vào.

Rất nhanh toàn bộ tình hình gian trong đã được chiếu sáng.

Chương 1145

Chỉ thấy ở giữa toàn bộ gian trong, lại đặt một chiếc vương tọa.

Chiếc vương tọa đó được làm bằng một loại đá màu đen.

Không nhìn ra là chất liệu gì.

Nhưng theo cửa đá mở ra, tín hiệu của livestream giữa họ dường như bị ảnh hưởng.

Ước chừng chiếc vương tọa đó có thể có từ tính.

Bàn Tử thử một chút, chỉ cần hắn bước vào trong cửa đá, livestream chắc chắn sẽ mất tín hiệu.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Bàn Tử đặt thiết bị livestream của mình ở cửa, hướng vào bên trong.

Như vậy cũng có thể xem được tình hình bên trong.

Còn những người còn lại thì điều chỉnh một chút, rồi mới theo tuyến đường đi vào.

Như vậy, không làm gián đoạn livestream, đồng thời cũng có thể ghi lại tình hình bên trong.

Mọi người vừa bước vào, đã ngửi thấy mùi của không gian kín.

Rõ ràng căn phòng bên trong này dường như không thông thoáng tốt, lâu ngày không có người vào, dẫn đến không khí ở đây cực kỳ đặc quánh.

Đợi đủ hai phút, tình hình bên trong mới khá hơn một chút, mọi người mới bắt đầu từ từ tiến sâu vào.

Trong căn phòng đá này, một chiếc ghế ngồi khổng lồ trống rỗng, không có gì trên đó.

Đừng nói là người.

Tuy nhiên sau khi mọi người đến gần vẫn phát hiện, trên chiếc ghế ngồi này có một khối vật thể màu đen giống như bùn thối.

Nhìn kỹ mới phát hiện, đó không phải là bùn thối, mà là một chiếc bồ đoàn đã mục nát.

Rõ ràng trước kia đây hẳn là nơi Tây Vương Mẫu ngồi.

Nhưng bà ta ngồi trong mộ thất này làm gì chứ?

Mặt hướng vào tường suy ngẫm ư?

Bàn Tử thấy thú vị, đẩy chiếc bồ đoàn mục nát kia ra, tự mình ngồi lên nghiêm chỉnh nói: "Chư vị ái khanh xin bình thân!

Tiếp theo chúng ta sẽ tuyên đọc chính sách của tổ chức, điều thứ nhất…" Bàn Tử nói một câu, cảm thấy rất khó chịu, đứng dậy nói: "Mẹ kiếp, căn phòng này cứ như cái lồng chim vậy, họp ở đây, xa rời quần chúng thì họp cái gì chứ!

Hay là cung Tây Vương Mẫu không có người, họp hành lại dùng cái phòng họp nhỏ như vậy!

Tây Vương Mẫu này cũng chó má rồi, mình ngồi để quần thần đứng nghe huấn thị sao?

Thiên Chân, cậu nói tôi nói có đúng không!" Ngô Bất Chính lắc đầu, hiển nhiên không đồng tình với quan điểm này.

Không gian này nhỏ như vậy, họp ở đây, e rằng sẽ ngột ngạt đến chết.

Nhưng không họp thì lại đang làm gì chứ?

"Không lẽ thật sự là ở đây mặt hướng vào tường suy ngẫm sao!" Tần Vũ đột nhiên chỉ vào một bên nói: "Không phải họp, nhìn trên tường kìa!" Mọi người nghe vậy đều vội vàng nhìn về phía bức tường.

Vừa nhìn đã phát hiện, trên bức tường lại có rất nhiều sa bàn.

Không sai, chính là sa bàn.

Nhưng sa bàn ở đây không phải là sa bàn trên máy tính, mà là sa bàn được treo lơ lửng bằng một loại cát.

Toàn bộ sa bàn giống như một tấm tranh cát.

Nhưng những hạt cát đó đều có màu đen, nhìn rất quái dị.

Hơn nữa dường như đều có từ tính.

Trên đó vẽ rất nhiều nội dung.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này, lập tức cười nói: “Những bộ não vĩ đại các cậu cuối cùng vẫn không tin, giờ thì tin chưa, đây chính là phòng họp của Tây Vương Mẫu!

Cái tranh cát này không phải là bảng ghi chép cuộc họp thời cổ đại sao!

Ghi chép xong, sau đó làm lại từ đầu, tiếp tục sử dụng!

Rõ ràng quá mà!” Vừa nói Bàn Tử vừa định đi biểu diễn, nhưng Tần Vũ vội vàng cản lại nói: “Đừng chạm vào, cậu nhìn xem trên đó vẽ cái gì!” Theo lời Ngô Tam Tỉnh, lúc này nơi họ đang ở thực ra đã đến tiền điện của Vân Thiên Cung.

Chỉ cần men theo vách đá này leo lên, là có thể nhìn thấy cánh cửa lớn của lối ra.

Sau đó là có thể một mạch rời đi.

Nghĩ đến việc có thể rời khỏi đây, mọi người ai nấy đều tràn đầy nhiệt huyết.

Đặc biệt là Bàn Tử, dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng sau khi ra ngoài sẽ bán những Minh khí này, kiếm được bộn tiền.

Mọi người đều có dây thăng giáng, độ cao này đối với họ không phải là vấn đề.

Chỉ là Tam thúc không có, nên sẽ phiền phức hơn một chút.

Đoạn Vô Kỵ đưa thiết bị cho Tam thúc trước, để ông ấy lên trước.

Chương 1146

Sau đó là Phan Tử và Lương Quỳnh, cuối cùng Tam thúc ném thiết bị xuống.

Bàn Tử và những người khác mới chuẩn bị cùng nhau lên.

Ngô Bất Chính là người đầu tiên kích hoạt cơ quan, móc neo được cố định chắc chắn vào mặt đất phía trên.

Chỉ cần nhấn nút ở thắt lưng, là có thể kéo anh lên.

Bàn Tử hối thúc anh nhanh lên, ở đây cậu yếu nhất, đợi cậu lên rồi chúng ta cũng sẽ lên.

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức đi trước một bước leo lên.

Phía dưới lúc này vẫn còn vài ống huỳnh quang chiếu sáng.

Ngô Bất Chính vừa lên đến nơi, đã bám vào mép đá ra hiệu cho họ nhanh chóng lên.

Nói thật anh vẫn không yên tâm, sợ Tần Vũ quay lại tìm quỷ tỳ.

Nhưng vừa nãy anh vẫn chọn tin tưởng Tần Vũ, nếu không dù thế nào anh cũng phải cùng Tần Vũ leo lên.

Nhìn những người phía dưới, Ngô Bất Chính vội vàng thúc giục.

Tuy nhiên, đúng lúc Bàn Tử và những người khác cũng cố định móc neo, chuẩn bị leo lên.

Đột nhiên Lương Quỳnh bên cạnh kinh hô: “Không hay rồi, nhìn bên kia kìa!” Ba người phía dưới ngẩn ra, vội vàng nhìn về một bên.

Phía dưới là một con sông hộ thành.

Nhưng nước sông đã cạn, những pho tượng người ngựa đá đó đứng sừng sững trong sông hộ thành.

Tuy nhiên lúc này, không biết là chuyện gì, ở vị trí của những pho tượng người ngựa đá đó, lại bốc lên từng đám khói xanh.

Những đám khói xanh này bốc lên rất kỳ lạ.

Ngô Bất Chính vội vàng lục lọi ba lô, phát hiện miếng tê ngưu giác trên người mình chỉ còn lại cỡ móng tay cái.

Nhưng rõ ràng anh đâu có đốt nó!

Sao đột nhiên phía dưới lại bốc lên khói xanh rồi.

“Đừng nhìn nữa, không phải do tê ngưu giác đâu, những đám khói xanh này bốc lên nhanh quá!” Lương Quỳnh bên cạnh vội vàng kêu lên.

Ngô Bất Chính nhìn lại mới phát hiện, lúc này những đám khói xanh phía dưới đã bao phủ tất cả những pho tượng người ngựa đá.

Hơn nữa rất nhanh đã bao phủ cả ba người họ.

Nhưng phía dưới có ống huỳnh quang, Ngô Bất Chính vẫn có thể nhìn thấy ba người phía dưới.

Anh vội thúc giục ba người lên.

Ai mà biết phía Tây lại sẽ xảy ra biến cố gì.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng bước chân trầm nặng từ trong đám khói xanh truyền đến.

Hơn nữa nghe hướng thì chính là từ vị trí của những pho tượng người ngựa đá đó.

Hơn nữa điều cực kỳ quỷ dị là, tốc độ của âm thanh đó quá nhanh.

Gần như chỉ nghe thấy hai ba tiếng, đột nhiên một bóng người đã bước ra từ trong đám khói xanh.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy người bước ra chính là một bóng người mặc áo giáp.

Loại bóng người này họ đã từng thấy trước đây, rõ ràng là một trong những âm binh đó.

Hơn nữa người này chính là người kéo con chiến mã âm binh kia, có thể coi là thị vệ thân cận của thanh niên trên chiến mã.

Người đó đứng ở cách đó không xa cũng không tiến lại gần, chỉ giơ tay chỉ vào Tần Vũ.

Ý đó dường như đang nói, cậu không thể đi!

Tần Vũ cũng ngớ người ra.

Không ngờ lúc này lại xuất hiện một âm binh.

Bàn Tử nuốt nước bọt, vừa định nói.

Đột nhiên âm binh đó lại xoay người đi về phía trong đám khói xanh, nhưng đi được hai bước thì lại quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, âm binh đó không phải không cho Tần Vũ đi.

Mà ngược lại là muốn anh đi theo mình!

Ngô Bất Chính lúc này hoàn toàn sốt ruột, hét lên: “Tiểu ca cậu không thể đi!

Tuyệt đối không được…” Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, đột nhiên âm binh đó lại vung tay, một cây trường kích đâm thẳng vào Ngô Bất Chính.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, cầm súng trường tấn công lên bắn một loạt.

Chương 1147

Chuẩn bị bắn lệch cây trường kích này.

Tuy nhiên viên đạn trực tiếp xuyên qua cây trường kích đó, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, đó là binh khí của âm binh mà.

Căn bản là có hình mà không có chất!

Đạn làm sao có thể bắn trúng được.

Ngô Bất Chính vội rụt đầu lại, trường kích lập tức đập vào vách đá.

Khiến một khối vách đá rơi xuống.

Ngô Bất Chính còn muốn mở miệng khuyên can, Tần Vũ lại ra hiệu cho anh đừng nói chuyện.

Ngô Bất Chính sốt ruột, không cam lòng, kết quả dưới sự sốt ruột quá độ, một ngụm máu tươi đã phun ra.

Gần như cùng lúc, hòn đá trước mặt anh vỡ vụn.

Khoảnh khắc tiếp theo cả người anh đã rơi xuống.

Tần Vũ vội vàng tiến lên đỡ lấy anh.

Nhưng anh bị xích sắt đồng xanh trên không trung quấn lấy, xương cốt đều suýt gãy.

Tần Vũ tuy đã đỡ được anh, nhưng anh lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Bàn Tử lúc này cũng chạy tới.

Tần Vũ kiểm tra tình hình của anh, phát hiện không bị gãy xương, có lẽ chỉ là do quá sốt ruột.

Nghỉ ngơi một chút chắc sẽ không sao.

Ngô Bất Chính khẽ nói còn muốn mở miệng khuyên can.

Tần Vũ lại che miệng anh nói: “Nếu tôi không đi, mọi người đều không thoát được!

Tôi có thể tự bảo vệ mình, cậu đi với họ!” Mắt Ngô Bất Chính đỏ hoe, Tần Vũ lại dùng một giọng điệu không cho phép phản bác nói: “Nghe lời!” Bàn Tử lúc này cũng sốt ruột, vội nói: “Thiên Chân cậu đừng làm loạn nữa, đạn còn không bắn trúng, chúng ta không đánh lại nó đâu!

Tên thủ lĩnh âm binh đó rất giống Tiểu ca, nói không chừng là tổ tông của cậu ấy!

Ông nội người ta muốn gặp cháu, cậu đừng cản nữa!

Cứ dây dưa thế này, cậu cũng sẽ chết ở đây thôi!” Ngô Bất Chính thực sự không muốn Tần Vũ đi qua.

Nhưng anh cũng hiểu rõ tình hình lúc này.

Nếu anh tiếp tục kiên trì, có lẽ tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng với anh.

Cuối cùng anh thỏa hiệp, nước mắt lưng tròng, sau đó đưa miếng tê ngưu giác còn lại cỡ móng tay cái cho anh.

Lúc này Ngô Bất Chính đã không thể nói thành lời nữa rồi.

Anh quá cần nghỉ ngơi.

Tần Vũ nhận lấy thứ này, quay người nhìn Bàn Tử một cái, giao Ngô Bất Chính cho hắn.

Bàn Tử gật đầu mạnh mẽ nói: “Cậu cứ yên tâm đi, Bàn gia tôi còn một hơi thở, cũng sẽ không bỏ rơi cậu ấy!” Tần Vũ lúc này mới đứng dậy đi về phía âm binh đó.

Đoạn Vô Kỵ nhìn cũng ngớ người ra, nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Thấp giọng nói với mọi người: “Các cậu đi trước đi, tôi đi theo xem, có cơ hội tôi sẽ cứu cậu ấy ra!” Nói xong hắn cũng đi theo vào trong đám khói xanh.

Ngô Bất Chính còn muốn Bàn Tử đưa thiết bị livestream cho Tần Vũ.

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ đã biến mất trong đám khói xanh.

Bàn Tử nói: “Cậu đừng lo cho cậu ấy nữa, cậu ấy không chết được đâu!

Thà rằng cậu, cứ lo lắng nữa thì Đại La thần tiên cũng không cứu được cậu đâu!

Đi với tôi!” Bàn Tử nói xong nghiến răng, trực tiếp ôm Ngô Bất Chính bay lên.

Và khi hai người họ quay lại phía trên.

Đám khói xanh phía dưới đã bắt đầu yếu đi.

Không đầy một phút, đã hoàn toàn biến mất.

Còn bóng dáng của Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ dường như cũng biến mất theo đám khói đồng xanh vậy.

Đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa rồi.

Ngô Tam Tỉnh chưa từng thấy cảnh này, cả người vẫn đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử vội nói: “Phan Tử, gọi Tam gia nhà cậu đi, cháu trai của ông ấy sắp không xong rồi, còn không nhanh chóng dẫn đường ra ngoài!” Phan Tử lúc này cũng đã hoàn hồn, vội đi lay Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thì rất nhanh đã phản ứng lại, kinh hô một tiếng thần tích!

Sau đó liền dẫn mọi người chạy về phía cửa điện.

Chương 1148

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính, chưa đầy mười phút, đã nhìn thấy cánh cửa lớn của Vân Thiên Cung.

Cánh cửa lớn đã đổ nát, bên ngoài một mảnh đen kịt, nhưng lại có thể cảm nhận được không khí trong lành tràn vào.

Mọi người nghe vậy đều vội vàng nhìn qua.

Phát hiện trước mặt Tây Vương Mẫu tổng cộng có ba tấm bảng tranh cát.

Và cái nằm ở ngoài cùng bên phải là một bức họa đã bị mờ, dường như Tây Vương Mẫu rất không hài lòng nên đã hủy đi.

Tuy nhiên vẫn có thể nhìn thấy nửa thân trên là đầu người.

Nhưng phía dưới thì như một khối bột nhão, đã không thể nhìn ra là gì nữa.

Còn hai bức họa bên trái thì được bảo quản khá nguyên vẹn.

Hai bức họa này đều vẽ một bộ xương người.

Nhưng xương cốt thiếu rõ ràng, có lẽ liên quan đến điều kiện y học hạn chế thời bấy giờ.

Dù sao thời cổ đại đâu có siêu âm CT hay những thứ này.

Nên không ai biết cấu tạo xương cốt của cơ thể người.

Tây Vương Mẫu vẽ như vậy hẳn là muốn thể hiện một ý nghĩa khái quát.

Cho người ta biết đây là bộ xương người.

Lúc này Bàn Tử, bàn tay đang định chạm vào một vị trí trong bộ xương đó.

Tần Vũ ngăn hắn lại, chỉ vào vị trí trái tim của bộ xương đó nói: “Chỗ này có vấn đề!” Ngô Bất Chính vội vàng nhìn qua, quả nhiên phát hiện chỗ đó dường như có gì đó không ổn.

Phong cách của toàn bộ tranh cát rất đơn giản và gọn gàng, tuyệt đối không có chỗ nào lê thê.

Nhưng đúng chỗ này, lại có một khối bóng đen không biết đại diện cho cái gì.

Còn bức ở giữa cũng tương tự, nhưng vị trí bóng đen đã chuyển thành vị trí cái đầu.

Mọi người đều không biết điều này rốt cuộc muốn biểu đạt ý nghĩa gì.

Thậm chí ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng có chút không hiểu.

Phan Tử nói: “Tam gia, chỗ này chắc là văn phòng nghiên cứu trường sinh của Tây Vương Mẫu nhỉ!

Những thứ trên tranh cát này có phải là tư tưởng của bà ta không!

Bà ta thấy cộng sinh giữa người và thú quá xấu xí, thế là tự mình nghĩ cách nghiên cứu con đường trường sinh mới!

Còn cái bóng đen kia, có lẽ chính là Thi miết hoàn chăng?” Ý nghĩ này của hắn rất táo bạo, nhưng lại khiến mọi người nghe xong đều ngẩn người.

Điều này thực sự có khả năng.

Bàn Tử đầu óc linh hoạt, nghe vậy lập tức chạy đến gần để xem.

Vừa nhìn xong không khỏi mắng: “Mẹ kiếp, đây đâu chỉ là có khả năng, đây căn bản chính là chuyện sẽ xảy ra mà!

Giữa bóng đen đó chính là một viên Thi miết hoàn!” Mọi người nghe vậy đều vội vàng chạy qua xem, quả nhiên phát hiện giữa bóng đen trên đó có gói một viên Thi miết hoàn.

Ngô Bất Chính nhìn đến đây, trong lòng cơ bản đã hiểu được bảy tám phần.

Mở miệng nói: “Xem ra Phan Tử nói đúng rồi, hai bức họa này hẳn là hai phương pháp mà Tây Vương Mẫu cuối cùng vẫn chưa suy xét kỹ!

Hai bộ phận cốt lõi nhất của con người, một là đại não, một là trái tim!

Hiện nay y học công nhận cái chết thực chất là chết não!

Nhưng vào thời Tây Vương Mẫu, y học đâu có phát triển như vậy!

Cho nên bà ta có lẽ cho rằng, trái tim và đại não đều quan trọng như nhau, nên lúc đó có thể không nắm chắc được!” Bàn Tử cảm thấy nhàm chán, hỏi: “Lại là trường sinh à, từ trước đến nay chưa từng nghe nói có ai trường sinh thành công cả, hơn nữa quốc gia của Tây Vương Mẫu cũng đã không còn rồi!

Tôi thấy cái này tám phần cũng là vô kê chi đàm!

Theo tôi thì, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Tôi thấy cái sa bàn và vương tọa này rất đáng tiền, trên livestream có không ít người đang thảo luận giá trị bao nhiêu!

Hay là chúng ta vác mấy thứ này đi rồi chuồn thôi!” Ngô Bất Chính cười cười, không đáp lời hắn.

Tên này trong đầu chỉ có Minh khí, mấy thứ này cái nào mà dễ lấy.

Sa bàn dễ vỡ, còn chiếc vương tọa này nặng đến hàng nghìn cân.

Mệt chết họ cũng không mang ra ngoài được.

Bàn Tử cũng biết chỉ là nhìn thấy đồ mà không mang đi được thì trong lòng ngứa ngáy thôi.

“Tôi nói, không mang đi cũng được, chúng ta nhanh chóng ra ngoài đuổi theo Lương Quỳnh đi!

Suốt chặng đường này, không thấy một tiểu gia hỏa nào, có lẽ là cô ta đã quét sạch rồi!

Cô ấy không còn nhiều thời gian nữa, có lẽ đang tìm vật bồi táng cho mình!

Chương 1149

Chúng ta phải đuổi kịp cô ấy để hỏi rõ, nếu không đây chính là tài sản quốc gia bị mất mát!

Đối với loại hành vi trộm cắp tài sản quốc gia này chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua!" Mọi người lườm hắn một cái, ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.

Dường như đang nói, hình như kẻ trộm nhiều nhất chính là cậu thì phải!

Cậu đang hô hoán bắt giặc đấy à.

Bàn Tử thực sự xấu hổ, liền im miệng không nói thêm nữa.

Ngô Bất Chính thấy ở đây thực sự không còn gì khác nữa.

Liền ra hiệu cho mọi người rời đi.

Tần Vũ có thể mở cánh cửa đá này, vậy ước chừng vị trí cơ quan của cánh cửa đá bên ngoài cũng tương ứng.

Chắc là ra ngoài cũng không khó.

Mọi người lập tức lùi ra khỏi phòng, để Tần Vũ tìm cơ quan trên cánh cửa đá ở lối ra.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, hai ngón tay dài của anh, rất nhanh đã tìm thấy cơ quan.

Theo anh dùng sức ấn xuống, lập tức cánh cửa đá mà họ đi vào thực sự đã mở ra.

Sau đó tiếng xích khóa "két két" cũng vang lên.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, con đường đá dưới chân họ, lại đang kéo dài về phía trước.

Rõ ràng đây là để kết nối với bệ đá bên ngoài rồi.

Trong lòng mọi người đều vui mừng, cuối cùng cũng có thể quay về rồi.

Tuy nhiên nghĩ kỹ lại, tình hình trong phòng đá đó thực sự quỷ dị.

Nói không chừng thật sự chính là phòng thí nghiệm tìm kiếm trường sinh của Tây Vương Mẫu.

Hơn nữa bên trong cũng thật sự không có nguy hiểm.

Ít nhất ở điểm này, Lương Quỳnh vẫn không lừa dối mọi người.

Nhìn con đường đá từng chút một kéo dài ra.

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu mong đợi.

Lát nữa chỉ cần phá giải cơ quan của đài đá, họ sẽ có thể đi tìm Lương Quỳnh rồi.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại.

Trong lòng Ngô Bất Chính vẫn ít nhiều có chút lo lắng.

Anh kéo kéo quần áo của Tần Vũ, khẽ hỏi: “Tiểu ca, cậu nói Tây Vương Mẫu cuối cùng có thành công không nhỉ!

Nếu bà ta thành công thì có rời khỏi đây không?

Nếu bà ta không rời đi, vậy chúng ta xuống dưới, có phải sẽ…” Ngô Bất Chính không nói tiếp, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Nếu Tây Vương Mẫu thực sự thành công, và không rời khỏi cung Tây Vương Mẫu này.

Vậy họ xuống dưới, thực chất không phải là sẽ nhìn thấy một người đã sống mấy nghìn năm rồi sao!

Loại gặp gỡ và đối thoại vượt qua thời gian và không gian đó.

Họ thật sự có thể chấp nhận được không?

Ngô Bất Chính đột nhiên phát hiện, mình dường như có chút chùn bước rồi.

Lần này xuống dưới, rất có thể sẽ khiến thế giới quan của anh sụp đổ.

Thay vì lo lắng cho những chuyện không đâu đó, chi bằng bây giờ quay về.

Nhưng nghĩ đến tình cảnh của Tần Vũ và Bàn Tử.

Cả người Ngô Bất Chính lại rối rắm.

Tần Vũ nhìn anh, không ngờ anh lại hỏi câu hỏi này.

Tần Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi ngược lại: “Vậy cậu đến đây rốt cuộc là vì cái gì?” Câu hỏi ngược này, lập tức khiến Ngô Bất Chính bị hỏi cho đứng hình.

Đúng vậy, mình đến đây là vì cái gì?

Tìm Tam thúc?

Chỉ có thể nói có nguyên nhân đó.

Nhưng tuyệt đối sẽ không phải là quan trọng nhất.

Giúp Tần Vũ và Bàn Tử tìm ra cách phá giải Thi miết hoàn?

Đúng, điều này mới là chuyện quan trọng nhất của anh.

Nhưng sao mình lại quên mất cả chuyện quan trọng nhất rồi.

Chương 1150

Ngô Bất Chính lắc đầu, suốt chặng đường này, những chuyện đã trải qua quá nhiều.

Đều khiến cả người anh gần như sắp sụp đổ rồi.

Đầu tiên là mọi người bị rắn cắn.

Sau đó Lương Quỳnh lại như vậy.

Dưới áp lực tinh thần cao độ, ngay cả anh cũng có chút không biết mình đến đây là vì cái gì nữa.

Ngô Bất Chính lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Mọi chuyện rồi sẽ có một kết quả.

Mà họ bây giờ cách kết quả này, đã rất gần rồi.

Nếu bây giờ từ bỏ, e rằng sau khi quay về, anh sẽ càng tự trách hơn.

Bàn Tử lúc này vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, dường như đã nhìn ra tâm tư của anh, cười nói: “Thôi được rồi, rối rắm thì ai cũng sẽ gặp phải thôi!

Bàn gia tôi cũng có rất nhiều lúc rối rắm!

Mỗi lần ra ngoài chơi, tôi đều rối rắm, rốt cuộc là nên chọn cô mặc áo đỏ, hay là cô mặc quần tất đen!

Áo đỏ dáng đẹp, nhưng quần tất đen gợi cảm chứ!

Ai!

Khó chọn quá là khó chọn!” Theo lời Ngô Tam Tỉnh, lúc này nơi họ đang ở thực ra đã đến tiền điện của Vân Thiên Cung.

Chỉ cần men theo vách đá này leo lên, là có thể nhìn thấy cánh cửa lớn của lối ra.

Sau đó là có thể một mạch rời đi.

Nghĩ đến việc có thể rời khỏi đây, mọi người ai nấy đều tràn đầy nhiệt huyết.

Đặc biệt là Bàn Tử, dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng sau khi ra ngoài sẽ bán những Minh khí này, kiếm được bộn tiền.

Mọi người đều có dây thăng giáng, độ cao này đối với họ không phải là vấn đề.

Chỉ là Tam thúc không có, nên sẽ phiền phức hơn một chút.

Đoạn Vô Kỵ đưa thiết bị cho Tam thúc trước, để ông ấy lên trước.

Sau đó là Phan Tử và Lương Quỳnh, cuối cùng Tam thúc ném thiết bị xuống.

Bàn Tử và những người khác mới chuẩn bị cùng nhau lên.

Ngô Bất Chính là người đầu tiên kích hoạt cơ quan, móc neo được cố định chắc chắn vào mặt đất phía trên.

Chỉ cần nhấn nút ở thắt lưng, là có thể kéo anh lên.

Bàn Tử hối thúc anh nhanh lên, ở đây cậu yếu nhất, đợi cậu lên rồi chúng ta cũng sẽ lên.

Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức đi trước một bước leo lên.

Phía dưới lúc này vẫn còn vài ống huỳnh quang chiếu sáng.

Ngô Bất Chính vừa lên đến nơi, đã bám vào mép đá ra hiệu cho họ nhanh chóng lên.

Nói thật anh vẫn không yên tâm, sợ Tần Vũ quay lại tìm quỷ tỳ.

Nhưng vừa nãy anh vẫn chọn tin tưởng Tần Vũ, nếu không dù thế nào anh cũng phải cùng Tần Vũ leo lên.

Nhìn những người phía dưới, Ngô Bất Chính vội vàng thúc giục.

Tuy nhiên, đúng lúc Bàn Tử và những người khác cũng cố định móc neo, chuẩn bị leo lên.

Đột nhiên Lương Quỳnh bên cạnh kinh hô: “Không hay rồi, nhìn bên kia kìa!” Ba người phía dưới ngẩn ra, vội vàng nhìn về một bên.

Phía dưới là một con sông hộ thành.

Nhưng nước sông đã cạn, những pho tượng người ngựa đá đó đứng sừng sững trong sông hộ thành.

Tuy nhiên lúc này, không biết là chuyện gì, ở vị trí của những pho tượng người ngựa đá đó, lại bốc lên từng đám khói xanh.

Những đám khói xanh này bốc lên rất kỳ lạ.

Ngô Bất Chính vội vàng lục lọi ba lô, phát hiện miếng tê ngưu giác trên người mình chỉ còn lại cỡ móng tay cái.

Nhưng rõ ràng anh đâu có đốt nó!

Sao đột nhiên phía dưới lại bốc lên khói xanh rồi.

“Đừng nhìn nữa, không phải do tê ngưu giác đâu, những đám khói xanh này bốc lên nhanh quá!” Lương Quỳnh bên cạnh vội vàng kêu lên.

Ngô Bất Chính nhìn lại mới phát hiện, lúc này những đám khói xanh phía dưới đã bao phủ tất cả những pho tượng người ngựa đá.

Hơn nữa rất nhanh đã bao phủ cả ba người họ.

Nhưng phía dưới có ống huỳnh quang, Ngô Bất Chính vẫn có thể nhìn thấy ba người phía dưới.

Chương 1151

Anh vội thúc giục ba người lên.

Ai mà biết phía Tây lại sẽ xảy ra biến cố gì.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng bước chân trầm nặng từ trong đám khói xanh truyền đến.

Hơn nữa nghe hướng thì chính là từ vị trí của những pho tượng người ngựa đá đó.

Hơn nữa điều cực kỳ quỷ dị là, tốc độ của âm thanh đó quá nhanh.

Gần như chỉ nghe thấy hai ba tiếng, đột nhiên một bóng người đã bước ra từ trong đám khói xanh.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy người bước ra chính là một bóng người mặc áo giáp.

Loại bóng người này họ đã từng thấy trước đây, rõ ràng là một trong những âm binh đó.

Hơn nữa người này chính là người kéo con chiến mã âm binh kia, có thể coi là thị vệ thân cận của thanh niên trên chiến mã.

Người đó đứng ở cách đó không xa cũng không tiến lại gần, chỉ giơ tay chỉ vào Tần Vũ.

Ý đó dường như đang nói, cậu không thể đi!

Tần Vũ cũng ngớ người ra.

Không ngờ lúc này lại xuất hiện một âm binh.

Bàn Tử nuốt nước bọt, vừa định nói.

Đột nhiên âm binh đó lại xoay người đi về phía trong đám khói xanh, nhưng đi được hai bước thì lại quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, âm binh đó không phải không cho Tần Vũ đi.

Mà ngược lại là muốn anh đi theo mình!

Ngô Bất Chính lúc này hoàn toàn sốt ruột, hét lên: “Tiểu ca cậu không thể đi!

Tuyệt đối không được…” Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, đột nhiên âm binh đó lại vung tay, một cây trường kích đâm thẳng vào Ngô Bất Chính.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, cầm súng trường tấn công lên bắn một loạt.

Chuẩn bị bắn lệch cây trường kích này.

Tuy nhiên viên đạn trực tiếp xuyên qua cây trường kích đó, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, đó là binh khí của âm binh mà.

Căn bản là có hình mà không có chất!

Đạn làm sao có thể bắn trúng được.

Ngô Bất Chính vội rụt đầu lại, trường kích lập tức đập vào vách đá.

Khiến một khối vách đá rơi xuống.

Ngô Bất Chính còn muốn mở miệng khuyên can, Tần Vũ lại ra hiệu cho anh đừng nói chuyện.

Ngô Bất Chính sốt ruột, không cam lòng, kết quả dưới sự sốt ruột quá độ, một ngụm máu tươi đã phun ra.

Gần như cùng lúc, hòn đá trước mặt anh vỡ vụn.

Khoảnh khắc tiếp theo cả người anh đã rơi xuống.

Tần Vũ vội vàng tiến lên đỡ lấy anh.

Nhưng anh bị xích sắt đồng xanh trên không trung quấn lấy, xương cốt đều suýt gãy.

Tần Vũ tuy đã đỡ được anh, nhưng anh lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Bàn Tử lúc này cũng chạy tới.

Tần Vũ kiểm tra tình hình của anh, phát hiện không bị gãy xương, có lẽ chỉ là do quá sốt ruột.

Nghỉ ngơi một chút chắc sẽ không sao.

Ngô Bất Chính khẽ nói còn muốn mở miệng khuyên thuyết.

Tần Vũ lại che miệng anh nói: “Nếu tôi không đi, mọi người đều không thoát được!

Tôi có thể tự bảo vệ mình, cậu đi với họ!” Mắt Ngô Bất Chính đỏ hoe, Tần Vũ lại dùng một giọng điệu không cho phép phản bác nói: “Nghe lời!” Bàn Tử lúc này cũng sốt ruột, vội nói: “Thiên Chân cậu đừng làm loạn nữa, đạn còn không bắn trúng, chúng ta không đánh lại nó đâu!

Tên thủ lĩnh âm binh đó rất giống Tiểu ca, nói không chừng là tổ tông của cậu ấy!

Ông nội người ta muốn gặp cháu, cậu đừng cản nữa!

Cứ dây dưa thế này, cậu cũng sẽ chết ở đây thôi!” Ngô Bất Chính thực sự không muốn Tần Vũ đi qua.

Nhưng anh cũng hiểu rõ tình hình lúc này.

Chương 1152

Nếu anh tiếp tục kiên trì, có lẽ tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng với anh.

Cuối cùng anh thỏa hiệp, nước mắt lưng tròng, sau đó đưa miếng tê ngưu giác còn lại cỡ móng tay cái cho anh.

Lúc này Ngô Bất Chính đã không thể nói thành lời nữa rồi.

Anh quá cần nghỉ ngơi.

Tần Vũ nhận lấy thứ này, quay người nhìn Bàn Tử một cái, giao Ngô Bất Chính cho hắn.

Bàn Tử gật đầu mạnh mẽ nói: “Cậu cứ yên tâm đi, Bàn gia tôi còn một hơi thở, cũng sẽ không bỏ rơi cậu ấy!” Tần Vũ lúc này mới đứng dậy đi về phía âm binh đó.

Đoạn Vô Kỵ nhìn cũng ngớ người ra, nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Thấp giọng nói với mọi người: “Các cậu đi trước đi, tôi đi theo xem, có cơ hội tôi sẽ cứu cậu ấy ra!” Nói xong hắn cũng đi theo vào trong đám khói xanh.

Ngô Bất Chính còn muốn Bàn Tử đưa thiết bị livestream cho Tần Vũ.

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ đã biến mất trong đám khói xanh.

Bàn Tử nói: “Cậu đừng lo cho cậu ấy nữa, cậu ấy không chết được đâu!

Thà rằng cậu, cứ lo lắng nữa thì Đại La thần tiên cũng không cứu được cậu đâu!

Đi với tôi!” Bàn Tử nói xong nghiến răng, trực tiếp ôm Ngô Bất Chính bay lên.

Và khi hai người họ quay lại phía trên.

Đám khói xanh phía dưới đã bắt đầu yếu đi.

Không đầy một phút, đã hoàn toàn biến mất.

Còn bóng dáng của Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ dường như cũng biến mất theo đám khói đồng xanh vậy.

Đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa rồi.

Ngô Tam Tỉnh chưa từng thấy cảnh này, cả người vẫn đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử vội nói: “Phan Tử, gọi Tam gia nhà cậu đi, cháu trai của ông ấy sắp không xong rồi, còn không nhanh chóng dẫn đường ra ngoài!” Phan Tử lúc này cũng đã hoàn hồn, vội đi lay Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thì rất nhanh đã phản ứng lại, kinh hô một tiếng thần tích!

Sau đó liền dẫn mọi người chạy về phía cửa điện.

Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính, chưa đầy mười phút, đã nhìn thấy cánh cửa lớn của Vân Thiên Cung.

Cánh cửa lớn đã đổ nát, bên ngoài một mảnh đen kịt, nhưng lại có thể cảm nhận được không khí trong lành tràn vào.

Mọi người đều bật cười vì câu nói của Bàn Tử.

Trong livestream, không ít nữ cư dân mạng mắng Bàn Tử là đồ lão sắc phế.

Nhưng Bàn Tử cũng chẳng bận tâm, còn đầy vẻ chính nghĩa nói:

“Lão sắc phế cái gì mà lão sắc phế, đây là bản năng của con người!

Hỏi các cô xem, nếu đàn ông chúng tôi không thích phụ nữ các cô nữa, vậy các cô ăn diện xinh đẹp cho ai xem hả?

Đúng không nào!” Phan Tử nghe không lọt tai nữa, mở miệng trêu chọc: “Tử Bàn Tử, vậy mày nói xem, lần đó cuối cùng mày chọn ai?

Là cô mặc đồ đỏ hay cô mặc tất đen?” Bàn Tử nghe vậy cười hì hì, đắc ý nói: “Xem kìa, lời Bàn gia nói mà mày không thèm để tâm!

Bàn gia tôi vẫn luôn nhấn mạnh rồi, phải học hỏi nhiều, đọc báo nhiều, lời người khác nói phải nhớ kỹ!

Cuối cùng tôi nói thêm một lần nữa cho mà nhớ, trẻ con mới chọn, người lớn thì đương nhiên là hốt cả hai rồi!” Lần này đến cả Ngô Bất Chính cũng không nhịn được cười, đấm cho Bàn Tử một cái: “Tôi nói sao cậu lại yếu ớt thế này, bình thường ít làm ‘vận động đa người’ đi được không hả?

Nếu cậu cứ tiếp tục không chú ý tiết chế, lần này tôi sẽ để cậu lại đây, để cậu cùng lão Tống tử làm ‘vận động đa người’ đấy!” Mọi người vừa nói đùa vừa cười, tâm trạng căng thẳng cũng được giải tỏa không ít.

Đồng thời, những tấm đá dưới chân cũng dần tiếp giáp với bệ đá.

Đặt chân trở lại mặt đất của bệ đá, lòng mọi người đều nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, sự việc không thể trì hoãn, mọi người liền chạy đến bên cạnh bệ đá.

Bàn Tử bật một quả pháo sáng, mọi người bắt đầu nghiên cứu toàn bộ bệ đá.

Trên bệ đá này có tổng cộng bảy viên Thi miết hoàn.

Cách sắp xếp trùng hợp lại là hình chòm sao Bắc Đẩu Thất Tinh.

Theo lời Ngô Tam Tỉnh đã nói trước đó, mỗi viên thuốc trên bệ đá này đều được tính toán kỹ lưỡng.

Động lung tung một viên sẽ kích hoạt cơ quan.

Còn viên thuốc mà Lương Quỳnh đã nhặt lên trước đó, hẳn chính là công tắc điều khiển mở mật thất bằng đá.

Nhưng sau đó cô ấy đã đặt nó trở lại, rồi rơi xuống dưới đất.

Trong đó cũng không biết cô ấy có chạm vào những viên thuốc khác hay không.

Nếu đã chạm vào mà mọi người không nhìn thấy, thì càng phiền phức hơn.

Nếu chưa, thì có thể dựa vào trí nhớ để tìm ra viên thuốc đó và thử một lần.

Chương 1153

Tuy nhiên, đối với những người này, đặc biệt là lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh, bất cứ chuyện mạo hiểm nào ông ta cũng không muốn làm.

Không ai biết Lương Quỳnh có chạm vào viên thuốc thứ hai hay không.

Vì vậy, cách này thực ra cũng không hoàn toàn an toàn.

Ngô Tam Tỉnh giậm giậm mặt đất, nói: "Trước tiên xem có đào ra được không!" Phan Tử gật đầu, lập tức lấy ra xẻng công binh và búa chim leo núi để đập.

Thế nhưng những tấm đá lại khít khao vững chắc, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nếu không phải Lương Quỳnh đã xác nhận là từ chỗ này đi xuống, bọn họ còn nghi ngờ liệu bên dưới có thật sự có lối đi không?

Phan Tử thử nửa ngày, cuối cùng lắc đầu nói: "Không được Tam gia, trừ phi dùng mìn để nổ!" Mọi người nghe vậy thì biết cách này không ổn!

Dùng mìn để nổ, những viên thuốc trên bệ đá chắc chắn sẽ bị rung rơi.

Đến lúc đó cơ quan bị kích hoạt, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Rõ ràng cách này bị loại bỏ.

Vậy hiện tại chỉ còn một cách, giống như Lương Quỳnh, đi giải mã cơ quan này.

Nhưng cơ quan này có lẽ không dễ giải mã như vậy.

Mọi người nhìn chằm chằm vào tấm đá hồi lâu, cuối cùng cũng không dám xác định Lương Quỳnh rốt cuộc đã cầm viên Thi miết hoàn nào.

Ban đầu khi trở lại bệ đá, mọi người còn khá phấn khích.

Nhưng ai ngờ bây giờ lại gặp phải vấn đề này.

Ngô Bất Chính cũng không nghĩ ra, liền quay sang Tần Vũ.

Tuy nhiên, Tiểu ca cũng lắc đầu.

Nói thật, tôi cũng không biết cơ quan này phải phá giải thế nào.

Dù sao thì căn bản không cho bạn cơ hội thử lần thứ hai.

Hơn nữa, mối liên hệ nội bộ trong loại cơ quan này chắc chắn vô cùng phức tạp.

Muốn giải mã, nói dễ hơn làm.

Ngô Bất Chính cuối cùng nhìn về phía Bàn Tử.

Cậu ta đã có kinh nghiệm rồi, thông thường những rắc rối mà cậu và Tiểu ca không thể giải quyết.

Vậy thì cứ tìm Bàn Tử, cái gã này có bộ não rất đặc biệt.

Cách nghĩ vấn đề cũng khác người.

Quả nhiên, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi nói: “Không phải các cậu tại sao cứ phải xoắn xuýt liệu có kích hoạt cơ quan hay không?

Mục đích của chúng ta không phải là để đi xuống sao?” Mọi người nghe vậy đều ngớ người, không hiểu Bàn Tử có ý gì.

Bàn Tử bất lực nói: “Nghĩ vấn đề phải nhìn thẳng vào trọng tâm, mục đích của chúng ta là đi xuống!

Chứ không phải ở đây mà phá giải cái cơ quan quái quỷ này!

Lấy ví dụ, chúng ta dùng mìn nổ tung lối đi, rồi nhảy xuống là xong không phải sao?

Cho dù kích hoạt cơ quan thì có sao?

Nói một câu không hay, trước khi cơ quan khởi động, chúng ta đã nhảy xuống rồi, không phải là chẳng có chuyện gì sao?” Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Đúng vậy!

Sao họ lại không nghĩ ra nhỉ?

Cho dù kết quả sau khi kích hoạt cơ quan rất đáng sợ, nhưng những người này đều là những người đã trải qua trăm trận chiến.

Chống đỡ một lúc thì tổng không có vấn đề gì chứ!

Đến lúc đó thế nào cũng xuống được thôi!

Phan Tử vừa nghĩ liền định đi lấy mìn để nổ lối đi.

Ngô Bất Chính lại vội vàng giữ Phan Tử và Bàn Tử lại, nói: “Lời Bàn Tử nói tuy có lý, nhưng sự việc không phải làm như vậy!

Tôi hỏi các cậu, nếu tấm đá này rất dày, mìn cũng không nổ ra được thì sao?

Đến lúc đó những viên thuốc trên bệ đá sẽ bị rung rơi!

Một khi cơ quan bị kích hoạt, chúng ta có thể không còn cơ hội thứ hai!” Phan Tử và Bàn Tử nghe vậy, lập tức nuốt nước bọt.

Vừa nãy chỉ lo nổ lối đi nên kích động quá.

Thế mà lại quên mất chuyện này.

Bàn Tử trấn tĩnh lại nói: “Vậy thì đơn giản, chúng ta tăng lượng mìn lên, đảm bảo sẽ nổ tung!” Vừa nói hai người vừa đi tìm mìn.

Nhưng vừa tìm kiếm, cả hai đều ngớ người.

Chương 1154

Suốt chặng đường vừa qua, mìn đã được sử dụng không đếm xuể.

Lúc này đếm lại, số mìn trên người mọi người tối đa cũng chỉ còn lại bốn cây.

Bốn cây mìn, cùng lúc kích hoạt chưa chắc đã nổ tung được tấm đá trên mặt đất này.

Một khi đã dùng hết, bọn họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Trên đường ra ngoài gặp Song lân Cự mãng thì không còn khả năng phản kích nữa.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là bốn cây mìn căn bản không thể đảm bảo nổ tung được tấm đá xanh này.

Thấy mọi người không nói gì, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười nói: "Mấy tên ngốc các cậu, chẳng lẽ ngoài mìn ra thì không còn cách nào khác sao?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, không hiểu ông ta có ý gì.

Ngô Tam Tỉnh cười, chỉ lên đỉnh đầu nói: "Dùng nó không phải được sao!" Mọi người lập tức bừng tỉnh.

Cái lò Huyền không lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người có trọng lượng cực lớn.

Một khi rơi xuống, đừng nói là bên dưới có khoảng rỗng, e rằng ngay cả là đặc ruột cũng có thể bị đập thành một cái hố.

Loại đỉnh lò khổng lồ này có trọng lượng rất lớn.

Đập vỡ một tấm đá đơn giản như chơi vậy.

Tuy nhiên, Bàn Tử sau đó hỏi: "Tam gia, ông nói đơn giản, cái đỉnh lò lớn thế này chúng ta làm sao mà làm cho nó rơi xuống đây hả!

Chẳng lẽ dùng mìn để nổ à, lỡ nổ bay nó lên trời thì sao!” Ngô Tam Tỉnh thấy vậy cười nói: “Không cần, đỉnh lò này chính là cơ quan tốt nhất!

Các cậu nhìn vị trí, một khi có người chạm vào viên thuốc phía trên, đỉnh lò rơi xuống, toàn bộ bệ đá đều bị đập sập!

Người ở phía trên cũng không sống nổi!

Tôi phỏng đoán sau khi cơ quan này bị kích hoạt, chính là đỉnh lò này rơi xuống!

Không có gì lợi hại hơn cơ quan này!

Cho nên, chúng ta cứ trực tiếp kích hoạt cơ quan là được!” Mọi người nghe vậy đều cảm thấy rất có lý.

Lão hồ ly này đúng là lão hồ ly, luôn có thể nhìn thấy những nơi người khác không nhìn thấy.

Ngay lập tức mọi người không chần chừ nữa, Bàn Tử hô hào mọi người tránh ra, chính mình đi kích hoạt cơ quan.

Tiểu ca cũng dẫn Ngô Bất Chính nép vào một bên, che chắn cho cậu ta phía sau.

Nói thật, trong lòng tôi ẩn ẩn có chút bất an.

Bởi vì trong ký ức của tôi, khi đến đây, chỉ còn lại một chỗ là Vẫn ngọc.

Những chuyện khác dường như đều không nhớ rõ.

Luôn cảm thấy chuyện sau khi kích hoạt cơ quan, có lẽ sẽ không đơn giản như vậy.

Nhưng tôi không mở miệng, vì đây đã là cách duy nhất để mở lối vào rồi. *** Mọi người không dám chần chừ, lập tức chạy ra ngoài.

Chỉ là khi rời khỏi Thanh đồng môn, Ngô Bất Chính quay đầu lại nhìn một cái.

Cậu ta không biết Tiểu ca còn có thể ra được không.

Cậu ta càng không biết, tại sao Đoạn Vô Kỵ, người được thuê bằng tiền, lại đi theo vào.

Trên thực tế, vấn đề này cũng chỉ có cậu ta nghĩ tới.

Tình huống lúc này căn bản không ai quản nhiều như vậy.

Chưa đến nơi an toàn, ai sẽ nghĩ đến chuyện sống chết của người khác?

Đoạn Vô Kỵ có lẽ cũng có mục đích riêng của mình, nên mới đi theo.

Nhưng sự thật là gì, ai mà biết được?

“Bên này!” Ngô Tam Tỉnh hô hào.

Mọi người theo ông ta chạy mười mấy mét, đã đến Thần đạo.

Thần đạo này chính là lối đi chôn cất ở phía trước toàn bộ cung điện.

Bàn Tử thấy đã sắp ra ngoài rồi, vội vàng kêu lên: “Đừng hoảng, đừng hoảng, quy tắc không thể phá hỏng!

Ra khỏi Thần đạo phải đi lùi!” Ngay lập tức, hắn ta quay người lại, cõng Ngô Bất Chính lùi về phía sau, lùi ra khỏi Thần đạo.

Lương Quỳnh, nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp này, không biết tại sao, nhưng vẫn làm theo đồng thời hỏi: “Tại sao vậy?” Bàn Tử cõng người mệt đến thở hổn hển, căn bản không thể giải thích.

Phan Tử nói: “Đây là quy tắc của giới đạo mộ, Thần đạo còn gọi là Đoạn đầu đạo!

Đoàn hộ tống hoàn thành nhiệm vụ ra ngoài sẽ bị chém đầu giết chết ở đây!

Cho nên những kẻ trộm mộ muốn ra khỏi cửa chính thì phải đi lùi!

Nếu không sẽ gặp xui xẻo!” Mọi người vừa nói vừa lùi ra khỏi Thần đạo.

Chương 1155

Ngô Bất Chính rất muốn xem tình hình của Tiểu ca.

Kênh livestream của Tiểu ca và Đoạn Vô Kỵ đều không mở được.

Chỉ có một màn đen kịt.

Bàn Tử cõng một nhóm người rất nhanh đã chạy ra xa mấy chục mét.

Phía trước xuất hiện một khu rừng đổ nát.

Khu rừng này hẳn là đã có từ rất lâu trước đây, có thể do hoạt động địa chất cộng với tuyết lở nên bị chôn vùi ở đây.

Việc phát hiện khu rừng này có thể giúp ích rất nhiều cho công tác khảo cổ.

Nhưng lúc này mọi người căn bản không thể bận tâm đến chuyện khác nữa.

Yêu cầu liên tục của các chuyên gia khảo cổ trong livestream, bọn họ đều xem như gió thoảng bên tai.

Từng người một bò qua những cây đổ, rồi chạy về phía trước.

Rất nhanh mọi người phát hiện phía trước lại hết đường.

Xuất hiện một vách đá cao ít nhất phải hai ba chục mét.

Ngô Bất Chính kêu lên: “Lên trên, đường ở phía trên!” Mọi người lập tức không chần chừ, dùng thiết bị nâng hạ tự động, cộng với sợi dây mà Ngô Tam Tỉnh và bọn họ đã để lại khi đi xuống.

Rất nhanh đã lên đến phía trên.

Suốt chặng đường này Bàn Tử đã mệt lả.

Vừa lên đến nơi, hắn ta liền đặt Ngô Bất Chính xuống đất, thở hổn hển.

Lúc này thật sự đã thoát ra ngoài, mọi người mới cảm thấy nhẹ nhõm thở phào.

Bàn Tử ngồi trên đất thở dốc nói: “Cái mẹ nó chứ đây rốt cuộc là chỗ quái quỷ gì vậy, Phan Tử mày bật một quả pháo sáng xem nào!” Phan Tử cũng rất tò mò, pháo sáng vẫn còn một ít, thấy Tam thúc cũng không phản đối, liền bắn một phát.

Theo pháo sáng được bắn ra, mọi người lúc này mới lần đầu tiên nhìn rõ, rốt cuộc Vân Thiên Cung là một sự tồn tại như thế nào.

Chỉ thấy xuất hiện trước mắt mọi người, rõ ràng là một miệng núi lửa khổng lồ có đường kính ít nhất mấy trăm mét.

Bên trong toàn bộ miệng núi lửa, một cung điện khổng lồ được xây dựng.

Những cây đổ nát kia nằm ở phía trước cung điện.

Cung điện này lớn đến nỗi so với hoàng cung cũng không kém cạnh là bao.

Tuy nhiên, vì nó là lăng tẩm, nên vẫn nhỏ hơn hoàng cung thật rất nhiều.

Nhưng sự tráng lệ và hùng vĩ, quả thực khiến người ta phải trầm trồ.

Lương Quỳnh nhìn đến ngẩn cả người, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đẹp quá, hùng vĩ quá, cái này quả thực là một kỳ tích!” Nếu nói Thanh đồng môn dưới kia là kỳ tích, thì đó cũng là kỳ tích kỳ dị.

Còn kỳ tích của toàn bộ Vân Thiên Cung này, lại mang đến cho người ta một cảm giác chấn động.

Thanh đồng môn rốt cuộc có phải do con người xây dựng hay không vẫn là một bí ẩn.

Vì vậy, so với đó, Vân Thiên Cung trước mắt mang đến cho họ sự tác động trực tiếp hơn.

Bởi vì họ có thể khẳng định, thứ này chính là do con người xây dựng.

Tuyệt đối không có chút giả tạo nào!

Người xưa lại có thể xây dựng một cung điện lớn như vậy ở nơi này.

Đây phải là ý chí lực như thế nào mới có thể chống đỡ họ chứ!

Bàn Tử cũng không nhịn được nuốt nước bọt, nói: “Hèn chi bên trong bảo bối nhiều như vậy, hóa ra lần này chúng ta trộm là hoàng lăng a!

Trời đất quỷ thần ơi, Bàn gia đời này được vào một hoàng lăng, mẹ nó chứ, chết không hối tiếc rồi!” Mọi người kinh ngạc mất mười phút.

Cuối cùng vẫn là Phan Tử phản ứng lại, mở miệng nói: “Tôi nói này, chúng ta đừng có đứng đây mà kinh ngạc nữa, chúng ta ở đây đợi Tiểu ca, hay là ra ngoài trước?” Ngô Bất Chính vừa định mở miệng, Bàn Tử đã nói: “Cái này còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là ra ngoài trước, Thiên Chân phải đi bệnh viện ngay lập tức!

Cậu tưởng rơi từ trên cao xuống là chuyện đùa à!

Ai có thể đảm bảo cậu ta không bị nội thương!

Còn về Tiểu ca, với thân thủ của cậu ấy thì cần chúng ta đợi sao?” Ngô Bất Chính giữ chặt Bàn Tử rõ ràng không muốn đi.

Tuy nhiên Bàn Tử cũng không nói nhiều, một nhát thủ đao trực tiếp đánh ngất cậu ta.

Sau đó mới nói: “Thiên Chân cậu đừng trách tôi, Tiểu ca đã giao cậu cho tôi, tôi nhất định phải đưa cậu ra ngoài!

Tình trạng của cậu mà còn suy nghĩ lung tung không ra được, có khi sẽ tắt thở mất!” Thật vậy, Ngô Bất Chính lúc này cần nghỉ ngơi nhất.

Nếu còn cố gắng chịu đựng, có lẽ thật sự sẽ xong đời.

Phan Tử thấy Bàn Tử kiên quyết như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh chỉ về một bên.

Chương 1156

Mọi người liền thấy, ở một bên của miệng núi lửa này, lại có một con đường cầu thang rất dốc, kéo dài xuống dưới.

Bàn Tử nhìn đến sởn gai ốc nói: “Cái chỗ quái quỷ này ai xây dựng vậy, bà lão bó chân à?

Sao cầu thang lại chật chội thế!” Cái sự chật chội của cầu thang này không phải là chiều rộng, mà là chiều dài.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Lương Quỳnh đặt chân lên, cũng chỉ có nửa bàn chân chạm được đất.

Thay vào Bàn Tử, e rằng càng khó khăn hơn.

Phan Tử thấy vậy cũng không khách khí, nói mình sẽ cõng Tiểu Tam gia.

Bàn Tử đã cõng suốt một đoạn đường rồi, nếu còn cõng xuống nữa có thể sẽ xảy ra chuyện.

Thế là Bàn Tử cố định Ngô Bất Chính lên lưng Phan Tử.

Mọi người lúc này mới bắt đầu bò xuống.

Tình hình của Tiểu ca hai người thế nào, bọn họ đã không thể bận tâm nữa.

Nhưng nghĩ lại với thân thủ của cậu ấy, chỗ này chỉ cần âm binh không làm loạn thì hẳn là không có vấn đề gì.

Mọi người trên đường đi xuống, lúc đầu rất vất vả.

Nhưng sau đó dần dần thích nghi, cũng quen rồi.

Hơn nữa là đi từ trên xuống, nên cũng không tốn sức lắm.

Rất nhanh đã xuống được trăm mét.

Đến đây, độ dốc đã giảm bớt một chút.

Phan Tử cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Mọi người mặt mũi lấm lem bụi đất, nghe thấy tiếng nước gần đó, liền muốn qua rửa mặt.

Kết quả Bàn Tử vội vàng nói: "Cái lũ đầu heo các người!

Quên lời huynh đệ trong livestream lúc trước nói về vợ sinh con sao!

Trên núi tuyết này, càng gần suối nước nóng thì càng nguy hiểm, có Tuyết mao tử đấy!" Mọi người đều ngớ người, nhưng vẫn bật đèn pin lên nhìn.

Quả nhiên phát hiện gần dòng nước ở một bên, lại có vô số con sên nước to bằng cánh tay bám dày đặc.

Nhiều đến nỗi khiến người ta phải trầm trồ.

Bàn Tử tức giận mắng: "Không phải tôi thắc mắc, Lương Quỳnh và Phan Tử không nhớ thì thôi!

Bọn họ không có não, sao Tam gia ông cũng không nhớ!

Ông suốt đường cũng không nói gì, cứ như vậy mà còn trộm mộ sao?

Ông là đi tìm phần mộ cho chính mình thì có!" "Tử Bàn Tử, mày định nói xấu Tam gia à!" Phan Tử lập tức tức giận.

Bàn Tử thấy vậy cũng lười tranh cãi: "Thôi, không nói thì không nói, nhưng nói thật, Tam gia nhà mày đúng là đồ ngốc nghếch!

Tôi thấy mày cũng đừng có bán mạng cho ông ta nữa, đồ ngốc nghếch như vậy không đáng đâu!" *** Trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, Bàn Tử cuối cùng cũng đưa tay về phía viên Thi miết hoàn gần nhất trên bệ đá.

Viên Thi miết hoàn này, rõ ràng chính là viên mà lúc đầu họ nghi ngờ Lương Quỳnh đã động vào.

Tuy nhiên, họ vẫn luôn không thể xác định được Lương Quỳnh rốt cuộc đã động vào bao nhiêu viên Thi miết hoàn.

Vì vậy, ban đầu mọi người vẫn luôn không dám chạm vào.

Sợ rằng sẽ kích hoạt cơ quan.

Nhưng lúc này đã không còn vấn đề gì nữa.

Vì đã quyết định sử dụng cách kích hoạt cơ quan để phá vỡ lối đi.

Cho nên cũng không sao cả, nếu không kích hoạt cơ quan mà trực tiếp mở tấm đá thì đương nhiên là tốt nhất.

Nếu thật sự kích hoạt thì cũng không sao.

Chỉ cần lò Huyền không trên kia rơi xuống, đập sập tấm đá, cũng có thể đạt được mục đích của họ là xuống phía dưới.

Với sự mong đợi, mọi người đều chăm chú nhìn Bàn Tử.

Chỉ thấy hắn ta cẩn thận lấy viên Thi miết hoàn trên bệ đá ra.

Và theo viên Thi miết hoàn được nhấc lên, mọi người đều cảm nhận rõ mặt đất dần bắt đầu rung chuyển.

Tuy nhiên biên độ rất nhỏ.

Nếu không cảm nhận kỹ, thậm chí còn không nhận ra.

Thậm chí lúc này không ai nói gì, trong môi trường tĩnh lặng xung quanh, lại dần xuất hiện một loạt tiếng ma sát xích sắt nhỏ.

Rõ ràng là cơ quan đã bị kích hoạt.

Bàn Tử lúc này cũng đã lùi sang một bên, mọi người lúc thì nhìn mặt đất, lúc thì nhìn lên bầu trời.

Chương 1157

Không biết tấm đá này và lò Huyền không rốt cuộc cái nào sẽ kích hoạt trước.

Nhưng chờ không đến một phút, trong lòng mọi người thực ra đã không còn hy vọng vào tấm đá trên mặt đất nữa.

Bởi vì ban đầu Lương Quỳnh hầu như ngay lập tức sau khi đặt viên thuốc trở lại thì tấm đá đã mở ra.

Còn lúc này đã trôi qua lâu như vậy, tấm đá vẫn chưa mở, rõ ràng là không có hy vọng.

Bàn Tử nhìn viên Thi miết hoàn trong tay, thầm nghĩ chẳng lẽ phải đặt thứ này trở lại?

Tấm đá mới mở ra?

Hay là lò Huyền không sẽ rơi xuống?

Sao đã gần một phút rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

Nghĩ vậy, Bàn Tử liền ba bước thành hai bước chạy tới đặt viên thuốc trở lại.

Tuy nhiên, gần như đồng thời lúc hắn ta đặt Thi miết hoàn trở lại.

Đột nhiên hắn ta cảm thấy dưới chân trống rỗng.

Tấm đá kia thật sự đã mở ra.

Cả người Bàn Tử còn chưa kịp hoan hô thông báo cho mọi người, thân thể đã rơi thẳng xuống phía dưới.

Tất cả những điều này xảy ra trong chớp mắt, Bàn Tử căn bản không kịp phản ứng.

Phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn suy nghĩ của não bộ rất nhiều.

Khi não bộ đang cảnh báo mình không được hoảng sợ, mình đã sai lầm tìm ra cách rồi.

Thì tay lại trong lúc hoảng loạn đã nắm chặt lấy toàn bộ bàn tinh Ngũ Thập trên bệ đá.

Khi não bộ của Bàn Tử phản ứng lại, tất cả đã muộn rồi.

Cái bàn tinh Ngũ Thập vốn đã là vật di động, làm sao là đối thủ của trọng lượng của hắn ta.

Gần như ngay lập tức đã bị hắn ta lật tung.

Từng viên Thi miết hoàn đều lăn xuống.

Và cả người Bàn Tử cũng ngay lập tức rơi vào lối vào phía dưới.

Đến khi mọi người phản ứng lại, chỉ nghe thấy một tiếng ‘phanh’ vang lên.

Tấm đá của lối vào lại đóng kín lại.

“Bàn Tử!” Ngô Bất Chính thấy vậy kêu lên, nhưng còn chưa kịp xông tới, Tiểu ca đã vội vàng giữ cậu lại.

Bên cạnh liền truyền đến tiếng của Ngô Tam Tỉnh: “Tất cả mọi người nằm xuống!” Đồng thời với tiếng hô này vang lên, mọi người liền nghe thấy tiếng ma sát xích sắt ‘kẹt kẹt’.

Ngay sau đó một tiếng ‘phanh’ thật lớn đột nhiên truyền đến.

Toàn bộ bệ đá mà họ đang đứng đều rung chuyển.

Đồng thời một làn bụi tro cũng bay lên.

Ngô Bất Chính bịt mũi nhìn đi, phát hiện toàn bộ bệ đá Ngũ Thập Tinh Đồ đã hoàn toàn sập đổ.

Còn lò Huyền không treo phía trên cũng hoàn toàn rơi xuống.

Không ngoài dự đoán đã đập sập bệ đá.

Hơn nữa nhìn bộ dạng, một trong những chân lò Huyền không lại cắm sâu vào phía dưới.

Rõ ràng là đã đập sập tấm đá của lối vào.

Cảnh này khiến mọi người trong lòng đều rất kích động.

Phan Tử vội vàng đứng dậy chạy tới, sau đó kêu lên: “Đập ra rồi!

Đập ra rồi!” Mọi người cũng đều đứng dậy đi theo.

Tuy nhiên đến gần nhìn một cái đều ngớ người.

Lò Huyền không quả thực đã đập ra lối vào.

Nhưng chân lò của lò Huyền không cũng chặn mất lối vào.

Trừ khi bạn là chuột, nếu không thì khe hở đó căn bản không thể chui vào được.

Ngô Tam Tỉnh là một người độc ác, thấy vậy lập tức kêu lên: “Mìn!

Nổ đứt chân lò này!” Phan Tử không chút do dự, lấy ra hai cây mìn trên người mình trực tiếp lắp đặt lên.

Mọi người vội vàng chạy xa, chờ đợi vụ nổ.

Tuy nhiên lúc này trong livestream, đã sớm bùng nổ.

Vô số nhà khảo cổ học đều nhảy ra, chỉ trích họ đang phá hoại văn vật.

Chương 1158

Bạn kích hoạt cơ quan thì thôi.

Có thể hiểu là các bạn cũng muốn đi xuống.

Nhưng trực tiếp dùng mìn nổ lò Huyền không, đây quả thực là sự tổn hại văn vật trắng trợn.

Tuy nhiên, lúc này mọi người làm sao còn quản được nhiều như vậy.

Bạn tranh luận với những nhà khảo cổ học này, căn bản không có kết quả.

Hơn nữa Bàn Tử cũng bị kẹt ở phía dưới.

Không lẽ chờ những nhà khảo cổ học này đến sao.

Đến khi họ đến, Bàn Tử không bị kẹt chết thì cũng phải bị chết đói.

Hơn nữa, cho dù họ thật sự ngồi trực thăng đến, đừng nói thiết bị nâng, chỉ riêng đầm rắn phía trên họ có thể sống sót xuyên qua hay không đã là vấn đề.

Vì vậy mọi người căn bản không thèm để ý đến người trong livestream.

Hắc Hạp Tử bắn một phát súng trường bắn tỉa, lập tức kích nổ mìn.

Tiếng nổ lớn, khiến toàn bộ lò Huyền không đều rung chuyển.

Phát ra tiếng ong ong.

Đồng thời một bóng đen lập tức bay qua, đập vào bức tường đá đầy tượng điêu khắc ở một bên.

Chân lò của lò Huyền không cũng bị nổ bay.

Mọi người vội vàng chạy tới kiểm tra.

Tình hình tốt hơn trước rất nhiều.

Mặc dù lò Huyền không lại chìm xuống một chút, cộng thêm những tấm đá vỡ chặn ở cửa động, muốn đi xuống có lẽ còn phải tốn công dọn dẹp một phen.

Nhưng so với khe nứt trước đó đã lớn hơn không ít.

Phan Tử vội vàng tiến lên dọn dẹp.

Tuy nhiên ngay lúc họ chuẩn bị đợi xuống lối vào.

Đột nhiên từ bốn phương tám hướng lại truyền đến một loạt tiếng đá ma sát va chạm ‘rào rào’.

Tiếng động nghe như vô số mảnh đá đang ma sát vào nhau.

Mọi người đều ngớ người, vội vàng nhìn xung quanh.

Hắc Hạp Tử cũng vội bật một quả pháo sáng.

Theo pháo sáng chiếu sáng xung quanh.

Lập tức tất cả mọi người đều thấy, trên những vách đá ở hai bên bệ đá, những bức tượng kia lại sống dậy.

Từng bức tượng một đứng dậy từ vị trí của mình, lại đi về phía chỗ họ đang đứng.

Và cho đến lúc này họ mới phát hiện, những thứ đó căn bản không phải là tượng điêu khắc gì cả.

Mà là từng tôn Ngọc dũng.

Chúng nó mặc lại là ngọc dũng.

Giống hệt như cái đã thấy ở Lỗ Vương Cung lúc trước.

Mặt Tiểu ca khó coi.

Ngô Bất Chính càng không nhịn được nuốt nước bọt.

Những Ngọc dũng này đại diện cho điều gì họ rất rõ ràng.

Mỗi một cái bên trong đều là một xác Huyết thi!

Bạn không đập vỡ Ngọc dũng của chúng thì còn dễ nói, nếu bạn đập vỡ, thì chúng tuyệt đối sẽ lập tức biến thành Huyết thi.

Căn bản không thèm thương lượng!

Một con thì còn dễ đối phó, nhưng lúc này từ phía trên đi xuống, đâu chỉ có dưới trăm con chứ!

Quả thực phải có hơn nghìn con.

Ngô Tam Tỉnh từng trải phong ba, nhìn thấy cảnh này cũng hoảng hốt.

Vội vàng hô hào mọi người nhanh chóng dọn dẹp lối đi để vào.

Đồng thời Hắc Hạp Tử đã giơ súng trường bắn tỉa của mình ra hành động.

Máy đánh chữ gia ca của Bàn Tử đã bị hắn ta mang xuống dưới.

Lúc này thiếu mất một hỏa lực mạnh mẽ.

Tình huống mà mọi người phải đối mặt cũng càng thêm hiểm nguy.

Chương 1159

Tiểu ca vội vàng kêu lên: “Nhanh lên, lũ Huyết thi đó lúc đầu tốc độ còn chưa nhanh, đợi chúng thích ứng rồi thì coi như xong thật đấy!” *** “Tử Bàn Tử, mày còn nói nữa!” Phan Tử có chút sốt ruột.

Bàn Tử thấy vậy cuối cùng nói một câu: “Tôi cũng là thấy bất công cho mày, mày tự mình nghĩ xem, Thiên Chân không bằng Tam gia nhà mày lợi hại à!

Chim khôn chọn cây mà đậu, hiếm khi Bàn gia tôi biết một câu thành ngữ đúng, mày tự mình nghĩ đi!” Phan Tử tức đến đỏ mặt tía tai, nhưng ở chỗ này cũng không thể động thủ, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: “Tam gia ngài đừng để trong lòng, thằng Bàn Tử này nó cứ như vậy, lát nữa xuống dưới tôi sẽ thay ngài thu thập nó!” Ngô Tam Tỉnh lại hiếm khi xua xua tay nói: “Không cần, nó nói cũng không sai, lão tử để cháu mình đến cứu, nghĩ thôi đã thấy mẹ nó mất mặt rồi!

Thôi thôi!

Nhanh chóng lên đường thôi!” Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh cũng nói như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, cả nhóm người tiếp tục bò xuống.

Những người trong livestream đều đang lẩm bẩm về Tiểu ca.

Thấy Bàn Tử tâm phiền ý loạn, hắn ta liền cãi lại mấy câu: “Tiểu ca Tiểu ca, chúng ta mẹ nó chứ không lo lắng cho Tiểu ca đâu, các người mà còn nói nhảm nữa chúng ta sẽ không livestream nữa!” “Bàn gia bây giờ có tiền, cùng lắm thì về đánh kiện với tổ chương trình!” Có tiền rồi nói chuyện đúng là cứng rắn.

Cộng thêm có người ra hòa giải, rất nhanh cũng không ai nhắc đến Tiểu ca nữa.

Tuy nhiên rất nhanh một ID quen thuộc liền xuất hiện.

Rõ ràng chính là người địa phương tên Thuận Tử đã nói về việc vợ sinh con trước đó.

Anh ta nói: 【Các đại lão, tôi muốn cho các anh xem một điều kỳ diệu nữa, các anh hãy tắt đèn pin đi!】 Mọi người nghe vậy đều ngớ người, Bàn Tử nói: “Tôi cảnh cáo cậu đấy nhóc con, chúng ta đây là đang đùa với mạng sống, cậu đừng có làm loạn!” Thuận Tử nói: 【Tôi sẽ không lừa các anh đâu, nghe tiếng nước xung quanh, gần đây có thể có rất nhiều suối nước nóng, các anh phải tự mình cẩn thận đấy!

Nghe lời tôi tắt đèn pin rồi các anh hãy nhìn xem!】 Bàn Tử và những người khác có chút nghi ngờ, nhưng gã này là người địa phương sinh ra và lớn lên ở đây.

Thế là quyết định thử xem sao.

Rất nhanh đèn pin đã tắt.

Tuy nhiên cảnh tượng xung quanh xuất hiện, lập tức khiến tất cả mọi người đều ngớ người.

Chỉ thấy trên vách đá xung quanh, lại dày đặc xuất hiện vô số điểm sáng.

Những điểm sáng này dày đặc đến nỗi khiến người ta sởn gai ốc.

Nếu có người mắc chứng sợ lỗ chỗ ở đây, e rằng có thể bị dọa chết.

Hơn nữa những điểm sáng này lan rộng theo vách đá đi xuống, ở sâu bên dưới, lại hình thành một dải tinh hải rực rỡ như dải ngân hà.

Những chỗ tối đen như tấm màn, những điểm sáng này quả thực như tua rua phỉ thúy của tấm màn.

Cảnh này khiến mọi người đều ngớ người.

Đây thật sự đều là sên nước sao?

Vậy nếu họ tiếp tục đi xuống, chẳng phải sẽ thành ổ sên nước sao.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không xuống đến tận đáy đâu, chúng ta lúc trước đi lên đích xác không phát hiện những con côn trùng này!

Chúng hẳn vẫn đang ngủ đông, chúng ta cẩn thận một chút, đừng giẫm chết chúng, thì sẽ không sao!” Mọi người nghe đến đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Lương Quỳnh khá bình tĩnh, nhìn tình hình xung quanh nói: “Tình hình của chúng ta bây giờ khá tốt, hình như đã vượt qua chỗ dày đặc nhất rồi!

Bên dưới hẳn sẽ không còn suối nước nóng nữa, nhưng đường này đi xuống thật sự có lối ra không?” Ngô Tam Tỉnh đảm bảo: “Yên tâm, chắc chắn có, đi theo tôi là được!” Mọi người thấy ông ta tự tin như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Ngay lập tức từng người một tiếp tục lên đường.

Lần này phải bò mất hai tiếng đồng hồ, Ngô Tam Tỉnh ở dưới cùng mới cuối cùng ra hiệu cho mọi người đã đến nơi.

Mà đây vẫn là thời gian đi xuống, nếu là từ dưới bò lên.

E rằng không có bốn năm tiếng đồng hồ, căn bản là không thể!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng không khỏi có chút bội phục Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh.

Có thể bò lâu như vậy lên trên ở chỗ dốc đứng này.

Phần nghị lực này cũng không phải dạng vừa.

Nhưng nói cho cùng, hắn ta vẫn cảm thấy Ngô Tam Tỉnh người này không ổn.

Cháu ruột của mình đã như vậy rồi, còn chỉ lo dẫn đường.

Ngay cả một lời an ủi cũng không có.

Điều này ít nhiều có chút không hợp với lẽ thường.

Đương nhiên, có thể có người sẽ nói.

Nhanh chóng tìm lối ra để thoát thân mới là việc chính.

Nhưng ngay cả một lời quan tâm cũng không có, điều này rõ ràng có chút quá đáng.

Nói sao nhỉ, cứ như có chút lạnh nhạt vậy, hoàn toàn không giống như hai người có quan hệ huyết thống.

Tuy nhiên đây là chuyện gia đình của người ta, hắn ta cũng không thể nói nhiều.

Chỉ có thể tiếp nhận Ngô Bất Chính bắt đầu tự mình cõng đi đường.

Và con đường tiếp theo, hoàn toàn không thể gọi là đường nữa.

Bởi vì tiếp theo đều là khe nứt trong lòng núi.

Chương 1160

Theo Ngô Tam Tỉnh nói: “Chỗ này, chính là những khe nứt phân tán giống như mạng nhện hình thành khi núi lửa phun trào!

Càng gần trung tâm, khe nứt càng lớn!” Và họ là từ bên trong đi ra, nên con đường này càng đi càng chật.

Tuy nhiên ông ta đảm bảo, phía trước còn có lối đi do con người khai thác, cho nên chỉ cần vượt qua được đoạn này.

Phía trước cũng dễ đi hơn.

Bàn Tử nghe vậy cũng yên tâm hơn.

Chỉ cần phía trước có lối ra, vậy dù bây giờ phải chịu khổ cũng không sao.

Tối thiểu vượt qua được đoạn này là có thể an toàn thoát ra ngoài.

Suốt chặng đường này, hơi thở của Ngô Bất Chính đã dần ổn định, xem ra nghỉ ngơi giúp cậu ta rất nhiều.

May mắn là Bàn Tử làm việc rất dứt khoát, nếu không nếu để cậu ta tỉnh táo mà đi xuống, e rằng thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Mọi người cũng không dám nghỉ ngơi, chỗ này tuy an toàn, nhưng lại vô cùng chật chội.

Bàn Tử và Phan Tử một người trước một người sau kẹp Ngô Bất Chính, miễn cưỡng mới có thể thông qua.

Ngô Tam Tỉnh ở phía trước nói: “Cố lên, tối đa một tiếng đồng hồ nữa, chúng ta đến chỗ rộng rãi phía trước là có thể nghỉ ngơi rồi!” Mọi người cũng không biết thật giả, nhưng chỗ này thật sự không thể nghỉ ngơi.

Nên chỉ có thể cứng đầu mà đi đường.

Một tiếng đồng hồ, trong lúc vội vã trôi qua, mọi người cũng không cảm thấy quá dài.

Chỉ có Bàn Tử không ngừng kêu ca, chỗ này quá chật.

Bụng hắn ta sắp bị rách rồi.

Lời này thì không giả, trước đó khi họ từ khe nứt ở chỗ suối nước nóng đi vào.

Bụng hắn ta đã bị ma sát có chút đau, lúc này lại bị ma sát, máu tươi rất nhanh đã thấm ra.

May mắn là trên người hắn ta vẫn còn băng gạc, tùy tiện băng bó mấy cái thấy lối ra đã không còn xa, liền nhịn đau tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng, sau một khúc cua, con đường phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi.

Khe nứt lại nối liền với một đường hầm do con người khai thác.

Cái đường hầm này được đào rất không quy tắc, rõ ràng không phải là thủ bút của những đạo mộ tặc chuyên nghiệp.

Theo lời Tam thúc nói, đây hẳn là những người năm xưa vì muốn thoát ra sau khi cổ mộ bị phong tỏa, tự mình đào ra.

Họ dựa vào những khe nứt trong lòng núi, đi thẳng từ Vân Thiên Cung đến đây.

Công trình lớn như vậy rõ ràng cũng không phải một hai người có thể hoàn thành.

Ước tính trước sau có không ít người tham gia vào.

Chỗ này vẫn còn tương đối bằng phẳng.

Đi xa hơn nữa thì sẽ nghiêng dốc lên.

Ngô Tam Tỉnh hô hào mọi người đừng vội, hãy nghỉ ngơi một chút ở đây.

Đi xa hơn nữa, thì sẽ hoàn toàn không có chỗ nghỉ ngơi.

Hơn nữa phía trên cũng không chắc chắn có thể ra ngoài, nói thật khi họ vào trước đó, đã gặp phải tình huống Quỷ đánh tường.

Bất đắc dĩ mới tìm được đường hầm này.

Cũng không biết đường quay lại còn thông hay không.

Nhưng khả năng cao là không sao.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Lúc đó, chúng ta ở lăng tẩm bồi táng phía trên không ra được, có lẽ là do Thi thai làm loạn!

Bây giờ nó đã chết ở Vân Thiên Cung, phía trên có lẽ có thể ra ngoài rồi!

Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải cẩn thận, trong lăng tẩm bồi táng phía trên cũng có không ít sên nước!

Nhưng kích thước không lớn, chúng ta lát nữa dùng quần áo quấn kỹ lại, thì hẳn là không có vấn đề gì!" Bàn Tử nghe vậy mắng: "Cái thằng Uông Tàng Hải này đúng là độc ác, giúp Vạn Nô Vương xây dựng Vân Thiên Cung, lại thiết lập nhiều cơ quan như vậy làm gì!

Tôi nói Tam gia, lão giang hồ như ông còn suýt nữa bỏ mạng ở trong đó!

Ông ban đầu sao còn cố tình sắp xếp để Đoạn Vô Kỵ đi tìm cháu trai ông đến giúp đỡ chứ!

Ông đây không phải là hại cậu ấy sao?" Vương Bàn Tử dứt lời, Tần Vũ lập tức vớ lấy chiếc xẻng gấp bên cạnh, lao về phía pho ngọc dũng gần nhất.

Vừa đến gần, mọi người qua livestream phát hiện vấn đề không ổn lắm.

Ngọc dũng thì họ cũng từng thấy ở Lỗ Vương Cung rồi, nhưng rõ ràng khác xa với những pho ngọc dũng trước mắt.

Ngọc phiến của ngọc dũng ở Lỗ Vương Cung là màu trắng, hơn nữa kích thước khuôn mặt cũng không khác người thường.

Nhưng những pho ngọc dũng trong Xà Chiểu Quỷ Thành này lại có sự khác biệt khá lớn.

Đầu tiên, ngọc phiến của ngọc dũng ở đây lại có màu đen.

Chương 1161

Hơn nữa có thể thấy, màu đen sáng bóng, rõ ràng là một loại ngọc thạch, rất giống với chất liệu của ngai vàng Tây Vương Mẫu mà họ thấy trong mật thất trước đó.

Thứ hai, là phần đầu của những pho ngọc dũng này.

Đầu của chúng hoàn toàn khác với ở Lỗ Vương Cung.

Đầu của những pho ngọc dũng ở đây thường dài hơn, trông có vẻ hơi giống khuôn mặt của đám mã kiểm âm binh mà họ từng thấy trên Vân Đỉnh Thiên Không.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, tình hình lúc này rất nguy cấp, Tần Vũ không có thời gian suy nghĩ.

Chiếc xẻng gấp trong tay đã bổ xuống đầu một pho ngọc dũng gần đó.

Tuy nhiên, pho ngọc dũng làm từ ngọc phiến màu đen này có độ bền cực kỳ tốt.

Một xẻng bổ xuống mà không thể cắt đứt được.

Bất đắc dĩ, Tần Vũ chỉ có thể lao thẳng lên thân một pho ngọc dũng, hai chân kẹp chặt lấy đầu nó, dùng sức vặn mạnh. "Rắc" một tiếng giòn tan, cả cái đầu của pho ngọc dũng đó liền bị vặn đứt.

Hắc Hạp Tử thấy chiêu này có vẻ hiệu quả, liền dùng súng bắn tỉa trong tay nhắm vào cổ của những pho ngọc dũng kia mà bắn.

Tuy nhiên, phía trên đều bị ngọc phiến màu đen cản lại, dù một viên đạn có thể phá vỡ ngọc phiến, nhưng đường đạn cũng sẽ bị lệch hướng, hoàn toàn không thể bắn đứt cổ của những pho ngọc dũng đó.

Tần Vũ thấy vậy liền ra hiệu cho Hắc Hạp Tử, rồi cầm chiếc xẻng gấp trong tay, bổ ngang một xẻng vào pho ngọc dũng gần nhất.

Những ngọc phiến màu đen trước cổ ngọc dũng liền vỡ vụn.

Hắc Hạp Tử hiểu ý Tần Vũ, giơ súng lên bắn.

Lần này ngọc phiến không thể cản đạn, về cơ bản là một phát một pho.

Bắn những pho ngọc dũng đó đầu lìa khỏi thân.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, có lẽ cũng vì cả hai đều có thân thủ rất tốt.

Nhất thời, họ thực sự đã chặn được một hướng tấn công.

Tuy nhiên, những pho ngọc dũng này quá nhiều, có thể chặn được một mặt, nhưng còn ba mặt khác thì sao?

Hai người chỉ có thể lao đến chỗ nào gần nhất thì giải quyết chỗ đó, tranh thủ thời gian cho Phan Tử và những người khác.

Nhưng vòng vây cũng không ngừng bị thu hẹp.

Từ khoảng cách ban đầu mười mấy mét, dần dần thu lại chỉ còn ba bốn mét.

Thế nhưng, Phan Tử và những người khác cũng rất nhanh, lúc này đã dọn sạch thông đạo.

Phan Tử ném một cây đèn huỳnh quang xuống dưới, phát hiện không sâu lắm.

Hơn nữa, Bàn Tử còn vẫy tay ở dưới, xem ra không có gì đáng ngại.

Phan Tử ra hiệu cho cậu ta ném khẩu AK lên.

Sau đó liền cầm AK xả một tràng.

Lúc này Ngô Bất Chính và Ngô Tam Tỉnh đã nhảy xuống, Phan Tử ra hiệu cho Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng nhanh chóng xuống, anh ta sẽ ở lại chặn hậu.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ đương nhiên cũng không khách khí, trực tiếp nhảy xuống.

Lúc này, những pho ngọc dũng đã đến rất gần.

Phan Tử thấy vậy liền nhìn lên Huyền Không Lô trên đầu.

Anh biết phải tìm cách đẩy Huyền Không Lô xuống để chặn miệng động, nếu không những ngọc dũng đó có thể sẽ theo xuống.

Nhưng cũng không thể chặn kín, nếu dưới đó không có đường lên khác thì họ cũng sẽ bị mắc kẹt.

Nghĩ vậy, Phan Tử giơ súng lên bắn vào một chân lò khác của Huyền Không Lô.

Đạn va vào chân lò đồng xanh, bị bật ngược lại tứ tung.

Phan Tử chỉ có thể cúi thấp người bắn từng phát.

Cuối cùng, khi những ngọc dũng gần như đã tóm được anh, anh đã thành công bắn gãy một chân lò khác.

Một chân lò gãy, chỉ còn lại một chân lò cuối cùng đang chống đỡ, vừa vặn tạo thành một không gian không quá lớn, che chắn lối vào… Một lát sau, khi Phan Tử nhảy xuống, mọi người đã kiểm kê xong trang bị.

Vận may không tệ, mọi người đều không sao, chỉ có Bàn Tử bị một vài vết xước.

Đó chỉ là vết thương ngoài da, đối với Bàn Tử mà nói không phải vấn đề lớn.

Đương nhiên đây là tin tốt, nhưng cũng có một tin xấu.

Đó là thức ăn đã không còn nhiều.

Tính cả đường về, lượng thức ăn lúc này thực ra đã không đủ.

Nhưng khi lên đến mặt đất, tổ chương trình có thể thả đồ tiếp tế xuống.

Vì vậy, giới hạn thấp nhất mà họ có thể chấp nhận là kiên trì cho đến khi lên được mặt đất.

Chương 1162

Theo cách này, họ còn có thể trụ được ba bốn ngày.

Nếu quá ba bốn ngày mà vẫn chưa tìm được chỗ, vậy thì chỉ có thể quay về.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người nói: “Chúng ta đã rất gần với sự thật rồi, hãy một mạch đi tìm Lương Quỳnh, nếu không sẽ thực sự không còn cơ hội nào nữa!” “Đi thôi!” Đây cũng coi như là một lần động viên, trải qua bao gian nan hiểm trở, cuối cùng cũng đến được đây.

Nếu cuối cùng vẫn không tìm ra bí mật của Tây Vương Mẫu Cung, vậy thì thực sự quá uất ức.

Mọi người lập tức không chần chừ nữa, chỉnh lý đồ đạc xong, do Tần Vũ dẫn đường.

Mọi người theo sau, nhanh chóng tiến về phía trước.

Trước đó đã nói, Bàn Tử có rất nhiều vết trầy xước trên người, vì vậy Ngô Bất Chính đã bôi một ít thuốc sát trùng cho cậu ta.

Nhưng bôi được một nửa, cậu ta phát hiện thằng béo chết tiệt này lại đeo một vật kỳ lạ ở cổ.

Nhìn kỹ thì ra là một miếng ngọc bài.

Miếng ngọc bài đó cậu ta chưa từng thấy bao giờ, cũng không thể là bảo vật gia truyền của Bàn Tử được.

Bàn Tử có những gì cậu ta rất rõ.

Hơn nữa nhìn sợi dây, có vẻ như mới đeo được vài ngày.

Ngọc bài toàn thân cũng màu đen, khiến Ngô Bất Chính cảm thấy có chút khó chịu, liền hỏi: “Bàn Tử, miếng ngọc bài này cậu lấy ở đâu ra?

Sao chưa bao giờ nghe cậu nhắc tới?” Bàn Tử nghe vậy liền vội kéo kín quần áo, bộ dạng như đứa trẻ con bảo đừng có lo chuyện bao đồng.

Ngô Bất Chính thấy vậy cười nói: “Sao?

Hàng chợ à, còn sợ tôi nhận ra?” Ngô Bất Chính rất hiểu Bàn Tử, nhiều lúc kích thích cậu ta còn hiệu quả hơn là cầu xin.

Quả nhiên, Bàn Tử lập tức tỏ vẻ khinh thường, dường như sợ bị người khác nghe thấy, hạ giọng xuống.

Với âm lượng chỉ hai người có thể nghe được, ngay cả livestream cũng không nghe thấy, cậu ta nói: “Bàn gia không muốn khoe khoang, tôi nói cho cậu biết, đây là đồ thời Chiến Quốc đó!” “Đồ mang ra từ Long Lĩnh Mê Quật hồi xưa đó!” “Đồ thật, chơi được, không nỡ bán, định giữ lại làm bảo vật gia truyền đây!” Bàn Tử mặt đầy đắc ý.

Ngô Bất Chính thấy nghi hoặc liền hỏi: “Không đúng à, đồ trong Long Lĩnh Mê Quật không phải đều là của U Linh Trủng sao?

Ngay cả linh chỉ cũng bị thu hồi rồi, cậu lấy nó từ đâu ra?” Bàn Tử nghe vậy cười hắc hắc nói: “Cái này không phải lấy từ U Linh Trủng, mà là ở trong sào huyệt của Hắc Vưu Hưởng!” “Chắc là do vị tiền bối Mạc Kim nào đó khi thăm dò động mộ đã tìm thấy trong cổ mộ!” “Nhưng ông ta xui xẻo không mang ra được!” “Cổ mộ Tây Chu đó tuy bị hủy rồi, nhưng cậu còn dám đảm bảo đồ bên trong đều bị dọn sạch hết sao?” “Cái này có lẽ là cá lọt lưới, bị ông ta phát hiện!” “Nhưng ông ta đen đủi, không sống sót ra ngoài!” “Đồ Chiến Quốc quý lắm đấy, Bàn gia tôi không nỡ bán!

Vì quan hệ tốt với cậu nên mới nói cho cậu biết!” “Cậu đừng có nói lung tung đấy, nếu không Bàn gia tôi giận cậu!” Ngô Bất Chính xua tay ra hiệu yên tâm, nhưng sau đó nói: “Tôi không nói cũng được, nhưng cậu phải cho tôi xem, chất liệu này hình như giống với nguyên liệu của những ngọc dũng kia thì phải!” “Chủ mộ Tây Chu lại là thủ hạ của Chu Mục Vương, biết đâu miếng ngọc bài này chính là từ Tây Vương Mẫu Cung lưu truyền ra ngoài!” Những người xung quanh nghe vậy đều không mấy để tâm, dù sao Bàn Tử vốn dĩ là cái tính đó.

Ngô Bất Chính vội đưa thuốc sát trùng cho Bàn Tử, bảo cậu ta tự xử lý, rồi sau đó tự mình xem xét kỹ càng.

Bàn Tử bất mãn kháng nghị, nhưng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể tự mình bôi thuốc cho vết thương ở phía sau.

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bài, cẩn thận quan sát.

Kích thước của cả miếng ngọc bài rất giống với loại ngọc bội đeo ở eo thời cổ đại.

Ngọc bội ở đây không chỉ là ngọc khảm trên thắt lưng, mà là ngọc bài treo ở ngang eo.

Thời cổ đại, việc treo ngọc bài ở eo là một hiện tượng rất phổ biến.

Thông thường, người có thể đeo ngọc bài ở eo thời cổ đại cũng là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Nói đến đây thì cũng có điểm tương đồng với việc đeo các loại trang sức xe hơi hiện nay.

Ngọc có địa vị rất cao trong xã hội cổ đại, điều này có thể thấy rõ từ chữ “quốc” trong từ “quốc gia”.

Trong chữ quốc có một miếng ngọc, điều này cũng cho thấy địa vị cao của ngọc thời cổ đại.

Tuy nhiên, thời kỳ Tây Vương Mẫu và thời kỳ ngọc bội thịnh hành có một chút khác biệt.

Hơn nữa, bồn địa Tarim lúc bấy giờ cũng thuộc về vành đai văn minh hành lang sông.

Giao lưu với văn hóa tộc Hán có hạn, đúng như câu “mười dặm phong tục khác, trăm dặm tập quán riêng”.

Cộng thêm ảnh hưởng của sự khác biệt về địa lý, lẽ ra người Tây Vương Mẫu Quốc không nên có tập quán đeo ngọc bài kiểu này.

Nhưng miếng ngọc bài này rõ ràng là từ Tây Vương Mẫu Quốc lưu lạc ra ngoài.

Bàn Tử cũng rất tò mò, bôi thuốc xong liền hỏi nhỏ Ngô Bất Chính đã nhìn ra điều gì đặc biệt chưa.

Ngô Bất Chính chỉ vào ngọc bài nói: “Cái này chắc chắn là từ Tây Vương Mẫu Quốc lưu truyền ra ngoài, cậu nhìn xem, trên đó có hình ảnh Nhân Diện Điểu!” “Nhưng có một điểm tôi vẫn chưa nghĩ thông!” “Miếng ngọc bài này, mặt khắc hình Nhân Diện Điểu là mặt sau, còn mặt chính diện lại khắc hình chiến xa thời cổ đại dùng trong chiến tranh!” “Cái này rõ ràng lại là văn hóa thời Hán!” “Và chất liệu tổng thể lại giống với nguyên liệu của ngọc dũng bên ngoài!” “Chắc chắn là đặc sản của Tây Vương Mẫu Quốc, nhưng sao lại xuất hiện ở Long Lĩnh được?” Bàn Tử nghe vậy liền cười nói: “Thiên Chân, sao cậu lại ngây thơ đến vậy trong chuyện nam nữ chứ, cậu thế này sau này làm sao mà lấy vợ… à không phải, cưới vợ chứ!” “Đúng như câu, vật định tình, định là tình, hiểu không?” “Hồi ở Long Lĩnh, chúng ta đã biết, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có một chuyện tình phong lưu mà!” “Đương nhiên, có lẽ đoạn lịch sử này không chính xác, mà là Chu Mục Vương dẫn người đến tấn công Tây Vương Mẫu Quốc!” “Nhưng dù sao đi nữa, có lẽ Chu Mục Vương vốn dĩ đến để săn mỹ nhân!” “Cũng có thể đánh nhau một hồi, phát hiện Tây Vương Mẫu trông cũng có vài phần tư sắc, thế là hai người nảy sinh tình yêu!” Nói đến đây, Bàn Tử liền giật lấy miếng ngọc bài của mình, đeo lại và cười nói: “Thời cổ đại làm gì có điện thoại, nên vật định tình rất quan trọng!” “Miếng ngọc bài này, biết đâu chính là vật định tình của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương!” “Nhưng sau này có lẽ Chu Mục Vương đã thất hứa, sau khi chết thì miếng ngọc bài này lại âm sai dương thác rơi vào tay vị thầy phong thủy dưới trướng ông ta!” “Cuối cùng thì đến tay Bàn gia tôi!” Ngô Bất Chính không phản bác, ngược lại còn nghe rất chăm chú.

Tình huống mà Bàn Tử nói cũng không phải là không thể.

Hơn nữa, logic trước sau và sự việc cũng đều khớp.

Điều duy nhất còn thiếu chính là bằng chứng.

Điều này đã thuộc phạm trù khảo cổ học, điều mà khảo cổ học chú trọng đương nhiên là mạnh dạn giả thuyết, cẩn thận kiểm chứng.

Nhưng họ không phải khảo cổ, nên đoán đại khái một chút là được, còn chuyện kiểm chứng thì cứ giao cho các chuyên viên khảo cổ chuyên nghiệp làm đi.

Bàn Tử cất ngọc bội xong liền hỏi nhỏ: “Thiên Chân, miếng ngọc bài này cậu thấy đáng giá bao nhiêu tiền?” Ngô Bất Chính lườm cậu ta một cái, cười nói: “Bao nhiêu tiền á?

Cậu cứ giữ làm bảo vật gia truyền đi!

Cái thứ này mà bán ra có khi lại rước họa vào thân đấy!” “À mà Bàn Tử, còn một chuyện tôi muốn nhắc cậu!” “Vì cậu nói đây là vật định tình của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương!” “Vậy năm xưa Chu Mục Vương không đến đúng hẹn, bây giờ miếng ngọc bài này lại nằm trong tay cậu!” “Cậu cẩn thận đấy, lát nữa mà gặp Tây Vương

Mẫu thật, bà ta lại nhầm cậu là Chu Mục Vương, nhất quyết muốn giữ cậu lại đây sống hết đời thì sao!” “Đến lúc đó chúng tôi sẽ không quản cậu đâu, khi nào thêm được thằng béo con thì thông báo cho chúng tôi một tiếng là được!” “Chúng tôi cũng không đến nữa, trực tiếp chuyển khoản qua điện thoại gửi lì xì cho cậu, cậu thấy sao?” “Chỉ là không biết chỗ này điện thoại còn có sóng không nữa!” Bàn Tử đẩy Ngô Bất Chính một cái, nói: “Cậu đúng là ghen tị với Bàn gia!” Những người khác thấy hai người họ thì thầm sau lưng không biết đang nói gì, liền giục họ nhanh lên.

Chương 1163

Lúc này, xung quanh nơi họ đang đứng là một mảng tối đen.

Đến được đây, thực ra họ đã ở rất sâu dưới lòng đất.

Đạn chiếu sáng của mọi người cũng không còn nhiều, nên họ không dám dùng lung tung.

Ánh sáng từ đèn pin đội đầu đã đủ để sử dụng.

Thông đạo dưới chân đi được vài bước đã bắt đầu xuất hiện nước đọng.

Hơn nữa trong nước còn có những con côn trùng nhỏ, rõ ràng là nước chảy.

Nhưng Bàn Tử đi được hai bước liền vội nhắc nhở mọi người, dưới nước có hố sâu, đi phải cẩn thận, nếu không dễ bị ngã vào.

Phan Tử càng đi càng thấy quỷ dị, liền hỏi: “Tam gia, chỗ này hình như càng ngày càng lớn, chúng ta có bị đi lạc với Lương Quỳnh không?” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, nói rằng mình cũng không biết.

Phan Tử ra hiệu còn năm viên đạn chiếu sáng, có nên bắn một viên ra ngoài xem sao không?

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó Phan Tử liền không do dự, trực tiếp bắn một viên đạn chiếu sáng ra ngoài.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo hiện ra trước mắt mọi người lại khiến tất cả đều ngớ người.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng rộng rãi.

Hai bên rộng ít nhất mười mấy mét, mà độ cao còn lên đến mấy chục mét.

Phía trước thì không thấy điểm cuối.

Nhưng mọi người phát hiện, đỉnh hang tối đen trên đầu dường như đang nghiêng dần xuống, tiếp tục đi về phía trước có thể sẽ thấy tình hình của đỉnh hang.

Chỗ này có lẽ vẫn chưa đủ sâu, vì vậy mọi người không nói nhiều nữa mà tiếp tục lên đường.

Lần này, họ chỉ đi được gần nửa tiếng thì đã cảm thấy không ổn.

Bóng tối trên đỉnh đầu ngày càng dày đặc, rõ ràng độ cao của đỉnh hang đã hạ xuống một đoạn lớn.

Có lẽ họ đã sắp đến nơi.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho Phan Tử bắn thêm một viên đạn chiếu sáng nữa.

Nhưng lần này phải bắn về phía đường đi ban đầu, nếu không có thể sẽ va vào vòm hang.

Phan Tử gật đầu, lập tức bắn chéo về phía sau.

Nhất thời ánh sáng lại một lần nữa chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Và khi mọi người nhìn rõ cảnh tượng nơi họ đang đứng lúc này, tất cả đều ngớ người.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, trên đỉnh đầu lại thực sự có một khối đá khổng lồ.

Toàn bộ khối đá đó có màu đen tuyền, hơn nữa trên đó còn có vô số hố lớn nhỏ.

Trông y hệt một khối than tổ ong vậy.

May mà những người ở đây không ai bị hội chứng sợ lỗ nhỏ à!

Nếu không có lẽ sẽ bị tức đến chết ngay tại chỗ.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, suốt nửa buổi không ai nói được một lời.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Khối đá khổng lồ này dường như có hình tròn.

Và nơi mọi người đang đứng lúc này, chính là vị trí thấp nhất của khối đá đó.

Cậu nói thật sự có một khối đá lớn như vậy cũng không phải không thể chấp nhận.

Nhưng điều đáng nói là khối đá này lại đầy rẫy lỗ thủng, trông thực sự quá mức chấn động.

“Cái này rốt cuộc là cái gì vậy!” Phan Tử không nhịn được thốt lên kinh ngạc.

Tuy nhiên, câu trả lời của Ngô Tam Tỉnh bên cạnh còn khiến tất cả mọi người giật mình hơn.

Chỉ nghe cậu ta u u nói: “Đây là một khối vẫn ngọc!” “Vẫn ngọc từ ngoài vũ trụ giáng xuống!” “Cái quái gì?

Vẫn ngọc á?

Vậy rốt cuộc là thiên thạch hay là ngọc vậy!” “Cậu không thể giải thích rõ ràng hơn sao!” Bàn Tử hỏi.

Cái gì mà vẫn ngọc, cậu ta căn bản chưa từng nghe nói đến.

Ngô Bất Chính bên cạnh kéo kéo Bàn Tử, mở miệng giải thích: “Vẫn ngọc cũng là thiên thạch, chỉ là một loại thiên thạch cực kỳ quý hiếm, chất liệu giống ngọc nên được gọi là vẫn ngọc!” Người ta nói loại vẫn ngọc này có sức mạnh lớn nhất trong tất cả các loại thiên thạch, thậm chí còn bao gồm cả từ trường.

Chẳng trách trước đây họ ở dưới sâu của Thanh Đồng Môn như vậy mà tín hiệu livestream vẫn có.

Nhưng khi đến Xà Chiểu Quỷ Thành, tín hiệu lại trở nên không ổn định.

Hóa ra là do khối vẫn ngọc này gây ra.

Tuy nhiên, lần này tổ chương trình có lẽ đã gặp phải đối thủ thực sự.

Chương 1164

Một khối vẫn ngọc lớn như vậy, một khi đến gần, có thể tín hiệu sẽ mất ngay lập tức.

Ngô Bất Chính vội vàng nhìn vào phòng livestream.

Lúc này vẫn tương đối ổn định.

Tuy nhiên, tốc độ truyền tải đã bắt đầu bị ảnh hưởng một chút.

Cảm giác trễ hình cũng bắt đầu xuất hiện.

Mọi người xem mà chấn động, mãi lâu sau mới phản ứng lại được.

Còn Tần Vũ nhìn khối thiên thạch khổng lồ trước mắt, lại có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Dường như bản thân đã từng đến đây trước kia.

Nhưng trong lòng cậu biết rõ, mình tuyệt đối chưa từng đến nơi này.

Vì vậy, cảm giác quen thuộc này có thể không đến từ bản thân cậu, mà là từ huyết mạch của Tiểu ca.

Không khí tĩnh lặng kéo dài một lát, mọi người cuối cùng cũng dần dần hồi phục từ trạng thái chấn động.

Tranh thủ lúc đèn chiếu sáng trên đầu vẫn chưa tắt.

Mọi người đều vội vàng nhìn xung quanh.

Khối vẫn ngọc khổng lồ trên đầu này, rất có thể chính là bí mật của toàn bộ Tây Vương Mẫu Quốc.

Nhưng bên trong rốt cuộc có gì.

Vô số lỗ thủng trên đó, rốt cuộc là do khai quật mà ra, hay là tự nhiên hình thành, những điều này họ đều không biết.

Chỉ có thể dựa vào phỏng đoán mà suy đoán.

Khi thiên thạch ở trong tầng khí quyển, do ma sát nhiệt độ cao, có thể sẽ xuất hiện hình dạng này.

Vì vậy, khả năng những lỗ thủng này là tự nhiên hình thành cao hơn.

Nhưng bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, thì họ thực sự không hề biết một chút nào.

Trừ phi tự mình đi vào xem, nếu không dựa vào phỏng đoán thì mãi mãi không thể đoán ra chân tướng.

“Ấy, phía trước hình như có người!” Không biết ai bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người đang còn ngơ ngác mới dần hồi phục lại tinh thần.

Lúc này, mọi người vẫn đang ở giữa di tích, nếu không phải nhìn thấy khối vẫn ngọc chấn động này, cũng sẽ không xuất hiện tình huống ngơ ngác đến mức không thể suy nghĩ.

Tiếng hét này kéo mọi người từ sự ngơ ngác trở về thực tại.

Gần như đồng thời, Phan Tử đã chạy về phía trước.

Anh ta đối với Tam gia thật sự là không còn gì để nói.

Luôn tiên phong, chưa bao giờ có nửa lời oán trách.

Mọi người theo sau, rất nhanh đã thấy Phan Tử dừng lại ở phía trước.

Gần như đồng thời anh ta đã nhanh chóng lùi lại.

Sắc mặt cũng đã thay đổi.

“Có chuyện gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh đỡ Phan Tử hỏi.

Phan Tử lúc này sắc mặt khó coi, trong giọng nói lộ rõ sự không chắc chắn: “Phía trước… phía trước hình như có người!” “Nhưng… nhưng không phải Lương Quỳnh, vừa rồi đạn chiếu sáng tắt rồi, tôi cũng không nhìn rõ!” Mọi người nghe vậy trong lòng không khỏi thót lên.

Ở sâu trong ốc đảo sa mạc này, lại có một người?

Điều này bản thân đã là cực kỳ bất thường rồi.

Bàn Tử cũng có chút lo lắng, vội ném ra một quả pháo sáng lạnh.

Nhưng cũng không dám đến quá gần, sợ đốt trúng người không biết là người hay là vật kia.

Theo ánh sáng của pháo sáng lạnh bùng lên.

Tình hình xung quanh dần dần trở nên rõ ràng.

Và lần này mọi người nhìn rất rõ, phía trước không xa thực sự có một người.

Nhưng người đó có lẽ đã chết rồi, bất động ngồi ở đó.

Xung quanh quá tối, cũng không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Đối với họ mà nói, đạo mộ thì không sợ quỷ, sợ quỷ thì không đạo mộ.

Nếu sợ những thứ này, thì không cần phải xuống đây, ở nhà xem livestream không phải thoải mái hơn sao?

Ngô Tam Tỉnh lập tức ra một thủ thế.

Phan Tử hiểu ý, đã rút dao găm ra.

Chương 1165

Bàn Tử bên cạnh cũng giương khẩu AK lên.

Tương tự, Hắc Hạp Tử cũng giương súng bắn tỉa lên.

Mặc kệ là người hay là quỷ, cứ trực tiếp cho một tràng, cho dù là cương thi cũng phải tiêu đời.

Phan Tử rón rén tiến về phía đối phương.

Mấy người cảnh giới, chuẩn bị hỗ trợ hỏa lực bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, chỉ một lát sau, Phan Tử đã hét lên từ phía trước: “Không sao, qua đây đi, là một người chết!” “Hình như chính là Tây Vương Mẫu!” Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra, Tây Vương Mẫu sao lại chết ở đây?

Trong lòng đều cảm thấy nghi hoặc, vội vàng chạy tới.

Càng đến gần, cộng thêm ánh đèn pin chiếu rọi, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của người chết đó.

Quả nhiên, đây đích xác là một người phụ nữ.

Hơn nữa, nơi bà ta đang ngồi vô cùng đặc biệt.

Khi mọi người đến đây trước đó, dưới đất đều có nước đọng.

Nhưng gần người chết này địa thế đột nhiên cao lên, bà ta lại đang ngồi đoan trang trên một chiếc ghế được tạo hình tinh xảo.

Phải đi lên tới chín bậc thang mới đến được.

Quy cách như vậy đích xác phải là chủ mộ ở đây.

Nhưng không có lý nào, làm gì có chủ mộ nào không nhập quan tài, mà lại ngồi ở đây.

Bàn Tử cười nói: “Đàn bà đúng là đàn bà mà, Tây Vương Mẫu cũng là đàn bà, chết rồi cũng không nỡ bỏ vinh hoa phú quý của mình, còn phải ngồi ở đây mà nhìn!” “Nhưng thế này cũng tốt, chúng ta cũng đỡ phải đi khai quan tài của bà ta!” “Đồ tốt chắc chắn là ở gần đây, chúng ta cứ chia nhau ra mà tìm thôi!” Bàn Tử nói xong liền định động thủ.

Trên người nữ thi đó, có vài món nhìn qua là trà mật mã não từ vùng Tây Tạng, niên đại cũng không ngắn.

Chắc là rất có giá trị.

Ngô Bất Chính vội ngăn cậu ta lại, nói: “Cẩn thận thi biến!” “Hơn nữa, chuyện này có gì đó kỳ lạ, Tây Vương Mẫu vinh hoa phú quý gì mà chưa từng hưởng thụ qua, cậu nói bà ta tham tài liệu có khả năng không?” “Tôi cảm thấy, đây chỉ là một người thế thân hình nộm!” “Có thể có cơ quan!” Bàn Tử nghe vậy vội rụt tay lại.

Hình như đúng là có lý đó.

Những người khác lúc này cũng đều cảm thấy người phụ nữ này có lẽ chỉ là một con rối.

Dù sao cũng không phải là người mới, tình huống chủ mộ không được hạ táng như thế này, họ đương nhiên cũng sẽ không tin.

Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở mọi người đừng chạm vào thi thể này, cẩn thận lại sinh ra chuyện.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm được Lương Quỳnh.

Đương nhiên, nếu có thể tìm được bí mật của toàn bộ Tây Vương Mẫu Cung, thì việc tìm thấy Lương Quỳnh hay không về cơ bản cũng không khác biệt.

Đạn chiếu sáng còn lại ba viên.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu Phan Tử lại bắn thêm một viên nữa.

Phía trước đã không còn đường đi, tiếp theo hoặc là còn có thông đạo, hoặc là chỗ này chính là điểm cuối.

Đỉnh hang ở đây quá thấp rồi.

Phan Tử liền bắn đạn chiếu sáng xuống đất ở gần đó.

Theo ánh sáng trắng của đạn chiếu sáng bật lên.

Nhất thời mọi thứ ở giữa đều trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy đến được đây, khoảng cách giữa mọi người và khối vẫn ngọc trên đỉnh đầu đã không quá ba bốn mét.

Còn vị trí gần nữ thi thì thấp hơn nữa.

Thậm chí phía sau bà ta, đã là phạm vi của khối vẫn ngọc.

Trên bức tường phía sau, lại sát ngay một cái lỗ thủng trên khối vẫn ngọc.

Tần Vũ lao vút qua một cái.

Mọi người đều giật mình.

Nhưng sau đó họ cũng đã phản ứng lại.

Lương Quỳnh không ở đây, mà lối vào khối vẫn ngọc này lại là duy nhất.

Nếu Lương Quỳnh thực sự tiếp tục đi sâu vào, thì chắc chắn là đã vào trong đó rồi.

Mọi người đến gần xem.

Ai nấy đều ngẩn người.

Chỉ thấy vị trí lối vào vẫn ngọc này, vách đá lại bị ma sát vô cùng nhẵn bóng.

Rõ ràng trước đây không ít người đã trèo lên trèo xuống ở đây.

Có lẽ Tây Vương Mẫu ngày xưa đã dẫn không ít người đi vào.

Chương 1166

Nếu không, lối vào vẫn ngọc cũng sẽ không bị mài nhẵn đến mức này.

Nhưng chỗ này không hề có bất kỳ dấu chân hay vết tích nào.

Hơn nữa, toàn bộ thông đạo lại thẳng đứng lên trên, Lương Quỳnh muốn đi lên, rõ ràng sẽ không dễ dàng chút nào.

Phan Tử đứng bên cạnh nghe mà cạn lời, vấn đề này của Bàn Tử rõ ràng là thừa thãi.

Việc tìm Ngô Bất Chính đến giúp đỡ, rõ ràng là Tam thúc đã sắp xếp từ trước khi xuống mộ.

Đoạn Vô Kỵ chắc chắn không đi theo xuống, nên chờ không thấy Tam gia lên mới đi tìm Ngô Bất Chính giúp.

Nhưng đã là sắp xếp từ trước, vậy Tam gia làm sao biết được bên dưới nguy hiểm đến vậy?

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, Tam gia thiết kế như vậy, rõ ràng cũng là vì sợ bên dưới rất nguy hiểm.

Nhưng dù có để lại đường lui, cũng không nên tìm Ngô Bất Chính chứ!

Phải tìm mình mới đúng chứ!

Nhưng ông ta lại cố tình tìm Ngô Bất Chính.

Nếu theo cách suy nghĩ của Bàn Tử.

Vậy thì ông ta có lẽ không phải để ý đến thân thủ của Ngô Bất Chính, mà rất có thể là vì lý do khác.

Ví dụ như Tam gia thực ra muốn Tần Vũ đến cứu ông ta.

Nhưng ông ta biết mình không mời được Tần Vũ, nên mới thiết kế để Đoạn Vô Kỵ thông báo cho Ngô Bất Chính.

Như vậy Tần Vũ chắc chắn sẽ theo đến!

Điều này thì có thể giải thích được.

Phan Tử trong lòng cười thầm.

Vấn đề này, thoạt nhìn thì ngớ ngẩn, nhưng ẩn chứa quá nhiều điều.

Tam thúc chắc chắn sẽ không trả lời Bàn Tử đâu.

Tuy nhiên, lần này anh ta đã tính toán sai.

Ai ngờ Tam thúc lại thực sự trả lời.

Tam thúc nói: “Tao mà biết bên dưới nguy hiểm đến vậy, tao thề sẽ không gọi thằng cháu tao!” “Tao có lẽ sẽ không xuống luôn!

Tao còn chưa sống đủ đâu!” Lời này vừa thốt ra, lông mày Phan Tử liền nhíu lại.

Tam thúc sao lại có thể nói ra lời này chứ, điều này khác xa với Tam thúc trong ấn tượng của anh ta.

Trong ấn tượng của anh ta, Tam thúc là người coi trọng bảo vật như sinh mệnh, trọng tình trọng nghĩa.

Chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, ông ta sẽ không hoảng loạn đến vậy.

Vân Thiên Cung tuy nguy hiểm, nhưng đó cũng là đoạn bên dưới có Nhân Diện Điểu và Du Diên.

Đường mộ phía trên chỉ là quỷ dị thôi.

Theo suy nghĩ của anh ta, Tam thúc lúc đó tuy bị mắc kẹt sẽ hoảng loạn, nhưng sẽ rất nhanh bình tĩnh lại.

Sau đó nghĩ cách thoát ra.

Miễn là thoát ra được, chắc chắn sẽ nghĩ cách quay lại, dù sao bảo bối bên trong chất đống như núi.

Ông ta chắc chắn sẽ không bỏ mặc.

Nhưng Tam gia hiện tại rõ ràng là nhất mực muốn rời đi!

Chẳng lẽ là lo lắng cho sự an toàn của thằng cháu trai mình?

Nhưng suốt dọc đường, ông ta đâu có biểu hiện ra bất kỳ sự lo lắng nào đâu!

Phan Tử thực sự không muốn nghi ngờ Tam thúc, nhưng tình huống lúc này anh ta thực sự không tìm được bất kỳ lời giải thích nào có thể làm rõ tất cả những thay đổi này là sao.

"Được rồi, dù sao lát nữa thoát ra được là được, Thiên Chân còn đang chờ cứu mạng mà!" "Bàn gia đi tè đây, tiện thể liên hệ với tổ chương trình, bảo họ nhanh chóng điều trực thăng đến!" Nói xong, Bàn Tử liền đứng dậy đi đến góc khuất để tè.

Phan Tử thấy vậy cũng vội đứng dậy nói: "Tam gia, cháu cũng đi giải quyết đây, có chuyện gì ông cứ gọi!" Nói xong liền đi theo.

Bàn Tử liếc nhìn Phan Tử đầy vẻ khó chịu: "Đi vệ sinh cũng đi theo, không sợ mùi lẫn à!" "Cút!

Ghê chết đi được!" Phan Tử chửi, đồng thời véo Bàn Tử một cái, Bàn Tử lúc này mới tỉnh ngộ, Phan Tử có lẽ có chuyện muốn nói với mình.

Hai người nhanh chóng đến phía sau góc khuất.

Phan Tử lập tức hạ giọng nói: "Tử Bàn Tử, tôi thấy không ổn, Tam gia này có vấn đề!" "Có vấn đề?

Vấn đề gì?

Chẳng lẽ cậu cũng phát hiện Tam gia nhà cậu là một thằng ngốc?

Tôi đã nói sớm rồi, đi theo ông ta là uổng phí tài năng!" "Cứ nghĩ đến Thiên Chân nhà chúng ta mà xem?

Chương 1167

Đó mới là anh em thật sự!” “Cút!

Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đây!” Phan Tử ra hiệu Bàn Tử đừng nói nhảm, hạ giọng nói: “Tam gia nhà chúng ta không nhát gan như ông ta, tôi thực sự không biết phải miêu tả thế nào, nhưng tôi có thể cảm nhận được ông ta thực sự không giống Tam gia!” “Nói thế này nhé, tôi theo Tam gia bao nhiêu năm rồi, Tam gia đi vệ sinh kiểu gì, tôi đều có thể biết ông ta đi nặng kiểu gì!” “Tam gia này có quá nhiều chi tiết không đúng!” “Tôi cảm thấy có vấn đề, tôi nghĩ ra một cách có thể thử!” “Lát nữa nếu tình hình không ổn, cậu hãy để mắt đến Tiểu Tam gia, học cách linh hoạt hơn một chút!” Bàn Tử thấy Phan Tử nghiêm trọng như vậy, cũng cảm thấy sự việc phức tạp, liền vội gật đầu nói: “Vậy cậu cứ cẩn thận đấy, còn có Lương Quỳnh nữa!

Con nhỏ này tuy không đáng yêu, nhưng dù sao cũng là một mạng người, hơn nữa lại có chút quan hệ với Tiểu ca, nếu bị chúng ta hại chết, tôi không biết phải ăn nói thế nào với Tiểu ca!” Phan Tử ra dấu OK, nói rằng mình sẽ chú ý.

Lập tức hai người đi giải quyết xong rồi quay lại.

Nhưng vừa về, Phan Tử còn chưa kịp kiểm chứng.

Thì đã thấy Ngô Bất Chính tỉnh lại.

Có lẽ cậu ta tỉnh lại lúc họ vừa rời đi.

Nhưng điều bất ngờ là Ngô Bất Chính chỉ ngồi dưới đất, không khóc cũng không quấy.

Dường như đã chấp nhận sự thật là bị mang xuống đây.

“Thiên Chân, cậu tỉnh rồi, vừa nãy tôi cũng bất đắc dĩ thôi, cậu có trách thì cứ trách…” “Thôi được rồi, không đến mức đó!” Ngô Bất Chính cắt ngang lời Bàn Tử.

Thực ra, lúc mới tỉnh dậy, cậu ta cũng có chút bất mãn vì Bàn Tử mang mình xuống.

Nhưng cảm nhận được tình hình cơ thể mình, cậu ta cũng coi như đã hiểu ra.

Cậu ta trước đó bị ngã xuống, có lẽ là bị thương nội tạng.

Nếu không phải suốt chặng đường này ngủ để cơ thể tự phục hồi, có lẽ lúc này đã tắt thở rồi.

Bàn Tử làm vậy cũng là vì bản thân cậu ta.

Hơn nữa cậu ta nói đúng, nếu thân thủ của Tần Vũ mà còn không thoát ra được, thì mình đi vào cũng chỉ là đi chịu chết.

Hơn nữa, nếu chết ở trong đó, sau này đến lễ tết cũng không có ai đốt tiền giấy.

Như vậy cũng quá thê lương.

Bàn Tử nhờ Lương Quỳnh kiểm tra vết thương cho Ngô Bất Chính.

Lương Quỳnh nói: “Tôi chỉ có thể xem ra đại khái, lưng cậu ấy có vết thương, không thể vận động quá mạnh!” “Những cái khác thì vẫn phải nhanh chóng đến bệnh viện thì hơn!” “Nhưng mà nói đến Pháo Vương, cậu ta vẫn còn ở hồ nước nóng kia, chúng ta lẽ nào lại bỏ rơi cậu ta?” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Trực thăng của tổ chương trình ít nhất phải mất một tiếng mới đến!” “Chúng ta phải ra ngoài tìm cậu ta, không thể bỏ rơi cậu ta được!” Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại nhận được tin nhắn từ tổ chương trình.

Vừa xem xong sắc mặt cậu ta liền xanh mét.

"Pháo Vương chúng ta tám phần là không kịp rồi, tổ chương trình nói một tiếng nữa sẽ có bão tuyết!" "Nửa tháng cũng không thể quay lại được, chúng ta phải ra ngoài trong vòng một tiếng!" "Trực thăng của họ đã đợi ở trên rồi!" "Chúng ta mà còn đi tìm Pháo Vương nữa, e rằng tất cả đều sẽ chết ở đây!" Ngô Bất Chính nghe vậy liền cảm thấy ngực nghẹn lại, Bàn Tử vội vỗ lưng cho cậu ta nói: "Thôi được rồi Thiên Chân, cậu mẹ nó bản thân còn sắp không xong rồi, còn tơ tưởng đến an toàn của người khác!" "Cậu bao giờ mới lớn đây, lứa tân binh các cậu khó dẫn quá!" Bàn Tử cũng thực sự sốt ruột rồi, cuối cùng thực sự không tìm được lý do nào tốt hơn để nói: "Cậu không vì bản thân, thì cũng nghĩ đến Tiểu ca, vì muốn cậu ra ngoài, cậu ấy đã tự mình đi theo đám âm binh rồi!" "Cậu mà chết ở đây, có xứng đáng với cậu ấy không?" "Hơn nữa cậu nghĩ mà xem, Tiểu ca nếu ra được chắc chắn sẽ không lên trên nữa, cậu ấy nhất định sẽ rời đi từ con đường chúng ta đã vào, đến lúc đó cậu ấy sẽ đưa Pháo Vương ra ngoài thôi!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, khí nghẹn trong ngực mới giãn ra một chút.

Cậu ta gật đầu, cũng không còn kiên trì nữa.

Ngô Tam Tỉnh thì đứng bên cạnh nói: "Được rồi, đã vậy thì cháu trai cứ cố chịu một chút, chúng ta ra ngoài trước đã!" "Chậm trễ nữa, là sẽ bỏ lỡ thời gian cứu viện đó!" Phan Tử nghe vậy nhíu mày, trong lòng càng cảm thấy Tam gia này có vấn đề.

Chuẩn bị tìm cơ hội thử xem.

Rốt cuộc Tam gia này là thật, hay là đồ giả!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Nếu Tam gia này là đồ giả, vậy ông ta rốt cuộc là ai?

Tam gia thật sự lại ở đâu?

Phan Tử ở bên hỏi: "Tam gia, có cần vào xem không?" Vương Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Ôi!

Cái này còn phải nói à, nhất định phải vào chứ, mà còn phải nhanh nhất có thể!

Nếu không lát nữa Lương Quỳnh lấy hết đồ đi bồi táng, chúng ta chẳng phải uổng công một chuyến sao!"Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Không dễ như cậu nghĩ đâu, con đường hầm này dốc thẳng lên trên, vách đá trơn nhẵn lạ thường!

Muốn dựa vào thực lực của bản thân mà lên được, ở đây có mấy người làm được?

E rằng cũng chỉ có ba người họ!"Mọi người sững sờ, ba người mà Ngô Tam Tỉnh nói đến tự nhiên là Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Phan Tử.

Những người khác hoặc thân hình không được, hoặc thân thủ không đủ, hoặc đã không còn trẻ nữa.

Muốn lên được từ đây, không chỉ cần gan dạ, mà còn phải có thực lực.Phan Tử vội nói: "Tam gia, tôi lên trước tìm chỗ cố định dây thừng!

Như vậy có thể dễ dàng hơn một chút!"Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: "Tôi có linh cảm, bên trong Vẫn Ngọc này có lẽ chính là bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu rồi!

Chúng ta không thể mạo hiểm đi vào như vậy, trước khi vào, phải giải quyết một số chuyện!

Đồng thời còn phải thương lượng một chút, rốt cuộc ai vào, ai không vào!

Tiểu ca, cậu nói tôi nói có đúng không?"Ngô Tam Tỉnh nói xong nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt có một nụ cười kỳ lạ.

Tần Vũ không đáp lời, nhưng trong lòng anh cũng hiểu rõ, đến được đây, cơ bản đã tiếp cận chân tướng sự việc.

Để Ngô Bất Chính và những người khác tiếp tục đi theo, quả thật sẽ rất nguy hiểm.

Nếu có thể khuyên nhủ bọn họ ở lại, thì đó tự nhiên là tốt nhất.Ngô Bất Chính thấy Tam thúc mình dường như muốn giải đáp những nghi hoặc trong lòng, lập tức cũng không quản nhiều, vội nói: "Có vào hay không thì nói sau, đã chú nói muốn giải quyết một số vấn đề, vậy vấn đề của cháu cũng nên được giải quyết chứ?"Ngô Tam Tỉnh mỉm cười nhạt, nói: "Đương nhiên rồi!

Nhưng đứng nói chuyện, mấy cậu không mệt sao?

Hay là chúng ta tìm chỗ ngồi xuống nói chuyện thế nào?"Ngô Bất Chính vội gật đầu, Vương Bàn Tử chỉ vào bậc đá một bên nói: "Đến đó đi, ngồi trên bậc đá cũng thoải mái!"Mọi người không nói thêm lời nào, lập tức đi qua đó.

Ngô Bất Chính sợ mình nghe sót hoặc có chỗ nào tạm thời không nghĩ thông, vì vậy liền đi kiểm tra thiết bị livestream.

Chương 1168

Tốt nhất là đoạn này cũng có thể livestream ra ngoài, để lát nữa mình còn có thể xem lại.Tuy nhiên, vừa kiểm tra thiết bị livestream, cậu mới phát hiện, kênh livestream của mình lại không có tín hiệu rồi.

Đi kiểm tra kênh livestream của những người khác, cũng đều mất tín hiệu tương tự.

Ngô Bất Chính vội vàng gọi mọi người đến xem kênh livestream của mình.Mọi người lúc này mới phát hiện ra, tín hiệu của kênh livestream đã hoàn toàn bị cắt.

Vương Bàn Tử thấy lạ, nghi hoặc nói: "Không đúng à, lúc nãy đi qua tôi nhớ rõ ràng vẫn có tín hiệu, sao nói mất là mất ngay được!"Vừa nói hắn vừa cầm thiết bị livestream đi ngược lại.

Nhưng vừa đi xuống bậc đá, đến gần hồ nước phía dưới, tín hiệu của kênh livestream liền xuất hiện.

Thế nhưng khi hắn tiếp tục đi lên, chưa được hai bước, tín hiệu lại biến mất.

Điều này khiến Vương Bàn Tử thấy buồn cười, không khỏi cười nói: "Đúng là gặp quỷ rồi, chỉ cách một bước chân thôi mà lại mất tín hiệu!

Đồ ở Tây Vương Mẫu Cung này, quả thật là đủ kỳ quái!"Ngô Bất Chính đứng dậy cũng thử, quả nhiên giống như Vương Bàn Tử nói: "Xem ra chúng ta không sai, khối Vẫn Ngọc này chính là nguồn gốc ảnh hưởng tín hiệu.

Nhưng không còn cách nào khác, chúng ta đã đến đây rồi, cũng không thể không vào!"Nói rồi Ngô Bất Chính đặt thiết bị livestream của mình ở nơi còn tín hiệu phía dưới.

Như vậy thì vẫn có thể quay được mọi người.

Nhưng muốn tiếp tục đi sâu hơn thì đã không thể rồi.

Hơn nữa vì khoảng cách, họ ngồi trên bậc đá nói chuyện, cũng chỉ có thể thấy hình ảnh chứ không nghe được tiếng nữa.Ngô Bất Chính giải thích tình hình với tổ chương trình và những người trong kênh livestream.

Hình ảnh này đã là gần nhất với bên trong rồi.

Đi sâu hơn thì không thể livestream được nữa.

Tuy nhiên, đến lúc đó họ sẽ chọn chế độ ghi hình, cố gắng ghi lại nội dung bên trong Vẫn Ngọc.Làm xong những việc này, mọi người mới quay trở lại bậc đá ngồi xuống.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhiều, ánh mắt lướt qua mọi người, mở miệng hỏi: "Bên trong, ai sẽ đi?"Lời này vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi nhìn nhau.

Vấn đề này quả thực có chút thừa thãi.

Một đường vượt núi lội suối đến được đây, có ai lại không muốn vào sao?

Cảm giác có chút khó tin.Quả nhiên, Vương Bàn Tử lập tức bày tỏ thái độ: "Bàn gia tôi chắc chắn phải vào, đi đường này qua đây, lông còn chưa sờ được cọng nào, không vào xem thì lỗ quá!"Ngô Bất Chính cũng vội nói: "Còn có cháu!"Sau đó là Phan Tử: "Tam gia chú muốn vào, cháu nhất định phải đi theo, có vấn đề gì cháu cũng có thể giúp chú giải quyết!"Ngô Tam Tỉnh gật đầu, không nói gì, lúc này chỉ còn lại một mình Hắc Hạp Tử.Hắc Hạp Tử nhìn mọi người, lại nói: "Tôi sẽ không vào nữa, nói thật lòng, tôi cảm thấy bên trong không đơn giản, vào đó có thể sẽ bỏ mạng ở trong!

Hay là tôi ở đây đợi mọi người!"Câu trả lời của hắn quả thực khiến người ta bất ngờ.

Thân thủ của hắn cũng rất lợi hại, hơn nữa bản thân hắn vốn là vì tiền mà đến.

Kết quả bây giờ đến được đây, lại muốn nói không vào.

Nhưng mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, nên những người khác cũng không nói gì. "Được!" Ngô Tam Tỉnh đáp một tiếng, sau đó hít sâu một hơi nói: "Bây giờ các cậu đều nói xong rồi, vậy tôi sẽ nói về sự sắp xếp của tôi!

Phan Tử ở lại, không được vào!

Những người khác tôi không quản!" "Tam gia!" Phan Tử còn muốn nói gì đó, nhưng Ngô Tam Tỉnh trừng mắt nhìn hắn, hắn đành bỏ cuộc.

Rất nhiều lúc, hắn làm việc cho Ngô Tam Tỉnh, căn bản không cần hỏi lý do.

Lần này cũng vậy, nhưng hắn thực sự lo lắng cho sự an toàn của Ngô Tam Tỉnh.

Vì vậy vẫn muốn kiên trì.

Tuy nhiên thấy Ngô Tam Tỉnh dường như đã quyết tâm, nên hắn cũng không nói thêm.Vương Bàn Tử thấy kỳ lạ, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Tam gia, không đúng rồi!

Bàn gia tôi nói một câu chú và Phan Tử không thích nghe nhé!

Mặc dù Phan Tử là cộng sự trung thành nhất của chú!

Nhưng Thiên Chân nhà chúng tôi lại là cháu ruột của chú, chú có ý gì vậy?

Lo cho an toàn của Phan Tử, vậy mà không quan tâm đến Thiên

Chân nhà chúng tôi à!

Mặc dù nói, tôi và Tiểu ca đều rất lợi hại, có chúng tôi ở đây nó nhất định không sao!

Nhưng chú đối xử phân biệt như vậy, có thể làm tổn thương lòng người đấy!"Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ kéo kéo Vương Bàn Tử, bảo hắn đừng nói nữa.

Mặc dù là sự thật, nhưng quả thật không thích hợp nói ra lúc này.

Hơn nữa Ngô Bất Chính từ tận đáy lòng tin tưởng Ngô Tam Tỉnh, đó dù sao cũng là Tam thúc của mình mà!

Tổng không thể hại mình chứ.

Chỉ là biểu hiện của Ngô Tam Tỉnh, quả thực ít nhiều cũng khiến cậu có chút đau lòng.Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh không có gì thay đổi.

Chỉ nhìn Vương Bàn Tử cười nhạt: "Vấn đề này, không cần cậu bận tâm, tôi đương nhiên sẽ nói rõ ràng với Bất Chính!

Nhưng không phải bây giờ!"Nói rồi ông nhìn về phía Tần Vũ, hỏi: "Tiểu ca, người của tôi đều đã sắp xếp xong rồi, cậu không sắp xếp người của cậu sao?"Ý của Ngô Tam Tỉnh rất rõ ràng, Vương Bàn Tử và Ngô Bất Chính rốt cuộc có nên vào hay không, vẫn phải do Tần Vũ quyết định.

Ngô Tam Tỉnh rất rõ, đến lúc này Ngô Bất Chính e rằng sẽ không nghe lời mình.

Còn Vương Bàn Tử thì càng không cần nói, vốn dĩ đã không nghe lời ông rồi.Tần Vũ nghe vậy nhìn Vương Bàn Tử và Ngô Bất Chính, nhưng không mở lời.

Không biết đang suy nghĩ gì.Ngô Tam Tỉnh thấy Tần Vũ không nói gì, cười khổ lắc đầu nói: "Được rồi, đã cậu không có ý kiến gì, vậy tôi cũng không nói nhiều nữa!

Phan Tử, cậu đi chuẩn bị dây thừng, mắc dây xong thì xuống đi!""Được!" Phan Tử đáp một tiếng, liền đứng dậy đi chuẩn bị dây thừng.

Chương 1169

Hắc Hạp Tử dường như muốn tham gia, vì vậy liền chủ động đề nghị đi giúp Phan Tử.Rất nhanh, ở đây chỉ còn lại Tần Vũ ba người và Ngô Tam Tỉnh.Vương Bàn Tử nhìn mọi người, đứng dậy nói: "Thôi được rồi, đây là chuyện của nhà họ Ngô các chú, Bàn gia tôi cũng không có hứng thú tham gia gì!

Nhưng tôi nói trước những lời khó nghe này, ai sống chết không phải tự mình có thể quyết định được!

Vì vậy, ai cũng đừng hòng ức hiếp Thiên Chân nhà chúng tôi, nếu không Bàn gia tôi sẽ không để yên đâu!"Nói rồi, Vương Bàn Tử tự mình vỗ mông đi giúp Phan Tử.Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh không có ý định rời đi, trong lòng không khỏi bình tĩnh lại mấy phần.

Dường như chỉ cần có Tần Vũ ở đây, trong lòng cậu liền kỳ lạ mà trấn tĩnh.Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, cũng không nói nhiều.

Ông biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.

Chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy.

Nghĩ đến những chuyện gặp phải mấy tháng gần đây, nói thật ông cũng sắp thích nghi rồi. "Tam thúc, bây giờ chú có thể nói cho cháu biết rồi chứ!

Rốt cuộc mọi chuyện này là sao vậy?" Ngô Bất Chính đã không thể kìm nén được sự chờ mong trong lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn Ngô Tam Tỉnh, chờ ông trả lời.Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, sau một lát nói: "Những chuyện cậu muốn biết, tôi không thể nói hết cho cậu được!

Nhưng những phần tôi có thể nói cho cậu, nhất định sẽ khiến cậu hiểu rõ, vì sao những chuyện khác tôi không thể nói cho cậu!

Nghe thì có vẻ hơi lắt léo, nhưng đây chính là sự thật!

Chuyện Thanh Đồng Môn, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, tôi vào đó có việc riêng cần làm!

Cụ thể là gì, tôi không thể nói!

Còn về chuyện tôi từng đến Xà Chiểu Quỷ Thành này, cậu thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe chưa?"Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén.

Khiến toàn bộ trái tim Ngô Bất Chính run lên.

Lúc này ánh mắt Ngô Tam Tỉnh sắc bén đến mức, cậu lại cảm thấy một sự xa lạ.

Cơ thể Ngô Bất Chính bất giác lùi lại một chút.

Tần Vũ thấy vậy liền đỡ lấy cậu, lắc đầu.

Biểu thị không sao đừng lo lắng, tôi ở đây mà.Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Chú nói đi, cháu tự cho rằng không có chuyện gì là không thể chấp nhận được!

Dù chú nói chú là phụ nữ, cháu cũng chấp nhận!""Ha ha!" Ngô Tam Tỉnh cười một tiếng, bất giác giơ tay lên, muốn xoa đầu Ngô Bất Chính.

Nhưng lòng bàn tay vừa giơ lên, lại dừng lại.

Ông nhìn lòng bàn tay, dường như đang tự nói với mình: "Có lúc, tôi thật sự đã nghĩ cậu chính là nó!

Nhưng lý trí mách bảo tôi, cậu không phải!

Bất Chính, những xác chết của người nhà Giải mà các cậu tìm thấy trên đường đi, thực ra không liên quan gì đến tôi!

Người đến đây năm đó, không phải là tôi!

Không phải người trước mắt cậu đây, mà là Tam thúc thực sự của cậu!"Lời Ngô Tam Tỉnh nói rất nhanh.

Dường như rất không muốn nhắc đến chuyện này.

Nhưng ông vẫn nói ra.

Ngô Bất Chính nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong nháy mắt dường như bị sét đánh trúng, đứng nguyên tại chỗ mãi không phản ứng lại.

Cậu không hiểu lời Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc có ý gì.

Cái gì gọi là Tam thúc thực sự của mình.

Chẳng lẽ chú không phải Tam thúc của cháu sao?

Sao có thể thế được chứ!Ngô Bất Chính cảm thấy thế giới quan của mình đang dần sụp đổ.

Những nhận thức của cậu từ nhỏ đến giờ đều đang thay đổi.

Cậu không biết rốt cuộc chuyện này là sao.

Cậu nắm chặt tay áo Tần Vũ, nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Chú rốt cuộc có ý gì!

Tam thúc thực sự của cháu, vậy chú thì sao?

Chú là ai?

Tam thúc của cháu rốt cuộc đã đi đâu rồi?"Ngô Bất Chính có không muốn chấp nhận, cũng vẫn phải chấp nhận.

Lời của Ngô Tam Tỉnh trước mặt, rõ ràng là muốn nói cho cậu biết, ông ta không phải Tam thúc của cậu.

Vậy Tam thúc của cậu đã đi đâu?

Ông ta lại là ai!Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, trầm tư một lát nói: "Tam thúc của cậu đi đâu tôi cũng không biết, nhưng khi tôi quyết định nói cho cậu biết tất cả chuyện này!

Tôi đã biết, cậu sẽ không chịu đựng được!

Nhưng sự hiếu kỳ của cậu quá giống hắn, Tiểu ca nói đúng, tôi đã có lỗi với cháu ruột của mình rồi!

Tôi thật sự không muốn để cậu cũng bước vào vết xe đổ của hắn!

Tình hình cụ thể tôi không thể nói, nhưng tôi có thể nói rõ cho cậu biết!

Chương 1170

Tôi!

Không phải Tam thúc của cậu!

Cậu xem tôi và Tam thúc của cậu có giống nhau không?"Ngô Tam Tỉnh nói rồi đột nhiên cúi sát lại.

Trên gương mặt già nua đầy vẻ tang thương và bất lực.

Ngô Bất Chính càng nhìn càng khẳng định, đây quả thật không phải Tam thúc của mình.

Tam thúc tuy cũng là một kẻ ngoan cường.

Nhưng tuyệt đối sẽ không có biểu cảm tang thương như vậy.

Trên mặt ông chỉ có thể nhìn thấy sự khí phách hừng hực.

Căn bản không biết hai chữ tang thương viết thế nào.

Thêm vào lời Ngô Tam Tỉnh lúc này, Ngô Bất Chính cơ bản có thể khẳng định, tuy cậu không muốn tin, nhưng cậu biết đây chính là sự thật.

Người trước mắt này quả thật không phải Tam thúc của mình.

Vậy Tam thúc của mình đã đi đâu?Ngô Tam Tỉnh chậm rãi ngồi trở lại, nói: "Có những chuyện, tôi không thể nói cho cậu biết!

Nhưng cậu phải học cách tự mình suy luận, tự mình suy nghĩ!

Cổ ngữ nói rất hay, thiên cơ bất khả tiết lộ!

Nhưng nếu cậu tự mình lĩnh hội được, thì đó lại hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Bất Chính, hãy nghĩ về sự thay đổi của Tam thúc cậu, nghĩ xem cậu cảm thấy có vấn đề là từ khi nào!

Cậu sẽ tự mình hiểu ra thôi, đầu óc của cậu rất lợi hại mà, phải không?

Còn về tôi là ai!

Cái này cậu phải hỏi Tiểu ca!

Cậu ấy biết!"Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, cuối cùng nặng lời nói một câu: "Sở dĩ tôi không khuyên cậu đừng vào Vẫn Ngọc, chỉ là vì tôi thật sự không phải Tam thúc của cậu!

Vì vậy, cậu phải học cách tự mình trưởng thành!

Nhưng tôi nói cho cậu biết, bên trong thật sự rất nguy hiểm, thậm chí không nhất định có thể sống sót trở ra!

Nếu không cần thiết, hãy dừng lại đi!"Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh xoay người đi về phía Phan Tử.

Lúc này Phan Tử đã theo cái lỗ trèo lên.

Nhưng cái lỗ rất cao, Phan Tử cũng rất vất vả, tốc độ vô cùng chậm.Tuy nhiên, tất cả những điều này đối với Ngô Bất Chính mà nói, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cậu nhìn Tần Vũ, trong mắt đầy vẻ hỏi dò.

Dường như đang nói, vì sao lại là anh?

Vì sao anh biết?

Ông ta không phải Tam thúc của tôi, vậy ông ta là ai!

Vì sao anh lại biết.

Rốt cuộc là vì sao?Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính với vẻ mặt vừa nóng nảy vừa hoang mang, lòng bàn tay bất giác siết chặt lại.

Anh biết, khi Ngô Bất Chính biết được những chân tướng này sẽ đau khổ đến mức nào.

Nhưng nếu không nói cho cậu biết, cậu có thể sẽ càng đau khổ hơn.

Thậm chí cả đời phải sống trong tiếc nuối.Tần Vũ đỡ vai Ngô Bất Chính, mở lời nói: "Ông ta quả thật không phải Tam thúc của cậu, nhưng ông ta cũng thật sự là Ngô Tam Tỉnh!

Tôi không biết giải thích với cậu thế nào!

Nhưng cậu phải nhớ, tôi đứng về phía cậu!"Nói rồi, Tần Vũ giơ tay vẽ hai đường ngang trên mặt đất.

Đây đã là gợi ý lớn nhất mà anh có thể nói rồi.Con đường hầm này, nói một cách nghiêm ngặt thì nên được gọi là đường hầm thoát nước.

Bởi vì con đường hầm này được đào thực sự không dám khen ngợi.

Tuy nhiên, dù đào cong queo, nhưng mặt đất và bốn vách trong động lại vô cùng trơn nhẵn, hiển nhiên là do có thứ gì đó thường xuyên qua lại cọ xát mà thành.Ngô Bất Chính lúc này tinh thần đã hồi phục lại, có lẽ là để chuyển sự chú ý của mình.

Cậu mở lời hỏi: "Tam thúc, chú nói cái Đại Đầu Thi Thai kia, là từ lăng bồi táng đi theo mọi người suốt chặng đường, chẳng lẽ là từ đường hầm này đi theo mọi người sao?"Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Khẳng định là đường hầm này không sai.

Đường hầm này bị cọ xát nhẵn nhụi như vậy, hiển nhiên bình thường Đại Đầu Thi Thai không ít lần đi qua đây.

Vả lại lăng bồi táng phía trên cũng chỉ có con đường này, mới có thể thông đến Vân Thiên Cung!

Trừ con đường này ra, thì còn có thể đi thẳng đến đỉnh chính Tam Thánh Sơn, đào một đường hầm từ lớp tuyết xuống.

Nhưng cách đó quá nguy hiểm, đi đường này là tiện nhất, nhưng không ngờ lại đụng phải thứ đó!"Vương Bàn Tử chưa từng thấy thứ đó, tuy Phan Tử nghi ngờ Tam thúc này có thể là giả.

Nhưng chuyện Đại Đầu Thi Thai, thì vẫn có thể hỏi.

Hai việc này không mâu thuẫn.

Chương 1171

"Tam gia, chú nói cái Đại Đầu Thi Thai này rốt cuộc là thứ gì vậy, ma hay là Tống tử vậy!"Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Đương nhiên là Tống tử, cậu từng thấy đạn có thể bắn ma bao giờ chưa?

Tôi nói cho mấy cậu biết, phía trên con đường hầm này, có một nơi giống như cái động kim thân cẩu La Hán trong chùa vậy!

Phía trên toàn là xác chết, mà nơi thi thai này tọa lạc có lẽ chính là một vị trí phong thủy!

Vì vậy mới bị thi biến.

May mà thời gian còn ngắn, nếu đợi thêm vài trăm năm nữa, có lẽ thi thai này sẽ thành tinh mất!"Mọi người nghe vậy đều không khỏi nuốt nước bọt.

Tình hình lăng bồi táng phía trên Ngô Tam Tỉnh đã không phải lần đầu tiên nói.

Nhưng lúc này thực sự sắp đến rồi, trong lòng không khỏi vẫn có chút lo lắng.Ngô Tam Tỉnh nói: "Không cần quá lo lắng, lúc tôi và Đoạn Vô Kỵ đi qua đây, tình hình phía trên cơ bản đã nắm rõ rồi!

Chỉ cần Quỷ Đả Tường biến mất, vấn đề sẽ không lớn!

Đi thôi!"Nói lời này, mọi người đã có thể cảm nhận được gió lạnh thổi vào.

Hiển nhiên họ đã sắp đến lối ra rồi.Quả nhiên chưa đầy hai phút, Ngô Tam Tỉnh đi trước nhất đã chui ra khỏi đường hầm.

Vương Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính cũng bò ra ngoài.

Đến được bên ngoài vừa nhìn, cũng không khỏi bị cảnh tượng trước mắt dọa nhảy dựng.Chỉ thấy nơi họ xuất hiện lúc này, xung quanh lại dày đặc toàn là xác chết.

Những thi thể này da dẻ tím tái, đều không thối rữa, mà bị đông cứng thành xác khô.Lương Quỳnh có kinh nghiệm khảo cổ phong phú, lập tức kinh hô: "Những thi thể này không phải người Đông Hạ Quốc à, các anh xem phục trang và tình trạng mai táng của họ, dường như còn sớm hơn lịch sử Đông Hạ Quốc nữa!

Hơn nữa răng của những người này, đều bị mài thành răng lão, đây là cách làm của người Tát Mãn mà!"Mọi người đều nghe đến sững sờ, Vương Bàn Tử cười nói: "Ôi chao, cái này có ý gì vậy, cô nói lão già Vạn Nô Vương này, đào một đám xác chết làm nền móng, dùng để xây dựng lăng bồi táng à!

Thế thì ông ta cũng thất đức quá!"Lương Quỳnh lắc đầu nói: "Không phải, những thứ này có thể là những xác chết mà Uông Tàng Hải đào được khi động thổ, rồi chất đống ở đây!"Nói rồi cô nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh lại dường như không muốn nán lại lâu, lắc đầu nói: "Tôi không phải nhà khảo cổ, nên không rõ, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi lên thôi, cẩn thận chậm trễ sinh biến!"Nói rồi ông chỉ vào cái lỗ hổng phía trên.

Hóa ra nơi này lại là phía dưới lăng bồi táng, cơ bản là một không gian ngầm giữa sàn của lăng bồi táng và thân núi phía dưới.

Hình dạng tổng thể cũng chứng minh điều này.

Có thể miêu tả thì khó hiểu, nhưng thực ra không hề phức tạp.

Giống như bạn xây dựng một kiến trúc trên một sườn dốc, mặt đất của ngôi nhà chắc chắn phải bằng phẳng.

Vậy thì bạn phải dựng các cọc gỗ chống đỡ sàn ở phía dưới sườn dốc.

Và không gian giữa sàn và sườn dốc phía dưới, chính là nơi họ đang ở lúc này.Tuy nhiên, nói thật, tình huống của họ cũng coi như ổn rồi.

Nếu các tấm gỗ xung quanh không gian này đều bị vỡ, thì bên ngoài có thể nối liền với vách núi của toàn bộ núi tuyết.

Một khi rơi xuống, thì hầu như không có khả năng sống sót.Phan Tử vẫn luôn muốn tìm cơ hội thử cái Tam gia này.

Tuy nhiên, suốt chặng đường đều không có cơ hội tốt, chỉ có thể nén lòng kiên nhẫn đi theo mọi người.Cái lỗ đào phía trên, là do Tam thúc và Đoạn Vô Kỵ vô tình làm nổ ra khi kích hoạt mìn.

Tìm được chỗ này cũng hoàn toàn là một sự tình cờ.Tam thúc nói: "Lúc đó chúng tôi gặp phải một con Du Diên khổng lồ, không còn cách nào khác đành phải dùng thuốc nổ!

Tìm được chỗ này cũng coi như là sai khiến mà thành!

Thôi được rồi đừng nói nhảm nữa, lên đến trên thì mau theo tôi đi!

Xung quanh có rất nhiều tiểu Du Diên, một khi bị vây khốn thì thật sự rất phiền phức!"Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu trèo lên.

Mọi người thấy vậy không dám chậm trễ, lập tức cũng theo ra ngoài.Một nhóm người rất nhanh đã bò lên phía trên lăng bồi táng.

Và vừa ra ngoài, mọi người liền hiểu Ngô Tam Tỉnh nói con Du Diên khổng lồ đó to đến mức nào.Chỉ thấy không xa sàn nhà, một cái đầu Du Diên to bằng đầu trâu đang nằm ở đó.

Xung quanh còn tụ tập không ít tiểu Du Diên.

Hiển nhiên là do thi thể của con Du Diên lớn này hấp dẫn đến.

Những tiểu Du Diên này vây quanh con Du Diên lớn có thể là đang ngủ đông, cũng không biết là đang làm gì.Tuy nhiên, cảm nhận được mọi người đi lên, lập tức những tiểu Du Diên kia dường như đã tỉnh dậy.

Từng con bắt đầu uốn éo cơ thể bò về phía họ.

Nhưng lúc đầu động tác của chúng vẫn rất chậm chạp.Vương Bàn Tử thấy vậy vội kêu lên: "Mẹ nó, mau dẫn đường dẫn đường!

Khỉ mốc nó chậm trễ nữa là bị chui vào mông đấy!"Mọi người đều không khỏi nuốt nước bọt, Ngô Tam Tỉnh huýt sáo, gọi mọi người đi theo.

Một nhóm người theo ông ta một đường chạy điên cuồng.

Tuy nhiên rất nhanh tiếng bước chân đã bị tiếng cọ xát dày đặc che lấp.

Hiển nhiên xung quanh còn có nhiều Du Diên hơn nữa.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu, dường như toàn bộ đều có.

Những âm thanh bò lổm ngổm của lũ Du Diên chồng chất lên nhau, đơn giản là khiến da đầu tê dại.Phan Tử vội bắn một quả pháo sáng ra ngoài.

Độ cao của lăng bồi táng này cũng không thấp, pháo sáng bắn ra hai giây mới đụng vào đỉnh vòm.

Mọi người nhìn thấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.Chỉ thấy trên đỉnh vòm vô số Du Diên đơn giản như một đống đỉa, chồng chất lên nhau từng lớp.

Thỉnh thoảng còn có vài con rơi xuống.Vương Bàn Tử thấy vậy chửi: "Tam gia, đây là chú nói không nguy hiểm đấy à?

Giờ thì hay rồi, chúng ta đến ổ trùng rồi!"Ngô Tam Tỉnh giận dữ nói: "Cậu im đi, chẳng lẽ cậu còn đường nào khác để thoát ra sao!

Chương 1172

Nơi này có một cơ quan, nhưng chúng ta vô tình kích hoạt Trùng Hương Ngọc bên trong, nếu không thì đám côn trùng này đều đang ngủ đông đấy!

Đừng nói nhảm, mau xông ra ngoài, không còn xa nữa đâu!"Mọi người nghe vậy nhìn thấy, phía trước không xa quả nhiên xuất hiện một cánh cửa ngọc.

Hiển nhiên là thông đến tiền điện.Ngô Tam Tỉnh có một điểm có thể nói đúng.

Thi Thai kia chết ở Vân Thiên Cung, nên Quỷ Đả Tường ở đây đã biến mất.

Đây là một tin tốt đối với họ.

Ít nhất là đường vẫn còn đó.

Chỉ cần chạy theo đường mà ra ngoài, khả năng thoát thân vẫn rất lớn.Người càng ở trong tình huống nguy hiểm, càng có thể bộc phát tiềm năng lớn hơn.

Một đường chạy điên cuồng, mọi người lại không một ai bị Du Diên đuổi kịp.

Thậm chí rất nhiều lần có Du Diên rơi xuống người họ, cũng đều nhanh chóng rơi xuống đất.

Cũng không biết nên nói họ may mắn, hay là ông trời phù hộ.Chỉ là trong lòng Ngô Bất Chính lại hiểu rõ, họ có thể may mắn như vậy, có lẽ là dựa vào chính mình.Trước đó Ngô Bất Chính đã từng nghi ngờ, máu của mình có thể có hiệu quả tương tự như Kỳ Lân Huyết của Tần Vũ.

Chỉ là vẫn luôn không dám khẳng định.

Nhưng suốt chặng đường này, cậu cơ bản đã có thể khẳng định máu của mình có thể thật sự có hiệu quả này rồi.Vương Bàn Tử cõng cậu, cậu nhìn rất rõ.

Xung quanh vô số Du Diên có một đám lớn bị nhiệt sóng của pháo sáng kia hấp dẫn mà bay qua.

Còn những con Du Diên đến gần họ, thì lại tự động tránh ra ngay khi đến gần.

Dường như rất kiêng dè họ.

Và căn bản có thể là do máu của mình.

Trước đó mình bị trọng thương thổ huyết, lúc này trên người vẫn còn dính không ít vết máu.

Có thể thứ thực sự khắc chế những con Du Diên này chính là máu của mình.Nhưng lúc này nói những điều này thực ra cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì họ đã xông ra khỏi cửa ngọc, đến tiền điện rồi.Khoảng cách của tiền điện cũng không ngắn, nhưng ở đây Du Diên hầu như đã không còn nữa.

Mọi người lại chạy thêm hai phút, Du Diên đã hầu như không nhìn thấy.

Nhưng ở sâu trong bóng tối phía sau, vẫn có thể nghe thấy tiếng cọ xát rất dày đặc.

Có thể những Du Diên khác cũng đều đã tỉnh dậy.Chỉ là họ đã chậm rồi, bởi vì lúc này mọi người đã có thể nhìn thấy lối ra của tiền điện. "Mau mau lối ra ngay kia!" Ngô Tam Tỉnh kêu lên.Mọi người cũng đều nhìn thấy lối ra, lúc này tự nhiên không dám nán lại.

Lập tức từng người một dốc hết sức lực cuối cùng xông ra ngoài.Và vừa xông ra khỏi cửa điện, mọi người lập tức có một cảm giác được hồi sinh.

Trước đó cho dù ở Vân Thiên Cung, hay ở trong khe nứt.

Đó đều là những nơi tối tăm không thấy mặt trời.

Lúc này nhìn thấy trên đỉnh đầu lại có ánh sáng xuất hiện, cảm giác đó thật sự không thể diễn tả bằng lời.Mọi người chỉ cảm thấy lòng mình chua xót, nước mắt không kìm được cứ lăn dài trong mắt.

Đây là sự kích động của người sống sót sau tai nạn mà!Tuy nhiên sự kích động thì kích động, rất nhanh mọi người vẫn phát hiện ra một vấn đề.

Nơi họ đang ở lúc này, rõ ràng chính là phía dưới cái hang băng mà Ngô Bất Chính đã phát hiện trước đó.Trước đó đứng trên nhìn xuống thì không sao, nhưng lúc này đứng dưới nhìn lên.

Lối ra của hang băng phía trên, ít nhất khoảng cách thẳng đứng từ họ cũng phải cao gần mười mấy tầng lầu.Khoảng cách cao như vậy, thiết bị nâng hạ cũng không thể lên được.

Họ chỉ có thể nghĩ cách dùng dây thừng cố định chắc chắn, sau đó từng người một dẫm lên những thanh gỗ phía trên mà leo lên.Phía trên có rất nhiều thanh gỗ to lớn, đan xen nhau chống đỡ khung băng.

Dường như là một cấu trúc phòng ngự.Ngô Tam Tỉnh nói: "Các cậu không cần lo lắng, lúc chúng tôi đi xuống, những thanh gỗ này rất chắc chắn, mấy người chúng tôi còn không thể lay chuyển được nó!

Chúng ta bò lên phía trên lăng bồi táng, rồi bám vào những thanh gỗ này mà leo lên!

Cẩn thận một chút sẽ không sao!"Mọi người gật đầu, lúc này cũng không phải lúc nghỉ ngơi.

Thêm nữa trước đó ở trong đường hầm đã nghỉ ngơi một lúc, lúc này thể lực vẫn đủ dùng.Trong lăng bồi táng vẫn còn Du Diên, lúc này mấy người liền tiếp tục đi.

Dùng thiết bị nâng hạ lên đến phía trên lăng bồi táng.

Dẫm lên những viên ngói lưu ly đã đông cứng thành một khối mà bám vào thanh gỗ.Thanh gỗ rất nhanh liền phát ra tiếng băng vỡ "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Tuy nhiên âm thanh này rất nhỏ, chắc là lớp băng ngoài cùng do bị vỡ mà phát ra.

Bên trong chắc là không sao.Mọi người dừng lại một chút, thấy thanh gỗ quả thực rất chắc chắn, lập tức liền tiếp tục bò lên.

Bò lên một thanh, dừng hai phút, sau đó lại tiếp tục bò.Hai mươi phút sau, mọi người đã có thể nhìn rõ cái lỗ hổng trên đỉnh vòm.

Phan Tử lúc này và Ngô Tam Tỉnh ở gần phía trên nhất, thêm nữa phía trên đã không còn thanh gỗ nữa.

Vì vậy liền chuẩn bị dùng thiết bị nâng hạ để đi lên.

Nhưng phía trên toàn là băng, móng vuốt của thiết bị nâng hạ không dễ bám vào.

Để đề phòng vạn nhất rơi xuống chết, Phan Tử đã thử rất nhiều.

Kết quả đều không lý tưởng lắm.Đây là một công việc đòi hỏi sự kiên nhẫn, vội vàng cũng vô ích.

Leo lên suốt chặng đường, ngay cả Phan Tử lúc này tay cũng có chút mỏi run lên.

Chương 1173

Thêm nữa sắp ra ngoài rồi, Phan Tử thực sự không dám đợi nữa.

Vì vậy liền nói với Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, tay tôi không dùng được nữa rồi, hay là chúng ta nghỉ hai phút rồi thử lại?"Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này mọi người cách việc thoát thân chỉ còn một bước chân, quả thực không cần phải vội vàng.

Tục ngữ nói rất hay, tâm cấp bất thực nhiệt đậu hủ (vội vàng thì không ăn được đậu phụ nóng).Phan Tử ngồi dựa vào một thanh gỗ, nháy mắt với Vương Bàn Tử.

Dường như đang nói, tôi sắp bắt đầu rồi, cậu tự liệu mà nhanh nhẹn lên.

Vương Bàn Tử ngáp một cái đáp lại, sau đó liền siết chặt sợi dây thừng buộc Ngô Bất Chính trên người.

Bàn tay cũng sờ đến khẩu súng trường tấn công.Phan Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, đứng dậy cười nói: "Tam gia, sắp ra ngoài rồi, chú cũng đừng lo lắng quá, đến hút một điếu thuốc đi!"Nói rồi Phan Tử lấy ra một điếu thuốc ném qua.

Ngô Tam Tỉnh thuận tay nhận lấy, nhưng không hút mà kẹp vào tai nói: "Không có tâm trạng, đợi ra ngoài rồi nói sau!"Phan Tử thấy vậy cười cũng không nói thêm, sau đó tự mình châm một điếu.

Nhưng tên này rất ranh mãnh, nhân lúc Ngô Tam Tỉnh không chú ý, liền phun một làn khói thuốc về phía ông ta.Ngô Tam Tỉnh dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cũng không chú ý.

Cho đến khi khói thuốc xộc vào mũi, ông mới ho sặc sụa.

Đồng thời nhìn Phan Tử một cái.Phan Tử lúc này thì mắt đã híp lại thành một đường, hắn ném điếu thuốc trong tay xuống.

Thuận tay lên đạn cho khẩu súng trường tấn công.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy vẻ mặt hoang mang hỏi: "Bây giờ lên đạn làm gì, cẩn thận lại cướp cò!"Phan Tử nghe vậy thì cười nói: "Cẩn thận lại cướp cò, cái từ 'lại' này!

Tam gia chú dùng hay thật đó!"Nói rồi, Phan Tử lập tức giơ khẩu súng trường tấn công lên, chĩa vào đầu ông ta.

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng giơ khẩu súng trường tấn công lên, đồng dạng chĩa vào Ngô Tam Tỉnh. "Mấy cậu làm gì vậy, Phan Tử cậu muốn tạo phản à?

Cùng thằng béo kia làm càn!" Ngô Tam Tỉnh mắng.Lương Quỳnh bên cạnh cũng nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác, vội nói: "Mấy người rốt cuộc đang làm gì vậy?

Sao lại còn tự tương tàn sát à!""Vương Bàn Tử!

Phan Tử rốt cuộc có chuyện gì vậy!" Ngô Bất Chính cũng hỏi.

Cậu suốt chặng đường này tâm trạng nguội lạnh, vì chuyện của Tần Vũ nên căn bản không chú ý chuyện khác.

Lúc này nhìn thấy Vương Bàn Tử và Phan Tử lại ra tay với Tam thúc, không khỏi rất khó hiểu.

Phan Tử kia vốn là thuộc hạ trung thành của Ngô Tam Tỉnh, sao cũng phản chiến rồi. "Tiểu Tam gia, người này không phải Tam gia, ông ta là giả!" Phan Tử tính cách nóng nảy, lập tức nói ra. "Không sai, tôi và lão Phan đã sớm cảm thấy Tam gia này không đúng rồi, hôm nay chúng ta sẽ xem bộ mặt thật của ông ta!" Vương Bàn Tử cũng nói.Ngô Bất Chính nghe vậy rất kinh hãi vội nói: "Sao có thể thế được, nếu ông ta không phải Tam thúc thì là ai chứ, mấy người đều quen biết Tam thúc của cháu mà!""Tiểu Tam gia, sao cậu vẫn chưa phản ứng vậy, nếu ông ta thật sự là Tam gia, lúc này đã sớm xông lên cho tôi một cái tát rồi!

Nhưng cậu xem ông ta, phản ứng này có phải là Tam thúc không?" Phan Tử kêu lên. "Hơn nữa vừa nãy, ông ta ngửi thấy khói thuốc liền ho sặc sụa, Tam gia là một lão nghiện thuốc, thuốc tôi hút đều là ông ấy cho, loại thuốc này ông ấy tự hút hàng ngày, ngửi thấy cũng sẽ không ho đâu!

Phản ứng này, hiển nhiên nói rõ ông ta chưa từng hút thuốc!

Hơn nữa ông ta vừa nãy nói súng của tôi cẩn thận lại cướp cò!

Tam gia làm sao biết súng của tôi từng cướp cò chứ!

Người này khẳng định không phải Tam gia, nói mau rốt cuộc ông là ai!

Đoạn Vô Kỵ hay Tứ A Công, hay là Tần Vũ!

Tôi cảnh cáo ông, không hợp tác, chúng tôi sẽ không khách khí đâu!" Phan Tử nói rồi ngón tay đã sờ đến cò súng, hiển nhiên bất cứ lúc nào cũng có thể khai hỏa.

Ngô Tam Tỉnh (kẻ giả mạo) thấy vậy, sắc mặt đã cực kỳ khó coi, nhưng anh ta vẫn không nói lời nào.

Cũng không biết đang nghĩ gì.

Chỉ là phản ứng này đã nói lên tất cả, anh ta thật sự không phải Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Bất Chính vốn dĩ bản năng đã bị kích thích, thấy kết quả này, cả người cậu ta lập tức cảm thấy khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực.

Bàn Tử vội vàng bảo Lương Quỳnh lại giúp cậu ta thuận khí.

Còn mình thì nhìn Ngô Tam Tỉnh giận dữ quát: "Lão tặc, mày mà còn không lộ thân phận, đừng trách súng của Bàn gia tao vô tình!

Tao nói cho mày biết, Bàn gia tao từ trước đến giờ chỉ nói đánh mồm chứ không đánh mông!" Phan Tử sợ Bàn Tử thật sự nổ súng, vội vàng nháy mắt với cậu ta.

Nhưng lúc này Bàn Tử không thể quản nhiều như vậy, Ngô Bất Chính lại sắp thổ huyết, tình hình càng ngày càng nguy hiểm.

Cậu ta đã sớm nổi giận rồi.

Nếu hôm nay không thấy rõ chân tướng, Ngô Bất Chính có thể sẽ bị tức đến thân thể suy sụp mà chết ở đây.

Vì vậy cậu ta nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Phan Tử, lại nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên lại cười.

Điếu thuốc trên tai anh ta được châm lửa, anh ta hút một hơi!

Tuy nhiên, anh ta dường như thật sự không biết hút thuốc, chỉ hít một hơi đã ho sù sụ hồi lâu.

Chương 1174

Cuối cùng, anh ta nhả ra một làn khói và nói."Haizz!

Thật sự làm khó tôi rồi, đóng vai này mệt chết đi được!

Nhưng nhiệm vụ của tôi cũng xem như đã hoàn thành, các cậu muốn biết chân tướng thì tôi nói cho các cậu cũng chẳng sao!

Nhưng cây súng này có thể bỏ xuống trước không, tôi nói cho các cậu biết, nổ súng ở đây sẽ gây ra tuyết lở, chúng ta đều không thoát ra được đâu!" Bàn Tử hiển nhiên không đồng ý, nhưng Phan Tử đã chuyển nòng súng sang một bên.

Ngô Bất Chính kìm được ngụm máu không thổ ra, vỗ vỗ Bàn Tử ra hiệu cậu ta đừng hành động bốc đồng.

Vì đối phương đã chịu hợp tác, thì cứ xem tình hình đã.

Dù sao cậu ta cũng không thể tự mình thoát ra.

Bàn Tử lúc này mới hạ súng xuống.

Phan Tử sợ súng của mình lại cướp cò, dứt khoát bật chốt an toàn, sau đó nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Nói đi!"Ngô Tam Tỉnh cười một tiếng, lại hút một hơi thuốc, lần này thì không ho nữa, anh ta nói: "Thảo nào đàn ông đều thích hút thuốc, không phải vì thuốc ngon, mà là vì có quá nhiều chuyện phiền lòng!

Lúc hút thuốc, lại có thể khiến người ta bình tĩnh lại!

Thật ra mà nói, tôi khá hổ thẹn!

Tôi đóng không giống lắm, nhưng các cậu lại quá tin tưởng cái lão già này!

Thế nên đến tận đây mới phát hiện ra, đã vậy thì tôi không giấu các cậu nữa, tôi thật ra là....." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh lại xé một lớp da từ cổ ra, sau đó lộ ra một gương mặt khác.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong phòng livestream đều ngớ người.

Ban đầu bọn họ còn thấy cốt truyện đảo ngược khá thú vị.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cái mặt người bị xé ra, ai nấy đều không khỏi kinh hô: "Ôi má ơi, đây là thuật dịch dung gì vậy, ghê gớm quá!", "Không biết nữa, nhưng nghe nói thuật dịch dung thời cổ đại đúng là rất lợi hại", "Cái này hình như gọi là nhân bì mặt nạ đúng không!", "Má nó, thật sự làm bằng da người à?", "Không thể nào, không sợ gặp ác mộng sao?"Trong phòng livestream, một dòng đạn mạc đột nhiên xuất hiện, ID vẫn là dãy số 302059007.

Ngô Bất Chính biết dãy số này là ID của Tiểu Hoa, không biết sao lúc này cậu ta lại xuất hiện.

Tiểu Hoa gửi một dòng đạn mạc nói: "Cái nhân bì mặt nạ này tôi biết xuất xứ, chắc là tam thúc của cậu tìm người làm đó, người thường căn bản không có được đâu.

Cậu không cần lo lắng, tam thúc của cậu đưa nhân bì mặt nạ cho anh ta, chứng tỏ anh ta và tam thúc của cậu là cùng phe." Ngô Bất Chính nhìn thấy những lời này, trái tim đang căng thẳng hơi bình tĩnh lại vài phần.

Có phân tích của Tiểu Hoa, ít nhất cũng chứng tỏ người trước mặt và tam thúc hẳn là có quan hệ hợp tác.

Vậy thì chuyện này sẽ không phát triển đến mức không thể kiểm soát.

Trong lúc nói chuyện, đối phương đã hoàn toàn xé bỏ nhân bì mặt nạ.

Sau đó, mọi người nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Gương mặt đó lại chính là của Đoạn Vô Kỵ!"Anh!

Sao lại là anh!

Anh không phải theo Tiểu ca xuống....." Phan Tử chưa nói hết câu, mình đã sững sờ.

Anh ta nhìn Đoạn Vô Kỵ nói: "Người theo Tiểu ca xuống dưới, mới là tam thúc đúng không!" Ngô Bất Chính nghe vậy, tim lại thót lên.

Thật ra mà nói, lúc này người trước mắt dù có là Tứ A Công cậu ta cũng sẽ không kinh ngạc đến vậy.

Nhưng người trước mắt này lại rõ ràng là Đoạn Vô Kỵ.

Điều này có nghĩa là gì, điều này có nghĩa là tam thúc cũng đã lừa cậu ta.

Tại sao!

Tại sao lại phải lừa mình?

Mình là cháu ruột của ông ấy, rốt cuộc có nguyên nhân gì mà ngay cả mình cũng phải lừa dối?

Ngô Bất Chính nghĩ không thông, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Khí tức của cả người cũng suy yếu đến cực điểm.

Bàn Tử thấy vậy, lo lắng đến mức nước mắt sắp rơi.

Cậu ta lại giơ súng trường xung kích lên chĩa vào Đoạn Vô Kỵ quát: "Mày mẹ nó mau nói rõ mọi chuyện ra, tao nói cho mày biết Thiên Chân mà có chuyện gì, Bàn gia tao sẽ liều mạng với mày!

Thiên vương lão tử đến cũng không được!" Phan Tử lúc này cũng sốt ruột, Tiểu tam gia cũng là anh em của anh ta, hơn nữa còn là cháu ruột của Tam gia, lời nói của Đoạn Vô Kỵ rõ ràng là đang khiêu khích mối quan hệ giữa Tam gia và Tiểu tam gia! "Mày mẹ nó nói rõ mọi chuyện ra!" Phan Tử thúc giục.Đoạn Vô Kỵ hơi ngớ người, hiển nhiên anh ta cũng không ngờ tâm bệnh của Ngô Bất Chính lại nặng đến vậy.

Mình chỉ nói ra sự thật mà cậu ta lại tức đến mức trực tiếp thổ huyết.

Đoạn Vô Kỵ nói: "Thôi được rồi, tôi nói, nhưng Tiểu tam gia cậu thật sự không cần phải như vậy, tam thúc của cậu lừa cậu cũng là vì muốn tốt cho cậu!

Không sai, ông ấy thật ra không thật sự cần cậu, mà là cần cái tên Tần Vũ tiểu ca kia!

Cậu cũng đã thấy rồi, cậu ta có thể khiến âm binh đích thân đến tìm, hiển nhiên là khác với chúng ta!

Hơn nữa các cậu đều rất hiểu tam thúc, biết ông ấy sẽ không bỏ qua Thanh đồng môn mà không vào!

Thế nên tôi chắc chắn không phải thật rồi!

Tam thúc đã dặn tôi kể cho các cậu nghe những gì ông ấy sắp xếp!

Chương 1175

Ông ấy và Tiểu ca có một số ân oán, lần này xuống dưới là để giải quyết những ân oán đó là một!

Thứ hai là bí mật trong Thanh đồng môn còn xa hơn những gì chúng ta thấy!

Cái tên Tiểu ca đó chắc chắn biết tất cả, ông ấy muốn đi tìm hiểu rõ những chuyện này!" Nói đến đây, anh ta nhìn Phan Tử nói: "Tam thúc dặn tôi nói với anh, đừng quay lại tìm ông ấy nữa, chính ông ấy cũng không thể chắc chắn sống sót trở ra!

Cứ để anh đưa Tiểu tam gia rời đi là được!

Còn về Tiểu tam gia cậu!

Tam thúc chỉ dặn tôi nói với cậu một câu!

Hãy kinh doanh Ngô Sơn Cư thật tốt, cậu mà cứ đi theo Tần Vũ, sớm muộn gì cũng sẽ bị cậu ta hại chết!" Bàn Tử nghe đến đây chửi thề: "Tao đi má nó, Thiên Chân có chuyện cũng là bị cái lũ lòng dạ còn hơn tổ ong vò vẽ như tụi mày hại chết!

Lão tử còn chưa từng nghe nói lừa người lại lừa cả cháu ruột của mình!

Cái tên Tam gia này mẹ nó đúng là âm hiểm!" Phan Tử hơi bất mãn, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ngô Bất Chính hé miệng, dường như muốn quay lại tìm Tần Vũ, sợ cậu có nguy hiểm.

Nhưng lúc này cậu ta đã khí vào ít, khí ra nhiều rồi.

Bàn Tử thấy vậy, nói nhỏ: "Cậu yên tâm, cậu yên tâm, tôi đưa cậu ra ngoài trước, tôi sẽ đi tìm Tiểu ca, tôi nhất định sẽ đưa cậu ấy trở về an toàn!" Nói xong Bàn Tử căn bản không cho Ngô Bất Chính thời gian, một nhát dao tay đánh cậu ta ngất xỉu.

Sau đó Bàn Tử giơ súng trường xung kích lên, hỏi Lương Quỳnh: "Nể mặt Tiểu ca, tôi hỏi cô câu cuối cùng, cô đi hay không!" Lương Quỳnh sững sờ, không ngờ Bàn Tử lại hỏi mình, nhưng vẫn gật đầu. "Được!" Bàn Tử đáp một tiếng, cõng Ngô Bất Chính trên lưng đứng dậy nhìn Phan Tử và Đoạn Vô Kỵ nói: "Bàn gia tao không ở lại nữa, chúng mày muốn đi chết Bàn gia tao cũng mặc kệ!

Bây giờ dẹp đường cho lão tử, lão tử muốn ra ngoài!

Chúng mày muốn ở lại bám theo cái lão hỗn đản Tam gia kia đi đâu Bàn gia tao cũng mặc kệ!

Lão tử bây giờ muốn đưa Thiên Chân về!"Phan Tử cũng bị bộ dạng này của Bàn Tử trấn trụ.

Thật ra mà nói, đây cũng là lần đầu tiên anh ta thấy Bàn Tử phát điên như vậy, mà lại là vì Ngô Bất Chính.

Điều đó khiến anh ta không khỏi nhớ lại dáng vẻ của mình khi xưa vì Tam gia mà chinh chiến Trường Sa.

Nói đến cùng, bọn họ đều là những người trọng nghĩa khí, chỉ là người mà họ đi theo khác nhau mà thôi.

Hơn nữa, nói đúng ra thì Bàn Tử không phải đi theo, đó là tình nghĩa huynh đệ thật sự với Ngô Bất Chính.

Đoạn Vô Kỵ dang tay ra ý bảo mình sẽ không cản các cậu.

Phan Tử không nói gì, trong lòng anh ta thật ra vẫn muốn quay lại tìm Tam gia.

Nhưng con đường này còn có thể quay lại được không?

Trong Bồi táng lăng có du diên, trong Vân thiên cung còn có nhân diện điểu.

Một mình anh ta quay lại, có khi còn phải làm phiền Tam gia thu xác cho mình.

Nghĩ đến đây, Phan Tử cũng bất lực thở dài nói: "Thôi được rồi, tôi nghe Tam gia!

Tôi sẽ đi ra ngoài cùng các cậu!

Nhưng mà cậu nhóc này, tôi nói cho cậu biết, ra ngoài mà không nói rõ mọi chuyện, lão tử sẽ không để yên cho cậu đâu!" Phan Tử quát Đoạn Vô Kỵ.

Đoạn Vô Kỵ làm một động tác vô tội, biểu thị mình cũng chỉ là một quân cờ do Tam gia sắp xếp mà thôi.Mọi người không nán lại lâu, lập tức thử hai lần rồi men theo khung băng rời khỏi đó.

Vừa trở lại mặt tuyết, đã phát hiện tuyết xung quanh bắt đầu rơi.

Trực thăng của tổ chương trình cũng chuẩn bị rời đi.

May mà bọn họ đã kịp.

Vội vàng bám vào thang dây của trực thăng, được đưa lên.

Còn về Pháo Vương thì không ai nhắc đến, hiển nhiên lúc này mà nói về anh ta, Bàn Tử sẽ phát điên.

Pháo Vương hay không Pháo Vương, chẳng ai có thể quan trọng hơn tính mạng của huynh đệ Ngô Bất Chính.

Bàn Tử và Lương Quỳnh không ngừng giúp Ngô Bất Chính thuận khí, cho dù lúc này cậu ta vẫn đang hôn mê.

Phan Tử thì không đợi được nữa, nhìn Đoạn Vô Kỵ giận dữ nói: "Nói!

Rốt cuộc tất cả những chuyện này là sao!" Đoạn Vô Kỵ biết mình không thể trốn tránh, chỉ đành thở dài kể lại mọi chuyện một lần.

Thật ra, mọi người cũng là người trong cuộc u mê.

Thử đổi vị trí mà suy nghĩ, một lão cáo già như Tam gia làm sao có thể ngốc đến mức bị nhốn nháo trong cổ mộ rồi tìm người đến cứu mình là có thể ra ngoài chứ?

Chuyện như vậy, căn bản không thể xảy ra với ông ấy, cho dù có thật sự xảy ra, thì cũng chỉ giới hạn ở nửa đầu.

Phía sau chắc chắn còn có sự sắp đặt của ông ấy.

Nếu không thì ông ấy cũng không xứng với danh hiệu thần long thấy đầu không thấy đuôi nữa rồi.Theo lời Đoạn Vô Kỵ, thật ra có rất nhiều chỗ anh ta thật sự không lừa mọi người.

Ví dụ, lúc đầu anh ta và Ngô Tam Tỉnh cùng đến đây.

Đúng là như vậy, nhưng còn rất nhiều người khác.

Chương 1176

Tuy nhiên, cơ bản đều đã chết cả.

Bọn họ cũng đúng là men theo Bồi táng lăng và Vân thiên cung.

Những con du diên trên vách đá kia, anh ta cũng thật sự không nhìn thấy.

Chỉ có thể nói là số lớn.

Đến lối vào mộ đạo của Vân thiên cung, tức là chỗ ngã tư đó.

Ngô Tam Tỉnh không cho Đoạn Vô Kỵ đi theo nữa.

Còn tại sao, Đoạn Vô Kỵ cũng không biết, đoán chừng có lẽ là tam thúc biết con đường phía dưới không dễ đi.

Sợ anh ta đi theo vào thì sẽ cắt đứt đường cứu viện đã sắp xếp.

Thế là bảo anh ta đợi ở bên ngoài.

Hẹn ước nếu một ngày không ra, thì bảo anh ta ra ngoài tìm người cứu viện.

Sau đó thì có những chuyện sau này.

Sau đó Đoạn Vô Kỵ cùng mọi người thông qua khe suối nước nóng tìm đến Thanh đồng môn.

Lúc này anh ta thật sự là Đoạn Vô Kỵ.

Anh ta cũng hiểu tại sao tam thúc không cho anh ta đi theo xuống.

Phía dưới đó quả thật quá nguy hiểm.

Nhưng anh ta biết tam thúc chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, với bản năng của một người được thuê, anh ta đã ghi lại lộ trình từ Thanh đồng môn đi lên.

Ngay trên mảnh giấy đó, đây cũng là lý do tại sao anh ta lại lén lút viết gì đó khi mọi người ngủ."Sau đó, chúng ta không phải đã tìm thấy tam thúc sao!

Chúng ta lợi dụng lúc các cậu đi tìm lối ra, đã hoán đổi thân phận, tôi đeo cái nhân bì mặt nạ này!

Phòng livestream của tôi cũng là lúc đó bị tôi động tay động chân!

Còn về ba lô của Tiểu ca, đó không phải do tôi làm, mà là Tam gia!

Chính ông ấy đã lấy đi Quỷ tì!" Những chuyện sau đó thì đã rõ ràng.

Tam gia và Đoạn Vô Kỵ hoán đổi thân phận.

Cùng mọi người đến chỗ lối ra.

Đoạn Vô Kỵ vẫn luôn khuyến khích Tần Vũ đi tìm Quỷ tì, bản thân còn bày tỏ muốn đi theo.

Chính là muốn dẫn Tần Vũ xuống dưới tìm Thanh đồng môn một lần nữa.

Nhưng anh ta không ngờ, Tần Vũ lại vì Ngô Bất Chính mà thà từ bỏ việc đi tìm Quỷ tì.

Ngay lúc anh ta chuẩn bị tự mình tìm cách thoát thân thì lại xảy ra biến cố, đám âm binh lại đến.

Thế là anh ta dứt khoát nhân cơ hội này đi theo.Nói đến đây, Đoạn Vô Kỵ nói: "Thật ra mà nói, các cậu cũng không nghĩ thử xem, tôi đã cùng các cậu qua Thanh đồng môn rồi!

Bên trong đó quỷ dị như vậy, ai mà muốn vào lần thứ hai chứ!

Nhưng cái sự tò mò của con người ấy, thật sự không có cách nào giải quyết được!

Tam gia dù sao cũng chưa từng vào đó, ông ấy chắc chắn muốn đi, hơn nữa ông ấy có thể còn biết một số bí mật bên trong!

Còn về bí mật đó là gì, tôi cũng không biết, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi!

Tam gia không có thiết bị livestream, của Tiểu ca cũng hỏng rồi, bọn họ vào đó lần thứ hai có thể xảy ra chuyện gì, thì đó không phải là điều chúng ta có thể biết được nữa!" Đoạn Vô Kỵ nói đến đây, dang tay ra ý bảo mình chỉ biết có bấy nhiêu thôi.

Phan Tử thấy những gì anh ta nói quả thật đều khớp, cũng không bức bách anh ta nữa.

Thật ra mà nói, ép buộc cũng vô dụng, những chuyện đối phương không muốn nói cho anh, thì luôn tìm đủ mọi lý do để thoái thác.

Dù sao Đoạn Vô Kỵ cũng không phải người bình thường, nói dối cũng không phải đóng giả Tam gia, thật sự chưa chắc Phan Tử có thể phát giác.Trực thăng của tổ chương trình không dừng lại, bay thẳng về thành phố gần nhất.

Còn về tình hình của Ngô Bất Chính, đợi đến bệnh viện chắc vấn đề sẽ không lớn.

Về phần Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh, bọn họ cũng không thể biết được.

Sắp tới sẽ có nửa tháng bão tuyết.

Nếu nửa tháng sau, bọn họ vẫn không xuất hiện.

Thì e rằng thật sự không thể ra được nữa rồi.

Chỉ là đáng tiếc cho Pháo Vương, còn chưa kịp vào mộ, đã phải bỏ mạng ở Trường Bạch Sơn.

Chuyện này biết tìm ai mà nói lý đây!

Chỉ là lúc này Bàn Tử cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Bất kể là Tần Vũ hay Ngô Bất Chính, ít nhất cũng phải cứu được một người chứ......Thôi không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta hãy tua ngược dòng thời gian trở về lúc Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy toàn cảnh Vân thiên cung.

Cùng lúc khi bọn họ nhìn thấy toàn cảnh Vân thiên cung và sau đó rời đi.

Chương 1177

Lúc này trong Dụ Định Thiên Cung.

Tần Vũ một đường đi theo sau đám âm binh.

Đám âm binh đi lại không tiếng động, cũng không nhìn thấy được, vì sương khói xanh dưới chân quá dày đặc.

Nhưng cậu ta có thể cảm nhận được phía sau đang có một người đi theo.

Chắc hẳn là Đoạn Vô Kỵ, người mà thân phận thật sự là tam thúc.

Người này đã bám theo suốt đường, nhưng đi chưa được hai phút.

Đột nhiên đám âm binh phía trước dừng lại.

Hầu như cùng lúc đó, cậu ta quay đầu nhìn về phía sau, hiển nhiên cũng đã phát hiện có người đi theo.

Cũng chính là lúc này, Tần Vũ cảm thấy người phía sau đã biến mất.

Anh ta cứ như vậy mà lặng lẽ biến mất.

Có lẽ là không theo nữa, hoặc cũng có thể là đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Sương khói xanh xung quanh quá dày đặc, đã hoàn toàn không nhìn thấy tình hình phía sau nữa.

Tần Vũ chỉ có thể siết chặt chiếc sừng tê giác nhỏ bằng móng tay trong tay.

Thật ra mà nói, cậu ta cũng không biết tại sao âm binh lại đến tìm mình.

Nhưng rõ ràng, chuyện liên quan đến Vân thiên cung, phần có liên quan đến cậu ta, còn lâu mới kết thúc.

Âm binh tiếp tục tiến lên, cậu ta vẫn tiếp tục theo sau.Đi chưa đến mười phút, đột nhiên sương khói xanh phía trước tản ra, lại xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc.

Chính là Thanh đồng môn.

Tần Vũ trong lòng chấn động, sao cậu ta lại quay về đây rồi.

Hơn nữa, đi thẳng một đường sao lại đến được chỗ này?

Điều này đơn giản là đã vượt qua phạm trù không gian rồi, đây là di chuyển tức thời sao?

Không đúng không đúng, chuyện này quá hoang đường, đó là chiêu thức của võ hiệp.

Chẳng lẽ đây là con đường mà âm binh trong truyền thuyết đã mượn?Cái gọi là Âm binh tá đạo, thật ra không phải là theo cách hiểu thông thường, tức là con đường âm binh đi.

Ví dụ như loại mà bọn họ thấy âm binh quá cảnh trước Thanh đồng môn.

Âm binh quá cảnh cũng là một trong các loại Âm binh tá đạo.

Âm binh tá đạo đại khái có thể chia làm hai loại, hình thái cũng hơi khác nhau.

Trong đó, cái mà bọn họ thấy trước Thanh đồng môn là một loại, cũng có thể gọi là âm binh quá cảnh.

Còn một loại hình thái khác của Âm binh tá đạo, thật ra là không có âm binh.

Lấy một ví dụ, ở một trong những nơi đạo mộ khá ngang ngược ở Việt Nam những năm đó, phía nam sông Hoàng Hà, từng xảy ra một chuyện Âm binh tá đạo.

Kể rằng một nhóm đạo mộ tặc vừa đào được bảo bối từ cổ mộ, chuẩn bị rời đi.

Nhưng cứ đi mãi trên con đường làng, cho đến khi hai bên đều nổi lên sương mù dày đặc, bọn họ vẫn không đi ra được.

Thế nhưng con đường làng này tính ra cũng chỉ dài khoảng một trăm mét.

Hơn nữa, vào thời đó, đạo mộ đang rất thịnh hành, hầu như cả thôn đều đi đạo mộ.

Thường thì một người phát hiện cổ mộ, vừa mới chuyển đi một đợt, dân làng ở mặt kia đã ùn ùn kéo đến.

Cho nên việc gặp dân làng trên đường là rất bình thường.

Nhưng đúng một lần này, bọn họ đi gần một tiếng đồng hồ, vậy mà không thấy một người dân làng nào.

Sau đó bọn họ dứt khoát không đi nữa, chuẩn bị đợi sương mù tan rồi đi tiếp.

Kết quả cuối cùng sương mù tan ra các cậu đoán xem chuyện gì xảy ra?

Những người đó lại xuất hiện ở một khu mộ tại chiến trường cổ.

Sau này nghe các cụ già trong thôn kể lại, khu mộ cổ ngoài thôn của họ, những năm đầu từng là chiến trường của vương hầu tướng lĩnh.

Những người đó có thể đã gặp phải Âm binh tá đạo, đi trên con đường mà âm binh đã mượn.

Con đường này căn bản không theo quy tắc gì, có khi đường rõ ràng dài mấy trăm dặm, kết quả mười phút đã đến.

Có khi đường chỉ vài phút, lại có thể khiến cậu đi cả ngày lẫn đêm.

Nhưng cũng có lời đồn, nếu thật sự gặp phải con đường mà âm binh đã mượn.

Tuyệt đối đừng dừng lại, hoặc nếu cậu có thể chắc chắn mình đang ở một nơi an toàn, thì đừng động đậy.

Nếu không rất có thể sẽ xảy ra chuyện rất quỷ dị.

Ví dụ, cậu đang đi, đi đột nhiên con đường của âm binh biến mất.

Chương 1178

Vậy cậu đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Ví dụ trước mặt cậu có một bức tường, dày mười mét.

Con đường âm binh mượn có thể xuyên qua, nhưng cậu không biết.

Cậu dừng lại ở vị trí bức tường để nghỉ ngơi, kết quả con đường âm binh mượn biến mất.

Vậy thì cậu sẽ xuất hiện bên trong bức tường.

Kết quả đó đã không cần nói nhiều rồi.

Từ xưa đến nay đã có rất nhiều người chết một cách kỳ lạ, thậm chí cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Đây chính là đi trên con đường âm binh tá đạo mà hoàn toàn không biết.......Tần Vũ nhìn Thanh đồng môn xuất hiện trước mắt, cả người đều cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Cậu ta chính là nhớ đến những điều này mà sợ hãi.

Thật ra mà nói, không ai lúc này nhớ đến những điều này mà còn có thể bình tĩnh được.

Suốt chặng đường vừa rồi, vô số lối đi và xích sắt, một khi đám âm binh này chỉ cần sơ sẩy một chút, sương khói xanh biến mất.

Thì cậu ta có thể sẽ chết một cách tức tưởi.

Chết vì Tống tử và cơ quan cổ mộ, thì chỉ có thể nói là thực lực mình không đủ.

Nhưng chết vì con đường Âm binh tá đạo này, thì thật sự có oan cũng không có chỗ nào để kêu gào.

Cái người đi theo mình kia, có lẽ cũng đã nhận ra điểm này nên mới rời đi.

Âm binh ra hiệu cho Tần Vũ đi vào.

Tần Vũ bất lực thở dài, xem ra chuyện này thật sự chưa kết thúc.

Nhưng đã đến nước này rồi, không làm rõ ý đồ của nó, Tần Vũ tự nhiên cũng không cam tâm.

Âm binh đi vào trước.

Tần Vũ theo sau, cánh cửa lớn của Thanh đồng môn đang mở, chỉ là một khe hở.

Nhưng khi Tần Vũ chuẩn bị bước vào, đột nhiên cậu ta phát hiện dưới Thanh đồng môn, lại có một dấu chân.

Dấu chân này rất đột ngột.

Dưới Thanh đồng môn là đá, tuy nhiên có một ít bụi, nhưng vì trước đó bọn họ là cùng nhau đi ra.

Cho nên dấu chân rất hỗn loạn.

Nhưng dấu chân này lại phủ lên trên dấu chân của bọn họ trước đó.

Hơn nữa, nhìn kiểu dáng thì rõ ràng là có một người vừa mới đi vào.

Tim Tần Vũ chợt thót lên.

Rốt cuộc là ai, lại đi vào trước cậu ta rồi?

Dấu chân của âm binh thì không thể có được, âm binh đi lại làm gì có dấu chân.Tim Tần Vũ cũng thót lên, cậu ta vô thức siết chặt lòng bàn tay, chuẩn bị rút Hắc kim cổ đao bất cứ lúc nào.

Đám âm binh sau khi đi vào, đợi ở bên trong.

Tần Vũ thấy vậy chỉ đành cứng đầu đi vào.

Nhưng vừa bước vào, cậu ta đã phát hiện bên trong này lại không có sương khói xanh.

Âm binh ra hiệu cậu ta đi về phía trước, đồng thời thân hình của chính nó cũng nhanh chóng biến mất.

Tần Vũ biết, không nhờ vào những làn sương khói xanh này cậu ta sẽ không nhìn thấy âm binh.

Nhưng sừng tê giác trong tay cậu ta cũng không còn nhiều nữa.

Cậu ta suy nghĩ một lát vẫn quyết định đến phía trước rồi mới dùng.

Đoán chừng đám âm binh đó đều đang đợi cậu ta ở phía trước.

Nghĩ vậy Tần Vũ liền điên cuồng chạy, cảm giác khoảng cách đã gần rồi, mới châm sừng tê giác.

Lập tức, những thi thể xung quanh lại nổi lên.

Hầu như cùng lúc đó, cậu ta nghe thấy một tiếng "bùng" thật lớn.

Giây tiếp theo, quả cầu lửa lớn trên đỉnh đầu lại sáng lên.

Tần Vũ nhìn xung quanh, không có bất kỳ con du diên nào, cũng không biết chúng đã đi đâu.

Nhưng ở phía trước không xa, bục đá và quan tài lơ lửng vẫn còn đó.

Tuy nhiên, nước trong quan tài lúc này không biết vì sao lại nổi sóng rất lớn, dường như có thứ gì đó đã rơi vào.

Và ở một bên của bục đá, đám âm binh đang đứng ở đó.

Sừng tê giác bị Tần Vũ thổi tắt.

Chương 1179

Cậu ta cũng phát hiện thứ này chỉ là một cái mồi nhử.

Có thể dẫn ra sương khói xanh xung quanh, không cần phải đốt liên tục.

Trước đó Ngô Bất Chính không biết, nên mới tiêu hao lớn như vậy.

Đám âm binh xếp thành hai hàng chỉnh tề.

Cái âm binh vừa nãy đến đón cậu ta cũng ở trong đó, cậu ta đã nhìn thấy.

Và ở giữa hai hàng âm binh, Tần Vũ nhìn thấy con chiến mã đó, nó nằm phục trên mặt đất bất động.

Và trước con chiến mã, thanh niên đó đang ngồi ngay ngắn ở đó, dưới thân anh ta không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc ghế rất cổ xưa.

Cả người toát ra khí chất rất mạnh mẽ, ngồi ở đó không giận mà uy.

Tần Vũ có thể cảm nhận được người này có mối quan hệ cực lớn với mình, cũng không phí lời mà đi thẳng qua.

Chỉ là khi đi ngang qua bục đá, cậu ta phát hiện.

Trên bục đá lại bị người ta vẽ một đồ án.

Đồ án du diên ban đầu trên bục đá đã biến mất, lúc này thay vào đó là một thứ khó tả.

Dường như là hai cái hồ nước lớn, và một cái bệ được nối liền với nhau.

Bệ nằm ở giữa, hai bên mỗi bên có một hồ nước.

Không biết là có ý nghĩa gì.

Cũng không biết là ai vẽ.

Chẳng lẽ là cái thủ lĩnh âm binh kia?Tần Vũ đang nghĩ, đột nhiên thủ lĩnh âm binh đứng dậy chỉ vào chiếc quan tài ở một bên.

Nó không nói gì, nhưng hai ngón tay dài kỳ lạ đó y hệt như của Tần Vũ.

Tần Vũ không hiểu ý nó là gì, nhưng thấy nó chỉ vào chiếc quan tài lơ lửng, dường như muốn cậu ta đi qua đó.

Lập tức Tần Vũ đi tới.

Nhưng vừa đến trước quan tài, cậu ta đã thấy một cảnh tượng khiến mình kinh ngạc.

Chỉ thấy trong quan tài lại nổi lềnh bềnh một gương mặt người.

Gương mặt đó đã bị ngâm nước đến hơi sưng phù.

Nhưng kỳ lạ là, gương mặt đó không có mắt, miệng cũng trống rỗng.

Nhìn kỹ lại Tần Vũ mới phản ứng kịp.

Má nó, đây là một cái nhân bì mặt nạ.

Nhìn những gợn sóng trong nước quan tài, hiển nhiên là có người đã nhảy vào.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Bàn Tử trước đó đã dùng gậy gỗ thử rồi mà, phần trong nước đều biến mất cả.

Sao lại còn có người dám nhảy vào chứ?

Nhưng nhìn bộ dạng này rõ ràng là có người nhảy vào rồi!

Tần Vũ vội vàng rút Hắc kim cổ đao ra, gạt cái nhân bì mặt nạ đó lên, nhìn kỹ lại thì lại là của Đoạn Vô Kỵ.

Vậy thì có nghĩa là, người đi theo mình đến đây thật ra không phải Đoạn Vô Kỵ, vậy là ai chứ!

Tần Vũ vội vàng nhìn vào trong quan tài.

Vừa nhìn xuống, cậu ta đã thấy, Ngô Tam Tỉnh lại đang ở dưới nước nhìn cậu ta.Ngô Tam Tỉnh thấy cậu ta, không những không kinh ngạc, mà ngược lại còn vẫy tay với cậu ta, lộ ra một nụ cười.

Sau đó liền trực tiếp lặn sâu vào trong quan tài.

Hồ nước phía dưới này dường như còn rất lớn.

Nhưng cái quan tài này rõ ràng chỉ có vậy thôi, làm sao có thể để người ta bơi lội phía dưới chứ?

Ngay lúc Tần Vũ đang cân nhắc có nên đuổi theo hay không.

Thủ lĩnh âm binh lại đi tới, làm một động tác ra hiệu cho cậu ta cũng xuống.

Tần Vũ sững sờ, nhưng sau đó dứt khoát hạ quyết tâm, nhảy một cái cũng vào trong quan tài.Vừa vào trong quan tài, cậu ta đã phát hiện nước ở đây lại là nước nóng.

Không quá nóng, nhưng rất dễ chịu, cậu ta vội hít một hơi rồi lặn xuống.

Sau đó cậu ta phát hiện, dưới nước này lại là một không gian giống như mộ thất.

Cũng không biết làm thế nào mà có được, và Ngô Tam Tỉnh lại đã bơi ra xa mười mấy mét.

Trước mặt cậu ta xuất hiện từng bậc đá, dẫn lên phía trên.

Tần Vũ vội đuổi theo, nhưng vẫn chậm một bước.

Chương 1180

Thấy Ngô Tam Tỉnh đạp lên bậc đá lại rời khỏi mặt nước.

Cậu ta vội vàng theo sau đạp lên bậc đá leo lên.

Rất nhanh đã nổi lên khỏi mặt nước.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt lại khiến cậu ta hoàn toàn ngớ người.

Chỉ thấy nơi xuất hiện trước mắt lại là một bục đá.

Bục đá rộng khoảng một trăm mét vuông, trên bục đá có ánh sáng rực rỡ không biết từ đâu tới.

Nhưng bên ngoài bục đá, lại là một vùng tối đen như mực, phía trên đỉnh đầu cách đó không quá mười mét cũng là một vùng tối đen như mực.

Cậu ta cảm thấy mình như bị nhốt trong một cái hộp toàn là bóng tối.

Ngoài ra, cậu ta nhìn thấy nơi mình vừa lên lại là một hồ nước.

Và ở đối diện bục đá, lại còn có một hồ nước.

Trên bục đá có rất nhiều dấu chân ướt át dẫn đến mép hồ nước đối diện.

Và trên hồ nước còn có những gợn sóng, hiển nhiên Ngô Tam Tỉnh đã nhảy xuống.Tần Vũ vừa định đuổi theo, đột nhiên cảm thấy đầu mình đau nhói.

Giây tiếp theo, cả người cậu ta ngã xuống đất, từng mảnh ký ức ùa về.

Cậu ta nhớ lại tại sao mình lại xuyên không, đó là trên Trường

Bạch Sơn, một trận tuyết lở đột ngột đã chôn vùi cậu ta.

Cậu ta nhớ lại ký ức kiếp trước, cũng nhớ lại những chuyện mình đã trải qua, những cổ mộ mà mình đã đến, vậy mà ở kiếp trước đều có.

Khoảnh khắc này, cậu ta cũng nhớ ra những viên thuốc đó là gì.

Đó là Thi miết hoàn, bên trong đều có một con Thi miết vương.

Nếu bọn họ không đi Xà Chiểu Quỷ Thành, sẽ biến thành quái vật giống như Cấm bà.

Cậu ta càng nhớ ra, đây là thế giới song song.

Và Ngô Tam Tỉnh cũng là người xuyên không đến, ông ấy đến Thanh đồng môn này có lẽ là muốn quay về!

Kiếp trước, cậu ta chết bất ngờ trên Trường Bạch Sơn, có lẽ cũng là vì Ngô Tam Tỉnh.

Là ông ấy đã gây ra động tĩnh gì đó ở Vân thiên cung trên Trường Bạch Sơn, khiến mình chết bất ngờ.

Hoặc có lẽ chính là động tĩnh này, đã đưa cả cậu ta vào thế giới song song này.

Và Ngô Tam Tỉnh cũng là người xuyên không đến từ thời điểm đó.Trong một thoáng chốc, vô số chuyện đều xâu chuỗi lại với nhau.

Cũng khiến Tần Vũ hiểu rõ mọi chuyện.

Cậu ta đứng dậy nhìn hồ nước mà Ngô Tam Tỉnh đã nhảy vào, kết hợp với huyền bí tối thượng của Vân thiên cung do hệ thống cung cấp, trong lòng đã đại khái hiểu rõ tất cả.

Hồ nước ở đây, chắc chắn tương ứng với đồ án trên bục đá bên ngoài.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh thật sự có thể rời đi sao?

Tần Vũ không biết, nhưng cậu ta biết mình không thể quay lại, cũng không thể quay lại nữa rồi.

Từ khoảnh khắc cậu ta quyết định tặng thẻ nhân vật cho Vương Bàn Tử, cậu ta đã biết mình có lẽ không thể quay về được nữa.

Khi hệ thống tự động tặng thẻ nhân vật cho Ngô Bất Chính.

Cậu ta biết ràng buộc của mình ở thế giới song song này đã được gieo xuống, việc trở về nhà có lẽ đã rời xa cậu ta rồi.

Cậu ta không phải Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh biết mình không thuộc về thế giới này, Ngô Bất Chính ở đây là cháu trai ruột của ông ấy.

Nhưng đó cũng là cháu trai ruột của Ngô Tam Tỉnh ở thế giới song song này, không phải của ông ấy.

Cháu trai ruột của ông ấy đang ở thế giới của mình!

Ông ấy muốn quay về, ông ấy vẫn luôn nỗ lực vì điều đó.

Từ lần đầu tiên gặp Tần Vũ, ông ấy đã nói, ông ấy muốn quay về.

Nhưng còn Tần Vũ thì sao?

Cậu ta còn có thể quay về không?

Nếu cậu ta đi rồi, Ngô Bất Chính sẽ thế nào, Thằng Béo chết tiệt sẽ thế nào?

Những người sống ở thế giới song song này lại có muôn vàn mối quan hệ với cậu ta, phải làm sao đây?Cậu ta chợt nhớ đến một câu nói: "Xuân thủy bất vi tình sở động, nại hà lạc diệp nhiễu nhân tĩnh.

Thu phong huề ý tao tình diệp, độc lưu xuân thủy sái bất đình!" Nếu mình cùng Ngô Tam Tỉnh rời đi, thì lại chẳng khác gì những chiếc lá rụng đa tình khắp nơi đó sao.

Hoặc là đừng đến, hoặc là đừng đi.

Đến rồi lưu tình, đi rồi vô ý.

Sao nỡ lòng nào!

Bàn tay siết chặt của Tần Vũ cuối cùng vẫn buông ra, cậu ta không nhảy theo vào.

Chương 1181

Mặc dù cậu ta biết, trong hồ nước đối diện có thể có lối đi ra.

Nhưng cậu ta không vào.

Cũng giống như việc lúc trước cậu ta vì muốn Ngô Bất Chính rời khỏi Vân thiên cung, mà không chút nghi ngờ quay lại tìm Quỷ tì.

Cậu ta biết, mình đã lún sâu vào rồi.

Muốn tự thân thoát ra, đã không còn khả năng nữa.

Thế giới song song thì sao chứ, Ngô Bất Chính ở thế giới bình thường còn đối xử chân thành với cậu ta, cậu ta sao nỡ lòng nào đây?

Ngô Tam Tỉnh đi rồi cũng tốt, những nghi hoặc trong lòng Ngô Bất Chính cũng cứ thế mà chấm dứt đi.

Tất cả đều không quan trọng nữa, quan trọng là lựa chọn của khoảnh khắc này, sẽ hoàn toàn thay đổi vận mệnh của hai người xuyên không.

Một người có thể sẽ quay về, trở lại thế giới của mình.

Đi thám hiểm những chuyện mà ông ấy quan tâm.

Một người có thể sẽ ở lại, bảo vệ thế giới song song này, những người mà cậu ta muốn bảo vệ.

Như vậy cũng rất tốt.Tần Vũ ngồi xuống đất, nhìn vào bóng tối trước mắt.

Cậu ta chiêm ngưỡng không gian vốn không tồn tại này, một không gian được tạo ra.

Nếu lúc này có người ở bên ngoài mài phẳng bức họa trên tấm đá.

Cậu ta cũng không biết mình sẽ ra sao, có lẽ là chết, hoặc có lẽ xuất hiện trong quan tài.

Ai mà biết được chứ?

Trên thế giới này có biết bao nhiêu bí mật, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, huống hồ là bí mật của cả thế giới?

Trước những bí mật này, sức mạnh của một cá nhân rốt cuộc quá nhỏ bé.

Có những lúc nhỏ đến mức khiến cậu tuyệt vọng, căn bản không thể nảy sinh bất kỳ ý nghĩ nào chống lại nó.

Những ý niệm trong lòng rất hỗn loạn, Tần Vũ cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Chỉ là cậu ta chợt nhớ đến một câu nói của Ngô Bất Chính lúc trước: "Lần này về, đừng có xuống mộ nữa được không?

Tôi chia nửa sản nghiệp Ngô Sơn Cư cho cậu!

Chúng ta sống những ngày tháng bình yên không tốt sao?" Nỗi tiếc nuối của kiếp trước, rốt cuộc cũng chỉ là của kiếp trước, hà tất phải ảnh hưởng đến thế giới song song này chứ?

Tần Vũ lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu có thể, sau khi giải quyết xong chuyện Thi miết hoàn.

Cậu ta thật sự muốn đến Hàng Châu, đi ngắm nước Tây Hồ, nghe tiếng sóng vỗ, nhìn những người xung quanh, cùng trò chuyện về cảnh sắc cuộc đời còn lại.

Chỉ là những ngày tháng trong tưởng tượng đó thật sự có thể đến không?

Có lẽ vậy, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ."Tõm!" Một tiếng nước vang lên kéo cậu ta tỉnh khỏi cơn xuất thần.

Cậu ta nhìn thấy, trong hồ nước đối diện, một người bơi ra.

Không phải ai khác, mà chính là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh trên mặt lộ ra nụ cười khổ, pha chút bất lực.

Lần này ông ấy không vùng vẫy bỏ chạy nữa, mà ngược lại ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ, thở dài nói: "Haizz!

Tuyệt lộ rồi, không quay về được nữa!

Xem ra tôi còn phải ở đây cùng cậu gây rối vài ngày nữa!

Nhưng tôi thật sự rất tò mò!

Cậu!

Rốt cuộc có phải là Trương Khởi Linh không!

Cậu!

Có thể nói cho tôi biết không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, trong mắt ông ấy có sự nghi hoặc sâu sắc, ông ấy hiển nhiên rất muốn biết đáp án này!

Tần Vũ nhìn hắn không nói gì, về vấn đề này, trong lòng anh vẫn luôn rõ ràng.

Bản thân mình là mình, không phải Trương Khởi Linh.

Chẳng qua là mình có năng lực của anh ấy mà thôi.

Nhưng vấn đề này, rõ ràng đối với Ngô Tam Tỉnh lại là một câu hỏi đã làm hắn bối rối rất lâu.

Thấy Tần Vũ không nói, Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Thật lòng mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy cậu trực tiếp như vậy, tôi gần như có thể khẳng định cậu chính là Trương Khởi Linh!" "Ở lần đầu gặp mặt, tôi còn thăm dò cậu nữa!" "Thế mà phản ứng của cậu lại quá kỳ lạ!" "Nếu cậu thực sự là Trương Khởi Linh, sao không nắm lấy tôi hỏi đường về chứ?" "Nhưng nếu cậu không phải, làm sao cậu có Phát Khâu Thần Chỉ được?" "Hơn nữa cậu không thể giấu tôi, biểu hiện của cậu ở Lỗ Vương Cung cho thấy cậu căn bản đã biết bên trong có gì!" "Tuy rằng tôi chưa từng đến Vân Nam Trùng Cốc, nhưng biểu hiện của cậu vẫn chứng tỏ cậu biết rõ tình hình ở đó!" "Cái này lạ thật!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đưa tay ra, đầu ngón tay giữa không trung bỗng nhiên có thêm một điếu thuốc, hắn lại lấy ra một cái bật lửa châm thuốc hút một hơi rồi nói: "Lạ thật, lạ thật, mọi chuyện càng nghĩ càng phức tạp, phản ứng của cậu ở Hải Đáy Mộ cho thấy cậu lại không nhớ tình hình bên dưới!" "Chẳng lẽ cậu ở đây cũng mất trí nhớ?

Nhưng nếu cậu chỉ vì mất trí nhớ, sao lúc đầu chưa mất trí nhớ lại không hề kinh ngạc khi thấy tôi cũng xuyên việt qua đây chứ?" Ngô Tam Tỉnh thật sự nghĩ không thông, bởi vì hắn căn bản không biết, người vì hắn mà chết thảm ở Trường Bạch Sơn, rồi lại tình cờ xuyên việt đến đây, căn bản không phải Trương Khởi Linh, mà là Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh không đáp lời, vấn đề này thực ra không khó đoán.

Chương 1182

Đáp hay không đáp căn bản không quan trọng.

Ngô Tam Tỉnh có thể chỉ vì không thể rời khỏi đây, nhất thời không phản ứng kịp.

Nếu hắn thực sự phản ứng kịp, tự nhiên cũng có thể hiểu rõ, việc mình không phải Trương Khởi Linh căn bản không phải là vấn đề gì lớn.

Quả nhiên, Ngô Tam Tỉnh vừa hút xong điếu thuốc đầu tiên đã lập tức hiểu ra.

Hắn châm điếu thứ hai rồi nói: "Được rồi, tôi hiểu rồi, cậu không phải anh ấy!" "Thế cũng giải thích được tại sao cậu nghe tôi muốn về mà không có bất kỳ phản ứng nào!" "Cháu trai tôi và anh ấy có quan hệ không tệ, nếu cậu thật sự là anh ấy, tự nhiên sẽ không bỏ mặc cháu ấy mà đi!

Mà lại chuyên tâm giải quyết chuyện thế giới song song này" "Vậy thì đến vấn đề thứ hai, cậu!

Rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có năng lực của Trương Khởi Linh?" Tần Vũ thản nhiên nói: "Tôi sẽ không nói cho anh biết!" Câu trả lời này đơn giản trực tiếp, nếu là người khác có thể đã nổi nóng đánh người rồi.

Ngô Tam Tỉnh lại chỉ cười khổ một tiếng rồi nói: "Tuy cậu không nói, nhưng tôi đã đoán ra rất nhiều chuyện rồi!" "Cậu trả lời như vậy, chứng tỏ cậu quả thật là xuyên việt tới đây, giống như tôi, chỉ là thân phận của cậu tôi không biết mà thôi!" "Tạm thời không xét đến việc tại sao cậu lại có năng lực của anh ấy!" "Cậu có thể cũng biết chuyện cổ mộ kiếp trước, vậy tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu muốn hợp tác với tôi để trở về, hay là định ở lại đây làm thần thánh?" Vấn đề này hỏi rất sắc bén.

Ngô Tam Tỉnh cũng không ngốc, thế giới song song này và thế giới bình thường không có gì khác biệt.

Nhưng có một điểm họ có ưu thế.

Đó là họ biết một số cổ mộ mà thế giới song song này vẫn chưa được phát hiện.

Thậm chí bên trong có gì, họ đều biết rõ.

Nếu quyết định ở lại đây, tùy tiện chỉ đạo khai thác một vài cổ mộ, đều có thể trở thành một sự tồn tại như thần trong thế giới song song này.

Đây không nghi ngờ gì là cơ hội tuyệt vời để cá chép hóa rồng.

Thân phận của Tần Vũ hắn không rõ, tự nhiên cũng chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Dù sao lời nguyền cũng đã được hóa giải, mà tất cả ký ức kiếp trước, chuyện Thi Miết Hoàn cũng không khó khăn.

Ở lại đây không vì quyền lợi tiền tài thì còn có thể vì gì chứ?

Tần Vũ nhìn hắn, đột nhiên hỏi một câu: "Anh có quan tâm Ngô Bất Chính không?" Vấn đề này hỏi rất đột ngột.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh vừa nghe thấy câu hỏi này, trong lòng hắn đã có đáp án.

Nếu không phải thật sự quan tâm Ngô Bất Chính, Tần Vũ hà tất phải hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như vậy chứ?

Ngô Tam Tỉnh cười khổ nói: "Đại điệt tử của tôi chỉ có một, nó không ở đây!" "Tuy rằng sau khi tôi xuyên việt qua đây cũng có một đại điệt tử!" "Nhưng cậu căn bản không thể nào hiểu được, mỗi lần tôi nhìn thấy nó, người tôi nghĩ đến là Ngô Tà, chứ không phải nó!" "Tôi không biết cậu và Tiểu ca có quan hệ gì, nhưng nếu cậu là anh ấy, thì cậu hỏi câu này không có gì lạ cả!" "Một người không có quá khứ và tương lai, cậu không thể hiểu được cảm giác huyết nhung vu thủy đó!" Ngô Tam Tỉnh nói rồi hít sâu một hơi: "Thế giới song song này cứ như một ảo cảnh xinh đẹp vậy!" "Những người bên trong đều còn đó, mọi chuyện đều có thể phát triển theo hướng tôi muốn!" "Nhưng tôi biết, đây chỉ là một ảo cảnh, thế giới chân thực không ở đây!" "Cho nên tôi phải đi ra ngoài, tôi phải trở về, ở thế giới của mình tôi còn rất nhiều chuyện phải làm!" "Chứ không phải vì những người ở đây mà nói thật là chẳng có tí quan hệ nào với tôi mà lãng phí thời gian!" "Bốp!" Ngô Tam Tỉnh vừa dứt lời, Tần Vũ tiến lên một quyền, đánh cho khóe miệng hắn lập tức chảy máu.

Tần Vũ nhìn hắn, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ băng lãnh: "Trước tiên, thế giới song song cũng là thế giới, nó không phải ảo cảnh!" "Thứ hai, đã không muốn dính dáng đến nó, anh tại sao lại lợi dụng nó!" "Anh không quan tâm đến nó, nhưng anh có biết nó vẫn luôn nghĩ anh là tam thúc ruột của nó không?" "Tôi không muốn phí lời với anh, anh muốn về hay muốn chết tôi đều không quản!" "Nhưng anh mà dám lợi dụng nó thêm lần nữa, tôi đảm bảo anh vĩnh viễn không về được!" "Hơn nữa, trước khi anh rời đi, hãy giải đáp nghi vấn trong lòng nó cho tôi!" "Anh tốt nhất nên làm theo, anh biết tôi có thực lực đó!" Tần Vũ hiếm khi nói nhiều lời như vậy, nghe xong Ngô Tam Tỉnh cười khổ bất lực nói: "Cậu quả nhiên không phải anh ấy, anh ấy không thể nói nhiều lời như vậy!" "Nhưng cũng không sao, tôi đã đại khái hiểu rồi, cậu thích thế giới song song này, hoặc có thể nói là cậu đã có tình cảm với những người ở thế giới này!" "Cho nên cậu không muốn đi tôi có thể hiểu được, cú đấm này cứ coi như tôi xin lỗi đại điệt tử của thế giới này vậy!" "Yêu cầu của cậu tôi có thể đáp ứng, tôi sẽ không lợi dụng nó nữa, cũng sẽ giải tỏa nghi ngờ trong lòng nó!" "Nhưng thân phận của người xuyên việt, cậu biết đấy chúng ta không thể nói!" "Cho nên tôi sẽ bịa một câu chuyện để giải đáp nghi ngờ trong lòng nó!" "Điểm này coi như tôi thông báo trước cho cậu!" "Ngoài ra, Thi Miết Vương mà các cậu đã ăn, không còn cách nào khác chỉ có thể đi Xà Chiểu Quỷ Thành!" "Cậu tự mình trong lòng cũng rõ, đã như vậy chúng ta cứ hẹn ở Xà Chiểu Quỷ Thành mà giải quyết dứt điểm!" "Lời đã nói đến nước này, tôi cũng không sợ giấu cậu!" "Thanh đồng môn, Vương Mẫu Cung, một đóng một mở định trường sinh, Địa ngục quỷ, Vẫn ngọc cương, lối ra vô thủy tiện hữu phong!" "Hai nơi này chắc chắn một cái tương ứng với lối vào thế giới song song, một cái tương ứng với lối ra!" "Nghe tôi khuyên một câu, nếu cậu thật sự quan tâm Ngô Bất Chính và bọn họ, tốt nhất nên đi cùng tôi!" "Tôi tuyệt đối không lừa cậu, cậu ở lại đây lâu chỉ sẽ hại chết bọn họ!" Nói đến đây Ngô Tam Tỉnh hạ giọng nói: "Thế giới song song này không có anh ấy!" "Cậu ở lâu, anh ấy! cũng sẽ phát hiện nơi này, rồi sau đó cũng sẽ đến đây như cậu!" "Không muốn Ngô Bất Chính bọn họ bị cuốn vào vòng xoáy, tốt nhất nên đi cùng tôi!" Tần Vũ quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi hình như đã hiểu tại sao Tiểu ca lại canh giữ Thanh đồng môn!" "Anh ấy canh giữ là Ngô Tà!" "Còn tôi canh giữ......là Ngô Bất Chính!" "Ha ha, quả là càng lúc càng thú vị!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Bất quá hắn cũng là một kẻ ngoan cường, cuộc nói chuyện với Tần Vũ chỉ diễn ra trong chốc lát.

Cả người hắn đã hồi phục lại tinh thần.

Không hề bị ảnh hưởng bởi việc đây là đường cùng.

Đương nhiên, có lẽ như hắn đã nói, đây là đường cùng không thể quay lại, vậy thì chắc chắn còn có một con đường khác để quay về.

Ví dụ như Xà Chiểu Quỷ Thành.

Nhưng nếu không đi xem, ai lại có thể biết được chứ? "Được rồi, đã vậy chúng ta vẫn còn khả năng hợp tác, vậy thì cứ mạnh ai nấy lấy thứ mình cần, làm theo những gì đã nói trước đó là được!" "Tôi sẽ đợi các cậu ở Xà Chiểu Quỷ Thành!" "Nhưng nếu các cậu không vào được, thì đừng trách tôi thất hứa!" Ngô Tam Tỉnh đứng dậy nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ không đáp lời, lại quay về trạng thái trầm mặc đó. "Được rồi, vậy chúng ta ra ngoài thôi!" Ngô Tam Tỉnh cũng không nói thừa, nói xong liền đi thẳng về phía hồ nước lúc đến.

Tần Vũ đứng dậy cũng đi theo.

Hai người lần lượt nhảy xuống hồ nước.

Xung quanh hồ nước vẫn là cấu trúc của mộ thất.

Nhưng trên đỉnh đầu lại có một lối ra hình chữ nhật dài, hiển nhiên đó chính là lối ra của quan tài.

Tình hình nơi này quỷ dị phức tạp.

Tần Vũ cũng không thể phán đoán nơi này rốt cuộc là không gian gì.

Có thể căn bản không tồn tại.

Cũng có thể chỉ là bản thân mình không thể lý giải mà thôi.

Hai người lần lượt bơi ra khỏi quan tài phía trên.

Ngô Tam Tỉnh dường như lúc trước khi vào không hề phát hiện ra chuyện âm binh.

Nên vẫn không nhắc đến chủ đề này.

Tần Vũ tự nhiên cũng không nói thêm.

Thực tế về âm binh, không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

Chương 1183

Trừ phi những âm binh này xung quanh bị bao phủ bởi khói xanh, nếu không người thường căn bản không thể thấy được.

Có lẽ lúc trước Ngô Tam Tỉnh dùng Quỷ Tỳ mở Thanh đồng môn, bên trong không xuất hiện những làn khói xanh này, nên hắn tự nhiên cũng không nhìn thấy những âm binh đó.

Nhưng nếu thực sự như vậy, lát nữa hắn ra ngoài.

Chẳng phải sẽ nhìn thấy sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Tần Vũ liền trở nên hơi cổ quái.

Có lẽ là nghĩ đến lát nữa hắn ra ngoài nhìn thấy những âm binh này, không biết sẽ lộ ra vẻ mặt gì đây.

Đang nghĩ, Ngô Tam Tỉnh ở phía trước nhất đã trồi lên khỏi mặt nước.

Quả nhiên, Tần Vũ theo sau lập tức nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh cả người ngây ra tại chỗ.

Anh vội vàng theo sát trồi lên khỏi mặt nước ở một bên.

Nhưng sau đó lại cảm thấy trước mắt một bóng đen lóe qua.

Khoảnh khắc tiếp theo chỉ nghe Ngô Tam Tỉnh chửi một câu "Đồ khốn nạn..." rồi cả người hắn liền ngất xỉu.

Khi nhìn kỹ lại, chỉ thấy một âm binh mặt cực kỳ dài đang đứng ở một bên.

Trong tay còn cầm một cây trường kích.

Một bên cán gỗ của trường kích vẫn đang lơ lửng trước gáy Ngô Tam Tỉnh.

Hiển nhiên âm binh này đã cho hắn một gậy bất ngờ.

Tần Vũ nhìn thấy có chút ngớ người, tại sao lại như vậy?

Lúc trước Ngô Tam Tỉnh vào, những âm binh này chắc chắn đã phát hiện ra hắn, nhưng tại sao lúc đó không động thủ.

Lại cứ phải đợi đến lúc này mới động thủ đánh ngất hắn chứ?

Chẳng lẽ cũng là vì những làn khói xanh này?

Tần Vũ nghĩ đến một số chuyện.

Làn khói xanh này có lẽ không chỉ là một loại môi giới, mà còn là một con đường nối liền thế giới hiện thực và không gian hư vô.

Những làn khói xanh này không xuất hiện, có lẽ âm binh cũng không thể thật sự đánh ngất Ngô Tam Tỉnh.

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là phỏng đoán, không thể xem là thật.

Bởi vì trong gói quà lớn cổ mộ mà Tần Vũ nhận được, cũng không hề nhắc đến chuyện âm binh và khói xanh này.

Chỉ nói rõ về bí ẩn cuối cùng quan trọng hơn đằng sau Thanh đồng môn.

Thực ra việc Ngô Tam Tỉnh tự nhiên biến ra thuốc lá và bật lửa, chính là bằng chứng trong đó.

Còn về Bàn Tử cắn hạt dưa, Tần Vũ cũng nghĩ đến một số điều kỳ lạ.

Có thể cũng liên quan đến bí mật đằng sau toàn bộ Thanh đồng môn.

Có lẽ có người sẽ cảm thấy năng lực đằng sau Thanh đồng môn này đơn giản giống như Thần Thụ ở Tần Lĩnh, tất cả sức mạnh vật chất hóa.

Nhưng thực ra không phải, chỉ là sự thật thế nào, đến hiện tại cũng chỉ có một mình Tần Vũ biết.

Những ý nghĩ này chợt lóe lên.

Khi Tần Vũ phản ứng lại, âm binh kia đã kéo Ngô Tam Tỉnh ra ngoài, ném xuống đất ở một bên.

Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, thấy hắn chỉ hôn mê chứ không có nguy hiểm tính mạng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những âm binh này không biết rốt cuộc muốn làm gì.

Mà một người đứng đầu, dường như còn có chút duyên nợ với mình.

Anh thật sự không nghĩ ra, người này rốt cuộc tìm mình đến đây làm gì.

Chẳng lẽ chỉ là để tìm Ngô Tam Tỉnh sao?

Thế cũng không đúng, Ngô Tam Tỉnh là giả vờ thành Đoạn Vô Kỵ mà đi theo.

Nếu mình không đến, hắn chắc chắn chỉ có thể tự mình tìm đường vào.

Cho nên nói, giữa hai bên này chắc chắn không có liên hệ gì.

Tần Vũ đang nghĩ, thì âm binh thủ lĩnh lại vẫy tay với Tần Vũ, ý bảo anh qua đó.

Tần Vũ căng thẳng nuốt nước bọt, sau đó vẫn bước qua.

Chốc lát sau đến trước mặt âm binh thủ lĩnh.

Đối phương giơ tay lên, hai ngón tay cực kỳ dài nhanh chóng chạm vào trán anh.

Tần Vũ chỉ cảm thấy cả người như bị sét đánh.

Toàn thân đều lạnh toát.

Chương 1184

Trong truyền thuyết, khi ác quỷ nhập thân, bạn sẽ cảm thấy như rơi vào hang băng, cả người đều sẽ cảm thấy rất lạnh.

Hơn nữa cơ thể còn không thể khống chế.

Lúc này cảm giác của Tần Vũ đơn giản giống hệt lời nói đó.

Tần Vũ lúc này chỉ cảm thấy cơ thể cực kỳ hàn lạnh.

Đứng tại chỗ căn bản không nhúc nhích được.

Tuy nhiên thực tế cơ thể anh lại đang hướng về phía bệ đá ở một bên mà đi.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhưng căn bản không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Thậm chí anh còn không thể cúi đầu xuống nhìn tay mình đang làm gì.

Nhưng tay anh dường như đã chạm vào trong bột đá trên toàn bộ bệ đá.

Đồng thời một âm thanh lại vang lên trong đầu anh: "Người đời sau của ta, ta thay ngươi giữ cửa mười năm, mười năm sau nếu ngươi không đến!

Ta sẽ bắt hắn qua giữ cửa!" "Khắc ghi!" Âm thanh chỉ có một câu, Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, cả người đã cảm thấy nhẹ bẵng trực tiếp quỳ xuống đất.

Lúc này toàn thân anh đổ mồ hôi lạnh, cảm giác bị kiểm soát cơ thể cũng biến mất.

Tần Vũ vội ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức cảnh tượng trước mắt khiến anh ngây người.

Chỉ thấy những âm binh kia lại một lần nữa đứng hai bên âm binh thủ lĩnh.

Đồng thời, trên thân âm binh lại bắt đầu xuất hiện từng lớp đá màu xám nâu.

Dường như sắp bị hóa đá vậy.

Tần Vũ nghiến răng đứng dậy, muốn hỏi rõ tại sao lại muốn mình đến giữ cửa.

Nhưng anh còn chưa kịp nói ra, đã thấy cơ thể của âm binh thủ lĩnh cũng bắt đầu hóa đá.

Toàn bộ những âm binh này đều đối mặt về phía Thanh đồng môn.

Những thi thể đứng đó vừa vặn đối diện.

Dường như đang nhìn chằm chằm vào những người đi vào vậy.

Âm binh thủ lĩnh trước một giây khi cơ thể sắp hóa đá, giơ tay lên, chỉ về phía Thanh đồng môn.

Dường như là đang ám chỉ Tần Vũ rời đi.

Tần Vũ nuốt nước bọt, phát hiện những làn khói xanh xung quanh những âm binh này lại đang dần dần yếu đi.

E rằng sẽ không mất bao lâu, khói xanh ở đây sẽ triệt để tiêu tán.

Mà dựa vào khối sừng tê giác nhỏ hơn móng tay trong tay mình, chắc chắn là không thể đi ra ngoài được.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không chần chừ nữa, đứng dậy vác Ngô Tam Tỉnh lên liền muốn rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, anh nhớ lại mình đã vẽ gì đó trên phiến đá.

Hơn nữa còn có lời nói kỳ lạ của thủ lĩnh.

Mình nếu mười năm sau không đến, hắn sẽ bắt người khác đến.

Người khác này lại là ai chứ!

Nghĩ đến đây, anh liền nhìn về phía phiến đá.

Vừa nhìn, ánh mắt lập tức trở nên băng lạnh.

Chỉ thấy trên mặt phẳng của bệ đá, lại có thêm hai cái tên và một bức họa.

Tên hiển nhiên là Tần Vũ, Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên sự sắp xếp này lại là trên dưới.

Dường như dự báo rằng, nếu mười năm sau Tần Vũ không đến giữ cửa, thì người giữ cửa sẽ là Ngô Bất Chính.

Tần Vũ nuốt nước bọt, thật sự không thể hiểu nổi tại sao mình không đến, lại phải chọn Ngô Bất Chính.

Lúc đầu có biết bao nhiêu người cùng đi vào, tại sao không phải Bàn Tử và Phan Tử chứ?

Chẳng lẽ Ngô Bất Chính cũng có quan hệ đặc biệt gì với những âm binh này sao?

Càng nghĩ đầu càng lớn.

Bí mật đằng sau Thanh đồng môn này giống như một bức tranh hoàn toàn không có quy tắc, nhưng lại chồng chất lên nhau.

Bạn vừa mới làm rõ một đường, một đường khác lại xuất hiện.

Những đường này giao nhau, rắc rối phức tạp, khiến bạn căn bản không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của sự việc.

Mà gói quà lớn cổ mộ mà hệ thống cấp, tuy rằng ghi lại một số chuyện tương đối quan trọng.

Chương 1185

Nhưng so với toàn bộ bí mật đằng sau Thanh đồng môn, vẫn có vẻ quá hạn chế.

Tần Vũ vẫn là lần đầu tiên cảm thấy, phần thưởng mà hệ thống cấp cũng vô lực đến vậy.

Rốt cuộc là bí mật đằng sau Thanh đồng môn thực sự quá nhiều.

Hay là lần này phần thưởng mà hệ thống cấp thực sự quá ít.

Anh thủy chung cũng chỉ có thể nhìn thấy một góc băng sơn, mà không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Suy nghĩ hỗn loạn, hiện thực tàn khốc.

Tần Vũ căn bản không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Khói xanh xung quanh đã dần dần giảm bớt.

Tốc độ nhanh đến mức vượt quá dự liệu của Tần Vũ.

Anh không dám nán lại chút nào nữa, vội vàng cõng Ngô Tam Tỉnh lao ra ngoài.

Suốt dọc đường khói xanh đều đang tiêu tán, nhưng dường như là âm binh cố ý chỉ đường cho anh.

Nên khói xanh luôn đuổi theo phía sau, chứ không thật sự cắt đứt đường ra của anh.

Chạy chưa đầy mười lăm phút, phía trước đã xuất hiện lối ra của Thanh đồng môn.

Mà cửa đã mở.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, cõng Ngô Tam Tỉnh lao ra ngoài.

Nhưng anh không trực tiếp rời đi, mà là chuẩn bị tìm Quỷ Tỳ trước để đóng Thanh đồng môn lại.

Quỷ Tỳ chắc chắn ở trên người Ngô Tam Tỉnh, quả nhiên Tần Vũ rất nhanh đã tìm thấy.

Tuy nhiên còn chưa đợi anh ra tay.

Chỉ nghe thấy tiếng "Rầm" cực lớn, Thanh đồng môn tự mình đóng lại.

Tần Vũ nhìn thấy ngây người, sau đó không chần chừ nữa, cất Quỷ Tỳ đi, cõng Ngô Tam Tỉnh tiếp tục lên đường.

Đường hầm khói xanh trước mắt vẫn còn.

Tần Vũ không dám chậm trễ, cắm đầu cắm cổ chạy.

Anh rất rõ, những làn khói xanh này lúc này chính là cọng rơm cứu mạng.

Nếu đợi những làn khói xanh này tan đi, Nhân diện điểu và Du diên lại xuất hiện.

Đến lúc đó e rằng bọn họ cũng sẽ chết ở đây.

Suốt đường không nói gì, Tần Vũ cõng Ngô Tam Tỉnh chạy ròng rã hai mươi phút.

Đột nhiên khói xanh phía trước đã bắt đầu đến cuối.

Tần Vũ nhìn ra phía sau, khói xanh cũng không còn nữa.

Hiển nhiên con đường do âm binh mượn này, đến đây là kết thúc.

Phía trước một mảng tối đen, cũng không biết thông đến đâu.

Trên người anh không có bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào.

Tìm kiếm một chút, trên người Ngô Tam Tỉnh cũng không có.

Tối om như mực, anh chỉ có thể mò mẫm tiến lên.

Anh phát hiện mình dường như đang ở trong một khe nứt.

Hai bên đều là vách đá, đi hai bước sẽ đâm vào vách đá.

Lúc đầu còn đỡ, nhưng sau này đâm mạnh quá đến Ngô Tam Tỉnh cũng bị đánh thức.

Ngô Tam Tỉnh lúc đầu còn hơi ngớ người, sao xung quanh lại tối thế này.

Nhưng Tần Vũ kể cho hắn nghe tình hình đại khái xong, hắn cũng hiểu ra.

Đương nhiên, chuyện giữ cửa, anh tự nhiên không nói.

Chuyện như vậy nói cho hắn cũng vô dụng, chi bằng không nói thì hơn.

Hai người trước sau tiếp tục lên đường.

Lần này đi chưa đầy nửa tiếng, phía trước lại xuất hiện một vệt sáng.

Vệt sáng đó yếu ớt đến đáng sợ.

Giống như quỷ hỏa, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên một vệt sáng trong bóng tối này vẫn khiến hai người dường như nhìn thấy hy vọng, vội vàng loạng choạng chạy tới...

Câu chuyện kể đến đây, có lẽ rất nhiều người đã quên mất một người.

Chương 1186

Người này chính là Pháo Vương.

Là thuộc hạ của Tứ A Công, hắn cũng coi như là đủ thảm rồi.

Vẫn chưa đến Vân Thiên Cung, đã bị thương, chỉ có thể nghỉ ngơi trong động suối nước nóng.

Bất quá hắn cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh, ít nhất ở đây không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Gì mà Du diên Nhân diện điểu, ở đây lại không có một con nào.

Nhưng nói ra cũng thật thảm.

Thức ăn mà mọi người để lại cho hắn, chỉ đủ dùng ba ngày.

Dù sao đi mộ thường cũng chỉ hai ba ngày.

Ai mà ngờ cuối cùng mọi người lại đi lên phía trên.

Hơn nữa lúc ra ngoài còn gặp phải bão tuyết phong sơn.

Nên hắn chỉ có thể một mình ở lại đây.

Pháo Vương này cũng là một kẻ ngoan cường.

Ba ngày thức ăn và nước uống, hắn lại kiên trì cầm cự được mười lăm ngày.

Mỗi ngày chỉ ăn một bữa, một bữa chỉ bằng một phần ba lượng bình thường.

Cơ bản là đã đạt đến mức tối thiểu để duy trì sự sống.

Ngoại trừ lúc ăn, thời gian còn lại hắn hoàn toàn không động đậy nằm cạnh suối nước nóng ngủ, tiết kiệm thể lực.

Nhưng mười lăm ngày qua đi, hắn cũng cơ bản là đã kiệt sức.

Bữa ăn cuối cùng vẫn là ăn vào sáng hôm qua, lúc này hắn đã đói đến mức thần trí cũng có chút mơ hồ rồi.

Có thể sẽ có người hỏi, tại sao hắn không ra ngoài sớm mấy ngày chứ?

Nói ra cũng là bất đắc dĩ.

Bên ngoài tuyết lở đã vùi lấp lối ra, thể lực và cơ thể của hắn có lẽ không thể bò ra ngoài mà không chết cóng.

Cân nhắc lợi hại, hắn vẫn ở lại.

Cũng chính vì hắn đã đấu tranh sinh tồn mười lăm ngày nay, nên chương trình Khám Phá Cổ Mộ kỳ này cũng vẫn chưa kết thúc.

Bất quá hiện tại chỉ còn một mình hắn vẫn đang livestream mà thôi.

Lượng pin của thiết bị livestream cũng đã đến giới hạn.

Hoạt động trong môi trường nhiệt độ thấp lâu ngày, tuổi thọ pin giảm đi đáng kể.

Còn về Pháo Vương ngoài đời, đơn giản là không thể dùng từ thảm để hình dung nữa rồi.

Cả người mất nước nghiêm trọng.

Trên mặt còn bị đóng băng nổi lên không ít da khô.

Nằm trên đất nhìn màn hình livestream ánh mắt mờ mịt, hiển nhiên không quá buổi trưa ngày mai, sẽ phải quy thiên rồi.

Trong phòng livestream rất nhiều người đều đang cầu nguyện cho hắn.

Tổ chương trình cũng không chỉ một lần phái đội cứu viện.

Nhưng cơn bão tuyết lần này quá lớn.

Thậm chí trong thời gian đó còn có một thành viên đội cứu viện mất tích, may mắn cuối cùng đã tìm thấy kịp thời nên không có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng công tác cứu viện vẫn luôn đình trệ.

Tất cả mọi người cũng đều đang chờ đợi tin tức từ tổ chương trình và đội cứu viện.

Mãi cho đến hôm nay. 【Pháo Vương đã hai tiếng không mở mắt rồi, anh ấy sẽ không...】【Tôi đề nghị chương trình bật chức năng âm thanh, chúng ta mau gọi anh ấy dậy, nếu không anh ấy ngủ giấc này có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại!】【Tôi thấy đừng rồi, các bạn nhìn lượng pin thiết bị livestream của anh ấy đã không còn chưa đến một phần trăm, nếu bật âm thanh có thể giây tiếp theo sẽ hết điện mất!】【Haizz, nếu thực sự bị cương thi cắn chết thì thôi đi, cái quái gì thế này chứ, quá uất ức rồi!】【Đúng vậy, cổ mộ còn chưa xuống, đã chết ở đây, cái này cũng quá....】【Tôi thấy cái chết của Pháo Vương, Bàn Tử và bọn họ phải chịu trách nhiệm, dù sao lúc đó bọn họ có cơ hội xuống đón người mà】【Cút đi mẹ mày!

Mạng của bọn họ không phải mạng à, hơn nữa Pháo Vương là đi theo Tứ A Công xuống, dựa vào đâu mà có chuyện lại phải để Ngô Tiểu ca bọn họ chịu trách nhiệm】【Đúng vậy, là giang tinh đấy mày!】Người trong phòng livestream cãi nhau không ngừng.

Tuy nhiên thiết bị livestream hoàn toàn không nể mặt.

Thông báo lượng pin cạn kiệt sắp tắt máy hiện ra.

Đồng hồ đếm ngược cũng bắt đầu đếm: 10, 9, 8.....1.

Khi thời gian đến giây cuối cùng, đột nhiên toàn bộ màn hình livestream liền đứng hình.

Nhưng gần như đồng thời tất cả mọi người đều nhìn thấy, ở một bên vách đá nứt trong màn hình livestream.

Lại xuất hiện hai khuôn mặt người.

Không sai, cuối cùng xuất hiện hai người, chính là Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1187

Con đường do âm binh mượn, cuối cùng vẫn dẫn họ đến khe nứt suối nước nóng này.

Pháo Vương cũng coi như là họa phúc tương y, cuối cùng cũng gặp mặt Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Trong ba lô Tần Vũ trừ Quỷ Tỳ, không còn gì cả.

Nhưng trong ba lô Ngô Tam Tỉnh vẫn còn một ít thức ăn và nước uống.

Hai người cho Pháo Vương ăn một ít, tình trạng cơ thể của người này cuối cùng cũng bắt đầu chuyển biến tốt.

Tuy nhiên thức ăn của họ cũng không nhiều, nếu vẫn phải tự mình đi bộ xuống núi, hiển nhiên là không thể.

May mắn thay cơn bão tuyết bên ngoài đã ngừng.

Tần Vũ mất hai giờ để dọn sạch tuyết lấp cửa động.

Sau đó ba người liền rời khỏi đây, trở lại bên ngoài chờ đợi cứu viện.

Thật lòng mà nói, bọn họ cũng thật sự may mắn.

Có người đã gửi màn hình livestream cuối cùng cho tổ chương trình.

Dưới áp lực dư luận mạnh mẽ, tổ chương trình chỉ có thể lại phái trực thăng và nhân viên cứu hộ đến.

Bất kể khuôn mặt người xuất hiện trên màn hình cuối cùng có phải là người thật hay không.

Ít nhất phải làm đến mức tối thiểu, sống phải thấy người chết phải thấy xác chứ.

Pháo Vương một mình chết trong động, bọn họ rõ ràng biết, nếu đều không đến cứu viện.

Thật sự là không thể nói xuôi được.

Mà cũng chính trong tình huống này, ba người Tần Vũ cuối cùng đã được cứu.

Chỉ là khi tin tức ba người được cứu rầm rộ đưa tin.

Cảnh tượng thảm khốc trên màn hình cũng là không nỡ nhìn thẳng.

Tần Vũ còn đỡ, Ngô Tam Tỉnh trên mặt xanh một mảng tím một mảng, hiển nhiên là bị đâm vào trong khe nứt.

Pháo Vương cả người yếu ớt, đến bệnh viện mấy ngày mới hồi phục lại...

Tần Vũ là người đầu tiên rời khỏi bệnh viện.

Anh không phải là người kiểu cách, chỉ ở bệnh viện hai ngày trừ Lương Quỳnh đến thăm anh ra.

Phần lớn còn lại đều là những fan hâm mộ nghe tin mà đến.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính lại không thấy ai cả.

Hỏi Lương Quỳnh, Lương Quỳnh nói sau khi về thì không gặp họ nữa.

Cũng không biết đã đi đâu.

Phan Tử biết tam gia trở về, liền gấp rút đến ngay trong đêm.

Nhưng theo lời hắn nói, Tam gia và Bàn Tử cũng không biết đã đi đâu.

Tần Vũ rời khỏi bệnh viện một mình về nhà.

Trước khi rời đi, Ngô Tam Tỉnh nói sẽ liên hệ tổ chương trình giúp tìm họ.

Họ có thực lực mạnh, nhân mạch rộng, tìm người cũng nhanh.

Tuy rằng hắn và Ngô Bất Chính không có tình cảm, nhưng nói thế nào thì người sau cũng là đại điệt tử của hắn ở thế giới này.

Vẫn sẽ cố gắng hết sức.

Hơn nữa Ngô Tam Tỉnh còn nói một chuyện.

Nói mười ngày sau, nhất định phải xuất phát đi Xà Chiểu Quỷ Thành rồi.

Nơi đó chỉ có Vũ Quý mới có thể đi vào.

Bỏ lỡ lần này phải đợi mười năm, hắn có lẽ không đợi được nữa.

Mười ngày, tức là phải tìm thấy Ngô Bất Chính trong mười ngày này.

Nếu không Ngô Tam Tỉnh có thể sẽ thật sự rời đi.

Tần Vũ cố chấp như vậy không ngoài mục đích là để giải tỏa khúc mắc trong lòng Ngô Bất Chính.

Con người chính là như vậy, khi chấp niệm nặng nề, rất hại cơ thể.

Nếu Ngô Bất Chính không tiêu tan chấp niệm này, đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa Xà Chiểu Quỷ Thành có lẽ còn có manh mối về Thi Miết Hoàn, chuyến Xà Chiểu Quỷ Thành này họ là nhất định phải đi.

Chỉ là điều khiến anh bất ngờ là, khi trở về trong ngày đó, anh nghe Phan Tử nói Tam gia gặp Lương Quỳnh rồi lắc đầu.

Tần Vũ cũng đại khái đoán ra.

Chương 1188

Tình trạng của Lương Quỳnh gần như đã kiệt quệ.

Nếu không có Vẫn ngọc ở Xà Chiểu Quỷ Thành, có lẽ bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành Cấm bà.

Cho nên trong số những người này, có lẽ người cấp thiết nhất cần đến Xà Chiểu Quỷ Thành, thực ra là Lương Quỳnh.

Chuyện này dường như không có bất kỳ đường lùi nào.

Nhưng việc cấp bách hiện tại vẫn là phải nhanh chóng tìm thấy Ngô Bất Chính.

Chỉ là từ khi xuất viện, không chỉ anh, mà cả người của Ngô Tam Tỉnh cũng đang liên hệ tìm hai người họ.

Nhưng thủy chung vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Bạn bè của Tần Vũ hỏi thăm được, Bàn Tử và Ngô Bất Chính vào ngày thứ ba sau khi trở về, đã đi đến Đế đô.

Sau đó thì mất hút.

Anh nhớ lại Bàn Tử ở Đế đô dường như còn có bạn bè làm việc ở Phan Gia Viên.

Thế là liền xin địa chỉ rồi gấp rút đến đó ngay trong đêm.

Nhưng đến Phan Gia Viên hỏi thăm mới biết.

Người bạn được cho là của Bàn Tử, Đại Kim Nha, lại cũng đã nửa tháng không lộ diện rồi.

Cũng không liên hệ được.

Ba người họ cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Tần Vũ ngồi trước cửa tiệm của Đại Kim Nha, cả người đều có chút mơ màng.

Trong lúc đó Giáo sư Dương còn gọi điện thoại đến, nói có thời gian có thể đến chỗ ông ấy nói chuyện.

Con gái ông ấy sắp kết hôn rồi, tuần sau sẽ từ Mỹ trở về.

Đến lúc đó có thể giới thiệu làm quen một chút.

Giáo sư Dương là một trong số ít những giáo sư rất tốt mà Tần Vũ quen biết.

Bình thường chắc chắn sẽ không từ chối, thêm vào đó Bàn Tử và Ngô Bất Chính có quan hệ không tệ với ông ấy.

Nhưng hiện tại vào thời điểm quan trọng này, anh cũng chỉ có thể là từ chối.

Một mình ngồi trước cửa tiệm Đại Kim Nha suy nghĩ.

Đột nhiên hai người mặc vest lại xuất hiện trước mặt anh.

Áo vest trên ngực hai người này đều có cài một huy hiệu.

Trên đó hiển nhiên là một chuỗi số: 【302059007】 Tần Vũ nhìn thấy chuỗi số này cảm thấy có chút quen thuộc.

Vừa nghĩ liền phản ứng lại.

Cái này mẹ nó hình như là mã số công ty của một người bạn ở Đế đô của Ngô Bất Chính a!

Hình như tên là gì, Tiểu Hoa!

Anh cũng thấy lạ một người đàn ông sao lại có cái tên nữ tính này.

Nhưng người này hình như rất đáng tin cậy, lần trước ở Hải Đáy Mộ Giải Thiên Linh kia, dường như chính là em gái của người này.

Chỉ là người của Giải gia sao lại tìm đến mình chứ? "Tần tiểu ca?

Ông chủ chúng tôi có đồ muốn đưa cho cậu!" "Về Ngô Bất Chính, phiền anh đi cùng chúng tôi một chuyến!" Hai người thái độ rất thành khẩn, nhìn qua không giống như đang nói dối.

Hơn nữa chuyện là về Ngô Bất Chính, anh cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy đi theo hai người đó.

Hai người đó cũng không nói nhiều, một đường dẫn Tần Vũ rời khỏi Phan Gia Viên.

Ở gần đó không xa có đậu một chiếc xe địa hình màu đen.

Trên thân xe cũng có chuỗi số 302059007 này.

Biển số xe Tần Vũ chưa từng thấy, nói thì thấy qua nhưng anh cũng không biết.

Về xe cộ anh căn bản không nghiên cứu, chỉ biết bốn bánh xe có thể chạy là được rồi.

Kiếp trước là công nhân khuân vác, làm gì có tiền mà nghiên cứu xe, chỉ lo nghiên cứu làm sao để không chết đói thôi.

Hai người đến đây, liền rời đi, sau đó cửa xe ghế sau cũng mở ra.

Ghế sau không có người, cửa xe dường như được điều khiển bằng điện.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, trực tiếp lên xe, vừa ngồi ổn định mới phát hiện, ghế trước hóa ra có hai người.

Hơn nữa đều là đàn ông.

Trong đó một người anh còn nhận ra, hóa ra là Hắc Hạp Tử.

Chương 1189

Còn người ngồi ở ghế phụ anh không quen, đối phương ăn mặc rất chỉnh tề.

Vừa nhìn là biết người có tiền.

Thật lòng mà nói Tần Vũ đối với người có tiền không có mấy thiện cảm.

Kiếp trước bản thân anh chính là kẻ bị tước đoạt, nên trong xương cốt có chút ghét người có tiền.

Có lẽ là cảm thấy ông trời không công bằng, tại sao cứ nhất định mình lại là kẻ nghèo rớt mồng tơi chứ?

Nhưng anh ước chừng là đã quên sau khi xuyên việt anh cũng đã trở thành người có tiền.

Cuộc đời này nói ra chính là kỳ lạ như vậy.

Hắc Hạp Tử nhìn thấy Tần Vũ cười chào hỏi: "Tiểu ca lại gặp mặt rồi, chuyến Vân Thiên Cung mệt mỏi rồi chứ, muốn một suất massage chính tông người mù không?" Tần Vũ không đáp lời hắn, nhìn người bên cạnh.

Người kia cũng không nói gì, chỉ từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư đưa cho Tần Vũ.

Sau đó liền ý bảo Hắc Hạp Tử lái xe.

Tần Vũ thấy đối phương không nói gì, cũng không mở miệng, mở phong thư ra xem.

Nội dung phong thư này được in ra, trước đó chắc là một email điện tử.

Đầu thư viết một câu: "Tiểu Hoa giúp tôi một việc, Tiểu ca nếu ra ngoài rồi, hãy đưa phong thư này cho cậu ấy!" Sau đó bên dưới mới là nội dung thư.

Nội dung bức thư không nhiều lắm.

Đại khái ý tứ là, Giáo sư Hoắc đã tìm thấy họ, nói rằng tình trạng của Lương Quỳnh không được tốt lắm.

Vì vậy, dặn dò họ cũng phải chuẩn bị tâm lý.

Dù sao thì cơ thể Lương Quỳnh đã bắt đầu xuất hiện mùi hương kỳ lạ kia, Bàn Tử và cậu cũng có thể sẽ dính chiêu.

Có lẽ là sau khi họ trở về, đã đến chỗ Giáo sư Hoắc để kiểm tra cơ thể.

Còn cơ thể Lương Quỳnh thì có thể đã xuất hiện biến hóa.

Thế nên mới để lại thư nhắc nhở mình phải chú ý nhiều hơn.

Nếu như mình có thể sống sót từ Vân Thiên Cung trở ra.

Nửa sau của bức thư nói rằng.

Bàn Tử có một người bạn ở Đế Đô tên là Đại Kim Nha.

Người này là một gian thương, nhưng cũng là người có mối quan hệ rất rộng.

Hắn quen một ông thầy bói mù, nghe nói người này ngày trước là một lục lâm hảo hán.

Hơn nữa còn là người đứng đầu trong các môn phái đạo mộ lãnh đạo quần đạo.

Kiến thức cực kỳ uyên bác, nhưng sau đó ở Vân Nam bị hỏng một đôi mắt, nên mới làm nghề bói toán.

Người này có thể có cách giải quyết tình huống của Lương

Quỳnh, nên họ đi thử xem sao.

Cuối thư có hai câu dặn dò.

Đảo đấu cực kỳ tổn hại âm đức, nếu không cần thiết thì vẫn đừng xuống mộ nữa!

Nếu lần này họ có thể tìm được cách hóa giải dược hoàn, thì cứ thế dừng lại, làm người bản phận sống qua ngày chẳng phải tốt hơn sao.

Hy vọng Tần Vũ có thể suy nghĩ kỹ, xuống mộ chung quy không phải kế lâu dài.

Cùng với việc tuổi tác đã lớn, cơ thể cũng chịu không nổi nữa rồi.

Bức thư đến đây cơ bản là hết.

Lúc này, người ngồi ở ghế phụ lái phía trước cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tôi đã tra rồi, ông thầy bói mù mà họ nhắc đến họ Trần, hiện đang hoạt động ở khu vực huyện Lam Điền, Cam Túc!” “Người ta gọi ông ta là Trần hạt tử, tự xưng là Trần Đoàn chuyển thế, là một giang hồ phiến tử!” “Ba người họ chắc là đã xuất phát đi tìm người này từ hai tuần trước, đại khái là đến huyện Lam Điền khoảng một tuần trước!” “Trong thời gian đó chúng ta vẫn còn liên lạc!” “Thời gian mất tích là vào ba ngày trước!” “Tín hiệu cuối cùng biến mất trên một dãy núi bên ngoài huyện Lam Điền!” “Ở đó đất rộng người thưa, không có tín hiệu, tôi đoán nếu có chuyện thì sẽ không quá hai mươi bốn tiếng!” “Chúng ta nhiều nhất bốn tiếng nữa là có thể đến nơi!” Chàng trai kia rất thẳng thắn, không chút dây dưa.

Tần Vũ nghe vậy gật đầu, trong lòng cũng không khỏi thắt lại.

Nhất định là cái thằng Bàn Tử này xúi giục.

Mình vừa mới ra ngoài, họ lại gặp chuyện, thật sự là không lúc nào được yên thân.

Hắc Hạp Tử đột nhiên hỏi: “Cậu đừng đi nữa có được không, mấy năm rồi không xuống đất, tay nghề này còn được không?” Chàng trai thản nhiên cười nói: “Hơn cậu nhiều!” “Ố ồ, vậy thì thử xem nào?” Hắc Hạp Tử hứng thú nói.

Nhưng chàng trai kia không đáp lời, Hắc Hạp Tử nói: “Nói thật, để em gái cậu đến là được rồi, dù sao cậu cũng là gia chủ, đích thân xuống mộ ít nhiều cũng có chút nguy hiểm!” Tần Vũ nghe đến đây, trong lòng đã hiểu rõ.

Chàng trai này, có lẽ chính là gia chủ của Giải gia, Giải Ngữ Hoa.

Cũng chính là Tiểu Hoa trong miệng Ngô Bất Chính.

Nhưng nghe nói tên thật của Giải Ngữ Hoa là Giải Vũ Thần.

Giải Ngữ Hoa là nghệ danh của cậu ta, hơn nữa cái tên này được lưu truyền rộng rãi hơn.

Giải Ngữ Hoa không muốn phí lời nói: “Cô ấy còn có việc khác phải xử lý!” Hắc Hạp Tử thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, sau đó giới thiệu Giải Ngữ Hoa với Tần Vũ.

Chương 1190

Vậy là xem như đã quen biết.

Khi thấy đến đây, Tần Vũ cũng cơ bản đã hiểu ra.

Bọn họ lại đã xuất phát rồi.

Tốc độ xuất phát này quả thực quá nhanh.

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, hơn nữa còn chưa hỏi cậu có muốn đi hay không.

Vậy mà đã lên đường rồi.

Chiếc xe rất nhanh đã đến một bãi đất trống gần đó.

Trực thăng của tổ chương trình quả nhiên cũng ở đó.

Hắc Hạp Tử nói: “Phần lớn sản nghiệp của Giải gia hiện giờ đều là sản nghiệp chính quy!” “Nếu không hợp tác với tổ chương trình, sao có thể biết được nhiều tin tức như vậy!” “Thật ra phần lớn tin tức đều là Tam Thúc kêu tổ chương trình điều tra!” “Chỉ là lão hồ ly này không biết đang nghĩ gì, vậy mà không tự mình đi cứu người!” “Đơn giản là một Tam Thúc giả mạo!” Vốn dĩ, cháu ruột của mình gặp chuyện, sao làm Tam Thúc mà lại không tự mình đi.

Ai ngờ, ông ta lại chỉ cung cấp thông tin, không có ý định tự mình ra tay.

Tần Vũ lại biết rõ, Ngô Tam Tỉnh căn bản không có nhiều tình cảm với Ngô Bất Chính.

Kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu.

Ba người xuống xe trực tiếp lên máy bay.

Chỉ thấy rất nhiều thiết bị đặt ở trên đó.

Trong đó lại còn có cả thiết bị livestream.

Tần Vũ đã quen thuộc với những thứ này, vốn dĩ cũng đã quen với những thiết bị livestream này, lập tức mặc đồ vào, chỉ chờ đến nơi.

Tuy nhiên, ngay lúc cậu chuẩn bị mở phòng livestream thì Giải Ngữ Hoa lại ngăn cậu lại nói: “Đừng mở vội, bây giờ chưa phải lúc, chúng ta phải tìm được Trần hạt tử kia đã rồi nói!” Tần Vũ sững sờ, nhưng sau đó liền hiểu ra.

Ngô Bất Chính và nhóm của họ gặp chuyện tám phần là có liên quan đến Trần hạt tử này.

Đến nơi, nếu Trần hạt tử này không hợp tác, thì khó tránh khỏi phải dùng đến một số thủ đoạn phi thường quy.

Những thứ này không thích hợp để livestream.

Tốt nhất vẫn nên đợi có được manh mối hữu ích rồi mới phát sóng.

Tần Vũ gật đầu, cũng không kiên trì nữa.

Nhưng việc tuyên truyền của chương trình đã lan rộng khắp nơi.

Trên TV, trên mạng đều là quảng cáo Tần Vũ sắp xuất phát lần nữa.

Vừa tuyên truyền, việc này đã gây ra không ít lời phê phán từ cư dân mạng: 【Mẹ nó, vừa mới từ Vân Thiên Cung ra chưa đầy hai ngày, mấy người lại bắt Tiểu ca xuống mộ, Tiểu ca không cần nghỉ ngơi sao?】【Đúng vậy, tổ chương trình mấy người là Chu Bái Bì à?】【Mấy người đừng vội mắng, tổ chương trình hình như không nói lần này là xuống mộ!

Hình như là vì Bàn Tử và Ngô Bất Chính mất tích, là đi cứu người!】【Tôi bái phục, đúng là vậy thật, may mà không phải xuống mộ, mẹ nó tôi còn xót Tiểu ca nữa là】【Xót Tiểu ca?

Tôi còn xót cổ mộ nữa là, người ta có chọc ai ghẹo ai đâu, mấy người đào hết cái này đến cái khác】【Haha, nói đến đây tôi lại nhớ ra một chuyện, theo tốc độ của tổ chương trình này, một tháng đào ba cái mộ】【Mấy người nói liệu có một ngày, cổ mộ đều bị đào hết, đến lúc đó còn quay kiểu gì?】【Tôi đề nghị đi đào cổ mộ nước ngoài!】【Nước ngoài có cổ mộ sao?

Mấy người sợ là đào trúng người thân vừa được chôn xuống của người ta đấy!】【Cổ mộ: Tôi quá khó rồi!】【Cổ mộ: Mấy người đừng qua đây, tôi là tòa cổ mộ cuối cùng rồi, đừng có làm loạn nữa!】Độ nóng của các cuộc thảo luận trên mạng không hề giảm.

Dường như chỉ cần có Tần Vũ ở đâu, hiệu quả livestream của chương trình đó sẽ không hề tệ.

Đáng tiếc cậu không phải là minh tinh, nếu không tìm một người quản lý gì đó, đại diện cho hai sản phẩm, nói không chừng cũng có thể kiếm bộn tiền.

Bốn tiếng đồng hồ, Tần Vũ cơ bản là xem Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa trò chuyện mà trôi qua.

Vừa nói chuyện, lúc này cậu có chút nhớ Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Nhìn hai người họ trò chuyện trước mặt, còn thỉnh thoảng có cử chỉ thân mật, mẹ nó Tần Vũ cuối cùng cũng biết thế nào là ăn cơm chó!

May mà thời gian không lâu, trực thăng bốn tiếng đã đến huyện Lam Điền.

Nơi này rất hẻo lánh, chưa từng có trực thăng hạ cánh ở đây.

Hơn nữa trên mạng nghe nói chương trình nổi tiếng toàn cầu sẽ đến đây, khiến người dân địa phương đều rất phấn khích.

Trực thăng vừa hạ cánh, liền thấy rất nhiều người xung quanh đang xem náo nhiệt.

Trong số những người này, phần lớn ăn mặc rất giản dị, xem ra huyện Lam Điền này cũng có chút nghèo khó.

Đột nhiên Hắc Hạp Tử chỉ về một phía nói: “Mấy người xem, tên kia chính là Trần hạt tử!” Tần Vũ nhìn qua, quả nhiên thấy trong đám đông một ông lão chống gậy, đeo kính râm đen đang lẫn trong đám đông nghe ngóng sự tình.

Nhưng người đó rất cảnh giác, mắt không thấy nhưng tai cực kỳ thính nhạy.

Dường như nghe thấy lời của Hắc Hạp Tử, liền quay người bỏ chạy.

Giải Ngữ Hoa thấy vậy hô: “Đuổi theo!” Ba người lập tức đuổi theo vào đám đông.

Nhân viên công tác bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, ba người đã lao đi mười mấy mét.

Cả ba người đều có tay nghề không tồi.

Lúc này hành động cùng nhau, dù đám đông rất lớn, nhưng việc xác định vị trí của Trần hạt tử không phải là vấn đề khó.

Tuy nhiên Trần hạt tử kia dường như cũng đã ở đây một thời gian không ngắn.

Chương 1191

Nên tốc độ chạy cũng rất nhanh.

Chỉ là mắt ông ta dù sao cũng không tốt, trước mặt ba thanh niên mà lại là những thanh niên có tay nghề rất lợi hại.

Chạy chưa đầy năm phút, liền bị chặn lại.

Hắc Hạp Tử mở miệng cười nói: “Lão già, ông còn chạy được không?” “Chư vị thiếu hiệp, mấy người đây là làm gì, tôi với mấy người không oán không cừu gì!

Mấy người đuổi theo tôi một ông già để làm gì?” Trần hạt tử lau mồ hôi trên trán nói.

Đây chẳng phải là mình ngày xưa bói toán đã đắc tội với nhân vật lớn nào rồi sao.

Sao tự nhiên lại đến nhiều người như vậy chứ!

Giải Ngữ Hoa nói: “Ông, chúng tôi không muốn làm khó ông, mấy ngày trước có phải có người tên Bàn Tử và Ngô Bất Chính cùng với Đại Kim Nha đã tìm ông không?” “Chúng tôi muốn biết họ đã đi đâu!” “Cái này…” Trần hạt tử lập tức do dự.

Tần Vũ lười phí lời, lập tức muốn rút dao, Hắc Hạp Tử bên cạnh vội nói: “Này này Tiểu ca, cậu đừng xung động, đối phó với một ông già không cần dùng đến Hắc Kim Cổ Đao của cậu đâu!” “Để tôi xem, tôi có cách!” Hắc Hạp Tử vừa nói vừa chỉ về một phía.

Phía đó là một căn nhà dân bỏ hoang, nhà đã sập, chỉ còn bốn bức tường.

Hắc Hạp Tử ra hiệu một cái, lập tức vác Trần hạt tử vào trong căn nhà hoang.

Cửa cũng không còn, ba người cũng không kiêng dè, liền ném Trần hạt tử sang một bên.

Trần hạt tử lúc này thật sự sợ hãi, vội nói: “Ba vị hảo hán, tha mạng!

Nếu có chỗ nào đắc tội xin hãy nói rõ, ba người kia quả thật đã tìm tôi, nhưng tôi với họ là bạn bè, đương nhiên sẽ không hại họ!” “Mấy người đây là làm gì vậy!” “Ông già này mắt đã mù rồi, mấy người đây là hà cớ gì?” Hắc Hạp Tử dọa nạt: “Ông già, bớt nói nhảm đi, nói họ đi đâu rồi, nếu không tôi sẽ nhổ từng sợi tóc của ông!” “Hạt tử, đừng làm bậy!” Giải Ngữ Hoa vội nói.

Trần hạt tử nghe vậy sững sờ, vội nói: “Tôi có làm bậy đâu!” “Không phải thiếu hiệp, là mấy người đã trói tôi, sao tôi còn làm bậy được chứ?” “Tôi nói không phải ông, mà là bạn tôi!” Giải Ngữ Hoa ngượng ngùng nói.

Hắc Hạp Tử bên cạnh cũng có chút ngượng, nói: “Thôi tôi mặc kệ, cậu tự nghĩ cách giải quyết đi!” Nói xong liền muốn ra ngoài chờ.

Trần hạt tử lại rầu rĩ mở miệng nói: “Không phải tôi nói mấy vị thiếu hiệp, trong số mấy người cũng có người là hạt tử à, thế thì tôi lại thấy lạ rồi!” “Vì đã là người trong nghề rồi, hà tất phải làm khó một ông già như tôi?” “Đã là hạt tử cả rồi, hạt tử hà tất làm khó hạt tử chứ!” “Tôi…” Hắc Hạp Tử tức đến không chịu được, Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được cười.

Nhưng cậu ta nhanh chóng ngừng lại, mở miệng nói: “Ông, chúng tôi thật sự không có ác ý, chỉ muốn biết ba người bạn của chúng tôi đã đi đâu!” “Ông đừng có giả vờ giả vịt với chúng tôi nữa, còn có Tiểu ca đây này, trong tay cậu ấy có một cây Hắc Kim Cổ Đao!” “Giết người như ma, chém tóc đứt đoạn, một đao chém xuống ván thép cũng có thể đứt đôi!” “Cậu ấy bây giờ cảm xúc cực kỳ bất ổn, nếu ông còn chần chừ nữa, tôi thật sự không quản nổi đâu!” Giải Ngữ Hoa hù dọa người ta, quả thực còn ác hơn Hắc Hạp Tử.

Thậm chí còn đỡ Trần hạt tử sờ vào vỏ đao, lập tức khiến ông ta sợ hãi lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên Trần hạt tử dù sao cũng là người từng trải, rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Mở miệng nói: “Mấy vị, cũng là người trong nghề phải không?

Thật không dám giấu, trong ba người mấy vị, hai người đều có mùi đất trên người!” “Giống hệt như hai người mà Đại Kim Nha dẫn đến lúc trước!” “Thật ra mà nói, lão già tôi đã kim bồn tẩy thủ nhiều năm rồi, nhưng dù sao cũng là đồng hành!

Mấy người đây là hà cớ gì!” “Ai!” “Họ ở đâu?” Tần Vũ đột nhiên lạnh giọng mở miệng nói.

Hiển nhiên đã sắp hết kiên nhẫn.

Trần hạt tử nghe cậu ta nói thì run lên, nói: “Đừng kích động, đừng kích động, trên người cậu sát khí nặng nhất, tôi không muốn nói với cậu, nhưng vì mấy người nói là bạn của họ!” “Vậy thì tôi sẽ nói cho mấy người biết, dù sao tôi cũng không còn lựa chọn nào khác!” “Thật ra tôi cũng là có lòng tốt, không muốn để họ dính vào rắc rối, tôi đã già đến mức này rồi, lời người sắp chết cũng là lời thiện mà!” “Mọi chuyện là như thế này!” Trần hạt tử nói xong liền kể lại sự việc một lượt.

Hóa ra, Ngô Bất Chính và nhóm của họ quả thật đã tìm đến Trần hạt tử ba ngày trước.

Thực ra mà nói, chính xác là hai ngày rưỡi trước.

Theo những gì Trần hạt tử biết, ba người họ đã đi du sơn ngoạn thủy trên đường đến đây.

Ngô Bất Chính kia dường như rất sốt ruột, nhưng Đại Kim Nha và Bàn Tử thì không.

Đến nơi thì hỏi làm thế nào để khắc chế một loại tình huống thi biến.

Họ nói cũng rất mơ hồ, chỉ nhắc đến tình huống thi biến thì khắc chế thế nào.

Trần hạt tử đương nhiên nói, vậy thì phải tìm pháp khí khắc chế thi biến chứ, như Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Phát Khâu Ấn, v.v.

Nhưng sau đó Ngô Bất Chính nói, không phải thi biến của thi thể, mà là thi biến của con người.

Điều này làm Trần hạt tử mơ hồ hết cả.

Sững sờ rất lâu mới phản ứng lại.

Nhưng Trần hạt tử ngày xưa cũng là kẻ trộm mộ, bây giờ việc truy bắt trộm mộ rất gắt gao, ông ta cũng sợ xảy ra chuyện.

Nhưng vì Đại Kim Nha trước đây đã giúp đỡ ông ta, khi ông ta còn khốn khó, đã cho ông ta một ít tiền.

Ông ta lại là người trọng tình nghĩa.

Thế là liều mình nói ra một số suy nghĩ của mình.

“Tôi nói, người làm gì có thi biến, nói đến thi biến không ngoài hai loại!” “Thứ nhất, tuổi tác đã lớn, chức năng cơ thể thoái hóa, trên người sẽ mọc một số đốm, đó thực ra là hiện tượng bình thường!” “Một số giang hồ phiến tử vì muốn làm người ta sợ hãi, nói đó là thi ban, thực ra đều là lừa bịp!” Tuy nhiên, vạn sự đều có hai mặt, người già rồi cũng không sống được bao lâu.

Việc những đốm đó được gọi là thi ban cũng không có gì lạ.

Nhưng sau đó Ngô Bất Chính nói, không phải loại này.

Thế là Trần hạt tử mới nói đến loại thứ hai.

Loại thi biến thứ hai, không ngoài một số yếu tố bên ngoài.

Ví dụ như trúng thi độc, hoặc bị cương thi cắn.

Thi độc còn sót lại trong cơ thể sẽ gây ra thi biến ở người sống.

Chương 1192

Đây thực chất là một triệu chứng ngộ độc.

Dù sao thi độc cũng là độc.

Ngô Bất Chính nói chính là tình huống này, có cách nào khắc chế không.

Những tư liệu họ từng thu được ở hải để mộ, cộng thêm phân tích của Giáo sư Hoắc đã đưa ra một kết quả.

Quá trình cấm bà hóa của Lương Quỳnh, đó là một quá trình biến trực tiếp từ người sống thành cương thi, thậm chí còn bỏ qua cái chết ở giữa.

Nếu có thể tìm được thứ gì đó khắc chế thi biến, nói không chừng có thể giải quyết được chuyện dược hoàn.

Còn nếu xét từ góc độ khoa học.

Thi miết hoàn có Thi Miết Vương, thực ra cũng được coi là một giới hạn của sự ngộ độc.

Nói đến đây, Trần hạt tử nói: “Thi biến ở người sống lão phu chưa thấy mấy, nhưng cách giải quyết cũng không phải là không có!” “Nghề đạo mộ từ thời cổ đại truyền đến nay luôn có người trúng thi độc mà sống sót!” “Trong đó, một phương pháp lưu truyền đáng tin cậy nhất, chính là thi đan trong thi thể cương thi ngàn năm!” “Nghe nói, thiên niên thi đan đó là thần vật tập hợp tinh hoa tạo hóa của trời đất, có thể khắc chế thi biến ở người sống!” “Tôi chỉ nói có thế thôi, họ cứ nhất định hỏi tôi ở đâu tìm được, làm sao tôi biết được!” “Tôi chỉ nói, Tương Tây thi vương chẳng phải có truyền thuyết sao, mấy người có thể đến đó thử vận may!” Giải Ngữ Hoa nghe đến đây cười nói: “Đến nước này rồi, ông đừng có nói nhảm nữa, ông còn nói Tương Tây thi vương là truyền thuyết, sao có thể tin thật được!” “Thành thật khai báo họ rốt cuộc đã đi đâu?” Sự tinh minh và thông minh của Giải Ngữ Hoa đều do cậu ta tự mình rèn luyện mà thành.

Tuổi còn trẻ đã phải quản lý cả gia tộc, có thể tưởng tượng được quá trình trưởng thành của cậu ta gian nan đến mức nào.

Vì vậy những lời lừa gạt của Trần hạt tử, cậu ta hiển nhiên không tin.

Chỉ là Trần hạt tử đến bây giờ vẫn còn nói nhảm, dường như chuyện bên trong rất không bình thường.

Nếu không thì cũng không cần phải giấu giếm như vậy.

Trần hạt tử tỏ vẻ ngượng ngùng, ấp úng nửa ngày vẫn không muốn nói.

Tần Vũ thì đã có chút mất kiên nhẫn, làm động tác muốn rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhưng chỉ vừa rút ra một chút, Trần hạt tử nghe thấy tiếng đao và vỏ đao cọ xát, lập tức im bặt.

Trước hiểm nguy tuyệt đối, mọi mưu tính thâm sâu đều là hổ giấy.

“Lão già, tôi cho ông cơ hội cuối cùng, ông không thể chạy thoát đâu, tôi sẽ phái người đưa ông về Đế Đô!” “Nếu ông dám lừa chúng tôi, ông biết hậu quả rồi đấy!” Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa cũng lạnh đi vài phần, hiển nhiên sự kiên nhẫn của cậu ta cũng sắp cạn.

Trần hạt tử thấy không còn đường lui, chỉ đành thở dài nói: “Ai!

Nếu tôi nói cũng không phải là không được, nhưng mấy người phải hứa với tôi không được kiến tài khởi ý, càng không được làm hại lão phu!” “Chúng ta đều là người trong ngành đảo đấu, nói lời không giữ lời thì xuống mộ chắc chắn sẽ đụng quỷ!" "Nếu mấy người có thể đồng ý, tôi sẽ nói hết mọi chuyện!" "Không vấn đề!" Ba người lập tức đồng ý.

Trần hạt tử thấy không còn hậu hoạn liền mở miệng nói: "Thật ra cũng không có gì, họ quả thật không tin truyền thuyết Tương Tây thi vương, tên Bàn Tử kia còn đòi đánh tôi!" "Thế nên tôi mới nói một chuyện khác, tôi quả thật biết nơi nào đó có thể có thiên niên thi đan, nhưng dù không có thì cũng có thể có tiên đan!" "Tức là loại thuốc trường sinh bất lão mà các đế vương cổ đại luyện chế, nhưng nói trắng ra thì thứ này có lẽ không đáng tin cậy!" "Tôi chỉ là không nói rõ như vậy, để lại cho họ một chút hy vọng!" Giải Ngữ Hoa không muốn nghe những lời này, mười câu trong miệng Trần hạt tử thì chín câu là giả.

Bàn Tử tính cách thẳng thắn, đôi khi suy nghĩ không chu đáo nên bị lừa cũng rất bình thường.

Còn về Ngô Bất Chính, thì khỏi nói, tư duy "tà đế" của cậu ta đứng trước cổ mộ thì vô dụng.

Điều này không phải vì cậu ta không đủ thông minh, chủ yếu là vì thời gian nghiên cứu cổ mộ của cậu ta quá ngắn.

Để cậu ta phân tích tình huống trong cổ mộ thì được.

Nhưng bảo cậu ta nói cổ mộ các triều đại ở đâu thì làm sao cậu ta biết được.

Vì vậy, nơi mà Trần hạt tử nói có thiên niên thi đan tám phần cũng là lừa bịp họ.

Trần hạt tử nói: "Vì lời đã nói ra rồi, tôi cũng không sợ nói thật!" "Không sai, nơi đó quả thật không có khả năng có thiên niên thi đan, nhưng nơi đó gần Tương Tây thì chưa chắc không có thiên niên cương thi đâu!” “Nếu họ gặp được thì chẳng phải là niềm vui bất ngờ sao!” “Lão già tôi yêu cầu cũng không cao, người như tôi cũng chỉ vì tiền mà thôi, để có thể no bụng!” “Thế là tôi mới nói…” Trần hạt tử liền nói, mấy người muốn biết địa điểm cũng được, nhưng trước tiên phải xem thủ đoạn của mấy người.

Dù sao lão phu cũng không thể vì tiền mà hại mấy người.

Mấy người muốn biết thì phải thể hiện một chút.

Tôi sẽ nói một địa điểm, nếu mấy người có thể mang ra một khối Văn Hương Ngọc từ đó!

Thì tôi sẽ nói cho mấy người biết địa điểm có thiên niên thi đan này.

Thế là ba người liền xuất phát đi tìm Văn Hương Ngọc.

Mà nơi này cũng không xa, ngay trên một ngọn đồi bên ngoài huyện Lam Điền.

Nhưng ở đó không có người ở, thêm vào địa thế hẻo lánh, ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có.

Thế nên không lâu sau khi họ xuất phát, liền mất liên lạc.

Nghe đến đây ba người trong lòng đều hiểu ra.

Giải Ngữ Hoa mặt mày khó coi nói: “Nếu họ có chuyện gì, tôi sẽ khiến ông mất thêm một cái miệng nữa, những lời lật lọng như vậy, sau này ông vẫn nên nói ít đi thì hơn!” “Chúng ta đi thôi!” Giải Ngữ Hoa nói rồi gọi hai người rời đi.

Trần hạt tử vốn cũng muốn chuồn, nhưng rất nhanh đã bị người của Giải Ngữ Hoa áp giải đi.

Hiển nhiên chuyến đi Đế Đô lần này, ông ta không thoát được rồi.

Trên đường đi, Giải Ngữ Hoa nói cho mọi người nghe suy nghĩ của mình.

Những lời lật lọng của Trần hạt tử, vô cùng xảo quyệt.

Thứ nhất, nói là lo lắng cho an nguy của mọi người, để họ đi trải qua một thử thách, đi lấy Văn Hương Ngọc ra.

Thực ra ông ta đâu có lo lắng cho an toàn của mọi người, ông ta vì khối Văn Hương Ngọc này.

Truyền thuyết nói Văn Hương Ngọc rất quý giá, Giải Ngữ Hoa biết, cách đây không lâu một khối Văn Hương Ngọc to bằng nắm tay ở Đế Đô đã bán được giá cao hai triệu.

Hiển nhiên Trần hạt tử nhắm đến cái này.

Chương 1193

Nếu Bàn Tử và Ngô Bất Chính có thể mang ra, thì ông ta đương nhiên thuận thế lấy Văn Hương Ngọc.

Sau đó sẽ nói địa chỉ cho mọi người.

Đợi họ đến Tương Tây, khả năng tìm thấy thiên niên thi đan rất nhỏ, thuốc trường sinh bất lão mà các đế vương cổ đại luyện chế ai dám ăn chứ!

Đến lúc đó nếu quay về, Trần hạt tử cũng có thể nói, tôi nói không sai mà, mấy người không tự mình dám ăn thì trách ai!

Nếu mọi người không tìm thấy, thì ông ta cũng có thể nói, thực lực của mấy người không đủ thì trách ai chứ?

Một khi thật sự đụng phải thiên niên cương thi, thì ông ta lại càng vui mừng.

Có thể nói, mấy người xem tôi nói đúng không, nơi đó thật sự có thiên niên cương thi.

Tương tự, có lấy được nội đan hay không, đều có những lời đối phó tương ứng đang chờ sẵn.

Đây chính là lời lật lọng, mấy người sẽ mãi mãi không tìm được lý lẽ của ông ta, chỉ có thể bị ông ta dắt mũi đi.

Nếu Giải Ngữ Hoa ở đây, đương nhiên sẽ không bị mắc lừa.

Nhưng chỉ có Bàn Tử và Ngô Bất Chính cùng với Đại Kim Nha.

Bị lừa cũng là chuyện bình thường.

Dù sao Trần hạt tử có thể ở huyện Lam Điền này hành nghề bao nhiêu năm, nếu thật sự không có chút giang hồ kỹ xảo nào, hiển nhiên cũng là không thể… “Theo địa điểm mà Trần hạt tử nói, có thể là dãy núi Long Lĩnh Sơn bên ngoài huyện Lam Điền này, còn gọi là Bàn Xà Pha!” “Nơi này có rất nhiều cổ mộ, hơn nữa càng vào sâu bên trong tình hình càng phức tạp!” “Khu vực này có địa hình phức hợp, phần lớn là địa hình karst!

Hang động nhiều, một khi bị kẹt vào trong thì có thể sẽ không ra được!” “Chúng ta trực tiếp dùng trực thăng, không vận đến nơi tín hiệu của họ biến mất cuối cùng!” “Phần còn lại thì phải trông cậy vào cậu thôi!” Giải Ngữ Hoa nói rồi nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ sững sờ, nhưng sau đó liền hiểu ra.

Trần hạt tử chỉ nói để Ngô Bất Chính và nhóm người đi Long Lĩnh lấy Văn Hương Ngọc về.

Nhưng lại không nói, Văn Hương Ngọc ở đâu.

Có thể ở trong một hang động nào đó, hoặc cũng có thể ở trong một cổ mộ nào đó.

Vì vậy, mức độ khó khăn này e rằng rất lớn.

Nhưng kết hợp với tình hình địa phương thì vẫn có thể sàng lọc ra một số.

Ví dụ, có những cổ mộ đều đã bị đào thành than tổ ong, đồ vật bên trong chắc chắn không còn.

Bàn Tử và nhóm của họ đương nhiên sẽ không đi, vì khả năng có Văn Hương Ngọc quá nhỏ.

Còn về hang động thì khỏi nói rồi, chỉ có thể có thì vào xem, đừng đi quá sâu.

Vì vậy mục tiêu của họ chỉ có hai.

Thứ nhất, cổ mộ chưa bị khai quật, khả năng có Văn Hương Ngọc là lớn nhất.

Thứ hai, hang động.

Hai cái này là phương hướng, cụ thể chọn cái nào, chỉ có thể đến nơi tín hiệu của họ biến mất để xem địa thế cụ thể.

Nếu có dấu vết rõ ràng thì tốt.

Nếu không có, thì có lẽ phải nhờ đến Tầm Long Quyết để xem phong thủy định cổ mộ.

Ngô Bất Chính và nhóm của họ nếu xuống mộ, thì nhất định là cổ mộ chưa từng bị khai quật.

Nếu không xuống mộ, thì lại càng phiền phức hơn, phải tìm người trong mê cung hang động.

Tình hình nói thật, vô cùng không ổn!

Nhưng không có lựa chọn nào khác, họ đã mất liên lạc gần hai mươi bốn tiếng rồi.

Nhất định phải tìm thấy càng nhanh càng tốt.

Nếu không có thể sẽ thật sự xảy ra chuyện.

Không vận đương nhiên là lựa chọn nhanh nhất.

Hơn nữa nơi này không phải núi tuyết, nên độ chính xác của việc không vận cũng rất cao.

Nhưng có một điểm cũng là vấn đề thực tế, đó là không thể đi quá sâu.

Nếu không vạn nhất rơi vào hố sụt, thì quả thật sẽ gặp vận rủi lớn.

Đương nhiên rồi, điều kiện lần này so với lần họ ở núi tuyết, đã tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất trên đường đi, tổ chương trình còn có thể sử dụng máy bay không người lái để trinh sát tình hình.

Mười phút sau, trên máy bay của tổ chương trình.

Ba người Tần Vũ đã nhận được hình ảnh trực tiếp từ hiện trường phía trước.

Thông qua máy bay không người lái, mọi người thấy, trên dãy núi Long Lĩnh Sơn phía trước, đủ loại hố đất chi chít như vô số vết sẹo trên mặt đất vậy.

Mọi người lúc này vẫn chưa mở phòng livestream, Hắc Hạp Tử nói: “Dân gian truyền miệng đều nói Long Lĩnh Sơn mạch tám ngàn dặm, đế vương cổ đại mười vạn gian.” “Gió thu quét sạch đất sụt lún, mắt nhìn hoang tàn trời còn thương!” “Cảnh tượng này vẫn chỉ là hình ảnh cục bộ, nếu có một bức ảnh toàn cảnh từ trên cao, chúng ta sẽ thấy hoạt động đạo mộ ở nơi này đã hoành hành đến mức nào!” Giải Ngữ Hoa cũng không khỏi cảm khái nói: “Đây cũng là nơi không có cách nào khác, đạo mộ ban đầu chẳng phải đều vì tiền sao!” “Tào Tháo thời cổ đại thiết lập chức vụ Mạc Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng, cũng chẳng qua là để bổ sung quân phí!” “Mà tình hình Long Lĩnh này, phần lớn cũng là do nghèo đói gây ra!” “Những chuyện này, đều là không thể tránh khỏi.” Tần Vũ nghe hai người trò chuyện, trong lòng vẫn luôn canh cánh Ngô Bất Chính.

Những chuyện này nói cho cùng không liên quan đến cậu.

Chương 1194

Tìm thấy Ngô Bất Chính mới là quan trọng nhất.

“Này này!

Kia là cái gì!” Đột nhiên, Hắc Hạp Tử chỉ vào hình ảnh được máy bay không người lái truyền về mà thốt lên.

Chỉ thấy trên hình ảnh, nằm sâu trong dãy núi Long Lĩnh, lại có một ngôi miếu đổ nát.

Ngôi miếu đổ nát đó trông vô cùng kỳ lạ, lại được xây bằng xương cá.

Cổng miếu của toàn bộ ngôi miếu đổ nát, lại là một cái đầu lâu xương cá khổng lồ.

Nhưng nói thật, một cái đầu lâu xương cá lớn như vậy quả thật rất hiếm thấy.

Nếu dựa theo kích thước này để phán đoán, kích thước toàn bộ đầu cá, ít nhất cũng phải bằng một chiếc xe tải Giải Phóng.

Lúc này họ chưa mở livestream, nếu mở livestream rồi, e rằng người xem trong phòng livestream lại phải kinh ngạc không nhẹ.

“Chư vị, chúng ta cũng sắp đến nơi rồi, vị trí ngôi miếu xương cá kia xây dựng giống như một cái phân thủy lĩnh!” “Chúng ta không thể vượt qua, bên trong có rất nhiều hố sụt, mấy người vẫn nên nhảy dù xuống gần ngôi miếu xương cá này thôi!” Nhân viên công tác bên cạnh nói.

Ba người gật đầu, quả thật như vậy là an toàn nhất.

“Đúng rồi, sau khi xuống thì mở phòng livestream!” Nhân viên công tác nhắc nhở.

Ba người gật đầu, lập tức chuẩn bị đồ đạc, sẵn sàng nhảy.

Việc nhảy dù không phải muốn nhảy đi đâu thì nhảy.

Mặc dù ba người tay nghề không tồi, nhưng cũng không phải vận động viên nhảy dù chuyên nghiệp, cũng không phải binh sĩ giải ngũ được huấn luyện chuyên nghiệp như Phan Tử.

Trên núi tuyết có tuyết phủ, còn nguy hiểm như vậy.

Huống chi là trên mặt đất.

Một chút bất cẩn cũng có thể ngã chết.

Vì vậy ba người cách ngôi miếu xương cá kỳ lạ kia khoảng hai trăm mét, trên địa hình khá bằng phẳng liền bắt đầu nhảy xuống.

Mấy phút sau, ba người đã an toàn hạ cánh xuống mặt đất.

Lúc này, tình hình trước mắt mọi người lại trở nên khác biệt.

Đúng như câu nói ngang nhìn thành núi, nghiêng nhìn thành đỉnh, xa gần cao thấp khác biệt, mô tả tình huống lúc này cực kỳ phù hợp.

Ba người Tần Vũ tháo dù, Hắc Hạp Tử cười nói: “Tiểu ca bây giờ trông cậy vào cậu đấy, có nhìn ra bên dưới này có cổ mộ ở đâu không?” “Tốt nhất là chưa bị khai thác!” “Nếu cậu mệt rồi, tôi có cơm hộp đây, hay là ăn một hộp trước nhé?” Tần Vũ không nói gì nhìn cậu ta một cái, sau đó liền nhìn về phía tổng thể địa thế dãy núi.

Nói thật, tính cách của cậu ta khá đạm bạc, nên những điều cậu ta nói ra, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa còn phải đoán.

Nhưng không còn cách nào, hai người họ đều không biết Tầm Long Điểm Huyệt.

Nên chỉ có thể xem Tần Vũ nói thế nào.

Nếu cậu ta cũng không nhìn ra vấn đề, thì chỉ có thể đến ngôi miếu xương cá thử vận may thôi.

Tín hiệu của ba người Ngô Bất Chính mất tích gần đây.

Nếu họ cũng nhìn thấy ngôi miếu xương cá, thì nhất định sẽ đến xem xét tình hình.

Tần Vũ nhìn chằm chằm địa thế dãy núi, rất nhanh lông mày liền nhíu lại.

Dãy núi phía trước rất đặc biệt.

Địa thế cả dãy núi giống như du long.

Hơn nữa, nhìn từ nam sang đông, là một phong thủy huyệt vị tuyệt vời.

Hơn nữa xem đoạn giữa dãy núi này lại có cây cối phủ xanh.

Không giống như phía trước và phía sau đều là cảnh hoang tàn, điều này càng chứng tỏ nơi này trước đây có thể có cây cối phủ xanh, có thể do xói mòn đất đá mà dần dần trở thành như vậy.

Và một cục diện phong thủy như vậy, trước khi thay đổi, nhất định là một giai huyệt thượng đẳng.

Nếu có thể khai thác một nguồn nước bên trong.

Thì nhất định sẽ trở thành một phong thủy vị thượng đẳng cho tất cả các quan tài, tục gọi là nội tàng oan.

Phong thủy vị nội tàng oan, cực kỳ thích hợp để mai táng nữ quyến.

Có thể mang phúc lợi cho con cháu, tạo phúc cho hậu thế.

Nhưng đây là tình huống trước khi phong thủy thay đổi.

Hiện giờ nơi đây xói mòn đất đá nghiêm trọng, toàn bộ long mạch đều bị người ta đào ra các đạo động, và cả các hố sụt trong hang động.

Toàn bộ long mạch đã từ tường long biến thành độc long.

Giống như một du long mọc đầy mụn độc.

Cục diện này liền thu nhỏ lại, không thể gọi là long nữa.

Mà là giao, thậm chí chỉ có thể gọi là xà!

Chương 1195

Nhưng tình huống này bất kể thay đổi như thế nào.

Vị trí tương ứng với phong thủy vị này cũng không nằm ở ngôi miếu xương cá.

Xây một ngôi miếu ở đây chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Tần Vũ nói suy nghĩ của mình cho hai người nghe.

Còn Giải Ngữ Hoa vốn đang cùng Hắc Hạp Tử thảo luận về ngôi miếu xương cá.

Nghe phân tích của Tần Vũ, lập tức đều bừng tỉnh, đồng thời bật cười.

Hắc Hạp Tử cười nói: “Xem ra vị xây ngôi miếu xương cá này, là tiền bối của chúng ta rồi!” “Cũng là một kẻ đạo mộ, hơn nữa tám chín phần là một Mạc Kim Hiệu Úy!” “Ở đây xây miếu có lẽ là để che mắt người khác.” “Đào đạo động và định vị lúc này mới là mục đích chính!” Giải Ngữ Hoa gật đầu, tỏ vẻ đồng tình, sau đó nói: “Xem ra họ có thể đã xuống rồi, chúng ta vẫn nên qua đó xem sao!” Tần Vũ nghe đến đây, cũng cảm thấy có khả năng, thế là ba người cùng nhau mò về phía ngôi miếu xương cá.

Gần ngôi miếu xương cá có thể có hố sụt, nên họ đi không nhanh lắm.

Hơn nữa lại là trong núi, ngay cả một con đường cũng không có.

Ba người cuối cùng đi hai mươi phút, mới đến trước ngôi miếu xương cá.

Vừa đến gần, một mùi rượu nồng nặc liền bay ra.

Ba người vừa ngửi liền sững sờ, nếu cái thằng Bàn Tử và nhóm của họ trước đó chưa từng đến đây, thì đúng là có quỷ.

Mùi rượu này, rõ ràng là mùi rượu trắng hiện đại.

Rượu thời cổ đại không có mùi này.

Ba người lập tức chạy vào trong.

Quả nhiên thấy trong miếu xương cá, bức tượng Long Vương đã sập không biết bao nhiêu năm rồi.

Và trên một bãi đất trống, đặt mấy đống đá, trên đó có một ít thức ăn và rượu.

Xem ra trước đó có người đã ăn uống ở đây.

Tần Vũ nhìn vào ly rượu đầy bụi, không có bao nhiêu.

Thọ mệnh họ vừa mới rời đi không quá ba tiếng đồng hồ.

Nếu không với môi trường như vậy, trong ly rượu nhất định sẽ có rất nhiều bụi bẩn.

Nghĩ đến đây, ba người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ mới ba tiếng, điều đó chứng tỏ họ tìm đến đây cũng mất không ít thời gian.

Dù sao họ là đi bộ, còn Tần Vũ và nhóm của cậu thì không vận.

Hắc Hạp Tử siết chặt ba lô trên lưng nói, nhìn Giải Ngữ Hoa: “Nói sao đây?

Chúng ta chuẩn bị mở livestream rồi, cậu có muốn xuống không?” Giải Ngữ Hoa sững sờ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đã đến nơi này rồi, không xuống thì lại có vẻ tôi hơi rụt rè rồi, cùng nhau xuống thôi!” Giải Ngữ Hoa không phải là người kiểu cách, nhưng vì lý do gia tộc, nên đã rất lâu rồi anh chưa tự mình xuống mộ.

Chủ yếu cũng vì vấn đề sản nghiệp gia tộc cần chuyển hướng.

Giống như tình huống của Tứ A Công.

Những gia tộc đạo mộ lớn như họ đến ngày nay, nghề đạo mộ này đã trở thành công việc ngầm, cực kỳ bí mật.

Trừ khi có thể gặp phải một cái đấu rất béo bở, nếu không cơ bản là sẽ không động vào.

Giải Thiên Linh tuy rằng ở nhà họ Tạ phụ trách chuyện xuống mộ, nhưng nói cho cùng cả năm cũng xuống không được mấy lần.

Phần lớn thời gian đều là tìm mộ, nghiên cứu và khảo chứng.

Hiện tại cái giá của việc đạo mộ quá lớn, trừ phi có mười phần chắc chắn, nếu không thật sự không cần thiết phải liều mạng.

Huống chi xuống mộ còn phải gánh chịu nỗi lo mất mạng nữa.

Lần này Giải Ngữ Hoa có lẽ cũng thật sự lo lắng cho Ngô Bất Chính, anh và Ngô Bất Chính có quan hệ không hề tầm thường.

Hơn nữa là quen biết từ nhỏ, nếu đổi là người khác, có lẽ anh thật sự chưa chắc đã quản.

Hắc Hạp Tử cũng không nói nhiều, chào hỏi mọi người rồi mở livestream.

Mấy tháng nay kênh livestream gần như không ngừng nghỉ, lúc gián đoạn lúc tiếp nối.

Nhưng nói ra cũng lạ, sao lại không xem chán được nhỉ?

Một cổ mộ, trừ những loại ở sa mạc cần phải đi đường dài, thì phần lớn ít thì một hai ngày, nhiều thì ba năm ngày là kết thúc việc thăm dò mộ.

Nhưng mỗi lần nghỉ ngơi cũng chỉ tầm ba năm ngày hoặc bảy tám ngày.

Thế mà xem hết mùa này đến mùa khác, vẫn không chán.

Có lẽ điều thu hút người xem, ngoài những người liều mạng xuống mộ, còn có sự quỷ dị và đáng sợ không thể lý giải trong cổ mộ.

Sự kích thích này, có lẽ rất nhiều người không thể từ bỏ.

Ba người mở livestream, nhân khí lập tức tăng vọt.

Lần này tổ chương trình khá là ranh mãnh, không giới thiệu nhân sự ngay.

Chương 1196

Dường như là đang đợi nhân khí tích lũy đến một mức độ nhất định rồi mới nói.

Còn những người trong livestream thấy lần này lại có người mới, không khỏi rất tò mò.

Nhưng không lâu sau, sự tò mò biến thành kích động và ghen tị.

Nam thì ai nấy ghen tị, nữ thì ai nấy kích động.

Chỉ thấy vô số thiếu nữ xinh đẹp đua nhau bắn đạn mạc hỏi.

Oa!

Tiểu ca ca mới tới này đẹp trai quá à!

Đúng vậy, đúng vậy!

Đẹp trai quá, em thích lắm!

Ai mà không thích chứ, tiểu ca ca anh tên là gì vậy?

Tiểu ca ca anh là người ở đâu vậy, có thể em với anh cùng quê đó, cầu làm quen!

Tiểu ca ca.....

Livestream lập tức bị một đám nữ sinh chiếm đóng.

Một số nam giới thấy không chịu nổi liền phản bác.

Vãi, đây là chương trình thăm mộ chứ có phải hẹn hò đâu, mấy bà làm trò gì vậy!

Đúng vậy, muốn hẹn hò sao trước đó không nói, tóc tôi còn đang rối đây này!

Tuy nhiên căn bản không ai thèm để ý đến họ.

Một đám nữ sinh vẫn cứ dán mắt vào Giải Ngữ Hoa trên màn hình mà chảy nước miếng.

Sau mười phút phát sóng, ba người cũng đã chuẩn bị xong đồ đạc, tìm thấy một đạo động ẩn mình phía sau miếu Ngư Cốt này.

Ba người chuẩn bị đi vào, tổ chương trình thấy nhân khí livestream lúc này đã rất cao, lúc này mới bắt đầu đứng ra giới thiệu.

Được rồi thưa quý vị, lần thăm mộ này chúng tôi sẽ không quy định thuộc về mùa nào nữa!

Tiểu ca và mọi người làm việc hiệu suất quá nhanh, mọi người cứ xem là xong chuyện!

Còn về các tuyển thủ lần này mọi người đều đã thấy rồi, ngoài MC thường trú Tần tiểu ca, còn có một gương mặt quen thuộc nữa, Hắc Hạp Tử!

Ngoài ra còn có một người mới, tên là Giải Ngữ Hoa!

Thôi được rồi chúng ta không nói nhiều lời vô ích nữa, mục tiêu lần này của họ được gọi là Long Lĩnh Mê Quật!

Cuối cùng, tiểu ca ca Giải Ngữ Hoa này nghe nói vẫn còn độc thân, các bạn nữ hãy cố gắng lên nhé!

Câu nói cuối cùng của tổ chương trình, quả thực có thể nói là đã châm ngòi nổ.

Khiến vô số nữ sinh trong livestream đều kích động.

Các tin nhắn như cầu làm quen, cầu thêm bạn, cầu gặp mặt liên tục xuất hiện.

Tuy nhiên lúc này ba người đã chui vào đạo động.

Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là lần đầu tiên trải nghiệm tình huống đạo mộ lại còn livestream.

Nhìn nội dung livestream, cả người anh đều có chút ngại ngùng.

Sao chủ đề cứ xoay quanh mình mãi thế này.

Hắc Hạp Tử cười mà không nói gì, chỉ thỉnh thoảng ra hiệu cho Giải Ngữ Hoa xem livestream.

Và ở đây không thể không nhắc đến những bình luận trên livestream.

Tục ngữ nói rất đúng, từ xưa bình luận đã sản sinh nhân tài.

Chẳng phải rất nhanh sau đó, một nữ sinh có ID là “Tôi và Khỉ tranh chuối” liền hỏi một câu.

Em gọi anh Tiểu Hoa ca ca được không?

Tiểu Hoa ca ca, anh đẹp trai vậy, hơn nữa nhìn quần áo trên người lại sành điệu thế, chắc đều là hàng hiệu đúng không?

Em tra rồi, hình như chỉ một bộ quần áo thôi cũng phải mấy ngàn tệ đúng không, em muốn hỏi anh một vấn đề này.

Tiểu Hoa ca ca ngón tay anh có dài không?

Câu hỏi này khiến Giải Ngữ Hoa mặt mày ngơ ngác.

Mình đẹp trai thì anh không phủ nhận, hơn nữa quần áo đúng là hơi đắt một chút, dù sao cũng là người quản lý một đại gia tộc, không có chút khí thế sao được.

Người đẹp vì lụa, ngựa hay vì yên, điều này có gì lạ đâu.

Nhưng mình đẹp trai, quần áo đắt tiền thì có liên quan gì đến việc ngón tay dài hay không dài chứ?

Giải Ngữ Hoa không nhịn được hỏi.

Chương 1197

“Tại sao lại hỏi vậy?

Hai cái này có liên quan gì sao?

Ngón tay tôi hình như không dài lắm, bình thường thôi mà!” Vừa nói, Giải Ngữ Hoa còn nhìn vào ống kính livestream.

Kết quả nữ cư dân mạng kia lại trả lời một câu.

Vậy hả, em thấy cũng khá dài mà.

Ngón tay Tần tiểu ca rất dài, em còn tưởng các bạn nam đẹp trai thì ngón tay đều dài hết chứ!

Lời này vừa nói ra, lập tức tất cả đàn ông trong livestream đều không bình tĩnh nổi.

Đua nhau bắt đầu bày tỏ sự bất bình.

Vãi, cái gì mà “nam sinh đẹp trai ngón tay rất dài”, chẳng lẽ nam sinh không đẹp trai thì ngón tay không dài à?

Đúng vậy, cái lý lẽ quái quỷ gì thế!

Các đồng bào nam giới đừng kích động, tôi nói một câu công đạo này, không phải là nam sinh không đẹp trai thì ngón tay không dài.

Mà là mấy cô gái này không cho chúng ta cơ hội!

Họ chỉ thích nam sinh đẹp trai, chúng ta những người không đẹp trai thì làm gì có cơ hội để thử xem ngón tay chúng ta có dài không chứ?

Vãi, tôi nghi ngờ ông đang lái xe đấy!

Kệ mẹ ông ta có lái xe hay không, tôi muốn bổ sung thêm một câu, bất kể là nam sinh không đẹp trai hay nam sinh không tiền thì cũng chẳng có cơ hội!

Chủ đề thảo luận đến đây, vô số nam sinh đều nhao nhao xuất hiện, thi nhau than vãn.

Đ*t, tôi bảo sao mãi không có bạn gái, hóa ra là vì tôi không đủ đẹp trai à!

Anh em đừng buồn, tôi thì không tiền!

Anh em lầm rồi, không tiền là tạm thời, đẹp trai hay không là trời sinh!

Đ*t, tôi vừa không đẹp trai vừa không tiền, chẳng lẽ tôi có thể trực tiếp quay đầu thai lại rồi sao, cảm giác kiếp này mất đi quyền chọn bạn đời rồi!

Giải Ngữ Hoa nhìn cuộc thảo luận trên livestream, cả người hoàn toàn cạn lời.

Mẹ nó chứ, cái gì với cái gì thế này.

Quả nhiên livestream đạo mộ không phải ai cũng làm được.

Điều này cũng quá làm xáo trộn sự căng thẳng của họ rồi.

Xuống mộ là rất nguy hiểm.

Kết quả lại bị những người trong livestream biến thành một hiện trường “lão tài xế lái xe” quy mô lớn.

Giải Ngữ Hoa cũng không thèm nhìn livestream nữa, hỏi Hắc Hạp Tử.

“Đạo động này nhìn có vẻ đã lâu năm, hơn nữa trông giống như là do một phái Mạc Kim đào ra!” “Anh có nhận định gì không?” Hắc Hạp Tử gật đầu nói.

“Giống anh, nhưng có một vấn đề là, Trần Hạt Tử kia nói ở đây có Văn Hương Ngọc!” “Nghe nói thứ đó có mùi thơm rất nồng, chúng ta giả định anh ta ngửi thấy mùi đó ở trên mặt đất!” “Nhưng khu vực này rất rộng lớn, chúng ta lại đi qua đạo động, anh nói đạo động này dẫn đến ngôi mộ của triều đại nào?” Giải Ngữ Hoa lắc đầu nói.

“Không biết, nhưng nhìn tình hình thổ nhưỡng ở đây, ít nhất cũng phải là thời Đường, thậm chí có thể sớm hơn.” Thổ phu tử đều có bản lĩnh “thăm thổ biện triều đại”, đặc biệt là những gia tộc đạo mộ như họ.

Đều có một bộ quy trình và lý giải đạo mộ hoàn chỉnh, được truyền lại từ đời này sang đời khác, đó đều là kinh nghiệm do tiền bối tổng kết.

Nhưng không thể xác định chính xác rốt cuộc là triều đại nào, muốn xác định còn phải dò xét kỹ lưỡng vài chỗ.

Tuy nhiên lúc này họ là vì cứu người, căn bản không có nhiều thời gian để từ từ dò xét.

Tần Vũ nhìn tình hình trên mặt đất đạo động, cơ bản có thể xác định Ngô Bất Chính và đồng đội chắc chắn đã đến đây.

Trên mặt đất đạo động có những vết kéo rất rõ ràng, họ bò vào đây, chắc chắn sẽ để lại những dấu vết này.

Hơn nữa nhìn vết còn rất mới, nên chắc là do họ để lại.

Những người trong livestream lúc này cũng đã im lặng.

Chương trình hẹn hò không thành công, lại bắt đầu bị sự thần bí của cổ mộ này thu hút.

Đột nhiên một người trong livestream bắn đạn mạc nói.

Tôi chính là người ở huyện Lam Điền, tôi nghe ông nội tôi nói trong Long Lĩnh này có một ngôi mộ Tây Chu rất lớn.

Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, người dân địa phương còn có rất nhiều người nói đó là mộ thời Đường, nên cụ thể ra sao tôi cũng không biết.

Giải Ngữ Hoa nhìn thấy đạn mạc này, trong lòng khẽ động, cảm giác mình đã đoán đúng đến tám chín phần rồi.

Nơi đạo động này thông tới, có lẽ thật sự là cổ mộ thời Đường hoặc Tây Chu.

Nhưng cụ thể là triều đại nào, bây giờ thì không cần vội.

Lần này dù sao họ cũng không phải đến để phát tài.

Nếu tìm thấy Ngô Bất Chính thì sẽ quay về đường cũ, cho dù không vào mộ thất cũng không sao.

Chương 1198

Nhưng nếu bị mắc kẹt bên trong, vậy thì nhất định phải làm rõ rốt cuộc là thời Đường hay Tây Chu.

Bởi vì bố cục cổ mộ của hai triều đại là hoàn toàn khác nhau, điều này sẽ quyết định rốt cuộc họ phải đi theo tuyến đường nào để ra ngoài.

Đạo động khá nhỏ, tốc độ của mọi người cũng không nhanh.

Hơn nữa đạo động này là do Mạc Kim Giáo Úy đào ngang vào cổ mộ, quá trình cũng sẽ khá dài.

Vừa bò, Hắc Hạp Tử vừa nói để làm sôi động không khí.

“Tiểu Hoa, anh biết tại sao miếu Ngư Cốt lại thờ Long Vương gia không?” “Không phải để cầu mưa sao?” Giải Ngữ Hoa hỏi.

Hắc Hạp Tử lắc đầu nói.

“Không hẳn vậy, thật ra Thổ Địa gia gia và Thổ Địa nãi nãi cũng có thể cầu mưa mà!” “Tôi từng nghe kể một chuyện bí ẩn, nói về việc cầu mưa!” Hắc Hạp Tử nói.

Kể rằng từ xa xưa, hoạt động bái Phật cầu phúc đã được lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Đặc biệt là những Phật đường, đền miếu linh nghiệm thì hương hỏa không ngớt.

Và bí ẩn này là, truyền thuyết kể rằng trên một ngọn đồi có một miếu Thổ Địa thờ một cặp tượng Thổ Địa.

Trong miếu có Thổ Địa công công và Thổ Địa nãi nãi.

Truyền rằng mỗi năm vào tháng mười, là thời gian Thổ Địa công

công lên trời báo cáo công việc.

Cũng có nghĩa là Thổ Địa công công phải đi báo cáo công việc với Lão Thiên Gia.

Và lúc này người nắm quyền là Thổ Địa nãi nãi.

Dân làng xung quanh trồng rất nhiều cây ăn quả.

Các tháng khác đều là gió thuận mưa hòa, cây cối phát triển tốt tươi.

Nhưng cứ đến tháng mười này, trời lại không mưa, nhìn trái cây sắp chín mà kết quả lại gặp phải hạn hán lớn.

Dân làng liền cảm thấy có lẽ là Thổ Địa nãi nãi không quản việc, không biết lúc này cần phải có mưa.

Thế là dân làng liền mang theo một ít lễ vật đi cầu mưa.

Ai!

Thật sự đừng nói, cầu mưa chưa đầy một tiếng đã mưa rồi.

Hơn nữa mưa rất lớn, đến tối vẫn không ngừng.

Nông dân trồng quả thì vui mừng, nhưng có người lại không vui.

Lúc đó giao thông không tiện lợi như bây giờ.

Rất nhiều thương nhân buôn bán đều dựa vào vai gánh hàng để đi đường.

Vừa đúng lúc này gần đó có một thương nhân bán muối.

Anh ta thấy mưa liền mấy ngày, cả ngày lẫn đêm không ngừng, công việc của mình liền không làm được nữa.

Thời gian dài muối sẽ bị ẩm và hỏng hết.

Nghe nói miếu Thổ Địa gần đó rất linh nghiệm, liền chạy đến cầu nguyện trời đừng mưa nữa.

Kết quả bạn đoán xem, ngày hôm sau thật sự không mưa nữa.

Nhưng nông dân trồng quả đợi mùa thu hoạch, tự nhiên là hy vọng mưa có thể rơi nhiều hơn.

Thế là lại chạy đi cầu mưa.

Cứ thế đi đi lại lại, mưa thì lúc rơi lúc tạnh, lúc tạnh lúc rơi.

Kết quả cả nông dân trồng quả và thương nhân bán muối đều không thể làm việc được nữa.

Tình huống kéo dài ba ngày, đột nhiên tình hình thay đổi.

Cũng không biết là Thổ Địa nãi nãi đã thông suốt, hay là Thổ Địa công công đã báo cáo công việc xong trở về.

Mưa liền biến thành ban ngày không mưa, ban đêm mưa.

Sau này địa phương liền lưu truyền một câu nói.

Rằng “Đêm mưa ngày nắng, không lỡ đường thương nhân muối”.

Nói đến đây, Hắc Hạp Tử cười nói.

“Thật ra thì, tất cả những điều này đều là truyền thuyết dân gian, nhưng việc cầu mưa xây miếu là có từ xa xưa rồi!” “Miếu Ngư Cốt này có lẽ cũng là một trong số đó, nhưng vị trí phong thủy được xây dựng rất kỳ lạ, nên tám chín phần là không liên quan gì đến việc cầu mưa!” “Đạo động phía dưới này mới là mục đích thật sự của vị tiền bối kia!” Mọi người nghe đến đây, đều cảm thấy câu chuyện này và tình hình ở đây cơ bản không có liên hệ gì.

Nhưng riêng câu chuyện này mà nói thì vẫn rất hay.

Giải Ngữ Hoa nghe xong nhíu chặt mày, một lát sau nói.

“Không đúng lắm, cái anh vừa kể tôi hình như đã thấy ở đâu rồi!” Đúng đúng, tôi cũng hình như đã thấy ở đâu rồi.

Tôi cũng thấy quen thuộc quá, vãi cái này hình như là nội dung trong phim hoạt hình đúng không?

Chương 1199

Vãi thật, tôi tìm thấy rồi, tên là “Hữu Cầu Tất Ứng” đúng không?

Vãi thật, tôi xem rồi, bảo sao lại quen thuộc thế này.

“Hạp Tử, anh đang trêu tôi đấy à?

Nội dung phim hoạt hình mà anh nói là anh nghe kể sao?” Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Hạp Tử nói.

Hắc Hạp Tử lại cười nói.

“Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, mọi người đều đã xem rồi, sao tôi lại có thể vận dụng linh hoạt được?

Mà anh thì không?” “Đương nhiên rồi, đây không phải nói anh ngu ngốc, mà là quá trình trưởng thành của anh quá gò bó, chuyện của nhà họ Giải khiến anh căn bản không giữ được bao lâu tâm hồn trẻ thơ!” “Nói thật, anh khá mệt mỏi đấy, nếu có thể như tôi một thân một mình tiêu dao tự tại thì tốt biết mấy!” Giải Ngữ Hoa thở dài, không tiếp lời.

Mệnh mỗi người đều khác nhau.

Ai cũng không thể quyết định xuất thân của mình, nên có mất ắt có được.

Đường là do mình chọn, ai lại có thể trách ai được chứ?

“Dừng!” Bầu không khí đơn giản nhẹ nhàng bị tiếng hô của Tần Vũ ở phía trước nhất cắt ngang.

Và lúc này mọi người mới phản ứng lại, họ đang ở trong mộ đạo.

Chứ không phải đang ở nhà xem phim hoạt hình!

Phía trước này, tám chín phần là có chuyện rồi.

Hai người vội vàng tới gần, đều thấy.

Trên mặt đất phía trước đạo động, lại xuất hiện một cái lỗ hổng.

Lỗ hổng này đủ lớn bằng cái chậu rửa mặt.

Như thể một cái hố sâu chắn ngang trước mặt mọi người.

Mà điều kỳ lạ nhất là, phía trước đạo động còn xuất hiện một tảng đá lớn.

Tấm đá lớn màu xanh đó chắn ngang trong đạo động phía đối diện, chặn đường đi lại.

Tần Vũ ra hiệu hai người đừng động, tự mình bám vào vách tường vượt qua lỗ sâu, đi đến trước tấm đá xanh phía đối diện.

Hai ngón tay dài bất thường của anh sờ sờ.

Phát hiện tấm đá xanh này rất dày, trừ phi dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không thể mở ra.

Nhưng dấu vết trong đạo động, cho thấy có người cũng đã đến đây.

Chẳng lẽ Ngô Bất Chính và đồng đội cũng phát hiện tấm đá xanh này chặn đường, nên liền theo cái lỗ sâu này đi xuống?

Nhưng bên dưới lại là nơi nào chứ?

Tần Vũ không quay lại, đứng đối diện với Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa.

Tiện tay rút một ống huỳnh quang ném xuống.

Gần như đồng thời, một âm thanh vang lên trong lòng anh.【Đinh!

Phát hiện gần đó có nhân viên tương tự thẻ nhân vật, tặng thẻ có thể cùng đồng đội thám mộ】【Xin hỏi có tặng không?】【Tặng thẻ nhân vật Giải Ngữ Hoa】Tần Vũ không phản ứng, hiển nhiên là không tặng, nhưng anh cảm thấy rất kỳ lạ, sao hệ thống lúc này đột nhiên lại xuất hiện.

Nhưng ý nghĩ này còn chưa kịp hiểu rõ, đột nhiên trong lỗ sâu phía dưới ống huỳnh quang liền chiếu sáng một khu vực.

Một gương mặt người khổng lồ trắng bệch chợt hiện ra.

Gương mặt người đó vô cùng khổng lồ, ít nhất cũng phải gấp bốn lần người bình thường.

Như thể một khuôn mặt quỷ từ địa ngục hiện ra, chắn ngang trong lỗ sâu phía dưới.

Ba người và những người trong livestream đều bị dọa giật mình.

Nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, bởi vì khuôn mặt đó có hình mà không có chất, chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó là một bức bích họa.

Chứ không phải là một khuôn mặt người thật.

Nhưng bích họa của ai lại vẽ trên mặt đất chứ!

Ba người trong lòng chấn kinh, nhìn nhau một cái, không nói lời thừa thãi.

Chỉ một cái ra hiệu là đã hiểu ý nhau.

“Xuống xem sao!” Ba người lập tức rút các công cụ của mình ra, Giải Ngữ Hoa cầm xẻng công binh, Hắc Hạp Tử lấy ra cái hộp gỗ của anh ta.

Còn Tần Vũ chỉ nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này anh cũng hiểu tại sao hệ thống đột nhiên lại nhắc nhở.

Bởi vì họ đã đến gần cổ mộ rồi.

Sống chung với hệ thống lâu như vậy, một số tình hình của hệ thống anh cũng đã hiểu đại khái.

Chương 1200

Hệ thống nhắc nhở tặng thẻ nhân vật, không phải mỗi lần thấy người là sẽ nhắc nhở.

Ở đây không thể không nhắc đến mức độ tương đồng nhân vật.

Lấy Ngô Bất Chính làm ví dụ, mức độ tương đồng của anh ấy với Ngô Tà ở thế giới trước là rất cao.

Cho nên hệ thống thậm chí không cần Tần Vũ xác nhận, sẽ trực tiếp tặng.

Còn như kiểu Bàn Tử và Phan Tử, cơ bản mức độ tương đồng sẽ hơi thấp hơn Ngô Bất Chính, cho nên khi gặp mặt sẽ nhắc nhở.

Nhưng hệ thống sẽ không ép buộc tặng.

Tiếp theo nữa là những người có mức độ tương đồng kém hơn như Giải Ngữ Hoa.

Có thể phải đến gần cổ mộ mới nhắc nhở.

Đương nhiên rồi, ngoài những điều này còn có một tình huống nữa, đó chính là Lương Quỳnh!

Cô ấy không có mức độ tương đồng với bất kỳ thẻ nhân vật nào.

Cho nên căn bản sẽ không nhắc nhở, cho dù là ở trong cổ mộ.

Nhưng Tần Vũ dù sao cũng là chủ nhân của hệ thống, cho nên anh có thể tự mình quyết định có tặng thẻ nhân vật hay không, cũng như tặng loại thẻ nhân vật nào.

Vậy nên có thể hiểu là, một người không liên quan, anh có thể tặng bất kỳ thẻ nhân vật nào cho đối phương.

Cho dù bạn là nữ, tôi tặng bạn một thẻ nam cũng không vấn đề.

Nhưng làm như vậy thì thật là thiếu đạo đức.

Ví dụ như Lương Quỳnh, bạn tặng cô ấy một thẻ nhân vật của Bàn Tử.

Kết quả Lương Quỳnh mở miệng ngậm miệng đều là: “Lương gia tôi thế này thế nọ, Lương gia tôi thế này thế nọ!” Vậy thì không thể xem được nữa.

Hoặc là bạn tặng thẻ nhân vật Mễ Quốc Dương cho Bàn Tử, kết quả Bàn Tử vừa mở miệng đã là giọng điệu của phụ nữ, vậy thì càng không thể xem được nữa.

Tần Vũ cũng không phải đến để xem trò vui, tự nhiên sẽ không làm chuyện thất đức như vậy.

Còn về Giải Ngữ Hoa, có lẽ là vì họ đã đến gần cổ mộ, cho nên hệ thống mới xuất hiện nhắc nhở.

Lời nhắc nhở về Hắc Hạp Tử đã có từ rất sớm, có lẽ thấy Tần Vũ mãi không tặng.

Nên hệ thống liền không nhắc nhở nữa.

Trong lòng suy nghĩ, Tần Vũ đã nhảy xuống đầu tiên.

Ban đầu Giải Ngữ Hoa định là người thứ hai nhảy xuống, nhưng lại bị Hắc Hạp Tử cản lại, bảo anh ta xuống cuối cùng.

Giải Ngữ Hoa cười cười không nói gì, vẫn để Hắc Hạp Tử xuống trước.

Những người trong livestream thấy cảnh này đều nhao nhao bắn đạn mạc hỏi.

Vãi, không phải chứ, đây lại là một cặp gay à?

ĐM, sao bọn đạo mộ lại thích kiểu này vậy?

Là do thân hình tôi không đủ nóng bỏng sao?

Hay là Lục Vị Địa Hoàng Hoàn không bổ thận được cho các ông nữa rồi!

Haha, trong lòng không có phụ nữ rút đao tự nhiên thần, đạo mộ là ngành nghề mà các ông không hiểu đâu!

Giải Ngữ Hoa nhìn lướt qua không nói gì, anh biết nói cũng vô ích.

Họ là tình huynh đệ, nhưng trong mắt người khác có lẽ lại là tình yêu rồi.

Ba người lần lượt nhảy xuống phía dưới.

Rất nhanh tình hình phía dưới liền dần dần hiện rõ.

Hóa ra phía dưới này lại là một mộ thất vô cùng lớn.

Cả mộ thất ít nhất cũng phải tầm một trăm mét vuông, mộ thất lớn như vậy rất hiếm gặp.

Phía dưới toàn bộ mộ thất khắc một khuôn mặt quái dị khổng lồ, đôi mắt trợn tròn, như thể đang nhìn chằm chằm vào thứ gì đó.

Mà bên trong cả mộ thất, lại trống rỗng không có gì.

Chỉ có trên các bức tường xung quanh, cũng điêu khắc loại mặt quái dị này.

Nhưng kích thước nhỏ hơn rất nhiều.

Một bên mộ thất có một cánh cửa đá, chắc là có thể mở ra.

Ở vị trí giữa toàn bộ mộ thất có hai vật phẩm.

Một là vật thể hình tròn đã đen lại, hơi giống bồ đoàn.

Còn một cái là đỉnh đồng cao bằng người.

Cái đỉnh đồng này tạo hình kỳ lạ, xung quanh thân đỉnh lại có một cái vòi hình đầu rồng.

Chương 1201

Trông hệt như một cái ấm trà cỡ lớn.

Cả đỉnh đồng khắc hình phượng hoàng và tường long.

Loại hoa văn này người bình thường căn bản không thể dùng, ít nhất cũng phải là hoàng thân quốc thích hoặc người có địa vị cao mới đủ tư cách sử dụng.

Điều này ở cổ đại có quy định rất rõ ràng.

Chỉ tiếc ba người là xuất thân đạo mộ tặc, căn bản không phải xuất thân khảo cổ, thêm vào đó Ngô Bất Chính cũng không ở đây.

Căn bản không thể từ những thứ này mà phân tích ra thông tin của cổ mộ.

Bảo họ đi phá giải cơ quan thì còn được.

Bảo họ đến phân tích tình hình cổ mộ, thì vẫn phải để Ngô Bất Chính làm.

Đáng tiếc Ngô Bất Chính không ở đây.

Trong livestream thì có vài nhà khảo cổ học.

Nhưng hôm nay thật là “tày trời”, tất cả các nhà khảo cổ học lại đều cho biết căn bản không nhận ra những bích họa và khí vật này.

Bởi vì những thứ này quá đỗi quỷ dị, dường như căn bản đã lật đổ nhận thức về những thứ trong cổ mộ.

Lấy một ví dụ, mộ thất chính phải đặt quan tài, đây là quy định bất thành văn.

Nhưng có mộ thất chính lại đặt cho bạn một cái hồ đêm, bạn nói giải thích thế nào.

Chẳng lẽ chủ mộ thích tè bậy?

Điều này hiển nhiên là nói nhảm!

Tuy nhiên rất nhanh một ID quen thuộc liền hiện ra, lại là Dương Giáo Sư.

Tôi hình như biết một ít, tuy rằng tôi nghiên cứu văn hóa Tây Vực, nhưng ở Hành lang Hà Tây có rất nhiều cổ quốc huy hoàng.

Cái đỉnh và bồ đoàn mà các bạn thấy tôi không nhìn ra là triều đại nào, nhưng tôi có thể dựa vào bích họa mà suy đoán ra, đây chắc chắn là cổ mộ thời Tây Chu!

Dương Giáo Sư vừa nói liền trình bày phân tích của mình một lượt.

Cảm giác những gì Dương Giáo Sư nói, những bích họa mặt người này đều có chút kỳ lạ.

Bích họa mặt người tổng thể là mặt người, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện.

Khuôn mặt người được cấu thành bởi vô số đường nét và hoa văn.

Những đường nét này thì không có gì, mấu chốt là những hoa văn này.

Phần lớn những hoa văn này đều là hình ảnh người đang điều khiển xe tiên đi chinh chiến.

Loại hoa văn này ở cổ mộ Tây Chu rất thường thấy.

Bởi vì tình hình lúc đó là Chu Mục Vương hùng bá thiên hạ, bình định loạn lạc, cho nên người thời kỳ đó đều coi ông như thần tiên tồn tại.

Do đó rất nhiều cổ mộ đều khắc cảnh Chu Mục Vương xuất chinh.

Ông ấy chính là dựa vào điều này mà suy đoán ra.

Ba người nghe nói đây là mộ Tây Chu, trong lòng cũng coi như đã ăn một viên thuốc an thần.

Ít nhất cũng không phải “thầy bói xem voi” nữa rồi.

Ba người đến bên cạnh bồ đoàn và đỉnh lò, hy vọng Dương Giáo Sư lại phân tích thêm.

Tuy nhiên Dương Giáo Sư lại lắc đầu cho biết, ông ấy cũng đã nhìn ra, những thứ này đều quá bất thường.

Ai lại đặt một cái bồ đoàn trong cổ mộ chứ, chẳng lẽ chủ mộ chết rồi còn muốn đến đây ngồi thiền tham ngộ?

Để cho mình sống lại sao?

Vậy cái đỉnh lò bình thường này chẳng phải thành đỉnh lò dùng để xông hương rồi sao.

Hoặc là ấm trà dùng để đun nước.

Điều này căn bản không thể giải thích được.

Đột nhiên Lương Quỳnh lại xuất hiện trong livestream, nói.

Cái đỉnh lò này có thể là một lò luyện đan!

Và cái bồ đoàn này cũng không phải dùng để ngồi thiền, mà là dùng để canh giữ lò luyện đan!

Nơi này có lẽ chỉ là một cổ mộ bồi táng, ghi lại nghề nghiệp lúc sinh thời của chủ mộ, ông ấy chắc hẳn là một thuật sĩ!

Lương Quỳnh nói những lời này rất nhanh, mọi người nhất thời đều chưa kịp phản ứng.

Ba người Tần Vũ cũng ngẩn ra, thầm nghĩ Lương Quỳnh nhìn ra bằng cách nào?

Lương Quỳnh giải thích.

Các bạn nhìn cái miệng đỉnh, trông giống cái đỉnh, nhưng thực ra tạo hình rất giống lò luyện đan, cái lỗ hình vòi rồng phía dưới, có thể chính là nơi xuất đan!

Chương 1202

Tôi và lão... tôi trước đây từng tham gia khai quật một cổ mộ khá cổ xưa, chắc là sau thời Tây Chu!

Bên trong đã khai quật được một số khí cụ dùng để luyện đan, tạo hình thực ra không khác mấy so với cái đỉnh lớn này!

Tuy nhiên tôi cũng không dám khẳng định, các bạn có thể xem trên thân đỉnh, nếu là lò luyện đan sẽ có hoa văn của Hỏa thần Chúc Dung!

Ba người nghe vậy lập tức đi tìm.

Quả nhiên nhìn thấy, trên thân đỉnh có rất nhiều phù điêu hình ngọn lửa.

Và ở một trong số đó, còn điêu khắc một hình người mơ hồ.

Hình người đó lòng bàn tay hiện ra tư thế nâng đỡ, trên đó rõ ràng là ba ngọn lửa đang được nâng lên.

Lại cơ bản trùng khớp với những gì Lương Quỳnh nói.

“Cô ấy nói không sai, các bạn nhìn đây!” Hắc Hạp Tử đột nhiên nói.

Tần Vũ và Giải Ngữ Hoa đi qua nhìn, phát hiện Hắc Hạp Tử lại mở cái vòi rồng ở một bên lò luyện đan ra.

Bên trong rõ ràng có hai viên châu đen, trông quả nhiên giống như đan dược.

Nhưng vừa dùng tay sờ một cái, Hắc Hạp Tử liền kinh hô.

“Đây không phải đan dược, là Băng Châu!

Đây quả nhiên là một lò luyện đan!” Giải Ngữ Hoa nghe đến đây cũng có thể khẳng định rồi.

Lò luyện đan loại này cũng chia thành thứ phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Trong truyền thuyết, lò luyện đan cực phẩm được chôn dưới lòng đất, nhờ môi trường ẩm ướt xung quanh, có thể ngưng kết ra Băng Châu.

Nghe nói một cái lò luyện đan như vậy đặt vào hố bồi táng, cả cổ mộ đều sẽ giữ được khô ráo.

Cho dù đất xung quanh rất ẩm ướt.

Nhưng đều sẽ bị lò luyện đan này hút đi, đảm bảo sự khô ráo bên trong cổ mộ.

Hôm nay tận mắt thấy, không ngờ lại thật sự có thần vật như vậy.

Rất nhiều chuyên gia khảo cổ trong livestream đều rất kích động.

Cái lò luyện đan này được bảo tồn hoàn hảo, tương lai nếu khai quật ra ngoài, tuyệt đối lại là một phát hiện khảo cổ trọng đại có thể chấn động trong và ngoài nước.

Tuy nhiên những thứ này đối với ba người Tần Vũ mà nói cũng không quan trọng lắm.

Nói trắng ra là để làm rõ tình hình của cả cổ mộ.

Bây giờ có thể xác định là cổ mộ Tây Chu cũng coi như yên tâm rồi.

Ba người lại kiểm tra tình hình xung quanh một chút, phát hiện không có manh mối nào khác, liền chuẩn bị đi mở cửa đá tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên cánh cửa đá này rất nặng, sức người có hạn, thử đi thử lại cuối cùng vẫn quyết định lấy ra công cụ tương tự cần cẩu để từ từ mở ra.

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, nếu Ngô Bất Chính và đồng đội đã đến đây, trong tay họ cũng không có loại công cụ này, vậy họ đã mở cánh cửa đá này bằng cách nào?

Chẳng lẽ ở đây có cơ quan một lần dùng?

Chỉ cần mở một lần, thì không thể mở lần thứ hai được nữa?

Nếu vậy, chẳng phải họ sẽ bị kẹt bên trong sao.

Nghĩ đến đây, động tác trên tay ba người cũng nhanh hơn một chút.

Và khi ba người bắt tay vào việc mở cửa đá, Lương Quỳnh dặn dò.

Nếu cổ mộ này là cổ mộ của thuật sĩ Tây Chu, vậy thì các bạn phải cẩn thận đấy!

Bên trong này có thể rất nhiều thứ đều không theo lẽ thường đâu!

Điểm này ba người đều rõ.

Từ trước đến nay mộ táng cơ bản đều tuân theo quy tắc của Táng Kinh.

Nhưng có hai loại người và tình huống hoàn toàn không tuân theo Táng Kinh.

Trước hết không tính một số mộ táng của các tiểu quốc hoặc dân tộc thiểu số xa xôi hẻo lánh.

Dù sao những nơi này đều có bối cảnh văn hóa riêng của mình, nên không thể lấy ra so sánh.

Ở đây nói phần lớn là chế độ mộ táng lấy văn hóa thăng long làm bối cảnh.

Trong đó có hai loại người mà mộ táng của họ bất thường.

Loại thứ nhất là Nghi Trủng, tức là cổ mộ giả dùng để mê hoặc người ta, bên trong không có thi thể của chủ mộ.

Loại mộ táng này phần lớn sẽ được bố trí theo quy tắc, nhưng ở những vị trí then chốt sẽ đặt cơ quan, nỏ ngầm...

để lấy mạng đạo mộ tặc.

Chương 1203

Còn loại thứ hai, chính là người dùng phương thuật và thuật sĩ.

Loại người này bao gồm những gì như luyện đan sư, phong thủy sư, thiên tượng sư...

Lấy luyện đan sư làm ví dụ, họ thường xuyên tiến hành việc luyện đan, có người đã đến trạng thái điên cuồng.

Cho nên trong cổ mộ của họ, chắc chắn sẽ có một lượng lớn khí vật luyện đan và đồ bồi táng.

Hơn nữa sự sắp xếp nhiều vật phẩm và việc bố trí quan tài trong cổ mộ của họ, cũng đều dựa theo lý thuyết “nhân khí hợp nhất” mà luyện đan chú trọng.

Không thể suy đoán theo lẽ thường.

Lúc này cổ mộ Tây Chu mà họ gặp phải có thể là cổ mộ của một vị phương thuật, cho nên nhất định phải hết sức cẩn thận.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã mở được một lối đi ở cửa đá đủ để một người nghiêng mình qua.

Tần Vũ thử là người đầu tiên đi qua.

Chiều rộng này thì khá rộng, anh nghiêng người chuẩn bị đi qua, má lại đối diện với Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử.

Trong phạm vi tầm mắt, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Nửa người vốn dĩ đã đi qua, lại rụt trở lại.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa thấy lạ, hỏi.

“Sao không qua đi?” Tần Vũ chỉ vào phía sau hai người nói.

“Chỗ này không ổn!” Hai người ngẩn ra, đều nhìn về phía sau, không phát hiện ra chỗ nào không ổn cả.

Vẫn là một cái đỉnh, một cái bồ đoàn và mấy bức bích họa mặt người đó thôi!

Chỗ nào mà không ổn chứ?

Tần Vũ lại chỉ vào mặt đất nói.

“Dấu chân không đúng!” Hai người vội vàng nhìn dấu chân, không sai mà!

Là của ba người họ.

Họ nhảy xuống, sau đó đến chỗ đỉnh lò, rồi trực tiếp đi qua đây.

Những chỗ khác cũng không có dấu chân thừa...

Thừa!

Đột nhiên Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử nhìn nhau một cái, hiển nhiên đã hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Lối vào cổ mộ này ở phía trên, bên trên chính là đạo động.

Nếu Ngô Bất Chính và đồng đội cũng từ đây đi vào.

Thì tất nhiên cũng sẽ mang theo đất rơi xuống.

Nhưng khi họ xuống thì bên dưới rõ ràng không có gì cả.

Cho dù Ngô Bất Chính và đồng đội xuống cẩn thận, không mang theo đất rơi xuống.

Nhưng dấu chân cũng không thể giải thích được!

Họ đã đi trong đạo động lâu như vậy, chân đều dính không ít đất bùn.

Tổng không thể nào Ngô Bất Chính và đồng đội xuống lúc đó lại cởi giày ra được, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Nhưng nơi này trừ dấu chân của ba người họ ra, lại không hề có bất kỳ dấu vết nào do ba người Ngô Bất Chính để lại.

Họ có thể căn bản chưa đến đây!

Vậy họ lại đi đâu rồi?

Hắc Hạp Tử chợt lóe linh cảm, lập tức quay lại dưới lối ra, nhảy vọt lên.

Nhưng rất nhanh lại quay xuống.

“Tấm đá phía trên vẫn còn!” “Đây là con đường duy nhất!” Lúc này ba người đều ngớ người ra.

Mọi chuyện trở nên có chút quỷ dị.

Ba người Ngô Bất Chính nếu không đến đây, chẳng lẽ họ đã quay về đường cũ rồi sao?

Nhưng nếu đã quay về sao không liên lạc với họ chứ?

Nhưng nơi này rõ ràng lại không có dấu chân nào cả!

“Mặc kệ, cứ vào xem đã!” Hắc Hạp Tử nói.

Tần Vũ gật đầu.

Bất kể rốt cuộc là chuyện gì, họ đều phải đi vào xem.

Nơi này cũng chỉ có một con đường này, lúc này cũng chỉ có thể “một con đường đi đến cùng”.

Chương 1204

Ba người lập tức không nói nhảm nữa, lần lượt chui vào trong cửa đá.

Vừa qua cửa đá, hiện ra trước mắt chính là một lối đi.

Lối đi không rộng, chỉ chưa đầy ba mét.

Ánh đèn pin có thể chiếu rõ ràng tình hình của lối đi.

Lối đi này chắc là một lối đi của hố bồi táng.

Nói trắng ra là lối đi thông với mộ thất đặt cự đỉnh và bồ đoàn này được đào ra để xây dựng.

Cho nên việc xây dựng khá sơ sài, không được coi là nghiêm túc.

Trên mặt đất lối đi lát những tấm đá xanh, hai bên vách đá có một số bích họa.

Đáng tiếc là ngay cả màu sắc cũng chưa được tô, chỉ là điêu khắc thô.

Còn xem nội dung của chúng, cơ bản đều là bích họa về Chu Mục Vương đánh trận.

Từ đó có thể thấy, chủ nhân của cổ mộ Tây Chu này có thể cũng là người làm quan trong triều.

Kết hợp với việc ông ấy là thuật sĩ, có thể cũng là một thuật sĩ dưới trướng Chu Mục Vương.

Sau khi chết được an táng trong Long Lĩnh này.

Nội dung bích họa đại khái kể về những năm Chu Mục Vương chinh chiến.

Ông ta luôn ở bên cạnh Chu Mục Vương, có thể coi là người chứng kiến toàn bộ cuộc chiến.

Nói ra thì ông ta cũng coi như may mắn, theo Chu Mục Vương nhiều năm mà không chết trên chiến trường, cũng coi như trời xanh chiếu cố.Mộ đạo trông rất dài, phía trước tối đen như mực không nhìn thấy điểm cuối.

Ba người đi hai phút, phía sau cũng chìm vào bóng tối, không còn thấy cửa đá nữa.

Tuy nhiên, trong lòng ba người lo lắng cho Ngô Bất Chính và đồng bọn, thấy mộ đạo này cũng không có vấn đề gì, liền tăng tốc bước chân để đi tiếp.Lần này đi được ba phút.Đột nhiên, Giải Ngữ Hoa ở một bên đã chặn hai người lại.Chỉ thấy sắc mặt anh ta căng thẳng, hai nắm tay siết chặt, dường như đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Giải Ngữ Hoa cũng không phải người bình thường, có thể khiến sắc mặt anh ta thay đổi, rõ ràng là thật sự đã gặp vấn đề rồi.“Chuyện gì vậy?” Hắc Hạp Tử vội hỏi.Giải Ngữ Hoa nhìn về phía sau, nói nhỏ.“Trên tường có phụ nữ!”Nếu Bàn Tử nói ra câu này, Ngô Bất Chính chắc chắn sẽ mắng anh ta là đang tương tư phụ nữ.

Nhưng lời này thốt ra từ miệng Giải Ngữ Hoa, ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.Giải Ngữ Hoa không phải là người mê đắm nữ sắc, anh ta nói như vậy chắc chắn biểu thị đoạn đường phía sau có vấn đề.“Quay lại xem!” Hắc Hạp Tử nói.Tuy nhiên, Tần Vũ đã chặn bọn họ lại.“Không cần đâu, các anh nhìn xem!”Nói rồi, ánh đèn pin của Tần Vũ đã chiếu lên bức tường một bên.Vừa nhìn, sắc mặt cả ba người đều trầm xuống.Bức bích họa trên tường này lại biến thành bảy sắc cầu vồng.Hơn nữa nội dung cũng đã thay đổi, lại biến thành những bức tranh cung nữ.Thế nào là tranh cung nữ, kỳ thực chính là những bức tranh ghi lại cảnh các nữ quyến như phi tần, hoàng hậu thời cổ đại du ngoạn.

Trên đó đều là những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy được các cung nữ vây quanh thưởng hoa.Những người phụ nữ này được vẽ với thân hình đầy đặn, hơi đẫy đà.Và điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ nhất là trang phục của những người phụ nữ này hoàn toàn không phù hợp với thời Tây Chu.Trong livestream, thậm chí có người còn mắng chửi.【Má ơi, đây là quần áo thời Đường mà!】【Mẹ kiếp, sao trong mộ Tây Chu lại có bích họa cung nữ thời Đường chứ?】【Vãi chưởng, chẳng lẽ thuật sĩ này xuyên không đến thời Đường, thấy những người phụ nữ này rồi khắc họa lại sau khi quay về sao?】【Nói nhảm gì thế, cậu xuyên không cho tôi xem thử đi.】【Vậy thì có vấn đề rồi, sao trong cổ mộ Tây Chu lại xuất hiện bích họa thời Đường?】【Chuyện này căn bản là không thể xảy ra, trong cổ mộ thời Đường xuất hiện bích họa Tây Chu thì còn có thể giải thích được.】Không sai, những người trong livestream nói rất có lý.Lúc này ba người cũng nhận ra có điều không ổn.Tần Vũ với vẻ mặt khó coi nói.“Quay lại xem!”Nói xong, ba người liền chạy ngược về lối cũ.Chưa đầy năm phút, đã đến cuối đường.Tuy nhiên, điều không ngờ tới là ở cuối đường làm gì còn cửa đá.Chỉ có một tấm bia đá màu xanh chắn ngang lối đi.

“Mẹ kiếp, cái cổ mộ này chết tiệt không phải đang dở trò ma quỷ đấy chứ!” Hắc Hạp Tử lúc này cũng căng thẳng.Sắc mặt Giải Ngữ Hoa và Tần Vũ vô cùng khó coi, Giải Ngữ Hoa nói.“Đừng hoảng, bình tĩnh.

Cổ mộ là vật chết, không thể tự mình thay đổi, có thể là do cơ quan!”“Tạm thời đừng bận tâm bức bích họa thời Đường kia sao lại đột nhiên xuất hiện!”“Chúng ta có thể đã trúng kế rồi, ở lại đây chắc chắn không ra được, hãy đi tiếp về phía trước xem sao!”“Nói không chừng trong mộ thất kia không có dấu chân của ba người bọn họ, cũng là do cơ quan này gây ra!”Cả ba đều là cao thủ đạo mộ, sau khi phân tích nhanh liền tiếp tục đi về phía trước.Tuy nhiên, lần này bọn họ đều giảm tốc độ.Muốn tìm ra bích họa bắt đầu thay đổi từ khi nào.Điều này rất quan trọng.Rốt cuộc là chỉ có bích họa thay đổi, hay toàn bộ mộ đạo cũng thay đổi thì đó là một sự khác biệt bản chất.Thứ nhất, bích họa thay đổi, có thể chỉ là vấn đề về trật tự văn minh mà bọn họ không thể lý giải.Thứ hai, nếu toàn bộ mộ đạo đều thay đổi, thì đó không phải là vấn đề về trật tự văn minh, mà là toàn bộ cổ mộ có thể đều có vấn đề.Khi đó rất có thể là thực sự đang bị ma ám!Ba người đi được ba phút, đột nhiên liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến bọn họ không thể lý giải.Chỉ thấy nền đất từ những tấm đá xanh lại dần dần biến thành những tấm đá đỏ.Ở giữa còn có một quá trình chuyển đổi rõ rệt.Mỗi tấm đá này đều rộng hai mét vuông.Nhưng điều kỳ dị nhất là trên một tấm đá, lại có cả màu xanh và màu đỏ.Ở giữa còn có một vùng chuyển màu dần dần giữa hai màu này.Cái quái gì thế này, cứ như thể hai cổ mộ từ hai triều đại khác nhau được nối liền mạch với nhau vậy!Trong livestream có người đột nhiên nói.【Cái mộ đạo này là được ghép ảnh ra đúng không, tôi làm mỹ thuật nè, vãi chưởng sao nền cổ mộ này lại có màu chuyển dần vậy!】【Hơn nữa không chỉ là nền đất, các bạn nhìn trên tường kìa!】Ba người vội vàng nhìn lên tường, vừa nhìn xong thì trong lòng càng lạnh đi một nửa.Chỉ thấy trên tường, bích họa Chu Mục Vương thời Tây Chu không màu lại hòa lẫn với tranh cung nữ thời Đường.Điều kỳ dị nhất là trên một bức tranh, mặt của Chu Mục Vương lại trùng khớp với đầu của một vị phi tần thời Đường.Tạo hình đó khiến người xem dựng cả tóc gáy.Nhìn thấy cảnh này, Hắc Hạp Tử lập tức lạnh giọng nói.“Nếu cái này không phải ma ám, vậy thì không thể giải thích được!”“Cái này đã vi phạm tất cả logic về không gian, thời gian và triều đại văn minh rồi!”Nói rồi anh ta liền rút ra một cái sừng tê giác và đốt lên.Có lẽ Hắc Hạp Tử cũng đã xem livestream của bọn họ ở

Vân Thiên Cung.Biết thứ này có thể thông linh, nên đã mang theo một ít.Lúc này vừa vặn có thể dùng đến.Hắc Hạp Tử nhanh chóng đốt sừng tê giác.Khói xanh bốc lên, nhưng bất kể nhìn về đâu, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.Ngay cả bóng ma cũng không nhìn thấy.“Tiếp tục đi về phía trước xem tình hình!” Giải Ngữ Hoa nói.Ba người lập tức tiếp tục đi về phía trước.Tuy nhiên, chạy chưa đầy ba phút, mộ đạo lại đột nhiên thay đổi.Từ đầu lại biến thành phong cách Tây Chu.Hơn nữa, phía trước cũng xuất hiện một tấm đá xanh chắn lối đi.Bọn họ lúc này đều ngẩn người ra.Nơi này dường như đã trở thành một ngõ cụt.Phía trước và phía sau đều bị đá xanh chắn đường.Nơi gần tấm đá xanh là phong cách Tây Chu.Đoạn giữa là phong cách Đường triều.Cái quái gì thế này, đúng là gặp ma sống rồi.Ba người ép mình bình tĩnh lại, Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là gia chủ nhà Giải, gan dạ hơn người.Lập tức nói.“Chúng ta tạm thời không quan tâm tại sao ở đây lại xuất hiện chuyện kỳ dị như vậy!”“Nhưng có một việc phải làm rõ trước tiên!”“Cái mộ đạo này có phải là một cơ quan, có thể đột nhiên biến đổi hoặc rút ngắn không?

Nếu là vậy, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi!”“Trước tiên phải xác định vấn đề này, sau đó mới tính đến cách thoát ra!”Anh ta rất bình tĩnh, làm như vậy có thể sẽ hơi tốn thời gian.Nhưng ít nhất có thể biết bọn họ còn bao nhiêu thời gian.Không biết mình còn bao nhiêu thời gian để suy nghĩ cách thoát ra mới là điều đáng sợ nhất.Ba người gật đầu, Giải Ngữ Hoa lập tức đặt một hòn đá trước tấm đá xanh.Hắc Hạp Tử thấy vậy hiểu ý anh ta, lập tức chạy về lối cũ.Đến vị trí tấm đá xanh ở lối vào cũng đặt một hòn đá.Còn Tần Vũ thì cách mỗi chục mét, đặt một hòn đá ở hai bên mộ đạo.Mười phút sau, mọi việc đã hoàn tất.Ba người mở kết nối âm thanh bắt đầu báo cáo tình hình.Đầu tiên là Giải Ngữ Hoa.“Chỗ tôi không có vấn đề gì!”Sau đó là Tần Vũ.“Độ rộng không có vấn đề gì!”Cuối cùng là Hắc Hạp Tử.“Chỗ tôi cũng... mẹ kiếp, hòn đá biến mất rồi!”“Chỗ tôi mộ đạo đang biến mất, rất kỳ lạ, tấm đá xanh kia dường như đang di chuyển về phía các anh!”“Độ dài mộ đạo đang rút ngắn lại!”Lời này vừa thốt ra, cả ba người đều căng thẳng.Giải Ngữ Hoa lập tức nói.“Đến chỗ tôi tập hợp!”Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng không chậm trễ, lập tức chạy về phía Giải Ngữ Hoa.Hắc Hạp Tử cẩn thận, lại tìm một hòn đá khác, đặt cách tấm đá xanh hai mét về phía trước.Sau đó để lại một thiết bị livestream dự phòng.Mặc dù những thiết bị livestream này rất quý giá, nhưng so với tính mạng thì chúng chẳng đáng kể gì.Hơn nữa, đoàn làm phim cũng kiếm không ít tiền, còn phải trông cậy vào bọn họ kiếm tiền nữa, tự nhiên cũng sẽ không nói gì.Thiết bị livestream đã được đặt xong, ba người nhanh chóng đến chỗ Giải Ngữ Hoa.Hắc Hạp Tử ở xa nhất, mất khoảng ba phút.Và khi bọn họ tập hợp lại, nhìn kỹ.Khoảng cách từ cửa đồng đến hòn đá đã chỉ còn lại một mét.Giải Ngữ Hoa nói.“Tấm đá đồng xanh này rất kỳ lạ, tôi đã quan sát thấy khoảng cách di chuyển không theo quy luật!”“Phần lớn thời gian là tiến về phía trước, nhưng đôi khi cũng lùi lại!”“Tốc độ thì chậm hơn so với người!”“Theo tốc độ này chúng ta ước tính còn khoảng hai mươi phút...”Giải Ngữ Hoa chưa nói hết câu.Đột nhiên, chỉ nghe thấy toàn bộ mộ đạo vang lên tiếng “hoa lạp lạp”.Gần như đồng thời, mọi người nhìn thấy, trong hình ảnh livestream do Hắc Hạp Tử đặt ở lối vào.Lại có từng dòng chất lỏng màu trắng chảy xuống nền đất.Nhìn kỹ thì mọi người đều kinh hãi, đó lại là thủy ngân.Từng mảng lớn thủy ngân.Những thứ này Tần Vũ đã từng thấy ở mộ Hiến Vương.Không ngờ trong mộ đạo của cổ mộ Tây Chu này lại cũng có loại cơ quan này.“Thuốc nổ, mau thuốc nổ!” Giải Ngữ Hoa vội nói.Ban đầu anh ta còn muốn tìm đường.Nhưng bây giờ thủy ngân đã xuất hiện.Mộ đạo này lại là không gian kín.Chỉ cần thủy ngân tụ lại, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ trúng độc.Thời gian khẩn cấp, bọn họ căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều.Hắc Hạp Tử rút ra vài ống thuốc nổ cầm tay rồi ném về phía trước.Mọi người không biết phía sau tấm đá xanh rốt cuộc là gì.Trực tiếp phá hủy tấm đá xanh không phải là khôn ngoan, mà cách làm của Hắc Hạp Tử là phá hủy đường hầm phía trước là ổn thỏa nhất.Chỉ cần phá hủy nền đất tạo ra một cái hố, thủy ngân sẽ không chảy qua được.Đến lúc đó, dù vị trí bị phá hủy đá có sập xuống, bọn họ cũng có thể phá hủy từ một đầu khác để thoát ra.Không đến mức bị thủy ngân làm cho trúng độc chết, lúc này giải quyết vấn đề thủy ngân mới là quan trọng nhất.Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.Gần như chỉ trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy ở giữa mộ đạo một tiếng “phanh” nổ lớn.Ba người đều vội bịt tai lại.Nhưng dù vậy, tiếng nổ cực lớn trong không gian toàn bộ mộ đạo vẫn khiến ba người bị chấn động đến mức không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.Bụi đất mù mịt, ba người co ro ở góc chờ đợi đúng một phút.Tình hình mới hơi khởi sắc.Sử dụng ống thuốc nổ cầm tay trong không gian kín, quả thật không phải chuyện người bình thường làm.Nếu không phải ba người có thể chất khá tốt, e rằng lúc này tai đã bị chấn động đến chảy máu.Mặc dù đã chờ một phút, nhưng ba người vẫn không nghe thấy tiếng đối phương nói chuyện.Rõ ràng tình huống này không phải là chuyện một sớm một chiều sẽ tốt lên.Tuy nhiên nhìn về phía trước không có thủy ngân chảy qua, rõ ràng cú nổ này vẫn có hiệu quả.Ba người đứng dậy nhìn xung quanh, mặc dù không nghe thấy đối phương nói chuyện, nhưng có thể dùng cử chỉ để biểu đạt ý nghĩa.Chỉ là vừa nhìn xong, ba người đều phát hiện.Lúc này trên tường mộ đạo lại xuất hiện không ít vết nứt.Những vết nứt này như mạng nhện đều kéo dài từ phía trước tới.Nhưng điều kỳ lạ là, trong những vết nứt này lại không có nhiều bùn đất chảy ra.Tần Vũ quay đầu nhìn tấm đá xanh chắn đường phía sau, vừa nhìn xong liền ngẩn người ra.Chỉ thấy tấm đá xanh đã nứt ra.Đồng thời phía sau tấm đá xanh lại xuất hiện một khe nứt đá lớn.Khe nứt thông đạo không sâu, bên trong cùng dường như còn có không gian.Tần Vũ dùng đèn pin chiếu vào, quả nhiên phát hiện phía sau khe nứt, lại vẫn là một gian mộ thất.Hơn nữa nhìn dáng vẻ quy mô dường như còn rất lớn.Ba người lập tức không chậm trễ nữa, lần lượt chui vào khe nứt.Rất nhanh liền rời khỏi nơi này.Tuy nhiên, khi bọn họ đến mộ thất này, lại kinh ngạc phát hiện.Mộ thất này lại mang phong cách thời Đường.Bốn phía vách đá của toàn bộ mộ thất được khắc rất nhiều bích họa.Màu sắc tươi sáng, tượng phụ nữ được điêu khắc với thân hình đầy đặn.Trông vô cùng xinh đẹp.Và ở chính giữa mộ thất còn đặt một cỗ quan tài màu đỏ.Đáng tiếc là quan tài không có nắp, hơn nữa hoa văn trên thân quan tài cũng chưa được điêu khắc xong.Dường như đã ngừng công việc khi điêu khắc được một nửa.Bốn phía còn đặt một số đồ tùy táng.Nhưng cơ bản cũng đều như nhau, số lượng đồ tùy táng không nhiều, hơn nữa cách sắp đặt rõ ràng lộn xộn.Dường như khi hạ táng còn chưa kịp đặt tất cả đồ tùy táng xuống đã bỏ cuộc.Cảnh tượng này khiến ba người vô cùng nghi hoặc.Cổ mộ thời Đường này, tại sao chưa hoàn thành đã dừng lại?Hơn nữa nhìn dáng vẻ khi rời đi, còn rất vội vàng, giống như đã gặp phải rắc rối gì đó.Chẳng lẽ có liên quan đến việc cổ mộ Tây Chu bỗng nhiên xuất hiện ở đây?Ba người kiểm tra toàn bộ mộ thất, Giải Ngữ Hoa nói.“Đây hẳn là nghi thất, quốc lực thời Đường cường thịnh, nhìn quy mô nghi thất là có thể suy đoán được, cổ mộ thời Đường này ít nhất cũng phải là của nhân vật quan trọng!”“Thêm vào Tiểu ca nói đây là cục phong thủy nội tàng oan!”“Tôi nghi ngờ không phải phi tần thì cũng là mộ của trưởng công chúa, chỉ tiếc là không biết tại sao lại xây dựng đến một nửa thì bỏ dở!”Hắc Hạp Tử nghe vậy lại chỉ vào khe nứt phía sau nói.“Đây không phải là cổ mộ Tây Chu sao?

Anh nói là thời Đường, chẳng lẽ hai cổ mộ chồng chéo lên nhau?”“Vậy rốt cuộc mộ Tây Chu là chủ thể, hay cổ mộ thời Đường là chủ thể?”“Mộ hai tầng tôi cũng từng thấy, nhưng đó là chồng lên nhau theo chiều dọc, tuyệt đối không thể là hai cổ mộ chồng chéo lên nhau trên cùng một mặt phẳng!”“Đây là đại kỵ trong phong thủy, bất kể triều đại nào cũng sẽ không làm như vậy!”Giải Ngữ Hoa lắc đầu nói.“Cổ mộ thời Đường hẳn là chủ thể, cổ mộ Tây Chu này rất kỳ dị, cảm giác như là một u linh bám vào cổ mộ thời Đường vậy!”“Anh nhìn khe nứt núi phía sau tấm đá xanh kìa!”“Cổ mộ thời Đường được xây dựa vào núi, khai sơn xây lăng, và khe nứt núi ở đây cũng vừa vặn chứng minh điều này!”“Vì vậy tôi suy đoán, cổ mộ thời Đường hẳn là chủ thể!”“Cổ mộ Tây Chu là u linh bám vào cổ mộ thời Đường!”“Có lẽ ở đây có một ngôi u linh trủng của cổ mộ Tây Chu!”Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe đến đây, đều không khỏi ngẩn người.U linh trủng, thế nào là u linh trủng.Nói trắng ra chính là ma ám.Từ xưa đến nay, những vật phẩm tinh xảo có niên đại lâu năm đều sẽ thông linh, có thể còn sản sinh linh hồn.Nếu nói cổ mộ Tây Chu là u linh trủng.Vậy rất có thể là, cổ mộ Tây Chu này đã bị người ta hủy hoại.Khi xây dựng cổ mộ thời Đường không phát hiện dấu vết của cổ mộ Tây Chu ở đây.Kết quả xây dựng được một nửa thì phát hiện nơi này có vấn đề.Thế là liền bỏ dở.Suy đoán như vậy thì có thể giải thích được.Nhưng cụ thể có phải như vậy không, bọn họ cũng không thể khẳng định.Dù sao cổ mộ ở đây quá kỳ dị, căn bản không thể xác định được tình hình thực tế là như thế nào.Ba người xem xét tình hình cổ mộ, xác định không có vấn đề gì, liền chuẩn bị tìm đường rời đi.Nếu theo suy đoán của Giải Ngữ Hoa, thì cổ mộ thời Đường là chủ thể, bọn họ bây giờ không cần quá lo lắng.Dù sao cổ mộ thời Đường còn chưa hoàn thành đã dừng công.Vì vậy các cơ quan bẫy rập các loại hẳn cũng chưa được kích hoạt, không cần lo lắng về vấn đề này.“Ai ai, các anh nhìn đây!

Chỗ này có chữ!”Đột nhiên Hắc Hạp Tử hô lên.Tần Vũ và hai người nghe vậy không khỏi mừng rỡ, ở đây có chữ thì rất có thể là do Ngô Bất Chính và đồng bọn để lại.Bọn họ vội chạy tới xem, không khỏi ngẩn người.Chỉ thấy trên mặt đất dùng đá viết ba chữ.“U linh trủng!”Nhìn thấy ba chữ này, ý nghĩ đầu tiên trong lòng bọn họ chính là, Giải Ngữ Hoa có thể đã đoán đúng rồi.Nơi này quả thật có một ngôi u linh trủng thời Tây Chu đang giở trò.Thảo nào trước đó đốt sừng tê giác mà không nhìn thấy ma quỷ nào.Toàn bộ con quỷ chính là cổ mộ Tây Chu, bạn đang ở bên trong cổ mộ, như thể ở trong cơ thể của một con quỷ, làm sao bạn có thể nhìn thấy quỷ được chứ?Tuy nhiên ba người đều ngạc nhiên.Bởi vì ba chữ này, không phải nét bút của Bàn Tử cũng không phải nét bút của Ngô Bất Chính.Hoàn toàn là một nét bút mà bọn họ không quen biết.Chẳng lẽ nét bút này là do Đại Kim Nha để lại?Hắc Hạp Tử nói.“Nét bút này là ai để lại không quan trọng, quan trọng là bọn họ chắc chắn đã từng đến đây!”“Vậy thì nhất định sẽ có thông đạo, chỉ cần chúng ta tìm được thông đạo này, là có thể lần theo dấu vết tìm thấy bọn họ!”Giải Ngữ Hoa lại xua tay nói.“Anh nhìn vị trí mấy chữ này, có thể có gì đó kỳ lạ!”“Nói thế nào?” Tần Vũ và hai người nhìn anh ta không biết anh ta muốn biểu đạt điều gì.Giải Ngữ Hoa cũng không nói, ngồi xổm xuống đất nhặt một hòn đá, vẽ vời hồi lâu.Cuối cùng lại ngồi xuống đất, nói.“Bây giờ góc độ này mới là mấu chốt để viết những chữ này!”“Tôi nghi ngờ, bọn họ có thể đã viết những chữ này khi nghỉ ngơi ở đây!”“Nhưng tại sao lại phải nghỉ ngơi ở đây chứ?”“Chẳng lẽ khi bọn họ đến, ở đây không có lối ra?”“Nhưng nếu là vậy, bây giờ bọn họ lại đi đâu rồi?”Hai người nghe xong không khỏi ngẩn người.Những điểm nghi vấn ở đây ngày càng nhiều.Đầu tiên, cơ quan trong mộ đạo phía trước là do bọn họ kích hoạt.Nếu Ngô Bất Chính và những người khác cũng đi theo lộ tuyến giống bọn họ.Thì không có lý do gì mà bọn họ lại không kích hoạt cơ quan cả!Dù sao thực lực của ba người Tần Vũ tuyệt đối mạnh hơn ba người bọn họ.Vì vậy bọn họ có thể không phải đi từ phía trước qua đây.Nhưng nếu bọn họ đi từ nơi khác qua, thì sẽ đi từ đâu chứ?Cổ mộ này chỉ có một đường hầm, bọn họ còn có thể đi đâu?Nói lại, nếu bọn họ cũng đi từ phía trước qua, dùng một số cách nào đó mà không kích hoạt cơ quan mộ đạo.Nhưng đến đây cũng không đi được bao lâu, hoàn toàn không cần thiết phải nghỉ ngơi!Toàn bộ cổ mộ toát lên một vẻ tà dị, trong lòng ba người cũng ngày càng có nhiều nghi vấn.Có lẽ phải đợi tìm thấy bọn họ hỏi cho rõ, mới có thể triệt để giải khai bí mật cổ mộ hang rồng này.Ba người tìm kiếm trong cổ mộ này một lúc lâu, cuối cùng trong một góc, phát hiện một con đường thông đạo.Và theo vị trí cửa thông đạo này, lại nằm ở phía đối diện so với đường bọn họ đã đi qua.Cũng có nghĩa là, nếu bọn họ đi theo con đường thông đạo này, thì sẽ tiếp tục tiến sâu vào bên trong.Mặc dù cổ mộ này rất kỳ dị, nhưng chỉ cần không đi ngược lại, thì nhất định có thể tìm thấy Ngô Bất Chính và đồng bọn.Ba người bàn bạc một lát, lập tức không chậm trễ nữa, đi vào con đường thông đạo này.Toàn bộ thông đạo tối đen như mực.Chiều rộng và thông đạo trước đó thì hơi giống, cũng rộng ba mét.Hơn nữa nền đất cũng là những tấm đá xanh.Điều này khiến lòng ba người chùng xuống.Phong cách này rõ ràng vẫn là phong cách cổ mộ Tây Chu, cũng có nghĩa là mộ thất thời Đường phía trước, lại thông với mộ đạo của mộ thất Tây Chu ở đây.Tình huống cổ mộ này thật sự tồi tệ đến mức khiến người ta phát điên.Nhưng lại không có bất kỳ cách nào.Nếu Ngô Bất Chính và những người khác đang ở trong mộ đạo thời Đường, thì bọn họ có thể mặt đối mặt mà không phát hiện ra sự tồn tại của đối phương.Nhưng không tiếp tục đi về phía trước, bạn càng không thể tìm thấy bọn họ.Để phòng ngừa còn có cơ quan thủy ngân, lần này ba người đi rất chậm.Trên đường đi vẫn trống rỗng, bọn họ nhìn lên bích họa hai bên.Lần này nội dung bích họa lại có một số thay đổi.Trong mộ đạo trước đó, nội dung bích họa phần lớn ghi lại cảnh Chu Mục Vương dẫn binh tác chiến, chinh chiến tứ phương.Nhưng trong bích họa ở đây, nội dung lại thay đổi rất lớn.Không còn là cảnh tác chiến, mà dường như là tình hình du ngoạn khắp các nước.Trên đó dùng rất nhiều hình ảnh mô tả ra một cảnh tượng tráng lệ.Vô số tiểu quốc biên thùy phân tán ở hai bên hành lang sông Châu, khi Chu Mục Vương đi qua, rất nhiều quốc chủ đều ra nghênh đón bái kiến.Cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.Và mấy bức bích họa cuối cùng lại có vẻ hơi kỳ dị.Đó là Chu Mục Vương đến một tiểu quốc, quốc vương của quốc gia đó lại là một người phụ nữ.Bà ta dẫn Chu Mục Vương tham quan một loại rắn đen thịt lồi mà họ nuôi dưỡng.Loại rắn đó trông hơi giống loại rắn trong Côn Luân Thần Cung, nhưng lại có chút không giống.Bởi vì bích họa thời Tây Chu không có màu sắc, nên không thể phán đoán những con rắn đó có phải là rắn đen hay không.Nếu là màu đen, thì rất giống rắn đen thịt lồi của Côn Luân Thần Cung.Nhưng nếu không phải màu đen, thì có thể là một loài khác.Chủ nhân cổ mộ Tây Chu dường như là hồng nhân bên cạnh Chu Mục Vương.Những cảnh tượng này cũng đều tự mình trải qua.Chỉ là khi nữ vương đó dẫn Chu Mục Vương tham quan một nơi quan trọng dưới lòng đất.Những người bên cạnh Chu Mục Vương đều không được phép vào.Nội dung bích họa phía sau này có thể là do Chu Mục Vương kể lại sau khi trở về.Vì vậy khắc họa rất mơ hồ.Dường như có một cái đỉnh khổng lồ lơ lửng giữa không trung, không chạm đất.Còn có rất nhiều người giống quái vật, bọn họ có nửa thân trên của người, nửa thân dưới của côn trùng.Trông vô cùng kỳ dị.Và ở bức bích họa cuối cùng.Mô tả cảnh khi bọn họ sắp rời đi, nữ vương đó tặng cho Chu Mục Vương một hộp gấm.Trong hộp gấm có một viên đan dược.Chu Mục Vương nhận lấy xong bọn họ còn nói chuyện gì đó.Ở đây thì không thể biết được.Sau này khi trở về, Chu Mục Vương không ăn viên đan dược đó, có thể là không yên tâm.Thế là liền chuyển tặng cho chủ nhân cổ mộ Tây Chu này.Sau đó thì không còn nữa.Hắc Hạp Tử nói.“Cũng không biết chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai, nếu là thuật sĩ bên cạnh Chu Mục Vương thì không nên không có tên tuổi chứ!”“Hơn nữa viên đan dược này rốt cuộc là gì?”Giải Ngữ Hoa trầm tư một lát nói.“Không biết, nhưng muốn biết đan dược là gì, thì phải tìm hiểu rõ người phụ nữ này là ai!”“Khu vực Chu Mục Vương du ngoạn này, dường như là hành lang sông!""Chẳng lẽ là hành lang sông trong nền văn minh cổ Tây Vực sao?""Thân phận của người phụ nữ này có thể không khó đoán, chỉ là chúng ta hiểu biết về lịch sử không đủ, hơn nữa hành lang sông này cũng không chỉ có một nơi!""Vì vậy, có lẽ phải ra ngoài rồi từ từ nghiên cứu thôi!"Tần Vũ đột nhiên nói."Không cần, trong quan tài nhất định có mộ chí!"Kỳ thực trong lòng anh ta rất rõ, sau khi khôi phục ký ức, thân phận của người phụ nữ này đã sắp lộ rõ rồi, không phải Tây Vương Mẫu thì còn là ai nữa, chỉ là anh ta không muốn thể hiện ra, nên mới nói như vậy.Giải Ngữ Hoa và hai người nghe vậy ngẩn người, vậy thì phải khai quan rồi!Bây giờ bọn họ còn chưa tìm được mộ thất chính.Hơn nữa ngôi mộ Tây Chu này lại là u linh trủng, có thể chạm đến mộ thất chính hay không còn phải xem vận may.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Hắc Hạp Tử hô lên.Ba người gật đầu không chậm trễ nữa, tiếp tục đi về phía trước.Đi thêm một đoạn nữa thì không còn bích họa.Tuy nhiên đi được vài phút, đột nhiên trong ánh đèn chiếu sáng phía trước, lại ẩn hiện xuất hiện một bóng người.Người đó dựa vào tường, đứng im bất động ở đó.Sự xuất hiện đột ngột cũng thật sự khiến ba người bọn họ giật mình.Phát hiện bóng người trong mộ đạo, điều này thật sự quá kỳ dị.Chẳng lẽ là Ngô Bất Chính và đồng bọn?Rất nhanh ba người liền đồng thời phủ định ý nghĩ này.Đầu tiên, bọn họ có tồn tại mộ đạo này hay không đã là một vấn đề.Ở đây có u linh trủng của Tây Chu, vì vậy mỗi con đường bạn đi, rất có thể khi đi bây giờ vẫn còn.Nhưng đợi bạn quay lại xem sau một lúc, nó có thể đã không còn tồn tại nữa.Đây là điều thứ nhất.Thứ hai là, người bình thường ai lại đứng trong mộ đạo không bật đèn, mà lại dựa vào tường ngẩn ngơ chứ? Tình huống này nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, người bình thường hiển nhiên không ai làm như vậy.Chỉ cần nghĩ đơn giản như vậy, trong lòng ba người đều đã có tính toán.Đây rất có thể là tượng đá hộ mộ.Trước cửa mộ thất chính của một số cổ mộ, đều sẽ đặt loại tượng đá hộ mộ này.Chỉ là tạo hình sẽ có sự khác biệt tùy theo bối cảnh văn hóa và triều đại.Ví dụ như trước cửa ngọc của Lỗ Vương Cung, tượng đá giữ cửa chính là hai ác quỷ đạp lên ngọc tỷ kỳ lân.Trong các cổ mộ khác có thể còn có võ sĩ, những điều này đều không thể nói trước được.Hơn nữa phong tục mai táng này, sau này cũng không còn thường thấy nữa.Chủ yếu là vì mộ thất của rất nhiều người để thiết lập cơ quan, có thể sẽ không tồn tại những tượng đá này.Bởi vì loại tượng đá này mục tiêu quá lớn, người khác vừa nhìn thấy ở đây có hai tượng đá.Thì nhất định có thể khẳng định, phía sau này có thể chính là mộ thất chính rồi.Đây chẳng phải là chỉ đường cho đạo mộ tặc sao.Bóng người xuất hiện ở đây, rất có thể chính là tượng đá hộ mộ.Nghĩ đến đây, ba người đều bình tĩnh lại.Hắc Hạp Tử cầm đèn pin đi ở phía trước, ba người đi về phía bóng người đó.Không lâu sau, liền nhìn thấy ở vị trí đối diện với bóng người đó, lại còn có một bóng người nữa.Như vậy cơ bản có thể xác định, chính là tượng đá.Ba người nhanh chóng tiến lên, rồi phát hiện tượng người đá ở đây lại không chỉ có hai.Từ đây trở đi, mỗi bên gần như đặt chín tượng người đá.Hai bên cộng lại lên đến mười tám tượng.Nhiều tượng đá như vậy hiển nhiên báo hiệu thân phận địa vị của chủ nhân cổ mộ Tây Chu này không hề tầm thường.Và thêm vào những bích họa bọn họ đã nhìn thấy trên đường đi.Người thuật sĩ phụng sự bên cạnh Chu Mục Vương này, rất có thể thật sự có địa vị cao quyền trọng, rất được coi trọng.Tuy nhiên, điều này đều không phải là quan trọng nhất.Điều quan trọng nhất là khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy những tượng người đá này, sắc mặt liền khó coi.Ngay cả Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử bên cạnh sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng vài phần.Bởi vì những tượng người đá này, lại là thân chim mặt người, hoàn toàn giống hệt những bức tượng chim mặt người trong mê cung hình chữ Hồi ở mộ dưới đáy biển.Và loại chim mặt người trước cửa đồng xanh ở Vân

Thiên Cung trên Trường Bạch Sơn, cũng hoàn toàn giống nhau như đúc.Tần Vũ lúc này cũng có chút bàng hoàng.Lúc này ký ức anh ta đã khôi phục, mộ dưới đáy biển và Vân Thiên Cung đúng là có liên hệ.Nhưng u linh trủng Tây Chu nằm trong Long Lĩnh này, tại sao lại cũng có liên hệ với những chuyện này?Đúng rồi!Đột nhiên Tần Vũ nghĩ ra điều gì đó.Chủ nhân cổ mộ Tây Chu này là người đi theo Chu Mục Vương.Năm xưa khi Chu Mục Vương du ngoạn các nước Tây Vực, từng đến gặp Tây Vương Mẫu.Nói như vậy thì những bức tượng chim mặt người ở đây, có thể là những gì thuật sĩ phụng sự bên cạnh Chu Mục Vương đã nhìn thấy và nghe được.Nghĩ như vậy, thì có thể giải thích được.Tuy nhiên rất nhiều ẩn tình trong đó, chỉ có chính anh ta biết.Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa bên cạnh hiển nhiên là không biết.Đối với bọn họ mà nói, những bí ẩn trong đó thật sự quá lớn.Bởi vì bọn họ thiếu một manh mối quan trọng.Đó chính là Xà Trũng Quỷ Thành của Tây Vương Mẫu, kỳ thực cũng có liên hệ với Vân Thiên Cung.Những chuyện này sau này có thể sẽ dần dần được giải đáp, nhưng hiện tại Tần Vũ cũng không muốn nói.Dù sao những chuyện này nội tại là không liên quan đến hai người bọn họ.Không cần thiết để bọn họ cũng sa vào.Lúc này Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa đang thảo luận tại sao ở đây lại có tượng chim mặt người.Nơi này và Vân Thiên Cung lại có liên hệ gì.Tần Vũ gọi bọn họ đừng nghĩ nữa, mau chóng đi qua đây.Nếu lát nữa mộ đạo này lại có vấn đề, lại là chuyện rắc rối.Hai người gật đầu, lập tức ba người không chậm trễ nữa, xuyên qua những bức tượng chim mặt người và đi thẳng về phía trước.Đường hầm mộ đạo này đến đây cũng không còn dài nữa.Ba người chưa đầy một phút đã xuyên qua những bức tượng chim mặt người, đi đến phía trước của mộ đạo này.Ở đây xuất hiện một cánh cửa đá.Cửa đá trông rất nặng nề, cũng nằm trong dự liệu.Nếu phía sau cánh cửa đá thật sự là mộ thất chính, thì cánh cửa đá ở đây nhất định rất nặng nề.Hơn nữa sau khi cổ mộ đóng kín, cánh cửa đá ở đây cũng được chốt cứng bằng cơ quan.Muốn mở ra gần như là không thể.Hầu hết các cổ mộ thời Đường được xây dựa vào núi, vì vậy cửa mộ thất chính loại này cơ bản đều phải dựa vào thuốc nổ.Mặc dù mộ đạo này đều là u linh trủng của Tây Chu.Nhưng nói trắng ra, bọn họ xây dựng ở cùng một địa điểm.Vì vậy cửa mộ của u linh trủng Tây Chu này e rằng cũng rất nặng nề.“Ống thuốc nổ cầm tay vẫn còn nhiều, phá hủy trực tiếp luôn không?” Hắc Hạp Tử hỏi.Giải Ngữ Hoa gật đầu, hiển nhiên cũng không muốn chậm trễ nữa.Đã đến đây, cách Ngô Bất Chính và đồng bọn chắc cũng không xa nữa, mọi người cũng đều muốn nhanh chóng đi qua.Tuy nhiên Tần Vũ lại chặn hai người lại.Ý anh ta là để mình anh ta làm.Ngay lập tức, anh ta đưa ra hai ngón tay thon dài.Ngón tay bắt đầu sờ trên toàn bộ cánh cửa đá.Trên cánh cửa đá này khắc rất nhiều hoa văn.Nhưng chúng phức tạp, giống như những bức tranh được ghép lại.Chỉ nhìn những hình ảnh cục bộ thì còn có thể hiểu được một số ý nghĩa.Nhưng nếu nhìn tổng thể, thì đó là một mớ hỗn độn.Kiểu phong cách kỳ dị này, bọn họ trên đường đi cũng đã thấy nhiều rồi.Cũng không cảm thấy kỳ lạ nữa.Ngón tay của Tần Vũ rất nhanh đã chạm vào một chỗ nhô ra.Cảm giác truyền đến từ ngón tay khiến anh ta hiểu rằng đây có thể là một cơ quan.Ngón tay đột nhiên dùng sức, ngay lập tức chỉ nghe thấy tiếng “cạch”.Khối nhô ra đó thật sự đã bị ấn xuống.Và gần như đồng thời, toàn bộ cánh cửa đá lại từ một bên từ từ di chuyển.Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, cánh cửa đá này ban đầu chỉ là một ảo ảnh.Toàn bộ cánh cửa thực ra là giả.Cách mở thực sự, lại tương tự như cửa kéo trượt vào một bên núi.Nhìn mức độ mở của cánh cửa đá.E rằng độ dày của toàn bộ tấm đá phải gấp đôi bình thường.Nếu bọn họ vừa rồi sử dụng ống thuốc nổ, có thể còn chưa chắc đã phá hủy được.Ba người nhìn thấy cảnh này đều không khỏi cảm thấy may mắn.Cấu trúc cổ mộ thời Đường này quả nhiên khiến người ta phải khiếp sợ.Không phải nói cơ quan bẫy rập của nó nguy hiểm.Mà là cánh cửa đá nặng nề như vậy, nếu đặt vào thời cổ đại, thật sự không có mấy người có thể mở ra được.Vì vậy nói rằng cổ mộ khai sơn đào lăng, ngoài việc chú trọng vị trí phong thủy.Kỳ thực cũng không phải không có lý do khác.Chỉ riêng việc đối phó với đạo mộ tặc, cũng đã lợi hại hơn rất nhiều so với cổ mộ thông thường.Ba người chiếu đèn pin vào phía sau cánh cửa đá, muốn xem tình hình mộ thất chính.Tuy nhiên, ánh đèn pin vừa chiếu vào, ba người liền ngớ người ra.Chỉ thấy phía sau cánh cửa đá lại không phải mộ thất.Mà lại là một không gian tối đen.Toàn bộ không gian rất lớn, nhưng dưới chân lại chỉ có một cầu thang, kéo dài xuống dưới.Dường như mộ thất chính vẫn còn ở phía dưới.Ba người nhìn nhau, trong mắt có sự nghi vấn, rõ ràng đều đang nghĩ có nên đi xuống hay không.Tần Vũ ra hiệu cho hai người bọn họ đừng động, mình anh ta trước tiên nhảy lên bậc đá để cảm nhận một chút.Bậc đá này rất rộng, ít nhất cũng phải ba mét.Hơn nữa ở đây rất tối, dường như trên tường đều được trát một lớp sơn hấp quang.Vì vậy ngay cả ánh đèn pin cũng không thể chiếu xa được bao nhiêu.Tần Vũ chiếu đèn xuống phía dưới.Đột nhiên anh ta nhìn thấy một điểm sáng phản chiếu từ phía dưới lên.Dường như là một vật thể kim loại nào đó.Anh ta vội tiến lên nhìn, phát hiện trên một trong những bậc đá, lại có một mảnh lá kim loại màu vàng to bằng móng tay.

Tấm kim loại bạc có hình dáng vô cùng kỳ lạ, là một mặt hình bán nguyệt.

Trông có vẻ như được khảm vào thứ gì đó, nhưng thứ đó hình như đã bị cháy rụi nên không thể đoán được là gì.

Tần Vũ cầm thứ đó quay lại cho Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử xem.

Hai người chỉ cầm xem một lúc, chợt Hắc Hạp Tử lại móc từ trong túi ra cái sừng tê giác bị cháy mất một nửa kia.

Hắn đặt tấm kim loại bạc lên trên, nó lại vừa khít một cách kỳ lạ.

Hắc Hạp Tử nói: "Đây là một chiếc Mạc Kim Phù làm từ sừng tê giác!

Tấm kim loại bạc này dùng để cố định sợi kim loại!

Nhìn tình trạng cháy này, có lẽ chưa quá một tiếng đồng hồ!

Bọn họ chắc hẳn cũng đã xuống đây rồi!".

Tần Vũ và Giải Ngữ Hoa nghe xong mừng rỡ, quả nhiên hướng đi không sai.

Chỉ là, tại sao họ lại đốt sừng tê giác ở đây?

Chẳng lẽ trên bậc đá này có ma quỷ sao?

Vậy bọn họ đã tìm thấy con ma đó chưa?

Ba người không nghĩ nhiều, lúc này khó khăn lắm mới tìm được manh mối của đối phương.

Bất kể bậc đá này có nguy hiểm hay không, bọn họ đều phải đi lên xem xét. "Đi thôi!" Giải Ngữ Hoa hô hào.

Đúng như câu nói, sợ quỷ thì không trộm mộ, trộm mộ thì không sợ quỷ.

Đã dám xuống đây, đương nhiên bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Chương 1205

Hơn nữa, thực lực của ba người cũng không cần phải nói nhiều, cho dù trên bậc đá này thật sự có quỷ thì thế nào, bọn họ thật sự sẽ sợ sao?

Tạm thời chưa nói đến Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử, chỉ riêng Tiểu ca thôi cũng đủ khiến quỷ gặp phải cũng phải đau đầu.

Ba người lần lượt đi lên bậc đá.

Độ chênh lệch của bậc đá này rất thấp, chỉ bằng một nửa so với bậc đá thông thường.

Hơn nữa độ dốc cũng không quá lớn.

Ba người đi trên đó khá vững vàng, chỉ là phía dưới tối đen như mực.

Cũng không biết dẫn đến đâu, sâu bao nhiêu, khiến trong lòng người ta vẫn luôn có chút bất an.

Ba người đi một lúc, quay đầu nhìn lại, phát hiện lối vào phía trên vẫn còn.

Trong lòng không khỏi nhẹ nhõm vài phần.

Cánh cửa đá này có lẽ sẽ không tự đóng lại nếu không có ngoại lực tác động.

Nhưng dù sao cũng là U Linh Trủng thời Tây Chu, nên việc nó có biến mất hay không thì khó mà nói được.

Đi ba phút, lối vào phía trên đã gần như không nhìn thấy nữa.

Xung quanh, ngoài bậc đá dưới chân, chỉ còn lại ánh sáng đèn pin của ba người.

Nhưng nói thật, ở đây ánh sáng đèn pin căn bản không thể chiếu xa được bao nhiêu.

Đi lại ở đây, ba người rất nhanh cảm thấy như đang đi giữa hư không.

Dường như toàn bộ thế giới, ngoài bậc đá và bọn họ ra, tất cả mọi thứ khác đều không tồn tại.

Ba người đều có tâm lý vững vàng, không ai nói lời nào, chỉ cắm cúi đi xuống phía dưới.

Tuy nhiên, lần này chỉ đi được mười phút, Giải Ngữ Hoa đã gọi hai người lại: "Không thể đi nữa rồi, chúng ta hình như đang đi vòng tại chỗ!

Bậc thang ở đây, cứ cách hai mươi ba bậc lại có một vết lõm hình bán nguyệt, chúng ta đã đi qua ít nhất năm cái vết lõm như vậy rồi!".

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không quan sát kỹ như Giải Ngữ Hoa.

Bọn họ chỉ cảm thấy thời gian không đúng lắm.

Ở đây ít nhất cũng đã mười lăm phút rồi.

Cho dù họ đi với tốc độ rùa bò, mỗi phút chỉ xuống được một mét, thì lúc này cũng đã xuống ít nhất mười lăm mét rồi.

Một ngôi mộ cổ sao có thể có độ cao lớn đến vậy?

Ngay cả một ngôi mộ cổ thời Đường được xây lăng mộ dựa vào núi cũng không thể có độ chênh lệch lớn như thế.

Độ cao của núi dù sao cũng có hạn, mộ cổ thường được đào sâu vào bên trong núi.

Vô cớ thiết kế một cầu thang có độ chênh lệch có thể trên mười lăm mét, hiển nhiên là có vấn đề.

Huống chi đây còn là tốc độ chậm nhất, tốc độ của họ sao có thể mỗi phút chỉ xuống một mét?

Tính ra như vậy, bọn họ có thể đã xuống ít nhất ba bốn mươi mét độ cao.

Độ cao như vậy hiển nhiên không thể tồn tại trong một ngôi mộ cổ.

Nếu bạn nói Trường Bạch Sơn chẳng phải có sao, mà còn sâu hơn thế nữa.

Thì đó hoàn toàn là nói bậy.

Trường Bạch Sơn là núi tuyết, thuộc một loại long mạch.

Còn ở đây, Long Lĩnh chỉ có thể coi là đồi núi nhỏ.

Loại đồi núi này trước độ cao của Trường Bạch Sơn, thì chỉ là một cái sườn dốc mà thôi.

Làm sao có thể có độ chênh lệch cao như vậy.

Hắc Hạp Tử nói: "Đây có thể là quỷ đả tường, nếu không bọn họ cũng sẽ không đốt sừng tê giác để tìm ra điều bất thường!". "Không phải!" Giải Ngữ Hoa lại lắc đầu: "Nếu là quỷ đả tường, bọn họ đốt sừng tê giác chắc chắn sẽ phát hiện vấn đề ở đây và rời đi!

Vậy quỷ có tha cho họ không?

Nếu thật sự có quỷ, mà họ lại an toàn rời khỏi đây, thì quỷ đả tường đó phải bị phá giải rồi chứ!

Chúng ta không có lý do gì lại cũng bị mắc bẫy!".

Hắc Hạp Tử nghe vậy cũng gật đầu.

Tình huống của đường cầu thang này vô cùng quỷ dị, thậm chí toàn bộ ngôi mộ cổ ở Long Lĩnh đều toát ra một vẻ quỷ dị.

Khiến bọn họ lúc này cũng có chút mất phương hướng. "Cái gì!" Chợt ánh mắt Hắc Hạp Tử lóe lên vẻ sắc lạnh, vội giơ tay ra sau Giải Ngữ Hoa mà chụp lấy.

Giải Ngữ Hoa giật nảy mình.

Chương 1206

Cô ấy cũng không phải người bình thường, nếu có thứ gì đó ở phía sau thì không lý nào mình lại không nhận ra.

Nhưng lúc này cô ấy thật sự không cảm giác thấy có thứ gì tồn tại.

Trong lòng đang kinh ngạc, chỉ thấy Hắc Hạp Tử lại túm được một thứ gì đó, rồi rụt tay về.

Tần Vũ và Giải Ngữ Hoa định thần nhìn kỹ, đều không khỏi đứng sững lại.

Chỉ thấy trong tay Hắc Hạp Tử lại túm một vật màu trắng.

Dường như là lông vũ.

Ba người đều ngẩn ra, chỗ này sao lại có lông vũ chứ?

Hơn nữa nhìn tình trạng lông vũ này còn rất tươi mới.

Giống như lông vịt hoặc lông thiên nga.

Nhưng bất kể là gì, chỗ này cũng không nên xuất hiện thứ này a! "Chắc là do gió chúng ta đi lại mang theo làm nó bay lên!

Lớp lông tơ bên trong này rất nhẹ, vừa rồi nó bay lơ lửng phía sau cậu!" Hắc Hạp Tử nói.

Giải Ngữ Hoa cũng cầm lấy xem, cũng không nhìn ra cụ thể là lông của loài động vật nào.

Nhưng lông vũ xuất hiện ở nơi như thế này cũng quá kỳ lạ rồi.

Chợt, đúng lúc ba người đang suy nghĩ, trên toàn bộ bậc đá lại vang lên một âm thanh trầm đục.

Ba người vội nín thở, sau đó liền nghe thấy.

Âm thanh này hình như là tiếng vịt kêu.

Nhưng lại nghe không được rõ lắm, cũng giống như một người phụ nữ đang cười một cách quái dị.

Âm thanh đó cứ như thể truyền ra từ trong vách tường.

Dường như có một người phụ nữ trong vách tường đang nhìn bọn họ, che miệng cười khẽ.

Ba người lập tức đều nổi da gà.

Đồng thời rút vũ khí ra.

Cái đường bậc đá này đúng là gặp ma rồi.

Không những không đi đến cuối được, lại còn nhìn thấy lông vịt.

Bây giờ trong vách tường lại còn có tiếng cười quỷ dị đó, quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

Hắc Hạp Tử nói: "Tục ngữ nói hay, ma cười không đáng sợ bằng ma khóc a!

Nếu đây thật sự là quỷ đang cười, vậy thì chúng ta gặp rắc rối rồi!

Quỷ có thể cười được, đó đều là oan hồn lệ quỷ!". "Đừng tự hù dọa mình nữa, cũng không nhất định là quỷ!" Giải Ngữ Hoa vội nói: "Có thể là chủ nhân của loại lông vũ này đang cười, trong phòng livestream nhiều người như vậy, chắc không khó để tra ra đây là lông của loài động vật nào đâu!

Chúng ta cứ đợi xem đã!".

Giải Ngữ Hoa vẫn rất bình tĩnh.

Quả nhiên, rất nhanh trong phòng livestream đã có người tìm ra hình ảnh so sánh.

Rất nhanh đã đưa ra một kết luận.

Loại lông vũ này, là lông ngỗng.

Hơn nữa chính là lông ngỗng của những con ngỗng trắng lớn mà chúng ta thường nuôi.

Loại lông ngỗng này và lông thiên nga có sự khác biệt rất lớn.

Trong phòng livestream vừa hay có một người là chủ trang trại nuôi ngỗng lớn, ông ta rất nhanh đã nhận ra.

Ba người nghe được lời giải thích này, đều không khỏi ngẩn ra.

Sao trong ngôi mộ cổ này lại có ngỗng trắng lớn chứ?

Nó rốt cuộc là tự mình vô tình đi vào, hay là bị người ta mang vào?

Chẳng lẽ là Ngô Bất Chính bọn họ mang đến?

Ba người bàn bạc một chút, cảm thấy không thể tiếp tục đi nữa.

Tình huống trên bậc đá này quá quỷ dị.

Nếu không làm rõ rốt cuộc phải đi thế nào, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài.

Tần Vũ nhìn tình huống phía trước, cảm thấy có chút quen mắt.

Dù sao bây giờ anh đã khôi phục trí nhớ, nên rất nhiều nơi nếu có nguy hiểm đều có thể biết trước.

Chương 1207

Trong ký ức của anh, trong Long Lĩnh xác thực có một U Linh Trủng thời Tây Chu.

Điểm này anh không phủ nhận.

Ban đầu có lẽ là quá căng thẳng, hoặc là do trí nhớ chưa khôi phục hoàn toàn.

Anh không nhớ ra, nhưng khi nhìn thấy ba chữ "U Linh Trủng" do Đại Kim Nha viết, anh liền nhớ lại những chuyện này.

Nhưng nói thật, anh thật sự không dám đối chiếu tình huống hiện tại với nội dung kiếp trước từng chút một.

Dù sao con đường mà bọn họ tiến vào này, hoàn toàn khác với ký ức kiếp trước.

Nên lúc này rốt cuộc họ đang ở đâu, chính Tần Vũ cũng không dám khẳng định.

Nhưng theo tình hình hiện tại, bậc đá này cực kỳ giống Huyền Hồn Thê!

Nếu thật sự là Huyền Hồn Thê thì dễ xử lý rồi.

Tần Vũ lợi hại hơn Hồ Tư Lệnh một chút, đó là anh đã có được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nên nếu đây là một cơ quan Huyền Hồn Thê, anh hoàn toàn có thể suy tính ra cách để thoát ra ngoài.

Nhưng còn một vấn đề.

Đó là bọn họ suy tính thoát ra được rồi, Ngô Bất Chính và những người khác thì sao!

Nếu họ vẫn còn bị mắc kẹt ở đây, chẳng phải sẽ bỏ lỡ nhau sao?

Tần Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có cách thoát ra, nhưng phải xác định trước, ở nơi này còn có người khác hay không!".

Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử nghe vậy đều hiểu ý anh, nhưng ở nơi này muốn xác định có người khác hay không, thật làm sao mà dễ dàng được.

Cuối cùng vẫn là Giải Ngữ Hoa nghĩ ra một cách và nói: "Nơi này âm thanh truyền đi rất khó, ánh sáng cũng không được!

Nhưng trước đó chúng ta đã nghe thấy âm thanh quỷ dị đó!

Tôi nghĩ vách tường ở đây lại là một vật liệu truyền âm không tồi!

Chúng ta có thể gõ vào vách tường, dùng phương thức mã Morse, Thiên Chân nếu ở đây chắc chắn có thể nghe hiểu!

Tôi và cậu ấy đều thông thạo mã Morse, chỉ cần cậu ấy chú ý tiếng gõ, là có thể hiểu được ý nghĩa trong đó!".

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đều cảm thấy cách này không tồi.

Thế là nói làm là làm, bắt đầu chuẩn bị.

Tần Vũ cũng đã nói một lượt về cách của mình.

Hiện tại có hai cách để thoát ra.

Thứ nhất là dựa vào Ngũ Hành Bát Quái Thập Lục Phương Vị để suy tính cách thoát khỏi Huyền Hồn Thê.

Cách này có hiệu quả nhanh nhất, chỉ cần suy tính ra kết quả, không đến một giờ đồng hồ chắc chắn có thể thoát ra!

Nhưng có một nhược điểm, đó là kết cấu của Huyền Hồn Thê này rất lớn, tương tự như cánh bướm.

Muốn thoát ra khỏi loại kết cấu này, lối rẽ chắc chắn cũng rất

nhiều.

Dù họ suy tính ra số liệu, ngay cả việc để lại dấu hiệu dọc đường cũng không được.

Không thể chỉ dẫn Ngô Bất Chính và những người khác thoát ra.

Dù sao lối rẽ quá nhiều, một khi có người đi sai hoặc bỏ lỡ một cái, thì sẽ lại rơi vào vòng lặp chết.

Còn cách thứ hai tuy chậm chạp, có thể phải mất rất nhiều thời gian.

Nhưng lại tương đối tốt hơn cho Ngô Bất Chính và những người khác.

Đó là cứ men theo một bên tường mà đi xuống, gặp lối rẽ thì làm dấu hiệu.

Cứ như vậy, chỉ cần họ nhìn thấy một trong những dấu hiệu đó, thuận theo mà đi xuống, thì chắc chắn có thể hội hợp, rồi tìm được lối ra.

Do không xác định được Ngô Bất Chính và những người khác rốt cuộc có ở đây hay không.

Nên ba người bàn bạc một chút, chỉ có thể tạm thời dùng cách chậm chạp thứ hai.

Cách này cũng coi như là phòng bị trước.

Ba người không chần chừ nữa, lập tức Tần Vũ đứng ở vách tường phía ngoài, Giải Ngữ Hoa đứng ở vách tường phía trong.

Hắc Hạp Tử đứng ở giữa, cùng nhau đi xuống phía dưới.

Tần Vũ nói, dấu hiệu hình bán nguyệt cứ cách hai mươi ba bậc thang kia thực chất là một cái bẫy.

Anh dặn Giải Ngữ Hoa đừng để ý đến những thứ này.

Rất nhanh ba người đã phát hiện lối rẽ đầu tiên.

Tần Vũ phân biệt một chút phương hướng, sau đó làm dấu hiệu xong, ba người liền tiếp tục đi xuống.

Suốt dọc đường Giải Ngữ Hoa vẫn lặp đi lặp lại một tần suất tiếng gõ.

Chương 1208

Nên suốt chặng đường này, ngoài tiếng bước chân của họ ra, trên toàn bộ bậc đá chỉ còn lại tiếng gõ không ngừng vang vọng.

Nhưng lại vẫn không có bất kỳ phản hồi nào, cũng không biết Ngô Bất Chính bọn họ có nghe thấy không.

Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể có bệnh vái tứ phương.

Dù sao thật sự không còn cách nào khác.

Nếu Ngô Bất Chính bọn họ không ở trên Huyền Hồn Thê này, thì dễ rồi.

Họ chỉ cần tự mình tìm cách thoát ra là được.

Điều đáng sợ nhất là bọn họ cũng ở đây.

Và sự thật chứng minh, nỗi lo lắng của họ không phải là không có lý.

Sau khi họ liên tiếp phát hiện ba lối rẽ.

Chợt ba người liền nghe thấy một tràng tiếng ngỗng trắng lớn kêu rõ ràng.

Âm thanh này so với trước đó rõ ràng hơn rất nhiều.

Nhưng vẫn có thể nghe ra, dường như là ở bên trong vách tường.

Hiển nhiên giữa họ cách nhau một hoặc vài vách tường.

Nhưng họ có thể nghe thấy tiếng ngỗng trắng lớn, thì đối phương chắc chắn cũng có thể nghe thấy tiếng gõ.

Quả nhiên, chưa đến năm phút, chợt một âm thanh gõ trầm đục cũng vang lên.

Ba người mừng rỡ, Giải Ngữ Hoa lập tức nhanh chóng phiên dịch, chưa đến một phút tin tức đã được dịch ra: "Không sai, là bọn họ!

Cả ba người họ đều ở đây!".

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe đến đây, đều mừng rỡ.

Hắc Hạp Tử vội nói: "Cậu nói cho họ biết, chúng ta đợi họ ở lối ra, bảo họ cũng men theo một bên tường mà tìm lối ra, đi theo dấu hiệu!".

Giải Ngữ Hoa gật đầu, lập tức truyền tin tức cho đối phương.

Ba phút sau, liền nhận được thư hồi âm của Ngô Bất Chính.

Giải Ngữ Hoa nói: "Họ đã tìm thấy dấu hiệu, nhưng ở đây có quá nhiều lối rẽ phân nhánh, có thể còn cần một chút thời gian nữa mới có thể bắt kịp chúng ta!

Tôi đã nói với họ, chúng ta sẽ đến lối ra đợi họ, đi thôi!".

Giải Ngữ Hoa hô hào.

Ba người lập tức không dừng lại nữa, tiếp tục đi xuống phía dưới.

Đi ròng rã hơn một giờ đồng hồ.

Ba người đều không nhớ rõ họ đã phát hiện bao nhiêu lối rẽ.

Cuối cùng, tại vị trí lối rẽ cuối cùng này, họ nhìn thấy một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này không có bất kỳ tảng đá nào bịt kín, hiển nhiên bên ngoài đã là lối ra.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử chuẩn bị đi ra ngoài đợi, cũng để xem xét tình hình bên ngoài.

Tần Vũ lại vội giữ hai người lại và nói: "Khoan hãy ra ngoài, cẩn thận lại bị tách ra!".

Hai người ngẩn ra, lúc này mới nhớ lại, nơi này còn có một U Linh Trủng thời Tây Chu mà.

Nếu tự ý đi ra ngoài, rất có thể lát nữa khi Ngô Bất Chính bọn họ đi xuống.

Nơi bên ngoài cửa đá đã thay đổi rồi.

Huyền Hồn Thê này rõ ràng là thứ của Tây Chu.

Nên chi bằng đợi ở đây.

Đợi mọi người hội hợp xong, rồi cùng nhau rời đi.

Tiếng gõ lúc này đã không còn.

Có lẽ Ngô Bất Chính bọn họ cần phải đi vòng một số đường mới có thể đến.

Nói thật, đi suốt chặng đường mà không nghỉ, ba người cũng thật sự có chút mệt mỏi.

Trước đó vẫn luôn chú tâm tìm người, có lẽ không cảm thấy.

Lúc này vừa thả lỏng, quả thật ngồi xuống đất là không muốn động đậy nữa.

Ba người đợi nửa giờ đồng hồ, tiếng gõ của Ngô Bất Chính lại dần xuất hiện.

Hơn nữa lần này nghe không có loại âm thanh trầm đục kia.

Hiển nhiên bọn họ đã tìm ra rồi.

Giải Ngữ Hoa vội vàng hồi tin tức, hai đội không ngừng giao lưu.

Chương 1209

Cuối cùng sau nửa giờ đồng hồ, bọn họ cuối cùng cũng hội hợp.

Khi nhìn thấy Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa, Ngô Bất Chính xúc động đến nỗi không biết nói gì cho phải.

Bàn Tử thì chỉ một mực cười ngây ngô, trong tay quả nhiên vẫn dắt hai con ngỗng trắng lớn.

Còn bên cạnh, một người đàn ông để tóc chải ngược ra sau, xúc động nước mắt lưng tròng nói: "Mấy vị gia, đa tạ rồi, Đại Kim Nha tôi thật sự cứ nghĩ cả đời này không thể ra ngoài được nữa!

Đa tạ rồi, đa tạ rồi!".

Mười phút sau, trên bậc đá lối ra của Huyền Hồn Thê.

Sáu người ngồi cạnh nhau.

Bàn Tử buộc hai con ngỗng trắng lớn vào cánh tay, cười nói: "Tôi đã nói gì nào, lão Kim lần này cậu tin chưa!

Chỉ cần hạ đấu mà mang theo Thiên Chân, thì không sợ không ra được!

Cậu có rớt xuống hố phân, Tiểu ca cũng có thể vớt chúng ta lên!".

Bàn Tử vẻ mặt đắc ý, nghe vậy Đại Kim Nha lại đầy vẻ xấu hổ nói: "Tôi nói Bàn gia, sao ngài còn cảm thấy rất kiêu ngạo vậy!

Nếu không phải ngài cứ nói ngài là mãnh long khuấy đảo sông biển, chỗ nào cũng đã từng đi qua, cố chấp dẫn chúng tôi vào!

Chúng tôi có đến nỗi phải phiền mấy vị gia vào cứu chúng tôi ra ngoài không!".

Bàn Tử nghe vậy nói: "Ai!

Lão Kim cậu nói vậy tôi không thích nghe đâu, Bàn gia tôi chẳng lẽ đã hại các cậu sao?

Hai cậu đi theo tôi đây chẳng phải không sao sao, ngay cả hai con ngỗng trắng lớn này cũng có thể làm chứng, bọn chúng chẳng phải cũng tay chân lành lặn sao?".

Đại Kim Nha nghe vậy rất đỗi bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Bàn gia a Bàn gia, ngài nói ngài và Hồ gia sao lại bù trừ cho nhau như vậy?

Nếu Hồ gia ở đây, chắc chắn sẽ không liều lĩnh như ngài!

Tôi coi như đã hiểu rồi, tại sao ngài chỉ có thể làm một Phó Tư Lệnh, còn Chính Tư Lệnh thì phải do Hồ gia đảm nhiệm!".

Bàn Tử nghe vậy cười cười, hắn cũng biết lần này xảy ra chuyện thực ra cũng do mình quá tự tin.

Đã đánh giá thấp tình hình bên trong Long Lĩnh này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng không trách hắn, ai mà biết bên trong Long Lĩnh này lại có một U Linh Trủng chứ?

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ làm sao tìm ra cách thoát ra ngoài.

Theo suy đoán của bọn họ, U Linh Trủng này có thể là do hai con ngỗng trắng lớn này dẫn dụ ra.

Nhưng lại sợ giết chúng thì U Linh Trủng Tây Chu này sẽ biến mất, đến lúc đó không biết sẽ rơi vào cảnh địa gì, nên vẫn luôn không động thủ.

Tần Vũ nói sơ qua cách của mình, Ngô Bất Chính nghe xong bừng tỉnh.

Liên tục nói: "Nghe ông nội tôi nói, trong số rất nhiều môn phái trộm mộ, duy nhất chỉ có Mạc Kim Hiệu Úy là có nhiều quy tắc nhất!

Trong đó có một điều, hợp thì sống, chia rẽ thì chết!

Trước đây cứ nghĩ là người đông sức mạnh lớn, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy!

Cái nghề trộm mộ Mạc Kim này thật sự là phải bù trừ cho nhau a!

Nếu chúng ta ở cùng nhau, với trình độ phong thủy của cậu, đầu óc của tôi cũng không đến nỗi bị mắc kẹt lâu như vậy!".

Nói đến đây, ba người Ngô Bất Chính đã bị mắc kẹt ở đây hơn ba giờ đồng hồ.

Thức ăn cũng sắp hết rồi.

Nếu họ đến chậm hai ngày nữa, có lẽ sẽ phải ăn sống ngỗng trắng lớn rồi.

Bàn Tử nói sơ qua về những gì họ đã trải qua.

Ba người bọn họ thật sự không phải đi theo con đường của Tần Vũ và mọi người mà vào.

Họ là từ đạo động mà mò vào.

Nhưng khi muốn đi ra, phát hiện đạo động đã không còn.

Còn về ba chữ "U Linh Trủng" trên mặt đất mộ thất phía trên cũng xác thực là do Đại Kim Nha viết.

Nhưng nói ra thì rất kỳ lạ.

Ba người bọn họ trên Huyền Hồn Thê này, là từ phía dưới đi lên.

Sau đó bị mắc kẹt ở trong đó.

Ba người Tần Vũ là từ phía trên đi xuống.

Lộ tuyến khác nhau, nhưng không gian phía trên lại giao nhau một cách khó hiểu.

Nghe có vẻ không thể.

Nhưng trong U Linh Trủng này, thật sự mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Chương 1210

Ngô Bất Chính nói rằng bọn họ cũng đã thử nghiệm một số cách.

Nhưng cuối cùng đều thất bại.

Ví dụ như họ để Ngô Bất Chính đứng yên tại chỗ, Đại Kim Nha nằm trong tầm nhìn của cậu ta.

Bàn Tử kéo dây đi xuống, kết quả cuối cùng cậu đoán xem.

Bàn Tử lại chạy lên phía trên Ngô Bất Chính.

Khi họ hội hợp, Đại Kim Nha đã sợ đến nỗi gần tè ra quần.

Nói ra đều là nước mắt chua xót a.

May mắn thay lúc này cuối cùng họ cũng đã hội hợp.

Ngô Bất Chính nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử, cuối cùng chắp tay nói lời cảm ơn.

Có thể lúc nguy cấp ra tay giúp đỡ mình.

Tình nghĩa này thật sự không còn gì để nói.

Mọi người ăn một ít đồ, nghỉ ngơi một chút.

Cảm thấy thể lực đã hồi phục khá nhiều.

Ngay lập tức không chần chừ nữa, chuẩn bị rời khỏi Huyền Hồn Thê này.

Chỉ cần bên ngoài trở về mộ thất thời Đường, giết hai con ngỗng trắng lớn này, phá giải cục diện U Linh Trủng này.

Tự nhiên cũng có thể thoát ra ngoài.

Nhưng một khi cục diện U Linh Trủng bị phá giải, thì chỉ có thể đi ra ngoài từ đạo động mà Ngô Bất Chính và đồng đội đã đến.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lại không khỏi lo lắng.

Anh nhớ rõ, chỗ đạo động này nối với hang động, có Hắc U Hưởng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trần Hạt Tử kia cũng là người từng trải qua sóng gió lớn.

Không chừng trong tay ông ta thật sự có một số manh mối.

Nếu có thể tiện đường mang Văn Hương Ngọc ra ngoài, thì có thể tránh được cái miệng của lão giang hồ này.

Còn về việc Văn Hương Ngọc cuối cùng thuộc về ai, có Bàn Tử ở đó, ước chừng cũng không cần phải lo lắng.

Dù sao đi nữa, cuối cùng vẫn phải rời đi từ đạo động, Hắc U Hưởng e rằng không thể tránh khỏi rồi.

Tần Vũ cũng không xoắn xuýt nữa, đã không tránh được, vậy thì chỉ có thể đối mặt thôi.

Mọi người bàn bạc thỏa đáng, lập tức lần lượt đi ra khỏi lối ra của Huyền Hồn Thê.

Tuy nhiên, vận may của mọi người thật sự không được tốt cho lắm.

Sau khi đi ra khỏi Huyền Hồn Thê, mọi người phát hiện, nơi họ xuất hiện, lại là một mộ thất thời Tây Chu.

Đại Kim Nha rất am hiểu những thứ của triều đại này, ánh sáng đèn pin chỉ chiếu đến một bên bích họa.

Ông ta liền kinh hô: "Xong rồi!

Đây vẫn là phạm vi của U Linh Trủng Tây Chu, mấy vị gia, xem ra chúng ta lại phải tìm lối ra rồi!".

Bàn Tử mắt tinh vội nói: "Đừng hoảng, mọi người nhìn phía trước cái thứ đen thui kia có giống một cỗ quan tài không!

Chúng ta đã lang thang trong ngôi mộ cổ này nửa ngày trời, ngoài chủ mộ thất thời Đường là một cỗ quan tài rỗng ra, chủ mộ thất thời Tây Chu này vẫn chưa tìm thấy!

Nói không chừng đây chính là nó thì sao?

Chúng ta chi bằng đốt một cái Lãnh Diễm Hỏa xem sao, vạn nhất thật sự là, vậy thì chẳng phải sẽ phát tài rồi sao!".

Mọi người đều rất đỗi cạn lời.

Nhưng Lãnh Diễm Hỏa vẫn phải đốt, dù sao nơi này lớn như vậy.

Bọn họ không thể quay lại Huyền Hồn Thê được.

Muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có thể tìm một lối ra khác.

Hắc Hạp Tử lập tức lấy ra một quả Lãnh Diễm Hỏa và đốt nó.

Thứ này dùng để đối phó với những không gian tối tăm lớn hiệu quả hơn đèn huỳnh quang.

Hơn nữa Lãnh Diễm Hỏa này là do chương trình đặt làm riêng, một quả đủ để cháy mười phút.

Khi cần thiết còn có thể thay thế đèn pin lớn.

Nhưng số lượng không nhiều, bọn họ cũng chỉ có thể dùng vào những lúc then chốt.

Theo ánh sáng Lãnh Diễm Hỏa phát ra.

Lập tức toàn bộ không gian được chiếu sáng.

Chương 1211

Mọi người nhìn thấy, đây quả thực là một gian mộ thất.

Hơn nữa rộng tới hai trăm mét vuông.

Một mộ thất như vậy quả thực có thể nói là xa hoa.

Một nơi ở của người chết rộng hai trăm mét vuông, quả thực khiến rất nhiều người trong phòng livestream kêu oan ức.【Mẹ kiếp, lão tử còn đang ở nhà thuê, sống còn không bằng một người chết, thật mẹ nó ức chế!】【Không trách được đâu, nhà của lão tử cũng chỉ có chín mươi mét vuông, mẹ nó một người chết ở hai trăm mét vuông, quả thực là tang tâm bệnh cuồng!】Người trong phòng livestream đều đang lên án.

Nhưng lúc này ánh mắt của mọi người lại đều bị sự tinh xảo của toàn bộ mộ thất thu hút.

Sở dĩ nói tinh xảo, chủ yếu là những thứ ở đây được bảo quản cực kỳ tốt.

Giữa toàn bộ mộ thất đặt một cỗ quan tài điêu khắc bằng đá.

Xung quanh chất đầy bình bình lọ lọ, và còn rất nhiều đỉnh lò cỡ bàn tay.

Ngoài ra, trên ba mặt vách tường điêu khắc một lượng lớn bích họa.

Tuy không có màu sắc, nhưng mức độ tinh mỹ không hề kém cạnh bích họa thời Đường.

Đại Kim Nha kinh hô: "Đây chắc chắn là chủ mộ thất của U Linh Trủng Tây Chu rồi!

Đáng tiếc, đồ tùy táng gốm sứ của mộ chủ này không đáng tiền a!

Ông ta chắc là một phương sĩ luyện đan!

Mấy cái vại này đều là để chứa đan dược, không có giá trị sưu tầm nghệ thuật a!

Nếu tùy tiện đổi lấy một vị quan to hiển quý, những thứ ở đây đủ cho chúng ta ăn...

đổi lấy rất nhiều hoa hồng nhỏ rồi!".

Bàn Tử bên cạnh nào có để ý đến điều này, lập tức nói: "Lão Kim sợ gì, đồ tùy táng bên ngoài không đáng tiền, chẳng phải vẫn còn quan tài sao!

Theo tôi, bây giờ cứ mở quan tài ra, bên trong chắc chắn có không ít bảo bối đang đợi chúng ta đó!" . "Thiên Chân, cậu lại đây giúp một tay, chúng ta mở quan tài mộ Tây Chu này ra thế nào?

Đã tốn công sức bao nhiêu lâu, khó khăn cũng không ít, chẳng lẽ không thể tay trắng trở về sao!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại không nói lời nào, chỉ phẩy tay với hắn, ý bảo bây giờ chưa vội mở, đợi cậu xem xét tình hình đã rồi nói.

Bàn Tử thấy vậy có chút ngứa ngáy chân tay, thật sự không nhịn được muốn mở quan tài.

Nhưng thấy ngoài mình và Đại Kim Nha ra, sự chú ý của những người khác lại đều không đặt trên quan tài, không khỏi rất đỗi bất đắc dĩ.

Hắn tiến đến bên cạnh Tần Vũ, thấy anh cùng Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa ba người đều đang xem bích họa, liền hỏi: "Bích họa này nội dung gì vậy?

Xuân cung đồ a, ba thằng đàn ông lớn nhìn mà mắt cứ nhìn chằm

chằm!

Thiên Chân, cậu không thể học theo bọn họ đâu, tuổi còn nhỏ mà đã bị làm hư rồi!".

Ngô Bất Chính liếc hắn một cái nói: "Tử Bàn Tử, cậu tích đức chút đi, bích họa này miêu tả đều là quá trình luyện đan của phương sĩ này!

Không liên quan gì đến xuân cung đồ cả!

Hơn nữa sự thật là, nội dung miêu tả trên những bích họa này quả thực có thể nói là tàn bạo, tự cậu mà xem đi!".

Ngô Bất Chính cũng lười giải thích.

Những bích họa này vẽ đơn giản dễ hiểu, tuy không có màu sắc, nhưng công nghệ điêu khắc tinh xảo, cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, nhưng vẫn có thể khiến người hiện đại nhìn rõ.

Thậm chí nhiều người trong phòng livestream nhìn thấy còn bắt đầu chửi rủa trong phòng livestream.

Nhưng tiếng chửi rủa của họ đều bị lọc thành các ký tự *******.

Bàn Tử thấy người trong phòng livestream đều bắt đầu chửi rủa, cũng không khỏi tò mò, liền đi xem bích họa trên vách tường.

Ba mặt vách tường đều có bích họa.

Và dựa theo hình thức của những bích họa này, dường như có thể chia thành hai phần.

Trong đó, cảnh tượng miêu tả ở bên trái và chính giữa vẫn được coi là không tồi.

Một phương sĩ đang hái dược liệu, bắt côn trùng trong núi, sau đó luyện chế đan dược.

Điều máu me nhất cũng không ngoài việc bắt một số nhện, rết, bọ cạp và những thứ tương tự để dùng làm thuốc luyện đan.

Những thứ này thì không có gì.

Nhưng đến nội dung ở bên phải thì bắt đầu thay đổi.

Phương sĩ này lại dẫn người đi đào mộ cổ, dùng thi thể cổ đào được làm thuốc.

Thậm chí còn có một lượng lớn chất lỏng không rõ là gì.

Ngô Bất Chính giải thích: "Những chất lỏng này là thủy ngân, thủy ngân nhiều có thể chống thối rữa, nhưng cũng chứa kịch độc!

Ngày xưa các thuật sĩ luyện đan, rất nhiều người đều sẽ cho thêm một ít thủy ngân vào làm chất dẫn thuốc!

Chương 1212

Đây cũng là lý do tại sao, ngày xưa các đế vương trường sinh thì chẳng mấy ai, nhưng chết vì trúng độc thì không ít!".

Bàn Tử nói: "Dùng thủy ngân thì Bàn gia tôi còn có thể hiểu được, dùng thi thể cổ, mẹ kiếp mấy phương sĩ này thuộc về chó chắc, chó tối đa cũng chỉ ăn cứt, bọn họ quả thực còn không bằng chó, lại là thi thể!

Muốn thành tinh a!".

Ngô Bất Chính lắc đầu, Giải Ngữ Hoa bên cạnh hiển nhiên nghe không nổi nữa, nói: "Họ không phải nhắm vào thi thể, mà là nhắm vào dược tính trong thi thể!

Những thi thể cổ này chắc chắn đều là hoàng cung quý tộc, rất nhiều phương sĩ luyện đan muốn tìm được bí mật trường sinh từ trong mộ cổ!

Một số thứ trong thi thể cổ này có thể cho họ gợi ý!

Thi thể cháy rồi thì cũng hết, nhưng họ cho rằng, dược tính của linh đan diệu dược mà những thi thể cổ này đã dùng khi còn sống chắc chắn sẽ được bảo tồn lại!

Sau khi hỏa thiêu, có lẽ có thể tinh luyện ra!".

Bàn Tử nghe đến nỗi ghê tởm vô cùng, nói: "Cái khẩu vị này quả thật còn nặng hơn cả Bàn gia tôi, thôi thôi tôi không có hứng thú gì nữa rồi!

Các cậu mau nghiên cứu đi, tôi sẽ ra mép quan tài đợi các cậu!".

Nói xong Bàn Tử liền chạy ra mép quan tài nghiên cứu quan tài.

Dù sao hắn cũng có chừng mực, Ngô Bất Chính và những người khác cũng không để ý đến hắn, tiếp tục đi xem bích họa.

Phần đặc sắc nhất của bích họa này, phải kể đến mấy bức cuối cùng.

Toàn bộ bích họa nếu nói là tổng kết cả đời của phương sĩ luyện đan này.

Vậy thì mấy bức cuối cùng quả thực có thể nói là những ngày tàn bạo nhất của ông ta.

Trên bích họa vô số nô lệ bị chặt đầu, phong kín trong vại.

Dường như là để chế tác vại đầu người.

Nhưng chợt trời đánh sét, có lẽ là quá tàn bạo.

Sét đánh trực tiếp làm nát tất cả các vại.

Chốc lát bùn đất, thịt nát, than cháy bay tung tóe.

Một bãi ô uế khắp nơi.

Theo sau là một trận mưa lớn dường như muốn rửa sạch mọi tội nghiệt này.

Tuy nhiên, sau khi những thứ ô uế đó được rửa sạch, lại lộ ra từng con côn trùng nhỏ bằng móng tay.

Những con côn trùng đó giống hệt bọ cánh cứng, nhiều đến nỗi chi chít không thấy điểm cuối.

Cuối cùng không biết là ai đã phóng một trận đại hỏa, mới thiêu chết toàn bộ những con côn trùng này.

Cảnh tượng này dường như là lần hoạt động luyện đan lớn nhất và tàn nhẫn nhất mà phương sĩ này từng trải qua.

Trong những bích họa sau đó tuy vẫn còn một số hoạt động luyện đan.

Nhưng quy mô đều không bằng lần này.

Tuy nhiên vẫn tàn hại rất nhiều người, nào là chặt đầu, giải phẫu, lấy ngũ tạng lục phủ, v.v.

Quả thực khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Giải Ngữ Hoa còn chưa xem đến cuối đã không muốn xem nữa.

Thật sự quá máu me.

Cô ấy xem đến nỗi khí huyết dâng trào, không nhịn được muốn nôn.

Hắc Hạp Tử đi đến vỗ vỗ cô ấy, nói: "Đừng nghĩ nữa, ra kia nghỉ ngơi chút, nếu đói tôi còn có cơm hộp đây!

Không thu tiền cậu đâu!".

Giải Ngữ Hoa phẩy tay, ý bảo không cần.

Tình huống này cô ấy làm sao mà ăn nổi.

Tuy nhiên lời này lại bị Bàn Tử bên cạnh nghe thấy, hắn vốn dĩ đang nhịn đói mà nghiên cứu quan tài.

Nghe thấy còn có cơm hộp lập tức liền tỉnh cả người. "Tôi nói anh da đen này, cơm hộp cho tôi một... a không đúng, hai hộp đi!

Bàn gia tôi đây đói đến nỗi bụng dính lưng rồi!". "Một trăm tệ một hộp, quẹt thẻ hay tiền mặt!" Hắc Hạp Tử cười hỏi.

Bàn Tử nghe vậy lập tức mặt xanh lè. "Một trăm tệ một hộp, cậu sao không đi cướp luôn đi!

Mẹ kiếp bên ngoài một trăm tệ mua được chục hộp rồi, gọi đồ ăn ngoài cũng không đắt như vậy!".

Chương 1213

"Vậy cậu gọi một cái đi, xem chú giao hàng có đến giao cho cậu không!" Hắc Hạp Tử cười nói.

Bàn Tử lập tức tắc họng, đây mẹ nó là mộ cổ, đừng nói chú giao hàng, có lẽ ngay cả siêu anh hùng cũng không dám nhận đơn này.

Đại Kim Nha vội nói: "Thôi Bàn gia, nơi này có đồ ăn được là tốt rồi, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ngàn vàng hết rồi lại có!

Hai chúng ta ăn chung một hộp đi, tôi ra năm mươi tệ!".

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha đều nói vậy rồi, đành nói nhỏ: "Bàn gia tôi không mang tiền mặt, nợ cậu năm mươi tệ, ghi vào sổ của Tiểu ca!".

Đại Kim Nha phẩy tay, biểu thị không cần.

Ngay lập tức hai người liền mua một hộp.

Ngô Bất Chính vốn dĩ cho rằng Hắc Hạp Tử cũng chỉ nói vậy thôi, chắc sẽ không thật sự đòi tiền.

Kết quả khi cậu thấy Hắc Hạp Tử thật sự thu tiền lại, không khỏi lắc đầu.

Xem ra tên này thật sự đang làm ăn a!

Chợt Tần Vũ bên cạnh vỗ vỗ Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, còn tưởng Tần Vũ muốn hỏi mình có đói không, có muốn ăn cơm hộp không.

Kết quả vừa quay đầu lại thì thấy, Tần Vũ lại ra hiệu bảo cậu đi xem cỗ quan tài kia.

Ngô Bất Chính kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt.

Lập tức liền phát hiện xung quanh cỗ quan tài này, lại cũng điêu khắc một số bích họa.

Nhưng trước đó mọi người lại không chú ý đến.

Trên nắp quan tài này, điêu khắc một cái khắc đá hình mặt người khổng lồ, trông rất kỳ lạ.

Còn xung quanh quan tài thì điêu khắc rất nhiều bích họa tinh mỹ.

Nhưng những bích họa này quá nhỏ, hai người cũng chỉ có thể cúi xuống xem từng chút một.

Tuy nhiên chỉ nhìn một cái, trong lòng Ngô Bất Chính liền kinh hãi.

Cậu chỉ vào bức bích họa đầu tiên nói: "Đây chẳng phải là cảnh Chu Mục Vương gặp Tây Vương Mẫu sao?

Tiểu ca, theo như các cậu trước đó đã nói, phương sĩ này chẳng phải không có đi theo Chu Mục Vương đến nơi bí mật cuối cùng sao?

Cuối cùng vào trong chẳng phải chỉ có Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu sao?

Vậy thì phương sĩ này làm sao mà biết được, và ghi chép lại chứ?" Vấn đề giá cả vừa được nói ra, Ngô Bất Chính lập tức phản ứng lại.

Cậu nhìn Tần Vũ, Tần Vũ cũng nhìn cậu, hiển nhiên cả hai đều đã hiểu rõ.

Bí mật này chắc chắn là do Chu Mục Vương đã kể cho vị thuật sĩ này nghe.

Sau đó, vị thuật sĩ này đã lưu giữ nó trong ngôi cổ mộ của mình.

Tuy nhiên, điều này cũng cho thấy vị thuật sĩ này hiển nhiên rất được Chu Mục Vương tin tưởng.

Bằng không, Chu Mục Vương đã không kể cho ông ta một chuyện quan trọng như vậy.

Ngô Bất Chính tiếp tục nghiên cứu nội dung bích họa.

Tần Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, lộ ra vẻ mặt chợt hiểu ra vấn đề.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha đang vội vàng ăn cơm hộp, trong lòng sốt ruột, liền chuyển chủ đề: "Tiểu ca, Thiên Chân, hai cậu có phải là nhầm lẫn gì rồi không?

Bàn gia tôi khi đói đầu óc rất tỉnh táo, tôi nhớ trước đó Tiểu ca hình như có nói, phong thủy cục thế ở nơi này là nội tàng oan!

Không phải nói thích hợp chôn cất phụ nữ sao?

Nhưng nhìn nội dung những bích họa này, vị thuật sĩ này rõ ràng là một người đàn ông mà!

Chẳng lẽ ông ta không tinh thông phong thủy?

Hay là, khi về già vợ ông ta ngoại tình, con cái không phải ruột thịt, nên ông ta chôn mình ở đây để tai họa gia đình mình?" Câu hỏi của Bàn Tử rất đột ngột, nhưng lại khiến mọi người sững sờ.

Đúng vậy!

Trước đó khi Tần Vũ xem phong thủy đã nói, nơi này là nội tàng oan.

Không thích hợp đàn ông mai táng, tại sao ngôi mộ Tây Chu ở đây lại chôn cất một người đàn ông?

Nếu là như vậy, chẳng phải đã phạm phải đại kỵ phong thủy sao?

Như vậy tạm thời chưa nói đến hậu nhân có gặp tai ương hay không, bản thân mộ chủ chỉ sợ sẽ trá thi!

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi nhìn quan tài một cái, tim cũng đều thắt lại.

Ngô Bất Chính lúc này cũng không còn tâm trí nghiên cứu bích họa trên quan tài nữa.

Nếu Tống tử bên trong thật sự đã thi biến, mẹ kiếp, chẳng phải mình đang ngồi cạnh giường người ta, nghiên cứu quá khứ của người ta sao?

Một Tống tử trong quan tài đang cách tấm ván quan tài nhìn thẳng vào cậu.

Chương 1214

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta rợn tóc gáy!

Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính ý bảo cậu đừng lo lắng, sau đó bắt đầu giải thích.

Vấn đề của Bàn Tử hỏi không sai.

Nhưng thực ra nếu nghĩ kỹ thì không chặt chẽ.

Cứ như dãy núi Long Lĩnh này.

Nội tàng oan quả thực là có.

Nhưng sau này trải qua năm tháng xâm thực, Tường Long biến thành Độc Long.

Quá trình này hiển nhiên là do tự nhiên tạo thành.

Vậy thì vấn đề phát sinh.

Tường Long đáng lẽ đã có từ trước, nhưng nội tàng oan xuất hiện khi nào?

Không ai biết.

Luyện đan phương thuật thông thường đều tinh thông phong thủy.

Vị thuật sĩ này nhất định sẽ không biết rõ nơi đây có nội tàng oan mà vẫn an trí cổ mộ của mình ở đây.

Cho nên chỉ có một khả năng.

Ban đầu khi ông ta xây dựng cổ mộ của mình, nơi này vẫn chưa phải là cục thế phong thủy nội tàng oan.

Nhưng sau khi ông ta nhập táng rất lâu, nơi đây có thể đã trải qua một lần biến đổi địa thế.

Thêm vào một số nguyên nhân không rõ, dẫn đến toàn bộ cổ mộ Tây Chu bị hủy hoại hoàn toàn.

Ngôi cổ mộ Tây Chu này liền biến thành cục thế phong thủy nội tàng oan.

Mà cổ mộ Tây Chu bị hủy hoại rất triệt để, không để lại bất cứ thứ gì.

Cuối cùng biến thành một tọa U linh trủng.

Về sau đến thời Đường, người thời Đường không phát hiện nơi đây có cổ mộ, liền căn cứ theo cục thế phong thủy nội tàng oan mà khai sơn xây lăng.

Nhưng đến phút cuối lại phát hiện ra tòa U linh trủng này.

Thế là họ từ bỏ, toàn bộ rời đi.

Như vậy thì có thể giải thích hợp lý, tại sao nơi đây lại có hai ngôi cổ mộ chồng chất lên nhau.

Tần Vũ ý bảo Ngô Bất Chính đừng sợ, tiếp tục xem bích họa.

Hơn nữa lúc này xung quanh cũng không ít người, cao thủ cũng rất nhiều.

Ngô Bất Chính cũng trấn tĩnh lại, tiếp tục quan sát.

Toàn bộ bích họa trên quan tài ghi lại hai việc.

Ngô Bất Chính chỉ có thể dựa vào những gì mình nhìn thấy, cùng với một số suy đoán phân tích.

Dù sao ở đây không có bất kỳ văn tự nào, tất cả đều chỉ có thể lấy nội dung miêu tả trên bích họa làm chuẩn.

Theo lời Ngô Bất Chính nói, nội dung phần đầu tiên trên bích họa này, miêu tả chắc hẳn là những gì Chu Mục Vương và Tây Vương

Mẫu đã thấy và nghe ở một nơi bí mật.

Nơi đó không ai có thể đi vào, chỉ có hai người họ vào.

Ở đây cũng không thể không nhắc đến một điểm.

Tương truyền Tây Vương Mẫu rất yêu thích Chu Mục Vương, hai người còn có một đêm mưa móc tình cảm.

Tây Vương Mẫu muốn Chu Mục Vương ở lại, nhưng sau đó Chu Mục Vương vẫn rời đi.

Tuy nhiên lại nói rằng sẽ trở về sau khi bình định chiến loạn quốc gia của mình.

Có lẽ cũng dựa trên bối cảnh này, nên Tây Vương Mẫu đã dẫn Chu Mục Vương đến nơi có thể ẩn chứa bí mật rất lớn của mình.

Bích họa ở đây được khắc rất trừu tượng, Ngô Bất Chính giải thích: "Tôi cũng không hiểu nó miêu tả cái gì!

Nhưng nhìn lên thì giống như một cánh cửa lớn, rất lớn không kém gì Thanh Đồng Môn của Dục Định Thiên Cung!

Nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn không phải Thanh Đồng Môn!

Thanh Đồng Môn nằm ở núi Trường Bạch, thân núi là nơi ẩn giấu tự nhiên!

Nhưng Tây Vương Mẫu ngày xưa ở gần lưu vực sông Hoàng Hà, nếu có cánh cửa lớn như vậy thì sớm đã bị thế giới phát hiện rồi!

Cho nên tôi cảm thấy có lẽ Chu Mục Vương đã không diễn tả rõ ràng những gì mình nhìn thấy!" Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào một bích họa khác: "Cái này còn kỳ lạ hơn, miêu tả dường như là trên trời treo ngược rất nhiều thứ giống như nhũ đá!

Không biết là cái gì, nhưng có thể thấy nơi này không gian rất lớn!

Hơn nữa trên các bức tường khắp nơi đều có những lỗ nhỏ, hơi giống tổ ong than!

Cụ thể thì thật khó nói!" Mọi người nghe vậy đều lại xem, phát hiện quả thực có chút khó phán đoán.

Chương 1215

Bàn Tử ở bên cạnh hoàn toàn không nghe, một mực thúc giục Đại Kim Nha mau chóng ăn, mình còn đợi ăn nửa hộp cơm còn lại cơ mà.

Ngô Bất Chính uống một ngụm nước, tiếp tục nói: "Phần nội dung thứ nhất này tôi cũng chỉ có thể nhìn ra được đến thế thôi.

Tiếp theo là nội dung phần thứ hai!

Phần nội dung này thì rất đơn giản!" Ngô Bất Chính lập tức kể lại một lượt.

Đại khái ý tứ là, Chu Mục Vương trước khi chia tay Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu đã tặng ông ta một viên đan dược.

Tuy nhiên Chu Mục Vương có lẽ từ đầu đã không chuẩn bị quay lại, liền coi đó như một cuộc tình một đêm.

Viên đan dược tự nhiên cũng không ăn, sau khi trở về liền ban cho vị thuật sĩ này.

Sai ông ta đi nghiên cứu.

Cho đến trước khi vị thuật sĩ này qua đời, ông ta cũng không nghiên cứu ra được nguyên nhân.

Không cam tâm, trước khi chết liền tự mình ăn viên đan dược đó.

Đến đây, bích họa cũng kết thúc.

Bàn Tử nghe vậy mắng: "Mẹ kiếp, hóa ra Chu Mục Vương cũng là thằng đàn ông tồi à, chơi xong Tây Vương Mẫu rồi không quay lại nữa!

So với ông ta, Bàn gia tôi đúng là điển hình của người đàn ông tốt!" "Thằng Béo chết tiệt, cậu còn tự mình nợ nần tùm lum, lại còn trân trân ái ái liên liên, cậu cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu!" Ngô Bất Chính phản bác.

Bàn Tử không vui, còn muốn biện giải cho mình.

Thấy Đại Kim Nha sắp ăn hết cơm hộp, liền giật lấy, ăn một miếng lớn rồi nói: "Bàn gia tôi... tôi tuy quen nhiều cô gái, nhưng Bàn gia tôi không lạm tình, tôi đều thật lòng thích họ!

Là họ tự mình có tính chiếm hữu quá mạnh, không thể cùng người khác chia sẻ tôi, Bàn gia tôi quá mê người, điều này có thể trách tôi sao?" "Cút đi, cậu còn có lý hả!" Ngô Bất Chính lười đáp lại, quay đầu nhìn Tần Vũ: "Tiểu ca, sao cậu nói, có nên khai quan không?

Trong quan tài nói không chừng có tự truyện của mộ chủ, nếu tìm được những ghi chép văn tự này, nói không chừng có thể hiểu rõ hơn!" Tần Vũ không chút do dự, gật đầu, liền lấy đồ nghề ra chuẩn bị khai quan.

Nói thật, chiếc quan tài này tính từ khi anh bắt đầu xuống mộ đến nay.

Là chiếc quan tài duy nhất không tồn tại trong ký ức.

Cho nên bên trong có gì, anh cũng không biết.

Nhưng căn cứ vào những dấu vết từ đầu đến giờ.

Anh cơ bản có thể xác định, mộ chủ của ngôi mộ Tây Chu này nhất định có liên quan rất lớn đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Nói không chừng có thể tìm được một số manh mối ở đây cũng không tệ.

Cho nên khai quan là điều tất yếu.

Hơn nữa cơ hội cũng có thể chỉ có lần này.

Một khi họ rời khỏi đây, U linh trủng Tây Chu lại biến mất.

Đến lúc đó e rằng muốn tìm lại cũng khó.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa thấy sắp khai quan, lập tức cũng đi tới.

Bàn Tử sợ họ để ý đến minh khí của mình, liền vội vàng ăn sạch thức ăn trong hộp cơm bằng hai ba miếng.

Vỗ ngực chạy tới nói: "Đừng...

đừng giành việc của Bàn gia, mấy người khai quan đều quá qua loa!

Vẫn phải xem bản lĩnh của Bàn gia tôi!" Nói rồi, Bàn Tử liền lấy ra mấy cây nến từ trong ba lô, đếm qua số người, thấy nến vẫn không đủ.

Liền dứt khoát bẻ gãy một cây, vừa đủ số lượng đặt ở góc đông nam rồi châm lửa.

Mọi người nhìn thấy mà không nói nên lời.

Nhưng đây cũng là truyền thống của Mạc Kim Hiệu Úy Bàn Tử, cũng đều không nói gì.

Bàn Tử làm xong liền dẫn đầu xông tới, sau đó rút ra Thám Âm Trảo trong ba lô.

Có móng nhọn bắt đầu cạo vào kẽ quan tài.

Ngô Bất Chính mắng: "Thằng Béo chết tiệt, tôi nói ba lô của cậu nặng như vậy sao không mang thức ăn, hóa ra đồ đạo mộ của cậu không ít à!" Bàn Tử cười nói: "Thiên Chân cái này cậu không hiểu rồi, cái này giống như thuyền trưởng vĩnh viễn không rời khỏi thuyền của mình!

Người trồng dưa vĩnh viễn không rời khỏi dưa của mình vậy, đây chính là đồ nghề kiếm cơm của Bàn gia, sao có thể không mang chứ!

Nếu Bàn gia tôi lần này không mang, chúng ta chẳng phải chỉ có thể nhìn chằm chằm quan tài mà trợn mắt sao!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, khe hở quan tài này hình như không có chất liệu niêm phong nào cả!" Hắc Hạp Tử cười nói: "Có mới là lạ, đây là quan tài đá, trừ xi măng còn có thứ gì có thể dán đá lại với nhau chứ?" Nói rồi anh ta rút dây leo núi trực tiếp chém vào khe hở, dùng sức mạnh, cả tấm ván quan tài liền dịch ra một kẽ hở.

Mọi người vội vàng lùi lại tránh ra, Bàn Tử cũng đầy vẻ ngượng ngùng, không ngờ tấm ván quan tài này lại không được niêm phong.

Anh ta cũng lùi ra một bên.

Chỉ thấy quan tài đã lộ ra một góc.

Bên trong không có thi khí xông ra.

Chương 1216

Nhưng lại có một mùi cay nồng khó chịu khiến người ta vô cùng khó chịu.

Mọi người nhìn nhau, thấy bên trong quan tài không có dấu hiệu trá thi.

Liền tiến lên chuẩn bị đẩy quan tài ra.

Nhưng ngay lúc này, bên trong quan tài yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng "Phanh" trầm đục.

Tiếng trầm đục đó dường như là do thứ gì đó va vào đá phát ra.

Chẳng lẽ thi thể bên trong đã trá thi?

Tim mọi người đều thắt lại.

Bàn Tử càng rút ra hai chiếc Hắc Lư Đề Tử, đưa cho Ngô Bất Chính một chiếc.

Đại Kim Nha sợ hãi đã chạy đến phía sau mọi người, dường như sợ rằng Tống tử đó sẽ ra ngoài tìm anh ta trước.

Mọi người đều không nói gì, dường như đều đang chờ, muốn xem liệu có tiếng thứ hai vang lên không.

Tuy nhiên, toàn bộ quan tài lại chìm vào yên tĩnh.

Mọi người nhìn nhau, không biết đây là chuyện gì.

Ngô Bất Chính nói: "Có phải mọi người quá căng thẳng, nghe nhầm rồi không?" "Cậu nói bậy, còn có thể cùng nhau nghe nhầm à!" Bàn Tử phản bác.

Tuy nhiên quan tài bây giờ quả thực đã không còn động tĩnh gì nữa.

Bàn Tử nhìn những cây nến bên cạnh, đều cháy tốt, không có vấn đề gì.

Lòng anh ta không khỏi thêm dũng khí vài phần. "Theo tôi, chúng ta ở đây nhiều người như vậy, sợ cái quái gì, trực tiếp mở quan tài ra, nếu có Tống tử thì cho nó một Hắc Lư Đề Tử là xong!" Nói thật, Bàn Tử đây là tự an ủi, chủ yếu là trong tay không có súng.

Nếu có súng, thì sẽ không bị động như vậy.

Nhưng mọi người đợi một lát, bên trong quan tài quả thực không còn động tĩnh, lập tức lại đều không kiềm chế được nữa.

Bàn Tử ý bảo mọi người tiến lên, lật tấm ván quan tài ra.

Hắc Hạp Tử, Giải Ngữ Hoa và cả Tần Vũ đều gật đầu.

Mấy người nhanh nhẹn lập tức đi tới.

Sau đó dùng sức lật hẳn tấm ván quan tài ra.

Và sự thật chứng minh, họ có lẽ thật sự đã nghe nhầm.

Cùng với việc tấm ván quan tài được lật ra.

Tình huống bên trong lập tức hiện rõ.

Chỉ thấy đồ vật bên trong quan tài được bảo quản rất tốt.

Có lẽ cũng vì là U linh trủng.

Cho nên thi thể bên trong lại không bị thối rữa.

Nhưng da thịt đã khô héo, hóa thành một cỗ thi thể khô.

Mà điều khiến người ta khó hiểu nhất là.

Tình trạng thi thể khô của mộ chủ trong quan tài lại khiến người ta cảm thấy rất không ổn.

Toàn bộ thi thể khô đã héo lại, nhưng tóc và móng tay lại mọc rất dài.

Móng tay đều đã cuộn không biết bao nhiêu vòng.

Tóc thì dài đến mức có thể kéo dài từ đỉnh đầu đến chân.

Nếu không phải dung mạo có thể nhìn ra là đàn ông.

Mọi người e rằng đều sẽ cho rằng bên trong là một nữ thi.

Thi thể nằm trong quan tài bất động, nhìn không có bất kỳ dấu hiệu thi biến nào.

Bàn Tử nhìn thấy trên thi thể còn không ít đồ tùy táng, nhưng đều không đáng tiền.

Nhưng ở một bên quan tài có đặt một số món đồ tùy táng nhỏ, nhìn qua thì có vẻ phẩm chất không tồi.

Mắt anh ta không khỏi sáng rực lên.

Đại Kim Nha vẫn không dám lại gần, dù sao gan bé.

Nhưng anh ta rất ranh mãnh, thông qua livestream cũng đã nhìn thấy tình hình bên trong quan tài.

Sau nửa ngày dần thích nghi, cũng nhìn thấy đồ tùy táng bên trong, vội vàng nói: "Ôi trời ơi Bàn gia của tôi, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi, kia ở chân thi thể là Phỉ Thúy Lưu Ly Tô, mau mau lấy đi, một khối thôi cũng đổi được một căn biệt thự!

Còn chiếc nhẫn trên tay cỗ thi thể cổ kia, đó là Ôn Ngọc thượng đẳng, có thể thay đổi theo nhiệt độ, đổi một chiếc xe nhập khẩu không thành vấn đề chút nào!

Còn cái này nữa..." Đại Kim Nha nói hăng say, Bàn Tử nghe càng không nhịn được nữa, đeo găng tay vào liền đi lấy.

Chương 1217

Ngô Bất Chính thấy vậy vội vàng nói: "Cậu không muốn sống nữa à, cẩn thận một chút!" Tuy nhiên đã muộn rồi, Bàn Tử đã lấy được Phỉ Thúy Lưu Ly Tô ra.

Vừa gỡ chiếc nhẫn trên tay mộ chủ vừa nói: "Yên tâm đi Thiên Chân, cái thứ này mẹ kiếp đã thành thi thể khô rồi, chắc chắn sẽ không nổ thi đâu!

Các cậu mau nhìn xem dưới đầu hắn có phải có một hộp gỗ không, lấy ra xem có gì!" Bàn Tử ở phía sau quan tài, cách khá xa nên hô lên.

Tần Vũ nhìn qua quả nhiên phát hiện dưới đầu thi thể khô có gối một hộp gỗ.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, hai ngón tay cực dài, lập tức lấy hộp gỗ ra.

Hộp gỗ không lớn, mở ra xem, bên trong lại có một thứ rất quen thuộc.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà kinh hãi, vội vàng nói: "Cái thứ này mẹ kiếp là thánh chỉ à!" Không sai, thứ trong hộp gỗ chính là một cuộn thánh chỉ màu vàng.

Tuy nhiên không có trục gỗ, chỉ có nội dung thánh chỉ.

Chắc là Chu Mục Vương ban cho ông ta, không biết trên đó ghi lại điều gì.

Tần Vũ lấy thánh chỉ ra, kiểm tra một chút không có vấn đề gì, mới đưa cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính vội vàng mở thánh chỉ ra.

Đại Kim Nha ở bên cạnh thấy vậy cười nói: "Cái thánh chỉ này đặt ở thời cổ đại, đó là phải quỳ xuống đón tiếp, không ngờ chúng ta ở trong cổ mộ lại phát hiện ra thứ này!

Thật là hiếm có, e rằng bản thân thánh chỉ này cũng có giá trị không nhỏ!" Ngô Bất Chính vừa cẩn thận mở thánh chỉ, vừa nói: "Đây là thánh chỉ của Tây Chu, bây giờ chính là quốc bảo, cho cậu cậu dám tư tàng không?

Đó là mất đầu đấy!" Đại Kim Nha nghe vậy vội rụt cổ lại cười nói: "Tiểu Tam Gia, ngài đừng dọa tôi, tôi cũng chỉ nói vậy thôi, thứ này thật sự bảo tôi đi bán, tôi còn không dám đâu!

Đúng như ngài nói, đây chính là quốc bảo mà!" Cái gọi là thánh chỉ thực ra không phải là do nguyên liệu của nó quý trọng đến mức nào.

Ngay cả triều Đường quốc lực rất cường đại, thánh chỉ cùng lắm cũng chỉ là sản phẩm từ tơ lụa, vải vóc và hương liệu kim.

Một số thánh chỉ khắc tinh xảo quả thực rất đẹp, cũng có giá trị nghệ thuật.

Nhưng đối với một triều đại cổ xưa như Tây Chu, thực ra chất liệu thánh chỉ kém xa thời Đường.

Nhưng tại sao lại nói nó là quốc bảo, chủ yếu là quý ở chữ viết trên đó.

Đó chính là bằng chứng lịch sử, đối với khảo cổ và sưu tầm thì ý nghĩa vô cùng to lớn.

Chỉ có điều từ trước đến nay thánh chỉ rất ít xuất hiện trong cổ mộ, mà dù có thì đa phần cũng đều phong hóa nát bấy rồi.

Loại đồ vật trong U linh trủng được bảo tồn nguyên vẹn như thế này thật sự không nhiều.

Bằng không Ngô Bất Chính cũng sẽ không thận trọng như vậy.

Cậu đặt thánh chỉ lên tấm ván quan tài, nhẹ nhàng mở ra.

Rất nhanh liền thấy bên trong lại còn cuộn tròn một cuộn thẻ tre.

Cuộn thẻ tre này không được bảo quản tốt như thánh chỉ, đã bị phong hóa rất nghiêm trọng.

Nhẹ nhàng chạm vào là đã vỡ vụn, khiến Ngô Bất Chính cũng không dám chạm loạn, vừa mở ra liền vội vàng chụp ảnh, sợ lát nữa vỡ nát thì không nhìn thấy gì nữa.

Sau khi chụp ảnh, cậu mới tỉ mỉ nghiên cứu.

Tuy nhiên văn tự trên đó đều là cổ văn, cậu tuy là chủ tiệm đồ cổ, nhưng có lẽ cũng không đọc hiểu được mấy chữ.

Liền hỏi thẳng vào livestream: "Lương Quỳnh có ở đó không?

Hoặc là Giáo sư Dương?" Giáo sư Dương hiển nhiên là không có mặt, nhưng Lương Quỳnh vẫn ở đó, cô ấy gửi một tin nhắn: 【Đợi chút, em tìm bản dịch cổ văn!】 Sau đó liền gửi tin nhắn thoại.

Một lát sau, tin nhắn thoại được kết nối, Lương Quỳnh cũng đã tìm được bản dịch cổ văn Tây Chu.

Lập tức đối chiếu những chữ cổ này và dịch đại khái nội dung.

Ngô Bất Chính tranh thủ lúc rảnh rỗi xem qua nội dung trên thánh chỉ.

Phát hiện cũng là cổ văn, tự nhiên cũng không hiểu được.

Bàn Tử vẫn đang ở bên cạnh cùng Đại Kim Nha tìm kiếm minh khí.

Đại Kim Nha thấy thi thể không có dấu hiệu thi biến cũng không sợ nữa, liền chạy qua chỉ đạo tại chỗ.

Những người khác thì lắng nghe Lương Quỳnh dịch nội dung trên thẻ tre.

Nội dung trên thẻ tre, câu đầu tiên đập vào mắt viết rất trực tiếp.

Ghi lại thân phận của mộ chủ.

Chu Can Tứ Danh Nhân Vương!

Lương Quỳnh giải thích: "Cái tên Chu Can này chắc là tên thật của ông ta, Tứ Danh Nhân Vương ý nói Chu Mục Vương sau này ban cho ông ta danh hiệu Nhân Vương!

Chữ Can này thời cổ đại rất kiêng kỵ, nhưng thời Tây Chu dù sao cũng còn sớm, cho nên chữ Can này khi đó có phải là kiêng kỵ hay không cũng không thể biết được!

Nhưng thông qua việc ban danh hiệu này có thể thấy, Chu Can này tức là Chu Nhân Vương thật sự đã nhận được sự tin tưởng của Chu Mục Vương!" Theo nội dung dịch, Chu Can Chu Nhân Vương này, có lẽ xuất thân là phong thủy sư, sau này mê mẩn thuật luyện đan.

Một lần cơ duyên ngẫu nhiên quen biết Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương thưởng thức tài năng luyện đan của ông ta, hơn nữa vị đế vương nào mà không hy vọng trường sinh.

Chương 1218

Thế là liền để ông ta chuyên tâm nghiên cứu đan dược trường sinh.

Chỉ là từ trước đến nay trường sinh đều chỉ là xa vọng, thêm vào thi thể ở đây, hiển nhiên ông ta cũng đã thất bại.

Tuy nhiên trên đó ghi lại, năm xưa ông ta cùng Chu Mục Vương tuần du văn minh sông Hoàng Hà, ở đó đã gặp Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu quả thực đã cùng Chu Mục Vương một đêm mưa móc.

Sau này viên đan dược Tây Vương Mẫu tặng Chu Mục Vương, tương truyền chính là đan dược trường sinh do Tây Vương Mẫu nghiên chế.

Tặng cho Chu Mục Vương hy vọng ông cũng có thể trường sinh, tương lai có ngày trở lại nối lại duyên phận.

Tuy nhiên, Chu Mục Vương hiển nhiên không tin.

Thế là viên đan dược đó không ăn, ngược lại ban cho Chu Nhân Vương, để ông ta mang đi nghiên cứu.

Cuối cùng đến chết, họ đều không nghiên cứu ra được đan dược trường sinh.

Chu Nhân Vương khi chết, đã tự mình ăn viên đan dược Tây Vương Mẫu tặng Chu Mục Vương, sau đó liền nhập thổ.

Phần lớn nội dung thì giống với bích họa.

Nhưng duy nhất trên đây ghi lại một chuyện.

Đó chính là sau khi Chu Mục Vương trở về năm đó, đã kể cho ông ta nghe về sự đáng sợ của nơi bí mật kia.

Căn cứ theo ghi chép trên đó, Chu Mục Vương ở nơi bí mật kia, đã nhìn thấy một cỗ thi thể tồn tại ít nhất hơn ba trăm năm.

Xin hãy chú ý câu này, thi thể sống hơn ba trăm năm.

Là thi thể chứ không phải người.

Ngô Bất Chính nghe vậy ngạc nhiên vội hỏi Lương Quỳnh có phải đã dịch sai không.

Làm gì có thi thể nào sống được ba trăm năm, cậu nói trá thi ba trăm năm thì còn có thể.

Lương Quỳnh lại lắc đầu nói: "Em sẽ không dịch sai đâu, chính là ý này, hơn nữa anh còn bỏ qua một điểm, hơn ba trăm năm, ý tức là cỗ thi thể đó có thể vẫn còn sống!

Nó nói chứ không phải chỉ sống có ba trăm năm!" Lời của Lương Quỳnh vừa thốt ra, lập tức mọi người đều sững sờ.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi.

Làm gì có chuyện thi thể sống hơn ba trăm năm.

Hơn nữa còn vượt quá ba trăm năm, vậy đến bây giờ chẳng phải đã vượt qua cả Tương Tây thiên niên cương thi rồi sao.

Chẳng lẽ đây là thiên niên cương thi, thi thể của quốc vương Tây Vương Mẫu?

Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy cười nói: "Mẹ kiếp, thi thể sống hơn ba trăm năm, nếu mà bắt được cho vào bảo tàng, chắc chắn kiếm bộn tiền rồi!" "Bàn gia, ngài đừng mơ mộng hão huyền nữa, nếu thật sự có thi thể sống hơn ba trăm năm trở lên, nếu bị phát hiện, chắc chắn đều sẽ được đưa đi nghiên cứu!

Chúng ta lần này thu hoạch đã không nhỏ rồi, nghĩ thôi cũng đã kích động!" "Đúng vậy, chúng ta vẫn đừng nghiên cứu cái này nữa, chúng ta đi điểm lại một chút, các cậu nhanh lên đi, lát nữa ra ngoài giết hai con ngỗng trắng lớn này, chúng ta là có thể mở tiệc ăn mừng rồi!" Bàn Tử cũng rất vui vẻ.

Ngô Bất Chính không đáp lại hai người họ.

Bí mật của U linh trủng Tây Chu cũng cơ bản đã được làm rõ.

Quả thực không cần phải ở lại đây nữa.

Nhưng nói thật, Ngô Bất Chính trong lòng cũng rất rối rắm.

Lương Quỳnh tuy không nói bảo cậu mang theo thứ gì ra ngoài.

Nhưng trên livestream một số nhà khảo cổ học đều có nói về vấn đề này.

Dù sao cổ mộ Tây Chu này là U linh trủng.

Ý tức là, nó không nhất định khi nào sẽ xuất hiện.

Nếu lần này họ rời đi, có thể lần sau đến sẽ không tìm thấy nữa.

Cho nên nếu không mang một ít đồ ra ngoài, thật sự là có chút đáng tiếc.

Nhưng nếu mang theo, những thứ ở đây dễ mang thì đều đã bị Bàn Tử và Đại Kim Nha lấy mất rồi.

Cậu nói đi cậy bích họa mang ra ngoài, đó hiển nhiên là không thể.

Nhưng mang một số bình gốm ra ngoài, thì cũng có thể.

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính liền đứng dậy, chuẩn bị đi mang hai ba cái ra.

Tuy những thứ này giá trị nghệ thuật không cao, nhưng nghiên cứu lịch sử Tây Chu thì vẫn được.

Tuy nhiên, ngay khi cậu đứng dậy chuẩn bị đi mang đồ.

Bỗng nhiên cậu liền nhìn thấy, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cách đó không xa lại lùi về phía sau hai bước.

Đồng thời Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng lùi lại mấy bước.

Theo đó sắc mặt của Tần Vũ lại cũng thay đổi.

Tim Ngô Bất Chính lập tức thắt lại.

Chương 1219

Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ trá thi sao?

Quả nhiên, giây tiếp theo cậu liền nhìn thấy Bàn Tử ra hiệu cho mình, ý bảo mình xem livestream.

Ngô Bất Chính vội vàng xem góc nhìn của mọi người trên livestream.

Vừa nhìn thấy cảnh đó, lập tức da đầu liền tê dại.

Chỉ thấy trong quan tài phía sau cậu, cỗ thây khô kia không biết từ lúc nào đã ngồi dậy.

Mắt đã mở ra, tuy nhiên điều đáng sợ là, trong mắt nó rõ ràng không có gì cả, nhãn cầu có lẽ đã phân hủy từ lâu rồi.

Hai hốc mắt đen sì đang nhìn chằm chằm Ngô Bất Chính.

Cảnh tượng này khiến tim Ngô Bất Chính nghẹn lại ở cổ họng.

Mặc dù Tần Vũ ở không xa cậu, nhưng với khoảng cách gần như vậy, e rằng Tần Vũ còn chưa kịp ra tay, cỗ thi thể khô đó đã có thể xông tới rồi.

Trong lúc nguy cấp, Ngô Bất Chính cẩn thận lấy ra chiếc Hắc Lư Đề Tử mà Bàn Tử đã đưa trước đó.

Cậu biết lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vốn dĩ gặp phải chuyện như thế này, cậu theo thói quen sợ hãi sẽ ưu tiên lẩn tránh.

Nhưng khi sự việc đã phát triển đến mức không ai khác có thể giúp được, cậu cũng chỉ có thể cứng rắn mà tự mình đối phó.

Những ý niệm này gần như chỉ lóe lên trong đầu.

Giây tiếp theo, Ngô Bất Chính cả người đã cầm chiếc Hắc Lư Đề Tử, xoay người nhét thẳng vào miệng cỗ thi thể khô đó.

Ngô Bất Chính cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí.

Nhưng lúc này phản ứng bản năng của cơ thể đã vượt quá tốc độ suy nghĩ của não bộ.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, chiếc Hắc Lư Đề Tử trong tay đã nhét vào miệng cỗ thi thể khô đó.

Nhìn thấy mình một kích trúng địch, Ngô Bất Chính lúc này mới cười rộ lên.

Tuy nhiên, điều khiến cậu không ngờ tới là, chiếc Hắc Lư Đề Tử đó lại không có tác dụng gì cả.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, cỗ thi thể khô đó cả người đã ghé sát vào mặt Ngô Bất Chính.

Làn da khô héo, cảm giác lạnh buốt của thi thể, lập tức dán chặt vào trán cậu.

May mắn là cỗ thi thể đó chỉ thò đầu ra, đầu hướng về phía trước.

Bằng không cú này, chắc chắn sẽ hôn lên người.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Mẹ kiếp sao còn làm trò lưu manh, cỗ thi thể khô này mẹ kiếp thích đàn ông à, Thiên Chân không thì cậu ở lại làm bạn với nó đi, nhìn dáng vẻ của nó là muốn giữ cậu làm áp quan phu nhân đó!" Ngô Bất Chính nghe mà chỉ muốn chửi thề, nhưng lúc này đâu có để ý đến những lời đó.

Gần như theo bản năng, thân hình cậu lùi mạnh một bước, tay cầm hộp gỗ vung thẳng tới.

Cú tát này rất mạnh, hộp gỗ lập tức bị đập nát.

Hơn nữa xương sống mũi của cỗ thi thể khô đó hoàn toàn bị Ngô Bất Chính đánh cho lõm vào.

Thi thể khô mất thăng bằng, cả cơ thể "Phanh" một tiếng lại rơi xuống quan tài.

Ngô Bất Chính giật mình, vội vàng lùi lại.

Lúc này Tần Vũ đã đi tới phía trước, Hắc Kim Cổ Đao đã rút ra một nửa, nhưng lại dừng lại.

Ngô Bất Chính nhìn thấy cảnh này, sốt ruột đến mức nói năng lộn xộn: "Tiểu ca đánh nó đi, mau đánh nó đi, nó muốn hôn tôi!" Tần Vũ lại ra hiệu không nói chuyện, khẽ nói: "Không đúng, đầu của cỗ thi thể này bị cậu đánh nứt rồi!" "A?" Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, những người khác cũng đều nhìn về phía cậu.

Bị cậu đánh nứt rồi?

Có lợi hại đến vậy sao?

Thân thủ của Ngô Bất Chính lúc nào lại trở nên lợi hại như vậy?

Không đúng chứ!

Mọi người trong lòng đều rất nghi hoặc.

Nhưng lúc này người nghi hoặc nhất vẫn là Ngô Bất Chính.

Cậu thật sự không biết rốt cuộc đây là chuyện gì.

Tuy đó là thi thể khô, nhưng cũng không có lý gì lại bị mình một quyền đánh cho nứt cả đầu.

Đây hiển nhiên là chuyện không thể xảy ra!

Nhưng lúc này cậu cũng không dám lại gần.

Liền nhìn vào livestream của Tần Vũ.

Tần Vũ đã đến cạnh quan tài.

Giải Ngữ Hoa muốn đi qua xem.

Chương 1220

Tuy nhiên Hắc Hạp Tử đã chặn cô lại, ý bảo cô xem livestream là được rồi.

Không cần phải đi qua, quá nguy hiểm, nếu có tình huống, Tần Vũ tự mình có thể giải quyết.

Thông qua livestream, rất nhanh mọi người liền nhìn thấy tình hình bên trong quan tài.

Chỉ thấy thi thể khô vẫn nằm bên trong.

Nhưng đầu lại đã đập vào tấm đá và bị nứt ra.

Có lẽ là do họ đã lấy mất hộp gỗ, dẫn đến cú đánh của Ngô Bất Chính khiến đầu cỗ thi thể đó vừa đúng va vào tấm đá cứng.

Cho nên mới nứt ra.

Nhưng nứt ra thì cứ nứt ra đi.

Điều kỳ lạ nhất là, phía sau đầu cỗ thi thể đó, ở chỗ bị nứt, lại chảy ra một vũng nước đen.

Lúc này họ chưa đến gần quan tài, nhưng đều ngửi thấy một mùi cay nồng đậm đặc.

Thật sự là nồng nặc không chịu nổi.

Đại Kim Nha nhìn thấy mà trong lòng có chút sợ hãi, khẽ nói: "Tôi nói mấy vị gia, cái này đều sắp thi biến rồi, chúng ta đừng nghiên cứu nữa, mau mau chạy trốn thôi!" Bàn Tử lúc này cũng không còn hứng thú nghiên cứu thi thể khô, đã lấy được không ít đồ tốt chỉ muốn mau chóng mang ra ngoài.

Thế là liền khẽ nói: "Lão Kim nói đúng, chúng ta vẫn mau chóng chuồn thôi, bên kia có một lối ra, nói không chừng có thể quay lại cổ mộ thời Đường!" Nếu là trước đây, Ngô Bất Chính có lẽ còn cảm thấy không làm rõ thì không được.

Nhưng lúc này cậu cũng bị dọa không nhẹ, thêm vào cỗ thi thể khô đó quá kỳ dị.

Nói không chừng bị mình một quyền giải quyết cũng không phải là không thể, liền muốn mở miệng khuyên mọi người mau chóng rời đi.

Tuy nhiên ai ngờ, ngay lúc này.

Bỗng nhiên sắc mặt của Tần Vũ lại thay đổi.

Mọi người vội vàng nhìn vào livestream.

Chỉ thấy trong livestream, toàn bộ đầu cỗ thi thể khô trong quan tài lại hoàn toàn nứt ra.

Bên trong đầu đều trống rỗng, một vật thể màu đen chỉ lớn bằng móng tay cũng rơi ra.

Thứ đó lăn đến một bên, mọi người nhìn thấy đều sững sờ.

Đó chẳng phải Thi Miết Hoàn sao?

Giống hệt thứ mà họ đã từng bị Giáo sư Trần ép ăn một mẩu ở Hải Để Mộ!

Lương Quỳnh cũng đã ăn cái này.

Nhưng cái Thi Miết Hoàn này dường như đã bị ăn mòn, cho nên những tạp chất màu đen bên ngoài đã hòa lẫn vào nhau.

Cú lăn này, lại đột nhiên nứt ra một khe hở.

Theo đó một con côn trùng màu đen lại từ trong viên thuốc đó bò ra.

Cảnh tượng này khiến lòng mọi người đều thắt lại.

Sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi, quay người hô: "Mau đi!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh càng chưa từng thấy loại côn trùng này.

Đều rất khó hiểu.

Tuy nhiên nhìn thấy ngữ khí của Tần Vũ dường như không phải đang đùa giỡn.

Lập tức cũng đều quay người bỏ chạy.

Gần như đồng thời họ liền nhìn thấy, con côn trùng màu đen đó từ trong quan tài phía sau lại bay ra.

Hơn nữa màu sắc toàn thân lại dần dần biến thành màu đỏ.

Cú này mọi người đều đã hiểu ra.

Đó chẳng phải Thi Miết Vương sao!

Bàn Tử vừa chạy vừa la: "Tiểu ca cậu sai rồi, cậu đáng lẽ phải đập chết nó ngay từ đầu, bây giờ nó đã biến thành Thi Miết Vương, chúng ta lại không có súng thật sự không có cách nào nữa rồi!" Thi Miết Vương này không thể tiếp xúc với da thịt.

Cậu dùng thứ như dây leo núi một khi đập không chết, giây tiếp theo nó rơi vào người cậu.

Thì coi như hoàn toàn xong đời.

Có súng còn có thể chống đỡ từ xa một chút.

Nhưng không có súng, thì chỉ có thể chạy thôi.

Nhưng may mắn thay trước đó khi Bàn Tử và Đại Kim Nha tìm kiếm minh khí có giá trị, đã tìm thấy một lối ra.

Lúc này vừa đúng lúc hô mọi người mau chóng đi qua.

Hắc Hạp Tử tâm tư linh hoạt, thấy con côn trùng đó nhanh chóng bay tới.

Rút ra một quả lôi quản ném về phía sau.

Chương 1221

Gần như đồng thời mọi người đã chui vào lối ra. "Phanh!" Phía sau vang lên một tiếng nổ lớn.

Khói bụi mù mịt.

Những mảnh đá rơi xuống, lập tức đã phong kín lối ra.

Tần Vũ đứng dậy nhìn qua, phát hiện lối ra bị phong tỏa không quá chặt, nhưng con Thi Miết Vương đó không theo kịp, có thể là bị luồng khí nổ cuốn bay cũng không chừng.

Ít nhất lúc này mọi người đều an toàn.

Ngô Bất Chính vội vàng đứng dậy nhìn, phát hiện nơi họ đang ở lại là một gian mộ thất thời Đường.

Giữa phòng đặt một chiếc quan tài, phía trên không có tấm ván quan tài, chính là ngôi cổ mộ thời Đường mà họ đã vào trước đó.

Mọi người đều mừng rỡ, Bàn Tử cũng không nói nhiều lời, kéo con ngỗng trắng lớn qua liền bắt đầu giết.

Khoảnh khắc một trong hai con ngỗng trắng lớn bị cắt cổ chảy máu.

Lúc này cũng không thể bận tâm đến việc nhân từ hay không nhân từ nữa, Bàn Tử nhỏ máu xuống cái đạo động ở giữa.

Sau đó nhìn lại, phát hiện đạo động quả nhiên đã hiện ra.

Mọi người đều không khỏi mừng rỡ.

Bàn Tử còn muốn giết con thứ hai.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại: "Vào trước đã, vừa đi vừa giết, cẩn thận Thi Miết Vương đuổi theo!" Bàn Tử gật đầu, lập tức bảo mọi người đi xuống trước, anh ta đoạn hậu, để kịp phóng huyết cho con ngỗng trắng lớn cuối cùng.

Vì Đại Kim Nha cơ thể yếu ớt nên Ngô Bất Chính đã sắp xếp hắn đi ở vị trí đầu tiên.

Nhưng Tần Vũ lại không đồng ý, khăng khăng tự mình đi trước.

Mọi người tự nhiên cũng chẳng nói gì nhiều.

Họ đều hiểu tính cách của Tần Vũ, chắc chắn không phải vì muốn thoát thân an toàn nhất.

Chỉ có Tần Vũ tự mình biết, phía trước có thể vẫn còn Nhân diện hắc vưu hưởng.

Đại Kim Nha đi thứ hai, Ngô Bất Chính theo sát phía sau, sau đó là Hắc Hạp Tử, Giải Ngữ Hoa và Bàn Tử.

Bàn Tử tay chân thoăn thoắt, buộc con đại bạch nga lên chân mình.

Một đao cắt cổ, vừa đi vừa cho máu chảy ra, để tránh bị Mộ U Linh bám theo lần nữa.

Ngô Bất Chính nhắc hắn thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, cẩn thận Thi miết vương đuổi tới.

Bàn Tử nói: “Yên tâm đi, không thành vấn đề đâu.

Con Thi miết vương màu đỏ, phía sau tối om, nếu nó đuổi tới, nhất định một cái là nhìn thấy ngay.” Cả bọn không dám dừng lại, dù Thi miết vương không đuổi theo, ai có thể đảm bảo Mộ U Linh sẽ không xuất hiện nữa.

Việc cấp bách bây giờ vẫn là phải nhanh chóng thoát ra đã.

Ngô Bất Chính nhét thánh chỉ duy nhất mình mang ra được vào thắt lưng quần.

Những thứ khác, ngoài minh khí mà Bàn Tử và Đại Kim Nha mang theo, cơ bản là chẳng lấy ra được thứ gì.

Có thể mấy chuyên gia khảo cổ sẽ rất khó chịu, nhưng ai mà thèm quan tâm chứ?

Dù sao những người xuống mộ là họ, họ nói mang gì thì mang đó.

Cả bọn không dám dừng lại chút nào.

Ngô Bất Chính nhắc nhở: “Đừng hoảng, đường hầm này chia làm hai đoạn, phía trước có một cái hang động!” “Nhiều nhất năm phút là tới nơi, đến đó chúng ta sẽ phá sập lối vào này, con Thi miết vương có lợi hại đến mấy cũng không qua được!” Nghe vậy, lòng mọi người không khỏi nhẹ nhõm đi vài phần.

Đây là đường hầm, bọn họ xoay người thì được, nhưng Bàn Tử thì ngay cả người cũng không xoay nổi.

Nếu Thi miết vương thật sự tới, bọn họ còn không có không gian để ứng phó.

Hắc Hạp Tử đưa cho Bàn Tử một ống thuốc nổ cầm tay.

Nếu Thi miết vương đuổi tới thì đừng khách khí, trực tiếp nổ tung.

Nhưng tốt nhất là đừng làm vậy.

Bởi vì một khi nổ, làm sập đường hầm, bọn họ sẽ bị chôn sống.

Đây là biện pháp bất đắc dĩ.

Bằng không, nếu Thi miết vương thật sự tới, bọn họ tất cả đều phải chết ở đây.

Bàn Tử cất ống thuốc nổ cẩn thận, cả bọn tiếp tục bò về phía trước.

Lần này vận khí của bọn họ dường như không tệ.

Mãi đến khi Bàn Tử cuối cùng bò ra khỏi đường hầm, đi vào trong hang động, vẫn không thấy bóng dáng Thi miết vương.

Nhưng để an toàn, bọn họ vẫn phá sập đường hầm, đề phòng vạn nhất.

Còn về sau có khai quật hay không, đó là chuyện của các chuyên gia khảo cổ, bọn họ không thể quản nhiều như vậy.

Chương 1222

Cả bọn ra ngoài đã sớm mệt rã rời, cộng thêm trước đó ở chủ mộ Tây Chu cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Lúc này khó khăn lắm mới thoát hiểm, đều ngồi xuống đất bên cạnh nghỉ ngơi.

Tần Vũ kiểm tra một lượt môi trường xung quanh, sắc mặt lại không tốt chút nào.

Dựa theo ký ức của hắn, gần đây chính là sào huyệt của Nhân diện hắc vưu hưởng.

“Đừng dừng lại, ra ngoài đã rồi tính!” Tần Vũ gọi.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa còn được, thể lực vẫn theo kịp, Ngô Bất Chính cũng tạm ổn.

Nhưng Đại Kim Nha và Bàn Tử thì đã mệt rã rời.

Đại Kim Nha là thật sự cơ thể yếu ớt, còn Bàn Tử thì khó chịu.

Hắn ở trong đường hầm không hoạt động được, bị kẹt cứng suốt dọc đường, lúc này khó khăn lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, thật sự không muốn nhúc nhích.

“Tôi nói Tiểu ca à, thật sự không đi nổi nữa, phải nghỉ một lát!” “Bàn gia tôi còn có thể cố gắng, nhưng cậu nhìn Đại Kim Nha xem, thở hổn hển như cái bễ rách ấy, cậu nói lát nữa mà hắn ta chết mệt giữa đường thì phải làm sao!” Không ngờ Đại Kim Nha lại khá cứng cỏi, nghe vậy liền đứng dậy nói: “Bàn gia, ông đừng nói tôi, ông chỉ cần đi được, tôi cũng có thể làm được!” “Tôi xem ra rồi, ông không đáng tin cậy bằng vị Tần tiểu ca này đâu, hắn đã nói ở đây không thể dừng lại, vậy tôi thấy chúng ta vẫn nên tiếp tục lên đường thôi!” “Tôi còn có thể chống đỡ một lát, không sao đâu!" Bàn Tử nghe vậy lập tức nổi giận: "Tốt cho cái lão Kim nhà cậu, Bàn gia ta là đang nghĩ cho cậu đấy, cậu còn nói ta không đáng tin cậy!" "Cái tên vô lương tâm này!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nơi này có thể có nguy hiểm gì chứ Tiểu ca, chúng ta trước đó chính là từ đây đi vào mà!" "Cũng có sao đâu!" Tần Vũ nhìn hắn chỉ thản nhiên nói hai chữ: "Quái vật!" Nói xong liền không nói thêm nữa, gọi mọi người dọc theo hang động chuẩn bị tìm lối ra trên vách đá đối diện.

Đại Kim Nha nghiến răng cũng đứng dậy.

Bàn Tử thật sự không muốn động đậy, nói: "Quái vật?

Nơi này có thể có quái vật gì chứ!" Nói rồi Bàn Tử liền mang ba lô ra phía trước nói: "Ai!

Hiện tại cái thời điểm này, cũng chỉ có minh khí mới có thể cho Bàn gia động lực thôi!" "Nhìn một cái thì như tiêm thuốc kích thích, nhìn hai cái thì như uống thuốc tăng lực, nếu có thể nhìn ba cái, Bàn gia tôi còn có thể đi đại chiến Godzilla nữa là!" Mọi người nghe vậy đều muốn cười.

Cái thằng Bàn Tử này đúng là mê tiền, đến bây giờ vẫn không quên xem những thứ mình mang ra từ cổ mộ Tây Chu.

Đại Kim Nha trêu chọc nói: "Tôi nói Bàn gia, mấy thứ đó đâu có chạy mất, đợi ra ngoài rồi tôi giới thiệu cho ông vài ông chủ lớn... ra ngoài rồi chúng ta cùng ông chủ lớn đi nộp, đổi lấy mấy cái tiểu hồng hoa nha!" Đại Kim Nha cũng thật tinh ranh, nói được nửa chừng phát hiện đang livestream, lập tức đổi giọng.

Bàn Tử chỉ vào hắn cười lớn, hiển nhiên cũng đang cười nhạo hắn.

Lúc này mọi người đã xuyên qua hang động, quả nhiên tìm thấy một cái động khẩu trên vách đá đối diện.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Bàn Tử bỗng kinh hô: "Không đúng!

Minh khí đâu?

Lão Kim, có phải ở trên người cậu không?" Mọi người giật mình, đều nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy hắn mở ba lô ra, bên trong ngoài một ít dụng cụ trộm mộ ra, đâu còn bất kỳ minh khí nào.

Hơn nữa nhìn bộ dạng, ba lô cũng không hỏng.

Bằng không những dụng cụ bên trong chắc chắn cũng rơi ra rồi.

Vậy thì kỳ lạ rồi, minh khí đi đâu mất rồi?

Đại Kim Nha vội nói: "Không phải Bàn gia, thứ quan trọng nhất đều ở trên người ông mà, tôi đây chỉ có mấy món đồ chơi nhỏ thôi, không tin ông nhìn...ai!

Chỗ tôi sao cũng mất rồi!" Chỉ thấy trong ba lô của Đại Kim Nha, lại cũng trống rỗng, minh khí của hắn cũng biến mất.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì, ai lấy vậy?" Bàn Tử lập tức sốt ruột.

Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại nói: "Cậu đừng kích động, người ở đây không phải bạn bè thì cũng là người quen, ai lại lấy minh khí của cậu chứ!" "Hơn nữa ba lô của cậu một là không hỏng, hai là không mở, chắc chắn không phải chúng ta lấy!" "Cuối cùng nói cho cậu biết, phần thánh chỉ của tôi cũng mất rồi!" "Của cậu cũng mất rồi ư?" Bàn Tử nghe vậy lập tức ngẩn người.

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Xem ra chúng ta đoán không sai, cổ mộ Tây Chu đó quả thật là Mộ U Linh!" "Đã là Mộ U Linh thì làm sao đồ vật bên trong có thể mang ra ngoài được chứ!" "Chúng ta đều kích động đến hồ đồ rồi!" "Mộ U Linh xuất hiện, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn thấy, cùng với việc cậu giết con đại bạch nga đó, Mộ U Linh cũng biến mất!" "Đồ vật trong Mộ U Linh tự nhiên cũng mất, ngôi mộ Tây Chu này đã sớm không còn, chỉ là một cái U Linh, làm sao cậu có thể thật sự lấy đi đồ vật của U Linh được!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa vỗ vỗ vai Bàn Tử, ý bảo hắn đừng buồn nữa, có thể sống sót ra ngoài là hơn tất cả mọi thứ.

Lúc này Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử đã đến vị trí lối ra đối diện.

Tần Vũ vốn định gọi mọi người nhanh chóng đi, để tránh đêm dài lắm mộng.

Nhưng đúng lúc này, Hắc Hạp Tử bỗng nhiên lấy ra cái hộp gỗ của mình, quay đầu lại nói với mọi người: "Phía trước có vấn đề, chúng ta có thể không ra được nữa rồi!" Mọi người giật mình, sau đó nhìn thấy Giải Ngữ Hoa lại ném tới hai thứ.

Không ngờ chính là hai con đại bạch nga mà Bàn Tử đã giết trước đó.

Nhưng hai thứ này hắn đã để lại trong đường hầm và cổ mộ.

Sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Hơn nữa nhìn bộ dạng, tinh huyết trong cơ thể lại bị hút cạn.

Chết rất khủng khiếp, cắt cổ cũng không thể biến thành ra nông nỗi này.

"Cái... cái thằng mẹ kiếp nào làm ra chuyện này, đại bạch nga của Bàn gia tôi lại chết thảm như vậy, đơn giản là không cho Bàn gia tôi chút mặt mũi nào!" Bàn Tử đang vì minh khí đột nhiên biến mất mà buồn bực, lúc này thấy tình huống này cả người liền nổi giận.

Tần Vũ vội vẫy tay ra hiệu hắn bình tĩnh.

Ngô Bất Chính ngồi xuống nhìn một chút nói: “Huyết nhục trong cơ thể con đại bạch nga này đều bị hóa lỏng, cậu cắt cổ cũng không làm ra được bộ dạng này đâu!” “Nơi này còn có quỷ quái, chúng ta vẫn nên nghe lời Tiểu ca, nhanh chóng đi thôi!” Mọi người đều gật đầu, đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ.

Nói thật nếu không có tình huống của hai con đại bạch nga này, bọn họ có thể cảm thấy ra ngoài không khó.

Nhưng hai con đại bạch nga này chết thảm như vậy, bọn họ đều lo lắng, con đường ra ngoài này còn an toàn không?

Nhưng hiện tại đường hầm là con đường duy nhất có thể đi ra, bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chương 1223

Lập tức cả bọn liền chạy về phía đường hầm.

Tần Vũ lúc này cũng không muốn đi tìm Văn hương ngọc gì nữa.

Mặc dù hắn cảm thấy cái Trần Hạt Tử kia có thể thật sự biết rất nhiều chuyện.

Nhưng đối phó với loại người này, Ngô Bất Chính chắc chắn cũng có biện pháp.

Không cần thiết phải dẫn mọi người đi mạo hiểm, có thể trực tiếp ra ngoài tự nhiên là tốt nhất.

Rất nhanh cả bọn liền đến bên cạnh đường hầm.

Tần Vũ gọi Ngô Bất Chính đi vào trước.

Sau đó là Đại Kim Nha.

Kế tiếp là Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử.

Hắn chuẩn bị đoạn hậu, liền gọi Bàn Tử đi vào trước.

Tuy nhiên, gọi nửa ngày, phía sau căn bản không có ai trả lời hắn.

Quay đầu lại nhìn, Bàn Tử lại biến mất rồi.

Lần này sắc mặt Tần Vũ hoàn toàn thay đổi.

Ở đây có thể mang Bàn Tử đi, ngoài Nhân diện hắc vưu hưởng thì còn có cái gì nữa.

Bọn họ không dám ở lại lâu, nhưng cuối cùng vẫn trêu chọc đến những thứ đó.

Tần Vũ không kịp nói nhiều, lập tức rút Hắc kim cổ đao ra, đồng thời một quả pháo khói lạnh liền bắn ra.

Bốn phía lập tức được chiếu sáng, trong khoảnh khắc hắn liền nhìn thấy, cả người Bàn Tử lại bị treo lơ lửng giữa không trung, đang trôi về phía sâu bên cạnh hang động.

Trên người hắn quấn quanh một vòng tơ nhện màu trắng khổng lồ, ít nhất cũng phải to bằng cánh tay.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng tích tắc sột soạt.

Tần Vũ không kịp giải thích, lập tức đuổi theo.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa trong đường hầm nhìn thấy tình huống này sắc mặt cũng thay đổi, lập tức lại chui ra đuổi theo.

Ngô Bất Chính cũng theo ra, dặn Đại Kim Nha thân thể không được thì đừng đi qua nữa.

Tuy nhiên Đại Kim Nha đâu dám một mình ở lại.

Nếu xung quanh vẫn còn nhện lớn, chẳng phải mình sẽ chết một cách đau đớn sao.

Một đám người đi theo phía sau cũng đuổi theo.

Tuy nhiên, hai người bọn họ tốc độ quá chậm.

Chạy một lúc liền phát hiện Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa phía trước đã biến mất rồi.

Bọn họ chỉ có thể thông qua livestream để xem hướng đi của họ, rồi theo sát phía sau.

Không thể không nói, trên mạng có câu nói thật sự rất hay.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa ba người này hợp lại.

Khiến cho thực lực tổng thể của chuyến xuống mộ lần này của bọn họ đơn giản là tăng vọt.

Bàn Tử bị treo chạy ra chưa đầy mười mét, một đạo hắc quang lóe lên.

Hắc kim cổ đao đã lập tức cắt đứt tơ nhện to bằng cánh tay.

Cả người Bàn Tử liền rơi xuống đất.

Tần Vũ một bước vọt lên phía trước nhặt Hắc kim cổ đao lên.

Gần như đồng thời Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng đã đến.

Hai người bọn họ một người bắn pháo khói lạnh, một người giúp cắt tơ nhện trên người Bàn Tử.

Pháo khói lạnh lập tức bắn lên đỉnh đầu, chiếu sáng con nhện khổng lồ kia.

Lúc này Ngô Bất Chính và Đại Kim Nha cuối cùng cũng nhìn thấy mọi người.

Tuy nhiên, xuyên qua ánh sáng pháo khói lạnh, mọi người đều nhìn thấy, trên lưng con nhện trên vách tường, lại mọc một khuôn mặt người khổng lồ.

Cùng với sự vặn vẹo của da nhện, khuôn mặt người lại từ từ nứt ra một khe, dường như đang cười một cách quỷ dị.

Bàn Tử vừa được cởi trói, lập tức nổi giận nói: “Mẹ kiếp, năm nay nhện tinh cũng mẹ nó mọc ra rồi!” “Quan trọng là mẹ nó cậu cũng quá xấu xí rồi, không phải nói nhện tinh đều là mỹ nữ sao?” Bàn Tử vừa nói vừa rút khẩu súng ngắn cầm tay quý giá của hắn ra, chĩa vào con nhện liền bắn hai phát, đánh cho nó lập tức rơi xuống.

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử không sao liền cười nói: “Cậu xem Tây Du Ký nhiều quá rồi, vả lại cho cậu hai con nhện tinh cậu còn có thể đẻ ra một ổ nhện tinh nữa sao?” “Tôi nói mấy vị gia, mấy người đừng nói đùa nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi!” Đại Kim

Nha thật sự sợ rồi, lúc này chân cũng mềm nhũn, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Tuy nhiên bọn họ lúc này đã cách lối vào đường hầm một khoảng.

Tần Vũ nhìn xung quanh lạnh giọng nói: “Còn bao nhiêu pháo khói lạnh?” Hắc Hạp Tử nhìn ba lô nói: “Phát cuối cùng!” Tần Vũ gật đầu, Ngô Bất Chính vội hỏi: “Tiểu ca cậu muốn làm gì?” Tần Vũ đứng dậy nói: “Loại bỏ triệt để những con Nhân diện hắc vưu hưởng này, các cậu không cần đi theo tôi!” Nói xong, Tần Vũ liền xin pháo khói lạnh từ Hắc Hạp Tử.

Chương 1224

Hắn rất rõ tình hình ở đây, ký ức khôi phục hắn cũng biết, những thứ này không loại bỏ thì sớm muộn cũng lại hại người.

Vốn không muốn để mọi người mạo hiểm.

Nhưng hiện tại đã đến rồi, vậy thì giải quyết xong rồi đi thôi.

Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói: “Tôi cũng đi!” “Ai ai, vì nhân dân loại bỏ những tai họa này, sao có thể thiếu Bàn gia tôi được chứ?” Bàn Tử cũng vội đứng dậy nói.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa bên cạnh cười cười, lại cũng không có ý định rời đi.

Mọi người đứng thành một hàng.

Chỉ riêng Đại Kim Nha rất tự giác đứng phía sau nói: “Được rồi!

Mấy vị đều là gia, tôi vẫn nên đứng phía sau đi theo thôi!” Tần Vũ muốn Ngô Bất Chính đi với Đại Kim Nha, dù sao thân thủ của cậu ta cũng không được.

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Tiểu ca, tôi cũng đã trải qua không ít rồi!” “Cậu không thể lúc nào cũng bảo vệ tôi, tôi cũng cần trưởng thành, hơn nữa tôi cảm thấy tôi mạnh hơn trước rất nhiều rồi!” “Cậu tin tôi, tôi có thể làm được!” Tần Vũ hơi nhíu mày dường như đang hỏi, cậu chắc chắn chứ?

Bàn Tử cười nói: “Khó khăn lắm Thiên Chân mới đàn ông một lần, Tiểu ca cậu cứ cho cậu ta cơ hội đi, bằng không ở cùng cậu lâu ngày, tôi còn cảm thấy cậu ta là phụ nữ nữa là!” “Cút ngay!” Ngô Bất Chính bực mình nói.

Tần Vũ thấy vậy không nói nữa.

Mọi người đứng thành một hàng, đều rút vũ khí của mình ra.

Tần Vũ tự nhiên là Hắc kim cổ đao, Bàn Tử cầm cái cuốc leo núi.

Hắc Hạp Tử thì cầm cây trường thương màu bạc của mình, nhưng hắn xoay một cái lại tách trường thương ra làm hai cây, đưa cho Giải Ngữ Hoa một cây.

Ngô Bất Chính nhìn có chút ngượng, sờ sờ người mình, còn một cái xẻng gấp, liền thuận tay lấy ra.

Tư thế của mọi người quả thật có một cảm giác muốn liều mạng.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Tần Vũ cũng không nói nhảm, dẫn mọi người đi về phía trước.

Và gần như đồng thời, trong bóng tối phía trước, lập tức có vài sợi tơ trắng bắn ra.

Những sợi tơ này mỗi sợi đều to bằng nắm đấm, thật không biết có thể tạo ra được nhiều tơ nhện như vậy thì con nhện kia phải to cỡ nào.

Đại Kim Nha ở phía sau nhìn mà sợ hãi run rẩy.

Tuy nhiên, mấy người phía trước lại từng người tay chân nhanh nhẹn cắt đứt những sợi tơ nhện kia.

Ngô Bất Chính phản ứng cũng rất nhanh, giải quyết xong rắc rối của mình.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: “Được đấy Thiên Chân, thân thủ này quả nhiên tiến bộ không ít!” Ngô Bất Chính đắc ý cười nói: “Này, con người đều đang trưởng thành đúng không!” “Hơn nữa tôi cũng không...ai!” Ngô Bất Chính một câu còn chưa nói xong, lập tức cả người trực tiếp ngã xuống đất, sau đó liền bị kéo lê về phía trước mà lăn đi.

Bàn Tử thấy vậy mắng: “Mẹ kiếp Thiên Chân, cậu mẹ nó có thể ngầu được quá ba giây không hả!

Cái thời gian này cũng quá ngắn rồi!” Và gần như đồng thời, Tần Vũ đã một bước lao tới, Hắc kim cổ đao trong tay chém về phía tơ nhện.

Ngô Bất Chính lúc này đơn giản là bao nhiêu xấu hổ cũng không đủ.

Khó khăn lắm mới cảm thấy mình có thể đánh được, kết quả còn chưa kịp đắc ý một chút, lại biến thành cục nợ.

Hơn nữa cú ngã này quá đột ngột, cậu ta căn bản không hề có bất kỳ sự phòng bị nào.

May mắn là mông tiếp đất, còn có một chút đệm.

Nếu là mặt tiếp đất, e rằng lúc này mũi và ngũ quan đều hỏng hết rồi.

Nhưng cơn đau trên mông cộng với việc bị tơ nhện kéo đi, liên tục bị sỏi đá lởm chởm trên đất cứa vào, vẫn khiến cho mông cậu ta sắp nở hoa rồi.

Cậu ta trong lòng mắng: “Mẹ kiếp, bày đặt làm cái quái gì chứ, thừa nhận mình rất yếu thì có gì khó đâu!” “Dù sao lần sau mà gặp chuyện thế này, ai thích lên thì lên, lão tử sẽ trốn ở phía sau!” “Tôi cơ thể yếu ớt, tôi cần người bảo vệ!” Bàn Tử nghe vậy cười lớn, thấy Ngô Bất Chính còn có thể nói đùa, nghĩ chắc là không sao rồi.

Nhưng cái mông của cậu ta thật sự bị thương không nhẹ.

Mặc dù cậu ta cực kỳ không tình nguyện, nhưng dưới sự cưỡng ép của Tần Vũ và Bàn Tử trừng mắt, vẫn phải kiểm tra một chút.

Trên mông đã bị rách vài vết.

May mắn là trên đó đều là thịt, không đụng tới xương cốt.

Bàn Tử bôi cho cậu ta một ít thuốc xử lý đơn giản một chút, liền cõng cậu ta lên người.

Tình huống này, để cậu ta tự mình đi, hiển nhiên là không thể rồi.

Hơn nữa Tần Vũ dường như còn không muốn bỏ qua những con Nhân diện hắc vưu hưởng này.

Có lẽ đã không chỉ là sợ những thứ này lại gây tai họa cho người dân gần Long Lĩnh nữa.

Thiên Chân bị bắt nạt thành ra thế này, hắn hiển nhiên cũng tức giận rồi.

Chỉ thấy Tần Vũ một tay cầm Hắc kim cổ đao, sải bước đi về phía trước hang động.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa thấy vậy cũng đi theo.

Nhưng Bàn Tử cõng Ngô Bất Chính, cũng không hoạt động được, liền dứt khoát theo phía sau một tay cầm khẩu súng ngắn cầm tay sẵn sàng yểm trợ.

Nhân diện hắc vưu hưởng hiển nhiên cũng không ngờ mấy người này lại hung hãn đến vậy.

Lại dám xông thẳng lên.

Chương 1225

Chỉ nghe thấy tiếng “vút vút vút” vang lên, lập tức từng sợi tơ nhện to bằng cổ tay liền bắn ra từ trong bóng tối, lao thẳng đến dưới chân mọi người.

Tuy nhiên lúc này mọi người đều đã có phòng bị.

Cộng thêm Tần Vũ ba người chắn phía trước, những sợi tơ nhện kia chỉ cần vừa đến gần liền bị chém đứt, căn bản không hề có chút tác dụng nào.

Tần Vũ đột nhiên dừng lại, Bàn Tử phía sau hiểu ý, ra hiệu Đại Kim Nha nhanh chóng ném hai ống đèn huỳnh quang qua.

Đại Kim Nha luống cuống bẻ hai ống đèn huỳnh quang ném qua.

Lập tức phía trước liền xuất hiện một cái hang núi khổng lồ.

Trong hang núi tối đen như mực, lúc này vẫn còn không ít tơ nhện bắn ra từ bên trong.

Hiển nhiên hang núi này, chính là sào huyệt của Nhân diện hắc vưu hưởng.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, nhìn Hắc Hạp Tử một cái.

Hắc Hạp Tử lập tức bắn quả pháo khói lạnh cuối cùng vào bên trong.

Trong khoảnh khắc cả hang núi, lửa liền bùng lên.

Lần này trong hang núi hoàn toàn nổ tung, vô số Nhân diện hắc vưu hưởng tranh nhau muốn bò ra ngoài.

Thậm chí còn có tơ nhện bắn ra.

Tần Vũ ba người chắn phía trước, cắt đứt toàn bộ những sợi tơ nhện này.

Còn Bàn Tử thì ở phía sau giơ súng ngắn cầm tay, một phát một con đánh những con Nhân diện hắc vưu hưởng bò ra thành bùn nát.

Đây đơn giản chính là một cuộc tàn sát đơn phương.

Đại Kim Nha ở phía sau nhìn mà hít một hơi khí lạnh, liên tục nói: "Đây đều là những thần thánh phương nào vậy, Bàn gia mấy năm nay ông làm ăn cũng tốt quá, có đám thần thánh đồng đội này, Diêm Vương gia cũng phải đau đầu ấy chứ!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Lão Kim, biết tại sao mấy lần này ca môn tôi lần nào cũng mò ra được đồ tốt rồi chứ!" "Tôi nói cho cậu biết, chính cái gọi là một hảo hán ba người giúp, Bàn gia tôi có thể dũng mãnh như vậy chính là nhờ mấy đồng đội này lợi hại!

Đương nhiên rồi, so với Bàn gia tôi thì vẫn kém một chút!" Đại Kim Nha cũng không ngốc, đó là một người tinh ranh làm ăn, mặc dù thời gian tiếp xúc không lâu.

Nhưng trước đó xem livestream, cộng thêm dư luận trên mạng, hắn làm sao mà không biết, cười nói: "Được rồi Bàn gia, ông đừng ba hoa nữa, vị Tần gia kia hình như đều là vì Ngô tiểu ca thì phải!" "Tôi nói một câu ông không thích nghe đâu, người ta mới là chân ái, ông chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi!" Không ngờ Bàn Tử lại cũng không tức giận, cười nói: "Hắc hắc, cái này gọi là gì, mối quan hệ cậu hiểu không, biết mối quan hệ là gì không?" "Tôi và Thiên Chân đã mười mấy năm tình nghĩa rồi, chuyện của tôi Thiên Chân có thể không quản sao?

Cậu ta chỉ cần quản, Tiểu ca có thể không quản sao?" "Nói như vậy, chuyện của tôi chính là chuyện của Tiểu ca!" "Chúng ta đừng nói mấy chuyện vô ích này nữa, tôi chỉ nói cho cậu biết, cậu về thì nghiên cứu xem ở đâu có cổ mộ!" "Cậu cung cấp cổ mộ, mấy anh em chúng ta đi xuống mộ, đảm bảo kiếm được còn giàu hơn cái gọi là tỉ phú giàu nhất thế giới nữa!” “Với thân thủ của Tiểu ca này, câu nói kia nói sao ấy nhỉ, quỷ kiến sầu ấy mà!” Đại Kim Nha vội tiếp lời nói: “Ai ai, câu nói này tôi thấy trên mạng nói là gì ấy nhỉ, Thiên Chân cười một cái, Kỳ Lân mở đường; Kỳ Lân cười một cái, Diêm Vương tránh đường!” “À, còn có liên quan đến Bàn gia ông nữa, nói là gì ấy nhỉ, Bàn gia cười một cái, chỉ biết quậy phá!” Đại Kim Nha vừa nói ra câu này, lập tức Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa bên cạnh đều nhịn không được bật cười.

Ngay cả Tần Vũ cũng suýt nữa bị chọc cười.

“Ai!

Lão Kim tôi thấy cái đại kim nha của cậu là không muốn nữa rồi!” Bàn Tử tức giận nói.

Tuy nhiên bọn họ nói thì nói, tay vẫn không ngừng, Nhân diện hắc vưu hưởng ra một con là chết một con, nhiều con hơn nữa có lẽ còn chưa kịp xông ra, đã bị lửa lớn thiêu chết rồi.

Trong không khí rất nhanh liền lan tỏa ra một mùi thịt nướng.

Chỉ tiếc là những con Nhân diện hắc vưu hưởng này không thể ăn được, bằng không Bàn Tử e rằng đã sớm xông lên nhổ một cái chân nhện nếm thử rồi.

Từ lúc bọn họ phát hiện ra Nhân diện hắc vưu hưởng đến bây giờ chỉ khoảng mười phút đồng hồ.

Nhiều người trong phòng livestream còn chưa kịp phản ứng.

Trận chiến mắt thấy sắp kết thúc rồi.

Lúc này trong phòng livestream cuối cùng cũng có người tìm được thông tin của Nhân diện hắc vưu hưởng. 【Nhân diện hắc vưu hưởng còn được gọi là Nhện Đen Mặt Người, thuộc một nhánh hiếm gặp trong loài nhện】【Trên lưng mọc một khuôn mặt người màu trắng, thể tích còn lớn gấp mấy lần nhện thông thường, lực ăn thịt và sát thương cực lớn】【Dưới hàm có một túi độc, bên trong chứa một lượng lớn độc tố, một khi dùng tơ nhện bắt được con mồi, liền lập tức tiêm độc tố vào, có thể khiến cơ bắp con người cứng đờ, nhưng vẫn giữ ý thức tỉnh táo】【Đồng thời khi tiêm độc tố gây tê liệt cho con mồi còn tiêm vào một loại dịch tiêu hóa, khiến con mồi bị hóa lỏng sống, để hấp thụ】【Ở một nơi nào đó ở nước ngoài, mỗi năm số người chết dưới tay loài nhện này nhiều vô số kể, là một loại cực kỳ tàn nhẫn....】......【Mẹ kiếp, tôi không thể viết tiếp được nữa, phá hủy đi!】【Ha ha!

Tiếp tục ba hoa đi, còn mẹ nó mỗi năm số người chết dưới tay nó nhiều vô số kể, mới được bao lâu mà cả một ổ lớn đều bị Tiểu ca bọn họ dẹp gọn rồi】【Nhân diện hắc vưu hưởng bày tỏ: Ít nhất tôi cũng là kẻ ăn thịt, tôn trọng tôi một chút chứ, chỉ ăn hai con đại bạch nga của mấy người thôi, không thể bắt nạt người như vậy được】Lửa cháy ròng rã hai mươi phút.

Tơ nhện không chịu được lửa, hơn nữa tính dễ cháy rất mạnh, chỉ cần một chút là có thể lan ra xung quanh.

Cái hang núi kia còn không biết có bao nhiêu tơ nhện nữa.

Có thể cháy hai mươi phút thì chắc chắn tơ nhện bên trong không ít.

Ngô Bất Chính dựa vào vách tường bên cạnh, mông bị thương cũng không thể ngồi, chỉ có thể dựa vào vách tường nghỉ ngơi.

Bàn Tử và những người khác đi kiểm tra xung quanh một chút, xác định không có kẻ địch lọt lưới, lúc này mới quay lại tập hợp.

“Tiểu ca, mọi chuyện đều đã giải quyết xong rồi, chúng ta có thể ra ngoài được chưa!” Bàn Tử nói, nói thật hắn rất chán nản.

Lần này đi vào, vốn tưởng có thể phát tài lớn, ai ngờ Mộ U Linh của Tây Chu lại xui xẻo đến vậy, đồ vật đến tay lại bị thu hồi.

Lần này thì tốt rồi, uổng công sức chứ sao.

Lúc này chỉ muốn nhanh chóng ra ngoài, tắm nước nóng, đi mát xa, tán gái, thư thái nghỉ ngơi một chút.

Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng nhìn về phía Tần Vũ, bây giờ đã tìm thấy Ngô Bất Chính và bọn họ, quả thật không cần thiết phải ở lại nữa.

Tuy nhiên Tần Vũ lại lắc đầu nói: “Văn hương ngọc chính là ở gần đây!” Câu nói này vừa thốt ra, mọi người mới nhớ ra, cứu người là mục đích chính, còn một nhiệm vụ nữa, chính là Văn hương ngọc.

Mặc dù bên Trần Hạt Tử không có Văn hương ngọc cũng có thể nghĩ cách để ông ta mở miệng.

Nhưng quy tắc của giới đạo mộ bọn họ là như vậy, dùng những thủ đoạn khác dù sao cũng không quang minh chính đại.

Chương 1226

Đại Kim Nha cũng nhìn ra được suy nghĩ của bọn họ, vội nói: “Đừng đừng!

Mấy vị gia, tôi nhất định phải nhắc nhở mấy người một chút!” “Cái nghề đạo mộ này tuy tôi không làm, nhưng ông già nhà tôi cũng đã làm cả đời rồi!” “Trần Hạt Tử tên thật là Trần Ngọc Lâu, là thủ lĩnh của giới đạo mộ ngày trước!” “Tuy về già sa sút, nhưng khí phách và sự kiêu ngạo vẫn còn đó!” “Nếu mấy người dùng vũ lực, có thể sẽ không lấy được thứ thật đâu!” “Vì vị Tần tiểu ca này đã nói Văn hương ngọc ở gần đây, vậy chúng ta vẫn nên dành chút thời gian tìm kiếm đi!” Bàn Tử thấy vậy cười nói: “Lão Kim, cậu đang nhòm ngó giá trị của Văn hương ngọc đúng không!” Đại Kim Nha có chút ngượng, cười nói: “Cũng có một phần nguyên nhân đó, nhưng chủ yếu vẫn là nghĩ cho mấy vị gia chứ, dù sao Trần Hạt Tử người ta biết ở đâu có Nội đan Cương thi nghìn năm mà!” Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính bên cạnh lại nhìn Tần Vũ hỏi: “Tiểu ca, xem ra cậu đã đi tìm Trần Hạt Tử rồi, vậy tôi cũng không nói nhảm nữa, cậu thấy Nội đan Cương thi nghìn năm ông ta nói có thể khắc chế Thi miết đan là thật hay giả?” “Hơn nữa tôi luôn cảm thấy, Nội đan Cương thi nghìn năm này thật sự sẽ tồn tại sao?

Dường như quá hoang đường rồi!” Tần Vũ lắc đầu biểu thị không biết, sau đó nói: “Thử một chút dù sao cũng không sai!” Đúng vậy, không ai biết Nội đan Cương thi nghìn năm có thể khắc chế Thi miết đan hay không.

Dù sao cũng không ai từng ăn thử cả!

Nhưng Trần Ngọc Lâu tùy tiện nói ra một câu như vậy, bọn họ lại không thể nghe qua loa.

Dù sao có một chút biện pháp, bọn họ đều phải cố gắng thử.

Nếu không đi thử, vậy thì thà về nhà tìm một cái hố nằm chờ chết còn hơn.

Giải Ngữ Hoa bên cạnh mở miệng nói: “Nội đan Cương thi nghìn năm thì khó nói, nhưng Cương thi nghìn năm nhất định là tồn tại!” “Trong Sơn Hải Kinh còn từng nhắc đến Tứ đại Cương thi thủy tổ: Tướng Thần, Hậu Khanh, Hạn Bạt, Doanh Câu.” “Ngoài ra còn có Thập đại Cương thi chi vương: Hống, Hình Thiên, Gia Bỉ, Hạ Canh, Vương Hợi, Áp Du.” “Sơn Hải Kinh luôn được cho là không thể tin là thật, nhưng thử hỏi nếu không có nguyên mẫu, làm sao có thể bịa đặt ra từ hư không được!” “Cũng giống như người mù sờ voi, cậu cũng phải sờ được voi thì mới có thể nói ra được tình hình, nếu không có voi thì làm sao mà nói được!” “Tuy không thể nói những cương thi này đều là thật sự tồn tại, nhưng ít nhất cũng sẽ có những tồn tại tương tự!” “Ví dụ như hiện nay Thi Vương Tương Tây được lưu truyền, có lẽ nó thật sự tồn tại thì sao?

Đều là khó nói!” “Vì mấy người đã thảo luận đến đây, tôi vẫn tán thành ý kiến của Tần Vũ, chúng ta cách Văn hương ngọc chỉ một bước chân thôi, chi bằng dành chút thời gian thử xem Trần Hạt Tử có thể nói ra được điều gì hay ho!” Mọi người đều cảm thấy có lý liền gật đầu.

Chỉ riêng Bàn Tử có điểm chú ý khác, vội hỏi: “Không đúng chứ, cậu nói Thập đại Cương thi, sao chỉ có sáu con?” “Bốn con còn lại đâu?

Bị cậu ăn rồi à?” Giải Ngữ Hoa cười cười không trả lời.

Ngô Bất Chính nhịn không được nói: “Không uổng công đưa cậu ra ngoài, cậu biết tại sao không?

Cái đầu óc của cậu đơn giản chính là não heo, ngoài phụ nữ ra thì chỉ có tiền thôi!" "Thập đại Cương thi thì bao gồm cả bốn vị Cương thi thủy tổ phía trên!" "Sơn Hải Kinh khi phân loại, là có sự khác biệt, sự phân loại Tứ đại Cương thi thủy tổ chủ yếu là xét về thế lực sau này của bốn cương thi này!" "Nhưng Thập đại Cương thi này không phải đều là cương thi người, vị Hống đầu tiên đó không phải là người, mà là một loại mãnh thú!" "Tương truyền Tướng Thần chính là một giọt máu của sinh vật Hống này, hòa với cây mà biến hóa ra!" "Tướng Thần ban đầu chỉ là một cây tinh, là sau khi hòa hợp với một giọt máu của Hống, mới biến thành cương thi!" "Không có văn hóa, thật đáng sợ!

Tôi nói Bàn Tử, người ta trong bụng đều là mực, còn bụng cậu thì toàn mỡ thôi phải không!" Bàn Tử không để ý nói: "Sao hả?

Ghen tị Bàn gia cậu à, Bàn gia tôi đi nam về bắc chính là nhờ cái thân mập mạp này!" "Bụng mỡ rung rinh, tất cả đều có, tôi còn nói cho cậu biết, mấy cô gái mát xa kia đều thích nằm trên cái bụng của Bàn gia này, bọn họ nói thật sự rất mềm mại, còn thoải mái hơn cả gối ôm nữa!" Thấy Bàn Tử cũng càng nói càng xa, Ngô Bất Chính cũng lười đáp lại hắn, nhìn Tần Vũ ba người nói: "Đã vậy, chúng ta đừng chần chừ nữa, còn phải làm phiền ba người các cậu đi tìm một chút!" "Tìm được Văn hương ngọc rồi, chúng ta đi thôi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha vừa nghe liền hứng thú, dù sao Văn hương ngọc cũng là vật giá trị liên thành, thế là hai người liền chủ động yêu cầu đi cùng.

Cuối cùng lại là để Tần Vũ ở lại chăm sóc Ngô Bất Chính.

Do Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa dẫn hai người bọn họ đi tìm Văn hương ngọc.

Dù sao Văn hương ngọc cũng ở gần đây, cộng thêm Tần Vũ cũng biết gần đây không có nguy hiểm gì nữa.

Thế là cũng đồng ý.

Mấy người rất nhanh liền tản ra tìm kiếm.

Không lâu sau liền truyền đến từng tràng kinh hô.

Chắc hẳn là đã phát hiện ra cái đỉnh đồng khổng lồ kia.

Tần Vũ đã không còn hứng thú gì với bên đó nữa.

Chỉ một mình ngồi đối diện Ngô Bất Chính ngẩn người không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính nhìn trong phòng livestream, mọi người phát hiện ra điện thờ đồng lớn, cũng rất là kích động.

Nhưng thấy Tần Vũ một mình ngồi đó không nói chuyện, hứng thú này rất nhanh cũng biến mất.

Cậu ta nhặt một cục đá ném xuống chân Tần Vũ, mở miệng hỏi: “Nghĩ gì vậy?” Tần Vũ lắc đầu biểu thị không có gì.

Ngô Bất Chính lại cười nói: “Cậu bộ dạng này, giống như không có gì sao?” “Nhưng cậu không muốn nói tôi cũng không hỏi nữa, chúng ta khó khăn lắm mới đoàn tụ, nói chuyện khác đi!” “Ngày đó sau khi chia tay ở Vân Thiên Cung, âm binh đã đưa cậu đi đâu?” “Suốt quãng đường này tôi đều nhịn không hỏi cậu, bây giờ bọn họ đều không có ở đây, cậu có thể nói cho tôi biết không?” Trong mắt Ngô Bất Chính có sự dò hỏi.

Tần Vũ suy nghĩ nửa ngày, hỏi ngược lại: “Cậu đã trải qua những gì?” Ngô Bất Chính giật mình, không ngờ Tần Vũ lại hỏi ngược lại mình.

Nhưng chuyện cậu ta trải qua cũng không quá phức tạp, liền dứt khoát kể lại một lần.

Bao gồm cả việc cuối cùng phát hiện Tam thúc cũng là giả, là

Đoàn Vô Kỵ giả mạo.

Cậu ta chỉ muốn biết, cái Đoàn Vô Kỵ đi cùng Tần Vũ kia có phải chính là Tam thúc thật sự hay không.

Đây cũng coi như là một nút thắt trong lòng cậu ta!

Về vấn đề của Ngô Bất Chính, Tần Vũ không giấu giếm, gật đầu xác nhận.

Ngô Bất Chính thấy câu trả lời này, không khỏi chửi một tiếng: "Cái lão hồ ly này!" Sau đó lại hỏi: "Rốt cuộc ông ta muốn làm gì!

Tại sao cứ nhất định phải là Thanh đồng môn, tại sao tôi lại cảm thấy chuyện này đằng sau không hề đơn giản chút nào!

Ông ta nói là đi tiên phong cho chương trình, nhưng lúc đó chúng ta đã hội hợp rồi, hoàn toàn không cần phải mạo hiểm nữa, tại sao ông ta cứ nhất định phải đi theo anh!

Với lại sau này hai người rốt cuộc đã đi đâu?" Ngô Bất Chính có quá nhiều câu hỏi.

Tần Vũ cũng rất hiểu.

Thật ra, những nghi hoặc trong lòng Ngô Bất Chính so với Ngô Tà kiếp trước thì đã ít hơn nhiều, đáng lẽ cậu ta phải cảm thấy may mắn mới phải.

Tuy nhiên, đây có lẽ là số mệnh của họ, Ngô Bất Chính bây giờ cứ như đang ở trong một hành lang phức tạp vậy.

Nếu hành lang này là những nghi vấn, thì phía trước chờ đợi cậu ta sẽ là một không gian rộng lớn.

Không gian này là một khối mê đoàn lớn hơn và vĩnh viễn không thể giải đáp.

Tần Vũ thật sự không muốn cậu ta bị cuốn vào.

Những chuyện liên quan đến nó, căn bản không thể giải thích rõ ràng chỉ bằng vài câu.

Bí ẩn về việc anh và Ngô Tam Tỉnh xuyên không, bản thân nó đã là một bất ngờ và nghi vấn cực lớn.

Chương 1227

Nếu cộng thêm các loại bí ẩn của kiếp trước, nếu Ngô Bất Chính chạm đến những điều này, có thể sẽ trực tiếp nổ tung đầu mất.

Mặc dù cậu ta là Ngô Tà ở thế giới song song, nhưng suy cho cùng đây vẫn là một thế giới song song.

Không có đội khảo cổ năm xưa, cũng không có Trần Văn Cẩm.

Càng không có Uông gia!

Cần gì phải tìm hiểu rõ ràng đến vậy chứ?

Tần Vũ không phải chưa từng nghĩ đến, thật ra cuộc nói chuyện dài của anh và Ngô Tam Tỉnh ở Vân Thiên Cung năm xưa.

Hiệp nghị cuối cùng đạt được, về bản chất là muốn Ngô Bất Chính cuối cùng chỉ tìm hiểu sự thật đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Tương tự, chỉ đến việc Ngô Tam Tỉnh là người xuyên không mà thôi.

Chỉ có vậy.

Chỉ cần Ngô Tam Tỉnh nói với Ngô Bất Chính rằng: "Ta là người xuyên không, không phải tam thúc thật sự của cậu!

Tam thúc thật của cậu có lẽ đã chết, hoặc không biết đã đi đâu, ta cũng không rõ.

Nhưng cậu không cần phải bám lấy ta nữa, bây giờ ta muốn về nhà rồi.

Duyên phận của chúng ta cũng kết thúc tại đây.

Nếu cậu cứ nhất định muốn theo ta đến thế giới của ta, thì chờ đợi cậu sẽ là một tấm lưới lớn hơn nhiều.

Ngay cả cháu trai ruột Ngô Tà của ta còn không thoát ra được, cậu đi chỉ là uổng mạng mà thôi.” Chờ đã.

Đây cũng là kết quả cuối cùng Tần Vũ muốn, đương nhiên, những chuyện liên quan đến thế giới khác thì thật ra không cần phải nói.

Chỉ cần giải thích rõ tại sao tính cách của Ngô Tam Tỉnh lại thay đổi, và bí mật về việc ông ta vốn dĩ không thuộc về thế giới này là được.

Ngô Bất Chính có lẽ căn bản không cần phải biết, ở một thế giới khác còn có một bản thân mình.

Nền văn minh phát triển đến hiện tại.

Cái thuyết thế giới song song gì đó thật ra đều có cả, cho nên một ngày nào đó thật sự có người nói với cậu, tôi là một bản thể của cậu ở một thế giới song song khác đến thăm cậu!

Cũng chẳng có gì là không thể chấp nhận được.

Những chuyện này đều rất khó nói rõ ràng rành mạch.

Bản thân hành tinh Song Tử này mà loài người đang sinh sống, cũng chỉ là một hạt cát giữa biển cả, ai mà biết được vũ trụ rộng lớn ẩn chứa bao nhiêu bí mật chứ?

Ngô Bất Chính lắc đầu, cũng không hiểu Tần Vũ rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, dứt khoát hỏi thẳng: “Vậy anh cứ nói cho tôi biết, tam thúc tôi tại sao lại muốn Thanh đồng môn!

Đây là vấn đề thứ nhất!

Vấn đề thứ hai, anh đã khôi phục ký ức, theo tôi hiểu về anh, anh chắc chắn đã biết về bí mật đằng sau Thanh đồng môn ở Vân Thiên Cung rồi!

Anh nhất định phải nói cho tôi biết, 'Chung cực' đằng sau Thanh đồng môn rốt cuộc là gì!

Chúng ta tuy đã từng vào đó, nhưng tôi mãi vẫn không thể hiểu nổi! 'Chung cực'!

Rốt cuộc 'Chung cực' là gì, bí mật của 'Chung cực' lại là gì!

Trước khi anh trả lời tôi, tôi còn muốn nói cho anh một chuyện!” Ngô Bất Chính vừa nói vừa kể lại một chuyện xảy ra trên máy bay khi cậu và Bàn Tử trở về.

Thì ra, khi đó trên chuyến bay rời Vân Thiên Cung, đã từng xảy ra một chuyện.

Đó là chuyện liên quan đến hạt dưa trong túi của Bàn Tử.

Sau khi họ tỉnh ngủ, đầu óc đều khá tỉnh táo.

Bàn Tử ngồi trong khoang máy bay buồn chán cắn hạt dưa, Ngô Bất Chính liền hỏi cậu ta rốt cuộc đã mang bao nhiêu hạt dưa ra.

Đã ăn suốt đường rồi, sao vẫn chưa hết.

Bàn Tử cũng thấy lạ lùng nói: “Hình như sắp hết rồi, Bàn gia cũng lạ sao cứ ăn mãi không hết!” Bàn Tử lấy hết hạt dưa ra, quả nhiên phát hiện không còn lại bao nhiêu.

Sau đó hai người nhớ lại toàn bộ quá trình trước và sau khi đi đến Vân Thiên Cung.

Phát hiện ra một vấn đề.

Sau khi lên trực thăng, họ đã thay quần áo do tổ chương trình cung cấp, tổ chương trình chắc chắn sẽ không bỏ hạt dưa vào túi quần áo.

Cho nên sự xuất hiện của hạt dưa trong túi Bàn Tử là điều bất hợp lý.

Nhưng lại không thể giải thích được, vì nó thật sự tồn tại.

Họ cho rằng đây là loại sức mạnh vật chất hóa giống ở Tần Lĩnh.

Nhưng sau này trong túi của Bàn Tử, hạt dưa thật sự đã biến mất.

Cho nên nó trở thành một bí ẩn không lời giải thích.

Cho đến bây giờ họ vẫn chưa hiểu rõ.

Chương 1228

Lúc này Ngô Bất Chính nhắc đến, luôn cảm thấy có thể liên quan đến 'Chung cực' sau Thanh đồng môn ở Vân Thiên Cung.

Đối với hai vấn đề của Ngô Bất Chính, Tần Vũ trong lòng cũng đã sớm có sự chuẩn bị.

Biết rằng sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ mở lời hỏi.

Chỉ là không ngờ lại ở trong cổ mộ Long Lĩnh này.

Tần Vũ sắp xếp lại suy nghĩ một chút, nói: “Về việc tam thúc cậu tại sao lại muốn Thanh đồng môn, thật ra nói trắng ra cũng là vì bí mật 'Chung cực' này!

Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, ông ta đã thất bại!

Còn về những chuyện khác của ông ta, tôi không thể nói, nhưng ông ta sẽ tự mình nói cho cậu biết!

Tôi còn một chuyện khác muốn nói cho cậu biết, tam thúc cậu sẽ một tuần sau đi tìm Xà Chiểu Quỷ Thành!

Nếu cậu muốn biết rốt cuộc ông ta tại sao lại làm như vậy, tôi có thể đi cùng cậu một chuyến!

Nhưng nơi đó vô cùng nguy hiểm, cậu phải tự mình cân nhắc kỹ càng!” “Xà Chiểu Quỷ Thành?” Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, lập tức muốn hỏi đó là nơi nào?

Nhưng còn chưa mở lời, cậu ta đã nghe Tần Vũ nói một câu: “Chính là di tích của Tây Vương Mẫu!” Nghe lời này, Ngô Bất Chính lập tức nhớ đến U Linh Trủng Tây Chu kia.

Trên bích họa ở đó chẳng phải có khắc họa tình hình Tây Vương

Mẫu Cung sao?

Tất cả những điều này chẳng phải quá trùng hợp sao.

Tần Vũ đợi một lát, thấy cậu ta đã hoàn toàn chấp nhận, mới tiếp tục nói: “Sau đó là vấn đề thứ hai!

Bí mật 'Chung cực' sau Thanh đồng môn rốt cuộc là gì!

Tôi chỉ có thể nói cho cậu, cậu hy vọng nó là gì, nó chính là đó!

Ở đó, ý chí lực quyết định tất cả!

Bao gồm cả hạt dưa trong túi Bàn Tử, đều là do ý chí lực huyễn hóa mà ra!

Nó thật sự tồn tại, nhưng đúng là giả, có điểm giống với Thần Thụ Tần Lĩnh!

Nhưng cậu tự mình nghĩ xem, bất kể là Thần Thụ Tần Lĩnh hay sức mạnh sau Thanh đồng môn, lẽ nào những gì cậu nhìn thấy đã là sự thật sao?” “Lẽ nào không phải sao?” Ngô Bất Chính hỏi ngược lại.

Tần Vũ lắc đầu, cuối cùng nói một câu: “Những gì chúng ta nhìn thấy, chẳng qua đều là bề mặt của bí mật 'Chung cực'!

Đó không phải là sự thật!” Lời này ban đầu Ngô Bất Chính nghe có chút mơ hồ, nhưng sau đó suy nghĩ kỹ thì cực kỳ kinh hãi, cả người cậu ta không kìm được mà nuốt nước bọt.

Đúng vậy, những gì họ thấy đều là bề ngoài, sự thật chân chính e rằng không ai biết!

Và cũng sẽ không có ai biết được nữa!

Bởi vì sự thật đã sớm bị dòng chảy lịch sử vùi lấp rồi.

Tại sao lại nói như vậy, thật ra điều này không dễ giải thích.

Nhưng lấy một ví dụ, có lẽ sẽ hiểu rõ hơn.

Cậu chôn một chiếc đồng hồ vào đất, chỉ để lại bề mặt lộ ra, có thể nhìn thấy kim thời gian đang quay.

Nhưng cậu không thể mở bề mặt, càng không thể tháo rời chiếc đồng hồ cơ này, cho nên những gì cậu có thể thấy vĩnh viễn chỉ là kim chỉ đang quay.

Vậy nó tại sao lại quay?

Nó quay lại đại biểu cho ý nghĩa gì?

Chỉ là để chỉ thời gian?

Hay là nó đại biểu cho một thời điểm nào đó, sẽ có chuyện gì xảy ra, cậu đều không biết.

Vậy cậu có thể nói rằng cậu đã thấy kim chỉ quay là cậu đã thấy được sự thật của toàn bộ chiếc đồng hồ cơ sao?

Hiển nhiên không thể, cậu chỉ nhìn thấy bề mặt của việc kim chỉ đang quay mà thôi.

Thật ra Ngô Bất Chính và bọn họ lúc này cứ như là những con kiến đang bám trên bề mặt đồng hồ vậy.

Cậu không thể vào bên trong đồng hồ cơ, cho nên cậu vĩnh viễn không thể biết chiếc đồng hồ cơ này vận hành như thế nào.

Cậu cũng không thể biết sự thật của chiếc đồng hồ cơ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Sau Thanh đồng môn ở Vân Thiên Cung, quả thật tồn tại một loại lực lượng tương tự với sức mạnh vật chất hóa của Thần Thụ Tần Lĩnh.

Nhưng nó không phải vật chất hóa, mà là ý chí hóa.

Hai loại này có sự khác biệt về bản chất.

Nói một cách thông tục, ở trong Thanh đồng môn, cậu tin tưởng một chuyện, chỉ cần ý chí đủ kiên định.

Thì chuyện đó có thể sẽ xảy ra.

Mà càng nhiều người tin tưởng, xác suất xảy ra càng tăng.

Những chuyện và vật được tin tưởng cũng có ảnh hưởng.

Ví dụ như hạt dưa của Bàn Tử, loại đồ vật đó có lẽ chỉ cần một mình Bàn Tử tin tưởng là đủ rồi.

Chương 1229

Nhưng nếu đổi thành thế giới bị hủy diệt, thì có lẽ phải cần tất cả mọi người trên toàn cầu tin tưởng mới được.

Nếu không thì Đông Hạ quốc chẳng phải đã sớm thống nhất thế giới, từng người đều thành tiên hết rồi sao.

Mà cái bệ đá trước Huyền Quan đó, có lẽ chính là một tấm bảng vẽ.

Mà những thi thể xung quanh, sẽ dồn ý chí lực vào tấm đá, biến những thứ trên đó thành thật.

Điều này cũng có thể giải thích được, tại sao ban đầu một con du diên rơi xuống đó.

Sau đó trong Huyền Quan lại xuất hiện nhiều du diên như vậy.

Còn khi Tần Vũ đi lần thứ hai, thì lại không có gì cả.

Bởi vì hình vẽ du diên trên tấm đá đã bị người ta xóa đi.

Có lẽ chính là do thủ lĩnh Âm binh làm.

Nhưng nói cho cùng, những điều này cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Ai lại có thể giải thích rõ ràng được, tại sao sau Thanh đồng môn lại có loại sức mạnh thần bí này chứ?

Lại là ai đầu tiên phát hiện ra loại sức mạnh này, bố trí nhiều thi thể như vậy ở đó?

Lại là ai đã xây dựng Thanh đồng môn?

Tại sao sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, mà cả Đông Hạ quốc vẫn diệt vong chứ?

Không ai có thể giải thích những điều này.

Bởi vì con người hiện tại, chính là những con kiến trên bề mặt đồng hồ này, cậu không thể vào bên trong đồng hồ, cho nên cậu căn bản không thể hoàn toàn hiểu rõ sự thật của toàn bộ sự việc.

Ngô Bất Chính xoa thái dương.

Thật lòng mà nói, cậu ta rất muốn chửi một câu lớn: "Mẹ kiếp, bí mật sau Thanh đồng môn chó má gì chứ, liên quan quái gì đến tôi, đau đầu muốn chết." Thật ra nói trắng ra thì bí mật sau Thanh đồng môn này chẳng có chút liên quan gì đến cậu ta cả.

Nhưng tức cười ở chỗ, tam thúc cậu ta lại vô cùng tò mò về những bí mật này, cứ nhất quyết muốn đi vào.

Cậu nói ông ta muốn đi thì cứ đi đi, tại sao lại còn kéo cậu ta theo.

Đây chẳng phải là hại người sao.

Hơn nữa bây giờ lại nói cái gì mà, tất cả bí mật đợi đến Xà Chiểu Quỷ Thành sẽ nói cho cậu ta biết.

Ngô Bất Chính cảm thấy có lẽ đằng sau chuyện này căn bản chẳng có bí mật gì cả.

Tam thúc cái lão hồ ly này có lẽ vẫn muốn lợi dụng cậu ta, mang theo Tần Vũ đi giúp đỡ.

Haizz, những chuyện này quả thực càng nghĩ càng đau đầu.

Ngô Bất Chính thật sự không thích cái cảm giác này.

Nhưng con người có đôi khi lại kỳ lạ như vậy.

Không cho cậu biết thì không sao, một khi đã biết rồi, thì lại không kìm được mà muốn đi.

Ngô Bất Chính chính là tâm thái như vậy.

Không nói cho cậu ta biết có Xà Chiểu Quỷ Thành thì còn đỡ.

Một khi đã nói rồi, trong lòng cậu ta lại ngứa ngáy muốn đi xem Xà Chiểu Quỷ Thành rốt cuộc trông như thế nào.

Nghề đảo đấu là vậy đó.

Hạ mộ đối mặt nguy hiểm, ai cũng nói chết cũng không có lần sau, không bao giờ hạ mộ nữa.

Nhưng sau khi trở về chưa đến hai ngày, trong lòng lại ngứa ngáy dữ dội, bắt đầu hoài niệm sự kinh hiểm và kích thích trong cổ mộ rồi.

"Haizz!" Ngô Bất Chính thở dài nói: "Nói thật, mẹ kiếp tôi mệt thật rồi, bí mật chó má gì tôi cũng chẳng còn hứng thú nữa!

Lần này ra ngoài, mục tiêu duy nhất của tôi, chính là giải trừ Thi miết vương trên người các cậu!

Còn về cái lão hồ ly tam thúc đó, muốn chết ở đâu thì chết ở đó!

Tôi đã chịu đủ việc bị ông ta dắt mũi rồi!

Tiểu ca, tôi vẫn câu nói đó, đợi chuyện Thi miết hoàn giải quyết xong, đi cùng tôi sống cuộc đời an ổn đi!

Nước Tây Hồ đẹp lắm!

Không đi thưởng thức chẳng phải đáng tiếc sao!" Ngô Bất Chính khổ sở khuyên nhủ.

Tần Vũ chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không nói không đồng ý, cũng không nói đồng ý.

Anh nào có quên, mình còn có một lời hẹn mười năm sau phải đến.

Sống cuộc đời an ổn ư?

Anh thật sự có thể sống an ổn sao?

Ngô Bất Chính còn muốn mở lời khuyên nhủ, đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử: “Má ơi, mẹ kiếp Bàn gia không nên để hai người chúng mày ở riêng với nhau!

Chương 1230

Mới đó đã đến đâu mà đã muốn về sống cuộc đời an ổn rồi?

Mai mốt Bàn gia mà đi vắng một chuyến, hai người chúng mày có phải là sẽ đi Cục Dân Chính đăng ký kết hôn luôn không!

Bàn gia nói cho chúng mày biết, Việt Nam không thừa nhận đồng tính luyến!

Chúng mày mà muốn đăng ký thì phải ra nước ngoài mới được!" Ngô Bất Chính liếc Bàn Tử một cái, nói: "Nằm vùng nghe người lớn nói chuyện, cẩn thận rụng tai đấy!" "Văn Hương Ngọc đã tìm thấy chưa?" Ngô Bất Chính chuyển đề tài.

Bàn Tử cười nói: "Có Bàn gia đây ra tay, sao có thể không tìm thấy được, chúng ta còn tìm thấy một cái đỉnh Thanh đồng khổng lồ!

Mày đoán xem, bộ phận văn vật rất hứng thú với cái đỉnh Thanh đồng đó, nói là đừng động vào, sau này họ sẽ khai quật!

Nhưng cái Văn Hương Ngọc này không phải đồ cổ, không cần nộp lên!

Hahaha, Bàn gia lần này thật sự phát tài rồi!

Lão Kim nói một khối lớn như vậy, đủ để đổi mấy căn biệt thự luôn!" Bàn Tử cười đến mức miệng không khép lại được.

Ngô Bất Chính nhìn khối Văn Hương Ngọc trong tay Bàn Tử, chỉ lớn bằng nắm tay, không khỏi nói: "Xàm vừa thôi, Văn Hương Ngọc này đúng là rất quý, nhưng kích thước như của mày e là đổi không nổi một căn biệt thự đâu!" Bàn Tử lại cười.

Sau đó làm một cử chỉ ra hiệu đừng nói chuyện, vẫy Đại Kim Nha lại.

Lập tức Tần Vũ và Ngô Bất Chính liền ngớ người ra.

Chỉ thấy Đại Kim Nha trong lòng còn ôm một khối lớn hơn.

Xem ra, hai khối này vậy mà đều là độc lập, không phải là bị cắt ra.

Ngô Bất Chính muốn nói chuyện, Bàn Tử vội vàng ngăn cậu ta lại, và gõ một câu vào phòng livestream: “Đừng nói gì cả, Trần Hạt Tử có thể nghe thấy, nhưng không nhìn thấy!

Chúng ta ra ngoài đưa khối nhỏ này cho lão ta, khối lớn thì là của chúng ta!” Ngô Bất Chính nhìn một trận cạn lời, chửi: “Mày mẹ kiếp cái chút thông minh vặt này sao cứ dùng vào mấy chuyện này không vậy!” Tần Vũ cũng bất đắc dĩ mỉm cười.

Anh còn tưởng có chuyện gì, làm đến mức ngay cả nói chuyện cũng không được.

Kết quả là đang phòng Trần Hạt Tử nghe livestream.

Chuyện này đúng là hết chỗ nói.

Trong lúc nói chuyện, Hắc Hạp Tử và Giải Ngữ Hoa cũng đã trở về.

Mọi người lập tức không nán lại nữa, đi ngược về con đường cũ.

Bàn Tử vốn dĩ còn muốn giúp Đại Kim Nha cõng Văn Hương Ngọc.

Kết quả Đại Kim Nha cũng là một người thấy tiền thì không đi nổi nữa.

Bản thân mặc như một tên ăn mày rách rưới, cũng không nỡ buông tay, cứ như là muốn cùng Văn Hương Ngọc chết chung, chết rồi cũng không buông vậy.

Bàn Tử thấy vậy cũng không miễn cưỡng nữa, mọi người một đường thuận theo đường hầm đào trèo ra ngoài.

Đợi đến khi ra khỏi đường hầm đào, bên ngoài trời đã tối đen.

Tính toán thời gian, mọi người vậy mà đã ở trong cổ mộ ròng rã mười tiếng đồng hồ.

Nhưng may mắn là trực thăng của tổ chương trình vẫn còn ở đó, mọi người rất nhanh lên máy bay rời đi.

Buổi livestream cũng kết thúc rất nhanh.

Mọi người cũng đã quen rồi, theo tần suất này, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ lại phát sóng.

Nhưng điều mà Ngô Bất Chính và những người khác không ngờ tới là.

Chưa đầy hai tiếng sau khi họ ngừng phát sóng.

Một bài hot search đã vọt lên vị trí thứ hai bảng xếp hạng.

Tiêu đề rõ ràng là: 【Tiểu ca có thể sẽ cùng Ngô tiểu ca đi sống cuộc đời an ổn, các đại lão chúng ta phải làm sao đây?】 Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, số người tham gia thảo luận đã vượt quá ba trăm triệu.

Đây là khái niệm gì chứ, tổng dân số cả nước cũng chỉ hơn một tỷ người.

Mức độ hot này gần như đè bẹp các chương trình tạp kỹ khác vài con phố.

Nhưng Ngô Bất Chính và bọn họ tự nhiên không có thời gian đi xem.

Thời gian họ vật lộn trong cổ mộ còn lâu mới chỉ là mười tiếng đồng hồ.

Lúc này đã sớm mệt đến không chịu nổi, ngồi trên trực thăng là ngủ thiếp đi ngay…….

Đợi đến sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, thời gian đã đến trưa rồi.

Ba người tỉnh dậy phát hiện họ vậy mà đang ở trong một trang viên.

Nhìn thấy trang viên diện tích còn khá lớn.

Ngô gia tuy có thực lực, nhưng lại không thích những thứ này.

Cho nên Ngô Bất Chính khẳng định đây không phải sản nghiệp của Ngô gia bọn họ.

Mà Tần Vũ cũng chưa từng nghe nói khi nào mua trang viên.

Nhưng rất nhanh cậu ta liền phát hiện, đây hẳn là trang viên của Tiểu Hoa.

Chương 1231

Bởi vì trên tủ đầu giường một bên, đặt mấy cái chậu rửa mặt, bên trên đều có một dãy số 302059007.【302059007】Dãy số này, rõ ràng chính là mã số sản nghiệp của Giải gia.

Cũng không biết tại sao, Giải gia lại độc yêu dãy số này, cũng không biết trong đó có ẩn chứa bí mật gì không.

Ngô Bất Chính thức dậy tự mình đi vệ sinh cá nhân một chút.

Phát hiện Tần Vũ đã sớm tỉnh rồi, đang ngồi trong sân ngẩn người.

Bàn Tử ngáy như sấm, nhưng ngửi thấy mùi thức ăn, chắc là sắp ăn cơm rồi.

Ngô Bất Chính liền chạy đi gọi cậu ta dậy.

Sau khi mấy người vệ sinh cá nhân xong, liền có quản gia đến gọi, họ một đường đi theo đến đại sảnh.

Quả nhiên nhìn thấy, trên một chiếc bàn bát tiên trong đại sảnh, đã bày đầy những món ăn ngon miệng.

Trần Hạt Tử đang ngồi một bên, vẻ mặt nghiêm trọng nói với mấy cô phục vụ: “Tôi nói mấy cô nương, đã là thời đại nào rồi, sao mấy cô vẫn cam tâm làm nha hoàn cho nhà địa chủ chứ!

Hơn nữa mấy ngày nay ngày nào cũng cá to thịt lớn, thiếu đông gia của mấy cô rốt cuộc có ý gì chứ, cơm đoạn đầu cũng chưa từng thấy ăn mấy bữa liền!

Giết người không quá đầu chấm đất, chưa từng thấy ai tra tấn người ta như vậy!” Cô phục vụ bên cạnh cười nói: “Tôi nói ông à, xem ra ông cũng chịu không ít sự bóc lột của giai cấp địa chủ ngày xưa rồi nhỉ!

Đã là thời đại nào rồi, còn nha hoàn chứ!

Chúng tôi đều là nhân viên phục vụ ở đây, chỗ chúng tôi là khu nghỉ dưỡng mở cửa cho khách đó!

Chúng tôi đều có lương, ông nghĩ gì vậy!

Ngoài ra, ông nói thì nói, đừng có nói cái gì xem tướng tay nữa, tôi nói cho ông biết, hôm qua ông bị Tiểu Thúy tát một cái chúng tôi đã hỏi Giải tổng rồi, nói ông đáng đời!

Xem tướng tay thì xem tướng tay đi, ông sờ ngực người ta làm gì, lão mà không tôn trọng người khác!" "Ôi!

Cô nói vậy lão phu tôi đây là người tinh thông tướng xương tướng mặt, hình dáng ngực của phụ nữ cũng là đại biểu cho họa phúc cát hung đó!

Lão phu há lại là loại dâm tặc như vậy!" Trần Hạt Tử giải thích.

Bàn Tử nghe vậy vỗ đùi một cái, lập tức nổi giận.

Tiến lên chỉ vào Trần Hạt Tử nói: "Này tôi nói ông cái lão tạp mao kia, ông đã lớn đến chừng nào rồi mà còn sờ ngực người ta, ông có biết xấu hổ không hả!

Bàn gia còn chưa từng sờ qua!

Mẹ kiếp, mẹ nó chứ, cảm giác tay thế nào hả?" "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính cảm thấy mặt mũi đều bị mất hết rồi, thằng béo chết tiệt này mẹ nó không ngờ cũng là một lão sắc phôi.

Bàn Tử có chút ngượng ngùng, vội vàng đứng dậy chạy đi ăn cơm.

Ngô Bất Chính nhìn Trần Hạt Tử, mỉm cười, một mình tiến lên đỡ ông ta dậy, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Trần Hạt Tử hiển nhiên có chút lo lắng, mấy ngày trước còn tốt vì

Tần Vũ và bọn họ chưa về.

Nhưng bây giờ họ đã về rồi, e rằng món nợ này cũng nên tính toán rồi.

“Ngô tiểu ca, tôi thật sự không lừa các cậu, truyền thuyết vạn niên Cương thi đan có thể khắc chế bách độc!

Biết đâu thật sự có thể giải trừ vấn đề trên người các cậu!” Trần Hạt Tử nói trước.

Ngô Bất Chính cười nói: “Trần lão ông không cần như vậy, dù sao ông trước đây cũng là thủ lĩnh các phái Đảo đấu!

Quy củ của cái nghề này chúng tôi cũng hiểu, chúng tôi chỉ muốn sự thật!” Vừa nói Ngô Bất Chính vừa lấy khối Văn Hương Ngọc lớn bằng nắm tay ra, đặt trước mặt Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử cầm lên sờ một cái, lập tức ngửi thấy mùi hương.

Cả người không khỏi tinh thần phấn chấn, vội nói: “Các cậu thật sự tìm thấy rồi sao?” Nói xong ông ta liền chìm vào trầm tư, hiển nhiên cũng không ngờ Ngô Bất Chính và những người khác vậy mà thật sự đã mang nó ra.

Nhưng một lát sau ông ta vẫn mở lời nói: “Nếu cậu đã nói như vậy, vậy lão phu đây cũng không thể không bằng một hậu bối có khí phách chứ!

Thật lòng mà nói với các cậu, thật ra tôi cũng chưa từng thấy Nội đan của Cương thi vạn niên!

Hơn nữa những gì tôi biết đều là những chuyện cũ xưa rồi!

Tôi nghe nói các cậu đã từng có Phượng Hoàng Đảm (Mộ Trần Châu), thứ đó biết đâu có thể khắc chế tình trạng của các cậu!

Năm đó, một huynh đệ kết bái mà tôi quen, chính là vì tìm thứ này, kết quả cuối cùng còn bị đứt mất một cánh tay!

Haizz, tiếc là các cậu lại làm mất nó rồi!

Nhưng nói đi thì phải nói lại, vị huynh đệ kia của tôi tinh thông khẩu kỹ, là truyền nhân của mạch Đạo nhân Bàn Sơn!

Ông ấy từng nói với tôi rằng, Nội đan của Cương thi vạn niên là thần vật hội tụ tinh hoa thiên địa!

Đúng là có khả năng áp chế Thi miết đan của các cậu!

Nhưng cụ thể có được không, tôi cũng không biết nữa!

Điều kiện tiên quyết là các cậu phải tìm được một con Cương thi vạn niên, đoạt Nội đan của nó ra thử xem sao!

Lão phu tôi câu nào cũng là lời thật, tuyệt không nửa lời dối trá, ngoài ra cái Văn Hương Ngọc này các cậu vẫn cứ cầm lấy đi!

Lão phu tôi mắt mù nhưng lòng không mù, thứ này tôi không dám nhận đâu!” Trần Hạt Tử rất thông minh, người ở dưới mái hiên nhà người ta, đâu dám tơ tưởng đến những thứ này.

Chương 1232

Nhưng Ngô Bất Chính hiển nhiên sẽ không làm vậy.

Cậu ta cảm thấy Trần Hạt Tử cũng không dễ dàng gì.

Nửa đời trước phong quang vô hạn, nửa đời sau lại chìm đắm như vậy, đi giang hồ cũng chỉ vì kiếm miếng cơm.

Không cần phải làm khó ông ta như vậy, vẫn cứ đưa khối Văn Hương Ngọc này cho ông ta.

Trần Hạt Tử vô cùng kích động, liên tục khen ngợi Ngô Bất Chính là một hậu bối tốt, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.

Nếu thật sự muốn đi tìm Cương thi vạn niên, ông ta thì có thể cung cấp một địa điểm, các cậu đi thử vận may xem sao.

Năm đó vị huynh đệ kết bái kia của ông ta đã từng đi qua, nhưng cuối cùng hình như tạm thời đổi đường đi Hắc Thủy Thành.

Kết quả ở đó bị đứt một cánh tay, cuối cùng liền từ bỏ.

Cổ mộ ở nơi đó, có lẽ vẫn còn.

Bàn Tử nghe vậy liền có hứng thú, vừa định hỏi.

Kết quả Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạp Tử đi tới.

Giải Ngữ Hoa nói: “Chỗ đó tạm thời không đi được nữa rồi, bây giờ trên mạng xảy ra chuyện rồi!

Các cậu có lẽ phải đi Xà Chiểu Quỷ Thành rồi!” Nói xong, Giải Ngữ Hoa đặt điện thoại lên bàn.

Ba người lập tức nhìn thấy.

Trên đó vậy mà là một tấm bản đồ vệ tinh WeChat.

Trên bản đồ là một ốc đảo lõm sâu nằm trong sa mạc Gobi.

Diện tích còn khá lớn.

Mà tiêu đề còn ghi mấy chữ: 【Đội tiên phong của tổ chương trình đã xuất phát, Tiểu ca và những người khác sắp sửa bắt đầu hành trình mới】 Kế đó là phần giới thiệu. 【Điểm đến địa phương: Bồn địa ốc đảo trong sa mạc Tarim】 【Cũng được gọi là, Xà Chiểu Quỷ Thành!】 【Thành viên đội tiên phong: Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Đoạn Vô Kỵ, Lương Quỳnh】 【Trạng thái: Đã xuất phát】 Nhìn mấy chữ này, Ngô Bất Chính lập tức đứng dậy, chỉ vào điện thoại nói: "Lương Quỳnh sao lại đi theo tam thúc rồi?" Giải Ngữ Hoa nói: "Cô ấy không còn thời gian nữa!

Là cô ấy chủ động tìm đến tam thúc cậu yêu cầu gia nhập đội tiên phong!

Cơ thể cô ấy bắt đầu xuất hiện biến hóa rồi!" "Sao cô lại biết?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Giải Ngữ Hoa không nói, chỉ lật ra một cuộc gọi, rõ ràng chính là của Ngô Tam Tỉnh gọi đến.

Ngô Bất Chính nhìn thấy cuộc gọi này, liền ngồi phịch xuống ghế.

Giải Ngữ Hoa nói: "Tam thúc cậu bảo tôi nói với cậu, nếu cậu thật sự rất quan tâm đến chuyện của ông ấy, vậy thì hãy đến Xà Chiểu Quỷ Thành tìm ông ấy!

Ông ấy sẽ nói cho cậu biết tất cả!

Nếu cậu không muốn vật lộn nữa, vậy thì cứ sống cuộc đời an ổn đi, những chuyện này vốn dĩ cũng không liên quan đến cậu!

Ngoài ra, tam thúc cậu đã trả một khoản tiền, lần này Hắc Hạp Tử sẽ đi cùng các cậu!

Đương nhiên cậu đi hay không, cậu tự mình cân nhắc!” Giải Ngữ Hoa nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ là một bữa cơm ngon lành, vì chuyện này, khiến Ngô Bất Chính cũng không ăn nổi nữa.

Bàn Tử ở bên cạnh khuyên: “Thiên Chân, đừng rối rắm nữa, muốn đi thì đi không muốn đi thì thôi, có gì to tát đâu!

Cứ ăn cơm trước đã, bất kể đi hay không cũng không thể làm mình đói bụng chứ!” Chỉ là Ngô Bất Chính làm sao có thể nuốt trôi.

Trần Hạt Tử thấy không có chuyện gì của mình, dứt khoát tự mình ăn.

Không phải cơm đoạn đầu, ăn vào quả thực ngon không thể tả.

Tần Vũ cũng không có khẩu vị gì, liền dứt khoát để Bàn Tử đóng gói một ít, lát nữa trên đường sẽ cùng Ngô Bất Chính ăn.

Hai người đều lấy điện thoại của mình ra bắt đầu lên mạng tra thông tin......

Thì ra, chuyện Xà Chiểu Quỷ Thành đã ồn ào khắp nơi rồi.

Ngay từ khi họ đi huyện Lam Điền, chuyện này đã lan truyền rồi.

Nhưng lúc đó họ đều không để ý đến chuyện trên mạng.

Ngô Tam Tỉnh có lẽ cũng biết chuyện này sau khi ra khỏi Vân Thiên Cung, vì thế liền nhân cơ hội phát động hoạt động livestream lần này.

Nhưng đội tiên phong của họ sẽ không livestream, chỉ là lợi dụng danh nghĩa đội tiên phong để có thể vào trước.

Người thật sự livestream vẫn là Ngô Bất Chính và bọn họ.

Đương nhiên, Ngô Bất Chính vẫn chưa xác định có muốn đi hay không.

Còn về chuyện Xà Chiểu Quỷ Thành.

Thật ra không hề đơn giản.

Lần này có thể bị phơi bày ra, thật ra là vì cách đây không lâu xảy ra một sự cố.

Có một chiếc máy bay xảy ra sự cố ở đó, cho nên mới thu hút sự chú ý của các bộ phận liên quan.

Chương 1233

Theo tài liệu công khai cho thấy, đó là một chiếc trực thăng bất hợp pháp chuyên vận chuyển động vật hoang dã quý hiếm.

Chắc hẳn là của một số công ty buôn lậu lớn ở nước ngoài.

Loại hoạt động buôn lậu này lợi nhuận rất cao, phần lớn chọn những nơi hoang vắng như sa mạc để thực hiện.

Trực thăng của họ đậu gần sa mạc, sau khi giao dịch xong thì chọn rời đi.

Nhưng lần này có thể đã xảy ra chuyện, trực thăng đã rơi gần bồn địa.

Sau đó quân đội đã phái máy bay trinh sát không người lái đến, phát hiện từ trường ở đó cực kỳ mạnh, ngay cả thiết bị chống từ cũng không chịu nổi.

Vì thế chỉ có thể liên hợp với tổ chương trình để triển khai một cuộc điều tra chung.

Quân đội phụ trách dọn dẹp xác trực thăng bên ngoài, xác định những người trên máy bay có còn sống hay không.

Còn tổ chương trình phụ trách điều tra di tích bên trong ốc đảo.

Nói là nói vậy, thật ra nhiệm vụ chính của quân đội vẫn là dọn dẹp xác trực thăng.

Vậy chiếc trực thăng này tổng cộng chỉ có hai nhân viên buôn lậu, khi trực thăng rơi họ nhảy dù không sao, sau đó liền bị bắt.

Cho nên thật ra trên đó cũng không còn ai nữa.

Nhưng một nửa xác trực thăng đã rơi vào trong ốc đảo.

Họ không dám mạo hiểm đi vào, sợ phá hoại di tích, vì thế chỉ có thể nhờ tổ chương trình giúp đỡ.

Dù sao tổ chương trình khảo cổ mới là chuyên nghiệp.

Đương nhiên chắc chắn có người sẽ nói, chuyên nghiệp hủy mộ chứ gì, hạ một cái là phá một cái, điều đó hoàn toàn là nói bậy.

Dù sao ở một nơi nguy hiểm như vậy, chắc chắn vẫn phải lấy tính mạng làm nhiệm vụ chính.

Quân đội lại không dễ dàng quản chuyện cổ mộ, cho nên chuyện này vẫn chỉ có thể để tổ chương trình đi làm.

Nguyên do trong đó thì không nói nhiều nữa, dù sao cũng liên quan rất rộng.

Chúng ta quay lại chuyện chính, cũng chính là việc chiếc trực thăng buôn lậu này rơi xuống, khiến các bộ phận liên quan tra ra được ốc đảo này.

Thật ra nói thật, Việt Nam ngày nay, quốc lực cường đại, vệ tinh Thiên Nhãn đã sớm ghi lại ốc đảo Xà Chiểu Quỷ Thành rồi.

Nhưng cũng giống như camera vậy.

Không ai ngày nào cũng chằm chằm nhìn một chỗ, cho nên khi không có chuyện gì xảy ra, không ai phát hiện.

Một khi xảy ra chuyện, tự nhiên nó sẽ nổi lên mặt nước, bị người ta phát hiện.

Ngô Bất Chính chỉ đại khái tìm hiểu một chút về trước và sau khi Xà Chiểu Quỷ Thành xuất hiện.

Sau đó liền nhận được tin nhắn từ tổ chương trình.

Tin nhắn rất đơn giản, chỉ thông báo thời gian xuất phát, một tiếng sau sẽ có người đến đón họ.

Đương nhiên, đi hay không có thể tự mình quyết định.

Nếu tất cả đều không đi, họ sẽ kích hoạt livestream của đội tiên phong, dù sao chương trình cũng không dừng lại.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, cuối cùng vẫn quyết định muốn đi.

Bây giờ chuyện này đã không chỉ còn là bí mật của tam thúc nữa.

Còn liên quan đến Thi miết hoàn của Bàn Tử và Tần Vũ.

Trong Long Lĩnh, U Linh Trủng Tây Chu mà họ phát hiện đã nói lên tất cả.

Thi miết hoàn này rất có thể là từ tay Tây Vương Mẫu mà lưu lạc ra.

Ban đầu Uông Tàng Hải khi ra khỏi Vân Thiên Cung không có những thứ này.

Sau này cũng là đi ra ngoài một chuyến mới mang về.

Ông ta có lẽ cũng đã đi Tây Vương Mẫu Cung rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính thật sự không tìm được bất kỳ lý do nào để không đi.

Ba người bàn bạc một lát liền quyết định một tiếng sau sẽ xuất phát.

Chỉ là khi hỏi Giải Ngữ Hoa, cô ấy bày tỏ mình sẽ không đi, quá xa rồi, bản thân còn phải trấn giữ Giải gia.

Mà Giải Thiên Linh cũng không rảnh, cho nên vũng nước đục này Giải gia bọn họ sẽ không tham gia.

Nhưng Hắc Hạp Tử đã được tam thúc thuê rồi, cho nên anh ta tự nhiên phải đi theo.

Tính cả Phan Tử và Lương Quỳnh đã đi theo tam thúc, cho nên chuyến này, ngược lại chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Bàn Tử rất nhanh ăn xong cơm, đặt vé về Đế Đô cho Đại Kim Nha.

Dặn dò ông ta, sau khi về thì thành thật làm ăn, nhanh chóng bán Văn Hương Ngọc đi.

Sau đó chú ý nhiều hơn tin tức của Hồ gia, liền không nói thêm gì nữa.

Chương 1234

Đại Kim Nha đi trước một bước.

Một tiếng sau, mọi người cũng nhận được điện thoại từ tổ chương trình, xe đã đến cổng trang viên rồi.

Thế là bốn người liền từ biệt Giải Ngữ Hoa rời khỏi trang viên.

Ở cổng trang viên, dừng một chiếc xe sedan màu đen, trên đó có logo của tổ chương trình.

Bốn người không dừng lại, liền đi tới.

Bàn Tử là người đầu tiên leo lên, cậu ta béo nhất đương nhiên ngồi ở phía trước.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ ngồi ở hàng ghế sau, còn Ngô Bất Chính thì từ biệt Tiểu Hoa (Giải Ngữ Hoa) hàn huyên mấy câu cuối.

Dù sao lần này Giải Ngữ Hoa thật sự đã giúp cậu ta không ít, những lời khách sáo vẫn phải có.

Mà cùng lúc hai người nói chuyện, một chiếc xe mui trần màu đen, từ một bên lái tới.

Người đàn ông lái xe cười nói: “Giáo sư Dương là ở đây sao?” Ông lão bên cạnh gật đầu nói: “Không sai, chính là ở đây, thằng nhóc mày không kết hôn là không chịu đổi cách xưng hô, bảo mày gọi một tiếng 'ba' thật khó!

Nhưng tính cách này của mày tao thích, mày đợi tao, tao quay lại ngay!” Vừa nói Giáo sư Dương liền xuống xe, đang chuẩn bị đi vào, liền nhìn thấy Ngô Bất Chính ở một bên, lập tức kích động chạy tới.

Nhưng Giáo sư Dương dù sao cũng đã lớn tuổi rồi.

Chạy không nhanh, Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Bất Chính còn có người quen, liền rời đi trước.

Ngô Bất Chính nhìn thấy Giáo sư Dương thì rất bất ngờ, vội chủ động chạy tới.

“Tiểu Ngô à, các cháu lại sắp xuất phát rồi, cũng nhanh quá đấy, sao không nghỉ ngơi mấy ngày đi chứ!

Cháu xem xem, thiệp mời của tôi đã chuẩn bị xong rồi này!” Giáo sư Dương vừa nói vừa đưa mấy tấm thiệp mời cho Ngô Bất Chính.

Rõ ràng là thiệp mời kết hôn.

Hai cái tên còn có một cái là tiếng Anh, cậu ta cũng không nhận ra.

Nhưng tên của người đàn ông thì lại rất dễ nhớ.

Họ Hồ, tên Bát Nhất.

Cái tên này vô cùng dễ nhớ.

Ngô Bất Chính còn nhớ, Bàn Tử có một huynh đệ cũng họ Hồ, nhưng không biết tên là gì.

Chỉ là huynh đệ kia của cậu ta đã mất tích, Ngô Bất Chính cũng không muốn khơi lại vết thương lòng của cậu ta, nên không nhắc đến chuyện này.

Ngô Bất Chính cầm thiệp mời xem giờ, ba ngày sau, không khỏi cảm thấy rất xấu hổ.

Họ bận đến mức quên béng chuyện con gái Giáo sư Dương sắp kết hôn.

Nhưng giờ thì không kịp rồi, tiền đã treo trên dây không thể không phát.

Ngô Bất Chính áy náy nói: "Giáo sư Dương, thành thật xin lỗi, tôi thực sự chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Nếu chúng tôi có thể về kịp trong hai ngày, nhất định sẽ đi dự đám cưới con gái ông!

Nếu không về kịp, thì tôi cũng..." "À, con gái và con rể của ông có xem livestream không?

Lát nữa chúng tôi có thể chúc phúc họ trong phòng livestream!" Ngô Bất Chính nói.

Giáo sư Dương lắc đầu: "Chúng nó sống ở nước ngoài quanh năm, không có điện thoại trong nước.

Hơn nữa, con rể tôi trước đây từng gặp chuyện, hiện tại vẫn còn nhiều ký ức chưa hồi phục!

Bình thường chúng nó không tiếp xúc với các thiết bị điện tử, nói là sẽ ảnh hưởng đến việc phục hồi ký ức, nên chúng nó hoàn toàn không xem livestream!

Thậm chí tôi còn không cho chúng nó tiếp xúc với ngành khảo cổ!" "Không sao, việc của mấy cậu quan trọng hơn, nhớ chú ý an toàn!" Giáo sư Dương vẫn rất rộng lượng, không hề khăng khăng.

Ngô Bất Chính cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Thảo nào Giáo sư Dương lại quan tâm đến việc họ đi dự đám cưới con gái mình đến vậy.

Trong xã hội hiện tại, không có điện thoại gần như là không có bất kỳ liên hệ nào với thế giới bên ngoài.

Chỉ có thể tiếp xúc với những người xung quanh.

Vì vậy, việc họ có thể quen biết những người bạn mới là rất khó khăn.

Thế nên Giáo sư Dương mới cố gắng giới thiệu họ làm quen, dù sao thì số người tiếp xúc rất ít, huống hồ lại là người hợp tính!

Ngô Bất Chính cảm thấy có chút áy náy, vội vàng nói: "Giáo sư Dương, cảm ơn ông đã thông cảm.

Sau khi chúng tôi trở về, nhất định sẽ đến tận nhà xin lỗi, đến lúc đó sẽ trò chuyện thật kỹ với con gái và con rể của ông!

Nhưng bây giờ chúng tôi thực sự rất gấp, không thể nói chuyện thêm với ông được!" Giáo sư Dương gật đầu, ý bảo không sao, rồi tạm biệt Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính thấy những chữ trên thiệp mời đều do Giáo sư Dương tự tay viết, hiển nhiên rất tâm huyết.

Thế là anh cho vào túi, kéo khóa lại.

Đây đều là tấm lòng của người khác, không thể dùng giá trị để đong đếm.

Chương 1235

Giáo sư Dương rất nhanh đã lên chiếc xe mui trần, Ngô Bất Chính thấy vậy không khỏi cảm khái, đều là giáo sư, có người thì chết không còn xương cốt, còn có người lại biết tận hưởng cuộc sống, quả thực là lựa chọn khác nhau, vận mệnh cũng khác nhau.

Ngô Bất Chính không nghĩ nhiều nữa, quay người cũng lên xe của tổ chương trình.

Vừa lên xe, Bàn Tử đã càu nhàu: "Lắm lời thế, cậu là phụ nữ à?

Sao lại làm chậm trễ lâu như vậy?" "Không phải đụng Giáo sư Dương sao, chúng ta quên béng mất, con gái người ta ba ngày nữa kết hôn rồi!" Ngô Bất Chính cười bất lực, dù sao cũng không đi được, nên thiệp mời cũng không lấy ra.

Bàn Tử sửng sốt, lúc này mới nhớ ra chuyện đó, vội vàng nói: "Ôi!

Lỗi Bàn gia ta, bận đến mức choáng váng rồi, nếu không lát nữa chúng ta mở livestream, chúc mừng một chút nhé?" Ngô Bất Chính lắc đầu, kể lại lời của ông cụ.

Nghe xong, Bàn Tử cũng không khỏi cảm thán: "Ôi!

Không hổ là Giáo sư Dương, thật khác biệt, thay vào đó là người khác thì mong con gái mình lấy được một quý công tử, ít nhất cũng phải là con trai ông chủ tập đoàn nào đó!

Môn đăng hộ đối!

Nhưng Giáo sư Dương thì khác, con gái mình thích là ông ấy có thể chấp nhận, dù có bị mất trí nhớ giống Tiểu ca!

Đây mới là nhân vật thực sự chứ!" Vừa nói, Bàn Tử vừa nhìn qua gương chiếu hậu.

Khi thấy Giáo sư Dương lại đi xe mui trần, không khỏi nói: "Xem ra Bàn gia ta đánh giá cao ông ấy rồi, xem ra nhà con rể này khá có tiền đấy nhỉ, còn đi xe mui trần!

Nhưng sao bóng lưng của tài xế xe mui trần này lại quen mắt thế nhỉ?

Con rể của Giáo sư Dương không lẽ chính là hắn!" Ngô Bất Chính lắc đầu, chuyện này anh cũng không biết.

Bàn Tử lại nhìn thêm hai lần, chiếc xe đã đi xa.

Đồng thời, xe của tổ chương trình cũng khởi động, anh cũng không nghĩ nhiều nữa, vẫn là lo xong việc trước mắt rồi nói.

Xe của tổ chương trình chạy thẳng đến một tòa nhà văn phòng gần nhất.

Những tòa nhà văn phòng này đều rất lớn, trên sân thượng đều có bãi đáp trực thăng.

Tổ chương trình cũng không bao giờ tiếc tiền này, chỉ cần chương trình không ngừng chiếu, tiền kiếm được tự nhiên sẽ còn nhiều hơn.

Vì vậy, nhiều khi họ đều đi trực thăng thẳng đến đích.

Chỉ để chương trình có thể phát sóng càng sớm càng tốt.

Lên trực thăng, bốn người đều nhận được một phần tài liệu.

Nhưng nội dung đều giống nhau, nên cuối cùng để Ngô Bất Chính thống nhất giải thích.

Hóa ra nội dung tài liệu đại khái gồm ba phần.

Phần thứ nhất, là vấn đề tuyến đường.

Bởi vì trực thăng của tổ chương trình cũng không thể đến gần khu vực lòng chảo, nên chỉ có thể thả dù họ xuống một nơi gần đó tên là

Ma Quỷ Thành.

Sau đó đi theo tuyến đường đến ốc đảo sa mạc.

Và ở đây có chú thích đặc biệt, vì từ trường của Ma Quỷ Thành này rất mạnh.

Vì vậy thiết bị livestream của họ cũng có thể bị ảnh hưởng.

Nhưng thiết bị chống từ của thiết bị livestream đều là tiên tiến nhất, nên dự kiến là đến khu vực trung tâm mới bị mất tín hiệu.

Khu vực bên ngoài thì không ảnh hưởng đến livestream.

Để tăng cường tín hiệu, tổ chương trình còn điều hai xe phát sóng, sẽ vận chuyển đến Ma Quỷ Thành sau, để đảm bảo livestream có thể diễn ra thuận lợi.

Đồng thời, để an toàn.

Nếu thiết bị livestream bị nhiễu không thể livestream, thì hãy để họ bật chế độ quay.

Ít nhất phải quay lại những phần không livestream được, sau này cũng có thể phát sóng.

Cái này thì không có vấn đề gì, dù sao cũng chỉ là động tay một chút.

Hơn nữa còn có thể nhận được rất nhiều hỗ trợ kỹ thuật và vật tư.

Phần thứ hai, là xác máy bay buôn lậu, có một phần rơi vào lòng chảo.

Cần họ đi xem xét, đội tiền trạm sẽ trực tiếp đi tìm cổ mộ.

Họ cần livestream để xem xét trong phần xác máy bay còn lại có động vật hoang dã nào sống sót không.

Nếu có thì thả chúng đi, một số động vật hoang dã quý hiếm còn cần cử nhà sinh vật học đến cứu hộ.

Nhưng tình hình bên trong phức tạp, nên vẫn phải lấy livestream của họ làm chuẩn.

Nếu động vật đều chết rồi, thì không cần vào nữa.

Cái này nói trắng ra là tiện thể đi xem xét, vấn đề cũng không lớn.

Và phần thứ ba, lại càng đơn giản.

Chỉ cần họ đến gần xác máy bay xem xét tình hình, là có thể đi hội quân với đội tiền trạm.

Chương 1236

Bắt đầu hành trình chính thức thám hiểm Ma Quỷ Thành.

Hơn nữa lần này, vì tình hình trong ốc đảo phức tạp, nên lần đầu tiên phá lệ lại cung cấp vũ khí.

Nhưng cũng có quy định rất nghiêm ngặt.

Chỉ có thể sử dụng trong phạm vi ốc đảo, rời khỏi ốc đảo phải nộp lại.

Mỗi người được trang bị đầy đủ đạn, Bàn Tử chọn một khẩu súng Gatling hỏa lực mạnh mẽ.

Khẩu súng này rất mạnh, hỏa lực bao phủ cực kỳ tốt.

Còn Ngô Bất Chính không thích loại vũ khí này, nên chọn một khẩu AK, loại súng này hợp với anh ta, nhẹ nhàng hơn.

Hơn nữa nói trắng ra, anh ta hầu như cũng chưa từng chơi súng, chỉ là một người chuyên vác súng, thực sự gặp rắc rối e rằng vẫn phải trông cậy vào Bàn Tử.

Hắc Hạp Tử cũng không nói nhiều, lại chọn một khẩu súng bắn tỉa.

Còn Tần Vũ, ban đầu mọi người tưởng anh sẽ không chọn, ai ngờ anh lại chọn một khẩu súng lục.

Sau đó đưa súng lục cho Ngô Bất Chính, còn mình lấy khẩu AK của Ngô Bất Chính.

Ý này hiển nhiên là, cậu không có sức thì cầm súng lục tự vệ mà chơi đi!

Ngô Bất Chính cười, ý này đúng là hợp với suy nghĩ của anh.

Mọi người chọn xong trang bị, về cơ bản trời cũng đã về chiều tối.

Liền tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Còn những vũ khí này thì được nhân viên tổ chương trình đóng gói cẩn thận, đến gần ốc đảo mới mở ra.

Dù sao thì đoạn đường trước đó trong sa mạc cũng không cần dùng đến.

Trước khi ngủ, Ngô Bất Chính hỏi nhân viên công tác một câu.

Được biết đội tiền trạm của Tam thúc có lẽ đã đi trước họ một ngày đường.

Chỉ cần họ đi nhanh một chút, cũng không phải là không thể đuổi kịp.

Một giấc tỉnh dậy, cảnh tượng bên ngoài trực thăng đã thay đổi hoàn toàn, từ phong cảnh thành phố ban đầu bỗng chốc biến thành sa mạc mênh mông.

Bàn Tử xem mà không khỏi nuốt nước bọt, càu nhàu: "Lần trước Bàn gia đi Tinh Tuyệt Cổ Thành đã nói rồi, lần sau đừng hòng ta vào sa mạc nữa!

Kết quả là theo mấy đứa xui xẻo chúng mày, lại đến một chuyến du lịch sa mạc!

Lần này Bàn gia ta lại có tội phải chịu rồi!" "Tử Bàn Tử, cậu nhìn cái bụng phệ của mình xem, cậu không giảm cân, chúng tôi chỉ có thể giúp cậu giảm cân thôi, đến sa mạc cũng tốt, giảm bớt cái bụng phệ của cậu đi!" Ngô Bất Chính trêu chọc.

Bàn Tử cũng không đáp lời, tuy anh ta lắm mồm, nhưng cũng hiểu sa mạc không phải chuyện đùa.

Lập tức kiểm tra trang bị của mình và mọi người, đặc biệt là bình nước.

Ở sa mạc mà không có nước, cái cảm giác khát đến mức muốn uống máu đó, khiến anh ta cả đời khó quên.

Nhân viên công tác trên trực thăng rất nhanh đã nhắc nhở họ nên xuống.

Chỗ này đã rất gần Ma Quỷ Thành.

Trực thăng không thể đi tiếp được nữa. "Sau khi các anh thả dù, đội viên tiền trạm của xe phát sóng dưới mặt đất sẽ đón các anh, đưa các anh đến gần ốc đảo trong sa mạc." Mọi người nghe nói còn có thể đi xe qua, không khỏi cảm thấy tổ chương trình lần này khá chu đáo.

Ít nhất không phải dùng chân để đo đạc mảnh đất này trong sa mạc mênh mông nữa.

Ngay lập tức, bốn người không chần chừ, từng người một bắt đầu nhảy xuống khỏi trực thăng.

Trực thăng không rời đi ngay.

Thả dù xuống sa mạc thực ra cũng không khá hơn núi tuyết là bao.

Cái sau dễ bị lở tuyết.

Còn cái trước thì dễ bị sa lầy.

Và nói thật, lở tuyết ít nhất còn có khả năng sống sót.

Một khi rơi vào cát lún, thì hầu như không còn hy vọng sống sót.

Cát lún chảy chỉ cần nuốt chửng cơ thể bạn, rất nhanh sẽ dẫn đến ngạt thở mà chết.

Vì vậy, trực thăng của tổ chương trình lúc này cũng có thể đóng vai trò trinh sát trên cao.

Cho đến khi xác định bốn người đều an toàn, và xe tuần tra dưới đất đã đến, lúc đó mới rời đi.

Nói là xe tuần tra, thực ra đó là một chiếc xe địa hình đã được cải tạo.

Tình trạng xe không tốt lắm, nhưng ở sa mạc này có xe để đi đã là một điều cực kỳ xa xỉ.

Chỉ có tổ chương trình tài đại khí thô như thế mới làm được.

Bạn mà bảo Tần Vũ, một phú nhị đại, làm thế, e rằng chỉ cần vài lần là phải phá sản.

Chương 1237

Vì vậy, nhiều người nghĩ phú nhị đại có nhiều tiền, nhưng thực ra cũng không hẳn là rất nhiều tiền.

Trước mặt tư bản, phú nhị đại cũng không thể làm nên trò trống gì.

Mười phút sau, bốn người đã lên xe địa hình.

Tài xế là một người đàn ông trung niên ngoài ba mươi tuổi, da ngăm đen, hiển nhiên là người làm công việc ngoài trời lâu năm.

Và nhìn làn da của anh ta, có lẽ chuyên làm việc ở sa mạc.

Tài xế họ Lưu, mọi người đều gọi anh ta là Lão Lưu.

Lão Lưu nói với mọi người: "Tôi sẽ đưa các anh đến gần ốc đảo, nhiều nhất năm tiếng là đến nơi, đương nhiên đây là khi thời tiết tốt!

Nếu thời tiết không tốt, thì khó nói lắm!

Phía trước là Ma Quỷ Thành, lát nữa chúng ta sẽ đi thẳng qua thành phố, còn có thể đi qua doanh trại, các anh có thể nghỉ ngơi và tiếp tế lần cuối!

Một khi rời khỏi đó, về sau sẽ thực sự không có bất kỳ nguồn tiếp tế nào cho các anh nữa!

Nếu các anh gặp rắc rối, cũng chỉ có thể nhanh chóng ra ngoài, chúng tôi sẽ bố trí nhân viên cứu hộ gần ốc đảo!" Ngô Bất Chính gật đầu, cảm thấy sự sắp xếp của tổ chương trình vẫn rất chu đáo.

Nhưng nói trắng ra, đây cũng chỉ là ở vòng ngoài.

Cụ thể bên trong ốc đảo thế nào, e rằng ngoài đội tiền trạm của Ngô Tam Tỉnh ra, vẫn chưa ai biết tình hình bên trong.

Trong số mọi người, trừ Hắc Hạp Tử ra, phần lớn đều là lần thứ hai vào sa mạc, nên đều không có hứng thú ngắm cảnh đẹp trong sa mạc.

Thay vào đó đều tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Họ đều là những người lão luyện, trong lòng rất rõ, một khi đến phạm vi di tích cổ mộ, nghỉ ngơi sẽ trở thành một thứ xa xỉ.

Vì vậy, bây giờ có thể nghỉ ngơi tốt, họ sẽ không bỏ qua, dưỡng sức giữ gìn thể lực tốt nhất.

Sau một tiếng, xe đã đến Ma Quỷ Thành.

Bản đồ mặt bằng của toàn bộ Ma Quỷ Thành đã được tổ chương trình vẽ ra.

Lão Lưu đưa mọi người đến doanh trại để tiếp tế lần cuối, đồng thời nhắc nhở mọi người có thể bắt đầu livestream.

Tần Vũ và những người khác cũng không nói nhiều, bật livestream, đồng thời Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng đi kiểm tra thiết bị và vật tư.

Xác định không thiếu gì nữa, liền chuẩn bị xuất phát.

Lão Lưu hút một điếu thuốc, sau đó lái xe đưa mọi người đi xuyên qua Ma Quỷ Thành.

Đối với Ma Quỷ Thành này, Tần Vũ trong lòng rất rõ, đây là một loại trận pháp kỳ môn độn giáp tương tự như bát quái trận thời cổ đại.

Dùng chính những hòn đá của Ma Quỷ Thành này để mê hoặc những người xâm nhập vào.

Nếu không tinh thông kỳ môn độn giáp hoặc không tập trung chú ý, rất dễ bị mắc kẹt tại chỗ, cứ quay vòng vòng, cuối cùng chết trong đó.

Nếu họ tự mình đến, Tần Vũ nhất định sẽ nhắc nhở.

Nhưng lúc này họ đang ngồi xe đi qua, nên cũng không có gì đáng nói.

Hơn nữa, nói đi thì phải nói lại, những loại kỳ môn chi thuật cổ đại này, trước sức mạnh khoa học công nghệ hiện đại, thực sự có chút không đủ để nhìn.

Dùng máy bay không người lái là có thể vẽ ra toàn bộ bản đồ mặt bằng của Ma Quỷ Thành.

Vậy thì Ma Quỷ Thành này còn có tác dụng gì nữa?

Nhưng Ngô Bất Chính và những người khác không biết, thế là Bàn Tử liền trêu chọc: "Tôi nói Lão Lưu, Ma Quỷ Thành này nhiều đá như vậy, nếu tổ chương trình các ông cho khai thác, chẳng phải cũng kiếm được một khoản sao?" Lão Lưu cười nói: "Bàn gia, anh e rằng đã đánh giá thấp thực lực của tổ chương trình rồi, những hòn đá này dù có thật sự đáng tiền thì họ cũng không thèm!

Hơn nữa Ma Quỷ Thành này bên trong không đơn giản đâu, cố vấn đi cùng chúng tôi nói cách bố trí của Ma Quỷ Thành này có điểm tương đồng với Loạn Thạch Trận của Gia Cát Khổng Minh thời cổ đại!

Không cẩn thận là sẽ lạc đường ngay!" "Lạc đường?" Ngô Bất Chính nghi hoặc vội vàng tiếp lời: "Vậy vừa nãy ở doanh trại, sao còn thấy nhiều người muốn đi ra ngoài thế!

Chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?" Lão Lưu cười nói: "Những người đó là đi khảo sát, chúng tôi thông qua trực thăng phát hiện ở phúc địa của Ma Quỷ Thành này có một thứ hình như là trầm thuyền, trước đây nơi này là một con sông!

Cái trầm thuyền đó rất lớn, có thể cũng là một di tích nhỏ, nên họ chuẩn bị đi xem xét!" Ba người Ngô Bất Chính nghe vậy đều sững sờ, không ngờ ở Ma Quỷ Thành này lại có cả trầm thuyền.

Tuy nhiên, Tần Vũ bên cạnh nghe đến đây sắc mặt đã thay đổi.

Anh rõ hơn bất kỳ ai, bên trong trầm thuyền đó có gì.

Mọi người đều không nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Tần Vũ.

Tuy nhiên, Tần Vũ đã mở miệng nói: "Gọi điện thoại thông báo cho họ, đừng lung tung đụng vào những hũ gốm bên trên, ai đụng vào thì kẻ đó chết!" Lời nói đột ngột này khiến mọi người đều sững sờ.

Lão Lưu cũng vẻ mặt ngơ ngác, hũ gốm gì cơ?

Anh ta còn chưa đến hiện trường, làm sao biết ở đó có gì? "Tiểu ca, cậu có phải đã nhớ ra điều gì rồi không?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ không giải thích.

Ngô Bất Chính bên cạnh biết Tần Vũ sẽ không nói đùa, lập tức thúc giục: "Thầy Lưu dừng xe trước đã, mau gọi điện thoại cho những người đó, đừng để họ đụng lung tung vào hũ gốm!" Lão Lưu tuy không hiểu, nhưng cũng đã xem chương trình của Tần Vũ và mọi người, biết rằng sự việc có thể rất nghiêm trọng, thế là vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

Tuy nhiên, gọi mãi, điện thoại lại hoàn toàn không có ai bắt máy.

Chương 1238

Nhưng rất nhanh, điện thoại của Lão Lưu lại reo, lấy ra xem thì hóa ra có người gọi lại.

Lão Lưu vội vàng nghe máy, lập tức bên trong truyền ra một trận tiếng kêu cứu hoảng sợ: "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Lão Lưu cứu mạng..." Tiếng nói rất gấp gáp, nhưng cũng đứt rất nhanh.

Tiếng kêu cứu còn chưa hoàn toàn thốt ra, sau đó thì không còn động tĩnh.

Chỉ còn lại trong điện thoại truyền đến từng trận tiếng bước chân lộn xộn, tiếng kêu cứu, cũng như tiếng rên rỉ đau đớn.

Lão Lưu đã hoàn toàn sững sờ, không biết phải làm sao.

Bàn Tử thấy vậy liền kéo anh ta ra ghế sau, tự mình ngồi vào vị trí lái, hô: "Ngồi vững vàng vào!" Nói xong, một chân đạp ga, lập tức chiếc xe địa hình lao vút về phía trước.

Ngô Bất Chính nhanh chóng ổn định cảm xúc của Lão Lưu, hỏi vị trí của những người kia.

Lão Lưu đã không nói nên lời, chỉ đưa điện thoại cho anh ta, trên đó hiển thị một dấu hiệu bản đồ.

Có lẽ là định vị chia sẻ trên hệ thống nội bộ của họ.

Có thể thấy một nơi có khá nhiều người tụ tập.

Ngô Bất Chính đưa điện thoại cho Bàn Tử, bảo anh ta đừng đi sai đường.

Đồng thời, không khí trong toàn bộ cabin xe trở nên nặng nề.

Ngô Bất Chính hỏi Tiểu ca, rốt cuộc ở đó đã xảy ra chuyện gì, những hũ gốm đó là gì, tại sao không thể đụng vào!

Tần Vũ không quay đầu lại, chỉ thản nhiên thốt ra mấy chữ: "Thi miết vương!" Lời này khiến Ngô Bất Chính và những người khác đều hít một hơi lạnh.

Cái Thi miết vương này cũng coi như là bạn cũ rồi, họ đều không xa lạ gì.

Tần Vũ trước đây đã từng gặp ở Lỗ Vương Cung.

Mấy ngày trước ở Long Lĩnh, họ còn tận mắt thấy một con.

Lúc đó suýt nữa bị con Thi miết vương đó lấy mạng.

Không ngờ ở đây sao lại có nữa!

Bàn Tử vừa lái xe vừa chửi: "Mẹ kiếp, mấy con sâu bọ này kích thước không lớn, sao lại phân bố rộng rãi đến vậy chứ!

Đáng lẽ hồi xưa diệt tứ hại, sao không chọn chúng nó luôn đi!

May mà Bàn gia ta lần này mang theo mấy bình súng phun lửa, đợi lát nữa nhìn thấy thì nướng chín hết chúng nó!" Ngô Bất Chính gật đầu, lần này họ chuẩn bị đầy đủ, cũng không phải là không có sức chiến đấu.

Tuy nhiên, sau đó anh thấy Tần Vũ lại lắc đầu, rồi thản nhiên nói: "Vô dụng thôi!

Quá nhiều!" "Ý gì?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, anh nghe thấy Hắc Hạp Tử bên cạnh cũng nói: "Đúng là vô dụng, mẹ nó nhiều thật!" Lúc này Ngô Bất Chính càng không hiểu.

Tuy nhiên, căn bản không cho anh thời gian để suy nghĩ, Bàn Tử bên cạnh đã gần như hô lên: "Mẹ ơi, đó là cái gì!

Sao lại có cả bươm bướm vậy!" Ngô Bất Chính vội nhìn ra, lập tức cả người cũng sững sờ!

Chỉ thấy ở phía trước xe giữa không trung, một dải màu đỏ như sợi chỉ bay lên.

Lao thẳng về phía chiếc xe địa hình của họ.

Cái thứ đó giống như một làn khói.

Tuy nhiên, giây tiếp theo anh mới hiểu mình đã nhầm, đó căn bản không phải khói.

Chỉ nghe tiếng "binh binh bàng bàng" như mưa rơi, đập vào xe của họ.

Hầu như cùng lúc, kính chắn gió phía trước đã bị bao phủ bởi xác của những con côn trùng này.

Bàn Tử vội bật cần gạt nước, nhưng những con côn trùng đó đã chết một mảng lớn.

Cần gạt nước gạt qua toàn là máu.

Phải xịt rửa mãi mới sạch được máu.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính cũng nhìn rõ, trên một cần gạt nước treo một con côn trùng màu đỏ.

Vừa nhìn, mẹ kiếp, đó không phải Thi miết vương thì là cái gì.

Ngô Bất Chính lập tức sững sờ. "Cái... cái này... sao lại!" Ngô Bất Chính đã không biết nên nói thế nào nữa.

Chẳng lẽ vừa nãy làn khói đỏ tràn ngập khắp nơi, đều là loại côn trùng này sao!

Thế thì phải có bao nhiêu chứ!

Chương 1239

Một con Thi miết vương đã có thể giết chết một nhóm người, nhiều như vậy thì những người khác còn đường sống sao?

Giây phút này, Ngô Bất Chính thậm chí còn nghi ngờ mẹ nó đây là tận thế rồi sao.

Không có tên lửa nào có thể giải quyết đám côn trùng này sao? "Rắc!" Hầu như cùng lúc, mọi người nghe thấy tiếng kính vỡ.

Nhìn kỹ lại, kính chắn gió phía trước lại bị nứt.

Nhưng đây là kính đặc biệt, dù nứt nhưng không vỡ vụn.

Chỉ là trên đó, những con côn trùng lớn nhỏ đã chất đầy toàn bộ kính chắn gió phía trước, chiếc xe hiển nhiên đã không thể đi được nữa.

Tần Vũ và những người khác đều lấy bình súng phun lửa ra.

Lúc này đã không còn lo lắng có hiệu quả hay không nữa rồi.

Tổng không thể ngồi chờ chết được.

Mọi người căng thẳng nhìn vào kính chắn gió phía trước, sợ rằng giây tiếp theo kính chắn gió sẽ bị đám côn trùng này làm sập.

Tuy nhiên, toàn bộ kính chắn gió rung động mấy lần, sau đó lại dần dần bình tĩnh lại.

Âm thanh va chạm vào thân xe cũng biến mất.

Bàn Tử thử gạt cần gạt nước.

Nhưng kính chắn gió phía trước đã bị lõm vào, hiển nhiên là không thể làm sạch được nữa.

Tuy nhiên, nước phun ra vẫn rơi trên kính.

Rất nhanh, vết máu đã bị rửa sạch, mọi người nhìn thấy, đám côn trùng đó dường như đã đi rồi.

Chỉ còn lại xác của những con côn trùng đã tự mình đâm chết.

Mọi người không dám xuống xe, Bàn Tử chỉ có thể cúi người miễn cưỡng nhìn rõ tình hình phía trước, lái xe lảo đảo đi qua.

Lúc này điện thoại của Lão Lưu lại reo.

Lấy ra xem là một số điện thoại lạ.

Bàn Tử vội vàng bật loa ngoài, rất nhanh một giọng nói liền truyền ra từ bên trong: "Lão Lưu các anh sao lại đến đây, không sao rồi thì mau đến đây!

Đám côn trùng đó đều bay đi hết rồi!" Bàn Tử nhìn định vị đã không còn xa, cũng lười hỏi thêm, cúp điện thoại liền khó khăn lái xe qua.

Đến nơi, họ thấy rất nhiều người đang cầm súng phun lửa, đang xử lý một số côn trùng chưa chết hẳn.

Thấy xe của họ đến, không nói hai lời liền phun vào thân xe.

Phải đốt cháy gần nửa ngày, lúc này mới ra hiệu cho họ có thể xuống xe.

Đến lúc này Ngô Bất Chính và những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khoảnh khắc mở cửa xe, một mùi vị nồng nặc như thể rơi vào hũ ớt.

Làm mọi người suýt nữa thì nghẹn thở.

Có người mang mặt nạ phòng độc đến cho mọi người đeo vào, cảm thấy lúc này mới khá hơn một chút.

Sau đó Bàn Tử và Lão Lưu liền chạy đi tìm hiểu tình hình.

Còn Tần Vũ và hai người Ngô Bất Chính thì nhìn xung quanh.

Vừa nhìn, không khỏi tặc lưỡi.

Chỉ thấy ở một khoảng đất trống rộng lớn trong Ma Quỷ Thành này, lại có một con trầm thuyền khổng lồ, cắm thẳng vào vách đá.

Nửa sau của trầm thuyền đã hoàn toàn chìm vào trong lòng núi.

Chỉ có nửa trước lộ ra bên ngoài.

Trên vách núi có thang dây và một số dụng cụ cẩu kéo.

Hiển nhiên trước đó họ đang vớt đồ trong trầm thuyền.

Và ở phía không xa Ngô Bất Chính thấy, dưới đất bày đầy rất nhiều hũ gốm.

Tuy nhiên trong đó có mấy cái đã bị hư hại.

Và những người này dường như rất bài xích những hũ gốm này, lúc này lại không có một ai dám đến gần.

Bàn Tử và Lão Lưu rất nhanh đã quay lại.

Kể lại tình hình một lần, mọi người lúc này mới biết, sự cố vừa rồi, ít nhất đã có năm người chết.

Hơn nữa, những người chết đều rất thảm.

Ngô Bất Chính không cần nhìn cũng biết, những người bị Thi miết vương tiếp xúc, e rằng lúc chết trông giống hệt huyết thi.

Lúc này mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía Tần Vũ.

Chương 1240

Hiển nhiên đều không hiểu, anh đến đây làm gì!

Đến để cứu người ư?

Cứu người từ miệng Thi miết vương, thì có khác gì tìm cái chết?

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu không đến cứu người, hình như trong lòng lại cảm thấy có lỗi.

Nhưng bây giờ đám Thi miết vương đó đã tan đi rồi.

Tiếp theo họ phải làm gì đây?

Tần Vũ không nói gì, mà đi thẳng đến chỗ những hũ gốm đó.

Các nhân viên công tác xung quanh thấy vậy vội vàng ngăn cản, hơn nữa còn nhắc nhở rằng những hũ gốm đó nguy hiểm, không thể đến gần.

Trong đó họ thậm chí còn thấy một ông Tây, không biết đang nói gì với đám đông.

Thấy Tần Vũ đi tới, ông ta không khỏi cau mày cũng đi tới, chặn đường anh. "Làm gì?" Bàn Tử thấy ông Tây này, không khỏi sắc mặt cũng trầm xuống.

Ông Tây đó dùng tiếng Trung không lưu loát nói: "Các anh là ai, nơi này rất nguy hiểm, các anh không thể đi qua!" "Còn cần ông nhắc à, không nguy hiểm chúng tôi còn chẳng đến đây!

Đến đây du lịch à!" Bàn Tử bực bội nói, đồng thời ra hiệu cho đối phương tránh ra.

Tuy nhiên, vị trí của ông Tây đó ở đây dường như rất cao, lại hoàn toàn không nể mặt Bàn Tử.

Tần Vũ thấy vậy khẽ cau mày, quay người đi vòng qua.

Ông Tây đó thấy Tần Vũ muốn đi qua, lập tức giơ tay ngăn cản, tuy nhiên, giây tiếp theo, cổ tay ông ta đã bị hai ngón tay dài kẹp chặt.

Ông Tây đó lập tức đau đến tái mặt, muốn giãy giụa lại không thể dùng được chút sức lực nào.

Tần Vũ vung tay, hất ông ta sang một bên, sau đó đi thẳng đến bên cạnh những hũ gốm này.

Hầu hết mọi người ở đây đều biết Tần Vũ và những người khác làm gì.

Cũng biết sự lợi hại của những hũ gốm đó, đều không muốn xen vào việc không đâu.

Chỉ riêng ông Tây đó cứ lẩm bẩm một mình: "Các anh đúng là thổ phỉ, những thứ này đều là văn vật, là minh chứng lịch sử!

Rốt cuộc các anh muốn làm gì!" Bàn Tử nghe thấy buồn cười, nói: "Ông bị lợn ăn não rồi à, cái thứ mẹ kiếp này còn là văn vật?

Đều thối rữa thành bùn rồi!

Hơn nữa, văn vật của Việt Nam chúng tôi, liên quan gì đến ông, một người nước ngoài, còn muốn làm thổ phỉ cướp đồ của đất nước chúng tôi à!

Tôi nói cho ông, dương quỷ tử, cái thứ mẹ kiếp này là xã hội mới, ông cũng không đi tìm hiểu xem, Việt Nam chúng tôi sợ ai!

Bàn gia tôi còn lật sông đảo biển, ông còn nói xàm với tôi, tin không tôi tát cho ông một cái!" Bàn Tử hung thần ác sát, thực sự đã dọa cho ông Tây đó sợ hãi.

Chủ yếu là, lúc này các nhân viên công tác xung quanh đều không dám đến, cũng không ai giúp ông ta.

Một mình ông ta sao lại là đối thủ của nhóm người Bàn Tử được.

Bàn Tử lườm ông ta một cái, thấy ông ta không nói nữa, liền không thèm để ý đến.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Tần Vũ đang tiến lên di chuyển một cái hũ gốm.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, bên trong này rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tần Vũ không trả lời, mà ra hiệu cho mọi người tập trung những hũ gốm này lại.

Bàn Tử thấy vậy linh cơ nhất động, hô hoán các nhân viên công tác bên cạnh đến làm việc.

Mấy người họ thân phận đều rất đặc biệt, ví dụ như Bàn Tử đó là một Mạc Kim Hiệu Úy được trang bị Mạc Kim Phù một cách nghiêm túc.

Ngô Bất Chính tuy cũng có Mạc Kim Phù, nhưng anh ta trông không giống Mạc Kim Hiệu Úy, mà giống một quân sư hơn.

Tần Vũ thì càng không cần nói, tuy có Mạc Kim Phù.

Nhưng khi mở quan tài từ trước đến nay chưa bao giờ thắp nến thăm dò.

Vì vậy, họ so với Bàn Tử, chỉ có thể coi là nghiệp dư, truyền thống Mạc Kim Hiệu Úy của Bàn Tử này được kế thừa rất tốt.

Những nhân viên công tác thấy Tần Vũ di chuyển mà không sao, thế là đều lần lượt đến giúp.

Chưa đầy hai phút, đã tập trung những hũ gốm này lại.

Tần Vũ bảo Lão Lưu đi tìm một thùng xăng.

Ngay lập tức liền đổ xăng lên những hũ gốm này, hiển nhiên là muốn đốt.

Ông Tây thấy vậy lập tức cuống lên.

Vội vàng tiến lên ngăn cản. "Các anh không thể đối xử với văn vật như vậy, tôi biết các anh muốn loại bỏ lũ côn trùng đó!

Nhưng các anh có thể đảm bảo mỗi hũ gốm bên trong đều là côn trùng sao?

Hơn nữa, những côn trùng này độc tính rất mạnh, biết đâu có thể dùng làm thuốc, các anh đang cản trở sự phát triển khoa học nghiên cứu!" Bàn Tử thấy vậy cũng nổi giận, cầm một cái hũ gốm nhỏ nhất trực tiếp nhét cho ông Tây nói: "Này này đừng khách sáo, Việt Nam chúng tôi là hiếu khách mà, đã vậy thì ông giữ lấy một cái làm kỷ niệm đi!

Chương 1241

Tốt nhất là mang nó rời khỏi Việt Nam chúng tôi, muốn đi phá hoại ở đâu tùy ông!" Tần Vũ nhìn mà không nói gì, lập tức chuẩn bị động thủ.

Nhưng Ngô Bất Chính bên cạnh kéo anh lại nói: "Tiểu ca, tôi cũng thấy không tồi, hay là vẫn nên tìm cách xem bên trong là gì đã?

Hơn nữa, cho dù thật sự đều là côn trùng, cậu đốt một phát chúng nó bay ra, cũng không chết được mấy con đâu!

Như vậy không ổn!" Tần Vũ cảm thấy cũng có lý, liền nhìn anh ta ý tứ rất rõ ràng, vậy cậu có ý kiến gì?

Ngô Bất Chính linh cơ nhất động, vội nói: "Chúng ta có thể làm thế này thế này!" Hóa ra, toàn bộ khu vực xung quanh doanh trại phía trên đều được dựng rất nhiều lưới che nắng.

Chủ yếu là gió trong Ma Quỷ Thành không quá lớn, mặt trời lại quá nóng.

Thế là họ đã dựng loại lưới che nắng này.

Ngô Bất Chính đề nghị dùng những lưới che nắng này phủ kín xung quanh, tạo thành một cái lồng.

Một khi có côn trùng muốn chạy ra ngoài, cũng có thể nhốt chúng lại.

Khe hở của lưới che nắng này rất nhỏ, những Thi miết vương đó căn bản không thể bay ra ngoài.

Tần Vũ thấy đó là một ý hay, thế là Ngô Bất Chính liền chạy đi nói chuyện với người phụ trách doanh trại.

Không ngờ đối phương lại thật sự đồng ý.

Hơn nữa Ngô Bất Chính còn có một thu hoạch bất ngờ.

Lại phát hiện một chiếc máy dò sóng âm trong một chiếc lều.

Loại này là loại tiên tiến nhất mà tổ chương trình đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua.

Trong phạm vi mười mét, đều có thể dùng thiết bị này để dò rõ ràng tình hình bên trong.

Loại thiết bị này thực ra cũng được cung cấp cho họ sử dụng.

Nhưng kích thước không nhỏ, hơn nữa họ khi xuống mộ mở quan tài cũng không quen kiểm tra trước bằng máy dò sóng âm xem bên trong có gì.

Thế là đã không mang theo.

Lúc này thì vừa hay có thể dùng để kiểm tra những hũ gốm này.

Ngô Bất Chính vừa bảo công nhân mang lưới che nắng đến, vừa điều chỉnh máy dò sóng âm để xem tình hình bên trong những hũ gốm đó.

Rất nhanh, tình hình bên trong một đống hũ gốm lớn đã hiển hiện ra.

Tuy nhiên điều khiến người ta không hiểu là, thứ xuất hiện trên màn hình máy dò lại là từng quả cầu trông như mọc đầy lông.

Bàn Tử tò mò cũng đến xem, cười nói: "Cái thứ mẹ kiếp này là dưa hấu tiến cống cho Tây Vương Mẫu à, đều mọc lông rồi!" Ngô Bất Chính cười nói: "Cậu từng nghe nói dưa hấu mọc lông bao giờ chưa, với lại dưa hấu nào lại dùng hũ gốm để đựng.

Tiểu ca, cậu chắc phải biết đây là cái gì nhỉ." Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ đã hồi phục ký ức, chắc chắn biết bên trong là gì.

Nhưng anh cứ không nói, Ngô Bất Chính và những người khác dù sao cũng không biết nên trong lòng cũng tò mò.

Tuy nhiên Tần Vũ dường như đã quyết tâm không nói.

Dù sao thì thứ bên trong hũ gốm thực sự có chút huyết tinh.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng bất lực, thấy nhân viên công tác đã dựng xong lưới che nắng.

Lập tức không nói nhiều nữa, bảo người khiêng máy dò sóng âm đi, chuẩn bị động thủ.

Lưới che nắng được người ta dựng lên giống như một cái lều.

Bao phủ toàn bộ những hũ gốm này, xung quanh còn chôn xuống đất, để đề phòng những côn trùng đó sẽ phá lưới che nắng mà chạy trốn.

Sau đó Ngô Bất Chính còn tìm một số bạt chống thấm đặt lên lưới che nắng.

Những bạt chống thấm này vừa thiếu là cháy, hơn nữa sợi vải dính vào da thì không gỡ ra được.

Một khi có Thi miết vương chạm vào, thì chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Mọi người đã chuẩn bị hoàn chỉnh liền tự mình quay lại xe.

Bàn Tử hướng về phía những hũ gốm đó mà nổ súng.

Hũ gốm đã đổ xăng, một tiếng súng vang lên, lập tức toàn bộ đống hũ gốm bốc cháy.

Lửa lớn rất nhanh đã thiêu rụi những hũ gốm.

Lập tức từng vật thể tròn tròn liền từ bên trong lăn ra.

Bên trên quả nhiên có rất nhiều lông, nhưng những sợi lông này vừa chạm vào lửa liền bị cháy rụi.

Theo lớp đất bên trên nứt ra, bên trong lại lộ ra từng cái đầu người.

Những cái đầu người đó đều đã thối rữa, trong lửa lớn chỉ còn lại từng cái xương sọ trắng bệch lăn lóc.

Mọi người xem mà lập tức sững sờ.

Họ đều không ngờ bên trong những hũ gốm này lại là đầu người.

Chương 1242

Thảo nào Tần Vũ không muốn nói.

Cái này cũng quá tàn nhẫn và đáng sợ rồi.

Mọi người nhìn cảnh này đều không nói nên lời.

Tuy nhiên, ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ đất cát đã rơi hết, để lộ ra những hộp sọ.

Gần như cùng lúc, từ bên trong những hộp sọ người ấy, từng vật thể giống như quả trứng bắt đầu lăn ra.

Chúng nhanh chóng bị lửa thiêu nứt, sau đó lại xuất hiện từng con côn trùng màu đỏ.

Những con côn trùng này cũng bị nhiệt độ cao làm cho hoảng sợ, từng con một vẫy cánh định bay đi.

Nhưng xung quanh đều là lưới che nắng, chúng căn bản không thể bay thoát ra ngoài.

Lưới che nắng bị những con Thi miết vương này đẩy đến biến dạng, nhưng chúng vẫn không thể thoát ra.

Lúc này, một số nhân viên đã xuống xe, nhặt những khúc gỗ tròn được dọn dẹp từ con thuyền chìm ở một bên, đè lên toàn bộ lưới che nắng.

Chẳng mấy chốc, lưới che nắng bị đè xuống đất.

Ngọn lửa bén vào lưới che nắng, tấm bạt chống thấm cũng bắt lửa theo.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngọn lửa đã nuốt chửng tất cả những con

Thi miết vương.

Chỉ có một số ít chạy thoát được, nhưng cũng bị nhân viên dùng súng phun lửa cầm tay thiêu chết.

Ngọn lửa cháy ròng rã hơn một giờ đồng hồ.

Cuối cùng, không khí thoang thoảng mùi cay nồng, lúc này ngọn lửa mới tắt hẳn.

Tần Vũ nhìn thoáng qua ông Tây vẫn đang ngồi trong xe, cả người đã đờ đẫn, không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi, quay người trở lại xe.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng cười cười, rồi lên xe theo.

Riêng Bàn Tử thì đi tới, nhìn ông Tây kia, gõ gõ vào cái bình gốm cuối cùng ông ta vẫn ôm trong lòng, cười nói: “Này, ông phải ôm chặt vào đấy nhé, cẩn thận kẻo rơi ra lại lăn lóc mấy cái đầu người ra ngoài!

Tôi nhắc ông đấy, mấy người này chết oan lắm, một khi ra ngoài mà thấy còn có người ôm mình, không chừng họ còn cười với ông đấy!” “Á!” Chỉ vài câu nói của Bàn Tử đã khiến ông Tây kia hoàn toàn suy sụp, sợ hãi vội vàng ném cái bình gốm cho Bàn Tử rồi quay đầu bỏ chạy.

“Này!

Bình gốm của ông!” Bàn Tử hô lớn.

Ông Tây kia hoảng hốt quay đầu lại nói: “Tôi không cần nữa, là bình gốm của ông đấy!” “Cái gan có thế này thôi à!” Bàn Tử cười đưa cái bình gốm cho một nhân viên bên cạnh, họ rất rõ phải xử lý thế nào… Dưới sự điều phối của Lão Lưu, họ đổi một chiếc xe jeep rồi lên đường tới ốc đảo.

Trên đường đi, Lão Lưu hết lời khen ngợi Tần Vũ, rõ ràng không ngờ một vấn đề lớn như vậy lại được Tần Vũ giải quyết dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, những người trong phòng livestream đều rất tò mò, nhao nhao hỏi: 【Sao trong mấy cái bình gốm đó lại có đầu người thế?】【Đúng vậy, cái này cũng lạ quá, lẽ nào Tây Vương Mẫu thích ăn dưa hấu đầu người à!】【Xì, tôi cảm giác cái này chắc là một loại tà thuật gì đó!】【Không giống lắm, có chuyên gia nào không, ra đây giải thích giải thích đi!】 Nhưng trong phòng livestream không ai trả lời.

Rõ ràng, không có nhiều nhà khảo cổ học nghiên cứu lịch sử Tây Vương Mẫu.

Giáo sư Dương có thể biết một chút, nhưng ông ấy không phải loại học giả già nua khô khan đó.

Thêm nữa, con gái ông ấy sắp kết hôn, rõ ràng ông ấy cũng không có thời gian xem livestream rồi.

Ngô Bất Chính không muốn làm phiền ông ấy, nhưng trong lòng mình cũng rất tò mò, liền nhìn về phía Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ dường như không muốn nói.

Cậu ta cũng không tiện mở lời, trong lòng thầm tính toán làm sao để hỏi được những điều then chốt.

Chỉ cần biết được những điều then chốt từ miệng Tần Vũ, cậu ta có thể suy luận ra mọi chuyện.

Thế nhưng, cậu ta cứ nghĩ mãi, đến mức nhập thần, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Đến nỗi Tần Vũ bắt đầu cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Đâu có ai cứ nhìn chằm chằm người khác như vậy, hơn nữa lại là hai người đàn ông trưởng thành.

Đến cả Tần Vũ với tính cách như vậy cũng bắt đầu cảm thấy không tự nhiên.

Cuối cùng Tần Vũ vẫn phải thỏa hiệp, mở lời giải thích: “Đó là đồ để nuôi cấy đầu người!” “Trứng của Thi miết vương được nuôi cấy bên trong những thứ đó!” “Cụ thể là thế này…” Ai cũng không ngờ Tần Vũ lại thực sự giải thích cặn kẽ như vậy.

Ngô Bất Chính cũng ngẩn người, sao Tần Vũ đột nhiên lại chịu giải thích chứ.

Nhưng cậu ta cũng không bận tâm nữa, bởi vì những gì Tần Vũ nói thực sự quá quỷ dị.

Ý của Tần Vũ là, những cái bình đầu người này, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện.

Đầu người lớn hơn miệng bình, tức là trong điều kiện không phá hủy bình, đầu người không thể cho vào được.

Vì vậy, những đầu người này đều là khi còn rất nhỏ, đã bị đeo vào những cái bình như vậy.

Thức ăn được đưa vào qua khe hở giữa cổ và bình.

Đến khi phân tích nhỏ không còn nhét thức ăn vào được nữa, cái đầu của nô lệ này sẽ bị chặt ra.

Sau đó dùng đất sét bịt kín miệng.

Chương 1243

Ngô Bất Chính nghe xong hít một hơi lạnh, nói: “Vậy những nô lệ này thảm quá!” Tần Vũ lại lắc đầu giải thích: Những nô lệ dùng làm vật tế phẩm này đã đủ tốt rồi, vào thời đại đó thiếu thốn y phục, thức ăn, những nô lệ này đều có người chăm sóc.

Hơn nữa, sau khi trưởng thành, còn có những cô gái đẹp nhất giao phối với họ, để nhanh chóng mang thai đời vật tế phẩm tiếp theo.

So với việc họ sống thoải mái hơn hai mươi năm, những người lao động vất vả ngày đêm kia liệu có thực sự hạnh phúc không?

Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú nói: “Thiếu nữ đẹp nhất, đẹp đến mức nào chứ!

Mẹ kiếp, nói đến đây Bàn gia tôi cũng thấy xao xuyến rồi!” “Nói thật, nếu cuộc sống của vật tế phẩm tốt như vậy, Bàn gia tôi cũng không phải không thể chấp nhận…” Ngô Bất Chính cắt ngang lời Bàn Tử, cười nói: “Anh bỏ đi, với cái thân hình của anh, chắc chưa kịp trưởng thành đã bị chặt đầu rồi, thiếu nữ đẹp nhất cũng không đến lượt anh đâu!” Lão Lưu nghe vậy cũng cười.

Không khí căng thẳng trước đó đã dịu đi không ít.

Nhưng có người trong phòng livestream lại nói: 【Vừa rồi tôi tính thử, lời Tiểu ca nói lần này đã vượt quá tổng số lời nói của anh ấy từ trước đến nay, Tiểu ca định chuyển mình sao?】【Xì, tôi nhìn thấy rõ ràng là Tiểu ca bị Ngô tiểu ca nhìn đến ngượng ngùng!

Vừa rồi Ngô tiểu ca nhìn chằm chằm anh ấy nửa ngày, chắc là không chịu nổi nên mới nói đó!】【Ôi trời, tôi cũng thấy vậy!】Ngô Bất Chính thấy vậy liền ngẩn người, mình vừa rồi thực sự nhìn chằm chằm Tần Vũ lâu như vậy sao?

Ôi trời, sao mình lại không nhớ gì cả.

Cái này đúng là quá ngượng.

Ngô Bất Chính vội vàng đổi chủ đề nói: “Chúng ta còn bao lâu nữa thì tới nơi?” Lão Lưu nhìn bản đồ, nói: “Tối đa ba tiếng nữa, nhưng mọi người phải chú ý, đến đây từ trường sẽ rất mạnh!” “Chắc là sẽ bắt đầu bị ảnh hưởng đấy!” Dường như để chứng minh lời Lão Lưu, bản đồ điện thoại của anh ta quả nhiên nhấp nháy một cái, sau đó mới trở lại bình thường.

Và phòng livestream của mọi người cũng xuất hiện tình trạng tín hiệu không ổn định.

Nhưng không nghiêm trọng lắm, theo xe tăng cường tín hiệu của đoàn chương trình đến nơi thì có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, nếu đi sâu vào rừng rậm, e rằng sẽ thực sự mất tín hiệu.

Đến lúc đó chỉ có thể chuyển sang chế độ ghi hình.

Những người trong phòng livestream sợ bị gián đoạn, lúc này đều rất nhiệt tình đặt câu hỏi.

Bàn Tử chú ý thấy một cô gái trong đó hỏi một câu: 【Sao Tiểu ca lại biết trong cái bình gốm đó là gì?】 Bàn Tử cười nói: “Mới đến phải không, Tiểu ca có gì mà không biết chứ!” “Cô có tin không, anh ấy còn biết cô mặc đồ lót màu gì…” Nói đến đây Bàn Tử lại lả lướt.

Ai ngờ cô gái kia cũng là người có tính cách phóng khoáng, cười nói: 【Anh bớt nói nhảm đi, tôi không tin đâu, nếu mà tà môn như thế, thì chúng ta chơi lớn một ván, anh bảo Tiểu ca đoán xem hôm nay tôi mặc đồ lót… màu gì!】 Lời này vừa thốt ra, không khí toàn phòng livestream lập tức trở nên náo nhiệt.

Vô số người nhao nhao trả lời.

Ngô Bất Chính nhìn mà cạn lời, trầm giọng nói: “Tử Bàn Tử, đủ rồi đấy, anh còn livestream tán gái à!” “Huống hồ Tiểu ca cũng đâu có rảnh rỗi như thế!” Bàn Tử không để ý, cười nói: “Cái này thì có gì đâu, Tiểu Thiên Chân cậu đúng là quá đơn thuần, lớn chừng này rồi chắc tay con gái còn chưa chạm qua đúng không!” “Mai Bàn gia tôi dẫn cậu đi khám phá…” Bàn Tử chưa nói hết câu, liền cảm thấy hai ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía mình.

Chính là Tần Vũ, lập tức đổi lời: “Dẫn cậu đi khám phá hai món ăn mới, chúng ta làm cho Tiểu ca ăn nhé!” Mọi người đều bị cái ý chí cầu sinh của Bàn Tử chọc cười.

Anh ta cũng thấy ngượng, liền kéo chủ đề về lại.

“Chúng ta tiếp tục nhé, đừng chọc Tiểu Thiên Chân nữa, cậu ấy ngây thơ đâu phải ngày một ngày hai!” “Chúng ta cứ tiếp tục chủ đề của vị kia đi, nếu đoán đúng thì sao nào?” Bàn Tử hí hửng không thôi, Tần Vũ nghe vậy liền dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ai ngờ chuyện này càng lúc càng ầm ĩ, đến cả lượng người xem của phòng livestream cũng tăng vọt.

Cô gái kia cũng không khách sáo, nói: 【Nếu Tiểu ca đoán đúng, tôi sẽ hôn một cái!】【Còn nếu đoán sai, Tử Bàn Tử anh xuống đó chạy bộ mở đường cho tôi!】 Bàn Tử nghe thấy “hôn một cái” liền hào hứng, cười nói: “Cái này là cô nói đấy nhé!” Lập tức định gọi Tần Vũ.

Ngô Bất Chính thực sự không thể chịu đựng nổi nữa, nói: “Anh mẹ kiếp có não không vậy, chúng ta đang ở sa mạc, con nhỏ đó còn có thể bay tới hôn anh sao!” Bàn Tử lại không bận tâm, cười nói: “Bay tới thì không thể, nhưng hôn qua livestream cũng được mà!” “Anh làm thế này có tác dụng gì đâu, như kiểu ‘nhìn mận giải khát’ thôi mà!” Ngô Bất Chính cạn lời.

Hắc Hạp Tử bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Cũng có thể gọi là ‘vọng mai chỉ khát’, cái thằng Tử Bàn Tử này chắc rời chuồng heo lâu quá rồi, nhớ heo nái đó!” Bàn Tử trừng mắt nhìn Hắc Hạp Tử, sau đó liền đi vỗ vỗ Tần Vũ.

Tần Vũ thực sự rất bất lực, trong lòng thầm mắng: Thằng Tử Bàn Tử này nghiêm túc thì còn được, có thể gánh vác một nửa bầu trời.

Sao mà hễ đùa giỡn là lại ồn ào thế chứ.

Còn kéo cả mình vào.

“Nào nào Tiểu ca, nhìn vào máy quay nói xem, màu gì!” Bàn Tử hí hửng không thôi.

Lúc này tín hiệu livestream lại xuất hiện nhiễu loạn.

Mọi người trong phòng livestream đều nhao nhao thúc giục, hy vọng có thể nhanh chóng nhận được câu trả lời.

Tần Vũ rất cạn lời, lườm Bàn Tử một cái, nói: “Vô lý!” Nói rồi quay người tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính thấy tình huống này, lập tức cười phá lên.

“Tôi nói rồi mà, Tiểu ca sẽ không chơi trò vô vị này với anh đâu, anh cứ chết cái ý định này đi!” Bàn Tử cũng hơi thất vọng, nhưng ai cũng không ngờ.

Những người trong phòng livestream dường như nhìn thấy câu trả lời không giống nhau, nhao nhao truy hỏi có đúng không.

Còn có người bình luận: 【Tiểu ca nói chắc chắn không đúng, tôi đoán là màu hồng!】【Xì, rõ ràng là màu đen!】【Cút đi, tôi vừa mới xem, là màu trắng!】【Một lũ biến thái, đừng có ý đồ gì với vợ tôi!】Sau đó, cô gái kia lại kích động bình luận: 【Ôi trời có thể lợi hại đến thế sao?

Tiểu ca nói đúng rồi, tôi thật sự không có gì…】【Oa!

Tiểu ca anh lợi hại quá, tôi có thể làm bạn gái anh không?】【Em vẫn còn độc thân nè!】Bàn Tử thấy vậy liền vội nói: "Này này!

Sao lại làm bạn gái anh ấy, cô vừa nói nếu thua thì hôn một cái mà!" Kết quả cô gái kia lại cười nói:【Đúng vậy, nhưng tôi đâu có nói hôn ai đâu, cái anh Hắc Hạp Tử còn đáng để tôi hôn hơn anh đó!】"Mẹ kiếp!

Cô đùa Bàn gia tôi à!" Bàn Tử lập tức nổi giận, nhưng cách màn hình cũng chẳng làm gì được đối phương.

Anh ta đành lười không thèm để ý đến cô gái này nữa.

Nhưng anh ta lại thấy rất kỳ lạ, rõ ràng Tiểu ca nói là "vô lý".

Sao bọn họ lại có vẻ như nhìn thấy không giống nhau nhỉ!

Nghĩ vậy Bàn Tử liền mở lại livestream để xem.

Chương 1244

Nhưng vừa xem xong, lập tức mặt đỏ bừng, trong đầu không biết nghĩ đến cái gì.

Ngô Bất Chính thấy kỳ lạ, sao cái thằng Tử Bàn Tử này lại đỏ mặt, liền ghé qua xem.

Vừa xem xong, mũi cậu ta lập tức chảy máu.

Lúc này Tần Vũ cũng không giữ được bình tĩnh nữa, sao Ngô Bất Chính lại chảy máu mũi chứ.

Anh vội đưa cho Ngô Bất Chính một ít giấy.

Sau đó cũng xem lại.

Vừa xem xong Tần Vũ hoàn toàn cạn lời, trên trán nổi đầy gân xanh.

Chỉ thấy trong đoạn phát lại, khi anh trả lời, đúng lúc tín hiệu livestream bị nhiễu loạn.

Ban đầu anh nói là “vô lý!” Tuy nhiên, chữ “lý” phía sau không có hình ảnh, thiếu một khung hình, kết quả hiển thị ra là anh trả lời “vô”.

Nếu anh đoán không đúng thì thôi, đằng này cô gái kia lại còn nói anh đoán đúng.

Cái mẹ kiếp này, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh.

Thảo nào Bàn Tử đỏ mặt, Ngô Bất Chính lại còn chảy máu mũi.

Cái này thực sự là… Tần Vũ ngượng ngùng ngồi lại vị trí của mình, không nói thêm lời nào, nhắm mắt lại mặc kệ ai gọi cũng không mở miệng.

Cái này đúng là quá ngượng.

Nhiệt độ phòng livestream nhanh chóng lắng xuống.

Tuy nhiên, ai cũng không ngờ, chuyện này cuối cùng lại lên hot search.

Tiêu đề chính là: 【Sốc!!!

Tiểu ca Tần Vũ, vô sở bất tri, cách không đoán trúng màu nội y của nữ cư dân mạng!】 May mà bọn họ khi xuống mộ đều không mang điện thoại, nếu không thì cái này còn ngượng chết đi được.

Lão Lưu lái xe suốt, ba tiếng sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng ồn ào trong phòng livestream cũng nhiều hơn một chút.

Chắc hẳn tín hiệu livestream ở đây đã bị ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng rất nhanh phòng livestream đã trở lại bình thường.

Đồng thời có nhân viên thông báo, xe tín hiệu đã vào vị trí, có thể yên tâm livestream.

Bốn người Tần Vũ không chần chừ, xuống xe, phát hiện phía trước sa mạc.

Lại xuất hiện một ốc đảo cao ít nhất hai mươi mét, bị lõm xuống trong sa mạc.

Toàn bộ ốc đảo nằm dưới mặt đất.

Xung quanh vẫn có thể nhìn thấy một số con sông ẩm ướt, đổ về ốc đảo.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Lão Lưu vội vàng xuống xe, gấp gáp nói: “Mấy vị, vừa nhận được thông báo sắp có bão lớn, tôi phải đi gấp đây!” “Mấy vị cứ đi theo con đường này xuống là được, đội tiền trạm đi chính là con đường này!”

"Nếu mấy vị đi nhanh, chưa chắc tối nay còn có thể gặp được!" Nói rồi, Lão Lưu liền lên xe quay đầu trở về.

Lúc này gió đã bắt đầu thổi.

Rõ ràng cơn mưa bất cứ lúc nào cũng có thể trút xuống.

Tần Vũ nhìn xung quanh tình hình, phát hiện con đường đi xuống là một con dốc đứng, kéo dài đến phía dưới.

Xem tình hình thì có lẽ là do dòng chảy của sông ngầm xói mòn tạo thành.

Và ở những nơi khác cũng có, rõ ràng là con đường vào lòng chảo này không chỉ có một.

Nhưng vì Ngô Tam Tỉnh đã chọn đi con đường này, nên họ cũng không cần phải mở thêm con đường mới nữa.

Thế là họ cũng đi theo con đường này.

Bốn người cứ thế đi xuống, trong lúc đó Ngô Bất Chính đã định vị trí trong phòng livestream.

Họ còn có một nhiệm vụ nữa là đi tìm kiếm một phần xác trực thăng bị nạn.

Vì vậy, nếu tối nay không thể gặp được Tam Thúc, e rằng sau này muốn gặp lại sẽ rất khó.

Dù sao thì họ còn phải ghé qua chỗ xác máy bay để kiểm tra một lượt.

Mọi người tiếp tục đi xuống, gió thì dần dần nhỏ lại do được rừng che phủ.

Nhưng những đám mây đen trên bầu trời lại bắt đầu dày đặc.

Rõ ràng là cơn mưa thực sự sắp đến.

Bốn người không dám chần chừ, trong sa mạc không có gì che chắn, thà rằng vào rừng tìm một cái cây lớn, trú mưa cũng không tệ.

Hơn nữa họ còn mang theo lều cá nhân, chắc là trú mưa không thành vấn đề.

Thế nhưng, vừa đến lối vào khu rừng, họ liền ngớ người ra.

Chương 1245

Lối vào đây căn bản không phải là đường người đi.

Các loại bụi rậm, cỏ dại chồng chất lên nhau, trong đó còn có rất nhiều dây leo, đơn giản là không có lối đi nào cả.

May mắn là Bàn Tử tinh mắt, tìm kiếm xung quanh, quả nhiên tìm thấy một con đường, chắc là Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ấy đã mở ra.

Như vậy thì đỡ tốn sức rồi, họ không cần phải tự mình mở đường, cứ đi theo con đường mà Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ấy đã mở là được.

Lúc này trên bầu trời đã bắt đầu lờ mờ xuất hiện tiếng sấm.

Mọi người lập tức không chần chừ nữa, bắt đầu đi theo lối đi đã được mở sẵn.

Toàn bộ lối đi không rộng lắm, rõ ràng là để kịp đường mà chặt cây ra.

Thậm chí có những chỗ do dây leo khá dày, sau khi chặt đứt vẫn còn để lại những phần rất sắc nhọn.

Mọi người không thể không cẩn thận đi qua, nếu không rất dễ bị rách da.

Ngô Bất Chính nhắc nhở mọi người hãy buộc chặt ống quần và ống tay áo.

Phan Tử từng kể cho cậu ta nghe rất nhiều chuyện về việc mình đánh trận ở Việt Nam.

Trong rừng rậm kiểu này có rất nhiều côn trùng, có thể chỉ cần một chút sơ ý là côn trùng sẽ chui vào, đến lúc đó có khi xử lý không kịp.

Mọi người nghe vậy đều vội vàng buộc chặt ống quần và ống tay áo.

Lúc này sắc trời đã bắt đầu hơi tối sầm lại.

Rõ ràng vẫn là giữa trưa, nhưng theo sự thay đổi của thời tiết, dường như trời sắp tối vậy.

Nhưng cái thời tiết này nói ra cũng lạ, không phải là loại mây đen dày đặc bao phủ rộng khắp.

Mà là từng mảng từng mảng, bạn đang đi thì trời tối sầm lại, nhưng đi một đoạn nữa, trời lại đột nhiên sáng bừng.

Trong trường hợp này, thường thì mưa lớn cũng không kéo dài quá lâu, chỉ là những trận mưa rào.

Mọi người suốt dọc đường không nói gì, chỉ cắm đầu đi cho nhanh.

Không có sự tham gia của các nhà khảo cổ học và nhân viên xã hội, tốc độ của họ cũng rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Và đoàn chương trình cũng rõ ràng là không muốn hại người nữa, nên mấy kỳ chương trình gần đây cũng không còn nói chuyện tuyển chọn nhân viên nữa.

Có lẽ biết rằng những người được tuyển chọn đến cơ bản rất có thể sẽ mãi mãi không thể quay về.

Vì vậy, cho dù họ có thực sự tuyển chọn, e rằng cũng sẽ không có ai đăng ký nữa.

Ngồi ở nhà ăn kem xem livestream không phải thơm hơn sao?

Cứ nhất định phải đến nơi này chịu tội.

Họ đi đường ròng rã một giờ đồng hồ.

Trong khu rừng này tiến về phía trước một giờ đồng hồ tiêu hao thể lực vô cùng lớn.

Hơn nữa mọi người phát hiện, càng đi sâu vào bên trong, thì càng oi bức.

Nhưng quần áo lại không thể cởi ra, dẫn đến quần áo của mọi người cơ bản đều ướt đẫm.

Và còn rất oi bức.

Nhưng lại không có cách nào khác.

Bàn Tử đi phía trước mở đường đột nhiên kinh hô: “Ối trời, hết đường rồi!” Mọi người vội vàng tới gần, chỉ thấy con đường nhỏ phía trước cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng lại xuất hiện một ngã rẽ.

Ngã rẽ này vô cùng kỳ lạ.

Có thể thấy một con đường là mới được khai phá, chắc là Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ấy đã mở ra.

Còn một con đường khác, dường như đã có từ lâu rồi.

Hơn nữa trên mặt đất lại còn có cả đá lát.

Trông có vẻ là những phiến đá tồn tại tự nhiên từ thời Tây Vương Mẫu.

Ngô Bất Chính tiến lên xem xét, phát hiện những phiến đá này bị xói mòn rất nghiêm trọng.

Có lẽ là di vật từ thời Tây Vương Mẫu.

Nhưng rất kỳ lạ, tại sao Tam Thúc và nhóm của ông ấy lại không đi theo con đường đã có sẵn này chứ?

Mà lại phải tốn công sức tự mình mở một con đường khác.

Điều này chắc chắn sẽ làm chậm tốc độ đi lại!

“Đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta cứ đi theo con đường của Tam Thúc cậu, dù sao cũng là để hội hợp với họ, đi như vậy sẽ nhanh hơn!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Không được, tuyến đường của Tam Thúc và nhóm của ông ấy với nơi chúng ta muốn đến có sự sai lệch.” “Nếu đi theo con đường của họ, chúng ta sẽ phải đi xa khỏi xác trực thăng bị nạn!” “Hơn nữa chúng ta đuổi kịp họ thực ra cũng không có ý nghĩa lớn, họ cũng chưa qua được nơi này!” “Nói trắng ra là chỉ vì một số chuyện trong lòng tôi thôi!” “Nhưng con đường này lại vừa hay thông đến gần xác máy bay bị nạn!” “Mọi chuyện phải giải quyết từng bước một, chúng ta tranh thủ trời còn chưa tối, đi đến chỗ xác máy bay bị nạn xem tình hình là tốt nhất, nếu không đến tối có thể sẽ còn phiền phức hơn!” Bàn Tử nghĩ nghĩ, thấy có lý.

Dù sao thì xác máy bay cũng phải đến, cho dù bây giờ tìm được Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ấy.

Chương 1246

Họ e rằng cũng sẽ không đi đâu.

Đến lúc đó vẫn phải chia ra, chi bằng cứ giải quyết xong chuyện xác máy bay bị nạn, sau đó rồi một mạch tìm đến Ngô Tam Tỉnh.

Thấy Tần Vũ và Hắc Hạp Tử không có ý kiến, Bàn Tử lập tức tiếp tục đi trước mở đường.

Bốn người đi theo con đường còn lại ở ngã rẽ.

Vừa đi lên con đường này, mọi người đều cảm thấy dưới chân thoải mái hơn không ít.

Dù sao thì có đá lát, cảm giác chạm vào hoàn toàn khác với cảm giác bị dây leo vướng víu trước đó.

Hơn nữa con đường này càng đi càng rộng, Bàn Tử không khỏi cười nói: “Xem ra con đường mà Tam Thúc cậu tự mở không được rồi, con đường này dễ đi biết bao!” “Không chừng chúng ta giải quyết xong chuyện xác máy bay bị nạn, còn có thể vòng ra phía trước họ!” Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu nói: “Anh đừng có mơ mộng, người của Tam Thúc tôi kinh nghiệm không hề thua kém chúng ta đâu!” “Phan Tử lại còn có kinh nghiệm rừng rậm phong phú, tốc độ của họ chắc chắn sẽ nhanh hơn chúng ta!” “Ầm ầm ầm!” Vừa nói xong, trên bầu trời một tiếng sấm vang lên.

Đồng thời nước mưa đã bắt đầu rơi xuống.

Nhưng lúc này mưa không lớn lắm, vẫn có thể chịu được.

Nhưng một khi nước mưa đã bắt đầu rơi, e rằng lát nữa sẽ lớn đến mức khiến người ta không thể đi đường.

“Nhanh lên, nhanh lên!

Lát nữa có thể sẽ bị mắc kẹt đấy!” Bàn Tử thúc giục.

Đồng thời cả đoàn người tăng tốc độ.

Nhưng lần này chỉ chạy mười phút, con đường phía trước đã rộng gần hai mét.

Rõ ràng đây hẳn là một lối đi.

Có vẻ là con đường từ rất lâu đời của Tây Vương Mẫu Cung, nhiều phiến đá nên không bị cỏ dại vùi lấp.

Giúp tốc độ của họ nhanh hơn không ít.

Nhưng chạy trên con đường này, tổng thể lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Dường như tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

Ngoài tiếng bước chân và tiếng thở dốc của mọi người cùng tiếng mưa rơi, lại không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Bàn Tử dường như không cảm thấy gì mà cứ thế chạy, Ngô Bất Chính cảm thấy tình huống có chút không đúng, vội vàng kéo anh ta lại.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ phía sau cũng dừng lại.

Bàn Tử vội hỏi: “Sao không đi nữa?

Định ở lại chụp ảnh à?” “Chụp ảnh cái gì, anh không cảm thấy ở đây quá yên tĩnh sao?

Khu rừng này có hệ sinh thái độc lập của riêng nó!” “Không thể nào yên tĩnh như vậy được!” Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, nhìn xung quanh, toàn là cỏ dại cao bằng người, chẳng có gì cả!

Nhưng hình như đúng là yên tĩnh một cách quá đáng.

“Có lẽ là do tâm lý thôi, ở đây có di tích Tây Vương Mẫu Cung, không chừng có đoạn đường hầm gì đó, côn trùng và dã thú xung quanh không dám đến gần cũng không phải không thể nói được!” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Không thể nào, côn trùng không thể đến gần, chim chẳng lẽ cũng không bay qua được sao?” “Chưa từng nghe nói đường hầm mà còn có thể chặn cả chim!” Hắc Hạp Tử bên cạnh cảm thấy tình huống không ổn, nói: “Hai người ở đây bàn luận chuyện này không có ích gì, hoặc là quay lại, hoặc là nhanh chóng đi qua!” “Chần chừ sẽ sinh biến!” Bàn Tử nghe vậy liền bày tỏ thái độ: “Vậy thì nhanh chóng xông qua đi, đã chạy lâu như vậy rồi, quay lại chẳng phải là lỗ to à!” “Cái xác máy bay bị nạn đã không còn xa nữa, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!” Ngô Bất Chính gật đầu, mặc dù tình huống ở đây quỷ dị.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, họ quay về thực sự không đáng.

Vậy thì chỉ có thể cứng đầu đi tiếp thôi.

Lập tức mấy người tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên lúc này mưa đã bắt đầu rơi càng lúc càng lớn.

Sấm trên trời cũng theo đó mà đánh không ngừng.

Âm thanh ầm ầm như muốn xé toạc những đám mây đen trên bầu trời vậy.

Đột nhiên!

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử phía trước dừng lại, cậu ta không kịp phanh nên đâm sầm vào lưng anh ta.

Ngô Bất Chính rất cạn lời, đứng dậy hỏi: “Anh mẹ kiếp lại làm cái gì vậy, nhanh đi tiếp đi!” Bàn Tử lại không trả lời cậu ta, đồng thời giơ khẩu súng Giatling trước ngực lên.

Thấy cảnh này, mọi người lập tức căng thẳng.

Cái mẹ kiếp này rõ ràng là có chuyện rồi.

Bàn Tử quay đầu lại nháy mắt với Tần Vũ và Hắc Hạp Tử, nói nhỏ: “Bên cạnh có một người phụ nữ!

Mẹ kiếp, Bàn gia tôi nghe thấy cô ta đang cười!” “Phụ nữ?

Lương Quỳnh sao?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử nói nhỏ: “Làm sao có thể là Lương Quỳnh được, giọng cô ta tôi có thể không nghe ra sao, hơn nữa nếu là phụ nữ bình thường cười, Bàn gia tôi có như vậy không chứ?” “Bàn gia tôi vui mừng còn không kịp, mẹ kiếp tiếng cười của người phụ nữ đó đơn giản là khiến người ta sởn gai ốc, như ma quỷ vậy!” Nói rồi, Bàn Tử đã lên đạn khẩu súng Giatling, rõ ràng là thực sự hoảng sợ rồi.

Hắc Hạp Tử cau mày nói: “Tôi không nghe thấy gì cả, mấy người có nghe thấy không?” Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều lắc đầu.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: “Tôi thề, mấy người phải tin Bàn gia, tôi thực sự nghe thấy rồi!” “Nhưng bây giờ cô ta dừng lại rồi, cô ta dường như sợ bị chúng ta phát hiện, chỉ khi sấm sét đánh mới cười thôi!” Dường như để phối hợp với Bàn Tử, vừa dứt lời, trên bầu trời liền vang lên một tiếng sét chói tai.

Lập tức xung quanh đều là tiếng ầm ầm.

Chương 1247

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử vẫn không nghe thấy bất kỳ tiếng cười nào.

Nhưng lần này sắc mặt của Ngô Bất Chính cũng thay đổi.

Cậu ta nghe thấy tiếng cười “hắc hắc hắc” của một người phụ nữ.

Tiếng cười đó dường như là vui vẻ, nhưng lại giống như hưng phấn.

Ngô Bất Chính đã không biết phải diễn tả thế nào nữa, cái loại tiếng cười đó chết cũng không thể xuất hiện trong hoàn cảnh này chứ!

Bàn Tử nhìn thấy sắc mặt của cậu ta liền hiểu rằng cậu ta cũng nghe thấy rồi.

Nhưng tại sao Tần Vũ và Hắc Hạp Tử lại không nghe thấy chứ.

“Thiên Chân cậu nghe thấy đúng không, cậu nói xem tiếng cười đó có ma quái không!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính vội gật đầu, sắc mặt hơi trắng bệch, nuốt nước bọt nói: “Mẹ kiếp, tôi cũng không biết diễn tả thế nào, nhưng nghe thấy tiếng cười của người phụ nữ đó!” “Tôi liền nghĩ đến cảnh trong phim ma, một bà lão cầm dao nửa đêm thái thịt người!” “Đúng, chính là cảnh tượng đó, tiếng cười đó giống như tiếng cười the thé của một người phụ nữ biến thái khi phát hiện ra con mồi vậy!” Ngô Bất Chính gần như đã dùng hết tất cả các tính từ mà mình biết, mới miễn cưỡng diễn tả được một phần vạn.

Tiếng cười quỷ dị đó thực sự quá đáng sợ.

Bàn Tử cũng vội gật đầu, biểu thị mình cũng nghe thấy tiếng cười quỷ dị như vậy.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện có chút kỳ quái.

Bọn họ thực sự không nghe thấy âm thanh này!

“Hai người vẫn chưa nghe thấy sao, âm thanh đó rõ ràng là…” Bàn Tử thực sự không biết phải nói thế nào cho phải nữa, dứt khoát không nói nữa, cầm khẩu súng Giatling nhắm thẳng vào hướng phát ra âm thanh, lập tức định nổ súng.

Tần Vũ vội ngăn anh ta lại: “Lỡ là một người phụ nữ thì sao, anh một phát súng bắn xuống chẳng phải là giết chết rồi sao!” Nói rồi anh nhìn về phía Ngô Bất Chính, vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Cậu đừng sợ, bình tĩnh lại nghĩ xem, tại sao chúng ta lại không nghe thấy!” Ngô Bất Chính gật đầu, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, thậm chí tay cũng vô thức nắm chặt lấy áo Tần Vũ.

Cậu ta hít sâu mấy hơi, tâm trạng lúc này dường như đã bình tĩnh hơn một chút.

Bắt đầu suy nghĩ về vấn đề hiện tại, thực sự có một điểm rất lớn không đúng.

Đó là tại sao họ lại có thể nghe thấy âm thanh quỷ dị đó.

Nhưng Tần Vũ và Hạp Hắc Tử lại không nghe thấy chứ?

Ngô Bất Chính nhìn xung quanh hoàn cảnh.

Khắp nơi đều là cỏ dại và dây leo cũng không có gì kỳ lạ cả.

Hơn nữa vừa nãy cậu ta cũng không nghe thấy, mà chỉ nghe thấy sau khi đâm vào Bàn Tử.

Lẽ nào là do Bàn Tử?

Nhưng điều đó cũng không thể được, chưa từng nghe nói đâm vào

Bàn Tử một cái mà còn có thể nghe thấy âm thanh kỳ lạ.

Cái này đúng là nói nhảm mà!

Nhưng nếu không phải như vậy, rốt cuộc là vì sao chứ?

"Ối trời!" Đột nhiên Bàn Tử chửi một tiếng, mọi người nhìn lại, phát hiện chân anh ta lại bị lún xuống.

Nhưng không sâu lắm, ngay cả cổ giày cũng chưa bị ngập.

Tần Vũ ngồi xổm xuống nhìn, phát hiện phiến đá dưới chân Bàn Tử đã rất giòn.

Dùng tay ấn một cái liền trực tiếp vỡ vụn.

Hắc Hạp Tử nhắc nhở: "Phiến đá ở đây bị phong hóa nghiêm trọng hơn bên ngoài, không thể đứng ở một chỗ quá lâu, nếu không sẽ bị lún xuống!" Mọi người gật đầu, nhưng đây cũng không phải là chuyện lớn gì.

Dưới phiến đá chắc chắn đều có nền móng, vì vậy cho dù phiến đá bị phong hóa nghiêm trọng, nhưng cũng sẽ không xuất hiện tình huống giống như đầm lầy.

Ngô Bất Chính cũng nhìn chằm chằm vào phiến đá.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lại có một tiếng sấm vang lên.

Lập tức âm thanh chói tai vang vọng khắp cả lòng chảo.

Và lần này, Ngô Bất Chính nghe rõ ràng, tiếng cười của người phụ nữ đó càng lúc càng lớn.

Giống như bị điên vậy.

Bàn Tử thực sự có chút không nhịn được nữa, cầm súng Giatling lên hét: "Tôi nói này, hay là chúng ta cứ tiếp tục chạy đi!

Nếu không thì để Bàn gia cho cô ta hai phát súng!" "Mẹ kiếp, cái này mà thực sự là nữ quỷ, lát nữa cô ta đến thì phiền phức lắm!” Ngô Bất Chính dường như đã phát hiện ra điều gì đó, vội ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nữa, tự mình nói: “Tử Bàn Tử anh bình tĩnh chút, nếu thực sự là nữ quỷ chúng ta cũng không chạy thoát được, nữ quỷ thích nhất loại thanh niên béo như anh đấy, chắc chắn sẽ đến ‘quỷ đả tường’ giữ anh ở lại đây làm bạn!” “Thiên Chân cậu mẹ kiếp lại tổn hại Bàn gia tôi!” Bàn Tử vừa định phản bác vài câu.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại nói: “Đừng vội, tôi hình như đã phát hiện ra vấn đề rồi!” Nói rồi cậu ta liền gọi mọi người ngồi xổm xuống nhìn những phiến đá dưới chân.

Những phiến đá này đều có màu xám trắng, nhưng niên đại quá lâu rồi, đều đã chuyển sang màu đen.

Ngô Bất Chính chỉ vào phiến đá trước mặt nói: “Mấy người xem, chỗ Bàn Tử đứng và chỗ Tần Vũ mấy người đứng phiến đá có khác nhau không!” Nói rồi cậu ta thử ấn cả hai bên.

Phiến đá bên Bàn Tử ấn một cái liền vỡ vụn.

Nhưng phiến đá bên Tần Vũ và mọi người lại không sao cả.

Ngô Bất Chính nói: “Cùng một nơi, cùng một loại thời tiết, tại sao lại xuất hiện sự khác biệt như vậy, những phiến đá này mà nói không phải cùng một loại thì chắc chắn là không thể!” “Vậy thì chỉ có một tình huống, phiến đá bên trong chịu sự xâm thực của một loại sức mạnh nào đó nhiều hơn phiến đá bên ngoài!” “Tôi nghi ngờ, chính là một bước chân này, đã tạo ra việc chúng ta có người nghe thấy, có người không nghe thấy!” Nói rồi cậu ta nhìn Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Hai người hiểu ý, lập tức cũng đứng sang bên cạnh Bàn Tử.

Chương 1248

Đột nhiên trên bầu trời lại có một tiếng sét chói tai.

Lần này Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng nghe rõ ràng.

Trong bụi cỏ xung quanh rõ ràng vang lên một tràng tiếng cười “hắc hắc hắc” của phụ nữ.

Tiếng cười đó đơn giản là khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy.

Bàn Tử nhìn hai người với vẻ mặt như muốn nói, bây giờ thì tin chưa!

Tần Vũ khẽ cau mày, những tình huống này anh cũng không biết là chuyện gì.

Dù sao thì lối vào lòng chảo này quá nhiều, có thể nơi họ đi không phải là con đường giống trong tiền kiếp.

Nên mới xuất hiện tình huống chưa từng thấy này.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người đừng hoảng, tự mình rút Hắc kim cổ đao ra mò về phía đó.

Bàn Tử cầm súng Giatling cảnh giới.

Hắc Hạp Tử cũng rút cái hộp gỗ của mình ra, chỉ cần có tình huống cũng có thể ra tay ngay lập tức.

Tần Vũ rất nhanh đã đến một bên đường.

Anh một tay cầm Hắc kim cổ đao, từ từ vén bụi cỏ ra.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên lại nổi gió lớn.

Gió lớn thổi qua, bụi cỏ lập tức tách ra, sau đó một khuôn mặt người khổng lồ lại thò ra từ phía sau bụi cỏ.

Tần Vũ cũng bị giật mình, anh lùi lại một bước, nhìn chằm chằm, định mở miệng nói chuyện.

Bàn Tử lại thấy tình huống không ổn, sợ Tần Vũ quá gần khuôn mặt quái dị kia có nguy hiểm.

Lập tức hét lớn một tiếng: “Tiểu ca nằm xuống, Bàn gia giải quyết nó!” Nói rồi liền bóp cò.

Ba viên đạn lập tức bắn ra, bay thẳng đến khuôn mặt quái dị đó.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ là, khuôn mặt quái dị đó lại cứng đến lạ thường, viên đạn trực tiếp bị bắn bật ra một bên.

Tần Vũ thầm mắng không ổn, anh quá gần, đạn một khi bắn bật ra, anh chắc chắn sẽ trúng đạn.

Gần như ngay lập tức, anh liền nằm rạp xuống đất.

Nhưng viên đạn vẫn sượt qua quần áo của anh, tạo ra một vết thương.

Bàn Tử thấy khuôn mặt quái dị đó dường như không phải người, liền vội dừng tay, nhưng tiến lên nhìn lại, cánh tay của Tần Vũ lại đã chảy máu.

May mà vết thương không sâu, cảnh này khiến anh ta có chút ngượng ngùng.

Ngô Bất Chính bên cạnh lại càng mắng: “Anh mẹ kiếp loạn xạ cái gì, may mà Tiểu ca phản ứng nhanh, nếu không thì đã bị anh hại chết rồi!” “Mẹ kiếp, cái khuôn mặt quái dị đó chẳng phải là đá sao!” “Xét thấy anh thể hiện quá tệ, bây giờ tịch thu chức vụ Vương phó tư lệnh của anh, đi xem xem cái tượng đá đó là chuyện gì, tự mình sửa đổi để làm người tốt hơn đi!” “Tôi... tôi cũng chỉ sợ Tiểu ca xảy ra chuyện thôi mà!” Bàn Tử tự biết mình đuối lý nên đành chịu, chạy đi kiểm tra tảng đá hình mặt người kia.

Ngô Bất Chính vội lấy băng gạc băng bó cho Tần Vũ.

Tần Vũ xua tay ra hiệu mình không sao, nhưng anh vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, trầm giọng nói: “Có gì đó quái lạ.

Bàn Tử không phải kiểu người vừa đến đã nổ súng.

Hơn nữa, tôi cũng thấy bất an.

Nơi này có lẽ đang ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta.

Tốt nhất là mau chóng rời đi.” Ngô Bất Chính gật đầu, cậu cũng cảm thấy cảm xúc của mình dao động rất lớn.

Đúng lúc đó, Bàn Tử ở một bên chợt kinh ngạc kêu lên: “Thiên Chân, các cậu mau đến mà xem, cái quái gì thế này, đây chẳng phải tượng Nhân diện điểu sao?

Sao chỗ này cũng có?

Vãi, đây không phải là tổng bộ của Vạn Nô Vương chứ!

Vạn Nô Vương là em trai ruột của Tây Vương Mẫu?” Nghe vậy, mọi người đều đứng dậy nhìn, quả nhiên phát hiện cái mặt người kỳ quái đứng trong bụi cỏ chính là một pho tượng Nhân diện điểu!Pho tượng Nhân diện điểu này quả thực không nhỏ, đứng trong bụi cỏ, ít nhất cũng cao hai mét.

Nếu không phải vì cỏ dại xung quanh quá cao, bọn họ đã không đến bây giờ mới nhìn thấy.

Cả pho tượng Nhân diện điểu trông rất đặc biệt, dường như chất liệu đá khác hẳn với những gì họ từng thấy ở Hải Đệ Mộ, Vân Thiên Cung và các nơi khác.

Tần Vũ giơ tay chạm vào, phát hiện những phiến đá này quả nhiên rất đặc biệt.

Chất liệu cứng cáp một cách lạ thường, trách gì ngay cả đạn cũng có thể bật ngược trở lại.

Bàn Tử vốn đã thấy khó chịu trong lòng, vừa rồi lại lỡ làm Tần Vũ bị thương mà không có chỗ xả, lúc này thấy tượng Nhân diện điểu, liền nổi máu điên chửi thề: “Mẹ nó chứ, dọa Bàn gia ông sợ chết khiếp, tránh ra để Bàn gia ông hất đổ nó!” Pho tượng Nhân diện điểu này trông thực sự khiến người ta khó chịu, cộng thêm việc nó còn phát ra tiếng cười quỷ dị của phụ nữ.

Hơn nữa, mọi người cũng biết Bàn Tử đang ôm cục tức trong lòng, nên không ngăn cản.

Sức mạnh của Bàn Tử không phải dạng vừa, pho tượng Nhân diện điểu này chắc chắn cực kỳ nặng.

Nhưng khi hắn đã nổi điên, vậy mà lại thật sự hất đổ pho tượng này.

Có lẽ vốn dĩ nền móng của pho tượng này đã không vững, nhưng đó không phải là điểm mấu chốt.

Chương 1249

Sau khi Bàn Tử hất đổ pho tượng, hắn hiển nhiên đã xả được kha khá cơn tức.

Tần Vũ thấy chỗ này không có vấn đề gì, liền thúc giục mọi người tiếp tục lên đường.Lúc này, trời mây đen vần vũ, không thể nhìn rõ khoảng mấy giờ, chỉ có thể vào phòng livestream xem thử, đã hơn ba giờ chiều.

Cách trời tối cũng không còn mấy tiếng nữa.

Vẫn cần phải nhanh chóng giải quyết xong vụ xác máy bay trực thăng.

Mọi người gật đầu, không chậm trễ nữa, tiếp tục tiến lên dọc theo con đường.

Nhưng càng đi về phía trước, mức độ phong hóa của những phiến đá dưới chân càng nghiêm trọng hơn.

Mọi người không thể không giảm tốc độ, để tránh việc giẫm một cái là lún sâu vào.

Nhưng làm vậy, tốc độ cũng chậm lại.

Bàn Tử vừa chạy vừa nói: “Các cậu có phát hiện ra không, kỹ thuật thời cổ của Tây Vương Mẫu này thật sự lợi hại đấy, gió lớn đến vậy mà cỏ dại hai bên đường vậy mà không hề chắn lối!

Kỹ thuật này mà áp dụng vào thời hiện đại thì ghê gớm lắm!” Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Bàn Tử chạy ở phía trước, che khuất tầm nhìn, họ thật sự không chú ý đến tình huống này.

Nhưng nghĩ lại thì cũng không thể nào, gió lớn đâu phải con người có thể điều khiển được.

Chẳng lẽ còn có thể chỉ cho nó thổi “chia ngôi giữa”, không được thổi “chia ngôi lệch” à!

Nhưng nhìn kỹ lại, hình như đúng là như vậy thật, gió lớn dù thổi thế nào đi nữa, trên con đường của họ vẫn luôn không có cỏ dại chắn lối.Tần Vũ cảm thấy tình hình không ổn, liền ngăn mọi người lại.

Lúc này, khi dừng lại, mọi người mới phát hiện, không phải là cỏ dại không bị gió thổi vào đường.

Mà là chiều cao của những bụi cỏ này vô cùng kỳ lạ, càng gần lối đi thì cỏ càng thấp, ngược lại thì càng cao.

Với cấu trúc như vậy, quả thực dù gió lớn thổi thế nào đi nữa, cỏ dại vẫn không thể bị thổi vào đường.

Bàn Tử thấy vậy liền kỳ lạ nói: “Ê!

Mẹ nó chứ, không lẽ đang có ma quỷ gì à, chỗ này chẳng lẽ còn có người đến cắt tỉa định kỳ sao!

Thật là kỳ quái!” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Cái đó không thể nào, sao ở đây có người cắt tỉa được, có lẽ là do một yếu tố tự nhiên nào đó!

Ví dụ như nhiều cây cối mọc rất cao để thực hiện quá trình quang hợp, những cây không mọc cao được sẽ dần héo úa!

Tình huống ở đây có lẽ cũng tương tự!” Vừa nói, Ngô Bất Chính liền cúi người xuống xem những bụi cỏ ven lối đi.

Tần Vũ lúc này cũng đang nhìn, hai người chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Trong lòng đồng thời kinh hãi.

Những bụi cỏ này nhìn dáng vẻ vậy mà cứ như vừa mới được cắt tỉa xong.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy, rất nhiều cọng cỏ bị đứt nằm rải rác trên mặt đất.Bàn Tử lúc này cũng thấy cảnh tượng đó, liền vội nói: “Ê, cậu xem, Bàn gia tôi hình như nói đúng rồi, cái quái gì thế này, vẫn là vừa mới cắt tỉa xong!

Vãi, cái tiếng cười kia, sẽ không phải thật sự có một người phụ nữ chứ!

Chính là cô ta đang cắt tỉa cỏ dại ở đây?” “Không thể nào!” Ngô Bất Chính và Tần Vũ gần như đồng thời thốt lên.

Tần Vũ ra hiệu cho Ngô Bất Chính nói, cậu ta cũng không phí lời giải thích: “Chỗ này không thể có người được, hơn nữa cậu nghĩ xem, mấy ngày trước ở đây xảy ra vụ rơi máy bay, thậm chí xung quanh còn có quân đội đến!

Làm sao có người nào lại vào đây cắt tỉa cỏ dại vào lúc này, trừ phi cô ta đã sống ở đây từ trước!

Nhưng điều đó cũng không thể nào, nơi này thuộc khí hậu rừng mưa, thời tiết oi bức ẩm ướt, người ta ở lâu cũng không chịu nổi!

Cỏ dại ở đây kỳ lạ như vậy, tuyệt đối không liên quan gì đến con người!

Chắc chắn là do một loại sức mạnh nào đó mà chúng ta không biết gây ra!”“Sức mạnh không rõ?

Ở đây có thể có sức mạnh gì chứ, từ trường à?” Bàn Tử không để ý lắm.

“Từ trường cũng chẳng mạnh lắm đâu, cậu xem tổ chương trình còn đặt một xe tín hiệu ở Thành Quỷ, chúng ta đi một mạch đến đây tín hiệu vẫn ổn định mà!” Hắc Hạp Tử đứng bên cạnh nghe thấy cau mày nhẹ, đột nhiên nói: “Có khi nào liên quan đến tiếng cười của người phụ nữ kia không!” Câu nói này khiến mọi người đều ngẩn ra, hình như giữa hai điều đó thật sự có mối liên hệ nào đó.

Lại cũng như không có liên hệ gì, họ luôn cảm thấy thiếu một điều gì đó để liên kết hai chuyện này lại.

Bàn Tử thấy tình hình ở đây thật sự quá quỷ dị, liền mở miệng khuyên mọi người mau chóng rời đi.

Dù sao con đường này hình như cũng không có nguy hiểm gì, không đáng để lãng phí thời gian vì những tình huống quỷ dị này.

Mọi người đều cảm thấy có lý, chuyện bất thường ắt có quỷ, chậm trễ tất sinh biến.

Lập tức chuẩn bị tiếp tục lên đường.Tuy nhiên, lần này họ còn chưa kịp cất bước, bỗng nhiên trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng sấm rền.

Tiếng sấm này cực lớn, và cùng với sự xuất hiện của nó, cơn mưa trên bầu trời dường như cũng ngừng lại trong chốc lát.

Như thể tia sét đã xuyên thẳng qua tầng mây.

Tuy nhiên, gần như cùng lúc, xung quanh lại vang lên vô số tiếng cười ma quái của phụ nữ.

Âm thanh đó vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa còn rất nhiều, cứ như thể lúc này xung quanh họ đã chật kín vô số người phụ nữ.

Bốn người đều ngớ người, không hiểu sao tình huống này lại đột nhiên xuất hiện.

Bàn Tử chửi thề: “Mẹ nó chứ tình huống gì đây, pho tượng Nhân diện điểu kia chẳng phải đã bị hất đổ rồi sao?

Chương 1250

Sao vẫn còn tiếng động này!

Thật sự là gặp quỷ rồi!” “Đừng nói chuyện!” Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

Gần như cùng lúc, mọi người liền thấy cơn mưa trên trời thật sự đã tạnh.

Tiếp đó, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, như thể một con chim trực tiếp rơi xuống đất.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên là một con chim màu đen, nằm bẹp trên đất không nhúc nhích, hiển nhiên đã chết rồi.

Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt: “Vãi, mẹ nó chứ không phải bị sét đánh chết đấy chứ!

Sao lông còn chưa biến thành màu đen!” Tần Vũ lạnh lùng nói: “Không phải bị sét đánh chết, mà là bị loại sức mạnh kia giết chết!

Đi mau!

Chỗ này có vấn đề!”Mọi người đến lúc này đều đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Trong vòng một hai phút ngắn ngủi này, những gì xảy ra và những vấn đề được phát hiện, đơn giản là khiến người ta không thể lý giải nổi.

Tiếng cười quỷ dị của phụ nữ xung quanh, hiệu ứng cỏ dại bị cắt xén một cách khó hiểu.

Cùng với con chim này, vô cớ rơi từ trên trời xuống, tất cả đều trở nên quá đỗi kỳ dị.

Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ, khi chạy ngang qua con chim đó, tiện tay nhặt nó lên.

Kết quả vừa bóp nhẹ một cái liền phát hiện, xương cốt bên trong con chim này vậy mà đều đã nát bấy.

Cả con chim cứ như bị tiêm dịch tiêu hóa, huyết nhục dưới lớp lông đều bị hòa tan vậy.

Nhưng ở đây cũng đâu có hắc vưu hưởng, mà hắc vưu hưởng cũng sẽ không sống trong rừng mưa.

Nhưng con chim này...【Tiểu ca, các anh xem tôi phát hiện ra cái gì này! 】 Đột nhiên, có người trong phòng livestream gửi một tin nhắn đạn mạc.

Nhưng mọi người đều không nhìn thấy, phải đợi người đó lại gửi thêm một video, mọi người mới chú ý.

Người trong phòng livestream đều cảm thấy rất kỳ lạ, sao lúc này lại gửi video?

Chẳng lẽ không biết Tần Vũ và mọi người đang ở trong tình huống nguy hiểm và căng thẳng sao?

Lúc này mà mất tập trung thì rất dễ xảy ra chuyện.

Người kia dường như có chuyện rất quan trọng muốn nói, lại gửi một tin nhắn đạn mạc khác: 【Tôi biết mấy bụi cỏ đó là sao rồi, các anh xem đi này 】 Ngô Bất Chính thấy vậy, ra hiệu cho mọi người đừng dừng lại, cậu kéo áo Tần Vũ, để anh đi phía trước dẫn đường, đồng thời tự mình mở video lên.

Cả video rất ngắn, chỉ có năm giây.

Nhưng chính năm giây này lại khiến tim Ngô Bất Chính đột nhiên thắt lại.Chỉ thấy video quay lại chính là cảnh họ vừa cúi xuống nghiên cứu cỏ dại hai bên lối đi.

Tuy nhiên, vào cuối video, khi hai người họ đứng dậy để kể cho mọi người nghe tình hình.

Bỗng nhiên có một cọng cỏ bị gió thổi vào đường.

Nhưng gần như ngay lập tức, cọng cỏ đó lại tự động đứt lìa giữa không trung.

Cứ như thể có một vật sắc bén nào đó đã cắt đứt cọng cỏ.

Nhưng hai bên đường rõ ràng không có gì cả!

Hơn nữa, pho tượng Nhân diện điểu ban đầu thực ra cũng nằm ở hai bên đường!

Khi Bàn Tử đi hất đổ pho tượng Nhân diện điểu đó, hắn cũng đã vượt qua một bên của lối đi, nhưng hắn lại không sao cả.

Sao đến những bụi cỏ này thì lại xảy ra chuyện?

Trong lòng Ngô Bất Chính đang nghĩ xem có nên kể những chuyện này cho mọi người hay không.Tuy nhiên, ngay lúc đó, Bàn Tử ở phía trước bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người vậy mà lăn về một bên lối đi.

Dường như là do phiến đá dưới chân bị trơn trượt.

Những phiến đá này đã bị phong hóa rất nghiêm trọng, lúc này họ lại đang dốc toàn lực di chuyển, quả thật rất dễ trơn trượt.

Ngô Bất Chính cũng không để ý, nhưng cậu đột nhiên nhớ lại nội dung trên video, sắc mặt lập tức thay đổi kịch liệt.

Chỉ thấy Bàn Tử lúc này đã lăn về một bên lối đi.

Nhìn đà này e rằng hắn thật sự sẽ rơi ra ngoài.

Ngô Bất Chính đã không kịp chạy qua, vội vàng kêu lên: “Tiểu ca cản hắn lại, không thể rời khỏi lối đi, nếu không sẽ chết đó!” Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thuận thế rút Hắc kim cổ đao ra.

Lúc này anh muốn xông qua cũng không kịp nữa.

Dứt khoát trực tiếp đâm Hắc kim cổ đao về phía Bàn Tử.“Tiểu ca anh làm cái gì thế!” Bàn Tử giật mình nhảy dựng, vội vàng dạng hai chân ra, lập tức Hắc kim cổ đao liền cắm sát vào gốc đùi hắn, xuyên vào phiến đá.

Đáy quần của Bàn Tử lập tức rách toạc, gió lớn thổi vù vù, khỏi phải nói sướng đến mức nào.

Nhưng mặt Bàn Tử đã xanh lè cả rồi, hắn chửi lớn: “Tần Vũ, mẹ nó chứ anh muốn Bàn gia tôi tuyệt tự tuyệt tôn à!

Bàn gia tôi là con một của lão Vương gia đó!” “Thằng béo chết tiệt, mày mà không muốn chết thì đừng có nhúc nhích!” Ngô Bất Chính vội nói.

Bàn Tử ngẩn ra, không hiểu chuyện gì mà nhìn Ngô Bất Chính.

Chương 1251

Tuy nhiên, khi hắn thấy sắc mặt Tần Vũ cũng thay đổi, lập tức có chút hoảng sợ.

Hắn vội vàng nhìn vào phòng livestream, thông qua góc nhìn của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, vừa vặn nhìn thấy chính mình đang nằm trên đất.

Đùi mình không sao, chỉ là đáy quần bị rách, nhưng cũng khá mát mẻ.

Nhưng điều quan trọng là, đồ đạc trong ba lô của mình vậy mà lại rơi vãi đầy đất.

Hơn nữa, những thứ hắn vác đều là thiết bị nặng nhất, muốn vào sâu trong rừng mưa thì không thể thiếu.Bàn Tử vội vàng đứng dậy quay đầu nhìn một cái, lập tức ngớ người ra, ba lô của mình vậy mà lại xuất hiện một lỗ thủng.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là lỗ thủng đó căn bản không phải bị rách, mà cứ như có người dùng dao thái rau cắt ra một đường vậy.

Bàn Tử cả người đều ngớ ra, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ngô Bất Chính lúc này đã hiểu ra, vội tiến lên lấy Bàn Tử và những vật tư tương đối gần lại, đồng thời nói: “Con đường này có vấn đề, tuyệt đối không thể ra ngoài, tôi nghi ngờ hai bên ở đây có một loại sức mạnh giống như máy cắt không khí!

Những bụi cỏ đó chính là bị loại sức mạnh này không ngừng cắt xén, nên mới không mọc cao được!

Đó cũng là lý do tại sao cỏ dại luôn không thể chắn lối đi!” Bàn Tử nghe vậy phản bác: “Cậu nói nhảm đấy à, còn máy cắt không khí nữa chứ, Tây Vương Mẫu mà phát minh được thứ này, vậy thì lúc đó bà ta chẳng phải đã thống nhất toàn cầu rồi sao!" Ngô Bất Chính chửi: "Mẹ nó chứ cậu động não một chút được không, tôi đó là ví dụ, ví dụ hiểu không!

Quỷ mới biết đây là sức mạnh gì!"Trong lúc nói chuyện, hai người đã nhét đồ đạc trở lại ba lô, Bàn Tử dùng dây buộc chặt chỗ rách, tạm thời miễn cưỡng vẫn dùng được.

Nhưng có mấy quả đạn pháo sáng lại rơi ra ngoài lối đi, hiển nhiên đã không thể lấy lại được nữa.

"Sao đây?

Có nên quay lại không?" Bàn Tử lúc này thật sự hoảng rồi.

Cứ bảo hắn đi đánh nhau một trận với Tống tử, hắn không sợ, nhưng hắn lại sợ mấy thứ không nhìn thấy sờ không được này.

Theo lời hắn nói, như vậy chết thật oan.

Đến âm phủ địa phủ, gặp Diêm Vương gia cũng không ngẩng mặt lên được.

Đây không phải là tính cách của Bàn gia hắn.

Tần Vũ vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng: "Có lẽ liên quan đến những tiếng cười đó, thứ sóng âm!" Lời anh vừa thốt ra, lập tức trong lòng mọi người đều rùng mình.

Ngô Bất Chính lập tức tiếp lời: "Thứ sóng âm có thể gây ra cộng hưởng, nhưng chưa từng nghe nói còn có thể cắt xén đồ vật!"Hắc Hạp Tử lại lắc đầu: "Cái đó chưa chắc, khi thứ sóng âm hình thành, tần suất ở rìa sẽ cao hơn, điều này giống như việc dùng kính lúp đốt diêm dưới ánh mặt trời vậy!

Cậu tập trung điểm sáng thì có thể đốt cháy diêm, điểm sáng phân tán thì chỉ cảm thấy một chút ấm áp!

Nếu đây là thứ sóng âm, vậy vị trí hai bên đường chắc chắn là khu vực tập trung năng lượng!

Còn trên lối đi là khu vực cộng hưởng, hơn nữa khu vực cộng hưởng này còn có thể chồng chất lên nhau, một lần thì chắc chắn không thể giết người!

Nhưng nếu kéo dài, cộng hưởng chồng chất lên, chúng ta có thể sẽ giống như những con chim kia!” Dường như để chứng minh lời của Hắc Hạp Tử.

Trên bầu trời liên tiếp vang lên mấy tiếng sấm rền.

Cơn mưa lớn đang bị kìm nén, có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Tiếng mưa nghe lách tách, có lẽ căn bản không hề tạnh, mà là loại thứ sóng âm ở nơi họ đang đứng đã làm vỡ nát những hạt mưa.

Một khi thứ sóng âm hoàn toàn bộc phát, không thể chống lại nước mưa, cơn mưa lớn này sẽ ngay lập tức trút xuống.Mà căn bản không có thời gian để suy nghĩ nhiều, tiếng sấm lần này vừa vang lên, lập tức tiếng cười của phụ nữ xung quanh càng trở nên chói tai và quỷ dị hơn.

Âm thanh đó dường như đã chui vào tai mọi người mà cười.

Ngô Bất Chính cảm thấy Hắc Hạp Tử có lẽ đã nói đúng.

Vừa định hô hào mọi người mau đi, kết quả liền cảm thấy cổ mình lạnh toát.

Giơ tay sờ một cái.

Mẹ nó!

Tai mình vậy mà lại chảy máu rồi.

Hơn nữa là chảy ra từ trong tai, tiếng cười của người phụ nữ này đã bắt đầu gây uy hiếp đến tai mình rồi.Thể chất của Tần Vũ và những người khác hiển nhiên tốt hơn Ngô Bất Chính.

Nên lúc này họ đều không sao, nhưng nói thật, trải qua nhiều chuyện như vậy, thể chất của Ngô Bất Chính đối với người bình thường mà nói đã là không tồi rồi.

Nhưng ai bảo những người bên cạnh cậu ta đều biến thái như vậy chứ?

Ngay cả Lương Quỳnh cũng xuất thân từ khảo cổ, thường xuyên hoạt động dưới lòng đất, thể chất cũng đã được rèn luyện.

Nên chúng ta cũng không thể trách cậu ta thể chất kém, dù sao thì còn phải xem so với ai.

“Đi mau!” Thấy Ngô Bất Chính đã bắt đầu chảy máu, Tần Vũ vội vàng kêu lên.

Tuy nhiên, lần này họ chỉ chạy được chưa đầy hai phút.

Liền thấy địa hình phía trước đột nhiên dốc lên.

Hơn nữa, những phiến đá dưới chân vậy mà cũng trở nên vững chắc hơn nhiều.Bàn Tử ở phía trước nói: “Vãi, đó là một đài đá à, trông hơi giống đình nghỉ mát, Tây Vương Mẫu đây là ý gì?

Mệt rồi thì cho chúng ta nghỉ ngơi hả?” Ngô Bất Chính nhìn kỹ, đó thực ra căn bản không phải đình nghỉ mát gì cả!

Mà là một kiến trúc giống như tế đàn, nhưng bên trên phủ đầy dây leo, nên trông hơi giống một cái đình nhỏ.

Nhưng ở đây sao lại có tế đàn chứ?

Chương 1252

Ngô Bất Chính và mọi người không dừng lại, rất nhanh đã lên tế đàn, chuẩn bị đi qua.

Tuy nhiên, khi họ lên đến tế đàn, gần như tất cả mọi người đều ngớ người ra.

Chênh lệch độ cao của tế đàn phải đến hai mét.

Đứng ở chỗ cao nhất, vừa vặn có thể nhìn rõ tình hình trong phạm vi trăm mét xung quanh.

Mà chính tình huống này đã trấn áp tất cả mọi người.

Chỉ thấy trong phạm vi trăm mét xung quanh nơi họ đang đứng vậy mà không còn cây đại thụ nào.

Toàn bộ đều là một loại cỏ dại giống như cỏ lau, cao nhất cũng đến hai mét.

Nếu không phải đứng trên tế đàn này, thật sự không thể nhìn thấy.

Trong cả vùng cỏ dại, vậy mà lại chất đầy những pho tượng Nhân diện điểu.

Hai cái một cặp, nhìn qua loa thì suốt quãng đường họ đi qua, ít nhất cũng phải hơn chục pho.Nhưng họ lại vẫn luôn không phát hiện ra, chỉ phát hiện cái đầu tiên.

Lúc này mới nhớ ra, trách gì tiếng cười của những người phụ nữ kia cứ âm hồn bất tán!

Hóa ra xung quanh đây còn có nhiều tượng Nhân diện điểu đến vậy!

Trong lòng Ngô Bất Chính đã hiểu ra: “Những pho tượng Nhân diện điểu này chắc chắn đều rỗng ruột!

Tây Vương Mẫu đã dùng những pho tượng Nhân diện điểu này để tạo ra sóng âm thông qua cộng hưởng!

Trách gì chúng ta luôn không thể thoát khỏi tiếng cười của những người phụ nữ đó!” Bàn Tử vội nói: “Biết rồi thì làm sao?

Chúng ta làm sao ra ngoài đây?” Tần Vũ nhìn sang một bên, nói: “Bên kia!” Mọi người nhìn theo, phát hiện bên đó không có đường, nhưng cách đó trăm mét có một cây đại thụ cao vút trời, nửa chiếc xác máy bay trực thăng nằm gần gốc cây đó!Trông có vẻ là xác máy bay trực thăng đã đâm vào thân cây đại thụ rồi dừng lại.

Cây đại thụ đó bị đâm nghiêng hẳn, đổ dựa vào một cây đại thụ bên cạnh, nhờ vậy mới không hoàn toàn đổ sập.

Bàn Tử vội nói: “Vãi, không ngờ chúng ta đã gần đến thế này rồi, nhưng con đường này không thể ra ngoài được, chúng ta e là vẫn phải đi theo lối đi này thôi!” Tần Vũ lắc đầu, chỉ về phía sau nói: “Không cần, các anh nhìn kìa!” Mọi người ngẩn ra, đều nhìn theo.

Vừa nhìn thấy, lập tức liền sững sờ.

Chỉ thấy trong lối đi mà họ vừa tới, một luồng khí sóng vậy mà cuốn tới.

Toàn bộ cỏ dại bị gió thổi vào đều bị cắt xén bay vèo lên.

Mà luồng khí sóng lần này hiển nhiên mạnh hơn, có lẽ là thứ sóng âm đã chồng chất lên nhau.

Mọi người thấy vậy đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Bàn Tử chửi: “Vãi, Tiểu ca anh không nói sớm!”Tần Vũ vội nói: “Mau đi, rời khỏi lối đi, nếu không tất cả đều phải chết!” Nói xong, anh đã kéo Ngô Bất Chính nhảy khỏi tế đàn.

Hắc Hạp Tử và Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Thời gian không còn nhiều.

Họ căn bản không dám có chút chậm trễ nào, rất nhanh đã đến ven lối đi.

Nhưng nghĩ đến những bụi cỏ trước đó, họ lại bắt đầu có chút chùn bước.

Những bụi cỏ đó đều bị cắt đứt, ngay cả ba lô cũng bị cắt.

Người đi qua thật sự không sao chứ?

Sẽ không bị cắt thành hai nửa ngay lập tức chứ.

Ngô Bất Chính nói: “Tôi cảm thấy không sao, thứ sóng âm cũng không thể tồn tại mãi mãi, chắc chắn cũng là chồng chất lên nhau!

Chúng ta nhanh chóng đi qua!” Vừa nói, Ngô Bất Chính liền lấy ba lô của mình ra thử, quả nhiên phát hiện không có vấn đề gì.

Mọi người thấy vậy cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp nhảy ra khỏi lối đi, chui vào trong bụi cỏ.Mà gần như cùng lúc họ rời khỏi lối đi.

Một luồng khí sóng đã ngay lập tức quét qua.

Bàn Tử cảm thấy chân lạnh toát, thầm nghĩ không phải chứ, ngón chân mình bị cắt mất rồi sao?

Vãi, thế thì thảm quá!

Vừa nghĩ vừa cúi xuống nhìn, thấy chân mình vẫn còn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn kỹ lại, hắn cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy phía trước đôi giày của mình, vậy mà lại bị cắt ra một vết rách.

Vết cắt đó gọn gàng đến mức cứ như thể bị dùng dao rạch vậy.

Bàn Tử nhìn mà không nhịn được nuốt nước bọt.

Nếu vừa nãy mình chậm một bước nữa, e rằng cái chân này thật sự sẽ phế bỏ.

“Bàn Tử không sao chứ!” Mọi người cũng thấy tình huống của hắn, vội vàng hỏi.

Bàn Tử xua tay nói: “Không sao, chỉ là giày rách thôi, đến phía trước thay đôi khác là được!”Quần áo thì họ đều có đồ dự phòng!

Mà đều là trang phục đồng bộ do tổ chương trình cung cấp.

Chương 1253

Dù không đủ thì cũng chỉ có một bộ dự phòng, đến lúc đó nếu lại có vấn đề gì thì chỉ có thể dùng đồ của người khác thôi.

Mưa trên trời lại bắt đầu rơi lộp bộp.

Ngô Bất Chính nhìn lối đi không xa, nói: “Sức mạnh của thứ sóng âm lần này đã bộc phát hoàn toàn rồi, ước tính muốn tích tụ lại lần nữa còn cần vài phút!

Chúng ta không cần quay lại nữa, trực tiếp đi tìm xác máy bay thôi!” Mọi người đều không có ý kiến gì.

Lúc này tuy mới đặt chân lên đảo chưa được mấy tiếng.

Nhưng mọi người sớm đã bị những tình huống trên đường này làm cho kiệt sức.

Hơn nữa nhìn thời gian, vậy mà đã sáu giờ chiều rồi.

Cộng thêm trời mưa, lúc này sắc trời cũng đã bắt đầu tối sầm lại.

E rằng tìm thấy xác máy bay rồi, tối nay cũng không thể tiếp tục di chuyển được nữa.

Họ dầm mưa đi đường đã ướt sũng cả người, tối nay nếu còn tiếp tục dầm mưa thì e rằng sẽ đổ bệnh.

Đến lúc đó có thể sẽ hoàn toàn không đuổi kịp Ngô Tam Tỉnh và mọi người nữa.Mọi người một mạch đi về phía xác máy bay trực thăng.

Mặc dù khoảng cách đường chim bay chỉ khoảng trăm mét.

Nhưng xuyên qua rừng cỏ cao hơn cả người.

Cộng thêm mưa càng lúc càng lớn, đi lại đơn giản là khiến người ta khó chịu.

Giày của Bàn Tử bị rách, bên trong đầy nước và bùn.

Cứ đi là trượt, quãng đường trăm mét vậy mà phải đi mất hai mươi phút mới tìm thấy xác máy bay.

Mặc dù là máy bay trực thăng, nhưng cánh quạt đuôi lớn ở phần đuôi vẫn khá nguyên vẹn, vừa vặn tạo thành một nơi trú mưa.

Một nhóm người cũng không biết tình hình bên trong máy bay thế nào, không mạo hiểm đi vào, đều ngồi dưới cánh quạt đuôi nghỉ ngơi.

Bàn Tử lấy đèn bão ra thắp sáng, cuối cùng cũng ấm áp hơn một chút.

Nhưng cũng không dám ở lâu, lát nữa nghỉ ngơi một chút, vẫn phải vào trong xác máy bay.

Nếu có thể dọn dẹp một không gian bên trong để nghỉ ngơi thì là tốt nhất.

Bằng không ngủ bên ngoài, nước mưa chưa làm chết người cũng có thể bị gió lớn làm cho chết cóng.Bàn Tử lấy một điếu thuốc đưa cho Ngô Bất Chính một điếu, tự mình châm lửa hút một hơi, mới cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi vài phần, mở miệng hỏi: “Các cậu nói xem, Tây Vương Mẫu tạo ra một sát trận Nhân diện điểu này rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ để đề phòng những tên Đảo Đấu tặc như chúng ta sao?” Ngô Bất Chính cười cười, đưa thuốc lá cho Tần Vũ.

Tần Vũ không hút thuốc, nhưng lúc này quả thật cũng mệt mỏi, liền dứt khoát cho điếu thuốc vào miệng ngậm.

Anh nhớ trong kiếp trước, Tiểu ca chính là ngậm thuốc lá, hơn nữa còn có thể đắp lên vết thương.

Mình chưa từng thử, vì vậy liền thử xem sao.

Không thể không nói, ngậm thuốc lá quả thật sảng hơn hút thuốc, nhưng vẫn không khuyến nghị mọi người hút thuốc, hút thuốc có hại cho sức khỏe.

Tần Vũ ngậm thuốc một lúc, sau đó đắp lên cánh tay.

Thể chất của anh đặc thù, vết thương kiểu này cơ bản đã đóng vảy rồi.

Nhưng trong rừng mưa khí hậu ẩm ướt, vết thương không thể bị bịt kín lâu, nếu không sẽ xảy ra vấn đề.

Thế là anh tháo băng gạc ra, đắp lá thuốc rồi không băng lại nữa.Ngô Bất Chính lại xin một điếu thuốc, tự mình châm lửa hút một hơi, nói: “Bàn Tử, sát trận Nhân diện điểu này không phải là để đối phó chúng ta đâu!

Các cậu đã bị ấn tượng ban đầu chi phối, cứ luôn cho rằng đây là lăng mộ của Tây Vương Mẫu!

Nhưng thực tế không phải vậy, nơi này thực chất là di tích của Tây Vương Mẫu Cung!

Một quốc gia sợ nhất điều gì, sợ nhất là bị kẻ địch xâm lược!

Lối đi vừa rồi, hẳn là một trong những lối đi của Tây Vương Mẫu Cung!

Những Nhân diện điểu đó vào thời bình, có thể dùng làm biểu tượng văn hóa của Tây Vương Mẫu, dùng để tiếp đón khách nhân!

Nhưng vào thời chiến, chúng lại trở thành vũ khí giết người!

Có lẽ Tây Vương Mẫu trước khi chết đã kích hoạt tất cả những cơ quan này rồi!

Và chúng đã tồn tại suốt bao nhiêu năm nay, chúng ta cũng là vô tình đâm đầu vào đây thôi!” Bàn Tử nghe vậy chợt hiểu ra.

Hơn nữa lúc này nhìn tình hình.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người không đi đường này cũng là đúng đắn.

Nơi này nguy hiểm như vậy, hơn nữa phương hướng cũng không đúng, quả thật không cần thiết phải đi qua đây.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, Bàn Tử liền bắt đầu làm bữa tối, thực ra cũng đơn giản, chỉ là châm lửa bếp dầu, đun chút nước luộc ít đồ ăn là được.

Trời đang mưa lớn, ngược lại không lo mùi thức ăn bay ra ngoài dẫn dụ dã thú.

Còn Tần Vũ và hai người kia thì vào khoang máy bay trực thăng tìm kiếm, xem còn có nạn nhân nào, hoặc là động vật quý hiếm bị săn trộm không.Toàn bộ xác máy bay trực thăng không lớn.

Nhưng cũng không nhỏ chút nào, loại trực thăng này để có thể chứa được nhiều hàng lậu hơn nên đều đã được cải tạo.

Chương 1254

Toàn bộ không gian bên trong khoang máy bay rất lớn.

Nhưng ở đây chỉ có một nửa, trông có vẻ chỉ sâu chưa đến ba mét.

Hơn nữa chỗ bị đứt gãy còn không có cửa.

Ngủ ở đây vào buổi tối, có thể sẽ bị gió lùa vào.

Bên trong khoang máy bay bừa bộn như một bãi chiến trường.

Ba người dọn dẹp mất cả một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng dọn ra được một lối đi.

Mà những thứ dọn ra được thật sự có đủ mọi thứ.

Túi ni lông, bao mì ăn liền, thậm chí còn có mấy đầu mẩu thuốc lá.

Bàn Tử nhìn thấy những thứ dọn ra được không khỏi chửi: “Mấy tên buôn lậu này cũng quá cẩu thả rồi, còn hút thuốc trên máy bay nữa chứ, đúng là chán sống!” Ngô Bất Chính cười nói: “Cái này có gì đâu, tôi còn đọc được một tin tức nói rằng bọn trộm dầu còn hút thuốc trên xe nữa kìa, cái thời buổi này gần chết rồi thì cái loại chim gì cũng có!

Những kẻ liều mạng, làm sao mà bận tâm nhiều đến thế.” Bàn Tử cười cười, ra hiệu cho mọi người có thể ăn cơm rồi, ăn xong cơm thì tiếp tục dọn dẹp.

Lâu như vậy không có động tĩnh gì, ước tính bên trong dù có người thì cũng đã chết rồi.

Cũng có thể căn bản không có ai.

Mọi người gật đầu, lập tức ngồi xuống ăn cơm.

Đợi ăn xong cơm và nghỉ ngơi một lát, lúc này mới tiếp tục làm việc.

Đồ đạc trong khoang máy bay cơ bản đều đã được dọn ra.

Nhưng nói thật, điều khiến người ta không ngờ tới là, trong toàn bộ khoang máy bay, vậy mà chỉ tìm thấy ba năm cái lồng.

Hơn nữa bên trong đã trống rỗng.Nhưng khóa của lồng lại không hề bị mở.

Có lẽ những cái lồng này vốn dĩ đã trống rỗng.

Buôn lậu cũng không thể nào mỗi cái lồng đều chất đầy mới buôn lậu đúng không.

Bàn Tử ngồi trên một cái lồng khá lớn, nói: "Xem ra nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, trong xác máy bay này không có người và động vật.

Chiếc máy bay này đã đứt thành hai đoạn, cho dù có người và động vật, e rằng cũng đã rơi xuống hết rồi.

Theo Bàn gia tôi thấy, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau chóng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn phải lên đường!" Mọi người đều cảm thấy có lý, thế là lấy túi ngủ ra, chen chúc trong khoang máy bay đã được dọn dẹp để chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bàn Tử cẩn thận, tìm một tấm vải chống nước, dùng dây sắt buộc lại làm một cái rèm cửa đơn giản.

Như vậy ít nhất cũng không đến nỗi để gió lạnh buổi tối trực tiếp lùa vào.

Làm như vậy, ít nhất cũng coi như một chỗ ở tạm bợ rồi.

Tóm lại tốt hơn nhiều so với việc dầm mưa bên ngoài.

Mọi người sắp xếp túi ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa đặt mông ngồi xuống, bỗng nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan.

Âm thanh giòn tan này trong môi trường yên tĩnh đơn giản là quá rõ ràng.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, âm thanh này không giống tiếng gỗ hay kim loại bị gãy.

Mà nghe lại có chút giống tiếng xương cốt bị gãy.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng đều có một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ có người bị đè dưới xác máy bay trực thăng?

Vãi, thế thì phiền phức rồi, xác máy bay trực thăng này cũng rất lớn, mấy người bọn họ làm sao mà đẩy ra được.Vẫn là Ngô Bất Chính cẩn thận, cậu ta chỉ vào vị trí Bàn Tử đang ngồi nói: "Chỗ này hẳn là một tấm ván, chúng ta cạy ra, hẳn là có thể nhìn thấy tình hình bên dưới!" Mọi người gật đầu, Bàn Tử tìm được một tấm kim loại từ máy bay, miễn cưỡng có thể dùng làm đòn bẩy.

Loay hoay mất đúng nửa tiếng, cuối cùng mọi người cũng cạy được tấm ván đó lên.

Bên dưới quả nhiên lộ ra một không gian không lớn.

Bên trong không có gì cả, nhưng có rất nhiều đường dây và hộp máy.

Hẳn là hộp điều khiển của cả chiếc trực thăng.

Những thứ này mọi người cũng không hiểu, Bàn Tử tìm một lúc, liền phát hiện bên dưới cũng bị rách.

Rất dễ dàng liền mở rộng vết rách, sau đó liền nhìn thấy mặt đất bên dưới.

Nhưng lại không nhìn thấy thi thể nào!

Ngô Bất Chính nói: "Tình huống không đúng, bên dưới còn có không gian, bên trên còn có vách ngăn!

Âm thanh này không thể xuyên qua nhiều tầng như vậy được, bây giờ nghĩ lại, có thể âm thanh là từ bên ngoài truyền vào!

Như vậy, chúng ta tìm ở đây là vô ích!

Chúng ta chi bằng ra ngoài xem thử, nếu vị trí người đó bị đè không sâu, ngược lại có thể kéo ra được!" Mọi người cảm thấy có lý, thế là lại trèo lên, chỉnh sửa lại tấm ván ngăn, dù sao lát nữa còn phải dùng để ngủ.

Sau đó liền rời khỏi khoang máy bay.

Chương 1255

Bên ngoài mưa đã rơi lớn hơn.

Mọi người vừa ra ngoài liền đi vòng quanh máy bay một vòng, khi đi đến phía xa nhất.

Họ liền nhìn thấy vô số máu tươi trên mặt đất chảy ra theo nước mưa.

Hiển nhiên bên dưới thật sự có thứ gì đó bị đè.

Mọi người nhìn nhau một cái, lập tức không chậm trễ nữa, bắt đầu đẩy xác máy bay trực thăng.

Tuy nhiên, xác máy bay trực thăng này quá nặng.

Căn bản không đẩy nổi.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử linh cơ một phát, lấy xẻng gấp ra, đã không đẩy được bên trên thì đào bên dưới vậy.

Cái đầu của tên Đảo Đấu này quả là linh hoạt.

Bàn Tử ba chân bốn cẳng đào ra một cái hố.

Cái hố không lớn, sẽ không khiến xác máy bay trực thăng bị dịch chuyển.

Nhưng thứ bên dưới vừa vặn có thể rơi vào trong hố.

Đợi đến khi thứ đó rơi xuống, mọi người đơn giản là không muốn nhìn nữa.

Toàn thân xương cốt của người đó đều gãy nát, cả người như một đống bùn nhão, bị đè dưới xác máy bay trực thăng trong một tư thế gần như không thể có được.

May mà đầu hắn không nổ tung!

Bằng không Ngô Bất Chính và mọi người có lẽ đều phải lấp đất lại rồi.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử hai người cùng kéo người kia ra ngoài.

Vừa nhìn thấy, cả hai không khỏi ngẩn ra, người kia lại là đồng hương với Thái Hắc, cũng là một người da đen.

Nếu không phải có đèn mỏ chiếu sáng, trong bóng tối này thật sự không nhìn rõ mặt hắn.

Ngô Bất Chính tiến lên sờ thử, nhưng lại không phát hiện bất kỳ manh mối nào có giá trị.

Hiện tại muốn xác định thân phận của người này cũng là một vấn đề.

Bên livestream đã có người thông báo cho chương trình.

Chương trình cũng đã biết ở đây còn có người chết.

Thế là họ bảo Tần Vũ và mọi người xử lý thi thể một chút, sáng mai sẽ có người vào đưa họ ra ngoài.

Tuy là thi thể, nhưng cũng phải mang ra.

Tần Vũ và mọi người đương nhiên không có ý kiến, tục ngữ nói rất hay, người chết là lớn.

Dù sao người ta cũng đã chết rồi, mình vất vả một chút xử lý thi thể vẫn là chuyện nên làm.

Mọi người tìm một tấm bạt chống thấm, phủ lên thi thể, bốn phía dùng đất đè xuống.

Dù sao sáng mai cũng phải vận chuyển ra ngoài, nên cũng không đè quá sâu.

Bàn Tử vừa xử lý vừa hỏi: "Thiên Chân, cậu nói xem rốt cuộc người này làm gì vậy?

Sao trên máy bay buôn lậu lại có cả người da đen chứ!" Ngô Bất Chính suy nghĩ một chút rồi nói: "Những người này có thể đều là lao công nghèo khổ, đại gia phía sau sao có thể đích thân tới chứ.

Buôn lậu bị bắt là chuyện rất nghiêm trọng, đặc biệt là ở Việt Nam.

Bọn họ chắc chắn không muốn mạo hiểm, nên mới thuê người làm.

Đúng là, người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong, rớt vào cái kết cục này cũng chẳng trách ai được." Bàn Tử nghe vậy trong lòng không thoải mái, nói: "Cậu nói vậy nghe khó chịu quá, chúng ta hình như cũng giống họ, cũng vì cầu tài mà đến đây!" Ngô Bất Chính vội cắt ngang lời hắn: "Thôi đi, chúng ta đâu phải vì cầu tài, cậu thì có!" "Thôi được rồi, không nói nữa, tìm thêm xem, hắn có thể còn có đồng bọn, nếu không bị đè dưới đó, có thể đã rơi ở gần đây!" Ngô Bất Chính định dẫn người đi tìm.

Tuy nhiên, Tần Vũ ở một bên lại mở miệng nói: "Không cần đâu, người đó đã đi rồi!" Mọi người ngẩn ra, đều rất khó hiểu.

Nhưng sau đó họ nhìn thấy, Tần Vũ đang nhìn chằm chằm xuống đất ở một bên.

Họ lại gần nhìn, phát hiện trên mặt đất lại có một dấu chân người.

Dấu chân đó hiển nhiên không phải của họ, vì dấu chân đó là chân trần.

Mà bọn họ đều đang đi giày.

Tần Vũ nói: "Dấu chân này chỉ có đi ra, không có đi vào!" "Người đó đã đi rồi!" Mọi người nghe đều ngẩn ra, trong lòng không khỏi cảm thấy rất bất lực.

Vì người đó đã đi rồi, có nghĩa là hắn ta không sao.

Nhưng hắn ta hẳn cũng biết có một đồng bọn bị đè dưới máy bay chứ.

Cứ thế bỏ đi, thật sự khiến người ta có chút bất lực.

Nếu họ là người bị đè dưới đó, nhìn đồng bọn bỏ mình lại mà đi.

Lúc đó sẽ tuyệt vọng đến mức nào chứ.

Cũng may người này sau khi bị đè có lẽ đã chết rồi.

Chương 1256

Nên người đồng bọn kia mới tự mình rời đi.

Dù sao sự thật thế nào họ cũng không biết.

Nên chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.

Mặc dù nói bị đè chết không có gì đáng mừng, nhưng có lúc phải tàn nhẫn đối mặt với hiện thực, nói thật còn không bằng chết đi. "Về nghỉ ngơi thôi!" Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính, rồi đi về phía cabin.

Ngô Bất Chính thở dài, liên lạc với chương trình, biết được không có ai từ Lục Châu đi ra.

Hiển nhiên người rời đi kia, có lẽ còn chưa đi ra khỏi rừng!

Thậm chí có thể sẽ...

Trong khu rừng rậm này tình hình phức tạp, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mọi chuyện thật sự đều khó nói.

Ngô Bất Chính cũng không nghĩ nhiều nữa, ai sống chết mặc bay.

Giống như chương trình cũng không yêu cầu họ đi tìm người.

Họ không phải đội cứu hộ, không có nghĩa vụ đó.

Đến đây xem xét đã là hết lòng rồi.

Ai biết trong rừng còn có nguy hiểm gì.

Một khi mạo hiểm đi vào mà xảy ra chuyện, ai sẽ chịu trách nhiệm.

Họ đi thám hiểm di tích, đó là lựa chọn của chính họ, chết trong đó cũng chẳng trách ai được.

Nhưng nếu vì đi tìm người kia mà xảy ra chuyện, thì ai sẽ chịu trách nhiệm chứ?

Bàn Tử vốn đại đại liệt liệt, lúc này cũng im lặng.

Bốn người trở về cabin, không ai nói chuyện, mỗi người tự chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Bàn Tử điều chỉnh đèn phong nhỏ lại, không đến nỗi quá tốn nhiên liệu.

Mệt mỏi đã lâu, không biết từ lúc nào, mọi người đều ngủ thiếp đi.

Tiếng ngáy của Bàn Tử cũng vang lên.

Nhưng Tần Vũ từ khi kích hoạt huyết mạch Tiểu ca, giấc ngủ vẫn luôn không sâu lắm.

Chỉ cần một chút động tĩnh là có thể tỉnh lại.

Nên phần lớn thời gian, hắn thực ra không phải ngủ, mà là nhắm mắt dưỡng thần.

Trong mơ màng không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có thứ gì đó đè lên người mình.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, phát hiện bên ngoài mưa đã nhỏ đi rất nhiều, tiếng mưa tí tách đã không còn ồn ào như vậy nữa.

Và lúc này một người đang đè lên người hắn.

Nhìn kỹ, lại là Ngô Bất Chính.

Tên này ngủ sao lại còn không thành thật hơn cả Bàn Tử, một chân đã đè lên người hắn.

Tay cũng ôm lấy hắn, cứ như một cô vợ nhỏ đang nép vào lòng hắn vậy.

Tần Vũ thử đẩy hắn ra để hắn ngủ cho đàng hoàng.

Tuy nhiên còn chưa ra tay, đột nhiên hắn ý thức được không đúng.

Túi ngủ của họ đều do chương trình cung cấp.

Dưới mỗi túi ngủ đều có băng dính hai mặt để cố định.

Độ dính của loại băng dính này không lớn lắm, nhưng tuyệt đối không nhỏ.

Thiết kế như vậy cũng có lý do riêng.

Dù sao những nơi có thể dùng đến loại túi ngủ này, cơ bản đều là ở ngoài trời.

Gặp mưa hoặc dốc nghiêng như thế này, nhất định phải có thể cố định được.

Nhưng cũng không thể cố định quá chặt, nếu không gặp nguy hiểm muốn nhanh chóng thoát thân cũng không được.

Nên độ dính của nó đại khái nằm trong phạm vi khoảng một trăm cân.

Ví dụ, nếu bạn treo ngược trên trần nhà, thì nó căn bản không thể dính chặt được.

Tường bên cạnh cũng không được, nhưng trên dốc nghiêng thì lại vừa vặn có thể.

Mà Ngô Bất Chính trong tình huống ngủ bình thường, không thể nào lật người đè lên người hắn.

Chương 1257

Với độ dính của băng keo bên dưới, hắn ta căn bản không thể thoát ra được.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính lại đè lên người hắn, tình huống này hiển nhiên không đúng lắm.

Tần Vũ vội nhìn xung quanh, phát hiện Bàn Tử lại cũng đè lên người Hắc Hạp Tử.

Hắc Hạp Tử hình như cũng tỉnh rồi, đang cố đẩy Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử quá nặng, Hắc Hạp Tử lại đang cuộn trong túi ngủ, căn bản không thể đẩy nổi.

Tần Vũ vội vàng đẩy Ngô Bất Chính ra.

Tuy nhiên điều mà họ không ngờ tới là, Ngô Bất Chính lại cứ thế bò lại.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ không phải do hắn ta tự muốn vậy, mà là do góc độ.

Tần Vũ ngẩn ra, vội vỗ vỗ Ngô Bất Chính để đánh thức hắn.

Ngô Bất Chính đang ngủ say, đột nhiên bị đánh thức còn có chút mơ màng.

Nhưng khi lý trí khôi phục, nhìn thấy mình lại đè lên người Tần Vũ, lập tức mặt già đỏ bừng, vội vàng ngượng ngùng nói: "Tiểu ca, cậu... cậu muốn làm gì?" "Tôi là đàn ông đấy nhé!" Tần Vũ cạn lời, không đáp lời hắn, mà từ trong túi ngủ chui ra.

Nhưng vừa ra ngoài, hắn đã phát hiện tình huống không đúng.

Chỗ họ ngủ lại đã thay đổi.

Ngô Bất Chính vẫn còn chưa phản ứng kịp, Tần Vũ cũng không đẩy hắn, một mình chạy đi đánh thức Bàn Tử.

Bàn Tử sau khi tỉnh dậy phục hồi rất nhanh, cảm thấy người bị siết chặt bèn hỏi: "Tình hình gì đây?

Sao ngủ một giấc mà cứ như lên pháp trường vậy, siết chết Bàn gia tôi rồi!" "Ai dà, ai mà rảnh rỗi thế, sao lại di chuyển túi ngủ của Bàn gia tôi lên tường rồi!" Bàn Tử đột nhiên nói.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng đã phản ứng kịp, vội vàng nói: "Của tôi cũng vậy, sao chúng ta đều bò lên tường thế!" Tần Vũ kéo Hắc Hạp Tử ra, nói: "Chúng ta không động, là cabin này động!" Vừa nói hắn vừa chỉ vào lối ra.

Chỉ thấy ở vị trí lối ra, tấm màn che tạm thời bằng bạt chống thấm mà Bàn Tử đã dựng lên lại đã bị nghiêng.

Toàn bộ tấm màn nghiêng thành bốn mươi lăm độ, nửa tấm bạt đã sụp xuống.

Mọi người nhìn thấy tình huống này trong lòng lập tức hiểu ra.

Chắc chắn là mảnh vỡ máy bay đã lăn chuyển vị trí.

Chẳng lẽ mưa xuống quá lớn, mặt đất phía dưới đã sụp đổ?

Nhìn đồng hồ đã là năm giờ sáng.

Trời cũng sắp sáng rồi.

Thế là mọi người vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài trời tờ mờ sáng, không bật đèn pin tối đa chỉ có thể nhìn thấy hai ba mét.

Xa hơn nữa là một mảng xám mịt mờ, không nhìn rõ tình hình.

Bàn Tử bật đèn mỏ chiếu sáng, phát hiện toàn bộ mảnh vỡ máy bay quả thực đã nghiêng đi không ít.

Đi vòng quanh một vòng, phát hiện cái hố mà mình đã đào ra tối qua để cứu người da đen quá lớn.

Kết quả nước mưa xói mòn liền sụp xuống.

May mắn là sụp đổ không sâu, nếu không mảnh vỡ máy bay e là đã lăn xuống rồi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải có chuyện gì kỳ lạ là được.

Dù sao đã trải qua nhiều chuyện như vậy, càng đến gần những nơi như di tích cổ mộ, thần kinh của họ cũng càng căng thẳng.

Thấy không phải chuyện quỷ dị, tâm trạng này cũng được thả lỏng.

Còn lâu mới sáng hẳn, Bàn Tử liền gọi mọi người quay về ngủ tiếp.

Nhưng thần sắc căng thẳng, ai mà ngủ được chứ.

Thế là Ngô Bất Chính liền bảo hắn làm bữa sáng, ăn xong cơ bản trời cũng sáng rồi, đến lúc đó sẽ trực tiếp xuất phát đi tìm Tam Thúc của họ.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, liền chạy đi nấu ăn.

Còn Ngô Bất Chính thì đi xem thi thể của người da đen kia.

Sau khi trời sáng, chương trình và quân đội sẽ phái người đến.

Họ cũng coi như kiểm tra lần cuối không có vấn đề gì, làm tốt công tác bàn giao.

Tuy nhiên khi đến gần thi thể, hắn lại phát hiện hình như có chút không đúng lắm.

Sao toàn bộ tấm bạt chống thấm đều phồng lên.

Hôm qua khi họ phủ tấm bạt, để tránh nước mưa vào, đều phủ rất chặt.

Hơn nữa bốn phía của tấm bạt còn đè đất.

Chương 1258

Sao bây giờ toàn bộ tấm bạt lại phồng to đến vậy.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, muốn đi xem tình hình.

Tuy nhiên vừa mới đi được hai bước, đột nhiên hắn liền nhìn thấy, một góc của tấm bạt bị đất đè lại lại đã bị mở ra.

Hơn nữa thi thể bên trong tấm bạt, hình như còn đang động đậy.

Bề mặt tấm bạt không ngừng nhúc nhích, dường như có thứ gì đó bên dưới đang sờ mó tấm bạt vậy.

Cảnh tượng này khiến Ngô Bất Chính lập tức ngây người.

Hắn vội quay người muốn đi thông báo cho Tần Vũ và mọi người.

Tuy nhiên hắn vừa quay người lại, lập tức bị một người bịt miệng.

Nhìn kỹ, lại chính là Tần Vũ.

Hơn nữa điều này còn chưa phải là quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, hắn nhìn thấy Bàn Tử và Hắc Hạp Tử cũng đứng một bên không dám nói chuyện.

Sắc mặt mọi người đều rất nghiêm túc, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, không đúng, mình còn chưa nói gì mà họ đã biết thi thể có vấn đề rồi?

Điều này cũng quá tâm linh tương thông rồi.

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền phát hiện mình đã nghĩ sai rồi.

Chỉ thấy Bàn Tử nhẹ nhàng lên đạn khẩu súng shotgun trên ngực.

Sau đó nòng súng lại chĩa về phía bếp lửa mà hắn đang nấu ăn.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía đó.

Ban đầu hắn không nhìn thấy gì.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện mọi chuyện không đúng.

Nơi họ đang ở, là một sườn dốc nghiêng, cây đại thụ kia nằm ở một phía của sườn dốc.

Mà bếp nấu ăn Bàn Tử dựng lên cũng nằm ở một bên sườn dốc.

Tuy nhiên, lúc này ở phía dưới sườn dốc, lại không biết từ lúc nào đã đứng một thứ gì đó.

Sở dĩ gọi nó là thứ gì đó, là vì thứ đó nhìn qua thật sự không giống một người.

Nhưng nếu nói nó không phải người, thì chiều cao và hình thể lại đúng là giống một người.

Nòng súng mà Bàn Tử đang cầm thì chĩa thẳng vào nó.

Lúc này thứ đó đứng dưới sườn dốc, ít nhất cũng cách năm sáu mét, mọi người cũng không nhìn rõ.

Đều không ai dám manh động.

Ngô Bất Chính trong lòng hoảng sợ đè thấp giọng nói: "Tử Bàn Tử, đừng nổ súng, đó có thể là người!" Bàn Tử nói: "Người?

Cậu từng thấy người nào trông như quả bí ngô chưa?

Theo tôi cứ cho nó một phát rồi lại gần xem sao!" Tần Vũ lại lắc đầu nói: "Đừng hoảng, xem nó muốn làm gì đã!" Lúc này họ còn tắt cả đèn mỏ, xung quanh một mảnh tối đen.

Ngô Bất Chính rất muốn nói sao cậu lại tắt đèn, thi thể kia cũng có vấn đề mà!

Nhưng còn chưa kịp nói ra, đột nhiên Tần Vũ liền véo hắn một cái.

Sau đó hắn cùng nhìn thấy, thứ đó lại động đậy, đi về phía họ.

Ngô Bất Chính giật mình muốn nói, nhưng miệng bị Tần Vũ bịt lại.

Họ nháy mắt ra hiệu cho Ngô Bất Chính, ý bảo mình biết rồi, đó chắc là một người, nó đang đi bằng hai chân.

Nhưng cậu đừng kích động, giờ này mà đến đây, thì còn có thể là ai chứ?

Cứ xem đã.

Ngô Bất Chính nghĩ có thể là người của đội cứu hộ đã đến.

Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, trước hết chương trình đã nói sau khi trời sáng mới phái người đến.

Dù có đến sớm, cũng không thể chỉ có một người đến chứ!

Hơn nữa đứng ở đó không nói chuyện, là có ý gì?

Điều này hiển nhiên không đúng chút nào.

Trong lòng nghi hoặc, hắn cũng cố nén sự tò mò mà quan sát.

Chỉ thấy người đó đi lại hình như rất khó khăn, mỗi bước đi đều phải dừng lại rất lâu.

Phải mất đến nửa tiếng hắn ta mới từ dưới đi lên.

Chương 1259

Hắn ta nhìn thấy bữa sáng đang nấu trên bếp, dường như rất kích động, toàn thân đều đang run rẩy.

Bàn Tử thấy vậy thấp giọng nói: "Mẹ nó, nó không lẽ nhìn trúng bữa sáng của chúng ta rồi sao, nếu không thì cứ bắn chết nó đi!" Tần Vũ đè cổ tay hắn xuống nói: "Đừng!

Tôi qua đó xem trước!" Nói xong Tần Vũ liền muốn qua đó, tuy nhiên Ngô Bất Chính lại ngăn hắn lại, ý bảo điều này quá nguy hiểm, còn không biết đối phương rốt cuộc là tình huống gì.

Tuy nhiên ngay lúc này chỉ nghe thấy tiếng "Bang" một tiếng vang lên, thứ đó lại trực tiếp ngã vật xuống đất.

Hình như đã chết rồi.

Lần này mọi người hoàn toàn ngây người.

Ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, Bàn Tử cũng giơ súng trong tay lên ý bảo tôi đâu có nổ súng.

Thế là nó cứ thế ngã xuống.

Tần Vũ ý bảo mình qua đó xem, bảo những người khác đừng manh động.

Sau đó hắn tự mình mò qua.

Tuy nhiên đợi hắn qua đó, mọi người đợi nửa ngày, Tần Vũ vẫn không có động tĩnh.

Họ nhịn không được cũng muốn qua đó, chỉ nghe Tần Vũ nói: "Kinh tởm lắm, đừng lại gần!" Hắn nói vậy, mọi người càng thêm tò mò, Bàn Tử hỏi: "Tiểu ca, đó là người sao?" Tần Vũ lắc đầu nói:

"Trước kia thì phải, nhưng bây giờ không phải nữa, là thi thể!" "Thi thể thì sợ gì, loại thi thể nào mà chúng ta chưa từng thấy, Tiểu ca cậu cũng vậy!" Bàn Tử nói xong đã đi qua, tuy nhiên chỉ nhìn một cái, lập tức suýt chút nữa thì nôn ra.

Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử cũng đi qua.

Tuy nhiên hai người cũng tương tự chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy một trận buồn nôn.

Ngô Bất Chính càng không dám nhìn lần thứ hai, mắng: "Mẹ kiếp, sao nó lại biến thành thế này, đây còn là người sao?" Tần Vũ trầm giọng nói: "Đúng là người, hơn nữa là bị hút khô máu mà chết!" Phòng livestream rất nhiều người cũng bị cảnh tượng Tần Vũ nhìn thấy làm cho chấn động.

Thậm chí rất nhiều nữ sinh vì không chịu nổi, trực tiếp chạy đến một bên ôm đầu nôn thốc nôn tháo.

Điều này cũng không có cách nào khác, thật sự là cảnh tượng đó quá kinh tởm rồi.

Đó quả thực là một người, nhưng đã không thể nhìn ra là người nước ngoài hay người trong nước nữa.

Nếu bạn thật sự phải nghiên cứu kỹ chủng tộc, thì có lẽ là người nước ngoài.

Vì tóc của hắn không phải màu đen.

Khá giống màu tóc của người nước ngoài.

Còn về những chỗ khác, đã sớm không còn phân biệt được nữa.

Người này mặc một bộ quân phục ngụy trang, đã phồng lên rất cao.

Và trên làn da lộ ra của hắn, lớn nhỏ mọc đầy những nốt sần.

Có nốt to bằng nắm tay trẻ con, có nốt chỉ bằng hạt đậu vàng.

Nhưng những nốt sần này quá nhiều, nói thế này nhé, bạn nhìn mặt hắn, đó căn bản không phải mặt mọc nốt sần.

Mà là những nốt sần mọc kín cả mắt mũi miệng, chỉ còn lại những khe hở.

Thậm chí nếu bạn không nhìn kỹ, bạn còn không thấy mắt hắn ở đâu.

Vì những nốt sần xung quanh thật sự quá nhiều, căn bản khiến bạn không thể nhìn rõ ngũ quan của hắn.

Bàn Tử ngồi một bên mắng: "Mẹ nó, giờ thì khỏi ăn sáng luôn rồi, nhưng rốt cuộc người này sao lại biến thành thế này?" "Khu rừng này có độc à, hay là bị côn trùng cắn?

Thật thảm quá!" Ngô Bất Chính không tiếp lời, trên mặt lại đầy vẻ lo lắng.

Tam Thúc của họ đều đã đi vào rồi, chẳng lẽ họ ở trong đó cũng xảy ra chuyện?

Tần Vũ không nói gì, còn Hắc Hạp Tử ở một bên thì rất tò mò, tiến lên dùng dao găm cạy mở cúc áo của người đó.

Khi họ cạy mở quần áo trên bụng người đó, tất cả mọi người đều không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Hóa ra trên bụng người này cũng toàn bộ là những nốt sần như vậy.

Chẳng trách quần áo bị đẩy phồng lên cao như thế.

Ngô Bất Chính nhìn thấy đây, đột nhiên nhớ đến chuyện thi thể người da đen kia, vội vàng nói: "Thi thể của người da đen kia cũng có vấn đề, tôi thấy tám phần cũng là như vậy!" "Chỗ này quỷ dị quá, hay là chúng ta..." Ngô Bất Chính còn chưa nói hết lời, đột nhiên Bàn Tử chỉ vào thi thể đó nói: "Mẹ kiếp, mấy cục u đó sao lại lăn xuống vậy?" "Mẹ kiếp, chưa từng nghe nói người mọc u có thể rụng ra được!" Hắc Hạp Tử nhanh tay lẹ mắt, tiến lên một cước, lập tức đạp nát cục u đó.

Nhưng theo sau đó là một vũng máu.

Mọi người ngẩn ra, Tần Vũ lại thò ra hai ngón tay cái dài bất thường gắp lấy một cục u rơi ra.

Cầm lên nhìn, lập tức tất cả mọi người đều phải hít vào hơi lạnh.

Hóa ra đó không phải là cục u, mà chính là côn trùng.

Rõ ràng còn có miệng và chân.

Chỉ là quá nhỏ nên đều nằm dưới thân, nên trước đó khi bám trên người, căn bản không nhìn thấy.

Tần Vũ vứt nó xuống đất một cước đạp chết, trầm giọng nói: "Đây là thảo tỳ tử, chúng ta mau đi thôi, máu của người đó e là đã bị hút khô rồi!

Bọn chúng muốn tìm vật chủ mới!" Nói xong Tần Vũ vội chạy đi lấy ba lô, kéo Ngô Bất Chính liền chạy.

Bàn Tử muốn mang theo cái nồi, trong đó dù sao cũng còn thức ăn.

Chương 1260

Bữa sáng này cũng chưa ăn, lát nữa chắc chắn sẽ đói, bỏ lại thật sự quá đáng tiếc.

Tuy nhiên, thời gian căn bản không cho phép.

Bàn Tử vừa mới chạy được hai bước, tất cả thảo tỳ tử trên thi thể người nước ngoài phía trước liền rơi xuống.

Rất nhanh liền lộ ra thi thể bên trong.

Và khi nhìn thấy thi thể này, mọi người mới biết thế nào là thảm!

Thi thể đó toàn bộ đã sụp lún xuống, giống như trực tiếp từ một người sống biến thành xác khô vậy.

Nhưng màu da của hắn vẫn giống với người bình thường.

Tình huống này, chỉ có thể là một người sống bị hút khô máu trực tiếp mới xuất hiện tình huống đó.

Nếu không thì xác khô bình thường đâu có màu da như vậy.

Hơn nữa trên người hắn còn có thể nhìn thấy, những đốm đỏ lớn nhỏ.

Mỗi một đốm đều là một thảo tỳ tử để lại.

Dày đặc ít nhất cũng phải có hàng ngàn con!

Đây còn chỉ là những chỗ có thể nhìn thấy, nếu là những chỗ không nhìn thấy, ai biết còn có bao nhiêu nữa chứ!

Thảo tỳ tử, rất nhiều người tin rằng đều đã từng thấy.

Thường thấy ở nông thôn, đặc biệt là những năm trước, trong làng có nuôi trâu hoặc nuôi chó.

Cơ bản chỉ cần chúng thường xuyên chui vào bụi cỏ, thì có thể tìm thấy chúng trên người.

Những con thảo tỳ tử này sẽ chui đầu vào da bạn để hút máu.

Cứ hút mãi, cho đến khi tự mình căng phồng mà chết.

Có con thảo tỳ tử thậm chí sau khi hút máu, có thể phình to gấp bốn năm lần kích thước ban đầu.

Và những con thảo tỳ tử rơi từ thi thể kia xuống, chính là như vậy.

Từng con từng con phình to tròn vo, cứ như những hòn đá hình bầu dục đang lao về phía họ. "Tử Bàn Tử còn không đi, làm gì đấy!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử lề mề, không khỏi kêu lên. "Trong nồi đang nấu là thịt bò nén, các cậu lãng phí quá!" Bàn Tử thật sự không nỡ, vội vàng lấy một cây bật lửa gas ra châm, mặc dù bật lửa gas không phải dùng để đốt lửa.

Nhưng lúc này đốt những con thảo tỳ tử này vẫn có tác dụng.

Lợi dụng lúc thảo tỳ tử không dám đến gần, Bàn Tử vội dùng nòng súng shotgun hơ quanh nồi, rồi bưng nồi chạy đi.

Và khi hắn chạy ra ngoài, chỉ thấy ở chỗ tấm bạt chống thấm ban đầu che thi thể người da đen kia, cũng có không ít thảo tỳ tử bò ra.

Từng con từng con đều to hơn những con bên ngoài.

Hiển nhiên máu của người da đen kia nhiều hơn người kia.

Chỉ tiếc là, hai người ban đầu còn một người sống.

Giờ thì hay rồi, tất cả đều chết.

Hơn nữa đợi người của đội cứu hộ đến, chỉ có thể mang về hai xác khô bị hút hết máu.

Thật sự đáng giá sao?

Hơn nữa những người này còn là những kẻ buôn lậu.

Có đôi khi, mọi chuyện thật khó nói...

Tần Vũ và nhóm người rất nhanh rời khỏi nơi này.

Và những con thảo tỳ tử này dường như ban ngày không dám hoạt động, theo mặt trời dần lên cao, cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Tuy nhiên một nhóm người lại không biết từ lúc nào đã ở giữa rừng rậm rồi.

Bàn Tử không nỡ bỏ nồi thịt bò đó, lúc này lại thật sự khiến người ta cảm thấy hắn làm vậy rất đúng.

Chạy điên cuồng suốt, lúc này dừng lại, mọi người đều cảm thấy bụng sôi ùng ục.

Thế là liền tìm một chỗ tương đối rộng rãi, lấy thịt bò ra ăn lấy ăn để.

Bàn Tử vừa ăn vừa nói: "Tôi nói các cậu nghe, các cậu còn chê Bàn gia phiền phức, nồi thịt bò này là thức ăn ngon nhất trên người chúng ta đấy!" "Ăn xong bữa này, chúng ta cũng phải xuất phát đi tìm Tam Thúc của các cậu rồi!" "Con đường phía trước hiểm ác, không ăn no sao mà chiến đấu được chứ!" Mọi người đều không nói gì, ăn thịt bò trong tay, đều cảm thấy Bàn Tử nói rất đúng.

Bàn Tử đắc ý cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy mông có chút ngứa, liền gãi.

Ngô Bất Chính mặt đầy vẻ ghét bỏ nói: "Cậu có thể ăn xong rồi hãy gãi được không, đang ăn mà sờ quần, cậu thà sờ ngón chân còn hơn!" Bàn Tử lại cười nói: "Thiên Chân, cậu đúng là Thiên Chân thật, mùi của chính mình thì mình thích, tôi có bắt cậu ngửi đâu!" "Cút ngay!

Kinh tởm quá!" Ngô Bất Chính mắng.

Bàn Tử cũng lười nói nhiều, gãi nửa ngày lại càng ngứa, hắn đứng dậy chuẩn bị gãi cho kỹ.

Kết quả vừa đứng dậy liền nhìn thấy, trên tay mình lại có một vũng máu.

Chương 1261

Mọi người đều nhìn thấy, lập tức ngẩn người.

Sau đó Bàn Tử liền kêu lên: "Mẹ kiếp, sao mông tôi ngứa thế, Thiên Chân cậu mau xem giúp tôi, có phải có thảo tỳ tử không!" Ngô Bất Chính vừa định đứng dậy, đột nhiên cảm thấy mông mình cũng ngứa ran.

Dùng tay sờ một cái, trong lòng liền mắng một câu: "Mẹ kiếp!

Sao lại có cục u lớn thế này, nếu không phải thảo tỳ tử thì còn là gì nữa!" Ngô Bất Chính vội nói: "Mẹ nó, chúng ta trúng chiêu rồi, chắc chắn là lúc nãy chạy có một số con bám theo, mọi người mau kiểm tra đi!" Bàn Tử vội nói: "Kiểm tra cái quái gì nữa, thứ này sợ lửa, cái bật lửa đốt dao thì được, cậu với tôi đi vệ sinh cho nhau đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, nhìn mông cho nhau à?

Ngại chết đi được, Bàn Tử lại thúc giục nói: "Toàn đàn ông cả, cậu sợ gì chứ, chẳng lẽ tôi còn làm bậy với cậu sao!" Ngô Bất Chính vẫn cảm thấy ngượng, nói: "Vậy tôi vẫn chọn Tiểu ca giúp tôi, mông cậu to quá, dọn cho cậu xong chắc tôi cũng bị cắn phế rồi!" "Cái thằng nhóc thối này, mông Bàn gia to thì càng dễ dọn chứ!" Bàn Tử bất mãn nói.

Ngô Bất Chính lại đã không chịu nổi nữa, kéo Tần Vũ liền chạy sang một bên.

Bàn Tử thấy vậy chỉ đành đi tìm Hắc Hạp Tử, tuy nhiên Hắc Hạp Tử lại mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Hiển nhiên là không tình nguyện đi xem cái mông to của Bàn Tử.

Bàn Tử cũng sốt ruột, thấy vậy liền mắng: "Mẹ nó chứ, một con thảo tỳ tử năm tệ, làm không!" Hắc Hạp Tử nghe vậy cười một tiếng, giơ một bàn tay lật đi lật lại rồi nói: "Mười tệ!

Một con!" "Mẹ kiếp, cậu mẹ nó đúng là thừa nước đục thả câu mà!" Bàn Tử bất lực nói, nhưng số tiền này vẫn phải trả chứ.

Dù sao chính hắn cũng không thể tự mình giải quyết phiền phức này được.

Hắc Hạp Tử thấy Bàn Tử đồng ý, lúc này mới đi theo giúp đỡ.

Ngô Bất Chính ban đầu còn muốn nhắc Bàn Tử nhớ tắt camera.

Dù sao đây là đang livestream toàn cầu.

Khán giả toàn cầu đâu có hứng thú nghiên cứu cái mông to của cậu.

Nhưng lúc này hai người đã đi xa rồi, nên cũng không nói nữa.

Đến một nơi, Ngô Bất Chính vội tắt camera của hai người.

Tần Vũ cũng không có ý kiến, chỉ là những người trong phòng livestream rất không tình nguyện, từng người từng người trong phòng livestream đều bắn đạn mạc nói: 【Tắt camera làm gì, camera có chọc gì mấy ông đâu!】【Đúng đó, ông bật lên tôi còn coi ông là hảo hán】【Ngô tiểu ca đừng ngại mà, mọi người đều là người sợ gì chứ】【Lầu trên ngừng ảo tưởng đi, đều là người, sao ông không nói đều là người Trái Đất luôn đi?】【Yêu cầu mạnh mẽ chương trình mở camera】【Mẹ kiếp lầu trên là con gái đúng không, giờ con gái khẩu vị nặng vậy à?】【Mày hiểu cái gì, họ chỉ muốn xem mông Ngô tiểu ca, sao không đi xem mông Bàn gia đi】【Ối mẹ kiếp, mày nói vậy tao mới phát hiện, camera của Bàn gia chưa tắt kìa】【Này này Bàn gia, toàn dân toàn cầu đang nhìn đấy, ông mau tắt đi, đừng cởi quần!】...

Nói đừng cởi nhưng đã muộn rồi.

Phòng livestream lập tức im lặng.

Dường như đều rất ngượng ngùng, lại yên tĩnh đến không một ai nói chuyện.

Tình hình của Bàn Tử thật sự rất tệ.

Quần của hắn tối hôm qua đã bị Tần Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm rách rồi.

Suốt chặng đường này, đều quên mất, cho đến khi cảm thấy ngứa ngáy mới phát hiện, rất nhiều thảo tỳ tử đều đã chui vào rồi.

Hắc Hạp Tử ban đầu còn ghét bỏ, nhưng nhìn thấy nhiều thảo tỳ tử như vậy lập tức cười.

Cứ thế này, Bàn Tử chắc phải khuynh gia bại sản mất.

Nhưng Bàn Tử hình như còn không biết, chỉ một mực thúc giục Hắc Hạp Tử mau lên.

Cứ như vậy một lát, đều cảm thấy mình sắp bị hút đến thiếu máu rồi...

Lại nói cùng lúc đó ở phía Ngô Bất Chính, khi Tần Vũ nhìn thấy tình hình trên người Ngô Bất Chính thì.

Không khỏi sắc mặt cũng khó coi mấy phần.

Ngô Bất Chính dù sao cũng có Kỳ Lân Kiệt do hệ thống ban tặng, huyết mạch cũng tốt hơn Bàn Tử một chút.

Thêm vào đó bản thân quần của hắn vẫn còn nguyên vẹn, tuy trên người cũng bám không ít, nhưng xa xa không nhiều bằng Bàn Tử.

Nhưng nhìn thấy nhiều thảo tỳ tử như vậy, Tần Vũ cũng không khỏi sắc mặt khó coi mấy phần. "Tiểu ca, lúc này đừng có ngẩn người nữa, mau lên đi, không xử lý tôi cũng bị hút khô máu mất!" Ngô Bất Chính thúc giục nói.

Tuy nhiên Tần Vũ không cầm lấy bật lửa của hắn, nói: "Từng con từng con quá phiền phức, giải quyết một lần đi!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, giải quyết một lần?

Giải quyết thế nào?

Tuy nhiên sau đó hắn liền nhìn thấy, Tần Vũ lại lấy ra dao găm, trên đầu ngón tay hắn đâm một nhát, làm rách một vết thương.

Một giọt máu bị hắn nặn ra.

Sau đó chỉ thấy hắn thò người về phía Ngô Bất Chính.

Gần như đồng thời, những con thảo tỳ tử kia cứ như gặp quỷ vậy.

Từng con từng con nhanh chóng rơi xuống từ trên người hắn, rồi chạy về phía xa.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhớ ra, máu của Tần Vũ kia chính là thần huyết, cực kỳ khắc chế côn trùng.

Chẳng trách trên người hắn không có chút chuyện gì.

Nhưng lại để Tần Vũ chảy máu, trong lòng Ngô Bất Chính cũng không phải tư vị gì, liền tìm một miếng băng keo cá nhân dán lên.

Sau đó lại kiểm tra lại trên người mình quả thực không còn thảo tỳ tử nữa, thắt chặt ống quần và cổ tay áo, lúc này mới xong.

Ngô Bất Chính đi mở phòng livestream.

Chương 1262

Phát hiện phòng livestream của Bàn Tử đã tắt, nhưng hắn không biết thực ra là do quan phương sợ livestream xảy ra chuyện, ví dụ như nội dung đồi trụy.

Nên đã cưỡng chế tắt hình ảnh của Bàn Tử.

Thấy họ vẫn chưa quay lại, có lẽ vẫn chưa xử lý xong, thế là Ngô Bất Chính liền chuẩn bị kiểm kê lại trang bị, xem có thiếu gì không.

Nhưng vừa đi đến chỗ ba lô, liền nghe Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp, sao lại có một đợt thảo tỳ tử nữa, không phải nói bọn này ban ngày không hoạt động sao?" Hắc Hạp Tử thì cười lớn: "Thế này không phải tốt sao?

Tử Bàn Tử lại có khách rồi, cậu đã nợ tôi mười tám ngàn rồi đấy!" "Mẹ nó, cậu còn hút máu hơn cả mấy con côn trùng này!" Bàn Tử bất mãn mắng.

Ngô Bất Chính nghe vậy có chút ngượng ngùng, đợt thảo tỳ tử kia, có lẽ chính là từ trên người hắn rơi xuống.

Sai sót thế nào lại chạy đến chỗ Bàn Tử.

Nhưng có Hắc Hạp Tử giúp hắn, nghĩ cũng không sao, chỉ là tốn thêm chút thời gian thôi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính kiểm kê lại trang bị, phát hiện cơ bản không thiếu thứ gì, lúc này mới yên tâm.

Nói thật, suốt chặng đường này họ đã chậm trễ quá nhiều thời gian, lúc này đã ở rìa rừng rậm rồi.

Đều không muốn trì hoãn thêm nữa, chuẩn bị đợi Bàn Tử và Hắc Hạp Tử quay lại xong, liền xuất phát đi tìm Tam Thúc của họ.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử mất gần mười phút, mới xử lý xong tất cả thảo tỳ tử.

Bàn Tử thay một chiếc quần mới.

Thắt chặt ống quần và cổ tay áo, lúc này mới yên tâm mấy phần.

Thấy Tần Vũ và Ngô Bất Chính lại đợi rất lâu, không khỏi hỏi: "Sao các cậu nhanh vậy!" Ngô Bất Chính cười nói: "Vì Tiểu ca có thần huyết mà!" Bàn Tử ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra, sớm biết vậy nhờ Tiểu ca giúp đỡ nhanh hơn biết bao nhiêu, cũng không đến nỗi bị người ta nhìn mông mười phút.

Nghĩ vậy hắn liền nhìn về phía Hắc Hạp Tử nói: "Sao cậu lại không có Kỳ Lân Huyết chứ?" Hắc Hạp Tử cũng không để ý cười nói: "Có Kỳ Lân Huyết thì giá gấp đôi!" Bàn Tử nghe vậy liền lắc đầu, trong lòng đau quá.

Đừng nói gấp đôi, chỉ riêng cái giá mười tệ một con này, hắn đã sắp phá sản rồi.

Nếu gấp đôi nữa, thì hắn thà bị những con thảo tỳ tử này hút khô máu mà chết. "Không đúng!" Đột nhiên Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía Ngô Bất Chính. "Tiểu ca dùng Kỳ Lân Huyết giúp cậu, những con thảo tỳ tử kia chắc chắn chạy hết rồi!" "Hóa ra sau đó chúng nó bò sang chỗ tôi!" "Đồ Thiên Chân khốn kiếp, cậu cũng hãm hại Bàn gia!" Ngô Bất Chính vội cầu xin tha thứ: "Tôi cũng không biết chúng nó sẽ sang chỗ cậu, chỉ có thể nói là cậu béo, máu nhiều nên chúng nó thích cậu thôi." Mọi người cười đùa mấy câu, sau đó liền chỉnh lý xong trang bị rồi xuất phát.

Lúc này họ chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy rìa rừng rậm bên ngoài.

Đi tiếp về phía trước, cơ bản là sẽ hoàn toàn đi sâu vào rừng rậm.

Và xuyên qua rừng rậm, có thể sẽ đến nơi rồi.

Lúc này trong lòng mọi người cũng đều căng thẳng.

Họ trong lòng đều rất rõ ràng, vào rừng rậm, cũng có nghĩa là chuyến thám mộ lần này đã thật sự bắt đầu rồi. 【Đinh!】 Đột nhiên một âm thanh trong lòng Tần Vũ vang lên, chính là thông báo của hệ thống. 【Đang tiếp cận rìa cổ mộ, có tặng thẻ nhân vật không?】【Sau khi tặng thành công, đồng đội sẽ ràng buộc với thẻ nhân vật, cùng nhau thám mộ có thể nhận được gói quà chung cực cổ mộ.】 Tần Vũ nhìn thẻ nhân vật.

Chính là thẻ nhân vật của Hắc Hạp Tử.

Hệ thống đã nhắc nhở về thẻ nhân vật của Hắc Hạp Tử không chỉ một lần rồi.

Nếu Tần Vũ quyết định tặng, đã sớm tặng rồi chứ không để đến bây giờ.

Hơn nữa nhìn thực lực của Hắc Hạp Tử, có lẽ cũng không cần dùng đến thẻ nhân vật.

Những thẻ nhân vật này giữ lại, thì tương đương với một mạng sống, vào thời khắc then chốt có thể có tác dụng lớn.

Nên Tần Vũ vẫn không tặng.

Và mọi người đã bắt đầu tiến vào rừng rậm.

Trong khu rừng mưa giữa ban ngày, thật sự là ngoài ánh sáng ra thì không có gì cả.

Ban đầu, cây cối trong rừng mưa không quá rậm rạp, vẫn có thể nhìn thấy một vài tia nắng chiếu vào.

Nhưng càng đi sâu, đừng nói là ánh nắng, ngay cả những hạt bụi trong ánh nắng cũng không còn.

Cả khu rừng mưa ngoài tiếng bước chân của họ ra, thậm chí tiếng chim hót cũng cực kỳ ít ỏi.

Chỉ thỉnh thoảng mới nghe thấy vài tiếng.

Ngô Bất Chính nói: "Tuy tôi không phải chuyên gia sinh vật học, nhưng ốc đảo giữa sa mạc này không đến nỗi khô cằn hoàn toàn đâu!" "Nếu không thì mấy cái cây này không thể to lớn thế này được, lẽ ra chim chóc có thể sinh sôi nảy nở ở đây chứ!" "Nhưng rất kỳ lạ, số lượng chim ở nơi này hình như ít một cách đáng kinh ngạc!" Bàn Tử siết chặt quần áo nói: "Mày quản chim nhiều hay ít làm gì, chúng ta đến đây để mò minh khí, chứ đâu phải đến để trộm tổ chim!" "Với lại, không phải nói gần đây là mùa mưa sao?

Sao tối qua mưa cả đêm mà hôm nay lại hết rồi?" "Cái trứng của Bàn gia này sắp nóng đến mức nở ra gà con rồi đây này!" Mọi người nghe vậy đều bật cười, người xem trong livestream cũng không thấy có gì lạ.

Có lẽ là do xem Bàn Tử livestream lâu rồi, đã quen với cái tính ba câu là bắt đầu lạc đề của anh ta.

Ngô Bất Chính nhìn livestream, tổ chương trình không hề ra mặt giải thích.

Nhưng trước khi đến Tarim, anh quả thực đã nghiên cứu thời tiết.

Mấy ngày gần đây, khu vực Tarim có nhiều mưa.

Hơn nữa, thời tiết sa mạc thay đổi thất thường.

Chương 1263

Một giây trước còn gió mát nắng đẹp, giây sau đã có thể cát bay mù trời.

Ai có thể đảm bảo giây tiếp theo sẽ không đột nhiên mưa như trút nước chứ?

Dường như để chứng minh lời anh nói, họ đi chưa đầy một tiếng thì trời lại âm u trở lại.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa.

Mấy người chỉ có Tần Vũ là cầm một chiếc la bàn và một la bàn kim.

La bàn là một trong những vật phẩm thưởng khi anh kích hoạt huyết mạch Hồ Ti Lệnh, còn la bàn kim là do tổ chương trình cung cấp.

Khi họ vào, đã định vị trí đại khái.

Chỉ cần đi theo vị trí được khắc trên la bàn kim, về cơ bản sẽ không bị lệch.

Nhưng nói thật, tình hình trong rừng mưa rất phức tạp, đôi khi có thể phải đi đường vòng.

Vì vậy, khi ở trong đó, bạn sẽ không bao giờ biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì tiếp theo.

Chỉ có thể dựa vào cảm giác để đoán khoảng cách từ vị trí hiện tại đến đích.

Đoạn đường đầu tiên vẫn có thể đi thẳng.

Nhưng sau đó, những dây leo rậm rạp quấn quanh những cây đổ, đan xen chằng chịt.

Họ thậm chí còn không có đường đi nữa.

Chỉ có thể thay phiên nhau dùng dao đi rừng mở đường phía trước.

Việc đi lại vô cùng khó khăn.

Cứ thế đi ròng rã bảy tiếng đồng hồ.

Ở giữa, ngoài lúc ăn cơm nghỉ ngơi một lát ra, những lúc khác đều đang di chuyển.

Nếu ở địa hình bằng phẳng, đi bộ bảy tiếng đồng hồ thì một cái lòng chảo lớn như vậy cũng có thể đi đi lại lại một vòng rồi.

Nhưng đặt trong môi trường rừng mưa này, đừng nói một vòng, e rằng chưa được một phần tư quãng đường. "Ôi, chết tiệt, Bàn gia này chịu không nổi nữa rồi, cái *beep* mẹ nó chứ, sắp đuổi kịp hành quân sa mạc rồi, mệt mỏi quá đi mất!" "Về phải bắt tổ chương trình tăng tiền mới được, cái này đúng là hãm hại Bàn gia mà!" Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, sống chết không chịu dậy.

Lúc này môi trường xung quanh đã tốt hơn một chút.

Mặc dù vẫn còn dây leo giữa các cây, nhưng không cần phải mở đường nữa.

Bàn Tử ngồi dưới một gốc cây lớn, dựa vào đó nghỉ ngơi.

Mọi người cũng rất mệt mỏi, liền ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc.

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, vì anh đã khôi phục trí nhớ, tối nay chúng ta làm thế nào?

Gần đây có chỗ nào thích hợp để cắm trại không?" Tần Vũ nghe vậy nhìn xung quanh rồi nói: "Tốt nhất nên tiếp tục đi!" Theo trí nhớ của Tần Vũ, nơi này nhiều rắn.

Nơi họ đang ở thực sự không được tốt lắm.

Nó nằm ở giữa đầm lầy và rìa ngoài.

Đi tiếp về phía trước sẽ gặp ao nước và đầm lầy.

Còn đi ra ngoài thì có thể thoát ra.

Dựa vào trí nhớ kiếp trước của Tần Vũ mà phán đoán.

Khu rừng mưa này đại khái có thể chia thành ba tầng khu vực.

Mỗi tầng khu vực giống như một vòng tròn, từng lớp từng lớp bao phủ bí mật trung tâm nhất của toàn bộ rừng mưa.

Ba tầng khu vực này có thể phân chia như sau: Tầng ngoài cùng là khu vực Song Lân Cự Mãng, trong khu vực này có những con Song Lân Cự Mãng to lớn như rồng.

Một khi gặp phải chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Tầng thứ hai là khu vực Kê Quan Xà đầu gà.

Mặc dù những con Kê Quan Xà đầu gà này có thân hình không lớn, nhưng chúng đều có trí tuệ, hơn nữa còn có thể nói tiếng người.

Quan trọng nhất là chúng cực độc!

Đừng thấy thân hình không bằng Song Lân Cự Mãng, mức độ nguy hiểm của chúng không hề thua kém con Song Lân Cự Mãng kia chút nào.

Còn tầng thứ ba, cũng là nơi cốt lõi nhất, chính là Thần Miếu.

Gần Thần Miếu ẩn chứa lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Điều này Tần Vũ biết rất rõ.

Nhưng biết là biết, thật sự muốn đến đó, há lại đơn giản như lời nói.

Giống như lúc Tần Vũ lần đầu tham gia chương trình, rõ ràng biết

Lỗ Vương Cung rất nguy hiểm.

Thậm chí anh còn biết nơi đó có nguy hiểm.

Chương 1264

Kết quả thì sao?

Chẳng phải vẫn suýt xảy ra chuyện đó sao?

Vì vậy, có những lúc, không phải bạn biết nguy hiểm là có thể tránh được.

Ví dụ như Xà Chiểu Quỷ Thành này, bạn rõ ràng biết bên trong có rắn, nhưng bạn vẫn đến.

Vậy thì bạn gặp phải cũng chỉ có thể nói là đáng đời.

Tần Vũ biết thì biết, nhưng muốn đến được Thần Miếu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Suy nghĩ một lát, Tần Vũ nói: "Đây là rìa ngoài cùng, chúng ta còn phải đi khoảng ba tiếng nữa!" "Khi nào thấy ao nước hoặc đầm lầy bùn lầy, chúng ta không thể tiếp tục đi nữa, nhất định phải chuẩn bị một số thứ!" Tần Vũ nhắc nhở.

Chuyện về Kê Quan Xà đầu gà, anh tạm thời không nói, lúc này nói ra cũng không thích hợp.

Mọi người còn chưa từng thấy Song Lân Cự Mãng, bạn càng nói nhiều thì họ càng nhụt chí.

Điều này không phải là chuyện tốt cho việc xuống mộ.

Mộ còn chưa xuống mà đã nhụt chí ba phần.

Vậy thì dù có xuống được, có lẽ cũng không thể quay về. "Tình hình cụ thể đến lúc đó rồi nói, nghỉ ngơi xong chúng ta sẽ tiếp tục đi!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Bàn Tử nghe còn phải đi nữa, vội hỏi: "Không phải Tiểu ca, anh ít nhất cũng phải cho một thời gian chính xác chứ, chúng ta nhất định phải đi đến chỗ nào, hay nhất định phải đi bao nhiêu tiếng đồng hồ?" Tần Vũ suy nghĩ một lát, lại nhìn thời tiết.

Cơn mưa tối nay có lẽ vẫn còn, trời mưa mà lại đi đường vào ban đêm thì rõ ràng là không thể.

Lúc này trời cũng dần tối, xem ra tối nay phải tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã.

Nghĩ vậy, anh chỉ tay về phía một khu vực có ít cây cối hơn nói: "Đến đó, tìm chỗ cắm trại!" "Bên đó?" Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, anh không đùa chứ, trời sắp mưa rồi, chúng ta chẳng lẽ không trốn mưa ở nơi cây cối rậm rạp sao?" "Sao lại còn phải đến nơi không có cây để dầm mưa chứ?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ chỉ nói một câu: "Phòng rắn lớn!" Bàn Tử ngẩn ra, không khỏi cười nói: "Rắn lớn?

Rắn lớn đến mức nào chứ, Tiểu ca không giấu anh nói, Bàn gia tôi năm xưa đi lên núi xuống nông thôn, trong rừng già Đông Bắc, rắn hổ mang to bằng cánh tay cũng đã đánh qua rồi!" "Con rắn lớn của anh to đến mức nào?

Biết đâu Bàn gia tôi một quyền là giải quyết được đấy!" Tần Vũ thản nhiên liếc nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì.

Trong lòng lại thầm cười: "To đến mức nào à, vận may không tốt, tối nay anh sẽ thấy thôi." Nói xong Tần Vũ cũng không nói thêm lời vô nghĩa, kéo Ngô Bất Chính đi thẳng.

Hắc Hạp Tử và Bàn Tử thấy vậy cũng chỉ đành đi theo.

Tiếp tục đi về phía trước mười mấy phút.

Sau khi xuyên qua hai gốc cây cổ thụ khổng lồ, thứ hiện ra trước mặt họ lại là một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá này rất lớn, nhìn qua ít nhất cũng phải có đường kính mười mét.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì chắc là đã có từ rất lâu rồi, xung quanh đều chôn sâu trong bùn đất.

Nhìn chất liệu đá thì chắc là từ vách đá xung quanh rơi xuống.

Trong lòng chảo kiểu này, do vách đá xung quanh bị bong tróc, thỉnh thoảng sẽ có đá rơi xuống.

Nhưng tảng đá lớn như vậy quả thực rất hiếm thấy.

Tảng đá vẫn khá khô ráo, hơn nữa xung quanh đều có cây cối bao quanh, đúng là một nơi cắm trại rất tốt.

Bàn Tử lo tối sẽ mưa, liền gọi mọi người căng một tấm bạt chống nước, ít nhất tối có mưa cũng không đến nỗi bị dầm.

Tuy nhiên Tần Vũ không giúp đỡ, mà xách một cái xô nước di động đi về phía một bên.

Nghe tiếng thì bên đó chắc có một con suối nhỏ.

Khoảng cách không xa lắm, cũng không biết là đi bắt cá hay đi lấy nước nữa.

Tối qua bị dính mưa, người hơi ẩm ướt, nếu có thể tắm rửa thì cũng rất tốt.

Tuy nhiên, khi họ căng xong tấm bạt chống nước, thấy Tần Vũ xách đồ về thì đều ngẩn người ra.

Hóa ra trong cái xô không hề có cá, thậm chí còn không có nước.

Mà thay vào đó là một xô bùn.

Thấy thứ này, mọi người đều có chút khó hiểu, Tiểu ca đây là ý gì?

Bữa tối chẳng lẽ muốn ăn cái này?

Nhưng thứ này rõ ràng là không ăn được. "Tiểu ca, anh đây là...?" Ngô Bất Chính cũng có chút khó hiểu, vội hỏi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại xua tay, ý bảo họ đừng hỏi, lát nữa anh sẽ giải thích.

Việc cấp bách trước mắt là ăn cơm đã, ăn no rồi thì bắt đầu chuẩn bị đồ dùng qua đêm.

Nhắc đến ăn cơm, Bàn Tử sớm đã đói không chịu nổi rồi, ai cũng nói thịt bò chống đói.

Nhưng đó cũng phải xem lúc nào, đi bộ ròng rã bảy tám tiếng trong rừng mưa này.

Chương 1265

Dù là một con bò e rằng cũng không chịu nổi, đừng nói một ít thịt bò.

Thấy vậy Bàn Tử cũng không nói thêm lời vô nghĩa, bắt đầu nấu bữa tối.

Chất lượng bữa tối quả thực giảm sút rất nhanh.

Cũng không có thịt bò gì, chỉ ăn một ít mì luộc.

Mọi người cũng không có khẩu vị gì, đều bận tâm Tần Vũ tại sao lại múc một xô bùn về.

Vì vậy vội vàng ăn được vài miếng, liền tụm lại với nhau, nhìn Tần Vũ.

Rõ ràng đều đang đợi anh giải thích.

Lúc này bên ngoài mưa lại bắt đầu rơi.

Tần Vũ không khỏi thở dài một hơi, chuyện này càng ngày càng phiền phức rồi.

Bùn là để anh dùng phòng rắn, nhưng đáng tiếc lại mưa rồi.

Vì vậy rốt cuộc có thể phát huy tác dụng hay không, anh cũng không dám đảm bảo.

Nhưng mọi người đang nhìn anh, anh cũng chỉ đành giải thích trước một chút.

Anh nói qua đại khái ý nghĩa.

Rắn ở đây rất quỷ dị, dường như có sự chỉ huy riêng của chúng.

Đặc biệt là càng đi vào sâu hơn, những con Kê Quan Xà đầu gà kia lại càng có độc tính cực mạnh.

Bôi đầy bùn lên người có thể dùng để phòng những con rắn này.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là những con Kê Quan Xà đầu gà này còn có thể học nói tiếng người, vì vậy càng đi về phía trước, nhất định phải ít nói chuyện, để tránh bị những con Kê Quan Xà đầu gà kia học được rồi đến hại họ.

Mọi người nghe vậy đều cảm thấy kỳ lạ.

Đặc biệt là Bàn Tử, lập tức nhíu mày nói: "Nghe nói vẹt học nói thì có, chứ chưa nghe nói có rắn học nói tiếng người bao giờ!" "Tôi thấy con rắn này không thể gọi là Kê Quan Xà đầu gà được, nên gọi là Anh Vũ Xà thì thích hợp hơn!" "Còn về việc bùn có thể phòng rắn, Tiểu ca anh học được từ đâu vậy?" "Kênh Khoa giáo Tần Đạo à?

Sao tôi chưa từng thấy?" Ngô Bất Chính bên cạnh nói: "Anh thôi đi, anh xem TV thì có xem kênh khoa giáo bao giờ đâu?

Tôi thấy anh toàn dán mắt vào kênh Âu Mỹ thôi!" Bàn Tử không vui còn định phản bác, Tần Vũ lại ngăn hai người lại.

Đồng thời hô hào họ bôi bùn lên người.

Bàn Tử có chút không tình nguyện, nói tối ngủ mà bôi thứ này lên người thì còn ngủ được sao?

Hơn nữa đây đã là bộ quần áo cuối cùng của anh ta rồi, bôi bùn rồi thì hoàn toàn không còn quần áo để thay rửa nữa.

Nhưng dưới ánh mắt của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, anh ta vẫn cực kỳ không tình nguyện mà bôi một ít.

Hắc Hạp Tử thì không nói gì, vô cùng hợp tác.

Mấy người sau khi bôi bùn lên người, liền lần lượt lấy túi ngủ ra.

Cũng bôi một ít lên túi ngủ, rồi chui vào nghỉ ngơi.

Ca trực đêm đầu tiên là Tần Vũ.

Đây đã là trong rừng, việc trực đêm cũng là điều cần phải sắp xếp.

Bàn Tử phụ trách ca thứ hai.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử đổi ca vào lúc mười hai giờ đêm chưa đầy mười phút, tên này đã ngồi một bên ngáy khò khò rồi.

Tiếng ngáy vang trời.

Mọi người đều rất mệt, vậy mà không ai tỉnh giấc.

Tần Vũ ngồi trong túi ngủ, nói thật anh ngủ rất nông, thực ra Bàn Tử trực đêm anh cũng không thực sự yên tâm.

Vì vậy anh mặc kệ, tự mình nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời chú ý tình hình xung quanh.

Thời gian từng phút trôi qua, rừng mưa buổi tối ngoài tiếng mưa lớn ra, thật sự dường như không còn gì nữa.

Tần Vũ nhắm mắt nhưng không ngủ say.

Đột nhiên anh cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

Tiếng ngáy của Bàn Tử, vậy mà đã rất lâu rồi không vang lên.

Tiếng ngáy của tên này chắc chắn sẽ không ngừng, trừ phi anh ta đã tỉnh.

Nghĩ vậy Tần Vũ mở mắt, nhưng thứ đập vào mắt lại là một mảng tối đen.

Hơn nữa, màu đen rất không đều.

Có những chỗ màu đen dường như đã hóa thành thực thể.

Nhưng có những chỗ rõ ràng vẫn có thể nhìn thấy những cái cây lớn ở không xa.

Đây là tình huống gì?

Chương 1266

Tần Vũ trong lòng giật thót, vội vàng nhìn về phía Bàn Tử.

Nhưng anh chỉ nhìn một cái, đã phát hiện, Bàn Tử trong bóng tối vậy mà chỉ có thân mình tựa vào tảng đá bên cạnh, đầu lại không thấy đâu.

Lúc này Tần Vũ hoàn toàn tỉnh giấc, lập tức muốn đứng dậy đi xem.

Chẳng lẽ đầu của Bàn Tử bị thứ gì đó cắn mất rồi?

Không nên thế chứ, thằng Bàn Tử này phản ứng xưa nay rất nhanh, làm sao có thể bị cắn mất cả cái đầu mà không phát ra một chút động tĩnh nào.

Tuy nhiên Tần Vũ vừa mới đứng dậy đột nhiên đã cảm thấy không ổn.

Đầu của Bàn Tử lại xuất hiện.

Tần Vũ đưa tay ra, dụi dụi mắt xác nhận mắt mình không sao.

Sau đó đưa tay về phía trước sờ một cái.

Chỉ một cái sờ này, anh phát hiện, hóa ra trước mặt mình vậy mà có một thứ giống như tấm vải che khuất tầm nhìn.

Tấm vải lại không trong suốt, trách gì vừa rồi cảm thấy bóng tối đã hóa thành thực thể.

Tần Vũ lén lút lấy đèn pin ra, không dám chiếu thẳng, mà dùng tay che đầu đèn.

Dùng một ít ánh sáng lọt qua để nhìn.

Vừa nhìn xuống anh đã ngẩn người.

Chỉ thấy tấm bạt chống nước vốn ở trên đầu họ, lúc này vậy mà bị thứ gì đó đè xuống gần chạm vào họ rồi.

Tấm bạt chống nước được buộc quanh cây, rất chắc chắn.

Hơn nữa tấm bạt chống nước bản thân có độ bền rất cao, nên không bị rách.

Nhưng lúc này khu vực trung tâm của tấm bạt chống nước vậy mà bị đè xuống, cách mặt đất đã chưa đến một mét rồi.

Tần Vũ vội vã vỗ tỉnh Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử bên cạnh.

Ngô Bất Chính bị vỗ tỉnh còn hơi mơ màng, sau đó cảm thấy Tần Vũ bịt miệng mình, ghé tai anh ta thì thầm: "Đừng lên tiếng, có động tĩnh!" Hắc Hạp Tử phản ứng rất nhanh, lúc này đã chạy đi vỗ tỉnh Bàn Tử.

Bàn Tử chưa kịp phản ứng, bị người khác vỗ tỉnh liền theo bản năng cầm súng máy Chi-ca-ca lên, đồng thời hét lớn: "Ai!

Ai *beep* mẹ nó tập kích lén!" Tuy nhiên lời này vừa thốt ra, Tần Vũ trong lòng đã cảm thấy lạnh đi một nửa.

Gần như đồng thời họ đã thấy, thứ đang đè tấm bạt chống nước kia vậy mà di chuyển về phía Bàn Tử và họ.

Bàn Tử thấy tình hình không đúng, vớ lấy báng súng máy Chi-ca-ca ném tới.

Tuy nhiên một cú đó đã bị hất văng ra.

Hắc Hạp Tử thấy vậy sắc mặt cũng thay đổi, rõ ràng thứ đó là vật sống.

Tần Vũ vội vàng hét lên: "Mau tránh ra, tránh ra!" Bàn Tử vừa mới bò dậy từ dưới đất, xoa cái vai còn hơi đau nhức, chưa kịp nói một câu nào.

Đột nhiên đã thấy thứ đang đè tấm bạt chống nước kia vậy mà biến mất.

Bên cạnh Tần Vũ vẫn đang không ngừng thúc giục mọi người mau rời đi.

Bàn Tử cũng không ngốc, thấy tình huống này liền biết tuyệt đối có vấn đề, vội vàng chạy về một bên.

Tuy nhiên vừa mới chạy ra ba bước, đột nhiên chỉ nghe phía trên có một luồng kình phong ập xuống.

Ngay lập tức tấm bạt chống nước bị xé toạc ra.

Mưa lớn khoảnh khắc liền đổ xuống.

Còn Bàn Tử cũng bị sự biến cố đột ngột này dọa cho ngây người.

Anh ta quay đầu nhìn lại, lập tức không kìm được nuốt nước bọt.

Miệng chửi rủa: "Cái *beep* mẹ mày, mày gọi con rắn này là rắn lớn á?

Cái *beep* mẹ nó chứ, đây là nhiêm (mãng xà) á!" "Tiểu ca ơi Tiểu ca, anh đúng là còn Thiên Chân hơn cả Thiên Chân nữa!" Cổ ngữ có câu, rắn lớn thành mãng, mãng lớn thành nhiêm, nhiêm lớn thành giao, giao lớn thành rồng!

Lúc này con rắn trước mắt, căn bản chính là một con thụ nhiêm khổng lồ.

Cảnh tượng này không chỉ khiến họ, mà cả Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử và cả những người xem livestream xung quanh đều ngẩn người.

Lượt người xem trong livestream thậm chí còn tăng vọt chỉ trong vòng chưa đầy một phút.

Cần biết rằng lúc này là buổi tối.

Mặc dù có rất nhiều người xem livestream, nhưng phần lớn mọi người cũng chọn nghỉ ngơi.

Dù sao thì livestream lúc ngủ cũng không có gì hay ho để xem.

Nhưng chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi này, tình hình của cả livestream đã nổ tung.

Vô số người đều lần lượt bật dậy để xem livestream.

Tuy nhiên, rất nhiều người trong số họ có thể đã không kịp.

Chương 1267

Bởi vì sự việc không chờ đợi ai.

Bàn Tử gần như chỉ đối mắt với cái đầu rắn khổng lồ kia một cái, quay người định bỏ chạy.

Tần Vũ vội vàng lên tiếng: "Bất động, nó không nhìn thấy!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra mình đã bôi bùn lên người.

Nhưng lúc này thấy bùn trên người mình bị mưa lớn từng chút một rửa trôi đi.

Trong lòng anh ta hối hận vô cùng.

Ban đầu sao không nghe lời, bôi thêm một chút nữa chứ?

Bây giờ thì hay rồi, mưa lớn như vậy, bùn sớm muộn gì cũng sẽ bị rửa trôi.

Bàn Tử trong lòng đang nghĩ, đột nhiên cái đầu rắn khổng lồ kia vậy mà lại thò về phía Tần Vũ.

Dường như là bị lời nói của anh hấp dẫn.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính đang đứng cạnh Tần Vũ.

Cái đầu rắn khổng lồ vừa thò tới, Ngô Bất Chính cả người liền mềm nhũn.

Tay nắm chặt tay Tần Vũ không khỏi siết chặt mấy phần.

Chuyện này không trách anh ta được, đối mặt với một quái vật khổng lồ như vậy.

Những người có tâm lý không đủ mạnh, thật sự không mấy ai có thể đứng vững được.

Thậm chí ngay cả Bàn Tử cũng phải trấn tĩnh rất lâu, mới phản ứng lại.

Anh ta cầm súng máy Chi-ca-ca lên, hô lớn: "Bắn đi bắn đi!" Gần như đồng thời, trong bóng tối một luồng lửa lập tức phụt ra.

Tần Vũ một tay ấn Ngô Bất Chính xuống đất, mình cũng nằm sấp trên người anh ta.

Súng máy Chi-ca-ca trong tay Bàn Tử lập tức toàn lực khai hỏa.

Từng viên đạn trong bóng tối vạch ra những vệt lửa, thẳng tiến đến cái đầu của con cự mãng.

Bàn Tử rất ranh mãnh, rất rõ ràng đánh vào đâu là hiệu quả nhất.

Vì vậy những chuỗi đạn này thẳng tiến đến mắt của con cự mãng.

Không cần phải nói, Bàn Tử từ nhỏ đã chơi súng, tài thiện xạ của anh ta tuyệt đối không thua Phan Tử.

Hơn nữa tên này gan to tâm tế, rất nhiều lúc những chuyện người khác không dám làm thì anh ta lại dám.

Ví dụ như lúc này Tần Vũ và Ngô Bất Chính đang ở ngay cạnh đầu rắn.

Một khi đạn bắn trượt, người chết chính là họ.

Nhưng Bàn Tử cứ thế mà dám, hơn nữa còn rất chuẩn.

Trong đó hai viên đạn lập tức xuyên thủng một con mắt của con cự mãng.

Máu tươi chảy ròng ròng, đau đến mức con cự mãng quăng mạnh đầu, trực tiếp từ bỏ Tần Vũ và Ngô Bất Chính, quăng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vừa đánh vừa lùi, rất nhanh đã rời khỏi tảng đá.

Tuy nhiên hành động như vậy cũng hoàn toàn chọc giận con cự mãng kia.

Con cự mãng không thèm quan tâm đến con mắt còn đang chảy máu, lao về phía Bàn Tử cắn tới.

Lúc này Tần Vũ vừa mới kéo Ngô Bất Chính dậy, bảo anh ta tránh sang một bên.

Đã thấy con mãng xà khổng lồ kia lao về phía Bàn Tử cắn tới.

Bàn Tử trong lúc cấp bách lùi về sau hai gốc cây lớn, vậy mà miễn cưỡng tránh được.

Nhưng làm như vậy, ngược lại lại khó xử lý rồi.

Loại cự mãng này trên cây tốc độ còn nhanh hơn.

Cơ thể của nó cực kỳ lớn, căn bản không chạm đất.

Bạn ở nơi trống trải tuy không có vật cản, dễ bị đuổi kịp, nhưng đồng thời cũng dễ đối phó.

Một khi lùi vào sâu trong rừng, đến lúc đó thật sự sẽ rất phiền phức.

Tần Vũ đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Ngô Bất Chính cũng lấy khẩu súng ngắn của mình ra.

Tuy nhiên, vảy của con cự mãng quá cứng.

Ngay cả súng máy Chi-ca-ca của Bàn Tử cũng không thể xuyên thủng, đừng nói súng ngắn.

Hắc Hạp Tử lúc này không có động tĩnh, nhưng Ngô Bất Chính phát hiện, anh ta đang nhắm bắn, khẩu súng bắn tỉa trong tay đã giương lên.

Nói thật, ngay cả Chi-ca-ca cũng không có tác dụng, khẩu súng bắn tỉa này có thể làm gì chứ?

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính hét lên với Tần Vũ: "Tiểu ca, lôi quản, lôi quản!" Tần Vũ gật đầu, vội vàng lấy ra hai quả lôi quản từ trong ba lô.

Đối phó với loại cự mãng này ngoài thuốc nổ, thật sự không có biện pháp nào tốt hơn.

Chương 1268

Tần Vũ ba hai bước đã đến một bên của con cự mãng.

Con cự mãng bị Bàn Tử chọc giận, căn bản không quan tâm đến người khác, cứ một mực muốn nuốt chửng Bàn Tử.

Đương nhiên, cũng có thể là nó đã để mắt đến lớp mỡ béo trên người Bàn Tử.

Tần Vũ thuận lợi như không có vật cản mà chạy đến gần con cự mãng.

Anh lấy ra một bình chất lỏng, ném lôi quản vào lăn một cái, sau đó ném lên người con cự mãng.

Rất nhanh hai quả lôi quản trên người đều được ném qua.

Nói cũng kỳ lạ, sau khi dính chất lỏng này, lôi quản lại dính chặt vào người cự mãng, căn bản không rơi xuống được.

Thực ra chất lỏng này là một loại keo.

Do tổ chương trình cung cấp, có thể dùng để dán đồ vật khẩn cấp ngoài tự nhiên.

Nhưng bình thường không có tác dụng gì mấy, nhưng lúc này lại phát huy tác dụng.

Bàn Tử trong rừng gấp gáp hét lớn: "Mấy người *beep* mẹ nó còn quản tôi không?" "Tiểu ca, Thiên Chân, tôi mà chết là ai nấu cơm cho mấy người ăn!" "Hắc Hạp Tử, Bàn gia còn nợ tiền anh đấy, chết rồi là không chịu trả đâu!" Thiên Chân chửi rủa: "Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày *beep* mẹ nó kiên trì thêm một chút đi, thứ này đâu phải đồ chơi, đối phó cũng cần thời gian chứ!" "Còn kiên trì cái *beep* gì nữa, mông của Bàn gia này sắp bị cắn nát rồi!" Bàn Tử chửi rủa.

Tuy nhiên lời anh ta vừa dứt, đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng "Đoàng" một phát súng.

Hắc Hạp Tử bên cạnh cuối cùng cũng đã nổ súng.

Nói thật, mọi người đều không ngờ Hắc Hạp Tử bắn súng giỏi đến vậy.

Hơn nữa súng bắn tỉa được sử dụng một cách xuất thần.

Một phát súng bắn ra, xuyên qua vô số cành cây, ngay lập tức bắn nát con mắt còn lại của con cự mãng.

Phát súng này cực kỳ quan trọng, gần như có thể nói là đã cứu mạng Bàn Tử.

Bởi vì lúc này Bàn Tử đã bị con cự mãng đuổi đến đường cùng rồi.

Tuy nhiên lúc này cơ thể con cự mãng cũng đã vào sâu trong rừng.

Muốn kích nổ lôi quản lại càng khó khăn hơn.

Ít nhất súng bắn tỉa thì không làm được, cành cây quá nhiều.

Nhưng con cự mãng hai mắt đều bị bắn nát, lúc này ăn đau liền muốn bỏ chạy.

Ngô Bất Chính thấy vậy hét lên: "Bàn Tử, bụng, bụng có lôi quản!" Bàn Tử nghe vậy lập tức nổi giận, cầm súng máy Chi-ca-ca lên khai hỏa.

Con cự mãng này rõ ràng cực kỳ thù dai, một khi để nó chạy thoát, chẳng khác nào thả hổ về rừng.

Ai biết nhà nó còn có anh chị em nào không, đến lúc đó nếu đến báo thù, vậy thì họ thật sự sẽ chết sạch.

Câu nói trước đây là gì ấy nhỉ?

Bàn Tử cười, lẩm nhẩm.

Đó là câu nói đùa thôi.

Bàn Tử người này một khi đã nổi điên, đã từng nói, ngay cả mông của Thất Tiên Nữ trên trời cũng dám sờ một cái.

Trước đó bị con cự mãng kia đuổi đến mức gần như tuyệt vọng.

Lúc này chiếm được thế thượng phong thì đâu chịu dừng tay.

Lửa đạn từ súng máy Chi-ca-ca cứ như không tốn tiền vậy, trong đêm tối không biết đã bắn gãy bao nhiêu cành cây.

Từng viên đạn như sao băng thẳng tiến đến bụng của con cự mãng.

Bụng của cự mãng rất mềm, không có nhiều vảy.

Đạn quét qua liền tạo thành một hàng vết thương.

Cũng may mắn là hỏa lực của súng máy Chi-ca-ca rất mạnh.

Thường được mệnh danh là máy gặt hái chiến tranh, một băng đạn bắn ra, tấm thép cũng có thể bị bắn thành than tổ ong.

Từng viên đạn này cũng không biết viên nào thật sự đã bắn trúng lôi quản.

Tiếng nổ lập tức vang lên, kích nổ quả còn lại.

Trong bóng tối chỉ thấy hai luồng lửa bốc lên.

Khoảnh khắc tiếp theo những cây cối xung quanh đều bị cháy.

Tuy nhiên lúc này đang mưa lớn, lửa rõ ràng là không cháy lên được.

Không lâu sau đã tắt.

Tuy nhiên cơ thể của con cự mãng lại hoàn toàn rơi từ trên cây xuống.

Rõ ràng là đã chết.

Bàn Tử sợ thứ này không chết hẳn, lại có thể phục hồi như giun đất.

Chương 1269

Thực ra điều này là không thể, dù sao rắn cũng không phải giun đất.

Nhưng anh ta cứ không yên tâm, tìm đến đầu rắn, từ vị trí mắt rắn lại bắn thêm mấy phát.

Cho đến khi đầu rắn gần như bị bắn nát, anh ta mới vừa lòng.

Anh ta thổi thổi nòng súng, với vẻ đắc thắng, cười nói với livestream: "Bàn gia tôi sớm đã nhấn mạnh rồi, vĩ nhân nói rất hay, chính quyền đến từ nòng súng, không có súng mà xuống mộ, chẳng khác nào đi tìm cái chết!" "Một khẩu súng trong tay, bất kể yêu ma quỷ quái gì, đều phải tránh đường cho Bàn gia!" "*Bíp* mẹ nó, sảng khoái!" Lúc này Ngô Bất Chính đã đi tới, cười nói: "Sao?

Mạc kim giáo úy Vương Khải Toàn, phó tư lệnh Vương danh tiếng lẫy lừng, không tin Mạc Kim Phù, mà lại tin súng rồi sao?" "Anh không sợ tổ sư gia Mạc Kim trách tội xuống à!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Thiên Chân, khi nào thì mày mới không Thiên Chân như vậy chứ!" "Mạc Kim Phù là tín ngưỡng, súng ống thì là đồ nghề!" "Thời cổ đại khi thiết lập Mạc Kim giáo úy, mày dám đảm bảo họ chỉ mang Mạc Kim Phù xuống mộ không?" "Thời đại đang tiến bộ, xưa có vuốt hổ, nay có súng trường tấn công!" "Cái thay đổi là công cụ, cái không đổi là tín ngưỡng, hiểu không mày?" Ngô Bất Chính cười. "Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày đâu ra lắm từ thế, gần đây sao lại thích ra vẻ văn vẻ thế!" Bàn Tử đắc ý cười nói: "Đó là do mắt mày chỉ có Tiểu ca, không phát hiện ra sự ưu tú của Bàn gia tao thôi!" "Thật không giấu gì, hồi Bàn gia tao học tiểu học, đó là học sinh ưu tú của cả lớp đấy!" "Biết bao nhiêu cô gái ngày nào cũng viết thư tình cho tao, phiền đến nỗi, cứ mở ngăn bàn ra là toàn thư tình, không tìm thấy cả sách vở để học hành tử tế nữa!" "Sau này Bàn gia không đỗ được đại học tốt, chính là do từ nhỏ bị mấy cô bé này làm hại đấy!" Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử khoác lác mãi không dứt, liền đổi chủ đề nói: "Thôi được rồi thôi được rồi, khoác lác mãi không dứt!" "Trước tiên xem đây là loại rắn gì đã, sao vảy lại lợi hại thế chứ!" "Đạn cũng không xuyên thủng!" Bàn Tử nghe vậy cảm thấy có lý, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng mà.

Quan trọng nhất là, hỏa lực của súng máy Chi-ca-ca rất mạnh.

Tấm thép cũng chưa chắc chịu nổi, nhưng vảy của con cự mãng này vậy mà thật sự chịu được.

Tần Vũ trong lòng rất rõ chuyện này là thế nào, liền tiến lên dùng dao găm gạt nhẹ vảy.

Ba người Hắc Hạp Tử bên cạnh liền thấy, hóa ra dưới lớp vảy đầu tiên của con cự mãng này, vậy mà còn có một lớp vảy nữa.

Hai lớp vảy đan xen phức tạp, chồng chất lên nhau, có lẽ chính là sự bảo vệ của hai lớp vảy này.

Mới có thể chống đỡ được sự tấn công của đạn.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính sau này phát hiện, những lớp vảy này không phải thật sự có thể chống đỡ đạn.

Bởi vì trên thân rắn, quả thực đã phát hiện rất nhiều lỗ đạn.

Rõ ràng đạn đã bắn vào.

Nhưng không nhiều lắm.

Điều này có thể liên quan đến góc độ và hình thể.

Hai lớp vảy quả thực chỉ cần góc độ hơi lệch một chút, là dễ dàng bị bật ra, không thể bắn vào.

Hơn nữa thân hình cự mãng lại lớn, có thể trúng một hai phát đạn cũng không ảnh hưởng lớn.

Vì vậy mới thành tình huống hiện tại.

Nhưng cụ thể như thế nào cũng không dễ nói.

Dù sao thì con Song Lân Cự Mãng này đã chết rồi, họ cũng không quá bận tâm.

Tuy nhiên rất nhiều nhà sinh vật học trong livestream lại cảm thấy kỳ lạ.

Thân hình của con cự mãng này e rằng đã sống rất lâu rồi.

Nhưng trong rừng mưa sa mạc này, chúng ăn gì?

Chim chóc ư?

Vậy thì e rằng đã sớm chết đói rồi.

Nhưng ngoài chim chóc, còn có thể ăn gì nữa?

Nơi này hình như cũng không có động vật nào khác để nó săn bắt nhỉ!

Hơn nữa nơi này cũng không biết có bao nhiêu con, nếu còn có loại Song Lân Cự Mãng này, vậy thì tình hình trong rừng mưa có thể sẽ càng phức tạp hơn.

Có thể duy trì sự sống của loại cự mãng có thân hình lớn như vậy, chứng tỏ trong rừng mưa này nhất định còn có nguồn thức ăn khác.

Vì vậy rất nhiều nhà sinh vật học đều đề nghị họ giúp giải phẫu một chút xem sao, biết đâu có thể giúp ích cho nghiên cứu sinh vật.

Tuy nhiên họ cũng biết, đã trải qua nhiều lần livestream như vậy.

Đối với yêu cầu của những người mang danh nghĩa nhà khoa học này, Tần Vũ và những người khác thường sẽ không quan tâm.

Vì vậy yêu cầu của những nhà sinh vật học này không cao.

Dù sao thì trước đó lôi quản cũng đã nổ ở bụng của cự mãng.

Biết đâu đã nổ nát rồi, chỉ cần đến xem là được.

Rắn tiêu hóa thức ăn không nhanh đến thế, nếu gần đây hai ngày nó có ăn gì đó.

Thì có thể đại khái nhìn ra, nó sống nhờ vào cái gì.

Mọi người đều thấy cách này không tệ.

Không phiền phức, lại có thể giúp tìm hiểu tình hình toàn bộ rừng mưa.

Ví dụ như con rắn này có ăn cá không, lạc đà hay là chó sói trong sa mạc...

Nếu phát hiện ra những thứ này, sau này khi họ thiếu thức ăn cũng có thể đi săn.

Có thêm một lựa chọn là có thêm một con đường, vì vậy bốn người nhanh chóng đến vị trí bụng rắn để xem.

Quả nhiên, toàn bộ phần bụng rắn đều bị nổ tung rồi.

Thân rắn gần như đứt thành hai đoạn.

Chương 1270

Bốn người bật đèn pin khai thác lên xem.

Phát hiện phần bụng rắn bị nổ gần như chỉ còn lại xương rắn còn nối liền.

Da thịt đều bị nổ tung, máu tươi chảy đầy đất.

Bị nước mưa cuốn trôi về phía xung quanh, có thể sẽ chảy vào con suối nhỏ.

Bàn Tử lấy dao đi rừng ra móc móc vào khoang rỗng của thân rắn, không có gì cả.

Ngô Bất Chính nói: "Sai rồi sai rồi, anh phải thử ở phần đuôi rắn, có thức ăn thì cũng sẽ tồn tại ở phần đuôi rắn!" "Giống như thức ăn của người đều ở trong dạ dày, anh chạy đến ngực móc đồ, móc được cái *beep* gì chứ!" Bàn Tử thấy có lý, liền chạy đến khoang rỗng ở phần đuôi rắn móc lên.

Quả nhiên không nói ngoa, chưa đầy hai phút, Bàn Tử đã móc ra rất nhiều thứ trắng trắng.

Nhưng nhìn kỹ lại, hóa ra là những con côn trùng màu trắng.

Nhưng số lượng rất nhiều.

Đều đã chết rồi.

Điều này thật kỳ lạ.

Chẳng lẽ những con rắn này sống nhờ ăn côn trùng sao?

Vậy thì phải ăn bao nhiêu côn trùng chứ!

Nhà sinh vật học trong livestream vội nói: 【Đây chỉ là một trong các loại thức ăn, loại rắn này ăn thịt thì không thể chỉ có một loại này, các bạn có thể thử xem tiếp】 Bàn Tử thấy vậy lại vội vàng hoạt động trở lại.

Rất nhanh quả nhiên từ khoang rỗng ở phần đuôi rắn đã móc ra không ít cá và các loài thủy sinh vật tương tự như lươn.

Điều này chứng tỏ nước trong ốc đảo này, có thể có một nơi không bị khô cạn, bên trong chắc chắn có thủy sinh vật.

Bàn Tử cảm thấy thú vị, cái bụng rắn này giống như một cái túi bách bảo vậy, tiếp tục móc.

Sau đó anh ta hình như thật sự đã phát hiện ra thứ gì đó, vội vàng hô lớn: "Này này, lại đây giúp một tay, trong bụng rắn này hình như có thứ gì đó!" Cái cuốc leo núi của Bàn Tử hình như móc phải thứ gì đó.

Theo lý mà nói, phần đuôi rắn không bị rữa nát thì không thể móc phải xương rắn được.

Hơn nữa, cảm giác cũng không giống, thứ này dường như mềm mềm, chứ không phải cảm giác cứng rắn của xương rắn.

Mấy người đến giúp, lực đạo tăng lên.

Tuy nhiên, thứ kia dường như bị mắc kẹt bởi cái gì đó, cuối cùng vì dùng sức quá mạnh nên hình như đã bị đứt.

Bàn Tử lấy cuốc leo núi ra, nhìn đầu cuốc, lại phát hiện một sợi tơ đen nhánh, giống như sợi vải bị tuột ra từ một miếng vải.

Ngô Bất Chính sững sờ, nói: "Cái này hình như là chất liệu của túi ngủ mà!" "Con rắn này còn ăn cả túi ngủ à?

Nhưng xem ra cái túi ngủ này đã bị ngâm đến nát bét rồi!" "Hiển nhiên không phải là mới ăn gần đây!" "Chẳng lẽ trước đây có người từng đến đây sao?" Mọi người nghe xong đều sững sờ, cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Việc xuất hiện thứ này trong bụng rắn rõ ràng là không bình thường chút nào.

Thế là Bàn Tử lấy ra dao găm, không khách khí chút nào, cứ thế dọc theo bụng rắn mà rạch về phía đuôi.

Con rắn này đúng là thành tinh rồi, dao găm rạch lên cứ như cắt một tấm giẻ lau cũ đã thấm nước, cực kỳ khó.

May mắn thay, bốn người thay phiên nhau, chưa đầy nửa tiếng đã rạch xong phần đuôi rắn.

Khi đuôi rắn được rạch ra, càng nhiều thứ hơn nữa lộ diện.

Tuy nhiên, không có lạc đà hay sói sa mạc gì cả.

Hầu hết đều là những con côn trùng màu trắng nhợt nhạt và một số loài cá.

Điều này càng khẳng định suy đoán của mọi người.

Nước trong ốc đảo này có thể quanh năm không cạn.

Dù cho nước phía trên có cạn đi nữa, thì dưới ốc đảo này chắc chắn vẫn có nguồn nước.

Nếu không, những loài cá này không thể tồn tại nhiều năm như vậy.

Mọi người lật đuôi rắn lại, rất nhanh những thứ đó đã bị trận mưa lớn cuốn trôi.

Sau đó, trong bụng rắn quả nhiên thật sự lộ ra một thứ.

Thứ đó đen sì, xung quanh đều dính chặt với thịt bên trong cơ thể con mãng xà khổng lồ.

Chẳng trách sao sống chết cũng không móc ra được.

Tuy nhiên, điều này cũng cho thấy, thứ này ít nhất đã ở trong cơ thể mãng xà một thời gian không ngắn rồi.

Nếu không cũng sẽ không mọc dính vào mãng xà.

Mọi người vội vàng tiến lên xem, nhìn kỹ một cái liền phát hiện, đây quả nhiên thật sự là một cái túi ngủ.

Chất liệu giống hệt của họ, nhưng kiểu dáng khác.

Hơn nữa, rất nhiều chi tiết nhỏ cũng khác biệt.

Ngô Bất Chính biết, những túi ngủ của họ đều là hàng hiệu khá nổi tiếng, chất lượng được đảm bảo.

Chương 1271

Còn túi ngủ trong bụng rắn này, dường như là sản phẩm được nghiên cứu chế tạo cách đây vài năm.

Hồi đó cũng được coi là hàng đầu.

Có thể trang bị loại túi ngủ này, chứng tỏ những người đến đây hồi đó, ít nhất không phải là tán đạo (những kẻ trộm mộ đơn lẻ).

Tối thiểu cũng là một nhóm người có tổ chức.

Nếu không sẽ không ai chịu bỏ ra cái giá lớn để mua loại túi ngủ chất lượng cao này.

Nhưng đáng tiếc là, do ở trong cơ thể rắn quá lâu, túi ngủ đã bị ngâm nát.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cái túi ngủ này trông xẹp lép, có thể bên trong rỗng.

Nhưng đã đến bước này rồi, tự nhiên phải mở ra xem thôi.

Bàn Tử cũng không khách khí, lập tức cầm dao găm lên phía trước và rạch túi ngủ ra.

Cùng với việc túi ngủ bị rạch ra, lập tức một dòng nước đen chảy ra.

Đồng thời còn có rất nhiều thứ đã ngả màu đen lăn ra ngoài.

Bàn Tử ghê tởm vội vàng né tránh, nhưng khi nước đen bên trong bị nước mưa rửa trôi nhanh chóng, thứ bên trong quả nhiên đã lộ rõ.

Mọi người nhìn một hồi đều cảm thấy ghê tởm, đó lại là một người.

Hơn nữa người này còn chưa thối rữa hoàn toàn, phần ngực lộ ra rất nhiều xương trắng.

Nhưng bên trong vẫn còn vương vãi một ít thịt thối.

Tuy nhiên, thịt trên đùi và cánh tay đều đã không còn.

Trông thật sự kinh tởm không chịu nổi.

Cứ như thể người này bị dịch tiêu hóa trong cơ thể mãng xà khổng lồ tiêu hóa sống vậy.

Bàn Tử thật sự quá ghê tởm, liền trùm tấm vải chống thấm lên đầu, châm một điếu thuốc để trấn tĩnh.

Hút một hơi, anh ta nói: "Mẹ kiếp, người này chết kỳ lạ thật đấy!" "Tình trạng cái túi ngủ cho thấy, hắn ta chết ít nhất cũng phải một năm rồi!" "Rữa nát thế này, có thể liên quan đến việc bị bọc trong túi ngủ!" "Túi ngủ cách ly dịch vị, nhưng thời gian dài thì nó cũng thấm vào thôi!" "Nhưng các cậu không thấy kỳ lạ sao, gặp rắn lớn không mau chạy, sao lại còn tự nhốt mình vào túi ngủ chứ?" "Điều này hiển nhiên là không thể!" Ngô Bất Chính tiếp lời nói: "Có thể là tình huống quá khẩn cấp, nếu như khi tỉnh dậy hắn phát hiện chân đã bị mãng xà nuốt rồi thì sao?" "Thấy không thể thoát ra được, trong lúc cấp bách liền co mình vào túi ngủ, chờ cứu viện thì sao?" Bàn Tử lắc đầu: "Nếu cậu tỉnh dậy phát hiện nửa dưới cơ thể bị rắn nuốt, đầu cũng sắp bị nuốt rồi, cậu sẽ không giãy giụa sao?" "Cái túi ngủ này là thiết kế hở đầu, nhưng người này lại chui cả đầu vào trong túi ngủ!" "Tôi tin sẽ không ai ngủ mà lại chui cả đầu vào túi ngủ đâu, ngạt chết!" "Thứ hai, nếu thật sự là tỉnh dậy phát hiện bị mãng xà nuốt, lúc đó bản năng đã vượt qua lý trí của cậu rồi!" "Cậu sẽ không nghĩ đến việc giấu đầu vào túi ngủ đâu!" "Cậu chắc chắn sẽ cố gắng giãy giụa thoát ra!" "Cho nên ý cậu nói là không thể!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, đã hiểu ý của Bàn Tử, vội nói: "Ý cậu là, người này trước khi bị mãng xà ăn thịt, đã chết rồi!" "Đồng đội đã phong bế hắn trong túi ngủ, kết quả bị mãng xà nuốt chửng!" "Đúng vậy!" Bàn Tử gật đầu, lúc này điếu thuốc đã hút đến tàn, anh ta dứt khoát vứt xuống đất rồi nói: "Vậy bây giờ có thể chứng minh, trước đây không chỉ một người từng đến đây!" "Hơn nữa, trong số đồng đội của họ, ít nhất đã có một người chết, chính là hắn ta!" "Sau đó bị mãng xà nuốt!" "Vậy thì vấn đề bây giờ trở thành, nhóm người này là ai!" Ngô Bất Chính gật đầu, nói: "Cậu phân tích rất đúng, chúng ta tìm xem, trên người hắn có thứ gì không!" "Mặc dù đã chết, nhưng nếu hắn có mang theo chứng minh thư, đồng đội chắc hẳn sẽ không lấy đi!" Ý nghĩ này của Ngô Bất Chính rất ngây thơ, dù sao ai xuống mộ mà lại mang chứng minh thư chứ?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu nhóm người này có tổ chức và kỷ luật, vậy thì chưa chắc họ không có vật phẩm chứng minh thân phận.

Nghĩ vậy, mọi người bắt đầu lục lọi.

Quần áo của người này đã nát bét rồi.

Nhưng một số thứ giống như chứng minh thư chắc chắn sẽ không bị phân hủy.

Cộng thêm mưa lớn rửa trôi, mọi thứ đều lộ ra.

Rất nhanh, họ thật sự đã tìm thấy một thứ.

Đó là một chiếc khóa thắt lưng.

Dây thắt lưng đã bị ngâm nát, nhưng khóa thắt lưng làm bằng kim loại thì không bị phân hủy.

Bàn Tử cầm lên dùng nước mưa rửa qua, trên đó có không ít vết rỉ sét.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra, trên đó lại có một hàng dấu dập, trên dấu dập ghi một dãy số. 【302059007】 Thấy dãy số này, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, không biết có ý nghĩa gì.

Nhưng rất nhanh mọi người đều phản ứng lại, đồng loạt nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng sững sờ, rồi phản ứng lại.

Đây chẳng phải là số hiệu tài sản của nhà Giải sao?

Người này là người của nhà Giải à?

Hay nói cách khác, trang bị của người này là do nhà Giải cung cấp?

Vậy nhà Giải chẳng lẽ có liên quan đến nhóm người năm đó ở đây?

Lập tức vô số vấn đề nảy sinh.

Những người trong phòng livestream cũng đã phát hiện ra vấn đề này.

Nhưng họ hiển nhiên vẫn chưa nghĩ đến phiền phức sâu xa hơn.

Não Ngô Bất Chính quay rất nhanh, cả người càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

Tạm thời không nói vì sao ở đây lại có dấu hiệu của nhà Giải.

Bản thân dấu hiệu này đã là một phiền phức rồi.

Họ đang livestream toàn cầu, cảnh sát chắc chắn sẽ phát hiện đây là đồ của nhà Giải.

Đồ của nhà Giải xuất hiện ở đây, vậy hiển nhiên sẽ khiến người ta cảm thấy có liên quan đến Đạo mộ.

Đến lúc đó một khi điều tra, chẳng phải bí mật của nhà Giải sẽ bị phanh phui sao?

Chương 1272

Vậy nhà Giải e rằng sẽ xong đời rồi!

Ngô Bất Chính nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh chảy ra, cậu rất muốn gọi điện cho Giải Ngữ Hoa, bảo cô ấy mau nghĩ cách biện minh.

Nhưng lúc này đang livestream toàn cầu, đâu có cơ hội chứ?

Hơn nữa, nếu tắt livestream đi gọi điện, chẳng phải lại càng đáng nghi hơn sao.

Quan trọng nhất là, vào thời điểm then chốt này, cậu đi đâu mà tìm điện thoại chứ!

Hắc Hạp Tử và nhà Giải cũng khá thân thiết, thường xuyên có giao dịch làm ăn với nhà Giải.

Lúc này anh ta cũng nhìn ra được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Tần Vũ từ đầu đến cuối không nói nhiều, nên không cần lo lắng cho cậu ấy.

Ngược lại là Bàn Tử, dường như vẫn chưa nhận ra vấn đề, vẫn đang băn khoăn ở đó rằng sao ở đây lại có số hiệu tài sản của nhà Giải?

Người của nhà Giải đến đây làm gì?

Chẳng lẽ là.....

Quả nhiên, sự việc khi Ngô Bất Chính vẫn chưa kịp nghĩ ra cách xử lý thì đã hoàn toàn lan rộng.

Dù sao sức mạnh của nhân dân là rất lớn.

Một người không nghĩ ra, hai người không nghĩ ra, nhưng hàng trăm triệu người thì kiểu gì cũng sẽ có người nghĩ ra.

Trong phòng livestream rất nhanh đã có người đặt câu hỏi. 【Đất lành sa mạc, sao người nhà Giải lại có thể xuất hiện ở đây?】【Đúng vậy, nhà Giải sẽ không phải cũng là Đạo mộ chứ!】【Tôi thấy có thể lắm, dù sao ngoài Đạo mộ tặc thì ai sẽ đến đây chứ?】【Không nhất định đâu, khảo sát đội cũng có thể đến mà!】【Đúng đúng, còn có một số người nghiên cứu sa mạc cũng có thể vô tình lạc vào chứ!】 Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng hiển nhiên phần lớn vẫn cho rằng nhà Giải có vấn đề.

Ngô Bất Chính lúc này đang đau đầu không biết làm sao để liên hệ với Giải Ngữ Hoa bàn bạc đối sách.

Kết quả, Hắc Hạp Tử ở bên cạnh đột nhiên chỉ vào một phía và kêu lên: "Chúng ta không thể ở lại nữa, không đi nhanh sẽ gặp rắc rối đấy!" Mọi người sững sờ, quay đầu lại mới phát hiện, xung quanh lại đã bò đầy Thảo Tỳ Tử.

Những thứ này thấy máu là hưng phấn, e rằng đều bị máu của con mãng xà khổng lồ này hấp dẫn đến.

Mọi người vì phát hiện thứ trong bụng rắn mà quên mất những con Thảo Tỳ Tử này rồi.

Quay đầu nhìn một cái thì phát hiện, những con Thảo Tỳ Tử này đã nhiều đến đen kịt cả một vùng.

Bốn phương tám hướng đều có.

Nhưng phần lớn Thảo Tỳ Tử vẫn đang hướng về phía thi thể con mãng xà khổng lồ.

Chỉ có rất ít một phần hướng về phía họ.

Mọi người rút vũ khí ra, đập những con đang tiến về phía mình.

Tạm thời vẫn có thể tự vệ.

Nhưng nếu không nghĩ cách rời đi, theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều Thảo Tỳ Tử kéo đến, đến lúc đó e rằng muốn đi cũng không kịp nữa.

Mọi người lập tức đi lấy bình phun lửa.

Nhưng vừa bật lên mới phát hiện, trong môi trường này sử dụng bình phun lửa chẳng khác nào không có tác dụng.

Mưa lớn quá.

Họ dùng bình phun lửa, lửa cũng không thể phun ra xa được, chỉ có thể cúi xuống đốt Thảo Tỳ Tử.

Nếu những thứ này ít thì không sao, nhưng chúng lại nhiều như lông trâu.

Bạn căn bản không thể đốt hết được.

Tần Vũ thấy vậy liền ra hiệu cho mọi người đừng đốt nữa, vô ích thôi.

Ngô Bất Chính thấy cậu ấy chuẩn bị rút dao găm ra, hiển nhiên là muốn phóng huyết, vội vàng ngăn lại cậu ấy. "Đừng!

Vô ích thôi, mưa lớn thế này khí vị máu của cậu cũng không thể khuếch tán ra được!" "Nước mưa rất nhanh sẽ làm loãng máu của cậu, đến lúc đó nếu không thoát ra được, những con Thảo Tỳ Tử này chắc chắn sẽ lại đến!" "Cậu có bao nhiêu máu cũng không đủ để chảy đâu!" "Chúng ta lên cây trước đã!" Ngô Bất Chính chỉ vào một cái cây lớn ở một bên: "Những con Thảo Tỳ Tử này là vì thi thể mãng xà khổng lồ mà đến!" "Chúng ta lên cây, chúng chắc không đuổi theo đâu!" "Chỉ cần đợi mưa nhỏ lại một chút, hoặc đợi đến trời sáng thì sẽ ổn thôi!" Mọi người thấy có lý.

Lúc này cũng không còn bao lâu nữa là trời sáng rồi.

Hơn nữa, con mãng xà khổng lồ kia có thân hình khổng lồ, chắc là đủ cho những con Thảo Tỳ Tử này hút mấy ngày liền.

Chỉ cần đợi đến trời sáng, họ có thể tìm đường rời đi.

Tổng hợp lại mà xem, kết quả như vậy, quả thật là tốt nhất.

Thế là mọi người cũng không phí lời, lập tức bắt đầu leo cây.

Cành cây ở đây phức tạp, cành ngang mọc lung tung, để tranh giành ánh nắng mặt trời, có thể nói là chen chúc nhau, nên leo lên rất dễ dàng.

Ngay cả Ngô Bất Chính với thể chất như vậy cũng không cần giúp đỡ.

Mấy người rất nhanh đã leo lên cành cây.

Kiểm tra một chút, gạt bỏ những con Thảo Tỳ Tử trên người rồi giẫm chết chúng.

Chương 1273

Sau đó liền ngồi trên cành cây chờ đợi.

Tần Vũ ngồi ở chỗ gần gốc cây nhất, cậu ấy có Văn Hương thể chất.

Đặt cậu ấy ở miệng gốc cây, những con Thảo Tỳ Tử đó chắc chắn sẽ không dám đến gần.

Xong xuôi những việc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính trong lòng vẫn còn lo lắng cho nhà Giải, thế là liền vội vàng đi xem tình hình phòng livestream.

Vừa nhìn thì mới phát hiện, hóa ra Giải Ngữ Hoa, lại đã đứng ra giải thích rồi.

Với tư cách là gia chủ nhà Giải, cô ấy rất rõ ràng những phiền phức mà sự việc này sẽ mang lại nếu không được giải quyết.

Hơn nữa, ai có thể đảm bảo cô ấy không có sự chuẩn bị trước chứ?

Phương án giải quyết của Giải Ngữ Hoa, lại chính là tự mình mở phòng livestream.

Tương đương với việc đối mặt với khán giả và giải thích trong một thời gian dài.

Ngô Bất Chính không đi xem, cậu ấy thực sự không có thời gian.

Nhưng trong phòng livestream có không ít người gửi đến ảnh chụp màn hình Giải Ngữ Hoa giải thích, cùng với các đoạn video.

Ngô Bất Chính xem xong thì trái tim đang treo lơ lửng cũng thả lỏng xuống.

Giải Ngữ Hoa không hổ là gia chủ nhà Giải.

Góc độ suy nghĩ vấn đề hoàn toàn khác với Ngô Bất Chính.

Dù sao người có thể làm gia chủ, đầu óc đâu phải đơn giản chứ?

Thủ đoạn ứng phó của Giải Ngữ Hoa đại khái chia làm ba phần.

Phần đầu tiên cô ấy thẳng thắn thừa nhận tổ tiên nhà Giải là Đạo mộ tặc, nhưng hồi đó binh hoang mã loạn, ăn cơm cũng là vấn đề.

Hơn nữa cả một thôn đều là Đạo mộ, đúng như câu "pháp bất trách chúng".

Bạn nói chuyện này phải xử lý thế nào?

Hơn nữa đó đều là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, tổ tiên Đạo mộ của cô ấy đã chết từ lâu.

Bạn còn có thể đi đào thi thể lên sao?

Đương nhiên rồi, có thể sẽ có người nói, chết thì chết, nhưng những cổ vật đào được có nên nộp lên không?

Đối với vấn đề này, Giải Ngữ Hoa quả thật đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.

Cô ấy trực tiếp nói trong phòng livestream, chỉ cần cảnh sát muốn điều tra, tôi nguyện ý phối hợp.

Nếu trong nhà tôi có một món đồ nào mà tôi giải thích không rõ nguồn gốc, hoặc có thể chứng minh là đồ Đạo mộ mà ra, tôi không nói hai lời sẽ để tùy ý xử lý.

Khí thế này đầy đủ, hiển nhiên là đã có cách đối phó từ lâu.

Nhà Giải cũng là đại gia tộc, hơn nữa người nhà Giải lại nổi tiếng là tinh minh.

Dám nói như vậy, tự nhiên sẽ không sợ bạn điều tra.

Cho nên dù cho có thật sự điều tra, bạn cũng sẽ không điều tra ra được gì.

Cuối phần đầu tiên Giải Ngữ Hoa nói: "Tổ tiên làm gì, tôi cũng không thể lựa chọn, nhưng bây giờ nhà Giải chúng tôi quả thật là một thế gia kinh doanh chính đáng!" "Hoan nghênh điều tra!" Lời này nói ra có vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng đúng là như vậy, có thể Giải Thiên Linh cũng có lén xuống mộ, nhưng cơ bản đã không còn nhiều nữa.

Hơn nữa Giải Thiên Linh là Giải Thiên Linh, Giải Ngữ Hoa là Giải Ngữ Hoa.

Trừ lần ở Long Lĩnh đó, Giải Ngữ Hoa cũng thật sự không có xuống mộ mà!

Phần thứ hai, là Giải Ngữ Hoa giải thích về việc tại sao người trong gia tộc cô ấy lại xuất hiện ở Xà Chiểu Quỷ Thành này.

Theo lời Giải Ngữ Hoa, khóa thắt lưng của người này, quả thật là đồ của nhà Giải bọn họ.

Nhưng đó là sản phẩm cách đây khoảng một năm.

Hiện tại nhà Giải bọn họ đã không còn loại đồ này nữa.

Và căn cứ theo thời gian để suy đoán, những người này có thể có liên quan đến một dự án đầu tư năm đó.

Theo giải thích của Giải Ngữ Hoa, năm đó nhà Giải bọn họ và người khác có một dự án đầu tư.

Vị trí cụ thể là ở sa mạc Taklamakan.

Nhưng sau đó dự án này thất bại, tình hình trong sa mạc mọi người cũng đều biết.

Bão cát nói đến là đến, thiếu nước hạn hán, tình trạng mất tích thường xuyên xảy ra.

Và dự án năm đó của họ, cũng chính vì quá nhiều người bị thương, dẫn đến cuối cùng không thể không dừng lại, cuối cùng đành bỏ dở.

Chuyện này nhà Giải bọn họ cũng có thể phối hợp điều tra.

Hai tin tức này vừa ra, mọi nghi ngờ trong lòng mọi người đều tiêu tan không ít.

Nếu là đến sa mạc để khai thác dự án, thì không có gì đáng nói.

Chương 1274

Dù sao chỉ cần không dính dáng đến Đạo mộ, đối với nhà Giải bọn họ thì sẽ có đường lui.

Thật ra mà nói cũng thật châm biếm.

Thế nào là Đạo mộ, thế nào là khảo cổ?

Nếu suy nghĩ kỹ, những Đạo mộ tặc thời xưa như Mạc Kim Giáo Úy, đó cũng là chức vị được thiết lập để đánh trận, dường như cũng không có gì khác biệt với khảo cổ bây giờ.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, thật ra vẫn có sự khác biệt.

Mục đích của thời xưa và mục đích của hiện tại hoàn toàn không giống nhau.

Hồi đó Mạc Kim là để đánh trận, cung cấp quân lương.

Còn bây giờ chủ yếu là để khai quật bảo vệ.

Mặc dù có người cũng nói, đào được đồ ra đặt vào bảo tàng chẳng phải cũng kiếm tiền sao?

Nhưng các bạn đã nghĩ qua chưa?

Số tiền kiếm được đó chẳng phải cũng dùng vào việc xây dựng dân sinh sao?

Cho nên nói, lấy của dân, dùng cho dân mới là kế sách phát triển lâu dài.

Mạc Kim Giáo Úy sở dĩ bị đặt ngang hàng với Đạo mộ tặc, nói cho cùng vẫn là vì mục đích không trong sáng.

Những chuyện này mỗi bên đều có lý lẽ riêng, ở đây sẽ không nói thêm nữa.

Chúng ta trở lại chuyện chính.

Phần cuối cùng Giải Ngữ Hoa nói ra nội dung khiến Ngô Bất Chính vô cùng chấn kinh.

Điều này có thể cũng là vì cô ấy sợ có người cho rằng mình đang nói bừa, nên dứt khoát nói ra cả thông tin về người khởi xướng dự án năm đó.

Tuy nhiên, chính cái thông tin này đã hoàn toàn làm xáo trộn tâm trạng của Ngô Bất Chính.

Bởi vì cậu nằm mơ cũng không ngờ tới.

Cái tên mà Giải Ngữ Hoa nói ra, lại khiến cậu cảm thấy quen thuộc đến vậy.

Thậm chí chỉ nghe tên, là đã có thể nghĩ đến khuôn mặt đằng sau cái tên đó.

Người khởi xướng mà Giải Ngữ Hoa nói đến, không phải ai khác, chính là lão tam của nhà Ngô bọn họ, là chú ba của Ngô Bất Chính, Ngô Tam Tỉnh.

Khi cái tên này được nói ra, những người trong phòng livestream không cảm thấy có gì.

Nhưng mấy người trên cành cây, trừ Tần Vũ ra, đều nhìn về phía cậu ấy.

Trong mắt họ có sự dò hỏi.

Chú ba nhà cậu rõ ràng đã đến đây rồi mà!

Sao lần này còn phải đến lần thứ hai, làm thành viên của đội tiên phong chứ?

Trực tiếp nói ra chuyện năm đó không phải xong rồi sao?

Ngô Bất Chính cũng ngây người ra, cậu căn bản không biết chuyện này là sao.

Bởi vì cậu chính là người nhà Ngô, cậu rất rõ, chú ba làm sao có thể làm dự án đầu tư nào.

Ông ấy chính là một Đạo mộ tặc triệt để.

Từ khi Giải Ngữ Hoa nói ra cái tên đó, cậu đã hiểu đây chắc chắn không phải là dự án đầu tư gì.

Mà chính là nhắm vào Tây Vương Mẫu Cung.

Sắc mặt Ngô Bất Chính trắng bệch, Bàn Tử vội vỗ vỗ cậu ấy.

Tuy nhiên cậu ấy ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói gì, lúc này mưa đã dần nhỏ lại, cậu ấy xin Bàn Tử một điếu thuốc, châm lửa hút mạnh một hơi rồi nói: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết, tôi cần thời gian để suy nghĩ, các cậu đừng làm phiền tôi!" Nói rồi Ngô Bất Chính cứ thế hút thuốc không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa.

Cậu ấy trong đầu sắp xếp lại toàn bộ thời gian theo trình tự trước sau.

Toàn bộ sự việc lẽ ra phải bắt đầu từ chú ba.

Ngô Tam Tỉnh khẳng định là đã tìm thấy ở đây có cổ mộ.

Cho nên muốn đến Mạc Kim, ông ấy có sản nghiệp riêng của mình, lẽ ra sẽ không cần nhà Giải giúp đỡ.

Nhưng ông ấy vẫn tìm, hơn nữa nhà Giải còn đồng ý, cung cấp người và trang bị.

Điểm này có thể chứng minh bằng thi thể người nhà Giải trong bụng mãng xà.

Và ở đây có một điều đáng ngờ, vì sao chú ba lại phải tìm người của nhà Giải giúp đỡ?

Không có câu trả lời, có thể lúc đó ông ấy cảm thấy cổ mộ ở đây rất nguy hiểm, thủ hạ không đủ thực lực nên đã tìm đến nhà Giải.

Cũng có thể là vì những lý do khác.

Dù sao cuối cùng trong số những người đến đây cùng ông ấy có người của nhà Giải.

Sau đó chúng ta vì tham gia chương trình cũng đến đây.

Chương 1275

Sau đó họ phát hiện thi thể trong bụng rắn này, dẫn đến chuyện của nhà Giải.

Giải Ngữ Hoa để giải quyết phiền phức này, đã nói ra chuyện năm đó.

Và ở đây có thể chia làm hai phần.

Thứ nhất, Giải Ngữ Hoa dám nói ra, tất nhiên đã suy xét đến hậu quả.

Cô ấy tâm tư kín đáo, nhà Giải chắc chắn sẽ không sao, nhưng còn nhà Ngô thì sao?

Giải Ngữ Hoa không phải loại người qua cầu rút ván, hơn nữa quan hệ nhà Giải và nhà Ngô thật sự khá tốt.

Cho nên, cô ấy chắc chắn đã thông báo trước cho chú hai, nên mới dám nói ra tên chú ba.

Vì vậy, như vậy thì nhà Ngô không cần lo lắng nữa.

Chú hai của cậu ấy so với Giải Ngữ Hoa chỉ có hơn chứ không kém.

Cho nên nhà Giải và nhà Ngô chắc chắn sẽ không sao.

Nhưng còn chú ba thì sao?

Chú ba một năm trước đã đến đây, bây giờ lại đến, giữa chừng không hề nói về việc mình đã từng đến.

Điều này hiển nhiên là có vấn đề rồi.

Nếu chú ba nói lần trước mình đến không đi sâu vào, chết một người rồi quay về.

Cho nên lần này nghe nói phải đến đây, không yên tâm nên cũng đến.

Điều đó cũng có thể nói thông, nhưng tại sao ông ấy không nói về chuyện một năm trước chứ?

Đây là nghi ngờ thứ hai trong lòng Ngô Bất Chính.

Hai nghi vấn này, e rằng đều phải đợi tìm được chú ba mới có thể giải đáp.

Nhưng đối với chú ba mà nói, cách ông ấy tự giải thích với bản thân có thể còn quan trọng hơn.

Bởi vì nếu giải thích không tốt, sau này ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ bị điều tra.

Sự nghiệp kinh doanh của ông ấy, một khi bị điều tra, thì gần như là sẽ hoàn toàn tan nát.

Nghĩ đến đây Ngô Bất Chính liền cảm thấy đau đầu.

Dù sao đó cũng là chú ba của cậu ấy mà.

Ngô Bất Chính nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng là nói tránh đi, về mục đích thật sự của chú ba mình tự nhiên là không thể nói.

Ít nhất là trên mặt nổi không thể nói.

Còn Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đều là người trong nghề, cũng không ngốc, biết Ngô Bất Chính muốn thể hiện ý nghĩa sâu xa hơn.

Chú ba là đến Đạo mộ, không phải đến làm dự án đầu tư xây dựng gì.

Tự nhiên cũng chỉ nghe rồi không hỏi nhiều.

Những người trong phòng livestream hiển nhiên không có hứng thú gì với điều này.

Thấy Giải Ngữ Hoa giải thích đâu vào đấy, cũng không quá để ý nữa.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính không thể không bận tâm.

Nếu chú ba một năm trước đã đến đây, và đã đi sâu vào bên trong, vậy thì tốc độ của họ chẳng phải sẽ nhanh hơn rất nhiều sao.

Họ muốn đuổi kịp, e rằng sẽ khó.

Nghĩ đến đây, tim Ngô Bất Chính cũng thắt lại.

Bàn Tử thấy vẻ mặt Ngô Bất Chính thả lỏng đôi chút, liền vỗ vỗ cậu ấy ra hiệu cậu ấy đừng nghĩ quá nhiều.

Dù sao đi nữa, nơi này nguy hiểm lắm, thay vì suy nghĩ vấn đề của chú ba cậu, chi bằng nghĩ xem chúng ta phải làm sao.

Ngô Bất Chính lắc đầu, nói: "Bây giờ tôi thật sự không muốn nghĩ gì cả, cứ nghĩ là đau đầu lắm!" "Cây này khá an toàn, theo tôi thì cứ ở đây ngủ thêm chút đi, tối giờ chưa ngủ mấy!" "Hay là đợi trời sáng rồi nói chuyện!" Ngô Bất Chính rất hiểu chú ba mình, nếu ông ấy đã từng đến đây, lần này vào chắc chắn sẽ rất nhanh.

E rằng muốn tìm thấy họ đã muộn rồi.

Lúc này đi vội vàng đuổi theo, hiển nhiên là không có bất kỳ cơ hội nào.

Chi bằng ở đây nghỉ ngơi thật tốt.

Đợi đến ngày mai rồi tính.

Nhìn đồng hồ, đã hơn năm rưỡi sáng rồi.

Cũng không còn bao lâu nữa là trời sáng.

Hơn nữa theo thời tiết này, e rằng sau khi trời sáng mưa sẽ tạnh.

Đến lúc đó đi đường tốc độ cũng có thể nhanh hơn.

Chương 1276

Mọi người đều dựa vào cây nghỉ ngơi.

Tuy nhiên Tần Vũ, người nãy giờ vẫn không nói gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính bị nhìn đến sững sờ, không biết Tần Vũ bị làm sao.

Nhưng nhìn ánh mắt cậu ấy, dường như có vấn đề.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử mắt tinh, thấy ánh mắt này của Tần Vũ, hiển nhiên biết có chuyện rồi.

Chẳng lẽ là Thảo Tỳ Tử đã leo lên sao?

Không thể nào, Tần Vũ đang canh giữ gốc cây, những con Thảo Tỳ Tử đó chắc hẳn không thể vượt qua được.

Tuy nhiên mọi thứ căn bản không cho phép họ nghĩ nhiều.

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy lao về phía Ngô Bất Chính.

Chính cái cú lao này, đột nhiên từ trong bóng tối phía sau Ngô Bất Chính.

Một mùi tanh hôi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì, cả người Tần Vũ đã bị thứ gì đó kéo xềnh xệch ra ngoài.

Chỉ còn lại một vệt máu tươi.

Ngô Bất Chính cả người sững sờ.

Mắt Bàn Tử cũng đỏ hoe, một quả đạn chiếu sáng đã được bắn ra.

Đạn chiếu sáng thắp sáng cả bầu trời đêm.

Lập tức họ nhìn thấy, trên một cành cây không xa, một con mãng xà khổng lồ lớn hơn đang tha Tần Vũ.

Vai Tần Vũ bị nó cắn chặt.

Con mãng xà kia trong mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, có lẽ là vì thấy thi thể đồng loại.

Toàn thân chấn động, sau đó liền lùi về phía xa. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nhìn thấy mà mắt cũng đỏ hoe, định bước tới đuổi theo, nhưng quên mất mình đang ở trên cây.

Một chân đạp hụt liền rơi xuống.

May mắn Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ kéo cậu ấy lại, nếu không mà rớt xuống thì lập tức sẽ thành thức ăn cho Thảo Tỳ Tử rồi.

Cái cảm giác trọng lực khi hụt chân cũng thật sự dọa Ngô Bất Chính một phen, khiến cậu ấy lấy lại được vài phần lý trí.

Bàn Tử kéo cậu ấy trở lại cành cây, an ủi bảo cậu ấy đừng căng thẳng.

Bản thân sẽ nghĩ cách cùng Hắc Hạp Tử đi cứu Tiểu ca.

Nhưng vừa quay đầu lại, lại phát hiện Hắc Hạp Tử đã không thấy đâu rồi.

Chỉ thấy một bóng đen cứ như khỉ vượn, đu đưa qua lại giữa các cành cây, thân hình lại đang đuổi theo phía đuôi con mãng xà kia.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều nhìn đến sững sờ, Bàn Tử vội nói: "Cái tên Hắc Hạp Tử này không phải người bình thường đâu, cậu không cần lo cho Tiểu ca và hắn ta nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ cách đuổi theo đi!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Lúc này đã khôi phục lý trí, cậu ấy cũng rất rõ, bản thân không có thân thủ như Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Muốn đuổi theo như vậy, căn bản là không thể.

Nói không chừng còn tự hại chết mình.

Đánh giá tình hình một chút, cậu ấy lập tức chỉ vào một cành cây nói: "Chúng ta bò qua đó, đi từ phía bên kia." Bàn Tử gật đầu, cành cây đó rất to, có thể thông sang một cây đại thụ khác.

Chỗ đó cách thi thể mãng xà khá xa.

Chỉ cần hành động nhanh một chút, có thể tránh được Thảo Tỳ Tử.

Tuy nhiên, trời không chiều lòng người.

Hai người vừa bò được nửa đường, đột nhiên phát hiện những con Thảo Tỳ Tử phía dưới lại bạo động.

Vô số Thảo Tỳ Tử tản ra bốn phía, có con lại bò thẳng lên cây đại thụ mà họ đang ở.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: "Mẹ kiếp, mấy con Thảo Tỳ Tử này cũng tham lam quá mức rồi, một con mãng xà khổng lồ còn chưa đủ à, còn muốn đến gây phiền phức cho chúng ta nữa, vãi cả ***!" Ngô Bất Chính lại phát hiện, lúc này trời đã bắt đầu sáng rồi.

Những con Thảo Tỳ Tử này chắc chắn là muốn trốn đi.

Loại sinh vật này ban ngày không hoạt động, những con Thảo Tỳ Tử ở lớp ngoài cùng chắc chắn không muốn bị lộ ra hoặc bị ánh nắng mặt trời chiếu vào.

Nhưng những con ở sâu bên trong thì chắc không sao, nhưng như vậy cũng không được.

Ở đây Thảo Tỳ Tử quá nhiều, chỉ riêng những con ở lớp ngoài cùng đang bỏ chạy đã như thủy triều, bò thẳng lên cây đại thụ mà họ đang ở.

Ngô Bất Chính vội nói: "Chúng ta phải nhanh lên, những con Thảo

Tỳ Tử đó đang tìm nơi râm mát để qua ngày!" "Vảy của Song Lân Cự Mãng có hạn, những con không trốn được dưới vảy thì đành phải bỏ cuộc!" "Chúng khẳng định sẽ tràn về phía chúng ta!" "Vậy cậu nhanh lên đi, đừng nói mấy lời phí phạm đó nữa!" Bàn Tử thúc giục.

Cành cây này tuy đủ chắc chắn, nhưng đi trên đó không có bất kỳ che chắn nào, cứ như đi cầu độc mộc.

Cộng thêm trời đã dần sáng.

Chương 1277

Cảm giác đi trên đó cứ như đi trên nóc nhà cao mấy chục mét, dưới chân lại chỉ rộng chưa đến nửa mét.

Ngô Bất Chính nghiến răng cùng Bàn Tử khó khăn tiến về phía trước.

Nhưng tốc độ vẫn quá chậm.

Hai người đi nửa ngày, cho đến khi Thảo Tỳ Tử đã đuổi đến đầu cành cây, vẫn không thể đi sang cây khác.

Bàn Tử vỗ vỗ Ngô Bất Chính, nói: "Thôi đi, qua bên đó cũng vô ích thôi, trên cây đó cũng toàn là Thảo Tỳ Tử rồi!" "Chúng ta vẫn nên nghĩ cách xuống dưới đi!" "Hoặc có lẽ còn có thể nghĩ xem, lát nữa để mấy thứ này cắn chỗ nào trên người chúng ta thì chết sẽ thoải mái hơn!" "Cậu đúng là đồ khốn nạn, ngày thường sao không xin Tiểu ca một bình máu đi, lúc nguy cấp có thể cứu mạng đấy chứ!" Ngô Bất Chính mắng: "Cậu sao không tự đi xin, xin người ta một bình máu, đây là việc người bình thường có thể làm ra à?" Bàn Tử bất đắc dĩ, nói: "Ôi!

Lần này phiền phức lớn rồi, Bàn gia lần này có lẽ thật sự phải quy vị rồi!" Ngô Bất Chính không muốn nghe những lời xui xẻo này, nói: "Vẫn chưa đến lúc cuối cùng đâu, chúng ta vẫn còn bình phun lửa!" "Nếu phía trên không đi được, thì xuống dưới!" "Dù sao bây giờ là ban ngày, những con Thảo Tỳ Tử trên người con mãng xà khổng lồ chắc chắn sẽ không ra ngoài!" "Chúng ta xuống đi!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể liều chết một phen.

Ngay lập tức Bàn Tử không chần chừ mà lấy ra Phi Hổ Trảo.

Nói thật, những công cụ trang bị thông thường của Mạc Kim Giáo Úy này, đối với Bàn Tử mà nói thì cơ hội sử dụng quá ít.

Lúc này nhìn thấy Phi Hổ Trảo không khỏi cảm thán: "Bàn gia ta đường đường là Mạc Kim Giáo Úy, xuống mộ là đi theo con đường kỹ thuật!" "Kết quả thì hay rồi, gặp mấy đứa xui xẻo các cậu, đứa thì mất tích, đứa thì câm, còn có một đứa thích sờ hộp gỗ, đứa cuối cùng cậu lại còn là một thiếu gia ăn chơi!" "Kỹ thuật Mạc Kim chưa dùng được tí nào, ngược lại súng đạn thì dùng không ít!" "Thật phí hoài những công cụ Mạc Kim tốt như vậy, đường đường Phi Hổ Trảo lại biến thành dụng cụ leo núi rồi!" Ngô Bất Chính thấy anh ta còn có thời gian nói nhảm, vội nói: "Cái nghề Mạc Kim Giáo Úy này cuối cùng truyền đến tay cậu, đó mới là phí hoài truyền thống tốt đẹp bao nhiêu năm nay!" "Cậu đừng có nói nhảm nữa, còn lề mề nữa, lát nữa cậu chắc chắn chết trước!" Bàn Tử lúc này đã cố định móc của Phi Hổ Trảo, vội hỏi: "Tại sao?" Ngô Bất Chính nói: "Đây không phải là lời vô nghĩa sao, với cái thân hình béo ú của cậu thì Thảo Tỳ Tử chắc chắn thích cậu rồi, nhiều máu!" "Điều đó chưa chắc đâu, béo nhiều toàn là mỡ thôi, nói không chừng nó còn thích cậu hơn!" "Thôi được rồi, được rồi, mau xuống đi!" Ngô Bất Chính thật sự cạn lời, không thể nào cãi với cái tên Bàn Tử này được.

Cái tài nói hươu nói vượn của Bàn Tử này không biết học ở đâu ra, lúc nào cũng có thể nói.

Đến nước này rồi, còn không quên chiếm thế thượng phong trong lời nói.

Hai người nắm chặt Phi Hổ Trảo theo sợi dây trượt xuống.

Bàn Tử lắc tay một cái, Phi Hổ Trảo liền rơi xuống.

Hai người quay người định chạy.

Nhưng vừa quay người lại, đã hoàn toàn sững sờ.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh họ lại bò đầy Thảo Tỳ Tử.

Ngô Bất Chính nuốt một ngụm nước bọt, lúc này cậu ấy cuối cùng cũng hiểu vì sao cái người nước ngoài kia trên người lại dính đầy những thứ này rồi.

Mẹ kiếp, đừng xem thân hình người ta lớn hơn những con Thảo Tỳ Tử này.

Nhưng dù lớn đến đâu bạn cũng không thể chống lại số lượng đông đảo của những thứ này.

Nếu cứ thế xông qua, e rằng một lát sau máu trên người sẽ bị hút cạn khô.

Bàn Tử vội vàng lấy ra bình phun lửa.

Nhưng đốt chết được một vùng, phía sau lại có thêm con khác tràn lên, căn bản không thể đốt hết.

Nhiên liệu bình phun lửa không nhiều, một bình có thể cầm cự được mười phút đã là tốt lắm rồi.

Nhưng những con Thảo Tỳ Tử này nhiều đến mức khiến người ta rợn tóc gáy! "Thiên Chân, mau nghĩ cách đi, nếu không chúng ta thật sự sẽ quy vị rồi!" Ngô Bất Chính lúc này cũng hoảng loạn, cách ư?

Cậu ấy đi đâu mà nghĩ ra cách chứ?

Thấy Thảo Tỳ Tử ngày càng nhiều, có con đã bò đến dưới chân họ, muốn men theo ống quần bò lên.

Ngô Bất Chính thật sự đã gấp rồi, lúc này cũng không màng đến việc có tác dụng hay không.

Rút dao găm trên đùi ra, lập tức rạch một đường trên mu bàn tay mình.

Máu tươi lập tức trào ra.

Lần này sống hay chết, chỉ xem máu của mình rốt cuộc có lợi hại như của Tiểu ca không thôi.

Máu tươi lập tức trào ra.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử kêu kinh ngạc một tiếng, vội vàng nói: "Mấy con thảo tỳ tử này sao lại lùi lại rồi!" Sau đó, Bàn Tử thấy máu trên mu bàn tay Ngô Bất Chính, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

"Mẹ kiếp, Thiên Chân, cậu còn nói cậu và Tiểu ca không có quan hệ, hai người các cậu có phải là anh em thất lạc nhiều năm không hả!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Mẹ kiếp đừng có nói nhảm, máu của tôi không lợi hại bằng Tiểu ca đâu, mấy con thảo tỳ tử kia vẫn chưa đi hết!" Bàn Tử sững sờ, vội vàng nhìn lại, quả nhiên phát hiện những con thảo tỳ tử kia chỉ lùi lại hai ba mét, chứ không hề bị dọa chạy hoàn toàn.

Có lẽ chúng vẫn muốn nhân cơ hội tấn công.

Thấy vậy, Bàn Tử nghiến răng nói: "Mẹ nó, trên người cậu còn bao nhiêu ống nổ nữa, nếu không chúng ta đánh một đường ra ngoài đi!" Ngô Bất Chính vội vàng ngăn cậu ta lại: "Gia tài có dày đến mấy cũng không thể tiêu xài như vậy!

Đối phó với mấy thứ này mà cũng dùng ống nổ, vậy gặp phải cự mãng thì phải làm sao!" Nói rồi, Ngô Bất Chính chỉ về phía trước: "Đừng vội, đợi một hai phút nữa, chúng nó sẽ không chịu nổi đâu!" Nghe vậy, Bàn Tử nhìn về phía trước, phát hiện lúc này trời đã sáng hẳn.

Mưa cũng đã tạnh, trên bầu trời một tia nắng đang xuyên qua kẽ lá cây chiếu xuống.

Mà khe hở đó cũng không nhỏ, lát nữa chỉ cần những con thảo tỳ tử này bị mặt trời chiếu vào sẽ lập tức tản ra.

Đến lúc đó chính là cơ hội để bọn họ thoát thân.

Bàn Tử gật đầu, cảm thấy đây cũng là một cách.

Hơn nữa, theo tình hình này thì cũng không mất bao lâu nữa.

Thế là hai người kiên nhẫn chờ đợi.

Ngô Bất Chính nhìn những con thảo tỳ tử, càng nhìn trong lòng càng thấy ớn lạnh.

Mấy con thảo tỳ tử này tuy không biết nói chuyện, nhưng mỗi con đều như ác quỷ, không đến gần cũng không đi xa, cứ thế vây quanh bọn họ.

Chương 1278

Trông chúng chẳng khác nào những con ác quỷ muốn nuốt chửng bọn họ.

Nói thật, Ngô Bất Chính chưa từng nghe nói thảo tỳ tử lại lợi hại đến thế, mà còn thông minh như vậy nữa.

Mẹ kiếp, mấy con thảo tỳ tử này cứ như thành tinh vậy.

Nhưng nói thật, mấy thứ trong khu rừng này hình như đều rất bất thường, bao gồm cả mấy con Song Lân Cự Mãng kia nữa.

Nơi khác làm gì có loại rắn lớn như vậy.

Mẹ kiếp, đây chẳng phải là địa long sao!

Hai người không nói gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên, rất nhanh những con thảo tỳ tử ở gần chỗ ánh nắng chiếu tới bắt đầu xao động.

Từng con thảo tỳ tử điên cuồng dồn về hai bên.

Không lâu sau, một con đường đã lộ ra.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử thấy vậy nhìn nhau cười, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, Ngô Bất Chính nói đúng rồi.

Lúc này hai người đã trì hoãn không ít thời gian.

Ngay lập tức không nói thêm lời thừa thãi nào, vội vàng xuyên qua bầy thảo tỳ tử đuổi theo hướng Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Những con thảo tỳ tử dường như vẫn không muốn bỏ cuộc, thậm chí còn đuổi theo phía sau.

Tuy nhiên, càng đến gần phía trước, phạm vi ánh nắng chiếu rọi càng nhiều, những con thảo tỳ tử cuối cùng cũng dần dần bỏ cuộc.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử thấy đã thoát ra được, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nghĩ đến Tần Vũ, trái tim hai người lại thắt lại.

Tần Vũ bị con cự mãng kia tha đi, không biết bây giờ tình hình thế nào rồi.

Nhưng vai của cậu ấy bị cắn một miếng, xem ra tình hình cũng sẽ không quá tốt.

Nghĩ đến đây, hai người cũng không màng nghỉ ngơi, một mạch đuổi theo.

Chạy được mười phút.

Dấu vết cây lớn bị gãy đổ phía trước cũng ngày càng rõ ràng.

Có lẽ ở đây Hắc Hạp Tử cũng đã đuổi kịp cự mãng, thậm chí còn có một trận giao chiến.

Bàn Tử phát hiện một vệt máu trên thân cây bên cạnh, dùng tay sờ sờ rồi ngửi ngửi, phát hiện đây là máu của cự mãng.

Xem ra con cự mãng kia chắc cũng bị thương rồi.

Tuy nhiên, tình hình gần đây không tốt.

Lúc trước đi qua, còn có thể theo mức độ tàn phá của cây lớn để tìm phương hướng.

Nhưng đến đây, phạm vi lộn xộn đã mở rộng, những cây lớn xung quanh đều bị tàn phá rất nghiêm trọng.

Việc tìm Tần Vũ đã trở nên vô cùng khó khăn.

Ngô Bất Chính không chỉ một lần xem phòng livestream.

Tuy nhiên, phòng livestream của Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đều là màn hình đen, ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Cũng không biết là thiết bị livestream bị hỏng, hay là thế nào.

Dù sao thì bây giờ không có chút động tĩnh nào.

“Phanh!” Đột nhiên một tiếng súng vang lên giòn giã.

Tuy nhiên, âm thanh tiếng súng này không xa, cộng thêm môi trường xung quanh, khiến bọn họ có chút không thể phân biệt được, rốt cuộc là ở hướng nào. 【Đinh! 】 Đột nhiên, Ngô Bất Chính nghe thấy một tin nhắn truyền đến từ phòng livestream.

Không cần nhìn cậu cũng biết đây chắc chắn là có người gọi thoại tới.

Có thể là Tần Vũ và bọn họ.

Ngô Bất Chính vội vàng bắt máy.

Lập tức bên trong truyền đến giọng của Hắc Hạp Tử: “Chạy đi, ra ngoài!

Mau ra ngoài!” Hắc Hạp Tử nói rồi còn không ngừng bắn súng.

Nhưng anh ta dùng súng bắn tỉa, căn bản không giống loại súng trường tấn công của Bàn Tử, có thể bắn liên thanh.

Do đó tiếng súng không dày đặc.

“Tiểu ca thế nào rồi?” Ngô Bất Chính vội vàng hỏi, đồng thời ra hiệu Bàn Tử mau tìm lối ra.

Chương 1279

Hắc Hạp Tử dường như không có thời gian nói chuyện, chỉ trả lời một câu: “Ra ngoài rồi nói!” Sau đó không còn âm thanh nào nữa, chỉ còn lại tiếng súng thỉnh thoảng vang lên và tiếng thở dốc.

Bàn Tử đã phân biệt được phương hướng, hai người ngay lập tức, không chút do dự, chạy về phía lối ra.

Lần này chạy khoảng năm phút, hai người bắt đầu nghe thấy tiếng súng.

Xem ra tiếng súng không thể phân biệt được phương hướng trước đó, có thể là truyền ra từ phòng livestream.

Nếu không cũng sẽ không vang như vậy.

Xem ra thiết bị livestream của Hắc Hạp Tử và bọn họ có thể thực sự đã gặp vấn đề, ngay cả truyền âm thanh cũng thành vấn đề.

Lúc này Ngô Bất Chính lo lắng nhất vẫn là Tần Vũ.

Cũng không biết Hắc Hạp Tử rốt cuộc có cứu Tần Vũ ra được hay không.

Hai người lại chạy thêm năm phút.

Đã có thể nhìn thấy rìa rừng.

Phía trước dường như là một bãi sông, trông có vẻ khá rộng rãi.

Bàn Tử không khỏi chửi: “Mẹ kiếp, biết ở đây rộng thế này, tối qua đáng lẽ phải đến đây rồi nghỉ ngơi!” Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Chưa chắc, Tiểu ca nhất định biết ở đây rộng hơn, nhưng lại không nói gì!

Chắc chắn chỗ này cũng không an toàn, chúng ta mau qua đó hội hợp với cậu ấy đã!” Bàn Tử gật đầu, đồng thời nạp đầy đạn vào khẩu Zhigaoka.

Hai người nói chuyện trong lúc đã xông ra khỏi rừng.

Vừa ra đến bên ngoài, hai người liền phát hiện bãi sông ngoài khu rừng này quả thật rất rộng lớn.

Rừng đến đây thì hết.

Chỉ có một con sông nhỏ chảy qua, hai bên đều là bãi sông đầy sỏi đá.

Mà con sông này dường như tạo thành một đường phân chia tự nhiên, chia khu rừng thành hai phần.

Đối diện bãi sông vẫn là rừng, nhưng nhìn tình hình thì cây cối ở đó phức tạp hơn, cây đổ sập cũng nhiều hơn.

Không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Còn Hắc Hạp Tử đang cõng Tần Vũ trên bãi sông vừa chạy vừa lùi.

Hai người vừa hay cách bọn họ không quá trăm mét.

Thấy Hắc Hạp Tử thực sự đã cứu Tiểu ca về, hai người đều mừng rỡ.

Nhưng ngay sau đó họ lại thấy, trong rừng sâu một cái đầu rắn khổng lồ lại thò ra.

Con Song Lân Cự Mãng khổng lồ kia vẫn đuổi mãi không buông.

Bàn Tử thấy vậy liền giơ súng Zhigaoka lên và bắn xối xả kịp thời.

Một mắt của con cự mãng kia đã bị phế, nhìn vết thương là vết dao chém, có lẽ là “kiệt tác” của Tiểu ca.

Mà trên người nó còn có không ít lỗ đạn, đều rất lớn, chắc là uy lực của súng bắn tỉa.

Nhưng con cự mãng kia dường như căn bản không hề bận tâm, cong cao cái đầu rắn, thè lưỡi rắn độc ác nhìn chằm chằm nhóm người xâm nhập lãnh địa của nó!

Bàn Tử hỏa lực yểm trợ, Hắc Hạp Tử cõng Tần Vũ chạy như điên, cuối cùng cũng hội hợp với Ngô Bất Chính và những người khác.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ đang nằm sấp trên lưng Hắc Hạp Tử, mắt lập tức đỏ hoe.

Chỉ thấy Tần Vũ toàn thân trên vai đầy máu tươi, nhưng không có vết thương rõ ràng.

Chỉ là quần áo bị rách nhiều chỗ.

Chắc là do quá trình bị cự mãng kéo lê, bị cành cây cào xước.

Có thể nói là trên người không còn một mảnh thịt lành lặn.

Hắc Hạp Tử nói: “Đừng lo, sẽ không chết đâu, loại rắn lớn này không có độc, răng độc cũng không có, vết thương không sâu lắm!

Mau tìm cách thoát thân thôi!” Ngô Bất Chính thở phào nhẹ nhõm, nhưng nói đến thoát thân, vậy thì thoát thân bằng cách nào đây?

“Chúng ta làm sao chạy thoát được con cự mãng này chứ, theo tôi thấy vẫn phải giết nó!” Hắc Hạp Tử lắc đầu nói: “Giết nó dễ thôi, chỉ cần vài ống nổ!

Nhưng lỡ trong nhà nó còn có họ hàng thì sao?

Ống nổ của chúng ta cũng không còn nhiều, dùng hết ở đây rồi, đường phía sau đi thế nào đây!” Ngô Bất Chính cũng biết đạo lý này, nhưng bây giờ không dùng ống nổ thì còn cách nào đối phó với con

Song Lân Cự Mãng này nữa?

Bàn Tử ở bên cạnh đã gần như không trụ nổi rồi.

Vảy của con Song Lân Cự Mãng kia quá cứng rắn.

Súng Zhigaoka của Bàn Tử căn bản không chặn được đòn tấn công của nó.

Thấy Ngô Bất Chính lại còn đang nói chuyện với Hắc Hạp Tử, cậu ta lập tức chửi: “Mẹ kiếp, hai cậu có chuyện riêng gì thì cũng đợi đến chỗ an toàn rồi nói!

Bàn gia tôi lại không phải thần tiên, hai cậu còn thật sự muốn tôi một mình chống đỡ con cự mãng này hả!” Ngô Bất Chính nghe vậy vừa định mở miệng nói chuyện, ai ngờ Tần Vũ đang nằm sấp trên lưng Hắc Hạp Tử đột nhiên chỉ về một bên và thốt ra vài chữ: “Đi hướng đó!” Hai người nhìn theo hướng Tần Vũ chỉ, phát hiện cậu ấy chỉ đúng vào khu rừng đối diện bãi sông.

Lúc này hai người đều có chút do dự.

Chương 1280

Nếu là trước đây, Tần Vũ nói như vậy bọn họ chắc chắn sẽ không chút do dự.

Nhưng bây giờ, bọn họ đều cảm thấy Tần Vũ có phải là chỉ sai đường rồi không.

Khu rừng đối diện bãi sông không xa, nhưng chạy đến đó thì có ích gì chứ?

Con cự mãng này chẳng phải vẫn rất dễ dàng đuổi kịp sao?

Tình hình của Tần Vũ không tốt, thấy mọi người vẫn còn chút do dự, cậu ấy lại nói thêm một câu: “Mau đi!” Lúc này mọi người không dám trì hoãn nữa.

Ngô Bất Chính tiếp lấy Tần Vũ và cõng cậu ấy lên lưng mình.

Không thể không nói, cân nặng của Tần Vũ thật sự rất nhẹ.

Ngay cả người có vóc dáng như Ngô Bất Chính cũng có thể cõng được.

Hắc Hạp Tử thoát thân, lập tức cầm súng bắn tỉa đi giúp Bàn Tử.

Còn Ngô Bất Chính thì cõng Tần Vũ không chút dừng lại, chạy về phía đối diện bãi sông.

Nói thật, Bàn Tử đã sớm không nhịn nổi rồi, muốn lấy ống nổ ra nổ chết cái thằng khốn này.

Tuy nhiên, con Song Lân Cự Mãng kia lại cũng trở nên khôn ngoan.

Căn bản không hề đến gần.

Cái đầu rắn khổng lồ cứ tìm cơ hội.

Bàn Tử căn bản không thể ném ống nổ qua.

Hắc Hạp Tử vội vàng ra hiệu cậu ta mau đi.

Dây dưa với con Song Lân Cự Mãng này không có ý nghĩa gì, lãng phí đạn vô ích, ai biết trong rừng còn có bao nhiêu con cự mãng có thân hình như thế này nữa.

Lát nữa nếu còn có cự mãng khác đến, ống nổ có thể nổ chết được mấy con chứ?

Bàn Tử chửi thề một tiếng, rất không cam lòng nhưng vẫn bắn thêm vài phát nữa, rồi cùng Hắc Hạp Tử chạy về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính không đi sâu vào rừng.

Chủ yếu là vẫn xét đến việc, tốc độ của loại Song Lân Cự Mãng này trên cây quá nhanh.

Một khi đi sâu vào rừng, bị những con Song Lân Cự Mãng này đuổi kịp, bọn họ có thể sẽ phải đối mặt với tình huống tệ hơn.

Cộng thêm vẫn đang đợi Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đến hội hợp, nên cậu ấy không đi sâu vào.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử rất nhanh đã đuổi kịp, thấy cậu ấy không đi, vội vàng hỏi: “Sao không chạy đi!

Đợi cho rắn ăn à?” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Khoan đã, bây giờ đi vào rừng không phải là sáng suốt!

Tiểu ca bảo chúng ta đến đây, có lẽ có nguyên nhân!

Dù sao chúng ta cũng không chạy thoát được con cự mãng kia, chi bằng ở đây xem xem nó rốt cuộc có dám đến không!” Mọi người thấy có lý, thế là đều chuẩn bị sẵn sàng.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử nạp đầy đạn vào hộp đạn.

Nhìn số đạn còn lại, vẫn còn khá nhiều nên mới yên tâm.

Mà nói đến cũng lạ.

Tốc độ của con cự mãng kia rất nhanh, nhưng không biết vì sao.

Kể từ khi bọn họ rời khỏi khu rừng trước đó, đến bãi sông này, con cự mãng kia dường như rất không tình nguyện xuất hiện.

Cứ như thể khu rừng đó mới là lãnh địa của nó.

Mà lúc này mọi người đã đến đối diện bờ sông, con cự mãng kia càng không hề có ý định đuổi theo.

Nó chỉ thò đầu ra, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm bọn họ.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: “Ôi!

Con cự mãng này thật thú vị, chẳng lẽ khu rừng bên trong này không phải địa bàn của nó sao?” Hắc Hạp Tử lắc đầu nói: “Không thể nào, loại này dù có linh trí, cũng không thể giống con người!

E rằng trong khu rừng phía trước, có thứ gì đó khiến nó phải kiêng kị!

Nên nó mới không dám đến!” Khả năng giải thích này rất lớn.

Nhưng rốt cuộc có phải như vậy hay không, thực ra đối với bọn họ đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần con cự mãng này đừng đến, mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu khu rừng phía sau này thật sự có nguy hiểm, vậy thì bọn họ cũng không có cách nào, vì muốn tiếp tục đi sâu vào, nhất định phải xuyên qua khu rừng này.

Nên mọi người là không thể tránh khỏi.

Ngô Bất Chính nhìn vết thương của Tần Vũ nói: “Chúng ta phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi trước, nếu không cứ thế này thì cơ thể Tiểu ca sẽ không chịu nổi đâu!” Mọi người gật đầu, Tần Vũ là sức mạnh lớn nhất của bọn họ, nếu cậu ấy mà bị phế rồi, thì bọn họ có thể quay về nhà luôn rồi.

Bàn Tử chỉ vào bãi sông nói: “Tôi thấy ở đây cũng không tệ!

Con cự mãng kia không dám đến, biết đâu khu rừng phía trước thật sự có nguy hiểm.

Chương 1281

Tôi thấy chúng ta cứ ở đây đợi Tiểu ca hồi phục rồi hãy tiếp tục xuất phát thì hơn!

Dù sao chú ba của cậu cũng là người nhà, nếu tìm được minh khí, đến lúc đó nể tình Bàn gia tôi giúp cậu, chia cho tôi một phần là được rồi!” Ngô Bất Chính không đáp lời Bàn Tử, cái tên này trong đầu chỉ chăm chăm đồ tùy táng.

Mọi người ở bên bãi sông dựng lều.

Đặt Tần Vũ vào trong nghỉ ngơi, đồng thời tiêm cho cậu ấy một mũi huyết thanh giải độc.

Tuy con cự mãng này không có độc, nhưng ai biết có nhiều vi khuẩn quá mà bị nhiễm trùng hay không.

Tần Vũ sau khi tiêm xong thì ngủ thiếp đi.

Nghe thấy hơi thở của cậu ấy rất trầm ổn, Bàn Tử nói chắc chắn là không sao rồi.

Chỉ là cậu ấy quá mệt mỏi, cần được ngủ một giấc thật ngon để bồi bổ.

Một đêm vật lộn gần như không ngủ được chút nào.

Bàn Tử liền gọi mọi người đi ngủ một lát, cậu ta sẽ canh gác.

Ban ngày chắc cũng không có vấn đề gì.

Thế là mọi người lại chui vào túi ngủ để nghỉ ngơi.

Bàn Tử canh gác một lát rồi cũng ngủ thiếp đi.

Không còn cách nào khác, thật sự là quá mệt mỏi rồi.

Giấc này cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Đến khi tỉnh dậy, Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều sắp gãy rời, đau không chịu nổi.

Nhìn lại Tần Vũ, phát hiện cậu ấy lại không ở trong lều.

Ngô Bất Chính vội vàng chạy ra ngoài, phát hiện Tần Vũ đang cùng Bàn Tử chuẩn bị thức ăn.

Xem ra cậu ấy cũng không sao rồi.

Bị rắn không độc cắn một miếng, vấn đề cũng không lớn, chỉ cần không phải bị xé thành hai mảnh trực tiếp.

Nhưng khả năng hồi phục của Tần Vũ, thật sự khiến người ta hâm mộ.

Thể chất này thật không phải người bình thường có thể có được.

Thấy Ngô Bất Chính đi ra, Bàn Tử vội vàng gọi: “Mau mau qua đây ăn cơm, tối nay chúng ta phải tranh thủ thời gian lên đường thôi!” “Sao vậy?” Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi.

Nhưng Bàn Tử không giải thích, mà lại chỉ vào Tần Vũ.

Ngô Bất Chính sững sờ, không biết Bàn Tử có ý gì.

Nhưng ngay sau đó cậu ấy phát hiện, thanh Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Tần Vũ lại không thấy đâu nữa.

Thậm chí cả vỏ đao cũng không thấy.

“Tiểu ca, đao của cậu đâu rồi?” Ngô Bất Chính vội vàng hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, Bàn Tử tiếp lời bất lực nói: “Đao mất rồi!” “Mất rồi?

Mất ở đâu?

Chúng ta phải tìm lại chứ!” Ngô Bất Chính vội vàng nói.

Nhưng Hắc Hạp Tử ở bên cạnh lúc này đi ra từ trong rừng, nói: “Không tìm lại được đâu, bị con cự xà kia không biết văng mất ở đâu rồi!

Lúc tôi đi, đao của Tiểu ca cắm vào hốc mắt con cự mãng, sau đó cứu cậu ấy ra, đao thì không thấy đâu nữa!

À đúng rồi, bên trong năm mươi mét có một nguồn nước, không phải nước tù, cũng không sâu!” Hắc Hạp Tử nói xong cũng ngồi xuống một bên bắt đầu ăn cơm.

Ngô Bất Chính thấy bọn họ đều không quan tâm đến Hắc Kim Cổ Đao rất là cạn lời, liền nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy xua xua tay, ý bảo cậu ấy thôi đi.

Mất thì cũng mất rồi, bây giờ quay lại tìm cũng không khả thi nữa.

Dù sao con cự mãng kia vẫn chưa chết mà.

Chi bằng đợi ra ngoài rồi quay lại thử vận may.

Ngô Bất Chính rất bất lực, nhưng Tần Vũ đã nói vậy rồi, cậu ấy cũng không có cách nào.

Hơn nữa Tần Vũ nói đúng, bây giờ đi tìm chỉ là đang lãng phí thời gian.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì sao tối nay lại phải lên đường chứ?

Bàn Tử thấy vậy chỉ vào Tần Vũ, nói: “Tôi là bảo cậu nhìn lên trời, không phải bảo cậu nhìn Tiểu ca!

Trong mắt cậu có thể có chút gì khác không!” Ngô Bất Chính sững sờ, vòng qua Tần Vũ nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên bầu trời không xa, lại bốc lên một làn khói màu đỏ.

Đó rõ ràng là pháo hiệu!

Chương 1282

Mà màu đỏ đại diện cho nguy hiểm, chẳng lẽ chú ba của bọn họ gặp nguy hiểm?

Bàn Tử nói: “Chú ba của cậu, bây giờ đều không liên lạc được!

Nhưng làn khói này bốc lên từ một giờ trước!

Một giờ trước chắc chắn bọn họ không có vấn đề gì!

Tôi đã tính toán khoảng cách, cho dù địa hình trong rừng phức tạp, chúng ta chỉ cần tối nay lên đường, cũng chắc chắn có thể đến kịp!

Nên mau ăn cơm đi!” Ngô Bất Chính vội vàng ăn, vừa ăn vừa hỏi: “Vậy Hắc Hạp Tử đi tìm nguồn nước làm gì?

Chúng ta hết nước rồi sao?” Bàn Tử lắc đầu nói: “Có, nhưng đây là ý của Tiểu ca, có thể là để phòng rắn thôi!

Nhưng Tiểu ca, cậu xác định bùn này thật sự hữu dụng không?

Tối qua chúng ta chẳng phải cũng suýt bị con cự mãng kia ăn thịt sao!” Tần Vũ lắc đầu, nói: “Không phải để phòng con rắn lớn kia, mà là rắn mào gà trong này!

Tôi nói cho các cậu biết, rắn mào gà này kịch độc vô cùng, còn biết bắt chước người nói chuyện, nên ít nói thôi!” Mọi người nghe thấy mà sững sờ, tuy Tần Vũ trước đây cũng đã nói rồi.

Nhưng lần này thấy cậu ấy trịnh trọng như vậy, mọi người cũng không khỏi có chút lo lắng.

Đồng thời còn có chút không chắc chắn, thật sự có rắn biết nói tiếng người sao.

Chẳng lẽ thật sự là rắn vẹt?

Ăn cơm xong, trời cũng sắp tối rồi.

Một ngày này coi như đã trôi qua như vậy, nhưng thời gian trì hoãn ban ngày, bọn họ cũng chỉ có thể bù lại vào ban đêm.

Mà để chuẩn bị thật đầy đủ, sau khi thu dọn đồ đạc xong, Tần Vũ liền dẫn mọi người đến gần cái vũng nước mà Hắc Hạp Tử tìm thấy.

Đây là một vũng nước chỉ rộng hai ba mét.

Bên ngoài thông với những nơi khác, trước đây chắc là một hố nước.

Nhưng lần này lượng mưa rất lớn, dẫn đến các hố nước đã thông với nhau.

Mọi người thấy vậy liền biết chuyện bôi bùn này, có lẽ là không thể tránh khỏi rồi.

Trận mưa tối qua thật không dễ dàng gì mới giặt sạch quần áo.

Kết quả bây giờ lại phải bôi bùn.

Hắc Hạp Tử ở một bên đã nhảy xuống, bắt đầu bôi bùn lên người.

Ngô Bất Chính vẫn còn hơi kháng cự, dù sao thì việc này quá ghê tởm.

Hơn nữa mùi bùn thật sự không dễ chịu.

Tuy nhiên Tần Vũ căn bản không nói nhảm, trực tiếp ôm cậu ấy nhảy xuống.

Tiện thể đẩy Bàn Tử xuống luôn.

Vài lần rơi xuống nước như vậy, cả người đều ướt sũng, cũng không còn chút do dự nào nữa, liền bắt chước Tần Vũ bắt đầu bôi bùn lên người.

Lần bôi này thật sự rất tỉ mỉ, gần như không có một góc chết nào trên da thịt trần trụi.

Nếu nhất định phải nói có, thì có lẽ chỉ có đôi mắt là không được bôi.

Đợi mọi người lên bờ xong, đều không khỏi bị hình tượng của đối phương chọc cười.

Nhưng thời gian eo hẹp, bọn họ rất nhanh đã thu dọn đồ đạc và xuất phát.

Tiếp tục đi sâu vào rừng, con đường này càng lúc càng khó đi.

Con đường dưới chân bị nước mưa làm ướt, một bước lên là một vũng bùn lầy.

Bước nặng bước nhẹ vô cùng khó đi.

Hơn nữa lúc này pháo hiệu kia đã không còn.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào hướng định vị được vào buổi chiều, một mạch tiến lên.

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, chỉ cắm đầu đi tới.

Dù sao Tiểu ca đã nói, rắn ở đây sẽ bắt chước người nói chuyện, nên vẫn phải hết sức cẩn thận.

Đi liền ba tiếng đồng hồ.

Nhưng so với định vị, mọi người phát hiện ba tiếng đồng hồ này đi được, lại chưa tới một phần ba quãng đường đến điểm đến.

Nhìn tình hình này, đi cả một đêm có lẽ là không thể tránh khỏi rồi.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục xuất phát.

Lần này đi liền bốn tiếng đồng hồ.

Bọn họ cuối cùng cũng thấy một nơi có người từng nghỉ ngơi.

Đó là dưới một gốc cây lớn, chất đống một đống lửa đã cháy hết.

Chương 1283

Đây chắc chắn là chú ba Ngô của bọn họ đốt khi nghỉ ngơi ở đây.

Mọi người thật sự đã mệt mỏi, liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhìn đồng hồ, vừa đúng ba giờ sáng.

Bọn họ từ khi trời tối hôm qua xuất phát đến bây giờ chỉ nghỉ ngơi một lần.

Lúc này ngồi xuống thì thật sự không muốn động đậy nữa.

Bàn Tử cằn nhằn: “Thiên Chân, chú ba của cậu cũng nhanh quá, cục mỡ trên người Bàn gia tôi sắp rớt xuống rồi đây này!” Ngô Bất Chính đang tìm đồ trên cây cối xung quanh, nghe vậy nói: “Rớt xuống cũng tốt, cục mỡ của cậu đó, giảm béo cũng là vì tốt cho cậu thôi!

À đúng rồi, các cậu cũng giúp tìm xem, có ký hiệu nào mà chú ba của tôi hoặc Phan Tử để lại không!” “Đi theo ký hiệu có thể sẽ nhanh hơn một chút!” Bàn Tử thật sự không muốn động đậy nữa, liền ngồi tại chỗ nói: “Đêm hôm thế này, hoảng cái gì, chú ba của cậu chắc chắn đang nghỉ ngơi, chúng ta trời sáng đến là có thể hội hợp rồi!

Tôi thấy bên trong này trừ phiền phức ra, cũng không có nguy hiểm gì, Tiểu ca cậu nói cái loại rắn biết nói chuyện đó đâu rồi?” Tần Vũ đứng dậy cùng Ngô Bất Chính đi tìm ký hiệu, nghe Bàn Tử hỏi vậy, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Mình không nhớ sai mà, nhưng suốt quãng đường đến đây dường như thật sự không gặp phải loại rắn mào gà nào cả.

Chẳng lẽ thành quỷ hồ rắn ở thế giới song song này, thật sự không có loại rắn đó sao?

Không đúng, nếu không có, chú ba Ngô của bọn họ vì sao lại đốt pháo hiệu màu đỏ chứ?

Có lẽ bọn họ không gặp phải, là vì bọn họ đã bôi bùn lên mặt.

Tần Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên Bàn Tử ở một bên liền nói: “Tiểu ca, tôi thấy cậu là quá căng thẳng rồi, có lẽ ký ức khôi phục không hoàn chỉnh, rắn mào gà kia có thể là ở nơi khác cũng không chừng!

Bàn gia tôi thật sự khó chịu trên mặt, cứ cọ bớt đi đã!” Bàn Tử nói rồi liền cọ bớt một ít bùn trên mặt.

Thực ra nói thật thì không cọ đi cũng vô ích.

Suốt dọc đường đi, bùn trên người bọn họ đều đã gần như khô cứng rồi.

Rất nhiều chỗ không nhìn thấy, đều đã bong ra.

Cộng thêm suốt dọc đường cũng không có nguy hiểm gì, lúc này mọi người cũng đều không bận tâm nữa.

Bàn Tử vừa cọ xong, đột nhiên liền sững sờ, vội vàng nói: “Phan Tử, các cậu có nghe thấy không?

Dường như là Phan Tử!” Mọi người sững sờ, bọn họ có nghe thấy gì đâu.

Bàn Tử vội vàng gọi bọn họ lại và nói nhỏ: “Tôi thật sự nghe thấy giọng của Phan Tử, anh ấy đang gọi Tam gia!” “Có lẽ là có nguy hiểm, các cậu đừng phát ra động tĩnh, nghe kỹ xem!” Mọi người gật đầu.

Quả nhiên rất nhanh lại nghe thấy một âm thanh.

“Tam gia!” Giọng này vô cùng rõ ràng, nhưng cảm giác hơi xa, hơn nữa lại ở ngay phía bên cạnh không xa.

Ngô Bất Chính kích động nói: “Có phải bọn họ gặp nguy hiểm, nên đang rút lui trở về không, vừa hay đụng phải chúng ta!?” Bàn Tử gật đầu đồng tình.

Nhưng Hắc Hạp Tử lại lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu, lỡ là loại rắn mào gà mà Tiểu ca nói thì sao?

Bọn họ từ đây đi qua, rắn mào gà nếu học được lời của Phan Tử, thì cũng không chừng!” “Không thể nào chứ, nếu giọng này là rắn bắt chước, vậy thì con rắn đó phải thông minh đến mức nào chứ, ngay cả giọng điệu cũng có thể mô phỏng sao?” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng cảm thấy có lý.

Phan Tử có giọng Trường Sa đặc trưng, con rắn mào gà này cũng có thể học được sao?

Cậu ấy có chút tin.

Nhưng Tần Vũ từ đầu đến cuối đều không nói gì, mọi người cũng đều không biết phải làm sao.

Nói thật, Tần Vũ cũng không dám khẳng định.

Tuy cậu ấy biết rắn mào gà sẽ bắt chước người nói chuyện, nhưng vào thời điểm then chốt này cậu ấy cũng không có cách nào để xác minh xem người nói chuyện này rốt cuộc là rắn mào gà hay là người!

Nếu cứ thế bỏ lỡ chú ba Ngô của bọn họ, thì đó cũng không phải là chuyện tốt.

Dù sao có thể khiến bọn họ đều lựa chọn rút lui, e rằng phía trước sẽ vô cùng nguy hiểm.

Suy nghĩ xong, Tần Vũ nói: “Nhớ kỹ, rắn mào gà sẽ không đối thoại với các cậu, nếu nó không trả lời câu hỏi của các cậu, thì chắc chắn là có chuyện!” Mọi người nghe vậy gật đầu, ý của Tần Vũ hiển nhiên cũng muốn đi xem.

Dù sao nếu thật sự bỏ lỡ, có thể sẽ càng thêm phiền phức.

Mọi người không trì hoãn, lập tức thu dọn đồ đạc và xuất phát về một bên.

Mà theo khoảng cách hiện tại suy đoán, bọn họ cách nơi chú ba Ngô và những người khác phóng pháo hiệu, đã không đầy một tiếng đồng hồ.

Thực ra một tiếng đồng hồ này, nếu ở trên bình địa, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi phút.

Vì đường trong rừng rất khó đi, nên mới cần lâu như vậy.

Mà nếu chú ba Ngô và những người khác gặp nguy hiểm, rút lui, thì khả năng đụng phải ở đây cũng rất lớn, nên Tần Vũ mới quyết định đi xem xem người nói chuyện này rốt cuộc là người hay là rắn.

Bàn Tử lại bôi bùn lên mặt, dưới chân bùn rất nhiều.

Mọi người lại bôi bùn lên những chỗ khô nứt trên người, sau đó liền lệch khỏi lộ tuyến, lần mò về phía nguồn âm thanh.

Lộ tuyến này cũng khá dễ đi, đi về một bên, thì gần như không có đường.

Bàn Tử không thể không dùng đèn pin leo núi để dò đường trên vách đá.

Một khi không chú ý mà rơi xuống hố nước, có thể sẽ không ra được nữa.

Chương 1284

Tốc độ của mọi người không nhanh, hơn nữa âm thanh kia cũng không phải lúc nào cũng vang lên, nên bọn họ chỉ có thể đi một lát dừng một lát, phân biệt phương hướng rồi tiếp tục lên đường.

Hơn nữa bây giờ khó chịu nhất là, âm thanh này dường như không gần.

Bọn họ muốn thông báo cho đối phương thì phải dùng giọng lớn.

Nhưng nếu đó là rắn thì có thể sẽ lộ vị trí.

Nên mọi người từ đầu đến cuối không dám nói chuyện.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách lâu dài.

Đầu óc Ngô Bất Chính xoay chuyển rất nhanh, đột nhiên ngăn mọi người lại và nói: “Cứ thế này không được, chúng ta nhất định phải mạo hiểm thử một lần!

Chúng ta hét lớn một tiếng, Phan Tử chắc chắn có thể nghe thấy, nếu là anh ấy thì chắc chắn sẽ gọi tôi là Tiểu Tam gia!

Nếu không phải anh ấy, có thể sẽ không đáp lại chúng ta!

Nếu không nhận được hồi đáp, chúng ta mau rút!” Mọi người thấy có lý, Bàn Tử hỏi: “Cậu làm sao xác định, Phan Tử sẽ gọi cậu là Tiểu Tam gia chứ?

Lỡ gọi bằng cái khác thì sao?” “Không thể nào, Phan Tử chắc chắn gọi tôi là Tiểu Tam gia!” Ngô Bất Chính xua tay nói: “Cậu đừng nói nhảm nữa, ở đây cậu có sức lực lớn, cậu hét đi!

Cậu cứ nhấn mạnh ba chữ ‘Tiểu Tam gia’ này, lát nữa mà bị rắn học được, chúng ta sẽ gặp tai ương đó!” Bàn Tử gật đầu, dù sao cách này cũng không tệ, lập tức không nói nhảm nữa, hét toạc cổ họng lên một tiếng: “Phan Tử, là anh đó phải không?” Giọng rất lớn, lập tức cả khu rừng đều im lặng.

Mọi người đợi hai phút, rõ ràng không có động tĩnh.

Ngay khi sắc mặt bọn họ đều thay đổi, tưởng là rắn mào gà rồi.

Đột nhiên thật sự có một âm thanh từ xa truyền đến: “Tiểu Tam gia đứng yên đừng động, tôi đi tìm các cậu!” Lời này nói ra khiến trong lòng mọi người đều mừng rỡ, có thể đối thoại được thì chắc chắn là Phan Tử rồi, không phải rắn mào gà!

Hơn nữa lúc này Tần Vũ cũng gật đầu, hiển nhiên đây chắc chắn là Phan Tử rồi.

Ngô Bất Chính ra hiệu mọi người đừng đi nữa, cứ ở đây đợi Phan Tử.

“Xem ra chúng ta đoán không sai, chú ba của bọn họ có thể gặp phải phiền phức gì đó, đang rút lui trở về!

Vừa hay đụng phải chúng ta, chỉ là không biết bọn họ gặp phải phiền phức gì!” “Có phải là loại rắn mào gà mà Tiểu ca nói không?” Bàn Tử tiếp lời: “Tiểu ca nói ở đây rất nguy hiểm, nhưng chúng ta đều không gặp phải!

Bây giờ Phan Tử và bọn họ rút lui trở về, biết đâu là vì những con rắn mào gà đó đi tìm phiền phức cho bọn họ, nên chúng ta mới thông suốt không trở ngại như vậy!” Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Khả năng Bàn Tử nói này, cũng không phải là không có.

Nhưng vẫn cảm thấy không khả thi lắm.

Rắn lại không phải người, hơn nữa cũng không phải động vật sống theo đàn!

Chưa từng nghe nói rắn vừa ra động là cả đàn đều đi, nói đi là đi hết đâu.

Nhưng nếu không phải như vậy, thì sẽ là dạng gì đây?

Nghĩ không thông, Ngô Bất Chính dứt khoát cũng không nghĩ nữa, chỉ nhắc nhở mọi người đừng chạy lung tung, cứ ở đây đợi Phan Tử.

Bọn họ có thể hiểu rõ tình hình hơn chúng ta, nên cứ ở đây đợi thì tốt hơn.

Mọi người cũng lười đi tìm nữa, bản thân vốn đã mệt mỏi không chịu nổi rồi.

Dứt khoát ngồi dưới đất đợi.

Chưa đầy hai phút, đột nhiên từ bụi cỏ không xa liền truyền đến giọng của Phan Tử: “Tiểu Tam gia!” Mọi người nghe thấy giọng này, không khỏi mừng rỡ, tốc độ của Phan Tử thật là nhanh!

Ngay lập tức một đám người liền lần mò về phía đó.

Lúc này hận không thể vạch cỏ ra nhìn thấy ngay khuôn mặt của Phan Tử.

Nhưng vừa vạch cỏ ra, bọn họ liền phát hiện đó vẫn là một đống cỏ.

Cứ như thể phạm vi bụi cỏ ở nơi này rất lớn vậy.

Nhưng bọn họ đã có thể nghe thấy động tĩnh trong bụi cỏ.

Có lẽ là Phan Tử cũng đang đến gần.

Khoảng cách không còn xa nữa.

Bàn Tử chê Ngô Bất Chính dẫn đường quá chậm, liền tự mình chạy lên phía trước làm tiên phong.

Mọi người đi ba phút, cuối cùng cũng xuyên qua bụi cỏ.

Nhưng lạ thay, suốt dọc đường từ đầu đến cuối đều không thấy Phan Tử.

Bàn Tử có chút không kìm được, liền hét lên: “Phan Tử, mẹ nó anh lạc đường rồi à, gần thế này sao không thấy anh đâu!” “Tiểu Tam gia!” Đột nhiên một âm thanh từ phía trước không xa truyền đến.

Mọi người vừa nghe thấy gần đến vậy, lập tức không nghĩ nhiều nữa mà chạy qua.

Nhưng vừa chạy được hai bước, đột nhiên mọi người liền thấy một cây đại thụ.

Cây đại thụ đó lớn đến kỳ lạ.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là gần cây đại thụ này, ít nhất trong phạm vi mười mét, lại không có bất kỳ cây nào khác.

Cứ như thể nơi này là lãnh địa của cây đại thụ đó vậy.

Chương 1285

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ bụi cỏ xung quanh quá cao, bọn họ và Phan Tử đã lướt qua vai nhau rồi sao?

Ngô Bất Chính thử gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời cậu ấy.

Bàn Tử cảm thấy thắc mắc, thấy dưới gốc cây đại thụ kia dường như có thứ gì đó, liền đi qua định nhặt lên xem.

Nhưng vừa mới nhặt lên, còn chưa kịp nhìn, đột nhiên một âm thanh ngay trên đầu cậu ta cách không đến một mét truyền đến: “Tiểu Tam gia!” Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, lập tức chửi: “Phan Tử mẹ nó anh trèo lên cây từ lúc nào vậy!

Đào ổ chim à.....” Bàn Tử nói rồi liền ngẩng đầu nhìn lên, nhưng câu nói thứ hai chưa kịp nói xong, cả người liền sững sờ.

Chỉ thấy trên cây đại thụ đó, lại treo một xác chết.

Mặt của người đó đang đối diện với Bàn Tử, hai cái đầu gần như sắp chạm vào nhau.

Xác chết đó không bị thối rữa, toàn thân da thịt đều sụp xuống, biến thành thứ gì đó giống như thân cây khô.

Hiển nhiên đó là bị thảo tỳ tử hút sạch máu mà biến thành.

Và tự nhiên điều Bàn Tử không ngờ tới là, ngay khi cậu ta đang nhìn chằm chằm vào cái xác khô đó, một âm thanh u u lại vang lên: “Tiểu Tam gia!” Âm thanh này vang lên khiến Bàn Tử suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Cậu ta thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, cái xác khô này không phải là Phan Tử đó chứ, Phan Tử chết rồi, linh hồn đang ở đây đòi mạng bọn họ à?” Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền mở miệng hét lên: “Chạy mau, Phan Tử chết rồi, hồn ma đến đòi mạng rồi!” Bàn Tử vừa nói xong định quay người bỏ chạy thì đột nhiên một cánh tay từ phía sau bịt chặt miệng hắn lại.

Đồng thời, một giọng nói khẽ thì thầm bên tai hắn: "Đừng kêu, đó không phải Phan Tử!" Dù giọng nói rất khẽ nhưng Bàn Tử vẫn nhận ra, đó là giọng của Tần Vũ.

Hầu như ngay lập tức, Bàn Tử hiểu ra cái xác khô kia quả thật không phải Phan Tử.

Bởi vì quần áo của cái xác khô đã mục nát vô cùng nghiêm trọng.

Rõ ràng không phải là người mới chết gần đây.

Có thể là một trong số những người đã đến đây cùng Ngô Tam Tỉnh năm đó, thuộc cùng một nhóm người với kẻ trong bụng con mãng xà hai vảy.

Chỉ là tên này có lẽ số xui, không biết vì sao lại bị treo ở đây, bị con rệp cỏ hút máu khô quắt.

Bàn Tử vỗ vỗ Tần Vũ, ra hiệu mình đã hiểu, có thể thả hắn ra rồi.

Trong lòng hắn còn rất nhiều nghi hoặc, dù sao nếu thi thể này không phải của Phan Tử thì Phan Tử đâu rồi?

Chẳng lẽ là Kê quan xà đã dụ bọn họ đến đây?

Cũng không đúng, dù sao ban đầu Phan Tử rõ ràng đã nói chuyện với bọn họ mà.

Tiểu ca đã nói rồi, cái gì có thể nói chuyện với cậu thì không phải Kê quan xà!

Mọi người trong lòng đều có nghi hoặc này.

Nhưng không hiểu sao, Tần Vũ đã bịt miệng Bàn Tử rồi mà sao vẫn chưa quay lại?

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ liền hiểu ra.

Chỉ nghe thấy phía trên cái xác khô đó đột nhiên lại vang lên một giọng nói: "Tiểu Tam Gia!" Giọng nói này u u như ma quỷ.

Hơn nữa, nó không bao giờ trả lời, điều này rõ ràng cho thấy, giọng nói này chính là do con Kê quan xà kia phát ra.

Tạm thời chưa nói Phan Tử rốt cuộc có ở gần đây hay không, chỉ riêng những tiếng gọi "Tiểu Tam Gia" này cũng đủ để chứng minh.

Chắc chắn có loại Kê quan xà đó ở gần đây. "Từ từ lùi lại!" Tần Vũ hạ giọng nói với mọi người.

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc này hắn đang đối mặt với cái xác khô, nếu phía trên đó thật sự có Kê quan xà.

Hắn chắc chắn sẽ là mục tiêu tấn công đầu tiên.

Bàn Tử gật đầu, ra hiệu mình đã biết.

Ngay lập tức, hắn và Tần Vũ từng bước lùi về phía sau.

Tuy nhiên, bọn họ vừa mới đi được hai bước.

Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng động rung chuyển phát ra từ cái xác khô.

Hầu như cùng lúc đó, hai con mắt đỏ như bóng đèn, liền từ miệng cái xác khô thò ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con rắn nhỏ màu đỏ to bằng ngón tay thò đầu ra từ miệng cái xác khô.

Con rắn đó cong đầu, dáng vẻ muốn tấn công.

Tay Bàn Tử đang cầm khẩu súng máy ở ngực không khỏi siết chặt thêm mấy phần.

Rõ ràng hắn đã có chút không chịu nổi, chuẩn bị nổ súng rồi.

Tần Vũ vội cấu hắn một cái, ra hiệu hắn đừng lộn xộn.

Ở khoảng cách gần như vậy, một khi con Kê quan xà đó động thủ, chắc chắn có thể cắn chết cậu ngay lập tức.

Hơn nữa, chúng ta đã bôi bùn lên người, chỉ cần cậu không động, chúng sẽ không nhìn thấy chúng ta.

Nói thì là nói vậy, nhưng nếu đổi lại là ai ở trong hoàn cảnh này.

Có lẽ đều sẽ sụp đổ.

Chương 1286

Đối mặt với một con rắn độc có thể chỉ cần một nhát cắn là có thể giải quyết được cậu.

Lại ở khoảng cách gần như vậy, cậu lại không thể làm gì cả.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, tâm trạng đó có thể tưởng tượng được.

Cũng chỉ có người vô tư như Bàn Tử mới có thể chịu đựng được.

Nếu là người khác, e rằng lúc này đã phát điên rồi.

Nhưng nói đi nói lại, thực ra Bàn Tử cũng rất sợ hãi.

Chỉ là lúc này hắn căn bản không thể biểu lộ ra mà thôi.

Hơn nữa, cách biểu lộ sợ hãi của loại người như hắn cũng rất đặc biệt.

Nhưng hiện tại có lẽ không nhìn thấy được.

Mọi người đều không dám hành động tùy tiện, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Và con Kê quan xà đó quả nhiên không nhìn thấy, rất nhanh đã có chút không thể tập trung chú ý.

Có lẽ nó thấy không ai động đậy, cho rằng đều là tượng điêu khắc.

Nó quay đầu chuẩn bị quay trở lại bụng cái xác khô.

Cũng không biết nó đang làm gì trong bụng cái xác khô.

Bàn Tử thấy cảnh này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu hỏi Tần Vũ có nên ra tay không.

Tần Vũ xua tay, ra hiệu hắn đừng động.

Trong đêm tĩnh mịch như thế này mà nổ súng thì không biết sẽ dẫn dụ đến bao nhiêu Kê quan xà nữa.

Bàn Tử thấy vậy không dám hành động khinh suất.

Còn Tần Vũ thì nắm bắt thời cơ, đúng lúc con Kê quan xà quay đầu lại.

Hai ngón tay dài bất thường của anh trực tiếp vươn ra.

Ngay lập tức kẹp chặt lấy cổ con Kê quan xà.

Con Kê quan xà bị tóm, toàn thân vảy vóc rung lên bần bật.

Phát ra những tiếng rít gào trầm thấp.

Sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi, rút con dao găm bên đùi ra, lập tức chém nát đầu rắn, quay đầu lại quát lớn với mọi người: "Chạy!

Đừng quay đầu lại, chạy!" Mọi người đều sốt ruột, quay người bỏ chạy.

Và hầu như cùng lúc đó, cả cái cây lớn phía trên liền như nổ tung.

Tiếng động hỗn loạn khiến cả cái cây rung lắc dữ dội.

Mọi người vừa rời khỏi phạm vi của cái cây lớn, chỉ nghe phía sau liền như vỡ tổ.

Vô số thứ dường như từ trên cây rơi xuống.

Ba người Ngô Bất Chính lúc này ở phía trước.

Bàn Tử và Tần Vũ ở phía sau, Bàn Tử muốn quay đầu lại nhìn, nhưng Tần Vũ căn bản không cho phép.

Cứ thế thúc vào mông hắn bắt hắn chạy nhanh.

Nhưng Bàn Tử quá tò mò, thế là hắn liền xoay camera của mình lại.

Lập tức, những người xem livestream liền thấy được cảnh trực tiếp của hắn.

Chỉ thấy cả cái cây lớn lúc này dường như sống dậy.

Vô số sợi dây màu đen từ trên cây rủ xuống, giống như những cánh tay vậy.

Nhe nanh múa vuốt.

Bàn Tử hét lên: "Mẹ kiếp!

Cái chỗ này sao còn có một cây Cửu Đầu Xà Bách nữa vậy!" Ngô Bất Chính cũng nhìn thấy thứ trong livestream, hét lên: "Cái gì Cửu Đầu Xà Bách, đó là rắn, cái cây lớn đó là ổ rắn!

Mày mẹ nó không có việc gì đi trêu chọc nó làm gì!" Bàn Tử giật mình, đúng vậy mình không có việc gì đi đến cái cây lớn đó làm gì.

Đột nhiên hắn nhớ ra, mình là muốn đi nhặt đồ!

Nghĩ vậy hắn giơ tay nhìn một cái, thứ đó vậy mà vẫn còn trên tay mình.

Nhưng lúc này nhìn kỹ, hắn liền ngây người.

Chỉ thấy thứ mình đang cầm trong tay vậy mà là một chiếc hài.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ còn khá mới. "Mẹ kiếp, sao lại là hài của xác khô chứ!" Vừa nói hắn liền ném mạnh ra.

Chương 1287

Đúng lúc ném trúng vào lòng Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính tuy cũng đang vội, nhưng ít nhất đầu óc cũng tốt hơn Bàn Tử, nhìn một cái liền nói: "Cái này mẹ nó không phải hài của xác khô, quần áo của xác khô đều đã mục nát hết rồi, sao hài có thể không sao được!

Đây là một cái mới, các người xem xem hài của ai bị rơi mất rồi!" Vừa hỏi xong, Ngô Bất Chính liền phản ứng lại.

Hài của ai cũng không thể rơi mất được.

Nếu rơi rồi, chắc chắn đều đã nói rồi.

Nhưng cái hài này sẽ là của ai..... "Phan Tử!

Đây là hài của Phan Tử, anh ấy chắc chắn đã bị những con rắn đó hại rồi!" Ngô Bất Chính vừa nói mắt liền đỏ hoe.

Mọi người cũng phản ứng lại.

Quả thật, những con rắn đó không thể nói chuyện.

Nhưng Phan Tử thì có thể.

Ban đầu, chắc chắn là Phan Tử không sai.

Nhưng khi anh ấy quay lại, chắc hẳn là đã đi qua cái cây lớn, sau đó thì xảy ra chuyện.

Sau này những con rắn đó học được cách kêu "Tiểu Tam Gia!" Cho nên mới có chuyện sau đó.

Nhưng lúc này đã hiểu ra thì đã muộn rồi.

Động tĩnh phía sau đã lớn đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Lúc này quay lại cứu người, rõ ràng đã quá muộn.

Ngô Bất Chính dừng lại, có lẽ là không đành lòng mình bỏ chạy.

Tần Vũ thấy vậy liền vác hắn lên, quát: "Vô ích thôi, anh ấy nếu đã chết, cậu đi cũng vô dụng!

Mau đi!" Ngô Bất Chính còn muốn nói gì đó, nhưng khoảnh khắc tiếp theo mọi người đã quay trở lại rừng sâu.

Và bởi vì động tĩnh phía sau quá lớn.

Mấy người căn bản không dám dừng lại chút nào.

Hắc Hạp Tử chạy ở phía trước nhất, Tần Vũ cõng Ngô Bất Chính cũng chỉ có thể cố gắng đuổi kịp.

Còn về Bàn Tử, bọn họ đã không thể quản được nữa, tên này có thể tự lo liệu, tự vệ hiển nhiên không thành vấn đề!

Suốt dọc đường điên cuồng chạy, mọi người căn bản không biết mệt mỏi là gì.

Hoặc cũng có thể không còn thời gian để bận tâm đến sự mệt mỏi nữa rồi.

Người ta nói rằng sức mạnh mà con người bộc phát ra ở thời khắc sinh tử là vô cùng khủng khiếp.

Có thể có người đâm cậu một nhát dao, cậu cũng không cảm thấy đau.

Lúc này mọi người có lẽ đang ở trong tình huống như vậy.

Và những tiếng sột soạt xung quanh cũng ngày càng lớn.

Dường như những con rắn kia đã đuổi kịp rồi.

Hắc Hạp Tử ở phía trước nhất đột nhiên quay đầu lại hét lên: "Cứ thế này không phải cách, hai bên đều có rắn đuổi tới rồi!" Ngô Bất

Chính đang được Tần Vũ cõng trên lưng, vừa định mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên cậu ta nhìn thấy Bàn Tử ở phía sau đột nhiên dừng lại.

Hắn quay lại hét vào mặt bọn họ: "Mẹ kiếp chia nhau ra mà chạy đi, cứ chạy thế này sớm muộn gì cũng bị bao vây cắn chết thôi!" Bàn Tử đã bị tụt lại phía sau hơn mười mét.

Nói thật, sức bùng nổ của Bàn Tử rất mạnh, nhưng sức bền thì kém hơn một chút.

Thêm vào đó, thiết bị nặng nhất đều ở trên người hắn.

Lúc này mà vẫn có thể miễn cưỡng theo kịp, không bị bỏ rơi, đã rất lợi hại rồi.

Nhưng hắn lúc này thở hổn hển như trâu, rõ ràng cũng đã đạt đến cực hạn rồi.

Quả nhiên, hắn từ trong ba lô lôi ra một quả lựu đạn chiếu sáng.

Thứ này cháy với nhiệt độ cực cao.

Chỉ cần một quả là có thể thiêu chết cả một đám Kê quan xà.

Lúc này động tĩnh của Kê quan xà xung quanh rất lớn, rõ ràng là thành đàn.

Chỉ cần ném quả lựu đạn chiếu sáng này về phía chỗ tập trung nhất, là có thể thiêu chết cả một đám lớn.

Lựu đạn chiếu sáng bọn họ trên đường đi rất ít dùng, cho nên vẫn còn rất nhiều.

Nhưng nói thật, Bàn Tử cũng biết, rắn quá nhiều, một quả lựu đạn chiếu sáng căn bản không thể ảnh hưởng gì.

Nhưng lúc này hắn đã không còn lo được nhiều nữa, rắn xung quanh nhiều đến mức đã khiến hắn có chút tuyệt vọng rồi. "Tử Bàn

Tử, cậu qua đây đã rồi nói, lựu đạn chiếu sáng cũng vô dụng....." Ngô Bất Chính đang bám trên lưng Tần Vũ hét lên.

Chương 1288

Tuy nhiên, một câu nói còn chưa nói xong, cảnh tượng tiếp theo xuất hiện liền khiến bọn họ đều ngây người.

Chỉ thấy trong bụi cỏ phía bên Bàn Tử, đột nhiên một bóng đỏ lướt qua, khoảnh khắc tiếp theo đã đến trước cổ Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này tay đang cầm lựu đạn chiếu sáng, cũng bị cuộc tấn công bất ngờ này dọa cho giật mình.

Hắn vội quay người chộp lấy.

Lòng bàn tay quả thật đã tóm được vật màu đỏ kia.

Nhìn kỹ lại, không phải Kê quan xà thì là gì.

Nhưng quả lựu đạn chiếu sáng trong tay hắn đã rơi xuống đất.

Quả lựu đạn chiếu sáng không lệch chút nào bị đánh bay ra.

Trực tiếp chéo góc đập vào cái cây lớn cách Bàn Tử năm sáu mét.

Ánh sáng lập tức chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Bóng dáng Bàn Tử cũng trở nên rõ ràng vô cùng.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử đều nhìn chăm chú về phía đó.

Vừa nhìn thấy, hai người đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Ngô Bất Chính càng thêm ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy Bàn Tử hai tay đang nắm chặt con Kê quan xà kia, nhưng độc nha của con Kê quan xà đã cắn vào cổ Bàn Tử.

Cả khuôn mặt Bàn Tử đều biến sắc.

Miệng hắn há ra dường như muốn chửi thề.

Nhưng mọi thứ lúc này đều như diễn ra chậm lại.

Miệng hắn vừa mới há ra, độc nha của con Kê quan xà đã cắm sâu vào cổ Bàn Tử.

Bàn Tử phát điên, trực tiếp quăng mạnh con Kê quan xà ra.

Nhưng hầu như cùng lúc đó, sắc mặt hắn đã thay đổi.

Cả người "phịch" một tiếng, liền quỵ xuống đất. "Bàn Tử!" Mắt Ngô Bất Chính đã đỏ hoe, Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng nhìn mà đờ đẫn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hầu như có thể dùng từ "trong nháy mắt" để hình dung.

Căn bản không có quá nhiều thời gian để mọi người suy nghĩ.

Thậm chí là phản ứng.

Có lẽ Bàn Tử chính mình cũng không ngờ tới, cho đến khi hắn gục xuống đất, hoàn toàn bất động.

Ba người Ngô Bất Chính mới phản ứng lại.

Ngô Bất Chính vội vàng từ trên vai Tần Vũ nhảy xuống, liền muốn lao về phía Bàn Tử.

Tuy nhiên Tần Vũ đã cản cậu ta lại. "Không thể đi, xung quanh toàn là rắn!" Tần Vũ trầm giọng nói.

Nhưng Ngô Bất Chính nhìn anh, nước mắt đã chảy ra. "Tiểu ca, anh không thể cản tôi, nếu đó là anh, tôi cũng sẽ đi như vậy!" "Nếu đó là tôi, hai người sẽ không đi sao?" Ngô Bất Chính nói xong căn bản không đợi Tần Vũ trả lời, rút khẩu súng lục của mình ra liền lao về phía đó.

Tần Vũ lần này không ngăn cản, anh cũng biết, nếu lần này mình cũng ngăn cản cậu ta, có lẽ thật sự là đang hại cậu ta rồi.

Thực ra trong lòng Tần Vũ, anh ít nhiều cũng có chút áy náy với Ngô Bất Chính.

Nói cho cùng, đây chỉ là một công tử bột.

Cậu ta vốn dĩ có thể sống rất tốt.

Ngô Tam Tỉnh ban đầu chắc chắn cũng không hề nghĩ đến việc quấy rầy cuộc sống của Ngô Bất Chính.

Mặc dù cậu ta là cháu trai lớn của Ngô Tam Tỉnh ở thế giới song song này.

Nhưng thế giới song song này, dù sao cũng không có Trần Văn Tĩnh, không có A Ninh, thậm chí hiện tại cũng không có Uông gia.

Càng không có cái "anh" đó!

Cho nên chuyện Ngô Tam Tỉnh muốn làm, thực ra chính là rời khỏi đây, trở về thế giới của mình.

Với thủ đoạn đảo đấu của hắn, thêm vào đó thế giới song song vốn dĩ cực kỳ tương tự với thế giới của mình.

Cho nên hắn hoàn toàn có thể tự mình giải quyết chuyện của mình.

Nếu nhìn như vậy, thực ra người kéo Ngô Bất Chính xuống nước, chính là Tần Vũ anh.

Tần Vũ vì muốn giải trừ lời nguyền quỷ động trên người mình, cho nên đã đi gặp Ngô Bất Chính.

Chương 1289

Mặc dù người giới thiệu là Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng người thật sự kéo Ngô Bất Chính xuống nước lại chính là anh.

Nếu mình không đi gặp cậu ta, hệ thống cũng sẽ không tự ý tặng thẻ nhân vật.

Vậy thì Ngô Bất Chính sẽ không bị cuốn vào chuyện này.

Lấy một ví dụ, nếu ban đầu Tần Vũ chỉ gọi điện thoại cho Ngô Bất Chính.

Thì sẽ không có những chuyện sau này.

Thậm chí Tần Vũ đi đến nơi đó tìm một người khác đi cùng, thì có lẽ người thay đổi vận mệnh sẽ là người khác.

Cho nên nói, loại chuyện này cậu căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Tần Vũ chỉ cảm thấy Ngô Bất Chính là do mình kéo xuống nước, nếu cậu ta xảy ra chuyện mình trong lòng sẽ rất khó chịu.

Bàn Tử thì không có điểm lo lắng này.

Hắn vốn dĩ có bệnh hiểm nghèo, chỉ tặng thẻ nhân vật cho hắn cũng là để cứu hắn.

Cho nên bản chất của hai việc là khác nhau.

Và xuống mộ thì cũng có kẻ không chết, cho nên Tần Vũ nhìn rất thấu đáo.

Đây cũng là một trong những lý do anh không muốn dễ dàng tặng thẻ nhân vật.

Chỉ tiếc rằng, có một câu nói rất hay.

Không nhập hồng trần, nói gì xuất hồng trần, nhưng đã nhập hồng trần, cũng không thể xuất hồng trần.

Đại khái ý tứ chính là, xuống mộ đừng có tình cảm, sinh tử có mệnh phú quý tại thiên.

Nhưng xuống nhiều rồi, cậu và đồng bạn có tình cảm, cho nên khi đồng bạn xảy ra chuyện, cậu sẽ không thể yên tâm một mình bỏ chạy!

Dùng để hình dung tình huống lúc này, quả thật không thể nào phù hợp hơn.

Những ý nghĩ này trong đầu chỉ lóe lên rồi tắt.

Tần Vũ đã đuổi theo ra ngoài.

Hắc Hạp Tử thì không thể nói chuyện tình nghĩa với bọn họ, dù sao đây cũng là lần hợp tác thứ ba.

Chủ yếu vẫn là vì tiền mà đến.

Nhưng hắn rất rõ ràng một mình mình muốn đi ra ngoài thì còn được, nhưng muốn đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, vẫn phải đi theo đại đội.

Thế là hắn cũng đi theo.

Cả người Bàn Tử ngã vật xuống đất, liền bị bụi cỏ che lấp.

Căn bản không nhìn thấy hắn ở đâu.

Nhưng may mắn là mọi người biết vị trí của hắn, liền đi về phía đó.

Tuy nhiên, khi mọi người vén bụi cỏ ra, không ai có thể ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Thậm chí còn có chút không thể chấp nhận được.

Bởi vì chuyện này đơn giản là quá khó hiểu rồi.

Vẫn là Tần Vũ phản ứng nhanh, một tay kéo Ngô Bất Chính lại.

Hắc Hạp Tử cũng tự mình dừng lại.

Và lúc này trước mặt bọn họ, vô số Kê quan xà đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, trong đó có một con Kê quan xà to bằng cánh tay lại càng há to miệng đầy răng nanh về phía bọn họ.

Lưỡi rắn màu đỏ thè ra thụt vào.

Hai con mắt rắn đỏ rực độc địa nhìn chằm chằm vào bọn họ, ánh mắt đó đơn giản là không giống như mắt rắn có được, rõ ràng là của con người!

Hơn nữa, đây còn chưa phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, những con Kê quan xà này cũng không biết muốn làm gì.

Lúc này có đến cả trăm con Kê quan xà đang bò trên người Bàn Tử, hầu như không còn nhìn thấy người Bàn Tử ở đâu nữa rồi.

Súng cũng không thể dùng được, một khi bắn trúng Bàn Tử.

Có thể vốn dĩ không chết, cũng bị một phát súng bắn chết.

Phần lớn Kê quan xà đều không để ý đến Tần Vũ và bọn họ.

Chỉ có vài con cảnh giác nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Còn những con Kê quan xà khác, vậy mà cứ bò qua bò lại trên người Bàn Tử.

Không biết muốn làm gì.

Ngô Bất Chính nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 1290

Nói thật, ban đầu dám xông tới, dựa vào chính là một hơi dũng khí.

Nhưng lúc này hơi dũng khí đó đã bị cảnh tượng chấn động trước mắt này đè bẹp rồi.

Ngô Bất Chính thậm chí lúc này hai chân đều mềm nhũn.

Trong lòng thầm mắng, sao mình lại nóng đầu mà xông tới chứ.

Nhưng cậu ta biết nếu có lần thứ hai, cậu ta vẫn sẽ làm như vậy.

Cho dù biết ở đây rất nguy hiểm, cũng vẫn sẽ đến. "Lựu đạn chiếu sáng!" Hắc Hạp Tử đứng một bên trầm giọng nói.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại, lựu đạn chiếu sáng đã sắp tắt rồi.

Trên cái cây lớn đó toàn là nước mưa, phía dưới còn có vũng nước.

Lựu đạn chiếu sáng căn bản không thể cháy được bao lâu.

Hầu như chỉ trong khoảnh khắc nói chuyện, quả lựu đạn chiếu sáng đã tắt hẳn.

Và đúng lúc lựu đạn chiếu sáng tắt, mọi người liền nhìn thấy con Kê quan xà lớn nhất kia vậy mà đang cắn về phía bọn họ. "Lựu đạn chiếu sáng!

Lựu đạn chiếu sáng!" Trong bóng tối, cũng không biết là ai hét lên một câu.

Hầu như cùng lúc đó, một tia sáng lại lần nữa bắn ra.

Lần này là bay vút lên trời.

Lựu đạn chiếu sáng ít nhất cũng có thể chiếu sáng vài phút.

Và theo quả lựu đạn chiếu sáng lại lần nữa sáng lên.

Mọi người liền nhìn thấy, trong tay Tần Vũ đã có thêm một con dao găm.

Một con rắn cổ gà rừng màu đỏ, cả đầu rắn đã nứt thành hai nửa, rơi xuống đất.

Rõ ràng là trong khoảnh khắc bóng tối đó, Tần Vũ đã ra tay.

Ngô Bất Chính vội vàng nhìn khắp người Tần Vũ, thấy anh không bị thương, trái tim treo lơ lửng lúc này mới thả lỏng xuống.

Và lúc này trong livestream, một nhóm cư dân mạng cũng đều im lặng.

Khoảnh khắc điện quang thạch hỏa này, mọi người đều nhân vì bóng tối không nhìn thấy.

Nhưng như vậy thực ra lại càng khiến người ta cảm thấy kinh hãi và kích thích hơn.

Bởi vì những thứ mình tự não bổ ra, đó là không có giới hạn.

Tần Vũ trong khoảnh khắc bóng tối đó đã chém giết một con Kê quan xà.

Quá trình trong đó rực rỡ và kích thích đến mức nào, đã không thể nhìn thấy được nữa rồi.

Cho nên bọn họ chỉ có thể dựa vào sự não bổ của mình để tưởng tượng khung cảnh trong toàn bộ quá trình.

Tuy nhiên, lúc này Ngô Bất Chính và Hắc Hạp Tử đâu còn thời gian để não bổ ra cảnh tượng đẹp trai ngời ngời đó.

Mặc dù con Kê quan xà lớn nhất đã chết.

Nhưng bọn họ phát hiện, những con Kê quan xà khác vậy mà đều đã bỏ chạy.

Đúng vậy, đều đã bỏ chạy, không có một con nào đến tấn công bọn họ.

Nhưng cậu nói bọn chúng chạy thì chạy đi, vấn đề là ngay cả Bàn Tử cũng biến mất rồi.

Đến lúc này, bọn họ mới hiểu ra.

Tại sao những con rắn đó lại bò qua bò lại trên người Bàn Tử. "Mẹ kiếp, Tử Bàn Tử nói đúng rồi, những con rắn này là loài sống bầy đàn!

Mẹ kiếp bọn chúng đã vận chuyển Bàn Tử đi rồi!

Chẳng lẽ là quay về cho rắn mẹ ăn rồi sao!" Hắc Hạp Tử kinh hô.

Ngô Bất Chính nghe thấy lời này, vội vàng nói: "Vậy chúng ta mau đuổi theo đi, nếu không Bàn Tử sẽ thật sự quy vị rồi!" "Có cần thiết phải vậy không?

Hắn đã bị rắn cắn rồi, cho dù đuổi kịp cũng vô dụng thôi!" Hắc Hạp Tử có chút do dự.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính căn bản không giải thích, chỉ nhìn hắn một cái, liền ra hiệu Tần Vũ đi theo.

Tần Vũ gật đầu không nói nhiều.

Hắc Hạp Tử thấy hai người bọn họ đều muốn đi, chỉ đành bất đắc dĩ cũng đi theo.

Tục ngữ nói rất hay.

Thế gian hối hả vội vàng, chẳng qua là vì mấy đồng bạc lẻ.

Chương 1291

Nhưng chính mấy đồng bạc lẻ này, lại có thể giải quyết vạn nỗi lo trong thế gian, bảo vệ tuổi già an khang, con trẻ được đến trường, cơm áo gạo tiền của ta và ngươi.

Nhưng nghĩ lại, trăm năm dương thọ hết, khó thoát khỏi nằm trong đất vàng.

Cho nên nói, nhân sinh một đời, hoặc cầu quan cao lộc hậu, hoặc truy danh trục lợi, cậu có vạn ngàn khát vọng, còn tôi thì tình huynh đệ không quên.

Người ở đời, khách qua đường vạn ngàn, tri kỷ thật tâm giao, chẳng qua ba hai người.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén vẫn ít, một tiếng Bàn gia ta cùng đi xem nào!

Tần Vũ từ trước đến nay chưa từng nói dối.

Ngay cả khi đối mặt với Ngô Tam Tỉnh cũng xuyên không giống mình, anh cũng nói toàn là sự thật.

Trương Khởi Linh bảo vệ Ngô Tà, còn anh bảo vệ Ngô Bất Chính.

Thiết Tam Giác, từ trước đến nay không phải chỉ có hai người, cho dù Bàn Tử bị rắn cắn.

Thì cũng phải sống thấy người, chết thấy xác.

Ánh sáng của lựu đạn chiếu sáng dần dần yếu đi.

Bốn phía lại trở về trong bóng tối.

Nhưng lúc này cách trời sáng cũng không còn bao lâu nữa.

Đêm thứ hai trong rừng mưa này, trở nên dài bất thường.

Ngô Bất Chính thậm chí còn nghi ngờ, liệu bọn họ có thể kiên trì qua đêm thứ ba, thậm chí là đêm thứ tư không?

Cái Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, sao lại khủng khiếp đến vậy?

Ba người nghe động tĩnh của rắn, một đường truy đuổi.

Hắc Hạp Tử thỉnh thoảng lại bắn một quả lựu đạn chiếu sáng để quan sát phương hướng.

Nhưng nói thật, thực ra đã không còn phương hướng nữa rồi.

Tần Vũ cũng không có thời gian để xem la bàn và kim chỉ nam.

Lúc này thời gian cấp bách, những con rắn cổ gà rừng đó cũng không biết muốn đưa Bàn Tử đi đâu.

Hơn nữa những con súc sinh này chạy lên, vậy mà tốc độ còn nhanh hơn cả Tần Vũ và bọn họ.

Nếu không phải Bàn Tử thân hình lớn, lại khá nặng.

Có thể khiến động tĩnh truyền ra từ bụi cỏ gần đó, thì lúc này bọn họ có lẽ đã bị lạc mất rồi.

Hắc Hạp Tử vừa đuổi theo vừa hỏi: "Các người không thấy cái này có vấn đề sao?

Tốc độ của những con rắn này nhanh như vậy, vừa rồi lúc đánh lén Bàn Tử, đơn giản là chuyện trong nháy mắt!

Tại sao chúng không giết chúng ta?

Sao chỉ mang theo một mình Bàn Tử mà chạy?

Hơn nữa trong bụi cỏ hai bên, đều là Kê quan xà!

Tại sao chúng không ra tay chứ?

Chỉ cần nấp ở một chỗ nào đó, đợi chúng ta đi qua rồi trực tiếp lao lên cắn một cái, chẳng phải vấn đề đều được giải quyết rồi sao?" Ngô Bất Chính và Tần Vũ nghe vậy đều ngẩn người, không khỏi nhìn nhau một cái.

Hắc Hạp Tử nói hình như quả thật là có lý như vậy.

Ngô Bất Chính vừa rồi có lẽ quá lo lắng cho Bàn Tử, vậy mà căn bản không nghĩ nhiều đến thế.

Lúc này Hắc Hạp Tử nhắc đến, cậu ta mới nghĩ đến điểm này.

Ba người đều không khỏi dừng lại.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lát rồi nói: "Cậu nói cũng đúng, hơn nữa hình như nghĩ kỹ lại vấn đề còn lớn hơn!

Lúc chúng ta chạy, những con rắn cổ gà rừng này có thể dễ dàng đuổi kịp!

Nhưng sao lúc này chúng ta đuổi theo chúng, ngược lại chúng lại không kéo giãn khoảng cách với chúng ta ra chứ?" Vừa nói Ngô Bất Chính còn ra hiệu hai người nghe ngóng động tĩnh.

Dường như những con Kê quan xà đó vẫn còn ở gần đây.

Nhưng bọn họ đã dừng lại mười mấy giây rồi, theo tốc độ của những con rắn cổ gà rừng này.

Chắc chắn đã kéo giãn được khoảng cách xa hơn mới đúng chứ!

Mọi người thấy kết quả này, trong lòng đều rất nghi hoặc, không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Ngô Bất Chính nói: "Cái này có thể có bẫy, Hắc Hạp Tử nói đúng, những con rắn cổ gà rừng này muốn đối phó với chúng ta, có rất nhiều cách!

Tại sao lại cứ đi theo chúng ta mà không ra tay chứ?

Hơn nữa chúng bắt Bàn Tử đi, dường như là đang dẫn đường phía trước, muốn dẫn chúng ta đi qua.

Cái này thật sự rất kỳ lạ!

Chương 1292

Chẳng lẽ những con rắn này, thật sự có trí tuệ?" Vừa nói Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt có sự dò hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, ra hiệu mình cũng không biết.

Những con rắn cổ gà rừng này quá mức hề hước, căn bản không ai biết tại sao chúng lại thông minh đến vậy.

Tổng không thể nào là vì ăn Thi miết vương trong đầu người mà trở nên có thể suy nghĩ giống con người được chứ.

Nếu là vậy, thì thủ đoạn nuôi dưỡng rắn ở đây, đơn giản còn lợi hại hơn cả thuật của Hiến Vương!

Nghe Ngô Bất Chính phân tích, mọi người đều im lặng.

Mặc dù tình huống phân tích này có chút quỷ dị, nếu Ngô Bất Chính nói là thật.

Thì có lẽ cũng sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nhưng hiện tại phân tích những điều này cũng vô dụng thôi, chỉ có thể khiến mọi người hiểu rõ hơn một chút về loại Kê quan xà này.

Cậu nói thật sự có tác dụng gì, thì thật sự không nhìn ra.

Dù sao Bàn Tử đã bị bọn chúng mang đi rồi, không đi cứu là không thể được.

Đã muốn đi cứu, thì thực ra cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Dù sao khoảnh khắc tiếp theo chờ đợi bọn họ cũng có thể là cái chết.

Cho nên có đôi khi, xử lý một số chuyện, vẫn không thể dựa vào lý trí.

Trong tình cảm còn có những hành động oanh liệt bất chấp.

Càng không nói đến tình nghĩa huynh đệ mà bọn họ đang đối mặt lúc này.

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Lần này kẻ địch mà chúng ta đối mặt, xảo quyệt hơn bất cứ lúc nào trước đây!

Bàn Tử là huynh đệ sinh tử của chúng ta, nói thế nào cũng phải sống thấy người, chết thấy xác!

Đi thôi!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa mở chốt an toàn khẩu súng lục.

Rõ ràng là đã chuẩn bị tinh thần liều chết một phen.

Tần Vũ thì khỏi phải nói, Ngô Bất Chính đã muốn đi, thì anh tự nhiên cũng không thể thiếu được.

Hắc Hạp Tử không nói gì, nhưng một lát sau vẫn lấy ra cái hộp gỗ của hắn.

Từ bên trong lấy ra cây thương bạc sáng chói kia.

Ngô Bất Chính thấy lạ, nói: "Cậu là người biểu diễn ảo thuật à, cây thương bạc này dài như vậy, cậu rốt cuộc đã bỏ nó vào trong bằng cách nào?" Hắc Hạp Tử cười cười, chỉ vào cái hộp gỗ của mình nói: "Cái hộp gỗ của tôi, trên có thể đựng trời, dưới có thể đựng đất, giữa còn có thể đựng phụ nữ!" "Cậu có muốn tôi đưa cậu vào xem không!" "Đi đi, không có hứng thú!" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Thấy mọi người đều đã quyết định, ngay lập tức liền không chần chừ nữa.

Ba người cúi người, mò mẫm về phía hướng có tiếng động của Kê quan xà truyền đến.

Hắc kim cổ đao của Tần Vũ đã đánh rơi ở chỗ con mãng xà hai vảy kia rồi.

Lúc này cũng chỉ có thể rút một con dao găm ra sử dụng.

Nhưng đối với người có thân thủ như anh mà nói.

Ngay cả khi sử dụng dao găm, sức uy hiếp cũng rất mạnh.

Ba người mò mẫm về phía trước, và những con Kê quan xà kia dường như vẫn giữ nguyên dáng vẻ cũ.

Cũng không đi xa, cũng không đến gần, dường như luôn giữ một khoảng cách nhất định với cậu.

Muốn đuổi kịp thì nhất định phải đi qua.

Còn cậu dừng lại, chúng liền tạo ra động tĩnh xung quanh cậu.

Khiến cậu không thể không đi qua.

Thủ đoạn này đơn giản là hành hạ người.

Khiến Ngô Bất Chính nhớ đến một loại chiến thuật trong đại chiến.

Địch tiến ta lui, địch lui ta tiến, địch chạy ta đuổi.

Chính là cảm giác này.

Luôn khiến cậu không thể đuổi kịp, nhưng lại luôn khiến cậu không thể thoát khỏi.

Nhớ đến chiến thuật tác chiến, Ngô Bất Chính không khỏi lại nhớ đến Phan Tử.

Cũng không biết Phan Tử bây giờ thế nào rồi.

Nếu lúc đó bọn họ không mở miệng gọi Phan Tử.

Có lẽ anh ấy cũng sẽ không lộ vị trí rồi.

Cũng không đến mức rơi vào cảnh bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, Ngô Bất Chính trong lòng lại cảm thấy một trận uất ức.

Chương 1293

Cuộc truy đuổi này ai cũng không ngờ, vậy mà lại kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ.

Trong nửa tiếng đồng hồ đó, những con rắn kia quả thật đã phát triển loại chiến thuật này đến cực điểm.

Đến cuối cùng, ba người Ngô Bất Chính đều đã có chút sốt ruột rồi.

Cái tình huống luôn dẫn cậu chạy, nhưng lại không cho cậu đuổi kịp này, đơn giản là khiến người ta phát điên.

Ngô Bất Chính thậm chí trong lúc đó còn bắn hai phát súng về phía trước.

Nhưng vẫn không nhìn thấy Bàn Tử.

Nhưng cậu ta phát hiện, sau khi mình bắn hai phát súng, trên mặt đất lưu lại một vũng máu.

Hơn nữa nhìn tình huống thì dường như là do Kê quan xà để lại.

Điều này cũng chứng minh, Kê quan xà thật sự vẫn còn ở phía trước.

Ba người tiếp tục truy đuổi, và lúc này bọn họ lại ở trong rừng mưa.

Hơn nữa theo đà tiến sâu, lúc này tiếng nước xung quanh cũng nhiều hơn.

Tình hình của cả lục địa là càng gần vị trí trung tâm, địa thế càng thấp.

Cho nên nước mưa chắc chắn sẽ đổ dồn về trung tâm lục địa.

Vì vậy những nơi gần bên trong này có thể vẫn còn hồ nước, nên có tiếng nước cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên điều này cũng có thể cho thấy, hướng mà những con Kê quan xà này dẫn dụ bọn họ đi và hướng mà bọn họ muốn đi chắc chắn không khác biệt là bao.

Đều là đi về phía trung tâm lục địa, đây có thể nói là một trong số ít những thông tin tốt trong vô vàn thông tin rồi.

Nhưng chỉ là không biết Bàn Tử bây giờ rốt cuộc thế nào rồi.

Nếu Bàn Tử thật sự xảy ra chuyện.

Ngô Bất Chính thậm chí còn không biết, liệu mình còn tâm trạng tiếp tục tiến sâu nữa không.

Động tĩnh của rắn cổ gà rừng lại truyền đến.

Và lần này bọn chúng dường như đã thay đổi phương hướng, động tĩnh truyền đến từ giữa hai cây cổ thụ khổng lồ.

Giữa hai cái cây đó có rất nhiều cỏ dại, rất cao.

Nhưng khoảng cách vẫn khá rộng.

Ba người đi song song cũng không sao.

Nhưng để an toàn, Tần Vũ vẫn đi ở phía trước nhất.

Ngô Bất Chính ở giữa, Hắc Hạp Tử bọc hậu.

Tuy nhiên lần này, Tần Vũ vừa đi được khoảng năm mét, đột nhiên liền dừng lại.

Ngô Bất Chính hỏi có chuyện gì.

Tần Vũ ra hiệu bọn họ tự mình đi xem.

Chỉ thấy phía trước bọn họ vậy mà đã hết đường rồi.

Hơn nữa không chỉ hết đường, trước mặt bọn họ, vậy mà xuất hiện một cái hồ nước khổng lồ.

Hồ nước rất lớn.

Hơn nữa còn khá sâu.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống, vậy mà chỉ có thể nhìn thấy một khu vực nhỏ.

Dưới nước cụ thể thế nào căn bản không nhìn rõ.

Nhưng nhìn tình hình, dòng chảy không lớn.

Có lẽ chỗ bọn họ đang đứng là bờ sông, những chỗ gần trung tâm thì dòng chảy ước tính không nhỏ, dù sao ở đây tiếng nước ào ào, có thể là dòng chảy chính của hệ thống thủy đạo cả lục địa.

Ba người đứng ở bờ sông, trong lòng đều rất kỳ lạ.

Những con Kê quan xà đó dẫn bọn họ đến đây rốt cuộc có ý đồ gì?

Hơn nữa từ khi đến đây, liền không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Căn bản không biết những con rắn này rốt cuộc muốn làm gì.

Ba người đang nghi hoặc thì đột nhiên chỉ nghe thấy không xa truyền đến tiếng "phanh" của vật rơi xuống nước.

Dường như cũng có thứ gì đó đã rơi xuống.

Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ, một quả lựu đạn chiếu sáng đã bắn ra.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ tình hình hồ nước liền được chiếu sáng.

Chỉ thấy diện tích cả hồ nước quả thật không nhỏ.

Chương 1294

Ít nhất cũng phải dài hai trăm mét, rộng một trăm mét.

Hơn nữa nhìn tình hình, hẳn là hồ chứa nước được con người đào đắp.

Phía trước hồ chứa nước có một bức tượng đá giống như mãnh thú.

Bức tượng đó há to miệng đầy máu, dòng nước cuối cùng đều đổ dồn vào đó.

Ngô Bất Chính nói đây hẳn là hệ thống trữ nước của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Trong quốc gia ở sa mạc, nguồn nước rất quan trọng.

Có thể ban đầu ở đây có sông, nhưng theo dòng sông dần cạn kiệt.

Những quốc gia ven sông này vì sinh tồn, liền sẽ xây dựng những công trình trữ nước này.

Dù sao nước là nguồn gốc của vạn vật, không có nước, bất kỳ quốc gia nào cũng không thể phát triển tồn tại lâu dài được.

Và hệ thống trữ nước của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, có lẽ cuối cùng đều dẫn nguồn nước xuống lòng đất.

Nước ở dưới đất cũng có thể được bảo tồn lâu hơn.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, mọi người theo hướng tiếng nước rơi truyền đến mà nhìn.

Chỉ thấy có nửa khuôn mặt người lộ ra mặt nước.

Trắng trẻo mập mạp, nhìn một cái không phải Bàn Tử thì là ai.

Nhưng nhìn tình hình của hắn bây giờ, cả người ngâm trong nước bất động, rõ ràng không được tốt lắm!

Ngô Bất Chính vội vàng chạy về phía đó.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng đi theo.

Bàn Tử này quả thật là nặng thì có lợi thế của nặng.

Mặc dù bị Kê quan xà ném xuống nước, nhưng trọng lượng quá lớn vậy mà lại không bị nước cuốn trôi.

Khoảng cách đến bờ cũng không xa.

Chỉ cần đến đó, liền có thể nghĩ cách kéo hắn lên.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là, bọn họ vừa mới chạy ra chưa đầy hai mét.

Đột nhiên bờ sông vì ngâm nước mưa, vậy mà cả một mảng đã sụt xuống.

Ba người hầu như cùng lúc liền rơi xuống hồ nước.

May mắn là nước phía dưới không sâu, Tần Vũ vội kéo Ngô Bất Chính lại, nhờ vậy mới không bị nước cuốn trôi.

Ba người nhảy xuống, liền phát hiện vũng nước này không sâu.

Nhìn từ trên xuống không thấy rõ, nhưng thực ra nước ở đây chỉ cao đến đầu gối.

Tuy nhiên, tình hình dưới nước rất phức tạp, cộng thêm dòng chảy xiết, đứng không vững rất dễ bị cuốn trôi.

Hơn nữa, các tảng đá xung quanh đều trơn trượt đầy rêu, hoàn toàn không bám víu được.

Ba người phải bám vào rễ cây rủ xuống mép bờ mới có thể ổn định thân hình.

Ngô Bất Chính làm mất đèn pin, Tần Vũ liền bảo Hắc Hạp Tử bắn thêm một viên pháo sáng.

Mượn ánh sáng đó, ba người mò mẫm đi về phía Bàn Tử.

Nhưng vừa đến gần, tim ba người đã nguội lạnh một nửa.

Chỉ thấy trên cổ Bàn Tử, một vết thương rõ ràng đã hơi tím tái.

Rõ ràng là đã trúng độc.

Tần Vũ trước đó đã nói, độc tính của loại Kê quan xà này cực kỳ mãnh liệt.

Thêm vào đó, Bàn Tử lúc này bất động, cảm giác mười phần thì tám chín là đã về chầu trời rồi.

Lần này mà quy vị thì Đại La Kim Tiên cũng khó cứu.

Tần Vũ thậm chí còn không biết thẻ nhân vật của mình còn dùng được không.

Dù sao thì Bàn Tử đã có một thẻ nhân vật Vương Tư Lệnh rồi.

Liệu có thể tặng thêm thẻ nhân vật mới nữa không?

Anh cũng không biết.

Dù sao hệ thống cũng chưa từng nhắc nhở có thể tặng lặp lại.

Ngoài người khác ra, từ trước đến nay chỉ có mình anh sở hữu hai thẻ nhân vật: một của Tiểu ca, một của Hồ Tư Lệnh.

Anh có thể khẳng định mình có thể sở hữu nhiều thẻ nhân vật.

Nhưng tặng cho đồng đội có được không, bản thân anh cũng không rõ.

Chương 1295

Tuy nhiên, lúc này không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề đó.

Ngô Bất Chính vội vàng tiến lên đỡ đầu Bàn Tử dậy.

Anh dùng tay thăm dò một chút rồi kinh ngạc thốt lên: "Cậu ta chưa chết!

Vẫn còn tim đập!

Mau tiêm huyết thanh kháng độc!" Tần Vũ và Hắc Hạp Tử nghe vậy đều sững sờ, không ngờ sinh lực của thằng Béo chết tiệt này lại ngoan cường đến thế.

Đây cũng là chuyện tốt, ngay lập tức ba người tiêm huyết thanh cho Bàn Tử.

Nhưng nhìn vết thương trên cổ anh ta, quả thực là cảnh tượng kinh hoàng.

Thật không biết anh ta đã dựa vào ý chí gì để kiên trì đến bây giờ.

Ba người thử nhấc Bàn Tử lên, phát hiện gã này nặng trịch.

Ai cũng nói người chết rất nặng, mà tình trạng của Bàn Tử lúc này e rằng cũng không khác gì người chết, hoàn toàn không thể dùng sức.

Ba người khiêng anh ta đã thấy khó khăn, đừng nói đến việc đưa anh ta lên trên.

Vẫn là Ngô Bất Chính đầu óc nhanh nhạy, anh chỉ vào một cái cây cổ thụ nghiêng ngả bên bờ rồi nói: "Dùng dây thừng, kéo cậu ta lên." Tần Vũ gật đầu, ra hiệu anh lên trước.

Nhưng Ngô Bất Chính nói: "Tôi lên cũng chẳng ích gì, cái thể trạng này của tôi làm sao kéo nổi cậu ta!" "Hai người các cậu lên, tôi ở dưới kéo giữ!" Tần Vũ thấy có lý, liền bảo Hắc Hạp Tử lên trước, vòng dây qua cây cổ thụ nghiêng ngả.

Còn anh ở dưới cùng Ngô Bất Chính cố định Bàn Tử.

Sau đó, anh mới leo lên, cùng Hắc Hạp Tử kéo Bàn Tử.

Trọng lượng của hai người vẫn rất lớn, kéo Bàn Tử quả thực phải từng chút một.

Nhưng cây cổ thụ nghiêng ngả đó cũng sắp sập vì trọng lượng của ba người.

Ngô Bất Chính ở dưới đẩy Bàn Tử, ba người không dám chậm trễ.

Một khi cây đổ, việc đưa Bàn Tử lên sẽ còn khó hơn nhiều.

Hơn nữa, thằng Béo chết tiệt này cũng không biết sao lại càng lúc càng nặng hơn.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ là sắp không xong rồi sao?

Ba người không dám trì hoãn, mất đúng ba phút mới kéo Bàn Tử lên đến độ cao ngang mặt đất.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ cố định dây thừng, rồi lên bờ kéo Bàn Tử lên.

Tuy nhiên, cả người thằng Béo chết tiệt này cứ như một đống bùn nhão.

Thân thì lên được, nhưng một chiếc giày lại rơi mất.

Ngô Bất Chính sợ giày bị nước cuốn trôi, liền vội đi nhặt.

Nhưng ngay sau đó, anh phát hiện bên cạnh chiếc giày của Bàn Tử, lại có thêm một chiếc giày nữa.

Chiếc giày đó xuất hiện một cách kỳ lạ, ban đầu anh nhớ là không có. "Mình vừa nhặt giày của Bàn Tử xong, sao mặt nước lại có thêm một chiếc giày nữa chứ!" Lúc này, Tần Vũ và Hắc Hạp Tử trên bờ đang thúc giục anh.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính thấy lạ, liền nhặt chiếc giày đó lên xem.

Vừa nhìn, anh liền phát hiện, chiếc giày này không ổn!

Bên trong giày vẫn khô ráo, hơn nữa sờ vào còn có hơi ấm, dường như vừa mới bị ai đó cởi ra.

Chiếc giày của Bàn Tử vì dính nước đã ướt sũng.

Nhưng chiếc giày này rõ ràng không hề dính nước.

Điều đó có nghĩa là, chiếc giày này chắc chắn vừa mới rơi xuống, và không bị lật ngược nên nước không tràn vào.

Nhưng chiếc giày này không phải của họ!

Nếu là của Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thì họ đã nói rồi.

Hơn nữa, chiếc giày này cũng không cùng kiểu dáng với giày của Bàn Tử!

Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ ở đây còn có người khác sao?

Tim Ngô Bất Chính chợt thắt lại.

Anh nhìn theo hướng chiếc giày xuất hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả mặt anh tái mét.

Cảnh tượng trên đầu dọa anh ta sợ đến mức trực tiếp ngồi phịch xuống nước, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Chỉ thấy ngay trên đầu anh, sát mép bờ, gần như áp vào vách đá, lại có một khuôn mặt người đang trừng trừng nhìn anh.

Khuôn mặt người đó đỏ bừng, cánh tay không biết bằng tư thế nào mà nối liền với rễ cây.

Chương 1296

Vì phía trên quá tối nên không thể nhìn rõ, chỉ thấy tay anh ta chìm vào trong những sợi dây leo rễ cây.

Cả người anh ta tựa như một con quỷ treo cổ, dựa vào vách đá.

Và chiếc giày kia chính là của anh ta.

Người đó trông không giống xác khô, vì da thịt không bị hóp lại.

Nhưng mí mắt anh ta nhắm nghiền, không biết là sống hay chết.

Ngô Bất Chính nhìn mà đờ đẫn, nửa ngày trời không thốt được lời nào.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử ở trên không biết chuyện gì xảy ra, vị trí của họ vừa đúng tầm không nhìn thấy.

Tần Vũ cảm thấy không ổn, vội nhảy xuống.

Và gần như cùng lúc đó, Ngô Bất Chính liền thấy miệng của "con quỷ treo cổ" kia cử động.

Một tiếng gọi rất nhẹ vang lên: "Tiểu Tam Gia!" Tiếng gọi này khiến Ngô Bất Chính run rẩy toàn thân, suýt chút nữa thì hét lên: "Anh ta có Kê quan xà trên người!" "Mau đi!

Tiểu ca, mau đi!" Ngô Bất Chính nói rồi đứng dậy, kéo Tần Vũ định bỏ đi.

Tuy nhiên, Tần Vũ lúc này cũng đã nhìn thấy người kia, liền giữ chặt Ngô Bất Chính, trầm giọng nói: "Đó là Phan Tử!" Nói rồi, anh trực tiếp lao tới.

Ngô Bất Chính cũng sững sờ, vội nhìn lại, lần này quả nhiên càng nhìn càng giống Phan Tử. "Nhưng Bàn Tử sao lại ở đây chứ!" Nơi họ nói chuyện lúc trước cách đây ít nhất một giờ đường, Phan Tử không phải đang ở...

Ngô Bất Chính chợt hiểu ra. "Đúng rồi!

Phan Tử cũng đụng phải loại Kê quan xà đó.

Chắc chắn anh ấy cũng bị chúng vận chuyển đến đây." Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Nước mắt anh trào ra, nhưng trên mặt lại là một nụ cười khổ.

Đây coi như là gì?

Vô tình mà trúng đích sao?

Hay là tai họa lại hóa thành phúc lành?

Không phải gì cả, Ngô Bất Chính đã không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào.

Anh thậm chí không biết mình nên biểu cảm ra sao.

Nhưng dù thế nào đi nữa, ít nhất kết quả hiện tại cũng chưa đến mức tệ không thể chấp nhận được.

Ít nhất họ đã tìm thấy Phan Tử, chứ không phải không biết thi thể anh ấy ở đâu.

Trong lúc Ngô Bất Chính còn đang suy nghĩ lung tung, Tần Vũ đã đưa Phan Tử xuống.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhìn thấy, hóa ra cánh tay của Phan Tử bị những sợi dây leo kia quấn chặt.

Hơn nữa, nhìn có vẻ bị thương không nhẹ.

Vết lằn trên cổ tay hai bàn tay đều đã chuyển sang màu đen.

May mà họ phát hiện sớm, nếu không có thể tay đã phế rồi. "Anh ấy sao lại ra nông nỗi này!" Ngô Bất Chính nhìn mà hít một hơi lạnh.

Tần Vũ ở bên cạnh vác anh ta lên vai, nói: "Dây leo quấn mấy vòng, đây là do anh ấy tự làm!" "Tự mình làm ư?

Phan Tử có chuyện gì không nghĩ thông được sao?" Ngô Bất Chính rất đỗi khó hiểu.

Nhìn vết thương trên cổ Phan Tử, rõ ràng cũng giống Bàn Tử, đều bị loại Kê quan xà đó cắn.

Nhưng sao anh ấy lại không giống Bàn Tử bị Kê quan xà lôi xuống mà lại treo mình trên những sợi dây leo này?

Lúc này Tần Vũ đang đưa Phan Tử lên cho Hắc Hạp Tử ở trên.

Hắc Hạp Tử nắm lấy hai tay Phan Tử, cười nói: "Tiểu Tam Gia, cậu thử nghĩ xem, một người bị rắn độc cắn, lại bị vận chuyển đến đây, trong tình huống nào mà anh ta lại tự dùng dây leo quấn chặt cổ tay mình, thậm chí không muốn rơi xuống vũng nước phía dưới chứ?" Câu nói này của Hắc Hạp Tử khiến Ngô Bất Chính rùng mình. "Tình huống gì?

Còn có thể là tình huống gì nữa?" Không nghi ngờ gì, cái vũng nước này có vấn đề!

Nếu không có vấn đề, tại sao lại thà hy sinh đôi tay của mình chứ không chịu xuống nước?

Phan Tử là một người có ý chí cực kỳ kiên định.

Hơn nữa nhìn tình hình vừa rồi, anh ấy có thể chưa chết, và tình hình có lẽ còn tốt hơn Bàn Tử một chút.

Thậm chí còn có thể mở miệng gọi mình là Tiểu Tam Gia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Hắc Hạp Tử cũng học cách gọi của Phan Tử, gọi mình là Tiểu Tam Gia vậy?

Ngô Bất Chính cảm thấy đầu óc mình đã có chút hỗn loạn.

Chương 1297

Đây là do sự mệt mỏi cùng cực cộng với kích động gây ra.

Tinh thần anh đã bắt đầu có chút hoảng loạn nhẹ, thậm chí không thể suy nghĩ vấn đề được nữa.

Tối nay một đêm không ngủ, lại liên tiếp chứng kiến Bàn Tử và Phan Tử ra nông nỗi này.

Tâm trạng của Ngô Bất Chính quả thực đã có chút trùng xuống.

Nói thật, đi Đảo Đấu nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta chưa tìm thấy cung điện Tây Vương Mẫu ở đâu mà đã nảy sinh ý định thoái lui.

Giờ Bàn Tử và Phan Tử sống chết chưa rõ, nếu cứ tiếp tục, với thân thủ của mình, việc xảy ra chuyện cũng chỉ là sớm muộn.

Nếu đến lúc đó lại liên lụy đến Tần Vũ, anh làm sao có thể cam lòng chứ! "Haiz!" Ngô Bất Chính xoa xoa thái dương, sao lại bắt đầu nghĩ nhiều như vậy nữa rồi.

Việc cấp bách trước mắt là phải lên trước đã.

Nếu vũng nước này có vấn đề, ở lại thêm một giây cũng có thể gặp nguy hiểm.

Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính, ra hiệu anh đừng nghĩ nhiều nữa, lên bờ tiêm huyết thanh cho Phan Tử mới là quan trọng nhất.

Nếu không, dù cậu có nghĩ thông suốt thì Phan Tử cũng đã tắt thở từ lâu rồi.

Ngay lập tức, Tần Vũ đẩy Ngô Bất Chính lên, phía trên Hắc Hạp Tử tiếp sức kéo anh ta lên.

Tần Vũ tự mình bám dây leo cũng nhảy lên.

Hắc Hạp Tử lúc này đã kiểm tra tình trạng của Phan Tử, cũng tương tự như Bàn Tử.

Cả hai người đều bị Kê quan xà cắn vào cổ.

Tuy nhiên, vẫn còn hơi thở, ngay lập tức anh tiêm huyết thanh cho Phan Tử.

Nơi này không phải là chỗ để ở lâu, ai biết lũ Kê quan xà xung quanh khi nào sẽ quay lại.

Ngay lập tức, Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cõng hai người, xác định phương hướng rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Tuy nhiên, điều họ không biết là, không lâu sau khi họ rời đi.

Trong vũng nước đó lại nổi lên một luồng khí đen.

Luồng khí đen đó rõ ràng là từ dưới đáy vũng nước bốc lên.

Dường như có thứ gì đó khổng lồ đang khuấy động trong vũng nước...

Lúc này, trời đã bắt đầu hửng sáng.

Đêm rõ ràng sắp qua đi.

Nhìn ánh sáng sắp xuất hiện, trong lòng Ngô Bất Chính ít nhiều cũng đã yên tâm được vài phần.

Trong khu rừng mưa này, dường như chỉ có ban ngày mới khiến người ta cảm thấy an toàn.

Ngô Bất Chính hỏi Tần Vũ, loại Kê quan xà này độc tính mạnh như vậy, tại sao Bàn Tử và Phan Tử lại không sao?

Chẳng phải đáng lẽ họ phải tắt thở rất nhanh rồi sao?

Tần Vũ lắc đầu nói mình cũng không biết.

Vấn đề này quả thực quá khó giải thích, dù sao ai biết lũ Kê quan xà đó nghĩ gì?

Nọc độc trong cơ thể chúng, chúng muốn cắn chết ai thì cắn, chuyện này trừ khi cậu cũng biến thành rắn, nếu không thì quả thực rất khó giải thích.

Hắc Hạp Tử nghe vậy cười nói: "Thực ra chuyện này, có lẽ chỉ có thể coi là họ mệnh lớn!" "Ví dụ như Bàn Tử, phản ứng của cậu ta lúc đó đã rất nhanh, ngay khi bị rắn độc cắn đã văng con Kê quan xà ra!" "Có thể lượng độc tố tiêm vào không nhiều!" "Đương nhiên, cách giải thích này cũng hơi khiên cưỡng, dù sao loại Kê quan xà đó tốc độ nhanh như vậy, nếu thực sự muốn giết chúng ta, có lẽ chúng ta đã chết từ lâu rồi!" "Cho nên tôi cảm thấy, việc chúng đưa chúng ta đến đây, có thể còn có ẩn tình khác!" "Hoặc có lẽ liên quan đến vũng nước kia!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội quay đầu nhìn lại vũng nước phía sau.

Tuy nhiên, lúc này họ đã đi xa, không thể nhìn rõ tình hình trong vũng nước.

Nhưng nghe Hắc Hạp Tử phân tích như vậy, trong lòng anh vẫn còn chút sợ hãi.

May mà lúc họ ở trong vũng nước không gặp phải vấn đề gì.

Nếu không có lẽ họ cũng đã gặp xui xẻo rồi.

Cách làm của lũ Kê quan xà này rất kỳ lạ, tạm thời Ngô Bất Chính cũng không hiểu tại sao chúng lại làm như vậy.

Nhưng Phan Tử và Bàn Tử không chết, đó chính là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Ba người tiếp tục đi, lúc này trời đã sáng hẳn.

Những người trong phòng livestream đã thức trắng một đêm, lúc này thấy mọi chuyện cuối cùng cũng ổn định, ai nấy đều không khỏi mệt mỏi.

Nhưng vẫn có một số người rất tỉnh táo, chạy đi tra cứu tài liệu, cộng thêm trong phòng livestream còn có một số nhà sinh vật học.

Nhanh chóng đưa ra một kết luận. 【Những con rắn này không trực tiếp cắn chết người, có thể còn có mục đích khác】 Theo quan điểm của các chuyên gia và cư dân mạng, rắn đều là loài noãn sinh.

Noãn sinh nghĩa là đẻ trứng, sau đó cần ấp nở.

Cũng giống như gà mái đẻ trứng vậy.

Chương 1298

Mà trong rừng mưa, nhiệt độ thay đổi thất thường.

Khi có mưa, nhiệt độ có thể giảm xuống.

Còn khi không mưa, có thể sẽ rất oi bức.

Sự thay đổi thời tiết này là điều tối kỵ khi ấp trứng.

Vì vậy, việc chúng không cắn chết người, có thể là muốn lợi dụng nhiệt độ cơ thể người để ấp trứng.

Sau khi người chết, thân nhiệt sẽ nhanh chóng hạ xuống, nên trạng thái nửa sống nửa chết này lại tốt hơn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Những điều này cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có cơ sở lý luận.

Chỉ có thể thông qua tập tính của các loài rắn khác để suy đoán mục đích của lũ Kê quan xà này.

Chân tướng có phải như vậy hay không, còn cần phải kiểm chứng.

Và điều quan trọng nhất là, lúc Ngô Bất Chính và đồng đội ở trong vũng nước, họ quả thực không phát hiện ra bất kỳ quả trứng rắn nào.

Cũng không thấy thi thể nào.

Điều này khác biệt khá lớn so với suy đoán của phòng livestream.

Hoặc có lẽ trời tối họ không nhìn rõ toàn bộ tình hình dưới vũng nước.

Mọi khả năng đều có thể.

Hiện tại kết luận thật sự còn quá sớm.

Cụ thể ra sao, không biết thì cũng đành chịu.

Dù sao đã đi rồi, cũng không có lý do gì để quay lại xem xét!

Suốt đường đi không ai nói gì, mọi người đều rất trầm mặc.

Có lẽ ai cũng đang lo lắng cho tình trạng của Bàn Tử và Phan Tử.

Hoặc có lẽ những tai ương họ phải chịu đựng trên đường đi thực sự quá nhiều.

Bỗng nhiên khi họ xuyên qua một bụi cây, địa thế phía trước đột ngột thay đổi.

Trong khu rừng mưa rậm rạp này, lại xuất hiện một bãi đất trống rộng lớn.

Gọi là bãi đất trống, thực ra là vô số tảng đá nhô lên khỏi mặt nước, tạo thành một khu đất nối liền bởi đá.

Và gần những tảng đá này, lại có rất nhiều tàn tích kiến trúc.

Một số trông giống thần miếu, một số trông giống nhà dân, đều đã không thể phân biệt được nữa.

Và điều khiến họ kích động nhất là, trên một tảng đá lớn bằng phẳng, lại dựng lên mấy chiếc lều.

Nhìn dáng vẻ, rõ ràng là do Ngô Tam Tỉnh và đồng đội để lại.

Doanh địa của họ vậy mà lại ở đây.

Nhìn thấy doanh địa trên thần miếu này, Ngô Bất Chính ngồi phịch xuống đất.

Đôi mắt anh không kìm được mà đỏ hoe.

Nếu tối qua Bàn Tử và Phan Tử có thể kiên trì thêm một chút nữa thôi, chỉ một chút đó thôi là họ đã tìm thấy doanh địa ở đây rồi.

Đâu đến nỗi phải ra nông nỗi này.

Đôi khi mọi chuyện lại nực cười đến thế.

Rõ ràng bạn đã rất gần chiến thắng rồi, nhưng cũng chính vào lúc này, bạn lại càng dễ bỏ cuộc.

Thế sự vô thường, ai có thể đảm bảo mình luôn may mắn được chứ.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, vì ở đây có doanh địa, sao Phan Tử lại xuất hiện ở một nơi xa như vậy?

Hơn nữa, động tĩnh họ gây ra tối qua lớn đến thế, nhưng vẫn không hề nghe thấy tiếng của Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

Chẳng lẽ họ không ở cùng Phan Tử?

Quá nhiều nghi vấn, nhất thời không thể nghĩ thông.

Nhưng sự mệt mỏi của cơ thể đã không cho phép họ nghĩ nhiều hơn nữa.

Ba người cõng hai người nhanh chóng đến doanh địa.

Quả nhiên, cả doanh địa không có một bóng người.

Ngô Tam Tỉnh và đồng đội cũng không biết đã đi đâu.

Nhưng tất cả vật tư, dụng cụ thì vẫn còn nguyên.

Dường như khi rời đi, họ không có thời gian mang theo những thứ này.

Chương 1299

Ngô Bất Chính và đồng đội cũng thực sự đã mệt lử.

Tần Vũ đặt Bàn Tử vào lều, liền nghe thấy Ngô Bất Chính gọi mọi người đi ăn chút gì đó.

Thức trắng cả một đêm không nghỉ, lúc này mọi người đơn giản là vừa đói vừa mệt.

Trong tình huống này, cầm đồ ăn trên tay ăn chưa được mấy miếng, vậy mà ai nấy đều ngủ thiếp đi.

Ngay cả Tần Vũ, người có ý chí kiên định như vậy, cũng không ăn được mấy miếng, không ăn nổi nữa, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cả doanh địa yên tĩnh đến lạ thường.

Không có bất kỳ âm thanh nào quấy rầy.

Và dường như càng đi sâu vào, toàn bộ nội bộ rừng mưa cứ như bị cách biệt với thế giới bên ngoài vậy.

Hoàn toàn không nghe thấy tiếng chim hót nào.

Có lẽ nơi đây vốn là nơi trú ẩn của rắn, và chỉ có loại Kê quan xà đó mới có thể sinh tồn ở đây.

Nhiều người trong phòng livestream cũng đã ngủ thiếp đi.

Thức trắng cả một đêm quả thực ai cũng không trụ nổi nữa.

Còn Ngô Tam Tỉnh và đồng đội thì mãi vẫn không quay lại.

Giấc ngủ này của mọi người, quả thực là thoải mái vô cùng.

Ngủ mãi đến tận trưa, Tần Vũ mới là người đầu tiên tỉnh dậy.

Hắc Hạp Tử theo sát phía sau.

Hắc Hạp Tử cũng đói không chịu nổi, dậy xong liền chạy đi chuẩn bị đồ ăn.

Tần Vũ thì đứng dậy đi vào lều kiểm tra tình hình của Bàn Tử và Phan Tử.

Tuy nhiên, vừa nhìn thấy họ, sắc mặt Tần Vũ liền thay đổi.

Tối qua quá tối, họ hoàn toàn không nhìn rõ tình trạng của hai người này.

Lúc này trời đã sáng, nhìn thấy tình trạng của hai người, Tần Vũ không khỏi biến sắc, vội vàng chạy tới.

Ngô Bất Chính bị tiếng động này làm giật mình tỉnh dậy, thấy sắc mặt Tần Vũ không ổn, lập tức cũng tỉnh táo hẳn. "Tiểu ca, có chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính vội đứng dậy hỏi.

Tần Vũ không nói gì, mà chỉ chỉ vào Bàn Tử và Phan Tử.

Ngô Bất Chính nhìn tới, lập tức cũng hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy Bàn Tử và Phan Tử nằm trên mặt đất, mặt cả hai đều đỏ bừng vì sưng.

Và bụng của hai người họ phình to như người mang thai.

Đặc biệt là Bàn Tử, trông anh ta cứ như sắp không thở nổi nữa vậy. "Họ bị làm sao thế này!" Ngô Bất Chính nhìn mà da đầu tê dại.

Tần Vũ lắc đầu nói mình cũng không biết.

Nhưng chắc chắn trong bụng họ đều có thứ gì đó.

Hơn nữa, sau một đêm, có lẽ đã bắt đầu có phản ứng rồi.

Hai người không dám chậm trễ, vội kéo họ ra khỏi lều.

Hắc Hạp Tử thấy tình hình cũng chạy tới giúp.

Ba người ấn vào bụng Bàn Tử và Phan Tử, vừa dùng sức thì hai người liền nôn ra nước xanh.

Trong nước xanh đó còn có những thứ màu trắng như sợi bông.

Ngửi lên thì mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Thật không dám nghĩ tối qua họ đã trải qua những gì.

Sau khi bị lũ Kê quan xà kia đưa đi, rốt cuộc chúng đã làm gì trong bụng họ?

Chẳng lẽ là đẻ trứng?

Nhưng điều này cũng không đúng.

Trong những thứ Bàn Tử và Phan Tử nôn ra, rõ ràng không hề có trứng!

Không tài nào nghĩ ra được.

Nhưng ba người không dám chậm trễ, ra sức thúc giục họ nôn mửa, cho đến khi nước Bàn Tử và Phan Tử nôn ra trở thành nước trong, suýt chút nữa thì thổ huyết mới thôi.

Lúc này, bụng của hai người cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Tuy nhiên, để đảm bảo an toàn, họ vẫn tiêm thêm huyết thanh cho cả hai.

Chương 1300

Thậm chí còn cho uống hai viên thuốc tẩy giun.

Loại thuốc tẩy giun này là phiên bản tăng cường, dược hiệu cực kỳ mạnh.

Nhưng cũng có tác dụng phụ là đau bụng, tiêu chảy.

Hơn nữa, ba giờ là thấy hiệu quả.

Ban đầu chọn mang loại thuốc này cũng là để đối phó với tình hình phức tạp trong rừng mưa.

Không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Bàn Tử và Phan Tử hai người rất nhanh lại ngủ say.

Nhưng lần này tình hình rõ ràng đã tốt hơn nhiều.

Sắc mặt cũng dần hồi phục, hơi thở cũng trở nên đều đặn.

Vết thương trên cổ họ, tuy còn đen và hơi tím tái, nhưng đã không tiếp tục xấu đi nữa.

Độc rắn Kê quan xà rõ ràng đã được kiểm soát.

Lúc này mới chỉ giữa trưa, nhưng tâm trạng mỗi người đều rất nặng nề.

Còn chưa tìm thấy cổ mộ mà đã liên tiếp tổn thất hai người.

Nếu tiếp tục đi sâu hơn, thật sự không ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, lúc này trong lòng họ đều có chút do dự, liệu có nên tiếp tục đi sâu nữa hay không!

Ngô Bất Chính ngồi thẫn thờ ngoài lều.

Hắc Hạp Tử đang chuẩn bị cơm, còn Tần Vũ thì trực tiếp dựa vào tảng đá nhắm mắt không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Hắc Hạp Tử rất nhanh đã làm xong cơm.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính ăn một ít, nói thật thì lúc này họ đều không có khẩu vị.

Ngô Bất Chính biết, mình là quân sư của cả đội, tuy thân thủ không bằng ai.

Nhưng nhiều khi, việc phân tích mọi chuyện đều do anh quyết định.

Cách trời tối chỉ còn nửa ngày, họ không thể cứ suy sụp như vậy nữa.

Dù sao Bàn Tử và Phan Tử cũng chưa thực sự chết, hơn nữa dù không nghĩ cho hai đồng đội này.

Thì cũng phải nghĩ cho hoàn cảnh của chính mình chứ.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, mở miệng nói: "Tiểu ca, cậu có thể nói thêm về tình hình mà cậu biết không?

Chúng ta tối nay làm sao sống sót có lẽ phải dựa vào cậu rồi!" Tần Vũ nghe vậy nhìn Ngô Bất Chính, nói: "Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tối nay ở đây cũng sẽ xảy ra vấn đề!" "Tôi chỉ nhớ cửa vào Tây Vương Mẫu Cung ở gần đây, nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không nhớ rõ nữa!" Tần Vũ nói thật.

Ký ức về kiếp trước của anh thực ra đã không còn rõ ràng như ban đầu nữa rồi.

Có thể đây là di chứng sau chấn động do mất trí nhớ trước đó.

Hoặc cũng có thể là do nguyên nhân khác.

Ví dụ như anh ở thế giới song song này càng lâu, sẽ dần dần quên đi chuyện kiếp trước của mình.

Những điều này đều không thể nói trước được.

Và điều quan trọng nhất là, Phan Tử đã gặp chuyện, Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng không đối phó tốt được với lũ Kê quan xà này.

Anh ta cũng giống mình, là người xuyên không.

Nhưng ngay cả anh ta cũng thất thủ, điều đó có thể chứng minh là anh ta cũng không nhớ rõ nữa.

Chẳng lẽ thực sự là như mình suy đoán sao?

Ở thế giới song song lâu rồi sẽ dần quên đi chuyện kiếp trước?

Điều này cũng hơi quá đáng rồi.

Nhưng nghĩ lại thì dường như đúng là có khả năng đó.

Anh nhớ Tiểu ca ở kiếp trước đã nói, mình là một người không có quá khứ và tương lai.

Nếu mình ở thế giới song song này thực sự hoàn toàn mất trí nhớ.

Thì chẳng phải sẽ trở thành một người không có quá khứ và tương lai sao?

Nghĩ kỹ mà rợn người, Tần Vũ cũng không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Vấn đề trong đó nhất định là vô cùng phức tạp và khó lý giải.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đang suy nghĩ, liền không mở miệng quấy rầy.

Mãi đến một lát sau, anh mới gợi lại chủ đề.

Biểu thị rằng hiện tại họ cần giải quyết vấn đề trước mắt.

Chương 1301

Những vấn đề khác có thể tạm thời gác lại.

Ví dụ như lối vào Tây Vương Mẫu Cung, hiện giờ hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Hiện tại bàn luận về lối vào Tây Vương Mẫu Cung, quả thực đã không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Thứ nhất, Tam Thúc và đồng đội không biết đã đi đâu, sống chết chưa rõ.

Có thể là đã vào Tây Vương Mẫu Cung, hoặc cũng có thể tối qua khi rút lui cùng Phan Tử đã phân tán.

Cũng có thể lúc này đã sắp rời khỏi rừng mưa rồi cũng không chừng.

Những chuyện này, có lẽ phải đợi Phan Tử tỉnh lại mới có thể có được câu trả lời chính xác.

Thứ hai, tình trạng hiện tại của Phan Tử và Bàn Tử, dù có tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung, họ cũng không thể vào.

Dù sao cõng hai người hôn mê đi Đảo Đấu, đó không nghi ngờ gì là đi tìm chết!

Ba người thảo luận một lúc, cuối cùng đi đến kết luận rằng, hiện tại không cân nhắc việc tìm lối vào Tây Vương Mẫu Cung.

Nên tập trung vào hiện tại, làm thế nào để an toàn vượt qua đêm thứ ba.

Ngô Tam Tỉnh và đồng đội rời đi trong đêm, chắc chắn là đã gặp phải rắc rối gì đó, khiến họ không thể không bỏ lại doanh địa.

Còn ở đây, vì Phan Tử chưa tỉnh nên họ cũng không biết chân tướng rốt cuộc là gì.

Nhưng không ngoài hai khả năng.

Thứ nhất, họ đi tìm lối vào Tây Vương Mẫu Cung, kết quả đã xảy ra chuyện.

Nhưng khả năng này tương đối nhỏ.

Dù sao theo lời Tiểu ca, lối vào Tây Vương Mẫu Cung đáng lẽ phải ở gần đây.

Dù có chia nhau đi tìm, Phan Tử cũng không thể đi xa đến thế.

Điều này rõ ràng không hợp lý.

Và khả năng thứ hai trở thành khả suất lớn nhất.

Đó là họ có thể thực sự đã gặp phải rắc rối gì đó.

Không thể không rời khỏi doanh địa.

Nếu đúng như vậy, rắc rối mà họ gặp phải, tối nay Tần Vũ và đồng đội chưa chắc đã không gặp.

Hơn nữa Bàn Tử và Phan Tử ở tình trạng này cũng cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, vấn đề khẩn yếu nhất hiện tại đã trở thành, họ phải đối phó như thế nào với rắc rối không rõ này.

Và những rắc rối này, rất có thể có liên quan đến lũ Kê quan xà kia.

Ba người bàn bạc nửa ngày, cuối cùng cũng không có biện pháp nào hay ho.

Chỉ đành làm theo cách của Tần Vũ trước đó, lấy về rất nhiều bùn.

Chuẩn bị đợi trời tối sẽ bôi lên người và lều trại.

Tuy không dám đảm bảo thực sự có tác dụng, nhưng ít nhất cũng là một lớp phòng hộ.

Thứ hai, trang bị của họ vẫn khá đầy đủ.

Vũ khí không bị mất, đạn cũng đủ dùng.

Hơn nữa trong doanh địa của Tam Thúc còn có một số thứ tốt.

Ví dụ như bình xăng di động, bình phun lửa, v.v.

Những thứ này vào thời khắc quan trọng cũng có thể cứu mạng.

Thế là họ cho tất cả trang bị và vật tư này vào một cái lều.

Chuẩn bị tối nay cố thủ trong một cái lều, hy vọng có thể sống sót qua đêm.

Bàn bạc xong đối sách, mọi người liền chuẩn bị đi nghỉ thêm một lát.

Nhưng vì sợ ngủ quên, Tần Vũ liền chủ động đề nghị không nghỉ nữa, thay mọi người canh giữ doanh địa trước.

Ngô Bất Chính gật đầu, nói mình sẽ ngủ một lát rồi dậy đổi ca cho cậu.

Cứ như vậy, năm giờ đồng hồ trôi qua.

Mãi đến năm giờ chiều, mọi người mới tỉnh dậy.

Bắt đầu chuẩn bị.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ đi vận chuyển vật tư.

Ngô Bất Chính một mình quét đầy bùn lên một chiếc lều.

Chiếc lều này thực sự quá lớn, nên anh cũng chỉ có thể quét được một cái.

Chương 1302

Những cái khác thì thật sự không kịp.

Và điều không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại tỉnh dậy.

Có lẽ do anh ta được tiêm huyết thanh sớm hơn Phan Tử, nên đã tỉnh lại trước.

Bàn Tử trông còn hơi mơ màng, xoa xoa đầu thấy hơi tê dại.

Trông có vẻ còn hơi sốt nhẹ.

Nhưng tình trạng cả người đã ổn định lại.

Dậy xong liền chạy đi "giải quyết", lúc quay về chân vẫn mềm nhũn.

Xem ra loại thuốc tẩy giun này thực sự rất mạnh, ngay cả người như anh ta mà cũng có thể tiêu chảy đến kiệt sức, quả thực hiếm thấy.

Nhưng theo Bàn Tử kể, lần đi "giải quyết" này của anh ta đơn giản là thảm không nỡ nhìn.

Toàn là thứ màu xanh lục nôn ra.

Cũng không biết là cái gì, cứ nhắc đến là thấy kinh tởm không chịu nổi.

Tuy nhiên, sau lần "giải quyết" này, tinh thần của anh ta rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Ăn chút cơm thừa xong, cả người anh ta trông cứ như không có chuyện gì.

Nhưng có thể thấy được, anh ta vẫn còn hơi yếu, vẫn cần nghỉ ngơi.

Nếu tối nay có thể ngủ một giấc ngon, có lẽ sáng mai sẽ không sao nữa.

Sức mạnh của khoa học kỹ thuật thật đáng nể, nếu không thì cũng không phát triển công nghệ khoa học mạnh mẽ như vậy.

Độc của loại Kê quan xà này rất mạnh, kết quả là hai mũi tiêm và một viên thuốc đã kéo người ta từ cõi chết trở về, điều này quả thực quá lợi hại.

Tình trạng của Phan Tử dường như rất nghiêm trọng.

Một giờ sau, anh ta đứng dậy đi "giải quyết", cả người cứ lảo đảo.

Đợi hai mươi phút không thấy quay lại, kết quả đi tìm thì thấy anh ta lại ngất xỉu trong lúc "giải quyết".

Mọi người xử lý cho anh ta một chút, lúc quay về thì anh ta lại tỉnh.

Mơ mơ màng màng ăn chút gì đó, ăn được một lúc lại ngủ thiếp đi.

Bàn Tử cùng mọi người tìm hiểu tình hình một chút, rồi nói rằng thà mình không ngủ nữa.

Tuy cơ thể còn yếu, nhưng tự mình chạy thì chắc chắn không vấn đề gì.

Nếu không mà ngủ thiếp đi, có lẽ sẽ lại làm liên lụy mọi người.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Cái thằng Béo chết tiệt này còn biết làm liên lụy mọi người cơ đấy, cậu có biết để cứu cậu, chúng tôi đã chịu bao nhiêu khổ sở không!" "Tôi đại diện tổ chức, bây giờ phải giáo dục cậu một cách triệt để!" "Xét thấy cậu Vương Phó Tư Lệnh đã làm mất mặt vào thời điểm quan trọng, bây giờ tịch thu toàn bộ tài sản của cậu, sau khi về sẽ kiểm điểm kỹ lưỡng!" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính còn có tâm trạng nói đùa, liền phản bác: "Mẹ kiếp!

Bàn gia đây đã cứu cậu bao nhiêu lần rồi, cậu cứu tôi một lần mà còn lảm nhảm mãi không thôi, tôi phản đối a!" "Bàn gia tôi tổng cộng chỉ có nhiêu đó tài sản, cậu còn tịch thu!" "Cậu cũng quá vô lương tâm rồi, trước kia còn nói chia một nửa sản nghiệp Ngô Sơn Cư cho Tiểu ca, sao không có phần của Bàn gia tôi a!" "Mấy người tân binh khóa này của các cậu khó dạy quá!" Ngô Bất Chính cười cười, thấy anh ta vẫn còn cãi lại được, trong lòng cũng yên tâm hơn, "chết thì không chết được rồi, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều." Dược tính của thuốc tẩy giun vẫn chưa hết, Bàn Tử đứng dậy lại đi "giải quyết".

Vì sợ anh ta cũng giống Phan Tử, đang "giải quyết" thì ngất xỉu.

Thế là Ngô Bất Chính đi theo.

Nhưng không theo quá gần, dù sao mùi vị thực sự rất nồng nặc.

Ngô Bất Chính ngồi trên một tảng đá.

Nhìn tình hình xung quanh, phát hiện đây là một di tích của thần miếu.

Tảng đá này trông có vẻ là một bức tường trong thần miếu.

Không biết ngày xưa đã trải qua chuyện gì mà lại sụp đổ.

Nhưng phía trên vẫn còn ẩn hiện những bức bích họa điêu khắc.

Những bức bích họa điêu khắc này, lập tức gây hứng thú cho Ngô Bất Chính.

Nói thật, trên đường đi đến giờ, họ còn chưa thấy được bất kỳ tin tức nào.

Lúc này có thể nhìn thấy những bức bích họa này, đơn giản là khiến người ta mừng như điên.

Nhưng anh cũng hiểu, điều này là không thể tránh khỏi.

Dù sao anh còn chưa vào cổ mộ.

Không có bích họa cũng là bình thường.

Có thể phát hiện ra một bức bích họa này, thì đã là cơ duyên lớn tạ ơn trời đất rồi.

Cả bức bích họa vì lộ thiên nên bị phong hóa rất nghiêm trọng.

Thế là Ngô Bất Chính liền gọi đến một ít tro than gỗ còn sót lại sau khi đốt lửa.

Dùng để bôi lên.

Đừng nói, cách này quả nhiên không tệ.

Chương 1303

Cùng với việc bôi tro than, rất nhanh một bức bích họa đã thực sự hiện ra.

Nhưng nội dung bức bích họa này đơn giản là khiến anh càng nhìn càng chấn động.

Đó vậy mà là một bức Quần Xà Đồ.

Phía trên lớn nhỏ đều vẽ đầy rắn, Ngô Bất Chính nhất thời không hiểu nổi, những con rắn này đang làm gì.

Chúng quấn quýt lấy nhau, chẳng lẽ là đang đánh nhau sao?

Nếu Lương Quỳnh ở đây thì tốt rồi, dù sao cô ấy cũng xuất thân từ khảo cổ học, có lẽ còn có thể nhìn ra được.

Chứ để mình giải mã thì có chút gượng ép quá.

Nhưng mà tục ngữ có câu, đông người thì sức mạnh lớn.

Ngô Bất Chính vạn lần không ngờ, bên này anh ta chỉ vừa mới quét sơn ra một phần bức bích họa, còn chưa nhìn thấy toàn cảnh, mà trong phòng livestream đã có người bắt đầu giải đáp rồi.

Ngô Bất Chính nhìn kỹ, đó lại là Giáo sư Dương đã lâu không gặp.

Giáo sư Dương trông tâm trạng khá tốt, trước tiên trò chuyện với Ngô Bất Chính vài câu, sau đó liền kết nối âm thanh.

Ngô Bất Chính cũng hiểu ra.

Hóa ra con gái Giáo sư Dương ngày mai sẽ kết hôn.

Hôm nay ông ấy quả thật khá bận rộn.

Nhưng nghĩ đến việc Ngô Bất Chính và đồng đội không thể đến, ông ấy cảm thấy rất tiếc nuối, nên muốn vào xem livestream tiến độ của họ thế nào.

Ai ngờ vừa vào đã thấy những bức bích họa này. "Giáo sư, trước tiên cho cháu xin lỗi, nếu chúng cháu ra ngoài được, nhất định sẽ đến tận nhà tạ tội!" Ngô Bất Chính thái độ rất thành khẩn.

Anh ta sờ sờ phong thiệp mời Giáo sư Dương đưa trong túi, chuyện này quả thật là họ đã thất hứa trước.

Trước đó đã đồng ý sẽ đi dự đám cưới con gái người ta, ai ngờ âm sai dương thác lại bỏ lỡ mất rồi.

Nhưng Giáo sư Dương là người rất tốt, không hề trách tội họ.

Có thể thấy, Giáo sư Dương vẫn rất quý mến Ngô Bất Chính và mấy người họ.

Giáo sư Dương nói: "Tiểu Ngô à, cháu không cần quá để tâm, đời người có tụ có tán, đều là chuyện rất bình thường!

Cháu còn nhớ lão già này là ta đã mãn nguyện lắm rồi!

Chúng ta không nói nhiều nữa, ta với tư cách là nhạc phụ quả thật còn rất nhiều việc phải xử lý!

Ta thấy bức bích họa của cháu có chút manh mối, nên sẽ nói chuyện đơn giản với cháu một chút!" Giáo sư Dương vừa nói vừa đưa ra quan điểm của mình và bắt đầu phân tích.

Tần Vũ và Hắc Hạp Tử thấy động tĩnh trong phòng livestream cũng chạy đến.

Tần Vũ vừa nhìn thấy những bức bích họa này, cả người liền sững lại.

Một số mảnh ký ức trong đầu anh chợt lóe lên.

Nội dung liên quan đến bức bích họa này anh đã nhớ lại.

Nhưng lúc này Giáo sư Dương đang trình bày quan điểm của mình, nên anh không mở miệng.

Theo phân tích của Giáo sư Dương, nội dung trên những bức bích họa này không phải là đang đánh nhau.

Một đàn Kê quan xà nhỏ vây quanh thân thể của loài Song Lân Cự Mãng kia.

Với sự chênh lệch kích thước cơ thể lớn như vậy, nói là đánh nhau quả thật hơi khó tin.

Hơn nữa, suốt chặng đường họ đi qua, cũng phát hiện Song Lân Cự Mãng dường như không vượt qua ranh giới lãnh địa của Kê quan xà.

Hai loài rắn này cũng không bùng nổ xung đột, cứ như thể có một loại khế ước nào đó, khiến người ta khó hiểu.

Mà con Song Lân Cự Mãng khổng lồ kia, quấn quanh một cây cột lớn.

Những con Kê quan xà vây quanh trên thân nó, theo phân tích của Giáo sư Dương, đây có thể là đang giao phối!

Mọi người nghe thấy 'giao phối' đều cảm thấy không thể tin được.

Những người trong phòng livestream càng cười nói: 【Đây là giao phối kiểu gì?

Giao phối khác loài à?】【Đúng vậy Giáo sư Dương, hai loài rắn này khác loại, cũng có thể giao phối ư?】【Tôi cảm giác ý của Giáo sư Dương cũng có thể, dù sao thì đều là rắn mà!】【Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, người da trắng và người da đen đều là người, cũng có thể sinh con mà, chúng nó đều là rắn lẽ nào sai ư?】Đối mặt với câu hỏi của đám cư dân mạng trong phòng livestream.

Giáo sư Dương liền cười giải thích: "Hai loài rắn này, có thể thực ra chỉ là một loài rắn!

Ví dụ như loài chim 'lão bảo' là cùng một đạo lý!" Ban đầu những người trong phòng livestream còn hơi khó hiểu, nhưng khi Ngô Bất Chính giải thích, họ liền hiểu ra.

Theo lời Ngô Bất Chính nói, loài chim 'lão bảo' này vẫn luôn bị người ta cho rằng chỉ có chim mái mà không có chim trống.

Để sinh sản, chim mái sẽ tìm chim khác để giao phối.

Vì vậy cũng được dùng để hình dung kỹ nữ lăng loàn.

Nhưng thực tế không phải vậy, chim 'lão bảo' có chim trống.

Chương 1304

Chỉ là chim trống và chim mái có sự chênh lệch kích thước cơ thể quá lớn, nên bị lầm tưởng là hai loài chim.

Và hai loài rắn trước mắt này, nếu giải thích như vậy thì cũng có thể hiểu được.

Có lẽ loài Song Lân Cự Mãng và Kê quan xà thực ra cũng là một loài rắn.

Chỉ là sự chênh lệch kích thước cơ thể quá lớn.

Mọi người nghe đến đây đều cảm thấy thích thú, cho rằng rất có thể là như vậy.

Nhưng Ngô Bất Chính phát hiện sắc mặt Tần Vũ dường như có quan điểm khác, liền hỏi anh thấy thế nào.

Tần Vũ nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Hướng tư duy đúng rồi, nhưng phân tích sai!" Mọi người nghe vậy liền sững sờ, không hiểu anh có ý gì.

Thế nhưng Tần Vũ cũng không giải thích, đứng dậy tiếp tục quét sơn toàn bộ bức bích họa.

Ngô Bất Chính và những người khác thấy vậy cũng đến giúp.

Chỉ trong hai phút, toàn bộ bức bích họa đã được quét sạch.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy nội dung của bức bích họa, lập tức đều ngây người.

Chỉ thấy cây cột mà con Song Lân Cự Mãng quấn quanh căn bản không phải là cột.

Mà là một con cự mãng có kích thước cơ thể còn lớn hơn.

Con cự mãng đó có kích thước quá lớn, nên mới bị lầm tưởng là cây cột.

Nhưng thực ra đó cũng là một con rắn.

Và con Song Lân Cự Mãng quấn quanh trên thân nó, trông chẳng khác gì so với Kê quan xà.

Đó là sự khác biệt giữa chiếc đũa và cây cán bột!

Những người có mặt, bao gồm cả những người trong phòng livestream, đều ngây người.

Đây đâu phải rắn nữa, đây đích thị là rồng rồi!

Giáo sư Dương giọng run rẩy nói: "Đây...

đây sao lại có con rắn lớn đến vậy, đây đích thị là xà mẫu rồi!

Những con rắn nhỏ kia, là đang giúp con Song Lân Cự Mãng và xà mẫu giao phối à!" Mấy ngày nay trên mạng, độ hot về Kê quan xà và Song Lân Cự Mãng vẫn luôn ở mức cao.

Giáo sư Dương cũng đã sớm biết về hai loài rắn này.

Nhưng ai ngờ, bên dưới đây lại còn có một con rắn lớn hơn nữa!

Rốt cuộc đó còn có thể gọi là rắn được nữa không?

Đó căn bản chính là rồng rồi!

Hắc Hạp Tử nói: "Xem ra Bàn Tử đoán đúng rồi, rắn ở đây quả thật là sống theo bầy đàn, con cự mãng lớn nhất này, có thể chính là xà mẫu!" Ngô Bất Chính nghe vậy sững người, vội hỏi: "Bàn Tử đâu rồi?" Ngô Bất Chính cũng sững người, sau đó liền vỗ trán nói: "Mẹ nó, sao tôi lại quên mất thằng bé này chứ, nó đi giải quyết rồi, sao vẫn chưa xong, không phải bị táo bón rồi đấy chứ!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa thấy hơi ngại.

Thế nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại mở phòng livestream.

Mặt anh ta đỏ bừng vì xấu hổ, toàn thân run rẩy, hướng về phía camera nói: "Ngô Bất Chính, thằng cha nhà cậu!

Cậu muốn hại chết Bàn gia à!

Mau đưa giấy đây, mẹ kiếp Bàn gia tao tê hết cả chân rồi!

Thằng cha nhà cậu!

Bàn gia tao kịch liệt lên án!

Cái lũ bị trời đánh các cậu, Bàn gia đã thế này rồi mà còn hành hạ tao!

Còn hành hạ nữa, tao thật sự sẽ chết mất thôi!" Ngô Bất Chính mặt đầy xấu hổ, vì xem quá nhập tâm mà lại quên mất Bàn Tử.

Ngay lập tức liền chạy qua.

Khi anh ta dìu Bàn Tử trở về, Bàn Tử vốn dĩ đang làm loạn, giờ đi lại cứ như một bà cụ.

Hai chân mềm nhũn, miệng lầm bầm kêu ca: "Cái lũ vô lương tâm các cậu, mẹ kiếp muốn cho Bàn gia tao táo bón đến chết à!

Cái chân của tao, mẹ kiếp tê liệt hết rồi!" Mọi người đều không nhịn được cười.

Ngô Bất Chính cũng cười.

Bàn Tử tức đến muốn đá anh ta một cái cũng không có sức.

Ngô Bất Chính vội vàng lái sang chuyện khác, bảo Bàn Tử đi xem bích họa.

Rồi giải thích thêm một chút.

Bàn Tử nghe thấy suy đoán trước đó của mình lại đúng, liền vứt chuyện đi vệ sinh ra sau đầu, đắc ý nói: "Bàn gia tao đã sớm nhấn mạnh rồi, trí tuệ của nhân dân là vô tận, không tin nhân dân chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình!

Cái lũ nhóc con các cậu, cứ khăng khăng không tin Bàn gia, giờ thì sao, bị vả mặt rồi chứ gì!

Không nói thì thôi, Béo có cái hay của Béo, trong bụng Bàn gia tao chứa toàn là mực đó!

Chương 1305

Hiểu không hả các cậu!" Giáo sư Dương có lẽ có việc bận, rất nhanh đã rời khỏi phòng livestream.

Ngô Bất Chính cảm khái: "Thật là một giáo sư tốt làm sao!

Luôn xuất hiện vào lúc cần thiết nhất." Thế mà họ lại thất hứa với người ta, thật sự là khó ăn nói quá.

Ngô Bất Chính nhấn mạnh, lần này chỉ cần sống sót ra ngoài, nhất định phải đến tận nhà thăm hỏi và xin lỗi mới phải.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, trời cũng sắp tối rồi.

Đêm thứ ba trong rừng mưa này, liệu có thể bình an vượt qua hay không cũng là một vấn đề!

Phan Tử cũng đã hạ sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Có lẽ thời gian tiêm huyết thanh muộn hơn, nên hồi phục cũng chậm hơn Bàn Tử không ít.

Mọi người thấy trời đã gần bảy giờ tối.

Sắc trời xung quanh đều bắt đầu tối sầm lại.

Ngay lập tức không chần chừ nữa, bắt đầu chuẩn bị.

Thực ra cũng không có gì để chuẩn bị nhiều.

Chỉ là đi nhóm một đống lửa trại, làm cho ngọn lửa lớn hơn.

Một số tấm bạt chống nước không dùng đến đều được mang đi đốt.

Chỉ cần trụ được đêm nay, ngày mai Phan Tử hồi phục, bất kể là rời đi hay tiếp tục đi sâu vào trong, nơi này rõ ràng đều không còn tác dụng nữa.

Chỉ để lại một số vật tư sinh hoạt thiết yếu, những thứ khác có thể đốt đều đốt hết.

Làm cho ngọn lửa lớn hơn, rắn tất nhiên sợ lửa, chỉ cần lửa càng lớn thì nguy hiểm họ phải đối mặt sẽ tương đối nhỏ đi rất nhiều.

Tần Vũ lại tìm đến mấy chiếc mặt nạ phòng độc đưa cho mọi người đeo.

Phan Tử hiện tại hô hấp vẫn chưa thông suốt, sợ làm anh ta chết ngạt nên không cho anh ta đeo.

Trừ Hắc Hạp Tử và Tần Vũ, những người khác đều ở trong lều.

Và bên ngoài lều, họ dùng đá chất thành một công sự giống như chiến hào.

Những bình xịt lửa, bình xăng, cùng với các loại vũ khí đều chất đầy bên trong.

Đêm nay rõ ràng là sẽ có một trận quyết chiến lớn.

Ngọn lửa ở cách chiến hào hơn mười mét.

Chỉ cần có bất kỳ tình huống gì xảy ra ở các vũng nước xung quanh, họ cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng ngay lập tức.

Mỗi người đều bôi bùn lên người, cho dù thật sự bị bầy rắn tấn công phân tán, cũng không đến nỗi không có chút khả năng tự vệ nào.

Đã chuẩn bị hoàn tất, giờ chỉ còn đợi đối phương đến tấn công.

Bàn Tử thể lực chưa hồi phục, vũ khí cũng không cầm lên nổi, trong lòng ít nhiều cũng thấy không chắc chắn.

Anh ta nghĩ đi nghĩ lại tất cả các cách, vẫn cảm thấy có vài sơ hở.

Thế là anh ta gọi Ngô Bất Chính nhân lúc còn thời gian.

Lấy một ít bùn lầy, bôi lên tấm bạt chống nước.

Sau đó tìm một khe nứt giữa những tảng đá.

Dùng tấm bạt chống nước che lên trên.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại phải làm vậy.

Bàn Tử giải thích: "Vì những con rắn đó nhìn thấy người ở trong bùn lầy, vậy thì chắc chắn cũng không thể nhìn ra đây là tấm bạt chống nước.

Chúng ta tạo một phòng tuyến cuối cùng, nếu thật sự không đỡ nổi, thì trốn vào đây, dùng tấm bạt chống nước bịt kín phía trên.

Những con rắn đó cũng sẽ không vào được.

Trụ đến trời sáng ít nhất cũng có thể sống sót.

Cái lều là mục tiêu quá lớn, làm vậy sẽ an toàn hơn." Không thể không nói, suy nghĩ của Bàn Tử đôi khi vẫn rất được việc.

Ngô Bất Chính cũng thấy có lý.

Thế là hai người chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, sau đó mới quay trở lại lều.

Lúc này đã là chín giờ tối.

Đống lửa cháy rừng rực.

Xung quanh trông có vẻ không có vấn đề gì.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử tranh thủ thời gian ngủ, nếu đến nửa đêm vẫn không có chuyện gì, họ sẽ phải ra thay thế Tần Vũ và Hắc Hạp Tử.

Cứ thế chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ.

Chương 1306

Thời gian đã gần đến nửa đêm.

Bàn Tử ban ngày ngủ cả một ngày, lúc này cũng không ngủ được lâu đã tỉnh giấc.

Nhưng có thể cảm nhận được thể lực đã hồi phục không ít.

Và Phan Tử cũng bắt đầu nói mê sảng, xem ra thể lực cũng đã hồi phục một chút, đến cả sức để nói lảm nhảm cũng có rồi.

Ngô Bất Chính lúc này cũng không ngủ được, nhưng anh ta biết mình ra ngoài chỉ tổ gây rối, thế là cứ thế trông chừng Phan Tử.

Bàn Tử chạy ra ngoài, cầm lấy khẩu súng máy gõ chữ của mình, giờ tuy không thể đánh giáp lá cà, nhưng bắn súng thì vẫn không vấn đề gì.

Ba người lại cảnh giác thêm một lúc.

Cuối cùng, điều cần đến vẫn đã đến.

Bóng tối vốn có xung quanh bắt đầu trở nên mờ mịt.

Vô số hơi sương không biết từ đâu lan tỏa ra.

Đống lửa cách mười mấy mét lúc này trông như được phủ một lớp voan trắng.

Mọi người nhận ra tình hình không ổn, đều bắt đầu lên đạn súng, chuẩn bị sẵn sàng phản kích.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, trong các vũng nước xung quanh lại bắt đầu xuất hiện tiếng nước 'ào ào'.

Cũng không biết có bao nhiêu thứ từ trong nước trồi lên.

Chiếc lều họ chọn, lưng chính đối diện rừng thông.

Là một nơi đá nối liền rừng thông.

Đây cũng là để tiện, nếu một khi không địch lại, có thể rút vào trong rừng thông.

Hơn nữa, đá nối liền rừng thông, điều đó có nghĩa là ở đây không có vũng nước.

Nếu những con rắn đó từ vũng nước chui ra, thì phía sau lưng họ sẽ an toàn.

Quả nhiên, rất nhanh từng bóng rắn liền đổ dồn về phía đống lửa kia.

Có lẽ bị ánh sáng thu hút, chúng không dám đến gần, mà dừng lại ở nơi cách đống lửa hơn mười mét.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, số lượng Kê quan xà lần này đến lại nhiều đến thế.

Từng con Kê quan xà nhiều đến nỗi khiến người ta sởn gai ốc.

Có con Kê quan xà thậm chí còn trực tiếp đè lên thân những con Kê quan xà khác.

Hơn nữa những con rắn này càng lúc càng nhiều.

Một mảnh đất nhỏ như vậy, làm sao có thể chứa nổi chúng.

Chúng bắt đầu chồng chất lên nhau, quấn quýt, uốn lượn.

Dần dần, từng con rắn đã chất đống lên cao ít nhất ba mét.

Mà lúc này, điều đáng sợ không phải là xung quanh vẫn không ngừng có rắn tràn đến, dường như vô cùng vô tận.

Bàn Tử nhìn mà hít khí lạnh, nhỏ giọng chửi rủa: "Mẹ kiếp, xếp chó con à?

Mấy con Kê quan xà này đang chơi game đấy à!" Hắc Hạp Tử ra hiệu anh ta đừng nói chuyện, rồi gõ một câu vào phòng livestream: "Chơi cái game mẹ gì, xếp chó con cũng không chơi kiểu này, Kê quan xà bên dưới sớm đã bị đè chết rồi!" Thật vậy, theo tốc độ tăng lên này, Kê quan xà bên dưới cũng không chịu nổi.

Độ cao này đã chất đống lên đến năm mét.

Thế nhưng Tần Vũ lại nói: "Các cậu nhìn xuống dưới, chúng nó đều đang lăn lộn, như lốp xe vậy, không đè chết được!" Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện, những con rắn bên dưới đống rắn đó không ngừng uốn lượn lăn tròn.

Mỗi lần chịu lực đều có rất nhiều rắn, căn bản không thể đè chết.

Chiêu này mẹ kiếp quả thực đã thành tinh rồi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, căn bản không thể tin là do một đàn rắn làm ra!

Những con rắn này tụ tập càng lúc càng nhiều, sau đó lại xuất hiện hai bầy rắn giống như cánh tay.

Tiếp đó là thân thể, cổ và đầu.

Cuối cùng những con rắn này lại quấn quýt lấy nhau, tạo thành một khối rắn giống như hình người.

Cả khối rắn cao ít nhất phải năm mét, trông cứ như một người khổng lồ vậy.

Bàn Tử nhìn mà suýt tè ra quần, chửi rủa: "Thằng cha nhà nó, mẹ kiếp đang chơi gì đây?

Biến hình Kim Cương à!

Ai cho lũ Kê quan xà này xem tivi vậy, sao lại còn biết chiêu này nữa!" Hắc Hạp Tử nói: "Mẹ kiếp nếu lũ rắn này mà không có trí tuệ, tao sẽ đập nát cái hộp gỗ của tao!" "Giờ nói mấy cái này có ích gì, phải làm sao đây!" Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, cái này không dùng bom thì phải dùng pháo cối thôi, súng máy gõ chữ cũng không bắn tan được lũ rắn này đâu!" Bàn Tử đang nói, bỗng nhiên khối rắn hình người kia lại vỗ mạnh về phía một chiếc lều bên cạnh.

Trong tích tắc, cả chiếc lều liền bị vỗ sập.

Đến lúc này họ mới hiểu ra, những con rắn này muốn làm gì.

Chúng có thể không xác định được Tần Vũ và đồng đội ở đâu.

Chương 1307

Cho nên chúng chuẩn bị gây ra một cuộc tàn phá lớn, phá hủy hết đồ đạc ở đây, ép mọi người phải ra ngoài.

Mọi người nhìn mà kinh hồn bạt vía, lúc này thứ duy nhất có thể dựa vào chính là chiếc lều của họ đã bôi bùn.

Hy vọng những con rắn này không nhìn thấy.

Xung quanh chỉ có ba bốn chiếc lều.

Rất nhanh, những chiếc lều khác đều bị bầy rắn này vỗ nát.

Chỉ còn lại chiếc lều mà họ đang ở.

Khối rắn hình người kia, nhìn chằm chằm vào chiếc lều của họ từ xa, dường như cũng hơi không chắc chắn.

Không biết đây rốt cuộc là lều, hay là một ngọn núi nhỏ.

Trì hoãn mãi không ra tay.

Ngay khi mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên chỉ nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng đánh rắm thối.

Ngô Bất Chính liền bò ra, chửi rủa: "Mẹ ơi, Phan Tử sao lúc này lại đánh rắm nữa rồi!

Thuốc diệt côn trùng này cũng mới có tác dụng!

Mặt nạ phòng độc sao không phòng rắm được chứ!" Giọng anh ta rất thấp, nhưng đó không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, Phan Tử đánh rắm rồi.

Hôi không thể ngửi nổi.

Kê quan xà không nhìn thấy chiếc lều, bên trên bôi bùn lầy.

Thế nhưng cái mùi thối đó chúng có thể ngửi thấy chứ.

Mùi thối này giống như pháo hiệu, khiến chúng lập tức cảm thấy ngọn đồi phía trước có gì đó bất thường.

Ngay lập tức, bầy rắn uốn lượn, lại biến đổi hình dạng.

Từ hình người biến thành một khối tròn lăn lóc.

Cao ít nhất hai mét, rộng đến bảy tám mét.

Lăn về phía lều của mọi người.

Rõ ràng những con Kê quan xà này, không chắc chắn, chuẩn bị thực hiện một pha nghiền nát với sức phá hoại mạnh hơn!

Bàn Tử thấy vậy biết đã không ổn, chửi một tiếng 'mẹ kiếp', khẩu súng máy gõ chữ trong tay liền khai hỏa.

Trong chớp mắt, trận chiến bùng nổ.

Ngô Bất Chính thực sự không muốn quay lại hỏi chuyện rắm thối.

Liền vớ lấy bình xăng ném về phía trước.

Bàn Tử một phát một cái, bắn nát các bình xăng.

Lửa sáng trong tích tắc liền nuốt chửng bầy rắn kia.

Cộng thêm súng bắn tỉa, đạn từ súng máy gõ chữ quét ngang.

Lưỡi lửa liếm nuốt, trong chớp mắt máu thịt văng tung tóe.

Cũng không biết đã bắn chết, đốt chết bao nhiêu Kê quan xà.

Thế nhưng bầy rắn này quá nhiều.

Cứ thế chịu đựng hỏa lực che chắn mà xông tới, trên bầy rắn còn mang theo lửa.

Trông giống hệt như một quả cầu lửa khổng lồ. "Chạy mau!

Chạy mau, nơi này không giữ được nữa rồi!" Bàn Tử cũng không ham chiến, hô một tiếng rồi đứng dậy chạy về phía phòng tuyến cuối cùng mình đã thiết lập trước đó.

Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính cũng chạy.

Hắc Hạp Tử thì chạy về cõng Phan Tử lên, rồi cũng đi theo.

Bàn Tử là người đầu tiên nhảy xuống, sau đó là Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Đợi đến khi Hắc Hạp Tử và Phan Tử cũng nhảy vào.

Không nói hai lời, vớ lấy súng máy gõ chữ, nhắm vào những bình xăng trong chiến hào mà xả đạn loạn xạ!

Chỉ nghe thấy tiếng 'bùm bùm bùm' vang lên.

Trong tích tắc, cả chiến hào liền nổ tung, chiếc lều phía sau cũng bị đốt cháy.

Thế nhưng bầy rắn đã không thể dừng lại, bị vụ nổ đánh trúng.

Sau đó liền lăn vào trong lều.

Chương 1308

Chiếc lều bốc cháy, ngọn lửa trong tích tắc liền bao trùm cả bầy rắn.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, lôi ra ba quả lựu đạn buộc lại với nhau, ném về phía bầy rắn.

Lựu đạn vừa kịp bay đến trên đầu bầy rắn, Hắc Hạp Tử liền giơ súng bắn tỉa 'phanh' một tiếng.

Lựu đạn nổ tung ngay lập tức.

Tiếng nổ lớn xé tan cả bầy rắn.

Vô số thi thể Kê quan xà rơi rụng khắp nơi.

Máu còn nhuộm đỏ cả vũng nước.

Khối rắn khổng lồ cũng trong tích tắc tan rã.

Thế nhưng nói thật, cách này cũng chẳng có tác dụng gì!

Kê quan xà quá nhiều.

Cho dù đã bị nổ tan tác, nhưng vẫn còn rất nhiều 'cá lọt lưới' sống sót.

Họ căn bản không dám ra ngoài.

Bàn Tử gọi mọi người ngồi xổm xuống, rồi đậy tấm bạt chống nước lên trên đầu.

Bên trên bôi bùn lầy, vừa hay cách ly với bên ngoài.

Chỉ cần họ không nhúc nhích, chắc chắn sẽ không sao.

Mọi người trốn ở đây, nhìn nhau mà đều nở nụ cười khổ.

Ai ngờ, cuối cùng thứ cứu mạng mọi người lại chính là 'lớp bảo hiểm' cuối cùng mà Bàn Tử đã thiết lập.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, giơ ngón cái lên nói: "Cậu chính là điểm tựa, chúng ta là cọng rơm, điểm tựa không thể thiếu cọng rơm, cọng rơm không thể thiếu điểm tựa!

Bàn Tử lần này cậu lập công lớn rồi!

Tổ chức quyết định, khôi phục chức vụ Vương phó tư lệnh của cậu, hy vọng cậu tiếp tục cố gắng lập thêm nhiều thành tích huy hoàng!" Bàn Tử cười một tiếng, sau đó liền sững người: "Tiểu Ngô, mẹ kiếp cậu thăng chức không phải nên là Vương tư lệnh sao?

Sao vẫn là Phó tư lệnh vậy!" Ngô Bất Chính nói: "Cậu quên rồi à, trước đó chức vụ Vương phó tư lệnh của cậu đã bị bãi bỏ, giờ xem như được khôi phục rồi!

Đừng có nhiều lời vớ vẩn như vậy, còn nói nhảm nữa tôi sẽ bãi chức của cậu luôn đấy!" "À này tôi nói, mẹ kiếp cậu..." Bàn Tử vừa định phản bác, thấy Tần Vũ nhìn mình, liền lập tức đổi giọng nói: "Thôi được rồi, Phó tư lệnh thì Phó tư lệnh vậy, ai bảo cậu có Tiểu ca che chở chứ!

Bàn gia tao cũng quen rồi!" "Nhưng tao nhớ ra một chuyện!" Bàn Tử đột nhiên chỉ chỉ Phan Tử vẫn đang hôn mê bên cạnh: "Mẹ kiếp cậu vừa nãy nói nó đánh rắm, cậu đã lau đít cho nó chưa?

Mà đã bò ra rồi?" Ngô Bất Chính sững người, nói: "Mẹ kiếp thối như vậy, tôi còn phải lau đít cho nó ư?" Đến đây mọi người đều không bình tĩnh được nữa.

Bàn Tử chửi rủa: "Tao bảo sao mà thối thế, không gian này bé tí, cậu định xông khói chết mọi người à!

Bàn gia tao thật sự vừa làm cha vừa làm mẹ, cái lũ nhóc con các cậu, trừ Tiểu ca ra thì chẳng đứa nào làm tao yên lòng cả!" Bàn Tử vừa nói vừa kéo quần áo Phan Tử ra để lau đít cho anh ta, đồng thời lầm bầm: "Thiên Chân thì không nói rồi, thằng nhóc con đó, cứ phải dựa vào Bàn gia che chở!

Giờ thì hay rồi, còn phải lau đít cho Phan Tử nữa!

Thằng nhóc Hắc Hạp Tử này làm cái gì cũng đòi tiền, các cậu thật sự không làm Bàn gia tao yên lòng mà!" Mọi người nghe thấy buồn cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Bàn Tử này, đôi khi quả thật đáng tin cậy.

Nếu không thì cũng sẽ không có tình nghĩa sâu sắc đến vậy.

Bàn Tử xử lý xong liền mặc quần cho Phan Tử.

Ai ngờ Phan Tử lúc này lại tỉnh rồi, nhìn hành động của Bàn Tử mà yếu ớt chửi rủa: "Mẹ kiếp thằng nào đấy, sao lại cởi quần ông!

Mẹ kiếp, nếu mày không phải Lương Quỳnh, ông giết mày!" Trong rừng mưa này chỉ có một người phụ nữ là Lương Quỳnh.

Phan Tử cũng không ngốc, nếu là người khác thì chắc chắn là đàn ông rồi.

Đàn ông cởi quần mình, nghĩ đến là anh ta thấy 'cúc hoa' (hậu môn) co thắt lại.

Bàn Tử chửi rủa: "Mẹ kiếp mày giả vờ cái gì chứ, nhìn thấy Bàn gia mày rồi mà còn giả vờ không thấy!" Ai ngờ Phan Tử sững người, vội hỏi: "Bàn Tử là mày à?

Tam Gia đâu?

Bọn họ thế nào rồi?

Mày có thấy Tam Gia không!

Với lại đây là đâu vậy, sao mà tối thế này!

Mau thắp đèn lên đi!" Phan Tử thúc giục.

Mọi người nghe vậy sững người.

Nơi này tuy không bật đèn, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy hình dáng đối phương mà!

Họ ở ngay bên cạnh, sao Phan Tử lại dường như không nhìn thấy gì cả!

Tần Vũ mở miệng nói: "Đừng hoảng!

Sương mù có độc, đeo mặt nạ chống độc cho anh ấy, lát nữa là có thể nhìn thấy rồi!" Phan Tử nghe thấy Tần Vũ cũng ở đây, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1309

Bàn Tử vội vàng tìm mặt nạ phòng độc đeo cho anh ta.

Chưa đầy hai phút, thị lực của Phan Tử quả nhiên đã hồi phục.

Khi anh ta nhìn thấy mọi người đều ở đây, liền vui mừng đến phát khóc!

Ôm chầm lấy Ngô Bất Chính mà nói! "Tiểu Tam Gia, cậu không sao thì tốt quá rồi, nếu không tôi biết ăn nói với Tam Gia thế nào đây!

À phải rồi, các cậu có thấy Tam Gia không?" Ngô Bất Chính vội nói: "Chúng tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, doanh trại của các cậu ở đây, sao cậu lại chạy đến lối ra bên kia rồi!" Phan Tử vội nói: "Tôi là bị ép buộc!

Chúng tôi ở đây cũng gặp phải bầy rắn, Lương Quỳnh bị rắn cắn, tôi dẫn Tam Gia chạy!

Kết quả chạy nhanh quá nên bị lạc!

Đoạn Vô Kỵ cõng Lương Quỳnh cũng không biết có đuổi kịp Tam Gia không nữa!

Sau đó tôi phát hiện bị lạc nên đi tìm, nhưng căn bản không có phương hướng, thế là mò nhầm đường!" Mọi người nghe nói Lương Quỳnh cũng bị rắn cắn, lập tức đều lo lắng.

Độc tính của Kê quan xà quá mạnh.

Đến cả thể chất như Bàn Tử và Phan Tử còn suýt không cứu được.

Lương Quỳnh bị cắn thì tám phần là chết rồi.

Phan Tử thấy Ngô Bất Chính vẫn còn lo lắng cho cô ấy, liền mở miệng nói: "Tiểu Tam Gia, cậu đừng bận tâm nữa, Lương Quỳnh đã không còn cứu được rồi!

Tuy Đoạn Vô Kỵ đã tiêm huyết thanh cho cô ấy, nhưng Tam Gia đã nói rồi, lần này cô ấy chắc chắn không ra ngoài được!

Chết ở đây thực ra cũng là một kết quả tốt cho cô ấy!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Nói thật, anh ta có cảm giác rất kỳ lạ với Lương Quỳnh.

Có lẽ vì Lương Quỳnh và Tần Vũ có chút quan hệ.

Thêm vào đó họ lại từng cùng nhau vào sinh ra tử.

Tổng thể cảm thấy Lương Quỳnh cũng là chiến hữu, không thể dễ dàng từ bỏ.

Nhưng nghe Phan Tử nói vậy, rõ ràng là Lương Quỳnh có lẽ thật sự không qua khỏi rồi.

Phan Tử thở dài nói: "Thực ra tôi cũng không biết nhiều, là vào ngày chúng tôi đến đây!

Tam Gia đã chủ động tìm Lương Quỳnh nói chuyện!

Tôi ở bên cạnh nghe được một ít!

Con nhỏ này không biết dùng loại nước hoa hiệu gì, mùi trên người rất nồng!

Đến cả bùn lầy cũng không che giấu được!

Nếu không thì suốt chặng đường này chúng ta cũng sẽ không thảm hại như vậy!

Nhưng cái mùi đó nói thật cũng khá dễ chịu, mỗi lần ngửi thấy tôi đều muốn ngủ, cậu thấy lạ không!" Mọi người nghe đến đây, Tần Vũ ba người đều hiểu ra.

Đó chắc chắn là Cấm bà hương rồi!

Xem ra tình hình của Lương Quỳnh quả thật lại nghiêm trọng hơn.

Thảo nào cô ấy lại chủ động tìm Ngô Tam Tỉnh để vào đây.

Xem ra cô ấy cũng đoán được, chắc chắn là thông qua việc xem tập Long Lĩnh kia.

Đoán rằng Thi miết hoàn này, chính là từ Quỷ thành Xà Chiểu Cung Tây Vương Mẫu chảy ra ngoài.

Cho nên mới phải đến đây để đánh cược một phen cuối cùng.

Phan Tử tiếp tục nói: "Đại khái ý tứ tôi cũng không hiểu, Tam Gia chỉ nói, tình huống của cô ấy, nếu không thì chưa đến một tháng sẽ bị thi hóa!

Cho nên muốn tự cứu, chỉ có thể đi theo Tam Gia đến cùng!

Nếu không thì tuyệt đối không thể ra ngoài được!

Tôi biết cũng chỉ có vậy, nhưng các cậu thử nghĩ xem, để cô ấy cả đời mắc kẹt ở cái nơi quỷ quái này!

Tôi thấy vẫn là bị rắn cắn chết đến thống khoái hơn!

Các cậu cũng đừng quá đau lòng, mỗi người mỗi số phận mà!" Ngô Bất Chính rơi vào im lặng.

Nói thật anh ta còn có thể chấp nhận được, nhưng Tần Vũ thì sao?

Quan hệ giữa Tần Vũ và Lương Quỳnh có chút khó nói.

Anh ta nhìn Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ cúi đầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào.

Không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử cảm thấy không khí hơi trầm lắng, vội hỏi: "Chúng ta đừng nói về cô ấy nữa, dù sao Bàn gia và Tiểu ca cũng đã ăn Thi miết hoàn rồi, cũng không thoát được đâu!

Mày có biết Tam Gia đi đâu không?

Chương 1310

Bọn họ có khi nào đã vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rồi không?" Phan Tử gật đầu cho rằng có thể, nói: "Tam Gia nói lối vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chính là ở trong thủy đạo!

Chúng tôi đã tìm thấy rồi, nhưng lối vào đó không dễ đi, nên chúng tôi chuẩn bị ngày thứ hai sẽ xuất phát!

Kết quả là ngay tối hôm đó đã xảy ra chuyện!

Các cậu suốt đường đi không thấy Tam Gia bọn họ, tôi thấy tám phần là họ đã đi xuống rồi!

Chỉ là không biết bên dưới có loại Kê quan xà này không!" Mọi người nghe thấy đã tìm thấy lối vào, trong lòng đều mừng rỡ, Ngô Bất Chính vội nói: "Vậy cậu dẫn chúng tôi qua đó, Lương Quỳnh sống chết thế nào tạm thời không nói, ít nhất cũng phải hội hợp trước đã!" Phan Tử gật đầu nói: "Tôi chắc chắn sẽ đi tìm Tam Gia, nhưng đợi thêm chút nữa, đợi bên ngoài không còn động tĩnh gì rồi hãy xuất phát!

Hoặc là đợi đến trời sáng!" "Trời sáng?

Không được không được!" Bàn Tử lập tức xua tay nói: "Chỗ này quá nhỏ, cách trời sáng ít nhất còn mấy tiếng đồng hồ!

Tạm thời không nói đến việc ở đây chật chội, riêng cái mùi thối của cậu thôi cũng không chịu nổi rồi, cậu phải mau chóng ra ngoài tắm rửa đi!

Ngoài ra, Tam Gia các cậu tám phần là đã vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rồi, chúng ta mà còn chần chừ nữa!

Tam Gia các cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm chứ!" Phan Tử nghe thấy lạ, hỏi ngược lại: "Thằng Bàn Tử chết tiệt, khi nào mày lại quan tâm đến an nguy của Tam Gia chúng tao vậy?" Ngô Bất Chính nghe vậy nói: "Nó đang nhắm đến Minh khí của Tây Vương Mẫu đó, tôi có thể nói cho cậu biết thằng Bàn Tử chết tiệt, đừng đến lúc vào trong không mò được Minh khí, ngược lại lại bị Tây Vương Mẫu giữ lại làm con rể thượng môn đó!

Đến lúc đó chúng tôi không ở đây bầu bạn với cậu đâu!" Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Yên tâm đi, Bàn gia tao rất có nguyên tắc, mò Minh khí thì là mò Minh khí, từ trước đến nay không bao giờ loạn lạc quan hệ nam nữ!

Tây Vương Mẫu cũng không được đâu!" Mọi người trò chuyện một lúc, không khí cũng thả lỏng hơn.

Không nói gì khác, cách của Bàn Tử này vẫn rất tốt.

Ít nhất trong suốt thời gian dài như vậy, quả thật không có Kê quan xà nào tìm được đến đây.

Hơn nữa nghe động tĩnh bên ngoài cũng càng lúc càng nhỏ đi.

Nghĩ là những con Kê quan xà đó chắc sắp đi rồi.

Mọi người lại đợi một lúc.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài nhỏ đi vài phần.

Bàn Tử lúc này mới lén lút vén một khe hở, nhìn ra bên ngoài.

Ngô Bất Chính vội kéo anh ta lại, la lên: "Mẹ kiếp cậu không muốn sống nữa à, cẩn thận có rắn!

Dùng cái này!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa chỉ vào camera.

Bàn Tử hiểu ý, thò camera ra ngoài.

Đống lửa bên ngoài vẫn còn sáng, Kê quan xà xem ra thật sự sợ lửa, vẫn không động đến đống lửa đó.

Nhưng những nơi khác thì một mảng bừa bộn, Kê quan xà cũng đều biến mất tăm.

Bàn Tử nhìn một lát, cảm thấy bên ngoài đã an toàn rồi.

Đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng: "Phan Tử!" Giọng nói này rất rõ ràng, cứ như thể đang đứng trên đầu họ mà gọi vậy.

Phan Tử sững người, lập tức la lên: "Là Tam Gia, bọn họ đã trở về!" Vừa nói Phan Tử đã định đi ra, Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ kéo anh ta lại, nhỏ giọng nói: "Đừng hoảng!

Đối thoại thử xem!" Phan Tử sững người không hiểu ý gì, Bàn Tử vội giải thích một chút nói Kê quan xà có thể nói tiếng người, cho nên cũng phải cẩn thận.

Kẻ nào không thể đối thoại với cậu thì không phải người.

Phan Tử bừng tỉnh, trước đó Tam Gia chỉ dặn dò họ, bất kể nghe thấy âm thanh gì cũng đừng đáp lại, cứ đi theo ông ấy là được.

Tuy suốt đường đi cũng nghe thấy một số lời kỳ lạ, nhưng lúc đó cứ nghĩ là bị ma ám.

Không ngờ là những con Kê quan xà này đang nói chuyện.

Phan Tử lấy camera của Bàn Tử qua, lia loạn xạ ra bên ngoài.

Không phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ.

Con Kê quan xà đó có lẽ đã đi rồi.

Mọi người thấy vậy đều hơi sốt ruột, thế là Tần Vũ dẫn đầu bò ra ngoài trước.

Tiếp theo là Hắc Hạp Tử.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc Hắc Hạp Tử vừa mới ra ngoài.

Một vệt đỏ lóe qua, khoảnh khắc tiếp theo quần áo trên cánh tay Hắc Hạp Tử liền đỏ lên.

Hắc Hạp Tử đột nhiên giật mạnh, liền phát hiện đó là một con Kê quan xà!

Hơn nữa miệng rắn đã cắn chặt vào ống tay áo của anh ta.

Đây là rừng mưa, cộng thêm việc lội bộ suốt đường.

Hắc Hạp Tử trên người chỉ mặc một chiếc áo thun dài tay màu đen.

Răng độc của Kê quan xà sắc bén, xem ra, chắc chắn đã cắn xuyên qua quần áo, cắn chặt vào da thịt rồi.

Hắc Hạp Tử mắt nhanh tay lẹ, nhưng vẫn trúng chiêu.

Những con Kê quan xà đó cũng lạ, sao lại không cắn Tần Vũ là người đầu tiên ra ngoài chứ?

Chương 1311

Chẳng lẽ những thứ này cũng biết thể chất 'văn hương' của anh ấy?

Thế nhưng chưa kịp đợi mọi người nghĩ rõ, Tần Vũ bỗng nhiên một tay liền kéo tấm bạt chống nước lên.

Đồng thời la lên: "Chạy mau!

Chạy mau!" Mọi người nghe thấy lời này biết chắc chắn là có chuyện rồi.

Từng người một chui ra.

Chạy về phía trước, Ngô Bất Chính chạy được năm mét, quay đầu nhìn lại một cái.

Lập tức cả người anh ta đều ngây dại.

Chỉ thấy phía sau khe nứt nơi họ đang ở, một đàn Kê quan xà lớn đã tụ tập lại với nhau.

Rõ ràng chúng có thể cảm nhận được sự tồn tại của mọi người, nhưng không biết ở đâu, nên đã tụ tập lại phía sau.

Chờ đợi cơ hội.

Không ngờ mọi người lại thật sự mắc bẫy!

“Đi theo tôi!

Chúng ta đi tìm Tam gia, tôi biết lối vào ở đâu!” Phan Tử hét lên, nhưng thể lực anh ta không ổn, vừa hồi phục đã chạy tụt lại phía sau.

Tần Vũ thấy vậy liền tiến lên cõng anh ta, ra hiệu Ngô Bất Chính và những người khác, rồi chạy theo chỉ dẫn của Phan Tử.

Còn tình hình của Hắc Hạp Tử, lúc này mọi người đã không thể quản được nữa, anh ta cũng rất lợi hại, nghĩ là có thể tự mình xử lý.

Phan Tử được Tần Vũ cõng trên lưng, một đường chỉ hướng, rất nhanh mọi người đã rút vào rừng.

Ngô Bất Chính tranh thủ nhìn Hắc Hạp Tử một cái.

Bình thường anh ta luôn chạy phía sau Tần Vũ hoặc đi tiên phong, nhưng lần này lại theo sát phía sau cùng, sắc mặt trông rất khó coi.

Ngô Bất Chính chú ý thấy Hắc Hạp Tử dùng tay áo siết chặt cánh tay mình, có lẽ là để làm chậm sự khuếch tán của độc tố.

Độc tính của Kê quan xà thực sự quá mạnh.

Phan Tử và Bàn Tử chính là bài học nhãn tiền, nên Hắc Hạp Tử chắc chắn cũng rất rõ lợi hại.

Anh ta vừa chạy vừa hoảng loạn tự tiêm huyết thanh cho mình.

Có thể thấy, thần sắc anh ta đã tốt hơn một chút, nhưng sắc mặt vẫn dần trở nên tái nhợt.

Huyết thanh cũng không có hiệu quả nhanh như vậy, hơn nữa độc tính khẳng định cũng sẽ có một đỉnh điểm bùng phát.

E rằng chỉ khi vượt qua được đỉnh điểm này, tình trạng của anh ta mới có thể chuyển biến tốt hơn một chút.

Mọi người một đường cuồng chạy, không dám dừng lại chút nào.

Thấy Hắc Hạp Tử tự tiêm huyết thanh cho mình, Ngô Bất Chính cũng yên tâm phần nào.

Tuy nhiên, mọi việc đã phát triển đến nước này, Ngô Bất Chính thực sự có chút muốn khóc.

Bàn Tử và Phan Tử bị cắn, Lương Quỳnh cũng bị cắn, giờ đến

Hắc Hạp Tử.

Những người bọn họ sắp bị cắn hết lượt rồi.

Cậu ta thật sự sợ hãi, nếu có lần nào đó ai đó không chống đỡ nổi, đến lúc đó phải đối mặt thế nào đây?

Không phải lúc nào kết quả cũng may mắn như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, độc của những con Kê quan xà này đã mạnh như vậy, nhưng tại sao chúng lại không cắn chết người chứ?

Cậu nói Bàn Tử và Hắc Hạp Tử phản ứng nhanh thì cũng chấp nhận được.

Dù sao Tần Vũ và mọi người đều ở cùng nhau, coi như có người hỗ trợ.

Nhưng còn Phan Tử thì sao?

Trước đó anh ta một mình.

Hơn nữa, sau khi Bàn Tử bị rắn cắn, trong quá trình chạy trốn anh ta cũng một mình.

Rõ ràng những con Kê quan xà đó có cơ hội cắn thêm nhát thứ hai, thậm chí là trực tiếp cắn cho thành bánh quai chèo.

Nhưng chúng lại không làm vậy.

Ngược lại, chúng giống như một kiểu uy hiếp.

Chính là muốn cắn cho cậu nửa sống nửa chết.

Rốt cuộc thì điều này là vì cái gì?

Chẳng lẽ thật sự giống như bọn họ đã từng suy đoán trước đó?

Những con Kê quan xà này không cắn chết bọn họ, chính là muốn dùng thân nhiệt của bọn họ để ấp nở rắn con?

Nếu thật sự là như vậy thì còn khó chịu hơn cả việc trực tiếp bị cắn chết.

Chương 1312

Nhìn từng con rắn con bò loạn xạ trên thi thể của cậu.

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ đến thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy sụp đổ.

“Thiên Chân, mày của nợ nhìn đường đi chứ!” Ngô Bất Chính đang suy nghĩ trong lòng, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến giọng của Bàn Tử.

Giọng nói này kéo Ngô Bất Chính từ trạng thái xuất thần trở về.

Nhưng vừa định thần lại, cậu ta đã phát hiện, phía trước mình cách chưa đến một mét lại xuất hiện một cây đại thụ.

Vừa rồi cậu ta nghĩ quá nhập tâm, thế mà không hề phát hiện ra mình đã quên nhìn đường.

Chỉ là nhìn thấy bóng người phía trước thì cứ thế đi theo.

Kết quả ai ngờ, suýt nữa thì đâm vào cây rồi.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ vội kéo cậu ta một cái.

Nhờ vậy mà cậu ta không bị đâm vào cây.

Nhưng Ngô Bất Chính bị kéo xoay người lại, lập tức đã nhìn thấy tình hình phía sau.

Cả người cậu ta lập tức ngây ra.

Chỉ thấy phía sau bọn họ, xà triều (đàn rắn) như một dòng hồng lưu, toàn bộ cỏ dại trên đường đều bị nghiền nát.

Chúng ào ào lao về phía bọn họ.

Xem ra là không định buông tha cho bọn họ.

Nhiều Kê quan xà như vậy, e rằng nếu rơi vào đó, đừng nói là bị rắn cắn.

Có lẽ dù không bị cắn, cậu cũng không thể quay trở lại được.

Phải biết rằng, nhiều Kê quan xà như vậy, muốn vận chuyển cậu đi thì căn bản chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nghe thấy động tĩnh phía sau càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

Bàn Tử lúc này cũng không nhịn được, mở miệng hỏi: “Phan Tử, mày của nợ có đi lạc đường không, lối vào ở đâu thế?” Phan Tử được Tần Vũ cõng trên lưng, cũng đang không ngừng tìm kiếm lối vào, nghe vậy liền hét lên: “Sắp rồi, ngay phía trước!” Mọi người nghe vậy lập tức dốc hết sức bình sinh.

Ngô Bất Chính càng thấy Hắc Hạp Tử chạy vụt qua mình, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cậu ta.

Chuyện này nếu đặt vào bình thường thì chẳng có gì, nhưng đặt vào hiện tại, Ngô Bất Chính biết, Hắc Hạp Tử cũng thực sự lo lắng rồi.

Hơn nữa, rất có thể độc tố đã khiến anh ta kiệt sức.

Đây rất có thể là đợt bùng nổ cuối cùng của anh ta.

Nếu vẫn không tìm được lối vào, anh ta có thể sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Vận động kịch liệt chắc chắn sẽ làm máu lưu thông nhanh hơn.

Mà máu lưu thông sẽ đẩy nhanh sự khuếch tán của độc tố.

Huyết thanh muốn khống chế độc tố, cũng không phải nhanh như vậy.

Lúc này, Hắc Hạp Tử ngược lại mới là người nguy hiểm nhất.

Sức bùng nổ của Hắc Hạp Tử thực sự không thể chê vào đâu được.

E rằng trừ Tần Vũ ra, ở đây không ai có thể áp chế được anh ta.

Lúc này Tần Vũ đang cõng Phan Tử.

Hắc Hạp Tử bùng nổ một cái đã trực tiếp vượt qua tất cả mọi người, một mình phi nước đại ở phía trước nhất.

Bàn Tử không nhịn được nói: “Đậu mợ, thằng gầy chạy đúng là nhanh, của nợ Bàn gia về cũng phải giảm béo mới được!

Nếu không thì chữ Vương của tao sẽ viết ngược lại mất!” Ngô Bất Chính nghe vậy mắng: “Tử Bàn Tử, mày của nợ đừng có mà ba hoa bốc phét nữa, chữ Vương viết ngược lại thì vẫn là Vương thôi, có bản lĩnh thì mày viết ngang ra xem nào!” “Viết ngang ra à?” Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra.

Chữ Vương viết ngang ra, thì không phải thành chữ Xuyên thêm một nét à, đó là chữ gì vậy?

Bàn Tử đang định hỏi Ngô Bất Chính đó là chữ gì.

Nhưng đúng lúc này, Hắc Hạp Tử ở phía trước nhất bỗng nhiên kêu lên một tiếng không ổn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người anh ta lại trực tiếp biến mất giữa không trung.

Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, làm sao một người sống sờ sờ lại biến mất giữa không trung được?

Hơn nữa còn là Hắc Hạp Tử với thân thủ rất lợi hại chứ.

Nhưng căn bản không cần bọn họ phải nghĩ nguyên nhân, bởi vì khoảnh khắc tiếp theo bọn họ chỉ cảm thấy chân mình hụt hẫng.

Tiếp đó tất cả mọi người đều rơi xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ đã cảm thấy nước.

Hóa ra phía trước lại có một thủy đàm (hồ nước).

Bàn Tử vội vàng bò dậy, một viên đạn chiếu sáng đã được bắn ra.

Chương 1313

Trong khoảnh khắc, mọi thứ xung quanh đều được thắp sáng.

Mọi người nhìn thấy hoàn cảnh mình đang ở, lúc này đều ngây người.

Chỗ này của nợ chẳng phải là cái thủy đàm mà bọn họ tìm thấy Bàn Tử và Phan Tử trước đó sao?

Sao lại âm sai dương thác mà quay trở lại đây rồi?

Ngô Bất Chính đang định hỏi Phan Tử dẫn đường kiểu gì, sao lại còn thích cái chỗ này.

Kết quả liền nghe Phan Tử ở bên cạnh hét lên: “Chính là chỗ này, nhanh chóng bơi xuống dưới, lối vào ở ngay trong miệng thạch thú (thú đá) kia!” Mọi người nghe vậy ngớ người ra, đều không ngờ lối vào lại ở trong thủy đàm này.

Biết vậy thì ngay từ đầu đã không nên đi đến doanh trại, trực tiếp thuận theo cái thú khẩu (miệng thú) này mà xuống nghỉ ngơi thì tốt biết mấy!

Cũng không cần phải bị những con Kê quan xà này truy đuổi như thỏ vậy.

“Vậy còn chờ gì nữa, nhanh chạy thôi!” Bàn Tử hét lên.

Phan Tử lại kéo anh ta lại hét: “Đừng chạy lung tung, bên dưới thủy đàm này toàn là thi thể, trong đó còn có rất nhiều ấu tể Kê quan xà (rắn con), cẩn thận một chút, nhanh chóng đi qua!” Mọi người nghe những lời này, lập tức đều cảm thấy da đầu tê dại.

Trong lòng Ngô Bất Chính càng chửi thầm: “Của nợ này đúng là một ao ấp trứng rắn!

Vậy có con rắn mẹ không nhỉ!” Nghĩ đến con cự mãng (rắn khổng lồ) to như rồng trên bức bích họa kia, Ngô Bất Chính không nhịn được nuốt nước bọt, chân đã mềm nhũn ra rồi.

Nếu thật sự có con rắn mẹ to như vậy, thì mấy người bọn họ e rằng còn không đủ tư cách để nhét kẽ răng cho nó nữa!

Mọi người nghe lời Phan Tử, đều không dám hành động mạo hiểm.

Rõ ràng đều có chút kiêng kỵ.

Phan Tử rất rõ suy nghĩ của bọn họ, vội vàng khuyên nhủ: “Tôi biết các cậu còn sợ gì, lúc đầu tôi nghe Tam gia nói đây là lối vào, tôi cũng sợ.

Nhưng Tam gia nói rồi, những con Kê quan xà nhỏ đó không có độc!

Không cần sợ chúng cắn.

Hơn nữa theo suy nghĩ của Tam gia, vì lối vào của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này ở dưới đất.

Vậy nhất định sẽ liên thông với thủy đạo.

Cho nên chỉ cần chúng ta tìm thấy thủy đạo khác thì cũng không phải là không thể đi vào.

Nếu rất ngại những con rắn con trong ao ấp trứng này, thì có thể tìm lối vào khác.

Lúc đó bọn họ chính là chuẩn bị tìm một lối vào khác, thật sự không được thì mới đi lối này.

Sau này buổi tối xảy ra biến cố, cho nên kế hoạch này cũng không được thực hiện.

Còn về Tam Thúc bọn họ có phải đã xuống từ đây hay không, thì khó mà nói được.

Dù sao lúc này đối với Tần Vũ và bọn họ mà nói, dường như đã không còn lựa chọn nào khác nữa.” Bàn Tử thực sự cảm thấy ghê tởm, ao ấp trứng ư, nói trắng ra thì đó chính là hố bùn thi thể thối rữa!

Ai rảnh rỗi lại thích đi qua chỗ này chứ!

Tuy nhiên, không cần Phan Tử phải khuyên anh ta, chợt nghe thấy tiếng lách tách xung quanh bờ thủy đàm đều dừng lại.

Tiếp đó bọn họ nhìn thấy, vô số Kê quan xà từ trong bụi cỏ thò đầu ra.

Từng con từng con bò lổm ngổm trên bờ, vô số đôi mắt oán hận trừng trừng nhìn bọn họ.

Dường như đang nói: “Xuống đi, bọn mày không lên được đâu!” Bàn Tử chửi thề một tiếng, tự mắng mấy con “gà đồng” (rắn) này không phải là thứ tốt đẹp gì.

Có bản lĩnh thì xuống đây đánh một trận.

Đồ của nợ chặn trên bờ không cho lên, cái này của nợ đúng là không biết xấu hổ, không biết xấu hổ đến tận nhà rồi.

Nhưng mắng thì mắng, bọn họ căn bản không còn lựa chọn nào khác.

Chẳng lẽ cứ ở đây mà giằng co với những con Kê quan xà này ư.

Mặc dù lúc này trời đã hơi sáng, nhưng muốn đợi mặt trời mọc, e rằng ít nhất còn phải một tiếng nữa.

Chẳng lẽ cứ ở đây mà lãng phí thời gian như vậy ư?

Hơn nữa lùi một vạn bước mà nói, cho dù trời sáng những con Kê quan xà này rút đi.

Bọn họ vẫn phải tìm lối vào.

Nếu không tìm được lối vào khác, thì vẫn chỉ có thể đi từ đây.

Cho nên nói cho cùng, thực ra bây giờ trực tiếp xuống dưới mới là cách tiết kiệm sức lực nhất.

“Của nợ, đi thôi!” Bàn Tử chửi một câu, dường như đã hạ quyết tâm, chuẩn bị liều một phen.

Mà những người khác cũng bị tiếng hét này của anh ta mà đưa ra quyết định.

Trên bờ toàn là những con Thôi Mệnh Quỷ (quỷ đòi mạng) kìa, không xuống thì còn làm sao nữa?

Ngay lập tức một nhóm người liền xuôi theo dòng nước đi xuống hạ du.

Phan Tử lúc này thể lực đã hồi phục một chút, nên không để Tần Vũ cõng nữa.

Chương 1314

Bùn dưới thủy đàm này rất dày, không cẩn thận có thể sẽ ngã.

Để Tần Vũ tiếp tục cõng anh ta, có thể cả hai người đều không đi được.

Bàn Tử đi trước dẫn đầu, thúc giục: “Đi nhanh lên đi nhanh lên, đừng dừng lại!

Của nợ trời sắp sáng rồi!” “Phan Tử nói dưới thủy đàm này toàn là xác chết!” “Lát nữa trời sáng, nhìn thấy lại càng không có dũng khí để đi qua!” “Cắn răng mà đi thôi, giẫm phải cái gì cũng mặc kệ!” Mọi người thấy có lý.

Chỉ cần không nhìn, cắn răng mặc kệ giẫm phải cái gì, giẫm phải cánh tay cũng cứ coi nó là củi mục là được.

Con người là vậy, những thứ không nhìn thấy thì không cảm thấy sợ hãi.

Nếu thực sự nhìn thấy rồi, có thể cậu ngay cả dũng khí để bước chân xuống cũng không có.

Giai đoạn bùng nổ của Hắc Hạp Tử đã qua, lúc này đi đường đã có chút run rẩy.

Xem ra hiệu quả của độc tố đã đạt đến đỉnh điểm rồi.

Bàn Tử đỡ lấy anh ta, mặc dù nhìn có vẻ hơi mờ ám, nhưng lúc này thì còn quản được nhiều như vậy nữa sao.

Hắc Hạp Tử hiếm hoi nói một tiếng cảm ơn.

Nhưng sắc mặt anh ta tái nhợt, rõ ràng cũng đang khổ sở chống đỡ.

Bàn Tử cười nói: “Cảm ơn thì không cần, cậu giúp Bàn gia giải quyết món nợ với con mụ đàn bà kia là chúng ta huề rồi!” Hắc Hạp Tử lười đáp lời anh ta, không nói gì thêm, chỉ lộ ra một nụ cười khổ.

Lúc này Tần Vũ đi ở phía sau cùng để bọc hậu, Ngô Bất Chính ở phía trước cậu.

Đi từng bước nặng nề rất chậm.

Ngô Bất Chính biết Tần Vũ sợ mình không cầm cự được, nên khuyên cậu ta rằng mình không sao.

Chắc chắn có thể kiên trì theo kịp, cậu đi nhanh hơn không bằng đi trước đi.

Tuy nhiên Tần Vũ chỉ lắc đầu, không nói gì nhiều.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nói thêm, tiếp tục đi đường.

Tuy nhiên, bên dưới thủy đàm này thực sự rất khó đi.

Hơn nữa tình hình mà Phan Tử nói cũng không toàn diện.

Đi ở nơi đầy thi thể như thế này, không phải chỉ cần khắc phục nỗi sợ hãi tâm lý là được.

Thực ra còn rất nhiều rắc rối tiềm ẩn.

Mà trong đó có một điểm khá chí mạng, chính là những thi hài này.

Sau khi thi thể mục nát, xương cốt sẽ không mục nát.

Nếu có những khúc xương chân, xương tay dựng đứng cắm trong nước.

Cậu không cẩn thận giẫm phải, thì hậu quả đều là chí mạng.

Xương muốn mục nát, đó căn bản không phải là chuyện có thể làm được trong thời gian ngắn.

Mọi người lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện, dưới thủy đàm này tốt nhất là đừng có quá nhiều thi thể gần đây.

Nếu không có thể sẽ thực sự phải....

“A!” Ngô Bất Chính bỗng nhiên trượt chân, cả người trực tiếp ngã xuống vũng bùn.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ nhanh chóng tiến lên đỡ cậu.

Ngô Bất Chính lúc này trên trán đều đã lấm tấm mồ hôi.

Tần Vũ vội hỏi: “Tình huống thế nào?” Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, vẫn còn chút sợ hãi nói: “Dưới nước... dưới nước hình như có một quả bóng da, giẫm phải một cái là trượt liền.” “Có cần đào ra xem không?” Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ vội vàng ngăn cậu lại hét: “Đừng nhìn, tiếp tục đi!” Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhưng sau đó dường như đã nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

Tuy nhiên cũng không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Cả thủy đàm rất lớn, mà thú khẩu lại ở vị trí giữa thiên về phía sau.

Mọi người đi ròng rã mười phút, cũng mới chỉ đi được ba bốn mươi mét.

Lúc này trời đã hoàn toàn sáng, mọi người đều không dám nhìn xuống chân.

Chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi.

Nhưng lại đi thêm một phút, bỗng nhiên Bàn Tử ở phía trước nhất đã hét lên: “Ai ai!

Mau lại đây, chỗ này dưới chân có thạch bản (tấm đá), chúng ta có thể đi qua rồi!” Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, vội vàng tăng tốc đi tới.

Một lát sau, mọi người đều đã lên trên thạch bản.

Chỗ này cách thú khẩu đã chưa tới mười mét.

Coi như là rất gần rồi.

Chương 1315

Mà dưới chân lại lần nữa giẫm lên thạch bản, lòng mọi người lúc này mới an tâm được vài phần.

Giẫm lên thạch bản cái cảm giác chân đạp đất thực sự khiến lòng người rất vững vàng.

Lúc này trời đã hoàn toàn sáng.

Nước trong thủy đàm xung quanh ngược lại trông vô cùng trong vắt.

Bàn Tử liếc nhìn một vòng, xem xong cả người suýt nữa thì nôn, vội vàng thúc giục: "Đi nhanh lên đi nhanh lên, không có gì đáng xem đâu, mau đi thôi!" Nói rồi anh ta đi trước một bước.

Mọi người nhìn dáng vẻ của anh ta, trong lòng không khỏi rất tò mò.

Sự tò mò chính là như vậy, cậu càng không cho xem, bọn họ càng muốn xem.

Tuy nhiên Phan Tử đã trải qua chiến trường, đối với những chuyện như thế này đã sớm miễn dịch rồi.

Nhưng Ngô Bất Chính thì không được, cậu ta vừa định quay đầu nhìn, Tần Vũ liền giơ tay che mắt cậu.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, trong lòng vẫn còn chút không cam tâm, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, tôi chỉ nhìn một cái, thật sự chỉ nhìn một cái thôi!" Tần Vũ nhéo nhéo cậu ta, dường như đang hỏi "Cậu chắc chắn không?" Ngô Bất Chính gật đầu.

Tần Vũ thấy vậy, hai ngón tay từ từ hé ra một khe hở.

Ngô Bất Chính lập tức nhìn qua khe hở, nhìn thấy một cảnh tượng mà cậu ta cả đời cũng không thể nào quên.

Chỉ thấy dưới thủy đàm xung quanh chỗ bọn họ đang đứng, các loại thi thể chồng chất như núi.

Có của người, của động vật, thậm chí còn có một số xác rắn.

Trông cứ như một nồi cháo đặc vậy.

Mà trong đó có một cái đầu người thực sự khiến Ngô Bất Chính nhìn mà da đầu tê dại.

Cái đầu người đó đã thối rữa từ lâu.

Trên đầu có một vết rách rõ ràng rộng bằng bàn chân, từ trán xuống mặt, thịt đều đã bị giẫm nát.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, nghĩ đến việc mình suýt nữa thì ngã lúc trước.

Thứ mình giẫm phải không phải là hình tròn sao!

Vậy thì đâu phải là bóng da, rõ ràng chính là một cái đầu người!

Chẳng trách lúc đó Tần Vũ không cho mình xem, rõ ràng là cậu ấy đã đoán được đó là cái gì rồi.

Những người trong phòng livestream nhìn thấy nội dung còn nhiều hơn những gì bọn họ ở hiện trường nhìn thấy.

Bởi vì mắt người sẽ tự động lấy nét.

Nhưng camera livestream lại là camera siêu rộng, hơn nữa những gì quay được đều vô cùng rõ nét.

Một số người có tâm còn sẽ chụp ảnh màn hình để xem.

Cho nên nội dung họ nhìn thấy còn rõ ràng và toàn diện hơn nhiều so với những gì mọi người nhìn thấy.

Tuy nhiên vào lúc này, nhìn rõ ràng và toàn diện cũng không phải là chuyện tốt.

Không lâu sau, cả phòng livestream đã có vài người xem nôn mửa.

Trực tiếp kêu la mau đi thôi, những người xem livestream như bọn họ cũng sắp chịu không nổi rồi.

Mọi người cũng thực sự bị kinh tởm và chấn động không nhẹ, ngay lập tức cũng không chần chừ nữa, bắt đầu đi về phía thạch thú khẩu.

Thạch bản dưới chân vẫn rất vững chắc.

Cũng không biết đã dùng công nghệ gì, thế mà ngâm dưới nước lâu như vậy vẫn không sao.

Nhưng rất nhanh Ngô Bất Chính đã phản ứng lại.

Nước trong thủy đàm này không sâu.

Theo lượng mưa hai ngày gần đây mà nói.

Rất có thể là do trận mưa này, cho nên mới sâu như vậy.

Nhìn theo cách này, bình thường có thể thạch đài (đài đá) ở đây lộ ra ngoài.

Ốc đảo trong sa mạc, một năm cũng không mưa được mấy lần.

Quy mô lớn như thế này có lẽ phải mấy năm mới gặp một lần.

Cho nên những thạch bản này có thể không bị ngâm nước lâu dài, vì vậy mới ổn định như vậy.

Nhưng như vậy, Ngô Bất Chính lại nghĩ đến một tình huống càng đáng sợ hơn.

Nếu nơi đây trước kia không có nhiều nước như vậy, thì nhiều thi thể như thế, rất có thể sẽ hình thành một vũng bùn.

Mà thi thể mục nát, cộng thêm lá cây và các loại tạp vật tích tụ phân hủy.

Rất có thể sẽ hình thành một ao khí đầm lầy (swamp gas pool) dưới đầm lầy.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Chương 1316

Sự tồn tại của ao khí đầm lầy, giống như phía trên là thi thể, phía dưới là khí thể.

Nếu thật sự là tình huống như vậy, thì một khi khí đầm lầy bên dưới bùng phát.

Có thể chỉ cần một tia lửa nhỏ thôi.

Sẽ dẫn đến vụ nổ.

Nghĩ đến đây, tim Ngô Bất Chính cũng thót lên.

Nếu thật sự là như vậy, thì chẳng phải bọn họ đang đi trên một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào sao.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính liền nói ra suy nghĩ của mình với mọi người, thúc giục mọi người nhanh chóng rời đi.

Nơi này có lẽ thật sự rất nguy hiểm.

Lúc này mọi người cách thú khẩu đã rất gần rồi.

Nhưng chính là mấy mét cuối cùng này, điều mà mọi người không ngờ tới là.

Bỗng nhiên trên mặt nước hai bên thạch đài lại nổi lên từng luồng khí đen cuồn cuộn.

Đồng thời một mùi khí đầm lầy nồng nặc cũng bốc lên.

Tim Ngô Bất Chính gần như trong nháy mắt đã nhảy lên đến cổ họng.

“Của nợ, sao nghĩ gì là có đó vậy, khí đầm lầy bên dưới sao lại thật sự bốc lên rồi!” Ngô Bất Chính thầm mắng trong lòng.

Mọi người cũng đều nhìn về phía cậu ta, Bàn Tử càng nhỏ giọng nói: “Thiên Chân, mồm mày của nợ đúng là linh nghiệm quá rồi, sao nói gì ra cái đó vậy!” “Đi nhanh lên đi nhanh lên!” Ngô Bất Chính vội vàng thúc giục.

Trên người bọn họ không phải súng thì cũng là lựu đạn.

Những thứ này một khi cướp cò hoặc xuất hiện một tia lửa nhỏ.

Đến lúc đó hậu quả đều sẽ vô cùng thảm khốc.

Tuy nhiên bọn họ muốn đi, nhưng tình hình lúc này đã nghiêm trọng đến mức muốn đi cũng không thể đi được.

Phan Tử không chú ý một cái, suýt chút nữa thì ngã khỏi thạch đài.

May mà Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ kéo anh ta lại.

Trong bất đắc dĩ, Bàn Tử đành phải lấy ra gậy leo núi đi dò đường phía trước.

Làn khói đen này bốc lên quá nhanh, chỉ trong vài mét ngắn ngủi, đã không thể nhìn thấy thạch đầu thú khẩu (miệng thú đá) ở đâu nữa rồi.

Tuy nhiên mọi người đại khái biết vị trí ở đâu, nên chỉ có thể mò mẫm đi về phía đó.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là, bọn họ mò mẫm ròng rã hai phút, thế mà vẫn không thấy thạch đầu thú khẩu.

Đùa chứ, hai phút đó, mười mét khoảng cách cũng đã đi hết rồi.

Nhưng thạch đầu thú khẩu ở đâu chứ?

Bàn Tử chửi: “Tao thề với tổ tông Kê quan xà này, đây là đã giết bao nhiêu người rồi, sao oán khí nặng đến mức còn gặp phải quỷ đả tường (mê trận) thế này!” Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói chuyện, hạ thấp giọng nói: “Tuyệt đối không phải quỷ đả tường, là thạch bản dưới chân đang di chuyển!” Mọi người nghe vậy ngẩn ra, thạch bản dưới chân đang di chuyển?

Sao bọn họ một chút cũng không cảm giác được chứ!

Đây phải là loại cơ quan nào mới có thể làm được tinh vi như vậy?

Tần Vũ cúi người xuống, hai ngón tay thon dài chạm vào thạch bản, khẳng định đúng là thạch bản đang di động.

Bàn Tử muốn bắn một viên đạn chiếu sáng xem tình hình.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn anh ta lại: “Cậu không muốn sống nữa à, bây giờ mà nổ súng, chúng ta đều phải bị nổ chết mất!” Cả thủy đàm đều là khí đầm lầy.

Lúc này chỉ cần một tia lửa nhỏ, là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng tình huống hiện tại rõ ràng cho thấy là thực sự đã có vấn đề rồi.

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy nói: “Đi theo tôi!” Nói xong chỉ thấy cậu lấy cây gậy leo núi trong tay Bàn Tử.

Đi sát theo mép thạch đài, chạy về phía trước.

Chỉ cần xác định thạch đài này không biến mất, thì vẫn còn cơ hội.

Gậy leo núi chạm sát mép thạch đài, ít nhất sẽ không đi lạc đường mà rơi xuống.

Mọi người chạy chưa đến một phút.

Bỗng nhiên Tần Vũ ở phía trước dừng lại.

Mà cảnh tượng xuất hiện trước mắt bọn họ cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy thạch đài đến đây thì lại bị đứt đoạn.

Mà ở phía đối diện cách đó hai mét vẫn là thạch đài.

Giữa hai đoạn thạch đài này lại xuất hiện một vũng nước.

Dường như là có một thụ tỉnh (giếng cây).

Chương 1317

Dưới giếng khí đen cuồn cuộn, thậm chí còn có không ít khí đen bốc lên.

Tần Vũ lại dùng gậy leo núi chọc xuống dưới, sau đó sắc mặt liền thay đổi.

“Bên dưới có thứ gì đó, dường như muốn trồi lên!” “Đi nhanh!” Nói xong cậu ta một bước lao lên liền nhảy qua.

Khoảng cách hai mét không tính là xa.

Người có thân thủ tốt chỉ cần tăng tốc một cái là có thể qua được.

Phan Tử cũng theo sau nhảy qua.

Sau đó Hắc Hạp Tử cắn răng theo sát.

Phan Tử không tự tin cảm giác mình không nhảy qua được.

Thế là liền ra hiệu Ngô Bất Chính giẫm lên thứ gì đó trong thủy đàm mà đi qua.

Dù sao nó vẫn chưa chui ra, nhìn Tần Vũ vừa thử dò xét hình như còn khá chắc chắn.

Ngô Bất Chính thực sự có chút không dám bước chân xuống.

Nhưng trong lòng cậu ta hiểu rõ, nếu mình là người cuối cùng qua, khẳng định càng không dám.

Mà nếu mình còn chần chừ nữa, Bàn Tử đi cuối cùng chỉ càng nguy hiểm hơn.

Thế là cậu ta nhắm mắt cắn răng liền nhảy lên.

Lòng bàn chân vừa giẫm lên thứ bên dưới.

Cậu ta liền cảm thấy trơn nhớt nhát.

Cũng không biết đó là cái gì.

Cảm giác hơi giống lưng cá.

Nhưng lưng cá cũng không thể lớn đến vậy chứ!

Cơ thể có chút đứng không vững, may mà Tần Vũ vội kéo cậu ta lại, lôi cậu ta lên.

Mà lúc này, khí đen trong cái thụ tỉnh kia càng thêm nồng đậm.

Nước bắn tung tóe, dường như thứ đó đã sắp trồi lên rồi.

Khí đen lan tràn, mọi người đều không nhìn thấy Bàn Tử nữa.

Nhưng Bàn Tử cũng thực sự dũng mãnh.

Anh ta trực tiếp nhảy vào trong làn khói đen, giẫm lên thứ đó định đi qua.

Cánh tay đã thò ra khỏi làn khói đen.

Tần Vũ vừa định vươn tay ra bắt.

Bỗng nhiên cả người Bàn Tử liền chìm xuống.

Chắc là thứ dưới nước cảm nhận được có người đang giẫm lên nó.

Cho nên liền rụt xuống.

Lần này khiến Bàn Tử sợ không ít, vội vàng hét lên: “Tiểu ca mau mau!

Bàn gia sắp rơi xuống rồi!” Tần Vũ vội vàng bò xuống kéo tay Bàn Tử.

Phan Tử mắt nhanh tay lẹ giật lấy gậy leo núi, trực tiếp móc vào thắt lưng Bàn Tử.

Lần này khiến Bàn Tử đau đến mức hét lên: “Lão Phan mày của nợ nhẹ tay thôi, kéo trúng trứng rồi!” “Mày muốn thiến Bàn gia tao sao!” “Mày của nợ đừng kêu nữa, bị thiến còn hơn mất mạng!” Ngô Bất Chính bên cạnh cũng chạy đến giúp.

Ba người cuối cùng cũng kéo được Bàn Tử lên.

Nhưng Bàn Tử vừa mới lên.

Bỗng nhiên từ trong thụ tỉnh phía sau, một thứ khổng lồ dài ngoằng liền trồi lên.

Trông đen sì, căn bản không nhìn rõ đó là cái gì.

Rất giống một cái nhục côn (côn thịt) to bằng thân cây.

Bên trên không có vảy, không biết có phải là đuôi rắn hay không.

Thứ đó trực tiếp từ trong thụ tỉnh chui ra, một đường lao vút lên phía trên.

Cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì, càng không biết là thứ gì.

Nhưng lúc này mọi người đã không còn để ý đến nữa.

Kéo Bàn Tử dậy xoay người liền chạy.

Lần này chưa chạy được mấy mét, đã lại nhìn thấy thạch đầu thú khẩu ở phía trước.

Nhưng lúc này thạch đầu thú khẩu bị khí đen bao phủ, trông cứ như một con quái vật đang há cái miệng rộng như chậu máu tồn tại trong nước vậy.

Chương 1318

Mọi người nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, nhưng lúc này cũng không còn để ý nhiều đến vậy nữa.

Ngay lập tức từng người liền chạy vào.

Nhưng vừa vào, bọn họ đã ngây người.

Tình huống bên dưới còn phức tạp hơn nhiều so với những gì bọn họ tưởng tượng.

Bên trong thú khẩu cách chưa đến năm mét, chính là thụ tỉnh.

Nước của thủy đàm đến đây đổ xuống.

Bên dưới sâu không thấy đáy, căn bản không nhìn thấy mặt nước ở đâu.

Nhưng có thể nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm.

Nhưng điều này cũng rất nguy hiểm.

Nếu khoảng cách quá cao, thì nhảy xuống và ngã trên nền xi măng không có gì khác biệt.

Cũng có thể mất mạng.

Nhưng bên dưới đen sì, căn bản không nhìn thấy đáy.

Nếu không xuống, lát nữa thứ bên ngoài kia tới rồi, vẫn phải chết thôi!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu mọi người rồi biến mất.

Bàn Tử ở phía sau cùng liền thúc giục: “Nhanh nhảy nhanh nhảy, thứ đó tới rồi!” Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối một thứ khổng lồ đã thò về phía này.

Thứ đó cũng không biết là cái gì, tóm lại cứ như một cây côn khổng lồ vậy.

Mang theo áp lực mà quét tới.

Mọi người gần như theo bản năng cúi người xuống.

Thứ đó quét qua đầu mọi người, mạnh mẽ đập vào vách đá.

Khiến cả không gian đều rung chuyển.

Theo cái lực này, e rằng không cần ba hai nhát nữa là cả cái thạch đầu thú sẽ sập mất.

Đến lúc đó có thể không cần xuống dưới nữa, mà sẽ trực tiếp bị đá đè chết.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, vội vàng lấy ra một cuộn dây thừng, buộc vào một tảng đá nhô ra ở bên cạnh.

Ra hiệu cho mọi người nhanh chóng xuống.

Cuộn dây này ít nhất cũng dài hơn mười mét.

Mặc dù không nhất định có thể chạm đáy, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt một chút khoảng cách.

Không đến mức rơi xuống là chết ngay.

Bàn Tử là người cuối cùng leo lên dây thừng, cả người đều bị những tảng đá vỡ làm rách quần áo mấy chỗ.

Có chỗ da thịt còn bị cứa nát, máu tươi chảy ra.

Mà máu tươi này dường như càng khiến thứ đó hưng phấn hơn.

Không ngừng quét qua quét lại.

Bàn Tử tức giận chửi lớn: “Tôi nói, không được thì của nợ nhảy xuống đi, cái thạch đầu thú này sắp sập rồi!” Ngô Bất Chính ở dưới hét lên: “Vẫn chưa nhìn thấy đáy, nhảy xuống có thể sẽ chết!” “Mau dùng súng, bắn ra ngoài!

Cho nổ chết nó!” Bàn Tử hiểu ý, lập tức giơ khẩu Gia Ca lên đặt trên mặt đất, bắn một phát ra ngoài thạch đầu thú khẩu.

Viên đạn trong nháy mắt đã bay ra.

Trong thạch đầu thú khẩu do có dòng nước chảy, khí đầm lầy không nồng đặc.

Viên đạn vừa bay ra khỏi thạch đầu thú khẩu đến thủy trì (ao nước) bên ngoài.

Lập tức đã kích nổ khí đầm lầy bên ngoài.

Khí đầm lầy nồng đặc trong khoảnh khắc đã bùng nổ.

Hơn nữa do khí đầm lầy có sự liên thông, vụ nổ đã lan đến tận cái thụ tỉnh bên ngoài.

Lập tức bên ngoài lửa sáng rực một vùng.

Thậm chí có những ngọn lửa còn xông vào bên trong thạch đầu thú khẩu.

Bàn Tử vội cúi đầu bò xuống, nhờ vậy mới tránh được sự càn quét của lưỡi lửa.

Nhưng làn sóng nhiệt vẫn xộc vào khiến cổ họng anh ta khô khốc.

Tuy nhiên, cậu nghĩ mọi chuyện cứ thế là kết thúc ư.

Thực ra chuyện phiền phức hơn mới vừa bắt đầu.

Bọn họ đều đã bỏ qua một vấn đề, đó là vùng quái vật kia ở phía trên.

Chương 1319

Mà dây thừng của bọn họ cũng buộc ở phía trên.

Ngọn lửa khí đầm lầy quá mạnh.

Gần như trong nháy mắt đã đốt cháy dây thừng.

Mọi người chỉ kiên trì được chưa đến hai phút.

Bỗng nhiên liền cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, lập tức tất cả mọi người liền nối tiếp nhau rơi xuống dưới thụ tỉnh.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Trong lòng mỗi người đều hiện lên một ý nghĩ.

Lần này xong rồi, có lẽ thực sự phải chết rồi.

Tuy nhiên ý nghĩ này chỉ kéo dài chưa đến hai giây.

Bỗng nhiên mọi người liền cảm thấy lưng mình đau nhói, sau đó liền rơi vào trong nước.

Nhưng cảm giác đau đớn này so với cảm giác rơi xuống nước, thì thực sự đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Bởi vì loại đau đớn này căn bản không chí mạng.

Cũng có nghĩa là thủy đàm bên dưới không quá cao.

Mọi người vội vàng chui ra khỏi nước.

Sau đó liền bật đèn pin lên.

Lập tức tình hình bên trong hố nước liền hiện ra.

Chỉ thấy toàn bộ không gian không lớn lắm, chỉ có sáu bảy mét vuông.

Hơn nữa bốn phía đều là cành cây bị nước cuốn xuống.

Nhưng đều chất đống ở góc tường.

May mắn là khi bọn họ rơi xuống, là rơi thẳng đứng.

Nếu rơi vào những cành cây khô đó, có lẽ đã sớm bị đâm xuyên rồi.

Mọi người phát hiện trên vách tường gần hố nước này, có rất nhiều quật lung (hang động nhỏ/lỗ hổng).

Lớn nhỏ nhiều như lông trâu.

Có quật lung có nước chảy ra.

Mà có chỗ thì lại có nước chảy vào.

Phan Tử chỉ vào một trong những thủy đạo (đường nước) lớn hơn nói: “Chúng ta từ đây đi lên, Tam gia đã nói, thuận theo thủy đạo mà đi, thì nhất định có thể đến được Tây Vương Mẫu Mẫu Cung!” “Tương tự, muốn đi ra ngoài, thì phải đi ngược thủy đạo!” “Cho nên chỉ có mùa mưa mới có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, những lúc khác đi vào sẽ bị mắc kẹt!” Mọi người nghe vậy đều thán phục không ngớt.

Ngô Bất Chính càng tỉnh ngộ ra.

Đây chắc chắn là hệ thống trữ nước của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung!

Chẳng trách trong sa mạc này, có thể bảo tồn được một ốc đảo như vậy.

Loại hệ thống trữ nước dạng tổ ong này, ẩn mình dưới lòng đất.

Quả thực có thể đảm bảo nguồn nước dồi dào ở mức độ lớn nhất.

Nước mới là nguồn gốc của vạn vật, không có thức ăn người còn có thể dựa vào nước mà kiên trì mấy ngày.

Nhưng nếu không có nước, thức ăn có nhiều đến mấy cậu cũng không ăn nổi.

Mọi người bò lên thủy đạo, đi không lâu, liền phát hiện phía trước lại có một khoảng không gian sụp đổ.

Nằm ở một bên thủy đạo, lại là một chỗ nghỉ ngơi vô cùng tốt.

Nói thật, mọi người đã sớm mệt không chịu nổi rồi.

Vất vả cả một đêm, lúc này vừa thả lỏng ra, thực sự là ngay cả sức đi bộ cũng không còn.

Vài người kiểm tra một chút, phát hiện cái bình đài này quả thật là bị sụp đổ mà thành.

Nhưng trên vách tường cũng có rất nhiều quật lung.

Bên trong đen sì còn có rất nhiều thứ.

Ngô Bất Chính muốn đi xem, Hắc Hạp Tử vội ngăn lại nói: “Đừng tò mò, bên trong toàn là người chết!” “Lát nữa chúng ta sẽ chuyển người chết ra ngoài, nghỉ ngơi trong quật lung!” “Phong tỏa lối ra, để tránh Kê quan xà theo vào!” Mọi người nghe vậy ngẩn ra, đây quả thực là một cách hay.

Nhưng Hắc Hạp Tử làm sao biết được những quật lung này đều là người chết?

Sắc mặt Hắc Hạp Tử không tốt lắm, có chút tái nhợt, rõ ràng độc tính vẫn chưa hết.

Tuy nhiên anh ta có thể chống đỡ đến bây giờ, đã là vô cùng không tồi rồi.

Chắc là lát nữa nghỉ ngơi một chút, nghĩ là sẽ không sao nữa.

Mọi người thấy nơi này coi như an toàn, thế là liền bắt đầu động thủ nấu một ít đồ ăn.

Chương 1320

Sau khi ăn xong liền bắt đầu thu thập những quật lung kia.

Những quật lung này rất lớn, nhưng bọn họ người cũng không ít.

Để tiết kiệm thể lực, nên chỉ dọn dẹp hai quật lung.

Vốn dĩ Bàn Tử rất tự giác định đi ngủ cùng Phan Tử và Hắc Hạp Tử trong một quật lung.

Kết quả không biết vì sao, sắc mặt Tần Vũ có chút khác thường, ra hiệu cho anh ta đi ngủ cùng Ngô Bất Chính.

Còn mình thì chạy đến ngủ cùng Phan Tử và Hắc Hạp Tử trong một quật lung.

Thậm chí bọn họ vừa vào quật lung, liền trực tiếp tắt camera, không biết là vì sao.

Bàn Tử nghĩ là bọn họ ngủ sợ xấu mặt, nên cũng không quá để ý.

Mọi người thực sự quá mệt rồi.

Nằm xuống không lâu đã ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên lúc này ở một quật lung khác.

Tần Vũ lại vội vàng ra hiệu Hắc Hạp Tử nhanh chóng lấy đồ ra!

Hắc Hạp Tử nhìn nhìn cổ tay Tần Vũ, lập tức sắc mặt liền thay đổi, vội hỏi: “Bị lúc nào vậy?” Phan Tử thấy kỳ lạ, liền nhìn sang, cái nhìn này khiến sắc mặt anh ta cũng thay đổi.

Chỉ thấy trên cổ tay Tần Vũ có hai vết thương rõ ràng.

Các vết thương không cách xa nhau, nhìn một cái liền biết, rất rõ ràng là bị rắn cắn.

Chỉ là Tần Vũ bị rắn cắn khi nào, sao bọn họ đều không biết chứ!

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử vội vàng tiêm huyết thanh cho Tần Vũ, sau đó mới nghe Tần Vũ kể chuyện bị rắn cắn.

Hóa ra, lúc nãy khi thu dọn một trong các hang đá thì bị rắn cắn.

Cái hang đá đó bị sập chắn mất cửa hang.

Bên trong có một con Kê quan xà bị kẹt, khoảng cách quá gần, anh căn bản không phát hiện ra.

Đến khi phản ứng kịp thì đã bị cắn rồi.

Anh không muốn mọi người lo lắng, nên đã không nói, tự mình xử lý xác con rắn đó.

Lúc này đi ra là để nhanh chóng tiêm huyết thanh.

Với thể chất của anh, huyết thanh cũng được tiêm kịp thời.

Có lẽ tối nay nghỉ ngơi cho tốt một chút sẽ không sao.

Tần Vũ vẫn rất yên tâm về thể chất của mình.

Phan Tử thở dài một hơi, nhìn Hắc Hạp Tử đang băng bó vết thương cho Tần Vũ, nói: “Tiểu ca, thật sự làm khó anh rồi, tình huống của Tiểu tam gia thì mọi người đều biết!

Tôi theo sau tam gia đã nguy hiểm như vậy rồi, anh theo sau cậu ấy chắc còn khó khăn hơn nhiều!” “Nhưng nói thật, vẫn phải cảm ơn anh, Tiểu tam gia có người bạn như anh, thật sự là phúc khí của cậu ấy!” Tần Vũ không tiếp lời, Hắc Hạp Tử bên cạnh cười nói: “Thật ra Ngô Bất Chính đã tiến bộ rất nhiều rồi, so với lúc ở mộ dưới biển thì sự thay đổi đã rất rõ ràng!

“Nhưng hai người ngày đêm ở bên nhau, có lẽ không cảm nhận được!

Tuy nhiên nói thật, Xà Chiểu Quỷ Thành này quá tà tính rồi!

“Tôi thật sự không khuyên các cậu đi tiếp, biết đâu thật sự sẽ không thể quay về được nữa!” Hắc Hạp Tử nói.

Tần Vũ cũng rất hiểu rõ sự nguy hiểm phía dưới, nhưng nơi đây cũng là số mệnh của anh.

Chuyện dược hoàn cuối cùng cũng phải được giải quyết, nếu không anh và Bàn Tử cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Lương Quỳnh.

Còn đối với Ngô Bất Chính, Tần Vũ vẫn luôn có chút lo lắng.

Cậu ấy đi theo dấu chân tam thúc đến đây.

Nhưng đáp án mà Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị, liệu Ngô Bất Chính có thể chấp nhận được không?

Anh không biết.

Nhưng cảm giác có lẽ là không.

Tuy nhiên anh biết, sự hoang đường tày trời này ngay từ đầu đã được giăng ra vì việc xuyên không.

Cái gọi là, giấy không thể gói được lửa.

Nên cái hiểu lầm này cũng được, hay lời nói dối này cũng vậy, cuối cùng rồi cũng sẽ có ngày được hóa giải!

Đau dài không bằng đau ngắn, sớm ngày hóa giải có lẽ cũng không phải chuyện xấu gì.

Chỉ là anh không biết, khi Ngô Bất Chính biết được tất cả sự thật này, cậu ấy có thể chấp nhận được không?

Đáp án là không chắc chắn.

Nhưng đã đến đây rồi, nếu bây giờ lại đề nghị đưa cậu ấy quay về.

Thi miết hoàn của anh và Bàn Tử còn có thể đợi!

Chương 1321

Nhưng sự nghi ngờ trong lòng Ngô Bất Chính, e rằng sẽ phải theo cậu ấy suốt đời.

Điều này có lẽ rất tàn nhẫn với bất kỳ ai.

Vì vậy Tần Vũ cũng chỉ có thể cầu nguyện Ngô Bất Chính có thể trưởng thành nhanh chóng.

Một số chuyện, dù không muốn đối mặt, nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt!

“Thảo nào cậu lại muốn đến đây nghỉ ngơi cùng chúng tôi, xem ra là sợ Ngô Bất Chính biết cậu bị rắn cắn sẽ lo lắng à!” “Tôi nói, hai người sẽ không thật sự…” Hắc Hạp Tử cười nói, đồng thời làm một động tác kỳ lạ.

Tần Vũ nhìn anh ta nói ra một câu: “Giải Ngữ Hoa đâu?” “Cậu nói vậy thì mất hứng quá!” “Ngủ thôi ngủ thôi!” Hắc Hạp Tử lập tức im bặt.

Phan Tử bên cạnh cười cười, cũng không nói gì thêm, đều ngủ thiếp đi.

Sự thật chứng minh Kỳ Lân Huyết vẫn có tác dụng khắc chế nhất định đối với nọc rắn.

Một giấc tỉnh dậy, Tần Vũ ngoài cảm thấy toàn thân hơi nhức mỏi ra, thì không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Có lẽ nọc rắn đối với anh thật ra cũng không có ảnh hưởng lớn đến vậy.

Lúc này mọi người đang ở dưới lòng đất, căn bản cũng không nhìn thấy bên ngoài là ban ngày hay ban đêm.

Nhưng trong livestream có thời gian, hơn nữa những con Kê quan xà kia cũng có thể cho họ biết.

Suốt chặng đường này, họ cũng phát hiện ra, mấy con gà rừng cổ dài này về cơ bản đều hoạt động vào ban đêm.

Vì vậy ban ngày họ có thể sẽ không nhìn thấy những con Kê quan xà này.

Nhìn đồng hồ, mới chỉ bốn giờ chiều.

Còn mấy tiếng nữa mới đến tối.

Có thể nhân cơ hội này nhanh chóng lên đường.

Ba người ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính rất nhanh đã tỉnh lại.

Có lẽ là bị mùi thơm hấp dẫn.

Một số chuyện quả thật không thể giấu mãi.

Có thể giấu được nhất thời, nhưng không thể giấu được cả đời.

Huống chi, vết thương của Tần Vũ ở cổ tay.

Rất nhanh đã bị Bàn Tử và Ngô Bất Chính phát hiện.

Khi hai người nhìn thấy vết thương trên cổ tay Tần Vũ.

Đều ngớ người ra.

Dưới sự truy hỏi của Ngô Bất Chính, Phan Tử đành phải kể lại mọi chuyện một lần.

Nghe nói Tần Vũ bị cắn từ tối qua, trong mắt Ngô Bất Chính đầy vẻ trách cứ, tại sao không nói cho mình biết.

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn cậu ấy.

Dường như đã sớm nghĩ đến sẽ có tình huống này.

Ngô Bất Chính ngồi dưới đất, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Mặc dù Tần Vũ nhìn có vẻ không sao.

Nhưng việc Tần Vũ bị cắn, lại đã hoàn toàn phá vỡ sự kiên cường trong lòng cậu ấy.

Suốt chặng đường này, những người bên cạnh cậu ấy lần lượt đều bị rắn cắn.

Nhưng trùng hợp thay lại chỉ có cậu ấy là không sao.

Nhưng tại sao lại là cậu ấy chứ?

Nói về thực lực, cậu ấy yếu nhất.

Nói về thân thủ, cậu ấy yếu nhất.

Nói về phản ứng, cậu ấy vẫn là yếu nhất.

Nhưng tại sao những người gặp chuyện lại là những người bên cạnh cậu ấy chứ, mà không phải cậu ấy?

Ngô Bất Chính rất nhanh đã nghĩ ra đáp án.

Bởi vì cậu ấy luôn yếu nhất.

Cậu ấy ngoài cái đầu ra thì không có gì khác, có lẽ so với người bình thường thì cậu ấy đã rất lợi hại rồi.

Nhưng so với những người bên cạnh cậu ấy, cậu ấy vĩnh viễn là người cần được bảo vệ.

Có bất kỳ nguy hiểm nào, luôn có người lao lên phía trước cậu ấy.

Đây chính là lý do tại sao, những người khác đều bị rắn cắn, mà chỉ có cậu ấy là không sao.

Chương 1322

Ngô Bất Chính trong lòng rất tự trách, cậu ấy thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ muốn về nhà.

Cậu ấy nhìn Tần Vũ và Bàn Tử nói: “Chúng ta quay về được không?

Tôi thật sự không muốn trơ mắt nhìn hai người chết trước mặt tôi!” “Thi miết vương tuy độc ác, nhưng hai người không phải vẫn chưa phát tác sao?” “Chúng ta về nhà sống vài ngày yên bình không được sao?” “Cái bí mật tam thúc chó má gì đó, tôi không còn hứng thú nữa, tôi không muốn biết nữa!” “Tôi không tin khoa học kỹ thuật hiện giờ không giải quyết được một viên cổ đại đan dược sao?” Ngô Bất Chính nói một tràng dài, đến cuối cùng cậu ấy cũng không biết mình đang nói gì.

Bàn Tử tiến lên vỗ vai cậu ấy nói: “Thiên Chân, mỗi người mỗi mệnh thôi!

“Nói thật ngay từ đầu, chúng tôi đã không hy vọng cậu tham gia vào!

“Nhưng cậu cũng biết tính cách của cậu, chúng tôi vì cậu mà ăn Thi miết hoàn!

“Nếu không đưa cậu đi, trong lòng cậu chắc chắn sẽ không thoải mái!

“Những chuyện này không nói nữa, vấn đề bây giờ là chúng ta đã đến đây rồi!

“Không xuống xem mà cứ thế quay về, cậu cam tâm sao?

“Một trăm năm sau, trong lòng cậu còn lại chẳng phải vẫn là những nghi hoặc đó sao?” Lời nói của Bàn Tử khiến Ngô Bất Chính nghẹn họng, không tìm được lời nào để phản bác.

Không có bữa tiệc nào không tàn.

Ngô Bất Chính biết sớm muộn gì một ngày nào đó, họ vẫn sẽ phải chia xa.

Hơn nữa suy nghĩ của mình cũng thật sự quá ích kỷ rồi.

Biết đâu Tần Vũ và Bàn Tử chính là muốn giải độc Thi miết hoàn trên người mình thì sao?

Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ, rất nghiêm túc nói: “Tôi hy vọng anh có thể cho tôi không gian để trưởng thành, lần sau có chuyện như vậy, tôi hy vọng là tôi!

Chứ không phải anh!” Rõ ràng cậu ấy đang nói về chuyện bị rắn độc cắn.

Tuy nhiên Tần Vũ lại cười nói một câu: “Tôi còn ở đây, cậu đừng có mơ!” Thời gian gấp rút, thêm vào đó Tần Vũ không muốn nhắc nhiều đến chuyện bị thương, nên rất nhanh chuyện này cũng qua đi.

Trong lòng Ngô Bất Chính tuy thấy đắng chát.

Nhưng cũng hiểu rõ, đã đến nước này rồi, bây giờ hối hận cũng đã quá muộn.

Chẳng lẽ muốn để tất cả nỗ lực trước đây đều đổ sông đổ biển sao?

Mọi người đơn giản thu dọn một chút, rất nhanh liền xuất phát.

Họ không tìm thấy Ngô Tam Tỉnh ở đây.

Điều này thật ra cũng khó nói, càng khó để dễ dàng xác định Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ta rốt cuộc có xuống đây hay không.

Dù sao theo lời Phan Tử nói, lối vào Tây Vương Mẫu Cung nằm dưới lòng đất.

Và đi theo đường thủy xuống dưới, nhất định sẽ tìm thấy.

Vậy thì ở đây sẽ có rất nhiều khả năng.

Họ trên đường đi, cũng nhìn thấy rất nhiều cửa thoát nước.

Có lớn có nhỏ, ai có thể khẳng định Ngô Tam Tỉnh đi cùng đường với họ chứ?

Vì vậy khả năng không gặp nhau cũng rất lớn.

Nhưng nếu giả định lời Phan Tử nói đều đúng.

Thì cấu trúc của đường thủy này, nhất định sẽ giống như một bông bồ công anh vậy.

Càng gần phía trên, đường thủy càng nhiều, đồng thời cũng càng phức tạp.

Ngược lại, càng gần phía dưới, càng đơn giản, đồng thời không gian của hồ chứa nước chắc chắn cũng càng lớn.

Trăm con kênh đổ về một.

Chỉ cần luôn đi xuống, nhất định sẽ có lúc gặp mặt.

Miễn là Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ta thật sự đã xuống dưới.

Vì vậy những chuyện này, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều.

An toàn trên đường đi mới là quan trọng nhất.

Đường thủy một mạch kéo dài xuống dưới.

Mọi người đi được ba tiếng đồng hồ, nhìn đồng hồ đã đến tối.

Vì vậy không tiếp tục đi nữa, nhưng muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi cũng rất khó khăn.

Bởi vì nơi này không có thôn xóm hay cửa hàng nào gần đó.

Cũng không có hang hốc nào, nên muốn nghỉ ngơi cũng rất khó.

Trong lúc đó Bàn Tử và Hắc Hạp Tử nói chuyện về những thi thể này.

Hắc Hạp Tử nói, anh ta từng thấy loại cấu trúc cổ mộ này.

Nghe nói trong loại cổ mộ này, những thi khanh (hố chôn xác) thật ra đều là nô lệ.

Chương 1323

Những người này bị bắt đến để khai quật hệ thống hồ chứa nước ngầm khổng lồ này.

Nếu chết, cứ thế đào một cái hố tùy tiện rồi chôn.

Dù sao không thể tốn nhân lực để đưa họ ra ngoài.

Vì vậy trong những thi khanh này thật ra đều chôn những người khổ cực.

Bàn Tử nghe vậy cũng cảm khái một trận.

Thốt lên, so với họ chúng ta thật sự tốt hơn nhiều.

Ít nhất không phải chịu sự áp bức tàn bạo như vậy.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã rất khó có được.

Mọi người lại đi một lúc, những thi khanh trên vách tường bắt đầu dần xuất hiện.

Thông thường, bất cứ nơi nào có thi khanh xuất hiện.

Đều có nghĩa là đường đi bắt đầu khó khăn.

Bởi vì bất cứ nơi nào có thi khanh, đều chứng tỏ việc thi công ở đây rõ ràng là cực kỳ nguy hiểm.

Vì vậy người chết nhiều, và đoạn đường này đi lại, nhất định sẽ không dễ đi.

Mọi người lại đi nửa tiếng đồng hồ, phát hiện phía trước lại xuất hiện một hồ chứa nước.

Cái hồ chứa nước này rất lớn.

Lớn hơn rất nhiều so với cái trước đó.

Rõ ràng họ không đoán sai, nơi này quả nhiên càng đi xuống, hồ chứa nước của hệ thống trữ nước càng lớn.

Tuy nhiên nhìn tình hình cái hồ chứa nước này, có lẽ còn phải đi thêm một đoạn thời gian nữa.

Bởi vì hồ chứa nước cuối cùng của Tây Vương Mẫu Cung, nhất định là rất lớn.

Cái trước mắt này, rõ ràng không phải.

Bàn Tử ném một cây đèn huỳnh quang vào, rất nhanh liền nhìn rõ tình hình toàn bộ cái hố chứa nước.

Chỉ thấy trong hố chứa nước này có ba bốn lối rẽ.

Thậm chí trên đỉnh đầu cũng có một cái.

Hơn nữa những đường hầm này đều rất lớn.

Chỉ là vị trí hơi cao, muốn đi lên có lẽ không dễ.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, những đường hầm ở vị trí cao hơn kia có lẽ đều là nơi nước đổ về.

Vì vậy hướng đi của họ khác với những cái đó.

Biết đâu dưới nước còn có những đường hầm khác.

Thế là mọi người liền buộc dây thừng cẩn thận, chuẩn bị xuống xem sao.

Tần Vũ là người đầu tiên nhảy xuống.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, rất nhanh tình hình phía dưới đã hiện ra.

Chỉ thấy dưới cái hồ chứa nước này, trên vách đá bốn phía quả nhiên còn có những đường hầm khác.

Hơn nữa đều không nhỏ, có thể đi vào được.

Nhưng không biết tại sao, trong toàn bộ không gian của hồ chứa nước này, lại ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc đến khó hiểu.

Nơi này sao lại có mùi tanh chứ!

Nước là nước chảy, mấy ngày nay họ thậm chí còn chưa ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào.

Sao mùi tanh trong hồ chứa nước ở đây lại nồng như vậy chứ!

Tần Vũ nhìn quanh, rất nhanh anh đã phát hiện ra, ở một trong các lối vào, lại có dấu chân.

Ngô Bất Chính và những người khác phía trên cũng thông qua livestream mà nhìn thấy những dấu chân này.

Trong lòng mọi người đều giật mình.

Những dấu chân này đơn giản là quá kỳ dị rồi.

Bởi vì những dấu chân này không phải từ bên ngoài đi vào.

Mà là từ bên trong đi ra ngoài.

Điều đó có nghĩa là, chắc chắn trước đó có người từ bên trong đi ra.

Vậy những người này sẽ là ai?

Chẳng lẽ là Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ta?

Chương 1324

Tần Vũ và những người khác đều nghĩ đến khả năng này.

Nhưng nhìn những dấu chân này, quả thật không giống dấu chân của đàn ông, mà lại giống của một người phụ nữ.

Chẳng lẽ là Lương Quỳnh để lại?

Nhưng điều đó cũng không đúng, Lương Quỳnh không phải bị rắn cắn sao?

Nếu dấu chân của cô ta xuất hiện ở đây, thì không có lý do gì dấu chân của Ngô Tam Tỉnh và nhóm của ông ta lại không có cả!

Mọi người đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Chỉ là không hiểu tại sao ở đây lại cô độc chỉ có dấu chân của một người.

Tần Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên Ngô Bất Chính kinh hô một tiếng.

Gần như đồng thời, Tần Vũ liền cảm thấy một luồng kình phong từ phía sau cuộn tới.

Đồng thời kèm theo kình phong lại còn có một mùi hương.

Mùi hương này rất nồng, tuy không biết là do cái gì phát ra.

Nhưng Tần Vũ đã cảm thấy có chút quen thuộc rồi.

Rất giống mùi Cấm bà hương.

Tần Vũ gần như theo bản năng lách sang một bên, luồng kình phong đó đánh hụt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ đã bóp chặt cổ đối phương.

Tuy nhiên điều khiến anh không ngờ tới là, người bị bóp cổ đó, rõ ràng chính là Lương Quỳnh.

Ngô Bất Chính và những người khác phía trên khi nhìn thấy khuôn mặt của Lương Quỳnh cũng đều giật mình.

Chỉ thấy Lương Quỳnh tóc tai bù xù, trên mặt trắng bệch không một chút máu.

Trông hệt như một người chết.

Nhưng ánh mắt của cô ta rõ ràng đang nói, cô ta là một người sống.

Hơn nữa còn có suy nghĩ và ý thức của riêng mình.

Tần Vũ ngẩn ra buông tay, định mở miệng hỏi.

Ai ngờ Lương Quỳnh đột nhiên bịt miệng anh.

Đồng thời chỉ lên phía trên đầu.

Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy đều ngơ ngác không biết cô ta đang sợ cái gì.

Tuy nhiên khi Tần Vũ nhìn lên phía trên đầu, lập tức cả người anh cũng đơ ra.

Chỉ thấy trong ánh sáng của đèn huỳnh quang, trong cái hang hốc phía trên đầu họ.

Lại có một con Song lân cự mãng đầu to bằng thùng nước.

Con Song lân cự mãng đó cuộn tròn trong hang hốc, dường như đang nghỉ ngơi.

Nghĩ đến lúc nãy Ngô Bất Chính mở miệng kinh hô, lại không đánh thức nó, lúc này đơn giản là nghĩ đến thôi cũng cảm thấy trong lòng rợn tóc gáy!

Lương Quỳnh lại chỉ vào cái hang hốc mà cô ta vừa đi ra, ý bảo họ đi theo vào.

Ngô Bất Chính và những người khác lúc này mới vội vàng từ phía trên trèo xuống.

Lương Quỳnh đi trước một bước chui vào, sau đó là Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Hắc Hạp Tử cùng Phan Tử và Bàn Tử.

Ban đầu Phan Tử quen thói đi cuối, đây là thói quen anh ta giữ lại từ khi đánh trận ở Việt Nam.

Đi ở cuối cùng, có thể giám sát mọi hành động của mọi người.

Nhưng Bàn Tử bịt bụng khăng khăng đòi Phan Tử đi trước, mình đi cuối.

Phan Tử không hiểu, nhưng đã trải qua nhiều chuyện với Bàn Tử như vậy, anh ta cũng không nghĩ nhiều, để Bàn Tử đi theo sau mình.

Tuy nhiên nhóm người họ vừa đi chưa đầy mười mét.

Trong cái hang hốc phía trên hồ chứa nước, mắt của con Song lân cự mãng kia, lại đột nhiên mở ra.

Chỉ có điều lúc này mọi người rõ ràng đều không hay biết.

Lương Quỳnh đi ở phía trước nhất, trong toàn bộ đường hầm đều là mùi hương đặc biệt cô ta để lại khi đi qua.

Tần Vũ đi theo phía sau hỏi: “Bắt đầu rồi sao?” Câu hỏi đột ngột này khiến Lương Quỳnh rõ ràng ngẩn ra.

Cô ta lộ ra một nụ cười khổ gật đầu, sau đó nói: “Tôi còn tưởng anh vĩnh viễn sẽ không chủ động nói chuyện với tôi nữa chứ!” Tần Vũ không tiếp tục chủ đề này, mà hỏi ngược lại: “Còn bao lâu?” “Nhiều nhất là ba ngày!” Lương Quỳnh nói.

Cô ta thật ra trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói với Tần Vũ.

Nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mối quan hệ giữa hai người họ rất vi diệu.

Chương 1325

Lương Quỳnh thích Tần Vũ, ai cũng có thể nhìn ra.

Và ở Thung lũng Trùng Vân Nam, Tần Vũ cũng rõ ràng thể hiện không ghét Lương Quỳnh.

Nhưng không biết tại sao, kể từ khi chuyến đi Vân Nam kết thúc, cùng với việc Tần Vũ bắt đầu tự mình xuống mộ.

Cùng với việc dần dần công khai Ngô Bất Chính và Vương Bàn Tử, trong mắt người ngoài.

Mối quan hệ giữa Tần Vũ và Lương Quỳnh đã trở nên xa cách.

Không ai biết nguyên nhân, thậm chí ngay cả Lương Quỳnh cũng không biết.

E rằng nguyên nhân này, chỉ có Tần Vũ tự mình biết.

Bắt đầu một cách khó hiểu, rồi kết thúc cũng một cách khó hiểu.

Dùng câu này để hình dung mối quan hệ giữa họ, quả thật không gì thích hợp hơn.

Nhưng có một số chuyện, chính là không có đáp án.

Tần Vũ không nói, vĩnh viễn không ai biết.

Lương Quỳnh còn định nói gì đó, đột nhiên chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

Dường như có thứ gì đó từ phía trên rơi xuống.

Lương Quỳnh nghe thấy động tĩnh này vội vàng hét lên: “Chạy mau!

Con Song lân cự mãng đó tỉnh rồi, không ra ngoài nhanh sẽ bị nó cắn chết!” Nói xong cô ta tăng tốc chạy ra ngoài.

Tần Vũ hô Ngô Bất Chính đuổi theo.

Nhưng lần này mọi người chưa chạy được mười giây.

Đột nhiên Ngô Bất Chính lại chỉ vào bốn phía nói: “Mọi người nhìn xem đây là cái gì, đây không phải là đá!” Mọi người nhìn thấy đều ngớ người ra.

Chỉ thấy bốn phía đường hầm mà họ đang ở lúc này, lại căn bản không phải vách đá.

Mà là từng lớp màu trắng giống như vỏ chết vậy.

Ngô Bất Chính kinh hô: “Đây là xà thuế (vỏ rắn lột) à, con rắn đó vừa lột da xong à!” “Rắn lột da xong chính là lúc hung dữ và nhạy cảm nhất, lần này thật sự phiền phức lớn rồi!” “Phiền phức cái đầu ông ấy, ông chạy nhanh đi, đừng cản đường!” Phía sau truyền đến tiếng hét của Bàn Tử.

Anh ta và Phan Tử ở cuối cùng, lúc này đều sắp bị rắn đuổi kịp rồi.

Phan Tử cũng hét lên: “Tiểu tam gia, lúc này thì đừng có hét nữa, mà hãy xem chúng ta có biến thành bãi rau không!” Ngô Bất Chính lúc này mới phản ứng lại, phía sau còn có rắn đang đuổi theo họ.

Lập tức không dám nán lại nữa, tiếp tục chạy về phía trước.

Bàn Tử vừa chạy vừa không ngừng quay đầu nổ súng, đồng thời hét lên: “Sao con rắn này tự nhiên lại tỉnh dậy, lúc chúng tôi đến đâu có sao đâu!” Phan Tử bên cạnh hét lên: “Mày chết tiệt có não không?

Tao còn định hỏi mày đây, sao mày lại đi cuối vậy!

Rắn tỉnh rồi mà cũng không biết!” Bàn Tử cũng sốt ruột, chửi: “Đệch, tao đi cuối thì tao còn có thể không cho nó tỉnh à!

Bàn gia tao đi cuối không phải là sợ hun các mày, mẹ nó thuốc diệt côn trùng mạnh quá, vừa nãy Bàn gia tao đã cố nhịn không thả hơi, chỉ xì một cái thôi!" "Mày còn muốn Bàn gia tao thế nào nữa!" Phan Tử nghe vậy lập tức chửi: "Mày chết tiệt có não không?

Rắn có thể phân biệt mùi vị!" "Lưỡi rắn cứ thè ra thè vào, mày nghĩ để làm gì?

Mày xì hơi cho người ta ngửi, người ta không đến cắn mày mới lạ!" "Mày đúng là thành sự bất túc bại sự hữu dư!" Bàn Tử nghe vậy cũng không chịu, phản bác: "Ôi đệch, mày quản trời quản đất, mày còn quản người ta ỉa đái đánh rắm à!" "Xì một cái mày cũng quản, vậy Bàn gia tao… ôi!

Sao lại đuổi kịp rồi!" Bàn Tử chưa nói hết câu, đã nhìn thấy một cái đầu rắn khổng lồ từ phía sau nhô ra.

Anh ta vội vàng giơ súng Gia Ca lên bắn một trận loạn xạ.

Tuy nhiên da của con Song lân cự mãng đã bắt đầu cứng lại.

Đạn phải mất mấy phát mới có thể xuyên thủng.

Sức sát thương của khẩu Gia Ca này trước con Song lân cự mãng này, thật sự có chút không đủ nhìn!

Hắc Hạp Tử đưa khẩu súng bắn tỉa của mình cho Phan Tử.

Thứ này tuy không thể bắn liên tục, nhưng lực xuyên thấu rất mạnh.

Phan Tử giơ tay lên bắn một phát, lập tức tạo ra một cái hố máu!

Nhưng con Song lân cự mãng vốn dĩ mới lột da chưa lâu, lúc này đang hung dữ cần bổ sung dinh dưỡng.

Nhìn thấy thân hình béo tròn của Bàn Tử, rõ ràng đã động lòng.

Đuổi theo Bàn Tử chết sống không chịu bỏ cuộc.

Bàn Tử bị đuổi đến sốt ruột, khẩu Gia Ca không ngừng bắn.

Lúc này cũng không quan tâm đạn tiêu hao nhanh đến mức nào nữa.

Tổng không thể thật sự đợi bị con Song lân cự mãng này ăn thịt chứ.

Tuy nhiên ngay khi mọi người tưởng có thể chạy thoát như vậy.

Đột nhiên khẩu Gia Ca của Bàn Tử bị kẹt đạn.

Chương 1326

Loại súng này nổi tiếng là dễ kẹt đạn, nhưng suốt chặng đường này cũng chưa từng xảy ra vấn đề gì!

Ai có thể ngờ vào thời điểm quan trọng này, lại bị hỏng.

Chỉ còn lại khẩu súng bắn tỉa trong tay Phan Tử, căn bản không thể ngăn được con Song lân cự mãng đó.

Nhưng đúng lúc này, Lương Quỳnh đang chạy ở phía trước nhất đột nhiên hét lên: "Dùng lôi quản (mìn) nổ chết nó, đường hầm này là ngõ cụt!" "Đợi nó đuổi đến, chúng ta sẽ hoàn toàn bị kẹt ở đây rồi!" Mọi người nghe vậy, lòng càng lạnh đi một nửa.

Nhưng Bàn Tử đã không còn quan tâm nữa, rút ba quả lôi quản ra ném về phía sau.

Phan Tử tìm được vị trí bắn tốt nhất.

Đợi con cự mãng xông đến gần lôi quản.

Lập tức bóp cò.

Chỉ nghe thấy phía sau "phanh phanh phanh" ba tiếng nổ tung trời.

Mọi người vội vàng bịt tai há miệng, nhưng tiếng ong ong khổng lồ, vẫn khiến họ tê dại cả da đầu.

Bàn Tử ở gần nhất, còn bị thổi bay đi.

May mắn là rất nhanh đã tiếp đất, nếu không cú này chắc chắn phải bị đập đầu vỡ máu chảy không ngừng!

Nhưng cú nổ này quả thật có hiệu quả, toàn bộ đường hầm phía sau đã sập.

Con Song lân cự mãng khổng lồ đó cũng bị nổ chết.

Tuy nhiên nhìn chỗ sập có vẻ khá nghiêm trọng.

Có lẽ muốn dọn sạch đường hầm, ước chừng phải mất một thời gian.

Nhưng so với việc bị rắn cắn chết, đây đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Tiếng ong ong rất nhanh lắng xuống, Bàn Tử được Phan Tử dìu tiếp tục lên đường, không nhịn được nói: “Tôi nói Thiên Chân, tam thúc của cậu có phải bị điếc không vậy!

“Sao động tĩnh lớn thế mà họ vẫn chưa đến, không nghe thấy à?” Ngô Bất Chính không đáp lời anh ta, bản thân cậu ấy mà biết thì cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ nạn như vậy suốt chặng đường rồi.

Hơn nữa Lương Quỳnh ở đây, chẳng lẽ tam thúc của mình cũng phải ở đây sao?

Chẳng lẽ họ không thể bị lạc sao?

Ngô Bất Chính suy nghĩ nhìn về phía trước, lại phát hiện Lương Quỳnh đã biến mất.

Có lẽ là chạy quá nhanh, bỏ quên họ lại rồi.

Ngô Bất Chính lập tức hô mọi người nhanh chóng lên đường, để một cô gái bỏ lại.

Mất mặt làm sao.

Bàn Tử tức đến nỗi không chịu được, nhưng lúc này thật sự đến sức lực phản bác cũng không còn.

Chỉ có thể nghiến răng tiếp tục lên đường.

Lương Quỳnh nói không sai.

Đường hầm này quả thật là ngõ cụt.

Mọi người đi được năm phút, liền nhìn thấy đường hầm phía trước đã đến cuối.

Trên đường hầm dày đặc những thi khanh.

Có lẽ trước đó họ đã nghỉ ngơi ở đây.

Dưới đất còn có thức ăn và đống lửa, nhưng duy nhất lại không nhìn thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh và Đoàn Vô Kỵ.

Ngô Bất Chính chuẩn bị đi hỏi Lương Quỳnh họ đã đi đâu.

Kết quả vừa quay đầu lại thì lại nhìn thấy Tần Vũ.

Tần Vũ sắc mặt khó coi nói: “Cô ta chạy rồi!” “Chạy rồi?” Mọi người nghe vậy lập tức ngẩn ra, Ngô Bất Chính cũng ngớ người ra.

Vội vàng hỏi: “Cô ta chạy gì chứ?

Hơn nữa tam thúc của tôi và họ sao lại không…” Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, bản thân cậu ấy đã hiểu ra.

Tam thúc của mình và Đoàn Vô Kỵ không ở đây, Lương Quỳnh hiện tại lại không biết chạy đi đâu.

Rõ ràng tất cả những chuyện này đều có liên quan đến Lương Quỳnh!

Cô ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người lúc này đều không khỏi căng thẳng.

Ông nội của Ngô Bất Chính từng truyền lại một câu nói.

Câu nói này từ rất lâu rồi, tam thúc của cậu ấy đã kể cho cậu ấy.

Lúc đó, cửa hàng Ngô Sơn Cư của cậu ấy vừa khai trương.

Tam thúc đến để chống lưng, trước khi đi, nói với Ngô Bất Chính: “Ông nội chúng ta, từ ông mày đã truyền lại một câu nói, hôm nay tao sẽ kể cho mày!

Chương 1327

Hy vọng mày có thể khắc ghi trong lòng!" "Thứ đáng sợ hơn quỷ thần, đó là lòng người!" Câu nói này sau này cũng trở thành, lời răn dạy của Ngô Bất Chính khi làm ăn.

Quỷ thần có hình dạng, lòng người khó lường.

Mày có thể đối phó với mãnh thú như Song lân cự mãng, nhưng mày vĩnh viễn không thể nhìn thấu nội tâm một con người.

Lúc này nghĩ đến biểu hiện của Lương Quỳnh suốt chặng đường, thêm vào đó trước đây họ đã cùng nhau trải qua nhiều lần mạo hiểm như vậy.

Ngô Bất Chính thật sự không thể liên hệ cô ta với âm mưu.

Nhưng tình hình thực tế hiện tại lại là như vậy.

Tần Vũ không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Tình hình của Lương Quỳnh không thể nói là tệ, nhưng chắc chắn cũng sẽ không quá tốt.

Sắc mặt và mùi hương trên người cô ta, rõ ràng đã nói lên tất cả.

Nhưng cô ta dường như vẫn còn giữ được lý trí, theo thời gian ba ngày cô ta nói.

Thời gian này không dài, cô ta đáng lẽ phải nhanh chóng tìm ra bí mật của Tây Vương Mẫu Cung mới đúng.

Sao lại chọn bỏ trốn chứ?

Trong đó có rất nhiều điểm nghi ngờ.

Bàn Tử bên cạnh chửi: "Mẹ nó, tôi thấy Lương Quỳnh này e rằng đã chết rồi, vừa nãy đó là khôi lỗi bị Tây Vương Mẫu điều khiển, cố ý đến để dẫn chúng ta vào cái ngõ cụt này!” “Giờ thì hay rồi, phía trước không có đường, phía sau bị chặn lại, chúng ta e rằng sẽ bị chôn sống ở đây!” Phan Tử lắc đầu biểu thị không đồng tình với quan điểm này: “Tôi luôn cảm thấy Lương Quỳnh này thay đổi rất lớn, nhưng ánh mắt của một người sẽ không lừa dối người khác!” “Mấy cậu có thể xem lại đoạn phát sóng, Tiểu ca khi đối mặt với Lương Quỳnh, ánh mắt của cô ta không giống ác quỷ chút nào!” Bàn Tử ngẩn ra dường như đã được khai sáng, vội vàng nói: “Có phải Tiểu ca đã cướp nụ hôn đầu của người ta, rồi không chịu xác định bạn trai bạn gái, nên người ta tức giận không?” “Tiểu ca, thế thì Bàn gia tôi phải nói cậu vài câu rồi, đàn ông đại trượng phu làm việc phải quang minh lỗi lạc!” “Đã hôn người ta thì phải chịu trách nhiệm chứ!” “Nếu cậu không muốn chịu trách nhiệm, thật ra Bàn gia tôi…” “Mày câm miệng đi thằng béo chết tiệt!

Mày biết cái gì!” Ngô Bất Chính nghe thấy lòng phiền ý loạn mở miệng cắt ngang Bàn Tử.

“Cái gì mà Tiểu ca cướp nụ hôn đầu của cô ta?

Là cô ta cưỡng hôn Tiểu ca thì đúng hơn!” “Nên phải nói ngược lại, là nụ hôn đầu của Tiểu ca bị cô ta cướp đi!” Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ hỏi: “Tiểu ca, đó có phải nụ hôn đầu của anh không?” Câu hỏi này hỏi ra, rất gay gắt và kích thích.

Vô số nữ khán giả trong livestream từ lâu đã muốn hỏi, nhưng chủ đề này nói thật ra thì thật ra không có bao nhiêu nữ sinh để ý.

Xã hội phát triển đến ngày nay, chuyện nụ hôn đầu, có khi vừa trong bụng mẹ đã không còn.

Đương nhiên rồi, những thứ này là nói nhảm, nói nghiêm túc thì nụ hôn đầu không bao gồm nụ hôn của cha mẹ hay dì cô bác.

Chỉ là đơn thuần giữa bạn trai bạn gái với nhau.

Nhưng dù vậy, rất nhiều người có thể ở cấp hai hoặc cấp ba đã không còn nữa.

Vì vậy thật ra chuyện nụ hôn đầu này, người để ý cũng không nhiều.

Ví dụ như Bàn Tử, nụ hôn đầu của anh ta năm bảy tuổi, đã bị con heo mẹ cướp đi rồi.

Nhưng chuyện này anh ta không thừa nhận, luôn nói mình lúc đó rơi vào chuồng heo rất nhanh đã chui ra, vết đỏ trên mặt là do con heo mẹ đá.

Những thứ này đều là chuyện đùa.

Ngô Bất Chính lúc này hỏi ra câu hỏi này, trong livestream vẫn có rất nhiều người đều rất muốn biết.

Tần Vũ sắc mặt có chút ngại ngùng, câu hỏi này khiến anh làm sao mà trả lời đây.

Nụ hôn đầu?

Đó chắc chắn là nụ hôn đầu rồi!

Trước nụ hôn đó, anh còn chưa từng nắm tay con gái, lấy đâu ra nụ hôn chứ.

Nhưng cái này anh cũng không để ý, bản thân anh còn gặp phải chuyện chó má như xuyên không.

Cậu nghĩ anh còn để ý một nụ hôn sao?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, những chuyện chưa từng trải qua, lần đầu tiên trải qua đều sẽ rất sâu sắc.

Điều này là tất yếu.

Biểu cảm của Tần Vũ đã nói lên tất cả.

Ngô Bất Chính cũng lười tiếp tục chủ đề này, hô mọi người tìm kiếm xung quanh.

Xem có tìm được manh mối nào không.

Dù sao cũng không thể ngồi yên chờ chết ở đây chứ.

Và chủ đề về nụ hôn đầu của Tần Vũ, lại gây ra một cuộc tranh luận kịch liệt trong livestream.

Lúc này mọi người đang tìm kiếm manh mối, nhân cơ hội này người trong livestream bắt đầu bàn tán.

Có người nói Tần Vũ đây khẳng định là nụ hôn đầu bị cướp.

Còn có người nói nụ hôn đầu đó đáng lẽ phải thuộc về tôi, Lương Quỳnh cái tiện nữ nhân kia đã cướp nụ hôn đầu của Tiểu ca ca nhà tôi.

Còn có một bộ phận người lại cảm thấy Lương Quỳnh sống rất sái thoát, dám yêu dám hận.

Thích thì là thích, chủ động bày tỏ không có sai.

Tóm lại nói gì cũng có.

Chương 1328

Chỉ có một bình luận của một người khiến Ngô Bất Chính cảm thấy nói đúng trọng điểm.

Người này tự xưng là chuyên gia tâm lý học tình yêu.

Phát biểu của anh ta là: 【Nụ hôn đầu và mối tình đầu, đều là những sự tồn tại khó có thể dễ dàng quên lãng trong đời người.】Câu nói này thật sự đã gây ra sự đồng cảm trong livestream.

Không ít cư dân mạng đều bắt đầu hồi tưởng lại mối tình đầu và nụ hôn đầu của mình.

Đại đa số mọi người nhắc đến mối tình đầu, đều rất tiếc nuối, nói rằng nếu như thế này thế kia, có lẽ kết quả hiện tại sẽ khác.

Chỉ là thời gian trôi đi nhanh chóng, cuối cùng vẫn là không thể quay lại được.

Người đó lại nói: 【Lần này chúng ta không thảo luận những thứ khác, chỉ nói Tiểu ca và Lương Quỳnh rốt cuộc có phải là chân ái không!】【Ở đây tôi xin đưa ra một phản một chính, hai quan điểm, mọi người có thể cùng thảo luận một chút.】【Thứ nhất, tức là quan điểm chính, Tiểu ca thích Lương Quỳnh.】【Cơ sở lý luận là, Lương Quỳnh đã cướp đi nụ hôn đầu của Tiểu ca, và con người sẽ ghi nhớ sâu sắc đối tượng của nụ hôn đầu, cộng với đó là sự khởi đầu của trái cấm tình yêu, vì vậy cũng sẽ nảy sinh rung động.】【Đây cũng là điểm khiến mối tình đầu khiến người ta mãi không quên.】【Thứ hai, là quan điểm phản, Tiểu ca không thích Lương Quỳnh.】【Cơ sở lý luận của quan điểm này không cần nói nhiều, mọi người đều có thể nhìn ra, mối quan hệ giữa Tiểu ca và Lương Quỳnh đã nhạt đi không ít.】【Nguyên nhân cụ thể khó nói, dù sao cũng chỉ là giải trí, mọi người thích có thể thảo luận một chút.】Chủ đề này vừa đưa ra, quả thật đã gây ra không ít chấn động.

Thậm chí trên mạng còn xuất hiện các cuộc bình chọn tương ứng, chính thức còn tổ chức một cuộc bình chọn PK trong livestream.

Khiến Tần Vũ hoàn toàn câm nín.

Ngô Bất Chính nhìn thấy cũng thấy phiền, dứt khoát tắt livestream của mình.

Mình không nhìn thấy, thì cũng mắt không thấy tâm không phiền nữa.

Cậu ấy ngồi xuống trước bức tường, định đi kiểm tra các thi thể trong thi khanh.

Cái thi khanh này rất lớn, cũng không biết bên trong có ai trốn không.

Nhưng trong đầu cậu ấy vẫn đang nghĩ đến chuyện của Tần Vũ.

Người đó tuy nói nhiều lời vô nghĩa, nhưng có một câu nói lại rất đúng trọng điểm.

Đó chính là nụ hôn đầu của Lương Quỳnh và Tần Vũ.

Tiểu ca liệu có vì nụ hôn đầu này, mà nảy sinh tình cảm đặc biệt với Lương Quỳnh không?

Cái này khó nói, nhưng cũng không phải là không có khả năng này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Bất Chính liền cảm thấy mặt già đỏ bừng.

Trong lòng chửi: “Đệch, mình là đàn ông mà sao lại lo Tiểu ca bị người khác cướp mất chứ!” “Chết tiệt… mình bị làm sao vậy?” “Không đúng không đúng!

Mình phải xem nhiều phụ nữ hơn, cái xu hướng tính dục này hình như có vấn đề rồi!” Ý niệm đó vừa nảy lên trong đầu Ngô Bất Chính, cậu ta đã bật cười thành tiếng.

Cái gì mà xu hướng tính dục có vấn đề chứ, sao mình lại nghĩ linh tinh như vậy.

Cậu ta và Tiểu ca rõ ràng là tình huynh đệ trong sáng, chẳng dính dáng gì đến tình yêu.

“Thôi nào, thôi nào!” Ngô Bất Chính lắc đầu, không nghĩ ngợi thêm nữa, vấn đề này hoàn toàn không cần thiết phải nghĩ.

Dù sao thì, ai mà biết Lương Quỳnh còn sống sót ra khỏi thành quỷ đầm rắn này không chứ!

Nhưng tận đáy lòng, Ngô Bất Chính vẫn mong cô ấy có thể bình an vô sự.

Dù sao cô ấy cũng là một con người mà!

Tần Vũ lúc này đã kiểm tra xong các hố xác gần đó, không có gì lạ.

Thấy Ngô Bất Chính đang ngây người nhìn vách đá, anh chuẩn bị đi qua xem sao.

Nào ngờ, bỗng nhiên anh thấy một thi thể trong hố xác trước mặt Ngô Bất Chính lại động đậy.

Khoảnh khắc đó, tim Tần Vũ lập tức thắt lại.

Anh vội vàng hét lên: “Qua đây!” Ngô Bất Chính vẫn còn đang ngẩn người, không hiểu chuyện gì.

Những người xung quanh nghe vậy đều trở nên căng thẳng, hiển nhiên là có vấn đề trong hố xác này.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Bất Chính mặt mày lúng túng, thầm nghĩ mình chỉ nghĩ linh tinh thôi, bọn họ sẽ không biết chứ?

Thế thì ngại chết.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ đã lao tới.

Gần như cùng lúc, Ngô Bất Chính cảm thấy có thứ gì đó thò ra sau lưng mình, rồi có vật gì đó đặt lên vai cậu ta.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, dao găm đã vung tới.

Ngô Bất Chính sợ đến toát mồ hôi hột, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một bàn tay đầy bùn nhão từ thi thể trong hố xác đã đặt lên vai cậu ta.

Dao găm của Tần Vũ trực tiếp chém xuống, nào ngờ bàn tay đó lại đột nhiên rụt về.

Dao găm chém vào khoảng không, Tần Vũ không dám chậm trễ, kéo Ngô Bất Chính lùi lại.

Bàn Tử và Phan Tử gần như cùng lúc giơ súng lên, chuẩn bị nổ súng vào hố xác.

Ngô Bất Chính này ngoại trừ đầu óc lợi hại ra, còn có cái thể chất dễ thu hút thi biến.

Chuyện này mọi người đều ngầm hiểu với nhau, gần như hễ cậu ta ở đâu, chỗ đó không gặp ma thì cũng biến thi.

Ai nấy đều rõ như ban ngày.

Chương 1329

Nếu không thì ở đây nhiều người như vậy, ai cũng đi kiểm tra hố xác, sao chỉ có thi thể trong hố xác chỗ cậu ta lại thi biến chứ?

Chuyện này hiển nhiên đã rất rõ ràng rồi.

Bàn Tử và Phan Tử gần như không chút do dự, giơ súng lên định bắn.

Nào ngờ, đúng lúc này, thi thể trong hố xác lại phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Tiếng rên rỉ này khiến tim mọi người đều thắt lại.

Bàn Tử càng mắng: “Má nó, đúng là thi biến rồi!

Phan Tử, bắn nhanh lên!” Vừa nói, Bàn Tử đã định bắn.

Ai ngờ thi thể trong hố xác lại nói một câu: “Tôi là Ngô Tam Tỉnh!” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử cũng ngớ người.

Nhưng ngón tay hắn đã bóp cò, trong lúc khẩn cấp chỉ có thể hạ nòng súng xuống, lập tức đạn bắn vào mép hố xác.

Tim mọi người đều nhảy đến tận cổ họng.

Phát súng này nếu không phản ứng nhanh, người trong hố xác đó chắc chắn đã mất mạng rồi.

Bàn Tử mắng một tiếng: “Má nó, là người thì không nói chuyện đàng hoàng, cứ thích giả thần giả quỷ!” Bàn Tử miệng thì nói vậy, nhưng súng vẫn giương lên.

Phan Tử ngẩn người, vội vàng đè nòng súng của hắn xuống, khẽ hỏi: “Thằng béo chết tiệt, mày mẹ kiếp muốn làm gì?

Đó là Tam gia đấy!” Bàn Tử lại cười lạnh: “Tam gia á?

Mày không phải là quá nhớ Tam gia nhà mày đấy chứ, lỡ đâu là Kê quan xà thì sao?” “Hướng vào Kê quan xà mà hô Tam gia, mày đúng là nói được đấy!” Phan Tử ngẩn người, cũng chợt nhớ ra, Kê quan xà ở đây rất quỷ dị, lại biết nói tiếng người.

Vẫn là Bàn Tử suy nghĩ nhiều, không trực tiếp hành động.

Ngô Bất Chính cũng rất rõ ràng, lập tức mở miệng hỏi: “Ông là Ngô Tam Tỉnh?” Chỉ cần đối phương thực sự là người thì có thể đối thoại, còn không thể đối thoại thì chính là rắn rồi.

Ngô Bất Chính vừa dứt lời, chỉ nghe thấy người bên trong mắng: “Thằng ranh con, mày còn dám gọi thẳng tên Tam thúc mày à!” “Còn không mau qua kéo tao ra!” Mọi người nghe lời này, lập tức thả lỏng, không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai chứ!

Kê quan xà đâu có đối thoại được, chứ đừng nói là đối đáp hai ba câu.

Phan Tử là người đầu tiên chạy qua, đỡ người bên trong ra.

Phan Tử và Ngô Bất Chính tiến lên phát hiện Đoạn Vô Kỵ quả nhiên cũng ở bên trong.

Thế là mọi người cùng giúp kéo anh ta ra.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ toàn thân dính đầy bùn nhão, còn thi thể ban đầu trong hố xác đã bị bọn họ đè nát bét thành một đống bã.

Có lẽ lúc đó thời gian gấp gáp, hoàn toàn không có thời gian để dọn dẹp mấy cái xác khô bên trong.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Đoạn Vô Kỵ trông có vẻ rất yếu ớt.

Ngô Tam Tỉnh cả người cũng trông không được khỏe lắm.

Cả hai người dường như đều rất mệt mỏi.

Ngô Bất Chính trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không có thời gian để hỏi.

Cậu ta vội vàng đỡ bọn họ ngồi xuống, nhóm lửa trại, cho bọn họ ăn chút đồ ăn và nước uống, sắc mặt hai người lúc này mới hồi phục được một chút.

Phan Tử trong lòng cũng rất lo lắng, nghĩ đến việc Lương Quỳnh biến mất, hắn liền nghi ngờ là Lương Quỳnh làm.

Vội vàng hỏi: “Tam gia, sao hai người lại ra nông nỗi này?

Cái cô Lương Quỳnh kia rốt cuộc là sao chứ!” Câu hỏi của Phan Tử cũng là điều mọi người trong lòng muốn biết.

Bọn họ đi theo nhóm tiền trạm của Ngô Tam Tỉnh vào đây.

Sau khi gặp Phan Tử thì đại khái đã biết những gì xảy ra ở phía trên.

Nhưng sau khi Phan Tử và mọi người lạc nhau thì chuyện gì đã xảy ra, bọn họ cũng không biết.

Lúc này khó khăn lắm mới tìm được bọn họ, tự nhiên phải hỏi cho rõ.

Đặc biệt là Lương Quỳnh sao lại tự mình chạy đi, trong đó nhất định có vấn đề gì đó.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người, ai nấy đều mong ngóng nhìn mình.

Anh ta bất đắc dĩ nở một nụ cười khổ, lắc đầu không nói gì.

Nhưng Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lại mở miệng nói: “Thôi để tôi nói đi, chuyện này mẹ kiếp đúng là không có mặt mũi nào mà nói!” Đoạn Vô Kỵ dường như không muốn nhắc đến chuyện này, có thể có gì đó mất mặt.

Nhưng mọi người tha thiết muốn biết, anh ta cũng biết không thể giấu giếm, liền bắt đầu kể lại.

Thì ra, hành tung của bọn họ cũng gần giống như mọi người suy đoán.

Đêm hôm đó, bọn họ ở doanh trại bị Kê quan xà tấn công.

Trong lúc bất đắc dĩ, phải rút lui vào rừng.

Phan Tử dẫn Ngô Tam Tỉnh chạy trốn, nhưng đường đi quá phức tạp.

Hai người liền lạc nhau.

Chương 1330

Trên đường rút lui, Lương Quỳnh bị rắn cắn một vết.

Đoạn Vô Kỵ tốt bụng tiêm huyết thanh cho cô ấy.

Sau đó một mạch cõng cô ấy đuổi theo phía sau.

Nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, còn Phan Tử tên này như con thỏ đã chạy mất tăm rồi.

Kê quan xà trong rừng có thể nói tiếng người.

Một khi đã tản ra, muốn tập hợp lại rất khó khăn.

Cuối cùng, dưới sự dụ dỗ của Kê quan xà, bọn họ càng đi càng xa.

Phan Tử thì mò đến vị trí cửa ra và suýt chút nữa đụng mặt Tần Vũ và những người khác, những chuyện sau đó thì mọi người đều biết rồi.

Còn Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ dường như là mục tiêu chính của lũ Kê quan xà, có thể chúng cảm thấy Lương Quỳnh bị rắn cắn nên việc săn đuổi bọn họ sẽ đơn giản hơn.

Vì vậy, ba người bọn họ bị lũ Kê quan xà truy đuổi một mạch, cuối cùng bị ép đến gần cái đầm nước kia.

Vì ban ngày bọn họ đã thăm dò tình hình cái đầm nước đó.

Biết trong đầm nước có vô số thi thể.

Ba người bọn họ, trong đó một người còn bị rắn cắn, một khi xuống đó có thể lành ít dữ nhiều.

Thế là bọn họ liền tìm một lối vào khác.

Quá trình này tất nhiên cũng rất gian nan.

Ở đây cũng không cần nói nhiều lời nữa.

Ba người mệt mỏi rã rời, cuối cùng cũng tìm được lối vào khác, một mạch trốn vào bên trong.

Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên ngắt lời: “Mấy cậu vào từ đâu?” Phan Tử vội vàng nói: “Từ cái đầm nước đó, chúng tôi bị ép không còn cách nào khác!” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, đồng thời hỏi: “Thế các cậu đã kiểm tra người chưa?” Tần Vũ ngẩn người, kiểm tra người?

Tại sao phải kiểm tra người?

Chẳng lẽ mình đã quên mất chuyện gì rất quan trọng?

Tần Vũ trong lòng có cảm giác này.

Tuy mình đã khôi phục trí nhớ, nhưng nói thật là không hoàn chỉnh.

Đặc biệt là sau khi so sánh với Ngô Tam Tỉnh, trí nhớ của mình dường như vẫn luôn không hoàn chỉnh.

Tần Vũ trong lòng mơ hồ cảm thấy điều này có thể liên quan đến những nơi mình đã đi qua.

Lần đầu tiên mất trí nhớ là ở trong Ác La Hải Thành Kính Tượng Thành thuộc Côn Luân Thần Cung.

Sau này anh lại đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dường như chỉ cần là những nơi liên quan đến không gian ảo, hễ mình đi tới đó thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến trí nhớ.

Mà những nơi này trùng hợp là Ngô Tam Tỉnh chưa từng đi qua.

Tên này chưa từng đi qua những nơi đó, rốt cuộc là trùng hợp, hay là anh ta biết những nơi đó không thể đi.

Đi rồi sẽ mất trí nhớ ư?

Tần Vũ nghĩ không thông.

Nhưng lúc này những điều đó đều không phải là quan trọng nhất.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng bảo mọi người kiểm tra cơ thể.

Hơn nữa còn phải cởi hết đồ ra.

Trong lúc bất đắc dĩ, mọi người đành tạm thời tắt màn hình livestream.

Sau đó từng người một cởi sạch để kiểm tra.

Và sau khi kiểm tra, mấy người đều hít hà một hơi lạnh!

Chỉ thấy ngoài Tần Vũ ra, trên lưng những người khác đều bám đầy những con côn trùng màu trắng.

Những con côn trùng đó chỉ to bằng bàn tay, trắng toát bám trên lưng mọi người.

Chúng còn không ngừng nhúc nhích.

Rõ ràng là vẫn còn sống.

Nhưng không biết vì sao, mọi người lại không hề cảm thấy gì.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cũng hít hà một hơi, nói: “Mấy cậu rốt cuộc đã ở trong cái đầm nước đó bao lâu, sao lại có nhiều đến thế!

Những thứ này đều là ấu trùng Kê quan xà, loại Kê quan xà này không đẻ trứng, trong cái đầm nước đó toàn là thứ này!

Chúng mới sinh da rất trơn nhẵn, độc tính cũng không mạnh, cắn một cái có thể khiến lưng các cậu tê dại, sau đó sẽ không cảm giác được chúng nữa!

Đợi chúng hút đủ máu người, sẽ biến thành loại Kê quan xà màu đỏ đó!

Chương 1331

Haiz!

Mau xử lý đi thôi!” Mọi người đều nghe theo, vội vàng bắt đầu giúp nhau xử lý.

May mà cảnh này không bị người xem livestream nhìn thấy.

Nếu không e rằng lại có mấy người phải ngất xỉu nữa.

Mọi người mất cả buổi trời mới xử lý xong đám ấu trùng Kê quan xà trên người mình.

Cuối cùng khi mấy người ngồi xuống, ai nấy đều ngại ngùng không thôi.

Xử lý Kê quan xà là chuyện nhỏ, nhưng vừa rồi ai cũng không mặc quần áo, nghĩ đến thôi đã thấy ngại rồi.

Nhưng trong phòng livestream lại một phen xôn xao.

Ai cũng oán trách sao không bật livestream lên?

Chúng tôi thiếu các người chút lượng truy cập đó sao?

Hay là chưa từng thấy cái gì?

Nhà ai mà không có bé trai chứ, đúng là cứ giấu giấu diếm diếm.

Đối mặt với những lời đùa cợt của người xem livestream, Tần Vũ và bọn họ tự nhiên cũng không để tâm.

Trên thực tế, lúc này tâm trí bọn họ đều không ở phòng livestream.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, đợi bọn họ nói ra sự thật.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy bất đắc dĩ vỗ vỗ Đoạn Vô Kỵ, bảo anh ta tiếp tục nói.

Hiển nhiên là nếu chưa nói rõ chuyện thì không xong đâu.

Đoạn Vô Kỵ cười khổ uống một ngụm nước, sau đó bắt đầu kể.

Thì ra, sau khi vào được lối vào, bọn họ không hề nghỉ ngơi.

Đừng thấy đã đến được lối vào ngầm của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Nhưng trong những thủy đạo này cũng có Kê quan xà.

Hơn nữa còn nhiều hơn ở phía trên.

Ban ngày những con Kê quan xà đó sẽ xuống, đến tối lại lên.

Vì vậy bọn họ ở dưới thủy đạo này chỉ có thể đi vào ban đêm.

Ban ngày thì nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính và bọn họ đi đường vào ban đêm, không gặp Kê quan xà chỉ có thể coi là may mắn.

Hơn nữa hai người bọn họ trước đó cũng đã nghe thấy tiếng động của mọi người, nhưng thực sự là không có sức để qua đó.

Đoạn Vô Kỵ nói: “Chỗ này gặp Kê quan xà thì phải giải quyết nhanh chóng, nếu không nó sẽ triệu hồi đồng bọn!

Càng lúc càng nhiều, các người căn bản không thể giết hết!” Mọi người nghe đến đây đều cảm thấy sợ hãi, may mà Bàn Tử đã nổ tung lối vào rồi.

Nếu không lúc này e rằng ở đây toàn Kê quan xà đang họp hội mất.

Đoạn Vô Kỵ tiếp tục nói.

Sau khi bọn họ xuống đây, Lương Quỳnh vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Nhưng mùi trên người cô ấy bắt đầu ngày càng nặng.

Ngô Tam Tỉnh nói cô ấy sắp thi biến rồi.

Hơn nữa còn là không thể cứu vãn, nếu không nhanh chóng tìm đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, cô ấy có thể sẽ chết ngay tại đây, và hoàn thành quá trình thi biến trong thủy đạo này.

Bọn họ một mạch không dám dừng lại, liền mò đến đây.

Suốt đường đi, Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh thay phiên nhau cõng cô ấy.

Nói thật, nếu không phải tình huống của người phụ nữ này đặc biệt, cộng thêm mối quan hệ với Tần Vũ.

Ngô Tam Tỉnh có lẽ đã trực tiếp giết cô ấy rồi.

Với tính cách của anh ta, làm sao có thể mang theo một cục nợ như vậy chứ.

Nhưng không còn cách nào, Tần Vũ biết rõ lai lịch của cô ấy, những chuyện này không thể bại lộ.

Vì vậy bọn họ đành kiên trì đến đây.

Nhưng đến được đây, cũng coi như là đèn cạn dầu rồi.

Ngô Tam Tỉnh thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ vứt Lương Quỳnh ở đây, để cô ấy tự sinh tự diệt.

Dù sao vứt ở đây, Tần Vũ cũng không thể trách móc được.

Đoạn Vô Kỵ nói, lương thực của bọn họ khi bị Kê quan xà truy đuổi tìm lối vào, đã mất hết.

Chương 1332

Ngay cả nước cũng không còn.

Đến đây mệt mỏi rã rời, chỉ có thể nghỉ ngơi trước, rồi tìm cơ hội kiếm thứ gì đó để ăn.

Nguồn nước ngầm ở đây rất phong phú, đun sôi lên thì tạm được, không có lương thực thì vẫn có thể cầm cự vài ngày.

Vì vậy bọn họ liền nghỉ ngơi ở đây.

Nhưng sau đó lại xảy ra những chuyện khác.

Mọi người nghe rất chăm chú.

Nhưng ánh mắt Tần Vũ lại có chút lạnh lẽo.

Ngô Tam Tỉnh loại lão hồ ly này, sẽ không làm chuyện không có chuẩn bị.

Thậm chí có thể nói, những người không có ích gì cho anh ta, anh ta sẽ không quan tâm sống chết.

Việc anh ta tự mình mang Lương Quỳnh xuống đây, hiển nhiên là nói không thông.

Theo suy đoán của Tần Vũ, lão hồ ly này chắc chắn biết hết lương thực đã hết.

Vì vậy mới không ngại khó khăn cõng Lương Quỳnh.

Tuy Lương Quỳnh đang thi biến, nhưng cô ấy dù sao hiện tại vẫn là con người.

Mục đích có thể hơi tàn nhẫn, nhưng điều này cũng không phải là không thể.

Làm cái nghề này, làm ra chuyện gì cũng không có gì lạ.

Nhưng Tần Vũ cũng không nói ra, dù sao sau này chắc chắn lại xảy ra biến cố.

Vì vậy lúc này nói những điều này thực ra không có nhiều ý nghĩa.

Đoạn Vô Kỵ tiếp tục kể.

Sau khi bọn họ đến đây nghỉ ngơi, vì quá mệt mỏi nên rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Lương Quỳnh là người tỉnh lại đầu tiên, điều khiến hai người kinh ngạc là cô ấy lại không sao.

Trông hoàn toàn không giống như bị rắn cắn chút nào.

Phải biết rằng trước đây, bất kể là Bàn Tử hay Phan Tử, thậm chí là Tần Vũ sau khi bị rắn cắn đều yếu ớt không chịu nổi.

Tần Vũ cũng phải nghỉ ngơi một đêm mới hồi phục lại.

Nhưng nghe Đoạn Vô Kỵ nói, Lương Quỳnh cả người lại như không có chuyện gì.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Nhưng về vấn đề này, Ngô Tam Tỉnh lại đưa ra quan điểm của mình.

Anh ta nói: “Tình huống của Lương Quỳnh, rất có thể là do cơ thể xuất hiện thi biến gây ra!

Hai người cũng đã ăn Thi miết hoàn, nhưng trên người không xuất hiện mùi vị!

Có thể là dược hiệu trong cơ thể hai người vẫn đang trong thời kỳ tiềm phục, vì vậy hai người mới bị trúng độc!

Nếu nhìn theo cách này, tình huống của Lương Quỳnh có thể chính là do dược hiệu trong cơ thể cô ấy bắt đầu phát huy tác dụng!

Và chính là hiệu quả của dược hiệu này, có thể đã trung hòa độc dịch của Kê quan xà!

Tương tự, độc dịch của Kê quan xà, cũng đã thúc đẩy hoạt tính của dược hiệu trong cơ thể cô ấy!

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là suy đoán, cụ thể như thế nào chúng ta cũng không thể biết được!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người cũng phải tự mình cẩn thận đấy!

Vạn nhất độc của Kê quan xà, cũng thúc đẩy dược hiệu trong cơ thể hai người, đến lúc đó e rằng……" Ngô Tam Tỉnh không nói tiếp, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Ngô Bất Chính nghe vậy nhìn Tần Vũ và Bàn Tử, trong mắt có sự lo lắng sâu sắc.

Tuy không biết thi biến rốt cuộc là quá trình như thế nào, nhưng chỉ nghe cái tên thôi, thì đó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Bàn Tử dường như cũng có chút kiêng dè, vội vàng hỏi: "Không phải Tam gia, thế sau đó thì sao?

Còn Lương Quỳnh này, sau khi thi biến cô ấy rốt cuộc có biểu hiện như thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy trầm mặc một lát, sau đó nói: "Tôi cũng không biết phải hình dung thế nào, tóm lại là vô cùng quỷ dị!" Nói rồi anh ta tiếp tục kể.

Lương Quỳnh sau khi bị rắn cắn không có bất kỳ dấu hiệu suy yếu nào.

Bản thân điều này đã rất kỳ lạ.

Nhưng sau đó hành động của cô ấy càng quỷ dị hơn.

Cô ấy thường một mình nhìn vách đá ngẩn người, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười.

Thậm chí có lúc bọn họ rõ ràng đang nghỉ ngơi, nhưng Lương Quỳnh lại ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm bọn họ.

Mấy lần hai người giật mình tỉnh dậy đều sợ chết khiếp.

Dây buộc tóc của Lương Quỳnh cũng không biết đi đâu mất, đầu tóc bù xù, sắc mặt cũng dần trở nên trắng bệch.

Chương 1333

Trông cô ấy, cứ như thể đang từ một người sống biến hóa thành thi thể vậy.

Sau này Lương Quỳnh nhân lúc bọn họ ngủ, đã nghiền tất cả thuốc diệt côn trùng trong ba lô thành bột phấn.

Chính thứ bột phấn này, đã bị bọn họ hít phải, kết quả hai người đều bị tả lỵ đến mức gần như tê liệt.

Đây cũng là lý do tại sao sau đó, bọn họ nghe thấy tiếng động nhưng không thể đứng dậy nổi.

Người gần như đã kiệt sức.

Đoạn Vô Kỵ nghe đến đây bổ sung: “Thực ra tôi cảm giác, lý trí của Lương Quỳnh bây giờ có thể lúc tốt lúc xấu!

Cô ấy có lúc trông vẫn rất bình thường!

Nhưng có lúc hành động, thực sự khiến người ta không thể nào đoán được!

Nhưng tôi có thể khẳng định, cô ấy có thể vì quá trình thi biến này mà đã trở nên vội vàng rồi!

Mấy lần, tôi đều phát hiện cô ấy muốn tự mình rời đi!

Có lẽ là đã không thể chờ đợi thêm nữa rồi!

Nhưng cô ấy cũng không biết lối vào ở đâu cả!” Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Tình trạng của Lương Quỳnh hiển nhiên không tốt lắm.

Trước đó khi Tần Vũ gặp cô ấy, có thể là lúc lý trí cô ấy vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng không biết, việc cô ấy mất tích sau này có phải do lý trí hỗn loạn hay không.

Tất cả những điều này đều khó nói.

Dù sao thì ai cũng không biết sự thật rốt cuộc là gì.

Mấy người vừa nói chuyện, sự mệt mỏi cũng vơi đi không ít.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, nói cho cùng là bị tả lỵ đến kiệt sức.

Ăn uống một chút, thể lực và tinh thần cũng đã hồi phục.

Ngô Bất Chính thấy mọi người không nói gì, liền mở miệng hỏi: “Tam thúc, vậy ông nói xem, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Ông lúc trước ở Thiên Cung, tại sao lại lừa chúng cháu?

Sau này ông lại Cửa đồng xanh là vì cái gì?

Còn nữa, mấy năm trước ông đã… rốt cuộc là vì cái gì, ông hiểu cháu đang nói gì mà!” Vấn đề cuối cùng, Ngô Bất Chính không nói hết.

Dù sao vấn đề này rất nhạy cảm, hơn nữa lúc này vẫn đang livestream, vì vậy cậu ta cũng không thể hỏi quá trực diện.

Ngô Tam Tỉnh biết cậu ta có ý gì là được.

Hỏi xong câu hỏi, Ngô Bất Chính liền nhìn thẳng vào Tam thúc mình.

Hiển nhiên là đang đợi câu trả lời.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh lại cười một tiếng, nói: “Cháu không thấy bây giờ thảo luận vấn đề này, rất lãng phí thời gian sao?

Thể lực của chú và Đoạn Vô Kỵ đều đã hồi phục gần hết rồi!

Lương Quỳnh lại chạy mất, chẳng lẽ chúng ta không nên đi đuổi theo cô ấy trước rồi nói sao?” Ngô Bất Chính ngẩn người, đang định nói thì Ngô Tam Tỉnh cắt lời: “Đừng lo chú chạy mất, chỗ này là di tích, hơn nữa chúng ta bây giờ còn chưa đến trung tâm di tích nữa mà!

Ở đây thảo luận những chuyện này, cháu thấy có thích hợp không?

Những vấn đề trong đó, rất phức tạp, hơn nữa sẽ khiến cháu cảm thấy rất chấn động!

Chú khuyên cháu tốt nhất đừng vội vàng như vậy!” Ngô Bất Chính bị chặn họng không nói nên lời.

Thầm nghĩ, sự thật gì mà lại khiến mình chấn động chứ!

Những chuyện đã trải qua mấy ngày nay, còn có gì chấn động hơn Cửa đồng xanh hay Thần Thụ Tần Lĩnh nữa sao?

Tôi chỉ muốn biết tại sao ông lại lừa tôi.

Tại sao mấy năm trước ông đã đến đây, bây giờ còn muốn đến nữa.

Chuyện này có gì mà chấn động chứ?

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên là không chuẩn bị nói ra lúc này.

Anh ta đứng dậy nói: “Việc cấp bách trước mắt, là tìm thấy Lương Quỳnh, vì vậy chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian lên đường đi thôi!

Hơn nữa chú đoán, Lương Quỳnh có thể sẽ tìm thấy lối vào!” Mọi người nghe vậy không hiểu, Ngô Bất Chính đứng dậy nói: “Tam thúc, ông cũng đừng xem cháu vẫn là đứa cháu ngốc nghếch như trước!

Lời ông nói căn bản không có lý, cô ấy là lần đầu tiên đến đây, sao cô ấy lại biết lối vào ở đâu?” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười nói: “Bản năng!

Cô ấy sắp chết rồi, bản năng sẽ chỉ dẫn cô ấy đi như thế nào!

Cách giải quyết thi biến rất có thể nằm trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, vì vậy cô ấy chắc chắn sẽ tìm được lộ tuyến!

Đi theo cô ấy, chúng ta mới có thể tìm được nơi đó!” Cách nói này rất miễn cưỡng.

Chương 1334

Nhưng cũng không phải là không có lý.

Bản năng là thứ không nhìn thấy sờ thấy, nhưng lại có ở rất nhiều nơi.

Ví dụ như trẻ sơ sinh bản năng biết phải ăn.

Khát nước, bản năng sẽ muốn đi uống nước.

Nhưng thử hỏi, người đầu tiên uống nước là làm sao biết, uống nước có thể giải khát chứ?

Đó chính là bản năng đang thúc đẩy bạn nhất định phải làm.

Lương Quỳnh có lẽ trên cái bản năng khát vọng sống này, sẽ khiến cô ấy tìm được lối vào.

Hơn nữa bất kể Lương Quỳnh rốt cuộc là thế nào, tóm lại cũng phải có một câu trả lời.

Đi theo cô ấy, có lẽ thực sự có thể tìm thấy một vài manh mối.

Ngô Bất Chính thấy Ngô Tam Tỉnh thực sự không chuẩn bị giải đáp những nghi hoặc trong lòng mình lúc này.

Đành dứt khoát không nói nhiều lời nữa.

Cậu ta gọi mọi người bắt đầu tua lại đoạn băng ghi hình.

Cẩn thận xem lại toàn bộ quá trình từ lúc bọn họ gặp Lương Quỳnh cho đến khi lạc nhau.

Quả nhiên, khi Bàn Tử chuẩn bị làm nổ tung con Song Lân Cự Mãng, đã tìm thấy bóng dáng Lương Quỳnh rời đi cuối cùng.

Lúc đó Lương Quỳnh dường như cố ý né tránh mọi người, chuẩn bị tự mình rời đi.

Cô ấy trước khi biến mất còn nhìn mọi người một cái.

Trông cô ấy vô cùng quỷ dị.

Cứ như là cảm giác kế hoạch đã thành công vậy.

Cảnh này cộng thêm những suy đoán trước đó.

Ngô Bất Chính nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Cuộc gặp gỡ giữa bọn họ và Lương Quỳnh, rất có thể là một sự cố ngoài ý muốn.

Trước đó khi Tần Vũ phát hiện dấu chân đã thấy kỳ lạ, sao chỉ có dấu chân đi ra mà không có dấu chân quay lại.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó Lương Quỳnh đáng lẽ đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Kết quả bị bọn họ bắt gặp.

Trong lúc bất đắc dĩ mới tạo ra cảnh tượng "tình cờ gặp gỡ" ngoài ý muốn.

Sau đó tìm cách dẫn bọn họ vào.

Còn việc Bàn Tử đánh rắm xông làm con Song Lân Cự Mãng tỉnh dậy có lẽ là một sự cố ngoài ý muốn.

Nếu không phải sự cố này, có lẽ Lương Quỳnh còn sẽ dùng cách khác để thoát thân.

Bất kể nói thế nào, Lương Quỳnh có thể thực sự biết lối vào ở đâu, việc cấp bách trước mắt là tìm thấy cô ấy cũng quả thực là quan trọng nhất.

Mấy người thu dọn hành lý, dọc theo đường hầm lúc đến tìm đến nơi Lương Quỳnh biến mất.

Quả nhiên phát hiện ở một bên đường hầm, có một lối vào rất kỳ lạ.

Trông dường như được hình thành tự nhiên.

Trừ Bàn Tử ra, những người khác đều có thể miễn cưỡng thông qua.

Cuối cùng Bàn Tử chỉ đành cứng đầu hóp bụng, từng chút một chen qua.

Và khi mọi người đi ra khỏi khe nứt này, kinh ngạc phát hiện ra một đường hầm giống hệt.

Và nhìn dấu chân trên mặt đất, Lương Quỳnh hiển nhiên là đã đi ra từ đây.

Mọi người lập tức không nói thêm lời thừa thãi, hướng về phía trước truy đuổi theo.

Đường hầm mà mọi người đang ở hơi khác so với trước đó.

Quan trọng nhất là không còn xác lột của con mãng xà khổng lồ kia.

Vì vậy đi lại cũng yên tâm hơn nhiều.

Hơn nữa trên vách đá hai bên đường hầm, có rất nhiều hố xác, đó là một tín hiệu không tồi.

Có hố xác, một khi gặp Kê quan xà thì không đến nỗi không có chút phòng bị nào.

Phải biết rằng, thời gian lúc này nếu ở bên ngoài, thì đúng lúc trời sáng.

Thời gian này, Kê quan xà đúng lúc là thời gian quay trở lại lòng đất.

Nếu không phải vì muốn nhanh chóng tìm thấy Lương Quỳnh, bọn họ thực sự không muốn đi vào ban ngày.

Chạy một mạch gần mười phút.

Chương 1335

Đường hầm phía trước đã đến cuối.

Và hiện ra trước mắt mọi người kinh ngạc thay lại là cái đầm nước lúc trước khi vào.

Quanh đi quẩn lại, không ngờ lại quay về chỗ này.

Mọi người bật đèn pin, tìm kiếm dấu vết của Lương Quỳnh.

Nhưng rất đáng tiếc, toàn bộ cái đầm nước đó sớm đã trở nên hỗn loạn.

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết nào có thể phân biệt được.

Trước đó con Song Lân Cự Mãng kia vừa mới lột da, trên người còn rất mềm và dính nhiều chất nhầy.

Sau khi nó rơi xuống, toàn bộ mặt đất trong đầm nước đều là loại chất nhầy này.

Dấu chân giẫm qua rất nhanh đã biến mất, lúc này muốn tìm hướng dấu chân của Lương Quỳnh, thực sự là không có chút manh mối nào.

Mọi người đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt dường như đang nói, bây giờ phải làm sao đây!

Chúng ta cũng không có chó săn, không lẽ lại ngửi theo mùi mà đuổi theo Lương Quỳnh sao!

Ngô Tam Tỉnh mặt mày khó coi, không đáp lời.

Hiển nhiên cũng không có cách nào hay.

Xung quanh cái đầm nước này có nhiều hang động như tổ ong vậy.

Có thể cho người đi vào ít nhất cũng không dưới mười cái.

Không thể nào từng cái một mà tìm được.

Còn về hướng dòng chảy, cũng không được.

Cái đầm nước này dường như là một nhánh cuối cùng của thủy đạo.

Nguồn nước tụ lại ở đây thì không còn xu hướng tiếp tục chảy xuống, vì vậy đi theo thủy đạo hiển nhiên cũng không khả thi lắm.

Ngô Bất Chính thấy mọi người không nói gì, liền mở miệng nói: “Im lặng không giải quyết được vấn đề, đã muốn tìm Lương Quỳnh, vậy thì hãy nói ra cách làm!

Cháu nói trước!” Nói rồi Ngô Bất Chính chỉ vào đường hầm bọn họ vừa đi qua: “Vì dòng nước có thể dẫn chúng ta tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, trên đường đến chúng ta cũng đã thấy rất nhiều nhánh!

Chỗ này không được, vậy thì quay lại tìm những nhánh khác!

Tổng cộng sẽ tìm thấy lối vào, dù sao cũng tốt hơn là lãng phí thời gian ở đây!” Mọi người nghe vậy đều không nói gì, hiển nhiên cách này quá tốn thời gian.

Dù sao ai có thể đảm bảo những nhánh khác không phải là ngõ cụt chứ?

Từng cái một mà tìm, thì phải tìm đến bao giờ.

Nhưng bây giờ hình như ngoài cách này ra, cũng không có cách nào hay hơn nữa.

Bàn Tử có chút không ngồi yên được, giận dữ nói: “Mẹ kiếp!

Tam gia không phải cháu nói ông, thông minh cả đời hồ đồ một lúc, ông cũng là lão làng trong giới đảo đấu rồi!

Vậy mà lại để cái con đàn bà thối tha Lương Quỳnh đó lừa được!

Ông mau nói xem có cách nào đi!” Ngô Tam Tỉnh lạnh giọng nói: “Mày cũng chẳng hơn gì tao, tao lười tranh cãi với mày!

Muốn nói cách thì cũng không phải là không có, nhưng phải xem vị bằng hữu này có chịu cắt ái không!” Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh lại nhìn về phía Hắc Hạp Tử bên cạnh.

Mọi người thấy lạ, chẳng lẽ Hắc Hạp Tử có cách sao?

Bọn họ sao lại không biết?

Hắc Hạp Tử thấy mọi người nhìn về phía mình, không khỏi cười một tiếng, nói: “Thứ đó đắt lắm đấy, ai trả tiền?” “Thứ gì?

Bao nhiêu tiền?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Hắc Hạp Tử lại cười, nói: “Thứ gì các người không cần quản, một giá, năm mươi vạn!

Ai trả tiền thì tôi sẽ lấy ra!” Cái giá này quả thực không rẻ.

Đừng thấy bọn họ đều là đạo mộ tặc, nhưng thực sự có tiền thì cũng không nhiều.

Những người có mặt ở đây, trừ Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh ra, những người khác thực sự chưa chắc đã lấy ra được.

Sản nghiệp Ngô Sơn Cư của Ngô Bất Chính tuy rất giá trị, nhưng đó là bất động sản, cậu ta cũng không dám mang đi bán.

Nếu không nhị thúc của cậu ta có thể đánh chết cậu ta.

Còn về Bàn Tử, nói thật là mới vào nghề chưa được bao lâu, tích lũy cũng không nhiều như vậy.

Đoạn Vô Kỵ là do Ngô Tam Tỉnh thuê, tự nhiên không tính vào.

Phan Tử, đó là một người cộng sự trung thành, tiền của hắn cũng đều là do Ngô Tam Tỉnh cấp cho hắn.

Hắc Hạp Tử thấy vậy cười nói: “Đừng nói tôi thừa nước đục thả câu, năm mươi vạn đó là giá gốc của tôi, năm xưa tôi mua về cũng là giá này!

Không nói nhiều lời sáo rỗng nữa, tôi không nói kiếm tiền, ít nhất đừng để tôi bị lỗ có được không?” Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, hiển nhiên ở đây người nên trả tiền nhất là anh ta.

Chương 1336

Dù sao anh ta là người lớn tuổi nhất, lúc này tự nhiên cũng là người lãnh đạo tinh thần của cả đội.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người, vậy mà thực sự ưỡn thẳng lưng nói: "Được, tôi chấp nhận!

Sau khi ra ngoài tôi sẽ liên hệ chương trình trả tiền cho cậu!" "Phụt!

Má nó, Tam gia ông đúng là lão hồ ly mà!

Chuyện này cũng có thể tính lên đầu chương trình!" Bàn Tử cười nói.

Chiêu này của Ngô Tam Tỉnh hắn thực sự không nghĩ tới.

Cảm tình đến cuối cùng, lão hồ ly này vẫn không bỏ ra một xu nào, lại để chương trình phải bao mọi chuyện cho anh ta.

Ngô Bất Chính ngược lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Tuy bọn họ đều có mục đích riêng, nhưng nói cho cùng nếu không phải sự kết nối của chương trình.

Bọn họ cũng không nhất định sẽ đến hạ mộ.

Muốn nói ai kiếm được nhiều nhất thì không nghi ngờ gì chính là chương trình.

Lúc này cắt của nó một khoản cũng không quá đáng.

"Tôi có hợp tác với chương trình, cậu có thể yên tâm!" Ngô Tam Tỉnh cuối cùng nói.

Hắc Hạp Tử gật đầu cũng không nói nhiều nữa, lấy ra cái hộp gỗ của mình bắt đầu lúi húi.

Mọi người cảm thấy tò mò, trong cái hộp gỗ to bằng bàn tay của hắn, rốt cuộc có bảo bối gì vậy?

Nhỏ như vậy, bảo bối đó chắc cũng không quá lớn.

Thật sự có thể tìm thấy Lương Quỳnh sao?

Bàn Tử cảm thấy tò mò, liền hỏi: “Tôi nói Tam gia đó rốt cuộc là thứ gì, ông mau nói cho biết đi!” Ngô Tam Tỉnh thấy mọi người đều tò mò nhìn về phía mình, thản nhiên cười một tiếng phun ra ba chữ: “Bách hoa phong!” “Bách hoa phong?

Ong mật sao?

Ông định lấy mật à!

Xung quanh đây cũng đâu có hoa!” Bàn Tử nghi hoặc nói, nhưng sau đó hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, vội vàng bịt lấy mông mình, nghiêm mặt nói: “Tam gia, trò đùa này không thể mở được đâu, cúc hoa đâu phải là hoa, không có mật đâu!” “Cút!” Ngô Tam Tỉnh trừng Bàn Tử một cái, sau đó nhìn về phía Ngô Bất Chính bên cạnh, cười nói: “Sao?

Nhớ ra rồi à?” Trên mặt Ngô Bất Chính có sự kinh ngạc, vội vàng gật đầu, hiển nhiên đã biết Bách hoa phong là thứ gì.

“Thiên Chân mau nói nhanh lên!” Bàn Tử vẫn rất tò mò, bịt lấy mông hỏi.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lát, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi nói: “Nói đến Bách hoa phong, thì không thể không nhắc đến một thứ!

Đó là một cuốn sách, có tên là 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》!

Tương truyền đây là một cuốn sách được thế hệ Phát Khâu Trung Lang Tướng, những người đứng đầu trong giới đạo mộ, truyền lại!

Cuốn sách này, không có điểm cuối, cũng không có bản hoàn chỉnh nhất, phàm là người cầm cuốn sách này, thời cổ đại đều chắc chắn là một trong những Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Trên người nhất định cũng sẽ có Phát Khâu Thiên Quan Ấn!

Đương nhiên, sau này Phát Khâu Trung Lang Tướng dần suy tàn, Phát Khâu Ấn đều đã tuyệt tích, chứ đừng nói đến 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》, càng sớm đã biến mất không dấu vết rồi!

Trên đời này, số người biết đến cuốn sách này, sẽ không quá một bàn tay!

Thật không may, cháu lúc trước làm ăn buôn bán đồ giả, tình cờ đã thấy một vài trang tàn cuốn!

Trên đó có ghi chép về loại Bách hoa phong này!” Xuyên suốt lịch sử Việt Nam, tài năng trong giới đạo mộ chưa bao giờ thiếu.

Đặc biệt là thời cổ đại, khi các chư hầu tranh giành, rất nhiều quân khởi nghĩa vì muốn gây quỹ quân lương đã lén lút trộm mộ.

Cổ nhân có câu: “Nơi đi qua, xương trắng khắp đồng, quan tài mục nát, di cốt tổ tiên phơi dưới nắng hạn”.

Thật đau lòng biết bao!

Trong lịch sử, nổi tiếng nhất chính là chức Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy do Tào Tháo thiết lập.

Đây là những chức vụ chuyên đạo mộ.

Nhưng nói nghiêm ngặt, thực ra hai chức vụ này đã tồn tại trước Tào Tháo.

Chẳng qua Tào Tháo tái khởi động nhánh quân doanh này, hậu thế cũng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về Quan Vũ và những người khác.

Ở đây sẽ không nói nhiều về điều đó.

Chủ yếu sẽ nói về nội dung liên quan đến cuốn 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》 này.

Ngành đạo mộ phát triển đến cận đại, trừ đi các tán đạo (đạo mộ đơn lẻ), những thế lực có danh tiếng hoặc được coi là một phương bá chủ và có truyền thừa thực ra không nhiều.

Chủ yếu có: Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Bốn loại này cơ bản thuộc về chế độ môn phái, hoặc là anh em xưng hô, hoặc là danh nghĩa sư đồ, khá giống với các môn phái giang hồ.

Ngoài ra, còn có một loại thế lực đạo mộ nổi lên ở hậu thế, tên là Thổ Phu Tử.

Loại thế lực này nói trắng ra chính là những nhóm đạo mộ kiểu gia tộc như của Ngô Bất Chính.

Chương 1337

Nhưng Thổ Phu Tử không chỉ giới hạn ở Trường Sa.

Có thể coi là một tên gọi chung cho các gia tộc đạo mộ.

Tương truyền, toàn bộ các gia tộc đạo mộ thời kỳ đầu ở Trường Sa có đa đại Cửu Môn (Chín cửa lớn): Thượng Tam Môn, Trung Tam Môn và Hạ Tam Môn.

Thực ra họ đều thuộc phạm trù Thổ Phu Tử.

Nhưng về mức độ ảnh hưởng và thế lực tổng thể, thậm chí là mức độ truyền thừa, đều không bằng tứ đại phái giang hồ Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Tuy nhiên, nếu tính cả Thổ Phu Tử, năm thế lực này cơ bản đã là những người đứng đầu toàn bộ ngành đạo mộ.

Những người ở dưới chỉ là các tán đạo, kỹ thuật sử dụng cũng không ngoài việc học mót chút ít từ năm thế lực này mà thôi.

Nói đến đây, thực ra cần phải so sánh một chút.

Môn Mạc Kim Giáo Úy, danh tiếng lớn nhất, truyền thuyết lưu truyền cũng nhiều nhất.

Nhưng Thổ Phu Tử lại có số lượng người đông nhất, nghĩ đến thời kỳ đói kém, cả làng cùng đạo mộ cũng không có gì lạ.

Vì vậy, hầu như không có mấy ai có thể so sánh số lượng người với Thổ Phu Tử.

Bạn nói Tá Lĩnh quần đạo nhân số cũng không ít.

Vậy thì phải nhắc đến câu thoại kinh điển trong một bộ phim: “Người người đều no bụng, ai muốn lưu lạc làm sơn tặc, đạo mộ cầu sinh chứ?" Vì vậy, số lượng người của Thổ Phu Tử và Tá Lĩnh quần đạo đều không cố định, rất khó để so sánh cụ thể.

Nói thêm một chút, so với số lượng người và mức độ thần bí, thì không thể không nhắc đến một loại đạo mộ tặc khác có thể sánh ngang với Phát Khâu Thiên Quan.

Loại đạo mộ tặc này có thể coi là những thầy phong thủy ngự dụng của hoàng gia thời cổ đại.

Họ tinh thông phong thủy, ngũ hành bát quái, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý.

Giỏi quan sát thiên tượng, có thể nói là tài cao bát đấu mây trong yến, học phú ngũ xa lạc nhân gian.

Từ xưa đến nay đều là những người xuất sắc trong các bí thuật của hoàng gia.

Mà loại người này, tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Họ được trang bị Quan Sơn Đồng Bài, giỏi Tát Đậu Thành Binh, Điểm Thạch Thành Kim, Chỉ Nhân Dẫn Lộ chi pháp.

Thủ đoạn của loại đạo mộ tặc này cực kỳ quái dị, toát lên vài phần ma thuật.

Vì vậy, trong lịch sử rốt cuộc có hay không nhóm người bí ẩn này vẫn là một ẩn số.

Cũng có lời đồn, Quan Sơn Thái Bảo thực ra có rất nhiều điểm tương đồng với Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Mà Phát Khâu Trung Lang Tướng lại cùng một nguồn gốc với Mạc Kim Giáo Úy, nên thực ra rất khó phân biệt rốt cuộc là Phát Khâu, Mạc Kim, hay Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng hiện tại, thuyết phổ biến nhất là Phát Khâu và Mạc Kim chắc chắn là cùng một cội.

Quan Sơn Thái Bảo thần bí nhất, Phát Khâu đứng thứ hai.

So với sự thần bí của Quan Sơn Thái Bảo, môn Phát Khâu lại có số phận bi thảm.

Chức vụ đạo mộ này vốn còn trên cả Mạc Kim, cuối cùng vì nhân tài mai một mà sớm rút lui khỏi vũ đài lịch sử.

Thiên phú hữu hạn ở đây sẽ không nói nhiều, nếu có cơ hội nhất định phải kể kỹ về những kỳ văn dị sự của môn Phát Khâu.

Chắc chắn đó cũng là một pho đạo mộ sử kinh tài tuyệt diễm.

Ở đây chỉ nói thẳng về tác phẩm của phái Phát Khâu là 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Tương truyền, những thứ ghi chép trong cuốn sách này là do phái Phát Khâu tổng hợp một số kỹ xảo đạo mộ của mình và của Quan Sơn Thái Bảo mà thành.

Thực ra không nghiêm ngặt như vậy, cuốn sách này ghi chép những thứ khá phức tạp.

Từ bí pháp hoàng cung lớn đến những mẹo dân gian nhỏ, gần như bao trùm toàn bộ trí tuệ của dân tộc về đạo mộ.

Vì chỉ có các Phát Khâu Trung Lang Tướng các đời mới có, nên số người từng nhìn thấy có thể nói là rất ít.

Cuốn 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》 này không giống như sách xuất bản hiện đại, mỗi cuốn đều giống nhau.

Mỗi Phát Khâu Trung Lang Tướng đều sẽ ghi chép những gì mình thấy, nghe, và những cơ hội kỳ diệu của mình vào đó.

Vì vậy, mỗi cuốn sách trong tay mỗi Phát Khâu Trung Lang Tướng đều có nội dung không giống nhau.

Nhưng tương truyền, phàm là có hai Phát Khâu Trung Lang Tướng gặp nhau, nhất định phải trao đổi 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Bởi vì nhân số của phái Phát Khâu quá ít, nên mọi người đều phải trao đổi kinh nghiệm đạo mộ cho nhau để thuận lợi tiến hành công việc.

Cũng coi như một loại hợp tác.

Chỉ tiếc, đại thế thay đổi, thêm vào việc đạo mộ làm sao mà không chết người được.

Vì vậy dần dần phái Phát Khâu vẫn suy tàn.

Trong hậu thế có nhiều lời đồn, Bàn Sơn thuật mà Bàn Sơn Đạo Nhân sử dụng, như Di Sơn Điền Hải, Biều Qua Tạc Ngư, Khôi Ngư Tầm Tung chi pháp, thực ra đều đến từ 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Tương truyền là Bàn Sơn Đạo Nhân đã có được nó trong một cổ mộ, rồi truyền lại cho hậu thế.

Đương nhiên, rốt cuộc có phải như vậy hay không thì không ai biết được, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết.

Chương 1338

Nhưng từ những điều này cũng có thể thấy được sự bác tạp trong học thuật của phái Phát Khâu, kịp thời bao trùm các phương pháp của toàn bộ ngành đạo mộ.

Vì vậy, mỗi lần nhắc đến môn Phát Khâu, không khỏi khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Cuốn Tam Quốc khai thiên đã nhắc đến, thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Mà áp dụng vào các môn phái cũng vậy.

Thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh, chính là thuyết vật cực tất phản.

Thôi nói chuyện chính, tương truyền Bách Hoa Phong này chính là một trong những kỳ công của 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》.

Cách làm cụ thể đã không còn mấy người biết.

Năm đó Hắc Hạp Tử may mắn kết giao với một vị Bàn Sơn Đạo Nhân đã rửa tay gác kiếm.

Người này sống ẩn dật trong núi rừng, tính cách hiền hòa.

Hắc Hạp Tử đàm đạo với ông ta rất vui vẻ.

Người này nhắc đến những con ong mật mà mình nuôi.

Hắc Hạp Tử thấy lạ.

Bởi vì người này nuôi ong, nên mỗi năm ông ta đều phải di chuyển khắp các sườn núi gần đó.

Nhưng dù ông ta đi đâu, trên người cũng đều mang theo một con ong mật đã chết.

Con ong mật này được ông ta cất giữ trong một chiếc hộp gỗ tinh xảo, mỗi ngày nhất định không rời thân.

Sau này, người đó nói với Hắc Hạp Tử: “Con ong mật này tên là Bách Hoa Phong, chính là lối thoát của ta”.

Lối thoát là gì?

Chính là tiền vốn để ông ta đông sơn tái khởi đó!

Chỉ cần con ong mật này không mất, cho dù những con ong ông ta nuôi có gặp thiên tai nhân họa mà chết hết, ông ta cũng sẽ không bị chết đói.

Sau đó ông ta đích thân thị phạm một lần.

Chỉ thấy người đó đặt Bách Hoa Phong vào trong một chậu gỗ, đổ nước trong vào.

Rất nhanh, con ong mật đó lại sống lại.

Cơ thể khô héo run rẩy rồi bay lên.

Hơn nữa trạng thái hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ vấn đề gì.

Con ong mật này sau khi sống lại, sẽ đi tìm hoa để hút mật.

Phàm là chạm mặt những con ong khác, nó sẽ dẫn tất cả chúng về.

Không quá một ngày, liền có thể tụ tập lại một đàn ong mới.

Với năng lực như vậy, chẳng phải đây chính là tiền vốn để người này đông sơn tái khởi sao!

Trong tay có con ong này, chỉ cần tìm được hoa, ông ta sẽ không chết đói.

Thật là một phương pháp khiến người ta kinh ngạc.

Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Bàn Tử vội vàng nói: “Mẹ kiếp, nếu Bàn gia mà có nhiều Bách

Hoa Phong như vậy, chẳng phải ngày nào cũng có thể đi làm đại bảo kiện, ngày nào cũng tắm xông hơi sao!

Hết tiền rồi, thả hai con ong mật ra, đúng là lựa chọn số một để phát tài đó!” Mọi người nghe vậy đều bật cười, cái thằng béo chết tiệt này ngày nào cũng chỉ nghĩ đến đại bảo kiện, cũng chịu thua luôn.

Ngô Bất Chính cười nói: “Tử Bàn Tử, cậu đừng có mơ nữa, Bách Hoa Phong và 《Phát Khâu Xảo Cơ Lục》 đều là hàng không bán được!

Trừ phi có duyên phận, không thì cậu căn bản không thể có được!

Không tin cậu có thể hỏi Hắc Hạp Tử!” Hắc Hạp Tử lúc này đã lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ hơn từ trong hộp gỗ của mình, nói: “Đừng có mơ, cậu nghĩ có thứ tốt như này tôi lại không muốn có thêm mấy cái sao?

Sau này tôi quay lại tìm thì người đó đã biến mất rồi!

Con này vẫn là do tôi lì lợm năn nỉ mãi mới mua được với giá năm mươi vạn đó!

Tương lai nếu nghề massage không tốt, tôi định sẽ đi nuôi ong!

Bây giờ thì tiện cho các cậu rồi!” Bàn Tử nghe vậy có chút thất vọng.

Phan Tử đứng bên cạnh nghe nửa ngày vẫn chưa nghe ra trọng điểm, liền hỏi: “Con ong mật này rất lợi hại, nhưng có liên quan gì đến việc chúng ta tìm Lương Quỳnh đâu?

Ở đây cũng không có hoa, cậu bảo nó ra ngoài hút mật cũng không phải chỗ mà!

Chẳng lẽ thật sự phải chui…” Phan Tử nói đến đó cũng không khỏi bịt chặt mông.

Ngô Bất Chính cười nói: “Phan Tử, sao cậu cũng học theo Bàn Tử mà không biết điều thế!

Ít chơi với nó thôi, thằng béo chết tiệt này làm hư cậu rồi!” Bàn Tử nghe vậy không chịu, vừa định phát tác thì Tần Vũ kéo cậu ta lại nói: “Đừng nói nhảm, tiếp tục đi!” Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó tiếp tục nói: “Lúc này dùng Bách Hoa Phong, chắc chắn không phải để hút mật!

Các cậu đừng lo lắng cho cúc hoa của mình nữa!

Chương 1339

Con Bách Hoa Phong này sau khi sống lại, sẽ bay theo mùi hương gần nhất!

Hơn nữa còn là mùi hương đậm nhất, giữa trăm hoa nó cũng có thể tìm ra bông hoa thơm nhất!

Huống chi ở chỗ này, mùi hương trên người Lương Quỳnh chắc chắn là lớn nhất!

Vì vậy, Bách Hoa Phong sẽ dẫn chúng ta tìm thấy cô ấy!” Mọi người nghe đến đây đều vỡ lẽ.

Thì ra là vậy.

Nhưng như thế thì phiền phức rồi, Bách Hoa Phong tuy lợi hại, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con ong mật.

Ở cái nơi như thế này, một khi gặp rắn, nó đâu có biết trốn tránh đâu!

Lúc này Hắc Hạp Tử đã chuẩn bị xong, nói với mọi người: “Tôi chỉ nói một lần, Bách Hoa Phong sau khi sống lại không thể bị gián đoạn lúc bay!

Nếu không chạm đất là chết!

Ở đây không có hoa, nó chỉ có thể sống sót hoàn toàn nếu đậu vào hoa và hút được mật!

Nhưng ở đây không có hoa, tôi nhắc lại, chúng ta chỉ có một cơ hội, nếu nó bị gián đoạn, vậy chúng ta chỉ có thể quay về thôi!” Mọi người nghe vậy vội vàng gật đầu, lúc này nhìn chiếc hộp gỗ trong tay Hắc Hạp Tử, cứ như nhìn bảo bối vậy, sợ nó rơi xuống đất.

Chỉ thấy Hắc Hạp Tử mở ấm nước, đổ một ngụm nước vào.

Chiếc hộp gỗ này là được lấy ra từ hộp gỗ của chính Hắc Hạp Tử, chỉ to bằng ngón tay cái.

Một ngụm nước liền làm đầy nó.

Rất nhanh, bên trong quả nhiên nổi lên một vật màu đen.

Nhìn kỹ thì đúng là xác khô của một con ong mật.

Mọi người trầm trồ khen ngợi, con ong mật này đã chết lâu như vậy rồi, thật sự có thể sống lại sao?

Trong phòng livestream lúc này cũng có rất nhiều người tò mò, trong đó không ít các nhà sinh vật học.

Đùa thôi, chuyện chết đi sống lại như thế này, quả thực là trái với quy luật sinh trưởng tự nhiên.

Sao họ lại không tò mò cho được.

Dưới sự chú ý của mọi người, con ong mật bị ngâm trong nước, quả nhiên dần dần động đậy.

Hơn nữa màu sắc toàn thân cũng đang thay đổi, dường như thật sự có cảm giác sắp sống lại.

Một số nhà sinh vật học trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi kinh ngạc thốt lên: 【Cái này… cái này sao có thể a!】 【Cái này đơn giản là quá thần kỳ rồi, giống như cá đông lạnh vậy!】 Các cư dân mạng khác đã sớm bị chấn động không thôi rồi, ngay cả các nhà sinh vật học cũng thế, huống chi là họ?

Có người vội vàng hỏi: 【Cá đông lạnh là cái gì vậy?】 Nhà sinh vật học đó vội vàng giải thích: “Cái gọi là cá đông lạnh, thực ra là một loại cá bị đóng băng trong lớp băng do thời tiết lạnh giá.

Loại cá này khi làm thí nghiệm, sau khi rã đông cho vào nước, lại có thể sống lại.

Vì vậy trong giới sinh vật cũng rất chấn động.

Nhưng sau đó phát hiện, loại cá này rất nhanh sẽ chết đi.

Có lẽ loại Bách Hoa Phong này cũng theo nguyên lý tương tự.

Nhưng cụ thể thế nào, tạm thời còn chưa thể nói rõ.” Lúc này mọi người căn bản không có thời gian để xem phòng livestream.

Con ong mật trong tay Hắc Hạp Tử, vỗ nhẹ hai cái cánh, vậy mà thật sự bay lên.

Nhưng nhìn dáng vẻ chao đảo của nó, khiến người ta rất lo lắng không biết có thể tìm thấy Lương Quỳnh hay không.

Bách Hoa Phong bay một lúc, rồi theo một con đường thủy bên cạnh mà bay đi.

Tuy rằng chao đảo, nhưng dường như nó thật sự bắt đầu đi tìm tung tích Lương Quỳnh.

Ngay lập tức mọi người không chậm trễ nữa, vội vàng đi theo.

Do không thể để nó dừng lại, nên mọi người chỉ có thể lấy ra vũ khí và canh giữ xung quanh nó.

Một khi con Bách Hoa Phong này bị đánh rơi, bọn họ coi như hết cách rồi.

Bàn Tử cầm súng máy Chi Gia Ca đi bên cạnh cảm khái nói: “Bảo vệ xong Thiên Chân, còn phải bảo vệ ong mật, cái thời buổi này đúng là sống không bằng một con ong mật a!

Bao giờ mới có người đến bảo vệ Bàn gia đây!” Mọi người lúc này tâm trạng đều không tệ, nghe Bàn Tử nói đùa, cũng bắt chuyện với cậu ta.

Nhưng Ngô Bất Chính lại ngắt lời mọi người nói: “Đừng quá lơ là, bây giờ là ban ngày, cẩn thận Kê Quan Xà!” Mọi người nghe vậy đành bất đắc dĩ nín cười.

Nhưng nói về con Bách Hoa Phong này, nó thật sự chẳng sợ người chút nào.

Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đi hai bên nó, nhưng Bách Hoa Phong lại hoàn toàn không hay biết gì, vẫn cứ run rẩy bay.

Tốc độ thì vẫn được, chỉ là càng nhìn càng lo lắng nó sẽ rơi xuống.

Nếu nó rơi xuống, hy vọng của mọi người coi như thật sự tan biến rồi.

Mọi người cẩn thận tiến về phía trước.

Ong mật dù sao cũng là bay, một khi luồng khí xung quanh thay đổi, rất dễ khiến nó bị thổi bay.

Vì vậy khi đi bộ đều rất cẩn thận.

Chương 1340

Đi dọc theo đường thủy lên trên, rất nhanh họ đã thấy Bách Hoa Phong bay vào một ngã rẽ.

Đường thủy ở ngã rẽ này là đi xuống, lại trùng khớp với hướng dòng nước chảy.

Trong lòng mọi người không khỏi vui mừng, xem ra con Bách Hoa Phong này nói không chừng thật sự có thể dẫn họ tìm thấy Lương Quỳnh.

Nhưng con đường thủy này không dễ đi.

Hơn nữa trên các vách đá hai bên, cũng không có bất kỳ thi khanh nào.

Một khi có Kê Quan Xà đến, e rằng muốn trốn cũng không trốn được.

Mọi người lúc này đều không nói gì, chỉ cúi đầu tiến về phía trước.

Rất nhanh họ đã thấy phía trước dường như lại xuất hiện một vũng nước.

Đen kịt có một cái hang lớn, dường như không gian bên trong cũng không nhỏ.

Tuy nhiên còn chưa đợi mọi người kích động, đột nhiên phía sau mọi người u u truyền đến một giọng nói: “Tiểu Tam gia!” Giọng nói này xuất hiện đột ngột, nghe Ngô Bất Chính và Phan Tử đều toàn thân run rẩy.

Giọng nói này Ngô Bất Chính đã nghe thấy vài lần rồi, vì giọng nói đó chính là Kê Quan Xà mô phỏng Phan Tử.

Phan Tử nghe thấy giọng nói này cũng tê dại cả da đầu.

Mẹ kiếp, đúng là không muốn cái gì lại đến cái đó a!

Thật quá xui xẻo.

Gần như đồng thời, Tần Vũ ở phía sau cùng đã quay đầu lại nhìn thấy một con Kê Quan Xà đang bò trên mặt đất, toàn thân cao cao cong lên, nốt thịt trên đầu không ngừng run rẩy, phát ra từng tiếng kêu trầm thấp.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền hét lên: "Mau đi, nó đang triệu hoán đồng bọn!

Bảo vệ tốt Bách Hoa Phong!" Bàn Tử thấy vậy đã sớm bực mình rồi, còn chưa đợi Ngô Bất Chính nói xong, liền giơ tay bắn một loạt đạn.

Lập tức bắn nát đầu con Kê Quan Xà đó.

Tuy nhiên lúc này đã muộn rồi, xung quanh vẫn truyền đến từng trận tiếng lích nhích.

Hiển nhiên đại quân Kê Quan Xà sắp đến rồi.

"Mau đi mau đi!

Để Bàn gia nổ sập đường hầm này!" Bàn Tử thấy vậy lấy ra kíp nổ hét lên.

Lúc này họ đã không còn cách nào khác.

Nếu không có con Bách Hoa Phong này, họ có thể tìm thi khanh để trốn.

Nhưng ở đây, một là không có thi khanh, hai là lại có Bách Hoa Phong.

Trừ phi nổ sập đường hầm này, nếu không họ chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Mọi người rất rõ tình thế hiện tại, từng người đều vội vàng chạy qua.

Bàn Tử thấy phía sau đã có mấy con Kê Quan Xà bò tới, lập tức không nói nhảm nữa, ném thẳng kíp nổ ra ngoài.

Đột nhiên chỉ nghe “bùm” một tiếng, đá vụn trực tiếp sập xuống.

Tuy nhiên điều mọi người không ngờ tới là, đường hầm ở đây dường như không kiên cố.

Bàn Tử nổ một cái, vị trí trên đỉnh đầu họ cũng bị nứt ra, vô số đá vụn rơi xuống.

May mắn là vị trí họ đang đứng không bị sập.

Nhưng đá vụn rơi xuống, từng viên một rơi xung quanh Bách Hoa Phong, nhìn cảnh đó khiến tim mọi người đều nhảy lên tận cổ họng.

Nếu trúng con Bách Hoa Phong này, thì tất cả nỗ lực trước đó của họ đều đổ sông đổ biển.

Tuy nhiên con Bách Hoa Phong đó lại như hoàn toàn không hay biết gì, vẫn cứ không nhanh không chậm bay.

Dường như tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến nó.

Lúc này họ đều đã chạy đến lối vào bên trong cùng.

Quay đầu nhìn con Bách Hoa Phong này, từng người đều sốt ruột không thôi.

Bàn Tử càng hận không thể xông lên kéo nó lại.

Nhưng Bách Hoa Phong ai cũng không thể chạm vào, chạm vào là chết ngay.

Điều này thật sự khiến người ta tức chết mà!

Tuy nhiên lúc này đường hầm mà họ đến đã bị sập, nên không cần lo lắng có Kê Quan Xà đến nữa.

Tuy nhiên, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Mọi người còn chưa kịp thở phào, đột nhiên chỉ nghe thấy ở chỗ đường hầm bị sập bên ngoài, truyền đến tiếng va đập “phanh phanh”.

Tiếng va đập này, vừa nghe đã biết động tĩnh không nhỏ.

Bên ngoài chỗ bị sập, nhất định là có một con quái vật lớn đã đến.

Chương 1341

Mọi người không khỏi nghĩ đến con Song Lân Cự Mãng trước đó.

Xem ra bên ngoài nhất định đã có một con Song Lân Cự Mãng khổng lồ đến.

Mọi người thực sự không hiểu nổi, sao ở cái nơi này lại có con rắn lớn như vậy.

Sống ở đây không thấy chật chội sao?

Nhưng lúc này căn bản không có thời gian cho họ nghĩ nhiều.

Theo tiếng va đập càng lúc càng lớn, các vết nứt trong toàn bộ đường hầm cũng bắt đầu tăng lên.

Vô số đá vụn rơi xuống.

Phía sau còn có không ít đá bị va chạm bay tứ tung.

Hiển nhiên con Song Lân Cự Mãng bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào.

Mọi người nhìn con Bách Hoa Phong bay cứ như ông già vậy vẫn không nhanh không chậm, lập tức đều câm nín.

Mẹ kiếp, đúng là muốn đùa chết người mà!

“Phanh phanh phanh” tiếng va đập phía sau càng lúc càng lớn.

Con Song Lân Cự Mãng cứ như phát điên vậy, sống chết cũng muốn xông vào.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, giơ súng máy Chi Gia Ca lên, đồng thời một viên đạn chiếu sáng đã bắn ra.

Lát nữa chỉ cần con Song Lân Cự Mãng dám đến, hỏa lực áp chế cũng phải áp chế nó không thể tiếp cận.

Mà lúc này Hắc Hạp Tử ở sâu bên trong đã chạy tới, mặt mũi khó coi nói: “Chỗ này là ngõ cụt, chúng ta nhất định phải đợi Bách Hoa Phong bay vào, nếu không sẽ không tìm được đường!” Mọi người nghe vậy trong lòng đều thầm kêu khổ.

Lần này thì thật sự hết cách rồi.

Ngay lập tức đều lấy ra vũ khí, chuẩn bị liều mạng với đàn rắn bên ngoài.

“Bùm!” Theo một tiếng nổ lớn, tảng đá lớn nhất thật sự đã bị con Song Lân Cự Mãng này húc bay.

Gần như đồng thời, một cái đầu rắn khổng lồ liền thò ra.

Còn có rất nhiều Kê Quan Xà cũng theo vào.

“Mẹ kiếp chúng nó!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, họng súng máy Chi Gia Ca trong tay đã bắn ra lửa, nhắm về phía đàn rắn mà bắn.

Tuy nhiên, những con Kê Quan Xà nhỏ thì còn dễ nói, một viên đạn một con cũng không quá đáng.

Nhưng con Song Lân Cự Mãng kia thực sự quá lì lợm.

Thể hình nó khổng lồ, che chắn vô số Kê Quan Xà phía sau, bất chấp tính mạng xông về phía Tần Vũ và mọi người.

Bách Hoa Phong lượn lờ trong làn mưa đạn của mọi người, không nhanh không chậm bay đến vị trí lối vào.

Lúc này trong lòng mọi người đều không khỏi câm nín.

Con Bách Hoa Phong này thần kinh cũng quá lớn rồi.

Họ đánh nhau đến mức này, nhưng con Bách Hoa Phong kia lại như không có chuyện gì, căn bản không nhìn ra chút căng thẳng nào.

Tuy nhiên kiên trì lâu như vậy, Bách Hoa Phong cuối cùng cũng đã bay qua.

Bàn Tử hét lớn: “Các cậu mau tìm đường đi, tôi chặn hậu!” Lúc này mọi người đâu còn thời gian để khách sáo, lập tức theo Bách Hoa Phong mà chạy vào bên trong.

Dưới ánh đèn pin, toàn bộ không gian hồ nước cũng trở nên rõ ràng.

Quả nhiên đúng như Hắc Hạp Tử đã nói, toàn bộ không gian chính là một ngõ cụt.

Dòng nước chảy đến đây, vậy mà lại chảy vào một cái hang chỉ to bằng đầu người.

Những người như họ hiển nhiên là không thể chui vào được.

Mà những chỗ khác đều là vách đá, hiển nhiên cũng không có lối đi.

Lúc này mọi người không khỏi rất lo lắng.

Nếu con Bách Hoa Phong này mà bay vào cái đường hầm đó thì họ phải làm sao đây.

Cho dù họ có biết co xương cũng không chui vào được a!

Cái đường hầm đó cũng quá nhỏ.

Nhưng khi họ nhìn thấy hướng di chuyển của Bách Hoa Phong, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Bách Hoa Phong không bay về phía cái hang đó, mà lại bay về phía một góc bên trong động.

Bàn Tử lúc này đã gần như không thể chống đỡ nổi nữa.

Thấy bên trong vẫn chưa có động tĩnh, liền hét lên: “Tôi nói các cậu được không vậy, cứ chậm trễ nữa là tôi phải nổ sập cái lối vào này đó!” “Tử Bàn Tử kiên trì một chút, sắp tìm được rồi!” Ngô Bất Chính hét lên, thực ra chính anh ta cũng không dám khẳng định, ở đây rốt cuộc có đường hay không.

Dù sao trước đó Hắc Hạp Tử đã vào kiểm tra rồi, rõ ràng là không có lối ra khác.

Nhưng con Bách Hoa Phong này cũng không thể nhầm lẫn được a!

Chương 1342

Đột nhiên, khi Ngô Bất Chính và những người khác đang nghi hoặc trong lòng, ở góc phía trước, Bách Hoa Phong vậy mà trực tiếp biến mất.

Mọi người sững sờ, vội vàng chiếu đèn pin qua.

Đột nhiên nhìn thấy ở góc này, lại có một cái giếng thẳng đứng đi xuống.

Mà trong giếng, vậy mà còn có một sợi dây thừng, kéo dài xuống phía dưới.

Mọi người nhìn thấy sợi dây thừng này, trong lòng lập tức phản ứng lại.

Sợi dây thừng này không phải do Lương Quỳnh làm, còn có thể là ai a!

Ngô Bất Chính trong lòng kích động, vội vàng gọi Bàn Tử qua.

Tuy nhiên Phan Tử bên cạnh lại hét lên: “Bàn Tử, nổ sập lối vào đi, chúng ta tìm thấy đường rồi!” Ngô Bất Chính sững sờ, tìm thấy đường rồi mà còn phải nổ sập cửa động a, lát nữa họ ra bằng cách nào đây!

Nhưng sau đó anh ta liền hiểu ra.

Cái lối vào này quá nhỏ, Lương Quỳnh là con gái thì còn được.

Nhưng đến lượt họ muốn đi xuống thì khó rồi.

Đặc biệt là Bàn Tử, cậu ta ước chừng phải mất không ít thời gian.

Nếu không nổ sập cửa động, mọi người căn bản không có đủ thời gian để đi xuống.

Bàn Tử cũng không biết tình hình bên này, nhưng thấy Phan Tử không phải nói đùa, liền rút kíp nổ ra và nổ sập cửa động.

Tuy nhiên trong lòng mọi người đều hiểu rõ, con Song Lân Cự Mãng kia cứ như phát điên vậy, căn bản không màng đến sống chết của mình.

Vì vậy những tảng đá lộn xộn ở cửa động có thể cản được bao lâu thì không ai biết.

Ngay lập tức không chậm trễ nữa, đều bắt đầu men theo sợi dây thừng trèo xuống.

Bàn Tử là người cuối cùng, nhìn thấy cái cửa động này còn nhỏ hơn cả vòng eo của mình, lập tức kêu khổ không ngừng nói: “Tôi cứ thắc mắc, Tây Vương Mẫu Mẫu hết tiền rồi sao?

Giếng mà cũng xây dựng keo kiệt như vậy!

Chẳng phải làm khó Bàn gia sao?

Thật mẹ kiếp là tức chết người mà!” Mặc dù nói vậy, nhưng Bàn Tử vẫn không dám dừng lại, cứ thế chen xuống.

Mà gần như cùng lúc cậu ta chen vào đường hầm, những tảng đá chắn cửa động cũng bị húc bay.

Một cái đầu rắn khổng lồ nhằm về phía cậu ta mà cắn tới.

Nơi đây dường như đã là một địa điểm rất quan trọng rồi.

Ngay cả Song Lân Cự Mãng cũng bắt đầu bất chấp tất cả mà muốn giết người.

Xem ra lộ tuyến của họ đúng thật rồi!

Bàn Tử men theo sợi dây thừng trượt xuống một chút, nhờ đó mới không bị con cự mãng kia cắn trúng.

Mà đến đây, con Song Lân Cự Mãng kia dường như rất kiêng kỵ, chỉ trừng mắt oán độc nhìn mọi người, không dám theo xuống nữa.

Thực tế nó cũng không thể chui xuống được.

Cái cửa động này quá nhỏ, với thể hình của nó muốn xuống được thì quả là mơ tưởng.

Còn những con Kê Quan Xà nhỏ hơn thì có thể xuống được, nhưng lúc này không biết vì sao, sau khi nhìn thấy bóng dáng của họ thì lại biến mất.

Không biết những con Kê Quan Xà đó đã đi đâu.

Đây cũng là một chuyện tốt, mọi người cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục trèo xuống.

Sợi dây thừng này không dài, rất nhanh đã chạm đáy.

Mà bên dưới vẫn là đường thủy.

Nhưng chiều rộng có hạn, chỉ chưa đầy hai mét, kéo dài về phía trước, không biết dẫn đến đâu.

Khi Bàn Tử xuống đến nơi, mọi người đã hô hào cậu ta đi về phía trước rồi.

Có lẽ Bách Hoa Phong đã đi về phía đó.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ lập tức đuổi theo.

Đường thủy bên dưới này nước khá sâu, đều đến ngang bắp chân mọi người.

Hơn nữa dòng nước chảy rất chậm, bên trên còn có không ít những con côn trùng màu trắng đang bơi lội.

Chắc hẳn là nước sống.

Mà lúc này đến đây, tim mọi người cũng không khỏi thắt lại.

Bởi vì màn hình livestream lại xuất hiện vấn đề.

Điều này chứng tỏ họ đã rất gần mục tiêu rồi.

Cho dù ở Ma Quỷ Thành có xe tăng cường tín hiệu ổn định, lúc này dường như cũng không còn tác dụng nữa.

Chương 1343

Tín hiệu livestream bị nhiễu loạn một lát, rồi mới ổn định trở lại.

Lập tức có nhân viên công tác gửi tin nhắn trên livestream nhắc nhở: 【Thưa quý vị xin chú ý, các bạn đã vào khu vực từ trường cường độ cao】【Tín hiệu có thể bị gián đoạn bất cứ lúc nào, một khi bị gián đoạn xin hãy bật chế độ quay phim】Điều này trước khi đến Xà Trạch Quỷ Thành, đoàn chương trình đã nói qua.

Vì vậy mọi người cũng không cảm thấy có gì lạ.

Nhưng ở đây lại xuất hiện tín hiệu không ổn định, điều này vẫn khiến họ có chút kinh ngạc.

Dù sao thì chỗ này dường như cũng không phải là điểm đến cuối cùng a!

Mọi người một đường tiến lên, đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, vẫn không thấy Lương Quỳnh ở đâu.

Họ đều có chút mệt rồi, nhưng Bách Hoa Phong vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi theo.

Mà lần này, chỉ bay được mười phút, đột nhiên Bách Hoa Phong đổi hướng, vậy mà rời khỏi phạm vi đường thủy, bay về một bên.

Mọi người vội vàng dùng đèn pin chiếu qua.

Đột nhiên phát hiện vách đá một bên vậy mà biến mất.

Dưới chân xuất hiện một con dốc nghiêng lên trên.

Con dốc nghiêng này đều là những phiến đá xanh, vậy mà lại được xây dựng rất gần gũi với con người.

Mọi người đều vui mừng, giẫm lên phiến đá xanh mà đi lên.

Mà lần này chỉ đi được hai phút, phiến đá xanh đã hết.

Sau đó mọi người liền phát hiện, bóng tối xung quanh đã thay đổi, họ dường như đã đến một không gian rất lớn.

Bàn Tử trong lòng nghĩ đến minh khí, lập tức bắn một viên đạn chiếu sáng ra.

Theo viên đạn chiếu sáng sáng lên, lập tức tất cả mọi người đều sáng mắt.

Mà khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện trước mắt mọi người, quả thực khiến họ nhìn đến sững sờ.

Chỉ thấy nơi mọi người đang đứng, vậy mà lại là một đài đá khổng lồ.

Trên đài đá, xây dựng một cánh cổng đá khổng lồ.

Cổng đá đã sập một nửa, chỉ còn nửa kia.

Mà trên cánh cổng đá đó đen kịt một mảng, không nhìn thấy gì.

Nhưng phía trên dường như còn có một đoạn chiều cao rất lớn.

Suốt đường đi xuống, họ quả thực đã đi sâu xuống lòng đất không ngừng.

Nhưng không ai ngờ rằng, dưới lòng đất này vậy mà lại có một công trình đồ sộ đến vậy.

“Tam gia chúng ta phải tiếp tục đi thôi, Bách Hoa Phong đã bay vào rồi!” Phan Tử nhắc nhở.

Mọi người lúc này mới thấy, Bách Hoa Phong đã bay vào bên trong cổng đá.

Ngô Bất Chính gật đầu nói: “Tất cả chuẩn bị vũ khí sẵn sàng, bên trong có lẽ chính là đích đến rồi!” Mọi người nghe vậy gật đầu, Phan Tử và Bàn Tử đều nạp đầy đạn lại.

Mấy người cũng lần lượt lấy vũ khí của mình ra.

Duy chỉ có Ngô Bất Chính và Tần Vũ trong tay không có gì.

Ngô Bất Chính thì vẫn luôn không có, còn Tần Vũ là vì Hắc Kim Cổ Đao của mình đã đánh rơi ở trong đầm rắn bên ngoài.

Bàn Tử thấy vậy liền đưa rìu leo núi của mình qua.

Ít nhất cũng để Tần Vũ trong tay có vũ khí, không đến nỗi lát nữa thật sự có vấn đề thì không thể ứng phó.

Mọi người thu dọn xong xuôi, ngay lập tức không chậm trễ nữa, nhằm về phía bên trong cổng đá mà đi qua.

Toàn bộ bên trong cổng đá, không có những kiến trúc hùng vĩ khổng lồ mà mọi người tưởng tượng.

Mà lại là một khe nứt tự nhiên của thân núi.

Điều này khiến mọi người rất nghi hoặc.

Ngô Bất Chính nói: “Ở đây sao lại có núi chứ?

Chẳng lẽ ở đây trước kia thật sự cũng có một ngọn núi, chẳng qua bị cát vàng vùi lấp rồi sao?” Bàn Tử bên cạnh tiếp lời nói: “Cái này có gì mà lạ đâu, trong sa mạc còn có thuyền huống chi là núi!

Chúng ta lúc trước ở sa mạc Taklamakan, chẳng phải cũng nhìn thấy Hắc Sắc Thần Sơn sao!

Theo vận động của địa chất, nơi này vốn dĩ có thể là dãy núi bị vùi lấp!

Cái này không có gì lạ!” Ngô Bất Chính không khỏi nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt khác.

Cười nói cái thằng béo chết tiệt này còn học được cách suy một ra ba rồi.

Nhưng cậu ta nói cũng có lý, ở đây phát hiện thân núi quả thực không có gì đáng ngạc nhiên.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, Tây Vương Mẫu Mẫu trước kia cũng đã phát hiện ra nơi này.

Chương 1344

Dưới chân xây dựng từng bậc đá kéo dài xuống.

Phan Tử có chút lo lắng nói: “Tam gia, chúng ta đi một mạch xuống đây, khoảng cách cũng không ngắn rồi!

Đi xuống nữa, sẽ không đến địa tâm chứ!” Ngô Bất Chính cười lắc đầu nói: “Điều này là không thể, độ sâu do con người khai thác thời cổ đại ngay cả lớp phủ địa cầu còn chưa đạt tới, huống chi là địa tâm!

Nơi này cũng chỉ hơi sâu một chút, vẫn chưa đến mức đạt đến địa tâm!” Mọi người cũng có câu không câu trò chuyện.

Đột nhiên Tần Vũ đi ở phía trước cùng lại dừng lại, đồng thời ra hiệu cho mọi người im lặng.

Gần như đồng thời họ liền phát hiện, Bách Hoa Phong ở phía trước đã biến mất.

Mà ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn pin, vậy mà lại xuất hiện hai bóng người.

Hai bóng người đó đứng ở hai bên bậc đá, dường như là hai pho tượng.

Nhưng ở đây sao lại có tượng chứ?

Chẳng lẽ nói, họ đã đến nơi rồi sao?

Bàn Tử trong lòng kích động, nghĩ đến minh khí liền có hứng, vội vàng ném hai cây đèn huỳnh quang qua.

Rất nhanh hai bóng người đó liền được chiếu sáng.

Quả nhiên là hai pho tượng.

Mà còn là tượng Nhân Diện Điểu.

Mọi người vội vàng chạy qua, nhưng vẫn không phát hiện tung tích của Bách Hoa Phong.

Không khỏi trong lòng trùng xuống.

Bàn Tử vội vàng bắn một viên đạn chiếu sáng, đến lúc này cũng không cần phải tiết kiệm nữa rồi.

Họ đều có cảm giác, họ có thể đã đến nơi rồi.

Theo viên đạn chiếu sáng được bắn ra, lập tức cảnh tượng trước mắt liền hoàn toàn được thắp sáng.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng quả thực không thể dùng lời nói để hình dung.

Nơi đầu tiên nhìn thấy, giống như một sân vận động vậy.

Nơi họ đang đứng, chính là lối vào của sân vận động.

Vách đá cao vút hai bên đến đây, đột nhiên biến mất.

Mà phía trước xuất hiện một không gian khổng lồ.

Trên vách đá tương tự như ruộng bậc thang xây dựng rất nhiều tượng đá.

Mà ở giữa những pho tượng này, thì là một khoảng đất trống được lát bằng gạch xanh.

Phía trên chính giữa, treo lơ lửng một chiếc luyện đan lô.

Nhìn lên trông rất chấn động.

Mà phía dưới chiếc luyện đan lô này, thì là một đài đá.

Trên đó dường như khắc gì đó, khoảng cách quá xa không nhìn rõ.

Viên đạn chiếu sáng vừa lóe lên, mọi người liền nhìn thấy con Bách Hoa Phong vậy mà đã bay đến gần đài đá đó.

Hiển nhiên Lương Quỳnh chắc hẳn đã đi qua rồi.

Mọi người nhìn nhau, đều không kìm được sự kích động trong lòng, họ thật sự đã đến rồi!

Cảm xúc kích động nhanh chóng ổn định lại, Bàn Tử dẫn đầu đã chạy qua.

Đùa chứ, đến nơi rồi, biết đâu lại có minh khí.

Mọi người sợ Bàn Tử làm càn nên cũng vội vàng đuổi theo.

Tuy nhiên, khi đến trước đài đá, ai nấy đều ngây người.

Chỉ thấy trên toàn bộ đài đá lại khắc một bức đồ án, chính là Ngũ Thập Tinh Đồ.

Loại tinh đồ này họ đã gặp không ít, không ngờ ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung cũng có.

Chỉ khác là, ở mộ dưới biển, Uông Tàng Hải dùng đá mắt mèo để điểm xuyết hình các ngôi sao trên Ngũ Thập Tinh Đồ.

Còn trên đài đá trước mắt này, vật dùng để điểm xuyết lại là từng viên đá màu đen.

Hơn nữa, nhìn qua lại thấy quen thuộc.

Ngô Bất Chính nhìn một lúc, chợt nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc hô lên: "Cái... cái này không phải đá, mà là Thi Miết Hoàn!

Trên đây lại có nhiều Thi Miết Hoàn như vậy!" Mọi người ngớ người, không khỏi nhìn kỹ thêm hai lần, phát hiện những thứ này hình như đúng là Thi Miết Hoàn.

Bàn Tử thấy lạ, bèn định thò tay cạy một viên xuống.

Chương 1345

Tuy nhiên, Tần Vũ bên cạnh đã ngăn lại: "Đừng động lung tung!

Sẽ kích hoạt cơ quan đấy!" "Cơ quan?

Có cơ quan gì ở đây chứ?" Bàn Tử không hiểu, một đài đá lớn thế này mà còn có thể lắp đặt cơ quan à?

Phan Tử bên cạnh vội nói: "Bảo cậu đừng động thì đừng động, đâu phải vàng bạc ngọc ngà gì đâu mà cậu cuống lên làm gì!

Cái thứ này cậu có mang ra ngoài được thì ai mà thèm!" Bàn Tử thấy có lý, cái viên thuốc này mang ra ngoài chắc cũng chẳng ai muốn.

Mình cũng chẳng cần phí công sức lớn thế làm gì.

Nhưng nói đến cơ quan, Bàn Tử lại thấy kỳ lạ, trên đài đá này có thể có cơ quan gì chứ, hắn bèn quay sang hỏi Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính khẽ nhíu mày, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Khó nói, trên đài đá này có lẽ có cơ quan, nhưng tôi thật sự không nhìn ra!" Bảo cậu ấy phân tích một số chuyện thì còn được, chứ bảo cậu ấy nghiên cứu cơ quan cổ mộ thì đúng là làm khó người ta rồi.

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh nói: "Những thứ trên đài đá này đều được tính toán chính xác, chỉ cần cậu cạy một viên ra, đài đá sẽ mất cân bằng!

Thấy cái đỉnh lô trên đầu kia không?

Rơi xuống thì ai cũng không sống nổi đâu!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, quả nhiên.

Cái đỉnh lô trên đỉnh đầu, nhìn từ xa thì còn đỡ, nhưng giờ đứng dưới mà nhìn thì quả thật lớn một cách bất ngờ.

Một cái đỉnh lô lớn thế này mà rơi xuống, đừng nói đến chuyện sống sót, có giữ được toàn thây hay không cũng là vấn đề.

E rằng trong chốc lát, một người sẽ bị đập thành thịt nát.

Bàn Tử thấy lạ, hỏi: "Sao cái đỉnh lô này lại treo lơ lửng trên trời thế kia, cơ quan này cũng quá hiển nhiên rồi còn gì!

Rõ ràng là đang báo cho cậu biết ở đây có nguy hiểm, ai còn mắc bẫy chứ!" Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Cái này không chỉ là cơ quan đâu, Tây Vương Mẫu Mẫu là cao nhân luyện đan, cậu không biết sao!" "Cao nhân luyện đan?" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người.

Ngô Bất Chính nghe đến đây, không khỏi ngẩn ra, vội nói: "Tam thúc, ý của chú là, đây là Huyền Không Lô không chạm đất sao?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử không hiểu hỏi: "Cái gì mà Huyền Không Lô?

Cứ treo lơ lửng trên trời là Huyền Không Lô à?

Vậy Bàn gia tôi gặp nhiều rồi!

Tôi còn gặp cả bò lơ lửng nữa kìa, cái loại bò bay trên trời ấy!" Ngô Bất Chính liếc hắn một cái, mắng: "Cái cậu nói là bò chém gió ấy!

Hơn nữa, Huyền Không Lô không phải cứ treo trên trời là đúng đâu!

Tương truyền, Huyền Không Lô phải treo trên long mạch tụ phong thủy mới được!

Treo lơ lửng không chạm đất, nuốt trọn cả long mạch.

Luyện đan tụ khí, đan thành thọ ngang trời!

Những thứ này đều có quy củ cả đấy!" Bàn Tử nghe vậy không bình luận gì, cười nói: "Cái gì mà lằng nhằng rắc rối, Bàn gia tôi không hứng thú, nhưng Thiên Chân cậu nói thử xem cái đỉnh lô này đáng giá bao nhiêu tiền?

Nếu chúng ta mang được nó ra ngoài, có đổi được một căn biệt thự không nhỉ?

Xí xí, không thì đổi một chiếc xe hơi con con cũng được!" Nhận thấy livestream vẫn chưa dừng, Bàn Tử vội mở miệng nói: "Cậu cứ chết cái tâm tư đó đi, cái đỉnh lớn thế này trừ khi chương trình gửi máy đào đến cho cậu, chứ chúng ta chắc chắn không thể mang ra ngoài được!" Bàn Tử nghe vậy gãi đầu, sau đó rất khó chịu nói: "Tôi nói thật, ekip chương trình có phải đang chơi khăm chúng ta không vậy!

Sao lần nào đến nơi cũng hoặc là Thanh Đồng Môn hoặc là Thanh Đồng Thần Thụ, mãi mới gặp được hai cái đỉnh mà cái nào cũng to hơn cái nào!

Sao mà muốn sờ được một món minh khí lại khó khăn đến vậy chứ!" Phan Tử nghe mà phát bực, bèn nói: "Tử Bàn Tử, đừng ở đó mà giả đáng thương nữa, ở Vân Thiên Cung lúc đó cậu lấy không ít đâu nhé!

Hay là chúng ta tính sổ một chút xem?" Bàn Tử vừa nghe thấy thế liền im bặt, cười xòa nói: "Không cần, không cần đâu, phiền phức lắm, chúng ta mau tìm xem đường tiếp theo đi thế nào đi!" Đùa chứ, lần ở Vân Thiên Cung đó, Bàn Tử đã kiếm được một mớ kha khá rồi.

Nếu mà mang ra tính toán lại thì có khi lại có chuyện.

Đương nhiên là không thể nhắc đến rồi.

Nhưng hắn nói vậy, mọi người lại phản ứng lại.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là phải tìm Lương Quỳnh.

Nơi này tuy hùng vĩ, nhưng đối với họ mà nói thì không có lý do gì để dừng lại.

Dù sao họ cũng không phải là nhà khảo cổ.

Ngay lập tức, mọi người vội vàng bắt đầu tìm Bách Hoa Phong.

Bách Hoa Phong trước đó chỉ thoáng qua, chỉ thấy được một lần khi Bàn Tử bắn pháo sáng.

Lúc này pháo sáng đã tắt, muốn tìm lại nó sao mà dễ được.

Nhưng may mắn là trang bị của họ cũng khá nhiều.

Ngay lập tức, Bàn Tử lại bắn thêm một viên pháo sáng.

Nhưng không biết là Bách Hoa Phong đã bay xa rồi, hay là thế nào.

Vẫn mãi không tìm thấy nó ở đâu.

Trong tình thế bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể bắt đầu tìm kiếm từng tấc một từ vị trí lối vào.

Dù sao nơi này cũng chỉ lớn thế thôi, nếu nó bay vào nhóm tượng điêu khắc phía trên thì hết cách rồi.

Chương 1346

Nhưng nếu nó ở ngay đây, thì chắc chắn sẽ tìm được.

Còn nếu không tìm thấy, thì chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, nó thật sự đã bay vào nhóm tượng.

Thứ hai, nơi này chắc chắn có lối ra khác, nó đã bay ra ngoài.

Họ đông người, tìm kiếm cũng rất nhanh.

Chưa đầy hai phút, Hắc Hạp Tử chợt gọi mọi người đến.

Chỉ thấy cách đài đá này mười mét về phía sau, lại có một bậc thang đá.

Bậc thang đá dẫn lên trên, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Nhưng cửa đá đang đóng, không biết có thể mở ra được không.

Hắc Hạp Tử không lại gần cửa đá, mà chỉ vào một điểm màu đen cách cửa đá năm mét.

Điểm này chỉ nhỏ bằng móng tay, nếu không nhìn kỹ thì thật sự không thấy được.

Hắc Hạp Tử nhặt thứ màu đen đó lên.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi biến sắc.

Đó lại là thi thể của Bách Hoa Phong.

Bách Hoa Phong vậy mà đã chết rồi.

Mọi người nhìn mà hít một hơi khí lạnh.

Nơi này chẳng có gì cả, trước đó khi còn mưa tên bão đạn và rắn khổng lồ, nó còn không chết.

Sao lại chết đúng ở đây?

Nó sẽ không tự nhiên rơi xuống đá, rơi xuống tức là chết.

Theo lời Hắc Hạp Tử nói, loại Bách Hoa Phong này trừ khi tìm được mật hoa hoặc nguồn hương vị.

Nếu không sẽ không hạ xuống.

Cứ như có một chấp niệm đang chống đỡ nó.

Nhưng lúc này sao nó lại chết ở đây?

Chẳng lẽ...

Mọi người đều nghĩ đến một khả năng.

Rất có thể trước đó Lương Quỳnh đã ở đây.

Bách Hoa Phong đã rơi xuống người cô ta, sau đó mới chết.

Lương Quỳnh dù sao cũng không phải hoa thật, nên Bách Hoa Phong chỉ cần tìm thấy cô ta, chết đi là điều tất nhiên.

Suy ngược lại, chẳng phải điều đó chứng tỏ Lương Quỳnh trước đó đã ở đây sao!

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa đá phía trước.

Chẳng lẽ Lương Quỳnh đã vào trong rồi?

Phát hiện này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thực ra cũng không phải không thể.

Thứ nhất, Lương Quỳnh cắt đuôi họ, đến khi họ xuất phát thực ra cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian.

Thứ hai, Lương Quỳnh dù sao cũng tự mình đi, hơn nữa cô ta còn là phụ nữ.

Nên tốc độ không nhanh bằng người khác cũng có thể hiểu được.

Nếu nghĩ như vậy, biết đâu Lương Quỳnh thật sự cũng ở đây, bị họ đuổi kịp rồi.

Nghĩ vậy, Bàn Tử mở miệng hô: "Đại tỷ đầu, đừng trốn nữa, chúng tôi thấy chị rồi, mau ra đây đi!

Chính sách đối đãi tù binh của tổ chức chúng ta luôn rất minh bạch đấy!

Thành thật hợp tác sẽ được khoan hồng, ngoan cố che giấu sẽ bị xử nghiêm, nếu chị không ra, lát nữa chúng tôi tìm thấy thì coi chừng bị lột đồ diễu phố đấy!" Ngô Bất Chính vỗ Bàn Tử một cái, ý bảo hắn ăn nói giữ mồm giữ miệng.

Lương Quỳnh dù sao cũng là phụ nữ, hơn nữa còn có chút quan hệ không rõ ràng với Tần Vũ.

Không cần phải dọa người ta như vậy.

Bàn Tử nói: "Đây không phải là chuyện dọa người hay không dọa người!

Kêu la như vậy rồi mà không có chút động tĩnh nào, tôi thấy tám phần là cô ta đã vào cửa đá này rồi!

Chúng ta ở đây la hét, ngược lại có thể sẽ đánh rắn động cỏ!

Theo tôi, chúng ta vẫn nên nghĩ cách mở cửa đá thì hơn!" Ngô Bất Chính cũng thấy có lý.

Chương 1347

Thế là cậu ấy gọi mọi người lại, nghiên cứu xem làm thế nào để mở cánh cửa đá này.

Hơn nữa, nói cho cùng, Ngô Bất Chính trong lòng vẫn luôn có một điều nghi vấn không nghĩ thông được.

Cậu ấy hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, chưa nói Lương Quỳnh tại sao lại bỏ đi chứ?

Hợp tác với chúng ta chẳng phải hiệu suất nhanh hơn sao?

Chẳng lẽ cô ta sợ chúng ta thấy cô ta biến thành quỷ sẽ giết cô ta?" Tần Vũ lắc đầu, anh cũng không rõ.

Nhưng theo lời Lương Quỳnh trước đó, cô ta thi hóa ít nhất còn ba ngày.

Nên lẽ ra không vội vàng như vậy mới đúng.

Ngày cuối cùng rời đi cũng chưa muộn mà!

Sao cứ phải hành động một mình ngay bây giờ chứ?

Quả nhiên là lòng phụ nữ sâu như đáy biển, không thể nào nghĩ thông được.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng đã đi đến.

Một nhóm người xúm lại trước cửa đá.

Chỉ thấy trên cửa đá này khắc rất nhiều đồ án, nhưng chủ thể tổng thể cơ bản là một hình người đầu chim.

Thì ra là phù hợp với đồ đằng của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Còn có ý nghĩa gì thì lại không nhìn ra.

Ở hai bên trái phải của toàn bộ cửa đá, mỗi bên có một bức tượng đá đầu Chim Mặt Người.

Bức tượng đá này là dương khắc, tức là nổi lên trên vách đá.

Miệng của hai con Chim Mặt Người mở ra, bên trong tối đen như mực, không biết có gì.

Dùng đèn pin chiếu vào cũng không thấy gì.

Bàn Tử thấy thú vị cười nói: "Haizz, tôi thề, Tây Vương Mẫu Mẫu này cũng chu đáo thật đấy, cơ quan còn trưng ra cho anh em ta xem!

Cái này rõ ràng là đang nói cho chúng ta biết, hai chọn một, mấy nhóc cứ xem vận khí của mình đi!" Ngô Bất Chính trêu chọc nói: "Vậy xin hỏi vị đồng chí Mạc Kim Giáo Úy đáng kính của chúng ta, theo cậu thì chúng ta nên chọn cái nào đây?" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính thật sự nể mặt, cười nói: "Trẻ con mới làm bài tập trắc nghiệm, người lớn đương nhiên là phải chọn cả hai rồi!

Với thực lực của chúng ta, sợ cái quái gì, tôi nói cứ thử từng cái một, đầu lớn bằng cái bát thì ngại gì!

Phải không!" Mọi người đều không khỏi liếc hắn một cái.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, từ xưa đến nay đã không có nhiều kẻ trộm mộ vĩnh viễn nằm lại trong cổ mộ rồi! "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc then chốt vẫn phải trông cậy vào anh ấy, nói về cơ quan trong cổ mộ, nếu anh ấy còn không nhận ra thì những người khác càng không có hy vọng.

Mọi người cũng đều nhìn về phía Tần Vũ, muốn xem anh ấy nói thế nào.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại nhìn chằm chằm hai tượng đá Chim Mặt Người trước mắt rồi lắc đầu nói: "Đều là giả cả!

Tây Vương Mẫu Mẫu không ngốc đến thế đâu!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người, Ngô Bất Chính vội nói: "Đều là giả?

Vậy cái thật ở đâu chứ!" Tần Vũ vẫy tay ra hiệu mọi người tránh ra.

Đồng thời, lòng bàn tay anh ấy đặt lên toàn bộ cánh cửa đá.

Anh ấy sờ từng tấc một.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng "kẽo kẹt" của xích sắt chuyển động vang lên.

Gần như đồng thời, mọi người liền thấy, cánh cửa đá trước mặt vậy mà thật sự đã mở ra.

Hơn nữa còn tự nó mở ra.

Giờ thì mọi người đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, thi nhau giơ ngón cái lên.

Trong livestream cũng toàn là bình luận "666".

Bàn Tử vỗ vai Tần Vũ cười nói: "Thấy chưa, thủ đoạn của anh em mình, đỉnh của chóp luôn!" Tần Vũ đẩy tay hắn ra, nghiêm mặt nói: "Không phải tôi, tôi còn chưa tìm ra cơ quan!" "À?" Mọi người nghe vậy đều có chút ngớ người, cái gì mà không phải anh?

Không phải anh thì là ai chứ?

Mọi người tức thì đều ngây ra.

Nhưng còn chưa đợi họ kịp phản ứng, xem bên trong cửa đá rốt cuộc có gì.

Đột nhiên tiếng "kẽo kẹt" lại truyền đến.

Gần như đồng thời, tất cả mọi người đều cảm thấy sàn đá dưới chân chợt động đậy.

Hơn nữa, điều cực kỳ kỳ lạ là cánh cửa đá trước mặt họ lại không động.

Cứ như sàn đá dưới chân đang đẩy họ vào bên trong cửa đá. "Ối trời, Tây Vương Mẫu Mẫu này đúng là biết hưởng thụ thật, nơi này vậy mà còn có thang máy điện!" Bàn Tử kinh hô.

Chương 1348

Tuy nhiên, Phan Tử bên cạnh mắng: "Mẹ kiếp cái thang máy điện gì chứ, mấy người nhìn hai bên kìa." Mọi người nghe vậy nhìn sang hai bên, vậy mà phát hiện hai bên lối đi mà họ đang đứng đều đã biến thành vách đá.

Bên dưới tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy đáy.

Thậm chí còn có gió lạnh thổi ra, rõ ràng là rất sâu.

Ngô Bất Chính hô: "Mấy người nhìn đằng sau kìa, mẹ nó cái sàn này muốn đẩy chúng ta vào trong cửa đá!" Mọi người quay đầu nhìn lại, đều ngây ra.

Chỉ thấy sàn nhà cách hai mét phía sau vậy mà đã bị đứt.

Đã hoàn toàn cắt đứt liên kết với nơi có Huyền Không Lô của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Lúc này muốn quay về hiển nhiên đã không thể rồi.

Bàn Tử vội lấy Phi Hổ Trảo ra thử, nhưng căn bản không thể với tới.

Khoảng cách bị đứt đã vượt quá tầm với của Phi Hổ Trảo.

Mọi người quay đầu nhìn cửa đá.

Lúc này chỉ cảm thấy cánh cửa đá kia như một cái miệng lớn đang há ra, muốn nuốt chửng họ vào trong vậy. "Pháo sáng!" Không biết là ai hô một câu, Phan Tử vội bắn một viên pháo sáng ra ngoài.

Gần như đồng thời, họ kinh ngạc nhìn thấy, nơi họ đang đứng vậy mà cách cái bệ có Huyền Không Lô mười mấy mét.

Khoảng cách này tuyệt đối không thể nhảy qua bằng sức người.

Tuy nhiên, những điều này đều không phải quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là họ nhìn thấy, bên dưới Huyền Không Lô.

Bên cạnh đài đá kia vậy mà đang đứng một người.

Trong tay cô ta lại đang cầm một viên Thi Miết Hoàn.

Chắc là lấy từ trên đài đá xuống.

Chắc chắn là cô ta đã lấy Thi Miết Hoàn xuống, nên mới kích hoạt cơ quan.

Nhưng người này là ai chứ?

Cô ta lại vì sao phải làm vậy?

Bàn Tử tính cách thẳng thắn, lập tức hô: "Lương Quỳnh, cô rốt cuộc muốn làm cái quái gì vậy!

Đừng tưởng xa thế Bàn gia tôi không nhìn ra là cô nhé!

Chúng ta đối với cô không tệ, rốt cuộc cô muốn làm gì!" Mọi người nghe vậy cũng đều phản ứng lại.

Nơi này ngoài Lương Quỳnh ra còn có ai khác chứ.

Nhưng cô ta rốt cuộc vì sao lại làm vậy?

Ngô Bất Chính cũng hô: "Lương Quỳnh, tôi biết cô rất vội, nhưng quá trình thi hóa cô cũng cần giúp đỡ!

Hợp tác với chúng ta đối với cô chỉ có lợi chứ không có hại, rốt cuộc cô mưu đồ gì?" Tuy nhiên, người kia vẫn không nói gì, nhưng nhìn dáng người thì hẳn là Lương Quỳnh.

Chỉ là cô ta quay lưng về phía mọi người, mãi không nói gì khiến người ta cảm thấy rất tức giận.

Tần Vũ ánh mắt lạnh băng, lạnh giọng nói: "Cô không thể ngăn được chúng tôi đâu!" Đột nhiên, Lương Quỳnh lại lên tiếng.

Cô ta thản nhiên nói: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ ngăn các anh, tôi chỉ không hy vọng các anh cùng tôi đi vào!

Tôi thật sự không có mục đích, tôi chỉ là không muốn anh nhìn thấy bộ dạng hiện tại của tôi!

Chỉ vậy mà thôi!" Nói đến đây, giọng cô ta ngừng lại một chút, hỏi: "Tần Vũ!

Anh đã từng thích tôi không?" Câu hỏi này của Lương Quỳnh vừa thốt ra, có thể nói không chỉ khiến Tần Vũ bất ngờ.

Đồng thời cũng khiến những người khác, và cả những người trong livestream đều ngớ người.

Lúc này, ở nơi này, hỏi câu hỏi như vậy.

Hình như chỉ có trong phim mới xuất hiện tình tiết như vậy.

Thường thì lúc này, có nghĩa là sắp có chuyện gì đó xảy ra, hoặc sắp phải chia ly rồi.

Chẳng lẽ Lương Quỳnh cô ta đã bắt đầu biến thành yêu quái rồi sao?

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của Ngô Bất Chính, cũng chỉ có cậu ấy mới nghĩ nhiều đến vậy.

Trên thực tế, những người khác căn bản không nghĩ đến tầng này, đặc biệt là Bàn Tử.

Bàn Tử sốt ruột hô: "Tôi nói đại tỷ à, nước đã đến chân rồi mà chị còn hỏi câu hỏi đơn giản và ngớ ngẩn như vậy!

Tiểu ca đương nhiên không thích chị rồi!

Anh ấy thích Thiên Chân nhà chúng ta chị không nhìn ra sao?" "Tử Bàn Tử đừng nói lung tung!" Phan Tử bên cạnh vội vàng đá hắn một cái.

Bàn Tử vẫn có chút bất mãn, bày tỏ mình nói thật, sao còn đá mình.

Phan Tử hạ thấp giọng nói: "Mẹ kiếp cậu có bị ngốc không, đầu óc bị lừa đá rồi à!

Chương 1349

Cậu nghĩ xem chúng ta hiện tại đang ở trong tình cảnh nào!

Cậu muốn hại chết chúng ta sao!

Cho dù cậu nói là sự thật, nhưng bây giờ cũng không thể nói!

Tục ngữ nói rồi, phụ nữ đang yêu IQ bằng 0!

Hơn nữa rất dễ ghen tuông, dễ nổi giận!

Cho dù là lừa cô ta, cậu cũng phải chiều theo cô ta, nếu cô ta không dừng cơ quan lại, chúng ta đều sẽ bị cánh cửa đá kia nuốt chửng!" Bàn Tử nghe vậy lập tức tỉnh ngộ.

Đúng rồi, tính mạng nhỏ bé của họ vẫn còn nằm trong tay Lương Quỳnh mà.

Ai mà biết bên trong cửa đá có thứ gì.

Không vào được thì vẫn là tốt nhất.

Tần Vũ đã nói cơ quan này không phải do anh ấy kích hoạt, vậy tất nhiên là do Lương Quỳnh giở trò.

Cô ta đến trước mọi người, biết đâu đã nắm rõ được bí ẩn của cơ quan này rồi cũng nên.

Bàn Tử nghĩ vậy vội hô: "Đại tỷ đầu, hóa ra chị muốn biết chuyện này à, cái này đơn giản thôi, tôi bảo cậu ấy trả lời chị ngay bây giờ!" Bàn Tử nói rồi chu môi về phía Tần Vũ, ý nghĩa rất rõ ràng là đang nói: "Đại ca, người ta đã để mắt đến sắc đẹp của anh rồi, vì anh em chúng ta hãy chịu khó hy sinh một chút nhan sắc đi!

Thậm chí nói hai câu trái lương tâm cũng được, không thì lát nữa thật sự sẽ bị cánh cửa đá kia nuốt chửng mất!" Tuy nhiên Tần Vũ khẽ nhíu mày, dường như không định trả lời.

Bàn Tử có chút sốt ruột, thấy khoảng cách đến cửa đá càng ngày càng gần, thời gian còn lại cũng không nhiều, hắn vội cắn răng hạ giọng nói: "Tiểu ca, anh không nhìn mặt tăng thì cũng nhìn mặt Phật, người tốt làm đến cùng, đưa Phật đến tận Tây Thiên, đã đến nước này rồi, hy sinh chút nhan sắc cũng không mất mặt đâu!

Bên trong cánh cửa đá có gì chúng ta đều không biết, anh yên tâm để Thiên Chân đi vào mạo hiểm sao?

Vạn nhất cậu ấy có mệnh hệ gì, anh tính sao?" Khả năng thuyết phục Tần Vũ, không thể không nói Bàn Tử thật sự đã nắm được mấu chốt.

Lần nào cũng có thể đánh trúng điểm yếu.

Lôi Ngô Bất Chính ra làm con át chủ bài lớn nhất.

Nhưng lần này, Tần Vũ dường như đã hạ quyết tâm rồi.

Chính là không muốn trả lời câu hỏi này.

Anh ấy quay đầu nhìn Bàn Tử, thản nhiên trả lời một câu: "Có tôi ở đây, nguy hiểm sẽ không thuộc về cậu ấy!" Bàn Tử nghe thấy lời này, lập tức im bặt hoàn toàn, xòe tay nói: "Thôi được!

Lần này Thiên Chân cũng không dùng được rồi, nhưng tôi nói thật, anh trả lời một câu hỏi khó đến vậy sao?

Bàn gia tôi đi massage, loại câu hỏi này một đêm trả lời cả rổ, ai nấy đều tin sái cổ, sao cùng là đàn ông mà anh một câu cũng không đối phó được chứ!" "Tử Bàn Tử!

Cậu đừng mượn danh tôi mà dọa Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nghe thấy động tĩnh bên này, vội hô.

Bàn Tử giờ thì hết cách thật rồi, chỉ có thể cứng đầu quay người về phía Lương Quỳnh hô: "Này!

Đại tỷ đầu, tôi hỏi Tiểu ca rồi, anh ấy ngại không nói, anh ấy thích chị!

Ôi chao, tôi vừa nhắc đến tên chị là anh ấy đỏ mặt, ngại không chịu nổi!

Vừa nãy còn đánh tôi này, bảo không cho tôi nói, anh ấy xấu hổ lắm!

Lương đại tỷ, chị xem chúng tôi cũng là anh em của Tiểu ca đó, anh ấy là đại ca, tôi là lão nhị, thằng Ngô Bất Chính kia là lão tam!

Giữa chúng tôi là tình anh em sâu đậm, không phải như chị nghĩ đâu!

Đại tẩu, chị tha cho chúng tôi đi!

Chị chính là đại tẩu thân thương của chúng tôi đó!

Ấy ấy... ai véo tai tôi vậy!

Thiên Chân cậu..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã bị Ngô Bất Chính túm tai kéo sang một bên.

Ngô Bất Chính cũng lười nói nhảm, nói: "Tử Bàn Tử cậu đừng có ở đó mà nói bậy, chuyện của Tiểu ca anh ấy sẽ tự giải quyết!

Mẹ kiếp cậu từ khi nào mà trở nên hèn nhát như vậy!" Bàn Tử cũng kêu khổ không ngừng, nói: "Thiên Chân, mẹ nó Bàn gia tôi sợ độ cao mà!

Cậu nhìn xem nơi này cao bao nhiêu, lát nữa cánh cửa đá kia mà đóng lại, chúng ta đều sẽ bị ép ra ngoài từng chút một như rác rưởi trên đài đá vậy!" Ngô Bất Chính nghe vậy sắc mặt cũng khó coi.

Bàn Tử nói đúng, một khi cửa đá đóng lại, họ thật sự sẽ bị đẩy ra khỏi đài đá từng chút một.

Mà nhìn độ sâu hai bên, rơi xuống không phải có thể, mà là chắc chắn sẽ mất mạng.

Ngô Bất Chính nghiêm túc nói: "Thế cũng không được!

Chuyện của cô ấy, chỉ có cô ấy mới có thể tự quyết, sau này đổi thành cậu cũng vậy thôi!" Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính thật sự nghiêm túc, ngay lập tức cũng không nói thêm gì.

Hắn trong lòng cũng rõ, chuyện này hắn nói bao nhiêu cũng là vô ích, Lương Quỳnh cũng sẽ không nghe hắn.

Lúc này, đối với Lương Quỳnh, câu trả lời của Tần Vũ mới là quan trọng nhất.

Đương nhiên, cái này cũng tùy người.

Có người không có được thì muốn hủy diệt.

Chương 1350

Đó mới là đáng sợ nhất.

Còn có người, không có được sẽ chúc phúc, nếu là loại người này thì vẫn còn một tia hy vọng sống.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, Bàn Tử đã nghĩ nhiều rồi.

Lương Quỳnh cũng không phải là một kẻ tàn ác không dung thứ.

Cô ta cũng đã cùng Tần Vũ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử vào sinh ra tử rất nhiều lần.

Mộ dưới biển, Cổ Thành Tinh Tuyệt, và cả nơi đây, nên không có động cơ giết người.

Sau khi làm loạn nửa ngày, Lương Quỳnh dường như cũng đã có được câu trả lời cho mình.

Cô ta mở miệng cười khổ nói: "Tôi biết rồi, làm khó anh rồi!

Trong cửa đá đó không có nguy hiểm, tôi đã vào rồi!

Con đường tiếp theo các anh muốn đi thế nào, tôi sẽ không quản nữa!

Nhưng vẫn là câu nói đó, các anh không thể cùng tôi đi vào!

Số mệnh của tôi ở bên trong!

Nếu hữu duyên, gặp lại nhé các vị!" Nói xong câu cuối cùng, Lương Quỳnh thở dài một hơi thật sâu, dường như một nút thắt trong lòng đã được tháo gỡ.

Chỉ là thật sự đã tháo gỡ sao?

Có lẽ chỉ có cô ta mới biết.

Mọi người không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì.

Đều nhìn chằm chằm cô ta không chớp mắt.

Chỉ thấy cô ta lại từ từ đặt viên Thi Miết Hoàn trở lại trên đài đá.

Gần như đồng thời, cả người Lương Quỳnh chợt chìm xuống.

Gần như trong nháy mắt, cả người cô ta đã chìm xuống dưới đất và biến mất.

Cảnh tượng này khiến lòng mọi người vô cùng kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ lối vào để tiếp tục đi xuống, lại ở bên cạnh đài đá dưới Huyền Không Lô.

Phan Tử không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp, lòng vòng mãi lại bị con đàn bà này lừa một vố!

Tam gia bây giờ làm sao đây?" Ngô Tam Tỉnh sắc mặt khó coi nói: "Còn làm sao nữa, khoảng cách xa thế này căn bản không thể qua được!

Cứ vào trong cửa đá trước đã, rồi tính cách sau!" Mọi người nghe thấy lời này cũng đều hết hy vọng.

Chỉ có thể kìm nén sự không cam lòng trong lòng, quay người chạy vào trong cửa đá.

Biết rõ sự việc không thể làm được, thì không có lý do gì để chần chừ nữa.

Bàn Tử nói đúng, một khi cánh cửa đá này đóng lại, đến lúc đó thì thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa rồi.

Còn về lời Lương Quỳnh nói, bên trong cửa đá không có nguy hiểm, thì cũng phải vào xem rồi mới biết được.

Sự việc đôi khi thật khéo léo đến mức không ngờ.

Tần Vũ và mọi người vừa mới chạy vào trong cửa đá, chỉ nghe phía sau là một trận tiếng ầm ầm.

Gần như đồng thời, cửa đá đã hoàn toàn đóng lại.

Hiển nhiên muốn quay lại lối cũ thì sẽ rất khó khăn.

Trừ khi có thể tìm thấy nơi khởi động cơ quan đóng mở.

Nhưng điều này hiển nhiên sẽ rất khó.

Nơi này là địa bàn của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Bên ngoài có Huyền Không Lô, điều này chứng tỏ, trước đây Tây Vương Mẫu Mẫu nhất định đã luyện đan ở nơi này.

Tương truyền Tây Vương Mẫu Mẫu đã luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, thậm chí còn được phong thần.

Nhưng những điều này đều là truyện thần thoại, không thể tin hoàn toàn.

Suốt chặng đường họ đi qua, những chuyện đã trải qua.

Thực sự không thể tưởng tượng Tây Vương Mẫu Mẫu này là một vị thần đã đắc đạo.

Mà cơ quan cửa đá này, nhìn thế nào cũng giống một mật thất, một nơi rất quan trọng đối với Tây Vương Mẫu Mẫu.

Cô ta có thể mỗi lần sau khi ra khỏi đây đều kích hoạt cơ quan, như vậy thì sẽ không ai có thể lại gần cánh cửa đá này.

Chỉ khi cô ta cần đi vào thì mới nối liền khu vực bên ngoài cửa đá lại.

Còn bình thường, bên ngoài cửa đá không có lối đi liên kết, trừ khi mọc cánh, nếu không thì thật sự không thể đi qua được...

Mọi người theo cửa đá rất nhanh đã tiến vào một không gian giống như mật thất.

Chương 1351

Không gian này bên trong không lớn, nhiều nhất cũng khoảng năm mươi mét vuông.

Nhưng có hai phòng trong ngoài.

Bởi vì trên một bức tường của căn phòng bên ngoài này, còn có một cánh cửa đá nữa.

Nhưng cũng đang đóng kín.

Trên đó khắc rất nhiều đồ án đá.

Mọi người đều bật đèn pin lên, đi tìm cơ quan để ra ngoài.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử liền kinh hô: "Ối trời, ở đây có quái vật!" Mọi người đều giật mình, vội vàng đi qua xem, cũng không khỏi ngớ người.

Chỉ thấy ở giữa toàn bộ mật thất, lại đặt một đài đá màu đen tuyền.

Trên đó đang nằm một người.

Không đúng, là một quái vật.

Vì nó đã không thể dùng từ "người" để hình dung được nữa.

Chỉ thấy con quái vật đó, đầu người thân chim, trông cực kỳ quái dị.

Thân thể nó gần như không cân đối.

Đầu người to bình thường, nhưng thân chim lại nhỏ hơn đầu người cả một vòng.

Trông cứ như chỉ có một cái đầu đặt trên đài đá vậy.

Bàn Tử nhìn rõ xong cũng chửi: "Sao mà chỉ có mỗi cái đầu vậy, cái chim mặt người này với tượng điêu khắc khác xa quá!

Bàn gia tôi còn có thể cầm nó đá bóng được ấy!" Vừa nói hắn vừa định động thủ, Tần Vũ vội ngăn hắn lại.

Ngô Bất Chính bên cạnh thì nhìn mà nhíu mày, chốc lát sau nói: "Mấy người có thấy rất kỳ lạ không, nơi này sao lại có thứ này!

Hơn nữa, thân chim này nhìn cũng không bình thường lắm!

Cứ như bị co lại vậy!" Mọi người nghe vậy gật đầu, cũng đều có cảm giác này.

Cái thân chim dưới đầu người này, khô quắt co ro lại, thật sự rất giống cảm giác bị teo nhỏ.

Phan Tử gan lớn, rút dao găm ra khuấy động thân chim một chút.

Ngay sau đó mọi người kinh ngạc phát hiện.

Giữa cái Chim Mặt Người kia lại là nối liền với nhau.

Cũng tức là, chúng là một thể thống nhất.

Chứ không phải là cắt bỏ đầu người và đầu chim rồi ghép hai thứ lại với nhau.

Phát hiện này khiến lòng người vô cùng kinh ngạc.

Người đâu mà lại mọc ra thân chim!

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh chợt mở miệng nói: "Mấy đứa có thấy giống Vạn Nô Vương không?" Câu hỏi này của chú ấy, hỏi ra rất đột ngột.

Nhưng lại một lời đánh thức người trong mộng.

Ngô Bất Chính tức thì phản ứng lại.

Tuy nhiên Bàn Tử bên cạnh thì không hiểu lắm, Phan Tử cũng nghe mà mơ hồ.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tam thúc, chú nói là Nhân Diện Quái Thân đúng không!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Bàn Tử tò mò vội hỏi Nhân Diện Quái Thân là gì, đây rõ ràng là Nhân Diện Điểu Thân mà!

Ngô Bất Chính giải thích: Cái gọi là Nhân Diện Quái Thân là một loại tình huống.

Ví dụ như Vạn Nô Vương, hắn ta là mặt người và thân quái vật, trên người cánh tay nhiều như Thiên Thủ Quan Âm vậy.

Còn trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, lại thật sự có quái vật đầu người thân chim.

Nếu nghĩ kỹ lại, chẳng phải có điểm tương đồng kỳ diệu sao?

Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi cảm thấy mình đã tìm thấy một manh mối.

Tần Vũ hiểu ý của Ngô Bất Chính, thực tế là sau khi anh ấy khôi phục ký ức.

Đối với bí mật trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, anh ấy cũng biết một ít.

Nhưng trong ký ức cũng không hoàn toàn ghi lại tất cả bí mật của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Ví dụ như bên trong Vẫn Ngọc rốt cuộc có gì, anh ấy cũng không rõ lắm.

Mà nơi trong cánh cửa đá này, trong ký ức cũng không có.

Nên ký ức chỉ có thể dùng làm tham khảo, tình hình cụ thể vẫn phải phân tích cụ thể.

Ngô Bất Chính tiếp tục giải thích của mình.

Chương 1352

Ý đại khái của cậu ấy là, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rất có thể có liên hệ lớn với Đông Hạ Quốc của Vân Thiên Cung.

Họ dường như đều đang tiến hành một loại nghiên cứu tìm kiếm trường sinh.

Mà phương pháp của Đông Hạ Quốc, có thể là một loại hệ thống cộng sinh giữa người và thú.

Dáng vẻ của Vạn Nô Vương, cũng có khả năng chính là một sản phẩm dưới hệ thống trường sinh này.

Nhưng cụ thể là Đông Hạ Quốc học được từ Tây Vương Mẫu Mẫu ở đây, hay là Tây Vương Mẫu Mẫu học được từ Đông Hạ Quốc.

Điều đó thì không dễ nói.

Cụ thể có lẽ còn phải nghiên cứu dòng thời gian giữa hai bên, để phán đoán từ triều đại nào sớm hơn.

Nhưng những thứ này đối với họ đều không quan trọng.

Điều quan trọng là tình hình hiện tại phải giải quyết thế nào.

Ngô Bất Chính gọi mọi người tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

Nếu không có phát hiện nào khác, thì họ phải cẩn thận rồi.

Có lẽ khi họ đến nơi, Tây Vương Mẫu Mẫu mà họ nhìn thấy, sẽ khiến họ không thể chấp nhận được.

Rất có thể Tây Vương Mẫu Mẫu cũng giống Vạn Nô Vương, đều là loại quái vật cộng sinh giữa người và thú.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không tin lắm Tây Vương Mẫu Mẫu sẽ là như vậy.

Theo tình hình họ hiện đang nắm giữ.

Uông Tàng Hải trước khi xây dựng mộ dưới biển, nhất định đã từng đến nơi này.

Nếu hắn ta cũng đang tìm kiếm pháp trường sinh.

Vậy vì sao sau khi quay về lại không nhắc đến phương pháp cộng sinh giữa người và thú?

Ngược lại lại mang về mấy viên Thi Miết Hoàn?

Cậu nói Thi Miết Hoàn là thành quả nghiên cứu của hắn, hiển nhiên không đứng vững được.

Ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, loại thứ này đã có sẵn.

Nên việc hắn ta mang từ đây về thì lại có lý.

Mà như vậy, thì lại xuất hiện một vấn đề.

Vì sao hắn ta lại phải mang những viên Thi Miết Hoàn này về?

Chẳng lẽ pháp trường sinh hắn ta tìm thấy ở đây, chính là những viên Thi Miết Hoàn này?

Những vấn đề trong đó đã không thể khảo chứng được, nhưng căn cứ vào suy đoán mà xem.

Kết quả nghiên cứu cuối cùng của Tây Vương Mẫu Mẫu, có thể là đã từ bỏ phương pháp cộng sinh giữa người và thú.

Dù sao bộ dạng đó cũng quá đáng sợ.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là phụ nữ, biến mình thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, cô ta sẽ nguyện ý sao?

Hiển nhiên không mấy khả năng.

Quả nhiên, rất nhanh bên cạnh đã truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

Rất nhiều thứ đều liên tiếp bị phát hiện.

Ngô Bất Chính lần lượt nhìn qua.

Cuối cùng lại phát hiện ra đến mười mấy loại quái vật với hình thái khác nhau.

Những con quái vật này, có con thì đầu người thân rắn, có con thì đầu người thân chim, thậm chí có con thì đầu người mà nửa thân dưới lại là cá trạch.

Đơn giản là chỉ có cách phối hợp mà bạn không nghĩ ra, chứ ở đây không có cái nào là không có.

Nhìn một lượt, Ngô Bất Chính đều có chút không dám nhìn nữa.

Để nghiên cứu cái gọi là pháp cộng sinh giữa người và thú này, Tây Vương Mẫu Mẫu rốt cuộc đã sát hại bao nhiêu người để dùng làm nghiên cứu.

Những người bị sát hại đó, chẳng lẽ không phải là người sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không khỏi cảm thán nói: "Hình tượng Tây Vương Mẫu Mẫu trong truyện thần thoại, và những hành động mà chúng ta thấy bây giờ, điều này quả thực khiến người ta không thể tin được!

Cái này quả thực chính là một đại ma đầu tàn bạo thành tính, giết người như ngóe, vì để đạt được tư dục cá nhân mà tàn bạo vô cùng!" Bàn Tử nghe vậy liền cười bên cạnh nói: "Thiên Chân, cậu bây giờ mới biết sao!

Các hoàng đế thời cổ đại, vì muốn trường sinh bất lão, có chuyện gì mà không dám làm chứ!

Tôi nói cho cậu biết, những chuyện này chỉ là trước đây không ai biết, cho nên thần thoại truyền thuyết nói sao thì nó là như vậy!

Đây cũng là động lực để những nhà khảo cổ học đó đi vén màn sự thật lịch sử!

Nhưng đối với chúng ta thì chẳng có tác dụng gì cả, mặc kệ Tây Vương Mẫu rốt cuộc là người hay là quái vật!

Dù sao thì nó mà dám biến thi, Bàn gia tôi sẽ cho nó ăn đạn!

Chương 1353

Cho nên nói, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, tôi thấy cô Lương Quỳnh kia cũng sẽ không lừa chúng ta đâu!

Chỗ này có thể thật sự không có nguy hiểm, vẫn nên nhanh chóng tìm đường ra thôi!"Mọi người đều cảm thấy có lý.

Lương Quỳnh không muốn đi cùng bọn họ là thật, nhưng nói là muốn hại bọn họ thì cũng không đến mức đó.

Dù sao câu hỏi cô ấy hỏi Tần Vũ đã chứng minh trong lòng cô ấy vẫn có Tần Vũ.

Sẽ không đến mức đối đầu.Mọi người lập tức đều đi đến vị trí cửa đá.

Căn phòng đá này tổng cộng có hai cánh cửa đá.

Một cái là cái bọn họ đã đi vào, nhưng đường đã bị đứt đoạn.

Cái thứ hai là ở vị trí đối diện, còn có một cánh cửa đá khác.Cánh cửa đá này bên trong hẳn là phòng trong.

Nhưng cụ thể vị trí điều khiển cơ quan ở đâu thì bọn họ hiện tại cũng không biết.

Cho nên nói muốn đi ra ngoài, có thể cả hai cánh cửa đá đều phải nghĩ cách.Hắc Hạp Tử dẫn Ngô Tam Tỉnh, Đoạn Vô Kỵ và Phan Tử đi nghiên cứu cánh cửa đá lúc bọn họ đến.

Xem xem có thể mở từ bên trong không.Còn Tần Vũ ba người thì đi nghiên cứu cánh cửa đá bên trong này.Theo logic bình thường mà nói, có lẽ bên Ngô Tam Tỉnh bọn họ sẽ có nhiều hy vọng hơn, cho nên số người đi cũng đông nhất.Tại sao lại nói như vậy, bởi vì trong tình huống bình thường, Tây Vương Mẫu muốn đi ra từ đây.

Nhất định sẽ đi đến vị trí cửa đá lối ra.

Cho nên cơ quan ở đó cũng tương đối hợp tình hợp lý.Điều này cũng giống như nguyên lý điều khiển công tắc đèn trong nhà vậy.

Buổi tối cậu đi vệ sinh, muốn bật công tắc hành lang.

Bên đó nhất định là lúc xuất phát, bật cái công tắc gần phòng ngủ.

Sau khi xong việc, trở về phòng thì tắt công tắc phòng ngủ.Và khi cậu từ bên ngoài trở về, cái cần bật nhất định là công tắc gần cửa, khi ngủ thì tắt từ gần phòng ngủ.

Cho nên theo tình huống bình thường mà nói.

Vị trí cơ quan của căn mật thất này nhất định sẽ không chỉ có ở gần bệ đá.Trong mật thất này chắc chắn cũng có.

Chỉ là có tìm được hay không, thì phải xem kinh nghiệm Đảo đấu của mọi người rồi.Tần Vũ ba người đứng trước cánh cửa đá bên trong, tỉ mỉ nghiên cứu tình hình trên cửa đá.Thành thật mà nói, cánh cửa đá này và kiểu dáng bên ngoài gần như giống hệt nhau.

Thực sự không có gì đáng để nghiên cứu.Nhưng cơ quan không thể nào thật sự nằm trong miệng hai con Nhân diện điểu đó được.

Nếu đúng là như vậy, thì Tây Vương Mẫu cũng quá sơ suất rồi.Tuy rằng hai chọn một rất khó, không phải là trăm phần trăm thành công.

Nhưng chỉ cần có người nguyện ý mạo hiểm thử, vẫn có thể thử ra được.Khi đó sẽ xuất hiện một vấn đề.

Tây Vương Mẫu dám sắp đặt như vậy, rất có thể hai cái đó đều là giả.

Chỉ cần có người chạm vào một trong số đó, cả mộ thất sẽ bị hủy diệt.

Vậy thì bí mật của Tây Vương Mẫu cũng sẽ vĩnh viễn không thể bị người khác biết đến.Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính mới hiểu được, vì sao Tần Vũ lại khẳng định như vậy, hai pho tượng Nhân diện điểu này đều không thể là lối vào cơ quan.Tần Vũ đặt hai ngón tay thon dài của mình lên cửa đá, từng chút một sờ nắn.

Khiến Bàn Tử và Ngô Bất Chính chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.Nhưng lần này, cậu không để mọi người đợi lâu.Đột nhiên, khi lòng bàn tay cậu đến gần vị trí giữa bên trái, chỉ thấy lông mày cậu hơi nhíu lại.Ngay sau đó, hai ngón tay thon dài bỗng nhiên dùng sức.

Lập tức, trên cửa đá có một tấm đá vuông vắn mười centimet bị ấn xuống.Hóa ra tấm đá này là độc lập.

Không liên kết với tấm đá mặt tiền.

Nhưng hoa văn khắc trên đó lại rất khéo léo tránh được điểm này.Nếu không phải cực kỳ mẫn cảm với những thứ này, thì thật sự không chắc đã tìm được.Và theo cơ quan trên cửa đá bị kích hoạt.

Lập tức, cánh cửa đá trước mặt ba người Tần Vũ đã được mở ra.Động tĩnh này khiến Ngô Tam Tỉnh và những người ở cửa cũng không nhịn được chạy tới.

Muốn xem bên trong cánh cửa đá rốt cuộc có gì.Bàn Tử thấy không gian bên trong dường như không lớn, thế là ném một quả pháo sáng vào.Rất nhanh toàn bộ tình hình bên trong đã được chiếu sáng.Chỉ thấy ở giữa toàn bộ căn phòng trong, lại đặt một chiếc vương tọa.

Chiếc vương tọa đó được làm từ một loại đá màu đen.

Không nhìn ra là chất liệu gì.Nhưng khi cửa đá mở ra, tín hiệu livestream của bọn họ dường như bị ảnh hưởng.

Ước tính chiếc vương tọa đó có thể có từ tính.Bàn Tử thử một chút, chỉ cần hắn bước vào trong cửa đá, livestream nhất định sẽ mất tín hiệu.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Bàn Tử đặt thiết bị livestream của mình ở cửa, hướng vào bên trong.Như vậy cũng có thể thấy được tình hình bên trong.

Còn những người khác thì đã điều chỉnh một chút, mới sử dụng chế độ tuyến đường để livestream.Như vậy, không chỉ không làm gián đoạn livestream, đồng thời cũng có thể ghi lại tình hình bên trong.Mọi người vừa bước vào, đã ngửi thấy một mùi vị của không gian kín.

Rõ ràng căn phòng bên trong này dường như không thông thoáng, lâu ngày không có người vào, dẫn đến không khí ở đây vô cùng nặng nề.Đợi đủ hai phút, tình hình bên trong mới tốt hơn một chút, mọi người lúc này mới bắt đầu dần dần đi sâu vào.Trong căn phòng đá này, một chiếc ghế ngồi khổng lồ trống rỗng, không có gì trên đó.

Đừng nói là người.Nhưng sau khi mọi người đến gần vẫn phát hiện, trên chiếc ghế ngồi này có một khối vật thể màu đen giống như bùn thối.Nhìn kỹ mới phát hiện, đó không phải bùn thối, mà là một tấm bồ đoàn đã mục nát.

Rõ ràng trước đây hẳn là nơi Tây Vương Mẫu ngồi.Nhưng bà ta ngồi trong mộ thất này làm gì?

Mặt bích tư quá sao?Bàn Tử cảm thấy thú vị, đẩy tấm bồ đoàn thối nát sang một bên, tự mình ngồi lên, nghiêm mặt nói: "Chư vị ái khanh xin bình thân!

Tiếp theo chúng ta sẽ tuyên đọc chính sách tổ chức, điều thứ nhất....."Bàn Tử nói xong một câu, cảm thấy rất khó chịu, đứng dậy nói: "Mẹ kiếp, căn phòng này cứ như cái lồng chim, ở đây họp hành thì tách rời quần chúng còn họp cái quái gì nữa chứ!

Hay là Tây Vương Mẫu cung không có người, họp hành lại dùng phòng họp bé tí thế này!

Cái Tây Vương Mẫu này cũng hèn hạ quá, mình ngồi để quần thần đứng nghe huấn thị sao?

Thiên Chân, cậu nói tôi nói có đúng không!"Ngô Bất Chính lắc đầu, hiển nhiên không đồng tình với quan điểm này.

Không gian này nhỏ như vậy, họp ở đây, e rằng sẽ ngột ngạt đến chết.

Nhưng không phải họp thì lại đang làm gì chứ?"Không lẽ thật sự là ở trong này mặt bích tư quá sao!"Tần Vũ đột nhiên chỉ vào một bên nói: "Không phải họp, nhìn lên tường!"Mọi người nghe vậy đều vội nhìn lên tường.Nhìn một cái quả nhiên phát hiện, trên tường lại có rất nhiều sa bàn.Đúng vậy, chính là sa bàn.

Chương 1354

Nhưng sa bàn ở đây không phải là sa bàn trên máy tính, mà là sa bàn được tạo ra bằng một loại cát treo.Toàn bộ sa bàn giống như một loại bảng vẽ tranh cát.

Nhưng cát đó đều là màu đen, nhìn lên rất là kỳ dị.

Hơn nữa hình như đều có từ tính.Trên đó vẽ rất nhiều nội dung.Bàn Tử nhìn thấy thứ này, lập tức cười nói: "Đầu óc vĩ đại của các cậu luôn không tin, giờ thì tin rồi chứ, đây chính là phòng họp của Tây Vương Mẫu!

Cái tranh cát này chẳng phải là bảng ghi chép cuộc họp thời cổ đại sao!

Ghi chép xong, sau đó trở về số 0, tiếp tục sử dụng!

Rõ ràng như thế mà!"Nói xong Bàn Tử liền muốn đi làm mẫu, nhưng Tần Vũ vội ngăn lại hắn nói: "Đừng chạm vào, cậu nhìn xem đồ án đó vẽ cái gì!"Mọi người nghe vậy đều vội nhìn qua.

Phát hiện trước mặt Tây Vương Mẫu tổng cộng có ba tấm bảng tranh cát.Và tấm nằm ở ngoài cùng bên phải là một bức tranh đã mờ, hình như là Tây Vương Mẫu rất không hài lòng, đã hủy nó.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy nửa trên là đầu người.

Nhưng bên dưới thì như một khối bánh quai chèo, đã không nhìn ra là cái gì nữa.Còn hai bức tranh bên trái thì được bảo quản khá nguyên vẹn.

Hai bức tranh này đều vẽ một bộ xương người.

Nhưng xương cốt thiếu rõ ràng, hẳn là có liên quan đến điều kiện y học hạn chế thời đó.Dù sao thời cổ đại đâu có siêu âm, CT những thứ này.

Cho nên không ai biết cấu tạo xương cốt của con người.

Tây Vương Mẫu vẽ như vậy hẳn là muốn biểu đạt một ý tứ đại khái.

Để người ta biết đây là bộ xương người.Lúc này Bàn Tử, lòng bàn tay đang muốn chạm vào một trong các vị trí của bộ xương.

Tần Vũ ngăn hắn lại, chỉ vào vị trí tim của bộ xương nói: "Chỗ này có vấn đề!"Ngô Bất Chính vội nhìn qua, quả nhiên phát hiện chỗ đó dường như có gì đó không ổn.Phong cách của toàn bộ tranh cát rất đơn giản và gọn gàng, tuyệt đối không có chỗ nào lôi thôi.

Nhưng lại đúng ngay vị trí này, lại có một khối bóng đen không biết đại biểu cho cái gì.Và bức tranh ở giữa cũng tương tự, nhưng vị trí bóng đen đã chuyển thành vị trí đầu.Mọi người không biết điều này rốt cuộc muốn biểu đạt ý nghĩa gì.

Thậm chí ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng có chút không hiểu.Phan Tử nói: "Tam gia, chỗ này hẳn là văn phòng nghiên cứu trường sinh của Tây Vương Mẫu nhỉ!

Những thứ trên tranh cát này có phải là tư duy của bà ta không!

Bà ta cảm thấy người thú cộng sinh quá xấu xí, thế là tự mình nghĩ cách nghiên cứu con đường trường sinh mới!

Còn cái bóng đen kia, có lẽ chính là Thi miết hoàn?"Ý tưởng của hắn rất táo bạo, nhưng khiến mọi người nghe xong đều ngớ người.

Điều này quả thực là có khả năng.Bàn Tử đầu óc nhanh nhạy, nghe vậy liền chạy đến gần để xem.Nhìn một cái liền không khỏi mắng: "Mẹ kiếp, cái này đâu chỉ là có khả năng chứ, cái này căn bản là chính xác như vậy mà!

Ở giữa cái bóng đen đó chính là đặt một viên Thi miết hoàn!"Mọi người nghe vậy đều vội chạy qua xem, quả nhiên phát hiện giữa bóng đen trên đó có gói một viên Thi miết hoàn.Ngô Bất Chính nhìn thấy đây, trong lòng cơ bản đã hiểu được bảy tám phần.

Mở miệng nói: "Xem ra Phan Tử nói đúng rồi, hai bức tranh này hẳn là hai cách mà Tây Vương Mẫu cuối cùng đều không cân nhắc kỹ lưỡng!

Hai bộ phận cốt lõi nhất của con người, một là đại não, một là trái tim!

Y học hiện đại công nhận cái chết thực chất là chết não!

Nhưng vào thời Tây Vương Mẫu, đâu có y học phát triển như vậy!

Cho nên bà ta có thể cho rằng, trái tim và đại não đều quan trọng như nhau, cho nên lúc đó có thể không nắm chắc được!"Bàn Tử cảm thấy nhàm chán, hỏi: "Lại là trường sinh à, từ trước đến nay chưa từng nghe nói có ai trường sinh thành công cả, hơn nữa Tây Vương Mẫu quốc cũng không còn nữa!

Tôi thấy cái này tám phần cũng là chuyện viển vông!

Nếu tôi nói, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Tôi thấy cái sa bàn và vương tọa này rất đáng tiền, trên livestream không ít người đều đang bàn luận giá trị bao nhiêu!

Hay là chúng ta vác mấy thứ này đi rồi chuồn thôi!"Ngô Bất Chính cười cười, không đáp lời hắn.

Tên này trong đầu chỉ có Minh khí, mấy thứ này cái nào là dễ mang đi chứ.

Sa bàn dễ vỡ, còn cái vương tọa này nặng cả ngàn cân.

Có mà mệt chết bọn họ cũng không mang ra được.Bàn Tử cũng biết là thấy đồ vật mà không mang đi được thì trong lòng ngứa ngáy khó chịu. "Tôi nói này, không mang đi cũng được, chúng ta nhanh chóng đi đuổi theo Lương Quỳnh đi!

Cả quãng đường này, một con tiểu gia hỏa cũng không thấy, có lẽ là cô nương này đã quét sạch rồi!

Cô ta không còn nhiều thời gian, có lẽ là đang đi tìm vật bồi táng cho mình!

Chúng ta phải đuổi kịp cô ta để hỏi cho rõ, nếu không đây chính là tổn thất tài sản của quốc gia chúng ta!

Đối với loại hành vi trộm cắp tài sản quốc gia này chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua!"Mọi người lườm hắn một cái, ánh mắt kỳ dị nhìn hắn.

Dường như đang nói, người trộm cắp nhiều nhất hình như là cậu thì phải!

Cậu đúng là kẻ cắp la làng mà.Bàn Tử thực sự xấu hổ, liền im miệng không nói nữa.Ngô Bất Chính thấy ở đây thật sự không còn gì khác nữa.

Liền gọi mọi người rời đi.Tần Vũ có thể mở cánh cửa đá này, thì ước tính vị trí cơ quan của cánh cửa đá bên ngoài cũng tương ứng.

Chắc là đi ra cũng không khó.Mọi người lập tức rút khỏi căn phòng, để Tần Vũ tìm cơ quan trên cánh cửa đá lối ra.Tần Vũ cũng không nói nhiều, hai ngón tay thon dài của cậu, rất nhanh đã tìm được cơ quan.Theo cậu dùng sức ấn xuống, lập tức cánh cửa đá mà mọi người đã đi vào thật sự đã mở ra.Sau đó tiếng xích sắt “rắc rắc” nghiền kêu cũng vang lên.Mọi người kinh ngạc phát hiện, con đường đá dưới chân bọn họ, lại đang kéo dài ra phía trước.

Rõ ràng đây là muốn kết nối với bệ đá bên ngoài.Trong lòng mọi người đều vui mừng, cuối cùng cũng có thể quay lại rồi.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, tình hình trong căn phòng đá kia thực sự quỷ dị.Không chừng đó thật sự là phòng thí nghiệm tìm kiếm trường sinh của Tây Vương Mẫu.

Hơn nữa bên trong cũng thật sự không có nguy hiểm.

Chương 1355

Ít nhất ở điểm này, Lương Quỳnh vẫn chưa lừa dối mọi người.Nhìn con đường đá từng chút một kéo dài ra.

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu chờ mong.Lát nữa chỉ cần phá giải cơ quan của bệ đá, bọn họ là có thể đi tìm Lương Quỳnh rồi.Nhưng nói đi thì phải nói lại.

Ngô Bất Chính trong lòng vẫn ít nhiều có chút lo lắng.Cậu kéo kéo quần áo Tần Vũ, thì thầm hỏi: "Tiểu ca, cậu nói Tây Vương Mẫu cuối cùng rốt cuộc có thành công không!

Nếu bà ta thành công thì có rời khỏi đây không?

Nếu bà ta không rời đi, thì chúng ta đi xuống, có phải sẽ......"Ngô Bất Chính không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.Nếu Tây Vương Mẫu thật sự thành công, và không rời khỏi Tây Vương Mẫu cung này của bà ta.

Thì bọn họ đi xuống, chẳng phải là sẽ nhìn thấy một người đã sống mấy ngàn năm rồi sao!Cái kiểu gặp mặt và đối thoại vượt qua cả thời gian và không gian đó.

Bọn họ thật sự có thể chấp nhận được không?Ngô Bất Chính đột nhiên phát hiện, mình hình như có chút muốn lùi bước rồi.

Lần này đi xuống, rất có thể sẽ khiến thế giới quan của cậu sụp đổ.Thà rằng lo lắng cho những chuyện không đâu, chi bằng bây giờ quay về.

Nhưng nghĩ đến tình huống của Tần Vũ và Bàn Tử.

Ngô Bất Chính cả người lại xoắn xuýt trở lại.Tần Vũ nhìn cậu, không ngờ cậu lại hỏi ra vấn đề này.Tần Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi ngược lại: "Vậy cậu đến đây rốt cuộc là vì cái gì?"Câu hỏi ngược này, lập tức đã hỏi cứng Ngô Bất Chính.Đúng vậy, mình đến đây là vì cái gì?

Tìm Tam thúc?

Chỉ có thể nói có nguyên nhân này.

Nhưng tuyệt đối không phải là cái quan trọng nhất.Giúp Tần Vũ và Bàn Tử tìm cách phá giải Thi miết hoàn?

Đúng vậy, đây mới là chuyện quan trọng nhất của cậu.Nhưng mình sao lại quên cả chuyện quan trọng nhất rồi chứ.Ngô Bất Chính lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Chuyện gì rồi cũng sẽ có một kết quả.Và bọn họ bây giờ cách kết quả này, đã rất gần rồi.

Nếu bây giờ từ bỏ, e rằng sau khi trở về, cậu sẽ càng thêm tự trách.Bàn Tử lúc này vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cậu, cười nói: "Thôi được rồi, ai cũng sẽ gặp phải lúc xoắn xuýt cả!

Bàn gia tôi cũng có rất nhiều lúc xoắn xuýt!

Mỗi lần đi chơi, tôi đều băn khoăn, rốt cuộc là chọn cô mặc áo đỏ, hay là cô mặc quần tất đen!

Cô áo đỏ dáng đẹp, nhưng quần tất đen lại gợi cảm chứ!

Ai!

Khó chọn khó chọn!"Mọi người đều bị lời Bàn Tử chọc cười.

Trong livestream không ít nữ cư dân mạng đều mắng Bàn Tử là lão dê già.Nhưng Bàn Tử cũng không bận tâm, còn đầy vẻ chính nghĩa nói: "Cái gì mà lão dê già, đây là bản năng của con người!

Hỏi thật nhé, chúng ta đàn ông mà không thích các cô phụ nữ nữa, thì các cô trang điểm xinh đẹp như vậy cho ai xem chứ?

Đúng không!"Phan Tử không thể nghe nổi nữa, mở miệng trêu chọc nói: "Tử Bàn Tử, thế thì cậu nói xem, lần đó rốt cuộc cậu chọn ai?

Là cô áo đỏ hay cô mặc quần tất đen?"Bàn Tử nghe vậy cười một tiếng, đắc ý nói: "Xem xem, lời Bàn gia nói cậu chẳng để tâm gì cả!

Bàn gia tôi luôn nhấn mạnh, phải học hỏi nhiều, đọc báo nhiều, lời người khác nói phải ghi nhớ!

Cuối cùng nói cho cậu biết một lần nữa để ghi nhớ, trẻ con mới đưa ra lựa chọn, người trưởng thành thì đương nhiên là muốn cả hai!"Lần này ngay cả Ngô Bất Chính cũng không nhịn được cười, đấm cho Bàn Tử một cái nói: "Tôi bảo cậu sao cứ giành giật mãi, yếu thế này, bình thường không có việc gì thì bớt vận động hai người thôi được không?

Cậu mà cứ như vậy không chú ý tiết chế, lần này tôi sẽ để cậu ở lại đây, cho cậu cùng lão Tống Tử vận động hai người!"Trong lúc mọi người nói đùa, tâm trạng căng thẳng cũng đã giảm bớt đi không ít.

Đồng thời con đường đá dưới chân cũng dần dần kết nối với bệ đá.Lại một lần nữa đặt chân lên mặt đất của bệ đá, trong lòng mọi người cũng đã thả lỏng.Nhưng sự việc không nên chậm trễ, mọi người lập tức chạy đến bên cạnh bệ đá.

Bàn Tử châm một quả đạn chiếu sáng, mọi người bắt đầu nghiên cứu toàn bộ bệ đá.Trên bệ đá này tổng cộng có bảy viên Thi miết hoàn.

Cách sắp xếp chính là chòm sao Bắc Đẩu thất tinh.Theo lời Ngô Tam Tỉnh nói trước đó, mỗi viên thuốc trên bệ đá này đều đã được tính toán kỹ lưỡng.

Động lung tung một viên sẽ kích hoạt cơ quan.Và viên mà Lương Quỳnh đã nhặt lên trước đó, hẳn là công tắc điều khiển mở mật thất cửa đá.

Nhưng sau đó cô ấy đã đặt nó trở lại, rồi rơi xuống dưới đất.Trong đó cũng không biết cô ấy có chạm vào các viên thuốc khác không.

Nếu chạm vào, mọi người không nhìn thấy, thì sẽ càng thêm phiền phức.Nếu không có, thì có thể dựa vào ký ức tìm ra viên thuốc đó.

Thử một lần.Nhưng đối với những người này, đặc biệt là loại lão hồ ly như Ngô Tam Tỉnh mà nói.

Hễ là chuyện mạo hiểm một chút, hắn cũng không muốn làm.Không ai biết Lương Quỳnh có chạm vào viên thuốc thứ hai hay không.

Cho nên cách này thực ra cũng không phải là rất an toàn.Ngô Tam Tỉnh giậm giậm đất, nói: "Trước tiên xem xem có đào được không!"Phan Tử gật đầu lập tức lấy ra xẻng công binh và xà beng để phá.Nhưng tấm đá đó kiên cố đến mức không có kẽ hở, căn bản không có tác dụng gì.Nếu không phải trước đó Lương Quỳnh xác định là từ đây đi xuống.

Bọn họ đều nghi ngờ, bên dưới thật sự có thông đạo sao?Phan Tử thử nửa ngày, cuối cùng lắc đầu nói: "Không được Tam gia, trừ phi dùng thuốc nổ để phá!"Mọi người nghe thấy lời này, liền biết cách đó không ổn rồi!

Dùng thuốc nổ để phá, thì những viên thuốc trên bệ đá chắc chắn sẽ bị rung rơi xuống.

Đến lúc đó cơ quan bị kích hoạt, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.Rõ ràng cách này đã bị loại trừ.Vậy bây giờ chỉ còn một cách, giống như Lương Quỳnh, đi giải khai cơ quan này.

Nhưng cơ quan này có thể sẽ không dễ dàng giải khai như vậy.Mọi người nhìn chằm chằm vào tấm đá nửa ngày, cuối cùng cũng không dám xác định Lương Quỳnh rốt cuộc đã cầm viên Thi miết hoàn nào.Vốn dĩ quay trở lại trên bệ đá, mọi người còn khá phấn khích.

Nhưng ai ngờ bây giờ lại gặp phải vấn đề kiểu này.Ngô Bất Chính cũng nghĩ không thông, liền nhìn Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ cũng lắc đầu.

Thành thật mà nói cậu cũng không biết cơ quan này phải phá giải như thế nào.Dù sao căn bản không có cơ hội cho cậu thí nghiệm lần thứ hai.

Hơn nữa mối liên hệ bên trong của loại cơ quan này, chắc chắn là vô cùng phức tạp.

Muốn giải khai, nói dễ hơn làm.Ngô Bất Chính cuối cùng nhìn về phía Bàn Tử.

Chương 1356

Cậu đã có kinh nghiệm rồi, thông thường hễ là phiền phức mà cậu và Tần Vũ đều không thể giải quyết.

Thì tìm Bàn Tử, đầu óc tên này vô cùng độc đáo.

Cách nghĩ vấn đề cũng khác biệt so với người khác.Quả nhiên, Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Không phải các cậu tại sao lại cứ băn khoăn có kích hoạt cơ quan hay không chứ?

Mục đích của chúng ta không phải là để đi xuống sao?"Mọi người nghe vậy đều ngớ người, không hiểu Bàn Tử có ý gì.Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Suy nghĩ vấn đề phải đi thẳng vào trọng tâm, mục đích của chúng ta là đi xuống!

Chứ không phải ở đây phá giải cái cơ quan chết tiệt này!

Lấy một ví dụ, chúng ta dùng thuốc nổ phá đường, nhảy xuống chẳng phải là xong rồi sao?

Kể cả có kích hoạt cơ quan thì sao chứ?

Nói một câu không hay ho gì, trước khi cơ quan khởi động, chúng ta nhảy xuống, chẳng phải là không có chuyện gì rồi sao?"Mọi người nghe vậy đều ngớ người.

Đúng vậy!

Sao bọn họ lại không nghĩ ra chứ.Dù kết quả sau khi kích hoạt cơ quan rất đáng sợ, nhưng những người này đều là những người đã trải qua trăm trận chiến.

Chống đỡ một lúc chắc không sao đâu nhỉ!

Đến lúc đó thế nào cũng có thể đi xuống mà!Phan Tử nghĩ xong liền muốn đi lấy thuốc nổ phá đường.Ngô Bất Chính lại vội ngăn Phan Tử và Bàn Tử lại, nói: "Bàn Tử nói tuy có lý, nhưng sự việc cũng không phải làm như vậy!

Tôi hỏi các cậu, nếu tấm đá này rất dày, thuốc nổ cũng không phá được thì sao?

Đến lúc đó những viên thuốc trên bệ đá chắc chắn sẽ bị rung rơi xuống!

Một khi cơ quan bị kích hoạt, chúng ta có thể ngay cả cơ hội thứ hai cũng không có!"Phan Tử và Bàn Tử nghe thấy lời này, lập tức không nhịn được nuốt nước bọt.

Vừa nãy chỉ lo phá đường nên kích động quá.

Lại quên mất chuyện này rồi.Bàn Tử ổn định lại tinh thần nói: "Vậy thì đơn giản, chúng ta tăng lượng thuốc nổ lên, đảm bảo phá được!"Nói xong hai người liền đi tìm thuốc nổ.

Nhưng vừa tìm một cái, hai người đều ngẩn ra.Cả quãng đường này, thuốc nổ đã dùng không biết bao nhiêu lần rồi.

Lúc này đếm lại, tổng cộng thuốc nổ trên người mọi người nhiều lắm cũng chỉ còn lại bốn cây.Bốn cây thuốc nổ, cùng lúc dùng chưa chắc đã phá được tấm đá trên mặt đất này.

Một khi dùng hết, bọn họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Trên đường ra nếu gặp Song Lân Cự Mãng thì ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.Hơn nữa điều quan trọng nhất là, bốn cây thuốc nổ căn bản không thể đảm bảo phá được tấm đá xanh này.Thấy mọi người không nói gì, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười nói: "Mấy cậu ngốc, lẽ nào ngoài thuốc nổ ra thì không có cách nào khác sao?"Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Không hiểu hắn có ý gì.Ngô Tam Tỉnh cười một tiếng, chỉ lên đỉnh đầu nói: "Dùng nó chẳng phải là được rồi sao!"Mọi người lập tức bừng tỉnh.

Cái đỉnh lơ lửng trên đầu mọi người đó nặng cực lớn.

Một khi rơi xuống, đừng nói là bên dưới có vỏ rỗng, e rằng ngay cả là đặc ruột cũng có thể đập ra một cái hố.Loại đỉnh lớn khổng lồ này trọng lượng vô cùng lớn.

Phá một tấm đá thì đơn giản như chơi vậy.Nhưng Bàn Tử sau đó hỏi: "Tam gia, ông nói dễ dàng, cái đỉnh lớn như vậy chúng ta làm sao mà lôi nó xuống được chứ!

Chẳng lẽ dùng thuốc nổ để phá sao, vạn nhất nó nổ tung thì sao!"Ngô Tam Tỉnh thấy vậy cười nói: "Không cần, cái đỉnh này chính là cơ quan tốt nhất!

Các cậu nhìn vị trí, một khi có người chạm vào viên thuốc phía trên, đỉnh sẽ rơi xuống, toàn bộ bệ đá đều bị đập sập!

Những người trên đó cũng không sống được!

Tôi suy đoán sau khi cơ quan này bị kích hoạt, chính là cái đỉnh này rơi xuống!

Không có gì lợi hại hơn cái cơ quan này đâu!

Cho nên, chúng ta trực tiếp kích hoạt cơ quan là được rồi!"Mọi người nghe vậy không khỏi cảm thấy rất có lý.

Lão hồ ly này quả nhiên là lão hồ ly, luôn có thể nhìn thấy những nơi mà người khác không thấy.Lúc đó mọi người cũng không chần chừ nữa, Bàn Tử hô hào mọi người tránh ra, tự mình đi kích hoạt cơ quan.Tần Vũ cũng dẫn Ngô Bất Chính tránh sang một bên, che cậu phía sau.

Thành thật mà nói trong lòng cậu ẩn ẩn có chút bất an.Bởi vì trong ký ức của cậu đến đây, chỉ còn lại duy nhất một nơi là Vẫn ngọc.

Những chuyện khác lại không nhớ gì cả.

Luôn cảm thấy chuyện sau khi kích hoạt cơ quan, có thể sẽ không đơn giản như vậy.Nhưng cậu không mở miệng, vì đây đã là cách duy nhất có thể mở lối vào rồi.Trong ánh mắt căng thẳng của mọi người.

Bàn Tử cuối cùng cũng đưa tay về phía viên Thi miết hoàn gần nhất trên bệ đá.Viên Thi miết hoàn này, chính là viên mà lúc đầu bọn họ nghi ngờ Lương Quỳnh đã chạm vào.

Nhưng vẫn không thể xác định, rốt cuộc Lương Quỳnh đã chạm vào mấy viên Thi miết hoàn.Cho nên mọi người từ đầu vẫn luôn không dám chạm vào.

Sợ kích hoạt cơ quan.Nhưng lúc này thì không sao nữa rồi.

Vì đã quyết định thông qua việc kích hoạt cơ quan để đập phá thông đạo.

Cho nên cũng có thể không cần quan tâm nữa, không kích hoạt cơ quan, trực tiếp mở tấm đá ra tự nhiên là tốt nhất.Nếu thật sự kích hoạt, thì cũng không sao.

Chỉ cần cái đỉnh lơ lửng phía trên rơi xuống, đập sập tấm đá.

Cũng có thể đạt được mục đích đi xuống phía dưới của bọn họ.Với sự mong đợi, mọi người đều chăm chú nhìn Bàn Tử.Chỉ thấy hắn cẩn thận nhấc viên Thi miết hoàn trên bệ đá lên.Và theo viên Thi miết hoàn đó được nhấc lên, mọi người đều cảm thấy mặt đất dần dần bắt đầu rung động.

Nhưng biên độ rất nhỏ.Nếu không cẩn thận cảm nhận, thì cũng không cảm thấy được.Thậm chí lúc này mọi người không nói gì, trong môi trường yên tĩnh xung quanh, lại dần dần xuất hiện một loạt tiếng ma sát xích sắt nhỏ li ti “rắc rắc”.

Rõ ràng đây là cơ quan đã bị kích hoạt.Bàn Tử lúc này cũng đã lùi sang một bên, mọi người lúc thì nhìn xuống đất, lúc thì nhìn lên trời.

Không biết tấm đá này và cái đỉnh lơ lửng rốt cuộc cái nào sẽ kích hoạt trước.Nhưng chỉ đợi chưa đầy một phút, trong lòng mọi người thực ra đã không còn hy vọng gì vào tấm đá trên mặt đất này nữa rồi.Bởi vì lúc trước Lương Quỳnh gần như ngay khoảnh khắc viên thuốc được đặt trở lại thì tấm đá đã mở ra.

Còn lúc này đã trôi qua lâu như vậy, tấm đá vẫn chưa mở, rõ ràng là không còn hy vọng.Bàn Tử nhìn viên Thi miết hoàn trong tay, thầm nghĩ chẳng lẽ phải đặt thứ này trở lại?

Chương 1357

Tấm đá mới mở ra?

Hay là cái đỉnh lơ lửng sẽ rơi xuống?

Sao đã gần một phút rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.Nghĩ vậy Bàn Tử liền ba bước gộp làm hai chạy tới đặt viên thuốc lại.Nhưng, gần như ngay khi hắn đặt Thi miết hoàn trở lại.

Đột nhiên liền cảm thấy dưới chân trống rỗng.

Tấm đá kia thật sự đã mở ra.Bàn Tử cả người còn chưa kịp hoan hô thông báo cho mọi người, thân thể đã rơi xuống phía dưới.Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong tích tắc, Bàn Tử căn bản không kịp phản ứng.

Phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn suy nghĩ của đại não một đoạn lớn.Khi đại não đang cảnh báo mình, không được hoảng loạn, mình âm sai dương thác đã tìm được cách rồi.

Thì tay lại đã trong lúc hoảng loạn nắm lấy toàn bộ tinh bàn Ngũ thập tinh đồ trên bệ đá.Khi đại não của Bàn Tử phản ứng lại, mọi thứ đã quá muộn rồi.

Cái tinh bàn Ngũ thập tinh đồ đó vốn dĩ là vật di động, làm sao có thể là đối thủ của trọng lượng cơ thể hắn.Gần như ngay lập tức đã bị hắn lật tung cả.

Từng viên Thi miết hoàn toàn bộ lăn xuống.

Và Bàn Tử cả người cũng lập tức rơi vào lối vào phía dưới.Đợi mọi người phản ứng lại, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” lớn.

Tấm đá của lối vào lại đóng lại. "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính thấy vậy kêu lên, nhưng còn chưa kịp lao tới, Tần Vũ đã vội ngăn cậu lại.Bên cạnh liền truyền đến tiếng Ngô Tam Tỉnh: "Tất cả mọi người nằm xuống!"Tiếng nói này vừa vang lên, mọi người liền nghe thấy tiếng ma sát xích sắt "rắc rắc".Ngay sau đó một tiếng nổ lớn "rầm" đột nhiên truyền đến.

Toàn bộ bệ đá nơi bọn họ đang đứng đều rung chuyển.

Đồng thời một làn bụi tro cũng bay lên.Ngô Bất Chính bịt mũi nhìn qua, phát hiện toàn bộ bệ đá của Ngũ thập tinh đồ đã hoàn toàn sập đổ.

Còn cái đỉnh lơ lửng phía trên cũng đã rơi xuống.Không ngoài dự đoán đã đập sập bệ đá.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng một trong những chân đỉnh của cái đỉnh lơ lửng, lại càng lún sâu xuống phía dưới.Rõ ràng là đã đập sập tấm đá của lối vào.Cảnh tượng này khiến trong lòng mọi người đều rất kích động.Phan Tử vội đứng dậy chạy qua, sau đó liền kêu lên: "Đập ra rồi đập ra rồi!"Mọi người cũng đều đứng dậy đi theo.Nhưng đến gần nhìn một cái đều ngẩn người.

Cái đỉnh lơ lửng quả thật đã đập mở lối vào.

Nhưng chân đỉnh của cái đỉnh lơ lửng cũng đã chắn mất lối vào.Trừ phi cậu là chuột, nếu không khe hở đó căn bản không thể chui vào được.Ngô Tam Tỉnh là một người độc ác, thấy vậy lập tức kêu lên: "Thuốc nổ!

Đập gãy cái chân đỉnh này!"Phan Tử không chút do dự, lấy ra hai cây thuốc nổ trên người mình trực tiếp lắp lên.Mọi người vội vàng chạy ra xa, chờ đợi vụ nổ.Nhưng lúc này trong livestream, đã sớm nổ tung cả rồi.

Vô số nhà khảo cổ học ùn ùn nhảy ra, chỉ trích bọn họ đây là đang phá hoại văn vật.Cậu kích hoạt cơ quan thì thôi đi.

Cũng có thể hiểu là các cậu cũng muốn đi xuống.

Nhưng trực tiếp dùng thuốc nổ để phá đỉnh lơ lửng, cái này đơn giản chính là phá hoại văn vật trắng trợn.Tuy nhiên, lúc này mọi người nào còn quản được nhiều như vậy nữa.

Cậu mà lý luận với những nhà khảo cổ học này, căn bản là không có kết quả.Hơn nữa Bàn Tử cũng đã bị kẹt ở phía dưới.

Tổng không thể đợi những nhà khảo cổ học này đến nơi chứ.

Đợi bọn họ đến, Bàn Tử có không bị kẹt chết cũng phải chết đói rồi.Hơn nữa cho dù bọn họ thật sự đi trực thăng đến, đừng nói thiết bị nâng đỡ.

Chỉ riêng cái hố rắn phía trên bọn họ có thể sống sót đi qua được hay không đã là vấn đề rồi.Cho nên mọi người căn bản không thèm để ý đến người trong livestream.Hắc Hạp Tử một phát bắn tỉa, lập tức đã kích nổ thuốc nổ.Tiếng nổ lớn, khiến toàn bộ cái đỉnh lơ lửng đều bị nổ rung chuyển.

Phát ra tiếng ong ong.Đồng thời một bóng đen lập tức bay qua, đập vào bức tường đá đầy tượng điêu khắc ở một bên.Chân đỉnh của cái đỉnh lơ lửng cũng đã bị nổ bay.Mọi người vội vàng chạy qua kiểm tra.

Tình hình tốt hơn rất nhiều so với trước đó.Tuy cái đỉnh lơ lửng lại lún sâu hơn một chút, cộng thêm tấm đá nát chặn ở cửa động, muốn đi xuống có thể vẫn phải tốn một phen công sức dọn dẹp.

Nhưng so với khe nứt trước đó đã lớn hơn không ít.Phan Tử vội vàng tiến lên dọn dẹp.Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị đi xuống lối vào.Đột nhiên từ bốn phương tám hướng lại truyền đến một loạt tiếng đá va chạm ma sát "hoa hoa lạp".

Âm thanh đó nghe như vô số mảnh đá đang ma sát vào nhau.Mọi người đều ngẩn người, vội vàng nhìn xung quanh.

Hắc Hạp Tử cũng vội châm một quả đạn chiếu sáng.Theo đạn chiếu sáng chiếu sáng xung quanh.

Lập tức tất cả mọi người đều nhìn thấy, trên những bức tường đá ở hai bên toàn bộ bệ đá, những bức tượng đó lại đều sống dậy.Từng cái một đứng dậy từ vị trí, lại đi về phía nơi bọn họ đang đứng.Và mãi cho đến lúc này bọn họ mới phát hiện, những cái đó căn bản không phải là tượng điêu khắc gì cả.

Mà là từng tôn nhân dũng.Bọn chúng mặc lại chính là ngọc dũng.

Giống hệt cái đã thấy ở Lỗ Vương Cung.Tần Vũ sắc mặt khó coi.

Ngô Bất Chính lại càng không nhịn được nuốt nước bọt.Những nhân dũng này đại biểu cho cái gì bọn họ rất rõ ràng.

Mỗi cái bên trong đều là một con Huyết thi!Cậu không đập vỡ ngọc dũng của bọn chúng thì còn dễ nói, cậu mà đập vỡ, thì nhất định sẽ lập tức biến thành Huyết thi.

Căn bản không thèm thương lượng với cậu!Một con thì còn dễ đối phó, nhưng lúc này từ phía trên đi xuống, lại đâu chỉ có vài trăm con chứ!

Đơn giản là phải có hơn một ngàn con rồi.Ngô Tam Tỉnh đã trải qua nhiều phong ba bão táp, nhìn thấy cảnh này cũng hoảng hốt.

Vội hô hào mọi người nhanh chóng dọn dẹp thông đạo để đi vào.Đồng thời Hắc Hạp Tử đã giơ súng bắn tỉa của hắn lên và ra tay.Súng máy Gatling của Bàn Tử đã bị hắn mang xuống dưới.

Lúc này thiếu đi một hỏa lực mạnh mẽ.

Tình huống mà mọi người phải đối mặt cũng càng thêm hiểm nguy.Tần Vũ vội kêu lên: "Nhanh lên, mấy con Huyết thi ban đầu tốc độ còn chưa nhanh, đợi chúng nó thích nghi rồi thì coi như xong đời!" Vừa dứt lời, Tần Vũ cầm chiếc xẻng gấp bên cạnh xông thẳng về phía thi thể ngọc dũng gần nhất.

Nhưng vừa đến gần, mọi người qua phòng livestream đã nhận ra có điều không đúng.

Ngọc dũng, bọn họ cũng từng thấy ở Lỗ Vương Cung rồi.

Thế nhưng, những cái trước mắt này lại có sự khác biệt rõ ràng.

Ngọc dũng ở Lỗ Vương Cung có phiến ngọc màu trắng, hơn nữa khuôn mặt người lớn bằng người thường.

Nhưng ngọc dũng ở Xà Chiểu Quỷ Thành lại khác biệt khá lớn.

Chương 1358

Trước hết, màu ngọc phiến của ngọc dũng ở đây lại là màu đen.

Hơn nữa, có thể thấy rõ, màu đen bóng loáng, rõ ràng là một loại ngọc thạch.

Rất giống với chất liệu ngai vàng của Tây Vương Mẫu mà bọn họ từng thấy trong mật thất trước đó.

Thứ hai, là cái đầu của những ngọc dũng này.

Đầu của ngọc dũng ở đây rõ ràng khác với ở Lỗ Vương Cung.

Đầu thi thể ngọc dũng ở đây thường dài hơn, trông có vẻ hơi giống hình dạng khuôn mặt của đám âm binh mặt ngựa mà bọn họ đã thấy trên Đỉnh Vân Thiên Không.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, tình huống lúc này nguy cấp, Tần Vũ căn bản không có thời gian để suy nghĩ.

Chiếc xẻng gấp trong tay đã chém thẳng vào đầu một thi thể ngọc dũng.

Tuy nhiên, ngọc dũng được làm từ phiến ngọc đen này lại có độ bền cực tốt.

Một nhát xẻng chém xuống, vậy mà không thể chém đứt được.

Bất đắc dĩ, Tần Vũ đành phải một bước lao lên người một thi thể ngọc dũng, hai chân kẹp lấy đầu nó, dùng sức xoay mạnh.

Ngay lập tức chỉ nghe thấy tiếng "rắc" giòn tan, toàn bộ cái đầu của thi thể ngọc dũng đã bị xoắn đứt.

Hắc Hạp Tử thấy chiêu này có vẻ hiệu quả, liền dùng súng bắn tỉa trong tay nhắm vào cổ những ngọc dũng đó.

Thế nhưng, bên trên đều có phiến ngọc đen cản trở, một phát súng xuống tuy có thể bắn nát phiến ngọc nhưng cũng sẽ khiến quỹ đạo viên đạn bị lệch, căn bản không thể bắn đứt cổ của những thi thể ngọc dũng đó.

Tần Vũ thấy vậy liền ra hiệu cho Hắc Hạp Tử, đồng thời cầm chiếc xẻng gấp trong tay, một nhát xẻng chém ngang về phía thi thể ngọc dũng gần nhất.

Chiếc xẻng gấp chém ngang qua, những phiến ngọc đen ở cổ thi thể ngọc dũng lập tức vỡ vụn.

Hắc Hạp Tử hiểu ý Tần Vũ, giơ súng lên và bắn.

Lần này phiến ngọc không thể cản được đạn, về cơ bản là một phát một con, bắn cho những thi thể ngọc dũng đó đầu lìa khỏi thân.

Sự phối hợp của hai người vô cùng ăn ý, có lẽ cũng vì cả hai đều có thân thủ rất tốt.

Trong chốc lát, họ thực sự đã chặn được một hướng tấn công.

Thế nhưng những thi thể ngọc dũng này quá nhiều, có thể chặn được một mặt, vậy còn ba mặt còn lại thì sao?

Hai người cũng chỉ có thể xông đến chỗ nào gần nhất để giải quyết, nhằm tranh thủ thời gian cho Phan Tử và những người khác.

Tuy nhiên, vòng vây này cũng không ngừng bị thu hẹp.

Từ khoảng cách ban đầu mười mấy mét, dần dần chỉ còn khoảng ba bốn mét.

Nhưng Phan Tử và những người khác cũng rất nhanh, lúc này đã dọn sạch đường hầm.

Phan Tử ném một cây đèn huỳnh quang xuống, phát hiện không sâu lắm.

Hơn nữa Bàn Tử còn vẫy tay ở phía dưới, xem ra không có vấn đề gì lớn.

Phan Tử ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh ném súng liên thanh xuống.

Sau đó, anh ta cầm súng liên thanh quét một trận.

Lúc này Ngô Bất Chính và Ngô Tam Tỉnh đã nhảy xuống, Phan Tử ra hiệu cho Tần Vũ và Hắc Hạp Tử cũng nhanh chóng xuống, anh ta sẽ ở lại chặn hậu.

Hắc Hạp Tử và Tần Vũ đương nhiên cũng không khách khí, trực tiếp nhảy xuống.

Lúc này, những thi thể ngọc dũng đã ở rất gần.

Phan Tử thấy vậy nhìn lên chiếc huyền không lô trên đầu.

Biết rằng phải tìm cách hạ chiếc huyền không lô xuống để chặn cửa động.

Nếu không, những thi thể ngọc dũng kia có thể sẽ đuổi theo xuống.

Nhưng cũng không thể chặn chết, nếu không, nếu bên dưới không có đường nào khác lên, bọn họ cũng sẽ bị mắc kẹt ở dưới.

Nghĩ vậy, Phan Tử giơ súng lên bắn vào một chân khác của huyền không lô.

Viên đạn va vào chân lô bằng đồng, bắn ngược ra khắp nơi.

Phan Tử chỉ có thể cúi người bắn điểm xạ.

Cuối cùng, khi những thi thể ngọc dũng sắp tóm được anh ta, anh ta đã thành công bắn gãy một chân huyền không lô khác.

Một chân lô gãy, ngay lập tức chỉ còn lại một chân lô cuối cùng chống đỡ, vừa vặn tạo thành một không gian không lớn lắm, che chắn lối vào… Một lát sau, khi Phan Tử nhảy xuống, mọi người đã kiểm kê xong trang bị.

Vận may không tệ, mọi người đều không sao, chỉ là Bàn Tử có vài vết xước trên người.

Nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da, đối với Bàn Tử thì không phải vấn đề lớn.

Đương nhiên, đây là tin tốt, nhưng cũng có một tin xấu.

Đó là lương thực đã không còn nhiều.

Tính cả đường quay về, lúc này lương thực thực ra đã không còn đủ.

Chương 1359

Nhưng lên trên vẫn có thể nhờ chương trình thả dù xuống.

Vì vậy, giới hạn thấp nhất mà bọn họ có thể chấp nhận thực ra là kiên trì cho đến khi lên được mặt đất.

“Nhìn theo cách này, có thể kiên trì thêm ba bốn ngày nữa.

Nếu quá ba bốn ngày mà vẫn không tìm thấy địa điểm, vậy thì chỉ có thể quay về thôi,” Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người nói.

“Chúng ta đã rất gần với sự thật rồi, hãy xông thẳng vào tìm Lương Quỳnh, nếu không sẽ thực sự không còn cơ hội nữa!” “Đi!” Đây cũng coi như là một lần khích lệ tinh thần.

Trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở trên đường đi, cuối cùng cũng đến được đây.

Nếu cuối cùng vẫn không tìm thấy bí mật của Tây Vương Mẫu Cung, vậy thì thật sự quá uất ức.

Mọi người lập tức không chần chừ nữa, chỉnh lý xong đồ đạc, do Tần Vũ dẫn đường phía trước.

Mọi người theo sau vội vã đi về phía trước.

Trước đó đã nói, Bàn Tử có rất nhiều vết trầy xước trên người, vì vậy Ngô Bất Chính đã bôi một ít thuốc sát trùng cho hắn.

Nhưng bôi được nửa chừng, hắn phát hiện Tử Bàn Tử này lại đeo một thứ kỳ lạ trong cổ áo.

Nhìn kỹ, hóa ra là một miếng ngọc bài.

Miếng ngọc bài đó hắn chưa từng thấy bao giờ, cũng không thể là đồ gia truyền của Bàn Tử.

Tử Bàn Tử này có gì thì hắn rất rõ.

Hơn nữa nhìn sợi dây, có vẻ như mới được đeo vài ngày.

Ngọc bài cũng có màu đen tuyền, khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu, liền hỏi: “Bàn Tử, miếng ngọc bài này của cậu từ đâu ra?

Sao chưa bao giờ nghe cậu nói đến?” Bàn Tử nghe vậy vội vàng kéo chặt quần áo, ra vẻ như trẻ con không muốn người lớn can thiệp.

Ngô Bất Chính thấy vậy cười nói: “Sao vậy?

Hàng chợ à, còn sợ tôi nhận ra sao?” Ngô Bất Chính rất hiểu Bàn Tử, nhiều lúc kích thích hắn còn hiệu quả hơn cầu xin.

Quả nhiên, Bàn Tử lập tức tỏ vẻ khinh thường, dường như sợ bị người khác nghe thấy, liền hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ đủ hai người nghe, ngay cả phòng livestream cũng không nghe được, nói: “Bàn gia không muốn khoe khoang, tôi nói cho cậu biết, đây là đồ của thời Chiến Quốc đấy!” “Là thứ mang ra từ Long Lĩnh Mê Quật hồi đó!” “Hàng thật giá thật, đồ tốt đấy, chưa nỡ bán, định giữ lại làm đồ gia truyền đây này!” Khuôn mặt Bàn Tử tràn đầy đắc ý.

Ngô Bất Chính nghi hoặc hỏi: “Không đúng à, đồ ở Long Lĩnh Mê Quật chẳng phải đều là U Linh Trủng sao?” “Ngay cả thánh chỉ cũng bị thu hồi rồi, cậu lấy nó từ đâu ra?” Bàn Tử nghe vậy cười hắc hắc nói: “Cái này không phải lấy từ U Linh Trủng, mà là ở hang ổ của Hắc Vưu Hưởng!” “Chắc là do vị Mạc Kim tiền bối đào mộ kia tìm thấy trong cổ mộ!” “Có điều ông ta vận khí không tốt, không mang ra được!” “Cổ mộ Tây Chu tuy bị hủy, nhưng cậu có thể đảm bảo đồ bên trong đều bị lấy đi hết sao!” “Cái này biết đâu là cá lọt lưới, bị ông ta phát hiện!” “Có điều ông ta đen đủi, không sống sót ra ngoài!” “Đồ thời Chiến Quốc đáng tiền lắm đấy, Bàn gia tôi chưa nỡ bán!

Quan hệ tốt với cậu mới nói cho cậu biết đấy!” “Cậu đừng có nói lung tung, không thì Bàn gia tôi cãi nhau với cậu đấy!” Ngô Bất Chính xua tay tỏ ý yên tâm, nhưng sau đó lại nói: “Tôi không nói được, nhưng cậu phải cho tôi xem, chất liệu này hình như giống với thuốc liệu của những ngọc dũng kia!” “Chủ nhân mộ Tây Chu lại là thủ hạ của Chu Mục Vương, biết đâu miếng ngọc bài này chính là từ Tây Vương Mẫu Cung mà lưu truyền ra ngoài!” Bàn Tử gật đầu, xem thì cũng chẳng sao, lập tức tháo xuống đưa cho hắn xem, đồng thời cố ý nói lớn: “Thiệt tình, chưa thấy đời bao giờ, đồ chợ cũng phải xem, sao làm ăn của Ngô Sơn Cư lại tệ đến vậy rồi?” “Hay là dứt khoát lên kinh thành, theo Bàn gia cậu đây!” Xung quanh mọi người nghe vậy đều không mấy để ý, dù sao Bàn Tử vốn dĩ cũng là tính cách đó.

Ngô Bất Chính vội vàng đưa thuốc cho Bàn Tử, bảo hắn tự giải quyết, sau đó chính mình liền chăm chú xem xét.

Bàn Tử bất mãn kháng nghị, nhưng không có tác dụng, chỉ đành tự mình theo sau bôi thuốc vào vết thương.

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm vào ngọc bài, cẩn thận quan sát.

Kích thước tổng thể của miếng ngọc bài này rất giống loại yêu bài thời cổ đại.

Yêu bài ở đây không phải chỉ ngọc được khảm vào đai lưng, mà là ngọc bài treo ở ngang eo.

Thời cổ đại, việc đeo yêu bài ở ngang eo là một hiện tượng rất phổ biến.

Thông thường, người có thể đeo ngọc bài ở ngang eo, thời cổ đại cũng là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Nói đến đây, lại có điểm tương đồng kỳ diệu với việc đeo xe hơi bây giờ.

Ngọc có địa vị rất cao trong thời cổ đại, điều này có thể thấy từ chữ “Quốc” của quốc gia.

Bên trong chữ “Quốc” chính là một khối ngọc, điều này cũng cho thấy địa vị của ngọc thời cổ đại cao như thế nào.

Tuy nhiên, thời Tây Vương Mẫu và thời kỳ yêu bài thịnh hành có chút khác biệt.

Hơn nữa, bồn địa Tarim lúc bấy giờ cũng thuộc văn minh hành lang sông ngòi.

Sự giao lưu với văn hóa Hán tộc có hạn, đúng như câu “thập lý bất đồng phong bách lý bất đồng tục” (mười dặm khác phong tục, trăm dặm khác tập quán).

Thêm vào ảnh hưởng của sự khác biệt địa lý, theo lý mà nói, người của Tây Vương Mẫu Quốc lẽ ra không có thói quen đeo ngọc bài như thế này.

Nhưng miếng ngọc bài này rõ ràng là từ Tây Vương Mẫu Quốc mà lưu lạc ra ngoài.

Bàn Tử cũng rất tò mò, bôi thuốc xong liền thấp giọng hỏi Ngô Bất Chính xem đã nhận ra điều gì chưa.

Ngô Bất Chính chỉ vào ngọc bài nói: “Cái này chắc chắn là từ Tây Vương Mẫu Quốc mà lưu truyền ra ngoài, cậu nhìn xem bên trên có đồ án nhân diện điểu!” “Nhưng có một điểm tôi vẫn chưa nghĩ thông!” “Miếng ngọc bài này, mặt có khắc nhân diện điểu lại là mặt sau, còn mặt trước khắc lại là xe niện thời cổ đại đánh trận!” “Cái này rõ ràng lại là văn hóa Hán đại!” “Mà chất liệu tổng thể lại giống với thuốc liệu của những ngọc dũng bên ngoài!” “Chắc chắn là đặc sản của Tây Vương Mẫu Quốc, nhưng sao lại xuất hiện ở Long Lĩnh được?” Bàn Tử nghe xong liền cười nói: “Thiên Chân, sao cậu trong chuyện nam nữ còn ngây thơ vậy chứ, cậu thế này sau này làm sao mà cưới vợ… à không phải, lấy vợ được chứ!” “Đúng như câu nói, định tình tín vật, định là tình, hiểu không?” “Khi ở Long Lĩnh, chúng ta đã biết, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có một đoạn phong lưu sử!” “Đương nhiên, có thể đoạn lịch sử này không chính xác, mà là Chu Mục Vương dẫn người đến công đánh Tây Vương Mẫu Quốc!” “Nhưng bất luận thế nào, có thể Chu Mục Vương vốn dĩ là đến để săn mỹ nhân!” “Cũng có thể đánh đánh, rồi phát hiện Tây Vương Mẫu trông cũng có vài phần tư sắc, thế là hai người nảy sinh tình yêu!” Nói đến đây, Bàn Tử một tay giật lại ngọc bài của mình, đeo lại rồi cười nói: “Thời cổ đại căn bản không có điện thoại, cho nên định tình tín vật rất quan trọng!” “Miếng ngọc bài này, biết đâu chính là định tình tín vật của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương!” “Nhưng sau này có lẽ Chu Mục Vương đã thất hứa, sau khi chết miếng ngọc bài này liền âm sai dương thác rơi vào tay vị thầy phong thủy dưới trướng ông ta!” “Cuối cùng thì rơi vào tay Bàn gia tôi!” Ngô Bất Chính không phản bác, ngược lại còn nghe rất chăm chú.

Tình huống mà Bàn Tử nói cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa, logic trước sau và mọi chuyện cũng đều khớp với nhau.

Điều duy nhất thiếu là bằng chứng.

Cái này đã thuộc phạm trù khảo cổ, điều cần là giả thuyết táo bạo, cẩn thận cầu chứng.

Nhưng bọn họ không phải khảo cổ, nên đại khái đoán một chút là được, còn chuyện cầu chứng thì cứ giao cho các nhà khảo cổ chuyên nghiệp làm.

Bàn Tử cất ngọc bội xong thấp giọng hỏi: “Thiên Chân, miếng ngọc bài này cậu thấy đáng bao nhiêu tiền?” Ngô Bất Chính liếc hắn một cái, cười nói: “Bao nhiêu tiền ư?

Cậu cứ giữ làm đồ gia truyền đi!

Chương 1360

Thứ này mà bán ra có khi lại rước họa vào thân!" "À đúng rồi Bàn Tử, còn một chuyện tôi phải nhắc cậu!" "Vì cậu nói đây là định tình tín vật của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương!" "Vậy năm đó Chu Mục Vương đã không đến đúng hẹn, bây giờ miếng ngọc bài này lại nằm trong tay cậu!" "Cậu cẩn thận đấy, lát nữa mà gặp Tây Vương Mẫu thật, bà ta lại nhầm cậu thành Chu Mục Vương, nhất quyết giữ cậu ở đây để sống chung thì sao!" "Đến lúc đó bọn tôi sẽ không quản cậu đâu, quay đầu lại làm đám cưới cho Tiểu Bàn Tử, rồi thông báo cho bọn tôi một tiếng là được!" "Bọn tôi cũng không đến nữa, trực tiếp chuyển khoản lì xì cho cậu, cậu thấy thế nào?" "Chỉ là không biết chỗ này điện thoại còn có tín hiệu không!" Bàn Tử đẩy Ngô Bất Chính một cái, nói: "Cậu chính là ghen tỵ với Bàn gia tôi!" Những người khác thấy hai người họ lầm rầm phía sau không biết đang nói chuyện gì, liền thúc giục họ nhanh lên.

Lúc này, xung quanh nơi họ đang đứng tối đen như mực.

Đi một mạch đến đây, thực ra đã nằm rất sâu dưới lòng đất.

Đạn chiếu sáng của mọi người cũng không còn nhiều, nên cũng không dám dùng bừa bãi.

Ánh sáng của đèn mỏ đã đủ dùng tạm thời.

Dưới chân, đi chưa được hai bước, đã bắt đầu xuất hiện nước đọng.

Hơn nữa trong nước còn có những con côn trùng nhỏ, rõ ràng là nước chảy.

Nhưng Bàn Tử đi được hai bước liền vội vàng nhắc nhở mọi người, dưới nước có những cái hố, đi lại phải cẩn thận nếu không dễ bị rơi xuống.

Phan Tử càng đi càng thấy kỳ lạ, vội hỏi: “Tam gia, chỗ này hình như càng ngày càng rộng ra, chúng ta có bị đi lạc với Lương Quỳnh không?” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Phan Tử ra hiệu còn năm viên đạn chiếu sáng, có nên bắn một viên ra ngoài xem sao không?

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó Phan Tử không chút do dự trực tiếp bắn một viên đạn chiếu sáng ra ngoài.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo hiện ra trước mắt mọi người lại khiến tất cả đều ngớ người.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng rộng rãi.

Hai bên ít nhất cũng phải rộng mười mấy mét.

Còn độ cao thì phải mấy chục mét.

Phía trước càng không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng mọi người phát hiện, đỉnh hang tối đen trên đầu dường như đang nghiêng xuống, tiếp tục đi về phía trước có thể sẽ thấy được tình hình đỉnh động.

Chỗ này có thể vẫn chưa đủ sâu, vì vậy mọi người không nói nhảm nữa, tiếp tục lên đường.

Và lần này, chỉ đi gần nửa tiếng, mọi người đã cảm thấy không ổn.

Bóng tối trên đỉnh đầu càng lúc càng dày đặc, rõ ràng là độ cao của đỉnh động đã hạ xuống một đoạn lớn.

Bọn họ có thể đã sắp đến nơi rồi.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu Phan Tử bắn thêm một viên đạn chiếu sáng nữa.

Nhưng lần này phải bắn về phía đường cũ, nếu không có thể sẽ va vào trần hang.

Phan Tử gật đầu, lập tức bắn chéo ra phía sau.

Ngay lập tức, ánh sáng lại chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Và khi mọi người nhìn rõ hoàn cảnh mà họ đang ở lúc này, tất cả đều ngây người.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng, trên đỉnh đầu vậy mà lại có một khối đá khổng lồ.

Khối đá đó tổng thể là màu đen tuyền, hơn nữa trên đó còn có vô số những cái lỗ lớn nhỏ.

Trông y hệt như một khối than tổ ong vậy.

May mà ở đây không có ai mắc chứng sợ lỗ đấy!

Nếu không, có khi đã bị nghẹn chết ngay tại chỗ rồi.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, suốt nửa buổi không nói nên lời.

Ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Khối đá khổng lồ này, dường như có hình tròn.

Và nơi mọi người đang đứng lúc này, chính là vị trí thấp nhất của khối đá này.

Cậu nói thực sự có một khối đá lớn như vậy cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Nhưng khối đá này lại đầy rẫy những lỗ thủng, trông thực sự quá chấn động.

“Cái này rốt cuộc là cái quái gì vậy!” Phan Tử không kìm được kinh ngạc thốt lên.

Thế nhưng câu trả lời của Ngô Tam Tỉnh bên cạnh, lại càng khiến mọi người trong lòng chấn động.

Chỉ nghe hắn thản nhiên nói: “Đây là một khối vẫn ngọc!” “Vẫn ngọc từ ngoài không gian!” “Cái gì?

Vẫn ngọc?

Vậy rốt cuộc là thiên thạch hay là ngọc vậy!” “Cậu có thể giải thích rõ ràng hơn không!” Bàn Tử hỏi.

Vẫn ngọc là cái quái gì, hắn căn bản chưa từng nghe nói đến.

Ngô Bất Chính bên cạnh kéo Bàn Tử, mở miệng giải thích: “Vẫn ngọc cũng là thiên thạch, chỉ có điều là một loại cực kỳ quý hiếm trong các loại thiên thạch, chất liệu giống ngọc nên được gọi là vẫn ngọc!” Nghe nói loại vẫn ngọc này có sức mạnh mạnh nhất trong tất cả các loại thiên thạch.

Thậm chí bao gồm cả từ trường.

Chẳng trách trước đây bọn họ ở nơi sâu như thế ở Cổng Đồng Xanh, tín hiệu livestream vẫn có.

Chương 1361

Thế mà đến Xà Chiểu Quỷ Thành, lại xuất hiện tình trạng tín hiệu không ổn định.

Hóa ra đều là do khối vẫn ngọc này gây ra.

Tuy nhiên, lần này có lẽ chương trình đã thực sự gặp phải đối thủ rồi.

Một khối vẫn ngọc lớn như vậy, một khi lại gần, có thể ngay lập tức sẽ mất tín hiệu.

Ngô Bất Chính vội vàng nhìn vào phòng livestream.

Lúc này vẫn coi như ổn định.

Nhưng tốc độ truyền tải đã bắt đầu bị ảnh hưởng.

Cảm giác hình ảnh bị trễ cũng bắt đầu xuất hiện.

Mọi người xem mà kinh ngạc, mãi lâu sau mới phản ứng lại.

Còn Tần Vũ nhìn khối thiên thạch khổng lồ trước mắt, lại có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Dường như mình đã từng đến đây trước kia vậy.

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, mình tuyệt đối chưa từng đến nơi này.

Vì vậy, cảm giác quen thuộc này có thể không phải đến từ bản thân anh, mà là đến từ huyết mạch của Tiểu Ca.

Không khí tĩnh lặng kéo dài một lát, mọi người cuối cùng cũng dần dần hồi phục từ trạng thái kinh ngạc.

Tranh thủ lúc đạn chiếu sáng trên đầu vẫn chưa tắt.

Mọi người đều vội vàng nhìn xung quanh.

Khối vẫn ngọc khổng lồ trên đỉnh đầu này, rất có thể chính là nơi cất giấu bí mật của toàn bộ Tây Vương Mẫu Quốc.

Nhưng bên trong rốt cuộc có gì.

Vô số lỗ hổng trên đó, rốt cuộc là do khai quật mà thành, hay là tự nhiên hình thành, những điều này bọn họ đều không biết.

Chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Khi thiên thạch ở trong tầng khí quyển, do ma sát nhiệt độ cao, có thể sẽ xuất hiện hình dạng như vậy.

Vì vậy, khả năng những lỗ hổng này là tự nhiên hình thành cao hơn một chút.

Nhưng bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, thì thực sự là hoàn toàn không biết.

Trừ khi cậu đi vào xem, nếu không dựa vào suy đoán sẽ vĩnh viễn không thể đoán ra sự thật.

“Ai, phía trước hình như có một người!” Không biết ai bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người vẫn còn vẻ mặt mơ hồ lúc này cuối cùng cũng đã hồi phục lại.

Lúc này mọi người vẫn đang ở giữa di tích, nếu không phải nhìn thấy khối vẫn ngọc chấn động này, cũng sẽ không xuất hiện tình huống mơ hồ đến mức không thể suy nghĩ như vậy.

Tiếng hét này, đã kéo mọi người từ sự mơ hồ trở về thực tại.

Hầu như cùng lúc, Phan Tử đã chạy về phía trước.

Anh ta đối với Tam gia thực sự là không có gì để nói.

Luôn tiên phong, chưa bao giờ có nửa lời oán thán.

Mọi người theo sau, rất nhanh đã thấy Phan Tử vậy mà lại dừng lại ở phía trước.

Hầu như cùng lúc anh ta liền nhanh chóng lùi lại.

Sắc mặt cũng đã thay đổi.

“Có chuyện gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh đỡ Phan Tử hỏi.

Phan Tử lúc này sắc mặt khó coi, giọng nói pha lẫn sự không chắc chắn: “Phía trước… phía trước hình như có một người!” “Nhưng… nhưng không phải Lương Quỳnh, vừa rồi đạn chiếu sáng tắt rồi, tôi cũng không nhìn rõ!” Mọi người nghe vậy, lòng không khỏi dâng lên.

Ở sâu trong ốc đảo sa mạc này, vậy mà lại có một người?

Điều này bản thân nó đã là cực kỳ bất thường.

Bàn Tử cũng có chút lo lắng, vội ném ra một ngọn lửa lạnh.

Nhưng cũng không dám quá gần, sợ thiêu phải người không biết có phải là người đó không.

Theo ngọn lửa lạnh cháy lên.

Ngay lập tức, tình hình xung quanh dần dần sáng tỏ.

Và lần này mọi người nhìn rõ ràng, phía trước không xa vậy mà thực sự có một người.

Nhưng người đó có lẽ đã chết rồi, ngồi bất động ở đó.

Xung quanh quá tối, cũng không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Đối với bọn họ mà nói, đạo mộ thì không sợ quỷ, sợ quỷ thì không đạo mộ.

Chương 1362

Nếu sợ những thứ này, thì không cần phải xuống đây nữa, ở nhà xem livestream không phải thoải mái hơn sao?

Ngô Tam Tỉnh lập tức ra hiệu.

Phan Tử hiểu ý, đã rút dao găm ra.

Bàn Tử bên cạnh cũng cầm súng liên thanh lên.

Tương tự, Hắc Hạp Tử cũng cầm súng bắn tỉa lên.

Mặc kệ đó là người hay quỷ, cứ trực tiếp cho một băng đạn, dù là cương thi cũng phải toi đời.

Phan Tử mò mẫm về phía đối phương.

Mấy người cảnh giới, chuẩn bị tùy thời chi viện hỏa lực.

Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, Phan Tử đã hét lên từ phía trước: “Không sao đâu, qua đây đi, là một người chết!” “Hình như chính là Tây Vương Mẫu!” Mọi người nghe vậy ngây người, Tây Vương Mẫu sao lại chết ở đây?

Trong lòng đều thấy kỳ quặc, vội vàng chạy qua.

Càng đến gần, cộng thêm ánh sáng của đèn mỏ chiếu vào, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ chân dung của người chết đó.

Quả nhiên, đây đúng là một người phụ nữ.

Hơn nữa, nơi cô ta đang ở vô cùng đặc biệt.

Khi mọi người đến đây trước đó, dưới đất đều có nước đọng.

Nhưng gần người chết này, địa thế đột nhiên cao lên, cô ta lại đoan trang ngồi trên một chiếc ghế tạo hình tinh xảo.

Phải mất đến chín bậc thang mới lên được.

Quy cách này quả thực nên là chủ nhân của ngôi mộ này.

Nhưng không có lý nào, làm gì có chủ nhân mộ nào không nhập quan tài, mà lại ngồi ở đây chứ.

Bàn Tử cười nói: "Phụ nữ chính là phụ nữ, Tây Vương Mẫu cũng là phụ nữ, chết rồi vẫn không nỡ bỏ vinh hoa phú quý của mình, vẫn muốn ngồi ở đây mà nhìn!" "Nhưng như vậy cũng tốt, chúng ta cũng đỡ phải đi mở quan tài của bà ta!" "Đồ tốt chắc chắn ở gần đây, chúng ta vẫn nên chia nhau ra tìm đi!" Bàn Tử nói xong liền định động thủ.

Trên người nữ thi đó, có vài món nhìn qua giống như mật tráp mã não của vùng Tạng, niên đại không hề ngắn.

Chắc là rất đáng tiền.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn hắn lại, nói: "Cẩn thận thi biến!" "Hơn nữa chuyện này có điều kỳ quặc, Tây Vương Mẫu vinh hoa phú quý gì mà chưa từng hưởng thụ qua, cậu nói bà ta tham tài có thể sao?" "Tôi cảm thấy, đây chỉ là một khôi lỗi thế thân!" "Có thể có cơ quan!" Bàn Tử nghe vậy vội rụt tay lại.

Hình như đúng là có lý đó.

Những người khác lúc này cũng đều cảm thấy người phụ nữ này có lẽ chỉ là một khôi lỗi.

Dù sao cũng không phải người mới, tình huống chủ nhân mộ không hạ táng như thế này, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không tin.

Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở mọi người đừng chạm vào thi thể này, cẩn thận lại sinh chuyện.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm được Lương Quỳnh là chính.

Đương nhiên, nếu có thể tìm thấy bí mật của toàn bộ Tây Vương Mẫu Cung, vậy thì tìm được Lương Quỳnh hay không về cơ bản cũng không có gì khác biệt.

Đạn chiếu sáng còn lại ba viên.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu Phan Tử lại bắn thêm một viên nữa.

Phía trước đã không còn đường đi nữa, tiếp theo hoặc là còn đường hầm khác, hoặc là đây chính là điểm cuối rồi.

Trần hang ở đây quá thấp.

Phan Tử liền bắn đạn chiếu sáng xuống đất không xa.

Theo ánh sáng trắng của đạn chiếu sáng bừng lên.

Ngay lập tức, mọi thứ giữa trưa đều trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy đến đây, mọi người cách khối vẫn ngọc trên đỉnh đầu đã không quá ba bốn mét.

Còn ở vị trí gần nữ thi đó, lại càng thấp hơn.

Thậm chí phía sau cô ta, vậy mà đã nằm trong phạm vi của vẫn ngọc.

Trên bức tường phía sau, vậy mà lại sát ngay một lỗ hổng trên vẫn ngọc.

Tần Vũ một bước lao tới.

Mọi người đều giật nảy mình.

Nhưng sau đó họ liền phản ứng lại.

Lương Quỳnh không ở đây, mà lối vào của khối vẫn ngọc này, lại là lối vào duy nhất.

Nếu Lương Quỳnh thực sự tiếp tục đi sâu vào, thì chắc chắn đã đi vào trong đó.

Mọi người đến gần xem xét.

Ai nấy đều ngây người.

Chương 1363

Chỉ thấy ở vị trí lối vào vẫn ngọc này, vách đá vậy mà lại bị mài mòn vô cùng nhẵn bóng.

Rõ ràng trước đây không ít người đã trèo lên trèo xuống ở đây.

Có lẽ Tây Vương Mẫu năm đó không ít lần dẫn người vào.

Nếu không, lối vào vẫn ngọc cũng sẽ không bị mài nhẵn đến như vậy.

Nhưng chỗ này không có bất kỳ dấu chân hay vết tích nào.

Hơn nữa, toàn bộ đường hầm thẳng đứng đi lên, Lương Quỳnh muốn đi lên, rõ ràng sẽ không quá dễ dàng.

“Tam gia, có nên vào xem không?” Phan Tử hỏi bên cạnh.

Bàn Tử nghe vậy vội vàng nói: “Ai!

Cái này còn phải nói à, phải vào chứ, hơn nữa còn phải càng nhanh càng tốt!” “Nếu không lát nữa Lương Quỳnh lấy hết đồ đi chôn cùng rồi, chúng ta có khi lại đi một chuyến công cốc đấy!” Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: “Không dễ như cậu nghĩ đâu, đường hầm này thẳng đứng lên trên, vách đá nhẵn bóng dị thường!” “Muốn dựa vào thực lực của bản thân mà lên, ở đây có mấy người có thể làm được?” “E rằng cũng chỉ có ba người họ!” Mọi người ngây người, ba người mà Ngô Tam Tỉnh nói, tự nhiên chính là Tần Vũ, Hắc Hạp Tử và Phan Tử.

Những người khác hoặc là thân hình không được, hoặc là thân thủ không đủ, hoặc là tuổi đã không còn nhỏ nữa.

Muốn từ đây đi lên, đó không chỉ cần dũng khí, mà còn cần thực lực nữa.

Phan Tử vội nói: “Tam gia, tôi lên trước tìm chỗ cố định dây thừng cho tốt!” “Như vậy có thể dễ dàng hơn một chút!” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Tôi có dự cảm, bên trong vẫn ngọc này có thể chính là bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu!” “Chúng ta không thể mạo hiểm đi vào như vậy, trước khi vào, nhất định phải giải quyết một số chuyện!” “Đồng thời còn phải bàn bạc một chút, rốt cuộc ai vào, ai không vào!” “Tiểu ca, cậu thấy tôi nói đúng không?” Ngô Tam Tỉnh vừa nói vừa nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt có một nụ cười kỳ lạ.

Tần Vũ không tiếp lời, nhưng trong lòng anh cũng hiểu rõ, đến đây, về cơ bản đã tiếp cận sự thật của mọi chuyện.

Để Ngô Bất Chính và những người khác tiếp tục đi theo, quả thực sẽ có nguy hiểm.

Nếu có thể thuyết phục họ ở lại, thì đương nhiên là tốt nhất.

Ngô Bất Chính thấy chú ba của mình dường như muốn giải đáp những nghi hoặc trong lòng mình, lập tức không quản nhiều như vậy, vội nói: “Vào hay không vào thì nói sau, vì chú nói muốn giải quyết một số vấn đề, vậy vấn đề của cháu có phải cũng nên được giải quyết rồi không?” Ngô Tam Tỉnh thản nhiên cười, nói: “Đương nhiên!” “Nhưng đứng nói chuyện, các cậu không mệt sao?” “Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện thế nào?” Ngô Bất Chính vội gật đầu, Bàn Tử chỉ vào bậc đá một bên nói: “Cứ đến đó, ngồi trên bậc đá cũng thoải mái!” Mọi người không nói thêm, lập tức đi qua.

Ngô Bất Chính sợ mình nghe sót hoặc có những chỗ tạm thời không nghĩ thông, vì vậy liền đi kiểm tra thiết bị livestream.

Tốt nhất đoạn này cũng có thể livestream ra ngoài, sau này mình còn có thể xem lại.

Thế nhưng, vừa kiểm tra thiết bị livestream, hắn mới phát hiện, phòng livestream của mình vậy mà đã mất tín hiệu.

Đi kiểm tra phòng livestream của những người khác, vậy mà cũng tương tự mất tín hiệu.

Ngô Bất Chính vội vàng gọi mọi người đi xem phòng livestream của mình.

Mọi người lúc này mới đều phát hiện, tín hiệu của phòng livestream vậy mà đã mất hết.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, nghi hoặc nói: “Không đúng à, vừa rồi lúc đi qua tôi nhớ rõ ràng là còn tín hiệu mà, sao nói mất là mất ngay được!” Vừa nói hắn vừa cầm thiết bị livestream đi lùi lại.

Nhưng vừa mới đi xuống bậc đá, lại gần hồ nước phía dưới, tín hiệu của phòng livestream liền xuất hiện.

Nhưng khi hắn tiếp tục đi lên trên, chưa đầy hai bước, tín hiệu lại biến mất.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy buồn cười, không khỏi bật cười nói: “Thật là gặp quỷ rồi, chỉ cách một bước chân, vậy mà lại mất tín hiệu!” “Đồ của Tây Vương Mẫu Cung này, quả thực đủ kỳ quái!” Ngô Bất Chính đứng dậy cũng thử y như Bàn Tử và nói: “Xem ra chúng ta không đoán sai, khối vẫn ngọc này chính là nguồn gốc ảnh hưởng tín hiệu.” “Nhưng không còn cách nào nữa, chúng ta đã đến đây rồi, cũng không thể không vào!” Vừa nói Ngô Bất Chính vừa đặt thiết bị livestream của mình xuống chỗ còn tín hiệu ở phía dưới.

Như vậy thì có thể quay được mọi người.

Nhưng muốn tiếp tục đi sâu vào thì đã không thể nữa.

Hơn nữa, vì khoảng cách, họ ngồi trên bậc đá nói chuyện, cũng chỉ có thể thấy hình ảnh mà không nghe được âm thanh nữa.

Ngô Bất Chính giải thích tình hình với đoàn làm phim và những người trong phòng livestream.

Cảnh quay này đã là gần nhất với bên trong rồi.

Đi sâu hơn nữa thì không thể livestream được nữa.

Nhưng đến lúc đó họ sẽ chọn bật chế độ quay phim, cố gắng ghi lại nội dung bên trong vẫn ngọc.

Làm xong những việc này, mọi người mới quay lại ngồi trên bậc đá.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói thừa, ánh mắt quét một lượt mọi người, mở miệng hỏi: “Bên trong, ai sẽ đi?” Lời này vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi nhìn nhau.

Vấn đề này thực sự có chút thừa thãi.

Đi một chặng đường dài vượt núi băng sông đến đây, có ai không muốn đi vào sao?

Cảm giác có chút huyền bí.

Quả nhiên, Bàn Tử lập tức bày tỏ thái độ: “Bàn gia tôi chắc chắn phải vào, đi suốt chặng đường này, đến lông còn chưa sờ được, không vào xem thì lỗ quá!” Ngô Bất Chính cũng vội nói: “Còn có tôi!” Sau đó là Phan Tử: “Tam gia chú muốn vào, cháu chắc chắn phải đi theo, có vấn đề gì cháu cũng có thể thay chú giải quyết!” Ngô Tam Tỉnh gật đầu, không nói gì, lúc này chỉ còn lại một mình Hắc Hạp Tử.

Hắc Hạp Tử nhìn mọi người, vậy mà lại nói: “Tôi sẽ không vào, nói thật, tôi cảm thấy bên trong không đơn giản, vào có thể sẽ bỏ mạng ở đó!” “Hay là tôi ở đây đợi mọi người!” Câu trả lời của anh ta thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Thân thủ của anh ta cũng rất lợi hại, hơn nữa bản thân anh ta vốn là vì tiền mà đến.

Kết quả bây giờ đến đây, vậy mà lại nói không vào.

Nhưng mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, nên những người khác cũng không nói gì.

“Được!” Ngô Tam Tỉnh đáp một tiếng, sau đó hít sâu một hơi nói: “Bây giờ các cậu đều nói xong rồi, vậy tôi sẽ nói về sự sắp xếp của tôi!” “Phan Tử ở lại, không được vào!” “Những người khác tôi không quản!” “Tam gia!” Phan Tử còn muốn nói gì đó, nhưng Ngô Tam Tỉnh trừng mắt nhìn anh ta một cái, anh ta đành chịu.

Nhiều lúc, anh ta làm việc cho Ngô Tam Tỉnh, căn bản không cần hỏi lý do.

Lần này cũng vậy, nhưng anh ta thực sự lo lắng cho sự an toàn của Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1364

Vì vậy vẫn muốn kiên trì.

Nhưng thấy Ngô Tam Tỉnh dường như đã quyết tâm rồi, nên cũng không nói thêm nữa.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: “Tam gia, không đúng rồi!

Bàn gia tôi nói một câu chú và Phan Tử không thích nghe đâu!” “Mặc dù Phan Tử là cộng sự trung thành nhất của chú!” “Nhưng Thiên Chân nhà chúng tôi lại là cháu ruột của chú, chú đây là ý gì?” “Lo lắng cho sự an toàn của Phan Tử, mà lại không quan tâm đến Thiên Chân nhà chúng tôi à!” “Mặc dù nói, tôi và Tiểu ca đều rất lợi hại, có chúng tôi ở đây nó chắc chắn không sao!” “Nhưng chú phân biệt đối xử như vậy, có thể làm tổn thương lòng người đấy!” Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ kéo Bàn Tử lại, bảo hắn đừng nói nữa.

Đây tuy là lời thật, nhưng quả thực không thích hợp để nói vào lúc này.

Hơn nữa, Ngô Bất Chính từ tận đáy lòng tin tưởng Ngô Tam Tỉnh, đó dù sao cũng là chú ba của mình mà!

Tổng không thể hại mình được.

Chỉ là biểu hiện của Ngô Tam Tỉnh, quả thực khiến hắn ít nhiều có chút đau lòng.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh không có gì thay đổi.

Chỉ nhìn Bàn Tử thản nhiên cười nói: “Vấn đề này, không cần cậu bận tâm, tôi tự nhiên sẽ nói rõ ràng với Bất Chính!” “Nhưng không phải bây giờ!” Vừa nói hắn vừa nhìn về phía Tần Vũ, hỏi: “Tiểu ca, người của tôi đều đã sắp xếp xong rồi, cậu không sắp xếp người của cậu sao?” Ý của Ngô Tam Tỉnh rất rõ ràng, Bàn Tử và Ngô Bất Chính rốt cuộc có nên vào hay không, vẫn phải do Tần Vũ quyết định.

Ngô Tam Tỉnh rất rõ ràng, đến lúc này Ngô Bất Chính e rằng sẽ không nghe lời mình nữa.

Còn Bàn Tử thì càng không cần phải nói, vốn dĩ đã không nghe lời hắn.

Tần Vũ nghe vậy nhìn Bàn Tử và Ngô Bất Chính, nhưng không mở miệng.

Không biết đang suy nghĩ gì.

Ngô Tam Tỉnh thấy Tần Vũ không nói gì, cười khổ lắc đầu nói: "Được rồi, đã cậu không có ý kiến, vậy tôi cũng không phí lời nữa!

Phan Tử, cậu đi chuẩn bị dây thừng, buộc dây xong thì xuống đây!" "Được!" Phan Tử đáp một tiếng, đứng dậy đi chuẩn bị buộc dây.

Hắc Hạp Tử dường như muốn tham gia, liền chủ động đề nghị đi giúp Phan Tử.

Rất nhanh, ở đây chỉ còn lại Tần Vũ ba người và Ngô Tam Tỉnh.

Bàn Tử nhìn mọi người, đứng dậy nói: "Thôi, đây là chuyện nhà lão Ngô mấy người, Bàn gia tôi cũng không có hứng thú tham gia!

Nhưng tôi nói trước, ai sinh ra cũng không thể tự mình quyết định được!

Cho nên, ai cũng đừng hòng bắt nạt Thiên Chân nhà chúng tôi, nếu không Bàn gia tôi sẽ không để yên đâu!" Nói rồi, Bàn Tử tự mình vỗ mông đi giúp Phan Tử.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh không có ý định rời đi, trong lòng không khỏi trấn tĩnh vài phần.

Dường như chỉ cần có Tần Vũ ở đó, lòng cậu ta sẽ bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, cũng không nói gì nhiều.

Ông ta biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.

Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy tháng gần đây, nói thật ông ta đã gần như thích nghi rồi. "Tam thúc, bây giờ chú có thể nói cho cháu biết rồi chứ!

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Ngô Bất Chính đã không thể kìm nén sự mong đợi trong lòng, ánh mắt trực tiếp nhìn Ngô Tam Tỉnh, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, sau một lát nói: "Những chuyện cháu muốn biết, chú không thể nói hết cho cháu được!

Nhưng những phần chú có thể nói, chắc chắn sẽ khiến cháu hiểu tại sao những chuyện khác chú lại không thể nói!

Nghe có vẻ hơi vòng vo, nhưng đó là sự thật!

Chuyện Thanh Đồng Môn, chú chỉ có thể nói cho cháu biết, chú vào đó có việc riêng phải làm!

Cụ thể là gì, chú không thể nói!

Còn về chuyện chú từng đến Xà Chiểu Quỷ Thành này, cháu thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe chưa?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng sắc bén.

Khiến Ngô Bất Chính cả người chấn động.

Lúc này, ánh mắt của Ngô Tam Tỉnh sắc bén đến mức khiến cậu ta cảm thấy một sự xa lạ.

Ngô Bất Chính vô thức lùi người lại một chút.

Tần Vũ thấy vậy liền đỡ lấy cậu ta, lắc đầu.

Ý nói không sao, đừng lo, tôi ở đây.

Ngô Bất Chính hít một hơi thật sâu, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Chú cứ nói đi, cháu tự cho rằng không có chuyện gì là không thể chấp nhận được!

Cho dù chú nói chú là nữ, cháu cũng chấp nhận!" "Haha!" Ngô Tam Tỉnh bật cười, không tự giác đưa tay lên, muốn xoa đầu Ngô Bất Chính.

Nhưng bàn tay vừa nhấc lên lại dừng lại.

Ông ta nhìn bàn tay, dường như đang tự nhủ, nói: "Có đôi khi, chú thật sự tưởng cháu là nó!

Nhưng lý trí nói cho chú biết, cháu không phải!

Bất Chính, những thi thể của người nhà Giải mà các cháu tìm thấy trên đường đến, thật ra không liên quan đến chú!

Chương 1365

Người đến đây năm đó, không phải chú!

Không phải người mà cháu đang thấy trước mặt này, mà là Tam thúc thật sự của cháu!" Lời nói của Ngô Tam Tỉnh rất nhanh.

Dường như rất không muốn nhắc đến chuyện này.

Nhưng ông ta vẫn nói ra.

Ngô Bất Chính nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong nháy mắt dường như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ mãi không phản ứng kịp.

Cậu ta không hiểu lời của Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc có ý gì.

Cái gì mà Tam thúc thật sự của mình.

Chẳng lẽ chú không phải Tam thúc của mình sao?

Sao có thể chứ!

Ngô Bất Chính cảm thấy thế giới quan của mình đang dần sụp đổ.

Những nhận thức của cậu ta từ nhỏ đến giờ đều đang thay đổi.

Cậu ta không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Cậu ta nắm lấy vạt áo Tần Vũ, nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Chú rốt cuộc có ý gì!

Tam thúc thật sự của cháu, vậy chú thì sao?

Chú là ai?

Tam thúc của cháu rốt cuộc đã đi đâu?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, trầm tư một lát rồi nói: "Tam thúc cháu đi đâu chú cũng không biết, nhưng khi chú quyết định nói cho cháu biết tất cả những chuyện này!

Chú đã biết, cháu sẽ không chịu đựng nổi!

Nhưng sự tò mò của cháu quá giống nó, Tiểu ca nói đúng, chú đã có lỗi với đứa cháu ruột của mình rồi!

Chú thật sự không muốn cháu cũng đi theo vết xe đổ của nó!

Tình hình cụ thể chú không thể nói, nhưng chú có thể khẳng định nói cho cháu biết!

Chú!

Không phải Tam thúc của cháu!

Cháu thấy chú và Tam thúc cháu có giống nhau không?" Ngô Tam Tỉnh vừa nói vừa đột nhiên ghé sát lại.

Trên khuôn mặt già nua tràn đầy sự tang thương và bất đắc dĩ.

Ngô Bất Chính càng nhìn càng khẳng định trong lòng, đây đúng là không phải Tam thúc của mình.

Tam thúc tuy cũng là một người kiên cường, nhưng tuyệt đối không có biểu cảm tang thương như vậy.

Trên mặt ông chỉ có thể thấy sự hăng hái, mạnh mẽ.

Căn bản không biết hai chữ tang thương viết thế nào.

Thêm vào lời nói của Ngô Tam Tỉnh lúc này, Ngô Bất Chính cơ bản có thể khẳng định, dù cậu ta không muốn tin, nhưng cậu ta biết đây là sự thật.

Người trước mặt này đúng là không phải Tam thúc của mình.

Vậy Tam thúc của mình đã đi đâu rồi?

Ngô Tam Tỉnh chậm rãi ngồi trở lại, nói: "Có vài chuyện, chú không thể nói cho cháu biết!

Nhưng cháu phải học cách tự mình suy luận, tự mình suy nghĩ!

Cổ ngữ nói rất hay, thiên cơ bất khả tiết lộ!

Nhưng nếu cháu tự mình lĩnh ngộ, đó lại hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Bất Chính, hãy nghĩ về sự thay đổi của Tam thúc cháu, nghĩ xem cháu cảm thấy có vấn đề là từ khi nào!

Cháu sẽ tự mình nghĩ ra thôi, đầu óc cháu rất giỏi mà?

Còn về việc chú là ai!

Chuyện này cháu phải hỏi Tiểu ca!

Cậu ấy biết!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, cuối cùng nặng nề nói một câu: "Sở dĩ chú không khuyên cháu đừng vào Vẫn Ngọc này, chỉ vì chú thật sự không phải Tam thúc cháu!

Cho nên, cháu phải học cách tự mình trưởng thành!

Nhưng chú nói cho cháu biết, bên trong thật sự rất nguy hiểm, có khi còn không thể sống sót ra ngoài!

Nếu không cần thiết, hãy dừng lại đi!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh xoay người đi về phía Phan Tử.

Lúc này Phan Tử đã bò lên theo cái lỗ.

Nhưng cái lỗ rất cao, Phan Tử cũng rất vất vả, tốc độ cực kỳ chậm.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đối với Ngô Bất Chính đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Chương 1366

Cậu ta nhìn Tần Vũ, trong mắt đầy vẻ dò hỏi.

Dường như đang nói, tại sao lại là anh?

Tại sao anh lại biết?

Ông ta không phải Tam thúc của tôi, vậy ông ta là ai?

Tại sao anh lại biết?

Rốt cuộc là tại sao?

Tần Vũ nhìn vẻ mặt vừa sốt ruột vừa hoang mang của Ngô Bất Chính, bàn tay không tự giác nắm chặt lại.

Anh biết, khi Ngô Bất Chính biết được sự thật này sẽ đau khổ đến mức nào.

Nhưng nếu không nói cho cậu ta biết, cậu ta có thể sẽ còn đau khổ hơn nữa.

Thậm chí cả đời sẽ phải sống trong tiếc nuối.

Tần Vũ đỡ vai Ngô Bất Chính, mở miệng nói: "Ông ấy đúng là không phải Tam thúc của cậu, nhưng ông ấy cũng đúng là Ngô Tam Tỉnh!

Tôi không biết giải thích thế nào cho cậu!

Nhưng cậu phải nhớ, tôi đứng về phía cậu!" Nói rồi, Tần Vũ giơ tay vẽ hai đường ngang trên đất.

Đây đã là mức độ gợi ý tối đa mà anh có thể nói ra.

Ngô Bất Chính thật sự rất thông minh.

Khi đã có tư duy Tà Đế, cậu ta thật sự rất thông minh.

Hai đường thẳng song song, dự báo điều gì, cậu ta trong lòng đã nghĩ đến rồi.

Nhưng điều này có thể sao?

Thế giới song song sao?

Mình đang nằm mơ ư.

Chuyện này chỉ có trong lý thuyết và truyện cổ tích thôi mà.

Sao có thể thật sự xảy ra bên cạnh mình?

Ngô Bất Chính chần chừ không dám tin.

Sao mình lại gặp phải chuyện cẩu huyết như vậy chứ.

Cậu ta ngây người suốt mười phút, mới dần dần chấp nhận sự thật.

Được!

Giả sử Ngô Tam Tỉnh này thật sự là người xuyên không từ thế giới song song đến.

Vậy "nó" trong lời ông ta nói, chính là một người rất giống mình.

Có thể hiểu là "mình" ở thế giới song song.

Vậy bây giờ ý nghĩa chẳng phải là.

Ngô Tam Tỉnh trước mặt mình, là Ngô Tam Tỉnh ở thế giới song song.

Mà ở thế giới song song, còn có một Ngô Bất Chính.

Vậy cậu ta cũng tên là Ngô Bất Chính sao?

Hay tên gì?

Hơn nữa, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại nói Tần Vũ biết ông ta là ai?

Chẳng lẽ Tần Vũ cũng là người xuyên không?

Anh ấy cũng không thuộc về thế giới song song này?

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính vội ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng nhìn cậu ta, dường như đã sớm biết, sẽ có ngày này.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, há miệng, muốn hỏi ra những nghi hoặc trong lòng.

Nhưng cậu ta dù thế nào cũng không thể phát ra âm thanh.

Đây là phản ứng tự nhiên của một người sau khi cực độ chấn động.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, gật đầu.

Có lẽ Ngô Bất Chính có thể không hiểu, rốt cuộc mình biết Ngô Tam Tỉnh này là ai bằng cách nào.

Nhưng cái gật đầu này của anh đã nói cho Ngô Bất Chính biết.

Những gì cậu nghĩ đều là thật.

Chương 1367

Ngô Bất Chính nắm lấy tay Tần Vũ, cuối cùng cũng nói ra một câu: "Các anh đang tìm đường quay về phải không?" Tần Vũ không trả lời, chỉ một lát sau nói: "Là ông ấy, không phải tôi!" "Cậu sẽ đi chứ?" Ngô Bất Chính hỏi lại.

Khóe mắt đã đỏ hoe.

Người cùng mình trải qua sinh tử, đột nhiên có một người nói cho bạn biết.

Anh ta không thuộc về thế giới này, anh ta sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

E rằng ai cũng phải rơi lệ.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính cười khổ: "Đi đâu?

Tôi vẫn còn trúng độc mà!" Hơn nữa nếu tôi đi rồi, mười năm sau cậu sẽ làm thế nào?

Câu này Tần Vũ không nói.

Nhưng anh biết, mình trong mười năm tới không thể đi được.

Nếu anh đi rồi, Thanh Đồng Môn ở thế giới song song này ai sẽ bảo vệ?

Ngô Bất Chính sao?

Ngô Bất Chính cười trong tiếng khóc.

Nói thật, lúc này cậu ta còn có gì mà không thể tin chứ?

Lại có gì mà không thể chấp nhận chứ?

Ngay cả Tần Vũ cũng là người xuyên không, bây giờ dù Bàn Tử bò đến nói với mình rằng, anh ta cũng là người xuyên không.

Mà Ngô Bất Chính mình cũng là người xuyên không, chỉ là bị mất trí nhớ.

Cậu ta cũng tin.

Đã không còn gì là không thể tin được nữa rồi. "Bàn Tử thì sao?

Anh ta....." Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ lắc đầu.

Ngô Bất Chính trong lòng hiểu rõ.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Ngô Bất Chính không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ hỏi một câu: "Vẫn như trước đây đúng không?" Tần Vũ gật đầu.

Ngô Bất Chính vui mừng đến rơi lệ, lập tức nhào vào lòng Tần Vũ.

Hai người ôm chặt lấy nhau.

Khoảnh khắc này là đủ rồi, niềm vui giữa những người đàn ông thật đơn giản.

Được ở bên những người anh em tốt, là đủ rồi.

Bàn Tử vốn đang giúp đỡ, nhìn thấy hành động của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, lập tức chạy lại: "Con mẹ nó, hai đứa mày tiết chế chút được không?

Màn hình vẫn đang livestream đó?

Tao thật sự là... hai đứa mày hai thằng đàn ông khóc lóc, ôm ấp, mấy đứa mày có nghĩ đến cảm nhận của Bàn gia không?" Ngô Bất Chính và Tần Vũ ngớ người, cảm nhận của anh?

Ý gì?

Chỉ nghe Bàn Tử bất mãn nói: "Cư dân mạng đều nói chúng ta là

Thiết Tam Giác, bây giờ hai thằng chúng mày lại muốn chơi Đoạn Bối Sơn à!

Đừng có lôi tao vào, Bàn gia còn phải tìm vợ nữa!

Hai đứa chúng mày trước mặt cả đám cư dân mạng lại vừa ôm vừa ấp!

Người khác còn tưởng Bàn gia tao cũng là Đoạn Bối Sơn nữa chứ!

Không chơi nữa, không chơi nữa, hai đứa chúng mày tự đi lập cái Thiết Nhị Giác đi!

Bàn gia tao muốn tự mình đẹp trai, mẹ kiếp cứ dây dưa với chúng mày nữa, đời này đừng hòng lấy được vợ!" "Cút!" Ngô Bất Chính không nể nang chửi một câu.

Lôi kéo cả buổi mẹ kiếp hóa ra là ý này. "Cút thì cút, tao còn thấy chướng mắt nữa là!

Nhưng tao nói cho mấy đứa mày biết, có gì kịch tính thì nhanh lên, Phan Tử đã sắp lên rồi!

Chúng ta lát nữa phải xuất phát rồi!" Nói rồi, Bàn Tử xoay người tiếp tục đi giúp đỡ.

Còn Ngô Bất Chính cũng rất nhanh trấn tĩnh lại.

Cậu ta sắp xếp lại toàn bộ sự việc, kết hợp với bối cảnh thế giới song song.

Rất nhiều chuyện cũng có thể giải thích rõ ràng.

Ví dụ như tại sao Ngô Tam Tỉnh lại muốn đến Thanh Đồng Môn cùng Tần Vũ.

Chương 1368

Có thể là để tìm đường quay về.

Nơi đây cũng có thể là một điểm.

Chỉ là không biết tại sao trong Thanh Đồng Môn lại không thành công.

Còn Tần Vũ thì không có ý định rời đi, thứ nhất anh vẫn còn chất độc Thi Miết Hoàn chưa được giải.

Thứ hai, có lẽ cũng giống mình, rất coi trọng tình anh em.

Nguyên nhân cụ thể không ai biết được.

Nhưng Ngô Bất Chính biết, anh sẽ không hại mình là đủ rồi.

Sau đó là mối quan hệ giữa người nhà Giải và Tam thúc của mình trong Xà Chiểu Quỷ Thành này.

Theo suy đoán của Ngô Bất Chính, người dẫn đội đến đây năm đó, chắc chắn là Tam thúc của mình không sai.

Cậu ta nhớ năm đó, Tam thúc quả thật đã vào sa mạc.

Sau đó mất tích rất lâu, sau này khi trở về, tính cách cả người quả thật đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng lúc đó người có thể trở về đã là tốt rồi.

Cho nên người nhà đều không nghĩ nhiều.

Sau đó, Tam thúc bắt đầu trở nên thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Có lẽ cũng chính trong khoảng thời gian mất tích đó.

Tam thúc của mình đã biến thành Ngô Tam Tỉnh đến từ thế giới song song này.

Mặc dù giữa họ có vô số mối liên hệ.

Nhưng nói cho cùng, họ đều là những cá thể tương đối song song.

Ngoại trừ vai trò của mỗi người trong thế giới song song là giống nhau.

Những thứ khác dường như thật sự không có liên hệ gì.

Vậy vấn đề đến đây, lại xuất hiện một vấn đề mới.

Tam thúc của mình đã đi đâu?

Ông ta đã chết vào khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh này xuyên không đến sao?

Hay ông ta đã đến thế giới của đối phương?

Ngô Bất Chính không dám nghĩ tiếp nữa.

Tất cả những điều này quá huyền ảo, thậm chí là mơ hồ.

Khiến người ta căn bản không thể tin được.

Nhưng điều này lại là sự thật.

Cũng may là lúc này trong phòng livestream không có âm thanh, cư dân mạng không nghe thấy họ đang nói gì.

Nếu không có lẽ sẽ gây ra một vụ nổ lớn.

Vô số người sẽ đi tìm lối vào thế giới song song.

Còn Vẫn Ngọc ở đây chặn tín hiệu, ai lại có thể nói không phải là định mệnh đã an bài?

Thế giới rộng lớn, bí mật về thế giới, rốt cuộc loài người vẫn biết quá ít.

Ngô Bất Chính sắp xếp lại cảm xúc, nhìn Tần Vũ nói: "Anh sẽ không ngăn cản tôi vào chứ!" Tần Vũ lắc đầu.

Ngay cả chuyện xuyên không cũng đã nói rồi, còn có chuyện gì mà không thể để cậu ta biết nữa chứ?

Chỉ là trong Vẫn Ngọc đó rốt cuộc có gì, anh cũng không biết.

Sự lo lắng vẫn còn đó.

Nhưng anh tin có mình ở đây, ít nhất sẽ không để Ngô Bất Chính rơi vào hiểm cảnh.

Ngô Bất Chính gật đầu, muốn đứng dậy.

Lúc này mới phát hiện, mình vẫn đang nắm tay Tần Vũ.

Ngay lập tức mặt đỏ bừng, vội vàng buông ra. "Cái đó.... chúng ta cũng qua giúp một tay đi, sắp phải xuất phát rồi!

Bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu vẫn đang chờ chúng ta phá giải!" Ngô Bất Chính lúng túng nói.

Tần Vũ thấy vậy cười một tiếng, gật đầu, hai người đi về phía mọi người.

Lúc này Bàn Tử đã hưng phấn chạy lại.

Chương 1369

Kích động nói: "Thành công rồi, Phan Tử đã tìm thấy một chỗ nhô ra ở phía trên, buộc dây thừng vào rồi!

Chúng ta sắp có thể xuất phát rồi, nhanh chóng kiểm kê trang bị!" Vừa nói lời này, Phan Tử đã nắm dây thừng nhảy xuống.

Có thể thấy mức độ chắc chắn của nó vẫn chấp nhận được.

Ngô Tam Tỉnh tập hợp mọi người lại, bắt đầu kiểm kê trang bị.

Thức ăn còn lại cũng không nhiều.

Còn phải tính đến thức ăn mà Phan Tử và Hắc Hạp Tử để lại.

Vì vậy mọi người đã phân chia đơn giản.

Những người không vào, ăn ít một chút, một ngày hai bữa, lúc cần thiết thì một ngày một bữa.

Ít nhất có thể kiên trì ba ngày.

Đến lúc đó ra ngoài trở về mặt đất, có thể nhận được bổ sung thức ăn từ tổ chương trình.

Còn những người vào trong, ngoài trang bị.

Thức ăn mỗi người tiêu chuẩn hai ngày.

Đây đã là tiêu chuẩn cao nhất rồi.

Hơn nữa lượng thức ăn hai ngày này, còn không bao gồm thức ăn trên đường ra.

Vì vậy tính toán kỹ, thực ra cũng chỉ có thể duy trì một ngày.

Nếu trong vòng một ngày không thể ra khỏi đó, sẽ rất nguy hiểm.

Còn nếu quá ba ngày không ra, thì cơ bản là phải bỏ mạng ở đây.

Bởi vì trên đường ra không có thức ăn, họ căn bản không thể trở về mặt đất.

Đường về đều là đường dốc lên!

Tiêu hao thể lực càng lớn.

Mọi người rất nhanh đã phân phối xong đồ đạc.

Sau đó Ngô Tam Tỉnh liền bố trí.

Bởi vì Phan Tử và Hắc Hạp Tử phải ở lại đây.

Nên khi vào trong, chỉ có Tần Vũ là người có thực lực và thân thủ đều ổn.

Thực lực của Bàn Tử cũng khá, nhưng vì thân hình của anh ta.

Muốn đi qua lối vào này, vẫn có chút khó khăn.

Thế là quyết định, để Bàn Tử lên sau cùng.

Tần Vũ lên đầu tiên, Ngô Bất Chính thứ hai.

Như vậy hai người họ có thể kéo Ngô Tam Tỉnh lên.

Sau đó ba người cùng nhau kéo Bàn Tử lên.

Bố trí thì rất bình thường, nhưng Ngô Bất Chính nhìn Ngô Tam Tỉnh đang bố trí, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái.

Mấy phút trước, người này vẫn là Tam thúc của cậu ta.

Nhưng bây giờ, cậu ta đã không biết nên xưng hô với ông ta thế nào.

Gọi là Tam thúc?

Ông ta không phải.

Nhưng gọi là Ngô Tam Tỉnh?

Ít nhiều trong lòng lại có chút khó chịu.

Ngô Bất Chính đang nghĩ ngợi, bên cạnh Bàn Tử thì đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Đang định gọi Tần Vũ lên trước.

Đột nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy chóp mũi dường như truyền đến một mùi hương.

Mùi hương này vô cùng đặc biệt.

Ngửi vào khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng cậu ta luôn cảm thấy mùi hương này dường như đã ngửi thấy ở đâu đó.

Dường như rất quen thuộc.

Đột nhiên, Ngô Bất Chính toàn thân chấn động, cậu ta chợt nhớ ra, mùi hương này chẳng phải chính là Mùi Cấm Bà sao? "Ây da, mẹ kiếp, mùi hương ở đâu ra thế, ngửi cũng khá thơm đấy!" Hầu như cùng lúc bên cạnh Bàn Tử cũng kinh ngạc thốt lên.

Chương 1370

Tần Vũ phản ứng nhanh nhất, vừa ngửi thấy mùi hương này đã buột miệng thốt ra: "Là Lương Quỳnh!" Tuy nhiên điều họ không ngờ tới là, ngay khi Tần Vũ vừa thốt ra lời này.

Ngô Bất Chính bỗng thốt lên một tiếng kêu kinh hãi, sau đó cả người lao về phía Tần Vũ.

Dáng vẻ đó rõ ràng là bị người ta đẩy bất ngờ.

Bàn Tử vội vàng đỡ lấy, Tần Vũ cũng vội đỡ lấy.

Bên dưới là bậc đá, nếu Ngô Bất Chính ngã đập xuống, e rằng xương sườn cũng phải gãy mấy cái.

Nếu mặt đập xuống đất, thì còn thảm hơn.

Tuy nhiên chính vì khoảnh khắc chậm trễ này.

Khi Phan Tử và Hắc Hạp Tử phản ứng lại.

Một bóng trắng đã lao vào trong lối đi.

Dây thừng cũng bị cô ta kéo giật qua lại.

Khi Phan Tử và Hắc Hạp Tử chạy đến, bóng trắng đó đã bò lên được mấy mét.

Trong chớp mắt đã chui vào sâu trong lối đi.

Đồng thời mọi người liền thấy, sợi dây thừng mà Phan Tử vất vả lắm mới buộc chắc chắn, lại rơi cả xuống.

Rõ ràng là bị người ta cắt đứt từ phía trên.

Phan Tử tức giận chửi bới: "Lương Quỳnh cô mẹ kiếp rốt cuộc muốn làm gì, đừng tưởng lão tử không nhận ra là cô!" Mọi người lúc này cũng đều chạy đến, nhìn sợi dây thừng trên mặt đất trong lòng vừa tức vừa giận.

Tần Vũ giao Ngô Bất Chính cho Bàn Tử, một bước đã lao lên lối đi.

Thân thủ của anh vô cùng tốt, không cần dây thừng mà vẫn có thể leo lên.

Nhưng có thể thấy, cũng vô cùng vất vả.

Đợi Tần Vũ leo lên được, ít nhất đã qua ba phút kể từ khi Lương Quỳnh biến mất trong lối đi.

Tần Vũ không dám đi sâu một mình, nhìn về phía sâu bên trong.

Tối đen như mực.

Không nhìn thấy gì cả.

Ngay khi anh định nói cho mọi người biết Lương Quỳnh đã vào trong.

Đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu anh.【Đinh!

Hệ thống gặp phải vấn đề không thể đảo ngược】【Hệ thống đang cố gắng khởi động lại】【Khởi động hệ thống thất bại, chức năng hệ thống bị đe dọa, tự động kích hoạt cơ chế phòng ngự】【Đinh!

Thẻ nhân vật đã được thu hồi】【Đinh!

Thẻ nhân vật đã được thu hồi】Liên tiếp vang lên những âm thanh, khiến Tần Vũ cả người đều ngớ ra.

Cái gì gọi là thẻ nhân vật đã được thu hồi?

Thẻ nhân vật của ai bị thu hồi?

Tần Vũ vội vàng trấn tĩnh lại để xem xét.

Sau đó liền thấy, thẻ nhân vật trong đầu mình quả nhiên đã xảy ra biến hóa.

Số lượng thẻ nhân vật còn lại ban đầu anh rất rõ ràng.

Nhưng lúc này lại tự nhiên có thêm hai thẻ nhân vật một cách khó hiểu.

Thẻ nhân vật đầu tiên xuất hiện thêm, chính là 【Truyền nhân Già Cố, Mễ Quốc Dương】 Và thẻ nhân vật thứ hai không phải của ai khác, mà là của chính anh đã sử dụng trước đó 【Phân kim định huyệt, Hồ Tứ Lệnh】 Nhìn thấy hai thẻ nhân vật này, Tần Vũ cả người đều ngớ ra.

Thẻ nhân vật Hồ Tứ Lệnh, anh đã sử dụng khi ở Vân Nam Trùng Cốc để phân kim định huyệt tìm đến mộ Hiến Vương.

Anh đã hoàn toàn kích hoạt huyết mạch Hồ Tứ Lệnh.

Còn thẻ nhân vật Mễ Quốc Dương, là khi ở Hải Đáy Mộ, để cứu Lương Quỳnh mà sử dụng.

Lúc đó ở sâu trong Hải Đáy Mộ, huyết mạch cũng tự động được kích hoạt toàn bộ.

Tại sao lúc này hai thẻ nhân vật lại bị trả về hệ thống?

Ngay khi Tần Vũ đang trăm mối không giải, đột nhiên âm thanh của hệ thống lại vang lên. 【Đinh!

Hệ thống đã kích hoạt chế độ phòng ngự, thoát khỏi khu vực hiện tại, sẽ tự động giải trừ】 【Trong chế độ phòng ngự, thẻ nhân vật bị buộc không thể thu hồi, nếu đồng đội vào khu vực này, sẽ dần dần bị trừ điểm thưởng sinh mệnh】 【Hệ thống kiểm tra thấy thẻ nhân vật bị thu hồi do nguyên nhân không rõ!

Thọ mệnh sẽ được tính toán lại】 【Ký chủ Tần Vũ, do thu hồi thẻ nhân vật Hồ Tứ Lệnh, trừ thọ mệnh 5 năm】【Đồng thời thu hồi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy, những năng lực đã có sẽ không biến mất】【Lưu ý, những vật phẩm đã có cũng sẽ không biến mất】【Nhưng nếu tặng lại thẻ nhân vật đã sử dụng cho người khác, chỉ có thể nhận được năng lực mà không nhận được vật phẩm】.....【Đinh!

Thẻ nhân vật của đồng đội Lương Quỳnh đã được thu hồi, trừ thọ mệnh 10 năm】【Thọ mệnh của Lương Quỳnh đã không đủ, sẽ dần dần bị trừ, xin hãy nhanh chóng ứng phó】【Đồng thời tặng lại thẻ nhân vật Mễ Quốc Dương, sẽ không nhận được trang bị Mạc Kim cũng như phần thưởng Mạc Kim Phù】【Xin hãy chú ý】Thông báo của hệ thống rất nhanh đã biến mất.

Chương 1371

Nhưng một loạt thông báo này đã đủ để Tần Vũ chấn động.

Bởi vì anh chỉ mất năm năm thọ mệnh.

Còn thọ mệnh của Lương Quỳnh đã hoàn toàn không còn.

Thọ mệnh của cô ta đang nhanh chóng trôi đi, rất có thể ngay cả ba ngày cũng không còn.

Nhưng Tần Vũ cũng đã phân tích được một số quy luật từ thông báo của hệ thống.

Ví dụ như vật phẩm nhận được khi kích hoạt huyết mạch không thể thu hồi, nhưng năng lực thì có thể.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy là trực tiếp tặng cho ký ức, hệ thống không thể thu hồi, Mạc Kim Phù cũng vậy.

Không thể thu hồi.

Nhưng nếu anh tặng thẻ nhân vật Hồ Tứ Lệnh cho người khác, đối phương vẫn có thể nhận được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy bí thuật.

Nhưng không thể nhận được Mạc Kim Phù.

Còn về phần thưởng thọ mệnh do lần này bị thu hồi, nên lần sau tặng lại chắc vẫn có.

Nếu nói như vậy, chỉ cần tìm thấy Lương Quỳnh và tặng lại thẻ nhân vật cho cô ta, có lẽ vẫn có thể cứu sống cô ta.

Tuy nhiên Tần Vũ vẫn nghĩ quá đơn giản rồi.

Hệ thống dường như để anh không nghĩ nhiều, lại nhắc nhở thêm một câu.【Đinh!

Gợi ý ấm áp, một đồng đội trong vòng mười năm, chỉ có thể được tặng một thẻ nhân vật】【Ký chủ ngoại trừ!】Tần Vũ lập tức lạnh cả nửa người.

Nhưng anh biết, mình nhất định phải nhanh chóng làm rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Tại sao hệ thống đột nhiên lại xuất hiện vấn đề như vậy.

Lúc này anh cũng căn bản không quan tâm đến Lương Quỳnh nữa.

Thẻ nhân vật của Lương Quỳnh đều bị buộc thu hồi.

Thọ mệnh của cô ta cũng đang dần dần bị trừ.

Lần này tám chín phần là không thể ra khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành này rồi.

Tuy nhiên ở đây không chỉ có thẻ nhân vật của cô ta.

Ngay cả thẻ nhân vật của chính Tần Vũ cũng bị thu hồi một thẻ.

Vì vậy trong Vẫn Ngọc này nhất định có vấn đề.

Nhưng nghĩ lại cũng kỳ lạ, tại sao Phan Tử trước đây vào lại không sao?

Chẳng lẽ có một điểm phân cách ở lối vào.

Vượt qua điểm phân cách này thẻ nhân vật sẽ bị buộc thu hồi?

Mà Phan Tử trước đây chưa từng vượt qua điểm phân cách này?

Khả năng này rất lớn.

Và như vậy, Tần Vũ cũng có thể đại khái hiểu được hệ thống rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Phiến Vẫn Ngọc này chắc chắn có ảnh hưởng rất lớn đến hệ thống.

Dẫn đến sau khi anh vào, chức năng hệ thống bị loạn, còn thẻ nhân vật của hai người vào là anh và Lương Quỳnh bị buộc thu hồi.

Nhưng sau đó hệ thống đã kích hoạt chế độ phòng ngự, nên hai thẻ nhân vật trên người Tần Vũ.

Chỉ có thẻ Hồ Tứ Lệnh bị thu hồi, còn thẻ nhân vật của Tiểu Ca vì chế độ phòng ngự.

Thẻ nhân vật bị buộc không thể thu hồi, nhưng sẽ tổn thất sinh mệnh.

Nghĩa là, bây giờ anh vào lại đã không sao, thẻ nhân vật của Tiểu Ca sẽ không bị thu hồi.

Nhưng thọ mệnh của Tần Vũ sẽ dần dần suy giảm.

Do hệ thống đã kích hoạt chế độ phòng ngự, nên dù bây giờ Phan Tử và Bàn Tử vào, cũng sẽ không bị thu hồi thẻ nhân vật.

Nhưng thọ mệnh của hai người họ chắc chắn cũng sẽ dần dần bị trừ.

Như vậy, Bàn Tử và Phan Tử tuyệt đối không thể vào bằng bất cứ giá nào.

Còn Ngô Bất Chính nữa!

Cậu ta cũng có thẻ nhân vật, nếu cậu ta vào, cũng sẽ dần dần bị trừ thọ mệnh!

Tần Vũ nghĩ đến đây không khỏi lòng thắt lại, may mắn là mình đã vào thử trước.

Nếu không lúc này hai người họ có lẽ cũng sẽ gặp chuyện rồi.

Hơn nữa như vậy cũng tốt, vốn dĩ tình hình trong Vẫn Ngọc này vô cùng phức tạp.

Chương 1372

Ngô Bất Chính và Bàn Tử không thể vào cũng vừa hay.

Đang nghĩ ngợi, bên dưới truyền đến tiếng Phan Tử kêu gọi.

Nghe giọng có vẻ anh ta lại bò lên, có lẽ vì mình không động tĩnh, Ngô Tam Tỉnh đã bảo anh ta vào xem tình hình.

Tần Vũ vội vàng thò đầu ra khỏi lối đi hô: "Xuống đi!" Nói rồi tự mình cũng nhảy xuống.

Mọi người thấy hai người họ xuống, đều vội vàng xúm lại.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca, đó rốt cuộc có phải Lương Quỳnh không!" Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử tức giận nói: "Mẹ kiếp, chúng ta lại bị con tiện nhân này lừa một vố, cô ta trước đây chắc chắn không thể một mình lên được, nên đã tìm cơ hội quanh chúng ta!

Tôi nói, chúng ta cũng đừng chậm trễ nữa, mau vào thôi, lát nữa đồ tốt thật sự sẽ bị cô ta một mình nuốt trọn mất!" Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng có chút tức giận, liên tiếp bị Lương Quỳnh tính kế.

Với tính cách của ông ta mà không bùng nổ đã là cực kỳ kiềm chế rồi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Phan Tử ra hiệu: "Đi cùng tôi vào!" Phan Tử gật đầu, yêu cầu của Ngô Tam Tỉnh anh ta từ trước đến nay đều không từ chối.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh dường như thật sự đã tức giận, lại nhìn sang Hắc Hạp Tử nói: "Giúp tôi lần này, cậu ra giá bao nhiêu?" Hắc Hạp Tử nghe vậy ngớ người, sau đó lại cười lắc đầu nói: "Bao nhiêu tiền cũng không đi, tôi vẫn câu nói đó, bên trong này có thể có nguy hiểm!

Tôi thích tiền, nhưng cũng không phải tiền nào cũng kiếm, chuyện có tiền kiếm mà không có mạng mà tiêu, tôi không làm!" Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên không ngờ Hắc Hạp Tử lại trả lời như vậy.

Mặc dù có chút không cam tâm, nhưng cũng không còn cách nào, người ta không muốn đi, anh còn có thể ép người ta đi sao? "Được!

Đã vậy Phan Tử chúng ta vào!" Ngô Tam Tỉnh gọi.

Phan Tử vẫn là người đáng tin cậy nhất.

Tuy nhiên Phan Tử vừa định vào, đột nhiên Tần Vũ chắn trước mặt anh ta.

Giọng nói lạnh băng: "Anh không thể vào!" Phan Tử ngớ người, bình thường anh ta chắc chắn đã bùng nổ rồi.

Tuy nhiên đối mặt với Tần Vũ, anh ta vẫn có chút kiêng dè.

Rất nghi hoặc nói: "Tại sao?" Tần Vũ lắc đầu không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Anh không thể vào chính là không thể vào.

Phan Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh, vẻ mặt đó rõ ràng là đang hỏi phải làm sao.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng không biết phải nói thế nào.

Cái quá khứ của ông ta Tần Vũ rất rõ.

Nhưng cái quá khứ của Tần Vũ ông ta lại không hiểu nhiều.

Hơn nữa Tần Vũ bình thường sẽ không quản chuyện của người khác.

Lúc này chủ động đứng ra không cho Phan Tử vào, bản thân việc này đã có vấn đề.

Nhưng ông ta cũng không tiện nói gì, nhìn Tần Vũ một lúc lâu, hỏi: "Cậu có ý gì?

Đồng đội của tôi còn không cho vào, vậy cậu định để tôi một mình vào sao?" Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, thản nhiên nói: "Tôi và ông vào!" "Tiểu ca, chúng tôi cũng muốn....." Bàn Tử cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng mở miệng nói.

Tuy nhiên lời còn chưa nói xong, Tần Vũ đã nhìn Ngô Bất Chính nói: "Cậu cũng không được vào, còn cả anh nữa!" Cuối cùng Tần Vũ nhìn Bàn Tử.

Giọng điệu của anh không thể chối cãi, không có bất kỳ đường lùi nào.

Ngô Bất Chính không hiểu, muốn hỏi rõ ràng tại sao.

Tuy nhiên ngay lúc này, Tần Vũ lại hành động.

Chỉ thấy anh nghiêng người, đã ở giữa Ngô Bất Chính và Bàn Tử.

Sau đó hai tay mỗi người một đòn thủ đao, lập tức đánh cho hai người bất tỉnh.

Bàn Tử vừa định nói chuyện, đột nhiên mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

Hắc Hạp Tử nhìn cảnh này cũng rất khó hiểu.

Không hiểu tại sao Tần Vũ lại làm vậy.

Nhưng chỉ có một mình Tần Vũ trong lòng rõ ràng.

Họ vào trong đại diện cho điều gì.

Thọ mệnh của họ sẽ dần dần bị trừ.

Ngô Bất Chính thì còn đỡ, dù sao thọ mệnh của cậu ta vốn dĩ đã rất thảm.

Nhưng Bàn Tử thì sao?

Anh ta vì mắc bệnh hiểm nghèo vốn đã không còn nhiều thọ mệnh rồi.

Nếu anh ta cũng vào, rất có thể cũng sẽ không ra được nữa.

Vì vậy, Tần Vũ không thể không dùng cách này, để lại hai người.

Chương 1373

Hành động của anh cũng khiến Ngô Tam Tỉnh thấy rõ, lần này e rằng ngoài anh ra những người khác đều không thể vào được nữa.

Tuy nhiên ngay khi Ngô Tam Tỉnh cũng có chút tuyệt vọng.

Một giọng nói từ bên cạnh truyền đến: "Tam gia, chú còn có cháu đây!

Anh ta không dám đi, cháu dám!" Mọi người nhìn sang, hóa ra là Đoạn Vô Kỵ.

Tên này trước đó bị Lương Quỳnh tính kế, cả người yếu ớt không chịu nổi, suốt đường đi đều không có cảm giác tồn tại.

Lúc này đến thời khắc cuối cùng, lại xuất hiện.

Hơn nữa hắn và Hắc Hạp Tử có chút xích mích.

Mặc dù Hắc Hạp Tử có thể không biết.

Nhưng Đoạn Vô Kỵ dường như rất coi trọng.

Thấy Hắc Hạp Tử từ chối không muốn vào, lúc này lại xuất hiện.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, ý tứ rất rõ ràng, chuyện này cậu cũng muốn quản sao?

Tần Vũ không nói gì, hiển nhiên người này anh lười quản.

Hắc Hạp Tử thấy vậy chỉ cười nói: "Được rồi, vậy tôi và họ ở lại, Tiểu ca anh cứ yên tâm đi, nếu hai ngày nữa các anh không ra, tôi sẽ đưa hai người họ rời đi!" Hắc Hạp Tử có đủ thực lực để nói những lời này.

Tần Vũ gật đầu, cuối cùng nhìn Phan Tử, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tuyệt đối!

Đừng vào!" Phan Tử ngớ người, trong lòng hiểu rõ, lời này nhìn thì có vẻ nói với anh ta.

Nhưng thực ra cũng là nói với Ngô Bất Chính và Bàn Tử.

Chỉ là hai người họ lúc này đang hôn mê, Tần Vũ nói với mình.

Chắc là muốn mình và Hắc Hạp Tử cùng nhau, đợi Ngô Bất Chính hai người tỉnh dậy sẽ ngăn cản họ.

Nhưng Tần Vũ càng như vậy, trong lòng họ càng thắc mắc.

Bên trong Vẫn Ngọc này rốt cuộc có thứ gì!

Tại sao Tần Vũ lại kiên trì ngăn cản họ vào đến vậy?

Chẳng lẽ họ vào thật sự sẽ gặp vấn đề?

Phan Tử nghĩ không ra.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, ánh mắt khiến người ta phải suy ngẫm.

Tần Vũ nhìn lại ông ta, cả hai không nói gì nhưng dường như đã nói rất nhiều.

“Đi thôi!” Ngô Tam Tỉnh vẫy tay.

Cùng lúc đó, Đoạn Vô Kỵ bên cạnh đã đi về phía thông đạo.

Dây thừng bị đứt, Đoạn Vô Kỵ chỉ có thể lên trước buộc lại dây.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh muốn lên cũng không dễ.

Trước khi vào thông đạo, Đoạn Vô Kỵ quay đầu nhìn Hắc Hạp Tử nói một câu: “Hiệp này, tôi thắng!” Nói rồi liền chui vào thông đạo.

Hắc Hạp Tử không đáp lại, có lẽ chưa bao giờ để ý tới anh ta.

Nhưng đối với Đoạn Vô Kỵ, chuyện này có lẽ đã trở thành một chấp niệm trong lòng.

Đánh bại Hắc Hạp Tử một lần dường như khiến anh ta rất phấn khích, thậm chí không để ý trong Vẫn ngọc này rốt cuộc có thứ gì tồn tại.Ba người hành động rất nhanh.

Đoạn Vô Kỵ bò lên nối lại dây thừng, sau đó kéo Ngô Tam Tỉnh lên.

Tiếp theo là Tần Vũ.Khi vào lại trong Vẫn ngọc, cảm giác của Tần Vũ cũng khác đi.

Không biết là do tâm lý hay sinh lý, vừa vào anh đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ thì dường như không có cảm giác này.

Tần Vũ không khỏi nghĩ đến việc hệ thống trừ bớt tuổi thọ.

Tuổi thọ của Lương Quỳnh đã không còn, hiện tại cô ấy đang trong quá trình tuổi thọ dần giảm sút.

Quá trình này chắc chắn sẽ đẩy nhanh việc cô ấy bị thi hóa.

Đây không phải là điều tốt.

Tương tự, anh và Bàn Tử cũng đã ăn Thi miết hoàn.

Mặc dù vẫn chưa xảy ra tình trạng như Lương Quỳnh, nhưng đó chỉ là chuyện sớm muộn.

Anh quyết định vào trong Vẫn ngọc.

Dù là Túc chủ, anh cũng không thoát khỏi số phận bị trừ tuổi thọ.

Tuy nhiên, Tần Vũ cũng có một thắc mắc trong lòng.

Chương 1374

Hệ thống không giải thích rõ ràng câu hỏi này, nên anh có chút không hiểu.

Vấn đề đó là, Lương Quỳnh chỉ có một thẻ nhân vật.

Cô ấy và Bàn Tử giống nhau.

Thẻ nhân vật của cô ấy vì vấn đề đã bị thu hồi.

Nên phần thưởng tuổi thọ của cô ấy đang dần bị xóa bỏ.

Mặc dù hiện tại hệ thống đã bật chế độ phòng ngự.

Nếu Bàn Tử vào đây, thẻ nhân vật của anh ta sẽ không bị thu hồi, nhưng cũng sẽ xuất hiện tình trạng tuổi thọ dần giảm sút.

Còn bản thân anh thì sao?

Anh có hai thẻ nhân vật.

Một thẻ bị thu hồi, còn một thẻ.

Vậy anh đi vào trong đó tuổi thọ cũng sẽ dần giảm sút sao?

Vấn đề này anh không nghĩ thông.

Dù sao anh cũng là Túc chủ, trừ Ngô Bất Chính là ngoại lệ, thẻ nhân vật của những người khác đều do anh quyết định có tặng hay không.

Vì vậy, rốt cuộc anh và đồng đội có sự khác biệt hay không, anh thực sự cũng không rõ lắm.

Nhưng tình hình hiện tại vẫn chấp nhận được.

Hắc Hạp Tử chỉ cần chặn Bàn Tử và Ngô Bất Chính, anh cũng không còn lo lắng gì nữa.Tần Vũ rất nhanh nghĩ ra một biện pháp cảnh báo, đó là Cấm bà hương.

Tuổi thọ của anh chỉ cần giảm đến một mức độ nhất định, dược hiệu của Thi miết hoàn trong cơ thể chắc chắn sẽ bắt đầu phát tác.

Đến lúc đó, trên người sẽ xuất hiện Cấm bà hương.

Nếu trên người xuất hiện mùi hương này, nghĩa là tuổi thọ của anh quả thực đang giảm.

Hơn nữa, nếu thật sự đến lúc đó, e rằng thời gian anh còn lại cũng không nhiều nữa.

Trừ phi bất đắc dĩ, ngày đó vẫn là không nên đến thì tốt hơn.Đang nghĩ, cả ba đã vào trong thông đạo.

Sau khi thông đạo thẳng đứng hướng lên, nó biến thành một lối đi thẳng về phía trước theo góc chín mươi độ.

Bên trong hoàn toàn tối đen.

Cộng thêm xung quanh đều là đá đen, tạo cảm giác cực kỳ quỷ dị.

“Những khối Vẫn ngọc đen này dường như có thể hấp thụ ánh sáng!” Đoạn Vô Kỵ nói.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, trầm giọng nói: “Cẩn thận một chút, coi chừng chết kẹt trong đó!” Đoạn Vô Kỵ vội vàng gật đầu.

Đây là lời tự nhủ của Ngô Tam Tỉnh.

Kiếp trước ông ta chưa từng vào Vẫn ngọc, nên bên trong rốt cuộc có gì, bản thân ông ta cũng không biết.

Nhưng nghĩ đến chắc chắn sẽ không quá yên bình.

Ba người đi về phía trước khoảng một giờ.

Dấu vết nhân công khai thác trong thông đạo ngày càng rõ ràng hơn.

Những dấu vết khai thác đó đều từ ngoài vào trong.

Điều này có nghĩa là, ban đầu khi khối Vẫn ngọc này hình thành, thông đạo thực sự đã tồn tại.

Chỉ là không sâu, những nơi phía sau hẳn đều là do con người khai thác.

Nhưng liệu là Tây Vương Mẫu Mẫu đưa người khai thác, hay là có những người khác sớm hơn đã khai thác, thì không rõ.

Những chuyện này cũng không thể khảo chứng.

Tuy nhiên, mọi người cảm thấy khả năng Tây Vương Mẫu Mẫu đưa người khai thác là không lớn.

Cổ quốc Tây Vương Mẫu Mẫu tuy lúc đó cũng binh cường mã tráng, nhưng muốn tự mình khai thác một công trình đồ sộ lớn như vậy rõ ràng là không thể.

Trên Vẫn ngọc có hàng nghìn vết sẹo, bên ngoài có hàng ngàn Ngọc dũng.

Cộng thêm những thứ khác được chế tác từ loại dược liệu Vẫn ngọc này, nhu cầu về dược liệu Vẫn ngọc là cực kỳ lớn, chỉ dựa vào sức một quốc gia rất khó làm được.

Nếu nói là khai thác vài trăm năm, thậm chí vài ngàn năm thì còn có thể.

Nhưng quốc gia Tây Vương Mẫu Mẫu lại không tồn tại lâu đến thế.

Có thể có người sẽ nói, may mà Tây Vương Mẫu Mẫu quốc cũng là một quốc gia nhỏ thôi mà.

Không đến nỗi yếu kém như vậy chứ!

Nhưng bạn thử nghĩ xem, vào thời đại đó, không có định điểm nổ mìn bằng thuốc nổ, càng không có các công cụ hiện đại như máy khoan thăm dò.

Chỉ dựa vào sức người, từng nhát búa mà khai thác, hiệu suất thực ra rất chậm.

Chương 1375

Vì vậy, di tích bên trong Vẫn ngọc này, rất có khả năng không phải do Tây Vương Mẫu Mẫu phát triển.

Bà ta nhiều nhất cũng chỉ là một trong số rất nhiều người khai thác.

Tây Vương Mẫu Mẫu phát hiện ra khối Vẫn ngọc này, sau đó xây dựng quốc độ, tiếp tục khai thác dựa trên nền văn minh đã tồn tại ở đây trước đó.

Cứ như vậy chồng chất lên nhau, mới hình thành quy mô như mọi người thấy ngày nay.Thiết bị chiếu sáng của mọi người đã hết pin.

Vì vậy chỉ có thể dùng bật lửa để dò đường trước.

Đến lúc cần thiết thì mới bật đèn pin.

Hai viên đạn chiếu sáng còn lại của Phan Tử cũng đã được đưa cho họ, để phòng khi cần.

Nhưng đi được một đoạn, Tần Vũ đang đi cuối bỗng dừng lại.

Ở đây chỉ có ba người họ, Tần Vũ vừa dừng, Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh liền ngớ người, không hiểu anh đang làm gì.

Ngô Tam Tỉnh vội quay người hỏi: “Sao vậy?” Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ sang một bên.

Hai người kia ngớ người.

Đều vội chạy lại xem.

Ngay lập tức họ nhìn thấy, bên cạnh thông đạo mà họ đang đi về phía trước, lại xuất hiện một ngã rẽ.

Trước đó vì chìm trong bóng tối nên không ai chú ý.

Nhưng lúc này nhìn kỹ, liền phát hiện thông đạo này lại y hệt thông đạo họ đang đi, cũng là do nhân công khai thác.

“Phiền phức rồi, cái này sẽ không phải là cấu trúc mê cung chứ?

Vậy thì không có lộ tuyến chính xác, có khi phải đi đường vòng rồi!” Đoạn Vô Kỵ nói.

Ngô Tam Tỉnh trầm tư một lát rồi nói: “Vấn đề chắc không lớn đâu, các cậu thử nghĩ xem, khối Vẫn ngọc này là một hình tròn lớn!” “Cho dù không phải hình tròn, thì cũng là hình bầu dục!” “Chúng ta chỉ cần đi thẳng về phía bên trong, chắc chắn sẽ tiếp cận được trung tâm!” “Nhìn theo cách này, thực ra ý nghĩa của mê cung không lớn lắm!” Đoạn Vô Kỵ nghe vậy lại có chút rầu rĩ nói: “Tam gia, ông không phải quên rồi chứ, ở đây, la bàn không có tác dụng đâu!” “Từ trường quá mạnh, ngay cả thiết bị livestream cũng không thể kết nối trực tiếp!” Một câu nói này đã trực tiếp nhắc nhở Ngô Tam Tỉnh.

Ông ta cũng đã cận kề việc nắm được bí ẩn cuối cùng, nên ngay cả vấn đề đơn giản nhất này lại cũng quên mất.Tần Vũ đột nhiên làm một cử chỉ cấm tiếng, ra hiệu cho hai người đừng nói chuyện, anh dường như đã phát hiện ra điều gì đó.Chỉ thấy Tần Vũ chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó dùng lòng bàn tay sờ lên mặt đất đen như mực.

Đoạn Vô Kỵ thấy vậy vội đưa bật lửa qua.

Ngay lập tức, ba người liền nhìn thấy.Trên mặt đất đen như mực, lại xuất hiện một thứ màu trắng hình bán nguyệt.

Thứ đó nói là nước thì không giống lắm, mà nói là thứ khác thì cũng không rõ là gì.

Có chút giống thạch trắng.

Tần Vũ lấy dao găm ra cậy lên một chút, đưa lên mũi ngửi.

Một mùi thi xú thoang thoảng liền truyền đến.

Mùi thi xú này rất nhạt, có chút giống mùi thịt heo vừa mới bắt đầu ươn.

Nhưng rốt cuộc thứ này là gì?

Tần Vũ nhìn hai người kia, hai người kia cũng nhìn anh.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: “Có phát hiện gì không?” Tần Vũ chỉ vào ngã rẽ phía trước nói: “Đi bên này!” Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lúc này nghe theo Tần Vũ chắc chắn không sai.

Tần Vũ cũng không giải thích.

Thực ra anh biết, thứ vừa rồi chắc chắn là dấu chân của Lương Quỳnh để lại.

Cơ thể cô ấy bị thi hóa đã rất nghiêm trọng rồi.

Cấm bà hương cũng bắt đầu không che giấu được mùi thi xú trên người cô ấy nữa.

Có vẻ như việc thẻ nhân vật bị thu hồi đã ảnh hưởng rất lớn đến cô ấy.

Cộng thêm cấu trúc đặc biệt của toàn bộ Vẫn ngọc này, cô ấy có lẽ đã không còn lo lắng về việc mọi người đuổi kịp nữa, mà đang chuẩn bị dùng thời gian cuối cùng để tìm cách tự cứu mình.

Và chỉ cần họ đi theo dấu chân, chắc chắn sẽ tìm được Lương Quỳnh.

Ba người lập tức chui vào thông đạo phân nhánh.

Để lúc ra không bị lạc đường, Tần Vũ lại tiếp tục để lại dấu hiệu ở mỗi ngã rẽ.

Tuy nhiên, điều anh không biết là, mấy dấu hiệu này lại dẫn đến một biến cố lớn hơn nữa.Ba người một đường điên cuồng chạy, muốn nhanh chóng tìm thấy Lương Quỳnh hoặc bí mật bên trong Vẫn ngọc này.

Đoạn Vô Kỵ càng chạy trong lòng càng thấy rợn tóc gáy.

Cuối cùng, lại chạy thêm hai phút, anh ta không nhịn được dừng lại.

Quay đầu nhìn hai người kia nói: “Mọi người có thấy lạ không, hình như có ai đó luôn đi theo chúng ta!” “Tôi có thể cảm nhận được cảm giác bị người ta theo dõi!” “Nhưng lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào!” Ngô Tam Tỉnh vội nói: “Đừng nói nhảm, tiếp tục chạy đi, thứ đó dù là người hay không, chúng ta cũng phải ra ngoài!” “Ở đây đánh cũng không thể đánh được!” “Đi thôi!” Tần Vũ cũng thúc giục.

Thực tế là cả ba đều cảm thấy, dường như có ai đó đang theo dõi họ.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh nói đúng, lúc này ở nơi như vậy, chiều cao chỉ vừa một người.

Chiều rộng thì miễn cưỡng hai người đi song song.

Chương 1376

Thật sự mà gặp Tống tử, bạn cũng không làm gì được nó, không gian quá nhỏ.

Mặc dù họ có mang theo khẩu súng máy đánh chữ của Bàn Tử, nhưng một khẩu súng thì có thể cầm cự được bao lâu chứ?

Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.Ba người lập tức không nói thêm lời vô nghĩa nào, tiếp tục đi về phía trước.Tuy nhiên, điều họ không biết là.

Ngay sau khi họ chạy đi chưa đầy một phút.

Đột nhiên một khuôn mặt người lại thò ra từ bóng tối một bên.Khuôn mặt đó trắng bệch vô cùng, hơn nữa lại còn là một người phụ nữ.

Nhưng người này lại mặc y phục vô cùng lộng lẫy.

Lại là một người phụ nữ mà trước đây họ chưa từng thấy qua.Người này nhìn về hướng Tần Vũ và những người khác rời đi, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Sau đó thân hình lại biến mất vào bóng tối.

Không biết đã đi đâu.

Nhưng điều kỳ lạ là, rõ ràng biết cô ta có thể cũng đã đuổi theo, nhưng lại không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Một chút cũng không...Ba người vẫn ở trong Vẫn ngọc.

Còn bốn người Phan Tử ở bên ngoài thì lúc này đều có vẻ hơi buồn chán.

Dù sao thời gian chờ đợi cũng rất dài.May mắn là thiết bị livestream ở không xa, tuy không nghe được âm thanh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh.

Khi rảnh rỗi, Phan Tử sẽ chạy đến tương tác với người xem livestream.

Ít nhất cũng có thể trò chuyện, không đến nỗi quá cô đơn.Về tình hình bên trong Vẫn ngọc, hiện tại họ chắc chắn không thể biết được.

Cụ thể bên trong có chuyện gì, tất cả đều phải đợi Tần Vũ ba người quay lại mới biết.

Lực tay của Tần Vũ trước đó không mạnh lắm.

Sau khi hôn mê gần ba giờ đồng hồ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đã tỉnh lại.

Lúc vừa tỉnh, cả hai vẫn còn có chút mơ màng.

Nhưng khi họ thấy ở đây lại thiếu mất mấy người quan trọng, trong lòng đều hiểu ra.

Ngô Bất Chính trực tiếp đứng dậy từ dưới đất.

Bàn Tử vội kéo anh lại, biết gã này cũng sắp nổi giận rồi.

Đã nói là cùng nhau vào, kết quả Tần Vũ vẫn đánh ngất họ, không cho họ vào.

Lúc này mà đuổi theo, rõ ràng đã quá muộn rồi.Ngô Bất Chính trực tiếp đứng dậy từ dưới đất.

Bàn Tử vội kéo anh lại, biết gã này cũng sắp nổi giận rồi.

Đã nói là cùng nhau vào, kết quả Tần Vũ vẫn đánh ngất họ, không cho họ vào.

Lúc này mà đuổi theo, rõ ràng đã quá muộn rồi.

“Thiên Chân, cậu bình tĩnh một chút, bây giờ đi đã muộn rồi!” Bàn

Tử vội nói, nhưng Ngô Bất Chính căn bản không nghe lọt tai.

Anh đẩy Bàn Tử ra, một bước phóng tới ngay dưới lối vào.Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên, lòng đã lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy sợi dây thừng phía trên thông đạo lại bị người ta cắt đứt.

Mà lần này, rõ ràng là Tần Vũ và đồng đội làm, chính là để ngăn Ngô Bất Chính và những người khác đi theo vào.

Đầu óc Ngô Bất Chính xoay chuyển rất nhanh, ngay lập tức anh nhìn sang Phan Tử bên cạnh.

Ở đây, trừ Tần Vũ và Đoạn Vô Kỵ ra, cũng chỉ còn Phan Tử và Hắc Hạp Tử là có thể lên được.

Hắc Hạp Tử thì khó mà nhờ vả, còn Phan Tử lại có quan hệ khá tốt với anh, tự nhiên người đầu tiên anh nghĩ đến chính là Phan Tử.Tuy nhiên ai ngờ, Phan Tử lại lắc đầu nói: “Tiểu Tam gia thôi đi, Tiểu ca đã nói hai người không được vào!

Với lại tôi thấy cậu ấy rất nghiêm túc, có lẽ hai người vào thật sự sẽ gặp nguy hiểm!

Chúng ta cứ ở đây đợi họ đi!” “Mẹ kiếp!” Ngô Bất Chính lập tức giận dữ quát: “Chú Tam của tôi...

ông ấy cũng đã vào rồi, lẽ nào anh không lo lắng sao!” Trong lúc cấp bách, Ngô Bất Chính vẫn thốt ra xưng hô chú Tam.

Đến khi anh nhận ra có điều không đúng thì đã muộn rồi, dứt khoát cũng không để ý nữa.

Lúc này nghĩ cách vào mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử nghe đến đây, vội hỏi Phan Tử: Sau khi họ ngất đi, Tiểu ca có để lại lời nào không.

Phan Tử cũng không giấu giếm, thành thật kể cho hai người nghe.

Thực ra cũng không nói gì nhiều, chỉ là đặc biệt dặn dò, tuyệt đối không được vào.

Tiểu ca là người như thế nào, anh ấy đã nói như vậy, rõ ràng tình hình bên trong Vẫn ngọc chắc chắn là vô cùng tồi tệ.

Nếu thật sự mạo hiểm vào, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ là lời giải thích này rõ ràng không thể khiến Ngô Bất Chính từ bỏ.

“Bất kể bên trong có nguy hiểm gì, đó đều là lựa chọn của chính tôi!” “Phan Tử, coi như tôi cầu xin anh, anh có thể không vào!” “Nhưng làm ơn buộc chặt dây thừng giúp tôi, tôi tự mình vào!” “Này này, còn tôi nữa!” Bàn Tử cũng vội giơ tay nói.

Chương 1377

Nếu Ngô Bất Chính không vào, thực ra anh ta cũng không sao.

Dù sao không gian bên trong đó cũng không thân thiện với anh ta.

Nhưng nếu Ngô Bất Chính nhất quyết muốn vào, thì anh ta cũng chỉ có thể liều mạng đi cùng.

Có anh ta đi theo, khả năng sống sót còn lớn hơn một chút.

Nếu ngay cả anh ta cũng không đi theo, thì Ngô Bất Chính gần như chắc chắn sẽ chết ở bên trong.

Vì sao ai cũng có thể nghĩ được, Ngô Bất Chính thực sự không có thực lực để tự mình thoát ra khỏi đó.

Để anh ấy trưởng thành thêm vài năm thì có lẽ còn được.

Nhưng để anh ấy bây giờ một mình xông vào Vẫn ngọc, chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Ngô Bất Chính nhìn Phan Tử, thậm chí giọng điệu còn pha chút van nài.

Tuy nhiên Phan Tử dường như đã quyết tâm, chỉ muốn làm theo những gì Tần Vũ đã dặn dò.

Ngô Tam Tỉnh không phản đối, có lẽ trong lòng ông đã ngầm đồng ý.

Mà những chuyện Tam gia dặn dò, anh ta từ trước đến nay đều không bao giờ trái lời.

Anh ta nhìn Ngô Bất Chính và Bàn Tử nói: “Tôi sẽ không giúp hai người, nếu hai người nhất quyết muốn vào, tôi cũng sẽ ngăn lại hai người!”Lời nói của Phan Tử không nghi ngờ gì đã dập tắt mọi hy vọng của Ngô Bất Chính và Bàn Tử.

Rõ ràng anh ta đã quyết tâm ngăn cản họ.

Bàn Tử thấy vậy bất lực thở dài nói: “Được rồi!

Xem ra Tiểu ca vì để ngăn chúng ta vào, đã không tiếc bỏ vốn lớn mà!” “Hạp Tử, Tiểu ca có đưa tiền cho cậu không?” “Nói đi, bao nhiêu tiền, Bàn gia tôi nghe thử!” Bàn Tử nhìn Hắc Hạp Tử nói đùa.

Tuy nhiên Hắc Hạp Tử lại cười nói: “Anh ấy không đưa tiền, nhưng cũng giống Phan Tử, dặn tôi đưa hai người ra ngoài!” “Không được vào Vẫn ngọc!” Bàn Tử nghe vậy lập tức cười phá lên: “Vẫn có người mời được cậu Hắc Hạp Tử ra tay mà không trả tiền sao?” “Cảm tình ra cậu cũng là kẻ bắt nạt yếu hơn, sợ mạnh hơn à, nếu vậy thì món nợ ân oán trước đây của chúng ta coi như hòa!” “Dù sao chúng ta cũng là đi theo Tiểu ca mà!” Hắc Hạp Tử cười cười, không tiếp lời.

Rõ ràng không muốn thảo luận chủ đề này.

Anh ta nhìn Ngô Bất Chính nói: “Cậu đừng cố chấp nữa, không có tôi và Phan Tử thì hai người không vào được đâu!” “Thà nghỉ ngơi cho tốt đi, đợi hai ngày nữa mà họ vẫn không ra, tôi sẽ đưa hai người rời đi!” Nói rồi anh ta còn giơ giơ gói đồ trong tay lên, ý tứ rất rõ ràng: Thức ăn của chúng ta cũng không còn nhiều.

Kiên trì hai ngày đã là giới hạn rồi.

“Mấy người!” Ngô Bất Chính tức đến không nhẹ, muốn phản bác nhưng căn bản không biết nên mở miệng thế nào.

Anh không ngờ Tần Vũ lại ngăn cản mình vào như vậy.

“Nếu các người không giúp, tôi sẽ tự mình nghĩ cách!” Nói rồi anh ta đi về phía lối vào.

Bàn Tử thấy vậy vội đi theo.

Sợi dây thừng bị cắt đứt đang nằm trên mặt đất.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy vậy, trong lòng đều có chút khó chịu.

Điều này rõ ràng là đang coi thường họ.

Ý gì chứ?

Ngăn cản mình vào, kết quả dây thừng lại vứt ở đây.

Rõ ràng là cho rằng, dù có đưa dây thừng cho các người, các người cũng không lên được.

Bàn Tử thấy vậy có chút bực mình, lớn giọng nói: “Mẹ nó, quá coi thường người khác rồi!” “Thiên Chân, lại đây Bàn gia tôi đưa cậu lên!” “Nói về sức lực, Bàn gia tôi chưa từng phục ai!” Ngô Bất Chính gật đầu, tăng tốc dẫm lên cánh tay Bàn Tử và được anh ta đẩy lên.

Nhưng sức của Bàn Tử dù lớn đến mấy cũng không thể ném một người lên cao mười mấy mét được.

Chỉ sau ba bốn mét, Ngô Bất Chính đã cảm thấy hai chân mình run rẩy.

Không kiên trì được bao lâu thì anh ta đã rơi xuống.

Anh ta không cam lòng tiếp tục thử.

Tuy nhiên, sau khi bị ngã ba bốn lần, cuối cùng anh ta cũng bỏ cuộc.

Dựa vào hai người họ, căn bản không thể lên được.

Do thân hình của Bàn Tử, việc anh ta có thể lên được thông đạo này hay không cũng là một vấn đề.

Vì vậy anh ta căn bản không cần phải thử.

Vật lộn mất nửa ngày, Ngô Bất Chính cũng thật sự mệt mỏi, liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Bàn Tử ngồi bên cạnh anh, vỗ vỗ vai anh nói: “Thiên Chân, hay là thôi đi, tôi nói câu này cậu không thích nghe đâu!” “Ở đây trừ hai người họ ra, chúng ta thật sự không lên được!” “Hơn nữa, chúng ta cũng không nhất thiết phải lên!” “Bàn gia tôi vẫn còn một ít tiền tiết kiệm, thực ra cũng không nhất thiết phải vào trong mò Minh khí đâu!” “Cùng lắm thì về, bán khối ngọc bội này đi, cũng đủ cho anh em chúng ta ăn uống vài năm rồi!” “Cậu nói có phải không!” Ngô Bất Chính nghe vậy thì nhìn Bàn Tử, nói: “Đây là chuyện Minh khí sao?

Tôi chỉ là không muốn lại bỏ Tiểu ca một mình ra ngoài nữa!” “Lần trước chúng ta đã bỏ anh ấy một lần rồi, lần này bất kể thế nào tôi cũng sẽ không bỏ anh ấy!” Bàn Tử bị chặn họng không nói nên lời.

Quả thật, trước đó ở Vân Thiên Cung, họ đã bỏ Tần Vũ lại, tự mình thoát ra.

Cuối cùng may mắn Tần Vũ mệnh lớn, mới cùng Ngô Tam Tỉnh và Pháo Vương sống sót trở về.

Nếu lần này còn bỏ anh ấy lại ở đây, quả thật có chút không nói được.

Cả hai người trong lòng cũng sẽ khó chịu.“Không thể lần nào cũng để Tiểu ca đến cứu chúng ta chứ, chúng ta ít nhất cũng phải có chút hữu dụng chứ!” Ngô Bất Chính nói.

Chương 1378

Bàn Tử nghe vậy có chút khó xử nói: “Cái đạo lý này chúng ta đều hiểu, nhưng vấn đề hiện tại là chúng ta không vào được chứ!” “Hai người họ lại không chịu giúp, chúng ta phải làm sao?” Ngô Bất Chính nghiến răng nói: “Không có điều kiện, tạo điều kiện cũng phải lên!” “Lần này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ Tiểu ca lại nữa!” “Cho dù trong Vẫn ngọc này có quái vật gì, tôi cũng phải vào tìm anh ấy!” “Tôi không muốn lần nào cũng là anh ấy đến cứu tôi!” “Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, cậu tự mình suy nghĩ xem, tại sao Tiểu ca lại nhất quyết không cho chúng ta vào!” “Đó chắc chắn là bên trong rất nguy hiểm!” Nói đến đây, Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, ánh mắt nghiêm túc nói: “Nhưng lẽ nào vì nguy hiểm mà chúng ta không vào nữa?” “Lần trước Tiểu ca đến cứu chúng ta, lần nào mà không nguy hiểm vạn phần!” “Dựa vào cái gì, cứ mãi để anh ấy đến cứu chúng ta, mà khi anh ấy gặp nguy hiểm, chúng ta lại chẳng giúp được gì!” “Cậu thấy nếu cứ như vậy, chúng ta còn xứng làm bạn với anh ấy sao?” “Còn Thiết Tam Giác?

Chúng ta, hai chúng ta chỉ là cái bình dầu của anh ấy thôi!” Một tràng lời nói của Ngô Bất Chính đều là xuất phát từ tận đáy lòng.

Chuyến đi thành quỷ hồ rắn này đã khiến anh rất mệt mỏi.

Sau đó lại trải qua chuyện chú Tam của mình không phải chú Tam của mình.

Anh có thể kiên trì đến bây giờ đã là kỳ tích.

Hiện tại sự không cam lòng, phẫn nộ và tuyệt vọng trong lòng anh là vô cùng lớn.

Vì vậy anh không muốn chỉ đứng chờ ở đây.

Vạn nhất Tần Vũ gặp nguy hiểm ở bên trong, lẽ nào họ cứ đứng đây chờ thu xác cho Tần Vũ sao?

Bàn Tử nghe xong trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

“Tôi thấy cậu nói có lý, đã vậy thì tôi sẽ đi cùng cậu!” “Xem ra việc quan trọng nhất lúc này là, làm sao chúng ta lên được chứ!”Ngô Bất Chính nhìn Phan Tử và Hắc Hạp Tử, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, rất nhanh một kế hoạch đã xuất hiện.

Anh ta ghé sát tai Bàn Tử thì thầm giải thích kế hoạch của mình.

Bàn Tử nghe xong liên tục khen ngợi: “Thiên Chân, cậu mà đã làm tới cùng thì đúng là mẹ nó không phải người nữa rồi!” “Nhưng Bàn gia tôi thích!” “Chúng ta chia nhau hành động!” Ngô Bất Chính lúc này chỉ một lòng muốn vào tìm Tần Vũ, căn bản không quan tâm lời khen của Bàn Tử rốt cuộc là đang khen hay đang mắng mình.

Hai người bàn bạc xong xuôi, liền chia nhau đi về phía Phan Tử và Hắc Hạp Tử.

Phan Tử lúc này đang nằm nghỉ trên mặt đất, thấy Bàn Tử đi về phía mình, liền nói: “Tử Bàn Tử, tôi khuyên cậu từ bỏ ý định đó đi, tôi sẽ không giúp cậu đâu!” “Tôi cũng mệt rồi, không lên được lần thứ hai đâu!” Bàn Tử nghe vậy cười nói: “Cậu nói gì thế, Bàn gia tôi là loại người cố chấp đó sao?” “Yên tâm đi, tôi đã thuyết phục Thiên Chân rồi, cậu ấy không đi nữa!” “Tôi tìm cậu là vì bụng hơi đói, tôi hết đồ ăn rồi, cậu lấy cho tôi chút gì ăn đi!” Phan Tử liếc anh ta một cái, cằn nhằn: “Mẹ kiếp, đồ ăn của lão tử cũng chẳng còn nhiều đâu!” “Cậu ăn ít thôi!

Cứ coi như giảm béo đi!” Nói rồi Phan Tử chuẩn bị lấy một gói bánh quy nén đưa cho Bàn Tử.

Tuy nhiên, ngay lúc Phan Tử quay đầu lấy đồ trong ba lô, ánh mắt

Bàn Tử chợt sắc lạnh, tiếp theo báng súng máy đánh chữ trong tay anh ta liền giáng mạnh vào sau gáy Phan Tử.

“Tử Bàn Tử, mẹ mày...” Tiếng chửi thề của Phan Tử chưa dứt, liền cảm thấy mắt tối sầm, cả người đã ngất xỉu.

Cảnh tượng này cũng khiến Hắc Hạp Tử giật mình, anh ta vội đứng dậy nhìn hai người nói: “Hai người làm gì vậy?” Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Ngô Bất Chính đã đến trước mặt anh ta và lên tiếng: “Đừng động đậy!” “Anh mà dám động thêm một cái, tôi sẽ chết ngay trước mặt anh!” Nói rồi Ngô Bất Chính liền rút dao găm ra, đặt vào trước ngực mình.Bàn Tử thấy vậy liền ngớ người, vội nói: “Ấy ấy!

Thiên Chân cậu làm gì vậy, không phải nói là uy hiếp Hắc Hạp Tử sao?

Sao cậu lại lấy dao chĩa vào mình thế, nhầm rồi nhầm rồi!” Lúc này Hắc Hạp Tử cũng ngớ người, sao lại có cách uy hiếp người khác như vậy?

Cầm dao chĩa vào mình, cái này gọi là uy hiếp kiểu gì?

Hắc Hạp Tử cười nói: “Ngô Bất Chính, cậu điên rồi sao, tôi đâu phải Tần Vũ, cậu lấy dao chĩa vào mình thì có tác dụng gì?” “Cậu đang đùa tôi à?” Tuy nhiên Ngô Bất Chính lại cười nhạt nói: “Hai chúng tôi không đùa anh, tôi rất rõ, với thân thủ của anh, tôi và Bàn Tử đều không chế phục được anh!” “Cho nên uy hiếp cũng cần chiến lược!” Bàn Tử nghe xong càng thêm mông lung.

Cho dù thủ đoạn uy hiếp Hắc Hạp Tử của Ngô Bất Chính là lấy chính mình làm con tin.

Nhưng cậu ta nói ra làm gì?

Chẳng phải điều này tương đương với việc nói cho anh biết, tôi chính là muốn uy hiếp anh.

Hơn nữa, con tin để uy hiếp lại là chính tôi.

Cái này có tác dụng sao?

Hắc Hạp Tử nhìn Ngô Bất Chính, lông mày hơi nhíu lại, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Quả nhiên, chỉ thấy Ngô Bất Chính dùng dao đặt vào ngực mình, mở miệng cười nói: “Hai chúng tôi không phải đối thủ của anh, uy hiếp anh dẫn đường anh hầu như sẽ không đồng ý!” “Nhưng tôi còn biết một cách có thể khiến anh thỏa hiệp!” “Đó chính là Tiểu ca!” Hắc Hạp Tử nghe vậy sững người.

Sau đó chỉ nghe Ngô Bất Chính nói: “Tiểu ca đã nhờ anh chăm sóc hai chúng tôi!” “Bảo anh đưa chúng tôi ra ngoài!” “Anh nói xem, nếu anh ấy ra ngoài nhìn thấy thi thể của tôi, anh ấy sẽ đối xử với anh thế nào?” Nói đến đây, Ngô Bất Chính cười cười nói: “Anh thử nghĩ xem, nếu để Tiểu ca ghi hận anh, anh nghĩ với thủ đoạn của anh, có trốn thoát được anh ấy không?” “Tôi đảm bảo, Tiểu ca sẽ như một bóng ma bám lấy anh!” “Mà tất cả những điều này vốn dĩ đều có thể tránh được!” “Chỉ cần anh đưa chúng tôi lên, cho dù chỉ là buộc chặt dây thừng, sau đó anh ra ngoài cũng được!” “So sánh giữa hai lựa chọn, anh nên biết chọn cái nào chứ!” Bàn Tử và Hắc Hạp Tử nghe đến đây về cơ bản đều đã hiểu.

Ngô Bất Chính đây là muốn đặt cược cả mạng sống để uy hiếp.

Tuy nhiên Hắc Hạp Tử cũng không phải dạng vừa, anh ta nhìn Ngô Bất Chính, sắc mặt cũng lạnh xuống: “Cậu đừng có mà hù dọa tôi, có giỏi thì cậu đâm đi, tôi muốn xem cậu có đủ dũng khí tự mình đâm một dao không!” “Thiên Chân đừng làm càn, thật sự không được thì chúng ta nghĩ cách khác đi!” Bàn Tử vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Tuy nhiên, hai người họ dường như đã đánh giá thấp quyết tâm của Ngô Bất Chính.

Chỉ thấy anh ta giơ tay lên, cầm dao găm nhằm vào ngực mình mà đâm xuống.

Mũi dao găm rất nhanh đã chìm vào ngực Ngô Bất Chính.

Hơn nữa, khoảng cách từ chuôi dao đến ngực Ngô Bất Chính cũng ngày càng ngắn lại.

Lần này Hắc Hạp Tử thực sự hoảng sợ, vội vàng lên tiếng: “Được rồi được rồi, cậu thắng!” “Thật sự bất lực, tôi đến đây rốt cuộc toàn gặp những người gì thế này!” “Từng người một đòi chết đòi sống, thật sự phục các người rồi!” Hắc Hạp Tử vừa nói vừa vứt ba lô xuống, nói: “Tôi có thể đưa các cậu vào, nhưng các cậu không được đi sâu, chúng ta đi vào một đoạn, nếu không có phát hiện gì thì phải ra ngoài!” “Được!” Ngô Bất Chính đáp ứng rất dứt khoát.

Lúc này nói vậy, đợi khi vào trong, đến lúc đó thế nào, chẳng phải mình anh ta nói là được sao.

Bản thân anh ta một lòng muốn đi, Hắc Hạp Tử còn có thể ngăn cản anh ta sao?

Chỉ cần lên được là được!Hắc Hạp Tử vô cùng cạn lời, liền gọi Bàn Tử đến giúp.

Còn Tần Vũ thì đã phân phối lại thức ăn.

Phần lớn đều để lại cho Phan Tử.

Ba người họ chỉ mang theo một ít, nếu theo phỏng đoán trước đó của họ, nơi này đã rất gần đích rồi.

Vậy thì hành trình chắc cũng không còn xa nữa.

Một lát sau, Hắc Hạp Tử đã buộc dây thừng xong.

Thấy Ngô Bất Chính đi tới như không có chuyện gì, anh ta không khỏi hỏi: “Cậu sao nhìn có vẻ không sao vậy?” “Cậu lừa tôi à?” Trước đó dao găm của Ngô Bất Chính rõ ràng đã đâm vào một chút, sao cũng phải có một vết máu chứ!

Chương 1379

Sao bây giờ đừng nói là vết máu, ngay cả quần áo cũng không rách.

Cái này đúng là sống thấy ma rồi.

Ngô Bất Chính cười một tiếng, lấy dao găm của mình ra.

Chĩa vào lòng bàn tay mình chọc một cái, ngay lập tức mũi dao găm liền lọt hẳn vào cán dao.

Cái này mẹ nó lại là loại dao găm dùng để biểu diễn ảo thuật.

Hắc Hạp Tử cảm thấy chỉ số IQ của mình bị sỉ nhục.

Nhưng vừa nãy đã đồng ý rồi, giờ muốn hối hận cũng đã muộn.

Ngô Bất Chính cười cười, nói: “Đây không phải đồ chơi, là dao găm thật, nhưng là loại có thể gấp lại được!” Nói rồi anh ta nhấn một nút phía trên, cả con dao dường như trở nên cứng cáp.

Cắt gọt hoàn toàn không thành vấn đề.

Và khi nhấn lại một lần nữa, cả con dao liền thụt vào.

“Cái này là do đoàn làm phim cung cấp, nhưng không ai dùng, tôi thấy khá hợp với mình nên đã lấy một cái!” “Được rồi, chúng ta đừng nói nhảm nữa, mau vào thôi!” Hắc Hạp Tử hoàn toàn cạn lời.

Rốt cuộc, mình lại thua bởi một con dao găm “đồ chơi”.

Cái này thì tìm ai mà nói lý đây.

Nhưng đại trượng phu một lời đã nói ra, bốn ngựa khó đuổi.

Đã đồng ý rồi, hối hận không phải phong cách của anh ta.

Hơn nữa, anh ta trước đó cũng đã nói rõ, khi vào bên trong nếu không có gì thì phải nhanh chóng rút lui.

Nếu có thể tìm thấy Tần Vũ, thì nghĩ cũng không nên quá sâu.

Nếu không tìm thấy, đến lúc đó họ cũng phải rút lui.

Ngô Bất Chính lúc này căn bản không quản nhiều như vậy, chỉ cần vào được là được rồi.

Ngay lập tức, Hắc Hạp Tử đi lên trước, sau đó kéo Ngô Bất Chính lên.

Cuối cùng, hai người họ mới hợp sức kéo Bàn Tử lên.

Việc này mất gần nửa giờ đồng hồ.

Đợi Bàn Tử lên đến nơi và thấy thông đạo bên trong rõ ràng rộng hơn mấy vòng, liền mắng: “Bà già Tây Vương Mẫu Mẫu này, rõ ràng là kỳ thị chúng ta Bàn Tử!” “Bên trong xây lớn như vậy, lối vào lại xây nhỏ như thế, công nhân thời xưa, hễ ai béo một chút thì chỉ có thể làm việc ở dưới, căn bản không vào được!” Ngô Bất Chính lúc này tâm trạng không tệ, nói: “Cậu nghĩ gì thế, phần lớn những người đến đây khai quật đều là nô lệ bị bắt về đó chứ!” “Cậu nghĩ nô lệ có cơ hội béo đến mức như cậu sao?” “Ai!

Cái đó chưa chắc, có những người thể chất là như vậy, uống nước thôi cũng mập!” Bàn Tử phản bác.

Ngô Bất Chính lười biếng tranh cãi vấn đề này với anh ta, thúc giục: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng lên đường đi!” Nói rồi định đi vào, nhưng Hắc Hạp Tử lại ngăn anh ta lại nói: “Tôi đi trước, nửa giờ nữa mà vẫn không tìm thấy người, chúng ta sẽ ra ngoài!” Ngô Bất Chính điểm cái gật đầu, trong lòng lại thầm cười: “Cứ đi nửa giờ trước đã, đến lúc đó có ra hay không thì tính sau cũng không muộn!” “Biết đâu mười phút là tìm được đích đến rồi sao?” Nghĩ vậy, ba người liền xuất phát.

Vẫn giống như lần trước Tần Vũ và đồng đội vào.

Khắp nơi đều là đá đen.

Họ cầm đèn pin, phạm vi chiếu sáng rộng hơn Tần Vũ và đồng đội khá nhiều.

Tốc độ tự nhiên cũng nhanh hơn một chút.

Chỉ sau nửa giờ, họ đã đến ngã rẽ nơi Tần Vũ ba người đã đi qua trước đó.

Nhờ có đèn pin, tầm nhìn của họ tương đối tốt hơn.

Bàn Tử mắt tinh nhanh chóng phát hiện ra dấu hiệu Tần Vũ để lại.

Vốn dĩ Hắc Hạp Tử đã định đưa họ quay về rồi.

Nhưng sau khi thấy dấu hiệu này, vẫn bị Ngô Bất Chính thuyết phục được.

Quyết định đi theo một đoạn nữa xem sao.

Nếu không tìm thấy dấu hiệu tiếp theo thì rời đi cũng không muộn.

Khoảng cách lộ trình ba tiếng rưỡi, nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ.

Nhưng có thể đuổi kịp hay không, thì tất cả đều phải xem ý trời rồi.

Đi sâu vào trong lối đi, vẫn là những con đường như trước.

Tuy nhiên, những lối đi này càng vào sâu dường như càng trở nên kỳ lạ, nhưng mức độ thay đổi không lớn, nên trong chốc lát không cảm nhận rõ ràng.

Nhưng sau nửa tiếng di chuyển, so với lúc mới vào, độ rộng đã thu hẹp đáng kể.

Bàn Tử lòng có chút lo lắng, vừa đi vừa nói: Thiên Chân, tôi e chúng ta không đi được bao lâu nữa đâu!

Cứ theo tình hình này, nhiều nhất hai tiếng nữa, lối đi này Bàn gia tôi sẽ không chui lọt được!

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: Không thể lâu đến thế, trừ khi chúng ta đang đi vòng vòng ở đây!

Nếu không cậu thử nghĩ xem, lộ trình hai tiếng đồng hồ, khối Vẫn ngọc này dù có lớn đến mấy, chúng ta cũng đã đi ngang qua rồi!

Nhất định không thể lâu như vậy được!

Chương 1380

Bàn Tử lại có suy nghĩ khác, nói: Đâu phải là không có khả năng, nếu chúng ta cứ luẩn quẩn ở đây thì sao?

Những hang động bên trong Vẫn ngọc này giống hệt mê cung!

Rất dễ đi lạc!

Này, chúng ta cũng đã đi gần hai mươi phút rồi, đã thấy ký hiệu thứ hai mà Tiểu ca để lại chưa?

Đừng có đi nhầm đường!

Nghe thấy tiếng Bàn Tử, tốc độ của mọi người đều chậm lại, vừa đi vừa tìm kiếm ký hiệu.

Phải nói rằng, ký hiệu mà Tiểu ca để lại này vẫn rất tiện lợi.

Ít nhất là từ đầu đến giờ, đều không gặp phải vấn đề gì.

Ngoại trừ việc khá tối tăm và ngột ngạt, những chuyện khác đều ổn.

Mọi người đi thêm gần mười phút, quả nhiên lại nhìn thấy một ngã rẽ.

Tương tự, ở một trong những ngã rẽ đó, cũng có khắc một ký hiệu.

Trông có vẻ hệt như cái mà Tần Vũ đã để lại.

Ba người thấy vậy mừng rỡ, lập tức không nói thêm lời thừa, chạy về phía ngã rẽ có ký hiệu.

Để tiết kiệm điện, chỉ có Hắc Hạp Tử đi phía trước bật đèn đội đầu.

Còn Bàn Tử và Ngô Bất Chính đi phía sau, không bật đèn pin.

Như vậy tuy tiết kiệm điện, nhưng Bàn Tử và Ngô Bất Chính phía sau hầu như chẳng nhìn thấy gì.

Ánh sáng xung quanh dường như cũng bị bóng tối nuốt chửng.

Ba người chạy vào ngã rẽ theo ký hiệu.

Chưa đầy năm phút, Bàn Tử đột nhiên lảo đảo suýt ngã xuống đất.

May mà Hắc Hạp Tử phía trước dừng lại, đỡ lấy hắn, nhờ đó hắn mới không ngã sấp mặt.

Hắc Hạp Tử hỏi: Cậu đã thế này rồi mà còn không chịu quay lại?

Thành thật mà nói, kể từ khi vào Vẫn ngọc, lòng hắn vẫn luôn căng thẳng.

Nhưng Ngô Bất Chính và Bàn Tử sống chết không chịu ra ngoài, hắn cũng chẳng còn cách nào.

Lúc này nếu có thể nhân cơ hội này mà ra ngoài thì cũng không tệ.

Tuy nhiên, hắn hiển nhiên vẫn đánh giá thấp quyết tâm của Ngô Bất Chính và Bàn Tử.

Hai người căn bản không nghe.

Bàn Tử nghi hoặc nói: Không đúng!

Vừa nãy tôi hình như đụng phải thứ gì đó!

Là thứ đó vấp tôi một cái, nên tôi mới suýt ngã!

Mấy người không đụng phải sao?

Bàn Tử hỏi, nhưng Hắc Hạp Tử và Ngô Bất Chính đồng thời lắc đầu, biểu thị không đụng phải bất kỳ thứ gì.

Bàn Tử thấy kỳ lạ, liền bật đèn đội đầu của mình chiếu sang một bên.

Vừa chiếu tới, ba người đều sững sờ.

Chỉ thấy bên chân Bàn Tử quả nhiên có một thứ.

Đó là một cái vò sành bị hắn làm đổ xuống đất.

Ít nhất cũng to bằng cái thùng đựng nước.

Hơn nữa, miệng vò còn được bịt kín bằng bùn đất.

Trông có vẻ hơi quen thuộc.

Ba người Ngô Bất Chính nhanh chóng phản ứng lại.

Cái vò đất đó chẳng phải là loại nhân đầu quán mà nhân viên đoàn làm phim đã đào được ở Ma Quỷ Thành trước đây sao?

Bên trong toàn là đầu người, từng cái một.

Trong đó, mỗi cái đầu người đều chứa đầy Thi miết vương.

Chuyện này họ vẫn còn nhớ rõ mồn một, không thể nhầm lẫn được.

Nhưng sao ở đây cũng có thứ này?

Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì đó, nói: Ê ê Thiên Chân, cậu trước đây chẳng phải nói thứ này là đồ vật đặc hữu của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc sao?

Chẳng lẽ những cái nhân đầu quán được tiến cống đó đều bị chất đống ở đây?

Chương 1381

Mẹ kiếp, vậy chẳng phải là nói, bên trong Vẫn ngọc này chính là nơi Tây Vương Mẫu Mẫu cất giấu bảo bối sao!

Mẹ kiếp, vậy chẳng phải chúng ta sắp phát tài rồi à!

Ngô Bất Chính xua tay nói: Phát tài hay không tôi không biết, nhưng tôi biết, cậu phải cẩn thận đấy!

May mà vừa nãy không va vỡ, nếu những cái nhân đầu quán này mà bị ai đó làm vỡ!

Vậy thì chúng ta vừa nãy đã chết rồi!

Bàn Tử vội gật đầu, sự tình đúng là như vậy.

Nơi đây không gian hạn chế, nếu thật sự thả hết Thi miết vương ra ngoài.

Đến lúc đó họ sẽ thực sự chết thẳng cẳng.

Ba người tạm dừng đơn giản sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Để phòng ngừa vạn nhất, cả ba người đều bật đèn đội đầu.

Và tiếp theo họ phát hiện, số lượng nhân đầu quán loại này phía trước quả nhiên không ít.

Hầu như mỗi cách một hai mét lại có hai ba cái.

Thậm chí đến cuối cùng, hầu như trong vòng một mét đã có mấy cái.

Có cái còn chồng chất lên nhau, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Ba người thấy vậy, lòng không khỏi dâng lên.

Bởi vì họ phát hiện, trong số những nhân đầu quán này, có cái đã vỡ rồi.

Bên trong có từng cái đầu lâu khô héo.

Hiển nhiên chứng tỏ đã chết không ít thời gian rồi.

Những cái đầu lâu lộ ra ngoài đó không có gì bên trong.

Có thể năm đó cùng với việc vò bị vỡ, những Thi miết vương đó đã bay đi mất rồi.

Nên nơi này mới có nhiều nhân đầu quán bị hỏng như vậy.

Ba người lại đi thêm mười phút, lúc này Hắc Hạp Tử đi phía trước đột nhiên dừng lại.

Ngô Bất Chính và hai người phía sau thấy vậy đều vội hỏi có chuyện gì, sao không đi nữa?

Hắc Hạp Tử nghiêng người nhường đường, ý tứ rất rõ ràng là muốn đi thì các người đi.

Lần này hai người càng thêm ngơ ngác.

Ngô Bất Chính thò đầu ra nhìn.

Vừa nhìn thấy, cả người hắn hoàn toàn ngây ra.

Chỉ thấy lối đi phía trước đã đến tận cùng.

Và ở cuối đường, vô số mảnh vỡ vò sành vứt trên mặt đất, đã bị phá hoại tan tành.

Và một thứ màu đỏ khổng lồ, đang nằm trên những mảnh vỡ đó.

Thứ đó không thể nói rõ là gì.

Quay lưng về phía họ, dường như đang nghỉ ngơi.

Toàn thân bất động, không biết sống hay chết.

Mọi người nhìn tò mò, đều không biết đây là thứ gì.

Bàn Tử bạo gan đi thêm hai bước, cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Đó dường như là một con côn trùng khổng lồ, ít nhất cũng to bằng cái máy giặt.

Khi Bàn Tử nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì, cả người hắn không kìm được nuốt nước bọt, sau đó nhanh chóng lùi lại.

Ngô Bất Chính và Đoàn Vô Kỵ đều tò mò, rốt cuộc đó là thứ gì.

Thế là nhìn hắn, đợi hắn giải thích.

Nhưng ai ngờ, Bàn Tử lại ra hiệu đừng hỏi, kêu gọi họ mau chạy!

Lần này hai người cũng hơi ngây ra.

Bàn Tử thấy họ vẫn chưa hiểu, liền chỉ vào nhân đầu quán trên mặt đất.

Lại chỉ vào thứ kia.

Nhưng hai người vẫn không hiểu.

Bàn Tử sốt ruột đến nỗi dứt khoát không giải thích nữa, chỉ ra hiệu cho hai người mau chạy là xong.

Lần này hai người cũng biết chắc không phải thứ gì tốt đẹp.

Chương 1382

Tuy nhiên, ba người vừa quay người định bỏ chạy.

Ngô Bất Chính đột nhiên lảo đảo chân, lại làm cái nhân đầu quán gần nhất bị văng ra xa hai ba mét.

Cả cái vò đất tức thì nứt toác, một cái đầu người tròn xoe lăn ra ngoài.

Hầu như cùng lúc đó họ cảm giác có thứ gì đó phía sau động đậy.

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thứ màu đỏ khổng lồ kia đã xoay người lại.

Hai cái ngàm lớn mở ra đóng vào, đúng là miệng.

Còn thứ đó thì họ quá đỗi quen thuộc rồi.

Chẳng phải Thi miết vương thì là cái gì.

Nhưng cái Thi miết vương to đến mức này thì họ nằm mơ cũng không nghĩ tới!

Bàn Tử hét lên: Hai thằng xui xẻo kia, bảo chạy thì không chịu, cứ muốn hỏi, Thi miết vương to đùng như thế mà không chạy thì đợi làm món khai vị à?

Mau chạy đi!

Cùng lúc Bàn Tử dứt lời, cái vò đất bên cạnh bị Ngô Bất Chính làm đổ xuống đất cũng gần như đồng thời vỡ tung.

Trong cái đầu người bên trong, vô số đốm sáng màu đỏ hiện ra, hiển nhiên chính là từng con Thi miết vương.

Tuy nhiên những con Thi miết vương này có lẽ đang ở trạng thái vừa mới phục sinh, bất kể là tốc độ hay độ linh hoạt đều không cao.

Hơn nữa lúc này phần lớn còn chưa biết bay, đều đang xòe cánh, muốn thử bay.

Ba người lúc này đều sợ đến tái mặt, nào dám chậm trễ nửa phần.

Phía trước có bầy Thi miết vương, phía sau có một con Thi miết vương siêu to khổng lồ.

Điều này đơn giản là chẳng khác nào đến Quỷ Môn Quan.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, có lẽ sẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Ba người gần như dốc hết sức bình sinh, điên cuồng chạy về phía trước.

Trên đường đi cũng không biết đã làm đổ bao nhiêu nhân đầu quán.

Nhưng lúc này đều không màng tới nữa, chạy thoát ra ngoài mới là quan trọng nhất.

Nếu không lát nữa bị con Thi miết vương khổng lồ kia cắn chết, cũng chẳng tốt đẹp gì.

Ngô Bất Chính còn chưa từng thấy con Thi miết vương nào lớn đến vậy.

Cũng có thể là do kinh nghiệm xuống mộ nhiều rồi, lúc này hắn lại không kìm được muốn quay lại nhìn xem con Thi miết vương đó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Vừa quay đầu, hắn liền nhìn thấy, cách hắn chưa đầy hai mét phía sau, một con côn trùng khổng lồ màu đỏ to như con đỉa trâu đang há to cái miệng.

Thứ đó dường như không kén ăn, đi qua những cái đầu người lăn ra từ nhân đầu quán, lại há miệng nuốt chửng luôn.

Thậm chí có rất nhiều Thi miết vương còn chưa kịp bay ra, đã hoàn toàn bị nó nuốt chửng.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà không kìm được nuốt nước bọt.

Cảm giác cổ mình lạnh toát.

Nếu cái này mà cắn vào cổ mình, chắc là lập tức đầu lìa khỏi xác.

Hơn nữa lúc này trong đầu hắn vẫn còn văng vẳng cảnh tượng vừa nãy con Thi miết vương kia há miệng nuốt chửng đầu người tế phẩm.

Những cái ngàm xung quanh miệng đó, còn có những nếp nhăn thậm chí là cái nuốt chửng đó.....

Ngô Bất Chính thật sự không dám nghĩ nữa, cảnh tượng đó đơn giản là khiến hắn buồn nôn, không kìm được muốn ói ra.

Và lúc này tiếng động xung quanh cũng ngày càng lớn, con Thi miết vương khổng lồ kia thể hình quá lớn.

Hầu như bất cứ nơi nào nó đi qua, những nhân đầu quán hai bên đều bị nó nghiền nát.

Nhưng điều này cũng có một lợi ích.

Đó là vì thể hình nó quá lớn, ngược lại đã tiện đường nuốt chửng rất nhiều con Thi miết vương còn chưa kịp bay lên.

Ngay cả khi còn sót lại một số con không bị nuốt chửng, thì về cơ bản cũng đều bị nó chặn ở phía sau.

Trong chốc lát lại không có con Thi miết vương nào khác đuổi theo.

Bàn Tử chạy đến mức đã hơi thở dốc, hét lên: Không được rồi, con Thi miết vương đó nhanh quá, chúng ta không chạy lại nó đâu!

Không được thì chiến với nó đi!

Chiến?

Lấy cái gì mà chiến?

Con Thi miết vương đó to bằng con đỉa trâu rồi, cậu định dùng tay không mà đánh nhau với nó à?

Ngô Bất Chính mắng.

Chương 1383

Bàn Tử phản bác: Thiên Chân, tuy Bàn gia tôi sức mạnh như trâu, nhưng tôi chỉ có hai tay, thứ đó có cả mấy chục cái chân, đúng là 'song quyền nan địch tứ thủ' a!

Mạnh như Bàn gia cũng chỉ đành chịu thua thôi!

Hắc Hạp Tử bên cạnh thấy đến lúc này mà hai người họ còn có thể đùa giỡn, lập tức mắng: Mẹ kiếp, tao theo hai đứa mày vào đây để làm gì hả?

Ai còn bình nhiên liệu trên người, muốn chạy thoát ra ngoài gần như không thể, bắt buộc phải thiêu chết nó!

Lúc này hai người Bàn Tử mới hiểu ra.

Bọn họ đi suốt quãng đường này ít nhất cũng đã thâm nhập hơn một tiếng đồng hồ.

Con đường dài như vậy, làm sao có thể chạy thoát khỏi con Thi miết vương đó được.

Hơn nữa địa hình ở đây như mê cung, chỉ cần không cẩn thận chạy nhầm chỗ, rất có khả năng sẽ bị mắc kẹt chết ở đây.

Nghĩ đến đây, hai người Bàn Tử vội vàng lục lọi ba lô.

Bàn Tử tìm thấy trong ba lô một bình nhiên liệu cầm tay còn lại nửa bình.

Lượng này hiển nhiên không đủ.

Ngô Bất Chính đột nhiên hét lên: Tôi đây còn một hộp nhiên liệu rắn!

Hắc Hạp Tử nghe vậy không khỏi mừng rỡ, vội vàng nhận lấy.

Loại nhiên liệu rắn này thực ra giống như thạch vậy, là nhiên liệu lỏng được nén lại.

Có đặc tính khó cháy, dính.

Chỉ cần chạm vào, về cơ bản sẽ dính một ít.

Lúc trước khi họ đánh con song lân cự mãng, chính là bôi nhiên liệu rắn lên.

Chỉ cần ném lên thân rắn, sẽ không rơi xuống.

Nhưng lúc này Hắc Hạp Tử cũng không có thời gian để chọn lựa kỹ càng.

Hắn rút dao găm ra, cạy một cục rồi ném xuống đất.

Cục này nối tiếp cục kia.

Cậy ròng rã năm phút, cả một bình lớn nhiên liệu rắn đều đã gần cạn.

Hắn lúc này mới hét lên: Thiêu nó!

Bàn Tử sớm đã nhịn một bụng bực tức rồi.

Nghe thấy lời này, lập tức dừng lại, đợi hai người kia chạy qua.

Bình nhiên liệu cầm tay tức thì bốc cháy.

Một luồng lửa phun ra, gần như đồng thời phun trúng vào con Thi miết vương đang truy đuổi sát nút phía sau.

Con Thi miết vương đó đuổi theo suốt, trên bụng không biết đã dính bao nhiêu nhiên liệu rắn.

Ngọn lửa vừa chạm vào, tức thì bốc lên một quả cầu lửa.

Ngọn lửa lập tức nhấn chìm nó.

Hơn nữa, điều này còn chưa kết thúc, chỉ thấy ngọn lửa theo đường thẳng mà nhiên liệu rắn trên mặt đất bị nó kéo ra, cháy lan vào sâu trong lối đi.

Trong chốc lát, toàn bộ lối đi đều được thắp sáng.

Vô số Thi miết vương còn chưa kịp bay tới, đã bị lửa lớn thiêu thành tro.

Còn con Thi miết vương lớn nhất thì bị thiêu cháy kêu răng rắc.

Nó vẫn chưa từ bỏ ý đồ, còn muốn vồ người.

Hắc Hạp Tử cầm súng bắn tỉa lên, vài phát bắn điểm xạ, đánh cho nó lùi lại mấy bước.

Dần dần, bị lửa lớn thiêu cháy hoàn toàn không còn động tĩnh gì.

Mấy người nhìn ngọn lửa bùng cháy dữ dội, trong lòng đều rất kinh ngạc.

Kích thước của con Thi miết vương này thật sự quá bất thường.

To bằng con đỉa trâu nhỏ, thể hình này so với Thi miết vương mà họ từng gặp trước đây, đơn giản là hoàn toàn hai khái niệm khác nhau.

Nhưng đã từng chứng kiến loại Thi miết vương cỡ nhỏ mà đã lợi hại đến vậy.

Mọi người tự nhiên cũng không dám coi thường con Thi miết vương cỡ lớn này.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển nói: Cái quái gì thế này mới là Thi miết vương thật sự chứ, những con Thi miết vương mà chúng ta từng thấy so với con này, chỉ có thể coi là lũ con nít!

Nhưng mà nói cũng lạ, con Thi miết vương to như vậy sao trước đây chưa từng thấy bao giờ!

Hơn nữa, con Thi miết vương này hình như không biết bay a!

Ngô Bất Chính nói: Bên ngoài chưa từng thấy cũng là bình thường, đây là Vẫn ngọc, không những từ trường mạnh, mà bức xạ cũng có lẽ rất lớn!

Chương 1384

Đây rất có thể là một loại Thi miết vương biến dị!

Thể hình lớn như vậy, nếu nó còn biết bay thì mới là chuyện quỷ dị!

Nói rồi Ngô Bất Chính xua tay nói: Không nói mấy chuyện này nữa, may mà đã giải quyết xong, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại!

Tiểu ca để lại ký hiệu, chứng tỏ họ đi chính là con đường này a!

Sao bên trong lại là đường cụt a!

Mọi người nghe vậy lúc này mới nhớ ra vấn đề này.

Bàn Tử nói: Có khi nào chúng ta nhầm rồi không, ý của Tiểu ca để lại ký hiệu là con đường đó nguy hiểm, chúng ta phải đi con đường không có ký hiệu?

Ngô Bất Chính lắc đầu: Cái này không thể nào, nếu theo lời cậu nói, ở ngã rẽ đầu tiên chúng ta đã đi nhầm rồi!

Làm sao có thể còn nhìn thấy cái thứ hai!

Nhưng mà tình huống hiện tại quả thực có chút phiền phức!

Chẳng lẽ Tiểu ca bọn họ thân thủ tốt, không kinh động con Thi miết vương này, sau đó ở bên trong tìm được mật đạo?

Điều này cũng có khả năng.

Nhưng bọn họ vừa nãy ở bên trong quả thực không nhìn thấy có mật đạo nào.

Nên khả năng này dường như rất thấp.

Đột nhiên Hắc Hạp Tử bên cạnh mở miệng nói: Hai người có phải đã dẫn sai đường rồi không, cái ký hiệu này rõ ràng là ở lối đi khác mà!

Đường mà hai người dẫn sao lại là cái có Thi miết vương?

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, đều vội vàng chạy tới nhìn.

Vừa nhìn thấy, hai người đều ngây ra.

Bọn họ trước đó nhớ rất rõ ràng a!

Ký hiệu rõ ràng là ở bên kia, lúc này sao lại thay đổi rồi!

Ký hiệu này rõ ràng có vấn đề a!

Ba người đối mặt với tình huống này, đều hơi hoảng loạn.

Bàn Tử gần như đồng thời đã thốt lên: Chỗ quái quỷ này mẹ nó có ma!

Quả nhiên địa bàn của Tây Vương Mẫu Mẫu không có thứ gì bình thường, bây giờ phải làm sao?

Ngô Bất Chính vội vỗ vỗ Bàn Tử, bảo hắn đừng hoảng loạn, nói: Cậu đừng hoảng trước đã, tuy không biết rốt cuộc bên trong Vẫn ngọc này là tình huống gì!

Nhưng vẫn có một tin tốt!

Bàn Tử nghe vậy sững sờ vội hỏi tin tốt gì, cậu có phải đã phát hiện ra điều gì không.

Ngô Bất Chính chỉ vào ký hiệu nói: Chúng ta ít nhất đã quay lại ngã rẽ này!

Bàn Tử nghe vậy suýt nữa thổ huyết, cái này gọi là tin tốt gì chứ.

Đơn giản là chẳng khác nào không có gì cả!

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: Tuyệt đối đừng nghĩ như vậy, tình hình hiện tại chúng ta vẫn chưa rõ!

Rốt cuộc là quỷ che mắt, hay là thứ gì khác chúng ta hiện tại vẫn chưa rõ!

Nhưng ký hiệu mà Tiểu ca để lại chắc chắn không sai!

Có điều con đường tiếp theo chúng ta có lẽ phải tìm cách để phán đoán ký hiệu của Tiểu ca, rốt cuộc là thật hay giả!

Ví dụ như lần này, nếu không phải chạy nhanh, có lẽ đã chết rồi!

Bàn Tử gật đầu, Hắc Hạp Tử bên cạnh thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hắn trong lòng cũng rõ, đã đến nước này, muốn thuyết phục hai người quay về là điều không thể.

Con đường này cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng hắn xưa nay không đánh trận mà không chuẩn bị, mở miệng nói: Các người muốn tiếp tục đi sâu tôi không cản, nhưng ít nhất phải giải quyết trước vấn đề làm sao phân biệt ký hiệu của Tần Vũ là thật hay giả!

Giải quyết được cách này, chúng ta hãy tiếp tục đi sâu!

Ngô Bất Chính gật đầu.

Điều này quả thực là việc cấp bách.

Nhưng làm thế nào để phân biệt đây?

Điều này lại khiến người ta không biết phải làm sao!

Bàn Tử thấy hai người đều không nói nữa, hiển nhiên đều đang nghĩ cách.

Bất đắc dĩ liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Chương 1385

Hắn cũng thật sự mệt không chịu nổi, đối với hắn mà nói, chạy bộ vĩnh viễn là hoạt động mệt mỏi nhất.

Nếu không phải con Thi miết vương kia quá khổng lồ, hắn còn hận không thể liều mạng với đối phương một phen.

Bàn Tử ngồi trên mặt đất nói: Ai!

Trước đây cứ nghĩ livestream là phiền phức, bây giờ mới phát hiện thực ra livestream cũng khá tốt đấy chứ!

Ít nhất là có thể giao lưu từ xa!

Bây giờ hay rồi, hoàn toàn mất liên lạc với Tiểu ca rồi!

Ngô Bất Chính nghe vậy lườm Bàn Tử một cái nói: Cậu có thời gian nghĩ mấy chuyện này thà rằng suy nghĩ xem, những ký hiệu này rốt cuộc vì sao lại xảy ra sự biến đổi này!

Bàn Tử nghe vậy cười nói: Thiên Chân, nói cậu Thiên Chân, cậu đúng là Thiên Chân thật!

Những ký hiệu này rõ ràng là có ma quỷ!

Cậu mà đi phân tích ý đồ của quỷ, chỉ có một khả năng cậu phân tích đúng, đó là cậu cũng biến thành quỷ!

Nếu không, cậu căn bản không biết quỷ đang nghĩ gì đâu!

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng bất đắc dĩ, quả thực cậu đi phân tích ý đồ của quỷ, thì phân tích kiểu gì?

Dù sao cậu cũng không phải quỷ mà!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đã là ở trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chẳng lẽ con quỷ này chính là Tây Vương Mẫu Mẫu?

Ngô Bất Chính nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng Bàn Tử nghe vậy thấy không đúng lắm, nói: Cái đó cũng chưa chắc a, nơi này từ trước đến nay không biết đã chết bao nhiêu người rồi!

Vạn nhất là nô lệ bị tàn hại lòng không cam chịu hóa thành lệ quỷ thì sao?

Hơn nữa, hình như từ trước đến nay lệ quỷ rất nhiều đều là nữ quỷ!

Cậu nói là nam quỷ, chúng ta còn có thể mời nó hút điếu thuốc, hàn huyên!

Nữ quỷ thì khó đối phó rồi, Bàn gia tôi cũng không thể hy sinh sắc đẹp của mình được chứ!

Cút đi!

Dù là nữ quỷ, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn trúng Tiểu ca, còn cái thể hình của cậu đơn giản là giống.....

Ngô Bất Chính một câu nói chưa dứt, đột nhiên liền nghĩ ra điều gì đó.

Bàn Tử còn muốn lý luận về thân hình của mình, Ngô Bất Chính vội xua tay bảo hắn đừng nói nữa: Tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề!

Chúng ta không phải là đợt đầu tiên đi vào, nếu nơi này thật sự có ma quỷ, vậy chắc cũng đi theo Tiểu ca bọn họ rồi!

Không có lý do gì lại đi theo chúng ta, đợt người thứ hai!

Hơn nữa, nếu có ma quỷ, đã thay đổi cả ký hiệu rồi, tại sao không trực tiếp nhốt chết chúng ta trong lối đi đó!

Mà lại để chúng ta thoát ra ngoài, điều này không hợp lý a!

Hắc Hạp Tử đã nghĩ ra điều gì đó, chen lời nói: Ý cậu là, con quỷ đó chủ yếu vẫn là nhắm vào Tần Vũ bọn họ, chỉ là ảnh hưởng đến cả chúng ta ở đây thôi!

Và theo việc họ tiếp tục đi sâu, tôi đoán những thay đổi ở đây sẽ dần biến mất!

Cho nên, ký hiệu lại trở về như cũ?

Ngô Bất Chính vội gật đầu, đây chính là ý mà hắn muốn biểu đạt.

Bàn Tử nghe vậy vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất, nói: Mẹ kiếp, vậy chẳng phải chúng ta chỉ cần đảm bảo tốc độ đừng quá nhanh, luôn ở ngoài phạm vi ảnh hưởng của con quỷ đó!

Là có thể theo kịp họ rồi sao?

Ngô Bất Chính vội gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy liền kêu lên: Vậy chúng ta còn đợi gì nữa, mau đi thôi!

Lâu như vậy rồi, con quỷ đó chắc chắn cũng đã đi xa rồi!

Mọi người thấy có lý, lập tức không chần chừ nữa, thu dọn đồ đạc tiếp tục lên đường.

Suy đoán thì đã có, bây giờ chỉ còn thiếu thực tiễn nữa thôi!

Mọi người không ngừng nghỉ bắt đầu lên đường.

Và lần này để đảm bảo an toàn, tốc độ của họ không nhanh.

Đi ròng rã nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng phía trước lại xuất hiện một ngã ba, hơn nữa, lại còn là một ngã tư.

Còn ký hiệu lần này, lại chỉ thẳng về phía trước.

Ba người không dám chạy lung tung, Bàn Tử nhìn Ngô Bất Chính hiển nhiên là đang đợi câu trả lời của hắn.

Ngô Bất Chính cẩn thận nhìn kỹ hai lối đi này.

Chương 1386

Sau một lát, chỉ vào lối đi có ký hiệu phía trước nói: Đi theo ký hiệu!

Khoan đã Thiên Chân, nếu không chúng ta đợi thêm chút nữa?

Vạn nhất chúng ta đi nhanh quá, con quỷ đó lại xuất hiện thì sao?

Bàn Tử vội nói.

Hắc Hạp Tử bên cạnh lại nói: Tốc độ của chúng ta sau đó không hề nhanh, hơn nữa nhìn tình hình ở đây, chắc là phải đi thẳng về phía trước!

Cậu làm sao biết?

Ở đây có tình hình gì?

Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính thấy Hắc Hạp Tử cũng đã chú ý, không khỏi trêu chọc Bàn Tử nói: Tôi nói Vương Phó Tư Lệnh này, năng lực nghiệp vụ của Mạc Kim Hiệu Úy như cậu có vẻ ngày càng kém đi rồi!

Tình hình ở nơi này cậu còn không nhìn ra sao?

Bàn Tử sững sờ, nhìn xung quanh quả thực không có tình hình gì: Tôi thật sự không nhìn ra, cậu nói thật đi, hình như trên đường đi này, tôi luôn ngửi thấy một mùi hôi thối thoang thoảng của xác chết!

Kỳ lạ thật, mấy người có ngửi thấy không?

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: Đâu có mùi hôi xác chết nào, có lẽ là mấy ngày không tắm rồi, mùi mồ hôi trên người cậu đó!

Xì, Bàn gia tôi mùi mồ hôi của chính mình còn không phân biệt được sao?

Đây chắc chắn là mùi xác chết, mấy người mau kiểm tra xem trên người tôi, có phải chỗ nào có vấn đề không!

Bàn Tử vội quay người để hai người kiểm tra.

Và hai người gần như đồng thời nhìn thấy, trên mông Bàn Tử ướt một mảng.

Dùng tay sờ vào còn dính dính.

Nhưng thứ này tuyệt đối không phải phân, bởi vì xung quanh còn có một ít thứ giống như chất dầu mỡ.

Mùi xác chết chính là từ thứ này truyền tới.

Cậu ngửi thấy từ khi nào?

Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử nói, chính là sau khi thoát chết, họ bắt đầu lên đường thì đã ngửi thấy rồi.

Ngô Bất Chính nghĩ, lúc đó Bàn Tử chẳng phải vừa hay ngồi dưới đất nghỉ ngơi sao?

Chẳng lẽ dưới đất còn có thứ gì?

Nghĩ vậy, hắn cẩn thận tìm kiếm xung quanh, rất nhanh quả nhiên phát hiện ra một ít thứ màu trắng giống như chất dầu mỡ.

Mùi xác chết chính là do thứ đó tỏa ra.

Đúng, chính là cái này!

Bàn Tử cũng rất chắc chắn nói.

Ngô Bất Chính nhìn thấy thứ này, lại nhìn kỹ ký hiệu, gần như có thể xác định rồi.

Hắn mở miệng nói: Xem ra không sai rồi, Tiểu ca bọn họ chắc là đi theo mùi xác chết này, đây có thể là do Lương Quỳnh sau khi bị thi hóa để lại!

Suy đoán của chúng ta không sai, chính là phía trước!

Xác định được phán đoán trong lòng, ba người lập tức không chần chừ nữa, xác định phương hướng phía trước bắt đầu tiếp tục lên đường.

Bàn Tử trong lòng thấy kỳ lạ, mở miệng hỏi: Tôi nói này, cái 'tình hình ở đây' mà cậu nói trước đây rốt cuộc là chỉ cái gì?

Ký hiệu của Tiểu ca, và thi thể của Lương Quỳnh còn có gì nữa?

Bàn Tử nhớ rất rõ, trước đây khi chưa phát hiện ra thứ có mùi xác chết kia.

Ngô Bất Chính dường như đã xác định phương hướng cùng Hắc Hạp Tử, lúc đó họ còn nói đến chuyện năng lực nghiệp vụ của Mạc Kim Hiệu Úy như mình không được.

Nhưng còn chưa kịp hỏi, thì đã phát hiện ra mùi xác chết.

Lúc này vừa đi đường, không khỏi lại nghĩ đến.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: Cậu nói cái này à, vậy chắc chắn là năng lực nghiệp vụ của cậu không được rồi!

Đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy, vậy mà ngay cả tình hình ở đây cũng không nhìn thấu được sao?

Tôi hỏi cậu, hang đạo này đào như thế nào?

Bàn Tử nghe vậy sững sờ, trong lòng nghĩ cái này và hang đạo có gì khác nhau?

Cái này rõ ràng là hai chuyện khác nhau a.

Nhưng chuyển ý niệm một cái, hắn dường như đã hiểu ra.

Hóa ra những lối đi ở đây vì đều là do con người đào đắp, nên trên vách đá đều có rất nhiều dấu vết khai thác.

Chương 1387

Và theo cách vào nước của Vũ Quý ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chỉ cần đi theo dòng chảy, nhất định sẽ đến được đây.

Còn đổi sang bên trong Vẫn ngọc này, tình huống cũng tương tự.

Chỉ cần đi theo hướng khai thác, hướng tổng thể chắc chắn sẽ không sai.

Chỉ là sẽ xuất hiện vấn đề ở một số ngã rẽ.

Ví dụ như cái ngõ cụt mà họ đã gặp Thi miết vương trước đó.

Nên dấu vết khai thác không thể trở thành điều kiện duy nhất.

Nhưng lại có thể giải quyết được lựa chọn tuyến đường trong phần lớn thời gian.

Cộng thêm ký hiệu mà Tần Vũ để lại, và mùi xác chết không biết ai để lại, về cơ bản cũng có thể phán đoán ra tuyến đường chính xác nhất rồi.

Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, cũng không khỏi giơ ngón cái lên với Ngô Bất Chính.

Thành thật mà nói, khối Vẫn ngọc này rất quỷ dị.

Tây Vương Mẫu Mẫu vì sao lại khai quật ra những lối đi như mê cung bên trong này.

Rốt cuộc cái cốt lõi nhất của Vẫn ngọc là gì, không ai biết.

Nên lúc này mấy người họ thân ở đây, cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ khó hiểu.

Còn có thể giữ được cái đầu tỉnh táo như vậy để phân tích vấn đề.

Sự trưởng thành của Ngô Bất Chính, điều đó quả thực ai cũng có thể thấy.

Ba người không nói nữa, cắm đầu đi về phía trước.

Tuy nhiên, điều mà cả ba không ngờ tới là, lần này chỉ đi chưa đầy mười phút.

Đột nhiên một âm thanh quỷ dị lại vang lên trong toàn bộ lối đi.

Âm thanh đó u u như đến từ u minh, bất kể là Bàn Tử hay Ngô Bất Chính thậm chí là Hắc Hạp Tử đều nghe rõ ràng âm thanh này.

Và âm thanh này cứ như đang thì thầm bên tai họ.

Đơn giản là nghe xong khiến ba người dựng tóc gáy.

Bàn Tử nhìn về phía hai người, trong tay không biết từ lúc nào đã rút ra Hắc Lư Đề Tử.

Hắn hỏi: Cậu.....các người có nghe thấy không?

Hình như là.....là một người phụ nữ!

Chỗ này thật sự có nữ quỷ a!

Bàn gia tôi trước đây chỉ đùa thôi, sao lại thật sự có nữ quỷ a!

Đừng nói nhảm!

Ngô Bất Chính ngắt lời hắn: Cậu thật sự định ở lại đây sống với nữ quỷ à!

Mẹ kiếp cái giọng này nghe sao mà đáng sợ thế a!

Hơn nữa, chỗ này làm sao có thể có người khác được!

Hắc Hạp Tử bên cạnh có vẻ bình tĩnh hơn vài phần, hắn nhìn hai người nói: Hai người có nghe rõ, nó nói cái gì không?

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lắc đầu, trên thực tế vừa nãy quá căng thẳng căn bản không chú tâm nghe nội dung âm thanh đó.

Hắc Hạp Tử nhíu mày nói: Hai lựa chọn, thứ nhất quay lại, chúng ta ra ngoài tiếp tục chờ!

Thứ hai, tăng tốc lên đường, Tần Vũ bọn họ đang ở phía trước, cho dù thật sự có nữ quỷ, chắc chắn cũng sẽ đối phó với họ trước!

Chúng ta phân tán ra quá bất lợi rồi, nếu không thể nhanh chóng hội hợp, vậy thì ra ngoài đừng gây thêm rắc rối cho họ!

Lời của Hắc Hạp Tử nói rất xác đáng.

Tuy nhiên lựa chọn thứ nhất, Ngô Bất Chính và Bàn Tử chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nếu không thì ngay từ đầu cũng đã không chọn đi vào rồi.

Mẹ kiếp, xông qua à?

Bàn Tử hỏi.

Thành thật mà nói, đã ở trong Vẫn ngọc này một thời gian không ngắn rồi, kết quả là vẫn chưa đi ra khỏi lối đi.

Tần Vũ bọn họ một người cũng chưa thấy, Bàn Tử đã có chút tức giận.

Ngô Bất Chính trầm tư một lát, cũng gật đầu.

Đúng như câu nói "là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được!" Cũng có một số chuyện, vẫn phải đối mặt thôi!

Lập tức ba người không nói nhảm nữa, bắt đầu tăng tốc lên đường.......

Và cùng lúc đó, ở phía trước cách họ còn một tiếng đồng hồ lộ trình.

Chương 1388

Đoàn Vô Kỵ sắc mặt tái nhợt, hắn nhìn Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ bên cạnh, giọng nói run run hỏi: Tam.....Tam gia, rốt cuộc đó là người hay là ma!

Không biết!

Ngô Tam Tỉnh nói.

Tần Vũ bên cạnh nói: Bắt lấy xem sao!

Nói rồi, Tần Vũ một bước như tên bắn đã lao về phía trước.

Hầu như cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh và Đoàn Vô Kỵ cũng vội vàng đi theo.

Tuy nhiên chỉ chưa đầy một phút, trước mặt họ đã xuất hiện một bức tường đá.

Ở đó có người nào đâu!

Cái này tuyệt đối là quỷ a, Tam gia chúng ta bị mắc kẹt ở đây đã gần nửa tiếng rồi!

Con đường tốt lành làm sao có thể nói mất là mất được?

Cái này chắc chắn là quỷ che mắt rồi!

Đoàn Vô Kỵ nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe mà lòng phiền, nói: Đừng nói nhảm được không?

Có cách thì nói, không có cách thì ngậm miệng lại!

Đoàn Vô Kỵ mặt già một trận khó xử, trong lòng lại có chút hối hận.

Ngay lúc âm thanh của người phụ nữ kia vừa vang lên, họ lại nhìn thấy trong lối đi tối tăm xuất hiện một bóng dáng người phụ nữ màu trắng.

Đoàn Vô Kỵ cũng coi như có chút bản lĩnh.

Nhưng ở trong Vẫn ngọc tối đen này mà nghe thấy âm thanh của người phụ nữ, vẫn khiến hắn không khỏi sởn gai ốc.

Âm thanh của người phụ nữ đó rõ ràng không phải của Lương Quỳnh.

Nhưng chỗ này làm sao có thể còn có người khác tồn tại chứ.

Vậy cô ta đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi!

Tần Vũ không để ý hai người, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào bức tường đá phía trước.

Bọn họ vốn dĩ đang tiến về phía trước trong lối đi.

Nhưng đột nhiên diêm quẹt tắt, đợi đến khi bật sáng lại, đã ở trong không gian kín mít bốn phía toàn là vách đá này rồi.

Và sau đó thì âm thanh quỷ dị của người phụ nữ kia vang lên.

Tất cả những điều này đến quá đột ngột.

Cho đến bây giờ họ vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc tất cả những điều này là chuyện gì.

Ngô Tam Tỉnh tuy là lão làng, nhưng lúc này cũng không khỏi hơi cạn kiệt mưu kế.

Ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Vũ, hiển nhiên là đang đợi hắn nghĩ cách.

Lúc này mọi người đều không mở phòng livestream, chỉ là bật chế độ ghi hình.

Nhưng nói thật, nếu họ muốn, nội dung những đoạn ghi hình này hoàn toàn có thể xóa bỏ.

Nên Ngô Tam Tỉnh căn bản không quan tâm.

Hắn cũng lười để ý đến Đoàn Vô Kỵ bên cạnh nữa, nhìn Tần Vũ nói: Cái đó chắc chắn là oan hồn của Tây Vương Mẫu Mẫu đang quấy phá, Tiểu ca đối phó một oan hồn cậu sẽ không bó tay chứ!

Tần Vũ không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu: Nó không phải oan hồn!

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy sững sờ, buông cái sừng tê giác đã nắm chặt trong túi ra.

Hắn nhanh chóng bước lên kiểm tra.

Lại phát hiện trên bức tường đá trước mặt Tần Vũ, lại có một vết lõm.

Vết lõm đó gồ ghề có trật tự, lại hệt như một khuôn mặt phụ nữ.

Chỉ là không có bất kỳ màu sắc nào, chỉ có một vết lõm.

Dường như là được khắc từ không khí trên vách đá.

Vết lõm đó ngày càng rõ nét, dần dần cả cổ, cánh tay cũng hiện ra.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra.

Tần Vũ cũng không biết rốt cuộc tình huống ở đây là gì.

Sao lại quỷ dị đến vậy.

Nhưng hắn biết, lối đi không thể tự nhiên biến mất được.

Tuy không biết người phụ nữ này rốt cuộc là ai, lại là thứ gì.

Chương 1389

Nhưng việc lối đi biến mất chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến cô ta!

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, ngay lập tức rút dao găm ra, sau đó một luồng máu tươi văng đi.

Khi máu tươi rơi xuống vách tường, trên vách tường đen kịt kia bỗng nhiên bốc lên một làn khói trắng.

Tiếp đó là một tiếng thét thảm thiết của phụ nữ vang lên.

Âm thanh nghe rợn người, như thể bị người ta xẻo mất một mảng thịt lớn, vô cùng thê thảm.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ nghe xong mặt mày tái mét, thầm nghĩ cái này mà không phải lệ quỷ thì là cái gì chứ!

Nhưng sao ở khu vực trung tâm Tây Vương Mẫu Cung lại có lệ quỷ chứ?

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu còn có sở thích nuôi tiểu quỷ sao?

Nhưng rất nhanh cả hai liền phủ định ý nghĩ này.

Điều này hiển nhiên là không thể.

Thời đó tạm không nói có chuyện nuôi tiểu quỷ hoang đường này hay không.

Dù có thì đường đường Tây Vương Mẫu lại đi dùng ư?

Rõ ràng là không thể.

Nhưng nếu không phải tiểu quỷ, vậy người phụ nữ này rốt cuộc là ai?Hai người đang ngây người, bỗng nhiên Tần Vũ phía trước đột nhiên lên tiếng hét: “Đi mau!” Định thần nhìn lại, hai người mới phát hiện, bức tường trước mặt Tần Vũ đã biến mất.

Lối đi ban đầu lại xuất hiện.

Ba người lập tức không chần chừ, lao thẳng vào lối đi phía trước.

Tuy nhiên, hành động của Tần Vũ dường như đã chọc giận người phụ nữ kia.

Ba người chạy điên cuồng, nhưng trên vách đá xung quanh, lại truyền đến tiếng vỡ vụn lách tách.

Tiếng vỡ vụn đó nghe rất kỳ lạ.

Trước đó bọn họ đã không ít lần phá hủy đường hầm để ngăn chặn sự tấn công của Kê quan xà và Song lân cự mãng.

Nhưng tiếng sập đổ đó so với lúc này căn bản có sự khác biệt về bản chất.

Đoạn Vô Kỵ chạy ở phía cuối, trong lòng thật sự không yên.

Vì vậy liền chiếu đèn về phía nơi có tiếng động phía sau, muốn nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Tuy nhiên, lần chiếu này suýt nữa đã dọa chết hắn.

Trên vách đá phía sau bọn họ, dày đặc những vết lõm.

Căn bản không dám nhìn kỹ.

Mới nhìn một cái đã thấy toàn là đầu của phụ nữ.

Những cái đầu đó như những bức bích họa được in trên vách đá.

Tuy không có màu sắc, nhưng những đường lõm hiện ra khuôn mặt, đơn giản là như thể trong vách tường đang chôn vùi vô số phụ nữ vậy.

Nhưng hắn biết điều này là không thể.

Đây là Vẫn ngọc, làm sao có người lại phong bế thi thể trong Vẫn ngọc được chứ.

Vì vậy chỉ có một khả năng, trong Vẫn ngọc này phong ấn một oán linh!

Tất cả những điều này chắc chắn là do oán linh gây họa.

Đoạn Vô Kỵ càng nghĩ càng thấy có vấn đề, nếu là Tống tử thì còn có thể đánh một trận.

Nhưng oán linh thì đối phó thế nào đây.

Hắn cũng chưa từng gặp phải tình huống oán linh như thế này bao giờ.

Nghĩ đến đây, hắn vội ngẩng đầu nhìn Tần Vũ ở phía trước nhất.

Muốn hỏi xem cậu có cách nào không.

Tuy nhiên, vừa ngẩng đầu lên hắn liền ngớ người ra.

Chỉ thấy phía trước còn ai nữa đâu.

Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ đều không biết đã đi đâu mất rồi.

Chỉ còn duy nhất lối đi đó, đen kịt không biết dẫn đến đâu.

“Tam gia, Tiểu ca!” Đoạn Vô Kỵ lên tiếng gọi.

Tuy nhiên, căn bản không có ai đáp lại hắn.

Trong lòng hắn sợ hãi, tự nhiên cũng không dám dừng bước.

Nghĩ rằng có thể là do tốc độ của mình quá chậm, vì vậy liền tăng tốc chạy về phía trước, muốn đuổi kịp hai người.

Chương 1390

Ai ngờ, thực ra lúc này bọn họ vẫn ở cùng nhau.

Tần Vũ cũng gặp phải tình huống tương tự.

Vừa quay đầu, Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng cậu ấy bình tĩnh hơn nhiều.

Hiển nhiên nữ quỷ kia lại đến gây sự rồi.

Cậu không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ, dần dần ánh sáng xung quanh đều biến mất.

Cả người cậu như thể đang ở trong khoảng không đen kịt.

Bốn phía đều là bóng tối, đen đến mức không thấy được năm ngón tay.

Chẳng thấy gì cả.

Tần Vũ ánh mắt lạnh như băng, tay nắm chặt dao găm, cảnh giác xung quanh.

Bỗng nhiên cậu chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một tia sáng trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người liền cảm thấy đau nhói.

Dùng tay sờ một cái, cánh tay mình lại xuất hiện một vết thương.

Quần áo đều rách.

Máu cũng chảy ra.

Tiếp đó lại là một tia sáng trắng.

Cánh tay còn lại cũng xuất hiện vết thương.

Tần Vũ không biết đây là chuyện gì, nhưng cậu biết, nữ quỷ này chắc chắn có đạo hạnh không tầm thường.

Thực ra nói là đạo hạnh, đó chỉ là cách hình dung mà thôi.

Tần Vũ không tin cái gì tu tiên vấn đạo, nói cho cùng cũng chỉ là những hiện tượng mà bọn họ không thể lý giải.

Tần Vũ bôi máu tươi trên cánh tay lên trán.

Khi cậu mở mắt lần nữa, cả người liền sững sờ.

Chỉ thấy một khuôn mặt người trắng bệch lại đối diện với cậu.

Gần như đã dán sát vào mũi cậu.

Cảnh tượng này ngay cả Tần Vũ cũng bị dọa không nhẹ, cậu gần như bản năng vung dao găm chém tới.

Tuy nhiên, điều cậu không ngờ tới là, dao găm của mình lại xuyên thẳng qua khuôn mặt người phụ nữ kia.

Cứ như thể khuôn mặt đó căn bản là linh hồn, không có thực thể vậy.

Tần Vũ vội lùi lại hai bước.

Muốn định thần nhìn rõ xem khuôn mặt trắng bệch kia rốt cuộc là ai.

Ai ngờ, khuôn mặt người phụ nữ trắng bệch đó lại biến mất trong không khí.

Nhưng một âm thanh lại vô cùng sắc bén vang lên: “Ngươi rốt cuộc là ai!” Âm thanh này ẩn chứa sự sắc bén và phẫn nộ.

Hơn nữa rõ ràng là giọng của một người phụ nữ.

Tần Vũ xem như đã nhìn rõ, nữ quỷ này đã quấn lấy mình rồi, lập tức giận dữ nói: “Ngươi lại là ai!” “Ta là ai?

Các ngươi dám biết sao!” Không ngờ nữ quỷ kia lại thật sự trả lời.

Điều này khiến Tần Vũ không kịp phản ứng.

Đã có thể giao lưu với ngươi, đó còn là quỷ sao?

M* nó, nơi này sẽ không thật sự có một người chứ!

Nữ quỷ lại lần nữa lên tiếng: “Cút!

Ta không muốn giết ngươi, cút ra ngoài!” Trong giọng nói của nữ quỷ ẩn chứa sự phẫn nộ.

Tuy nhiên Tần Vũ nghe xong lại nhíu mày.

Cậu chăm chú nhìn vào bóng tối phía trước, lạnh lùng nói: “Ngươi là Tây Vương Mẫu!” “Ta bảo ngươi cút!” Lời nói của Tần Vũ dường như đã chạm vào điểm yếu của đối phương.

Bóng dáng màu trắng lại lần nữa hiện ra, nhưng nó không dám lộ mặt, chỉ thoáng cái đã lao về phía Tần Vũ.

Gần như cùng lúc đó Tần Vũ cảm thấy trên người xuất hiện từng vết thương.

Căn bản không biết nữ quỷ kia rốt cuộc đã làm mình bị thương bằng cách nào.

Tần Vũ dùng ngón tay điểm vào mi tâm, quát lớn: “Kỳ Lân đạp quỷ, bách tà tị thoái!” Âm thanh vừa dứt, Tần Vũ liền lập tức xé toạc chiếc áo trên người đã rách nát.

Máu tươi đã nhuộm đầy hình xăm Kỳ Lân trên người cậu.

Chương 1391

Kỳ Lân đỏ rực như vị vương giả đạp lên ác quỷ, ngạo nghễ nhìn khắp thiên hạ.

Kỳ Lân đạp quỷ đồ, vốn là thần đồ, giống như tượng Quan Âm Tự Tại, đồ Như Lai trấn áp, đều là vật tịch tà.

Mặc dù Kỳ Lân đạp quỷ đồ trên người Tần Vũ ban đầu là để ghi lại một lộ tuyến của một địa phương.

Nhưng lộ tuyến được dung hợp trong Kỳ Lân đạp quỷ, bản thân công hiệu tịch tà của Kỳ Lân đạp quỷ vẫn còn.

Thêm vào đó Tần Vũ kế thừa huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu ca.

Lúc này huyết mạch và Kỳ Lân đạp quỷ đồ dung hợp, có thể nói lệ quỷ dù lợi hại đến đâu cũng căn bản không dám đến gần.

Tuy nhiên, điều Tần Vũ không ngờ tới là.

Nữ quỷ kia lại căn bản không sợ hãi.

Nó không còn che mặt nữa, nhìn hình xăm Kỳ Lân đạp quỷ đồ trên người Tần Vũ, cả người nó sững sờ tại chỗ.

Và Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của nó.

Tuy rằng trắng bệch, nhưng khuôn mặt đó rõ ràng chính là Tây Vương Mẫu!

Giống y hệt với pho tượng thế thân Tây Vương Mẫu bên ngoài!

Khoảnh khắc này, Tần Vũ cũng sững sờ.

Tuy nhiên điều khiến cậu càng kinh ngạc hơn là, oán linh của Tây Vương Mẫu kia lại đột nhiên quỳ xuống.

Giọng nói run rẩy nói: “Ân nhân!

Vô tri mạo phạm ân nhân, xin ân nhân tha lỗi!” “Không biết ân nhân, lần này là muốn đưa ai vào?” Lời nói này khiến Tần Vũ lập tức sững sờ.

Đưa ai vào?

Ý gì chứ?

Chẳng lẽ trước đây có rất nhiều người từng đưa người vào sao?

Đây không phải cổ mộ sao?

Sao lại thành ra như cái tự viện vậy, còn có thể đưa người vào nữa?

Tần Vũ cố gắng nén sự kinh ngạc trong lòng, nhìn đối phương nói: “Ngươi thật sự là Tây Vương Mẫu?

Đưa người vào là ý gì?” Người phụ nữ kia sững sờ, giữa hàng mày lại thêm vài phần nghi hoặc.

Nó nhìn Tần Vũ, giọng nói cũng lạnh đi vài phần: “Ngươi không phải người nhà họ Trương?

Ngươi rốt cuộc là ai?

Trên người ngươi vì sao lại có hình xăm Kỳ Lân!” Tần Vũ nghe đến đây, trong lòng chùng xuống.

Lờ mờ nhớ ra điều gì đó.

Cậu đúng là không phải người nhà họ Trương.

Kiếp trước không phải, sau khi trọng sinh cũng không phải.

Nhưng lời nói của người phụ nữ này là ý gì.

Chẳng lẽ trong thế giới song song cũng có Trương gia?

Nhưng Ngô Tam Tỉnh từng nói, thế giới này không có cậu ấy mà!

Làm sao có thể có Trương gia?

Chẳng lẽ Trương gia thật sự đã lợi hại đến mức, ở thế giới song song này cũng lợi hại như vậy sao?

Nhưng điều đó cũng không đúng.

Ngô gia bọn họ bản thân ở thế giới song song cũng không kém.

Nếu nghĩ như vậy, Trương gia ở thế giới song song cũng có thể phi thường lợi hại.

Nhưng không có cậu ấy.

Vậy thì cậu ấy này, có lẽ chỉ tồn tại ở thế giới kiếp trước của mình mà thôi.

Điều này liền liên quan đến vấn đề biến số.

Cùng hoàn cảnh, cùng con người.

Có thể vì cách tư duy khác nhau, liền sẽ xuất hiện rất nhiều kết quả khác nhau.

Thế giới song song cũng không phải cái gì cũng giống nhau.

Ngay cả hai người ở không gian song song, nhưng tư duy là khác nhau.

Ngô Bất Chính và Ngô Tà có sự khác biệt về bản chất.

Ngô Tam Tỉnh cũng vậy.

Chương 1392

Chỉ là nói, xu thế lớn của bọn họ có thể giống nhau.

Nhưng cụ thể đến chi tiết thì tuyệt đối có sự sai lệch.

Tần Vũ thấy đối phương dường như rất để tâm đến thân phận của mình.

Không dám mạo hiểm trả lời, nhìn đối phương nói: “Ngươi là nhìn hình xăm Kỳ Lân, hay là nhìn thân phận?” Lời này vừa nói ra, hiển nhiên người phụ nữ kia đã có sự cân nhắc.

Thân hình nó đột nhiên biến mất, đồng thời một âm thanh vang lên: “Tuy không biết ngươi là ai, nhưng ngươi tuyệt đối không phải người nhà họ Trương!

Ta khuyên ngươi rời đi, thứ trong Vẫn ngọc này không phải là thứ ngươi có thể nhúng tay vào!

Ta tạm thời cho rằng ngươi có chút quan hệ với Trương gia!

Có thể không giết ngươi, nhưng nếu ngươi làm loạn, ta sẽ không tha cho ngươi!” Tần Vũ nghe lời này, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh: “Ngươi có thể thử xem!” Nói xong, ánh mắt Tần Vũ cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lại không hề có ý lùi bước.

“Ngươi!” Người phụ nữ kia bị nghẹn lời.

Tần Vũ lại lờ mờ đoán ra điều gì đó, mở miệng nói: “Ta tuy không họ Trương, nhưng hình xăm Kỳ Lân sẽ không lừa người!

Hơn nữa bao nhiêu năm đã trôi qua, chẳng lẽ chỉ có người họ Trương mới có thể vào sao?

Ngươi không giết được ta, nhưng ta lại có thể giết được ngươi đúng không?” Người phụ nữ kia không nói gì, nhưng Tần Vũ biết mình chắc chắn đã đoán đúng rồi.

Bởi vì hoàn cảnh xung quanh cậu, đã bắt đầu xảy ra biến hóa.

Lối đi lại lần nữa xuất hiện.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, người phụ nữ kia dường như đã rời đi.

Nhưng không biết vì sao.

Tần Vũ nhìn xung quanh, phát hiện Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ đều nằm trên mặt đất.

Khắp người đều là vết thương.

Giống y hệt những vết trên người cậu.

Cậu vội tiến lên kiểm tra một chút, phát hiện hai người không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ là đã ngất đi.

Tặng mỗi người một cái bạt tai, liền đánh tỉnh bọn họ.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ dường như không trải qua tình huống giống như cậu.

Sau khi hôn mê lại căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tần Vũ cũng lười giải thích, chỉ nói nơi này rất quỷ dị, cần phải nhanh chóng lên đường.

Không nhớ thì tự nhiên cũng không sợ.

Ngô Tam Tỉnh lấy ra sừng tê giác, nếu lát nữa lại gặp nữ quỷ kia gây rối, thì sẽ đốt sừng tê giác để đối phó với nó.

Ba người lập tức tiếp tục lên đường về phía trước.

Và lúc này trên đường đi, lại không gặp phải chuyện kỳ lạ nào nữa.

Nữ quỷ kia dường như cũng thật sự đã đi rồi.

Nhưng Tần Vũ trong lòng biết rõ, nó chắc chắn sẽ không đi.

Chỉ là không biết đã đi đâu.

Ba người đi ròng rã nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng con đường phía trước lối đi bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Bắt đầu dốc lên trên.

Độ dốc không quá cao, ba người liền bò lên.

Rất nhanh liền phát hiện lối đi này đã đến cuối.

Bên ngoài cuối đường là một mảng đen kịt, chẳng thấy gì cả.

Lúc này bọn họ chỉ còn lại hai viên đạn chiếu sáng, không dám mạo hiểm dùng.

Ném hai ống huỳnh quang xuống.

Phát hiện bên ngoài lối đi cách mặt đất khoảng năm mét.

Nhưng cũng có một dốc nghiêng, được điêu khắc rất trơn tru.

Lại có thể trượt xuống theo đó.

Ba người không chần chừ nữa, trực tiếp trượt xuống từ dốc nghiêng.

Và gần như cùng lúc Tần Vũ đặt chân xuống đất, một âm thanh trong đầu cậu vang lên: “Ta tuy không biết ngươi là ai, nhưng ngươi cũng đừng làm loạn!

Nơi này vô cùng nguy hiểm!” Tần Vũ sững sờ, sau đó khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Chương 1393

Âm thanh này hiển nhiên là của người phụ nữ kia.

Và nó chắc chắn chính là Tây Vương Mẫu.

Mặc dù không biết Tây Vương Mẫu vì sao không chết.

Mà lại biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ.

Nhưng ít nhất có thể khẳng định, nó tuyệt đối chính là Tây Vương Mẫu.

Và nguyên nhân nó biến thành như vậy, tuyệt đối không thể tách rời khỏi Vẫn ngọc này.

Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, bọn họ dường như không nghe thấy âm thanh này.

Xem ra đối phương chỉ giao lưu với mình cậu.

Tần Vũ thử hỏi trong lòng: “Trong Vẫn ngọc này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?” Không ngờ người phụ nữ kia dường như có thể nghe thấy, đáp lại: “Ta sẽ không nói cho ngươi biết!” Tần Vũ nghe vậy cười một tiếng, đã đến được nơi này rồi.

Nói hay không còn quan trọng sao?

Ngô Tam Tỉnh chiếu đèn xung quanh một lượt, chỉ về phía trước nói: “Nhìn kìa, có bậc đá!” Hai người nhìn theo, quả nhiên phát hiện ở phía trước không xa có từng bậc đá.

Bậc đá kéo dài lên trên, dẫn thẳng vào bóng tối.

Khoảng cách chiếu sáng của đèn pin ở đây căn bản không có tác dụng.

Quá ngắn, Đoạn Vô Kỵ liền hỏi ý kiến hai người, sau đó quyết định bắn một viên đạn chiếu sáng trước để xem tình hình.

Nơi đây có bậc đá, chứng tỏ nơi này rất có thể đã đến khu vực trung tâm nhất.

Không dùng ở đây thì còn dùng ở đâu nữa chứ?

Đoạn Vô Kỵ cũng không nói nhảm, một phát đạn chiếu sáng liền bắn ra.

Tuy nhiên, điều bọn họ không ngờ tới là.

Ánh sáng từ viên đạn chiếu sáng bắn ra, vẫn không thể chiếu sáng hoàn toàn cả không gian.

Không hề khách khí chút nào, không gian rộng lớn như vậy đơn giản là khiến người ta phải tặc lưỡi.

Một không gian đã lớn thế này, vậy Vẫn ngọc bao bọc bên ngoài rốt cuộc phải lớn đến mức nào chứ.

Nhưng dưới ánh sáng của viên đạn chiếu sáng, mọi người vẫn nhìn rõ được một số tình hình xung quanh.

Và một số tình huống được hé lộ này, đã đủ để khiến bọn họ hoàn toàn chấn động.

Trước mặt bọn họ, từng bậc đá kéo dài lên trên, lại kéo dài ra tới chín mươi chín bậc.

Và bên ngoài nơi bị bậc đá che khuất, lại xuất hiện một quảng trường khổng lồ.

Trên quảng trường có gì, bọn họ không nhìn thấy, bởi vì bị bậc đá che kín rồi.

Nhưng có thể thấy, phía sau quảng trường, lại có một vách đá bằng phẳng khổng lồ.

Chắc là do mài giũa mà thành.

Bằng không trong Vẫn ngọc này làm sao có thể có một vách đá bằng phẳng như vậy chứ.

Bốn phía vẫn là bóng tối không thấy điểm cuối, ánh sáng của viên đạn chiếu sáng cũng dần dần mờ đi.

Thật sự không thể nhìn rõ xung quanh có gì.

Nhưng những điều này đã đủ rồi.

Ba người sờ soạng về phía bậc đá.

Sau đó bước lên bậc đá đi lên.

Nói thật, làm như vậy vô cùng mạo hiểm, nhưng nhìn thấy tình huống trong Vẫn ngọc này.

Nhịp tim của mấy người đều tăng tốc.

Nào còn quản được ở đây có cơ quan hay không nữa.

Dù có thì sao, có thể nhìn rõ tình huống nơi đây, đã khiến người ta cảm thấy chết mà không hối tiếc rồi.

Ngay cả cái chết cũng không sợ, cũng đủ để thấy cảnh tượng trong Vẫn ngọc này rốt cuộc khiến người ta chấn động đến mức nào.

Ba người Tần Vũ rất nhanh đã đến trước bậc đá.

Nhìn nhau một cái, đều khó che giấu sự kích động trong lòng.

Ba người đồng thời bước lên bậc thang.

Tuy nhiên điều bọn họ không ngờ tới là, khi bọn họ đặt chân lên bậc đá đầu tiên.

Ở hai bên bậc đá, lại đột nhiên bốc lên hai luồng lửa.

Định thần nhìn kỹ, phát hiện đó lại là hai chiếc đèn lồng giống như gác lầu.

Hai chiếc đèn lồng được xây ở hai bên bậc đá thứ năm.

Chương 1394

Toàn bộ đều được điêu khắc giống như gác lầu, và ở đỉnh gác lầu.

Thì lại có một cái máng đá hình tròn.

Bên trong chắc có nhiên liệu, khi người vừa bước lên, liền chạm vào cơ quan, nhiên liệu trong máng đá liền cháy lên.

Đoạn Vô Kỵ rất kích động, liền chạy qua xem xét, phát hiện nhiên liệu bên trong máng đá này lại là một loại dầu cao.

Mặc dù không nhìn ra là làm từ gì.

Nhưng nhìn dáng vẻ thì chắc đã rất lâu không có ai bổ sung rồi.

Đều đã cạn đáy.

Ba người thấy cơ quan này dường như không có nguy hiểm gì, chỉ là kích hoạt đèn lồng, vì vậy liền tiếp tục đi lên.

Gần như cứ cách năm bậc đá, lại có hai chiếc đèn lồng.

Và chỉ cần bọn họ bước lên, chúng sẽ tự động được thắp sáng.

Đoạn Vô Kỵ nhìn đầy nghi hoặc mở miệng hỏi: “Khu vực trung tâm của Tây Vương Mẫu Cung này, sao đèn lồng lại có hình dáng gác lầu vậy?

Cái này hình như có vấn đề!” Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ đều không nói gì.

Vấn đề này, hai người bọn họ trong lòng đều rõ.

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh có thể không rõ như Tần Vũ.

Nhưng chắc cũng đã nghĩ ra điều gì đó.

Hình dáng gác lầu này, rất giống một thứ gì đó.

Đó là điều mà chỉ có hai người bọn họ biết.

Đó chính là gác cổ của Trương gia!

Và theo tình hình bình thường mà nói, nơi của Tây Vương Mẫu Cung, tất nhiên phải là điêu khắc Nhân diện điểu mới đúng.

Nhưng lại là hình dáng gác lầu.

Điều đó chỉ có thể chứng minh một điểm.

Thứ ở đây, là do Trương gia xây dựng!

Tuy nhiên là Tây Vương Mẫu bắt bọn họ đến xây dựng, hay là đã được xây dựng trước khi Tây Vương Mẫu xuất hiện.

Điều đó thì không thể biết được.

Nhưng khả năng thứ nhất sẽ lớn hơn.

Nếu là loại thứ hai, vậy thì quá đáng sợ.

Trước khi Tây Vương Mẫu xuất hiện, Trương gia đã xây dựng nơi này.

Vậy lịch sử của Trương gia chẳng phải còn sớm hơn cả Tây Vương Mẫu sao.

Điều này đơn giản là khiến người ta không thể lý giải được.

Vì vậy cả hai đều không nói gì, bí mật này không cần thiết phải nói ra.

Có một số chuyện không thể giải thích được, càng giải thích càng phiền phức.

Bởi vì rất nhiều điều kiện tiên quyết, người khác đều không biết.

Ngươi phải nói rõ tất cả mọi chuyện trước.

Những chuyện cần giải đáp, thật sự là quá nhiều.

Ba người một đường đi lên, vì còn phải quan sát tình hình xung quanh.

Chín mươi chín bậc đá này, bọn họ đi mất khoảng mười lăm phút.

Và khi ba người đến trên bậc đá này, mới hiểu cái gọi là khí thế.

Ba người vừa bước lên, đèn lồng ở ba mặt của toàn bộ đài đá đều sáng lên.

Vô số đèn lồng trong khoảnh khắc liền thắp sáng toàn bộ đài đá.

Chỉ thấy phía sau toàn bộ đài đá nối liền với vách đá bằng phẳng kia.

Ba mặt còn lại đều xây chín mươi chín bậc đá.

Ba mặt đều có thể đi lên.

Và ở giữa toàn bộ bình đài, lại xây một thứ gì đó không rõ là cái gì.

Thứ đó trông như một khối vật thể xoắn ốc, với nhiều dải quấn quýt lấy nhau.

Hệt như ba dải vật chất, uốn lượn và giao nhau.

Nhưng vật liệu đều là Vẫn ngọc màu đen.

Chương 1395

Ba người đi đến gần, phát hiện phía trên có máng đá.

Chắc cũng là một chỗ thắp sáng dùng làm đèn lồng.

Nơi này không gian cực lớn, thời cổ đại lại không có máy phát điện.

Vì vậy muốn chiếu sáng cả một vùng rộng lớn như vậy, không có đủ đèn lồng là tuyệt đối không làm được.

Ba người nhìn nhau một cái, đều không nói nhảm.

Đoạn Vô Kỵ lấy ra một que diêm, đốt cháy xong ném vào máng đá.

Lập tức một luồng lửa hình rắn liền lan về phía trên.

Ngọn lửa rất nhanh đã đến đỉnh của toàn bộ đèn lồng.

Sau đó lại phân ra hai luồng lửa hình rắn kéo dài đến hai hướng khác.

Tuy nhiên, điều này vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy phía trên đèn lồng vừa cháy lên.

Lập tức có đến tám sợi xích sắt cũng cháy lên.

Thì ra phía trên cùng lại có tám sợi xích sắt nối liền.

Vừa vặn tương ứng với tám phương vị.

Xích sắt kéo dài ra ngoài, không biết dài bao nhiêu.

Nhưng sau đúng năm giây.

Những ngọn lửa đó dường như mới đến điểm cuối.

Gần như cùng lúc đó, ba người liền nhìn thấy, ở ba hướng xung quanh bọn họ.

Tương ứng với hướng bậc đá của đài đá, lập tức đều sáng lên từng ngọn lửa.

Nhìn qua, cứ như thể có hàng ngàn vạn ngọn nến đang cháy vậy.

Chủ yếu là khoảng cách quá xa, nếu đến gần xem mới có thể phát hiện.

Thực ra đó đều là từng chiếc gác lầu được tạo hình tinh xảo, nhưng kích thước nhỏ hơn rất nhiều.

Đèn lồng của mỗi gác lầu chính là một luồng sáng.

Lúc này nhìn qua cứ như thể ngàn vạn ngọn lửa đang cháy khắp bầu trời vậy.

Và khi ánh sáng của ngọn lửa dần dần ổn định lại.

Ba người đều hoàn toàn ngớ người ra.

Chỉ thấy trên vách đá phía trên xung quanh này, lại dày đặc những cái hố được đào ra.

Gần như trong mỗi cái hố đều có một người đang ngồi khoanh chân.

Những người này đều mặc Ngọc dũng.

Nhưng phần lớn Ngọc dũng đều đã hóa thành màu đen.

Cũng không biết đã đặt ở đây bao nhiêu năm rồi.

Thoáng nhìn qua, Ngọc dũng ở đây không có một ngàn thì cũng phải tám trăm rồi.

Hơn nữa, tình trạng của những Ngọc dũng này đơn giản là quỷ dị đến mức khiến người ta rợn tóc gáy.

Bởi vì một số cái đầu trong Ngọc dũng này, lại đều đạt đến ba mét.

Đó là khái niệm gì chứ, chiều cao một người hai mét đã coi là rất cao rồi.

Nhưng trong những Ngọc dũng ở đây, số lượng vượt quá ba mét cũng không ít.

“Cái này... cái quái gì thế, đến xứ sở người khổng lồ rồi sao!” Đoạn Vô Kỵ tặc lưỡi nói.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu, nói: “Không thể nào, các cậu nhìn những cái hố kia, kích thước đều giống nhau!

Nhưng Ngọc dũng lại có cái lớn cái nhỏ.

Hơn nữa chúng ta cách quá xa, tôi cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm, có Ngọc dũng dường như bị giãn lớn ra!

Thi thể bên trong hình như vẫn đang sinh trưởng!” Tần Vũ cũng chú ý đến điểm này.

Quả thật có Ngọc dũng lớn đến mức bất thường.

Và những mảnh vỡ Ngọc dũng đều bị giãn ra đến mức xuất hiện vết nứt.

Hiển nhiên lúc ban đầu, những thi thể này chắc không lớn đến vậy.

Nhưng không biết vì sao, sau này dường như một số thi thể trong những Ngọc dũng này vẫn đang sinh trưởng.

Chương 1396

“Đây chẳng lẽ chính là bí mật của toàn bộ Ngọc dũng sao?

Cái đó cũng quá đơn giản rồi!” Đoạn Vô Kỵ nói.

Theo hắn, bên trong nơi đây chắc chắn có bí mật lớn gì đó.

Nhưng nếu chỉ là những Ngọc dũng này, vậy thì chuyến đi vất vả này đơn giản là công cốc rồi!

Tần Vũ lắc đầu nói: “Đây chỉ là một phần nhỏ của bí mật!” Nói rồi cậu quay đầu nhìn về phía vách đá bằng phẳng khổng lồ phía sau.

Thứ này hiển nhiên còn ẩn giấu bí mật gì đó.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ cũng quay đầu nhìn.

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh của người phụ nữ lại vang lên trong đầu Tần Vũ: “Các ngươi không được đi qua!

Những kẻ đi qua đều phải chết!” Tần Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày.

Quả nhiên, Tây Vương Mẫu không rời đi.

Chỉ là nó chắc không thể xác định thân phận của mình, nên đã ẩn nấp.

Và bí mật trong Vẫn ngọc này, rất có thể đều nằm trên mặt đá bằng phẳng kia.

Đã đến được đây rồi, Tần Vũ còn đâu mà lo lắng những thứ khác nữa.

Cậu bước về phía mặt đá bằng phẳng đó.

Trong lòng cậu còn một mối nghi hoặc.

Đó là Lương Quỳnh ở đâu?

Cô ấy vào trước mọi người, chẳng lẽ đã bị Tây Vương Mẫu giết rồi sao?

Sẽ không đâu!

Nếu như vậy, thì oan ức quá.

Nghĩ vậy, Tần Vũ đã bước về phía vách đá kia.

Và khi càng đến gần, cậu liền phát hiện, vách đá đó lại không phải là một khối nguyên vẹn.

Ở giữa vách đá lại có một vết nứt.

Vách đá này lại là một cánh cửa đá khổng lồ!

Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng chạy tới.

Khi bọn họ nhìn thấy tình hình của cánh cửa đá này, đều không khỏi sững sờ.

Ban đầu bọn họ tưởng rằng vách đá này chắc phải là một loại bia đá ghi chép gì đó.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy phía trên lại không có chữ viết, mà ngược lại có một vết nứt.

Đều ngớ người ra.

Điều này chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể nhìn ra, đây chính là một cánh cửa đá!

Hơn nữa trên cửa đá, rõ ràng còn có một cái rãnh lõm.

Hình dáng cái rãnh lõm rất giống một cái khóa cài của cơ quan, muốn mở cánh cửa đá này, có lẽ chính là cần thứ này.

Ngô Tam Tỉnh vội quay đầu nhìn Tần Vũ bên cạnh nói: “Là Quỷ tỳ, mau dùng Quỷ tỳ!” Tần Vũ gật đầu, thứ này vẫn luôn ở trên người cậu.

Ban đầu Ngô Tam Tỉnh đã trộm Quỷ tỳ mở Thanh đồng môn.

Sau khi ra ngoài, Tần Vũ liền lấy lại.

Nhưng sau này vẫn chưa dùng đến.

Lần này đến Tây Vương Mẫu Cung, vì vậy cậu đã mang theo.

Không ngờ lại thật sự có tác dụng.

Tần Vũ nhanh chóng cài Quỷ tỳ vào.

Tuy nhiên, toàn bộ cửa đá lại không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Dường như căn bản không phải chuyện này.

Điều này khiến ba người đều ngớ người ra.

Chẳng lẽ không phải Quỷ tỳ sao?

Nhưng hình dáng này rõ ràng khớp rất chặt chẽ với Quỷ tỳ mà.

Không phải Quỷ tỳ thì còn có thể là gì?

Đoạn Vô Kỵ sờ sờ vách đá, nói: “Vậy xong rồi, lôi quản cũng không còn nhiều, cánh cửa đá này lớn như vậy chắc chắn rất dày, không thể nào nổ tung được!

Các cậu nhìn vết nứt này, e rằng chỉ có đầu kim mới có thể nhét vào!

Chương 1397

Xem ra là không mở được rồi!

Nếu không chúng ta đi nghiên cứu Ngọc dũng An Hiết xem sao!

Dù sao ở đây không có giám sát, mang đi một hai món cũng không tệ!” Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ không trả lời hắn.

Đoạn Vô Kỵ cũng là một tay thạo việc, vì vậy liền tự mình đi nghiên cứu Ngọc dũng.

Và khi hắn vừa đi, Ngô Tam Tỉnh liền không nhịn được mở miệng nói: “Cậu có biết làm thế nào để mở cánh cửa đá này không?

Những chuyện tôi hứa với cậu đều đã làm rồi, sự thật cũng đã nói cho Ngô Bất Chính rồi!

Bây giờ cậu cũng phải giúp tôi rời đi chứ!” Tần Vũ liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Có liên quan đến tôi sao?” Ngô Tam Tỉnh sững sờ, sau đó liền hiểu ra.

Đúng vậy, mình rời đi thì có liên quan gì đến cậu ấy chứ?

Ban đầu Tần Vũ cũng không hứa sẽ giúp hắn rời đi.

Chỉ là không cản trở hắn, chỉ cần hắn giải thích rõ ràng những nghi hoặc, muốn đi đâu Tần Vũ cũng sẽ không quản.

Hơn nữa, Tần Vũ cũng đã thật sự lấy Quỷ tỳ ra dùng rồi.

Nhưng không có tác dụng, ngươi nói có thể trách ai đây?

Ngô Tam Tỉnh tỏ ra rất tuyệt vọng.

Hắn có thể cảm nhận được, nơi mình cần rời đi chính là phía sau cánh cửa đá này.

Nhưng cửa đá không mở được thì còn biết làm sao?

Tần Vũ đến bên cạnh ngồi xuống, suy nghĩ có nên quay về hay không.

Dù sao tình hình ở đây đã được điều tra rõ phần lớn rồi.

Mặc dù thứ phía sau cánh cửa đá có lẽ mới là quan trọng nhất.

Nhưng ngươi vào được thì có ích gì đâu chứ!

Đang nghĩ thì đột nhiên âm thanh của người phụ nữ kia lại vang lên trong đầu Tần Vũ: “Đi đi, nơi này không phải nơi các ngươi nên đến!

Các ngươi không vào được đâu!” Tần Vũ không trả lời nó.

Nhưng dựa vào tình hình hiện tại, cậu cũng có thể đoán ra một số chuyện.

Trước tiên, người phụ nữ này rất có thể chính là Tây Vương Mẫu.

Thứ hai, nó chắc là bị kẹt ở đây, hoặc nói là đang canh giữ nơi này.

Nếu nó không nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân trên người mình, chắc là muốn giết mọi người rồi.

Nhưng hiện tại nó không làm như vậy.

Chắc là có liên quan đến hình xăm Kỳ Lân.

Mà hình xăm Kỳ Lân là một trong những đặc điểm của người nhà họ Trương.

Tây Vương Mẫu lại nhắc đến người nhà họ Trương, còn nói gì đó là ân nhân.

Chẳng lẽ là người nhà họ Trương năm xưa đã cứu nó sao?

Vậy thì chuyện này trở nên thú vị rồi, chẳng lẽ vào thời kỳ Tây

Vương Mẫu, người nhà họ Trương đã tồn tại rồi sao?

Mặc dù Tần Vũ không có hứng thú gì với cái gọi là Trương gia này.

Nhưng dù sao mình cũng đã có được huyết mạch của Tiểu ca.

Vì vậy ít nhiều vẫn có chút quan hệ.

Và điều quan trọng nhất là, phía sau cánh cửa đá này rốt cuộc có gì chứ?

Chẳng lẽ nơi này cũng là do Trương gia xây dựng?

Vậy Trương gia này cũng quá thần thông quảng đại rồi.

Ngô Tam Tỉnh chỉ nhìn chằm chằm vào vách đá, dường như rất không cam lòng, muốn tìm cách mở ra.

Nhưng vách đá này thật sự quá dày, không kém gì Thanh đồng môn một chút nào.

Muốn mở cánh cửa đá này.

Trừ khi sử dụng rất nhiều thuốc nổ.

Bằng không dựa vào sức người gần như không thể.

Đương nhiên, còn một cách nữa, đó là dùng Quỷ tỳ tìm ra cách mở chính xác.

Chỉ là cách này, có thể Tây Vương Mẫu biết, nhưng nó chắc chắn sẽ không nói.

Ngay lúc mọi người đều có chút nản lòng.

Bỗng nhiên một tiếng kinh hô của Đoạn Vô Kỵ từ bên cạnh truyền đến: “Ê ê!

Chương 1398

Các cậu mau đến xem, Tây Vương Mẫu hóa ra ở đây, cái bên ngoài là giả!” Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh nghe vậy sững sờ, đều vội chạy qua xem xét.

Sau đó quả nhiên nhìn thấy, ở một vị trí trong góc, có một người trên người không mặc Ngọc dũng.

Hoặc có thể nói, người đó đã cởi bỏ Ngọc dũng, đang ngồi khoanh chân trong một cái hố ở góc vách tường.

Người đó ngồi khoanh chân, trên người đeo những vật phẩm tùy táng vô cùng hoa lệ tinh xảo.

Và xung quanh người đó, còn vương vãi rất nhiều mảnh vỡ Ngọc dũng.

Hiển nhiên người đó đã tự mình thoát ra từ bên trong Ngọc dũng.

Nhưng toàn thân người đó da dẻ trắng bệch, nhìn qua hiển nhiên không giống người sống.

Ngồi khoanh chân bất động, rõ ràng cũng là một thi thể.

Và nhìn khí chất cùng trang phục, cái này quả thật càng giống chân thân của Tây Vương Mẫu hơn.

Tinh xảo hơn rất nhiều so với cái bên ngoài Vẫn ngọc.

“Các cậu nói xem vì sao người đó không mặc Ngọc dũng vậy!” Đoạn Vô Kỵ hỏi.

Đồng thời chỉ vào một chỗ không xa nói: “Hơn nữa các cậu nhìn những cái hố kia, Ngọc dũng cũng vỡ tung ra như vậy!

Nhưng thi thể bên trong đâu?

Các cậu nói xem có khi nào, những thi thể ở đây đều đã thành tinh, sau đó tự mình phá Ngọc dũng mà chạy thoát rồi không?” Những lời này của Đoạn Vô Kỵ không phải là bịa đặt.

Mà là một tình huống rất có khả năng.

Những thi thể có thể được đặt ở đây cơ bản đều mặc Ngọc dũng.

Mà Ngọc dũng trong mấy cái hố kia đều vỡ nát, thi thể bên trong lại biến mất không thấy tăm hơi.

Và thi thể của Tây Vương Mẫu này dường như đang ở trong một trạng thái trung gian.

Ngọc dũng vỡ rồi, nhưng thi thể không rời đi.

Điều này khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu.

Đoạn Vô Kỵ lại nói: “Các cậu nói xem trên đường chúng ta đến đây, cái âm thanh của người phụ nữ kia!

Có khi nào chính là Tây Vương Mẫu không!

Linh hồn của nó đã biến thành oan hồn lệ quỷ, vĩnh viễn lưu lại ở đây sao!” Cuối cùng Đoạn Vô Kỵ vẫn nghĩ đến khả năng này.

Ngô Tam Tỉnh nghe xong nhíu mày, hiển nhiên có chút không muốn tin, nhưng nhất thời lại không tìm được bất kỳ cơ sở lý luận nào để phản bác.

Tần Vũ nhìn hai người, vẫn không nói ra chuyện về Tây Vương Mẫu.

Chuyện này quá mức quỷ dị, cho dù mình có nói, e rằng bọn họ cũng sẽ không tin.

Còn về tình trạng của thi thể Tây Vương Mẫu này, chi bằng kiểm tra một chút.

Dù sao nó cũng là thi thể duy nhất ở nơi này chưa thoát khỏi sự trói buộc của Ngọc dũng.

Chỉ là không biết vì sao lại không biến thành Huyết thi.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền gọi hai người tránh ra, một mình tiến lên chuẩn bị kiểm tra.

Tuy nhiên, ngay lúc bàn tay cậu sắp chạm vào thi thể Tây Vương Mẫu.

Bỗng nhiên âm thanh của người phụ nữ kia lại vang lên.

Và lần này lại mang theo một tia kinh hãi và phẫn nộ: “Đừng chạm vào ta!” Tần Vũ nghe vậy sững sờ, và lần này Tây Vương Mẫu dường như không kiêng dè Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ.

Sắc mặt của hai người bọn họ lại cũng thay đổi.

Hiển nhiên bọn họ cũng nghe thấy âm thanh này.

Đoạn Vô Kỵ vội kéo Tần Vũ lại, hét lên: “Nó... nó còn sống!

Tiểu ca, Tây Vương Mẫu chưa chết!” Đoạn Vô Kỵ nói rồi thì lập tức rút Hắc Lư Đề Tử ra, chực nhét vào miệng thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu.

Hắn ta thực sự đã sợ hãi rồi.

Suốt chặng đường này, hắn ta đã sớm trở thành chim sợ cành cong.

Sự đáng sợ và quỷ dị của Xà Chiểu Quỷ Thành đã làm mới nhận thức của hắn ta về đạo mộ.

Tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Lúc này, nghe thấy giọng nói của Tây Vương Mẫu Mẫu, mà còn nói những lời như "đừng chạm vào tôi", hắn ta giữ được lý trí mới là lạ.

Tần Vũ phản ứng lại, vội vàng ngăn cản Đoạn Vô Kỵ.

Nhưng lúc này đã muộn rồi.

Ngay khi Hắc Lư Đề Tử trong tay Đoạn Vô Kỵ sắp chạm vào thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu, đột nhiên một luồng khí trắng mạnh mẽ quét qua.

Chương 1399

Trong chớp mắt đã thổi bay Đoạn Vô Kỵ lăn ra ngoài.

Ngô Tam Tỉnh thấy tình hình không ổn, chửi một tiếng: "Đ*t m* nó, thật sự thành tinh rồi!" Nói xong hắn ta cũng muốn đi nhặt Hắc Lư Đề Tử.

Nhưng luồng khí trắng đó lập tức quấn lấy hắn.

Gần như trong chớp nhoáng, Tần Vũ hoàn toàn không kịp phản ứng gì.

Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ đã ngất lịm đi.

Tần Vũ vội bước lên kiểm tra, phát hiện hai người vẫn còn thở, chắc là không nguy hiểm đến tính mạng.

Khi hắn đứng dậy nhìn, bóng trắng kia đã biến thành một người đang đứng bên cạnh thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu, tỉ mỉ chỉnh trang dung nhan thi thể của bà ta. "Mang bọn họ cút đi!

Nếu không ta thật sự sẽ giết ngươi!" Người phụ nữ không quay đầu lại, nhưng giọng nói lại toát ra sự lạnh lẽo.

Tần Vũ nhìn cô ta, lạnh giọng nói: "Lương Quỳnh đâu?" Người phụ nữ hiển nhiên không ngờ hắn sẽ hỏi vấn đề này, lắc đầu nói: "Không biết!

Người bị thi hóa, ta không thể cảm ứng được!

Nhưng ta có thể cảm ứng được, mấy người khác của các ngươi cũng đã vào rồi!

Nếu ngươi không đi, ta sẽ giết bọn họ!" Tần Vũ nghe thấy lời này, ánh mắt lập tức càng thêm băng giá.

Mặc dù hắn đã dặn dò trăm ngàn lần, nhưng không ngờ Hắc Hạp Tử và bọn họ vẫn tiến vào!

Chỉ là không biết Ngô Bất Chính và Bàn Tử có vào hay không.

Biểu cảm của Tần Vũ thay đổi khiến người phụ nữ nhận ra, cô ta đứng dậy cười nói: "Sao?

Trong đó có người rất quan trọng với ngươi à?

Vậy thì ngươi mau ra ngoài đi!

Ta đã nói rồi, nơi này không phải chỗ các ngươi nên đến!" Tần Vũ hoàn toàn không trả lời, đột nhiên bước nhanh tới xuyên thẳng qua thân thể Tây Vương Mẫu Mẫu, ngay lập tức, bàn tay đã bóp chặt cổ hài cốt của Tây Vương Mẫu Mẫu. "Dám uy hiếp tôi!" Giọng Tần Vũ cực kỳ lạnh lẽo.

Tây Vương Mẫu Mẫu hiển nhiên không ngờ cảnh này.

Cùng lúc hài cốt bị nắm, cả người cô ta dường như không thể động đậy được nữa.

Cô ta bắt đầu giãy giụa tại chỗ.

Tần Vũ lười nói nhảm với cô ta, rút dao găm ra trực tiếp kề sát vào cổ hài cốt, lạnh giọng nói: "Nói rõ mọi chuyện!

Nếu không ta tiễn ngươi lên đường!" Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo đến đáng sợ.

Linh hồn Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn hắn, trong mắt lại ánh lên một tia kinh hãi.

Tim cô ta đập thình thịch, cô ta đã từng thấy ánh mắt như vậy.

Đó là khi cô ta lần đầu tiên đến đây, nhìn thấy phía sau cánh cửa đá.

Người đó cũng có ánh mắt băng giá không chút độ ấm như vậy.

Lòng Tây Vương Mẫu Mẫu hoàn toàn hỗn loạn, cô ta giọng toát ra sự kinh hãi nói: "Ngươi rốt cuộc là ai, ngươi rõ ràng không phải người Trương gia!

Nhưng sao ngươi lại có Kỳ Lân văn thân, còn có Kỳ Lân huyết, và cả ánh mắt này nữa!

Ngươi..." "Nói!" Tần Vũ chỉ nói một từ, phun ra như một cây đinh, ghim chặt vào lòng Tây Vương Mẫu Mẫu.

Cô ta cuối cùng cũng hiểu ra, người trước mặt này dù không phải người Trương gia, nhưng cũng có mối liên hệ chằng chịt với Trương gia.

Đối phương muốn giết cô ta, dễ như trở bàn tay.

Tây Vương Mẫu Mẫu thậm chí còn có chút không dám nhìn thẳng Tần Vũ.

Cuối cùng, khi khí thế suy yếu, cô ta cũng lên tiếng: "Ta... ta thực ra cũng không biết nhiều!

Chỉ là một người đáng thương đang kéo dài hơi tàn mà thôi!

Ngươi lại cớ gì làm khó ta!" Tần Vũ chỉ nhìn cô ta mà không mở miệng.

Tây Vương Mẫu Mẫu biết, mình đã thua rồi.

Hài cốt nằm trong tay đối phương, hoàn toàn không có khả năng giãy giụa.

Và trên thực tế, có thể xuyên qua đạo oán linh của mình mà không bị ảnh hưởng, căn bản không mấy ai làm được.

Nhưng người trước mặt này lại có thể làm được.

Vì vậy, muốn giết hắn gần như là điều không thể.

Cuối cùng, Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn mở miệng.

Và những chuyện cô ta kể, đơn giản là khiến người ta càng khó hiểu hơn.

Chương 1400

Theo lời kể của Tây Vương Mẫu Mẫu, tình trạng của cô ta thực ra khác với Lệ Quỷ.

Thậm chí căn bản không thể tính là quỷ.

Nhưng cũng không thể dùng ngôn ngữ khác để hình dung.

Có lẽ có thể hiểu rằng, tình trạng của cô ta là một dạng phân ly, phân ly giữa thể xác và linh hồn.

Có thể nói ra thì hơi vô lý, nhưng đây quả thực là sự thật.

Và tại đây, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng kể ra một chuyện liên quan đến phía sau cánh cửa đá.

Cô ta nói, tình trạng của cô ta là ý trời, không ai có thể nghịch chuyển được, ngay cả bản thân cô ta cũng không thể quyết định.

Và so với những người khác ở đây, kết quả này của cô ta đã là không tệ rồi!

Cô ta nói, phía sau cánh cửa đá này có hai cỗ quan tài.

Được người Trương gia gọi là Âm Dương Quan.

Cái Huyền Không Lô bên ngoài thực ra chỉ để trang trí.

Nơi khí tụ chân chính không phải ở đó, mà chính là phía sau cánh cửa đá này.

Âm Dương Quan phía sau cánh cửa đá tương ứng với Âm Dương nhị khí trong không khí.

Người đời chỉ biết "phụ âm bão dương" (ôm âm giữ dương), nhưng không biết rằng âm dương thực ra có ranh giới phân chia rõ ràng.

Và quan điểm này, Tần Vũ cũng là sau này khi trò chuyện với Ngô Bất Chính mới nghĩ ra.

Năm xưa, Thủy Long Vựng hắn nhìn thấy trong Hiến Vương Mộ là một sản vật nằm giữa nước và ánh sáng.

Nhích lên một chút là ánh sáng, hạ xuống một chút là nước.

Vì mắt thịt, ngươi căn bản không thể thấy được sự chuyển đổi của khí bên trong.

Nhưng thực ra khí tồn tại.

Chỉ là vì quá ngắn ngủi, nên ngươi không thấy được.

Và tình trạng của Lương Quỳnh cũng có thể dùng cách giải thích này.

Con người làm gì có chuyện không trải qua cái chết mà biến thành Tống Tử được.

Chỉ là quá trình tử vong này cực kỳ ngắn ngủi.

Cho nên ngươi có thể còn chưa cảm nhận được cái chết là quá trình gì, đã biến thành quái vật Cấm Bà.

Nhưng trên thực tế, cái chết là có thật.

Ý tứ là như vậy.

Ý của Tây Vương Mẫu Mẫu giải thích là, bên trong cánh cửa đá này.

Âm Dương nhị khí được Âm Dương Quan hấp thu riêng.

Một cỗ chiếm giữ vị trí âm, gọi là Dương Quan.

Còn một cỗ chiếm giữ vị trí dương, gọi là Âm Quan.

Điều này cũng phù hợp với thuyết "phụ âm bão dương".

Chứ không phải vị trí dương là Dương Quan, vị trí âm là Âm

Quan.

Ai từng xem Thái Cực Đồ đều hiểu đạo lý này.

Phụ âm bão dương.

Tây Vương Mẫu Mẫu nói đến đây, nhìn Tần Vũ, dường như có điều gì đó không biết nên nói hay không.

Nhưng thấy Tần Vũ như vậy, có vẻ như không nói không được.

Thế là cô ta mở miệng nói: "Những thi thể các ngươi nhìn thấy ở đây, đều từng được đặt trong Âm Quan ở vị trí dương!

Mang theo Ngọc Dũng cùng đặt vào!

Đặt ở trong đó một thời gian, cho đến khi có người tiếp theo được đưa vào!

Mới có thể lấy ra đặt ở đây, và người tiếp theo vào sẽ được đặt vào Âm Quan ở vị trí dương!

Nhưng gần đây rất lâu rồi, không còn ai vào nữa!

Ta là người cuối cùng!" Tần Vũ nghe đến đây, khẽ nhíu mày, hỏi: "Vậy sao ngươi lại ra ngoài được?" Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn Tần Vũ, dường như chính mình cũng không quá rõ sự thật, nói: "Ta... ta tự mình bò ra!

Sau khi ta ra ngoài, mới mở Ngọc Dũng ra!

Rồi thì thành ra cái dạng này!

Ngày thường, linh hồn căn bản không thể nhập vào thể xác!

Chương 1401

Trăm năm mới có thể trở về thể xác một lần, chỉ khi đó ta mới có thể rời khỏi đây!

Nhưng thời gian cũng chỉ có một năm!

Sau một năm, ta nhất định phải quay lại, nếu không ta... ta cũng không biết sẽ thành ra thế nào!

Nhưng ta có thể cảm giác được, kết quả đó sẽ rất đáng sợ!" Có lẽ vì lý do này, nên Tây Vương Mẫu Mẫu từ trước đến nay chưa từng rời khỏi nơi đây.

Thậm chí còn chưa từng rời khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành.

Mặc dù cô ta không cần ăn uống cũng không chết đói.

Nhưng cô ta đã sớm thoát ly thời đại rồi.

Ngay cả khi cô ta có thể rời khỏi Xà Chiểu, cũng căn bản không thể đi ra khỏi sa mạc.

Ngươi nói cô ta may mắn không?

Có thể trường sinh.

Nhưng cả Xà Chiểu Quỷ Thành lại giống như một nhà tù vĩnh viễn giam cầm cô ta ở bên trong.

Chuyện như vậy, căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Ngươi ghen tỵ cô ta trường sinh, nhìn xem cô ta ghen tỵ ngươi tự do.

Sự truy cầu ban đầu, khi ngươi đạt được rồi, liệu đó có thật sự là điều ngươi muốn không?

Tây Vương Mẫu Mẫu lại kể thêm một số chuyện.

Bổ sung đầy đủ những gì cô ta đã trải qua.

Hóa ra, toàn bộ công trình Vẫn Ngọc quả thật là do cô ta dẫn người khai phá.

Nhưng trên thực tế, những thứ bên trong Vẫn Ngọc đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Căn bản không phải do cô ta tạo ra.

Năm xưa sau khi cô ta đào thông nơi này, mọi thứ đã như vậy.

Cô ta muốn cánh cửa đá, nhưng cánh cửa đá căn bản không thể mở được.

Để tìm kiếm sự trường sinh, cô ta đã uống Thi Miết Hoàn.

Tình trạng của cô ta còn không bằng Lương Quỳnh, sau khi uống Thi Miết Hoàn mà cô ta tự cho là hoàn mỹ, chưa đầy một tháng đã xuất hiện tình trạng thi hóa.

Nhưng cũng chính vào lúc đó, cánh cửa đá cuối cùng cũng mở ra.

Và bước ra từ bên trong rõ ràng là một lão già.

Lão già đó dẫn cô ta vào trong cánh cửa đá.

Và cũng chính vào lúc đó, cô ta mới nhìn thấy tình hình bên trong cánh cửa đá.

Lão già đó nói: "Tình trạng của ngươi đã vô phương cứu chữa, Âm Quan ở vị trí dương này vẫn còn một đường sinh cơ!" "Nhưng cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm." "Tất cả còn phải xem lựa chọn của chính ngươi!" Tây Vương Mẫu Mẫu lúc đó đã hoàn toàn mơ hồ, cho rằng lão già này là thần tiên.

Thêm vào đó, quá trình thi hóa của cô ta đã bắt đầu, nên cô ta liền tuân theo lời phân phó của lão già, mặc Ngọc Dũng rồi nằm vào trong Âm Quan.

Sau đó, cô ta còn thấy lão già đó từ trong Âm Quan lại ôm ra một cỗ quan tài rất nhỏ.

Cỗ quan tài đó chắc là hài nhi quan.

Nhưng cô ta không nhìn thấy những thứ bên trong.

Lão già đó không mở ra, sau khi nhấn chìm cô ta vào Âm Quan thì rời đi.

Trước khi đi, ông ta nói với cô ta rằng, đợi đến khi đợt người Trương gia tiếp theo đưa người vào, sẽ đưa cô ta ra ngoài!

Từ đó ông ta biến mất không dấu vết.

Còn Tây Vương Mẫu Mẫu vì trường sinh, trước cửa đá đã cho thủ hạ của mình mô phỏng những Ngọc Dũng bên ngoài cửa đá.

Làm thành thi thể Ngọc Dũng.

Ở Huyền Không Lô mô phỏng lại cảnh tượng nơi đây.

Những chuyện sau đó, Tần Vũ cơ bản cũng đã biết rồi.

Lão già đó trên người có Kỳ Lân văn thân.

Cho nên cô ta nhìn thấy Kỳ Lân văn thân trên người Tần Vũ, liền cho rằng hắn cũng là người Trương gia.

Là để đưa người vào.

Khi nhắc đến chuyện mình tự ý ra khỏi Âm Quan, cô ta cũng ít nhiều có chút chột dạ.

Tần Vũ nghe mà lòng rất chấn kinh.

Nhưng những điều huyền ảo trong đó e rằng không ai biết.

Chương 1402

Còn Âm Dương Quan bên trong chỉ nói về tình trạng của Âm Quan.

Bên trong Dương Quan có gì, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng không biết.

Cuối cùng, Tần Vũ hỏi làm thế nào để mở cánh cửa đá này.

Tây Vương Mẫu Mẫu trầm tư rất lâu rồi vẫn nói cho Tần Vũ.

Nhất định phải dùng Quỷ Tỳ kèm theo Kỳ Lân huyết mạch mới có thể mở ra.

Chỉ cần nhỏ máu lên Quỷ Tỳ là được.

Nhưng nói đến đây, sắc mặt Tây Vương Mẫu Mẫu rõ ràng trở nên vô cùng sợ hãi nói: "Nhưng ngươi không thể vào, bên trong giam giữ một Hoạt Tử Nhân!" "Ngươi vào, hắn ta sẽ có cơ hội tỉnh lại!" "Chỉ có người Trương gia các đời mới có thể vào!" "Ngươi tin ta đi, ngươi thật sự không thể vào!" "Nếu Hoạt Tử Nhân đó ra ngoài, tất cả chúng ta đều sẽ chết!" "Ngươi đã chết rồi!" Tần Vũ thờ ơ nói.

Tây Vương Mẫu Mẫu ngẩn người.

Dường như đã hiểu lời Tần Vũ, lại dường như không hiểu.

Tần Vũ đặt hài cốt của cô ta trở lại.

Xoay người đi về phía cửa đá, đồng thời nói: "Ngươi vốn dĩ đã nên chết rồi, kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy có phải là điều ngươi muốn không?" Tây Vương Mẫu Mẫu cả người chấn động, không đáp lời, nhưng hiển nhiên lời nói này đã chạm đến tận đáy lòng cô ta. "Ngươi đi đi!" Nói xong, Tần Vũ không quay đầu lại đi về phía cửa đá, đồng thời Quỷ Tỳ cũng được rút ra lần nữa.

Hắn đến trước cửa đá, gắn Quỷ Tỳ vào.

Sau đó, hắn rút dao găm rạch một đường trên mu bàn tay, nhỏ máu lên Quỷ Tỳ.

Những thứ bên trong cửa đá tạm thời không cần xét xem Tây Vương Mẫu Mẫu nói là thật hay giả.

Bản thân Tần Vũ cũng không hứng thú với những thứ bên trong.

Nhưng cánh cửa đá này hắn nhất định phải mở ra xem.

Thứ nhất, Ngô Tam Tỉnh muốn đi.

Hắn không phải nhất định phải tiễn Ngô Tam Tỉnh đi, mà là cảm thấy đã cùng Ngô Bất Chính nói rõ mọi chuyện, vậy thì nhất định phải kết thúc một lần.

Nếu hắn ta thật sự có thể quay về, tự nhiên là kết quả tốt nhất.

Cũng coi như gươm báu chặt dây tơ, tránh sau này lằng nhằng không rõ ràng.

Thứ hai, hắn và Bàn Tử cũng đã ăn Thi Miết Hoàn rồi.

Vấn đề này cũng phải giải quyết.

Máu nhỏ lên Quỷ Tỳ, toàn bộ Quỷ Tỳ bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ.

Ngay lúc này, Tây Vương Mẫu Mẫu đột nhiên lại nói thêm một câu: "Âm Quan đó mỗi lần chỉ có thể một người, nếu không sẽ biến thành quái vật!" "Hơn nữa, dù ngươi một mình vào, chuyện gì sẽ xảy ra cũng không thể đoán trước được!" "Ta đi đây!

Ngươi tự bảo trọng!" Nói xong, Tây Vương Mẫu Mẫu không còn xuất hiện nữa.

Tần Vũ không trả lời, chỉ nhìn cánh cửa đá trước mặt. "Ầm!" Đột nhiên một tiếng vang lớn, một cánh của cả cánh cửa đá, quả nhiên đã mở ra một khe nứt.

Tiếng động lớn này lập tức làm Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ ở bên cạnh tỉnh giấc.

Hai người tỉnh dậy vẫn còn mơ hồ.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên một tiếng gầm rú đinh tai nhức óc lại truyền ra từ bên trong cánh cửa đá.

Âm thanh đó như tiếng gầm của dã thú, càng giống tiếng gào thét từ địa ngục.

Nghe xong, ba người đều chùng lòng.

Đoạn Vô Kỵ càng giương khẩu súng máy Gatling trên ngực lên.

Ngô Tam Tỉnh thấy Tần Vũ lại đi vào trong cánh cửa đá.

Liền gọi Đoạn Vô Kỵ đi theo.

Nhưng Đoạn Vô Kỵ thật sự đã sợ rồi.

Nhất là tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vừa nãy.

Hắn ta thực sự không dám vào.

Hắn lắc đầu tỏ ý mình sẽ ở đây tiếp ứng bọn họ.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy cũng không ép, vội vàng đi theo vào.

Còn Đoạn Vô Kỵ trong lòng vẫn còn kiêng kị thi thể của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Liền cầm súng định bắn nát thi thể cô ta.

Kết quả đến nơi xem thì thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu lại đã biến mất.

Chỉ còn lại một mảng lớn những mảnh vỡ Ngọc Dũng rơi trên đất.

Hắn ta rất tức giận, liền bắn mấy phát vào mảnh vỡ Ngọc Dũng.

Chương 1403

Không ngờ, mảnh vỡ Ngọc Dũng bị đạn bắn bay đi, lại để lộ ra một khối ngọc bội màu đen to bằng bàn tay.

Hắn ta tiến lên cầm lấy xem.

Quả nhiên là một khối ngọc bội màu đen.

Mặt trước ngọc bội khắc tượng Nhân Diện Điểu.

Còn mặt sau thì khắc hình ảnh một vị đế vương cổ đại xuất chinh.

Nếu Bàn Tử ở đây chắc chắn sẽ nhận ra.

Đó và khối ngọc bội hắn ta lấy được trong Long Lĩnh, đơn giản là giống hệt nhau.

Chỉ là một khối trên người Tây Vương Mẫu Mẫu, một khối trên người mộ chủ nhân trong Long Lĩnh.

Sau này khi nhắc đến chuyện này, Ngô Bất Chính cũng liên tục cảm khái: "Hỏi thế gian tình là chi, mà khiến người ta sống chết hẹn thề.

Nữ thần có mộng, vương lại vô tâm a!" Đoạn Vô Kỵ trút giận xong, mang theo ngọc bội đến chỗ cửa đá chờ đợi.

Dường như đã quyết tâm không vào.

Tuy nhiên, có lẽ vì bị động tĩnh phía sau cánh cửa đá làm xao nhãng.

Tất cả bọn họ đều không chú ý.

Lúc này, trong những hố trên ba mặt tường, những mảnh ngọc trên các Ngọc Dũng lại đang dần dần nứt ra.

Vết nứt như mạng nhện, không ngừng lan ra khắp thân.

Dường như những mảnh ngọc này đã đạt đến giới hạn chịu đựng của chúng.

Dần dần sắp bắt đầu vỡ vụn!

Độ dày của cánh cửa đá vượt xa sức tưởng tượng của Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Toàn bộ cánh cửa đá chỉ riêng độ dày đã đạt tới ba mét.

Hai người đi trong khe cửa mở ra này, đơn giản là có một loại ảo giác.

Nếu lúc này cánh cửa đá đóng lại, e rằng hai người sẽ lập tức bị ép thành thịt nát. "Đoạn Vô Kỵ không vào cũng tốt, thứ nhất có thể ở ngoài trông giữ Quỷ Tỳ, không đến nỗi cửa đá đóng lại chúng ta bị mắc kẹt bên trong!

Thứ hai, chuyện của chúng ta cũng có thể giải quyết rồi!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Nhưng Tần Vũ không đáp lời, hiển nhiên là không muốn để ý đến hắn.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy cũng không tức giận, mở miệng tiếp tục nói: "Tiểu ca, cậu rốt cuộc có phải Trương Khởi Linh không?

Đã đến thời điểm mấu chốt này rồi, chẳng lẽ không thể nói cho tôi biết sao?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Nhưng Tần Vũ vẫn không nói lời nào.

Ngô Tam Tỉnh thở dài bất lực.

Thực ra trong lòng hắn lờ mờ cảm thấy người trước mặt này không phải Trương Khởi Linh.

Nhưng Kỳ Lân văn thân và huyết mạch kia thì giải thích thế nào đây?

Quá nhiều bí ẩn, nhiều đến mức Ngô Tam Tỉnh đã có chút tê liệt. "Thôi bỏ đi, chỉ cần tôi có thể quay về, chuyện ở đây thì liên quan gì đến tôi nữa!

Không nghĩ nữa!" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, đột nhiên lại tỏ ra rất thoải mái.

Bản thân hắn vốn không thuộc về thế giới này, đến đây chẳng qua chỉ là một khúc dạo đầu trong cuộc đời.

Nếu có thể cứ thế rời đi, thì cũng coi như xong.

Dù sao ngay cả Ngô Bất Chính của thế giới song song, cũng không thể mở cửa lòng của hắn, một "tam thúc" giả mạo này.

Huống chi thế giới song song này vốn dĩ không hề có bất kỳ giao thoa nào với hắn.

Ngô Tam Tỉnh nói chuyện câu có câu không.

Còn Tần Vũ thực ra nghĩ rất đơn giản.

Chỉ cần tiễn Ngô Tam Tỉnh rời đi là được.

Thế giới ban đầu của mình, nói thật hắn cũng chẳng có gì đáng để luyến tiếc.

Cha mẹ đều không còn, về đó cũng là một đứa mồ côi.

Thậm chí có thể còn phải quay lại những ngày làm thợ hồ như trước kia.

Đời người một kiếp, thà sống ở thế giới song song này còn sống động hơn.

Chỉ cần tiễn Ngô Tam Tỉnh rời đi, mọi chuyện cơ bản là có thể kết thúc.

Còn về Thi Miết Hoàn, thì cũng chỉ có thể phó mặc cho trời.

Chương 1404

Chỉ là, mọi chuyện có thật sự dễ dàng kết thúc như vậy không?

Hiển nhiên không ai biết.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu.

Lúc này, hai người đã xuyên qua cánh cửa đá, vào không gian phía sau cánh cửa đá.

Vừa bước vào, liền nghe thấy một tiếng gầm rú truyền đến từ bên cạnh.

Tây Vương Mẫu Mẫu từng nói phía sau này phong ấn một quái vật Hoạt Tử Nhân.

Đối phương có lẽ cũng đã nhận ra sự đến của hai người.

Nhưng Tần Vũ hai người không cảm thấy có thứ gì đang đến gần.

Nhìn kỹ, hai người phát hiện, không gian phía sau cánh cửa đá này quả nhiên là biệt hữu động thiên.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa đá, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ chấn động.

Chỉ thấy trước mặt họ là một không gian rộng khoảng ba trăm mét vuông.

Nghe có vẻ rất lớn.

Nhưng thực ra, không gian mà họ nhìn thấy lúc này lại có vẻ hơi chật chội.

Bởi vì cả không gian rộng ba trăm mét này lại bị hai luồng khí, một trắng một xám, chiếm hết hơn một nửa.

Không sai, chính là hai luồng khí.

Hai luồng khí này không biết bắt nguồn từ đâu.

Chỉ là ở phía trên toàn bộ không gian có hai lỗ khí.

Hai luồng khí này chính là từ các lỗ khí đó phun ra.

Và ngay phía dưới hai luồng khí này, tương ứng với hai cỗ quan tài lơ lửng.

Hai cỗ quan tài lơ lửng này lại giống hệt những cỗ quan tài lơ lửng phía sau Thanh Đồng Môn.

Không có bất kỳ điểm tựa nào, quan tài cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Hoàn toàn không nhìn ra nguyên lý là gì.

Mặc dù hai người còn chưa đến gần, nhưng lại có thể thấy trong cả hai cỗ quan tài đều có chất lỏng.

Dường như còn rất trong suốt, không biết bên trong có gì.

Tần Vũ nhớ lại lời của Tây Vương Mẫu Mẫu trước đó.

Xem ra hai cỗ quan tài này, chính là Âm Dương Quan.

Nơi bạch quang tụ lại chắc là dương khí, nên cỗ quan tài phía dưới tương ứng chắc là Âm Quan.

Còn luồng khí màu xám chắc là âm khí, cỗ quan tài tương ứng tất nhiên là Dương Quan. "Cái... cái này sao lại có hai cỗ quan tài vậy!" Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy hai cỗ quan tài này, lập tức có chút khó xử.

Phía sau Thanh Đồng Môn, ít nhất chỉ có một cỗ quan tài không cần suy nghĩ nhiều.

Lối ra chắc chắn ở trong quan tài.

Nhưng ở đây lại có hai cỗ, điều này khiến hắn ta phải chọn thế nào?

Hắn ta không hề biết chuyện Âm Dương Quan mà Tây Vương Mẫu Mẫu đã nói trước đó.

Và theo ý của Tây Vương Mẫu Mẫu, bên trong Dương Quan có gì, không ai biết.

Ngay cả cô ta cũng chưa dám vào.

Còn trong Âm Quan dường như là nơi có thể trường sinh.

Năm xưa khi cô ta vào, lão già Trương gia đó chính là từ Âm Quan bước ra.

Vì vậy, Ngô Tam Tỉnh muốn rời đi, có thể phải vào Dương Quan.

Còn những trường hợp như Lương Quỳnh, có thể phải vào Âm Quan.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán của Tần Vũ, cụ thể có phải vậy không, hắn cũng không dám khẳng định.

Ngô Tam Tỉnh nhìn hai cỗ quan tài trước mặt, có chút khó xử.

Nhưng rất nhanh, tính cách lão hồ ly của hắn ta đã phát huy tác dụng.

Hắn ta phát hiện, mức độ hao mòn của hai cỗ quan tài này không giống nhau.

Âm Quan dưới luồng khí trắng, hao mòn rất nghiêm trọng, thậm chí trên thành quan tài còn có những vết ma sát rõ ràng.

Hiển nhiên, bình thường cỗ quan tài này có nhiều người ra vào nhất.

Chương 1405

Thêm vào đó, bên ngoài có nhiều thi thể Ngọc Dũng như vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng lờ mờ đoán ra điều gì đó.

So với đó, Dương Quan dưới luồng khí màu xám bên cạnh, lại có vẻ hơi vắng vẻ.

Bảo quản rất nguyên vẹn, hiển nhiên hầu như không có ai đi qua Dương Quan này.

Ngô Tam Tỉnh phản ứng rất nhanh, Âm Quan vậy mà lại có nhiều người vào như vậy, kết quả lại biến thành dạng Ngọc Dũng.

Vậy đối với hắn ta mà nói, con đường này chắc chắn là Dương Quan dưới làn sương mù màu xám rồi.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lát, lập tức muốn lên đường.

Nhưng ngay lúc này, bên cạnh lại truyền đến một tiếng gầm rú như dã thú.

Tần Vũ hai người nhìn nhau, Ngô Tam Tỉnh không dám mạo hiểm tiến vào quan tài.

Hắn ta ra hiệu hỏi Tần Vũ có muốn đi xem tình hình không.

Cái gì mà Hoạt Tử Nhân, ít nhất cũng phải đi xem một chút chứ.

Nếu không lát nữa mà xảy ra chuyện gì, thì lợi bất cập hại.

Tần Vũ gật đầu, ngay lập tức hai người mò mẫm đi về phía nguồn âm thanh.

Không gian phía sau cánh cửa đá này không cần chiếu sáng.

Bởi vì khí trắng và khí xám trên đầu, hai luồng khí đó đã chiếu sáng toàn bộ không gian.

Nhưng nói thật, hình dạng của không gian này, ngoài hai cỗ quan tài lơ lửng và lỗ khí trên đầu ra, những nơi khác đều rất thô ráp.

Hiển nhiên không hề được tinh xảo chạm khắc một cách cố ý.

Dường như nơi này cũng không được sử dụng lâu dài.

Nhưng trên thực tế, nơi này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi.

Có thể là những người xây dựng ban đầu sau này đã xảy ra biến cố.

Cho nên những thứ này mới cứ thế tồn tại ở đây.

Hai người vòng qua Huyền Không Quan.

Rất nhanh đã tìm thấy nguồn âm thanh ở một góc.

Và khi họ nhìn thấy thứ phát ra âm thanh đó, không khỏi cả hai đều ngẩn người.

Chỉ thấy trong góc, lại có một cỗ Ngọc Quan khổng lồ.

Cỗ Ngọc Quan đó vô cùng lớn.

Đơn giản là lớn đến mức khó mà chấp nhận được.

Toàn thân ít nhất phải cao hai mét, dài năm mét.

Nói là một cỗ quan tài, không bằng nói là một nhà tù thì thích hợp hơn.

Chất liệu của Ngọc Quan vô cùng quý giá.

Toàn thân trắng như tuyết không tì vết, trong suốt đơn giản như thủy tinh.

Và bên trong Ngọc Quan, một sinh vật hình người tóc tai bù xù, hoàn toàn không nhìn rõ mặt người, đang ở bên trong.

Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh có thể cảm nhận được, phía sau mái tóc của người đó.

Có một đôi mắt đang nhìn họ một cách oán độc. "Gầm!" Đột nhiên, người đó bỗng nhiên đứng thẳng dậy, trực tiếp đâm sầm vào thành Ngọc Quan, dường như muốn thoát ra.

Nhưng cỗ Ngọc Quan đó lại không chút lay động, đơn giản là vững như thái sơn.

Khiến người ta nghi ngờ, chẳng lẽ cỗ Ngọc Quan này và toàn bộ Vẫn Ngọc là một thể?

Vậy thì người này lại bị nhốt vào bên trong bằng cách nào?

Sở dĩ nói cả khối Ngọc Quan này là một thể, chủ yếu là vì căn bản không thể nhìn thấy bất kỳ khe nứt rõ ràng nào.

Ngay cả quan tài tốt đến mấy cũng sẽ có khe nứt.

Không có khe nứt, vậy chẳng phải là một chỉnh thể hoàn chỉnh sao.

Ngọc Quan nguyên khối như thế này mà xuất hiện tình huống này, không thể nào là người bên trong tự đào ra được.

Điều đó quá vô lý.

Tần Vũ dùng tay sờ Ngọc Quan, rất nhanh cảm nhận được một luồng hơi lạnh.

Chất liệu ngọc này tuy không thường thấy, nhưng tuyệt đối không phải nguyên liệu đá của Vẫn Ngọc này.

Hơn nữa, nhìn tạo hình, những điêu khắc bên ngoài Ngọc Quan cơ bản không hề đơn giản.

Dường như là dấu vết của một nền văn minh sơ khai.

Chương 1406

Còn cỗ Ngọc Quan này hẳn là có chỗ đóng mở, nhưng có thể là ở phía dưới.

Mà phía dưới lại được khảm vào Vẫn Ngọc, cho nên Hoạt Tử Nhân bị nhốt bên trong này, cơ bản cũng không thể thoát ra được.

Trừ phi dùng thuốc nổ để phá tung cả Ngọc Quan.

Nhưng lúc này nói đi nói lại, sao trong cỗ Ngọc Quan này lại có một người?

Cho dù nói hắn là Hoạt Tử Nhân, nhưng hắn chẳng lẽ không cần ăn uống sao?

Tây Vương Mẫu Mẫu thì từng nói, cô ta không cần ăn uống.

Nhưng cô ta thực ra đã không khác gì người chết rồi.

Trăm năm mới có thể trở lại thể xác một lần, ngươi nói cô ta và người chết có gì khác biệt.

Nhưng người trong Ngọc Quan này, lại thực sự dường như vẫn còn sống.

Chỉ là không biết Tây Vương Mẫu Mẫu vì sao lại gọi hắn là Hoạt Tử Nhân.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh cũng nhìn rất kỹ.

Hắn vỗ vỗ Tần Vũ, ra hiệu hắn đi nhìn người đó.

Người này tóc rất dài, cũng không biết đã sống ở đây bao nhiêu năm tháng.

Nhưng có một điều có thể khẳng định.

Hắn ta chắc hẳn cũng giống như những Ngọc Dũng bên ngoài.

Đều là sau khi từ Âm Quan ra mới biến thành dạng này.

Trên mặt đất bên trong Ngọc Quan, rải rác rất nhiều mảnh vỡ màu xám.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó thực ra là những mảnh ngọc của Ngọc Dũng.

Nhưng đều đã bị hắn ta làm nát đến mức không thể phân biệt được hình dạng.

Còn trên làn da trần trụi của người này, đầy rẫy những đường nét màu đen.

Những đường nét đó rất quỷ dị, không giống như được vẽ lên.

Mà giống như máu đang lưu thông trong cơ thể.

Nhưng rất mờ, thêm vào việc cách qua Ngọc Quan thì quả thực cũng hơi khó nhìn rõ.

Tần Vũ đi vòng quanh Ngọc Quan một vòng.

Phát hiện toàn bộ Ngọc Quan áp sát vách đá Vẫn Ngọc, và trên vách ngọc một bên quan tài, khắc mấy chữ lớn "Tần thứ xuất, ủy vu ngô, phong vu thử, thiết mạc xuất!" (Thứ Tần ra, giao phó cho ta, phong ấn ở đây, tuyệt đối không ra!) Phía dưới mấy chữ lớn này, còn có một ấn ký.

Giống như con dấu cá nhân vậy.

Nhưng ấn ký này không có màu, chỉ có thể đại khái nhìn ra là mấy chữ.

Nhưng không nhìn rõ cụ thể là gì.

Hơn nữa, mấy chữ này được khắc cũng rất mờ, không thể hiểu rõ rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, phía sau ấn ký này, lại có ba chữ rất rõ ràng.

Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh chỉ nhìn một cái, liền nhận ra.

Đó rõ ràng chính là ba chữ "Trương Khởi Linh!" Ba chữ này hiển nhiên nói rõ, người phong ấn người này ở đây năm xưa, rõ ràng chính là một người tên Trương Khởi Linh.

Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh đã trải qua rất nhiều chuyện, đặc biệt là người sau.

Khi ở quê nhà kiếp trước, Tần Vũ chỉ là một thợ hồ, những gì hắn biết còn không nhiều bằng Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng có một điểm cả hai đều biết.

Đó là Trương Khởi Linh chỉ là một danh hiệu.

Chứ không thật sự đặc chỉ một người nào đó.

Tộc trưởng Trương gia các đời dường như đều tên là Trương Khởi Linh.

Cho nên không thể nói Trương Khởi Linh này chính là Tiểu Ca.

Điều đó là không đúng.

Và ở thế giới song song này, Trương gia xem ra là có thật.

Nhưng Trương Khởi Linh này có thể là hai chuyện khác nhau so với Tiểu Ca ở kiếp trước của bọn họ.

Ngô Tam Tỉnh dường như không muốn nói về chủ đề này, thấy sắp sửa rời đi nên hắn ta cũng không còn xoắn xuýt nữa, cười nói: "Trương Khởi Linh, thú vị thật!" "Nhưng, Hoạt Tử Nhân này là ai đây?

Sao không để lại ghi chép nào!" Tần Vũ lắc đầu, hắn cũng không biết.

Nhưng Ngọc Quan này lớn như vậy, có lẽ còn có một số chỗ bị bỏ sót cũng không chừng.

Tần Vũ hai người lại tìm kiếm, quả nhiên ở một mặt khác của Ngọc Quan, tìm thấy mấy chữ đã mờ không rõ.

Chương 1407

Niên đại khắc những chữ đó hiển nhiên còn sớm hơn.

Sớm hơn rất nhiều so với những chữ Trương Khởi Linh để lại.

Có thể ban đầu cỗ Ngọc Quan này chính là quan tài của Hoạt Tử Nhân này.

Nên mới khắc mấy chữ đó trên Ngọc Quan.

Tần Vũ phác thảo đại khái một chút, rất nhanh hai người liền nhận ra.

Hai chữ này lại là "Doanh Thương". "Doanh Thương?

Cái họ này thú vị đây!" Ngô Tam Tỉnh cười nói. "Doanh là họ của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Doanh Thương này chẳng lẽ là hậu duệ của Tần Thủy Hoàng?" "Nếu vậy, Trương gia này cũng quá thần thông quảng đại rồi!" "Thời kỳ Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, Trương gia này lẽ nào đã tồn tại rồi?" "Chuyện này hơi quá đáng rồi!" Lời Ngô Tam Tỉnh nói rất có ý tứ.

Hắn không phủ nhận, nhưng cũng không tin, mà giữ thái độ hoài nghi.

Điều này chủ yếu vẫn liên quan đến ký ức kiếp trước.

Trong ký ức kiếp trước, Trương gia là một tồn tại rất thần bí.

Tương truyền cũng truyền thừa rất nhiều năm rồi.

Nhưng cũng chưa từng nói lâu đến thế, phát hiện về Ngọc Quan này, đơn giản là đã lật đổ nhận thức của họ về Trương gia.

Đây chính là lý do khiến Ngô Tam Tỉnh luôn hoài nghi mà không dám tin.

Tần Vũ vẫn luôn không nói lời nào, chỉ là một cái tên mà thôi, hắn cũng không để tâm.

Quan trọng nhất vẫn là bản thân Doanh Thương.

Hắn ta rốt cuộc đã biến thành thế này bằng cách nào!

Còn trong Âm Quan kia rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Tần Vũ bước tới, xuyên qua Ngọc Quan nhìn Hoạt Tử Nhân Doanh Thương bên trong.

Và hắn ta lại cũng đang xuyên qua kẽ tóc quan sát Tần Vũ.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy đột nhiên phản ứng lại, vội nói: "Không đúng rồi, Tiểu ca, cậu có phát hiện ra không, hình như từ khi chúng ta đến đây, hắn ta không hề kêu gào nữa!" Tần Vũ nghe vậy cũng ngẩn người.

Quả thật, từ khi họ đến và tìm thấy Ngọc Quan, Doanh Thương đó quả nhiên không hề động đậy.

Thậm chí không phát ra một tiếng động nào.

Chỉ trực tiếp nhìn chằm chằm hai người, như đang rình mồi.

Thấy Tần Vũ cũng không nói gì, Hoạt Tử Nhân Doanh Thương cũng im bặt.

Ngô Tam Tỉnh cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

Hắn ta xoay người nói: "Tiểu ca, vậy tôi đi đây, cùng đi một chặng đường, cũng coi như là duyên phận!" "Tương lai nếu có duyên, chúng ta gặp lại ở quê nhà!" Nói xong, hắn ta liền đi về phía Dương Quan dưới luồng khí màu xám.

Âm Quan định trường sinh, Dương Quan có thể là con đường về nhà.

Tần Vũ không nói gì, mà nhìn chằm chằm Doanh Thương một lúc nữa.

Thấy hắn ta vẫn không động tĩnh, hắn mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Hắn nhất định phải tận mắt thấy Ngô Tam Tỉnh rời khỏi Dương Quan.

Thậm chí nếu cần thiết, còn phải tiễn hắn ta một đoạn đường trong Dương Quan.

Vì muốn kết thúc, vậy thì nhất định phải kết thúc triệt để.

Hắn tuyệt đối không chấp nhận bất kỳ âm mưu nào khác.

Ví dụ như Ngô Tam Tỉnh vào Dương Quan, kết quả không đi, lén lút quay lại rồi lại xuất hiện với thân phận tam thúc của Ngô Bất Chính.

Điều đó tuyệt đối không được!

Nhưng, Tần Vũ vừa xoay người định đi.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng "Rầm!".

Tần Vũ quay đầu lại nhìn.

Lập tức phát hiện không biết từ lúc nào, Hoạt Tử Nhân Doanh Thương trong Ngọc Quan cả người đã quỳ xuống.

Hắn ta toàn thân run rẩy dường như muốn nói điều gì đó, nhưng những gì phát ra đều là những tiếng ú ớ.

Hoàn toàn không nghe hiểu rốt cuộc đang nói gì.

Nhưng hành động của hắn rõ ràng là quỳ xuống trước Tần Vũ.

Hơn nữa còn có vẻ rất kích động.

Tần Vũ trong lòng không hiểu, chẳng lẽ hắn ta nhận nhầm mình là người Trương gia?

Chương 1408

Vậy thì hắn ta lại dựa vào cái gì mà nhận định mình là người Trương gia?

Đột nhiên ánh mắt Tần Vũ chợt sáng. "Chẳng lẽ hắn ta nhận ra Kỳ Lân văn thân trên người mình?" Tần Vũ nghĩ, xoay người một chút.

Quả nhiên, Doanh Thương cũng bắt đầu xoay theo.

Rõ ràng là muốn nhìn hình xăm Kỳ Lân trên người cậu.

Xem ra, cô ta quả nhiên là dựa vào hình xăm Kỳ Lân trên người cậu mà cảm thấy cậu có thể là người nhà họ Trương.

Nhưng cô ta tại sao lại quỳ xuống?

Chẳng lẽ năm đó người nhà họ Trương đã khiến cô ta ra nông nỗi này?

Nhưng đó không phải nên là hận thù sao?

Tại sao lại quỳ xuống?

Hay là chuyện năm đó có ẩn tình khác, nếu không phải do người nhà họ Trương ra tay, có lẽ cô ta ngay cả tình trạng hiện tại cũng không thể duy trì?

Mọi chuyện này quá khó đoán, dù sao cũng đã qua rất nhiều năm.

Thậm chí ngay cả khi Tây Vương Mẫu mẫu năm đó tiến vào, Doanh Thương này đã tồn tại rồi.

Vì vậy mọi chuyện này hầu như đã không thể kiểm chứng.

Muốn làm rõ chân tướng, cũng gần như là không thể.

Tần Vũ lại nhìn Doanh Thương một cái, rồi vẫn xoay người rời đi.

Cho dù cô ta thật sự có liên quan gì đó đến nhà họ Trương, nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi.

Tần Vũ còn có thể làm gì nữa.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh e là cũng đã đến bên cạnh Dương Quan, nên Tần Vũ cũng không thể chần chừ nữa.

Sự xuất hiện của Doanh Thương này, bản thân nó đã là một bất ngờ.

Cũng may ở đây, thiết bị livestream đều không hoạt động.

Nếu không, mà để các chuyên gia khảo cổ bên ngoài biết ở đây lại còn có một người.

Thậm chí còn là oan hồn Tây Vương Mẫu mẫu, e rằng cả thế giới cũng sẽ lại chấn động.

Chỉ là họ đã bật chế độ ghi hình, nên những thứ này vẫn bị ghi lại.

Nghĩ đến đây.

Tần Vũ không khỏi tháo thiết bị livestream trên người xuống.

Sau đó vứt sang một bên.

Những chuyện này, tốt nhất vẫn là không nên truyền ra ngoài.

Đợi Ngô Tam Tỉnh đi rồi, hai người duy nhất đã đến cánh cửa đá này của họ, thiết bị livestream sẽ không truyền ra ngoài.

Bí mật ở đây cũng sẽ vĩnh viễn ở lại đây.

Có những chuyện, vẫn là không truyền bá ra ngoài thì tốt hơn.

Ví dụ như Doanh Thương, đưa cô ta ra ngoài sẽ bị người ta xem là đối tượng nghiên cứu sinh vật.

Chi bằng ở lại đây còn hơn...

Tần Vũ rất nhanh đã đến cạnh Dương Quan.

Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình.

Thiết bị livestream cũng bị anh ta vứt sang một bên, rõ ràng là không định mang đi.

Anh ta vừa sắp xếp vừa cười nói: "Sao?

Muốn theo vào xem à?

Không sợ không cẩn thận cũng theo tôi về sao?

Đến lúc đó cậu sẽ không gặp được những người bạn của cậu nữa đâu!" Tần Vũ không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn anh ta.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhiều, nhanh chóng sắp xếp xong đồ đạc, rồi trèo lên Dương Quan.

Trên Dương Quan có từng luồng khí lưu màu xám thổi xuống.

Đó là Âm khí của toàn bộ Long Mạch.

Ngô Tam Tỉnh cũng không dám nán lại lâu, vừa lên đã nhảy vào trong quan tài.

Trong Dương Quan cũng có rất nhiều chất lỏng giống nước gọi là Quan Dịch.

Hơn nữa không gian bên dưới vô cùng lớn.

Chương 1409

Tần Vũ chỉ thấy, anh ta cứ thế bơi xuống phía dưới.

Dương Quan nằm ở nơi Âm khí hội tụ, còn Âm Quan nằm ở nơi Dương khí hội tụ.

Cho nên Ngô Tam Tỉnh ở trong Dương Quan cũng không dễ dàng như vậy.

Bên trên Âm khí thổi xuống, phàm nhân căn bản không chống đỡ nổi.

Đừng nói là bị Âm khí thổi liên tục, cho dù chỉ hít vào một ngụm Âm khí, cũng có thể bị trọng thương.

Nhẹ thì ho ra máu hôn mê, nặng thì phổi nát ruột thủng, chết không có chỗ chôn thân.

Vì vậy Ngô Tam Tỉnh ở trong đó cũng đã đặc biệt chuẩn bị một bộ đồ lặn kín toàn thân.

Nhưng Tần Vũ không mang theo thứ này.

Thế là cậu lấy miếng vải chống nước trong ba lô ra.

Thứ này đủ để chống đỡ Âm khí một lát.

Bản thân cậu cũng sẽ không nán lại quá lâu.

Tần Vũ hành động rất nhanh, quấn chặt vải chống nước rồi nhảy vào.

Nhưng bị Âm khí từ phía trên thổi qua, Tần Vũ chợt nghĩ ra tại sao bên ngoài lại có nhiều ngọc dũng như vậy!

Nơi Âm Quan tọa lạc, bên trên hội tụ Dương khí.

Dương khí có lợi cho cơ thể người sống.

Nhưng đối với người chết thì lại là trăm hại mà không có một lợi ích nào.

Nhẹ thì có thể đẩy nhanh quá trình phân hủy thi thể.

Nặng thì còn có thể gây ra Thi biến.

Vì vậy những người trong ngọc dũng đó, rất có thể đều là những người sắp chết, thậm chí là đã chết.

Họ không thể bị Dương khí thổi vào, nên mới dùng ngọc dũng bọc lại.

Dùng ngọc dũng để chống lại Dương khí, từ đó vào Âm Quan.

Chỉ trong khoảnh khắc ngẩn người này, Tần Vũ đã cảm thấy lưng lạnh toát, hai tay càng bị lạnh đến tê dại.

May mà vẫn là dùng vải chống nước bọc lấy mình, nếu không có vải chống nước.

E rằng lúc này Âm khí đã sớm nhập thể rồi.

Tần Vũ lập tức không chần chừ nữa, chuẩn bị xuống nước.

Lúc này cậu vốn đã ở trong Dương Quan, chỉ là cần hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống.

Cậu không mang thiết bị lặn vào, nên chỉ có thể nín thở mà vào.

Tuy nhiên, ngay khi cậu hít một hơi thật sâu chuẩn bị lặn vào Dương Quan.

Đột nhiên cậu lại nghe thấy một loạt âm thanh "cọt kẹt cọt kẹt".

Âm thanh đó cứ như tiếng bước chân của ai đó đang đi giày gỗ chạy bộ.

Lại giống như có người giẫm lên đá mà chạy.

Tóm lại, loại âm thanh đó rất giòn, vừa nghe đã biết là tiếng của loại đá va đập xuống mặt đất.

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, tại sao đột nhiên lại có âm thanh này vang lên.

Hơn nữa Đoạn Vô Kỵ không dám tiến vào, vẫn canh giữ bên ngoài cửa.

Nếu bên ngoài có thứ gì đó tiến vào, anh ta không nên không có bất kỳ phản ứng nào mới phải chứ.

Tần Vũ gần như theo bản năng, trước khi lặn vào quan tài, liếc nhìn về phía lối vào.

Vừa nhìn, lập tức phát hiện.

Một bóng đen lại nhanh chóng lao ra từ cửa đá.

Sau đó lao thẳng về phía Âm Quan ở phía bên kia.

Tần Vũ nhìn rõ ràng, đó lại là một thứ toàn thân mặc ngọc dũng.

Chẳng lẽ là ngọc dũng bên ngoài cảm ứng được Âm Quan ở đây mà xông tới, muốn đi vào?

Điều này không thể nào, cửa đá đã mở nửa ngày rồi, nếu thi thể ngọc dũng bên ngoài có bất kỳ biến hóa nào.

Đoạn Vô Kỵ không thể không có chút động tĩnh nào chứ!

Đang suy nghĩ, đột nhiên cậu nghe thấy tiếng súng "chít chít" từ bên ngoài vọng vào.

Tần Vũ lòng chùng xuống, biết có chuyện rồi.

Lập tức bám vào vách quan tài của Dương Quan, cậu lại thò ra khỏi mặt nước.

Chương 1410

Tuy nhiên, hành động của cậu quá nhanh.

Miếng vải chống nước còn chưa quấn kỹ.

Ngay lập tức một luồng Âm khí đã thổi vào lưng cậu.

Trong khoảnh khắc, lưng cậu đã xanh tím một mảng lớn.

Hình xăm Kỳ Lân trên người cũng như bị đóng băng.

Cảm giác lạnh buốt thấu xương khiến Tần Vũ suýt chút nữa ngã xuống đất.

Nhưng lúc này cậu cũng không bận tâm nữa, vừa nhảy ra khỏi Dương Quan đã lao về phía Âm Quan.

Cái câu nói kia là gì nhỉ?

Chàng trai khỏe mạnh ngủ giường lạnh, tất cả đều nhờ sức lực dồi dào.

Tần Vũ còn trẻ, thể chất cũng rất tốt, thêm vào đó có huyết mạch Kỳ Lân, thời gian bị Âm khí thổi cũng ngắn.

Hơn nữa là lưng bị thổi, không hít vào, nên vấn đề cũng không lớn lắm.

Vả lại trên Âm Quan có Dương khí, lát nữa thổi thổi nói không chừng sẽ trung hòa.

Những ý nghĩ này lướt qua trong chớp mắt, Tần Vũ đã lao đến gần Âm Quan.

Quả nhiên thấy cái ngọc dũng kia đã trèo lên Âm Quan, muốn nhảy xuống.

Tần Vũ một bước lao lên, lập tức giữ chặt hai cánh tay của đối phương, giọng nói lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai!" Người trong ngọc dũng rõ ràng cũng bị giật mình.

Vốn đã chuẩn bị nhảy vào, kết quả bị Tần Vũ đột nhiên giữ chặt, cơ thể run rẩy suýt chút nữa ngã xuống.

Tần Vũ đứng trên Âm Quan, Dương khí thổi qua lưng, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Nhưng người trong ngọc dũng dường như không dám nán lại lâu, giãy giụa muốn thoát thân.

Tuy nhiên Tần Vũ sống chết không buông tay.

Trong lúc cấp bách, một giọng nói lại vang lên: "Buông ra!" Nghe thấy giọng nói này, Tần Vũ sững sờ, đây không phải giọng của Lương Quỳnh sao?

Nhưng cô ấy sao lại ở trong ngọc dũng chứ!

Chẳng lẽ cô ấy vẫn luôn ở gần đó?

Biết rằng muốn vào Âm Quan nhất định phải dùng ngọc dũng để cách ly Dương khí.

Nên mới đợi đến lúc này mới vào?

Tần Vũ nghĩ, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc cậu bị làm sao!" Lương Quỳnh không còn giãy giụa, ngược lại nhìn Tần Vũ, tuy đầu đã bị ngọc dũng che khuất.

Nhưng Tần Vũ có thể cảm nhận được, cô ấy đang nhìn mình.

Cô ấy nhìn Tần Vũ nói: "Hãy để tôi xuống, cầu xin cậu!

Tôi không muốn cậu nhìn thấy bộ dạng hiện tại của tôi!" "Rốt cuộc là sao?" Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

Cậu giơ tay muốn kéo bỏ ngọc dũng trên đầu Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh vội nói: "Đừng động!

Tôi không chịu nổi những luồng Dương khí này!" Tần Vũ sững sờ, trong lòng chợt giật mình, cậu suýt chút nữa quên mất chuyện này.

Trên Âm Quan thổi xuống là Dương khí.

Sự Thi Hóa của Lương Quỳnh chắc chắn đã đạt đến mức rất nghiêm trọng.

Nếu mình kéo bỏ ngọc dũng trên người cô ấy, e rằng cô ấy sẽ lập tức... "Không còn cách nào khác sao?" Tần Vũ hỏi.

Đây không chỉ là vận mệnh của Lương Quỳnh, mà còn là vận mệnh của cậu và Bàn Tử.

Chẳng lẽ tương lai có một ngày, họ cũng phải mặc thứ này nhảy vào Âm Quan sao?

Cậu thì không sao cả.

Nhưng cậu thậm chí có thể tưởng tượng nếu thật sự có một ngày như vậy.

Bàn Tử nhất định sẽ than vãn: "Mẹ kiếp, sao mấy cái ngọc dũng này lại không có kiểu dáng nào phù hợp với Bàn gia thế này?

Đúng là quá kỳ thị Bàn Tử chúng ta mà!" Đương nhiên những điều này đều là nói đùa.

Nhưng lúc này Tần Vũ trong lòng thật sự có chút sợ hãi.

Cậu sợ nếu tương lai có một ngày như vậy, Bàn Tử có chấp nhận được không?

Ngô Bất Chính có chấp nhận được không?

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, giọng điệu tuyệt vọng nói: "Cậu nói xem?" Ba chữ đơn giản này, lại thể hiện sự bất lực đến tột cùng.

Cậu nói xem?

Chương 1411

Nếu có cách, ai lại muốn như vậy?

Đây không phải là thực sự hết cách rồi, mới phải đánh cược một tia sinh cơ cuối cùng này sao?

Con kiến còn tham sống, huống chi là con người?

Thà sống dở chết dở còn hơn chết tốt!

Người thật sự có thể nhìn thấu sinh tử, đại nghĩa lẫm liệt đi chịu chết, từ xưa đến nay lại có bao nhiêu chứ?

Toàn thân Lương Quỳnh run rẩy ngày càng dữ dội.

Rõ ràng Dương khí trên đỉnh đầu đã khiến cô ấy có chút không chịu nổi rồi.

Lương Quỳnh đẩy Tần Vũ ra, cả người nhảy vào trong Âm Quan.

Tần Vũ tiến lên muốn nói gì đó, nhưng há miệng ra, lại không thốt nên lời nào.

Lương Quỳnh thò đầu ra.

Nhưng thật ra chỉ có thể nhìn thấy ngọc dũng.

Cô ấy nhìn Tần Vũ, hỏi: "Cậu đã từng thích tôi sao?" "Vậy chỉ một chút thôi!" "Tôi thật sự muốn biết!" Tần Vũ nhìn ngọc dũng, há miệng, nhưng không nói được một lời.

Cậu không biết, cậu thật sự không biết.

Cậu chưa từng yêu, cậu sao biết thích một người là cảm giác gì.

Rung động là thích sao?

Vậy yêu là gì?

Kiếp trước cậu chưa từng yêu đương, hồi tiểu học cấp ba.

Bạn bè cùng lớp cũng có rất nhiều đôi.

Nhưng có đứa nào mà không phải, thấy cô bé nhà người ta xinh xắn là muốn người ta làm bạn gái mình.

Đó là thích sao?

Có lẽ có người sẽ nói là phải.

Cũng có lẽ có người sẽ nói không phải.

Đó là sự chiếm hữu đối với thứ mình thích.

Cũng là một sự khoe khoang.

Đây có lẽ cũng là một dạng của sự thích, nhưng tuyệt đối không thể gọi là tình yêu.

Yêu một người, có lẽ hạnh phúc của người đó, chính là khao khát lớn nhất của cậu.

Ai cũng không phải thánh nhân, nhìn người mình thích ở bên người khác, ai trong lòng cũng khó chịu.

Nhưng hai người có thể ở bên nhau cuối cùng vẫn là do duyên phận.

Điều khó phân định nhất dưới trời, chính là tình.

Tần Vũ là một người chưa từng yêu đương, cậu hỏi cậu ấy đã từng thích mình chưa.

Cậu bảo cậu ấy trả lời thế nào?

Thích?

Thích là gì?

Không thích?

Không thích lại là gì?

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ dáng vẻ muốn nói lại thôi, chậm rãi giơ tay lên.

Dường như muốn chạm vào má Tần Vũ.

Tuy nhiên giữa không trung lại dừng lại.

Tần Vũ thấy, tay cô ấy mềm mại cử động trong ngọc dũng.

Không biết muốn làm gì.

Tuy nhiên chỉ sau một khắc, đột nhiên một đường chỉ lại bật ra.

Một miếng ngọc phiến của ngọc dũng rơi vào Âm Quan.

Gây ra một tiếng té nước.

Tiếp theo là miếng thứ hai, miếng thứ ba...

Trong chớp mắt, Lương Quỳnh lại lộ ra một ngón tay.

Dương khí nghiêng xuống, ngay lập tức rơi lên ngón tay cô ấy.

Chương 1412

Đau đến mức cô ấy hét lên.

Tần Vũ gần như theo bản năng, nắm lấy tay cô ấy.

Dùng tay mình che cho tay cô ấy.

Cậu có thể cảm nhận được, toàn thân Lương Quỳnh đang run rẩy.

Dương khí gây tổn thương cho cô ấy quá lớn.

Lương Quỳnh cố gắng hết sức ổn định cảm xúc, nhưng Tần Vũ vẫn có thể cảm nhận được.

Ngón tay Lương Quỳnh lạnh đến tột cùng.

Lạnh thấu xương.

Móng tay cô ấy còn dài đến mức đã đâm vào thịt lòng bàn tay cậu.

Cô ấy thật sự sẽ biến thành Cấm bà sao?

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, cuối cùng nói một câu: "Cảm ơn!

Tôi biết rồi!" Nói xong, cô ấy dùng sức giằng ra, thoát khỏi tay Tần Vũ, cả người lập tức chìm vào Âm Quan.

Đi thật tiêu sái.

Không hề ngoảnh đầu lại, dường như sợ rằng nếu quay đầu sẽ thật sự không thể hạ quyết tâm được nữa.

Tần Vũ nhìn bóng người trong Âm Quan dần dần mờ đi.

Cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cậu sững người một lúc lâu, cho đến khi bên ngoài lại truyền đến tiếng súng của Đoạn Vô Kỵ, lúc này mới giật mình tỉnh lại.

Cậu nghe thấy Đoạn Vô Kỵ ở bên ngoài hô: "Tam gia, Tiểu ca hai người làm sao vậy!" "Tôi nhiều nhất chỉ có thể kiên trì mười phút nữa!" "Mười phút nữa mà hai người không ra, tôi sẽ hô hoán đó!" Nói rồi bên ngoài lại vang lên tiếng súng chít chít. "Mười phút là đủ rồi!" Tần Vũ hô: "Ngay đây!" Nói xong, cả người cậu tung mình nhảy vào Dương Quan bên cạnh.

Con đường của Lương Quỳnh là do chính cô ấy lựa chọn.

Âm Quan rốt cuộc sẽ trải qua những gì.

Kết quả sẽ ra sao không ai có thể thay cô ấy quyết định.

Tất cả đều tùy vào số mệnh của cô ấy.

Nhưng trong Dương Quan còn có Ngô Tam Tỉnh.

Cậu phải đảm bảo, Ngô Tam Tỉnh thật sự đã rời đi.

Vạn sự ngàn điều, tổng không thể đến cuối cùng lại không giải quyết được việc gì.

Âm Quan cậu không thể vào, vậy thì đi xem Ngô Tam Tỉnh trong Dương Quan liệu có thật sự rời đi không.

Dương Quan tuy nằm dưới Âm khí.

Nhưng Dương khí bên trong lại rất nồng đậm.

Nhảy vào đó toàn thân cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chỗ lưng bị Âm khí thổi thương đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Nhưng cậu không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh.

Nhìn xuống phía dưới.

Cậu phát hiện, bên dưới một mảnh tối đen.

Lại sâu đến mức không thấy đáy.

Cậu cứ thế bơi về phía trước.

Nhưng cậu dựa vào một hơi khí có thể kiên trì được bao lâu chứ?

Hai phút rưỡi đã là giới hạn của cậu rồi.

Cậu thậm chí còn chưa nghĩ đến lúc quay lại thì làm thế nào.

Cứ thế bơi về phía trước.

Khi được hai phút, Tần Vũ đã bắt đầu có chút không kiên trì nổi nữa.

Nhưng ngay lúc này, cậu lại thấy, Ngô Tam Tỉnh từ trên nổi xuống.

Cậu vội vàng đỡ lấy, nhét ống thở oxy vào miệng mình, hít hai hơi.

Sau đó mới lại nhét vào miệng Ngô Tam Tỉnh.

Tuy nhiên sau đó cậu thấy, bình oxy của Ngô Tam Tỉnh lại đang sủi bọt khí.

Bình oxy của anh ta đã bị nứt rồi.

Chương 1413

Oxy e rằng chưa đến hai phút sẽ rò rỉ hết.

Hơn nữa anh ta dường như còn hôn mê, trên đầu sưng một cục lớn, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ không giữ được Ngô Tam Tỉnh không điều chỉnh góc độ.

Cơ thể dưới tác động của bình oxy, lại nổi lên phía trên.

Tần Vũ vừa định điều chỉnh góc độ.

Đột nhiên cảm thấy đầu va vào thứ gì đó.

Đau đến mức cậu suýt chút nữa bật khóc.

Dùng tay sờ một cái cậu mới phát hiện, trên đỉnh đầu lại là đá.

Hơn nữa rất lớn và bằng phẳng, căn bản không có lối ra.

Thảo nào đầu Ngô Tam Tỉnh bị va sưng tấy.

Anh ta chắc chắn không ngờ bên trên lại là đường chết.

Tuy nhiên, sự chần chừ trong khoảnh khắc này, Tần Vũ đã gần như kiệt sức.

Cậu vội rút ống thở oxy ra tự mình hít hai hơi.

Tuy nhiên hơi cuối cùng, lại hít phải một ngụm nước.

Rõ ràng oxy trong bình đã hết.

Cậu dựa vào nửa hơi oxy cuối cùng, kéo Ngô Tam Tỉnh muốn ra khỏi Dương Quan.

Nhưng quãng đường hai phút, cậu chỉ có nửa hơi thở, bản thân còn khó.

Huống chi là kéo theo một Ngô Tam Tỉnh.

Cuối cùng, cậu vẫn hít một ngụm nước lớn vào phổi.

Trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, cùng với Ngô Tam Tỉnh, chìm xuống dưới mặt nước.

Chỉ là trước khi hôn mê, cậu dường như nhìn thấy.

Trong ánh sáng trắng trên đỉnh đầu, có một tấm bia đá khổng lồ.

Tấm bia đá phong tỏa toàn bộ mặt nước, căn bản không thể lên được.

Và trên tấm bia đá, có vẽ một bức họa.

Bức họa rất lớn, nhưng đồ án rất rõ ràng.

Ngạc nhiên thay chính là một hình tròn, và một đường chéo.

Tần Vũ cảm thấy có chút quen thuộc, thứ này cậu dường như đã thấy ở đâu rồi!

Một hình tròn và một đường chéo, cậu xác định mình chắc chắn đã thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng cảm giác nghẹt thở do thiếu oxy đã khiến não cậu bắt đầu trở nên hỗn loạn, không thể suy nghĩ.

Cậu theo bản năng muốn hô hấp, nhưng nước xung quanh lúc này cứ như đầm lầy, khiến cậu mỗi lần hô hấp đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Cảm giác nghẹt thở đó, thật sự khiến người ta phát điên.

Dần dần ý thức của Tần Vũ bắt đầu tan biến.

Cậu cảm thấy nhiệt độ nước xung quanh bắt đầu giảm dần.

Từng chút hơi lạnh như dao sắc, kích thích làn da cậu.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu cậu đột nhiên hiện lên một cảnh tượng.

Đó là một bệ đá, trên bệ đá có một loại sa bàn màu đen.

Trên sa bàn, có một hình tròn và một đường chéo.

Và bên cạnh đồ án này, còn viết rõ ràng hai cái tên: Tần Vũ.

Ngô Bất Chính!

Khoảnh khắc này, Tần Vũ đã nghĩ ra, cậu nhớ ra mình từng thấy đồ án này ở đâu rồi.

Thanh Đồng Môn!

Đúng vậy, chính là thấy ở phía sau Thanh Đồng Môn.

Ban đầu khi cậu và Ngô Tam Tỉnh từ quan tài lơ lửng trong Thanh Đồng Môn đi ra, chuẩn bị rời đi.

Vị thủ lĩnh Âm Binh kia đã định ước hẹn mười năm với cậu.

Và cũng chính vào lúc đó, thủ lĩnh Âm Binh đã vẽ xuống đồ án kỳ lạ này.

Nếu chỉ kết hợp những điều này, Tần Vũ chắc chắn không thể lý giải được.

Chương 1414

Nhưng cậu rõ ràng vẫn nhớ, ban đầu khi cậu lần thứ hai đến Thanh Đồng Môn.

Đồ án do dầu đèn rơi xuống trên bệ đá trước đó đã biến mất một cách kỳ lạ.

Mà đã biến thành một hình tròn.

Ban đầu cậu còn không biết.

Nhưng giờ nghĩ lại, cậu đã hoàn toàn hiểu rõ.

Nơi đây, chịu ảnh hưởng của Thanh Đồng Môn.

Chắc chắn là khi Ngô Tam Tỉnh vào Thanh Đồng Môn sớm hơn cậu, đã xóa đi đồ án dầu đèn trên bệ đá.

Và sửa nó thành một hình tròn.

Và hình tròn này có lẽ chính là lối đi ra.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh lúc đó lại không biết, Thanh Đồng Môn là chỉ có thể vào mà không thể ra.

Muốn ra khỏi huyền quan phía sau Thanh Đồng Môn, căn bản là không thể.

Hơn nữa sau này anh ta vừa ra khỏi huyền quan, đã bị Âm Binh đánh ngất.

Vì vậy anh ta không hề biết, sau này thủ lĩnh Âm Binh đã thay đổi đồ án.

Vẽ một đường chéo lên trên đồ án.

Và Ngô Tam Tỉnh rất có thể đã nghĩ rằng, vì phía sau Thanh Đồng

Môn không phải là lối ra, vậy thì lối ra rất có thể nằm trong Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu mẫu trong Cổ Thành Xà Chiểu.

Vì vậy anh ta mới cực lực muốn đến đây.

Chỉ tiếc rằng, người tính không bằng trời tính.

Ai có thể ngờ tấm bia đá phía sau Thanh Đồng Môn, lại có ảnh hưởng đến nơi này.

Có lẽ là trùng hợp, cũng có lẽ là thủ lĩnh Âm Binh kia biết một số chuyện, cố ý đóng kín lối vào ở đây.

Cuối cùng dẫn đến, lối ra trong Dương Quan, bên trong Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu mẫu này, vẫn bị đóng lại.

Và kế hoạch trở về lần này của Ngô Tam Tỉnh lại phải đổ bể rồi.

Còn về việc quay lại Vân Thiên Cung, rõ ràng là không mấy khả thi.

Tạm thời chưa nói đến mức độ hung hiểm của Vân Thiên Cung và Quỷ Thành Xà Chiểu này.

Chỉ riêng việc thủ lĩnh Âm Binh ngồi hóa tại trước bia đá, trấn thủ mười năm này, e rằng anh ta cũng không thể thay đổi nội dung trên bia đá.

Muốn trở về từ Quỷ Thành Xà Chiểu, rõ ràng đã là chuyện hoang đường rồi.

Và sở dĩ nói rằng, thủ lĩnh Âm Binh kia có thể biết một số chuyện.

Điểm này chủ yếu vẫn là dựa vào những lời Ngô Tam Tỉnh nói với Tần Vũ sau Thanh Đồng Môn năm đó mà suy đoán ra.

Ngô Tam Tỉnh nói, thế giới này không có "nó".

Nhưng nếu chúng ta ở lâu, "nó" sẽ xuất hiện.

Tần Vũ cho rằng điều này có thể liên quan mật thiết đến việc thủ hộ Thanh Đồng Môn.

Giả như "nó" này, sẽ vì việc hai người xuyên việt, mà dần dần phát hiện ra điểm này.

Vậy thì "nó" nhất định sẽ tìm kiếm lối vào xuyên việt ở đâu.

Thời gian lâu dần rất có thể sẽ đến.

Và điều này cũng liên hệ với việc thủ hộ Thanh Đồng Môn.

Có lẽ thủ lĩnh Âm Binh trấn thủ Thanh Đồng Môn, thậm chí để Tần Vũ mười năm sau đi tiếp quản.

Mục đích chính là để cách ly lối thông đạo liên kết giữa thế giới song song này và các thế giới khác.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của Tần Vũ.

Cụ thể có phải như vậy hay không, đối với cậu lúc này kỳ thực đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì lúc này cậu đã ở bên bờ vực của cái chết đuối.

Ý thức mơ hồ khiến cậu hoàn toàn mất đi khả năng giãy giụa.

Cậu chỉ nhìn thấy cuối cùng Ngô Tam Tỉnh ở ngay bên cạnh cậu, cùng với cậu không ngừng chìm xuống phía dưới.

Cho đến cuối cùng mọi thứ trước mắt, đều tối đen.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi Tần Vũ từ trong mơ màng tỉnh mở mắt ra.

Cậu phát hiện mình lại đang ở trong một không gian vô cùng kỳ lạ.

Trước mắt cậu là một mảng xám mờ mịt.

Chương 1415

Thậm chí ngay cả lòng bàn tay mình cũng không nhìn rõ.

Dù có đưa lòng bàn tay sát vào mắt, cũng chỉ nhìn thấy một đường nét mơ hồ.

Ngoài ra không thấy gì khác. "Cậu tỉnh rồi!" Đột nhiên một giọng nói vô cùng kỳ lạ vang lên bên tai cậu.

Sở dĩ nói giọng nói này kỳ lạ, là vì giọng nói này dường như trực tiếp chui vào trong đầu cậu.

Chứ không phải là loại âm thanh khi có người đứng đối diện, hoặc phía sau cậu mà nói chuyện.

Tần Vũ trấn tĩnh lại, nhưng vẫn không nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Cậu thử mở miệng hỏi: "Ngươi là ai?" Tuy nhiên lời này vừa thốt ra, Tần Vũ bản thân liền sững sờ.

Cậu phát hiện giọng nói của mình lại cũng biến thành loại cảm giác vô cùng trống rỗng, dường như xuyên thẳng vào não người.

Dường như giọng nói của cậu cũng không còn dựa vào sự rung động và không khí để truyền đi nữa.

Điều này trở nên vô cùng kỳ lạ, không biết tại sao.

Đột nhiên, Tần Vũ cảm thấy có người bịt miệng mình.

Sau đó cậu lại nghe thấy giọng nói quen thuộc đó nói: "Đừng nói chuyện, đừng nghe!

Ta đưa các ngươi rời đi!" Giọng nói rất nhẹ, dường như xung quanh có sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Tần Vũ trong lòng thắc mắc, rốt cuộc mình đang ở đâu?

Người nói chuyện này là ai vậy?

Ngô Tam Tỉnh?

Không thể nào, người đó nói là đưa "các ngươi" rời đi. "Các ngươi"!

Vậy thì chắc chắn là đưa mình và Ngô Tam Tỉnh rời đi.

Hơn nữa giọng nói của người này rõ ràng là một phụ nữ.

Vì vậy tuyệt đối không thể là Ngô Tam Tỉnh.

Vậy là ai?

Tây Vương Mẫu mẫu?

Cũng không đúng, Tây Vương Mẫu mẫu đã đi rồi, hơn nữa cô ta cũng không dám đến Dương Quan!

Vậy chẳng lẽ là Lương Quỳnh?

Cũng không đúng, của Lương Quỳnh là Âm Quan, nhưng nơi đây là trong Dương Quan.

Lương Quỳnh làm sao có thể ở đây.

Hơn nữa giọng nói của người phụ nữ kia rõ ràng không giống Lương Quỳnh lắm.

Giọng nói có chút sắc bén, nghe lên khiến người ta có chút khó chịu.

Còn nữa cô ta nói không cho mình nghe, nghe cái gì?

Không cho mình nghe thứ gì?

Tần Vũ đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên cậu nghe thấy những âm thanh khiến cậu rợn tóc gáy.

Những âm thanh này cứ như có người đang lẩm bẩm.

Cũng như có người đang nói nhỏ.

Nhưng từng luồng âm thanh này rõ ràng đều hướng về phía cậu.

Giống như, cậu đang đi trên một con đường, hai bên đầy người ngồi.

Họ nhìn cậu và lẩm bẩm tên cậu.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng rằng họ đang nói chuyện với cậu.

Nhưng nếu họ đang thì thầm trò chuyện với nhau, thì cậu cũng có thể cảm nhận được.

Và cảm giác của Tần Vũ lúc này chính là như vậy.

Cậu cảm thấy xung quanh toàn là người, đều đang nhìn chằm chằm vào mình, từng người một mặt không biểu cảm, miệng nhanh chóng lẩm bẩm điều gì đó.

Cậu muốn nghe rõ, nhưng đột nhiên có người bịt tai cậu, dường như không muốn cậu nghe.

Đồng thời người phụ nữ kia lại nói nhỏ: "Đừng nghe!

Tuyệt đối đừng nghe!" Nhưng con người là vậy, cậu càng không cho cậu ấy nghe, Tần Vũ càng muốn nghe rõ.

Cậu không nói chuyện, dồn toàn bộ tinh thần để nghe xem những người đó rốt cuộc đang nói gì.

Chương 1416

Càng lại gần, cậu càng nghe rõ.

Cậu nghe thấy vô số giọng nói, có nam có nữ, có già có trẻ.

Lại đều đang lặp đi lặp lại một câu: "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" Tần Vũ càng nghe càng chấn động.

Cậu không biết những người này tại sao đều lẩm bẩm cùng một câu nói.

Càng không biết những người này rốt cuộc là ai.

Nơi này lại là đâu.

Tuy nhiên khi cậu nghe thấy âm thanh này, cả người cậu liền như bị mê hoặc.

Cơ thể lại bắt đầu không thể kiểm soát.

Thậm chí ngay cả việc cử động ngón tay đơn giản nhất cũng không làm được.

Tần Vũ lúc này chỉ cảm thấy, dường như có người đang đẩy mình, muốn đẩy mình từ dưới lên.

Cậu có thể cảm nhận được xung quanh vẫn là nước.

Và người đó đẩy mình cũng không cần quá nhiều sức.

Bởi vì lực nổi của nước, nên cậu rất dễ dàng bị đẩy lên.

Tuy nhiên, khi cậu hôn mê trước đó, cậu đã buộc Ngô Tam Tỉnh và mình lại với nhau.

Dây thừng căng ra, cậu có thể cảm nhận được Ngô Tam Tỉnh dường như vẫn ở dưới mình.

Dây thừng bị cậu kéo thẳng tắp.

Sức mạnh đẩy mình từ phía dưới rõ ràng đã yếu đi vài phần.

Nhưng theo thời gian dần trôi, cậu phát hiện âm thanh xung quanh mình ngày càng nhỏ.

Nhưng không biết tại sao.

Đột nhiên sức mạnh đẩy mình từ phía dưới chợt biến mất.

Dường như người đẩy mình, vì lý do gì đó đã ngừng động tác.

Tần Vũ rất hoang mang.

Nhưng lúc này loại âm thanh bên tai cậu quả thật đã yếu đi vài phần.

Dường như chỉ cần không nghe họ đang lẩm bẩm điều gì.

Mình liền có thể dần dần khôi phục quyền kiểm soát cơ thể.

Tần Vũ muốn nhìn rõ ràng rốt cuộc xung quanh là tình huống gì.

Nhưng trước mắt cứ như bị che bởi một lớp màng mỏng màu xám, ngoại trừ mơ hồ ra thì không nhìn thấy gì cả.

Cuối cùng cậu cảm thấy cánh tay có thể cử động được.

Cậu vội giơ tay lên dụi mắt.

Và lúc này thiếu đi sức mạnh hướng lên, cậu có thể cảm nhận được mình và Ngô Tam Tỉnh đang nhanh chóng chìm xuống.

Âm thanh xung quanh lại bắt đầu lớn dần.

Sức mạnh của cánh tay cũng đang dần mất đi, cậu dường như lại sắp rơi vào cảnh không thể cử động được nữa.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc chớp mắt này, cậu cuối cùng đã giơ tay dụi dụi mắt.

Và sau đó cậu cảm thấy thứ gì đó nhầy nhụa được cậu dụi ra từ mắt.

Gần như đồng thời mọi thứ xung quanh lại trở nên rõ ràng.

Và cũng chính vào lúc này, cậu dường như rơi xuống đất, lòng bàn chân có thể chạm vào mặt đất dưới nước.

Nhưng cậu căn bản không có thời gian để nhìn tình hình dưới chân.

Bởi vì cậu đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến cậu rợn tóc gáy.

Chỉ thấy xung quanh cậu lại đứng đầy người.

Đúng vậy, chính là người.

Hơn nữa những người này cậu rõ ràng còn nhận ra.

Có Giáo sư Trần, Tứ A Công, Tỉnh Hạ, Tư Địch Phân Lôi, Thái Hắc, Trần Phi, Đao Ba, vân vân.

Và phía sau những người này, còn đứng rất nhiều người mà Tần Vũ ngay cả tên cũng không gọi ra được.

Tất cả bọn họ đều nhắm mắt, miệng đóng mở, âm thanh lại chính là do họ phát ra.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Những người này không phải đều đã chết rồi sao?

Chương 1417

Sao lại ở đây?

Hơn nữa, tuy họ nhắm mắt, nhưng Tần Vũ rõ ràng có thể cảm nhận được, họ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Loại cảm giác đó sẽ không lừa người.

Họ dường như đều đang nói chuyện với mình: "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" Những âm thanh này cứ như ma chú, khiến Tần Vũ không nhịn được muốn lẩm bẩm theo.

Và ở không xa, Ngô Tam Tỉnh nằm trên đất, miệng lại cũng bắt đầu đóng mở, lẩm bẩm.

Lẩm bẩm rõ ràng chính là "Không còn thời gian rồi!" Tần Vũ cảm thấy đầu óc choáng váng, từng luồng âm thanh kia như những con côn trùng, muốn chui vào trong đầu cậu.

Khiến cậu không thể kiểm soát được cũng bắt đầu lẩm bẩm theo. "Không còn thời gian rồi, không còn thời gian!" Lý trí của cậu vẫn còn tồn tại một tia.

Cậu giãy giụa muốn rời khỏi đây, nhưng từng luồng âm thanh này như trói chặt cậu ở đây.

Căn bản không thể cử động được.

Cậu cố gắng kìm nén sự chấn động trong lòng.

Lúc này đã không phải là lúc cậu có thể phân tích tình hình trước mắt nữa.

Thậm chí một vấn đề logic đơn giản nhất cậu cũng không nghĩ ra

được.

Mình ở dưới nước, lúc này tại sao lại không cảm thấy ngạt thở nữa?

Thậm chí dường như mình hoàn toàn không cần hô hấp.

Cậu biết, mình e rằng cũng sẽ trở thành một phần tử ở đây rồi.

Miệng cậu đã bắt đầu không thể kiểm soát được nữa.

Và mỗi lần lẩm bẩm câu nói đó.

Cậu liền có thể cảm thấy lý trí của mình đang bị tiêu giảm một phần.

Dần dần, cậu chỉ cảm thấy đầu mình trở nên choáng váng.

Ngay khi sắp hoàn toàn hôn mê, đột nhiên cậu cảm thấy có dòng nước xung quanh dâng lên một chút.

Cậu cố gắng mở mắt ra, nhìn sang.

Phát hiện ở một bên trong số những người này, lại có một bóng đen tồn tại.

Bóng đen đó không biết là gì.

Lại đột nhiên lao tới.

Hơn nữa Tần Vũ có thể nghe thấy, theo bóng đen đó lại gần, lại có một giọng phụ nữ truyền đến.

Lẩm bẩm lại cũng là "Không còn thời gian rồi không còn thời gian rồi!" Mà giọng nói này Tần Vũ rõ ràng còn nhớ, trước đó chính là người đã đẩy mình lên.

Nhưng sao cô ta đột nhiên không có động tĩnh, bây giờ lại chạy ra?

Chẳng lẽ cô ta cũng bị những âm thanh đó ảnh hưởng?

Lúc này ngay cả lời nói cũng không thốt ra được nữa?

Chỉ là lý trí cũng bảo tồn một phần giống như mình?

Mọi chuyện quá kỳ dị, Tần Vũ đã hoàn toàn không thể phân tích được nữa rồi.

Dần dần, cậu vẫn mất đi ý thức.

Khi cậu lần nữa tỉnh lại, liền cảm thấy cả người nằm sấp trên đất.

Xung quanh vẫn là nước, mình vẫn chưa thể rời khỏi không gian quỷ dị này.

Hơn nữa người phụ nữ đã đẩy mình kia cũng không biết đi đâu.

Nhưng Tần Vũ phát hiện trước mắt mình tối đen, dường như có thứ gì đó đang trùm lên đầu mình.

Hơn nữa loại âm thanh kỳ lạ đó cũng biến mất.

Cậu vội vàng kéo cái thứ trên đầu xuống.

Lập tức thấy, đó lại là một cái mũ ngọc dũng.

Chỉ có phần đầu, chỗ cổ lại buộc một sợi dây đỏ.

Chắc là dùng để cố định phần cổ trước đó.

Và theo cái mũ ngọc dũng này được tháo xuống.

Lập tức âm thanh xung quanh dày đặc như tiếng sấm nổ. "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" "Không còn thời gian rồi!" Từng luồng âm thanh chui vào trong đầu Tần Vũ.

Cả người cậu đầu óc đau nhức dữ dội, cậu nhìn thấy.

Chương 1418

Ngô Tam Tỉnh lại không biết từ lúc nào cũng đã đứng trong đám người, miệng đóng mở lẩm bẩm.

Và lúc này cậu mới phát hiện, những người này căn bản không hề nhắm mắt.

Mà là trên mắt của họ, có một lớp màng mỏng màu xám.

Thì ra những người này thật sự đều đang nhìn chằm chằm vào mình!

Da đầu tê dại đã không thể hình dung cảm giác của Tần Vũ nữa rồi.

Cậu chỉ hận mình tại sao còn chưa chết.

Phải trải qua những cảnh tượng đáng sợ lại không thể giải thích này.

Đây rốt cuộc là đâu?

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao chứ!

Dần dần, Tần Vũ liền bị những âm thanh này nhấn chìm.

Trước mắt cậu bắt đầu trở nên xám mờ mịt.

Rõ ràng trên mắt cậu cũng bắt đầu xuất hiện loại màng mỏng kia.

Và miệng cậu đã vô thức bắt đầu lẩm bẩm câu nói giống như chú ngữ kia. "Không còn thời gian rồi không còn thời gian rồi!" Ngay khi Tần Vũ cho rằng mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Đã không thể rời đi, vậy thì hòa nhập vào họ cũng tốt.

Dù sao mình cũng mệt rồi, cứ thế này mà kết thúc đi.

Khi cậu đã từ bỏ giãy giụa.

Đột nhiên cậu cảm thấy thứ gì đó kéo chặt lấy lưng mình.

Sau đó lại kéo cậu nổi lên phía trên.

Lần này sức mạnh thật kỳ lạ.

Kéo theo cả Ngô Tam Tỉnh ở một bên vì sợi dây, cũng bị kéo lên.

Nhưng rất nhanh Tần Vũ liền phát hiện, xung quanh mình toàn là những sợi tóc đen nhánh. "Cấm bà!" Từ này ngay lập tức hiện ra trong đầu cậu.

Tuy nhiên Tần Vũ đã vô lực phản kháng rồi, trong lòng chỉ nghĩ đến sự hủy diệt.

Đến đây đi!

Hãy để mọi thứ đều hủy diệt đi, nhanh lên.

Đầu óc đã không nghe lời nữa rồi, cậu lẩm bẩm như máy móc "không còn thời gian rồi không còn thời gian rồi".

Tuy nhiên đột nhiên cậu cảm thấy một chút ấm áp.

Từ bốn phương tám hướng cuộn tới.

Đồng thời một lọn tóc lại phủ lên mặt cậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm thấy một thứ mềm mại, lại áp vào mặt mình.

Cách lớp tóc, dường như có thứ gì đó đã hôn nhẹ lên môi cậu!

Khoảnh khắc đó, cậu rợn tóc gáy, toàn thân đều run lên.

Cậu ấy toàn thân cứng đờ, không thể cử động.

Hơi ấm xung quanh dần tập trung về phía má cậu.

Nơi được hơi ấm bao bọc, dần dần có thể bắt đầu cử động.

Bàn tay cậu vừa định gạt tóc ra xem ai lại dám sàm sỡ dưới nước, thì ngay sau đó cậu cảm thấy một luồng lạnh thấu xương.

Bàn tay căn bản không thể chạm vào.

Trong lúc cấp bách, Tần Vũ nghiến răng, cắn một sợi tóc, rồi lắc đầu.

Sợi tóc bị giật ra một nửa.

Vật ẩn sau mái tóc kia ngẩn người.

Dường như không ngờ Tần Vũ lại hành động như vậy.

Nó cứ thế đứng sững tại chỗ.

Và Tần Vũ cũng nhìn rõ thứ sau mái tóc kia.

Hóa ra là một khuôn mặt người trắng bệch.

Đáng tiếc bị tóc che khuất một nửa, chỉ còn nửa khuôn mặt lộ ra.

Chương 1419

Nửa khuôn mặt đó trắng bệch như phấn.

Hốc mắt đã hõm sâu vào trong.

Không có lòng trắng mắt, chỉ có một con ngươi đen tuyền đang nhìn cậu.

Nửa khuôn mặt đó nhìn thấy Tần Vũ, lại lộ ra một nụ cười khổ.

Môi khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Thế nhưng không phát ra được chút âm thanh nào.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy một giọt nước ấm trào ra từ phía dưới, rơi vào má cậu.

Dường như nó đang khóc.

Và lúc này Tần Vũ đã nhận ra.

Chủ nhân của khuôn mặt đó, không ngờ lại chính là Lương Quỳnh!

Hóa ra người vẫn luôn giúp đỡ mình, chính là cô ấy.

Chiếc ngọc dũng đội đầu kia, cũng là của cô ấy.

Nhưng cô ấy không phải ở trong Âm Quan sao?

Sao lại có thể ở trong Dương Quan này.

Lương Quỳnh bị tóc bao quanh, đột nhiên một sợi tóc giật lấy chiếc ngọc dũng đội đầu trong tay Tần Vũ.

Sau đó đặt lên mặt Lương Quỳnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lương Quỳnh đẩy một cái.

Sức mạnh vô cùng lớn.

Cả người Tần Vũ liền nổi lên phía trên.

Cậu muốn giữ Lương Quỳnh lại để hỏi rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Thế nhưng đã muộn rồi.

Cậu chỉ thấy Lương Quỳnh bị một khối tóc lớn bao bọc, chìm xuống phía dưới.

Và lúc này cậu cũng cuối cùng đã hiểu ra.

Nơi cậu và Lương Quỳnh đang ở, hóa ra chính là nửa trên là Dương trì, nửa dưới là Âm thủy.

Âm dương vốn dĩ không hề tách rời.

Tưởng chừng là hai chiếc quan tài, nhưng thực chất lại thông nhau.

Phía trên là nước Dương trì, còn phía dưới chính là Âm gian hà.

Lương Quỳnh thực sự đã biến thành Cấm bà rồi sao?

Nhưng cô ấy không phải đã đến đây rồi sao?

Tại sao vẫn chưa nghịch chuyển thi hóa chứ!

Nhưng nếu cô ấy thực sự đã thành Cấm bà, sao còn có lý trí để giúp đỡ mình chứ?

Vô số bí ẩn vây quanh Tần Vũ.

Cậu không thể hiểu, cũng không thể thông suốt.

Nhưng lúc này đã không còn thời gian để cậu suy nghĩ nữa rồi.

Cậu đột nhiên cảm thấy một ngụm nước sộc vào phổi.

Đầu óc quay cuồng.

Hô hấp của cậu dường như đã khôi phục.

Ngô Tam Tỉnh ở phía dưới cũng vậy.

Tuy nhiên hai người lúc này muốn ra ngoài, nói dễ hơn làm.

Cảm giác ngạt thở rất nhanh lại nuốt chửng cả hai người.

Họ lại bắt đầu chìm xuống phía dưới.

Nhưng lần này.

Đột nhiên một chiếc phi hổ trảo móc vào dây thừng.

Tần Vũ muốn nói điều gì đó, nhưng đã ngất xỉu.

Miệng cậu vẫn còn mấp máy, nhưng không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa… Tần Vũ đã hôn mê.

Nhưng trước khi hôn mê, cậu vẫn nghe thấy một câu nói.

Chương 1420

Rất thô lỗ.

“Mẹ nó, vớt được đồ rồi!” Và câu nói này, không phải ai khác nói ra, mà chính là Vương Bàn Tử, Phó Chỉ huy Vương.

Ngô Bất Chính thấy cậu ta vớt được đồ từ trong quan tài ra, vội gọi Hắc Hạp Tử cố gắng thêm một chút.

Lên giúp Bàn Tử kéo đồ vật phía dưới lên.

Tuy nhiên khi họ nhìn thấy thứ kéo ra lại thực sự là Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Cả hai người đều ngây người.

Bàn Tử lập tức thán phục nói.

“Trời ạ!

Thiên Chân, Bàn gia không thể không nhìn Tam gia cậu bằng con mắt khác!

Tiểu ca liều mạng như vậy thì thôi đi, Tam gia cậu cũng là hình mẫu của giới Đảo đấu (trộm mộ) đấy chứ!

Vì Minh khí (đồ tùy táng), không tiếc hiểm nguy, thật đúng là tấm gương để Bàn gia học hỏi!

Mẹ nó, thảo nào nhà họ Ngô các cậu giàu có, hóa ra đều là liều mạng kiếm được!

Bàn gia phục rồi!” “Mày mà còn lải nhải nữa, lão tử cắt lưỡi mày cho lợn ăn!

Mau kéo lên!” Ngô Bất Chính mắng, lúc này cậu ta đã lo lắng đến mức sắp khóc rồi.

Hai người quan trọng nhất đối với cậu ta, lẽ nào lại chết đuối như vậy?

Bàn Tử không dám lải nhải nữa, vội vàng kéo hai người ra.

Và lúc này ở cửa đá, Đoạn Vô Kỵ đang cầm súng máy Gatling điên cuồng bắn phá, đồng thời hét lên.

"Tìm được người thì mau đi đi, đạn sắp hết rồi!

Dùng kíp nổ phá hai lối đi, chúng ta rút thôi!" Ngô Bất Chính và đồng bọn dường như biết tình hình bên ngoài.

Ngô Bất Chính cõng Tần Vũ lên lưng, gọi Bàn Tử cõng Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó nói với Hắc Hạp Tử trên quan tài.

"Đi!" Hắc Hạp Tử đã sớm không trụ nổi nữa rồi, cậu nghĩ vớt người từ Dương Quan (quan tài dương) dễ lắm sao?

Cậu ta gần như nghiến răng nghiến lợi, dùng tấm vải chống nước chống đỡ luồng âm khí thổi xuống từ phía trên.

Lúc này, vừa nhảy xuống, cả người suýt chút nữa không đứng vững, sắc mặt cũng xám xịt.

Rõ ràng là bị âm khí thổi vào quá lâu, cơ thể đã bị ảnh hưởng.

Nhưng lúc này cậu ta cũng chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Ngô Bất Chính sức lực yếu.

Cậu ta cõng Tần Vũ mà cơ thể đã bắt đầu không nghe lời rồi.

Và lúc này Tần Vũ vẫn không ngừng nói "không còn thời gian rồi, không còn thời gian rồi!" trên lưng cậu ta.

Dù vẫn còn nói được cho cậu ta biết Tần Vũ chắc chưa chết, nhưng nhìn thấy cậu ấy như vậy, Ngô Bất Chính cũng đau lòng chết đi được.

Một luồng tà khí xông lên, lập tức cậu ta giận dữ nói.

“Bàn Tử!

Mẹ nó, phá nát hai cái quan tài này cho tao!” Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội nói.

“Thiên Chân, hai cái quan tài này dù sao cũng là Minh khí (đồ tùy táng) mà!

Lát nữa có cơ hội quay lại chúng ta còn có thể...” Cậu ta chưa nói hết câu, thấy Ngô Bất Chính thật sự giận dữ nhìn mình, lập tức đổi giọng.

“Không phải, cái này dù sao cũng là văn vật, cậu không phải không khuyến nghị chúng ta phá hoại văn vật sao?” Ngô Bất Chính lại mắng.

“Mặc xác nó văn vật, phá nát cho tao!” Giọng nói không chút dư địa nào để thương lượng.

Bàn Tử biết Ngô Bất Chính thực sự tức giận rồi, xem ra kết quả của Tiểu ca đã kích thích cậu ta không ít.

Ngay lập tức cũng không lải nhải nữa, lấy ra kíp nổ cuối cùng trên người, mỗi quan tài một cái, ném thẳng vào.

“Chạy!” Ném xong Bàn Tử liền hét lên.

Đồng thời cõng Ngô Tam Tỉnh chạy!

Hắc Hạp Tử không dám chậm trễ, theo sát phía sau.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính vẫn đánh giá cao sức lực của mình rồi.

Dựa vào luồng giận dữ này, cậu ta còn có thể trụ được bao lâu chứ?

Theo sau là hai tiếng nổ “phanh phanh”.

Lập tức nước trong hai quan tài sôi sùng sục.

Chương 1421

Đồng thời vách quan tài lập tức vỡ vụn.

Nước ào ạt chảy ra ngay lập tức, Ngô Bất Chính trượt chân suýt ngã.

May mà miễn cưỡng giữ vững được cơ thể.

Tuy nhiên cậu ta đã bị tụt lại phía sau.

Bàn Tử thấy vậy vội quay đầu nhìn, lập tức sốt ruột hét lên.

“Chạy nhanh lên!

Thiên Chân cậu nhanh lên, âm khí không còn quan tài dung nạp nữa, đang tràn về phía cậu đấy!” Ngô Bất Chính ngẩn ra, đồng thời đã cảm thấy luồng khí lạnh lướt qua phía sau.

Nó đã đến gần rồi.

Tần Vũ vẫn còn hôn mê trên lưng cậu ta.

Trong cơn nguy cấp, Ngô Bất Chính xoay người, đưa Tần Vũ ra phía trước.

Nhưng chính cậu ta lại đối diện với luồng âm khí đó.

Ngay lập tức một luồng âm khí đã bị hút vào phổi.

Bàn Tử sốt ruột lập tức muốn chạy tới, nhưng Hắc Hạp Tử bên cạnh kéo chiếc phi hổ trảo tóm lấy cả Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Kéo cả hai người về.

Âm khí cũng không bao trùm quá rộng.

Dù sao cũng chỉ là một luồng khí.

Nhưng âm khí bên trong đã chặn đường ra bên ngoài.

Dương khí không thoát ra được, lâu dần nơi này còn sẽ nổ tung.

Bàn Tử hỏi Ngô Bất Chính thế nào.

Ngô Bất Chính xua tay, chỉ ho khan vài tiếng ra hiệu mình không sao.

Còn Hắc Hạp Tử bên cạnh thì không may mắn như vậy.

Cậu ta bị khí lạnh thổi vào quá lâu rồi.

Vừa rồi dùng sức, liền thổ ra một ngụm máu.

Cả người rõ ràng đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Bàn Tử thấy vậy cũng không lải nhải nữa, vẫy tay ra hiệu.

“Kéo!” Gần như đồng thời, họ liền chạy về phía khe hở của cửa đá.

Nhưng khi đến cửa đá nhìn, tất cả đều ngây người.

Chỉ thấy bên ngoài cửa đá, dày đặc từng lớp thi thể Ngọc dũng (tượng chiến binh ngọc) đã chặn kín.

Có những Ngọc dũng bị Đoạn Vô Kỵ bắn nát.

Thi thể bên trong lập tức biến thành Huyết thi (xác sống máu).

Từng xác một chặn kín cửa, làm sao mà ra ngoài được chứ?

Đoạn Vô Kỵ mặt nhăn nhó nói.

“Tôi đã cố hết sức rồi, các cậu chậm quá!” Bàn Tử thấy vậy mắng.

“Đừng lải nhải, dùng kíp nổ thử xem!” “Làm gì còn kíp nổ nữa!

Hơn nữa cậu không nghĩ sao, bên ngoài nhiều Ngọc dũng như vậy, không có một vạn cũng phải tám nghìn!

Bây giờ chúng đều sống dậy rồi, chúng ta căn bản không thể xông qua được!

Cũng chỉ nhờ khe hở của cửa đá nhỏ, mới tạm thời chống đỡ được!” Đoạn Vô Kỵ nói.

Đừng nói lời cậu ta tiêu cực, đây là tình hình thực tế.

Bàn Tử cũng sốt ruột gãi tai.

Ngô Bất Chính thấy vậy giận dữ nói.

“Cho dù có chết, tôi cũng phải đưa cậu ấy ra ngoài!” Nói đoạn Ngô Bất Chính liền giật lấy khẩu súng máy Gatling trong tay Đoạn Vô Kỵ.

Lúc này cậu ta thật sự đã nóng nảy rồi.

Thậm chí còn chuẩn bị một mình cõng Tần Vũ xông ra ngoài.

Bàn Tử biết Ngô Bất Chính thực sự đã hoảng loạn hoàn toàn rồi.

Cậu ta tiến lên giật lấy khẩu súng Gatling, đồng thời tát cho cậu ta một cái, giận dữ nói.

“Thiên Chân, cậu bình tĩnh lại đi, cậu làm vậy chỉ là uổng mạng thôi!” “Làm sao tôi bình tĩnh được!” Ngô Bất Chính mắt đỏ hoe nói.

Chương 1422

Bàn Tử bị hỏi đến á khẩu, đến lúc này rồi, ngay cả cậu ta cũng sắp bùng nổ hoàn toàn.

Nhưng cậu ta cố nén không nói gì.

Trong lòng thì không ngừng thầm mắng Lương Quỳnh, nếu không phải cô ta, Tiểu ca và Ngô Tam Tỉnh cũng sẽ không vào đây.

Mọi chuyện vẫn còn có thể thương lượng.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, mọi thứ đã xong xuôi rồi.

Trong lúc mọi người giằng co, khẩu súng Gatling liền ngừng bắn.

Và bên ngoài, Huyết thi ngay lập tức ùa vào.

Ngay khi Bàn Tử đã không chịu đựng nổi nữa, muốn liều mạng.

Đột nhiên trong không gian sau cánh cửa đá, lại vang lên từng tiếng nứt vỡ “kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Dường như có thứ gì đó đang nứt ra.

Bàn Tử vội vàng nhìn vách đá xung quanh, còn tưởng rằng căn phòng đá này sắp sập rồi.

Kết quả nhìn thấy không phải.

Âm dương nhị khí ở đây đã nồng đậm đến đáng sợ rồi.

Việc nổ tung chỉ còn là vấn đề thời gian.

Khe nứt trên cửa đá căn bản không đủ để xả âm dương nhị khí ở đây ra ngoài.

Tuy nhiên tiếng nứt vỡ càng lúc càng lớn.

Đồng thời còn có tiếng va đập “phanh phanh phanh” truyền ra.

Bàn Tử lập tức hoảng hốt, vội hét lên.

“Mẹ kiếp, là con Hoạt tử nhân (xác sống) kia sắp ra rồi!

Mẹ nó đúng là gây thêm rắc rối, giờ thì đúng là trước sau đều có địch rồi!

Cái Ngọc quan (quan tài ngọc) kia có lẽ không chống đỡ nổi nữa rồi!” Khi họ vào trước đó, đã phát hiện ra cái Ngọc quan kia.

Nhưng vì sốt ruột cứu người nên không để ý.

Không ngờ lúc này lại trở thành mối họa ngầm.

“Lão Đoạn cậu nhìn phía trước, Bàn gia canh giữ...” Bàn Tử vừa định sắp xếp kế hoạch tác chiến, thực ra cũng chẳng còn kế hoạch nào nữa, chỉ là ai chết sớm hơn, ai chết muộn hơn thôi.

Nhưng cậu ta chưa nói hết câu.

Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng “phanh” giòn tan.

Rõ ràng cái Ngọc quan kia đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Nhưng Ngọc quan tốt lành như vậy sao lại tự sụp đổ chứ?

Chắc hẳn là dương khí bên trong tích tụ, ép cho Ngọc quan nứt ra.

Nhưng lúc này đã không còn lo được nhiều như vậy nữa.

Bàn Tử gần như ngay lập tức rút ra rìu leo núi, chuẩn bị liều mạng.

Tuy nhiên, ai ngờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen lại trực tiếp xông qua bên cạnh cậu ta, tốc độ nhanh đến mức cứ như một quả tên lửa vậy.

Hoàn toàn không để ý đến cậu ta.

Ngay lập tức đã đến bên cạnh Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính còn chưa kịp phản ứng.

Tần Vũ trên người cậu ta đã bị người khác cướp đi rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy con Hoạt tử nhân xông ra kia, chính là Doanh Thương.

Cả người hắn ta lại cõng Tần Vũ ở phía sau, còn hắn ta dùng cơ thể mình làm lá chắn, lao thẳng vào khe hở của cửa đá.

Mọi người đều ngây người, nửa ngày không nói được lời nào.

Không biết hắn ta muốn làm gì.

Tuy nhiên khoảnh khắc tiếp theo, họ đã hiểu ra.

Doanh Thương này lại có sức mạnh phi thường.

Bàn Tử đứng trước mặt hắn cũng chỉ là đàn em.

Hắn ta tốc độ cực nhanh, cả người như một viên đạn, trực tiếp va chạm với lũ Ngọc dũng và Huyết thi kia.

Chương 1423

Hắn ta chỉ bằng sức lực một người, cứ như một chiếc máy ủi vậy.

Đẩy một đám Huyết thi và Ngọc dũng lùi ra bên ngoài.

Có những Ngọc dũng và Huyết thi không kịp lùi, bên ngoài lại còn muốn xông vào.

Lại ngay lập tức bị ép thành thịt nát.

Còn Doanh Thương này thì dường như căn bản không cảm thấy gì.

Hắn ta một mình dùng sức trực tiếp đẩy tất cả Ngọc dũng và Huyết thi trong khe hở cửa đá ra ngoài.

Máu đen theo khe hở cửa đá chảy vào.

Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, hét lên.

“Mẹ kiếp!

Máy ủi thịt người à, mẹ nó!

Xem ra danh hiệu Bá Vương phải đổi chủ rồi!

Anh em, theo Đại ca chạy thôi!” Mọi người đâu còn quan tâm nhiều như vậy, vội vàng xông vào khe nứt của cửa đá.

Ở đây cũng không thể ở lâu, nếu không lát nữa sẽ nổ tung.

Họ sẽ còn phải chết.

Trong khe hở của cửa đá, cảnh tượng đẫm máu không chịu nổi.

Doanh Thương kia quả thực quá mạnh mẽ.

Một mình hắn ta lại đẩy tất cả Ngọc dũng và Huyết thi của mọi người ra ngoài.

Số người bị ép chết e là không ít.

Tuy nhiên hắn ta rốt cuộc là địch hay là bạn mọi người đều không biết.

Vì vậy Ngô Bất Chính vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của Tần Vũ, nói.

“Bàn Tử lát nữa tìm cơ hội giết hắn ta, Tiểu ca không thể rơi vào tay hắn ta được!” Bàn Tử nghe vậy không kìm được nuốt nước bọt, nghĩ nghĩ rồi nói với vẻ do dự.

“Thiên Chân, thực ra Bàn gia thấy hắn ta hình như muốn bảo vệ Tiểu ca đấy chứ!

Nếu không chúng ta cứ xem hắn ta muốn làm gì đã?

Nếu không hắn ta mà đến giúp chúng ta, vậy chẳng phải sẽ làm người ta lạnh lòng sao!” Ngô Bất Chính nghe vậy nhìn về phía Bàn Tử.

“Mày mẹ nó nhát gan thì nói thẳng ra, lão tử tự mình đi!” Bàn Tử vội nói.

“Ơ!

Bàn gia sao lại nhát gan chứ, Bàn gia đây là từ góc độ lý trí mà suy nghĩ vấn đề!

Cậu không thể bị tình yêu che mờ hai mắt được!

Mắt quần chúng đều sáng như tuyết, chúng ta vẫn nên lý trí phân tích vấn đề!” Ngô Bất Chính lười biếng không thèm trả lời cậu ta.

Và lúc này Đoạn Vô Kỵ chạy ở phía trước nhất hét lên.

“Hắn ta hình như thật sự đang giúp chúng ta, các cậu mau nhìn kìa!” Lúc này mọi người đã chạy ra khỏi khe hở cửa đá.

Chỉ thấy Doanh Thương đứng giữa quảng trường rộng lớn.

Xung quanh lửa sáng ngút trời, chiếu rọi rực rỡ.

Vô số Ngọc dũng và Huyết thi đều vây quanh hắn ta.

Tuy nhiên Doanh Thương dường như vẫn là một vị đế vương vậy, căn bản không hề sợ hãi.

Hắn ta đặt Tần Vũ xuống đất, quỳ xuống trước Tần Vũ, dập đầu một cái.

Sau đó đứng dậy như một cỗ máy giết chóc.

Nhờ sức mạnh vô cùng của hắn ta, những Huyết thi và Ngọc dũng tiến đến gần không bị vặn đứt đầu thì cũng bị xé đứt cánh tay!

Cảnh tượng quả thực đẫm máu đến không chịu nổi.

Thân Doanh Thương chưa đầy một phút, đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng hắn ta căn bản không cảm thấy đau đớn, hơn nữa da thịt dường như vô cùng cứng rắn.

Những Ngọc dũng và Huyết thi kia căn bản không thể làm tổn thương hắn ta.

Bàn Tử nhìn mà tặc lưỡi, nuốt nước bọt nói.

“Mẹ ơi, nếu mà kéo hắn ta vào hội, mẹ nó Tống tử (cương thi) Vạn Nô Vương gì chứ!

Trước mặt hắn ta, quả thực chỉ là dưa chuột thôi!

Một nhát một tên!” Hắc Hạp Tử bên cạnh ôm ngực, yếu ớt nói.

Chương 1424

"Đừng mơ mộng nữa, hắn ta hình như không có lý trí, nhiều động tác đều là thừa thãi!

Muốn khống chế hắn ta, có lẽ chỉ có Tiểu ca mới làm được!

Chúng ta vẫn nên mau đi đi, lão tử sắp không chịu nổi nữa rồi!" Hắc Hạp Tử không ngừng ho ra máu, rõ ràng tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Ngô Bất Chính tuy cũng ho khan, nhưng không đến mức mỗi lần đều có máu.

Tình trạng sức khỏe của họ quả thực đáng lo ngại.

Nhưng lúc này cũng không còn lo được nhiều như vậy nữa.

Bàn Tử vẫy tay, bảo họ nhân lúc ở đây không có Huyết thi và Ngọc dũng đến, tìm cơ hội đi qua tìm lối ra.

Còn mình thì nghĩ cách đi cứu Tần Vũ về.

Ngô Bất Chính không yên tâm muốn đi cùng.

Kết quả bị Bàn Tử kéo lại, nghiêm túc nói.

"Đến lúc này rồi, cậu đừng tiếp tục Thiên Chân nữa, mau đi đi!

Bàn gia mà còn không cứu được cậu ấy, cậu đi cũng vô ích thôi!" Nói xong, liền ra hiệu cho họ mau đi.

Doanh Thương kia dường như tự mang thể chất trào phúng vậy.

Lúc này trong mắt Huyết thi và Ngọc dũng xung quanh chỉ có hắn ta.

Có lẽ là cảm thấy, mọi người đều đến đây cầu trường sinh, sao mày mẹ nó lại thành công chứ.

Đã ra rồi thì đừng đi nữa, ở lại luôn đi.

Một đám vây công một người!

Tuy nhiên Doanh Thương kia thật sự khiến người ta tặc lưỡi kinh ngạc.

Một mình hắn ta lực chiến một đám, lại vẫn áp đảo đối phương mà đánh.

Chỉ cần đến gần thì không một ai còn nguyên vẹn.

Hơn nữa hắn ta dường như cũng có sức lực dùng không hết.

Tuy nhiên, Huyết thi và Ngọc dũng quá nhiều.

Căn bản không đánh hết được.

Mặc dù Doanh Thương đã rất mạnh mẽ.

Nhưng vòng vây nơi hắn ta đứng vẫn càng lúc càng thu hẹp.

Bàn Tử thấy những Huyết thi và Ngọc dũng này đều không để ý đến mình.

Cũng liều mạng xông ra, tránh Huyết thi chui vào đống Ngọc dũng, đẩy những Ngọc dũng chắn đường ra.

Tìm được một khoảng trống, cậu ta ném phi hổ trảo ra.

Vừa vặn móc vào thắt lưng Tần Vũ.

Kéo cậu ấy lén lút ra ngoài.

Tuy nhiên Tần Vũ cả người lê lết trên mặt đất, Ngô Bất Chính nhìn thấy liền chửi ầm lên.

“Mày mẹ nó thằng Bàn Tử chết tiệt, lưng Tiểu ca sắp bị mày mài nát rồi!” Bàn Tử hét lên.

“Đến mẹ nó lúc nào rồi, cậu đừng xót người yêu cậu nữa, đã tìm thấy lối ra chưa hả!” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, còn chưa kịp đợi Ngô Bất Chính trả lời.

Ngược lại đã thu hút sự chú ý của Doanh Thương.

Hắn ta thấy Tần Vũ bị người ta lén lấy đi, lập tức nổi giận, húc tung một đám Ngọc dũng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử xoay người muốn chạy, nhìn một cái liền ngây người.

Chỉ thấy phía sau lại toàn là Ngọc dũng.

Đã bao vây cậu ta rồi.

Cạnh tai gió rít, Bàn Tử sợ hãi vội ôm đầu, lớn tiếng hét.

“Hảo hán dừng tay, cùng phe cùng phe, đừng ra tay!” Doanh Thương dường như thật sự nghe hiểu, luồng gió mạnh lướt qua sát đầu Bàn Tử.

Một bên truyền đến tiếng ngọc vỡ loảng xoảng.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cõng Tần Vũ lên lưng.

Đồng thời chỉ về phía trước nói.

“Hảo hán, bên đó!” Doanh Thương lại thật sự lao về phía Bàn Tử chỉ.

Bàn Tử thấy vậy mừng rỡ, vội hét.

“Ấy mẹ kiếp, chiêu mộ thành công rồi, chạy nhanh lên!” Ngô Bất Chính và những người gần đó thấy vậy cũng vội vàng chạy tới.

Chương 1425

Doanh Thương mở đường ở phía trước, cứ như một chiếc máy ủi vậy.

Cứng rắn mở ra một con đường.

Và lúc này cánh cửa khổng lồ phía sau rung động một tiếng.

Rõ ràng âm dương nhị khí bên trong quá nhiều, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Họ không dám dừng lại.

Dưới sự xông pha trực diện của Doanh Thương, chưa đầy mười phút, họ đã thật sự tìm thấy lối vào đường hầm đã đi vào.

Nhưng lối vào hơi cao, hơn nữa vách đá rất trơn nhẵn.

Đến đây tốc độ liền chậm lại.

Bàn Tử vội đi móc dây thừng.

Đồng thời một tay chỉ về phía sau, nói với Doanh Thương.

“Đại ca!

Đi chặn chúng lại đi?” Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, sao lại đổi giọng gọi Đại ca rồi.

Nhưng lúc này người ta đúng là Đại ca thật, không ôm chặt cái đùi này thì ai cũng không ra được đâu.

Không khỏi đều nhìn về phía Doanh Thương nói.

“Đại ca!” Ngô Bất Chính nhìn thấy khó chịu, không mở miệng.

Tuy nhiên Doanh Thương kia dường như cũng hiểu, lại thật sự chạy đi chặn lũ Huyết thi và Ngọc dũng đang đuổi tới.

Bàn Tử tăng tốc cố định dây thừng xong, liền để Ngô Bất Chính lên trước, sau đó là Hắc Hạp Tử.

Tiếp theo là Đoạn Vô Kỵ, cuối cùng sau khi đưa Tần Vũ lên, mới đến lượt mình.

Cậu ta vừa lên, liền nghe thấy bên trong một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa đá khổng lồ lại bị âm dương nhị khí bên trong thổi tung hoàn toàn.

Bàn Tử ném cái ba lô cho Ngô Bất Chính, bảo cậu ta cất Quỷ tỳ (một loại binh khí) cẩn thận.

Ngô Bất Chính nhìn thấy ngẩn ra, thầm nghĩ thằng Bàn Tử chết tiệt này tham tiền không giới hạn rồi.

Vừa rồi trong tình thế căng thẳng như vậy, cậu ta còn không quên mang cái Quỷ tỳ trên cửa đá ra.

Nhưng vậy cũng tốt, đây là đồ tốt mà, bỏ đi thật sự đáng tiếc.

Bàn Tử cầm lấy khẩu súng máy Gatling trong tay Đoạn Vô Kỵ, chuẩn bị gọi Doanh Thương lên.

Tuy nhiên cậu ta còn chưa mở miệng đã ngẩn ra.

Cậu ta phát hiện mọi người dường như đều nghĩ cùng một lúc với mình.

Doanh Thương này không phải người!

Hắn ta là Hoạt tử nhân (xác sống).

Nếu mà đưa hắn ta ra ngoài, làm sao giải thích với tổ chương trình chứ!

Đến lúc đó tổ chương trình nhất định sẽ phái người đến cứu họ.

Chẳng lẽ nói người này là bảo bối họ tìm thấy trong cổ mộ?

Rõ ràng không thể nói xuôi được, Doanh Thương vừa ra ngoài nhất định sẽ bị bắt đi làm nghiên cứu.

Điều này đối với hắn ta cũng quá tàn nhẫn.

Nhưng hắn ta đã giúp mình, nếu để hắn ta ở lại đây một mình, thì thực sự không thể nói xuôi được!

Bàn Tử trong lòng có chút rối rắm.

Những người khác cũng không mở miệng.

Rõ ràng chuyện "mượn lửa giết lừa" như vậy, họ đều không làm ra được.

Ngay khi mọi người đang do dự.

Âm dương nhị khí trong cánh cửa đá lại không thể kìm nén được nữa, toàn bộ đã xông ra.

Hai luồng khí vừa gặp ánh lửa liền nổ tung.

Cả cánh cửa đá lúc này dường như là một con thú khổng lồ phun lửa.

Vô số ánh lửa cháy ra, thiêu cháy hơn một nửa Huyết thi và Ngọc dũng đang tiến vào.

Và làn sóng lửa trường sinh khổng lồ, càng là ngay lập tức cuốn bay tất cả Huyết thi và Ngọc dũng trong toàn bộ không gian.

Doanh Thương cũng bị thổi bay lên.

Nhưng hắn ta may mắn, lại trực tiếp lao đầu vào trong đường hầm.

Chương 1426

Vừa vặn nhắm thẳng vào vết thương của Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình, vội vàng thu vết thương lại, ngượng ngùng nói.

“Bàn gia… Bàn gia là muốn cứu cậu mà, cậu sẽ không để ý chứ?” Doanh Thương rõ ràng không hứng thú với cậu ta, quay đầu nhìn Tần Vũ.

Ngô Bất Chính vội vàng chắn trước Tần Vũ nói.

“Cậu ấy không sao, nếu cậu thực sự quan tâm cậu ấy, vậy thì đi cùng chúng tôi!” Doanh Thương không nói gì, chỉ gật đầu.

Biểu thị mình đã hiểu.

Mọi người thấy vậy trong lòng đều bất lực.

Giờ thì hay rồi, chỉ còn cách dẫn hắn ta đi theo thôi.

Nhưng ra ngoài rồi thì giải thích thế nào đây!

Nói đây là hậu duệ của Tây Vương Mẫu quốc sao?

Ai mà tin chứ!

Nói hắn ta từ cổ mộ ra sao?

Cái đó cũng chẳng ai tin.

Ngược lại nói hắn ta là Đạo mộ tặc (kẻ trộm mộ), có lẽ sẽ có người tin.

Nhưng nếu nói vậy, thì hắn ta có lẽ sẽ phải diễn một màn “xông thẳng vào trại giam bằng thân xác trần” rồi.

Rõ ràng cũng không được.

Nhưng lúc này mọi người cũng không quản được nhiều như vậy

nữa.

Vẫn là nên rời khỏi đây trước đã.

Thế là mọi người không còn chậm trễ nữa, Lương Quỳnh không tìm thấy manh mối, không tìm thấy dấu vết gì cả.

Dù sao thì bộ dạng của cô ta, cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Thế là mọi người liền dẫn Doanh Thương một mạch chạy ra ngoài.

Chạy ròng rã hai tiếng đồng hồ, mới ra khỏi Vẫn ngọc.

Bàn Tử nhìn thấy pho tượng Tây Vương Mẫu kia, thật sự khó chịu vô cùng.

Liền nhét đầu nó quay vào trong đường hầm Vẫn ngọc.

Như vậy cũng để tránh có Huyết thi lọt lưới từ bên trong ra, mà họ không biết.

Mọi người đến đây, đã sớm mệt không chịu nổi rồi.

Tất cả đều ngồi phịch xuống đất.

Ngược lại còn làm Phan Tử đang hôn mê bên cạnh tỉnh giấc.

Phan Tử dụi mắt nhìn mọi người, lúc này mới nhớ ra là Bàn Tử đã đánh ngất mình.

Lập tức muốn nổi giận.

Bàn Tử xua tay nói.

“Cậu mẹ nó đừng có mà nổi giận nữa, nếu Bàn gia mà biết bên trong nguy hiểm như vậy, Bàn gia đã để cậu đi rồi!

Hơn nữa, Tam gia nhà các cậu còn là Bàn gia liều mạng cứu về đấy, cậu đừng lải nhải nữa!” Phan Tử thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, dù sao người đã bình an trở về, vậy là đủ rồi.

Cậu ta chạy đi kiểm tra tình hình của Tam gia, chỉ thấy ông ấy đang hôn mê.

Ngược lại thì không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Tần Vũ thì có vẻ rất nghiêm trọng.

Cậu ấy cuộn tròn lại, miệng không ngừng lẩm bẩm “không còn thời gian rồi, không còn thời gian rồi.” Ngô Bất Chính cứ đứng cạnh cậu ấy, có thể thấy đã khóc rồi.

Đột nhiên Phan Tử nhìn thấy một người lạ, không khỏi ngẩn ra.

May mà Bàn Tử kịp thời giải thích một hồi, lúc này mới khiến Phan Tử bình tĩnh lại.

Bàn Tử nhìn mọi người nói.

“Trước hết đừng nói gì khác, Đại ca của chúng ta phải tìm cách xử lý ổn thỏa!

Bàn gia đi xem thiết bị livestream trước, đừng để quay trúng Đại ca thì không hay đâu!” Nói rồi Bàn Tử liền đứng dậy đi xem thiết bị livestream dưới bậc đá.

Thiết bị livestream của mọi người, chỉ cần là loại Vẫn ngọc đều đã hỏng.

Đừng nói là chế độ quay phim, bây giờ tìm cũng không ra nữa.

Còn thiết bị livestream của Phan Tử cũng hết pin rồi.

Bây giờ có thể liên hệ với bên ngoài chỉ còn lại chiếc cuối cùng dưới bậc đá kia thôi.

Chương 1427

Bàn Tử cầm lên nhìn, lại cũng sắp hết pin rồi.

Vội vàng thông báo cho tổ chương trình thả dù một ít thức ăn và vật tư vào trong Hố rắn.

Nếu không thì thật sự sẽ xảy ra sự cố.

Tổ chương trình muốn phái người vào cứu viện.

Nhưng bị Bàn Tử từ chối.

Thứ nhất, rắn trong Hố rắn rất hung hãn.

Không cần thiết phải mạo hiểm, họ đường quen lối cũ đi ra ngoài tự nhiên không vấn đề gì.

Thứ hai, còn có Doanh Thương nữa, tên này tuyệt đối không thể lộ diện.

Nếu không chắc chắn sẽ có vấn đề.

Dặn dò xong, cơ bản cũng hết pin rồi.

Livestream cũng hoàn toàn tèo rồi.

Ít nhất là trước khi ra ngoài thì không có cách nào livestream lại được nữa.

Nhưng vậy cũng tốt, khoảng thời gian ra ngoài này có thể bàn bạc một chút, xem làm sao để sắp xếp Doanh Thương.

Khi Bàn Tử quay lại, liền thấy Phan Tử đang kiểm tra tình hình của Hắc Hạp Tử.

Nói cậu ta bị âm khí nhập thể quá nghiêm trọng, e rằng rất khó hồi phục.

Thậm chí sống sót được hay không cũng là một vấn đề.

Bàn Tử nghe vậy cũng đỏ mắt.

Hắc Hạp Tử là vì cứu người mà dùng chính cơ thể mình chống đỡ tấm vải chống nước để ngăn âm khí từ phía trên.

Kết quả ai ngờ lại gặp phải kết cục như vậy.

Bàn Tử vỗ vỗ Hắc Hạp Tử nói.

"Huynh đệ cậu yên tâm, Bàn gia ta dù có chết cũng sẽ đưa cậu ra ngoài!" Tình hình của Hắc Hạp Tử không mấy lạc quan, khiến tâm trạng mọi người đều rơi vào trạng thái thấp thỏm.

Phan Tử chia thức ăn cho mọi người.

Nói đây là bữa cuối cùng rồi, ăn xong thì chỉ có thể nghiến răng kiên trì đi ra ngoài.

Nếu không thì thật sự sẽ chết đói.

Khi ăn cơm, mọi người đều không nói gì.

Doanh Thương càng không ăn.

Hắn ta cũng không cần ăn gì.

Chỉ im lặng ngồi cạnh Tần Vũ.

Ăn xong cơm, mọi người đều mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nhưng vì cũng phải nhanh chóng ra ngoài, nên chỉ ngủ hai ba tiếng.

Thì bị Phan Tử gọi dậy.

Ăn xong đồ, ngủ một giấc, thức dậy tinh thần mọi người đều hồi phục một chút.

Phan Tử gọi mọi người mau đi.

Tranh thủ lúc còn chưa đói, nếu không thì thật sự không ra ngoài được.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong, liền chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên Bàn Tử quay đầu kiểm tra tình hình xung quanh.

Đột nhiên kinh hô.

“Xác đâu rồi?” Mọi người ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, thi thể thế thân của Tây Vương Mẫu mà cậu ta trước đó nhét vào lối vào Vẫn ngọc đã biến mất.

Lúc này lòng mọi người không khỏi thắt lại.

Chẳng lẽ thật sự có Huyết thi lọt lưới bò ra sao?

Chuyện này cũng quá “cẩu” rồi, bên trong đều nổ tung rồi mà còn bò ra được?

Hơn nữa cho dù có Huyết thi bò ra, thì cũng phải là đẩy thi thể chắn lối ra chứ.

Nhưng trên đất rõ ràng không có thi thể.

Hình như thi thể đã bị ai đó kéo vào trong.

Bàn Tử giả vờ dũng cảm muốn đi qua kiểm tra.

Ngô Bất Chính thì đi cùng cậu ta.

Chương 1428

Hai người ít ra còn có người hỗ trợ, nếu không một mình gặp phải vấn đề gì cũng không xử lý được.

Những người khác đều căng thẳng đứng canh bên cạnh.

Mấy lần Bàn Tử đều muốn gọi Doanh Thương qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không mở miệng.

Đối phương và họ không thân không quen, chỉ vì mối quan hệ với Tần Vũ mà tạm thời coi là đồng đội.

Hơn nữa tên này dù sao cũng là một Hoạt tử nhân (xác sống).

Yếu tố không thể kiểm soát quá nhiều.

Vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, cũng không dễ xử lý.

Hai người rất nhanh đã đến phía dưới lối vào Vẫn ngọc.

Hắc Hạp Tử đã hoàn toàn hôn mê rồi, Phan Tử cõng Ngô Tam Tỉnh, cũng không rảnh ra tay.

Chỉ có Đoạn Vô Kỵ cầm súng máy Gatling, sẵn sàng ứng phó bất cứ lúc nào.

Một khi có tình huống gì, họ cũng sẽ trực tiếp cõng người rời đi.

Bàn Tử bật đèn pin, chiếu vào trong đường hầm.

Ngay lập tức Ngô Bất Chính và Bàn Tử liền nhìn thấy một khuôn mặt người.

Và khuôn mặt người đó không phải ai khác, mà chính là của Tây Vương Mẫu.

Cả hai đều giật mình.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, họ rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Họ phát hiện ra, khuôn mặt của Tây Vương Mẫu kia thực ra chính là thi thể thế thân của Tây Vương Mẫu mà Bàn Tử đã nhét vào.

Nhìn ra chân tướng thì không có gì đáng sợ.

Bàn Tử giơ tay nắm lấy mắt cá chân của thi thể, muốn kéo nó ra.

Tuy nhiên vừa dùng sức, sắc mặt cậu ta liền thay đổi.

Bên trên lại còn có một luồng sức mạnh đang kéo lên.

Ngô Bất Chính cũng nhìn ra sự việc không ổn.

Lập tức hét lên.

“Thôi bỏ đi, đừng quản nữa, mau rời đi!” Bàn Tử gật đầu, bất kể bên trong có gì, lúc này cũng không liên quan nhiều đến họ nữa.

Hơn nữa nhìn sức mạnh này, cũng không thể là của Lương Quỳnh.

Nếu không họ có lẽ còn muốn đi xem có phải Lương Quỳnh sắp ra ngoài không.

Sức mạnh có thể đối kháng với Bàn Tử, làm sao có thể là một người phụ nữ chứ.

Ngay lập tức hai người liền chạy qua.

Và thi thể thế thân của Tây Vương Mẫu trong đường hầm cũng bị kéo vào trong.

“Đi!” Bàn Tử gọi.

Tuy nhiên họ vừa hội hợp với mọi người.

Phan Tử bên cạnh đã mồ hôi lạnh đầy đầu.

Chỉ vào lối vào Vẫn ngọc nói.

“Các cậu nhìn kìa!” Mọi người đều ngẩn ra, vội quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trong Vẫn ngọc lại lộn ngược thò ra nửa khuôn mặt người.

Khuôn mặt người đó đầu quay xuống dưới, tóc dài ít nhất cũng hai ba mét, đều rủ xuống đất.

Và nửa khuôn mặt người đó tái nhợt không thấy chút huyết sắc nào.

Trên hai mắt lại còn có một lớp màng mỏng màu xám xịt.

Đáng tiếc căn bản không nhìn ra là ai, vì chỉ có nửa khuôn mặt.

Nhưng có thể nhìn ra, hình như là một người phụ nữ.

Bàn Tử vội nói.

“Có phải Lương Quỳnh không, cô ta thật sự biến thành Cấm bà rồi sao?” Ngô Bất Chính lắc đầu.

“Không biết, bên trong nhiều Huyết thi như vậy, hơn nữa hai cái quan tài kia rốt cuộc đã thức tỉnh cái gì, chúng ta cũng không biết!

Không thể phán đoán!

Mặc kệ là ai, giết thử xem chẳng phải sẽ biết sao!” Đoạn Vô Kỵ vừa nói vừa định nổ súng.

Tuy nhiên nửa khuôn mặt người đó đột nhiên co rút lại.

Chương 1429

Ngay cả tóc cũng theo đó co lại vào trong.

Mọi người đang nhìn đến ngây người à?

Đột nhiên Doanh Thương bên cạnh dường như bị kích thích gì đó.

Lại bước nhanh lao tới.

Tuy nhiên có lẽ hắn ta chẳng nhìn thấy gì.

Hắn ta gầm gừ vào đường hầm nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể thất thểu quay lại.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy, chẳng lẽ nữ Cấm bà kia lên tìm hắn ta sao?

Vậy cô ta sẽ là ai của hắn ta chứ?

Căn bản không có câu trả lời.

Mọi người đều chìm vào im lặng.

Rõ ràng đều đang nghĩ về chuyện này.

Bàn Tử chuẩn bị mở miệng gọi mọi người rời đi.

Ở đây mãi cũng không phải cách.

Hắc Hạp Tử đã hôn mê rồi, cũng cần được cấp cứu.

Tuy nhiên, cậu ta còn chưa mở miệng.

Đột nhiên toàn bộ không gian liền rung chuyển.

Gần như đồng thời, nước dưới bậc thang không xa lại nổi lên.

Từng luồng nước đen ngòm từ bên dưới sôi sùng sục trào lên.

Dường như có thứ gì đó khổng lồ sắp chui ra từ dưới nước.

Bàn Tử thấy vậy biết có chuyện lớn rồi, lập tức hét lên.

“Mau đi!

Mẹ nó, nơi này quá tà dị rồi!

Lần này cho dù có cả quái vật Bikini nhảy ra, Bàn gia cũng không dừng lại!

Chạy!” Phan Tử chửi.

Gần như cùng lúc, bọn họ đã cõng mấy người đang hôn mê lên vai, ba chân bốn cẳng chạy.

Bàn Tử vừa chạy vừa la: “Bàn gia đây nói bừa thôi, cậu thật sự muốn có à?

Bàn gia nói cho cậu biết, ở đây làm gì có Bikini!”.

“Rắn thì có!”.

“Động tĩnh lớn thế này, tám phần là rắn mẹ, chạy mau!”.

Bàn Tử nói xong đã dẫn đầu chạy lên trước.

Đừng thấy lúc này Bàn gia cõng Hắc Hạp Tử, mà tốc độ chẳng hề suy giảm.

Cũng chỉ là Doanh Thương không biết đường ở đâu, chứ không thì hắn mới là số một.

Ngô Bất Chính vốn không yên tâm để Doanh Thương cõng Tần Vũ.

Nhưng thể lực của cậu ta thật sự không thể so với người ta.

Cuối cùng cũng đành thỏa hiệp.

Mọi người lội nước chạy về phía trước.

Nhưng nước dưới chân càng lúc càng đục.

Đột nhiên Bàn Tử cảm giác phía sau không còn động tĩnh.

Ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện Ngô Bất Chính và những người khác vậy mà đều dừng lại.

Bàn gia không khỏi chửi: “Đệt, mấy cậu nhanh lên coi, thật sự thấy Bikini cũng không cần phản ứng vậy đâu!”.

“Giữ mạng quan trọng hơn!”.

Nhưng mọi người đều không nói gì, chỉ có Ngô Bất Chính nháy mắt đưa tình với Bàn Tử, nước mắt suýt nữa thì chảy ra.

Bàn Tử sững sờ, đã hiểu ra vấn đề.

Bàn gia vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức hóa đá.

Chỉ thấy sau lưng Bàn gia, hai con mắt khổng lồ như lồng đèn đang nhìn chằm chằm trong bóng tối.

Mà đôi mắt ấy cách Bàn gia chỉ một hai mét.

Chương 1430

Về cơ bản có thể nói là đã đến bên miệng người ta rồi.

Lúc này Bàn Tử thậm chí còn ngửi thấy một mùi tanh tưởi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Con mắt to thế kia, mẹ nó không phải rắn mẹ thì là cái gì nữa!

Đoạn Vô Kỵ đã theo bản năng giơ súng lên.

Nhưng hiển nhiên đã vô dụng.

Hai con mắt khổng lồ đó lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo liền táp tới Bàn Tử.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, cả người thuận thế rụt xuống.

Đầu rắn mang theo thân mình suýt nữa thì lướt qua đầu Bàn Tử.

Doanh Thương thấy cảnh này, giao Tần Vũ cho Ngô Bất Chính.

Hắn một bước lao tới phía trước, hai cánh tay vậy mà kẹp chặt hàm trên và hàm dưới của cự mãng.

Cứng rắn ngăn chặn đà lao tới của nó.

Phan Tử chưa từng thấy Doanh Thương ra tay, lúc này thấy cảnh tượng đó mà kinh ngạc đến mức suýt rớt quai hàm.

Cái quái gì thế, đây là rắn mẹ, sức mạnh kinh người.

Tên này vậy mà chỉ dựa vào hai tay đã cứng rắn chặn được rắn mẹ?

Đây còn là người sao?

Nhưng lúc này mọi người cũng không có thời gian để giải thích.

Đều nép sang một bên.

Bọn họ thật sự muốn giúp cũng không có cách nào.

Bàn Tử cõng Hắc Hạp Tử, Phan Tử cõng Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này Ngô Bất Chính cõng Tần Vũ, chỉ có Đoạn Vô Kỵ là có thể cầm súng yểm trợ.

Nhưng cũng không dám nổ súng bừa bãi.

Doanh Thương ở gần còn có thể phân biệt được ở đâu.

Nhưng Bàn Tử và Hắc Hạp Tử đã hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, căn bản không biết ở đâu.

Vạn nhất lại làm bị thương bọn họ, vậy thì hỏng bét hết.

Nhưng điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Doanh Thương vậy mà lại mạnh mẽ đến thế.

Chỉ thấy hắn cứng rắn xé toạc miệng rắn mẹ ra, rồi rống lên một tiếng vào cái miệng rắn khổng lồ đó.

Tiếng rống đó chắc là dọa rắn mẹ đến ngây người rồi.

Hai con mắt đỏ ngầu vậy mà ánh lên một tia hoang mang.

Doanh Thương một cước đá ra.

Lập tức đá cái đầu rắn khổng lồ văng vào vách đá bên cạnh.

Lúc này may mà không livestream, nếu không thì người trong phòng livestream chắc sợ ngây người rồi.

Ngay cả những người có mặt tại hiện trường cũng đều trợn mắt há mồm.

Trong lòng thầm chửi, đây còn là người sao?

Phan Tử nuốt nước bọt, trong lòng không biết đang nghĩ gì, chỉ là ánh mắt vẫn luôn không rời Doanh Thương.

Rắn mẹ chắc là bị dọa sợ rồi, vốn định ra ngoài tìm mồi.

Kết quả lại bị đánh cho một trận tơi tả, lập tức rụt về.

Lúc này Bàn Tử cũng cõng Hắc Hạp Tử đứng dậy, giơ ngón cái lên hô với Doanh Thương: “Đại ca trâu bò!”.

Doanh Thương không nói gì, thật ra hắn hình như cũng không biết nói.

Hắn chỉ đi thẳng tới cõng Tần Vũ.

Sau đó mọi người tiếp tục lên đường.

Phan Tử thật sự bị sốc.

Phản ứng mất nửa ngày, mới ghé vào tai Bàn Tử nói: “Đại ca cậu rốt cuộc có lai lịch thế nào mà ghê gớm vậy!”.

Bàn Tử cười nói: “Chứ sao, người chết sống có thể giống chúng ta được sao!”.

“Thế nào, có phải động lòng rồi không!”.

“Sau này lúc Đảo Đấu, có hắn thì đi đâu mà chẳng được!”.

Chương 1431

Phan Tử nghe vậy cười khổ: “Người như thế sao có thể đi Đảo Đấu, hơn nữa cậu còn nói hắn là người chết sống!”.

“Mà này, mấy cậu rốt cuộc định làm sao, chúng ta không thể nào đưa hắn về được!”.

“Chuyện này không có cách nào giải thích cả!”.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: “Bàn gia nghĩ xong rồi, cậu quan hệ rộng nhất, lát nữa ra ngoài chúng ta sẽ chia nhau đi!”.

“Cậu đưa hắn đi đường tắt, tốt nhất là sắp xếp người của bên cậu đưa cậu về!”.

“Chúng ta sẽ lấy cớ nói là bị lạc, cậu đưa hắn trực tiếp về Trường Sa!”.

“Đợi đến nơi, ngụy trang một phen, chẳng phải sẽ được tẩy trắng sao!”.

Phan Tử nghe vậy cảm thấy khả thi.

Chỉ là không biết Doanh Thương có hợp tác hay không.

Hơn nữa, kế hoạch của Bàn Tử tuy đầy rẫy sơ hở.

Nhưng thật ra đến lúc này đã không có lựa chọn nào tốt hơn.

Người do Ngô Tam Tỉnh dẫn theo thì đoàn làm phim đều biết.

Cậu nói lúc họ dùng trực thăng thả đồ ăn, từ xa nhìn không rõ thì còn dễ nói.

Nhưng một khi rời khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành này, đó sẽ là chuyện phiền phức.

Đến lúc đó có nói cũng không rõ.

Vì vậy nhất định phải chia nhau đi trước khi rời khỏi Xà Chiểu.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đến cửa vào.

Bên trên đè một cái Huyền Không Lô.

Nhưng có Doanh Thương ở đây, thì đây không phải là vấn đề.

Bàn Tử ra hiệu cho hắn lên.

Thế là Ngô Bất Chính đón lấy Tần Vũ, Doanh Thương một mình leo lên.

Một trận đánh đấm, chưa đầy năm phút, Huyền Không Lô bên trên đã bay đi đâu mất.

Đợi mọi người leo lên nhìn.

Đệt!

Bên trên một mảnh tan hoang, Ngọc Dũng và Huyết Thi đổ la liệt khắp nơi.

Huyền Không Lô còn một nửa đã chìm vào bức tường.

Tên này sức lực lớn quá, Ngô Bất Chính đôi khi còn sợ hắn cõng Tiểu ca mà không cẩn thận lại bẻ gãy tay chân của Tần Vũ thì biết làm sao.

May mà hữu kinh vô hiểm.

Mọi người theo đường cũ trở về.

Suốt đường đi, gặp Kê Quan Xà thì cứ để Doanh Thương xử lý.

Tên này cái gì cũng không sợ, chất độc thì có tác dụng gì với một người chết sống chứ.

Hắn vốn dĩ là người chết rồi.

Cứng rắn mở một con đường mà đi ra.

Đi ròng rã một ngày một đêm.

Khát thì uống nước đầm lầy, đói thì ăn côn trùng.

Đúng là không làm mọi người buồn nôn cũng lạ.

Nhưng vì muốn sống sót cũng chỉ có thể nhịn.

Cuối cùng sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ đã trở lại mặt đất.

Nhưng vì an toàn, bọn họ đã cho Doanh Thương trát đầy bùn đất lên người.

Như vậy cũng không dễ bị người khác phát hiện là một người lạ.

Trực thăng cơ bay lượn trên đầu, không ngừng có vật tư được thả xuống.

Bàn Tử và Phan Tử đi nhặt một số vật tư, mọi người ăn một bữa rồi nghỉ ngơi một buổi sáng.

Tranh thủ giữa trưa thì tiếp tục xuất phát.

Lộ trình rất quen thuộc, chỉ cần không chậm trễ, về cơ bản là có thể rời đi trước buổi tối.

Lúc trở về, quả thật nhẹ nhàng hơn nhiều so với lúc đến.

Nhưng nhìn ba người đang hôn mê.

Chương 1432

Tâm trạng của mọi người phức tạp khỏi phải nói.

Hơi thở của Hắc Hạp Tử đã suy yếu không ít.

Nhất định phải được điều trị càng sớm càng tốt.

Nếu không tình hình sẽ rất phiền phức.

Mà trong khu rừng nguyên sinh này, trực thăng cơ muốn cứu viện là rất khó.

Chỉ cần không cẩn thận là máy bay sẽ rơi người chết.

Nhưng đoàn làm phim vẫn quyết định mạo hiểm, dùng trực thăng cơ đưa Hắc Hạp Tử ra ngoài trước.

Còn những người khác, chỉ có thể đi bộ rời khỏi rừng rậm, bên ngoài đã có trực thăng cơ chờ sẵn.

Đoàn làm phim cũng không nhắc lại chuyện livestream nữa, lần này sống sót ra ngoài đã là kỳ tích rồi.

Livestream, đó là chuyện sau này.

Xà Chiểu Quỷ Thành, có thể coi là ba khu vực.

Điều này trước đây đã từng nói qua rồi.

Khu vực cốt lõi nhất tự nhiên là Thần Miếu và lối vào ngầm gần đó.

Khu vực trung gian là “Gáy gà rừng”, tức là phạm vi hoạt động của Kê Quan Xà.

Khu vực ngoài cùng, thì là phạm vi hoạt động của loại Song Lân Cự Mãng.

Đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối.

Có thể Song Lân Cự Mãng ở khu vực ngoài cùng cũng không quá nhiều.

Chỉ là đóng vai trò phòng ngự, chống lại kẻ xâm nhập.

Dù sao thì ở bên trong, thậm chí cả bên trong lối vào ngầm, vẫn còn tồn tại Song Lân Cự Mãng.

Nhưng ở khu vực ngoài cùng, lại chưa từng thấy "Gáy gà rừng".

Dòng sông kia, có lẽ chính là ranh giới.

Mọi người mệt chết mệt sống, cuối cùng cũng đến được gần dòng sông trước khi trời tối.

Đến đây, chỉ cần không vượt qua dòng sông, "Gáy gà rừng" hẳn là sẽ không tới tấn công nữa.

Nhưng vẫn phải cẩn thận phòng bị Song Lân Cự Mãng.

Điều này vẫn khiến người ta rất đau đầu.

Hắc Hạp Tử tình huống khẩn cấp, đoàn làm phim đã chấp nhận rủi ro máy bay rơi để đưa hắn đi.

Còn Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh chỉ là hôn mê, thể trạng không có vấn đề gì.

Nên chỉ có thể đi cùng đại đội ra ngoài.

Dù sao tính mạng của nhân viên cứu hộ cũng là tính mạng, không thể tùy tiện để người ta mạo hiểm.

Đến dòng sông này, cũng không còn vội vàng như vậy nữa.

Bàn Tử liền gọi mọi người nghỉ ngơi ở đây đi.

Ra sớm như vậy cũng là vấn đề, có một số chuyện vẫn chưa sắp xếp ổn thỏa.

Ví dụ như Doanh Thương, người này rốt cuộc sắp xếp thế nào, trước đó hắn chỉ nói qua với Phan Tử.

Rất nhiều chi tiết còn cần bàn bạc.

Từ dòng sông này, ra đến bên ngoài, nhiều nhất không quá năm giờ đường.

Lúc đến thì phải mở đường, nên rất chậm, nhưng lúc về, đường đã mở sẵn, tốc độ tự nhiên cũng rất nhanh.

Vì vậy, vấn đề liên quan đến Doanh Thương, cũng phải giải quyết trong quãng đường năm giờ cuối cùng này.

Mọi người dựng lều xong, liền bắt đầu nghỉ ngơi.

Doanh Thương không rời nửa bước canh chừng Tần Vũ, điều này khiến Ngô Bất Chính trong lòng có chút kỳ lạ.

Nhưng người này lại không nói một lời, hơn nữa thực lực phi phàm.

Đặc biệt là cái thân hình quái lực, thật sự khiến người ta phải tặc lưỡi.

Ngồi bên cạnh ngược lại cảm thấy rất an toàn.

Thế là cậu ta cũng lười quản nhiều, nằm xuống bên cạnh Tần Vũ ngủ thiếp đi.

Vừa hay tranh thủ chợp mắt.

Còn Đoạn Vô Kỵ thì chạy đi nấu cơm.

Phan Tử sắp xếp cho Tam gia xong, lúc này mới rảnh rỗi ngồi một bên hút thuốc lào.

Chương 1433

Bàn Tử nhìn mọi người, rồi một mình đi đến bên cạnh Phan Tử, xin một điếu thuốc ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện với Phan Tử.

Phan Tử cũng biết ý của Bàn Tử, còn chưa đợi hắn mở miệng, đã nói trước: “Tôi biết cậu muốn làm gì, chuyện của Doanh Thương, lẽ ra nên để Tam gia quyết định có giúp hay không!”.

“Nhưng hiện tại Tam gia còn chưa tỉnh, tôi dựa trên nguyên tắc suy nghĩ cho Tam gia của chúng ta, có thể hợp tác với cậu!”.

“Nhưng, cậu phải đảm bảo đưa Tam gia của chúng ta đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe càng sớm càng tốt!”.

Bàn Tử cười gật đầu nói: “Cậu lo hão à, đoàn làm phim còn sốt ruột hơn chúng ta!”.

“Không nghe nói sao, trực thăng cơ đang chờ bên ngoài rồi, chỉ cần chúng ta ra, chắc chắn sẽ được đưa đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất!”.

“Bàn gia chỉ lo lắng hai vấn đề, thứ nhất tên người chết sống đó có hợp tác không!”.

“Thứ hai, nơi này tà khí nặng quá, nói thật Bàn gia còn không muốn ở thêm một phút nào!”.

“Nhưng cậu…”.

Phan Tử xua tay ý bảo không sao.

Vì Tam gia, anh ta chưa từng nếm trải khổ cực gì, chưa từng chịu tội gì.

Sự liên quan đến Doanh Thương này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, hiện tại có cơ hội để lôi kéo hắn, vậy thì nhất định phải mạo hiểm.

Đúng như câu nói, phú quý hiểm trung cầu.

Cơ hội luôn dành cho những người có sự chuẩn bị, gặp cơ hội mà không nắm bắt, sau này chỉ có thể đứng nhìn.

Thấy Phan Tử dứt khoát như vậy, Bàn Tử cũng không khỏi giơ ngón cái lên.

Vỗ ngực bảo đảm nói: “Được thôi, cậu đủ nghĩa khí, nếu lần này thành công, sau này gặp phải chỗ nào khó nhằn, cứ gọi thẳng!”.

“Doanh Thương cho cậu mượn, thì dù bên dưới có Thiên Niên Thi Vương cũng một tát vỗ chết hắn!”.

Phan Tử cười cười, sau đó lại bàn bạc một số chi tiết với Bàn Tử, kế hoạch này xem như đã chốt.

Kế hoạch của hai người bọn họ thực ra rất đơn giản.

Đó là khi vượt qua quãng đường năm giờ cuối cùng này, để Phan Tử và Doanh Thương tạm thời ở lại, đừng ra ngoài trước.

Đợi bọn họ ra ngoài, sẽ tìm cách lừa tất cả những người bên ngoài đi.

Đợi bọn họ đi rồi, Phan Tử sẽ cùng Doanh Thương đi ra.

Tam gia có rất nhiều thuộc hạ, đường khẩu Trường Sa lại càng nổi tiếng.

Chỉ cần bọn họ kiên trì ở đây hai ngày.

Bàn Tử và những người khác vừa ra ngoài, sẽ bảo Ngô Bất Chính đi thông báo cho thuộc hạ của Tam gia, đến đây đón Phan Tử.

Trước đó đoàn làm phim thả rất nhiều vật chất, chủ yếu là sợ bọn họ không tìm thấy.

Vì vậy đã thả thêm một ít.

Những vật tư này, đủ để Phan Tử sinh hoạt ở đây một tuần.

Hai người đi về phía nam, cách đó bốn ngày đường, có một con đường cao tốc xuyên qua sa mạc.

Khoảng cách không gần, nhưng chỉ cần đến đó.

Sẽ có thể hội hợp với người tiếp ứng.

Từ đó tránh đoàn làm phim, đưa Doanh Thương ra ngoài.

Mặc dù quá trình không dễ dàng như vậy.

Nhưng đúng như Phan Tử đã nói trước đó, phú quý hiểm trung cầu.

Cơ hội luôn dành cho những người có sự chuẩn bị.

Chỉ cần chuyện lần này thành công, sau này nếu Đảo Đấu gặp phải đối thủ khó nhằn.

Một cú điện thoại gọi đi.

Bàn Tử và những người khác còn ngại không giúp sao?

Chỉ cần Tần Vũ và Doanh Thương đến, thì dù là Thiên Niên Thi Vương cũng phải quỳ gối dập đầu.

Đây chính là một khoản lợi nhuận vạn lần.

Rủi ro tuy lớn, nhưng cũng chỉ đành mạo hiểm thử một lần.

Nghề Đảo Đấu này, hai thứ quan trọng nhất.

Thứ nhất chính là mộ.

Thứ hai chính là nhân tài!

Không có nhân tài, mộ bày ra trước mặt, cậu cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Hai người vừa bàn bạc đã ăn ý, chuyện này xem như đã định.

Chương 1434

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người bọn họ bàn bạc có tốt đến mấy, vẫn phải xem bên Doanh Thương nói sao.

Dù sao tên này nếu không đồng ý, thật sự không ai có thể chế phục hắn.

Hơn nữa hắn e là ngay cả súng là gì cũng không biết.

Ngay cả khi cậu dùng súng dí vào đầu hắn, e là cũng vô dụng.

Hơn nữa súng có thật sự làm bị thương hắn được không?

Bàn Tử cũng có chút nghi ngờ.

Thế là Bàn Tử liền mò đến bên cạnh Doanh Thương, vòng vo tam quốc hỏi dò ý hắn về việc tạm thời ở lại, đi đường khác với Tần Vũ thì sao?

Nhưng Doanh Thương hình như căn bản không nghe thấy, vẫn luôn không đáp lại hắn.

Điều này khiến Bàn Tử rất khó chịu.

Nhưng tên này cũng là một bụng mưu kế, thấy Doanh Thương vẫn luôn nhìn Tần Vũ không chớp mắt.

Hắn chợt nảy ra một ý liền nói.

Tần Vũ đây là bị thương rồi, cần một loại mật rắn đặc biệt mới có thể chữa trị.

Mà loại mật rắn đặc biệt này, chính là của Song Lân Cự Mãng trong rừng rậm phía trước.

Nếu anh thật sự muốn tốt cho cậu ấy, thì hãy đi lấy mật rắn Song Lân Cự Mãng đó.

Ngoài ra Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu ca Tần Vũ cũng bị đánh rơi gần Song Lân Cự Mãng, tốt nhất là có thể tiện đường lấy về.

Chỉ cần có được mật rắn này, người anh em tên Phan Tử đó, sẽ đưa anh đi tìm một thầy lang vườn.

Nếu anh thật sự muốn tốt cho Tần Vũ, thì hãy đi theo anh ta, chúng ta ra ngoài sẽ đi tìm anh.

Đến lúc đó để chữa bệnh cho Tần Vũ.

Bàn Tử nói những lời này cực kỳ nghiêm túc, nhưng hắn suýt nữa thì tự mình bật cười, chút nữa thì không nhịn được.

Đây căn bản là đang lừa trẻ con.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, Doanh Thương này là một người chết sống, hình như không biết nói chuyện.

Hắn chỉ im lặng nhìn Tần Vũ, cũng không biết chỉ số IQ thế nào.

Nhưng người ta nói quan tâm thì loạn, Doanh Thương này tuy không gật đầu đồng ý.

Nhưng hắn đã đứng dậy, xoay người đi về phía rừng rậm.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng vui mừng, thầm nghĩ vẫn là Tiểu ca hữu dụng, tên này thật sự đã cắn câu rồi.

“Cậu đây không phải là đang hại hắn sao?

Cái Song Lân Cự Mãng kia đâu phải dễ đối phó?” Ngô Bất Chính đột nhiên mở miệng nói.

Cậu ta còn chưa nhấc mí mắt lên, cũng không biết tỉnh dậy từ lúc nào.

Bàn Tử thấy vậy gãi gãi đầu, nói: “Bàn gia cũng chỉ là nói bừa thôi, muốn xem chiêu này có hiệu quả không!”.

“Không ngờ lại khá hiệu quả, ít nhất cách để hắn và Phan Tử rời đi là khả thi!”.

“Chỉ là con Song Lân Cự Mãng này, Bàn gia cũng không dám bảo đảm, nhưng trước đó con rắn mẹ kia còn bị hắn một tiếng rống dọa lui!”.

“Chắc là một con Song Lân Cự Mãng cũng không thành vấn đề đâu nhỉ!”.

Ngô Bất Chính lắc đầu không nói thêm gì.

Thực ra cậu ta cũng lờ mờ có chút kỳ vọng, nếu Doanh Thương này có thể lấy lại Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ, thì cũng rất tốt.

Phan Tử thấy Doanh Thương một mình rời đi, trong lòng kỳ lạ liền chạy tới hỏi tình hình.

Bàn Tử kể lại tình hình một lượt, Phan Tử cảm thấy có hy vọng, trong lòng cũng thêm vài phần mong đợi.

Chỉ cần Doanh Thương này nghe lời, vậy thì chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

Sợ nhất chính là hắn không nghe lời.

Mà hiện tại xem ra, có lẽ chỉ cần Tần Vũ ở đây, hắn sẽ rất hợp tác.

Mà như vậy, Phan Tử ngược lại cũng dứt khoát, cùng hắn lén lút rời đi.

Tương lai nói không chừng Đảo Đấu Mạc Kim cũng có thể dùng được vào việc lớn.

Ngô Bất Chính bị hai người bọn họ làm ồn đến mức không ngủ được nữa.

Liền đứng dậy xin một điếu thuốc, một mình ngồi một bên hút.

Bàn Tử thấy cậu ta tâm trạng uể oải, liền hỏi có chuyện gì.

Ngô Bất Chính hỏi ngược lại: “Bàn Tử, cậu thật sự còn muốn Đảo Đấu sao?”.

Câu hỏi này khiến Bàn Tử sững sờ, do dự một lát rồi nói: “Cũng không phải là không thể không Đảo Đấu, nhưng cậu nói mấy anh em chúng ta, ngoài Đảo Đấu Mạc Kim ra, còn có thể làm gì chứ?”.

Chương 1435

“Chúng ta có thể đi Ngô Sơn Cư...” Ngô Bất Chính một câu chưa nói xong, thì tự mình dừng lại.

Đến lúc này cậu ta mới phản ứng lại, mình có con đường lui là Ngô Sơn Cư.

Không muốn Đảo Đấu nữa có thể sống mấy ngày yên ổn.

Nhưng còn Bàn Tử và Tần Vũ thì sao?

Bàn Tử cái gì cũng làm qua, nhưng không cái nào lâu dài.

Hiển nhiên làm gì cũng không có hứng thú.

Còn Tần Vũ lại càng là một phú nhị đại, cậu ấy thiếu tiền sao?

Hiển nhiên là không thiếu tiền.

Có lẽ đối với cậu ta mà nói, Đảo Đấu thám hiểm chỉ là một loại kích thích.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, có lẽ đây chính là cuộc sống.

Cuộc sống không phải là chỉ cần ăn ba bữa một ngày, tối ngủ có giường là đủ.

Lương thực tinh thần cũng rất quan trọng.

Một người nếu sống trống rỗng, dù bữa nào cũng sơn hào hải vị, cũng sẽ không sống lâu.

Có lẽ Đảo Đấu thám hiểm đối với bọn họ mà nói, đã không chỉ là để tìm cách giải quyết Thi Miết Hoàn trên người.

Mà đã trở thành một phần trong cuộc sống của bọn họ.

“Thôi vậy!” Ngô Bất Chính xua tay, lúc này thảo luận chuyện này quả thật không phải lúc.

Dù sao Tần Vũ còn đang hôn mê, tình hình thế nào còn chưa biết.

Cuộc đời sau này của cậu ấy, ai cũng không thể thay cậu ấy quyết định được.

Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính rối rắm như vậy, liền nói đùa: “Bàn gia nói Thiên Chân này, cậu ngày nào cũng nghĩ đến chuyện sống an phận, không Đảo Đấu nữa!”.

“Vậy cậu đã tìm được bạn gái nào chưa?”.

“Được thôi!

Cứ cho là cậu thích nam đi, là chân ái với Tiểu ca!”.

“Vậy cậu xem xem, tình hình hiện tại cậu có gì đáng để Tiểu ca lưu luyến chứ?”.

“Nói về thân thủ, cậu không được!

Nói về tiền, cậu ấy có nhiều tiền hơn cậu nhiều!”.

“Nói trắng ra, cậu cũng chỉ là dựa vào cái mặt này mà sống thôi!”.

“Đương nhiên tình huynh đệ vẫn còn đó!”.

“Nhưng Bàn gia đây hiện tại đang nói chuyện tình yêu!”.

Nói xong, Bàn Tử chỉ chỉ rừng rậm đằng xa, Doanh Thương đã không biết đi đâu mất rồi.

“Lương Quỳnh coi như hết hy vọng rồi, cô ấy chúng ta không xét đến nữa, vậy còn cái này thì sao?”.

“Tình địch của cậu cũng quá mạnh rồi, Lương Quỳnh người ta là nữ, có lợi thế bẩm sinh hơn cậu!”.

“Khó khăn lắm Lương Quỳnh mới đi, giờ thì hay rồi, lại đến một Doanh Thương!”.

“Cái thân hình nhỏ bé của cậu, cậu làm sao mà tranh Tiểu ca với hắn chứ!”.

“Cho nên nói, việc cấp bách không phải là nghĩ cách về nhà sống an phận!”.

“Cậu phải nghĩ kỹ xem làm sao đưa Tiểu ca về nhà sống an phận!”.

“Biết đâu vừa ra ngoài, Doanh Thương đã vác Tiểu ca chạy mất rồi, đến lúc đó cậu lại phải chịu cảnh cô đơn!”.

“Cậu xem xem chuyện này náo nhiệt đến mức nào!”.

Ngô Bất Chính liếc Bàn Tử một cái, biết ngay tên này nói không ra một câu nào đứng đắn.

Thôi thì cũng lười đáp lại hắn.

Đoạn Vô Kỵ bên cạnh lúc này đã nấu xong thức ăn, gọi mọi người qua ăn.

Mọi người cũng không khách khí, dù sao Doanh Thương cũng không cần ăn.

Mấy người liền ngồi cạnh đống lửa, nhìn về phía rừng rậm phía trước.

Đoàn làm phim vẫn rất có lương tâm, thức ăn thả xuống có không ít đồ hộp thịt.

Mấy người này mấy ngày nay đều chưa được ăn uống tử tế.

Ăn ngấu nghiến như sói đói.

Nhưng Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh vẫn đang hôn mê, chỉ có thể đổ một ít nước nóng vào.

Chương 1436

Tính ra hai người họ đã hôn mê gần hai ngày rồi, cũng không biết tình hình rốt cuộc thế nào.

Nếu thật sự biến thành người thực vật, ai...

Mấy người đều không nói gì, chỉ im lặng ăn uống.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy trong rừng rậm phía trước có một tiếng động lớn.

Kế đó một bóng đen bay vút lên trời.

Mọi người nhìn thấy sững sờ, bóng đen kia không phải là đuôi rắn của Song Lân Cự Mãng sao.

Trời ạ, Doanh Thương kia thật sự đã đi tìm Song Lân Cự Mãng lấy mật rắn rồi.

Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há mồm, thầm nghĩ: "Đệt, đại ca đúng là đại ca, khí phách quá!".

"Con Song Lân Cự Mãng này đụng phải hắn cũng là xui xẻo tám đời rồi!".

Mấy người vội vàng dọn đồ ăn sạch bách, sau đó chạy đến lối vào rừng rậm chờ đợi.

Động tĩnh bên trong quả thật không nhỏ.

Cũng không biết Doanh Thương thế nào rồi.

Dù sao tiếng kêu thảm thiết của cự mãng cũng chưa từng ngừng.

Mọi người ở lối vào đợi khoảng nửa tiếng.

Cuối cùng đều mệt không chịu nổi, Doanh Thương cuối cùng cũng bước ra từ bên trong.

Mà từ rất xa Bàn Tử và những người khác đã nhìn thấy.

Hắn trong tay nắm một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Trong tay còn lại đang cầm một vật thể.

Phải biết rằng, Hắc Kim Cổ Đao rất nặng.

Ngay cả Bàn Tử một tay cũng không cầm nổi.

Nhưng trong tay Doanh Thương lại hình như căn bản không cảm thấy trọng lượng.

Nhưng điều này cũng không kỳ lạ, mọi người đều đã chứng kiến sức mạnh biến thái của hắn, tự nhiên cũng đã quen rồi.

Người chết sống, rốt cuộc cũng khác với con người.

Cấm Bà loại vật thể đó còn có thể dùng tóc làm bị thương người, mà tình huống của Doanh Thương này, hiển nhiên mạnh hơn Cấm Bà rất nhiều.

Chỉ là không biết, vì sao lại có loại tình huống khác biệt này xuất hiện.

Hơn nữa trong hai quan tài âm dương của Vẫn Ngọc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc đã trải qua những gì?

Bọn họ không tỉnh lại, có lẽ vĩnh viễn không ai biết chân tướng.

Nhưng nói đi nói lại, hai người bọn họ tỉnh lại rồi, có nói ra sự thật không?

Hiển nhiên không mấy khả năng.

Bàn Tử nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao và mật rắn, không nhịn được nuốt nước bọt.

Hắn nhìn mật rắn nói: “Trời ơi đất hỡi, mật rắn Song Lân Cự Mãng này đúng là to thật, còn bằng quả bóng đá rồi!”.

“Chỉ là không biết thứ này có đáng tiền không!”.

“Tiếc thật, livestream cũng không mở, chứ không tìm một ông lang già biết đâu còn có thể bán đấu giá được!”.

Mọi người cười lắc đầu, cái tên Bàn Tử chết tiệt này quả nhiên đến lúc nào cũng tơ tưởng đến tiền.

Sức mạnh mà Doanh Thương thể hiện ra, quả thật đã chinh phục rất nhiều người.

Hơn nữa hắn hình như căn bản không cần nghỉ ngơi.

Thấy hắn canh giữ bên cạnh Tần Vũ, mọi người cũng dứt khoát yên tâm đi ngủ.

Hắc Kim Cổ Đao có thể tìm lại được, vẫn khiến Ngô Bất Chính rất vui.

Chỉ là tình hình của Tần Vũ, mỗi lần nghĩ đến tim cậu ta lại không khỏi thắt lại.

Chuyến này bọn họ đã trải qua quá nhiều.

Cũng có quá nhiều chuyện không thể giải thích.

Thậm chí còn có rất nhiều chuyện đã không thể bận tâm mà xử lý.

Chỉ hy vọng sau khi trở về, có thể có một kết quả tốt và một lời giải thích.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, Ngô Bất Chính bị một mùi tanh tưởi nồng nặc làm cho tỉnh giấc.

Tuy có Doanh Thương canh gác, nhưng cậu ta đã hình thành phản xạ có điều kiện.

Chương 1437

Ngửi thấy mùi tanh tưởi là biết có chuyện, vội vàng chuẩn bị tâm lý mở mắt ra.

Nhưng cảnh tượng nhìn thấy lại khiến cậu ta dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Bàn Tử cũng đã tỉnh, mà Doanh Thương thì đứng trước mặt hắn, trong tay cầm mật rắn mà mình có được ngày hôm qua.

Hai mắt cứ nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Dường như đang hỏi, sao anh còn chưa cho Tiểu ca ăn mật rắn?

Bàn Tử bị nhìn đến nổi da gà, nghĩ nghĩ rồi nói: “Mật rắn này cũng không thể tùy tiện ăn, chúng ta phải đưa về chế biến một chút!”.

“Nhưng anh yên tâm, anh cứ đi theo Phan Tử cẩn thận, đợi chúng ta trở về sẽ đi tìm anh!”.

“Nếu anh thật sự muốn tốt cho Tiểu ca, thì cứ như vậy như vậy...”.

Không thể không nói, tài lừa gạt người của Bàn Tử đúng là không phải dạng vừa, đặc biệt là chỉ số IQ của Doanh Thương hình như không đủ dùng.

Có lẽ với tư cách là người chết sống, hắn vì có một số chấp niệm và bản năng, muốn tiếp cận Tần Vũ.

Nên đối với những chuyện khác, hình như đều không mấy bận tâm.

Bàn Tử vẫn lừa hắn đi được.

Phan Tử lúc này cũng đã tỉnh, tựa vào một cái cây bên cạnh hút thuốc.

Thấy cảnh này không khỏi cười nói: “Tôi nói Bàn Tử này, cậu không đi làm buôn người, thật sự đáng tiếc quá đi!”.

“Cút đi, cái loại chuyện thất đức đó, Bàn gia đây không làm!” Bàn Tử tùy tiện đáp lại một câu.

Sáng sớm mọi người cũng không đặc biệt nấu bữa sáng nữa, tùy tiện ăn một ít lương khô rồi xuất phát.

Quãng đường năm giờ cuối cùng, chỉ cần chịu đựng qua, sơn hào hải vị gì mà không có.

Nghĩ đến đây đều không muốn lãng phí thời gian nữa.

Bàn Tử và Phan Tử bàn bạc một chút chi tiết.

Sau đó mọi người liền cõng người lên đường.

Nhưng tình hình hôm nay không mấy lạc quan.

Lúc sáng sớm tỉnh dậy, Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ đều bị sốt nhẹ.

Cũng không biết tình hình thế nào.

Còn Ngô Bất Chính cũng sẽ thỉnh thoảng ho khan.

Lúc không ho thì còn đỡ, vừa ho lên thật sự khiến người ta nghe thấy đều khó chịu, cứ như phổi sắp bị ho ra vậy.

Bàn Tử nói: “Cậu đây là âm khí nhập thể rồi, Hắc Hạp Tử dùng vải chống thấm che chắn, thời gian dài cũng không chịu nổi.

Cậu đây đã coi như may mắn rồi, chỉ là hít một hơi.

Nếu hít thêm hai hơi nữa, bây giờ cậu đã thành Thi Tống Tử rồi”.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, tâm trạng mọi người rõ ràng đều có chút u uất.

Nói thật, những người có mặt, ngay cả Ngô Bất Chính cũng từng Đảo Đấu không ít cổ mộ rồi, là lão thủ.

Huống chi là người như Phan Tử.

Nhưng chuyến đi Xà Chiểu Quỷ Thành lần này, quả thật đã khiến mọi người kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần.

Thậm chí cuối cùng có người còn nảy sinh tâm lý tiêu cực.

Cái kiểu "phá hủy đi, chết thì chết đi, đừng chơi tôi nữa" mà có thể xuất hiện trên người bọn họ.

Thì có thể thấy, chuyến đi này rốt cuộc cũng khốc liệt đến mức nào.

Năm giờ cuối cùng, nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Mọi người đều không đi xem thời gian, dù sao lộ trình cũng chỉ có bấy nhiêu, khi nào nhìn thấy lối ra, khi đó cũng sẽ kết thúc.

Sau khi xuyên qua rừng rậm, nhìn thấy nửa cái xác trực thăng cơ đó.

Mọi người biết, cách lối ra đã không còn xa nữa.

Thế là liền ở đây chia tay với Bàn Tử và Doanh Thương.

Trước khi đi, Bàn Tử nói với Phan Tử: "Chúng ta không có tín hiệu liên lạc khác, hai người cứ đi theo phía sau chúng ta khoảng một giờ đường!".

"Bàn gia sẽ để lại ký hiệu dọc đường!".

"Đến lúc đó hai người cứ theo ký hiệu mà hành động!".

Phan Tử gật đầu.

Trước đây lúc đánh nhau ở Việt Nam, anh ta cũng không ít lần luồn rừng.

Chuyện này vẫn không thành vấn đề.

Chương 1438

Huống chi còn có “đại ca” Doanh Thương ở đó.

Song Lân Cự Mãng e là cũng không dám đến.

Ngay lập tức mọi người chia tay.

Ngô Bất Chính chỉ dặn dò Phan Tử nhất định phải cẩn thận.

Đừng lơ là.

Doanh Thương tuy mạnh, nhưng hắn có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát.

Tần Vũ không ở đây, có lẽ cậu không quản được hắn, khi cần thiết vẫn phải đặt bản thân lên hàng đầu.

Phan Tử gật đầu, sau đó tiễn mọi người rời đi.

Chỉ hai giờ sau, Ngô Bất Chính và những người khác đã nhìn thấy lối ra của Xà Chiểu Quỷ Thành.

Khoảnh khắc nhìn thấy lối ra này, mọi người đều không khỏi mừng rỡ đến rơi lệ.

Thật sự có một cảm giác như được tái sinh.

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, mọi người gần như chạy bộ suốt.

Mà nhớ đến Phan Tử còn phải ở lại đây để xử lý chuyện của Doanh Thương.

Trong lòng Ngô Bất Chính và những người khác ít nhiều đều cảm thấy không dễ chịu.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính nói: “Lão Phan đối Tam thúc cậu thì khỏi phải nói, vì sản nghiệp của Tam thúc cậu, thà ở lại đây xử lý chuyện của Doanh Thương!”.

“Nói thật, Bàn gia còn ghen tị với Tam thúc cậu!”.

“Ai!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trực thăng cơ của đoàn làm phim đâu?

Mẹ nó ở đâu ra trực thăng cơ chứ!”.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên không thấy trực thăng cơ của đoàn làm phim.

Nhưng lại thấy mấy chiếc xe địa hình màu đen đã lái tới.

Rất nhanh một nhóm nhân viên công tác đã vội vàng tiếp ứng.

Bàn Tử nói chuyện với đối phương vài câu, đại khái nắm rõ tình hình.

Để lại một ký hiệu, lúc này mới gọi mọi người lên xe rời khỏi đây...

Hóa ra, trực thăng cơ của đoàn làm phim không thể tiếp cận, từ trường ở nơi này quá mạnh.

Nên trực thăng cơ đều chờ đợi ở gần Ma Quỷ Thành.

Chỉ khi cần thiết mới bay qua thả đồ ăn.

Hơn nữa lần thả đồ ăn và đưa Hắc Hạp Tử đi đó.

Trực thăng cơ chỉ có thể nhìn thấy một điểm nhỏ.

Lúc này nhắc đến họ mới biết, vẫn là do từ trường ở nơi này quá mạnh.

Đoàn làm phim không phải là không muốn dùng trực thăng cơ đưa tất cả mọi người ra ngoài.

Mà là bản thân việc đó đã có rủi ro rất lớn.

Đoàn làm phim đã trang bị một bộ thiết bị chống từ trường trên trực thăng cơ.

Nhưng vẫn không thể tiếp cận quá gần.

Nên khi đến thả đồ ăn, máy bay bay rất cao.

Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho phi công trực thăng cơ.

Từ trên cao thả xuống thì độ chính xác kém, nên vật chất thả xuống cũng nhiều.

Việc có thể đưa Hắc Hạp Tử đi trước, đã có thể nói là phải trả giá rất lớn.

Muốn đưa tất cả mọi người đi, gần như là không thể.

Nhưng hiện tại nói những điều này đều không quan trọng, dù sao mọi người đã ra ngoài rồi.

Đến Ma Quỷ Thành tự nhiên cũng có thể trực tiếp rời đi.

Mà tình hình bên ngoài hiển nhiên tốt hơn nhiều so với bọn họ tưởng tượng.

Người của quân đội đã rút đi rồi.

Đồng thời cũng đã đưa ra tối hậu thư.

Chỉ cần những người này vừa ra, thì nhất định phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Sau khi chương trình kỳ này kết thúc, quân đội sẽ tuyên bố phong tỏa nơi này.

Chương 1439

Không cho phép những người khác ở trong khu vực ốc đảo xanh này.

Thậm chí cả đội khảo cổ cũng không được.

Kết quả này lại rất giống với Vân Thiên Cung.

Có lẽ là các cơ quan liên quan cũng không có cách nào giải thích những chuyện bên dưới.

Cũng không có cách nào có thể khai thác hoàn toàn.

Vì vậy, thay vì mạo hiểm, chi bằng cứ để những di tích không thể giải thích này, tiếp tục trầm ngủ trong lòng núi sông đại địa.

Hai giờ sau, mọi người liền từ Ma Quỷ Thành lên trực thăng cơ của đoàn làm phim, rời đi.

Còn Phan Tử cũng đã ra khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành khi mọi người đang trên đường đến Ma Quỷ Thành.

Tình hình thực tế, ban đầu tốt hơn nhiều so với những gì bọn họ phân tích trước đó.

Quân đội và đoàn làm phim rất nhanh đều rời đi.

Cũng không ai hỏi, vì sao lại thiếu người.

Có lẽ mọi người trong lòng đều rõ, Đảo Đấu thì làm gì có chuyện không chết người.

Thế là đều không hỏi, sợ rằng sẽ nhắc đến chuyện buồn.

Mà như vậy, lại tạo cơ hội cho Phan Tử và Doanh Thương.

Hai người thu dọn đồ đạc, thực ra đều là Phan Tử thu dọn.

Nhưng Phan Tử lại giao cho Doanh Thương cõng.

Hai người một đường đi về hướng khác.

Theo kế hoạch, ở hướng đó, một tuần sau sẽ có người đến tiếp ứng anh ta.

Nhưng, tình hình thực tế, lại khiến Phan Tử cũng không ngờ tới.

Bàn Tử và mọi người vừa lên trực thăng đã lấy lại đồ của mình.

Ngô Bất Chính lập tức liên lạc với đường khẩu Trường Sa, bảo các huynh đệ ở đó nhanh chóng phái người đi đón Phan Tử.

Họ lái xe đi, nhiều nhất không quá bốn ngày là đến.

Còn Phan Tử và Doanh Thương ít nhất phải một tuần mới tới được đó.

Thời gian khá dư dả.

Chỉ là họ không ngờ, tốc độ di chuyển của Phan Tử và Doanh Thương lại nhanh đến kinh ngạc.

Gần như hai mươi bốn tiếng không nghỉ.

Phan Tử sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

Anh ta đề nghị nghỉ ngơi, nhưng Doanh Thương căn bản không thèm để ý.

Thấy Phan Tử ngồi bệt xuống đất, Doanh Thương trực tiếp cõng anh ta lên, tiếp tục đi, dường như rất sốt ruột muốn hội hợp với Tần Vũ.

Thế là giữa sa mạc mênh mông xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Một người đàn ông vạm vỡ, quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù như người nguyên thủy, trên vai cõng một thanh niên mặt mày chán đời.

Thanh niên kia lúc thì đánh răng, lúc thì ăn uống, lúc thì ngẩn

người.

Nói chung là không chịu xuống.

Thanh niên này dĩ nhiên là Phan Tử.

Ban đầu, anh ta còn cảm thấy không ổn, như vậy quá có lỗi với Doanh Thương.

Tuy đối phương là người sống nhưng việc ngồi trên vai người ta để đi đường thì không được hợp tình hợp lý cho lắm.

Nhưng đi bộ ròng rã hai ngày, tên này đừng nói mệt mỏi, ngay cả thở hổn hển cũng không có.

Cứ như một cái máy vậy, Phan Tử cũng thấy thoải mái hơn.

Đúng như câu nói, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng cao.

Phan Tử dứt khoát coi Doanh Thương như một "tổ ấm" di động.

Ngoại trừ không có lều bạt, anh ta gần như ngủ luôn trên người Doanh Thương.

Doanh Thương cũng không biết mệt mỏi, cõng Phan Tử đi suốt bốn ngày.

Vậy mà không sai một ly, đã gặp đúng các huynh đệ từ đường khẩu Trường Sa đến đón.

Phan Tử lấy quần áo cho Doanh Thương thay.

Cả nhóm lập tức rời đi.

Các huynh đệ đường khẩu còn tò mò Doanh Thương là ai.

Chương 1440

Nhưng Bàn Tử mỗi người một cái cốc đầu, bảo họ đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận rước họa vào thân.

Kể từ đó, Phan Tử và Doanh Thương cũng rời đi.

Xà Chiểu Quỷ Thành cũng một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Chỉ là, liệu nó có thật sự bình tĩnh được không?

Lương Quỳnh không thể thoát ra, kết cục của cô ấy rốt cuộc sẽ thế nào?

Không ai biết.

Có lẽ thời gian sẽ cho câu trả lời.

Bốn ngày, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Đối với những người trở về đô thị mà nói, có thể nói là rất ngắn ngủi.

Mấy người đều được đưa đến bệnh viện gần nhất ngay trong đêm.

Ngủ suốt một ngày một đêm.

Mấy ngày sau lịch sinh hoạt mới dần trở lại bình thường.

Hết cách rồi, thật sự quá mệt mỏi.

Bàn Tử, Ngô Bất Chính, Tần Vũ, Đoạn Vô Kỵ và Ngô Tam Tỉnh, cả nhóm đều đang điều trị và kiểm tra sức khỏe tại một bệnh viện.

Đoạn Vô Kỵ bị thương nhẹ nhất, ngủ một giấc ở bệnh viện là đã xuất viện trước tiên.

Nhưng sau chuyến đi này, anh ta cũng nhìn Tần Vũ và hai người kia với ánh mắt khác.

Thế là anh ta để lại thông tin liên lạc, nói rằng khi nào cần thì có thể tìm anh ta.

Vào ngày thứ tư, cũng là lúc Phan Tử, Doanh Thương và cấp dưới hội hợp, họ nhận được điện thoại của Phan Tử.

Thảo luận một chút, Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ vẫn chưa tỉnh.

Thế là bảo Phan Tử đưa Doanh Thương về nhà mình ở Trường Sa giấu đi trước.

Những chuyện khác, đợi sau khi họ xuất viện rồi nói.

Phan Tử bận tâm tình hình của Ngô Tam Tỉnh, lại không yên tâm để cấp dưới trông chừng Doanh Thương.

Thế là anh ta giục họ, bảo không có việc gì thì nhanh đến đón người.

Anh ta còn phải đi chăm sóc Ngô Tam Tỉnh.

Vào ngày thứ năm, cuối cùng Tần Vũ cũng tỉnh.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn còn hôn mê, xem ra thể chất của anh ta không bằng Tần Vũ.

Còn về Hắc Hạp Tử, vì anh ta bị tổ chương trình đón đi trước, nên hiện tại đang điều trị ở đâu thì họ đều không biết.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đã tỉnh, lại có chút khó xử.

Chỉ thấy Tần Vũ mở mắt, ngồi trên giường, cả người như khúc gỗ.

Không nhúc nhích, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Bàn Tử vỗ vỗ Tần Vũ, nhưng Tần Vũ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Điều này khiến hai người họ không khỏi lo lắng.

Ngô Bất Chính vội ra hiệu cho Bàn Tử đi tìm bác sĩ lấy báo cáo kiểm tra.

Tần Vũ giờ đã tỉnh, báo cáo kiểm tra chắc cũng đã có.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Ngô Bất Chính thì nhìn Tần Vũ nói chuyện, nhưng người sau vẫn không hề phản ứng.

Cả người cứ như tảng đá vậy.

Ngô Bất Chính nhìn mà trong lòng có chút lo lắng, tên này sẽ không lại mất trí nhớ nữa chứ?

Thế này thì khó xử rồi!

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính lấy điện thoại của mình ra.

Tổ chương trình đã cung cấp cho mỗi người họ một tài khoản nền tảng độc lập.

Có thể xem lại video ghi hình hành trình của họ bất cứ lúc nào.

Ngô Bất Chính sợ kích thích Tần Vũ, thế là tìm đến đoạn video lần đầu tiên họ xuống mộ, tức là Côn Luân Thần Cung, cho anh ta xem.

Không ngờ Tần Vũ vẫn không hề phản ứng.

Ngô Bất Chính nhớ đến những cảnh quay đã xem trên TV trước đây.

Nếu một người mất trí nhớ, cách để giúp họ nhanh chóng hồi phục ký ức là dùng những cảnh quen thuộc để kích thích họ.

Chương 1441

Có lẽ Côn Luân Thần Cung vẫn chưa đủ kích thích.

Thế là anh ta liều mình, lật đến Xà Chiểu Quỷ Thành, cảnh mọi người tìm thấy thế thân của Tây Vương Mẫu cho Tần Vũ xem.

Quả nhiên, vừa thấy cảnh trong video, Tần Vũ cuối cùng cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy Tần Vũ một tay đẩy điện thoại sang một bên, mắt vẫn không phản ứng, bình thản nói: "Tôi không sao!" Ba chữ đơn giản này, khiến Ngô Bất Chính lập tức đỏ mắt.

Còn gì hơn việc nghe ba chữ này có thể khiến anh ta vui vẻ hơn.

Tôi không sao!

Điều đó có nghĩa là, Tần Vũ thực sự không sao.

Anh ấy không mất trí nhớ.

Cũng không quên chính mình.

Thế là đủ rồi, đủ rồi! "Tiểu ca, cậu đã không sao thì sao lại cứ như thế này?

Có phải có chuyện gì không?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Thực ra trong lòng anh ta cũng có một đống câu hỏi, nhưng bây giờ căn bản không phải lúc để hỏi.

Tần Vũ không nói gì, vẫn ngẩn người nhìn về phía trước, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lúc này Bàn Tử đã cầm báo cáo kiểm tra chạy về.

Anh ta cũng không hiểu, thế là gọi bác sĩ đến.

Nhưng bác sĩ khá bận, chắc phải một lát nữa mới đến.

Bàn Tử đưa báo cáo kiểm tra cho Ngô Bất Chính, bảo anh ta xem có ý nghĩa gì.

Ngô Bất Chính lại không xem, vứt nó sang một bên nói: "Không cần xem, không có tác dụng gì!" Điều này khiến Bàn Tử ngớ người, anh ta vội nói: "Cậu nói gì?

Tiểu ca... cậu ấy sẽ không thực sự mất trí nhớ chứ?" Trước đó anh ta cũng nghĩ đến khả năng này.

Nhưng không dám hỏi.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính thậm chí không xem báo cáo kiểm tra.

Điều này rõ ràng cho thấy tình hình của Tần Vũ có thể là thật.

Bàn Tử nghĩ vậy, vỗ vai Ngô Bất Chính nói: "Thiên Chân cậu đừng quá đau buồn, Tiểu ca tuy mất trí nhớ, nhưng may mắn là người không sao!

Cùng lắm chúng ta sẽ ở bên cậu ấy, xem lại video từ đầu, coi như người lớn xem phim hoạt hình cùng trẻ con!

Cậu ấy nhất định sẽ nhớ lại thôi!" Nói rồi Bàn Tử lấy điện thoại ra, mở ra cảnh Tần Vũ đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở mùa đầu tiên, ngồi bên giường vỗ Tần Vũ nói: "Nào bé cưng, chúng ta bắt đầu từ mùa đầu tiên nhé, cậu sẽ dần dần hồi phục ký ức thôi!

Người trong video này là cậu đó, còn cô gái kia là một tên lưu manh, đã cướp nụ hôn đầu của cậu!

Lần sau gặp cô ta, đừng..." "Tôi không sao!" Tần Vũ đẩy Bàn Tử ra, bình thản nói.

Bàn Tử nghe vậy, cả người đờ đẫn.

Ngô Bất Chính bên cạnh không nhịn được bật cười.

Bàn Tử thấy vậy liền phản ứng lại ngay.

Anh ta chỉ vào hai người nói: "Mẹ kiếp, hai người lại lừa Bàn gia!

Tiểu ca có sao đâu chứ!

Hại Bàn gia tôi lo lắng vô ích!" "Tôi cũng có nói Tiểu ca mất trí nhớ đâu, là cậu tự mình nghĩ sai đó thôi!" Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử còn muốn trả thù, kết quả là lúc này bác sĩ bước vào. "Hai người đang làm gì đấy?

Về giường nằm đi!" Bác sĩ là một người phụ nữ có thân hình bốc lửa.

Bàn Tử nghe lời cô ấy nhất, lập tức trở về giường nằm ngay ngắn, đồng thời cười nói: "Bác sĩ, mông tôi khó chịu, có phải bị viêm không, hay là cô kiểm tra thử xem!" Nữ bác sĩ trừng mắt nhìn anh ta nói: "Sao tôi không phát hiện ra nhỉ?

Vừa nãy ở ngoài cậu chạy nhanh lắm mà!

Đừng có mà lảm nhảm nữa!" Bàn Tử nghe vậy, hóa ra đây là một cô gái Đông Bắc, lập tức cười nói: "Ấy ấy, đồng hương à, ngày xưa Bàn gia tôi từng đi Đông Bắc làm thanh niên trí thức đó, cô hỏi bố cô xem, nói không chừng còn biết tôi đấy!" Nữ bác sĩ thấy anh ta bắt đầu làm quen, cười nói: "Vậy chú đây tuổi cũng không còn nhỏ rồi nhỉ!

Lại còn từng làm thanh niên trí thức nữa chứ!" Ngô Bất Chính bên cạnh không nhịn được cười.

Thực ra Bàn Tử tuổi không lớn lắm, khi làm thanh niên trí thức anh ta còn rất nhỏ.

Cùng lắm cũng chỉ hơn cô gái này sáu bảy tuổi.

Chỉ là nữ bác sĩ này rõ ràng đã gặp không ít tình huống như thế, nên đối đáp cũng rất thẳng thắn.

Thấy Bàn Tử vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nữ bác sĩ dứt khoát dùng đòn hiểm.

Chương 1442

Cô ấy nói: "Không cần xem nữa, chắc chắn là viêm rồi, tôi sẽ sắp xếp y tá đến tiêm cho cậu một mũi vào mông!" Bàn Tử nghe nói phải tiêm, lập tức im bặt.

Mấy người họ, đặc biệt là Bàn Tử, nặng trình trịch, nên được sắp xếp y tá nam.

Nghĩ đến y tá nam tiêm vào mông mình, anh ta liền thấy khó chịu.

Ngô Bất Chính cười nói: "Bác sĩ, cô đừng để ý đến anh ta, tên này từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm!

Cô nói thử xem, tình trạng sức khỏe của mấy chúng tôi thế nào ạ?

Chủ yếu là người bạn này của tôi, tình hình của cậu ấy ra sao?" Nữ bác sĩ thấy vậy, lật xem bệnh án, nói: "Hai người không sao, nhưng cậu ấy có thể có chút rắc rối nhỏ!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe vậy, đều ngồi thẳng dậy.

Nữ bác sĩ nói: "Trước khi cậu ấy hôn mê có thể là do não bị thiếu oxy!

Điều này rất giống với một bệnh nhân khác tên Ngô Tam Tỉnh!

Não bị thiếu oxy trong thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến hệ thống trí nhớ!

Vì vậy những gì trên TV nói không phải giả, thiếu oxy kéo dài có thể gây mất trí nhớ không hồi phục được!

Điều này khác với mất trí nhớ do kích thích, mất trí nhớ do kích thích là một loại tự bảo vệ của não bộ!

Vẫn có khả năng hồi phục ký ức, nhưng mất trí nhớ do thiếu oxy là tổn thương đến não, nếu xuất hiện mất trí nhớ thì có thể không hồi phục được nữa!

Tuy nhiên cậu ấy bây giờ đã tỉnh, hai người có thể hỏi thử, mất trí nhớ do thiếu oxy không phải là tuyệt đối!

Có người thì không sao!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử nghe đến đây, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ rõ ràng là không mất trí nhớ.

Vậy thì không sao rồi.

Nhưng nữ bác sĩ tiếp tục nói: "Đương nhiên rồi, hai người cũng đừng nghĩ không mất trí nhớ là không sao cả!

Thiếu oxy gây tổn thương não rất lớn, có thể có di chứng!

Ví dụ như, thích ngẩn người, phản ứng chậm chạp, tư duy chậm chạp, vân vân!" Nói rồi bác sĩ đi kiểm tra đồng tử của Tần Vũ.

Muốn xem anh ta thế nào.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, những người có mặt đều ngớ người.

Chỉ thấy Tần Vũ phản ứng nhanh như điện, giơ tay chặn nữ bác sĩ lại, bình thản nói: "Tôi không sao!" Phản ứng này rõ ràng là không có vấn đề gì cả.

Đâu có đáng sợ như lời nữ bác sĩ nói.

Cảnh này cũng khiến Ngô Bất Chính và hai người họ ăn một viên thuốc an thần.

Tuy nhiên, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bàn Tử nhìn mà không nhịn được nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Tiểu ca cậu... cậu!

Sao cậu lại sàm sỡ thế!

Tay cậu đang sờ vào đâu vậy!" Lời này vừa nói ra, lập tức mọi người đều phản ứng lại.

Ngô Bất Chính cũng ngượng ngùng nhìn thấy, bàn tay Tần Vũ dùng để chặn nữ bác sĩ, lại không lệch một chút nào, dán chặt vào... của người ta. "Á!" Nữ bác sĩ lập tức hét lên.

Gương mặt cô ấy lập tức đỏ bừng.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử quả thực quá xui xẻo.

Thậm chí đã chuẩn bị tinh thần để bị mắng.

Nhưng ai ngờ nữ bác sĩ mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Tần Vũ một cái, rồi sau đó rất không cam tâm nói: "Anh... anh làm tôi đau!" Sau đó quay người bỏ đi.

Điều này khiến Bàn Tử nhìn mà trong lòng rất khó chịu: "Mẹ kiếp!

Bàn gia chỉ bảo cô ta tiêm cho tôi thôi, đủ kiểu không muốn!

Mẹ nó, Tiểu ca đã sàm sỡ rồi, kết quả chỉ là làm đau thôi sao?" Ngô Bất Chính cười suýt ngất.

Chỉ vào Bàn Tử nói: "Thấy chưa, đây chính là mị lực cá nhân!

Nếu là người khác, người ta không báo cảnh sát mới là lạ!

Nhưng nói đi thì phải nói lại, Tiểu ca cậu rốt cuộc có phải cố ý không?

Không ngờ đó nha, cậu còn có chiêu này!

Mở mang tầm mắt rồi!" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, nói: "Là cô ta tự mình dán vào!" Lời này vừa nói ra, lập tức Ngô Bất Chính và Bàn Tử suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Này, còn có tự mình dán vào nữa chứ.

Chương 1443

Mẹ kiếp, sao bọn họ không có đãi ngộ như vậy chứ!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Phản ứng của Tần Vũ rõ ràng cũng không có vấn đề gì.

Với thân thủ của anh ta, làm sao có thể mắc phải lỗi sơ đẳng như vậy.

Chỉ là họ cũng không ngờ, nữ bác sĩ kia lại dứt khoát đến thế.

Tự mình dán vào, quả thực là người không gan dạ thì đứng không vững, không nỡ hy sinh thì không đạt được điều gì cả!

Ngô Bất Chính cười cười, ngồi xuống mép giường, cười nói: "Chúng ta đừng nói về cô ta nữa, Tiểu ca cậu nếu không sao, có thể nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Vẫn Ngọc không?

Tuy tôi biết bây giờ nói những chuyện này có vẻ không thích hợp, nhưng cậu cũng biết, chúng tôi thực sự rất tò mò mà!" Bàn Tử vội vàng phụ họa: "Đúng!

Dù sao cũng là chúng tôi cứu hai người ra, vì cứu hai người, Hắc Hạp Tử giờ còn sống chết chưa rõ!" Tần Vũ nghe vậy ngớ người, vội bảo họ kể lại mọi chuyện một lần.

Lúc này mới biết được sự việc của Hắc Hạp Tử.

Thực ra phía trước gần như đã kể rất rõ ràng.

Chỉ là một số chi tiết nhỏ chưa được bổ sung.

Ngô Bất Chính và hai người kia đi theo dấu vết, quả thật đã tìm thấy lối vào.

Sau đó gặp Đoạn Vô Kỵ ở bên trong.

Nhưng Đoạn Vô Kỵ không dám vào trong cửa đá.

Ngô Bất Chính và hai người kia vì lo lắng nên đã đi vào.

Hắc Hạp Tử kiến thức rộng, nhận ra Âm Dương Quan.

Thế là bảo họ dùng Tham Âm Trảo để kéo người.

Kết quả là do sai sót mà cứu ra được Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Chuyện cũng chỉ có vậy.

Nhưng Ngô Bất Chính và họ lại không hề biết gì về những gì Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh đã trải qua sau đó.

Tần Vũ gật đầu, cũng không có ý định giấu giếm.

Bàn Tử vội vàng chạy đi đóng cửa phòng, tắt đèn, tạo ra vẻ giả vờ đang ngủ, tránh bị bác sĩ, y tá làm phiền.

Ngô Bất Chính thì lấy ra một bao thuốc lá, rõ ràng là đã chuẩn bị tinh thần để nghe những chuyện kinh hoàng mà anh ta không thể hiểu nổi.

Tần Vũ xin một điếu thuốc, nhưng không hút mà lại cho lá thuốc vào miệng nhai.

Lập tức cảm thấy cả người tỉnh táo hơn rất nhiều.

Sau đó mới mở miệng kể chuyện.

Kể từ sau khi chia tay, cho đến trước khi anh ta hôn mê.

Cuối cùng Tần Vũ nói một câu: "Tôi không thể xác định bên trong là gì!

Nhưng Lương Quỳnh tuyệt đối vẫn còn lý trí!" Nghe có vẻ buồn cười.

Nhưng suốt chuyến đi đó, cuối cùng chỉ có thể xác định được hai điểm này.

Trong Vẫn Ngọc có một không gian thần bí.

Còn Lương Quỳnh thì ở trong Âm Quan.

Tuy cô ấy đã biến thành một thứ gì đó tương tự như Cấm Bà, nhưng cô ấy vẫn còn lý trí.

Đương nhiên, kết cục của Lương Quỳnh rốt cuộc sẽ thế nào, bây giờ kết luận thì đúng là quá sớm.

Ngô Bất Chính chia sự việc thành vài điểm, từ những điểm này để hỏi Tần Vũ.

Sự việc trở nên rõ ràng và có logic hơn.

Đầu tiên, vấn đề về hình ảnh kỳ lạ trong cung Tây Vương Mẫu.

Theo suy đoán của Ngô Bất Chính và họ, Kê Quan Xà trong cung Tây Vương Mẫu có thể nói tiếng người, có thể chính là vì đã ăn trứng Thi Miết Vương trong các vò sành đầu người.

Loại vò sành đầu người này gần như xuyên suốt toàn bộ bên trong và bên ngoài cung Tây Vương Mẫu.

Và theo vị trí mà nói, điểm khởi đầu chính là những con Kê Quan Xà này.

Kê Quan Xà ăn Thi Miết Vương trong vò sành đầu người, dần dần có ý thức và tư duy của con người.

Thậm chí còn có thể nói chuyện.

Còn những thi thể trong ngọc dũng ở cung Tây Vương Mẫu, có thể là đã ăn thuốc trường sinh bất lão do Tây Vương Mẫu luyện chế.

Sau đó bị phong ấn trong ngọc dũng.

Bản thân Tây Vương Mẫu có thể cũng đã ăn những thứ này.

Chương 1444

Còn Thi Miết Hoàn cũng là Thi Miết Vương.

Vì vậy, thành tựu lớn nhất của Tây Vương Mẫu trong đời này có lẽ chính là nghiên cứu ra loại Thi Miết Hoàn này.

Đây là điểm thứ nhất.

Còn điểm thứ hai, là tác dụng phụ sau khi ăn Thi Miết Hoàn.

Dựa trên tình hình hiện tại, bất kể là Tây Vương Mẫu, Giáo sư Trần hay Lương Quỳnh.

Hễ là người sau khi ăn Thi Miết Hoàn, trên người bắt đầu xuất hiện mùi hương.

Đều sẽ biến thành Cấm Bà.

Điểm này phù hợp với ký ức tiền kiếp của Tần Vũ.

Còn anh ta và Bàn Tử vẫn chưa xuất hiện mùi hương, nên có thể vẫn còn thời gian để điều tra tình hình thực tế của sự việc.

Nghe nói trong Vẫn Ngọc có cách giải quyết.

Và điều này liên quan đến điểm thứ ba.

Rốt cuộc trong quan tài âm dương có bí mật gì.

Ăn Thi Miết Hoàn trong đó, rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì?

Thực ra nói đến điều này, Tần Vũ cũng có ít nhiều hối tiếc.

Ban đầu anh ta có thể có được toàn bộ chân tướng bí mật.

Chỉ cần có bốn người có vai trò trong đó, là có thể nhận được gói quà cuối cùng.

Chỉ tiếc là họ đã không đạt được, và vấn đề này sẽ nói sau, phía sau sẽ giải thích.

Ở đây chủ yếu nói về, điều gì sẽ xảy ra trong quan tài âm dương khi ăn Thi Miết Hoàn.

Và rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong quan tài u ám.

Những gì Tần Vũ kể đều không hề giữ lại.

Ngay cả chuyện của Tây Vương Mẫu, anh ta cũng đã nói rõ.

Anh ta biết, Ngô Tà kiếp trước đã sống trong một mớ bòng bong bí ẩn khổng lồ.

Vì vậy anh ta không muốn Ngô Bất Chính cũng đi vào vết xe đổ.

Kể tất cả những gì mình biết cho anh ta, có lẽ có thể khiến bước chân tìm kiếm bí mật của anh ta chậm lại một chút.

Đầu tiên là, một số phân tích của chính Tần Vũ.

Ban đầu trong cuộc đối thoại với Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu từng nhắc đến.

Cô ấy biến thành tình huống đó là vì cô ấy đã ở trong Âm Quan.

Hơn nữa cô ấy là tự mình bò ra.

Điều đó cho thấy một tình huống.

Cô ấy chắc chắn đã hồi phục ý thức trong Âm Quan.

Giả sử, khi cô ấy ở trong Âm Quan đã bắt đầu thi hóa.

Vậy cô ấy rốt cuộc là, sau khi hoàn toàn biến thành Cấm Bà, dần dần cũng hồi phục lý trí?

Hay là trong Âm Quan, sự thi hóa của cô ấy đã được hóa giải?

Dần dần lại biến trở lại?

Điểm này không biết đáp án.

Nhưng có thể nói lên một điều, trong Âm Quan tồn tại yếu tố khiến sự thi hóa xuất hiện biến cố.

Còn về kết quả của biến cố là tốt hay xấu, thì tùy thuộc vào từng người.

Chỉ là kết quả tốt, có thể tương đối ít.

Điểm này vừa hay tương ứng với rất nhiều ngọc dũng trong Vẫn Ngọc.

Lấy một ví dụ, mọi người sẽ hiểu.

Nếu coi Âm Quan là một hồ nước có thể chữa bệnh.

Còn người ăn Thi Miết Hoàn, coi như là bệnh nặng.

Trong hồ nước có thể sẽ chữa bệnh, cũng có thể sẽ xuất hiện tình huống khác.

Còn người qua hồ nước, có thể bệnh không phải lập tức khỏi.

Vì vậy sau khi ra ngoài phải mặc ngọc dũng để chờ đợi.

Có người có thể hai ba ngày đã khỏi, có người có thể hai ba năm thậm chí hai ba trăm năm.

Chương 1445

Những điều này đều không chắc chắn.

Và còn một điểm nữa, đó là những người trong ngọc dũng, có người có thể còn sớm hơn Tây Vương Mẫu.

Vì vậy, tình hình của Âm Quan, phức tạp hơn rất nhiều so với mọi người tưởng tượng.

Thậm chí có thể nói Âm Quan không chỉ có thể chữa bệnh nan y.

Ngay cả một người bình thường trong đó, kết quả khi ra ngoài cũng sẽ khác.

Nói như vậy, thì có chút giống một hồ nước thần kỳ.

Người trong đó, có thể sẽ đạt được điều mình muốn, có thể sẽ biến thành quái vật.

Tất cả đều tùy thuộc vào cơ duyên của bản thân.

Còn người chết trong đó, có thể sẽ đạt được trường sinh, hoặc có thể sẽ biến thành quỷ.

Những điều này đều không chắc chắn.

Vì vậy nói kết quả của Lương Quỳnh thế nào, thì phải xem số phận của cô ấy.

Còn về việc tại sao trong Âm Quan lại có người đã chết, miệng lẩm bẩm "không còn thời gian, không còn thời gian".

Chuyện này ba người thực sự không thể nào hiểu nổi.

Cuối cùng vẫn là Ngô Bất Chính, cố gắng phân tích mấy kết quả để mọi người tham khảo.

Điểm khởi đầu phân tích của Ngô Bất Chính, là từ chính câu nói này.

Cái gọi là "không còn thời gian" có thể chia thành hai ý nghĩa.

Ý nghĩa mặt chữ, là không còn thời gian nữa.

Ví dụ như một không gian tĩnh lặng, tương tự như không gian hư số của Thành Ác La Hải.

Ở bên trong thì hoàn toàn không có khái niệm thời gian.

Hoặc có thể là trường sinh.

Người trường sinh, đối với họ tự nhiên cũng là không còn thời gian nữa.

Còn ý nghĩa thứ hai, có thể là chỉ một sự việc nào đó hoặc một thời điểm, đã hết thời gian rồi.

Ví dụ như, năng lực của Âm Quan có thể sẽ biến mất.

Vì vậy họ hô "không còn thời gian" là chỉ thời gian của Âm Quan sắp hết rồi.

Một khi đã bỏ lỡ thời gian này, Âm Quan cũng sẽ vô dụng.

Cụ thể thế nào thì không rõ.

Và theo một tiền đề quan trọng trong phân tích của Ngô Bất Chính, đó là kết quả của mỗi người trong Âm Quan là khác nhau.

Suy ngược lại, có thể sẽ tồn tại việc, tình huống mỗi người nhìn thấy cũng khác nhau.

Thế thì càng phức tạp hơn.

Giả sử, tình huống Âm Quan mà Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy hoàn toàn khác với Tần Vũ.

Vậy câu "không còn thời gian" này, có thể chỉ là vấn đề của riêng

Tần Vũ.

Còn bên trong Âm Quan, có thể không có gì cả.

Chỉ là mỗi người trong đó nhìn thấy những thứ khác nhau.

Vì vậy kết quả tự nhiên cũng khác nhau.

Phân tích đến đây, Ngô Bất Chính cũng cảm thấy đầu mình nhói lên.

Anh ta xua tay nói: "Hèn chi người ta nói, khó nhất không gì bằng đoán lòng người!

Lòng người thứ này đúng là khó hiểu thật, đừng nói là suy đoán!

Cậu muốn hiểu rõ rốt cuộc người xưa đang nghĩ gì, thật sự còn khó hơn lên trời!

Nhưng điều có thể khẳng định là, Âm Quan có hy vọng hóa giải Thi Miết Hoàn!

Nhưng cũng không phải tuyệt đối!

Giá như nó vẫn còn đó, chúng ta có thể đi thử vận may!

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi!" Không sai, hai cái Âm Dương Quan bị anh ta nhất thời bốc đồng, để Bàn Tử phá hủy rồi.

Giờ thì coi như đã cắt đứt hoàn toàn con đường này.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Vậy tôi và Tiểu ca, chẳng phải sớm muộn gì cũng biến thành Cấm Bà sao?

Vậy thì khó xử rồi, Bàn gia tôi thân hình thế này, biến thành Cấm Bà chắc cũng là loại siêu lớn!

Chỉ là cái mái tóc này, Bàn gia tôi thực sự không chịu nổi tóc dài!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Đừng nghĩ nhiều thế, chúng ta đã phức tạp hóa vấn đề rồi!

Chương 1446

Nói trắng ra, đến Xà Chiểu Quỷ Thành để làm gì?

Quan trọng nhất dĩ nhiên là giúp hai người tìm ra cách giải quyết Thi Miết Hoàn!

Nếu Xà Chiểu Quỷ Thành không có câu trả lời, vậy chúng ta sẽ tìm cách khác!" "Khụ khụ!" Nói rồi Ngô Bất Chính ho khan.

Bàn Tử thấy vậy nghi hoặc nói: "Nữ bác sĩ kia làm gì mà ăn?

Sao không nói về tình trạng của cậu!

Cậu cái đồ..." Ngô Bất Chính xua tay ra hiệu mình không sao, nói: "Tình trạng cơ thể tôi tôi tự biết, nghỉ ngơi vài ngày là không sao cả!

Việc cấp bách bây giờ vẫn là Thi Miết Hoàn của hai người phải làm sao!

Thật sự không được, chúng ta sẽ đi tìm Trần Hạt Tử kia, tìm Thi Vương ngàn năm đó, kiếm một viên nội đan ngàn năm thử xem cũng được!" Mọi người nói chuyện suốt một đêm.

Đến năm giờ sáng mới ngủ.

Nhưng nói thật, không có kết quả gì.

Chuyện cung Tây Vương Mẫu, họ cũng lười nghĩ nữa, sống sót ra được đã là lời rồi.

Tây Vương Mẫu và những người xây dựng nơi đó, muốn làm gì thì làm đi.

Dù sao thì ăn thì ăn, uống thì uống, mọi chuyện không để trong lòng.

Nhưng đây là đối với Ngô Bất Chính và Bàn Tử mà nói.

Chuyện trong lòng Tần Vũ thì nhiều hơn họ rất nhiều.

Họ có lẽ chỉ là nghi ngờ về bí mật của cung Tây Vương Mẫu.

Nhưng Tần Vũ cần phải cân nhắc, là sự an nguy của họ.

Lúc đó trong Vẫn Ngọc, biến cố của hệ thống đã tạo thành kết quả không thể đảo ngược.

Thẻ vai Hồ Tư Lệnh và Mễ Quốc Dương đã bị trả lại.

Đây là điềm báo trước.

Sau đó, mặc dù hệ thống đã khởi động chế độ phòng ngự.

Thẻ vai Tiểu Ca, Bàn Tử và Tiểu Tam Gia không bị trả lại.

Nhưng sinh mạng của họ cũng đang trôi đi.

Vì vậy, việc cấp bách của Tần Vũ là phải xác định, trong ba người họ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử rốt cuộc đã bị ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Tần Vũ chỉ ngủ một tiếng, liền thức dậy rời khỏi phòng bệnh.

Dù sao anh ta cũng là một phú nhị đại, vẫn có một số mối quan hệ.

Bỏ ra chút tiền, tìm người quen, rất nhanh đã lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe chi tiết của ba người.

Và khi nhìn thấy báo cáo, Tần Vũ cả người ngớ người.

Tuổi thọ của họ đã hoàn toàn hỗn loạn.

Đầu tiên là Bàn Tử, tuổi thọ mà hệ thống thưởng sau mấy lần anh ta xuống mộ cộng lại ít nhất cũng có mười mấy năm.

Nhưng hiện tại báo cáo kiểm tra nói rằng, tuổi thọ của anh ta chỉ còn lại ba năm.

Đương nhiên những điều này đều là thời gian ước tính dựa trên chức năng cơ thể.

Không thể nói là hoàn toàn chính xác, nhưng cũng tám chín phần là đúng.

Ba năm, tương đương với việc Bàn Tử đã tổn thất ròng rã mười mấy năm tuổi thọ trong Vẫn Ngọc.

Hơn nữa đây còn là sau khi nhận được phần thưởng của cung Tây Vương Mẫu.

Điểm này sẽ nói sau.

Còn tình hình của Ngô Bất Chính thì càng tệ hơn.

Tuổi thọ của anh ta tuy nhiều hơn Bàn Tử hai năm, đạt đến năm năm.

Nhưng phổi của anh ta bị tổn thương nghiêm trọng, đã bị hoại tử nhiều chỗ.

Luồng âm khí đó ảnh hưởng đến anh ta quá lớn.

Cụ thể có sống quá ba năm được hay không cũng là vấn đề.

Cuối cùng là chính mình.

Khi Tần Vũ nhìn thấy báo cáo kiểm tra của mình, đến mấy chữ cuối cùng thì hoàn toàn ngớ người. "Chức năng cơ thể tương tự như chàng trai hai mươi tuổi!

Đừng nghĩ nhiều, không chết được đâu!" Điều này có nghĩa là gì?

Chức năng cơ thể của mình tương tự như chàng trai hai mươi tuổi?

Chương 1447

Vậy tuổi thọ của mình đâu?

Sao lại không có?

Tần Vũ nhanh chóng bình tĩnh lại, nhớ đến kết quả mà họ đã suy đoán trước đó.

Chẳng lẽ cơ thể của mình, trong Âm Quan đã xảy ra biến đổi?

Nhưng kết quả như vậy, có phải quá vội vàng kết luận không?

Thể chất của Tần Vũ thì khỏi phải nói, nhưng nói anh ta có chức năng cơ thể tương tự như chàng trai hai mươi tuổi.

Vậy thì quá vô lý rồi.

Anh ta từng bị trúng lời nguyền, từng ăn Thi Miết Hoàn.

Những điều này đều có thể nói là thể chất của chàng trai hai mươi tuổi sao?

Hay là nói, anh ta trong Âm Quan, cơ thể đã biến đổi thực hiện được...

Tần Vũ không dám nghĩ.

Điều đau khổ nhất trên đời, không gì hơn việc nhìn người thân bạn bè của mình lần lượt rời đi.

Tần Vũ không phải người tham sống, trường sinh đối với anh ta có ý nghĩa gì sao?

Tuy không biết rốt cuộc cơ thể của mình đã xảy ra biến đổi gì.

Nhưng Tần Vũ trong lòng biết, Thi Miết Hoàn của mình có lẽ không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, Bàn Tử và Ngô Bất Chính phải làm sao!

Tần Vũ một mình ngồi trên hành lang bệnh viện.

Trong lòng rất hối hận và tiếc nuối.

Nếu như lúc đó anh ta có thể cảnh giác hơn một chút, trói Bàn Tử và Ngô Bất Chính lại.

Có lẽ họ đã không vào Vẫn Ngọc.

Cũng sẽ không có kết quả như thế này.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Kết quả không muốn thấy nhất vẫn đã đến.

Và đáng tiếc nhất là, anh ta vẫn chưa lấy được phần thưởng cuối cùng của hệ thống.

Sau khi được ban tuổi thọ, mọi người mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Còn phần thưởng cuối cùng, lại càng không lấy được, nếu trong Vẫn Ngọc thật sự có cách giải quyết, họ cũng không thể biết được nữa.

Nói đến đây, không thể không nhắc đến lý do tại sao không lấy được phần thưởng cuối cùng.

Những người trong Vẫn Ngọc lần lượt có.

Đoạn Vô Kỵ, Tần Vũ, Bàn Tử, Ngô Bất Chính, Lương Quỳnh, Ngô Tam Tỉnh sáu người.

Phan Tử không vào.

Và trong sáu người họ, Tần Vũ còn lại một thẻ vai Tiểu Ca.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính mỗi người một thẻ.

Vì vậy thật ra chỉ có ba người.

Còn số lượng người tối thiểu để nhận phần thưởng cuối cùng là bốn người.

Ban đầu Lương Quỳnh cũng tính, nhưng thẻ vai của cô ấy đã bị trả lại.

Vì vậy cô ấy không còn được tính là đồng đội nữa.

Như vậy chỉ còn lại ba người, không thể nhận được phần thưởng cuối cùng.

Ngồi trên hành lang, gió thổi khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhìn dòng người qua lại.

Lòng Tần Vũ cũng dần bình tĩnh lại.

Cuộc đời này của mình, định sẵn là vô cùng gian nan.

Bất kể là công việc khuân vác gạch kiếp trước, hay thân phận cô nhi kiếp này.

Ngay cả khi có được vạn quán gia tài, nhưng tuổi thọ vẫn không dài.

Giải quyết xong lời nguyền, lại đến Thi Miết Hoàn.

Tất cả những điều này, dường như đều đang thúc giục anh ta không thể dừng lại.

Anh ta phải đi về phía trước.

Chương 1448

Anh ta ban đầu có thể giống Ngô Tam Tỉnh, theo đuổi con đường rời đi.

Ngay cả khi chết, ít nhất cũng có thể lá rụng về cội.

Nhưng anh ta phát hiện, mình dường như đã hòa nhập vào thế giới song song này.

Kể từ sau khi quen biết Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Anh ta thường xuyên tự hỏi, mình tại sao phải quay về chứ?

Thà ở đây còn có hai huynh đệ sẵn lòng vì anh ta mà mạo hiểm vào Vẫn Ngọc.

Hơn là quay về đối mặt với một thế giới xa lạ lạnh lẽo.

Tần Vũ thu xếp tâm tình, đứng dậy trở về phòng bệnh.

Lúc này hai người vẫn đang ngủ say.

Tình trạng sức khỏe của ba người họ cơ bản cũng đã rõ ràng.

Tiếp tục ở lại bệnh viện cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Tình huống của họ cũng không phải là thứ có thể giải quyết ở đây.

Thế là Tần Vũ chuẩn bị, sau khi dậy sẽ đi làm thủ tục xuất viện.

Chuyện sau này, cứ để sau này rồi tính.

Ba người ngủ thẳng đến trưa.

Mới bị đói đánh thức.

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói muốn xuất viện, thế là bữa trưa cũng lười ăn ở bệnh viện.

Ba người làm thủ tục xuất viện, liền thẳng tiến đến một quán xiên thịt cừu gần nhất.

Họ làm nghề này là như vậy, mạng sống treo chuông.

Đương nhiên là lúc nào hưởng thụ thì hưởng thụ, biết đâu ngày nào đó lại không nhìn thấy mặt trời mọc lặn nữa.

Ba người ăn như hổ đói, ăn liền ba tiếng đồng hồ.

Đến khi bụng không thể chứa thêm nữa, mới chịu dừng lại.

Bàn Tử xoa bụng, cười nói: "Rượu no cơm đầy thì... nhớ tình huynh đệ!

Tôi nói, ba chúng ta có phải quá không biết xấu hổ không!

Cũng không biết Tam thúc cậu tình hình thế nào rồi?" Ngô Bất Chính xua tay nói: "Đừng nhắc nữa, Phan Tử đã sắp xếp hai huynh đệ canh giữ, chết cũng không cho tôi đến thăm!

Dường như vẫn còn hôn mê!

Nhưng Tiểu ca đã tỉnh, anh ấy chắc cũng chỉ mấy ngày nữa thôi!

Còn về Hắc Hạp Tử, anh ta là do chúng ta mời đến, nhưng chi phí y tế tổ chương trình đều chi trả rồi!

Chúng ta cứ thế bỏ đi, thật sự không hợp lý!

Nhưng chăm sóc anh ta, chúng ta chắc chắn cũng không được, anh ta đang ở ICU mà!

Hay là gọi điện hỏi thăm tình hình?

Có gì cần chúng ta giúp đỡ cũng được mà!" Bàn Tử thấy có lý, lập tức lấy điện thoại ra, xin tổ chương trình số điện thoại bệnh viện của Hắc Hạp Tử.

Không chần chừ một lát đã gọi đi.

Cô y tá trực ban nhận điện thoại nói phải đi kiểm tra, bảo họ đợi một lát.

Đợi năm phút, cô y tá mới nói: "Người bạn tên Hắc Hạp Tử của các anh, đã xuất viện ba ngày trước rồi!

Tình trạng của anh ta rất không ổn định, nhưng xem ra ý thức không có vấn đề, nhất quyết muốn rời đi, chúng tôi cũng không có cách nào khác!" Ba người nghe vậy ngớ người, Hắc Hạp Tử xuất viện rồi sao?

Sao không đến tìm họ?

Tiền thuê còn chưa trả cho anh ta mà!

Hơn nữa chuyện này tổ chương trình sao không nói gì, lẽ nào họ cũng không biết?

Bàn Tử lập tức gọi điện cho tổ chương trình.

Quả nhiên tổ chương trình khẳng định họ hoàn toàn không biết gì.

Nhưng mấu chốt là Hắc Hạp Tử đã rời đi ba ngày rồi, sao tổ chương trình lại không hề hay biết?

Tuy nhiên, nghĩ kỹ thì cũng hiểu ra.

Tổ chương trình bận rộn như vậy, tạm thời chưa nói đến việc báo cáo từng cấp mất bao lâu.

Chỉ riêng thủ đoạn của Hắc Hạp Tử, nếu hắn không muốn ai cản thì mấy ai cản được hắn chứ?Ngô Bất Chính nói: "Dù sao thì, Hắc Hạp Tử lần này cũng là ân nhân của chúng ta, nếu không có hắn e là tất cả chúng ta đã gặp chuyện rồi!

Chương 1449

Tiền thù lao của giáp lạt ma, vẫn phải đưa cho hắn thôi!

Bàn Tử, cậu hỏi thăm chỗ ở của hắn đi, chiều nay chúng ta sẽ đến!"Bàn Tử gật đầu.

Tuy nói làm cái nghề như họ, phải có giác ngộ về cái chết, hơn nữa giáp lạt ma cũng vì tiền mà đến, sống chết không trách được người khác.

Nhưng Hắc Hạp Tử bị âm khí làm thương tổn là vì cứu bọn họ.

Xét cả tình lẫn lý, không thể bỏ mặc, ít nhất cũng phải đến thăm hỏi một chuyến.Bàn Tử lập tức đi hỏi thăm chỗ ở của Hắc Hạp Tử.

Nhưng hỏi một lượt, không ai biết.

Ngay cả Ngô Bất Chính liên hệ Giải Ngữ Hoa, đối phương cũng nói không biết, chỉ đại khái biết Hắc Hạp Tử ở nơi không xa.

Cuối cùng họ vẫn phải tìm đến Đoạn Vô Kỵ, lúc này mới hỏi thăm được chỗ ở của Hắc Hạp Tử.Đoạn Vô Kỵ tuy có chút thù địch với Hắc Hạp Tử, nhưng nói cho cùng, hắn chỉ không phục Hắc Hạp Tử, chứ không có thù sâu hận thù gì.

Hơn nữa vì chấp niệm, Đoạn Vô Kỵ gần như yêu cầu mọi thứ đều phải vượt qua Hắc Hạp Tử.

Nên hắn vẫn biết một số nơi ở của Hắc Hạp Tử.Tìm được địa điểm, ba người không chần chừ nữa, lập tức đi thẳng đến chỗ ở của Hắc Hạp Tử.Họ còn rất nhiều việc phải xử lý.

Đặc biệt là Doanh Thương, nhưng Doanh Thương đang ở Trường Sa với Phan Tử, đón người không phải là chuyện giải quyết trong một ngày.

Chi bằng đi xem Hắc Hạp Tử thế nào trước.Ba người mua một ít đồ, Ngô Bất Chính nói không thể đi tay không.

Thế là họ bắt taxi thẳng đến một khu chung cư cũ trong khu phố cổ.Hắc Hạp Tử cũng là một cao thủ, hơn nữa giáp lạt ma cũng rất nổi tiếng.

Bàn Tử nhìn thấy chỗ ở của hắn, không khỏi có chút nghi ngờ. "Tên này có phải phong lưu thành tính không, thu nhập của hắn chắc cũng không ít.

Sao lại ở trong khu phố cổ xập xệ giống như hẻm nhỏ thế này?"Ngô Bất Chính cười nói: "Hắc Hạp Tử nghe nói nghề phụ là massage xoa bóp!

Ở chỗ này cũng rất thích hợp!

Người già sức khỏe không tốt, kinh doanh massage xoa bóp cũng tốt mà!"Vừa nói chuyện, ba người đã vào trong tòa nhà cũ.

Môi trường ở đây quả thật đáng lo ngại.

Nhưng mọi người lại rất nhiệt tình, toàn là các ông bà cô chú.

Trên đường đi, ai cũng hỏi họ từ đâu đến, tìm ai, rồi nhiệt tình chỉ đường cho họ.Cuối cùng họ hỏi đến một người phụ nữ trung niên tên là dì Hoa.

Người này ở cùng tầng với Hắc Hạp Tử, nói rằng mình biết hắn.

Nhưng sau khi hắn về vài ngày trước, thì cứ ở lì trong nhà.

Hắn vốn dĩ không phải là người thích náo nhiệt, nên mọi người không nghĩ nhiều.Nhưng mấy ngày gần đây không biết thế nào.

Một số khách quen trước đây đến tìm hắn massage, hắn đều từ chối không gặp.

Hàng ngày cũng không ra khỏi nhà, ăn cơm thì gọi đồ ăn ngoài.

"Chẳng phải bữa trưa hôm nay cũng vừa gọi đồ ăn ngoài sao, shipper vừa đi chưa đầy hai tiếng thì các cậu đã đến rồi."Bàn Tử và hai người kia nghe vậy đều ngớ người.

Hắc Hạp Tử không phải tự mình nấu cơm sao?

Sao lại gọi đồ ăn ngoài?

Hơn nữa, tình hình dì Hoa nói dường như còn rất kỳ lạ.Thế là ba người không chần chừ nữa, dưới sự chỉ dẫn của dì Hoa, họ đến trước cửa nhà Hắc Hạp Tử.

Dì Hoa có việc nên đi trước.

Dù sao Bàn Tử to con như vậy, nhìn qua đã rất có uy hiếp, vạn nhất là đến đòi nợ bằng bạo lực, thì bà ta không phải xui xẻo sao?

Nên tự nhiên không muốn ở lâu.Ba người cũng không nói nhiều, tiến lên gõ cửa, nhưng không có chút phản ứng nào.

Dường như bên trong không có ai.

Ngô Bất Chính sợ hắn xảy ra chuyện, liền bảo Bàn Tử xông thẳng vào.

Khóa cửa không chắc chắn.

Bàn Tử đâm một cái là cửa bật tung.Nhưng cùng với cánh cửa bị bật tung, lập tức một luồng âm khí lạnh lẽo thổi ra, khiến cả ba người đều rùng mình.

Phải biết lúc này là buổi chiều, mặt trời chói chang, dù không phải mùa hè, nhưng cũng không nên lạnh lẽo như vậy.Ba người đều trầm lòng. "Đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ âm khí trong người Hắc Hạp Tử vẫn chưa hoàn toàn được bài trừ sao?" Ngô Bất Chính bị luồng âm khí thổi qua, không khỏi ho khan.

Tần Vũ nhìn cậu, Ngô Bất Chính vẫy tay ra hiệu mình không sao.

Ba người mới đi vào."Hạp Tử?" Bàn Tử đi trước, gọi.

Nhưng không ai đáp lời hắn.

Ba người nhanh chóng đến phòng khách.

Nhưng cả phòng khách trông có vẻ lộn xộn.

Chỉ có một cái bàn trà và vài chiếc ghế.

Trên đó đều phủ một lớp bụi.

Chương 1450

Dù sao cũng lâu rồi không có người về ở.

Nhưng Hắc Hạp Tử đã về hai ba ngày rồi, không lý nào lại không dọn dẹp.

Chẳng lẽ bệnh của hắn vẫn chưa khỏi?Ba người đều rất ngạc nhiên, nhưng phòng trong tòa nhà cũ này cũng không lớn.

Hơn nữa tổng cộng chỉ có ba phòng, một trong số đó là nhà vệ sinh.

Căn phòng trong cùng chắc là nơi nghỉ ngơi.

Ba người đi đến đó.Càng gần căn phòng trong cùng, khí lạnh càng nồng.

Đến cửa nhìn vào, chỉ thấy Hắc Hạp Tử đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hèn chi gõ cửa nửa ngày không có ai đáp lời.Bàn Tử muốn gọi hắn dậy, Ngô Bất Chính vội kéo hắn lại nói: "Hắn bây giờ cần nghỉ ngơi, cậu đi sửa cửa trước đi!" Bàn Tử gật đầu, quay người đi sửa cửa.Tần Vũ nhìn đầu giường.

Quả nhiên phát hiện một phần cơm hộp đã được gọi.

Nhưng ăn chưa được mấy miếng có lẽ đã quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.Ngô Bất Chính muốn tiến lên xem tình hình của Hắc Hạp Tử.

Tần Vũ cản cậu lại, lắc đầu.

Dường như không muốn Ngô Bất Chính đi làm phiền.Nhưng Ngô Bất Chính lại phát hiện, sắc mặt Tần Vũ trông không được tốt lắm, cau mày hỏi: "Cậu không giấu được tôi đâu, nói thật đi, hắn bị sao vậy?"Tần Vũ ngớ người, nhìn Ngô Bất Chính, nói: "Không còn thở nữa rồi!"Lời này vừa thốt ra, Ngô Bất Chính lập tức ngớ người, vội tiến lên kiểm tra.

Cả người cậu như nguội lạnh đi một nửa.

Hắc Hạp Tử vậy mà không còn thở nữa.

Hắn chết rồi sao?

Ngô Bất Chính lắc đầu, không dám tin vào tình huống trước mắt.

Nếu Hắc Hạp Tử chết, thì cậu sẽ day dứt cả đời.

Nếu lúc đầu không phải họ kiên trì muốn Vẫn ngọc, Hắc Hạp Tử cũng sẽ không có kết cục như vậy!Tần Vũ cũng không biết khuyên thế nào, nhưng lúc này một giọng nói lại vang lên trong lòng hắn.【Đinh!

Hệ thống kiểm tra thấy gần đó có người đã chết và rất giống nhân vật thẻ nhân vật】【Có muốn tặng thẻ nhân vật không!】Quả nhiên, tiếng hệ thống đã vang lên, vậy thì Hắc Hạp Tử quả nhiên là đã "khỏi bệnh" thật rồi.

Lần này Tần Vũ không do dự, trực tiếp chọn tặng.

Hắc Hạp Tử chết vì ba người họ, không có lý do gì không cứu.

Bằng không trong lòng hắn cũng sẽ cảm thấy khó chịu.Nhưng chuyện này cũng không thể nói thẳng ra.

Thế là hắn nhìn về phía Ngô Bất Chính nói: "Cậu ra ngoài giúp đi, tôi có cách!""Cậu có cách gì?

Người chết rồi mà cậu còn có cách sao?" Ngô Bất Chính vội hỏi.Tần Vũ nói: "Có thể không phải chết, mà là hôn mê!"Hôn mê?

Ngô Bất Chính nghe giải thích này, thì ngớ người ra, nếu chỉ là hôn mê thì vẫn còn cách khác.

Thế là cậu ra hiệu Tần Vũ nhanh lên, mình thì đi ra ngoài giúp.Tặng thẻ nhân vật không khó, Tần Vũ chỉ cần tâm niệm vừa động, thẻ nhân vật liền trực tiếp được tặng đi.

Đồng thời một giọng nói cũng vang lên trong lòng hắn.【Đinh!

Chúc mừng tặng thẻ nhân vật thành công】【Hệ thống kiểm tra thấy ký chủ không ở gần cổ mộ, nên tạm thời ứng trước một năm thọ mệnh】【Mời ký chủ nhanh chóng xuống mộ, hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được phần thưởng thọ mệnh tiếp theo!】【Cùng đồng đội xuống mộ, sẽ nhận được mười năm thọ mệnh thưởng】【Vượt quá bốn người sẽ nhận được một gói quà bí ẩn tối thượng của cổ mộ】Hệ thống nhắc nhở.

Những điều này Tần Vũ trong lòng thực ra đã rất rõ ràng rồi.

Chỉ là hiện tại họ cũng sẽ không mù quáng xuống mộ.

Nhưng chỉ một năm thọ mệnh đối với Hắc Hạp Tử mà nói, cũng đã đủ rồi.

Dù sao tên này thích giáp lạt ma.Tần Vũ và bọn họ có thể sẽ không dễ dàng xuống mộ.

Nhưng Hắc Hạp Tử có lẽ sẽ không rảnh rỗi.

Thế nên tự nhiên cũng không cần lo lắng.Chỉ là không biết, nếu họ tách ra xuống mộ, phần thưởng mà hệ thống cấp là trực tiếp cho Hắc Hạp Tử hay cho chính mình.

Nếu cho chính mình, thì sau này vẫn phải tìm hắn để đưa cho hắn.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Hắc Hạp Tử, chắc cũng không thiếu những công cụ phần thưởng này.

Còn về năng lực, chắc chắn là trực tiếp cấp cho chính Hắc Hạp Tử.

Điểm này Tần Vũ không cần lo lắng.Chưa đầy hai phút sau khi thẻ nhân vật được tặng, Hắc Hạp Tử đã ho khan tỉnh lại.

Nghe thấy động tĩnh, Ngô Bất Chính và Bàn Tử vội chạy vào.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính, nhìn thấy Hắc Hạp Tử thật sự tỉnh lại, vui mừng đến nỗi không biết nói gì cho phải.Ban đầu cậu còn tưởng Hắc Hạp Tử thật sự đã chết rồi.

Không ngờ lại thật sự chỉ là hôn mê.Hắc Hạp Tử nhìn mọi người, tuy vẫn còn ho khan, nhưng có thể thấy sắc mặt đang dần tốt lên.

Hơn nữa âm khí trên người hắn, dường như cũng đang dần giảm bớt.Ngô Bất Chính tuy trong lòng rất tò mò, Tần Vũ rốt cuộc đã làm thế nào.

Nhưng thấy Tần Vũ không có ý giải thích, nên cũng không hỏi.Mọi người đỡ Hắc Hạp Tử dậy.

Ban đầu còn muốn hỏi hắn tình hình thế nào.

Nhưng tên này nhìn thấy đồ ăn ngoài trên đầu giường, dường như đói cực độ, liền ôm lấy mà ăn.

Thế là cũng không cần hỏi nhiều nữa, rõ ràng là không sao rồi.Sau đó mọi người lại nói chuyện phiếm một lát, toàn là chuyện sau khi ở bệnh viện, cũng không có gì thú vị.

Chương 1451

Cuối cùng Ngô Bất Chính đưa tiền thù lao cho hắn.

Lần nữa dặn dò, không có việc gì thì đi bệnh viện kiểm tra, dù sao sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.Tần Vũ cơ bản đã có thể xác định Hắc Hạp Tử thật sự không sao rồi.

Nhưng cũng chỉ có một năm thời gian mà thôi.

Sau này nếu muốn xuống mộ, tốt nhất vẫn nên mang theo hắn thì hơn.Hơn nữa âm khí trên người hắn rõ ràng cũng đang dần giảm bớt.

Dù sao hắn coi như là chết đi sống lại, tình trạng âm khí có lẽ sẽ không còn làm phiền hắn nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không khỏi nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Phổi của cậu bị tổn thương rất nghiêm trọng.

Chỉ tiếc là đã tặng một thẻ nhân vật rồi, muốn tặng tấm thứ hai cũng không thể.

Vì vậy, cơ thể cậu cũng phải chú ý giữ gìn thật tốt.Rời khỏi nhà Hắc Hạp Tử, trời đã tối.

Ban đầu mọi người còn muốn đi thư giãn một chút.

Kết quả lại nhận được điện thoại của Phan Tử.Trong điện thoại, Phan Tử mắng ba người một trận ra trò. "Sao lại bỏ đại ca xuống mà không thèm ngó ngàng gì thế?

Mấy ngày nay, Doanh Thương suýt chút nữa đã phá nát căn nhà thuê của tôi rồi.

Nếu các cậu không đến nữa, tôi cũng không giữ nổi hắn đâu."Ba người bất đắc dĩ, bận rộn quá lại quên mất Doanh Thương.

Chỉ đành ăn vội vàng chút đồ, rồi lên đường đi Trường Sa ngay trong đêm.Sáng sớm ngày hôm sau, họ gặp Phan Tử ở một khu làng trong phố ở Trường Sa.

Vừa gặp mặt, Bàn Tử đã rất khó hiểu hỏi: "Không phải các ông không thiếu tiền sao, sao đứa nào đứa nấy cứ ở mấy cái chỗ so với nghèo hèn thế này là sao?"Phan Tử liếc Bàn Tử một cái không giải thích.

Thay vào đó, Ngô Bất Chính bên cạnh giải thích: "Cái này thì cậu không hiểu rồi!

Xuất thân của họ khác cậu, cậu là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng họ đều là thổ phu tử!

Đừng tưởng đều là Đảo Đấu Mạc Kim mà không có sự khác biệt lớn!"Sở dĩ Phan Tử và Hắc Hạp Tử đều ở những nơi xập xệ, thực ra cũng có lý do.

Những người Đảo Đấu Mạc Kim làm việc dưới lòng đất thời gian dài.

Khó tránh khỏi việc nhìn thấy những cảnh tượng đáng sợ.

Ngay cả khi ra khỏi cổ mộ, rất nhiều người vẫn gặp ác mộng.

Đặc biệt là những người trẻ tuổi mới nhập nghề.Vì vậy, sống ở những nơi đông người có thể làm họ vững tâm hơn.

Theo thời gian, tuy không đến mức sợ hãi, nhưng cổ mộ tích tụ ô uế khí lâu ngày.

Nơi đông người thì dương khí thịnh, nên sống ở những nơi như vậy cũng tốt cho sức khỏe.Đương nhiên, còn một lợi ích nữa.

Đó là nơi đông người và tạp nham, khi đó các giao dịch đều diễn ra ngầm.

Một khi bị người khác tố cáo, cũng không đến nỗi không có chỗ chạy.

Vì vậy, sống ở những nơi như vậy cũng đều có lý do của nó.Tuy nhiên, với việc các đại gia tộc mấy năm nay đều bắt đầu "tẩy trắng", thực ra nơi giao dịch đã không còn ở đây nữa.

Nhưng họ đã quen sống rồi, bảo họ đến sống ở các khu chung cư quy củ thì lại không quen.

Ba năm người tụ tập buổi tối uống rượu trò chuyện, còn bị tố cáo làm phiền dân.

Chi bằng ở những nơi này thoải mái hơn.Mấy người ở nhà Phan Tử nhìn thấy Doanh Thương.

Nhưng vừa gặp mặt, suýt chút nữa không nhận ra.

Phan Tử đã thay cho hắn một bộ quần áo sạch sẽ, hình như còn tắm rửa nữa.

Tóc của cả người cũng đã cắt ngắn rất nhiều.

Nhìn qua cứ như một người điên, nhưng da thì trắng hơn một chút.

Chỉ là trên mặt và cổ, vẫn có thể thấy rõ những đường nét màu đen.

Những thứ đó giống như mạch máu.Phan Tử bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự không giấu được nữa rồi, tên này suýt chút nữa đã phá nát nhà tôi rồi!

Cho hắn tắm một cái mà nhà tôi ngập nước!

Hơn nữa trên người hắn có tử khí rất nặng, còn những mạch máu đen thẫm kia, những thứ này đều không thể che giấu được!

Các cậu rốt cuộc định làm thế nào?"Bàn Tử cảm thấy không có vấn đề gì lớn, cười nói: "Đương nhiên là 'đến đâu hay đến đó' rồi!

Đúng như câu 'binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn'!

Tử khí nặng thì xịt chút nước hoa là được!

Nhưng mấy cái đường đen trên mặt này thì khó giải quyết rồi!

Thật sự không được thì đưa hắn đi xăm che bớt đi thôi!"Ngô Bất Chính vẫy tay cắt lời Bàn Tử: "Đừng có mơ nữa, hắn là xác sống, máu trong cơ thể đều là tử huyết, những mạch máu kia chính là bằng chứng!

Cậu xăm hình trên người hắn không có ý nghĩa gì lớn!

Hơn nữa, cậu muốn hại chết chủ tiệm xăm hình sao?""Vậy cậu có cách gì hay hơn không?" Bàn Tử hỏi.Ngô Bất Chính nghe vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "Vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tóc của hắn quá dài rồi, nhất định phải đi cắt tóc trước đã!

Chương 1452

Còn về tử khí trên người, quả thật có thể thử dùng nước hoa!

Mạch máu thì tạm thời cứ nói là hình xăm đi, dù sao thời buổi này người có tạo hình kỳ quái nhiều lắm rồi!

Chắc là cũng không ai chú ý đến hắn đâu!"Bàn Tử và Phan Tử đều gật đầu.

Đây đã là cách bất đắc dĩ rồi.Thỏa thuận xong, ba người lập tức đi chuẩn bị.

Chuyện cắt tóc thì họ đều không biết làm, chẳng lẽ lại cạo trọc đầu cho hắn sao!

Thế là Bàn Tử chạy đi mua một ít nước hoa về.

Sau đó tìm một bộ quần áo khá thời trang và cá tính cho Doanh Thương mặc.Trừ mái tóc vẫn còn hơi lộn xộn ra, phong cách của cả người nhìn qua quả thật hơi giống một "con cưng" của thời trang.

Chỉ là vóc dáng không giống lắm.

Quá cao lớn vạm vỡ, nhìn qua hơi giống một người đàn ông lực lưỡng cứ muốn đóng vai tiểu thịt tươi.Nhưng dù sao cũng đã trông bình thường hơn rất nhiều.

Ít nhất là hơn hẳn lúc mới ra ngoài trước đây.Mọi người chuẩn bị xong thì đưa Doanh Thương ra cửa.

Quả nhiên, trên đường đi không ai chú ý đến hắn.

Thời buổi này người lập dị quá nhiều rồi, nam giả nữ còn có, huống hồ là người có kiểu tóc xù dài thế này.Mọi người lập tức thẳng tiến đến tiệm cắt tóc gần đó.

Chỉ cần cắt tóc cho hắn xong, chắc là vấn đề sẽ không lớn nữa.Đừng tưởng là làng trong phố, theo lời Phan Tử nói, người ở đây mới thật sự là "ngư long hỗn tạp", cao thủ như mây.

Đương nhiên, cao thủ ở đây không phải là cao thủ võ lâm, mà là những người có đủ mọi tuyệt kỹ.Những người Đảo Đấu Mạc Kim ngày xưa, đa số đều cư trú ở những làng mạc hoang vắng.

Đặc biệt là những đại gia tộc Mạc Kim này, rất nhiều đường khẩu cũng ở những nơi xa xôi hẻo lánh.

Nhưng cùng với sự phát triển của xã hội, hiện tại rất nhiều người đều bị buộc phải vào thành phố.

Mà những nơi đông dân như làng trong phố, cũng trở thành nơi đặt chân rất tốt."Thấy chỗ kia không?

Đó là một trong những đường khẩu của Tứ A Công đó!" Phan Tử chỉ vào một biển hiệu bên cạnh cười nói: "Nhưng lần trước ở Vân Thiên Cung ông ta đã mất tích, hiện tại cả đường khẩu của ông ta cũng đang nguy ngập!

Nếu không phải Tam Gia còn chưa tỉnh, tôi đã chuẩn bị nhúng tay vào rồi!"Ngô Bất Chính xua tay, ra hiệu mình không có hứng thú với những chuyện này, anh cũng không cần nói với tôi.

Cho dù Ngô Tam Tỉnh này thật sự không phải chú Ba của mình, thì những sản nghiệp này tự nhiên cũng có chú Hai tiếp nhận.

Một người cháu lớn như cậu, chưa từng trải qua sự hiểm ác của những đường khẩu như vậy, tốt nhất vẫn là không nên nhúng tay vào.Và đây chính là điểm chuyển ngoặt.

Ngô Bất Chính không hề giống như Tiểu Tam Gia trong ký ức tiền kiếp của Tần Vũ, bị buộc phải tiếp quản cửa hàng của chú Ba.

Và điểm này chính là kết quả nỗ lực của Tần Vũ.

Giống như việc liên quan đến bí mật của cả cổ mộ, hắn chưa bao giờ giấu giếm Ngô Bất Chính.

Hắn biết những người như Ngô Bất Chính rất tò mò.Cậu càng giấu cậu ta, quỹ đạo lịch sử sẽ dần phát triển theo quỹ đạo của kiếp trước.

Chi bằng nói thẳng ra tất cả, như vậy cậu ta mới có thể sống cuộc đời của chính mình.

Dù sao cậu ta không phải Ngô Tà, hà tất phải yêu cầu cậu ta cái gì cũng phải biết?

Chính mình còn không phải người Trương gia, điều này thì có quan hệ gì đâu?Mọi người đang nói chuyện thì đã đến cửa tiệm cắt tóc.

Người cắt tóc là một cô gái khoảng hai mươi tuổi.

Trông rất xinh đẹp, hơn nữa cách ăn mặc và phong thái, ở trong cái làng trong phố này nhìn qua lại có một nét thuần khiết đặc biệt.

Thực sự hiếm có.Phan Tử cười nói: "Tay nghề ở đây không tồi, tôi hay đến lắm!" Đồng thời chào hỏi cô gái đó.

Hai bên dường như rất quen thuộc.

Nhưng lúc đó cô ấy đang tiếp khách, nên bảo họ cứ ngồi xuống trước, lát nữa bận xong sẽ nói chuyện.Bàn Tử nhìn đến đăm đăm, ngồi bên cạnh khẽ nói: "Ấy tôi nói lão Phan, ông thật sự là nhìn trúng tay nghề của người ta sao?

Đừng có 'túy ông chi ý bất tại tửu' nha!"Phan Tử liếc hắn một cái nói: "Lão tử ta bao giờ thì 'túy ông chi ý bất tại tửu' hả, ai là 'túy ông' hả?

Cậu tưởng ai cũng như cậu, nhìn ai cũng tưởng là cho hai đồng tiền thối là có thể tán được sao?

Tôi nói cho cậu biết, cô bé này có lai lịch lớn đấy!"Phan Tử vừa nói vừa kể lại những chuyện mình biết.

Hóa ra, chủ tiệm này tên là Trần Vân.

Ở địa phương cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Nghe nói Trần Vân trời sinh có dị bẩm, từ nhỏ đã có khả năng "ngửi mùi phân biệt vật".

Tức là ngửi được mùi là có thể đoán ra là cái gì.Năng lực này không hề phổ biến, đồng thời cũng cần cơ duyên cực kỳ cao, chỉ những người có khứu giác phát triển bất thường mới có thể làm được.

Còn như Ngô Lão Cẩu của Ngô gia, thì không lợi hại như vậy.

Khả năng "ngửi đất phân biệt mộ" của ông ta là do hậu thiên rèn luyện mà thành.

Nghe nói mũi của ông ta sau khi ngoài bảy mươi, đã huấn luyện rất nhiều chó để ngửi đất.

Sở dĩ chọn chó là vì loài vật này có mũi cực kỳ nhạy bén.Đương nhiên, nói những điều này chỉ là để chứng minh, bản lĩnh của Trần Vân thật sự được trời phú.

Người bình thường ai lại có khả năng này chứ?Gia đình Trần Vân chính là ở cái làng trong phố này, ban đầu đây chỉ là một thôn.

Gia đình cô là thế gia y học cổ truyền, Trần Vân từ nhỏ theo cha mẹ học y học cổ truyền, cộng thêm cái mũi nhạy bén của cô.

Chương 1453

Có thể nói là, "ngửi mùi phân biệt dược", trong "Vọng văn vấn thiết" khi khám bệnh, chiêu "Văn" (nghe/ngửi) được cô vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa.Cuộc đời của một người như vậy tự nhiên là vô cùng rực rỡ.

Cô ấy còn trẻ đã là bác sĩ cấp quốc y quán.

Nhưng cũng chính vì vậy, cô ấy ít được sum họp với gia đình.

Khi làng trong phố giải tỏa, cha cô lao lực quá độ, cuối cùng qua đời.

Đi quá vội vàng, Trần Vân thậm chí không có cơ hội gặp cha mình lần cuối.Mẹ cô vì vậy mắc bệnh sa sút trí tuệ tuổi già, hàng ngày sống trong cảnh luộm thuộm.

Trần Vân nhìn thấy, đau lòng, thế là cô ấy từ chức công việc và trở về đây.Ban đầu cô có thể dựa vào y thuật mà không lo ăn mặc.

Tuy nhiên, làm bác sĩ quá bận, thậm chí một ngày cũng không về nhà được một lần.

Điều này trái với ý định ban đầu của cô, cộng thêm mẹ cô tóc tai bù xù không ai chăm sóc.

Thế là cô chuyển nghề tự học cắt tóc.Người xung quanh nghe chuyện của cô cũng rất chăm sóc cô, phàm là cắt tóc hay khám bệnh đều đến đây tìm cô.

Tay nghề cắt tóc của cô cứ thế mà được rèn luyện.Phan Tử nói đến đây, nhìn Bàn Tử đắc ý cười nói: "Tử Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, đừng có mà tăm tia người ta!

Đây gọi là 'đại ẩn ẩn vu thị', loại người này không phải loại đào mồ trộm mộ như chúng ta có thể xứng đôi được đâu!

Tôi khuyên cậu đừng có mà làm hại người ta!""Nhưng nói đi thì phải nói lại, những gì tôi nói có thể các cậu không tin!

Nhưng các cậu có thể thử xem, cái loại nước hoa mà Bàn Tử vừa xịt cho Doanh Thương, nếu cô ấy không nói ra được, hôm nay tôi sẽ móc mắt ra cho các cậu đá bóng!"Mọi người đều hứng thú.

Mùi nước hoa rất nồng.

Hơn nữa Bàn Tử vì muốn che đi tử khí trên người Doanh Thương, đã xịt rất nhiều loại nước hoa.

Ít nhất không dưới năm loại.

Đi trên đường suýt chút nữa đã thu hút cả Hồ Vũ Điệp đến.

Nhiều loại nước hoa trộn lẫn vào nhau như vậy, Trần Vân thật sự có thể phân biệt được sao?

Nếu có khả năng này, mà không đi Đảo Đạo thì thật là đáng tiếc.Nhưng Ngô Bất Chính vội lắc đầu.

Đây không phải là ý tưởng tốt đẹp gì.

Đảo mộ nguy hiểm khôn lường, người ta lại không thiếu nghề kiếm cơm, đừng có kéo người ta xuống nước.

Nhưng cái bản lĩnh ngửi mùi phân biệt nước hoa này, đúng là phải tìm cách mà xem xét cho kỹ.Mọi người đang suy nghĩ, Trần Vân đã tiễn khách trong tay đi rồi.

Vừa đúng lúc đến lượt Doanh Thương.

Thế là mọi người dỗ Doanh Thương đến chỗ gội đầu, gội đầu cho hắn.

Sau đó Tần Vũ đích thân ra tay, ấn hắn xuống ghế, không cho cử động lung tung.Trần Vân thấy tò mò, cười nói: "Các anh thật sự là bạn bè sao?

Cắt tóc mà cứ như lên pháp trường vậy!

Còn nữa, người bạn này của các anh thật sự rất cao lớn, vóc dáng này là luyện ra thế nào vậy!

Cứ như Hạng Vũ bá vương thời cổ đại vậy!"Bàn Tử nhân cơ hội đáp lời: "Cô bé nói gì bá vương Hạng Vũ, hắn cùng lắm cũng chỉ là Lý Nguyên Bá thôi!

Bá vương Hạng Vũ, cô phải nhìn anh Bàn gia đây này!"Tần Vũ cười cười không tiếp lời, đang định hỏi muốn cắt kiểu tóc gì.

Đột nhiên ngửi thấy mùi hương trên người Doanh Thương.

Hắt hơi một cái, phàn nàn: "Trời ơi, các anh không sao chứ, một người đàn ông xịt bao nhiêu nước hoa vậy!

Ngay cả mùi hồ ly hôi cũng không che giấu kỹ như các anh!"Bàn Tử thấy cơ hội đến, lập tức khơi chuyện: "Thật không giấu gì cô, mấy anh em chúng tôi chính là bán nước hoa, còn anh chàng này là đại sứ hình ảnh của chúng tôi!

Này, thấy cô hợp mắt, cho cô một cơ hội!

Chỉ cần cô nói ra được trên người hắn có mấy loại nước hoa, chúng tôi sẽ giảm giá cho cô năm mươi phần trăm tại cửa hàng chính hãng!"Trần Vân tuy là con gái, nhưng khẩu vị không thấp, nghe vậy cười lắc đầu: "Không cần đâu, loại nước hoa mười tệ được năm chai đó, tôi dị ứng!

Ngửi thôi là đủ rồi, xịt lên người chắc là sẽ nổi mẩn đỏ mất!

Hơn nữa tôi khuyên các anh cũng đừng dùng cho hắn nữa, đàn ông vạm vỡ dễ ra mồ hôi!

Loại nước hoa này toàn là hóa chất công nghiệp, dùng lâu dài không tốt cho sức khỏe!"Bàn Tử nghe vậy còn muốn đáp lời, Ngô Bất Chính thấy hắn sắp làm hỏng chuyện.

Thế là cậu đứng ra ngăn lại nói: "Được rồi, có chuyện gì của cậu, vấn đề lịch sử của cậu còn chưa khai báo rõ ràng, lát nữa tôi sẽ đưa cậu đến sở cảnh sát!"Nói rồi, cậu nhìn Trần Vân nói: "Tiểu thư Trần, thật sự xin lỗi, thực ra cái Tử Bàn Tử này chính là ông chủ bán nước hoa dạo đó!

Cô nói không sai, hắn ta lương tâm xấu xa, chuyên môn bán nước hoa kém chất lượng!

Người bạn này của chúng tôi chính là nạn nhân, cô xem những đường đen trên người hắn, đó chính là hậu quả của việc dị ứng!

Chúng tôi đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói việc lấy chứng cứ khá khó khăn!

Vì vậy chúng tôi dẫn hắn đến đây, nói là cắt tóc thực ra là muốn nhờ cô giúp xem!

Có thể lấy được chứng cứ tên Tử Bàn Tử này bán hàng giả không!"Trần Vân nghe vậy ngớ người, rồi cười nói: "Lời tôi nói cũng không có tác dụng gì, tôi nói nước hoa này không tốt, cảnh sát có tin không?"Ngô Bất Chính thấy cô nàng này vẫn không dễ lừa, liền cười nói: "Cái này cô không cần lo lắng, chúng tôi chỉ muốn làm rõ những loại nước hoa này thuộc nhãn hiệu và chủng loại nào!

Sau đó sẽ đến viện nghiên cứu tìm nước hoa tương ứng để kiểm nghiệm, như vậy không phải sẽ tìm được chứng cứ tên Tử Bàn Tử này bán hàng giả sao!"Bàn Tử ở bên cạnh uất ức bất bình.

Nhưng Tần Vũ giữ chặt hắn, hắn cũng chỉ có thể nhìn Ngô Bất Chính ở đó phỉ báng mình.Trần Vân nghe đến đây, bừng tỉnh cười nói:

"Không thành vấn đề, trừ ác dương thiện bổn phận của tôi không từ chối!

Nhưng nói đến nước hoa, những loại hắn dùng đều không chính quy!

Chương 1454

Chắc là hàng nhái kém chất lượng, có Hương Nãi Nhi, Cổ Trì, A Ni Mã, Bảo Lệ, v.v.!

Sở dĩ nói là hàng nhái, thứ nhất mùi không đúng, rõ ràng có mùi hóa chất công nghiệp!

Thứ hai, khó chịu cho mũi, khiến người ta không thoải mái!

Các anh có thể mang đi kiểm nghiệm thử xem!"Trần Vân vừa nói vừa bắt đầu cắt tóc cho Doanh Thương.

Ngô Bất Chính cười cảm ơn, sau đó hỏi Bàn Tử, đối không đối.

Bàn Tử cũng không dám khẳng định, nước hoa hắn mua đều là loại mười tệ một bao lớn.

Vội vàng lấy nước hoa ra từng chai một để so sánh. "Mẹ kiếp, vậy mà không sai một loại nào."Mọi người đang kinh ngạc.

Đột nhiên Trần Vân đang cắt tóc khẽ cau mày, quay đầu nhìn mọi người nói: "Người bạn của các anh trên người sao lại còn một mùi nữa.

Rất đặc biệt, tôi chưa từng ngửi thấy bao giờ!"Ngô Bất Chính và những người khác lúc này trong lòng đã hiểu ra.

Trần Vân này có bản lĩnh thật sự, mùi cô ấy ngửi thấy, chắc chắn là tử khí trên người Doanh Thương. "Mẹ nó, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến." Mới chỉ muốn cắt tóc thôi, sao lại gặp phải cao thủ ngửi mùi thế này.Ngô Bất Chính vội cười nói: "Cô bé cắt tóc cho tốt đi, mùi trên người đàn ông đừng có ngửi lung tung, cẩn thận đó là mùi của tình yêu đấy!"Trần Vân cười cười, cảm thấy Ngô Bất Chính cũng khá thú vị.

Nhưng nói là mùi tình yêu thì quá xem thường cô ấy rồi.

Trần Vân vừa cắt tóc vừa nói: "Tiểu thư đây đã qua tuổi yêu đương rồi, anh cũng đừng lừa tôi!

Mùi này, tuy không thường thấy, nhưng tôi vẫn biết!

Tuy nhiên tục ngữ có câu, 'chuyện không liên quan đến mình thì gác sang một bên'!

Tôi làm ăn chân thật kiếm tiền, các anh cũng đừng làm khó tôi!"Ngô Bất Chính gật đầu, nụ cười trên môi dần trở nên cứng ngắc.

Trần Vân rõ ràng đã nhìn ra điều gì đó.

Nhưng cô ấy rất thông minh, mọi người cũng không làm khó cô.Rất nhanh sau đó, tóc của Doanh Thương đã được cắt xong.

Một mái tóc ngắn không quá một centimet, cộng thêm vài đường rẽ ngôi được cố ý để lại.

Kết hợp với những đường đen trên người, khiến mọi người ngớ người ra.

Với bộ trang phục và kiểu tóc này, cộng thêm vóc dáng của Doanh Thương. "Mẹ kiếp" đúng là bá khí như Hạng Vũ tái thế.Bàn Tử thấy tay nghề cắt tóc của Trần Vân lợi hại như vậy, lập tức cũng không nhịn được muốn cắt tóc.

Trần Vân tự nhiên là có khách không từ chối, mở cửa kinh doanh là để kiếm tiền mà.

Kiếm tiền bằng chính tay nghề của mình không có gì đáng xấu hổ.Mọi người bên kia vẫn còn đang kinh ngạc với bộ dạng của Doanh Thương.

Bên này Bàn Tử đã gội đầu xong và bắt đầu để Trần Vân giúp cắt tóc.

Trần Vân cắt một đường, đột nhiên dường như có chút buồn ngủ, mơ màng suýt chút nữa làm hỏng tóc của Bàn Tử.Bàn Tử giật mình vội kêu lên: "Ấy ấy, tôi còn chưa kịp tận hưởng mà ngủ thiếp đi, cô sao lại ngủ trước rồi!"Trần Vân lập tức giật mình tỉnh dậy, liên tục xin lỗi, nói rằng mình cũng không biết, chỉ là cảm thấy đột nhiên rất buồn ngủ.

Mọi người không hiểu, nhưng Phan Tử lại biết, Trần Vân không phải là loại người đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Anh ta đến cắt tóc cũng không dưới mười lần rồi, chưa từng gặp phải tình huống này.

Chẳng lẽ là ngửi mùi nước hoa nhiều quá?

Loại nước hoa kém chất lượng này quả nhiên không thể dùng nhiều.Trần Vân trông rất nghi ngờ, một lát sau hỏi: "Không đúng, anh Bàn ca ca, trên người anh sao lại có một mùi hương khác lạ!

Loại nước hoa này là gì?

Tôi thật sự chưa từng ngửi thấy bao giờ!""Cái quái gì?

Nước hoa?

Bàn gia tôi đâu phải đàn bà, sao có thể dùng nước hoa chứ!

Hơn nữa chỗ này đâu có mùi hương nào!" Bàn Tử vừa nói vừa tự ngửi, trừ mùi đàn ông và mùi mồ hôi, đâu có mùi hương nào.Tuy nhiên Trần Vân hiển nhiên sẽ không nói sai.

Mấy loại nước hoa trước đó cô ấy đều nói chính xác không sai một li.

Điều này rõ ràng là có vấn đề.Ngô Bất Chính và Tần Vũ dường như đã nghĩ đến điều gì đó, vội bảo Bàn Tử đừng cắt tóc nữa.

Kéo hắn vội vàng về nhà Phan Tử.

Bảo hắn tắm rửa sạch sẽ, đồng thời dặn đi dặn lại, tuyệt đối không được dùng bất kỳ loại sữa tắm nào hay thứ gì có mùi.

Ngay cả dầu gội đầu cũng không được dùng.Lúc này Bàn Tử cũng có chút hoảng, chui vào tắm nửa ngày.

Khi ra ngoài, da hắn đã đỏ bừng.

Mọi người vội đến ngửi mùi trên người hắn.

Ngửi một cái, sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội ngửi.

Sau đó sắc mặt hắn cũng thay đổi.Vì mùi đó căn bản không phải mùi nước hoa, mà là Cấm Bà Hương!

Chương 1455

Hèn chi Trần Vân lại đột nhiên muốn ngủ.

Loại Cấm Bà Hương này là loại dễ khiến người ta buồn ngủ nhất.

Nhưng Bàn Tử hắn...Phan Tử tuy chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng cũng mơ hồ đoán ra điều gì đó.

Sắc mặt cả người anh ta cũng rất khó coi.Ánh mắt Tần Vũ lạnh lùng, trong lòng đã hiểu rõ.

Chắc chắn là vì thọ mệnh của Bàn Tử giảm sút nghiêm trọng, nên mới khiến hiệu quả của Thi Miết Hoàn trên người hắn phát tác sớm hơn.

Mà xuất hiện mùi hương này, đến khi xảy ra chuyện, nhiều nhất cũng chỉ còn nửa năm thời gian.

Trừ phi thọ mệnh tăng lên, có thể sẽ trì hoãn thời gian phát tác của Thi Miết Hoàn.

Nhưng một khi đã bắt đầu, thì không thể dừng lại được.

Bàn Tử hắn cũng sẽ biến thành Cấm Bà.

Chỉ là hắn biến thành Cấm Bà thì còn có thể gọi là Cấm Bà sao?

Phải gọi là Cấm Công chứ!Mấy người đều không nói gì, chỉ nhìn Bàn Tử với ánh mắt phức tạp.Bàn Tử lại dường như không quá bận tâm, rất nhanh đã khôi phục bình thường, cười nói: "Được rồi, không phải chỉ là biến thành Cấm Bà thôi sao!

Lương Quỳnh còn không sợ, Bàn gia lẽ nào còn không bằng cô ấy!

Hơn nữa, biến thành Cấm Bà cũng không có gì không tốt cả!

Bàn gia đời này còn chưa từng để tóc dài, đúng lúc trải nghiệm một chút!""Cậu mẹ kiếp đừng có mà lảm nhảm nữa!" Ngô Bất Chính mắng.Nhưng vành mắt mấy người lại đều đỏ hoe.

Thật ra mà nói, họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Sống đến bây giờ đã đủ bản lĩnh rồi.

Nhưng đối mặt với tình huống này xảy ra trên người huynh đệ, họ đều có chút không chấp nhận được.

Nhớ lại hành động quỷ dị của Lương Quỳnh ở Xà Chiểu Quỷ Thành.

Họ thật sự sợ Bàn Tử cũng sẽ biến thành như vậy.Bàn Tử không phải người kiểu cách, thấy vậy có chút không chịu nổi, vội kêu lên: "Được rồi được rồi, tôi còn chưa chết mà, sao đứa nào đứa nấy cứ như muốn khóc tang thế này là sao!

Nghe tôi này, không sao tức là không sao, đi chúng ta đi uống rượu ăn thịt!

Xem Bàn gia tôi không chuốc say mụ mị các cậu!" Mọi người không biết mình bị Bàn Tử lôi đến nhà hàng bằng cách nào.

Thậm chí Doanh Thương cũng đi theo.

Bất quá, hắn hình như chẳng có hứng thú gì với đồ ăn thức uống, chỉ ngồi một bên không nói lời nào.

Bốn người bọn họ cứ xem như hắn không tồn tại.

Lát nữa mà say thật, còn có thể nhờ hắn cõng bốn người về.

Ý niệm này quả thực không dám có, vậy mà cuối cùng bốn người thật sự đã say.

Thế nhưng, đến sáng sớm hôm sau thức dậy, bọn họ mới phát hiện.

Bọn họ lại vẫn còn ở trong nhà hàng.

Nhà hàng này hoạt động hai mươi bốn giờ nên cả một đêm không ai quấy rầy họ.

Còn Doanh Thương thì cứ thế ngồi suốt một đêm, cứ như biến thành bức tượng vậy.

Mấy người đều vô cùng cạn lời.

Bất quá cũng không có cách nào, ai dám nổi giận với hắn chứ, chẳng phải sẽ bị hắn một chưởng đập chết sao.

Bên cạnh có vị đại gia này đi theo, chỉ cần hắn không nổi giận, đó đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.Rượu quả nhiên có thể làm tê liệt thần kinh con người, khiến người ta tạm thời quên đi mọi phiền não.

Thế nhưng, sau khi tỉnh rượu, những chuyện cần đối mặt, thì lại chẳng thiếu một cái nào.

Phan Tử lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh, nhưng lúc này cũng không tiện mở lời muốn tự mình rời đi.

May mà Ngô Bất Chính cũng không định cứ thế mà kéo dài.

Vấn đề đến rồi, rốt cuộc cũng phải giải quyết.

Nếu nói Lương Quỳnh không quan trọng bằng Bàn Tử, cậu có thể không sốt ruột, nhưng hiện tại cậu thật sự sốt ruột rồi.

Ngay sáng hôm đó bọn họ liền mua vé chuẩn bị đi tìm Giải Ngữ Hoa.

Trần Heizi vẫn còn trong tay cô ta.

Hiện tại bọn họ thật sự hết cách rồi.

Cũng chỉ có thể cờ bí dí tốt, đi tìm Trần Heizi thử vận may.

Nếu thật sự có thể tìm được nội đan của cương thi ngàn năm, thì nói không chừng có thể giải được tình trạng thi hóa của Bàn Tử.

Xà Chiểu Quỷ Thành thì hoàn toàn không thể quay lại được nữa, đã bị nổ tung rồi.

Cho dù không bị nổ, lẽ nào thật sự muốn để Bàn Tử âm quan?

E rằng Bàn Tử thà tự sát còn hơn là đi chấp nhận sự phán xét không rõ ràng đó.

Chương 1456

Trần Heizi được Giải Ngữ Hoa sắp xếp ở một sân viện tại Hàng Châu.

Thế là mọi người và Phan Tử chia tay, anh ta một mình mua vé xe đi tìm Ngô Tam Tỉnh.

Còn khi Tần Vũ mấy người ngồi xe trở về Hàng Châu thì đã đến tối.

Mặc dù rất lo lắng cho Bàn Tử, nhưng một miếng cơm cũng không thể ăn hết cả một Bàn Tử to béo được.

Thế nên chỉ đành nhẫn nại, về nhà trước, chuẩn bị sáng hôm sau lại đi tìm Trần Heizi.

Để tiện, mấy người không đến nhà Tần Vũ mà trực tiếp đến Ngô Sơn Cư.

Ngô Sơn Cư cách nơi Trần Heizi ở rất gần, lái xe cũng chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Thế nên bọn họ chuẩn bị tối nay ngủ lại Ngô Sơn Cư, sáng sớm mai sẽ xuất phát, cố gắng không lãng phí thời gian.

Bất quá nói thật, Bàn Tử cũng không cảm thấy cơ thể có gì khó chịu.

Thế nên liền khuyên hai người, cũng đừng quá sốt ruột, sự tình vẫn chưa đến lúc đường cùng.

Chơi mấy ngày rồi lại đi tìm Trần Heizi cũng được.

Thế nhưng Ngô Bất Chính không đồng ý, nói chuyện này nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Cho dù là sau khi tìm được địa điểm rồi, trên đường đến đó lại chơi thì sao?

Ba người đến Ngô Sơn Cư, liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thế nhưng bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Ngô Bất Chính chạy ra mở cửa, phát hiện người đến lại là người của đoàn chương trình.

Nói thật, lúc này bọn họ đều không muốn gặp người của đoàn chương trình cho lắm.

Bọn họ vừa đến, đã định là bọn họ cũng sẽ phải tham gia chương trình.

Nhưng tình hình của bọn họ bây giờ, đâu còn tâm tình mà tham gia chương trình chứ.

Ngô Bất Chính thật sự muốn từ chối đối phương, kết quả ai ngờ, đối phương lại nói: “Ba vị, xin hãy nghe chúng tôi nói hết, lần này đến tìm mấy vị, không phải vì chương trình!” “Mà là muốn cùng mấy vị đàm phán hợp tác, thế nào?” Người dẫn đầu đối phương là một trung niên nhân, Ngô Bất Chính từng gặp qua.

Hồi đó khi Ngô Tam Tỉnh làm cố vấn cho đoàn chương trình.

Người này chính là làm việc dưới quyền anh ta.

Hiện tại Ngô Tam Tỉnh hôn mê bất tỉnh, xem ra chuyện liên hệ với mấy người bọn họ liền rơi vào tay người này.

Người này tên Tiểu Lưu, đương nhiên, tên thật chắc chắn không phải.

Chỉ là họ Lưu.

Bất quá người này sống chết không chịu nói tên, chỉ bảo mọi người dùng Tiểu Lưu để gọi hắn.

Mặc dù tuổi hắn còn lớn hơn mọi người.

Ngô Bất Chính cũng lười phí lời với hắn, thậm chí còn không cho hắn vào cửa, hỏi: “Anh có chuyện gì thì nói thẳng đi, chúng tôi đã rất mệt rồi!” Tiểu Lưu thấy vậy, cũng không phí lời, lấy ra một bản hợp đồng.

Thế nhưng Ngô Bất Chính căn bản không có hứng thú xem, chỉ bảo hắn nói thẳng nội dung chính.

Tiểu Lưu thấy vậy cười một tiếng, chỉ đành ngượng ngùng giải thích.

Thì ra, đoàn chương trình vẫn không muốn bỏ cuộc với mấy người bọn họ.

Chủ yếu là mấy số chương trình gần đây ảnh hưởng quá lớn.

Đầu tiên là rốt cuộc bên trong Vẫn Ngọc ở Xà Chiểu Quỷ Thành có gì.

Bọn họ không ghi lại được, bởi vì thiết bị trực tiếp đều bị mất hết rồi.

Thế nên vấn đề này, hiện tại là vấn đề được toàn bộ mạng internet quan tâm nhất.

Bất quá mấy người liên quan, sau khi xuất viện đều không có ý định nhắc đến chuyện này.

Đoàn chương trình thấy vậy có chút không ngồi yên được.

Nhưng bọn họ cũng không thể ép buộc người khác a.

Thêm vào đó, gần đây đã một tuần không livestream.

Điều này đối với bọn họ mà nói là tổn thất cực lớn.

Thương nhân đều là vô lợi bất khởi tảo, chuyện kiếm tiền, hận không thể ngày nào cũng hai mươi tư giờ luân phiên làm việc.

Thế nên mới phái Tiểu Lưu đến tìm.

Ý của đoàn chương trình rất đơn giản.

Ký với bọn họ một bản hợp đồng, khởi động show livestream người thật.

Ý là cho dù không xuống mộ, cũng có thể livestream.

Mà dựa theo nhân khí của ba người bọn họ, thì cơ bản là chỉ cần lên sóng là kiếm tiền.

Chương 1457

Cho nên đoàn chương trình mới sốt ruột như vậy.

Đương nhiên, yêu cầu này bản thân đã thuộc về một phương thức hợp tác mới.

Không có liên quan đến chương trình trước đó.

Thế nên đoàn chương trình cũng đưa ra thù lao hậu hĩnh.

Thanh toán theo thời gian livestream, chỉ cần lên sóng, mỗi phút mỗi giây đều có tiền để nhận.

Hình thức này có thể nói là vô cùng tốt rồi.

Cho dù hiệu quả livestream không mấy lý tưởng, bọn họ cũng có thể nhận được tiền.

Thông qua điều này cũng có thể thấy được, đoàn chương trình lần này thật sự đã hạ huyết bản rồi.

Hơn nữa hình thức này hiển nhiên là nhắm vào Bàn Tử mà đến.

Cách kiếm tiền như thế này, quả thực nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc xuống cổ mộ.

Bàn Tử hầu như không cần suy nghĩ liền cầm lấy hợp đồng đi xem.

Ngô Bất Chính liếc mắt xem thường hắn một cái, sau đó liền muốn từ chối.

Bàn Tử vội vàng ngăn cậu lại, nói nhỏ: “Đừng vội từ chối, Bàn gia hỏi một câu, cậu có ngại xin tiền Tiểu ca không?” Ngô Bất Chính bị hắn hỏi như vậy, nhất thời có chút khó hiểu.

Không hiểu hắn vì sao lại nói vậy.

Sắc mặt Bàn Tử có chút cổ quái nói: “Tôi nói thật với cậu, cả tôi và cậu đều hết tiền rồi!” “Chỉ còn Tiểu ca vẫn là phú nhị đại có chút tiền!” “Xà Chiểu Cổ Thành chả sờ được cái gì cả!” “Cái Ngô Sơn Cư của cậu cũng sắp hoang phế rồi, chúng ta hai đứa đâu còn tiền, đều là đang ăn bám!” “Cậu có ngại xin tiền Tiểu ca, hoặc là xin người nhà không?” “Người như chúng ta tiêu tiền như nước, cậu không tìm cách kiếm tiền, là sẽ bị chết đói đấy!” Một tràng lời của Bàn Tử, khiến Ngô Bất Chính nghẹn họng không nói được lời nào.

Đúng là, từ khi cậu tham gia chương trình đến nay, nhân khí thì cao rồi.

Nhưng căn bản không có thời gian để ý đến Ngô Sơn Cư.

Không bị đóng cửa đã là vạn hạnh rồi.

Đúng như câu nói, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán.

Người sống trong xã hội, không có tiền là tuyệt đối không được.

Xin tiền Tiểu ca, bọn họ cũng không tiện a!

Thấy Ngô Bất Chính do dự, Bàn Tử biết cơ hội đến rồi, vội vàng nói nhỏ: “Hay là đồng ý với hắn đi, dù sao có phát sóng hay không, khi nào phát sóng chúng ta quyết định!” “Không có tiền thì phát sóng một lát, ai lại ghét tiền chứ!” Ngô Bất Chính thật sự không muốn bán mình, nhưng Bàn Tử nói cũng có lý, không thể nào không có tiền mà trừng mắt nhìn nhau được.

Nghĩ vậy cậu liền nói: “Hay là cậu một mình nhận đi, rồi chia thu nhập nuôi sống hai đứa chúng tôi!” “Cậu ở trong mộ thì thông minh lắm, sao ra khỏi cổ mộ lại hóa ngốc vậy!” Bàn Tử nói.

“Tôi một mình phát sóng, hai người các cậu chẳng phải vẫn phải lên hình sao?” “Dù sao cũng là ba người chúng ta, sao không một lúc kiếm ba phần tiền a!” Ngô Bất Chính ngẩn ra, đúng vậy.

Dù sao Bàn Tử phát sóng thì cũng có mấy người bọn họ.

Chi bằng cùng nhau phát sóng, một lúc kiếm tiền của ba người.

Cái đầu của mình hình như ra khỏi cổ mộ là thật sự không được rồi.

Nhân tình thế thái, vẫn là Bàn Tử thạo hơn.

Hơn nữa những lời tiếp theo của Bàn Tử, càng khiến cậu chứng kiến thế nào là khỉ tinh.

Hắn nhìn đối phương nói: “Hợp đồng thì thôi đi, chúng tôi ghét hợp đồng nhất!” “Chúng ta cứ nói miệng thôi, trả tiền trước rồi mới livestream!” “Một tháng thanh toán một lần, tiện lợi biết bao, đúng không!” Người kia hình như cũng không bận tâm, giống như chỉ cần có thể thuyết phục mấy người bọn họ livestream thì đã kiếm được rồi.

Ngay lập tức liền đồng ý.

Sau đó Bàn Tử và bọn họ thương lượng giá cả, rất nhanh liền nhận được thù lao livestream của tháng đầu tiên.

Vừa nhìn con số, lên tới hàng triệu, nhất thời hai người đều bật cười.

Đây chính là hiệu ứng người nổi tiếng a, tùy tiện phát sóng một chút mà kiếm được nhiều tiền như vậy.

Sớm biết thế còn xuống mộ làm gì a, ở nhà livestream ăn cơm còn thơm hơn.

Bất quá bọn họ cũng biết, nhân khí này đều là tích lũy từ việc xuống mộ, không xuống mộ thì bọn họ là ai e rằng cũng chẳng ai nhận ra.

Tiễn Tiểu Lưu đi, Ngô Bất Chính hỏi: “Vì sao không ký hợp đồng a!

Chẳng lẽ hợp đồng bất lợi cho chúng ta?” Bàn Tử gật đầu nói: “Đây chẳng phải là nói nhảm, hợp đồng bọn họ viết làm sao có thể có lợi cho chúng ta được!” “Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, hợp đồng gì đó phiền phức nhất!” “Nếu cậu mà ký, sau này không livestream nữa, biết đâu còn phải đền tiền vi phạm hợp đồng!” “Cho nên an toàn nhất chính là, cầm tiền trước rồi mới làm việc, mọi thứ nói miệng!” “Tương lai không muốn phát sóng nữa, cứ quỵt nợ, dù sao cũng chẳng có chứng cứ!” Ngô Bất Chính nghe vậy liền giơ ngón tay cái, nói về sự tinh ranh thì vẫn phải là Bàn Tử lợi hại.

Có được tiền, trong lòng hai người liền thoải mái hơn không ít.

Buổi tối cơm cũng chưa ăn, Bàn Tử liền chạy đi mua chút đồ ăn về.

Còn Ngô Bất Chính thì đi ra cửa xem hòm thư của mình.

Đã lâu không để ý đến, cũng không biết chất đống bao nhiêu thư từ.

Ngô Sơn Cư kinh doanh tuy không tốt, nhưng bạn bè cậu thì nhiều.

Đặc biệt là một số bạn bè cùng nghề, đều thích dùng phong bì để gửi đồ.

Thế nên cậu vẫn có thói quen kiểm tra hòm thư.

Mở hòm thư ra, quả nhiên chất đống không ít thư.

Chương 1458

Cậu liền ôm tất cả về, chuẩn bị lát nữa vừa ăn vừa xem.

Bàn Tử đi mua chút đồ nhắm rượu, gọi hai người đến ăn.

Ba người dứt khoát ngồi xuống cạnh bàn đá trong sân.

Bàn Tử rót đầy rượu cho hai người, giơ ly nói: “Trời làm chăn, đất làm giường, huynh đệ cùng đi khắp bốn phương!” “Thịt thì cứ ăn, rượu thì cứ uống, đời người khắp chốn đều có bạn!” “Cạn!” Nghe Bàn Tử một phen hào ngôn tráng ngữ, Ngô Bất Chính không khỏi cười nói: “Khó lắm mới được nghe cậu khoe tài văn chương, thật sự hiếm thấy!” Bàn Tử lúc này cũng đang hứng thú, cười nói: “Tục ngữ nói hay lắm, rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, Bàn gia uống rượu không bao giờ ngã!” “Đừng nói phía trước không tri kỷ, gói tiền qua đêm vẫn có thể vui vẻ!” Ngô Bất Chính thấy tên này nói càng lúc càng lạc đề, liền lười để ý đến hắn.

Tự mình sắp xếp thư từ.

Bàn Tử thì có chút say rồi, liên tục uống mấy chai rượu, kẹp một miếng thịt lầm bầm nói: “Nhớ năm xưa, lên núi xuống nông thôn, núi rừng mênh mông rèn hồng tâm!” “Bàn gia tôi là con ốc vít của chủ nghĩa xã hội, chỗ nào cần là tôi vặn vào!” “Nhưng đến một miếng thịt cũng không ăn nổi, vì để ăn một bữa thịt lừa, hai anh em tôi đã trèo đèo lội suối, mới làm con lừa mệt chết!” “Vì để đổi lấy hai cân kẹo trái cây, chúng tôi đã đấu gấu đen, đi đêm!” “Thời gian thấm thoát, thịt lừa đổi thịt heo, canh loãng đổi lẩu, ngay cả kẹo trái cây cũng đổi thành kẹo cao su rồi!” “Nhưng mà huynh đệ của tôi rốt cuộc đang ở đâu a?” Nói đến chỗ đau lòng, Bàn Tử liền uống một ngụm lớn rượu.

Dường như không muốn nhắc đến những chuyện đau buồn trong quá khứ đó.

Ngô Bất Chính sắp xếp được một nửa, hỏi: “Bàn Tử, cậu luôn nói cậu có một huynh đệ bị mất tích!” “Lẽ nào nhiều năm như vậy đều không có tin tức sao?” Bàn Tử lắc đầu: “Nếu có, huynh đệ tôi đâu đến nỗi đau lòng như vậy?” “Bàn gia tôi đời này, ngay cả tình yêu cũng chưa từng đau lòng đến thế, đó là bạn nối khố của tôi mà!” “Cứ thế mà mất!” “Thiên Chân, cậu có thể hiểu được nỗi đau huynh đệ nói mất là mất không?” “Cậu có biết vì sao Bàn gia không muốn cậu đi mạo hiểm không?” “Nỗi đau đứt tay xé lòng a!” “Cho dù có chết đói chết khát, cũng không muốn nhìn thấy các cậu đi mạo hiểm a!” “Cấm Bà là cái gì, cho dù để Bàn gia tôi biến thành Cấm Bà!

Đó cũng là một chữ, bảo vệ các cậu!” “Tôi nói thẳng luôn, ngày đó Bàn gia tôi mà biến thành Cấm Bà!

Ai, các cậu cứ trói tôi lại!” “Rồi thiêu một cái mộ địa!” “Ném tôi vào đó!” “Đợi khi cậu và Tiểu ca trăm tuổi, các cậu cứ an táng vào đó!” “Bàn gia tôi cho dù có biến thành Cấm Bà, cũng phải bảo vệ quan tài của các cậu, tránh bị những tên Mạc Kim tặc kia trộm mất!” Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử nói chuyện càng lúc càng lạc đề, liền không tiếp lời.

Chỉ là những lời này nghe thật ấm lòng a!

Nhưng lại không có chút logic nào.

Cậu ta mẹ nó trước tiên biến thành Cấm Bà, chúng ta còn làm sao an táng a!

Mở phần mộ ra chẳng phải đều bị cậu ta vồ lấy ăn hết rồi sao.

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính cũng cười.

Bỗng nhiên cậu nhìn thấy trong phong bì lại có một phong là do đoàn chương trình gửi đến, vẫn là chuyện mấy ngày trước.

Cậu hỏi: “Đoàn chương trình sao lại gửi thư cho tôi, các cậu có nhận được chưa?” Bàn Tử lắc đầu: “Tôi đã bao lâu không về rồi, hơn nữa, có lẽ là vì để đàm phán hợp tác, cậu không hồi âm nên bọn họ mới tìm đến!” Nói rồi Bàn Tử liền tiếp tục uống rượu.

Tần Vũ thủy chung không nói lời nào, chỉ lặng lẽ uống rượu.

Ngô Bất Chính mở phong bì ra, phát hiện bên trong không có hợp đồng.

Cũng không nói gì chuyện hợp tác, mà lại là một tờ giấy đỏ.

Lấy ra xem, cậu mới phát hiện, tờ giấy đỏ này lại chính là thiệp mời mà Dương giáo sư ngày trước đã đưa cho cậu.

Ngày trước bọn họ vội vã lên đường đi Xà Chiểu Quỷ Thành.

Hôn lễ của con gái Dương giáo sư liền không kịp dự.

Thiệp mời này liền bị cậu bỏ vào túi quần, mang theo cùng đi Xà Chiểu Quỷ Thành.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là người ta vợ chồng son đã động phòng đến mấy lần rồi, bọn họ mới quay về.

Bất quá nói đến Dương giáo sư, quả thực là có lỗi với người ta.

Mấy ngày gần đây nếu có thời gian rảnh, tốt nhất nên đi thăm một chuyến.

Cũng coi như là đến tận nhà xin lỗi.

Đời người có được mấy lần hôn lễ, người ta đã ba lần mời, đều không đi.

Thật sự là không nói nổi.

Ngô Bất Chính nghĩ, hay là sáng mai đi?

Chuyện như thế này nên sớm không nên muộn a, cậu trì hoãn một ngày là tỏ ra không thành ý.

Còn về chuyện của Trần Heizi thì không vội.

Dù sao hắn cũng không chạy được, sớm muộn gì đi cũng được.

Ngô Bất Chính nghĩ vậy liền chuẩn bị xử lý thiệp mời một chút, trên đó đầy bùn đất.

Vốn dĩ thứ này đã theo quần áo bị đoàn chương trình thu hồi.

Không ngờ đoàn chương trình lại khá tốt, lại gửi trả lại cho mình.

Quần áo của bọn họ, sau khi ra ngoài đều được đổi mới, quần áo cũ sẽ bị đoàn chương trình thu hồi, coi như là chứng kiến cuộc mạo hiểm của bọn họ.

Không ngờ đoàn chương trình lại tìm thấy thiệp mời gửi trả lại cho cậu.

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính liền muốn đi lấy thiệp mời, vừa sờ thì phát hiện, thiệp mời không thấy đâu.

Cậu quay đầu nhìn, phát hiện Bàn Tử đang uống rượu say khướt, cầm thiệp mời coi như đối tượng mà trút bầu tâm sự rằng mình cô đơn lắm, rất muốn có vợ vân vân.

Ngô Bất Chính gọi hắn đưa thiệp mời cho mình.

Bàn Tử ngẩn ra, nói đây lại là thiệp mời sao?

Vậy tôi phải xem xem, là tên chó đẻ nào, có thể cưới được con gái nhà giáo sư.

Điều này cũng quá ghê gớm rồi.

Thế nhưng vừa nhìn, Bàn Tử liền lẩm bẩm: “Tân lang Hồ Bát Nhất tiên sinh, tân nương cô Dương gì đó!” “Vợ bé này sao lại còn dùng bính âm làm tên!” “Ngoài ra, Hồ Bát Nhất!

Chương 1459

Bàn gia tôi cũng có một huynh đệ tên là Hồ Bát Nhất a!" "Hồ Bát Nhất này là hàng giả đúng không, Hồ Bát Nhất chi nhánh người Mỹ?" Say rượu của Bàn Tử hiển nhiên đã đến cực hạn rồi.

Vừa nói lẩm bẩm liền ngủ thiếp đi.

Ngô Bất Chính lại cảm thấy có vấn đề, nhưng lay nửa ngày, tên này đều không tỉnh.

Ngủ say như chết, miệng còn không ngừng lẩm bầm: "Hồ Bát Nhất đồ cháu trai nhà ngươi, dám cùng Bàn gia ta thích một nữ nhân!" "Xem Bàn gia ta không một cái mông ngồi chết ngươi!" "Ai ai Tiểu Thúy, cô chạy cái gì a!" "Bàn gia ta thật... thật... thật đáng yêu a!" Ngô Bất Chính thấy vậy đành biết, tối nay không thể gọi hắn dậy được rồi.

Dứt khoát liền gọi Doanh Thương đến, ném tên Tử Bàn Tử kia lên giường nghỉ ngơi.

Còn Ngô Bất Chính thì nói với Tần Vũ một chút về dự định của mình.

Sáng mai chuẩn bị đi thăm Dương giáo sư trước, dù sao thì bọn họ đã thất hứa trước.

Tần Vũ gật đầu biểu thị mọi việc cậu quyết định.

Ngay sau đó hai người cũng cùng nhau về nghỉ ngơi.

Chỉ có Doanh Thương thì không cần ngủ, một mình ngồi trong sân.

Cứ như một khúc gỗ vậy.

Hai ngày nay bọn họ cũng không phải là không nghĩ cách moi móc lời từ miệng Doanh Thương.

Cho dù là dùng chữ viết ra thì sao?

Nhưng tên này, một không nói lời nào, hai không viết chữ.

Dường như căn bản không biết nói chuyện và viết chữ vậy.

Về điểm này, Ngô Bất Chính cũng từng phân tích tình huống.

Nói có thể là bởi vì những thứ này hắn đều đã mất đi rồi.

Ở đây cậu từng đưa ra một sự so sánh.

Dùng xác sống, Cấm Bà, và Tây Vương Mẫu, ba loại tình huống này để so sánh.

Tây Vương Mẫu có thể nói chuyện, điểm này không cần nghi ngờ, hơn nữa bà ta còn có thể bảo lưu ý thức của mình.

Trông có vẻ giống với tình huống, nhục thân đã chết, linh hồn bảo lưu.

Nhưng linh hồn của bà ta hiển nhiên không thể rời khỏi nhục thể quá xa, thậm chí có thể còn chịu ảnh hưởng của tình huống đặc biệt bên trong Vẫn Ngọc.

Cụ thể có phải như vậy hay không cũng khó phán đoán, dù sao không có luận chứng nghiêm cẩn.

Nhưng việc có thể nói chuyện là thiên chân vạn xác.

Còn Cấm Bà hình như cũng có thể nói chuyện.

Nhưng năng lực ý thức không mạnh, không đối đáp được với người, giống như một loại bản năng hơn.

Nên là liên quan đến việc nhục thân thi hóa, mà ý chí còn không thể tiếp nhận, thậm chí trở nên mông lung.

Cụ thể cũng khó hình dung, dù sao khẳng định là biến thành quái vật rồi.

Còn tình huống của Doanh Thương thì càng phức tạp hơn.

Hắn trong cơ thể cũng có máu nhưng tiếc là màu đen.

Toàn thân trên dưới có tử khí, hiển nhiên nhục thân là tuyệt đối đã chết rồi.

Còn thần trí của hắn cũng là một bí ẩn.

Cậu nói trước khi gặp Tần Vũ hắn là một quái vật cũng được.

Nhưng sau khi gặp Tần Vũ, tính tình của hắn lại như biến thành một người khác.

Điều này khiến người ta có chút không thể lý giải được.

Tây Vương Mẫu nói hắn là một xác sống.

Xác sống đúng như tên gọi chính là người chết đang sống.

Nhưng đâu có thật sự tồn tại người chết đang sống.

Nếu thật sự là người chết, Tần Vũ lẽ ra phải trực tiếp ra tay mới đúng.

Cho nên tình huống của hắn cũng rất phức tạp.

Bất quá Ngô Bất Chính càng tin vào giả thuyết của mình.

Cậu nói tình huống của Doanh Thương rất giống một loại đình chỉ ở thời điểm cận kề cái chết.

Hắn giới hạn giữa cái chết và sự sống, ở khoảnh khắc đó.

Đã mất đi năng lực biểu đạt ngôn ngữ, nhưng hắn có thể ghi nhớ những chuyện sẽ xảy ra sau này.

Chương 1460

Điểm này từ tình huống của hắn mà xem rất giống.

Nhục thân đã chết rồi, linh hồn cũng chết một nửa, nhưng lại cố tình không chết hẳn.

Cậu nói trừ giải thích này, còn có thể giải thích như thế nào nữa chứ?

Những suy đoán không có căn cứ này cuối cùng cũng chỉ là suy đoán.

Cho nên cụ thể ra sao cũng không ai biết.

Nhưng Doanh Thương thủy chung đi theo bọn họ, thời gian tiếp xúc lâu rồi, có thể sẽ từ từ động sát bí mật trên người hắn.

Vì thế, Ngô Bất Chính không ít lần đi lật xem những sách về Tần Vũ triều Tần.

Từ nội dung nhìn thấy trên quan tài ngọc ngày trước mà xem.

Doanh Thương rất có thể là con thứ của triều Tần, nhưng là con thứ của ai, lại rốt cuộc có phải là triều Tần trong lịch sử hay không, đều không xác định.

Dù sao niên đại khi đó kéo dài quá xa rồi.

Cho nên cũng chỉ có thể từ từ đi tìm manh mối.

Chuyện của Doanh Thương không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được.

Cho nên bọn họ cũng không vội.

Chỉ cần tên này đừng gây ra chuyện gì, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian.

Việc cấp bách trước mắt vẫn phải là nhanh chóng tìm được Trần Heizi giải quyết vấn đề Thi Miết Hoàn trên người Bàn Tử.

Hơn nữa Ngô Bất Chính cũng không phải là chưa từng nghĩ đến.

Bàn Tử đều đã xuất hiện hương Cấm Bà, vậy trên người Tần Vũ chẳng phải cũng sắp rồi sao?

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng cậu lại rất khó chịu.

Chuyện càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng loạn.

Nhân tình thế thái, nguy hiểm cận kề, bí mật vô tận, đủ thứ chuyện đều như vây quanh bọn họ, khiến bọn họ không thể thoát thân.

Cả một đêm Ngô Bất Chính đều nằm mơ ác mộng.

Mãi đến sáng sớm Bàn Tử tìm đến, cậu mới bị giật mình tỉnh giấc.

Bàn Tử hình như rất vội, vào trong phòng liền không ngừng lục lọi tìm đồ.

Miệng còn hỏi: “Thiên Chân, tối qua cậu có cho tôi xem một thiệp mời đúng không!

Chính là phong thiệp Dương giáo sư đưa cho cậu ấy!” “Đúng vậy!

Cậu chẳng phải đã xem rồi sao?” Ngô Bất Chính không hiểu.

Đã lỡ hôn lễ rồi, sao còn muốn xem thiệp mời a.

Bàn Tử hình như muốn xác định điều gì đó, không muốn nói nhiều, chỉ bảo Ngô Bất Chính giúp tìm.

Ngô Bất Chính lấy ra từ dưới gối, tối qua cậu dọn dẹp thiệp mời, liền tiện tay để dưới gối.

Bàn Tử cầm lấy thiệp mời vội vàng nhìn chằm chằm.

Càng nhìn hắn bỗng nhiên toàn thân đều run rẩy, mắt không tự giác mà đỏ lên.

Ngô Bất Chính thấy vậy giật mình, vội nói: “Sao vậy?

Tình trạng thi hóa của cậu sẽ không nhanh đến thế chứ!” Bàn Tử đã kích động đến không biết nên nói gì cho phải.

Hắn vội vàng ném quần áo cho Ngô Bất Chính, đồng thời gọi cậu nhanh chóng đứng dậy, đi tìm Dương giáo sư.

Dưới sự thúc giục không kịp chờ đợi của Bàn Tử, bốn người chỉ trong mười phút đã gọi hai chiếc taxi trực chỉ viện nghiên cứu của Dương giáo sư.

Trên đường đi hắn mới kích động kể toàn bộ sự việc.

Thì ra, người huynh đệ mà hắn luôn niệm niệm không quên và bị mất tích, chính là tên Hồ Bát Nhất.

Còn chú rể của con gái Dương giáo sư lại trùng tên.

Chuyện thiên hạ rất khó nói, người trùng tên trùng họ cũng không ít.

Ngô Bất Chính liền khuyên: “Bàn Tử, cậu vẫn phải giữ bình tĩnh!” “Thiên hạ người trùng tên trùng họ nhiều lắm, chúng ta cứ lấy cái tên phổ biến nhất ‘Trương Húc’ này, riêng tiểu học của tôi hồi đó đã có bảy người!” “Sau này cấp ba còn gặp ba người, đại học lại càng gặp bốn người!” “Cho nên một cái tên không thể nói lên điều gì!” “Cậu phải giữ lý trí, đừng kỳ vọng quá cao, nếu không, kỳ vọng càng lớn thất vọng càng lớn!” “Tình huống hiện tại của cậu, không thích hợp đại hỉ đại bi, như vậy không tốt cho sức khỏe!” Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng vẫn không thể kìm nén sự kích động trong lòng nói: “Tôi biết tôi biết, nhưng cậu có biết huynh đệ tôi đã mất tích bao nhiêu năm rồi không!” “Nếu thật sự là hắn, tôi thật sự lập tức chết cũng đáng!” “Bất quá cậu nói cũng đúng, tôi nên bình tĩnh, huynh đệ tôi là người Việt Nam, không phải người Mỹ!” “Cho nên hy vọng có thể sẽ thất vọng, nhưng nếu thật sự là hắn, tôi lại không hiểu, hắn làm sao lại chạy đến nước Mỹ?” “Trời cao hoàng đế xa, e rằng mạng cũng không còn mất rồi!” “Tôi chỉ là không hiểu!” Xe rất nhanh liền đến viện nghiên cứu.

Bọn họ may mắn, Dương giáo sư đang làm việc ở viện nghiên cứu.

Nghe nói bọn họ đến, vội vàng ra tiếp đón.

Thế nhưng, còn không đợi Bàn Tử hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Vừa vào văn phòng của Dương giáo sư, ánh mắt Bàn Tử liền bị một tấm ảnh cưới trên bàn hấp dẫn.

Hắn nhìn thấy toàn thân đều run rẩy, kích động nói: “Lão... lão...

Chương 1461

Hồ Bát Nhất đồ cháu trai nhà ngươi, Bàn gia ta tìm ngươi khổ sở biết bao!” “Ngươi chết tiệt... lại đang tán gái Tây!” Nói rồi Bàn Tử liền khóc.

Ngô Bất Chính muốn tiến lên an ủi, Tần Vũ ngăn cậu lại.

Anh cũng nhận ra, hai người này quả thực giống hệt Hồ Bát Nhất và Dương Nhất Mạt (American Yang) trong kiếp trước.

Xem ra Bàn Tử không lầm, người con gái của Dương giáo sư kết hôn chính là Hồ Bát Nhất!

Bàn Tử kích động đến không biết nên mở miệng thế nào.

Dương giáo sư cũng vẻ mặt ngơ ngác nhìn mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Bất Chính vội nói: “Dương giáo sư, sự tình có chút phức tạp, không biết con gái và con rể của ngài, có ở Hàng Châu không?” Dương giáo sư nghe thấy rất khó hiểu, liền hỏi: “Các cậu là đến tìm bọn họ sao?

Vậy thì không đúng dịp rồi, bọn họ đã đi hưởng tuần trăng mật rồi, đã đi được một tuần rồi!” “Vậy ngài có biết bọn họ đi đâu không?

Hoặc có thể cho chúng tôi số điện thoại của bọn họ không?” “Thật sự mà nói, chúng tôi thật sự rất xin lỗi, hôm nay đến chính là để xin lỗi trực tiếp!” “Bạn tôi đây nhìn thấy con rể của ngài...” Ngô Bất Chính vội vàng nói sơ qua tình hình.

Dương giáo sư nghe nói Bàn Tử và Hồ Bát Nhất có thể là bạn nối khố thất lạc nhiều năm, cũng rất kích động.

Nói điện thoại thì có thể cho các cậu, nhưng có thể không liên lạc

được.

Con gái bà thích mạo hiểm, cho nên nơi bọn họ đến, có thể đều không có tín hiệu.

Chính mình cũng thường xuyên không liên lạc được, lần gần nhất là sáng hôm qua cô ấy gửi tin nhắn cho mình nói.

Bọn họ muốn một đường lên phía bắc để xem đại thảo nguyên rộng lớn.

Cụ thể thế nào, các cậu phải tự mình liên hệ.

Còn về việc con rể này bọn họ quen nhau thế nào.

Chuyện này thì nói ra dài dòng lắm.

Bàn Tử vừa gọi điện cho con gái Dương giáo sư, vừa nghe Dương giáo sư nói sơ qua.

Điện thoại thủy chung không gọi được, nhưng đầu đuôi câu chuyện thì đại khái đã hiểu rõ.

Thì ra, năm đó con gái của giáo sư Trần, tức là Dương Nhất Mạt (American Yang).

Từng theo đội quân làm phóng viên chiến trường.

Sau này khi chiến tranh kết thúc, cô ấy vì chuyện phỏng vấn mà tách khỏi đội quân.

Đợi khi cô ấy hoàn thành công việc, đội quân đã rút lui rồi.

Thế là cô ấy chỉ có thể tự mình tìm đường về nước.

Cũng chính vào lúc này, cô ấy đã gặp Hồ Bát Nhất.

Bất quá nghe nói lúc đó hắn cả người tinh thần trạng thái cực độ không tốt.

Mơ mơ màng màng, dường như tinh thần đã chịu kích thích rất

lớn.

Dương Nhất Mạt tuy sinh ra ở Mỹ.

Nhưng trong xương cốt vẫn là người Việt Nam.

Thấy hắn là đồng bào, có thể là đến đây đánh trận, thế là liền vì lòng tốt mà đưa hắn rời đi.

Vốn dĩ chuẩn bị đưa về Mỹ chữa khỏi bệnh rồi sẽ đưa hắn về nước.

Nhưng ai ngờ, hắn cả người triệt để mất trí nhớ, tinh thần cũng trở nên rất mẫn cảm.

Cứ như vậy vẫn luôn sống ở Mỹ.

Trải qua điều trị tình hình tổng cộng cũng có chút chuyển biến tốt đẹp, cũng nhớ lại được một số chuyện.

Hắn quả thật đã nói mình có một người huynh đệ nối khố, bất quá không nhớ được tên.

Chỉ biết hắn rất mập.

Hơn nữa hắn nhiều năm như vậy đã tìm kiếm mấy lần, bất quá đều không có tin tức gì.

Chủ yếu là những thứ còn nhớ được thật sự quá ít.

Trong biển người mênh mông muốn tìm được một người mà hầu như đã không nhớ được bao nhiêu thông tin, quả thực là quá khó rồi.

Sau lời tự thuật của Dương giáo sư, mọi người cũng cơ bản có thể khẳng định.

Con rể này của Dương giáo sư, rất có thể chính là huynh đệ thất lạc của Bàn Tử.

Mà chuyện này cũng thật sự là không trùng hợp không thành truyện.

Thử nghĩ nếu ngày trước bọn họ trước khi xuất phát đi Xà Chiểu Quỷ Thành, Bàn Tử cũng đi tiếp đón Dương giáo sư.

Có lẽ khi đó đã có thể gặp được con rể của Dương giáo sư.

Lại hà cớ gì phải lòng vòng một vòng lớn như vậy, mới biết người mình muốn tìm, hóa ra lại ở gần ngay bên cạnh mình chứ?

Chương 1462

Dương giáo sư đối với chuyện của Bàn Tử cũng cảm khái vạn phần.

Biểu thị thật sự cũng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Bất quá đã có thể khẳng định rồi, vậy cũng coi như là một chuyện tốt, chi bằng nhanh chóng liên hệ một chút, tốt nhất có thể gặp mặt nói chuyện.

Bàn Tử sớm đã không kìm nén được sự kích động trong lòng rồi.

Chỉ đáng tiếc, điện thoại căn bản không gọi được.

Bất quá hắn cũng có cách của mình.

Thế là mọi người và Dương giáo sư nhàn rỗi nói chuyện một lát, liền đứng dậy cáo từ.

Mặc dù đã bỏ lỡ hôn lễ của con gái Dương giáo sư.

Nhưng nếu có thể cùng Hồ Bát Nhất nhận lại nhau, đó còn là niềm vui lớn hơn.

Chuyện nhỏ này, nâng ly cụng một cái cũng trôi qua rồi.

Bốn người rời khỏi viện nghiên cứu.

Bàn Tử ngay lập tức gọi điện cho Đại Kim Nha.

Đoàn chương trình tuy cũng lợi hại, nhưng nói cho cùng đó là cơ quan chính quy.

Muốn có được manh mối của Hồ Bát Nhất và bọn họ, tìm Đại Kim Nha sẽ nhanh hơn nhiều so với tìm đoàn chương trình.

Bàn Tử gọi một cuộc điện thoại đi, sau đó đưa cho ít tiền.

Quả nhiên không đến mười phút, Đại Kim Nha liền gửi tới một tấm bản đồ.

Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy, tấm bản đồ này là một bản đồ quỹ tích.

Ghi lại, hành trình quỹ tích của bọn họ mấy ngày gần đây.

Loại chuyện này không dễ làm, xem ra Đại Kim Nha cũng có chút môn lộ.

Ba người nhìn xem, phát hiện bọn họ quả thật đã đi hưởng tuần trăng mật rồi.

Nơi đến là từ phương nam một đường đi lên phía bắc, rất nhiều danh thắng cổ tích đều đã đi qua.

Đây không phải là du lịch thì còn làm gì chứ.

Mà căn cứ theo lộ trình của bọn họ, lẽ ra là chiều hôm qua, đã đến Tạng địa.

Tạng địa ở đây không phải chỉ nơi Cung điện Potala ở Tây Tạng, mà là khu vực biên giới thảo nguyên.

Nơi đó thuộc khu vực du mục.

Trước đây là nơi cư dân du mục sinh sống.

Bất quá theo sự nâng cao mức sống mấy năm gần đây.

Rất nhiều cư dân du mục đều bắt đầu định cư xuống.

Hơn nữa thảo nguyên cũng đã thực hiện chế độ khoán giao, không cần phải chạy xa xôi đi chăn thả nữa.

Bàn Tử nhìn thấy phương hướng này ngay lập tức kích động nói: “Tôi biết bọn họ muốn đi đâu rồi, Thiên Chân mau đặt vé máy bay chúng ta lập tức qua đó!” Hồ Bát Nhất và bọn họ lẽ ra là đi tàu hỏa, có thể là để thưởng ngoạn phong cảnh dọc đường.

Mà đi máy bay hiển nhiên sẽ nhanh hơn không ít, nhanh nhất rạng sáng là có thể đến nơi.

Ngô Bất Chính nghe vậy có chút do dự, nói: “Bàn Tử, tôi hiểu cậu muốn nhanh chóng tìm được bọn họ!” “Nhưng cậu cũng phải hiểu rõ tình hình của mình!” “Cậu bây giờ khác với trước đây, cậu còn có mùi hương Cấm Bà rồi, tôi thấy cậu nên cân nhắc một chút, có phải nên đi tìm Trần Heizi trước thích hợp hơn không!” “Dù sao thì tính mạng của mình mới là quan trọng nhất!” Ngô Bất Chính nói rất thẳng thắn.

Thế nhưng Bàn Tử lại nhìn thấu hơn cậu, cười nói: “Thiên Chân, kiến hôi còn tham sống, Bàn gia tôi chưa thật sự sống đủ đâu!” “Nhưng cậu nghĩ xem, Lương Quỳnh suốt chặng đường này, cuối cùng cô ấy thế nào đều không có một kết luận nào!” “Cậu nói Bàn gia tôi cho dù có đi tìm Trần Heizi, có nhất định tìm được cương thi ngàn năm không?” “Lùi một bước mà nói, cho dù thật sự tìm được, cậu có thể xác định trong cơ thể cương thi ngàn năm có nội đan không?” “Lùi thêm một bước, cho dù trong cơ thể cương thi ngàn năm thật sự có nội đan!” “Cậu có thể khẳng định thứ đó thật sự có thể khắc chế Thi Miết Hoàn không?” “Hơn nữa, Tiểu ca cũng ăn Thi Miết Hoàn rồi, cho dù nội đan cương thi có tác dụng, một viên cũng không đủ chia a!” Bàn Tử nói đến đây, hạ quyết tâm nói: “Tôi nói một câu không chịu trách nhiệm!” “Tiểu ca còn chưa nghiêm trọng bằng tôi, cho nên cậu ấy không sốt ruột!” “Nhưng tôi sốt ruột a, nếu lãng phí rất nhiều thời gian cuối cùng lại tay trắng!” “Thi Miết Hoàn chưa giải quyết, huynh đệ cũng chưa tìm được, thì tôi mới là thật sự hối hận!” “Thiên Chân, cậu cứ nghe tôi một lần này đi, chúng ta đi đại thảo nguyên trước, chỉ cần có thể tìm được huynh đệ tôi, đừng nói đi tìm Trần Heizi nữa!” “Cậu dù không cho tôi đi spa, tôi cũng không ý kiến!” Bàn Tử nói rất gấp gáp, thậm chí còn mang theo chút van nài, sợ Ngô Bất Chính ngăn cản hắn.

Điều này thật sự khiến trái tim Ngô Bất Chính cũng mềm nhũn.

Đúng là, giao thông hiện tại tiện lợi biết bao.

Cho dù là đi đại thảo nguyên tìm người, cũng sẽ không trì hoãn quá lâu.

Đợi trở về rồi nhanh chóng đi tìm Trần Heizi cũng được thôi.

Chuyện này có thể là nút thắt trong lòng Bàn Tử.

Không mở ra thì trong lòng hắn thủy chung vẫn canh cánh, thời gian lâu rồi sẽ thành bệnh tâm lý.

Đến lúc đó càng phiền phức.

Đúng như câu nói, tâm bệnh còn cần tâm dược trị, cho nên có một số chuyện là thật sự không thể tránh khỏi.

Thấy Ngô Bất Chính gật đầu, Bàn Tử cuối cùng cũng vui vẻ nhảy tót đi xa.

Nói làm là làm, mọi người cũng không phí lời, ngay trong ngày liền đặt vé máy bay đi thảo nguyên.

Dự kiến rạng sáng hai giờ là có thể đến nơi!

Bất quá nơi sân bay tọa lạc là khu vực thành phố, cho nên đến nơi, có thể vẫn phải phiền Đại Kim Nha cung cấp lộ trình tiếp theo.

Ngô Bất Chính tuy từ nhỏ sống ở Tây Tạng, nhưng thực ra hiểu biết về nơi này cũng không nhiều, đặc biệt là những chuyện ở gần khu vực du mục.

Chương 1463

Cậu ấy vẫn luôn ở gần Cung điện Potala, theo học một vị đại sư Tây Tạng.

Hồi nhỏ, vì dân du mục thường xuyên di chuyển, nên cậu cũng chưa từng thấy những điều đó, thậm chí còn chưa từng đi qua các thành phố hạng hai, hạng ba.

Để rút ngắn khoảng cách, vé máy bay cuối cùng được Đại Kim Nha giúp đặt.

Tên này chỉ cần có tiền là làm được mọi thứ.

Vé được đặt một tiếng sau đó.

Mọi người thấy thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, cũng không nói nhiều lời thừa thãi.

Không về nhà, họ lập tức đến thẳng sân bay.

Một tiếng sau, mọi người đã lên máy bay.

Theo lịch trình, đêm nay hai giờ sáng họ sẽ đến nơi.

Đến nơi rồi, còn phải nghĩ cách đi đến khu vực chăn thả.

Ban ngày thì dễ nói, có xe buýt lớn đi thẳng.

Nhưng buổi tối thì khó rồi.

Chỉ có thể thử vận may, nếu tìm được ba chiếc xe máy (xe ôm) thì cũng được.

Lý do phải dùng ba chiếc là vì không còn cách nào khác.

Bàn Tử vốn đã mập, Doanh Thương còn vạm vỡ hơn cả hắn.

Hai người họ mà ngồi chung một chiếc xe máy, e rằng tài xế còn không muốn kéo.

Tốn xe quá.

Vì vậy ít nhất cũng phải ba chiếc.

Trên máy bay không được bật điện thoại, nên trước khi lên máy bay, Bàn Tử đã nhờ Đại Kim Nha gửi lộ trình mới nhất.

Tốt nhất là sắp xếp sẵn một con đường.

Như vậy, khi đến nơi, họ sẽ không phải lãng phí thời gian, tiếp tục lên đường.

Máy bay nhanh chóng cất cánh.

Tần Vũ và Doanh Thương đều không thích nói chuyện.

Vì vậy, Ngô Bất Chính cũng ngồi vào chỗ chuẩn bị ngủ.

Tuy nhiên, máy bay vừa mới ổn định không lâu.

Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng cười ngốc nghếch của một người.

Ngô Bất Chính thấy lạ, bên cạnh không phải Bàn Tử sao?

Sao hắn lại cười một mình ngốc nghếch thế?

Chẳng lẽ hắn béo quá, tốc độ xác hóa cũng nhanh hơn?

Thế thì gay to rồi, đây là trên máy bay.

Nếu hắn biến thành Cấm bà, thì đúng là thành thảm họa hàng không mất.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính vội mở mắt ra nhìn.

Vừa nhìn, cậu lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra Bàn Tử đang nhìn chằm chằm vào ví tiền của mình mà ngẩn người, trông như trúng vài triệu vậy.

“Tôi nói, không đến nỗi chứ, chỉ nhận một phi vụ livestream thôi, anh có thể vui đến mức này à?” “Chúng ta còn chưa livestream mà!” Bàn Tử xua tay nói.

“Không phải livestream, anh xem cô ấy có xinh không!” Bàn Tử vừa nói vừa đưa ví tiền qua, Ngô Bất Chính lúc này mới nhìn thấy.

Trong ví của Bàn Tử lại kẹp một tấm ảnh.

Tấm ảnh đã có chút niên đại, vẫn là ảnh đen trắng.

Nhưng được bảo quản rất tốt, cô gái trong ảnh lại càng ăn mặc rất xinh đẹp.

Tuy không có quá nhiều đồ trang sức, nhưng lại có vẻ đẹp tươi mới đặc trưng của thời đại đó.

“Đây là ai vậy?

Bạn gái đầu à?” Ngô Bất Chính hỏi.

Cô gái này khoác chéo túi, thắt hai bím tóc đuôi ngựa, là kiểu ăn mặc điển hình của nữ thanh niên tri thức.

Chắc là đã quen biết Bàn Tử hồi đó lên núi xuống nông thôn.

Bàn Tử cười lắc đầu.

“Không phải, nếu đúng là bạn gái đầu thì tốt rồi!” “Không chừng bây giờ con cái đã học đại học rồi!” “Cô ấy tên Đinh Tư Điềm, là đồng chí cách mạng của tôi!” “Hồi đó tôi và lão Hồ đều thích cô ấy, không ít lần tìm cô ấy chơi!” “Tiếc quá, sau này cô ấy mất tích!” “Chuyện này vẫn luôn là một nút thắt trong lòng chúng tôi!” “Lộ trình mà Đại Kim Nha cung cấp khiến tôi bỗng nhiên nhớ đến cô ấy!” “Có lẽ lão Hồ cũng giống tôi, đã qua bao nhiêu năm rồi, vẫn không thể nào quên được những chuyện này!” “Dù cô ấy có mất trí nhớ đi nữa, trong lòng có lẽ vẫn mơ hồ cảm thấy ở đây có người rất quan trọng!” Bàn

Tử nói những lời này đầy vẻ cảm thương, khiến Ngô Bất Chính cũng không khỏi nhìn hắn với ánh mắt khác.

Chương 1464

Đúng vậy, ai mà chẳng có những kỷ niệm buồn đã qua?

Người ta nói, tất cả những kẻ tồi tệ bạn từng gặp đều là bậc thang để bạn đạt được hạnh phúc trong tương lai.

Còn tất cả những chuyện buồn bạn từng trải qua đều là nền tảng cho sự trưởng thành của bạn.

Có lẽ Bàn Tử bây giờ lại hỗn xược, làm việc lề mề như vậy, chính là vì những chuyện cũ đó ghép lại chăng?

Ai mà nói trước được.

Tuy nhiên, một người mà ngay cả một ma vương hỗn thế như hắn cũng thích, nghĩ rằng cô gái này thật sự rất tốt.

Tiếc là lại mất tích.

Sắp đi Tây Tạng, không khỏi khiến Bàn Tử cảnh vật gợi tình.

Ngô Bất Chính vỗ vai hắn, ý bảo hắn đừng nghĩ nhiều.

Ít nhất vẫn còn những ký ức đẹp là đủ rồi.

Máy bay nhanh chóng bị màn đêm nuốt chửng.

Hai giờ sáng, mọi người cuối cùng cũng đến được khu vực thành phố không mấy nổi tiếng này.

Xuống máy bay, vận may không tệ, gặp được không ít xe máy (xe ôm).

Với yêu cầu tăng giá của tài xế, họ thuê ba chiếc xe máy và xuất phát.

Chủ yếu là Bàn Tử và Doanh Thương quá to khỏe.

Không tăng giá thì chẳng ai chịu chở.

Thể hình này, không trả tiền cho hai người, chở một chuyến còn lỗ tiền xăng.

Theo lộ trình Đại Kim Nha đã cho.

Họ sẽ phải đi đến một cộng đồng tên là Bách Gia Thôn trước.

Đây là một cộng đồng gần biên giới du mục nhất.

Đường đi không gần, ít nhất cũng phải một tiếng.

Buổi tối chỉ có xe máy mới chịu chạy.

Dù sao thì họ trả tiền cả đi lẫn về, tài xế xe máy cũng sẵn lòng làm công việc này.

Nếu không thì chỉ có thể đợi đến ban ngày đi xe buýt lớn.

Chỉ là hiển nhiên Bàn Tử có vẻ không thể chờ đợi thêm nữa.

Trên đường, hắn nói chuyện với tài xế xe máy, hỏi ông ta có biết một người địa phương tên Lão Dương Bì không.

Đây là chủ hộ gia đình mà Đinh Tư Điềm đã ở khi xuống nông thôn năm xưa.

Nghe nói là người nội địa, đến đây khi đi lánh nạn.

Thực ra, cộng đồng Bách Gia Thôn đã nằm ở khu vực giao giới với Nội Mông.

Theo phỏng đoán của Bàn Tử.

Điểm đến cuối cùng của Hồ Bát Nhất và những người khác có thể là ở biên giới Nội Mông.

Chỉ là họ xuyên qua từ Tây Tạng.

Một là có thể ngắm cảnh dọc đường, hai là đây cũng coi như đường tắt.

Các tài xế xe máy ở đây có người Tây Tạng, có người Mông Cổ.

Không may là, nhóm tài xế này đều là người Tây Tạng, chưa từng nghe nói đến Lão Dương Bì.

Nhưng nghe nói, đi sâu vào cộng đồng Bách Gia Thôn không quá một ngày đường, sẽ thấy một lều Mông Cổ (yurt).

Đó là nơi ở truyền thống của người Mông Cổ.

Thực ra cảnh tượng này rất phổ biến.

Dù bây giờ xã hội phát triển tốt, nhiều người đã chuyển vào nhà ở cố định.

Nhưng vẫn có người quen sống trong lều Mông Cổ.

Thi thoảng mới về nhà ở.

Lều Mông Cổ ở đó là của một ông lão.

Ông ta nói đã quen với cuộc sống thảo nguyên, không thích sống trong những căn phòng bê tông cốt thép.

Hơn nữa, nhiều người muốn đi thảo nguyên Nội Mông cưỡi ngựa, từ đây đến đều tìm ông ta.

Mấy người nghe vậy thấy có vẻ khả thi.

Hơn nữa nhìn có vẻ Hồ Bát Nhất và hai người kia cũng đã đến cộng đồng Bách Gia Thôn.

Chương 1465

Quay lại, đến nơi hỏi người của ủy ban thôn, không chừng có thể hỏi được tung tích của hai người họ.

Một khi đã lên thảo nguyên Nội Mông.

Muốn tìm người thì sẽ rất phiền phức.

Trừ khi bạn đến khu vực cộng đồng dân du mục tập trung.

Nếu không, trăm dặm mới có một hai hộ gia đình, bạn muốn hỏi tin tức cũng không có chỗ nào để đi.

Ba giờ sáng hơn, mọi người cuối cùng cũng đến được cộng đồng Bách Gia Thôn.

Lúc này trời đã quá khuya rồi.

Bàn Tử đành phải nén lòng, cùng mọi người tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Sáng mai sẽ đi hỏi tin tức.

Ai ngờ, giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa hôm sau.

Thật sự là quá mệt mỏi.

Khi tỉnh dậy, bữa trưa đã qua.

Mọi người đành phải ăn vội vàng chút đồ rồi đi hỏi tin tức.

Tuy nhiên, công sức không phụ lòng người có tâm.

Họ thật sự đã hỏi được, có một người họ Hồ dẫn vợ đi thảo nguyên sáng hôm qua.

Nói là muốn đi ngắm biển cỏ.

Có lẽ sẽ trở về từ phía Mông Cổ, nên họ cũng không để ý.

Mọi người nghe vậy liền có tinh thần, lập tức thuê xe lặc lặc và xuất phát.

Trên thảo nguyên nhất định phải dùng loại xe lặc lặc này, một là tiện lợi, hai là cũng có thể trải nghiệm phong tục tập quán địa phương.

Cái gọi là xe lặc lặc, thực ra hình dáng có chút giống xe ngựa thời xưa.

Nhưng vẫn có sự khác biệt, ở đây không nói nhiều.

Mọi người lên xe lặc lặc, lúc đầu còn khá thích thú.

Thêm vào đó, đoạn đường ban đầu là đường nhựa, rất bằng phẳng, ngồi cũng rất thoải mái.

Nhưng khi đến khu vực thảo nguyên, đi lại có chút xóc nảy.

May mắn thay, ông chủ Lão Trương Đầu đã chuẩn bị đệm cho mọi người, nhờ vậy mới không bị ê mông.

Lão Trương Đầu cũng là người nội địa, năm xưa nhờ cơ duyên đến đại thảo nguyên làm công, thấy cảnh sắc nơi đây tươi đẹp, lại cưới được một người vợ địa phương.

Thế là ông ta cũng bén rễ ở đây.

Tuy nhiên, mấy năm gần đây, gia đình ông ta cũng đã chuyển vào sống ở cộng đồng.

Lão Trương Đầu không nuôi bò dê, thế là ông ta làm nghề đưa du khách vào thảo nguyên.

Tuy kiếm không nhiều, nhưng nuôi sống gia đình thì chắc chắn đủ dùng.

Lộ trình này ông ta cũng rất quen thuộc, nói rằng tối đa ba tiếng là có thể đến chỗ lều Mông Cổ kia.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi, ông ta cũng chỉ quen đoạn đường này, đi sâu vào nữa, thảo nguyên bao la rất dễ bị lạc đường.

Đến lúc đó các bạn sẽ phải hỏi người dân địa phương hướng cụ thể.

Nhưng nghe nói, gần đây phía Mông Cổ đang bị nạn chuột vàng (chồn vàng), có thể sẽ tổ chức lễ hội xua đuổi chồn vàng, nếu các bạn may mắn, không chừng còn có thể trải nghiệm một hoạt động đặc sắc của địa phương.

Bàn Tử đang hứng chí, nhìn thảo nguyên bao la, cất tiếng hát lớn.

“Trời xanh xanh, cỏ mênh mông, gió thổi cỏ thấp thấy bò dê, bò dê béo tốt biết bao, nướng lên ăn mới sảng khoái!” Nghe Lão Trương Đầu nói về nạn chồn vàng và lễ hội xua đuổi chồn vàng, không khỏi hỏi.

“Cái quỷ gì?

Nạn chồn vàng?

Thế thì tốt quá rồi, dế nướng ăn cũng là đại bổ đấy chứ!” “Vừa hay, lần này chúng ta bắt một rổ, Bàn gia sẽ nướng dế cho các anh ăn!” Lão Trương Đầu nghe vậy cười nói.

“Không phải nạn dế, là nạn hoàng thử lang (chồn vàng)!” “Hoàng thử lang?” Mọi người nghe vậy đều ngớ người ra.

Không ngờ cái nạn chồn vàng này lại là chồn vàng.

Lão Trương Đầu giải thích.

Hóa ra cùng với sự phát triển quá nhanh của thành thị và nông thôn mấy năm gần đây, cộng thêm việc nhiều người du mục đã thực hiện định cư, phân chia đồng cỏ để chăn nuôi.

Điều này khiến cho nhiều làng nhỏ xa xôi hẻo lánh ban đầu, đều đã chuyển vào sống ở cộng đồng.

Nhân dân sống cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng những con chồn vàng sống bằng cách đầu cơ trục lợi thì lại càng ngày càng thảm hại.

Chương 1466

Mức độ ham mê máu gà của chồn vàng, quả thực có thể dùng để miêu tả mức sống của chúng.

Ngày xưa các thôn làng còn đó, không có việc gì còn có thể lẻn vào bắt vài con gà để cải thiện cuộc sống.

Nhưng cùng với việc mọi người đều chuyển vào sống ở khu dân cư.

Gà vịt cũng bắt đầu được nuôi theo quy mô.

Điều này khiến chồn vàng không thể thích nghi.

Gần đây có lẽ là đói quá rồi, thậm chí còn xuất hiện tình trạng một lượng lớn chồn vàng trộm gà trong chuồng.

Tuy rằng cũng đã bị đánh chết mấy con chồn vàng.

Nhưng số gà mất cũng không ít.

Vì vậy người dân địa phương chuẩn bị tổ chức lễ hội xua đuổi chồn vàng để trấn áp và xua đuổi những con chồn vàng này.

Theo lời Lão Trương Đầu.

Thực ra lễ hội xua đuổi chồn vàng, có hiệu quả hay không thì không ai biết.

Nhưng đây là một loại an ủi tâm lý.

Là biểu tượng của việc nhân tâm được tự do.

Vì vậy nhất định phải tổ chức để tự động viên mình.

Trên thảo nguyên, đặc biệt là ở những thôn làng vùng sâu vùng xa, không ai muốn chọc giận chồn vàng.

Nghe nói chồn vàng là tiên gia.

Bạn chọc giận nó, bất kể là đã giúp nó hay hại nó, nó không đến dọn dẹp nhà bạn sạch sẽ, thì sẽ không yên đâu!

Vì vậy, từ thời xa xưa, người dân địa phương rất kiêng kỵ chồn vàng.

Nào dám tổ chức hoạt động đối phó với chồn vàng như vậy.

Đây là cùng với sự ra đời của cuộc sống khá giả, trình độ tư tưởng của mọi người đã được nâng cao.

Cảm thấy chồn vàng chỉ là chồn vàng, làm gì có nhiều truyền thuyết yêu ma quỷ quái đến thế.

Vì vậy đã sáng tạo ra lễ hội xua đuổi chồn vàng như một hoạt động chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, dám chống lại.

Để tự mình lấy dũng khí.

Nói đến đây, Lão Trương Đầu cười nói.

“Tôi nói cho các anh biết nhé, tôi nói thì các anh cứ nghe thôi, chứ đừng thật sự coi thường chồn vàng!” “Tôi nói cho các anh biết, lễ hội xua đuổi chồn vàng này thực ra chỉ là an ủi tâm lý thôi, tôi đã may mắn được chứng kiến một lần rồi!” “Nếu các anh thật sự nhìn thấy, sẽ hiểu, thực ra người dân địa phương vẫn sợ chồn vàng!” “Lễ hội xua đuổi chồn vàng chỉ là để tự mình lấy dũng khí thôi, những người thật sự tham gia, chẳng mấy ai dám lộ mặt!” Mọi người nghe thấy thú vị, còn không lộ mặt nữa cơ à.

Bàn Tử không khỏi cười hỏi.

“Thế nào, nghe có vẻ giống như vũ hội hóa trang đeo mặt nạ vậy!” “Lão Trương Đầu, ông nói có cô gái trẻ địa phương nào tham gia không!” “Ví dụ như cô ấy nhổ nước bọt vào anh, thì có nghĩa là thích anh sao?" "Bàn gia tôi chỉ mang có một bộ quần áo, e rằng không đủ để thay đâu!" Lão Trương Đầu cười cười, nói Bàn Tử sao cứ chỉ nghĩ đến chuyện kiếm đối tượng.

Trên thảo nguyên không thịnh hành kiểu đó.

Mọi người vừa nói vừa cười, ba tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Nhưng nói thật, khi thật sự đến thảo nguyên, nó vẫn có sự khác biệt rất lớn so với thảo nguyên mà họ tưởng tượng.

Nơi đây đừng nói là mênh mông bát ngát, cỏ mọc thành từng bụi.

Giữa các bụi cỏ còn có thể nhìn thấy đất cát, quả thực khiến người ta nghi ngờ đây là ốc đảo giữa sa mạc.

Ngô Bất Chính tinh thông địa lý, đặc biệt là thành tích môn địa lý rất tốt.

Cậu giải thích rằng, nơi này liên kết với sa mạc bên ngoài biên giới.

Vì vậy thảm thực vật ở đây không rậm rạp bằng khu vực trung tâm.

Nhưng đây chắc chắn là đại thảo nguyên không nghi ngờ gì.

Lão Trương Đầu đưa mọi người đến nơi rồi rời đi.

Và trên thảo nguyên bao la này, duy nhất chỉ có một lều Mông Cổ, cô đơn đứng sừng sững trên đó.

Khi mọi người còn chưa chuyển vào khu dân cư, loại lều Mông Cổ này ít nhất cũng phải có hai ba chiếc.

Nếu không, một gia đình cơ bản không đủ chỗ ở.

Nhưng bây giờ vẫn còn sống trong lều Mông Cổ, hơn nữa lại chỉ có một chiếc cô đơn.

Về cơ bản đều là những người lớn tuổi, không nỡ rời xa thảo nguyên.

Hoặc là những người du mục quay về để trải nghiệm cuộc sống thảo nguyên.

Cái lều Mông Cổ trước mắt có thể nói là trạm tiếp tế duy nhất của họ trên thảo nguyên này.

Thấy khoảng cách đến huynh đệ của mình ngày càng gần.

Bàn Tử thật sự không thể kìm nén sự phấn khích trong lòng, bàn bạc với ba người một chút, rồi mở phòng livestream.

Chương 1467

Có thể cùng mọi người chia sẻ niềm vui huynh đệ trùng phùng, đó cũng là điều đáng kỷ niệm.

Và đội ngũ chương trình đã sớm công bố thông tin, nói rằng Thiết Tam Giác sẽ livestream không định kỳ.

Xin hãy chú ý theo dõi.

Câu nói này rất khéo léo.

Livestream không định kỳ!

Điều đó có nghĩa là có thể livestream bất cứ lúc nào.

Trời ơi, điều này khiến rất nhiều fan cứng của Thiết Tam Giác, gần như ngóng trông từng giờ.

Cuối cùng, sau khi chờ đợi không biết bao lâu, ngày hôm nay, họ cuối cùng cũng livestream.

Và vừa mới livestream, gần như tất cả mọi người trong phòng livestream đều đồng thanh hỏi. 【Đi đâu đây, đi đâu đây?】 Bàn Tử thấy một đám cư dân mạng nhiệt tình như vậy, không khỏi cười nói.

“Trạm này chẳng đi đâu cả, chúng ta đi thảo nguyên bao la, tìm huynh đệ!” Bàn Tử ở đó nói chuyện rôm rả với một đám cư dân mạng.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính thì chỉ im lặng mở phòng livestream.

Dù sao một người mở cũng là mở, hai người cũng là mở.

Chi bằng mở hết, còn có thể kiếm thêm vài đồng.

Dù sao thì họ thật sự rất nghèo.

Mấy người vừa nói vừa đi, rất nhanh đã đến gần lều Mông Cổ.

Mọi người thấy ở đây chỉ có một số vật tư sinh hoạt đơn giản.

Nhưng không quá mười con bò cái.

Có lẽ người sống ở đây, để trải nghiệm cuộc sống nên mới nuôi một ít.

Dưới mười con bò cái quản lý cũng rất tiện lợi.

Hơn nữa, một người sống ở đây, ngoài việc hơi cô đơn một chút, thì thật sự rất tự do.

Thỉnh thoảng lại cưỡi ngựa phi nước đại, ngắm nhìn vẻ đẹp của đại thảo nguyên, quả thực là có một phong vị cuộc sống rất riêng.

“Ai đó!” Mọi người vừa đến trước lều Mông Cổ, bên trong đã truyền ra một giọng nam trẻ tuổi.

Mọi người nghe vậy ngớ người ra, không phải nói ở đây sống một ông lão sao?

Sao lại có cả người trẻ tuổi vậy!

Bàn Tử rất phấn khích, vội vàng nói.

“Lão Hồ, nhất định là lão Hồ!” Vừa nói hắn liền xông vào.

Rất nhanh bên trong truyền ra tiếng người trẻ tuổi càu nhàu.

“Ấy ấy!

Anh làm gì vậy, tôi không quen anh, anh ôm tôi làm gì!” Cùng với tiếng Bàn Tử ngượng ngùng.

“Xin lỗi nhé, nhận nhầm người rồi!” “Ấy!

Ông lão này sao trông quen mắt thế nhỉ!” “Ông là lão… Lão Dương Bì!” Oái oăm thay, huynh đệ không tìm thấy.

Kết quả là người trong lều Mông Cổ này, lại chính là một người bạn cũ của Bàn Tử, Lão Dương Bì.

Nhắc đến người này, không thể không nhắc đến người mà Bàn Tử thầm yêu Đinh Tư Điềm.

Năm đó khi Đinh Tư Điềm lên núi xuống nông thôn, đã ở trong nhà Lão Dương Bì.

Bàn Tử và huynh đệ của hắn đã đến vài lần, nên cũng quen biết Lão Dương Bì.

Chỉ là không ngờ thoáng cái đã nhiều năm trôi qua như vậy.

Đinh Tư Điềm cũng mất tích, Lão Dương Bì cũng thật sự đã thành lão Dương Bì rồi.

Ngô Bất Chính và những người khác đợi bên ngoài một lúc.

Cho đến khi Bàn Tử và Lão Dương Bì nói chuyện xong xuôi, họ mới động thân đi vào.

Lão Dương Bì thấy nhiều người như vậy cũng không bận tâm, ước chừng là do thường xuyên ở đây, đã tiếp đón không ít du khách, nên đã quen rồi.

Ông ta nói, nếu các bạn muốn đi chơi, có thể dùng ngựa của ông ta.

Đều là bạn của thằng bé béo, nên sẽ không thu tiền.

Nhưng tuyệt đối không được làm mất, nếu làm mất, thì phải bồi thường theo giá.

Mọi người cười gật đầu, người ta không thu tiền đã là rất nhiệt tình rồi.

Bò dê đối với người du mục mà nói thì còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Chương 1468

Ngô Bất Chính cười hỏi.

“Ông ơi, nghe nói bây giờ bò dê ở khu du mục đều được gắn định vị vệ tinh?

Thật hay giả vậy?” Lão Dương Bì nghe vậy cười nói.

“Đương nhiên là thật rồi, chú em chắc là lần đầu đến thảo nguyên lớn của chúng tôi phải không!” “Lão già tôi nói cho chú em nghe, không phải tất cả bò dê đều được gắn định vị đâu!” “Chỉ những con dùng cho du lịch như của tôi mới gắn, còn những con chăn thả khác thì chỉ gắn trên con bò dê đầu đàn thôi!” “Dù sao chi phí cũng không thấp, đương nhiên là tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm!” “Trên thảo nguyên, đàn bò dê đều đi theo con đầu đàn, con đầu đàn chỉ cần không mất, thì những con khác sẽ không sao!” “À đúng rồi, nhắc đến chuyện này, tiểu béo sao cậu không đi cùng thằng Bát Nhất vậy?” “Bọn họ mới đi không lâu!” Bàn Tử đã đợi không kịp để hỏi câu hỏi này rồi.

Nghe Lão Dương Bì nói ra trước, liền hỏi họ đi đâu?

Còn có quay lại không?

Lão Dương Bì nói.

“Quay lại thì chắc chắn rồi, nhưng có lẽ sẽ rất muộn!” “Thằng Bát Nhất đó khá hơn cậu, đã cưới được vợ rồi!” “Nó nói là muốn đi dạo trên thảo nguyên, sau đó đi trải nghiệm hoạt động lễ hội xua đuổi chồn vàng!” “Nếu các cậu không chờ được, có thể trực tiếp đến miếu Hoàng bì tử của lễ hội xua đuổi chồn vàng đợi nó!” “Không chừng có thể gặp được!” Bàn Tử nào chịu chờ đợi, lập tức chào tạm biệt Lão Dương Bì, mấy người liền thẳng tiến đến miếu Hoàng bì tử.

Lúc ra về, Lão Dương Bì nhắc nhở họ.

“Hoạt động lễ hội xua đuổi chồn vàng này học vấn lớn lắm đó, này này mang theo mấy thứ này!” Lão Dương Bì vừa nói vừa lấy ra một số mặt nạ.

Những chiếc mặt nạ này được làm rất tinh xảo, nhìn là biết không phải sản xuất hàng loạt.

Mỗi chiếc đều được làm thủ công.

Chỉ là kiểu dáng thực sự có chút đáng sợ.

Mặt xanh nanh vàng, mắt đỏ như máu, quả thực là làm sao xấu xí, làm sao đáng sợ thì làm vậy.

Mọi người đều không hiểu tại sao một hoạt động lại tổ chức giống như vũ hội hóa trang vậy.

Lão Dương Bì nhắc nhở.

“Những chuyện này, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người nói cho các cậu biết!” “Nhưng các cậu, những người xa lạ này chắc chưa từng trải qua, tôi vẫn phải nhắc nhở một câu!” “Hoạt động một khi bắt đầu, thì không được tháo thứ này ra!” “Đợi về đến chỗ tôi, tôi đốt pháo xong, mới có thể tháo ra!” “Nếu không sẽ gặp xui xẻo!” Mọi người nghe vậy thấy kỳ lạ, lễ hội xua đuổi chồn vàng này không phải là một hoạt động dân gian sao?

Cho dù con chồn vàng này thật sự khá lợi hại, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một loài súc vật có linh tính mà thôi.

Có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào chứ.

Tuy nhiên vì Lão Dương Bì đã nói như vậy, mọi người đương nhiên cũng sẽ không coi thường.

Đúng như câu nhập gia tùy tục, có những chuyện tốt nhất vẫn nên làm theo phong tục tập quán địa phương.

Họ chủ yếu là đến tìm người, sự thật đằng sau lễ hội xua đuổi chồn vàng, nói thật không liên quan nhiều đến họ.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho mọi người đi theo đoàn người lớn, họ làm sao thì chúng ta làm vậy.

Ngay lập tức, một nhóm người liền đi theo sau đám đông xuất phát.

Từ cổng vào, đến cửa miếu Hoàng bì tử ít nhất còn một trăm mét.

Và trong khu vực được rào chắn ở giữa, lại có một chiếc bàn bát tiên khổng lồ.

Trên đó bày không ít đá mài mực.

Một bên còn đặt nước và thỏi mực.

Và gần như mỗi người đi qua, đều đưa tay quệt một ít mực, rồi bôi lên trán mình.

Không một ai ngoại lệ.

Ngô Bất Chính và hai người kia thấy vậy rất kỳ lạ.

Đây là phong tục tập quán gì vậy, sao chưa từng nghe nói, thậm chí chưa từng thấy bao giờ.

Làm gì có hoạt động nào yêu cầu bắt buộc phải bôi mực.

Mấy người nhìn nhau, nhưng mọi người xung quanh đều làm như vậy.

Dường như không có gì bất thường, hơn nữa phía sau họ còn có người đang xếp hàng.

Bất đắc dĩ, ba người cũng đành quệt một ít mực bôi lên trán.

Doanh Thương không có bất kỳ động tác nào, vẫn là Bàn Tử giúp hắn bôi một chút.

Bốn người lúc này mới tiếp tục đi theo đoàn người.

Và lần này, họ đi thẳng đến miếu Hoàng bì tử.

Càng đến gần cửa động, cảm giác âm lãnh càng rõ rệt.

Nói thật, Ngô Bất Chính thậm chí còn cảm thấy, sao nơi này lại giống như đi xuống âm phủ vậy.

Nếu không phải hoạt động này ngay cả Lão Dương Bì và tài xế xe lặc lặc Lão Trương Đầu trước đó cũng biết.

Cậu ấy đã nghi ngờ, đây có phải là tà giáo gì đó không!

Đang tổ chức hoạt động tà giáo rồi.

Sao lại có hoạt động văn hóa dân gian quỷ dị như vậy chứ?

Theo lời Bàn Tử giải thích.

Chương 1469

Chồn vàng còn được gọi là Hoàng đại tiên.

Bởi vì chữ “hoàng” (vàng) đồng âm với hoàng kim (vàng ròng), cộng thêm khu vực này từ xưa đã có nhiều chồn vàng.

Vì vậy, những công nhân đến đào mỏ vàng, cho rằng mỏ vàng này là của Hoàng đại tiên.

Mọi người đào được vàng, đó là do Hoàng đại tiên đại phát từ bi, cứu giúp mọi người.

Vì vậy mới có truyền thống xây miếu Hoàng đại tiên.

Tuy nhiên sau này, nghe nói dãy núi sập, thậm chí miếu Hoàng đại tiên bị vùi lấp dưới đất.

Lại có người nói, đây là do Thổ địa lão gia ghen tỵ.

Một con chồn vàng hưởng thụ hương hỏa lại nhiều hơn cả mình.

Điều này ai mà chịu nổi.

Nhưng cụ thể ra sao thì không ai biết được.

Có người đề nghị đào miếu Hoàng đại tiên lên.

Nhưng có người lại phản đối, nói bị chôn sống là điềm xấu, đào lên sẽ gặp chuyện.

Và trên thảo nguyên còn có một truyền thuyết.

Truyền thuyết này chủ yếu bắt nguồn từ một giáo phái nhảy đại thần.

Họ tuyên bố Hoàng đại tiên có một cái Hòm đồng chiêu hồn, có thể giúp bạn nói chuyện với người thân đã khuất.

Vào thời điểm đó đã thực sự gây hại cho không ít người.

Và miếu Hoàng đại tiên, thực ra đã rất lâu rồi không có ai đến.

Cùng với sự phát triển, nó cũng dần bị lãng quên.

Đây không phải là vì mấy năm gần đây cần đề cao khoa học, phá bỏ mê tín.

Quần chúng để phá bỏ xiềng xích tư tưởng hàng trăm năm qua.

Thế là họ đã xây dựng lại một miếu Hoàng bì tử.

Một là có thể dùng để biểu diễn lễ hội xua đuổi chồn vàng đặc sắc địa phương.

Hai là cũng thể hiện quyết tâm đề cao khoa học và học tập khoa học của mình.

Tuy nhiên nơi này cũng chỉ có hoạt động vào đầu năm mỗi năm.

Và hoạt động lần này, hoàn toàn là do gần đây chồn vàng quấy phá dữ dội.

Vì vậy không còn cách nào khác, chỉ có thể tổ chức một lễ hội xua đuổi chồn vàng để trấn áp một chút.

Để những con súc vật này không còn quấy nhiễu con người nữa.

Vừa nói vừa trò chuyện, rất nhanh mọi người đã đến nơi.

Từ xa họ đã nhìn thấy, phía trước quả nhiên có một dãy núi.

Dãy núi không cao, cao nhất cũng chỉ khoảng hai mươi mét.

Trên đó cũng toàn cỏ, những dãy núi gần thảo nguyên này, do vấn đề môi trường địa lý.

Thông thường sẽ không có cây cối.

Điều này giống như một bậc thang, từ nơi thích hợp cho cây cối phát triển, đến nơi thích hợp cho cỏ phát triển.

Bây giờ là buổi tối nên nhìn không rõ lắm.

Nếu là ban ngày, bạn nhìn dọc theo dãy núi.

Bạn sẽ thấy đó là một quá trình từ cỏ dần chuyển sang cây bụi rồi đến rừng rậm.

Đây thực ra là một biểu hiện của môi trường sống tự nhiên.

Kẻ thích nghi sẽ sống sót.

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Bất Chính rất khó hiểu là, toàn bộ miếu Hoàng bì tử được xây dựng, lại không phải là một ngôi miếu.

Mà lại là một hang động dựa vào núi mà xây.

Toàn bộ cửa miếu được mở trên thân núi.

Và phần chính lại nằm trong lòng núi.

Cách cửa miếu một trăm mét được rào chắn bằng hàng rào.

Có ba bốn lối vào, mỗi lối vào đều có người canh gác.

Họ đeo những chiếc mặt nạ kỳ dị đó.

Và gần như tất cả những người đi vào, đều phải đeo loại mặt nạ này.

Chương 1470

Không một ai ngoại lệ.

Bàn Tử còn thấy kỳ lạ, nhưng lúc này mọi người đã đến gần.

Hai người canh gác cũng không nói gì, chỉ vào má mình, ra hiệu cho họ đeo mặt nạ.

Bàn Tử thấy buồn cười, làm ra vẻ giống như câu lạc bộ bí mật vậy.

Tuy nhiên hắn vẫn lấy mặt nạ ra chia cho mọi người, bảo mọi người đeo vào.

Bàn Tử sợ Doanh Thương sau khi vào sẽ làm loạn, liền nhắc nhở hắn.

“Đại ca, lát nữa vào anh cứ đi theo chúng tôi là được, không có chuyện gì lớn đâu!” “Đừng có xông pha làm loạn!” Doanh Thương căn bản không thèm trả lời hắn.

Mà hai người canh cổng lại ra hiệu cho họ đừng nói chuyện.

Theo đó còn chỉ vào hai hàng chữ viết trên bàn đặt ở lối vào.

“Suốt quá trình không được tháo mặt nạ, nói chuyện!

Nếu không hậu quả tự chịu!” Bàn Tử thấy vậy đều cảm thấy có chút quá tà ma.

Đến mức đó sao?

Một buổi biểu diễn lễ hội xua đuổi chồn vàng, sao lại làm như nhảy đại thần vậy.

Ngô Bất Chính vỗ vai hắn, ý bảo vẫn nên nhập gia tùy tục, đừng phạm phải điều kiêng kỵ.

Bàn Tử lúc này mới không nói thêm gì nữa.

Tần Vũ nhìn xung quanh, phát hiện gần như tất cả những người đến đây, đều đeo mặt nạ.

Rất ít người không đeo, dường như chỉ có những người xa lạ như họ mới không hiểu quy tắc này.

Còn người dân địa phương đều đeo mặt nạ.

Hơn nữa hắn còn ngửi thấy một mùi mực rất nồng.

Mùi này rất hiếm gặp, thường chỉ ngửi thấy ở những nơi thích viết thư pháp.

Loại mực này không giống mùi mực chai cần hút mực của loại bút máy cũ kỹ.

Loại mực này vừa ngửi đã biết là loại được mài ra.

Có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng sao ở đây lại có mực nhỉ?

Tần Vũ đang nghĩ, người gác cổng đã cho phép họ đi qua.

Thế là đoàn người của họ liền đi vào.

Rất kỳ lạ, không biết tại sao đi suốt quãng đường, lại không có một ai nói chuyện.

Hơn nữa hầu như không có khán giả nào khác.

Nếu nói là một buổi biểu diễn văn nghệ đơn thuần, không thể nào không có khán giả!

Nhưng nếu không phải biểu diễn, mà là một hoạt động tế lễ thần bí, tại sao lại cho du khách đến tham quan chứ.

Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, người sau dường như cũng phát hiện ra vấn đề này.

Trầm tư một lát, liền gõ một dòng chữ vào phòng livestream.

Vì xung quanh không có ai nói chuyện, nếu cậu ấy mở miệng chắc chắn sẽ quá đột ngột, nên chỉ có thể giao lưu qua livestream. 【Tôi nghĩ không phải là không mở cửa ra bên ngoài, mà là người dân địa phương rất kiêng kỵ, nên ngoài những người tham gia biểu diễn, không ai muốn đến xem náo nhiệt!】 Tần Vũ gật đầu, hắn cũng cho rằng có khả năng này.

Và trong phòng livestream có nhiều cư dân mạng, suy nghĩ đương nhiên cũng nhiều.

Trong đó có một người đã đưa ra một quan điểm. 【Tôi thấy đây có thể là đang lừa các anh, giống như việc vẫn luôn nói giá cả khu du lịch đắt, lừa khách, chặt chém khách vậy!】 【Tiểu Ngô nói có lẽ là thật, người dân địa phương cảm thấy xui xẻo nên không đi, chuyên tiếp đón các anh du khách】 Bàn Tử thấy vậy có chút tức giận, nhưng bị Ngô Bất Chính ngăn lại.

Ngô Bất Chính trong phòng livestream nói. 【Cái này vẫn có sự khác biệt, dù sao người ta là vì nạn chồn vàng, nên mới tổ chức】 【Cũng không cầu xin chúng ta đến, nên chúng ta vẫn cứ làm theo, người ta làm sao thì chúng ta làm vậy!】 Mọi người gật đầu.

Lúc này cũng chỉ có thể làm như vậy.

Quả thực không có cách nào tốt hơn.

Hơn nữa họ chủ yếu là đến tìm người, sự thật đằng sau lễ hội xua đuổi chồn vàng, nói thật không liên quan nhiều đến họ.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho mọi người đi theo đoàn người lớn, họ làm sao thì chúng ta làm vậy.

Ngay lập tức một nhóm người liền đi theo sau đám đông xuất phát.

Từ cổng vào, đến cửa miếu Hoàng bì tử ít nhất còn một trăm mét.

Và trong khu vực được rào chắn ở giữa, lại có một chiếc bàn bát tiên khổng lồ.

Chương 1471

Trên đó bày không ít đá mài mực.

Một bên còn đặt nước và thỏi mực.

Và gần như mỗi người đi qua, đều đưa tay quệt một ít mực, rồi bôi lên trán mình.

Không một ai ngoại lệ.

Ngô Bất Chính và hai người kia thấy vậy rất kỳ lạ.

Đây là phong tục tập quán gì vậy, sao chưa từng nghe nói, thậm chí chưa từng thấy bao giờ.

Làm gì có hoạt động nào yêu cầu bắt buộc phải bôi mực.

Mấy người nhìn nhau, nhưng mọi người xung quanh đều làm như vậy.

Dường như không có gì bất thường, hơn nữa phía sau họ còn có người đang xếp hàng.

Bất đắc dĩ, ba người cũng đành quệt một ít mực bôi lên trán.

Doanh Thương không có bất kỳ động tác nào, vẫn là Bàn Tử giúp hắn bôi một chút.

Bốn người lúc này mới tiếp tục đi theo đoàn người.

Và lần này, họ đi thẳng đến miếu Hoàng bì tử.

Càng đến gần cửa động, cảm giác âm lãnh càng rõ rệt.

Nói thật, Ngô Bất Chính thậm chí còn cảm giác, sao nơi này lại giống như đi xuống âm phủ vậy.

Nếu không phải hoạt động này ngay cả Lão Dương Bì và tài xế xe lặc lặc Lão Trương Đầu cũng biết.

Cậu ấy đã nghi ngờ, đây có phải là tà giáo gì đó không!

Đang tổ chức hoạt động tà giáo rồi.

Sao lại có hoạt động văn hóa dân gian quỷ dị như vậy chứ?

Người trong livestream dù sao cũng không cảm nhận được bầu không khí quỷ dị tại hiện trường, đặc biệt là cái lạnh thấu xương kia.

Nên nhìn qua, cũng chỉ thấy hơi kỳ lạ mà thôi.

Thế nhưng, khi mọi người đến gần miếu Hoàng bì tử, người xem livestream bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

Chỉ thấy cổng miếu Hoàng bì tử được xây dựng vô cùng đáng sợ.

Lối vào, vậy mà lại là một cái đầu quỷ khổng lồ nhe nanh múa vuốt.

Đầu quỷ há to cái miệng máu, đường hoàng tạo thành một lối vào, chính là cửa miếu.

Còn ở hai bên cửa miếu còn khắc hai con quỷ thị vệ.

Thế nhưng, rất nhanh có người tinh mắt phát hiện ra điều bất thường, liền hô lên trong livestream. 【Má ơi!

Con quỷ khổng lồ kia chẳng phải là Hoàng bì tử sao?】 Tiếng hô này lập tức khiến ba người Tần Vũ ngẩn ra.

Bọn họ đang ở hiện trường, nhìn không kỹ lắm, giờ đây nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng vậy.

Hóa ra cái đầu quỷ khổng lồ kia chính là một con Hoàng bì tử đang há to cái miệng máu.

Còn hai con quỷ thị vệ ở hai bên, đường hoàng cũng là tượng Hoàng bì tử.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, hạ thấp giọng nói. "Không phải là khu Hoàng tế sao?

Sao nhìn qua lại giống như đang cúng tế Hoàng bì tử vậy!" Bàn Tử xua tay ra hiệu cậu đừng nói nữa, rồi gửi một tin nhắn trên livestream. 【Đừng quan tâm nhiều thế, đã dám mở cửa cho du khách tham quan thì chắc chắn là không có chuyện gì đâu, nếu không thì sớm đã bị tố giác rồi.】 Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, thấy có lý.

Mình cũng quá căng thẳng rồi, lại quên mất điểm này.

Bọn họ những người này có thể chỉ nhìn thấy được bề nổi, còn chưa nhìn thấy được những thứ sâu hơn.

Nên có lẽ không thể hiểu được.

Còn quay lại nhìn những người xung quanh.

Bọn họ dường như từ khi bôi mực lên trán, đã tỏ ra bình thản hơn rất nhiều.

Hình như không còn sợ hãi chút nào.

Hơn nữa, nhân viên tham gia biểu diễn xung quanh ít nhất cũng phải có mấy chục người.

Nhiều người như vậy, đều ở đây, cũng thật sự có thể giúp người ta bớt hoang mang không ít.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền gọi mọi người đi vào.

Nơi cùng hung cực ác nào mà bọn họ chưa từng đến.

Chương 1472

Nơi này ngay cả cổ mộ còn không tính, nếu thế này mà đã sợ hãi thì những kinh nghiệm trước đây chẳng phải đều đổ sông đổ biển rồi sao.

Hơn nữa, cho dù có nguy hiểm gì, còn có Doanh Thương và Tiểu ca.

Hai người này ở bên cạnh, dù có thật sự có thứ gì không sạch sẽ.

Quỷ có Tiểu ca đối phó, dã thú có Doanh Thương.

Căn bản chẳng có gì phải sợ.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, gọi mọi người đi vào bên trong miếu Hoàng bì tử.Và theo mọi người vào cửa miếu.

Phát hiện bên trong vậy mà còn có một đoạn đường dốc nghiêng xuống.

Đây là một đoạn hành lang dài khoảng bảy tám mét.

Bên trong hành lang lại còn có một cái cửa.

Nhưng cái cửa này chỉ có khung cửa, chứ không có cánh cửa thật.

Ở một bên cửa, lại có một khúc cây đôn.

Khúc cây đôn là gì, chính là khi thợ đốn gỗ chặt ngang thân cây ở vị trí cách gốc khoảng chưa đến nửa mét.

Phần gốc cây còn lại cùng với mặt cắt ngang, được gọi là khúc cây đôn.

Khúc cây đôn này e rằng đã lâu năm rồi, nhìn qua đã thấy hơi đen.

Nhưng khi mọi người đến gần, màu đen kia lại biến thành màu tím sẫm.

Dường như là do bị máu ngấm quá lâu nên mới biến thành màu này.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi gửi một câu trong livestream.【Cái đ*t mẹ, đây chẳng phải là Quỷ Nha Môn sao?】Ngô Bất Chính không biết Quỷ Nha Môn là gì, liền vội hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử liền giải thích một chút trong livestream.

Nguyên bản ở khu vực Đông Bắc và Nội Mông, Quỷ Nha Môn là một loại truyền thuyết dân gian tồn tại rất phổ biến.

Đương nhiên, tục ngữ có câu, mười dặm khác phong tục, trăm dặm khác tập quán.

Ngay cả ở khu vực Đông Bắc và Nội Mông, cũng không phải nơi nào cũng có thuyết về Quỷ Nha Môn.

Nếu mày mà đến Sĩ Giang, thì sẽ vô vị thôi.

Chỗ chúng ta đây, còn có quy củ nói rằng tái hôn phải kết vào buổi chiều, cũng có nơi thì kết vào buổi tối.

Vậy nên mỗi nơi phong tục đều khác nhau, không cần phải quá bận tâm, biết là ý gì là được rồi.

Bàn Tử nói, năm xưa nơi bọn họ xuống nông thôn (sáp đội) từng có truyền thuyết về Quỷ Nha Môn.

Thực ra chính là ý nghĩa của Âm phủ địa phủ.

Rằng sau Quỷ Nha Môn ấy, chính là Âm phủ địa phủ, người nào đi vào tuyệt đối không ra được.

Nhưng Bàn gia cảm thấy tất cả đều là lừa người.

Bỏ qua những yếu tố quỷ dị này không nói, điểm quan trọng nhất có thể chứng minh nơi này chắc chắn không phải Quỷ Nha Môn.

Đó chính là các nhân viên biểu diễn xung quanh.

Những người này đều là người địa phương, họ cũng không ngốc cũng không ngu, sao có thể tự mình chui đầu vào lưới chứ.

Cho nên nói, nơi này có thể chỉ là một địa điểm mang tính biểu tượng thôi.

Mọi người thật sự không cần quá lo lắng.

Ngô Bất Chính gật đầu, đây quả thật là một tiền đề rất quan trọng.

Nếu ở đây chỉ có mấy người bọn họ, có lẽ bọn họ đã dựng tóc gáy rồi.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, tổng không thể mấy chục người đều là quỷ chứ.

Điều này rõ ràng là không hợp lý.

Ngay khi hai người đang thảo luận, Tần Vũ bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng. 【Cái này là giả, bên trên là máu dê.】 Mọi người nghe vậy ngẩn ra, Bàn Tử thấy xung quanh không ai chú ý, liền dùng chân đá đá thử.

Quả nhiên phát hiện, khúc cây đôn này chỉ là một vật trang trí.

Bên dưới căn bản không mọc trên đất.

Rõ ràng là có người làm ra rồi đặt ở đây.

Xem ra mọi người đã đoán đúng rồi.

Nơi này rất có khả năng là một Quỷ Nha Môn mô phỏng.

Chuyên dùng để biểu diễn cái hoạt động khu Hoàng tế này.

Chương 1473

Có thể hoạt động này bản thân có nhiều quy tắc, nên hiện tại nhìn qua mới có vẻ quỷ dị.

Chỉ cần đợi hoạt động bắt đầu, có lẽ sẽ phát hiện ra thực ra hoạt động này cũng chỉ có vậy mà thôi.

Mấy người lập tức không chậm trễ nữa, dừng lại càng lâu thì càng kỳ lạ.

Bọn họ đi theo đoàn người lớn vào trong cửa.

Và vừa bước vào, bọn họ mới phát hiện, bên trong Quỷ Nha Môn quả thật là biệt hữu động thiên.

Chỉ thấy không gian bên trong vô cùng rộng.

Tổng cộng chia làm hai phần.

Dưới sân khấu và trên sân khấu.

Không gian dưới sân khấu rất lớn, ít nhất có thể chứa hơn hai trăm người xem.

Có thể thấy nơi này đích xác là một địa điểm biểu diễn dân gian.

Nhưng nơi này nằm sâu trong núi, quả thật hơi âm u.

E rằng trước đây cũng không có mấy người đến xem.

Còn không gian trên sân khấu thì nhỏ hơn rất nhiều.

Ngay cả một nửa diện tích dưới sân khấu cũng không có.

Bốn người là thân phận du khách, đương nhiên cũng không thể lên sân khấu.

Nên liền đứng ở phía dưới xem.

Nhưng khoảng cách hơi xa, nhìn qua thật sự không thoải mái.

Bàn Tử liền chuẩn bị đi về phía trước một chút, ít nhất là đến ngay dưới sân khấu mà xem, tiện lợi hơn nhiều.

Thế nhưng đi chưa được hai bước, anh ta đã phát hiện phía trước lại bị dây thừng chặn lại.

Trên dây thừng còn treo từng tờ giấy, trên đó vẽ chi chít những thứ không biết là gì.

Vẫn là Ngô Bất Chính tinh mắt, phát hiện một bên dựng một tấm bảng gỗ.

Bên trên hình như có gợi ý, mấy người liền chạy đến.

Quả nhiên thấy, bên trên quả thật viết mấy chữ. "Cấm vào, nguy hiểm!"【Cái này gọi là gợi ý gì?

Má ơi, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây xem à?】【Thế thì khó chịu quá.】Bàn Tử than vãn trong livestream.

Ngô Bất Chính thì xua tay, ra hiệu anh ta nhập gia tùy tục, ở đây cách cửa ra vào còn gần, lát nữa đi ra cũng tiện.

Hơn nữa quan trọng là, buổi biểu diễn dân gian này không mất một xu nào, thì đừng có ý kiến nhiều như vậy.

Bàn Tử sao chịu thỏa hiệp, liền cười rồi gửi một câu.【Đừng hoảng, lát nữa bọn họ bắt đầu biểu diễn, Bàn gia sẽ đi lấy hai cái ghế qua đây.】【Bên trong ít nhất cũng có mười mấy cái ghế, lấy hai cái chúng ta ngồi xem cũng được mà.】【Đứng thế này khó chịu chết, nếu bọn họ biểu diễn một tiếng đồng hồ, chân Bàn gia sẽ mỏi rã rời.】Ngô Bất Chính gật đầu, thấy cách này không tệ.

Ghế bên trong để không cũng là để không, chi bằng lấy ra ngồi một lát.

Cùng lắm thì lúc đi trả lại.

Hơn nữa ở đây tối om, chỉ cần đừng gây tiếng động quá lớn, thật sự sẽ không ai chú ý.

Ai mà biết bọn họ sẽ biểu diễn bao lâu chứ?

Cứ đứng mãi cũng không phải là cách, bọn họ sao bì được với Doanh Thương.Mấy người đang bàn bạc, lúc này những người phía sau cơ bản cũng đã vào hết.

Bọn họ dường như đều đang chạy đua với thời gian, nên thấy không còn ai vào thì trực tiếp bắt đầu.

Bàn Tử mấy người liền đứng tại chỗ xem.

Lúc này tiết mục vừa bắt đầu, bọn họ thật sự không có thời gian đi làm mấy chuyện ghế bàn nữa.

Chỉ thấy xung quanh cũng có không ít người đứng xem như bọn họ.

Chắc khoảng bảy tám người.

Chắc đều là du khách.

Trước đây đều đeo mặt nạ nên cũng không nhìn ra ai là ai.

Lúc này diễn viên và khán giả đã phân biệt rõ ràng, ngược lại đều có thể nhìn ra được.

Bàn Tử nhớ đến huynh đệ của mình, liền chạy đi từng người xem xét.

Nhưng những người này bất luận là vóc dáng hay khí chất đều không giống Hồ Tư Lệnh lắm.

Hơn nữa cũng không nhìn thấy có một đôi nam nữ nào xuất hiện.

Hơn nữa nữ chỉ có một người, bên cạnh có mấy thanh niên vây quanh.

Chương 1474

Trông cũng không giống lão Hồ à!

Lúc này cũng không tiện đi gỡ mặt nạ của người ta, Bàn Tử chỉ đành nén lại tâm trạng sốt ruột chạy về.

Chuẩn bị kết thúc rồi sẽ hỏi từng người một.

Và lúc này tiết mục cũng cuối cùng chính thức bắt đầu rồi.

Chỉ thấy trên sân khấu được kê ra hai cái giường, tạo thành một khung cảnh giống như một gia đình.

Nhưng rèm che xung quanh đều màu vàng đất, nhìn qua rất quỷ dị, cứ như là ở trong căn phòng dưới lòng đất vậy.

Bàn Tử thấy vậy liền giải thích trong livestream. 【Cái này gọi là Địa diếu, ở Đông Bắc rất phổ biến, chỉ là không biết cái này có quan hệ gì với khu Hoàng tế!】 Cái gọi là Địa diếu, thực ra chính là địa diếu, nhưng là địa diếu có thể ở được người.

Loại này thời hiện đại đã rất ít gặp rồi.

Có lẽ có quan hệ gì đó với Hoàng bì tử, nên khi biểu diễn mới bố trí cảnh vật như vậy.

Chỉ thấy sau khi giường đã được bày biện xong, liền có mấy người từ một bên lén lút chạy vào.

Dường như là loại người ăn trộm, bọn họ mặc y phục đen, thắt dây thừng màu đỏ ngang eo, trông như thổ phỉ.

Đông Bắc ngày trước thổ phỉ rất nhiều.

Nên việc kết hợp yếu tố này thì có thể hiểu được.

Nhưng tình huống tiếp theo, lại tỏ ra rất quỷ dị.

Bên trong địa diếu kia còn có một cánh cửa, khép hờ.

Mấy người kia sau khi vào, bỗng nhiên như mất hồn, vậy mà lại tự mình đứng lên giường thắt cổ tự sát.

Đương nhiên, không phải tự sát thật, mà là tự sát biểu diễn.

Bàn Tử thấy thú vị, vậy mà cũng quên cả chuyện đi lấy ghế.

Chỉ thấy sau khi mấy người kia chết, lại có một người đóng vai Hoàng bì tử từ phía sau cửa chạy ra.

Còn ở đó hả hê cười.

Mọi người xem mà trong lòng hiểu rõ, đây là Hoàng bì tử đang hại người.

Ai cũng nói Hoàng bì tử thông linh, khó trách người địa phương trước đây đều không dám đắc tội thứ này.

Thứ này quả nhiên có vài phần yêu tính.

Nhưng Bàn Tử nhìn thấy đây, trong lòng đã hiểu rồi.

Đã là khu Hoàng tế, dùng để trấn áp Hoàng bì tử, vậy tiếp theo chắc chắn là phải báo thù.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, rất nhanh có người mặc trang phục đi lên.

Anh ta mặc một bộ trang phục cách mạng, dường như đang tuyên truyền đánh đổ mọi trâu quỷ xà thần.

Nhưng suốt quá trình không ai nói chuyện, nên ý nghĩa đại khái cũng chỉ có thể tự mình suy đoán.

Bàn Tử cảm thấy mình đã hiểu rõ nội dung phía sau, lúc này đứng cũng mệt rồi, liền không xem nữa, lén lút vượt qua dây thừng, đi lấy hai cái ghế.

Chuẩn bị gọi mọi người đến ngồi xem.

Thế nhưng anh ta vừa mới quay về, còn chưa kịp gọi Ngô Bất Chính và những người khác đến ngồi xuống.

Bỗng nhiên Tần Vũ đã hành động.

Chỉ thấy Tần Vũ thoắt cái đã đến bên cạnh anh ta, lập tức đánh rơi cả hai cái ghế xuống đất.

Vẫn là nhờ tiếng động xung quanh không nhỏ, nên không ai chú ý đến chỗ này.

Bàn Tử ngẩn ra, không hiểu Tần Vũ muốn làm gì.

Thế nhưng vừa quay đầu nhìn, anh ta đã phát hiện.

Trên hai cái ghế kia vậy mà không phải trống không.

Mỗi cái ghế bên trên vậy mà đều có một con Hoàng bì tử đã chết ngồi ngay ngắn.

Con Hoàng bì tử kia đã khô quắt lại, nhìn qua đơn giản như một tiêu bản.

Da khô nhăn nheo, lộ ra hàm răng già đầy miệng.

Vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa chưa hết, hình thái của những con Hoàng bì tử này lại giống hệt con người.

Bọn chúng ngồi trên ghế, phía dưới hình như dùng thứ gì đó cố định với ghế lại với nhau.

Căn bản không thể tách rời.

Bàn Tử trước đây chắc vì quá tối nên không chú ý, lúc này đến gần mới phát hiện.

Chương 1475

Trên móng vuốt của mỗi con Hoàng bì tử còn nắm giữ một khối màu trắng.

Bên trên cắm một nén hương.

Bàn Tử muốn nhìn rõ đó là thứ gì.

Ngô Bất Chính vội cản anh ta lại, hạ giọng nói. "Đừng nhìn, đó là tế phẩm!" "Cái đ*t mẹ, đây là tế phẩm cúng cho Hoàng bì tử!" "Buổi biểu diễn này có lẽ là diễn cho quỷ xem, quỷ Hoàng bì tử!" "Chúng ta chỉ là tình cờ gặp phải thôi!" Mọi người nghe những lời này đều cảm thấy dựng tóc gáy.

Khó trách suốt quá trình không ai nói chuyện, cái đ*t mẹ đây là diễn cho quỷ xem.

Ai dám nói chuyện chứ.

Hơn nữa con Hoàng bì tử kia thông linh, khứu giác vô cùng nhạy bén.

Khó trách mỗi người đều phải bôi mực lên người.

Có lẽ chính là sợ bị những con Hoàng bì tử này để mắt đến.

Nhưng sao ở đây lại có nhiều Hoàng bì tử chết như vậy chứ.

Bọn chúng lại từ đâu đến vậy?

Bàn Tử thấy xui xẻo, vội vàng vứt hai cái ghế sang một bên.

Còn lúc này trên sân khấu, con Hoàng bì tử do người đóng vai cuối cùng cũng bị đánh chết.

Thế nhưng ngay khi bọn họ nghĩ rằng buổi biểu diễn đến đây sẽ kết thúc.

Bỗng nhiên diễn viên mặc trang phục cách mạng trên đó, vậy mà không biết từ đâu thật sự lấy ra một con Hoàng bì tử.

Con Hoàng bì tử kia vậy mà vẫn còn sống.

Bàn Tử nhìn thấy đây không khỏi ngẩn ra, hạ giọng nói. "Anh ta muốn làm gì?" Ngô Bất Chính lắc đầu, nhưng trong lòng dường như đã hiểu ra.

Những con Hoàng bì tử khô trên ghế này là từ đâu mà ra rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy người kia bỗng nhiên vung tay.

Lập tức bên cạnh có người mang một cái ghế lên.

Người kia giao Hoàng bì tử cho những người khác.

Lập tức bị người khác mổ bụng lấy máu.

Bọn họ lấy ra một ít dây thép nhỏ, buộc Hoàng bì tử vào ghế.

Rất nhanh liền buộc thành tư thế bán tọa.

Sau đó đặt một thứ màu trắng giống như bánh màn thầu, bên trên cắm một nén hương.

Tạo hình này đơn giản là giống hệt con Hoàng bì tử khô trên ghế mà Bàn Tử vừa lấy về.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt.

Những con Hoàng bì tử trên ghế này quả nhiên là từ đây mà ra.

Thấy những người kia đã mang ghế xuống, dường như cũng chuẩn bị bày biện ở phía dưới.

Bàn Tử vội vàng dẫn mọi người dịch sang một bên.

Để tránh bị người ta phát hiện bọn họ đã lén lút động vào ghế ở đây.

Ngô Bất Chính cảm thấy quá huyết tinh.

Mặc dù là khu Hoàng tế, để dọa Hoàng bì tử.

Nhưng thật sự lại lấy Hoàng bì tử ra làm thịt.

Nhưng cậu ta không nói gì, dù sao cậu ta cũng không phải người địa phương.

Cũng không rõ rốt cuộc những con Hoàng bì tử này nguy hại đến mức nào.

Đương nhiên cũng không có quyền phát biểu.

Những người kia rất nhanh đã chú ý đến việc ở đây thiếu mấy cái ghế.

Nhưng khi bọn họ tìm thấy, cũng không nói gì.

Chỉ là nhìn Tần Vũ mấy người một cái.

Mọi người lúc này mới yên tâm được phần nào.

Còn lúc này những diễn viên xung quanh đều bắt đầu lui xuống khỏi sân khấu.

Dường như là đã kết thúc buổi biểu diễn, chuẩn bị rút lui.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng chuẩn bị gọi mọi người rời đi.

Chương 1476

Ai ngờ Bàn Tử bỗng nhiên vuốt cổ chửi bới. "Chỗ này không kiên cố gì cả, sao vẫn cứ rơi đất thế!" "Thật đ*t mẹ bẩn!" Ngô Bất Chính thấy kỳ lạ, sao còn có đất rơi xuống?

Chẳng lẽ phía trên không phải trần xi măng sao?

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm" trầm đục.

Không biết vì lý do gì, ở vị trí cách đó chưa đến hai mét, lại có một mảng đất lớn rơi xuống.

Vừa vặn đập vào vai một người, khiến anh ta lập tức ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Bên cạnh lập tức có người chạy đến đỡ anh ta dậy.

Thế nhưng ngay sau đó toàn bộ đám đông đều hoảng loạn.

Trên đầu bắt đầu có từng mảng đất lớn rơi xuống.

Trong chớp mắt dường như cả miếu Hoàng bì tử đều sắp sập.Trong miếu vốn dĩ trật tự bỗng chốc vỡ òa.

Bắt đầu có người không giữ quy củ nữa mà la hét. "Chạy mau!

Hoàng bì tử đến báo thù rồi!" Nhưng rất nhanh bị người bên cạnh bịt miệng lại.

Một đám người vẫn xô về phía cửa.

Tình hình vốn không quá tệ, bọn họ vốn dĩ cách lối ra rất gần.

Chỉ cần không bị đám đông phía sau xô đẩy tản ra, chưa đến hai phút là có thể ra ngoài.

Thế nhưng ai ngờ, đột nhiên ở vị trí cửa cũng rơi xuống một tảng đất lớn.

Suýt chút nữa đập trúng Tần Vũ.

Nhưng chính vì cú này, Doanh Thương bên cạnh bỗng nổi giận.

Không nói hai lời, vác Tần Vũ lên vai rồi chạy.

Trong chớp mắt đã lao ra khỏi cửa.

Ai ngờ ngay lúc này, lại có một tảng đất lớn rơi xuống.

Vậy mà chặn kín hơn nửa cánh cửa.

Thấy vậy là sắp bị chôn sống, những người bên trong đều hoảng loạn.

Từng người điên cuồng lao về phía cửa.

Bàn Tử đã theo bản năng nắm lấy Ngô Bất Chính.

Thế nhưng người thật sự quá đông, trong chớp mắt đã xô đẩy hai người tản ra.

Ngô Bất Chính bị xô ngã mạnh xuống đất, đầu đập vào một tảng đất lớn.

Khiến cậu ta choáng váng đầu óc.

Lúc này xung quanh ánh lửa chập chờn, người quá đông.

Ánh lửa đều bị che khuất.

May mà vị trí của cậu ta khá gần rìa, nếu không bị người ta giẫm đạp.

Thì không bị chôn sống cũng phải bị giẫm đạp đến chết.

Ngô Bất Chính vội đứng dậy, thế nhưng xung quanh toàn là người, cậu ta vừa đứng lên lại bị xô ngã xuống đất.

Cậu ta cảm thấy trên mặt hơi lạnh, vội dùng tay sờ một cái, vậy mà phát hiện mặt nạ mình đeo đã biến mất.

Mặt nạ này vốn được buộc trên mặt cậu ta.

Chẳng lẽ là lúc ngã, không cẩn thận bị rơi mất?

Vậy thì phiền phức lớn rồi.

Người ở nơi này hình như đều rất kiêng kỵ lộ mặt?

Dường như lộ mặt sẽ có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra.

Chẳng lẽ ở đây thật sự có chuyện gì đáng sợ?

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính vội đi tìm mặt nạ của mình.

Nhưng lúc này xung quanh tối om, lại toàn là đất vụn.

Muốn mở miệng gọi Bàn Tử.

Thấy xung quanh toàn là tiếng la hét kinh hoàng.

Làm sao biết Bàn Tử ở đâu.

Chương 1477

Tần Vũ cũng không biết đã thoát hiểm hay chưa.

Doanh Thương có lẽ đã cõng anh ấy ra ngoài rồi.

Ngô Bất Chính sờ tìm nửa ngày cũng không sờ thấy mặt nạ ở đâu.

Nhưng bỗng nhiên, cậu ta phát hiện trong bóng tối lại xuất hiện hai đạo ánh sáng xanh.

Ánh sáng xanh kia dường như là có người bật một loại đèn màu xanh.

Hơn nữa còn truyền đến tiếng thì thầm khe khẽ.

Dường như có người đang gọi cậu ta qua.

Nhưng xung quanh quá ồn ào, cậu ta căn bản không nghe rõ.

Con người trong hoàn cảnh này, theo bản năng đều muốn nghe rõ hơn một chút.

Thế là Ngô Bất Chính liền đi về phía ánh sáng xanh đó.

Thế nhưng ánh sáng xanh kia như lửa ma trơi, bất kể cậu ta đuổi theo thế nào, vẫn luôn không xa không gần.

Tiếng động kia cũng mơ hồ không nghe rõ.

Điều này khiến Ngô Bất Chính trong lòng rất nghi hoặc.

Cậu ta đi mấy phút, cảm thấy hơi bực mình, cái đ*t mẹ này đang trêu mình chơi à?

Nhưng cậu ta chính là không đuổi kịp.

Trong lúc bực bội, cậu ta thậm chí còn đuổi theo chạy hai bước.

Nhưng khoảng cách này vẫn cứ xa như vậy.

Hơn nữa cậu ta phát hiện những người xung quanh dường như đều biến mất rồi?

Chẳng lẽ mọi người đều đã đi ra ngoài rồi?

Cứ thế bỏ lại một mình cậu ta ở đây?

Không phải chứ, cho dù Tần Vũ bị Doanh Thương cõng ra ngoài rồi.

Nhưng Bàn Tử cũng sẽ không bỏ lại mình mà không quan tâm chứ.

Nhưng bọn họ đâu rồi?

Ngô Bất Chính cảm thấy trong lòng dựng tóc gáy, theo bản năng muốn quay lại.

Cảm thấy chuyện này không đúng.

Cậu ta nghe Bàn Tử nói qua, Hoàng bì tử thông linh, có thể câu dẫn tâm phách con người.

Chẳng lẽ mình đang bị dính ảo cảnh rồi?

Nghĩ vậy cậu ta liền muốn quay đầu đi về.

Thế nhưng vừa mới quay đầu lại, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy có một bàn tay sờ lên mặt mình.

Bàn tay kia lông lá xù xì, giống hệt móng mèo.

Để vào ngày thường thì cũng không sao, dù sao vật nuôi cậu ta cũng gặp không ít, mặc dù cậu ta không có thói quen nuôi thú cưng.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh lúc này, khoảnh khắc bàn tay kia sờ lên mặt, đơn giản là khiến người ta dựng tóc gáy.

Cái cảm giác sởn gai ốc kia, đơn giản là muốn lấy mạng người ta.

Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy mình như bị điện giật trong chớp mắt, toàn thân run rẩy.

Không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Và gần như cùng lúc cậu ta lùi lại.

Bỗng nhiên cậu ta cảm thấy dưới chân trống rỗng, cả người lập tức như rơi xuống vách đá.

Dưới chân lại không có bất kỳ điểm tựa nào.

Thế nhưng tình huống này còn chưa kéo dài bao lâu, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy cổ siết chặt.

Một sợi dây thừng vậy mà đã siết chặt cổ cậu ta.

Còn chưa kịp phản ứng, mắt đã không mở ra được.

Hít vào ít thở ra nhiều, mặc dù hai tay đã nắm lấy sợi dây.

Nhưng khi người ta bị treo cổ, căn bản không thể thoát khỏi sợi dây.

Bởi vì cổ bị siết, cánh tay cậu căn bản không thể dùng sức.

Ngô Bất Chính hai chân loạn đạp, nhưng căn bản không thể thoát ra.

Dần dần cảm thấy mình sắp không xong rồi.

Chương 1478

Chỉ là cách chết này cũng quá thảm đi.

Mình còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì, sao đã bị treo cổ rồi.

Ánh lửa xanh kia rốt cuộc là thứ gì vậy!

Ngay khi ý thức của cậu ta cũng dần mơ hồ.

Bỗng nhiên bên tai lại truyền đến tiếng ồn ào.

Dường như lại có người đến. "Ong" Gần như ngay khoảnh khắc cậu ta sắp không chống đỡ nổi.

Bỗng nhiên chỉ nghe thứ gì đó phát ra một tiếng "ong ong".

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ta cảm thấy sợi dây siết cổ mình nới lỏng.

Cả người liền rơi xuống.

Nhưng không giống như vách đá trong tưởng tượng của cậu ta, rất nhanh cậu ta đã rơi xuống đất.

Ngô Bất Chính vội dùng tay ôm lấy cổ, tham lam hít thở không khí.

Cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Chắc là do thiếu oxy gây ra.

Nhưng tình huống này cũng đang dần được cải thiện.

Cậu ta cảm thấy có người đỡ mình, mặc dù còn chưa nhìn rõ là ai.

Nhưng đã có thể cảm nhận được, cánh tay gầy gò nhưng vô cùng mạnh mẽ kia, không phải Tần Vũ thì là ai. "Bên kia!" Quả nhiên, cậu ta nghe thấy giọng của Tần Vũ.

Đồng thời một luồng kình phong lướt qua trước mặt, khoảnh khắc tiếp theo liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết không phải của con người vang lên.

Ngay sau đó liền nghe Bàn Tử hô lên. "Đ*t mẹ, cuối cùng cũng tìm thấy, Tiểu ca cậu nói xem phải làm sao đây!" Tần Vũ không nói gì.

Còn lúc này thị lực của Ngô Bất Chính đã dần hồi phục.

Tình trạng thiếu oxy đã được giải tỏa.

Cậu ta lúc này mới thấy, Bàn Tử và Tần Vũ cùng với Doanh Thương vậy mà đều ở bên cạnh mình.

Còn nơi bọn họ đang đứng lúc này, vậy mà lại là trên sân khấu đá nơi người địa phương biểu diễn trước đó.

Ngô Bất Chính xem mà kinh hãi, mình sao lại chạy đến đây rồi?

Nơi này và vị trí trước đó của bọn họ, còn rất xa!

Mình là đến đây từ khi nào?

Nhìn lại xung quanh, sợi dây treo trên đầu đã đứt rồi, có lẽ vừa nãy mình chính là bị sợi dây này treo lên.

Nhưng tất cả chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Đang nghĩ vậy, cậu ta liền cảm thấy mặt mình nóng lên.

Dùng tay sờ một cái, vậy mà toàn là máu tươi.

Đối diện Bàn Tử đang đeo mặt nạ. "Ai da ngại quá Thiên Chân, vị trí không đúng!" Ngô Bất Chính nhìn sang, chỉ thấy Bàn Tử vậy mà đang nắm một con Hoàng bì tử, dùng Hắc kim cổ đao của Tần Vũ bổ đôi nó.

Máu tươi chảy ròng ròng!

Ngô Bất Chính xem mà buồn nôn, Tần Vũ vội gọi. "Ra ngoài rồi nói sau!" Ngô Bất Chính lúc này mới chú ý, lúc này trong cả miếu

Hoàng bì tử, vậy mà chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Những người khác vậy mà đều đã chạy ra ngoài hết rồi.

Bốn người cũng không nói nhiều lời, Doanh Thương xông lên phía trước, đạp đổ không biết bao nhiêu cái ghế, như một chiếc máy ủi, dẫn bọn họ lao ra ngoài.

Chờ đến khi bọn họ vừa ra ngoài, lúc này mới phát hiện những người bên ngoài cửa miếu, đều như phát điên.

Từng người một lao về bốn phương tám hướng mà chạy.

Dường như sợ không chạy thoát được.

Chỉ nghe có người ở xa hô lên. "Chạy mau!

Không đi là sẽ bị theo dõi đó!"Thấy những người xung quanh đều đã chạy gần hết, Tần Vũ mấy người cũng không dừng lại nữa, từng người lập tức lên ngựa Thảo Hồng, quất vào mông ngựa mà chạy ra ngoài.

Lúc này nào còn bận tâm đi tìm người nữa.

Chương 1479

Cho dù Hồ Tư Lệnh bọn họ ở đây, lúc này cũng phải chạy trốn.

Bốn người một đường không dám dừng lại, chạy về phía Mông Cổ bao của lão Dương Bì.

Nhưng xung quanh lại như nổ tung.

Trên thảo nguyên không ngừng có đủ loại động vật xuất hiện một cách cực đoan.

Dường như có thứ gì đó vẫn luôn theo dõi bọn họ.

Mọi người thấy tình hình không ổn.

Đều không kìm được nhìn về phía Tần Vũ, tình huống này rõ ràng có thứ gì đó đang theo dõi bọn họ.

Sắc mặt Tần Vũ cũng khó coi đến cực điểm.

Chỉ tay lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy đêm trăng sáng vằng vặc ban đầu, lúc này vậy mà mây đen giăng kín.

Vậy mà như sắp mưa.

Trời sinh dị tượng, đây không phải là có chuyện thì là gì chứ!

Tần Vũ nói với Doanh Thương. "Hống một tiếng!" Doanh Thương cũng không nói nhiều lời, ghìm ngựa Thảo Hồng lại, hướng về phía sau hống một tiếng.

Sức lực của tên này lớn đến kinh người, ngay cả một tiếng hống của anh ta, cũng như tiếng gầm của gấu.

Chấn động tai muốn điếc!

Bụi cỏ xung quanh lập tức thật sự yên tĩnh lại.

Doanh Thương hống một tiếng này, mọi người đều cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Chắc là tử khí độc hữu trong cơ thể anh ta.

Nhưng lúc này mọi người trên người đều vẫn còn mùi mực, nên không quá nồng nặc.

Tần Vũ gọi mọi người nhanh chóng đi!

Lập tức ngựa không ngừng vó tiếp tục đi về phía trước.

Vốn dĩ là lộ trình mấy tiếng đồng hồ, kết quả mới chạy được một nửa, liền thấy một con ngựa vậy mà chạy đến đối diện.

Nhìn kỹ lại, đường hoàng đó chính là con trai của lão Dương Bì.

Sắc mặt anh ta cũng rất khó coi, nhìn thấy mọi người liền lập tức châm lửa một bó pháo trong tay.

Lập tức tiếng pháo nổ lách tách liền vang lên trên khắp thảo nguyên.

Con trai lão Dương Bì gọi mọi người nhanh chóng đi, đừng hỏi gì cả.

Ngay lập tức một đám người liền dưới sự dẫn dắt của anh ta chạy về Mông Cổ bao.

Khi đến Mông Cổ bao, mọi người liền thấy, lão Dương Bì đang đợi ở cửa.

Vừa nhìn thấy mọi người liền vội gọi mọi người vào.

Ngô Bất Chính tối nay gặp phải quá nhiều chuyện.

Đến bây giờ vẫn chưa phản ứng kịp rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Lúc vào cửa, lại bị thứ gì đó va phải một cái.

Quay đầu nhìn mới phát hiện, ở lối vào Mông Cổ bao, vậy mà treo một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó bên ngoài bọc vỏ kiếm, mặc dù không nhìn rõ là của triều đại nào.

Nhưng chắc đã có chút niên đại rồi, đi ngang qua nó đều có thể cảm nhận được một luồng hàn khí sắc bén.

Lão Dương Bì gọi mọi người ngồi xuống, rót cho mỗi người một chén trà, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên liền thấy trên mặt Ngô Bất Chính vậy mà không có mặt nạ.

Ngược lại là một mảng máu đỏ, lập tức sắc mặt liền biến đổi. "Thằng nhóc này, mặt nạ đâu?" "Cái màu đỏ kia là thứ gì vậy!" Bàn Tử và những người khác nghe lời này mới chú ý, mặt nạ trên mặt Ngô Bất Chính vậy mà đã biến mất.

Ngô Bất Chính thấy vậy chỉ đành bất đắc dĩ kể lại toàn bộ trải nghiệm trước đó của mình.

Nhưng nói đến, cậu ta cũng kỳ lạ, mình lúc mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Sao đột nhiên lại chạy đến trên sân khấu rồi?

May mà Bàn Tử biết, liền vội kể lại tình huống một lượt.

Cộng thêm việc bọn họ đang livestream, còn có ghi lại có thể xem lại.

Ngô Bất Chính lúc này mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra cậu ta lúc mơ mơ hồ hồ đuổi theo ánh sáng xanh kia, không biết từ lúc nào đã chạy đến trên sân khấu.

Chương 1480

Lúc đó, Bàn Tử cũng vừa mới tìm thấy cậu ta, thế nhưng đám đông đều đang chạy về phía lối ra.

Nên anh ta căn bản không thể chen qua được, chỉ đành trơ mắt nhìn Ngô Bất Chính như bị ma ám.

Đi về phía sân khấu.

May mà sau đó Tần Vũ dẫn theo Doanh Thương lại chạy về.

Tên Doanh Thương này có sức mạnh, cứng rắn đâm tung khối đất bùn chặn lối ra.

Nhờ vậy mới có thể cho người bên trong nhanh chóng ra ngoài, bọn họ vội vàng chạy đến.

Hơn nữa cho dù như vậy, bọn họ cũng suýt chút nữa là chậm một bước.

Nếu không phải Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ ném Hắc kim cổ đao trong tay ra.

Cắt đứt sợi dây, thì có lẽ Ngô Bất Chính lúc này đã là một cái xác rồi.

Nhìn thấy đây, Ngô Bất Chính đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không nhịn được hỏi. "Tôi thật sự không biết gì cả, tôi chỉ nhìn thấy hai đạo ánh sáng xanh, tôi cứ tưởng là hai người chứ!" "Kết quả là......" "Đó rốt cuộc là thứ gì vậy!" Ngô Bất Chính hỏi.

Mọi người bên cạnh đều lắc đầu, biểu thị không biết.

Bàn Tử tuy trước đây từng lên núi xuống nông thôn ở Đông Bắc, nhưng cũng chưa từng gặp phải chuyện hiếm có như vậy.

Hơn nữa đây là Nội Mông, mặc dù giáp với Đông Bắc, nhưng phong tục cũng khẳng định là khác biệt.

Nên tình huống cụ thể là gì, anh ta cũng không nói chắc được.

Ngược lại là lão Dương Bì bên cạnh bỗng nhiên thở dài nói. "Thằng nhóc này đúng là rước họa lớn rồi!" "Cái sự báo thù trăm năm khó gặp một lần của Hoàng Đại Tiên, sao lại bị mấy đứa gặp phải chứ!" "Mặt nạ mất rồi, trên mặt mày cũng toàn là máu Hoàng bì tử, lần này thằng nhóc mày chắc chắn sẽ bị theo dõi!" Bàn Tử vội hỏi. "Lão gia tử, ông nói vậy là ý gì?

Chúng tôi cũng không phải người địa phương, con Hoàng bì tử kia theo dõi chúng tôi làm gì chứ!" "Đúng vậy!

Tôi và bọn chúng vô oan vô cừu, theo dõi tôi làm gì?" Ngô Bất Chính cũng vội hỏi.

Chuyện này căn bản không liên quan gì đến cậu ta cả.

Theo dõi cậu ta có ích gì chứ!

Lão Dương Bì lại vỗ đùi nói. "Mấy đứa nói vậy là không biết cái khu Hoàng tế kia làm gì đâu!" "Mấy đứa tưởng chỉ là đến tham quan thì không sao à?" "Tôi nói cho mấy đứa biết, mấy đứa đeo mặt nạ thì không sao, người nào không đeo mặt nạ, đều bị theo dõi rồi!" "Bị Hoàng Đại Tiên theo dõi, vậy thì phiền phức lớn rồi!" Nghe ý của lão Dương Bì, mọi người đều cảm thấy tình hình dường như không ổn.

Vội vàng bảo lão Dương Bì giải thích một chút.

Lão Dương Bì nói, Hoàng bì tử này là loài ghi thù.

Khu Hoàng tế muốn đạt được hiệu quả, thì phải giết Hoàng bì tử.

Để không bị những con Hoàng bì tử này theo dõi, nên mỗi người mới đeo mặt nạ, bôi mực.

Sợ chính là Hoàng bì tử ngửi thấy mùi mà bám lấy mày.

Nhưng giờ đây hai thứ này đều bị Ngô Bất Chính phá vỡ rồi.

Vừa nãy lúc bọn họ quay về, tiếng động trong bụi cỏ phía sau e rằng chính là do những con Hoàng bì tử đó gây ra.

Nói đến đây, Bàn Tử hỏi. "Lão gia tử, vậy sao ông biết chúng tôi gặp chuyện?" "Ông lại không có mặt ở hiện trường!" Lão Dương Bì lắc đầu nói. "Mày thằng nhóc này, mày làm sao biết được những chuyện này!" "Khu Hoàng tế là có giới hạn!" "Hoàng Đại Tiên kia đâu phải dễ chọc, một hai lần thì còn được!" "Thời gian lâu rồi, chắc chắn sẽ gặp báo ứng!" "Mấy đứa vận khí không tốt, lại gặp phải rồi!" Bàn Tử thấy những điều này đều là nhảm nhí, cười nói. "Tôi nói lão gia tử, ông cũng đừng ở đây dọa chúng tôi, sóng gió gì mà chúng tôi chưa từng thấy!" "Hơn nữa, con Hoàng bì tử này dù có lợi hại đến mấy thì cũng là súc sinh thôi chứ!" "Chúng tôi cùng lắm thì trực tiếp về nội địa, nó còn có thể chạy nhanh hơn máy bay tàu cao tốc sao?" Lão Dương Bì lại căn bản không nghe lọt, nói. "Chỉ cần bị Hoàng Đại Tiên theo dõi, mấy đứa dù có chạy đến chân trời góc bể cũng vô dụng thôi!" "Đại Tiên gia sẽ không tìm thấy mấy đứa sao?" "Thật là tạo nghiệp a, không nên để mấy đứa đi mà!" "Hồ Bát Nhất mấy đứa có gặp không?" Bàn Tử nghe vậy lúc này mới nhớ ra mình là đến tìm người.

Vội lắc đầu biểu thị không nhìn thấy. "Đúng rồi ông không có định vị sao?

Ông xem thử bọn họ có bị lạc không!" "Nếu ngay gần đây, chúng ta cũng có thể đi tìm thử chứ!" Lão Dương Bì nghe vậy liền đi lấy máy định vị đến.

Thế nhưng vừa nhìn vào định vị, sắc mặt lập tức biến đổi.

Ông ta nhìn máy định vị nói. "Cái này... hai đứa nhỏ này sao vẫn còn trên thảo nguyên!" "Nơi đó, là Bách Nhãn Quật!" Vừa nghe thấy ba chữ Bách Nhãn Quật, sắc mặt Tần Vũ lập tức trở nên khó coi.

Anh rất rõ nơi đó có gì, trong ký ức kiếp trước cũng có chuyện liên quan đến Bách Nhãn Quật này.

Tuy nhiên, giống như trước đây, ký ức của anh vì mấy lần mất trí nhớ mà đã không còn nguyên vẹn.

Rất nhiều chi tiết đều bị thiếu sót.

Chương 1481

Hơn nữa, anh còn phát hiện một vấn đề.

Đó là Ngô Tam Tỉnh muốn quay lại, có thể không chỉ vì không dứt bỏ được ân oán kiếp trước.

Còn một khả năng nữa, đó là họ đều là người xuyên không.

Ở thế giới song song này càng lâu, ký ức kiếp trước cũng càng mơ hồ.

Điểm này Tần Vũ cũng mới phát hiện gần đây.

Anh suy đoán, nếu anh sống như người bình thường, với tuổi thọ trăm năm, có lẽ đến khi chết vẫn có thể nhớ được phần lớn.

Nhưng những nơi anh đến gần đây, dù là Thanh Đồng Môn hay Xà Chiểu Quỷ Thành, thậm chí là Tần Lĩnh Thần Thụ, những nơi đó đều mang màu sắc thần bí hoặc từ trường mạnh mẽ.

Ngay cả khi đã kế thừa huyết mạch của Tiểu ca, đến những nơi này anh vẫn có chút không chịu nổi.

Sự kích thích tinh thần đối với anh rất lớn.

Và chính những nơi này đã khiến anh mất đi ký ức kiếp trước một cách nghiêm trọng.

Anh cảm thấy, nếu mình vẫn tiếp tục đi theo con đường này, cuối cùng rất có thể sẽ thực sự quên đi tất cả mọi thứ của kiếp trước, hoàn toàn biến thành một người xuyên qua thế giới.

Nhưng anh lại không có bất kỳ lựa chọn nào.

Nếu anh không đi, Quỷ Động Trớ Chú, Thi Miết Hoàn và những thứ khác cũng sẽ lấy mạng anh.

Nói cho cùng, đây chính là một con đường không thể quay lại, buộc phải đi.

May mắn thay, anh cũng không có ý định quay về.

Ngay cả khi thực sự quên đi tất cả mọi thứ của kiếp trước, cũng không phải không thể chấp nhận.

Chỉ là cái Bách Nhãn Quật này thực sự có chút không thể đi.Bàn Tử không biết sự đáng sợ của Bách Nhãn Quật, nghe vậy vội vàng đứng dậy nói: “Vậy chúng ta cũng đừng chậm trễ nữa, đồng chí cách mạng thân thiết đang ở Bách Nhãn Quật, chúng ta xuất phát thôi!”“Đợi tìm được họ, Bàn gia tôi sẽ mời các cậu ăn xiên thịt cừu!”Ngô Bất Chính tự nhiên cũng là không biết không sợ, đứng dậy định đi theo.

Tần Vũ vội vàng muốn ngăn cản hai người, nhưng lúc này ở đây còn có lão Dương Bì, mình là người ngoài, nếu thể hiện quá quen thuộc với Bách Nhãn Quật, e rằng không ổn.

Mà lão Dương Bì hiển nhiên cũng biết nguy hiểm của Bách Nhãn Quật, nghe vậy vội xua tay nói: “Ấy!

Không được không được, các cậu đều bị chồn vàng theo dõi rồi, còn dám đi Bách Nhãn Quật, không muốn sống nữa à!”“Cái Bách Nhãn Quật đó ngay cả người dân địa phương cũng không ai dám đi, nơi đó có một con yêu long màu đen đấy!”“Nếu các cậu đi, chồn vàng chắc chắn sẽ gây họa cho các cậu, các cậu không vào cũng sẽ bị Hoàng Đại Tiên lừa vào!”“Tôi thấy, chi bằng báo cảnh sát đi!”“Báo cảnh sát?” Bàn Tử nghe vậy rất bất đắc dĩ.

Đây là ở trên thảo nguyên Mông Cổ, đồn cảnh sát gần nhất cũng phải mất ba ngày đường mới tới.

Ba ngày, còn là thảo nguyên rộng lớn, ông bảo họ ăn cỏ à?

Bàn Tử vội nói: “Lão gia tử, vậy ông đừng lo lắng nữa, mấy anh em chúng tôi đều là chiến sĩ kinh qua trăm trận, yêu long thiên long gì chưa từng thấy qua!”“Ông cứ yên tâm đi, lão Hồ đó là huynh đệ của tôi, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được!”“Nhưng vẫn phải mượn con ngựa đỏ của ông dùng một chút, nếu có chuyện gì, chúng tôi chiếu giá bồi thường là được!”Lão Dương Bì xua tay nói: “Mày thằng ranh này, đây là chuyện tiền bạc à?”“Tao với thằng nhóc Hồ đó tính tình không phải không biết!”“Thôi được thôi được, vậy các cậu cứ mang thanh bảo kiếm ở cửa ra đi!”“Đó là Khang Hi bảo đao đấy!”“Có thể tịch tà!”Mấy người Bàn Tử đều ngớ người.

Lòng thầm nghĩ, tịch tà?

Còn có thứ gì có thể tịch tà hơn Tiểu ca sao?

Toàn thân Tiểu ca đầy Kỳ Lân huyết, đều là bảo bối quý giá.

Nữ thi ngàn năm nhìn thấy còn phải quỳ lạy.

Khang Hi bảo đao?

Có tác dụng không?Nhưng thấy lão Dương Bì nói khẩn thiết, hơn nữa dường như là thật sự lo lắng cho họ.

Bàn Tử cũng không từ chối, chạy ra cửa lấy thanh bảo đao xuống.

Khỏi nói thanh đao này vừa rút ra, hàn quang tứ xạ, lưỡi sắc bén, quả là một thanh đao tốt.

Chỉ là thanh đao này không quá thích hợp với thể hình của hắn, cầm lên có chút nhỏ bé.

Ngược lại Ngô Bất Chính dùng thì vừa vặn.

Hơn nữa Bàn Tử thích súng, dùng những thứ này cũng không thoải mái.

Thế là hắn đưa cho Ngô Bất Chính, còn mình thì chạy đi hỏi lão

Dương Bì còn súng không.Lão Dương Bì tỏ vẻ rất khó xử, nói: “Cái súng thì chắc chắn là có, nhưng không thể lấy ra được!”“Mấy cái này là của người chăn nuôi dùng, các cấp lãnh đạo đều nói rồi, trừ dùng để chăn nuôi thì không được phép dùng!”“Tôi đây đã bao nhiêu năm không chăn nuôi rồi, đây là người bạn già của tôi, tôi mới không nỡ nộp lên!”“Vì các cậu đều là người quen, tôi có thể cho mượn, nhưng các cậu không được nói ra nhé!”“Bằng không lão già tôi sẽ không chịu đâu!”Mọi người nghe xong câu này, ít nhiều đều có chút ngượng nghịu.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ: “Lão đại gia, chúng cháu thì không muốn nói, nhưng hiện tại đang livestream mà!”“Đừng nói lãnh đạo, cả nước và khán giả toàn cầu đều đã thấy rồi!”“Khả năng giữ bí mật này có chút khó khăn rồi!”Bàn Tử lại nghiêm trang nói bừa: “Lão gia tử ông cứ yên tâm đi, tôi Vương Khải Toàn thề trước bao Mông Cổ, chúng tôi tuyệt đối không hé nửa lời!”“Ai nói ra người đó là đồ khốn, nhưng tục ngữ nói rồi, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió!”“Nếu người khác biết được, đó chắc chắn là do chính ông để lộ tin tức, cái này không thể đổ oan cho chúng tôi được!”Người trong phòng livestream vốn dĩ đều đang rất căng thẳng.

Kết quả thấy Bàn Tử ở đây lừa lão Dương Bì, không khỏi đều cười phá lên.【Bàn gia ông thật là quá đáng mà, cả lão gia tử ông cũng lừa được】【Mới nói lão gia tử là tôi thật sự không ngờ đấy, ông đúng là gian xảo mà】【Đang livestream, thế này cấp trên chắc cũng biết rồi nhỉ】【Thương lão Dương Bì gia gia quá, sao lại gặp phải Bàn Tử cái đồ đại bịp này】Phòng livestream rất náo nhiệt, nhưng lúc này mấy người cũng không bận tâm nhiều nữa.

Bàn Tử hiển nhiên là nhất quyết phải đi, họ đã phối hợp đến đây rồi, bây giờ nói không đi, hiển nhiên cũng hơi muộn.

Thế là mọi người không chậm trễ nữa, Bàn Tử từ chỗ lão Dương

Bì lấy được một khẩu súng săn.

Tuy không lợi hại lắm, nhưng để bắn thú rừng cũng đủ dùng rồi.

Ngô Bất Chính cõng Khang Hi bảo đao.

Đoàn người lên đường ngay trong đêm, trực tiếp mở cuộc tập kích Bách Nhãn Quật.Tần Vũ không nói gì, chỉ cưỡi ngựa chở Ngô Bất Chính đi theo sau mọi người.

Anh quả thực biết nguy hiểm của Bách Nhãn Quật.

Nhưng lời này không thể nói ra.

Nếu là Ngô Bất Chính ở đây, anh chắc chắn cũng sẽ đến tìm.

Vì vậy anh chỉ có thể dựa vào những gì mình còn nhớ, để hết sức tránh hiểm nguy cho mọi người.

Chương 1482

Ngoài những thứ đó anh cũng không có bất kỳ lựa pháp nào.

Nhưng nghĩ lại thì vấn đề chắc không lớn.

Dù sao còn có Doanh Thương ở đây.

Tên này một mình là có thể giải quyết phần lớn phiền phức.Mọi người một đường phóng như bay.

Rất nhanh đã qua nửa tiếng.

Tuy nhiên, lão Dương Bì nói dường như không sai.

Bọn chồn vàng đó dường như thực sự đã theo dõi họ.

Mới đi được nửa tiếng, xung quanh bụi cỏ lại truyền đến động tĩnh.

Hơn nữa tiếng xào xạc còn không ít.

Xem ra những con chồn vàng đó lại đến rồi.

Bàn Tử hô hào mọi người nhanh chóng đi.

Đừng vì những con súc sinh này mà chậm trễ thời gian.Tuy nhiên ban đầu còn ổn.

Dần dần chồn vàng nhiều lên, động tĩnh trong bụi cỏ ngày càng lớn.

Thậm chí dọa mấy con ngựa đỏ suýt nữa thì ngã quỵ.

Bàn Tử có chút bực mình, giơ súng săn nhắm vào chỗ động tĩnh dày đặc nhất mà bắn một phát.

Nhưng căn bản không có tác dụng.

Chồn vàng chỉ im lặng một lát, sau đó lại vây quanh.

Lúc này, họ thậm chí không thể tiếp tục đi được nữa.

Xung quanh bụi cỏ rậm rạp dường như đều là chồn vàng đang lượn lờ.“Mẹ kiếp, năm xưa lúc dọn dẹp tứ hại, sao không cho cái thứ này vào danh sách, nhiều như thế này chắc còn hơn cả chuột rồi!” Bàn Tử chửi thề, đồng thời cầm súng săn thỉnh thoảng lại bắn một phát.

Nhưng căn bản không có tác dụng, chồn vàng xung quanh thực sự quá nhiều.

Hơn nữa chúng đã tạo thành vòng vây, bao vây họ ở giữa.Ngô Bất Chính nói: “Hay là mấy người đi trước đi, chúng nó theo dõi tôi, chắc sẽ không ngăn cản mấy người đâu!”“Xì!” Bàn Tử lập tức ngắt lời Ngô Bất Chính.

“Cái thân hình nhỏ bé của cậu mà để lại, cậu không phải sẽ bị bọn chồn vàng này bắt đi làm áp trại phu nhân sao!”“Tôi nói, chúng ta cứ đánh một trận với chúng nó, một lũ súc sinh lông lá còn có thể lật trời được chắc!”Nói rồi Bàn Tử định xuống ngựa.

Tần Vũ vội vàng ngăn hắn lại, ra hiệu rằng những thứ này dù có mệt chết cũng không thể đánh hết được.

Muốn giải quyết chúng, chỉ có thể dùng mưu.Khi họ xuất phát, đã tiện thể mượn luôn cái định vị của lão Dương Bì.

Dùng nó để xác định vị trí của Hồ Tư Lệnh và hai người kia.

Lúc này Ngô Bất Chính lấy nó ra xem.

Phát hiện khoảng cách vẫn còn khá xa.

Có lẽ còn phải đi gần một tiếng nữa mới có thể đến gần Bách Nhãn Quật.Tần Vũ cũng nhìn một cái, trong lòng lập tức đã có tính toán.

Anh chỉ tay về phía trước hô: “Đi hướng đó!”Nói xong anh giật dây cương, cả con ngựa đỏ liền nhảy chồm lên.

Sau đó chỉ thấy anh rút dao găm ra, cắm mạnh vào mông ngựa.

Con ngựa đỏ đau đớn, lập tức điên cuồng lao về phía trước.Nhưng phía trước có vòng vây của chồn vàng.

Tuy nhiên lúc này con ngựa đỏ đã đau đến đỏ mắt, căn bản không thèm để ý.

Hai vó trước mạnh mẽ, cứ thế giẫm đạp qua bụi cỏ mà lao đi.

Mặc dù họ không thể nhìn thấy tình hình bên dưới bụi cỏ.

Nhưng nghe tiếng cũng có thể nghe thấy, mấy con chồn vàng không kịp tránh né, có lẽ xương cũng bị giẫm gãy.Bàn Tử thấy vậy liền kêu tốt, theo sau cũng rút dao găm ra cắm vào mông ngựa.

Doanh Thương không có dao găm, Bàn Tử chỉ có thể hô hào hắn vỗ mạnh vào mông ngựa một cái.

Da ngựa cứng rắn đến mức nào, nhưng Doanh Thương vỗ một cái, mông ngựa liền đỏ một mảng.

Nhìn thấy Bàn Tử cũng cảm thấy mông mình đau nhói.

May mà là đánh vào mông ngựa, nếu là đánh vào mặt người, e rằng đầu cũng phải chuyển chỗ rồi.Chiêu này quả thực có tác dụng.

Ba con ngựa đỏ, điên cuồng lao về phía trước.

Chồn vàng dù có nhiều đến mấy, đó cũng chỉ là súc sinh lông lá, trước những con ngựa điên cuồng, vẫn có chút không đủ nhìn.

Nghe nói trên thảo nguyên, nếu đàn bò nổi điên, ngay cả bao Mông Cổ cũng có thể bị giẫm nát, huống chi là một bầy chồn vàng?

Mặc dù ở đây họ chỉ có ba con ngựa đỏ, nhưng một khi chúng đã nổi điên, thì cũng không phải những con chồn vàng kia có thể chống cự được.

Tần Vũ lao lên dẫn đầu, đồng thời hô: “Tuyệt đối đừng xuống ngựa!”Ban đầu mọi người còn không hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu ý Tần Vũ.

Những con chồn vàng đó truy đuổi không ngừng.

Một khi xuống ngựa, tất nhiên sẽ bị chúng bao vây.

Chương 1483

Con người không có da thịt dày như ngựa.

Nếu thực sự bị dồn vào đường cùng, có thể sẽ bị những con chồn vàng này cắn chết.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, chồn vàng thông linh.

Hãy nghĩ đến những gì Ngô Bất Chính đã gặp phải trước đây.

Nếu thực sự xuống ngựa, e rằng không đầy một khắc, sẽ bị những con chồn vàng này nhiếp hồn.

Đến lúc đó thì thực sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa.Nghĩ thông suốt điểm này, lòng mọi người không khỏi giật mình kinh sợ.

May mắn là vừa rồi không xuống ngựa mạo hiểm, nếu không lúc này có lẽ đã thảm rồi.

Nhưng cứ chạy mãi cũng không phải cách, nếu không cắt đuôi được đám chồn vàng này, họ vẫn không thể đi cứu người được.

Bàn Tử nghĩ rồi hỏi Tần Vũ: “Tiểu ca, anh muốn đưa chúng ta đi đâu vậy?”Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ về phía trước, ra hiệu mọi người cứ đi tiếp là được.

Bàn Tử còn muốn hỏi, Ngô Bất Chính xua tay nói: “Đừng hỏi nữa, cứ chạy đi!”Bàn Tử lúc này mới không nói gì nữa.Tuy nhiên, thể lực của ngựa đỏ cũng có giới hạn.

Cộng với việc đã chạy trước đó, thể lực tiêu hao cũng không ít.

Lần này chỉ chạy điên cuồng chưa đầy hai mươi phút, đã hết sức không thể chạy nữa.

Nhưng đám chồn vàng phía sau căn bản không bị cắt đuôi được bao xa.

Thoáng chốc đã lại sắp đuổi kịp rồi.Lúc này mọi người đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, hiển nhiên đều đang đợi anh sắp xếp.Tần Vũ nhìn địa hình xung quanh, thấy phía sau không xa có một ngọn đồi.

Mặc dù không cao, nhưng trên thảo nguyên bằng phẳng này địa thế vô cùng nổi bật.

Hiển nhiên đã sắp đến nơi rồi.

Anh chỉ về phía sau, hô: “Ở đó!”Lập tức cả nhóm người chạy tới.

Đến trên gò đất, Bàn Tử kinh hô: “Tiểu ca anh đang tìm địa hình thuận lợi à, nhưng chỗ này anh chắc chắn chồn vàng sẽ không bao vây được sao?”Tần Vũ lắc đầu, nhìn Doanh Thương nói: “Cõng cậu ta!”Sau đó chỉ vào Ngô Bất Chính.

Doanh Thương tự nhiên không nói hai lời liền cõng Ngô Bất Chính lên vai.

Với cân nặng của Ngô Bất Chính, hắn cõng nhẹ nhàng như cõng con gà con vậy.Bàn Tử không hiểu, mặt đầy nghi hoặc.

Sao lại phải cõng Ngô Bất Chính lên làm gì?

Chẳng lẽ không cõng lên không được sao?Chỉ nghe Tần Vũ nói: “Chỗ này rất nguy hiểm, mắt mũi nhìn cho rõ vào!”Bàn Tử nghe vậy ngớ người, thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, hóa ra là chỗ này quá nguy hiểm, anh mới bảo Doanh Thương cõng cậu ta lên à.

Được thôi, lại là cái đồ cuồng vợ không sai rồi!”Nhưng tay hắn thì không chậm trễ.

Vội vàng đòi lấy Khang Hi bảo đao trong tay Ngô Bất Chính.

Chỗ này có nguy hiểm, dùng súng săn hiển nhiên là không được rồi, chi bằng Khang Hi bảo đao còn hữu dụng hơn.Mấy người xếp ba con ngựa đỏ thành hình tam giác.

Họ thì ẩn nấp giữa hình tam giác này.

Ngựa đỏ dường như cũng rất sợ chỗ này.

Mấy lần định bỏ chạy.

Nhưng dây cương nằm trong tay Tần Vũ và những người khác, cuối cùng vẫn phải đứng yên.

Tạo thành ba bức tường bao quanh họ ở giữa.Bàn Tử vẫn còn chưa hiểu Tần Vũ muốn làm gì.

Ngô Bất Chính cũng có chút hoang mang.

Nhưng Tần Vũ không có ý định giải thích.

Chỉ có ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm xung quanh.Thấy vậy Bàn Tử và những người khác không dám lơ là, nắm chặt Khang Hi bảo đao, chỉ chờ nguy hiểm xung quanh xuất hiện.Mà lúc này chồn vàng đã áp sát lại.

Chúng đã đến chân đồi.

Tuy nhiên dường như để chứng minh lời Tần Vũ nói nơi đây có nguy hiểm.

Chúng lại đều dừng lại, từng con một thò đầu ra khỏi bụi cỏ, trong bóng tối vô số ánh mắt xanh biếc nhìn về phía họ.Tần Vũ vội ra hiệu mọi người quay người đi đừng nhìn.

Mắt chồn vàng thông linh.

Nhìn rồi chỉ sợ sẽ trúng kế.

Anh vội cắn nát đầu ngón tay, chấm một giọt máu lên trán mỗi người.

Dùng để khắc chế nhiếp hồn thuật của chồn vàng.

Sau đó mới quay lại, nghiêm chỉnh chờ đợi.Mà những con chồn vàng thấy nhìn chằm chằm họ căn bản không có tác dụng.

Cuối cùng bắt đầu có chút sốt ruột.

Dường như muốn xông lên, nhưng lại có chút e sợ thứ gì đó ở phía trên.Bàn Tử đứng một bên tò mò hỏi: “Tiểu ca, rốt cuộc chúng nó đang sợ gì vậy?”“Ối, chân tôi sao lại cảm giác nặng trịch thế này?

Cái gì vậy?”Bàn Tử vừa nói vừa nhìn xuống, vừa nhìn xong suýt chút nữa thì bị dọa chết.

Chỉ thấy một con hoa ban du diên to bằng cánh tay, dài hơn hai mươi centimet không biết từ khi nào đã bò lên chân hắn.Bàn Tử rất sợ những thứ này, nhớ lại hồi ở Vân Thiên Cung, những con hỏa sơn du diên đó, nghĩ thôi đã khiến người ta phát điên.

Sao ở đây cũng có những con du diên to như vậy chứ.

Chương 1484

Chẳng lẽ đây là ổ du diên rồi sao.Nghĩ vậy hắn lập tức đạp một cước đá con du diên đi.Ngô Bất Chính lúc này thấy rõ ràng, vội vàng kêu lên: “Thằng béo chết tiệt đừng làm bậy, con hoa ban du diên đó có kịch độc!”“Cậu đừng làm loạn!”Bàn Tử nghe vậy ngớ người, không khỏi rụt chân lại, vội vàng buộc chặt ống quần thêm vài phần.

Sau đó hỏi: “Sao cậu biết vậy?”Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói: “Không phải vì tra tài liệu sao!”“Con hoa ban du diên này tối đa cũng không quá một mét, hơn nữa vô cùng hiếm gặp!”“Nơi này tám phần là cũng có gì đó kỳ lạ!”“Nhưng Tiểu ca nói không sai, du diên này ăn thịt, những con chồn vàng đó có lẽ không dám xông lên!”“Nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, một khi bị cắn, lập tức mất mạng!”Bàn Tử nghe vậy chửi thề: “Mẹ kiếp, đây không phải là thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm sao?”“Hơn nữa cậu đừng nói chúng nó không dám xông lên, cái thể chất của cậu… ôi mẹ ơi!”Quả nhiên, Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đám chồn vàng phía dưới đã náo loạn, hiển nhiên là không thể chờ đợi được nữa.

Chúng xông thẳng về phía ngọn đồi nơi họ đang đứng.

“Tôi nói gì mà, mẹ kiếp, đến rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt Khang Hi bảo đao thêm vài phần, chuẩn bị nghênh chiến.Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến những người có mặt, thậm chí cả những người trong phòng livestream đều ngây người.Thực tế, trước đó rất nhiều người còn nghi ngờ chiêu này của Tần Vũ.

Dù sao hoa ban du diên quả thực hiếm gặp, hơn nữa lại có kịch độc, có thể uy hiếp rất lớn đối với chồn vàng.

Nhưng những thứ này lại tấn công không phân biệt, họ cũng sẽ bị tấn công.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là, khi họ lên đây, căn bản không thấy mấy con du diên loại này.

Cảm giác số lượng ở đây có lẽ cũng không nhiều lắm.Nhưng tất cả bọn họ đều nghĩ sai rồi.

Trước đó họ ít người, dù sao cũng chỉ có bốn người và ba con ngựa đỏ.

Nhưng dường như đám chồn vàng bên dưới lại là cả một quần thể lớn.

Chúng vừa xông lên, động tĩnh quả thực không hề nhỏ.Đám chồn vàng này vừa xông đến giữa sườn đồi.

Lập tức cả ngọn đồi bỗng nhiên náo loạn.

Vô số chồn vàng như bị ném vào chảo dầu, lũ lượt nhảy dựng lên.

Mà điều này vẫn chưa kết thúc, sau đó liền có từng bóng đen từ dưới bụi cỏ chui ra.

Có con thậm chí còn trực tiếp bay lên không trung, một ngụm cắn vào cổ chồn vàng.Mà con chồn vàng bị cắn, gần như trong khoảnh khắc đã mất đi khả năng phản kháng.

Từ đó có thể thấy kịch độc của hoa ban du diên rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.Cả ngọn đồi gần như là một bãi chiến trường.

Vô số chồn vàng còn chưa kịp xông lên, đã bị những con hoa ban du diên lao ra cắn chết.Mà Bàn Tử và những người khác ở phía trên nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nhiều hoa ban du diên như vậy, có con thậm chí còn dài đến cả mét.

Lúc này nghĩ lại mà phát khiếp.

Nếu vừa rồi họ lên đây, không cẩn thận bị cắn một cái.

Vậy thì thực sự đã biến thành Vạn Nô Vương rồi, bị Cửu Long nâng thi.Bàn Tử khóc mếu nói: "Tôi nói Tiểu ca, lần sau có chuyện thế này, anh nói sớm một tiếng được không!""Bàn gia tôi cái bệnh tim này sắp bị anh dọa ra rồi!""Tôi nói, chúng ta vẫn nên chạy thôi, hoa ban du diên nhiều quá, lát nữa chúng ta cũng sẽ gặp tai ương!""Nếu ngựa đỏ chết hết, chúng ta coi như hoàn toàn không còn hy vọng thoát ra nữa!"Ngô Bất Chính cũng gật đầu, cảm thấy chỗ này không ổn, vẫn nên đi ra ngoài trước thì hơn.Tần Vũ nhìn về phía sau, lại bảo Ngô Bất Chính nhìn hướng hiển thị trên định vị.

Dường như Hồ Tư Lệnh hai người kia đang ở phía sau.

Vì hướng đã đúng, vậy thì không có gì phải nói nữa.

Lập tức hô hào mọi người chạy trước.Ngọn đồi này e rằng sẽ trở thành cơn ác mộng của lũ chồn vàng.

Ngay cả khi không thể chặn được chúng, ít nhất cũng có thể khiến chúng tổn thất nặng nề.

Mà lợi dụng cơ hội này để chạy thoát, quả thực là lựa chọn tốt nhất.Tuy nhiên, biến cố đến quá nhanh.

Chưa kịp dắt ngựa đỏ lên.

Bỗng nhiên trên sườn đất phía trước liền sụp xuống hai cái hố lớn.

Sau đó hai con du diên dài hơn hai mét liền bò ra.

Trong bóng tối, vô số xúc tu mềm nhũn nhúc nhích, quả thực khiến người ta rợn tóc gáy.Ngựa đỏ lập tức hoảng sợ.

Từng con một đứng dậy từ mặt đất, chạy tán loạn về bốn phía.

Bốn người họ căn bản không thể ngăn cản được nữa.

Bốn con ngựa đỏ vừa chạy, lòng mấy người đều hoảng hốt.

Không có ngựa, họ muốn quay về cũng khó.

Đi bộ thì e là mệt chết.Tuy nhiên ngựa đỏ căn bản không cho họ cơ hội, vừa nói đã lao xuống sườn đồi.

Thế nhưng, trên sườn đất này đều là lỗ hang.

Một con ngựa đỏ lập tức bị lún chân vào.

Thực sự là ngựa ngã quỵ, may mà tốc độ của nó không nhanh, xương chân mới không bị gãy.Tuy nhiên, đúng là họa vô đơn chí!

Con ngựa này vừa ngã, lập tức sụp một mảng đất lớn.

Bên dưới lại chui ra một con du diên dài hơn hai mét, trong nháy mắt đã đè lên con ngựa.

Hàm răng độc khổng lồ lập tức đâm vào cổ ngựa đỏ.

Ngựa đỏ giãy giụa hai cái, rồi hoàn toàn im lìm.Hai con còn lại may mắn hơn, đã chạy thoát.

Tuy nhiên, để lại Tần Vũ bốn người, thế này thì chạy kiểu gì đây!

Đi bộ sao?Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc trước tình huống bất ngờ này.

Tình hình xung quanh đã có sự thay đổi lớn.

Vô số chồn vàng bị những con hoa ban du diên từ dưới đất chui lên cắn mà sợ hãi.

Chương 1485

Chúng liền rút lui về phía dưới sườn đất.Và gần như đồng thời, nhiều du diên hơn nữa liền từ dưới đất chui ra.

Nơi này cứ như một ổ du diên, thấy chồn vàng rút lui nhanh chóng.

Một số con hoa ban du diên vừa mới chui ra còn chưa kịp khai vị.

Lại từng con một chuyển sự chú ý sang Tần Vũ và mấy người.

Khiến sắc mặt bốn người lập tức thay đổi.

“Chạy!” Tần Vũ hét lên một tiếng, đồng thời hô hào mọi người quay người chạy trốn.Tuy nhiên, lúc này muốn chạy thì đã hơi muộn rồi.

Không nhìn thì không biết, lúc này nhìn kỹ họ mới phát hiện, hóa ra xung quanh từ lúc nào đã tụ tập rất nhiều hoa ban du diên.

Hơn nữa, họ vừa động đậy, hoa ban du diên liền từng con một nhanh như điện xẹt vây quanh.Khiến Bàn Tử và Tần Vũ đều không khỏi siết chặt binh khí trong tay.

Nếu một chút bất cẩn, bị cắn một cái, vậy thì thực sự phải bỏ mạng tại đây rồi.Thậm chí Tần Vũ đã chuẩn bị sẵn, thực sự không được, thì Doanh Thương cõng Ngô Bất Chính chạy trước.

Tên này là người chết sống, nghĩ lại chắc sẽ không sợ độc tố của những con du diên này.Tuy nhiên trước mặt nhiều du diên như vậy, nếu đều trông cậy vào hắn cõng mà chạy, hiển nhiên là không mấy thực tế.

Đúng như câu nói có sức mà không dùng được.

Một khi Doanh Thương bị những con du diên này quấn lấy, thì thực sự là có sức mà không dùng được nữa.

Vì vậy việc cõng họ chạy là rất không thực tế.Tiếng du diên bò trong bụi cỏ ngày càng lớn.

Thậm chí họ còn có thể nghe thấy tiếng xúc tu du diên cọ xát mặt đất kêu soạt soạt.Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt, liều mình nói: “Các vị xin lỗi, lần này các cậu đều vì tôi mới rơi vào cảnh này!”“Pháo này, chi bằng Bàn gia tôi đến đánh đi!”Nói xong Bàn Tử không chịu đựng được nữa, vớ lấy Khang Hi bảo đao liền chuẩn bị xông ra, và đám du diên này đến một trận cá chết lưới rách.

Cho dù là chết cũng phải kéo theo mấy con làm vật lót đường.Tuy nhiên Ngô Bất Chính bỗng nhiên từ trên lưng Doanh Thương hô lên: “Đừng hoảng, các cậu nhìn những con du diên đó, sao chúng lại rút lui!”Mọi người nghe vậy ngớ người, rút lui?

Thịt đã đến miệng sao có thể rút lui được?Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện những con du diên này lại nhanh chóng rút lui về bốn phía.

Từng con một chui trở lại các lỗ hang dưới đất.Và gần như đồng thời, phía chân trời không xa lại truyền đến một tiếng gió “ầm ầm”.

Hơn nữa âm thanh ngày càng lớn, dường như đang thổi về phía họ.Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn về phía nguồn âm thanh.

Vừa nhìn xong đều không khỏi ngây người.Chỉ thấy trên bầu trời phía xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cơn gió xoáy đen khổng lồ.

Cơn gió xoáy đó thế lớn cuồn cuộn, cứ thế lao về phía họ.

Hơn nữa độ cao cũng ngày càng thấp, có vẻ như muốn nuốt chửng tất cả bọn họ.Lúc này muốn chạy thì đâu còn kịp nữa.

Cho dù hoa ban du diên không tấn công họ, thì cơn gió xoáy đó cũng cực nhanh mà.Bàn Tử hô: “Xuống!

Xuống!

Mẹ kiếp, cái này không phải là yêu long thật đấy chứ!”Mọi người đều không khỏi nhớ đến lời lão Dương Bì nói, trong Bách Nhãn Quật này nhốt một con yêu long!

Chẳng lẽ đây chính là con yêu long đó?

Nhưng điều này sao có thể chứ?

Nếu thực sự có rồng, theo trình độ quốc lực hiện tại, e rằng đã sớm bị bắt về viện bảo tàng rồi.

Sao có thể vẫn còn ở đây chứ?

Nhưng không phải yêu long thì là cái gì?

Lốc xoáy?

Cũng không đúng.

Lúc này họ đều cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh đã bắt đầu trở nên nóng rát.

“Ở đây không được, mau vào cái hố đó trốn đi, nóng quá!” Ngô Bất Chính lúc này cũng đã từ lưng Doanh Thương xuống, hô hào mọi người.Không khí xung quanh đã nóng đến mức khiến người ta toát mồ hôi.

Buổi tối trên thảo nguyên tuyệt đối không thể nóng như vậy.

Hơn nữa đây còn là nơi cách xa tâm bão, nếu ở trong vùng lõi của cơn gió xoáy, thì phải nóng đến mức nào!

Đơn giản là không dám nghĩ.Lúc này mọi người cũng không quan tâm trong hố đất có hoa ban du diên hay không nữa.

Có lẽ chúng cũng như nhóm người mình, hoảng sợ chạy thoát thân rồi.Đoàn người vội vàng nhảy vào cái hố mà con du diên lớn trước đó chui ra.

Bàn Tử dùng Khang Hi bảo đao chọc sụp một bên đất, đất rơi hết lên người mọi người.

Cứ như bị chôn sống vậy.

Từng người một đều cúi đầu bò dưới đất không dám nói gì.Tuy nhiên nhiệt độ xung quanh lại ngày càng nóng.

Mặc dù toàn thân vùi trong đất cảm giác vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng mũi đã bắt đầu phản đối rồi.

Họ không thể không thở.

Mỗi lần hít một hơi, liền có một luồng khí nóng trực chỉ phổi.Mấy người trong lòng ngầm tính thời gian.

Nếu còn nóng nữa, e rằng lát nữa sẽ phải nín thở.Chưa đầy năm giây, cuối cùng họ cũng không chịu đựng được nữa, đành hít một hơi thật sâu, bịt mũi không dám hít thêm nữa.

Nếu còn hít thở, e rằng phổi sẽ thực sự bị bỏng.Nhưng Ngô Bất Chính vốn dĩ đã có bệnh phổi, lúc này vừa nín thở, cả người liền ho kịch liệt.

Chương 1486

Cậu ta không nhịn được muốn hít thở.

Tuy nhiên đột nhiên cảnh tượng trước mắt khiến cậu ta hoàn toàn ngây người.Họ đang nằm sấp trên sườn dốc bị sụp.

Vừa vặn nhìn thấy mấy con chồn vàng còn chưa kịp chạy thoát trên sườn dốc bỗng nhiên bay lên.

Dường như bị gió thổi mà bay lên.

Tuy nhiên chưa bay được hai mét, đột nhiên cả con liền trực tiếp biến thành than hóa, sau đó hóa thành một làn tro đen bay lên trời.Mấy con chồn vàng trong nháy mắt đã bị cơn gió xoáy đó thiêu thành than.

Ngô Bất Chính thấy vậy cả người cũng ngây người.

Nhưng người thì phải hít thở chứ.

Lúc này cậu ta đã đến giới hạn rồi.Bàn Tử thấy vậy thực sự không còn cách nào, chỉ có thể vỗ một cái vào đầu cậu ta.

Ép cả người cậu ta úp mặt xuống đất.

Không ngờ, ngay dưới vị trí đầu Ngô Bất Chính lại có một cái lỗ.

Vừa vặn bằng khuôn mặt cậu ta.

Đầu không chui vào được, nhưng cả khuôn mặt úp vào cái lỗ đó.Không khí dưới đất tuy không tốt lắm, mang theo một mùi đất nồng nặc, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn việc bị luồng khí nóng thiêu chết.

Ngô Bất Chính hít mạnh hai hơi, cảm giác chóng mặt do thiếu dưỡng khí lúc này mới dịu đi một chút.Mấy người Bàn Tử sau đó đều học theo Ngô Bất Chính, tìm một cái lỗ rồi nằm sấp xuống để hít thở.Mà cơn gió xoáy bên ngoài dường như dần dần đi xa rồi.

Nhiệt độ cũng nhanh chóng giảm xuống.

Ngô Bất Chính thở phào một hơi, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

Cậu ta giãy giụa muốn đứng dậy.Tuy nhiên đột nhiên cậu ta lại nhìn thấy, sâu trong cái lỗ còn lại đó, lại sáng lên một ngọn quỷ hỏa màu vàng nâu.

Ngọn quỷ hỏa đó sáng rực rỡ, nhưng dường như cách cậu ta rất xa, chỉ u u nhìn cậu ta, cũng không nói gì.Ngô Bất Chính giật mình, vội vàng dụi mắt tiếp tục nhìn.

Nhưng lại phát hiện, ngọn quỷ hỏa màu vàng nâu đó đã biến mất rồi.Mấy người Bàn Tử lúc này đều đã ngồi dậy, thấy sắc mặt Ngô Bất Chính trắng bệch liền hỏi cậu ta có chuyện gì.

Cậu ta kể lại những gì mình thấy.

Bàn Tử xua tay nói: “Có thể là những đốm vằn trên mình hoa ban du diên!”“Đừng lo lắng quá, nhưng chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!”“Bằng không lát nữa lại phải làm mồi cho du diên nữa!”Doanh Thương lại cõng Ngô Bất Chính lên vai.

Mấy người nhanh chóng xông xuống sườn đất, tiếp tục đi về phía trước.Ngô Bất Chính cảm thấy mình chắc chắn không nhìn nhầm, hoa văn đốm vằn và mắt cậu ta không thể phân biệt sai được.

Đó rõ ràng là mắt chứ không phải hoa văn.

Nhưng cậu ta cũng không xác định đó rốt cuộc là cái gì.

Hơn nữa du diên hình như không có mắt thì phải?

Hay là có nhưng quá nhỏ không nhìn thấy?

Dù sao con mắt màu vàng nâu lớn như vậy, chắc chắn không phải của du diên!

Ngô Bất Chính thầm nhủ trong lòng.Tuy nhiên vì không có chuyện gì, cũng lười nghĩ nhiều nữa.

Lúc này vẫn là tình hình của mọi người quan trọng hơn.

Ngựa đỏ đã hoàn toàn biến mất rồi.

Vì vậy con đường tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chính họ mà đi bộ.Nhưng may mắn là theo định vị trên bản đồ, lúc này họ cách vị trí ngựa của Hồ Tư Lệnh hai người đã không còn xa nữa.

Ước chừng nhiều nhất cũng chỉ ba bốn tiếng nữa là có thể đến.

Hơn nữa suốt chặng đường đi, họ đã phát hiện một hiện tượng rất kỳ lạ.

Đó là hai con ngựa đó dường như đang lang thang ở một chỗ, cũng không đi xa.

Theo lý thuyết nếu họ ở chỗ ngựa, chắc chắn sẽ quay về chứ.

Không có lý do gì mà cứ dừng lại ở một chỗ.Mà nếu không ở cùng ngựa, vậy họ đã đi đâu rồi?Không nghĩ ra, nhưng tình hình hiện tại, họ có thể đã cách xa ngựa rồi.

Bằng không không có lý do gì không cưỡi ngựa quay về.

Tình hình của bên kia cũng không rõ ràng.Mà tình hình của họ lúc này lại càng tệ hơn.

Ngay cả ngựa cũng không còn.

Lúc này chỉ còn lại định vị của ngựa vẫn còn đó.

Chỉ có thể ký thác hy vọng vào định vị này thôi.Đi bộ ròng rã hai tiếng đồng hồ.

Mọi người thực sự không thể đi nổi nữa.

Chỉ có thể tìm một chỗ tương đối bằng phẳng và an toàn để ngồi xuống nghỉ ngơi.Nói thật, lúc này mọi người đã đói meo rồi.

Từ trưa hôm qua ăn cơm xong, tối hôm đó ngoài việc uống một chén trà ở nhà lão Dương Bì ra, là không có giọt nước nào vào bụng.

Bụng đói vẫn còn có thể chịu được.

Nhưng cái khát này, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.Bàn Tử thậm chí đã chuẩn bị đi tìm một nắm cỏ để ăn.

May mà Ngô Bất Chính đã ngăn lại.Mọi người cố nhịn đói khát nghỉ ngơi trên bãi cỏ.

Chương 1487

Giấc ngủ này chỉ kéo dài bốn tiếng, trời đã sáng.

Ngựa đỏ vẫn không thấy bóng dáng, ước chừng cũng đã chạy mất tăm rồi.Lúc này thực sự không còn cách nào khác, mọi người đành nhịn đói nhịn khát, tiếp tục đi về phía nơi định vị hiển thị.

Kết quả ai ngờ, lần đi này lại ròng rã cả một ngày.

Việc đi lại trên thảo nguyên, so với sa mạc thực sự là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai tốt hơn ai.

Đừng thấy là thảo nguyên, nhưng cậu thử mà không có ngựa cưỡi, chỉ có thể đi bộ thì sẽ thấy tuyệt vọng đến mức nào.

Trời nóng thì khỏi nói, côn trùng trong bụi cỏ thỉnh thoảng lại xuất hiện khiến người ta phát điên.Đi mãi cho đến khi mặt trời gần lặn.

Cuối cùng họ cũng nhìn thấy hai con ngựa đỏ mà Hồ Tư Lệnh hai người kia để lại.

Tuy nhiên, lại gần xem xét, mọi người đều bất đắc dĩ.

Hai con ngựa đỏ này đã chết rồi.

Một đàn côn trùng đang vây quanh chúng.Nhưng điều này lại kỳ lạ rồi.

Vì ngựa đỏ đã chết, vậy tại sao định vị lại hiển thị vẫn đang di chuyển chứ?

Họ vội vàng lấy định vị ra, phát hiện định vị vẫn ở vị trí của ngựa, không sai mà.

Nhưng tại sao lại di chuyển chứ?Tần Vũ đột nhiên chỉ chỉ về phía không xa ra hiệu mọi người nhìn.

Mọi người vừa nhìn xong lòng lại không khỏi thắt lại.Chỉ thấy trên bãi cỏ không xa, lại có một vệt máu lớn.

Hai con ngựa đỏ này, lại có dấu vết bị kéo đi!Chẳng lẽ ở đây còn có người khác?

Hay là hai con ngựa này chính là do Hồ Tư Lệnh họ giết?

Hay là, do loại du diên lớn đó kéo đi?

Quá nhiều bí ẩn rồi.

Sau cơn kinh hãi, mọi người rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Tần Vũ bảo Doanh Thương và Bàn Tử cảnh giới xung quanh, còn mình thì tiến lên kiểm tra tình trạng của hai con ngựa Tảo Hồng.

Trên cổ và bụng hai con ngựa này có rất nhiều vết thương.

Vết thương không lớn, trông giống như vết rắn cắn.

Thế nhưng, nếu nghĩ kỹ sẽ thấy không thể.

Khoảng cách giữa các vết thương này rộng hơn nhiều so với răng rắn, ngay cả với loài rắn có thân hình lớn như mãng xà cũng không thể có vết cắn rộng như vậy.

Đây là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai, vết thương có vết bầm tím đen, hình như đã bị trúng độc.

Hơn nữa, theo tình hình mà suy đoán, chậm nhất thì những con ngựa này cũng chỉ mới bị cắn chết vào chiều hôm qua.

Một ngày đã chiêu dụ được côn trùng, điều này cho thấy mức độ thối rữa của ngựa nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Rất có thể cũng có liên quan đến những độc tố này.

Tình hình rõ ràng chỉ thẳng đến những con Hoa ban du diên kia.

Nhưng nếu là Hoa ban du diên tấn công hai con ngựa Tảo Hồng này, tại sao lại không kéo xác đi?

Chúng không nên tìm kiếm thức ăn ở bên ngoài này chứ.

Thật khó hiểu.

Ngô Bất Chính đứng bên cạnh cũng nghĩ gần giống Tần Vũ.

Tuy nhiên, tư duy của cậu ấy tỉ mỉ hơn nhiều so với Tần Vũ.

Rất nhanh cậu ta nói: "Nếu hai con ngựa này chết vì trúng độc, tạm thời cứ giả sử là do Hoa ban du diên cắn chết đi!" "Vậy hai người bạn của Bàn Tử, trong tình huống này sẽ làm gì?" "Nếu là chúng ta thì sẽ làm gì?" Câu nói này của cậu ấy không khỏi làm mọi người bừng tỉnh.

Đúng vậy, họ đến đây để tìm người, không phải để đối phó với hồ ly hay giải quyết vấn đề Hoa ban du diên gây họa.

Hơn nữa, Bách Nhãn Quật (Hang Trăm Mắt) này từ trước đến nay không có mục dân đến đây chăn thả.

Nếu không chắc chắn đã sớm bị phát hiện và xử lý rồi.

Vì vậy, đây không phải là phạm vi mà họ cần xem xét.

Câu nói của Ngô Bất Chính giống như đã chỉ ra một con đường sáng cho mọi người trong lúc không biết phải làm sao.

Bàn Tử đầu óc rất linh hoạt, nghe vậy liền suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu cậu đã nói như vậy, vậy thì chúng ta hãy bắt đầu từ vấn đề thực tế để xem xét!" "Họ xuất phát vào sáng hôm qua, đến đây cũng là vào buổi chiều!" "Vốn dĩ là chuẩn bị tối đi xem biểu diễn tế Khổng, nhưng có thể gặp tình huống bất ngờ nên không thể đi!" "Thêm nữa, lúc đó là nửa chiều gần tối!" "Nếu ngựa của họ bị Hoa ban du diên cắn chết, thì hiển nhiên không thể ăn thịt ngựa được nữa!" "Trở về cũng không có ngựa, hơn nữa lại là buổi tối, nếu là Bàn gia chắc chắn sẽ đợi đến sáng hôm sau mới quay về!" "Đi đêm còn nguy hiểm hơn, cho nên họ có thể đã đi..." "Đúng vậy, họ rất có thể đã đi tìm chỗ nghỉ hoặc là nước và thức ăn xung quanh!" Ngô Bất Chính bổ sung.

Mọi người nghe đến đây đều đột nhiên sáng tỏ.

Trong tình huống đó, quả thực là phải tìm một nơi đặt chân trước, tốt nhất là tìm được ít nước và thức ăn là quan trọng nhất.

Như vậy sáng hôm sau trời sáng còn có thể khởi hành quay về.

Mọi việc phân tích đến đây liền trở nên rõ ràng.

Chương 1488

Và gần như cùng lúc, Tần Vũ ở một bên liền gọi mọi người lại.

Mọi người đến xem, quả nhiên trên thảo nguyên có một vết chân giẫm đạp rất nhẹ.

Họ dường như đã đi sâu vào bên trong.

Mọi người đi theo vết tích một lúc thì phát hiện một ngọn đồi.

Leo lên xem, không khỏi đều ngẩn người.

Chỉ thấy dưới ngọn đồi, hóa ra lại có một khu rừng rậm rạp.

Họ chắc chắn đã vào khu rừng rồi.

Ở nơi như thế này, trong rừng rậm chắc chắn sẽ có nguồn nước và thỏ rừng các loại.

Chỉ cần tìm được những thứ này, vấn đề thức ăn sẽ được giải quyết.

Hơn nữa, ở ngoài tự nhiên, trên cây cũng là một chỗ nghỉ ngơi rất tốt.

Đương nhiên, bạn phải đề phòng rắn độc các loại có thể trèo cây.

Ngoài ra, chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều so với nghỉ ngơi trên mặt đất.

Mọi người nhìn thấy khu rừng này, trong lòng đã đại khái có kế hoạch.

Hèn chi không thấy hai người Hồ Tư Lệnh ở đây, hóa ra là đã vào trong rừng rậm rồi. "Hay là, Bàn gia tự mình vào xem thử?" Bàn Tử mở miệng nói, trong lòng ít nhiều có chút không cam lòng.

Nói thật, bình thường hắn tuyệt đối sẽ không ủy mị như vậy.

Nhưng lần này hoàn toàn khác so với trước đây.

Trước đây họ ra ngoài mạo hiểm hạ mộ, đó đều là tự nguyện, mặc dù họ tương trợ lẫn nhau.

Nhưng nói cho cùng, nếu thực sự có chuyện xảy ra, thì cũng không trách ai được.

Nhưng tình huống lần này lại khác.

Lần này hoàn toàn là vì mọi người đến giúp đỡ hắn.

Nếu trong tiền đề này mà xảy ra chuyện, sự day dứt trong lòng hắn có thể tưởng tượng được.

Càng là anh em thân thiết, càng không muốn huynh đệ của mình đi theo mình mạo hiểm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đã là anh em thân thiết thì tự nhiên cũng không có lý do gì để không giúp đỡ.

Ngô Bất Chính vỗ vai Bàn Tử cười nói: "Với cái IQ của cậu mà tự mình đi vào, cậu còn giải quyết được gì không?" "Đến lúc đó không phải chúng ta lại phải vào tìm cậu sao!" "Cậu đừng có ủy mị nữa, trời sắp tối rồi, tối nay chúng ta cũng phải ngủ lại trong đó!" "Nhanh lên đường thôi!" Bàn Tử thấy vậy ngẩn người, sau đó liền cảm thấy mũi hơi cay, thực sự không biết nên nói gì cho phải.

Cả nhóm người lập tức xuất phát về phía rừng rậm.

Thực ra trong lòng Ngô Bất Chính còn một vấn đề đáng lo ngại.

Cậu ấy nghĩ xa hơn.

Lúc trước khi nói tối nay phải ngủ lại ở đây, cậu ấy đã nghĩ đến một vấn đề.

Vì hai người Hồ Tư Lệnh đã vào rừng ngủ lại từ tối hôm qua.

Vậy tại sao cả ngày hôm nay vẫn không thấy họ?

Lý ra, họ nghỉ ngơi một đêm, sáng nay nên quay về mới phải.

Đáng lẽ phải chạm mặt Tần Vũ và đoàn người của họ.

Kết quả là họ tìm mãi đến tận đây, vẫn không thấy bóng dáng hai người.

Lẽ nào họ vẫn còn ở trong rừng?

Nhưng tại sao họ không ra ngoài?

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính không khỏi nhìn khu rừng trước mặt, luôn cảm thấy khu rừng này mang một cảm giác bất an.

Cứ như thể có nguy hiểm nào đó đang chờ đợi họ trong khu rừng này.

Đêm dần buông xuống, mọi người chỉ có thể bật đèn pin để tiếp tục đi.

Nói thật, một ngày một đêm chưa ăn gì rồi.

Lúc này họ đã đói đến mức không còn cảm giác đói nữa.

Chỉ cảm thấy mắt hơi hoa.

Thân thể nhẹ bẫng.

Đây là phản ứng của cơ thể trong tình trạng đói quá độ.

Nếu không tìm được gì ăn, họ có thể ngay cả khi tìm được chỗ ngủ, sáng mai cũng không chắc đã tỉnh dậy được.

Hơn nữa, dù có tỉnh dậy thì với thân thể mệt mỏi như vậy để quay về, điều này rõ ràng là không thể.

Chương 1489

Mọi người cũng không biết đã đi bao lâu.

Đột nhiên Bàn Tử cả người rùng mình một cái, ngửi ngửi mũi rồi nói: "Má ơi, mùi gì mà thơm phức thế này, ai đang nấu canh cá vậy!" "Có khi nào là lão Hồ không!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người, cứ tưởng là Bàn Tử đói đến mức sinh ra ảo giác.

Nhưng sau đó họ cũng ngửi thấy mùi cá.

Lập tức mấy người nhìn nhau, đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Bất Chính nói: "Lẽ nào trong rừng này còn có người ở?

Có khi nào chúng ta may mắn, gặp được người ta không?" "Lát nữa nói không chừng còn có một ông lão hiền lành, mời chúng ta đi uống canh cá nữa!" Cậu ấy càng nói, Bàn Tử càng không thể kiềm chế được, lập tức hô hào: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, tuyệt đối đừng để ông lão đợi lâu!" "Người ta lớn tuổi rồi, làm vậy bất lịch sự!" "Chúng ta mau qua đó đi!" Nói rồi Bàn Tử đã không thể kiềm chế được sự quyến rũ của món canh cá thơm ngon, mò mẫm về phía đó.

Tần Vũ cảm thấy không ổn, nơi này hoang vắng không có làng mạc, sao có thể có người ở chứ?

Thế nhưng còn chưa kịp mở miệng, Ngô Bất Chính cũng không nhịn được mò mẫm về phía đó.

Bất đắc dĩ, cậu ấy đành dẫn Doanh Thương đi theo.

Mùi canh cá càng lúc càng nồng.

Nói thật, trong số bốn người có mặt, trừ Doanh Thương vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, ngay cả Tần Vũ cũng có chút bị mùi canh cá này hấp dẫn.

Nhưng cậu rất ngạc nhiên, tại sao vừa ngửi mùi này cậu đã biết là canh cá?

Tại sao không phải là canh hải sản khác?

Nhưng vừa nghĩ cậu liền hiểu ra, nơi này tuyệt đối không thể có bạch tuộc hay sò điệp xào được.

Có sông thì khả năng cao nhất là có cá.

Dễ bắt nhất cũng là cá, người ta đã đói đến hoa mắt rồi, không lẽ còn kiên nhẫn đi bắt cua chứ.

Mà cua thì cũng không có mấy thịt.

E rằng không đủ để lấp kẽ răng.

Trong lúc đầu óc suy nghĩ lung tung, mọi người đã xuyên qua mấy bụi cây trước mặt.

Trong bóng tối, quả nhiên thấy một đống lửa.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị đi qua, bên đó lại truyền đến tiếng sột soạt.

Nghe có vẻ như có động vật gì đó.

Bàn Tử muốn bắn một phát súng thử xem bên kia có gì.

Đừng để có dã thú lớn nào đó, đến nơi canh cá còn chưa kịp uống, ngược lại còn mất mạng.

Lúc này họ cũng không còn trông mong có ông lão nào nữa.

Đó đều là những lời nói dối gạt người.

Khả năng lớn nhất vẫn là Hồ Tư Lệnh và đồng bọn.

Ngô Bất Chính kéo Bàn Tử lại nói: "Cậu có phải đói đến hoa mắt rồi không, ở nơi này cậu bắn súng, vạn nhất là huynh đệ của cậu thì cậu chẳng phải thành người đến thu xác cho họ sao!" "Hét một tiếng xem có phải huynh đệ của cậu không!" Bàn Tử thấy có lý, lập tức cất khẩu súng săn, hướng về phía trước hét lớn: "Lão Hồ!

Có phải cậu không!" "Tôi là Bàn Tử!" Tiếng không lớn cũng không nhỏ, ở khoảng cách gần như vậy sao mà không nghe thấy được.

Thế nhưng, căn bản không có ai đáp lại họ.

Ba người nhìn nhau, đều có chút không hiểu.

Tình huống này thật quá kỳ lạ.

Nếu không có người, làm sao có canh cá được?

Hay là, họ nấu canh cá xong, rồi đi tìm thứ khác để ăn?

Nghĩ vậy, Bàn Tử ra hiệu cho mình đi dò xét trước.

Tần Vũ lần này thì không phản ứng, cụ thể thế nào thì phải đến xem mới biết được.

Ở đây đoán mò cũng vô ích.

Mấy người đều căng thẳng nhìn, Bàn Tử rất nhanh đã mò mẫm qua đó.

Chưa đầy hai phút đã gọi lớn về phía họ: "Đến đây đi, ở đây không có người!" Mấy người nghe vậy vội vàng chạy tới.

Quả nhiên phát hiện nơi đó không có một ai.

Nhưng nơi này gần một con sông, hơn nữa nhìn tình hình trước đó dường như có người đã từng đánh cá ở đây.

Chắc hẳn là hai người Hồ Tư Lệnh.

Mấy người kiểm tra tình hình xung quanh, phát hiện có một cái ba lô rơi ở một bên.

Nhặt lên xem, hóa ra trong ba lô có hai gói bánh quy nén và hai chai nước.

Đây đúng là một phát hiện không tồi.

Nhưng số lượng thực sự quá ít.

Chương 1490

Nước thì còn được, hai gói bánh quy nén còn không đủ cho Bàn Tử ăn một bữa.

Chắc hẳn hai người Hồ Tư Lệnh trước đó cũng cảm thấy không có cách nào, với bấy nhiêu thức ăn này để quay về.

Cho nên mới đến đây để ngủ lại qua đêm trước.

Chỉ là không biết lúc này họ đã đi đâu.

Ngô Bất Chính nói: "Lửa trại ở đây vẫn chưa tắt, chứng tỏ họ rời đi chưa lâu." "Hơn nữa ba lô vẫn còn ở đây, chắc là vẫn sẽ quay lại!" "Có thể thật sự là đi tìm đồ ăn rồi." "Chúng ta chi bằng ở đây đợi xem sao." "Nhân tiện cũng nghỉ ngơi một chút." Lời này vừa nói ra đúng lúc chạm vào lòng mọi người.

Nói thật, lúc này họ đều mệt mỏi rã rời.

Thêm nữa bụng đói cồn cào, sớm đã không đi nổi nữa rồi.

Chỉ là vừa ngồi xuống, mọi người đều có chút không ngủ được.

Đùa chứ, để cậu đói đến mức không chịu nổi, đối mặt với một nồi canh cá lớn thế này, cậu còn có thể ngủ được sao?

Doanh Thương thì không phản ứng, vốn dĩ cậu ta cũng không cần ăn uống.

Nhưng ba người Tần Vũ thì đều có chút không chịu nổi rồi.

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào nồi canh cá lớn vẫn đang bốc hơi nghi ngút, lòng nôn nóng không kể xiết.

Bàn Tử thấy mọi người đều không mở miệng, có thể là vì nồi canh cá này do Hồ Tư Lệnh nấu.

Họ và Hồ Tư Lệnh cũng không thân thiết, tự ý uống canh cá của người ta, ít nhiều có chút bất lịch sự.

Thế là hắn nói: "Lão Hồ người này Bàn gia hiểu, trọng đại nghĩa, giảng nghĩa khí!" "Chúng ta uống vài ngụm canh cá của hắn, chắc không có chuyện gì lớn đâu!" "Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, gần đây không phải có nước sao?

Cực chẳng đã chúng ta lại bắt thêm hai con thả vào nấu lại một nồi mới!" "Bàn gia nói này, chúng ta đừng khách khí nữa, cứ lấp đầy bụng trước đã rồi tính!" Bàn Tử nói rồi liền muốn đi uống canh cá.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn hắn lại nói: "Đây không phải là chuyện có tiện hay không, cậu không thấy kỳ lạ sao?" "Nơi hoang sơn dã lĩnh này, hai huynh đệ cậu đều không có ở đây!" "Cho dù ba lô của huynh đệ cậu có ở đây, có thể chứng minh họ đã từng đến!" "Nhưng cũng không thể nói nồi canh cá này là của họ a!" "Cậu nghĩ xem, ai đi trăng mật lại mang theo một cái nồi lớn chứ!" "Cái... cái này giải thích không thông a!" Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn người, cảm thấy có lý.

Nếu mình đi trăng mật, có lẽ quần áo và tiền bạc gì đó còn không mang theo.

Mang một cái nồi lớn ra ngoài, quả thực có chút khiến người ta không thể lý giải được. "Cậu nói vậy, Bàn gia sao lại cảm thấy nơi này âm khí lạnh lẽo thế!" "Đây không phải là quỷ thị đấy chứ?" Bàn Tử nói rồi kể lại một chuyện.

Chuyện này là kinh nghiệm của Hồ Tư Lệnh hồi đó khi chưa đi lính.

Lúc đó họ đều là thanh niên trí thức ở Đông Bắc.

Tức là ở trong vùng núi, vì đi tìm một người quen.

Họ đã vào núi trong đêm.

Sau đó Hồ Tư Lệnh nói rằng hắn đã nhìn thấy rất nhiều người thời cổ đại trong một hang núi.

Còn đang xem hát bóng, bà lão kia còn mời họ ăn uống.

Thế nhưng ăn đến cuối cùng hắn mới phát hiện, những thứ đó hóa ra đều là đá và cóc.

Thậm chí đầu của bà lão kia cuối cùng còn rơi xuống.

Hắn lúc đó mới nhận ra, đây là quỷ thị.

Tức là nơi của những oan hồn, lệ quỷ.

Nói đến đây, Bàn Tử nhìn mọi người rồi nói: "Các cậu nói xem nơi này có khi nào cũng là quỷ thị không, lão Hồ và đồng bọn đã ăn canh cá, sau đó thì bị..." Hắn không nói tiếp, nhưng ý tứ mọi người thì đã hiểu hết rồi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt nói: "Khó nói a!

Nhưng canh cá này không uống thì chúng ta ăn gì đây!" Nói thật, trong lòng Ngô Bất Chính cũng rất băn khoăn.

Không biết rốt cuộc phải làm thế nào.

Thế nhưng sự hấp dẫn của món ăn ngon thực sự quá lớn.

Mấy người đều không nói gì, nhưng ánh mắt thì cứ nhìn chằm chằm vào cái nồi.

Canh cá bên trong vẫn còn bốc hơi nóng hổi, quả thực khiến người ta thèm thuồng chảy nước miếng.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, mở miệng nói: "Ai da quản không được nhiều như vậy nữa, Bàn gia thử trước cho các cậu!" "Nếu có độc cũng độc chết Bàn gia trước!" Bàn Tử nói rồi liền muốn vớt thịt cá ra ăn.

Tần Vũ đột nhiên chặn tay hắn lại, nói: "Canh cá này không thể ăn!" "Nơi này có điều kỳ lạ, các cậu xem!" Nói rồi cậu chỉ tay vào một bên mặt đất.

Mọi người vội vàng nhìn theo, phát hiện ở một bên mặt đất hóa ra có rơi một khúc xương cá.

Khúc xương cá đó khô cong, nhìn dáng vẻ chắc là được vớt ra từ nồi.

Sau đó bị người ta ăn xong vứt xuống đất.

Mọi người không hiểu khúc xương cá này có vấn đề gì.

Tần Vũ lại nhặt khúc xương cá lên, quay sang mọi người nói: "Khúc xương cá này quá khô, ít nhất là bị vứt ở đây từ mười tiếng trước!" "Hơn nữa trên đó không còn một chút thịt nào, các cậu ai ăn cá mà có thể không để lại một chút thịt nào trên xương cá chứ?" Lời cậu vừa nói ra, lập tức mọi người đều ngớ người ra.

Bàn Tử vội vàng hỏi: "Tiểu ca cậu có ý gì?" "Cậu lẽ nào muốn nói, khúc xương cá này không phải người ăn?" "Vậy là quỷ ăn a!" Mọi người nghe Tần Vũ nói, trong lòng đều có chút hoang mang.

Chương 1491

Ngô Bất Chính tâm rất tinh tế, nghe Tần Vũ nói khúc xương cá này ít nhất đã bị vứt bỏ hơn mười tiếng.

Liền đi xem đống lửa dưới nồi canh cá.

Rất nhanh cậu ấy liền phát hiện, đống lửa này cũng có vấn đề.

Vài tiếng đồng hồ cháy không thể tạo ra nhiều tro tàn đến vậy.

Thế nhưng, lượng tro tàn dưới nồi canh cá này quả thực nhiều một cách bất thường.

Ngô Bất Chính nói: "Bàn gia cảm thấy Tiểu ca nói đúng, chúng ta còn chưa đói đến mức không đi nổi nữa!" "Tro tàn dưới nồi canh cá này quá nhiều, trông thực sự không giống như đã cháy chưa lâu!" "Hay là chúng ta cứ ẩn nấp một lát xem sao, ít nhất có một điều là chắc chắn!" "Nếu không có người thêm củi vào, chắc chắn nó không thể cháy lâu đến vậy!" "Chúng ta nán lại một lát, nếu lát nữa thật sự gặp phải 'quỷ thêm củi', thì chúng ta thật sự phải chạy thôi!" Mọi người thấy có lý.

Đúng là đầu óc Ngô Bất Chính vẫn hữu dụng hơn.

Một khi ngọn lửa tắt đi, có thể những gì họ nghĩ đều không đúng.

Hoặc có thể Hồ Tư Lệnh và đồng bọn đã ở đây trước đó cũng nên.

Điểm này so với khúc xương cá thì quả thực có thể chứng minh sự thật hơn.

Mấy người lập tức chạy đến bụi cỏ một bên, núp mình xuống.

Không ai nói gì, yên lặng nhìn chằm chằm vào đống lửa trại phía trước và nồi canh cá khiến người ta thèm thuồng kia.

Thời gian từng phút trôi qua, lúc này thực sự yên tĩnh lại.

Mọi người lại phát hiện không còn thèm thuồng nồi canh cá kia đến vậy nữa.

Nhưng bụng thì lại càng đói hơn.

Thế nhưng lúc này họ cũng không tiện ăn bánh quy nén.

Dù sao vạn nhất có động tĩnh kinh động đến những thứ xung quanh, thì không hay.

Mấy người kiên nhẫn nín thở núp hẳn gần nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, trong khu rừng yên tĩnh, tiếng sột soạt đó lại vang lên.

Và lần này, họ đều cực kỳ chăm chú.

Chăm chú nhìn chằm chằm vào cái nồi lớn.

Rất nhanh, từng bóng hình sột soạt liền xuất hiện.

Thế nhưng, điều khiến họ không ngờ tới là, đám động vật xuất hiện hóa ra lại đều là những con chuột mắt to.

Con chuột đó to một cách đáng kinh ngạc, Bàn Tử vừa nhìn đã nhận ra.

Đó là chuột đồng, tục gọi là chuột mắt to.

Thứ này chưa từng nghe nói là ăn thịt a.

Hơn nữa hành động của những con chuột này cũng rất kỳ lạ.

Chúng vây quanh nồi cá, từng con ngẩng đầu lên như đang ngửi mùi.

Trong số đó có mấy con dường như muốn lật đổ cái nồi, nhưng dưới là lửa nên căn bản không thể đến gần.

Nhìn thấy những con chuột mắt to này, trong lòng mấy người lập tức hiểu ra.

Khúc xương cá kia tám phần là do chúng ăn sạch.

Nhưng những con chuột này sao lại mê mẩn nồi canh cá đến vậy chứ.

Bàn Tử thật muốn nói chuyện, Ngô Bất Chính đột nhiên bịt miệng hắn lại.

Sau đó họ liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ không thể giải thích được.

Chỉ thấy khi ngọn lửa dưới nồi cá dần dần yếu đi, mùi thơm trong nồi cá cũng dần dần giảm bớt.

Nhưng những con chuột mắt to kia, dường như không muốn ngọn lửa tắt, bắt đầu có con chuột mắt to cắp cành cây đến bỏ vào đống lửa.

Chúng không làm nhiều một lúc, mà lại khiến ngọn lửa duy trì ở trạng thái không tắt hẳn cũng không cháy quá lớn.

Ngô Bất Chính đột nhiên nhớ ra mực nước trong nồi cá khá thấp.

Hóa ra là do những con chuột mắt to này gây ra, cái nồi cá này là do chúng luôn duy trì không để lửa tắt.

Nhưng mực nước bên trong đã nói rõ vấn đề.

Lão Hồ và đồng bọn có thể đã rời đi từ rất sớm.

Nếu không cũng sẽ không để nồi cháy thành ra như vậy.

Bàn Tử nhìn thấy đây, lập tức muốn xông ra ăn thịt cá.

Đùa chứ, đã không phải là quỷ thị, vậy thì có gì mà không ăn được.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn hắn lại nói: "Đừng hoảng, cậu chưa từng nghĩ nếu nồi canh cá này có thể ăn được, tại sao Hồ Tư Lệnh lại không ăn chứ!" "Con cá này chắc chắn cũng có vấn đề!" Bàn Tử thực sự có chút không chịu nổi nữa, nói: "Vậy cũng còn hơn là chết đói chứ!" Hai người nói chuyện hơi lớn tiếng, thậm chí đã làm những con chuột mắt to sợ hãi bỏ chạy.

Mọi người thấy vậy cũng không ẩn nấp nữa, trực tiếp đi thẳng tới.

Chương 1492

Vì đã làm rõ đây không phải là quỷ thị, vậy bây giờ chỉ còn lại vấn đề tiếp theo.

Nồi canh cá này rốt cuộc có ăn được không.

Tại sao Hồ Tư Lệnh và đồng bọn không ăn.

Bàn Tử thực sự không thể kiềm chế được nữa, muốn tự mình thử xem sao.

Vạn nhất có thể ăn được thì sao.

Dù sao cũng tốt hơn là chết đói.

Thế nhưng Ngô Bất Chính cảm thấy có vấn đề, tốt nhất là không nên ăn.

Thế là cậu ấy bảo Doanh Thương canh chừng Bàn Tử.

Còn mình thì vào livestream hỏi xem có nhà sinh vật học nào tinh thông sinh vật học không, có thể giải thích một chút.

Đừng nói, rất nhanh quả nhiên có người xuất hiện.

Nhưng mọi người vừa nhìn thấy tên của người đó, không khỏi ngớ người.

Hóa ra là Lão Dương Bì.

Ông lão này sao cũng xem livestream rồi.

Chỉ thấy Lão Dương Bì trong livestream nói: 【Ngô tiên sinh các cậu không thể ăn cá, cá trên thảo nguyên của chúng tôi không thể ăn được, đó đều là con cháu của Long Vương gia!】【Ăn vào, là sẽ biến thành ác quỷ, tự làm mình chết ngất đó!】Mọi người nhìn thấy những lời này, đều không khỏi nhìn nhau.

Nhớ lại tình hình của những con chuột mắt to trước đó.

Quả thực trông chúng có vẻ như bị ma ám.

Ngay cả mùi canh cá cũng ngửi như bị ma ám vậy.

Điều này quả thực có chút quá kỳ lạ.

Nhưng mọi người cảm thấy điều này có thể có một lời giải thích khoa học hơn.

Cậu nói Thanh đồng môn không thể lý giải, họ còn có thể chấp nhận.

Cậu nói cá này cũng là con cháu của Long Vương gia, vậy thì quả thực quá xàm ngôn rồi.

Ngô Bất Chính thử liên hệ với tổ chương trình.

Xem có thể thả dù thức ăn qua được không.

Thế nhưng câu trả lời nhận được lại là, sớm nhất cũng phải sáng mai.

Bởi vì trước đó họ cứ nghĩ, ba người sẽ không đi đến những nơi nguy hiểm như vậy nữa.

Cho nên mới ký hợp đồng livestream thường ngày.

Kết quả ai ngờ họ vừa mới yên ổn được bao lâu, lại đến nơi nguy hiểm như vậy để mạo hiểm.

Điều này cũng là điều mà tổ chương trình không lường trước được, nên việc chuẩn bị khó tránh khỏi cần có thời gian.

Tuy nhiên tổ chương trình đã giúp liên hệ với đơn vị nghiên cứu khoa học hợp tác.

Nói không chừng có thể giải quyết được chuyện về những con cá này.

Rất nhanh chuyên gia mà tổ chương trình liên hệ đã gửi liên kết video.

Là một người chưa đến ba mươi tuổi.

Trông tuổi không lớn lắm.

Nhưng cậu ấy tự xưng là người đã lâu năm nghiên cứu ở khu vực Nội Mông.

Hiểu biết về những chuyện ở đó cũng khá nhiều.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền vội vàng hỏi cậu ấy những con cá này rốt cuộc có vấn đề gì.

Chuyên gia này tự xưng là Tiểu Lý, tính cách khá khiêm hòa.

Cậu ấy bảo Ngô Bất Chính ra bờ sông xem thử, tốt nhất là có thể nhìn thấy hình dạng của những con cá này, thì mới dễ nói.

Mọi người gật đầu liền chạy ra bờ sông.

Cá trong sông rất nhiều, hơn nữa dường như không sợ người.

Nhìn thấy người đến cũng không có ý định tránh đi.

Điều này khiến Tiểu Lý nhìn rất rõ ràng.

Nhìn một lúc cậu ấy nói: "Những con cá này quả thực không thể ăn được, tên khoa học của loài cá này tôi sẽ không nói, các bạn có thể cũng không quen thuộc!" "Nhưng trong cơ thể loài cá này có một loại chất kích thích, có thể kích thích hệ thần kinh của con người, khiến bạn càng ăn càng đói!" "Cuối cùng sẽ chết ngất, còn chuyện gì mà Long tử Long tôn đều không khoa học!" "Hơn nữa, không phải tất cả người dân địa phương đều không ăn cá, có người cũng ăn đó!" "Theo nghiên cứu của tôi, người dân địa phương có người cho rằng cá là linh hồn của ngựa, nên không muốn ăn!" "Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều không ăn!" "Tôi khuyên các bạn tốt nhất đừng ăn!"

"Tôi cũng đang xem livestream, nói thật, ăn những con chuột mắt to kia còn an toàn hơn là ăn loại cá này!" "Trong thời kỳ cần thiết, chuột mắt to thực ra cũng có thể ăn được!" "Mong các bạn chấp nhận lời khuyên!" Mọi người nghe những lời này, đột nhiên cảm thấy hy vọng.

Vội vàng cảm ơn.

Bàn Tử trong lòng đã bắt đầu có ý đồ với những con chuột mắt to kia.

Đang tính toán làm thế nào để bắt những con chuột mắt to đó để ăn.

Chương 1493

Ngô Bất Chính cảm ơn Tiểu Lý xong, liền tắt cuộc gọi thoại.

Dù sao thì, ít nhất là không thể ăn cá này là điều chắc chắn.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, hai người Hồ Tư Lệnh quả thực cũng không ăn.

Theo Giáo sư Dương nói, con gái của ông ấy từng làm việc cho một tạp chí địa lý ở Mỹ.

Đã đi nhiều khu vực hoang dã để làm việc, cũng coi như là kiến thức rộng, có lẽ là cô ấy đã phát hiện ra những con cá này có vấn đề.

Cho nên hai người mới không ăn.

Nhưng họ đã đi đâu?

Bàn Tử hiển nhiên đã không muốn suy nghĩ vấn đề này nữa.

Hắn cầm Khang Hy bảo đao, trong lòng đang tính toán làm thế nào để bắt một ít chuột mắt to về ăn.

Thấy mọi người vẫn đang suy nghĩ vấn đề, hắn nói: "Bàn gia nói Thiên Chân này, cậu đừng nghĩ nữa, đúng như người ta nói 'không ăn no lấy đâu sức mà giảm cân'!" "Tình hình hiện tại của chúng ta, nếu không ăn một bữa, liệu bản thân có sống sót ra ngoài được hay không còn là vấn đề!" "Cậu đừng suy nghĩ những vấn đề vớ vẩn kia nữa!" "Bàn gia nói này, chúng ta bắt vài con chuột mắt to ăn trực tiếp đi!" "Sau đó lại đi tìm người, khu rừng này cũng chỉ lớn chừng đó, chỉ cần họ chưa rời khỏi khu rừng này, cuối cùng cũng sẽ tìm được thôi!" Ngô Bất Chính gật đầu, Bàn Tử nói cũng có lý.

Họ thực sự đói đến không chịu nổi nữa rồi.

Nhưng bắt chuột mắt to thực ra không dễ dàng đến vậy.

Những thứ này tuy không sợ người như cá trong sông.

Nhưng vô cớ chúng cũng sẽ không tự dưng xuất hiện a!

Hơn nữa kinh nghiệm săn bắt của họ không nhiều, nếu có Phan Tử ở đây nói không chừng hắn sẽ có ý kiến hay.

Chỉ tiếc, Phan Tử đang ở bên cạnh Tam Thúc không biết bây giờ thế nào rồi.

Ngô Tam Tỉnh kia rốt cuộc đã tỉnh chưa.

Ngay khi mọi người đang bàn bạc làm thế nào để bắt chuột mắt to.

Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra một cách, kích động nói: "Ê ê, nghe Bàn gia này, những con chuột mắt to kia không thích nồi canh cá này sao?" "Chúng ta cứ đổ nồi canh cá này xuống đất đi!" "Những con chuột mắt to kia chắc chắn sẽ không nhịn được mà đến ăn, đến lúc đó hắc hắc!" "Bàn Tử, cách này được không?" Ngô Bất Chính giữ thái độ hoài nghi.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác.

Thế là mọi người đành phải thử, tạm thời cứ làm liều vậy.

Mọi người đổ nồi canh cá xuống đất.

Bởi vì cá ở đây và chuột mắt to đều không sợ người lắm.

Thế là mọi người giả vờ ngủ, không động đậy.

Quả nhiên rất nhanh những con chuột mắt to xung quanh liền không chịu nổi sự náo động trong lòng.

Bắt đầu lũ lượt bò ra.

Nồi thịt cá đó thực sự quá thơm ngon.

Ngay cả con người nhìn vào còn có chút không nhịn được, huống chi là những con chuột mắt to này.

Quả nhiên rất nhanh đã có vài con chuột mắt to đến gần chỗ thịt cá vương vãi trên đất.

Từng con quên cả trời đất mà ăn ngấu nghiến.

Bàn Tử nhìn thấy hưng phấn, muốn đứng dậy đập chết vài con.

Nhưng Ngô Bất Chính lại ngăn hắn lại.

Bảo hắn đừng vội.

Đợi đến khi những con chuột mắt to kia ăn no không chạy nổi nữa thì mới ra tay.

Thế là mọi người lại kiên nhẫn chờ thêm năm phút.

Quả nhiên những con chuột mắt to ban đầu bụng đều đã phình to ra.

Nhưng vẫn không ngừng ăn, cứ như thể mãi mãi không no vậy.

Rất nhanh trong số đó có vài con chuột mắt to đã ăn đến mức lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi cười nói: "Vậy thì đỡ phiền rồi, không cần phải bắt nữa!" Nói rồi mọi người đi tới, bắt đầu gõ cho từng con chuột mắt to bất tỉnh, sau đó nhóm lửa nướng.

Nói về nướng đồ ăn thì đây tuyệt đối là sở trường của Bàn Tử.

Thế là Ngô Bất Chính liền phụ giúp hắn, Tần Vũ thì một mình ngồi một bên ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

Doanh Thương thì càng bị phớt lờ, bạn không gọi cậu ta, cậu ta cứ như một khúc gỗ, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Có đồ ăn rồi, mọi người cũng đều có sức lực.

Bàn Tử rất nhanh đã xử lý xong chuột mắt to, đặt lên lửa bắt đầu nướng.

Cùng với ngọn lửa bập bùng, rất nhanh mùi thơm liền bốc lên.

Lúc này đang bốc dầu mỡ a, tuy không có gia vị.

Chương 1494

Nhưng lúc này mọi người sớm đã đói đến không chịu nổi, còn chưa kịp nướng chín hoàn toàn, Bàn Tử đã vội vàng xé một miếng bỏ vào miệng.

Một lát sau, đợi đến khi chín hẳn, Ngô Bất Chính ăn một miếng cũng không ngớt lời khen. "Thịt chuột mắt to này cũng khá ngon, chỉ là hơi dai!" "À mà Bàn Tử, không phát hiện ra đấy, cậu còn thông minh phết, cách bắt chuột mắt to không tồi, tay nghề nướng cũng không có gì phải chê!" "Lần này ghi công cho cậu một lần, cố gắng nỗ lực sớm ngày chuyển thành chính lệnh!" Bàn Tử đắc ý ngời ngời, nhưng vì đang livestream nên không thể tỏ ra quá kiêu ngạo.

Hắn cười nói: "Tục ngữ nói thế nào nhỉ, 'sông có kỳ phong, ẩn trong mây mù, ta thường không thấy, ngẫu nhiên lộ tranh vanh a'!" "Ai, không tồi, lần này dùng tục ngữ hay, nhưng trong bụng cậu cũng có mực nước a, thật không ít thấy!" Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử lại cười cười rồi đột nhiên trở nên cảm khái.

Cầm chuột mắt to cảm khái nói: "Bàn gia làm gì có cái bụng mực nước này, đây là lời lão Hồ đã nói, Bàn gia chỉ là bắt chước mà thôi!" "Cũng không biết, hắn thế nào rồi!" "Bao nhiêu năm không gặp, còn nhớ Bàn gia là huynh đệ này không!" Hiếm khi thấy Bàn Tử như vậy.

Ngô Bất Chính cũng không khỏi xích lại gần, vỗ vai hắn nói: "Là huynh đệ, đều ở trong lòng, hắn mà không cảm nhận được, cậu nói một trăm câu cũng vô ích!" "Cứ cố gắng hết sức là được, nhưng nhìn cậu thế này, Bàn gia quả thực càng ngày càng muốn gặp người bạn này của cậu rồi!" "Chắc hẳn hắn cũng là một người có câu chuyện!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Câu chuyện của hắn, thì đúng là nói ba ngày ba đêm cũng không hết a!" Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Bữa ăn này, tuy không có bất kỳ hương vị nào, nhưng thực sự là no bụng.

Đến cuối cùng, Bàn Tử cẩn thận, lại nướng thêm vài con bỏ vào ba lô.

Đề phòng lúc cần thiết.

Hai gói bánh quy nén căn bản không dùng được, muốn từ đây đi bộ quay về, cuối cùng vẫn phải trông cậy vào những con chuột mắt to này.

Nhưng khi ăn, Lão Dương Bì đã bảo con trai ông ấy thông báo cho mọi người.

Nói là đã đi liên hệ với ủy ban thôn địa phương rồi.

Chậm nhất sáng mai là có thể đến cứu viện.

Các cậu chỉ cần trụ qua tối nay là được.

Khi nghe tin tức này, trong lòng mọi người vừa cảm kích vừa cảm thấy áy náy.

Vốn dĩ họ chỉ đến tìm một người, kết quả ai ngờ lại kinh động đến ủy ban thôn địa phương.

Chẳng phải là gây thêm phiền phức cho người ta sao.

Sau khi ra ngoài nhất định phải cảm ơn người ta thật tốt.

Mấy người ăn no xong, đều không khỏi bắt đầu có chút buồn ngủ.

Bàn Tử liền nói cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Dù sao cũng đã muộn rồi, Lão Hồ và đồng bọn chắc chắn cũng chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ.

Chúng ta ngủ ít một lát, rồi dậy đi tìm người là được.

Thế nhưng ai ngờ giấc ngủ này đã kéo dài cả một tiếng đồng hồ.

Đột nhiên Bàn Tử liền cảm thấy một luồng lạnh lẽo ở đũng quần, cả người trực tiếp giật mình tỉnh dậy khỏi mặt đất.

Hắn vội vàng giũ những thứ trong đũng quần ra.

Lập tức liền nhìn thấy hóa ra là một con chuột mắt to không biết từ lúc nào đã bò vào trong ống quần của mình.

Thứ này thích chui vào hang động nhất, mẹ kiếp may mà mình phản ứng nhanh.

Nếu không thì nửa đời sau chắc chắn sẽ không tìm được vợ nữa rồi.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị gọi mọi người dậy, để xuất phát.

Đột nhiên hắn phát hiện, trên mặt đất xung quanh, hóa ra đều là chuột mắt to.

Những con chuột mắt to này dường như đã bị kinh hãi bởi điều gì đó.

Từng con chạy tán loạn khắp nơi.

Và động tĩnh trong khu rừng xung quanh càng lúc càng lớn.

Cứ như thể có thứ gì đó đang săn mồi những con chuột mắt to này.

Lúc này động tĩnh càng lúc càng lớn, Tần Vũ và Ngô Bất Chính cũng đều đã tỉnh dậy.

Nhìn thấy tình huống này, sắc mặt đều không khỏi rất khó coi.

Tần Vũ rút hắc kim cổ đao ra, vén một bụi cỏ có động tĩnh khá lớn.

Lập tức tất cả mọi người nhìn thấy sắc mặt đều thay đổi.

Chỉ thấy một con Hoa ban du diên dài hơn một mét hóa ra đang điên cuồng săn mồi những con chuột mắt to này.

May mắn có bụi cỏ che chắn, nếu không thì họ có thể đã bị những con Hoa ban du diên này cắn chết ngay trong giấc ngủ rồi. "Đi mau!" Tần Vũ quay người hô hào.

Bàn Tử vội nhặt một cây đuốc đang cháy dở đưa cho Ngô Bất Chính.

Mấy con thi miết vằn này đều sợ lửa, mang theo nói không chừng có thể phòng thân.

Sau đó cả nhóm liền chạy về phía bên kia.

Thế nhưng, khoảnh khắc bọn họ vén bụi cỏ ra, tất cả đều ngây người.

Chương 1495

Chỉ thấy một con thi miết vằn khổng lồ lại như người vậy, cái đầu cao ngất, đang thò qua bụi cỏ nhìn bọn họ.

Hình như trước đó nó đã chú ý tới họ rồi, chỉ là chưa nghĩ kỹ có nên qua hay không, có lẽ là e ngại ánh lửa.

Điều không ngờ tới là, lúc này mấy người Tần Vũ lại tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Thậm chí Bàn Tử ở ngay phía trước còn có thể nhìn rõ mấy cái lông tua tủa quanh miệng con thi miết vằn kia.

Mùi hôi thối nồng nặc đến mức khiến người ta muốn nôn mửa. "Chạy mau!" Tần Vũ hô lên, đồng thời vung đao chém tới.

Con thi miết vằn kia tốc độ cũng cực nhanh.

Nó thu mình lại đột ngột rồi né tránh.

Và gần như cùng lúc đó, cả thân thể nó như một cái lò xo, lao về phía mọi người.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, biết là không thể chạy thoát được nữa.

Cả người thuận thế ngả ra sau.

Ngô Bất Chính được Doanh Thương cõng chạy sang một bên.

Tần Vũ cũng đã lùi lại.

Chỉ riêng Bàn Tử bị kẹt lại.

Con thi miết vằn lao về phía Bàn Tử.

Tuy nhiên Bàn Tử có Khang Hy bảo đao trong tay.

Thấy vậy liền trực tiếp giơ lên đỡ.

Thế nhưng Bàn Tử quên mất, cái quái gì thế này là thi miết vẳn.

Đâu phải người, mày làm nó đau một chút cũng chẳng có tác dụng gì.

Thân thể con thi miết vẳn gần như lập tức đè lên người Bàn Tử.

Nhưng vì nó quá lớn, cái đầu lại trượt qua người Bàn Tử.

Chỉ có vô số xúc tu ôm lấy Bàn Tử.

Mặt Bàn Tử bị đè lên bụng con thi miết vẳn, trên những tấm giáp lạnh lẽo, thật sự là khó chịu đến tột cùng.

Thấy vậy, Tần Vũ chỉ tay sang bên cạnh, nói với Doanh Thương: "Chạy bên đó!

Năm mươi mét đợi tôi!" Doanh Thương cũng không nói nhiều, cõng Ngô Bất Chính liền chạy.

Tên này chạy cứ như xe tăng vậy.

Những con thi miết vẳn dưới nửa mét còn chưa kịp lao tới đã bị hắn đạp nát bét.

Mấy con lọt lưới muốn lao vào người, đều bị hắn đấm bay đi.

Những con thi miết vẳn trên một mét thì còn có chút uy hiếp.

Nhưng Doanh Thương là người sống đã chết, chất độc không có tác dụng với hắn.

Doanh Thương căn bản không quan tâm, một tay kéo một con thi miết vẳn, lập tức xé nó làm đôi.

Ngô Bất Chính nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Một con thi miết vẳn dài hai mét, trong tay Doanh Thương cũng không cầm cự quá năm giây đã bị xé nát.

Ngô Bất Chính thực sự sợ hãi, may mà Doanh Thương và họ là cùng một đội.

Nếu là kẻ địch, với thể trạng của mình, e rằng chỉ cầm cự được một giây, nhiều hơn một giây cũng không làm được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Doanh Thương thật sự rất mạnh.

Một mình hắn cõng Ngô Bất Chính vậy mà thoát ra khỏi vòng vây của đàn thi miết vằn.

Ngô Bất Chính quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy Tần Vũ đã kéo Bàn Tử ra được rồi.

Nhưng con thi miết vằn dài hai mét kia hiển nhiên không muốn bỏ cuộc.

Hai người đang cố gắng đột phá vòng vây.

Ngô Bất Chính phát hiện, họ vừa chạy ra khoảng mười mét, lại không còn thi miết vằn nào nữa.

Cảm thấy rất kỳ lạ.

Liền gọi Doanh Thương dừng lại.

Nhưng Doanh Thương căn bản không nghe, dường như Tần Vũ đã nói năm mươi mét thì nhất định phải là năm mươi mét mới dừng lại.

Nhưng tên này làm sao mà tính ra được năm mươi mét chứ?

Ngô Bất Chính đang nghĩ, ai ngờ đột nhiên Doanh Thương cả người bước hụt, hai người bọn họ đều ngã nhào xuống đất.

Chương 1496

Cú ngã này, Ngô Bất Chính cảm thấy xương cốt mình như muốn rã rời.

May mắn thay rất nhanh Tần Vũ và Bàn Tử đã chạy tới.

Bàn Tử thật sự rất khó coi, trên mặt toàn là dịch lỏng màu vàng nhớp nháp, đoán chừng là của con thi miết vằn kia.

Bàn Tử dùng tay quẹt một nắm đất tùy tiện lau đi.

Vội vàng nói: "Sao không chạy nữa!" "Mau đi đi, nếu không lát nữa sẽ bị người ta ăn thịt đó!" Ngô Bất Chính chỉ về phía sau, bảo bọn họ tự mình đi xem.

Mọi người nhìn mới phát hiện ra.

Mấy con thi miết vằn kia lại không đuổi theo.

Chúng dường như đang săn những con đại nhãn tặc, hơn nữa trước đó chắc chắn đã săn như vậy không ít lần rồi.

Phối hợp rất ăn ý.

Bàn Tử chửi thề: "Mẹ kiếp, hóa ra chỗ chúng ta ngủ trước đó, lại là một vòng vây à!" "Biết thế chúng ta đã ngủ ở đây cho rồi!" Tần Vũ lại lắc đầu nói: "Đại nhãn tặc ăn xong rồi, tiếp theo sẽ đến chúng ta, chỗ này không thể ở lại!" Mọi người nghe vậy đều nuốt nước bọt.

Quả nhiên phát hiện mấy con thi miết vằn thỉnh thoảng lại nhìn về phía họ, dường như lát nữa ăn xong đại nhãn tặc, sẽ đến tìm họ.

Thấy chỗ này không thể ở lâu, liền đỡ Doanh Thương dậy.

Và khi hắn ta đứng dậy, mọi người mới phát hiện, chỗ Doanh Thương ngã xuống, lại có một cống ngầm.

Hơn nữa còn là cống ngầm dưới đất, hơi giống đường ống thoát nước.

Khom lưng có thể chui vào một người.

Vẫn khá lớn.

Nhưng bên dưới tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả.

Cũng không biết có gì.

Bàn Tử nhảy xuống xem xét một lúc, rất nhanh liền gọi: "Chỗ này không đúng, sao lại có nhiều dấu chân thế này, Thiên Chân cậu trước đó cũng ngã xuống sao?" "Không có!" Ngô Bất Chính lắc đầu.

Lần này Bàn Tử càng thêm nghi hoặc.

Chỉ thấy ở một vị trí trong đường cống, có rất nhiều bùn.

Trong bùn có không ít dấu chân.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng lại có ba loại.

Trong đó một loại rất dễ nhận biết, chính là dấu chân lớn của Doanh Thương, không ai có bàn chân lớn hơn hắn.

Còn hai cái kia một lớn một nhỏ, hình như là do một nam một nữ để lại.

Bàn Tử lập tức kinh hô: "Bọn họ... bọn họ sẽ không đi vào trong đó chứ?" "Sao lại bỏ đường lớn không đi, lại đi đường cống chứ!" Ngô Bất Chính lúc này cũng nhảy xuống xem.

Sau đó hắn dường như nghĩ ra điều gì đó, chỉ về phía sau nói: "Bọn họ có thể cũng bị thi miết vằn vây công như chúng ta!" "Bên kia chắc vẫn còn một lối vào!" "Bọn họ đã chạy vào trong, trong lúc hoảng loạn đã đánh rơi một cái ba lô!" "Nhìn hướng đi của những dấu chân này, bọn họ chắc chắn đã đi vào sâu bên trong rồi!" Bàn Tử nhìn về phía sau, quả nhiên phát hiện một bên đường cống thông vào sâu trong rừng.

Còn phía bên kia, chính là vị trí mà họ vừa bị vây công.

Mọi người nhìn nhau, tất cả điều này đều cho thấy, Hồ Tư lệnh và hai người kia chắc chắn đã đi vào theo đường cống này.

Và họ muốn tìm người, thì cũng nhất định phải đi theo đường cống.

Nhưng họ thì được, còn thân hình của Doanh Thương thật sự quá lớn.

Muốn đi vào chỉ có thể khom lưng.

Tiến về phía trước trong tư thế khom lưng rất khó chịu.

Cứ như chui vào hang chuột vậy.

Bàn Tử và họ có lẽ còn có thể chịu đựng được, nhưng Doanh Thương thì sao?

Dù sao Doanh Thương cũng không phải đạo mộ tặc chuyên nghiệp.

Tần Vũ nhìn Doanh Thương, tên này mặt không biểu cảm, thể chất lại khác thường.

Chắc là không vấn đề gì.

Hơn nữa khu rừng này có thể lớn đến đâu.

Đường cống tất nhiên cũng sẽ không quá dài.

Lúc này đã hơn hai mươi bốn tiếng kể từ khi Hồ Tư lệnh và hai người kia mất tích.

Nói thật thì tình hình không mấy lạc quan.

Cuối cùng Tần Vũ vẫn để Bàn Tử đi vào cống ngầm, Doanh Thương khắc phục một chút.

Khó khăn lắm mới tìm được một vài manh mối, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian.

Hơn nữa đàn thi miết vẫn phía sau đã bắt đầu kéo về phía họ.

Chương 1497

Thế là mọi người liền lần lượt bò vào trong cống ngầm.

Doanh Thương đi sau cùng, khom lưng theo vào.

Phải nói rằng, vừa nãy Doanh Thương vừa chui vào, cả đường cống gần như bị tắc nghẽn hoàn toàn.

Không nói gì khác, chỉ riêng một mình hắn ở phía sau, ít nhất mấy con thi miết vằn kia cũng không thể chui qua được.

Đơn giản là một hàng rào tự nhiên.

Bàn Tử thấy Doanh Thương có thể theo kịp, liền chiếu đèn pin phía trước.

Sau đó dẫn mọi người theo đường cống mò vào.

Trên đường đi, quả nhiên nhìn thấy không ít dấu chân.

Cho thấy hướng đi của họ hoàn toàn không sai.

Nhưng cái đường cống này quả thật rất bẩn thỉu.

Cả nhóm đi nửa ngày, trên người đều đã dính không ít bùn đất.

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, dấu chân cứ kéo dài về phía trước, cả nhóm chỉ đành nín nhịn tiếp tục đi.

Mọi người vừa đi, Bàn Tử vừa thỉnh thoảng liếc nhìn những bình luận của cư dân mạng trong phòng livestream.

Rất nhanh hắn chú ý đến một chi tiết.

Có người trong phòng livestream hỏi: 【Ơ không đúng, sao chỗ này lại có cống ngầm nhỉ?

Đây chẳng phải là thứ do con người xây dựng sao?】 【Không nghe mấy người nói, chỗ này còn có kiến trúc à?】 Vừa nghe câu hỏi này, Bàn Tử liền ngây người ra.

Đúng vậy, tại sao chỗ này lại có cống ngầm chứ?

Trước đó bọn họ đều chìm đắm trong sự hưng phấn khi phát hiện ra tung tích của Hồ Tư lệnh và hai người kia.

Hoàn toàn không nghĩ đến điểm này.

Bàn Tử kể lại tình hình cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cũng ngẩn người, sau đó cảm thán nói: "Quả nhiên lời cổ nhân nói không sai, chỉ vì thân ở trong núi này mà thôi!" "Chúng ta lại bỏ qua điểm này!" "Nhưng mà đã có cống ngầm ở đây, thì nhất định sẽ có kiến trúc trên mặt đất!" "Chỗ này có thể thực sự có kiến trúc cũng nên!" "Nhưng Lão Dương Bì từ trước đến giờ chưa từng nhắc đến điểm này, hình như người dân địa phương cũng không biết ở đây có kiến trúc!" "Họ chỉ biết chỗ này có truyền thuyết về Yêu Long!" "Chuyện này tôi thấy tám phần là có ẩn tình bên trong!" Bàn Tử gật đầu nói: "Tôi thì cho là, tám phần chắc chắn có người đang che giấu bí mật gì đó ở đây, không muốn người ngoài biết!" "Cho nên mới tạo ra mấy cái truyền thuyết Yêu Long các thứ!" Tần Vũ đi phía sau, nghe cuộc đối thoại của hai người, không mở miệng.

Cậu ta vẫn có chút hiểu biết về Bách Nhãn Quật này.

Nhưng đang livestream, mình cũng không thể nói ra.

Chỉ có thể vào những thời điểm quan trọng, nhắc nhở bảo vệ họ.

Hơn nữa, họ là đến tìm người, không tìm được người thì tự nhiên cũng không thể quay về.

Cho dù có tìm được người, hay tìm được thi thể thì cũng phải có một lời giải thích.

Chỉ là hy vọng Hồ Tư lệnh và họ đừng đi quá sâu vào bên trong thì tốt.

Trong ký ức của Tần Vũ, những thứ ở sâu bên trong Bách Nhãn Quật này, quả thật không dễ đối phó.

Có thể không đi vào, tốt nhất vẫn là đừng đi vào.

Nhưng tình hình cụ thể vẫn phải đi rồi xem.

Dấu chân cứ kéo dài đi về phía trước, cả nhóm đã đi mất hai tiếng đồng hồ.

Thực ra nói là hai tiếng, nếu đi trên mặt đất, nhiều nhất cũng chỉ bốn mươi phút.

Thật sự là không còn cách nào khác, đường trong cống ngầm quá khó đi.

Nhưng sau hai tiếng này, phía trước cống ngầm cuối cùng cũng xuất hiện một khoảng không gian.

Khoảng không gian này rõ ràng lớn hơn, dường như rất nhiều cống ngầm đã hội tụ lại ở đây.

Hình thành một trung tâm giao cắt dọc ngang, có vô số lối ra cống ngầm.

Nơi này không gian quả thật không nhỏ, khoảng chừng hơn một trăm mét vuông.

Hơn nữa bốn phía đều dùng gạch xây, đi xa hơn nữa có lẽ sẽ khá gần vị trí kiến trúc.

Thông thường, những đường cống được xây dựng ở vùng hoang dã như thế này, ban đầu thì chất lượng được, đến cuối cùng cơ bản đều là hố đất rồi.

Cả nhóm nhìn xung quanh một lúc, đột nhiên Ngô Bất Chính kinh hô: "Chỗ này sao lại có một người chết!" Mọi người đều là những người thường xuyên xuống mộ, nghe thấy câu này gần như bản năng liền muốn sờ Móng Lừa Đen.

Tuy nhiên, vừa sờ mới phát hiện, lúc này họ căn bản không hề mang theo.

Ai mà ngờ được tìm người lại ầm ĩ như đi xuống mộ.

Nếu biết sớm, họ đã không đến nỗi không mang cả Móng Lừa Đen.

Phát hiện người chết ở đây, ban đầu mọi người đều có chút căng thẳng.

Thậm chí Bàn Tử còn có chút lo lắng.

Dù sao nếu nhìn thấy cảnh không muốn nhìn thấy, hắn có thể sẽ không chấp nhận được.

Chương 1498

Nhưng khi Tần Vũ chạy tới xem xét xong, không có động tĩnh gì lớn.

Bàn Tử lúc này mới cảm thấy, có lẽ không phải lão Hồ và họ, liền chạy theo tới.

Quả nhiên, nhìn kỹ lại, đó căn bản không phải là người chết nào cả.

Mà là một bức bích họa.

Bàn Tử sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài, nhìn Ngô Bất Chính nói: "Tôi nói Thiên Chân, lần sau cậu có thể nhìn kỹ rồi hãy nói được không, tim Bàn gia tôi sắp bị cậu làm cho giật bắn ra ngoài rồi!" Ngô Bất Chính cũng có chút ngại ngùng, vội nói mình cũng không ngờ ở đây có thể nhìn thấy bích họa.

Bị giật mình một cái, không kịp phản ứng.

Sau đó liền gọi mọi người đi xem bích họa, đừng cứ mãi xoáy vào vấn đề này nữa.

Bức bích họa này nhìn qua cùng với bức tường xung quanh, hình như căn bản không phải là một bộ hoàn chỉnh.

Mà là bị người ta cắt xuống rồi đặt ở đây.

Hơn nữa cả bức bích họa bị phong hóa rất nghiêm trọng, không còn một chút màu sắc nào.

Chỉ có thể nhìn ra một vài thứ từ những đường nét lồi lõm.

Mọi người nhìn chầm chầm bức bích họa một lúc, Bàn Tử kinh hô: "Đây hình như là một người phụ nữ phải không!" "Lẽ nào chúng ta thật sự may mắn như vậy, tùy tiện tìm một đường cống chui vào, liền phát hiện ra một cổ mộ sao?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Điều này không thể nào, cậu nghe ai nói qua, cổ mộ sẽ xây dựng hệ thống thoát nước bao giờ?" "Cho dù thật sự có, thì đó cũng cơ bản phải là cấp bậc Hoàng Lăng!" "Ví dụ như đường cống của Vân Thiên Cung, nhưng cậu có nghe nói có vị đế vương cổ đại nào lại xây cổ mộ trên thảo nguyên không?" "Cái nào mà chẳng dựa vào núi mà xây!" Bàn Tử cảm thấy không nghiêm túc nói: "Điều đó cũng chưa chắc a, nghe nói mộ của Thành Cát Tư Hãn đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy, những cái tìm được đều là y quan trủng!" "Nói không chừng chỗ này chính là vậy thì sao?" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Tuyệt đối không thể, việc thiết lập y quan trủng về bản chất cũng giống như Thất Tinh Nghi Quan!" "Đều là không muốn đạo mộ tặc tìm thấy!" "Trên thảo nguyên này rộng lớn mênh mông, cho dù thật sự có rừng, nhưng chỉ cần có người vào xem xét, thì cũng không thể giấu được!" "Cho nên chỗ này nhất định không phải là cổ mộ!" "Hơn nữa bích họa trong cổ mộ đều ở trong đường hầm, cậu có thấy ai đặt bích họa trong đường cống bao giờ chưa?" "Tôi cảm thấy, đây có thể là bích họa mà những người xây dựng đường cống đã đào được, không có chỗ vứt nên đặt ở đây!" Bàn Tử lúc này bị nói đến á khẩu không lời, chỉ có thể im lặng giơ ngón cái lên.

Ở nơi tà môn này, vẫn phải dựa vào khả năng tư duy của Ngô Bất Chính.

Phân tích của hắn quả thực là phù hợp nhất với tình hình thực tế.

Thế nhưng ngay khi họ đang phân tích tình hình, Tần Vũ bên cạnh đột nhiên đưa tay ra, chạm vào mắt người phụ nữ trên bức bích họa kia.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Ấy ấy Tiểu ca!

Livestream đó livestream đó, cậu sao lại còn sờ loạn lung tung vậy!" "Bức bích họa này tuy điêu khắc là một người phụ nữ, nhưng cũng xấu quá đi!" "Cậu không được làm loạn nha, nếu không được thì cậu thử suy nghĩ Thiên Chân xem!" "Cút cút!" Ngô Bất Chính không vui liếc Bàn Tử một cái.

Hắn không tin Tần Vũ háo sắc chuyện này.

Hồi đó ở bệnh viện, vị bác sĩ kia chủ động áp sát, mặt Tần Vũ còn chẳng hề biến sắc, mí mắt cũng không nhấc lên.

Hiển nhiên cậu ta là người kiên định.

Làm sao có thể nảy sinh ý nghĩ không đứng đắn với một bức bích họa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu ca có phát hiện gì sao?

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền hỏi Tần Vũ có chuyện gì?

Có phải đã phát hiện ra điều gì không?

Ánh mắt Tần Vũ hơi híp lại, chỉ vào người phụ nữ trên bức bích họa nói: "Cô ta!

Không có ngũ quan!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn người.

Không có ngũ quan là sao chứ?

Mắt, mũi, miệng chẳng phải đều...

đợi đã.

Mắt của người phụ nữ trong bích họa kia lại chỉ có một đường viền, căn bản không có tròng mắt.

Mũi cũng vậy, bên trong lỗ mũi lại là hai cái hốc rỗng.

Tương tự, vị trí miệng lại cũng là một cái hốc rỗng.

Mẹ kiếp!

Bức bích họa này phía sau có không gian sao?

Mọi người gần như đồng thời nghĩ đến khả năng này.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại lắc đầu: "Không phải, bức bích họa này là đặc ruột, đó chỉ là kỹ thuật điêu khắc!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người, Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng dùng tay sờ sờ.

Quả nhiên phát hiện, ngũ quan của người phụ nữ trên bức bích họa, phía sau đều là đặc ruột.

Vậy thì kỳ lạ rồi, sao khi điêu khắc lại khắc thành ra thế này chứ?

Bàn Tử nói: "Có khi nào là sản phẩm lỗi bị hỏng không, khắc hỏng rồi nên vứt ở đây không ai thèm?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không thể nào, cậu xem điêu khắc này tinh xảo đến mức nào, thợ điêu khắc tuyệt đối không thể khắc hỏng được!" "Nhưng bức bích họa này rất có ẩn ý, nếu chúng ta suy nghĩ theo kiểu từng chi tiết một!" "Có khi nào người điêu khắc bức bích họa này, chỉ muốn thể hiện một ý nghĩa nào đó!" "Có một loại phụ nữ như thế này, ngũ quan của cô ta đều là hốc rỗng?" "Cái gì?

Ngũ quan đều là hốc rỗng?

Thế chẳng phải thành mặt nạ da người rồi sao!" Bàn Tử tiếp lời.

Ngô Bất Chính gật đầu, nếu suy đoán theo hướng này, quả thật chính là mặt nạ da người.

Nhưng tại sao chỗ này lại có mặt nạ da người chứ?

Mọi người nghĩ không ra.

Bàn Tử cảm thấy nhàm chán, liền nói: "Mặc kệ nó rốt cuộc là cái gì, tôi thấy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" "Cứ trực tiếp theo dấu vết mà truy ra ngoài thôi!" "Tìm được người rồi về, chỗ này có cái gì thì có cái đó!" Ngô Bất Chính gật đầu, nghiên cứu mấy bức bích họa này ở đây tốn thời gian, quả thật có chút không đáng.

Bọn họ lại không phải đến để giải mã chân tướng, tìm được người rồi rời đi là được.

Chương 1499

Thế là mọi người không còn trì hoãn nữa, phân biệt phương hướng một chút, tìm thấy dấu chân, sau đó liền tiếp tục xuất phát.

Hiển nhiên Hồ Tư lệnh và hai người kia có lẽ là để tiện ghi nhớ.

Cho nên đã trực tiếp chọn một đường cống đối ứng với đường cống ban đầu họ đi vào.

Như vậy, cho dù sau này quay lại mà bị lạc đường.

Cũng không đến mức nhầm lẫn lối ra.

Bốn người theo đường cống tiếp tục đi.

Đến đây, Doanh Thương đã thoải mái hơn rất nhiều.

Không cần phải khom lưng đi nữa.

Chiều cao của đường cống cũng tăng lên không ít.

Nhưng đoạn đường cống này cũng không xa lắm.

Đi chưa đến mười phút đã đến cuối.

Lại là hết đường rồi.

Lối đi phía trước bị một hàng rào sắt chặn lại.

Trên đó còn có một ổ khóa, trừ khi dùng Khang Hy bảo đao hoặc Hắc Kim Cổ Đao, nếu không căn bản không thể mở ra được.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi ngẩn người.

Muốn mở hàng rào này không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng điều khó chịu là, dấu chân của Hồ Tư lệnh và hai người kia đến đây thì rất lộn xộn.

Hiển nhiên họ cũng đã dừng lại ở đây một khoảng thời gian không ngắn.

Nhưng dấu chân lại không kéo dài về phía trước, ổ khóa cũng không có dấu hiệu bị mở.

Vậy thì bọn họ đã đi đâu rồi?

Mọi người hiển nhiên đều nghĩ đến vấn đề này, liền kiểm tra xung quanh xem có lối đi nào khác không.

Nhưng rất nhanh họ phát hiện, không có lối rẽ nào cả.

Nhưng thế thì lạ rồi, họ đến đây rồi, sao lại biến mất chứ?

Khi mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên đều cảm thấy cổ lạnh toát.

Cảm giác đó cứ như có người đang thổi gió lạnh xuống đầu họ vậy.

Mẹ kiếp.

Chỗ này là đường cống, xung quanh đều là gạch xếp chồng lên nhau.

Chẳng lẽ còn có thứ gì trên đầu họ sao?

Đó sẽ là cái gì chứ?

Chẳng lẽ suốt quãng đường này, thứ đó đều đi theo họ?

Mẹ kiếp!

Ngô Bất Chính nghĩ mà mồ hôi lạnh chảy ra.

Bàn Tử cũng căng thẳng không thôi, vội vẫy tay ra hiệu cho mọi người mau lùi lại lùi lại.

Có thứ gì đó trên đầu.

Ngô Bất Chính căng thẳng đến mức chỉ nuốt nước bọt.

Nói thật, trong lòng hắn rất cạn lời.

Đã xuống mộ với mọi người nhiều lần như vậy, đặc biệt là sau thành quỷ đầm rắn.

Hắn thực ra đã không còn sợ Cương thi và ma quỷ đến thế nữa.

Nếu thật sự có một con Cương thi đặt trước mặt, hắn cũng dám liều một phen.

Nhưng điều cạn lời là, mẹ kiếp cái thứ trên đầu này rất có thể là thi miết vẫn.

Điều này khiến người ta rất khó chịu.

Có một số người có nỗi sợ hãi bản năng đối với côn trùng có khớp.

Ví dụ như có người sợ thi miết vẫn, rết các thứ này.

Còn có người sợ nhện, rắn, v.v.

Những thứ này là bản năng của con người, muốn khắc phục quá khó.

Ngô Bất Chính liền thấy phiền muộn, sao mình không sợ cái gì lại không gặp cái đó.

Chương 1500

Cứ chuyên môn gặp phải mấy thứ mình sợ hãi ghê tởm chứ?

Đang nghĩ, đột nhiên Tần Vũ bên cạnh lại không nhanh không chậm đưa Hắc Kim Cổ Đao về phía trên đầu.

Bàn Tử và mọi người nhìn thấy đều ngẩn người.

Chú ý đây là đưa lên, chứ không phải đâm lên.

Đó là khái niệm gì chứ, với tốc độ chậm như vậy e rằng một con kiến cũng có thể tránh được.

Sắc mặt Bàn Tử đại biến, đang định mở miệng hỏi Tần Vũ đang làm gì.

Kết quả ai ngờ, Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ lại trực tiếp chìm vào đỉnh đầu.

Chỉ còn lại tay và chuôi đao của cậu ta là vẫn nhìn thấy được.

Những phần khác đều dường như chìm vào những viên gạch trên đỉnh đầu.

Tần Vũ nhìn chằm chằm, mặt thản nhiên nói: "Phía trên là lối ra!" Lời này vừa thốt ra, lập tức tất cả mọi người trong phòng livestream đều cười phá lên.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính mặt đầy ngượng ngùng.

Ngô Bất Chính tức giận trực tiếp đấm Bàn Tử một quyền, chửi: "Mày mẹ kiếp lần sau có thể đừng có cái kiểu giật mình thon thót như vậy được không!" "Lối ra, gió lạnh là do lối ra thổi vào!" "Làm người ta sợ muốn chết!" Bàn Tử gãi đầu nói: "Vỡ lẽ rồi, haha!" Mấy người chạy qua dùng đèn pin chiếu vào.

Quả nhiên nhìn thấy, trên đỉnh đầu có một lối ra hình tròn.

Ở chỗ khuyết hình tròn kia lại có một vòng kim loại tròn đã rỉ sét.

Trên đó dựng lên một cái tay cầm hình tròn.

Nhìn dáng vẻ, hẳn là một cái nắp cống thoát nước.

Hồ Tư lệnh và họ hẳn là đã đi lên từ cái nắp cống này.

Nghĩ đến đây, mấy người không còn trì hoãn nữa, lập tức theo nắp cống leo lên.

Nhưng bên ngoài tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả.

Vừa leo lên từ bên dưới, mọi người liền cảm thấy không khí trong lành hơn rất nhiều.

Tốt hơn nhiều so với mùi trong cống ngầm.

Nhưng rốt cuộc chỗ này là đâu thì mọi người đều không biết.

Sau khi kéo Doanh Thương ra ngoài, mọi người liền nhìn quanh.

Vừa nhìn đều không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy cách họ không xa phía trước, lại sừng sững một cái bóng trắng khổng lồ.

Nhìn kỹ lại mọi người mới phát hiện, đó lại là một tòa nhà màu trắng.

Cả tòa nhà được xây dựng rất mang phong cách châu Âu.

Nhưng điều kỳ lạ là không biết tại sao, tất cả các cửa sổ nhìn qua đều đen ngòm một cách bất thường.

Cảm giác như có thứ gì đó chặn bên trong.

Còn Tần Vũ nhìn thấy tòa nhà này, lông mày không khỏi nhíu lại.

Bởi vì cậu ta nhớ rằng, bên trong tòa nhà này không có lối ra!

Một khi đã vào trong mà bị người ta khóa cửa lại, thì đó thật sự là lên trời không lối xuống đất không đường, sẽ bị nhốt chết ở bên trong.

Nhưng tình hình hiện tại, Hồ Tư lệnh và họ tám phần là đã vào đó lánh nạn rồi.

Hơn nữa chỗ này không giống rừng rậm, kiến trúc tổng cộng chỉ có bấy nhiêu.

Chỉ cần vào trong, cho dù là tìm từng phòng một, cũng chắc chắn tìm thấy.

Bàn Tử hiển nhiên cũng rõ cục diện hiện tại, cả người đều có chút phấn khích.

Đã có chút không kiềm chế được muốn đi vào.

Ngô Bất Chính thấy sắc mặt Tần Vũ không đúng, vội giữ Bàn Tử lại, hỏi: "Tiểu ca, cậu có cảm thấy có vấn đề gì không?" Tần Vũ lắc đầu, nhìn chằm chằm vào kiến trúc trước mặt rất lâu, mở miệng nói: "Tòa kiến trúc này có vào mà không có ra, cẩn thận!" Ngô Bất Chính và hai người kia nghe câu này, nhất thời vẫn chưa hiểu rõ là có ý gì.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca cậu nói tòa nhà này là nhà ma sao?" "Thế thì anh em bọn họ đi vào chẳng phải là..." "Không phải nhà ma!" Tần Vũ lắc đầu.

Tình hình bên trong này vô cùng phức tạp, căn bản không phải ba lời hai ý có thể nói rõ ràng được.

Thôi thì Tần Vũ cuối cùng nói một câu: "Vào trong phải cẩn thận!" Bàn Tử thấy không phải không thể vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn cũng biết rõ, nơi mà Tần Vũ còn nói là rất nguy hiểm, thì thật sự e rằng rất nguy hiểm.

Suy nghĩ một lúc, Bàn Tử nói: "Hay là tôi tự mình đi vào?

Dù sao chỗ này nhìn cũng không lớn, tôi tự mình vào tìm cách đưa họ ra ngoài!" "Mấy cậu ở đây đợi tôi, cũng tiện có sách ứng!" Ngô Bất Chính vội lắc đầu nói: "Đừng có nằm mơ nữa, đèn pin của chúng ta đã sắp hết điện rồi!" "Cậu tự mình đi vào rồi lại tự mình bị nhốt ở trong đó!" "Hơn nữa Mạc Kim Hiệu Úy của các cậu chẳng phải có câu nói nổi tiếng rằng: Mạc Kim Hiệu Úy hợp thì sinh, phân thì tử sao!" "Chúng ta tuy chỉ đeo Mạc Kim Phù, không phải là Mạc Kim Hiệu Úy thật sự, nhưng nhìn tổng thể các thời kỳ lịch sử mà xem!" "Chia ra có nghĩa là bị từng người đánh bại!" "Cho nên nhất định không thể chia ra!" Bàn Tử không nhận ra Ngô Bất Chính đang nói thật, kích động nắm chặt tay Ngô Bất Chính nói: "Tôi biết mà, cuối cùng vẫn là Thiên Chân cậu thương Bàn gia tôi nhất!" "Vậy chúng ta đừng nói nhiều nữa, trời tối không gió tất có yêu, tranh thủ lúc đèn pin còn điện, vậy thì mau lên đường thôi!" Nói rồi liền dẫn đầu mò về phía tòa kiến trúc màu trắng.

Cả tòa kiến trúc màu trắng có tạo hình rất phức tạp.

Có nét đặc trưng rõ ràng của Hoàn Quốc, nhưng lại pha trộn với đặc điểm kiến trúc châu Âu.

Chương 1501

Điểm này đối với mọi người mà nói, thật sự có chút không hiểu rõ, rốt cuộc là loại người nào đã xây dựng ở đây.

Người Hoàn Quốc?

Hay là người châu Âu?

Chắc không phải người châu Âu đâu, dù sao nếu là người châu Âu thuần túy, thì hẳn là sẽ không có phong cách kiến trúc Hoàn Quốc mới đúng!

Từ điểm này mà phán đoán, khả năng do Hoàn Quốc xây dựng rất lớn.

May mắn thay trong phòng livestream, có không ít sinh viên kiến trúc.

Ngô Bất Chính và họ trò chuyện một lúc, cũng đại khái hiểu rõ đặc điểm của tòa kiến trúc trước mắt.

Họ nói loại kiến trúc này khá hiếm gặp, nhưng trong lịch sử Việt Nam cũng không phải là không có.

Những năm trước đây, Việt Nam suy yếu, nên các liệt cường xâm lược, trên đất Việt Nam có rất nhiều kiến trúc kiểu Hoàn Quốc được xây dựng như thế này.

Và căn cứ vào địa điểm phân bố của những kiến trúc này, có thể đại khái suy đoán ra công dụng của chúng.

Ví dụ như được xây dựng ở khu vực sầm uất, thì khỏi phải nói đó là khu dân cư hoặc là trung tâm thương mại rồi.

Nhưng được xây dựng ở vùng hẻo lánh chim không thèm ỉa này, thì một là yếu điểm chiến lược.

Hai là viện nghiên cứu các loại.

Và căn cứ vào hoàn cảnh địa lý và vị trí nơi đây mà xem.

Khả năng là viện nghiên cứu rất lớn.

Chỉ là không biết tại sao, khi Hoàn Quốc rút lui, lại không phá hủy viện nghiên cứu.

Điểm này thì không hợp lý lắm.

Cần biết rằng, những thứ bên trong viện nghiên cứu đều rất quý giá.

Thậm chí đối với chiến tranh mà nói đều là những bí mật.

Cho nên thông thường khi rút lui, đều sẽ không bảo tồn, một là phá hủy tại chỗ.

Hai là mang đi.

Tình huống bảo tồn như thế này gần như có thể dùng từ hiếm thấy để hình dung.

Lúc này mọi người đã đến cửa.

Cánh cửa của viện nghiên cứu này, lại đang mở, thực ra cũng không còn gì.

Trước đây chắc là cửa kính, lúc này chỉ còn lại hai khung cửa, kính đều vỡ hết rồi.

Mọi người hoàn toàn có thể đi vào từ khung cửa đã vỡ.

Nhưng Bàn Tử hứng chí, tiến lên chỉ tay hiên ngang nói: "Mặc kệ Hoàn Quốc tại sao không phá hủy, đây chính là chứng nhân lịch sử!" "Kẻ nào xâm phạm sự bình yên của ta, dù xa cũng phải tru diệt!" "Mấy tên Nhật...

à không, mấy tên Hoàn Quốc sống sung sướng ở đây, chắc chắn là nghe tin bọn chúng chiến bại đầu hàng nên chỉ lo chạy trốn thôi!" "Cho nên không có thời gian phá hoại, chúng ta nhất định phải ghi nhớ lịch sử phát phẫn đồ cường!" "Đây chính là lịch sử!" "Hôm nay Bàn gia tôi sẽ đại diện nhân dân Việt Nam, đạp đổ bộ mặt xấu xa của những kẻ xâm lược này!" Bàn Tử nói xong, một cước đạp vào khung cửa.

Khiến hai khung cửa còn sót lại cũng bị đạp đổ xuống đất.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái khí thế đó thì tuyệt đối là đủ rồi.

Ngô Bất Chính nhìn tình hình bên trong cánh cửa.

Lối vào này lại không có nhiều bụi bặm.

Đoán chừng ngày thường có gió thổi vào, nên lối vào được quét rất sạch sẽ.

Nhưng đi vào sâu khoảng ba bốn mét, bụi bặm trên mặt đất liền rõ ràng nhiều lên.

Một lớp dày cộp, trên đó còn có hai hàng dấu chân.

Xem ra họ đoán không sai, Hồ Tư lệnh và hai người kia hẳn là đã vào đây lánh nạn.

Nhưng tại sao lại không có dấu chân đi ra chứ?

Mọi người nghĩ không ra.

Nhưng đã đến lúc này rồi, họ cũng lười nghĩ nhiều.

Cứ vào trong tìm được người hỏi hỏi không phải sẽ rõ ràng sao.

Thế là mọi người liền bật đèn pin bắt đầu đi vào bên trong.

Trong tình huống bình thường, không xa bên trong lối vào đều sẽ có những căn phòng giống như phòng bảo vệ.

Tuy nhiên, khi mọi người đi qua, lại không nhìn thấy căn phòng như vậy.

Vì không hiểu rõ tình hình ở đây, nên mọi người đi rất chậm.

Hai phút sau, phía trước mọi người lại xuất hiện một cánh cửa sắt lớn.

Và nhìn thấy cánh cửa sắt lớn này mọi người mới hiểu, tại sao ở đây không xây dựng phòng bảo vệ.

Chương 1502

Bởi vì cánh cửa sắt lớn này, lại là một cánh cửa kín khí cực kỳ tiên tiến vào thời đó.

Ổ khóa của loại cửa này là một loại cửa có kết cấu kín khí.

Cả cánh cửa được khóa lại bằng những thanh sắt hình trụ rất thô nặng.

Loại cửa sắt như thế này, trừ khi dùng thuốc nổ, nếu không căn bản không thể mở ra được.

Ổ khóa có kết cấu kín khí, một khi bị hư hại, sẽ khóa chặt hoàn toàn.

Căn bản không thể mở ra được nữa, nhất định phải dùng thuốc nổ hoặc máy cắt điện mới có thể cắt nó ra.

Loại cửa này canh giữ ở bên ngoài, căn bản không ai có thể đi vào.

Hơn nữa khoảng cách giữa các thanh sắt rất gần.

Tay người bình thường cũng không thể thò ra ngoài.

Toàn bộ ổ khóa của cánh cửa lại nằm ở bên ngoài, người bên trong muốn ra ngoài thì nhất định phải có người ở bên ngoài mở cửa.

Nếu không chỗ này sẽ không khác gì một nhà tù, không ai có thể ra ngoài.

Điểm này thì phù hợp với hoàn cảnh lúc bấy giờ.

Viện nghiên cứu của Hoàn Quốc vào thời đó chắc chắn là phục vụ cho chiến tranh.

Cho nên những thứ ở đây, khẳng định đều là bí mật.

Lúc này cánh cửa kín khí này lại không bị khóa, đoán chừng người Hoàn Quốc rút lui khá vội vàng nên không kịp để ý.

Vừa hay mọi người cũng tiết kiệm được chút sức lực.

Dấu chân trên mặt đất cứ kéo dài đi vào bên trong.

Thế là Bàn Tử liền chuẩn bị đi vào.

Tần Vũ lại đột nhiên giữ hắn lại, ra hiệu cho Doanh Thương bên cạnh thử xem, có thể đẩy đổ cánh cửa này không.

Doanh Thương gật đầu, tiến lên hai bàn tay như kìm kẹp móc vào cánh cửa.

Thế nhưng bất kể hắn ra sức thế nào, cả cánh cửa sắt lớn kia, lại ngoài việc rung lắc vài cái ra.

Thì không hề có động tĩnh gì khác.

Nhìn dáng vẻ này, e rằng ngay cả hắn cũng không thể lay chuyển được cánh cửa kín khí này.

Điều này thì cũng có thể hiểu được, dù sao cánh cửa sắt lớn này là sản phẩm của thời hiện đại.

Sức mạnh của một người trước khoa học, vẫn có chút nhỏ bé.

Dù sao khoa học là thứ ngay cả cách sinh hoạt và sinh tồn của con người cũng có thể thay đổi.

Bàn Tử cảm thấy không cần thiết, nói: "Tiểu ca cậu không cần lo lắng, cánh cửa này nặng như vậy, gió chắc chắn không thể thổi động được đâu!" "Tôi đi tìm hai cục đá qua đây, kẹt chặt cánh cửa này lại, chắc chắn sẽ không bị gió thổi mà tự khóa đâu!" Tần Vũ nghe vậy lại lắc đầu, luôn cảm thấy cách này không ổn lắm.

Ngô Bất Chính nghe ra ý của hai người, chỉ vào bức tường bên cạnh nói: "Chẳng phải có một chỗ nhô ra đó sao, chúng ta dùng dây buộc cánh cửa vào đó, không phải là tốt rồi sao!" Hai người nghe vậy gật đầu, đây quả là một cách không tồi.

Thế là lập tức tháo một cái dây đeo ba lô ra.

Vải của loại ba lô này rất chắc chắn.

Ít nhất có thể chịu được trọng lượng của một người mà không bị rách.

Dùng để cố định một cánh cửa thì dư sức.

Bàn Tử cố hết sức đẩy cánh cửa vào sát bức tường, sau đó tự mình buộc cánh cửa và vật nhô ra cố định vào nhau.

Còn thử kéo kéo, quả nhiên rất chắc chắn không thể đứt được.

Mọi người lúc này mới yên tâm.

Lập tức chuẩn bị đi vào tìm người.

Bàn Tử đương nhiên vẫn muốn đi tiên phong.

Mọi người cũng không thấy có gì lạ, từ trước đến nay hắn vẫn luôn như vậy.

Mặc dù viện nghiên cứu quốc gia không thể sánh bằng cổ mộ, nhưng bên trong đây nói không chừng cũng có đồ tốt.

Hơn nữa, những phát hiện ở đây đã làm kinh động các bộ phận liên quan.

Nếu có thể tìm thấy một số kết quả nghiên cứu hữu ích, thậm chí là bằng chứng nào đó, thì đó đều là công lớn.

Tuy nhiên, Bàn Tử lúc này có lẽ chỉ đang lo lắng cho sự an nguy của huynh đệ mình, không nghĩ nhiều đến thế.Nhưng tục ngữ có câu, người đen đủi thì uống nước lạnh cũng nghẹn răng.

Bàn Tử hôm nay chắc là 'phạm trùng' với tòa nhà nghiên cứu này rồi.

Vừa bước một chân qua cánh cửa sắt lớn, chân sau còn chưa kịp đi theo thì đột nhiên chiếc đèn pin trong tay hết điện.

Cả tòa nhà chìm vào bóng tối.

Chiếc đèn pin này là dụng cụ chiếu sáng duy nhất của họ, là thứ họ tiện tay lấy được khi ra khỏi chỗ Lão Dương Bì.

Chương 1503

Đèn tắt, xung quanh lập tức chìm vào một màn đêm đen kịt.

Chỉ có một tia sáng trắng chiếu vào từ lối ra ở xa, thảm đến rợn người.

Trăng đêm nay trắng lạ thường, thậm chí có chút tái nhợt.Bàn Tử thử lại hai lần, thậm chí còn cạy pin ra cắn cắn, nhưng đèn vẫn không sáng.

Chiếc đèn pin này coi như hết sạch điện rồi.

Bàn Tử chửi thề một tiếng, hỏi mọi người còn cách nào khác không.

Nhưng trên người mọi người không còn dụng cụ chiếu sáng nào.

Bất đắc dĩ, Ngô Bất Chính đành móc từ túi ra một chiếc bật lửa.

Chiếc bật lửa này là của Bàn Tử.

Ngô Bất Chính từ sau khi trở về từ Xà Chiểu Quỷ Thành, vì bị âm khí xâm nhập nên thường xuyên ho khan.

Thế là cậu tịch thu bật lửa của Bàn Tử, nói là không cho hắn hút thuốc trước mặt mình.

Thực ra vẫn là vì tình trạng sức khỏe của Bàn Tử.

Tên này trên người đã xuất hiện Cấm Bà hương rồi, nếu còn hút thuốc thì không chừng sẽ biến thành Cấm Bà hay một lão nghiện thuốc lá.

Đối với chuyện này Bàn Tử cũng hết cách, nhưng đây lại là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, ít nhất vẫn còn một chiếc bật lửa.

Nhưng dùng bật lửa để thắp sáng thì quá bất tiện, hơn nữa lại không phải bật lửa chống gió.

Chỉ cần hơi di chuyển một chút là có thể tắt ngay.Bàn Tử chợt nảy ra ý, vội vàng móc từ trong ba lô ra một vật tròn tròn.

Mọi người nhìn thấy, hóa ra là một cây nến thám mộ (chá chúc).

Ai cũng không ngờ Bàn Tử lại mang theo thứ này ra, nhìn thấy đều rất kinh ngạc.

Bàn Tử đắc ý cười nói: “Cũng không xem Bàn gia tôi là làm gì, Mò Kim Giáo Úy chuyên nghiệp đấy!

Có Mò Kim Giáo Úy nào ra ngoài mà không mang nến thám mộ đâu!

Lại đây, thắp lên!”Bàn Tử ra hiệu Ngô Bất Chính thắp nến thám mộ lên.

Để đề phòng vạn nhất, lát nữa Tần Vũ và những người khác đi qua làm tắt nến.

Thế là Bàn Tử cũng không vội làm tiên phong, gọi mọi người vào trong cửa trước.

Hắn đi cuối cùng, để mọi người không vì đi lại mà làm tắt nến.

Đợi Tần Vũ ba người đã ở cửa, Ngô Bất Chính mới thắp nến thám mộ lên.

Sau đó cậu gọi Bàn Tử nhanh chóng đi vào, chỗ này âm khí nặng nề, mau tìm được người rồi rút thôi.

Công việc khai quật ở đây cứ giao cho đơn vị liên quan.

Bàn Tử gật đầu chuẩn bị đi vào.Nhưng ai ngờ, ngay lúc hắn vừa định bước chân, chiếc nến thám mộ trong tay bỗng “phụt” một tiếng tắt ngấm.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều ngớ người.

Sao lại tắt là tắt ngay được?

Hơn nữa vừa nãy họ cũng đang nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Cũng không thấy có gió gì cả.

Chẳng lẽ là bị quỷ thổi tắt?

Mọi người không ai nói gì, có lẽ đều không dám chắc chắn.

Hay chỉ là tình cờ có gió thổi qua thôi?Thế là Ngô Bất Chính lại lấy bật lửa ra, thắp lại chiếc nến thám mộ trong tay Bàn Tử.

“Cẩn thận chút!” Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Bàn Tử gật đầu, theo sau định đi vào.

Nhưng ai ngờ chiếc nến thám mộ trong tay hắn lại “phụt” một tiếng tắt ngấm lần nữa.

Lần này, da đầu tất cả mọi người đều tê dại.

Bàn Tử càng hạ thấp giọng, khóc mếu nói: “Tôi thề với ông trời, tôi thật sự không động đậy gì cả!

Tiểu ca, chuẩn bị kỳ lân huyết đi, chỗ này tám phần là có ma rồi!”“Đừng nói bậy, đây là viện nghiên cứu chứ đâu phải cổ mộ, sao lại có ma được!” Ngô Bất Chính vội phản bác.Bàn Tử lại mếu máo nói: “Không phải ma thì là gì chứ, đã bảo cậu không phải Mò Kim Giáo Úy chuyên nghiệp rồi mà!

Một câu nói trong giới Mò Kim cậu chưa nghe bao giờ sao?

Người thắp nến, quỷ thổi đèn!

Cái gì có thể thổi tắt nến thám mộ thì chắc chắn là quỷ rồi!”Ngô Bất Chính cũng không tìm được lý do phản bác nào hay hơn, liền nói: “Dù có là quỷ, thì sao chứ, chúng ta cũng đâu phải chưa từng thấy quỷ!

Chiếc Khang Hi Bảo Đao trong tay cậu là vật của hoàng gia, đều mang theo khí thế đấy!

Cậu cầm đao lên cho tôi, tôi không tin con quỷ đó dám đến nữa!"Nói rồi Ngô Bất Chính lại thắp sáng chiếc nến thám mộ trong tay Bàn Tử một lần nữa.

Bàn Tử quả nhiên cũng giơ Khang Hi Bảo Đao lên.

Chương 1504

Đồng thời mấy người đều nhìn chằm chằm xung quanh, muốn nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì đang giở trò.

Nhưng, họ nhìn thì nhìn, ánh sáng của nến thám mộ cháy chưa đến hai giây, đột nhiên chỉ nghe “phụt” một tiếng lại tắt ngấm.

Hầu như cùng lúc, giọng Bàn Tử vang lên: “Mẹ nó, ai đang thổi hơi lạnh vào sau lưng Bàn gia thế này!”Nói rồi, Bàn Tử quay người vung một nhát đao.

Chỉ nghe “phanh” một tiếng, lưỡi đao vung cả vào tường, vung trượt.

Hầu như cùng lúc, Bàn Tử hét lên: “Mau lên, có thứ gì đó đang đi theo chúng ta!

Vừa nãy thứ đó còn thổi hơi lạnh vào sau lưng Bàn gia!”Bàn Tử vừa nói vừa mò mẫm trong bóng tối đưa nến thám mộ cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính lùi lại hai bước, còn chưa kịp thắp nến, đã cảm thấy có người lướt qua bên cạnh mình.

Có thể là Tần Vũ.

Anh ấy mắt rất tốt, trong tình huống tối tăm này có lẽ vẫn có thể nhìn thấy một số bóng.

Nhưng Bàn Tử thì như bị chọc giận.

Vừa nhét nến thám mộ cho Ngô Bất Chính xong, hắn đã chửi thề: “Trời ơi, cái mẹ kiếp này là nữ quỷ hả, sao lại sờ mông Bàn gia!

Đi mau đi mau!”Nói rồi Bàn Tử cũng không kịp nhìn xem thứ kia rốt cuộc là cái gì, quay người chen vào bên trong.

Nhưng hắn vừa hay đâm sầm vào một người.

Lúc này Bàn Tử thực sự hoảng sợ, cứng đờ đẩy người đó vào trong.

Đồng thời hét lên: “Tiểu ca mau đi đi, cậu làm gì thế!”Hắn đã cảm nhận được sức mạnh của Tần Vũ.

Tần Vũ vội nói: “Đừng vào!

Có bẫy!”Nhưng, đã muộn rồi.

Giọng Tần Vũ vừa vang lên, chỉ nghe phía sau “két két” một tiếng, rồi “rầm” một cái, như có thứ gì đó nặng nề va vào nhau.

Cả người Bàn Tử cũng ngớ ra.

Hắn đã đoán được điều gì đó.

Lúc này Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thắp sáng nến thám mộ.

Ánh lửa chiếu sáng, mọi người đều sững sờ.

Cánh cửa kín khí (khí mật môn) vậy mà bị khóa lại.

Nhìn lại sợi dây thừng buộc cửa, vậy mà không biết từ lúc nào đã được tháo ra.“Tử Bàn Tử, sao cậu quên buộc dây thừng rồi?” Ngô Bất Chính hỏi.Nhưng Bàn Tử cũng với vẻ mặt oan ức nói: “Tôi thật sự đã buộc rồi, cái chết tiệt này là ai tháo ra!”Tần Vũ đứng một bên đột nhiên ra hiệu im lặng, đồng thời từ phía sau Bàn Tử mò ra một thứ.

Mọi người nhìn thấy, đều không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy một đầu sợi dây thừng, vậy mà lại buộc vào thắt lưng quần của Bàn Tử.

Đầu kia buộc vào cửa.

Bàn Tử thấy vậy chửi thề: “Tháo sợi dây buộc của Bàn gia ra, lại buộc vào người tôi, cái chết tiệt này không phải quỷ thì là gì!”Ngô Bất Chính không đáp lời, mà nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ không nói một lời, nhưng tay đã đặt lên Hắc Kim Cổ Đao.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử cũng giật mình trong lòng, hai người vội nhìn theo hướng Tần Vũ đang nhìn.

Lập tức cả hai đều tê dại da đầu.

Chỉ thấy bên ngoài cửa kín khí, không biết từ lúc nào đã đứng một người.

Người đó gầy gò cao lêu nghêu, như một cây sào.

Đứng ngoài phạm vi ánh nến chiếu rọi, căn bản không nhìn rõ mặt.

Chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ.

Nhưng đó rõ ràng là một người mà!

Rốt cuộc hắn là ai!

Chẳng lẽ vừa nãy hắn đã sờ mông Bàn Tử sao?Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn cũng có chút ngẩn ngơ.

Sao tự nhiên ở đây lại xuất hiện thêm một người?

Hơn nữa vóc dáng người đó cũng quá kỳ dị, nói hắn là người thì cũng là đánh giá cao hắn rồi.

Trông cứ như một cây sào treo quần áo, quá là gầy.

Họ chưa từng thấy người nào có vóc dáng kỳ lạ đến vậy.

Bàn Tử cũng vô thức cầm Khang Hi Bảo Đao lên, hét về phía đối phương: “Ngươi là ai!”Nhưng, người đó không có động tĩnh.

Mọi người nhìn nhau, dường như đang nói chẳng lẽ chúng ta nhìn nhầm rồi?

Đó chỉ là một cái giá phơi quần áo có treo quần áo sao?

Điều đó không thể nào, nếu là giá phơi quần áo thì lúc họ đến đã phải nhìn thấy rồi.

Chương 1505

Sao lúc đến lại hoàn toàn không chú ý tới chứ.

Hơn nữa đây là tòa nhà khoa học nghiên cứu, đâu phải khu nghỉ ngơi.

Sao lại có giá phơi quần áo đặt ở hành lang?Bàn Tử nhìn khoảng cách, dường như không đủ.

Khang Hi Bảo Đao căn bản không với tới đối phương.

Súng săn thì có thể, nhưng nếu người đó chính là Hồ Tư Lệnh và đồng đội, thì chẳng phải sẽ gây ra tai nạn sao.

Nghĩ vậy, Bàn Tử hạ thấp giọng nói: “Hay là chúng ta thò nến thám mộ qua xem thử?

Dù sao bây giờ cửa kín khí cũng bị khóa rồi, cho dù thật sự là cương thi, nó cũng không thể đi qua!”Mọi người gật đầu, người này xuất hiện rất kỳ lạ, quả thực cần phải làm rõ thân phận của hắn.

Nếu thật sự là Hồ Tư Lệnh, còn phải trông cậy vào hắn mở cửa kín khí.

Nếu không mọi người có khi sẽ thực sự bị kẹt chết ở đây mất.Thấy mọi người đều đồng ý, Bàn Tử liền nhận lấy nến thám mộ, lại gần cửa kín khí.

Trên cửa kín khí có rất nhiều thanh sắt lớn đan xen chằng chịt.

Mặc dù không thể thò tay qua, nhưng ánh sáng thì có thể chiếu qua.

Mọi người đều ghé mắt vào khe hở nhìn ra ngoài.

Bàn Tử cũng đặt nến thám mộ sát mép khe hở.

Nhưng, vị trí người đó đứng vẫn còn hơi xa.

Ngay cả khi đưa nến thám mộ lại gần, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhìn rõ mặt người đó.Trong tình thế cấp bách, Bàn Tử định đặt Khang Hi Bảo Đao xuống đất trước, tìm cách đưa nến thám mộ ra ngoài khe hở thử xem.

Nhưng trong lúc lay động, Khang Hi Bảo Đao lại phản xạ một tia sáng lóe vào mắt hắn.

Bàn Tử chợt nảy ra ý, thấy Khang Hi Bảo Đao còn có thể phản quang, thế là xoay hướng Khang Hi Bảo Đao, thử dùng nó để phản chiếu ánh sáng của nến thám mộ.

Thử mấy lần, không ngờ thật sự đã làm được.

Chỉ thấy trên bức tường bên ngoài khe hở xuất hiện một vệt sáng hơi mờ.

Mặc dù không sáng lắm, nhưng ở nơi như thế này thì đã quá đủ rồi.

Bàn Tử điều chỉnh hướng, từng chút một chiếu về phía bóng người kia.Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử lại nghĩ ra được thủ đoạn này, cũng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Vào lúc mấu chốt, Bàn Tử luôn đáng tin cậy như vậy.

Cách này, người thường thật sự không nghĩ ra được.

Mà nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ý niệm trong lòng vừa thoáng qua, Bàn Tử đã chiếu ánh sáng phản xạ từ Khang Hi Bảo Đao lên bóng người kia.

Mặc dù diện tích không lớn, nhưng ít nhất lúc này mọi người đã thực sự nhìn rõ.

Người đó mặc một bộ áo choàng màu đen xám.

Hơn nữa nhìn vóc dáng, thật sự là gầy đến kỳ lạ.

Nói hắn là cây sào cũng không quá.

Mọi người nuốt nước bọt, chưa từng thấy người nào gầy đến vậy.

Nhưng lúc này những điều đó không còn quan trọng, bởi vì theo vệt sáng di chuyển lên, mọi người sẽ sớm nhìn thấy mặt bóng người đó.

Lúc này mọi người đều không khỏi rất mong chờ, nếu hắn thật sự là Hồ Tư Lệnh thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.

Nhưng hắn có phải là Hồ Tư Lệnh không?

Trong lòng mọi người cũng có chút nghi ngờ.Người đó quấn rất kín, khi vệt sáng chiếu đến vị trí cổ của người đó, vẫn là áo choàng.

Dường như trừ khuôn mặt ra, những thứ khác đều bị quấn trong quần áo.

Nhưng đến lúc này, tim mọi người đều đã nhảy lên đến cổ họng, bởi vì rất nhanh sau đó, sẽ có thể nhìn thấy chân dung thật của người đó.

Tuy nhiên, khi vệt sáng thực sự chiếu vào vị trí má của bộ áo choàng đó.

Thứ xuất hiện lại khiến sắc mặt mọi người lập tức trắng bệch vì sợ hãi.

Chỉ thấy trong bộ áo choàng dưới ánh sáng, thứ lộ ra một góc căn bản không phải mặt người.

Mà là một thứ mọc đầy lông trắng.

Mọi người nhìn mà tim đập thình thịch.

Bàn Tử mặc dù cũng sợ hãi, nhưng đã đến nước này rồi, nói gì cũng phải nhìn rõ xem người đó rốt cuộc là thứ gì.

Ngay cả là cương thi, cũng được!

Dù sao nó cũng không vào được mà.Bàn Tử nghiến răng tiếp tục chiếu lên.

Nhưng, ngay lúc này, trên khuôn mặt đầy lông trắng đó đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ngay sau đó hai hàm răng nhọn hoắt sắc bén lại lộ ra.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến Bàn Tử không giữ vững tay, nến thám mộ lập tức rơi xuống đất.

Chương 1506

Bàn Tử vội nhặt lên, nhưng nến thám mộ vẫn tắt.

Hắn vội gọi Ngô Bất Chính qua thắp nến.

Nhưng bên cạnh lại truyền đến giọng nói lạnh lùng của Tần Vũ: "Nó đi rồi!"Bàn Tử và Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội thắp nến thám mộ.

Nhìn lại, quả nhiên bóng người kia đã biến mất.

Lúc này mấy người đều có chút ngớ người, chuyện này là sao vậy?

Bàn Tử và Ngô Bất Chính càng nhìn nhau, nửa ngày không nói được lời nào.

Mấy người quay người lại, dựa vào cửa kín khí ngồi xuống.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, thứ đó rốt cuộc là gì?

Cậu nhìn rõ chưa?"Tần Vũ lắc đầu.

Nói thật, trong tình huống đó ai có thể nhìn rõ đó rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ là có thể nhìn đại khái ra một đường nét.

Nhưng trên mặt thứ đó toàn là lông trắng thì chắc chắn không sai.

Bàn Tử xoa đầu nói: "Cái... cái chết tiệt này chắc là bạch cương rồi, nghe nói bạch cương trên người đều mọc rất nhiều lông trắng!

Nhưng tại sao ở nơi này lại có loại thứ này chứ?""Đây cũng không phải cổ mộ mà!" Ngô Bất Chính nói tiếp: "Có khi nào là những người bị nước đó bức hại, chết rồi oán khí không tiêu tan nên mới biến thành như vậy không?""Cậu nói có lý!" Bàn Tử gật đầu.

"Nhưng bây giờ điều cấp bách là phải tìm cách rời đi!

Thứ đó nhốt chúng ta ở đây, bây giờ thì hoàn toàn không thể ra ngoài được rồi!

Mà bên trong viện nghiên cứu này cũng không biết tình hình thế nào!

Đúng là đen đủi chết tiệt, ngay cả uống nước cũng nghẹn răng!”Mọi người đều biết tình hình hiện tại, thế là không vội đi vào tìm người.

Cửa bị khóa, cho dù có tìm được người mà không ra được thì cũng vô ích.

Hơn nữa, chuyện này rất kỳ lạ, chẳng lẽ Hồ Tư Lệnh hai người kia không ra ngoài được là vì cũng bị mắc kẹt ở đây sao?

Mẹ nó, nếu vậy thì càng nghĩ càng phức tạp.

Chẳng lẽ con bạch cương bên ngoài còn có trí tuệ sao?

Nó đã nhốt hai người Hồ Tư Lệnh ở đây, sau đó mở cửa ra lại dụ họ đi vào ư?

Nếu vậy, thì phiền phức lớn rồi.Tần Vũ thấy hai người nghĩ miên man, liền ra hiệu Doanh Thương thử lại lần nữa.

Nếu ngay cả Doanh Thương cũng không thể đập mở cánh cửa sắt lớn này, thì họ có lẽ thực sự không còn một chút cơ hội nào.

Nhưng nói thật, thực ra trong lòng mọi người cũng không ôm nhiều ảo tưởng.

Trước đó Doanh Thương đã thử rồi, cánh cửa sắt lớn này vẫn không hề lay chuyển.

Muốn mở ra nói dễ hơn làm.

Nhưng lúc này ngoài cách này ra, dường như cũng không còn cách nào khác.Thế là Bàn Tử liền giao nến thám mộ cho Ngô Bất Chính, cùng Doanh Thương đi đập cửa.

Rất nhanh tiếng va đập “ầm ầm ầm” vang lên.

Ngô Bất Chính thấy mình cũng không giúp được gì, liền dứt khoát dựa vào tường ngồi xuống phía sau, suy nghĩ xem liệu có cách nào khác để rời đi không.

Còn Bàn Tử ba người thì đang nghiên cứu làm thế nào để mở cửa.

Nhưng Ngô Bất Chính thực sự đã quá mệt rồi.

Dựa vào tường nghĩ chưa đến hai phút, cậu đã lơ mơ ngủ thiếp đi.

Ngay cả tiếng họ đập cửa cũng không nghe thấy nữa.Trong mơ màng, Ngô Bất Chính cũng không biết mình đã ngủ bao lâu.

Khi cậu mở mắt ra, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường.

Bàn Tử, Tần Vũ và Doanh Thương vậy mà cũng đều dựa vào bên cạnh cậu ngủ thiếp đi.

Xem ra mọi người thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

Ngô Bất Chính đứng dậy muốn vận động gân cốt một chút, ngồi lâu quá mông cũng đau nhức.

Cậu nhìn cây nến thám mộ, phát hiện nó đã cháy gần hết.

Bên ngoài cửa sắt cũng không biết tình hình thế nào, trời sáng hay chưa cũng không rõ.Ngay lúc cậu chuẩn bị đứng dậy.

Đột nhiên cậu cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Toàn thân có một cảm giác sởn gai ốc, như có ai đó đang nhìn chằm chằm cậu.

Cậu vội nhìn xung quanh.

Vừa nhìn, suýt nữa thì bị dọa chết khiếp.

Chương 1507

Chỉ thấy ở mép phạm vi nến thám mộ chiếu sáng, một khuôn mặt phụ nữ vậy mà thò ra.

Khuôn mặt phụ nữ đó quá thấp, trông rõ ràng là đang quỳ trên mặt đất nhìn cậu.

Trong đôi mắt oán độc đó, toát ra một nụ cười lạnh lẽo.

Khóe miệng thậm chí còn có một nụ cười quỷ dị.

Ngô Bất Chính sợ đến muốn hét lớn.

Nhưng căn bản không thể kêu thành tiếng.Người phụ nữ đó thấy Ngô Bất Chính phát hiện ra mình, vậy mà chỉ hai ba cái đã bò tới.

Cả người cô ta lập tức đè lên người Ngô Bất Chính.

Lúc này Ngô Bất Chính nhìn càng rõ hơn.

Khuôn mặt người phụ nữ đó chỗ xanh chỗ đen, như thể đã trúng kịch độc.

Cậu còn tưởng người phụ nữ này trúng độc, muốn cậu giúp cứu cô ta.

Nhưng ai ngờ khoảnh khắc tiếp theo, người phụ nữ đó vậy mà lại ghé sát mặt về phía cậu, làm bộ như muốn hôn cậu.

Ngô Bất Chính sợ đến chết khiếp, vội giơ tay bóp cổ đối phương.

Đồng thời há miệng hét lớn, nhưng căn bản không phát ra được chút âm thanh nào.

Người phụ nữ đó như phát điên, dùng sức dán mặt vào mặt Ngô Bất Chính.Ngô Bất Chính thầm nghĩ, Bàn Tử nói đúng thật.

Nơi này đúng là có nữ quỷ chết tiệt.

Nhưng nữ quỷ này không phải trước đó đã sờ mông Bàn Tử rồi sao, sao không đi tìm hắn chứ.

Cứ nhất định tìm mình.

Chẳng lẽ tỉnh sớm cũng là sai sao?

Ngay khi Ngô Bất Chính đang nghĩ, đột nhiên miệng người phụ nữ đó vậy mà há ra, với một góc độ gần như không thể, tách thành bốn cánh hoa.

Đồng thời từng sợi xúc tu nhỏ xíu từ bên trong bay ra.

Miệng người phụ nữ đó vậy mà biến thành một cái lỗ.

Hơn nữa trông sao lại giống Đỉa Hoa Văn (Du Diên) thế!Ngô Bất Chính sợ đến há miệng hét lớn: “Tiểu ca mau cứu mạng, nữ quỷ đó muốn hôn tôi!

Không phải nữ quỷ, là quái vật đó!”Nhưng miệng há to, lại căn bản không phát ra được âm thanh.

Ngô Bất Chính cảm thấy nữ quỷ đó đã sắp đến gần mình rồi, trong tuyệt vọng liền chuẩn bị liều mạng một phen.

Ngay cả chết cũng không thể để nó dễ dàng như vậy được.

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính liền húc một cú về phía trước, chuẩn bị dùng đầu mình húc vào đầu đối phương.

Nhưng ai ngờ, cú húc này cậu lập tức cảm thấy như húc vào tường.

Đau đến chảy nước mắt.

Hầu như cùng lúc cậu nghe thấy giọng Bàn Tử vang lên bên cạnh: “Thiên Chân, Thiên Chân tỉnh lại đi, nằm mơ xuân sao còn đâm vào tường vậy!”“Thiên Chân?” Ngô Bất Chính mở mắt ra nhìn, phát hiện ra đó chỉ là một giấc mơ tồi tệ.

Mình không biết từ lúc nào lại ôm cánh tay Tần Vũ mà ngủ thiếp đi.

Bàn Tử và Doanh Thương ngồi bên cạnh.

Nến thám mộ vẫn còn rất nhiều, hiển nhiên cậu không ngủ được bao lâu.“Tôi...” “Thôi được rồi đừng nói nữa, nằm mơ xuân rất bình thường mà, đàn ông ấy mà!

Nhưng cái tâm cậu đúng là đủ phóng đãng, ở nhà không thấy cậu mơ, chạy đến đây lại mơ xuân, cái sở thích này tôi không hiểu nổi!” Bàn Tử trêu chọc.Ngô Bất Chính đẩy Bàn Tử một cái, nói: “Tôi thật sự không mơ xuân, mà là mơ thấy một nữ quỷ!

Nữ quỷ đó... cô ta thật sự muốn hôn tôi!

Hơn nữa nữ quỷ đó cứ như thật vậy!

Đơn giản là quá đáng sợ!

Mà này, sao các cậu không gọi tôi dậy chứ!” Ngô Bất Chính vội nói.Bàn Tử cười xua tay, Ngô Bất Chính lúc này mới hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra sau khi cậu ngủ, ba người Bàn Tử không lâu sau đã bỏ cuộc.

Cửa kín khí này từ bên trong căn bản không thể mở được, trừ khi có thuốc nổ.

Nhưng vào lúc này thì lấy thuốc nổ ở đâu ra.

Thế là họ chuẩn bị đi vào xem xét.

Kết quả phát hiện cậu ngủ thiếp đi rồi, nên không gọi dậy.

Hai ngày nay quả thực đã quá mệt mỏi, thế là họ định đợi một chút.

Ai ngờ cậu lại gặp ác mộng.

Thấy Ngô Bất Chính tâm trạng hơi khá hơn, Bàn Tử liền ghé lại gần cười hỏi: “Tiểu Thiên Chân, nữ quỷ trong mơ có đẹp không?

Chương 1508

Đây là đang livestream toàn cầu đấy, cậu nói cho mọi người nghe xem nào!"“Cút đi, đẹp cái quỷ gì, sợ đến chết khiếp đây này!” Ngô Bất Chính bực bội nói.Bàn Tử lại đột nhiên nghiêm túc nói: “Cái nữ quỷ cậu nói, có phải là tóc dài không?"“Đúng vậy!” Ngô Bất Chính gật đầu, thầm nghĩ Bàn Tử đoán cũng chuẩn ghê, xem ra không ít lần mơ xuân mộng tương tự!Nhưng sắc mặt Bàn Tử lại có chút khó coi, hỏi: “Cậu nói nữ quỷ đó, có phải là đang bò dưới đất không!

Mặt chỗ xanh chỗ tím, như trúng độc vậy?”Ngô Bất Chính nghe vậy vội gật đầu: “Đúng vậy, sao cậu biết?”Sắc mặt Bàn Tử đã khó coi đến cực điểm, chỉ vào phía sau Ngô Bất Chính nói: “Mẹ nó, giấc mơ của cậu thành sự thật rồi, nữ quỷ đó đến rồi!”Ngô Bất Chính nghe vậy toàn thân lạnh toát, quay đầu định nhìn.

Nhưng đầu còn chưa kịp quay, một bàn tay đã đẩy cậu trở lại, đồng thời giọng Tần Vũ vang lên: “Đừng nhìn!”Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm thấy phía sau đã đánh lộn thành một mớ.

Tần Vũ và Doanh Thương hầu như cùng lúc hành động.

Bàn Tử cũng vớ lấy Khang Hi Bảo Đao, xông tới.

Ngô Bất Chính lúc này đâu còn quản được nhiều như vậy, đứng dậy liền nhìn qua.

Vừa nhìn, lập tức da đầu liền tê dại.

Chỉ thấy một người phụ nữ sắc mặt trắng bệch, chỗ xanh chỗ tím, đang bị Doanh Thương giữ chặt hai tay.

Cô ta muốn giãy giụa nhưng căn bản không phải đối thủ của Doanh Thương.

Tần Vũ đứng một bên.

Bàn Tử thấy vậy đã vớ lấy Khang Hi Bảo Đao định chém tới.

Nhưng ngay lúc này, Tần Vũ vội ngăn Bàn Tử lại, hét lên: “Đừng hoảng!

Cô ta là người!”“Người?

Tiểu ca cậu không nhầm chứ, chỗ này sao có thể có người được?

Hơn nữa lại là nữ...” Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đột nhiên liền nghĩ đến điều gì đó.

Hắn vội cầm nến thám mộ chiếu sáng.

Quả nhiên phát hiện đây không phải quỷ mà là một người phụ nữ trưởng thành.

Cô ta mặc quần áo thường ngày, quả thực là kiểu dáng hiện đại mới có.

Chỉ là không biết vì sao, sắc mặt cô ta rất khó coi, chỗ xanh chỗ tím.

Hơn nữa đứng đó chỉ “chí chí ô ô”, dường như không nói được lời nào.

Điều này mới khiến mọi người lầm tưởng cô ta là nữ quỷ muốn hại người.

Ngô Bất Chính vội tiến lên hỏi: “Bàn Tử, cô ta có phải là...”Bàn Tử lúc này trong lòng cũng nghĩ đến điểm này, vội ra hiệu Doanh Thương thả người.

Doanh Thương vừa buông tay, người phụ nữ đó lại ngã vật xuống đất, dường như toàn bộ sức lực trên người cô ta đều đã cạn kiệt.

Bàn Tử vội tiến lên đỡ cô ta dậy, hỏi: “Cô có phải đi cùng Hồ Bát

Nhất không, hắn ở đâu?

Cô nói đi chứ!”Người phụ nữ đó biểu cảm đau khổ, dường như căn bản không nói được lời nào.

Ngô Bất Chính vội tiến lên ngăn Bàn Tử lại, ra hiệu hỏi như vậy căn bản không ra kết quả.

Cậu nhìn người phụ nữ đó nói: “Cô có phải không nói được không?

Nếu phải thì gật đầu, chúng tôi là đến cứu các cô đấy!”Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, người phụ nữ đó quả nhiên liền gật đầu.

Mọi người nhìn thấy mừng rỡ, Ngô Bất Chính vội hỏi: “Người đàn ông đi cùng cô, có phải tên là Hồ Bát Nhất không?

Hắn đâu?” Người phụ nữ đó vội chỉ chỉ phía sau.

Bàn Tử đã không kìm nén được tâm trạng kích động, giao người phụ nữ cho Ngô Bất Chính, bản thân chạy về phía trước.Ngô Bất Chính ra hiệu Doanh Thương cõng người phụ nữ này lên, rồi mấy người cũng vội vàng đi theo.

Mọi người đi về phía trước chưa đầy năm phút, liền nhìn thấy một người đang dựa vào tường ngồi bệt ở đó.

Tử khí trầm trầm, e là tình hình cũng không được tốt lắm.

Quả nhiên, đợi mọi người đến nơi nhìn kỹ, phát hiện người đó quả nhiên là một người đàn ông.

Hơn nữa râu ria xồm xoàm, trông có vẻ ít nhất cũng hai ba ngày chưa cạo.

Sắc mặt hắn càng khó coi hơn, cả khuôn mặt đều có chút ngả vàng.

Rõ ràng cũng đã trúng độc.

Hơn nữa hơi thở yếu ớt, mở mắt nhìn mấy người, vậy mà không nói được lời nào.Bàn Tử nhìn thấy thanh niên đó, lập tức mắt đỏ hoe, "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo ôm chặt thanh niên đó vào lòng, hét lên một tiếng: "Lão Hồ!"Thanh niên đó hiển nhiên có chút chưa phản ứng kịp.

Bị Bàn Tử ôm chặt, ho khan hai tiếng.

Ngô Bất Chính vội kéo Bàn Tử ra, nói: "Tình hình của hắn rất tệ, cậu làm ơn nhẹ tay chút, đừng giày vò đến chết hắn nữa!"Bàn Tử vội gật đầu, buông đối phương ra.

Nhưng thanh niên đó nhìn hắn trên mặt vẫn lộ vẻ mờ mịt, hiển nhiên không nhận ra hắn.

Bàn Tử thấy vậy vội lau nước mắt, không biết từ đâu lôi ra một chiếc kính phi công đeo lên.

Sau đó vuốt tóc một cái, tạo thành kiểu tóc rẽ ngôi giữa, trông khá cổ điển.

Hắn làm xong liền nói với thanh niên: "Lão Hồ là tôi đây, Vương Khải Toàn đây!

Cậu không nhớ tôi sao?"Bàn Tử kích động đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Chương 1509

Hắn ba lần bảy lượt điều chỉnh cảm xúc, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói với thanh niên: “Thiên Vương Cái Địa Hổ!”Thanh niên đó nghe vậy cả người mắt rõ ràng sáng lên, sau đó có chút líu lưỡi nói: “Bảo...

Bảo Tháp Trấn Hà Yêu!”Bàn Tử nghe vậy lập tức kích động, vội nói: “Mặt sao lại đỏ?”Thanh niên đó tâm trạng rõ ràng cũng kích động vài phần, đáp: “Tìm không thấy vợ, vội vàng!”Ngô Bất Chính nhìn thấy, trong mắt thanh niên đó rõ ràng cũng xuất hiện ánh lệ trong suốt, đáp lại một câu: “Cưới phải một con hổ cái nên sợ.”Loại ám hiệu này Ngô Bất Chính tuy chưa từng thấy, nhưng cậu đã nghe qua.

Biết đây chắc chắn là ám hiệu mà hai người họ thường dùng.

Quả nhiên, thanh niên đó đáp xong câu cuối cùng, dường như đã nhớ ra người trước mắt là ai.

Hai người ôm chặt lấy nhau.

Bàn Tử kích động nói: “Lão Hồ!

Tôi cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi, chúng ta cuối cùng cũng hội ngộ ở Bách Nhãn Quật này!”Thanh niên họ Hồ đó cũng kích động tương tự nói: “Tiểu béo, mẹ nó cậu sao lại béo lên nữa rồi!”Hai người kích động nửa ngày không nói được lời nào, chỉ ôm chặt lấy nhau.

Ngô Bất Chính cũng không muốn phá hỏng niềm vui hội ngộ sau bao ngày xa cách này.

Cũng liền cùng Tần Vũ đi đến một bên.

Để Doanh Thương đặt người phụ nữ đó xuống, đi xem tình hình của cô ta.Người phụ nữ đó lý trí vẫn còn khá tỉnh táo, nhưng không biết vì sao khả năng nói của cô ta dường như còn tệ hơn cả Lão Hồ, vậy mà ngay cả lời cũng không nói ra được.

Nhưng cô ta từ trong ba lô bên cạnh lật ra một cuốn sổ tay đưa tới.

Ngô Bất Chính mở ra xem, phát hiện trên đó vậy mà có những ghi chép của cô ta.

Có lẽ chính là những trải nghiệm của họ mấy ngày nay ở Bách Nhãn Quật.

Vì giao tiếp bất tiện, Ngô Bất Chính liền nhìn qua một lượt.Nội dung ghi chép trên đó gần giống với những gì họ suy đoán trên đường.

Họ ban đầu chỉ đến để ngắm thảo nguyên, rồi chuẩn bị quay về tham gia lễ tế Hoàng đế ở khu vực đó.

Nhưng lại bị Đỉa Hoa Văn tấn công.

Hai con ngựa đỏ đều bị thương.

Thậm chí ngay cả Lão Hồ cũng bị cắn một miếng.

May mà xử lý kịp thời, thêm việc dùng một số dược phẩm, coi như giữ được mạng.

Nhưng ngựa đỏ cũng chết, người đàn ông vẫn bị thương.Họ muốn quay về đã không còn khả thi.

Trong tình thế cấp bách, phát hiện ra khu rừng này, người phụ nữ này tên Tuyết Lỵ Dương, chính là con gái của Giáo sư Dương.

Cô ta có kinh nghiệm dã ngoại vô cùng phong phú, thế là hai người liền tiến vào rừng.

Sau này họ nấu canh cá, nhưng phát hiện canh cá có vấn đề, nên không ăn.

Sau đó lại đụng phải Đỉa Hoa Văn đi săn Đại Nhãn Tặc.

Hết cách, hai người liền đi đường vòng một mạch đến đây.

Ban đầu định ở đây nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai liền lên đường rời đi.

Ai ngờ, tình hình của Lão Hồ lại xấu đi.

Độc tính của Đỉa Hoa Văn quá mạnh.

Cuối cùng hết cách, Tuyết Lỵ Dương liền dùng phương pháp nguyên thủy nhất, hút độc, hút ra một ít độc tố trong vết thương của Lão Hồ.

Tuy nhiên, điều này cũng chỉ giúp hắn sống thêm được hai ngày mà thôi.

Mà bản thân cô ta cũng vì độc tố nhập vào cơ thể, lưỡi sưng lên, ngay cả lời cũng không nói ra được.Hai người đến lúc này đều đã đạt đến giới hạn.

Vừa rồi vẫn là do Doanh Thương đập cửa kín khí gây ra động tĩnh quá lớn, mới làm cô ta tỉnh dậy, cô ta cố gắng bò tới, cuối cùng bị lầm tưởng là nữ quỷ.

Còn về Lão Hồ, tình hình còn tệ hơn cô ta.

Tuyết Lỵ Dương viết trong sổ tay: “Hắn cần được cấp cứu, bây giờ huynh đệ của tôi hồi quang phản chiếu không phải là chuyện tốt!

Xin các bạn nhất định phải đưa hắn đến bệnh viện, xin cảm ơn!”Ngô Bất Chính nhìn mà cũng đỏ mắt, vội nói: “Dương tiểu thư cô yên tâm, cha cô Giáo sư Dương cũng là bạn của chúng tôi!

Chúng tôi nhất định sẽ đưa các cô an toàn ra ngoài!”Tuyết Lỵ Dương nói một tiếng cảm ơn với Ngô Bất Chính, mặc dù không có tiếng.

Nhưng Ngô Bất Chính liền phản ứng lại.

Thế này thì ra ngoài bằng cách nào đây.

Cửa kín khí đều bị khóa rồi, bọn họ bây giờ đều không ra được.

Làm sao mà đưa Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ra ngoài chứ!

Đang nghĩ, Tuyết Lỵ Dương lại dường như vì trước đó hút chất độc vào cơ thể, mắt tối sầm lại rồi ngất đi.Ngô Bất Chính sợ kích động Lão Hồ đang có dấu hiệu hồi quang phản chiếu bên cạnh.

Thế là cậu liền che chắn cho hắn.

Vội đi hỏi Tần Vũ: “Tiểu ca bây giờ phải làm sao?

Cửa kín khí đó có mở được không?”Tần Vũ lắc đầu.

Cửa kín khí đó bằng sức của bọn họ thì dù thế nào cũng không thể mở được.

Điểm này không cần nghi ngờ.

Chương 1510

Hơn nữa hiện tại, tình hình của Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương cũng không tốt.

Nếu không kịp thời đưa đến bệnh viện, có thể cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn Bàn Tử và Lão Hồ trò chuyện đầy kích động, trong lòng Tần Vũ cũng có chút khó chịu.

Nếu hai người họ xảy ra chuyện gì, e là Bàn Tử cũng sẽ phát điên mất.Tần Vũ nhìn Tuyết Lỵ Dương đang bất tỉnh, lại nhìn Hồ Bát Nhất sau khi hồi quang phản chiếu, cơ thể đang nhanh chóng suy yếu.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy, đây có lẽ chính là định mệnh.

Mình đã dùng thẻ nhân vật Hồ Tư Lệnh của kiếp trước, đi Vân Nam Trùng Cốc.

Lại dùng thẻ nhân vật Tuyết Lỵ Dương, cứu Lương Quỳnh.

Nhưng ở Xà Chiểu Quỷ Thành, Lương Quỳnh vĩnh viễn ở lại đó.

Âm sai dương thác thế nào, thẻ nhân vật Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh cũng bị trả lại.Đây có lẽ chính là sự sắp đặt trong cõi u minh.

Ngươi đã mượn năng lực của nhân vật kiếp trước, bây giờ phải đền đáp cho những người ở thế giới song song này.

Mặc dù họ không có bất kỳ sự giao thoa nào, là hai sự tồn tại ở thế giới song song.

Nhưng xét về một ý nghĩa nào đó, họ lại đều giống nhau.

Có lẽ ngay từ đầu, hai tấm thẻ nhân vật này đã thuộc về họ.

Chỉ là đến bây giờ mới có cơ hội này.

Hơn nữa đưa thẻ nhân vật cho họ, cũng có thể cứu họ.

Đây có lẽ mới là kết quả tốt nhất.

Nhưng đáng tiếc là, những công cụ mà thẻ nhân vật ban tặng, không thể lấy lại được.

Ví dụ như lúc trước Lương Quỳnh đã có Phi Hổ Trảo, Tinh Cương Tán, v.v.

Những thứ đó có một phần được Bàn Tử mang về.

Nhưng rất nhiều đã bị mất.

Còn về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nó không phải vật phẩm, mà là trực tiếp khắc sâu vào trong não hải.

Cho nên, vẫn có thể tặng lại lần nữa.

Bản thân coi như đã vô tư có được một bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Tần Vũ thầm nghĩ, trong lòng anh đã quyết định.

Anh vẫn nên tặng thẻ nhân vật cho hai người bọn họ.

Nơi này nhất thời nửa khắc cũng không ra ngoài được.

Hơn nữa, dù có ra được, bọn họ cũng không thể quay về trong đêm, dựa vào việc lái xe số 11 quá chậm.

Đội cứu viện gần nhất cũng phải đến sáng mai mới tới nơi.

Một đêm này quá dài, rất có thể bọn họ sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Quan trọng hơn là, bí mật của tòa nhà nghiên cứu này vẫn còn xa mới chạm tới.

Nếu họ muốn đi sâu vào, có lẽ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Vì vậy, cách tốt nhất là không đi đâu cả, cứ ở đây đợi cứu viện.

Nhưng nếu đội cứu viện không mang theo thuốc nổ, thì bọn họ sẽ gặp rắc rối, bởi vì dù đội cứu viện có đến.

Không có thuốc nổ, bọn họ vẫn không thể ra ngoài được.

Nghĩ vậy, anh liền nói suy nghĩ của mình với Ngô Bất Chính.

Chuyện thẻ nhân vật đương nhiên không nói.

Chủ yếu vẫn là cân nhắc xem nên ở lại đây, hay tìm lối ra.

Dù sao thì đợi đội cứu viện tuy an toàn, nhưng liệu có ra được hay không thì lại là chuyện khác.

Còn về tình hình của Hồ chỉ huy và Shirley Yang, anh có thể thử xem sao.

Anh cũng biết một chút y thuật.

Đương nhiên lời này là nói dối, nhưng cũng phải tìm một lý do, dù sao thì đang livestream mà.

Ngô Bất Chính nói: "Cậu cứ khám bệnh cho họ trước đi, phía dưới thế nào, phải đợi chữa bệnh xong rồi mới nói được!" Tần Vũ gật đầu, lập tức dẫn Shirley Yang đến bên cạnh lão Hồ.

Bàn Tử nghe Tần Vũ muốn chữa bệnh cho hai người, lập tức kích động nói, thiếu điều muốn hôn Tần Vũ một cái: "Lão Hồ, ông yên tâm, vị này là Tiểu ca, cái gì cũng biết, anh ấy nói chữa bệnh cho ông, thì nhất định sẽ chữa được!" "Ông cứ yên tâm chữa bệnh, Bàn gia tôi đi tìm lối ra!" "Đợi về, tôi mời ông ăn thịt dê xiên nướng chính gốc!" Lão Hồ gật đầu, lúc này đã không còn sức để nói chuyện.

Sau khi hồi quang phản chiếu, cơ thể sẽ càng suy yếu hơn.

Sắc mặt ông cũng không được đẹp.

Tựa vào tường, nhìn Tần Vũ, ông yếu ớt nói: "Tiểu ca, tên của cậu chắc không phải là cái này đâu nhỉ!" "Tần Vũ!" Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Chương 1511

Lão Hồ nghe vậy cười gật đầu: "Tên hay đấy, tôi nghe giáo sư Dương nhắc đến mấy cậu rồi!" "Không ngờ, thằng béo con lại ở cùng mấy cậu!" "Cảm ơn cậu đã chăm sóc nó bấy lâu nay, thằng bé này tôi hiểu, từ nhỏ đã là một thằng rắc rối rồi!" "Xin cậu cứ bao dung cho nó!" Tần Vũ gật đầu, không nói gì.

Lão Hồ nhìn anh chằm chằm một hồi lâu, nói: "Không biết tại sao, tôi cảm thấy cậu rất quen, hình như chúng ta đã gặp ở đâu đó rồi!" "Lại như là trong định mệnh, chúng ta đã quen biết vậy!" Tần Vũ cười không nói gì, đồng thời đã lấy ra một cây kim bạc.

Ám chỉ mình sắp bắt đầu.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính ngồi một bên căng thẳng nhìn.

Bàn Tử nói: "Tiểu ca biết khám bệnh từ khi nào vậy?

Sao tôi không hề biết gì hết vậy?" Ngô Bất Chính lại cười nói: "Chuyện cậu không biết thì nhiều lắm.

Cậu có biết cây kim bạc này từ đâu ra không?" "Không biết!" Bàn Tử lắc đầu, sau đó cười nói: "Tiểu ca sẽ không còn thích may vá nữa chứ?

Lúc nào cũng mang theo kim bạc!

Điều này làm tôi nhớ đến một câu nói cũ, gọi là 'đường chỉ mẹ hiền, áo người con xa xứ'!

Đây là 'đường chỉ Tiểu ca, áo Thiên Chân' à!" "Cút đi, cậu nghĩ cái gì đấy, đó là châm ngực, Tiểu ca tìm thấy trên người Shirley Yang đấy!

Cứ xem đi!" Ngô Bất Chính không kiên nhẫn nói.

Hai người không nói gì nữa, bắt đầu xem Tiểu ca chữa bệnh thế nào.

Thực ra Tần Vũ làm gì biết khám bệnh.

Chẳng qua trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có rất nhiều kiến thức về mối quan hệ giữa con người, núi sông và phong thủy.

Mà Tần Vũ chỉ dựa vào một số huyệt vị mình đã thấy để tổng hợp lại.

Dùng cách đó để tiến hành điều trị đơn giản.

Y học Trung Quốc cho rằng, sự phân bố huyệt vị trên cơ thể người thực ra là ám hợp với lý lẽ phong thủy.

Ví dụ như các huyệt vị được nhắc đến trong xoa bóp, bấm huyệt.

Mà những huyệt vị trên cơ thể người này, thực ra nếu so sánh với toàn bộ địa thế núi sông.

Sẽ thấy, toàn bộ thế núi sông giống như một con người.

Mà các huyệt vị trên cơ thể con người này, thực ra đều có ý nghĩa.

Ở đây sẽ không nói thêm chi tiết, chỉ cần hiểu Tần Vũ không phải là kẻ lừa đảo.

Mà là đại khái hiểu một số thứ là được rồi.

Thực ra chủ yếu vẫn là để che đậy chuyện anh tặng thẻ nhân vật.

Tần Vũ vừa châm kim, trong lòng vừa tặng thẻ nhân vật cho Hồ chỉ huy và Shirley Yang.

Chỉ cần thẻ nhân vật được gắn kết, thì người đó chắc chắn sẽ không chết.

Nhưng anh cũng phải tìm cho mình một lời giải thích hoàn hảo.

Bằng không sẽ bị mọi người nghi ngờ anh là thầy cúng mất.

Việc tặng thẻ nhân vật diễn ra rất thuận lợi, giống như hệ thống đã nhắc nhở trước đó.

Chỉ có thể nhận được năng lực nhân vật, nhưng không thể nhận được vật phẩm của nhân vật.

Nhưng bây giờ điều này không quan trọng, giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất.

Và cùng với việc tặng thẻ nhân vật, cơ thể của hai người cũng sẽ dần dần hồi phục.

Nhưng Tần Vũ vẫn châm vài mũi.

Không thể không nói, anh châm hai mũi này, trên người hai người đều có rất nhiều máu đen chảy ra.

Rõ ràng là đều châm đúng chỗ.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính xem mà kinh ngạc, không ngờ Tần Vũ lại thực sự có bản lĩnh khám bệnh.

Những người trong phòng livestream càng kích động không ngừng, đặc biệt là một số fan nữ, càng kích động như thể vừa phát hiện ra một lục địa mới.

Một nam cư dân mạng thắc mắc hỏi: "Mấy cô kích động thế làm gì?" Sau đó có fan nữ kích động nói: "Tiểu ca còn biết Trung y nữa!

Đơn giản là quá lợi hại, nếu ai lấy được Tiểu ca, thì chẳng phải hạnh phúc chết sao!" "Đúng vậy đúng vậy, nghĩ đến thôi cũng đủ làm người ta kích động rồi!" Một đám đàn ông không hiểu, có người hỏi: "Không phải là mấy cô nói Tiểu ca hạnh phúc tôi hiểu, dù sao người ta có Phát Khâu Thần Chỉ." "Nhưng hạnh phúc thì liên quan gì đến y thuật?

Theo mấy cô nói thì lấy người học Trung y chẳng phải cũng rất hạnh phúc sao?" Lập tức có nữ cư dân mạng nói: "Cậu nói cũng không sai, nhưng người chỉ biết Trung y thì chỉ có một phần hạnh phúc." "Nhưng lấy Tiểu ca thì có hai phần hạnh phúc." "Hai phần hạnh phúc?

Nói sao?" Có người không hiểu hỏi. "Cái này còn không đơn giản sao, Trung y điều dưỡng cơ thể, thời gian lâu dài!" "Phát Khâu Thần Chỉ song chỉ thám động, không biết mệt!" "Mẹ kiếp, chiếc xe này chạy lên tận ngân hà rồi!" Bàn Tử thấy những người trong phòng livestream lại bắt đầu cà khịa, cũng nổi hứng, tham gia vào.

Ngược lại, Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu, thầm nghĩ đúng là chuyện không liên quan thì cứ treo cao mặc kệ.

Nếu đặt bọn họ vào tình cảnh này, có lẽ đừng nói đến việc lái xe, có khi ngay cả nhìn xe cũng không còn hứng thú nữa.

Còn Tần Vũ thì hoàn toàn không để ý đến nội dung trò chuyện trong phòng livestream.

Anh cũng đã sớm quen rồi.

Chương 1512

Anh châm vài mũi kim cảm thấy đã tạm ổn, liền đứng dậy đi tới.

Bàn Tử vội hỏi tình hình thế nào.

Tần Vũ nói tạm ổn, nhưng vẫn phải tìm cách thoát ra càng sớm càng tốt.

Nhắc đến chuyện thoát ra.

Ngô Bất Chính liền kêu mọi người cùng bàn bạc, phải làm sao.

Tần Vũ chắc chắn không muốn mọi người đi sâu vào.

Dù sao thì trong viện nghiên cứu này còn rất nhiều chuyện quỷ dị.

Một khi mạo hiểm đi vào, có lẽ còn gặp nguy hiểm.

Nhưng nếu đội cứu viện không mang theo thuốc nổ, thì bọn họ có đến sáng mai cũng không ra được.

Như vậy chỉ càng lãng phí thời gian hơn.

Ngô Bất Chính vội liên lạc với con trai của lão Dương da.

Sau khi hỏi thăm, sắc mặt anh ta liền rất khó coi nói: "Con trai lão Dương da nói, đội cứu viện không mang theo thuốc nổ!" "Ở chỗ bọn họ về cơ bản cũng không có thuốc nổ, nếu đi tìm thuốc nổ có thể cần ít nhất hai ngày!" "Cộng thêm thời gian đi đường, có thể mất ba ngày!" "Mà vấn đề hiện tại là, đội cứu viện đã xuất phát rồi!" "Hoàn toàn không kịp nữa!" Nhắc đến lời này, mấy người trong lòng đều cơ bản hiểu ra, muốn thoát hiểm, vẫn phải tự dựa vào mình thôi.

Chỉ là không biết tại sao cái Nội Mông này lại không có thuốc nổ nhỉ?

Đơn giản là quá kỳ lạ.

Về vấn đề này, những người trong phòng livestream lại đưa ra câu trả lời.

Hóa ra, ở Nội Mông không phải là không có thuốc nổ.

Mà là vì một số nguyên nhân, dẫn đến thuốc nổ ở đây không được ưa chuộng.

Nguyên nhân cụ thể có thể là đa chiều.

Nhưng trong đó, nguyên nhân chủ yếu có thể là do việc khai thác khoáng sản.

Tài sản lớn nhất của thảo nguyên, chính là những đồng cỏ này.

Những người sống ở đây từ đời này sang đời khác, cũng đều sống bằng nghề chăn nuôi bò dê.

Mà vào thời gian trước, có thể việc khai thác khoáng sản ở đây khá nghiêm trọng.

Vì vậy dẫn đến người dân địa phương vô cùng căm ghét, sau đó thêm vào việc chỉnh đốn.

Thế là dần dần không cho phép khai thác mỏ ở đây nữa.

Không khai thác mỏ thì thuốc nổ tự nhiên cũng không có đất dụng võ.

Người dân du mục cũng không cần thứ này để chăn thả gia súc.

Vì vậy dần dần đã diễn biến thành tình trạng nhà nhà đều không có thuốc nổ.

Nói thật thì những thứ này cũng không liên quan nhiều đến cuộc sống của người dân.

Vì vậy dần dần thuốc nổ ở đây đã trở thành hàng hiếm.

Thông thường đều không mua được.

Đương nhiên, nguyên nhân cụ thể chắc chắn là đa chiều, vì vậy cũng không cần thiết phải quá bận tâm.

Tóm lại, đội cứu viện không mang theo thuốc nổ.

Muốn phá vỡ cánh cửa kín khí này, đó đã trở thành một ước mơ xa vời.

Lão Hồ và Shirley Yang, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Có thể là do cơ thể quá suy yếu, mặc dù đã được tặng thẻ nhân vật, nhưng cũng cần một thời gian để phản ứng.

Tuy nhiên, nghĩ lại thì có lẽ họ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ ổn thôi.

Ba người thắp nến sáp ong, ngồi quây quần cùng nhau bàn bạc đối sách.

Bàn Tử cũng không khách khí, đổ hết vật tư của hai người lão Hồ ra, kiểm kê một chút.

Phát hiện thiết bị chiếu sáng trên người họ, hóa ra cũng hết điện rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bọn họ đã ở đây lâu như vậy, nếu vẫn còn điện thì mới là lạ.

Mà ngoài thiết bị chiếu sáng ra, đồ ăn cũng không còn.

Đây có lẽ là lý do tại sao họ đều không còn sức để rời khỏi đây.

May mắn là Bàn Tử vẫn chuẩn bị thêm hai con mực ống lớn.

Thế là anh lấy ra một ít cho ba người ăn, để lại một ít đợi khi họ tỉnh dậy thì cho họ ăn.

Còn về các vật tư khác, đều là một số thiết bị chụp ảnh, và sách hướng dẫn du lịch, không còn gì khác.

Có thể thấy, ban đầu họ thực sự định đến du lịch.

Chương 1513

Mọi người có chút thất vọng, nhưng tình hình hiện tại đối với họ không tốt, vì vậy Ngô Bất Chính vẫn để mọi người phân tích một chút, bước tiếp theo nên hành động thế nào.

Trước hết có một tiền đề rất lớn, đó là Tần Vũ không thể nói chuyện mình đã tặng thẻ nhân vật.

Vì vậy Ngô Bất Chính và Bàn Tử không hề biết, hai người lão Hồ tạm thời không có nguy hiểm.

Vì vậy, góc độ phân tích vấn đề của họ là dựa trên tiền đề rằng hai người này phải được cứu trợ càng sớm càng tốt.

Mà Tần Vũ cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc nói cho họ biết.

Thứ nhất, chuyện này liên lụy rất lớn.

Thứ hai, nói hay không nói thực ra không ảnh hưởng, bởi vì mọi người đều muốn rời khỏi viện nghiên cứu này càng sớm càng tốt.

E rằng vẫn phải mạo hiểm đi vào xem sao.

Quả nhiên, khi Ngô Bất Chính và Bàn Tử bắt đầu bàn bạc.

Rời khỏi viện nghiên cứu càng sớm càng tốt đã trở thành việc cấp bách nhất.

Hai người thảo luận nửa ngày, cuối cùng Bàn Tử vỗ đùi nói: "Được rồi, đã vậy đội cứu viện có đến chúng ta cũng không ra được, chi bằng chúng ta từ một nơi khác mà mò ra ngoài!" "Chỉ cần trước khi đội cứu viện đến, chúng ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" "Đến lúc đó cũng có thể rời đi với tốc độ nhanh nhất!" "Tôi thấy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" "Còn bảy tiếng nữa mới sáng, chúng ta tranh thủ thời gian, một mạch tìm lối ra mà đi!" "Ở cái nơi quỷ quái này, sáng rồi còn không biết!" Ngô Bất Chính gật đầu, cũng cảm thấy lúc này chần chừ ngược lại không tốt.

Chẳng hạn như dùng dao nhanh cắt đống tơ vò, không có việc gì quan trọng hơn việc ra ngoài trước.

Tần Vũ thấy kết quả giống như mình nghĩ.

Cũng không nói nhiều nữa.

Đoàn người này thực lực đều khá tốt, đặc biệt là còn có Doanh Thương là một trợ thủ mạnh mẽ.

Chỉ cần không đi đến những nơi nguy hiểm, việc thoát ra khỏi đây không thành vấn đề.

Hơn nữa anh còn nhớ, ở nơi này có một người nước ngoài bị giam giữ.

Hắn có một bản đồ thoát hiểm trong tay.

Chỉ cần tìm được bản đồ này, việc rời khỏi đây sẽ không khó.

Mọi người bàn bạc một chút, lập tức lên đường.

Bàn Tử cõng Shirley Yang, để Doanh Thương cõng lão Hồ.

Lúc này cũng không còn để ý đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nữa.

Huống hồ Doanh Thương còn là một hoạt tử nhân.

Nếu Shirley Yang biết được, có lẽ cô thà để Bàn Tử cõng.

Mấy người lúc này không chần chừ nữa, sắp xếp đồ đạc xong liền xuất phát.

Cửa kín khí bên kia chắc chắn không ra được, hơn nữa cái bóng người kỳ dị bên ngoài cũng không biết là thứ gì.

Nếu là bạch cương cũng là chuyện rắc rối.

Mặc dù có Doanh Thương cũng không sợ, nhưng hiện tại ngay cả cơ hội muốn liều cũng không có.

Mấy người đi được hai phút.

Vì chỉ có nến sáp ong chiếu sáng, nên tốc độ đi không nhanh.

Tuy nhiên hai phút thời gian, dù tìm thế nào cũng phải đi được trăm mét rồi chứ.

Nhưng chính là trong khoảng cách trăm mét này, mọi người lại kỳ lạ phát hiện.

Con đường hành lang của viện nghiên cứu này, giống như một đường hầm mộ vậy.

Hai bên lại không có lấy một cánh cửa nào.

Đùa à, chiều dài cả tòa viện nghiên cứu dù có trăm mét.

Thì cũng sắp hết rồi.

Sao lại không có lấy một cánh cửa nào chứ.

Tổng không thể nào nhân viên đều nghiên cứu đồ đạc ở trong hành lang chứ.

Điều này cũng quá là vớ vẩn rồi.

Mọi người rất khó hiểu.

Hơn nữa không có cửa thì ít ra cũng phải có một con đường thông chứ.

Hiện tại là ngay cả đường thông cũng không có.

Chẳng lẽ đây chính là một con đường ma quái?

Đi thẳng mà không có bất kỳ lối vào nào khác?

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, đi như thế này không phải là cách.

Nếu là gặp phải quỷ đả tường, thì bọn họ có đi đến chết cũng không ra được.

Chương 1514

Thế là anh vội gọi mọi người lại, bảo mọi người đừng đi nữa.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách.

Phải tìm ra vấn đề của nơi này.

Tần Vũ phát hiện tình hình của viện nghiên cứu này có chút khác biệt so với ký ức kiếp trước.

Có lẽ vẫn chưa hoàn toàn giống nhau.

Như vậy, mọi chuyện có thể sẽ trở nên rắc rối hơn.

Anh bảo mọi người đừng động.

Một mình đi đến bên tường, hai ngón tay thon dài dán vào tường cảm nhận.

Chỉ chốc lát sau anh liền mở miệng nói: "Bên trong rỗng, có phòng!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội nói: "Vậy không đúng, đã có phòng, sao lại không thấy cửa chứ?" "Một không gian không có cửa, chẳng phải thành không gian ma quái sao!

Ai cũng không vào được, đồ vật bên trong cũng không ra được!" Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Đây chỉ là một viện nghiên cứu, không thể giống cổ mộ mà có nhiều vấn đề như vậy!" "Tôi cảm giác, chúng ta có thể đã bỏ lỡ cánh cửa, chúng ta hãy đi sát tường, nhìn kỹ xem!" Mọi người gật đầu.

Đã có không gian bên trong tường, vậy chắc chắn sẽ có cửa.

Có thể là trước đó họ đi ở giữa, ánh nến sáp ong chiếu sáng cũng không rõ ràng.

Vô ý mà bỏ qua cũng không chừng.

Từng tấc từng tấc đi về phía trước, quả nhiên không lâu sau.

Mọi người liền nhìn thấy ở một bên tường, có một mảng gạch màu sắc khác biệt rõ ràng so với xung quanh.

Toàn bộ tường của viện nghiên cứu đều được sơn màu trắng.

Nhưng khu vực gạch này, lại không hề có sơn.

Rõ ràng chỗ này vốn không có, nơi này là được xây lên sau.

Hơn nữa nhìn hình dạng rõ ràng đây chính là một cánh cửa.

Chắc là sau này cửa bị xây tường bịt kín.

Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu tại sao lại phải xây tường bịt kín cửa, chẳng lẽ bên trong có thứ gì đó không thể để lộ ra ngoài?

Bàn Tử không yên tâm, liền bảo mọi người đi tiếp xem sao.

Rốt cuộc tình trạng xây tường ở đây là ngẫu nhiên, hay là đều như vậy.

Mọi người lại đi một lúc, quả nhiên lại nhìn thấy một bức tường bị xây bịt kín.

Lần này, mọi người đều không khỏi tin rồi.

Các căn phòng ở đây, e rằng đều đã bị dùng gạch xây kín lại.

Nhưng tại sao lại phải làm như vậy chứ?

Trong viện nghiên cứu này rốt cuộc có thứ gì không thể để lộ ra ngoài chứ? "Bây giờ làm sao đây?" Ngô Bất Chính nhìn mọi người hỏi.

Phát hiện ra bí mật của cánh cửa, thì lựa chọn lại càng nhiều hơn.

Trước đó bọn họ đã thấy rất nhiều cửa sổ ở bên ngoài.

Nếu có thể phá một mảng gạch của cánh cửa đi vào, nói không chừng có thể nhảy qua cửa sổ mà ra ngoài.

Tuy nhiên Bàn Tử rất cẩn thận, vội vàng lật lại livestream trước đó Tần Vũ đã xem.

Xem xong có chút bất lực nói: "Không được, nhìn góc độ của những cánh cửa sổ này, đều ở trên tầng hai!" "Có thể các phòng ở tầng một đều không thể mở cửa sổ, chúng ta muốn ra ngoài từ cửa sổ!" "Phải lên tầng hai xem vận may!" "Đương nhiên, dưới lòng đất có ống thoát nước, chắc chắn phải có tầng hầm!" "Nếu chúng ta có thể từ tầng hầm quay lại ống thoát nước, chắc cũng có thể mò ra ngoài!" "Nhưng chúng ta cõng người, Doanh Thương lại cao lớn có thể không tiện lắm!" "Tôi nói, chúng ta lên tầng hai xem sao!" "Ngoài cửa sổ ra, chắc chắn còn có giếng trời!" "Nếu có thể theo giếng trời lên đến mái nhà, thì cũng có thể ra ngoài!" Mọi người đều cảm thấy có lý.

Bàn Tử đôi khi phân tích vấn đề vẫn rất thấu đáo.

Cái giếng trời này rất kỳ diệu.

Nếu có thể tìm được giếng trời lên trên, thì lại thoải mái hơn nhiều so với đi ống thoát nước.

Hơn nữa hiệu suất cũng cao.

Dù sao ống thoát nước tứ thông bát đạt, ai biết thông đi đâu.

Hơn nữa nói thật, những người thường xuyên xuống mộ như bọn họ.

Bản năng từ chối không gian dưới lòng đất này.

Dưới lòng đất có nghĩa là tử vong, bí mật bên dưới quá nhiều.

Vạn nhất gặp phải nguy hiểm, thì không phải là chuyện đùa.

Đã quyết định, mọi người không chần chừ nữa, trực tiếp đi tìm lối vào cầu thang.

Quả nhiên, chốc lát sau mọi người liền nhìn thấy một lối vào rõ ràng lớn hơn các lối khác.

Bức tường có kích thước như vậy, chắc chắn là lối vào cầu thang.

Chương 1515

Lập tức mọi người lùi lại vài bước, Bàn Tử tiến lên tìm một vị trí trông có vẻ yếu hơn.

Cầm chuôi Khang Hi bảo đao đập vài cái.

Sau đó tông một cái, quả nhiên đã phá được bức tường này.

Nhưng anh ta cũng tông đến mức ngã chổng vó, khi đứng dậy mắng: "Mẹ kiếp, bức tường này có vấn đề, xi măng đổ ít quá!" "Căn bản không chắc chắn!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, tiến lên nhặt một viên gạch lên xem.

Quả nhiên phát hiện, mỗi viên gạch trên đó chỉ có một nửa xi măng.

Hoàn toàn khác với cách xây tường bịt cửa trước đó. "Đây là lối đi chính, chắc là bị bịt cuối cùng, có lẽ xi măng chuẩn bị không nhiều!" "Nếu không tin, cậu đi tông thử các cánh cửa khác xem!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu, vội chạy đi thử, quả nhiên phát hiện các cánh cửa khác bị bịt kín căn bản không tông được.

Như vậy cũng tốt, vừa hay bọn họ muốn lên lầu, lại không cần lãng phí quá nhiều thời gian.

Bàn Tử tiến lên dọn dẹp ra một con đường.

Lập tức mọi người lại người cõng người vác, đưa lão Hồ và Shirley Yang lên tầng hai.

Nhưng không gian cầu thang này thực sự hơi nhỏ.

Đi lại rất bất tiện.

Đầu của lão Hồ và Shirley Yang vô ý va vào gạch, ngược lại làm họ tỉnh dậy.

Bàn Tử thấy sắc mặt họ đã hồi phục một chút.

Liền lấy ra phần mực ống lớn còn lại cho họ ăn.

Lão Hồ đương nhiên không khách khí, có đồ ăn còn quản là cái gì.

Shirley Yang thì có chút kháng cự, nhưng khi Bàn Tử nói đây là thịt thỏ nướng, cô vẫn ăn.

Có thể thấy cũng là đói đến mức cùng cực rồi.

Thấy hai người ăn đồ ăn sức lực không nhỏ, Bàn Tử cũng yên tâm hơn nhiều.

Đồng thời giơ ngón tay cái về phía Tần Vũ.

Chỉ châm hai mũi kim thả máu, không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.

Tinh thần của hai người trông đều tốt hơn nhiều.

Vừa nói chuyện, mọi người đã đến tầng hai.

Tình hình tầng hai, cũng tương tự tầng một.

Đập vào mắt là một cánh cửa bị bịt kín.

Bàn Tử thử tông một cái, phát hiện không được.

Toàn bộ cánh cửa bị bịt kín vô cùng chắc chắn.

Căn bản không thể mở ra.

Mà như vậy, bọn họ chỉ có thể đặt hy vọng vào vị trí giếng trời.

Lập tức mọi người tùy tiện tìm một hướng mà đi tới.

Giếng trời chắc chắn ở cuối hành lang, không phải bên này thì là bên kia.

Đi một đoạn xem sao là biết.

Đương nhiên, nếu tòa kiến trúc này không xây giếng trời, thì hết cách rồi.

Đến lúc đó chỉ có thể xuống tầng hầm mà xem sao.

Mọi người đi được hai bước, đột nhiên Bàn Tử liền cười nói: "Ấy, mấy người xem chỗ này, mẹ kiếp đây là chỗ nào, sao lại còn xây một cánh cửa nhỏ như vậy!" Mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy ở một bức tường, xây một cánh cửa nhỏ chỉ cao chưa đến một mét, rộng nửa mét.

Cánh cửa này e rằng ngoài trẻ con ra, người lớn đều phải cúi người mới vào được.

Hơn nữa hình dáng của cánh cửa rất kỳ lạ, không phải hình vuông, mà là phía trên có một đỉnh hình tròn.

Trông rất không ăn nhập.

Ngô Bất Chính cười nói: "Mặc kệ nó là làm gì, dù sao xây ở đây chắc chắn không ra được, có thể là lối vào hệ thống thông gió!" "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm giếng trời đi!" Bàn Tử gật đầu.

Tần Vũ nhìn thì lại nhíu mày, anh quay người lại, không để mọi người chú ý đến biểu cảm thay đổi của mình.

Cánh cửa này anh mơ hồ đoán được là cái gì.

Nhưng vì không phải là lối ra, nên anh cũng không nói.

Muốn thoát ra từ đây, rất khó, ngay cả anh có lẽ cũng không lên được.

Huống hồ ai biết phía sau cánh cửa này, liệu có nguy hiểm gì không?

Lúc này Hồ chỉ huy đã ăn xong mực ống lớn, liền gọi Bàn Tử không cần cõng ông nữa.

Chương 1516

Thể lực của ông đã hồi phục một chút, có thể tự mình xuống đi được rồi.

Bàn Tử vẫn còn chút không yên tâm, nhưng thấy ông kiên trì, liền để ông xuống.

Shirley Yang thấy vậy cũng từ trên người Doanh Thương xuống.

Vừa rồi khi lên cầu thang, để tiện, bọn họ mới để Doanh Thương cõng Shirley Yang.

Nhưng Shirley Yang chắc cũng không phát hiện ra điều đặc biệt của Doanh Thương, sắc mặt như thường.

Bàn Tử hỏi lão Hồ cảm thấy thế nào.

Lão Hồ xua tay nói: "Khỏe hơn nhiều rồi, nhưng chúng ta đang ở đâu đây?" Bàn Tử liền nói kế hoạch của bọn họ với lão Hồ.

Lão Hồ nghe vậy lập tức hiểu ra.

Nhưng đối với tình hình kỳ dị của viện nghiên cứu này ông cũng không nói rõ được là chuyện gì.

Ngược lại, Shirley Yang ở một bên lại xen vào nói: "Tôi cảm thấy, viện nghiên cứu này có thể là viện nghiên cứu virus sinh học!" "Cái kiểu kiến trúc bất thường này, tôi từng thấy ở Mỹ rồi!" Mọi người vừa nghe là viện nghiên cứu virus sinh học, lập tức đều ngẩn ra.

Bàn Tử dường như nghĩ đến điều gì, nói: "Vậy thì đúng rồi, ban đầu quốc gia đã xây không ít kiến trúc kiểu này!" "Không ngờ, trên lãnh thổ Việt Nam chúng ta lại vẫn còn có!" "Quay đầu nhất định phải tố cáo nơi này, nhất định phải để những trang lịch sử xấu xí này bị quét vào đống rác!" Lão Hồ nghe vậy cười trêu chọc nói: "Được lắm thằng béo con, mấy năm không gặp cậu tiến bộ tư tưởng nhanh thật!" "Xem ra cậu không bị thời đại bỏ rơi!" Bàn Tử nghe vậy lộ ra nụ cười đắc ý.

Tình hình hai người tốt hơn, bầu không khí căng thẳng cũng dần dần dịu đi không ít.

Nhưng lúc này mọi người cũng đã đến cuối hành lang.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên trên, rất không may, không có bất kỳ dấu vết nào của giếng trời. "Xem ra chúng ta vận may không tốt rồi, giếng trời ở bên kia, chúng ta quay lại xem đi!" Nói rồi mọi người liền đi về phía còn lại.

Tuy nhiên, khi đến cuối nhìn, hóa ra cũng không có giếng trời.

Lần này mọi người đều có chút bất lực rồi, tình huống tệ nhất là cái nồi ủ kín này hóa ra lại bị họ gặp phải.

Thế này thì hay rồi, chỉ có thể xuống tầng hầm tìm lối ra thôi.

Bàn Tử có chút không cam tâm, nghĩ rằng có thể có những căn phòng khác cũng xây dựng không chắc chắn.

Thế là anh ta cùng Doanh Thương lần lượt tông cửa.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh Ngô Bất Chính phân tích rất đúng.

Cửa các căn phòng này, gạch xây đều vô cùng chắc chắn.

Căn bản không thể tông được.

Cuối cùng mấy người chỉ có thể chấp nhận phương án xuống tầng hầm tìm lối ra.

Mọi người cũng không chần chừ, lập tức đi về phía cầu thang.

Nhưng vừa mới đi đến cầu thang, Bàn Tử vì đi quá nhanh, nến sáp ong suýt chút nữa tắt.

Thế là anh ta dừng lại một chút.

Nói thật, cây nến sáp ong này cháy đến bây giờ, đã là rất tốt rồi.

Phần còn lại ngay cả một nửa cũng không còn.

Cây nến sáp ong này bây giờ chính là cọng rơm cứu mạng của họ.

Một khi dùng hết, thì thực sự là hết cách rồi.

Thế là họ dừng lại một chút, dùng một số quần áo mang theo, xé ra làm hai cây đuốc.

Như vậy phạm vi chiếu sáng cũng lớn, đồng thời cũng có thể tiết kiệm nến sáp ong.

Mọi người châm một trong hai cây đuốc, lúc này mới chuẩn bị đi xuống.

Tuy nhiên ai biết chính vào lúc này, đột nhiên trong hành lang viện nghiên cứu yên tĩnh, lại đột nhiên truyền đến: "Rầm!" một tiếng động lớn.

Tiếng động này cực lớn.

Giống như tiếng gạch rơi xuống đất vậy.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Bọn họ đi đến đây, ngoài cầu thang phía dưới bị tông mở ra, các nơi khác đều không mở bất kỳ cánh cửa nào.

Sao lại có gạch rơi xuống chứ?

Hơn nữa nghe tiếng động, rõ ràng là truyền đến từ tầng hai.

Mọi người cảm thấy không đúng.

Lập tức đi về phía nguồn gốc tiếng động.

Rất nhanh họ liền nhìn thấy một ít mảnh vỡ gạch.

Quả nhiên là có gạch rơi xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh đầu đều là tường trắng.

Chương 1517

Rõ ràng là một thể thống nhất.

Không hề có dấu vết gạch rơi ra.

Nhưng viên gạch này từ đâu ra? "Mấy người nhìn kia?" Đột nhiên Ngô Bất Chính chỉ về một bên kêu lên.

Mọi người vội nhìn, theo đó lại phát hiện.

Viên gạch vốn khớp trên cánh cửa nhỏ kia, lại thiếu mất một khối.

Lần này mọi người đều có chút rợn tóc gáy.

Viên gạch này khớp rất chặt, bọn họ còn không tông được.

Rốt cuộc là thứ gì, lại có thể lấy xuống một khối gạch.

Sức mạnh này phải lớn đến mức nào chứ!

Tần Vũ nhìn mà nhíu mày.

Anh đại khái biết cánh cửa nhỏ này bên trong là cái gì.

Nhưng anh không nói, chỉ là cảm thấy đi ra từ đây không thực tế lắm.

Sao đột nhiên có người lại lấy đi một khối gạch.

Điều này rõ ràng là có thứ gì đó đang đi theo bọn họ!

Mọi người đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ.

Tình huống kỳ dị như thế này, thông thường cũng chỉ có anh là giỏi giải quyết nhất.

Tần Vũ thấy mọi người nhìn về phía mình, mở miệng nói: "Có thứ gì đó đang đi theo chúng ta!" "Bên trong đây có nguy hiểm!" Bàn Tử vội nói: "Nhưng Tiểu ca, viên gạch đã bị mở ra rồi!" "Dù chúng ta không vào, nguy hiểm bên trong e rằng cũng sẽ ra ngoài chứ!" "Hay là tôi bịt nó lại?" Bàn Tử nói rồi nhặt lấy nửa viên gạch còn nguyên vẹn chuẩn bị bịt kín chỗ thiếu hụt.

Mặc dù biết không có tác dụng, nhưng ít ra có một sự an ủi về mặt tâm lý cũng tốt!

Viên gạch rất nhanh đã được nhét vào.

Tuy nhiên, Bàn Tử sau đó liền phát hiện, bức tường này có vấn đề.

Toàn bộ bức tường hóa ra không hề dùng bất kỳ xi măng nào để đổ.

Căn bản chỉ là một đống gạch xếp chồng lên nhau ở đây.

Hoàn toàn không bịt kín.

Anh ta vội vàng báo tin này cho mọi người.

Đồng thời lấy xuống hai khối gạch.

Lúc này mọi người đều xúm lại.

Tần Vũ muốn khuyên can họ rằng nơi này không có đường.

Tuy nhiên Shirley Yang ở một bên lại đột nhiên chỉ vào bên trong nói: "Ở đó có thứ gì, hình như là một cánh cửa sắt, phía trên có chữ!" Đây quả là một phát hiện lớn.

Bọn họ đi đến đây, đều không biết nơi này rốt cuộc là làm gì.

Nếu có văn tự ghi chép, nói không chừng có thể tìm được một số manh mối.

Nhưng mọi người đều không dám hành động bừa bãi, đều nhìn về phía Tần Vũ.

Đặc biệt là Bàn Tử và Ngô Bất Chính, bọn họ rất rõ có những lúc, nhất định phải nghe quyết định của Tần Vũ.

Nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện.

Lão Hồ và Shirley Yang tuy không biết sự lợi hại của Tần Vũ.

Nhưng thấy những người khác đều rất quan tâm ý kiến của anh.

Cũng đồng thời nhìn về phía anh.

Tần Vũ nhìn mọi người nói: "Đừng vào!" Mọi người vừa nghe chỉ là đừng vào, thì vẫn ổn.

Lập tức Bàn Tử liền cạy gạch ra, để Shirley Yang đi xem chữ trên đó.

Ánh lửa chiếu vào, rất nhanh mọi người liền phát hiện.

Cánh cửa sắt đó, hình như là một cái nắp đậy.

Không biết phía sau là cái gì.

Nhưng trên cái nắp đúng là có viết một chữ.

Không phải tiếng Anh, không biết là văn tự gì. "Có đọc ra không?" Lão Hồ hỏi.

Shirley Yang học thức uyên bác, tinh thông nhiều ngôn ngữ, nếu cô ấy còn không đọc ra được.

Chương 1518

Thì e rằng người khác càng không có hy vọng.

Ngô Bất Chính thì nhận biết một số chữ trên mảnh gốm cổ, nhưng đối với văn tự nước ngoài, trừ tiếng Anh ra, các thứ khác đều không hiểu.

Dùng một câu nói chính là, thất khiếu thông sáu khiếu, một khiếu không thông.

Shirley Yang nhìn một hồi, quả nhiên liền nhận ra chữ trên đó, nói: "Đây là tiếng Đức, ghi chép lại thời kỳ chiến tranh ban đầu!" "Thứ này là lò hỏa táng, vào thời kỳ chiến tranh, do Đức tặng cho quốc gia chúng ta!" "Không ngờ ở đây lại có một lò hỏa táng!" "Thật đáng sợ, may mà chúng ta không mạo hiểm đi vào!" "Lò hỏa táng?

Cái loại đốt người chết đó à?" Bàn Tử vội nói.

Thứ này rất dễ khiến người ta kiêng kị, thấy Shirley Yang gật đầu.

Mọi người đều cảm thấy quá bất lành.

Chẳng trách Tần Vũ không cho họ vào.

Lò hỏa táng đó là nơi đốt người chết.

Sao có thể tùy tiện vào được.

Tuy nhiên Hồ chỉ huy ở một bên lại nghĩ đến điều gì, vội nói: "Mặc dù nói quân đội chúng ta không đề cao chủ nghĩa anh hùng cá nhân, nhưng nếu có người có thể theo ống khói này mà leo ra ngoài!" "Chẳng phải chúng ta có thể ra ngoài sao?" "Hay là tôi đi thử xem?" Tần Vũ lắc đầu, nhìn Hồ chỉ huy nói: "Ông không ra được đâu!" Bàn Tử cũng vội nói: "Đúng vậy, ông vẫn còn là bệnh nhân nữa, xí xớn cái gì. "Mặc dù nói chúng ta sau này đều phải ra khỏi đây!" "Nhưng bị đốt thành tro bay ra ngoài, và chui vào đó, đó là hai chuyện khác nhau!" "Ông cứ chết cái tâm niệm này đi!" Nói rồi Bàn Tử, liền gọi mọi người cùng xếp đá lại.

Hồ chỉ huy còn muốn kiên trì một chút, nhưng nhìn thấy thái độ không cho phép biện bác của Bàn Tử, cũng hết ý kiến.

Ông bây giờ đúng là một bệnh nhân, vẫn nên nghe lời mọi người đi.

Đừng gây thêm rắc rối cho mọi người nữa.

Bàn Tử rất nhanh đã xếp xong gạch.

Gọi mọi người chuẩn bị đi xuống tầng hầm.

Tần Vũ bảo Doanh Thương đi phía trước mở đường, còn mình thì đi cuối cùng.

Lò hỏa táng này cố nhiên đáng sợ.

Nhưng chuyện đáng sợ nhất anh vẫn chưa quên.

Có người đã lấy gạch ra, dẫn họ đến đó.

Có thứ gì đó đang đi theo họ.

Thứ này ẩn mình trong bóng tối, dường như muốn giết chết họ.

Thứ này mới là đáng sợ nhất.

Và dường như để chứng minh suy nghĩ của Tần Vũ.

Mọi người vừa mới quay lại tầng một, trên lầu liền truyền đến tiếng gạch rơi.

Dường như có người lại đẩy gạch phía trước nắp lò hỏa táng ra.

Nhưng bọn họ đều ở đây.

Kẻ đó rốt cuộc là ai chứ?

Chẳng lẽ là cái bóng ma bạch cương mà bọn họ đã thấy ở cửa trước đó sao?

Mọi người nhìn nhau, dường như đều không chắc chắn, có nên lên xem hay không.

Tần Vũ sắc mặt khó coi nói: "Đừng quản, tiếp tục đi!" Mọi người lúc này mới không để ý đến tình hình tầng hai.

Trực tiếp đi thẳng xuống tầng hầm.

Toàn bộ tầng hầm chỉ có một tầng.

Chưa đầy mười phút, mọi người đã đến nơi này.

Tầng hầm và cầu thang có một cánh cửa sắt, nhưng không khóa.

Mọi người rất dễ dàng đã mở được cửa sắt xuống tầng hầm.

Vừa nhìn tình hình tầng hầm, quả nhiên phù hợp với suy đoán của họ.

Đập vào mắt là một cái lò lớn khổng lồ, chắc chắn là lối vào của lò hỏa táng.

Trước đây có thể có nhân viên ở đây đưa thi thể vào hỏa táng.

Bên cạnh có hai chiếc cáng cứu thương, và vài bộ đồ bảo hộ.

Cùng với một cái tủ.

Còn lại thì không có gì nữa.

Thi thể có lẽ đều đã được hỏa táng xong rồi.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng đều không tự chủ được nhìn về một bên.

Ở đó có một hành lang, không biết có thể đi ra ngoài được hay không.

Chương 1519

Căn phòng ngầm này, một khi chìm vào bóng tối thì đúng là tối đen như mực, không thể nhìn rõ gì cả.

Đừng nói là người, ngay cả hai cái bóng mờ cũng không thấy được.

Và trong bóng tối cực độ đó, ngay cả Tần Vũ cũng không khỏi trở nên lo lắng.

Thị lực của anh rất tốt, ở những nơi không quá tối, thị lực của anh cũng vượt xa người thường.

Tuy nhiên, trong căn phòng ngầm này, dù là anh cũng không thể nhìn rõ bất kỳ vật thể nào.

Dù vậy, ba người không cách xa nhau, vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở và tiếng tim đập của nhau.

Đương nhiên, Doanh Thương không có tiếng hít thở nhưng lại có tiếng tim đập.

Nói ra thì chuyện này cũng thật quỷ dị, người chết sống lại là lần đầu tiên họ gặp.

Vì vậy, tình trạng của Doanh Thương họ cũng không thể giải thích.

Có tiếng hít thở nhưng không có tiếng tim đập.

Chuyện này e rằng nói ra cũng không ai tin.

Ngô Bất Chính vốn định đưa Doanh Thương đi gặp Hoắc đạo phu, dù sao y thuật của Hoắc đạo phu rất cao.

Nhưng bị Bàn Tử gạt bỏ ý niệm đó.

Sự xuất hiện của Doanh Thương vốn là một bất ngờ, nếu đưa cô đi gặp bác sĩ, e rằng sẽ không thể giấu kín được nữa.

Một số chuyện, thà chôn chặt trong bụng còn hơn nói ra, nếu không sẽ hại người hại mình!

Mấy người trong lòng suy nghĩ miên man.

Cuối cùng, căn phòng ngầm tĩnh lặng bỗng có động tĩnh.

Tiếng "kẹt kẹt" đột nhiên vang lên.

Và âm thanh này, nghe rõ ràng là phát ra từ cánh cửa sắt của phòng ngầm.

Mọi người vừa quay đầu nhìn lại, liền nghe thấy tiếng "rắc" một tiếng, cánh cửa sắt lớn của phòng ngầm lại đột nhiên bị người đẩy ra.

Bàn Tử nhớ rất rõ, trước đó hắn đã cài chốt cánh cửa sắt lớn đó lại.

Khóa cửa sắt là loại then cài, rất cổ xưa.

Phía trên có một rãnh cài, có thể dùng khóa để khóa lại.

Nhưng ổ khóa đã không còn.

Hắn chỉ đơn giản là cài then vào.

Vì bị gỉ sét, nên rất khó rút ra.

Nhưng động tĩnh vừa rồi, rõ ràng là có người đã mở cánh cửa sắt.

Nghe thấy động tĩnh này, tim Bàn Tử cũng nhảy lên tận cổ họng.

Hắn vội vã mò mẫm bên cạnh Tần Vũ, véo vào người anh một cái, ý hỏi có nên đi xem không.

Tần Vũ dùng phương pháp tương tự bảo hắn, đừng vội, cứ xem xét đã!

Hai người họ không động, Doanh Thương bên cạnh tự nhiên cũng không động.

Ba người căng thẳng nhìn chằm chằm vào lối vào phòng ngầm.

Chỉ chờ bóng ma quỷ dị kia hiện thân.

Không lâu sau, cuối cùng ở bên ngoài lối vào phòng ngầm, truyền đến những tiếng sột soạt.

Tiếng động rất nhỏ, nếu không phải lúc này xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, e rằng thật sự rất khó nghe thấy.

Và ngay khi tiếng động vang lên, thần kinh của ba người cuối cùng cũng căng thẳng đến tột độ.

Vô thức siết chặt binh khí trong tay.

Kẻ chủ mưu đây rồi sao?

Ba người nhìn chằm chằm vào lối vào.

Quả nhiên, theo tiếng sột soạt ngày càng rõ ràng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên ba người liền nhìn thấy.

Ở vị trí lối vào phòng ngầm, bỗng nhiên sáng lên một vệt sáng đỏ.

Ánh sáng đỏ rực đáng sợ, hơn nữa lại chỉ có một vệt.

Trông như có một người, chỉ thò ra nửa khuôn mặt đang nhìn chằm chằm mọi người.

Nhưng góc độ đó, rõ ràng không giống.

Làm gì có mắt người nào mà khoảng cách giữa hai mắt lại hơn một mét được.

Chương 1520

Cái mắt đỏ đó đã rõ ràng muốn thò từ ngoài cửa vào rồi.

Nhưng mãi vẫn không thấy con mắt còn lại.

Đến lúc này mọi người mới phản ứng kịp, đó mẹ nó là một con mắt!

“Mẹ kiếp!” Bàn Tử hét lên một tiếng, đồng thời xông tới.

Tuy nhiên, Tần Vũ cảm thấy có vấn đề, vội kéo Bàn Tử lại.

Ai ngờ, Doanh Thương bên cạnh lại cũng xông tới.

Tiếng hét của Bàn Tử khiến cô tưởng là muốn động thủ.

Kết quả Tần Vũ vừa kéo Bàn Tử lại, Doanh Thương đã chạy tới.

Muốn kéo cũng không kịp nữa.

“Xông lên!” Tần Vũ hô to, đồng thời vơ lấy Hắc Kim Cổ Đao rồi xông tới.

Bàn Tử biết không thể chậm trễ, rốt cuộc là thứ gì đang theo dõi họ, bây giờ sẽ rõ.

Lập tức nhặt lên cây đuốc rơi bên cạnh rồi châm lửa.

Và gần như cùng lúc đó.

Tần Vũ cũng đã đến trước mặt thứ đó, không nói nhiều lời liền giơ tay chém xuống một đao.

Doanh Thương dường như đã khống chế được thứ đó.

Dù sao không thể là người, Tần Vũ ra tay cũng không lưu tình.

Ai ngờ, một đao này chém xuống, lập tức bắn ra một loạt tia lửa.

Bề mặt của thứ đó không biết là gì, lại cứng rắn đến vậy.

Hắc Kim Cổ Đao lại không thể chém nó ra.

Nhưng lúc này Bàn Tử đã châm lại cây đuốc.

Vật thể xuất hiện trước mắt khiến mọi người đều ngây người.

Đó lại là một con mãng xà khổng lồ.

Đầu rắn bị Doanh Thương ôm chặt.

Hai con mắt rắn đã mù một con, con mắt duy nhất còn lại đang phát ra ánh sáng đỏ.

Bàn Tử chỉ nhìn một cái liền chửi rủa.

“Rắn mẹ sao lại theo từ Đầm Quỷ Thành Rắn ra đây!” “Đại ca, mau dụ nó đi, dụ nó đi!” Rõ ràng Bàn Tử đã nhầm con rắn này là rắn mẹ của Đầm Quỷ Thành Rắn.

Nhưng trên thực tế, rắn mẹ lớn hơn nó rất nhiều.

Đây căn bản không phải rắn mẹ.

Hồ Tư Lệnh thông qua cánh cửa tủ sắt hét lên.

“Thằng béo, rắn mẹ cái gì mà rắn mẹ, cái này mẹ nó là rắn đực, gọi là Cẩm Lân Diêm!” “Có thể phun độc!” Bàn Tử nghe nói không phải rắn mẹ, lúc này mới bình tĩnh lại.

Đã không phải rắn mẹ thì dễ đối phó rồi.

Hắn nói với Doanh Thương.

“Đại ca giải quyết nó đi!” Tuy nhiên, Doanh Thương ôm chặt đầu rắn, lại bất động.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, không phải là Doanh Thương không muốn động.

Mà là con Cẩm Lân Diêm này chiếm ưu thế về địa hình.

Thân rắn của Cẩm Lân Diêm vẫn còn ở trong đường hầm.

Đường hầm không lớn, thân nó bị kẹt trong đường hầm, lúc này như thể phần thân dưới đã được cố định.

Sức mạnh mà nó phát ra vượt xa bình thường.

Chỉ có một cái đầu, Doanh Thương cũng không làm gì được nó.

Với tốc độ nhanh như chớp, Tần Vũ thấy vậy liền đổi hướng lưỡi đao thẳng tới mắt rắn.

Con Cẩm Lân Diêm này đã mù một mắt.

Chỉ cần làm mù con mắt còn lại của nó, thì nó sẽ hoàn toàn mất khả năng chiến đấu.

Tuy nhiên, Cẩm Lân Diêm dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của anh.

Miệng lớn há ra, lại phun ra một làn khói xanh.

Khói mù dày đặc ngay lập tức che khuất tầm nhìn xung quanh.

Cẩm Lân Diêm có thể phun độc.

Chương 1521

Nhưng may mắn là họ đều đã đeo mặt nạ phòng độc.

Tuy nhiên độc khí tạm thời có thể ngăn chặn, nhưng Cẩm Lân Diêm đã phát tác.

Nó vung đầu rắn, trực tiếp húc Doanh Thương lùi ra xa.

Sau đó lao thẳng tới Tần Vũ.

Dường như bị người uy hiếp đến mắt, khiến nó vô cùng tức giận.

Thậm chí không quan tâm đến Bàn Tử, người rõ ràng ăn được hai bữa, mà cứ thế lao tới cắn Tần Vũ.

Tần Vũ nhanh nhẹn nhảy lên.

Ai ngờ, con Cẩm Lân Diêm này dường như đã nhắm chặt vào anh.

Nó ngẩng đầu rắn lên, lại lao tới húc vào bụng anh.

Tần Vũ lúc này đang ở giữa không trung, đã không thể làm bất kỳ động tác nào.

Chuẩn bị dùng đao cứng rắn chống đỡ.

Ai ngờ, lúc này một cái bóng khổng lồ lao tới, nặng nề đè đầu rắn xuống.

Không phải Doanh Thương thì còn ai.

Bàn Tử ở một bên muốn tới giúp, nhưng tình huống quá hỗn loạn.

Thêm vào đó xung quanh đều là độc vụ, không nhìn thấy gì cả.

Căn bản không thể mò tới được.

Tần Vũ biết đối phó với Cẩm Lân Diêm ở đây quá thiệt thòi, vội vàng hô to: “Ra ngoài, theo nước mà đi!” Nói rồi, Tần Vũ một đao chém vào bức tường bên cạnh.

Trên tường có rất nhiều ống nước.

Đều đã cũ kỹ, một đao chém xuống, một ít nước đen tích tụ bên trong lập tức chảy ra.

Mặt đất rất nhanh đã toàn là nước đen.

Hồ Tư Lệnh và những người khác cũng chạy ra từ tủ sắt.

Họ nhìn theo hướng dòng nước chảy, rất nhanh đã tìm thấy một cống thoát nước.

Cống thoát nước là loại cấu trúc lưới sắt, Bàn Tử dùng sức cũng không mở ra được.

Vẫn là Tuyết Lỵ Dương đầu óc nhanh nhạy, nói: “Có lẽ là ở bên dưới, tất cả các cánh cửa ở đây đều mở ra từ bên ngoài!” Nói rồi cô liền luồn tay vào cống thoát nước, rất nhanh lại thật sự mở được lưới sắt ra.

Mọi người mừng rỡ, vội vàng hô Tần Vũ nhanh chóng rời đi.

Tuy nhiên, lúc này Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đang chuẩn bị đi xuống.

Bàn Tử đang chuẩn bị hô Ngô Bất Chính cũng theo xuống.

Ai ngờ, mục tiêu của con Cẩm Lân Diêm kia lại không chỉ có mỗi Tần Vũ.

Nó thấy Tuyết Lỵ Dương muốn trốn thoát, lập tức đại nộ, thân rắn đột nhiên chui hẳn ra khỏi đường hầm.

Căn phòng ngầm vốn khá rộng rãi, lập tức trở nên chật chội.

Sức mạnh khổng lồ đã hất Doanh Thương bay ra xa.

Nơi này lúc này quả thật không đủ không gian, nơi càng nhỏ càng có lợi cho Cẩm Lân Diêm.

Nếu ở bên ngoài, Doanh Thương tuyệt đối có thể đánh bại nó.

Nhưng ở đây, họ quá thiệt thòi.

Cẩm Lân Diêm không hề bận tâm đến Tần Vũ, đuôi rắn khổng lồ vung một cái, lại hất tung chiếc xe đẩy thi thể bên cạnh.

Chiếc xe lao về phía mọi người ở cống thoát nước.

Bàn Tử thấy rõ là không thể tránh được, liền trực tiếp đứng dậy che chắn trước mặt mọi người.

Nhưng đây có phải là trò đùa đâu?

Chiếc xe đẩy đó là bằng kim loại, bị Cẩm Lân Diêm hất một cái tốc độ cực nhanh.

Bàn Tử căn bản không thể đỡ được, ước chừng tất cả bọn họ sẽ bị chiếc xe đẩy này húc bay ra ngoài.

Tần Vũ thấy Ngô Bất Chính đã ngây người.

Anh nhảy vọt tới, Hắc Kim Cổ Đao dán vào cánh tay.

Cứng rắn dùng đao đỡ chiếc xe đẩy.

Nhưng cú đỡ này cũng hất anh bay ra xa.

Hắc Kim Cổ Đao cũng bị húc đến rung lên ong ong.

“Tiểu ca!” Bàn Tử và Ngô Bất Chính lập tức đỏ mắt.

Chương 1522

Cú húc này, nếu không phải Hắc Kim Cổ Đao đỡ lấy, e rằng cánh tay của Tần Vũ đã bị gãy.

Nhưng cho dù là như vậy, Tần Vũ rơi xuống đất cũng đau đến mức co quắp thành một cục.

Con Cẩm Lân Diêm kia vẫn cảm thấy chưa hả giận.

Miệng huyết bồn lớn lập tức cắn chặt vai Tần Vũ, nhấc bổng cả người anh lên.

Đuôi rắn lại vung về phía Bàn Tử và những người khác.

Doanh Thương lúc này vừa vặn đứng dậy, thấy vậy liền trực tiếp đè chặt đuôi rắn.

Tuy nhiên sức mạnh của Cẩm Lân Diêm quá lớn.

Cứng rắn kéo theo Doanh Thương bay lên, nhưng Doanh Thương vẫn không buông tay.

Thậm chí một miếng cắn chặt vào lớp da thịt của con Cẩm Lân Diêm đó.

Đau đến mức Cẩm Lân Diêm vung vẩy cái đuôi, làm nát tất cả đồ đạc trong căn phòng ngầm.

Doanh Thương trên người cũng xuất hiện rất nhiều vết thương.

Nhưng cô căn bản không biết đau là gì, cắn chặt lấy không buông.

"Ầm!" Đột nhiên Doanh Thương cả người bị đuôi rắn nặng nề quật vào lối vào lò thiêu.

Nắp lò thiêu lập tức bị va đập đến rung lắc dữ dội, suýt chút nữa thì vỡ tan.

Bàn Tử thấy vậy sốt ruột như lửa đốt, rút súng săn ra bắn hai phát.

Tuy nhiên, điểm yếu cốt tử, tấc bảy, căn bản không thể bắn được.

Tần Vũ bị nó cắn, rất có thể sẽ bị bắn nhầm.

Bàn Tử chỉ có thể bắn vào thân rắn, nhưng Doanh Thương cắn đến chảy cả máu mà không có tác dụng.

Huống chi là súng săn.

Chỉ có thể làm tăng thêm sự phẫn nộ của con Cẩm Lân Diêm này mà thôi.

“Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này sao cứ nhắm vào chúng ta thế, nhất định phải gây sự với chúng ta à!” Bàn Tử chửi rủa.

Ngô Bất Chính bên cạnh hét lên: “Cẩm Lân Diêm thuộc tính âm, thích nhất phụ nữ!” “Chỉ cần bị nó bắt được, sẽ dùng đuôi nhập âm!” “Đuôi Cẩm Lân Diêm có Như Ý Câu, đầu có Phân Thủy Châu, đều là bảo bối!” “Nó tám chín phần là nhắm vào cô Dương tiểu thư đây mà đến!” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sắc mặt tái nhợt, chửi rủa: “Thằng biến thái!” Ngô Bất Chính cũng cảm thấy rất oan ức, nói: “Là nó biến thái chứ không phải tôi!” “Tôi nói chính là nó!” Tuyết Lỵ Dương tức giận nói.

Hồ Tư Lệnh vội nói: “Thôi được rồi, thân yêu, tôi nói lúc này đừng có mà vung đao vung súng đánh thằng biến thái nữa!” “Em xuống trước đi, thằng biến thái này cứ giao cho lão Hồ đây là được!” Nói rồi anh liền ôm Tuyết Lỵ Dương vào cống thoát nước bên dưới.

Sau đó cởi quần áo trên người ra, hét lên: “Mẹ kiếp, đàn bà của lão tử cũng dám nhòm ngó, thằng béo, súng săn cho tao!” Bàn Tử vốn định khuyên can, nhưng Hồ Tư Lệnh đã giật lấy khẩu súng.

Bàn Tử vội nói: “Lão Hồ ông đừng có làm loạn, ông vẫn còn là bệnh nhân đấy!” Hắn quá hiểu lão Hồ rồi, một khi đã nổi điên, thì Thiên Vương lão tử cũng không sợ.

Lúc này rõ ràng là đã thật sự nổi giận.

Lão Hồ cũng không đáp lời, tháo hộp đạn ra, liền gạt mấy viên đạn ra ngoài!

Anh ta dùng quần áo bọc lấy đạn, sau đó ném súng săn cho Bàn Tử rồi hét lên: “Bắn cho lão tử thật chuẩn!” Nói rồi, vơ lấy quần áo trực tiếp lao vào đuôi rắn.

Hai người đè chặt đuôi rắn, Cẩm Lân Diêm có sức mạnh lớn đến mấy cũng không được.

Anh ta nhìn Doanh Thương hô to: “Lý Nguyên Bá, cắn cho tôi một vết thương ra!” “Lý Nguyên Bá” là biệt danh của Doanh Thương, Doanh Thương dũng mãnh như vậy, chẳng phải là Lý Nguyên Bá sao.

Doanh Thương cũng thật hợp tác, dồn sức cắn đứt một miếng thịt ở đuôi Cẩm Lân Diêm.

Hồ Tư Lệnh không nói hai lời liền nhét cả bộ quần áo vào.

Hô một tiếng với Bàn Tử.

“Bắn đi!” Bàn Tử cũng là người rất liều lĩnh, không nói nhiều lời liền giơ súng bắn một phát.

Tiếng súng “phanh” vang lên, viên đạn bắn trúng quần áo.

Trong quần áo toàn là đạn.

Ngay lập tức như thuốc nổ, bị nổ tung.

Đuôi Cẩm Lân Diêm trong khoảnh khắc đã bị nổ nát bươm máu thịt lẫn lộn.

Như Ý Câu gì nữa, giờ thành cái đuôi chó nát bét rồi.

Ngô Bất Chính đều nhìn ngây người.

Anh ta cứ nghĩ chỉ có Bàn Tử mới có cái gan liều mạng như vậy.

Ai ngờ cái Hồ Tư Lệnh này liều lĩnh còn hơn cả Bàn Tử.

Chẳng trách anh ta có thể làm chính Tư Lệnh, cái khí phách này quả thật không phải ai cũng có.

“Mau cứu Tiểu ca!” Bàn Tử không rảnh nghĩ nhiều như vậy.

Hắn hô một tiếng rồi muốn đi giúp.

Chương 1523

Bọn họ từng người từng người đều hung hãn, cứng rắn chuẩn bị xông lên khống chế Cẩm Lân Diêm, cứng rắn cạy miệng rắn cứu người.

Tuy nhiên, Cẩm Lân Diêm cũng đã điên cuồng.

Đuôi nó bị nổ, mắt cũng bị mù.

Lúc này như một con ruồi không đầu, muốn bỏ chạy.

Nó nặng nề đập vào Tần Vũ một bên, điên cuồng chui.

Lại húc Tần Vũ vào đường hầm của lò thiêu.

Có thể là cảm thấy đó là một cái hang, Cẩm Lân Diêm điên cuồng muốn chui vào.

Tuy nhiên phía trước có tấm sắt chắn, nếu không Tần Vũ đã bị nó húc vào lò thiêu rồi.

Mọi người thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chuẩn bị đi cứu người.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng “kẹt” một tiếng, tấm sắt kia lại không biết bị ai mở ra.

Tấm sắt này là loại mở lên trên.

Ai lại có sức mạnh lớn đến vậy mà có thể nhổ tấm sắt ra?

Bàn Tử vội vã vơ lấy cây đuốc để chiếu sáng.

Tuy nhiên, chỉ nhìn thấy một vệt sáng trắng lóe qua.

Sau đó Cẩm Lân Diêm liền kéo theo Tần Vũ cả người lao vào lò thiêu.

Khi mọi người hoàn hồn lại, nắp lò thiêu đã lại rơi xuống, nhốt Cẩm Lân Diêm và Tần Vũ vào trong lò thiêu.

“Mau mau!” Hồ Tư Lệnh là người phản ứng nhanh nhất, hô to.

Gần như cùng lúc, Doanh Thương đã xông tới.

Tuy nhiên thân hình cô quá lớn căn bản không thể chui vào lối vào lò thiêu.

Bàn Tử cũng hơi mập, lối vào lò thiêu được xây dựng không rộng.

Trông có vẻ như từ đầu đã không tính đến việc thiêu những người mập mạp.

Bàn Tử chửi rủa: “Đệch, sao ngay cả lò thiêu cũng kỳ thị thằng béo!” “Thôi được rồi, đừng than vãn nữa, lát nữa kéo tôi lên!” Hồ Tư Lệnh nói rồi đã trèo lên.

Cũng không biết cái lò thiêu này rốt cuộc tại sao lại thiết kế như vậy.

Nhưng nó cứ hễ là người mập mạp một chút là không chui vào được.

Có thể là do tiết kiệm chi phí, cũng có thể là do những thi thể được thiêu ở đây đều khá gầy.

Cụ thể thế nào, cũng không rõ, dù sao về tình hình lò thiêu này, họ cũng không hiểu nhiều.

Ngay lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hồ Tư Lệnh thân hình bình thường, trèo vào trong để giật cái nắp ra.

Tuy nhiên giật mấy lần đều không thành công.

Và lúc này Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương cũng đã chui ra từ cống thoát nước.

Hai người họ thật sự không muốn trốn ở phía sau, liền ra ngoài giúp đỡ.

Vẫn là Ngô Bất Chính mắt tinh, nhìn thấy vị trí của then cài, liền hô Tuyết Lỵ Dương đi rút then cài ra.

Chỗ đó rất khó, có thể trước đây có dây sắt nối, nhưng dây sắt đều đã đứt.

Lúc này cũng chỉ có thể để cô gái này thử, tay phụ nữ nhỏ, nếu ngay cả cô ấy cũng không thể rút then cài ra được, thì hoàn toàn hết cách.

Tuyết Lỵ Dương nén đau đớn trên tay bị ép chặt, cuối cùng cũng rút được then cài ra.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người tưởng rằng như vậy là có thể dễ dàng mở cửa lò thiêu cứu người.

Đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng "phanh" một tiếng cực lớn từ trong lò thiêu.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nắp lò thiêu đang bị hở một khe hở, lại bị húc cả miếng lõm vào một mảng lớn.

Cả cái nắp ngay lập tức bị biến dạng, mọi người dùng sức thử nửa ngày, thật sự đã hoàn toàn không thể mở ra được nữa.

Nắp đã biến dạng rồi, làm sao mà mở được nữa.

Mọi người sốt ruột như lửa đốt, tuy nhiên tình hình bên trong lò thiêu còn tệ hơn, tiếng va đập không ngừng.

Họ còn ở bên ngoài mà còn bị chấn động đến tê dại da đầu.

Thật sự không dám nghĩ Tần Vũ bị kẹt bên trong, lúc này phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Ngô Bất Chính lo lắng đến mức mắt đỏ hoe, anh ta đột nhiên nhớ đến cánh cửa nhỏ ở tầng hai, trong lòng đã đại khái hiểu được phía sau đó là gì.

Đó nhất định là đường hầm làm việc mà công nhân dùng để dọn dẹp dầu mỡ thi thể trong lò thiêu.

Chương 1524

Nghĩ đến đây, anh ta vội vàng nói: “Bàn Tử anh theo tôi lên tầng hai!” “Doanh Thương các cô ở lại đây tìm cách mở nắp!” Nói rồi cũng không bận tâm giải thích nhiều, Ngô Bất Chính trực tiếp xông ra khỏi lối vào.

Bàn Tử thấy vậy vội vã vơ lấy cây đuốc cũng chạy theo.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh thấy vậy vội nhắc nhở: “Tuyệt đối đừng mang lửa vào, trong lò thiêu toàn là dầu mỡ, gặp lửa là cháy!” “Đến lúc đó thì thật sự không cứu được nữa!” Bàn Tử hét lên một tiếng, coi như đáp lời.

Hai người ba bước làm hai, rất nhanh đã xông lên tầng hai.

Lúc này cũng không bận tâm đến việc cái bóng trắng kia rốt cuộc là gì nữa.

Thực ra cũng không có gì nhiều để bận tâm, Tần Vũ và Cẩm Lân Diêm đều bị kẹt trong lò thiêu, lúc này mọi người làm gì có tâm trạng nghĩ chuyện khác.

Cho dù thật sự có ma, cũng liều mạng rồi, cùng lắm thì đánh một trận.

Chết hai mươi năm sau vẫn là một hảo hán.

Tuy nhiên, ý nghĩ thì hay, nhưng khi hai người thật sự đến tầng hai, mới dần dần phát hiện tình hình rốt cuộc phiền phức đến mức nào.

Tường gạch ở tầng hai đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Nắp cũng mở toang.

Ước chừng trước đó Cẩm Lân Diêm chính là từ đây chui ra, theo dấu từ tầng hai xuống phòng ngầm.

Thấy nắp bị mở ra, hai người còn khá vui mừng, nghĩ rằng không cần mất thời gian là có thể đi cứu người rồi.

Tuy nhiên, đến gần hai người mới phát hiện, bên trong căn bản không thể đi vào.

Cả viện nghiên cứu có bao nhiêu diện tích chứ.

Để thu hẹp không gian, ống khói của cả lò thiêu bản thân đã được xây dựng không rộng.

Mà lúc này bên trong còn có một con Cẩm Lân Diêm.

Hai người vừa mới đến gần lối vào, liền nghe thấy tiếng "phanh phanh phanh" va đập bên trong như tiếng trống.

Chấn động đến mức tai người đau nhức.

Tiếng động quá lớn.

Hơn nữa do va đập, dầu mỡ và khói bụi trên thành ống khói khiến cổ họng người ta khó chịu.

Căn bản không thể đến gần.

Bàn Tử không dám đưa cây đuốc đến quá gần.

Nếu không châm lửa những dầu mỡ này, Cẩm Lân Diêm có thể bị thiêu chết.

Nhưng Tiểu ca cũng sẽ phải chôn theo.

Tuy nhiên lúc này cũng có thể đại khái nhìn rõ tình hình bên trong.

Chỉ thấy một thân trụ thô tráng đầy vảy đang không ngừng vặn vẹo, thỉnh thoảng va vào thành ống khói, phát ra tiếng va đập chói tai.

Đây rõ ràng là thân thể của con Cẩm Lân Diêm kia.

Nó muốn bò ra khỏi ống khói này.

Nhưng thành ống khói toàn là dầu mỡ, rất trơn trượt.

Thêm vào đó nó bị thương, mắt cũng bị mù, lúc này e rằng căn bản không thể bò ra được.

Bàn Tử vơ lấy Khang Hy Bảo Đao đâm hai cái, phát ra tiếng leng keng.

Vảy của Cẩm Lân Diêm quá cứng rắn.

Đâm nửa ngày mới đâm được một vết thương.

Nhưng người muốn đi vào thì gần như là không thể.

Một khi bị thân thể Cẩm Lân Diêm đập trúng, thì dù là trong khoảnh khắc cũng sẽ bị đập gãy xương chảy máu.

Cũng không biết Tiểu ca ở bên trong, tình hình rốt cuộc thế nào rồi.

Ngô Bất Chính thật sự rất lo lắng.

Nhớ ra còn có phòng livestream, liền vội đi xem tình hình livestream của Tần Vũ.

Tuy nhiên, phòng livestream của Tần Vũ một màn tối đen.

Không nhìn thấy gì cả.

Trong lúc cấp bách, Ngô Bất Chính vội tháo camera của mình xuống.

Ý bảo Bàn Tử thò vào xem tình hình.

Bàn Tử không nói hai lời cầm lấy rồi thò vào ống khói.

Nhưng bên trong một mảng hỗn độn, căn bản không nhìn rõ gì cả.

Lúc này hai người càng thêm sốt ruột không thôi.

Chương 1525

Bàn Tử ném camera sang một bên, vơ lấy Khang Hy Bảo Đao tiếp tục đâm Cẩm Lân Diêm.

Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giết chết nó.

Nếu không Tần Vũ có thể thật sự lành ít dữ nhiều rồi...

Nói đến Cẩm Lân Diêm, thì không thể không nói đến sự kỳ dị của loại rắn này.

Cẩm Lân Diêm khác với các loại rắn khác, phàm là rắn thường đa số không độc.

Duy độc chỉ có Cẩm Lân Diêm, có thể phun độc vào giờ Ngọ và Tý.

Lúc này vừa vặn chính là điểm giờ đó.

Nhưng độc của Cẩm Lân Diêm thực ra cũng tùy tình huống.

Vì đặc tính của Cẩm Lân Diêm, đuôi có Như Ý Câu, một khi có phụ nữ bị quấn, nhất định sẽ dùng đuôi nhập âm, nên nó cũng được coi là một loại dâm long.

Đuôi của Cẩm Lân Diêm rất mảnh.

Có thể luồn qua đồng tiền, sau khi thành hình xương đuôi như đồng tiền, được gọi là Như Ý Câu.

Tương truyền, ngậm Như Ý Câu khi giao hợp, có thể cùng lúc hành sự với mười nữ nhân.

Được Hoàng Đế Nội Kinh gọi là chí bảo.

Nhưng loại này cũng chỉ giới hạn ở rắn đực, hơn nữa gây tổn hại cực lớn cho phụ nữ.

Độc mà loại rắn này phun ra, nam giới tiếp xúc một lượng nhỏ không có vấn đề lớn.

Nhưng phụ nữ thì không được.

Loại độc này cực âm, phụ nữ nhiễm một chút, nhẹ thì sốt hôn mê, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Và nói đến phun độc, ở đây phải giải thích một chút.

Cẩm Lân Diêm thực ra là một loại sinh vật tương tự như thằn lằn đang tiến hóa thành mãng xà, một sản phẩm chưa hoàn chỉnh.

Vì loại Cẩm Lân Diêm này, ở đuôi còn có thể nhìn thấy những móng vuốt chưa hoàn toàn thoái hóa.

Mặc dù gần như đã không còn tác dụng gì.

Nhưng đây thực ra cũng là bằng chứng về lịch sử tiến hóa của nó.

Có lẽ là do tiến hóa chưa triệt để.

Nên trong khoang miệng của Cẩm Lân Diêm không có nanh độc giống như rắn.

Dù là cắn chặt con mồi cũng không thể tiêm độc dịch giết chết.

Thông thường đều là cắn chết rồi nuốt chửng.

Và lúc này trong ống khói, vai Tần Vũ lại bị con Cẩm Lân Diêm này cắn chặt.

Nhưng nói ra cũng may mắn.

Chính vì Tần Vũ bị Cẩm Lân Diêm cắn chặt vai, nên mới không bị thân rắn đập chết.

Tần Vũ nắm chặt đầu Cẩm Lân Diêm.

Bị nó đội lên không trung.

Khổ sở chống đỡ.

Lối ra phía trên đã rất gần, chỉ cách ba mét.

Nhưng chính là ba mét này, anh lại vĩnh viễn không thể vượt qua.

Thành ống khói toàn là dầu mỡ, căn bản không có điểm tựa, muốn đi lên căn bản không làm được.

Nên một người một rắn cứ thế bị kẹt trong lò thiêu.

Nhưng Tần Vũ đã sắp không trụ nổi nữa rồi.

Tiếng Cẩm Lân Diêm va đập vào thành ống khói quá lớn.

Chấn động đến mức tai anh đã chảy máu.

Mắt cũng bị khói bụi ô uế xung quanh hun đến mức không thể mở ra.

Tiếng ồn tràn ngập bên tai, Tần Vũ có thể cảm nhận được bàn tay nắm chặt đầu Cẩm Lân Diêm đã sắp không còn chút sức lực nào.

Những giây phút sinh tử mà Tần Vũ đã trải qua thật sự không nhiều.

Những lần có thể gọi là tuyệt cảnh thì lại càng ít ỏi.

Tình hình trước mắt, lại đủ để gọi là tuyệt cảnh!

Tình hình bên ngoài thế nào, anh không rõ.

Nhưng anh biết, nếu bản thân không nghĩ cách giải quyết rắc rối trước mắt này.

Chương 1526

E rằng lát nữa chính mình sẽ không trụ nổi nữa.

So với những vết thương ngoài gây chết người trực tiếp, sự ô nhiễm tiếng ồn còn đáng sợ hơn, sức tàn phá đối với cơ thể con người cũng lớn hơn.

Ví dụ như sóng siêu âm mà họ gặp phải khi ở Đầm Quỷ Thành Rắn.

Loại đó, có thể trực tiếp làm vỡ nội tạng của bạn.

Xay nát mọi thứ bên trong cơ thể bạn, trở thành một vũng máu.

Người chết, có thể ngay cả cách mình chết cũng không biết.

Và những tác hại do loại âm thanh như vậy gây ra, càng ngày càng nhiều.

Tra cứu trên mạng thì ra cả đống, ví dụ như ô nhiễm tiếng ồn khiến hai vợ chồng già suy sụp tinh thần.

Làm việc lâu trong môi trường tiếng ồn, dẫn đến ảo giác.

Vân vân.

Tần Vũ kiếp trước vì rất thích xem Đạo Mộ, nên đối với một số chuyện kỳ lạ dân gian cũng vô cùng hứng thú.

Anh từng xem một bài báo.

Nói rằng ở một vùng núi nọ, phàm là người nào chỉ cần đi vào đó, hoặc là chết ở bên trong, hoặc là hóa điên.

Hơn nữa mười người thì ít nhất chín người đều không ra được.

Người ra được, về cơ bản cũng không có khả năng chữa khỏi.

Và vô cùng sợ tiếng gió, nghe thấy là như bị ma ám, thấy ai cắn người đó.

Khi đó chuyện này ồn ào khá lớn.

Thế là các đơn vị liên quan đã cử tổ nghiên cứu đi điều tra.

Và kết quả điều tra cuối cùng, quả thật khiến người ta không ngờ tới.

Tương truyền ở ngọn núi đó, có một cửa gió tụ đặc biệt.

Chỉ cần ở đó, tốc độ gió đạt đến một mức độ nhất định.

Sẽ xuất hiện âm thanh giống như tiếng quỷ khóc sói gào.

Hơn nữa vì tần số rung động âm thanh đặc biệt, âm thanh đó giống như đang lởn vởn xung quanh bạn vậy.

Ban ngày cũng cảm thấy âm khí nặng nề, huống chi là ban đêm.

Người dân địa phương đều là người thật thà chất phác, làm sao trải qua chuyện như vậy.

Những người lọt vào đó, về cơ bản đều không quay lại được.

Những người gan dạ hơn đến cuối cùng cũng sẽ bị buộc hóa điên.

Đương nhiên, bạn có thể nói điều này có liên quan đến bản lĩnh của mỗi người.

Nhưng âm thanh nếu được sử dụng không đúng cách, thì tác hại đối với con người cũng thật sự không nhỏ.

Ống khói là nơi như vậy, bản thân nó đã rất vang.

Cộng thêm tiếng va đập của Cẩm Lân Diêm lại vô cùng lớn.

Tần Vũ có thể kiên trì đến bây giờ nói thật đã là đang khổ sở chống đỡ rồi.

May mắn là nơi này phía trên có lối mở.

Nếu phía trên cũng không có lối mở, tạo thành một môi trường hoàn toàn kín mít.

E rằng lúc này Tần Vũ dù không bị con Cẩm Lân Diêm này cắn chết, cũng bị tiếng ồn khổng lồ này ép đến phát điên.

Tuy nhiên dù vậy, anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng, đầu mình đau đến khủng khiếp.

Muốn con Cẩm Lân Diêm này nhanh chóng ngừng va đập, nếu không anh thật sự sẽ không chịu nổi.

Lúc này bụi bặm tràn ngập cả ống khói đã không còn là điều quan trọng nhất nữa.

Điều quan trọng nhất là, anh thật sự sắp không trụ nổi rồi.

Tần Vũ một tay gạt đi máu tươi trên mặt, cảm thấy cơ thể sắp đạt đến giới hạn.

Nếu không ra tay nữa, thì thật sự sẽ hoàn toàn hết hy vọng.

Nhưng nơi này quá nhỏ, Hắc Kim Cổ Đao căn bản không thể dùng.

Hơn nữa khắp nơi đều là dầu mỡ, một khi va chạm tạo ra tia lửa, có thể ngay lập tức sẽ châm cháy cả ống khói.

Thế là Tần Vũ nắm chặt dao găm trong tay.

Mò đúng vị trí đầu Cẩm Lân Diêm, một dao găm liền đâm vào.

Liên tục đâm mấy nhát, Tần Vũ cuối cùng cũng cảm thấy đau đớn kịch liệt ở vai mình giảm bớt một chút.

Chương 1527

Tuy nhiên Cẩm Lân Diêm dường như cũng bị đau, thân thể điên cuồng vặn vẹo.

Dường như muốn hất Tần Vũ ra.

Chỉ là Tần Vũ lúc này làm sao chịu buông tay, hai bàn tay nắm chặt dao găm.

Mà dao găm cũng không biết móc vào đâu, lại nhất thời căn bản không rút ra được.

Cẩm Lân Diêm điên cuồng vặn vẹo, muốn hất chết Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ cứ thế nắm chặt dao găm sống chết không buông.

Toàn bộ ống khói đã không thể phân biệt được âm thanh.

Tần Vũ chỉ cảm thấy đầu mình đau nhức vô cùng.

Từng luồng âm thanh chói tai như lưỡi dao, điên cuồng khoan vào đầu anh.

Khiến cả người anh đau đầu như muốn nứt ra.

Nhưng tình hình lúc này căn bản không cho phép anh nghĩ nhiều.

Trong lúc Cẩm Lân Diêm vung vẩy như phát điên, Tần Vũ chỉ cảm thấy bản thân cùng với dao găm đang nhanh chóng hạ xuống.

Dường như dao găm đã hoàn toàn không thể chịu lực được nữa.

Đột nhiên, Tần Vũ chỉ cảm thấy người mình nhẹ bẫng.

Lập tức cả người cùng với dao găm lao thẳng xuống phía dưới.

Tuy nhiên dao găm dường như vẫn còn mắc vào người Cẩm Lân Diêm.

Cứ thế đi xuống, tốc độ lại không nhanh lắm.

Đồng thời anh còn cảm thấy một dòng chất lỏng nhớt nháp phun ra từ lòng bàn tay.

Anh dường như là trong lúc âm dương sai lệch, đã mổ phanh Cẩm Lân Diêm.

Chỉ là ý niệm này vừa mới xuất hiện.

Tần Vũ liền cảm thấy một luồng sức mạnh đập vào, khoảnh khắc tiếp theo anh cả người nặng nề va vào thành ống khói.

Đầu cũng bị đập mạnh một cái.

Lần này thì thật sự đã hoàn toàn không trụ nổi nữa rồi.

Cả người anh như một con diều đứt dây, nặng nề rơi xuống.

Tất cả tiếng động cũng gần như trong một khoảnh khắc, đều biến mất.

Vì Tần Vũ cũng đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Bên trong rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì, anh đã không thể biết được nữa.

Bất kể sống chết, anh đều đã trải qua.

Mọi thứ cũng chỉ có thể giao phó cho ý trời mà thôi...

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe thấy bên trong ống khói không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Vội vàng chui vào kiểm tra.

Toàn bộ ống khói, con Cẩm Lân Diêm khổng lồ kia đã không còn thấy nữa.

Phía trên vẫn là cái lỗ tròn đó.

Vẫn có thể nhìn thấy ánh trăng bên ngoài.

Nhưng lại xa vời đến vậy, căn bản không thể ra ngoài.

Còn bên dưới, một mảng khói bụi, căn bản không thể nhìn rõ tình hình.

Bàn Tử muốn nhảy xuống xem.

Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại.

“Nơi này nhỏ như vậy, anh nhảy xuống lại giẫm phải Tiểu ca, chúng ta xuống phòng ngầm!” Bàn Tử cũng thấy đúng, đừng đến lúc Tiểu ca không sao, lại bị mình giẫm ra chuyện, thì thật sự được không bù mất.

Hai người lại một đường chạy trở lại phòng ngầm.

Vừa đến bên dưới, họ liền phát hiện, Hồ Tư Lệnh lại gần như đã tháo rời nắp lò thiêu.

Doanh Thương tuy không thể chui vào lối vào lò thiêu.

Nhưng cô có sức mạnh vô cùng lớn.

Dưới sự giúp đỡ của Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương, lại gần như đã tháo bỏ tất cả các tấm sắt gần nắp.

Cái nắp đã bị va đập biến dạng cũng đã lộ ra.

Chương 1528

Hai người thấy vậy vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, chưa đầy hai phút.

Tấm nắp đã bị va đập biến dạng cuối cùng cũng được cạy ra.

Tuy nhiên nắp vừa được cạy ra.

Mọi người liền nhìn thấy từng luồng máu đen chảy ra từ bên trong.

Mặc dù họ không nhìn thấy bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhiều máu như vậy đã có thể chứng minh sự thảm khốc bên trong.

Mọi người lúc này cũng không bận tâm đến việc giữ sạch sẽ nữa.

Ngô Bất Chính muốn đi vào tìm người, bị Bàn Tử đẩy sang một bên nói: “Anh sức lực quá nhỏ, Doanh Thương lại quá lớn, vẫn là tôi vào!” Nói rồi hắn liền chui vào.

Mấy người còn lại ở bên ngoài tiếp ứng.

Tuy nhiên, khi Ngô Bất Chính và những người khác nhìn thấy tình hình bên trong qua góc nhìn livestream của Bàn Tử, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ngô Bất Chính càng nhìn càng đỏ mắt, hai nắm đấm siết chặt, một câu cũng không nói nên lời.

Chỉ thấy ở dưới đáy ống khói, thân rắn khổng lồ của Cẩm Lân Diêm đã bất động.

Tuy nhiên, trên người nó lại có một vết thương kinh hoàng.

Toàn bộ vết thương trực tiếp từ vị trí đầu rắn, kéo dài đến tận đuôi rắn.

Nói bị mổ phanh cũng không quá đáng.

Và lúc này Tần Vũ thật sự bị nó đè dưới thân.

Áo trên người anh đã không còn, chỉ còn lại một ít mảnh vải vụn, có thể là đã bị xé toạc hoàn toàn.

Và trên người Tần Vũ, hình xăm Kỳ Lân cũng đỏ rợn người.

Ngoài ra, trên người Tần Vũ còn có những vệt máu lớn, không biết là của anh hay của con Cẩm Lân Diêm kia.

Ngô Bất Chính không thể nhìn tiếp được nữa, hô to Bàn Tử nhanh chóng đưa Tiểu ca ra ngoài.

Cảnh tượng này quá thảm khốc rồi.

Dù muốn kéo Tần Vũ ra ngoài, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mặc dù Cẩm Lân Nhiêm đã chết, nhưng nó lại cực kỳ nặng.

Bàn Tử khó khăn lắm mới nhấc được một phần, nhưng căn bản không có chỗ nào khác để đặt.

Không gian bên trong thật sự quá nhỏ.

Tuy nhiên, điều không ai ngờ tới là Bàn Tử chỉ loay hoay hai cái, đột nhiên Tần Vũ cùng với thi thể Cẩm Lân Nhiêm trượt tuột hết ra khỏi lò thiêu.

Có thể con Cẩm Lân Nhiêm này chết quá thảm, máu chảy ra quá nhiều, cộng thêm cả cái lò thiêu đầy dầu mỡ trơn nhẫy.

Chỉ cần một lực nhỏ tác động, thi thể Cẩm Lân Nhiêm đã kéo Tần Vũ trượt tuột ra ngoài.

Nhưng như vậy thì cũng dễ dàng hơn.

Bàn Tử vội vàng theo ra.

Doanh Thương và những người khác bên ngoài đã kéo thi thể Cẩm Lân Nhiêm sang một bên, đồng thời cũng đỡ Tần Vũ dậy.

Nhưng khắp người cậu ấy đầy vết máu, muốn kiểm tra tình hình cũng khó.Ngô Bất Chính thấy vậy, vội cởi chiếc áo thun bó sát của mình.

Loại vải này thoải mái, rất mềm.

Cậu ta vội cầm áo chạy sang một bên, nhúng vào nước đã trong, rồi chạy về lau người cho Tần Vũ.

Thấy Ngô Bất Chính lúc này chỉ mặc chiếc áo khoác đen bên ngoài, bên trong là da thịt trần, Bàn Tử không khỏi đỏ cả mắt.

Hắn biết, nếu bây giờ đổi lại là mình, Thiên Chân chắc chắn cũng sẽ làm như vậy.

Hồ Tư Lệnh nhìn cũng cảm động, vỗ vai Bàn Tử, cảm khái nói: “Mong là cậu ấy không sao, cậu có thể kết giao được những người bạn như vậy, tôi cũng yên tâm rồi!” Bàn Tử dụi mắt nói: “Lão Hồ, ông nói vậy là ý gì, chúng ta khó khăn lắm mới đoàn tụ, ông còn muốn bỏ mặc tôi à!

Tôi nói cho ông biết, không có cửa đâu!

Sau này ông có con, tôi còn đợi làm bố đỡ đầu nữa đấy!”Hồ Tư Lệnh cười cười nói: “Tôi sao có thể bỏ mặc cậu chứ?

Tôi chỉ cảm khái một chút thôi, mấy người bạn cậu kết giao này, nhân phẩm đều rất tốt.

Chỉ có cái tên Doanh Thương kia như một khối gỗ đần độn.

Nhưng nhìn thì có vẻ rất nghe lời.” Chuyện liên quan đến Doanh Thương, Bàn Tử không nói.

Một là chuyện của cậu ta quá khó hiểu, hai là chỗ này cũng không phải nơi tiện để nói chuyện.Mọi người cùng kiểm tra tình hình của Tần Vũ một chút.

Phát hiện trên người cậu ấy không có vết thương chí mạng, chỉ bị trầy xước da ở mấy chỗ.

Có thể là do tiếng ồn bên trong quá lớn, nên mới ngất đi.

Chương 1529

Chắc là nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.

Shirley Dương lại có chút lo lắng nói: “Tiếng ồn này kích thích tinh thần con người rất lớn!

Trước đây khi tôi ở Mỹ, tôi từng thấy rất nhiều người bị mất thính giác vì tiếng ồn, những người này thường sẽ bị mất trí nhớ hoặc mất trí nhớ chọn lọc!

Chúng ta vẫn nên tìm lối ra càng sớm càng tốt, cậu ấy cũng cần được chữa trị!”Mọi người nghe vậy, lòng lập tức thắt lại.

Ngô Bất Chính càng sốt ruột, há mồm ra mà không biết hỏi thế nào.

Vẫn là Bàn Tử trấn tĩnh, vội nói: “Thiên Chân cậu đừng vội, chỗ này không phải nơi ở lâu dài!

Chúng ta cứ đi tiếp đi, tôi giúp cậu hỏi.” Ngô Bất Chính vội gật đầu.

Quan tâm thì loạn, lúc này đến lòng mình cậu ta cũng rối bời.Mọi người lập tức không chậm trễ nữa, tìm thấy cống thoát nước liền nhảy vào.

Cả phòng nghiên cứu phía trên thì không ra được nữa.

Lúc này chỉ có thể đánh cược xem đường ống thoát nước này có ra được không.

Mọi người xuống đường ống thoát nước, lần này đổi Doanh Thương đi trước mở đường.

Ngô Bất Chính cõng Tần Vũ phía sau.

Bàn Tử thì cùng Lão Hồ và Shirley Dương đoạn hậu, chủ yếu là Bàn Tử muốn hỏi về chuyện mất trí nhớ.Bàn Tử nói: “Dương tiểu...

ôi chao, Dương tiểu thư khách sáo quá, đã là người phụ nữ của Lão Hồ rồi!

Vậy tôi cũng không khách khí nữa, tôi là phó tư lệnh, ông ấy là chính tư lệnh, vậy cô là tham mưu trưởng rồi!

Tôi nói Dương tham mưu trưởng, Tiểu ca trước đây đã có tình trạng mất trí nhớ rồi!

Cô nói tình trạng của cậu ấy, liệu có tái phát không?”Shirley Dương hiển nhiên không biết tình huống này, nghe vậy không khỏi cau mày, gật đầu: “Trước đây đã có tình trạng mất trí nhớ, thì rất dễ tái phát!

Nhưng cũng phải xem tình hình!

Loại mất trí nhớ chọn lọc mà tôi nói trước đây, thật ra có liên quan đến cơ chế bảo vệ của con người!

Ví dụ, có người rất sợ một chuyện nào đó, sau khi bị kích thích, có thể sẽ quên mất chuyện đó!

Nhưng những chuyện khác vẫn nhớ được!

Đương nhiên cũng không nhất thiết phải là nỗi sợ hãi, có lẽ là những chuyện rất quan trọng cũng như vậy!

Cậu xem trong một số phim thần tượng trên TV, nam chính hoặc nữ chính mất trí nhớ, chỉ quên đối phương, nhưng người nhà thì vẫn nhớ!

Đây chính là một trường hợp!”Shirley Dương giải thích rất nhiều, Bàn Tử cũng đại khái hiểu ra.

Thật ra cái gọi là mất trí nhớ chọn lọc, chính là do sự kích thích có chọn lọc gây ra.

Cậu càng bận tâm về một chuyện, não cậu sẽ ghi nhớ càng sâu sắc.

Còn những chuyện bình thường, cơ bản đã chìm vào tiềm thức của cậu rồi.

Nên những chuyện như vậy rất khó quên.

Nhưng tình trạng mất trí nhớ chọn lọc thì khá hiếm gặp.

Hầu hết các trường hợp đều là mất trí nhớ toàn bộ.

Nghiêm trọng thì có thể không nhớ gì cả.

Nhẹ hơn một chút thì có thể sau khi bị kích thích hoặc điều trị vẫn nhớ lại được.

Nhưng có người có thể vẫn không nhớ được những chuyện rất quan trọng, cứ nghĩ đến là đau đầu.

Đây cũng là một tình huống.Shirley Dương cuối cùng nói: “Tình huống của cậu ấy thế nào tạm thời khó kết luận, hy vọng cậu ấy không sao!

Đợi cậu ấy tỉnh lại hỏi thì sẽ biết!” Bàn Tử thở dài một hơi.

Nói thật, chỉ mất trí nhớ thì hắn còn không sợ.

Dù sao những chuyện họ trải qua hầu hết đều có video trực tiếp.

Để Tiểu ca xem thì cũng có thể nhớ lại.

Hắn lo lắng vẫn là cơ thể Tần Vũ liệu có bị ảnh hưởng không.

Ví dụ như mắc chứng mất trí nhớ gián đoạn, thỉnh thoảng lại mất trí nhớ, thì không hay chút nào.

Bây giờ còn trẻ, còn có thể giúp cậu ấy tìm lại ký ức.

Nhưng nếu vài chục năm sau, đều đã bảy tám mươi rồi, mọi người đều thành ông lão, ở trong viện dưỡng lão, cậu ấy đột nhiên mất trí nhớ thì làm sao đây?

Tổng không thể dẫn cả viện dưỡng lão các ông lão đi xem livestream Đạo mộ chứ!

Khi đó ước chừng ký ức không tìm lại được, lại còn có thể tiễn đi mấy ông lão nữa.Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, chạy đến đón Tần Vũ, để Ngô Bất Chính nghỉ ngơi một lát.

Mọi người tiếp tục lên đường, lúc này e là đã gần hai giờ sáng rồi.

Nếu còn không tìm được lối ra, đợi trời sáng đội cứu hộ đến, thì sẽ càng phiền phức hơn.

Chương 1530

Không tìm thấy họ, người của đội cứu hộ e là cũng sẽ sốt ruột.

Mấy người không ngừng nghỉ lên đường.

Đi suốt gần một tiếng đồng hồ, đột nhiên Doanh Thương phía trước lại dừng lại.

Cậu ta cố gắng quay nghiêng người, mọi người mới nhìn thấy.

Phía trước lại xuất hiện một hàng rào sắt.

Con đường phía trước lại bị phong tỏa rồi.Nhưng hàng rào sắt này bị phong tỏa cũng không phải không có cơ hội.

Xích sắt ngâm trong nước đã rỉ sét rất nghiêm trọng.

Có lẽ dùng Khang Hi bảo đao có thể chặt đứt nó.

Hắc kim cổ đao của Tần Vũ cũng được.

Nhưng Hắc kim cổ đao quá nặng, người bình thường không cầm nổi.

Cộng thêm chỗ này nhỏ hẹp, Doanh Thương lại chắn phía trước.

Bàn Tử chỉ đành đưa Khang Hi bảo đao qua, bảo cậu ta chặt đứt xích.

Doanh Thương dường như có chút ngớ ngẩn, quên mất đang ở trong đường ống thoát nước, giơ Khang Hi bảo đao lên định chặt.

Kết quả cánh tay cậu ta quá dài, vừa giơ lên chưa kịp chặt xuống, ngược lại đã đục thủng một lỗ tròn trên trần.Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi ngớ người.

Trên đỉnh đầu này sao còn có một lối ra?

Bàn Tử vội đưa nến dò sang, nhìn thoáng qua thấy bên trên lại là một căn phòng.

Hơn nữa mùi rất cũ kỹ, e là đã nhiều năm không ai vào.

Mấy người này đều có chút không biết làm sao.

Đột nhiên nhìn thấy một căn phòng, vậy có nên vào xem không? Căn cứ vào tình hình mà mọi người hiện tại nắm được, cái tòa nhà nghiên cứu này, chắc chắn là cơ sở của Hoàn quốc năm xưa.

Shirley Dương phân tích rất có thể là một viện nghiên cứu virus sinh hóa.

Bởi vì năm xưa trong thời kỳ chiến tranh, Hoàn quốc từng thiết lập nhiều viện nghiên cứu virus như vậy, chuẩn bị phát động chiến tranh virus.

Nhưng chưa thành công, thì đã chiến bại đầu hàng.

Giả sử đúng là như vậy, thì căn phòng phía trên này, có thể tồn tại hai tình huống.

Thứ nhất, là phòng nghỉ của nhân viên.

Thứ hai, là phòng nghiên cứu khoa học hoặc phòng làm việc.

Nhưng dù sao đi nữa, chắc là sẽ không có nguy hiểm.

Họ đi suốt chặng đường này, một người cũng không thấy, thậm chí thi thể cũng không gặp.

Điều này cho thấy những người ở đây đều đã đi rồi.

Nhưng khi đi dường như lại rất vội vàng, nên cũng có thể là gặp phải nguy hiểm gì đó, toàn bộ đều mất tích.

Điểm này không thể xác minh, nhưng dù sao đi nữa, căn phòng phía trên này, rất có thể là một cơ sở của tòa nhà nghiên cứu này.

Vào có lẽ có thể tìm thấy một số vật tư hữu dụng.

Nhưng có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Còn không vào, thì chắc chắn là an toàn nhất.Mấy người bàn bạc một chút, lập tức quyết định tạm thời không vào.

Lúc này đường ống thoát nước đã thông.

Chỉ cần đi theo đường ống thoát nước, dù không ra được.

Nhưng nói thẳng ra, chỉ cần họ có thể ra khỏi phạm vi của viện nghiên cứu này, đến lúc đó để Doanh Thương trực tiếp khoét một cái lỗ trên trần, họ cũng có thể chui ra.

Vì vậy, hy vọng đi đường ống thoát nước ra ngoài vẫn rất lớn, chắc chắn an toàn hơn nhiều so với việc ở trong một căn phòng xa lạ ở đây.

Mọi người bàn bạc xong, lập tức chuẩn bị rời đi.Vẫn là Doanh Thương cầm Khang Hi bảo đao, "ầm" một nhát chém đứt xích sắt trên cửa sắt.

Không thể không nói, cây Khang Hi bảo đao mà lão Dương Phi đưa, đó đúng là đồ tốt thật sự.

Một nhát chém xuống xích sắt đứt rời, nhìn lại lưỡi đao, ngay cả một chút sứt mẻ cũng không có.

Quả nhiên là vật của hoàng gia thời xưa, chất lượng này quả thực không chê vào đâu được.

Doanh Thương đẩy cửa sắt ra, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa định bước qua cửa sắt, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó vướng vào vách tường, đến mức khiến hắn suýt nữa ngã ngồi xuống.

Bàn Tử định cất tiếng hỏi Ngô Bất Chính phía sau, giúp xem có phải quần mình bị vướng vào cái gì không.

Chỉ nghe Ngô Bất Chính phía sau kêu lên: “Tiểu ca cậu...” Bàn Tử ngớ người, vội quay đầu nhìn.

Chỉ thấy căn bản không phải quần bị vướng vào cái gì, mà là một tay Tần Vũ đã bám vào cái lỗ trên trần.

Chương 1531

Mắt cậu ấy vẫn nhắm nghiền, trông rất yếu ớt.

Nhưng lại mở miệng nói một câu: “Vào trong!”Mọi người đều rất khó hiểu.

Nhưng Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ dường như không bị mất trí nhớ, còn chỉ đường cho họ, trong lòng không khỏi vui mừng.

Hơn nữa, lời Tần Vũ nói là nhất định phải nghe.

Cậu ấy bảo vào, vậy có nghĩa là ở đây có thứ rất quan trọng.

Bàn Tử vội gọi Doanh Thương quay lại, mấy người lập tức chui lên.

Vừa lên trên, cảm giác cũ kỹ trong không khí càng nồng hơn.

Nhưng so với mùi tanh tưởi trong đường ống thoát nước, nơi này đã khá hơn rất nhiều.

Bàn Tử cầm nến dò chiếu sáng, rất nhanh họ phát hiện, đây quả nhiên là một căn phòng, hơn nữa còn có một căn phòng bên trong.

Họ chui ra, lại là dưới gầm giường của một căn phòng ngoài.Bàn Tử thấy căn phòng ngoài còn có một cái bàn, trên đó đặt một chiếc đèn dầu, liền thử một chút không ngờ lại thật sự có thể thắp sáng.

Lúc này mọi người cũng không kịp kiểm tra tình hình căn phòng bên trong thế nào, vội đặt Tần Vũ lên chiếc ghế bên cạnh, hỏi tình hình của cậu ấy.

Tuy nhiên Tần Vũ nhắm mắt, dường như lại ngất đi.

Mọi người nhìn thấy đều rất bất lực.

Nhưng vết thương trên người Tần Vũ vẫn không ngừng rỉ máu, một số vết thương nhẹ đã đóng vảy.

Nhưng vết thương ở vai bị Cẩm Lân Nhiêm cắn thì khá sâu, suốt chặng đường qua cũng không kịp xử lý.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà đau lòng, liền nhờ Hồ Tư Lệnh giúp chăm sóc Tần Vũ một chút.

Còn mình và Bàn Tử dẫn Doanh Thương đi xem tình hình căn phòng này, có thứ gì dùng được không.

Hồ Tư Lệnh tự nhiên sẽ không từ chối.

Thật ra ba người họ lúc này đều là người bệnh, cũng không nói ai chăm sóc ai, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.

Chỗ này cứ như một cái quan tài xi măng vậy, nếu không giúp đỡ lẫn nhau, có thể mọi người đều phải bỏ mạng ở đây.

Hơn nữa họ đều là bạn của Bàn Tử, chăm sóc một chút đương nhiên không có vấn đề gì.Hồ Tư Lệnh nhìn Tần Vũ, hỏi Shirley Dương bên cạnh: “Cô cảm thấy cậu ấy thế nào?” Shirley Dương lắc đầu, ra hiệu khó nói.

Nhưng cậu ấy vừa nãy còn có thể chỉ đường, chứng tỏ tình hình của cậu ấy có lẽ không quá tệ.

Điểm duy nhất khiến Shirley Dương cảm thấy kỳ lạ là: người này trên người sao lại có Kỳ lân văn thân?

Nói rồi cô ấy kể chuyện này với Hồ Tư Lệnh.

Hồ Tư Lệnh cũng thấy lạ, nói: “Từ xưa người xăm mình không ít, thời hiện đại thì càng nhiều, tôi trước đây xem phim, chẳng phải còn thấy cái đồ án Cửu Văn Long gì đó sao!

Nghe nói là từ Thủy Hử thời xưa ra, Cửu Văn Long Sử Tiến!

Còn có Thanh Diện Thú Dương Chí các loại, những trường hợp này rất nhiều!”Shirley Dương cảm thấy ông ta đang nói nhảm, cười nói: “Xăm mình thì có liên quan gì đến những người cổ đại này, người ta đó là danh tiếng tự mình gây dựng nên!

Hình xăm bây giờ, không chỉ là để khoe ngầu, mà thực sự do cơ thể có khiếm khuyết mà dùng hình xăm che đi vẫn là số ít!

Được rồi, tôi muốn thảo luận với ông không phải những chuyện này, ông có thấy loại Kỳ lân văn thân này có chút quen thuộc không?” Hồ Tư Lệnh nghe vậy ngớ người.

Dường như nghĩ đến điều gì, vội nhìn Shirley Dương nói: “Cô nói vậy hình như đúng thật, ông ngoại chúng ta...

ông ngoại chúng ta, trong nhật ký của cụ ấy hình như có ghi lại loại văn thân này!

Tôi nhớ khi ở Mỹ, tôi đã xem không chỉ một lần!

Nhưng cụ ấy ghi lại hình như không gọi là Kỳ lân văn thân!

Mà gọi là gì ấy nhỉ, cái gì Cùng Kỳ văn thân!

Đúng rồi, chính là Cùng Kỳ văn thân!”Shirley Dương vội nói: “Đáng tiếc là nhật ký của ông ngoại không mang theo!

Nhưng tôi nhớ, ông ngoại nói năm đó cụ ấy thấy loại văn thân này trên một ngọn núi, cũng là xăm trên người một thanh niên!

Không biết Tần Vũ này có phải cùng một gia tộc với những người có Cùng Kỳ văn thân kia không!” Hồ Tư Lệnh lắc đầu biểu thị cũng không biết.

“Nhưng lúc này cũng không phải lúc nói những chuyện này.

Chúng ta vẫn nên xem bên ngoài có thứ gì dùng được không.

Đừng có ở đây mà tán gẫu nữa, không thích hợp.” Shirley Dương gật đầu, hai người lập tức đứng dậy kiểm tra tình hình xung quanh.

Ba người Bàn Tử dường như đã đi thẳng vào căn phòng bên trong.

Bên ngoài này cũng quả thật không có quá nhiều đồ đạc.

Chỉ có một cái giường và một cái bàn.

Cái giường thì vẫn được bảo quản khá tốt.

Nhưng đáng tiếc, trên đó đều bị nệm đã mục nát và đen kịt.

Muốn làm hai cây đuốc cũng không làm được.

Chương 1532

Hai người thấy không còn thứ gì khác, liền chuẩn bị quay lại canh chừng Tần Vũ.Hồ Tư Lệnh thấy họ vào phòng trong nửa ngày không có động tĩnh, liền gọi: “Thằng béo, bên đó mấy người thế nào rồi?

Mau lên tiếng đi chứ!” “Hồ Tư Lệnh đừng nói chuyện, ở đây có Tống tử!” Đột nhiên giọng Bàn Tử lại thật sự từ bên trong truyền ra.

Nhưng tiếp đó ông ta lại nghe thấy Bàn Tử la lên: “Giải thích với ông không rõ ràng đâu, Tống tử là người chết, mấy người đừng vào là được rồi!” Hồ Tư Lệnh nghe vậy và Shirley Dương nhìn nhau.

Họ sao có thể không biết Tống tử là gì.

Trong cuốn nhật ký của ông ngoại Shirley Dương đã ghi chép rõ ràng, Tống tử chính là Cương thi!Hai người nhìn nhau, lập tức đi về phía căn phòng bên trong.

“Ở đây lại có Tống tử, điều này sao có thể chứ?

Họ đi suốt chặng đường qua, ngay cả một thi thể cũng chưa thấy.” Một lát sau, khi hai người vào phòng trong, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng kinh hãi.

Chỉ thấy trong căn phòng bên trong, lại có một thứ không ra người không ra quỷ, đang ngồi trên một chiếc ghế.

Đó dường như là một người, nhưng bề mặt cơ thể hắn, lại mọc đầy lông chim.

Cảnh tượng này khiến hai người lập tức ngớ người.

Bàn Tử thấy họ thật sự đã vào, vội chắn tầm nhìn của hai người nói: “Trẻ con đừng nhìn, coi chừng sợ đấy!” Hồ Tư Lệnh lập tức gạt tay Bàn Tử ra, mắng: “Tôi thấy cậu đúng là 'sơn trung vô lão hổ, khỉ xưng bá vương' rồi, định làm phản hả!

Cậu còn xem được, tôi sao lại không xem được!” Bàn Tử vội nói: “Lão Hồ, cái này không phải huynh đệ chúng ta khoác lác đâu!

Ông không chơi điện thoại, nếu ông chơi điện thoại, ông đi mà xem, chúng ta có thể là một trong những khách mời thường trú đặc biệt của chương trình "Cổ Mộ Tham Bí" đấy!

Tống tử Cương thi gì chứ, tôi chưa từng thấy, ở điểm này, tự nhiên mạnh hơn ông cái tên ở Mỹ ăn bánh mì sữa bò đúng không!” “Cút đi!” Hồ Tư Lệnh lườm nguýt hắn một cái nói: “Nếu cậu mạnh hơn tôi, vậy cậu nói xem, thi thể này là chuyện gì?

Sao lại mọc lông chim chứ?” “Cái này...” Bàn Tử lập tức có chút không giải thích rõ được: “Tôi cảm giác, có thể hắn lúc sống thích ăn gà, chết rồi thì muốn biến thành gà tinh chăng!” “Sao không biến thành mì chính luôn đi!” Hồ Tư Lệnh bực mình nói.Ngô Bất Chính bên cạnh thấy Hồ Tư Lệnh dường như biết chút gì đó, vội nói: “Hồ đại ca, anh có biết chút gì không?

Xin hãy nói rõ, Tiểu ca bảo chúng ta đến đây, chúng ta vẫn chưa hiểu ý đồ của cậu ấy!” Hồ Tư Lệnh vẫn rất thích tính cách ôn hòa nhã nhặn của Ngô Bất Chính.

Thấy cậu ta hỏi với thái độ thành khẩn, liền đẩy Bàn Tử ra, nói: “Vậy tôi nói nhé, mấy tên Bàn Tử nhỏ trắng không học vấn không tài năng kia, nghe cho kỹ đây!

Tổ chức sẽ không mãi cho cậu những buổi thực hành tại chỗ đâu, cậu phải nắm bắt cơ hội tốt, cố gắng tiếp thu kiến thức hiểu không?” Bàn Tử vội gật đầu, vẻ mặt như một học sinh ba tốt.Hồ Tư Lệnh chỉ vào thi thể đó nói: “Cổ thi căn cứ tình hình có thể chia làm ba loại, Can thi, Thấp thi và Cương thi!

Mà Cương thi chính là chỉ thi thể người chết mà không mục nát, gọi là Cương thi!

Trong đó Cương thi cũng chia thành nhiều loại, đại khái có hai loại, loại thứ nhất là Cương thi vồ người, ví dụ như Bạch Mao, Hắc Hung Hãn Bạt, v.v.!

Còn loại thứ hai, chính là Cương thi không vồ người, ví dụ như cái xác trước mắt này!

Căn cứ tình hình của cái xác Cương thi trước mắt này, nó hẳn thuộc về Vũ hóa thi!" "Vũ hóa thi?" Mọi người nghe vậy đều không hiểu, không rõ Vũ hóa thi là có ý gì.

Bàn Tử vội hỏi: "Lão Hồ, Vũ hóa thi là gì?

Ông khoác lác đúng không, mấy thứ này ông làm sao mà biết?" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cười nói: "Cái gì mà tôi khoác lác, cậu cũng không đi nghe ngóng xem, ông ngoại của Shirley Dương làm nghề gì!

Mạc Kim Tứ Đại Phái, Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tá Lĩnh Lực Sĩ, Phát Khâu Thiên Quan!

Ông ngoại người ta, đó là Bàn Sơn Đạo Nhân đại danh đỉnh đỉnh!

Những chuyện này đều được ghi chép trong một cuốn nhật ký của ông ngoại người ta!"Nói đến đây, Hồ Tư Lệnh cười nói: "Tôi nói thằng béo, đừng thấy hai năm nay cậu lăn lộn cũng không tệ, còn làm khách mời đặc biệt của chương trình gì đó!

Nhưng phương hướng lớn của chúng ta vẫn hợp nhau, kiến thức của Lão Hồ tôi tuyệt đối không thua kém cậu chút nào!

Chúng ta hãy nói về Vũ hóa thi này!

Thật ra nói trắng ra, chính là do hoàn cảnh nơi đây!

Trong đó là như thế này như thế này..." Nói rồi Hồ Tư Lệnh liền giải thích.Thật ra ý đại khái là, môi trường của viện nghiên cứu này hẳn rất đặc biệt.

Nên thi thể sau khi chết ở đây có thể không mục nát.

Bề mặt cơ thể dần dần mọc ra một loại vật chất giống lông vũ chim.

Thời cổ đại, biến đổi thi thể kiểu này được gọi là Vũ hóa.

Và rất nhiều người đều cho rằng, đây là cảnh giới Vũ hóa phi thăng.

Muốn sau khi chết thành tiên đắc đạo, Vũ hóa phi thăng là tất nhiên.

Thật ra đặt vào hiện đại, đó là do môi trường đặc biệt, tạo thành một loại hiện tượng kỳ dị.

Căn bản không có nửa xu quan hệ với Vũ hóa phi thăng.

Ông ta từng nghe nói, ở Quy miên địa thường sẽ có tình huống này.

Ví dụ như nơi nhiều rùa biển tập trung chết, thi thể được chôn ở đây, sẽ xuất hiện tình trạng Vũ hóa này.

Nhiều người cho rằng làm như vậy có thể ban phúc cho con cháu, thế là sẽ tìm đến những nơi như vậy để chôn cất.

Thật ra tất cả đều không có bất kỳ căn cứ khoa học nào, là chủ nghĩa sùng bái mù quáng.

Thậm chí, cái gọi là Quy miên địa, rốt cuộc có thật sự tồn tại nơi như vậy hay không cũng không ai biết.

Dù sao nếu cậu nói Quy miên địa, vậy rốt cuộc là có Quy miên địa trước rồi rùa biển mới đến, hay là có rùa biển đến trước rồi mới hình thành Quy miên địa?

Cái này hơi giống tình huống có gà trước hay có trứng trước.

Thật ra căn bản không cần phải xoắn xuýt quá sâu.

Chương 1533

Đại khái biết là ý này là được rồi.Bàn Tử nghe vậy tinh thần phấn chấn, vội nói: “Lão Hồ, vậy ý ông là, gần đây có Quy miên địa à!

Mẹ kiếp, vậy chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao, tôi nghe nói mai rùa rất đáng tiền!

Cái Như Ý Câu và Phân Thủy Châu của Cẩm Lân Nhiêm chúng ta đều không mang theo, nghĩ đến đã thấy tiếc rồi!

Nếu có thể tìm thấy Quy miên địa này, thì chuyến đi này cũng không uổng!” Mọi người thấy tên Bàn Tử chết tiệt này lại thấy tiền sáng mắt, không khỏi rất cạn lời.

Nhưng vì đã biết Vũ hóa thi này không làm hại người, thế là mọi người liền quyết định, thiêu thi thể của người này đi.

Dù sao cũng đã ngồi ở đây mấy chục năm rồi, vẫn là nhập thổ vi an là tốt nhất.

Ngay lập tức Bàn Tử và Doanh Thương dùng chăn bông rách bọc thi thể người này lại, rồi sau đó ném vào đường ống thoát nước để thiêu.

Họ có thể còn phải ở đây một lúc nữa, cứ nhìn cái thi thể này mãi cũng không phải cách, vẫn là thiêu đi cho rồi.Ngô Bất Chính và những người khác thì bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Tần Vũ đã bảo họ vào, vậy chắc chắn là ở đây có thứ gì đó.

Chỉ là họ hiện tại vẫn chưa tìm thấy.

Nhưng chỗ này chỉ lớn như vậy, cho dù tìm kiếm từng tấc một, cũng không tốn nhiều thời gian.

Đợi Bàn Tử và Doanh Thương quay lại, họ đã cơ bản dọn dẹp hết đồ đạc ở đây ra.

Hơn nữa Bàn Tử còn vô cùng kích động chạy về kêu lên: “Tiểu ca tỉnh rồi!” Thế là mọi người liền bê hết đồ đạc ra bên ngoài.

Ngô Bất Chính buông bỏ chuyện trong tay, vội chạy đi xem Tần Vũ.

Tuy nhiên, vừa nhìn thấy, trong lòng không khỏi lạnh đi.

Chỉ thấy Tần Vũ ngồi trên ghế, bất động.

Cả người như một bức tượng điêu khắc, ngơ ngẩn ở đó.

Ngay cả khi Ngô Bất Chính chạy đến, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.“Tiểu ca?” Ngô Bất Chính thử hỏi.

Tim cậu ta lúc này cũng thắt lại, chỉ sợ nghe Tần Vũ nói một câu “Cậu là ai?” Tuy nhiên Tần Vũ căn bản không trả lời, thậm chí không thèm nhìn cậu ta một cái.

Chỉ là hai mắt lặng lẽ nhìn chằm chằm phía trước mà ngơ ngẩn.

“Tiểu ca, tôi... tôi là Ngô Bất Chính mà!

Cậu... cậu còn nhớ tôi không?” Ngô Bất Chính hỏi.

Lần này Tần Vũ thì có động đậy, nhưng chỉ là quay đầu nhìn cậu ta một cái, trong mắt lộ ra một tia mờ mịt.

Rồi sau đó trước mắt tối sầm lại, cậu ấy lại ngất đi.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà lòng nặng trĩu, không biết nên nói gì.

Chỉ là lặng lẽ đỡ Tần Vũ ngồi thẳng dậy, để cậu ấy có thể nghỉ ngơi thoải mái hơn một chút.

Rồi sau đó giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục đi sắp xếp đồ đạc.Chuyện của Tần Vũ cậu ta thật sự không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng làm sao mà nhịn được chứ.

Chỉ là tình hình hiện tại của Tần Vũ cực kỳ không ổn định.

Rốt cuộc có mất trí nhớ hay không, cậu ta cũng không biết.

Nhưng ánh mắt Tần Vũ vừa nãy khiến cậu ta cảm thấy có chút sợ hãi, sợ phải đối mặt với sự thật.

Nếu Tần Vũ thật sự mất trí nhớ, ngay cả cậu ta cũng quên rồi, chẳng lẽ thật sự phải xem lại video trực tiếp để khôi phục ký ức sao?

Thấy Ngô Bất Chính trở về mà không nói một lời, mọi người dường như đều đoán được điều gì đó, cố ý không nhắc đến chuyện này.

Mọi người đều lặng lẽ sắp xếp đồ đạc trước mặt mình.

Rất nhanh đồ đạc được chia thành ba loại.

Loại thứ nhất, là đồ không dùng được, ví dụ như bánh mì hết hạn, thực phẩm các loại.

Thậm chí còn có một số vật dụng cá nhân của người này.

Tất cả những thứ này đều vứt bỏ.

Còn loại thứ hai, là một số bức ảnh và tài liệu có chữ viết.

Những thứ này có lẽ có thể phân tích ra thân phận của người này, cũng như rốt cuộc đây là nơi nào.

Còn phần thứ ba, thì là một cái ba lô.

Bên trong đựng rất nhiều tạp vật, tương tự có đồ ăn, và một số thiết bị.

Những thứ này rất quan trọng đối với họ.

Đặc biệt là trong đó lại còn có một khẩu súng lục 'Vương Bát Hạp Tử' cũng như các thiết bị chiếu sáng tương tự, đây đều là những thứ họ cần.Mọi người dọn dẹp đồ đạc xong, liền quay lại bàn bên ngoài, để Shirley Dương bắt đầu phiên dịch.

Chương 1534

Ở đây thạo ngoại ngữ, cũng chỉ có cô ấy.

Rất nhanh, Shirley Dương đã sắp xếp lại nhiều nội dung có ghi chép bằng chữ viết trong đó.

Mọi người cũng xem như đã hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc chuyện ở đây là thế nào.

Hóa ra những gì mọi người suy đoán đều không sai, nơi này, quả thật là viện nghiên cứu virus của Hoàn quốc.

Hơn nữa còn là nơi nghiên cứu vắc-xin nọc độc rắn.

Lúc đó chiến tuyến của Hoàn quốc rất dài, thường xuyên có người bị rắn độc cắn.

Nên ở đây cũng phụ trách công việc sản xuất huyết thanh giải độc các loại.

Con Cẩm Lân Nhiêm đó, có thể chính là họ phát hiện ở đây.

Thế là liền thiết lập viện nghiên cứu ở đây.

Còn người chết ở đây này, thật ra chính là một nhà khoa học, chỉ là bị bắt đến đây, ngày đêm bị giam cầm ở đây.

Nhưng dưới sự tình cờ, ông ta đã kết bạn với một binh sĩ có tư tưởng phản chiến.

Người đó đã cung cấp cho ông ta một tấm bản đồ, có thể chỉ dẫn ông ta trốn thoát khỏi nơi này.

Chỉ là khi ông ta chuẩn bị bỏ trốn, nơi đây đã xảy ra biến cố.

Còn ông ta cũng vì thọ mệnh đã đến cuối, cuối cùng chết ở đây.

Trong đó liên quan đến biến cố này, ông ta ghi chép không nhiều, chỉ nhắc đến có một nhóm thổ phỉ từng đến đây.

Sau đó vào tối hôm đó đã xảy ra chuyện.

Toàn bộ người của viện nghiên cứu, dường như đã biến mất chỉ sau một đêm.

Cụ thể thế nào, ông ta cũng không biết.Mọi người nghe đến đây, sự chú ý đều tập trung vào tấm bản đồ kia.

Nơi này bất kể ban đầu đã xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến họ.

Hơn nữa đã nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù thật sự có chuyện gì, e là cũng đã qua rồi.

Còn liên quan gì đến họ nữa chứ?

Chỉ cần họ tìm thấy bản đồ và rời khỏi đây, vậy là đủ rồi.

Mọi người lục tìm một chút, quả nhiên tìm thấy tấm bản đồ đã ố vàng.

Đại khái nhận diện một chút.

Hóa ra người này lúc sống đã chuẩn bị rời đi thông qua đường ống thoát nước.

Chỉ đáng tiếc là đào sai vị trí, đào đến bên trong cánh cửa sắt này, nên đã không trốn thoát được.

Như vậy thì lại rất có lợi cho Tần Vũ và mọi người.

Bởi vì cánh cửa sắt họ đã dùng Khang Hi bảo đao chặt đứt rồi.

Tiếp theo chỉ cần đi theo lộ tuyến ghi lại trên bản đồ ra ngoài, tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng không chậm trễ nữa, thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị rời đi.Tuy nhiên, suốt chặng đường qua loay hoay như vậy, lúc này mọi người đều đã mệt không chịu nổi.

Tính toán thời gian, ít nhất đã gần ba giờ sáng rồi.

Suốt chặng đường qua, cơ bản đều không có thời gian nghỉ ngơi.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương thì còn đỡ, những người khác sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

Ở đây một khi buông lỏng, thì thật sự có chút không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ.

Nhưng thấy sắp ra được rồi, mọi người thật sự không muốn ở lại đây lâu hơn nữa.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử có chủ ý.

Hắn tìm được mấy chai rượu mạnh mà người nước ngoài kia để lại.

Nồng độ cồn rất cao.

Rót cho mỗi người một ly để tỉnh táo.

Rượu này uống vào như uống dao, cay xè.

Nhưng quả thật rất tỉnh táo.

Ngô Bất Chính đã tỉnh táo lại, thấy rượu này nồng độ cồn cao, thế là liền gọi Bàn Tử nhỏ một ít lên người Tần Vũ, có thể dùng làm cồn để sát trùng.

Chỉ là đổ rượu lên vết thương, thật sự không phải người bình thường có thể chịu được.

Tần Vũ có lẽ thật sự bị thương rất nặng, lại không có nửa điểm phản ứng.

Mọi người nhìn thấy cảnh này trong lòng càng lo lắng hơn.

Lập tức không phí lời nữa, dọn dẹp đồ đạc xong, do Bàn Tử cõng Tần Vũ, một đoàn người liền chui ra ngoài.

Chương 1535

Trong đường ống thoát nước toàn là xương cốt mà lão người ngoại quốc kia chưa thiêu xong.

Nhưng họ cũng không để ý nhiều đến thế nữa, lập tức muốn rời đi.Tuy nhiên ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên sắc mặt Ngô Bất Chính đại biến, chỉ vào phía sau nói: “Nó... nó sao lại ở đây?” Mấy người đều giật mình vội quay đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy đều ngớ người, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong đường ống thoát nước phía sau mọi người, lại không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện một cái đầu rắn khổng lồ.

Cái đầu rắn đó họ quả thực quá quen thuộc rồi, không phải đầu Cẩm Lân Nhiêm thì là gì.

Thậm chí họ còn có thể nhìn rõ, đôi mắt đã bị dọa sợ của Cẩm Lân Nhiêm.

Nhưng con Cẩm Lân Nhiêm này chẳng phải ở trong lò thiêu sao?

Sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Chẳng lẽ nó vẫn chưa chết?Bàn Tử vội giao Tần Vũ cho Ngô Bất Chính, mình vác súng săn lên bắn một phát.

Phát súng này khoảng cách gần, lập tức bắn nát nửa cái đầu Cẩm Lân Nhiêm.

Tuy nhiên thân rắn của Cẩm Lân Nhiêm, lại không hề nhúc nhích.

Bàn Tử thấy lạ chạy qua xem, không khỏi chửi rủa: “Tổ cha nó, đứa nào cắt đầu Cẩm Lân Nhiêm ra rồi!” Nói rồi hắn đá một cước, mọi người liền thấy, cái đầu Cẩm Lân Nhiêm lăn sang một bên.

Phía sau quả nhiên không có gì.

Nhưng ai đã cắt đầu Cẩm Lân Nhiêm?

Rõ ràng họ không làm vậy mà.

Chẳng lẽ trong viện nghiên cứu này, thật sự có ma quỷ sao?Mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Con Cẩm Lân Nhiêm này hiển nhiên cũng không thể tự mình chạy đến.

Nên khả năng cuối cùng, chắc chắn là ở đây có ma.

Ngô Bất Chính vội nói: "Chúng ta mau đi thôi, viện nghiên cứu này hình như thật sự có ma!

Trước đây lúc Tiểu ca và Cẩm Lân Nhiêm chiến đấu!

Đã không biết ai mở nắp lò thiêu!

Bây giờ lại đem thi thể Cẩm Lân Nhiêm này đến đây!

Chỗ này e là không thể ở lâu!" Bàn Tử gật đầu, chuyện này quả thực quá quỷ dị.

Lập tức mọi người đều không chậm trễ nữa, đi theo đường ống thoát nước một mạch về phía trước.

Không ai nói gì, chuyện này quả thực quá vô lý.

Căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Kế sách hiện tại cũng chỉ có thể là nhanh chóng rời khỏi đây, biết đâu có thể thoát khỏi cái bóng ma kia.Một nhóm người ba bước làm hai, lúc này đâu còn lo đến mệt mỏi nữa.

Liên tục chạy về phía trước.

Tuy nhiên, thật ra trong lòng mọi người đều lo lắng.

Suốt chặng đường, không biết đã quay đầu nhìn lại bao nhiêu lần.

Nhưng mỗi lần, đều có thể thấy đầu rắn Cẩm Lân Nhiêm lại xuất hiện ở phía sau.

Cảm giác đó quả thực cứ như có một con ma vẫn luôn theo sau họ, không ngừng trêu chọc họ vậy.

Lúc này ngay cả Bàn Tử cũng có chút lạnh toát cả người.

Trong lòng không khỏi chửi rủa: "Mẹ nó, cái này không phải thật sự bị ma ám đấy chứ!

Vết thương trên người Tiểu ca vừa mới ổn, tổng không thể lại cho ra chút máu để trừ tà chứ!

Hơn nữa Mạc kim phù này sao không có tác dụng, chẳng phải nói Mạc kim phù trừ tà sao?" Mọi người từ chạy thục mạng rồi chạy chậm lại, cuối cùng thì đi bộ.

Thật sự hết cách rồi, đành mặc kệ coi như không thấy.

Bàn Tử lúc này cũng mệt rã rời, đẩy Tần Vũ sang cho Ngô Bất Chính, vừa đi vừa nói: "Mọi người đừng để ý nhé, con ma này có lẽ là lão Tây kia, hắn ở chỗ này lâu quá nên chán đấy mà!" "Cho nên mới trêu chọc chúng ta!" "Mọi người cứ coi như chẳng thấy gì cả nhé!" Nghe thì buồn cười, nhưng thật ra lúc này mọi người cũng chai sạn rồi.

Suốt đường đi, cái đầu rắn vảy gấm kia cứ theo sau họ mãi.

Cứ nhìn chằm chằm vào nó, nó sẽ bất động.

Nhưng chỉ cần không nhìn một lát, nó lập tức bám theo.

Chuyện này đã không thể giải thích bằng khoa học được nữa.

Đây không phải ma thì là gì?

Ai lại rảnh rỗi mà lén mang theo thứ này chứ.

Tuy nhiên, đã chạy gần một tiếng rồi, cái đầu rắn vảy gấm kia cũng không gây rắc rối gì cho họ.

Chương 1536

Nên mọi người dần dần cũng thích nghi.

Theo bản đồ, vị trí họ đang đi thuộc giữa hai tòa nhà.

Khu nhà ở đây chắc chia làm hai khối.

Chỗ họ vừa ở trước đó chủ yếu dùng làm phòng làm việc.

Sau này vì khi làm việc ở ngọn núi phía sau, tức là vị trí thật sự của Bách Nhãn Quật, đã đào được rất nhiều thi thể.

Đều là cổ thi.

Cổ thi quá nhiều không thể xử lý nên mới xây cái phần thi lô này.

Đây cũng là lý do cửa vào phần thi lô thiết kế rất hẹp, vì cán thi đều đã mất nước, không có thể hình to như Bàn Tử.

Nên lúc thiết kế mới như vậy.

Còn tòa nhà bên cạnh, chắc là tòa nhà thí nghiệm, chủ yếu dùng để chế tác các mẫu vật thí nghiệm và nghiên cứu.

Nên bên trong đó có lẽ toàn là lọ lọ bình bình các loại.

Mọi người cũng không học y, tự nhiên cũng chẳng có hứng thú gì.

Còn tuyến đường trên bản đồ, thực ra là phải đi xuyên qua tòa nhà thí nghiệm đó, rồi ra từ một lối thoát nước thải phía sau tòa nhà.

Nhưng lúc này mọi người đều hơi sợ, tự nhiên không muốn đi thêm đường vòng nữa.

Theo thiết kế đường thoát nước ở đây, chỉ cần đến giữa hai tòa nhà, đào những viên gạch trên đường thoát nước ra, rồi đục một đường hầm đi ra, sẽ rất dễ dàng.

Việc đào hầm đối với họ thì đơn giản là kỹ năng chuyên nghiệp.

Thậm chí không cần đào thông hẳn.

Chỉ cần làm mỏng lớp đất phía trên đầu một chút, với sức mạnh của Doanh Thương, tuyệt đối có thể trực tiếp xông ra một lối đi.

Nên lúc này có thể nói họ đã rất gần lối ra.

Mọi người tiếp tục đi nửa tiếng.

Đường thoát nước ngoằn ngoèo, cuối cùng cũng đến một ranh giới rõ ràng.

Vì đường thoát nước xây dựng giữa hai tòa nhà có kỹ thuật tương đối đơn giản hơn.

Nên nhìn địa thế đường thoát nước dần cao lên một chút, mọi người liền phán đoán họ chắc sắp đến giữa hai tòa nhà rồi.

Và chỉ cần đến đó, là có thể tìm cách rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Chỉ là điều mà tất cả mọi người không ngờ tới, lần này họ mới đi có năm phút, đột nhiên con đường phía trước đường thoát nước lại bị chặn.

Lần này chặn đường không phải hàng rào sắt, mà là một đoạn đất bị sụp đổ.

Đống đất này sụp xuống từ một bên đường thoát nước.

Cũng không biết vì lý do gì.

Đường thoát nước đến đây, một bên lại sập, xuất hiện một cái động đất rộng chưa đầy một mét.

Bên trong tối đen không biết có gì.

Còn đất sụp xuống, vừa vặn chắn kín đường thoát nước.

Bàn Tử tiến lên nhìn vào trong động đất, một mảng tối đen không có gì.

Nhưng ngay sau đó hắn hình như ngửi thấy gì đó, ngửi kỹ lại, đột nhiên sắc mặt biến đổi nói: “Mẹ nó chứ, mấy thằng Tây ba lô này chẳng lẽ lại cùng nghề với Bàn gia sao!” “Ở đây thực ra là để đào cổ mộ à?” “Cái mùi trong động đất này, đúng là mùi cổ mộ mà!” Nghe vậy mọi người đều ngẩn ra.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính.

Họ đã cùng nhau xuống rất nhiều cổ mộ, cái mùi âm u ẩm ướt trong cổ mộ rất quen thuộc.

Lúc này Bàn Tử nhắc đến, cậu ta cũng cảm thấy mùi này hơi quen.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương dù sao cũng chưa từng xuống cổ mộ.

Lúc này nghe vậy đều không khỏi vừa sợ vừa phấn khích, muốn đứng ở cửa động nhìn xem tình hình bên trong.

Bàn Tử vội vàng ngăn họ lại nói: “Lão Hồ, Bàn gia không phải khoác lác với anh đâu, nghìn vạn lần đừng thấy mộ là xuống nhé!” “Chuyện đó có thể mất mạng đấy!” “Bệnh của các anh cũng không biết thế nào rồi, Tiểu ca lại thế này, chúng ta vẫn là đừng đi vào thì hơn!” Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, không ngờ hắn lại nói ra những lời như vậy.

Bàn Tử tham tài như mạng, bình thường mà nghe ở đây có cổ mộ, chắc chắn là người đầu tiên xuống.

Có lẽ suốt đường đi hắn cũng thật sự mệt, thêm vào nơi này lại quỷ dị vô cùng, khiến hắn cũng hơi muốn từ bỏ đồ trong cổ mộ, muốn rời đi càng sớm càng tốt.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Nói thật, cậu ta vốn cũng không muốn gây thêm chuyện.

Nhanh chóng tìm được lối ra mới là quan trọng nhất.

Hiếm khi Bàn Tử lần này lại hiểu chuyện như vậy, cậu ta cũng cảm thấy rất vui mừng.

Chỉ là muốn đi ra ngoài, nói thì dễ làm thì khó.

Chương 1537

Ngay lập tức mọi người đặt Tần Vũ sang một bên nghỉ ngơi, rồi vài người luân phiên lên đào đất, muốn đào thông đường thoát nước.

Thế nhưng trong đường thoát nước này không biết đã tích tụ bao nhiêu đất vụn.

Đào mười mấy phút, vài người đều mệt lả.

Người bệnh thì bệnh, người chưa nghỉ thì chưa nghỉ.

Suốt chặng đường này mà kiên trì đến đây đã là kỳ tích rồi.

Lúc này còn phải làm việc nặng, rất nhanh đều không chống đỡ nổi.

Bàn Tử thấy vậy, chỉ đành gọi mọi người nghỉ ngơi trước.

Doanh Thương là một 'xác sống', căn bản không cảm thấy mệt.

Thế là Bàn Tử liền bảo hắn tiếp tục, mọi người nghỉ một lát sẽ đến giúp.

Kết quả là vừa ngồi xuống, liền hoàn toàn không đứng dậy nổi nữa.

Vài người mơ mơ màng màng, mí mắt bắt đầu díp lại.

Cũng không biết ai là người đầu tiên ngáy, theo sau tất cả mọi người đều không thể tỉnh táo được nữa.

Trong toàn bộ đường thoát nước, chỉ còn lại một mình Doanh Thương cần cù đào đất.

Thời gian từng phút trôi qua.

Cũng không biết đã bao lâu.

Tần Vũ trong cơn hôn mê cuối cùng cũng khôi phục được một chút ý thức.

Anh nghe thấy xung quanh hình như có người gọi anh.

Giọng nói rất nhỏ, căn bản không nghe rõ.

Nhưng giọng nói đó hình như đang nói chuyện với anh, khiến anh muốn lắng nghe kỹ hơn.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Tần Vũ dụi dụi mắt, phát hiện xung quanh một mảng tối đen, không có chút động tĩnh nào.

Nhưng giọng nói đó hình như ở phía trước, dẫn lối cho mình đi qua.

Anh đứng dậy đi tới.

Nhưng chưa đi được hai bước, đột nhiên anh va phải một người.

Cả người đối diện anh, không nhìn rõ mặt mũi.

Nhưng nhìn vóc dáng hơi quen thuộc hình như mình đã gặp ở đâu đó.

Nhưng anh không thể gọi tên đối phương.

Tần Vũ đi vòng ra phía trước nhìn, phát hiện người này là một thanh niên, tuổi tác xấp xỉ mình.

Ngay khi Tần Vũ đang nghi hoặc, người đó đột nhiên mở mắt, nhìn Tần Vũ nói: “Tiểu ca, cậu tỉnh rồi?” Tần Vũ ngẩn ra, thầm nghĩ mình có quen cậu không?

Ai ngờ thanh niên đó lại mở miệng nói: “Tôi là Ngô Bất Chính mà!

Tiểu ca, cậu không nhớ tôi sao?” “Ngô Bất Chính?” Tần Vũ ngẩn ra.

Luôn cảm thấy cái tên này rất quen, nhưng lại không nhớ ra rốt cuộc là ai.

Nhưng cái tiếng sột soạt xung quanh, như phù chú thúc giục mạng sống vậy triệu hoán anh đi tới.

Anh muốn đi xem rốt cuộc là ai đang nói chuyện.

Thế nhưng Ngô Bất Chính lại kéo anh, nói muốn dẫn anh đi một nơi.

Tần Vũ căn bản không quen người này, liền muốn hất đối phương ra.

Thế nhưng người đó kéo rất chặt, chết sống không buông tay.

Tần Vũ hơi sốt ruột, muốn thoát khỏi đối phương.

Thế nhưng anh phát hiện sức mạnh của đối phương cũng rất lớn, căn bản không thoát ra được.

Đột nhiên Tần Vũ chạm vào Hắc kim cổ đao trên lưng.

Đồng thời một giọng nói lại vang lên trong đầu anh: “Giết hắn!

Ngươi nên đi theo ta rồi!” “Canh gác cửa?” Tần Vũ nghe vậy ngẩn ra, trong lòng không khỏi giật mình, vội nói: “Nhưng thời gian còn chưa tới mà!” Ngô Bất Chính nhìn anh vội hỏi: “Thời gian gì chưa tới?

Tiểu ca, cậu đang nói gì vậy?” Tần Vũ nhìn cậu ta, phát hiện trên mặt cậu ta đầy vẻ mờ mịt, hình như căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của tên Âm binh thủ lĩnh kia.

“Không liên quan gì đến cậu!” Tần Vũ nói rồi liền muốn đẩy Ngô Bất Chính ra.

Thế nhưng thanh niên trước mắt này trông gầy yếu không chịu nổi, sức mạnh lại lớn đến kinh ngạc, bất kể anh vùng vẫy thế nào, cũng không hất được đối phương ra.

Còn tên Âm binh thủ lĩnh bên cạnh hình như đã hơi mất kiên nhẫn, lạnh giọng quát: “Ra tay giết hắn!

Chương 1538

Kẻo ta sẽ thay ngươi ra tay!” Âm binh thủ lĩnh vừa nói, trong tay lại xuất hiện một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm đó âm khí dày đặc, bên trên bao phủ một tầng sương mù màu xám.

Chỉ cần nhìn một cái, liền cảm nhận được tử khí bao trùm.

Tần Vũ nhìn đối phương, giơ Hắc kim cổ đao của mình lên.

Lúc này anh không hề nhớ Ngô Bất Chính, giết một người đối với anh căn bản không phải vấn đề gì.

Nhưng thanh niên trước mắt này hình như quen anh.

Còn anh lại không quen đối phương.

Giết thì giết thôi.

Giơ tay lên định bổ xuống, tên Âm binh thủ lĩnh thấy vậy liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Thế nhưng, Hắc kim cổ đao của Tần Vũ đã giơ lên, nhưng lại mãi không hạ xuống.

Không biết vì sao, anh nhìn ánh mắt nghi hoặc của thanh niên trước mắt, luôn không thể xuống tay.

Cho dù anh muốn nghiến răng bổ xuống, nhưng cơ thể lại có chút không nghe lời.

“Giết hắn!” “Nhanh lên!” Tên Âm binh thủ lĩnh bên cạnh vẫn không ngừng thúc giục.

Lòng Tần Vũ cũng càng lúc càng loạn.

Anh không muốn làm trái lời tên Âm binh thủ lĩnh này.

Nhưng anh thật sự không xuống tay được.

Cuối cùng, tên Âm binh thủ lĩnh cũng hơi mất kiên nhẫn.

Thanh trường kiếm lấp lánh sương mù xám trong tay hắn từ xa chỉ một cái, liền đâm thẳng vào lưng Ngô Bất Chính.

“Nếu ngươi không xuống tay được, vậy ta giúp ngươi!” Đối phương vừa dứt lời, binh khí liền lao thẳng về phía lưng Ngô Bất Chính!

Tần Vũ lúc này đã hơi phát điên rồi.

Hai mắt anh đỏ ngầu, nhìn thanh trường kiếm màu xám đang ở gần trong gang tấc, lập tức một đao chém ra.

Một đao chém xuống, lập tức xung quanh trở nên yên tĩnh.

Ngô Bất Chính và tên Âm binh thủ lĩnh đều nhìn anh, mắt trợn tròn.

Còn Tần Vũ thì từ từ ngẩng đầu lên.

Anh nhìn Ngô Bất Chính, rồi lại nhìn tên Âm binh đứng phía sau anh.

Lạnh giọng nói: “Cút!” Giọng nói vừa dứt, chỉ nghe “Rầm” một tiếng giòn giã, lập tức toàn bộ thân thể của tên Âm binh thủ lĩnh hóa thành tro bụi, tiêu tán đi.

Sau đó Tần Vũ chỉ thấy Ngô Bất Chính mỉm cười với mình, lại cũng tiêu tán đi.

Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, đột nhiên mở bừng mắt.

Mới phát hiện mình hóa ra chỉ là nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này, vì sao lại chân thực đến vậy chứ?

Hơn nữa đây là chỗ nào?

Tần Vũ vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện lúc này chỉ có một mình Doanh Thương ở bên cạnh.

Đầu Tần Vũ rất hỗn loạn, ngồi tại chỗ ngây người mất hai phút, lúc này mới sắp xếp rõ ràng những gì mình đã trải qua.

Mình ở trong phần thi lô xác thực đã bị trọng thương.

Trước đó khi được Bàn Tử cõng đi đường, chắc là đã mất trí nhớ.

Lúc đó anh quá yếu, căn bản không biết ai đang cõng mình.

Nhưng anh bản năng muốn căn phòng đó.

Cảm giác trong căn phòng đó cũng có thứ gì đó rất quan trọng đối với mình.

Có lẽ chính là bản đồ lối ra.

Nhưng lúc này anh không nhớ ra được nữa.

Dường như ký ức kiếp trước lại quên mất rồi.

Tần Vũ cố gắng hồi ức, anh phát hiện ký ức kiếp trước lúc này giống như một mảnh ghép hình, quả thực rất nghiêm trọng.

Mà mỗi lần mình mất trí nhớ, hình như lại có một phần ký ức kiếp trước bị mất đi.

Tình huống này khiến anh cảm thấy một tia khủng bố.

Mọi thứ đã trải qua ở thế giới song song này, đều nhớ rất rõ.

Nhưng ký ức kiếp trước lại dường như đang dần rời xa mình.

Chương 1539

Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của mình?

Anh không nhớ mình đã từng đọc một thuyết nào đó: Khi bạn muốn hòa nhập vào một hoàn cảnh mới, bạn tất nhiên phải xóa bỏ những dấu vết cũ trên người.

Chẳng lẽ mình lựa chọn không quay về, kết quả cuối cùng chính là hoàn toàn quên lãng kiếp trước?

Hoàn toàn bị đồng hóa thành người của thế giới song song này?

Mặc dù kiếp trước không có người nào đáng để anh lưu luyến.

Nhưng đó là ký ức của anh, nếu vì muốn ở lại đây, mà phải quên đi ký ức kiếp trước, cái giá như vậy, anh không biết mình có thể chấp nhận được không.

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh chính vì biết điểm này, nên mới vội vã và nhất định phải quay về?

Nếu là vậy, thì có thể hiểu được, dù sao ân oán ở kiếp trước của ông ta quá nhiều rồi.

Tần Vũ lắc lắc đầu, cố gắng không để mình suy nghĩ lung tung.

Hoàn cảnh hiện tại, hiển nhiên họ vẫn chưa đi ra ngoài.

Anh chỉ nhớ mình hình như được họ cõng rời khỏi căn phòng đó.

Bản đồ chắc là đã tìm được.

Nhưng lúc này người của họ đâu?

Sao chỉ còn lại Doanh Thương?

Tần Vũ vội tiến lên vỗ vỗ Doanh Thương, bảo hắn đừng đào nữa.

Doanh Thương thấy Tần Vũ tỉnh lại, rất vui mừng.

Nhưng khi hắn thấy xung quanh ngoài hai người họ ra, những người khác đều không biết đi đâu, cũng rất mơ hồ.

Hắn chỉ chăm chú vùi đầu đào đất, lại không hề chú ý đến sự biến mất của những người khác.

Tần Vũ tuy không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng giấc mơ kỳ lạ đó, hình như là mơ, nhưng cũng hình như là thật.

Điểm duy nhất có thể xác định là, giấc mơ đó hình như đã vô tình đánh thức ký ức của anh.

Nếu không anh có lẽ còn không nhớ cả Ngô Bất Chính.

Tần Vũ hít sâu một hơi, buộc mình bình tĩnh lại.

Đã đến nước này, vậy vẫn phải giải quyết chuyện trước mắt.

Bất luận thế nào cũng phải tìm được họ mới được.

Nghĩ vậy Tần Vũ liền nhìn xung quanh.

Vẫn là con đường thoát nước đó.

Đất đã bị Doanh Thương đào ra hai ba mét.

Chắc sắp đào thông rồi.

Nhưng những người khác thì đều biến mất.

Mà trên mặt đất một bên, còn đặt một chiếc đèn dầu hỏa.

Điều này nói rõ, khi họ rời đi, không hề mang theo thứ này.

Nên hoặc là cố ý để lại cho mình, hoặc là đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, mà rời đi.

Nhưng trong cả hai tình huống này, đều không có lý do gì lại không mang theo mình, thậm chí còn không thông báo cho Doanh Thương.

Vậy lúc họ rời đi, cũng là bị quỷ mê mất tâm trí sao?

Nghĩ đến khả năng này, lòng Tần Vũ cũng không khỏi thắt lại.

Anh cầm đèn dầu hỏa lên chiếu chiếu.

Rất nhanh liền phát hiện dấu vết của mọi người trên mặt đất.

Dấu chân của họ lại kéo dài thẳng vào trong động đất ở một bên bức tường.

Họ hình như đã đi vào.

Tần Vũ đứng ở cửa động, không khỏi hơi nhíu mày.

Khí tức trong động đất đó, không phải cổ mộ thì là gì.

Con đường thoát nước này lại liên thông với một cổ mộ.

Bức tường đường thoát nước sập xuống, để lộ ra mộ đạo cổ mộ bên trong.

Mà lúc này Ngô Bất Chính và những người khác, hình như đều đã đi vào.

Doanh Thương tuy hơi ngơ ngác, nhưng cũng không ngu ngốc.

Chương 1540

Nhìn thấy dấu chân trên đất, hắn cũng đoán được điều gì đó.

Tần Vũ vỗ vỗ vai hắn nói: “Đi theo tôi!” Nói xong, Tần Vũ liền là người đầu tiên chui vào trong động đất.

Doanh Thương theo sát phía sau.

Hai người nương theo ánh đèn dầu hỏa mờ ảo, mò mẫm đi về phía trước.

Mà vừa vào động đất này, Tần Vũ liền phát hiện, cái động đất này hóa ra là hình thành tự nhiên, chứ không phải do con người khai thác.

Nhưng khí tức ở đây tuyệt đối không sai, là cổ mộ.

Chẳng lẽ năm xưa có người phát hiện ra nơi này, thế là nhờ vào hang động tự nhiên ở đây, cải tạo thành một cổ mộ?

Tạm thời không xét đến chủ mộ là ai, cái động đất lớn như vậy, bản thân hình như đã có vấn đề rồi!

Trên vách động này rõ ràng có vết cào mà!

Hang động có thể chia làm mấy loại: hình thành tự nhiên, do động vật đào, và do con người khai thác.

Hang động hình thành tự nhiên rất dễ phân biệt.

Vách động của loại hang động này, sẽ không có dấu vết sắc cạnh rõ ràng, chỉ có thể thấy một số rãnh xói rất tròn, và cũng không sâu lắm.

Đây là do nước trong đất xâm thực mà thành.

Ví dụ như trong hang động tự nhiên, sẽ có thạch nhũ.

Còn nước nhỏ giọt trên vách tường, sẽ ăn mòn vách tường, nhưng chỉ để lại những hố lõm hơi tròn, khiến người ta vừa nhìn là biết, đây là kiệt tác của tự nhiên, không liên quan gì đến con người.

Còn loại thứ hai và thứ ba, thì có dấu vết cào rõ ràng.

Đặc biệt là do động vật đào, ví dụ như tê tê, chuột, v.v.

Hang động chúng đào ra, thường là để tìm thức ăn, hoặc là để nghỉ ngơi cho mình.

Nên, rất nhiều khi, tình trạng hang động rất rõ ràng.

Hoặc là đào từ ngoài vào, hoặc là đào từ trong ra.

Dấu cào rất rõ ràng.

Còn cái do con người khai thác thì càng đơn giản hơn.

Có thể dùng đường hầm để so sánh.

Dấu xẻng rất dễ phân biệt.

Thêm vào dấu vết do con người khai thác thường tương đối lớn, nên so với cái do động vật đào ra, vẫn rất rõ ràng.

Đương nhiên, nếu nói máy đào, thì chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao đó là công cụ khai thác hiện đại, hoàn toàn là nói linh tinh.

Tần Vũ sở dĩ cảm thấy kỳ lạ, chủ yếu là vì vách hang động ở đây rất kỳ quái.

Không phải loại hình thành tự nhiên, mà ngược lại trên đó có từng vết cào.

Những vết cào này trông rất giống do động vật đào ra.

Nhưng động vật lớn cỡ nào mới có thể đào ra cái hang lớn như vậy chứ!

Cái hang này ít nhất cao hai mét, chiều rộng cũng xấp xỉ hai mét.

Hai con trâu đều có thể đi song song.

Không có động vật nào lại rảnh rỗi đào ra một cái hang lớn như vậy.

Đây cũng là chỗ khiến Tần Vũ nghi hoặc.

Nhưng nói cho cùng, trong cổ mộ thì chỗ kỳ lạ nhiều vô số.

Điểm này tuy quỷ dị, nhưng cũng không cần cứ ôm khư khư không buông.

Chờ tìm được mọi người thì nhanh chóng rời đi là được.

Lần này ra ngoài tìm người, quả thực còn hiểm nguy hơn cả xuống mộ.

Chẳng trách người ta đều nói, thân chính không sợ bóng tà.

Có thể thấy cho dù bạn không xuống mộ, vẫn phải làm nhiều việc tốt, mỗi ngày làm một việc thiện.

Nếu không những chuyện xui xẻo và kỳ quái kia, sớm muộn cũng sẽ rơi xuống đầu bạn.

Cứ thế đi theo dấu chân mười phút.

Lối đi phía trước đột nhiên trở nên rộng hơn rất nhiều.

Ít nhất cũng phải bằng hai sân bóng rổ.

Hơn nữa độ cao cũng bắt đầu không thấy đỉnh nữa.

Chương 1541

Nhưng độ sâu của đường thoát nước này tối đa không quá năm mét, nên độ cao của đỉnh không thể quá cao.

Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, lúc này suy nghĩ những thứ này quá sớm.

Anh phát hiện, ở nơi trống trải này, lại dựng rất nhiều cột lớn.

Mỗi cột đều to bằng người trưởng thành.

Trên đó điêu khắc rất nhiều hoa văn.

Nhưng ở phía dưới bị ăn mòn rất nghiêm trọng, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra, hình như là hoa văn của một loại động vật nào đó, phức tạp khó phân biệt.

Mà những cột này đan xen nhau, che khuất không ít tầm nhìn.

Thế nhưng đang đi, đột nhiên anh lại nghe thấy một trận tiếng “kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Tiếng động đó nghe như tiếng răng cọ xát, nhưng lại không giống, giống như tiếng răng đang gặm xé vải vóc.

Nghe vào khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Tần Vũ vội bước tới hai bước, nấp sau một cây cột.

Anh từ từ thò đầu ra, lập tức liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh sởn tóc gáy.

Chỉ thấy ở chỗ cách năm cây cột phía trước bên trái anh, một bóng dáng gầy gò đang đứng ở đó.

Trên người nó khoác áo choàng xám, những chỗ lộ ra đều là lông trắng.

Đây chẳng phải chính là bạch cương mà họ đã thấy ở lối vào viện nghiên cứu sao?

Thứ này sao cứ theo họ mãi vậy?

Hơn nữa bạch cương này hình như cũng có vấn đề.

Nó dựa vào cột, dưới áo choàng xám căn bản không nhìn rõ mặt.

Nhưng trong bóng tối đó, một đôi mắt xanh biếc lại nhìn chằm chằm về phía trước.

Nó hình như quá nhập tâm nên không chú ý đến mình.

Đây là một tin tốt đối với Tần Vũ.

Nhưng nó đang làm gì vậy?

Cái tiếng “kẽo kẹt kẽo kẹt” đó cũng không phải nó phát ra mà!

Tần Vũ điều chỉnh góc độ, nhìn theo hướng nó đang nhìn chằm chằm.

Vừa nhìn thấy, lòng Tần Vũ lập tức lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy ở hướng mà bạch cương đang nhìn chằm chằm, Ngô Bất Chính và những người khác lại đều ở đó.

Họ từng người một như quỷ đói túm tụm lại, đang điên cuồng gặm một đống thứ lớn trước mặt.

Thứ đó hình như là rễ cây.

Nhưng lại không giống, hơi giống dây leo của cây.

Nhưng thứ đó có ăn được không?

Ai lại ăn rễ cây chứ!

Tần Vũ nhìn thấy mà da đầu tê dại.

Trong mắt lập tức xuất hiện sát khí.

Anh rút Hắc kim cổ đao ra, lập tức quăng về phía chỗ bạch cương đang đứng.

Đao pháp của Tần Vũ cực kỳ tốt.

Dùng “tay với ngàn dặm địch thủ nắm” để hình dung cũng không quá đáng.

Thế nhưng, con bạch cương đó hình như thành tinh rồi.

Hắc kim cổ đao vừa mới quăng ra, nó đã hình như cảm giác được nguy hiểm.

Nó quay đầu lại, hai con mắt xanh biếc nhìn thấy Tần Vũ.

Trong khoảnh khắc đó, lại khiến toàn bộ tinh thần Tần Vũ thoáng hoảng hốt, dường như có cảm giác bị nhiếp hồn.

Nhưng cảm giác này rất nhanh liền biến mất.

Hắc kim cổ đao đã đến trước mặt con bạch cương đó.

Bạch cương vội vàng né tránh, đôi mắt xanh biếc lập tức biến mất.

Tần Vũ cảm thấy người nhẹ bỗng, trán đã đổ mồ hôi lạnh.

Anh biết thứ này có linh tính mà!

Không dám chủ quan, ngay lập tức rút chủy thủ rạch một đường trên mu bàn tay, bôi máu tươi lên trán.

Chương 1542

Có Kỳ Lân huyết bảo vệ, thứ này đừng hòng khống chế thần trí của anh nữa.

Tần Vũ thấy Hắc kim cổ đao chém hụt, ngay lập tức hô Doanh Thương đi bảo vệ Ngô Bất Chính và những người khác, để tránh bị con bạch cương đó làm hại.

Còn Tần Vũ thì tự mình xông tới.

Rút Hắc kim cổ đao ra, liền muốn đi tìm tung tích của con bạch cương đó.

Mà thứ đó, đến không dấu vết đi không hình bóng, lúc này làm sao còn tìm thấy được.

Tần Vũ cũng không muốn dây dưa với thứ đó.

Thấy không tìm thấy đối phương, ngay lập tức liền chạy đi hội hợp với Doanh Thương.

Thế nhưng đến nơi, anh mới phát hiện, Doanh Thương lại đang đánh nhau với Ngô Bất Chính và những người khác.

Sức lực của Doanh Thương lớn đến mức nào.

Đừng nói là Ngô Bất Chính mấy người, cho dù thêm vài người nữa, cũng chưa chắc đã kéo được hắn.

Nhưng lúc này Ngô Bất Chính mấy người lại như phát điên.

Cũng không biết sức lực từ đâu ra.

Chỉ ba người liền đè Doanh Thương xuống đất, không thể động đậy.

Bàn Tử càng rút Khang Hi Bảo Đao ra, chém thẳng vào cổ Doanh

Thương.

Tần Vũ thấy vậy biết không ổn, mấy người họ chắc chắn đã bị nhiếp hồn rồi.

Con bạch cương đó chắc chắn vẫn chưa đi.

Ngay lập tức không kịp nghĩ nhiều, Tần Vũ một tay quăng Hắc kim cổ đao ra, va mạnh vào Khang Hi Bảo Đao.

Lực xung kích cực lớn, chỉ làm Bàn Tử cả người chấn động lùi lại vài bước.

Ngay cả thanh đao trong tay cũng không bị đánh rơi.

Cảnh tượng này khiến Tần Vũ trong lòng lạnh toát!

Người bị nhiếp hồn này sức lực vô cùng lớn.

Đơn giản có thể gọi là thần lực.

Hơn nữa họ có đến bốn người, đánh với họ tạm thời không nói thắng thua, ai bị thương cũng không được!

Ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, biết cứ thế này không ổn.

Ngay lập tức xông lên, dùng tay bôi một vệt máu lên trán của mọi người.

Kỳ Lân huyết vừa bôi lên trán, mấy người lập tức đều ngẩn ra.

Theo sau ánh mắt mới dần dần khôi phục bình thường.

Bàn Tử lúc này vẫn còn giơ Khang Hi Bảo Đao định chém Tần Vũ.

Sau khi phản ứng lại thì hơi ngơ ngác, vội hỏi: “Cái... cái... cái này chẳng phải nước lụt dìm miếu Long Vương, người nhà không nhận ra người nhà sao!” “Sao Bàn gia lại ra tay với Tiểu ca chứ?” “Ngoài ra, đây là chỗ nào vậy?” Mọi người cũng đều vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng khi thấy họ lại có thể đè Doanh Thương xuống đất, từng người một trong lòng đều rất kỳ lạ.

Sức lực lớn đến vậy họ lấy từ đâu ra, lại có thể đè Doanh Thương xuống đất.

Ngô Bất Chính là người đầu tiên phản ứng lại, thấy Tần Vũ lại tỉnh rồi, rất vui mừng chạy tới hỏi tình hình của anh.

Tần Vũ lại xua tay cắt ngang lời cậu ta, vội vàng quát: “Cẩn thận bạch cương, mau đi!” Mọi người vừa nghe bạch cương ở đây, không khỏi đều nuốt nước bọt.

Ngay lập tức liền chuẩn bị rời khỏi đây.

Thế nhưng, ai ngờ ngay lúc này, đột nhiên phía sau họ truyền đến một trận tiếng “kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Mọi người nghe thấy tiếng động này, lập tức đều ngẩn ra.

Họ đã khôi phục lý trí rồi, sao vẫn còn có tiếng động này.

Hơn nữa vừa rồi Tần Vũ đã nói qua tình hình đại khái cho mọi người, trong lòng họ lúc này cũng rất kỳ lạ.

Con bạch cương kia dẫn họ đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Ngay khi mọi người đang nghĩ, đột nhiên đống thứ giống như dây leo phía sau họ, lại từ từ tách ra.

Lúc này mấy người trong miệng còn có chút vị đắng.

Nghĩ lại hành động trước đó, đều cảm thấy kinh tởm không chịu nổi.

May mắn là chỉ là rễ cây dây leo, nếu là gặm thi thể, vậy thì thật sự không bằng chết ở đây còn hơn.

Cái đó cũng quá kinh tởm rồi.

Chương 1543

Nhưng lúc này họ đều đã tỉnh rồi, sao đống dây leo đó hình như muốn nổ tung.

Còn chưa đợi mọi người hoàn hồn, đống dây leo bọc lại đó lại thật sự nổ tung hoàn toàn.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng nổ lớn.

Lập tức một bóng đen bay vút lên trời.

Sau đó “Rầm” một tiếng nổ lớn rơi xuống trước mặt mọi người.

Bàn Tử đều ngây người.

Thứ khổng lồ giống như tấm đá đó, liền cắm ngay trước mặt hắn, thẳng tắp đâm vào trong đất bùn.

Nếu hắn tiến thêm một bước, vừa rồi bị cắm trúng chính là hắn rồi.

Nhìn độ dày và chiều rộng của tấm đá, ước chừng có thể trực tiếp đập chết hắn.

“Cái..... cái.... cái chết tiệt này chẳng phải là ván quan tài sao?” Bàn Tử ấp úng mãi, mới thốt ra một câu.

Mà lúc này mọi người cũng đã phản ứng lại.

Quả thực, thứ đang rơi xuống trước mặt mọi người lúc này, chính là một tấm ván quan tài.

Tấm ván quan tài này cắm trên mặt đất, vừa vặn chặn hướng tiến lên của mọi người.

Tuy toàn bộ lối đi trong động đất vẫn rất rộng.

Nhưng mọi người biết, tám phần là phía sau xảy ra chuyện.

Hơn nữa ở đây sao lại có ván quan tài chứ?

Chẳng lẽ phía sau còn có một cỗ quan tài?

Nghĩ vậy Bàn Tử liền không nhịn được quay đầu nhìn một cái.

Chỉ một cái nhìn lập tức khiến hắn da đầu tê dại.

Chỉ thấy ở chỗ họ vây quanh trước đó, bên trong những dây leo kia lại bọc lấy một cỗ thạch quan.

Lúc này ván quan tài đã mở.

Mà một bóng dáng toàn thân rách nát, da khô quắt, đang ngồi trong quan tài.

Không sai, chính là ngồi trong quan tài.

Lại trá thi rồi.

Ngô Bất Chính thấy sắc mặt Bàn Tử không đúng, cũng chuẩn bị quay đầu nhìn.

Bàn Tử vội vàng ngăn cậu ta lại nói: "Đã đến nước này rồi, cậu đừng nhìn nữa, cậu vừa nhìn thấy thi thể là chết cứng rồi, mau chạy đi!" Nói xong, Bàn Tử liền chỉ chỉ khe hở một bên ván quan tài, bảo mọi người nhanh chóng chui ra ngoài.

Đến trong đường thoát nước chỗ hẹp, họ hoàn toàn có thể canh giữ cửa động.

Thế nhưng, ý nghĩ rất đơn giản, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Hình như là để chứng thực lời hắn nói, Ngô Bất Chính chỉ nhìn một cái.

Cái xác khô đó lại hoàn toàn nhảy ra khỏi quan tài, rồi bay về phía mọi người.

Không sai, chính là bay qua.

Hồ Tư Lệnh thấy vậy chửi bới: “Mẹ kiếp, sao lại là phi cương nữa chứ, lần này sao toàn gặp những thứ kỳ quái vậy!” “Vương Bàn Tử, mau cầm vũ khí lên!” Bàn Tử thấy thứ đó quá nhanh, căn bản không thể né tránh.

Quay người ném cái vương bát hạp tử cho Hồ Tư Lệnh, bản thân cầm súng săn lên bắn “phanh phanh” hai phát.

Hồ Tư Lệnh cầm vương bát hạp tử cũng bắn hai phát.

Tạ ơn trời đất, cái vương bát hạp tử được gọi là súng tự sát này, lúc này lại không kẹt đạn.

Thế nhưng, mặc dù bọn họ bắn rất giỏi, mấy phát súng này bắn xuống, cũng đã làm nát sọ của con phi cương đó.

Nhưng con tống tử này lại như thành tinh vậy, đầu đã mất một nửa, vẫn cứ lao về phía họ.

Ngô Bất Chính mắt tinh, vội kêu lên: “Vô dụng thôi, đó không phải tống tử, các anh nhìn phía sau nó kìa!” Mọi người vội nhìn.

Chỉ thấy trong bóng tối, lại có một sợi dây thừng thô to, buộc ở phía sau con tống tử đó.

Mọi người đều hơi ngớ người.

“Cái chết tiệt này đang chơi trò gì vậy?

Mộc nhân sao?” Nhìn thấy con phi cương đã đến trước mặt.

Tần Vũ một bước xông ra, Hắc kim cổ đao trong tay lập tức chém xuống.

Doanh Thương nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác.

Chương 1544

Cùng lúc Tần Vũ chém một đao xuống, hắn đã ôm lấy con tống tử đó.

Tần Vũ một đao chém thẳng vào bóng đen phía sau con tống tử.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, lập tức bóng đen đó bị chém thành hai đoạn.

Doanh Thương ném nó xuống đất.

Mọi người lúc này mới thấy, đó hóa ra là một sợi dây leo.

Lúc này bị chém đứt vẫn còn mềm oặt cử động trên đất!

Một luồng nước đen ngòm từ sợi dây leo đó trào ra.

Dường như sợi dây leo này vẫn là vật sống, chứ không phải thực vật.

"Mẹ kiếp, cái chết tiệt này là thực nhân thụ sao!

Bàn gia thấy chúng ta vẫn là mau chạy đi thôi!" Bàn Tử kêu lên.

Lúc này mọi người không ai có hứng thú đi nghiên cứu thứ này rốt cuộc là gì nữa.

Sợi dây leo trước đó đã bao trùm cả cỗ quan tài.

Hiển nhiên nơi đây chắc là sào huyệt của loại thực nhân thụ này.

Nếu không đi nữa, có lẽ sẽ bị hút thành xác khô.

Thế nhưng, họ muốn đi, sợi dây leo kia lại chưa chắc đã đồng ý.

Shirley Dương và Hồ Tư Lệnh vừa chui ra khỏi khe hở hai bên ván quan tài.

Ngô Bất Chính còn chưa tiến lên, đột nhiên chỉ cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt.

Khoảnh khắc tiếp theo cả người liền trực tiếp bị kéo ngã sấp xuống đất.

Bàn Tử mắt tinh tay lẹ, lập tức định chạy tới đè Ngô Bất Chính lại.

Thế nhưng, tốc độ của sợi dây leo đó còn nhanh hơn.

Mạnh mẽ một cái kéo, lại trực tiếp kéo Ngô Bất Chính bay lên, bay về phía vị trí quan tài.

Tần Vũ thấy vậy lập tức đuổi theo.

Thế nhưng tốc độ của sợi dây leo đó quá nhanh.

Gần như trong nháy mắt, đã mang theo Ngô Bất Chính rơi vào trong quan tài.

Tần Vũ vài bước chạy nhanh đến gần, vừa nhìn thấy lòng không khỏi chùng xuống.

Hóa ra bên dưới cỗ quan tài này đã sớm rỗng tuếch.

Ngô Bất Chính bị sợi dây leo đó kéo đã rơi xuống.

Tần Vũ không nói hai lời rút Hắc kim cổ đao ra, theo sau cũng nhảy xuống.

"Tiểu ca!" Bàn Tử thấy vậy vội chạy tới.

Thế nhưng khi họ nhìn thấy tình hình trong quan tài, đều cũng hơi ngớ người.

Doanh Thương căn bản không nghĩ nhiều như vậy, thấy Bàn Tử và những người khác không xuống, mình liền nhảy xuống trước.

Bàn Tử thấy vậy nghiến răng nói: "Lão Hồ, anh đưa Dương tham mưu trưởng từ đường thoát nước ra ngoài, chúng ta còn có người tiếp ứng!” “Bàn gia xuống cứu người!” “Mẹ kiếp, thằng béo nhà anh còn muốn lừa lão Hồ à!” Hồ Tư Lệnh lập tức chửi bới.

“Anh còn thật sự nghĩ lão Hồ là trẻ con ba tuổi sao, cái chết tiệt này sâu thế này xuống rồi còn lên được không?” “Anh cũng đừng nói nhảm nữa, mấy người đó tôi nhìn ra là rất quan trọng với anh!” “Hơn nữa các anh đều là đến tìm chúng tôi!” “Lão Hồ là người tham sống sợ chết sao?” “Chúng ta cùng xuống!” “Nhưng còn Dương tham mưu trưởng!” Bàn Tử vẫn còn hơi do dự.

Thế nhưng Hồ Tư Lệnh nói: “Anh vẫn là lo cho mình đi, cô ấy còn lợi hại hơn anh!” “Tiếp chiêu phi hổ trảo đây!” Nói xong Hồ Tư Lệnh liền lấy Phi hổ trảo trong ba lô của Bàn Tử ra.

Shirley Dương cũng không nói nhiều, móc câu một cái, lập tức nắm dây nhảy xuống.

Bàn Tử thấy Shirley Dương dùng Phi hổ trảo còn thuần thục hơn cả mình, không khỏi cảm thán nói: “Dòng dõi Đạo mộ thế gia đúng là lợi hại mà, lão Hồ có cơ hội phải giới thiệu ông ngoại của cô ấy cho Bàn gia gặp mặt nhé!” “Để Bàn gia cũng học vài chiêu!” "Mày cái thằng chết tiệt, đã đến lúc nào rồi, muốn học thì cũng phải bái sư Tạ Lị Dương chứ, ông ngoại cô ấy đi Tây Thiên từ đời tám hoánh rồi!", Hồ Tứ Lệnh mắng.

Bàn Tử nhất thời chưa phản ứng kịp, vội nói. "Đi Tây Thiên á?

Mỹ Quốc chẳng phải ở phía Tây sao?

Mà còn đi Tây Thiên nữa, thế chẳng phải sắp quay về nước Việt Nam chúng ta rồi à!". "Đi vòng quanh trái đất kiểu gì vậy?". "Cút đi cha nội, mau xuống đây!", Hồ Tứ Lệnh mắng.

Bên dưới vang lên tiếng của Tạ Lị Dương. "Hai người các anh làm gì mà giờ này còn tám chuyện, không xuống nhanh là có chuyện đấy!".

Nghe vậy, hai người mới vội vàng theo phi hổ trảo trượt xuống.Không gian bên dưới quan tài trông thật sự rất lớn.

Sâu ít nhất phải năm mét.

Chương 1545

Mặc dù bọn họ cũng không phải người bình thường, nhưng khoảng cách cao như vậy, chỉ có những người như Tần Vũ và Doanh Thương mới dám nhảy thẳng xuống.

Còn họ thì chắc chắn sẽ gặp chuyện.Ba người theo phi hổ trảo trèo xuống.

Trong quá trình đó, bên dưới vang lên những tiếng "phanh phanh" hỗn loạn.

Chắc là Tần Vũ và Doanh Thương đang vật lộn với những sợi dây leo ăn thịt người kia.

Bên dưới tối đen như mực, Bàn Tử và những người khác chẳng nhìn thấy gì.

Trong lúc cấp bách, Bàn Tử liền lấy thẳng một chai rượu từ trên người ra.

Thứ này là hắn thuận tay lấy từ phòng của gã người nước ngoài kia.

Nồng độ cực cao, uống một ngụm là rát như nuốt dao.

Hắn đổ lên quần áo, lập tức bùng cháy, lửa bốc cao ngút trời.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian dưới lòng đất đều được chiếu sáng.Tuy nhiên, không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy, những người có mặt đều ngây dại.

Chỉ thấy toàn bộ không gian dưới lòng đất ít nhất phải rộng bằng nửa sân bóng đá.

Hơn nữa, nơi đây lại chất đầy xương trắng.

Thậm chí trên nhiều bộ xương còn có thịt thối rữa.

Chuột, rắn, rết, nói chung là bất cứ thứ gì có thể ăn được, ở đây đều có.

Mà trong số đó, nhiều nhất chính là con người.Đập vào mắt, trên các bức tường, hầu như toàn là thi thể người.

Mà những người này phần lớn đều đã biến thành xác khô.

Từng người một, hoặc treo trên dây leo, hoặc trực tiếp cắm vào lòng đất.

Cảnh tượng hãi hùng như thể đến một hố chôn vạn người.

Nó khiến người ta không khỏi nhớ đến Ô Đầu Nhục Quách từng thấy trong mộ Hiến Vương năm xưa.Mọi người nuốt nước bọt.

Tạ Lị Dương không nhịn được nói. "Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi, hang trăm mắt sao còn có loại địa phương này!"."Hơn nữa, các anh xem trang phục của những người này, hình như ngoài đội quân chính quy, còn có cả một toán thổ phỉ nữa!".

Mọi người nhìn theo, quả nhiên phát hiện.

Trang phục của các thi thể ở đây cơ bản có ba loại.Một loại là trần truồng, không có lấy một mảnh quần áo.

Hai loại còn lại thì một loại là binh lính mặc quân phục Hoàn Quốc.

Loại còn lại là thổ phỉ với trang phục áo đen thắt lưng đỏ.

Rất nhiều người trong phòng livestream thấy cảnh tượng này đều ghê tởm không thể nhìn tiếp được nữa.Nhưng Lão Dương Bì và con trai ông ta vẫn đang xem.

Lúc này chắc cũng đã hơn bốn giờ sáng, cách trời sáng không còn mấy tiếng nữa.

Bọn họ thấy cảnh này, không khỏi giật mình.

Và kể ra một chuyện đã bị chôn vùi từ lâu.Thì ra, toán thổ phỉ áo đen thắt lưng đỏ này, ở vùng Đông Bắc cũng khá có tiếng tăm.

Tự xưng là Nê Nhi Hội.

Băng thổ phỉ này cũng xuất thân từ giới trộm mộ.

Năm xưa nghe nói đã đầu quân cho Hoàn Quốc, giúp bọn chúng tìm một pho tượng đồng chiêu hồn của Hoàng Đại Tiên.

Sau khi tìm được thì mất tích.

Không ngờ lại đến đây đầu quân cho Hoàn Quốc.

Chỉ tiếc là, tại sao bọn chúng đều chết ở đây rồi?Lão Dương Bì biết cũng không nhiều.

Hơn nữa lúc này mọi người căn bản không có hứng thú nghiên cứu những điều này.

Mặc kệ bọn chúng chết thế nào.

Dù sao cũng không liên quan gì đến họ.

Bàn Tử nhìn tình hình xung quanh.

Phát hiện Tần Vũ và Doanh Thương đang giữ chặt Ngô Bất Chính.Lúc này, trên người Ngô Bất Chính ít nhất cũng có năm sợi dây leo quấn quanh.

Một khi buông tay, có lẽ sẽ không thể kéo lại được nữa.

Nhưng cứ giữ như vậy cũng không phải cách.

Thời gian dài, Ngô Bất Chính chẳng phải sẽ bị ngũ mã phanh thây sao.

Lúc này mặt Ngô Bất Chính đã xanh mét vì bị nén.Bàn Tử thấy vậy, liền gọi Hồ Tứ Lệnh và hai người khác tiến lên, vừa bắn súng vừa dùng Khang Hi bảo đao chém.

Cuối cùng cũng tốn rất nhiều sức lực, mới gỡ được những sợi dây leo đang quấn Ngô Bất Chính.Mọi người vội vàng đỡ Ngô Bất Chính lùi lại, chuẩn bị theo phi hổ trảo trèo lên.

Nhưng chưa kịp nhúc nhích, toàn bộ không gian dưới lòng đất liền bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chương 1546

Dường như có thứ gì đó sắp trồi lên từ lòng đất.

Động tĩnh lớn đến mức, quả thực là đất rung núi chuyển, giống như đang nhổ gốc cây vậy.

Mọi người thấy vậy đều biết "chính chủ" sắp xuất hiện.

Tốt nhất đừng ở đây lâu nữa, không đi nhanh là thật sự không đi được.

Lập tức mấy người liền vội vàng gọi nhau trèo lên.

Nhưng Bàn Tử vừa mới nắm được phi hổ trảo, thì cả cái phi hổ trảo đã rơi xuống.Chiếc quan tài phía trên hóa ra vì địa thế nơi đây biến đổi lớn mà sụp đổ xuống, suýt nữa thì đè trúng người.

Thấy vậy, lòng mọi người đều lạnh toát!

Ngay cả quan tài cũng rơi xuống.

Tầng đất phía trên e rằng cũng đã biến dạng rồi.

Nơi này nằm sát lối đi bằng ván.

Địa thế biến đổi lớn, chắc chắn khiến lối đi cũng sụp đổ.

Muốn thoát ra từ lối đi bằng ván, e rằng là điều không thể.

Lúc này, mọi người không khỏi nuốt nước bọt.

Đúng là lên trời không đường, xuống đất không cửa mà.

Chờ đến khi "chính chủ" xuất hiện, e rằng bọn họ đều sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Bàn Tử sốt ruột gãi tai, tức giận mắng."Mẹ nó chứ, cùng lắm thì chúng ta liều mạng với cái thứ đó!

Một cái cây ăn thịt người thì làm sao mà lật trời được!".

Hồ Tứ Lệnh mắng. "Đừng có làm anh hùng rơm, chúng ta vẫn chưa đến đường cùng!"."Thứ này chắc chắn không nhỏ, nó muốn thoát ra thì trên vách tường nhất định sẽ xuất hiện vết nứt!

Chúng ta vẫn còn cơ hội, chỉ cần tìm được mộ đạo, nói không chừng còn có thể thoát ra!".

Tạ Lị Dương cũng vội nói."Đúng vậy!". "Người Hoàn Quốc không thể nào không phát hiện ra cổ mộ này!". "Bọn họ xây lò thiêu xác chắc chắn là để thiêu những xác khô đào được!". "Mà lối vào chắc chắn không phải ở lối đi bằng ván này, có thể bọn họ cũng không biết ở đây có một lối vào!"."Chắc chắn còn có lối vào khác, chúng ta chỉ cần tìm được mộ đạo là có cơ hội thoát ra!".

Bàn Tử nghe vậy, hơi bình tĩnh lại mấy phần, nói. "Nhưng mấu chốt là chúng ta làm sao chống đỡ được cho đến khi xuất hiện vết nứt chứ!

Cái thứ đó còn chẳng biết từ đâu ra nữa!".Ngô Bất Chính lúc này đang nằm úp trên lưng Tần Vũ, yếu ớt nói. "Lửa!

Thằng béo chết tiệt, lửa!

Thực vật đều sợ lửa!". "Đầu tiên đốt lửa lên, đừng lại gần vách tường, để phòng dây leo làm bị thương người!".Bàn Tử nghe vậy gật đầu, lập tức cởi luôn áo ngoài của mình.

Mọi người cũng cởi áo khoác, làm cho lửa bùng lớn hơn.

Quả nhiên, một số dây leo đang rục rịch xung quanh đều sợ ánh lửa không dám đến gần.

Nhưng rung động xung quanh càng lúc càng lớn.

Lờ mờ có cả đất trên đỉnh đầu rơi xuống.

Tuy nhiên mọi người nhìn kỹ thì lại khá yên tâm.

Chỉ thấy toàn bộ tầng đất bên trong, dây leo chằng chịt phức tạp.

Cứ như từng lớp cốt thép, có những thứ này chống đỡ, toàn bộ không gian sẽ không bị sụp đổ quy mô lớn.

Hơn nữa, cái thứ đó cũng sẽ không quá ngu ngốc, nếu nơi đây sụp đổ, nó muốn tìm được mấy người e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.Mấy người tựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ chờ vết nứt mà Hồ Tứ Lệnh nói xuất hiện.

Quy luật sụt lở địa thế là như vậy, nơi nào có khoảng trống thì nơi đó nhất định sẽ sụp trước.

Cho nên chỉ cần gần đó có mộ đạo, chắc chắn sẽ lộ ra.

Mọi người căng thẳng chờ đợi.

Mà động tĩnh xung quanh cũng càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, Bàn Tử bỗng nhiên hét lên. "Mẹ kiếp, mấy người nhìn xem đó là cái gì!".Mọi người vội vàng nhìn theo ánh mắt hắn.

Chương 1547

Chỉ thấy trên bức tường trước mặt Bàn Tử, lại mọc ra vô số dây leo.

Những sợi dây leo đó như thể trực tiếp chui ra từ vách tường.

Từng sợi từng sợi mềm oặt như côn trùng.

Mà giữa những sợi dây leo này dường như còn bao bọc thứ gì đó.

Cũng theo sự uốn lượn của dây leo mà dần dần lộ ra.Mọi người nhìn mà kinh tởm không thôi.

Nhưng vẫn phải nhìn, chỗ này chỉ lớn chừng đó.

Nếu không làm rõ đó rốt cuộc là cái gì, làm sao mà đối phó được?

Rất nhiều người trong phòng livestream đã không dám nhìn nữa rồi.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, tình huống nguy cấp sắp tới.

Nếu Tần Vũ và đồng đội không vượt qua được lần này, thì e rằng sẽ thật sự bỏ mạng ở đây.

Theo những sợi dây leo trên vách tường càng xuất hiện càng nhiều.

Dần dần một thứ khổng lồ được bao bọc bởi dây leo, từ bên trong vách tường trồi ra.

Mà khi mọi người nhìn thấy thứ đó, không khỏi sững sờ.

Bàn Tử lắp bắp nói. "Cái... cái đó sao lại là một bà lão vậy!".Hồ Tứ Lệnh bên cạnh nói. "Bà lão gì chứ, đó chẳng phải vợ mày sao?". "Này thằng béo, mày quản vợ mày đi chứ, không có việc gì thì đừng có ra đây hù dọa người ta được không?". "Hồ Bát Nhất thằng cháu trai nhà mày, đó rõ ràng là dì hai của mày!".

Bàn Tử cũng không chịu yếu thế mà mắng lại.

Tạ Lị Dương thật sự cạn lời, nói. "Đã đến lúc nào rồi, hai người các anh có thể nghiêm túc một chút được không!"."Đây chính là bộ mặt thật của nó, tôi nghe cha tôi nói thứ này hình như là sản vật của Cổ Hồi Hồi Quốc thời cổ đại, A Bố Lỗ!".

Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Gì mà Cổ Hồi Hồi Quốc, rồi A Bố Lỗ chứ.

Bàn Tử vội nói. "Gì mà A Bố Lỗ, A Bố Lư?

Thứ này rốt cuộc là cái gì?".Tạ Lị Dương thấy thứ đó vẫn chưa hoàn toàn lộ ra, vội giải thích. "Đó là một loại quỷ nhân sâm, còn được gọi là quỷ tham!". "Nhưng thứ này không liên quan chút nào đến nhân sâm cả!". "Chẳng qua là hình dáng giống thôi!".

Thì ra, việc Cổ Hồi Hồi Quốc có thật hay không vẫn là một điều bí ẩn.

Đây là ghi chép mà Giáo sư Dương năm đó tìm thấy trong một cuốn dã sử.

Nói rằng loại A Bố Lỗ này, tức là quỷ nhân sâm, là đặc sản của Hồi Hồi Quốc, có thể dùng làm một loại thảo dược quý hiếm.

Nhưng muốn dùng nó làm thuốc thì cực kỳ khó, vì thứ này chứa kịch độc.

Cho nên quá trình chế biến rất phức tạp.

Đại khái ý là, sau khi tìm được thứ này, phải chuẩn bị một con chó ở gần đó.

Sau đó buộc chân chó và thứ này lại với nhau.

Rồi bắn pháo, con chó sẽ hoảng sợ mà kéo thứ này ra.

Hoặc phải dùng một chiếc vại nước lớn úp lên thứ này.

Sau đó con chó vì thiếu oxy sẽ đào đất, đào thứ này lên.

Nhưng kết quả đều như nhau.

Con chó đó chắc chắn sẽ không sống sót, sẽ bị độc của quỷ nhân sâm làm chết.

Sau đó, nó sẽ bám vào xác chó.

Đào lên xong, chôn dưới đất một năm.

Độc tố của thứ này sẽ tan hết, sau đó đào lên phơi khô cắt đoạn, có thể nhập dược.

Nhưng đây đều là ghi chép trong dã sử, hiện đại cũng căn bản chưa từng nghe nói đến loại thảo dược này.

Chương 1548

Cho nên có thật hay không còn phải kiểm chứng.

Nhưng nói chung, thứ này có kịch độc.

Tuyệt đối không được để nó đâm xuyên qua da thịt.

Nếu không thì thật sự là hồi thiên phạp thuật.Ngô Bất Chính nghe vậy, vội kiểm tra khắp người mình.

May mắn là không có chỗ nào bị đâm xuyên, đều chỉ là vết trầy xước không đáng kể.

Nhưng lúc này thứ đó đã sắp hoàn toàn xuất hiện rồi.

Nếu vết nứt không xuất hiện, bọn họ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Hồ Tứ Lệnh nhìn thứ đó, bỗng nhiên kinh hô. "A Bố Lỗ chó má gì chứ, cái thứ chết tiệt này là Địa Khuyết Hàm Thi!".Mọi người nghe vậy đều sững sờ, đặc biệt là Tạ Lị Dương, càng nhìn hắn khó hiểu.

Hồ Tứ Lệnh vội nói. "Cái gọi là Địa Khuyết Hàm Thi thực ra là một danh xưng trong phong thủy!". "Thực ra thứ này không phải thực vật cũng không phải động vật, mà là một loại nấm!". "Chẳng qua là vị trí nó ở đặc biệt, cho nên mới xuất hiện tình huống này!"."Địa Khuyết chỉ vị trí phong thủy, mà Địa Khuyết Hàm Thi thực ra chính là một loại thi thể đặc hữu trên vị trí phong thủy này!". "Không nhất định phải là người!". "Tóm lại quá phức tạp, nói nữa là chúng ta phải ở lại bầu bạn với nó rồi!". "Thằng béo, mày nói với vợ mày xem, chúng ta đều đang bận đây, bảo cô ta mau về đi!".Bàn Tử tức đến mức mắng. "Hồ Bát Nhất mày mẹ nó chỉ biết nói móc, mày đã tìm được vợ rồi còn trêu Bàn gia!". "Mày tin không, tao mách dì hai của mày đó!".Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử cứ đụng đến Hồ Tứ Lệnh là lại bắt đầu không làm việc chính, cũng không khỏi mắng. "Này thằng béo chết tiệt, mày mẹ nó có rảnh rỗi như vậy, chi bằng nghĩ cách rời đi đi!". "Vết nứt rốt cuộc bao giờ mới xuất hiện đây!".Bàn Tử sốt ruột đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Nói. "Tao làm sao mà biết được!".

Con quỷ nhân sâm đã hoàn toàn chui ra khỏi vách tường.

Nhưng nó sợ ánh lửa nên không dám đến gần.

Nhưng quần áo của mọi người thì có bao nhiêu đâu, lại có thể đốt đến khi nào chứ?

Nhìn thấy dây leo xung quanh càng ngày càng nhiều, con quỷ nhân sâm trông giống hệt một bà lão.

Khuôn mặt nhăn nheo của nó thật sự vừa xấu xí vừa kinh tởm.

Hồ Tứ Lệnh không nhịn được mắng."Mẹ nó chứ, cái thứ này cũng quá xấu xí rồi!". "Thằng béo, tao đề nghị thiêu vợ mày đi, mày có ý kiến gì không!".

Bàn Tử nghe vậy nói. "Lão Hồ à lão Hồ, Bàn gia tôi không phục ai, chỉ phục mỗi ông thôi!". "Đã đến lúc nào rồi, ông còn dám nói đùa à, tôi nói cho ông biết, cái kiểu như ông là mấy bà già thích nhất đấy!"."Lát nữa dì hai của ông chắc chắn sẽ tìm ông đầu tiên!".

Ngô Bất Chính thấy hai người họ vẫn còn cãi nhau, liền mở miệng nói. "Này, hai người đừng có nói đùa nữa, tôi thấy cách này không tệ!". "Tiên hạ thủ vi cường, trước hết cho nó một trận hỏa thiêu liên doanh đi!".Vừa nói, Ngô Bất Chính liền vỗ vai Doanh Thương.

Doanh Thương hiểu ý, lập tức nhặt một mảnh quần áo chưa bị đốt cháy hết ném về phía Địa Khuyết Hàm Thi.

Địa Khuyết Hàm Thi sợ lửa, thấy vậy vội tránh né.

Tuy nhiên, hành động này của nó dường như đã làm rung chuyển vách tường xung quanh.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", lập tức một bức tường phía sau mọi người quả nhiên đã sụp đổ.Mọi người đều mừng rỡ, lập tức gọi nhau chạy về phía lối thoát đó.

Đây đúng là ông trời đang giúp đỡ mà.

Định mệnh họ không thể chết được.

Tuy nhiên, bọn họ vừa mới chạy được bước trước, thì Địa Khuyết Hàm Thi đã đuổi theo sát nút.

Thậm chí nó còn tránh được đống lửa.

Lần này mọi người hoàn toàn lâm vào thế bị động, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, lúc này chỉ có thể một mạch chạy ra ngoài.

Nếu không bị Địa Khuyết Hàm Thi đuổi kịp, thì chỉ có chết!Doanh Thương ném Ngô Bất Chính cho Tần Vũ.

Anh ta thân hình to lớn, rất tự giác ở phía sau chặn hậu.

Chương 1549

Tuy nhiên, thân hình to lớn thì mục tiêu cũng lớn.

Lúc này anh ta còn bị tụt lại phía sau, mọi người còn chưa chạy đến lối thoát.

Chỉ nghe phía sau một tiếng "phanh" thật lớn.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Doanh Thương cả người lại nằm vật trên đất.

Trên hai chân anh ta ít nhất có mười sợi dây leo quấn quanh.

Bà lão kia đã trôi về phía anh ta.

Mà cú ngã này của Doanh Thương có lẽ cũng là bất ngờ không kịp trở tay.

Cả người anh ta nặng nề đập xuống đất.

Khi anh ta ngẩng đầu lên, khắp mặt anh ta đều là máu đen.

Thể chất của Doanh Thương thật sự không dễ bị thương.

Năm xưa ở Xà Chiểu Quỷ Thành, ngay cả khi đối mặt với nhiều huyết thi và song lân cự mãng như vậy, anh ta cũng không bị thương.

Tuy nhiên lần này lại bị văng ra máu đen.

Việc tên này bị thương chảy máu, đủ để thấy cú ngã vừa rồi của anh ta hiểm đến mức nào.Mà Doanh Thương dường như cũng thật sự nổi giận rồi.

Anh ta trực tiếp lật người, vừa đứng dậy đã lật người ngồi trên đất, hai tay lập tức nắm chặt những sợi dây leo đang buộc trên chân.

Anh ta dồn lực vào hai chân, thêm cả hai tay, vậy mà trong khoảnh khắc đã giật đứt từng sợi dây leo đang buộc trên chân.

Lúc này anh ta đã nổi điên, quả thực như một con Kim Cương.

Bàn Tử thấy vậy cười nói. "Ai ai, Đại ca sắp phát uy rồi, chúng ta có trò hay để xem rồi!".

Hồ Tứ Lệnh và Tạ Lị Dương vẫn còn chút khó hiểu.

Tuy nhiên cảnh tượng tiếp theo, khiến hai người họ đều trợn mắt há mồm.Chỉ thấy Doanh Thương từ dưới đất đứng dậy.

Hai tay vẫn nắm chặt những sợi dây leo kia.

Không gian ở đây đủ rộng.

Thêm vào đó Doanh Thương đang nổi cơn thịnh nộ.

Anh ta liền giật mạnh mấy sợi dây leo.

Dứt khoát nhổ cả con quỷ nhân sâm từ dưới đất lên.

Đương nhiên, không phải tất cả dây leo đều bị nhổ lên, mà là những sợi gần nhất đều bị nhổ lên.

Bà lão kia lập tức bị sức mạnh khổng lồ của Doanh Thương trấn nhiếp.

Muốn lùi lại.

Nhưng Doanh Thương đã nổi điên thì làm gì có chuyện cho nó cơ hội.

Hai tay vung mạnh, kéo bà lão bay lượn trên không trung một lúc lâu.

Cuối cùng buông tay, trực tiếp quăng nó đập vào bức tường một bên.

Cú đập này khiến con quỷ nhân sâm dường như cũng có chút choáng váng.

Khi nó rơi xuống, một mảng lớn dây leo lại dính vào đống quần áo đang cháy.

Quần áo là sợi tổng hợp và cotton.

Cặn bã sau khi cháy, dính vào da thịt sẽ là một vết bỏng.

Lúc này dính vào dây leo của con quỷ nhân sâm, muốn gỡ ra thì không dễ dàng nữa.

Lửa theo quỷ nhân sâm liền lan về phía bà lão.

Trên mặt bà lão cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Sau đó, những sợi dây leo đang cháy đó, vậy mà từng sợi từng sợi tự mình đứt lìa.Ngô Bất Chính thấy thứ này, vậy mà còn có khả năng tự chặt tay chân để tự vệ.

Lập tức gọi mọi người mau chạy đi.

Con quỷ nhân sâm đó quá khó đối phó.

Ở lại đây sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Trên người nó có nhiều dây leo như vậy.

Doanh Thương dù có trâu bò đến mấy, thì cũng có thể kiên trì được bao lâu chứ?

Tổng sẽ có lúc kiệt sức thôi.

Mọi người lập tức không chần chừ nữa.

Chương 1550

Từng người một nhanh chóng chen chúc chạy ra, về phía đường hầm vừa sụp đổ.

Đường hầm này quả thật là mộ đạo không sai.

Tuy nhiên, ngôi cổ mộ này dường như được xây dựng từ rất lâu đời.

Hơn nữa quy mô không lớn, thậm chí trong mộ đạo còn không có gạch mộ.

Trông cực kỳ đơn sơ.

Mà loại mộ đạo như vậy, tự nhiên cũng không thể có cơ quan.

Ngay cả khi có, bị chôn vùi trong đất nhiều năm như vậy, e rằng cũng đã sớm mục nát rồi.Mọi người không dám chậm trễ, một mạch chạy như điên.

Phía sau sau một lát yên tĩnh, động tĩnh lại vang lên.

Chắc là con quỷ nhân sâm lại đuổi theo rồi.

Hồ Tứ Lệnh nói thứ đó không dễ giết chết, đặc biệt là với kích thước lớn như vậy.

Thực ra thứ này không thể di chuyển được.

Nhưng nó có một phạm vi hoạt động.

Phạm vi này, bị giới hạn bởi sợi dây leo dài nhất của nó, không rời khỏi loại đất phù hợp cho nó sinh tồn.

Một khi ngay cả sợi dây leo này cũng rời khỏi loại đất phù hợp cho nó sinh tồn, thì nó sẽ hoàn toàn không thể sống được nữa.

Nhưng sợi dây leo dài nhất của con quỷ nhân sâm này dài bao nhiêu, cũng không ai biết cả!

Lòng mọi người cũng đều rất cạn lời.

Tuy nhiên lúc này động tĩnh phía sau không lớn hơn.

Rõ ràng là tốc độ của mấy người bọn họ vẫn rất nhanh.

Ít nhất là không bị con quỷ nhân sâm đuổi kịp.Tuy nhiên, sau khi chạy được mấy bước, mọi người liền thấy.

Con đường phía trước đột nhiên xuất hiện một ngã ba.

Đó là một đường hầm khác.

Vừa vặn tạo thành một ngã ba hình chữ T với đường hầm của bọn họ.

Lần này mọi người đều hơi ngây người ra.

Phải đi thế nào đây?

Rẽ trái hay rẽ phải?

Thông thường khi gặp tình huống này, mọi người đều rất tự giác nhìn về phía Tần Vũ.

Theo kinh nghiệm, thông thường con đường anh ấy chỉ là an toàn nhất.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, tiến lên nhìn một chút.

Anh ấy phát hiện đường hầm ở ngã ba hình chữ T này, khác với đường hầm bọn họ đang đi.

Đường hầm nằm ngang trước mặt này, vậy mà lại được lát gạch xanh.

Hơn nữa nhìn kiểu, những viên gạch này là được lát sau.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ đã đoán được điều gì đó.

Anh ấy vội chỉ sang bên trái, ra hiệu cho mọi người đi về phía này.Ngô Bất Chính cũng nhìn ra vấn đề, vội gọi mọi người mau lên đường.

Bàn Tử vừa chạy vừa hỏi tại sao phải chạy về phía này?

Mọi người cũng đều rất tò mò.

Ngô Bất Chính liền giải thích suy nghĩ của mình một lần.

Những viên gạch xanh trên đường hầm này, chắc chắn không phải được lát khi xây dựng.

Vậy thì chỉ có một khả năng, khớp với suy đoán trước đó của Tạ Lị Dương.

Những viên gạch xanh đó, hẳn là do người Hoàn Quốc lát.

Bọn họ chắc chắn đã phát hiện ra lối vào ở đây.

Cho nên mới lát gạch xanh.

Nhưng không biết vì sao, lát đến ngã ba hình chữ T thì bỏ dở.

Bởi vì gạch xanh ở bên phải đã bị ngắt quãng.

Cho nên hướng lối vào chắc chắn là ở bên trái.

Mọi người nghe vậy đều không khỏi bừng tỉnh.Nhưng con đường thông sang bên phải, rốt cuộc dẫn đến đâu?

Không ai biết.

Chương 1551

Bọn họ chạy được khoảng một phút.

Đột nhiên Tần Vũ ở phía trước nhất lại đột ngột dừng lại.

Mọi người đều tưởng là đã đến lối ra.

Không khỏi mừng thầm trong lòng.

Đều vội vàng nhìn về phía lối ra.

Vừa nhìn thấy đều ngây người.

Chỉ thấy phía trước không xa thật sự có một cánh cửa sắt lớn.

Rõ ràng bọn họ đã tìm đúng hướng rồi.

Nhưng lúc này trên cánh cửa sắt lớn đó, lại có một con rết vằn hoa dài đến hai mét đang cuộn mình.

Con rết đó giống hệt một con rắn, cuộn mình nằm trên cánh cửa sắt.

Nếu không phải ánh sáng từ đèn dầu hỏa phản chiếu những đốm sáng lấp lánh.

Bọn họ thật sự sẽ bỏ qua thứ đó.

Một khi đến gần, e rằng sẽ mất mạng ngay lập tức.

Bàn Tử nuốt nước bọt, thấy lối ra đã gần kề.

Lập tức giơ súng săn lên bắn hai phát.

Lập tức con rết vằn hoa đang cuộn mình trên cánh cửa sắt liền bị bắn nát bét.Bàn Tử không dám chậm trễ, lập tức gọi Doanh Thương lên mở cửa.

Tuy nhiên, đến gần nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện, đó vậy mà lại là một cánh cửa kín khí.

Nếu bên ngoài đã khóa cửa lại, thì thật sự không còn cách nào để thoát ra được nữa.

Bàn Tử vội vàng tiến lên kiểm tra.

Phát hiện cánh cửa kín khí này không bị khóa, nhưng bên ngoài hình như có thứ gì đó chặn lại.

Cứ thế là không thể mở ra được.

Doanh Thương cũng đâm hai cái, nhưng chỉ tạo ra một khe hở nhỏ.

Vẫn không thể thoát ra.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị đâm thêm vài cái nữa để thử.

Đột nhiên từ vách tường xung quanh, vậy mà mọc ra vô số rết vằn hoa.

Mỗi con rết đó chỉ to bằng lòng bàn tay.

Nhưng mẹ nó số lượng thật sự quá nhiều.

Giống như trời đổ mưa rết, vô số rết vằn hoa đen đặc từ các vết nứt trên vách tường bò ra.

Mọi người thấy vậy thật sự không thể ở lâu được, chỉ có thể vừa lùi lại vừa nghĩ cách.

Ngô Bất Chính đột nhiên nói. "Hay là chúng ta lùi lại, con quỷ nhân sâm cũng sắp tới rồi, đến lúc đó để nó giải quyết mấy con rết này!". "Chúng ta tìm cơ hội rời đi!".Mọi người thấy có lý.

Lúc này cũng không còn cách nào khác.

Cố gắng xông ra ngoài, còn không biết sẽ mất bao lâu.

Một khi bị những con rết này cắn trúng, hoặc chui vào tai.

Thì thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Ngôi cổ mộ này thật sự nguy hiểm đến nghẹt thở.

Sao lại có đủ thứ đáng sợ như vậy chứ.

Thảo nào lối vào phải lắp cửa kín khí, nếu những thứ bên trong này mà thoát ra ngoài.

Thì quả thực là một cơn ác mộng.

Mọi người nhanh chóng lùi lại đến ngã ba hình chữ T.

Để đảm bảo an toàn, bọn họ đi về phía bên phải một đoạn đường.

Sau đó mới dừng lại.

Mà phía trước là một mảng tối đen, cũng không biết dẫn đến đâu.

Có thể là các mộ thất khác của cổ mộ.

Nhưng lúc này đã không còn quan trọng nữa.

Chương 1552

Cánh cửa kín khí không bị khóa, mặc dù bị thứ gì đó chặn lại.

Nhưng bọn họ thật sự không muốn tìm lối ra khác nữa.

Thế là cứ ở đây chờ cơ hội.

Con quỷ nhân sâm thì Doanh Thương còn có thể chống đỡ được một lúc.

Còn số lượng rết kia thì thật sự quá nhiều.

Một chút sơ sẩy là sẽ có người chết.

Mọi người ở đây sốt ruột chờ đợi.

Quả nhiên rất nhanh, bà lão quỷ nhân sâm đã đuổi kịp.

Nó dường như có thể cảm nhận được hơi thở của mọi người.

Vừa định đi qua, đột nhiên phát hiện ra những con rết kia.

Vậy mà không chút nghĩ ngợi liền lao về phía những con rết đó.

Dường như so với mọi người, những con rết kia có thể dễ bắt hơn.Mọi người trốn ở bên phải, ngay cả một hơi thở mạnh cũng không dám.

Thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần bà lão kia phát hiện ra chỗ này.

Bọn họ sẽ đi theo sau Doanh Thương, xông thẳng ra ngoài.

Nhưng ai ngờ, biến cố lại xảy ra vào lúc này.

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy thứ gì đó rơi xuống đầu mình.

Nhớt nhát.

Hắn quệt một cái, mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi, không nhịn được mắng một câu. "Mẹ kiếp, đây mẹ nó là nước dãi của đứa nào, mấy trăm năm không đánh răng rồi sao!".Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Không ai cao hơn ai, sao lại có nước dãi rơi xuống người Bàn Tử được.

Hơn nữa lại là trên đầu.

Điều quan trọng nhất là chất lỏng này thật sự có mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Bàn Tử ghê tởm, vội chùi chùi vào bức tường đất bên cạnh.

Lúc này mới dễ chịu hơn một chút. "Mẹ nó, ra ngoài Bàn gia không cắt một cái đầu ngu ngốc thì không được, thật sự làm tao ghê tởm chết đi được!".Tuy nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy có điều bất thường, bèn bật đèn dầu hỏa chiếu lên phía trên.

Nhưng trên đầu chẳng có gì cả.

Chỉ có một mảng tối đen.

Cậu ấy quay đầu lại chuẩn bị nhìn sang chỗ khác.

Đột nhiên nghe thấy tiếng "bộp", dường như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Mọi người nhìn theo, phát hiện đó là một cục chất lỏng màu vàng lớn.

Mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

Nhưng trên đầu thật sự không có gì cả!

Lần này tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Tuy nhiên vừa nhìn thấy, gần như tất cả mọi người đều ngây dại.

Chỉ thấy trong bóng tối trên đỉnh đầu, đột nhiên sáng lên hai luồng quỷ hỏa màu đỏ rực.

Lớn như đầu người.

Ngô Bất Chính chỉ nhìn một cái lập tức kinh hô. "Tôi... tôi đã từng thấy thứ này!". "Nó... nó...".

Ngô Bất Chính thật sự không biết phải miêu tả thế nào.

Lắp bắp hồi lâu, cuối cùng cũng nói rõ được lời.Thì ra, ban đầu bọn họ ở sườn dốc bên ngoài Hang Trăm Mắt.

Từng gặp phải sự tấn công của hoàng bì tử và rết vằn hoa.

Lúc đó vừa hay gặp phải thiên sinh dị tượng, cũng chính là cái gọi là yêu long.

Thực ra thứ đó, sau này mọi người đều đã rõ.

Chương 1553

Hẳn là cái gọi là phần phong.

Thứ này vô hình vô chất, thuộc về những thứ tồn tại trong phong thủy.

Có thể nguyên lý cụ thể vẫn chưa thể giải thích bằng khoa học.

Nhưng có thể xem nó như một loại địa khí.

Chỉ cần phá bỏ cục phong thủy gần đó, thì thứ đó cũng sẽ không xuất hiện.

Lúc đó phần phong đột kích, bọn họ buộc phải trốn trong hố để lánh nạn.

Ngô Bất Chính trong lúc cấp bách, nằm úp trong một cái hố đất để thở.

Lúc đó cậu ấy nhìn thấy trong cái hố đất có một đôi mắt quỷ hỏa màu đỏ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ban đầu cậu ấy không để ý, nhưng nhìn thấy hai luồng quỷ hỏa trên đỉnh đầu.

Chẳng phải giống hệt thứ cậu ấy thấy lúc đó trên sườn dốc sao!

Thứ đó không phải là yêu long trong truyền thuyết chứ!Mọi người vội vàng nhìn kỹ.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đầu óc nổ tung.

Đó căn bản không phải yêu long gì cả.

Mà là một con rết vằn hoa khổng lồ.

Con rết đó, đang nằm úp trên vách tường trên đỉnh đầu bọn họ.

Thậm chí còn có thể thấy những đốm sáng như dải ruy băng trên người nó.

Cái đầu rết khổng lồ đang đối diện với bọn họ.

Từ cái miệng độc đóng mở liên tục, từng dòng chất lỏng màu vàng nhỏ ra.

Đó chẳng phải là nước dãi của nó sao!

Thân hình con rết này quá lớn rồi.

Ít nhất cũng phải mười lăm mét trở lên.

Bởi vì chiều rộng đó đã không còn là thứ mà những con rết bọn họ thấy trước đó có thể so sánh được nữa.

Toàn thân con rết này có màu sắc sặc sỡ.

Tuy nhiên trông nó tuyệt đối không có khí tức của tự nhiên.

Càng giống một con rết biến dị.

Cái đuôi của nó kéo dài vào trong bóng tối.

Không biết còn bao xa.

Nhưng chỉ riêng cái đầu này thôi, đã không phải thứ mà mọi người có thể chống lại được rồi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, trong lòng bật ra một từ, cái thứ chết tiệt này là con riêng của Vạn Nô Vương sao!

Sao mà lớn như vậy chứ!

Cậu ấy vội ra hiệu cho mọi người đừng động.

Rết rất nhạy cảm với những thứ chuyển động.

Chúng ta không động thì vẫn còn cơ hội.Tuy nhiên Bàn Tử đã sớm nén đầy một bụng khí rồi.

Không nhịn được liền đánh ra một cái rắm thối.

Tiếng rắm vang dội, quả thực như một tiếng định vị.

Cái miệng độc khổng lồ của rết vằn hoa lập tức đớp xuống về phía hắn.

Bàn Tử giơ súng săn lên bắn.

Tuy nhiên, chỉ bắn được một phát, súng săn vậy mà lại kẹt đạn.

Đúng là, nhà dột lại gặp mưa đêm, thả rắm đúng lúc có người!

Thật là mọi thứ tồi tệ đều đổ dồn vào một chỗ.

Tuy nhiên Bàn Tử rất nhanh trí, thấy đã không thể né tránh được.

Trong lúc cấp bách liền thụp xuống đất, hô to. "Đại ca cứu mạng!".

Doanh Thương quả thật là rất nể mặt.

Lập tức đến bên cạnh Bàn Tử, giơ hai cánh tay như gọng kìm sắt lên đỡ cái miệng độc của con rết.

Chương 1554

Tuy nhiên bên dưới là đất sét mềm nhũn.

Doanh Thương lập tức bị con rết đó đâm cho lún vào trong đất.

Con rết muốn cắn Doanh Thương, kết quả lại cắn trúng một búng bùn.

Doanh Thương đã thụt vào trong đất, nó căn bản không thể cắn tới.

Mà lúc này mọi người đã bắt đầu chạy rồi.

Con rết lớn như vậy, đừng nói là Khang Hi bảo đao và Hắc kim cổ đao, ngay cả mai rùa cũng không thể giết chết được.

Trừ khi có bom.

Rết cái thứ này, dù mày chặt đứt nửa thân nó, nó cũng không chết.

Muốn giết chết nó trừ phi một cước giẫm nát.

Nếu không thì quá khó.

Bàn Tử vừa chạy vừa hét. "Đại ca xin lỗi nhé, anh tự mình mau ra đi!".Doanh Thương nghe thấy tiếng gọi, lúc này mới từ dưới đất bò ra.

Mà con rết kia dường như cũng từ bỏ anh ta.

Men theo vách tường đuổi theo mọi người.

Doanh Thương nhân cơ hội cũng chạy ra ngoài từ bên dưới.

Tuy nhiên mọi người rất nhanh đã đến ngã ba hình chữ T rồi.

Giờ này còn chạy thế nào nữa.

Phía trước có quỷ nhân sâm, phía sau có con rết lớn.

Lần này thật sự đã đến đường cùng rồi.

Chẳng lẽ phải quay về đường cũ sao.

Thế thì chẳng khác nào chạy vào hang ổ của quỷ nhân sâm, chỉ chờ người ta quay về thưởng thức mỹ thực thôi.

Ngay lúc mọi người sốt ruột không biết phải xử lý thế nào.

Đột nhiên Tần Vũ hét lên một tiếng. "Nằm xuống!".

Lập tức tất cả mọi người không một ai do dự, toàn bộ đều nằm sấp xuống.

Mà một cảnh tượng kỳ diệu liền xuất hiện.

Con rết vằn hoa khổng lồ đó như thể bị thứ gì đó buộc chặt cái đuôi.

Đến vị trí ngã ba hình chữ T này, thì không thể tiến thêm một phân nào nữa.

Mặc dù nó đang cố gắng giãy giụa hết sức, nhưng vẫn không thể xông qua được một phân.

Mà lúc này con quỷ nhân sâm cũng đã đến.

Chắc là thấy con vật sống lớn như vậy, đã không còn bận tâm đến Tần Vũ và những người khác nữa.

Vô số dây leo liền quấn về phía con rết vằn hoa.

Muốn nuốt chửng con rết vằn hoa đó.

Nhưng con rết vằn hoa cũng không phải vật tầm thường, cái miệng độc đóng mở liên tục, trong khoảnh khắc đã cắn đứt mấy sợi dây leo.

Bàn Tử thấy bọn chúng đánh nhau, lúc này không chạy thì còn đợi đến khi nào.

Hắn gọi mọi người đứng dậy liền chạy.

Mà lần này để một mạch xông ra ngoài.

Bọn họ để Doanh Thương chạy phía trước, tăng tốc trước để nhất định phải đâm mở cánh cửa kín khí.

Tuy nhiên, con quỷ nhân sâm dường như có chút tham lam.

Mấy sợi dây leo trong số đó vậy mà dường như không muốn bỏ cuộc bọn họ.

Liền quấn về phía bên này.

Tần Vũ và Bàn Tử chặn hậu.

Cứng rắn chém đứt những sợi dây leo này.

Nhưng theo sau lại có những sợi khác tới, căn bản là không thể chém hết được.

Bàn Tử mắng. "Mày mẹ nó, một con rết lớn như vậy còn không đủ mày ăn à, còn tham luyến sắc đẹp của Bàn gia tao!"."Nếu không phải không có thuốc nổ, tao phí công tiễn mày đi gặp Diêm Vương gia không được à!".

Chương 1555

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Doanh Thương đã đến trước cửa kín khí.

Tốc độ của anh ta đủ nhanh, nghiến răng một cái lập tức như một chiếc ô tô đâm vào cánh cửa.

Cánh cửa kín khí vậy mà thật sự bị anh ta đâm mở ra.

Bên ngoài cũng không biết có thứ gì chắn, trong khoảnh khắc đều bị đâm bay đi.

Mọi người nhìn thấy mặt đất xi măng bên ngoài cửa, quả thực như nhìn thấy người thân vậy.

Không chút nghĩ ngợi đều chạy ra ngoài.

Tần Vũ sau đó muốn đóng cửa lại, Bàn Tử cũng đến giúp.

Hai người dốc hết sức bình sinh, cuối cùng mới đóng lại được cánh cửa kín khí trước khi dây leo tràn tới.

Mấy người ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Trận chiến này thật sự kinh tâm động phách.

Chỉ một chút sơ sẩy là không một ai có thể thoát được.

Bàn Tử gần như khóc, ngồi trên đất nói. "Lão Hồ cái thằng chết tiệt nhà mày, về mà không mời tao ăn mười nồi xiên thịt dê, thì chúng ta chưa xong đâu tao nói cho mày biết!".Hồ Tứ Lệnh vừa định trả lời, lại đột nhiên sắc mặt biến đổi nói. "Thằng béo chết tiệt, mày mẹ nó rốt cuộc đã làm gì bà lão nhà người ta vậy?". "Sao mà âm hồn bất tán thế, thật sự không được thì mày ở lại bầu bạn với bà ta đi!". "Già thì có già thật, nhưng biết đâu còn có thể đẻ cho mày mấy đứa bàn oa oa thì sao!".

Nói xong hắn kéo Tạ Lị Dương, gọi mọi người chạy.

Bàn Tử đứng dậy nhìn một cái, cũng mắng một tiếng mẹ nó.

Thì ra Doanh Thương đâm quá mạnh, những viên gạch xung quanh cửa kín khí đều bị rung rụng mất mấy khối.

Trong số đó có mấy khe hở, dây leo đã bắt đầu bò ra.

Mọi người cũng không ngờ lại là tình huống như vậy.

Vốn dĩ tưởng đã thoát thân lên thiên đường rồi, kết quả ai ngờ âm sai dương thác, lại đâm sầm vào cửa khí mật như thế này.

Nhưng nói thật, Quỷ nhân sâm kia có sức sống thật sự rất mạnh mẽ.

Bị Hoa ban du diên khổng lồ quấn lấy, vậy mà vẫn còn có thể phân tâm đối phó với bọn họ.

Cũng không biết là Hoa ban du diên kia quá yếu, hay là thứ này quá mạnh.Lúc này mấy người cũng không dám nán lại lâu, đứng dậy chạy thẳng về phía trước.

Mà nơi này, theo bản đồ bọn họ có được trước đó, dường như chính là vị trí của lầu nghiên cứu kia.

Chỗ này có lẽ là nơi Hoàn Quốc dùng để nghiên cứu các loại thuốc giải độc.

Chắc sẽ có rất nhiều tiêu bản các loại.

Nhưng những điều này đều không quan trọng.

Quỷ nhân sâm này thực ra không thể di chuyển.

Phạm vi hoạt động của nó chỉ giới hạn ở việc sợi rễ dài nhất không rời khỏi lớp đất phù hợp để nó sinh tồn.

Cho nên, về lý thuyết, chỉ cần bọn họ chạy đủ xa là tuyệt đối có thể thoát khỏi Quỷ nhân sâm này.

Nhưng ai biết phạm vi bao phủ của Quỷ nhân sâm này lớn đến mức nào.

Trong cổ mộ bọn họ đã chạy rất xa rồi, kết quả thứ này lại vẫn đuổi theo.

Nếu đào nó lên, có thể phạm vi bao phủ của nó sẽ lớn đến kinh ngạc.Lúc này mọi người đã kiệt sức.

Nhưng vì để sống sót, ai nấy đều cố gắng chống đỡ.

Bàn Tử thấy dây leo phía sau truy đuổi không ngừng, vội nói: “Cứ thế này không phải cách đâu, chạy nữa sớm muộn cũng bị nó đuổi kịp thôi!” Hồ Tư Lệnh tiếp lời: “Còn cách nào nữa, một là chạy thoát khỏi phạm vi của nó, hai là nhanh chóng tìm một căn phòng trốn vào!” “Thứ đó và Hoa ban du diên quấn lấy nhau, nói không chừng không chống đỡ được bao lâu thì sẽ xong đời!” Mọi người nghe vậy thấy đây là một cách hay.

Hoa ban du diên kia cũng là vật kịch độc.

Có thể nhất thời chưa làm gì được Quỷ nhân sâm, nhưng thời gian kéo dài, ai thắng ai thua vẫn chưa biết được.

Thay vì đi đánh cược phạm vi của Quỷ nhân sâm, chi bằng cứ trốn đi trước.

Đợi một lát, xem tình hình rồi nói sau.

Nhỡ đâu Hoa ban du diên giết chết Quỷ nhân sâm thì sao?

Cửa khí mật dù sao cũng đã khóa rồi, hơn nữa cái đuôi của Hoa ban du diên còn bị thứ gì đó trói lại.

Cho nên chỉ cần nó giết được Quỷ nhân sâm, mọi người cũng sẽ an toàn.

So với các cách khác, cách này quả thực là ổn thỏa nhất.Nói là làm, mọi người lập tức không nói thêm lời nào, thấy phía trước sắp hết đường.

Chương 1556

Nếu không tìm được một căn phòng để vào, có lẽ sẽ phải lên cầu thang.

Đến lúc đó trên cầu thang không chừng sẽ bị đuổi kịp.

Thế là mấy người liền chạy về phía một căn phòng ở một bên.

Hướng này vừa vặn nằm ở một bên cầu thang.

Bàn Tử thấy cửa không khóa, một cước đạp tung, hô hào mọi người nhanh chóng đi vào.

Tuy nhiên, tốc độ của dây leo cũng không chậm.

Ngay khi Doanh Thương cuối cùng chuẩn bị vào, một trong những dây leo đã quấn quanh chân anh ta.

Bàn Tử vung Khang Hy bảo đao lên, một nhát chém đứt luôn cả sợi dây leo.

Sau đó mọi người hợp lực đóng cửa lại.

Hồ Tư Lệnh thấy bên cạnh có những tủ gỗ lớn, liền gọi mọi người cùng khiêng tủ chắn ngang cửa.

Sau khi cửa bị chặn hoàn toàn, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai nấy ngồi bệt xuống đất, mặt tái mét.Bàn Tử thở hổn hển nói: “Trận này mẹ nó đúng là hành hạ người ta mà, Bàn gia ta còn cảm giác sút mấy cân ấy chứ!” “Tôi nói này, hay là chúng ta ngủ một giấc đã?

Vẫn chưa biết chúng nó đánh đến bao giờ đâu!” Ngô Bất Chính nghe vậy nói: “Anh ngủ được à?” “Trời chắc sắp sáng rồi, bọn chúng đều là vật kịch độc, đoán chừng rất nhanh sẽ phân định thắng bại thôi!” “Hơn nữa chúng ta cũng không thể quá lạc quan!” “Nhỡ đâu Hoa ban du diên thua thì sao?” “Thế thì chúng ta chẳng phải bị bao vây sao?” Mọi người nghe vậy cũng thấy có lý.

Nếu Quỷ nhân sâm thắng, đến lúc đó bọn họ muốn đi có lẽ sẽ khó khăn.

Nhưng bây giờ bên ngoài toàn là Quỷ nhân sâm đó, cũng không có cách nào ra ngoài được!

Vẫn là Shirley Dương đầu óc nhanh nhạy, cô vội chỉ sang một bên nói: “Này!

Chỗ này đã có nhiều tủ gỗ như vậy, chúng ta sao không làm thêm mấy cây đuốc!” “Đến lúc đó cho dù Quỷ nhân sâm thắng, chúng ta cũng có thể dùng lửa để thoát thân mà!” Mọi người nghe vậy đều thấy cách này hay.

Thế là ai nấy đều phấn chấn bắt đầu làm việc.Bố trí bên trong căn phòng này dường như là phòng của một nhân vật lớn nào đó.

Hơn nữa còn bày biện không ít tủ lớn.

Có những chiếc tủ bên cạnh quả nhiên bày không ít bình bình lọ lọ.

Bên trong đều ngâm thi cốt các loại động vật.

Rõ ràng bọn họ đoán không sai, nơi này chắc chắn là nơi viện nghiên cứu Hoàn Quốc cất giữ tiêu bản.

Nhưng những tiêu bản này có cái đặt bên ngoài, có cái đặt bên trong.

Dường như mức độ quý hiếm cũng khác nhau.

Ban đầu mọi người chỉ tò mò nhìn một chút, sau đó liền mất hứng.

Nói thật, nếu thực sự được nhìn thấy trong viện bảo tàng, có lẽ còn cảm thấy kỳ lạ.

Ai là người đầu tiên nghĩ ra cách này để chế tác tiêu bản nhỉ?

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, đừng nói là thưởng thức, đơn giản nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Nói thật, loại tiêu bản ngâm trong lọ này, thật sự không phải người bình thường có thể thưởng thức được.

Nếu là ngâm rượu thuốc gì đó thì còn nói.

Nhưng bên trong đây quả thực có đủ thứ.

Thậm chí có rất nhiều động vật mà bọn họ còn chưa từng thấy bao giờ.

Mọi người chỉ nhìn một cái, liền rất tự giác tránh xa những chiếc lọ này.

Nếu không cẩn thận làm vỡ những thứ này, thì căn phòng này sẽ hoàn toàn không thể ở được nữa.Mọi người tìm một vòng, phát hiện những tủ gỗ có thể lợi dụng được, thực ra cũng không nhiều.

Bởi vì rất nhiều tủ gỗ bên trong đều để một số lọ được niêm phong hai lớp.

Những chiếc lọ này muốn khiêng ra cũng là một công việc tốn sức.

Cộng thêm bọn họ cũng không cần quá nhiều gỗ.

Cho nên chỉ tìm một số tủ gỗ rỗng đập ra làm mấy cây đuốc.

Chuẩn bị xong những thứ này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, động tĩnh bên ngoài vẫn không ngừng.

Quỷ nhân sâm kia lại vẫn chưa chết, vẫn có thể nghe thấy tiếng dây leo đập vào cửa phòng.

Nhưng có tủ gỗ lớn chắn, nhất thời cũng không lo bị đập vỡ.Shirley Dương tuy là con gái, nhưng cô xuất thân không tầm thường, hơn nữa ông ngoại từng là cao thủ trong nghề Đạo mộ.

Cho nên gan dạ cũng rất lớn.

Mặc dù suốt chặng đường này, nọc độc du diên trong cơ thể bọn họ đều không phát tác.

Nhưng bọn họ dù sao cũng không biết Tần Vũ đã tặng cho bọn họ thẻ nhân vật.

Chương 1557

Cho nên trong lòng vẫn luôn có chút lo lắng.

Thế là Shirley Dương liền tự mình tìm kiếm trong phòng, xem có thuốc giải độc hay không.

Theo lý mà nói, Hoàn Quốc thiết lập viện nghiên cứu ở đây, chính là để nghiên cứu thuốc giải độc, chắc chắn sẽ có.

Nhưng chỉ là không biết vận may của bọn họ thế nào, nếu không có trong căn phòng này, thì chỉ có thể trách vận may không tốt thôi.

Hồ Tư Lệnh thấy Shirley Dương một mình đi lại trong phòng, có chút không yên tâm, liền đứng dậy đi theo cô.

Hai người kiểm tra từng tiêu bản trong căn phòng này.

Hồ Tư Lệnh cảm thấy khả năng tìm thấy thuốc giải độc không lớn, nói: “Tôi cảm thấy có lẽ chúng ta đã không sao rồi, hơn nữa cho dù ở đây có thuốc giải độc!” “Chúng ta cũng không nhận ra, thuốc giải là dạng lỏng hay thuốc viên, hay là thuốc bột đây?” Shirley Dương lườm anh ta một cái nói: “Anh không tìm thì càng không có cơ hội, có một số lúc vẫn phải tận nhân lực nghe thiên mệnh!” “Chúng ta bây giờ vẫn còn có thể động đậy, nếu đều không tìm thử xem, đợi độc tố lại phát tác, thì chẳng phải chỉ có thể hối hận sao?” Vừa nói Shirley Dương vừa ra hiệu cho Hồ Tư Lệnh mở cái tủ này ra, chuẩn bị xem bên trong là tiêu bản gì.Hồ Tư Lệnh cũng biết mình không nói lại Shirley Dương, thế là liền tiến lên giúp mở cửa tủ.

Ngô Bất Chính thấy bọn họ đang xem tiêu bản ở đây, cũng cảm thấy tò mò, liền đứng dậy đi tới.

Cậu ta vốn dĩ thích hóng hớt, đặc biệt là đối với những thứ kỳ lạ cổ quái này.

Thực ra cậu ta cũng có ý muốn tìm hiểu thêm về những thứ này.

Có lẽ là khi trước lúc xuống mộ, biểu hiện của cậu ta thực sự có chút nghiệp dư.

Hơn nữa con đường tương lai còn chưa biết thế nào.

Cho nên học hỏi thêm càng nhiều, cũng không phải chuyện xấu gì.

Chỉ là lúc này đi tới, hình như có chút làm bóng đèn rồi, điều này khiến cậu ta có chút ngượng ngùng.

Hồ Tư Lệnh thấy cậu ta đến, liền gọi cậu ta cùng giúp đỡ.

Cùng khiêng hai chiếc lọ đang chắn phía trước ra.

Bên trong rất nhanh lại lộ ra hai chiếc lọ nữa.

Lúc này Shirley Dương bỗng nhiên chỉ vào một trong số những chiếc lọ kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi, mọi người mau nhìn xem đây là cái gì!” Bàn Tử sắp ngủ gật rồi, nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc này, giật mình suýt nữa nhảy dựng lên.

Ngẩng đầu nhìn cái lọ, không biết nói gì: “Tôi nói chị đại, không phải chỉ là một con rắn thôi sao, chị đến nỗi phải làm quá lên như thế à!” “Rắn mẹ chúng ta còn gặp rồi!” Shirley Dương lại nói: “Đây không phải vấn đề rắn hay không rắn, mọi người nhìn cái đuôi con rắn này, đây rõ ràng là cẩm lân nhiêm mà!” “Cái Bách Nhãn Quật này, trước đây ít nhất có hai con cẩm lân nhiêm, không ngờ một trong số đó lại bị làm thành tiêu bản!” Bàn Tử nghe vậy không khỏi cười nói: “Hai con à?

Vậy người Hoàn Quốc này cũng quá không phải thứ gì rồi, người ta có thể là một đôi!” “Bọn họ lại thẳng thừng chia cắt ra, còn biến vợ người ta thành tiêu bản!” “Tục ngữ nói hay lắm, thà phá mười ngôi chùa còn hơn hủy một cuộc hôn nhân, những người này đáng đời gặp chuyện!” Ngô Bất Chính nghe vậy bất lực lắc đầu.

Cách suy nghĩ của Bàn Tử luôn khác người.

Vậy mà cũng có thể nghĩ đến chuyện này, thật sự là kỳ lạ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xương rắn cẩm lân nhiêm này cũng chẳng có tác dụng lớn gì đâu.

Bọn họ cũng không nghiên cứu.

Hơn nữa thứ này chắc cũng không giải được độc du diên đâu.Shirley Dương vẫn còn kinh ngạc trước tiêu bản xương rắn cẩm lân nhiêm này.

Cô nhìn chằm chằm một lúc, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, chỉ vào cái lọ nói: “Sao bên trong lại có một đứa trẻ vậy!” Lần này mọi người đều hoảng hốt.

Đặc biệt là Bàn Tử, lập tức nhảy dựng từ dưới đất lên, tay đã chạm vào Hắc Lư Đề Tử.

Đúng là Diêm Vương dễ tiễn, tiểu quỷ khó chơi!

Ở đây mà gặp phải tiêu bản của một đứa trẻ, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Cả lầu nghiên cứu đều toát ra một vẻ quỷ dị.

Trước đó bọn họ còn gặp Bạch Cương, thứ đó bây giờ cũng không biết ở đâu.

Nếu lại gặp phải quỷ trẻ con, thì thật sự rắc rối lớn rồi.

“Trẻ con ở đâu cơ?

Ăn Bàn gia một nhát Hắc Lư Đề Tử đã!” Ngô Bất Chính bất lực liếc nhìn anh ta nói: “Trong bình đó, đã ngâm thành tiêu bản rồi, không thì anh vào cho nó ăn đi?" "Ngâm thành tiêu bản rồi?" Bàn Tử cảm thấy tò mò, cũng ghé lại gần.

Lúc này Tần Vũ và Doanh Thương cũng không còn tâm trí nghỉ ngơi, dứt khoát đều xích lại gần.

Dưới ánh đèn dầu, mọi người quả nhiên nhìn thấy trong cái lọ ngâm xương rắn cẩm lân nhiêm kia, có một bàn tay nhỏ của một đứa trẻ.

Bàn tay đó rất nhỏ, đoán chừng chỉ bằng bàn tay em bé.

Nhưng mọi người càng nhìn càng thấy kỳ lạ, vì năm ngón tay của bàn tay đó, lại dài như nhau.

Đâu có bàn tay người nào mà các ngón tay lại dài bằng nhau.

Tục ngữ nói hay lắm, năm ngón tay duỗi ra còn không dài bằng nhau cơ mà.

Năm ngón tay dài bằng nhau này, rõ ràng là không bình thường.

Hơn nữa Ngô Bất Chính còn phát hiện, trên năm ngón tay đó, lại còn mọc rất nhiều lông tơ nhỏ.

Người bình thường làm gì có tình huống này.

Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói, người đã làm thành tiêu bản, trên cơ thể còn mọc lông cả.

Shirley Dương bên cạnh bỗng nhiên nhìn về phía Hồ Tư Lệnh.

Hồ Tư Lệnh dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, cả người sắc mặt đều vui mừng.

Chương 1558

Sau đó chỉ vào cái bình thủy tinh nói: “Đây không phải trẻ con, đây là Đại thủ cung mà!” “Lần này có cứu rồi, hoàn toàn có cứu rồi!” Vừa nói anh ta vừa hô hào mọi người giúp đỡ, đổ chất lỏng bên trong này ra.

Để lấy thứ kia ra.

Mọi người vẫn còn có chút không hiểu, nhưng Hồ Tư Lệnh này cũng không phải người làm bừa.

Thấy anh ta tự tin như vậy, mọi người vẫn tiến lên giúp đỡ.

Còn Shirley Dương bên cạnh rõ ràng biết nguyên do của chuyện này.

Liền ở bên cạnh giải thích.

Thì ra, khi Hồ Tư Lệnh còn nhỏ, từng nhìn thấy thứ này.

Khi còn nhỏ Hồ Tư Lệnh bị một con bọ cạp lớn cắn, chính là dùng thứ này để cứu mạng.

Hơn nữa còn nghe ông nội anh ta kể chuyện về Đại thủ cung này.

Shirley Dương cũng nghe anh ta kể, cho nên mới hiểu chuyện về Đại thủ cung.Cái gọi là Thủ cung thực ra chính là bích hổ (tắc kè hoa).

Tên Thủ cung là do một vị hoàng đế thời xưa đặt.

Hoàng đế hậu cung giai lệ ba ngàn, mỗi ngày một người, vậy cũng phải mười năm mới có thể lâm hạnh một lần.

Huống chi có những người còn không chỉ ba ngàn.

Cộng thêm một người nào đó xinh đẹp, khéo ăn nói, mê hoặc quyến rũ, có thể được sủng ái liền mấy ngày.

Cho nên trong hậu cung của hoàng đế, số giai lệ phải chịu cảnh phòng không cũng không ít.

Mà để ngăn chặn những người phụ nữ cô đơn này, đội nón xanh cho mình.

Đặc biệt là một số trinh nữ chưa từng trải qua chuyện này.

Để ngăn chặn họ dan díu với các quan hoạn khác trong hậu cung.

Thế là dùng Thủ cung này để làm ký hiệu.

Giữa lòng bàn tay của Thủ cung, đều có một cái u thịt.

Người xưa nuôi Thủ cung trong vại sành không thấy ánh mặt trời.

Sau khi lớn lên, lấy u thịt ở giữa lòng bàn tay này ra.

Sau đó nghiền thành bột, những con bích hổ này từ nhỏ ăn thức ăn có chu sa.

Cho nên bột nghiền ra đều có màu đỏ.

Thái y sẽ chấm một cái lên cánh tay của những cô gái chưa từng được lâm hạnh.

Liền có một chấm đỏ son như máu, cả đời không phai.

Một khi đã quan hệ phòng the với người khác, chấm đỏ này lập tức biến mất.

Hoàng đế chính là dùng cách này để ràng buộc những người phụ nữ của mình.

Do đó cũng được gọi là Thủ cung.

Bàn Tử cảm thấy thú vị, cười nói: “Không ngờ con bích hổ lớn này ở thời cổ đại còn được ưa chuộng đến thế!” “Nhưng đáng tiếc, bây giờ xã hội này chắc là không có đất dụng võ rồi!” “Ai nấy đều đề xướng một vợ một chồng rồi, anh xem chẳng mấy chốc là bỏ đi những thứ của tổ tông rồi!” “Bàn gia tôi nói này, đã là yêu đương tự do, thì phải nới lỏng điều kiện, người ta chính có hai cô gái không ngại nguyện ý gả cho một người đàn ông thì sao?” “Đây chẳng phải là đánh vỡ uyên ương sao!” Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: “Bàn Tử, tôi thấy anh là ăn củ cải nhạt mà lo chuyện bao đồng, lo đến cả nhà bà ngoại mày!” “Chế độ một vợ một chồng là vì sự hòa thuận ổn định của xã hội, hơn nữa tỷ lệ nam nữ còn mất cân bằng!” “Nếu là một chồng nhiều vợ, thì những người có tiền có địa vị tam thê tứ thiếp, dân thường chẳng phải đều ế vợ hết sao!” “Anh còn muốn một chồng nhiều vợ, nếu thật sự thực hiện chế độ một chồng nhiều vợ, thì cái kiểu người như anh, đừng nói vợ, đoán chừng lợn mẹ cũng không thèm theo anh đâu!” Mọi người nghe vậy không khỏi đều bật cười.

Bàn Tử còn muốn phản bác, nhưng Hồ Tư Lệnh bên cạnh đã lấy ra u thịt ở giữa lòng bàn tay của Đại thủ cung.

Ngô Bất Chính thấy anh ta thật sự chuẩn bị ăn, vội nói: “Hồ đại ca, thứ này anh chắc chắn ăn được sao?

Cái này đã ngâm trong dung dịch chống thối rữa không biết bao lâu rồi!” Hồ Tư Lệnh nghe vậy lại xua tay cười nói: “Yên tâm đi, điểm tự tin này tôi vẫn có!” “Anh có biết cái u thịt màu đỏ này tên là gì không?” “Cái này gọi là Tề Hồng Hương, chuyên trị ngũ độc, giải bách độc!” “Nếu anh có thể làm một túi lớn những thứ này treo trong phòng, mùa hè trong nhà đến côn trùng cũng không dám đến gần!” “Thứ này tuyệt đối có thể giải được độc du diên!” Vừa nói anh ta vừa chia một ít cho Shirley Dương.

Vốn dĩ anh ta còn chuẩn bị cho Tần Vũ một ít.

Nhưng Tần Vũ lắc đầu không lấy.

Cuối cùng hai người bọn họ liền ăn.Bàn Tử bên cạnh thấy vậy cười nói: “Nói đến côn trùng không dám đến gần, vậy Tiểu ca chúng ta thật sự không cần ăn thứ này, Kỳ Lân Huyết trong cơ thể người ta, đến Tống tử ngàn năm còn phải quỳ xuống, cần gì phải ăn cái này!" Ngô Bất Chính cười cười, vội hỏi: "Đúng rồi Hồ đại ca, vậy các anh có biết Kỳ Lân Huyết này là chuyện gì không?" Cậu ta luôn cảm thấy Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương kiến thức uyên bác, cộng thêm trưởng bối trong nhà cũng từng xuất thân Đạo mộ, có lẽ biết lai lịch của Kỳ Lân Huyết này.

Tần Vũ luôn mất trí nhớ, điều này khiến cậu ta có chút lo lắng, liệu có phải liên quan đến Kỳ Lân Huyết này không?

Tục ngữ nói hay lắm, vật cực tất phản, lạc cực sinh bi.

Vật tốt đến một mức độ nhất định, thì có thể sẽ xuất hiện mặt trái.

Hoài bích kỳ tội có lẽ cũng là đạo lý này.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương nghe vậy trầm mặc một lát.

Shirley Dương kể lại chuyện trong ghi chép của ông ngoại cô từng nhìn thấy một người xăm hình Cùng Kỳ trên người.

Cô nói: "Cùng Kỳ này rất giống Kỳ Lân, hơn nữa nghe các anh nói Tần Vũ không phải người dân tộc thiểu số!" "Cho nên cũng không tiện nói, anh ấy và người có hình xăm Cùng Kỳ này có liên hệ gì không!" "Có thể chỉ là một sự trùng hợp, cũng có thể tổ tiên có liên hệ gì đó cũng không chừng!" "Nếu muốn tìm hiểu, tôi kiến nghị sau khi ra ngoài các anh vẫn nên đến địa phương đó xem thử!" Ngô Bất Chính gật đầu, Shirley Dương nói rất chuẩn xác.

Nhưng đến những nơi đó xem xét, có lẽ bọn họ thật sự không có thời gian.

Tình huống của Tần Vũ vẫn chưa rõ ràng, có lẽ là vận may tương đối tốt.

Đến bây giờ hiệu quả của Thi miết hoàn vẫn chưa xuất hiện.

Chương 1559

Nhưng tình huống của Bàn Tử thì cũng có chút không thể lạc quan.

Hiệu quả của Thi miết hoàn trên người anh ta đã phát tác.

Nếu không phải lần này vì đến tìm Hồ Tư Lệnh, bọn họ có lẽ đã đi tìm Trần Hạt Tử để hỏi tình hình rồi.

Khả năng đi đến vùng dân tộc thiểu số xem xét, ít nhất bây giờ mà nói, gần như bằng không.

Nhưng nói đến chuyện này, trong lòng cậu ta cũng không dễ chịu, dứt khoát không nói nhiều nữa.

Mọi người trở lại vị trí của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Tiếng dây leo đập phá bên ngoài vẫn còn, nhưng đã nhỏ đi rất nhiều.

Đoán chừng đại chiến giữa dây leo và du diên cũng sắp kết thúc rồi.

Bàn Tử nín tiểu, thực sự không có chỗ để giải tỏa.

Cộng thêm ở đây còn có phụ nữ.

Thế là liền trốn vào góc tủ bên cạnh chuẩn bị đi vệ sinh.

Tuy nhiên, đến nơi còn chưa bắt đầu, bỗng nhiên anh ta cảm giác có thứ gì đó chạm vào cổ mình.

Cảm giác lạnh lẽo cứng rắn đó, lập tức khiến anh ta lùi lại hai bước.

Hướng về phía góc tối kêu lên: “Ai!

Ai ở đó!” Tiếng kêu này, khiến mọi người đều giật mình tỉnh giấc.

Thực ra mọi người đều chưa ngủ đâu.

Lập tức đều đứng dậy chạy tới, ai nấy hỏi chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi mới phát hiện Đại thủ cung, sao tiếp theo lại có chuyện rồi.

Bàn Tử chỉ vào góc tường bên cạnh, kể lại chuyện vừa rồi.

Ngô Bất Chính thấy kỳ lạ, vội bật đèn dầu soi tới.

Lập tức một bàn tay khô quắt liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người đều bị cảnh tượng bất ngờ này dọa giật mình.

Chỗ này sao lại có một bàn tay khô quắt chứ?

Hơn nữa còn bị kẹp ở phía sau tủ.

Người này làm sao mà vào được?

Mọi người nhìn nhau, rất nhanh gần như đồng thời nghĩ đến một khả năng: “Mật thất kẹp tường!” “Phía sau này còn có một mật thất!” “Mẹ nó, không phải là nơi Hoàn Quốc giấu bảo bối đấy chứ!” Trong mắt Bàn Tử ánh lên tia sáng.

Suốt chặng đường này, chẳng phát hiện được thứ gì tốt, thực sự khiến anh ta có chút bất lực.

Mặc dù nói trận này không phải xuống mộ, mà là ra ngoài tìm người.

Nhưng nơi này đều thông liên với cổ mộ, không chừng năm xưa người Hoàn Quốc thực sự đã đào được bảo bối gì đó từ cổ mộ gần đây.

Theo lời anh ta nói thì đó là: “Đây là bảo bối của Việt Nam chúng ta, sao có thể để tiện nghi cho người ngoài được!” “Nếu có thì cũng phải mang đi!” Vừa nói anh ta vừa đi đẩy tủ lớn.

Tuy nhiên, chiếc tủ lại không hề nhúc nhích.

Bàn Tử vội nhìn, bên trong cũng không có nhiều đồ đạc mà.

Không lý nào lại nặng đến vậy, sức lực cả người mình, sao có thể không nhúc nhích chứ?

Tần Vũ và những người khác nhìn ra manh mối, vội nhắc nhở anh ta, có thể là có cơ quan.

Phải tìm cơ quan, có lẽ mới mở ra được.

Bàn Tử vừa nghe có cơ quan, lập tức nhìn về phía Tần Vũ.

Tìm cơ quan đối với Tần Vũ mà nói, đó đơn giản chỉ là chuyện thường ngày mà thôi.

Tần Vũ hơi nhíu mày, không có ý định ra tay.

Mọi người thấy vậy không hiểu.

Ngô Bất Chính vội hỏi: “Tiểu ca anh có cảm thấy mật thất này không thể mở ra không?” Tần Vũ không nói gì, mọi người chỉ có thể đoán ý anh.

Ngô Bất Chính trực tiếp hơn, hỏi thẳng vào vấn đề.

Tần Vũ gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Quên rồi, cảm giác có nguy hiểm!” Mọi người nghe thấy lời này, không khỏi nhìn nhau.

Rõ ràng đều có chút do dự.

Tần Vũ nói có nguy hiểm, thì tám phần là thật sự có nguy hiểm.

Nói thật tình hình lúc này, quả thực không thích hợp để mạo hiểm nữa.

Nếu chuyện bên trong khó xử lý, nhỡ giao phó tính mạng ở đây, thì thật sự quá oan ức rồi.

Chương 1560

Bàn Tử có chút do dự, nhưng thấy mọi người đều không có ý định tìm cách mở mật thất.

Anh ta cũng chỉ đành bất lực thở dài, chuẩn bị lựa chọn từ bỏ.

Tuy nhiên, ngay khi anh ta chuẩn bị khiêng chiếc tủ lớn bên cạnh lại, để che cái xác chết đó đi.

Dù sao kẹp ở đó cũng có chút rợn người.

Nhưng ngay khi anh ta vừa khiêng chiếc tủ lớn ra, đi chưa được hai bước.

Bỗng nhiên một viên gạch dưới chân anh ta, lại “rắc” một tiếng lún xuống.

Động tĩnh này như tiếng sét đánh, khiến mọi người vốn dĩ đã có chút thả lỏng, thần sắc lại căng thẳng trở lại.

Ngô Bất Chính thậm chí còn có chút muốn chửi bới.

Sao mà không ngừng không nghỉ vậy.

Bàn Tử cũng cảm thấy bất lực, mặt đầy ngượng ngùng nói: “Cái này không trách Bàn gia ta, đồ trong mật thất đó tám phần là cô đơn quá rồi!” “Đi vài bước cũng giẫm phải cơ quan!” “Kẻ thiết kế ở đây, đoán chừng cũng là một thằng ngốc!” Mọi người không ai đáp lời anh ta, lúc này trong cả căn phòng đã vang lên tiếng “rắc rắc” của dây xích sắt chuyển động.

Rõ ràng cơ quan đã bị kích hoạt.

Mà cùng lúc đó, mọi người liền nhìn thấy.

Chiếc tủ lớn ban đầu kẹp một cái xác chết, quả nhiên bắt đầu di chuyển.

Thì ra chiếc tủ này lại là mở ngang.

Theo chiếc tủ mở ngang, lập tức một cánh cửa liền lộ ra.

Đồng thời cái xác khô kia, hoàn toàn đổ sập xuống đất.

Mọi người nhìn thấy rất rõ, da thịt người này khô quắt.

Quần áo mục nát rất nghiêm trọng, khác biệt rất lớn so với cái chết của người nước ngoài kia.

Hơn nữa trên người người này lại không mọc lông chim.

Trong lòng Bàn Tử vốn đã để mắt đến bảo bối trong mật thất.

Thấy cửa tự mình mở ra, lập tức không kìm được muốn vào xem.

Nhưng mọi người đều không nói gì, anh ta cũng không tiện thể hiện quá rõ ràng.

Liền nói: “Cái đó tôi cứ ném nó sang một bên đã, chất đống ở đây khá chướng mắt!” “Còn chuyện có vào hay không, dù sao cửa cũng đã mở rồi, nếu có nguy hiểm, chúng ta không vào hình như cũng không có tác dụng gì nhỉ!” Vừa nói anh ta vừa định đi kéo cái xác.

Ngô Bất Chính lại sắc mặt khó coi vội nói: “Đừng động, cái xác này có vẻ kỳ lạ, tư thế của nó dường như muốn thoát ra từ bên trong!” “Bên trong mật thất đó, e rằng cũng có nguy hiểm!” Bàn Tử ngẩn ra, những người khác lại đồng thời sắc mặt đã thay đổi.

Bọn họ đều cảm nhận được không khí xung quanh, dường như lập tức hạ xuống rất nhiều.

Đồng thời một luồng âm khí bị người ta nhìn chằm chằm khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Cứ như thể trong mật thất đó có một con ma đang nhìn chằm

chằm bọn họ vậy.

Tần Vũ cũng cảm nhận được cảm giác này, lập tức một bước nhanh nhẹn chắn Ngô Bất Chính phía sau.

Đồng thời nói với mọi người: “Cẩn thận có ma!”Lúc này lòng mọi người cũng đã thót lại.

Nói thật, những nơi bọn họ đã đi qua nam bắc, nghiêm khắc mà nói thật sự không ít.

Thậm chí có những nơi, người bình thường có thể cả đời cũng chỉ đi được một lần.

Chỉ có kẻ chết mới vào cổ mộ.

Nhưng bọn họ bất kể là tham gia chương trình, hay vì những lý do khác, những nơi đã đi qua đã rất nhiều.

Nhưng ngay cả ở Vân Thiên Cung, hay Xà Chiểu Quỷ Thành thậm chí là ở Tinh Tuyệt Cổ Thành những nơi hiểm nguy trùng trùng như vậy, cũng chưa từng cảm thấy cái cảm giác khiến người ta rợn tóc gáy này.

Trước đó ở Vân Thiên Cung bọn họ cũng thực sự đã gặp Quỷ đầu thi thai.

Tần Vũ còn từng thấy U linh Tây Vương Mẫu ở Xà Chiểu Quỷ Thành.

Nhưng lúc đó cũng không khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại như vậy.

Tuy nhiên, trong mật thất dưới lòng đất của Bách Nhãn Quật này.

Cái cảm giác khiến người ta rợn tóc gáy đó đơn giản là quá rõ ràng.

Cái cảm giác đó không thể dùng lời nói để hình dung.

Cứ như thể trong bóng tối phía trước, thực sự có một người đang nhìn chằm chằm vào bạn.

Mà bạn lại có thể cảm nhận rất rõ.

Nhưng bạn lại không thể nhìn thấy anh ta cái cảm giác đó.

Mọi người nhìn chằm chằm vào mật thất trước mặt, ai nấy đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Ngay cả Bàn Tử bình thường không sợ trời không sợ đất, lúc này cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Đứng sững tại chỗ nửa ngày không nói gì.

Chương 1561

Vẫn là Hồ Tư Lệnh gan dạ, mở miệng nói: “Sao đều đứng ngây ra vậy, trừng mắt chúng ta có lẽ không trừng lại quỷ đâu!” “Thằng béo nói đúng, dù sao cửa mật thất cũng đã mở rồi!” “Tự lừa dối mình chẳng có tác dụng gì, chi bằng chủ động tấn công.” “Có câu: ưng kích trường không, hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng! (Chim ưng vút bay trên trời, gặp nhau trên đường hẹp người dũng cảm sẽ thắng!)” “Ngư tường thiển để, thị loa tử thị lư tẩu trứ tiều! (Cá bơi đáy nông, là ốc hay lừa thì cứ chờ xem!)” Shirley Dương nghe vậy liếc Hồ Tư Lệnh một cái.

Tên này mỗi lần càng căng thẳng, càng thích nói khoác lác.

Nhưng điều này cũng chẳng sao, người ta khi căng thẳng, ai cũng sẽ có cách giải tỏa của riêng mình.

Cho nên cũng không thể nói anh ta như vậy là không tốt.

Hơn nữa mấy câu nói đó của anh ta cũng thực sự khiến mọi người đang căng thẳng thả lỏng đi mấy phần.Bàn Tử nín cười nói: “Lão Hồ anh đúng là đồ không đứng đắn, sao Dương tham mưu trưởng lại có thể để ý đến cái tên ngốc như anh chứ!” “Tôi nói này, đã vậy rồi thì cứ bắt đầu đi!” Bàn Tử vừa nói vừa hô Ngô Bất Chính điều chỉnh ánh lửa của đèn phong lên lớn hơn.

Sau đó lấy ra một cây đuốc đã làm sẵn trước đó, đốt lên rồi ném vào bên trong.

Đuốc rơi xuống đất thực ra cháy được không bao lâu.

Vì bọn họ cũng không có nhiên liệu rắn, nên góc độ của đuốc rất quan trọng.

Nhưng Bàn Tử cũng không mong nó cháy được.

Bọn họ trước đó còn làm rất nhiều quả cầu gỗ.

Thực ra là dùng mấy thanh gỗ đóng lại với nhau, để tiện đốt cháy.

Vốn dĩ là để đợi lát nữa đối phó với Quỷ nhân sâm.

Lúc này Bàn Tử lại không khách khí, lấy một cái ném xuống cạnh cây đuốc.

Ngọn lửa của cây đuốc nhanh chóng đốt cháy quả cầu gỗ kia.

Hai thứ bổ trợ cho nhau, rất nhanh liền cháy bùng lên.

Mà lúc này tình hình bên trong mật thất, cũng cuối cùng trở nên rõ ràng.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người rất rõ ràng nhìn thấy.

Không gian của cả mật thất không lớn.

Đại khái chỉ khoảng ba mươi mét vuông.

Trong đó trống rỗng, cứ như một phòng nghiên cứu bí mật.

Vì cả căn phòng, chỉ có một chiếc giường giống như bàn phẫu thuật.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy là, lúc này trên chiếc giường đó, lại còn nằm một người phụ nữ.

Tại sao lại nói là phụ nữ, vì vóc dáng của cô ta, rõ ràng là một người phụ nữ.

Hơn nữa cô ta mặc một bộ bào phục, trên mặt lại đeo một chiếc mặt nạ kim loại.

Trông vô cùng quỷ dị.

Mà trên mặt đất bên cạnh, còn bày một chiếc rương đồng.

Nhìn thấy thứ này.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Bàn Tử vội nói: “Cái này... cái này không phải là chiếc rương đồng chiêu hồn của Hoàng Đại Tiên trong miệng Lão Dương Bì đó sao!” “Tám phần là không chạy thoát được rồi!” Ngô Bất Chính gật đầu nói.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương bên cạnh không trực tiếp liên quan.

Trước đó cũng không biết chuyện này, cho nên cũng không biết cái gọi là rương đồng chiêu hồn này là để làm gì.

Bàn Tử liền vội vàng kể lại chuyện quan trọng cho bọn họ nghe.

Hai người này lúc này mới vỡ lẽ.

Shirley Dương dường như còn hiểu biết hơn một chút về chuyện Nội Mông này, nghe vậy nói: “Trong ghi chép của ông ngoại tôi hình như có ghi lại!” “Hoàng Đại Tiên thịnh hành vào thời điểm một tà giáo tên Viên Giáo đang hưng thịnh thì phải!” “Bọn họ tự xưng có thể câu hồn người chết, và giao tiếp với người sống!” “Người bọn họ cúng bái hình như là một người phụ nữ, được gọi là Đại Đường Tư Vu Nữ!” “Chẳng lẽ chính là cô ta sao?” Mọi người nghe vậy nhìn nhau.

Câu hồn người chết?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi.

Lý trí rõ ràng là phân tích như vậy.

Nhưng cái cảm giác rợn tóc gáy trong mật thất này sẽ không lừa người đâu.

Bọn họ rõ ràng có thể cảm nhận được bên trong này dường như thực sự có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bàn Tử nhìn đến mức ngứa ngáy trong lòng, nói: “Mặc kệ cô ta là

Vu nữ hay Vu nam gì, tôi thấy cái mặt nạ trên mặt cô ta hình như là vàng ròng đó!” “Thứ này để ở đây quả thực là đáng tiếc rồi, nếu không Bàn gia tôi...” “Không muốn sống thì anh cứ đi đi!” Ngô Bất Chính nói: “Cái Vu nữ đó hình như bất cứ lúc nào cũng có thể phục sinh, đừng có mà già néo đứt dây, ở lại bầu bạn với cái Vu nữ này tôi nghĩ anh có lẽ có thể chấp nhận đấy!” “Đồ khốn, Thiên Chân mày không làm chủ gia đình không biết gạo củi dầu muối đắt đỏ!” “Bàn gia ta chẳng phải là vì tương lai của chúng ta mà suy nghĩ sao, bây giờ không kiếm chút tiền, tương lai đến viện dưỡng lão còn không ở được!” Bàn Tử nói, sau đó chỉ vào Tần Vũ nói: “Tiểu ca là phú nhị đại mà, về già không chừng còn có mấy bà lão hầu hạ nữa ấy chứ!” “Hai thằng chúng ta chân đất mắt toét không một xu dính túi, đến lúc đó chỉ có thể đứng ngoài cửa nhìn mà chảy nước miếng!” “Điều này không khỏi khiến tôi nhớ đến những đứa trẻ đáng thương đứng ngoài cổng trường học!” “Thật sự quá thê thảm rồi!” “Cút đi, Tiểu ca không phải là người như vậy, hơn nữa cần gì phải đến viện dưỡng lão chứ, nếu mày cảm thấy không ổn rồi, trực tiếp đào một cái hố chôn đi sướng hơn nhiều!” Hồ Tư Lệnh thấy hai người bọn họ lại bắt đầu nói nhảm, cũng đành bất lực.

“Tôi nói thằng béo, sao cái gì anh cũng có thể nói nhảm vậy, mấy năm không gặp cái tính hỗn thế ma vương của anh sao mà không giảm đi chút nào vậy!” “Anh thế này là sao, anh thế này là bọ hung lăn phân, đi lùi đấy!” Bàn Tử nghe vậy còn muốn phản bác.

Shirley Dương thì thật sự không chịu nổi nữa.

Mấy người này tụ lại với nhau, thì chẳng có ai nghiêm chỉnh cả.

Chương 1562

Thế là cô mở miệng nói: “Thôi được rồi, mấy anh chỉ được cái nói chuyện phiếm, nghe tôi này, chúng ta đóng mật thất này lại!” “Cái U linh kia dường như sẽ không đi ra, chúng ta đóng cửa lại, lát nữa thì nhanh chóng đi thôi!” “Đừng gây thêm chuyện ngoài lề nữa!” Bàn Tử mặc dù có chút luyến tiếc chiếc mặt nạ vàng của Đại Đường Tư Vu Nữ.

Nhưng bên trong đó quả thực quá tà môn, trừ phi là Tần Vũ ra tay.

Nếu không anh ta thật sự không dám đi vào.

Chỉ đành bất lực chuẩn bị đóng cơ quan lại.

Tuy nhiên cái cơ quan này dường như đã hỏng hóc lâu ngày, bất kể Bàn Tử làm thế nào, nó vẫn không đóng lại được.

Bàn Tử thấy vậy bất lực xòe tay.

Tuy nhiên ai ngờ đúng lúc này, bỗng nhiên cả người Bàn Tử cứ như bị điện giật.

Loạng choạng lao thẳng vào mật thất.

Dáng vẻ đó rõ ràng là không đứng vững, chứ không phải anh ta cố ý muốn đi vào.

Anh ta khó khăn lắm mới giữ vững được thân hình.

Nhưng đã lao vào bên trong.

Lập tức liền đâm sầm vào chiếc giường, và mặt đối mặt với Đại Đường Tư Vu Nữ.

May mà Vu nữ đó đeo mặt nạ chứ.

Nếu không cú này thật sự sẽ bị Bàn Tử cướp mất nụ hôn đầu rồi.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng thì Bàn Tử đã lao vào.

Tuy nhiên, mọi người nhìn Bàn Tử thì thấy hình như không có gì đáng sợ xảy ra, liền gọi anh ta mau ra.

Bàn Tử cũng hết hồn, vội vàng trèo khỏi Đại Đường thi Vu nữ.

Ai ngờ, vừa đứng dậy, anh ta lại kéo luôn chiếc mặt nạ vàng trên mặt Đại Đường thi Vu nữ.

Có lẽ chiếc mặt nạ đó vốn chỉ đặt trên mặt, cài cũng không chặt, chạm nhẹ một cái đã rơi ra.

Bàn Tử tiện tay nhặt lên, trong lòng thầm nghĩ: “Không lấy thì phí!” Anh ta nhét mặt nạ vào túi, tiện thể nhìn qua khuôn mặt của Đại Đường thi Vu nữ.

Định bụng xem cái xác này đã thối rữa chưa.

Ai ngờ vừa nhìn, Bàn Tử lại giật mình nhảy dựng lên.

Anh ta chỉ vào Đại Đường thi Vu nữ kinh ngạc nói: “Cái… cái người phụ nữ này sao lại là một cái vỏ rỗng thế kia!” Mọi người nghe vậy đều ngẩn người, nhưng Bàn Tử có thiết bị livestream trực tiếp.

Mọi người vội chạy đến phòng livestream nhìn thử.

Quả nhiên phát hiện, người phụ nữ nằm trên giường đúng là chỉ còn một cái vỏ rỗng.

Hơn nữa, cái vỏ rỗng này trông rất quen thuộc.

Hình như họ đã từng thấy ở đâu đó!

Ngô Bất Chính nhanh chóng phản ứng lại, chỉ vào người phụ nữ đó nói: “Đây… đây chẳng phải bức bích họa chúng ta nhìn thấy trong hành lang sao?

Hóa ra, hóa ra mắt của cô ta thật sự bị khoét rỗng!

Cái…” Ngô Bất Chính đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Ban đầu anh ta cứ nghĩ đây chỉ là sự cách điệu nghệ thuật của những người thợ điêu khắc bích họa lúc bấy giờ.

Không ngờ, tình huống trên bích họa lại tồn tại thật.

Đây là hai trường hợp hoàn toàn khác nhau.

Nếu nó tồn tại thật thì chứng tỏ thứ này chắc chắn có ích, chứ không phải là hư cấu.

Nhưng một người bị khoét rỗng đến mức này thì còn có ích gì nữa?

Đơn giản là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Mọi người nhìn nhau, hiển nhiên đều không thể đoán được suy nghĩ của người xưa.Ở một bên, Tần Vũ vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Giả thần giả quỷ!” Câu nói này của Tần Vũ rất khó hiểu, khiến mọi người đều cảm thấy không biết anh ấy có ý gì.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Bất Chính đã phản ứng kịp.

Anh ta thường xuyên suy đoán tâm tư của Tần Vũ, có thể nói là người hiểu Tần Vũ nhất.

Tần Vũ không có lý do gì để nói những lời vô nghĩa.

Điều đó có nghĩa là, câu nói này của anh ấy chắc chắn có thâm ý.

Ngô Bất Chính cảm thấy mình dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Đột nhiên, anh ta bừng tỉnh, vội nói: “Quả nhiên là giả thần giả quỷ, tôi hiểu rồi!” “Tiểu ca nói không sai, quả thực là giả thần giả quỷ!” Mọi người khó hiểu nhìn anh ta.

Đặc biệt là Bàn Tử, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Giả thần giả quỷ là sao?

Ngô Bất Chính vội vàng kể lại những điều mình nghĩ, Bàn Tử lúc này mới hiểu ra.

Chương 1563

Hóa ra, cái mà Tần Vũ nói là giả thần giả quỷ, chính là cái vỏ bọc của Đại Đường thi Vu nữ này.

Đại Đường thi Vu nữ này có nguồn gốc sâu xa với hoàng bì tử.

Cái gọi là Viên giáo có thể là lợi dụng sức mạnh mê hoặc lòng người của hoàng bì tử để mê hoặc con người.

Mà cái da người của Đại Đường thi Vu nữ này, e rằng là được làm ra đặc biệt để cho hoàng bì tử chui vào.

Anh ta vừa nói ra ý nghĩ này, mọi người đều cảm thấy thông suốt.

Bàn Tử không khỏi kinh ngạc nói: “Vậy theo cậu nói, cái gì gì đó cô nương này, chẳng phải chỉ là một cái vỏ rỗng sao!” “Tuy rằng chết có vẻ thảm thật, nhưng theo lý mà nói cũng đã chết hẳn rồi, vậy cái cảm giác rợn tóc gáy ở đây là do đâu mà có?” “Không lẽ thật sự là vì chết quá thảm nên mới…” Bàn Tử không dám nói tiếp, thảo luận về chủ đề này ở đây thực sự có chút cấm kỵ.

Nhưng cái cảm giác rợn tóc gáy này quả thực có thật.

Vậy điều này phải giải thích thế nào đây?Ngô Bất Chính cũng không thể hiểu nổi điểm này, những chuyện kỳ lạ họ gặp phải cũng không ít.

Nhưng một tình huống gây cảm giác khó chịu đến vậy thì anh ta thực sự chưa từng thấy bao giờ.

Tuy nhiên, thi thể của Đại Đường thi Vu nữ chắc chắn không có vấn đề gì.

Dù sao thì cũng đã bị người ta làm thành vỏ bọc rồi, dù có lợi hại đến mấy cũng không thể thi biến được.

Nhưng vậy thì cái cảm giác khó chịu này là từ đâu ra?

Mọi người đều không hiểu.

Lúc này, Tần Vũ ở một bên bỗng nhiên chỉ vào chiếc quan tài đồng nói: “Là nó!” Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía chiếc quan tài đồng.

Hồ Tư Lệnh nhíu mày nói: “Thứ này, e rằng đã chôn dưới đất rất lâu rồi nhỉ!” “Tính đồng gần như đã bị ăn mòn hết!” “Chẳng lẽ sở nghiên cứu này xảy ra chuyện là vì lúc trước họ đã mở chiếc quan tài này?” “Lão Hồ, sao cậu biết chiếc quan tài đó chôn dưới đất lâu rồi?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Hồ Tư Lệnh giải thích đại khái.

Anh ta nói rằng màu sắc của đồng có thể phân biệt được.

Đồng chôn dưới đất lâu ngày, tính đồng sẽ bị ăn mòn.

Lâu dần sẽ trở nên rất giòn.

Tuy nhiên, đó là do công nghệ thời cổ đại còn hạn chế.

Ở thời hiện đại, tình huống này rất hiếm gặp.

Anh ta cũng từng theo Shirley Yang ở nước ngoài, thấy không ít đồ đồng từ những con tàu đắm được vớt lên từ biển, nên có chút hiểu biết về điều này.

Mà theo lời anh ta nói, trên chiếc quan tài đồng này không có rỉ sét biển.

Ngược lại, có màu đất, nên chắc là đã chôn dưới đất rất lâu.

Và nhìn có vẻ đã rất giòn rồi.

Nơi này chẳng có gì cả, chỉ có một cái giường, một chiếc quan tài và một cái vỏ bọc Vu nữ.

Tổng cộng không thể nào là cái giường có vấn đề được.

Vậy nên kết quả đã rõ ràng.

Bàn Tử thấy có lý, đề nghị: “Vì chiếc quan tài này có vấn đề, vậy chúng ta đừng chọc vào nó là được!” “Tôi ra đây, chúng ta đi xem con quỷ nhân sâm đó chết chưa!” Bàn Tử nói rồi từ từ đi ra.

Quả nhiên không có chuyện gì.

Mọi người thấy vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Ngô Bất Chính cảm thấy không ổn, tên Bàn Tử chết tiệt đó đã lấy mặt nạ của người ta rồi.

Lát nữa nếu bị con ma đó bám theo thì phiền phức lắm.

Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng.

Bàn Tử đã đi ra ngoài, nhìn mấy người nói: “Bàn gia bây giờ ra rồi, vậy chúng ta phải nói chuyện khác thôi!” “Nói!

Lão Hồ vừa rồi có phải thằng nhóc cậu đã giở trò đẩy tôi không?” “Thằng nhóc cậu ghét làm chuyện thất đức này nhất, hồi nhỏ rõ ràng là cậu rình xem con bé Nhị Nha đi vệ sinh!” “Kết quả bị phát hiện, cậu liền đẩy tôi ra chịu tội, nói xem lần này có phải vẫn là cậu không!” Hồ Tư Lệnh lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Mẹ kiếp, cái đó có giống nhau được không?

Hơn nữa vừa rồi mọi người đều nhìn thấy, tôi cách cậu mười vạn tám nghìn lý, làm sao có thể là tôi được?” “Hơn nữa, con bé Nhị Nha không phải là vợ chưa cưới của cậu sao?

Năm tuổi đã nặng bảy tám mươi cân, tôi mà rình xem nó đi vệ sinh thì cậu giết tôi đi còn hơn!” Bàn Tử còn muốn phản bác, nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Vừa rồi quả thực không phải anh ta, vì vừa rồi cậu đứng ở vị trí cuối cùng!” Nói rồi anh ta chỉ vào phòng livestream, anh ta đã tua lại cảnh vừa rồi.

Quả thực vừa rồi Bàn Tử đứng ở vị trí cuối cùng.

Mọi người đều không thể nào có cánh tay dài như vậy để đẩy anh ta.

Bàn Tử thấy vậy nghi hoặc nói: “Vậy thì gặp quỷ rồi, vừa rồi ai đã đẩy tôi?” “Không lẽ con bạch cương kia vẫn còn theo chúng ta sao?” “Thứ này cũng quá tà môn rồi, bạch cương không phải là cương thi sao?

Sao lại còn chơi trò này chứ?” Mọi người nghe vậy đều cảm thấy nơi này tà khí ngút trời.

Bạch cương âm hồn bất tán cứ bám theo, trong mật thất này lại luôn có cảm giác có oan hồn.

Nơi này quả nhiên không nên ở lâu!

Nghĩ vậy, mọi người liền chuẩn bị ra ngoài xem con quỷ nhân sâm đã chết chưa.

Nhưng, mấy người vừa mới đến cửa.

Chương 1564

Còn chưa kịp mở cửa.

Bỗng nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "Rầm" rất lớn, cánh cửa bị chặn lại lại bị thứ gì đó từ bên ngoài đâm sầm vào.Cú va chạm này xảy ra đột ngột, mấy người họ ở đây lâu như vậy đều không sao.

Ai ngờ ngay khoảnh khắc này, cánh cửa lớn của cả căn phòng lại bị thứ gì đó từ bên ngoài trực tiếp đâm văng ra.

Mấy chiếc quan tài gỗ đâm sầm về phía mấy người đứng đầu.

Hồ Tư Lệnh nhanh mắt nhanh tay, lao tới ôm lấy Shirley Yang, hai người lăn sang một bên né tránh.

Còn Tần Vũ thì ôm Ngô Bất Chính lăn xuống đất cũng tránh được.

Doanh Thương thì khỏi nói, anh ta luôn đứng sau cùng, đương nhiên không bị ảnh hưởng.

Nhưng Bàn Tử thì khổ rồi.

Anh ta đi ở giữa, đúng chỗ mà những chiếc quan tài gỗ lao tới.

Chạy sang hai bên đều không kịp.

Quả nhiên, chưa kịp né tránh, hai chiếc quan tài gỗ khổng lồ đã đập vào người anh ta.

Tuy nhiên, anh ta cũng da dày thịt béo, thấy không né được thì dứt khoát xoay người dùng lưng để đỡ.

Nhưng sức mạnh quá lớn.

Trong chớp mắt, đã húc anh ta văng ra ngoài.

Mấy người từ dưới đất bò dậy thì đã không thấy Bàn Tử đâu nữa.

Gã này chắc là bị húc mạnh quá, lại lăn trở lại mật thất.

Bên trong vẫn còn động tĩnh, có lẽ anh ta vẫn ở trong đó.

Thế nhưng lúc này mọi người căn bản không dám manh động.

Chỉ thấy bên ngoài cánh cửa bị đâm văng ra, từng sợi dây leo đã thò ra hết.

Hơn nữa số lượng cực kỳ nhiều.

Hình như con quỷ nhân sâm kia lại thắng con hoa ban du diên.

Tuy có chút bất ngờ, nhưng cả hai đều là những kẻ đáng gờm.

Chỉ là không ngờ con quỷ nhân sâm này lại cười đến cuối cùng.

May mắn là trước đó họ đã chuẩn bị sẵn.

Thấy những sợi dây leo này đã bò vào.

Và hình như đang hướng về phía Bàn Tử.

Thế là Tần Vũ và Hồ Tư Lệnh gần như đồng thời châm lửa đốt những quả cầu gỗ trên mặt đất.

Thứ này vừa cháy, gặp gió là bùng lên.

Trong chốc lát đã cháy rất cao.

Và bị lửa thiêu, những sợi dây leo quả nhiên bắt đầu vặn vẹo.

Nhanh chóng rút ra ngoài.

Mọi người nhìn rõ ràng, Bàn Tử lại bị những sợi dây leo đó quấn chặt lấy eo kéo ra ngoài.

Anh ta cố hết sức ôm chặt chiếc quan tài đồng.

Có lẽ là muốn dựa vào trọng lượng của chiếc quan tài đồng để giữ vững cơ thể.

Thế nhưng những sợi dây leo đó cứ bám chặt lấy anh ta không buông tay.

Trong chớp mắt đã kéo anh ta ra khỏi cửa.

Tần Vũ thấy vậy liền giơ đao định chém.

Thế nhưng Bàn Tử đã bị kéo đi quá nửa người, thấy vậy vội vàng hét lên: “Tiểu ca đừng, Bàn gia không muốn bị chém làm đôi!” Anh ta còn chưa nói dứt lời, cả người đã bị những sợi dây leo đó kéo ra ngoài.

Những sợi dây leo đó không thể trực tiếp giết người.

Chỉ cần cứu anh ta trước khi chúng đâm vào cơ thể Bàn Tử thì thực ra vẫn còn cơ hội.

Mấy người đều biết rõ điều này, sống chết của Bàn Tử phụ thuộc vào khoảnh khắc then chốt này.

Ngay lập tức, mấy người cũng không màng nguy hiểm, lao ra ngoài cửa.Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Vừa lao ra khỏi cửa, họ đã thấy Bàn Tử nằm bẹp trên đất.

Đang cố gắng thoát khỏi những sợi dây leo kia.

Mà những sợi dây leo đó giống như những con côn trùng đang quằn quại trước khi chết vậy.

Tuy vẫn còn động đậy, nhưng đã không còn khả năng trói chặt Bàn Tử nữa.

Chương 1565

“Tình huống gì đây?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Hồ Tư Lệnh cũng nói: “Thằng béo, cậu đã làm gì con quỷ nhân sâm này vậy?” Bàn Tử khó khăn lắm mới thoát ra được, lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Lão Hồ, cậu đừng có giở trò xấu nữa, Bàn gia tôi còn làm gì được nó chứ?” “Tôi suýt nữa là đi gặp Marx rồi!” “Nhưng nói đi thì nói lại, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!” “Vừa mới ra ngoài, những sợi dây leo này cảm giác như mất hết sức lực!” “Bây giờ lại càng giống như đã chết vậy.” “Vừa rồi không lẽ con quỷ nhân sâm kia hồi quang phản chiếu?

Lúc này đã bị con hoa ban du diên kia cắn chết rồi sao?” Mọi người thấy có khả năng.

Con quỷ nhân sâm này vì là dây leo, có thể chui ra từ khe gạch gần cửa mật thất.

Nhưng con hoa ban du diên thì không ra được.

Mọi người nhìn ra phía sau, vẫn là một mảng tối đen, căn bản không thấy cửa mật thất ở đâu.

Nhưng vì con quỷ nhân sâm đã chết rồi.

Để đảm bảo an toàn, họ vẫn quay lại kiểm tra một chút.

Dù sao thì nơi này cũng đã bị lộ ra ngoài rồi.

Lát nữa, các bộ phận liên quan của địa phương chắc chắn sẽ đến đây để xử lý.

Con hoa ban du diên cũng là một tai họa, không thể để nó thoát ra ngoài được.

Họ rất nhanh đã nhìn thấy cửa mật thất, quả nhiên là đang khóa chặt.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà con quỷ nhân sâm có lẽ thật sự đã chết, ứng nên không phải đối thủ của hoa ban du diên.

Thứ này chết đi cũng tốt, đỡ gây tai họa ở đây.

Mọi người thấy nguy hiểm đã được giải trừ, lập tức không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, men theo lối đi chuẩn bị đi lên.

Chỉ cần cánh cửa của tòa nhà này không khóa, họ có thể an toàn thoát ra ngoài.

Tuy nhiên, vừa đi chưa đầy năm phút.

Bỗng nhiên mọi người nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng "rắc rắc" chuyển động.

Tiếng động đó họ quá quen thuộc rồi.

Quả nhiên chính là tiếng van điều áp trên cửa mật thất chuyển động!

Nhưng cửa mật thất làm sao có thể tự nhiên mà tự mở ra được?

Không lẽ có người đang mở?

Mấy người nhìn nhau, đếm lại số người.

Đều ở đây cả, không thiếu một ai!

Vậy thì ai đang mở cửa mật thất?

Gần như đồng thời, một ý nghĩ hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

"Bạch cương!" Chắc chắn là con bạch cương kia đang giở trò.

Nó đã bám theo mọi người suốt chặng đường này, e rằng vừa rồi trong mật thất, cũng là nó đã đẩy Bàn Tử.

Tần Vũ thấy tình hình không ổn, xoay người định quay lại.

Nếu con hoa ban du diên kia thoát ra ngoài, nơi này sẽ không có thứ gì có thể trấn áp được nó.

E rằng phải phái quân đội đến ném bom.

Mấy người hiển nhiên cũng hiểu rõ điểm này.

Hơn nữa con bạch cương kia dường như không thể trực tiếp làm hại họ.

Suốt chặng đường đều lén lút giở trò.

Vì vậy, lúc này họ cũng không còn sợ hãi nữa.

Ít nhất cũng phải đi đóng cửa mật thất lại chứ.

Bằng không thì họ có chạy thoát được hay không cũng là một vấn đề.

Tuy nhiên, mấy người vừa chạy được một phút.

Thì đã thấy trong bóng tối phía trước, hai cặp mắt như lửa ma đã lóe ra.

Hiển nhiên đã muộn rồi, con hoa ban du diên kia đã từ trong cửa mật thất chui ra ngoài rồi.

“Chạy!” Tần Vũ gần như đồng thời hét lên.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy tiếng xúc tu cào cấu không ngừng bên tai.

Trong hành lang này, tiếng động đó càng giống như những móng vuốt đang chui vào đầu mọi người vậy!Tần Vũ một tay bế xốc Ngô Bất Chính lên.

Doanh Thương thấy vậy cũng không khách khí, bế Shirley Yang

lên.

Còn Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh thì căn bản không dám dừng lại.

Chương 1566

Tiếng động phía sau đã ngày càng gần hơn.

Bàn Tử vừa chạy vừa ngoảnh đầu nhìn lại.

Khi thấy tình hình phía sau, anh ta không khỏi mừng rỡ: “Đệt, thứ đó lại nuốt con quỷ nhân sâm, chúng ta mau chạy mau chạy vẫn còn cơ hội!” Hóa ra, con hoa ban du diên này thấy gì ăn nấy.

Cũng không phải thật sự ăn con quỷ nhân sâm, có lẽ trước đó nó cũng bị con quỷ nhân sâm làm bị thương không nhẹ.

Lúc này nó bỗng dừng lại, cắn đứt hoàn toàn con quỷ nhân sâm.

Mọi người nhân cơ hội này vội vàng lên tầng hai.

Ngô Bất Chính trước khi lên lầu vừa hay nhìn thấy cảnh tượng đó.

Nhưng anh ta kinh ngạc nhìn thấy, con hoa ban du diên kia lại nuốt luôn cả chiếc quan tài đồng.

Đơn giản là như một cái thùng không đáy vậy.

Nhưng nói đi thì nói lại, cái đuôi của thứ này chẳng phải bị thứ gì đó trói lại sao?

Sao lúc này lại mở ra được?

Không lẽ nó đã tự giằng đứt?

Hay là bị con quỷ nhân sâm làm đứt?

Thật đúng là xui xẻo quá, sao mọi chuyện lại dồn dập đến thế.

Trong lòng suy nghĩ miên man, mọi người đã đến tầng một.

Nơi họ đang ở là tầng hầm thứ nhất.

Lúc này mới vừa hay trở lại mặt đất.

Từ xa đã nhìn thấy cánh cửa mở toang.

Bên ngoài trời đã hửng sáng.

Mấy người như được tái sinh vậy, kích động đến mức suýt khóc, nhưng lúc này căn bản không có thời gian để ăn mừng.

Từng người một lao về phía cửa lớn.

Vì tiếng động phía sau đã truyền đến, con hoa ban du diên hiển nhiên cũng đã đuổi ra ngoài rồi.Mọi người lúc này không dám dừng lại, nhận ra lối thoát là lao ra.

Tuy nhiên, kiến trúc của sở nghiên cứu này trước đó đã nói là khá thiên về kiến trúc kiểu Âu.

Cũng có thể là vì Bách Nhãn Quật là vùng đất vô chủ, muốn xây thế nào thì xây.

Vì vậy, phía trước hai tòa nhà nghiên cứu này đều được xây một sân lớn.

Có chút giống với kiểu biệt thự.

Tức là xây một vòng sân quanh ngôi nhà.

Bên ngoài sân có hàng rào sắt bao quanh.

Tòa nhà nghiên cứu trước, họ thông qua lối đi lên, vừa hay xuất hiện trong sân.

Vì vậy cũng không để ý, cửa lớn của sân có mở hay không.

Nhưng lúc này, khi đến tòa nhà nghiên cứu này chuẩn bị đi ra ngoài, họ mới phát hiện, cánh cửa lớn bên ngoài sân lại đang khóa.

Hơn nữa, trên hàng rào sắt đều có những thanh nhọn.

Muốn trèo ra ngoài từ bên trên là gần như không thể.

Mặc dù thể hình vạm vỡ của Doanh Thương chắc hẳn việc phá tung hàng rào sắt đã không biết bao nhiêu năm này không phải là chuyện khó.

Nhưng lúc này căn bản không có nhiều thời gian như vậy.

Những người hai chân, làm sao có thể là đối thủ của một con du diên có vô số xúc tu chứ?

Chỉ nghe thấy phía sau ầm ầm vang dội, con hoa ban du diên khổng lồ kia đã từ trong hành lang lao ra.

Hành lang đối với con người thì rất rộng rãi, nhưng đối với con hoa ban du diên kia thì lại rất chật chội.

Cũng không biết là do bị ép hay bị con quỷ nhân sâm làm bị thương.

Khi con hoa ban du diên chui ra, toàn thân nó đã đứt mất mấy xúc tu rồi.

Trên người không ngừng có chất lỏng màu xanh chảy xuống.

Mọi người nhìn thấy, chất lỏng màu xanh của con hoa ban du diên dường như là máu của nó.

Khác với nước bọt trong miệng.

Nước bọt dường như không có độc.

Nhưng chất lỏng màu xanh trên cơ thể này, vừa chạm đất đã bốc khói, chưa đầy chốc lát lại mọc ra một bông hoa màu xanh.

Nhưng rất nhanh đã khô héo.

Chương 1567

Tình huống này, khiến họ đều nuốt nước bọt.

Đây rõ ràng là kịch độc, độc đến mức có thể rơi xuống đất mà sinh hoa!

Tình huống này, họ trước đây cũng không phải chưa từng thấy.

Từng ở trong di tích Ma Quốc trên núi Côn Luân họ đã từng thấy.

Nhưng đó là một loại rắn lớn.

Còn lần này là du diên.

Nhưng bất kể là thứ gì, tóm lại độc tính mạnh đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Bàn Tử thấy thứ này không dễ chọc, vội vàng hô: “Đại ca đại ca, mau xông lên!

Phá tung cái cổng sắt này!” Đại ca trong miệng Bàn Tử, tự nhiên chính là Doanh Thương rồi.

Doanh Thương thấy vậy cũng không nói nhiều, như một chiếc xe ủi đất khởi động, lao về phía cánh cổng sắt lớn.

Cánh cổng sắt lớn đã lâu năm, căn bản không chịu nổi va chạm.

Gần như bị Doanh Thương va một cái đã đổ.

Tuy nhiên, bên ngoài cánh cổng sắt toàn là dây leo.

Vô số dây leo thực vật đều bao bọc hàng rào sắt.

Tuy hàng rào sắt đã đổ, nhưng lại căn bản không chạm đất.

Chỉ cần Doanh Thương lùi lại, hàng rào sắt sẽ lại đứng thẳng lên.

Điều này khiến mọi người nhìn thấy đều ngây người.

Doanh Thương thấy vậy lại trực tiếp đứng trên hàng rào sắt.

Hô hào mọi người mau chóng đi qua.

Thế nhưng bên ngoài toàn là dây leo, căn bản không có lối nào để đi, Bàn Tử chỉ có thể rút Khang Hi bảo đao ra, chém thẳng một con đường.

Tuy nhiên, điều này không đơn giản như lời nói.

Dù sao phía sau còn có một con hoa ban du diên khổng lồ đang đuổi theo.

Gần như cùng lúc họ hành động.

Con hoa ban du diên đã lao tới.

Hồ Tư Lệnh và Tần Vũ mỗi người cầm một khẩu súng, bắn thẳng vào con hoa ban du diên.

Khoảng cách quá gần, cũng không biết là ai, lại một phát bắn trúng mắt con hoa ban du diên kia.

Lập tức, thứ đó đã mù một bên mắt.

Nhưng điều này cũng hoàn toàn chọc giận nó.

Con mắt độc duy nhất còn lại của nó, chỉ hơi định thần lại một chút, liền nhận ra Hồ Tư Lệnh rồi vồ tới.

Hồ Tư Lệnh thấy vậy thầm nghĩ không ổn, vội vàng gọi Bàn Tử tiếp lấy Shirley Yang.

Đồng thời bảo Doanh Thương đi trước, thả lỏng hàng rào sắt.

Mặc dù lúc này để hàng rào sắt đứng thẳng lên gần như không có tác dụng gì.

Bởi vì con hoa ban du diên quá lớn, lật đổ hàng rào sắt để ra ngoài cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Nhưng con người đến lúc này, ngay cả một chút cảm giác an toàn về mặt tâm lý cũng rất quan trọng.

Ai cũng muốn nắm bắt lấy, có vẫn hơn không.

Dù chỉ là một chút an ủi về mặt tâm lý thôi cũng được.

Vừa đưa Shirley Yang qua, Hồ Tư Lệnh quay người bỏ chạy.

Bắt đầu chạy vòng quanh cả cái sân.

Con hoa ban du diên tuy tốc độ nhanh, nhưng cái sân này dù sao cũng chỉ có bấy nhiêu.

Hơn nữa loại côn trùng nhiều chi này, khi chuyển hướng, tốc độ tương đối sẽ chậm hơn.

Chạy vòng tròn thì lại là một cách không tồi.

Chỉ đáng tiếc, Hồ Tư Lệnh vẫn bỏ qua một điểm.

Đó chính là hệ thống đường ống phức tạp bên dưới sân của toàn bộ sở nghiên cứu.

Cộng thêm việc lâu ngày không được sửa chữa, nhiều chỗ đã rất mỏng manh rồi.

Bị con hoa ban du diên đè lên, lập tức xuất hiện rất nhiều lỗ hổng.

Anh ta không cẩn thận, chân liền bị kẹt vào.

Chương 1568

Và khi anh ta thoát ra được, phía sau đã bị cái bóng khổng lồ của con hoa ban du diên bao phủ.

Nhìn thấy con hoa ban du diên sắp vồ tới làm bị thương người.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng đen đột nhiên lao tới.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy tiếng “phập” trầm đục vang lên.

Hồ Tư Lệnh vốn đã nhắm mắt chờ chết.

Nghe thấy tiếng động này vội ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Tần Vũ không biết từ lúc nào đã nhảy lên đỉnh đầu con du diên khổng lồ kia.

Hắc kim cổ đao trong tay anh ta lại cắm thẳng vào con mắt cuối cùng của con du diên.

Từ đây, hai mắt con hoa ban du diên đều bị phế.

Tần Vũ rút hắc kim cổ đao ra còn muốn đâm thêm.

Phần đầu có lẽ là điểm yếu của con du diên này.

Chỉ cần chém rụng đầu nó, e rằng nó sẽ hoàn toàn tiêu đời.

Thế nhưng bên cạnh bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Shirley Yang: “Tuyệt đối đừng, cẩn thận có kịch độc!” “Mau đi, bên kia có Quan Âm Đằng, chúng ta qua đó!” Tần Vũ nghe vậy nhìn qua thân con hoa ban du diên, cũng cảm thấy có vấn đề.

Không dám ra tay, tung người nhảy xuống.

Cùng với Hồ Tư Lệnh lao ra khỏi sân.

Bàn Tử ở phía trước dùng Khang Hi bảo đao mở đường.

Mấy người không ngừng nghỉ đuổi theo.

Na hoa ban du diên tuy hai mắt đều đã hỏng.

Nhưng thứ này không chỉ có mắt mới có thể săn mồi.

Nó cũng rất nhạy cảm với mùi hương, điên cuồng lao về phía mọi người.

Tim mấy người đều đập thình thịch.

Nếu bị nó đuổi kịp, thì thực sự là lên trời không cửa xuống đất không đường rồi.

Doanh Thương thấy vậy dứt khoát không chờ đợi nữa, xông lên dùng sức xé toạc lớp dây leo cuối cùng.

Tuy nhiên, trên tay anh ta cũng bị cứa rất nhiều vết thương.

Điều này giống như việc bạn dùng một tờ giấy để cắt da vậy.

Bạn cảm thấy giấy rất mỏng manh, nhưng thực ra mép giấy rất sắc bén.

Trước đây còn có một bộ phim, kể về việc dùng giấy để cắt cổ giết người.

Đối với Doanh Thương mà nói, những sợi dây leo này cũng giống như những tờ giấy sắc bén.

Có thể bạn dùng một chiếc xe tải cũng không làm nó bị thương được.

Nhưng thứ sắc bén thì anh ta cũng phải bị thương.

Dù sao thì anh ta cũng là máu thịt, chứ không phải người sắt.

Lúc này, luồng gió mạnh từ phía sau ập tới.

Mọi người đều không dám chậm trễ, theo Shirley Yang chui vào khu rừng rậm phía trước.

Ban đầu mấy người còn không hiểu, Quan Âm Đằng là gì.

Tuy nhiên, khi họ chui vào khu rừng rậm, thì đã hoàn toàn hiểu ra.

Bởi vì vừa vào rừng rậm, mấy người như rơi vào một đống kim vậy.

Cứ động đậy một cái là trên người lại có một vết thương.

Đơn giản là đau đến mức như có người xung quanh đang cầm kim châm vào mình vậy.

Đặc biệt là Doanh Thương, anh ta to con, diện tích cũng lớn.

Lúc này là người bị thương nặng nhất.

Tuy nhiên anh ta da dày thịt béo, vẫn có thể chịu đựng được.

Chỉ là muốn xuyên qua đây, e rằng khi ra được thì đã mất nửa cái mạng rồi.“Trước mắt không cần đi sâu vào, chúng ta cứ xem xét tình hình xung quanh đã, nó không vào được đâu!” Shirley Yang vội vàng hô.

Nghe thấy lời này, mọi người mới cảm thấy như được đại xá, đều lần lượt nằm bẹp xuống đất không dám nhúc nhích.

Và lúc này họ mới hiểu, cái gì gọi là Quan Âm Đằng.

Thực ra, Quan Âm Đằng này cũng là một loại dây leo.

Hơn nữa, thứ này chủ yếu dùng để đối phó với Cẩm Lân Nhiễm.

Chương 1569

Điều này giống như việc rắn hổ mang cắn thì trong vòng năm bước nhất định có thuốc giải.

Mà để đối phó Cẩm Lân Nhiễm thì tiếp tục phải dùng Quan Âm Đằng này.

Đương nhiên, Quan Âm Đằng trong miệng Shirley Yang có thể vẫn có chút khác biệt so với tên gọi sinh học hiện đại.

Có thể cách gọi Quan Âm Đằng này là cách gọi của ông ngoại cô ấy thời đó.

Đương nhiên cũng có thể không phải.

Nhưng Tần Vũ sau khi nhìn thấy những thứ xung quanh đây thì lại rất rõ ràng.

Những thứ này khác với tên gọi mà anh ấy biết.

Tuy ký ức kiếp trước anh ấy đã quên đi nhiều.

Nhưng cũng không phải quên hết mọi thứ, có những thứ là bản năng.

Dù có quên cũng không thể quên được.

Ví dụ như bạn nói bạn quên những thứ trước mười tuổi, vậy tại sao bạn vẫn nhớ đói thì phải ăn cơm, khát thì phải uống nước?

Đó chính là bản năng, đã in sâu vào tiềm thức của bạn, nên bạn căn bản không thể quên được.

Mà việc hiểu biết về những thực vật xung quanh đây, thực ra chính là ký ức đã in sâu vào lòng Tần Vũ, đã trở thành bản năng.

Trước đó đã nói, kiếp trước Tần Vũ gia cảnh bần hàn, cha mẹ mất sớm.

Anh ấy sống một mình rất lâu.

Nhưng khi cha mẹ anh ấy còn sống, họ vẫn luôn sống trong thôn.

Lúc đó, xung quanh đều đang tiến hành cải tạo đô thị.

Những người sống ở ngôi làng rìa thành phố như họ, vốn có hy vọng một đêm phát tài.

Ví dụ như việc giải tỏa nhà cửa.

Chỉ đáng tiếc, họ mãi mãi không kịp.

Mà sống trong thôn, nhiều lúc thói quen sinh hoạt khác với thành phố.

Tần Vũ còn nhớ, hồi nhỏ, cha mẹ thường dùng quả của một loại thực vật để giặt quần áo.

Rất nhiều người trong thôn đều dùng.

Thứ đó mọc dẹt dẹt, giống như đậu que.

Người trong thôn gọi là Tạo Giác.

Có thể tên gọi trên toàn quốc không thống nhất.

Ở đây không cần phải bận tâm.

Loại Tạo Giác này mọc trên một loại thực vật tên là cây Tạo Giác.

Cây Tạo Giác có thể cũng có rất nhiều loại.

Trên loại cây Tạo Giác ở ngôi làng của họ, mọc đầy một loại gai rất nhọn và dài.

Gai dài cũng chỉ bằng hai đốt ngón tay.

Nhưng cực kỳ cứng và sắc bén.

Vì vậy người trong thôn cây gì cũng leo được, chỉ duy nhất không dám leo loại cây này.

Một khi bị vướng vào, thì không chỉ đơn giản là tróc da đâu.

Thậm chí có thể còn mất mạng.

Nhưng Tần Vũ cũng từng thấy cây Tạo Giác không có gai.

Vì vậy mới nói loại cây này có thể còn có nhiều chủng loại khác nhau.

Mà lúc này những cây Quan Âm Đằng xung quanh họ, thực ra chính là loại cây Tạo Giác mọc đầy gai nhọn đó.

Chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi.

Vì đang ở thế giới song song, vậy tạm thời cứ gọi nó là Quan Âm Đằng.

Xung quanh họ toàn là loại thực vật này.

Dày đặc ít nhất phải có phạm vi mấy chục mét.

Lúc này trốn ở đây, không thể không nói là một lựa chọn rất tốt.

Những gai nhọn đó rất nhiều, những người họ đều bị châm không nhẹ.

Huống chi là con hoa ban du diên đang rình rập phía sau.

Thứ đó không nhìn thấy, lập tức lao tới.

Chương 1570

Nhưng khi nó phát hiện không ổn, muốn lùi lại, thì đã có chút muộn rồi.

Nó cố gắng hết sức lùi lại, khi thoát ra được, toàn bộ đầu và chi trước đều đã bị châm đến mức như tổ ong bắp cày vậy.

Từng dòng chất lỏng màu xanh chảy ra.

Tức đến mức nó không ngừng bò lổm ngổm tại chỗ, nhưng lại không dám tiến vào nữa.

Nó có thể ngửi thấy mùi của mấy người ở bên trong.

Nhưng nó chính là không thể vào được.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: “Được đấy Dương Tham mưu trưởng, chiêu họa địa vi lao này không tệ, nhưng chúng ta làm sao ra ngoài đây?” Câu nói đùa này của Bàn Tử, coi như đã nói đúng trọng tâm.

Con hoa ban du diên kia không qua được, nhưng họ làm sao ra ngoài đây?

Shirley Yang nghiêm túc nói: “Nhịn đau cũng phải đi từ một đầu khác ra, chúng ta không thể tiếp xúc với con hoa ban du diên này!” “Sẽ chết người đó!” Mọi người không hiểu, đều không biết cô ấy làm sao mà nhìn ra được.

Shirley Yang chỉ trứ na hoa ban du diên nhượng chúng nhân chính mình khứ khán.

Mọi người lúc này nhìn kỹ, mới phát hiện, cái đuôi của con hoa ban du diên này lại đứt rồi.

Trước đó họ đã suy đoán, cái đuôi của con hoa ban du diên này dường như bị thứ gì đó trói lại.

Khiến nó không thể thoát ra.

Cộng thêm việc lúc này nó bị đứt lìa, rất có thể là do đánh nhau với quỷ nhân sâm mà ra.

Nhưng những điều này đều không quan trọng.

Điều quan trọng là, tại sao tiếp xúc với nó lại chết người?

Mọi người vẫn không hiểu, đều nhìn về phía Shirley Yang.

Shirley Yang chỉ vào con hoa ban du diên nói: “Các cậu nhìn kỹ da của nó, trên da nó có gì?” Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn.

Sau đó lại thực sự phát hiện, trên da của con hoa ban du diên này, dường như lờ mờ có rất nhiều chấm đỏ.

Không đúng, không phải chấm đỏ.

Mà là chữ màu đỏ.

Chỉ là những chữ đó vì quá phân tán nên thoạt nhìn giống như chấm đỏ vậy.

Hơn nữa toàn bộ chữ đã có chút phân rã.

Mọi người nhìn kỹ mới nhận ra, chữ viết trên đó quả nhiên là số Ả Rập 001.

Cả ba chữ 001, mỗi số không đều bị chia thành nhiều phần.

Nếu không nhìn tổng thể, thật sự không nhận ra.

Mà tình huống này xuất hiện, không khó để suy đoán.

Đó là vì con du diên này khi còn rất nhỏ, đã bị khắc số 001 này lên.

Và theo đà thể hình nó không ngừng lớn lên, ba chữ số Ả Rập này tự nhiên cũng ngày càng lớn hơn.

Cuối cùng có chút khó phân biệt được.

Nếu không phải Shirley Yang nhắc nhở, họ thật sự không chắc đã chú ý tới.

Nhưng thứ này cũng không thể nói lên điều gì cả.

Bàn Tử nói: “Dương Tham mưu trưởng, số hiệu này có thể nói lên điều gì chứ?” Shirley Yang rất bất lực, sao cái tên Bàn Tử chết tiệt này đầu óc lại không nhanh nhạy thế.

Ngô Bất Chính bên cạnh dường như đã đoán được điều gì đó, vội nói: “Cô Dương, ý của cô là, con du diên này là vật thí nghiệm của thí nghiệm của Hoàn Quốc sao?” “Đúng vậy!” Shirley Yang gật đầu nói: “Du diên bình thường làm sao có thể lớn đến mức này được.” “Các cậu cũng đã thấy những con du diên trong rừng rồi, dài ba bốn mét đã là giới hạn rồi!” “Làm sao có thể có du diên tồn tại lớn như rồng được!” “Hơn nữa tôi đã từng làm việc ở tạp chí Địa lý, loại hoa ban du diên này trong tình huống bình thường, dài một mét đã rất hiếm rồi!” “Loại hoa ban du diên ở nơi này theo lý mà nói căn bản không nên tồn tại!” “Vì vậy mà nói, những thứ này rất có thể đều là từ phòng thí nghiệm thoát ra ngoài!” “Chúng có thể đều là vật thí nghiệm, vì vậy mới có thể có thể hình khổng lồ!” “Đặc biệt là con này, huyết dịch độc tính sinh hoa!” “Rất có thể trong cơ thể có virus!” “Một khi tiếp xúc với nó, rất có thể sẽ mất mạng!” Mọi người nghe vậy đều cảm thấy lạnh toát cả người.

Có virus?

Na khả bất thị tiểu sự a.

Năm xưa thời chiến tranh, đã có tin đồn Hoàn Quốc muốn phát động chiến dịch virus.

Nếu điều đó xảy ra, người chết sẽ không phải là một hai người, mà là từng mảng từng mảng lớn.

Có thể một địa phương, chỉ trong vài ngày sẽ biến thành thành phố ma.

Hơn nữa virus cho đến bây giờ, vẫn còn rất nhiều loại không thể đối phó được.

Huống chi là virus được nghiên cứu nhân tạo.

Sức sát thương đó tuyệt đối có thể gọi là khủng khiếp.

Lúc này mọi người lo lắng không còn là sự an nguy của bản thân nữa.

Mà là thứ này một khi rời khỏi Bách Nhãn Quật, thì những nơi nó đi qua e rằng sẽ không một ngọn cỏ nào mọc nổi!

Đây mới là mối nguy hại lớn nhất.

Sau khi đưa ra quyết định, mọi người không nói thêm lời thừa thãi nữa, bắt đầu chuẩn bị đi đến Bách Nhãn Quật.

Chương 1571

Tuy nhiên, nói thì dễ làm thì khó.

Con Hoa Ban Du Diên kia dường như đã bám riết lấy họ, cứ quanh quẩn bên ngoài mà không chịu rời đi.

Không còn cách nào, mấy người đành phải đi thẳng về phía trước, chuẩn bị ra từ một phía khác.

Nhưng ở nơi chằng chịt dây Quan Âm Đằng này, muốn thoát ra đâu phải là chuyện dễ dàng.

Đi nhanh thì dễ bị đâm trúng.

Mà đi chậm cũng không được, con Hoa Ban Du Diên kia có thể sẽ vòng qua.

Thế là họ chỉ có thể cố gắng đảm bảo tốc độ và chú ý an toàn hết mức có thể.

Nhưng đợi nửa tiếng sau khi đến rìa, trên người mấy người đều ít nhiều bị thương.

Đặc biệt là Bàn Tử, quần áo của hắn trước đó đã bị cháy, giờ chỉ còn độc cái áo ba lỗ.

Trên cánh tay bị xước rách mấy chỗ.

May mà Tuyết Lỵ Dương có thói quen mang theo băng gạc và các vật dụng khác bên mình.

Nhờ đó mà miễn cưỡng băng bó cho hắn một chút.

Mấy người vừa rời khỏi phạm vi Quan Âm Đằng là không dám chần chừ một giây nào.

Họ cứ thế theo bản đồ mà chạy về phía Bách Nhãn Quật.

Dù sao thì mắt của con Hoa Ban Du Diên cũng đã bị mù.

Việc truy tìm mùi hương cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhờ vậy mà có một khoảng thời gian chênh lệch cho mọi người dùng để chạy.

Sau một đêm chạy thục mạng, mọi người gần như không được ngủ chút nào.

Lúc này ai nấy đều mệt mỏi rã rời, mí mắt cứ díp lại.

Bàn Tử liền hỏi Tuyết Lỵ Dương về chuyện Phần Phong để mọi người tỉnh táo hơn.

Tuyết Lỵ Dương vừa đi vừa kể.

Hóa ra, nhiều năm về trước, ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương cũng là một nhân vật nổi tiếng trong giới Đạo mộ.

Tuy nhiên, phái của họ, vì không cầu tài mà chỉ tìm kiếm một viên châu báu, nên tỏ ra rất đặc biệt và độc lập.

Nhưng trong đó có rất nhiều thủ pháp Đạo mộ cực kỳ lợi hại.

Tuyết Lỵ Dương sau khi điều tra cũng hiểu ra, ông ngoại cô tìm kiếm có lẽ là Mỗ Trần Châu.

Khi nhắc đến chuyện này, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đã nói chuyện rất nhiều với cô.

Tuyết Lỵ Dương lúc này mới biết, hóa ra họ đã tìm thấy Mỗ Trần Châu, và đã đóng phong ấn lời nguyền Quỷ Động Chú.

Coi như là đã gián tiếp cứu mạng cô.

Tuyết Lỵ Dương lộ ra tấm lưng, mọi người mới phát hiện, trên lưng cô cũng có hình xăm hình con mắt.

Ngô Bất Chính suy đoán, tổ tiên của Tuyết Lỵ Dương có lẽ cũng là hậu duệ của tộc Quỷ Động, giống như Lương Quỳnh.

Ông ngoại cô tìm kiếm Mỗ Trần Châu, có lẽ là để phá giải lời nguyền Quỷ Động Chú này.

Nhưng sau đó có lẽ không thành công.

Tuyết Lỵ Dương không nói nhiều về chuyện của ông ngoại cô.

Dù sao thì ở đây chủ yếu vẫn là giới thiệu về Phần Phong.

Ngô Bất Chính rất hứng thú với ông ngoại cô, liền nói rằng sau khi ra ngoài, nhất định phải kể kỹ về chuyện của ông ngoại cô.

Tuyết Lỵ Dương cũng rất sảng khoái đồng ý.

Chuyện Mỗ Trần Châu coi như là một thu hoạch bất ngờ, khiến hai bên đều cảm thấy mối quan hệ của mình tiến thêm một bước.

Đặc biệt là ba người họ đã đóng phong ấn lời nguyền của tộc Quỷ Động, khiến Tuyết Lỵ Dương rất cảm kích.

Nhưng nói về Phần Phong thì nó lại quá huyền ảo và khó hiểu.

Tuyết Lỵ Dương đã giải thích từ hai khía cạnh.

Một là hướng truyền thuyết dân gian.

Tương truyền Phần Phong thổi ra từ địa ngục A Tỳ, có thể thiêu rụi mọi tà khí trên thế gian, hơn nữa căn bản không có thứ gì có thể chống đỡ.

Thông thường nó xuất hiện ở những nơi có nhiều thi thể, nhưng cũng rất hiếm.

Bởi vì không chỉ cần nhiều người chết là đủ, mà còn cần rất nhiều điều kiện khác.

Về ghi chép của Phần Phong Quan Vũ, ông ngoại cô cũng chỉ nhắc qua loa, có lẽ cũng chỉ là nghe nói, bản thân ông chưa từng thực sự gặp phải.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương là một người tin vào khoa học, đặc biệt cô từng làm việc cho tạp chí địa lý, cũng đã tìm hiểu rất nhiều hiện tượng kỳ lạ được giải thích bằng khoa học.

Chương 1572

Vì vậy cô thích phân tích vấn đề từ góc độ khoa học hơn.

Và khía cạnh thứ hai, chính là góc độ khoa học.

Tuyết Lỵ Dương nói, cô từng nghiên cứu loại Phần Phong này, cũng đã tra cứu rất nhiều tài liệu.

Trong đó, một tình huống có vẻ giống Phần Phong nhất, có lẽ là do sự thay đổi của luồng khí nóng gây ra.

Khi không khí trải qua chuyển động hạ nhiệt cách nhiệt, nhiệt độ tăng lên và độ ẩm giảm xuống sẽ hình thành một loại gió khô nóng.

Loại gió khô nóng này có lẽ là nguyên mẫu cơ bản của Phần Phong.

Thường xuất hiện ở sườn núi khuất gió, là một dạng chuyển động không khí cục bộ do địa hình núi gây ra.

Nhưng cách giải thích này chỉ có thể giải thích nguyên nhân hình thành của Phần Phong, không thể chính xác nói rằng loại gió khô nóng này chính là Phần Phong.

Bởi vì loại gió này không gây chết người.

Nhưng cảnh tượng Ngô Bất Chính và đồng bọn tận mắt nhìn thấy con Hoàng Bì Tử bị Phần Phong thiêu thành tro trên sườn đất thì lại không phù hợp.

Điều này liên quan đến một mắt xích bị thiếu.

Gió khô nóng cuối cùng đã biến đổi như thế nào để trở thành Phần Phong có thể thiêu rụi mọi thứ thành tro tàn?

Điều này có lẽ liên quan đến phong thủy và thi thể.

Phong thủy là một môn học cực kỳ thâm sâu.

Có lẽ chính vì địa thế của Bách Nhãn Quật này, nên mới khiến loại gió khô nóng này biến đổi và hình thành ở đây.

Cuối cùng biến thành loại Phần Phong có thể thiêu đốt mọi thứ.

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng chỉ là suy đoán, cụ thể có phải vậy không thì không ai biết được, nên cũng không có gì để nói thêm.

Tuyết Lỵ Dương chỉ nói sơ qua tình hình mình biết để mọi người có sự chuẩn bị tâm lý mà thôi.

Còn nói về cách tránh Phần Phong thì thực ra khá đơn giản.

Phần Phong dù sao cũng là gió.

Nếu tìm được hồ nước hoặc hố đất, ẩn nấp vào đó đều có thể tránh được.

Nhưng chỉ sợ trong Bách Nhãn Quật này không có nơi nào để ẩn nấp, Bàn Tử hỏi.

“Chuyện ẩn nấp thì dễ nói thôi, cùng lắm thì chúng ta vào trong đào một cái hố, sẵn sàng nhảy vào bất cứ lúc nào!” “Nhưng vấn đề là chúng ta không biết khi nào Phần Phong thổi tới!” “Con Hoa Ban Du Diên kia cũng sắp đến rồi!” “Chúng ta không thể đứng trong đó mà thương lượng đợi nó đến được!” “Đợi Phần Phong đến, chúng ta nhảy xuống, để nó bị thiêu chết sao?” “Điều này cũng không thực tế lắm!” Câu hỏi của Bàn Tử có phần đùa cợt, nhưng lại là sự thật.

Phần Phong sẽ xuất hiện lúc nào là một vấn đề.

Nếu nó mãi không xuất hiện, vậy đợi con Hoa Ban Du Diên kia đuổi tới, mọi người chẳng phải lại xong đời sao?

Nghe câu hỏi này, Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói.

“Chuyện này tôi cũng không biết, hiện tượng tự nhiên giữa trời đất này căn bản không thể kiểm soát được!” “Nếu con người có thể nắm giữ được, thì Hoàn Quốc cũng không cần tốn công sức nghiên cứu ở đây nữa rồi!” Mọi người nghe vậy gật đầu.

Quả thực, trước hiện tượng tự nhiên như vậy, sức mạnh của con người cuối cùng vẫn quá nhỏ bé.

Bạn căn bản không thể kiểm soát được diễn biến của những chuyện này.

Vậy nên suy nghĩ nhiều như vậy thực ra cũng vô ích.

Tuy nhiên, sau khi Hồ Tư Lệnh có được năng lực từ thẻ nhân vật, thuật phong thủy của anh ấy cũng được nâng cao, anh ấy nói.

“Tôi cảm thấy có thể phân tích từ góc độ phong thủy!” “Vì Phần Phong muốn thiêu rụi mọi vật ô uế trên thế gian!” “Vậy thì nó có thể ‘văn phong nhi động’ (nghe gió mà động)!” “Như vậy, chỉ cần con Hoa Ban Du Diên kia dám đến, có thể sẽ chiêu dụ Phần Phong!” “Thế nên, tốt nhất là sau khi vào trong, hãy tìm nơi ẩn nấp để phòng vạn nhất!” Mọi người gật đầu.

Nơi ẩn nấp chắc chắn là thứ đầu tiên cần chuẩn bị sau khi vào trong.

Bằng không, nếu Phần Phong thực sự đến, không ai có thể thoát được.

Còn về con Hoa Ban Du Diên kia, có lẽ trong Bách Nhãn Quật không gian không lớn, nó cũng không chui lọt.

Đến lúc đó, Phần Phong vừa thổi qua, nó có khi sẽ chết cứng đơ cũng nên.

Hơn nữa tục ngữ có câu, tà không thắng chính.

Chắc hẳn ông trời cũng sẽ giúp họ.

Con đường đến Bách Nhãn Quật không hề dễ đi.

Nó nằm ở một bên của hai tòa viện nghiên cứu.

Ở một bên của hai tòa viện nghiên cứu này, có một ngọn đồi.

Nói là đồi, nhưng thực ra so với đồi thì nó lớn hơn rất nhiều.

Lúc đầu, có thể là một dãy núi.

Nhưng vì nơi đây đã rất gần khu vực sa mạc nên dãy núi bị sụp đổ rất nghiêm trọng.

Một tầng trong số đó đã hình thành một ngọn đồi.

Trên đó vẫn có thể nhìn thấy không dưới hàng trăm hang động lớn nhỏ.

Chương 1573

Tên gọi Bách Nhãn Quật có lẽ cũng từ đó mà ra.

Những người trong phòng livestream có người nhắc nhở, nói rằng đội cứu viện đã không còn xa nữa.

Vừa rồi còn thấy Lão Dương Bì đang nói mà.

Nhưng e rằng một lúc nữa mới đến.

Điều này lại cho họ thêm một chút thời gian.

Con Hoa Ban Du Diên này là một tai họa, nếu có thể nhân cơ hội tiêu diệt nó, bất kể là đối với họ, hay đối với người dân địa phương đều là một điều tốt.

Mọi người nén mệt mỏi tiếp tục lên đường.

Ban đầu, họ còn có thể nói chuyện về Phần Phong.

Nhưng đến cuối cùng thì mệt đến nỗi không muốn nói thêm lời nào nữa.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương vẫn còn bận tâm về tình huống của Bàn Tử.

Câu nói úp mở của hắn trước đó, hai người họ vẫn nhớ rất rõ.

Muốn nói Bàn Tử không sao, có lẽ họ đều không tin.

Chỉ là vào thời điểm quan trọng này, thực sự không thích hợp để nói chuyện đó.

Vì vậy, họ đều giữ trong lòng, chuẩn bị đợi sau khi ra ngoài rồi sẽ hỏi kỹ về chuyện này.

Nếu kiếp này không gặp lại thì thôi.

Nhưng đã gặp rồi, Hồ Tư Lệnh tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc.

Cả đoàn người đi bộ gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến chân Bách Nhãn Quật.

Lúc này, con đại du diên phía sau cũng đã ra khỏi phạm vi Quan Âm Đằng, và bắt đầu đuổi theo về phía họ.

Con vật đó cực kỳ thù dai.

Có lẽ nó bị Tần Vũ làm bị thương nặng, nên cứ bám riết không chịu bỏ cuộc.

Và những nơi nó đi qua, quả thực là tan hoang.

Cỏ cây đều khô héo chết rụi, thậm chí còn có không ít du diên khác và những con Đại Nhãn Tặc cũng đều bỏ chạy tán loạn.

Động vật cảm nhận nguy hiểm rất nhạy bén.

Có lẽ chúng đều cảm nhận được sự nguy hiểm của con vật này.

Mọi người thấy vậy cũng không dám chậm trễ, bắt đầu leo núi.

Lối vào Bách Nhãn Quật nằm ở vị trí sườn núi.

Sườn đất đến vị trí sườn núi thì hết.

Phía trên nữa là vách đá thẳng đứng.

Trên đó có rất nhiều hang động, không biết bên trong thông đi đâu.

Và lối vào Bách Nhãn Quật, nằm ở nơi giao nhau giữa sườn đất và vách đá.

Có thể thấy, đến đây, con đường dưới chân có dấu vết nhân tạo rất rõ ràng.

Chắc hẳn là người Hoàn Quốc năm xưa đã tiến hành khai quật ở đây.

Điểm này thì rất bình thường.

Dù sao thì Hoàn Quốc năm xưa đã kiểm soát nơi này, tiến hành nghiên cứu sinh vật ở đây.

Tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua những thứ bên trong Bách Nhãn Quật.

Và những người của Hồ Phi Ni Nhi Hội ở địa phương hồi đó, chính là do người Hoàn Quốc tìm thấy.

Chỉ là không biết liệu việc người của Hồ Phi Ni Nhi Hội bị cuốn vào đây, có liên quan gì đến những thứ bên trong Bách Nhãn Quật hay không.

Tại sao ở đây lại có tượng Đại Đường Ti Vu Nữ và mặt nạ da người?

Da người của Đại Đường Ti Vu Nữ là để cho Hoàng Bì Tử chui vào.

Còn thứ mà Hồ Phi Ni Nhi Hội tìm thấy lại là quan tài đồng của Hồ Đại Tiên.

Muốn nói giữa chúng không có liên hệ, e rằng không thể nào.

Nhưng những chuyện này thực ra cũng hoàn toàn không có ý nghĩa sâu xa để điều tra nữa.

Bởi vì bản thân chuyện này cũng không còn liên quan nhiều đến họ.

Chỉ cần giải quyết được con Hoa Ban Du Diên này, mọi người cũng có thể an toàn rời đi.

Chưa đầy nửa tiếng, mọi người đã đến lối vào Bách Nhãn Quật.

Còn nhìn lại con Hoa Ban Du Diên kia, nó cũng đã đến chân núi.

Chương 1574

Hơn nữa, con vật này leo núi còn nhanh hơn họ nhiều.

E rằng căn bản không cần nửa tiếng, nhiều nhất mười mấy phút là có thể lên đến nơi.

Mọi người thấy vậy biết không thể chần chừ nữa, lập tức xông vào lối vào lớn nhất của Bách Nhãn Quật.

Toàn bộ lối vào Bách Nhãn Quật, thực ra là một cửa hang động khổng lồ.

Tuy nhiên, lối vào này đã được gia cố nhân tạo, có thể là kiệt tác của người Hoàn Quốc.

Vừa bước vào lối vào, mọi người đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Chỉ thấy không gian bên trong toàn bộ Bách Nhãn Quật rộng lớn đến kinh ngạc.

Ít nhất phải bằng một sân bóng đá rưỡi.

Hơn nữa, toàn bộ không gian lại có hình dạng kim tự tháp đảo ngược.

Xung quanh có rất nhiều dấu vết khai thác còn sót lại.

Rõ ràng nơi đây từng là một công trường khai thác khổng lồ.

“Chao ôi, không biết năm đó người Hoàn Quốc đã đào được báu vật gì ở đây!” “Quy mô lớn thế này, e rằng có cả một núi vàng cũng đào xong rồi ấy chứ!” Bàn Tử không kìm được nói.

Những người khác cũng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Thực sự thì cảnh tượng ở nơi này quá đáng sợ.

Ai có thể nghĩ rằng trong một ngọn núi sâu trong thảo nguyên, lại có một công trình khai thác quy mô lớn đến như vậy?

Nơi khai thác càng gần trung tâm càng sâu, bên trong tối đen như mực cũng không biết có gì.

Còn Tần Vũ và những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, đều không kìm được muốn đi xuống xem.

Bỗng nhiên, Ngô Bất Chính ở một bên đi về phía con đường dẫn xuống.

Tần Vũ thấy vậy vội vàng ngăn cậu lại.

Ngô Bất Chính sững sờ, lúc này mới hoàn hồn, mặt đầy kinh ngạc nói.

“Tôi… tôi không biết làm sao, lại muốn xuống xem!” Bàn Tử nghe vậy cũng vội nói.

“Mẹ kiếp, tôi cũng suýt nữa không kìm được!” “Dưới này sao lại có cảm giác như động quỷ không đáy vậy, ai đến gần cũng muốn xuống xem là sao?” Hồ Tư Lệnh nghe vậy nói.

“Dưới này e rằng có thứ gì đó tà ác rồi?” Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói.

“Không thể nào, nếu có thứ gì đó không sạch sẽ, người Hoàn Quốc năm xưa cũng sẽ không đào sâu như vậy!” “Hơn nữa, nhìn độ sâu khai thác này, e rằng họ đã ở đây một thời gian không ít!” “Chúng ta vẫn nên xuống xem sao, ở đây cũng không phải là cách!” “Lát nữa con Hoa Ban Du Diên lên đến nơi, chúng ta ngay cả một chỗ ẩn nấp cũng không có.” Mọi người nghe vậy mới gật đầu.

Phân tích của Tuyết Lỵ Dương rất đúng.

Trước tiên tìm nơi ẩn nấp là quan trọng nhất, mà trên này e rằng không có nơi ẩn nấp thích hợp.

Lúc này chỉ có xuống dưới xem mới là phù hợp nhất.

Đương nhiên, tuy nói là xuống dưới, nhưng cũng không nhất thiết phải đi thật sâu.

Chỉ cần tìm được nơi ẩn nấp thích hợp, ẩn mình ở lưng chừng đường cũng có thể được.

Còn về cảnh tượng chấn động ở đây, tương lai hãy để các bộ phận liên quan từ từ điều tra vậy!

Mọi người đi xuống mất mười phút.

Nhưng vì là con đường xoắn ốc đi xuống, nên quãng đường mười phút thực ra cũng không xuống sâu lắm.

Nhưng họ lại phát hiện ra một điều rất kỳ lạ trên quãng đường mười phút này.

Đó là gần như cứ mỗi hai bước chân, họ lại phát hiện trên bức tường liền kề có một ký hiệu.

Ban đầu họ tưởng đây là dấu hiệu đèn lồng do người Hoàn Quốc làm việc ở đây năm xưa để lại.

Dù sao ở đây rất tối, khi làm việc nếu không có đèn chiếu sáng cũng sẽ rất phiền phức.

Nhưng dần dần họ phát hiện, điều này có lẽ căn bản không liên quan gì đến đèn lồng.

Bởi vì khoảng cách ở đây quá không đều.

Không phải cứ cách vài mét là có một cái.

Mà có những chỗ rất dày đặc, còn có những chỗ có thể mười mấy mét cũng không thấy cái nào.

Bàn Tử cảm thấy ký hiệu này có lẽ là ám chỉ nơi có báu vật.

Thế là hắn cười nói.

“Tôi nói này, dù sao chúng ta đi cả đoạn đường này cũng không thấy chỗ ẩn nấp nào cả!” “E rằng đi xuống nữa cũng vậy, hay là chúng ta cứ đào một chỗ ẩn nấp ở nơi có ký hiệu này đi?” “Một là có thể phòng Phần Phong!” “Hai là, nếu bên trong thực sự có báu vật gì, vậy chúng ta cũng không đến nỗi bỏ lỡ đúng không!” Mọi người đâu mà không biết tâm tư của hắn, nhưng nói thật, họ thực ra cũng đều rất tò mò.

Rốt cuộc bên trong vị trí có ký hiệu này là cái gì.

Ngô Bất Chính nói.

“Bàn Tử, tôi thấy cậu vẫn nên từ bỏ ý định đó đi, bên trong này tám chín phần sẽ không phải là báu vật đâu!” “Nếu là báu vật, thì người Hoàn Quốc chắc chắn đã đào đi từ lâu rồi, còn để lại cho cậu sao?” “Vì vậy, cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!” Bàn Tử không quan tâm, phẩy tay nói.

Chương 1575

“Là lừa hay ngựa, chúng ta cứ đào ra xem, mấy người cứ xem đi!” Bàn Tử nói rồi cầm Khang Hy Bảo Đao lên đào.

Khang Hy Bảo Đao cực kỳ sắc bén.

Tuy dùng để đào đất có hơi phí của, nhưng lúc này họ cũng không có công cụ nào thuận tay khác.

Mọi người vẫn cảm thấy ký hiệu này có lẽ là một điềm không tốt lắm.

Vì vậy liền cảnh giới xung quanh.

Con Hoa Ban Du Diên lúc này có lẽ cũng sắp lên đến nơi rồi.

Vì vậy Bàn Tử ra tay rất nhanh.

Cộng thêm việc hắn trước đây đào hố đạo mộ rất giỏi, tuy đổi công cụ nhưng tốc độ vẫn khá tốt.

Vỏn vẹn chưa đầy hai phút, đã đào sâu gần nửa mét.

Mọi người đều cảm thấy rất ngạc nhiên, tốc độ này quá nhanh rồi.

Tần Vũ nắm một nắm đất lên, mọi người mới phát hiện, đất ở đây lại cực kỳ ẩm ướt và mềm xốp.

Hoàn toàn không giống như một phần của thân núi.

Thân núi có thể chống đỡ dãy núi, chất đất đều rất cứng.

Theo lý mà nói, chất đất ở đây không nên mềm xốp như vậy.

Nhưng không biết vì sao, chất đất ở đây lại đúng là như vậy.

Khi mọi người đang nghi hoặc.

Bỗng nhiên chỉ nghe thấy phía Bàn Tử truyền đến một tiếng

“Đang”.

Hầu như cùng lúc, Bàn Tử liền quay đầu nói.

“Mẹ kiếp, đào trúng đồ rồi!” Vừa nói xong hắn liền gọi Ngô Bất Chính đưa đèn dầu qua.

Mọi người đều xúm lại gần.

Nhưng nhìn một cái, ai nấy đều sững sờ.

Chỉ thấy trong lớp đất, lại kẹp một lớp dày cộm giống như giấy da trâu.

Thứ đó dày chừng hai bàn tay.

Sờ vào có chút mềm nhũn.

Nhưng có thể cảm nhận được chất liệu hẳn là rất cứng.

Có thể là do bị chôn vùi trong đất quá lâu rồi nên mới bị mềm nhũn ra.

Bàn Tử tỏ vẻ hơi thất vọng, nhưng rốt cuộc thứ này là cái gì, hắn cũng không rõ.

Hơn nữa, chất đất ở đây mềm xốp, thì có thể đào một cái hố để tránh Phần Phong.

Vì vậy hắn vẫn ra tay đào thứ đó ra.

Tuy nhiên, khi hắn hoàn toàn moi thứ đó ra ngoài.

Tất cả mọi người đều ngớ người.

Chỉ thấy thứ đó lại là một cái nắp lớn bằng cả chậu rửa mặt.

Hơn nữa, toàn bộ cái nắp còn có độ cong.

Tuyết Lỵ Dương chỉ nhìn một cái liền kinh hô.

“Trời ơi, đây là Quy Xác (mai rùa)!” “Quy Xác lớn như vậy, ít nhất phải là rùa biển sống rất lâu năm mới có được!” “Nơi đây thực sự có Quy Miên Địa (vùng rùa ngủ đông) sao!” Mọi người lúc này đều nhớ lại.

Khi ở trong căn phòng của người nước ngoài trong hành lang.

Hồ Tư Lệnh từng nói về khái niệm Quy Miên Địa này.

Nói rằng tình huống thi thể vũ hóa (biến đổi) này, phần lớn đều xuất hiện gần Quy Miên Địa nơi sinh khí hội tụ.

Cái gọi là Quy Miên Địa, chính là nơi rùa già cảm thấy mình sắp chết, sau đó bò lên bờ, tìm một nơi để chờ chết.

Nhưng trước đó đã nói rồi, Quy Miên Địa này rốt cuộc là có Quy Miên trước hay có Quy Miên Địa trước.

Đây là một câu hỏi khó giải đáp.

Vì vậy khi phát hiện Quy Xác của lão rùa ở đây, mọi người tuy rất bất ngờ, nhưng cũng không quá chấn động.

Bàn Tử ném Quy Xác xuống đất, rất bất lực nói.

“Được rồi, tôi còn tưởng là báu vật gì chứ!” “Xem ra, nơi này chính là nơi chôn thân của một lũ rùa già!” “Chúng ta vẫn nên đào một cái hố ra trước để tránh thôi!” Vừa nói Bàn Tử liền muốn động thủ đào hố.

Nhưng Ngô Bất Chính lại vỗ vỗ hắn, ra hiệu hắn đừng đào nữa.

Bàn Tử vẫn còn chút không hiểu.

Chương 1576

Nhưng khi hắn nhìn thấy Ngô Bất Chính chỉ vào lối vào, tim hắn không khỏi thắt lại.

Chỉ thấy lúc này ở vị trí lối vào Bách Nhãn Quật.

Một cái đầu lâu khổng lồ đã thò vào.

Cái đầu lâu kia rõ ràng chính là của con Hoa Ban Du Diên.

Nó lại đã đuổi tới rồi.

Mọi người thấy vậy đều không kìm được nuốt nước bọt.

Không ngờ con vật này lại nhanh như vậy.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, suy đoán của Hồ Tư Lệnh cũng sai rồi.

Con Hoa Ban Du Diên này đã đến đây rồi, sao Phần Phong vẫn chưa tới chứ.

“Đi mau!” Tần Vũ đột nhiên hô.

Lúc này đi đào hố rõ ràng đã không kịp nữa rồi.

Hơn nữa, cho dù cậu đào được hố thì có ích gì chứ?

Phần Phong không đến, con Hoa Ban Du Diên kia cũng không chết được.

Trốn trong hố cũng chỉ là ngồi chờ chết mà thôi.

Mọi người không nghĩ nhiều, quay người liền chạy.

Bàn Tử vừa chạy vừa nói.

“Tôi nói lão Hồ này, thuật phong thủy của anh học từ ai vậy, sao mà không đáng tin thế!” “Tôi thấy sau khi về, vẫn nên đốt hết sách phong thủy của anh đi, đừng có tin bậy bạ nữa!” “Mày chết tiệt, đến lúc nào rồi còn lo chuyện này!” “Mày vẫn nên lo xem có sống sót ra khỏi đây được không đã!” Hồ Tư Lệnh nói.

Mọi người chỉ chạy được chưa đầy trăm mét.

Cơn gió mạnh phía sau đã cuốn tới.

Con Hoa Ban Du Diên dù sao cũng là côn trùng, có hàng trăm chân, chạy với nó thì mọi người đâu phải đối thủ của nó.

Cảm nhận được cơn gió mạnh ập đến từ phía sau.

Mấy người đều có chút lo lắng.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ ở phía trước nhất đột nhiên hét lên.

“Nhảy xuống!” Ngay lập tức mấy người đều sững sờ, nhảy xuống?

Nhảy xuống đâu?

Nhưng theo đó họ liền nhìn thấy.

Phía trước con đường, lại xuất hiện một hồ nước khổng lồ.

Trên hồ nước lờ mờ còn có một cây cầu.

Mấy người đều không dám nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống.

Vừa vào nước, mấy người đều lạnh run bần bật.

Nước ở nơi này lạnh quá.

Thậm chí còn lạnh hơn nước sông ngầm.

Nhưng nhìn chất nước, thì vẫn khá ổn.

Có lẽ đây chỉ là một con sông ngầm.

Dù sao ở đây không phải là sa mạc.

Đào sâu như vậy, xuất hiện nước ngầm cũng không có gì lạ.

Mấy người nấp dưới nước mười mấy giây.

Cảm giác con Hoa Ban Du Diên đã lướt qua trên đầu.

Mới vội vàng chui ra khỏi nước.

Mấy người vội vàng bò lên bờ, định tìm cơ hội quay lại đường cũ.

Đợi Phần Phong ở đây, hy vọng thực sự quá mong manh.

Tuy nhiên khi họ nhìn về phía bờ đối diện của con sông.

Bỗng nhiên liền phát hiện, phía trên con sông ngầm này, lại xây dựng một cây Tam Thế Kiều.

Và lúc này ở bờ đối diện cây cầu, lại lấp lánh ánh sáng, có rất nhiều lầu các và hình bóng đang nhấp nháy.

Mọi người đều nhìn ngớ người ra, trong này lại có người ở sao!

Bàn Tử không kìm được nói.

Chương 1577

“Cái… cái chỗ này sao lại có người cư trú chứ!” “Lão Hồ, lần này chúng ta gây họa lớn rồi, người bên trong đó e rằng sẽ gặp tai ương!” Ngô Bất Chính vội nói.

“Không thể nào, chỗ này sao có thể có người ở được chứ!” “Tôi cũng cảm thấy không thể nào!” Hồ Tư Lệnh nói.

Bàn Tử lại chỉ về phía trước nói.

“Mấy người không thấy sao, đằng kia còn có lầu các và bóng người nữa!” “Mẹ kiếp, con Hoa Ban Du Diên đã qua bên đó rồi!” Lời hắn vừa dứt, con Hoa Ban Du Diên đã lao qua.

Nó mất mục tiêu là mấy người, cộng thêm tốc độ quá nhanh, căn bản không thể dừng lại.

Trong khoảnh khắc nó đã lao vụt qua.

Nhưng điều mà không ai ngờ tới là.

Cùng với việc con Hoa Ban Du Diên lao qua.

Ngay lập tức các đình đài lầu các lại tiêu tan trong khoảnh khắc.

Giống như cảnh mộng ảo không hề tồn tại vậy.

Tần Vũ nhìn thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Hồ Tư Lệnh dường như cũng đã nhìn ra, vội vàng nói ở bên cạnh.

“Cái… đây là cảnh mộng ảo do hơi nước ngưng tụ, không phải thật!” “Mấy người nhìn xem!” Những người khác vẫn còn chút không hiểu, nhưng khi nhìn lại.

Họ liền phát hiện, cùng với sự biến mất của những ánh sáng đó.

Con Hoa Ban Du Diên khổng lồ kia lại đâm sầm vào vách tường.

Và ở bên cạnh nó, lại có một cái giếng Quan Hồ (Quan Hồ Tỉnh) khổng lồ.

Còn xung quanh, trên vách tường, lại khắc hình tượng Đại Đường Ti Vu Nữ.

Đây rõ ràng chính là một cánh Quỷ Nhãn Môn lớn!

Chắc hẳn là sào huyệt cũ của Viên Giáo năm xưa.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Không ai nghĩ rằng cái gọi là Bách Nhãn Quật bên trong lại là một cảnh tượng như vậy.

Hơn nữa, ai có thể nghĩ rằng Viên Giáo năm xưa, lại có thể tìm thấy một Quy Miên Địa để làm sào huyệt chứ?

Một nơi như vậy, cộng thêm Đại Đường Ti Vu Nữ và thuật Nhiếp Hồn của Hoàng Bì Tử.

Thảo nào năm đó lại có thể gây họa khắp nơi.

“Tôi nói mấy người đừng nhìn nữa, nhìn nữa chúng ta có khi lại biến thành mồi nhậu đấy!” “Mau đi mau đi!” Bàn Tử ở bên cạnh vội vã nói.

Lúc này con Hoa Ban Du Diên đã lao hụt, bắt đầu quay lại.

Cũng có thể là sau khi họ lên bờ, mùi hương lại tỏa ra.

Con Hoa Ban Du Diên cũng đã quay đầu lại, một lần nữa nhìn về phía họ.

Mọi người thấy vậy đều không kìm được nuốt nước bọt.

Oán thù phải lớn đến mức nào chứ, sao mà cứ đuổi mãi không buông vậy.

Nói thật lòng, nếu không phải họ, con Hoa Ban Du Diên này có lẽ cả đời sẽ bị mắc kẹt dưới lòng đất.

Bây giờ nó có thể ra ngoài, cũng là vì mấy người họ vô tình đi vào đó.

Không biết cảm kích thì thôi, lại còn muốn đẩy họ vào chỗ chết.

Chuyện này đúng là có lý cũng nói không rõ.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là lời nói đùa.

Ai còn mong một con Hoa Ban Du Diên biết ơn chứ.

Mấy người dìu đỡ lẫn nhau, quay người chuẩn bị đi lên.

Đợi Phần Phong ở đây e rằng không có hy vọng rồi.

Ai biết Phần Phong khi nào mới đến.

Vẫn là cứ chạy ra ngoài để giữ mạng trước đã.

Tuy nhiên, họ vừa định quay đầu chạy.

Bỗng nhiên Bàn Tử lại kinh hô.

“Ố!

Sao lại ấm áp thế này!” “Mẹ kiếp, ai bật lò sưởi vậy?” Mọi người đều sững sờ, sau đó họ cũng cảm nhận được, không khí xung quanh lại bắt đầu trở nên ấm áp.

Hơn nữa nhiệt độ tăng lên rất nhanh.

Cảm giác lúc này giống như, họ vừa tắm nước lạnh xong, chạy vào một căn phòng đang bật lò sưởi vậy.

Chương 1578

Cơ thể vẫn còn lạnh cóng, nhưng xung quanh lại ấm áp.

“Lò sưởi cái mẹ gì, là yêu long sắp về tổ!” Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh hét lên.

Đồng thời mọi người liền nhìn thấy, ở vị trí lối vào Bách Nhãn Quật, từng luồng gió đen đã thổi vào.

Tuy nhiên lúc này vẫn chưa lớn lắm, hơn nữa những thứ màu đen cũng rất ít.

Nhưng nhìn thấy vậy, tim mọi người đều thót lên.

Họ đã nhìn ra rồi, đây rõ ràng là điềm báo của Phần Phong mà.

Phần Phong lại thực sự sắp xuất hiện.

Tần Vũ giơ tay chạm vào trong gió một chút, rất nhanh lòng bàn tay đã dính một lớp dầu cao màu đen.

Hệt như lớp dầu cao của người chết trong lò thiêu vậy.

Chỉ có điều dầu cao trong Phần Phong này, căn bản không thể phân biệt được là của người hay của động vật.

Nhưng nhớ lại cảnh tượng Hoàng Bì Tử ở sườn đất trước đó, chỉ trong tích tắc đã bị Phần Phong thổi thành tro đen.

Tim mọi người đều không khỏi thót lên tận cổ họng.

“Tôi nói bây giờ phải làm sao đây, mấy người mau nghĩ cách đi chứ!

Đầu óc vô địch của Thiên Chân đâu rồi?” Bàn Tử không kìm được hét lên.

Trước có Phần Phong, sau có Du Diên.

Điều này đúng là lên trời không lối, xuống đất không cửa rồi.

Ngô Bất Chính cũng lo lắng, nói.

“Mẹ kiếp, tôi lấy đâu ra cách cho cậu nghĩ, thực sự không được thì nhảy xuống nước đi!” “Dưới nước chắc là có thể tránh được Phần Phong!” Bàn Tử nghe vậy liền chuẩn bị nhảy, nhưng lại bị Hồ Tư Lệnh giật mạnh lại.

“Mày chết tiệt, không muốn sống nữa sao!” “Nước đó lạnh thấu xương, ở thêm một lát mày sẽ biến thành que kem luôn đấy!” “Cho dù không đông chết mày, thì trước khi Phần Phong đến, con Hoa Ban Du Diên cũng có thể cắn chết mày!” “Vậy anh nói phải làm sao!” Bàn Tử vội nói.

Hồ Tư Lệnh buộc mình bình tĩnh lại nói.

“Mọi người phải trấn tĩnh, chúng ta vẫn chưa đến đường cùng!” “Phong thủy có câu, Cửu chuyển hồi hoàn tất hữu sơn, bách lưu bàn chuyển tất hữu thủy.

Phúc xà ngũ bộ tất hữu dược, hiểm phong thiên tọa tất hữu đạo!” “Nơi này chắc chắn có sinh môn, chỉ là chúng ta vẫn chưa tìm thấy!” “Dương tham mưu trưởng, cô có phát hiện gì không?” Hồ Tư Lệnh vội hỏi Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, lúc này trên mặt cô cũng có vẻ lo lắng.

“Khó quá, chúng ta chỉ có lý thuyết suông, dù sao cũng không phải là Đạo mộ tặc thực thụ!” “Lúc này, rất nhiều thứ đều không nhớ ra được!” “Lão Hồ, xem ra lần này chúng ta thật sự phải… tôi chỉ rất tiếc nuối, sớm biết thế thì đã không đến đây du lịch rồi!” “Thôi đi, đến lúc này rồi thì đừng nói mấy chuyện đó nữa!” Hồ Tư Lệnh cũng lộ vẻ bất lực.

Nhưng lúc này, gió phía sau đã thổi ù ù càng lúc càng mạnh.

Nhiệt độ cũng đang tăng lên rất nhanh, mọi người đều bắt đầu đổ mồ hôi.

Chờ đợi thêm nữa, e rằng sẽ thực sự biến thành thịt khô mất.

Còn con Hoa Ban Du Diên kia dường như hoàn toàn không quan tâm, đội gió bò về phía mọi người.

Thấy vậy, thế gọng kìm phía trước và phía sau càng lúc càng gần, mọi người đều bắt đầu có chút sốt ruột.

Ngô Bất Chính vội nhìn về phía Tần Vũ, vào thời điểm then chốt này nếu nói ai còn có cách, e rằng chỉ có cậu ấy thôi.

Bàn Tử thấy vậy cũng nhìn sang.

Mặt Tần Vũ khó coi đến cực điểm.

Không phải là cậu không nói, mà là cậu thực sự đã quên mất.

Cậu chỉ biết nơi này đúng là có sinh môn.

Nhưng sinh môn ở đâu?

Cậu nhất thời cũng không nhớ ra.

Thấy con Hoa Ban Du Diên cũng ngày càng gần.

Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh mỗi người cầm một khẩu súng, lập tức nổ súng.

Nhưng chưa bắn được hai phát, Tuyết Lỵ Dương liền vội vàng ngăn họ lại.

“Đừng bắn súng, trong Phần Phong toàn là dầu cao, tia lửa sẽ kích nổ Phần Phong đó!” Hai người nghe vậy đều toát mồ hôi lạnh, hoảng loạn thế nào mà lại quên mất chuyện này chứ!

Nhưng lúc này Hoa Ban Du Diên đã đến gần.

Doanh Thương đã chuẩn bị xông lên liều mạng rồi.

Bỗng nhiên mọi người nghe thấy Tần Vũ ở một bên hét lên.

“Quan Hồ Kính!

Vào giếng!” Tiếng hét này, như ngọn hải đăng rọi sáng giữa biển cả.

Mọi người lập tức phản ứng lại.

Chương 1579

Cái giếng Quan Hồ này chẳng lẽ chính là cái gọi là sinh môn sao?

Lúc này mọi người đã căn bản không kịp nghĩ nhiều nữa.

Chờ đợi thêm nữa, e rằng Du Diên không cắn chết họ, thì họ cũng sẽ bị Phần Phong phía sau thổi thành tro.

Nhưng nói thì dễ làm thì khó.

Con Hoa Ban Du Diên kia lại chặn giữa họ và giếng Quan Hồ.

Lúc này muốn vào giếng Quan Hồ, đâu phải nói là đơn giản như vậy?

Đúng vào khoảnh khắc căng thẳng này, bỗng nhiên không biết là ai lại ném một bộ quần áo ra ngoài.

Bộ quần áo trong Phần Phong lập tức bay về phía Hoa Ban Du Diên.

Có lẽ trên đó còn sót lại mùi của hắn.

Con Hoa Ban Du Diên quả nhiên bị thu hút.

Nó lao theo bộ quần áo đó.

Mấy người thấy vậy đều thầm nghĩ, chiêu này tuyệt thật.

Đây đúng là bộ quần áo cứu mạng mà.

Ngay lập tức mấy người không nói lời nào nữa, lao về phía giếng Quan Hồ.

Hoa Ban Du Diên bị bộ quần áo thu hút sự chú ý, lúc này lại không kịp phản ứng.

Bàn Tử dẫn đầu đã lao tới, nhưng hắn không phải người đầu tiên xuống.

Hắn rất rõ thể hình của mình.

Cửa giếng Quan Hồ loại này đều không lớn, một khi hắn là người đầu tiên xuống mà bị kẹt lại, thì những người phía sau đều sẽ phải theo hắn mà toàn quân bị diệt.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương liền theo sát phía sau.

Hai người cùng nhau đẩy Tuyết Lỵ Dương xuống trước.

Sau đó Hồ Tư Lệnh mới nhảy xuống.

Tần Vũ lúc này cũng lao tới.

Tuy nhiên, đúng lúc cậu chuẩn bị xuống.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính ở không xa, người sắp đến nơi, lại bị trượt chân, cả người liền ngã vật xuống đất.

Mặt cậu đập mạnh xuống đất.

Cú đó nhìn thôi cũng đủ khiến người ta hít khí lạnh rồi.

Thằng nhóc này cũng quá bất cẩn rồi.

Đừng nói là chưa xuống, lại tự mình đập chết mình mất.

Tần Vũ thấy vậy vội vàng lao tới.

Vừa đỡ Ngô Bất Chính dậy, cậu liền nhìn thấy mũi của gã này đã chảy máu mũi.

Rõ ràng là ngã không nhẹ.

Ngô Bất Chính xoa mũi nói.

“Mẹ kiếp, đứa nào đá vào chân ông đây!” Tần Vũ ý muốn anh ta lúc này đừng nói nhảm, mau xuống.

Phần phong sắp đến rồi.

Ngô Bất Chính lại không cam lòng, cứ khăng khăng là có người ngáng chân mình.

Nếu không thì sao vào thời điểm then chốt này, mình lại ngã được.

Chẳng lẽ nơi này có ma?

Nhưng đâu có thời gian mà suy nghĩ.

Một người vừa đến miệng giếng, chỉ nghe thấy từ lối vào Bách Nhãn Quật phía sau, một trận cuồng phong gào thét.

Hiển nhiên là phần phong đã sắp tới.

“Mau xuống mau xuống!” Bàn Tử không ngừng thúc giục.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, ôm Ngô Bất Chính liền thả anh ta xuống, mình cũng nhảy theo vào.

Bàn Tử thấy chỉ còn lại mình và Doanh Thương, liền không khách khí nói: “Đại ca, xin lỗi nhé, Bàn gia xuống trước đây!” Nói rồi, Bàn Tử liền theo xuống.

Doanh Thương là người cuối cùng.

Sự thật chứng minh, sự sắp xếp của Bàn Tử là cực kỳ chính xác.

Thể hình của Doanh Thương còn lớn hơn anh ta.

Chương 1580

Ngay lập tức khi nhảy xuống miệng giếng, liền bị kẹt lại.

Bất quá cũng chỉ một lát, sau đó anh ta không còn vùng vẫy nữa.

Không gian vẫn đủ để anh ta xuống.

Không gian dưới miệng giếng này cũng không nhỏ.

Mấy người nhảy xuống xong, tuy có hơi chật chội, nhưng vẫn có thể chứa được mấy người.

Tuy nhiên, bọn họ vừa nhảy xuống, một bóng đen phía trên đã xông tới.

Nhìn xúc tu kia, rõ ràng chính là Hoa Ban Du Diên.

Nó chắc là đã phát hiện ra vấn đề với quần áo, lúc này lại đuổi tới.

Nói thật lòng, tim của mấy người đều treo ngược lên cổ họng.

Miệng giếng này Hoa Ban Du Diên có thể chui vào.

Cái thứ đó đừng thấy nó to lớn, nhưng chủ yếu là do xúc tu làm nền.

Cơ thể chính của nó không lớn lắm, chỉ cần xúc tu co lại, muốn chui vào là hoàn toàn có thể.

Bàn Tử thấy vậy liền nổi điên.

Đây đã là đường cùng rồi.

Một khi để thứ này chui vào, đến lúc đó bọn họ muốn chạy cũng không thoát được, trực tiếp bị nó "hốt" sạch cả đám.

Tuy nhiên, ngay khi anh ta xắn tay áo chuẩn bị xông lên liều mạng, đột nhiên Doanh Thương lại nhanh chân hơn một bước, một tay tóm lấy hai chiếc kìm độc của con Du Diên kia.

Hai chân đạp vào vách đá hai bên, cứng rắn đẩy nó không cho nó chui vào.

Doanh Thương sức lực cũng rất lớn.

Con Hoa Ban Du Diên kia nhất thời lại không thể thoát ra.

Mọi người thấy, con Hoa Ban Du Diên muốn phun độc.

Nhưng Doanh Thương nắm chặt kìm độc của nó, khiến nó căn bản không có cơ hội.

Ngay khi giằng co được một lúc, đột nhiên Tần Vũ sắc mặt thay đổi, hô lên: “Mau buông tay!” Doanh Thương không chút do dự liền buông tay.

Và gần như đồng thời, con Hoa Ban Du Diên liền muốn lao xuống.

Nhưng thân thể khổng lồ của nó, còn chưa kịp lọt qua miệng giếng.

Đột nhiên cả thân thể liền cứng đờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nhìn rõ ràng.

Một màu đen xám, rất nhanh đã lan ra toàn bộ cơ thể của Hoa Ban Du Diên.

Trong nháy mắt, nó dường như trực tiếp biến thành tro bụi, kẹt lại ở miệng giếng không động đậy.

Bàn Tử thấy tò mò, dùng tay chạm vào một cái.

Trong khoảnh khắc, con Hoa Ban Du Diên liền hóa thành một làn tro đen, bị cuốn ra ngoài.

Bên ngoài cuồng phong gào thét, hiển nhiên là phần phong đã đến.

Bàn Tử vội vàng rụt tay lại.

Mấy người ẩn nấp dưới giếng Quán Hồ, thì không bị phần phong này ảnh hưởng.

Bất quá lúc này mũi Ngô Bất Chính vẫn đang chảy máu.

Shirley Dương vội vàng xử lý cho anh ta.

Bàn Tử thấy vậy, nhịn không được nói: “Bàn gia nói Thiên Chân này, chạy đường mà cậu cũng có thể ngã thành ra thế này, vậy thì Bàn gia với Tiểu ca làm sao yên tâm để cậu một mình ra ngoài xông pha chứ?

Cậu cũng quá bất cẩn rồi!” Ngô Bất Chính trong lòng cũng kìm nén một bụng tức giận, nghe vậy nói: “Tôi thề với Marx, tuyệt đối là có người ngáng chân tôi một cái!

Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không ngã!

Hơn nữa cái thứ đó hình như là màu trắng!” “Màu trắng?

Hồ ly tinh màu trắng à?

Cậu sao cũng bắt đầu… Ay da cái quái gì!” Bàn Tử một câu chưa nói xong, lập tức miệng liền như có thứ gì bay vào.

Anh ta vội vàng lấy thứ đó ra, nhìn một cái hóa ra là một cọng lông trắng.

Bàn Tử nghi ngờ nói: “Mẹ kiếp, đứa nào trong các cậu bạc đầu rồi?

Hay là của con Hoa Ban Du Diên kia?

Chưa từng nghe nói Du Diên còn mọc lông mà!” Mọi người nghe vậy đều nhìn anh ta, nhưng lại không một ai nói chuyện.

Bàn Tử thấy vậy liền ngẩn người, vội vàng nói: “Các cậu sao không nói gì thế?

Chương 1581

Hơn nữa đây là ý gì?

Ánh mắt các cậu nhìn Bàn gia sao lại…” Anh ta một câu chưa nói xong, mình liền phản ứng lại.

Chỉ thấy Ngô Bất Chính và Hồ Tư Lệnh đang nháy mắt ra hiệu với anh ta!

Ý tứ rõ ràng là nói, phía sau cậu có đồ vật!

Bàn Tử lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng anh ta cũng là kẻ máu mặt, thấy đã ở sau lưng mình thì không thể trốn tránh nữa, bàn tay đang ở dưới nước đã sờ thấy Khang Hi Bảo Đao.

Khoảnh khắc tiếp theo anh ta đột nhiên xoay người, Khang Hi Bảo Đao trong tay nhằm thẳng ra sau chém tới.

Tuy nhiên, Khang Hi Bảo Đao của anh ta vừa mới nâng lên.

Lập tức trong bóng tối phía sau, lại sáng lên hai đạo quỷ hỏa.

Hai đạo quỷ hỏa xanh biếc đó lập tức khiến Bàn Tử toàn thân da đầu tê dại.

Rồi anh ta phát hiện mình lại không thể động đậy.

Đạo quỷ hỏa xanh biếc đó dường như có thể nhiếp hồn.

Bàn Tử vừa nhìn thấy, liền cảm thấy toàn thân sức lực đều bị hút cạn vậy.

Bàn Tử thầm nghĩ, cái này mẹ nó thật sự là xui xẻo đến cực điểm rồi.

Gió to sóng lớn đều đã qua, ai mà ngờ lại lật thuyền trong tay thứ này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc đây là cái quỷ gì vậy.

Cứ đi theo bọn họ.

Bạch cương cũng chưa từng nghe nói có tính tình tốt như vậy, chỉ chơi đùa bọn họ, mà lại không giết bọn họ!

Tiểu ca sao còn chưa đến cứu người!

Bàn Tử trong lòng nghĩ lung tung.

Tuy nhiên, cuối cùng anh ta vẫn không đợi được Tần Vũ đến cứu người.

Nhưng rất nhanh anh ta đã đợi được một vệt sáng.

Ngô Bất Chính lại thắp sáng đèn dầu.

Cùng với đèn dầu được thắp sáng, lập tức toàn bộ không gian dưới giếng liền sáng bừng.

Bàn Tử muốn nhìn rõ ràng thứ đó rốt cuộc có phải bạch cương không.

Tuy nhiên, đạo quỷ hỏa xanh biếc đó lại đột nhiên biến mất.

Theo sau một luồng sáng trắng lóe qua, Bàn Tử liền cảm thấy đầu mình bị thứ gì đó đá một cước.

“Tóm lấy nó!

Nó muốn chạy!” Giọng Tần Vũ đột nhiên vang lên.

Bàn Tử gần như theo bản năng giơ tay lên tóm lấy.

Quả thật không thể nói, cú này của anh ta lại thật sự tóm được thứ gì đó.

Tuy nhiên, còn chưa kịp phản ứng.

Lập tức chỉ nghe thấy phía trên “phụt” một tiếng, một luồng khí liền phun xuống, hun đến nỗi anh ta suýt ngất đi.

Bàn tay lập tức buông ra.

Bất quá mùi hôi ở đây căn bản không thể lưu lại.

Bên ngoài phần phong gào thét, chưa đầy hai giây đã hút sạch mùi hôi ở đây ra ngoài.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn, gần như đồng thời bọn họ liền nhìn thấy chân diện mục của thứ đó.

Đó lại là hai con Hoàng bì tử toàn thân trắng muốt.

Chúng đang giãy giụa muốn thoát ra.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này, lập tức nổi điên, mắng: “Mẹ kiếp, hóa ra là hai con chồn hôi già, mẹ nó!

Khiến Bàn gia trên đường cứ tưởng là Tống Tử!

Bàn gia mà không vắt cho các ngươi ra hết cả shit!” Nói rồi Bàn Tử liền muốn động thủ.

Tuy nhiên căn bản không cần anh ta động thủ.

Hai con Hoàng bì tử này là thật sự sợ rồi.

Không gian giếng Quán Hồ quá nhỏ, chúng căn bản không có không gian để thi triển, không giống như ở bên ngoài.

Lúc này chúng điên cuồng muốn thoát ra.

Chương 1582

Tuy nhiên hai con Hoàng bì tử già vừa mới xông ra, liền bị phần phong bên ngoài cuốn đi, hoàn toàn bị thổi bay mất.

Mọi người nhìn rõ ràng.

Hai con Hoàng bì tử già toàn thân trắng muốt đó, lại trong nháy mắt lông mao liền biến thành màu đen.

Sau đó toàn bộ cơ thể liền bắt đầu tan rã.

Cuối cùng bị phần phong thiêu rụi không còn một mảnh tro tàn.

Mọi người nhìn mà rợn tóc gáy, đều không khỏi rụt cổ lại.

Lúc này bên ngoài đơn giản còn đáng sợ hơn địa ngục.

Nếu mà ra ngoài, e rằng kết cục cũng sẽ không tốt hơn hai con Hoàng bì tử kia.

“Ai!

Chồn hôi thông linh a, cảm tình cả quãng đường này chúng ta đều bị chúng nó tính kế!” Hồ Tư Lệnh thở dài nói.

Ngô Bất Chính và những người khác bên cạnh, về cơ bản cũng đều đã phản ứng lại.

Cả quãng đường này, rất nhiều tình huống không thể giải thích cũng đều theo việc phát hiện chân diện mục của bạch cương này, mà có thể giải thích thông suốt.

Ở chỗ Khí Mật Môn, đèn nến của Bàn Tử vô cớ bị thổi tắt, có lẽ chính là do hai con Hoàng bì tử này làm quỷ.

Ở đường rãnh, mọi người tự dưng bị ngã vào hố đất, tám phần cũng là do chúng nó làm quỷ.

Lão Hoàng bì tử thông linh a, đặc biệt là thuật nhiếp hồn lại càng đáng sợ.

Con người khi hôn mê và ngủ là dễ bị chúng khống chế nhất.

Hơn nữa sau này Khí Mật Môn bị người mở ra, thả ra Hoa Ban Du Diên, có lẽ cũng là hai lão quỷ này.

Chúng theo dõi suốt đến đây.

Không ngờ cuối cùng lại chết trong phần phong.

Điều này có lẽ chính là ứng với câu nói kia: người tính không bằng trời tính.

Lão Hoàng bì tử thành tinh cũng không phải đối thủ của ông trời a!

Mũi Ngô Bất Chính đã không còn chảy máu nữa.

Mọi người ở đây một lúc.

Cho đến khi động tĩnh của phần phong phía trên nhỏ đi một chút.

Mấy người mới từng người leo lên.

Không khí vẫn còn vương vấn hơi nóng cháy.

Nhưng đã không còn nguy hiểm đối với bọn họ.

Mọi người nhìn xung quanh, phát hiện nơi này trống rỗng, Hoa Ban Du Diên và Hoàng bì tử lại không để lại cả thi thể.

Nghĩ lại cũng phải, nơi này có phần phong, e rằng trừ đá và nước ra, những thứ khác ở đây đều không thể lưu lại.

Shirley Dương lo lắng nói: “Lão Hồ, có cách nào phá được cục phong thủy ở đây không?

Phần phong này quá lợi hại, giữ lại tôi sợ còn có người sẽ bị ngộ thương!” Hồ Tư Lệnh nghe vậy có chút khó xử nói: “Phần phong này, thế khởi từ cán nhiệt phong!

Hình thành từ phong thủy!

Mà thế phong thủy cục, muốn phá giải, tất nhiên phải tìm huyệt nhãn phong thủy!

Hoặc là pháp khí trấn cục!

Hai cái đó hủy đi hoặc mang đi một trong hai là được!

Nhưng loại phong thủy cục này, là đại phong thủy cách cục!

Muốn tìm được huyệt nhãn phong thủy và pháp khí trấn cục thì quá khó!

E rằng căn bản không thể làm được trong một sớm một chiều!” Cái gọi là đại phong thủy cách cục, thực ra cũng có tiểu phong thủy cách cục tương ứng.

Ví dụ như phong thủy nhà cửa, loại này thuộc về tiểu phong thủy cách cục.

Đương nhiên, cái này phải xem so sánh với ai.

Hơn nữa đại tiểu phong thủy cách cục, cũng không hẳn đều là phạm vi lớn hay nhỏ.

Ví dụ như cùng một việc là xây lăng mộ hoàng gia chọn huyệt vị phong thủy cải tạo.

Có thể có cái bạn chỉ cần thay đổi một vị trí, còn có cái thì phải khai thác núi non, thay đổi rất nhiều vị trí.

Vậy thì phong thủy chỉ cần thay đổi một vị trí, cũng được gọi là tiểu phong thủy cách cục.

Cái này khá giống với trong phong thủy: tùy theo địa hình mà bố trí, là nhỏ; thay đổi núi sông, là lớn!

Cơ bản là ý này.

Chương 1583

Mà phong thủy cách cục của Bách Nhãn Quật này, muốn hình thành thì không thể thiếu một điều.

Trước hết phải là thế núi sông, nhất định phải có cán nhiệt phong.

Đây là sức mạnh của tự nhiên, bọn họ không thể chi phối, trừ phi san bằng cả ngọn núi.

Và thứ hai là phần khiến cán nhiệt phong biến thành phần phong.

Phần này chắc chắn là do bố trí phong thủy cách cục mà ra.

Nhưng chỉ cần nghĩ thôi cũng hiểu được.

Có thể khiến phần phong xuất hiện ở đây, thì phong thủy cách cục đó không phải dạng vừa đâu.

Muốn tìm được huyệt nhãn phong thủy hoặc pháp khí trấn cục ở một nơi rộng lớn như vậy, đơn giản là khó như lên trời.

Rất có khả năng phần phong ở đây, mà huyệt nhãn phong thủy lại ở cách đó hàng chục cây số.

Cái này bạn lên đâu mà tìm?

Shirley Dương thấy không thể phá giải cục phong thủy ở đây, cũng không khỏi rất đỗi bất lực.

Lúc này Bàn Tử bên cạnh lại đột nhiên kinh hô: “Ay da mẹ kiếp!

Cái hộp đồng kia sao lại không sao vậy!” Mọi người nghe vậy nhìn tới, lúc này mới phát hiện trên mặt đất bên cạnh, cái hộp đồng kia lại xuất hiện.

Cái hộp đồng đó trước đó bị Hoa Ban Du Diên nuốt.

Mọi người đều suýt quên mất.

Kết quả ai ngờ cùng với Hoa Ban Du Diên bị phần phong tiêu diệt, thứ này lại xuất hiện.

Nhưng thứ này lại có thể chịu đựng được phần phong?

Chẳng lẽ chỉ vì thứ này không thể cháy?

Bàn Tử thấy tò mò, muốn đi xem.

Ngô Bất Chính vội vàng ngăn anh ta lại: “Tử Bàn Tử tôi nói cho cậu biết, tham lợi nhỏ ăn lỗ lớn, cậu trước đây không phải chưa từng mắc chiêu!

Chúng ta khó khăn lắm mới thoát chết!

Đừng có lại đi trêu chọc thứ này nữa!

Khi đó toàn bộ người trong viện nghiên cứu, có lẽ đều vì thứ này mà mất tích!” Hồ Tư Lệnh cũng vội vàng nói: “Đúng!

Tiểu Béo tôi không thể không nói cậu vài câu, đã bao nhiêu năm rồi, sao cậu vẫn không bỏ được cái tật tham tiền này!

Lần này bất luận thế nào cũng đừng có để ý đến cái hộp đồng này nữa!

Nếu không thì chức Phó Tư Lệnh của cậu cũng đừng làm nữa!” Bàn Tử thấy vậy chỉ đành bất lực thở dài nói: “Được rồi!

Các người đông người, Bàn gia không nói với các người nữa!

Dù sao Bàn gia tôi cũng đã nghĩ thông rồi!

Mấy người các người, một là phú nhị đại, một là đạo nhị đại, một là tài chính đại hanh ở phố Wall nước Mỹ, một là kim quy tế!

Ai cũng giàu có, Bàn gia tôi nói trước, cái hộp đồng này Bàn gia không đụng, nhưng trở về bữa thịt dê nướng xiên này, nhất định phải do các người mời!” Mọi người nghe vậy đều bật cười.

Cái thằng Béo này sao lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, hoặc là nghĩ đến ăn uống.

Ngô Bất Chính cười nhìn Tần Vũ, thấy anh ấy nét mặt bình tĩnh.

Trong lòng không khỏi rất đỗi cảm khái.

Có lẽ đối với Tần Vũ mà nói, sự thuần túy này của Bàn Tử ngược lại là điều anh ấy ngưỡng mộ.

Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, mọi chuyện không để trong lòng.

Cơ thể đã xuất hiện thi hóa rồi, mà vẫn có thể như vậy, hỏi thế gian lại có mấy người làm được?

Mọi người thương lượng một chút, trong hộp đồng này có nguy hiểm là điều tất nhiên.

Cho nên, để lại ở đây cũng là tai họa.

Chi bằng vứt nó vào giếng Quán Hồ.

Để nó chìm xuống, sau này vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa.

Bàn Tử lập tức đi tới, chuẩn bị vứt hộp đồng vào giếng.

Tuy nhiên ai ngờ, cái hộp đồng kia lại bị anh ta vừa ôm, lập tức liền tan rã.

Có lẽ bản thân cái hộp đồng này vốn dĩ đã rất yếu ớt.

Cộng thêm ở trong bụng Hoa Ban Du Diên bị giày vò lâu như vậy.

Sau đó còn bị phần phong thổi qua.

Đã sớm trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Chương 1584

Lúc này bị Bàn Tử vừa ôm, trực tiếp toàn bộ liền tan rã.

Bàn Tử cũng ngây người, đứng sững tại chỗ, nửa ngày không nói chuyện.

Mãi đến khi nhìn thấy bên trong có một thứ lông lá rớt ra, anh ta mới phản ứng lại, vội vàng lùi ra xa.

Những người khác lúc này cũng đều xúm lại.

Nhìn kỹ một cái, không khỏi sắc mặt đều trầm xuống.

Hóa ra trong cái hộp đồng này, lại có một con lão Hoàng bì tử với kích thước cực lớn.

Con lão Hoàng bì tử này cũng toàn thân lông trắng muốt.

Bất quá thể hình lớn đến kinh ngạc.

Ít nhất cũng phải gấp ba lần con Hoàng bì tử bình thường.

Con Hoàng bì tử lớn như vậy, cũng không biết đã sống được bao nhiêu năm rồi.

Mọi người thấy kỳ lạ, sao trong hộp đồng này lại là thứ này?

Nếu chỉ là một con Hoàng bì tử, nó làm sao có thể khiến toàn bộ người trong viện nghiên cứu đều thảm tử chỉ trong một đêm?

Mọi người không thể lý giải.

Bàn Tử tò mò, dùng Khang Hi Bảo Đao khuấy con lão Hoàng bì tử mấy cái.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy.

Ở phần bụng của con lão Hoàng bì tử này, lại mọc lên một khối u thịt.

Khối u thịt đó toàn thân màu trắng, dường như da bị căng đến mức sắp nổ tung.

Bên trong dường như có một chất lỏng đang lưu chuyển.

Và nhìn thấy thứ này, mọi người không khỏi đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Cái cảm giác sợ hãi lúc có lúc không, dường như chính là do thứ này truyền đến.

Tần Vũ nhìn thấy thứ này, lập tức sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, mở miệng nói: “Mau đi, thứ này có vấn đề!” Mọi người nghe vậy không khỏi tim đều thắt lại.

Lời nói của Tần Vũ không chỉ một lần cứu mạng mọi người rồi.

Vừa mới nhảy vào giếng Quán Hồ là do anh ấy nói.

Mọi người căn bản không cần phải nghi ngờ, gần như theo bản năng liền muốn đi.

Mặc kệ rốt cuộc là thứ quái gì, chỉ cần rời khỏi đây, cho dù là Diêm Vương cũng không đuổi kịp bọn họ.

Tuy nhiên, lúc này muốn đi thì đã muộn rồi.

Mọi người vừa đi được hai bước, đột nhiên liền nhìn thấy xung quanh bắt đầu có từng đàn côn trùng trắng bay lên.

Số lượng rất nhiều.

Bàn Tử bị cắn một cái vào mặt, một bàn tay vỗ chết một con.

Cầm lên nhìn một cái, mắng: “Con chồn hôi già này bao lâu rồi không tắm, sao còn sinh chấy rận vậy!

Mẹ kiếp, con chấy rận này cắn người cũng đau thật!” Ngô Bất

Chính quay đầu nhìn một cái, lập tức sắc mặt liền thay đổi: “Các cậu mau nhìn!” Mọi người ngẩn ra, đều quay đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy đều ngây người.

Chỉ thấy con lão Hoàng bì tử phía sau bọn họ, cũng không biết có phải thật sự quá lâu không tắm không.

Lúc này lại có vô số côn trùng trắng điên cuồng bay lên từ trên người nó.

Những con côn trùng trắng này mỗi con đều to bằng kiến lửa.

Con mà Bàn Tử vỗ chết lúc nãy bọn họ đều đã thấy.

Đó rõ ràng chính là chấy rận màu trắng, loại côn trùng này không thể nào lớn đến mức đó được.

Nhưng chuyện của Bách Nhãn Quật này, căn bản không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Nơi này tuy không phải cổ mộ, nhưng còn hơn cả cổ mộ.

Mọi người đều đã hơi mệt mỏi rồi.

Lúc này đều thấy chuyện lạ cũng không còn lạ nữa.

Bàn Tử vội vàng hô hào: “Mẹ kiếp mau chạy đi, nếu không chúng ta sẽ bị những con chấy rận này cắn chết!” Mọi người nghe vậy lập tức liền muốn chạy.

Nhưng chưa chạy được hai bước đã phát hiện, điều này căn bản không thể chạy thoát được.

Mấy người bọn họ còn không chạy nhanh bằng loại côn trùng nhiều chân như Du Diên.

Huống chi là loại côn trùng có cánh này.

Lúc này chạy ra ngoài, e rằng còn chưa kịp lên đến nơi, đã bị cắn đến nỗi không còn mảnh xương vụn nào.

Chương 1585

Tần Vũ chỉ vào giếng Quán Hồ nói: “Chúng ta quay lại!” Mọi người nghe vậy đều không dám chậm trễ, lại chạy về phía giếng Quán Hồ.

Bàn Tử ở xa nhất, khi anh ta chạy đến nơi, toàn thân đều bị cắn đến mức như bị dị ứng.

Hơn nữa càng chạy càng chậm, cuối cùng đến gần nhịn không được mắng: “Cái thứ chết tiệt gì vậy, sao cắn mà Bàn gia tôi ngay cả sức lực cũng không còn!” Tần Vũ một cước đá anh ta xuống.

Mình cũng nhảy theo vào.

Một đám người lại co cụm vào trong giếng Quán Hồ.

Tuy nhiên cảm giác ngứa ngáy toàn thân lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Shirley Dương lúc này dường như nghĩ đến điều gì, mở miệng nói: “Trời ơi, tôi biết rồi, đây không phải chấy rận bình thường, đây là Bạch Sát chuyên ăn sinh khí của người sống!

Trong nhật ký của ông ngoại tôi từng ghi chép lại, loại này chuyên ăn sinh khí của con người!

Một khi thả ra, trong vòng hàng chục cây số sẽ không còn vật sống nào!

Khi đó người của Bách Nhãn Quật, chắc chắn đều bị những thứ này cắn chết!” Bàn Tử nghe vậy nói: “Thế thì không phải vẫn là chấy rận sao?” Mọi người cũng thấy kỳ lạ, tuy không biết bạch sát và chấy rận có gì khác nhau.

Nhưng đó chính là chấy rận mà.

Shirley Dương giải thích: Cái gọi là bạch sát quả thật giống chấy rận.

Nhưng hai loại lại có chỗ khác biệt.

Cái bạch sát này không phải vì Hoàng bì tử không tắm mà ra.

Mà là do khối u thịt trên người con Hoàng bì tử kia gây nên.

Người xưa có câu nói hay, sống lâu năm đến chó cũng có thể thông linh.

Cho nên ở một số nơi, cũng có cách nói gà không quá sáu, chó không quá tám.

Ý tứ là gà nuôi trong nhà, không được quá sáu năm; chó không được quá tám năm.

Ý tứ chính là những thứ này sống lâu với con người, dần dần sẽ hiểu ý con người, có thể nghe hiểu tiếng người.

Từ đó mà thành tinh!

Con lão Hoàng bì tử này chắc chắn đã sống rất nhiều năm.

Mà thứ càng sống lâu năm, bên trong cơ thể sẽ thai nghén ra nội đan.

Ví dụ như nội đan của thiên niên cương thi.

Trân châu trong trai già, ngưu hoàng chó bảo, v.v.

Những thứ này thực ra đều là nội đan.

Chẳng qua mức độ quý hiếm khác nhau mà thôi.

Mà khối u thịt ở bụng con lão Hoàng bì tử này, thực ra chính là thứ được thai nghén ra khi con lão Hoàng bì tử này sống lâu năm.

Shirley Dương nói, trong nhật ký của ông ngoại cô ấy từng ghi chép về loại này.

Nói rằng ông ấy năm xưa trước khi rút lui từng bái một Mạc Kim Giáo Úy làm sư phụ, học tập bản lĩnh Tầm Long Điểm Huyệt thì nghe sư phụ ông ấy kể.

Loại khối u thịt được thai nghén ra từ lão Hoàng bì tử này, được gọi là Sinh Khí Chi Tinh.

Thực ra là do sinh khí ngưng tụ mà sinh ra.

Những bạch sát trên người nó, bình thường đều ở trạng thái khô cằn, ẩn trong lông của Hoàng bì tử.

Chỉ khi xung quanh có sinh khí thì mới bay lên tấn công người.

Nó cắn một miếng là thôn phệ sinh khí của vật sống.

Vật sống dần dần sẽ cảm thấy thể lực suy kiệt, cuối cùng chết thảm.

Mà những bạch sát đó sau khi thôn phệ đủ tinh khí, liền sẽ đưa chúng vào trong Sinh Khí Chi Tinh đó.

Cứ thế lặp lại.

Chỉ cần Sinh Khí Chi Tinh không bị hủy, thì những bạch sát đó vĩnh viễn không thể giết hết.

Cho nên kẻ chủ mưu thực sự, kỳ thực chính là khối u thịt kia.

Shirley Dương nói đến đây, Bàn Tử liền vỗ đùi cái bốp: “Bàn gia nói Dương Tham Mưu Trưởng này, cậu đúng là ngựa hậu pháo, vừa nãy mà nói ra, chúng ta chẳng phải đã tiện tay giải quyết khối u thịt đó rồi sao!

Bây giờ lại lên đó, e rằng cửu tử nhất sinh a!” Shirley Dương cũng nét mặt bất lực nói: “Tôi cũng vừa mới nghĩ ra!” Hồ Tư Lệnh thấy vậy nói: “Thật sự không được, tôi sẽ đi thử!

Bạch sát lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể cắn rách quần áo sao, tôi quấn quần áo ra ngoài hủy khối u thịt đó!” Shirley Dương vội vàng kéo anh ta lại nói: “Không được, cái này quá nguy hiểm rồi, những bạch sát đó vô khổng bất nhập, có thể cắn đứt sợi tơ chui vào đó!

Tôi sẽ nhanh chóng quay lại, bây giờ đã không còn cách nào khác, chúng ta không thể nào cứ bị kẹt ở đây mãi được!

Hơn nữa đội cứu hộ của chúng ta sắp đến rồi!

Chúng ta không có cách nào thông báo cho họ, một khi họ đến gần, những bạch sát này chắc chắn sẽ…” Hồ Tư Lệnh không nói tiếp nữa.

Thực ra bọn họ có cách thông báo cho đội cứu hộ, dù sao bọn họ vẫn đang livestream.

Chương 1586

Chỉ có điều thông báo cũng vô dụng mà.

Thông báo rồi họ vẫn không thể thoát ra.

Vấn đề hiện tại không phải là làm thế nào để thông báo cho đội cứu hộ, mà là làm thế nào để họ thoát ra.

Đội cứu hộ cũng không thể vừa đến đã đến đây tìm kiếm.

Cho nên bọn họ nhất định phải nghĩ cách tự cứu.

Mấy người đều muốn ra ngoài thử.

Nói thật, đã đến nước này rồi, tổng không thể để Shirley Dương một người phụ nữ ra ngoài chứ.

Hơn nữa quan hệ của bọn họ đều rất thân thiết, chứ không phải đội ngũ tạm thời.

Cho nên lúc này, cũng đều không khách khí.

Tần Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Tôi đi thử xem sao!” Mấy người nghe vậy đều ngẩn người.

Ngô Bất Chính vội vàng nói: “Để tôi đi đi Tiểu ca, tuy cậu có Kỳ Lân Huyết, nhưng…” Ngô Bất Chính thật sự không biết nên nói thế nào nữa.

Bởi vì anh ta phát hiện, lúc này mình nói lý do gì đi chăng nữa, cũng sẽ trở nên rất nhợt nhạt.

Bởi vì trong số những người có mặt, quả thật chỉ có Tần Vũ là thích hợp nhất.

Nếu anh ấy cũng không thể làm được, thì mấy người bọn họ cũng có thể trực tiếp chuẩn bị hậu sự rồi.

Tần Vũ vỗ vai Ngô Bất Chính, ý bảo anh ta không cần lo lắng cho mình.

Nhưng Ngô Bất Chính làm sao có thể không lo lắng chứ?

Anh ta còn muốn nói gì đó, Tần Vũ lại đã một cú nhảy trực tiếp vọt ra ngoài.

Vừa rời khỏi giếng Quán Hồ, anh ấy lập tức vỗ quần áo lên người.

Một cú lăn tròn liền đến bên cạnh con lão Hoàng bì tử kia.

Sau đó gần như không chút dừng lại, một cước liền giẫm lên.

Khối u thịt đó "bịch" một tiếng trầm đục, lập tức liền nổ tung.

Tần Vũ không dừng lại quá lâu, xoay người bỏ chạy.

Tất cả những điều này gần như hoàn thành trong chớp mắt.

Nhưng ngay khi anh ấy chạy trở lại, bạch sát từ bốn phương tám hướng lại đã dũng mãnh ùa tới.

Như thủy triều vậy.

Tần Vũ vẫn đánh giá thấp những bạch sát này.

Những thứ này dù sao cũng không phải ăn thịt người chết mà lớn lên, dường như miễn dịch tự nhiên với Kỳ Lân Huyết của anh.

Một đám lớn lao thẳng vào anh.

Bàn tay Tần Vũ nắm quần áo, rất nhanh liền bị cắn sưng vù.

Tuy nhiên Tần Vũ lại phát hiện, những bạch sát này dường như cắn một miếng xong, liền từ bỏ.

Khi anh ấy trở lại giếng Quán Hồ, cũng chỉ có bàn tay bị cắn khá nặng.

Những chỗ khác thậm chí còn không bị cắn.

Anh ấy trong lòng rất kỳ lạ.

Không phải nói những thứ này ngửi thấy hoạt khí là phát điên sao?

Sao đối với mình lại dường như không có hứng thú gì vậy.

Tần Vũ đang nghĩ, rất nhiều bạch sát trước đó chui vào quần áo của anh đều bay ra.

Từng con từng con bay về phía Bàn Tử và những người xung quanh.

Mọi người đều giật mình, vội vàng rụt đầu lặn xuống nước.

Những bạch sát đó rơi xuống nước liền chết.

Rất nhanh mặt nước liền phủ kín một mảng lớn.

Tần Vũ nhìn mà trong lòng càng kỳ lạ hơn.

Anh ấy vừa nãy thậm chí còn không lặn xuống nước, nhưng những bạch sát này lại thờ ơ với anh ấy, dường như căn bản không nhìn thấy vậy.

Điều này khiến Tần Vũ trong lòng rất chấn động.

Những thứ này tấn công sinh khí, chẳng lẽ trên người mình không có sinh khí nữa?

Tần Vũ không dám nghĩ tiếp, nếu mình không còn sinh khí nữa, thì còn là người sao?

Chẳng lẽ điều này có liên quan đến việc lúc trước ở bệnh viện thọ mệnh của mình không thể kiểm tra ra, là cùng một nguyên nhân sao?

Chương 1587

Nhưng đó cũng không phải do Thi Miết Hoàn trong cơ thể phát tác mà ra.

Thi Miết Hoàn của Bàn Tử thì phát tác rồi, nhưng bạch sát vẫn tấn công anh ta.

Mà Thi Miết Hoàn trong cơ thể mình rốt cuộc có phát tác hay không anh ấy còn không biết.

Có lẽ là không, dù sao trên người anh ấy cũng không xuất hiện mùi hương đó!

Tần Vũ nghĩ không thông, lúc này mọi người cũng đã nổi lên từ dưới nước.

Nhìn thấy trên mặt nước toàn là bạch sát, không khỏi thấy ghê tởm vô cùng.

Bọn họ tránh kịp thời, trên người không có nhiều vết thương.

Tuy nhiên khi bọn họ nhìn thấy bàn tay của Tần Vũ, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lúc này bàn tay của Tần Vũ đã sưng vù.

Tuy những bạch sát đó không tiếp tục tấn công anh ấy, nhưng sau đợt tấn công đầu tiên, cũng khiến bàn tay anh ấy bị thương không nhẹ.

Ngô Bất Chính nhìn mà rất đỗi lo lắng, vội vàng hỏi Shirley Dương có cách nào khử độc hay không.

Shirley Dương lắc đầu nói: “Thứ này khử độc vô dụng, trong nhật ký của ông ngoại tôi ghi chép nói!

Tình huống này, chỉ có nước của Thủy Đảm Mã Não mới có thể tiêu sưng!

Bất quá thứ này không độc, chỉ cần chịu đựng được, ra ngoài điều trị tốt tự nhiên cũng sẽ khỏi thôi!" Tuy nói là không độc, nhưng nhìn bàn tay của Tần Vũ sưng đỏ như bị cháy, Ngô Bất Chính vẫn có chút khó chịu.

Đặc biệt là nghĩ đến việc mấy ngày thậm chí mấy tháng tới đều phải như vậy.

Anh ấy cũng có chút bất lực.

Bất quá đây đã là kết quả rất tốt rồi.

Ít nhất còn tốt hơn rất nhiều so với việc mất mạng.

Bàn Tử thò đầu ra nhìn một cái, phát hiện động tĩnh bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều.

Tám phần là những bạch sát đó không hút được sinh khí, cộng thêm khối u thịt cũng bị hủy.

Có lẽ là chúng sắp chết rồi.

Thế là anh ta liền bám vào vách đá chuẩn bị leo lên.

Tuy nhiên đột nhiên anh ta trượt chân, cả người lại rơi xuống.

Làm bắn nước vào mặt mọi người.

Trên mặt nước còn có bạch sát, khiến mọi người ghê tởm vô cùng.

Bàn Tử cũng ngã không nhẹ, từ dưới nước nổi lên mắng: "Ay da Bàn gia tôi thề, sao trước đó Tiểu ca và Doanh Thương đều giẫm qua tảng đá này mà không sao cả!

Riêng đến chỗ Bàn gia tôi thì lại vỡ vụn!

Giống như giẫm phải ốc sên vậy!" Ngô Bất Chính nhìn phương hướng nói: "Tử Bàn Tử, cậu bớt nói bậy ở đây đi, bọn họ trước đó giẫm không phải bên cậu!

Cậu mau xem có phải đã làm vỡ tường rồi không!

Cẩn thận cái giếng Quán Hồ này lát nữa lại sập!” Bàn Tử nghe nói sẽ sập, không khỏi cũng căng thẳng lên, nhận lấy đèn dầu liền lại gần xem.

Sau đó liền nghe thấy nói: “Ay da mẹ kiếp, cái vách tường này sao toàn là vỏ đá như thế này!

Vừa bóp một cái bên trong liền là một vũng nước!

Mẹ kiếp, cái này không phải thật sự là ốc sên chứ!” Mọi người nghe vậy đều thấy tò mò, xúm lại xem.

Quả nhiên phát hiện, mặt vách tường này có chút khác biệt.

Phía trên có rất nhiều vỏ đá lớn nhỏ.

Nhẹ nhàng bóp một cái, bên trong liền là một vũng nước.

Sờ vào còn khá mát lạnh.

Rất thoải mái.

Shirley Dương đột nhiên phấn khích nói: “Cái này… cái này chính là Thủy Đảm Mã Não Sinh Cơ Chỉ Thủy!

Nhanh lên nhanh lên, các cậu mau đặt tay anh ấy lên trên đó!” Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, vội vàng kéo tay Tần Vũ liền áp vào vách tường.

Shirley Dương bảo Bàn Tử dùng Khang Hi Bảo Đao đập.

Bàn Tử vừa đập liền là một mảng nước.

Toàn bộ theo vách tường chảy xuống bàn tay Tần Vũ.

Cùng với những dòng nước này chảy qua, Tần Vũ quả thật cảm thấy rất thoải mái.

Cơn đau và cảm giác ngứa ngáy ở bàn tay đều giảm đi rất nhiều.

Bàn Tử không ngừng đập.

Chương 1588

Rất nhanh bàn tay Tần Vũ lại sưng tấy tiêu đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bàn Tử nhìn mà kích động vội vàng nói: “Ay da mẹ kiếp, nước này đơn giản còn lợi hại hơn thánh thủy a!

Chỉ là không biết có đào được mấy viên mang ra ngoài không, biết đâu có thể bán được giá tốt!

Đúng rồi Dương Tham Mưu Trưởng, những cái gọi là thủy gì mã não này rốt cuộc là sao vậy?” Mọi người đều nhìn cô ấy, không rõ cái gọi là Thủy Đảm Mã Não này rốt cuộc là thứ gì.

Shirley Dương giải thích đơn giản một chút.

Mọi người lúc này mới rõ.

Hóa ra cái Thủy Đảm Mã Não này thực ra cũng là một thứ cực kỳ quý hiếm.

Loại này, nói một cách thông tục, thực ra chính là nước.

Chỉ có điều là nước thuần khiết từ mấy nghìn năm thậm chí mấy vạn năm trước.

Loại này là do hơi nước bốc lên, sau đó gặp phải đá dung nham hoặc những loại đá khác.

Đá tan chảy sau đó hình thành các bong bóng khí rỗng.

Bao bọc một đám hơi nước vào bên trong.

Và cùng với đá nguội đi, hơi nước bên trong dần dần hóa thành nước.

Từ đó liền bị bao bọc trong loại đá rỗng này.

Mà đây chỉ là bước đầu tiên.

Tình huống này còn phải nằm ở nơi có sinh khí phong thủy.

Trải qua thời gian thai nghén, cuối cùng mới trở thành loại Thủy Đảm Mã Não này.

Rất quý hiếm.

Nhìn tình hình trong giếng nước.

Người dân Hoàn Quốc khi xưa có thể đã khai thác một ít.

Nhưng những thứ này không thể tái sinh, cho nên họ có thể đã không đào hết.

Mà là để lại một ít dùng để nghiên cứu.

Bàn Tử thấy thú vị, thế là liền chạy đi chuẩn bị đào một ít mang về.

Biết đâu có thể bán được giá tốt.

Tuy nhiên, đào mấy cái đều bị anh ta làm vỡ.

Ngay khi anh ta rất đỗi bất lực chuẩn bị bỏ cuộc.

Đột nhiên anh ta phát hiện trên vách giếng này lại còn có đồ án.

Anh ta vội vàng hô hào mọi người đến xem.

Sau đó bọn họ liền phát hiện, bốn phía vách giếng đều khắc họa một loại đồ án kỳ lạ.

Nhìn qua lại giống như rồng không có mắt.

Rồng không có mắt thì quả thật quá bất thường rồi.

Phải biết rằng, vẽ rồng điểm mắt, mắt mới là linh hồn của rồng!

Rồng không có mắt, chẳng phải là rồng mù sao?

Ngô Bất Chính nhìn những con rồng này nói: “Đây chắc là một loại hình tượng rồng của dân tộc thiểu số nào đó!

Trong lịch sử Việt Nam, hình tượng rồng bản thân đã là hư cấu!

Rất nhiều dân tộc khắc họa rồng cũng đều khác nhau!

Khi đó ở Vân Thiên Cung, rồng của Đông Hạ Quốc còn là Du Diên mà!

Cái này không có gì đáng ngạc nhiên cả!

Bất quá điều này cũng có thể chứng thực lời của Dương tiểu thư!

Ở đây có ký hiệu hình rồng, chứng tỏ nơi này nhất định rất quan trọng!

Có thể chính là nơi sinh khí hội tụ!

Tôi nói này, chúng ta đừng có ở đây ngâm mình nữa, nếu không có chuyện gì thì mau đi thôi!

Nơi này vẫn nên giao cho các bộ phận liên quan đến nghiên cứu thì hơn!” Mọi người gật đầu, ở trong nước đều sắp ngâm đến mốc rồi.

Lập tức từng người một men theo vách giếng leo lên.

Lúc này bàn tay của Tần Vũ đã hoàn toàn bình phục, không hề nhìn ra trước đó đã từng bị thương.

Mọi người rất nhanh đã leo lên miệng giếng.

Chương 1589

Lúc này, thi thể lão hoàng bì tử bên ngoài cũng đã xảy ra biến hóa.

Mọi người nhìn thấy, lão hoàng bì tử vốn có bộ lông màu trắng, lúc này toàn thân lông lá lại đều biến thành màu đen.

Hồ Tư Lệnh nói, khả năng là do khối nhục lựu hội tụ sinh khí kia đã bị Tần Vũ giẫm nát.

Đám chồn trắng kia không còn chỗ trú, sinh khí không cách nào hội tụ, lão hoàng bì tử này cũng không chống đỡ nổi sự xâm thực của thời gian.

Triệt để hóa thành trần thổ cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn. "Có huyền hoặc đến thế sao?" Bàn Tử không quá tin tưởng, thế là liền xách thanh Khang Hi bảo đao đi tới.

Hắn dùng sống đao chọc chọc vào con hoàng bì tử kia.

Không ngờ vừa chạm một cái, lão hoàng bì tử kia thế mà trong nháy mắt trực tiếp hóa thành bột mịn.

Sau đó liền tan ra.

Bàn Tử nhìn đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Mấy người khác cũng đều nhìn đến ngây người.

Nói thật, loại cảnh tượng này bọn họ không phải chưa từng thấy.

Ở trên tivi thấy nhiều rồi, nhưng thật sự xuất hiện ngay trước mắt mình, đây tuyệt đối vẫn là lần đầu tiên.

Trước đó bộ lông màu trắng của lão hoàng bì tử kia còn từng tung bay theo gió.

Ai có thể ngờ tới, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, thứ này cứ như trực tiếp từ thi thể biến thành tro than bị phân giải.

Thời gian dường như cô đọng trên người nó, vài phút trôi qua tựa như năm tháng đằng đẵng ngàn năm.

Mà tất cả những thứ này, chỉ vì một khối nhục lựu.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai lại tin tưởng chứ? "Được rồi, chúng ta thật sự phải đi thôi!" "Người của đội cứu viện cũng sắp đến rồi!" Ngô Bất Chính hô hào.

Mọi người gật đầu, nhìn nơi này trống huơ trống hoác, cái gì cũng không còn lại, trong lòng không khỏi có một trận cảm khái.

Bàn Tử có chút tiếc nuối, đám mã não thủy đảm kia không thể mang về được mấy cái, thực sự là quá lỗ vốn.

Bất quá cũng không có cách nào, thứ đó thực sự là quá khó cạy xuống.

Đám người thu dọn đồ đạc xong xuôi, lập tức rời khỏi nơi này.

Trên đường từ Bách Nhãn Quật đi xuống, Ngô Bất Chính hỏi Hồ Tư Lệnh, tình huống của con hoàng bì tử này so với những thi thể được bảo tồn ngàn năm, khoảnh khắc mở quan tài trực tiếp bị khô quắt, liệu có giống nhau hay không.

Chuyến đi này, nhận thức của Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đối với cổ mộ, xa xa cao hơn hắn rất nhiều.

Lúc này tự nhiên cũng là hư tâm cầu giáo.

Hắn rất thông minh, cho nên biết rõ chỗ thiếu sót của mình.

Ở trong cổ mộ, Ngô Bất Chính am hiểu hơn về việc phân tích ý đồ của chủ mộ và suy luận kết cấu cơ quan.

Nhưng đối với điển cố lai lịch của mấy thứ này, thậm chí là kiến thức mở rộng về bối cảnh các loại, lại là không bằng Hồ Tư Lệnh và

Tuyết Lỵ Dương.

Kỳ thật đây cũng là tất nhiên.

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là người trộm mộ ở niên đại kia, đâu có nhiều công cụ hiện đại có thể phụ trợ như bây giờ.

Cho nên chỉ có thể dựa vào não mình để ghi nhớ.

Như vậy tư liệu cần hiểu rõ sẽ rất nhiều.

Không giống người hiện đại, cái gì cũng có thể mượn nhờ điện thoại cùng các thiết bị công nghệ cao để tra cứu, con người tự nhiên cũng liền lười đi.

Hồ Tư Lệnh nói: "Thực ra ấy à, mặc kệ là con hoàng bì tử này hay là cương thi ngàn năm trong quan tài!

Bản chất của chúng đều giống nhau, kết quả đều là trần về với trần, thổ về với thổ!" "Chẳng qua bởi vì các loại nguyên nhân, thi thể vẫn luôn được bảo lưu lại!

Hình thức trong đó khác nhau, nhưng hiệu quả đều không sai biệt lắm!" Ví dụ như sự bất hủ của vũ hóa thi, dựa vào có khả năng chính là vi sinh vật bám vào ngoài thân thể.

Mà thi thể lão hoàng bì tử này bất hủ, dựa vào có khả năng chính là khối nhục lựu do nó thai nghén ra, cùng với sinh khí do đám chồn trắng kia không ngừng cung cấp.

Còn về thi thể không thối rữa trong quan tài, vậy thì có rất nhiều loại tình huống.

Đại khái có mấy loại.

Ví dụ như bởi vì tính kín đáo của quan tài tốt, cho nên không khí bên trong và bên ngoài không lưu thông, sẽ hình thành không gian kín.

Tình huống này mà mở nắp quan tài, không quá vài phút, thi thể tất nhiên sẽ biến đen phát thối.

Mà có loại có khả năng là lúc còn sống bị rót vào lượng lớn thủy ngân.

Thi thể như vậy sẽ không bị biến chất nữa, cứ như bị làm thành tiêu bản vậy.

Mà còn có một loại tình huống, đó chính là cương thi ngàn năm.

Truyền thuyết nội đan của cương thi ngàn năm, cũng giống như loài trai già dưới biển sâu, chính là thu thập linh khí thiên địa thai nghén mà ra.

Chương 1590

Loại đồ vật này, đó cũng là chí bảo.

Cho nên trong cơ thể thai nghén loại đồ vật này, cũng có thể khiến cho thi thể bất hủ.

Đương nhiên, những cái này đều là tiền bối ghi chép lại.

Rốt cuộc có phải thật hay không, cũng không cách nào khảo chứng.

Nhưng tiền bối đã ghi chép lại những thứ này, vậy tất nhiên là có đạo lý của nó.

Ngô Bất Chính nghe đến đó, cả người đều bội phục không thôi.

Quả nhiên, những thứ mà dân trộm mộ chuyên nghiệp hiểu rõ, thật sự là bác đại tinh thâm.

Hơn nữa đây còn chỉ là một góc băng sơn mà Tuyết Lỵ Dương biết được từ ông ngoại cô ấy.

Do hậu nhân của ông ấy hiểu rõ đồ vật đều nhiều như vậy, thật không dám tưởng tượng, nếu ông ấy còn sống, bí sử cổ mộ mà ông ấy biết được sẽ có bao nhiêu.

Nhóm người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh liền đi xuống khỏi Bách Nhãn Quật.

Nói thật, nếu không phải sắp được hội họp cùng đội cứu viện, bọn họ thật sự muốn ngã đầu liền ngủ, thực sự là quá mệt mỏi.

Nhưng không có cách nào, chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi đường.

Một lần đi này là đi suốt một tiếng đồng hồ.

Rốt cục, bọn họ cũng chạm mặt với người của đội cứu viện ở bên ngoài khu rừng.

Mà lúc này bọn họ sớm đã mệt đến tinh bì lực tận.

Còn chưa kịp chào hỏi một tiếng, mấy người liền đều xụi lơ trên mặt đất.

Người của đội cứu viện chuẩn bị rất nhiều thức ăn và nước uống, thậm chí còn mang theo xe lặc lặc, chính là sợ xuất hiện tình huống này.

Bọn họ gọi mấy người dậy đút cho chút đồ ăn và nước, lúc này mới để bọn họ tiếp tục nghỉ ngơi.

Mấy người đều là đang lúc ăn đồ ăn thì ngủ thiếp đi.

Thậm chí đồ cầm trong tay còn chưa ăn hết.

Giấc ngủ này quả thực là hôn thiên hắc địa.

Chờ mọi người tỉnh lại, đã không biết là trôi qua mấy ngày rồi.

Tần Vũ từ trong lều vải Mông Cổ đi ra, phát hiện mình vẫn còn ở trên thảo nguyên.

Hơn nữa nhìn tình huống phụ cận, thế mà dường như không phải nhà Lão Dương Bì, mà là một nơi cách Bách Nhãn Quật không xa.

Điều này làm cho hắn rất là ngoài ý muốn.

Đang suy nghĩ, Bàn Tử lại từ một bên chạy tới, mặt mũi tươi cười hớn hở nói: "Tiểu ca tỉnh rồi hả, thực không dám giấu giếm, tôi tỉnh sớm hơn cậu một lúc, thực sự là vị thịt cừu ở đây quá thơm!" Nói xong Bàn Tử liền từ sau lưng lấy ra một miếng thịt cừu nướng.

Tần Vũ nhìn thấy miếng thịt cừu kia còn bốc hơi nóng, hiển nhiên là vừa mới làm xong.

Lúc này sắc trời gần chạng vạng tối, cũng đích xác là đến lúc nên dọn cơm.

Bàn Tử cười nói: "Bàn gia tôi cái khác không dám nói, nhưng cái mũi này tuyệt đối dùng tốt hơn cậu, nhất là đối với cảm giác về mỹ thực, vậy càng là ai cũng không phục!" "Cậu biết lúc nhỏ người trong ngõ hẻm gọi tôi thế nào không?" "Nói là: Rượu thơm ngõ nhỏ sâu, tìm khắp chẳng thấy kim.

Phòng ốc ba vạn gian, khải hoàn tìm chén rượu!" "Nói chính là sự linh quang của cái mũi Bàn gia tôi đấy!

Tôi chính là ngửi thấy mùi thịt cừu nướng này mà tỉnh!" Tần Vũ nghe vậy sững sờ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, bất quá không nói ra.

Bỗng nhiên một bên truyền đến một giọng đàn ông: "Cái gì khải hoàn tìm chén rượu, cậu tưởng đó là khen cậu à?

Đó là nói cái mũi của thằng nhóc cậu còn thính hơn chó!" Tần Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện đúng là Hồ Tư Lệnh.

Hắn và Tuyết Lỵ Dương cũng đã tỉnh.

Hơn nữa khí sắc nhìn qua không tệ, nghĩ đến độc du diên kia cũng không sao rồi.

Tề Hồng Hương của Đại Thủ Cung vẫn là rất hữu dụng. "Lão Hồ cái thằng nhóc này, tôi nói cho cậu biết, tối nay bà con sẽ tổ chức lửa trại dạ hội, cậu phải bồi tiếp Bàn gia tôi uống hai ly cho tốt!" "Vì tìm cậu, Bàn gia tôi suýt chút nữa bỏ mạng tại Bách Nhãn Quật đấy!" Tần Vũ thấy bọn họ nói chuyện vui vẻ, lại nghe nói buổi tối có lửa trại dạ hội gì đó, thế là liền đi gọi Ngô Bất Chính rời giường.

Bọn họ ngủ e là thời gian cũng không ngắn, quả thực phải ăn chút gì đó.

Ngô Bất Chính sau khi tỉnh lại, cả người cứ đờ ra nửa ngày, hồn vía mới khôi phục lại.

Về phần Doanh Thương, hắn căn bản là không ngủ, bất quá nhìn qua lược có chút vẻ mệt mỏi.

Cũng không biết tên này dựa vào cái gì để khôi phục.

Cơm có thể không ăn, ngủ cũng không biết, chẳng lẽ cứ ngồi ngẩn người là được?

Mấy người từ lều vải đi ra để hội họp với Bàn Tử.

Sau đó mới hiểu rõ đây rốt cuộc là chuyện gì.

Hóa ra, người của đội cứu viện sau khi tìm được bọn họ, thấy thân thể bọn họ đều không sao, thế là không vội trở về, mà là lui đến khu vực an toàn bên ngoài Bách Nhãn Quật.

Bắt đầu dựng lên lều vải Mông Cổ, đồng thời làm tốt phòng ngự, để phòng ngừa bị đám du diên đốm hoa kia đánh lén.

Chương 1591

Sau đó có người nhanh chóng trở về thông báo tình huống, để cấp trên phái người tới điều tra.

Trong Bách Nhãn Quật dù sao cũng có một khu nhà nghiên cứu của Nhật, chuyện này thực sự không nhỏ, gây nên sự coi trọng cao độ của các bộ phận liên quan.

Thậm chí còn điều động quan binh bộ đội phong tỏa nơi này, trực tiếp tiếp quản sự tình.

Dân chăn nuôi địa phương và ủy ban thôn thấy không cần bọn họ quan tâm nữa, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá bộ đội đóng quân ở đây, cũng cần một số hậu cần bổ sung vật tư.

Thế là để bọn họ ở lại đây mấy ngày, có nhu cầu gì tùy thời tìm bọn họ.

Cho nên bọn họ cứ thế ở lại gần Bách Nhãn Quật.

Hôm nay bất quá mới là ngày thứ hai.

Bọn họ lần này không chỉ cứu được người về, hơn nữa còn phát hiện loại công trình kiến trúc này tại Nội Mông, đều rất vui vẻ.

Cộng thêm tối nay Lão Dương Bì và con trai ông ta sẽ tới, thế là quyết định giết cừu con, làm một trận lửa trại dạ hội.

Mấy người là thật sự đói muốn chết rồi.

Lửa trại dạ hội cái gì chứ, đến nơi nhìn thấy đồ ăn là muốn gặm thôi!

Nhưng mà người ta còn chưa bắt đầu, tự nhiên là hiện tại còn chưa thể ăn.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử gà tặc, chạy đi trộm của bà con một cái đùi cừu nướng chín, trở về chia cho mọi người lót dạ một chút.

Lão Dương Bì và con trai ông ta rất nhanh đã đến.

Lửa trại dạ hội cũng coi như là bắt đầu.

Nói thật, mười phút đầu của lửa trại dạ hội, mấy người bọn họ căn bản cũng không biết người ta đang nói cái gì.

Trong đầu toàn nghĩ là: Khối thịt này là của tôi, tôi phải tranh thủ thời gian ăn, kẻo bị Bàn Tử cướp mất.

Cái tên Tử Bàn Tử này sao lại lấy miếng thịt ông đây nhìn trúng chứ.

Mấy người cứ như quỷ chết đói, ăn suốt gần nửa tiếng đồng hồ.

Mãi cho đến khi ngay cả rượu khoa tử cũng không nuốt trôi nữa, lúc này mới hài lòng nằm trên đồng cỏ nghỉ ngơi. "Sướng!" Bàn Tử nằm trên mặt đất hô.

Lão Dương Bì bọn họ cũng không tới quấy rầy mấy người.

Biết rõ cửu tử nhất sinh đi ra, cảm khái trong lòng và chuyện muốn nói tất nhiên rất nhiều.

Bọn họ ôn chuyện lúc nào cũng được.

Mấy người nằm song song trên mặt đất.

Duy chỉ có Tần Vũ ngồi ở đó.

Ngô Bất Chính cảm thấy hắn không hòa đồng, liền đứng dậy đè hắn ngã xuống luôn.

Lần này tất cả mọi người đều nằm trên bãi cỏ.

Nói thật, ban đêm ở thảo nguyên thật sự rất đẹp.

Nhất là nơi này trời xanh nước biếc đầy sao, người đẹp cừu tươi phong cảnh tốt.

Bàn Tử cứ mãi cảm khái, nếu có cô nương Mông Cổ nào coi trọng hắn, hắn thật sự sẽ không đi nữa, ở lại trên thảo nguyên chăn cừu cả một đời cũng đáng.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Tôi nói này Nhị sư huynh, nhà bà con nuôi hai con cừu dễ dàng sao?

Cậu còn nhớ thương?" "Chỉ với cái sức ăn kia của cậu, ước chừng không quá hai năm, hộ khá giả đều bị cậu ăn thành hộ nghèo đấy!" "Cậu vẫn là tha cho bà con đi!" "Thiên Chân, ông nội cậu!" Bàn Tử nghe vậy xoay người định tìm Ngô Bất Chính tẩn cho một trận.

Ngô Bất Chính cũng không ngốc, chuẩn bị trốn ở bên cạnh Tần Vũ.

Nhưng mà Bàn Tử vừa xoay người, lập tức liền đau đến "Ái ui" một tiếng, vội bụm lấy mông đứng lên.

Ngô Bất Chính nhìn thấy, một vật to cỡ bàn tay từ trong túi ở mông hắn rơi ra ngoài.

Tần Vũ thuận tay tiếp được.

Ngô Bất Chính vừa nhìn, không khỏi sững sờ, theo đó liền hỏi: "Đây là cái gì?

Sao quen mắt thế này!" Câu nói này của hắn rất nghiêm túc, mấy người đều không khỏi nhìn sang.

Nhưng mà vừa nhìn thấy vật này, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Hồ Tư Lệnh càng là đòi lấy thứ đó, đứng dậy nhìn Bàn Tử nói: "Tiểu béo, tham món lợi nhỏ chịu thiệt lớn, cậu còn muốn tôi dạy cậu bao nhiêu lần nữa!

Thứ này ở đâu ra?" Bàn Tử thấy Lão Hồ dường như có chút tức giận, cũng có chút xấu hổ, gãi đầu nói: "Kỳ thật thì.... thứ này nó.... nó là tôi thuận tay mang về!

Chỉ là một miếng sắt, không đến mức đó đâu Lão Hồ!

Chương 1592

Không đến mức!" Hồ Tư Lệnh lại giận dữ nói: "Không đến mức?

Tạo hình của thứ này và đồ vật trong cái giếng kia giống nhau như đúc, cậu nói không đến mức?

Nếu lão hoàng bì tử kia tìm cậu, cậu nói phải làm sao bây giờ?" Cũng không trách Hồ Tư Lệnh tức giận.

Bởi vì thứ từ trên mông Bàn Tử rơi xuống, thình lình vẫn là một miếng kim loại hình rồng.

Thứ đó và đồ án hình rồng trong cái giếng Quan Hồ giống nhau như đúc.

Đều là con rồng không có mắt.

Thứ này bọn họ trước đó đều chưa từng thấy, thậm chí Bàn Tử thuận tay lúc nào bọn họ cũng không biết.

Dưới sự chất vấn của mọi người, thậm chí là uy hiếp muốn hủy bỏ địa vị trong tổ chức của hắn, Bàn Tử rốt cục cũng khai ra sự thật.

Hóa ra, tấm Long Phù này kỳ thật chính là lấy được trong Bách Nhãn Quật.

Lúc ấy sau khi lão hoàng bì tử chết, Bàn Tử từng dùng Khang Hi bảo đao chọc vào thi thể nó.

Không ngờ, thi thể lão hoàng bì tử trực tiếp hóa thành bột mịn.

Mà sau khi thi thể nó tiêu tán, liền lộ ra tấm Long Phù này.

Bất quá lúc ấy mọi người đều không quá để ý, chỉ muốn tranh thủ thời gian rời đi.

Cho nên không ai chú ý tới tấm Long Phù bị lão hoàng bì tử đè ở dưới thân này.

Vẫn là Bàn Tử cự ly gần nhìn thấy, cảm thấy khả năng là món bảo bối, thế là liền mang nó về.

Về sau quá mệt mỏi liền trực tiếp ngủ thiếp đi, cũng đem việc này quên béng mất.

Mãi đến vừa rồi bị thứ này cấn vào mông, hắn mới nhớ tới.

Hồ Tư Lệnh tức giận còn muốn mắng Bàn Tử.

Tuyết Lỵ Dương lại cầm lấy tấm Long Phù kia, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì. "Lão Hồ!

Anh nói xem thứ này liệu có phải chính là pháp khí trấn cục của phong thủy cục kia hay không!

Nếu thứ này đúng là như vậy, thì Bàn Tử âm sai dương thác lại còn phá được phong thủy cục Phần Phong ở nơi đó rồi!" Mọi người nghe vậy sững sờ, Hồ Tư Lệnh cũng là sững sờ.

Nếu thật sự là như thế, vậy hành động thuận tay lần này của Bàn Tử lại còn thực sự làm đúng rồi.

Hơn nữa, đã Bách Nhãn Quật bị bộ đội phong tỏa, mà lại không nghe nói xảy ra chuyện gì, vậy Bàn Tử lần này dường như còn thật sự là âm sai dương thác làm một chuyện tốt.

Bàn Tử thấy thế vội đắc ý nói: "Tôi vẫn luôn cường điệu, quyết định do đầu óc vĩ đại đưa ra, làm sao lũ phàm phu tục tử các người có thể hiểu được?

Còn không mau trả Long Phù lại cho tôi!" "Trả cậu?

Không trả, tịch thu rồi!

Đây là trừng phạt đối với việc cậu không thành thật, biển thủ tài sản tổ chức!" Hồ Tư Lệnh vội nói.

Bàn Tử nghe vậy còn không vui, Hồ Tư Lệnh lại nói: "Được rồi, Hồ gia tôi thay cậu bảo quản trước!

Thứ này nếu thật sự là pháp khí trấn cục, vậy thì là đồ tốt!

Để ở chỗ cậu, không chừng ngày nào đó cậu lại đem bán đi mất!

Thứ này đều là bảo bối lão tổ tông lưu lại, nhất định phải bảo vệ cho tốt!" Bàn Tử còn muốn đòi lại.

Bất quá Hồ Tư Lệnh dứt khoát trực tiếp xoay người sang chỗ khác nghiên cứu, căn bản không cho hắn cơ hội.

Bàn Tử đành phải ngồi một bên gặm đùi cừu để phát tiết.

Bất quá Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương nghiên cứu một hồi, còn thật sự đến được một số kết luận.

Hồ Tư Lệnh nói: "Thứ này, khả năng thật sự là một kiện đạo giáo pháp khí!

So với Tần Vương Chiếu Cốt Kính thời cổ, đều không kém mảy may!

Hãy nghe tôi từ từ nói đây!" Nói đến Tần Vương khi xưa từng có tám tấm gương, được xem là pháp khí đứng đầu của Đạo gia.

Nên cũng được gọi là Tần Vương Bát Kính.

Mà tám tấm gương này phân biệt là: Phục Hy Giám Yêu Kính, Vũ Hoàng Định Hải Kính, Thần Nông Tịch Dịch Kính, Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Hồng Mông Tam Thế Kính, Hiên Viên Ma Kính Thạch, Bàn Cổ Khai Thiên Cảnh cùng tấm cuối cùng là Hỗn Độn Quy Nguyên Kính.

Những cái khác tạm thời không nói, ai có hứng thú có thể tự mình tra tư liệu, sợ bị độc giả nói câu chương.

Nơi này chỉ nói về Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nghe đồn Tần Vương Chiếu Cốt Kính, có thể soi rọi ngũ tạng lục phủ, xương cốt kinh lạc của con người.

Truyền thuyết là lúc Tần Thủy Hoàng tuần du phía Nam, thấy có người vớt lên một cỗ thi thể trôi nổi.

Cỗ nam thi này là một lão giả, thân hình cao lớn khác thường, dung mạo bất phàm, râu dài quá ngực, da thịt trắng nhuận, thịt cứng như sắt, mặc y quan vương giả thượng cổ, phiêu phù ở trong biển cũng không biết bao lâu rồi, càng không biết lai lịch người chết.

Nhưng nhìn qua y nhiên sắc mặt như còn sống, không có dấu hiệu bị nước biển ngâm lâu ngày, một trận gió biển thổi tới, râu tóc cổ thi đều bay động, giống như người sống không khác chút nào.

Chương 1593

Vốn dĩ Tần Thủy Hoàng nhìn thấy người chết này, tưởng là tiên nhân trên biển, còn muốn đem đi cung phụng để cầu thuốc bất tử.

Kết quả bị một số phương sĩ bên cạnh khuyên can, nói đây có khả năng là yêu thi trong hải nhãn.

Phi thường bất tường, khả năng còn có thể họa quốc ương dân.

Tần Thủy Hoàng lúc đó coi trọng nhất chính là cầu trường sinh.

Đối với lời của đám phương sĩ này phi thường tin tưởng, thế là liền nhận định cổ thi này không cát lợi.

Thế là liền mệnh cho ba vạn tù nhân đục thủng một ngọn núi hoang để chôn xác, đúc một pho tượng thú bằng đồng đè lên trên cương thi để trấn sơn, cũng thỉnh ra "Tần Vương Chiếu Cốt Kính" trong Tần Vương Bát Kính khảm vào đầu thú, cuối cùng phong sơn mà về.

Mà gương có thể chỉnh y quan, cho nên xưa nay cũng có thuyết pháp dùng gương pháp khí để trấn áp cương thi.

Hồ Tư Lệnh nói đến đây, chỉ chỉ Long Phù trong tay nói: "Pháp khí thời cổ, cũng không chỉ có gương, chỉ là Tần Vương Bát Kính này quá mức nổi danh thôi!

Cho nên rất nhiều pháp khí, khả năng cũng không kém, nhưng người biết lại rất ít!

Ví dụ như tấm Long Phù này!" Nói rồi Hồ Tư Lệnh trình bày một chút kiến giải của mình.

Ý tứ đại khái là: Gió khô nóng (Cán nhiệt phong) vì sao có thể biến thành Phần phong (Gió đốt)?

Dựa vào tự nhiên không thể nào là sức mạnh của đại tự nhiên, mà chính là Long khí này.

Rồng đi trên trời, trong thần thoại càng là có Long Vương chưởng khống năng lực làm mưa, cùng Lôi Công Điện Mẫu là đồng nghiệp.

Nhưng kỳ thật, Long khí này cũng không phải thật sự là cái gọi là Long khí.

Khả năng chỉ là pháp khí ẩn chứa long mạch chi khí.

Ví dụ như chôn thứ này tại nơi long mạch hội tụ, khả năng thời gian dài sẽ dính vào Long khí.

Loại đồ vật này, bởi vì Long khí hội tụ, cho nên trời sinh chính là cương trực bất a, là khắc tinh của tà túy.

Cán nhiệt phong sở dĩ có thể biến thành Phần phong, tám thành cũng là bởi vì thứ này và con lão hoàng bì tử kia.

Con lão hoàng bì tử kia chết mà không cứng, mượn nhờ sinh khí làm điều ngang ngược, trấn áp Long khí của Long Phù này!

Cho nên dẫn đến cán nhiệt phong nóng mà không cháy, đốt mà không hủy, lúc này mới thành Phần phong.

Nếu không phải con lão hoàng bì tử kia, khả năng tấm Long Phù này sớm đã đánh tan Phần phong ở Bách Nhãn Quật rồi.

Cho nên nói, trong tối tăm tự có định số.

Mức độ trân quý của Long Phù này, khả năng không kém gì Tần Vương Chiếu Cốt Kính đâu!

Là một kiện bảo bối chân chính!

Bàn Tử nghe đến đó, lập tức con mắt liền đờ ra.

Hắn vội sáp lại gần nói: "Lão Hồ, đã đáng tiền như vậy, hay là vẫn để tôi bảo quản đi!

Cậu đều có vợ rồi, cẩn thận lại làm mất!" Hồ Tư Lệnh lại là đẩy hắn ra, nghiêm trang nói: "Tiểu béo, cậu thật coi Hồ gia tôi già hồ đồ rồi hả!

Đây chính là quốc bảo, cậu dám cầm đi bán, Hồ gia tôi liền đánh chết cậu!

Quay đầu có cơ hội vẫn là phải nộp lên cho quốc gia!" "Đương nhiên, thứ này cũng là có công dụng lớn, nhất là cái nghề nghiệp hiện tại của các cậu, nếu sau này còn chuẩn bị xuống mộ!

Chỉ cần mang theo thứ này, tuyệt đối có thể bảo hộ một phương bình an!" "Về phần là nộp lên hay là mình giữ lại dùng trước, các cậu tự mình xem mà làm!

Nhưng là tuyệt đối không thể bán!

Đó là muốn rơi đầu đấy!" Nói xong, hắn mới đưa Long Phù qua.

Bất quá không đưa cho Bàn Tử, mà là đưa cho Ngô Bất Chính.

Hắn có thể nhìn ra được, Ngô Bất Chính người này đáng tin cậy hơn Bàn Tử, tuyệt đối sẽ không cầm đi bán.

Ngô Bất Chính nhận lấy nói một tiếng cám ơn.

Nói thật, hắn cũng không định nộp lên.

Chủ yếu là câu nói kia của Hồ Tư Lệnh quá quan trọng.

Nếu còn muốn xuống mộ, có thể bảo hộ bọn họ chu toàn.

Tình huống này của Bàn Tử, bọn họ không xuống mộ được sao?

Còn phải đi tìm cương thi ngàn năm nữa!

Mang theo thứ này, chung quy là có chuẩn bị thì không lo.

Ngô Bất Chính nói một tiếng cám ơn, liền đưa Long Phù cho Tần

Vũ. "Tiểu ca anh bảo quản đi, ngàn vạn lần đừng đưa cho cái tên Tử Bàn Tử kia!

Đợi tương lai chúng ta giải quyết xong tất cả vấn đề, liền nộp lên!" Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Bàn Tử nhìn thấy rất là im lặng, cuối cùng nói: "Tôi nói các người còn là người sao?

Đó là Bàn gia tôi lấy ra mà!

Chương 1594

Các người quả thực chính là một bọn cường đạo!

Cường đạo!

Phát xít!

Fuck you!" Mấy người căn bản không nghe hắn nói nhảm, bắt đầu tiếp tục uống rượu ăn thịt chém gió.

Một đêm cứ thế trôi qua trong náo nhiệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hồ Tư Lệnh và Bàn Tử đi tìm Lão Dương Bì ôn chuyện.

Mấy người Ngô Bất Chính cứ ở trên bãi cỏ trêu chọc bầy cừu chơi.

Chờ lúc Hồ Tư Lệnh và Bàn Tử đi ra, vành mắt hai người đều đỏ lên.

Khả năng là nói về chuyện cũ những năm đi làm thanh niên trí thức (sáp đội) rồi.

Tục ngữ nói rất hay, uống một ly rượu cũ, nhớ năm tháng ngày xưa!

Chuyện cũ đã qua, luôn là ký ức một người không thể xóa nhòa.

Có lẽ nó cũng không tốt đẹp gì, nhưng luôn sẽ trong lúc lơ đãng đâm nhói tim gan bạn.

Bàn Tử vừa ra liền ôm lấy cái cọc gỗ buộc ngựa mà khóc thút thít.

Vừa khóc trong miệng còn vừa hô: "Tư Điềm, Tư Điềm!" Ngô Bất Chính biết đây khẳng định là nhớ tới mối tình đầu rồi.

Có lẽ lúc kia căn bản không gọi được là mối tình đầu.

Nhưng lúc kia tuyệt đối là mầm mống tình cảm đầu tiên của hắn.

Người đầu tiên làm mình động tâm, luôn khó quên như vậy.

Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong đầu bạn, để bạn vung đi không được, nhìn thấy mà không sờ được, hóa thành hai hàng lệ tự mình tiêu sầu thôi.

Buổi chiều mấy người liền cáo biệt cha con Lão Dương Bì, khởi hành trở về.

Một đường không nói chuyện.

Chờ về đến nhà đã là chạng vạng tối.

Giáo sư Dương nhớ thương an nguy của con gái và con rể, thế là hai người Hồ Tư Lệnh ngay trong đêm liền trở về.

Ít nhất trước tiên đi bồi lão nhân gia ăn bữa cơm an ủi tâm tình một chút.

Bất quá Tuyết Lỵ Dương cũng là người rộng lượng, biết Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh vừa mới cửu biệt trùng phùng, khẳng định cũng là một bụng lời muốn nói.

Thế là ăn cơm tối xong, liền để Hồ Tư Lệnh đi tìm Bàn Tử trước.

Mà cô thì đi tìm bút ký của ông ngoại mình, sáng sớm hôm sau lại đi tìm bọn họ.

Ngô Bất Chính ở Bách Nhãn Quật từng nói, đối với ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương rất hứng thú, hi vọng sau khi ra ngoài có thể tìm hiểu thêm một chút về kỳ nhân trong truyền thuyết này.

Tuyết Lỵ Dương tự nhiên cũng không tị húy, liền chuẩn bị mang theo bút ký đi trò chuyện.

Chính cái gọi là: Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, lời không hợp ý nửa câu nhiều.

Mấy người bọn họ có thể tụ cùng một chỗ, kia quả thực là có một loại cảm giác gặp nhau hận muộn.

Con người là thế, người có thể chơi cùng nhau được thì ít càng thêm ít.

Mà đụng phải rồi, dù cho trước đó căn bản không quen thuộc, cũng có thể rất nhanh hòa mình thành một nhóm.

Tối hôm đó, mấy người Tần Vũ liền đi thẳng đến cửa hàng Ngô Sơn Cư của Ngô Bất Chính.

Vì thuận tiện, dứt khoát cũng không đi tiệm cơm.

Sai nhân viên cửa hàng đi Lâu Ngoại Lâu mua ít đồ ăn thức uống, sau đó đuổi đi.

Mấy người cứ thế ngồi xuống trong cửa hàng Ngô Sơn Cư, rộng mở mà chém gió.

Đêm nay, chém gió suốt đến tận ba giờ sáng mới đi ngủ.

Mà trong lúc mọi người đều uống đến say mèm.

Hồ Tư Lệnh lại vẫn giữ lại vài phần thanh tỉnh.

Hắn nhìn Bàn Tử đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, rốt cục không áp chế được tò mò trong lòng, mở miệng hỏi một câu: "Tiểu béo, cậu coi Lão Hồ tôi là anh em không?" Bàn Tử nghe đến lời này, sững sờ.

Lập tức mở miệng nói: "Lão Hồ, mẹ nó cậu hỏi vấn đề này làm tôi muốn tát cậu, cậu biết không?

Tôi coi cậu là anh em không hả?

Lão Hồ cậu sờ lương tâm tự hỏi xem, Bàn gia tôi đối với cậu thế nào!" "Mặc kệ là đi sáp đội hay là lúc còn bé, có lần nào không phải cậu gây họa Bàn gia cõng nồi cho cậu!

Cậu cứ nói tôi béo thế này là bị bệnh, kỳ thật đó đều là giả!

Bàn gia béo thế này đều là thay cậu cõng nồi đen, bị người ta đánh sưng đấy!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy không khỏi cũng cười, tên Tử Bàn Tử này xem ra thật sự là uống nhiều rồi.

Bất quá lời tiếp theo của Bàn Tử, vẫn là làm hắn rất cảm động.

Chương 1595

Bàn Tử châm một điếu thuốc nói: "Năm đó cậu nhập ngũ, anh em là thật lòng thay cậu vui vẻ a!

Nhưng mẹ nó cậu sao lại mất tích!

Lần đi này, chính là tròn bao nhiêu năm nhỉ?" "Mặc kệ!

Bàn gia tôi từng bán đồ nướng, từng lái xe tải, từng đi bóp chân cho người ta trong tiệm mát-xa!

Cuối cùng thật vất vả mới lăn lộn được vào cái nghề đồ cổ này!

Nhưng Bàn gia tôi chưa bao giờ quên cậu!" "Tiền tiết kiệm những năm này của Bàn gia, cậu có thể đi hỏi Đại Kim Nha!

Xưa nay đều là một đao cắt, hai người một nửa!

Tiền tôi tiêu đều là tiền của chính Bàn gia tôi!

Phần của cậu, tôi đều giữ lại cho cậu đấy!" "Nhưng ngài sao lại kết hôn rồi chứ?

Cậu nói xem tôi là đưa cho cậu hay là không đưa cho cậu đây!

Cậu còn để vào mắt sao?

Hả?

Vợ cậu là rùa biển từ Mỹ về, tài chính cá sấu lớn, con rể vàng?" Hồ Tư Lệnh không nói gì, xu thế vành mắt đã đỏ lên.

Hắn biết câu nói sau cùng của Bàn Tử ít nhiều có chút ý tứ oán trách.

Một người anh em khổ sở tìm cậu, chờ cậu, kết quả sau khi chạm mặt cậu lại kết hôn rồi.

Cùng nhau xông pha thiên nhai ngày xưa, biến thành vợ con nhiệt kháng đầu như bây giờ.

Chuyện này đổi lại là ai trong lòng cũng sẽ không quá dễ chịu.

Nếu không phải Bàn Tử lần này thật sự uống nhiều rồi, khả năng đều sẽ không nói ra.

Dù sao anh em kết hôn rồi đó là chuyện tốt mà!

Hồ Tư Lệnh vỗ vỗ bả vai Bàn Tử, nói: "Tiểu béo, cái gì cũng không nói nữa, đều ở trong rượu rồi!

Nhưng cậu nhớ kỹ cho tôi, kết hôn rồi, tôi vẫn là Lão Hồ!

Ai nếu là dám châm ngòi tình nghĩa anh em chúng ta, đừng nói là bà xã, dù là hổ cái, tôi cũng dám sờ mông nó!" Hai người nói xong lại cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Ngô Bất Chính ngồi ở bên cạnh, nhìn hai người tán dóc, trong lòng cũng là có một phen tư vị khác.

Tình nghĩa của Hồ Tư Lệnh và Bàn Tử, giống như sông lớn hồ biển, cuồn cuộn bành trướng.

Mà tình nghĩa giữa hắn và Tần Vũ, lại giống như rượu ngon lâu năm, không nóng không nảy, tinh tế trường lưu.

Cười cười, hắn đem hai con tôm hùm đã lột vỏ đưa cho Tần Vũ.

Ngược lại là Doanh Thương ở một bên, lộ ra rất là cô đơn, từ đầu đến cuối một mình ngồi ở bên cạnh.

Có cũng không nói chuyện, cũng không lên tiếng.

Ngô Bất Chính nhìn một chút, cảm khái nói: "Có lẽ trước kia ở Xà Chiểu Quỷ Thành, hắn chính là chịu đựng từng ngày từng ngày như vậy đi!

Tiểu ca, tương lai có cơ hội, chúng ta giúp hắn tìm xem có nhà hay không nhé!" Tần Vũ gật đầu không nói gì.

Vốn cho rằng đêm nay sẽ vượt qua trong men rượu.

Nhưng ai cũng không ngờ tới.

Rượu qua ba lần, Bàn Tử liền ngã.

Doanh Thương khiêng hắn về phòng, Ngô Bất Chính dặn dò Doanh Thương tắm rửa cho hắn.

Nếu không một thân mùi rượu, ngày hôm sau cả cái cửa hàng đồ cổ này liền không cách nào buôn bán.

Người biết thì bảo là uống rượu, người không biết còn tưởng rằng đám đồ cổ này đều là từ trong hũ rượu đào ra nữa.

Doanh Thương cũng là kẻ tàn nhẫn.

Đem Bàn Tử ném vào phòng vệ sinh, cầm lấy vòi nước liền xịt.

Cứ như vậy mà Bàn Tử vẫn cứ không tỉnh, cuối cùng Doanh Thương dứt khoát tìm một cái ga giường bọc hắn lại một cục, ném lên trên giường...

Ngoài đình viện, Ngô Bất Chính cũng kêu gọi mọi người nghỉ ngơi.

Không ngờ, Hồ Tư Lệnh bỗng nhiên cầm chén rượu của bọn họ, ngồi xuống ở đối diện. "Tôi nói hai vị, tôi có chuyện muốn tâm sự với các cậu!" "Hồ đại ca, hiện tại có phải quá muộn hay không, mà lại anh uống không ít rượu, hay là ngày mai hãy nói?" Ngô Bất Chính nói.

Tưởng rằng Hồ Tư Lệnh là uống say rồi.

Nhưng mà Hồ Tư Lệnh tự mình châm một điếu thuốc, nói: "Không cần, Hồ mỗ tôi là càng uống rượu càng tỉnh táo!

Vừa rồi ngay trước mặt Bàn Tử, tôi không tiện mở miệng!

Hiện tại cậu ấy ngủ rồi, có một số việc, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng!" Nói rồi Hồ Tư Lệnh rót đầy rượu cụng với Ngô Bất Chính một cái.

Chương 1596

Sau đó uống một hơi cạn sạch nói: "Tôi xin cạn trước, hiện tại liền hỏi cậu, cái gì gọi là 'dù sao cũng đã như vậy rồi'!" Câu hỏi này của Hồ Tư Lệnh hỏi rất là không đầu không đuôi.

Đổi lại là người khác khả năng căn bản không biết hắn đang nói cái gì.

Nhưng Tần Vũ và Ngô Bất Chính lại là rất rõ ràng.

Hắn nói chính là tại Bách Nhãn Quật, câu nói kia của Bàn Tử. "Dù sao cũng như vậy rồi!" "Dù sao cũng như thế nào?" "Tiểu béo là anh em của tôi, tôi có thể nhìn ra được quan hệ các cậu rất tốt!

Vậy bạn của bạn chính là bạn!

Tôi không muốn nói nhảm, Tiểu béo rốt cuộc là bị làm sao?

Nói cho tôi!" Hồ Tư Lệnh nhìn Ngô Bất Chính cùng Tần Vũ, ánh mắt như đuốc.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ đều trầm mặc.

Quả nhiên, cái nên đến vẫn là phải đến.

Chỉ là chuyện này nói cho hắn biết thật sự tốt sao?

Ngô Bất Chính uống cạn chén rượu trước mặt, sửa sang lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Hồ đại ca, kỳ thật chuyện này cùng anh cũng không có..." "Dừng lại!" Hồ Tư Lệnh trực tiếp cắt ngang Ngô Bất Chính. "Cậu đừng có nói với tôi cái gì mà không quan hệ với tôi, tôi đều đã kết hôn, mấy lời quỷ này!

Tuyết Lỵ Dương cũng không phải người phụ nữ như vậy!

Tôi chỉ nói một câu, tình cảm của tôi và Tiểu béo, không cạn hơn các cậu đâu!

Cho nên, các cậu có thể làm cho cậu ấy, Hồ Bát Nhất tôi chiếu dạng cũng có thể!

Thậm chí so với các cậu còn nhiều hơn!" "Tôi chỉ muốn biết chân tướng!

Cũng nhất định phải biết!" Nói xong Hồ Tư Lệnh liền không nói thêm nữa, hiển nhiên là đang chờ câu trả lời của Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính không biết có nên nói cho hắn hay không, vô thức quay đầu nhìn thoáng qua Tần Vũ ở một bên.

Tần Vũ trầm tư một lát vẫn là gật đầu.

Kỳ thật theo hắn thấy, từ lúc trước tặng cho Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương thẻ nhân vật, hắn đã biết, vận mệnh của những người này đã không phân ra được nữa rồi.

Nhân quả kiếp trước, tại kiếp này vẫn đang tiếp diễn.

Cho nên đây mới là thế giới song song.

Cậu vượt qua thế giới song song, vậy thì chỉ biết làm cho quỹ tích của hai thế giới càng ngày càng tương tự.

Có lẽ cũng chính là như vậy, Ngô Tam Tỉnh mới có thể nóng lòng rời đi.

Chính như bộ dáng ông ta nói, cậu ở thế giới này đợi đến càng lâu, ảnh hưởng đối với nó lại càng lớn.

Hiện tại không có ông ta, nhưng tịnh không đại biểu sau này sẽ không có!

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ gật đầu, bất đắc dĩ thở dài.

Tìm ra video lúc trước ở Hải Để Mộ, để Hồ Tư Lệnh tự mình xem.

Đồng thời hắn cũng đề cập đến việc để Hồ Tư Lệnh tự mình đi xem sự biến hóa của Lương Quỳnh trong Xà Chiểu Quỷ Thành.

Chờ hắn xem qua hết những cái này, sẽ minh bạch tất cả những thứ này rốt cuộc là chuyện gì.

Hồ Tư Lệnh cũng không nói nhảm, trực tiếp cầm lấy liền xem.

Ai ngờ xem xét một cái, chính là suốt cả một đêm.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Ngô Bất Chính nghe được có người gõ cửa, mới nhìn thấy Hồ Tư Lệnh mang theo hai cái quầng thâm mắt đi tới.

Hắn hỏi: "Tình huống của Tiểu béo hiện tại là bước nào rồi?" Ngô Bất Chính sững sờ, không nghĩ tới Hồ Tư Lệnh lại chấp nhất như thế.

Mở miệng nói: "Trên người đã xuất hiện Cấm bà hương!

Nhiều thì hai năm, ít thì mấy tháng.

Chúng tôi vốn là chuẩn bị đi tìm Tương Tây Thi Vương!

Nhưng cậu ấy nghe được tin tức của anh, nhất định phải đi tìm anh trước, cho nên chúng tôi mới đi Nội Mông!" Nghe Ngô Bất Chính nói vậy, Hồ Ti Lệnh chỉ gật đầu, không nói một lời, rồi quay người rời đi.

Ngô Bất Chính cũng không biết ông ta đi đâu, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó chẳng còn động tĩnh gì.

Ngô Bất Chính gọi Tần Vũ dậy, kể lại mọi chuyện.

Tần Vũ bảo cậu ta đừng lo lắng, Hồ Ti Lệnh cũng không phải người lỗ mãng, hơn nữa chuyện này liên quan đến Bàn Tử, ông ta chắc chắn sẽ không làm bừa.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ tới là, lần chờ đợi này lại kéo dài đến tận tối.

Bàn Tử ngủ đến tận bốn giờ chiều, cuối cùng bị đói bụng đánh thức.

Thằng này đúng là vô tư lự, cứ như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Cần ăn thì ăn, cần uống thì uống, mọi việc đều không quá bận tâm.

Chương 1597

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho Hồ Ti Lệnh, dù sao thì mọi người cũng đã trưởng thành rồi.

Hơn nữa, chuyện này là do cậu ta cố tình truy hỏi.

Qua mấy ngày tiếp xúc ở Bách Nhãn Quật, ông ta cũng không giống người không có khả năng chống cự như vậy.

Vậy nên rốt cuộc đã đi đâu, chẳng ai biết được.

Tối hôm đó, Ngô Bất Chính tùy tiện gọi vài món ăn, ba người quây quần cùng nhau dùng bữa.

Trong lúc đó, Ngô Bất Chính nói: “Bàn Tử, Tiểu ca, bọn mình cũng về được hai hôm rồi, tuy rằng bây giờ nói chuyện này không tiện lắm, nhưng tôi vẫn cảm thấy không thể trì hoãn được nữa!

Chuyện của Bàn Tử, nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt!

Sáng mai chúng ta đi tìm Trần Hạt Tử thế nào?” Bàn Tử nghe vậy cũng khựng lại một chút, sau đó mới nhớ ra mình còn có cái thi miết hoàn, liền mở miệng nói: “Thiên Chân này, thật ra mấy cậu không cần căng thẳng như vậy đâu, Bàn gia ta nhìn có vẻ cũng đâu có sao đâu!

Nói không chừng, Bàn gia ta có thần phiêu, quá trình thi hóa này cũng không nhanh đến thế đâu nhỉ?” “Không nhanh, nhưng cuối cùng vẫn có, chuyện này không thể trì hoãn được nữa!” Ngô Bất Chính nghiêm túc nói.

“Chuyến đi Bách Nhãn Quật, anh em chúng ta đã đi cùng cậu, đã về rồi thì cậu nhất định phải nghe lời tôi!

Sáng mai chúng ta sẽ đi tìm Trần Hạt Tử!

Chỉ cần hỏi ra ở đâu có thiên niên cương thi nội đan, chúng ta sẽ lập tức lên đường!" Bàn Tử thấy vậy cũng đành bất lực, nói thật lòng cậu ta không muốn Ngô Bất Chính đi mạo hiểm.

Nhưng thử đặt mình vào vị trí đó, nếu là chính mình, cậu ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Ba người đang nói chuyện thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Bàn Tử chạy ra xem, hóa ra là Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đã đến.

Sắc mặt Hồ Ti Lệnh vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng Tuyết Lỵ Dương trông cũng không được tốt lắm.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, lẽ nào Hồ Ti Lệnh đã kể chuyện này cho cô ta?

Như vậy thì quá hấp tấp rồi!

Quả nhiên, Ngô Bất Chính vừa nghĩ trong lòng, Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đã đi thẳng đến ngồi cạnh.

Hồ Ti Lệnh không nói nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề: "Ăn xong chúng ta nói chuyện!" Bàn Tử thấy vậy thì còn tâm trạng nào mà ăn nữa, vội vàng hỏi có chuyện gì.

Hồ Ti Lệnh nghe vậy liền vỗ bàn một cái, giận dữ nói: "Cậu còn hỏi tôi có chuyện gì?

Cậu coi tôi là anh em của cậu không hả?

Tuyệt đối không được giấu giếm Hồ gia này!" Tuyết Lỵ Dương vội ngăn ông ta lại, nói: "Bàn Tử, tình hình của cậu, tôi và lão Hồ đều đã biết rồi, cậu yên tâm chúng tôi nhất định sẽ giúp cậu!" Bàn Tử ngớ người ra, hiển nhiên vẫn còn hơi mơ hồ không hiểu chuyện gì.

"Không phải, tôi... tôi có chuyện gì cơ?" "Cậu còn hỏi cậu có chuyện gì?

Cậu sắp biến thành cấm bà rồi mà cậu còn hỏi chuyện gì!” Hồ Ti Lệnh nói.

Bàn Tử nghe vậy ngớ người, sau đó nhìn về phía Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Ngô Bất Chính làm một vẻ mặt bất lực, dường như đang nói rằng mình cũng không tự nguyện.

Bàn Tử lúc này mới thôi.

Tuyết Lỵ Dương sợ bọn họ lại cãi nhau, liền mở miệng nói: “Bàn Tử, chúng tôi đã đại khái tìm hiểu qua tình huống của cậu rồi!

Cậu đừng sợ, chỉ cần là độc thì nhất định sẽ có thuốc giải, vì vậy chúng tôi khẳng định sẽ giúp cậu!

Tôi ở Mỹ Quốc có quen rất nhiều giáo sư y học, nói không chừng có thể giải được loại độc thi miết hoàn trên người cậu!” Bàn Tử thấy đã lộ hết rồi, chi bằng không giấu diếm nữa, cười nói: “Dương tham mưu trưởng, cô đừng nghĩ tôi coi thường cô!

Loại độc thi miết hoàn này, đó là thứ từ thời Uông Tàng Hải, mấy nghìn năm văn minh của chúng ta còn không giải đáp được!

Tìm người nước ngoài?

Bọn họ chẳng phải càng như ruồi không đầu sao?” Tuyết Lỵ Dương cũng không tức giận, cười nói: “Cậu đang cố chấp đấy, chúng ta cần phải giỏi tận dụng các thiết bị khoa học, những thứ này không phân biệt quốc gia!

Hơn nữa, tình hình của cậu, tôi đã đại khái nghĩ ra một khả năng rồi!

Nhưng cần cậu phối hợp với tôi để điều tra thêm!” “Phối hợp thế nào?” Bàn Tử hỏi.

“Tôi nói trước nhé, đi Mỹ Quốc thì tôi không đi đâu, kiếp này ăn ngô vàng đã no nê rồi, ăn bánh mì kem thì không quen đâu!” “Cái thằng này, sắp biến thành cục thịt thối rồi mà còn kén ăn!” Hồ Ti Lệnh mắng.

Bàn Tử cũng bất lực, chỉ có thể hỏi bọn họ rốt cuộc muốn làm thế nào!

Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng nhìn bọn họ.

Nói thật, bọn họ bây giờ cũng không còn cách nào khác, nếu Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ti Lệnh có cách khác, thì cũng có thể thử một lần.

Hồ Ti Lệnh ra hiệu Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói.

Tuyết Lỵ Dương liền nói hết suy nghĩ của mình.

Tuyết Lỵ Dương là người khá tin vào khoa học, rất nhiều chuyện cô ta đều có thể tìm thấy lời giải thích khoa học.

Nhưng sự việc trên đời cũng không phải thứ gì cũng có thể dùng khoa học để giải thích được.

Về chuyện thi miết hoàn trong cơ thể Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đưa ra một ý tưởng.

Chương 1598

Cô ta nói đây có thể là một loại virus, hoặc một loại vi khuẩn ký sinh nào đó.

So với suy đoán này, cái gọi là trường sinh, biến thành cấm bà đều tỏ ra quá kỳ dị.

Hoàn toàn không có giá trị nghiên cứu khoa học.

Sở dĩ nói tình huống của Bàn Tử có thể là do vi khuẩn ký sinh hoặc virus, là vì khả năng này là lớn nhất.

“Tôi đã xem qua Vân Thiên Cung và Xà Chiểu Quỷ Thành!

Những thần tích ở nơi đó quả thật khiến người ta chấn động!

Và theo suy đoán của mấy cậu, Uông Tàng Hải rất có thể đã lấy được thi miết hoàn từ Tây Vương Mẫu!

Mà trong Xà Chiểu Quỷ Thành có đại vẫn thạch, những nơi như thế này cực kỳ dễ giải phóng một số virus từ sâu trong lòng đất!

Cộng thêm sự biến dị do phóng xạ tạo ra!

Vì vậy khả năng virus là rất lớn, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng là vi khuẩn ký sinh!

Những thứ này nhỏ bé nhưng sức sống mạnh mẽ, hoàn toàn có thể bảo tồn đến tận bây giờ!” Tuyết Lỵ Dương nói rất nhiều.

Đại ý của cô ta là nghi ngờ trong thi miết hoàn có loại vi khuẩn ký sinh này.

Vì vậy, cô ta đề xuất hiển nhiên lấy máu của Bàn Tử gửi đi Mỹ Quốc xét nghiệm.

Bàn Tử không mấy hy vọng vào điều này, nhưng đối phương cũng là vì mình mà tốt, hơn nữa chỉ lấy một chút máu, cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Cậu ta đành đồng ý.

Ngay lập tức Tuyết Lỵ Dương lấy ra thiết bị lấy máu, không ngờ cô ta lại tự mình chuẩn bị.

Tuyết Lỵ Dương bảo Bàn Tử đặt tay đúng vị trí, rồi bắt đầu làm việc.

Bàn Tử cảm thấy không đáng tin lắm liền hỏi: "Chúng ta ở đây cách Mỹ Quốc đâu có gần, gửi đến nơi chắc máu đã biến chất rồi!" Tuyết Lỵ Dương thấy cậu ta còn có tâm trạng nói đùa, liền nói: "Cậu yên tâm, sẽ được bảo quản đông lạnh!

Hơn nữa, tôi sẽ tìm công ty chuyển phát nhanh an toàn và nhanh nhất gửi đi!

Cuối cùng, thứ này không phải gửi đi Mỹ Quốc, mà là gửi đi Hàn Quốc!

Những giáo sư đó đang tiến hành trao đổi ở Hàn Quốc, vừa hay có thể kiểm nghiệm ở Hàn Quốc!" Bàn Tử vừa nghe đến Hàn Quốc thì lập tức không chịu.

Vốn dĩ mối quan hệ giữa Việt Nam và Hàn Quốc đã không tốt lắm, hơn nữa còn có vấn đề lịch sử tồn đọng chưa được giải quyết.

Cộng thêm chuyến đi Bách Nhãn Quật, nhìn thấy dụng tâm hiểm độc của người Hàn Quốc, làm sao cậu ta chịu gửi máu của mình đến Hàn Quốc.

Nhưng chưa kịp bùng nổ, Ngô Bất Chính đã ngăn cậu ta lại, cười nói: "Hàn Quốc tốt chứ, đã là gửi đi Hàn Quốc, vậy tôi cũng tiện thể đưa cho cô một thứ, có thể hữu ích đấy!

Coi như là quà gặp mặt cho những người bạn ở Hàn Quốc thì sao?” Bàn Tử nghe vậy ngớ người.

Ngô Bất Chính đâu phải loại người nhát gan, hơn nữa cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì về người Hàn Quốc, sao lại còn tặng quà?

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ti Lệnh ở một bên cũng ngớ người.

Đây là đang cứu mạng mà, sao lại còn tặng quà?

Trong lòng mọi người đều rất khó hiểu.

Tuy nhiên, khi Ngô Bất Chính lấy thứ đồ ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy thứ Ngô Bất Chính lấy ra là một chiếc hộp gỗ nhỏ.

Vuông vức, rất nhỏ, lòng bàn tay cũng có thể cầm gọn.

Chiếc hộp gỗ được chạm khắc vô cùng tinh xảo, hiển nhiên là một món đồ tốt.

Ngô Bất Chính đặt chiếc hộp gỗ lên bàn, sau đó nhẹ nhàng mở nó ra.

Lập tức mọi người đều nhìn rõ.

Thứ bên trong, hóa ra chính là một viên thi miết hoàn.

Đây chính là thứ mà Ngô Bất Chính tìm thấy ở Trường Sa Tiêu Tử Lĩnh, nơi Ngô gia bọn họ khai quật sớm nhất, sau khi cậu ta bị Dương Tam Pháo bắt đi.

Bàn Tử và Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, không ngờ món quà mà cậu ta nói lại là thứ này.

Mẹ kiếp, đây đúng là một món quà lớn.

Hơn nữa còn thực sự hữu dụng.

Nếu nghiên cứu kỹ, thứ này có thể giúp giải mã bí mật của thi miết hoàn.

Nhưng nếu nghiên cứu không tốt, thì đó có thể là một trận mưa máu gió tanh đấy.

Thử tưởng tượng nếu thi miết vương trong thi miết hoàn này mà bay ra đường phố Hàn Quốc, không biết sẽ là cảnh tượng gì.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ti Lệnh nhìn viên thi miết hoàn này đều rất kinh ngạc.

Hiển nhiên họ không ngờ Ngô Bất Chính lại còn có một viên.

Ngô Bất Chính cười cười cũng không giải thích nhiều.

Chương 1599

Chỉ hỏi thứ này có lẽ hữu ích cho việc nghiên cứu phải không.

Tuyết Lỵ Dương vội gật đầu nói: “Đơn giản là quá hữu ích, có thứ này tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả thôi!” “Vậy thì tốt!” Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó nói.

“Nhưng Dương tiểu thư, tôi vẫn phải nhắc nhở cô một câu, đợi đến khi gửi đến Hàn Quốc!

Nhất định đừng có ý định mở viên thuốc này ra, nếu không sẽ chết người đấy!” Tuyết Lỵ Dương hiển nhiên không hiểu ý của Ngô Bất Chính, dù sao thì bọn họ chưa xem chuyện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không nói thêm, đây vốn dĩ là một món quà.

Nghe lời tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Đối với những người không nghe lời, thì không thể trách cậu ta được.

Vốn dĩ cậu ta đã không có thiện cảm gì với người Hàn Quốc.

Mấy chuyên gia Mỹ Quốc kia lại đang ở Hàn Quốc tiến hành trao đổi gì đó, cậu ta nói nhiều nhất, nghe lời thì mọi chuyện đều dễ nói.

Hơn nữa chính mình cũng đã nhắc nhở rồi.

Tuyết Lỵ Dương cũng không để ý, gật đầu một tiếng, rồi mang theo thi miết hoàn và máu của Bàn Tử ra ngoài để gửi chuyển phát nhanh.

Tuyết Lỵ Dương vừa đi, Hồ Ti Lệnh liền túm lấy tai Bàn Tử nói:

“Cái thằng béo chết tiệt nhà cậu, đã học được cách giấu giếm Hồ gia này rồi!

Vừa nãy nếu không phải vợ tôi ở đây, tôi đã đánh chết cậu rồi!” Bàn Tử vội vàng cầu xin, nói mình cũng không muốn ông ta phải lo lắng.

Dù sao đã kết hôn rồi, thì phải lo cho gia đình, làm anh em cũng không muốn ông ta phải mệt mỏi.

Hồ Ti Lệnh lườm cậu ta một cái, rồi mới buông tay, nói: “Thôi được rồi, bây giờ nói xem mấy cậu còn có cách nào nữa!

Tôi cứ cảm thấy y học chắc không có cách đâu, nếu không thì sao mấy cậu không điều trị ở bệnh viện trong nước chứ!” Bàn Tử gật đầu, thấy lão Hồ là người hiểu chuyện, liền vội nói: “Lão Hồ, thật ra không giấu gì ông, bệnh viện xét nghiệm quả thật không có cách nào!

Nhưng chúng tôi đã tìm được một cao nhân!

Người này cũng là một chủ đảo đấu Mạc Kim, ông ta nói nội đan của thiên niên cương thi, nói không chừng có thể áp chế được độc thi miết hoàn này!

Vậy nên, ngày mai chúng tôi sẽ chuẩn bị đi tìm ông ta hỏi xem, Tây Tương Thi Vương rốt cuộc ở đâu!” “Cái gì?

Tây Tương Thi Vương?” Hồ Ti Lệnh nghe vậy liền trầm tư.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: “Đúng vậy, Hồ đại ca, tôi làm chứng, Bàn Tử lần này nói đều là thật, nhưng nói thật lòng, thật ra chúng tôi cũng không dám khẳng định Tây Tương Thi Vương rốt cuộc có hay không!

Cho nên thật ra bây giờ chúng tôi cũng là bệnh cấp loạn đầu y (có bệnh vái tứ phương)!” Hồ Ti Lệnh gật đầu, trầm tư một lát rồi nói: “Ừm, Tây Tương Thi Vương tôi cũng từng nghe nói qua, nhưng thứ đó tám chín phần chỉ là truyền thuyết thôi!

Dù sao nếu thật sự có thứ đó, thì chẳng phải đã sớm bị đạn đạo cho nổ chết rồi sao!

Cho nên Tây Tương Thi Vương chắc tám chín phần là không có hy vọng gì!

Nhưng chuyện mấy cậu nói về nội đan của cương thi có thể khắc chế thi miết hoàn, tôi thấy lại khả thi!" Hồ Ti Lệnh vừa nói vừa giải thích suy nghĩ của mình.

Đây là ông ta giải thích từ góc độ phong thủy.

Đại ý nội dung cũng gần giống như đã nói ở Bách Nhãn Quật.

Không ngoài việc nội đan của thiên niên cương thi, hay những thứ như ngưu bảo, lão bạng hàm châu, đều là do linh khí trời đất hội tụ mà thành.

Những thứ này dùng để khắc chế thi miết hoàn có lẽ thật sự có hiệu quả.

Ví dụ như trong thi miết hoàn có thể thật sự có loại vi khuẩn ký sinh hoặc virus này.

Vậy thì những thứ như nội đan, nói không chừng thật sự có thể khắc chế những thứ này.

Linh khí trời đất khắc chế vi khuẩn ký sinh, điều này cũng có khả năng.

Tần Vũ nghe đến đây, không khỏi nhớ lại khi ở Vân Nam Trùng Cốc, cái bố cục phong thủy mãnh liệt kia, có chức năng thanh lọc thịt nấm đầu ô.

Những nơi linh khí trời đất hội tụ, quả thật có tác dụng khắc chế rất nhiều vật ô uế.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Hồ Ti Lệnh cảm thấy nội đan cương thi có thể khắc chế thi miết hoàn.

"Nhưng tôi cho rằng, chúng ta không nhất thiết phải quá cố chấp vào điểm thiên niên cương thi này!" Hồ Ti Lệnh nói.

"Đã là nội đan, thì ắt hẳn là người hữu duyên mới có!

Chứ không phải cứ niên đại lâu năm là tốt!

Cho nên, tôi cảm thấy chúng ta nên tập trung tìm kiếm những nơi có truyền thuyết về nội đan!

Chứ không phải cứ chằm chằm vào bốn chữ thiên niên cương thi!

Tôi từng nghe Tuyết Lỵ Dương nói, ông ngoại cô ấy từng nhìn thấy cương thi trong cơ thể có sinh ra nội đan, hơn nữa còn là cả một ổ!

Những cương thi đó cũng không phải thiên niên cương thi, nhưng lại có nội đan!" Mọi người nghe ông ta nói vậy đều cảm thấy rất có lý.

Đặc biệt là ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương từng nhìn thấy cương thi có nội đan.

Vậy Tuyết Lỵ Dương có biết ở đâu không?

Hay là có nói với ông không?

Hồ Ti Lệnh xua tay nói: "Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ nói qua loa thôi, không quá tỉ mỉ!

Chương 1600

Nếu mấy cậu muốn biết, có thể đợi cô ấy về rồi chúng ta từ từ nói!

Lần này cô ấy đặc biệt mang theo nhật ký của ông ngoại cô ấy đến!

Bây giờ mục tiêu của chúng ta là giải quyết tình hình sức khỏe của thằng béo vô cùng gấp gáp.” Vừa nói, ông ta vừa nhìn về phía Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi nói Bàn Tử, cậu đừng có làm bộ làm tịch với tôi nữa, từ nhỏ đến lớn lão tử có lần nào bỏ rơi cậu không?

Kết hôn rồi thì sao?

Kết hôn rồi thì có thể bỏ mặc anh em sao?

Tôi nói cho cậu biết, tôi đã nói với Tuyết Lỵ Dương rồi, cô ấy nói sẵn lòng giúp cậu!

Lần này mẹ kiếp cậu phải sống tốt cho tôi, lão tử nhất định phải giải được cái thứ độc thi miết hoàn trên người cậu cho bằng được!” Bàn Tử nghe vậy cảm động đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, tiến lên định ôm Hồ Ti Lệnh.

Nhưng đúng lúc này Tuyết Lỵ Dương từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cảnh này không khỏi cười nói: “Xem ra tôi về không đúng lúc rồi, hay là hai người cứ tiếp tục đi?” Bàn Tử thấy vậy rất ngượng, vội đẩy Hồ Ti Lệnh ra nói: “Lão Hồ ông làm gì thế, mẹ kiếp ông kết hôn rồi không sợ ảnh hưởng, Bàn gia tôi còn chưa lấy vợ đâu!

Ôm ôm ấp ấp làm cái gì, xu hướng tính dục của tôi không có vấn đề!” Hồ Ti Lệnh tức giận không thôi, nhưng cũng lười đôi co với cậu ta, liền kể lại cuộc thảo luận vừa rồi của mọi người cho Tuyết Lỵ

Dương nghe.

Bảo cô ấy kể về chuyện ông ngoại cô ấy gặp cương thi có nội đan.

Tuyết Ly Dương nghe vậy thấy thú vị, liền kể lại.

Cô ta nói đó là chuyện ông ngoại cô ấy vô tình gặp phải một lần.

Ông ngoại của Tuyết Ly Dương, cũng là một thái sơn bắc đẩu trong giới đảo đấu Mạc Kim.

Ngô Bất Chính trước đây còn không biết đại danh của ông.

Mà lần này Tuyết Ly Dương nói ra, cậu ta mới biết.

Hóa ra ông ngoại của Tuyết Ly Dương, chính là Tra Cô Tiếu nổi danh giang hồ.

Tên thật của Tra Cô Tiếu không ai biết, chỉ vì ông ta giỏi khẩu kỹ, mô phỏng các loại tiếng kêu của sinh vật, nên được người ta đặt cho biệt danh Tra Cô Tiếu.

Mà chính cái tên này lại vô cùng nổi tiếng trong giới Mạc Kim đảo đấu.

Tuyết Ly Dương nói, ông ngoại cô ấy thật ra có một tuyệt kỹ, đó chính là Khôi tinh thích đấu.

Chỉ tiếc là môn công phu này không được truyền lại.

Nên cô ấy cũng không biết.

Tần Vũ nghe đến đây, không khỏi cảm khái.

Thật ra Khôi tinh thích đấu quả thật đã thất truyền.

Nhưng vì anh có hệ thống, nếu tặng thẻ nhân vật của Tuyết Ly Dương cho nam giới, thì thật ra cũng có thể nhận được kỹ năng Khôi tinh thích đấu này.

Chỉ tiếc là, hai lần anh tặng đều là nữ giới.

Lần đầu là Lương Quỳnh, lần thứ hai là Tuyết Lỵ Dương.

Tần Vũ cũng đã xem qua, trên người anh không có thẻ nhân vật của Tra Cô Tiếu.

Cho nên năng lực Khôi tinh thích đấu này, có lẽ đã trở thành một kỹ năng ẩn của thẻ nhân vật Tuyết Lỵ Dương.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương kể.

Ông ngoại cô ấy Tra Cô Tiếu là người đứng đầu Phan Sơn Đạo Nhân trong Tứ đại phái Mạc Kim.

Thế lực Mạc Kim này chủ yếu là để tìm Hốt Trần Châu.

Chỉ tiếc là đến cuối cùng cũng không tìm được.

Mà trong khoảng thời gian Phan Sơn Đạo Nhân từ đỉnh thịnh đến suy bại.

Ông ngoại cô ấy cũng từng hoang mang, liệu Hốt Trần Châu này có phải là vận mệnh của phái bọn họ không?

Cả đời đều không tìm thấy?

Nhìn thấy Phan Sơn Đạo Nhân một mạch nhân tài ngày càng suy tàn.

Ông ngoại cô ấy cũng từng thất vọng.

Có một thời gian ngắn, tự buông thả, thậm chí còn không cố ý đi tìm nữa.

Đôi khi mọi chuyện là như vậy.

Bạn muốn tìm một thứ gì đó, tìm mãi không thấy.

Nhưng khi bạn từ bỏ không tìm nữa, nó lại tự nhiên xuất hiện.

Tra Cô Tiếu lúc đó có lẽ ôm suy nghĩ như vậy.

Cho nên lúc đó có một khoảng thời gian, ông ta gần như tìm kiếm cổ mộ một cách vô mục đích.

Gặp được thì xuống xem.

Không có thì tiếp tục lên đường, cũng không còn nhắm mục tiêu cụ thể để tìm nữa.

Nói không chừng sẽ tìm thấy Hốt Trần Châu trong một cổ mộ nào đó thì sao?

Chương 1601

Và chính trong thời kỳ này, ông ta từng đi qua một nơi, ở đó phát hiện một loại cương thi trong cơ thể có sinh ra nội đan.

Kể rằng, một ngày nọ Tra Cô Tiếu mệt mỏi, liền nghỉ ngơi trên một ngọn núi.

Thực sự quá đói, cộng thêm trên người không còn lương khô, liền nảy sinh ý định đi săn.

Ông ta trước tiên đặt bẫy, sau đó dùng khẩu kỹ mô phỏng tiếng chim hót, dẫn dụ một số con mồi.

Tuy nhiên, tập tính của chim trên núi so với chim sống ở nơi có người khác biệt quá lớn.

Hoàn toàn không mắc bẫy, chỉ tập trung trên một tảng đá bên cạnh, hoàn toàn không vào trong bẫy.

Tra Cô Tiếu thực sự quá đói, đành lấy ra nỏ tự chế, chuẩn bị bắn chết một con.

Sau đó mang về nướng ăn.

Nhiều con mồi như vậy, tùy tiện bắn một phát cũng có thể bắn trúng.

Thế là đành phó mặc cho số phận, bắn trúng con gì ăn con đó.

Quả nhiên, phát nỏ tên này bắn ra.

Đã bắn trúng một con gà rừng.

Tuy nhiên, khoảng cách hơi xa, mũi tên lại cắm thẳng vào tảng đá.

Cắm chặt con gà rừng vào tảng đá.

Khiến những loài chim thú khác hoảng sợ bay đi, thế là ông ta tiến lên chuẩn bị lấy gà rừng về nướng ăn.

Kết quả vừa nhấc con gà rừng lên ông ta mới phát hiện, trên người con gà rừng không biết vì sao.

Lại có một vũng dịch thể màu xanh lục.

Gà rừng cũng là sinh vật mà, sao lại có máu màu xanh lục được?

Hơn nữa vết thương của gà rừng, rõ ràng là chảy ra máu màu đỏ mà!

Ông ta liền kiểm tra, phát hiện dịch thể màu xanh lục kia lại chảy ra từ trong tảng đá.

Ông ta thấy kỳ lạ, tảng đá này sao lại chảy nước được!

Thế là liền đến gần kiểm tra.

Ai ngờ tảng đá kia bỗng nhiên nứt ra.

Sau đó bên trong lại bật ra một bàn tay xanh lè.

Xanh đến mức hơi đen rồi.

Màu sắc quá đậm.

Tra Cô Tiếu tuy ý chí tiêu trầm, nhưng thực lực dù sao cũng ở đó.

Ngay lập tức liền đào thứ giấu trong tảng đá ra.

Cuối cùng phát hiện, tảng đá kia hóa ra là một lối vào.

Bên dưới có một đường hầm.

Mà thứ thò tay ra kia, hóa ra là một người chết.

Người chết đó toàn thân xanh lè, căn bản không nhìn rõ quần áo và mặt.

Chỉ có mái tóc dài bạn mới có thể nhận ra, đó là một người phụ nữ.

Nhưng tuổi tác chắc phải rất lớn rồi.

Tra Cô Tiếu thấy đó là một cương thi, liền ra tay giết chết nó.

Tuy nhiên ai ngờ người phụ nữ đó sau khi chết chưa đầy hai phút, toàn thân dịch thể màu xanh lục lại ngưng tụ lại.

Dường như biến thành đá vậy.

Tra Cô Tiếu kinh hãi, thầm nghĩ sao lại có thi thể kỳ lạ như vậy.

Bên dưới này rốt cuộc là tình huống gì?

Lúc đó kỹ nghệ của Tra Cô Tiếu thông thiên, làm sao có thể sợ hãi, liền tự mình chui vào đường hầm đá đó để kiểm tra.

Tuy nhiên ông ta lại phát hiện trong đường hầm đá đó chật kín những thi thể màu xanh lục như vậy.

Những thi thể đó nhìn thấy ông ta, liền như phát điên lao về phía ông ta.

Trong đó thậm chí còn có cương thi có chiều cao bằng trẻ con.

Nhưng nói ra cũng kỳ lạ, những cương thi trẻ con đó lại đều không có tóc.

Đầu trọc lóc, ngay cả ngũ quan cũng không có.

Tra Cô Tiếu thấy nơi này hình như là một ổ cương thi, có thể là một huyệt mộ phong thủy phá bại, liền không đi sâu vào.

Chương 1602

Vội vàng rút lui ra ngoài.

Tìm đá lấp kín lối vào.

Khi ông ta rời đi, ông ta phát hiện thi thể ban đầu đã biến thành đá.

Liền chuẩn bị ném nó vào trong, để ở đây nhỡ làm người qua đường sợ hãi thì không hay.

Kết quả ai ngờ vừa nhấc lên, thi thể kia lại vỡ vụn thành tro.

Ngay cả đầu và thân thể cũng không phân biệt được nữa.

Tra Cô Tiếu cũng kinh ngạc lớn, nhưng ông ta là nhân vật gì.

Rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Phát hiện trong đống tàn dư vỡ nát của người phụ nữ đó, lại có một viên châu màu đen to bằng ngón tay cái.

Tròn vo, giống như một viên trân châu vậy.

Ông ta vội vàng nhặt lên, phát hiện khi cầm vào thì lạnh buốt, chắc là một thứ tốt, liền tiện tay bỏ vào túi.

Ngọn núi này có điều quái lạ, thế là ông ta liền xuống núi ngay trong đêm, bỏ ra chút tiền ở lại nhà một nông dân địa phương một đêm.

Lúc đó, khu vực Thăng Long binh hoang mã loạn, còn có thổ phỉ.

Nhưng nơi này lại vô cùng thái bình, lòng đề phòng của người dân đều không mạnh.

Khi trò chuyện với nông dân, ông ta được biết.

Ngọn núi đó rất kỳ dị, bên trong toàn là loại cương thi này.

Nhưng những thứ đó không thể ra khỏi ngọn núi đó, hơn nữa trong cơ thể còn sản sinh ra một loại thứ có thể dùng làm thuốc, người địa phương gọi là cục đen đen!

Cho nên không ít thanh niên sẽ lên núi đào thứ đó bán tiền.

Hơn nữa chỉ cần cẩn thận một chút, những thi thể màu xanh lục đó sẽ không gây ra uy hiếp, cho nên người địa phương đều cảm thấy đó chắc là một loại thực vật có thể cử động, chứ không phải cương thi.

Tra Cô Tiếu cười khổ bất lực, liền tặng viên cục đen đen đó cho mọi người, coi như tiền trọ qua đêm.

Sau đó liền rời khỏi đó.

Chuyện này ông ta ghi chép không nhiều, hơn nữa hình như địa điểm rất xa xôi, cho nên ghi chép cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Hồ Ti Lệnh nghe xong nói: “Cái tôi nói chính là những cục đen đen này, người địa phương không hiểu, nếu những thi thể màu xanh lục kia thật sự là cương thi!

Vậy thì những cục xanh lục trong cơ thể bọn họ, chẳng phải chính là nội đan sao!” Mọi người nghe vậy gật đầu, quả thật có khả năng đó.

Hơn nữa điều này nghe có vẻ dễ tìm hơn nhiều so với Tây Tương Thi Vương trong lời của Trần Hạt Tử.

Ngô Bất Chính vội hỏi: “Dương tiểu thư, không biết ông ngoại cô có ghi chép địa điểm này ở đâu không?

Hoặc tên gọi là gì ạ?” Tuyết Lỵ Dương nhìn qua rồi nói: “Vị trí cụ thể không ghi, nhưng có ghi một cái tên gọi là “Cổ Lâu Hương”!” “Cổ Lâu Hương?

Vậy thì không dễ tìm rồi!" Bàn Tử nói.

Chỉ có một cái tên địa phương, quả thật không dễ tìm.

Toàn bộ An Lạc Quá Phúc diện tích rộng lớn, những nơi có cùng tên thì quá nhiều.

Ví dụ như Tảo Trang nổi tiếng nhất, trên cả nước chỉ riêng những nơi gọi là Tảo Trang cũng đã có không dưới trăm nơi.

Không có vị trí địa lý cụ thể, chỉ dựa vào một cái tên để tìm thì quả thực phạm vi quá rộng.

Hồ Ti Lệnh gõ bàn nói: "Có thể từ những phương diện khác để thu hẹp phạm vi không, nếu có thể xác định được phạm vi!

Dù là trong phạm vi đó có nhiều nơi gọi là Cổ Lâu Hương, chúng ta cũng dễ tìm hơn chứ!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu, sau đó nói: "Cách này của anh quả thật khả thi, nhưng chúng ta phải thu hẹp từ phương diện nào đây?" Vấn đề này quả thực quá lớn.

Hơn nữa ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương đã mất nhiều năm rồi.

Bây giờ muốn xác định một địa điểm mà ông ta từng đi qua, quả thực có chút khó khăn.

Ngô Bất Chính cũng không có cách nào hay hơn, không khỏi nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói ra ba chữ: "Liệt kê pháp!" Mọi người nghe vậy ngớ người, đặc biệt là Bàn Tử, vội nói: "Tiểu ca, sao cậu còn tơ tưởng cái liệt kê pháp của tôi vậy, liệt kê pháp ở đây cũng không có tác dụng đâu!" Ngô Bất Chính lại đã hiểu ý của anh, vội giơ tay cắt ngang lời Bàn Tử nói: "Không phải, có tác dụng!" Vừa nói, cậu ta vừa vội vàng lấy ra giấy và bút, nhìn mọi người nói: "Đã muốn thu hẹp phạm vi, vậy chúng ta không bằng theo logic thông thường mà suy luận một chút!

Muốn khóa định một địa điểm mà một người từng đi qua, không ngoài mấy điểm!

Đường thời gian, đường quan hệ cá nhân, và quỹ tích hành động!

Mấy cậu nghĩ xem ngoài những thứ này còn có cái gì khác không?" Mọi người nghe vậy đều vội vàng trầm tư, nhưng lần này, bọn họ đều lắc đầu.

Xác định chỉ có ba phương diện này.

Động hướng của một người, hình như cũng chỉ liên quan đến ba phương diện này.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Vậy được, chúng ta sẽ bắt đầu từ ba phương diện này!

Trước hết nói đến cái thứ nhất, ông ngoại cô là vào lúc trẻ, hay lúc tuổi già thì phát hiện ra nơi đó?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nghĩ nghĩ rồi nói: "Lúc trẻ!

Hơn nữa tôi cảm thấy có thể kết hợp ba đường này lại để xem!

Chương 1603

Tôi nhớ nơi đó, là nơi ông ngoại tôi đi đến khi còn trẻ!

Mà quỹ tích hoạt động của ông ngoại tôi, đại khái có thể coi là một đường đi về phía nam!

Cho nên, địa điểm ban đầu này, nhất định là ở phía bắc!" Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, câu nói này của Tuyết Lỵ Dương cơ bản có thể loại trừ phía nam rồi.

Cái Cổ Lâu Hương này tám chín phần là ở một nơi nào đó ở phía bắc.

"Được, vậy bây giờ chúng ta nói về cái quan hệ nhân vật này!" "Ông ngoại cô ở phía bắc có người quen nào không?" Ngô Bất Chính tiếp tục hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

"Không có, một số bạn bè mà ông ngoại tôi ghi chép, cơ bản đều là ở phía nam hoặc khu vực Thăng Long!

Bạn bè ở phía bắc tương đối ít." Ngô Bất Chính gật đầu nói: "Vậy kết hợp hai điểm này, hiện tại phía bắc có khả năng lớn nhất!

Vậy chúng ta sẽ bắt đầu thu hẹp phạm vi từ phía bắc!" Ngô Bất Chính vừa nói vừa lấy điện thoại ra, mở một phần mềm bản đồ.

Nhập ba chữ Cổ Lâu Hương.

Lập tức trên toàn bộ phần mềm bản đồ, liền xuất hiện rất nhiều chấm đỏ nhỏ.

Dày đặc, đây chính là những địa điểm trên cả nước có tên Cổ Lâu Hương.

Ngô Bất Chính điều chỉnh bản đồ đến phạm vi phía bắc, lấy lưu vực sông Hoàng Hà làm ranh giới.

Lần này phạm vi liền thu hẹp được một nửa.

Sau đó cậu ta lại hỏi: “Trong chuyện này ông ngoại cô còn có ghi chép gì khác không?

Ví dụ như ẩm thực, phong cảnh, nhân văn địa phương, v.v…!

Hoặc là, trước hoặc không lâu sau sự kiện này, ông ấy lại đi đến đâu?

Như vậy chúng ta có thể suy ngược ra vị trí đại khái của ông ấy!” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy giật mình.

Không khỏi nhìn Ngô Bất Chính trước mặt với ánh mắt khác.

Phương thức suy luận này quả thật độc đáo.

Nói thật, Tuyết Lỵ Dương tự nhận mình cũng có thể nghĩ ra, nhưng tuyệt đối không nhanh chóng và thấu đáo như Ngô Bất Chính.

Trước đây cô ta và Hồ Ti Lệnh có thể còn cảm thấy trong ba người Ngô Bất Chính là yếu nhất, không biết vì sao lại có thể kết bạn với Bàn Tử bọn họ.

Nhưng bây giờ bọn họ dường như đã hiểu ra.

Sức vóc không cao, hiểu biết về lịch sử cũng không sâu, nhưng bù lại khả năng giải mã của cậu ta rất mạnh mẽ.

Đây có lẽ chính là điểm bổ trợ cho nhau của họ.

Ba người tụ họp lại, muốn sức mạnh có sức mạnh, muốn thân thủ có thân thủ, còn Ngô Bất Chính chính là người phân tích mọi việc.

Sự kết hợp này không thể không nói là tuyệt diệu.

Nghĩ đến đây Tuyết Lỵ Dương không khỏi cảm khái nói: “Ngô tiểu huynh đệ quả nhiên khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác!

Khi ông ngoại tôi tuổi già từng bái một vị Mạc Kim Hiệu Úy đã xuất gia làm sư phụ!

Sư phụ ông ấy từng nói một câu, Mạc Kim Hiệu Úy hợp tắc sinh, phân tắc tử (Hợp thì sống, chia thì chết)!

Trước đây tôi còn không hiểu ý nghĩa của câu nói này!

Nhưng từ ba người các cậu, tôi dường như đã nhìn thấy hàm nghĩa của câu nói này!

Đó chính là bổ trợ cho nhau!

Thôi được rồi, nói lạc đề một chút, để tôi tìm xem!" Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa đi tìm trong nhật ký của ông ngoại cô ấy.

Nội dung ghi chép trên đó quá nhiều, Tuyết Lỵ Dương cũng không thể nhớ rõ từng chuyện.

Cho nên chỉ có thể tạm thời tìm xem.

Ngô Bất Chính thấy vậy liền hỏi Hồ Ti Lệnh, ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương còn từng bái Mạc Kim Hiệu Úy làm sư phụ sao!

Hồ Ti Lệnh gật đầu, cười cười kể lại.

Kể rằng ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương, vì muốn tìm Hốt Trần Châu, có thể nói là đã tìm kiếm khắp các đại mộ.

Cuối cùng nhận được tin tức, nói Hốt Trần Châu nằm ở Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Nhưng Hắc Thủy Thành đã bị cát vàng vùi lấp từ nhiều năm trước.

Ông ta lại không giỏi tìm mộ, liền tìm đến một vị Mạc Kim Hiệu Úy đã xuất gia bái ông ta làm sư phụ.

Quá trình bái sư đương nhiên là hung hiểm vạn phần, nhưng cuối cùng may mắn là công đức viên mãn.

Vị sư phụ kia tặng ông ta hai miếng Mạc Kim Phù, sau đó liền cùng ông ta đi tìm Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Nhưng sau đó lại gặp tai nạn, vị sư phụ kia đã chết ở Hắc Thủy Thành.

Tra Cô Tiếu cũng vì thế mà mất một cánh tay, sau đó chán nản ý chí, nhờ cơ duyên xảo hợp mà đi Mỹ Quốc.

Chương 1604

Nghe nói Tra Cô Tiếu từng có hai miếng Mạc Kim Phù, Ngô Bất Chính cũng không khỏi ngớ người.

Hồ Ti Lệnh nói: “Đáng tiếc, hai miếng Mạc Kim Phù đó, cuối cùng ông ta không mang ra được, mà là cùng sư phụ ông ấy chôn ở Hắc Thủy Thành!

Nhưng đó cũng là số mệnh, không thể cưỡng cầu!” Tần Vũ ở bên cạnh nghe rõ ràng, tuy rằng anh không nhớ nhiều chuyện kiếp trước.

Nhưng anh nhớ rằng những thứ này, Tra Cô Tiếu đáng lẽ phải mang Mạc Kim Phù đi Mỹ Quốc.

Không ngờ ở thế giới song song này, Mạc Kim Phù lại bị ông ta chôn ở Hắc Thủy Thành để bầu bạn với Trần trưởng lão rồi.

Nhưng như vậy cũng đúng, thật ra Mạc Kim Phù trên người anh và Ngô Bất Chính.

Vốn dĩ nên thuộc về Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, bọn họ dường như cũng quyết tâm muốn giúp Bàn Tử.

Nếu bọn họ cũng nhất quyết muốn đi, đến lúc đó có thể trả Mạc Kim Phù về chủ cũ.

Nói cho cùng, Tần Vũ vẫn luôn không cho rằng mình là Mạc Kim Hiệu Úy.

Còn Ngô Bất Chính thì càng không cần phải nói, gia đình cậu ta vốn là xuất thân thổ phu tử.

Chỉ là miếng của mình, mình thì có thể quyết định.

Còn miếng Mạc Kim Phù của Ngô Bất Chính, dù sao cũng đã tặng đi rồi, cho nên có nguyện ý chuyển giao cho Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương hay không, còn phải xem ý của chính Ngô Bất Chính.

Mấy người trò chuyện vài câu, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh dường như đã tìm thấy một số manh mối, kích động nói: “Có rồi có rồi, ở đây có một câu ghi chép!” Tuyết Lỵ Dương vội vàng kể lại phát hiện của mình.

Hóa ra, chưa đầy nửa tháng sau khi Chá Cô Tiếu phát hiện ra Cổ Lâu Hương, ông ấy lại quay trở về đó.

Trên đó có vài ghi chép đơn giản, nói rằng ông ấy sau đó đã tìm thấy một ngôi làng, người dân ở đó mùa đông rất thích làm dưa muối, tức là muối củ cải và cải thảo.

Loại thực vật này ở Việt Nam rất phổ biến, ngày nay nhờ vận chuyển tiện lợi nên hầu như toàn quốc đều có.

Nhưng cả làng đều làm dưa muối thì quả là hiếm thấy.

Ngô Bất Chính biết đại khái có vài nơi như Đông Bắc, Tứ Xuyên… Đương nhiên, còn có cả những quốc gia nước ngoài cũng thích làm dưa muối, thậm chí còn ngang nhiên tuyên bố đó là phát minh sớm nhất của họ.

Ngô Bất Chính không hiểu, một món ăn mà còn có phát minh sớm nhất sao?

Chẳng phải đây là bản năng của con người ư?

Con người đói thì phải ăn, đó là bản năng.

Chẳng lẽ đứa trẻ đầu tiên không có sữa mẹ mà ăn sữa bột thì đó là phát minh của nó, những người khác không được ăn sữa bột nữa sao?

Hay là người đầu tiên ăn thịt chín thì những người khác cũng không được ăn nữa?

Thật là vô lý.

Hơn nữa, Việt Nam cường quốc năm nghìn năm, thậm chí có những nơi trong cổ mộ khai quật được cả dưa muối.

Vậy mà còn nói là phát minh của họ, thật nực cười.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe xong nhíu mày, nói. "Cái điều kiện này khó xác định quá đi!" "Người Đông Bắc cũng làm dưa muối, Tứ Xuyên cũng có, mấy chỗ này hình như đều ở phía tây cả!" "Thế này làm sao mà xác định được phạm vi chứ!" Ngô Bất Chính cũng thấy khó, nhưng cậu vẫn hỏi: "Ngoài những cái này ra còn có cái gì khác không?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Hồ Tư Lệnh nói: "Hay là chúng ta cứ tập trung tìm những nơi thích làm dưa muối?" "Ít nhất cũng đáng tin hơn cái Tây Tương Thi Vương kia chứ!" Mọi người thấy có lý.

Thế là họ bắt đầu lấy điện thoại ra tra, xem những nơi nào thích làm dưa muối, và vị trí lại ở phía bắc.

Ngô Bất Chính cứ có cảm giác hình như mình đã bỏ qua một chi tiết nào đó.

Cậu bắt đầu suy nghĩ lại từ đầu, và nhớ lại lời của Tuyết Lỵ Dương.

Đột nhiên cậu chú ý đến một chi tiết.

Tuyết Lỵ Dương nói, ông ngoại cô ấy rời đi nửa tháng rồi lại quay về Cổ Lâu Hương.

Tại sao lại quay lại?

Hơn nữa là sau khi phát hiện ra cái làng thích ăn dưa muối đó thì mới quay lại!

Chuyện này không đúng rồi.

Lúc đó Chá Cô Tiếu hẳn là đang ở đỉnh cao trước khi xuống dốc, ông ấy có thể đã tìm kiếm Mộ Trần Châu rất lâu rồi mà không thấy, nên có chút ý chí sa sút!

Cứ thế đi một đường vô định theo một hướng.

Theo lý mà nói, trong tình huống này, ông ấy không có ý định đi ngược lại.

Ông ấy rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì ở ngôi làng đó, tại sao đột nhiên lại đổi hướng, rồi lại một mạch đi xuống phía nam?

Chẳng lẽ ông ấy đã gặp phải chuyện gì đáng sợ ở đó?

Không đúng!

Nếu là chuyện gì đáng sợ, nhất định sẽ có ghi chép.

Chẳng lẽ chuyện đó đáng sợ đến mức ông ấy không muốn ghi chép?

Chương 1605

Ngô Bất Chính cảm thấy không thể nào.

Vậy khả năng lớn nhất chính là, ông ấy chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, khiến ông ấy kiên định tin rằng, tiếp tục đi về phía trước thì không thể tìm thấy Mộ Trần Châu.

Vì vậy ông ấy chỉ có thể quay lại, và một mạch đi xuống phía nam.

Vậy rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Ban đầu đi lên phía bắc, rồi lại xuống phía nam!

Hơn nữa là một mạch đi xuống phía nam, sâu vào tận Vân Nam.

Lên phía bắc, xuống phía nam!

Lên phía bắc!

Đột nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy mình như đã nắm được manh mối.

Cậu vội hỏi Tuyết Lỵ Dương, ông ngoại cô ấy năm đó đại khái là năm bao nhiêu.

Tuyết Lỵ Dương tra một chút, nói đó đúng vào thời kỳ cục diện động loạn.

Lúc đó, khắp cả nước nhiều quân phiệt cát cứ, hỗn loạn vô cùng.

Ngô Bất Chính lập tức như đã nắm được toàn bộ manh mối, cậu vội nói. "Tôi biết rồi!

Tôi biết rồi!" "Cậu biết cái gì rồi?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính đặt điện thoại xuống nhìn mọi người nói: "Tiền bối Chá Cô Tiếu đến Cổ Lâu Hương, có mấy điểm rất quan trọng!"

"Thứ nhất, người dân Cổ Lâu Hương rất nhiệt tình, đêm không đóng cửa, chứng tỏ nơi này rất an toàn!" "Nhưng lúc đó tình hình cả nước rất hỗn loạn, tình huống này rất bất thường!" "Thông thường chỉ có hai nơi có tình huống này, thứ nhất là rừng sâu núi thẳm không tiếp xúc với bên ngoài!" "Thứ hai, chính là biên giới!" "Khả năng thứ nhất quá thấp, khả năng thứ hai cao!" "Chỉ cần là láng giềng đối xử khá tốt, khu vực biên giới là rất hòa bình!" "Mặc dù có chuyện buôn lậu xảy ra, ví dụ như buôn lậu phỉ thúy ở Vân Nam!" "Nhưng thông thường cuộc sống của người dân vẫn rất yên bình!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính vội uống một ngụm nước rồi tiếp tục nói: "Chúng ta giả định là ở biên giới, vậy thì những chuyện sau đó có thể giải thích thông suốt!" "Tiền bối Chá Cô Tiếu phát hiện ra ngôi làng thích ăn dưa muối, là đã phát hiện ra biên giới rồi!" "Mộ Trần Châu chắc chắn không thể ở nước ngoài, vì vậy ông ấy mới quay về Cổ Lâu Hương, rồi bắt đầu đi xuống phía nam!" "Điểm này đã giải thích thông suốt!" Bàn Tử thấy có lý, vội hỏi: "Vậy hai điểm cuối cùng thì sao?

Thích ăn dưa muối và hòa bình!" "Lúc đó quốc gia nào có biên giới hòa bình và thích ăn dưa muối với chúng ta?" "La Tư Quốc?

Có vẻ không tệ, lúc đó còn là anh cả đấy chứ, nhưng nhiều nơi biên giới không thể ở được, địa lý môi trường quá tệ!" "Hơn nữa người La Tư Quốc cũng thích làm dưa muối sao?" "Hình như không phải!" Bàn Tử nói đến đây, trong đầu đã gần như nghĩ ra điều gì đó.

Hồ Tư Lệnh phản ứng nhanh hơn hắn, buột miệng nói: "Cao Ly!" "Đúng vậy!

Chính là Cao Ly Quốc!" Ngô Bất Chính gật đầu nói.

Cái gọi là Cao Ly Quốc, thực ra chính là quốc gia Triều Tiên tiếp giáp với Thẩm Dương, Trường Xuân ngày nay.

Chỉ là lúc đó được gọi là Cao Ly.

Cao Ly có văn hóa dưa muối rất đậm đà.

Người dân địa phương giỏi và thích làm dưa muối.

Hơn nữa Cao Ly lúc đó và An Lạc cũng có quan hệ không tệ.

Rất nhiều nơi biên giới rất hòa bình.

Điểm này đều phù hợp.

Suy đoán đến đây, mọi người đều đã hiểu rõ.

Chá Cô Tiếu lúc đó chắc chắn đã phát hiện ra biên giới Cao Ly, nên mới bắt đầu quay lại.

Và sự việc suy đoán đến đây, cơ bản đều đã rõ ràng.

Vị trí địa lý đại khái cũng thu hẹp lại khu vực biên giới.

Thế thì dễ tìm hơn nhiều.

Mấy người vội tiếp tục xem bản đồ.

Rất nhanh đã khoanh vùng được một nơi tên là Cổ Lâu Hương nằm ở biên giới.

Khi nhìn thấy cái tên giống hệt nhau, mấy người đều kích động không thôi.

Tám chín phần mười chính là nơi này rồi.

Bàn Tử thấy mọi người đều kích động không nói nên lời, bèn cố ra vẻ bình tĩnh nói: "Chư vị, người xưa từng nói, khi kích động phải giữ bình thường tâm!" "Khi bình thường, phải lòng mang ơn!" "Khó lắm lần này phương châm hành động của chúng ta thống nhất cao độ, theo tôi thấy, vậy thì chúng ta đừng nói nhảm nữa!" "Cứ đặt vé tàu đêm nay, chúng ta trực chỉ Cổ Lâu Hương!" "Một là đi tìm nội đan cương thi kia, hai là đi trải nghiệm văn hóa dưa muối địa phương!" "Nghe nói ở biên giới có rất nhiều người nước ngoài sinh sống!"

"Không chừng còn có thể làm quen được một cô gái ngoại quốc nữa chứ!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Tôi nói Bàn Tử, làm quen với cô gái Việt Nam tôi không phản đối, nhưng cậu tuyệt đối không được đi mấy chỗ mát xa trá hình mà làm quen đấy nhé!" "Cậu còn định trả lương cho cô gái ngoại quốc là thế nào!" Bàn Tử nghe vậy nghiêm mặt nói: "Nghĩ gì thế, Bàn gia tôi là người đàng hoàng, không đi mát xa thì làm sao mà làm quen được cô gái ngoại quốc!" "Cậu yên tâm, Bàn gia tôi thuần túy là để học hỏi văn hóa nước ngoài, gì mà oppa saranghae đó đúng không!" "Chúng ta phải tiếp xúc nhiều với người nước ngoài, nếu không làm sao có thể thúc đẩy sự giao lưu sâu sắc giữa hai bên chứ?" "Tôi nói là văn hóa, văn hóa đó, trẻ con đừng nghĩ lung tung!" Hồ Tư Lệnh nghe không chịu nổi nữa, mở miệng nói: "Tôi nói Bàn Tử, cậu có biết xấu hổ không, cậu có văn hóa gì mà giao lưu với người ta chứ!" "Giao lưu văn hóa đạo mộ sao?" Bàn Tử không phục nói: "Ai, Lão Hồ, cậu đừng có coi thường văn hóa đạo mộ, tục ngữ nói 'bảy mươi hai ngành, đạo mộ làm vua'!" "Đây tôi đại diện cho ngành nghề lợi hại nhất của chúng ta để giao lưu đó!

Đây chính là thành ý!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy lập tức cười nói: "Thành ý?

Cậu giao lưu đạo mộ với người ta à?" "Việt Nam năm nghìn năm lịch sử, có cổ mộ để đào!" "Cao Ly có không?" "Cậu giao lưu đạo mộ với người ta, cậu là đi đào mộ, người ta là đi đào mộ tổ tiên!" "Một xẻng xuống, chắc chắn đào ra được chính là ông cố vừa mới chôn!" "Cậu thôi đi là vừa!" Mọi người nghe vậy đều bật cười.

Tuyết Lỵ Dương cũng không nhịn được cười, vỗ Hồ Tư Lệnh một cái nói: "Hai người các cậu ở cạnh nhau là không ra thể thống gì cả!" "Thôi được rồi, địa điểm đã tìm thấy, tôi đi đặt vé máy bay đây, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát!" "Khoan đã!" Bàn Tử nghe vậy vội nói. "Mấy người cũng muốn đi ư?" "Chứ sao?" Hồ Tư Lệnh nói.

Bàn Tử vội lắc đầu nói: "Cái này không được không được, Lão Hồ tôi tuy biết thực lực của cậu, nhưng đào đấu xuống mộ không phải chuyện đùa đâu!" "Cậu còn dẫn theo vợ nữa, nếu mấy người có chuyện gì, Bàn gia tôi không sống nổi vì áy náy mất!" "Tuyệt đối không được!" "Mày nói cái quái gì đấy!" Hồ Tư Lệnh mắng: "Chẳng lẽ mày muốn tao nhìn mày biến thành con gái à?" "Lại còn Cấm Bà, với cái kiểu của mày thì tương lai có biến cũng chỉ biến thành Cấm lão đầu thôi!" "Chuyện này không thương lượng, trước đây tao không biết thì thôi!" "Nhưng giờ đã biết thì không có gì để bàn cãi nữa!

Chúng ta nhất định phải đi!" Thái độ kiên quyết của Hồ Tư Lệnh lập tức khiến Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Hắn nhìn sang Ngô Bất Chính, vẫn muốn nhờ cậu giúp khuyên nhủ một chút.

Dù sao thì tình hình trong cổ mộ, thật sự không phải chuyện đùa.

Có lẽ còn đáng sợ hơn cả Bách Nhãn Quật.

Chương 1606

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính chỉ vỗ vai hắn nói một câu: "Nếu cậu có thể khuyên tôi cũng không đi, thì cậu thử khuyên họ xem!" Sau đó không nói gì nữa.

Bàn Tử nghe vậy trong lòng cũng bất lực.

Thực ra hắn cũng biết, muốn khuyên Hồ Tư Lệnh từ bỏ là rất khó.

Tình nghĩa của họ quá sâu đậm.

Bất luận là ai, e rằng gặp phải chuyện này, đối phương cũng sẽ không từ bỏ.

Bàn Tử bất lực, vốn định khuyên Tuyết Lỵ Dương.

Dù sao thì xuống mộ mà dẫn theo phụ nữ, thật sự có chút không yên tâm.

Hơn nữa đây còn là vợ của Hồ Tư Lệnh, nếu có chuyện gì.

Cái tội này của hắn lớn lắm.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn không mở miệng.

Chồng người ta theo mình đi mạo hiểm, lại không cho vợ người ta đi.

Người ta sẽ lo lắng đến mức nào chứ!

Hơn nữa Tuyết Lỵ Dương nói sao cũng không phải người bình thường, ở Bách Nhãn Quật đã thể hiện vượt xa những người khác.

Chắc cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Vả lại tổ tiên còn xuất thân đạo mộ, có lẽ một số chuyện thực sự đã định sẵn rồi.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đứng dậy muốn đi đặt vé máy bay.

Bàn Tử vội vàng gọi cô ấy lại, nói: "Được rồi, vì mấy người đều muốn đi, vậy tôi cũng không cản mấy người nữa!" "Nhưng chuyện đặt vé máy bay thì khoan đã, hơn nữa cũng không cần phải vội vàng đặt vé máy bay!" "Tôi thấy có thể đặt vé tàu hỏa!" "Chúng ta đi đường bộ đến đó!" Ngô Bất Chính nghi hoặc, sao Bàn Tử lại không vội vàng như vậy.

Đây là chuyện cứu mạng, phải nhanh chóng tìm nội đan cương thi cho hắn chứ.

Bàn Tử xua tay giải thích, nói rằng họ không hiểu rõ tình hình địa phương.

Đặc biệt là vùng biên giới như thế này, không chừng có rất nhiều người Cao Ly xinh đẹp sinh sống.

Nếu tùy tiện đến đó có thể gây rắc rối.

Nhất là những người như họ đi lên núi đào mộ cổ, càng phạm điều kiêng kỵ.

Nếu người dân địa phương mà biết họ đi đào mộ, chẳng phải sẽ bị trói lên cây nướng sao.

Vì vậy họ nhất định phải ngụy trang một chút.

Giả vờ là đi du lịch.

Nếu địa phương không có ngành du lịch, họ giả vờ làm du khách lại càng nổi bật.

Vì vậy rất nhiều chuyện phải tính toán kỹ lưỡng.

Đi tàu tuy chậm một chút, nhưng đúng lúc có thể tìm hiểu thấu đáo mọi chuyện trên xe.

Đề nghị của Bàn Tử này vẫn khá hợp lý.

Đúng như câu nói, núi cao hoàng đế xa, roi dài không với tới!

Đặc biệt là vùng biên giới như thế này, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, tìm cứu viện cũng không tiện lắm.

Hơn nữa, nói trắng ra là họ đi tìm mộ cổ, không thể công khai đến đó được.

Nếu người dân địa phương ai đó lướt điện thoại nhìn thấy, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Cậu đi đến vùng núi non hiểm trở để khám phá thì người ta xem cho vui.

Kết quả cậu lại chạy đến đó đào mộ, đào mồ mả của người ta.

Chẳng khác gì tìm chết.

Mọi người họp bàn, cứ làm theo những gì Bàn Tử nói.

Thế là mọi người xem vé tàu, vừa hay có một chuyến tàu đêm muộn.

Có thể đến nơi vào trưa ngày thứ hai.

Ngủ một đêm trên tàu, rất thích hợp.

Thế là mấy người thu dọn đồ đạc, đặt vé, rồi ngay trong đêm đến ga tàu.

Đến ga đã không còn sớm nữa, mấy người liền nhanh chóng nghỉ ngơi.

Đợi tàu đến ga thì nhanh chóng lên xe tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngày mai thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, rất nhiều việc phải hoàn thành vào ban ngày.

Nói đến đi tàu, thực ra có chút không ổn lắm.

Chủ yếu là do Doanh Thương.

Chương 1607

Tên này không có chứng minh thư.

Thế là Bàn Tử nhờ quan hệ làm cho hắn một cái chứng minh thư tạm thời.

Khi nhập tên, Bàn Tử thấy tên Doanh Thương quá lạ, sợ gây nghi ngờ cho chú cảnh sát, nên đặt cho một cái tên rất bình dân: Lưu Nhị Cẩu!

Dù sao cũng chỉ dùng khi cần đi lại bằng phương tiện giao thông.

Hơn nữa Doanh Thương cũng không để ý chuyện này.

Thế nên mỗi lần kiểm vé, lại nghe nhân viên kiểm vé gọi: "Lưu Nhị Cẩu, kiểm vé rồi!" Khiến Bàn Tử và mấy người kia đều cười không ngớt.

Vừa lên tàu, kiểm vé xong, Ngô Bất Chính liền nằm trên giường giữa nói: "Tôi nói Bàn Tử, cậu sao lại độc miệng thế, đặt cho Doanh Thương cái tên Lưu Nhị Cẩu!

May mà Doanh Thương không chấp nhặt cậu, không thì Tống tử vung một chưởng vỗ chết cậu cũng không oan!" Bàn Tử cười nói: "Cái này gọi là ngụy trang cậu hiểu không, cậu ra ngoài nói nó tên Doanh Thương!

Người ta vừa nghe 'Ôi trời', lại cùng họ với Tần Thủy Hoàng, chắc chắn sẽ tò mò về nó!

Cậu nói nó tên Lưu Nhị Cẩu, người khác vừa nghe, chắc chắn là từ cái xó xỉnh nào ra, tự nhiên cũng sẽ không còn hứng thú nữa!

Tôi làm vậy cũng là vì tốt cho nó!" "Cậu cứ làm quá lên!" Ngô Bất Chính lườm hắn một cái, không thèm trả lời nữa.

Tần Vũ cũng ở giường giữa.

Nhưng là ở đối diện Ngô Bất Chính.

Hai người giữa hai bên vừa khéo cách nhau một lối đi.

Bên dưới rất nhanh đã truyền đến tiếng ngáy của Bàn Tử, tốc độ ngủ của tên này, quả thực cũng là đỉnh cao.

Ngô Bất Chính nhìn Doanh Thương, thấy hắn ngồi ở tầng dưới, cũng không nói chuyện.

Chỉ ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không khỏi cảm thán.

Lần này đi cũng không biết kết quả sẽ thế nào.

Nhưng tình hình của Bàn Tử, thực sự không còn nhiều thời gian để chờ đợi nữa.

Các chuyên gia nước ngoài mà Tuyết Lỵ Dương tìm, cũng không thể đặt quá nhiều hy vọng.

Chuyện này, e rằng vẫn phải dựa vào chính họ.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, thấy anh chưa ngủ, mà đang nhìn Mạc Kim Phù trong tay ngẩn người, không khỏi hỏi: "Tiểu ca, cậu sao không nghỉ ngơi?" Tần Vũ quay đầu nhìn cậu một cái, sau đó nhìn Mạc Kim Phù thản nhiên nói: "Tôi định tặng nó đi!" "Tặng đi?" "Mạc Kim Phù?" Ngô Bất Chính vội hỏi. "Ừ!" Tần Vũ gật đầu.

Điều này khiến Ngô Bất Chính cảm thấy có chút kỳ lạ, tự nhiên sao lại muốn tặng Mạc Kim Phù đi chứ.

Nhưng nếu hỏi thẳng nguyên nhân, Tần Vũ đoán chừng sẽ không nói.

Vì vậy Ngô Bất Chính đổi một góc độ, hỏi: "Tặng cho ai?" Tần Vũ nhìn xuống Bàn Tử.

Bàn Tử không phải có Mạc Kim Phù rồi sao?

Ngô Bất Chính sững sờ, nhưng sau đó liền hiểu ra.

Tần Vũ là chuẩn bị tặng Mạc Kim Phù cho Hồ Tư Lệnh.

Mạc Kim Phù này là vật trừ tà, đương nhiên, từ trước đến nay chưa bao giờ linh nghiệm.

Nhưng Tần Vũ tặng nó đi, tám chín phần mười cũng là cân nhắc đến việc một khi phải xuống mộ, Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương ngay cả một pháp khí hộ thân cũng không có.

Mặc dù hiệu quả trừ tà của Mạc Kim Phù dường như còn cần phải kiểm chứng.

Nhưng ít nhất cũng là để an ủi tâm lý thôi.

Trong số mấy người bọn họ, nếu nói có chuyện gì xảy ra, Doanh Thương và Tiểu ca chắc chắn là hai người cuối cùng.

Vì vậy Mạc Kim Phù đối với họ mà nói, thật sự không có tác dụng lớn.

Chi bằng tặng cho Hồ Tư Lệnh.

Hơn nữa tổ tiên Tuyết Lỵ Dương vốn dĩ đã có Mạc Kim Phù, chỉ tiếc là làm mất.

Nếu nói về sự hiểu biết đối với thứ này, thực ra Ngô Bất Chính và đồng bọn còn không bằng Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh.

Nhưng hai người tặng một miếng Mạc Kim Phù thì có chút không hay lắm.

Nghĩ vậy Ngô Bất Chính liền cười nói: "Nếu cậu đã quyết định, vậy thì đưa luôn cái của tôi cũng đi cho họ đi!

Vốn dĩ cái này trước đây cũng là cậu đưa cho tôi!" Tần Vũ hiển nhiên không ngờ Ngô Bất Chính lại nghĩ nhiều đến vậy, quay đầu nhìn cậu, ánh mắt dường như đang nói: "Cậu chắc chứ?" Ngô Bất Chính thấy vậy cười cười, nói: "Cái này có gì mà phải do dự, Mạc Kim Phù cái loại đồ này, vốn dĩ là cường giả mới xứng sở hữu!

So với tôi, Hồ Tư Lệnh hai người thân thủ tốt hơn, gan dạ cũng hơn tôi!

Hơn nữa người ta một người là lính cũ, một người là hậu nhân của Bàn Sơn đạo nhân!

Nói sao thì cũng phù hợp với Mạc Kim Phù hơn tôi!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính nhìn lên trần nhà cảm thán: "Mặc dù Hồ Tư Lệnh là bạn thân của Bàn Tử, nhưng anh em ruột còn có lúc ghen tỵ!

Huống chi bạn thân quan hệ đã tốt đến mức này rồi!

Chương 1608

Tuy Bàn Tử không nói, nhưng lập trường của chúng ta khác với cậu ấy!

Hồ Tư Lệnh hai người sẵn lòng giúp Bàn Tử như vậy, chúng ta cũng không thể coi là điều đương nhiên!

Mạc Kim Phù phải tặng!

Cứ quyết định vậy đi, sáng mai chúng ta sẽ đưa cho họ!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu, sau đó ném Mạc Kim Phù của mình cho Ngô Bất Chính.

Hiển nhiên là muốn cậu thay mình chuyển giao.

Chuyện này, đến lúc đó không tránh khỏi một hồi hàn huyên, anh không giỏi mấy chuyện đó.

Ngô Bất Chính nhận lấy Mạc Kim Phù, cười cười, liền cất cả hai cái đi.

Đợi đến sáng sẽ chuẩn bị đưa cho hai người.

Toa xe rất nhanh đã yên tĩnh trở lại.

Chỉ có tiếng tàu chạy xình xịch phát ra, cùng với tiếng gió thổi bên ngoài.

Tần Vũ đột nhiên hỏi một câu: "Cậu từng nghĩ đến chuyện rút lui chưa?" Ngô Bất Chính sững sờ, không biết Tần Vũ sao lại đột nhiên hỏi như vậy.

Rút lui cái gì?

Không đi mạo hiểm với họ nữa ư?

Hay là từ bỏ chuyện Thi Miết Hoàn trong cơ thể cậu và Bàn Tử?

Hay là gần đây trải qua quá nhiều chuyện, khiến Tần Vũ cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm?

Nên không muốn cậu mạo hiểm nữa?

Ngô Bất Chính nhất thời nghĩ đến rất nhiều điều.

Cậu cũng im lặng rất lâu, không biết qua bao lâu, cậu mới mở miệng nói: "Tôi nhớ cậu trước đây từng nói một câu, có tôi!

Tiểu ca, tôi thật sự cảm thấy chúng ta như đã quen biết từ rất lâu rồi!

Cậu cũng không chỉ một lần cứu mạng tôi!

Bây giờ cậu và Bàn Tử gặp nạn rồi, cậu nói tôi có thể nhắm mắt làm ngơ mà rút lui sao?

Vì vậy, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, tôi cũng tặng cậu một câu!" "Tôi sẽ ở bên cậu!" Tần Vũ nhìn cậu, nở một nụ cười.

Ngô Bất Chính cũng cười.

Tình nghĩa giữa hai người họ, đích xác giống như rượu ngon ấm nồng.

Không có sóng gió lớn, nhưng lại là dòng chảy nhỏ dài lâu.

Hai người đều không nói gì, nhưng lúc này cả toa xe lại đều tràn ngập một cảm giác nào đó. "Tối khuya rồi mà cứ sến sẩm thế, biết thế Bàn gia có chết cũng không ở chung toa với hai đứa mày!" "Đồ ngọt ngào này làm Bàn gia sắp tiểu đường rồi!" Đột nhiên Bàn Tử như nói mê, lại như đang phàn nàn với hai người, thốt ra vài câu...

Một đêm thời gian rất nhanh đã trôi qua.

Tàu vẫn không dừng.

Vì khoảng cách khá xa, nên trên tàu có cung cấp cơm nước.

Nhưng cần tự mình ra toa sau mua.

Mấy người sau khi thức dậy, Ngô Bất Chính nhân lúc rửa mặt, liền đưa Mạc Kim Phù cho Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Sau đó có lẽ lại trò chuyện rất nhiều, tóm lại là mất hơn một tiếng mới quay lại.

Bàn Tử đói đến sắp ngất, thấy họ quay lại, lập tức la hét đòi đi ăn cơm.

Mấy người trực tiếp đến toa ăn uống.

Gọi vài món ăn, mấy người liền tụ vào một góc ít người, vừa ăn vừa bàn bạc những sắp xếp tiếp theo.

Đối với điểm này, họ cũng không lo lắng.

Cơ bản những công cụ xuống mộ, Bàn Tử đều đã nhờ công ty chuyển phát vận chuyển.

Có thể đến cùng lúc với họ.

Nhưng một số vật dụng hàng ngày thì phiền phức hơn một chút.

Ví dụ như đèn pin sói, thuốc chống côn trùng thậm chí là nến sáp, đèn huỳnh quang những thứ này.

Đều chỉ có thể đến địa phương rồi mua.

Nói sao thì bây giờ Việt Nam cũng phát triển rất tốt.

Những thứ này ở địa phương cũng đều có thể mua được.

Nhưng những thứ như Phi Hổ Trảo, Tham Âm Trảo, Khốn Thi Tỏa cũng như Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ thì đều chỉ có thể thông qua vận chuyển mà tự mình chuẩn bị.

Ban đầu Bàn Tử là định lấy trộm thanh Khang Hi Bảo Đao của Lão Dương Bì.

Chương 1609

Thứ đó cũng là một bảo bối, cắt sắt như bùn, dùng trong cổ mộ đối phó cương thi chắc cũng không tệ.

Nhưng vì trò chuyện với Lão Dương Bì mà một lòng chỉ hoài niệm Đinh Tư Điềm, kết quả chuyện Khang Hi Bảo Đao liền quên mất.

Ngô Bất Chính viết một tờ danh sách trang bị, đợi đến địa phương sẽ đi mua sắm.

Việc mua sắm những thứ này cũng không mất nhiều thời gian.

Tiếp theo, mọi người liền bàn bạc những vấn đề khác.

Trong đó quan trọng nhất là, đến địa phương họ sẽ làm thế nào để tìm ngọn núi mà năm đó Chá Cô Tiếu từng đến.

Bàn Tử nói: "Cái này đơn giản, đến địa phương chúng ta tìm một ông lão địa phương hỏi là biết ngay!

Hơn nữa mấy người yên tâm, tôi còn tìm được một hướng dẫn viên địa phương, giá cả đều đã thỏa thuận xong rồi!

Đợi chúng ta đến địa phương mua sắm đồ đạc xong, sẽ đi tìm anh ta tập hợp!

Tiếp theo, chúng ta chỉ cần đi theo anh ta là được!" Mọi người nghe Bàn Tử còn tìm được một hướng dẫn viên, đều không khỏi sững sờ.

Nơi đó cũng không phải là khu du lịch nổi tiếng gì, làm sao có thể có hướng dẫn viên chứ?

Bàn Tử cười giải thích: "Thực ra cũng không phải là hướng dẫn viên gì cả, chỉ là người dân địa phương thôi!

Cái vùng biên giới này, xung quanh đều là núi sông hiểm trở, hơn nữa có lẽ chỉ cần vượt qua một cái đồi là đã qua biên giới rồi!

Thêm vào đó cũng không có gì có thể phát triển, vì vậy là không có hướng dẫn viên chuyên nghiệp!

Đoàn du lịch cũng cơ bản không đến đây!

Nhưng mà, ở đây có rất nhiều phượt thủ tự mình đến chơi!

Vì vậy người dân địa phương, có rất nhiều là hướng dẫn viên tự do!

Cần phải tự mình tìm trên mạng!

Bàn gia vừa nãy không có việc gì làm, liền liên hệ được một người!

Tên là Hắc Thán Đầu, đợi đến địa phương chúng ta trực tiếp đi tìm anh ta là được!" Mọi người nghe vậy sững sờ, sao lại có người tên như vậy.

Hắc Thán Đầu, đó có phải là tên người không?

Bàn Tử nói, đây có thể là nét đặc trưng của người dân địa phương, mấy người quản nhiều làm gì.

Chủ yếu là người này phù hợp với chuyên môn của họ.

Vừa nói hắn vừa lấy tài liệu về hướng dẫn viên này ra cho mọi người xem.

Đây là một trang web không mấy nổi tiếng, hơn nữa nhìn tên miền, đoán chừng tám chín phần mười là do người dân địa phương tự mình lập một trang web.

Cái này cũng không có cách nào khác, muốn phát triển du lịch, không được hỗ trợ, có đôi khi chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Những trang web du lịch dân gian tự mình thành lập như thế này cũng rất nhiều, có những trang còn được gọi là trang web phượt thủ.

Nói trắng ra là chuyên cung cấp dịch vụ cho các phượt thủ tự mình đến chơi.

Trên đó có rất nhiều hướng dẫn viên có tiếng, nhưng bây giờ vào mùa này, đúng vào mùa thu vàng, nên số người đặt trước có lẽ rất nhiều.

Mấy hướng dẫn viên có tiếng đều đã được đặt đến tận một tuần sau.

Bàn Tử có thể lập tức liên hệ được người, đoán chừng tám chín phần mười cũng là một hướng dẫn viên không mấy nổi tiếng.

Nghe tên cũng có thể nhìn ra.

Ai không có việc gì mà tự đặt tên cho mình là Hắc Thán Đầu chứ!

Mọi người xem tài liệu, phát hiện người này trông rất đen.

Chiều cao thì vẫn coi là bình thường, chỉ là toàn thân da dẻ có vẻ rất đen.

Đương nhiên, nói nghiêm khắc ra thì đó không thể gọi là đen.

Mà là màu vàng khá đậm, so với người khác nhìn vào thì có vẻ đen hơn một chút.

Cái tên thì rất phù hợp với ngoại hình của anh ta.

Còn những cái khác thì cũng không nhìn ra được.

Nhưng trang web này có chức năng bình luận và đánh giá.

Nhưng kỳ lạ là, bên dưới lại chỉ có duy nhất một bình luận.

Kết hợp với tình huống bình thường, mười người thì tám người sẽ không cố ý đi bình luận, trừ khi là tình huống đặc biệt tốt hoặc đặc biệt tệ.

Người này chắc cũng không tiếp đón được nhiều khách.

Chủ yếu là trang web không có chính sách hoàn tiền, nếu không chắc cũng sẽ có không ít người bình luận.

Hồ Tư Lệnh nhìn thấy đây không nhịn được nói: "Tôi nói Tiểu Béo, mấy năm nay cậu chỉ lo béo lên thôi đúng không, cái đầu óc này cũng mất hết rồi!

Chỉ có một bình luận mà cậu cũng dám tìm, đừng nói là hướng dẫn viên lừa đảo đấy nhé!" Bàn Tử xua tay cười nói: "Lão Hồ cậu sai rồi, chúng ta là làm nghề gì!

Chương 1610

Hướng dẫn viên có đen đến mấy cũng không đen bằng chúng ta sao?

Tôi còn nghe nói các lực sĩ tá lĩnh thời xưa đó cũng là hình tượng hảo hán lục lâm!

Nếu hướng dẫn viên này thực sự là một hướng dẫn viên lừa đảo, chúng ta cứ tiện tay loại trừ hắn đi không phải sao!

Mấy cậu đừng vội, tôi tìm hắn không phải đã nói rồi sao, phù hợp với chuyên môn của chúng ta, mấy cậu cứ xem tiếp đi!" Vừa nói Bàn Tử vừa bấm mở bình luận duy nhất của người đó.

Và khi bình luận được mở ra, lập tức mọi người liền nhìn thấy nội dung của bình luận. "Mọi người tuyệt đối đừng tìm hắn ta, người này là người trong thôn chúng tôi, ham ăn lười làm không lo chuyện chính đáng!

Chuyên môn dùng cái này lừa tiền, mấy đợt khách du lịch trước đều bị hắn ta dẫn lên núi, nhìn thấy nghĩa địa là sợ xanh mặt chạy mất dép!

Mọi người tuyệt đối đừng bấm vào hắn ta!

Thực sự làm mất danh tiếng của người dân địa phương chúng tôi!" ID: Tiểu Điềm Điềm của cậu.

Thấy điều bình luận này, mọi người đều ngớ người ra.

Bình luận duy nhất này lại là một đánh giá tệ hại trong số những đánh giá tệ hại.

Bàn Tử là bị làm sao mà lại tìm hắn?

Bàn Tử dường như không cảm nhận được sự bất thường của mọi người, cười nói: "Bàn gia tôi có thông minh không, mấy cậu xem, thằng nhóc này dẫn người ta lên núi xem nghĩa địa!

Cái này chẳng phải vừa khéo phù hợp với chúng ta sao, đợi đến trên núi, đánh ngất hắn, chúng ta cứ tùy tiện đào bới!

Đến lúc đó đào được một rổ nội đan cương thi, mang về ăn như kẹo!" Mọi người nghe vậy đều đen mặt.

Ngô Bất Chính nói: "Cậu không sợ đến nơi, hắn ta sẽ thịt chúng ta sao?

Đến lúc đó cậu thực sự sẽ biến thành Cấm Bà đấy!" Bàn Tử xua tay, chỉ vào Doanh Thương bên cạnh nói: "Có đại ca ở đây cậu sợ gì, đợi đến nơi cứ để đại ca trông chừng hắn ta!

Thằng nhóc đó mà dám làm bậy, đại ca không bóp shit của hắn ra mới lạ!

Hơn nữa cái điểm này không còn hướng dẫn viên nào khác, cứ dùng tạm đi!" Mọi người nghe vậy cũng đành bất lực.

Đây cũng là sự thật, hướng dẫn viên địa phương rất ít, tìm được một người đã rất khó rồi.

Mặc dù nhìn tình hình người này có vẻ không đáng tin lắm.

Nhưng mấy người họ giả làm du khách, cũng đâu đáng tin.

Thôi thì, không đáng tin đều gom chung một chỗ.

Mọi người ăn xong cơm thì quay về chờ đợi.

Tàu phải đến trưa mới đến nơi.

Vẫn còn ít nhất ba tiếng để nghỉ ngơi.

Bàn Tử thì cũng dứt khoát, đến nơi liền nằm vật ra giường, bắt đầu bấm điện thoại.

Ngô Bất Chính gọi hắn dậy đi vệ sinh, hắn cũng không chịu đi.

Trên mặt thỉnh thoảng lại hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Ngô Bất Chính cảm thấy hắn có lẽ bị bệnh thần kinh rồi.

Ai ngờ, Bàn Tử đột nhiên ngồi dậy cười nói: "Thiên Chân, Bàn gia tôi hình như yêu rồi!" "Nếu lần này có thể loại bỏ Thi Miết Hoàn của Bàn gia tôi, tôi sẽ quyết định ở lại Cổ Lâu Hương không đi nữa!" Câu nói này thật sự làm mọi người giật mình.

Ngô Bất Chính vội hỏi chuyện gì.

Bàn Tử giải thích một chút, mọi người mới hiểu.

Thằng béo này cũng không yên tâm, liền kết bạn với người có ID là Tiểu Điềm Điềm của cậu, muốn hỏi tình hình của Hắc Thán Đầu.

Nếu thực sự không đáng tin, sẽ không cần hướng dẫn viên nữa.

Ban đầu hắn chỉ ôm thái độ thử xem sao, ai ngờ đối phương lại thực sự đang online và đồng ý lời mời kết bạn.

Bàn Tử người này không nghiêm túc, trò chuyện được vài câu đã bắt đầu trêu chọc cô gái.

Kết quả thực sự đã moi thông tin được cô ấy, Tiểu Điềm Điềm đó cũng là người độc thân.

Hơn nữa avatar còn là một cô gái rất xinh đẹp.

Bàn Tử lập tức hăng hái, trò chuyện với đối phương rất sôi nổi.

Ngô Bất Chính nhìn một cái, suýt nữa thì nôn ra.

Cách xưng hô cũng thay đổi.

Nào là "Bàn ca ca", "Điềm Điềm tỷ", suýt nữa thì làm Ngô Bất Chính buồn nôn chết.

Nhưng Bàn Tử trông có vẻ rất vui, Ngô Bất Chính cũng không muốn đả kích hắn, liền hỏi hắn tại sao lại gọi là "Điềm Điềm tỷ".

Bàn Tử nói, đối phương lớn tuổi hơn hắn một chút.

Nhưng hắn không bận tâm, "gái lớn hơn ba tuổi ôm gạch vàng" mà.

Chương 1611

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử hưng phấn nằm vật ra giường, hai chân như con gái cứ rung động qua lại, không nhịn được cười nói: "Tôi nói Bàn Tử, cậu cứ cẩn thận đấy, bây giờ yêu qua mạng có mấy ai giống như trong ảnh!

Ảnh đó không biết đã chỉnh sửa bao nhiêu lần rồi, hơn nữa không chừng là ảnh tải trên mạng!

Còn nữa, cậu tìm người yêu lớn tuổi chúng tôi không cản, không phải chỉ lớn hơn cậu một chút thôi sao!

Nhưng cậu đã hiểu về cô ấy chưa?

Đừng đến nơi vừa nhìn, lại là một bà lão rụng hết răng gọi cậu là 'Bàn ca ca'!

Đến lúc đó đừng trách chúng tôi không quen cậu!" Bàn Tử lúc này căn bản không nghe lọt tai, một lòng chờ đến nơi để gặp Tiểu Điềm Điềm.

Còn nói Ngô Bất Chính là ghen tỵ. "Mày ngày nào cũng cùng Tiểu ca 'cẩu gay', ghen tỵ với tao tìm được bạn gái.

Tao không chấp nhặt mày, đợi đến nơi, nhìn thấy Tiểu Điềm Điềm nhà tao, mắt đừng có nhìn chằm chằm là được!" Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu, cũng lười chấp nhặt hắn.

Nếu thực sự là một cô gái tốt, cậu ta đương nhiên cũng chúc phúc Bàn Tử.

Chỉ sợ Tiểu Điềm Điềm này miệng ngọt, lại làm Bàn Tử bị tiểu đường thật.

Bàn Tử suốt đường trò chuyện với Tiểu Điềm Điềm.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ thì chơi trò lớn nhỏ, dán giấy giải trí.

Ba tiếng sau, xe cuối cùng cũng đến nơi.

Mấy người xuống xe rồi ra khỏi ga tàu. "Ôi trời ơi", vừa ra khỏi ga tàu mấy người đã sững sờ.

Nơi này đơn giản là giống hệt một thành phố những năm bảy mươi.

Các cửa hàng trên phố thì không ít, nhưng đều rất mộc mạc.

Thậm chí người đi đường, quần áo cũng rất giản dị.

Ít ai ăn mặc thời trang, thậm chí còn không gọi là thời trang.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Nơi này giáp Cao Ly, văn hóa trang phục của Cao Ly ảnh hưởng đến đây rất lớn!

Thêm vào đó nơi này khá lạc hậu, nên tình trạng này rất bình thường!

Đi thôi, chúng ta đi mua đồ trước!" Mọi người gật đầu, Bàn Tử có chút hưng phấn, la hét đòi đi mua một chiếc quần ống loe.

Lát nữa hắn sẽ vác một cái loa lớn, dạy cho người dân địa phương ở đây biết thế nào là người đàn ông đi đầu xu hướng thời trang.

Quá trình mua sắm khá thuận lợi.

Gần ga xe lửa có rất nhiều cửa hàng tạp hóa.

Mấy người dạo hai vòng là đã sắm sửa đầy đủ tất cả mọi thứ.

Bàn Tử dẫn Doanh Thương đến điểm chuyển phát nhanh để lấy đồ họ đã gửi đến.

Cuối cùng chất đầy mấy bao vật tư.

Mỗi người đều đeo một ba lô, đựng những công cụ quan trọng cần dùng khi xuống mộ.

Còn vật tư như thức ăn, dây thừng, túi ngủ, v.v. thì mua một cái ba lô siêu lớn.

Cuối cùng để Doanh Thương vác.

Tuy có hơi không được hay cho lắm, nhưng số cân nặng này đối với Doanh Thương mà nói, thật sự không đáng là gì.

Vốn dĩ chuyện này là sắp xếp cho Bàn Tử vác, nhưng gã này lại gian xảo.

Gã nói mình là người đàn ông đi đầu xu hướng thời trang, chút nữa sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng của Cổ Lâu Hương này, làm sao có thể làm việc này được.

Vừa nói xong, gã không biết từ đâu mua được cái quần ống loe đã mặc vào.

Trên vai còn vác một cái loa lớn, mở nhạc thịnh hành lúc bấy giờ.

Đừng nói, tỷ lệ quay đầu nhìn thật sự rất cao.

Điểm quan trọng hơn là gã này không chỉ tự mình đeo một cái kính râm to mà còn đeo cho Doanh Thương một cái.

Đi trên đường, trông cứ như công tử nhà địa chủ ngốc nghếch ra đường chơi bời, phía sau có một người gia đinh cường tráng đi theo vậy.

Thấy vậy, Ngô Bất Chính và mấy người kia đều không tự chủ được mà tránh xa hai người họ.

Thật là quá ngốc nghếch.

Hồ Tư Lệnh cũng có chút không chịu nổi.

Ông ta liền lấy điện thoại của Bàn Tử gọi cho Hắc Thán Đầu kia.

Đối phương nói với họ, cứ tùy tiện tìm một chiếc xe ba bánh, trả vài đồng tiền, đến một ngôi làng tên là Ô Mộc.

Chương 1612

Hắn sẽ đợi họ ở cửa làng, rất gần.

Thế là Hồ Tư Lệnh đi tìm một chiếc xe ba bánh chở hàng, mấy người lên xe rồi thẳng tiến đến Ô Mộc.

Suốt đường đi, Bàn Tử vẫn bật nhạc chói tai của mình, không ít người ven đường ngoái lại nhìn.

Bàn Tử vẫn cảm thấy rất tốt về bản thân, khiến Ngô Bất Chính cảm thấy xấu hổ.

Cậu ấy rõ ràng thấy khẩu hình của rất nhiều người đều là nói: “Thằng ngốc từ đâu ra vậy!”, “Đồ đại ngốc!” May mắn là ngôi làng tên Ô Mộc này rất gần.

Mọi người chưa đầy mười phút đã đến.

Hơn nữa còn chưa đến cửa làng, mấy người đã thấy phía sau ngôi làng này lại có một dãy núi cao đến mức phi lý.

Dãy núi đó đứng trên mặt đất, cũng phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy.

Đỉnh núi cao đến mức cảm giác như muốn đâm thủng trời xanh.

Hơn nữa, một mặt hướng về phía ngôi làng lại là một vách đá dựng đứng, cứ như bị rìu bổ ngang qua vậy.

Sống ở đây, quả thật có chút đáng sợ.

Luôn cảm giác như đỉnh núi đó sắp đổ xuống, có lẽ có thể san phẳng cả ngôi làng.

Bàn Tử liên tục kinh hô, dãy núi này thật sự đủ chấn động.

Gã vội bảo Tần Vũ đi xem phong thủy chỗ này thế nào, có khi nào có hoàng lăng gì đó không.

Ngô Bất Chính cười nói: “Đây là khu vực biên giới, cậu đã nghe nói hoàng đế nào lại xây hoàng lăng ở biên giới chưa!

Một khi đánh giặc, chẳng phải việc đầu tiên là bị người ta đảo đấu sao!” Bàn Tử cãi lại: “Vân Thiên Cung của Đông Hạ Quốc chẳng phải cũng ở biên giới sao!” Ngô Bất Chính nói đó là hai chuyện khác nhau.

Đông Hạ Quốc là một tiểu quốc biên thùy ẩn mật, khả năng này quá thấp.

Còn Tần Vũ đứng một bên khẽ nhíu mày, Hồ Tư Lệnh thì đã mở lời.

Nét mặt ông ta khó coi nói: “Gió như kiếm, vách như đao, thế núi uốn lượn như trọc triều quanh!

Hỏi là long, đáp là xà, không biết là quỷ hay là kiêu!

Phong thủy nơi đây cực kỳ phức tạp!

Thế núi tựa vạn xà triều quanh, nhưng lại như tiểu long lạc đất!

Trong đó phong thủy cục ắt hẳn là rắc rối phức tạp, không thể nắm bắt a!

Phong thủy cục kiểu này, ắt hẳn đã bị người ta động vào!

Phong thủy cục tự nhiên tuyệt đối sẽ không phức tạp đến thế!” Mọi người nghe có chút mơ hồ.

Hồ Tư Lệnh liền tóm tắt đơn giản một chút: “Nói đơn giản thì, nếu khu vực này có táng nhân!

Vậy thì nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới hạ táng, một khi chọn vị trí không tốt, có thể chỉ cách một bước chân, kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt!

Lùi một phân là phong thủy bảo địa, tiến một bước là vực sâu vạn trượng!

Cho nên, ở đây rất khó có đại hình lăng mộ!

Phong thủy nơi đây chỉ thích hợp táng nhân quy mô nhỏ!

Hơn nữa còn không thể đi quá sâu, càng vào trong phong thủy cục thế càng phức tạp a!" Ngô Bất Chính nghe vậy không khỏi nhìn thêm mấy lần dãy núi đó.

Chưa nói đến những thứ khác, cậu ấy nhìn thấy dãy núi này luôn có một cảm giác áp bức.

Cứ như sống ở đây, sẽ không nhìn thấy mặt trời vậy.

Đỉnh núi quá cao, có lẽ ngay cả mặt trời cũng có thể bị che khuất.

Nhưng lúc này trên đầu rõ ràng vẫn có mặt trời.

Chứng tỏ ngọn núi này hẳn là hướng Đông Tây, chứ không phải Nam Bắc, ít nhất là không che khuất ánh nắng mặt trời.

Hồ Tư Lệnh trả tiền, liền cho tài xế đi.

Cách đầu làng chỉ mười mấy mét.

Họ đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên da đen sạm đứng ở đầu làng.

Lập tức không trì hoãn nữa, đi về phía đối phương.

Nói ra cũng kỳ lạ, thông tin đăng ký của đối phương cho thấy là hai mươi sáu tuổi.

Nhưng nhìn từ xa, ít nhất cũng phải bốn mươi sáu tuổi rồi.

Có lẽ cuộc sống khó khăn, nên trông có vẻ già hơn.

Mấy người rất nhanh đã gặp đối phương.

Người kia lại rất khách sáo, dùng thứ tiếng phổ thông không mấy lưu loát nói: “Mấy vị ông chủ đã vất vả rồi.

Nhà tôi ở cuối làng, năm phút là tới.” Thế là mấy người liền đi tới.

Chương 1613

Tuy nhiên, đi chưa đầy hai phút, Hồ Tư Lệnh bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Ông ta ghé sát bên Ngô Bất Chính nói nhỏ: “Người này sao lại dẫn chúng ta đi đường nhỏ vậy!” Ngô Bất Chính lắc đầu, tỏ ý có lẽ đây là đường tắt.

Dù sao đây cũng là trong làng, hắn ta chắc sẽ không làm chuyện giết người diệt khẩu.

Cho nên tạm thời không cần lo lắng.

Cái gọi là đường nhỏ, ý nói là không phải đường lớn trong làng.

Tình huống bình thường, trong làng đều sẽ có mấy con đường chính, đi từ đây hẳn sẽ gặp không ít dân làng trò chuyện.

Tuy nhiên, con đường nhỏ này, đi qua đều là phía sau nhà dân, suốt đường đi ngoại trừ mấy con chó ra, không thấy một ai.

Nếu là người khác có lẽ đã thấy rợn người rồi.

Nhưng mấy người họ thì cảnh tượng nào mà chưa từng thấy.

Chỉ là trao đổi ánh mắt với nhau, liền đều trở nên cảnh giác.

Có lẽ thật sự bị Ngô Bất Chính đoán đúng rồi.

Hắc Thán Đầu kia thật sự chỉ vì muốn đi đường tắt.

Năm phút sau, họ liền nhìn thấy một cái sân cũ nát.

Hắc Thán Đầu tiến lên mở cánh cổng rào, liền gọi mọi người vào.

Trong sân này tổng cộng cũng chỉ có hai căn nhà ngói, trông thật sự có chút cũ nát.

Nhưng họ cũng không phải đến du lịch thật sự, tự nhiên cũng tùy tiện.

Hắc Thán Đầu chỉ vào căn nhà ngói gần cửa nói: “Mấy vị ông chủ, các vị cứ tạm bợ ở đây, nếu thật sự không quen ở, đợi ngày mai cũng có thể ra thị trấn ở khách sạn!

Nhưng mà khá xa, có thể sẽ làm lỡ việc tôi dẫn các vị đi chơi!” Bàn Tử vội xua tay nói: “Không cần không cần, ở đây rất tốt, gần gũi với thiên nhiên mà!

Đúng rồi, chúng ta đều đói rồi, bao giờ thì ăn tối đây!” Hắc Thán Đầu giơ con dao làm bếp trong tay lên nói: “Tôi đi giết gà đây, các vị có thể đi xem xung quanh trước, thưởng thức cảnh sắc thôn làng chúng tôi!

Nhưng tốt nhất đừng đi nói chuyện với người khác, họ đều ghen tị tôi làm hướng dẫn viên kiếm tiền!

Cho nên, đều nói xấu sau lưng tôi!” Hắc Thán Đầu cười nói, cứ như đang nói đùa.

Nhưng kết hợp với những đánh giá của hắn trên trang web trước đó mà xem, chuyện này có lẽ không đơn giản.

Hồ Tư Lệnh rất biết cách đánh trống lảng, thấy vậy cười nói: “Anh bạn Hắc cứ yên tâm, chúng tôi không có hứng thú với anh, anh bạn Bàn đây của tôi là đến tìm vợ!

Chúng tôi chỉ có hứng thú với các cô gái trẻ trong làng thôi!” Bàn Tử tức đến muốn phản bác, nhưng Hồ Tư Lệnh lại kéo tai gã vào phòng.

Mấy người lần lượt vào phòng.

Phát hiện căn phòng này không lớn, nhưng đều có phòng trong.

Loại nhà này khá phổ biến vào những năm trước đây.

Thông thường đều là nhà tranh vách đất trong sân rào, tốt hơn một chút thì là nhà ngói gạch.

Bởi vì lúc đó, khái niệm phân chia gia đình còn chưa lớn.

Rất nhiều người cũng không tách riêng, cảm thấy đó là dấu hiệu của gia đình không hòa thuận.

Cho nên rất nhiều đứa trẻ sau khi lớn lên dù có cưới vợ cũng vẫn ở cùng cha mẹ.

Nhưng dù ở cùng nhau, cũng có nhiều bất tiện, nên những ngôi nhà được xây dựng tự nhiên cũng có phòng trong.

Hắc Thán Đầu tuy chưa kết hôn, nhưng căn nhà này hẳn là do cha mẹ hắn xây, cho nên cũng là kiểu dáng như vậy.

Chỉ là căn phòng này có vẻ hơi cũ nát, có lẽ đã nhiều năm không có người ở.

Nhưng chăn đệm trên giường đều là mới, hẳn là Hắc Thán Đầu vội vàng dọn dẹp để tiếp đón du khách.

Bên trong và bên ngoài hai phòng đều có một cái giường.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương cũng không khách sáo, ở phòng trong.

Bàn Tử và ba người kia ở bên ngoài.

Bàn Tử và Doanh Thương hai người nằm đất, Tần Vũ và Ngô Bất Chính ngủ giường.

Bàn Tử tuy cũng phản bác, nhưng hiển nhiên không có tác dụng.

Hành lý của họ không ít.

Nhưng nghĩ lại, Hắc Thán Đầu này cũng không dám quá phóng tứ, dù sao bọn họ cũng đông người như vậy.

Muốn thu thập hắn còn không như véo chết con kiến sao.

Nhưng để an toàn, họ vẫn đem đồ đạc bỏ vào phòng trong.

Tục ngữ nói rất đúng, lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người không thể không có.

Shirley Dương thấy dưới gầm giường có không gian rất lớn.

Chương 1614

Thế là liền đặt các gói đồ vào trong.

Sau đó dùng một ít bột phấn mài từ Bắc Đế Huyền Châu, rắc lên ba lô.

Như vậy một khi có người chạm vào, thì những bột phấn này sẽ rơi vãi, họ cũng có thể nhận ra.

Shirley Dương dọn dẹp xong đồ đạc, liền chuẩn bị dùng ga trải giường che phủ phía dưới.

Không ngờ vừa sờ, lại phát hiện bên cạnh giường lại có một ngăn bí mật.

Hẳn là cái ngăn mà ngày xưa các gia đình dùng để cất tiền.

Rất phổ biến.

Cô ấy tò mò kéo một cái, vẫn có thể mở ra.

Nhưng bên trong không có gì cả.

Cô ấy sờ sờ, lại phát hiện bên trong có một tấm kính.

Lấy ra nhìn, mới phát hiện hóa ra là một tấm ảnh đen trắng.

Tấm ảnh này hiển nhiên đã có chút niên đại rồi.

Ảnh chụp hiện đại đều là ảnh màu, ảnh đen trắng đã rất ít thấy rồi.

Mọi người xúm lại xem.

Phát hiện trên tấm ảnh, là một nam một nữ, một lớn một nhỏ.

Hẳn là một cặp mẹ con.

Đứa nhỏ kia có vài phần giống Hắc Thán Đầu.

Người phụ nữ này có lẽ là mẹ hắn.

Vậy thì xem ra, căn phòng này có lẽ là phòng của mẹ hắn.

Shirley Dương nói: “Căn phòng này có lẽ là của mẹ hắn, ai, xem ra hắn cũng thật đáng thương!

Mẹ hắn có lẽ đã qua đời rồi!” Bàn Tử nghe cũng có chút động lòng.

Gã cầm lấy tấm ảnh xem đến nỗi nước mắt chảy dài.

Người phụ nữ trên ảnh rất hiền từ, ánh mắt nhìn đứa trẻ cũng khiến người ta cảm động.

Tình mẹ luôn là thứ vô tư nhất trên thế giới này.

Bàn Tử xem đến nước mắt nước mũi tèm lem nói: “Tôi từ nhỏ đã không được gặp mẹ già của tôi!

Mẹ kiếp, Bàn gia tôi không thích khóc!

Cứ phải làm ra vẻ bi tình thế này làm gì!” Hồ Tư Lệnh thấy vậy nói: “Thôi bỏ đi, đây là vật riêng tư của người ta, chúng ta trả lại cho họ thôi!

Ngoài ra, thời gian còn sớm, chúng ta đi dạo trong làng thử xem có nhặt được tin tức gì không!” Mọi người gật đầu, lập tức đi ra khỏi phòng.

Cái gọi là “nhặt tin tức” chính là nói chuyện với những người già trong làng.

Biết đâu có thể có thu hoạch bất ngờ.

Chuyện ông ngoại Shirley Dương là Trát Cô Tiếu đến đây, dù sao cũng đã mấy chục năm rồi.

Ai biết ngọn núi ban đầu còn ở đó không, những chuyện này, chỉ có thể đi hỏi những người già trong làng.

Mấy người bước ra khỏi phòng thì thấy Hắc Thán Đầu đang bắt gà.

Thế là liền trả lại tấm ảnh cho hắn.

Tuy nhiên Hắc Thán Đầu nhìn thấy tấm ảnh, sắc mặt lại rõ ràng thay đổi, cầm lấy tấm ảnh liền nhét vào trong ngực.

Mấy người thấy sắc mặt hắn thay đổi lớn như vậy, có lẽ là nhớ mẹ rồi.

Thế là liền chào một tiếng, nói đi dạo một chút, rồi đi ra ngoài.

Hắc Thán Đầu nhìn thấy họ đi xa dần.

Sắc mặt căng thẳng lúc này mới dịu đi vài phần.

Hắn nhanh chóng tìm một cái hố, liền chôn tấm ảnh đi.

Dường như không muốn nhìn thấy tấm ảnh này vậy.

Rất là kỳ lạ…… Mấy người kia tự nhiên không biết những chuyện này.

Vừa đi vào làng, Bàn Tử liền hỏi có cần livestream không, dù sao cũng còn hợp đồng với đoàn làm phim.

Livestream là có thể kiếm tiền, trả tiền theo phút.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Bây giờ chưa phải lúc, đợi chúng ta lên núi rồi hãy livestream!

Bây giờ livestream, chẳng phải đợi dân làng đến xem sao!" Mấy người đi dạo trong làng, quả nhiên phát hiện trên đường chính người cũng không ít.

Chương 1615

Nhưng đa số đều là mấy ông lão bà lão.

Người trẻ tuổi lúc này có lẽ đều đang làm việc bên ngoài chưa về.

Họ cũng không phí lời, chia thành ba nhóm, Ngô Bất Chính và Tần Vũ một nhóm, Bàn Tử và Doanh Thương một nhóm, Hồ Tư Lệnh hai người một nhóm.

Lần lượt đi tìm những người già này nói chuyện.

Doanh Thương không biết nói chuyện, cho nên để Bàn Tử đi cùng cậu ta.

Bàn Tử người này nói chuyện giỏi, một mình cũng đủ để đảm nhiệm.

Sau đó họ liền bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Nhưng suốt một tiếng đồng hồ, đều không gặp được một người nào biết truyền thuyết địa phương.

Thấy trời sắp tối.

Không biết chuyện gì xảy ra, những ông lão bà lão này lại như bị ma ám vậy, từng người từng người bê ghế về nhà.

Cứ như sau khi trời tối không thể đi lại trên đường vậy.

Mấy người nhìn nhau, đều cảm thấy trong lòng có chút rợn người.

“Sao ngôi làng này còn xảy ra chuyện ma quỷ vậy?” Nhưng thấy không còn ai để hỏi, thế là họ cũng chuẩn bị về ăn tối.

Không ngờ khi gần đến nhà Hắc Thán Đầu.

Bỗng nhiên cửa một nhà lại mở ra.

Một người phụ nữ khoảng bốn mươi mấy tuổi thò đầu ra, gọi họ: “Này, mấy người ngoại lai các cậu, còn không mau về đi!

Một lát nữa Quỷ Bà Bà sẽ đến, ở chỗ chúng tôi buổi tối trên đường chính không ai dám trò chuyện đâu!

Muốn trò chuyện thì ra đường nhỏ ấy!” Người phụ nữ trung niên đó nói thật thì trông như quả bí đao, rất khó nhìn.

Nhưng tấm lòng rất tốt, mấy người liền liên tục cảm ơn.

Liền chuẩn bị đi ra đường nhỏ tìm kiếm cơ hội.

Không ngờ ngay lúc này, người phụ nữ trung niên kia lại như thấy ma vậy, “rầm” một tiếng liền đóng sập cửa lại.

Gần như đồng thời, họ liền nghe thấy một giọng phụ nữ oán giận vang lên trên đường phố.

Giọng người phụ nữ đó oán trách trầm trầm, nghe có vẻ như đang than phiền, nhưng lại giống như đang đòi mạng vậy.

Nghe xong khiến người ta rất khó chịu.

Mấy người chuẩn bị rút lui trước, đúng như câu nhập gia tùy tục, không thể phá hỏng quy tắc.

Tuy nhiên họ chưa kịp hành động, bỗng nhiên liền nhìn thấy phía trước đường phố, một người phụ nữ ăn mặc rách rưới, trong tay cầm nửa cái bánh bao, đang từng bước từng bước đi tới như bị mất hồn, trong miệng lẩm bẩm thứ gì đó.

Người phụ nữ đó ít nhất cũng phải hơn tám mươi tuổi rồi.

Tóc tai bù xù, mặt mũi bẩn thỉu, có lẽ là một bà lão cô quả.

Một bên mắt của bà ta dường như còn bị mù, con mắt trống rỗng trông rất đáng sợ.

Đi lại cũng rất khó khăn, thêm vào việc miệng lẩm bẩm những lời quỷ quái không rõ ràng, trông quả nhiên như một bà lão ma quỷ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói nhỏ: “Sau khi thành lập nước không cho phép thành tinh nha!

Ở đây sao còn có nữ quỷ quấy phá vậy!” Shirley Dương vội nói: “Bà ta không phải quỷ, bà ta là người, bà ta có bóng!

Các cậu nghe bà ta đọc cái gì?

Dường như là một bài thơ!” Ngô Bất Chính lúc này cũng nghe ra, nói nhỏ: “Là một bài thơ của thi nhân Mạnh Giao đời Đường!

Du Tử Ngâm!

Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy.

Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy.” “Ai!

Bài thơ này tôi đã nghe qua rồi, chẳng phải là thơ ca ngợi tình mẫu tử sao?

Sao Quỷ Bà Bà này lại lẩm bẩm bài thơ này chứ?

Chẳng lẽ ngôi làng này, cực kỳ đề cao tình mẫu tử?” Bàn Tử nghi hoặc nói.

Mọi người nghe vậy lại lắc đầu.

Ngô Bất Chính nói: “Điều này không mấy khả năng, tình mẫu tử là bản năng, ca ngợi thì không sao!

Nhưng cậu nhìn tuổi bà ta, rồi nhìn thời gian bây giờ!

Hồi nhỏ bà ta chắc chắn sẽ không có nền giáo dục tốt, cho dù nhà bà ta có tiền có thể mời được thầy đồ dạy riêng!

Thì cũng không đến nỗi nhiều năm sau vẫn không ngừng lẩm bẩm bài thơ này!

Chương 1616

Trong này ắt hẳn có vấn đề gì đó!” “Có khi nào bà ta nhớ mẹ không?” Bàn Tử chợt nảy ra ý nghĩ.

Hồ Tư Lệnh bên cạnh vội ra hiệu mọi người đừng nói chuyện, bà ta đã đến rồi.

Lòng mấy người lúc này cũng đều dâng lên.

Lúc này muốn bỏ đi đã có chút không thực tế rồi.

Trên cả con phố, lúc này chỉ còn lại mấy người họ.

Ngô Bất Chính có thể cảm nhận được, ở khe cửa phía sau họ, chị gái nhiệt tình vừa rồi chắc vẫn còn ở đó.

Nhưng cả ngôi làng không biết chuyện gì, dường như đều rất kiêng kỵ Quỷ Bà Bà này.

Nhưng Shirley Dương đã nói, bà ta là người mà.

Đã là người, có cần thiết phải đối xử với người ta như vậy không?

Tuy nhiên, cùng với việc Quỷ Bà Bà kia ngày càng đến gần.

Mọi người nhìn cũng càng lúc càng rõ ràng.

Hình tượng của Quỷ Bà Bà đó quả thật có chút đáng sợ.

Đặc biệt là con mắt đã bị mù kia, cứ như bị người ta móc ra sống sượng vậy.

Mí mắt xung quanh rũ xuống, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy.

Mấy người đều cúi đầu, cũng không nói chuyện, cứ như đang nói “bà không thấy tôi, bà không thấy tôi”, chỉ mong Quỷ Bà Bà này mau rời đi.

Tuy nhiên, Quỷ Bà Bà này tuy bị mù một mắt, nhưng mắt còn lại dù sao cũng là lành lặn.

Rất nhanh đã chú ý đến mấy người họ.

Ngôi làng này quá nhỏ, là người ngoại lai hay không, nhìn một cái là có thể nhận ra.

Mấy người phát hiện Quỷ Bà Bà nhìn qua, lòng cũng không khỏi dâng lên.

Trong lòng đều thầm nghĩ: "Lần này xong rồi." Cũng không biết Quỷ Bà Bà này rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ thấy Quỷ Bà Bà kia bước đi khó khăn lại đi về phía họ.

Càng đến gần, lòng mấy người cũng càng dâng lên.

Gần như đồng thời, họ liền ngửi thấy một mùi vị vô cùng kỳ lạ.

Mùi vị đó không phải là mùi hôi thối do một người quá luộm thuộm mà ra, ngược lại là một loại mùi hóa chất cực kỳ nồng đậm.

Nhưng cụ thể là hóa chất gì, họ cũng không gọi tên được.

Không khó ngửi, nhưng vô cùng độc đáo.

Rất ít người trên người có mùi vị này.

Bàn Tử sợ bà ta đến không có ý tốt, lòng bàn tay đã nắm lấy gậy leo núi.

Mấy người cũng đều ngẩng đầu nhìn đối phương.

Nói gì thì nói, họ cũng là những người từng trải qua sóng gió lớn.

Tống tử cương thi còn dám chiến đấu một trận, tự nhiên sẽ không bị một bà lão dọa cho vỡ mật.

Quỷ Bà Bà kia rất nhanh đã đến trước mặt họ, ngay lúc mọi người nghĩ bà ta sẽ làm gì đó kỳ lạ.

Ai ngờ Quỷ Bà Bà kia lại nhìn một lượt mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Shirley Dương.

Bà ta nhìn Shirley Dương, giọng nói mang theo vẻ lo lắng nói: "Đừng qua đây, đừng qua đây!

Đừng qua đây!" Mọi người nghe mà khó hiểu, cái gì mà "đừng qua đây"?

Chẳng lẽ là tiếng địa phương ở đây?

Không đúng, khẩu âm của Hắc Thán Đầu và chị gái nhiệt tình vừa rồi, tuy có một số đặc điểm phương ngữ, nhưng cũng không đến nỗi khiến người ta không hiểu.

Mà Quỷ Bà Bà này rõ ràng nói chính là "đừng qua đây, đừng qua đây" mà!

Hay là Quỷ Bà Bà này chỉ đang tốt bụng nhắc nhở họ, "đừng qua đây"?

Quan trọng là ý nghĩa của chính câu nói này?

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, liền mở miệng hỏi: "Cái gì mà đừng qua đây?

Bà đang nói cô ấy à?

Cô ấy đã kết hôn rồi!" Bàn Tử chỉ vào Shirley Dương nói.

Quỷ Bà Bà nghe vậy dường như thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Vừa nói xong lại định rời đi.

Mấy người thấy bà ta tuy có chút điên điên khùng khùng, nhưng dường như lý trí của con người vẫn bình thường.

Cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1617

Chỉ là Shirley Dương nhìn bà ta trong lòng có chút không thoải mái.

Có lẽ đều là phụ nữ, rất đau lòng cho bộ dạng hiện tại của Quỷ Bà Bà.

Mấy người thấy bà ta rời đi, liền chuẩn bị chuồn.

Nhưng Ngô Bất Chính lại nhìn thêm Quỷ Bà Bà đó một lần.

Và chính là cái nhìn này, cậu ấy bỗng nhiên nhìn thấy trong con mắt đã hỏng của Quỷ Bà Bà kia, dường như có thứ gì đó lóe lên.

Lờ mờ như là một thứ ánh sáng màu xanh lục!

Cái nhìn này khiến Ngô Bất Chính lập tức suýt chút nữa ngã xuống đất.

Ánh sáng xanh lục đó khiến cậu ấy nhớ đến mắt của chồn vàng.

“Chẳng lẽ chồn vàng ở Nội Mông đều đuổi đến đây sao?

Điều này không thể nào, chồn vàng còn có thể chạy nhanh hơn xe lửa sao?” Mấy người thấy cậu ấy không ổn, vội hỏi chuyện gì xảy ra.

Ngô Bất Chính kể lại tình huống mình nhìn thấy cho mọi người nghe một lần.

Sắc mặt mấy người cũng đều trở nên khó coi.

Đặc biệt là Shirley Dương, bản thân cô ấy là một người theo chủ nghĩa duy vật, không tin những lời thần quỷ gì cả.

Nghe nói trong mắt Quỷ Bà Bà kia dường như có thứ gì đó.

Lòng tốt trỗi dậy, lại đuổi theo, muốn kiểm tra thân thể cho Quỷ

Bà Bà.

Shirley Dương biết một số cách xử lý cấp cứu đơn giản, cảm thấy Quỷ Bà Bà như vậy rất có thể là do mê tín phong kiến mà ra.

Cô ấy không thấy thì thôi, đã thấy rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mấy người muốn ngăn cô ấy lại, nhưng cô ấy căn bản không dừng, đã chạy đến bên cạnh Quỷ Bà Bà rồi.

Bất đắc dĩ mấy người cũng chỉ có thể đi theo.

Quỷ Bà Bà trong miệng vẫn lẩm bẩm "đừng qua đây, đừng qua đây".

Thấy mấy người họ đi tới, trên mặt còn có vẻ nghi hoặc.

Shirley Dương kéo tay Quỷ Bà Bà, nói: "Bà ơi, mắt bà bị sao vậy ạ?

Cháu biết một chút y thuật, cháu có thể giúp bà!

Hoặc là cháu bỏ tiền, đưa bà đi bệnh viện ở thị trấn chữa trị được không ạ?" Quỷ Bà Bà sững sờ, cười lắc đầu nói: "Cô bé cảm ơn cháu, vô ích thôi, mắt bà vô ích rồi!

Cả làng đều sợ bà, cháu không sợ, cháu là người tốt, người tốt!" Shirley Dương nghe càng thêm nghi hoặc, kiên trì muốn kiểm tra thân thể cho Quỷ Bà Bà.

Hồ Tư Lệnh và mấy người kia lo lắng cho an toàn của Shirley Dương, cũng không dám rời đi.

Nhưng tính cách Shirley Dương là như vậy, hơn nữa Quỷ Bà Bà này trông quả thật là người.

Có lẽ chỉ là hình ảnh đáng sợ một chút, lúc này bình tĩnh lại, thật ra cũng chỉ có vậy.

Dưới sự kiên trì của Shirley Dương, Quỷ Bà Bà bất đắc dĩ chỉ có thể để cô ấy giúp xem.

Quỷ Bà Bà nói: “Thật ra kể từ khi bà thoát chết trở về, con mắt này của bà liền đau rất dữ dội, nhưng bà cũng là người sắp chết rồi, đau hay không cũng không quan trọng nữa!” Shirley Dương nghe xong thấy chua xót, đáng lẽ là tuổi an hưởng tuổi già, sao lại sa cơ lỡ vận đến mức này chứ?

Cô ấy lấy ra cái nhíp, cẩn thận vạch mí mắt rũ xuống của Quỷ Bà Bà ra, lộ ra hốc mắt trống rỗng bên trong.

Các mô xung quanh đã thâm đen, còn có không ít sợi cơ dạng sợi, điều này chứng tỏ con mắt là bị người ta móc ra sống sượng.

Ngô Bất Chính cũng nhận ra tình huống này, tình trạng mắt của Trần Ngọc Lâu Trần Hạt Tử và Quỷ Bà Bà này cũng gần giống nhau, đều là bị móc ra.

Nhưng của Trần Ngọc Lâu là do ông ta tự móc ra, còn của Quỷ Bà Bà này thì không biết là ai làm.

Shirley Dương kiểm tra kỹ lưỡng, thấy vết thương ở mắt Quỷ Bà Bà đã đóng vảy, hiển nhiên đã mấy năm rồi.

Nhưng dùng nhíp thử sờ sờ, cô ấy phát hiện trong hốc mắt Quỷ Bà Bà dường như còn bọc một thứ gì đó cứng ngắc, rất là kỳ lạ.

Hơn nữa khi chạm vào, Quỷ Bà Bà cũng nói không đau.

Nhưng không thể ấn vào trong, vừa ấn vào Quỷ Bà Bà liền nói đau, cứ như cảm giác dùng đá đè lên thịt vậy.

Shirley Dương cẩn thận vạch ra, bỗng nhiên bên trong lại xuất hiện một luồng ánh sáng xanh lục.

Ngô Bất Chính nhìn thấy kinh hô: “Cậu ấy vừa rồi nhìn thấy chính là loại ánh sáng xanh lục này.” Shirley Dương thấy Ngô Bất Chính nói vậy, thế là liền thử muốn xem ánh sáng xanh lục kia rốt cuộc là gì.

Dùng nhíp chạm chạm, phát hiện là cứng, cứ như là đá.

Hơn nữa Quỷ Bà Bà nói khi kéo ra ngoài thì không đau.

Thế là Shirley Dương liền muốn móc nó ra xem.

Tuy nhiên thứ đó bị bọc quá chặt, căn bản không kéo ra được.

Ngay lúc cô ấy cũng có chút bó tay không biết làm sao, Tần Vũ đứng một bên bỗng nhiên đi tới.

Hai ngón tay dài kỳ lạ của anh lập tức kẹp chặt lấy thứ màu xanh lục kia.

Chương 1618

Khoảnh khắc tiếp theo, anh mạnh mẽ dùng sức, trực tiếp kéo nó ra.

Quỷ Bà Bà vội bịt mắt lại, xua tay ra hiệu mình không sao.

Mấy người cũng đều sững sờ, không ngờ Tần Vũ lại trực tiếp đến như vậy.

Shirley Dương còn muốn nói Tần Vũ mấy câu, như vậy đối với một bà lão cũng quá bất lịch sự rồi.

Tuy nhiên cô ấy còn chưa mở miệng, liền nhìn thấy thứ mà Tần Vũ kẹp giữa hai ngón tay, hóa ra là một khối đá màu xanh lục.

Hơi giống ngọc phỉ thúy, nhưng lại dường như có chút khác biệt với phỉ thúy.

Nhưng vừa nhìn thấy thứ này, họ liền chợt nhớ đến ghi chép trong nhật ký của ông ngoại Shirley Dương.

Lúc trước thứ đã tập kích ông ngoại cô ấy trên núi cũng là loại vật màu xanh lục u ám đó.

Hơn nữa trong số đó, một con sau khi chết rất nhanh liền hóa đá.

Khối đá màu xanh lục này, dường như rất giống với tàn tích thi thể hóa đá kia!

Mấy người đều nghĩ đến điểm này.

Bàn Tử càng không nhịn được hỏi Quỷ Bà Bà: "Bà ơi, mắt bà bị làm sao mà thành ra thế này vậy?" Quỷ Bà Bà dường như không còn nhớ nữa, bà ta lắc đầu nói: "Tôi không nhớ, tôi chỉ biết có rất nhiều thứ, rất nhiều!

Rồi sau đó là tro trắng, rồi sau đó tôi không nhớ gì nữa!

Tôi còn phải đi tìm con trai tôi, tìm con trai tôi!” Vừa nói Quỷ Bà Bà liền quay người định đi.

Shirley Dương vẫn không yên tâm muốn đuổi theo.

Tuy nhiên lại bị Hồ Tư Lệnh ngăn lại.

Ông ta nói nhỏ: “Cô muốn giúp bà ta tôi hiểu, nhưng giúp người như vậy thật ra là đang hại bà ta!

Cái này gọi là gì, ý niệm chống đỡ sinh mệnh!

Tôi khi còn ở bộ đội đánh trận thấy nhiều rồi!

Người như vậy thật ra chỉ còn lại một hơi thở nữa là chết rồi!

Là ý niệm đang chống đỡ bà ta!” Năm đó khi Hồ Tư Lệnh đánh trận ở tiền tuyến, từng có một tiểu đội, nhận được nhiệm vụ phải xé toạc hỏa lực điểm của đối phương, để tranh thủ cơ hội cho đại quân phía sau xé toạc phòng ngự của đối phương, chiếm lĩnh cao điểm.

Nói trắng ra họ chính là đội đột kích!

Hy sinh là điều khó tránh khỏi.

Tuy nhiên, lúc đó mọi người nghe nói đây là nhiệm vụ do lãnh tụ tối cao hạ lệnh.

Từng người từng người đều như tiêm doping vậy, biểu thị chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó họ thật sự đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cả tiểu đội tám người cuối cùng chỉ còn lại một mình Hồ Tư Lệnh.

Còn một người đang ở bờ vực cái chết, những người khác đều đã chết.

Người kia hỏi Hồ Tư Lệnh: “Đại quân đã chiếm lĩnh cao địa chưa?” Hồ Tư Lệnh nói: “Chưa, chúng ta có lẽ còn phải xung kích!” Cứ như vậy, ông ta đã dùng câu nói này để kéo dài mạng sống của đối phương hai ngày.

Cho đến khi tiếng kèn chiến thắng vang lên, người kia biết họ đã thành công.

Hơi thở đang níu giữ kia, liền không còn giữ được nữa, trút hơi thở cuối cùng.

“Tình huống của Quỷ Bà Bà này, giống như chiến hữu của tôi vậy!

Hơi thở của bà ta chính là níu giữ bởi con trai bà ta!

Cô mà giúp bà ta, thì thật ra là đang hại bà ta!” Shirley Dương nghẹn họng không nói nên lời, không biết nên nói gì.

Nhưng nhìn bộ dạng của Quỷ Bà Bà, Shirley Dương vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cô ấy liền tiến lên nhét cho Quỷ Bà Bà một ít tiền, ít nhất cũng có thể ăn một bữa cơm ngon, thay một bộ quần áo chứ!

Quỷ Bà Bà nhìn Shirley Dương, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tuyệt đối đừng qua đây, tuyệt đối đừng qua đây!

Ô Mộc à!” Mọi người đều nghe mơ hồ, cái gì mà “Ô Mộc à!” Ô Mộc chẳng phải là tên của ngôi làng này sao?

Quỷ Bà Bà cuối cùng vẫn đi rồi, mấy người họ đều có chút không hiểu đầu đuôi, không biết “Ô Mộc” này có ý nghĩa gì.

Nhưng lúc này trời cũng không còn sớm, thêm vào Hắc Thán Đầu có lẽ đã làm xong bữa tối, thế là họ cũng chuẩn bị về.

Tuy nhiên khi đi ngang qua cửa nhà chị gái nhiệt tình kia, chị gái đó đã thò đầu ra, gọi họ qua.

Mấy người còn muốn cảm ơn trực tiếp, liền đi qua.

“Cảm ơn chị gái nha!” Bàn Tử cười nói.

Chị gái kia lại rất nhiệt tình, xua tay nói: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, mấy người ngoại lai các cậu gan cũng to quá rồi!

Còn dám nói chuyện với Quỷ Bà Bà, bà ta là oan hồn lệ quỷ đấy!” “Chị có nhầm không, bà ta rõ ràng là người mà!” Shirley Dương phản bác nói.

Chị gái kia nghe vậy sững sờ, nói: “Tôi đương nhiên biết bà ta là người, nhưng bà ta đáng lẽ đã chết từ lâu rồi!

Mà không chết được, là từ phần mộ bò ra, cho nên tôi mới nói bà ta biến thành oan hồn lệ quỷ!” Chị gái nhiệt tình kia nói.

Chương 1619

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Hồ Tư Lệnh thấy cô ấy biết chuyện dường như còn không ít, liền bảo cô ấy kể.

Chị gái nhiệt tình kia chắc cũng là vì cô đơn mà hỏng mất rồi, lại mời họ ra đường nhỏ trò chuyện.

Thế là mấy người liền từ nhà cô ấy bê mấy cái ghế đẩu, đi ra con đường nhỏ phía sau.

Trên con đường nhỏ đó tụ tập không ít người, đều đang trò chuyện.

Dường như đối với người ngoại lai cũng đã quen rồi, không ai đến xem náo nhiệt.

Thế là mấy người họ liền tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện.

Chị gái nhiệt tình kia tự xưng tên Phương Điềm, không nói tuổi, chắc là ngại.

Nhưng nhìn bộ dạng ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi rồi.

Có lẽ vì trông thật sự không được ưa nhìn, cho nên cũng luôn chưa lấy chồng.

Trò chuyện linh tinh với mọi người hai câu, liền nói về chuyện Quỷ Bà Bà này.

Cô ấy không trực tiếp nói chuyện Quỷ Bà Bà, ngược lại hỏi Ngô Bất Chính và mấy người kia: “Các cậu biết tại sao ngôi làng này lại tên Ô Mộc không?” “Chúng tôi làm sao mà biết được, tôi nói chị gái ơi, chị đừng có úp mở nữa, mau nói đi!” Bàn Tử có chút nóng nảy.

"Cậu gọi ai là chị gái đấy?

Người ta còn chưa lấy chồng đâu!" Phương Điềm rất không vui nói.

Bàn Tử thấy vậy chỉ có thể chiều theo cô ấy, nói: "Tôi không biết nói chuyện, cô cứ mau giải thích đi, chúng tôi đều chưa ăn tối đâu.

Chị mà dây dưa nữa, lát nữa buổi tối chúng tôi đến nhà chị ăn cơm đấy." Phương Điềm vừa nghe còn khá vui vẻ, nói: "Dù sao mình cũng ở một mình, các cậu đến cũng náo nhiệt." Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, cười cười, dường như đang nói: "Chị Phương này tám phần là để ý cậu rồi, muốn dẫn cậu về nhà làm con rể rước dâu đấy." Khiến Bàn Tử tức giận, không nói phí lời nữa, không ngừng hút thuốc.

Phương Điềm lại rất nhanh nói, ngôi làng này tên Ô Mộc, là có nguyên nhân.

"Chỉ là trong tình huống bình thường, không ai muốn nói với những người ngoại lai như các cậu, sợ làm các cậu sợ!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cười nói: "Chị Phương vậy chị cứ nói đi, những người ngoại lai như chúng tôi, chỉ thích nghe những chuyện kích thích như vậy!" Phương Điềm nghe vậy cười nói: "Vậy được thôi, đã các cậu nhất định muốn biết, vậy tôi sẽ nói cho các cậu!

Các cậu thử nghĩ xem, cái từ Ô Mộc, Ô Mộc này, có ý nghĩa gì?" "Ô Mộc?

Chẳng lẽ là gỗ màu đen?" Bàn Tử nói.

Phương Điềm lườm gã một cái nói: "Cái gì mà đá màu đen, Ô Mộc đọc đồng âm với Vô Mẫu!

Chẳng lẽ các cậu không phát hiện, những bà lão có tuổi trong làng chúng tôi, nhiều nhất cũng không quá sáu mươi tuổi sao?

Người có tuổi như Quỷ Bà Bà kia, cả làng chúng tôi chỉ có một mình bà ta!

Bởi vì bà ta vốn dĩ đã phải chết rồi, nhưng lại không chết mà sống lại!

Là từ trong mộ bò ra, cho nên mọi người mới nói bà ta không may mắn!” Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi sững sờ.

Ô Mộc!

Vô Mẫu!

Vậy ngôi làng này chẳng phải gọi là Làng Vô Mẫu sao.

Hơn nữa nhìn những bà lão đang trò chuyện xung quanh, dường như thật sự không có ai quá sáu mươi tuổi cả!

Sao lại kỳ lạ đến thế!

Theo lẽ thường mà nói, cho dù nơi này địa thế hẻo lánh, cộng thêm những năm trước tuổi thọ trung bình của người dân không cao, thì cũng không nên xuất hiện sự đứt gãy độ tuổi nghiêm trọng như vậy.

Hơn nữa, ý nghĩa cái tên Ô Mộc thôn mà Phương Điềm nói, tổng cảm giác khiến người ta có chút sởn gai ốc.

Ngô Bất Chính hạ thấp giọng hỏi: "Không phải chứ, vì sao thôn các cô lại gọi cái tên kỳ quái như vậy?

Hơn nữa, người già trong thôn này, tại sao lại đứt gãy độ tuổi ghê gớm đến thế?" Phương Điềm nghe vậy cười một tiếng, cũng hạ thấp giọng nói: "Đây là truyền thống trước kia của thôn chúng tôi, nhưng vì quá tệ hại nên những năm gần đây đã bị bãi bỏ rồi!

Chỉ là có một số việc không thể làm rùm beng, nên rất nhiều người ngoài căn bản không biết thôi!

Hơn nữa tôi nói cho các anh biết, nếu không phải những năm gần đây bên trên có quy định chính sách, thì cái thôn này của chúng tôi có khả năng đã sớm không còn rồi!" Nói xong, Phương Điềm liền đem những chuyện mình biết kể lại một lần.

Hóa ra, Ô Mộc thôn sở dĩ gọi là Ô Mộc thôn, chính là bởi vì đồng âm với "Vô Mẫu" (không có mẹ).

Thực ra thời kỳ đầu, Ô Mộc thôn không gọi bằng cái tên này.

Nhưng về sau do xảy ra rất nhiều chuyện, nên mới bị người ta gọi là Vô Mẫu thôn.

Người trong thôn cảm thấy không cát tường, nên mới tuyên bố với bên ngoài là Ô Mộc thôn.

Nói về nguồn gốc của Ô Mộc thôn, chuyện đó vô cùng phức tạp và xa xưa.

Thời gian đầu, Ô Mộc thôn thực ra vẫn rất tốt.

Nhưng sau đó vào thời đại binh hoang mã loạn, tuy nơi này chịu ảnh hưởng rất nhỏ, nhưng vẫn bị tác động.

Chủ yếu là hàng hóa không vào được, giao dịch không thể lưu thông, dẫn đến thức ăn ở đây quá khan hiếm.

Bản thân loại thôn làng dựa vào núi non này đều là "dựa núi ăn núi".

Nhưng năm đó thiếu hụt lương thực quá lớn, dẫn đến rất nhiều người ăn không đủ no, bị chết đói.

Nơi này lại thuộc khu vực biên giới, nên khi đó rất nhiều người bị ép phải đi chạy nạn đói.

Chương 1620

Có người lưu lạc đến Cao Ly, mà có người có khả năng đều chết ở nửa đường.

Người của thôn này cũng chết không ít.

Nhưng vẫn có rất nhiều người lựa chọn ở lại. "Thời đó, mọi người đều lên núi săn bắn, đào rễ cỏ ăn lá cây!

Nhưng dù vậy cũng căn bản không đủ ăn!

Mỗi tháng, đồ trên núi đều bị bắt sạch!

Mười bữa nửa tháng đều không nhìn thấy một con lợn rừng!

Cuối cùng thực sự là hết cách, liền bắt đầu xuất hiện chuyện 'khí dưỡng' (bỏ nuôi)!" Phương Điềm kể, rất nhiều người mẹ lớn tuổi, thấy con mình đều ăn không đủ no, cộng thêm bản thân tuổi đã cao, liền lựa chọn cách làm vô cùng cực đoan.

Đó là để con trai cõng mình lên núi, sau đó bỏ lại mình rồi rời đi.

Coi như để họ tự sinh tự diệt trên núi.

Thời đó hiện tượng này không phải là số ít, bởi vì thực sự là đói đến mức hết cách rồi.

Đây cũng là sự thương yêu cuối cùng của người làm mẹ.

Nhưng phận làm con, đâu ai thực sự nỡ lòng nào đem mẹ mình bỏ trên núi mặc kệ.

Tình huống này vẫn là ít, nhưng cũng không phải là không có.

Trong đó một số người đúng thật là bỏ lại mẹ già rồi không quản nữa.

Nhưng càng nhiều người hơn là thực sự không nỡ.

Thế là về sau tìm được một biện pháp dung hòa hơn.

Đó chính là tu sửa một ngôi "hoạt nhân mộ" (mộ người sống) trên núi.

Cái gọi là mộ người sống, chính là xây một cái phần mộ rỗng, đưa người già trong nhà vào đó.

Một ngày chỉ đưa một bữa cơm.

Mỗi lần đưa cơm, lại đặt một viên gạch ở cửa mộ.

Cứ thế mà làm, cho đến khi lấp kín hoàn toàn cửa vào cổ mộ, không thể đưa cơm vào nữa.

Đó cũng coi như là đến lúc tận số.

Mà người bên trong cũng triệt để bị phong kín trong cổ mộ, chỉ có thể chờ chết.

Cách làm này quá mức tàn nhẫn, nhưng ở cái thời đại bất thường đó, thực sự là hết cách.

Hiện tượng này ở Ô Mộc thôn là nghiêm trọng nhất, thậm chí còn thành phong tục.

Hễ có người mẹ già nào không nguyện ý làm như vậy, liền bị coi là không thương con.

Ở thời điểm đó thật sự có thể nói là người và thần đều căm phẫn.

Tình trạng này ở Ô Mộc thôn kéo dài lâu nhất, nên về sau bị hương lân xung quanh khinh thường, bèn tặng cho cái tên Vô Mẫu thôn.

Ý nói thôn bọn họ không có mẹ.

Về sau khi tình hình tốt lên, loại phong khí này vẫn kéo dài rất lâu.

Dẫn đến rất nhiều phụ nữ đều không dám gả vào thôn bọn họ.

Vừa nghe là thanh niên Ô Mộc thôn, rất nhiều phụ nữ thậm chí thà ế chồng cả đời cũng không nguyện ý gả qua.

Phương Điềm chính là một trong số đó.

Cô là người bản thôn, nhưng điều kiện không tốt, cộng thêm tướng mạo nói thật là không ưa nhìn.

Trai thôn khác không tìm được, trai bản thôn không chịu lấy, cho nên cứ thế lỡ dở.

Tuy nhiên tình trạng này mấy năm trước đã triệt để chấm dứt.

Theo trào lưu tư tưởng mới tràn vào nơi này, Ô Mộc thôn cũng dần dần không còn tình trạng đó nữa.

Cộng thêm rất nhiều thanh niên đều ra ngoài định cư, dần dần vẫn có một số cô gái nguyện ý gả vào.

Nhưng đều có một điều kiện, đó chính là không định cư ở Ô Mộc thôn, nhất định phải ra bên ngoài mua nhà ở.

Cho nên Ô Mộc thôn suy lạc thậm chí biến mất cũng là chuyện sớm muộn.

Chỉ là việc này cần một quá trình.

Mấy người nghe đến đó, đều không khỏi rất phẫn nộ.

Đặc biệt là Bàn Tử, thậm chí đều có chút ngồi không yên, ôm ghế siết đến mức ghế kêu kèn kẹt.

Nếu không phải người chung quanh quá đông, hắn có khả năng đều muốn trực tiếp chửi ầm lên rồi.

Bất quá Bàn Tử thực sự là nhịn đến khó chịu, liền hạ thấp giọng nói: "Cái này mẹ nó cùng tự tay giết mẹ mình thì có gì khác biệt!

Chương 1621

Bàn gia ta nếu là năm đó ở đây, có một đứa tính một đứa, không bóp lòi cứt lũ con bất hiếu đó ra thì ta không gọi là Vương Khải Tuyền!" Hồ tư lệnh nghe cũng vô cùng phẫn nộ, bất quá hắn còn tính là có lý trí, nói: "Tiểu Béo, cậu làm thế không phải cách, nếu là lão tử ở đây, sẽ bắt từng đứa đi lính!

Thà rằng ở lại đây tai họa mẹ mình, còn không bằng đưa bọn chúng lên chiến trường, chết cũng coi như không sống uổng!" Ngô Bất Chính xua tay nói: "Đây chính là phong kiến mê tín hại chết người a!

Thời đại chưa khai hóa, con người đều khá ngu muội!

Haizz, chỉ có thể khánh hạnh là chúng ta không sống ở thời đại đó!" Phương Điềm thấy bọn họ còn rất đứng đắn, không có khinh bỉ người thôn cô, liền nói: "Con người chính là như vậy, tổng cần một quá trình không phải sao!

Nói với các anh chuyện này là muốn bảo, cái bà Quỷ a bà kia chính là thế hệ cuối cùng chịu cảnh này ở thôn chúng tôi!

Bất quá bà ấy không chết thành, liền trở lại!

Nhưng con trai bà ấy không còn mặt mũi ở lại đây nữa, đã sớm ra ngoài rồi!

Cho nên Quỷ a bà những năm này đều là dựa vào người trong thôn cứu tế mà sống!

Mọi người tuy ghét bỏ bà ấy không cát lợi, nhưng tư hạ vẫn sẽ để lại cho bà chút cơm rau!

Kỳ thực mọi người sống cùng một thôn, ai mà không đau lòng cho quá khứ của bà ấy chứ!" Mọi người gật đầu, cảm thấy như vậy còn nghe được.

Tuyết Lỵ Dương thật sự có chút thương tâm, muốn đi giúp đỡ Quỷ a bà.

Nhưng nhớ tới lời Hồ tư lệnh, vẫn là từ bỏ.

Bất luận là thân thể tàn tật hay là tinh thần kích thích, con người là loại sinh vật luôn sẽ tìm được điểm cân bằng.

Mà nếu như cô phá vỡ điểm cân bằng này, vậy khả năng kết quả sẽ không giống nhau nữa.

Cũng giống như người lính kia, Quỷ a bà cũng là tình huống này.

Một khi cô giúp quá nhiều, ví dụ thay bà tìm được con trai, khả năng ngụm khí kia trong lòng bà tan mất, thì thực sự cách cái chết không xa.

Cho nên có một số việc, tuy rằng khiến mình khó chịu, nhưng thực sự không thể nhúng tay, đây chính là quy luật của đại tự nhiên.

Cô nhúng tay vào, đó chính là phá hoại quy luật này, thường thường kết quả đều sẽ không phải thứ cô mong muốn.

Tuyết Lỵ Dương thở dài nói: "Kỳ thực tình huống này cũng không phải chỉ nơi này có!

Tôi từng xem qua một số tin tức hé lộ, nói Hàn Quốc có cái địa phương cũng có loại phong tục này!

Bất quá bọn họ càng trực tiếp hơn, là đem người già từ trên núi lăn xuống!

Chuyện này quả thực là quá tàn nhẫn!

Người làm như vậy, chẳng lẽ trong lòng không có một chút áy náy sao?" Bàn Tử nghe vậy nói: "Cái này nói lên điều gì?

Đây là lịch sử thụt lùi!

Hiện tại đều là thời đại nào rồi, tuyệt đối không cho phép chuyện này tái phát sinh!

Không thì Bàn gia ta người thứ nhất đứng da nói 'Không'!

Đúng rồi, tôi bảo này chị Phương, mẹ của tên Hắc Thán Đầu kia có phải đã qua đời rồi không?" Bàn Tử bỗng nhiên hỏi.

Bọn họ ở nhà Hắc Thán Đầu nhìn thấy ảnh chụp mẹ hắn.

Bất quá phòng trống không, có khả năng là đã qua đời.

Nếu là qua đời, bọn họ cũng tiện chú ý một chút, sau khi trở về sẽ không cùng Hắc Thán Đầu nói chuyện về mẹ nữa.

Phương Điềm nghe hắn nhắc Hắc Thán Đầu liền nói: "Anh nói mẹ hắn à, mẹ hắn hình như bị hắn chọc tức đến bỏ nhà ra đi rồi!

Mẹ hắn kia thật đúng là người tốt, haizz, đáng tiếc đàn ông chết sớm, vớ phải một đứa con trai không biết cố gắng như vậy!

Cũng không biết là kiếp trước tạo nghiệt gì nữa!" Nói xong Phương Điềm liền kể sơ qua chuyện của Hắc Thán Đầu.

Hóa ra tên Hắc Thán Đầu này trước kia không phải ở đây.

Nhà bọn họ trước kia cũng ở trong thôn, điều kiện cũng không tệ.

Nơi ở hiện tại là nhà cũ của bà nội hắn.

Lúc bố hắn còn sống cũng rất tháo vát, kinh tế gia đình khá giả.

Nhưng về sau bố hắn lên núi hái thuốc, bất ngờ ngã chết, để lại hai mẹ con cô quả.

Lúc ấy Hắc Thán Đầu mới mười mấy tuổi, không có cha quản thúc, mẹ căn bản quản không nổi hắn.

Hắn liền bỏ học bắt đầu lêu lổng.

Nghe nói về sau ở trên trấn cờ bạc nợ một đống nợ.

Người ta muốn xử hắn, hết cách rồi, mẹ hắn bán nhà để gán nợ.

Cuối cùng đều dọn đến cái nhà cũ kia.

Vốn tưởng rằng Hắc Thán Đầu có thể cứ thế mà tu chí học hành.

Kết quả ai ngờ, hắn vẫn là cả ngày cà lơ phất phơ chỉ biết sống qua ngày.

Mẹ hắn dùng tiền tích cóp cả đời để cưới vợ cho hắn, kết quả hắn cầm tiền đều vung tay quá trán sạch sành sanh.

Chương 1622

Về sau mẹ hắn liền không thấy đâu nữa.

Nói là mất tích, người trong thôn đều bảo là bị hắn làm cho tức giận bỏ đi rồi.

Rơi vào ai mà vớ phải đứa con như vậy, ai mà chịu được chứ!

Nói đến đây, Phương Điềm hạ thấp giọng bảo: "Mẹ hắn vừa đi, hắn không còn chỗ dựa nữa, lúc này mới tự mình nghĩ cách kiếm tiền, nhưng chó không đổi được tật ăn cứt!

Làm chuyện gì cũng đầu cơ trục lợi!

Mấy năm trước dẫn du khách vào núi, cảm thấy phiền phức liền dẫn bọn họ đi dạo quanh bãi tha ma, dọa khách chạy mất dép mấy lần!

Cho nên các anh làm sao mà tìm được hắn thế, nghe tôi một câu, có thể hủy kèo thì mau hủy đi, tìm hắn quả thực là lãng phí tiền!" Bàn Tử nghe đến đó có chút xấu hổ, hướng dẫn viên du lịch này là hắn tìm.

Bất quá đều đã đến đây rồi, hiện tại nói hủy kèo ngược lại tỏ ra hắn chột dạ.

Ngô Bất Chính gãi đầu nói: "Thôi bỏ đi, dù sao cũng thuê rồi, chúng tôi cũng chơi không được mấy ngày, quay đầu là đi ngay ấy mà!" Mấy người lúc này mới hiểu được, vì sao Hắc Thán Đầu dặn đừng nói chuyện với người trong thôn.

Bọn họ sẽ nói xấu hắn.

Hóa ra thằng nhãi này tự mình không học tốt, thế thì bị nói xấu quả thực là đáng đời.

Phương Điềm có chút bất lực, nói: "Tôi cũng là hết cách, mấy người các anh cũng là mù mắt a!

Các anh là tìm được hắn trên trang web hướng dẫn viên du lịch địa phương kia đúng không!" "Đúng a!

Tôi thấy có mỗi mình hắn rảnh, nên liền đặt hắn!" Bàn Tử gật đầu nói.

Phương Điềm liếc hắn một cái nói: "Vậy mắt anh đúng là mù thật rồi, bình luận trên trang web kia anh không nhìn thấy sao?

Đã bảo hắn không được, anh còn tìm hắn!

Vậy anh đúng là đáng đời!" Bàn Tử ngược lại cũng không thèm để ý, nghe Phương Điềm nhắc tới bình luận, liền nhớ tới "Điềm Điềm tỷ" của mình.

Hắn vội hỏi: "Đúng rồi bà chị, người bình luận kia chị biết ở đâu không?

Tôi thấy cô ấy nói cũng là người Ô Mộc thôn các chị!

Chị quen cô ấy không?" Phương Điềm nghe vậy sững sờ, nói: "Quen a, anh tìm cô ấy làm gì?" Bàn Tử nghe vậy lập tức vui vẻ, nháy mắt ra hiệu với Ngô Bất Chính, tựa hồ đang nói: "Thế nào, Bàn gia ta lập tức sắp yêu qua mạng chuyển sang gặp mặt rồi!

Đừng có ghen tị nha!" Đồng thời Bàn Tử liền nói: "Cái đó, tôi là bạn cô ấy, chị có thể giúp bọn tôi gọi ra được không?

Tôi muốn gặp cô ấy!" Bàn Tử nói xong còn có chút ngại ngùng.

Phương Điềm lại cười nói: "Bạn cô ấy?

Sao tôi chưa nghe cô ấy nói qua có một người bạn như anh nhỉ?" Bàn Tử cười nói: "Đâu thể nói lung tung được, chị giúp tôi gọi là được rồi!

Cho chị phí chạy chân!" Phương Điềm nghe vậy cười nói: "Anh còn tưởng tiền là vạn năng thật đấy à, bất quá nếu anh nói anh là bạn cô ấy!

Vậy anh gửi cho cô ấy tin nhắn, nếu cô ấy có thể trả lời anh, tôi liền đi gọi giúp anh!" Bàn Tử thấy Phương Điềm còn không tin, lập tức lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn đi.

Nội dung là: "Chị đẹp ơi, Bàn ca ca của em đến thôn rồi, em đang ở đâu thế?" Tin nhắn vừa mới gửi đi, mọi người liền nghe được một tiếng "Đinh!".

Hiển nhiên là điện thoại của ai đó nhận được tin nhắn.

Mà thanh âm kia hãi hùng thay lại từ trên người Phương Điềm truyền tới.

Mọi người nhìn thấy Phương Điềm từ thắt lưng móc ra một cái điện thoại.

Nhìn thấy tin nhắn, cô lập tức cười đầy ẩn ý.

Cô đứng dậy nói: "Cái đó ngại quá nha, bạn tôi đến rồi, tôi xin phép đi trước!" Nói xong cô liền muốn đi.

Bàn Tử thấy thế không chịu, nhưng Phương Điềm căn bản không có tâm tình để ý tới hắn, liền giãy ra nói: "Cái tên béo này, hồ thuyết bát đạo da mặt còn thật dày!

Bà đây chính là Điềm Điềm tỷ, tôi sao lại không biết anh a!

Được rồi, anh mau đi đi, đối tượng qua mạng của tôi sắp đến rồi, để anh ta nhìn thấy mấy người không thích hợp!" "Phụt!" Bàn Tử suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Ngô Bất Chính và những người khác nhìn Phương Điềm, lại nhìn Bàn Tử.

Trong đầu không khỏi hiện ra xưng hô "Điềm Điềm tỷ", "Bàn ca ca".

Rốt cuộc nhịn không nổi nữa, lập tức cười phá lên.

Phương Điềm thấy bọn họ đột nhiên đều cười, liền hỏi tình huống gì.

Bàn Tử thì mặt đã xanh mét, đứng dậy ôm bụng nói: "Ái chà không được, tôi đau bụng quá, tôi phải đi trước đây!" Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại xoay người chạy biến.

Ngô Bất Chính mấy người đều cười đến mức sắp tắt thở.

Hóa ra náo loạn nửa ngày, Phương Điềm chính là Điềm Điềm tỷ của Bàn Tử a!

Cái này thật đúng là nuôi vợ từ bé nuôi cho lớn, bỗng nhiên lại biến thành mẹ.

Mấy người đuổi theo, lúc này mặt Bàn Tử đều đã xanh lè.

Hắn luôn miệng căn dặn, mau chóng quên chuyện này đi, ai cũng không được nhắc lại, đây quả thực là một nét bút hỏng trong cuộc đời huy hoàng của hắn.

Ngô Bất Chính cười nói: "Chúng tôi không nhắc không sao, nhưng cậu định ăn nói thế nào với Điềm Điềm tỷ nhà cậu đây?" "Đi đi đi!" Bàn Tử xấu hổ nói, "Bạn bè đều xóa rồi, mẹ nó cái vụ yêu qua mạng này thật đúng là hại chết người!

Chương 1623

Vẫn là Thiên Chân cậu nói đúng, ảnh chụp kia tám phần đều là lấy từ trên mạng xuống!" Bên cạnh Hồ tư lệnh nghe vậy cười nói: "Ai!

Cái này thì không đúng rồi, tôi nhìn kỹ rồi!

Ảnh chụp kia có khả năng là Điềm Điềm tỷ nhà cậu chụp lúc mười tám tuổi!

Bất quá hiện tại e rằng đều sắp bốn mươi tám rồi!

Hay là cậu cứ tạm bợ một chút, tìm một bà mẹ cũng không tệ a!" "Lão Hồ cái tên vương bát đản này, Bàn gia ta giết chết ông!" Bàn Tử tức giận đuổi theo Hồ tư lệnh mà đánh.

Mọi người một đường cười không ngớt, đi về phía nhà Hắc Thán Đầu.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ đi cuối cùng, hai người cầm hòn đá màu xanh lục moi ra từ trong mắt Quỷ a bà kia.

Đều có chút nhìn không ra thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Bất quá nhìn dáng vẻ hòn đá này, ít nhiều vẫn có chút tương tự với loại mảnh vỡ cương thi xanh được ghi chép trong cuốn nhật ký của ông ngoại Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng liên quan tới loại cương thi xanh kia, tiền bối Chá Cô Tiêu thực ra cũng không có quá nhiều ghi chép.

Cho nên, nơi này rốt cuộc có hay không, bọn họ cũng khó mà nói.

Vẫn là câu nói kia, so với những nơi khác như Tương Tây Thi Vương gì đó, nơi này hẳn được coi là hy vọng lớn nhất rồi.

Mọi người rất nhanh đã đến nhà Hắc Thán Đầu.

Bàn Tử đã khôi phục lại, nói chuyện kia đều là niên thiếu khinh cuồng, mua vui thôi, tuyệt đối không thể để trong lòng.

Hắc Thán Đầu ngược lại phi thường nhiệt tình, nhìn thấy mọi người trở về liền chiêu đãi mọi người ăn cơm.

Bữa cơm coi như là "toàn kê yến" (tiệc toàn gà).

Ước chừng nhà Hắc Thán Đầu cũng chỉ có cái này.

Bất quá mấy người bọn họ cũng không kén ăn.

Thế là vừa ăn vừa hỏi Hắc Thán Đầu về lịch trình tiếp theo.

Hắc Thán Đầu tựa hồ là làm đủ bài tập, vội vàng giới thiệu sắp xếp của hắn.

Ở khu vực biên giới này du lịch, không ngoài việc đi leo núi.

Nơi này danh lam thắng cảnh không có, nghỉ mát bờ biển cũng không có, mỹ nữ tự nhiên cũng là không có.

Người tới đây chủ yếu là muốn thân cận thiên nhiên, rảnh rỗi thì đi leo núi, hít thở một chút không khí mới mẻ.

Đương nhiên, địa phương vẫn có cô nương bản địa xinh đẹp.

Nhưng có thể tán được hay không phải xem bản lĩnh của chính mình. "Mấy vị lão bản, chỗ chúng tôi nổi tiếng nhất chính là ngọn núi lớn ở phía sau thôn đây!

Ngọn núi này tên là Cổ Lâu Sơn!

Ngày mai chúng ta cứ lên núi chơi trước!

Sau đó mấy vị lão bản nếu hứng thú với đặc sản địa phương, chúng ta cũng có thể đi dạo các thôn phụ cận, mua một ít đặc sản đồng thời lĩnh lược một chút phong thổ nhân tình nơi này!" Mọi người gật đầu, thế này cũng không tệ.

Chủ yếu là có thể lên Cổ Lâu Sơn chơi trước.

Nói thật, ai cũng không muốn dùng ác ý đi suy đoán người khác.

Tuy rằng quá khứ của Hắc Thán Đầu tịnh không tốt, thậm chí có thể gọi là vết nhơ loang lổ.

Nhưng lần này nhìn qua hình như thật sự là muốn cải tà quy chính rồi.

Nếu thật sự là như vậy, tự nhiên vẫn là phải cho người ta cơ hội.

Hắc Thán Đầu lại giới thiệu rất nhiều tình huống.

Nói Cổ Lâu Sơn chủ yếu chia làm hai phần, ngọn núi cao chọc trời kia thực ra cách nơi này rất xa, bên trên bao phủ tuyết đọng, bởi vì quá dốc đứng nên căn bản không ai có thể đi lên.

Mà đường biên giới nằm ngay dưới chân núi.

Cho nên nghiêm khắc mà nói, ngọn núi kia thực ra thuộc về cảnh nội Cao Ly.

Nhưng ngọn núi kia như bị rìu chém dao bổ, căn bản không cách nào thiết lập trạm canh gác dây thép gai.

Cho nên nếu thực sự muốn đi, thực ra là có thể đến chơi dưới vách núi.

Nhưng nơi đó cái gì cũng không có, nên người đi cũng rất ít.

Bàn Tử biểu thị bọn họ đối với cái gọi là đường biên giới không có hứng thú gì. "Cậu có thể nói một chút, Cổ Lâu Sơn này vì sao lại gọi là Cổ Lâu Sơn không?

Hơn nữa, nơi này không phải xưng là Cổ Lâu hương (xã Cổ Lâu) sao?

Chẳng lẽ phụ cận không có thứ gì như tòa cổ lâu (lầu cổ) à?" Hắc

Thán Đầu nghe vậy cười nói: "Ai bảo các anh, tên gọi Cổ Lâu hương thì nhất định phải có cổ lâu?

Chẳng lẽ Tảo Trang thì nhất định có táo à?

Chương 1624

Thế Hắc Long Giang có phải cũng bắt buộc phải có rồng đen không!" Bàn Tử nghe vậy cũng bị chọc cười.

Lời này nói có lý.

Ngô Bất Chính cười nói: "Lời tuy nói như thế, nhưng chung quy sẽ có truyền thuyết gì đó chứ, chẳng lẽ tự nhiên lại gọi là Cổ Lâu hương!

Ví dụ như cái tên Hắc Long Giang chính là có điển cố!" (Tỉnh Hắc Long Giang được đặt tên theo dòng sông.

Tên gọi Hắc Long Giang sớm nhất thấy trong "Liêu Sử", do nước sông màu đen, hình dáng như rồng, nên gọi là Hắc Long Giang.

Thời Thanh, thiết lập Hắc Long Giang tướng quân và Cát Lâm tướng quân, quản hạt khu vực Hắc Long Giang.

Năm Thuận Trị thứ 9, triều đình nhà Thanh phái Mai Lặc Chương Kinh suất binh trú thủ địa phương Ninh Cổ Tháp, năm sau thăng làm Ngang Bang Chương Kinh.

Khu vực Đông Bắc bị phân chia làm hai đại khu vực quân sự trú phòng.

Năm Khang Hi thứ 10, triều Thanh dọc theo bờ sông Hắc Long Giang xây thành, tên Hắc Long Giang thành, hậu kỳ triều Thanh đổi thành tỉnh Hắc Long Giang.) Hắc Thán Đầu nghe vậy cười châm một điếu thuốc, rít một hơi nói: "Nếu nói như vậy thì Cổ Lâu hương chúng tôi thật đúng là có một số truyền thuyết!

Nói là thời gian đầu tiên, trên núi phía sau chúng tôi có tòa cổ lâu!

Cho nên được gọi là Cổ Lâu Sơn, mà sau đó liền có cách gọi Cổ

Lâu hương!

Nhưng từ đời ông nội tôi bắt đầu, đã chưa từng nghe nói qua có cổ lâu!

Cho nên, cái cổ lâu này hoặc là truyền thuyết, hoặc là đã sập rồi!

Đương nhiên, cũng có người nói là năm đó Cổ Lâu Sơn băng sụp, đem tòa cổ lâu kia chôn vào trong núi!

Cho nên cụ thể thế nào, cũng không ai biết, dù sao bao nhiêu năm nay chưa nghe nói qua có người tìm được cổ lâu trong núi cả!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Nếu nói như vậy, thì Cổ Lâu hương này khả năng những năm trước kia trên núi thật đúng là có một tòa cổ lâu.

Chỉ là không biết tòa cổ lâu kia rốt cuộc là làm cái gì.

Bất quá Tuyết Lỵ Dương tựa hồ có cách nhìn khác biệt, nói: "Chuyện này tựa hồ có chút kỳ lạ, mọi người có nghĩ tới không!

Khu vực biên giới này, theo lý thuyết hẳn là không có người đặc biệt giàu có mới đúng!

Nhưng tại sao lại có cổ lâu chứ?

Thời cổ đại muốn xây một tòa cổ lâu, nhân lực vật lực cần đầu nhập đều là phi thường lớn!

Chuyện này bản thân nó hình như có chút không quá hợp lý!" Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý.

Nhưng chuyện này dù sao cũng trôi qua bao nhiêu năm rồi, hiện tại muốn tìm hiểu chân tướng ban đầu, hiển nhiên cũng không phải chuyện dễ dàng. "Haizz, theo tôi thấy, các người chính là 'ăn cơm rau muống nói chuyện chính trị'!

Chúng ta là tới du lịch, các người quản cổ lâu là ai xây làm gì!

Hơn nữa có hay không đều là một chuyện!

Theo tôi, sáng mai chúng ta cứ đi dải đó xem thử, có thì có, không có thì thôi!

Đừng quên, chúng ta là tới thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp của đại tự nhiên!" Bàn Tử mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, đích xác chuyện này không thể biểu hiện quá hiếu kỳ.

Dù sao bọn họ là tới du lịch, cũng không thể trắng trợn nói cho người khác biết bọn họ là tới tìm cổ mộ.

Còn về chuyện livestream, ngày mai tới trên núi, tùy tiện tìm một lý do, cứ nói bọn họ là streamer, sự tình cũng liền lấp liếm cho qua.

Hơn nữa Hắc Thán Đầu có tiền cầm, tự nhiên cũng sẽ không quản nhiều chuyện bao đồng như vậy.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, rất nhanh đã đến đêm khuya.

Hắc Thán Đầu hô hào mấy người mau chóng nghỉ ngơi.

Ngay sau đó mọi người cũng không nói nhảm nữa, về phòng nghỉ.

Du lịch ở loại địa phương hẻo lánh này so không được với thành phố lớn.

Ra cửa có xe, nơi đến không phải ăn thì là chơi.

Nơi này chủ yếu lấy núi lớn làm chủ thể.

Cho nên đi vào trong núi du ngoạn cũng là phi thường hao phí thể lực.

Nếu không nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chưa biết chừng còn không đến được nơi ấy chứ.

Mấy người rất nhanh liền ngủ.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Thán Đầu liền qua gọi mọi người thu dọn đồ đạc, lát nữa ăn sáng xong là nên xuất phát rồi.

Đồng thời dặn dò bọn họ, phải tự mình chuẩn bị hai đồng tiền xu.

Bọn họ phải đi xe buýt đến dưới chân núi.

Trên xe chỉ thu tiền xu, có quy định không trả lại tiền thừa.

Chương 1625

Thế là mấy người liền vội vàng rửa mặt một chút.

Sau đó bắt đầu lục tìm tiền xu.

Bọn họ đi ra ngoài chơi, đại bộ phận thời gian đều là quẹt thẻ.

Không ngờ còn có lúc bắt buộc phải dùng tiền xu.

Bất quá đã là người ta nói, vậy thì cứ làm theo là được.

Mấy người lục lọi trong ba lô, kết quả đều không có tiền xu.

May mà Tuyết Lỵ Dương tâm tế, sớm chuẩn bị một ít, bảo mọi người về phòng lấy.

Kết quả đến xem, cô cũng chỉ chuẩn bị sáu đồng, tính cả Doanh Thương vừa vặn mỗi người một cái.

Mất một cái cũng hết cách.

Mấy người tới trong phòng, Tuyết Lỵ Dương liền chia từng đồng xu cho mọi người.

Hồ tư lệnh thấy Bàn Tử còn mặc cái quần ống loe không biết đào đâu ra từ hôm qua, liền nói: "Mau thay cái quần của cậu đi, cái quần này leo núi sớm muộn gì đũng quần cũng toạc ra!" Bàn Tử ngược lại chẳng hề để ý cười nói: "Toạc thì tốt, toạc ra còn mát mẻ ấy chứ!" Nói rồi hắn liền đem đồng xu bỏ vào trong túi.

Nhưng ai ngờ, quần của Bàn Tử cũng là hàng dởm, bị người ta hố cũng không biết.

Cái túi kia lại bị thủng.

Đồng xu vừa mới bỏ vào, lập tức liền theo ống quần rơi xuống đất, phát ra một tiếng "Coong" giòn tan.

Gần như đồng thời, Bàn Tử liền vội vàng đi chụp.

Nhưng đồng xu đã rơi trên mặt đất, thuận theo khe hở trên đất liền lăn vào giữa khe hở của hai viên gạch.

Sàn nhà Hắc Thán Đầu đều là loại gạch đỏ lát nền.

Ngay cả xi măng cũng không có.

Giữa các viên gạch đều có khe hở, đồng xu này vừa rơi xuống muốn moi ra là rất khó.

Theo lý thuyết một đồng tiền xu rơi thì cứ rơi.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương cũng hết rồi.

Đồng này của Bàn Tử nếu không lấy ra được, bọn họ e rằng còn phải đi trong thôn mượn.

Chuyện này chân ướt chân ráo mới đến thực sự là có chút không quá thích hợp.

Bàn Tử thấy chỉ là rơi vào khe gạch, liền hô hào không sao, cho hắn hai phút thời gian, bảo đảm đem đồng xu này lấy ra.

Nhưng nơi này lại không có nam châm, muốn lấy ra quá khó khăn.

Cuối cùng Bàn Tử bất lực, chỉ có thể đi cậy viên gạch kia.

Hy vọng có thể cậy viên gạch lên, từ đó lấy đồng xu ra.

Ngô Bất Chính thấy thế cười nói: "Hay là thôi đi, lát nữa đi tìm Điềm Điềm tỷ của cậu đổi một cái, chắc không đến mức một đồng tiền cũng không đổi cho cậu chứ!" "Đúng a, thực sự không được thì một cái hôn đổi một cái, đoán chừng cô ấy đều đổi cho cậu!" Hồ tư lệnh cũng ở bên cạnh cười nói.

Bàn Tử tức giận muốn phản bác, nhưng lúc này đang vội lấy đồng xu ra, thực sự là không rảnh mở miệng.

Nhưng Bàn Tử tuy có một thân sức trâu, nhưng công phu trên ngón tay này thực sự là không được.

Cuối cùng chỉ có thể nhìn về phía Tần Vũ cầu viện.

Phải nói chuyện hai ngón tay kẹp gạch này, vẫn phải thuộc về Tần Vũ lợi hại.

Nhớ năm đó đó là có thể dùng hai ngón tay đem gạch mộ cổ kẹp ra ngoài.

Huống chi chỉ là loại gạch đỏ lát trên mặt đất này.

Quả nhiên, Tần Vũ ngồi xổm xuống chưa đến hai giây, đã đem viên gạch đỏ kia kẹp ra ngoài.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là, viên gạch đỏ này tựa hồ tịnh không cố định cùng gạch chung quanh.

Cho dù là gạch trên mặt đất, bình thường cũng đều sẽ có thứ gì đó dính liền với nhau.

Ví dụ như xi măng các loại.

Nhưng hai khối gạch này tựa hồ chính là đặt nằm ngang cùng một chỗ.

Tần Vũ cảm thấy hiếu kỳ, liền thuận tay đem viên gạch bên cạnh cũng cậy ra.

Bàn Tử lúc này đã cầm được đồng xu, thấy thế vội nói: "Ê ê Tiểu ca cậu làm gì thế, đồng xu tới tay rồi, cậu chẳng lẽ ngón tay ngứa ngáy à?

Chuẩn bị dỡ nhà người ta ra?" Tần Vũ không tiếp lời, nhưng những người khác chung quanh lại đã nhìn thấy.

Khi Tần Vũ đem viên gạch thứ hai nhấc lên.

Bên dưới viên gạch, lại xuất hiện một cái lỗ hổng.

Mấy người nhìn đều sững sờ.

Không tự chủ được nhìn nhau một cái.

Chương 1626

Trong lòng thầm nhủ: "Mẹ kiếp, trong phòng này còn có ngăn bí mật.

Không thể nào, đây chỉ là một cái nhà dân bình thường a.

Sao lại xây dựng loại đồ vật này.

Chưa từng nghe nói người bình thường xây ngăn bí mật trong nhà." Nhưng lúc này trên mặt đất đích xác là lộ ra một cái lỗ hổng a!

Bàn Tử lanh lợi, vội chạy đến cửa nhìn ngó, thấy Hắc Thán Đầu đang thu dọn đồ đạc liền hô: "Chờ chút a, đũng quần Bàn gia rách rồi, đợi tôi khâu lại đã!" Nói xong liền đem cửa phòng khóa trái lại.

Sau đó mới quay lại bên cạnh mọi người.

Mà lúc này Tần Vũ đã đem gạch chung quanh dỡ lên.

Mọi người phát hiện, không gian bên dưới này lại chỉ lớn bằng quả bóng rổ, hơn nữa rất nông, giống như bị người ta đào ra.

Mà trong cái hố trên đất kia lại còn đặt một cái bát lớn úp ngược.

Loại bát lớn này rất thường gặp, người ở đây đều dùng loại bát này.

Nhưng kỳ quái là, ai lại rảnh rỗi giấu một cái bát lớn như vậy ở trong nhà a.

Chẳng lẽ cái bát lớn này là đồ cổ?

Rất đáng tiền?

Ngô Bất Chính nhìn một chút lắc đầu nói: "Chính là cái bát bình thường, mười đồng tiền có khả năng mua được mấy cái!" Dưới tình huống này mọi người đều có chút không hiểu.

Bất quá lúc này đã phát hiện, vậy thì cần thiết phải xem cho rõ ràng.

Tần Vũ ra hiệu mọi người lui lại hai bước, cẩn thận có nguy hiểm.

Sau đó mới rón rén đem cái bát úp ngược bên trên nhấc ra.

Lập tức mọi người liền nhìn thấy, bên dưới cái bát này, lại còn có một cái bát nữa.

Miệng hai cái bát đối nhau, trước đó vừa vặn là úp thành một cái tạo hình không có khe hở.

Mà theo cái bát bên trên bị lấy đi, mọi người nhìn thấy, trong cái bát bên dưới lại có vết tích màu đen bị đốt qua.

Ở trong bát, một mảnh đồ vật màu đen yên tĩnh nằm ở đó.

Không biết là cái gì. "Mẹ kiếp, đây là cái gì a?" Bàn Tử nói rồi liền muốn qua xem.

Tần Vũ vội xua tay ngăn cản hắn, đồng thời thấp giọng nói: "Đừng lộn xộn, thứ này là tro giấy, có luồng khí thổi qua chữ bên trên đều sẽ nhìn không rõ nữa!" Nói xong Tần Vũ rón rén đem cái bát bưng ra, sau đó đặt lên trên bàn.

Mọi người cũng đi theo rón rén đi qua.

Ngô Bất Chính lúc này cũng phản ứng lại, biết là chuyện gì xảy ra.

Hồi nhỏ hắn cũng không ít lần đốt đồ ở nhà.

Đặc biệt là vở bài tập.

Giấy vở bài tập sau khi cậu đem dùng lửa đốt, nếu như không chạm vào tro giấy, để một tờ giấy nguyên vẹn giữ dáng vẻ trước khi bị đốt.

Cậu là có thể nhìn thấy chữ bên trên.

Điểm này Ngô Bất Chính rất rõ ràng.

Tương tự hắn cũng biết, loại tro giấy này, chỉ cần một chút luồng khí, liền có khả năng trực tiếp thổi thành tro bụi.

Cho nên nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Mấy người ghé vào bên cạnh đống tro giấy kia, Ngô Bất Chính rất tinh ranh, không trực tiếp đi xem, ngược lại là lấy điện thoại ra chụp ảnh trước.

Để tránh lát nữa tro giấy bị thổi tan, thì triệt để mất tin tức.

Chụp ảnh xong xuôi, bọn họ mới đi xem nội dung tờ giấy kia.

Nội dung bên trên đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Tờ giấy kia không giống như là giấy viết thư.

Chữ bên trên cũng không nhiều, ngược lại nhìn qua có chút giống một tờ giấy dạng như bằng khen hay chứng nhận.

Ngô Bất Chính lấy tấm ảnh điện thoại chụp được ra phóng to để xem.

Rất nhanh hắn liền kinh hô: "Mẹ kiếp, đây là giấy của một tờ giấy chứng nhận kết hôn!

Các người nhìn xem!" Nói xong hắn chỉ chỉ một vị trí trong đó.

Rõ ràng có thể nhìn thấy mấy chữ: "Tân lang: Hắc Thán Đầu" "Tân nương..." "Sao không có tên tân nương a!" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Khả năng có, nhưng bị đốt xong đã nhìn không thấy nữa rồi!

Cái cô chị Phương Điềm kia đoán chừng biết cũng chỉ là phiến diện!

Tên Hắc Thán Đầu này khả năng trước kia từng kết hôn!

Chương 1627

Nhưng bởi vì vợ bỏ chạy, cho nên tâm như tro tàn đem thứ này đốt đi!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói: "Đã là như vậy, thì chúng ta cứ để lại chỗ cũ đi, nhìn lén đồ vật này của người khác cũng không hay lắm!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Tuy nhiên Tần Vũ lại bỗng nhiên nói: "Chờ chút!

Cái bát này có vấn đề!" "Vấn đề?

Tiểu ca cái bát này có vấn đề gì?" Bàn Tử vội nói.

Tần Vũ không tiếp lời, ngược lại nhìn về phía Hồ tư lệnh ở bên cạnh.

Mọi người nhìn thấy, sắc mặt Hồ tư lệnh lúc này lại cũng biến đổi. "Lão Hồ, có phải anh biết gì rồi không?" Tuyết Lỵ Dương vội hỏi.

Hồ tư lệnh gật đầu.

Điều này làm Bàn Tử sốt ruột muốn chết, vội nói: "Biết thì anh nói mau đi, còn úp úp mở mở cái gì, lát nữa cái tên Hắc Thán Đầu ở bên ngoài cảm thấy không đúng xông vào bây giờ!" "Vậy thì phiền phức to rồi!" Hồ tư lệnh châm một điếu thuốc rít một hơi, sau đó đặt điếu thuốc nằm ngang trên miệng bát.

Ông nói tiếp: "Cái bát này, là đồ dùng cho người chết!" "Mọi người nhìn màu sắc của cái bát này xem!" Đám người nghe vậy đều sững sờ.

Cái bát này trông chẳng khác gì bát bọn họ dùng ăn cơm tối qua cả!

Hồ tư lệnh làm sao nhìn ra được đây là bát cho người chết?

Bàn Tử vội hỏi: "Dựa vào đâu mà nói thế?" Hồ tư lệnh chỉ vào cái bát nói: "Cậu nhìn hoa văn trên bát này đi!

Khác với cái chúng ta dùng tối qua!" Mọi người nghe vậy đều nhìn kỹ lại, nhưng nhìn mãi cũng không ra điểm gì khác biệt.

Hồ tư lệnh chỉ vào bát giải thích: "Nhìn kỹ đi, hoa văn trên này tổng cộng có bốn đường!

Mà cái chúng ta dùng chỉ có hai đường!

Hơn nữa, bát chúng ta dùng vẽ hoa mẫu đơn!

Nhưng hoa văn trong bát này, là giấy tiền!" Nói rồi Hồ tư lệnh đem những gì mình biết kể lại một lượt.

Hóa ra, chế độ tang lễ xưa nay vô cùng chú trọng.

Người giàu có cách chôn của người giàu, người nghèo cũng có cách chôn của người nghèo.

Thông thường, sau khi chết và trước khi khâm liệm, đều có tục lệ thủ linh (canh đêm).

Lúc canh đêm, quan tài thường đặt ở cửa nhà, dùng vải che chắn.

Phía trước bày đồ cúng.

Đồ cúng này rất có giảng cứu.

Nhà giàu thì đồ cúng càng nhiều càng tốt, thậm chí có người còn bày cả cái đầu heo.

Tổng cộng có ba mươi sáu món tế phẩm, nhiều thì lên đến bảy mươi hai món.

Nhưng nhà nghèo không có đãi ngộ xa xỉ như vậy, nên tế phẩm thường chỉ có bốn món.

Tức là dùng bốn cái bát đặt trước quan tài, còn bên trong bát đựng gì thì không quan trọng, có tiền thì đồ tốt, không tiền thì tùy sức mà chuẩn bị.

Nhưng bốn cái bát này bắt buộc phải có.

Cổ nhân có câu: "Thần tam quỷ tứ".

Cúng tế thần tiên dùng ba, cúng tế vong linh dùng bốn.

Cho nên thời đó, dù nhà có nghèo đến đâu, ít nhất cũng phải bày bốn loại tế phẩm.

Đương nhiên, có những nhà nghèo đến mức không còn gì để ăn, bát đũa tìm không ra một bộ lành lặn, thì lấy đâu ra bốn cái bát?

Thế là người ta nghĩ ra một cách, dùng hoa văn để thay thế.

Để phân biệt bát đũa người sống và người chết, người ta khắc hoa văn giấy tiền lên bát, làm thành bốn đường vân.

Ngụ ý một cái bát thay cho bốn cái.

Đây là cách làm khi nghèo đến cùng cực.

Còn hai cái bát đào được dưới nền nhà Hắc Thán Đầu chính là loại bát dùng cho người chết này!

Bàn Tử nghe đến đây liền nói: "Cái này cũng chẳng chứng minh được gì, có thể là Lão Hắc nghèo quá thật!

Nhặt đại hai cái bát ven đường về dùng thì sao!" "Điều này nói lên được gì chứ?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Khả năng anh nói quá thấp, dù sao ai rảnh rỗi lại đi nhặt đồ này về!

Bệnh tòng khẩu nhập, không ai nhặt bát đũa linh tinh về dùng, ai biết người chết có bệnh truyền nhiễm gì không!" Hồ tư lệnh gật đầu tán đồng, sau đó nói: "Nếu chỉ là cái bát có vấn đề thì thôi, nhưng quan trọng là vị trí của cái bát và thứ bên trong!

Cậu biết cái này gọi là gì không?" "Là gì?" Bàn Tử vội hỏi.

Hồ tư lệnh dập tắt đầu thuốc, sắc mặt khó coi: "Cái này gọi là Quỷ Chiếu!" Cái gọi là Quỷ Chiếu, thực ra là thứ cho ma quỷ xem, mang ý nghĩa dọa nạt để an tâm.

Lấy ý từ thánh chỉ của hoàng đế thời xưa: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết!".

Nhưng thánh chỉ là cho người sống xem, còn Quỷ Chiếu là cho vong linh đọc.

Quỷ Chiếu rất hiếm gặp.

Chương 1628

Vì bình thường khi người thân qua đời, nhiều người còn mong được người thân báo mộng, xem thiếu thốn gì để đốt gửi xuống.

Đó là tình thân, đương nhiên muốn thỏa mãn để người chết ra đi thanh thản.

Tuy nhiên, người chết không thể sống lại.

Đôi khi, sự quyến luyến của người thân cũng không phải chuyện tốt.

Thế là Quỷ Chiếu có đất dụng võ.

Tại căn phòng người quá cố từng ở, đào một cái hố, tìm loại bát cho người chết này, viết những việc người đó canh cánh trong lòng lúc sinh tiền lên giấy rồi đốt đi.

Đó chính là Quỷ Chiếu.

Chỉ cần vong linh người thân trở về, sẽ nhìn thấy những thứ này, biết tâm nguyện lúc sinh tiền đã có kết quả.

Hơn nữa Quỷ Chiếu mang ý nghĩa như thánh chỉ, xem xong tất phải rời đi.

Cho nên chiêu này rất linh nghiệm.

Người thân xem xong nội dung, tâm nguyện đã liễu, liền đi đầu thai.

Nhưng ở đây xuất hiện Quỷ Chiếu, là cho ai xem đây?

Hồ tư lệnh nói đến đó, mọi người hiển nhiên đều nghĩ tới điều gì.

Bàn Tử hạ thấp giọng: "Mẹ nó, cái cô Phương Điềm kia tám phần là cũng chẳng biết gì cả!

Nếu Lão Hồ nói là thật, thì mẹ của tên Hắc Thán Đầu này e là đã chết rồi!

Chết rồi vẫn còn lo lắng chuyện hôn sự của con trai, nên Hắc Thán Đầu hết cách, mới dùng chiêu Quỷ Chiếu này để tiễn mẹ hắn đi!" Hồ tư lệnh gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: "Tiểu Bàn, cậu nói chưa hoàn toàn đúng!

Nếu mẹ hắn tự mình bỏ nhà đi, thì tất nhiên là đã tâm hôi ý lạnh!

Chết coi như là giải thoát, xong hết mọi chuyện!

Làm sao còn có thể quay về chứ?

Nhưng nếu bà ấy không phải bỏ nhà đi mất tích..." "Vậy thì chết thế nào?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi da gà toàn thân.

Sắc mặt cũng biến đổi, nắm chặt cái cuốc leo núi: "Ý anh là, Hắc Thán Đầu đã giết bà ấy?" Hồ tư lệnh gật đầu, vừa định nói tiếp thì nghe thấy tiếng gõ cửa "Rầm rầm rầm" vang lên.

Mấy tiếng động này dọa mọi người toát mồ hôi lạnh.

Bàn Tử càng trực tiếp rút cuốc leo núi ra, nói khẽ: "Mẹ kiếp, gặp phải kẻ giết người rồi, lại còn giết cả mẹ ruột!

Lần này chúng ta xui xẻo rồi!

Thiên Chân, cậu và Dương tham mưu trưởng trốn ra sau đi!" Thấy Bàn Tử định động thủ, Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Anh đừng hoảng, đây chỉ là suy đoán!

Hơn nữa cho dù là thật, chúng ta cũng đâu phải cảnh sát, hắn không cần thiết phải giết người diệt khẩu!

Hơn nữa chúng ta là khách du lịch, hắn kiếm tiền xong là chúng ta đi, nhìn dáng vẻ tối qua của hắn cũng không giống loại làm một vố rồi nghỉ!

Chúng ta có thể đã quá nhạy cảm rồi!

Chuyện này có lẽ còn có ẩn tình cũng không chừng!

Kết luận vội vàng như vậy thì oan uổng cho người ta quá!" Mọi người nghe xong thấy cũng có lý.

Tuy cái Quỷ Chiếu này ám chỉ chân tướng, nhưng nói cho cùng, ai dám chắc Quỷ Chiếu là do Hắc Thán Đầu làm?

Bây giờ là xã hội pháp trị, mọi thứ đều phải có chứng cứ! "Vậy giờ làm sao?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính vỗ vai hắn: "Anh ra ứng phó với hắn, Tiểu ca mau chóng đặt Quỷ Chiếu về chỗ cũ!

Chúng ta cứ giả vờ như không biết gì!

Tiếp tục việc của chúng ta!

Nếu hắn thực sự có ác ý, Doanh Thương đại ca cũng đừng khách khí!" Mọi người gật đầu, đây đúng là cách ổn thỏa nhất.

Đã không oan uổng người tốt, cũng không bỏ qua kẻ xấu.

Nếu Hắc Thán Đầu thực sự có ác ý, thì tiện thể bắt giải lên công an cục, cùng điều tra chân tướng cái chết của mẹ hắn luôn.

Bàn Tử lập tức điều chỉnh tâm thái, đi ra phía cửa.

Chỉ nghe bên ngoài Hắc Thán Đầu gọi: "Mấy vị ông chủ xong chưa?

Nếu không được thì tôi có thể giúp, tôi biết khâu quần áo đấy!" "Không cần đâu, xong cả rồi!

Chúng ta xuất phát thôi, bữa sáng ăn trên đường!" Bàn Tử chào hỏi, đồng thời mở cửa đi ra.

Bàn Tử ở bên ngoài tán dóc với Hắc Thán Đầu.

Trong phòng, nhóm Tần Vũ cũng tranh thủ khôi phục Quỷ Chiếu về nguyên vị.

Mấy người nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Chương 1629

Bàn Tử chia bữa sáng cho mọi người.

Sau đó dưới sự dẫn đường của Hắc Thán Đầu, cả nhóm xuất phát.

Muốn đi núi Cổ Lâu thì phải đi xe buýt, đến chân núi rồi mới có thể đi bộ lên.

Trên đường mấy người ăn sáng, tuy không phong phú như trong thành phố nhưng ở thôn quê thế này đã là rất ngon miệng rồi.

Hơn nữa Ngô Bất Chính có thể nhìn ra bữa sáng này được chuẩn bị rất có tâm.

Điểm này có vẻ không khớp lắm với mấy lời đồn về Hắc Thán Đầu trước đó.

Ngô Bất Chính nói: "Tôi thấy chúng ta vẫn có thể tin tưởng hắn, dù sao con người cũng sẽ thay đổi!

Hơn nữa, đến tuổi này của hắn cũng là lúc thành gia lập nghiệp, biết đâu đã cải tà quy chính thật rồi?" Bàn Tử lại tỏ vẻ nghi ngờ: "Tôi vẫn giữ thái độ quan sát, tục ngữ có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, muốn bản tính một người thay đổi là rất khó!

Trừ khi hắn trải qua cú sốc cực lớn nào đó!

Nhưng ở cái chốn này thì có gì mà sốc?

Theo tôi, cứ để tôi đi thăm dò hắn là chắc ăn nhất!" Bàn Tử nói xong nhét vội bữa sáng vào mồm rồi chạy lên chỗ Hắc Thán Đầu nói chuyện phiếm.

Nhưng kết quả hiển nhiên không như ý.

Lúc quay lại, mặt hắn có vẻ hơi sượng.

Ngô Bất Chính cũng không hỏi kết quả, nhìn là biết chẳng moi được gì.

Bàn Tử bảo hễ hắn hỏi về chuyện mẹ Hắc Thán Đầu là gã này lại lảng sang chuyện khác, không chịu nói nhiều.

Làm Bàn Tử cũng bó tay, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Rất nhanh mọi người đã đến gần trạm xe.

Gần thôn chỉ có loại xe buýt du lịch này, mỗi ngày chỉ có hai chuyến.

Sáng một chuyến, trưa một chuyến.

Xe về thì một chuyến buổi trưa, một chuyến buổi chiều.

Vì khách du lịch có hạn nên cũng không đầu tư nhiều.

Hơn nữa buổi chiều nếu qua năm giờ mà chưa xuống núi thì xác định ngủ lại chân núi.

Dưới chân núi có cái thôn, cũng có người làm cơm nông gia (cơm bình dân kiểu nhà quê).

Tuy buôn bán bình thường nhưng ít ra không để những người lỡ chuyến xe phải ngủ ngoài trời.

Hắc Thán Đầu căn giờ rất chuẩn, mọi người đến trạm chưa bao lâu thì xe tới.

Lên xe mới thấy cả xe trống huơ trống hoác, gần như chẳng có ai.

Bàn Tử không kìm được hỏi Hắc Thán Đầu sao không thấy du khách nào.

Hắc Thán Đầu nói: "Mấy vị ông chủ, các anh đến hơi muộn rồi, mấy ngày nữa chỗ chúng tôi bước vào mùa mưa!

Các anh xem trên mạng hướng dẫn viên du lịch hiển thị bận rộn, đa phần đều là đã nhận đặt những chuyến cuối cùng rồi!

Đợi mấy ngày nữa vào mùa mưa là ở đây khỏi chơi bời gì luôn!

Tình hình trên núi phức tạp, một khi mưa bão xuống là không có đường về!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Gặp bão trên núi quả thực rất nguy hiểm.

Không phải cứ tìm chỗ trú chờ cứu viện là xong.

Vì có khả năng gặp sạt lở đất, lũ quét.

Thậm chí có nơi vách núi dựng đứng, trượt chân một cái là lăn từ trên cao xuống, cực kỳ chí mạng.

Hắc Thán Đầu nói tiếp: "Thực ra lúc này đã chẳng còn mấy hướng dẫn viên chịu vào núi nữa!

Nhưng nếu có người thực sự muốn đi, họ cũng chỉ nhận đi tour một ngày, sáng đi chiều về!

Ngọn núi Cổ Lâu này đừng thấy phong cảnh đẹp, chứ đến tối cũng dọa người lắm!

Còn có người bảo trên núi có ma, nhưng ban ngày thì không sao!

Cho nên trước buổi chiều chúng ta phải xuống núi!" Mọi người nghe xong gật đầu, không để tâm lắm.

Núi cao hoàng đế xa, ma quỷ cũng chẳng làm gì được.

Mấy cái rừng già thâm sơn cùng cốc này thiếu gì truyền thuyết ma quỷ với người rừng.

Xe buýt chạy một mạch về phía chân núi.

Càng đến gần dãy núi, không khí xung quanh càng lạnh đi rõ rệt.

Không phải sắp mưa, mà là hiện tượng tự nhiên, đặc biệt rõ khi so sánh giữa thành phố và nông thôn.

Càng gần nơi rừng rậm, nhiệt độ càng thấp.

Chương 1630

Rất nhanh xe đã đến chân núi.

Phong cảnh nơi đây đẹp thật sự.

Cả ngôi thôn tọa lạc trên một bình nguyên dưới chân núi.

Xung quanh có rất nhiều cây cổ thụ chọc trời, ở giữa là một bãi cỏ được dọn dẹp sạch sẽ.

Nhiều nhà dân cổ kính được xây dựng ở đó.

Nói thật, chỗ này mà ở thành phố thì chắc chắn là khu biệt thự cao cấp.

Ở đây mười ngày nửa tháng đảm bảo thấm thía vẻ đẹp của thiên nhiên.

Bàn Tử vừa xuống xe đã không nhịn được nằm lăn ra đất.

Cỏ rất dày, nằm lên êm ái vô cùng.

Hắc Thán Đầu đi mua vé, mấy người còn lại ngồi bệt xuống đất tận hưởng không khí trong lành.

Hồ tư lệnh nói: "Nhìn quen cảnh ồn ào đô thị, không ngờ ở đây còn có nơi thế này!

Tiểu Bàn, cậu nói xem sau này chúng ta định cư ở đây, rảnh rỗi lên núi săn bắn, đốt lửa trại thì thế nào?" Bàn Tử vừa định trả lời, Ngô Bất Chính ở bên cạnh cười nói: "Tôi thấy cũng được đấy, nhưng Bàn Tử tám phần là sẽ thấy cô đơn thôi, dù sao hắn không về thì lương của mấy thiếu nữ thất túc ai phát cho đây!" "Thiên Chân, ông nội cậu!" Mọi người cười đùa vui vẻ.

Hắc Thán Đầu rất nhanh đã mua xong vé, gọi mọi người xuất phát.

Vì độ sâu khai thác du lịch có hạn nên không thể có cáp treo, cả nhóm chỉ có thể đi bộ.

Vừa đến lối vào, ai nấy đều ngẩn tò te.

Từng bậc thang uốn lượn hướng lên trên, nhìn sơ cũng phải cả trăm mét, độ dốc lại cực lớn.

Leo lên cái này chắc mệt chết.

Nhưng đã đến đây rồi, giờ mới hối hận thì hơi muộn.

Hắc Thán Đầu đã đi trước dẫn đường.

Mấy người bất đắc dĩ đành đi theo.

Bàn Tử vừa đi vừa hỏi có thể mở livestream được chưa.

Ngô Bất Chính cảm thấy cũng tàm tạm rồi, liền bảo mọi người mở livestream.

Đã đến tận đây, chắc ít người nhận ra là chỗ nào, không cần kiêng kị nữa.

Hơn nữa họ nói là đi du lịch.

Còn chuyện có tìm thấy loại cương thi màu xanh mà năm xưa ông ngoại Tuyết Lỵ Dương - Chá Cô Tiêu phát hiện hay không, nói cho cùng còn phải xem tạo hóa.

Livestream vừa bật, nhân khí tăng theo cấp số nhân.

Bọn họ đã quá lâu không livestream, lần này lại không báo trước, nên người xem kéo vào ngày càng đông.

Thấy bọn họ đang ở trong rừng núi, cư dân mạng thi nhau comment: 【 Mấy vị đại ca lần này định đi nổ cái núi nào thế? 】【 Đúng đấy, các đại ca, tổ tông để lại chút đồ không dễ, chúng ta đừng có vào cái mộ nào là nổ cái mộ đấy được không? 】【 Ha ha ha cười chết mất, Thiết Tam Giác vào mộ toàn dùng đồ dùng một lần 】......

Đối với sự trêu chọc của cư dân mạng, đám Bàn Tử cũng cạn lời.

Dù sao những nơi họ đi trước đây đúng là quá nguy hiểm, vì giữ mạng nên không ít lần phải dùng thuốc nổ.

Nhưng nói thật, lần này họ hoàn toàn không mang theo thuốc nổ.

Thứ đó sao mà mang lên tàu xe được.

Hơn nữa chủ yếu là đến thử vận may, chưa chắc tìm thấy đã xuống mộ ngay.

Mở livestream giúp phân tán sự chú ý khi leo núi.

Cộng thêm việc dần thích nghi với nhịp độ, cuối cùng cũng qua được giai đoạn đầu.

Tiếp tục đi lên chính là đọ ý chí.

Hắc Thán Đầu nói: "Dãy núi chỗ chúng ta tổng thể hơi giống hình thang!

Nên chỉ cần leo qua con dốc ban đầu này, thực ra bên trên không dốc như vậy đâu!" Nghe vậy ai cũng thở phào.

Bàn Tử từ lúc mở livestream như biến thành người khác, chém gió không ngừng với các nữ vương trên mạng, thỉnh thoảng còn làm bộ muốn tụt quần, chẳng biết đang tán tỉnh chuyện phong hoa tuyết nguyệt gì.

Doanh Thương vác hành lý nặng nhất, im lặng đi theo như một thị vệ trung thành.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ cũng chỉ trầm mặc cắm cúi đi, cảm thấy khá nhàm chán, bèn chạy sang nói chuyện với Hồ tư lệnh.

Hồ tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương kiến thức cực rộng.

Nhất là Tuyết Lỵ Dương, tổ tiên Chá Cô Tiêu thì khỏi bàn, bản thân cô ấy cũng từng làm việc cho tạp chí địa lý, kinh nghiệm dã ngoại rất phong phú.

Ngô Bất Chính vừa qua thì nghe thấy Tuyết Lỵ Dương đang nói về cây cối xung quanh: "Cây cối quanh đây rất kỳ lạ, mọi người nhìn độ lớn của cây này xem, có lẽ đều gần trăm năm tuổi rồi!

Chương 1631

Nhưng hình như càng vào sâu trong núi, tuổi cây lại càng nhỏ!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhìn quanh một hồi.

Hắn khẳng định mình hoàn toàn không nhìn ra được, cây nào trông chẳng giống cây nào.

Hồ tư lệnh dường như cũng không thấy vấn đề gì, liền hỏi cô làm sao biết.

Tuyết Lỵ Dương cười nói: "Mọi người quan sát không kỹ, đi suốt dọc đường tôi đều có sự so sánh!

Mọi người nhìn này!" Nói rồi cô chạy đến bên một cái cây, ướm thử.

Hai người thấy Tuyết Lỵ Dương ôm cái cây cổ thụ, cơ bản còn thiếu khoảng ba gang tay mới ôm hết một vòng! "Mọi người nhớ kỹ khoảng cách này!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Sau đó đi thêm nửa tiếng, Tuyết Lỵ Dương lại thử một lần nữa.

Quả nhiên, lần này cái cây lớn chỉ còn thiếu hai gang tay là ôm hết.

Chênh lệch một gang tay nhìn có vẻ không lớn, nhưng thể hiện trên cây cối thì lại là khoảng cách tuổi tác rất lớn.

Cây trong rừng già thế này, trưởng thành đến một mức độ nào đó thì muốn to thêm là rất khó.

Nhưng mới đi có nửa tiếng, cây cối đã chênh lệch cả một gang tay.

Điều này chứng tỏ, cây trong núi này từ rất sớm trước kia đã từng bị người ta chặt phá.

Hơn nữa càng vào sâu, bị chặt phá càng nghiêm trọng.

Ngô Bất Chính và Hồ tư lệnh nhìn nhau, dường như đều nghĩ đến điều gì.

Hồ tư lệnh quan sát hoàn cảnh xung quanh rồi nói: "Nếu là vậy, thì ngọn núi Cổ Lâu này trước kia tám phần là có một tòa Cổ Lâu thật!

Lấy gỗ tại chỗ, vừa vặn phù hợp với sự chênh lệch niên luân của cây cối ở đây!

Chỉ tiếc là địa thế chỗ này chưa cao, nếu không cũng có thể quan sát hoàn cảnh xung quanh, biết đâu tìm được huyệt phong thủy tốt nào đó!" Ngô Bất Chính nghe vậy cảm thấy có chút không đúng, bèn nói: "Chuyện này hơi vô lý!

Chúng ta giả thiết năm xưa thực sự có người xây dựng Cổ Lâu ở đây, vậy mục đích là gì?

Cổ nhân theo đuổi cảnh giới văn nhã, nhưng cũng chưa nghe nói ai xây Cổ Lâu trong rừng già núi thẳm thế này!

Không sông không cảnh, không hợp lẽ thường!

Hơn nữa Hồ tư lệnh, tôi tuy không hiểu phong thủy, nhưng vị trí phong thủy tốt để ở thì thường cũng nằm trong thôn chứ!

Chưa nghe nói vì theo đuổi phong thủy mà một mình dọn vào rừng sâu sống bao giờ!" Hồ tư lệnh gật đầu cười: "Cậu rất thông minh.

Cho nên, tòa Cổ Lâu đó dù có thật, thì tám phần cũng là dùng cho người chết!

Căn cứ vào thông tin chúng ta có được dọc đường, nơi này có khả năng thực sự tồn tại một ngôi cổ mộ quy mô không nhỏ!

Dù sao có thể lấy Cổ Lâu làm kiến trúc địa tiêu, thế lực đứng sau người xây dựng cổ mộ ở đây e rằng cũng không nhỏ!

Chỉ là không biết là ai!" Vấn đề này trước đó đã bàn rồi.

Khu vực biên giới rất ít khi có lăng mộ lớn.

Tất nhiên Đông Hạ Quốc là một ngoại lệ.

Bọn họ dù vận khí tốt đến đâu cũng không thể tùy tiện tìm một ngọn núi du ngoạn mà vớ được hoàng lăng.

Khả năng này quá thấp.

Khả năng là mộ của địa chủ hào thân thì lớn hơn.

Nhưng cũng chưa nghe nói hương Cổ Lâu có nhân vật nào như vậy.

Tình hình trước mắt quả thực khó suy đoán.

Mà cái chí mạng nhất là, cho dù ở đây thật sự có cổ mộ, thì cổ mộ này và đám cương thi xanh năm xưa tiền bối Chá Cô Tiêu phát hiện có phải là cùng một chuyện không?

Đây cũng là một dấu hỏi lớn.

Lúc này Ngô Bất Chính mới thực sự hiểu được tại sao năm xưa tiền bối Chá Cô Tiêu tìm kiếm quá nửa đời người, thậm chí cả phái Bàn Sơn Đạo Nhân từ đầu đến cuối đều nỗ lực tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Không biết địa điểm chính xác mà phải đi tìm một thứ nằm trong cổ mộ, độ khó thực sự quá lớn.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đi được hai tiếng.

Hắc Thán Đầu nói không sai, từ sau khi leo hết trăm mét bậc thang, đường đi phía sau bằng phẳng hơn nhiều.

Không còn dốc đứng nữa, đi lại tương đối nhẹ nhàng.

Đi được bốn tiếng, đến mười hai giờ trưa mới dừng lại nghỉ ngơi ăn uống.

Hắc Thán Đầu bảo đi thêm hai tiếng nữa là đến đích.

Có điều hướng bọn họ đi khác với khách du lịch thông thường nên có thể sẽ không gặp ai.

Hơn nữa, hai tiếng nữa đến nơi thì đã là hai giờ chiều.

Ở lại tối đa một tiếng là phải quay về, nếu không chắc chắn lỡ chuyến xe cuối.

Chương 1632

Lỡ xe còn đỡ, sợ nhất là trời tối chưa xuống được núi.

Buổi tối ở chốn này mà muốn xuống núi thì khó như lên trời.

Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi.

Bàn Tử vừa ăn vừa chém gió với kênh livestream.

Nhân khí lúc này đã đạt đỉnh điểm.

Bàn Tử bỗng thấy có người comment: 【 Bàn gia, tôi khuyên các anh nhìn một cái rồi đi thôi!

Chỗ các anh đến tôi biết đại khái ở đâu, tôi từng đi rồi.

Khí hậu trong núi thất thường lắm, lần trước tôi suýt bị mưa lớn giữ lại trên núi, tốt nhất đừng ở lại quá lâu. 】 Bàn Tử cười đáp: "Đa tạ nhắc nhở, nhưng trời đang quang mây tạnh thế này, chắc không mưa nổi đâu!" Người kia thấy Bàn Tử không tin, lại nói: 【 Chuyện này không gặp thì tốt nhất, trong núi mà mưa to, không biết chừng sẽ có thứ gì trôi ra đâu!

Thú dữ còn đỡ, nếu gặp phải mấy thứ không sạch sẽ, Bàn gia à, Hắc Lư Đề Tử của anh sợ là cũng không đối phó nổi đâu! 】 Bàn Tử tán phét với người đó nửa ngày.

Rất nhanh mọi người lại lên đường.

Lúc này địa thế đã rất cao.

Hắc Thán Đầu nói: "Chỗ chúng ta sắp đến là di tích Cổ Lâu, ở đó chỉ còn lại mấy cái đôn đá, hình như là nền móng Cổ Lâu ngày xưa!

Nhưng đến đó các anh cũng có thể nhìn thấy vị trí khu du lịch mà người khác hay đi bên dưới, có điều khoảng cách rất xa, có thể nhìn không rõ!" Mọi người gật đầu.

Hai tiếng đi đường nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Trừ Tần Vũ và Doanh Thương ra, những người khác đều mệt bở hơi tai.

Thậm chí cả Hắc Thán Đầu hình như cũng lâu lắm không đến đây, vừa tới nơi đã đặt mông ngồi phịch xuống đất, bảo bọn họ tự đi mà xem.

Tần Vũ thể lực tốt, dù sao cũng có huyết mạch của Tiểu ca gia trì, chút đường núi này chưa đến mức làm hắn kiệt sức.

Thế là Tần Vũ đi trước về phía mấy cái đôn đá.

Nhóm Ngô Bất Chính thấy vậy cũng đành cắn răng đi theo.

Đã đến đây rồi mà không xem thì phí quá.

Đi chưa đầy mười mấy mét, họ thấy ngoài khu rừng rậm rạp có một khoảng đất trống rất lớn, không có cây cối, nhưng cỏ dại mọc um tùm.

Mấy cái đôn đá mà Hắc Thán Đầu nói nằm trong đám cỏ đó.

Từ xa đã nhìn thấy.

Lại gần mới thấy mấy cái đôn đá này to thật, đường kính phải đến năm sáu mét, hình tròn.

Có lẽ nằm ở đây quá lâu nên mặt đất bị lún xuống thành mấy cái hố sâu, kẹp chặt đôn đá bên trong.

Trên mỗi đôn đá còn sót lại một đoạn cọc gỗ thô to, có thể thấy rõ là bị người ta chặt đứt.

Nếu mấy đôn đá này là nền móng cổ mộ, nhìn vào vết chặt trên cọc gỗ, thì tòa Cổ Lâu này cực kỳ có khả năng là bị con người dỡ đi.

Bởi vì vết cắt chỉnh tề như vậy chỉ có con người mới làm được, sức mạnh tự nhiên không thể để lại vết cắt phẳng lì thế kia. "Trong ghi chép của ông ngoại cô có nói đến chỗ này không?" Hồ tư lệnh vội hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Tôi xem đi xem lại rất nhiều lần, không hề ghi chép về Cổ Lâu hay đôn đá nào cả!

Có thể nơi ông ấy đi không phải chỗ này!" Mọi người nghe vậy đều thấy nản.

Nhưng đã đến rồi thì vẫn phải xem cho kỹ.

Tần Vũ kiểm tra mấy đôn đá, thấy bị ăn mòn nghiêm trọng, chứng tỏ thời gian tồn tại không ngắn.

Nhưng ngoài ra chẳng phát hiện được gì.

Tuy nhiên hắn nhớ Tuyết Lỵ Dương từng kể một chi tiết quan trọng: ông ngoại cô dùng nỏ bắn một phát xuyên qua đá.

Điều thú vị là ông ngoại cô cũng rất ngạc nhiên, hiển nhiên trước đó ông không biết đá ở đây có thể bắn xuyên.

Vậy nên có thể đá ở đây có hai loại: một loại bắn xuyên được, một loại là đá bình thường.

Nghĩ vậy, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra thử xung quanh.

Nhưng phàm là chỗ có đá đều vô cùng cứng rắn, không hề có chỗ nào bị đâm thủng.

Từ đó có thể thấy, nơi này và nơi ông ngoại cô ấy đi năm xưa không phải là một.

Mọi người kiểm tra xong xuôi, thật sự không có manh mối nào.

Ngô Bất Chính chạy lại hỏi Tần Vũ, Tần Vũ lắc đầu.

Nói thật chỗ này chẳng có gì cả, thảo nào không ai thèm đến chơi.

Chỉ có mấy cái đôn đá cỡ đại thì có gì đáng xem?

Chương 1633

Có điều chỗ này được cái địa thế đủ cao.

Hồ tư lệnh thấy không có manh mối, bèn đứng lên một cái đôn đá quan sát địa hình xung quanh.

Rất nhanh ông gọi mọi người lại, dường như có phát hiện.

Bàn Tử là người sốt sắng nhất.

Tuy ở đây không có manh mối, nhưng nếu Hồ tư lệnh tìm được huyệt vị phong thủy nào đó, từ đó tìm ra cổ mộ, thì chuyến đi này cũng không uổng.

Đào được ít bảo bối mang về thì càng hời.

Hồ tư lệnh chỉ vào địa thế dãy núi xung quanh nói: "Cách cục phong thủy nơi này có chút thú vị!

Mọi người còn nhớ lúc ở đầu thôn Ô Mộc tôi đã nói, phong thủy ở đây rất phức tạp không?

Nhưng đến gần nhìn, tôi đã hiểu rồi!

Cách cục phong thủy nơi này là một con rồng!" Mọi người nghe vậy cũng không quá ngạc nhiên.

Thế núi hình thành dãy núi về cơ bản đều có thể gọi là rồng.

Chỉ là trong đó có nhiều phân loại như Đằng Long, Phục Long, Độc Long, Tường Long...

Bàn Tử vội nói: "Tôi bảo này Lão Hồ, anh đừng úp mở nữa, rốt cuộc chỗ này có cổ mộ hay không?" Nói rồi hắn liếc sang bên cạnh, thấy Hắc Thán Đầu vẫn ngồi nghỉ chưa qua đây, mới quay lại nhìn Lão Hồ.

Hồ tư lệnh nhíu mày, nhìn về một khe núi phía xa nói: "Tôi cũng không dám chắc!

Cục diện phong thủy nơi này có một phần quan trọng nhất ẩn giấu trong khe núi kia!

Không rõ tình hình trong đó thì cách cục phong thủy này không sáng tỏ được!" Mọi người nhìn theo ánh mắt ông, thấy đó là một khe núi nằm giữa hai dãy núi.

Không lớn, nhưng trông rất sâu, bên trong cây cối um tùm che khuất tầm nhìn.

Hồ tư lệnh giải thích: "Dãy núi nơi này, lúc trước chúng ta nhìn từ bên ngoài thấy phức tạp đa biến!

Nhưng mọi người tự nhìn xem, đường nét dãy núi ở đây rõ ràng, liền thành một khối!

Thực ra chính là một long mạch, còn sự phức tạp đa biến nhìn thấy trước đó là long lân (vảy rồng) trên thân rồng!

Nói cách khác, các tiểu cục phong thủy ở đây rất nhiều, cái này nối tiếp cái kia, tựa như vảy rồng vậy!

Những tiểu cục phong thủy này không ảnh hưởng gì đến đại cục!

Nhưng duy nhất cái khe núi kia lại trở thành điểm quan trọng nhất và cũng là bí ẩn khó nhìn thấu nhất của cả cách cục phong thủy này!" Nói rồi Hồ tư lệnh lấy giấy bút ra, vẽ vài đường tùy ý.

Rất nhanh một hình rồng đơn giản hiện ra.

Nhìn hình dáng là đầu chúc xuống, chân hướng lên, giống như đang bổ nhào xuống.

Hồ tư lệnh nói: "Hình dáng này gọi là Phục Long (Rồng Nằm)!

Phục Long có tốt có xấu, chủ yếu là xem phần đầu!

Nhưng mọi người nhìn xem, phần đầu ở đây lại bị khe núi kia che khuất, nên không thể phán đoán!" Về mặt phong thủy, Phục Long đa phần là ác long, hoàn cảnh địa lý xung quanh sẽ rất kém, ví dụ như Long Lĩnh (Gò Rồng) bị xói mòn đất đai.

Nhưng nhìn nơi này non xanh nước biếc, một vẻ tường hòa, dường như con Phục Long này là cát long (rồng tốt).

Mà cách cục tốt trong Phục Long cơ bản chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là Quy Sào Long (Rồng Về Tổ).

Cách cục này thích hợp mai táng người già, ban phúc cho tử tôn hậu đại.

Người chôn ở đây con cháu nhất định giữ được tiền tài, thích hợp để an táng trưởng bối của những gia đình đạt quan hiển quý.

Loại thứ hai gọi là Du Long Quy Sơn (Rồng Chơi Về Núi).

Cách cục này thích hợp làm mộ hợp táng cho đại gia tộc, giúp con cháu đời sau anh em hòa thuận, cành lá tốt tươi.

Nói đến đây, Hồ tư lệnh chỉ vào khe núi kia: "Nhưng phong thủy cục ở đây, vì bị khe núi che khuất nên không thể nhìn rõ rốt cuộc là Quy Sào Long hay là Du Long Quy Sơn!

Đây cũng là lý do tại sao tôi nói phong thủy cục nơi này không sáng tỏ!

Muốn làm rõ, bắt buộc phải biết thế núi đi trong khe núi kia ra sao!" Cái gọi là Quy Sào Long (Rồng về tổ), thực chất là thế đất mà đầu rồng và mạch núi hòa làm một thể.

Chỉ có thể nhìn thấy thân rồng và đuôi rồng.

Đây gọi là thần long thấy đuôi không thấy đầu, mang ý nghĩa rồng quay về tổ.

Còn Du Long Quy Sơn (Rồng đi về núi), thì là đầu rồng ở phía dưới ngẩng cao lên, có thể nhìn thấy vị trí đầu rồng.

Chỉ là chỗ thân rồng hòa hợp với mạch núi thì không thấy được, nhưng lại thấy được đuôi rồng và đầu rồng.

Đây gọi là Du Long Quy Sơn.

Hai loại cách cục này thích hợp để mai táng những người không giống nhau.

Bất quá đều là đất phong thủy bảo địa, chỉ cần không phạm kỵ húy thì thực ra chôn ai cũng được.

Tiền đề là phải chôn đúng vào trong huyệt vị phong thủy.

Chương 1634

Mà nơi tốt nhất của huyệt vị này chính là phần bụng rồng.

Bởi vì bất kể là Quy Sào Long hay Du Long Quy Sơn, phần đầu và phần đuôi tự nhiên đều không thích hợp.

Đuôi rồng xưa nay có thuyết "Thanh long bãi vĩ" (Rồng xanh vẫy đuôi).

Táng ở đuôi rồng, gia đạo thăng trầm lên voi xuống chó, rất không an ninh.

Còn đầu rồng thì khá hơn một chút.

Đầu rồng của Quy Sào Long giấu trong lòng núi.

Táng ở đây, người đời sau đại khí vãn thành, hoặc là hoài tài bất ngộ (có tài mà không gặp thời), tính ra không được tốt lắm nhưng cũng không tệ.

Nhưng nếu táng tại đầu rồng của thế Du Long Quy Sơn, thì sẽ vì sinh khí huyệt vị quá nặng, tạo thành hiệu quả vật cực tất phản.

Gia cảnh sẽ không có sự thăng tiến lớn.

Bởi vì thời cổ đại, Hoàng đế nãi là cửu ngũ chí tôn, hóa thân của rồng.

Cho nên vị trí đầu rồng, lịch lai chỉ có hoàng tộc mới có thể mai táng.

Người thường căn bản không trấn áp được luồng khí này, chỉ tổ thích đắc kỳ phản (lợi bất cập hại).

Bàn Tử đâu quản được nhiều như vậy, nghe đến đây khẳng định có mộ táng, lập tức hứng thú hẳn lên. "Tôi bảo này, hay là anh em mình xuống dưới xem thử?" "Biết đâu cái nơi ông ngoại của Dương tham mưu trưởng đi năm xưa, chính là ở trong cái khe rãnh kia thì sao?" "Tôi bảo này Bàn Tử, cậu bớt nói hươu nói vượn đi có được không?" Ngô Bất Chính bất lực nói. "Trong cuốn nhật ký kia đều nói rồi, Chá Cô Tiếu tiền bối năm xưa ở trên núi, không phải trong khe rãnh!" Bàn Tử lại chẳng thèm để ý, nói. "Cậu xem, nói cậu là Thiên Chân, cậu đúng là chẳng cầu tiến bộ chút nào!" "Núi là vật đổi sao dời, tục ngữ nói rất hay, dựa núi núi lở, dựa người người chạy!" "Chỉ định là mấy năm nay sông núi biến hóa, ngọn núi cao năm xưa giờ biến thành thung lũng thấp rồi thì sao?" "Đúng không nào!" Mọi người đều bật cười.

Bàn Tử nói cũng không phải là không có đạo lý.

Nhưng ai cũng biết, tên này thực ra là đang nhớ thương đám minh khí bồi táng trong cổ mộ.

Hồ Tư Lệnh nhìn Bàn Tử, ngữ trọng tâm trường nói: "Tôi nói này Béo, mọi người lần này đến đây vì cái gì, cậu rất rõ ràng!" "Tiền tài nãi là vật ngoài thân, cái mạng nhỏ của cậu sắp không giữ được rồi, còn nhớ thương minh khí cái nỗi gì?" "Giác ngộ tư tưởng của cậu có thể nâng cao lên một chút được không!" Bàn Tử nghe vậy thì rít qua kẽ răng hàm, đáp: "Tư tưởng giác ngộ từ từ nâng, ăn cơm không thể thiếu thịt gà!" "Thần phiêu nhất đấu sấm thiên hạ, tối nay nhất định ăn tôm to!" "Ba mươi bảy mươi đều là sống, chi bằng ngày ngày chuốc rượu nồng!" "Muốn hỏi cái gì là cuộc sống, haizz!

Bàn gia chỉ muốn ăn lẩu hát ca!" "Cút cút!" Hồ Tư Lệnh tức đến suýt chút nữa tháo giày phang Bàn Tử.

Tên này ngày ngày mồm miệng trơn tuột như bôi mỡ, không phải nhớ thương cái ăn thì là nhớ thương cái uống.

Thỉnh thoảng còn đòi đi bao phòng karaoke hát hò.

Tuy sống tiêu sái thật, nhưng đúng là tiêu tiền như nước.

Thu không đủ chi a.

Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, nhìn về phía Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, anh thấy thế nào?" Tần Vũ lắc đầu, sau đó nói: "Tìm tiếp!" Mạch núi này lớn như vậy, ai dám bảo đảm ở đây không có thì những nơi khác cũng không có?

Đã lãng phí thời gian đến đây rồi, vậy chi bằng tìm thêm xung quanh một chút, ngộ nhỡ có manh mối thì sao?

Tổng so với việc bây giờ quay về vẫn hơn.

Mấy người bọn họ còn định tìm kiếm xung quanh thêm chút nữa.

Kết quả ngay lúc này, bỗng nhiên chỉ nghe "Oanh long" một tiếng nổ lớn.

Trong khoảnh khắc, cả đỉnh núi đều là tiếng sấm rền vang cuồn cuộn.

Mọi người đều ngẩn ra, sao thanh thiên bạch nhật lại bỗng nhiên có sấm sét.

Hồ Tư Lệnh kinh ngạc nói: "Mặt trời còn đang treo kia kìa, sao ban ngày ban mặt lại có sấm!" "Tục ngữ nói rất hay, ban ngày đổ sấm không phải độ kiếp thì là hàng yêu a!" "Mẹ nó, cái chỗ này tám phần là sắp xảy ra chuyện rồi!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì, Hắc Thán Đầu ở bên cạnh vẫn luôn nghỉ ngơi bỗng nhiên đứng bật dậy, hô hào: "Mấy vị ông chủ mau chạy đi, sắp mưa to rồi!" Chúng nhân không hiểu, mặt trời còn đang treo đó, sao nói mưa là mưa ngay được!

Bàn Tử nói: "Thằng nhóc cậu lừa bọn tôi à, trên trời vẫn còn mặt trời kia kìa!

Cho dù có mưa, cũng không mưa to được!" Hắc Thán Đầu lại vẻ mặt đầy lo lắng: "Các người mau đi theo tôi, vách núi phía trước quá cao!

Có chuyên gia nói nơi này có kết cấu sinh thái của riêng mình!

Đám mây đen kia từ phía đối diện tới, trước đó bị vách núi che khuất không nhìn thấy!

Tiếng sấm này cộng thêm việc sắp vào mùa mưa rồi, trận mưa này sẽ không nhỏ đâu!

Mau đi thôi!" Mấy người nghe vậy đều nhìn về phía trước.

Cả ngọn núi Cổ Lâu chia làm hai phần.

Phần thứ nhất chính là chỗ bọn họ đang đứng, thế núi bằng phẳng.

Mà đối diện chính là vách núi dựng đứng, mạch núi hiểm trở cao phải đến cả ngàn mét.

Nơi đó là địa phận Cao Ly.

Cho nên ban đầu mọi người đều không để ý.

Ai ngờ mạch núi kia quá cao, lại che khuất cả mây đen.

Tình huống như vậy một khi mây đen tràn qua, hầu như chỉ trong khoảnh khắc mưa lớn sẽ trút xuống.

Đến lúc đó mây đen áp cảnh, tối đến mức giơ tay không thấy ngón.

Chương 1635

Mấy người lúc này đều hoảng rồi.

Bàn Tử càng tức đến mức chửi ầm lên, trách thằng nhóc kia trước đó không nói rõ ràng.

Còn tưởng là thời tiết thay đổi bất ngờ, kết quả ai ngờ là mây đen bị che khuất.

Hắc Thán Đầu cuống quýt giục mọi người mau chạy.

Nhìn cái dạng này ước chừng tối đa mười phút nữa mưa sẽ trút xuống.

Ít nhất phải tìm một chỗ tránh mưa để trốn.

Bây giờ xuống núi đã không kịp nữa rồi.

Mấy người không dám dừng lại chút nào, guồng chân lên mà chạy.

Tuy nhiên, bọn họ chân trước vừa chạy, phía sau lại vang lên một tiếng sấm.

Và gần như cùng lúc, tiếng mưa rào rào như trút nước nghiêng ngả đổ xuống.

Thế núi bên vách đá kia cao, nhiệt độ bên trên rất thấp.

Một khi có mây lạnh trôi qua vách đá, vừa đến đây nhiệt độ đột ngột tăng lên, băng ngưng trong mây sẽ tan ra thành mưa.

Bất quá tình huống như vậy, thông thường mưa sẽ không rơi quá lâu.

Nhưng chỉ sợ là trận mưa đầu tiên khi mùa mưa tới a.

Trận mưa đầu mùa này là tích tụ mây lạnh đã lâu, mưa xuống thì lớn đến mức thái quá.

Rất nhiều khi, lũ bùn sạt lở đất đều là do trận mưa đầu tiên này gây ra.

Hắc Thán Đầu vừa chạy vừa nói, gần đây có một căn nhà trắng do nhân tạo, chính là chuyên dùng để tránh mưa!

Hắn hô hào mọi người đi theo.

Tuy nhiên lúc này, mưa đã đánh xuống.

Mấy người vội lấy vải chống nước bọc kỹ ba lô.

Người thì không lo nổi nữa rồi, chỉ cần thiết bị đừng xảy ra vấn đề là được.

Nếu không mất đi đống thiết bị này, thì có thể trực tiếp xéo về nhà luôn.

Muốn đi đào cương thi xanh, hầu như là không thể nào nữa.

Nước mưa rơi xuống phi thường lớn lại còn gấp gáp.

Mấy người rất nhanh đã bị nước mưa đánh cho có chút không mở nổi mắt.

Hắc Thán Đầu tên này chạy cứ như con chạch.

Mấy người rất nhanh đã bị hắn bỏ xa một đoạn.

Hồ Tư Lệnh thấy thằng nhóc kia chạy nữa là lạc mất, vội hô Bàn Tử. "Vương Tư Lệnh, đi bắt nó về cho tôi, thực sự không được thì dùng biện pháp mạnh!" Bàn Tử gật đầu, lập tức một mình tăng tốc đuổi theo.

Mấy người khác thì tụ lại một chỗ, tiếp tục cản đường.

Lúc này xung quanh đã bắt đầu tối sầm lại.

Một khi lạc nhau, muốn hội hợp lại một chỗ là rất khó.

Bàn Tử một mình tốc độ rất nhanh, cộng thêm mặt đất lầy lội không chịu nổi, hắn dứt khoát chạy điên cuồng, ngã thì cứ thế trượt theo bùn trên đất.

Nhất thời thế mà lại đuổi kịp Hắc Thán Đầu thật.

Hắn lao lên một cái vồ Hắc Thán Đầu ngã xuống đất, lập tức cho cậu ta một bạt tai, giận dữ quát: "Mẹ kiếp, mày định bỏ bọn tao lại chạy một mình hả!" Hắc Thán Đầu lập tức tỉnh táo lại, vội nói: "Không có, tuyệt đối không có, trong nhà trắng kia có đèn pin, tôi định lấy đèn pin đi đón các anh, nếu không không có đèn pin lát nữa tôi cũng không tìm thấy chỗ ở đâu!" Bàn Tử rút đèn pin của mình ra nói: "Bàn gia mày có đây, theo tao quay lại!" Hắc Thán Đầu thấy thế mới gật đầu, lập tức cùng Bàn Tử quay ngược trở lại.

Chưa đến mười phút, mọi người đã một lần nữa hội hợp lại với nhau.

Tuy nhiên lúc này, xung quanh đã triệt để tối đến mức giơ tay không thấy năm ngón.

Mấy người chỉnh đốn lại đội hình.

Xung quanh quá tối, mỗi người đều buộc phải lấy đèn pin ra.

Tuy làm vậy tiêu hao pin quá lớn, nhưng thực sự là hết cách rồi.

Hắc Thán Đầu dẫn đường phía trước.

Một đám người thấp một chân cao một chân đi suốt hơn nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng nhìn thời gian, lúc này bất quá mới vừa bốn giờ chiều.

Thậm chí lúc này nỗ lực chạy xuống núi nói không chừng còn có thể bắt kịp chuyến xe cuối.

Tuy nhiên, hiển nhiên việc này đã là không thể.

Chỉ riêng cái cầu thang dốc đứng cao cả trăm mét dưới chân núi kia, lúc này e là đã bị phong tỏa rồi.

Chương 1636

Nếu không cao như thế, một khi trượt chân ngã xuống, e rằng trong nháy mắt sẽ ngã chết tươi.

Đây chính là tai họa ngầm về an toàn của mấy khu du lịch nhỏ.

Rất nhiều khi không xảy ra chuyện thì bọn họ vĩnh viễn sẽ không chỉnh sửa.

Cũng may Hắc Thán Đầu coi như hiểu rõ hoàn cảnh gần đây.

Mấy người rất nhanh đã tìm thấy căn nhà trắng nằm ở một bên đường kia.

Hắc Thán Đầu bước lên mở cửa phòng.

Hóa ra chìa khóa cửa nhà trắng này được giấu ngay bên cạnh cửa sổ.

Ước chừng là trước đây nơi này từng xảy ra chuyện, cho nên mới xây dựng một căn nhà trắng thế này dùng để sử dụng khi gặp tình huống khẩn cấp.

Theo cánh cửa phòng mở toang, bên trong truyền đến một mùi khó ngửi.

Chắc là do quá lâu không có người tới.

Mà tình hình trong cả căn phòng lại càng vô cùng sơ sài.

Mọi người nhìn thấy, cả gian phòng ngoại trừ một chiếc ghế sô pha cũ nát ra, chỉ có vài hòm dụng cụ đơn giản.

Những thứ khác cái gì cũng không có.

Bất quá thế này đối với mọi người mà nói đã coi là rất tốt rồi.

Ít nhất không phải dầm mưa bên ngoài.

Mấy người vừa mới vào, Bàn Tử liền chạy đi đóng cửa lại.

Tuy nhiên, hắn vừa xoay người, bỗng nhiên cánh cửa thế mà lại mở ra.

Mấy người đều sững sờ.

Mưa tuy lớn, nhưng hầu như không có gió a!

Không có lý nào lại thổi bung cửa ra được.

Bàn Tử lại bước tới đóng chặt cửa.

Tuy nhiên còn chưa đi được hai bước, cánh cửa này bỗng nhiên lại mở ra.

Lần này mấy người đều có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ cửa này có gắn lò xo?

Nhưng có là lò xo thì cũng đâu có lý nào cứ mở toang hoác ra mãi thế.

Bình thường đều là tự động khép lại mà!

Bàn Tử có chút tức giận, bước tới khóa trái cửa lại.

Lần này cửa ngược lại không mở ra nữa.

Tuy nhiên, còn chưa đợi bọn họ sắp xếp đồ đạc, bỗng nhiên bên ngoài thế mà lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Mấy tiếng gõ cửa này vô cùng dồn dập, mấy người nghe thấy đều ngẩn ra.

Lúc này tuy chưa phải buổi tối, nhưng cũng bốn giờ rồi.

Hơn nữa nơi này hầu như không có du khách nào khác qua lại a!

Bên ngoài còn mưa to như thế, sao lại có người gõ cửa chứ?

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, Tuyết Lỵ Dương nói: "Liệu có phải là du khách khác không, cứ mở cửa ra xem thử đã rồi tính!" Bàn Tử gật đầu, sau đó lại đi mở cửa ra.

Tuy nhiên, khi cửa vừa mở, bên ngoài lại không có một ai!

Làm gì có người nào a.

Tối om om cái gì cũng không có.

Lần này mấy người đều sởn gai ốc.

Hắc Thán Đầu càng vội vàng hô hoán Bàn Tử: "Ông chủ mau khóa cửa, mau khóa cửa!" "Khẳng định là có ma rồi!" Bàn Tử cũng có chút sợ hãi.

Hắn nhớ lại lời người trong livestream nói trước đó.

Trên núi mưa to gió lớn không ai biết sẽ có thứ gì xông ra.

Ngay lập tức Bàn Tử khóa cửa lại lần nữa.

Tuy nhiên, bên ngoài rất nhanh lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Hắc Thán Đầu vội hô mọi người.

Lần này bất luận thế nào cũng không thể mở cửa nữa, nhất định phải đợi đến khi mưa tạnh mới được mở.

Đây khẳng định là gặp ma rồi!

Chương 1637

"Trên núi các người có phải có truyền thuyết ma quỷ gì không vậy?" Hồ Tư Lệnh nhìn Hắc Thán Đầu hỏi.

Hắc Thán Đầu nuốt nước bọt nói: "Tôi... tôi cũng không dám khẳng định, nhưng mười thì đến tám chín phần là vậy!" "Từng nghe người trong thôn nói qua!" "Gần nhà trắng này có một bãi tha ma (loạn táng cương), là nghĩa trang công cộng của thôn từ những năm trước!" "Bên trong chôn phần lớn đều là phụ nữ, âm khí rất nặng!" "Một khi trời mưa, sẽ có thứ không sạch sẽ chui ra!" Trước đây hình như có mấy người đến núi chơi, kết quả gặp phải mưa to.

Bọn họ tổng cộng ba người, cũng gặp phải có người gõ cửa.

Trong đó hai người đi ra ngoài xem xét, kết quả một đi không trở lại.

Người cuối cùng gan bé, liền khóa cửa lại, cứ thế chịu đựng đến khi trời sáng.

Ai gõ cửa cũng không mở.

Ngày hôm sau người trong thôn tìm đến, cuối cùng tìm thấy thi thể hai người bạn của anh ta trong bãi tha ma.

Mắt trợn tròn vo, đều là bị hù chết tươi!

Mọi người nghe đến đây, đều không khỏi cảm thấy có chút huyền hoặc.

Nếu là bình thường nghe, có thể sẽ coi như chuyện cười.

Nhưng đặt trong tình huống lúc này, quả thực ít nhiều cũng khiến người ta sởn tóc gáy.

Dù sao tiếng gõ cửa bên ngoài vẫn đang tiếp tục. "Thôi bỏ đi, nếu là người, khẳng định sẽ mở miệng nói chuyện, đã không nói chuyện, vậy chứng tỏ không phải là người!" "Chúng ta mặc kệ đi!" Hồ Tư Lệnh nói.

Mấy người gật đầu, lời này nói có lý.

Quả nhiên, bọn họ không đi để ý tình huống bên ngoài nữa, rất nhanh động tĩnh bên ngoài liền dừng lại.

Mấy người trong lòng một trận sợ hãi, chẳng lẽ lời Hắc Thán Đầu nói là thật?

Thứ bên ngoài kia thật sự là lệ quỷ đòi mạng?

Tiếng gõ cửa dừng lại một lát, mấy người còn chưa kịp tháo ba lô xuống.

Bỗng nhiên bên ngoài thế mà lại truyền đến một trận gõ cửa nữa.

Hơn nữa lần này vô cùng dồn dập.

Đồng thời lại có tiếng người truyền vào: "Mở cửa mau mở cửa, có ai không a!" Lần này mọi người đều có chút ngơ ngác.

Chuyện này cũng quá tà môn rồi, vừa nói bên ngoài không có người nói chuyện thì khả năng không phải là người.

Sao giờ lại có người nói chuyện rồi?

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Tôi đệch, ma quỷ thời nay lợi hại thế à?

Cư nhiên biết nói tiếng người rồi?" "Không đúng, có khả năng thực sự là người, chưa nghe nói người chết biết nói chuyện bao giờ, mở ra xem sao!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô rất lo lắng bên ngoài là người, vì nỗi sợ hãi của bọn họ mà không cho đối phương vào.

Nếu không xảy ra chuyện thì còn đỡ, nếu xảy ra chuyện, thì quả thực chẳng khác gì mưu sát.

Ngô Bất Chính cũng cảm thấy có lý, thế là bảo Bàn Tử mở cửa xem lại.

Lần này có người nói chuyện, chỉ không chừng thực sự là du khách khác đến đây chơi thì sao?

Bàn Tử gật đầu, tuy chuyện này có chút quỷ dị.

Nhưng nói cho cùng, khả năng là người cũng rất lớn.

Nếu không ra xem, thực sự xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn cũng áy náy không thôi!

Nghĩ vậy Bàn Tử lại bước lên mở cửa ra.

Và lần này quả nhiên lập tức có một bóng người xông vào.

Nhìn thấy đúng là người, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử bước lên rất không khách khí nói: "Mẹ kiếp, trước đó gõ cửa sao không nói gì, hơn nữa Bàn gia mở cửa mày ở đâu hả?" Bàn Tử rất không khách khí, người kia nhìn qua dường như cũng không phải người địa phương, ăn mặc rất thời thượng.

Hắn trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Anh bị bệnh à, ông đây mới gõ cửa có một lần!" "Ngược lại là các người sao mở cửa chậm thế hả!" Mọi người nghe thấy lời này, lập tức đều giật mình kinh hãi.

Chẳng lẽ tiếng gõ cửa trước đó không phải do hắn gây ra?

Bàn Tử nghe vậy cũng không thèm cùng hắn nói nhảm, chạy đi khóa cửa lại trước đã.

Sau đó mới quay lại đánh giá đối phương.

Đó là một thanh niên ngoài hai mươi, nhìn qua có chút bĩ khí (lưu manh).

Trên người đeo một cái túi lớn, không biết là làm gì.

Nhưng nhìn bên trong dường như cũng không có bao nhiêu đồ đạc.

Tỏ ra có chút kỳ quái.

Một người ngoại địa, thông thường sẽ không một mình xuất hiện ở nơi này.

Chương 1638

Chẳng lẽ người này là...

Ngô Bất Chính đang suy nghĩ, bỗng nhiên Hắc Thán Đầu ở bên cạnh lại đi tới.

Đồng thời hạ thấp giọng nói: "Hắn là kẻ săn trộm, trên người có súng!" "Có súng?" Nghe Hắc Thán Đầu nói vậy, mấy người đều không khỏi nhìn thêm thanh niên kia một cái.

Quả nhiên nhìn thấy, ở trong vạt áo thanh niên kia, ẩn ẩn có thể thấy được vết hằn của một khẩu súng.

Thanh niên kia thấy mọi người nhìn mình, không khỏi cũng bắt đầu có chút khẩn trương.

Săn trộm ở địa phương này là hành vi vô cùng nghiêm trọng.

Đừng nhìn nơi này núi cao hoàng đế xa, tưởng rằng pháp luật không quản tới.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Chính vì năm xưa nơi này từng xảy ra nạn đói, nên người dân địa phương vô cùng căm ghét kẻ săn trộm.

Trên núi Cổ Lâu bình thường không cho phép săn bắn.

Bởi vì trong mắt người địa phương, đây là tài sản của bọn họ, tương lai lỡ như thực sự lại xảy ra nạn đói, đó chính là hy vọng để bọn họ sống sót.

Cho nên săn trộm trong mắt bọn họ quả thực chính là đang đoạn tuyệt đường sống của bọn họ.

Thôn của Hắc Thán Đầu còn đỡ, đều là lãnh thổ Việt Nam, mấy năm nay tuyên truyền giáo dục cũng đều lấy văn minh khuyến đạo làm chủ.

Thông thường sẽ không thực sự làm gì kẻ săn trộm.

Nhưng các thôn khác thì không giống vậy.

Đặc biệt là một số thôn làng ở gần mạch núi Cổ Lâu, nhưng đồng thời lại không thuộc phạm vi Việt Nam quản lý.

Người ở đó gặp kẻ săn trộm, thông thường là trực tiếp nổ súng bắn chết.

Tên trộm này dường như cũng biết điểm đó, cho nên thấy mấy người nhìn về phía mình không khỏi tỏ ra rất căng thẳng.

Hồ Tư Lệnh sợ hắn làm bừa, dù sao có súng vẫn là rất nguy hiểm, thế là mở miệng hỏi: "Huynh đệ, tên gọi là gì a, sao lại một mình đến núi Cổ Lâu chơi vậy!" Câu này đã làm cho đối phương thả lỏng xuống.

Hồ Tư Lệnh cố làm ra vẻ không nhìn ra thân phận của hắn, tưởng hắn là du khách.

Đối phương thấy thế cười nói: "Tôi tên là Nhị Quỷ, đây không phải là buồn chán nên đi du lịch sao!" "Tôi ghét thuê hướng dẫn viên tốn tiền, thế là tự mình đến chơi!" Bàn Tử nghe vậy cười bì tiếu nhục bất tiếu (cười ngoài da không cười trong thịt), trong lòng lại đang tính toán làm sao mới có thể lộng được khẩu súng của thằng nhóc này ra.

Tuy súng săn chất lượng không đồng đều.

Nhưng có súng vẫn là hơn, xuống mộ cũng có tự tin không phải sao.

Thậm chí thực sự không được, hắn còn định bỏ tiền lớn ra mua lại.

Trong lòng hắn đang nghĩ vậy, Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh lại mở miệng hỏi: "Ra là vậy, thế lúc cậu vừa tới, có nhìn thấy bên ngoài có thứ gì không?" Mọi người vừa nghe lời này, tim không khỏi lại thót lên.

Bọn họ còn nhớ Nhị Quỷ vừa nãy nói, hắn chỉ gõ cửa có một lần.

Vậy cửa trước đó là ai gõ?

Lúc này nhắc đến chủ đề này, lòng mấy người lại bắt đầu căng thẳng.

Nhị Quỷ hiển nhiên không hiểu lắm ý của anh ta, liền hỏi: "Cái gì, thứ gì cơ?" "Bên ngoài mưa to như thế, cái gì cũng không thấy a!" "Sao anh lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy?

Á đúng rồi các người vừa nãy nói gõ cửa gì đó, chẳng lẽ trước đó còn có người đến gõ cửa?" Nhị Quỷ nói còn chưa đợi mọi người trả lời, bỗng nhiên cửa phòng lại vang lên tiếng gõ.

Hơn nữa tiếng gõ lần này còn vô cùng dồn dập, dường như bên ngoài gió càng nổi lên mạnh hơn.

Cộng thêm tiếng gió rít gào ô ô yết yết kia, quả thực nghe khiến người ta da đầu tê dại.

Mọi người nghe thấy tiếng gõ cửa quen thuộc này, sắc mặt từng người đều biến đổi.

Duy chỉ có Nhị Quỷ vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người, hỏi: "Sao các người không mở cửa a?" Tuy nhiên không ai trả lời hắn.

Hắn cảm thấy kỳ quái, thế là tự mình đứng dậy đi mở cửa.

Mấy người đều nhìn hắn không một ai nói chuyện.

Tên này trong tay có súng, nơi này lại quỷ dị như thế.

Hắn nguyện ý thì cứ để hắn đi là được.

Dù sao kẻ săn trộm cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Nhị Quỷ bước lên mở cửa ra.

Tuy nhiên giống hệt tình huống trước đó, bên ngoài căn bản không có người.

Nhị Quỷ nhìn ra ngoài, hô một tiếng, nhưng căn bản không có ai đáp lại.

Nhị Quỷ tức tối khóa cửa lại, vừa định quay về, bỗng nhiên cửa thế mà lại vang lên.

Nhị Quỷ có chút nóng nảy, mở cửa ra liền chửi: "Ai a!

Mẹ kiếp, gõ cái gì mà gõ!" Tuy nhiên bên ngoài vẫn cứ là không có gì cả.

Hơn nữa mọi người nhìn thấy, bên ngoài cư nhiên không có gió.

Chương 1639

Thế nhưng âm thanh ô ô yết yết kia ở đâu ra?

Nhị Quỷ nhìn bên ngoài, không gió mà nổi tiếng động, âm thanh kia giống như quỷ khóc sói gào vậy.

Không khỏi cũng bắt đầu hoảng.

Hắn vội vàng khóa cửa lại, quay đầu nhìn thấy Tần Vũ và những người khác trong phòng dường như đã hiểu ra điều gì.

Hắn vội co rúm vào trong góc, hỏi: "Cái... cái này rốt cuộc là tình huống gì?" "Sao lại có..." "Đây là gặp ma, không muốn chết thì đừng nói nhảm nữa!" Hắc Thán Đầu hừ lạnh nói.

Nhị Quỷ nghe vậy lập tức cả người sững sờ.

Một khắc sau, thần tình của hắn cũng không khỏi trở nên căng thẳng.

Sao đang yên đang lành lại gặp ma chứ? "Không phải, chỗ này của các người chưa nghe nói là có ma a!" "Cái... cái này rốt cuộc là chuyện gì, dù sao cũng phải có người ra ngoài kiểm tra một chút chứ!" "Rầm rầm rầm!" Nhị Quỷ một câu chưa nói xong, bỗng nhiên tiếng gõ cửa bên ngoài liền thay đổi.

Từ tiếng gõ cửa ban đầu, thế mà biến thành tiếng đập cửa.

Dường như có thứ gì đó muốn xông vào.

Nhị Quỷ sợ đến mức vội nhìn ra cửa lớn, cửa này không có bất kỳ cửa sổ nào.

Căn bản cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng bên ngoài nhà trắng có một cái bóng đèn, ngày thường thì tắt, chỉ khi có người vào tránh trú bật đèn trong phòng lên, thì đèn bên ngoài mới sáng.

Đây cũng là để phòng ngừa có người không nhìn thấy nơi này, bên ngoài thắp sáng một cái đèn.

Có người đi ngang qua sẽ biết bên trong có người, cũng có thể vào tránh nạn.

Mà lúc này thấu qua ánh sáng bên ngoài, Nhị Quỷ bỗng nhiên nhìn thấy.

Trong khe hở dưới cánh cửa kia, thế mà ẩn ẩn ước ước có bóng đen chớp động.

Dường như có thứ gì đó đang ở cửa.

Nhị Quỷ vốn dĩ là kẻ săn trộm, gặp phải hướng dẫn viên người địa phương, trong lòng đã rất căng thẳng rồi.

Lúc này lại nghe nói nơi này có ma, cộng thêm việc chính mình tự tay đi mở cửa hai lần nhưng cái gì cũng không thấy.

Bỗng nhiên nhìn thấy bóng đen ngoài khe cửa này, tim gan cả người lập tức căng thẳng đến mức không chịu nổi.

Hắn theo bản năng rút khẩu súng trong lòng ra. "Cạch" hai tiếng đã lên đạn.

Một màn này, lập tức khiến sắc mặt đám người Tần Vũ càng thêm khó coi.

Không sợ hắn có súng, chỉ sợ năng lực chịu đựng tâm lý của hắn quá kém.

Rất có khả năng sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn gì đó.

Bàn Tử thấy hắn rút súng, từ đằng xa nhìn một cái, không khỏi trong lòng vui vẻ a.

Khẩu súng săn trong tay Nhị Quỷ này không phải súng săn chuyên nghiệp.

Mà là một khẩu súng trường tấn công.

Có chút giống tạo hình của dòng AK Liên Xô nhái.

Loại súng này thuộc hàng dởm, là đồ nhái nước ngoài.

Tại khu vực biên giới những năm trước rất phổ biến.

Tuy bây giờ cũng có thể mua được, nhưng đã khá ít rồi.

Cổ Lâu Hương thì khẳng định không có.

Cây súng này chắc là mua từ tay đám người Cao Miên.

Súng này độ chính xác tuy kém một chút, nhưng hỏa lực mạnh.

Nói thật, dùng để xuống mộ tuyệt đối dễ dùng hơn súng săn.

Bàn Tử nhìn thấy súng lập tức tinh thần tỉnh táo hẳn, trong lòng tính toán làm sao đoạt lấy.

Mà Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh thì cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Tôi bảo này người anh em, sao cậu lại có súng a!" "Tôi..." Nhị Quỷ lúc này mới phản ứng lại, mình có chút hoảng rồi.

Nhưng súng cũng đã rút ra, lúc này nói hối hận cũng muộn.

Thế là dứt khoát hắn cũng không giả bộ nữa, giận dữ quát: "Ông đây là săn trộm đấy, mày bảo sao lại có súng a!" "Mẹ kiếp, chúng mày nếu dám ra ngoài nói lung tung, ông đây bây giờ bắn chết chúng mày!" Hồ Tư Lệnh còn muốn nói gì đó.

Bàn Tử lại cười cười ngăn anh ta lại, nói: "Lão Hồ anh thấy chưa, anh nói năng tử tế người ta ngược lại không lĩnh tình!" "Tôi bảo Nhị Quỷ huynh đệ, cậu nổi khùng với bọn tôi cũng vô dụng a!" "Cậu có súng, sao không tự mình ra ngoài kiểm tra kỹ xem rốt cuộc là ai đang gõ cửa đi?" "Tao!

Mày đánh rắm, ông đây có súng, chúng mày ra ngoài xem cho tao!" Nhị Quỷ nói rồi liền chĩa súng lên.

Chương 1640

Ngô Bất Chính thấy thế véo mạnh Bàn Tử một cái.

Thầm mắng: "Cái tên Tử Bàn Tử này rốt cuộc lại muốn giở trò quỷ gì!" "Vốn dĩ không nhắc thì thôi, lần này thì hay rồi, còn nhắc nhở đối phương, họng súng kia chĩa lên rồi kìa!" Tuy nhiên Bàn Tử căn bản mặc kệ, lén lút đẩy tay Ngô Bất Chính, ra hiệu cậu đừng hoảng.

Phảng phất như đang nói Bàn gia tôi tự có cách.

Nhưng Ngô Bất Chính không nghĩ vậy a.

Đó là súng đấy, chúng ta khoan hãy nói tên Nhị Quỷ này có dám nổ súng hay không, một khi súng này bị cướp cò.

Đến lúc đó thì hối hận cũng không kịp nữa rồi. "Bạn à, họng súng không thể chĩa vào người, cậu có chuyện gì, chúng ta có thể từ từ thương lượng!" Hồ Tư Lệnh còn rõ ràng cục diện trước mắt hơn Ngô Bất Chính, vội mở miệng khuyên giải.

Có thể nhìn ra được, Nhị Quỷ cũng không muốn thực sự giết người.

Dù sao săn trộm về tối đa bị xử phạt.

Nhưng nếu thật sự giết người, thì đúng là triệt để không quay đầu lại được nữa.

Hắn chĩa họng súng xuống đất, giận dữ nói: "Ông đây cũng không muốn chết, chúng mày đừng ép tao, chọn một người ra ngoài xem tình hình, nếu không ông đây tự mình chọn!" Mọi người nghe vậy sắc mặt đều rất khó coi.

Cái tên Nhị Quỷ này hiển nhiên là cuống thực sự rồi.

Bất quá bọn họ ở đây ngoại trừ Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ ra, người nào mà chẳng từng trải qua sinh tử ma luyện.

Loại uy hiếp này quả thật không đến mức khiến bọn họ thỏa hiệp.

Bàn Tử thấy thế giơ tay nói: "Hay là để tôi ra ngoài xem?" Bàn Tử sớm đã nhớ thương khẩu súng của Nhị Quỷ rồi, chỉ cần tiếp cận hắn, thì còn không phải trong nháy mắt là chế phục được sao.

Lúc này chính là một cơ hội không tồi.

Tuy nhiên tên Nhị Quỷ kia cũng không ngốc, nhìn thấy thể hình của Bàn Tử lập tức lại giơ súng lên, chĩa vào Bàn Tử nói: "Mày không được đi, ngồi xuống!" "Còn cả mày nữa!" Nói rồi hắn chỉ chỉ Doanh Thương ở phía sau.

Hai người này thể hình bưu hãn, hắn thực sự sợ đối phương phản kháng thì không trấn áp nổi.

Bàn Tử thấy thế xuề xòa cười nói: "Vậy cậu muốn để ai đi a?" Quả nhiên, Nhị Quỷ liền đưa mắt quét qua mọi người.

Đầu tiên là loại trừ Hồ Tư Lệnh.

Người này nhìn qua đã thấy vô cùng điềm tĩnh, hơn nữa thể hình cũng không yếu, sợ là một nhân vật khó đối phó.

Cuối cùng ánh mắt Nhị Quỷ rơi vào trên người Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Tuyết Lỵ Dương tuy là phụ nữ, phản kháng chắc là yếu nhất, nhưng chuyện này để một người phụ nữ đi Nhị Quỷ cũng sợ giải quyết không được.

Cho nên ánh mắt vẫn là rơi vào trên người Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Hắn đánh giá hai người một chút, có thể là vì biểu cảm của Tần

Vũ khiến người ta nhìn không thấu.

Cuối cùng ánh mắt hắn vẫn dừng lại trên người Ngô Bất Chính.

Hắn dùng súng chỉ chỉ Ngô Bất Chính, nói: "Mày ra ngoài xem!" Ngô Bất Chính bất lực cười khổ, cậu biết ngay từ sau khi tên Nhị Quỷ này từ chối Bàn Tử, ước chừng tám chín phần sẽ tìm đến mình.

Bất quá ngay lúc cậu đứng dậy, Tần Vũ bên cạnh lại ấn cậu xuống, nhìn Nhị Quỷ nói: "Tôi đi thay cậu ấy!" Nhị Quỷ ngẩn ra, tỏ vẻ có chút khó chịu, giơ súng đối diện Tần Vũ nói: "Tao bảo nó đi ra xem!" Tần Vũ ánh mắt lạnh lẽo, không tiếp lời.

Ngô Bất Chính sợ Nhị Quỷ làm bừa bắn bị thương Tần Vũ, thế là vội định mở miệng giảng hòa.

Tuy nhiên ai ngờ Tần Vũ trực tiếp đứng dậy.

Lần này dọa Nhị Quỷ sợ hết hồn, hắn vội giương súng lên, giận dữ quát: "Mày muốn chết à?" Tần Vũ nhìn hắn mặt không biểu cảm, giống như Nhị Quỷ căn bản không phải đang nói chuyện với anh vậy.

Nhị Quỷ thấy thế có chút nổi nóng, vừa định bộc phát.

Ai ngờ Tần Vũ bỗng nhiên động thủ.

Tốc độ của anh cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt một bóng đen đã "sưu" một tiếng, vung ra ngoài.

Nhị Quỷ còn chưa kịp phản ứng, cả người đã cảm giác đầu mát lạnh.

Vội dùng tay quệt một cái, trên má thế mà đã có thêm một vệt máu.

Nhìn thấy vệt máu này Nhị Quỷ lập tức ngây người.

Cả người trực tiếp chết sững tại chỗ, muốn nổ súng nhưng ngón tay lại đã không nghe sai khiến nữa.

Chỉ thấy ngay bên cạnh đầu hắn, một con dao găm đang cắm sâu vào trong tường.

Chỉ cần lệch vài cm thôi, có khả năng lúc này thứ bị xuyên thủng chính là đầu của hắn.

Loại người như Nhị Quỷ căn bản không có bao nhiêu gan dạ.

Trước đó hoàn toàn là dựa vào việc trong tay có súng mới dám kiêu ngạo như thế.

Bị Tần Vũ dùng một dao phá vỡ cái gan ấy, hắn cả người cứ như một đống bùn nhão liệt ngồi trên mặt đất.

Nửa ngày trời sững sờ không nói được một câu.

Thậm chí dưới mông còn rất nhanh chảy ra một vũng nước.

Bàn Tử thấy thế lập tức cười nói: "Tôi đệch, sao còn dọa cho tè ra quần rồi, Tiểu ca anh dọa sợ bạn nhỏ rồi!" Nói rồi Bàn Tử đã sấn tới, một tay bóp chặt lấy cò súng săn.

Chương 1641

Tiếp theo liền đoạt lấy khẩu súng.

Súng tới tay, lập tức bầu không khí căng thẳng liền buông lỏng không ít.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử một cái, xoay người đi về phía cửa lớn.

Ngô Bất Chính thấy thế cũng đi theo, đồng thời hô: "Thu thập hắn cho tốt vào!" Bàn Tử ừ một tiếng, giao cho tôi các cậu cứ yên tâm.

Sau đó liền giao súng cho Hồ Tư Lệnh, tự mình đi về phía Nhị Quỷ...

Lại nói bên ngoài, Tần Vũ và Ngô Bất Chính vừa bước ra khỏi cửa lớn.

Ngô Bất Chính liền kéo tay Tần Vũ, bảo anh cẩn thận một chút.

Tiếng gõ cửa quỷ dị này cũng không biết là từ đâu tới.

Cộng thêm bên ngoài còn đang mưa to, lại là rừng sâu núi thẳm, một khi gặp nguy hiểm khả năng tình huống cũng sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Hai người cũng không rời khỏi cửa lớn quá xa.

Nhìn mưa to như trút hạt đậu vẫn đang rơi bên ngoài, Ngô Bất Chính cũng nhịn không được nuốt nước bọt.

Nhìn cái tiết tấu này, e rằng mưa to nhất thời bán hội chưa tạnh được.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kinh ngạc là, lúc này bên ngoài cũng không có gió lớn bao nhiêu.

Nhưng tiếng ô ô yết yết phía xa lại vô cùng rõ ràng.

Bỗng nhiên một giọng nói từ phía sau truyền tới.

Là Tuyết Lỵ Dương bước ra, có thể là do Bàn Tử đang trừng trị tên Nhị Quỷ kia, khiến cô thấy có chút áp lực nên cũng đi ra.

Cô nói: "Tình huống này cũng không phải là không có gió, mà là xung quanh quá nhiều cây.

Cho nên cảm giác không rõ ràng, tiếng ô ô yết yết kia chính là phát ra từ trong rừng cây!

Những địa hình đặc thù, đều sẽ có loại âm thanh này!

Cái này là hiện tượng tự nhiên, còn về tiếng gõ cửa kia, các anh tìm ra nguyên nhân chưa?" Hai người lắc đầu.

Bên ngoài quả thực cái gì cũng không có, biết đi đâu mà tìm.

Lúc này bên trong lại truyền đến tiếng ồn ào, dường như là Bàn Tử và tên Nhị Quỷ kia cãi nhau.

Ba người định quay vào xem.

Kết quả vừa quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy, có thứ gì đó thế mà lại rơi trên cánh cửa lớn kia.

Mà lúc này không biết bên trong xảy ra chuyện gì, cửa phòng cư nhiên bị người ta đóng lại rồi.

Hầu như cùng lúc, thứ rơi trên cửa kia liền va vào cánh cửa, phát ra tiếng gõ cửa "Rầm rầm rầm".

Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu, quả nhiên biết ngay là mình tự dọa mình.

Bước lên nhìn một cái thì ra cư nhiên là một tấm biển số nhà.

Ước chừng năm xưa loại nơi tị nạn khẩn cấp này xây dựng không ít.

Tấm biển hiệu chỗ này đúng lúc rơi xuống treo lủng lẳng ở đây.

Ngô Bất Chính đang định gắn lại tấm biển hiệu lên.

Bỗng nhiên chỉ nghe bên trong Bàn Tử đại nộ quát: "Tao thảo bà nội mày, ở đâu ra thằng 250 (đồ ngốc), mau chạy đi!" Trong lúc nói chuyện, cửa phòng lập tức mở ra.

Tiếp đó đám người Tần Vũ liền ngửi thấy một mùi thuốc súng nồng nặc.

Một khắc sau Bàn Tử đã lao ra.

Tần Vũ thấy tình thế không ổn, ôm lấy Ngô Bất Chính hô Tuyết Lỵ Dương mau tránh ra.

Tuy nhiên Tuyết Lỵ Dương còn lo lắng cho Hồ Tư Lệnh.

Thấy Hồ Tư Lệnh thế mà đang xách Nhị Quỷ lao ra, cô lúc này mới chạy theo vào trong màn mưa.

Hồ Tư Lệnh một tay ném Nhị Quỷ xuống đất, lúc này Hắc Thán Đầu cũng chạy ra.

Tuy nhiên còn chưa đợi nhóm Tần Vũ hỏi rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe Bàn Tử hét lên: "Đều nằm xuống, mau nằm xuống, sắp nổ rồi!" Mọi người đều vẻ mặt ngơ ngác, nhưng vẫn nhao nhao nằm rạp xuống.

Một khắc sau chỉ nghe "Bùm" một tiếng nổ lớn, căn nhà trắng sau lưng bọn họ thế mà trong nháy mắt cả căn bị nổ sập.

Tiếng nổ lớn vừa vang lên, mọi người liền nghe thấy tiếng nhà cửa sụp đổ ầm ầm.

Thậm chí không cần nhìn cũng biết ngôi nhà trắng kia chắc chắn đã bị nổ sập rồi.

Nhưng ở đây sao lại có thuốc nổ được?

Sau khi bọn họ đi ra, rốt cuộc trong nhà trắng đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này trong lòng ba người Ngô Bất Chính đều đầy nghi hoặc.

Chương 1642

Nằm rạp trên mặt đất đợi hồi lâu, đất đá bị vụ nổ hất tung bay tứ tung mới rơi xuống hết.

Cũng vì nằm rạp xuống đất nên lúc này người ai cũng ướt sũng.

Trước đó họ chỉ dùng vải chống thấm bọc ba lô lại, căn bản không ngờ phía sau lại xảy ra chuyện như thế này.

Mấy người Ngô Bất Chính vừa lồm cồm bò dậy từ dưới đất, đã thấy Bàn Tử hùng hổ xông lên túm lấy Nhị Quỷ.

Doanh Thương không biết chạy ra từ lúc nào, đang đứng ngay bên cạnh.

Bàn Tử ra hiệu cho Doanh Thương giữ chặt Nhị Quỷ, lao tới không nói hai lời giáng luôn mấy cái bạt tai.

Tiếp đó lại bồi thêm hai cước, đánh cho Nhị Quỷ trợn ngược cả mắt, nhưng Bàn Tử vẫn chưa thấy hả giận.

Ngô Bất Chính vội can ngăn, nói đánh nữa là chết người đấy, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!

Bàn Tử tức giận chửi: "Đm nó chứ, thằng ranh này đúng là muốn chết!

Tao mà là bố ruột nó thì tao đánh gãy chân chó của nó rồi!" Nói rồi Bàn Tử mới kể lại sự tình vừa xong.

Hóa ra sau khi ba người bọn họ rời đi, tên Nhị Quỷ này trong lòng không cam tâm.

Nhưng hắn lại không phải đối thủ của Bàn Tử và Hồ Tư lệnh.

Bị Bàn Tử tẩn cho hai cái, lại nghe Hắc Thán Đầu bọn họ bàn bạc muốn áp giải hắn đến đồn công an, gã này liền xù lông.

Săn trộm ở hương Cổ Lâu này, hễ vào tù là xác định án nặng.

Nghĩ đến chuyện súng của mình đã bị cướp, lại còn bị Bàn Tử đánh, trong lòng hắn uất ức, thế là lôi ra một quả bom tự chế định dọa Bàn Tử.

Quả bom đó nhìn qua là biết mua từ biên giới, chắc cùng một lô hàng lởm với khẩu súng săn kia, đều là đồ tự chế.

Bàn Tử tưởng hắn chỉ dọa dẫm, căn bản không coi ra gì, dù sao thứ đó mà nổ thì hắn cũng không sống nổi.

Tuy nhiên Bàn Tử lại bỏ qua một điểm, tinh thần con người khi sắp sụp đổ thì chuyện gì cũng dám làm.

Ai ngờ Nhị Quỷ lại giật chốt bom thật.

Chuyện sau đó cơ bản không cần nói nữa.

Bàn Tử vốn không định cứu Nhị Quỷ, kết quả Hồ Tư lệnh lại cứu hắn ra.

Hồ Tư lệnh vẫn lý trí hơn Bàn Tử một chút.

Dù sao Nhị Quỷ cũng là một mạng người, nếu vứt hắn lại trong đó để bom nổ chết thật thì chuyện này sẽ trở nên rắc rối.

Ngô Bất Chính vỗ vai Bàn Tử, khuyên hắn đừng kích động.

Cậu mà đánh chết hắn thì chúng ta cũng đen đủi theo.

Dù sao đây cũng là đang livestream toàn cầu đấy.

Bàn Tử nhớ ra vụ này đành chửi đổng thêm hai câu, không đánh nữa.

Sau đó hắn bảo Doanh Thương buông tay, chỉ vào mặt Nhị Quỷ mắng: "Yêu đi đâu thì đi, còn dám bám theo chúng tôi nữa là Bàn gia tao bắn chết mày!" Nhị Quỷ nhìn khẩu súng săn của mình đang nằm trong tay Bàn Tử, muốn đòi lại nhưng há miệng mấy lần không dám nói.

Hắn vội nhìn sang Hồ Tư lệnh, cảm giác Hồ Tư lệnh dễ nói chuyện hơn, liền cầu xin: "Hồ đại ca, anh nói giúp tôi với, trời tối thế này, lại còn mưa to, tôi mà xuống núi lúc này là chết chắc!

Các anh cho tôi đi theo trước đã, tôi thật sự mất hết đồ rồi!" Bàn Tử nghe hắn còn muốn đi theo thì nổi điên lên.

Tuy nhiên Hồ Tư lệnh vẫn vỗ vai hắn khuyên giải: "Tiểu Béo, thôi được rồi, tên này tuy khốn nạn nhưng cũng là một mạng người!

Bây giờ bỏ hắn lại thì hắn toi mạng thật đấy!

Hơn nữa chúng ta cũng không thể dầm mưa ở đây mãi được!

Mưa to thế này mà dầm cả đêm thì xương rồng cũng nở hoa mất!

Hay là nghĩ cách tìm chỗ trú mưa trước đã!" Bàn Tử gật đầu, lười để ý đến Nhị Quỷ.

Nhị Quỷ thấy không bị đuổi đi cũng vội vàng cười làm lành.

Mấy người kia chẳng ai thèm để ý đến hắn.

Kiểm tra lại ba lô, thấy đồ đạc vẫn ổn, lúc này mới tụ tập lại bàn bạc đối sách tiếp theo.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Chúng ta chắc chắn không thể ngâm mình ở đây, người sẽ bị ngấm nước hỏng hết!

Hơn nữa cơn mưa này không biết có tạnh trong đêm nay không, phải mau chóng tìm chỗ trú mưa!" Thực ra bọn họ có mang theo túi ngủ, nhưng lại không có lều.

Vốn dĩ Ngô Bất Chính định mang lều theo, nhưng Bàn Tử bảo lên núi mà ngủ lều thì còn lĩnh hội phong quang thiên nhiên kiểu gì.

Hơn nữa bọn họ cũng không ngờ sẽ gặp mưa to, cứ nghĩ hai ba ngày là xong việc, cho nên không mang.

Lúc này nghĩ lại không khỏi có chút hối hận.

Trong tình huống này túi ngủ cũng chẳng dùng được.

Vì vậy mọi người đều nhìn sang Hắc Thán Đầu, ở đây chỉ có gã là dân bản địa, nên chỉ có thể trông cậy vào gã.

Hắc Thán Đầu có chút khó xử nói: "Mấy vị ông chủ, tôi thật sự hết cách rồi.

Chương 1643

Ngày xưa khi xây dựng mấy trạm lánh nạn kiểu này, những chỗ khác thì có vài cái, nhưng khu vực đi xem di tích Cổ Lâu này chỉ có đúng một cái thôi!

Những chỗ gần nhất cũng phải mất một tiếng đi đường!

Quan trọng là, ở giữa còn phải xuống một cái dốc đứng, nếu không cẩn thận trượt chân thì mất mạng như chơi!" Nghe vậy, lòng ai nấy đều lạnh toát.

Địa hình núi Cổ Lâu cực kỳ hiểm trở, là một dãy núi hình vòm cung giống như ruộng bậc thang, nhưng chỉ có hai ba bậc thang lớn.

Địa hình trên mỗi bậc thang đều nghiêng hướng lên trên.

Điều này dẫn đến việc hễ mưa xuống, nước tất nhiên sẽ từ trên núi chảy xối xả xuống dưới.

Khi đi từ bậc thang này xuống bậc thang thấp hơn, nếu không cẩn thận trượt ngã thì sẽ giống như trượt tuyết vậy.

Vì trời mưa đất bùn lầy lội, cả người sẽ trượt thẳng xuống dưới với tốc độ ngày càng nhanh, cuối cùng rơi thẳng khỏi núi, chết là cái chắc.

Cộng thêm cái cầu thang trăm mét ở lối vào lúc lên, trời mưa mà xuống núi thì đúng là tìm chết.

Nếu không thì Hắc Thán Đầu cũng chẳng khó xử như vậy. "Chúng ta có dây thừng, có thể thử đi tìm chỗ trú ẩn gần nhất!" - Hồ Tư lệnh nói.

Bọn họ có chuẩn bị dây thừng.

Tuy nhiên Hắc Thán Đầu lại xua tay liên tục: "Mấy vị ông chủ, cái này tuyệt đối không được!

Buộc vào nhau thì chỉ chết nhanh hơn thôi!

Tôi không có ý kỳ thị các vị, nhưng vị Bàn ông chủ này và vị tráng sĩ ít nói kia, hai người họ trong thời tiết này là dễ xảy ra chuyện nhất!

Đặc biệt là vị tráng sĩ kia, nếu cậu ấy trượt ngã mà chúng ta đang buộc dây thừng, thì cả đám sẽ chết chùm luôn!" Người Hắc Thán Đầu nói tự nhiên là Doanh Thương và Bàn Tử.

Đặc biệt là Doanh Thương, cậu ta có tạng người khôi ngô nhất ở đây.

Mà tạng người này trong thời tiết mưa to thực ra lại bất lợi nhất, vì trọng tâm cao, dễ ngã.

Một khi ngã xuống, muốn đứng dậy cực khó, bùn đất dưới chân sẽ khiến người ta trượt đi mãi.

Cho nên dùng dây thừng buộc vào nhau là quyết định ngu xuẩn nhất.

Đây là trên núi, không phải núi tuyết, mỗi người đều có giày đinh leo núi hay các biện pháp bảo hộ tương tự.

Phần lớn dụng cụ họ mang theo là để xuống mộ, nói thật là đối phó với thời tiết này quả thực có chút phiền phức.

Bàn Tử có chút cáu kỉnh: "Vậy làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ ngâm ở đây à, trứng cũng sắp nở ra gà con luôn rồi!

Đm, đều tại thằng dở hơi kia, còn chơi thuốc nổ, Bàn gia tao bóp chết mày!" "Thôi đi Tiểu Béo, giờ nói mấy cái này vô dụng!

Hắc Thán Đầu, anh nghĩ kỹ lại xem, quanh đây có chỗ nào trốn được không, hang động cũng được!

Chỉ cần tránh mưa là chúng ta còn hy vọng!" - Hồ Tư lệnh ngắt lời Bàn Tử. "Hang động?" Hắc Thán Đầu nghe vậy suy nghĩ một chút, sau đó sắc mặt trở nên khó coi: "Hang động đúng là có một cái, cách đây không xa, nhưng mà..." "Đừng có nhưng nhị gì nữa, có rắm mau thả!" Bàn Tử thúc giục.

Quần áo hắn ướt sũng, khó chịu vô cùng.

Hắn mặc cái quần loa kèn mua ở thị trấn, giờ dính chặt vào người như quần bó, bó đến mức hắn phát rồ.

Hắc Thán Đầu dường như cũng liều mạng, nói: "Gần chỗ đó là bãi tha ma!

Hồi trước rất nhiều bà cụ trong thôn chúng tôi đều chôn ở đó!" "Mộ người sống?" Ngô Bất Chính vội hỏi. "Sao cậu biết?" Hắc Thán Đầu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Ngô Bất Chính xua tay: "Anh đừng quản sao tôi biết, chỗ đó nếu không xa thì đi được!

Tối thiểu giữ được cái mạng trước đã!" Hắc Thán Đầu vẫn do dự: "Nhưng chỗ đó nghe đồn có ma, hay là chúng ta nghĩ cách khác?" "Nghĩ cái rắm ấy, nghĩ nữa là trứng của Bàn gia nở ra gà con thật đấy!

Mau dẫn đường!" Bàn Tử giục.

Nhị Quỷ đứng bên cạnh bỗng chen vào: "Mấy đại ca, hay là nghĩ cách khác đi?

Có ma... tôi... tôi sợ!" "Sợ thì đừng đi theo, bọn tao có cho mày đi theo đâu?" Bàn Tử mắng.

Hắc Thán Đầu vẫn còn do dự.

Đúng lúc này, sấm sét trên trời nổ vang rền.

Sau đó từ phía thượng nguồn truyền đến tiếng cây cối gãy đổ răng rắc.

Mấy người phát hiện nước dưới chân lại dâng lên vài phần, còn lẫn theo bùn đất.

Đây rõ ràng là dấu hiệu của lũ quét hoặc sạt lở đất phạm vi nhỏ.

Ngô Bất Chính lập tức nói: "Mau đi thôi, chỗ này lát nữa chắc chắn bị lũ bùn cuốn trôi đấy!

Chương 1644

Bình sinh không làm việc trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa!

Đi tìm hang động!" Hắc Thán Đầu thấy vậy cắn răng dẫn đường đi trước.

Nhị Quỷ thực sự sợ hãi, nhưng lúc này dẫu sao mấy người tụ tập lại cũng có bạn.

Nếu để hắn ở lại một mình, không bị nước nhấn chìm thì cũng bị dọa chết.

Cả nhóm lập tức hướng về phía hang động mà đi.

Theo lời Hắc Thán Đầu, hang động đó nằm trong một khu rừng rậm.

Cây cối trên núi này rậm rạp, mỗi lần mưa to đều có sạt lở nhỏ nhưng sẽ bị cây cối chặn lại, nên không cần quá lo lắng, chỉ cần cẩn thận chút là được.

Mấy người thấp thỏm dò dẫm về phía hang động.

Để tiết kiệm pin, họ chỉ bật hai cái đèn pin ở đầu và cuối hàng.

Bàn Tử và Doanh Thương đi đầu mở đường, Tần Vũ và Ngô Bất Chính đi cuối đoạn hậu.

Lúc này xem giờ mới chỉ sáu giờ tối, nhưng trời đất xung quanh đã tối đen như mực, giơ tay không thấy ngón.

Cộng thêm mưa quá to, đi lại cực kỳ khó khăn, rất có thể chỉ vì một độ dốc nhỏ mà trượt ngã.

Nếu trên mặt đất có cành cây khô nào chọc lên thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Theo Hắc Thán Đầu nói, chỗ hang động đó cách vị trí hiện tại không xa, tối đa chỉ nửa tiếng đi bộ.

Nhưng cái khó là đường rất khó đi, vì bên bãi tha ma đã nhiều năm không ai tới, đường xá hoang phế, giờ còn đường hay không cũng là vấn đề.

Tuy nhiên gã đảm bảo đã từng đến đó vài lần, chỉ cần tìm thấy bãi tha ma thì xác suất tìm thấy hang động là rất lớn.

Mọi người cũng không nói chuyện, thực tế là không còn sức mà nói.

Từ trưa đến giờ chưa ăn gì, lại thêm mưa lớn, cứ mở miệng là nước mưa tạt vào mồm, thật sự không còn sức thốt nên lời.

Cả nhóm cắm đầu đi, cũng không biết đã đi bao lâu.

Ngô Bất Chính cảm giác mình sắp không chịu nổi nữa thì bỗng phía trước truyền đến một trận xôn xao.

Chỉ nghe Bàn Tử hét lên: "Ấy ấy sao rồi, mau lấy dây thừng, lấy dây thừng!" Tiếp đó Hắc Thán Đầu hét lại: "Không cần, chúng ta cũng phải xuống, đường ở bên dưới!" Khi Ngô Bất Chính và Tần Vũ chạy tới, liền thấy trước mặt xuất hiện một con dốc nghiêng.

Dốc không cao, tầm sáu bảy mét, chắc là do mưa làm thay đổi địa thế tạo thành.

Trên dốc có một vệt trượt dài rõ rệt xuống dưới.

Nhìn quanh thì thấy thiếu mất Doanh Thương. "Cậu ta rơi xuống rồi à?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử gật đầu, bảo cậu ta nặng quá, đến đây dẫm sập một mảng đất nên trượt xuống luôn. "Nhưng lão Hắc đã bảo đường ở bên dưới, thế thì đỡ mất công, tiếp tục đi xuống thôi!" Nói xong Bàn Tử dứt khoát ngồi bệt xuống dốc, cả người trượt xuống theo.

Sau đó là Hắc Thán Đầu, rồi đến nhóm Hồ Tư lệnh.

Tần Vũ ra hiệu cho Ngô Bất Chính xuống trước, mình đoạn hậu.

Mấy người lần lượt trượt xuống dưới.

Bên dưới nói là có đường nhưng thực ra chẳng có đường nào, chỉ là có một hàng không trồng cây nên có thể đi qua.

Tần Vũ trượt xuống xong, lúc chuẩn bị đứng dậy bỗng thấy tay bị cứa một cái.

Cầm lên xem, giống như một cành cây rất cứng.

Lúc này Ngô Bất Chính vừa chạy tới, liền soi đèn pin vào.

Nhưng bên trên toàn bùn đất chẳng thấy gì.

Dùng nước mưa rửa sạch cậu mới phát hiện, đó căn bản không phải cành cây, mà là một đốt xương ngón tay người, trông có vẻ đã lâu năm.

Phát hiện thứ này ở đây chứng tỏ bọn họ đi đúng hướng, đã bắt đầu đến gần bãi tha ma rồi.

Ngô Bất Chính định báo cho mọi người biết, nhưng quay đầu lại thì thấy tất cả đều đang đứng sững tại chỗ.

Lúc này đèn pin trong tay mỗi người đều đã bật sáng, ai nấy nhìn chằm chằm về phía trước như tượng điêu khắc.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ nhìn nhau, vội đi tới.

Qua đám đông, họ thấy Doanh Thương đang ngồi dưới đất phía trước, mặt vô cảm nhìn về phía trước.

Mà trước mặt Doanh Thương lại xuất hiện một bãi đất trống lớn.

Trên bãi đất không có lấy một cái cây to, thậm chí cỏ dại cũng không có.

Chỉ thấy trên mặt đất cắm vô số thứ màu đen giống như gỗ khô, đều chỉ lộ ra mười mấy phân, có cái chỉ như măng mùa xuân.

Nhưng phạm vi rất rộng, chi chít như thể mặt đất cắm đầy cành cây khô.

Tuy nhiên khi Ngô Bất Chính định thần nhìn kỹ thì phát hiện, đó căn bản không phải cành cây khô, mà là từng bàn tay và cánh tay người.

Chương 1645

Những bàn tay và cánh tay đó rõ ràng đều đang vươn ra từ dưới lòng đất, chứ không phải vì quá nhiều xác chết mà trông lộn xộn.

Dường như mỗi người đều bị chôn sống dưới đất, muốn giãy giụa bò lên, kết quả chỉ có cánh tay lộ ra ngoài.

Ngô Bất Chính nhìn mà choáng váng.

Nghe nói bãi tha ma đáng sợ, nhưng chưa từng thấy cảnh tượng thế này.

Đây đâu phải bãi tha ma, đây đơn giản là hiện trường chôn sống quy mô lớn.

Ngay cả người gan to như Bàn Tử cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, chửi: "Lão Hắc, mộ người sống ở thôn các người đúng là bỏ vào cổ mộ rồi bịt lối vào sao?

Tao sao có cảm giác thôn các người giống như đang chôn sống người ta vậy!" Hắc Thán Đầu cũng không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Không thể nào, chuyện này người trong thôn không cần thiết phải lừa người đâu.

Tôi từng đến đây chơi, còn thấy cổ mộ có mộ người sống bên trong mà!

Mấy bộ xương này chắc là do mưa to quá nên bị xối lộ ra thôi!

Chưa từng nghe nói có ai chôn sống mẹ ruột mình cả!" Mọi người đều thấy kỳ quái.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ đang đứng bên cạnh bỗng làm động tác im lặng, hạ thấp giọng: "Đừng nói chuyện, nhìn phía trước!" Mấy người thấy hành động này của Tần Vũ, bản năng liền căng thẳng.

Chỉ cần Tần Vũ bảo đừng nói chuyện thì không cần nghĩ, chắc chắn là có biến.

Huống hồ nơi này lại là bãi tha ma, từ xưa những nơi thế này đều mang tà khí.

Mọi người tinh thần căng như dây đàn, nhìn về phía trước.

Lúc này mưa càng lúc càng to.

Trên đường đi Hắc Thán Đầu đã nói, mưa to thế này gã cũng là lần đầu tiên thấy.

Có thể trước kia mưa thì gã đều ở trong nhà, không biết mỗi lần mưa trên núi lại lớn thế này.

Mưa lớn cộng thêm bóng tối khiến mọi người mù tịt về tình hình xung quanh.

Phạm vi chiếu sáng của đèn pin cũng có hạn.

Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ tới là, chỉ vừa nhìn về phía trước một cái, da đầu ai nấy đều tê rần.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước, không biết từ lúc nào đã sáng lên hai đốm lửa ma trơi màu xanh lục.

Độ cao của đốm lửa đó cũng không thấp.

Điều này khiến suy nghĩ về lân tinh cháy trong đầu Ngô Bất Chính lập tức tan biến.

Cậu nhanh chóng phản ứng lại, hận không thể tự vả mình mấy cái.

Chỗ này tuy là bãi tha ma, nhưng lân tinh làm sao xuất hiện lúc này được?

Giờ là lúc nào?

Trời đang mưa bão tầm tã, lân tinh nào mà cháy được.

Vậy hai đốm lửa xanh kia rốt cuộc là thứ gì?

Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ dù sao cũng là lần đầu trải qua chuyện này.

Đặc biệt là Nhị Quỷ, hắn vốn là kẻ trộm săn, tâm lý vốn đã chột dạ.

Lúc này thấy thứ như quỷ mị kia, sợ đến mức một dòng nước ấm chảy dọc xuống đùi, thế mà lại sợ tè ra quần.

Hắc Thán Đầu tuy cũng sợ nhưng dù sao cũng là dân bản địa, đã sớm nghe nói về sự tà quái ở đây, hồi nhỏ còn từng tới đây chơi, nên lúc này tỏ ra khá hơn Nhị Quỷ nhiều.

Còn nhóm Tần Vũ thì đã phối hợp ăn ý từ lâu.

Sau cơn chấn kinh, họ rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn nhau một cái đã hiểu ý đối phương.

Bàn Tử lặng lẽ lùi ra sau mọi người, núp phía sau, lên đạn khẩu súng săn cướp được từ tay Nhị Quỷ.

Sau đó nhờ Doanh Thương và Tần Vũ che chắn phía trước, hắn chĩa nòng súng ra ngoài.

Tác phong của Bàn Tử là vậy, mặc kệ mày là Tống tử hay là quỷ, chỉ cần dám đến thì cứ nã một phát cho mày nếm thử uy lực đã.

Cho dù là Tống tử thì một phát đạn cũng phải gãy vài cái xương sườn.

Tuy nhiên, điều không ai ngờ tới là, Bàn Tử vừa mới kê súng xong, bỗng nhiên họ thấy hai đốm lửa xanh trong bóng tối kia đang từ từ tiến lại gần.

Dưới ánh đèn pin chiếu tới, một khuôn mặt quỷ dị thấp thoáng hiện ra ở rìa vùng sáng.

Đó dường như là một con người, nhưng lại không giống, làm gì có người nào trông như quỷ thế kia.

Bàn Tử hạ giọng: "Sao đây?

Bắn hay không?" Lúc này họ có chút không chắc chắn, nếu là người mà bắn một phát thì giết nhầm người mất.

Nhưng nếu không phải người, thì nó rốt cuộc là thứ gì? "Khoan hẵng bắn, có thể là người, nếu là thú hoang chắc đã sợ chạy rồi!

Tôi gọi thử xem!" Nói rồi Ngô Bất Chính hét lên một câu: "Anh là người hay ma!" Lời vừa thốt ra, thứ kia dường như bị kinh động.

Chương 1646

Hai tia sáng xanh lục lập tức lóe lên rồi biến mất.

Từ phía trước không xa truyền đến một loạt tiếng động.

Bàn Tử thấy đối phương bỏ chạy thì rõ ràng không phải người.

Nếu là người gặp mưa to thế này hẳn không thể mau chóng hội họp với họ ấy chứ.

Ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu, ngay sau đó, súng trong tay Bàn Tử đã nổ.

Trong bóng tối, tiếng súng bị tiếng mưa át đi, căn bản không truyền đi bao xa.

Tuy nhiên, động tĩnh trong bóng tối kia cũng lập tức biến mất, dường như thứ đó đã chạy xa rồi.

Tần Vũ vội lao tới, mấy người thấy thế cũng chạy theo.

Tuy nhiên Tần Vũ chỉ chạy mười mấy mét thì dừng lại.

Mọi người thấy anh ngồi xổm xuống đất liền xúm lại xem, phát hiện trên mặt đất để lại một vũng máu, đang bị nước mưa xối cho loang lổ.

Còn dấu chân thì chịu, đường lầy lội quá, muốn tìm một dấu chân thực sự quá khó.

Bàn Tử nhìn vũng máu, thở phào: "Mẹ nó, có máu thì chắc chắn không phải ma rồi, xem ra tám phần là thú dữ cỡ lớn!" Mọi người gật đầu, khả năng này là lớn nhất.

Hồ Tư lệnh vội nhắc nhở mọi người phải cẩn thận, nếu nơi này có thú dữ cỡ lớn thì e rằng cũng không phải loại hiền lành.

Mấy người chỉnh đốn lại đội ngũ, dưới sự dẫn đường của Hắc Thán Đầu tiếp tục đi.

Hắc Thán Đầu nói đến đây là gần hang động rồi, chỉ cần thấy bãi tha ma là thấy lối vào hang.

Cửa hang nằm ngay bên cạnh bãi tha ma, thậm chí không cần đi vào trong bãi tha ma cũng thấy được.

Do sợ xung quanh có thú dữ, mấy người đều lôi vũ khí ra.

Tần Vũ tự nhiên là tay cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Bàn Tử lăm lăm khẩu súng săn.

Hồ Tư lệnh rút cuốc leo núi.

Doanh Thương thì không cần nói, cơ thể chính là vũ khí.

Còn Ngô Bất Chính, Nhị Quỷ và Hắc Thán Đầu thì tay không đi phía sau.

Đi về phía trước khoảng mười phút, bỗng thấy trong bóng tối phía trước xuất hiện rất nhiều đống đá.

Thấy những đống đá này, Hắc Thán Đầu không khỏi kích động: "Đến rồi đến rồi, đây chính là bãi tha ma, mấy vị ông chủ, hang động ở bên kia!" Hắc Thán Đầu chỉ tay về một phía.

Mọi người nhìn phương hướng, đúng là không cần xuyên qua bãi tha ma này.

Điều này cũng an ủi được phần nào, nếu không đêm hôm mưa gió bão bùng mà phải đi xuyên qua bãi tha ma thì nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Cả nhóm lập tức đi theo Hắc Thán Đầu về phía hang động.

Đi vòng qua, quy mô của bãi tha ma thực sự khiến họ chấn kinh.

Đi được năm sáu phút mà những đống đá cứ nối tiếp nhau.

Khó mà tưởng tượng năm xưa ở đây rốt cuộc đã chôn bao nhiêu người.

Hơn nữa rất nhiều người có thể là bị chính con trai ruột của mình từ từ chôn sống.

Nói thật, Ngô Bất Chính và Hồ Tư lệnh đều không nỡ nhìn.

Đây quả là cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn.

Ngày xưa giết nô lệ tế thần cũng không ít, nhưng đó là do ngu muội không dám phản kháng.

Còn trước mắt đây là gì?

Đây đều là con trai tự tay chôn cất mẹ già mình.

So với cái chết thảm của nô lệ, sự tuyệt vọng của những người bị chôn sống này lớn đến mức nào.

Đi thêm vài phút nữa, cuối cùng cũng thấy một vách núi cao chừng mười mấy mét xuất hiện bên cạnh.

Trên vách núi quả nhiên có một hang động cao hai ba mét.

Có điều lối vào mọc đầy dây leo và cỏ dại, muốn vào e là không dễ.

Nhưng lúc này tìm được chỗ trú mưa đã là ân huệ rồi, mọi người không dám chậm trễ, chạy ngay tới.

Bàn Tử cũng thu súng, rút dao găm ra cùng mọi người dọn dẹp dây leo ở cửa hang.

Ai ngờ đúng lúc này, bỗng nhiên Ngô Bất Chính ở phía sau kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó là tiếng hỗn loạn.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện Ngô Bất Chính đang nằm trên đất, một cái bóng đen khổng lồ đang cắn chặt lấy ba lô của cậu, lôi cậu xềnh xệch về phía bãi tha ma.

Cùng lúc đó, xung quanh vang lên hàng loạt tiếng động, dường như thú dữ không chỉ có một con.

Chương 1647

Thấy Ngô Bất Chính nhanh chóng biến mất trong bãi tha ma, Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ sợ hãi hét toáng lên.

Bàn Tử thấy vậy vung cuốc leo núi định đi cứu người, nhưng Tần Vũ đã lao đi trước một bước.

Doanh Thương thấy thế cũng định đi, Tần Vũ lại quay lại nói: "Ở lại, xung quanh vẫn còn!" Doanh Thương khựng lại, lúc này mới không đi theo.

Bàn Tử vốn cũng định đi, nghe Tần Vũ nói vậy liền tỉnh táo lại.

Thân thủ của Tần Vũ thế nào ai cũng biết, nếu ngay cả anh cũng không cứu được Ngô Bất Chính thì bọn họ đi cũng vô dụng.

Hơn nữa Tần Vũ nói đúng, thứ này e rằng không chỉ có một con.

Nếu họ đi hết, đám Hắc Thán Đầu ở lại chắc chắn gặp nguy.

Trong tình huống này kỵ nhất là tản ra.

Ta sáng địch tối, rất có thể sẽ bị đối phương tiêu diệt từng người một.

Hồ Tư lệnh vung cuốc leo núi, Tuyết Lỵ Dương cũng không khách khí rút ô Tinh Cương ra.

Cây ô Tinh Cương này là thứ duy nhất Lương Quỳnh để lại.

Hồi trước Tần Vũ tặng thẻ nhân vật Tuyết Lỵ Dương cho Lương Quỳnh, nên những món đồ này Lương Quỳnh vẫn luôn sử dụng.

Sau này ở Xà Chiểu Quỷ Thành, Lương Quỳnh đi vào trong quan tài âm, những thứ này để lại bên ngoài.

Đồ đạc Bàn Tử mang theo đã mất gần hết, duy chỉ có cây ô Tinh

Cương này là đồ tốt nên hắn vẫn luôn mang bên mình, sau đó đưa cho cô.

Doanh Thương đứng cao nhất hình thành lớp phòng ngự đầu tiên.

Bàn Tử và Hồ Tư lệnh cầm cuốc leo núi thủ phía sau.

Tuyết Lỵ Dương cảnh giới xung quanh phụ trách phối hợp.

Còn Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ bị Bàn Tử tát cho mấy cái mới hoàn hồn, vội cầm lại đồ đạc đi dọn dây leo.

Lúc này họ đứng trước vách núi, phải đề phòng công kích từ ba hướng.

Chỉ cần dọn xong dây leo, trốn vào trong hang, lúc đó mới là thế "một người giữ quan ải vạn người không thể qua".

Đến lúc đó để Doanh Thương đứng ở cửa hang thì xe bọc thép đến cũng húc lại được.

Chỉ là đám dây leo này dọn dẹp quá chậm, mà động tĩnh xung quanh ngày càng lớn và dồn dập.

Rõ ràng những thứ trong bóng tối kia đã bắt đầu rục rịch...

Lại nói trong bãi tha ma, khi Tần Vũ đuổi tới thì đã hoàn toàn mất dấu Ngô Bất Chính.

Cũng không biết sống chết thế nào.

Tần Vũ chỉ có thể dựa vào vết kéo lê trên mặt đất mà lần theo.

Chỉ chốc lát sau, anh phát hiện vết tích đến một chỗ đống đá dày đặc thì biến mất.

Anh vội nhìn quanh, phát hiện cửa của một trong những đống đá đó đã bị mở ra.

Những ngôi mộ cổ xếp bằng đá này rất độc đáo.

Ở nơi bình thường, mộ lộ trên mặt đất chỉ là đống đất, nói trắng ra là một cái gò.

Muốn tìm quan tài phải đào xuống dưới.

Nhưng mộ ở đây đều xếp bằng đá, phần nhô lên bên trên cũng là đỉnh đá, lối vào nằm ngay trên mặt đất, được bịt kín bằng gạch đá.

Mấy lối vào khác đều bịt kín, duy chỉ có một lối vào của ngôi mộ trông quy mô hơi lớn là bị sụp.

Bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Nhưng dấu vết rõ ràng là đi vào trong đó.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này tinh thần đã căng thẳng tột độ.

Thấy Ngô Bất Chính dường như rơi vào trong mộ, ai nấy đều thót tim.

Có người gửi bình luận: 【Không phải bảo là thú dữ sao?

Sao lại lôi Ngô tiểu ca vào trong mộ cổ rồi?】【Không biết nữa, có khi nào nhầm không, vừa nãy là thú dữ, nhưng cái này là Tống tử à!】【Vãi, thế Ngô tiểu ca nguy hiểm rồi】【Đừng nói nhảm, Tiểu ca vào rồi!】Trong màn hình livestream, quả nhiên thấy Tần Vũ chỉ quan sát tình hình xung quanh một chút rồi trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao nhảy vào.

Tần Vũ có mang theo một cái đèn pin.

Không gian trong mộ cổ này quả thực không nhỏ.

Dù sao loại mộ người sống này không phải chôn người chết ngay từ đầu nên không gian có lớn hơn một chút, cả ngôi mộ sâu chưa đến hai mét.

Tần Vũ rất nhanh đã tiếp đất.

Dùng đèn pin soi, anh liền thấy Ngô Bất Chính đang nằm dưới đất, trên người nhiều chỗ đã bị đá cứa rách, trên má cũng có máu tươi, dường như đã hôn mê.

Tần Vũ không màng chuyện khác, tiến lên vác cậu lên lưng định đi ra.

Nơi này là phần mộ, ở thêm một giây cũng có thể gặp nguy hiểm.

Chương 1648

Cho dù Ngô Bất Chính bị thương cũng phải ra ngoài rồi tính.

Ngô Bất Chính có lẽ bị lôi đi suốt dọc đường nên người đầy thương tích.

Tần Vũ vừa vác lên, cậu đã bị đau đến tỉnh lại.

Thấy là Tần Vũ, cậu không khỏi nặn ra một nụ cười khó coi.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, cõng cậu xoay người định leo lên.

Ai ngờ vừa xoay người, lập tức thấy ngay sau lưng mình xuất hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Khuôn mặt đó gần như dán sát vào mặt Tần Vũ.

Ngô Bất Chính nằm trên lưng Tần Vũ cũng nhìn thấy rõ mồn một, lập tức hét lên: "Ma!" Đây thực sự là phản ứng bản năng.

Trong ngôi mộ cổ tối đen như mực, bỗng nhiên ánh đèn chiếu ra một khuôn mặt người, bản thân chuyện này đã rất đáng sợ.

Chưa kể trước đó Ngô Bất Chính còn bị thứ đó lôi đến đây.

Ngay khoảnh khắc chạm mặt thứ đó, Tần Vũ liền lăn người sang một bên, đồng thời thả Ngô Bất Chính ra.

Thứ kia quả nhiên không phải dạng vừa, há cái miệng đỏ lòm to tướng đớp về phía Tần Vũ.

May mà Tần Vũ phản ứng nhanh, nếu không cú vừa rồi chắc chắn đã bị nó cắn gãy cổ.

Đớp hụt, thứ đó liền vồ lấy Tần Vũ đang ở dưới đất.

Ngô Bất Chính lúc này cũng ổn định lại, vội đứng dậy định giúp.

Nhưng nhìn tình hình xung quanh cậu liền ngây người.

Chỉ thấy cả ngôi mộ lúc này ánh đèn loang loáng.

Tần Vũ ngậm đèn pin trong miệng, đang vật lộn với thứ kia.

Ánh sáng chập chờn khiến cậu không nhìn rõ tình hình, muốn giúp cũng không được.

Ngô Bất Chính ép mình bình tĩnh lại.

Tuy cậu không biết thứ đó là gì, nhưng tuyệt đối không phải cương thi.

Vì mặt thứ đó đầy lông lá, trông hơi giống khỉ, nhưng cậu biết đó không phải khỉ.

Ngô Bất Chính chỉ thoáng suy nghĩ, một cái tên lập tức hiện ra trong đầu. "Xá Lỵ!

Đó là Xá Lỵ (Linh miêu)!

Tiểu ca, đó là Xá Lỵ, loài sống theo bầy đàn, chúng ta phải mau rời khỏi đây!" Ngô Bất Chính chỉ có thể đứng đó sốt ruột, lúc này cậu không giúp được gì.

Thân thủ của Tần Vũ thế nào mà còn không trị phục được nó, thì cậu lao vào cũng chỉ là tặng thêm một cái đầu người.

Hơn nữa ánh đèn chớp tắt, sơ ý có khi còn làm Tần Vũ bị thương.

Thế là cậu đành lớn tiếng hét lên những gì mình biết về loài Xá Lỵ cho Tần Vũ nghe.

Rằng Xá Lỵ thực ra là một loài động vật họ mèo, nhưng kích thước rất lớn, thích sống bầy đàn, trí tuệ rất cao, anh phải cẩn thận.

Cũng không biết nhóm Bàn Tử lúc này thế nào rồi, chắc tám phần cũng bị tập kích.

Miệng cậu lẩm bẩm, đến cuối cùng chính cậu cũng không biết mình đang nói gì.

Nhưng động tĩnh trong mộ cổ lại ngày càng nhỏ.

Chưa đến một phút, mọi thứ đã hoàn toàn im bặt.

Cậu vội chạy lại xem.

Chỉ thấy Tần Vũ mặt đầy máu, mà bên cạnh thình lình nằm một con Xá Lỵ khổng lồ.

Cổ họng con Xá Lỵ đã bị cắt đứt, máu tươi đang không ngừng tuôn ra.

Rõ ràng là chết hẳn rồi. "Đi!" Tần Vũ không nói nhảm, đứng dậy gọi Ngô Bất Chính rời đi.

Ngô Bất Chính vội kiểm tra một chút, thấy Tần Vũ không có vết thương rõ ràng mới yên tâm.

Tuy nhiên, hai người nhìn quanh, lại phát hiện bất tri bất giác họ đã đến sâu trong cổ mộ.

Cả ngôi mộ là một không gian hình tròn khổng lồ.

Lối ra nằm ở phía trên bức tường đối diện.

Điều này có chút không ổn.

Nơi này là cổ mộ, từ lúc xuống đến giờ họ chỉ mải đánh nhau với con xá lỵ kia, quên mất đây là chỗ người chết ở.

Nghĩa là ngoài họ và con xá lỵ đã chết, còn có một con tống tử nữa.

Chương 1649

Nhưng sao không thấy đâu?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Ngô Bất Chính vội lắc đầu gạt đi.

Mình sao lại hèn mọn thế nhỉ, không thấy tống tử còn muốn tìm làm gì?

Không thấy tống tử chẳng phải nên vui sao?

Tần Vũ hiển nhiên không nghĩ nhiều thế.

Kéo cậu mò mẫm về phía lối ra.

Trên đường đi, nơi đèn chiếu qua đúng là có dấu vết người từng sinh sống.

Có thể khi người sống chưa chết, họ đã sống ở đây.

Nhưng kỳ quái là, suốt dọc đường họ thực sự không thấy gì cả.

Đừng nói là thi thể, ngay cả mảnh vụn thi thể cũng không thấy.

Điều này có vẻ hơi bất thường.

Tuy nhiên lúc này họ cũng chẳng quản được nhiều.

Trước tiên ra ngoài hội hợp với Bàn Tử mới là quan trọng nhất.

Hai người tăng tốc, nhưng bỗng nhiên họ lại nhìn thấy, ở vị trí trung tâm cổ mộ lại có một tảng đá nhô lên.

Tảng đá đó cao cỡ bắp chân họ, trông cực kỳ đột ngột.

Vốn dĩ mặt đất cổ mộ phải bằng phẳng.

Chẳng biết vì sao ở giữa lại có tảng đá lồi lên thế này.

Hai người ngồi xổm xuống xem thử.

Phát hiện tảng đá phủ đầy bụi, chắc cũng chẳng có gì đáng xem.

Cộng thêm lúc này Bàn Tử đã hỏi thăm tình hình trên livestream, có vẻ trận chiến bên kia cũng xong rồi.

Thế là hai người không để ý nữa, vòng qua tảng đá, nhanh chóng leo ra khỏi cổ mộ.

Quả nhiên, suốt đường đi ra, họ thật sự không thấy thi thể.

Ngô Bất Chính trong lòng rất nghi hoặc, thi thể đi đâu rồi?

Chẳng lẽ ngôi mộ này là chỗ bà cụ quỷ quái kia từng ở?

Vì bà ta được người cứu ra nên ở đây mới không có thi cốt?

Thật sự là vậy sao?

Ngô Bất Chính cũng không dám khẳng định.

Hai người rất nhanh đã leo ra khỏi cổ mộ.

Tuy nhiên từ xa họ đã nghe thấy động tĩnh không nhỏ.

Hình như bầy xá lỵ đang lao về phía họ.

Nhưng rất nhanh họ thấy Doanh Thương cũng xông vào, trên người còn vác một con xá lỵ khổng lồ.

Có lẽ là chiến lợi phẩm của hắn.

Lũ mãnh thú này gặp Doanh Thương chẳng khác nào heo gặp đồ tể, căn bản là lao đầu vào chỗ chết.

Doanh Thương phất tay ra hiệu họ qua đó.

Hai người cũng không trễ nải, mò mẫm đi về phía Doanh Thương.

Tuy nhiên, càng đến gần rìa bãi tha ma, hai người dần nhận thấy, mấy ngôi mộ đá vốn nguyên vẹn giờ lại bị sập mất mấy cái.

Nhìn lại tình trạng của Doanh Thương, đầu bù tóc rối, tay còn cầm một viên gạch.

Ngô Bất Chính liền đoán ra.

Chắc chắn là lúc Doanh Thương đánh nhau với lũ xá lỵ đã vô tình húc đổ.

Bàn Tử lúc này cũng chạy tới, thấy hai người vô sự mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính thấy Bàn Tử còn cầm đèn pin, lại trông có vẻ cũng ổn rồi, bèn gọi Tần Vũ chiếu sáng vào mấy ngôi mộ cổ bị sập.

Tần Vũ hiểu ý, làm theo.

Mấy ngôi mộ bị Doanh Thương làm sập rất lộn xộn, đá đất đổ xuống ngổn ngang.

Nhưng không hiểu sao, Ngô Bất Chính cứ cảm thấy cổ mộ này có vấn đề.

Thế là cậu nhảy xuống bới tìm.

Quả nhiên, chỉ ch lát sau cậu bò lên lắc đầu: "Cũng không có thi thể, hơn nữa ở giữa cũng có một tảng đá nhô lên!" Tần Vũ nghe vậy nhíu mày.

Chương 1650

Chẳng lẽ là ngẫu nhiên?

Hay là những ngôi mộ trong bãi tha ma này căn bản là giả, bên trong không hề giấu người?

Vậy chuyện chôn người sống năm xưa sao lại truyền thuyết như thế? "Các cậu làm gì đấy?" Bàn Tử không hiểu hai người Tần Vũ đang làm gì, buột miệng hỏi.

Ngô Bất Chính kể lại phát hiện của mình.

Bàn Tử nghe xong cũng ngơ ngác. "Mẹ kiếp, còn có chuyện này sao?" "Thế chẳng phải chúng ta bị người ta lừa à, bãi tha ma này là giả, vậy cổ mộ ở đây cũng là giả sao!" "Không được, tôi cũng phải đi xem thử!" Nói rồi Bàn Tử nhảy vào một hố mộ khác để tìm.

Tuy nhiên kết quả vẫn y hệt.

Họ tìm liên tục năm sáu cái, phát hiện bên trong cái nào cũng không có thi thể.

Nếu chỉ một hai cái không có thì còn nói là trùng hợp, đằng này tìm liền mấy cái đều không thấy.

Chuyện này kỳ quái thật, thi thể đi đâu hết rồi?

Bàn Tử vẫn không cam tâm, bèn bảo Doanh Thương đi mở một ngôi mộ còn đóng kín.

Kết quả bên trong cũng trống không.

Cuối cùng mấy người đành chọn bỏ cuộc, cơn mưa này xối cho người ta khó chịu.

Họ đành lùi về hang động nghỉ ngơi, đợi nhóm lửa lên rồi bàn bạc về hiện tượng kỳ quái này...

Lối vào hang động đã được dọn dẹp.

Không ngờ trong núi này lại có rất nhiều dây leo, nhưng đều đã khô héo úa vàng, vừa khéo dùng làm củi nhóm lửa.

Khi họ về, đống lửa đã cháy lên.

Nhị Quỷ và Hắc Thán Đầu đang đun nước và nấu đồ ăn.

Có hai đống lửa, một để nấu cơm, một để sưởi ấm hong khô quần áo.

Hết cách, lúc này đã gần chín giờ tối.

Mọi người từ trưa ăn vội chút đồ xong thì đói đến tận bây giờ, quả thực có chút không chịu nổi.

Đợi cơm tối xong, mấy người liền ăn ngấu nghiến.

Nhị Quỷ cũng muốn ăn, lương thực của hắn đã hết sạch.

Bàn Tử thấy thế liền nhân cơ hội trấn lột Nhị Quỷ một khoản tiền, mới cho hắn chút đồ ăn.

Ngô Bất Chính bảo Bàn Tử làm thế không phúc hậu, dù sao súng cậu dùng vẫn là của hắn.

Bàn Tử lại tỏ vẻ khó chịu: "Cậu nói thế là sao, loại người này cứ phải dạy dỗ, hơn nữa trước đó hắn suýt hại chết chúng ta!" "Lột của hắn ít tiền coi như phí tổn thất tinh thần cho anh em mình!" Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu, không muốn đôi co với hắn, bèn chuyển chủ đề: "Nói xem chuyện lúc nãy các cậu thế nào hả?

Sao Doanh Thương lại treo xác con xá lỵ kia ở cửa hang?

Trông ghê chết đi được!" Bàn Tử ăn một miếng rồi giải thích: "À, con xá lỵ đó không tầm thường đâu, Lão Hồ bảo nó là Xá Lỵ Vương!

Chỉ cần treo nó ở cửa hang, lũ xá lỵ khác nhìn thấy xác đại ca tụi nó sẽ không dám qua đây nữa.

Còn chuyện xảy ra với bọn tôi thì cũng dễ đoán thôi, bị lũ xá lỵ vây công chứ gì!

Có điều Lão Hồ thông minh, nhìn ra vị trí con Xá Lỵ Vương, bảo Doanh Thương trực tiếp 'thiên lý tẩu đan kỵ' giết chết nó!

Lũ còn lại tự nhiên cũng tan tác!" "À đúng rồi, Thiên Chân, cậu bảo sao lúc nãy chúng ta không tìm thấy thi thể trong mộ đá nhỉ?

Mấy cái thi thể đó rốt cuộc đi đâu rồi?" Bàn Tử nghiêm túc hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu, ngán ngẩm đáp: "Tôi cũng không biết!

Bãi tha ma này dường như còn bí mật gì đó chúng ta chưa biết.

Đúng rồi, tình hình sâu trong hang động thế nào, các cậu vào xem chưa?" Bàn Tử cười đáp: "Làm gì có thời gian, đợi ăn xong tôi dẫn người vào xem!

Dù sao tối nay cũng phải ngủ lại đây, phải kiểm tra bên trong chứ!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó hai người không nói nữa, cắm cúi ăn.

Ngô Bất Chính nhìn ra cửa hang, xác con xá lỵ đang treo lủng lẳng.

Có phải vua hay không cậu không biết, nhưng chắc chắn là con lợi hại nhất đàn, nên nó chết thì bọn kia mới bỏ đi.

Loài xá lỵ này trí thông minh rất cao, lại thuộc họ mèo, tứ chi thô dài khỏe mạnh, chóp tai có túm lông đen dựng đứng nên thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn.

Nếu không nhờ Doanh Thương giết con đầu đàn, tối nay e là không được yên thân.

Ăn uống xong xuôi, mấy người chụm lại một chỗ, bàn về chuyện không tìm thấy thi thể trong bãi tha ma.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh nghe xong cũng thấy rất kỳ lạ.

Hồ Tư Lệnh nói: "Mọi người chắc vẫn nhớ, trước đó chúng ta phát hiện rất nhiều người bị chôn sống chỉ lộ tay xương ra chứ?

Chỗ đó không thuộc phạm vi bãi tha ma, sao lại có nhiều người chết thế?

Chương 1651

Liệu có phải người trong mấy ngôi mộ đá này đều chết ở đó không?" Bàn Tử cười khẩy: "Lão Hồ, phân tích của ông còn thiếu tin cậy hơn cả tôi!

Ông không nghe người trong thôn nói à, mộ người sống là người ta ở lì trong đó, ăn một bữa thì xây thêm một viên gạch!

Sao mà ra ngoài được?

Hơn nữa đã ra rồi, sao không giống bà cụ quỷ kia mà quay về?

Được rồi, cứ cho là họ không muốn về, thì cũng chẳng việc gì phải chết chùm một chỗ!

Tôi nói cho mà biết, tạm khoan bàn chuyện mộ đá, đám người bị chôn sống bên ngoài bản thân đã có vấn đề!

Chính họ tuyệt đối không nguyện ý như vậy, tôi dám cá là do nguyên nhân khác gây ra!" Hồ Tư Lệnh gật đầu: "Tiểu Béo, cậu nói rất đúng, nhưng chúng ta đang đưa ra giả thiết để kiểm chứng mà!

Cậu nói tuy hay, nhưng nguyên nhân là gì?

Nguyên nhân này hiện tại chúng ta căn bản không tìm ra!" Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Tôi thấy là do chúng ta hiểu biết quá ít về văn hóa địa phương!

Hắc Đạo Du, anh là người địa phương, chuyện bãi tha ma này anh có biết không?" Hắc Thán Đầu lắc đầu như trống bỏi: "Tôi không biết, người trong thôn ai rảnh mà tới đây!

Hơn nữa, đâu có ai chôn mẹ mình vào mộ người sống rồi quay lại xem chết hay chưa!

Chuyện đó căn bản không thể nào!

Tôi bảo này, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta!

Có khi thi thể bị xá lỵ ăn cũng nên!

Chúng ta mặc kệ đi, nghỉ ngơi chút, đợi mai mưa tạnh là đi được rồi!" Nói thì nói vậy, đổi là người khác có khi cũng chẳng hứng thú nghiên cứu chuyện mộ người sống làm gì.

Nhưng ai bảo họ gặp phải nhóm Tần Vũ chứ.

Ngô Bất Chính vẫn chưa từ bỏ ý định, bèn hỏi thẳng Hắc Thán Đầu: "Hắc đại ca, tôi nghe nói mẹ anh mất tích, có thể kể xem là thế nào không?" Trước đó họ đã nghi ngờ chuyện mẹ Hắc Thán Đầu mất tích có vấn đề.

Giờ lại phát hiện mộ người sống không có xác, e là chuyện nơi này không đơn giản.

Tuy nhiên câu hỏi này rõ ràng vượt quá giới hạn của Hắc Thán Đầu.

Sắc mặt hắn lập tức khó coi, lạnh lùng đáp: "Miễn trả lời!" Nói xong quay người đi ngủ, không nói thêm nửa lời.

Mấy người nhìn nhau, tuy đều cảm thấy tên Hắc Thán Đầu này và mẹ hắn có vấn đề, nhưng không có chứng cứ, nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ suông.

Không thể dựa vào một tấm ảnh ma mà định tội được, quá vô lý.

Bàn Tử khuyên Ngô Bất Chính đừng nghĩ nhiều, có những chuyện không hiểu thì thôi.

Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan đến mục đích ban đầu của họ.

Hiện tại cứ về trước, đợi mấy hôm nữa đường trên núi dễ đi, lại nghĩ cách xác định xem năm xưa tiền bối Chá Cô Tiêu rốt cuộc tìm thấy loại cương thi lục sắc có nội đan kia ở đâu.

Nhóm Ngô Bất Chính ngồi quây quanh đống lửa nghỉ ngơi.

Bàn Tử dẫn Nhị Quỷ và Hắc Thán Đầu vào sâu trong hang xem tình hình.

Dù sao cũng ngủ lại đây một đêm, lỡ nửa đêm bị xá lỵ móc lốp mới biết đây là hang ổ của chúng thì khổ.

Bàn Tử dẫn hai người kia đi chừng nửa tiếng.

Nghe tiếng thì có vẻ họ không đi quá sâu, chắc do dây leo chặn đường.

Loay hoay nửa tiếng, nghe thấy Bàn Tử vọng ra: "Á đù, đây là của nhà địa chủ à, xây mộ người sống còn làm cả biệt thự đơn lập!

Thiên Chân các cậu mau vào xem!" Mọi người nghe tiếng gọi đều đi vào.

Chỉ có Doanh Thương ở lại cửa hang phòng ngừa xá lỵ tập kích.

Quả nhiên, đi vào chưa đầy năm phút thì đụng tường.

Trên đường toàn dây leo đứt đoạn, chắc chỗ này nhiều năm không có người tới.

Mà trong hang động này đúng là biệt hữu động thiên.

Chỉ thấy trong hang lại có một cái giếng trời khổng lồ thông lên vách núi, mưa đang rơi xuống.

Mà ngay chỗ hứng mưa đó, ở tận cùng hang động, lại xây một ngôi mộ đá y hệt bãi tha ma bên ngoài.

Thảo nào Bàn Tử bảo đây là "bếp riêng" của nhà địa chủ.

Hoàn cảnh ở đây so với bên ngoài đúng là tốt hơn nhiều.

Hơn nữa lối vào ngôi mộ này vẫn đóng kín, hiển nhiên xây xong chưa có ai mở ra.

Bàn Tử tiến lên thử, thấy gạch ở lối vào hơi lỏng.

Ngô Bất Chính vội cản lại, bảo đừng có nhăm nhe đồ bên trong.

Loại mộ này toàn nhà nghèo, không thể có đồ tùy táng đâu.

Hơn nữa thi thể e là cũng chẳng còn.

Đừng làm phiền người ta yên nghỉ, coi chừng nửa đêm họ tìm cậu gây sự đấy.

Chương 1652

Bàn Tử đành bất lực quay lại.

Mấy người thấy chỗ này hoàn cảnh không tệ, bèn quay ra dập lửa cũ, nhóm lại đống lửa mới ở giữa hang.

Khoảng cách trước sau đều ổn, vừa không nhìn thấy ngôi mộ bên trong, vừa không bị gió lùa ở cửa hang.

Mọi người đều dầm mưa, trên núi ban đêm lại lạnh, nếu trúng gió lâu rất dễ ốm, lúc đó thì phiền phức to.

Mấy người ngồi xuống chưa bao lâu đã lăn ra ngủ.

Bận rộn cả buổi, tìm được chỗ nghỉ thực sự không dễ dàng.

Chưa đến mười phút tiếng ngáy đã vang lên.

Hồ Tư Lệnh là người ngủ rất tỉnh, có lẽ do thói quen trong quân ngũ, chỉ cần có chút động tĩnh là dậy ngay.

Xung quanh yên tĩnh chưa được nửa tiếng, bỗng ông nghe thấy tiếng người dậy.

Mở mắt ra, thấy Nhị Quỷ đang mò mẫm đi về phía Bàn Tử.

Rõ ràng thằng ranh này vẫn nhăm nhe khẩu súng.

Không có súng hắn chỉ là thằng tép riu, có súng hắn sẽ có tiếng nói.

Trước kia không biết thực lực Tần Vũ, giờ biết rồi chắc chắn sẽ đề phòng.

Nếu hắn lấy được súng, đêm nay coi như khỏi ngủ.

Nghĩ vậy, Hồ Tư Lệnh hạ giọng quát: "Đi thêm một bước nữa, tao bảo Tiểu Béo ném mày vào mộ đá, cho mày biết thế nào là mộ người sống!" "Tôi... tôi chỉ định dậy đi tè thôi!" Nhị Quỷ bị phát hiện, xấu hổ vô cùng, nhưng lại không thể rời khỏi đây, đành hậm hực kiếm cớ bò về chỗ cũ.

Sau lần này, Nhị Quỷ ngoan ngoãn hơn hẳn.

Hồ Tư Lệnh ngủ tỉnh, hắn không có cơ hội.

Huống hồ bên cạnh còn một Tần Vũ im lìm và một Doanh Thương không cần ngủ.

Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, Doanh Thương e là sẽ vặn gãy cổ hắn ngay.

Mọi người rất nhanh đã ngủ say.

Đống lửa ngày càng nhỏ.

Doanh Thương thỉnh thoảng ném thêm ít dây leo khô vào.

Tưởng một đêm sẽ trôi qua nhẹ nhàng như thế, ai ngờ đến nửa đêm, Ngô Bất Chính bỗng cảm thấy có người lay mình.

Cậu vội mở mắt, thấy ánh lửa xung quanh đã tối đi nhiều, chắc do lâu không ai thêm củi.

Nhưng Doanh Thương không phải đang canh sao?

Cậu thấy Tần Vũ ngồi xổm bên cạnh, Doanh Thương đang vỗ Bàn Tử, hình như có chuyện rồi. "Tiểu ca, sao thế?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng Tần Vũ ra hiệu cậu đừng nói.

Lúc này đám Bàn Tử cũng lần lượt tỉnh dậy.

Nhị Quỷ còn hơi bất mãn, ngủ cũng không để người ta ngủ, định mở miệng thì bị Doanh Thương bịt chặt mồm, suýt chút nữa ngạt thở.

Lúc Doanh Thương buông tay, môi Nhị Quỷ đã tím tái.

Mọi người tụ lại một chỗ, nhìn Tần Vũ không hiểu chuyện gì.

Tần Vũ không nói, chỉ ra hiệu im lặng.

Trong hang rất nhanh trở nên yên tĩnh.

Chỉ nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, mưa suốt đêm vẫn chưa có dấu hiệu tạnh.

Không biết còn mưa đến bao giờ.

Bàn Tử hơi mất kiên nhẫn, định hỏi xem có chuyện gì.

Nhưng chưa kịp mở miệng, bỗng họ nghe thấy một âm thanh kỳ quái.

Trong hang động tựa hồ có tiếng người nói chuyện lúc có lúc không.

Âm thanh rất nhỏ, như có người trốn sau tường thì thầm to nhỏ.

Nhưng đây làm gì có ai.

Mấy người nghe mà tinh thần căng như dây đàn.

Ai ngờ sự việc chưa dừng lại.

Tiếng thì thầm bỗng tăng âm lượng, như biến thành tiếng người khóc lóc, còn xen lẫn tiếng la hét chói tai.

Gặp tình cảnh này, ai nấy đều tê da đầu.

Chương 1653

Bàn Tử vội lên đạn khẩu súng săn.

Nhị Quỷ sợ đến mức suýt tè ra quần.

Đến lúc này họ mới hiểu tại sao Tần Vũ gọi họ dậy.

Âm thanh rất nhanh yếu dần, nhưng xem ra lúc họ ngủ trước đó đã xuất hiện rồi.

Chắc lúc đó ngủ say nên không nghe thấy.

Âm thanh dần biến mất, Tần Vũ mới lên tiếng: "Đã xuất hiện hai lần rồi, đây là lần thứ ba!

Hang động này e là có vấn đề, chúng ta phải đi thôi!" Nghe Tần Vũ nói vậy, Ngô Bất Chính tự nhiên không ý kiến.

Nhưng Bàn Tử vội can: "Ấy!

Tiểu ca thế có thảo suất quá không, bên ngoài đang mưa to, trên núi trời tối đen như mực, ban ngày ban mặt còn khó đi huống chi ban đêm!

Mấy tiếng nữa trời mới sáng!

Chẳng lẽ chúng ta ra ngoài dầm mưa à!

Biết đâu tiếng đó do lũ xá lỵ gây ra!

Tôi với Doanh Thương đi xử lý chúng nó, còn hơn ra ngoài dầm mưa!" Hồ Tư Lệnh lại ngăn hắn: "Không đúng, tiếng động truyền từ sâu trong hang ra, không phải bên ngoài!

Xá lỵ ngã từ độ cao mười mấy mét xuống cũng chết, vách đá dựng đứng thế kia chúng không xuống được đâu!

Tôi thấy là ngôi mộ kia có vấn đề!

Xây trơ trọi trong hang thế này, tám phần là có ma!" Bàn Tử nghe đến ma thì xìu hẳn: "Nếu là tống tử thì Bàn gia tôi nhất định khô máu với nó!

Nhưng ma cỏ thì phiền lắm, bắt ma không phải chuyên môn của Bàn gia!

Tiểu ca, vụ này chắc phải nhờ cậu!" Tần Vũ gật đầu không nói nhiều.

Quả thực ra ngoài lúc này quá nguy hiểm, lỡ gặp sạt lở đất thì hết đường cứu.

Nếu là tống tử hay ma quỷ, họ cũng chẳng sợ.

Dù sao gặp cũng nhiều rồi, đến Tây Vương Mẫu còn gặp rồi, cô hồn dã quỷ tầm thường có gì đáng sợ.

Bàn bạc đơn giản xong, họ quyết định vào xem ngôi mộ đá kia.

Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ sợ gần chết, nhưng thấy đám Tần Vũ đi cả, hai người cũng không dám ở lại một mình.

Hơn nữa Hắc Thán Đầu dường như cũng sinh nghi, nhìn mấy người hỏi: "Mấy vị ông chủ, các người rốt cuộc làm nghề gì thế?

Du khách bình thường làm gì có tâm lý vững thế này!

Tôi còn đang sợ chết khiếp đây!" Bàn Tử lườm hắn một cái: "Miễn trả lời!" Coi như đáp trả thái độ lúc nãy của hắn với Ngô Bất Chính.

Hắc Thán Đầu bị tạt gáo nước lạnh cũng không nói nhảm nữa, lẳng lặng đi theo.

Mấy người bật đèn pin mò mẫm đi vào.

Tần Vũ đi đầu, Doanh Thương đoạn hậu.

Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh đi sau Tần Vũ.

Chưa đầy ba phút họ đã thấy ngôi mộ.

Trông vẫn y hệt lúc nãy.

Nhưng âm thanh kia...

Lúc mọi người đang nghi hoặc, bỗng bên tai lại vang lên tiếng động đó.

Lần này họ nghe rất rõ.

Âm thanh phát ra từ chính ngôi mộ đá trước mặt.

Ngô Bất Chính mắt tinh, vội lia đèn pin về phía phát ra tiếng động.

Vừa chiếu vào, ai nấy đều ngây người.

Chỉ thấy trên lối vào vốn được bịt kín của ngôi mộ, lại thiếu mất một viên gạch.

Bàn Tử thấy thế không nhịn được nuốt nước bọt: "Mẹ kiếp, sao lại thiếu một viên gạch!

Gió tuyệt đối không thể thổi bay được!" Hắn đã thử rồi, tuy lỏng nhưng vẫn rất chắc chắn.

Đây lại không phải đầu gió, gió không lớn, sao rơi mất gạch được?

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh bỗng lên tiếng: "Mọi người nhìn kỹ đi, viên gạch thiếu không nằm ở bên ngoài!

Có khả năng rơi vào bên trong rồi!" Hắc Thán Đầu nghe vậy, da đầu tê rần, lắp bắp: "Ông...

ông chủ, ý cô là... viên gạch bị lấy từ bên trong vào sao?

Chương 1654

Nhưng bên trong là người chết mà!

Sao có thể..." Hắn không dám nói tiếp.

Bàn Tử cũng vô thức lôi móng lừa đen ra, nhìn mấy người nói: "Tôi bảo này, lần này tám phần là gặp tống tử rồi!

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây, người ta không vừa ý!

Bây giờ ra ngoài cũng chết, theo Bàn gia tôi thấy, đã là địa chủ già không biết điều, chúng ta cứ xuống nhét cho hắn cái móng lừa đen, bắt hắn nằm im!

Mẹ kiếp, mượn chỗ nghỉ chân chứ có cướp nhà đâu mà còn ý kiến!" Ngô Bất Chính thấy không ổn, bên dưới tình hình thế nào chưa biết, xuống liều lĩnh quá nguy hiểm.

Hồ Tư Lệnh lại có ý kiến khác: "Tôi thấy Tiểu Béo nói đúng, tiên hạ thủ vi cường!

Không thì cứ cố thủ cũng chẳng hay ho gì!

Về rồi nghỉ ngơi kiểu gì?

Chi bằng đánh thẳng vào sào huyệt, là xá lỵ hay tống tử cứ lôi ra xem!

Đỡ phải đêm dài lắm mộng!" Ngô Bất Chính còn định khuyên, nhưng nhận ra mình chẳng còn gì để nói.

Bên ngoài mưa tầm tã, đây là chuyện không thể thay đổi.

Chỉ cần mưa không tạnh, họ chỉ có thể ở lì đây.

Đúng là chi bằng làm rõ tình hình trong mộ, diệt trừ hậu họa.

Tần Vũ đưa đèn pin cho Ngô Bất Chính, nói: "Tôi đi!" Bàn Tử thấy thế vội bảo: "Tiểu ca tôi đi cùng cậu, dù sao cũng có người hỗ trợ!" Tần Vũ không từ chối, hai người lập tức chuẩn bị.

Đã không còn cách nào khác, Ngô Bất Chính đành chấp nhận.

Nhưng vì an toàn, cậu vẫn đề nghị dùng camera soi vào trước.

Dù sao họ có thiết bị livestream, thả camera vào xem trước cũng tốt.

Tuy nhiên, cách này nhanh chóng thất bại.

Vì không gian bên trong quá lớn, lại không có chân để dựng camera.

Cộng thêm bên dưới có vẻ rất rộng, nên đưa camera vào gần như không thấy gì.

Lúc này Bàn Tử và Tần Vũ đã buộc xong dây thừng.

Một khi bên dưới có biến, Doanh Thương ở trên có thể lập tức kéo họ lên.

Chuẩn bị xong xuôi, Bàn Tử tiến lên gỡ một nửa số gạch bịt lối vào.

Lối vào này không nhỏ, không cần mở hết.

Thứ nhất là gỡ hết đống gạch này rất tốn sức.

Thứ hai, lối ra quá lớn cũng không phải chuyện tốt.

Lỡ bên dưới thực sự có thứ gì đó, nó có thể lao lên theo.

Tuy lối ra nhỏ thì họ ra vào bất tiện, nhưng bên ngoài còn bao nhiêu người.

Nếu bên trong thực sự nguy hiểm, cũng phải nghĩ cho an nguy của người bên ngoài chứ!

Hồ Tư Lệnh cầm súng săn của Bàn Tử, phụ trách canh chừng Nhị Quỷ và Hắc Thán Đầu.

Đặc biệt là Nhị Quỷ, tên này gian manh không bỏ, cứ nhăm nhe lấy lại súng.

Nếu không đề phòng hắn, e là mọi người còn gặp xui xẻo.

Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử đã gỡ được một phần gạch.

Ngô Bất Chính nhìn mà bất lực, dù hắn đã rất cẩn thận, nhưng mấy viên gạch này dù sao cũng quá lâu đời, nhiều chỗ đã lỏng lẻo rõ rệt.

E là chỉ cần chấn động nhẹ cũng rơi xuống.

Cửa hang mở ra, Tần Vũ nhảy xuống trước tiên.

Bàn Tử theo sát phía sau.

Người ở trên thì căng thẳng theo dõi qua màn hình livestream.

Không gian bên dưới ngôi mộ đơn độc này cũng không nhỏ.

Đèn pin của Bàn Tử quét qua, kích thước cũng tương đương ngôi mộ Tần Vũ cứu Ngô Bất Chính trước đó.

Cũng có dấu vết người sinh sống.

Loại mộ người sống này chắc tình trạng đều như vậy, tám chín phần mười là giống nhau.

Bàn Tử soi xung quanh rồi nói: "Mẹ kiếp, đừng bảo chỗ này cũng không có thi thể nhé!" Ngô Bất Chính cảm thấy rất có khả năng này.

Tình trạng các ngôi mộ trong bãi tha ma này đều rất quỷ dị.

Không hiểu sao thi thể bên trong đều biến mất.

Chương 1655

Chuyện này quá vô lý.

Thi thể biến mất, mà đá bịt cửa bên ngoài rõ ràng không có dấu hiệu bị phá.

Vậy mà thi thể bên trong cứ thế biến mất một cách khó hiểu.

Bàn Tử quét đèn một vòng, quả nhiên phát hiện nơi này trống không.

Thậm chí tiếng nức nở ô ô vừa rồi cũng biến mất.

Bàn Tử nhìn lối ra, nói: "Tôi bảo này, có khi nào do lối vào thiếu mất một viên gạch, cộng thêm gió thổi qua nên mới tạo ra âm thanh đó không!" Nói rồi hắn tìm viên gạch rơi xuống ngay dưới lối vào.

Quả nhiên thấy một viên gạch vỡ nát nằm đó.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Có khả năng đó!

Bản thân hang động cũng có hiệu ứng cộng hưởng âm thanh, có thể do chúng ta quá nhạy cảm thôi!

Tôi đã nói mà, bãi tha ma này làm gì có yêu ma quỷ quái!

Cho dù có, nghe danh Bàn gia tới cũng phải chuyển nhà ngay trong đêm!" Bàn Tử cười đắc ý, rồi nhìn Tần Vũ: "Được rồi Tiểu ca, chỗ này chẳng có gì, chúng ta lên thôi!

Còn kịp ngủ một giấc hồi sức đấy!" Bàn Tử gọi, nhưng Tần Vũ không nói gì, mà ra hiệu hắn qua xem.

Người ở trên nghe Bàn Tử chuẩn bị lên ngủ tiếp, tưởng không có chuyện gì, tinh thần cũng thả lỏng.

Bàn Tử chạy tới, thấy Tần Vũ đang ngồi xổm dưới đất không biết nhìn gì.

Tình trạng ngôi mộ này có chút đặc biệt.

Mộ ở bãi tha ma bên ngoài, dưới đất mỗi cái đều có một tảng đá ở giữa.

Không biết có phải người chết biến thành đá không.

Nhưng duy chỉ có ngôi mộ trong hang này là không có tảng đá lồi lên đó.

Bàn Tử lại gần nhìn, quả nhiên thấy Tần Vũ đang xem một vật.

Dưới ánh đèn pin, Bàn Tử thấy một vật lấp lánh phản chiếu ánh sáng xanh lục u tối.

Chuyện này đúng là hiếm thấy.

Vật đó không lớn, hình như là một chiếc nhẫn.

Nhưng trong mộ người sống này sao lại có nhẫn?

Bàn Tử nhìn kỹ, phát hiện đúng là một chiếc nhẫn thật.

Tần Vũ nhặt vật đó lên.

Bàn Tử thấy, đó là một sợi dây giống dây thừng, bên trên buộc một vật màu xanh biếc.

Trông như ngọc bích.

Tạo hình tổng thể là một chiếc nhẫn.

Bàn Tử nhìn mà mừng rơn, vội nói: "Ái chà, được đấy Tiểu ca, mắt cậu còn tinh hơn tôi!

Đây chắc là đồ tùy táng của chủ mộ, trông như ngọc bích ấy, chuyến này không uổng công, không uổng công rồi!" Tần Vũ lại cau mày, lạnh lùng nói: "Không đúng!

Có vấn đề!" "Có vấn đề gì?

Tìm thấy minh khí cậu còn không vui à?" Bàn Tử thắc mắc.

Tần Vũ không trả lời, chỉ tay lên lối ra: "Chúng ta lên!

Chiếc nhẫn này có vấn đề!" Bàn Tử không hiểu, nhưng hai người vẫn theo lối ra leo lên.

Vừa lên đến nơi, hắn vội kể chuyện tìm thấy chiếc nhẫn cho mọi người.

Cuối cùng nói: "Tiểu ca bảo chiếc nhẫn này không ổn, nhưng tôi chẳng thấy sao cả!

Thiên Chân, cậu mau xem xem có phải ngọc bích không, mẹ kiếp nếu là ngọc bích thì đáng giá lắm đấy!" Ngô Bất Chính nhận lấy chiếc nhẫn Tần Vũ đưa.

Chưa kịp xem, Hồ Tư Lệnh bên cạnh đã lên tiếng: "Trong này sao có nhẫn ngọc bích được?

Tiểu Béo, Tần tiểu ca nói không sai, bản thân vật này đã có vấn đề!" "Lão Hồ sao ông cũng nói thế?

Rốt cuộc có vấn đề gì?" Bàn Tử hỏi.

Hắn thực sự nghĩ không thông có vấn đề gì.

Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Vấn đề rất rõ ràng, đây là mộ người sống, sao có thể có đồ quý giá thế này?

Nếu gia đình chủ mộ rất giàu, tại sao còn phải chôn sống người già trong nhà chứ?" "Cái này..." Bàn Tử lập tức cứng họng.

Hình như đúng là đạo lý này.

Nếu nhà rất giàu, đúng là không cần làm thế.

Ngô Bất Chính cười nói: "Tiểu ca bảo có vấn đề, có lẽ ý chỉ điều này!

Chương 1656

Nhưng mà, xem qua chiếc nhẫn xong thì vấn đề này có thể giải thích rõ rồi!

Vì chiếc nhẫn này không phải ngọc bích, mà là thủy tinh!" "Thủy tinh á?" Bàn Tử ngớ người. "Không phải chứ, cậu xem lại đi, có khi do ánh sáng kém nên nhìn nhầm thì sao?

Sao lại là thủy tinh được?" Bàn Tử vẫn chưa từ bỏ.

Nhưng Ngô Bất Chính lại vô cùng khẳng định: "Đây chính là thủy tinh mài ra đấy, hơn nữa lúc nãy Hồ Tư Lệnh và Dương tiểu thư nói cũng không sai!

Chỗ này sao có thể có đồ tùy táng quý giá được?

Tôi bảo này Bàn Tử, cậu đừng nhăm nhe minh khí trong cổ mộ này nữa!

Ở đây sẽ không có đồ đáng tiền đâu, cậu còn chưa hiểu à?" "Tôi..." "Mẹ kiếp, thế chẳng phải mừng hụt à!" Bàn Tử tức đến trợn mắt thổi râu.

Tuy nhiên điều không ai ngờ tới là, bỗng nhiên Hắc Thán Đầu lao tới, giật phắt chiếc nhẫn trong tay Ngô Bất Chính.

Hắn nhìn chằm chằm chiếc nhẫn với đôi mắt đỏ ngầu, rồi "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều ngơ ngác.

Không phải chỉ là một chiếc nhẫn thôi sao?

Sao lại quỳ xuống thế kia? "Mẹ kiếp, mày lại định giở trò quỷ gì nữa đây!" Bàn Tử trừng mắt nhìn Hắc Thán Đầu, quát lớn.

Vốn dĩ vớ phải một món hàng giả đã làm hắn rất khó chịu rồi.

Kết quả đúng lúc này, Hắc Thán Đầu lại giở chứng, cũng chẳng biết là vì sao.

Bàn Tử định phát tác thì Ngô Bất Chính vội ngăn lại.

Hồ Tư lệnh đứng bên cạnh cũng lên tiếng: "Bộ dạng cậu ta thế này, tám phần là có vấn đề, cứ hỏi trước đã!" Nói rồi anh bước tới.

Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì, thốt lên: "Chẳng lẽ là..." "Có khả năng lắm!" Ngô Bất Chính gật đầu: "Có thể khiến cậu ta ra nông nỗi này, ngoại trừ người đó ra, e là chẳng còn ai khác!" Bàn Tử nghe vậy vẻ phẫn nộ trên mặt mới dịu đi vài phần.

Bọn họ biết về chuyện ở Cổ Lâu Hương không nhiều, nhưng căn cứ vào những gì đã biết, vẫn có thể suy đoán ra một số đáp án.

Hồ Tư lệnh tiến lên vỗ vai Hắc Thán Đầu, cười nói: "Có những chuyện ấy mà, không giấu được đâu!

Chúng tôi cũng không có ác ý, nhưng phản ứng của cậu đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi!

Hay là kể ra xem nào?" "À đúng rồi!" Hồ Tư lệnh đổi giọng: "Thực ra chúng tôi đã tìm thấy Quỷ chiếu trong căn nhà ngói của cậu!

Cậu có biết đó là thứ gì không?" Hắc Thán Đầu ngẩng đầu nhìn Hồ Tư lệnh, nghi hoặc hỏi: "Quỷ chiếu gì cơ?

Đó là cái gì?" Hồ Tư lệnh sững người, trong lòng không khỏi lạnh đi một chút.

Hóa ra thằng nhóc này thực sự cái gì cũng không biết.

Nhưng chuyện đã nói đến nước này, không nói rõ ràng thì không được.

Thế là Hồ Tư lệnh kể lại chuyện về Quỷ chiếu một lần.

Cuối cùng anh nói: "Quỷ chiếu nếu không phải do cậu làm, sao nó lại xuất hiện trong nhà cậu được?

Hay là chuyện này còn có ẩn tình gì khác?" Hắc Thán Đầu ngẩn người hồi lâu, cuối cùng dường như nghĩ ra điều gì, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Hắn nâng chiếc nhẫn kia lên, quay về phía ngôi mộ cổ dập đầu lia lịa.

Cản cũng không cản được.

Bàn Tử kiên nhẫn đợi nửa ngày, thấy cảm xúc của hắn cuối cùng cũng dịu lại một chút mới lên tiếng: "Tôi nói này, đều là nam tử hán đại trượng phu, đầu rơi xuống đất bát to cái sẹo, có gì mà không nói được!

Có phải bà già nhà cậu, không phải mất tích, mà là bị cậu chôn sống rồi không!" Bàn Tử chẳng hề khách sáo, vào thẳng chủ đề, khiến cả Ngô Bất Chính và Hồ Tư lệnh đều lườm hắn một cái.

Cảm xúc của Hắc Thán Đầu lúc này quả thực đã ổn định hơn nhiều, chỉ là thần tình cả người có phần lạc lõng.

Tuyết Lỵ Dương dù sao cũng là phụ nữ, có nhiều lúc không muốn tin rằng ai cũng sắt đá vô tình, bèn nói: "Mọi người cũng đừng ép cậu ấy nữa, có thể cậu ấy thực sự không biết chuyện này, dù sao chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh là do cậu ấy làm mà!" Bàn Tử định mở miệng, Ngô Bất Chính sợ bọn họ cãi nhau bèn xen vào: "Dương tiểu thư, thực ra chúng tôi cũng không muốn truy cứu những chuyện này!

Dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta!

Chỉ là hoàn cảnh hiện tại của chúng ta quả thực không ổn chút nào!

Thứ âm thanh quỷ dị kia rốt cuộc có phải phát ra từ ngôi cổ mộ này hay không còn phải chờ khảo cứu, chúng tôi chỉ muốn làm rõ sự tình bên trong!

Còn về gia thất của Hắc đạo hữu, không muốn nói cũng được!

Nhưng ít nhất phải giải thích một chút tại sao chiếc nhẫn trong cổ mộ này lại khiến cậu ra nông nỗi ấy chứ!

Hơn nữa, chúng ta đi ra ngoài làm việc, cô nói xem nếu cậu ta thực sự... chúng ta cũng phải lo cho an toàn của chính mình đúng không!" Lời của Ngô Bất Chính nghe như đang giải vây cho Hắc Thán Đầu, nhưng thực tế là đang làm rõ lập trường.

Ý tứ đơn giản là: Chúng tôi không hứng thú chuyện nhà cậu, nhưng vì an toàn của bản thân, nếu cậu thực sự là kẻ giết người thì chúng tôi phải đề phòng.

Tục ngữ có câu 'Phòng người chi tâm bất khả vô', chuyện này cũng không có gì đáng trách.

Lúc này mưa bên ngoài vẫn đang rơi, chẳng biết bao giờ mới tạnh.

Chương 1657

Hắc Thán Đầu cuối cùng cũng mở miệng.

Dường như đã nghĩ thông suốt, cũng dường như việc nhìn thấy chiếc nhẫn này khiến hắn hoàn toàn sụp đổ.

Hắn bèn kể lại sự tình năm xưa.

Hóa ra, chiếc nhẫn này là do hắn làm.

Chất liệu quả thực là thủy tinh, lấy từ vỏ chai rượu.

Chuyện phải kể từ sau khi cha hắn qua đời.

Gia cảnh bắt đầu suy bại.

Cộng thêm lúc đó hắn còn trẻ, thiếu sự quản thúc của cha nên bắt đầu trở nên vô pháp vô thiên.

Chẳng mấy năm nhà cửa đã sa sút.

Sức khỏe mẹ hắn cũng ngày càng yếu, bắt đầu trở nên mê tín.

Bà thường mời thầy phong thủy về xem có phải phạm kỵ húy gì không.

Chồng chết trẻ, con trai lại hư hỏng.

Thầy phong thủy thời đó đa phần là bọn lừa đảo giang hồ, nhưng cũng có người có bản lĩnh thật sự.

Mẹ hắn không phân biệt được, bị lừa không ít tiền bạc.

Cuối cùng nhờ một lão giả hảo tâm nhắc nhở, bảo bà mau chóng cho con trai thành gia lập thất.

Kết hôn rồi có người quản thúc, biết đâu sẽ khá hơn.

Thế là mẹ hắn dùng toàn bộ tiền tiết kiệm cưới vợ cho hắn.

Kết quả lại bị hắn phá sạch.

Cũng chính vì chuyện này mà mẹ hắn ốm liệt giường, cuối cùng mắc bệnh ung thư.

Vị đại sư kia thấy mẹ hắn khổ mệnh cả đời, giờ lại sắp chết, bèn bày cho bà một cách 'đặt vào chỗ chết để tìm đường sống'.

Đó là dùng cái chết của mẹ để hoán tỉnh nhân tính của con trai.

Đằng nào bị ung thư sớm muộn cũng chết, gia cảnh bần hàn cũng chẳng chữa khỏi.

Thà rằng chết một cách có ý nghĩa còn hơn.

Chỉ cần Hắc Thán Đầu có thể làm lại cuộc đời thì cũng là chuyện tốt, dù sao đường đời của hắn còn dài.

Được cao nhân chỉ điểm, mẹ hắn nói cho Hắc Thán Đầu biết tin mình bị ung thư.

Bà còn bảo, một tháng sau sẽ bỏ nhà đi tự sinh tự diệt, nếu không sau khi chết trong thôn sẽ có ôn dịch, lúc đó cả thôn đều gặp tai ương.

Hắc Thán Đầu lúc ấy căn bản không để tâm.

Nhưng khi thời hạn một tháng ngày càng đến gần, trong lòng hắn bắt đầu lo lắng.

Vì mẹ sắp đi, tự nhiên bà không còn làm lụng gì nữa.

Thức ăn trong nhà vơi dần, hắn không có gì ăn bèn ra ngoài trộm cắp, kết quả bị người ta đánh thừa sống thiếu chết, sau đó đến trộm cũng không dám nữa.

Cuối cùng sau một tháng, mẹ hắn vẫn bỏ đi, chỉ để lại mình hắn.

Tục ngữ nói rất đúng, con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà.

Nhưng cái sự 'lo liệu' của Hắc Thán Đầu lại đến muộn bao nhiêu năm.

Không ăn không uống, hắn dần hiểu ra, hóa ra mình chẳng là cái thá gì cả.

Không có mẹ, có lẽ hắn ngay cả bản thân cũng không nuôi nổi.

Đối với một thằng đàn ông, chuyện châm biếm nhất chính là đến tuổi trưởng thành mà không nuôi sống được chính mình.

Chuyện này trong mắt người làng, chính là đứa trẻ vô năng, phế vật!

Hắc Thán Đầu đau đớn hối cải.

Hắn có người bà con mở tiệm hàn xì trên trấn, bèn đến cầu xin làm học đồ.

Chiếc nhẫn kia là do hắn tự làm sau một tháng học việc.

Mẹ đi rồi bặt vô âm tín.

Nhớ lại mẹ mình cả đời chưa từng có món trang sức nào ra hồn, hắn bèn làm chiếc nhẫn đó, coi như để lại chút kỷ niệm cho bản thân.

Nhưng sau đó chiếc nhẫn không biết vì sao lại biến mất.

Hắn nghi ngờ có thể mẹ mình đã quay về lấy đi.

Bởi vì lúc đó, có lẽ bà vẫn chưa đến mức dầu hết đèn tắt.

Hắn bỏ việc, bắt đầu đi tìm như phát điên, nhưng cuối cùng vẫn không thấy.

Chương 1658

Cũng trong khoảng thời gian đó, Hắc Thán Đầu ngày ngày chạy quanh khu Cổ Lâu Hương.

Nhưng người sống vẫn phải ăn cơm, thế là nảy sinh ý định làm đạo du (hướng dẫn viên du lịch chui).

Một là kiếm tiền nuôi thân, hai là tiếp tục tìm manh mối về mẹ.

Vì lo mẹ có thể phơi thây nơi hoang dã nên hắn thường hay đến mấy bãi tha ma.

Phương Điềm sau này nói hắn lừa du khách, dẫn người ta ra bãi tha ma dọa người, có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này.

Con người sau khi đại triệt đại ngộ, tâm cảnh sẽ thăng hoa rất lớn.

Hắc Thán Đầu cũng lười để ý đến những lời đồn đại trong thôn, chỉ muốn trong lúc mình còn sống có thể tìm thấy mẹ.

Dù là thi cốt cũng được, chẳng lẽ ngay cả hai người nhặt xác cũng không có sao?

Cho đến khi nhìn thấy chiếc nhẫn mình tự làm ở đây, trong lòng hắn dường như cũng đã hiểu.

Mẹ hắn hóa ra cuối cùng đã đến nơi này.

Cái loạn táng cương này năm xưa chính là ngôi mộ người sống do rất nhiều người vì muốn giảm bớt gánh nặng cho con cái mà tạo thành.

Mẹ hắn có lẽ đến chết vẫn kỳ vọng con trai mình nên người.

Kỳ vọng của bà đã thành hiện thực, nhưng những sai lầm năm xưa thì vẫn còn đó.

Cuộc đời là vậy, rất nhiều khi đợi đến lúc hiểu ra thì đã quá muộn rồi.

Mọi người đều trầm mặc, hồi lâu không ai nói gì.

Nói thật, lúc này đi truy cứu cái gọi là Quỷ chiếu kia thực ra đã không còn ý nghĩa.

Nhưng Hắc Thán Đầu vẫn nghiêm túc nói: "Tôi thực sự không biết Quỷ chiếu là do ai làm!

Thật đấy!" Thái độ của hắn rất thành khẩn, hiển nhiên không phải nói dối.

Còn về chuyện Quỷ chiếu, thực ra trong lòng mọi người ít nhiều đã có đáp án.

Rất có khả năng là do mẹ Hắc Thán Đầu làm.

Bà cũng sợ chấp niệm của mình quá sâu, sau khi đi rồi hồn phách không yên lòng, nên mới tự đoạn hậu lai của mình.

Nhưng nghĩ ngược lại, nếu sớm hạ quyết tâm thì có lẽ bi kịch này ngay từ đầu đã không xảy ra.

Cho nên cổ nhân nói 'Dưới gậy gộc mới ra con hiếu' cũng không phải không có lý do, sớm học được cách phản kháng có khi lại là chuyện tốt.

Bàn Tử thực sự không nghe nổi mấy màn sướt mướt này nữa, bèn nhìn Hồ Tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương nói: "Lão Hồ, Dương tham mưu trưởng!

Thấy chưa, đây chính là kết quả của việc giáo dục con cái không tốt!

Cho nên sau này hai người có Tiểu Hồ, nhất định phải nhận tôi làm cha nuôi!

Nếu nó không nghe lời, để Bàn gia tôi trị nó!

Chính gọi là: 'Cây nhỏ không tỉa không thẳng hàng, trẻ nhỏ không đánh hóa hoang đàng, ba ngày không đánh leo nóc nhà, sáu ngày không đánh lộn phèo luôn'!" Mọi người thấy Bàn Tử lại bắt đầu dở hơi thì không thèm để ý nữa.

Mấy người thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Đã lâu như vậy mà âm thanh quái dị kia không xuất hiện nữa.

Tám phần là do Bàn Tử cạy quá nhiều gạch của cổ mộ, đã phá vỡ bố cục tạo âm thanh đó.

Chỉ cần không phải ma quỷ thì chẳng có gì đáng lo. "Rầm!" Đột nhiên, ngay lúc mọi người chuẩn bị quay về, phía sau lại truyền đến một tiếng động lớn.

Mấy người quay đầu nhìn lại nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Cũng chẳng có chuyện kỳ quái gì xảy ra.

Ngay lúc mọi người còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên một viên gạch phong tỏa lối vào cổ mộ lại rơi vào trong.

Dường như tiếng động vừa rồi chính là do viên gạch này rơi xuống tạo ra.

Nhưng ở đây không ai chạm vào, cũng chẳng có gió, gạch sao lại tự dưng rơi vào trong?

Chuyện này quá kỳ quái.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu rốt cuộc là thế nào.

Nhưng đúng lúc này, cả một mảng gạch lớn bất ngờ sụp hẳn vào trong.

Giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Lần này cả bọn đều hoảng hốt.

Tự dưng gạch đá lại rơi vào trong là sao?

Hơn nữa bọn họ trước đó rõ ràng đã vào xem rồi, bên trong chẳng có gì cả mà!

Tần Vũ bỗng nhiên ngồi thụp xuống, hai ngón tay kỳ khôi chạm lên mặt đất.

Chương 1659

Gần như cùng lúc, sắc mặt anh thay đổi: "Mau chạy ra ngoài, mặt đất đang dâng lên!" Mọi người nghe vậy sắc mặt đều biến đổi.

Ngay lập tức cả nhóm lao về phía cửa hang.

Tuy nhiên, bọn họ mới chạy được chưa đầy năm mét thì tất cả đều chết sững.

Chỉ thấy mặt đất trong lối đi đã nâng lên toàn bộ.

Bọn họ lúc này chạy chẳng khác nào đang leo dốc, mà độ dốc còn cực kỳ đứng.

Trần đá chỉ còn cách đỉnh đầu chưa đầy một mét, có thể khép lại bất cứ lúc nào.

Hơn nữa dưới chân là đường dốc, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể lăn ngược trở lại. "Phi hổ trảo, mau dùng phi hổ trảo!" Hồ Tư lệnh hô lớn.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vội rút phi hổ trảo ra, vung tay một cái đã móc vào phía trên cùng của phiến đá.

Mấy người định bám dây leo qua.

Nào ngờ, phi hổ trảo vừa mới móc vào mép đá, từ phía sau phiến đá bất ngờ thò ra một cái móng vuốt đầy lông lá.

Cái móng vuốt đó khều nhẹ một cái đã gạt phăng phi hổ trảo xuống.

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ.

Sao bên kia lại có thứ gì đó!

Gần như cùng lúc, một khuôn mặt quen thuộc thò ra từ phía sau.

Không phải gì khác, đó chính là khuôn mặt giống hệt loài mèo của con Xá Lỵ. "Mẹ kiếp, là lũ súc sinh đó giở trò!" Bàn Tử chửi thề, hô hào Hồ Tư lệnh khai hỏa.

Tuy nhiên con Xá Lỵ kia cũng tinh ranh vô cùng, chúng cứ như đã làm chuyện này vô số lần rồi vậy, lập tức rụt đầu lại.

Giây tiếp theo, từng tảng đá to bằng cái đầu người bị ném xuống.

Đá vừa buông tay liền lăn lông lốc xuống dốc.

Vì là đường dốc nên khi đến trước mặt mọi người, tốc độ của đá cực nhanh.

Bị va phải một cái là chắc chắn bị thương.

Cho dù những người da dày thịt béo như Doanh Thương có chịu được thì cũng đứng không vững.

Dưới chân vốn đã là dốc nghiêng, lại bị đá tông trúng, sớm muộn gì cũng lăn xuống theo.

Nếu xui xẻo bị đá táng trúng đầu thì đầu rơi máu chảy là cái chắc. "Lão Hồ, Thiên Chân, các người mau nghĩ cách đi!

Lũ Xá Lỵ này sao cứ như muốn giết chúng ta thế!

Bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì!" Ngô Bất Chính đáp: "Tôi mẹ nó mà biết bọn chúng muốn làm gì thì tôi đã ra ngoài rồi!

Hồ đại ca, anh có cách nào không?" Hồ Tư lệnh sắc mặt khó coi: "Không biết, nhưng bọn chúng chắc chắn biết những điều mà chúng ta không biết!

Hơn nữa nơi này bản thân nó có thể đã là một cái bẫy!

Khiến sàn nhà dựng đứng lên thế này, bản lĩnh của lũ Xá Lỵ không làm được đâu!

Chắc chắn có người đã cố ý xây dựng cơ quan nào đó ở đây!

Mẹ kiếp, chuyện ở đây có khi còn phức tạp hơn chúng ta tưởng!" Ngay khi Hồ Tư lệnh vừa dứt lời, đá phía trên rơi xuống nhiều đến mức khiến người ta không thể đứng vững.

Độ dốc của phiến đá cũng lớn đến kỳ lạ.

Mà lũ Xá Lỵ phía sau vẫn không ngừng ném đá xuống, kích thước đá ngày càng lớn.

Cứ đà này, bọn họ dù không lăn xuống thì cũng bị đá đè chết.

Mà lúc này vị trí cổ mộ phía sau lưng, những viên gạch bịt lối vào đã rơi xuống hoàn toàn.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ.

Gạch rơi xuống căn bản là do mặt đất dâng lên, dẫn đến xuất hiện góc nghiêng.

Hiện tại, ngoại trừ vị trí cổ mộ, dường như mặt đất của cả hang động đều đang dâng cao.

Bọn họ cuối cùng có lẽ đều bị ép phải trốn vào trong cổ mộ mới tránh được đá rơi. "Hay là chúng ta vào trong trốn tạm?" Bàn Tử không nhịn được nói. "Tôi thấy được đấy!" Hồ Tư lệnh vội đáp: "Thà vào đó trốn còn hơn ở đây chịu trận bị động thế này!

Đợi bọn chúng rút, chúng ta sẽ tính cách ra ngoài!" Mọi người thấy có lý, lúc này chân cẳng sắp bị đá ghè gãy đến nơi rồi.

Không nói nhiều nữa, cả bọn lao thẳng vào lối vào cổ mộ.

Cửa cổ mộ lúc này đang mở toang.

Chương 1660

Mấy người nhảy thẳng vào trong.

Không gian bên dưới rất rộng, không lo bị đá rơi trúng.

Vừa vào bên trong, tất cả đều trốn vào tận góc trong cùng.

Tuy lối vào vẫn có đá lăn vào nhưng không gian ở đây lớn, đá căn bản không lăn tới chỗ họ được.

Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ đều là lần đầu xuống mộ cổ, trong lòng sợ hãi không để đâu cho hết.

Đặc biệt là Hắc Thán Đầu, hắn còn chẳng dám nhìn ngó xung quanh, dường như sợ nhìn thấy thi hài của mẹ mình.

Chỉ là hắn rõ ràng đã lo thừa, vì cả ngôi mộ cổ này chẳng có lấy một bộ xương nào.

Thực ra chuyện này cũng rất kỳ quái, tại sao cổ mộ ở đây lại không có thi hài?

Chuyện này đến giờ mọi người vẫn chưa nghĩ thông.

Nơi cửa vào vẫn không ngừng có đá rơi xuống.

Lũ Xá Lỵ kia e rằng không chơi chết bọn họ thì thề không bỏ qua.

Mọi người dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bàn Tử đi nhặt một ít gỗ mục về, nhóm lửa ngay trong cổ mộ.

Đừng nói chứ chỗ này còn ấm hơn bên ngoài nhiều.

Nhưng dù sao cũng là trong mộ cổ, chẳng ai muốn nghỉ ngơi cả.

Lúc này trời cũng sắp sáng.

Nghe tiếng mưa bên ngoài cũng nhỏ đi không ít, dường như sắp tạnh.

Đây là một tin tốt, đợi mưa tạnh xong mọi người có thể nghĩ cách ra ngoài.

Mấy người ngồi vây quanh đống lửa, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính, lúc này bình tĩnh lại suy nghĩ, chuyện này bản thân nó dường như đã có vấn đề.

Đầu tiên, mặt đất đối diện trong hang động sao lại dâng cao lên?

Dựa vào lũ Xá Lỵ chắc chắn không thể làm được.

Cực kỳ có khả năng là trong hang động này vốn dĩ đã có cơ quan.

Nhưng có cơ quan thì cũng không phải do lũ Xá Lỵ làm ra.

Loại cơ quan này chắc chắn là do con người.

Điều này có nghĩa là, nội mạc của hang động này rất có thể là thứ do người cố ý chế tạo ra.

Nhưng tại sao lại phải làm một thứ như vậy ở đây?

Rốt cuộc có tác dụng gì?

Thêm nữa, lũ Xá Lỵ kia lợi dụng đá để đối phó bọn họ, ép bọn họ phải vào cổ mộ lánh nạn.

Hành vi này cứ như thể có người đã dạy chúng vậy.

Bản thân điều này đã không bình thường.

Ngô Bất Chính không khỏi nhớ lại chuyện Tần Vũ từng đến Tần Lĩnh.

Ở Tần Lĩnh, Tần Vũ đã gặp rất nhiều loại khỉ đeo mặt nạ người.

Những con khỉ đó nghe nói là do người xưa huấn luyện, để đời đời kiếp kiếp canh giữ Thanh Đồng Thần Thụ.

Nếu nghĩ theo hướng này, lũ Xá Lỵ này liệu có phải cũng là do người huấn luyện ra không?

Trí thông minh của Xá Lỵ rất cao, cũng không phải không có khả năng này.

Nhưng huấn luyện Xá Lỵ rốt cuộc là để làm gì?

Chẳng lẽ chỉ để canh giữ cái loạn táng cương này?

Điều này hiển nhiên là không thể, vì loạn táng cương mới xuất hiện bao lâu chứ.

Lũ Xá Lỵ này rất có thể đã xuất hiện trước cả loạn táng cương.

Ngô Bất Chính nói suy nghĩ của mình cho mọi người nghe.

Mọi người cũng cảm thấy bên trong có thể có uẩn khúc.

Rất nhiều chuyện có thể không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hồ Tư lệnh nghe xong dường như nghĩ ra điều gì, vội nói: "Ây!

Lời cậu nói làm tôi nhớ đến một vấn đề!

Nếu đúng như cậu nói, vậy thì ngôi cổ mộ chúng ta đang ở đây cũng có vấn đề rồi!" Bàn Tử cười nói: "Tôi bảo này Lão Hồ, ông đừng có góp vui nữa, ông lại phát hiện ra cái gì?" Hồ Tư lệnh xua tay bảo hắn đừng phá đám, nói: "Mọi người nghĩ xem, nếu cơ quan trong hang động và lũ Xá Lỵ đã được sắp đặt từ sớm, vậy thì sẽ xung đột với ngôi cổ mộ này!

Chương 1661

Cổ mộ ở đây đâu phải ngay từ đầu đã có!

Chắc chắn là do người Cổ Lâu Hương thời kỳ đó tạo ra mộ người sống khá nhiều nên nơi này cũng bị xây một cái.

Vậy thì nảy sinh một vấn đề!

Giả sử khi xưa nơi này chưa xây cổ mộ, thì ở các thời kỳ đó nếu có người gặp phải tình huống như hiện tại, họ sẽ trốn vào đâu?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, sau đó toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, nếu nơi này không có cổ mộ, thì những người hoặc thứ gì đó bị kẹt ở đây năm xưa, họ trốn đi đâu?

Ngược lại, giả sử cơ quan này từng kích hoạt không ít lần, dù sao cũng đã bao nhiêu năm rồi, vậy thì những người hoặc động vật bị kẹt chết ở đây trước kia, sao một chút xác chết cũng không thấy?

Mẹ kiếp!

Nghĩ thế này thì vấn đề dường như càng trở nên phức tạp hơn.

Vậy trước khi xây cổ mộ, nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Mấy người nhìn đống lửa, đều không nói gì.

Hiển nhiên đều không hiểu nơi này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Bàn Tử nói: "Có phải chúng ta nghĩ quá phức tạp rồi không!

Cơ quan ở đây có thể chính là do người xây ngôi mộ này làm ra thì sao?

Ví dụ như để vận chuyển gạch cho tiện?

Hoặc là không muốn để người khác phát hiện ra cổ mộ ở đây?"

Nhưng nói rồi chính hắn lại phủ định.

Vì bản thân cái mộ người sống này là dùng cho người nghèo.

Ai lại vì xây một cái mộ người sống mà còn thiết kế cơ quan ở đây chứ!

Bản thân việc đó đã là lợi bất cập hại.

Hơn nữa, nếu không muốn người ta phát hiện thì đổi chỗ khác là xong, tại sao lại xây ngay gần loạn táng cương?

Tìm một nơi rừng sâu núi thẳm mà chôn, chẳng phải càng không ai phát hiện sao?

Nghĩ kiểu gì cũng thấy có vấn đề.

Dường như chỉ có một cách giải thích là hợp lý.

Đó là ngôi cổ mộ bao bọc bên ngoài loạn táng cương và cơ quan trong hang động này rất có thể không phải là thứ cùng một thời kỳ.

Mục đích của chúng khác nhau, chỉ tiếc là vị trí địa lý trùng hợp nên mới xuất hiện tình huống khó hiểu như vậy.

Nếu là thế thì chỉ còn lại một câu hỏi.

Người xây dựng cơ quan trong hang động này năm xưa rốt cuộc muốn làm gì?

Hay nói cách khác, trong hang động này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì? "Rắc rắc rắc!" Đột nhiên, ngay lúc bọn họ trăm đường không giải nổi, cả ngôi mộ cổ bỗng truyền đến một trận rung động.

Gần như cùng lúc, bọn họ cảm thấy mặt đất dưới mông chuyển động.

Mọi người vội nhìn ra xung quanh.

Chỉ thấy ở vị trí đối diện bọn họ, đá không còn rơi xuống nữa.

Cũng không biết là lũ Xá Lỵ đã mệt hay là cả hang động đã bị lấp kín rồi.

Mà trên mặt đất đối diện, đá lớn đá nhỏ chất đầy.

Bọn họ đều ở phía đối diện nên may mắn không ai bị thương.

Nhưng đột nhiên Tần Vũ dường như nghĩ ra điều gì, anh vội nói: "Không đúng!

Mọi người có thấy rất kỳ lạ không!

Tại sao những tảng đá kia không lăn qua đây?" Câu nói của anh rất đột ngột.

Một lát sau Ngô Bất Chính mới nghĩ ra, vội nói: "Ý anh là, bất kể là chúng ta hay kẻ nào xâm nhập vào đây, đều sẽ bị lũ Xá Lỵ ép vào vị trí bên trong này?" "Có khả năng!" Tần Vũ đáp. "Nhưng thế thì vô lý quá, chúng ta ở đây chẳng phải vẫn bình an vô sự sao?" Bàn Tử nói. "Kẻ xây dựng cái này bị bệnh à, rốt cuộc muốn làm gì chứ!" Bàn Tử chửi.

Dường như để đáp lại hắn, gần như ngay khi tiếng hắn vừa dứt, mọi người nhìn thấy ở vị trí trung tâm của cả ngôi cổ mộ bỗng nhiên nứt toác ra.

Mặt đất hình tròn giống như bị bẻ đôi từ giữa.

Phần bị nứt ở giữa lập tức nghiêng xuống dưới.

Đất đá, đống lửa trong cổ mộ, bao gồm cả mấy người bọn họ, căn bản không có chỗ nào để bám víu, trong khoảnh khắc giống như một đống rác rưởi, cứ thế lăn xuống theo khe nứt.

Bàn Tử cả người đã lăn lông lốc như quả bóng, miệng vẫn không ngừng chửi: "Mẹ bà nó, lần này xong đời thật rồi!" Tiếng hét vừa vang lên thì cả bọn đã rơi tọt vào trong khe nứt.

Chưa đầy một lát, mặt đất trong cổ mộ lại khép lại như cũ, trút tất cả mọi thứ ở đây xuống vực sâu bên dưới.

Chương 1662

Trong bóng tối, một vầng trăng tròn treo cao, cũng không biết có phải mặt trăng không, vì so với mặt trăng thì quả thực nhỏ hơn quá nhiều.

Nhìn từ xa, chỉ to bằng cái bánh nướng.

Nhưng vật thể hình tròn đó lại vô cùng sáng, tựa như ngồi dưới đáy giếng nhìn mặt trời vậy. "Khụ khụ!" Bỗng nhiên một tràng ho khan dồn dập vang lên.

Ngô Bất Chính tỉnh lại đầu tiên sau cơn hôn mê.

Hắn chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như gãy vụn.

Cựa quậy một cái là toàn thân đau nhức kịch liệt.

Tuy nhiên khi cơn đau giảm bớt, rất nhanh hắn đã ý thức được sự tình không ổn.

Xung quanh vô cùng lạnh, thậm chí người hắn còn đang ngâm trong nước.

Nhưng có thể cảm nhận được nước không sâu, dường như dưới thân hắn còn đè lên thứ gì đó.

Trong lúc hoảng hốt, hắn thấy xung quanh có ánh sáng loang loáng.

Dường như có người đã tỉnh, đang dùng đèn pin soi xét tình hình xung quanh.

Tiểu ca?

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, thử gọi một tiếng, nhưng cổ họng đau như xé, không khí xung quanh cũng phảng phất mùi cay nồng khiến hắn căn bản không nói nên lời, chỉ phát ra một tràng tiếng rên rỉ.

Tuy nhiên động tĩnh này hiển nhiên đã kinh động đến người cầm đèn pin.

Hắn rọi đèn sang.

Ngô Bất Chính xoay người mới nhìn thấy, dưới thân mình đè lên một người.

Người này không phải ai khác, hách nhiên chính là Tần Vũ. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính vội dời người ra, vỗ vỗ Tần Vũ.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, thấy cậu không sao Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. "Bàn Tử!

Hồ đại ca!" Ngô Bất Chính vội đi gọi những người khác.

Tần Vũ cũng qua giúp một tay.

Hai người lục tục đánh thức những người khác dậy.

Dưới này chẳng biết sâu bao nhiêu, có thể là do có nước nên mọi người không bị thương quá nặng.

Nước ở đây có lẽ là do mưa thấm xuống.

Nhưng đây là nơi nào?

Mấy người rất nhanh đều tỉnh lại.

Ngô Bất Chính trong lòng thì có chút tức giận.

Từ lúc hắn tỉnh lại đến giờ, ít nhất cũng phải ba phút rồi.

Người cầm đèn pin kia lại cứ đứng đó không qua giúp, chỉ dùng đèn pin soi bọn họ.

Lúc đầu Ngô Bất Chính còn tưởng hắn soi cho mình nhìn thấy đường, nhưng giờ người đã tỉnh cả rồi sao vẫn không qua?

Nghĩ vậy hắn bèn nhìn về phía người đó.

Nhưng ánh sáng chói mắt khiến hắn chẳng thấy gì cả.

Ngô Bất Chính chửi một câu: "Nhị Quỷ hay là Hắc Thán Đầu, đừng mẹ nó soi nữa, mù mắt bây giờ!" Bàn Tử cũng cảm thấy chói mắt, chửi đổng: "Mẹ kiếp soi cái gì, bố mày có phải cô nương đâu mà nhìn kỹ thế!" Thế nhưng bên kia hoàn toàn không có ai đáp lại.

Đồng thời bên cạnh truyền đến tiếng của Hắc Thán Đầu: "Bàn gia, không phải tôi, tôi đang ở dưới mông ngài đây này!" Bàn Tử sững sờ, vội nhấc cái mông to lên, lôi Hắc Thán Đầu dậy.

Đến lúc này, bọn họ cũng cơ bản phán đoán ra đối phương là ai rồi.

Không phải Nhị Quỷ thì là ai.

Bàn Tử chửi: "Thằng nhãi này muốn ăn đòn hả, bảo đừng soi nữa cứ thích gây sự phải không, tin Bàn gia bóp lòi ruột mày ra không!" "Bóp cái rắm!" Giọng Bàn Tử vừa dứt, tiếng của Nhị Quỷ liền vang lên.

Nhưng lần này giọng hắn lại đầy vẻ lạnh lùng, khác hẳn thái độ ăn nhờ ở đậu trước đó.

Mấy người nghe thấy giọng điệu này, trong lòng lập tức trùng xuống.

Tám phần là có biến rồi.

Quả nhiên, khi giọng Nhị Quỷ vừa dứt, một cái ống sắt đen ngòm từ trong bóng tối phía sau đèn pin thò ra, chĩa thẳng vào trán Bàn Tử.

Đó chẳng phải là nòng súng săn sao?

Thằng nhãi này lấy trộm súng săn lúc nào thế?

Có lẽ hắn đã tỉnh trước, nhân lúc mọi người chưa tỉnh đã lén lấy súng đi.

Chương 1663

Bàn Tử đời nào chịu bị một thằng nhãi ranh uy hiếp như thế, đang định nổi đóa thì may được Ngô Bất Chính bên cạnh ngăn lại.

Nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhị Quỷ rất nhanh lùi lại vài bước, đồng thời dời đèn pin đi không rọi thẳng vào mặt mọi người nữa, nhưng nòng súng thì vẫn luôn chĩa về phía họ. "Các người tốt nhất đừng giở trò với tao, Nhị Quỷ tao không bao giờ chịu thiệt hai lần đâu!

Đặc biệt là mày!" Nói rồi Nhị Quỷ chĩa súng vào Tần Vũ: "Đừng tưởng mày thân thủ lợi hại thì ngon, thân thủ tốt đến mấy cũng chỉ là da thịt!

Còn dám làm bậy ông đây bắn mày đầu tiên!" Mọi người đều im lặng.

Tình huống lúc này quả thực bất lợi cho họ.

Nơi họ đang đứng chưa biết là cái gì, mà Nhị Quỷ đã lùi ra xa ít nhất năm mét.

Ở khoảng cách này, hắn có đủ thời gian để đối phó với bất kỳ nguy hiểm nào.

Dù sao có súng trong tay, tuy là súng săn nhưng bắn vào người thì cũng không chịu nổi.

Bàn Tử tức điên người, nhưng Hồ Tư lệnh thì hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Hồ Tư lệnh cười nói: "Tôi bảo này người anh em, không đến mức đó chứ, dọc đường đi chúng tôi cũng cứu cậu mấy lần đúng không!

Hơn nữa hiện tại chúng ta rơi vào cái nơi quỷ quái này, nghĩ cách ra ngoài mới là quan trọng nhất!" Nhị Quỷ có ấn tượng tốt với Hồ Tư lệnh hơn một chút, nói: "Hồ đại ca, anh đừng nói mấy lời đó với tôi!

Tôi biết anh tốt hơn tên Bàn Tử khốn kiếp kia!

Nhưng trước đó các người đã định tống tôi vào đồn công an rồi!

Các người tưởng ông đây chỉ có mỗi tội săn trộm thôi à!

Nếu bị tống vào đó, tra ra lật lại hồ sơ cũ, đời này ông đây có khi phải chôn chân trong tù!

Cho nên đừng có nói nhảm với tôi, tôi cũng không phải kẻ giết người bừa bãi, chỉ cần các người đừng giở trò!

Chỉ cần đưa tôi ra ngoài, các người đi đường dương quan của các người, ông đây đi cầu độc mộc của ông đây!

Tôi tuyệt đối không làm khó các người!" Hồ Tư lệnh nhìn người rất chuẩn, thấy bộ dạng cấp thiết của Nhị Quỷ thì biết hắn thực sự sợ rồi.

Nhưng hắn cũng là kẻ liều mạng, giờ bảo hắn giao súng hiển nhiên là không thể.

Còn chuyện sau khi ra ngoài hắn có giết người diệt khẩu hay giữ lời hứa thì giờ tính toán cũng hơi sớm. "Được thôi, hiếm khi mục tiêu của chúng ta lại thống nhất cao độ như vậy, hiện tại chúng tôi cũng chỉ muốn ra ngoài đúng không!

Đã thế cậu dời nòng súng qua một bên trước đi, loại súng săn này dễ cướp cò lắm.

Lỡ ngộ thương ai, kết quả cũng không phải là điều cậu muốn thấy đâu nhỉ!" Hồ Tư lệnh cười nói.

Nhị Quỷ cũng không ngốc, biết một khi cướp cò, trừ khi bắn trúng

Hắc Thán Đầu, chứ bắn trúng bất kỳ ai trong số họ thì e là cả đám sẽ bạo nộ.

Lúc đó cục diện càng khó kiểm soát.

Nghĩ đoạn, Nhị Quỷ nói: "Được, nhưng các người không được qua đây, nơi này là không gian hình tròn!

Đường kính khoảng năm mét, tất cả các người phải đứng ở bên kia, mình tôi đứng bên này!

Muốn di chuyển cũng phải báo trước cho tôi!" Bàn Tử nghe vậy tức suýt chửi mẹ nó.

Thằng này cũng quá chó má rồi, luôn giữ khoảng cách an toàn năm mét.

Bọn họ thực sự muốn làm gì hắn thì hắn cũng có thời gian phản ứng an toàn.

Hồ Tư lệnh cười nói: "Đương nhiên là được, ngoài ra chúng tôi không trêu chọc cậu, cậu cứ yên tâm mà đứng đó là được!

Tuy có hơi mặt dày, nhưng cậu muốn ra ngoài thì vẫn phải trông cậy vào chúng tôi tìm lối ra đúng không!" Nhị Quỷ ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, ai cần gì lấy nấy mà thôi.

Cục diện căng thẳng cuối cùng cũng tạm thời dịu đi.

Mấy người bọn họ đều bật đèn pin lên, khiến cả không gian lập tức sáng bừng.

Quả nhiên, Nhị Quỷ nói không sai, không gian bọn họ đang đứng lúc này đích xác là hình tròn, giống như đáy của một cái giếng đứng.

Đường kính giếng khoảng năm mét, tường vách rất trơn nhẵn, hoàn toàn không có chỗ nào để bám tay mà leo lên.

Trên mặt đá có một lớp cáu bẩn màu đỏ sẫm, nhìn không rõ là thứ gì.

Dùng nước rửa đi thì thấy trôi xuống một ít thứ màu đỏ.

Mà cả cái giếng đứng này cũng không biết cao bao nhiêu.

Dù sao mắt thường nhìn lên cũng chẳng thấy điểm cuối đâu cả.

Trên đỉnh đầu chỉ có một đốm sáng hình tròn to cỡ cái bánh nướng, treo lơ lửng ở đó.

Không biết là thứ gì.

Giống như mặt trăng, nhưng lại không phải.

Chương 1664

Dù sao trước khi bọn họ rơi xuống, bên ngoài vẫn đang mưa to gió lớn.

Đừng nói là mặt trăng, ngay cả chút ánh sáng cũng không thấy, thì lấy đâu ra mặt trăng chứ?

Hơn nữa nhìn tình huống xung quanh, e rằng cơn mưa bên ngoài vẫn chưa tạnh, bởi vì mực nước thủy chung vẫn giữ nguyên không đổi.

Điều này chứng tỏ có nước không ngừng thẩm thấu vào.

Nếu không thì số nước này có khả năng đã sớm ngấm hết vào các khe hở xung quanh khiến mực nước hạ thấp rồi.

Mấy người kiểm tra tình hình một chút rồi tụ tập lại một chỗ, bắt đầu trao đổi.

Đầu tiên, Ngô Bất Chính đưa ra vài điểm.

Thứ nhất, đây vẫn là một nơi xa lạ, tạm thời có khả năng không ra được.

Thứ hai, nơi này có thể do cùng một nhóm người xây dựng cơ quan trong hang động lúc trước tạo ra.

Thứ ba, không biết nơi này và bãi tha ma có liên hệ gì không.

Vấn đề thứ ba cậu vừa đưa ra, rất nhanh đã bị Hồ tư lệnh bác bỏ. "Điểm thứ ba này của cậu không thành lập!

Nếu người xây dựng cổ mộ biết bên dưới có cơ quan, ai lại đi chôn mẹ già của mình ở đây chứ?

E rằng mẹ của Hắc Thán Đầu cũng không biết điểm này!

Ngoài ra, trong các ngôi mộ cổ ở bãi tha ma bên ngoài không có thi thể!

Liệu có phải cũng vì nguyên nhân này?

Thi thể bên trong đều rơi xuống đây rồi?" Hồ tư lệnh bắt đầu suy luận theo hướng khác và đưa ra khả năng này.

Tuy nhiên, rất nhanh đã bị Tuyết Lỵ Dương phủ nhận. "Không thể nào, tôi vẫn tin rằng bãi tha ma và cơ quan ở đây không có bất kỳ quan hệ gì!" Nói rồi Tuyết Lỵ Dương đưa ra quan điểm của mình.

Thật ra nói đến cũng đơn giản.

Đó là dãy núi này tuy rất lớn, nhưng tuyệt đối không thể tập trung xây dựng nhiều cái giếng đứng như vậy ở một chỗ.

Quy mô kiểu này tạm thời chưa nói đến tốn kém nhân lực vật lực bao nhiêu, chỉ riêng long mạch ngọn núi cũng không chịu nổi.

Một khi mưa lớn, cực kỳ dễ xảy ra sạt lở, lở đất, những thiên tai tự nhiên này sẽ khiến bí mật nơi đây bị lộ ra ngoài.

Cho nên khả năng này không lớn. "Không đúng à Dương tham mưu trưởng, cô nhìn xem bốn phía đều là đá!

Đá thì rất kiên cố, đục thêm vài cái lỗ chắc không vấn đề gì đâu!" Bàn Tử giữ thái độ khác.

Tuy nhiên Tuyết Lỵ Dương lại cười: "Tôi chỉ nói phương hướng đại khái, nếu anh muốn nói đến chi tiết, vậy thì càng đơn giản hơn!

Tôi hỏi anh, nếu bên dưới mỗi ngôi mộ cổ đều có cơ quan kiểu này, vậy anh nói cho tôi biết, cơ quan này là một cái khổng lồ, hay là vô số cơ quan nhỏ tụ tập lại một chỗ?" Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó liền hiểu.

Thật ra cái này rất dễ hiểu.

Giả sử bên dưới những ngôi mộ cổ ở bãi tha ma, mỗi cái đều có một cơ quan độc lập như vậy.

Vậy thì tại khu vực bãi tha ma đó, ít nhất phải có mấy chục, thậm chí hàng trăm cái cơ quan thế này.

Khoan hãy nói đến chuyện vùng đất đó bị đào cho nát bấy, chỉ riêng về mặt logic đã không thông.

Phân tích này có một tiền đề rất quan trọng, đó là bãi tha ma và cơ quan nơi đây không liên quan đến nhau.

Tiền đề này rất quan trọng.

Có thể hiểu là, có người vì đạt được mục đích nào đó đã xây dựng cơ quan ở đây.

Sau đó những người đó đi rồi, nơi này bị hoang phế, dần dần người dân Cổ Lâu Hương mới xây dựng bãi tha ma.

Và bọn họ có thể đều không phát hiện ra bí mật dưới lòng đất này.

Cho nên lâu dần mới thành ra như vậy.

Nhưng nếu phân tích như thế thì lại xuất hiện một vấn đề cực lớn.

Ai dám bảo đảm bãi tha ma bọn họ xây dựng lại nằm ngay phía trên cơ quan chứ?

Nếu đều là những cái lỗ hổng hình tròn, ngộ nhỡ có người xây vào khoảng giữa hai cơ quan thì sao?

Vậy thi thể bên trong chẳng phải vẫn còn đó ư?

Lại giả sử có người xây lệch vị trí, cơ quan chỉ bao phủ một nửa, thi thể nằm ở nửa bên kia không có cơ quan, thì thi thể cũng sẽ được giữ lại.

Điều này khác với tình huống bọn họ nhìn thấy trước đó.

Trước đó ở bãi tha ma bọn họ nhìn rất rõ ràng, bên trong không còn cỗ thi thể nào.

Ngược lại, ở giữa các ngôi mộ cổ đều có một tảng đá nhô lên.

Chương 1665

Như vậy rõ ràng là giải thích không thông.

Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Nghe các anh nói qua, tảng đá trong mộ cổ kia gần như hòa làm một thể với mặt đất!

Điều này chứng tỏ, bên dưới bãi tha ma tuyệt đối là đá núi nguyên khối!

Cho nên, suy ngược lại có thể đi đến một kết luận: Ở bãi tha ma tuyệt đối không có cơ quan!

Cơ quan chỉ có duy nhất một cái trong hang động này!

Chỉ là tại sao những thi thể kia lại biến mất, chúng ta vẫn chưa tìm ra đáp án!" Mọi người nghe Tuyết Lỵ Dương phân tích đều không kìm được mà giơ ngón tay cái.

Khả năng tư duy logic này quả thực rất mạnh, thảo nào có thể làm phóng viên cho tạp chí địa lý Hoa Kỳ.

Ngô Bất Chính cũng rất nhanh hiểu ý của Tuyết Lỵ Dương.

Cậu nói: "Nếu là như vậy, thì chúng ta có thể đang gặp nguy hiểm!

Cơ quan này có lẽ đã rất lâu không có người kích hoạt!

Cho nên người dân Cổ Lâu Hương mới tưởng nơi này là mặt đất, xây mộ phần bên trên!

Rất lâu không kích hoạt, chúng ta lại xui xẻo trúng thưởng!

Cảm giác muốn ra ngoài khó rồi đây!

Các anh có biết hiện tại tôi đang nghĩ đến khả năng gì không?" Mấy người đều nhìn cậu, không biết cậu định nói gì.

Ngô Bất Chính chỉ vào vách tường nói: "Mọi người nhìn vách tường đi, bên trên đều là thứ gì đó màu đỏ sẫm!

Có giống máu tươi sau khi đông lại không!

Nơi này hình tròn, vách tường trơn nhẵn không thể leo trèo!

Độ cao lại lớn như thế!

Làm tôi nhớ đến một số nơi tế tự thời cổ đại, dùng để làm sân cho 'thứ gì đó' ăn thịt!" Nói đến đây, Ngô Bất Chính nuốt nước bọt tiếp tục: "Nếu trong núi này thực sự có thứ gì đó đến đây kiếm ăn!

Vậy thì sự việc có thể giải thích thông suốt rồi!

Sân ăn uống này đã rất lâu không có ai đưa thức ăn đến!

Cho nên những thứ bên trong này đã bò lên mặt đất, lôi thi thể trong bãi tha ma đi ăn hết!

Vì thế bãi tha ma mới thành mộ trống!

Những tảng đá trong mộ cổ kia, có thể chính là bằng chứng!" Mọi người nghe đến đây, ai nấy đều tê da đầu!

Sân cho quái vật ăn thịt!

Nơi này có thể có thứ gì đến ăn thịt chứ?

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Thiên...

Thiên Chân, cậu bớt ở đó hù dọa Bàn gia!

Cậu từng xem qua trải nghiệm của Tiểu ca ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung chưa?

Nơi này mẹ nó mà chạy ra một đàn Thi miết lớn!

Thì đùa chẳng vui chút nào đâu!" Mấy người càng nghĩ càng thấy tình huống bất ổn.

Nhưng lúc này muốn ra ngoài lại đàm hà dễ dàng.

Nhị Quỷ bên cạnh chờ đợi có chút mất kiên nhẫn, chĩa súng chửi đổng: "Mẹ kiếp, chúng mày không tìm lối ra mà ở đó phân tích cái quỷ gì!

Tìm lối ra trước đã!" Bàn Tử đã sớm nhìn hắn không thuận mắt, nghe vậy liền mắng lại: "Tìm cái mả cha mày, có bản lĩnh thì mày tự đi mà tìm!

Mày ở đó lải nhải cái quỷ gì!" "Tử Bàn Tử, mày muốn chết hả?" Nhị Quỷ nghe vậy lập tức giương súng săn lên.

Bàn Tử cũng nổi cáu, nộ khí xung thiên quát: "Tới đây!

Có bản lĩnh, là đàn ông thì bắn chết Bàn gia đi!

Ông đây muốn xem xem mày nổ súng rồi có ra ngoài được không!

Đến lúc bầy Thi miết ùa tới, cái thể chất yếu nhớt của mày tối đa cũng chỉ cầm cự được mười giây, Bàn gia có lớp mỡ thần thánh này ít nhất cũng được mười lăm giây!

Lão tử còn có thể trơ mắt nhìn mày bị ăn sạch sẽ trước đấy!" "Mày!" Nhị Quỷ bị chặn họng đến mức á khẩu không trả lời được.

Hắn không muốn chết, cho nên trong lòng rất rõ ràng, dựa vào bản thân muốn ra ngoài là chuyện tuyệt đối không thể.

Muốn sống sót vẫn phải dựa vào nhóm người Tần Vũ. "Được rồi, bây giờ cãi nhau là vô dụng nhất, vẫn nên bảo lưu thể lực nghĩ cách đi!

Cậu cứ thành thật chờ đấy là được!" Hồ tư lệnh lên tiếng.

Sau đó mấy người cũng không thèm để ý đến Nhị Quỷ nữa, tiếp tục phân tích tình hình.

Doanh Thương đứng một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Chương 1666

Hắc Thán Đầu thì vẻ mặt bình tĩnh ngồi một góc, dường như biết được mẹ mình cuối cùng chết tại nơi này khiến nút thắt trong lòng gã được mở ra, cả người nhẹ nhõm hơn không ít.

Mọi người cũng không quấy rầy gã, tự mình thảo luận cách ra ngoài.

Ngô Bất Chính đưa ra một quan điểm.

Đó là vị trí hiện tại của bọn họ liệu có còn nằm ngay bên dưới ngôi mộ cổ ban đầu hay không.

Đây là manh mối duy nhất hiện tại có thể nghĩ tới.

Nếu trên đỉnh đầu bọn họ chính là ngôi mộ cổ kia, chỉ cần nghĩ cách lên đó, tìm được cơ quan đã mở ra thì còn có khả năng thoát thân.

Sợ nhất là vị trí hiện tại đã lệch khỏi mộ cổ.

Ví dụ như lúc bọn họ rơi xuống, cái giếng đứng này có sự dịch chuyển vị trí, hoặc bên trên có đường ống thoát nước gì đó, bọn họ trượt theo đường ống xuống đây.

Như vậy thì sẽ phiền phức hơn một chút.

Nhưng chỉ cần tìm được cái miệng ống đó thì vẫn có cơ hội.

Bàn Tử nói: "Nhưng hai khả năng này của cậu đều cần một tiền đề, đó là chúng ta phải leo lên được!

Vách đá này trơn như gương, ai mà leo lên nổi!" Bàn Tử vừa nói vừa dùng tay sờ lên vách đá.

Trơn tuồn tuột, đừng nói là leo trèo, căn bản không có bất kỳ chỗ lồi lõm nào để lấy đà.

Hắn chỉ tay lên đỉnh đầu nói: "Còn có cái bánh nướng lớn trên đầu kia nữa!

Đó mẹ nó là thứ gì, hay là chúng ta dùng súng bắn xuống xem thử?

Nhỡ đâu là cơ quan, dùng súng bắn một phát, trên tường xuất hiện cửa ngầm thì chẳng phải ra ngoài được luôn sao!" Suy nghĩ này của Bàn Tử hiển nhiên có chút nằm mơ giữa ban ngày.

Nhỡ đâu cơ quan bên trên không phải để mở cửa, mà là sau khi chạm vào sẽ dẫn dụ vô số Thi miết đến ăn cơm thì sao?

Thế chẳng phải tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng nói thật, mỗi người khi nhìn thấy thứ đó đều không nhịn được mà muốn bắn hạ nó.

Loại xúc động này là bản năng, giống như nhìn thấy đồ ăn thì muốn ăn vậy.

Con trai chắc rất thấm thía điều này, hồi nhỏ Tết nhất chơi súng, nhìn thấy bóng đèn là muốn bắn, chính là cái cảm giác đó.

Nhưng lý trí lại phân minh nói rằng tuyệt đối không được bắn.

Một khi có nguy hiểm, bắn rồi thì thực sự hối không kịp.

Ngô Bất Chính dường như nghĩ tới điều gì, vội ngăn mọi người lại: "Thứ đó chúng ta khoan hãy phá hoại!

Có điều tôi có một cách, ngược lại có thể xem thử thứ đó rốt cuộc là gì!" Nói rồi Ngô Bất Chính tháo thiết bị livestream trên người xuống.

Những thiết bị này đều là đồ vô cùng tân tiến.

Trước đây đã từng nói, tổ chương trình vì chuẩn bị đống này mà tốn không ít tiền.

Trong đó có một tính năng rất lợi hại, đó là zoom tiêu cự phóng đại.

Trước giờ bọn họ chưa dùng tới nên suýt quên mất.

Bình thường zoom quang học 50x đã rất mạnh rồi, nhưng công nghệ này trước mặt thiết bị của tổ chương trình chỉ là tôm tép.

Tuy không có số liệu cụ thể nhưng Bàn Tử từng dùng một lần, trong lòng bọn họ cũng có ước lượng.

Lần đó là khi bọn họ còn dưỡng thương ở bệnh viện, Bàn Tử từ cửa sổ tầng 23 soi sang tòa chung cư đối diện, hắn bảo thấy tầng 8 bên kia có một em gái nóng bỏng đang chạy bộ, nhìn đến mức suýt chảy máu mũi.

Vì chuyện này, lúc đó cậu còn mắng Bàn Tử một trận, bảo hắn là nhìn trộm, bị bắt là bị tạm giam đấy.

Nhớ tới chuyện này, Ngô Bất Chính bất giác nhớ lại lời Nhị Quỷ vừa nói.

Hắn không muốn ngồi tù, hơn nữa còn có tiền án.

Xem ra hắn thực sự sợ ngồi tù, nhưng hắn lại nói toạc ra ngay trên sóng livestream.

Lần này e rằng sau khi ra ngoài, muốn không ngồi tù cũng khó.

Các chú cảnh sát có khi đã khoanh vùng trọng điểm, chỉ đợi hắn chui ra thôi.

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Bất Chính đã chĩa ống kính camera lên phía trên, điều chỉnh vị trí rồi bắt đầu phóng to để quan sát kỹ.

Tuyết Lỵ Dương vội nói: "Cậu có thể xem xung quanh trước, xem có tìm được đường ống nào không!" Ngô Bất Chính gật đầu, đây đúng là cách hay, một mũi tên trúng hai đích, có thể kiểm chứng xem họ rốt cuộc có bị lệch khỏi vị trí mộ cổ hay không.

Cậu lập tức bắt đầu rà soát từng chút một.

Tuy nhiên, trọn vẹn mười phút trôi qua, cậu đã nâng độ cao lên rất nhiều nhưng vẫn không thấy bất kỳ cửa ống thoát nào.

Dường như cả cái giếng đứng này là một khối hồn nhiên thiên thành, hoàn toàn không có ngã rẽ.

Phát hiện này thực sự khiến mọi người rất vui mừng.

Không có ngã rẽ nghĩa là nơi bọn họ rơi xuống vẫn nằm dưới mộ cổ, cho dù có sai lệch cũng không quá lớn.

Chỉ cần nghĩ cách lên trên tìm được lối vào đó thì còn khả năng thoát ra.

Chương 1667

Ngô Bất Chính tiếp tục soi lên cao, rất nhanh thiết bị phóng đại đã đến giới hạn.

Nhưng tình hình trên cùng cũng đã có thể nhìn thấy.

Thông qua phòng livestream, mọi người thấy trên cùng quả nhiên là một bức tường đá.

Nhưng kỳ lạ là cả bức tường cư nhiên là một khối liền mạch, hoàn toàn không nhìn thấy vết nứt nào ở chỗ bọn họ rơi xuống.

Bàn Tử nói: "Có khi nào sau khi chúng ta rơi xuống, phiến đá bên trên đã đóng lại rồi, cậu nhìn kỹ xem có vết nứt nhỏ nào không!

Loại cơ quan lớn thế này không thể nào làm được kín kẽ hoàn toàn đâu!" Ngô Bất Chính gật đầu, tra xét từng tấc một, cũng không vội nhìn vật thể phát sáng kia.

Công phu không phụ lòng người, quả nhiên rất nhanh cậu đã nhìn thấy trên vách tường đỉnh đầu, tại một vị trí sát mép, có một khe hở rất nhỏ.

Chắc đó chính là nơi bọn họ rơi xuống.

Có điều lúc này nghĩ lại cũng thấy sợ, độ cao lớn như vậy, ít nhất phải hơn hai mươi mét mà người ngợm không sao cả, đây cũng coi là kỳ tích rồi. "Mau nhìn xem vật phát sáng kia có phải bảo bối không!" Bàn Tử vội thúc giục.

Thấy được lối ra, cả người hắn cũng bớt căng thẳng hơn.

Nếu thứ phát sáng kia là dạ minh châu gì đó thì tự nhiên phải tiện tay cầm đi, nếu không thì lỗ to.

Tuy nhiên khi Ngô Bất Chính chuyển tầm nhìn qua đó không bao lâu liền cười nói: "Đó không phải bảo bối gì đâu, là Tam lăng huỳnh thạch, nhưng cũng đáng chút tiền!

Chỉ là chúng ta e rằng không với tới!" "Tam lăng huỳnh thạch?

Tam lăng huỳnh thạch là cái gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền nói: "Chẳng lẽ là loại Tam lăng huỳnh thạch đặc sản của Dạ Lang quốc sao?" Ngô Bất Chính gật đầu.

Bàn Tử nghe càng thêm hoang mang, cái gì Dạ Lang quốc, cái gì Tam lăng huỳnh thạch?

Hắn bày tỏ hoàn toàn nghe không hiểu.

Tuyết Lỵ Dương thấy thế liền ra hiệu cho Ngô Bất Chính giải thích một chút.

Ngô Bất Chính lại xua tay nói: "Thực ra tôi biết cũng không nhiều, Dương tiểu thư và Hồ đại ca kiến thức rộng rãi, hay là cô nói đi, tôi cũng nhân tiện học hỏi một chút!" Truyền thuyết về Dạ Lang quốc rất nhiều, hơn nữa trong nghề trộm mộ cũng từng nhiều lần nhắc tới quốc gia này.

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là Chá Cô Tiêu, càng là thái sơn bắc đẩu trong giới trộm mộ, thiết nghĩ về chuyện Dạ Lang quốc, cô ấy hẳn phải biết rất tường tận.

Ngô Bất Chính cũng có tâm muốn tìm hiểu về Dạ Lang quốc nên muốn để Tuyết Lỵ Dương kể.

Tuyết Lỵ Dương thấy thế cũng không nề hà, mở miệng giải thích.

Nói về Dạ Lang quốc, thực ra cũng đầy màu sắc thần bí.

Thời kỳ đầu, cổ quốc này không có mấy người biết đến vì vị trí quá hẻo lánh.

Nhưng từ khi quốc gia này được người ngoài biết đến, màu sắc thần bí của nó cũng từ đó lan truyền.

Nghe nói thạch mạch của Dạ Lang quốc vô cùng phong phú, đặc biệt là rất nhiều kỳ trân dị thạch danh tiếng vang xa.

Trong số đó, Tam lăng huỳnh thạch chính là một loại.

Tương truyền loại đá này có thể dùng để tạo hình ảnh, có chút tương tự như màn chiếu của máy chiếu phim.

Nhưng cụ thể nguyên lý là gì thì tạm thời chưa rõ.

Loại đá này sản lượng rất ít, hiện tại đã rất hiếm gặp.

Muốn làm rõ thứ này rốt cuộc chiếu hình ảnh thế nào rất khó.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương nhìn lên đỉnh đầu, nói: "Thứ này cách chúng ta quá xa, căn bản không thể đến gần, dùng súng bắn xuống ước chừng cũng bị bắn nát!

Trừ phi chúng ta có thể leo lên, nếu không thì đừng làm hỏng nó là tốt nhất!

Hiện tại loại đồ vật này đúng là hỏng một cái thì thiếu một cái!" Bàn Tử nghe mà có chút nóng lòng, vội nói: "Vậy chúng ta đừng đứng ngây ra đó nữa, đã là hỏng một cái thiếu một cái, vậy đem về cất vài năm, chẳng phải đều thành hàng tuyệt bản sao!

Đồ đạc chúng ta mang theo cũng coi như đầy đủ, leo lên thôi!" Mấy người gật đầu.

Nói thật, cứ ngâm mình trong nước mãi cũng khiến người ta khó chịu.

Đã tìm thấy lối vào lúc rơi xuống, hiện tại cũng không muốn nói nhảm nữa.

Bàn Tử lấy ra búa và đinh thép, lập tức chuẩn bị.

Hoạt động ở vùng núi, có một số thứ bắt buộc phải mang theo.

Đây cũng là kinh nghiệm bọn họ đúc kết được.

Đặc biệt là búa và đinh thép này, có chúng mới có thể tác nghiệp trên vách đá.

Đây là kết luận Bàn Tử và Tần Vũ rút ra sau khi đi Tần Lĩnh về.

Ở những nơi bắt buộc phải leo trèo cao thấp, nếu không có mấy thứ này sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Mà có rồi thì tự nhiên không cần bàn cãi.

Tuy nhiên, chuyện không ai ngờ tới vẫn xảy ra.

Chương 1668

Khi Bàn Tử đóng chiếc đinh thép đầu tiên vào vách đá, cả vách đá trong nháy mắt nứt toác.

Vết nứt lan ra từ chỗ đinh găm vào chạy dọc lên xuống.

Tuy vết nứt không lớn, nhưng điều này đủ để chứng minh thạch mạch nơi này rất giòn, hoàn toàn không thể đóng đinh vào.

Đá giòn và đá yếu là hai chuyện khác nhau.

Giòn chỉ có thể nói độ kết dính của đá kém hơn một chút, chứ không phải nó không cứng.

Nhìn lực đạo Bàn Tử gõ lúc nãy thì thấy đá này vẫn rất cứng, nhưng lại quá giòn.

Mới đóng một cái đinh mà đã thế này, nếu đóng thêm hai cái nữa, e rằng cả vách đá đều nứt vỡ.

Đến lúc đó e rằng mọi người đều bị chôn sống ở đây.

Ngô Bất Chính vội bảo Bàn Tử dừng tay, đừng đóng nữa.

Cách này rõ ràng không thông.

Bàn Tử bất đắc dĩ dừng tay, nhưng nhìn khối Tam lăng huỳnh thạch trên đầu, trong lòng vẫn có chút không cam tâm.

Nhưng hắn cũng đâu biết bay, còn cách nào nữa đâu.

Hồ tư lệnh soi đèn pin vào trong khe nứt.

Vừa tới gần, gã liền ngửi thấy một mùi vô cùng gay mũi.

Mùi này rất hăng và cay, khiến gã lập tức ho sặc sụa.

Ngô Bất Chính lúc này cũng ngửi thấy mùi đó, sắc mặt lập tức biến đổi. "Sao vậy?" Bàn Tử thấy tình hình không ổn cũng vội hỏi.

Tuy nhiên vừa mở miệng, hắn cũng ngửi thấy mùi hăng đó, sắc mặt cũng biến đổi theo. "Cái... cái này mẹ nó không phải là mùi của Thi miết vương sao?" Bàn Tử vội nói.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh không biết Thi miết vương là gì, nhưng qua lời giải thích của Bàn Tử cũng rất nhanh nắm được tình hình.

Bàn Tử sắc mặt rất khó coi, nói: "Chỗ này không phải còn có Thi miết vương đấy chứ!

Mẹ kiếp, chẳng lẽ Bàn gia đoán trúng rồi?

Đây là nơi nuôi dưỡng Thi miết vương?" "Không biết!" Ngô Bất Chính sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, cậu giơ tay sờ lên khe nứt trên vách đá nói: "Nhưng tôi cảm giác, có thể 'chính chủ' rất nhanh sẽ tới thôi!" Mọi người nghe câu này đều không kìm được cảm giác lạnh sống lưng.

Nếu thực sự là Thi miết vương, một hai con còn dễ nói, Tần Vũ còn có thể đối phó.

Nhưng nếu là cả một đàn, thì e rằng Thiên Vương lão tử tới cũng phải nhíu mày. "Thi miết vương là cái gì?" Nhị Quỷ im lặng nãy giờ, nghe đến đây không nhịn được hỏi.

Bàn Tử nghe vậy cười lạnh: "Cái gì à?

Là thứ có thể lấy mạng mày đấy!

Trẻ con không biết thì đừng hỏi lung tung, rất dễ làm gián đoạn mạch suy nghĩ biết không?" "Mày!" Nhị Quỷ tức đến mức thổi râu trừng mắt, nhưng Bàn Tử chẳng thèm để ý đến hắn.

Thấy Ngô Bất Chính dường như muốn tìm chỗ ngồi nghỉ, hắn vội dìu cậu ngồi xuống một bên. "Tôi bảo này Thiên Chân, cậu đừng hoảng, lương thực chúng ta còn nhiều, có thể từ từ nghĩ!

Hiện tại ra ngoài được hay không trông cậy cả vào cậu và Dương tham mưu trưởng đấy, hai người phải trao đổi cho kỹ vào nhé!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, nói: "Lúc này mới nhớ tới điểm tốt của bọn tôi hả!

Sớm làm gì đi!

Cậu cái này gọi là nước đến chân mới nhảy!" Bàn Tử cũng không giận, cười nói: "Nước đến chân mới nhảy cái gì, tôi gọi là lâm trận mài thương không sắc cũng sáng!" "Được rồi được rồi đừng làm phiền tôi!" Ngô Bất Chính bất lực nói.

Tuy nhiên ngay khi hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên Tần Vũ ở bên cạnh lại gọi: "Mọi người qua đây xem!" "Cái gì thế?" Mấy người ngẩn ra, thấy Tần Vũ chỉ vào trong khe nứt, liền vội vàng đi tới.

Ngô Bất Chính và mọi người nhìn vào bên trong, mới đầu còn chưa phản ứng kịp, nhưng ngay sau đó họ lập tức nghĩ tới điều gì.

Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Tuyết Lỵ Dương càng kinh hô: "Trời ơi, cái này nếu là thật, thì thảo nào nơi này lại có công trình lớn đến thế!

Truyền thuyết về Cổ Lâu Hương trước kia có khả năng cũng là thật!" "Cái... cái này quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn a!

Tuyệt đối có thể kéo động kinh tế địa phương!" Bàn Tử vội nuốt nước bọt nói: "Dương tham mưu trưởng, cô khoan hãy nói cái đó, tôi chỉ muốn hỏi, chúng ta là người đầu tiên phát hiện, có được lợi ích gì không?

Ví dụ như chúng ta phát hiện thì là của chúng ta chẳng hạn?

Đồ tốt thế này Bàn gia nhìn thấy, tổng không thể không có phần chứ!" Ngô Bất Chính cười: "Cậu bỏ cái tâm ấy đi, cái này thuộc về tài sản quốc gia, đến lúc đó tối đa cho cậu một cái cờ thi đua nhỏ!" Bàn Tử nghe vậy tức đến mức suýt đâm đầu vào tường, ôm lấy vách đá than: "Không công bằng a, đây là mạch ngọc do Bàn gia đập ra mà!

Bàn gia muốn phát tài a!

Các người không thể như thế!" Không sai, thứ bọn họ phát hiện thình lình nằm ngay trong khe nứt vách tường kia.

Chương 1669

Đó là một mạch ngọc phỉ thúy thuần chính!

Giá trị của nó quả thực không thể đo đếm, cổ nhân nói rất đúng: Vàng có giá, ngọc vô giá! "Ha ha, Tử Bàn Tử đừng nằm mơ nữa, cho dù muốn phát tài thì đó cũng là của tao!

Chúng mày còn dám tranh với tao sao?" Bên cạnh, Nhị Quỷ cũng nhìn thấy tình hình trong khe nứt, lập tức cả người mắt đỏ ngầu lên.

Bàn Tử nghe vậy vừa định mở miệng chửi, kết quả Hắc Thán Đầu bên cạnh lại lên tiếng: "Chúng ta hiện tại đều không ra được, cần mấy vật ngoài thân này có tác dụng gì?

Các người điên cả rồi à!" Ngô Bất Chính vội lườm Bàn Tử một cái, dường như muốn nói: Giác ngộ còn không bằng người ta.

Bàn Tử cũng có chút xấu hổ, gãi đầu không phản bác nữa.

Mà Nhị Quỷ ở bên kia rõ ràng đã có chút kích động.

Hắn bám vào vách đá, nhìn mạch ngọc phỉ thúy bên trong, hận không thể chui tọt cả người vào.

Giống hệt quỷ đói gặp đồ ăn vậy.

Hồ tư lệnh gọi hắn: "Này!

Đừng kích động thế, không ra khỏi đây được thì mạch ngọc này đều là của cậu hết!

Cậu cũng có thể vĩnh viễn ở lại canh giữ chúng!" "Nói cái gì đấy!" Nhị Quỷ lập tức quay người, chĩa súng săn ra. "Khẩn trương tìm lối ra, đợi lão tử ra ngoài rồi sẽ lập tức khai thác phỉ thúy ở đây!" Nhị Quỷ nói mà trong mắt đầy vẻ tham lam.

Hiển nhiên đã bị tiền tài làm mờ mắt.

Loại chuyện này chỉ cần đơn giản suy nghĩ một chút sẽ phát hiện ra, thực tế hoàn toàn bất khả thi.

Nhưng Nhị Quỷ lúc này rõ ràng chẳng nghe lọt tai cái gì cả.

Cho nên Ngô Bất Chính cũng không mở miệng khuyên can.

Không nói gì khác, chỉ riêng mạch ngọc phỉ thúy này, qua sóng livestream của bọn họ, e rằng hiện tại các ban ngành liên quan ở địa phương đã chú ý tới rồi.

Mày còn muốn tự mình khai quật?

Ước chừng tám phần mười là phải vào uống trà rồi.

Hơn nữa hành vi của Nhị Quỷ đều bị livestream phát sóng không sót chút nào.

Còn muốn chuyện ra ngoài yên ổn, quả thực là si nhân nói mộng. "Được được, cậu muốn thế nào thì thế ấy, chúng ta tranh thủ thời gian tìm lối ra đi!" Hồ tư lệnh cười nói.

Nói thật, bọn họ cũng chẳng muốn dây dưa với tên Nhị Quỷ này.

Nói cho cùng, hắn chỉ là cầu tài và muốn thoát ra.

Mà mọi người cũng không muốn lãng phí thời gian với loại người này.

Nếu thực sự chọc giận hắn, kết quả tự nhiên cũng chẳng có lợi gì.

Hiện trường kiểu này kỳ thực rất thường gặp, tại sao khi bạn gặp nguy hiểm, các chú cảnh sát luôn nói phải bảo vệ bản thân trước tiên, tận lực thỏa mãn yêu cầu của kẻ cướp?

Bởi vì mạng sống của bạn mới là quan trọng nhất, trước ranh giới sinh tử thì những chuyện khác đều có thể bỏ qua.

Nói chuyện này có hơi xa rồi.

Quay lại chuyện chính.

Bàn Tử nén giận không thèm để ý đến Nhị Quỷ.

Mấy người lại tụ tập lại một chỗ, thương lượng đối sách.

Nhìn tình hình trước mắt, muốn theo đường cũ leo lên là hiển nhiên không thể nào.

Tuy bọn họ có móng vuốt phi hổ và một số thiết bị leo núi do tổ chương trình cung cấp, nhưng phạm vi bắn của hai thứ này đều không với tới phiến đá trên đỉnh.

Hơn nữa quan trọng nhất là, nơi này hoàn toàn không có chỗ nào để lấy đà.

Móng vuốt phi hổ và thiết bị leo núi đều không có điểm bám, tự nhiên cũng vô pháp phát huy tác dụng.

Vách đá của cả cái giếng đứng lại vô cùng trơn nhẵn, cộng thêm chất đá rất giòn, căn bản không thể đóng đinh thép.

Cả đám thảo luận một hồi, phát hiện ra bọn họ thế mà hoàn toàn không có cách nào giải quyết vấn đề trước mắt.

Nói cách khác, chính là căn bản không tìm thấy đường ra.

Nhị Quỷ vẫn đang hưng phấn nhìn vào khe nứt, dường như phỉ thúy bên trong đều là của hắn vậy.

Hồ tư lệnh nhìn hắn, nói: "Tinh thần tên nhóc này đại khởi đại lạc không phải chuyện tốt đâu!

Chúng ta nếu không tìm thấy lối ra, hắn sợ là sẽ làm ra hành động điên rồ gì đó!" Bàn Tử nghe vậy lạnh lùng nói: "Hắn dám!

Theo tôi thấy chúng ta chính là quá nhân từ rồi!

Để Tiểu ca lên, chẳng phải hai chiêu là giải quyết xong sao!

Chương 1670

Hiện tại còn phải mang theo hắn, quả thực là ảnh hưởng đến bộ não vĩ đại của Bàn gia tôi suy nghĩ!" Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, nói: "Dù sao hắn cũng là một mạng người!

Chúng ta vẫn là đừng quản hắn nữa!

Tình huống trước mắt cũng chưa đến mức dầu hết đèn tắt!

Tôi cảm thấy chúng ta còn một cơ hội!" Mọi người nghe vậy mắt đều sáng lên.

Ngô Bất Chính giải thích.

Hồ tư lệnh đã nghĩ ra điều gì, nói: "Cậu nói là, đợi bọn chúng tới?" Ngô Bất Chính gật đầu.

Bàn Tử lại nghe mà đầu óc mơ hồ, không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Ngô Bất Chính cười nói: "Còn nhớ trước đó tôi nói, 'chính chủ' có thể sắp tới rồi không?

Bất kể đó có phải là Thi miết vương hay không, chúng muốn qua đây thì tất nhiên phải có lối vào chứ!

Không thể nào bằng không mà xuất hiện, mà chỉ cần chúng có lối vào, thì chúng ta sẽ không bị nhốt tại chỗ!

Đương nhiên, nếu cậu nói đám Thi miết vương đó đều từ trong khe nứt chui ra, vậy thì coi như tôi chưa nói gì!

Hơn nữa nơi này trước đó vốn không có vết nứt!" Bàn Tử nghe đến đây, trong lòng đã hiểu được quá nửa, có điều hắn cũng rất nhanh cảm thấy vấn đề không ổn, vội nói: "Không đúng nha Thiên Chân, cậu nói là chúng ta sẽ không bị nhốt tại chỗ!

Vậy được, chúng ta giả thiết thứ sắp đến đây ăn thịt chúng ta rất lớn!

Chẳng lẽ cậu còn định để chúng ta đi vào con đường mà bọn chúng tới sao?

Thế chẳng phải tự chui đầu vào rọ, chạy vào sào huyệt người ta à?

Cậu thế này là tự tìm đường chết đấy!" Ngô Bất Chính cũng không phản bác, nhìn Bàn Tử nói: "Vậy thì ở lại đây bị từng đợt quái vật qua đây ăn thịt tốt hơn, hay là liều một phen đi tìm lối ra tốt hơn?

Nơi này là bên trong lòng núi, chỉ cần chúng ta không ở lì một chỗ, kiểu gì cũng sẽ đến được rìa ngọn núi chứ?

Xuyên qua lòng núi liệu có còn khả năng thoát ra không?" "Cái này..." Bàn Tử lập tức á khẩu.

Đích xác, ở lại đây thì chỉ có một con đường chết.

Là tuyệt đối không có khả năng ra ngoài.

Bên trên không lên được, đã định trước bọn họ không thể quay lại đường cũ.

Hiện tại hình như cũng chỉ có cách này của Ngô Bất Chính là khả thi!

Nhưng cũng còn một điểm, đó là thứ đến tấn công bọn họ, hoặc nói là nguy hiểm tiếp theo họ phải đối mặt, bắt buộc phải xuất hiện một con đường.

Nếu không bọn họ thật sự là mọc cánh khó thoát.

Cũng không biết người xây dựng cơ quan này rốt cuộc có mục đích gì.

Xây dựng một cơ quan giống như cái giếng đứng thế này, lại là vì cái gì chứ?

Mấy người thương lượng hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ bàn ra được một kết quả như vậy.

Thực sự là hết cách rồi.

Ngô Bất Chính liền gọi mọi người, không được thì dọn cơm thôi.

Lúc này trời bên ngoài chắc cũng sáng rồi, hẳn là buổi sáng.

Ăn no uống đủ, lát nữa gặp nguy hiểm mới có sức mà làm việc chứ.

Thế là Bàn Tử lấy lương thực ra, lúc này mực nước trong hang động đã bắt đầu rút dần.

Dường như mưa bên ngoài cũng đã tạnh.

Bàn Tử dùng đá xếp thành một cái bếp lò, đặt bếp dầu lên trên, bắt đầu nấu đồ ăn.

Tuy nhiên khi Bàn Tử lôi hết đồ ăn ra bày biện xong xuôi, mấy người đều ngẩn tò te.

Hồ tư lệnh càng nhìn Bàn Tử mắng: "Tôi bảo này cậu Béo, cậu mẹ nó là đi du lịch đấy à, sao ra khỏi nhà còn mang theo cả nồi lẩu thế!" "Mẹ kiếp, nồi lẩu này thơm thật đấy!" Bàn Tử đắc ý cười nói: "Ông thì hiểu cái gì, đây là kinh nghiệm Bàn gia tôi xuống đất bao năm đúc kết được!

Bạc đãi ai cũng không thể bạc đãi cái miệng của mình!

Mau ăn đi, không chừng lát nữa 'chính chủ' tới bây giờ!

Anh em mình ăn no rồi dễ làm việc!" Mấy người lập tức không nói nhảm nữa, bắt đầu ăn như gió cuốn mây tan.

Lần này thì làm cho Nhị Quỷ và Hắc Thán Đầu ở bên cạnh thèm muốn chết rồi.

Hồ tư lệnh chủ động gọi Hắc Thán Đầu qua ăn cùng.

Nhưng làm vậy lại bỏ rơi Nhị Quỷ một mình.

Hắn nhìn mọi người ăn uống ngấu nghiến, nước miếng chảy ròng ròng.

Nhưng hắn lại ngại không dám qua, vì trước đó chính hắn đã yêu cầu tách ra, không cho mọi người ở gần hắn.

Hắn muốn giữ khoảng cách để tránh bị Tần Vũ đánh lén.

Nhưng bây giờ...

Chương 1671

Nhị Quỷ chỉ biết trơ mắt ếch nhìn sang, thèm thuồng đến mức sắp rớt nước miếng, nhưng gan lại bé không dám qua.

Một khi đến gần Tần Vũ, đối phương muốn xử lý hắn chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Cuối cùng Nhị Quỷ chỉ đành ngậm ngùi đứng nhìn.

Bàn Tử vừa ăn uống say sưa vừa cười ngặt nghẽo.

Còn khán giả trong phòng livestream thấy bọn họ cư nhiên vẫn còn tâm trạng ăn lẩu thì đều ngớ người.

Từng dòng đạn mạc thi nhau hiện lên.【Tú nhi, là mày hả?】【Ai cũng không phục, chỉ phục các đại lão】【Ăn lẩu trong cổ mộ, các người sợ thi biến tới chậm quá hả?】【Tôi mà là chủ mộ, không nhảy ra cắn chết tụi bây thì chưa xong đâu】Thời gian trôi qua nhanh chóng trong không khí náo nhiệt.

Sau khi ăn uống no say, mấy người bọn họ bắt đầu nghỉ ngơi.

Ai cũng không biết tiếp theo sẽ có nguy hiểm gì.

Dưỡng tinh thần, tích trữ sức lực hiển nhiên là sự chuẩn bị tốt nhất.

Nếu không đợi đến khi nguy hiểm thực sự ập đến, có khi ngay cả sức lực để đối phó cũng chẳng còn.

Hắc Thán Đầu lúc này cũng đã bình tĩnh lại, cùng mọi người nghỉ ngơi.

Dù nói thế nào thì mẹ cũng đã mất rồi, người sống vẫn phải sống tốt.

Hơn nữa, đối với cậu ta có một điểm rất quan trọng: thi thể của mẹ cậu ta đến giờ vẫn chưa tìm thấy.

Nói không chừng trong khoảng thời gian tiếp theo, trên đường đi ra ngoài có thể tìm được thì sao?

Người chết rồi không thể nào ngay cả thi cốt cũng không lưu lại được.

Nơi này tất nhiên còn rất nhiều bí mật tồn tại mà bọn họ chưa biết.

So ra thì Nhị Quỷ lại không được thoải mái như vậy.

Có câu cổ ngữ nói rất đúng, hắn đây là tự làm tự chịu.

Lẩu thì không được ăn, lúc này nghỉ ngơi cũng chẳng dám ngủ.

Sợ mọi người cướp mất súng của hắn.

Dù sao hắn cũng là nhân lúc mọi người hôn mê mới cướp được súng.

Vừa rồi lại còn thái độ lồi lõm như thế.

Nếu ngủ thiếp đi để súng bị người ta lấy mất, vậy thì kết cục của hắn e rằng sẽ thê thảm vô cùng! "Đừng hòng lừa ông mày!

Tao không tin bọn mày không vội ra ngoài!" Nhị Quỷ dựa lưng vào vách tường, mắt nhìn chằm chằm vào mọi người.

Hiển nhiên là chuẩn bị thức trắng đợi đến khi mọi người tỉnh lại.

Thời gian từng phút trôi qua.

Mọi người giấc này cũng không ngủ bao lâu.

Tối qua đã nghỉ ngơi rồi, giấc này cũng chỉ ngủ chưa đến hai tiếng.

May mà thời gian không dài, nếu không Nhị Quỷ có khi hộc máu vì thức thật.

Khi mọi người tỉnh lại thì phát hiện mực nước thế mà lại dâng lên vài phần.

Hình như bên ngoài lại bắt đầu mưa, hơn nữa lượng mưa còn không nhỏ.

Bởi vì khi mưa nhỏ, trên vách tường của cả cái giếng đứng này không có nước.

Nước mưa ở đây đều là từ một nơi không nhìn thấy rót ngược vào.

Mà lúc này, trên vách tường của cả giếng đứng đã bị ướt rất nhiều chỗ.

Nước mưa thuận theo vách giếng chảy xuống.

Điều này chứng tỏ cổ phần (mộ phần) trên đỉnh đầu bọn họ đã bị nước mưa rót vào rồi.

Thế nên mới có nước chảy dọc theo vách giếng xuống đây.

Nhị Quỷ sớm đã sắp không chịu nổi nữa, thấy bọn họ cuối cùng cũng tỉnh lại, vội vàng tiến lên hét: "Mấy người các người rốt cuộc có cách rời khỏi đây không?" "Nơi này sắp bị ngập rồi!" "Hét cái gì mà hét, mày không phải bản lĩnh lắm sao, tự mình nghĩ cách đi!" Bàn Tử cười khẩy đáp.

Nhị Quỷ tức điên người, lập tức giương súng săn lên.

Tuy nhiên lần này mọi người chẳng ai thèm để ý đến hắn.

Điều này làm Nhị Quỷ vô cùng phẫn nộ.

Nhưng hắn cũng biết rõ, mình cũng chỉ là dọa dẫm bọn họ chút thôi, căn bản không dám làm gì bọn họ.

Một khi chọc điên lên, thì ai cũng đừng hòng ra ngoài.

Nhưng cục tức trong lòng Nhị Quỷ lại không có chỗ phát tiết.

Chương 1672

Cuối cùng trong cơn thịnh nộ, hắn thế mà lại nổ một phát súng vào vách tường.

Chỉ nghe "đoàng" một tiếng, lập tức vách tường trước mặt thế mà lại nứt ra.

Uy lực của súng săn vẫn còn đó, cộng thêm khoảng cách gần như vậy.

Lập tức một phát súng này bắn xuống, vách đá lại nứt ra thêm một khe hở khổng lồ.

Hơn nữa phát súng này của hắn bắn không lệch đi đâu được, trúng ngay vị trí gần chỗ Bàn Tử đóng đinh thép lúc trước.

Khiến cho vách đá vốn đã nứt, nay vết nứt lại càng mở rộng hơn rất nhiều.

Bàn Tử thấy thế ghé mắt nhìn vào trong khe nứt, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh: "Vãi thật, mạch ngọc ở đây cũng giòn quá, bên trong hình như còn kéo dài vào sâu nữa!" "Cái này mà nứt to thêm chút nữa, không chừng sập luôn đấy!" Nhị Quỷ bắn một phát xong, cơn giận cũng tiêu tan không ít, sắc mặt hắn khó coi không nói lời nào.

Tần Vũ thì tiến lên sờ vào khe nứt.

Sắc mặt tỏ ra rất nghi hoặc. "Tiểu ca, vẫn chưa nhớ ra gì sao?" Ngô Bất Chính có chút đau lòng hỏi.

Tần Vũ lắc đầu.

Anh thực sự là nhớ không nổi nữa, nếu không có lẽ cũng có thể giúp được mọi người. "Thôi được rồi không sao, chúng ta lại nghĩ cách!" Ngô Bất Chính nói.

Hồ tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương lúc này đi sang hướng khác kiểm tra vách đá.

Rất nhanh Tuyết Lỵ Dương liền gọi mọi người qua xem. "Mọi người nhìn màu sắc vách đá này, sao lại biến đổi rồi?" Mọi người quả nhiên nhìn thấy, cùng với việc nước mưa xối vào, màu sắc trên vách đá bắt đầu từ màu đen tím dần dần biến thành màu xanh lục đậm.

Điều này chứng tỏ, cái giếng đứng này e rằng bản thân nó nằm ngay trong mạch ngọc phỉ thúy.

Nói cách khác, cái giếng đứng này được đục đẽo ngay trên một mạch ngọc phỉ thúy. "Nơi này xem ra phạm vi mạch ngọc không nhỏ, có khả năng người ta chưa khai thác hết đã bỏ đi rồi!" "Nhưng tại sao họ lại bỏ đi nhỉ?" Ngô Bất Chính lẩm bẩm.

Mọi người nghe xong cũng lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Thử nghĩ xem nếu có thể giữ được một mạch ngọc lớn thế này, đó chính là núi vàng ăn mấy đời không hết.

Sao lại có người bỏ đi chứ?

Khu vực biên giới này cũng không có xung đột ma sát gì, thực sự là quá kỳ quái. "Ây mọi người nhìn xem đây là cái gì!" Bỗng nhiên Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một chỗ trong đó hét lên.

Mấy người nhìn sang, phát hiện đó vẫn là vách đá mà, hình như đâu có chỗ nào khác biệt!

Tuy nhiên Tuyết Lỵ Dương vẫn cứ chỉ vào bức tường nói: "Mọi người lùi lại vài bước rồi nhìn!" Mọi người ngẩn ra, vội lùi lại vài bước.

Quả nhiên rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy chỗ kỳ quái.

Chỉ thấy trên cả mặt tường, thế mà lại có một mảng màu sắc cực kỳ đậm.

Dường như là màu sắc mạch ngọc bên trong rất thẫm.

Loại tạp chất này thì không lạ, dù sao màu sắc phỉ thúy cũng không hoàn toàn giống nhau.

Cho nên có tình huống này cũng nằm trong dự liệu.

Tuy nhiên khi Tuyết Lỵ Dương mở miệng lần nữa, mọi người đều chết sững.

Chỉ nghe Tuyết Lỵ Dương kinh hô: "Trong vách đá này... hình như có người!" "Có người?

Sao có thể!" Bàn Tử lập tức thốt lên. "Trong vách đá có người, chuyện này cũng quá điêu toa rồi!" "Xung quanh đây đều là mạch ngọc phỉ thúy, mọi người đều thấy rồi đấy, lẽ nào là người chết chôn bên trong?" "Không phải!" Bỗng nhiên Tần Vũ ở bên cạnh lên tiếng.

Anh chỉ vào xung quanh nói: "Cậu đã thấy chôn người chết thành từng mảng bao giờ chưa?" "Khu vực lân cận đây đều là thế!" Mọi người nghe xong lập tức da đầu tê rần.

Tất cả đều nhìn về phía xung quanh.

Theo nước mưa trên vách đá rửa trôi đi lớp bụi bẩn.

Quả nhiên bọn họ nhìn thấy, bên trong vách đá thế mà lại có từng bóng người.

Bọn chúng chồng chéo phức tạp, dường như xếp chồng lên nhau, căn bản nhìn không rõ rốt cuộc có bao nhiêu. "Cái này...." Bàn Tử lần này cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hồ tư lệnh dù sao cũng là người từng trải qua chiến trường, định lực tốt hơn Bàn Tử không ít.

Thấy thế liền ấn vai Bàn Tử nói: "Mấy thứ này có thể là người chết, cũng có thể không!" "Tần tiểu ca nói đúng, không ai lại chết cả một mảng như thế!" "Hơn nữa tư thế của những bóng người này cũng không đúng!" "Cậu đã thấy người chết nào khi mai táng lại đứng chưa!" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy tim đập thót một cái.

Đúng rồi, làm gì có người chết nào nhập thổ mà lại đứng, đều là nằm thẳng cả mà.

Nhưng những bóng người trong vách tường này rõ ràng là đang đứng, giống như đang đứng đó vậy.

Chương 1673

Hắc Thán Đầu ở bên cạnh nghe rõ mồn một, vội đứng dậy nói: "Liệu có phải là những người ở bãi tha ma kia không!" "Tuy tôi không biết tại sao họ lại ở đây, nhưng việc họ biến mất cũng rất kỳ lạ mà!" Mọi người nghe vậy lắc đầu tỏ ý không biết.

Suốt dọc đường đến giờ có hai bí ẩn.

Thứ nhất, thi thể ở bãi tha ma đi đâu rồi?

Thứ hai, ai đã xây dựng cơ quan lớn thế này ở đây?

Tuy nhiên lúc này hai nghi vấn lớn đó phải cộng thêm một cái mới, đó là người trong vách đá này rốt cuộc là ai!

Liệu bọn họ có phải là kẻ đi săn?

Ngô Bất Chính mở miệng nói: "Tôi thấy chúng ta có thể chủ động xuất kích, thứ đó dường như cách chúng ta không xa!" "Vẫn là câu nói trước đó, chúng ta đợi ở đây cũng là chết, chi bằng đào ra xem thử!" "Nếu người thiết kế nơi này ban đầu chính là để ném thức ăn cho những quỷ ảnh trong đá này, thì chúng ta hiện tại e rằng đã bị bọn chúng nhắm vào rồi!" "Chi bằng tiên hạ thủ vi cường!" Mọi người nghe xong thấy có lý.

Thà đợi bọn chúng chui hết ra rồi bị động, chi bằng đào trước một cái ra xem tình hình.

Mấy người bọn họ đều là người từng trải qua sinh tử, Hồ tư lệnh thì càng khỏi nói, từng ở chiến trường thấy nhiều chuyện sống chết.

Tuyết Lỵ Dương tuy là phận nữ nhi, nhưng xuất thân bất phàm, gan dạ cũng hơn người.

Hai người tự nhiên không có ý kiến.

Nhưng Hắc Thán Đầu bên cạnh nghe thấy lại có chút sợ hãi. "Tôi nói này mấy vị lão bản, trong đó nếu thực sự là người chết, thì chúng ta làm sao bây giờ a a!" "Ra cũng không ra được, còn phải ở cùng một đống người chết sao?" "Người chết thôi mà, không đáng sợ thế đâu, chú em cứ coi như đó là pho tượng là được!" Bàn Tử mất kiên nhẫn nói, đồng thời đã lấy cuốc leo núi ra chuẩn bị làm việc.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho mọi người lùi lại phía sau, tránh để lát nữa thứ đó chui ra làm bị thương người.

Đồng thời không quay đầu lại nhắc nhở một câu, bảo Nhị Quỷ ở phía sau tùy thời nổ súng.

Có súng cố nhiên là tốt, nhưng hiện tại không nằm trong tay bọn họ, cũng đành chịu.

Nhị Quỷ ừ một tiếng coi như đáp lại.

Ngay lập tức Bàn Tử liền không chần chừ nữa, xắn tay áo lên là bắt đầu đập.

Tuy nhiên chất đá của mạch ngọc này không giống nhau.

Tuy đều là phỉ thúy, nhưng có chỗ rất giòn, có chỗ lại cực kỳ kiên cố.

Bàn Tử gõ ba cái, đập vỡ được một hố sâu trên bề mặt.

Nhưng càng vào trong thì càng mất sức.

Dùng đinh thép lại không thể phát lực, thấy xung quanh có chỗ đều đã nứt ra.

Duy chỉ có vị trí này là khó cạy.

Thế là hắn gọi Nhị Quỷ lại bắn hai phát.

Lực xuyên thấu của súng săn đủ để bắn vỡ tảng đá này.

Tuy nhiên Bàn Tử gọi hai tiếng lại chẳng có ai trả lời.

Tưởng là Nhị Quỷ vẫn đang lo lắng bọn họ cướp súng.

Thế là Bàn Tử liền mở miệng chửi: "Tao nói mày mẹ nó còn muốn ra ngoài không hả, mau nổ súng đi chứ cứ đứng ngây ra...

Ơ người đâu!" Bàn Tử nói chưa dứt câu, liền phát hiện Nhị Quỷ vốn đứng trước vách tường phía sau lưng bọn họ thế mà đã biến mất.

Mấy người đều hoảng hốt.

Sao một người sờ sờ ra đó lại nói biến mất là biến mất.

Ngô Bất Chính vội rọi đèn pin qua quét một vòng.

Lập tức bọn họ liền nhìn thấy.

Khe nứt trên tường vốn do Bàn Tử bắn vỡ ban nãy, lúc này cư nhiên đã mở rộng thêm mấy vòng.

Một cây súng săn rơi ngay ở vị trí miệng khe nứt.

Mà Nhị Quỷ cứ thế biến mất. "Không ổn!" Tần Vũ thấy thế lập tức nghĩ đến điều gì, lao vọt một cái qua đó.

Gần như đến trước khe nứt, anh nghiêng người chui tọt vào trong.

Khe nứt đó đã lớn đến mức có thể cho một người nghiêng mình chui lọt.

Tuy nhiên Bàn Tử và Doanh Thương hiển nhiên là hơi khó qua.

Khe nứt đó dù sao cũng hơi quá nhỏ.

Tần Vũ trước khi vào nói vọng ra với bọn họ: "Đứng nguyên tại chỗ đợi tôi!" Bàn Tử còn định bảo Tần Vũ đừng đi, ai biết thằng Nhị Quỷ kia giở trò mèo gì.

Dù sao hắn với bọn họ cũng không phải cùng một phe.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính lại ngăn Bàn Tử lại.

Ngô Bất Chính rất hiểu tính cách Tần Vũ.

Chương 1674

Trừ khi là người chán sống, nếu không anh ấy sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cứu được thì đều sẽ cứu.

Mọi người nhìn chằm chằm vào màn hình livestream.

Chỉ thấy Tần Vũ rất nhanh đã thâm nhập vào khe nứt khoảng ba mét.

Không gian bên trong khe nứt chật hẹp, thật không biết Nhị Quỷ làm sao lại chạy vào cái nơi quỷ quái này.

Nhưng cũng chính vì chật hẹp, chỉ trong chốc lát, trong livestream của Tần Vũ đã nhìn thấy bóng dáng Nhị Quỷ.

Tuy nhiên vừa nhìn thấy, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Chỉ thấy cả cái đầu của Nhị Quỷ bị một thứ màu xanh lục bọc lấy.

Cả người hắn không hề có chút sức phản kháng nào bị lôi tuột vào sâu trong khe nứt.

Tần Vũ thấy thế chộp lấy chân Nhị Quỷ.

Tuy nhiên ngay phía sau Nhị Quỷ, thế mà lại sáng lên một đôi mắt màu trắng dã không có đồng tử.

Khoảnh khắc đôi mắt đó sáng lên, tất cả khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy da đầu tê dại một trận.

Nhịn không được chửi thầm trong lòng: "Đây mẹ nó là cái thứ quỷ gì, rốt cuộc là người hay là ma đây!" Tuy nhiên thực tế rất nhanh chứng minh, đó không phải người cũng chẳng phải ma!

Mà là một loại quái vật nửa người nửa quỷ.

Lúc này mọi người bình tĩnh lại mới nhìn rõ.

Mặt Nhị Quỷ không phải bị thứ gì bọc lấy, mà là bị đôi tay của thứ đó ôm chặt.

Tần Vũ thấy thứ đó sức lực rất lớn, vội rút dao găm, rạch một đường lên cánh tay thứ đó.

Lập tức chỉ nghe một tiếng khóc như trẻ con vang lên.

Thứ đó bị đau buông lỏng tay, Tần Vũ kéo Nhị Quỷ chạy ra.

Nhưng thứ đó cũng không chịu bỏ qua, thế mà lại đuổi theo.

Không gian trong khe nứt chật hẹp, Tần Vũ căn bản không kịp đối phó nó.

Hơn nữa ở giữa còn cách một tên Nhị Quỷ, anh cũng căn bản không với tới đối phương.

Nhưng đúng lúc này chỉ nghe "đoàng" một tiếng súng nổ.

Bàn Tử ở bên ngoài đã khai hỏa.

Hắn cầm được súng săn thì khí chất cả người đều khác hẳn.

Tuy ở đây là khe nứt, nhưng pháp lực của hắn rất lợi hại.

Bách bộ xuyên dương.

Xa như vậy mà vẫn bắn trúng một phát vào đầu thứ đó.

Và gần như cùng lúc, mọi người liền thấy thứ đó đổ ập xuống đất, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Tần Vũ cũng rất nhanh kéo Nhị Quỷ từ trong khe nứt chạy ra.

Mọi người vừa nhìn Nhị Quỷ, mặt mũi cả người hắn đều xanh mét.

Trên mặt dính đầy một loại chất nhầy nhụa không biết là gì.

Ngô Bất Chính vội dùng nước rửa cho hắn một chút.

Nhị Quỷ ho sặc sụa mấy cái, lúc này mới dần dần hồi phục lại hơi thở.

Tuy nhiên lúc này sắc mặt hắn quả thực là muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cây súng săn của mình đã chạy về tay Bàn Tử, cả người hắn lập tức ỉu xìu. "Đại ca tha cho tôi tha cho tôi, tôi trước đó thực sự không phải cố ý, cầu xin các anh tha cho tôi đi!" Nhị Quỷ nói rồi quỳ sụp xuống.

Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu, nói: "Được rồi, bọn tôi sẽ không giết anh đâu, tình huống ở đây phức tạp, anh tự lo cho mình cho tốt, bọn tôi không phải lần nào cũng cứu được anh đâu!" "Vâng vâng!

Tôi nhớ rồi, tôi nhớ rồi!" Nhị Quỷ vội nói.

Sắc mặt cả người lúc này mới hòa hoãn lại một chút.

Bàn Tử vác súng săn hỏi Ngô Bất Chính: "Chúng ta bây giờ làm sao đây, mấy thứ đó người không ra người quỷ không ra quỷ, có khả năng chính là muốn ra kiếm ăn!" Ngô Bất Chính sắc mặt khó coi nói: "Bây giờ e rằng chúng ta nói không tính nữa rồi, bọn chúng sắp ra rồi!" Gần như ngay khi Ngô Bất Chính vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy một trận âm thanh "lạo xạo".

Vội quay đầu nhìn sang, mọi người đều kinh hãi nhìn thấy.

Chỗ vách đá mà Bàn Tử dùng cuốc leo núi định đào lúc trước, lúc này cư nhiên có rất nhiều bột đá rơi xuống đất.

Tảng đá cứng rắn, cứ thế nứt ra một khe hở rất nhỏ.

Thứ bên trong, thế mà đã sắp lao ra rồi. "Mẹ nó, làm sớm không bằng làm muộn, đã đến rồi thì chơi với bọn mày một trận!" Bàn Tử nói rồi đã bưng súng săn lên, nhắm vào khe nứt vừa toác ra kia điểm xạ một phát.

Chương 1675

Gần như trong nháy mắt, tảng đá đã xuất hiện vết nứt kia liền vỡ tung.

Bên trong chảy ra một mảng lớn chất lỏng màu xanh lục.

Ngoài ra thì chẳng thấy gì cả.

Có điều cái thứ bên trong đó, e là tám phần mười cũng chết rồi.

Tuy nhiên, tiếng súng này lại giống như kéo màn mở đầu cho cuộc tấn công.

Bên trong cả cái giếng đứng, từ bốn phương tám hướng lại vang lên tiếng vách đá nứt vỡ.

Giống như lúc này có vô số loại quái vật đó sắp phá đất chui ra từ trong tường vậy. "Tiên hạ thủ vi cường!" Hồ tư lệnh hét lên, đồng thời đã cầm lấy cuốc leo núi.

Lúc này vách đá xung quanh đã vô cùng giòn xốp.

Ước chừng không đến hai phút nữa, sẽ có vô số loại quái vật đó rục rịch chui ra.

Mà đến lúc đó cho dù bọn họ có mình đồng da sắt, thì cũng không chịu nổi.

Chỉ có thể ra tay trước, đào ra mấy con giết chết trước đã.

Ít nhất như vậy còn có thể giảm bớt một số kẻ địch.

Hồ tư lệnh lao về phía một bên vách đá đập tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi cuốc leo núi đập vào trong vách đá.

Lập tức chỉ nghe "rắc" một tiếng giòn tan, bề mặt cả tầng đá trong nháy mắt nứt toác.

Thứ bên trong lao thẳng ra ngoài.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Thứ đó toàn thân xanh lè, trông cứ như một người ngã vào thùng sơn xanh vậy.

Nhưng nó rõ ràng không phải là người.

Mắt bọn chúng chỉ có tròng trắng không có đồng tử.

Trên mặt cũng hoàn toàn không có bất kỳ biểu cảm nào.

Hai bàn tay thon dài sắc bén.

Âm thanh phát ra quả thực không khác gì tiếng trẻ con khóc.

Bàn Tử đã dẫn đầu nổ súng, một phát bắn nát đầu.

Tuy nhiên thứ này khóc lên quả thực quá rợn người.

Có mấy lần Hồ tư lệnh lại chần chừ không thể ra tay.

Hơn nữa thứ này rốt cuộc là cái gì bọn họ đều không biết.

Trông cứ như người vậy, nếu không khắc phục được chướng ngại tâm lý, thực sự có khả năng không xuống tay nổi.

Nhưng ác mộng mới chỉ vừa bắt đầu.

Thứ người không ra người quỷ không ra quỷ đó bị giải quyết rồi.

Nhưng lúc này động tĩnh từ bốn phương tám hướng cũng cuối cùng đạt đến cực hạn.

Từng tiếng vách đá vỡ vụn lập tức vang lên.

Mà lần này, cũng không còn là một hai con nữa.

Mà là cả một đàn từ xung quanh lao vào.

Mấy người bọn họ đứng thành đội hình, bảo vệ Ngô Bất Chính, Hắc Thán Đầu và cả Tuyết Lỵ Dương ở giữa.

Bàn Tử, Hồ tư lệnh, Tần Vũ cộng thêm Doanh Thương mỗi người một hướng.

Điều này làm Nhị Quỷ bên cạnh lập tức hoảng loạn. "Các người đừng bỏ tôi lại a!" Nói rồi hắn liền chui rúc vào trong đám người.

Nhưng lúc này mọi người đâu còn tâm trí lo cho hắn.

Thấy hắc ảnh xung quanh đã lao tới.

Nhị Quỷ cũng ranh ma, thế mà lăn một vòng chui tọt qua háng Doanh Thương vào trong.

Mà gần như cùng lúc, những quái vật xung quanh đó liền toàn bộ ùa tới.

Bàn Tử lúc đầu đỡ tốn sức nhất, dù sao hắn có súng săn.

Một phát một con vô cùng nhẹ nhàng.

Thỉnh thoảng còn đi giúp Hồ tư lệnh giải quyết vài con.

Chương 1676

Tuy nhiên số lượng đối phương quá nhiều.

Chưa đến một phút, đạn trong súng Bàn Tử đã bắn hết.

Hắn vội rút cuốc leo núi ra chuẩn bị đánh cận chiến.

Đồng thời ném súng săn cho Nhị Quỷ bảo hắn mau thay đạn.

Đạn dược vẫn luôn ở trên người tên này.

Nhưng lúc này đã muộn.

Vô số quái vật trong nháy mắt đã xé toạc đội hình của bọn họ.

Hồ tư lệnh lập tức bị mấy con quái vật ép vào góc tường.

Tần Vũ và Doanh Thương kiên quyết chắn trước mặt bọn Ngô Bất Chính không hề né tránh.

Sức chiến đấu của Doanh Thương lúc này quả thực mạnh kinh khủng.

Đánh trực diện gần như không ai có thể lay chuyển gã.

Nhưng những thứ này dường như có trí tuệ.

Thấy Hồ tư lệnh gặp nạn, thế mà đều lao về phía ông ấy.

Tần Vũ thấy thế hét lên: "Qua đây thế chỗ tôi!" Nói xong Hắc Kim Cổ Đao vung lên, chém đứt cổ hai con quái vật màu xanh trước mặt, đồng thời lao về phía Hồ tư lệnh.

Bàn Tử thấy thế cũng không nói nhiều, hắn rất rõ, Lão Hồ đang gặp nguy hiểm.

Nhưng Tần Vũ đã đi rồi, nếu Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương bị vây công, thì có khả năng sẽ chết người thật.

Bàn Tử lao vài bước tới trước mặt mọi người, cùng Doanh Thương chắn ở phía trước.

Đồng thời hét lên: "Mày mẹ nó ăn cứt hả, đạn lắp xong chưa!" Nói rồi Bàn Tử quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Nhị Quỷ đã lắp đạn xong rồi.

Tuy nhiên hắn lại không có ý định trả lại.

Bàn Tử tức đến mức chửi ầm lên: "Mày mẹ nó muốn chết hả, mau đưa cho tao!" Nhị Quỷ lúc này cũng hoảng loạn, chĩa súng về phía Bàn Tử nói: "Tao không muốn chết, tại sao phải đưa cho mày!" Nói rồi hắn thế mà dùng súng chĩa vào Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương. "Hai người các người đứng ra trước mặt tao!" Bàn Tử nghe vậy tức đến mức gân xanh đều nổi lên.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính ra hiệu cho hắn đừng làm bừa, tên này là sợ thật rồi, cậu kích thích hắn nữa hắn chắc chắn sẽ điên lên.

Đến lúc đó e rằng mọi thứ đều muộn.

Ngay khoảnh khắc cảm xúc của Bàn Tử sắp bùng nổ.

Bỗng nhiên mấy đạo quỷ ảnh đã lao tới.

Doanh Thương cũng không ngăn cản được nhiều như vậy.

Trong khoảnh khắc Bàn Tử lại bị lôi đi.

Mấy con quỷ ảnh đã vây lấy hắn.

Ngô Bất Chính thấy thế mắt cũng đỏ ngầu, tuy cậu thân thủ không bằng Tần Vũ, nhưng đều đến nước này rồi.

Nếu còn chỉ biết trốn, thì còn là đàn ông sao.

Ngô Bất Chính nghiến răng nhặt cái cuốc dưới đất lên lao về phía Bàn Tử.

Mà lúc này Tần Vũ cũng đã đưa Hồ tư lệnh quay lại.

Áo trên người Tần Vũ đã rách nát hoàn toàn.

Hồ tư lệnh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, cả lưng đều là vết thương, có vết do đá cứa cũng có vết do vật sắc nhọn cào rách.

Tần Vũ căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, hét với Doanh Thương: "Đưa bọn họ vào trong!" Nói xong bản thân liền lao về phía hai người Ngô Bất Chính.

Doanh Thương hiểu ý, chỉ tay vào cái lỗ hổng trên vách tường bên cạnh mà bọn quái vật chui ra lúc nãy, gọi mọi người chui vào.

Tuy nhiên Nhị Quỷ có chút do dự, đó dù sao cũng là đường do bọn quái vật tạo ra.

Cứ thế đi vào chẳng phải là chui thẳng vào hang ổ sao.

Nhưng lúc này nếu không đi, thì hắn sẽ thực sự bị bỏ lại.

Tần Vũ lúc này đã cứu được Bàn Tử và Ngô Bất Chính ra, quần áo trên người hai người cứ như bị xé nát tươm.

Từng vệt dài, trên người toàn bộ đều là vết cào.

Quái vật xung quanh vẫn đang không ngừng lao tới.

Ngay trong khoảnh khắc này, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xuất hiện.

Đầu của Nhị Quỷ bỗng nhiên bị ôm chặt từ phía sau.

Gần như cùng lúc, đầu của hắn bị lôi tuột vào trong vách đá.

Không biết từ lúc nào nơi hắn đứng, trong vách đá lại cũng mọc ra loại thứ này.

Chương 1677

Tần Vũ muốn qua cứu, nhưng ba người bọn họ còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh lại là cả một đàn quái vật màu xanh lao tới.

Lần này ngay cả Tần Vũ cũng bị húc ngã ra đất.

Ba người trong khoảnh khắc liền bị mấy con quái vật loại này vây kín.

Bàn Tử ở gần rìa nhất, một cái đùi lộ ra ngoài.

Doanh Thương thấy thế lao lên túm lấy đùi hắn kéo ra.

Cú này làm Bàn Tử đau đến mức suýt chút nữa bị ngũ mã phanh thây.

Tuyết Lỵ Dương vội gọi Hồ tư lệnh cùng tiến lên giúp đỡ.

Ngô Bất Chính lúc này vẫn bị những thứ đó vây ở giữa.

Cậu hét lớn: "Tử Bàn Tử, súng săn mau lấy súng săn, nhiều quá phải dùng súng!" Bàn Tử đáp một tiếng, hắn cũng biết phải dùng súng.

Nhưng súng săn bị tên khốn Nhị Quỷ cầm, hắn căn bản không có cách nào.

Nhưng lúc này tình huống nguy cấp, cho dù có Doanh Thương, Hồ tư lệnh cùng Tuyết Lỵ Dương đi giải cứu.

Nhưng Tần Vũ và Ngô Bất Chính bên trong chỉ cần lơ là một chút, có thể sẽ phải đối mặt với việc bị mổ bụng moi gan.

Bàn Tử mắt đỏ ngầu, lao về phía Nhị Quỷ.

Nhào tới một cái chộp lấy súng săn, làm bộ muốn cướp.

Nhị Quỷ thấy thế cuống lên, vung tay tát cho Bàn Tử một cái bạt tai, chửi: "Cút!

Không thì bố bắn chết mày!" Bàn Tử đời nào chịu thiệt thòi này, vung tay cũng tát lại một cái.

Hắn ra tay hiểm thật, một cái tát đánh Nhị Quỷ suýt ngất xỉu.

Đầu Nhị Quỷ đập vào vách đá, đợi đến khi phản ứng lại.

Phát hiện Bàn Tử đã đang lấy túi đạn của hắn.

Tuy nhiên đúng lúc này, bên cạnh có một con quái vật màu xanh cũng lao về phía hai người bọn họ.

Bàn Tử ở ngoài cùng, lập tức bị cào một đường ở eo.

Quần áo nát bươm, vết thương đập vào mắt trên eo làm hắn đau điếng suýt ngất.

Hắn co quắp trên mặt đất muốn đứng dậy.

Nhưng Nhị Quỷ lại đã nhặt súng lên, chửi Bàn Tử: "Cút!

Còn không cút bố mày nổ súng đấy!" Trong mắt Bàn Tử hằn lên sự phẫn nộ.

Hắn thực sự hận không thể lao lên đập chết tên này ngay lập tức.

Bên kia cũng không biết Ngô Bất Chính và Tần Vũ thế nào rồi.

Nếu mình không lấy được súng, lát nữa có khả năng sẽ xảy ra chuyện thật.

Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, nhưng ai ngờ đúng lúc này.

Nhị Quỷ cứng đờ cả người, giống như bị sét đánh vậy.

Súng và túi đạn trên tay lập tức rơi xuống.

Bàn Tử đâu còn tâm trí đi quản hắn, nhặt súng ngồi bệt xuống đất nhắm xung quanh bắn lia lịa.

Bắn chết bao nhiêu con hắn cũng không biết.

Bắn hết sạch một băng đạn, lúc này mới phát hiện xung quanh tạm thời không còn con nào sống.

Khi hắn nhìn thấy Ngô Bất Chính và Tần Vũ, không khỏi bật cười.

Nhưng cười cười rồi lại khóc.

Chỉ thấy trên lưng Tần Vũ một vết thương rõ ràng còn nghiêm trọng hơn của hắn.

Mà Ngô Bất Chính ngoại trừ tóc tai rối bời, những chỗ khác thế mà lại chẳng hề hấn gì.

Không cần nghĩ hắn cũng biết, chắc chắn là Tần Vũ dùng thân thể che chắn cho cậu ta. "Chúng ta vào trong!" Tần Vũ chỉ vào cái lối vào do bọn quái vật tạo ra hét lên.

Lúc này Hắc Thán Đầu đang ngồi trong đó sợ đến mức run lẩy bẩy, thế mà đứng cũng không dậy nổi.

Trong lối đi đó dường như không có quái vật nào khác lao ra nữa.

Hình như có thể vào xem thử.

Bàn Tử gian nan bò dậy từ dưới đất.

Lúc này mới nhớ tới Nhị Quỷ.

Tuy nhiên hắn quay đầu nhìn lại, cả người liền chết sững.

Chương 1678

Chỉ thấy đầu của Nhị Quỷ đã bị kéo vào trong vách đá.

Chỉ còn lại nửa thân dưới vẫn ở ngoài vách đá.

Hai chân hắn loạn xạ đạp hai cái, rồi hoàn toàn không còn động tĩnh.

Hiển nhiên là hết cứu. "Thứ bên trong đó, tám phần mười chính là bị như vậy mà thành!" Trong lòng mọi người đều hiện lên ý nghĩ như vậy.

Thảo nào trong bãi tha ma không có thi thể nào.

Rất có khả năng đều bị những thứ này bắt đi rồi.

Ngô Bất Chính tiến lên vỗ vỗ vai hắn, ra hiệu đừng ngẩn người nữa, mau đi thôi.

Mấy người bọn họ lập tức không quay đầu lại mà chui tọt vào trong lối đi.

Lối đi này cũng coi như không nhỏ, Tần Vũ dùng tay sờ thử phát hiện bên trên đều là dịch nhầy.

Những con quái vật này dường như có thể tiết ra một loại vật chất, ăn mòn xuyên qua cả vách đá.

Bàn Tử nhìn lối đi trước mắt, đau lòng đứt ruột.

Đây đều là mạch ngọc phỉ thúy thượng hạng a.

Kết quả lại bị đám này ăn mòn đến mức thủng lỗ chỗ trăm ngàn vết.

Quả thực là phí của giời.

Nhưng mọi người cũng không dám dừng lại, sợ lát nữa còn có nhiều thứ này lao ra hơn.

Một đám người kiểm kê lại đồ đạc một chút, lập tức mò mẫm đi sâu vào trong.

Trên đường đi, Ngô Bất Chính để giải tỏa áp lực cho mọi người, nói: "Xem ra tôi phân tích không sai, có lẽ muốn ra ngoài thì đây là cách duy nhất rồi!" "Có điều người xây dựng nơi này quả thực tàn nhẫn!" "Mấy thứ này tám phần là không ăn thịt người!" "Không ăn thịt người?

Vậy làm cái gì?" Bàn Tử hỏi. "Trong bãi tha ma đều trống không, lẽ nào thi thể không phải bị mấy thứ này ăn rồi?" Ngô Bất Chính lắc đầu nói. "Bất kể cơ quan gì, sợ nhất chính là thời gian!" "Mặc kệ anh làm bằng vàng bạc ngọc ngà, chỉ cần thời gian lâu tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề!" "Nhưng mọi người có nghĩ tới không?

Nếu những quỷ ảnh này chính là thủ đoạn phòng ngự của cả ngọn núi ngọc!" "Thì bọn chúng sẽ không chết đói mà tuyệt chủng!" "Nếu quanh năm không có thi thể và thức ăn cung cấp, bọn chúng chắc chắn sớm đã chết sạch rồi!" "Nhưng hiển nhiên bọn chúng không chết, cho nên tôi suy đoán thi thể căn bản không phải thức ăn của chúng!" "Chúng lôi thi thể vào trong, cực kỳ có khả năng là để đồng hóa!" "Thi thể bị lôi vào, cuối cùng có thể đều biến thành bộ dạng của chúng!" "Cái này......" Mọi người á khẩu không trả lời được.

Hắc Thán Đầu nghe Ngô Bất Chính nói mẹ mình có thể đã biến thành bộ dạng này, cả người lập tức ngây ra.

Ngô Bất Chính thấy thế vội nói: "Tôi cũng chỉ là suy đoán, cũng không nhất định là thật!" "Cậu cũng không cần quá để ý, dù sao đó cũng là mẹ cậu!" Bàn Tử vội nói. "Đúng đúng, tốt nhất cậu cầu xin mẹ cậu, cứ nói cậu hồi trẻ không hiểu chuyện!" "Bây giờ đã cải tà quy chính rồi, lần này ra ngoài chính là kiếm tiền chuẩn bị cưới vợ!" "Quay về sinh cho mẹ cậu một thằng cháu đích tôn bụ bẫm!" "Mẹ cậu nghe xong chắc chắn rất vui, nói không chừng còn dẫn bọn tôi ra ngoài ấy chứ!?" Hồ tư lệnh thấy Bàn Tử lại bắt đầu chém gió lung tung vội nói: "Tôi nói cậu đừng thêm loạn nữa được không?

Lẽ nào thêm một cô cháu gái bụ bẫm không được sao?" "Vương phó tư lệnh, trong tiềm thức của cậu toát lên sự trọng nam khinh nữ đấy!" "Tôi cái này có thể là giác ngộ tư tưởng còn phải đề cao, còn phải đề cao!" Bàn Tử cười gượng gạo.

Ngô Bất Chính không thèm để ý Bàn Tử, vỗ vai Hắc Thán Đầu nói: "Đừng để trong lòng, con người hắn cứ như vậy đấy!" "Người chết không thể sống lại, nghĩ thoáng ra là được!" Mấy người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, bầu không khí cũng không còn áp lực như trước nữa.

Tuy nhiên con đường này đi thực sự không thoải mái.

Cảm giác cứ như đang đi xuyên qua một cái thạch rau câu khổng lồ vậy.

Tần Vũ bỗng nhiên xua tay bảo mọi người dừng lại, sau đó nói: "Có ngã rẽ!" Mọi người ngẩn ra, vội nhìn về phía trước.

Quả nhiên nhìn thấy rất nhiều ngã rẽ.

Bên trong cả ngọn núi, cứ như tổ ong vò vẽ bị những thứ này ăn mòn ra không ít lối đi.

Tuy nhiên không biết vì sao, cư nhiên toàn bộ đều tập trung ở một bên.

Tần Vũ kiểm tra vách đá hai bên một chút.

Rất nhanh liền nói: "Vách đá ở đây có vấn đề, một bên là đá núi lửa, một bên mới là mạch ngọc!" "Những thứ này chỉ có thể di chuyển trong mạch ngọc!" Mọi người nghe xong đều vội vàng đi xem, quả nhiên phát hiện đúng là như vậy.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tiểu ca, vậy chẳng phải chúng ta chỉ cần đi bên phía đá núi lửa là an toàn rồi sao?" Tần Vũ cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: "Chưa chắc!" "Phải xem dày bao nhiêu!" Nói xong anh liền bảo Doanh Thương đi đập tường thử xem!

Doanh Thương cũng không khách khí, tiến lên đấm mạnh một quyền vào vách tường.

Phải nói là sức mạnh của Doanh Thương thực sự rất lớn, Bàn Tử hay ví gã là Lý Nguyên Bá chuyển thế.

Tuy nhiên, đứng trước Doanh Thương, sự so sánh đó quả thực có chút không đủ nhìn.

Bản thân Doanh Thương chính là một bí ẩn.

Người sống mà như chết (Hoạt tử nhân) như gã, cả đời bọn họ mới gặp lần đầu.

Cho nên trên người gã có rất nhiều chuyện không thể giải thích được.

Ví dụ như sức lực này.

Nếu để gã đi tham gia giải vô địch cử tạ thế giới, thì các tuyển thủ khác có thể về nhà nghỉ hưu sớm.

Cú đấm này của gã giáng xuống, cả vách đá núi lửa đều rung chuyển.

Nhưng cũng chỉ là rung chuyển một cái, hơn nữa còn rất vi tế.

Chương 1679

Tần Vũ áp ngón tay lên vách đá, tỉ mỉ cảm nhận chấn động truyền lại từ vách núi.

Rất nhanh, mày hắn đã nhíu lại.

Mọi người nhìn thấy phản ứng này của hắn thì cũng rõ kết quả.

Tần Vũ lắc đầu, đưa ra đáp án khẳng định.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, lần này phiền phức rồi, đá núi lửa dày như thế, chúng ta cũng không có thuốc nổ, căn bản không ra được!" "Đạn của Nhị Quỷ còn không ít, nhưng thuốc súng trong mớ đạn này căn bản không chế ra được loại bom phá đá núi lửa!" "Nổ mấy cái mạch ngọc phỉ thúy này thì được!" Mạch ngọc phỉ thúy tương đối giòn hơn một chút, khi khai thác bình thường, dùng lửa đốt rồi dội nước lạnh lên là được.

Nhiệt trướng lạnh co sẽ làm cả khối ngọc nứt ra.

Rất ít khi dùng đến thuốc nổ.

Bởi vì uy lực của thuốc nổ có thể làm sập cả mạch ngọc, tổn thất sẽ càng nhiều. "Mấy tảng đá núi lửa này có khả năng sơ trung là để ngăn đám quái vật kia chạy ra ngoài!" "Bọn chúng đều không ra được, chúng ta lại càng không thể!" "Hay là nghĩ cách khác đi!" "Sẽ luôn có cách thôi!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, kỳ thực trong lòng ai cũng rõ.

Chính mình không thể phá đá mở núi, vậy thì chỉ có thể đi theo những lối đi mà bọn quái vật kia ăn mòn tạo ra.

Mà bọn quái vật này không ăn mòn được đá núi lửa, cho nên trước mắt cũng chỉ có thể đi dọc theo mạch ngọc. "Chúng ta e là không còn thời gian nữa!" Hồ tư lệnh bỗng nhiên nói.

Đồng thời chỉ tay về phía mạch ngọc phía trước.

Mọi người nhìn sang, phát hiện trên mạch ngọc kia lại có không ít bóng đen hiện lên.

Hiển nhiên đám quái vật xung quanh đã bắt đầu tụ tập về phía bọn họ. "Mẹ bà nó, tốc độ này cũng quá nhanh rồi, Thiên Chân, trên đường đi cậu có nghĩ ra cách gì không?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó nói: "Chúng ta thử đi một đoạn xem sao, tình hình ở đây phức tạp, muốn tìm đường ra e là rất khó!" "Thôi thì đi bước nào tính bước ấy vậy!" Bàn Tử gật đầu, lập tức hô hào mọi người lên đường.

Lối đi trong mạch ngọc này rất nhiều, chằng chịt phức tạp.

Nhưng đám quái vật kia dường như thích ở lì trong mạch ngọc hơn, có khả năng chỉ khi gặp con mồi tới gần, chúng mới từ trong mạch ngọc chui ra.

Điều này ngược lại cho bọn họ chút thời gian.

Đám quái vật kia từ trong ngọc chui ra cần một chút thời gian, có thể tận dụng để di chuyển.

Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Mọi người chạy được gần nửa giờ.

Ai nấy đều mệt đến mức có chút thoát lực, nơi này giống như một mê cung khổng lồ, căn bản không có điểm cuối.

Họ phát hiện được mấy chỗ có thể dùng để nghỉ ngơi.

Thế nhưng, căn bản không thể dừng lại.

Chỉ cần dừng lại chưa đến mười phút, tuyệt đối sẽ bị đám bóng quỷ bao vây.

Nửa giờ còn được, có thể cố gắng kiên trì.

Nhưng thời gian dài thì sao?

Dù là người sắt cũng không chịu nổi kiểu chạy trốn một phút không nghỉ này.

Bàn Tử thực sự là chạy không nổi nữa.

Gã gọi mọi người hay là tìm chỗ nghỉ chân.

Chạy nữa, không bị bọn quái vật kia ăn thịt thì cũng chết vì kiệt sức.

Ngô Bất Chính cũng thở hồng hộc nói: "Không phải là không muốn nghỉ, mà vừa dừng lại thì đám bóng quỷ kia lại bu tới, căn bản hết cách à!" Hắc Thán Đầu bên cạnh thể lực vốn không bằng mọi người, cộng thêm những tao ngộ suốt dọc đường, lúc này chưa nằm vật ra đã là tạ ơn trời đất rồi.

Tuyết Lỵ Dương thấy mọi người đều mệt không chịu nổi, bèn nghĩ ra một cách, nói: "Tôi có một cách, tuy hơi mạo hiểm, nhưng lại có thể tranh thủ được chút thời gian nghỉ ngơi." Bàn Tử thấy cô có cách, vội nói: "Tôi nói này Dương tham mưu trưởng, đều đã đến lúc này rồi, chúng ta đừng úp mở nữa!" "Cô có cách gì thì nói mau đi!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, lập tức nói: "Kỳ thực rất đơn giản, đám bóng quỷ này tuy có thể xuyên qua mạch ngọc, nhưng tốc độ của chúng vẫn không bằng khi ở trong lối đi!" "Chúng ta cứ chạy mãi cũng không phải cách!" "Chúng trước sau gì cũng sẽ đuổi tới!" "Nếu chúng ta có thể dụ chúng từ trong mạch ngọc ra ngoài, sau đó chặn chúng lại trong lối đi này!" "Chúng muốn xuyên qua hoặc là đi vòng qua mạch ngọc, sẽ cần nhiều thời gian hơn!" "Chúng ta cũng mới có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát!" "Anh không phải nói đạn dược còn rất nhiều, có thể chế ra một ít thuốc nổ sao?" "Chúng ta có thể đánh sập hai lần lối đi, nghỉ ngơi ngắn hạn một chút, nhưng cách này trị ngọn không trị gốc, nếu không tìm thấy đường ra, sớm muộn vẫn sẽ bị vây chết!" Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Hồ tư lệnh nói: "Theo tôi thì cứ làm như thế trước đã, cứ mãi mệt mỏi bôn ba chạy trốn thì lấy đâu ra thời gian suy tính đường ra!" "Tuy cơ hội có hạn, nhưng chúng ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, cũng có thể suy nghĩ kỹ hơn về cách thoát thân!" Mọi người gật đầu tán đồng.

Bàn Tử thấy vậy liền không nói nhảm nữa, vội lôi túi đạn ra nói: "Chúng ta bây giờ làm thế nào?

Chế thuốc nổ luôn hả?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Anh tranh thủ thời gian làm, chúng ta cứ ở đây không đi đâu cả, đợi khi nào chúng sắp ra thì mới xuất phát!" "Lão Hồ, anh lên phía trước xem thử, có chỗ nào thích hợp để ẩn nấp không!" "Một khi chỗ này phát nổ, chúng ta bắt buộc phải tránh đi!" "Được!" Hồ tư lệnh gật đầu, lập tức đi lên phía trước xem xét.

Bàn Tử thì gọi Ngô Bất Chính và những người khác cùng nhau giúp một tay.

Cạy đầu đạn ra, lấy hết thuốc súng bên trong.

Hồ tư lệnh rất nhanh đã chạy về.

Nói phía trước vừa khéo có một khúc cua, có thể đến đó ẩn nấp.

Ngay sau đó anh cũng gia nhập vào đội ngũ chuẩn bị thuốc nổ.

Rồi mọi chuyện diễn ra gần như đúng với dự đoán của Tuyết Lỵ Dương.

Khi bọn họ dừng lại, bóng quỷ trong mạch ngọc xung quanh cũng càng lúc càng nhiều.

Chương 1680

Từ một hai bóng lúc đầu, dần dần biến thành bảy tám bóng, chỉ sau năm phút, đã nhiều đến mức đếm không xuể.

Bàn Tử vừa chuẩn bị thuốc nổ, vừa hỏi: "Bàn gia tôi cứ thắc mắc mãi, đám này rốt cuộc khóa định vị trí chúng ta bằng cách nào?" "Cứ như gắn GPS vậy, chỗ này cũng không thông gió, mũi chó cũng vô dụng a!" Hồ tư lệnh nói: "Tôi thấy tám phần là tìm qua nguồn nhiệt, rất nhiều loại sinh vật này thị lực thực ra rất kém!" "Tìm kiếm con mồi không ngoài việc dựa vào nguồn nhiệt, mùi vị...!" "Ở đây dùng mùi vị hiển nhiên là không thông, vậy tám phần là nguồn nhiệt rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy mừng rỡ nói: "Vậy nhiệt lượng sinh ra do chúng ta kích nổ thuốc súng, chẳng phải cũng có thể thu hút chúng một lúc sao?" Hồ tư lệnh gật đầu.

Cách này của Tuyết Lỵ Dương quả thực không tồi, tuy không thể giải quyết triệt để vấn đề, nhưng lại có thể tranh thủ cho mọi người không ít thời gian. "Xong chưa, chúng ta sắp hết thời gian rồi!" Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên thúc giục.

Gần như cùng lúc, bọn họ nghe thấy tiếng vách đá nứt vỡ.

Hiển nhiên thứ trong vách đá đã sắp chui ra.

Bàn Tử vội cạy nốt mấy viên đạn cuối cùng, nói: "Xong ngay xong ngay, mọi người chạy trước đi!

Đừng đợi lát nữa người đông lại vướng chân nhau!" Mọi người gật đầu, vội thu dọn đồ đạc chạy lên trước.

Bàn Tử lúc này cũng vào giai đoạn thu đuôi.

Mà theo tiếng nứt vỡ "rắc rắc" vang lên, trên vách đá cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, trong đó hai con quái vật màu xanh lục đã lao ra. "Bàn Tử khẩn trương lên!" Ngô Bất Chính thấy thế hét lên.

Ở bên cạnh, Hồ tư lệnh đã xách súng săn lên, "đoàng đoàng" hai phát.

Theo hai tiếng súng nổ, lập tức hai bóng quỷ lao ra đầu tiên ngã vật xuống ngay tức khắc.

Hồ tư lệnh hét lớn: "Tiểu Béo, không nhanh lên là cậu bị bắt đi làm mắm đấy!" "Lão Hồ, anh còn trêu Bàn gia lúc này được à!" "Mau chạy!" Dứt lời, Bàn Tử đứng dậy chạy biến.

Mọi người cũng vội lùi ra sau góc ngoặt.

Hồ tư lệnh nâng súng săn, sau khi Bàn Tử chạy ra chưa đến mười mét, "đoàng" một cái nổ súng.

Viên đạn vạch qua một đường vòng cung không rõ ràng trong nháy mắt, đánh vào gói thuốc nổ tự chế mà Bàn Tử đặt lại.

Gói thuốc nổ đó được đặt dưới đất.

Mạch ngọc phỉ thúy dù sao cũng rất giòn, không dám đặt trên tường để nổ tung vách.

Bởi vì rất có khả năng sẽ dẫn đến sụp đổ diện rộng.

Đặt dưới đất tuy uy lực nổ phá sẽ giảm đi, nhưng ở chỗ này là đủ rồi.

Viên đạn va chạm, sau đó trong lối đi vang lên một tiếng "ầm", rồi đến tiếng ngọc mạch đứt gãy "rắc rắc".

Có mấy bóng quỷ vừa mới chạy ra, còn chưa kịp phản ứng đã bị đá phỉ thúy rơi xuống đập cho đầu rơi máu chảy!

Có lẽ vốn dĩ bọn chúng cũng không có máu.

Bàn Tử bị uy lực vụ nổ đẩy một cái, ngã sấp mặt kiểu chó ăn cứt xuống đất.

May mà gã hộ vệ được cái đầu, nếu không cú này đập xuống chắc rụng cả hàm.

Phía sau vang lên một trận động tĩnh.

Đá phỉ thúy rơi xuống rất nhanh đã lấp kín mít lối đi.

Hiển nhiên nhất thời nửa khắc đám bóng quỷ kia không qua được.

Cho dù chúng chui lại vào mạch ngọc để vòng qua, cũng cần phải có thời gian.

Tuyết Ly Dương nhìn đồng hồ nói: "Chúng ta có ít nhất mười lăm phút!" "Hiện tại tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, thương lượng đối sách!" Mọi người sớm đã đợi câu này, nghe xong ai nấy trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Bàn Tử xoa mũi nói: "Mười lăm phút, mẹ nó từ bao giờ mà đến thời gian nghỉ ngơi cũng căng thẳng thế này!" "Bàn gia đây là lần đầu tiên bị đuổi rát như vậy đấy!" "Mọi người mau nghĩ cách đi, tiếp theo làm thế nào đây!" Hồ tư lệnh chạy suốt một chặng đường cũng mệt bở hơi tai, lúc này có chút nổi nóng, mắng: "Mẹ kiếp, thực sự không được thì liều mạng với chúng nó, đám này cũng không phải mình đồng da sắt!" "Lão tử cũng không tin, năm xưa kẻ địch giết không dưới mấy trăm tên, lại có thể ngã ngựa trong tay đám này?" "Lão Hồ anh cũng phạm hồ đồ rồi, sự việc còn chưa đến mức sơn cùng thủy tận đâu!" Tuyết Ly Dương vội nói.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng vội nói: "Đúng!

Sự việc còn chưa đến mức không thể cứu vãn!" "Còn cách gì nữa?" Hồ tư lệnh hỏi. "Đúng đấy còn cách gì nữa?

Thực sự không được thì chúng ta liều với chúng nó, có đại ca ở đây tôi còn không tin không làm thịt được mấy tên!" Bàn Tử vỗ vai Doanh Thương nói.

Ngô Bất Chính vội ra hiệu cho gã đừng hoảng.

Bây giờ mà hoảng thì đúng là hết cách thật.

Mọi người thấy Ngô Bất Chính rất bình tĩnh, không khỏi đều nhìn về phía anh, dường như đều đang đợi anh đưa ra giải pháp.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng gãi đầu.

Nói thật, anh đâu có cách gì.

Chuyện này giống như đi vào một mê cung.

Bốn phía mê cung đều là tường vách, nói rõ cho bạn biết "bạn không ra được đâu!".

Mà trong mê cung này, còn có những kẻ tự do đi lại xuyên tường không ngừng truy sát bạn.

Nói câu khó nghe thì căn bản chính là tử cục.

Nhưng nếu bạn tin đây là tử cục, thì nó sẽ thực sự thành tử cục.

Chương 1681

Cho nên chính bản thân bạn đầu tiên phải tin rằng, nơi này nhất định có đường sống.

Nếu không ngay cả bản thân mình cũng không tin, bạn còn trông mong ai tin nữa?

Ngô Bất Chính hít sâu một hơi nói: "Tôi biết tình hình hiện tại rất tệ!" "Nhưng mọi người thử nghĩ xem, các tiền bối thời xưa, nếu họ bị hoàng đế bắt đi xây hoàng lăng!" "Thì tình huống có phải còn tồi tệ hơn chúng ta không!" "Ít nhất đối thủ của chúng ta còn có điểm yếu, ví dụ như tốc độ chậm!" "Cũng có thể giết chết!" "Hơn nữa trí thương có hạn!" "Còn người thời xưa thì sao?" "Một khi bị bắt đi xây hoàng lăng, thì đúng là hết cách rồi!" Thợ thủ công thời xưa đâu có địa vị cao như bây giờ.

Một khi bị bắt đi xây hoàng lăng, về cơ bản cuối cùng đều sẽ bị giữ lại trong cổ mộ để bồi táng cùng hoàng đế.

Trong tình huống vô thời vô khắc đều có người giám sát, tiến độ càng nhanh thì ngày chết càng gần.

Đồng thời còn phải đấu trí đấu dũng với quan giám công.

Họ vậy mà vẫn có thể xây dựng ra lối thoát sinh.

Chẳng lẽ tình huống của mọi người lúc này còn tệ hơn họ sao? "Đúng rồi, lối thoát sinh!" Ngô Bất Chính nói xong bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh vội nhìn sang Hồ tư lệnh nói: "Hồ tư lệnh, trong phong thủy có thuyết về 'Thủy nhãn' chứ?" "Đúng!" Hồ tư lệnh gật đầu, ngay sau đó dường như chính anh cũng nghĩ ra điều gì, vội nói: "Ý cậu là, lối ra nằm ở Thủy nhãn?" "Có khả năng đó không phải sao?" Ngô Bất Chính nói.

Hồ tư lệnh nghe vậy mắt sáng lên, nói: "Quả thực là có khả năng này, loại Thủy nhãn này thường thấy trong cổ mộ đời Đường!" "Nơi chúng ta đến lần này tuy không phải cổ mộ, nhưng mức độ quỷ dị thì không kém cổ mộ chút nào!" "Ngược lại có thể mượn nguyên lý cổ mộ để suy đoán!" "Ví dụ như người xây dựng nơi này năm xưa, nhất định cũng phải đi ra chứ!" "Giả thiết họ xây từ trong ra ngoài, thì lối ra tất nhiên ở bên ngoài!" "Nhưng kết cấu kiểu này rất dễ khiến người ta phát hiện lối ra!" "Cho nên rất nhiều kiến trúc, kỳ thực là xây từ ngoài vào trong!" "Như vậy, lối ra có thể xuất hiện tùy ý, chỉ cần xây đến giữa, đến lúc đó tùy tiện tìm một lối ra để thoát!" "Có khả năng sẽ hình thành kết cấu mê cung!" Vừa nói Hồ tư lệnh vừa vẽ mấy vòng tròn lồng vào nhau trên mặt đất.

Sau đó từ bên trong vẽ một đường chéo ra ngoài.

Mọi người nhìn kỹ liền hiểu ngay.

Đồ án như vậy, bạn đi vào trong có thể sẽ gặp vô số ngã rẽ.

Cho nên sẽ khiến người ta bị nhốt trong đó rất lâu không ra được.

Mà nếu xây từ trong ra ngoài, thì lối ra là duy nhất.

Tương đối mà nói, xây từ ngoài vào trong là cơ quan khó phá giải nhất. "Cũng chính vì tình huống này, cho nên thợ thủ công thời xưa, lối thoát sinh cũng đều xây từ trong ra ngoài." "Lối thoát sinh như vậy, cho dù lúc đó bị phát hiện, cũng sẽ bị ngộ nhận là có tác dụng gì đó, cho nên sẽ không gây nghi ngờ!" "Mà đợi sau khi lối vào địa cung bị niêm phong, thợ thủ công liền có thể lợi dụng lối đi này nhanh chóng rời khỏi cổ mộ!" Nói đến đây, Hồ tư lệnh bỗng nhíu mày: "Nhưng nếu muốn tìm lối thoát sinh 'Thủy nhãn' này!" "Chúng ta có khả năng phải thâm nhập vào phúc địa (vùng trung tâm) của nơi này!" "Thế thì lại dính đến một vấn đề!" "Thứ ở đây có phải đều như vậy không?" "Hay là, càng gần khu trung tâm, loại quái vật này càng lớn càng lợi hại?" "Nếu là như vậy, thì con đường tiếp theo của chúng ta có thể sẽ trở nên càng khó khăn hơn!" Mọi người nghe vậy gật đầu, đây quả thực là một vấn đề bắt buộc phải suy nghĩ.

Ví dụ như một khu rừng rậm, kẻ săn mồi trong đó khẳng định càng gần trung tâm càng lợi hại.

Vùng ven chỉ là bọn tép riu.

Bọn họ hiện tại có thể chính là đang gặp phải tình huống này.

Bàn Tử lại bỗng nhiên cười nói: "Vấn đề này tôi có thể trả lời các người!" "Càng gần bên trong thì đám quái vật bóng quỷ càng dễ đối phó!" "Chuyện này giống như trai tráng khỏe mạnh thì ra ngoài săn mồi, còn đám già yếu bệnh tật đều ở nơi sâu nhất vậy!" "Sao cậu biết?" Mọi người nhìn Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử chỉ vào vách tường trước mặt cười nói: "Mọi người tự xem đi, đây không phải là minh chứng tốt nhất sao?" Mọi người đều có chút khó hiểu, bèn nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Rất nhanh họ liền hiểu ý của Bàn Tử.

Chỉ thấy trên vách tường trước mặt bọn họ, lúc này cư nhiên lại xuất hiện mấy bóng quỷ.

Có khả năng là lúc họ đang nói chuyện thì chúng trồi ra.

Nhưng mấy bóng quỷ này hiển nhiên đều ở sâu trong vách tường, nhất thời nửa khắc căn bản không ra được.

Mà quan trọng nhất là, trong số mấy bóng quỷ này, lại có một cái bóng rất nhỏ.

Nhìn qua chỉ cao bằng bắp chân Bàn Tử.

Cứ như một đứa trẻ con vậy.

Nói thật, trước đó khi bọn họ giáp lá cà với đám này, âm thanh chúng phát ra quá giống người.

Lúc này nhìn thấy cái bóng nhỏ kia, trong lòng mọi người không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Đây chẳng lẽ là thạch trung nhân (người trong đá)?

Cũng là một loại nhân loại sao?

Mẹ kiếp, nếu là như vậy, thì trước đó họ đã giết bao nhiêu người rồi.

Nhưng đám này có thể là người sao?

Mọi người đều giữ thái độ hoài nghi.

Tuy nhiên Bàn Tử nói hình như là đúng.

Lúc này mấy cái bóng trong vách tường nhìn qua quả thực có chút già yếu bệnh tật.

So với đám hung hãn trước đó thì sự chênh lệch vẫn khá lớn. "Xem ra đây là ông trời giúp đỡ, đã càng gần bên trong càng dễ đối phó!" "Thì chúng ta mau chóng tìm đường đi thôi!" Mọi người gật đầu, thời gian họ ở đây cũng không ngắn rồi.

Còn dây dưa nữa, có khả năng đám bóng quỷ bị nhốt trước đó sẽ đuổi tới.

Mấy người cũng không trễ nải, lập tức tiếp tục lên đường.

Thế nhưng lần này đi chưa được hai phút.

Lối đi phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ.

Hơn nữa hai ngã rẽ này nhìn qua dường như y hệt nhau.

Chương 1682

Điều này khiến người ta có chút khó xử.

Mấy người đến chỗ phân nhánh nhất thời không biết nên đi bên nào.

Tình thế cấp bách, mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bình thường những chuyện thế này đều do hắn quyết định.

Tần Vũ nhíu chặt mày, tiến lên thử hai lối đi.

Tuy nhiên phát hiện đều không có gió thổi qua.

Có khả năng lối đi nơi này quá phức tạp.

Gió chắc cũng không thổi tới đây được.

Bàn Tử có chút không đợi được nữa, nói: "Hay là cứ chọn bừa một cái đi vào đi, dù sao chúng ta cũng không có cách nào tốt hơn!" Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói: "Tuyệt đối đừng, coi chừng là ngõ cụt, đến lúc đó muốn ra cũng không kịp nữa!" Nói rồi cô lấy tấm vải nilon chống nước trong ba lô ra, gọi mọi người mau giúp một tay.

Mọi người cũng không biết cô định làm gì, nhưng thấy cô dường như có cách, bèn bắt tay vào giúp.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương dán tấm nilon lên kín hai cửa hang của ngã rẽ.

Sau đó dùng băng dính dán chặt tấm nilon vào vách tường.

Cô làm như vậy, lập tức bịt kín cả hai ngã rẽ.

Mọi người không biết rốt cuộc cô muốn làm gì.

Tuyết Lỵ Dương liền giải thích, đây gọi là nguyên lý khí áp.

Hai ngã rẽ, tuy nhìn rất lớn, nhưng nói cho cùng nơi này thực ra đều là lối đi nội bộ.

Hai lối đi này nếu có một cái thông với bên ngoài, thì sẽ không hình thành kết cấu kín.

Có thể dùng thực nghiệm độ kín đơn giản nhất để phán đoán.

Nói rồi Tuyết Lỵ Dương liền ấn vào một trong hai tấm nilon.

Chỉ thấy tấm nilon rất nhanh bị ấn lõm xuống.

Tuyết Lỵ Dương tiếp đó lại đi ấn tấm nilon bên kia cũng lõm xuống.

Tuy nhiên lối đi thứ hai này hiển nhiên ấn vào rất khó khăn.

Hồ tư lệnh vội chạy qua giúp, mới miễn cưỡng ấn được tấm nilon xuống.

Mà khi cả hai tấm nilon đều bị ấn xuống, rất nhanh cái thứ nhất bắt đầu có biến hóa.

Chỉ thấy chỗ tấm nilon thứ nhất bị lõm xuống, lại dần dần tự phồng lên khôi phục lại.

Ngược lại cái thứ hai, vẫn cứ lõm sâu vào trong không có ý tứ trồi ra.

Mọi người nhìn đến đây đều cảm giác trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Không khỏi thầm nghĩ, không hổ là Dương tham mưu trưởng.

Lúc này còn có thể nghĩ ra cách này, quả thật không phải người thường có thể nghĩ tới.

Ngô Bất Chính cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Hai tấm nilon trên lối đi này đã nói lên tất cả.

Cái nào tự phồng trở lại được, chứng tỏ bên trong không phải là kết cấu kín.

Chắc chắn thông với nơi xa hơn.

Còn cái bị lõm sâu vào trong này, chắc chắn đường đi không dài.

Ngay lập tức Tuyết Lỵ Dương hô một tiếng, liền bảo mọi người đi vào lối đi thứ nhất.

Hơn nữa tấm nilon cũng không tháo xuống, chỉ rạch một khe hở, mọi người liền chui vào.

Đám quái vật kia có thể ăn mòn mạch ngọc, nhưng chưa nghe nói còn ăn mòn được tấm nilon.

Có lẽ tấm nilon chắn ở ngoài, nói không chừng cũng có thể kiên trì được một lúc.

Mọi người tiến vào lối đi thứ nhất, rất nhanh liền phát hiện, lối đi trước mắt bắt đầu trở nên hẹp lại.

Chiều rộng cả lối đi tiếp tục thu nhỏ, có một loại giảm thiểu không quá bình thường.

Bàn Tử còn đỡ, dù sao thể hình gã và người bình thường cũng sàn sàn nhau.

Nhưng Doanh Thương thì có chút vất vả.

Cả lối đi co rút kịch liệt, khiến gã bắt buộc phải cúi đầu đi tới.

Hơn nữa chiều rộng giảm đi, làm gã chỉ có thể nghiêng người, đi lại vô cùng vất vả.

Mọi người cũng bị tình huống đột nhiên xuất hiện này làm cho trong lòng rất áp lực.

Cảm giác này rất giống cảm giác bò trong đường hầm trộm mộ (đạo động).

Chương 1683

Bò đường hầm không phải đáng sợ lắm, kỳ thực khó chịu nhất vẫn là áp lực tâm lý.

Cái loại cảm giác áp bách khi thân xử trong không gian chật hẹp vô cùng khiến người ta suy sụp.

Thậm chí có thể khiến người ta phát điên.

Bàn Tử để chuyển hướng sự chú ý của mọi người, bèn cười nói: "Ây, mọi người nhìn mạch ngọc trên tường này xem, tôi mà cạy cái màu này ra, tuyệt đối có thể làm được cái vòng tay màu tím violet!" "Còn cái này nữa, là màu xanh mực trong truyền thuyết đấy nhỉ, chắc làm cái bô dạ quang cũng không tệ!" Ngô Bất Chính nghe mà cạn lời, muốn mở miệng mắng gã hai câu.

Nhưng vừa há miệng, anh liền lập tức á khẩu.

Bàn Tử vẫn còn ở bên kia lải nhải.

Ngô Bất Chính vội ngăn gã lại.

Mọi người nhận ra sự bất thường của anh, vội hỏi có chuyện gì.

Ngô Bất Chính chỉ vào vách tường nói: "Mọi người xem đây là cái gì!" Mọi người sững sờ, đều vội nhìn về phía vách tường.

Họ tưởng sẽ nhìn thấy đám bóng quỷ đuổi tới.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo thứ họ nhìn thấy lại không phải là bóng quỷ.

Mà là một thứ thon dài giống như cái cây gậy.

Thứ đó cũng bị chôn sâu trong mạch ngọc.

Nhìn không rõ toàn mạo, chỉ có thể thấy là một cái que gậy kéo dài ra ngoài.

Nhìn độ thô to ít nhất cũng bằng cánh tay người trưởng thành. "Mẹ kiếp, đây không phải là gậy Kim Cô của Tôn Đại Thánh chứ!" "Có phải gậy Kim Cô không thì tôi không biết, nhưng trong này lẽ ra không nên có cành cây mới đúng!" "Chúng ta đi xem thử!" Nói rồi Ngô Bất Chính liền gọi mọi người đi nhanh.

Mấy người chạy khoảng ba phút.

Bỗng nhiên trước mặt bọn họ lại xuất hiện một thạch thất.

Cả thạch thất rộng cỡ nửa cái sân bóng rổ.

Mà trên vách tường nơi này, vậy mà có chừng bốn thứ giống cái cây gậy như vậy kéo dài đến vị trí đỉnh đầu.

Ngô Bất Chính nhìn theo hướng đỉnh đầu, khi anh nhìn thấy thứ ở giữa trần thạch thất, lập tức da đầu tê dại. "Cái... cái... cái này mẹ nó là người sao?" Mấy người cũng chạy tới.

Vừa nhìn một cái, toàn thân lông tóc đều dựng đứng lên.

Ở giữa trần thạch thất.

Một vật thể hình bầu dục khổng lồ như gỗ khô chôn sâu trong mạch ngọc.

Giống như đám bóng quỷ kia.

Nhưng cái đầu của thứ này quái dị không thể hình dung, giống như trên rễ cây mọc ra một cái mặt người vậy.

Hơn nữa thứ giống gậy gỗ mà họ vừa phát hiện, cư nhiên lại là tay và chân của cái bóng quỷ này.

Tứ chi của thứ này dài kỳ dị, ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Đây đâu còn là người nữa, quả thực giống quái vật hơn!

Hơn nữa nó úp mặt xuống, tứ chi hiện ra trạng thái ôm vòng, dường như đang ôm lấy cả cái thạch thất này vậy. "Đây là quái vật cỡ siêu đại hào à!" Bàn Tử không nhịn được nói, đồng thời nuốt nước miếng.

Gan to như gã lúc này cũng không kìm được có chút sợ hãi.

Đứng trong thạch thất này ngẩng đầu lên nhìn, cứ như đang đối mắt với thứ đó vậy.

Mà quan trọng là thứ đó còn cực kỳ lớn.

Quả thực có cảm giác như đang ngước nhìn người khổng lồ. "Tôi bảo này, hay là chúng ta mau đi thôi, đợi lát nữa tên này mà chui ra, chúng ta đều không đối phó nổi đâu!" Bàn Tử vội nói.

Tần Vũ lại bỗng nhiên xua tay nói: "Nó không ra được!" Mọi người nghe vậy không hiểu.

Tần Vũ đưa mắt quét qua cả thạch thất, mở miệng nói: "Bởi vì nơi này không có lối ra khác!" Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội nhìn quanh bốn phía.

Nhìn một cái quả nhiên phát hiện thạch thất này cư nhiên là kín mít.

Chỉ có một lối đi lúc họ vào.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi nuốt nước miếng.

Cái này mẹ nó là đi vào ngõ cụt rồi!

Tuyết Ly Dương bỗng nói: "Không đúng, lúc nãy chúng ta đã làm thực nghiệm, nơi này nếu là ngõ cụt, không thể nào tính niêm phong tốt như vậy được!" "Có khi nào có lối ra ẩn không!" "Tìm xem!" Hồ tư lệnh nghe vậy nói.

Chương 1684

Ngay lập tức cả nhóm nhanh chóng tản ra, đi tìm lối ra khác.

Cả thạch thất vô cùng quái dị, giống như cái kén bị một con quái vật khổng lồ ôm lấy.

Nói ra thì có chút giống con chồn vàng trong cái rương đồng xanh họ gặp ở Bách Nhãn Quật.

Có điều lần này, họ giống như đang ở trong cái kén vậy.

Tần Vũ áp lòng bàn tay lên vách đá, chỉ đi chưa đến hai mét, hắn quả nhiên phát hiện ra một cửa ngầm.

Hắn không vội nói, mà tiếp tục lần mò.

Kết quả ai ngờ một vòng xuống, tính cả lối đi họ vào lúc trước, trong thạch thất này lại có tới tám cái cửa.

Những người khác dường như không phát hiện ra, đều tỏ vẻ ủ rũ cụp đuôi.

Tần Vũ đem phát hiện của mình nói cho họ, lập tức cả nhóm đều ngẩn tò te.

Ngô Bất Chính nói: "Tám cái cửa, chẳng lẽ lại là Kỳ Môn Độn Giáp sao?" "Có khả năng!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy cười: "Nếu là Kỳ Môn Độn Giáp chẳng phải tốt rồi sao, Tiểu ca và Lão Hồ đều tinh thông phong thủy!" "Cái Kỳ Môn Độn Giáp này cũng dễ phá giải!" Hồ tư lệnh gật đầu nói: "Kỳ Môn Độn Giáp dễ phá giải, nhưng quan trọng là, chúng ta không có tọa độ tham chiếu, ở nơi như thế này không thể phân biệt phương vị, thì Kỳ Môn Độn Giáp cũng không thể phá giải!" Kỳ Môn Độn Giáp muốn phá giải, ít nhất phải biết Đông Tây Nam Bắc.

Bởi vì bản thân loại dị số này chính là căn cứ vào phương vị cộng thêm suy đoán mà ra.

Không có phương vị thì không biết bắt đầu từ đâu.

Ví dụ như trên mỗi cửa đều treo một cái khóa.

Đáp án nói rõ cho bạn biết, cửa phía Đông là lối ra.

Nhưng ở đây không có Đông Tây Nam Bắc, bạn tìm cửa phía Đông kiểu gì?

Thử từng cái?

Nếu chỉ là mở khóa thì cũng thôi đi, quan trọng đây không phải trò chơi mở khóa đơn thuần.

Một khi mở sai, sẽ gặp phải tình huống gì không ai biết.

Người thiết kế nơi này nếu tâm địa tốt, có thể đi sai chỉ cần không phải Tử Môn thì vẫn quay lại được.

Nhưng nếu người thiết kế nơi này là kẻ tâm ngoan thủ lạt thì sao?

Vậy e rằng trừ Sinh Môn ra, thì đều là Tử Môn hết.

Hơn nữa suốt dọc đường đi, nói thật bọn họ thực sự không cho rằng chủ nhân thiết kế nơi này là người có tâm địa lương thiện.

Bàn Tử thấy không có cách nào, dứt khoát đặt mông ngồi phịch xuống đất, nói: "Haizz!

Không có phương vị, đây đúng là nàng dâu khéo cũng khó nấu cơm không gạo!" "Tổng không thể đi hỏi 'bác giai' trong khe đá kia chứ!" Bàn Tử chỉ lên đỉnh đầu nói.

Bóng quỷ trên đỉnh đầu to lớn vô cùng, nhìn qua có cảm giác già nua lụ khụ.

Bàn Tử liền đặt cho nó cái biệt danh, gọi nó là "bác giai" (ông bác).

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Không thể nghĩ như vậy, nếu đối phương đã thiết kế Kỳ Môn Độn Giáp ở đây!" "Thì tất nhiên khẳng định có để lại đường sống!" "Chỉ là chúng ta hiện tại vẫn chưa tìm ra huyền bí ở đâu!" "Hơn nữa mọi người có phát hiện ra không!" "Sau khi chúng ta đến đây, hình như bóng quỷ trong vách đá kia không hề động đậy!" "Dường như nó không thể từ đó chui ra!" "Nếu là như vậy, thì nơi này ngược lại là một chỗ có thể dùng để nghỉ ngơi!" Mọi người nghe vậy sững sờ, đều nhìn lên vị trí đỉnh đầu.

Quả nhiên phát hiện bóng quỷ khổng lồ kia vẫn ở nguyên chỗ cũ, không có ý tứ lại gần.

Hơn nữa đám bóng quỷ vốn truy đuổi họ trong lối đi, vậy mà cũng không có con nào qua đây.

Ngô Bất Chính nói nơi này có khả năng có cơ quan gì đó, có thể ngăn cản đám bóng quỷ kia lại gần.

Nhưng một khi rời khỏi đây, e là đám bóng quỷ đó sẽ lại đuổi theo.

Cho nên nơi này đúng là có thể dùng để nghỉ ngơi ngắn hạn, đồng thời suy nghĩ cách thoát ra.

Bàn Tử nghe chỗ này không nguy hiểm, bèn kêu lên thế thì nghỉ một lát.

Nói rồi trực tiếp nằm vật ra đất.

Hắc Thán Đầu cũng sớm đã mệt không chịu nổi, bèn cũng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bàn Tử nằm ở chỗ này không tốt.

Vừa khéo ngay giữa thạch thất.

Trên đầu đối diện ngay với bóng quỷ khổng lồ kia.

Vừa nằm xuống, cứ như bị bóng quỷ trừng mắt nhìn vậy.

Thế là gã ngồi dậy, chuẩn bị xê dịch sang một bên.

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc gã ngồi dậy.

Bỗng nhiên trong cả thạch thất, lại truyền đến một trận tiếng xích sắt chuyển động "rắc rắc".

Tiếng động này nổi lên đột ngột, mọi người đều giật nảy mình.

Không biết là ai chạm phải cơ quan.

Mấy người nhìn nhau, bọn họ vừa rồi rõ ràng cái gì cũng chưa động vào mà.

Chương 1685

Sao cơ quan lại tự nhiên khởi động.

Ngay khi mọi người còn đang khó hiểu, bỗng nhiên Bàn Tử kêu lên. "Ấy ấy!

Tình huống gì thế này, ai a!

Chỉa vào thốn..." Bàn Tử một câu chưa nói hết, mọi người liền phát hiện vấn đề truyền đến từ chỗ gã.

Chỉ thấy Bàn Tử ngồi dưới đất, nhưng lúc này mông gã lại đang nhích lên từng chút một.

Dưới mông gã, cư nhiên có một cái đài đá hình tròn từ từ nhô lên.

Bàn Tử vội xê mông ra.

Lập tức mọi người liền nhìn thấy, một cái đài đá hình trụ tròn to cỡ thùng nước đã nhô lên.

Mà trên đài đá cư nhiên còn có một cái la bàn.

Phát hiện này khiến mọi người đều sững sờ, sau đó liền lộ vẻ vui mừng.

Có la bàn, vậy thì có thể định vị rồi.

Ngô Bất Chính kích động nói: "Cái này chắc chắn là do đối phương để lại, họ có thể sau này còn muốn vào, cho nên mới để lại thứ này để chỉ đường cho chính mình!" "Chúng ta được cứu rồi!" Nói rồi anh chạy tới.

Tần Vũ và những người khác cũng đi theo.

Đến gần nhìn xem, chỉ thấy trên đài đá ngoại trừ cái la bàn kia, lại còn có một cái đĩa tròn Thiên Can Địa Chi.

La bàn ở dưới, bên trên không hề có kim chỉ nam.

Ngược lại là cái đĩa Thiên Can Địa Chi kia khảm trong la bàn.

Trên đó có một cây kim.

Nhưng cây kim kia dường như bị hàn chết, không thể chuyển động.

Tuy nhiên Hồ tư lệnh nhìn thấy thứ này lập tức kích động nói: "Cái này gọi là Tử Mẫu Bàn (Bàn Tử Mẫu), kim chỉ nam không thể động, nhưng đĩa tròn Thiên Can Địa Chi bên dưới có thể xoay chuyển!" "Chỉ cần tìm được vị trí tương ứng, là có thể tìm ra Sinh Môn!" "Cạch cạch cạch!" Lời Hồ tư lệnh vừa dứt, chỉ nghe mấy tiếng lách cách giòn tan truyền đến.

Gần như đồng thời, trên vách tường bốn phương tám hướng của cả thạch thất, liền xuất hiện từng cái cửa ngầm.

Cửa ngầm vậy mà tự mình mở ra.

Tính cả lối đi họ vào lúc trước.

Cư nhiên có đủ tám cánh cửa hiện ra.

Tám cửa này chính là ứng với tám cửa của Kỳ Môn Độn Giáp.

Muốn ra ngoài, thì bắt buộc phải tìm được Sinh Môn trong số đó!

Bàn Tử thấy Hồ Tư lệnh nói đâu ra đấy, bèn vội vàng bảo: "Thế thì anh nhanh tay lên đi Lão Hồ, chỉ cần ra được ngoài, Bàn gia tôi mời anh ăn lẩu dê!" "Dục tốc bất đạt, chưa kể lẩu dê ăn mãi cũng ngán!" Hồ Tư lệnh cười đáp: "Hay là ra ngoài rồi chúng ta đi ăn vịt quay Bắc Kinh?" Bàn Tử vừa nghe đến vịt quay là nước miếng muốn chảy ròng ròng, liền nói: "Được được, thành giao!

Ra ngoài rồi anh em mình đi ăn vịt quay, nói trước là Bàn gia tôi phải xơi nguyên một con đấy!" "Cậu là heo à?" Ngô Bất Chính bất lực nói, sau đó nhìn sang Hồ Tư lệnh: "Tôi nói này Hồ đại ca, sao anh cũng hùa theo Bàn Tử thế, miệng mồm tên này không có lông, làm việc không chắc chắn đâu, anh lại là đại ca mà tôi kính ngưỡng đấy!" "Chúng ta bớt nói nhảm đi, trực tiếp phá giải cơ quan nào!" Hồ Tư lệnh cười nói: "Haizz, tôi đây chẳng phải bị tên béo chết tiệt này lây bệnh sao, được rồi, giờ động thủ luôn!" Nói đoạn, Hồ Tư lệnh bắt đầu xoay chuyển đĩa Thiên Can Địa Chi trên Tử Mẫu bàn.

Quả nhiên, theo chuyển động của hắn, vòng ngoài của đĩa Thiên Can Địa Chi bắt đầu xoay chuyển.

Phương vị ứng với Thiên Can Địa Chi cũng bắt đầu biến đổi.

Tuy rằng kim chỉ nam không động, nhưng chỉ cần phương hướng đúng, thì có thể căn cứ vào phương vị trên Thiên Can Địa Chi này để tìm ra Sinh Môn.

Tần Vũ tuy cũng tinh thông phong thủy, nhưng hắn không bước tới, mà cùng Doanh Thương cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này tám cánh cửa đều đã mở.

Mà trong đó chỉ có một đường là Sinh Môn.

Những cánh cửa khác khả năng đều ẩn chứa nguy hiểm.

Nói không chừng thứ đang chờ đợi bọn họ đều là loại quái vật kia.

Mà loại chuyện này Hồ Tư lệnh cũng có thể giải quyết, nên hắn không nhúng tay vào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, rất nhanh bên phía Hồ Tư lệnh đã truyền đến tiếng reo vui mừng.

Hiển nhiên là bọn họ đã tìm được lối ra.

Theo ánh đèn chiếu tới, ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tiêu vào một thông đạo bên phía tay trái.

Hồ Tư lệnh nói: "Chính là nó rồi, sao nào, có vào hay không?" Bàn Tử vội nói: "Đương nhiên là vào chứ, chẳng lẽ còn ở lại đây ăn Tết à?

Nhanh chân lên còn ra ngoài ăn vịt quay!

Bàn gia tôi thèm nhỏ dãi rồi đây này!" Nói xong mọi người liền chuẩn bị đi vào.

Thế nhưng Tần Vũ lại ngăn cản bọn họ. "Từ từ!" "Tiểu ca, cậu còn việc gì sao?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ nói: "Tình huống bên trong thế nào còn chưa biết!

Chương 1686

Mạo muội đi vào có khả năng ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có!

Tôi sẽ tự mình vào xem trước!

Các người ở lại nghỉ ngơi một lát!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, Ngô Bất Chính vội nói: "Tiểu ca, hay là tôi đi cùng cậu?

Thêm một người cũng thêm phần chiếu ứng!

Hoặc là để Doanh Thương đi cùng cậu cũng được mà!" Ngô Bất Chính có chút lo lắng Tần Vũ đi một mình sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng Tần Vũ lại xua tay nói: "Đã là Sinh Môn thì chắc là không sao đâu!

Tôi sẽ quay lại nhanh thôi!" Nói xong Tần Vũ ra hiệu bằng mắt với Doanh Thương, lập tức tiến vào trong cửa.

Doanh Thương đứng chắn ở cửa, hiển nhiên là không chuẩn bị cho bọn họ đi vào.

Tuy là Sinh Môn, nhưng nơi này vẫn phải cẩn thận ứng đối.

Tần Vũ đi dò đường trước, chỉ cần không có vấn đề gì, khẳng định sẽ quay lại tìm bọn họ.

Thế là nhóm Ngô Bất Chính cũng không nói nhảm nữa, lấy đồ ăn ra bắt đầu ăn uống.

Trước tiên bổ sung thể lực cho đầy đủ, lát nữa nếu không có vấn đề gì thì một mạch xông ra ngoài.

Bàn Tử thấy Ngô Bất Chính vẫn còn chút lo lắng cho Tần Vũ, liền vỗ vai hắn cười nói: "Được rồi Thiên Chân, cậu đừng lo lắng cho

Tiểu ca nữa!

Nói thật lòng, chẳng lẽ cậu không cảm giác được sao?

Tiểu ca thực ra vẫn rất nể mặt đấy!

Trong lòng cậu ấy, chúng ta khẳng định cũng được coi là huynh đệ rồi!

Trước kia xuống mộ, Tiểu ca động một tí là mất tích, bây giờ đã rất ít khi chơi trò mất tích rồi!

Đây chính là tiến bộ!" "Cho nên nói a, con người đều sẽ thay đổi!

Nếu người mà cậu gặp trước sau vẫn y nguyên một bộ dạng, thì chỉ có hai cách giải thích!

Thứ nhất, cậu còn chưa phải là người đáng để đối phương vì cậu mà thay đổi!

Thứ hai, người ta chưa từng để ý đến cậu!" Nói đến đây, Bàn Tử lấy ra mấy lon bia, chia cho mọi người rồi cười nói: "Nhưng rất hiển nhiên, chúng ta trong lòng Tiểu ca vẫn là có vị trí!

Nào cạn một cái, rượu gặp tri kỷ ngàn ly thiếu mà!" Ngô Bất Chính nghe đến bất lực, nhìn Bàn Tử nói: "Tôi nói này Bàn Tử, cái nết của cậu bây giờ xuống mộ cũng càng ngày càng tùy tiện rồi, không phải lẩu thì cũng là bia bọt!

Cậu đi du lịch đấy à?" "Đúng đấy, Tiểu Béo à tôi phải phê bình cậu, cậu còn chút tu dưỡng nào của Mạc Kim Giáo Úy không hả?

Cậu từng nghe nói vị tổ sư gia trộm mộ nào xuống mộ mà mang theo bia chưa?

Nữ Nhi Hồng cũng không được mang nhé!" Hồ Tư lệnh cũng thêm vào.

Bàn Tử nghe vậy nhìn thoáng qua Hắc Thán Đầu, thấy sắc mặt hắn âm tình bất định, liền cười nói: "Đừng nghe bọn họ chém gió, chúng ta là hướng dẫn viên du lịch đàng hoàng!

Người đứng đắn ai xuống mộ lại mang bia chứ!

Lại còn là bia Thanh Đảo nữa!

Nào nào uống rượu uống rượu!" Bàn Tử dỗ ngon dỗ ngọt vài câu cho qua chuyện, đồng thời cũng coi như nhắc nhở Ngô Bất Chính và Hồ Tư lệnh.

Đừng có cái gì cũng nói toạc ra, ở đây còn có người ngoài đấy!

Ra ngoài lại bị bọn họ tố cáo thì phiền.

Bất quá bọn họ cũng chẳng sợ, bọn họ là những người làm công tác dưới lòng đất có giấy phép đàng hoàng, lại còn hợp tác với tổ chương trình nữa.

Khán giả trong phòng livestream thấy Bàn Tử còn quảng cáo bia, thế là nhao nhao trêu chọc: 【Rượu gặp tri kỷ ngàn ly thiếu, vào trong cổ mộ quất Thanh Đảo.】【Muốn biết Bàn gia mấy chén say, tay cầm Thanh Đảo vẫy mỏi tay.】【Bàn gia tửu lượng chỉ ba ly, trừ khi Thanh Đảo rót đầy ly.】"Ấy ấy!

Các người đây là công khai quảng cáo nhé!

Bàn gia tôi phải thu phí đại diện đấy!" Bàn Tử cười nói.

Người trong phòng livestream cũng đều cười ầm lên.

Lúc này đã tìm được Sinh Môn, tâm trạng mọi người đều thả lỏng hơn nhiều.

Bàn Tử lấy ra lon bia cuối cùng chuẩn bị uống cho đã thèm.

Ngô Bất Chính lại một phen giật lấy, nói: "Còn chê mình chưa đủ béo à, lon này tịch thu, lát nữa Tiểu ca về đưa cậu ấy uống!" Nói xong liền nhét vào túi mình.

Bàn Tử thấy thế gật gật đầu, lập tức đứng dậy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nghĩ bụng chắc Tiểu ca cũng sắp về rồi.

Mấy người rất nhanh đã thu dọn xong xuôi.

Thế nhưng đợi mãi đợi mãi, lại chẳng thấy Tần Vũ quay lại.

Mấy người đều bắt đầu thấy lo lắng.

Nhìn thời gian, cũng sắp mười phút rồi.

Tiểu ca không phải người không biết chừng mực, sao có thể đi một lèo lâu như vậy?

Chương 1687

"Mấy vị ông chủ, cái anh Tần ông chủ kia sẽ không phải tự mình đi ra ngoài rồi chứ?" Hắc Thán Đầu không hiểu rõ con người Tần Vũ, mở miệng hỏi.

Bàn Tử vội nói: "Không thể nào!" Nói rồi hắn chỉ vào Ngô Bất Chính: "Thấy không, 'vợ' cậu ấy còn ở đây này, sao có thể tự mình đi ra ngoài được!

Hơn nữa Tiểu ca cũng không phải loại người như thế!" "Cút cút!

Chúng ta vẫn là đi vào tìm cậu ấy đi, có thể Tiểu ca đã gặp phiền toái gì rồi!" Ngô Bất Chính lo lắng nói.

Ngay lúc bọn họ chờ đến mức không kiềm chế được nữa, chuẩn bị đi vào xem xét thì bỗng nhiên trong thạch thất lại vang lên một tiếng "rắc" giòn tan.

Mọi người vội nương theo âm thanh nhìn lại, phát hiện cư nhiên là từ đài đá phát ra.

Đi tới nhìn lên, tất cả mọi người đều chết sững.

Chỉ thấy cái đĩa tròn trên đài đá cư nhiên đã biến đổi.

Đĩa Thiên Can Địa Chi ban đầu vậy mà lồi hẳn lên.

Mà vị trí vốn dĩ chỉ vào Sinh Môn, cư nhiên từ cánh cửa bên trái nhảy sang một cánh cửa nằm sát ngay cạnh.

Hồ Tư lệnh nhìn thấy cảnh này, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra.

Hắn chỉ vào Tử Mẫu bàn nói: "Cái này...

Sinh Môn sai rồi!

Tử Bàn Tử, khẳng định là do cái mông của cậu gây họa, mông cậu ngồi lên đĩa Thiên Can Địa Chi của Tử Mẫu bàn làm nó không nảy lên được!

Tần Vũ tiểu ca...

đi vào là Tử Môn!" Ngô Bất Chính vừa nghe lời này, lập tức đỏ cả mắt.

Vơ lấy ba lô lao thẳng về phía cánh cửa mà Tần Vũ đã đi vào. "Thiên Chân!" Bàn Tử thấy thế vội vơ ba lô cũng muốn đuổi theo.

Hồ Tư lệnh hiểu rõ tính cách Bàn Tử, cộng thêm việc này mình cũng có trách nhiệm, liền dặn dò Tuyết Lỵ Dương ở lại đây chờ hắn.

Hắn cũng muốn đi cứu người.

Thế nhưng bọn họ ba người còn chưa đi được hai bước.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính phía trước lại dừng khựng lại.

Gần như cùng lúc đó, Bàn Tử và Hồ Tư lệnh liền nhìn thấy: Tại lối ra của thông đạo Tần Vũ đi vào, trong bóng tối, vậy mà sáng lên từng đôi từng đôi mắt trắng dã.

Những con mắt đó chỉ có lòng trắng, không có đồng tử.

Nhìn kỹ lại, mẹ kiếp!

Hóa ra trong cả thông đạo, cư nhiên đứng đầy những bóng quỷ kia.

Bọn chúng không biết từ lúc nào đã bao vây kín cả thạch thất.

Trong thạch thất này dường như có thứ gì đó khiến bọn chúng không dám vào ngay.

Nhưng bọn chúng đã chặn hết các cửa rồi.

Quay đầu nhìn các cửa khác, trọn vẹn tám cánh cửa thì có bảy cái đứng đầy loại quái vật này.

Chỉ có cánh Sinh Môn kia là không có gì.

Lần này xong đời rồi.

Tần Vũ đã không biết đi đằng nào.

Bọn họ lại không thể xông vào đó.

Trong đó toàn là quái vật.

Trừ phi người nào cũng giỏi đánh đấm như Doanh Thương.

Bằng không đi vào đó chẳng khác nào tự tìm đường chết. "Thiên Chân, đừng phạm sai lầm, Tiểu ca khẳng định cũng không hy vọng cậu như vậy!

Nghe lời Bàn gia, chúng ta mau chạy vào Sinh Môn!" Bàn Tử hạ thấp giọng nói. "Vậy Tiểu ca phải làm sao!

Chẳng lẽ cứ thế bỏ lại cậu ấy ư?" Ngô Bất Chính nắm chặt hai nắm tay.

Bàn Tử cũng có chút khó xử, nói: "Nhưng hiện tại chúng ta quay lại tìm cậu ấy chính là nộp mạng!

Với thân thủ của Tiểu ca nếu còn không sống sót đi ra được, thì cậu có vào cũng bằng thừa!" "Tôi không quản nhiều như vậy, tôi không thể bỏ mặc cậu ấy!" "Tiểu ca nếu thật sự xảy ra chuyện, cậu còn muốn để Bàn gia tôi một mình đi ra ngoài à!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói: "Ngô Bất Chính, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính!

Mấy thứ kia có thể sẽ rất nhanh thích ứng được nơi này, chúng ta phải mau chóng rời đi!

Cùng lắm thì đợi ra bên ngoài, chúng ta gọi đội cứu viện tới cứu cậu ấy!" "Đợi ra đến bên ngoài thì hoa kim châm cũng lạnh ngắt rồi!" Ngô Bất Chính phản bác.

Bất quá ngay sau đó hắn liền quay đầu nói: "Tôi cảnh cáo cậu tên béo chết tiệt, cậu mà dám đánh ngất tôi, lão tử sẽ tuyệt giao với cậu!

Chương 1688

Tôi biết hiện tại nên đi, nhưng tôi chính là không yên lòng về Tiểu ca!

Các người đi trước, tôi đi cuối cùng!

Thế là được chứ gì!" Bàn Tử nghe vậy xấu hổ hạ cái tay đang giơ lên xuống.

Chung sống thời gian dài, rất nhiều lúc đối phương chỉ cần một ý niệm, người kia đã biết hắn muốn làm gì.

Tuyết Lỵ Dương vội để Hắc Thán Đầu đi vào trước, sau đó dẫn theo mọi người lần lượt tiến vào Sinh Môn chính xác.

Ngô Bất Chính sờ sờ lon bia trong túi áo, nhìn về phía Tử Môn mà Tần Vũ đi vào nói: "Nhất định phải sống sót trở về, rượu của tôi cậu còn chưa uống đâu đấy!" Nói xong hắn cũng xoay người tiến vào Sinh Môn.

Sau khi vào Sinh Môn, tâm trạng căng thẳng của mọi người mới dịu đi nhiều.

Nói thật, vừa rồi ở trong thạch thất, cảm giác bị đám bóng quỷ nhìn chằm chằm thực sự khiến người ta tê cả da đầu.

Bất quá tiến vào Sinh Môn chưa được bao lâu, Hắc Thán Đầu đi tuốt đằng trước liền kinh hô: "Mấy vị ông chủ, mọi người nhìn vách đá hai bên kìa!" Mọi người nghe vậy vội nhìn sang.

Vừa nhìn một cái, da đầu ai nấy đều muốn nổ tung.

Tuy nói là Sinh Môn, nhưng vách đá hai bên Sinh Môn này cũng là loại ngọc mạch (mạch đá ngọc).

Mà theo bước chân bọn họ đi vào, trong vách đá hai bên thế mà cũng bắt đầu xuất hiện từng mảng lớn từng mảng lớn bóng quỷ.

Mấy thứ kia dường như đang muốn lao về phía bên này. "Đây mẹ nó là cái Sinh Môn chó má gì vậy!" Bàn Tử nhịn không được chửi thề.

Hồ Tư lệnh nói: "Sinh Môn cũng không phải là vạn vô nhất thất, có khả năng chỉ là những bóng quỷ kia lúc đầu sẽ không tiến vào nơi này mà thôi!

Mau chóng đi gấp lên!" "Không phải chứ, thứ này rốt cuộc là cái gì vậy, cũng quá khốn nạn rồi!" Bàn Tử lại chửi đổng.

Từ lúc bọn họ gặp phải thứ này đến giờ, nói thật, bọn họ ngay cả thứ này rốt cuộc là gì cũng không biết.

Thế này thực sự là quá uất ức rồi.

Tuyết Lỵ Dương vừa chạy vừa nói: "Đây có thể là Mật Lạc Đà!

Trong bút ký của ông ngoại tôi ghi chép về loại này cũng không nhiều!

Chỉ viết là, những năm cuối đời ông ấy có tìm hiểu sơ qua một chút!

Nghe nói đây là hậu duệ của Tà thần trong truyền thuyết người Miêu!" "Tà thần?" Bàn Tử nghe vậy nhịn không được cười: "Tôi phi, cái này mà là Tà thần thì cũng quá dễ đối phó rồi, Bàn gia cứ một quyền một con là xong!" "Được rồi tên béo chết tiệt, bớt chém gió đi, cậu nếu lợi hại như vậy thì cậu ở lại đối phó bọn chúng, chúng tôi ra ngoài trước nhé?" Hồ Tư lệnh nói.

Bàn Tử vội đáp: "Lão Hồ, anh thế là chơi không đẹp rồi!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cái Sinh Môn này rốt cuộc là 'sinh' kiểu gì đây!

Sao đi mãi vẫn chưa tới cùng vậy!" Bọn họ từ lúc vào Sinh Môn, chạy một mạch đến đây ít nhất cũng được gần một ngàn mét.

Thế nhưng trước mắt vẫn là thông đạo dài hun hút, dường như căn bản không có điểm cuối. "Các người bớt nói nhảm đi, còn không ra được thì chúng ta cũng phải xong đời đấy!" Ngô Bất Chính ở cuối cùng hét lên.

Mọi người ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Không khỏi rợn tóc gáy.

Người ở phía trước còn đỡ, càng về phía sau, những nhân ảnh trong tường ngọc càng nhiều.

Rất nhiều con đã sắp xông ra rồi.

Một khi bị bọn chúng xông vào thông đạo này, đến lúc đó muốn chuồn cũng khó. "Thiên Chân, cậu lên phía trước!" Bàn Tử không nói hai lời, đẩy mạnh Ngô Bất Chính lên phía trước mình.

Nếu thực sự có phiền toái gì, mình cũng có thể đỡ một chút.

Doanh Thương vốn định lại giúp đỡ, Bàn Tử lại chỉ về phía trước nói: "Cậu lên phía trước mở đường!

Nếu bị kẹt ở đây thì coi như toi công!" Trông cậy vào Hắc Thán Đầu mở đường hiển nhiên là không ổn.

Nếu phía trước cũng gặp phải loại Mật Lạc Đà này, bọn họ một khi dừng lại, muốn thoát vây thì khó càng thêm khó.

Bàn Tử vội bưng súng săn lên, đạn đã lên nòng.

Chỉ cần phía sau có bóng quỷ ló đầu, giơ tay chính là một phát súng.

Mọi người vừa lùi vừa đánh.

Lại chạy được thêm xấp xỉ một ngàn mét nữa.

Mà lúc này sau lưng Bàn Tử đã chi chít Mật Lạc Đà.

Đạn dược của hắn cũng sắp không theo kịp tiêu hao, vội hét lớn: "Hồ Tư lệnh, còn bao xa nữa!

Tôi bên này sắp không đỡ nổi rồi!" "Không biết, không đỡ nổi cũng phải đỡ, đây là mệnh lệnh!" Hồ Tư lệnh hét lại, đồng thời chính hắn cũng lùi lại, trong tay cầm cuốc leo núi, hiển nhiên đã chuẩn bị giáp lá cà.

Tuyết Lỵ Dương phía trước bỗng nhiên nói: "Không đúng đâu Lão Hồ, sao hai ngàn mét này đều là một đường đi xuống!

Đang đi sâu xuống, tôi cảm giác sắp đi vào bên trong lòng núi rồi!

Chương 1689

Đến lúc đó đi lên kiểu gì!" Hồ Tư lệnh đâu quản được nhiều như thế, hét lên: "Đừng quản nhiều nữa, cứ xông ra ngoài trước đã rồi tính!

Vô phi chỉ là khác biệt giữa chết trong lòng núi và chết trên đỉnh núi thôi!" "Rắc!" Cuối cùng, vách đá hai bên vẫn là không chịu nổi nữa.

Càng ngày càng nhiều Mật Lạc Đà đã chiếm cứ cả thông đạo.

Sau lưng vốn đã không ít, trong vách đá hai bên càng nhiều đến dọa người.

Theo vách đá vỡ vụn, Ngô Bất Chính lập tức nhìn thấy Bàn Tử bị một con Mật Lạc Đà xông ra từ trong tường vồ ngã xuống đất.

Hắn vội dừng lại, cùng Hồ Tư lệnh kéo Bàn Tử ra.

Hồ Tư lệnh lúc này cũng bất chấp tất cả, nhặt súng săn lên là bắn.

Cả thông đạo lập tức vang lên một tràng tiếng khóc của trẻ con, nghe mà lông tóc dựng đứng.

Thế nhưng chỉ bắn chưa đến mười mấy phát, đạn dược đã triệt để cạn kiệt.

Hồ Tư lệnh vung súng săn đập tới, hô hoán hai người mau chạy.

Thế nhưng Bàn Tử vừa mới xoay người, bỗng nhiên cánh tay đã bị một con Mật Lạc Đà trong đó tóm lấy.

Con Mật Lạc Đà kia nấp trong vách tường, căn bản không nhìn thấy nó ở đâu.

Hồ Tư lệnh thấy thế vội gọi Ngô Bất Chính cùng nhau giữ chặt

Bàn Tử kéo ra ngoài.

Nhưng con Mật Lạc Đà kia tóm thực sự quá chặt.

Cộng thêm lúc này trong thông đạo phía sau còn có vô số Mật Lạc Đà đang xông tới.

Tình huống quả thực là tồi tệ đến cực điểm.

Tuyết Lỵ Dương và Doanh Thương muốn qua đây giúp đỡ.

Nhưng thông đạo quá hẹp, căn bản qua không được.

Tuyết Lỵ Dương tình thế cấp bách, từ trong ba lô lấy ra một cây pháo sáng ném về phía thông đạo phía sau.

Ánh lửa pháo sáng lập tức bùng lên.

Nhiệt độ gay mũi truyền đến, đám Mật Lạc Đà kia quả nhiên không dám xông qua.

Có khả năng lũ này sợ lửa.

Dù sao đi nữa cũng đã cho mọi người thêm chút thời gian.

Tuyết Lỵ Dương định qua giúp, Doanh Thương lại ra hiệu cho cô và Hắc Thán Đầu tiếp tục đi.

Nơi bọn họ đang đứng lúc này trên ngọc mạch cũng toàn là bóng quỷ.

Còn chậm trễ nữa thì đều bị chặn chết ở đây.

Bàn Tử thấy thế hét lên: "Lão Hồ, Thiên Chân hai người đi trước!

Có Đại ca một người là đủ rồi!" Hồ Tư lệnh và Ngô Bất Chính cũng không ngốc, biết Doanh Thương sức lực lớn, thế là liền tránh ra nhường chỗ cho hắn.

Thế nhưng ai ngờ sức lực Doanh Thương quá lớn.

Ôm lấy Bàn Tử vừa mới phát lực, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, theo đó mặt Bàn Tử xanh mét, phá khẩu đại mạ: "Mẹ kiếp!

Đại ca cậu nhẹ tay chút, cánh tay Bàn gia gãy rồi!" "Gãy rồi!" Hồ Tư lệnh thấy thế này cũng không phải cách, liền vung dao găm đâm vào trong vách đá.

Những vách đá này đã rất giòn, có chỗ chỉ còn lại một lớp mỏng.

Hồ Tư lệnh đâm hai cái liền có chất lỏng màu xanh từ trong ngọc mạch chảy ra.

Đừng nói là hiệu quả thật, cánh tay Bàn Tử lập tức được thả lỏng.

Có điều cả cánh tay đều rũ xuống.

Lúc này đâu còn rảnh lo xem có phải thật sự gãy xương hay không.

Doanh Thương vác hắn lên vai xoay người chạy.

Hồ Tư lệnh và Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Thế nhưng, như đã nói từ trước, cả cái ngọc mạch này đều là bóng quỷ.

Ngô Bất Chính vừa chạy được hai bước, bỗng nhiên bên tai đau nhói.

Cả người bị đè nặng nề xuống đất.

Doanh Thương thấy thế còn định quay lại cứu viện.

Hồ Tư lệnh hét lên: "Các người đi trước, đi được người nào hay người nấy, tôi tới cứu cậu ấy!" Nói xong liền vung dao găm xông tới.

Thế nhưng chỉ một thoáng đình trệ này, đã có lượng lớn Mật Lạc Đà từ trong ngọc mạch xông ra.

Tuyết Lỵ Dương ném một cây pháo sáng, coi như kéo được Hồ Tư lệnh ra.

Nhưng giữa Ngô Bất Chính và Hồ Tư lệnh ít nhất còn năm sáu con Mật Lạc Đà.

Chương 1690

Muốn đi cứu Ngô Bất Chính đã căn bản không kịp nữa rồi. "Các người đi đi!" Ngô Bất Chính hét lên, đồng thời ba lô của hắn cũng bị Mật Lạc Đà xé nát.

Vô số đồ đạc rơi ra.

Hắn nhìn thấy có một cây pháo sáng, lập tức ném mạnh xuống đất.

Pháo sáng bùng cháy.

Đám Mật Lạc Đà tạm thời không dám qua.

Thế nhưng pháo sáng lại có thể kiên trì được bao lâu chứ.

Lúc này Doanh Thương cũng đã chạy qua, Bàn Tử thì không thấy đâu nữa.

Không biết tình huống phía trước thế nào.

Bọn họ đang đánh giáp lá cà với đám Mật Lạc Đà kia, muốn xông qua đây cứu viện, quả thực còn khó hơn lên trời.

Ngô Bất Chính nhìn ánh sáng của cây pháo lạnh ngày càng yếu ớt, sự tuyệt vọng trong lòng cũng ngày càng đậm đặc.

Hắn nhìn thấy móng vuốt của con Mật Lạc Đà đi đầu tiên, dưới ánh sáng pháo lạnh phản chiếu hàn quang.

Có khả năng khi pháo sáng tắt, chính là ngày giỗ của hắn.

Ngô Bất Chính sợ hãi đến cực điểm, nỗi sợ dần chuyển thành phẫn nộ.

Hắn sờ soạng trên người, đáng tiếc ngay cả một con dao găm cũng không có.

Chỉ sờ được một lon bia, lon bia này là hắn cướp từ tay Bàn Tử, định để dành cho Tần Vũ.

Nhưng hiện tại Tần Vũ cũng không biết đã đi đâu.

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính giật nắp lon bia, tu mạnh hai ngụm, chuẩn bị liều mạng với đối phương.

Hắn đặt chỗ rượu còn lại xuống đất, chuẩn bị cùng lũ quái vật này sống mái một phen.

Ánh sáng pháo lạnh còn chưa hoàn toàn tắt, con Mật Lạc Đà đầu tiên đã lao tới.

Trước đây đều là Bàn Tử và Tần Vũ chắn ở phía trước, hắn không cảm thấy mấy thứ này lợi hại bao nhiêu.

Nhưng lúc này tự mình đối mặt mới phát hiện, sức mạnh của lũ này với hắn hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chỉ một lần chạm mặt, Ngô Bất Chính đã bị đối phương quật ngã xuống đất.

Móng vuốt sắc bén nhắm thẳng vào cổ hắn rạch tới.

Căn bản không có bất kỳ sự dây dưa lề mề nào.

Ra tay là sát chiêu đoạt mạng.

Chỉ cần móng vuốt đối phương rạch qua cổ họng, thì cơ bản cũng tuyên bố sự thật hắn đã tử vong.

Đến lúc này, Ngô Bất Chính ngược lại không còn sợ hãi như vậy nữa.

Hắn quay đầu nhìn cây pháo sáng đã ngày càng mờ tối, cùng với lon bia đặt cách đó không xa.

Trong mắt thoáng hiện một tia khổ sở.

Không ngờ trước khi chết, ngay cả một ly rượu cũng không kịp uống cùng Tần Vũ.

Người ta hay nói ngày mai và sự cố, bạn vĩnh viễn không biết cái nào sẽ đến trước.

Câu này dùng để hình dung tâm trạng Ngô Bất Chính lúc này quả thực là không thể thích hợp hơn.

Ai có thể ngờ, khoảnh khắc trước còn cùng nhau chạy trốn, khoảnh khắc sau đã âm dương cách biệt.

Có lẽ đây chính là số mệnh!

Ngô Bất Chính chuẩn bị nhắm mắt chờ chết.

Thay vì trơ mắt nhìn mình bị giết từng chút một, thà rằng nhắm mắt chờ chết cho dứt khoát.

Bất quá đáng tiếc, bên cạnh cũng không có dao găm, súng săn hay bom biếc gì, tự cho mình một cái thống khoái cũng được mà!

Đang nghĩ ngợi, Ngô Bất Chính đã cảm thấy trước cổ có kình phong tập kích tới.

Quá trình trước khi chết quá dài đằng đẵng.

Một luồng gió thổi qua cũng cảm giác dài lâu như vậy. "Uỳnh!" Bỗng nhiên, Ngô Bất Chính nghe thấy một tiếng động lớn.

Gần như đồng thời hắn cảm giác con Mật Lạc Đà đang đè trên người mình biến mất.

Hắn vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy con quái vật kia đã không còn.

Ngọc mạch một bên thế mà bị húc thủng một lỗ hổng khổng lồ.

Hắn tưởng là có con Mật Lạc Đà lợi hại hơn xông ra, mình cũng đâu phải thịt Đường Tăng, có cần thiết thế không?

Chương 1691

Còn tranh giành đồ ăn nữa à?

Thế nhưng ngay sau đó, hắn liền nhìn rõ.

Lần này từ trong ngọc mạch xông ra không phải Mật Lạc Đà, mà là một người đàn ông để trần nửa thân trên.

Vết máu nhuộm đỏ nửa người trên của hắn, một bức hình xăm Kỳ Lân Đạp Quỷ rực lửa đang tỏa ra ánh sáng, con Kỳ Lân trên đó dường như sống lại.

Ngô Bất Chính gần như đồng thời kinh hô lên: "Tiểu ca!" Đối phương quay đầu lại, không phải Tần Vũ thì là ai. "Không sao chứ?" Tần Vũ nhìn hắn mở miệng hỏi, trên thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay vẫn không ngừng có chất lỏng màu xanh đen chảy xuống.

Cũng không biết lần này hắn rốt cuộc đã giết bao nhiêu con Mật Lạc Đà.

Ngô Bất Chính lắc đầu, lại gật đầu, căn bản không biết nên nói gì cho phải.

Hắn mừng đến phát khóc, vội cầm lon bia bên cạnh lên đưa cho Tần Vũ: "Để dành cho cậu đấy!" Ngô Bất Chính thực sự tìm không ra lời nào khác, lúc này hắn cũng không biết mình đang nói cái gì.

Tần Vũ nhìn lon bia cũng có chút mờ mịt, bất quá ngay sau đó liền uống một hơi cạn sạch.

Chừa lại một ngụm phun lên Hắc Kim Cổ Đao.

Hắn nhìn Ngô Bất Chính nói: "Rượu ngon!" Nói xong cả người vung đao chém về phía trước.

Đồng thời kéo Ngô Bất Chính chạy đi.

Nhóm Doanh Thương đã dọn dẹp đám Mật Lạc Đà chặn ở giữa hòm hòm rồi.

Nhìn thấy Tần Vũ và Ngô Bất Chính đi ra, ai nấy đều không khỏi vui mừng.

Nhất là Hồ Tư lệnh, nhìn thấy Tần Vũ xong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Tần Vũ thực sự xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn cũng vô cùng áy náy.

Dù sao Sinh Môn ban đầu chính là do hắn định ra.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chuyện này cũng không trách hắn được, ai mà biết cái mông của Bàn Tử lại "uy lực" như thế, cư nhiên đè Tử Mẫu bàn kẹt cứng luôn. "Đi!" Tần Vũ hô một tiếng, lập tức cùng mọi người chạy ra ngoài.

Mà lần này vừa mới chạy ra chưa đến hai mươi mét, thông đạo phía trước đã đến điểm cuối.

Chỉ thấy Bàn Tử đang đứng tại cửa hang ôm cánh tay ngó nghiêng, nhìn thấy nhóm Tần Vũ đi ra, vành mắt cũng không khỏi đỏ lên. "Tiểu ca cậu không sao à, tốt quá rồi!" Bàn Tử kích động nói.

Ngô Bất Chính nhìn thấy Bàn Tử vội hỏi: "Tên béo chết tiệt, tay cậu thế nào rồi!" Bàn Tử vung vẩy, cánh tay vẫn rũ xuống lắc lư loạn xạ, bất quá có vẻ không đau, hắn nói: "Đại ca sức mạnh trâu bò quá, kéo trật khớp rồi, tí nữa nắn lại là xong!

Nhưng mà bên dưới đi thế nào đây, bên ngoài này là chỗ quái quỷ nào vậy!" Bàn Tử tránh đường nói.

Sở dĩ hắn không dám đi tiếp, chính là vì thông đạo đến đây đã là đường cùng.

Mà phía trước là một không gian tối đen như mực.

Căn bản phân không rõ rốt cuộc là nơi nào.

Tuyết Lỵ Dương vội lấy ra một cây pháo sáng ném ra phía sau để ngăn cản đám Mật Lạc Đà truy kích nhanh.

Sau đó mới lấy súng tín hiệu bắn một phát đạn chiếu sáng ra ngoài.

Theo đạn chiếu sáng bay vút đi, trước mắt hiện ra một màn khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Chỉ thấy xuất hiện trước mắt bọn họ cư nhiên là một không gian lớn bằng cả sân bóng đá.

Nơi này hẳn là một hang động núi đá vôi.

Mà ở giữa hang động này, vậy mà còn có một ngọn núi nhỏ nhô lên.

Cả ngọn núi nhỏ thình lình đều được cấu tạo từ đá núi lửa.

Trên ngọn núi nhỏ uốn lượn quanh co thế mà còn có một con đường nhỏ, thông thẳng lên đỉnh núi.

Cả ngọn núi nhỏ ít nhất cũng phải cao năm mươi mét.

Cũng không biết trên đỉnh núi có cái gì.

Khắp nơi đều tối đen như mực, mọi người nhìn khoảng cách từ thông đạo xuống mặt đất, cao nhất cũng chỉ mười mấy mét, thế là dùng dây thừng đu người nhảy xuống.

Ngay khi mọi người tiếp đất, pháo sáng trong thông đạo cũng tắt ngúm.

Từng trận âm thanh lại truyền đến.

Hiển nhiên đám Mật Lạc Đà kia vẫn không chịu bỏ qua, muốn đuổi theo.

Mọi người nhìn quanh bốn phía.

Phát hiện phía trên bao quanh cả khối đá núi lửa đều là ngọc mạch.

Từng cái lỗ hổng trông cứ như vẫn ngọc trong cung Tây Vương Mẫu vậy.

Giống hệt tổ ong.

Chương 1692

Đoán chừng bình thường đám Mật Lạc Đà kia không ít lần đến đây, ăn mòn ra từng cái thông đạo.

Hồ Tư lệnh đã nắn lại cánh tay cho Bàn Tử, đồng thời nói: "Cái nơi quỷ quái này, xem ra chúng ta chỉ có thể leo lên ngọn núi đá lửa kia thôi!" Mọi người không nói gì, lúc này trừ việc lên núi đã không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng ngọn núi này là núi trong lòng núi, khẳng định không thông ra bên ngoài.

Leo lên đó cũng chỉ là khác biệt giữa chết sớm và chết muộn.

Nhưng không leo lên, thì thật sự là một chút cơ hội cũng không còn.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ Bàn Tử, thấy tay hắn đã không sao, liền hô: "Kiến cỏ còn ham sống, chết vinh còn hơn sống nhục à nhầm, chết tử tế không bằng sống lay lắt!

Chúng ta lên núi rồi tính!" Mọi người gật đầu, lập tức đi về phía ngọn núi đá lửa kia.

Mà gần như cùng lúc đó, trong vô số thông đạo ngọc mạch xung quanh, từng con từng con Mật Lạc Đà cũng đuổi ra.

Bọn chúng hung hãn không sợ chết, trực tiếp từ trên cao nhảy xuống.

Có con góc độ không tốt đầu đập thẳng vào đá, lập tức vỡ toang.

Nhưng những con phía sau căn bản không quan tâm, vẫn cứ lớp sau nối tiếp lớp trước.

Rất nhanh bên dưới đã chết trọn vẹn một mảng lớn Mật Lạc Đà.

Nhưng phía sau còn có nhiều hơn nữa đang tràn tới.

Mọi người thực sự không nhìn nổi cảnh tượng địa ngục trần gian này nữa, xoay người bắt đầu leo lên núi đá lửa.

Đường lên núi cũng không khó đi, chỉ là dưới chân núi có rất nhiều đá vụn, chắc là do điêu khắc thông đạo còn sót lại.

Băng qua khu đá vụn là có thể đến được lối đi trên núi đá lửa.

Tiếp theo chính là đi men theo ngọn đồi đá lửa này.

Giống như đường đèo quanh co thời xưa, từng vòng từng vòng đi lên đỉnh núi.

Cả ngọn núi ít nhất cao năm mươi mét, muốn leo lên ước chừng kiểu gì cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Không còn cách nào, hiệu suất đi đường vòng vèo không thể so với việc leo thẳng một mạch lên núi được.

Bất quá như vậy cũng tiết kiệm sức lực.

Mọi người vừa đi vừa kiểm tra tình hình xung quanh.

Tuyết Lỵ Dương thỉnh thoảng lại bắn một phát đạn chiếu sáng xem xét tình hình.

Lúc đầu mọi người còn chưa cảm giác được gì.

Nhưng khi vị trí của bọn họ ngày càng cao, tình hình xung quanh cũng nhìn ngày càng rõ ràng.

Bọn họ dần dần ý thức được mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Bên dưới cả ngọn đồi, vô số Mật Lạc Đà đang bò lên trên.

Bọn chúng chỉ có thể ăn mòn ngọc mạch, không cách nào ăn mòn đá núi lửa.

Nơi bò qua đều để lại một vệt dài màu xanh lục.

Nhìn qua cứ như vô số ác quỷ vậy.

Hơn nữa số lượng nhiều đến mức khiến người ta tặc lưỡi.

Ngay cả người thần kinh thô như Bàn Tử nhìn thấy tình hình này, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây mẹ nó là cái gì?

Địa ngục trần gian sao?

Quả thực dùng từ địa ngục trần gian để hình dung cũng không quá đáng.

Ngô Bất Chính thậm chí nhớ tới một bộ phim zombie mình từng xem trước đây.

Cảnh tượng lúc này e rằng cũng chẳng kém hơn là bao.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, cậu bảo lần này chúng ta ra ngoài xong, còn có thể nhìn thấy thôn Ô Mộc không?" Ngô Bất Chính ngẩn ra, không hiểu ý câu này của Bàn Tử.

Mà Hắc Thán Đầu bên cạnh thì nói: "Tôi không biết nữa, nhưng tôi ra ngoài xong, đánh chết tôi cũng không ở lại thôn Ô Mộc nữa!

Ai mà muốn sống dưới chân một ngọn núi quỷ chứ!" Ngô Bất Chính lập tức hiểu ra.

Đoán chừng người cả cái hương Cổ Lâu đều không biết, trên ngọn núi gần bọn họ lại có một cái địa ngục trần gian thế này.

Nếu biết, e rằng chẳng ai muốn sống ở đây nữa. "Có khả năng hiện tại bên ngoài đã bắt đầu chuyển nhà rồi!

Dù sao các cậu cũng đang livestream mà!" Hồ Tư lệnh cảm thán.

Tuyết Lỵ Dương lại có cách nhìn khác với mọi người, cô như có điều suy nghĩ nói: "Mọi người chẳng lẽ không cảm thấy, mấy thứ này cũng rất đáng thương sao?

Bọn chúng xuất hiện thế nào?

Chương 1693

Lại rốt cuộc là thứ gì?

Chúng ta đều không biết!

Nhưng sự xuất hiện của bọn chúng là để thủ hộ bí mật chung cực nơi này!

Mà nơi này rốt cuộc còn có bí mật gì đây?" Mọi người đều trầm mặc.

Quả thật, nếu Ngô Bất Chính suy đoán không sai, đám Mật Lạc Đà này chỉ là một đạo cơ quan phòng ngự.

Vậy bí mật trên ngọn núi này rốt cuộc là gì?

Phỉ thúy ngọc mạch?

Không thể nào!

Không ai lại vì bảo vệ đống ngọc mạch này mà nuôi dưỡng những thứ kia.

Bởi vì bản thân sự tồn tại của bọn chúng chính là phá hoại ngọc mạch.

Cho nên bọn chúng ở đây, tất nhiên là để thủ hộ một thứ cơ mật hơn cả ngọc mạch.

Mà thứ này, có khả năng đối với người kiến tạo nơi đây mà nói, còn trân quý hơn cả ngọc mạch!

Nhưng bí mật này lại rốt cuộc là gì?

Không ai biết! "Đi thôi, tôi thực sự nhìn không nổi nữa, nhìn nữa Bàn gia về nhà cũng gặp ác mộng mất!

Mấy em gái ở tiệm massage chân không nhận đơn của Bàn gia nữa thì biết làm sao!" Bàn Tử nói.

Lần này kỳ lạ là không ai phản bác hắn, đều lẳng lặng gật đầu bắt đầu tiếp tục lên đường.

Có khả năng bọn họ cũng thực sự nhìn không nổi nữa rồi.

Những thứ bên dưới kia tuy rằng không phải người.

Nhưng bất luận là hình thể, hay là âm thanh phát ra, đều quá giống người.

Nhìn từng con Mật Lạc Đà bên dưới, loại đả kích tâm lý đó không phải ai cũng chịu đựng được!

Chí ít thì Hắc Thán Đầu cũng không dám nhìn, chỉ nhìn một cái đã sợ đến mức quay người lại toàn thân run rẩy.

Bàn Tử vỗ vỗ hắn, ra hiệu cho hắn tiếp tục đi.

Hắn lúc này mới hoàn hồn, cúi đầu đi tiếp.

Chỉ là một đường đi lên này, đến đỉnh núi rồi thì có thể thế nào?

Cũng chẳng ai biết.

Lúc này đều chỉ là bản năng muốn cầu sinh mà thôi.

Còn về kết quả, cứ lên đến đỉnh núi rồi tính sau đi!

Dù sao chết cũng không thể chết lãng xẹt như vậy, có thể sống thêm một phút thì hay một phút!

Đối với bọn họ mà nói, leo núi vẫn còn rất nhẹ nhàng.

Hắc Thán Đầu mấy năm nay quả thực muốn cải tà quy chính, làm một hướng dẫn viên du lịch tử tế, nên việc leo trèo hắn không đi ít, nếu không thể lực cũng chẳng chống đỡ được đến bây giờ.

Còn nhóm người Tần Vũ thì càng không cần phải bàn.

Bàn Tử hoạt động cánh tay một chút, cảm giác không có vấn đề gì lớn.

Thế là hắn quay sang hỏi Tần Vũ rốt cuộc lúc nãy đã chạm vào thứ gì.

Tần Vũ lắc đầu không đáp.

Thật ra vấn đề này căn bản không cần hỏi, nhìn bộ dạng hiện tại của Tần Vũ là biết.

Chất lỏng màu xanh trên Hắc Kim Cổ Đao rất nhiều đã khô lại, chỉ cần va nhẹ vào đá là bong tróc ra toàn bộ.

Nói thật, đi đến tận đây, bọn họ gần như đã có thể khẳng định.

Những con quái vật màu xanh này hẳn chính là những cương thi xanh mà ông ngoại của Shirley Dương - tiền bối Chá Cô Tiếu năm xưa đã từng đụng độ.

Tuy nhiên, ghi chép trong sổ tay và thực tế luôn có chút sai biệt, nhất là sau khi mọi người tận mắt chứng kiến những thứ này.

Gần như có thể xác định, những thứ này dù cho thực sự là do người biến thành, thì trong cơ thể cũng không thể có nội đan.

Bởi vì dùng từ "tinh đá" để hình dung chúng có lẽ sẽ thiết thực hơn.

Ngô Bất Chính vẫn nhặt một ít tàn hài của loại sinh vật này, chuẩn bị mang về để Hoắc Đạo Phu nghiên cứu xem rốt cuộc chúng được cấu tạo từ cái gì.

Còn chuyện bảo Bàn Tử ăn á?

Thôi dẹp đi.

Những thứ này đừng nói là Bàn Tử, e rằng đến lợn cũng chẳng thèm ăn.

Chương 1694

Nói cho cùng, chuyến này coi như đi công cốc.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, tình trạng của Bàn Tử rành rành ra đó, nên có một số việc vẫn bắt buộc phải thử xem sao.

Đoàn người tiếp tục đi lên phía trên ngọn núi.

Tuy rằng bọn họ đi đường núi quanh co, nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn lũ Mật Lạc Đà kia.

Những thứ này trèo từ dưới lên, cũng không biết có phải do đá núi lửa hay không, mà rất nhiều con leo chưa được bao lâu thì lăn ra chết.

Vô cùng kỳ lạ.

Rất nhiều con Mật Lạc Đà đi sau đều giẫm lên xác đồng loại chết trước đó để tiếp tục trèo lên.

Thế nhưng số lượng Mật Lạc Đà thực sự quá nhiều.

Tuy phía trước đã chết rất nhiều, nhưng lúc này bên dưới vẫn đen kịt một mảng, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Lúc đầu leo núi còn đỡ, nhưng thời gian càng kéo dài, mới chỉ được nửa tiếng sau, chân cẳng mọi người đều đã bắt đầu mỏi nhừ.

Bàn Tử thực sự leo không nổi nữa, dứt khoát đặt mông ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển nói: "Bàn gia ta leo không nổi nữa rồi, hay là các người cứ lên trước đi!

Dù sao ngang dọc cũng là chết, ta thà nằm luôn ở đây chờ chết cho xong, mệt quá rồi!" Ngô Bất Chính tiến lên đá hắn một cái, mắng: "Bảo cậu giảm béo thì không nghe, giờ biết mệt chưa!

Cậu chết thì không sao, nhưng nếu cậu cũng biến thành mấy con quái vật này, lát nữa cậu bảo tôi nên đập vỡ đầu cậu trước hay đập mông cậu trước hả?

Ngoài ra, Tử Bàn Tử cậu cũng tận mắt thấy rồi, trong mạch ngọc này còn có cả Mật Lạc Đà con đấy!

Chứng tỏ lũ này cũng có thể tự sinh sản!

Với cái thể hình tráng kiện như cậu, chắc chắn rất được mấy em Mật Lạc Đà cái yêu thích.

Bỏ cuộc cũng tốt, biết đâu có sự gia nhập của cậu, quần thể Mật Lạc Đà này dân số lại tăng gấp đôi ấy chứ!" "Đi cái đại gia nhà cậu Thiên Chân, muốn đi truyền tông nối dõi cho Mật Lạc Đà thì cậu tự đi mà làm, Bàn gia ta đây không có hứng thú!" Bàn Tử chửi lại, đồng thời cũng ngồi bật dậy.

Nhớ tới bộ dạng của mấy thứ kia hắn liền thấy buồn nôn.

Đi đẻ Mật Lạc Đà con á?

Hắn quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mọi người thấy Bàn Tử lại đứng lên được thì đều cười cười, không ai tiếp lời.

Cả nhóm lại bắt đầu quá trình gấp rút lên đường đằng đẵng.

Trước đó suy đoán đại khái chỉ cần một tiếng là có thể leo lên đỉnh ngọn núi đá núi lửa này.

Tuy nhiên khi thực sự đi, do vấn đề thể lực, cuối cùng lại mất tới tròn một tiếng rưỡi.

Khi Bàn Tử là người cuối cùng leo lên đến đỉnh núi, cả người đều mệt lả, nằm vật ra đất, trừ việc thở ra thì chẳng muốn làm gì nữa.

Những người khác lúc này cũng chẳng khá hơn là bao, từng người ngồi bệt xuống đất, mang tâm trạng như thể chờ đợi sự hủy diệt ập đến.

Shirley Dương coi như vẫn còn lý trí, nén mệt mỏi đứng dậy bắn một quả pháo sáng.

Tuy nhiên, quả pháo sáng này mới bay ra chưa được ba mét, bỗng nhiên "bốp" một tiếng va vào vách đá trên đỉnh đầu, rồi rơi thẳng xuống.

Hóa ra lòng núi trong hang động này, đỉnh chóp chỉ cách mặt đất chưa đầy ba mét.

Đáng tiếc là trên toàn bộ vòm hang căn bản không có bất kỳ lối ra nào.

Muốn thoát ra ngoài, hiển nhiên là không thể, trừ khi bọn họ là tê tê biết đào hầm.

Khi pháo sáng rơi xuống phía dưới, tình hình bên dưới cũng dần lộ ra.

Chỉ thấy trên sườn dốc phía dưới ngọn đồi, lúc này đã bò đầy Mật Lạc Đà.

Vô số con Mật Lạc Đà đang trèo về phía đỉnh núi nơi bọn họ đang đứng, trông con nào con nấy chẳng khác gì ác quỷ.

Mọi người nhìn mà lòng lạnh toát, ý chí chiến đấu gần như tiêu tan.

Có thể nói đã đến nước này, thực sự chỉ có thể chờ chết.

Hồ tư lệnh đã trải qua nhiều tình huống kiểu này, trong lòng rất rõ ràng một khi bản thân chọn từ bỏ thì sẽ thực sự không còn cơ hội.

Ông ta đứng dậy cầm lấy ba lô, nói: "Tôi nói này chư vị, cứ thế mà bỏ cuộc thì uất ức quá!

Chúng ta còn chưa triệt để hết đường đâu!

Cứ thế này đi, chúng ta sẽ đánh cược một lần cuối!

Nếu như vẫn không có cách nào, lát nữa lão Hồ tôi sẽ là người đầu tiên đi báo danh với Các Mác!" "Tôi nói này lão Hồ, ông rốt cuộc còn chủ ý gì thì nói mau đi, cách mạng không phân biệt trước sau!

Tôi đi gặp lão Mã thứ hai cũng được!" Bàn Tử nói.

Hồ tư lệnh cười một cái, đổ hết đống lãnh diễm hỏa (pháo bông lạnh) trong ba lô ra: "Chỗ lãnh diễm hỏa này ít nhất cũng đủ cho chúng ta bố trí hai tầng phòng ngự!

Cộng thêm còn chưa đến mười quả pháo sáng, kiên trì thêm nửa tiếng là dư dả!" Mọi người thấy thế cũng đều xốc lại tinh thần.

Có thể sống sót thì ai lại muốn chết.

Dù chỉ là sống thêm nửa tiếng cũng tốt.

Chương 1695

Bọn họ xếp lãnh diễm hỏa thành hai vòng tròn.

Vòng bên ngoài lớn hơn một chút, vòng bên trong nhỏ hơn.

Như vậy ít nhất có thể hình thành hai lớp phòng ngự, kéo dài thêm chút thời gian nào hay chút đó.

Sau khi bày biện xong xuôi, Shirley Dương cầm súng tín hiệu, thỉnh thoảng lại bắn một phát về phía sườn đồi nơi Mật Lạc Đà tụ tập đông nhất.

Nhiệt độ của pháo sáng cực cao, một phát bắn xuống ít nhất cũng dọn dẹp được cả trăm con Mật Lạc Đà.

Tuy số lượng pháo sáng còn lại chưa đến mười quả, nhưng chính nhờ mấy phát đạn này lại tranh thủ được cho mọi người rất nhiều thời gian.

Ngô Bất Chính nhìn vô số xác Mật Lạc Đà trượt xuống sườn dốc, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Hắn vỗ vai Tần Vũ nói: "Tiểu ca, anh có cảm thấy cả ngọn đồi này rất giống như được vun đắp từ xác của Mật Lạc Đà không?

Nếu không phải ngọn núi này là đá núi lửa, tôi có khi còn tưởng thật đấy!

Vận mệnh vô thường a, ai mà ngờ được cuối cùng chúng ta lại chết ở cái nơi khỉ ho cò gáy này!" Tần Vũ nhìn hắn một cái, không nói gì, biểu cảm vẫn bình tĩnh như cũ.

Cuối cùng, pháo sáng trong tay Shirley Dương cũng đã bắn hết.

Thời gian để lũ Mật Lạc Đà hoàn toàn tràn lên cũng bắt đầu đếm ngược.

Bàn Tử lôi cái cuốc leo núi ra, Hồ tư lệnh cũng vậy.

Tần Vũ tự nhiên vẫn là Hắc Kim Cổ Đao, Ngô Bất Chính thì rút dao găm, thậm chí lần này đến cả Hắc Thán Đầu cũng lôi dao găm ra.

Bàn Tử đưa khẩu súng ngắn cầm tay của mình cho Shirley Dương.

Đạn của khẩu súng này rất khó mua, bình thường hắn đều không nỡ dùng, nhưng lần này cũng là liều mạng rồi.

Có thể sống thêm một phút, tuyệt đối không chết sớm một giây!

Sắp xếp xong xuôi tất cả chưa đến hai phút, cái đầu của con Mật Lạc Đà đầu tiên đã thò lên khỏi mép đỉnh núi.

Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Bàn gia đợi các ngươi lâu rồi!" Dứt lời, Bàn Tử trực tiếp châm lửa vòng lãnh diễm hỏa đầu tiên.

Từng ngọn lửa xanh lạnh lẽo trong nháy mắt hình thành một vòng tròn, bao bọc mọi người ở giữa.

Có con Mật Lạc Đà thứ nhất thì rất nhanh đã có con thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Từng con Mật Lạc Đà nhanh chóng trèo lên từ xung quanh vách đá núi lửa.

Trên đỉnh núi, chưa đầy một phút đã đứng chi chít Mật Lạc Đà.

Lũ quái vật này quả nhiên sợ lửa, bị một vòng lãnh diễm hỏa bao quanh, thế mà không có một con nào dám tiến vào.

Nhưng chúng cũng không bỏ đi, cứ thế vây quanh mọi người, hiển nhiên là đang chờ đợi lúc lửa tắt.

Trái tim của nhóm Bàn Tử lúc này đều treo ngược lên cổ họng.

Nói thật, ai cũng không muốn chết, đều muốn sống.

Nhưng đến nước này, trong lòng ai cũng rõ, muốn sống sót quá khó khăn!

Ánh sáng của vòng lãnh diễm hỏa thứ nhất rất nhanh đã mờ đi và dần tắt hẳn.

Mà đám Mật Lạc Đà vẫn án binh bất động.

Dường như chúng đang nói: "Diễn đi, bắt đầu màn biểu diễn của các ngươi đi, không phải còn tầng phòng ngự thứ hai sao?" Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên lũ Mật Lạc Đà này không phải là thứ tốt lành gì, đã đến nước này còn ra vẻ với ông mày à!

Đám Mật Lạc Đà kia dường như nghe hiểu, cư nhiên thực sự lao về phía bọn Bàn Tử mà vây lại.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành châm lửa vòng lãnh diễm hỏa thứ hai.

Khi vòng lửa thứ hai bắt đầu cháy, đồng hồ đếm ngược tới cái chết của mọi người cũng chính thức bước vào giai đoạn những giây cuối cùng.

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào ngọn lửa lạnh lẽo, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ: Nếu ngọn lửa của lãnh diễm hỏa có thể luôn duy trì ở giai đoạn mới cháy thì tốt biết mấy.

Nhưng ai cũng biết, điều đó là không thể.

Lãnh diễm hỏa cháy đến đỉnh điểm rồi sẽ bắt đầu suy yếu dần.

Và thời gian sống sót của bọn họ cũng bắt đầu cạn kiệt.

Bàn Tử siết chặt cái cuốc leo núi, gào lên đầy bi tráng: "Các vị huynh đệ tỷ muội, các cụ các ông các bà, các tiểu huynh đệ đại tỷ trong livestream!

Ta, Vương Khải Tuyền, hôm nay sắp phải hy sinh tráng liệt rồi!

Tương lai nếu có cơ hội, xin các vị hãy đốt cho Bàn gia ta nén hương, rót một bầu rượu ngon!

Ta, họ Vương, ở dưới suối vàng xin cúi đầu cảm tạ cá nhân!" "Tử Bàn Tử cậu mẹ nó còn muốn uống rượu, có cần đốt cho cậu thêm một em nhân viên massage xuống đó không hả!" Ngô Bất Chính mắng.

Hồ tư lệnh cũng nhịn không được nói: "Muốn chết thì chết cho tử tế, sắp chết còn lắm yêu cầu thế, đây chẳng phải là gây phiền phức cho quần chúng nhân dân sao!

Tôi tuyên bố, xét thấy tư tưởng sai lệch của cậu, hiện tại cách chức phó tư lệnh của cậu!" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu: "Đệt mợ lão Hồ, chúng ta sắp chết đến nơi rồi ông còn cách chức bản tư lệnh!

Ông còn là người không?" "Mấy người đừng đấu võ mồm nữa, lãnh diễm hỏa sắp tắt rồi!" Shirley Dương ở bên cạnh nhắc nhở.

Ngô Bất Chính và mọi người đều rất rõ, sự đấu khẩu lúc này chẳng qua chỉ là để che đậy nỗi sợ hãi trong nội tâm mà thôi.

Chương 1696

Ai có thể mặt không biến sắc trong tình huống này chứ.

Người hiện đại không thể so sánh với tính cách coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của người xưa được.

Trước khi chết ai mà chẳng sợ, nhưng sự khác biệt giữa anh hùng và kẻ hèn nhát nằm ở chỗ: Có người có thể khắc phục nỗi sợ đó để dũng cảm tiến lên, còn có người lại thường chọn cách buông xuôi.

Lãnh diễm hỏa cuối cùng cũng tắt.

Bàn Tử đến phút cuối cùng đã không dám nhìn nữa, hắn nhắm mắt lại.

Lúc nhắm mắt, lũ Mật Lạc Đà kia vẫn chưa động đậy.

Tuy nhiên sau khi nhắm mắt, hắn nghe thấy tiếng chửi rủa phẫn nộ của Hồ tư lệnh và những người khác, cùng với tiếng Mật Lạc Đà lao tới.

Bàn Tử nghiến răng, vẫn nhắm mắt, vung cuốc leo núi đập mạnh về phía trước.

Hắn có thể cảm giác được mình đã đập trúng thứ gì đó.

Tuy nhiên, còn chưa kịp rút cuốc ra, quả nhiên cảm thấy dưới chân trầm xuống.

Lập tức chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn "Rắc...", gần như cùng lúc đó, bên tai trở nên hoàn toàn thanh tịnh.

Bàn Tử sợ đám Mật Lạc Đà đánh lén, vội mở mắt ra.

Tuy nhiên cảnh tượng tiếp theo khiến hắn, thậm chí cả Ngô Bất Chính, Hồ tư lệnh và những người khác đều ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy một con Mật Lạc Đà nằm trên mặt đất, đầu đã bị bắn nát, hiển nhiên là do Shirley Dương nổ súng.

Còn cái cuốc leo núi của Bàn Tử cũng cắm phập vào cổ một con Mật Lạc Đà khác, găm sâu vào trong, con này chắc chắn cũng không sống nổi.

Thế nhưng những con Mật Lạc Đà còn lại lúc này cứ như biến thành tượng điêu khắc, toàn bộ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mọi người nhìn nhau không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử vội làm động tác xin lỗi với con Mật Lạc Đà kia, thì thầm: "Xin lỗi nhé người anh em Mật Lạc Đà, ta tưởng là sắp đánh nhau rồi, các ngươi đột nhiên không động thủ thì cái này không trách ta được đâu nhé!" Mọi người lườm hắn một cái, bảo hắn bớt nói nhảm.

Vừa rồi bọn họ phân minh nghe thấy tiếng xích sắt chuyển động, đồng thời cũng cảm giác được cả ngọn núi dưới chân dường như sụt xuống một chút. "Lão Hồ...

Thiên Chân... các cậu biết..." Bàn Tử định nói câu thăm dò nhưng chưa dứt lời thì đám Mật Lạc Đà xung quanh bỗng như phát điên.

Chúng lại lùi về phía bốn phương tám hướng như thủy triều rút.

Con nào con nấy đều phát ra tiếng kêu khóc thảm thiết như tiếng trẻ con.

Một số con chạy nhanh quá, thậm chí lăn thẳng từ trên núi xuống, ngã đầu rơi máu chảy.

Nhưng càng nhiều Mật Lạc Đà hơn lại men theo sườn núi chạy xuống dưới, cứ như đang chạy trốn giữ mạng.

Mọi người nhìn mà chẳng hiểu ra sao.

Sao tự nhiên đuổi đến tận đây rồi lại bỏ chạy hết thế này?

Mấy người chạy ra mép vực nhìn xuống, quả nhiên phát hiện đám Mật Lạc Đà đều đang chạy trối chết xuống chân núi.

Thực sự không hiểu nổi bọn chúng rốt cuộc là vì cái gì.

Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ là vì ngọn núi này vừa rung một cái?

Nào nào đại ca, anh nhảy thử một cái xem nào!" Bàn Tử vẫy gọi Doanh Thương.

Doanh Thương cũng rất phối hợp, nhảy tại chỗ một cái, tuy nhiên ngọn núi căn bản không có bất kỳ biến hóa nào.

Lũ Mật Lạc Đà vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ, điên cuồng tháo chạy.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, chỉ nghe tiếng dây xích chuyển động "kèn kẹt" vang lên.

Đám Mật Lạc Đà nghe thấy tiếng này thì như phát điên, càng thêm cuồng bạo muốn thoát thân.

Gần như cùng lúc đó, Hắc Thán Đầu ở bên cạnh hét lên: "Mấy vị ông chủ, mau nhìn kìa!" Mọi người nhìn sang, phát hiện con Mật Lạc Đà bị Shirley Dương bắn chết trước đó, toàn thân thế mà bắt đầu tan chảy.

Cứ như bị ăn mòn, bốc lên từng luồng mùi hăng hắc.

Và gần như cùng lúc, xác con Mật Lạc Đà đó thế mà lại cử động.

Bàn Tử thấy thế mắng: "Mẹ kiếp, định trá hình hay sao đây!" Nói rồi hắn lại định động thủ.

Tuy nhiên lần này Ngô Bất Chính vội ngăn cản hắn lại, nói: "Không phải, cậu nhìn dưới thân nó, có thứ gì đó đang trồi lên!" Bàn Tử nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện một cột đá hình vuông đang từ trong lòng núi nhô lên.

Cùng lúc đó, một tia sáng chiếu từ trên đỉnh đầu bọn họ xuống.

Bàn Tử vội ném xác con Mật Lạc Đà sang một bên, chạy lại gần ngẩng đầu nhìn.

Cái nhìn này khiến hắn suýt rơi nước mắt.

Tia sáng trên đỉnh đầu cư nhiên là ánh sáng ban ngày bên ngoài.

Tuy không có mặt trời, nhưng vẫn có một tia sáng chiếu xuống.

Chương 1697

Đáng tiếc lối ra này quá nhỏ, chỉ to bằng nắm tay, e rằng chỉ có chuột mới chui lọt.

Nhìn độ dày ít nhất cũng phải năm sáu mươi mét, căn bản không thể nào thoát ra được.

Ánh sáng có thể chiếu vào đây đã là kỳ tích rồi.

Shirley Dương nhìn thấy tình huống này liền nói: "Trong thông đạo này có kính đặc thù, có thể khuếch đại tia sáng dẫn vào đây!

Muốn thoát ra từ đây là điều không thể!

Chúng ta hãy xem xem trên đài đá này liệu có manh mối để ra ngoài hay không!" Ngô Bất Chính lúc này đang ở ngay bên cạnh, nghe vậy liền nhìn vào cột đá.

Hắn phát hiện phía trên cột đá này cư nhiên là một khối phỉ thúy chủng thủy (ngọc phỉ thúy nước) trong suốt to bằng mặt người.

Trông nó rất dày, đặc biệt là dưới sự chiếu rọi của ánh sáng, nó trở nên vô cùng tinh khiết long lanh.

Nhưng bên trong dường như thấp thoáng có thứ gì đó.

Ngô Bất Chính ghé sát vào quan sát kỹ.

Ngay khoảnh khắc hắn áp mắt vào khối phỉ thúy kia, cảnh tượng nhìn thấy khiến cả người hắn cứng đờ.

Chỉ nghe hắn kinh ngạc hét lên: "Cái này... sao có thể!

Trong ngọn núi này sao lại có di tích chứ!" "Di tích?

Di tích gì?

Nào nào để Bàn gia ta xem thử!" Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính ngẩn ngơ nhường chỗ, cả người vẫn chưa hoàn hồn sau cơn chấn kinh.

Tuy nhiên ngay sau đó, khi Bàn Tử nhìn thấu qua khối phỉ thúy, cả người hắn cũng đờ ra.

Hồ tư lệnh thấy hắn cũng có phản ứng này, liền vội thúc giục hắn dùng thiết bị livestream quay vào đó để mọi người cùng xem.

Nhưng Bàn Tử đã chết lặng tại chỗ, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Tần Vũ bước lên đẩy hắn ra, sau đó lấy thiết bị livestream của mình úp lên khối ngọc phỉ thúy.

Theo tiêu cự của thiết bị livestream bắt đầu tự động điều chỉnh, rất nhanh tình hình bên trong khối ngọc phỉ thúy bắt đầu trở nên rõ nét.

Những người trong phòng livestream cũng đều nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều sững sờ.

Phải một lúc lâu sau, cả phòng livestream mới bắt đầu có từng dòng đạn mạc (bình luận chạy trên màn hình) hiện lên. 【Vãi chưởng!

Đây mẹ nó là cái gì vậy?】【Một cây măng tre siêu to khổng lồ?】【Đù má, lầu trên mù à, tre trúc gì ở đây!

Đó là măng tre sao?】【Đúng là không phải măng, đó là tàn tích của một tòa cổ lâu!】【Tàn tích cổ lâu?

Sao ông biết?】【Nói thừa, tôi học kiến trúc mà, loại cổ lâu đó tuy tạo hình tổng thể có chút kỳ quái, nhưng kết cấu tổng thể tuyệt đối là cổ lâu không sai được.】【Vậy nó có gì kỳ quái chứ?】Có người tò mò hỏi.【Tạm thời không nói rõ được, tôi đã nhiều năm không làm trong ngành kiến trúc rồi, nhất thời không nhớ ra nổi.】Người trong phòng livestream thảo luận vô cùng kịch liệt.

Mà Hồ tư lệnh và Shirley Dương sau khi nhìn thấy hình ảnh trên livestream, hai người cũng nhìn nhau một cái, hồi lâu không bình tĩnh lại được.

Hắc Thán Đầu ở bên cạnh lại càng chỉ vào tàn tích cổ lâu kia nói: "Cái... cái này rốt cuộc là sao, Cổ Lâu Hương chúng tôi sao lại có nhiều cổ lâu thế này!

Trên núi có một cái, sao trên dưới này vẫn còn đè một cái nữa!

Bên trong chắc không phải toàn yêu ma quỷ quái đấy chứ!" Tần Vũ lắc đầu, thản nhiên nói: "Không phải!

Đây chính là bí mật mà lũ Mật Lạc Đà kia phải canh giữ!" Mọi người nghe Tần Vũ nói, lập tức đều ngẩn ra.

Ngay sau đó rất nhiều vấn đề cũng bắt đầu dần dần được xâu chuỗi lại.

Đặc biệt là đối với Ngô Bất Chính và Shirley Dương, rất nhiều nghi vấn dường như đều đã có thể tìm được đáp án.

Lúc đầu, Ngô Bất Chính từng suy đoán, việc bố trí lũ Mật Lạc Đà này rất có khả năng không phải vì mạch ngọc phỉ thúy.

Bởi vì bản thân loài sinh vật này cũng sẽ phá hoại mạch ngọc.

Cho nên bố trí loại quái vật này rất có thể căn bản không phải xuất phát từ nguyên nhân bảo vệ mạch ngọc.

Mà hiện tại xem ra, tàn tích cổ lâu bên trong ngọn núi đá này mới chính là cốt lõi của toàn bộ bí mật.

Ngô Bất Chính có một suy đoán táo bạo.

Hắn nói: "Chúng ta suy ngược lại từ đây!

Vì một số người muốn cất giấu những bí mật nào đó, nên họ đã xây dựng một tòa cổ lâu ở đây!

Để đề phòng có người phát hiện và xâm nhập, họ đã xây cổ lâu bên trong lòng núi, đồng thời bố trí cơ quan phòng ngự là loài Mật Lạc Đà này xung quanh!

Mà lũ Mật Lạc Đà này chúng ta cũng không biết chúng ăn cái gì để sống!

Chương 1698

Nhưng cái giếng đứng mà chúng ta rơi xuống trước đó, rất có khả năng chính là một nơi để ném thức ăn!

Những con Mật Lạc Đà này trí thương cực cao, có khả năng còn đang tiếp tục thực hiện năng lực mà thế hệ trước giao phó cho chúng!

Không ngừng săn bắt thức ăn, ném vào hố cho ăn!" "Về sau vì Cổ Lâu Hương gặp nạn đói, nên mới xuất hiện chuyện mộ người sống.

Xui xẻo thế nào lại có người xây bãi tha ma ở chỗ đó.

Lũ Mật Lạc Đà này có khả năng không thể rời khỏi mạch ngọc quá lâu, hoặc giả là do bị lớp đá núi lửa này ngăn cản.

Tóm lại chúng không thể rời khỏi đây.

Mà những cái xác trong bãi tha ma kia, rất có khả năng chính là bị chúng lôi đi.

Còn về việc cuối cùng biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ kia, hay là bị ăn thịt rồi, kết quả tự nhiên không thể biết được." Sự việc đến đây, cơ bản mạch lạc tổng thể đã hiện ra.

Nhưng trong đó vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn.

Ví dụ, tòa cổ lâu trong lòng núi này được xây vào bằng cách nào?

Rốt cuộc là có núi trước, rồi đào rỗng không gian bên trong để xây cổ lâu, hay là có cổ lâu trước, rồi ngọn núi mới dần hình thành bao bọc bên ngoài?

Về vấn đề này, Ngô Bất Chính nghiêng về giả thuyết thứ nhất hơn.

Dù sao sức mạnh của đại tự nhiên quá vĩ đại, không ai có thể xác định nơi nào mấy trăm năm sau sẽ xuất hiện ngọn núi, cái này hoàn toàn là nói nhảm!

Nhưng cho dù là giả thuyết thứ nhất, thì độ khó của công trình cũng có thể tưởng tượng được.

Đào rỗng cả một ngọn núi mà bên ngoài không được để lại lối ra vào rõ ràng, điểm này không kém gì việc điêu khắc hoa văn trên vỏ trứng gà.

Một khi hư hại, thì gần như là thất bại hoàn toàn.

Sở dĩ cảm thấy cách này khả thi hơn, chủ yếu là còn có một số bằng chứng phụ trợ.

Ví dụ như cảnh tượng bọn họ đang nhìn thấy lúc này.

Cực kỳ có khả năng là người xưa đã mở một cái giếng trời ở nơi cao nhất của vòm đá núi lửa hình cung này, sau đó khảm vào khối phỉ thúy có chủng nước cực tốt này.

Có thể dùng khối phỉ thúy này để nhìn rõ toàn bộ tình hình bên dưới, tạo thành hiệu quả tương tự như đài quan sát.

Cộng thêm con đường sinh môn trước đó, có lẽ nhiều năm sau nếu có hậu nhân của người xây dựng cổ lâu này đến đây kiểm tra tình trạng cổ lâu, thì sẽ thông qua cái này để quan sát, không cần thiết phải đi vào bên trong cổ lâu.

Những vấn đề trong đó thực sự quá nhiều, Ngô Bất Chính cũng không thể thuật lại rõ ràng từng cái một, chỉ nói sơ qua suy đoán của mình.

Mọi người nghe mà kinh ngạc không thôi.

Tuy nhiên Shirley Dương dường như còn có nghi hoặc gì đó, nói: "Tôi và cậu nghĩ gần giống nhau, nhưng trong này có hai điểm nghi vấn!

Thứ nhất, nếu thực sự có hậu nhân muốn tới, người đó cũng tất nhiên phải đi đến gian thạch thất kia để tìm sinh môn!

Vậy thì người đó cũng sẽ gặp phải tình huống như chúng ta hiện tại!

Tức là cũng sẽ bị Mật Lạc Đà bao vây!

Mà muốn lên đây, thì tất nhiên phải giải quyết đám Mật Lạc Đà đó!

Chúng ta có lẽ là do ngộ đánh ngộ đụng mà tới được đây, cơ duyên xảo hợp giải quyết được vấn đề Mật Lạc Đà!

Vậy thì mấu chốt để giải quyết vấn đề Mật Lạc Đà, hoặc là phương pháp đó là gì?

Nếu chúng ta có thể tìm được cách khắc chế lũ Mật Lạc Đà này, đây sẽ là một phát hiện lớn!" Mọi người gật đầu, Shirley Dương nói có lý.

Cổ Lâu Hương nằm ở biên giới, kinh tế quanh năm lạc hậu.

Lần này phát hiện ra mạch ngọc phỉ thúy trên núi Cổ Lâu, cùng với tàn tích cổ lâu ở đây, vô nghi là một phát hiện trọng đại.

Chỉ cần nghĩ cách giải quyết được lũ Mật Lạc Đà ở đây, thì tuyệt đối có thể kích thích kinh tế địa phương phát triển.

Đây chính là phát hiện lớn, nói không chừng có thể được ghi vào lịch sử phát triển tuyến Cổ La.

Tuy bọn họ không phải Bồ Tát sống gì, nhưng đúng là cứu người cứu cho trót, tiễn Phật tiễn đến Tây.

Đã đến bước này rồi, chi bằng nghĩ ra cách phá giải này, cũng coi như làm một cái thuận nước giong thuyền nhân tình.

Đối với bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại.

Ngô Bất Chính nói: "Biện pháp này có khả năng liên quan đến chấn động sụt lún của ngọn núi!

Cụ thể còn phải nghiên cứu thêm!

Việc cấp bách trước mắt vẫn là phải tìm lối ra trước đã!

Nếu có thể tìm được đường ra, đến lúc đó chúng ta cũng có thể không còn nỗi lo về sau mà suy nghĩ những vấn đề này!" Mọi người gật đầu.

Thế là lập tức thương lượng một chút, chia binh làm hai đường.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đi tìm lối ra ở khu vực lân cận.

Hồ tư lệnh, Shirley Dương và Doanh Thương ở lại đây tiếp tục quan sát tình hình cổ lâu.

Còn Hắc Thán Đầu, hắn cũng thực sự đủ mệt rồi, cứ để hắn nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Chương 1699

Ba người nhóm Ngô Bất Chính cầm đèn pin đi tìm lối ra quanh đó.

Khoảng cách giữa đỉnh núi và phần đỉnh của vách núi xung quanh thực ra không tính là xa.

Dùng đèn pin công suất lớn rất dễ dàng nhìn rõ tình hình trên vách tường.

Tuy nhiên càng gần phía trên, khe hở càng nhỏ.

Không giống như bên dưới bị Mật Lạc Đà ăn mòn ra vô số lỗ thủng.

Dường như mạch ngọc theo địa thế dâng cao, dần dần chuyển biến thành đá núi lửa, cho nên phạm vi hoạt động của Mật Lạc Đà có khả năng cũng rất hạn chế.

Đương nhiên, điều này cũng không phải tuyệt đối.

Tình hình bên trong lòng núi chằng chịt phức tạp, có thể chỗ này không có mạch ngọc, nhưng cách đó mười mấy mét lại có mạch ngọc thông thẳng lên đỉnh núi thì sao.

Dù sao năm xưa tiền bối Chá Cô Tiếu cũng từng gặp những thứ này trên đỉnh núi.

Điều này đủ để chứng minh, chắc chắn có nơi mạch ngọc kéo dài trực tiếp đến đỉnh núi, chỉ là bọn họ không biết nó nằm ở đâu mà thôi.

Ba người tìm một vòng cũng không thấy nơi nào giống lối ra.

Cuối cùng đành bất lực quay về.

Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, nói: "Tôi thấy chúng ta có khả năng hơi vội vàng rồi!

Nói không chừng hậu nhân của những người xây dựng nơi này, mỗi lần đến đều phải quan sát rất lâu thì sao?

Cho nên cơ quan đi ra ngoài có thể không dễ dàng xuất hiện như vậy!

Để đảm bảo an toàn và thuận tiện, có thể họ thiết lập cơ quan kích hoạt sau mười hay hai mươi phút mới xuất hiện?

Theo tôi thấy, chúng ta cứ ngồi đây đợi!

Chỉ cần có lối ra, thì tất nhiên nó sẽ nằm ở quanh đây thôi!" Ngô Bất Chính vẫn không yên tâm, muốn giục Bàn Tử dậy tìm thêm xem sao.

Tuy nhiên Shirley Dương lại ngăn bọn họ lại, nói: "Tôi cảm giác Bàn Tử nói có thể đúng một nửa!

Cơ quan ở đây đích xác chưa hoàn toàn khởi động!

Khả năng lối ra phải đợi một lát nữa, các cậu mau nhìn vào bên trong di tích lòng núi đi!" Mọi người nghe vậy vội nhìn vào màn hình livestream.

Lúc này camera vẫn đặt trên khối phỉ thúy chủng thủy, tình hình bên trong lòng núi cũng nhìn rõ mồn một.

Đến đây thì không thể không nói một chút về tình trạng di tích cổ lâu bên trong.

Sở dĩ gọi nó là di tích, chủ yếu là vì nó thực sự không còn ra dáng vẻ của một tòa cổ lâu nữa, bởi vì hư hại quá nghiêm trọng.

Toàn bộ cổ lâu được xây dựng trong lòng núi ở vị trí sát phía sau.

Từ đây nhìn sang góc độ là tốt nhất, có thể nhìn rõ toàn bộ tình trạng cổ lâu.

Chỉ thấy tòa cổ lâu giờ chỉ còn lại một cái khung rỗng.

Có thể nhìn đại khái là có khoảng chín tầng.

Nhưng tình hình cụ thể đã không thể phân biệt được nữa.

Toàn bộ cổ lâu chỉ còn lại bộ khung cốt long (rường cột chính), các bộ phận khác đều đã biến mất.

Shirley Dương kiến thức rộng rãi, nói: "Đây cực kỳ có khả năng là kết quả sau một trận đại hỏa hoạn!

Chỉ có lửa lớn mới có thể thiêu rụi toàn bộ cổ lâu sạch sẽ đến thế!

Khung cốt long tổng thể chắc hẳn được sử dụng một loại gỗ chống cháy!

Nhưng các bộ phận khác thì dùng loại gỗ dễ cháy!

Tình huống này có thể chứng minh, người xây dựng nơi này ngay từ đầu đã biết chỗ này sớm muộn gì cũng phải bị hủy đi!

Cho nên đã áp dụng biện pháp một lần vất vả suốt đời nhàn nhã này!

Lửa lớn chính là biện pháp tốt nhất để hủy diệt tất cả!

Núi lở, nước ngập đều có thể che giấu tất cả, nhưng lại không thể triệt để xóa bỏ!

Ở cái thời đại không có máy móc lớn và khoa học kỹ thuật tiên tiến, hỏa hoạn là đủ để hủy diệt mọi thứ tồn tại!" Nói đến đây, mọi người cũng không thể không cảm thán, ở thời đại đó cư nhiên có người có thể xây dựng một tòa cổ lâu khí thế bàng bạc như vậy trong lòng núi.

Đây phải là phách lực và tài lực lớn đến thế nào mới làm được.

Mà những cái này vẫn chưa phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, tại sao bọn họ phải tốn bao nhiêu nhân lực tài lực như vậy, cuối cùng lại muốn hủy đi?

Bí mật ẩn giấu trong đó, e rằng trừ đương sự ra thì không ai có thể biết được.

Bàn Tử suy nghĩ đơn giản, nghe Shirley Dương nói vậy, không khỏi nghi hoặc: "Dương tham mưu trưởng, tuy tôi ít đọc sách, nhưng cô cũng không thể lừa tôi được!

Nếu đám người đó phóng hỏa đốt, chẳng lẽ còn để lại một hai người quét dọn vệ sinh chắc?

Cô nhìn dưới chân cổ lâu xem, một chút tro đen sau khi cháy cũng không có!

Chương 1700

Cái này hiển nhiên không thông a!" Ngô Bất Chính thấy thế cũng vội nói: "Đúng!

Chuyện này có chút không thông...

Khụ khụ!" Nói rồi hắn bỗng ho khan hai tiếng.

Tần Vũ thấy vậy vội vỗ lưng hắn.

Ngô Bất Chính xua tay nói: "Không sao, phổi của tôi không có vấn đề gì lớn, cả đường đi tới đây chẳng phải cũng không ho thế này sao!

Chỉ là không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy cổ họng hơi khó chịu!" Bàn Tử nghe vậy cũng vội nói: "Đúng đúng, tôi cũng thấy họng hơi khó chịu, cứ tưởng là khát nước nên không nói, hóa ra cậu cũng không thoải mái à!

Mẹ kiếp, lão tử cũng thấy không ổn!

Cái chỗ quỷ quái này tám phần là vẫn có vấn đề!" Bên cạnh, Hồ tư lệnh cũng vội lên tiếng, Hắc Thán Đầu cũng giơ tay, hiển nhiên bọn họ đều cảm thấy không khỏe.

Shirley Dương vội ra hiệu cho mọi người đừng hoảng, nói: "Đây là phản ứng bình thường, tôi đã hiểu cơ chế cơ quan ở đây rồi!

Các người nhìn kìa!" Nói rồi cô vẫn chỉ vào màn hình livestream.

Mọi người nhìn sang, phát hiện trong phòng livestream dường như cũng không có gì kỳ lạ.

Ngô Bất Chính lại tinh ý phát hiện, bên trong cổ lâu trong lòng núi dường như đã nổi lên một tầng sương mỏng.

Hơn nữa còn đang dần trở nên đậm đặc, trông vô cùng kỳ quái.

Shirley Dương nói: "Tầng sương mỏng này cực kỳ có khả năng chính là cơ quan phòng ngự!

Nó không phải sương thật, mà là bột cường kiềm (Strong Alkali)!

Lũ Mật Lạc Đà kia ăn mòn mạch ngọc để di chuyển trong đó!

Cường kiềm tuy cũng có tính ăn mòn, nhưng lại khác với cường toan (axit mạnh)!

Tôi có một suy đoán táo bạo!" Nói rồi cô chỉ xuống ngọn núi dưới chân: "Ngọn núi này chính là một cái cơ quan khổng lồ, một khi lũ Mật Lạc Đà đến gần, tạo thành áp lực quá lớn, sẽ kích hoạt cơ quan ở đây, khiến bên trong cổ lâu phun ra cường kiềm!

Lũ Mật Lạc Đà sợ cường kiềm nên mới chạy tán loạn!

Có lẽ đợi đám cường kiềm này phun xong, lối ra sẽ xuất hiện!

Hơn nữa không biết mọi người có chú ý không, dọc đường đi tới đây hệ thống cống ngầm trên núi Cổ Lâu rất phức tạp!

Rất nhiều nước có khả năng đều không thể chảy xuống chân núi!

Nếu không với lượng mưa ở núi Cổ Lâu này, thôn Ô Mộc e rằng sớm đã bị ngập rồi!

Những tình huống này quả thực là mắt xích gắn kết chặt chẽ!

Nước mưa sẽ hòa tan thành phần kiềm vào trong nước, trữ lại bên trong lòng núi!

Đợi nước bốc hơi hết, sẽ để lại cường kiềm, từ đó cung cấp nguyên liệu cho cơ quan!

Tro đen do cháy bên dưới cổ lâu, cực kỳ có khả năng chính là bị lớp bột cường kiềm này che lấp mất rồi!" Shirley Dương giải thích vô cùng chặt chẽ, khiến mọi người căn bản không tìm được lý do phản bác.

Phân tích kín kẽ như vậy, tại trường này có mấy người nghĩ ra được đây?

Tần Vũ nhìn cô rồi hỏi một câu: "Nó có thoát ra ngoài không?" Mọi người nghe vậy sững sờ, sau đó đều hiểu ý anh là gì.

Cường kiềm một khi thoát ra, thứ đó có thể trực tiếp thiêu chết bọn họ.

Hít vào một hơi là phổi nát bét ngay.

Bọn họ còn có thể kháng cự một chút, nhưng Ngô Bất Chính thì làm thế nào?

Phổi của hắn vì bị âm khí xâm thực vốn đã bị thương.

Nếu lại gặp phải sự ăn mòn của cường kiềm, thì cơ bản có thể trực tiếp về nhà đợi Diêm La Vương điểm danh.

Điều này đối với hắn là vô cùng quan trọng.

Shirley Dương lắc đầu nói: "Chắc là sẽ không, đám cường kiềm này chỉ để đề phòng có người đi vào, cũng như xua đuổi Mật Lạc Đà!

Bản ý của nó là giết kẻ xâm nhập, đuổi lũ Mật Lạc Đà tụ tập đến, chứ không phải giết Mật Lạc Đà!

Dù sao Mật Lạc Đà chết hết thì nơi này cũng không còn cơ quan phòng ngự nữa!

Ngọn núi dưới chân chúng ta giống như một cái lồng chụp, chúng ta rất may mắn không đi vào bên trong lồng, nếu không e rằng lúc này đã lên đường xuống suối vàng rồi!" Tần Vũ nghe thấy đám bụi kiềm mạnh kia sẽ không tràn ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính xua tay ra hiệu mình không sao.

Mấy người bọn họ vừa quan sát biến hóa bên trong lòng núi, vừa chờ đợi, có lẽ sự tình thực sự sẽ giống như Bàn Tử suy đoán.

Theo sự vận hành hoàn tất của cơ quan, lối ra cũng chưa chắc đã xuất hiện ngay.

Thời gian trôi qua từng phút từng phút.

Đại khái chỉ mới qua mười phút, di tích cổ lâu trong lòng núi đã hoàn toàn không còn nhìn thấy nữa.

Bên trong đã bị lượng lớn bột kiềm mạnh lấp đầy hoàn toàn.

Mà lúc này, cả ngọn núi dường như cũng vì được giải phóng áp lực mà dâng cao lên một chút.

Chương 1701

Đồng thời, trụ đá hình vuông ở vị trí trung tâm cũng bắt đầu từ từ hạ xuống.

Dường như cơ quan nơi này đang bắt đầu khôi phục lại vị trí cũ.

Mọi người vội vàng đứng dậy nhìn ngó xung quanh.

Cùng với một tiếng "rắc rắc" của xích sắt chuyển động, một bên quả nhiên truyền đến tiếng "uỳnh" trầm đục.

Mọi người vội quay đầu nhìn sang, phát hiện trên vách tường ở một phía đỉnh núi đã xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá lúc này đã mở ra, hiển nhiên đây chính là thông đạo rời đi.

Mấy người mừng rỡ như điên vội vàng chạy tới.

Bàn Tử đã nóng lòng muốn chui vào ngay, nhưng Ngô Bất Chính lại bỗng nhiên cản gã lại: "Đừng hoảng, bên này có chữ!" Mọi người sững sờ, vội nhìn sang.

Quả nhiên phát hiện trên vách đá một bên có khắc hai hàng chữ.

Trong đó một hàng dùng cổ văn để khắc, hơn nữa những cổ văn này không giống loại thông dụng thời xưa.

Ngô Bất Chính dù sao cũng kinh doanh đồ cổ, thế mà cũng không nhận ra. "Đây có thể là một loại văn tự mật mã thời xưa, người có thể tu sửa nơi này tất nhiên lai lịch không nhỏ!" "Họ có thể có một bộ mật mã văn tự lưu hành nội bộ!" Bàn Tử xua tay nói, "Không cần phiền phức thế, bên cạnh chẳng phải có chữ Hán sao!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện bên cạnh hàng cổ văn kia có dùng đá khắc mấy dòng chữ hiện đại, viết rằng: "Đây là lần cuối cùng ta đến đây tuần tra, tuân theo tộc quy, kỳ hạn trăm năm đã đến, không có gì bất thường!

Nơi này đã bị hủy bỏ!" "Lưu lại nhắc nhở, nếu có người đi nhầm vào đây, hãy nhớ kỹ con đường đi ra không thể chịu tải quá ba trăm cân!" "Nếu không, lối ra sập xuống, vĩnh viễn không có cách rời khỏi!" "Sứ mệnh của ta đã hoàn thành, gia chủ dòng thứ Trương Thủ Sơn lưu bút!" Mọi người nhìn thấy lời nhắc nhở này đều không khỏi sững sờ.

Ngô Bất Chính nói: "Gia chủ dòng thứ?

Sao lại không phải dòng chính nhỉ?" "Cái Trương gia này chưa tránh cũng quá lớn rồi, người thủ sơn (giữ núi) cư nhiên chỉ có thể là người dòng thứ!" "Chẳng lẽ cổ lâu này tu sửa cho tộc nhân dòng chính?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói: "Rất có khả năng, thời xưa phân chia dòng chính và dòng thứ rất rõ ràng, đích xác chênh lệch cũng rất lớn!" "Hơn nữa cái tên Trương Thủ Sơn này cũng đáng để suy ngẫm!

Thời xưa có rất nhiều người tên gọi đều là quy định đặc thù!

Ví dụ bất kể anh tên là gì, khi ngồi lên vị trí tộc trưởng thì có thể cũng phải kế thừa trách nhiệm thủ sơn!

Cho nên sẽ đổi tên thành Trương Thủ Sơn!" "Bất quá mấy thứ này đều không quan trọng nữa, chúng ta mau chóng ra ngoài thôi!" Mọi người gật đầu.

Bàn Tử lại tỏ vẻ không vui: "Chuyện Trương gia với Trương Thủ Sơn gì đó, Bàn gia không hứng thú!

Nhưng cái gì gọi là đường ra không thể quá ba trăm cân hả?

Đây không phải là kỳ thị người béo bọn tôi rõ ràng sao!

Bàn gia tôi tâm địa rộng lượng không thèm chấp, nhưng đại ca tôi thì tính sao đây!

Cũng may tính khí đại ca tôi tốt, nếu không thế nào cũng phải đập chết tên họ Trương kia!" Doanh Thương không nói gì, hiển nhiên hắn căn bản không nghe xem mọi người đang nói cái gì.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện này quả thực có chút không tử tế.

Chẳng lẽ người trên ba trăm cân đi nhầm vào đây thì chỉ có thể chờ chết sao?

Ngô Bất Chính vội nói: "Mọi người có thể hiểu lầm rồi!

Đầu tiên, người quanh năm sống trên núi làm gì có ai béo thế!

Thứ hai, với thể trọng ba trăm cân, đến được đây liệu có thể thoát khỏi tay Mật Lạc Đà sao?

Cái cơ quan này có khả năng là sự tính toán song trùng!" "Thứ nhất, có thể đến đây tất nhiên đại bộ phận đều là trộm mộ!

Trương gia này có thể cũng không muốn đuổi cùng giết tận, hơn nữa nơi này là bên ngoài cổ lâu, chứng tỏ trộm mộ chưa vào trong được!

Đã chưa vào trong, lại kiến thức được sự đáng sợ của nơi này, chắc hẳn không dám quay lại nữa!" "Hơn nữa đồ đạc bên trong đều thiêu hủy rồi, chi bằng mở cho họ một đường sống!

Điểm này, từ việc hắn đi tuần tra lần cuối rồi lưu lại chữ có thể nhìn ra được!

Nếu nơi này không bị hoang phế, vẫn còn người đến tuần tra, thì có lẽ đã không để lại dòng chữ này!" "Có trộm mộ đến, có thể cũng không đọc hiểu những cổ văn mật mã kia!

Tự nhiên cũng sẽ không ra được, nói cho cùng vẫn là do vị Trương Thủ Sơn tuần núi này tâm địa thiện lương!" "Còn về sự tính toán thứ hai, vậy thì rất dễ hiểu.

Nơi này đều là Mật Lạc Đà.

Nếu có biến cố gì, Mật Lạc Đà theo lối ra thoát ra ngoài thì phiền phức lớn.

Đám Mật Lạc Đà này đều đi thành bầy đàn, một lần một đám lớn tự nhiên sẽ vượt quá ba trăm cân.

Cho nên sẽ làm lối ra sụp đổ, triệt để vây khốn đám Mật Lạc Đà ở đây.

Cũng tránh cho chúng ra ngoài gây tai họa hương lý.

Cho nên nhìn kỹ lại thì vẫn rất hợp lý." Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử: "Cậu là ngoại lệ, ai mà ngờ được nghề Mạc Kim lại xuất hiện một tên béo như cậu chứ?" Bàn Tử nghe vậy cười đắc ý: "Đó là, Bàn gia tôi cũng là nhân vật phiên giang đảo hải (lật sông khuấy biển), Mạc Kim Hiệu Úy chính là vì có Bàn gia tôi nên mới bắt đầu đi tới huy hoàng lần nữa đấy!" "Được rồi, cậu đừng có dát vàng lên mặt mình nữa, cậu nặng bao nhiêu trong lòng tự mình không có chút tính toán nào sao?" Hồ Tư Lệnh tức giận nói.

Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính vội giảng hòa: "Thôi thôi, chúng ta đừng tán dóc ở đây nữa, cửa ra này có thể lát nữa sẽ đóng lại đấy!

Vẫn là mau chóng thương lượng xem ra ngoài thế nào đi!" Mọi người vội gật đầu, việc này không thể chậm trễ, lập tức bắt đầu bàn bạc.

Phương án ra ngoài phải quy hoạch cẩn thận.

Tuyệt đối không thể quá ba trăm cân.

Nếu không lối ra sập thì ai cũng không ra được.

Trong đó Doanh Thương buộc phải tự mình đi lên, thể trọng hắn lớn nhất, tùy tiện ghép thêm một người có khi cũng quá tải.

Chương 1702

Cộng thêm đường đi có thể không an toàn, cho nên Doanh Thương đi đầu cũng có thể dò thám tình hình.

Tuy rằng có chút không tử tế, nhưng cũng là sự thật, nơi này cũng chỉ có hắn và Tần Vũ đi trước dò đường là thích hợp nhất.

Vì vậy Doanh Thương được định là người đầu tiên đi lên.

Còn về những người bên dưới vẫn chưa thương lượng xong, thế là cứ đưa trước cho Doanh Thương một bộ thiết bị leo núi.

Để hắn đi trước, không thể lãng phí thời gian.

Có thiết bị leo núi cũng có thể quan sát tình hình phía trước.

Chỉ cần hắn đến khu vực an toàn, những người khác có thể tiếp tục đi lên.

Doanh Thương cũng không nói nhảm, cầm thiết bị liền xuất phát.

Mọi người vừa quan sát tình hình, vừa sắp xếp thứ tự tiếp theo.

Bởi vì có Tuyết Lỵ Dương là phụ nữ, nên mọi người đều không tiện tranh với cô ấy.

Thế là tổ thứ hai dành cho Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Lượt thứ ba là Bàn Tử tự mình đi.

Hắn cũng có chút quá cân, nơi này có thể phối hợp với hắn chỉ có Tần Vũ.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không yên tâm để Ngô Bất Chính đi cuối cùng.

Thế là để Bàn Tử lên trước, một người tốc độ dù sao cũng nhanh.

Bàn Tử cũng không lề mề, biểu thị chính mình tối đa một phút là lên được.

Tuyệt đối không làm lỡ thời gian.

Sau đó chính là Ngô Bất Chính và Hắc Thán Đầu.

Tần Vũ đoạn hậu.

Thân thủ anh lợi hại, cho dù đến lúc đó thời gian không đủ, chỉ cần vào được trước khi cửa đá đóng lại thì đều có thể ra ngoài.

Phương án cứ thế được chốt lại.

Trong livestream rất nhanh đã xuất hiện hình ảnh của Doanh Thương.

Mọi người phát hiện thông đạo rời đi này lại là một lối đi xoắn ốc hướng lên trên.

Toàn bộ thông đạo được khai tạc vô cùng khéo léo.

Phần chủ thể ở giữa là một khối đá núi lửa khổng lồ.

Mà bậc thang thì được xây dựng ở bên ngoài trụ tròn đá núi lửa này, xoắn ốc đi lên.

Cả lối đi không rộng, cũng chỉ khoảng một mét.

Hai người đi song song sẽ có chút chật chội.

Doanh Thương phải hơi nghiêng người đi lên.

Trên đường ngược lại không có nguy hiểm gì.

Có điều vách đá sát bên ngoài nhìn qua đen sì, không biết là dược liệu gì.

Nhưng nơi này không có bóng dáng Mật Lạc Đà, nghĩ đến chắc cũng là đá núi lửa.

Như vậy xem ra, có lẽ trừ yêu cầu về trọng lượng, những thứ khác đều vô cùng an toàn.

Doanh Thương chỉ đi vòng quanh lối đi hình nhẫn này ba vòng thì đã nhìn thấy một lối đi được xây bằng đá.

Lối đi rất sâu, ước chừng là cửa ra thông ra bên ngoài.

Sau khi Doanh Thương tiến vào lối đi thì không đi sâu thêm nữa.

Đến được lối đi này về cơ bản đã thoát khỏi phạm vi cầu thang xoắn ốc.

Lối đi bằng đá này khẳng định không có hạn chế trọng lượng.

Thế là hắn đứng đó chờ mọi người.

Ngô Bất Chính và những người khác thấy thế cũng không nói nhiều, lập tức bảo Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh đi lên.

Có Doanh Thương dò đường, tốc độ hai người họ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Một phút đã chạy lên tới nơi.

Tiếp sau là Bàn Tử.

Tên này càng nhanh hơn, chỉ mất bốn mươi giây đã hội họp với mọi người.

Mà lúc này cửa đá một bên cũng rốt cuộc bắt đầu chuyển động.

Hiển nhiên cơ quan này cũng sắp đóng lại rồi.

Chương 1703

Có điều tốc độ không nhanh, cộng thêm Tần Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao chống đỡ, ước chừng kiên trì thêm hai phút vẫn dư dả.

Thời gian rất sung túc, nhưng Ngô Bất Chính và Hắc Thán Đầu cũng không nói nhảm, hai người cũng vội bước lên bậc đá, bắt đầu chạy lên trên.

Vốn dĩ cũng chỉ là lộ trình một phút, tưởng rằng sẽ rất thuận lợi.

Nhưng khi hai người chạy được một nửa, Hắc Thán Đầu bỗng nhiên "ái da" một tiếng, thế mà lại ngã sấp mặt!

Đầu gối đập xuống mặt đất đau điếng.

Ngô Bất Chính vội chạy lại đỡ gã dậy hỏi có sao không.

Hắc Thán Đầu lắc đầu bảo mình không sao.

Nhưng vừa rồi rất kỳ quái, gã dường như bị thứ gì đó vấp phải.

Ngô Bất Chính sững sờ, bị thứ gì đó vấp phải?

Sao mình lại không có cảm giác này nhỉ.

Hơn nữa trước đó Bàn Tử và những người khác chạy qua cũng không sao mà.

Nghĩ vậy hắn bèn dùng đèn pin soi thử.

Thế nhưng vừa soi xuống, hắn liền nhìn thấy tại góc tường sát vách đá bên ngoài của cầu thang xoắn ốc này, lại có một chỗ lồi ra.

Thứ lồi ra đó hình như là một chiếc giày.

Ngô Bất Chính vội lại gần xem xét.

Quả nhiên phát hiện đó là một chiếc giày thêu hoa của phụ nữ.

Chỉ lộ ra nửa bàn chân phía trước.

Phần phía sau đều nằm trong đá. "Mẹ kiếp, trong này sao lại còn khảm người thế này." Ngô Bất Chính giật nảy mình.

Hắn vội lấy bình nước dội rửa vật chất màu đen trên vách đá kia một chút.

Khi vật chất màu đen bị rửa trôi, bên trong thế mà lại lộ ra màu xanh lục giống như ngọc bích.

Đồng thời còn có bóng dáng của một con Mật Lạc Đà.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Bất Chính lập tức chết lặng.

Mẹ kiếp, chỗ này không phải là không có Mật Lạc Đà.

Mà là trên tường đã được phun một lớp bột đá núi lửa, khiến những con Mật Lạc Đà kia không thể ra ngoài.

Ngô Bất Chính thấy tình hình này cũng không dám chậm trễ nữa, mà Tần Vũ còn chưa lên đây.

Thế là hắn hô lên: "Hắc Thán Đầu!

Đừng có nhìn nữa, mau chạy đi!" Tiếng hét này của hắn vô cùng dùng sức, bởi vì Hắc Thán Đầu nhìn đến có chút nhập tâm rồi.

Hắn muốn gọi gã tỉnh lại.

Thế nhưng ai ngờ Hắc Thán Đầu ngay sau đó mắt liền đỏ lên.

Cả người gã giật lấy con dao găm trên chân Ngô Bất Chính, nện mạnh vào vách đá.

Thế mà lại muốn đào thứ gì đó ra! "Mày điên rồi!" Ngô Bất Chính thấy thế sắc mặt đại biến.

Lúc này hắn căn bản không có người giúp đỡ, trên này trọng lượng hai người bọn họ đã vượt quá hai trăm cân, tùy tiện thêm một người nữa là cả lối đi sẽ sập.

Cho dù là một con Mật Lạc Đà cũng không được.

Thêm một con Mật Lạc Đà cũng sẽ sập.

Nhưng đạo lý hiển nhiên như vậy hắn hiểu, sao Hắc Thán Đầu lại không hiểu chứ?

Bàn Tử nhìn mà sốt ruột, ở bên trên mắng: "Thiên Chân, mặc kệ nó đi mau chạy đi, thằng nhãi đó điên rồi!" Nếu không phải Bàn Tử không thể xuống được, hắn ước chừng đều muốn lao xuống vác Ngô Bất Chính chạy đi.

Ngô Bất Chính thực sự không muốn bỏ lại Hắc Thán Đầu, dù sao gã cũng là một con người.

Nhị Quỷ đã chết rồi, nếu Hắc Thán Đầu lại chết ở đây, trong lòng hắn thực sự áy náy không thôi.

Hơn nữa Hắc Thán Đầu và Nhị Quỷ không giống nhau, Nhị Quỷ là tự chuốc lấy.

Nhưng Hắc Thán Đầu là bọn họ bỏ tiền thuê tới, cho nên cái chết này cũng có liên quan đến bọn họ.

Ngô Bất Chính tiến lên tát Hắc Thán Đầu một cái, mắng: "Mày mẹ nó là bị tiền làm mờ mắt, hay là bị quỷ ám rồi, chiếc giày thêu này không đáng tiền!

Đại bất quá ra ngoài ông đây trả thêm cho mày gấp đôi tiền công!" Thế nhưng Hắc Thán Đầu lúc này cũng đỏ ngầu mắt, tay không ngừng lại, gào lên giận dữ: "Ông đây nhìn trúng không phải là tiền, chiếc giày này là của mẹ tao!

Mẹ tao đang ở bên trong!" Hắc Thán Đầu nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Hóa ra, đôi giày thêu này là gã tặng cho mẹ mình năm xưa.

Chương 1704

Cùng bộ với chiếc nhẫn kia.

Năm đó gã không có tiền, kiếm được tháng lương đầu tiên liền tự mình làm một chiếc nhẫn, mua một đôi giày thêu màu đỏ thịnh hành lúc bấy giờ.

Năm đó khi mẹ gã rời đi, trên chân đi chính là đôi giày này.

Nhưng ai có thể ngờ được giày của mẹ gã lại xuất hiện ở đây chứ?

Ngô Bất Chính cũng ngẩn người.

Nhưng sự việc phát triển quá nhanh, còn chưa đợi hắn phản ứng lại, vách đá trước mặt đã sụp đổ cả mảng.

Trên tường vốn dĩ chỉ có một lớp đá núi lửa mỏng manh.

Bị Ngô Bất Chính dùng nước rửa trôi một ít, Hắc Thán Đầu lại dùng dao găm đập thêm một lúc.

Mật Lạc Đà bên trong ước chừng cũng không ít, lúc này cư nhiên chen chúc làm sập cả vách đá.

Cơ hồ cùng lúc đó, bên trong lộ ra một con Mật Lạc Đà.

Con Mật Lạc Đà kia muốn vồ lấy người, Ngô Bất Chính vội dùng ba lô chặn lại không cho nó ra.

Nó chỉ cần bước lên lối đi này, cả lối đi sẽ triệt để sụp đổ.

Hai người bọn họ bao gồm cả Tần Vũ còn chưa lên tới đều sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Ngô Bất Chính ra sức chặn con Mật Lạc Đà bên trong, hét vào mặt Hắc Thán Đầu: "Mày mẹ nó tỉnh lại đi, người chết là chết rồi, bà ấy cho dù là mẹ mày thì cũng chết rồi!

Mày không lo cho bản thân cũng phải lo cho Tiểu ca và tao chứ?

Mày muốn hại chết cả bọn tao à!" Nhưng lúc này Hắc Thán Đầu căn bản nghe không lọt.

Gã vội đứng dậy lẩm bẩm: "Không đâu, không đâu, mẹ tao sẽ không hại tao đâu!

Tuyệt đối không!" Ngô Bất Chính lúc này quả thực ngay cả tâm tư muốn chết cũng có rồi.

Bên trên tiếng la hét của Bàn Tử và mọi người không dứt bên tai, nhưng hắn căn bản nghe không vào, cũng căn bản không có cách nào buông tay.

Một khi buông tay thì Mật Lạc Đà bên trong sẽ lao ra.

Hắn nhìn thấy, Mật Lạc Đà bên trong không dưới năm con!

Số lượng này một khi ra ngoài, lối đi không sập mới là lạ.

Tuy nhiên Hắc Thán Đầu cứ như bị ma làm, gã vội cúi đầu nhìn xem.

Quả nhiên nhìn thấy con Mật Lạc Đà ở ngoài cùng kia, trên chân còn lại vẫn mang một chiếc giày thêu tương tự.

Rõ ràng chính là một đôi.

Gã càng thêm khẳng định đây chính là mẹ mình.

Gã không cầm được nước mắt, gào lên với con Mật Lạc Đà: "Mẹ!

Là mẹ sao!

Mẹ!

Con là Tiểu Hắc đây, mẹ!

Mẹ nhìn xem, là con đây!

Mẹ sẽ không làm hại con đúng không!

Mẹ!" Tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Hắc Thán Đầu vang vọng khắp cả lối đi.

Mà con Mật Lạc Đà kia dường như thực sự nghe hiểu.

Hai con mắt không có đồng tử đảo qua đảo lại, thế mà lại nghiêng đầu dường như muốn dùng tai để nghe.

Nhưng bộ dạng kia thực sự quá đáng sợ.

Đó là một con Mật Lạc Đà đã mất hết nhân tính, trên đầu toàn là dịch nhầy màu xanh!

Nó cư nhiên đang nghe Hắc Thán Đầu nói chuyện! "Mẹ!

Mẹ có thể nghe hiểu đúng không?

Con là Tiểu Hắc, con là Tiểu Hắc đây!" Hắc Thán Đầu thấy phản ứng này, lập tức cũng kích động hẳn lên.

Vội gào lên với con Mật Lạc Đà.

Đồng thời gã đẩy Ngô Bất Chính sang một bên.

Ngô Bất Chính cả người đã ngây dại.

Nhưng không phải vì con Mật Lạc Đà kia dường như đang nghe Hắc Thán Đầu nói chuyện.

Mà là vì hắn phát hiện, từ lúc Hắc Thán Đầu không ngừng bắt đầu gọi mẹ, lực đạo trên tay nó thế mà lại biến mất.

Chương 1705

Con Mật Lạc Đà kia dường như từ bỏ việc đi ra, cho nên khi Hắc Thán Đầu đẩy hắn ra, con Mật Lạc Đà bên trong thế mà không hề lao ra ngoài.

Đều bị con Mật Lạc Đà ngoài cùng kia chặn lại rồi.

Ngô Bất Chính sững sờ hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại.

Mãi đến khi Hắc Thán Đầu bỗng nhiên phẫn nộ hét lên một câu: "Mẹ!" Hắn lúc này mới mãnh liệt bừng tỉnh, vội quay đầu nhìn sang.

Phát hiện trên ngực Hắc Thán Đầu toàn bộ đều là chất lỏng màu xanh.

Đó không phải là máu của gã, mà là của con Mật Lạc Đà kia.

Con Mật Lạc Đà chặn ở ngoài cùng kia ngực đã bị một thứ gì đó đâm xuyên qua.

Ngô Bất Chính nhận ra, đó là móng vuốt sắc nhọn của Mật Lạc Đà.

Đám Mật Lạc Đà phía sau cư nhiên không nhịn được nữa, bắt đầu tàn sát đồng loại, muốn giết chết con đang chặn ở lối ra để lao ra ngoài.

Hắc Thán Đầu mắt lập tức đỏ ngầu.

Gã xách dao găm lao lên, nhằm vào đám Mật Lạc Đà phía sau đâm túi bụi.

Vừa đâm vừa chửi: "Tao giết chết cụ chúng mày, đừng đụng vào mẹ tao!

Tao thảo cả nhà chúng mày! ......" Cảnh tượng quá mức huyết tinh.

Ngô Bất Chính đã không thể nhìn thẳng nữa.

Hắn chỉ nghe thấy trong tiếng chửi bới của Hắc Thán Đầu, một tiếng kêu rít chói tai vang lên.

Đó là tiếng kêu thảm thiết của Mật Lạc Đà.

Nhưng lúc này nghe vào tai, rõ ràng là đang gào: "Con ơi!

Đi đi!" Ngô Bất Chính cũng không biết có phải mình bị ảo thính hay không.

Nhưng hắn biết quan niệm của mình về tất cả mọi thứ nơi này đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Chẳng lẽ nói Mật Lạc Đà ở đây đều là những người từng được mai táng tại đây sao?

Hắn đã không dám nghĩ nữa.

Cũng căn bản nghĩ không nổi nữa.

Thậm chí ngay cả dũng khí nhìn Hắc Thán Đầu một cái cũng không còn. "Mau chạy đi!" Bỗng nhiên một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Hắn đờ đẫn quay đầu nhìn lại.

Phát hiện người nói chuyện cư nhiên là Tần Vũ.

Tần Vũ không biết từ lúc nào thế mà đã lao lên rồi.

Mà lối đi lại không hề sập xuống.

Ngô Bất Chính sững sờ, chỉ nghe Tần Vũ nói: "Cậu ta đang đạp lên vách đá, trên này chỉ có trọng lượng của hai chúng ta, mau chạy đi!" "Vậy cậu ấy thì sao!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Cậu ta không đi được nữa rồi!" Ngô Bất Chính sững sờ, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy trên ngực Hắc Thán Đầu một vết thương máu chảy đầm đìa.

Một cánh tay của Mật Lạc Đà đã xuyên qua ngực gã.

Hiển nhiên là không sống nổi nữa.

Nhưng gã vẫn đôi mắt đỏ ngầu, căn bản không quan tâm, hướng về phía đám Mật Lạc Đà phía sau mà đâm chém, dường như muốn phát tiết toàn bộ phẫn nộ của bản thân ra ngoài.

Tần Vũ vội vác Ngô Bất Chính lên, chạy thục mạng lên trên.

Hắc Thán Đầu dường như cảm giác được, gã quay đầu nhìn Ngô Bất Chính một cái.

Thế mà lại nở một nụ cười.

Nụ cười thản nhiên đến vậy.

Giống như căn bản không quan tâm có ra được hay không.

Ngô Bất Chính cuối cùng chỉ nghe thấy Hắc Thán Đầu hét lên một câu: "Mẹ!

Con trai không làm mất mặt người!

Ngô tiểu ca đi đi!" Sau đó thì không còn động tĩnh gì nữa.

Trong lúc Tần Vũ vác hắn chạy nhanh lên trên, cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn thấy là Hắc Thán Đầu và mẹ gã đều bị đám Mật Lạc Đà bên trong lôi vào.

Mà đám Mật Lạc Đà bên trong cũng rốt cuộc đã lao ra được.

Cuối cùng, trong cả thông đạo chỉ còn lại tiếng xích sắt "rắc rắc".

Hiển nhiên cơ quan khởi động rồi, có Mật Lạc Đà lao ra, vượt quá trọng lượng chịu tải cực hạn của lối đi.

Chương 1706

Tần Vũ lúc này cũng gần như lao đến cửa ra.

Nhìn thấy dây thừng của móng vuốt phi hổ.

Anh vội chộp lấy dây thừng.

Mà gần như cùng lúc đó lối đi dưới chân liền triệt để sụp đổ.

Bên trên Doanh Thương sống chết kéo dây thừng.

Cuối cùng lôi được hai người bọn họ lên.

Nhưng sau lưng chỉ còn lại một cái hố sâu hoắm cao đến mấy chục mét.

Một cây cột tròn dựng ở giữa.

Mật Lạc Đà muốn lên đây, hiển nhiên là đã không thể nào nữa rồi.

Mà nơi này cũng triệt để trở thành tuyệt địa, người đi nhầm vào trong, có khả năng vĩnh viễn đều không thể ra được nữa.

Mấy người ngồi bệt xuống lối đi được xây bằng đá.

Từng người đều không nói gì.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, mắt cũng có chút đỏ lên.

Ngô Bất Chính nằm bò trên mặt đất, nặng nề đấm một quyền xuống đất.

Phát ra một tiếng gào thét không cam lòng: "Tại sao!

Tại sao!

Cậu ấy hoàn toàn có thể không cần phải chết!

Rốt cuộc là tại sao!" Không ai trả lời hắn, chỉ có tiếng ầm ầm vang vọng không dứt bên tai.

Không biết qua bao lâu, Tần Vũ bỗng nhiên mở miệng nói một câu: "Cậu hoàn toàn có thể không cần đến, nhưng cậu vẫn đến rồi!

Đây chính là mệnh!" Nói xong, anh không nói nhảm nữa, gọi Doanh Thương cõng Ngô Bất Chính lên, còn mình thì đi sang một bên băng bó tay một chút.

Ngô Bất Chính lúc này mới phát hiện, Tần Vũ lại vì hắn mà bị thương rồi.

Mấy người trước sau đứng dậy đi vào trong lối đi.

Chính như bản thân Ngô Bất Chính đã nói.

Người chết rồi thì không còn là người nữa.

Cho dù lúc sống quan hệ tốt đến đâu, chết rồi cũng chỉ là một vật thể thôi.

Bạn có thể không chấp nhận được.

Nhưng đây chính là sự thật.

Sự trầm mặc bao trùm lấy mọi người.

Lối đi rất dài, đi về phía trước nửa tiếng đồng hồ.

Bỗng nhiên lối đi gập lại, bắt đầu đi lên trên.

Mà đến đây, trong lối đi có rất nhiều xương cốt.

Đều là xương của một số động vật hoang dã, nào là heo rừng, gà rừng.

Mùi hôi thối nồng nặc.

Nhưng mọi người lại dường như căn bản không quan tâm, bước đi vẫn trầm mặc ít lời.

Cũng không biết đã đi bao lâu.

Khi một tia sáng xuất hiện trước mắt mọi người, họ mới nhìn thấy, họ cư nhiên đã ra ngoài rồi.

Không khí bên ngoài rất trong lành.

Trên núi sau cơn mưa khắp nơi đều một mảnh mát mẻ.

Doanh Thương đặt Ngô Bất Chính xuống đất.

Một nhóm người dựa vào một cái cây lớn ngồi xuống.

Bàn Tử lẳng lặng lấy hết số thức ăn cuối cùng ra, chia cho mọi người.

Chính hắn thì lôi từ trong ba lô ra một chai rượu trắng.

Hắn đứng dậy đi đến trước một tảng đá lớn.

Nhìn tảng đá mở miệng nói: "Lão Hắc!

Lên đường bình an!

Chỉ xin dùng chút rượu này, tiễn biệt người bạn dẫn đường tốt nhất của tôi!

Chương 1707

Cả đời cậu, sinh ra trong phú quý, trưởng thành trong sự phá gia chi tử, cũng may cậu kịp thời quay đầu là bờ!

Người luôn có một lần chết, hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng tựa Thái Sơn!

Cái chết của cậu chính là Thái Sơn!

Lão mẫu thân dùng cái chết để hoán tỉnh cậu, mà cậu dùng cái chết để hoán tỉnh chính mình!

Cậu rất cừ, Bàn gia tôi kính cậu một ly!" Bàn Tử cũng không biết mình đang nói cái gì, nhưng hắn chính là muốn nói.

Muốn phát tiết nỗi u uất trong lòng này.

Nói xong, hắn đổ rượu lên tảng đá.

Rượu rất nhanh làm ướt cả tảng đá.

Tuy nhiên cảnh tượng xuất hiện trong tảng đá lại làm hắn giật mình.

Mọi người thấy thế vội chạy lại.

Đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy tảng đá kia cư nhiên cũng là ngọc bích.

Mà lúc này ở bên trong, một khuôn mặt người rõ ràng vô cùng.

Không phải Hắc Thán Đầu thì còn là ai!

Mắt Hắc Thán Đầu đã tan rã, nhưng gã dường như nghe thấy tiếng của Bàn Tử.

Miệng mấp máy dường như đang nói: "Đi đi!" Đường xuống núi cũng không dễ đi lắm, tay của Bàn Tử cũng bị cỏ cứa rách.

Vết thương tuy không lớn, nhưng lại vô cùng sâu.

Chuyện này nói ra cũng trách bản thân hắn, cứ khăng khăng muốn dùng tay giật đứt nắm cỏ.

Kết quả ai ngờ loại cỏ kia vô cùng dai chắc, ngược lại làm tay hắn bị thương.

Vốn dĩ chuyện này cũng không lớn.

Tuy nhiên lại vì chuyện này, bọn họ lại buộc phải ở lại Cổ Lâu Hương một tuần mới có thể thoát thân rời đi.

Vốn dĩ Bàn Tử chỉ muốn lấy ít cỏ, che tảng đá ngọc bích kia lại.

Tuy rằng nơi này có hệ thống tuần hoàn riêng.

Mưa lớn sẽ mang lại lượng nước chứa kiềm, đợi đến khi nước bốc hơi, kiềm mạnh sẽ ngăn cản Mật Lạc Đà từ trong mạch ngọc đi ra.

Nhưng Hắc Thán Đầu dù sao cũng ở trong tảng đá đó.

Thế là Bàn Tử vẫn lấy ít cỏ che tảng đá lại.

Tay cũng chính là bị thương vào lúc này.

Đây cũng coi như là lời từ biệt cuối cùng của bọn họ.

Đúng như trước đó đã nói, người chết rồi thì chính là chết rồi.

Không có bất kỳ cách nào cả.

Người không thể phục sinh, cho dù hắn vẫn là hắn, nhưng chết rồi thì đó chỉ là cái xác.

Ở điểm này, nhóm Bàn Tử hiển nhiên đều rất nhanh chóng bình thản lại.

Dù sao chứng kiến cũng nhiều rồi.

Những người từng cùng nhau xuống mộ, người đi người ở, người tan đàn xẻ nghé, nếu những thứ này đều không thể chịu đựng được, bọn họ cũng sẽ không đi được đến tận bây giờ.

Có điều đáng tiếc, chuyến đi Cổ Lâu Hương lần này coi như đi công cốc.

Trong cơ thể đám cương thi xanh kia tất nhiên không thể nào có nội đan cương thi gì đó.

Trên đường trở về, Hồ Tư Lệnh cảm thán: "Tiểu Béo, lần này trách tôi, suy nghĩ vẫn là quá ngây thơ rồi!

Nội đan cương thi này, không có vài ngàn năm thì làm sao dễ dàng sở hữu chứ!

Nhưng chúng ta có thể tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, phương châm công tác tiếp theo, nhất định phải định ra thật kỹ!

Ví dụ như trên người những cổ mộ xưa cũ trong rừng sâu núi thẳm!

Cũng chỉ có những nơi niên đại lâu đời này, mới có thể sinh ra cương thi ngàn năm có nội đan!" Bàn Tử nghe vậy rất là an ủi, nói: "Lão Hồ, tâm ý của anh tôi xin nhận!

Nhưng anh dù sao cũng kết hôn rồi, làm anh em thực sự không muốn để anh đi theo ra ngoài mạo hiểm!

Huống hồ còn dẫn theo Dương tham mưu trưởng nữa, hai người nếu xảy ra chuyện gì, tôi..." Bàn Tử còn chưa nói xong, liền bị Hồ Tư Lệnh ngắt lời: "Chẳng lẽ cậu muốn ông đây ngồi ở nhà nhìn cậu xảy ra chuyện?

Cậu cảm thấy điều đó có khả năng không?" Bàn Tử bất đắc dĩ, cũng không nói thêm nữa.

Có những chuyện thực sự là khuyên không được.

Cũng giống như nếu Hồ Tư Lệnh xảy ra chuyện, hắn cũng sẽ nghĩa vô phản cố mà giúp đỡ vậy.

Chương 1708

Đây đã là sự tín nhiệm và tình nghĩa khắc sâu vào trong xương tủy rồi.

Rất nhiều lúc chỉ cần một ánh mắt và biểu cảm, đều có thể hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Đường xuống núi rất khó đi.

Cộng thêm không có Hắc Thán Đầu dẫn đường.

Mọi người đi ròng rã ba tiếng đồng hồ, mới coi như mò đúng đường, nhưng vẫn đi sai vị trí.

Cũng may lúc này gần vị trí chân núi, đã có rất nhiều người đang tìm kiếm.

Thậm chí còn phái trực thăng qua hiệp trợ tìm kiếm bọn họ.

Thế mới mất hai tiếng sau, đưa bọn họ đến trạm y tế địa phương để kiểm tra thân thể.

Mà sự việc lần này, chấn động hơn xa so với tưởng tượng của bọn họ.

Bởi vì có livestream, cho nên chuyện Cổ Lâu Hương xuất hiện mạch ngọc cũng bị lan truyền nhanh chóng.

Cơ quan hữu quan địa phương thậm chí còn chưa phản ứng kịp.

Các thương nhân ngọc thạch lớn trên toàn quốc, còn có rất nhiều nhà phát triển đã nghe tin tìm đến.

Ngắn ngủi chưa đến một ngày, cả Cổ Lâu Hương từ chỗ vốn không ai hỏi thăm, biến thành nơi náo nhiệt nhất Việt Nam.

Việc phát hiện mạch ngọc và di tích cổ lâu cũng thu hút sự chú ý của các bộ ngành liên quan.

Rất nhanh văn bản đã được phê duyệt xuống.

Phải tiến hành thăm dò tổng thể mạch ngọc Cổ Lâu Hương, cùng việc bảo vệ khai thác phát quật di tích về sau.

Đặc biệt là bên trong còn có thứ như Mật Lạc Đà.

Cho nên công tác khai thác mạch ngọc của cả Cổ Lâu Hương sẽ không bắt đầu nhanh chóng được.

Chỉ riêng công tác chuẩn bị tiền kỳ, e rằng cũng phải mất rất lâu.

Nhà của Hắc Thán Đầu cũng không còn ai đến nữa.

Nhưng thôn Ô Mộc lại vì chuyện này mà phải tiến hành di dời và chuyển đi.

Điều này đối với thôn bọn họ mà nói, hoặc giả cũng là chuyện tốt.

Đổi một nơi bắt đầu lại từ đầu, quên đi những chuyện không tốt đẹp trước kia, mới có tương lai tốt đẹp hơn.

Còn về Hắc Thán Đầu cũng coi như có một kết quả tốt.

Lúc còn sống không ai quan tâm gã, thậm chí còn là phế vật vô dụng được công nhận trong thôn.

Nhưng hiện tại nhắc tới gã, ít nhất còn có người sẽ cảm thán, nếu không phải lần này gã dẫn nhóm Tần Vũ tiến vào núi Cổ Lâu, cũng sẽ không có hy vọng của Cổ Lâu Hương hiện tại.

Có những lúc, con người chính là như vậy.

Cả đời mấy chục năm có thể đều tầm thường vô vi.

Nhưng chính vì một chuyện nào đó, triệt để thay đổi tất cả.

Lãnh đạo địa phương Cổ Lâu Hương nghe nói tay Bàn Tử bị thương, cộng thêm lúc mọi người từ trên núi xuống đều bị thương ở các mức độ khác nhau, thậm chí có người ngay cả áo trên người cũng không còn.

Thế là liền kiên quyết yêu cầu bọn họ nhất định phải ở lại Cổ Lâu Hương dưỡng thương cho tốt.

Đợi vết thương lành rồi hẵng đi.

Có thể là phát hiện mạch ngọc lần này có sự giúp đỡ rất lớn đối với con đường quan lộ của vị lãnh đạo này.

Cho nên bọn họ cũng là thịnh tình khó chối từ, cộng thêm tay Bàn Tử quả thực cần trị liệu, bèn ở lại Cổ Lâu Hương.

Mấy ngày ở Cổ Lâu Hương, bọn họ quả thực có thể nói là sống vô cùng tiêu sái.

Nhiệm vụ mỗi ngày là nghỉ ngơi thư giãn, có người đưa đồ ăn có người đưa đồ uống.

Ở chán quá còn có người chuyên môn dẫn bọn họ đi thưởng thức cảnh đẹp Cổ Lâu Hương.

Duy nhất thiếu chính là không có mỹ nữ bầu bạn.

Dùng lời của Bàn Tử mà nói, thì là trừ hậu cung ra, hoàng đế cũng chỉ sống đến thế này là cùng.

Mà mấy ngày nay bọn họ cũng không nhàn rỗi.

Ngô Bất Chính đem một số hài cốt Mật Lạc Đà lấy được gửi chuyển phát nhanh cho Hoắc Đạo Phu.

Sau khi trải qua Hoắc Đạo Phu kiểm nghiệm, kết luận đưa ra cư nhiên đó là ngọc bích.

Có điều so với ngọc bích bình thường thì nhiều hơn một số thứ.

Loại thứ đó tương tự như nằm giữa thực vật ký sinh và động vật ký sinh.

Bạn nói nó là động vật, nó lại sở hữu kết cấu nơ-ron thần kinh thực vật.

Bạn nói nó là thực vật, nó lại sở hữu hệ tiêu hóa của động vật.

Chương 1709

Nghiêm khắc mà nói, hẳn là một biến chủng trong quá trình tiến hóa sinh vật.

Nằm giữa thực vật và động vật.

Chúng ta tạm thời gọi nó là một loại tảo.

Thứ này có thể tiết ra một loại chất lỏng, có thể ăn mòn mạch ngọc.

Nhưng đồng dạng bài tiết vật của nó lại có thể làm cho mạch ngọc kết dính lại lần nữa.

Hiệu quả kết dính cuối cùng, so với mạch ngọc hoàn toàn mới gần như không có bất kỳ khác biệt nào.

Cũng chính vì những nguyên nhân này, dẫn đến việc nó có thể hoạt động trong mạch ngọc.

Còn về việc Mật Lạc Đà rốt cuộc hình thành như thế nào, cái này cần nghiên cứu triệt để hơn nữa.

Chỉ dựa vào một mảnh hài cốt, còn thực sự chưa thể giải thích rõ ràng nguyên nhân trong đó.

Đối với chuyện này, Ngô Bất Chính cũng không đặc biệt quan tâm.

Bản thân lịch sử Việt Nam đã rất lâu đời, còn có những sách tịch như Sơn Hải Kinh các loại.

Cho nên những thứ không thể giải thích này cũng nhiều vô kể.

Bạn không thể cái nào cũng tìm hiểu rõ ràng thấu triệt, điều này là không thực tế.

Mà trừ chuyện này ra, hai ngày nay chuyện lớn nhất ở Cổ Lâu

Hương, cũng chỉ còn lại hai việc.

Thứ nhất chính là vấn đề quyền khai phát núi Cổ Lâu ở Cổ Lâu Hương.

Cái này e rằng một chốc một lát cũng không giải quyết được.

Cho nên nhóm Ngô Bất Chính cũng không quá để ý.

Mà ngoài cái này còn một chuyện nữa, đó là Cổ Lâu Hương chuẩn bị xây cho Hắc Thán Đầu một tấm bia kỷ niệm.

Tạm thời không nói nửa đời trước của Hắc Thán Đầu thế nào.

Chỉ riêng việc dẫn đám người Tần Vũ phát hiện ra mạch ngọc này, đối với cả Cổ Lâu Hương cống hiến đã rất lớn rồi.

Mà Tần Vũ bọn họ dù sao cũng không phải người bản địa.

Cổ Lâu Hương muốn phát triển, cũng đích xác cần dựng lên một số điển phạm.

Chuyện này mấy người Tần Vũ cũng không phản đối, dù sao cũng là để kỷ niệm Hắc Thán Đầu.

Trước cửa sinh tử đi một chuyến, có được bài vị thì có sao đâu.

Đời người vốn dĩ không như ý, lấy cái chết đổi lấy công danh ẩn tàng.

Thời gian về nhà được ấn định vào buổi chiều một tuần sau đó.

Mọi người vốn định đi tàu hỏa về.

Như vậy còn có thể nghỉ ngơi trên tàu một đêm, sáng sớm hôm sau là cơ bản đã về đến nhà.

Tuy nhiên, đơn vị liên quan ở địa phương lại quá nhiệt tình.

Bọn họ cứ nhất quyết phái xe đưa mọi người đến thành phố lớn gần đó, sau đó còn đặt vé máy bay, bay thẳng về ngay trong đêm.

Bàn Tử thấy vậy liền nói: "Thấy chưa, lúc đi thì chẳng ai biết là ai, lúc về thì thành đại ân nhân rồi!" "Con người thực tế thế đấy, chỉ tiếc cái mạch ngọc mà Bàn gia phát hiện ra thôi!" "Sao cứ mơ mơ hồ hồ lại thành tài nguyên cần khai phát của địa phương rồi!" "Đến một đóa hoa hồng nhỏ bé cũng chẳng kiếm được!" Ngô Bất Chính cười nói: "Không khép cậu cái tội ăn trộm tài nguyên mạch ngọc của nhân dân quần chúng là may rồi!

Cậu còn đòi xe đạp gì nữa!" Tuyết Lỵ Dương nghe mà không hiểu lắm, liền hỏi: "Cái gì mà đòi xe đạp?

Các cậu đang nói gì thế?" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cũng mù tịt.

Bàn Tử cười nói: "Ngớ người ra rồi chứ gì, ai bảo hai người sống ở Mỹ bao nhiêu năm như thế, câu này là câu cửa miệng hot trend mấy năm trước ở nước mình đấy!

Lại đây, Bàn gia giảng cho mà nghe này!" Trên đường từ sân bay về nhà, mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Dường như đều đã quên mất tình huống của Bàn Tử đang không mấy lạc quan.

Lúc này mới hơn chín giờ tối.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bàn Tử, mọi người tìm một quán xuyến chiên dê có hương vị khá ngon, bắt đầu ăn uống.

Nói thì nói, nháo thì nháo.

Rượu qua ba tuần, chủ đề câu chuyện vẫn quay trở lại trên người Bàn Tử.

Hồ Tư Lệnh rót một ly rượu, cụng ly với mọi người một cái rồi nói: "Xin lỗi nhé, chuyến đi Cổ Lâu Hương này làm lỡ dở không ít thời gian, tính trước tính sau cũng phải mười ngày rồi!

Tình hình của Tiểu Bàn dựa theo hai tháng để suy tính, thì chỉ còn lại chưa đầy năm mươi ngày!

Tôi mấy năm nay ở nước ngoài, sự hiểu biết về tình hình trong nước thực sự không nhiều!

Tiểu Bàn con người này tính tình ngang tàng, Ngô lão đệ, chuyện tìm kiếm nội đan cương thi, e rằng vẫn phải nhờ cậu phí tâm nhiều hơn a!" Ngô Bất Chính vội nâng ly nói: "Hồ đại ca anh nói gì vậy, Bàn Tử cũng là anh em của tôi mà!

Hơn nữa chuyến đi Cổ Lâu Hương lần này chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch!

Ít nhất cũng giúp đỡ được nhân dân quần chúng địa phương không phải sao!

Chương 1710

Chỉ là chuyện tiếp theo, anh và Dương tiểu thư còn muốn tiếp tục tham gia không?

Nơi Cổ Lâu Hương kia có lẽ còn chưa tính là cổ mộ, nếu thực sự xuống mộ..." Ngô Bất Chính cũng có chút lo lắng cho Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Hắn muốn khuyên bọn họ bỏ cuộc.

Dù sao vì cứu một người mà lại làm tổn thất một người trong số họ, hắn đều không muốn nhìn thấy.

Bàn Tử e rằng cũng không muốn a.

Hồ Tư Lệnh cắt ngang lời Ngô Bất Chính: "Việc này không cần nhắc lại nữa, lão Hồ tôi chưa bao giờ sợ chết, người phụ nữ của lão Hồ tôi cũng như vậy!

Tôi và Tiểu Bàn là bạn nối khố, cái tình nghĩa tích lũy từ thời còn ở truồng tắm mưa này, nó có thể chịu đựng được bất kỳ sự tôi luyện nào!

Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, hay là bàn về phương châm công tác tiếp theo đi!" Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không cưỡng cầu nữa, suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại bên phía chúng tôi có một manh mối, là do một ông thầy bói mù cung cấp!

Mục tiêu chủ yếu chính là Tương Tây Thi Vương!

Nhưng chuyến đi Cổ Lâu Hương lần này cũng làm tôi hiểu ra, mấy cái gọi là truyền thuyết kia e rằng cũng không thể tin!

Cái Tương Tây Thi Vương này chúng ta có thể đặt ở sau cùng, nếu thực sự không còn cách nào khác, chúng ta sẽ đi tìm thử xem!

Không biết Hồ đại ca và Dương tiểu thư bên kia còn có manh mối nào không?" Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là Chá Cô Tiếu, đó cũng là Bàn Sơn đạo nhân lừng lẫy danh tiếng trong giang hồ.

Vì tìm kiếm Mộc Trần Châu, số lượng mộ đã vào là không đếm xuể.

Nói không chừng trên cuốn nhật ký của ông ngoại cô ấy có ghi chép manh mối liên quan đến nội đan cổ mộ này thì sao?

Tuyết Lỵ Dương nói: "Cái này tôi cũng không dám xác định, nhưng trên nhật ký của ông ngoại tôi xác thực là có ghi chép rất nhiều cổ mộ, có cái cũng có vị trí chi tiết!

Nhưng ghi chép về nội đan thì không nhiều, nếu có thì khả năng cũng đã bị lấy rồi!

Nhưng có rất nhiều nơi bối cảnh ghi chép không rõ ràng, tôi có thể về xem lại một chút!

Đồng thời nhờ cha tôi giúp đỡ, ông ấy hiểu biết về bối cảnh văn hóa của rất nhiều nơi hơn tôi!" Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Ngô Bất Chính vội gật đầu.

Thêm một người bạn, thêm một con đường, câu nói này quả thật không sai a.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bên phía bọn họ tự nhiên cũng không thể lơi lỏng, thời gian dành cho bọn họ không còn nhiều.

Hơn nữa trong lòng Ngô Bất Chính ẩn ẩn còn có chút lo lắng.

Cơ thể Bàn Tử bắt đầu xuất hiện khuynh hướng thi hóa.

Hiện tại cũng chỉ có một mình cậu ta.

Nếu cơ thể Tần Vũ cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề, đến lúc đó cho dù thực sự tìm được một viên nội đan cương thi, vậy thì phải chia thế nào đây?

Nghĩ tới thôi đã thấy đau đầu.

Thừa dịp cơ thể Tần Vũ chưa phát tác, giúp Bàn Tử tìm được trước, hoặc có lẽ đến lúc đó cũng có thể dốc toàn lực đi giúp đỡ Tần Vũ.

Tuy nhiên, kỳ thực ngay cả chính Tần Vũ cũng không biết, khả năng thi hóa của hắn có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện.

Mọi người ăn uống đến tận mười một giờ đêm, sau đó mới chia nhau ra đi làm việc riêng.

Bàn Tử trước khi đi tự phạt ba ly, nói là để mọi người phải bận tâm vì mình.

Sau đó mọi người liền tách ra.

Ngô Bất Chính đưa Bàn Tử về Ngô Sơn Cư, nói thế nào thì Ngô gia bọn họ cũng là thế gia đạo mộ.

Trên cuốn nhật ký của ông nội hắn càng ghi chép vô cùng nhiều cổ mộ.

Hắn cũng chuẩn bị về tìm kiếm thật kỹ.

Còn Hồ Tư Lệnh thì đưa Tuyết Lỵ Dương đi tìm Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần tuổi tác đã cao, Tuyết Lỵ Dương cũng hy vọng có thể thường xuyên ở bên cạnh ông cụ.

Hơn nữa lần này xác thực còn có rất nhiều chuyện cần đi tìm cha cô ấy đến giúp đỡ.

Còn Tần Vũ thì đưa Doanh Thương về nhà.

Doanh Thương, con người này tuyệt đối đáng tin cậy.

Trước sau vẫn không nói lời nào, nhưng lần nào cũng không làm hỏng việc.

Tần Vũ cũng dần dần quen với việc bên cạnh có một vệ sĩ vạm vỡ đi theo như vậy.

Chỉ là đúng như Ngô Bất Chính nói.

Doanh Thương chung quy vẫn là một người sống dở chết dở, quá khứ và tương lai của anh ta cũng không phải thứ bọn họ có thể quyết định.

Nếu có cơ hội, tốt nhất vẫn là giúp anh ta tìm lại quá khứ.

Nói không chừng có thể giải quyết được ân oán gút mắc kiếp này của anh ta.

Theo Ngô Bất Chính thấy, Doanh Thương có khả năng là một kẻ "ý nan bình" (lòng còn vướng bận, không cam tâm).

Bản thân có thể đã chết rồi, nhưng vì một ngụm oán khí hay thứ gì đó tương tự, cộng thêm biến cố sau này trong Vẫn Ngọc, mới trở thành bộ dạng như hiện nay.

Chương 1711

Nhưng đây chung quy không phải kế sách lâu dài.

Nếu có thể, tốt nhất vẫn là có thể giúp anh ta bình ổn ngụm khí này.

Có một nơi chốn tốt mới là kết cục tốt...

Lần này về đến nhà, Tần Vũ ngủ liền một mạch hai ngày.

Trong hai ngày đó, ngoại trừ dì giúp việc gọi hắn dậy ăn cơm một lần ra, thì không có ai tới làm phiền hắn.

Doanh Thương cứ như khúc gỗ ngồi trên ghế sô pha, cứ ngồi như thế suốt hai ngày.

Mỗi lần dì giúp việc đến dọn dẹp vệ sinh đều tưởng anh ta là tượng điêu khắc.

Bên phía Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn không có tin tức gì.

Ngay lúc Tần Vũ tưởng rằng tiến độ có khả năng phải chậm lại, thì vào buổi tối ngày thứ ba, bỗng nhiên Doanh Thương đi vào, ra hiệu cho hắn biết bên ngoài có người tìm.

Tần Vũ sửng sốt, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này là buổi tối, trong phòng khách hôn ám không bật đèn.

Nhưng có thể nhìn thấy, một người đàn ông toàn thân mặc áo gió đang ngồi trên ghế sô pha.

Tại sao nói là đàn ông?

Bởi vì người đó đang hút thuốc.

Khoảnh khắc Tần Vũ nhìn thấy ông ta, mày liền nhíu lại, bóng dáng người này hắn quả thực quá quen thuộc.

Không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai! "Tỉnh rồi à?" Ngô Tam Tỉnh không quay đầu lại, nhàn nhạt nói một câu.

Tần Vũ nhìn ông ta ngồi xuống ở đối diện, mở miệng nói: "Tại sao vẫn chưa đi!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy cười một cái, dựa vào ghế sô pha cảm thán: "Haizz, muốn đi nhưng không có đường a!

Vốn dĩ không muốn tới làm phiền cậu nữa, nhưng xảy ra chuyện rồi!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh lấy từ trong túi ra một tấm ảnh, đặt lên bàn.

Tuy nhiên trong phòng khách rất tối, Tần Vũ cũng nhìn không rõ nội dung trên ảnh.

Doanh Thương hiểu ý định đi bật đèn.

Ngô Tam Tỉnh lại xua tay ngăn cản anh ta. "Nội dung không cần vội xem!

Chúng ta nói chuyện về chuyến đi Cổ Lâu Hương lần này của các cậu trước đã!" Tần Vũ nghe vậy cau mày.

Ngô Tam Tỉnh biết chuyện hắn bị mất trí nhớ.

Nhưng tại sao ông ta bỗng nhiên lại nói về chuyện này?

Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, không tiếp lời.

Ngô Tam Tỉnh liền cười tiếp tục nói: "Cổ Lâu Hương, duyên phận a!

Tuy nhiên cậu có khả năng đã không còn nhớ rõ nữa!

Vậy để tôi nói cho cậu biết nhé!

Cổ lâu ở Cổ Lâu Hương, nãi là do Trương gia kiến tạo!

Trương Gia Cổ Lâu, bốn chữ này cậu hẳn là có thể nhớ ra chút gì đó chứ!" Nghe được bốn chữ này, Tần Vũ lập tức cảm giác như bị sét đánh.

Ký ức mơ hồ trong đầu bỗng nhiên giống như bị người ta dùng đèn pin soi sáng một phần vậy.

Hắn nhớ ra rồi, trong tiểu thuyết kiếp trước.

Trương Gia Cổ Lâu là nơi chứa đựng bí mật quan trọng nhất của Trương gia.

Bên trong rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, không ai biết.

Cho dù là lúc tiểu thuyết kết thúc, cũng không hề giao đại rõ ràng hoàn toàn.

Cả tòa Trương Gia Cổ Lâu tổng cộng có chín tầng, ba tầng trên cùng ẩn giấu bí mật gì đây?

Không ai biết.

Nhưng thế này cũng không đúng a.

Hắn nhớ lại, Trương Gia Cổ Lâu ở kiếp trước không phải ở Quảng Tây sao?

Nhưng lần này bọn họ đi chính là khu vực biên giới Đông Bắc.

Một cái ở trên một cái ở dưới, khoảng cách trọn vẹn xuyên qua cả đất nước.

Cái này quả thực quá vô lý.

Ngô Tam Tỉnh nhìn ra sự nghi hoặc của Tần Vũ, cười nói: "Không cần kỳ quái, Trương gia không sai, là cậu nghĩ sai rồi!" Nói rồi ông ta dụi tắt đầu thuốc lá, nói: "Kỳ thực Trương Gia Cổ Lâu căn bản không phải cố định!

Mỗi cách một khoảng thời gian, Trương Gia Cổ Lâu sẽ di dời!

Chương 1712

Mà Cổ Lâu Hương các cậu đi, thực chất là vị trí của Trương Gia Cổ Lâu lần trước!

Nhưng các cậu cũng thấy rồi đấy, cổ lâu bên trong đó đã bị lửa lớn thiêu rụi!

Đó là bởi vì Trương gia đã di dời Trương Gia Cổ Lâu, cái ở đó đã không thể tồn tại nữa!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, dường như muốn từ trong mắt hắn nhìn ra chút gì đó.

Tuy nhiên ông ta vẫn thất vọng, bởi vì trong mắt Tần Vũ ngoại trừ sự ngạc nhiên, thì chẳng còn gì khác.

Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi nói: "Tôi rất nghi ngờ, rốt cuộc cậu có phải người Trương gia hay không!

Chẳng lẽ những chuyện này cậu một chút cũng không nhớ ra sao?" Tần Vũ lắc đầu không nói gì.

Ngô Tam Tỉnh thấy thế bất đắc dĩ lại châm một điếu thuốc, tiếp tục nói: "Được rồi, vậy tôi cũng không vòng vo với cậu nữa, có sao nói vậy!

Trương Gia Cổ Lâu chân chính ở thế giới song song này cũng giống như vậy, lúc này đang ở Quảng Tây!

Bên trong đó có thứ tôi cần!

Tôi chuẩn bị đi một chuyến!

Lần này tới tìm cậu, không phải muốn cậu giúp đỡ, mà là muốn báo cho cậu một tiếng!

Tuy rằng tôi không xác định cậu rốt cuộc là ai!

Nhưng hình xăm Kỳ Lân và ngón tay Phát Khâu Thần Chỉ kia, tôi vẫn nhớ rõ!

Cứ coi như cậu là người Trương gia, nói thế nào lần này cũng là đi đào mộ tổ nhà cậu!

Vẫn phải tới báo cho cậu một tiếng!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh cũng cảm thấy bản thân có chút không phải đạo.

Dù sao cũng là đi đào mộ tổ nhà người ta, còn tới thông báo cho người ta.

Cái này quả thực giống như kiểu "tao sắp đi đào mộ bố mày, tao báo cho mày biết một tiếng" vậy.

Đặt vào trước kia, thì khẳng định là phải ăn đòn.

Người ta không liều mạng với mình thì đã là nhẹ rồi.

Tuy nhiên Tần Vũ lại trước sau không có bất kỳ biểu tình gì, nhìn không ra phẫn nộ cũng nhìn không ra tức giận.

Ngô Tam Tỉnh thấy thế bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, tôi coi như cậu không quan tâm!

Cậu cũng rất rõ ràng, tôi chỉ là muốn trở về!

Thứ trong Trương Gia Cổ Lâu có thể là cơ hội cuối cùng của tôi rồi!

Ước định trước đó vẫn còn hiệu lực, tôi chỉ muốn trở về, những chuyện khác tôi không quản!

Tôi cũng sẽ cố gắng không đi trêu chọc Ngô Bất Chính nữa!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh lúc này mới ra hiệu cho Doanh Thương đi bật đèn.

Tuy nhiên ông ta liền đó liền úp tấm ảnh xuống, nói: "Tôi nói cho cậu những thứ này, chính là bởi vì tấm ảnh này ảnh hưởng đến kế hoạch hiện tại của tôi!

Tôi hy vọng sau khi cậu xem xong, có thể hiểu được ý của tôi!" Dứt lời, ông ta buông tay ra.

Tần Vũ nhìn thấy, trên ảnh chụp là một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài kia rất kỳ quái, bên trên đóng đầy đinh thép.

Có khả năng là được phục nguyên lại.

Trước đó hẳn là đã triệt để vỡ nát rồi.

Chỉ là không biết là ai đem cỗ quan tài này dùng đinh thép phục nguyên lại.

Nhưng cũng vì nguyên nhân phục nguyên, bên trên đóng rất nhiều đinh thép, đã có chút hoàn toàn thay đổi.

Tần Vũ nhất thời cũng không nhận ra đây là quan tài ở đâu.

Ai ngờ Ngô Tam Tỉnh lại chỉ vào vị trí trong góc tấm ảnh, bảo Tần Vũ nhìn lại.

Mà nhìn kỹ cái này, Tần Vũ lập tức cả người liền ngẩn ra.

Chỉ thấy trong góc bức ảnh, lại thấp thoáng còn có một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài kia cũng đóng đinh thép, tuy nhiên ít hơn rất nhiều.

Tần Vũ gần như chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra.

Cỗ quan tài kia thình lình chính là Dương quan trong Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu!

Mà cỗ quan tài đóng đầy đinh thép có chút hoàn toàn thay đổi kia, thình lình chính là cỗ Âm quan kia! "Ai?" Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng hiển nhiên có người cũng đã đi tới Xà Chiểu Quỷ Thành!

Hơn nữa còn đem quan tài bên trong lộng ra ngoài, tiến hành phục nguyên!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ: "Chẳng lẽ cậu không nhận được loại ảnh chụp này sao?

Đối phương gửi bưu điện cho tôi, hiển nhiên là muốn uy hiếp tôi, đạt được mục đích nào đó!

Chẳng lẽ không ai gửi cho cậu sao?" Tần Vũ lắc đầu, thực tế thì hắn rất ít về nhà.

Chương 1713

Đâu có để ý có ai gửi đồ cho mình hay không chứ?

Doanh Thương đứng dậy đi về phía hòm thư ở cửa.

Ngô Tam Tỉnh nhìn anh ta đi xa, lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Mặc kệ cậu có nhận được hay không!

Kể từ sau khi chúng ta rời khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành, nơi đó liền bị phong tỏa, người có thể lặng lẽ đi vào bối cảnh tất nhiên không nhỏ!

Tôi trước đó đã nói với cậu rồi, chúng ta ở cái thế giới song song này càng lâu, ảnh hưởng đối với thế giới này lại càng lớn!

Tôi nghi ngờ, 'Nó' đã bắt đầu xuất hiện!

Hoặc nói là hình thức ban đầu của 'Nó' đã xuất hiện!

Nếu cậu thực sự muốn tốt cho Ngô Bất Chính, cậu nên cùng tôi đi!" Tần Vũ nhìn ông ta lắc đầu.

Ngô Tam Tỉnh bất đắc dĩ thở dài, tuy rằng sớm đã biết có khả năng sẽ là kết quả như vậy.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy, vẫn là có chút bất đắc dĩ. "Haizz!

Cậu tự mình xem đi!" Dứt lời, Ngô Tam Tỉnh lật tấm ảnh lại.

Tần Vũ nhìn thấy, ở mặt sau tấm ảnh này, viết bốn chữ: "Hợp tác với tôi!" "Ai?" Tần Vũ hỏi.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Không biết!

Có lẽ hắn còn chưa muốn lộ diện sớm như vậy, nhưng hắn có thể đã nhắm vào chúng ta rồi!

Cho nên lần này đi Quảng Tây tôi bắt buộc phải đi!

Sớm ngày rời khỏi thế giới song song này, mới là biện pháp cuối cùng!

Còn về phần cậu tôi không cưỡng cầu, cậu tự mình quyết định đi!

Nhưng cái tên 'Nó' này, có thể sẽ vô cùng khó đối phó!" Ngô Tam Tỉnh nói xong, đứng dậy liền cầm lấy tấm ảnh rời đi.

Tần Vũ không nói gì, vẫn luôn đưa mắt nhìn ông ta rời đi.

Trong lòng lại đem chuyện này suy nghĩ lại một lần.

Rất nhanh hắn liền phát hiện ra một vấn đề.

Đầu tiên Ngô Tam Tỉnh lần này qua đây, tổng cộng nói đến hai vấn đề.

Thứ nhất chính là ông ta chuẩn bị đi Quảng Tây tìm kiếm Trương Gia Cổ Lâu.

Chuyện này nghiêm khắc mà nói, không có quan hệ gì với hắn.

Cho dù xuất phát điểm là Ngô Tam Tỉnh nghi ngờ hắn có phải người Trương gia hay không, nhưng việc ông ta tới báo cho hắn biết, cũng là không hợp lý.

Bởi vì ông ta hoàn toàn có thể không nói, tự mình trực tiếp đi Quảng Tây tìm là được.

Nhưng ông ta vẫn chạy tới nói.

Mà với tính cách của Ngô Tam Tỉnh, ông ta tất nhiên là có nguyên nhân gì đó, mới tới nơi này.

Mà nguyên nhân này, rất có khả năng là vì một số mục đích nào đó của chính ông ta.

Chẳng lẽ là vì tới khảo nghiệm phản ứng của hắn?

Từ đó muốn xác định hắn có phải người Trương gia hay không?

Có khả năng này, nhưng cũng không thể xác định.

Mà chuyện thứ hai.

Chính là tấm ảnh ông ta nhận được.

Nếu bỏ qua những lời dẫn dắt của Ngô Tam Tỉnh, tự mình xem xét tấm ảnh này.

Thông tin có thể nhìn ra được kỳ thực rất ít.

Đầu tiên hai cỗ quan tài trên ảnh này, không nhất định chính là Âm Dương quan tài trong Xà Chiểu Quỷ Thành.

Bởi vì hoàn cảnh xung quanh không đúng.

Hơn nữa cái bên trên còn bị đóng đinh thép.

Độ tương tự không cao.

Hơn nữa nói thật, với kỹ thuật photoshop hiện tại mà nói, bức ảnh xuất hiện trước mắt bạn, không biết là kết quả đã trải qua bao nhiêu lần chỉnh sửa máy tính.

Cho nên cũng không thể tin hoàn toàn.

Nhưng cũng không thể không tin.

Nếu lựa chọn tin tưởng, vậy sự tình sẽ trở nên càng thêm phức tạp.

Điều này có nghĩa là thực sự có người đã đi tới Xà Chiểu Quỷ Thành, đem quan tài mang ra ngoài.

Chương 1714

Nhưng nếu như vậy, thì người trong quan tài đâu?

Nhất là Lương Quỳnh, người cuối cùng đi vào lúc đó, cô ấy lại đang ở đâu?

Cả sự việc sẽ vì một tấm ảnh này, mà trở nên càng thêm khó lường.

Mà kẻ muốn Ngô Tam Tỉnh hợp tác - "Nó" rốt cuộc là ai đây?

Lúc đó người tiến vào Xà Chiểu Quỷ Thành nhiều như vậy, vì sao chỉ có Ngô Tam Tỉnh nhận được ảnh chụp?

Hay là những người khác cũng nhận được duy chỉ có mình không nhận được?

Vấn đề trong đó, thực sự là quá mức phức tạp.

Nếu Ngô Bất Chính ở đây thì tốt rồi.

Có đôi khi cậu không thể không thừa nhận, "thuật nghiệp hữu chuyên công" câu nói này là vô cùng chính xác.

Phân tích vấn đề loại chuyện này, vẫn phải giao cho Ngô Bất Chính mới tương đối thích hợp.

Tần Vũ cũng cảm thấy rất đau đầu.

Tục ngữ nói rất hay, không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm nhớ thương.

Cái tên "Nó" này trốn trong bóng tối, trước sau không hiện thân, đây mới là chỗ phiền toái nhất.

Doanh Thương rất nhanh liền đi tới.

Ngô Tam Tỉnh đã rời đi rồi.

Tuy nhiên trong tay Doanh Thương quả thật có thêm một bưu kiện.

Bưu kiện kia được gửi bằng công ty chuyển phát nhanh rất nổi tiếng trong nước.

Nhưng kỳ quái là, khi Tần Vũ nhìn thấy địa chỉ gửi trên đó, không khỏi sửng sốt.

Đó cư nhiên hiển thị là nước ngoài.

Nhưng là ở đâu nước ngoài?

Lại không có bất kỳ thuyết minh nào.

Chỉ viết mấy chữ "Bưu kiện nước ngoài".

Thông thường bưu kiện từ nước ngoài gửi tới, hơn nữa còn không chú thích xuất xứ, sẽ có hai loại tình huống.

Loại thứ nhất chính là, đối phương có khả năng căn bản không muốn cho cậu biết bưu kiện này được gửi từ đâu.

Cho nên bọn họ thường sẽ lựa chọn những quốc gia hoặc công ty chuyển phát xuyên quốc gia cho phép không cần điền địa chỉ người gửi.

Như vậy, khi đến trong nước sẽ không cách nào tra ra cụ thể là gửi từ đâu.

Mà tình huống thứ hai chính là đối phương thực sự gửi từ nước ngoài về.

Vừa khéo nơi gửi lại thật sự có thể không cần điền địa chỉ.

Nhưng mặc kệ là dựa trên tình huống nào, phản chính bức thư trong tay hắn này, đích xác là không có tiêu chú địa chỉ người gửi.

Tần Vũ xé bưu kiện ra, phát hiện bên trong lại chỉ có một tấm ảnh.

Lấy ra xem, đầu tiên nhìn thấy lại là mặt sau của tấm ảnh.

Chỉ thấy mặt sau tấm ảnh cũng viết mấy chữ. "Hợp tác với tôi!" Mấy chữ này lại giống y hệt chữ ở mặt sau tấm ảnh Ngô Tam Tỉnh mang tới.

Hiển nhiên những chữ này đều xuất phát từ tay một người.

Nhưng người này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh thực sự nói đúng? "Nó" đã bắt đầu nhắm vào bọn họ.

Vậy Hắc Hạp Tử và Phan Tử bọn họ có nhận được những tấm ảnh này không?

Bọn họ lúc đó cũng từng đi tới Xà Chiểu Quỷ Thành a!

Cái tên "Nó" này nhắm vào rốt cuộc là hai người Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh, hay là chỉ cần người từng đi qua Xà Chiểu Quỷ Thành, hắn đều nhắm vào?

Cái tên này rốt cuộc lại có mục đích gì?

Tần Vũ thực sự nghĩ không thông.

Hắn lật tấm ảnh lại xem.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy nội dung trên ảnh, lập tức toàn thân chấn động, cả người như bị sét đánh.

Đứng ngây ra tại chỗ rất lâu cũng không phản ứng lại...

Ngô Bất Chính và Bàn Tử chạy tới sau đó một tiếng đồng hồ.

Chương 1715

Hai người bên kia dường như cũng không có tiến triển gì, lúc đến Tần Vũ nhìn thấy vành mắt Ngô Bất Chính có chút thâm quầng.

Hiển nhiên hai ngày nay không ngủ ngon.

Bàn Tử thì ngược lại sinh long hoạt hổ, nhìn qua so với trước lại béo hơn một vòng.

Vừa gặp mặt, Ngô Bất Chính liền lắc đầu nói mình mấy ngày nay sắp lật nát cả cuốn nhật ký của ông nội rồi.

Nhưng vẫn không tìm thấy ghi chép liên quan đến nội đan cương thi.

Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào bên phía Hồ Tư Lệnh.

Nếu bọn họ cũng không có cách nào, vậy có khả năng phải đi Tương Tây thử vận may, tìm cái Tương Tây Thi Vương kia rồi.

Tần Vũ không tiếp lời Ngô Bất Chính, mà nhìn hai người nói: "Chúng ta có thể gặp rắc rối rồi!" Nói rồi hắn liền kể lại chuyện vừa rồi Ngô Tam Tỉnh tới tìm mình một lần.

Nhưng chuyện ông ta muốn đi Quảng Tây thì không nói.

Chỉ nói có một luồng sức mạnh thần bí có khả năng đã nhắm vào bọn họ.

Quan hệ giữa Ngô Tam Tỉnh và Ngô Bất Chính có chút vi diệu.

Sau khi bí mật ở Xà Chiểu Quỷ Thành được vạch trần.

Ngô Bất Chính đối với người Tam thúc giả mạo này, không nói đến mức phẫn nộ, nhưng cũng không nói đến mức có tình cảm thâm hậu gì.

Chỉ là hắn nhất thời cũng có chút không thể thích ứng mà thôi.

Con người chính là như vậy.

Hắn từng thấy rất nhiều ví dụ kiểu này.

Đối với con trai ruột của mình thì yêu thương hết mực, nhưng nếu có một ngày nghe nói con trai mình không phải con ruột.

Loại tình thân máu mủ ruột rà kia, có khả năng sẽ bị đánh gãy.

Hoặc có lẽ vẫn còn sự không nỡ của tình cảm sớm chiều ở chung.

Nhưng chung quy sẽ xuất hiện một số vết rạn.

Con người chung quy cũng là từ động vật diễn biến mà thành.

Cho dù là loài linh trưởng cao cấp, nhưng chung quy cũng có một số bản năng động vật.

Ví dụ như đói thì phải ăn cơm, khát thì phải uống nước.

Nhất là trong một số bộ phim, khi mọi người đều không còn thức ăn.

Tình huống người ăn thịt người cũng không phải là không có.

Chỉ là loài sinh vật là con người này ngày thường sẽ không tỏ ra quá hung ác.

Nhưng trong tuyệt cảnh, sống sót liền trở thành bản năng, tất cả bản năng ẩn giấu cũng đều sẽ bùng phát ra.

Mà sinh sôi hậu đại, cũng là một loại bản năng.

Điểm này cũng là một loại tình huống tất nhiên.

Ngô Bất Chính ép buộc bản thân bình tĩnh nghe Tần Vũ kể xong.

Coi như người Tam thúc này chỉ là một người ngoài, không có quan hệ gì với mình.

Mà khi nghe Tần Vũ nói bọn họ có thể bị một luồng sức mạnh thần bí nhắm vào, hắn còn có chút không dám tin.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là một đám người bình thường, chẳng qua là tham gia một chương trình trực tiếp xuống mộ.

Không đến mức bị người ta nhớ thương như vậy chứ.

Tuy nhiên khi Tần Vũ nói tới chuyện Ngô Tam Tỉnh và hắn nhận được ảnh chụp, mà nội dung ảnh chụp còn liên quan đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Hắn cũng không thể không suy xét lại chuyện này.

Tần Vũ đưa tấm ảnh của mình cho hai người.

Bàn Tử đang ăn lạc, nhìn thấy tấm ảnh suýt chút nữa thì nghẹn chết.

Ngô Bất Chính càng là vẻ mặt khiếp sợ, chỉ vào tấm ảnh nói: "Sao có thể còn có người khác đi tới đó?

Hơn nữa người trên ảnh này, sao có thể là cô ấy!

Chuyện này sao có thể chứ!" Tấm ảnh chính là tấm mà Doanh Thương lấy từ hòm thư trước cửa nhà Tần Vũ về.

Mà ở mặt chính tấm ảnh, chụp không phải là quan tài.

Mà là một người phụ nữ toàn thân mặc ngọc dũng.

Từ cổ trở xuống của người phụ nữ đó vẫn mặc ngọc dũng.

Nhìn qua dường như vẫn chưa bị mở ra.

Mà cái đầu từ cổ trở lên đã được mở ra rồi.

Chương 1716

Lộ ra một khuôn mặt khiến bọn họ cả đời này cũng sẽ không quên.

Lương Quỳnh!

Không sai, người phụ nữ chụp trên ảnh, thình lình chính là Lương Quỳnh.

Cô nhắm mắt, thần sắc an tường, cả đôi mắt nhắm nghiền.

Nhìn không ra là đã chết hay đang ngủ say.

Nhưng cả tấm ảnh lại có thể chứng minh, cô và cỗ quan tài kia cùng nhau, bị đối phương lộng ra ngoài.

Nếu nói trước đó chỉ vẻn vẹn tấm ảnh hai cỗ quan tài còn chưa thể nói lên tất cả.

Vậy thì sự xuất hiện của tấm ảnh này, lại khiến bọn họ không thể không lựa chọn tin tưởng.

Ít nhất sau khi bọn họ rời khỏi Xà Chiểu Quỷ Thành, còn có một nhóm người cũng tiến vào trong đó.

Hơn nữa bọn họ còn đem hai cỗ quan tài bên trong lộng ra ngoài.

Thậm chí còn bao gồm cả Lương Quỳnh.

Sự yên tĩnh kéo dài suốt mười phút.

Bàn Tử phá vỡ sự trầm mặc đầu tiên. "Tôi cứ thắc mắc mãi, huyết thi được nuôi dưỡng trong đó nhiều như ruồi bọ trong nhà xí ấy!

Nhóm người này rốt cuộc có lai lịch gì, cư nhiên có thể đi vào lần nữa!

Chuyện này e rằng chỉ có quân đội mới làm được thôi nhỉ!" Ngô

Bất Chính lắc đầu nói: "Không nhất định, nếu cậu vô cùng có tiền, cũng có thể làm được!" Bàn Tử gật đầu, đúng thật.

Nếu thực sự rất có tiền, cũng đích xác là có thể làm được.

Tục ngữ nói rất hay, có tiền mua tiên cũng được.

Rất nhiều lúc, chín mươi chín phần trăm vấn đề, đều có thể dùng tiền để giải quyết.

Nhưng đối phương vì sao lại làm như vậy?

Bọn họ phí hết tâm cơ đi Xà Chiểu Quỷ Thành đem hai cỗ quan tài đào ra.

Thậm chí còn mang Lương Quỳnh về, rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?

Cái này ngay cả Ngô Bất Chính cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Bàn Tử thấy hai người bọn họ nghĩ đến vò đầu bứt tai, liền cười nói: "Tôi nói hai người chính là nghĩ quá nhiều!

Tuy rằng có đôi khi, Bàn gia không thể không thừa nhận, Thiên Chân à cái đầu cậu vẫn rất dùng được!

Nhưng cậu cũng không thể phủ nhận, cái đầu của Bàn gia tôi thích nhất chính là sở trường đơn đao trực nhập!

Chúng ta không nói cái khác, chỉ mấy chữ này thôi đã đủ để chúng ta hóa bị động thành chủ động rồi!" Nói rồi Bàn Tử lật tấm ảnh lại, lộ ra mấy chữ phía sau. "Hợp tác với tôi!" Bàn Tử chỉ vào mấy chữ này nói: "Đối phương muốn uy hiếp chúng ta hợp tác với hắn!

Vậy thì chứng minh trên người chúng ta có thứ bọn họ cần, hoặc cũng có thể là chúng ta có giá trị gì đó bọn họ muốn lợi dụng!

Ai chà!

Vậy thì dễ làm rồi, bọn họ là tới tìm chúng ta làm việc!

Vậy quyền chủ động nằm trong tay chúng ta!

Chúng ta chỉ cần án binh bất động, bọn họ sớm muộn gì cũng phải trồi lên mặt nước để mời chúng ta!" Nói đến đây, Bàn Tử có chút không tự tin hẳn lên, bóp mũi nói: "Đương nhiên rồi, chúng ta hiện tại không xàm xí nữa, có chuyện này vẫn phải nghe ý kiến của Tiểu ca!

Nếu Tiểu ca thực sự thích Lương Quỳnh, thì chuyện này liền khó làm rồi!

Con nương này hiện tại cũng không biết là chết hay sống, quan trọng là còn nằm trong tay đối phương!

Dựa theo sự phát triển của phim thần tượng, Tiểu ca khẳng định là phải 'thiên lý tẩu đơn kỵ', vì bạn gái nhỏ mà lao vào dầu sôi lửa bỏng lên núi đao xuống biển lửa!

Nhưng nếu Tiểu ca không thích cô ấy, haizz, thế thì chuyện này dễ làm rồi!

Cho nên tôi nói, chúng ta phải xem ý của Tiểu ca!" Ngô Bất Chính nghe vậy không nhìn Tần Vũ, ngược lại nhìn Bàn Tử.

Tần Vũ cũng ngẩng đầu nhìn Bàn Tử.

Giống như lời cậu ta nói có vấn đề gì rất lớn vậy. "Các cậu nhìn tôi làm gì?" Ngô Bất Chính nói: "Bàn Tử, trong não cậu chứa cái gì thế hả?

Cậu cảm thấy đây là đối phương đang dùng Lương Quỳnh để uy hiếp Tiểu ca sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Không phải!

Sau này cậu cũng đừng gọi tôi là Thiên Chân nữa, danh hiệu Thiên Chân này vẫn là tặng cho cậu đi, Vương Thiên Chân!

Nhớ kỹ, chúng ta tuy rằng là hạ mộ dưới hình thức trực tiếp!

Nhưng kỳ thực trong xương tủy chúng ta đã không khác gì trộm mộ rồi!

Chương 1717

Sự khác biệt duy nhất chính là, tiền công của chúng ta là do tổ chương trình đưa, không phải dựa vào đảo đấu sờ vàng để phát tài!

Cậu cảm thấy giống như loại người như chúng ta, ngoại trừ ba người chúng ta bao gồm cả Hồ Tư Lệnh và Dương tiểu thư ra!

Còn có ai có thể dùng người để uy hiếp chúng ta sao?" Bàn Tử ban đầu không hiểu, nhưng rất nhanh liền biết Ngô Bất Chính muốn biểu đạt điều gì.

Người trộm mộ, có thể nói là nghề hỏi quỷ xin tiền.

Mỗi lần hạ mộ sinh tử khó liệu.

Cực có khả năng xuống rồi là không lên được nữa.

Mà từ xưa đến nay, trong quá trình trộm mộ, chuyện tổn binh hao tướng cũng là nhiều vô kể.

Cho nên có đôi khi, tâm của trộm mộ đều rất cứng rắn.

Bởi vì cho dù cậu mềm lòng, trải qua sinh ly tử biệt nhiều rồi, cũng dần dần sẽ thích ứng.

Hơn nữa quan trọng nhất là, cậu mềm lòng ở trong cổ mộ thường thường chính là người chết kia.

Điểm này Ngô Bất Chính thấm thía sâu sắc.

Nếu không phải có Tần Vũ và Bàn Tử hộ hắn.

E rằng hắn đã sớm chết không biết mấy trăm lần rồi.

Đối phương gửi cho Tần Vũ ảnh chụp Lương Quỳnh, hiển nhiên không phải đang uy hiếp hắn.

Mà là đang nói cho Tần Vũ biết, bản thân mình cũng có thực lực tiến vào Xà Chiểu Quỷ Thành đã bị bọn họ hủy diệt.

Đồng thời còn mang được đồ ra.

Đây là đang khoe cơ bắp a.

Ý tứ rất rõ ràng, tao rất mạnh, hợp tác với tao không phải là đang thương lượng với mày, mà là đang ra lệnh cho mày.

Không hợp tác, vậy kết quả có thể sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Còn về sự uy hiếp của bản thân Lương Quỳnh, đó kỳ thực là tin tức biểu đạt thứ yếu.

Bàn Tử nghe xong cũng trầm mặc nửa ngày, nói: "Haizz, nếu theo cậu nói như vậy, thì đối phương rốt cuộc muốn làm cái gì?

Có khả năng nào tra được bọn họ, biến khách thành chủ không?" Ngô Bất Chính đang định nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa "rầm rầm rầm".

Tiếng động này cực nhanh và ngắn ngủi, ba người đều sửng sốt, vội đứng dậy chạy ra cửa.

Tuy nhiên mở toang cửa nhìn ra lại phát hiện, ngoài cửa chỉ có một chiếc xe con màu đen không biển số đang chạy đi trong màn đêm!

Ngoài ra không còn gì khác.

Bàn Tử chửi hai câu, cúi đầu nhìn xuống lại phát hiện trên mặt đất cư nhiên lại có thêm một bưu kiện.

Lần này cả ba người đều ngây ra.

Bàn Tử vừa chửi vừa cầm bưu kiện lên, sờ vào rất nhẹ, hẳn là sẽ không có thứ gì như bom mìn.

Cậu ta nhanh chóng mở bưu kiện ra.

Ngay sau đó liền nhìn thấy mặt sau viết một dòng chữ. "Đừng vọng tưởng tìm ta, khi nào cần xuất hiện ta tự nhiên sẽ xuất hiện!" Bàn Tử nhìn thấy dòng chữ này, tức đến phổi cũng sắp nổ tung, nếu không phải sợ dẫn bảo vệ tới, cậu ta thực sự muốn chửi đổng rồi.

Đây quả thực là khiêu khích trần trụi a!

Ngô Bất Chính vỗ vỗ cậu ta bảo đừng kích động, ra hiệu cậu ta lật tấm ảnh lại, xem xem mặt chính chụp cái gì.

Bàn Tử vội lật tấm ảnh lại.

Thông qua ánh đèn nhìn thấy.

Trên ảnh cư nhiên lại là Lương Quỳnh.

Tuy nhiên lần này, mắt Lương Quỳnh cư nhiên đã mở ra.

Chỉ là nhìn qua có chút mờ mịt, loại biểu tình và thần thái đó, quả thực giống y hệt lúc Tần Vũ mất trí nhớ lần đầu tiên.

Bàn Tử thấy vậy nhịn không được nói: "Xong rồi, bạn gái tin đồn của Tiểu ca xem ra chưa chết, hơn nữa tám phần là cũng mất trí nhớ rồi!

Tôi nói Tiểu ca này, từ trường của cậu quá mạnh rồi đấy, làm bạn gái tin đồn của cậu đều có thể mất trí nhớ!

Thế tôi và Thiên Chân ngày ngày đi theo cậu, chẳng phải cũng sắp đến lượt chúng tôi rồi sao?" "Đừng xàm nữa!" Ngô Bất Chính cắt ngang lời Bàn Tử, đồng thời ra hiệu cho bọn họ vào trong nhà nói chuyện.

Coi chừng vách tường có tai.

Về đến nhà, ba người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu không nói nên lời.

Thực sự là không biết nên nói cái gì cho phải.

Cảm giác như nhất cử nhất động của bọn họ đều bị người ta giám sát vậy.

Bàn Tử cảm thấy cực kỳ bức bối, liền đi lục tủ lạnh lấy ra ba chai rượu mang tới.

Chương 1718

Tần Vũ tự nhiên là không có thói quen uống rượu.

Bất quá rượu trong tủ lạnh nhà hắn đều là do Bàn Tử chuẩn bị.

Hắn nói là trong nhà không có rượu thì chẳng khác nào ngủ ngoài đường.

Mấy người uống hai ly, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Ngô Bất Chính nói: "Theo tôi thấy, chúng ta cũng phải học tập cái tính cách 'chầy bửa' bất cần đời này của Bàn Tử!

Quản nó là thế lực gì, chỉ cần là ở Việt Nam, bọn họ còn có thể bắt cóc chúng ta chắc?

Việc cấp bách trước mắt vẫn là giải quyết chuyện của Bàn Tử trước!

Còn những việc khác, bọn họ thích làm gì thì làm, chỉ cần đừng đến làm phiền chúng ta, chúng ta cứ coi như không biết!" "Về phần Lương Quỳnh, kỳ thực cũng đơn giản!

Hiện tại là xã hội pháp trị, hơn nữa bọn họ gửi ảnh Lương Quỳnh cho chúng ta, điều đó chứng minh Lương Quỳnh đối với bọn họ vẫn còn giá trị lợi dụng!

Cho nên tạm thời Lương Quỳnh khả năng vẫn an toàn.

Chúng ta chi bằng cứ tĩnh quan kỳ biến, vừa lo liệu chuyện của Bàn Tử, vừa chờ!

Chờ bọn họ chủ động tiếp xúc với chúng ta!

Tìm cách làm rõ bọn họ rốt cuộc muốn làm gì rồi tính tiếp!" Lời nói của Ngô Bất Chính đâu ra đấy, rõ ràng mạch lạc.

Chỉ vài câu đã đơn giản hóa sự việc vốn đang vô cùng phức tạp.

Hơn nữa cậu ta nói cũng rất đúng, lúc này muốn đi tìm đối phương tiếp xúc, đối phương cũng chưa chắc sẽ gặp.

Ngược lại cứ bỏ mặc bọn họ, như vậy có khi lại khiến bọn họ không đoán được ý đồ của mình.

Mấy người trò chuyện rất nhiều.

Cuối cùng dứt khoát đều ngủ lại nhà Tần Vũ.

Hai ngày tiếp theo, cũng không có chuyện kỳ quái gì phát sinh.

Ngô Bất Chính tranh thủ đi tìm bác sĩ Hoắc, cả cậu, Bàn Tử và Tần Vũ đều làm một cuộc kiểm tra toàn thân.

Kết quả lại không mấy lạc quan.

Chỉ duy nhất thân thể Tần Vũ vẫn giống như trước đây, vô cùng cường tráng.

Ngoài ra, cơ thể Bàn Tử cũng không tra ra vấn đề gì, nhưng mùi trên người rõ ràng đã nặng hơn vài phần.

Ngô Bất Chính và mọi người vì ngày nào cũng ở cùng Bàn Tử nên có thể cảm giác không rõ ràng.

Nhưng bác sĩ Hoắc rất lâu mới gặp Bàn Tử một lần, cho nên ngửi thấy sự thay đổi rất lớn.

Tuy nhiên Bàn Tử nhìn qua thì chẳng khác gì người bình thường, thậm chí còn vung tay tuyên bố thân thể mình khỏe như trâu, hiện tại đi 'mát-xa thư giãn' cũng không thành vấn đề.

Đối với những lời này của hắn, mọi người cũng chỉ nghe cho vui, biết hắn là người lạc quan.

Cho dù có lo lắng cũng không muốn biểu hiện ra, nên cũng không để trong lòng.

Còn về Ngô Bất Chính, tình huống lại không tốt như vậy.

Phổi của cậu từ sau khi bị âm khí thổi trúng ở Xà Chiểu Quỷ Thành thì vẫn luôn chưa khỏi hẳn.

Tuy rằng ngày thường không ho khan, nhưng chỉ cần vận động kịch liệt, hoặc là chịu kích thích từ bên ngoài thì vẫn sẽ xuất hiện tình trạng ho khan.

Bác sĩ Hoắc nói: "Phổi của cậu ta hiện tại phi thường yếu ớt, các cậu nhất định phải chú ý, đặc biệt là không được ở những nơi có mùi kích thích!

Lần này các cậu đi Cổ Lâu Hương livestream tôi cũng xem rồi, nói thật đó là cậu ta mạng lớn!

Nếu như đám cường kiềm kia chui ra, chỉ cần một hơi là thọ mệnh của cậu ta có thể giảm mười năm!

Ba hơi là tắt thở ngay tại chỗ!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi rùng mình sợ hãi, dù sao ai mà ngờ được vận khí bọn họ tốt như vậy.

Cư nhiên âm sai dương thác đi dạo một vòng bên ngoài di tích Cổ Lâu, không có đi nhầm vào trong.

Nếu mà đi vào, e rằng đã thực sự xảy ra chuyện rồi.

Nhưng đối với tình trạng cơ thể của Ngô Bất Chính, bọn họ cũng coi như đã có hiểu biết đại khái.

Cũng chỉ có Ngô Bất Chính cứng miệng, nói mình không sao, mọi người cứ yên tâm các kiểu.

Từ chỗ bác sĩ Hoắc đi ra, mọi người liền trực tiếp về nhà.

Cân nhắc đến tình trạng cơ thể của Ngô Bất Chính, Bàn Tử cũng ngại không dám kêu gào đi ăn lẩu hay mấy món nóng hổi nữa.

Dù sao mấy thứ đó đều có hơi nóng, ai biết sẽ mang theo thứ gì chạy vào phổi Ngô Bất Chính.

Nhưng việc này thực sự làm Ngô Bất Chính bí bách muốn chết.

Ai mà ngày nào cũng ăn đồ nguội, ngay cả tí khói nóng cũng không có, chịu sao nổi.

Cuối cùng Ngô Bất Chính lén lút gọi một nồi lẩu ship về ăn.

Kết quả bị Bàn Tử bắt gặp.

Chương 1719

Dưới sự kháng nghị năm lần bảy lượt của Ngô Bất Chính, Bàn Tử mới miễn cưỡng đáp ứng, một tuần cho phép cậu ăn một bữa theo ý thích.

Ba ngày sau, cũng là một tuần sau khi trở về.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh cuối cùng cũng mang theo tin tức tìm đến bọn họ.

Mấy ngày nay, cả ba người đều sắp rảnh rỗi đến mọc nấm ở nhà rồi.

Vừa gặp mặt, Bàn Tử liền nói: "Hồ tư lệnh thân mến, mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được các người tới!

Phương châm hành động tiếp theo của chúng ta đã định ra chưa vậy?

Cứ rảnh rỗi mãi thế này, Bàn gia sắp phải đi ấp gà con thật đấy." Hồ tư lệnh lườm hắn một cái, nói: "Thân thể mình tình trạng thế nào, trong lòng mình không rõ sao?

Còn muốn chạy ra ngoài lăn lộn, cái mạng của cậu còn cần hay không!

Cậu sống hay chết không ai quan tâm, nhưng cậu tốt xấu gì cũng phải lưu lại cho nhà họ Vương các cậu một cái mống chứ!

Vương cũng là một họ lớn, không thể cứ đem chuyện truyền tông nối dõi vứt cho đồng bào khác được!" Bàn Tử bị Hồ tư lệnh giáo huấn cho một trận.

Bất quá hắn cũng biết Hồ tư lệnh là muốn tốt cho hắn, liền tỏ vẻ mình hư tâm tiếp thu, bảo đảm sẽ sớm hoàn thành nhiệm vụ gian khổ là truyền tông nối dõi.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, liền nói: "Hai người các anh hễ cứ sáp lại gần nhau là tuyệt đối không có việc gì đứng đắn, đừng có ở đó hồ thuyết bát đạo nữa, chúng tôi qua đây là có manh mối muốn nói với mọi người!" Ngô Bất Chính vừa nghe có manh mối, lập tức tỉnh cả ngủ.

Nói thật, cậu đã sắp không nhịn được mà đi tìm Trần mù (Trần Hạt Tử) nghe ngóng chuyện Tương Tây Thi Vương rồi.

May mà lần này không chờ uổng công, Tuyết Lỵ Dương bọn họ thực sự đã mang tin tức tới.

Mấy người lập tức quay vào phòng, sau đó nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh, chờ bọn họ nói về manh mối này.

Tuyết Lỵ Dương đặt cuốn sổ tay của ông ngoại cô lên bàn trà, sau đó nói: "Chuyện này nói ra rất dài, nhưng ít nhiều có chút trùng hợp!

Khả năng đây cũng là một điềm lành, nói không chừng thật sự có thể tìm được Cương thi nội đan!" "Reng reng reng!" Tuyết Lỵ Dương vừa mới mở lời, bỗng nhiên điện thoại của Bàn Tử reo lên.

Bàn Tử có chút xấu hổ, lấy điện thoại ra định tắt máy, kết quả nhìn thấy là tổ chương trình gọi tới, liền bắt máy.

Bất quá bên cạnh mấy người đều đang chờ, hắn cũng không dám buôn chuyện nhiều.

Nghe đối phương nói là tới tìm bọn họ quay chương trình, hình như lại phát hiện được cổ mộ lớn gì đó.

Bàn Tử liền nói: Được!

Đợi hắn rảnh sẽ gọi lại bàn kỹ, lúc này đang bận.

Sau đó liền cúp điện thoại.

Ngô Bất Chính thấy hắn cúp điện thoại, oán trách hắn làm lỡ việc, cứu mạng quan trọng hay kiếm tiền quan trọng.

Bàn Tử liền nói, theo hắn thấy thì kiếm tiền và cứu mạng quan trọng như nhau.

Hồ tư lệnh vội ra hiệu cho bọn họ đừng nhảm nhí nữa, lập tức để Tuyết Lỵ Dương nói tiếp.

Tuyết Lỵ Dương bất đắc dĩ cười cười, sau đó liền tiếp tục kể.

Nói là ông ngoại cô từng trong lúc đi tìm Mộc Trần Châu, đã từng có không ít kỳ ngộ ở vùng Tứ Xuyên.

Mà trong đó có một chuyện làm ông nhớ rất kỹ.

Đó là từng ở một nơi tại Tứ Xuyên tên là Thanh Khê Trấn, ông nghe nói về truyền thuyết Địa Tiên Thôn.

Truyền thuyết kể rằng người tiến vào Địa Tiên Thôn đều có thể thành tiên.

Cái truyền thuyết này lúc đầu ông ngoại cô cũng không để ý, nhưng về sau khi tìm hiểu văn hóa Vu Sở, liền cảm giác trong cổ mộ này khả năng là có Cương thi nội đan gì đó.

Nhưng cái ông tìm là Mộc Trần Châu, tự nhiên cũng không có hứng thú lắm, nên không đi xem xét.

Nhưng chuyện này đã được ông ghi chép lại.

Nói là thời cổ đại ở Tứ Xuyên và các vùng lân cận, đặc biệt là chịu ảnh hưởng của văn hóa Vu Sở, các thuyết tu luyện ở địa phương vô cùng nồng đậm.

Đặc biệt là rất nhiều đạo nhân ôm mộng đắc đạo thành tiên, đối với Tứ Xuyên có thể nói là tình hữu độc chung.

Điều này có khả năng cũng liên quan đến văn hóa địa lý của Tứ

Xuyên.

Tứ Xuyên núi non nhiều, hơn nữa có những ngọn núi vô cùng hiểm trở.

Rất nhiều nơi đều là dựa núi mà xây, tất nhiên đây là sự phát triển của đô thị hiện đại.

Thời cổ đại thì không có nhà cao tầng, thôn xóm cách dãy núi rất gần, cơ bản đều nằm ở đoạn vách núi hoặc chân núi.

Cho nên người thời xưa nhìn núi non, đặc biệt là một số dãy núi hiểm trở, đều sẽ cảm giác đây quả thực là kỳ tích!

Không khỏi sẽ nảy sinh lòng hướng về.

Rất nhiều đạo nhân đều cảm thấy, đã là phi thăng thành tiên, vậy tất nhiên là nơi càng gần trời càng tốt.

Vì thế tại địa phương liền có rất nhiều 'Huyền quan'.

Cái gọi là Huyền quan, chính là quan tài treo trên vách núi.

Hơn nữa tình huống này còn vô cùng phổ biến.

Chương 1720

Có đôi khi, khả năng cả một vách núi đều là quan tài treo, chi chít như một cái núi quan tài vậy.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương bảo: "Nhưng mọi người đừng coi thường những cỗ quan tài trên núi quan tài này!

Cha tôi nói, tuyệt đại bộ phận bí tịch luyện đan ở Việt Nam, cơ bản đều nằm trong Huyền quan!

Bởi vì rất nhiều người cầu trường sinh đều một lòng hướng đạo, trước khi chết đều sẽ mang theo những phương pháp luyện đan của mình bồi táng!

Cho nên rất nhiều người thời xưa vì tìm kiếm trường sinh, đều sẽ tới Tứ Xuyên tìm kiếm những ghi chép đan thư mai táng trong Huyền quan này!

Mà cái Địa Tiên Thôn này nếu thực sự tồn tại, vậy thì bên trong khả năng sẽ có Cương thi nội đan ngàn năm!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi rất hưng phấn.

Nói thật, so với Trần Hạt Tử - cái ông thầy bói mù kia, bọn họ kỳ thực tin tưởng cuốn sổ tay của ông ngoại Tuyết Lỵ Dương hơn.

Dù sao danh tiếng của Chá Cô Tiêu thì đã sớm vang danh bên ngoài.

Hơn nữa quan trọng nhất là, chuyến đi Cổ Lâu Hương bọn họ thật sự đã tìm được loại cương thi màu xanh kia.

Điều này chứng minh nội dung ghi chép trên sổ tay của Chá Cô Tiêu tuyệt đại bộ phận là xác thực!

Tuy rằng so với tình huống thực tế sẽ có chút sai lệch, nhưng cơ bản sẽ không sai biệt quá lớn.

Còn về việc trong Địa Tiên Thôn rốt cuộc có Cương thi nội đan hay không, Chá Cô Tiêu chỉ nói là cực kỳ có khả năng.

Cho nên xác suất vẫn là rất lớn.

So với những việc có dấu vết để lần theo này, Tương Tây Thi Vương trong miệng Trần Hạt Tử hiển nhiên là quá mờ mịt.

Chỉ có thể coi như là giải pháp khi không còn cách nào khác.

Khi có lựa chọn khác, mọi người tự nhiên cũng sẽ không coi đó là ưu tiên hàng đầu.

Bàn Tử cũng mặc kệ bên trong có Cương thi nội đan hay không.

Nghe nói chuẩn bị xuống mộ, liền rất là mong chờ, vội hỏi: "Dương tham mưu trưởng, vậy bao giờ chúng ta xuất phát a?

Nghe nói gái Tứ Xuyên cực kỳ 'ngon' đấy!

Nói thật Bàn gia ta đời này, kỳ thực chỉ muốn tìm một em gái Tứ Xuyên để sống qua ngày thôi!" "Cái gì cơ?

Tìm gái Tứ Xuyên kết hôn á?

Cậu đừng có mà chém gió!" Ngô Bất Chính cười trêu chọc nói: "Nghe nói con gái Tứ Xuyên đều ăn cay rất giỏi, với cái tạng người của cậu vốn đã là nhóm nguy cơ cao bị trĩ rồi!

Cậu mà tìm gái Tứ Xuyên, ước chừng không đến mười lăm bữa nửa tháng là phải chết vì bệnh trĩ, đến lúc đó lại hời cho lão Trương hàng xóm rồi!" "Đi đi đi!" Bàn Tử phản bác.

Tuyết Lỵ Dương thấy bọn họ lại bắt đầu nhảm nhí, liền kéo chủ đề quay lại: "Chỗ Thanh Khê Trấn này trước đây tôi đã thử tìm qua, nhưng không tìm thấy!

Mấy ngày nay cũng vẫn luôn bận rộn xác định vị trí, nhưng thủy chung không có tiến triển gì!

Mãi cho đến trưa nay, lúc chúng tôi cùng nhau ăn cơm mới nhận được manh mối!

Bất quá lần này, chúng ta có thể phải đi cùng người khác rồi!" "Đi cùng người khác?

Ý là sao?" Ngô Bất Chính và Bàn Tử vội hỏi.

Cái này cũng không phải là đi chơi đồ hàng, sao lại còn phải đi cùng nhau.

Hơn nữa đối phương là ai a!

Tuyết Lỵ Dương nói: "Chuyện này nói ra có chút phức tạp, mọi người vẫn là tự mình mở tivi lên xem đi!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, Bàn Tử vội đứng dậy đi mở tivi.

Mà theo tivi được bật lên, làm mọi người không ngờ tới là kênh hý khúc cư nhiên lúc này đang phát tin tức.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, có lẽ là sự việc rất lớn.

Cư nhiên đều là bản tin chạy chữ khẩn cấp.

Mà tiêu đề bên trên càng khiến người ta khiếp sợ.

Viết cư nhiên là: 【Xưởng khai thác muối Thanh Khê Trấn - Tứ Xuyên xảy ra sập hầm, hai nhân viên kỹ thuật nước ngoài bất hạnh gặp nạn!

Kinh hoàng phát hiện di tích cổ mộ!】 Nhìn thấy cái tiêu đề này, mấy người lúc đầu còn chưa phản ứng kịp.

Nhưng khi Tuyết Lỵ Dương chỉ vào ba chữ 'Thanh Khê Trấn' to đùng trên tiêu đề, mọi người đều ngẩn người.

Nơi này hóa ra chính là nơi Tuyết Lỵ Dương nói.

Vậy thì toang rồi, lần này muốn khiêm tốn cũng không được nữa.

Hiện tại nơi này e rằng toàn quốc đang chú ý.

Đi chỗ này trộm mộ, vậy chẳng phải bắt buộc phải hợp tác với tổ chương trình sao.

Nhớ tới tổ chương trình, Bàn Tử vội lấy điện thoại ra, nhìn mọi người nói: "Mẹ kiếp, hóa ra vừa rồi tổ chương trình gọi điện tới chính là vì cái nơi này a!

Cái này cũng quá trùng hợp rồi, sao tất cả đều dồn vào một chỗ thế này!" Bàn Tử nói xong rất là kích động: "Trùng hợp quá nhiều thì đó chính là thiên ý rồi, xem ra đúng là ông trời không tuyệt đường sống của Vương Khải Tuyền ta!

Tôi liên hệ với tổ chương trình ngay đây!" Nói xong Bàn Tử liền cầm điện thoại chạy đi liên hệ với tổ chương trình.

Tuyết Lỵ Dương thì biết một chút tình hình về tin tức này, bởi vì chuyện này đã xảy ra mấy ngày rồi.

Chương 1721

Chỉ là bọn họ vẫn luôn không mấy chú ý tin tức thời sự.

Cộng thêm trước đó bọn họ náo loạn ở Cổ Lâu Hương động tĩnh cũng không nhỏ, cho nên ở mức độ rất lớn, chuyện lần này cũng bị ém xuống.

Bất quá Tuyết Lỵ Dương tìm hiểu được, chuyện xưởng muối Thanh Khê Trấn này kỳ thực rất phức tạp.

Bởi vì cái xưởng này là một xí nghiệp liên doanh.

Có một nhà tài trợ nào đó ở Mỹ bỏ tiền và người.

Mà hai công nhân ngoại quốc gặp chuyện lần này chính là chỉ đạo kỹ thuật họ phái tới.

Kết quả ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Bởi vì chuyện lần này, tập đoàn nước ngoài kia cũng có chút bất mãn!

Hơn nữa dựa theo hợp đồng ban đầu, tại khu vực xưởng muối phát hiện cổ mộ thì có thể nhận được bồi thường từ đơn vị liên quan!

Nhưng đối phương tỏ vẻ có thể không cần bồi thường, nhưng muốn tham dự vào việc thám hiểm khai phá cổ mộ lần này!

Hơn nữa còn điểm danh muốn ba người các anh cũng tham dự!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, lúc đầu còn có chút khó hiểu.

Mãi cho đến khi Tuyết Lỵ Dương nói cô gần đây có tìm hiểu một chút về danh tiếng của ba người ở hải ngoại, mới biết được ba người bọn họ ở nước ngoài nhân khí phi thường cao.

Truyền thông Việt Nam không phải khép kín, cho nên rất nhiều người nước ngoài đều có thể xem được video livestream của bọn họ.

Tuy rằng hai lần gần đây vì không có tổ chương trình đại lực tuyên truyền nên người xem ít đi, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến nhân khí của bọn họ.

Tập đoàn của đối phương ước chừng cũng là nhìn thấy giá trị tuyên truyền lần này.

Cho nên người ta đề xuất muốn các anh tham gia, đồng thời người ta sẽ thuê đội thám hiểm tham dự cùng.

Mà trừ các anh ra còn có một vị Giáo sư Tôn phụ trách khu vực này ở trong nước tham dự!

Tổ chức thành đội khảo sát xuất phát khảo sát di tích cổ mộ lần này.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương nhìn Ngô Bất Chính bảo: "Chúng tôi tự nhiên là muốn đi cùng các anh, cho nên lần này người đi e rằng sẽ hơi nhiều!

Tôi vẫn hy vọng có thể tận lượng bảo đảm an toàn cho bọn họ!" Ngô Bất Chính cũng hiểu Tuyết Lỵ Dương là người nhiệt tình, nhưng chuyện này ai có thể bảo đảm được, liền nói: "Tôi đầu tiên khẳng định là không kiến nghị đám người nước ngoài kia tham gia, đương nhiên rồi tôi nói cũng không tính!

Nếu bọn họ thật sự muốn đi, tôi chỉ có thể nói, có thể giúp thì giúp, giúp không được thì chúng ta cũng đành lực bất tòng tâm!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cười gật đầu, cô cũng không phải loại người thánh mẫu.

Chỉ là bản tính như vậy, Ngô Bất Chính có thể nói ra lời này, cô cũng coi như chấp nhận.

Bản thân xuống mộ đã rất nguy hiểm, huống chi lần này người còn nhiều như vậy.

Bọn họ thì cũng thôi đi, dù sao cũng là thân kinh bách chiến, cổ mộ xuống không ít, giữa mọi người cũng đều có sự ăn ý.

Nhưng đám thám hiểm đội mà bọn tây kia thuê, cùng với vị Giáo sư Tôn gì đó, bọn họ cũng không dám bảo đảm.

Dù sao xe đến trước núi ắt có đường, cứu được thì ta cứu, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, không được thì ta chuồn!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, kỳ thực Ngô Bất Chính đã rất bình thản rồi.

Chỉ là mỗi lần nhìn một sinh mạng tươi sống chết đi trước mặt mình, vẫn sẽ có chút khó chịu...

Bàn Tử rất nhanh liền cầm điện thoại quay lại.

Kết quả không khác biệt lắm so với những gì Tuyết Lỵ Dương nói.

Bất quá Bàn Tử nhận được một tin tức.

Đó là công tác thăm dò cổ mộ lần này sẽ lấy bọn họ làm chủ.

Nói cách khác, đến lúc đó sau khi đội ngũ được tổ chức, quyền chủ đạo nằm ở phía bọn họ.

Mà đội thám hiểm nước ngoài cũng phải nghe bọn họ chỉ huy.

Đương nhiên rồi, ngoài mặt là nói như vậy, đến lúc đó người ta rốt cuộc có nghe anh hay không, cái đó phải xem bản lĩnh của chính anh rồi.

Còn có vị Giáo sư Tôn kia, nghe nói người này là một lão mọt sách, si mê giải mã cổ văn tự.

Tính tình rất cổ quái, dường như không quá thích trộm mộ.

Tuy rằng nhóm Tần Vũ là hợp tác với tổ chương trình, nhưng mấy lần xuống mộ trước đó, nói thật cơ bản là đi cái nào hủy cái đó.

Cho dù là sự xuất hữu nhân, dù sao cũng phải giữ mạng mà.

Nhưng trong mắt Giáo sư Tôn, đây chính là đang chà đạp văn vật.

Ông ta cũng không chỉ một lần tố cáo lên trên.

Đáng tiếc đều vô dụng.

Nếu là một số lăng mộ cỡ nhỏ, bộ phận liên quan tự nhiên sẽ không để bọn họ làm bậy.

Nhưng những cổ mộ bọn họ đi đều hung hiểm vạn phần.

Anh bảo đội khảo cổ đi?

Vậy e rằng kết quả càng không cách nào bàn giao.

Chương 1722

Anh bảo khoan hãy khai quật?

Cứ chôn dưới đất như vậy?

Cũng không phải là không thể, chỉ là xưa nay các băng nhóm trộm mộ nước ngoài đều chằm chằm vào cổ mộ Việt Nam.

Anh cứ để đó vài chục năm, cả trăm năm, cộng thêm đám trộm mộ bản địa Việt Nam.

Khả năng đợi đến lúc anh cảm thấy điều kiện kỹ thuật chín muồi muốn đi khai quật, kết quả vừa đào ra nhìn xem, bên trong đều bị trộm sạch rồi, ngay cả cái nắp quan tài cũng không còn.

Lúc đó anh tìm ai nói lý đi.

Tuy rằng mấy người Tần Vũ luôn không biết quý trọng văn vật.

Nhưng ít nhất cũng đã sờ rõ tình huống đại khái trong cổ mộ, cũng cung cấp tư liệu cho việc khai quật sau này không phải sao.

Xà Chiểu Quỷ Thành chính là một ví dụ.

Bọn họ đi rồi, vẫn cứ có người lén lút lẻn vào trong mang Âm Dương Nhị Quan cùng với Lương Quỳnh đi mất.

Điều này cũng đủ thấy, trong bóng tối không biết có bao nhiêu kẻ đều đang chằm chằm vào kho báu cổ mộ trân quý của Việt Nam đây.

Bàn Tử và tổ chương trình ước định thời gian là hai ngày sau xuất phát.

Bởi vì đội thám hiểm mà tập đoàn nước ngoài kia thuê phải hai ngày sau mới tới được.

Hơn nữa bọn họ hình như còn mang theo rất nhiều thiết bị chuyên nghiệp.

Mấy thứ này đều phải vận chuyển bằng đường hàng không qua đây.

Bàn Tử nói: "Đã bảo mấy thằng tây này rất là phiền phức, làm cái gì cũng phải dựa vào khoa học kỹ thuật hiện đại!

Đợi đến lúc vào trong cổ mộ mấy thứ này không dùng được nữa, thế thì thành kẻ mù tịt ngay!

Trộm mộ là công việc kỹ thuật, đám người này còn tưởng là chơi 'Mật thất đào thoát' (Escape Room) chắc!" Hồ tư lệnh gật đầu tỏ vẻ tán đồng: "Tiểu Bàn cậu hiếm khi nói đúng được một câu!

Bất quản nói thế nào, lần này đã là đội thám hiểm do người nước ngoài thuê tới, vậy chúng ta không thể làm mất mặt Mạc Kim Hiệu Úy được!

Cho bọn họ thấy rõ bản lĩnh của Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cười nói: "Anh từ khi nào cũng thành Mạc Kim Hiệu Úy rồi?

Còn tự xưng là Mạc Kim Hiệu Úy nữa!" Hồ tư lệnh cười nói: "Đã đeo Mạc Kim Phù, tự nhiên chính là Mạc Kim Hiệu Úy rồi!

Chẳng qua trình độ kỹ thuật của chúng ta còn đợi nâng cao!

Đúng rồi Tiểu Bàn, quy củ của Mạc Kim Hiệu Úy có phải là trước khi mở quan tài phải thắp nến không!

Cậu có nến không đấy!" Bàn Tử nghe vậy rất là xấu hổ nói: "Quy củ là chết, người là sống, nói thật loại chuyện này cũng giống như hút thuốc lá vậy!" Mọi người khó hiểu, sao lại giống như hút thuốc lá được?

Bàn Tử giải thích: "Nhớ ra thì châm một điếu, không nhớ ra thì khả năng là trực tiếp thăng quan phát tài rồi!" Hồ tư lệnh chỉ mắng Bàn Tử cũng là kẻ nửa mùa, thật làm mất mặt Mạc Kim Hiệu Úy.

Có ông ở đây, sau này mở quan tài bắt buộc phải thắp nến (nhân đăng).

Quy củ của tổ sư gia chúng ta tuy rằng không thể tuân thủ toàn bộ, nhưng cũng không thể một chút mặt mũi cũng không cho.

Không thì thời khắc mấu chốt, tổ sư gia không giúp cậu mà khả năng còn giúp quỷ đối phó cậu đấy!

Mọi người tán gẫu một hồi.

Muộn hơn một chút, Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh liền về trước.

Hai ngày sau xuất phát, bọn họ cũng có thể nhân cơ hội này chuẩn bị một ít đồ đạc.

Bất quá đại bộ phận vật tư chương trình đều sẽ cung cấp.

Cho nên hai ngày này chủ yếu vẫn là dưỡng tinh súc duệ.

Ngô Bất Chính trong lúc đó lại cùng Tần Vũ nói chuyện về tấm ảnh kia.

Nhưng đáng tiếc vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Cỗ thế lực phía sau này ẩn tàng quá sâu.

Khả năng khi chưa có đủ lợi ích, hắn đều sẽ không hiện thân.

Đương nhiên rồi, hắn rốt cuộc là một cỗ thế lực.

Cho nên liệu có phải đã có một số nanh vuốt bắt đầu tiếp cận bọn họ hay không, cũng không thể nào biết được.

Dù sao vạn sự vẫn cần cẩn thận dè dặt, người sợ nổi tiếng heo sợ mập, nghề trộm mộ này cũng không ngoại lệ.

Hai ngày sau, trực thăng của tổ chương trình đã tới.

Mấy người cũng không nói nhảm, chuẩn bị xong đồ đạc liền trực tiếp lên trực thăng.

Hầu như chỉ cần mỗi lần có livestream, ba người Tần Vũ đều sẽ mang một số gương mặt mới xuất hiện.

Cho nên đối với sự gia nhập của Hồ tư lệnh và Dương tiểu thư, tổ chương trình tự nhiên là không có ý kiến.

Nhưng trước đó ở Bách Nhãn Quật cũng như Cổ Lâu Hương, đều không có giới thiệu chính thức.

Cho nên lần này tổ chương trình cũng chuẩn bị trịnh trọng giới thiệu một chút trước khi mở sóng.

Chương 1723

Thời gian mở sóng ấn định vào tám giờ sáng ngày hôm sau, vẫn là giờ cũ.

Mà tối hôm đầu tiên, bọn họ phải đi gặp mặt đội thám hiểm do công ty Mỹ thuê tới.

Còn về Giáo sư Tôn, thì sẽ chạy tới vào sáng hôm sau.

Dù sao cũng là giáo sư, khả năng cũng là công việc quá bận rộn.

Trên máy bay, Bàn Tử, Ngô Bất Chính và Hồ tư lệnh ở đó nhàm chán đánh bài.

Dương tiểu thư thì đang kiểm kê trang bị, xem xem còn thiếu cái gì, đợi đến nơi sẽ tìm tổ chương trình bổ sung.

Doanh Thương vẫn cứ im lặng không nói, giống như cái tháp sắt vậy.

Tần Vũ nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ tới tình hình lần đầu tiên đi miếu Sơn Động Qua Tử.

Lúc đó cũng là ngồi trực thăng của tổ chương trình xuất phát.

Không ngờ thời gian dài như vậy trôi qua, chính mình cư nhiên vẫn bôn ba trên con đường này.

Tuy rằng thọ mệnh của bản thân khả năng tạm thời không cần lo lắng nữa.

Nhưng dọc đường đi này cũng kết giao được không ít bạn bè.

Đây có lẽ chính là câu nói kia: Đi trên đường, bạn mới có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp hơn, gặp được những người bạn tốt hơn.

Bất quá ngẫm lại cũng có chút đáng tiếc.

Bất luận là Bách Nhãn Quật hay là Cổ Lâu Hương, hắn đều không hoàn thành nhiệm vụ khen thưởng của hệ thống.

Chỗ Bách Nhãn Quật không tính là cổ mộ, tự nhiên cũng không nhận được phần thưởng chung cuộc.

Mà Cổ Lâu Hương thì càng bi kịch.

Ngay cả Cổ Lâu cũng chưa vào, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn một cái.

Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, nơi đó có tính là cổ mộ không?

Khả năng trong mắt hệ thống là không phải, cho nên cũng không nhận được phần thưởng chung cuộc.

Nói thật Cổ Lâu Hương có chút đáng tiếc.

Nếu có thể nhận được phần thưởng chung cuộc của Cổ Lâu Hương, hoặc giả có thể biết được rất nhiều bí mật về việc tu kiến Cổ Lâu kia.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đã muộn.

Lần này đi Thanh Khê Trấn, thực sự là có đủ hẻo lánh.

Trực thăng cứ thế mà bay không vào được.

Chủ yếu cũng là do nơi đó chung quanh quần sơn hoàn vũ, bên trong lại không có chỗ đỗ trực thăng.

Cho nên cuối cùng trực thăng dừng lại ở một thị trấn phụ cận.

Mà mấy người chỉ có thể ngồi xe khách của xưởng muối địa phương, tiếp tục thâm nhập.

Bất quá thiết bị của tổ chương trình đã vận chuyển vào trước rồi.

Cũng không làm lỡ việc chọn lựa thiết bị vật tư còn lại.

Mấy người ngồi xe khách hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tới được trong xưởng muối.

Mà tới nơi nhìn một cái, mấy người đều có chút ngẩn tò te.

Cái xưởng muối này lại xây dựng ngay giữa một thôn trang.

Bốn phía còn có thể nhìn thấy một số di tích kiến trúc cổ xưa.

Bàn Tử cười nói: "Hầy, cái xí nghiệp này cũng thật là đủ kiệt sỉ, anh tu sửa cái nhà ở đây, còn không mau trưng thu đất của bà con đi!

Lưu lại một hai gian thế này, để người ta sống kiểu gì a!" Bàn Tử nói câu này là vì, vốn dĩ là một cái thôn, kết quả đại bộ phận mọi người đều chuyển đi rồi.

Anh chỉ để lại hai ba hộ, thế này cũng không có cách nào sống qua ngày.

Tổng không thể ra khỏi cửa ngày ngày đối diện với đầu núi trò chuyện được.

Không có người nói chuyện, không phải chết vì buồn à.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Không có khả năng lắm, nếu là như vậy, bộ phận liên quan của địa phương cũng sẽ không đồng ý!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ mấy căn nhà này, khả năng đã rất lâu không có người ở rồi!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói: "Đúng, Thanh Khê Trấn ở đây rất nhiều năm trước đã không còn người rồi!

Nếu không bọn họ cũng sẽ không để lại mấy gian nhà không dỡ bỏ!

Nghe nói nơi này năm xưa chính là một xưởng muối, bất quá lúc đó là do một đại gia tộc địa phương chiếm lĩnh!

Sau lại bởi vì động loạn nên mới hoang phế!" Mấy người đang trò chuyện, liền có nhân viên công tác của tổ chương trình đi tới.

Đối phương nói, xưởng muối người ta đã khôi phục công tác sản xuất rồi.

Bất quá đã cung cấp cho chúng ta một cái nhà kho trống làm bộ chỉ huy tạm thời.

Chương 1724

Đội thám hiểm nước ngoài đã tới rồi, lúc ăn tối mọi người gặp mặt một cái.

Để thông khí cho hành động sáng sớm mai.

Đợi sáng mai Giáo sư Tôn tới là có thể xuất phát rồi.

Tối nay tổ chương trình bọn họ sẽ bắt đầu tạo thế.

Tranh thủ sáng mai sau khi mở sóng, tỷ suất người xem của chương trình sẽ trực tiếp bạo biểu.

Ngô Bất Chính và mọi người đối với mấy thứ này tự nhiên là không có hứng thú.

Vì thế liền đi tới chỗ ở trước.

Thu dọn đồ đạc ăn bữa cơm trưa.

Buổi chiều liền tùy tiện đi dạo trong xưởng muối.

Bàn Tử không quá hiểu tại sao lại có loại xí nghiệp xưởng muối này.

Theo hắn thấy, muối rẻ như vậy, làm nghề này có lợi nhuận sao?

Ngô Bất Chính cười nói: "Đó là cậu không hiểu, thời cổ đại muối là vô cùng quan trọng!

Thời đó đâu có nhiều gia vị như vậy, muối là thứ cực kỳ lưu thông!

Cậu còn nhớ thời cổ đại đều có Diêm Bang chuyên môn phụ trách vận chuyển buôn bán không!" Hồ tư lệnh tiếp lời: "Tiểu Ngô nói không sai, Tiểu Bàn cậu ngày thường có thể học tập nhiều hơn chút được không!

Đi cùng với cậu, tôi đều ngại không dám nói có quen biết cậu!

Đọc sách nhiều xem báo nhiều vào, bớt đi 'mát-xa thư giãn' làm bậy bạ đi được không!" Bàn Tử không cho là đúng, ưỡn cái bụng to nói: "Đời người sống được tám chục năm, già trẻ trừ đi bốn mươi năm!

Thời trai trẻ mà không phong lưu thì sống không bằng con cún!" "Cút cút!

Chỉ có cậu là lắm lý sự cùn!" Hồ tư lệnh mắng.

Bất quá nói tới xưởng muối này, sao có thể không kiếm tiền chứ.

Chỉ là nghề nào thức nấy, người ngoài nghề không hiểu mà thôi.

Tuy rằng muối không đắt, nhưng không chịu nổi chi phí còn thấp hơn a!

Cay còn có thể đi ra quốc tế, không có lợi nhuận ai làm chứ?

Đây đều là chuyện rõ như ban ngày.

Buổi chiều cứ thế trôi qua trong lúc tán gẫu.

Buổi tối, tổ chương trình sắp xếp tiệc nướng ngoài trời.

Coi như là chúc mừng tổ chương trình sau thời gian dài như vậy, lại một lần nữa chính thức mở sóng.

Trước đó tuy rằng Tần Vũ bọn họ cũng tự mình livestream.

Nhưng đó chung quy là tự mình livestream.

So với do tổ chương trình chủ trì vẫn là có chút khác biệt.

Mấy người cũng không để ý, dù sao có ăn ngon uống ngon, tự nhiên là tìm một chỗ liền bắt đầu ăn mỹ thực do nhân viên công tác nướng.

Tổ chương trình cũng thật là biết chơi, lại còn lắp một cái tivi ở một bên.

Nói là lát nữa muốn cho mọi người xem tuyên truyền tạo thế trước khi mở sóng.

Bất quá mấy người bọn họ không có hứng thú gì, liền hỏi nhân viên công tác kia, người của đội thám hiểm nước ngoài đối tiếp đã tới chưa.

Sao lại lề mề thế nhỉ?

Không biết ai là đội trưởng sao?

Nhân viên kia cười nói: "Bọn họ buổi chiều đi thăm dò địa hình chung quanh rồi!

Mười phút trước mới trở về, chắc là sắp tới rồi!

Kìa kìa bọn họ tới rồi!" Nói rồi nhân viên công tác liền chỉ về một phía.

Mấy người quay đầu nhìn lại, lập tức ngẩn ra.

Chỉ thấy dưới ánh đèn chiếu rọi, một người phụ nữ đang cầm hai cây xúc xích nướng đi tới.

Cô ta mặc một bộ đồ da bó sát màu đen, đem thân hình phác họa quả thực là hô chi dục xuất (sống động như thật).

Bàn Tử nhìn lập tức nước miếng cũng sắp chảy ra.

Nhịn không được nói: "Mẹ kiếp, chỉ nhìn thôi Bàn gia ta cũng sắp no rồi!" "Cút!

Có chút tiền đồ được không!" Ngô Bất Chính nhịn không được mắng.

Bàn Tử vội lau nước miếng, nói: "Mẹ kiếp, đẹp mà còn không cho người ta nhìn à!

Tôi nói cho cậu biết, với cái thân hình này, ở phố tẩm quất tuyệt đối là 'đào' đứng đầu bảng!" Câu này của Bàn Tử vừa khéo bị người ta nghe thấy.

Chương 1725

Ngô Bất Chính xấu hổ quay đầu giả vờ không quen biết Bàn Tử.

Ai ngờ cô gái kia dường như căn bản không để ý, ngồi xuống trước mặt mọi người, nhìn Bàn Tử cười nói: "Trước đây cũng có một người nhìn tôi như vậy giống anh, anh biết sau đó gã ta thế nào không?" Bàn Tử ngẩn ra, bị mùi hương phụ nữ trên người đối phương xộc vào, day day mũi nói: "Thế... thế nào rồi?" "Hắn mù rồi!" Cô gái kia cười nói.

Bàn Tử nghe vậy sửng sốt, sau đó liền cười: "Tôi nói này cô em, hù dọa Bàn gia của cô à?

Cô cũng không đi nghe ngóng thử xem, Bàn gia ta là bị dọa mà lớn đấy!

Cô thử làm tôi mù một cái xem nào!" Bàn Tử là kẻ không chịu thiệt.

Đừng thấy cô gái này thân hình nóng bỏng, nhưng nói chuyện có gai, hắn tự nhiên cũng không thể nào chiều theo đối phương.

Ngô Bất Chính sợ bọn họ lại đánh nhau, vội giảng hòa nói: "Đừng để ý nhé, bạn tôi chưa thấy phụ nữ bao giờ, đời này cảm thấy heo nái cũng là đẹp mắt!

À mà cô xưng hô thế nào a!

Cô là đội trưởng?" Cô gái kia nhìn Ngô Bất Chính nói.

Ngô Bất Chính xấu hổ cười, nói: "Không... không phải, mấy người chúng tôi không có đội trưởng!

Ai đúng thì nghe người đó!" Ai ngờ cô gái kia nói: "Thế thì không được, không có đội trưởng cũng quá thiếu chuyên nghiệp rồi!

Tôi là đội trưởng đội thám hiểm của chúng tôi, các anh tốt nhất chọn ra một đội trưởng để làm việc với tôi!

Nếu không rất nhiều chuyện bàn bạc sẽ rất phiền toái!" Nói rồi cô gái kia lại cầm lấy một cây xúc xích nướng đưa cho Ngô Bất Chính, cười nói: "Em trai nhỏ, cậu nhìn qua da mịn thịt mềm, thực sự là không nên làm cái nghề này!

Làm chị đây đau lòng!" Nói rồi cô ta lại cắn một miếng xúc xích của chính mình, bộ dáng kia quả thực là dụ hoặc chết người không đền mạng! "Ăn đi!

Rất ngon đấy!" Cô gái kia nhìn Ngô Bất Chính cười nói, pha chút ý tứ trêu chọc Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính rất là xấu hổ, ăn cũng không được mà không ăn cũng không xong.

May mà Tần Vũ ở bên cạnh giật lấy cây xúc xích trong tay Ngô Bất Chính, đưa cho Doanh Thương ở một bên: "Cậu ấy thích ăn!" Cô gái kia nhìn Tần Vũ một cái, chỉ cười cười không tiếp lời.

Bàn Tử thấy cái ả này vừa lên đã trêu chọc Ngô Bất Chính, cũng nổi nóng.

Một tay liền đoạt lấy cây xúc xích ăn dở trong tay cô gái kia, lập tức cắn một miếng nói: "Ừm!

Quả thật ngon!" Cô gái kia lập tức không bình tĩnh nổi nữa, nói: "Tôi ăn rồi mà!" Bàn Tử lại nghiêm túc nói: "Yên tâm, Bàn gia không chê cô bẩn!" Cô gái kia nén cơn giận, không phát tác, quay đầu quét mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói: "Tôi không muốn nói nhảm với các người, ai là đội trưởng?

Nếu không có thì tôi đi đây, hành động lần này các người cũng đừng đến làm vướng chân chúng tôi nữa!" Bàn Tử nghe vậy liền cười nói: "Tôi bảo này cô em, cô đang chơi trò đánh đố gì với tôi thế?

Người ta là đội thám hiểm được công ty nước ngoài thuê về, cô chỉ là một phiên dịch viên thôi đúng không?

Hay là gọi thành viên đội thám hiểm nước ngoài đứng sau lưng cô ra đây đi!

Tưởng mấy anh em chúng tôi là trẻ ranh chắc?" Cô gái kia nghe vậy thì cười khẩy: "Tôi đã nói rồi, tôi chính là đội trưởng đội thám hiểm, chẳng qua tôi lớn lên ở nước ngoài thôi!

Không tin các người có thể đi mà hỏi!" Bàn Tử ngẩn ra, quay sang hỏi nhân viên công tác bên cạnh.

Không ngờ cô gái này thực sự là đội trưởng đội thám hiểm.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hồ tư lệnh đứng ra nói: "Tôi bảo này cô em gái, hà tất phải căng thẳng thế!

Chúng ta cũng là muốn hợp tác mà, đúng không?" "Tôi là đội trưởng của họ, anh có chuyện gì thương lượng với tôi là được!" Cô gái kia liếc nhìn Hồ tư lệnh một cái, cười nói: "Anh từng đi lính hả, khí chất rất đặc biệt!" "Đúng, nhưng chuyện này hình như không liên quan gì đến việc chúng ta cần bàn!" Hồ tư lệnh cười đáp: "Ngoài ra, tôi lớn tuổi hơn cô nên gọi cô một tiếng em gái nhé!

Em gái à, đừng có thấy ai cũng phóng điện, ở chỗ chúng tôi Tiểu Ngô là người đơn thuần nhất đấy!

Cô trêu cậu ấy là được rồi, Hồ gia tôi có vợ rồi, cô phóng điện với tôi vô dụng thôi!" "Cẩn thận sét đánh đấy!" Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy, không nhịn được mà phì cười.

Ngay cả Ngô Bất Chính cũng không nhịn được cười.

Người phụ nữ này đụng phải Hồ tư lệnh thì đúng là có thể bị chọc cho tức chết.

Quả nhiên sắc mặt người phụ nữ kia khó coi một lúc, rồi lộ ra vài phần băng lãnh nói: "Được thôi, không biết xưng hô thế nào?" "Họ Hồ, tên Bát Nhất!

Đơn hồ bát vạn nhất!

Cô cũng có thể gọi tôi là Hồ gia, người trên giang hồ thích gọi thế thôi!" Hồ tư lệnh cười nói. "Hồ gia!

Được, vậy thì Hồ gia, không biết lần này các người chuẩn bị đi vào bằng cách nào?

Hơn nữa tổ chương trình tuy nói để các người phụ trách làm đội trưởng, nhưng nói thật tôi chẳng cảm thấy các người thích hợp chút nào!

Nói lời khó nghe trước, nếu các người ngáng chân, tôi sẽ không quan tâm đến các người đâu!" Hồ tư lệnh nghe vậy cũng không giận, cười nói: "Ai ngáng chân ai bây giờ nói còn hơi sớm!

Hơn nữa cô đúng là lớn lên ở nước ngoài thật nhỉ, sao một chút lễ tiết Việt Nam cũng không hiểu thế?

Tán gẫu với người khác cũng không biết à?" "Anh có ý gì?" Cô gái kia nhíu mày.

Hồ tư lệnh lại tỏ vẻ nghiêm túc: "Ở Việt Nam chúng tôi, hỏi xong tên người khác, cô phải tự giới thiệu bản thân chứ!

Nếu không cứ như bây giờ, cô nói nửa ngày, chúng tôi cũng chẳng biết cô tên gì!

Chương 1726

Cô bảo đến lúc đó có việc muốn tìm cô thì chúng tôi gọi thế nào đây?" Bàn Tử nghe đến đây liền chen vào: "Ây cái này tôi biết, cứ gọi là 'cái cô em thân hình bốc lửa tính tình nóng nảy, thực ra lại thích tiểu nãi cẩu' là được!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội đá Bàn Tử một cước, mắng: "Cậu nói ai là tiểu nãi cẩu hả!

Ông đây là người!" Cô gái kia bị Bàn Tử chọc tức không chịu được, dứt khoát lười để ý đến hắn, quay đầu nhìn sang Hồ tư lệnh nói: "Tôi là ai các người tự xem tivi đi!

Ở đây cũng chỉ có anh là bình thường!

Tôi không muốn nói nhảm với các người nữa!

Tôi chỉ hỏi anh, làm sao vào núi, các người có cách không?" Mọi người ngẩn ra, cách vào núi?

Cái này còn cần cách gì nữa, không phải cứ đi theo đường là được sao?

Cô gái kia thấy vậy liền cười khinh miệt: "Chỉ thế này mà còn đòi chúng tôi phối hợp với các người?

Các người ngay cả cách vào núi cũng không biết, có tư cách gì để chúng tôi phối hợp?

Nói cho các người biết, chiều nay chúng tôi đã dùng flycam thăm dò toàn bộ dãy núi rồi!

Thật không biết ông chủ sao lại tìm mấy người các người tới đây!

Các người có tác dụng gì chứ?" Nói xong cô gái kia lại đứng dậy bỏ đi.

Căn bản không cho mọi người thời gian phản ứng. "Á đù, cái đệch..." Bàn Tử không nhịn được chửi thề, nhưng Hồ tư lệnh lại xua tay ra hiệu cho hắn bỏ qua. "Xem ra đối phương có chuẩn bị mà đến!

Trận này chúng ta rơi xuống thế hạ phong rồi!" "Không phải Lão Hồ, sao lại rơi xuống hạ phong, bọn họ đây là gian lận!" Bàn Tử bất mãn nói.

Hồ tư lệnh lại nói: "Trận so tài đầu tiên này thua thì là thua, không mất mặt!

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cũng phải coi trọng lên!

Đừng nhìn đám người này có khả năng không có kinh nghiệm đạo mộ, nhưng thiết bị của bọn họ tiên tiến!

Chúng ta nếu không lấy ra bản lĩnh giữ nhà, thì thật sự sẽ làm mất mặt Mạc Kim Hiệu Úy đấy!

Đi xem xem, cô ta rốt cuộc là ai!" Hồ tư lệnh chỉ vào chiếc tivi.

Mọi người gật đầu, đều vội vàng đi xem tivi.

Lúc này trên tivi đã bắt đầu xuất hiện buổi họp báo phát sóng của tổ chương trình.

Giống như trước đây, cơ bản vẫn là các loại tin tức được đưa tin rợp trời.

Những chuyện phiếm phía trước không cần nói, rất nhanh đã đến phần giới thiệu tuyển thủ.

Nhóm ba người Tần Vũ tự nhiên không cần nói nhiều.

Cơ bản trên toàn cầu đều đã rất nổi tiếng.

Người không nhận ra bọn họ hầu như chẳng có mấy ai.

Mà ngoài bọn họ ra, chính là phải chú trọng giới thiệu mấy vị bên dưới. 【Chư vị, các đội viên tham gia trực tiếp lần này, trong đó có ba vị đều là người mới.】 【Đương nhiên rồi, mọi người có thể đã từng gặp bọn họ, bọn họ chính là thiết tháp Doanh Thương, truyền nhân Chá Cô Tiếu - Tuyết Lỵ Dương, cũng như quân nhân giải ngũ Hồ Bát Nhất.】 【Thân phận ba vị này, chắc hẳn mọi người đều đã có tìm hiểu.】 【Có điều để chiếu cố khán giả nước ngoài, chúng tôi vẫn xin giới thiệu lại một lần nữa.】 Sau đó là phần giới thiệu về ba người Doanh Thương.

Chỗ này không nói nhảm nữa.

Đợi giới thiệu xong ba người nhóm Hồ tư lệnh, tiếp theo liền đến phần mà bọn họ có chút mong chờ.

Đó chính là giới thiệu thành viên đội thám hiểm lần này.

Người của đội thám hiểm tổng cộng có mười người.

Có điều sẽ không vào hết, chỉ có bốn người cùng bọn họ đi vào.

Sáu người còn lại ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng và thiết bị. 【Vị đầu tiên, đến từ đội thám hiểm - Peter Lưu, đây là một bác sĩ chiến trường đến từ nước Mỹ!】 【Sở hữu kinh nghiệm công tác y tế dã ngoại phong phú, phụ trách công tác y hộ theo đội của đội thám hiểm!】 【Tuy là bác sĩ, nhưng anh ta cũng từng trải qua sự tẩy lễ của chiến trường, tất nhiên cũng sẽ không trở thành gánh nặng!】 ... 【Vị thứ hai, thân thủ nhanh nhẹn - Tony!

Là tuyển thủ parkour dã ngoại đến từ nước Mỹ!】 【Không biết có phải là hấp thu kinh nghiệm của nhóm Tiểu ca ở Vân Nam kỳ trước hay không, mà lại chiêu mộ tuyển thủ parkour tham gia!】 【Biểu hiện thế nào, chúng ta hãy cùng chờ xem!】 ... 【Vị thứ ba, tên là Giang Toán, thông tin cụ thể không rõ, điều duy nhất biết được là cậu ta là em ruột của đội trưởng, không ngờ nước ngoài cũng có chuyện đi cửa sau!】 【Hy vọng cậu ta có thể có biểu hiện tốt!】 ...

【Được rồi, tiếp theo chính là vị cuối cùng, cũng chính là đội trưởng đội thám hiểm!

Giang Ninh!】【Giang Ninh, có nhân khí cực cao ở nước ngoài, là mãnh tướng đắc lực của một tập đoàn cổ đổng vô cùng nổi tiếng tại Mỹ.】【Kinh nghiệm thám hiểm dã ngoại phong phú, từ lúc Cổ Mộ Tham Bí tiến hành trên toàn cầu sớm nhất, cô ấy đã là đội viên kiêm chức đội trưởng của đội Mỹ.】【Từng đến Ai Cập thám hiểm cổ mộ Pharaon Rắn Hai Đầu!】【Cũng là chị ruột của Giang Toán, cái gì?

Cô ấy thế mà là nữ?】【Không sai, Giang Ninh chính là nữ, các bạn có thể gọi là A Ninh tiểu thư!】...

Mấy người nhìn đến đây, cuối cùng cũng biết tên của cô ta rồi.

Giang Ninh!

Ninh tiểu thư!

Bàn Tử lại cười nói: "Á đù, tên của cái đội này là để tấu hài hả, sao tôi cứ cảm giác như đầu bếp nấu ăn thế!

Chương 1727

Không phải hành tỏi (Giang Toán) thì là cắt tóc (Tony)!

Chắc mấy ngày tới sống vui vẻ lắm đây!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi bật cười, cái tên này đặt đúng là có chút kỳ quái.

Có điều để Giang Ninh, một người phụ nữ làm đội trưởng, bọn họ vẫn ít nhiều giữ thái độ hoài nghi.

Chẳng lẽ Giang Ninh này thật sự có điểm gì hơn người sao?

Mọi người sau đó chuẩn bị quay về nghỉ ngơi, dù sao sáng sớm mai đã phải chuẩn bị xuất phát rồi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính ở chung một lều.

Hai người về đến lều, Ngô Bất Chính vừa định nghỉ ngơi, Tần Vũ bỗng nhiên nói một câu: "Cô ta có vấn đề!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội hỏi: "Ai có vấn đề?" "Giang Ninh!" Tần Vũ đáp. "Giang Ninh cô ta có vấn đề gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu biểu thị chính mình trước mắt vẫn chưa nhìn ra.

Nhưng cảm giác sẽ không sai, anh có thể cảm giác được Giang Ninh kia xác thực có vấn đề.

Cho nên vẫn là cẩn thận với cô ta thì hơn.

Ngô Bất Chính gật đầu, cảm giác của Tần Vũ xưa nay sẽ không sai.

Anh nói có vấn đề, vậy chín phần mười hầu như khẳng định là có vấn đề.

Chỉ là rốt cuộc là vấn đề gì đây?

Tạm thời cậu cũng không có manh mối.

Một đêm không lời, sáng sớm hôm sau mọi người liền rời giường.

Bàn Tử dẫn theo Hồ tư lệnh đi bổ sung đầy đủ một số trang bị cuối cùng còn thiếu.

Sau khi ăn sáng xong liền chuẩn bị xuất phát.

Mười người nhóm Giang Ninh cũng đã đến đông đủ, có điều bọn họ chỉ có bốn người đi vào.

Đại bộ phận những người khác chỉ phụ trách ở lại đây lo liệu thiết bị của họ.

Ví dụ như thông tin vô tuyến điện, flycam vân vân.

Dù sao chỉ cần là công nghệ cao thì cứ việc lôi ra dùng.

Nhóm Ngô Bất Chính cũng xem không hiểu, cứ mặc kệ bọn họ lăn lộn, dù sao đến nơi rồi thì đâu phải dựa vào mấy thứ này là tìm được cổ mộ.

Nếu không thì cổ mộ ở Việt Nam chẳng phải đều bị thăm dò rõ ràng hết rồi sao.

Điều khiến bọn họ mong chờ nhất vẫn là vị Tôn giáo sư kia.

Bởi vì liên quan đến chuyện cổ mộ lần này, đại bộ phận thông tin đều nằm trong tay ông ta.

Tôn giáo sư chủ quản công tác khai phát cổ mộ ở khu vực này, đối với nơi này cũng nghiên cứu rất nhiều năm rồi.

Nếu không có tư liệu của ông ta, mọi người còn thật không nhất định tìm được địa phương.

Mười phút sau, theo một chiếc xe chạy vào, rốt cuộc một ông già tuổi tác phải gần bảy mươi bước xuống xe.

Hách nhiên chính là Tôn giáo sư.

Tôn giáo sư nhìn qua da dẻ có chút đen.

Tuyết Lỵ Dương nghe cha cô nói về vị Tôn giáo sư này, là một giáo sư vô cùng thực tế.

Quanh năm làm công tác phát quật cổ mộ ở tuyến đầu, bởi vì thường xuyên xuống đất, cho nên da dẻ cả người bị phơi đến có chút đen sạm.

So với những vị giáo sư ngồi trong văn phòng thường ngày mà mọi người hay thấy, khác biệt là vô cùng lớn.

Có điều cũng chính vì phẩm chất này của ông ta, nói ông ta muốn đi theo, mọi người ít nhiều còn tin tưởng một chút.

Nếu đổi lại là một giáo sư thường xuyên ngồi văn phòng, thì cơ bản đi vào chính là làm mồi cho tống tử, có thể sống sót trở ra đều là kỳ tích.

Tôn giáo sư tuy tuổi tác không nhỏ, nhưng cả người nhìn qua ngược lại vẫn còn tinh thần.

Đi đường cũng không có cảm giác già nua lụm khụm, khá có cảm giác gừng càng già càng cay.

Chỉ là ông ta dường như có chút không thích nhóm người Tần Vũ, chỉ đứng từ xa nhìn mấy người một cái, rồi xoay người đi về phía nhóm Giang Ninh. "Ây!

Á đù, Bàn gia nể mặt lão mới ở đây đợi lão, lão ngược lại làm bộ làm tịch như bố đời ấy!" Hồ tư lệnh ở bên cạnh vỗ vỗ vai hắn nói. "Thôi bỏ đi, người ta là chuyên gia khảo cổ, có ý kiến với đám người chúng ta là bình thường!

Đợi lát nữa trên đường lại nghĩ cách tạo quan hệ tốt xem sao!" Bàn Tử không nói gì, nhưng tỏ ra rất khó chịu.

Ngô Bất Chính cũng bất đắc dĩ cười khổ, thầm nghĩ chuyến này e là náo nhiệt rồi.

Chỉ riêng quân số đã là quy mô lớn nhất cậu từng thấy.

Sáu người bọn họ, cộng thêm bốn người bên phía Giang Ninh, lại thêm một Tôn giáo sư.

Chương 1728

Khá lắm, túc tắc mười một người.

Biết thì bảo là đi thám hiểm mộ, không biết còn tưởng là cả nhà đi du lịch ấy chứ.

Tôn giáo sư và nhóm Giang Ninh nói chuyện vài câu, sau đó thế mà xoay người đi luôn.

Hoàn toàn không có ý tứ muốn thông báo cho nhóm Tần Vũ.

Bàn Tử nhìn mà tức muốn bốc hỏa.

Hồ tư lệnh lại cười nói: "Được rồi, chúng ta hiện tại là bị người ta khinh thị, đại trượng phu năng khuất năng thân!

Là lừa hay là ngựa đến nơi rồi sẽ biết!

Giận dỗi phát hỏa cũng không thể khiến đối phương tâm phục khẩu phục được!" Nói rồi Hồ tư lệnh vỗ vỗ Bàn Tử, sau đó liền gọi mọi người đi theo.

Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ thầm cười khổ trong lòng.

Quả nhiên không khác dự đoán của cậu là bao, cái này còn chưa bắt đầu đâu, đòn dằn mặt đã lập ra rồi.

Chỉ hy vọng đến nơi, đừng có khóc lóc khó coi quá là được.

Mọi người rất nhanh liền xuất phát.

Mà theo thời gian điểm đúng tám giờ, phòng livestream cũng coi như đã mở.

Hơn nữa lần này vì hiệu quả trực tiếp, ngay cả Tôn giáo sư cũng được trang bị thiết bị livestream.

Có điều kỳ quái là, đội người của Giang Ninh bên kia lại chỉ có mình Giang Ninh có thiết bị livestream.

Những người khác đều không mang.

Ngô Bất Chính nói, bọn họ có khả năng là mang theo rất nhiều thiết bị tiên tiến, sợ bị tín hiệu của thiết bị livestream gây nhiễu.

Đối với việc này mọi người cũng không quá để ý, đi theo sau bọn họ rồi xuất phát.

Ngay khi livestream mở ra, lập tức vô số cư dân mạng nhiệt tình đều ùa vào.

Rất nhanh, chênh lệch nhân khí giữa hai bên liền thể hiện ra.

Bên kia nhân số lèo tèo không có mấy, mà trong phòng livestream của nhóm Tần Vũ bên này thì đạn mạc dòng này nối tiếp dòng kia.

Có những lúc, còn chưa nhìn rõ gửi cái gì, đã bị trôi mất rồi.

Tình huống này kéo dài một lúc lâu, đạn mạc mới dần dần ít lại.

Mọi người lúc này mới có thể nhìn rõ nội dung trong đạn mạc.

Bàn Tử nhìn thoáng qua, rất nhiều người đều đang hỏi, lần này muốn đi là địa phương nào các loại.

Mọi người lúc này mới nhớ ra, tối hôm qua tổ chương trình thế mà không thông báo phải đi đâu.

Thế là Bàn Tử liền nói mục đích lần này, là cổ mộ bên trong trấn Thanh Khê.

Còn về là mộ gì, hắn cũng không biết.

Tuy nhiên lời này của hắn vừa ra khỏi miệng, trong phòng livestream liền có người vội gửi đạn mạc nhắc nhở. 【Không phải chứ Bàn gia, các anh là tình huống gì thế, bên kia Giang Ninh bọn họ hình như đang thảo luận mục đích lần này đấy!】【Đúng đúng, tôi vừa từ phòng livestream của bọn họ qua đây!】【Á đù, các anh không phải là bị bỏ rơi rồi chứ!】Bàn Tử vừa nghe lời này có chút nổi giận, mẹ nó đây đúng là triệt để không cho bọn hắn chơi cùng mà.

Ngay lập tức Bàn Tử liền muốn qua đó lý luận.

Nhưng Hồ tư lệnh lại ngăn hắn lại, nói: "Không cần thiết, chúng ta cũng vào xem livestream của họ là được!

Hiện tại qua đó, chỉ càng tỏ ra chúng ta vô năng!" Bàn Tử nén giận, mở phòng livestream của Giang Ninh lên.

Đồng thời cũng có không ít cư dân mạng cũng đi theo vào.

Giang Ninh dường như là đã nhận ra, quay đầu nhìn thoáng qua mọi người.

Khóe miệng mang theo nụ cười trêu tức.

Tuy nhiên nhóm người Tần Vũ chỉ nhìn cô ta mà không nói gì.

Duy chỉ có Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải vì để triển hiện phong độ Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc của Mạc Kim Hiệu Úy, lúc này hắn đã sớm lao lên chửi mẹ nó rồi.

Có điều giận thì giận, Giang Ninh cũng không có quá đáng đến mức không cho bọn họ nghe trong livestream.

Mọi người rất nhanh liền nghe thấy Tôn giáo sư đang nói về tình huống cổ mộ muốn đi lần này.

Tôn giáo sư nói: "Theo hiểu biết của tôi về khu vực này, bên trong trấn Thanh Khê, rất có khả năng ẩn giấu chính là cổ mộ của Long Xuyên Long Sơn Vương thời cổ đại!

Mà người địa phương, gọi là Vu Lăng Di Sơn Vương, cũng có người gọi là Di Sơn Ô Dương Vương!

Đương nhiên những cái này đều chỉ là truyền thuyết, trong đó theo suy đoán của tôi, hắn chính là mộ của Long Xuyên Long Sơn Vương!

Chỉ là địa phương phần lớn có truyền thuyết Di Sơn Khai Hợp Ô Dương Vương, cho nên ở vùng này cách gọi Ô Dương Vương càng phổ biến hơn!" Theo Tôn giáo sư nói, Long Xuyên này cũng tức là cực có khả năng chính là Ô Dương Vương, người này am hiểu trị lý thủy hoạn, từng ở nơi này khai sơn trị thủy có công.

Nhưng vì bản thân hắn sinh tính tàn bạo, cho nên lúc chết thảm tao loạn đao phân thây.

Chương 1729

Người nhà sợ hãi hậu nhân báo thù đi phạt vương lăng, cho nên mới ẩn tính mai danh đổi tên.

Mà trong truyền thuyết địa phương, Ô Dương Vương lại cũng không phải như vậy.

Mà là một vị Ô Dương tu luyện thành tinh.

Ô Dương là cái gì?

Kỳ thực chính là lợn đen lớn.

Nghe nói Ô Dương Vương ở nơi này trị lý thủy hoạn, còn lấy vợ.

Có điều cũng có một ngày bị vợ bắt gặp chân thân, từ đó trốn ở trong núi không chịu ra.

Vợ hắn khổ khổ cầu xin, cuối cùng không có kết quả chỉ có thể nhảy sông tự vẫn.

Ô Dương Vương sau này trị lý xong đường sông, trong lòng nguội lạnh.

Thế là liền chuẩn bị vĩnh viễn không bao giờ trị lý thủy hoạn nữa, trừ phi phu nhân của chính mình có thể phục sinh.

Không ngờ sau này uống say cuối cùng hiện ra nguyên hình, bị sơn dân không biết tình hình coi thành lợn rừng mà giết thịt.

Sau này địa phương nổi lên ôn dịch, hết cách rồi mới tu kiến ngôi mộ Ô Dương Vương này để cáo an vong linh.

Cho nên trong ngọn núi này, rốt cuộc là Ô Dương Vương hay là Long Xuyên Vương kỳ thực Tôn giáo sư cũng không biết.

Nhưng ông ta càng nghiêng về Long Xuyên Vương.

Bởi vì truyền thuyết Ô Dương Vương này, thực sự là màu sắc thần thoại quá đậm.

Làm gì có lợn rừng thành tinh, cái này căn bản chính là không hiện thực.

Chỉ là tuy có suy đoán này, nhưng nại hà căn bản không cách nào kiểm chứng.

Gần trấn Thanh Khê này núi Quan Tài vách núi cheo leo.

Căn bản không có đường để leo trèo, muốn lên đó đều khó, càng đừng nói là tìm kiếm cổ mộ bên trong.

Muốn xác định thân phận chủ nhân ngôi mộ bên trong, cũng là cơ bản không có khả năng.

Nếu không với tính cách của Tôn giáo sư, tự nhiên là muốn đi vào xem thử.

Mọi người trong phòng livestream nghe đến đây, Ngô Bất Chính không khỏi vội hỏi: "Cái này không đúng, Dương tiểu thư không phải nói trong ghi chép của Chá Cô Tiếu tiền bối nơi này hẳn là có một địa phương gọi là Địa Tiên Thôn sao?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói: "Không sai, là Địa Tiên Thôn!

Nhưng truyền thuyết về Ô Dương Vương hình như cũng là thật!

Ghi chép của ông ngoại tôi cũng không nhiều, tôi từng hỏi cha tôi, ông ấy từng cùng ông ngoại tôi nói chuyện!

Hình như nói là, người kiến tạo Địa Tiên Thôn chính là cái đại gia tộc khai quật mỏ muối ở nơi này!

Gọi là Phong gia gì đó!

Người cầm đầu hình như tên là Phong Sư Cổ!

Phong Sư Cổ hình như là đã trộm cổ mộ của Ô Dương Vương, sau đó phát hiện bí mật tu luyện thành địa tiên, sau đó mới tu kiến Địa Tiên Thôn!" Bàn Tử nghe đến đây không khỏi cười: "Nếu mà nói như vậy, ông Tôn giáo sư kia kỳ thực biết còn không nhiều bằng chúng ta à?

Cái này thì thú vị rồi, náo loạn nửa ngày, hóa ra chúng ta biết còn nhiều hơn bọn họ!

Không được, tôi phải đi trêu lão một chút!" Nói rồi Bàn Tử liền đi về phía Tôn giáo sư ở phía trước.

Lúc này mọi người đã đi tới một cái hầm trú ẩn nhân tạo.

Hầm trú ẩn nơi này là một lối đi chưa được xây dựng hoàn thành.

Sau này bởi vì bỏ hoang, cộng thêm nơi này lại bắt đầu có hạn hán.

Thế là hạn hán liền biến nơi này thành một lối đi công tác thiên nhiên.

Chất lượng quân công năm đó là vô cùng cứng, cho nên chất lượng tự nhiên cũng có thể yên tâm.

Mà nơi bọn họ muốn đi, chính là một điểm sạt lở hiếm thấy.

Chỉ đạo kỹ thuật của xí nghiệp vốn nước ngoài chính là xảy ra chuyện ở đó.

Giang Ninh tuy không trực tiếp nói cho bọn họ.

Nhưng Bàn Tử thông qua người của tổ chương trình vẫn nghe ngóng được một ít tình huống.

Chiều hôm qua, nhóm Giang Ninh chính là từ một chỗ rách nát ở đây đi ra sau núi.

Ở đó có thể trực tiếp đến được dưới chân núi Quan Tài.

Mắt thấy sắp đến lối ra rồi, Bàn Tử vội rảo bước nhanh hơn hai bước.

Lúc nhóm Giang Ninh chuẩn bị qua chỗ sạt lở, Bàn Tử đi trước một bước qua đó, cười hỏi Tôn giáo sư: "Giáo sư, ngài đã nghe nói về Địa Tiên Thôn chưa?" Bàn Tử hỏi một câu nhìn như vô ý này, kết quả Tôn giáo sư nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi.

Vội vàng kéo Bàn Tử đang chuẩn bị đi ra khỏi lối ra giật ngược trở lại.

Bàn Tử cũng giật nảy mình, vội nói: "Giáo sư ngài là người có học, có chuyện chúng ta nói chuyện, ngài mà động thủ làm bị thương cái bộ xương già của ngài thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!" Bàn Tử còn tưởng Tôn giáo sư muốn động thủ.

Hồ tư lệnh thấy thế vội chạy tới, ấn Bàn Tử lại.

Chương 1730

Chỉ nghe Tôn giáo sư giọng nói đều có chút run rẩy: "Cậu làm sao biết về Địa Tiên Thôn?

Cậu cũng là người trấn Thanh Khê?" Mọi người ngẩn ra, sao biết chuyện này lại thành người Địa Tiên Thôn rồi.

Hồ tư lệnh cũng cảm giác tình huống không đúng, vội nói: "Giáo sư, hay là chúng ta ra ngoài nói, kẹt ở chỗ này nói chuyện cũng không thoải mái đúng không!" Lúc này mọi người vừa vặn kẹt ở chỗ sạt lở đi ra.

Dưới chân đều là đá vụn, đứng đều đứng không vững, càng đừng nói là tán gẫu.

Tôn giáo sư dường như lo lắng Bàn Tử chạy mất, kéo lấy hắn cứ là không chịu buông tay, mọi người lần lượt đi ra ngoài.

Tôn giáo sư liền hỏi dồn Bàn Tử làm sao biết chuyện Địa Tiên Thôn.

Giang Ninh dường như cũng không biết chuyện Địa Tiên Thôn.

Nghe vậy mày hơi nhíu lại, có điều cũng không nói gì.

Bàn Tử có chút không hiểu ra sao, Hồ tư lệnh liền vội mở miệng nói.

Bảo chúng tôi cũng là nghe nói, nhưng nghe nói nơi này hình như thật sự có Địa Tiên Thôn.

Ngài là giáo sư khảo cổ, hẳn là sẽ không chưa từng nghe nói qua chứ.

Tôn giáo sư nhìn Hồ tư lệnh mày nhíu chặt, một lát sau lạnh lùng nói: "Các người có phải là nhặt được manh mối biết được không?

Tôi biết ngay đám người các người, bề ngoài là hợp tác với tổ chương trình cái gì mà Cổ Mộ Tham Bí!

Kỳ thực trong xương cốt chính là trộm mộ, tôi vốn không muốn nói chuyện với hạng người như các người!

Nhưng nếu các người đã biết chuyện Địa Tiên Thôn, vậy tôi sẽ nói chuyện với các người!" Bàn Tử nghe vậy có chút không vui, Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại ra hiệu hắn đừng đảo loạn.

Khó khăn lắm mới có thể từ miệng ông Tôn giáo sư này moi ra chút đồ, anh mà lại phá đám, thì thông tin chúng ta biết được càng ít đi.

Bàn Tử quay đầu đi không nói nữa.

Hồ tư lệnh vội cười nói: "Tốt quá rồi, chúng tôi cũng rất thích tán gẫu với chuyên gia như ngài!

Kỳ thực chúng tôi cũng là vì miếng cơm manh áo thôi, không thì ai nguyện ý xuống mộ chứ, nguy hiểm thế mà!" Tôn giáo sư hiển nhiên không tin lời này, hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi không muốn thảo luận vấn đề này với các người!

Người có chí riêng, các người làm gì tôi không quản, dù sao làm một số chuyện phi pháp sớm muộn sẽ có người tìm các người!

Không nói chuyện này, tôi muốn nói với các người một số chuyện khác!" "Chuyện khác?

Tôi bảo giáo sư này, chúng ta là tới thăm dò cổ mộ, không nói chuyện này, thì nói cái gì?

Chắc sẽ không nói chuyện thân thế chứ, ngài có con gái không?" Bàn Tử cười nói.

Suýt chút nữa thì làm Tôn giáo sư tức chết.

Ngô Bất Chính vội đẩy Bàn Tử ra nói: "Giáo sư ngài đừng để ý, tên Tử Bàn Tử này từ nhỏ đã không biết nói chuyện lại ngứa đòn, ngài xem hắn béo thế kỳ thực chính là bị người ta đánh sưng đấy!

Ngài nói xem muốn nói chuyện gì, chuyện trên trời dưới biển tạp học này nọ chúng tôi có khả năng nói được một ít!" Tôn giáo sư trừng Bàn Tử một cái, sau đó nói: "Nói chuyện của tôi!

Tôi vẫn là câu nói đó, không thảo luận công việc, tôi với các người còn có thể đàm đạo, thảo luận công việc thì miễn bàn!

Kỳ thực tôi là muốn các người giúp một chuyện!

Nhưng tôi đối với nghề nghiệp của các người xác thực rất bài xích!

Nếu không phải vì chuyện này, tôi thật không nguyện ý nói chuyện cùng các người!" Lúc này nhóm Ngô Bất Chính đâu quản được mấy cái đó, vội nói: Ngài nói đi, chúng tôi nghe, chỉ cần có thể giúp tự nhiên sẽ giúp ngài.

Tôn giáo sư dường như vẫn còn có chút bài xích bọn họ, cuối cùng dứt khoát để Tuyết Lỵ Dương qua, nói chuyện với cô.

Cha của Tuyết Lỵ Dương là giáo sư Dương cũng là người rất nổi tiếng trong giới khảo cổ.

Tôn giáo sư và ông ấy tuy không có giao tập gì.

Nhưng dù sao đều là giáo sư, có thể cũng vì vậy mà đối với Tuyết Lỵ Dương có lẽ có chút hảo cảm.

Tuyết Lỵ Dương và Tôn giáo sư ở bên cạnh nói chuyện.

Mà nhóm Ngô Bất Chính thì đi theo một bên nghe.

Cũng không đi quấy rầy, cứ yên lặng mà nghe, tránh để lát nữa lại khiến người ta phản cảm.

Hiện tại dù sao cũng là bọn họ muốn từ miệng vị Tôn giáo sư này moi ra chút đồ, cho nên vẫn là không thể làm trái ý người ta.

Mà Tôn giáo sư cũng bắt đầu kể chuyện của ông ta.

Hóa ra, Tôn giáo sư là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ được người ta đưa đến một gia đình họ Tôn nuôi lớn.

Sau khi ông ta lớn lên, mới dần dần hiểu được, mình cũng không phải là con ruột.

Họ Tôn này cũng là sau này đổi.

Mà trong quá trình tìm người thân sau này của ông, dần dần phát hiện, họ gốc của mình hẳn là họ Phong.

Tôn giáo sư tên gốc gọi là Phong Học Vũ, sau này gia đình họ Tôn kia, có thể là hy vọng ông cắt đứt liên hệ với Phong gia, thế là liền đổi tên cho ông thành Tôn Diệu Tổ.

Có điều sau này Tôn giáo sư lớn lên biết được những chuyện này, liền tự mình đổi thành Tôn Học Võ.

Còn về họ thì vì sao không đổi lại, ông nói mình dù sao cũng là được nhà lão Tôn nuôi lớn.

Chương 1731

Làm người vẫn phải có lòng cảm ân.

Đợi cha mẹ nuôi của mình trăm tuổi già đi, mình nếu còn có thể tìm được Phong gia của mình, ông sẽ đi đổi lại triệt để.

Tuy nhiên, theo tuổi tác Tôn giáo sư ngày càng lớn, cha mẹ nuôi dần dần cũng đều qua đời.

Nhưng ông trước sau vẫn không tìm được quê quán của mình rốt cuộc ở đâu.

Ông căn cứ vào họ Phong này, cộng thêm một số manh mối cha mẹ nuôi lúc đầu cung cấp, cuối cùng hoài nghi, trấn Thanh Khê ở Tứ Xuyên này hẳn chính là vị trí tổ tịch của ông.

Bởi vì họ Phong này cũng không phổ biến.

Có lòng muốn tra cũng không phải chuyện gì khó.

Cộng thêm giao thông lúc đó cũng không tiện lợi, cho nên phạm vi biến động sẽ không quá lớn.

Tôn giáo sư cũng dễ dàng liền tra được trấn Thanh Khê này.

Nhưng mà, trấn Thanh Khê lúc đó sớm đã suy bại rồi, người đi nhà trống đừng nói là người, ngay cả con chó cũng không có.

Tôn giáo sư sau này vẫn ở phụ cận chạy vạy rất lâu, trong lúc điều tra cha mẹ ruột của mình ở đâu.

Ngẫu nhiên từ miệng một số ông già lớn tuổi biết được, trong núi Quan Tài ở trấn Thanh Khê này, có chuyện về một Địa Tiên Thôn.

Chuyện này ông nhớ rất rõ.

Bởi vì lúc đó, người dân quanh vùng chín phần mười đều nói, bên trong là mộ của Ô Dương Vương.

Chỉ có một số người lớn tuổi, mới có thể nói mộ Ô Dương Vương sớm đã bị đào rồi.

Bên trong sớm đã bị gia chủ Phong gia là Phong Sư Cổ chiếm lấy.

Tu kiến Địa Tiên Thôn, còn để lại cho người Phong gia bọn họ một đoạn khẩu quyết gọi là 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú'.

Tôn giáo sư nói đến đây, sắc mặt tỏ ra có chút không được tự nhiên.

Dường như là cảm giác mình nói hơi nhiều rồi.

Thế là liền vội đổi giọng nói: "Tôi cũng là vì nguyên nhân này mới vẫn luôn công tác ở dải Tứ Xuyên này!

Thứ nhất là có thể công tác, thứ hai chính là muốn tiếp tục tìm kiếm chuyện của lão Phong gia chúng tôi!

Lúc đó trong trấn Thanh Khê họ Phong là họ lớn, nhưng cũng không phải tất cả người họ Phong đều là hậu nhân của cái gì mà Phong Sư Cổ kia!

Dù sao tôi cũng chưa từng nghe nói cái gì là Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Nói cho các người những cái này, cũng chỉ là hy vọng các người có thể giúp đỡ nghe ngóng một chút!

Các người đã biết chuyện Địa Tiên Thôn, xem ra hiểu biết đối với chuyện nơi này cũng không ít!

Nếu có cơ hội, vẫn là hy vọng có thể giúp ông già tôi nghe ngóng một chút, tuổi cao rồi cũng không biết còn sống được bao lâu!

Nếu có cơ hội tìm được tổ phần tổ địa, cũng coi như là tri túc rồi!" Mọi người nghe đến đây, cuối cùng cũng đã hiểu.

Hóa ra Tôn giáo sư là muốn nhờ mọi người giúp đỡ tìm kiếm người nhà của ông ta.

Chuyện này ngược lại nên giúp.

Con người chính là như vậy, tuổi càng lớn, thì càng muốn giải quyết một số ký thác trong lòng.

Có khả năng đối với Tôn giáo sư mà nói, nuối tiếc cuối cùng của cả đời này, có thể chính là tìm được tổ phần tổ địa của mình.

Dù sao theo tuổi tác hiện tại của ông, cha mẹ ruột e là sớm đã không còn nữa.

Có thể tìm kiếm cũng chỉ còn tổ phần tổ địa thôi.

Đương nhiên nếu vận khí tốt có thể tìm được gia phả của Phong gia bọn họ, nói không chừng liền có thể xác định xuất xứ của chính mình.

Tục ngữ nói rất hay, lá rụng về cội mà, chuyện nuối tiếc nhất của con người, không gì bằng không biết mình từ đâu tới.

Bàn Tử và mọi người nghe cũng không khỏi rất cảm động, đều không ngờ Tôn giáo sư thế mà cũng là người trọng tình nghĩa.

Có điều Hồ tư lệnh và Bàn Tử ở niên đại đó, đều là trải qua đấu tranh tàn khốc.

Đặc biệt là Hồ tư lệnh, càng là người từ trên chiến trường đi xuống.

Năng lực nhìn người chung quy vẫn là phải lợi hại hơn một chút.

Anh luôn cảm giác Tôn giáo sư có khả năng không nói thật, hoặc là còn có bí mật gì giấu giếm bọn họ.

Đặc biệt là cái gọi là Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà ông ta nói.

Thứ này dường như Tôn giáo sư cũng không muốn nhắc tới.

Lúc nói đến đây, luôn là ấp a ấp úng, hoặc là trong đó còn có ẩn tình gì.

Hồ tư lệnh nghĩ nghĩ rồi cười nói: "Giáo sư, ngài đã từng nghĩ chưa, ngài đã vốn dĩ cũng họ Phong, liệu có khi nào cùng với Phong Sư Cổ này cũng là cùng một dòng họ hay không?" Tôn giáo sư nghe vậy ngẩn ra, nói: "Từng nghĩ tới, nhưng khả năng rất thấp!

Bởi vì tôi nghe ngóng được, năm đó lúc Phong Sư Cổ quyết định tu kiến Địa Tiên Thôn, từng có lượng lớn tín đồ cùng hắn đi vào Địa Tiên Thôn!

Nếu cha mẹ tôi cũng là người Phong gia, mười phần thì tám chín phần là không có tôi rồi!

Chương 1732

Cho nên tôi mới cảm thấy, cha mẹ tôi có thể chỉ là người sinh hoạt ở trấn Thanh Khê, cho dù cũng họ Phong, nhưng với Phong Sư Cổ này hẳn là không có quan hệ gì!" Hồ tư lệnh nghe vậy gật đầu, sau đó lại nói: "Nếu là như vậy, thì cha mẹ ngài năm đó hẳn là còn quen biết không ít người trấn Thanh Khê đi!

Có điều theo tuổi tác của ngài mà xem, những người đó còn tại thế e là cũng lèo tèo không có mấy!

Nhưng đụng phải hậu nhân của bọn họ, cứ thế này mà không có tín vật hay là ám hiệu liên lạc gì, thì cho dù là mặt đối mặt cũng có khả năng lướt qua nhau đấy!

Giáo sư, phương thức tìm kiếm này của ngài không thỏa đáng lắm!

Tôi nghe ngài nói, Phong Sư Cổ từng để lại cho hậu nhân cái gì mà Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Cái này có thể chính là một cái ám hiệu, ngài nếu mà biết thì tốt rồi, nói không chừng còn có thể dùng làm ám hiệu liên lạc!

Đối phương vừa nghe, ngài cũng biết cái này, thì liền có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế, biết đâu liền có thể tìm được!

Đáng tiếc, ngài cũng không biết a!" Lời này của Hồ tư lệnh nói rất là khéo léo.

Cũng không bức bách, dù sao ông không nói thì chính là khó tìm.

Ông muốn gì thì phải nói cái đó, không thì đây là muốn giúp cũng giúp không được a.

Bàn Tử không suy nghĩ nhiều như thế, không hiểu Hồ tư lệnh đây là đang moi tin.

Nghe vậy gật đầu nói: "Lão Hồ nói có lý, nghĩ lại lúc đầu chúng ta vừa gặp mặt, đó chính là đối ám hiệu đấy!

Là cái gì nhỉ, Thiên Vương cái địa hổ, Bảo Tháp trấn hà yêu các loại!

Nếu Lão Hồ đối không lên được, tôi tự nhiên cũng không cách nào xác nhận chính là hắn rồi!

Tôn giáo sư, chuyện này của ngài chúng tôi e là tám phần không giúp được rồi!" Tôn giáo sư nghe vậy có chút gấp gáp.

Nói thật, ông tuổi cũng lớn rồi biết mình sống không được mấy năm.

Mà bao năm nay tìm kiếm, đừng nói là người Phong gia, thậm chí ngay cả người biết Địa Tiên Thôn cũng không có mấy.

Lần này đụng phải nhóm Tần Vũ thế mà biết chuyện Địa Tiên Thôn, cho nên hy vọng ký thác vẫn là rất lớn.

Nhưng nghe thấy hai người nói như vậy, không khỏi có chút cuống lên. "Thực ra bài phú Quan Sơn Chỉ Mê này tôi cũng không phải là hoàn toàn không biết, chỉ là biết quá ít, trước đó sợ nói ra cũng chẳng có tác dụng!" Giáo sư Tôn lên tiếng. "Đã nói đến nước này rồi, vậy tôi sẽ kể cho các cậu nghe!" Bàn Tử vừa nghe liền thầm nghĩ trong bụng, lão già này quả nhiên có giấu nghề.

Hồ Tư Lệnh vỗ vỗ vai hắn, ra hiệu đừng nói xen vào, cứ nghe đã.

Giáo sư Tôn nói tiếp: "Tôi cũng là sau này trong quá trình điều tra mới biết được, kể cho các cậu nghe nhé!" "Lời bài phú hình như là thế này: Hảo cái Đại Vương, có thân không đầu; nương tử không tới, quần sơn không mở; đốt củi bắc nồi, nấu bộ gan phổi; đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; đường chim tung hoành, trăm bước chín hồi;

muốn thả Địa Tiên, trước tìm Ô Dương..." "Bất quá nghe nói bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú này có tổng cộng bảy mươi hai câu, nhưng tôi chỉ biết được bấy nhiêu thôi!" "Cụ thể ý nghĩa là gì tôi cũng không rõ, dù sao nếu có cơ hội, mong các vị giúp tôi tìm hiểu!" Hồ Tư Lệnh vội gật đầu.

Giáo sư Tôn có lẽ cũng ngại thân phận, cộng thêm việc đang phát sóng trực tiếp, nên sau khi nói rõ sự tình của mình thì không còn trò chuyện nhiều với mọi người nữa, tránh để đồng nghiệp bắt thóp.

Dù sao đi quá gần với một nhóm trộm mộ cũng là điều phạm kỵ húy trong ngành khảo cổ của họ.

Hồ Tư Lệnh và mấy người kia cũng lười nói nhảm với ông ta, dù sao manh mối đã moi được rồi, thà rằng tự mình phân tích còn hơn.

Giáo sư Tôn lại đi sang phía Giang Ninh trò chuyện gì đó.

Ngô Bất Chính nghe nửa ngày, cuối cùng thấy chỉ có vài câu, không kìm được sáp lại gần hỏi: "Hồ đại ca, mấy câu này rốt cuộc là có ý gì a?" Hồ Tư Lệnh xua tay: "Tôi cũng không biết, nhưng cảm giác hình như là chỉ dẫn để tìm đến Địa Tiên Thôn kia!" Nói rồi hắn nhìn sang Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, muốn hỏi xem cô có cao kiến gì không.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi thấy anh phân tích rất đúng, trong nhật ký của ông ngoại tôi từng ghi chép, bài phú Quan Sơn Chỉ Mê ngắn này mà Địa Tiên Phong Sư Cổ để lại hẳn là để độ hóa hậu nhân!" "Cho nên, đây rất có khả năng chính là lời dẫn để tìm thấy Địa Tiên Thôn!" "Nhưng lời Giáo sư Tôn nói cũng có lý, chuyện này dù sao cũng đã từ rất lâu rồi!" "Rốt cuộc là thực sự tồn tại hay chỉ là tử hư ô hữu, đều khó mà nói chắc được!" "Tất cả có lẽ phải đợi đến khi vào được mộ Ô Dương Vương kia xem tình hình thì mới biết được!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, cảm giác sự việc trở nên có chút phức tạp.

Nơi này vừa là cổ mộ Ô Dương Vương, lại vừa là Địa Tiên Thôn.

Chẳng lẽ Địa Tiên Phong Sư Cổ thực sự đã trộm mộ của Ô Dương Vương?

Tuyết Lỵ Dương nói: "Tình hình chúng ta biết hiện tại cũng không ít, ít nhất biết được nơi này vốn có một cái cổ mộ của Ô Dương Vương!" "Có điều mục tiêu của chúng ta là Địa Tiên Thôn, tôi cảm giác ghi chép của ông ngoại tôi sẽ không sai!" "Dù sao năm đó khi ông ấy đến, nơi này hẳn là vừa mới hoang phế không lâu!" "Thời điểm đó cự ly thời gian còn gần, độ tin cậy của lời đồn đại hẳn là rất cao!" "Cho nên chúng ta phải suy xét thật kỹ những lời trong bài phú Quan Sơn Chỉ Mê mà Giáo sư Tôn vừa nói!" "Nói không chừng những thứ này mới là quan trọng nhất!" Mọi người cảm thấy có lý, thế là bắt đầu tư duy về hàm nghĩa của bài phú. 'Hảo cái Đại Vương, có thân không đầu'.

Câu đầu tiên này tịnh không khó hiểu, nhưng lại có hai phương diện để suy xét.

Đầu tiên, có lẽ đây là một cách chơi chữ, ví dụ như chữ Vương (王) bỏ đi nét trên cùng sẽ thành chữ Thổ (土).

Nhưng những câu sau dường như lại chẳng liên quan gì đến câu đố giấu chữ.

Mà hướng thứ hai chính là, liệu có phải đang ám chỉ một kiến trúc địa tiêu nào đó trông giống như 'có thân không đầu' hay không?

Phương hướng này tạm thời chưa thể xác định.

Phải xác định được phương hướng thì mới có thể tiếp tục suy đoán về sau, nếu không sai biệt có thể đi xa vạn dặm.

Mấy người đang bàn luận say sưa, bỗng nhiên một bóng người bước tới.

Bàn Tử phản ứng đầu tiên, nhìn đối phương cười nói: "Uầy, đây không phải là Ninh tiểu thư sao?

Sao thế, nhớ anh Bàn của cô rồi à?" Giang Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, không thèm để ý đến hắn, quay đầu nhìn sang Hồ Tư Lệnh nói: "Họ Hồ kia, bài phú Quan Sơn Chỉ Mê gì đó mà Giáo sư Tôn nói với các anh, anh có suy nghĩ gì không?" Bàn Tử nghe vậy không nhịn được cười: "Gớm, đúng là nước lớn trôi miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà a!

Hiện tại lại nhớ đến việc hỏi thăm Hồ gia chúng tôi rồi?

Trước đó không phải còn bảo cái gì mà đừng để chúng tôi kéo chân các người sao?

Sao lại nhớ ra Lão Hồ là đội trưởng của các người nhanh thế?" Hồ Tư Lệnh vỗ vỗ Bàn Tử, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa, cẩn thận lát nữa cô nàng này lại đánh nhau với hắn.

Giang Ninh này nhìn qua vô cùng già dặn, ước chừng cũng có vài ngón nghề, hiện tại nảy sinh xung đột thì không tốt lắm.

Chương 1733

Dù sao còn chưa đến nơi, nội bộ đã bất hòa thì cái cổ mộ này xuống kiểu gì.

Nhưng Hồ Tư Lệnh cũng không phải người không có thủ đoạn, hắn nhìn Giang Ninh cười nói: "Ninh tiểu thư, chúng ta đều là người trưởng thành, tuy tôi ít đọc sách, nhưng tự nhận cũng là thanh niên tân tiến lớn lên dưới cờ đỏ!

Chúng ta nói chuyện có thể lịch sự hơn chút được không?

Cái gì gọi là 'họ Hồ kia'?

Cô hỏi như vậy là muốn làm nổi bật sự cao cao tại thượng của cô, hay là muốn thể hiện tố chất văn hóa của cô cũng chẳng ra sao?" Giang Ninh nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, Hồ Tư Lệnh lại căn bản không đợi cô ta mở miệng, liền tiếp tục cười nói: "Ngoài ra, cô đến tìm tôi, vậy tôi có phải hay không có thể cho rằng trong đội ngũ của các cô không có người giỏi giải mã?

Ừm!

Xem ra tám chín phần mười là thế, vậy đã là đến cầu cạnh tôi, cầu người thì phải có thái độ của người đi cầu chứ!" Bàn Tử ở bên cạnh đã cười toét cả miệng, nói đế vào: "Câu nói cũ nói thế nào nhỉ, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh Lão Hồ nhà ta nghèo!

Hồ Tư Lệnh!

Chúng ta cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn rồi!" "Gỡ lại một bàn cái gì?" Giang Ninh nhìn đến khó hiểu, nhưng Hồ Tư Lệnh lại cười nói: "Không có gì, trên tinh thần chúng ta là một đội ngũ, tôi cũng sẽ không giấu giếm các cô.

Bài phú Quan Sơn Chỉ Mê này chúng tôi cũng chưa nghiên cứu ra cái tí sửu dần mão gì cả!

Đợi có manh mối tự nhiên sẽ thông báo cho cô!

Hiện tại vẫn là nên lo đi đường thì hơn!" Giang Ninh thấy Hồ Tư Lệnh nói chuyện trịnh trọng không giống như đang lừa mình, hơn nữa hắn nói cũng có lý, mọi người đều chung một đội.

Anh có cách vào, bọn họ tự nhiên cũng sẽ đi theo, cho nên giấu hay không giấu thực ra ý nghĩa không lớn.

Có tâm tư gì thì cũng phải đợi vào đến trong cổ mộ mới ảnh hưởng đại cục.

Giang Ninh gật đầu cũng không nói nhảm nữa, bất quá lúc xoay người thì nói vọng lại: "Tôi không có ý kiến gì với các anh, chúng tôi chỉ là có công việc của mình!

Nhưng vị đồng bạn béo này của anh, các anh tốt nhất là quản cho chặt!

Tôi rất không thích ánh mắt của hắn, còn nhìn chằm chằm tôi nữa là tôi sẽ không khách khí đâu!" Bàn Tử nghe vậy đang định nổi đóa, ai ngờ Hồ Tư Lệnh lại cười nói: "Ninh tiểu thư, thế thì cô có chút hẹp hòi rồi!

Chính gọi là 'nữ vi tri kỷ giả dung' (con gái làm đẹp vì người hiểu mình), tuy rằng Bàn Tử không phải tri kỷ của cô!

Nhưng bộ đồ da bó sát này của cô cũng đâu phải chúng tôi bắt cô mặc!

Đã mặc rồi thì chẳng phải để cho người ta ngắm sao?

Phụ nữ trời sinh hấp dẫn đàn ông, đây là bản năng sinh vật, chúng tôi không cách nào kháng cự được!

Nhưng tôi có thể bảo đảm, Tiểu Béo nhà chúng tôi tuyệt đối là dùng ánh mắt thẩm mỹ và thưởng thức để nhìn cô, tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ dơ bẩn nào!

Còn về việc động thủ, vậy thì càng không có khả năng!

Đúng không Tiểu Béo!" Bàn Tử nghe vậy vội cười nói: "Đúng!

Bàn gia đây gọi là thưởng thức!

Thưởng thức hiểu không?

Bất quá nói thật lòng nhé Ninh tiểu thư, bộ đồ bó sát này hơi không hợp với cô lắm, cái chân này lộ ra hơi bị thô đấy!" "Anh!" Giang Ninh tức đến đỏ cả mặt, thấy Ngô Bất Chính còn đang lén cười bên cạnh, liền giơ tay véo cậu ta một cái, tu phẫn nói: "Trẻ con trẻ ranh cậu cũng không học điều tốt, cẩn thận chảy máu mũi dinh dưỡng không theo kịp đâu!" "Tôi!" Ngô Bất Chính á khẩu không trả lời được, mình chỉ là xem náo nhiệt, cái gì cũng không làm, sao lại lôi mình vào chứ?

Bất quá lúc này Giang Ninh đã bỏ đi, mọi người cũng không nói thêm về chuyện của cô ta nữa.

Lúc này mọi người đã đi ra khỏi khu vực sạt lở.

Nói thật, thực ra hoàn cảnh xung quanh trấn Thanh Khê vẫn rất đẹp.

Bởi vì nằm sâu trong núi lớn, quả thực có thể dùng bốn bề núi non bao bọc để hình dung, cho nên phong cảnh nơi này thực sự rất đẹp.

Đặc biệt là hít thở không khí trong lành trong núi, quả thực là thứ không thể hưởng thụ được ở thành phố.

Tưởng tượng năm đó khi nơi này còn là thôn làng, e rằng cũng là nơi rất nhiều đứa trẻ đuổi bắt nô đùa vui vẻ.

Chỉ tiếc, người đi trà lạnh, theo việc Phong Sư Cổ mang theo đại bộ phận người nhà họ Phong tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, cùng với thời cuộc biến động sau này, nơi này cũng dần dần bị hoang phế.

Trong phòng livestream có rất nhiều người đang đặt câu hỏi.

Trong đó đại bộ phận đều là về việc tại sao gần đây không có phát sóng chính thức.

Cũng như chuyện lần trước đi Cổ Lâu Hương và những thay đổi hiện tại của nơi đó.

Thời gian đi đường dài, đường xá cơ bản đều không còn, trong núi lớn làm gì có đường.

Mọi người vì để thuận tiện, rất nhanh liền tụ tập lại cùng nhau đi.

Giáo sư Tôn cũng không còn bài xích mọi người như lúc đầu nữa.

Phòng livestream có người rất kỳ quái, hỏi: 【Giáo sư Tôn, ngài trước đây từng đến nơi này chưa?

Hay là các ngài biết địa điểm ở đâu?

Vì sao lại đi về phía bên này thế?】【Đúng vậy, cảm giác các ngài lần này hình như hiểu biết về tình huống mục đích đến không nhiều lắm, vì sao biết đường mà đi về hướng này?】Thực ra đối với câu hỏi này của mọi người, Hồ Tư Lệnh cũng không rõ lắm.

Đây có khả năng là quyết định của Giang Ninh.

Bọn họ hôm qua đã đến gần đây thám thính, có thể đại khái biết vị trí ở đâu.

Mà ở nơi này dùng Tầm Long Quyết để xem, mạch núi thác loạn phức tạp, một núi trước mặt che lấp ngàn núi, căn bản không cách nào nhìn rõ thế núi xung quanh.

Chương 1734

Tầm Long Quyết cũng không cách nào phát huy tác dụng ở đây.

Cho nên chỉ có thể đi theo nhóm Giang Ninh.

Giáo sư Tôn giải thích: "Trước đây tôi cũng chưa từng đến nơi này!

Bởi vì núi ở dải này quá nhiều, hơn nữa cổ mộ Ô Dương Vương chỉ là một truyền thuyết, cho nên tịnh không có dự định tìm kiếm!" Những người làm giáo sư như bọn họ có rất nhiều lời không thể tùy tiện nói.

Truyền thuyết có thể nói, nhưng chuyện xin phép khai quật thì trừ khi có chuẩn bị vạn toàn.

Nếu không một khi không tìm thấy, hoặc là phát hiện trong núi chẳng có gì, đến lúc đó kinh phí cũng dùng rồi, kết quả thành quả gì cũng không có, thì đó là chuyện rất phiền toái. "Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên tôi đến đây!" Giáo sư Tôn cười gượng gạo.

Điểm này ngược lại không có gì kỳ quái, giống như loại giáo sư hoạt động ở tuyến đầu như bọn họ, một khi phát hiện một cái cổ mộ, thì rất có khả năng mười bữa nửa tháng đều phải lăn lộn tại hiện trường cổ mộ.

Quanh năm suốt tháng ngay cả văn phòng cũng không về được, gặp lúc nơi khác xuất thổ cổ văn tự, ông ấy có khi còn phải đi phá giải.

Cho nên loại địa phương chỉ có truyền thuyết thế này, hơn nữa còn là trong núi sâu, cơ bản đều chỉ là nghe nói qua, căn bản không có thời gian đi điều tra kỹ lưỡng.

Lần này cũng là do mỏ muối xảy ra chuyện, cộng thêm ông ấy đang ở ngay vùng này, cho nên mới để ông ấy qua đây.

Hơn nữa nhắc tới cái này, cũng không thể không nhắc tới thân thế của ông ấy, ông ấy cũng chính là vì ở đây thuận tiện tìm kiếm cội nguồn của mình, cho nên trọng tâm công việc đều ở tại dải Tứ Xuyên này.

Bất quá nhắc tới tại sao lại đi về hướng này, Giáo sư Tôn lại nói: "Các cậu không biết sao?

Đi về phía này là ý của Ninh tiểu thư.

Bọn họ có bản đồ quét hình mạch núi gần đây!

Phía trước xuyên qua một cái hẻm núi chính là Quan Tài Sơn!

Truyền thuyết về Ô Dương Vương chỉ đích danh hẳn là nơi đó!" Mọi người nghe Giáo sư Tôn nói rất nhiều, lúc này mới hiểu được một số chuyện bọn họ căn bản không biết.

Hóa ra, trong cái hầm trú ẩn mà bọn họ đến trước đó, cũng chính là nơi xảy ra chuyện, trước đó đã đào ra được rất nhiều tượng điêu khắc Ô Dương.

Mấy thứ đó đều đã có chút niên đại rồi.

Hẳn là năm đó Phong Sư Cổ từ trong cổ mộ Ô Dương Vương đào ra được.

Không biết vì sao lại chôn vào nơi đó.

Và cũng chính vì nguyên nhân này, cho nên Giáo sư Tôn mới khẳng định cái cổ mộ Ô Dương Vương này có khả năng là chân thực tồn tại.

Truyền thông đưa tin cũng không thể tùy tiện đưa tin, đặc biệt là chuyện liên quan đến cổ mộ.

Bắt buộc phải thông qua xác định.

Nếu không đây có thể chỉ là một vụ sự cố doanh nghiệp tầm thường.

Chính vì đào ra được những bức tượng Ô Dương kia, cho nên mới khiến Giáo sư Tôn khẳng định cổ mộ Ô Dương Vương này hoặc giả là chân thực tồn tại.

Lúc này mới vội vã chạy tới, sau đó mới có hoạt động thám trắc lần này.

Nhóm Tần Vũ nghe đến đây đều vỡ lẽ.

Thảo nào lần này tới ngay cả lộ tuyến cũng không biết, thì ra là bọn họ đến quá muộn.

Rất nhiều manh mối đều đã trở thành quá khứ rồi.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, chuyện ở đây đã phát sinh được một đoạn thời gian rồi.

Lúc đó bọn họ có thể vừa từ Cổ Lâu Hương trở về, thời điểm đó chuyện ở đây có thể vẫn đang ở giai đoạn xác định.

Đợi lúc bọn họ tới, những bức tượng Ô Dương kia đã bị vận chuyển đi hết rồi.

Cho nên suốt dọc đường tới đều không nhìn thấy.

Mà manh mối này cũng làm cho mọi người càng thêm tin tưởng, trong Quan Tài Sơn này có khả năng thực sự có một cái cổ mộ Ô Dương Vương.

Chỉ là có quan hệ gì với Địa Tiên Phong Sư Cổ hay không thì phải vào xem mới biết được.

Nói thật, thực ra chuyện lần này, không chỉ mấy người Tần Vũ rất bị động, ngay cả Giáo sư Tôn và nhóm Giang Ninh có khả năng cũng biết không nhiều lắm.

Tất cả đều phải đợi tiến vào trong cổ mộ Ô Dương Vương thì mới có thể biết được tin tức xác thực.

Bất quá Bàn Tử rất gà tặc (ranh mãnh), hắn rất nhanh nghĩ ra một biện pháp. "Chư vị, tôi cảm thấy các người có khả năng đã bỏ qua một vấn đề!

Ký nhiên muốn giúp Giáo sư Tôn tìm người thân, vậy chúng ta hà cớ gì không lợi dụng livestream nhỉ?

Đừng quên, hiện tại là thời đại internet, còn có biện pháp nào phát đạt hơn internet chứ?

Không bằng thế này, chúng ta hiện tại liền phát động một cái thông cáo tìm người thân!

Cũng không cần quá phiền toái, chỉ cần là người đang xem livestream, trong các bạn ai có họ Phong hoặc là quen biết người họ Phong đều có thể tham dự!

Biện pháp cũng rất đơn giản, các bạn đi hỏi người lớn trong nhà mình, xem xem tổ tiên các bạn liệu có phải cũng có quan hệ với trấn Thanh Khê hay không!

Không phải nói năm đó cũng có người nhà họ Phong không đi theo Phong Sư Cổ vào trong sao?

Chương 1735

Vậy đã có người không vào, kiểu gì cũng sẽ có một ít manh mối lưu lại chứ!

Như vậy xác suất cũng lớn hơn!" Mấy câu này của Bàn Tử quả thực làm cho mọi người như được khai sáng (thể hồ quán đỉnh).

Hồ Tư Lệnh vội nói: "Được đấy Tiểu Béo, đúng là những bộ óc vĩ đại luôn gặp nhau, tôi cũng đang định nói thế!

Đây là một biện pháp không tồi, tôi thấy có thể thử xem!" Giáo sư Tôn nghe vậy cũng rất kích động, như vậy xác suất tìm được sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cho dù không tìm thấy thân thuộc trực hệ, nhưng chỉ cần có thể tìm thấy người cùng từ nhà họ Phong đi ra, thì lần ngược lên mấy đời, khẳng định cũng là có quan hệ.

Cũng coi như là có thể giúp Giáo sư Tôn tìm được bà con họ hàng gì đó.

Hơn nữa trong số những người đó nói không chừng cũng sẽ có truyền thuyết gì đó về Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Ngay lập tức Bàn Tử liền liên hệ với tổ chương trình, bảo bọn họ nghĩ cách làm một cái thông cáo trên phòng livestream.

Chuyện này không phải một chốc một lát là làm xong được.

Hơn nữa cho dù có người họ Phong, cũng phải đi hỏi người lớn trong nhà.

Có khả năng nhanh nhất cũng phải nửa tiếng sau mới có kết quả.

Bất quá biện pháp thì rất không tồi...

Trong lúc tổ chương trình bên này bắt đầu hỗ trợ chuẩn bị thông cáo, mọi người cự ly với dãy núi phía trước cũng ngày càng gần thêm vài phần.

Theo tốc độ này, cơ bản sau nửa tiếng nữa là có thể đến được lối vào hẻm núi. "Trong hẻm núi có một con suối, thuận theo con suối đi là có thể nhìn thấy Quan Tài Sơn!" Giang Ninh nói sơ qua tình hình đại khái.

Nhóm Tần Vũ cũng không khỏi cảm thán, có máy bay không người lái thám trắc thì hiệu suất đúng là cao.

Chỗ nào có đường đều rõ như ban ngày.

Ngay lập tức mọi người không nói nhảm nữa, bắt đầu cắm đầu đi đường.

Trong thời gian đó, tổ chương trình cũng đã làm xong một cái bài đăng quảng cáo, treo lên trên livestream.

Chỉ cần là người họ Phong, đều có thể click vào đăng ký một số thông tin cá nhân của mình.

Như vậy cũng có thể đại khái thu nhỏ phạm vi.

Chỉ cần thực sự có người nhà họ Phong, vậy có khả năng sẽ thực sự nhận thân được với Giáo sư Tôn.

Hai sự kiện đều không chậm trễ mà tiến hành đồng thời.

Chỉ là tình hình thực tế lại phiền toái hơn bọn họ tưởng tượng nhiều.

Bởi vì sau trọn vẹn nửa tiếng, khi mọi người đã đến lối vào hẻm núi, vẫn như cũ không nhận được thông báo của tổ chương trình.

Xem ra chuyện tìm người thân của Giáo sư Tôn còn phải đợi thêm.

Bất quá lúc này đến hẻm núi, trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút chờ mong.

Nghe nói trên Quan Tài Sơn đều là quan tài treo lơ lửng giữa không trung, cảnh tượng hùng vĩ loại đó quả thực hiếm thấy, có thể nhìn thấy e rằng đều là đại cơ duyên rồi.

Đương nhiên, khung cảnh có thể sẽ có chút khủng bố.

Cho nên rất nhiều người có khả năng đều không muốn xem. "Đi thôi!" Giang Ninh thúc giục, lập tức dẫn người đi trước mở đường.

Nhóm Tần Vũ đi theo phía sau.

Hẻm núi nơi này rất tráng khoát.

Hai bên đều là vách núi cao chọc trời, ở giữa giống như bị búa rìu bổ ra vậy.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bọn họ đi ở một bên bờ sông.

Con sông kia vô cùng sâu, hơn nữa bên dưới tiếng nước ầm ầm, e rằng dòng chảy cũng vô cùng xiết.

Nhìn dáng vẻ con sông này, e rằng trước đây sông ở đây rất rộng, cực có khả năng chiếm cứ cả cái hẻm núi cũng không chừng.

Bất quá sau này có thể do lưu lượng nước giảm thiểu, mới dần dần thành con sông nhỏ hiện tại.

Từ mặt đất dưới chân bọn họ là có thể nhìn ra được.

Còn có vị trí sát phía dưới vách đá hai bên, đều có vết tích ngấn nước rất rõ ràng.

Những thứ này đều là chứng cứ, có thể chứng minh trước đây mực nước ở nơi này e rằng không thấp.

Trên mạch núi hai bên cây cối um tùm, có rất nhiều thực vật màu xanh, nhìn qua cũng là lục ý dạt dào.

Nếu không phải biết đây là đi tìm cổ mộ, có thể còn tưởng là đang đi du lịch núi Bà Đen ấy chứ.

Bất quá đường ở đây ngược lại coi như dễ đi.

Vách đá dưới chân rất trơn nhẵn, hẳn là do nước chảy trước đây bào mòn tạo thành.

Nơi này cũng không phải đáy cốc, cho nên đá vụn lởm chởm có khả năng đều bị trôi xuống đáy cốc rồi.

Chương 1736

Mọi người men theo hẻm núi đi thêm gần nửa tiếng nữa.

Cuối cùng dường như đã đến cửa ra của hẻm núi.

Và khi vừa rời khỏi hẻm núi, phía trước quả nhiên xuất hiện một vách núi dựng đứng.

Vách núi chắn ngang trước mặt mọi người.

Trước đó lúc bọn họ ở trên đường căn bản không nhìn thấy, bởi vì bị mạch núi phía trước che khuất.

Lúc này đến đây mới nhìn thấy, cả vách núi hoành tráng trước mặt, trên vách núi chi chít lại treo đầy những quan tài (huyền quan).

Thoạt nhìn, cứ như vô số cái chuông gió treo trên tường vậy.

Người trong phòng livestream nhìn thấy đều sững sờ.

Bao gồm cả đám người Tần Vũ tại hiện trường cũng đều rất chấn động.

Vô số quan tài treo trên một mặt tường, cảnh tượng này quả thực trong sự chấn hám thấu ra một tia hơi lạnh.

Cũng may là những quan tài này đều lộ thiên.

Nếu lúc này bọn họ đang ở dưới lòng đất cổ mộ, nơi tối tăm không ánh mặt trời mà nhìn thấy tình huống này, e rằng sẽ tưởng là chui vào ổ cương thi mất.

Nghĩ thôi cũng khiến người ta sởn tóc gáy.

Hồ Tư Lệnh thấy Bàn Tử nhìn đến mắt đờ ra, liền trêu hắn: "Tiểu Béo, tức cảnh sinh tình thế này cậu có suy nghĩ gì không?" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Bàn gia nhà chúng ta ước chừng đã bắt đầu tính toán xem dỡ mấy tấm ván quan tài này ra thì bán được bao nhiêu tiền rồi!

Trước đây ở Vân Thiên Cung, nhìn thấy Thanh Đồng Môn còn chuẩn bị dỡ cả Thanh Đồng Môn về bán sắt vụn cơ mà!

Tôi nhớ còn hỏi tôi giá đồng nát là bao nhiêu tiền nữa!

Đúng không Tiểu ca!" Tần Vũ hiếm hoi gật đầu một cái.

Bàn Tử thấy thế lúng túng nói: "Thiên Chân cái thằng nhóc này, hảo hán không nhắc chuyện dũng mãnh năm xưa biết chưa?

Bất quá nói tới tâm tình khi nhìn thấy đống quan tài này, Lão Hồ à tôi cảm giác chúng ta hình như mang không đủ nến!

Anh xem ở đây nhiều quan tài thế này, phải bao nhiêu nến mới có thể toàn bộ thăng quan phát tài a!" "Đi đi!" Hồ Tư Lệnh liếc xéo Bàn Tử một cái, biết ngay trong đầu tên này chỉ nhớ thương minh khí. "Tôi nói cho cậu biết, trong mấy cái quan tài này cơ bản đều không có đồ tùy táng đâu!

Người nguyện ý táng ở loại địa phương này, đại đa số đều là đạo môn chi nhân tiên phong đạo cốt, một thân chỉ cầu thành tiên!

Bọn họ chả có đồ tùy táng giá trị cao đâu, cậu cứ chết cái tâm này đi!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi rất thất vọng: "Không có đồ tùy táng à, thế thì tôi phải hỏi chút, Thiên Chân... hiện tại giá gỗ bao nhiêu tiền a!" Ngô Bất Chính cũng bị Bàn Tử chọc cười, nói: "Cậu vẫn là đừng hỏi gỗ bao nhiêu tiền, cậu nên hỏi xem ngay trước mặt giáo sư khảo cổ mà đòi thăng quan phát tài thì bị phán bao nhiêu năm đi!

Chỉ sợ lúc cậu ra tù, cháu tôi đều biết đi đánh xì dầu rồi!" Bàn Tử nghe vậy lúc này mới phát hiện, Giáo sư Tôn đang dùng ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm hắn.

Bàn Tử gãi gãi đầu vội lảng sang chuyện khác: "Tôi nói này đại bác gái Ninh a, đường xuống phía dưới đi thế nào đây!" Giang Ninh nghe vậy tức đến đỏ mặt, mắng: "Tử phì trư (lợn béo chết tiệt), anh còn dám gọi loạn tôi, tin hay không tôi phong ấn anh vào trong cái huyền quan kia luôn!" "Ai da đệch..." Bàn Tử còn muốn phát tác, Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại thấp giọng nói: "Cậu tích chút đức trên miệng đi, người ta dù sao cũng là con gái!

Quý ông, gentleman hiểu không!

Mẹ kiếp cậu còn chưa có bạn gái đâu đấy!" Bàn Tử nghe vậy cảm thấy cũng đúng, đây dù sao cũng là đang livestream, không thể biểu hiện quá lưu manh.

Bên cạnh Hồ Tư Lệnh nói: "Cô đừng để ý, anh em tôi không biết nói chuyện, bất quá chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa, đều đến đây rồi!

Tiếp theo đường đi thế nào!" Giang Ninh thấy vậy sắc mặt mới hòa hoãn vài phần nói: "Ở trên, cách phía trên Quan Tài Sơn hai mươi mét, có một cái hang động có thể đi vào!

Chúng tôi dùng sóng siêu âm thám trắc, bên trong rất sâu!

Cụ thể tình huống không rõ, nhưng có khả năng chính là lối vào!" Nói rồi Giang Ninh lấy ra bộ đàm, lại là muốn bảo người ở căn cứ phái máy bay không người lái qua đây, chuẩn bị bắc thang dây!

Bàn Tử thấy thế cười nhạt: "Còn bắc thang dây à, đợi các cô bắc xong thang dây, tối nay có thể ngủ dưới này luôn rồi!

Nghiệp dư đúng là nghiệp dư!

Lão Hồ chúng ta lên trước đi!" Nói xong Bàn Tử liền chiêu hô Ngô Bất Chính và mấy người kia qua trước.

Bọn họ đều có thiết bị leo trèo do tổ chương trình cung cấp.

Chỉ cần tìm được vị trí thích hợp là có thể trực tiếp leo lên.

Rất nhanh mấy người đã bám lên được một cái huyền quan trong số đó, thuận theo huyền quan leo lên ba mét, Bàn Tử đã xác định được một vị trí thích hợp.

Giáo sư Tôn thấy bọn họ cư nhiên giẫm lên quan tài mà leo, nhất thời cuống lên.

Nhưng Hồ Tư Lệnh lại cười nói: "Giáo sư, không sao đâu, mấy cái quan tài này gió thổi nắng chiếu bao nhiêu năm rồi, muốn hỏng thì sớm đã hỏng rồi!

Chúng ta thời gian khẩn cấp, cũng không phải tới du ngoạn, lát nữa tôi bảo đảm đưa ngài lên!" Bàn Tử lúc này cũng đi tới, cười nói: "Đương nhiên rồi Giáo sư, ngài nếu không muốn giẫm lên quan tài, ngài cũng có thể đợi máy bay không người lái của Ninh tiểu thư bọn họ tới!

Bất quá đến lúc đó trong cổ mộ còn sót lại cái gì, Bàn gia tôi cũng không dám bảo đảm đâu!" "Cậu!" Giáo sư Tôn tức không chịu được, chỉ đành kiên trì nói tôi bắt buộc phải đi cùng các cậu, tránh để các cậu làm bậy.

Bàn Tử sau đó cười cười đi đến trước mặt nhóm Giang Ninh đắc ý nói: "Các người không phải đội thám hiểm chuyên nghiệp sao?

Sao thiết bị còn không bằng đồ tổ chương trình cung cấp thế!

Chậc chậc, xem ra hàng nước ngoài đúng là không bằng hàng trong nước nha!" Câu này của Bàn Tử thực ra có chút ám chỉ, bởi vì nhóm Giang Ninh là được mời từ nước ngoài về.

Giang Ninh tức điên, phản bác: "Tử Bàn Tử, anh bớt hồ thuyết bát đạo ở đó, thiết bị tổ chương trình cung cấp cho các anh cũng là nhập khẩu từ nước ngoài đấy!" Bàn Tử nghe vậy lại cười tủm tỉm đưa thiết bị leo trèo của mình ra trước mặt Giang Ninh, bên trên hiện ra một dòng chữ nhỏ.

Chương 1737

"Nào nói cho tôi nghe, cái này đọc thế nào!" Giang Ninh nhìn một cái nhất thời tức đến sắp nổ tung.

Tuy nhiên Bàn Tử còn không buông tha, chỉ vào một góc trên chiếc bộ đàm trong tay Giang Ninh cười nói: "Ây!

Cái này của cô cũng có hầy, Bàn gia tuy ít đọc sách, nhưng một câu này vẫn nhận biết a! 'Made in China'.

Cô cái này không phải cũng là hàng nội địa sao!

Ha ha!" Bàn Tử nói xong cười đắc ý một cái, liền chạy về.

Làm Giang Ninh tức đến mức hận không thể trực tiếp xông lên giết chết con lợn béo đáng ghét này.

Bàn Tử chạy về, cười nói: "Không nhục sứ mệnh, chúng ta lại thắng thêm một thành, hai thắng một thua!" Đánh thì đánh nháo thì nháo, việc đi đường tự nhiên cũng không thể chậm trễ.

Dưới sự khuyên bảo 'thêm dầu vào lửa' của Bàn Tử, Giáo sư Tôn tự nhiên cũng không cam lòng rớt lại phía sau, chỉ đành cùng nhóm Bàn Tử dùng thiết bị leo trèo tổ chương trình cung cấp đi lên trước một bước.

Quá trình trong đó tự nhiên là vô cùng hung hiểm.

Cho dù có thiết bị tổ chương trình cung cấp, nhưng cả mặt vách đá này đều là quan tài treo.

Trải qua thời gian dài bị xâm thực như vậy, có chỗ còn coi như kiên cố, nhưng có chỗ đã vô cùng giòn yếu rồi.

Trong lúc đó Doanh Thương vì góc độ không tốt lắm, lúc ở giữa không trung bị buộc phải rơi xuống trên một cái huyền quan.

Cộng thêm thể trọng bản thân gã rất nặng, suýt chút nữa thì đè sập cái huyền quan kia.

Mà nhóm Giang Ninh tuy trong lòng không sảng khoái, nhưng cũng hết cách.

Bảo cô ta đi tìm nhóm Bàn Tử mượn thiết bị, hiển nhiên là không có khả năng.

Thế là chỉ đành kiên nhẫn đợi máy bay không người lái của mình qua đây bắc dây cáp.

Thực ra tốc độ của bọn họ cũng không chậm, chỉ là lúc Bàn Tử trào phúng cố ý nói quá lên mà thôi.

Đợi lúc nhóm Tần Vũ lên đến lối vào hang động lơ lửng trên Quan Tài Sơn, máy bay không người lái của nhóm Giang Ninh cũng đã tới.

Bất quá bắc dây cáp lên đây, ước chừng phải tốn chút thời gian.

Vừa hay mọi người chuẩn bị vào trong hang động xem tình hình trước.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ lên tới nơi, mọi người còn chưa xuất phát, bỗng nhiên trong phòng livestream lại có tin tức truyền tới.

Mọi người tưởng chuyện tìm người thân của Giáo sư Tôn có manh mối rồi, liền vội dừng lại xem.

Nhưng xem rồi mới phát hiện, hóa ra không phải chuyện tìm người thân, mà là một chuyện khác.

Trong phòng livestream, một người có tên "Thỏ Trắng Thật Ngon" gửi yêu cầu kết nối giọng nói (voice chat).

Tổ chương trình cũng gửi tin nhắn riêng cho bọn họ nói là tổ tịch người này cũng ở trấn Thanh Khê.

Tuy không họ Phong, nhưng hình như biết chút chuyện.

Mọi người xem qua, cảm thấy có khả năng giúp ích, thế là vội kết nối.

Vừa mới thông, đối phương liền vội nói: "Chào các đại ca, tôi tên là Bạch Thành!" "Bạch Thành?

Trấn Thanh Khê còn có người họ Bạch sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Giáo sư Tôn lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không rõ.

Bạch Thành kia vội nói: "Hẳn là có đấy, tôi cũng là nghe ông nội tôi kể lại, ông cụ lớn tuổi rồi hơi lẩm cẩm, hỏi nửa ngày mới đại khái biết được!" Hóa ra, tổ tiên Bạch Thành xác thực là người trấn Thanh Khê, bất quá tổ tiên cậu ta không được như nhà họ Phong, mà là làm thuê trong mỏ muối của nhà họ Phong.

Thợ mỏ trong mỏ muối, xưa nay vẫn có thuyết pháp 'hỏi quỷ xin tiền'.

Ông cố của Bạch Thành mạng lớn, làm ở mỏ muối mười năm, tích cóp được một khoản tiền.

Nhưng ông biết công việc này không thể lâu dài, lâu dài tất nhiên sẽ xảy ra chuyện.

Thế là liền chuẩn bị mang theo khoản tích cóp này rời khỏi trấn Thanh Khê.

Khéo sao vừa đúng lúc gặp Phong Sư Cổ nói muốn đưa người đến Địa Tiên Thôn.

Ông cố cậu ta tự nhiên sẽ không đi, khó khăn lắm mới tích cóp được ít vốn liếng, chính là lúc ông chuẩn bị ra ngoài phấn đấu, đâu có đi tin cái gì mà thuyết pháp thành tiên.

Thế là ông cố cậu ta liền rời khỏi trấn Thanh Khê, sau này ở bên ngoài làm buôn bán muối.

Ông cố cậu ta từng làm ở mỏ muối, cho nên đối với nghề này cũng có chút hiểu biết.

Quả thực đã phát được một món tài, sau này gặp chiến loạn, liền dùng tài phú tích lũy được ra nước ngoài.

Cho nên Bạch Thành thực ra lúc này đang ở nước ngoài.

Bạch Thành nói: "Chuyện của Giáo sư Tôn tôi nghe nói rồi, nhưng chuyện đó dù sao cũng đã qua rất lâu rồi!

Hơn nữa nhà họ Bạch chúng tôi cũng không thể có gia phả nhà họ Phong!

Tôi liên mạch (kết nối) qua đây, chủ yếu là hai chuyện!

Thứ nhất, tôi cảm giác Địa Tiên Thôn của Phong Sư Cổ là chân thực tồn tại!

Chương 1738

Thứ hai, chính là tôi biết một chuyện, có khả năng liên quan gì đó đến câu thứ hai trong bài phú Quan Sơn Chỉ Mê mà các anh nói lúc nãy! 'Nương tử bất lai, quần sơn bất khai' (Nương tử không tới, quần sơn không mở)!

Câu này!

Tôi nghe ông nội tôi kể qua một số chuyện về trấn Thanh Khê, đều là lúc nhỏ dỗ trẻ con thuận miệng kể thôi!

Nhưng là chỉ đích danh trấn Thanh Khê!

Ông cụ nói, mạch núi bên ngoài trấn Thanh Khê, chính là ngọn núi mà các anh vừa xuyên qua hẻm núi ấy!

Đó được gọi là Tiên Nữ Phong, nghe nói năm xưa nơi này sông ngòi tung hoành, thương thuyền vô số, nhưng không có đường thủy nên rất dễ xảy ra chuyện!

Thế là một vị tiên nữ liền từ trên trời giáng xuống, ở trong sông chỉ huy đường đi, thời gian lâu dần liền hóa thành ngọn núi!

Các anh thấy 'nương tử không tới, quần sơn không mở', liệu có liên quan đến cái này không?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Hồ Tư Lệnh vội cảm tạ tư duy mà người anh em Bạch Thành này cung cấp.

Nhưng trong lòng hắn ít nhiều vẫn cảm giác khả năng này không lớn lắm.

Bạch Thành rất nhanh liền ngắt kết nối.

Hồ Tư Lệnh và mấy người kia bắt đầu suy xét lời cậu ta.

Ngô Bất Chính mở miệng trước tiên: "Tôi cảm giác khả năng này không lớn, nếu thực sự chỉ Tiên Nữ Phong, vậy Tiên Nữ Phong chẳng phải đang ở đây sao?

Hay là nói phải để Tiên Nữ Phong đâm vào cái Quan Tài Sơn này a!

Điều này gần như không có bất kỳ khả năng nào!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, biểu thị cũng tán đồng cách nhìn của Ngô Bất Chính.

Giáo sư Tôn nói: "Tôi thấy các cậu phân tích đúng, 'nương tử không tới, quần sơn không mở', nương tử ở đây nói chính là nương tử (vợ), chứ đâu có nói tiên nữ a!

Mà nương tử, hình như chỉ có Ô Dương Vương xưng hô với thê tử của hắn mới dùng từ nương tử thôi!

Nương tử cách xưng hô này là thời xưa mới có!" Hồ Tư Lệnh gật đầu, nói: "Giáo sư Tôn nói có lý!

Cái truyền thuyết kia kể thế nào nhỉ, không phải nói Ô Dương Vương vì bị nương tử của hắn nhìn thấu chân thân, sau đó không chịu gặp nương tử nữa sao?

Sau này nương tử hắn chết, sau đó hắn liền lập thề trừ phi nương tử phục sinh, nếu không vĩnh viễn không mở núi di lăng nữa!

Cái này ngược lại tương đối phù hợp với câu 'nương tử không tới, quần sơn không mở'!

Hơn nữa câu tiếp theo, 'đốt củi bắc nồi, nấu bộ gan phổi', hình như chính là đối ứng với cảnh tượng Ô Dương Vương bị coi là lợn rừng đem ra giết thịt! 'Đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; muốn thả địa tiên, trước tìm Ô Dương'!

Những câu này ở trấn Thanh Khê dường như đều có thể tìm thấy sự việc và vết tích đối ứng!

Tuy hiển thị có chút tản mạn, nhưng chúng ta chỉ cần nhận chuẩn mục tiêu, tìm được cổ mộ của Ô Dương Vương!

Khả năng sẽ có thể thuận dây tìm dưa tìm được cái Địa Tiên Thôn kia!" Hồ Tư Lệnh phân tích đơn giản một chút.

Mọi người cảm thấy có lý.

Bất kể nói thế nào, tìm được cổ mộ Ô Dương Vương trước mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử đứng nghe bên cạnh cảm thấy buồn cười, nói: "Tình cảm nháo nửa ngày, cái ông Ô Dương Vương này cũng là một tên 'nô lệ của vợ" (lão bà nô) a!

Lão Hồ điểm này ngược lại rất giống anh, các anh đều là đồng đạo trung nhân a!

Đương nhiên rồi, Dương tham mưu trưởng khẳng định phải lý tính hơn nương tử của Ô Dương Vương rất nhiều!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, sao các anh kết hôn rồi đều thành nô lệ của vợ hết thế, nếu là Bàn gia tôi kết hôn!

Không trị cho cô vợ nhỏ phục phục thiếp thiếp, chữ Vương tôi viết ngược lại!" Mọi người nghe vậy đều cười, Ngô Bất Chính vỗ Bàn Tử nói: "Cậu ấy à, vẫn là tìm cô bạn gái trước đi đã rồi hẵng nói!

Chưa học đi đã muốn chạy rồi!" Bàn Tử còn muốn phản bác.

Tuy nhiên lúc này nhóm Giang Ninh lại đã leo lên tới nơi.

Bàn Tử vốn dĩ còn muốn chiếm tiên cơ, vào trong hang động xem thử.

Nếu có bảo bối minh khí gì, thừa dịp người đông cũng có thể đục nước béo cò, sờ soạng lấy một hai món.

Lần này thì hay rồi, bị chuyện này làm chậm trễ, nhóm Giang Ninh thế mà lại đuổi kịp rồi.

Bất quá Bàn Tử cũng ranh mãnh, cười nói: "Ninh tiểu thư, rất xin lỗi chúng tôi nghỉ ngơi đủ rồi, các cô muốn nghỉ ngơi thì cứ từ từ, chúng tôi không tiếp nữa, đi trước một bước đây!" Nói rồi Bàn Tử liền vội ra hiệu mọi người đi tiếp.

Trên mặt Giang Ninh hiện lên nụ cười lạnh, không tiếp lời.

Nhưng đâu còn thời gian nghỉ ngơi, lập tức cũng chiêu hô người của mình đi theo sau. "Chị, tên béo chết tiệt kia đáng ghét quá, hay là tìm cơ hội em xử hắn một trận?" Ở phía sau, Giang Toán mở miệng nói.

Giang Ninh xua tay ra hiệu cho cậu ta đừng làm bậy: "Tên béo chết tiệt đó còn có chỗ dùng, tạm thời nhịn đi, sẽ có lúc xử lý hắn!" Giang Toán nghe vậy gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mọi người đi dọc theo hang động tiến về phía trước.

Tình huống bên trong hang động này, đúng là không vào không biết, vừa vào đã giật mình.

Cả hang động cư nhiên có vết tích đục đẽo nhân tạo rất rõ ràng.

Chương 1739

Nhưng kỳ lạ là, những vết tích này hiển nhiên có chút thô sơ.

Dường như ở đây vốn dĩ có một vết nứt hang động tự nhiên, sau đó được mở rộng ra trên cơ sở đó.

Về điểm này, thực ra cũng không khó hiểu.

Giáo sư Tôn nói, muốn đục đẽo lối đi trên vách núi là rất khó, đặc biệt là vào thời cổ đại.

Tầng đá bên trong lòng núi vô cùng kiên cố.

Nếu không thì cũng không thể chống đỡ nổi cả dãy núi.

Cho dù là tập tục khai sơn tạc lăng thời Đường, cũng chưa từng nghe nói có ai xây dựng lăng mộ trong lòng núi ở lưng chừng núi cả.

Không phải là gần đỉnh núi thì cũng là dưới chân núi.

Muốn đục ra lối đi ở lưng chừng núi đã khó, càng đừng nói là xây dựng lăng mộ.

Bàn Tử nói: "Giáo sư, tôi thấy ông nghĩ nhiều rồi, đây có thể chỉ là một lối đi thôi!

Biết đâu vị trí cổ mộ Ô Dương Vương còn nằm sâu trong ngọn núi này!" Về điểm này, Giáo sư Tôn ngược lại không phản đối, nói: "Cũng có khả năng này, bất quá dãy núi Quan Tài Sơn này rất lớn, bên trong rốt cuộc như thế nào, chúng ta e rằng chỉ có thể đi vào xem mới biết!" Mọi người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã không còn nhìn thấy lối vào lúc đầu nữa.

Tuy nhiên tình huống trong hang động này cũng không phức tạp.

Mọi người phát hiện, đi dọc theo lối đi, hầu như cứ mỗi trăm mét lại có một luồng sáng.

Đó là ánh sáng chiếu vào từ một phía của lối đi.

Đoạn đường này trong lối đi, đi lại có chút giống như đường núi quanh co được đục đẽo trên vách núi.

Hơn nữa do cứ mỗi trăm mét lại có ánh sáng chiếu vào, nên trong cả lối đi thực ra cũng không quá tối.

Chỉ là vị trí chính giữa thì ít nhiều cũng có chút tối tăm.

Mọi người đi không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Mà lối đi ở đây, ngoại trừ vết tích đục đẽo nhân tạo ra, thì không còn nhìn thấy manh mối hữu dụng nào khác.

Điểm này cũng khiến người ta có chút thất vọng.

Bất quá thám hiểm cổ mộ vốn dĩ không dễ dàng như vậy.

Cho nên mọi người đều rất rõ ràng, bọn họ có thể vẫn chưa tìm đến đúng chỗ.

Đi một mạch suốt ba tiếng đồng hồ.

Đến gần giữa trưa, bọn họ đã sắp đi đến sườn núi.

Sườn núi ở đây không phải là sườn núi của Quan Tài Sơn, mà là sườn núi của dãy núi phía sau Quan Tài Sơn.

Đi suốt một chặng đường, ngay cả Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi, càng đừng nói đến Giáo sư Tôn tuổi tác đã cao.

Hồ tư lệnh sợ ông ấy chưa đến nơi đã mệt lả, liền vội vàng gọi mọi người nghỉ ngơi một chút, lấy lại sức rồi tiếp tục tiến lên.

Ngô Bất Chính nhân lúc nghỉ ngơi, tranh thủ xem tình hình trong phòng livestream.

Phát hiện tổ chương trình phát thông báo đăng ký tìm người thân đã có hơn năm vạn người đăng ký.

Nhưng trước sau vẫn không có lấy một manh mối nào được cung cấp.

Xem ra cuộc tìm kiếm người thân qua mạng này e rằng cũng sẽ không dễ dàng gì.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, dù sao năm đó phần lớn người Phong gia ở trấn Thanh Khê đều đã vào Địa Tiên Thôn.

Người không vào vốn dĩ đã không nhiều, huống hồ còn trải qua bao nhiêu năm như vậy.

Người đã thay đổi đời này qua đời khác, muốn tìm được hậu nhân của người từ trong thôn đi ra vào thời đó, xác suất này đâu phải nói đơn giản là được.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Ăn chút đồ ăn và nước uống, cảm giác thể lực khôi phục được một chút thì liền tiếp tục xuất phát.

Mà lúc này đã đến sườn núi, theo phương hướng và độ cao này, e rằng đi tiếp lên trên, lối đi này tất nhiên phải xuyên qua độ dày của cả dãy núi.

Chỉ là không biết vị trí phía trước nhất, lối đi sẽ uốn lượn đi xuống, hay là sẽ bắc sang dãy núi khác.

Tạm thời không nói cái khác, chỉ riêng một lối đi trong lòng núi dài như thế này, đã khiến người ta cảm thấy chấn động rồi.

Nhìn quy mô công trình này, e rằng không có ba bốn năm thì tuyệt đối không làm xong được. "Ái chà!

Ở đây sao lại có cái cửa!" Đột nhiên, ngay khi mọi người vừa đi qua lối đi chuẩn bị tiếp tục lên đường, Bàn Tử ở phía trước nhất bỗng nhiên kinh hô.

Mọi người vội nhìn sang, phát hiện đó không phải là một cánh cửa, mà chỉ có một khung cửa khảm vào trong tường đá xung quanh.

Cánh cửa này xem ra trước kia không nhỏ, cả lối đi đến đây chiều rộng ít nhất phải có năm mét.

Mà cả khung cửa khảm vào trong tường, nhưng cánh cửa đã không thấy đâu.

Cả khung cửa nhìn qua cũng cũ nát không chịu nổi, hiển nhiên là đã có chút niên đại.

Chương 1740

Phát hiện này khiến tinh thần của mọi người không khỏi chấn động.

Đi suốt chặng đường này, cái gì cũng không thấy, còn tưởng lối đi này chỉ là một hang động thuần túy.

Mà lúc này phát hiện ra khung cửa, chứng minh trong lối đi này hiển nhiên là có di tích tồn tại. "Nhanh đi nhanh đi, Ô Dương Vương sợ là cô đơn lắm rồi, trốn ở đây chán biết bao!" Bàn Tử kích động lập tức chạy vào trong.

Mọi người thấy thế cũng vội đi theo hắn vào.

Sau khi qua cánh cửa này, phía trước không còn ánh sáng nữa.

Ước chừng là đã đến phạm vi cổ mộ rồi.

Hơn nữa việc phát hiện ra cánh cửa này, cũng cơ bản coi như chứng thực được một chuyện.

Trong ngọn núi này hoặc là thực sự có mộ Ô Dương Vương.

Hoặc là vết tích Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn để lại.

Chỉ có hai tình huống này.

Bởi vì trong tình huống bình thường, không ai lại trèo đèo lội suối chạy vào trong lòng núi sâu thế này.

Ở đây cũng không có chuyện vào rừng săn bắn, tự nhiên là không thể nào.

Chỉ là bên trong rốt cuộc là cổ mộ Ô Dương Vương hay là vết tích Địa Tiên Thôn do Phong Sư Cổ để lại, e rằng chỉ có thể vào xem mới biết được.

Mấy người đều bật đèn pin lên, sau đó chậm rãi đi vào bên trong.

Giáo sư Tôn ở bên cạnh vội nhắc nhở mọi người cẩn thận, cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ là vô cùng nhiều.

Những ngôi mộ cổ bọn họ khai quật ngày thường, đa phần đều bị trộm mộ tặc ghé thăm qua, bên trong vẫn còn cơ quan tàn dư rất nguy hiểm.

Càng đừng nói đến loại địa phương này.

Bàn Tử nghe vậy lại cười khẩy chỉ chỉ Tần Vũ bên cạnh nói: "Giáo sư Tôn thấy cậu ta không?

Có Tiểu ca ở đây, đừng nói là cơ quan, đến bánh chưng (cương thi) cũng phải khách khí đứng sang một bên!" Giáo sư Tôn nghe vậy nhìn Tần Vũ, hiển nhiên không quá tin lời Bàn Tử.

Có thể ông ấy đối với lịch sử của nhóm người trong livestream vẫn không quá rõ ràng.

Dù sao tượng như loại giáo sư như ông ấy đều rất ghét dân trộm mộ, điểm này ngược lại cũng có thể hiểu được.

Bàn Tử còn định chém gió thêm chút nữa, ai ngờ Tần Vũ lại bỗng nhiên phất tay, chặn mọi người lại lạnh lùng nói: "Đừng động!" Câu nói đột ngột này của anh, lập tức khiến thần kinh mọi người đều căng thẳng.

Hiển nhiên nơi này có nguy hiểm.

Mấy người đều vội dừng lại.

Nương theo ánh đèn chiếu về phía trước, phát hiện phía trước ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn, thế mà lại xuất hiện một cánh cửa đá ẩn hiện.

Trên cửa đá dường như còn có một thứ gì đó đang bám vào.

Thứ đó ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ là gì.

Nhưng có thể đại khái nhìn ra đó là đường nét của một khuôn mặt người.

Đường nét lờ mờ, giống hệt một bóng ma.

Hơn nữa rất kỳ quái là, bên dưới khuôn mặt đó là một khối đen sì to tướng, nhìn qua vô cùng quái dị.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi ngẩn ra.

Đặc biệt là nhóm Ngô Bất Chính.

Tình huống này hiển nhiên có chút không đúng lắm.

Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Đó là cái thứ quỷ gì thế?

Phù điêu đá hay là đồ sống?" "Tại sao lại hỏi thế?" Bỗng nhiên, một người trong đội ngũ Giang Ninh hỏi.

Bàn Tử liếc nhìn hắn một cái, phát hiện người đó hơi gầy, có khả năng chính là tuyển thủ Parkour tên Thác Ni (Tony) mà trên tivi giới thiệu.

Chỉ là không ngờ người này mặt mũi tây tây, mà tiếng Trung nói lại khá lưu loát.

Đối phương dường như nhìn thấu sự kinh ngạc của Bàn Tử, giải thích: "Bọn tôi đi theo đội trưởng Ninh, tiếng Trung đương nhiên đều biết!" Bàn Tử gật đầu, nói: "Vậy cậu đi hỏi đội trưởng Ninh của các cậu ấy, đã bảo đừng nói chuyện đừng nói chuyện, cậu còn nói nhảm!" Đối phương nghe vậy có chút tức giận, nhưng Giang Ninh chỉ vỗ vỗ vai hắn, bảo hắn đừng đa sự.

Bàn Tử thấy thế pha chút đắc ý quay đầu nhìn sang Tần Vũ, hiển nhiên đang đợi anh nói xem nên làm thế nào.

Nhưng Giáo sư Tôn ở bên cạnh lại mở miệng nói: "Liệu có phải là tượng điêu khắc không?

Chúng ta quá căng thẳng rồi, trong rừng núi thâm sâu cùng cốc này, nếu có cương thi nhìn thấy chúng ta e rằng đã sớm vồ tới rồi." Hồ tư lệnh lắc đầu, biểu thị vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn.

Mọi người nghi ngờ thứ này có thể là sinh vật sống cũng không phải không có đạo lý.

Bình thường mà nói, trên cửa có phù điêu đá là rất bình thường.

Hiện tại mỗi dịp tết đến vẫn còn tập tục dán câu đối, câu đối dán trên cửa cũng thường sẽ có hình vẽ nhân vật như Tần Quỳnh các loại.

Mà trong cổ mộ, trên cửa đá thường điêu khắc đầu thú là nhiều.

Chương 1741

Điểm này ở các cổ mộ khác cũng từng gặp qua.

Tuy nhiên, cánh cửa đá trước mắt mọi người kỳ quái ở chỗ, bên dưới khuôn mặt quái dị kia cư nhiên có một khối đen sì to tướng.

Đây mới là điểm không thể giải thích nhất.

Phải biết rằng, ánh đèn của mọi người là chiếu thẳng tới.

Tuy chưa đạt đến phạm vi chiếu sáng rõ, nhưng có thể lờ mờ nhìn thấy mặt quỷ, thì chứng minh khoảng cách đã không còn xa.

Mà trong tình huống này, thông thường bên dưới mặt quỷ phải là cửa đá.

Cho dù có bóng râm cũng sẽ không lớn lắm.

Nhưng bóng râm bên dưới mặt quỷ kia lại quá lớn.

Cảm giác mang lại rất giống như có một người đang tồn tại trên cửa.

Hơn nữa còn phải là hai chân đạp lên cửa, co quắp người, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Kiểu tạo hình này hầu như không ai làm được, yêu cầu đối với sự phối hợp của cơ thể quá cao.

Hơn nữa cũng không có sức lực của ai có thể chống đỡ được lâu.

Nhưng cái bóng ma kia, lại cứ thế nhìn chằm chằm mọi người từ lúc bắt đầu đến giờ không hề động đậy.

Bàn Tử bị nhìn đến phát hoảng, nói nhỏ: "Hay là bắn một phát xem sao?

Mặc kệ nó là tượng điêu khắc hay là đồ sống, bắn thử một phát chẳng phải sẽ biết sao!" Bàn Tử tuy đã hạ thấp giọng, nhưng Giáo sư Tôn ở ngay bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một, vội nói: "Không được không được, cánh cửa kia hiển nhiên có chút niên đại rồi, chúng ta hiện tại rất có khả năng đã vào phạm vi cổ mộ rồi!

Vạn nhất là văn vật, thế thì chúng ta thành tội nhân mất!" Bàn Tử ghét nhất là nghe mấy lời này, trước đây đừng nói là cửa đá, ngay cả quan tài hắn cũng từng cho nổ rồi.

Hắn biết ngay bên cạnh có vị giáo sư này, kiểu gì cũng sẽ ngáng chân.

Tuy nhiên điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, não bộ của Giáo sư Tôn cư nhiên còn vô cùng tỉnh táo, vội hỏi Bàn Tử: "Cậu lấy súng ở đâu ra?

Tư tự tàng trữ vũ khí là phạm pháp!" Bàn Tử thấy thế lập tức cũng có chút ngẩn người.

Tổ chương trình lần này không cung cấp súng ống.

Chỉ có lúc ở Xà Chiểu Quỷ Thành, vì lo lắng bọn buôn lậu mang theo súng ống đạn dược, cho nên mới phá lệ cung cấp cho bọn họ một lần súng, hơn nữa còn bắt buộc phải dùng trong phạm vi cổ mộ.

Mà lần này căn bản không cung cấp.

Nhưng Bàn Tử tự mình có một khẩu súng lục cầm tay tiện lợi.

Là năm xưa Thương Thương Không tặng cho hắn.

Khẩu súng này nói thật Bàn Tử cũng lo bị lãnh đạo tịch thu mất.

Bất quá dường như lãnh đạo cũng xem livestream của bọn họ, mãi vẫn không có động tĩnh gì.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, người ta không tra cậu thì cậu cũng không thể coi đó là tư bản để khoe khoang.

Nếu không không bắt cậu thì bắt ai.

Bàn Tử thế là liền đánh trống lảng: "Cái này không được cái kia không được, vậy Giáo sư Tôn ông nói xem phải làm sao!" Giáo sư Tôn cũng lười để ý Bàn Tử, nói: "Dù sao dùng súng khẳng định không được, hơn nữa tôi đã nói rồi, làm gì có nhiều cương thi như thế!

Lão phu chủ trì khai quật cổ mộ cũng không ít, sao một con cũng chưa từng gặp!

Mấy người các cậu cứ thích đại kinh tiểu quái, tôi đích thân đi xem xem!" Nói rồi Giáo sư Tôn định tự mình đi qua.

Hồ tư lệnh thấy thế vội ngăn ông lại.

Đùa gì thế, để ông ấy tự đi, lỡ xảy ra chuyện gì ai chịu trách nhiệm?

Đây không phải chuyện đùa.

Giáo sư Tôn dù sao cũng là giáo sư của đơn vị chính quy, một khi xảy ra chuyện, ảnh hưởng khẳng định rất lớn.

Đây còn là đang livestream nữa.

Tuy nhiên Giáo sư Tôn dường như rất có niềm tin vào phán đoán của mình.

Nói mình khảo cổ bao nhiêu năm, phán đoán chưa từng sai.

Thứ đó khẳng định là phù điêu đá gì đó chứ không phải đồ sống.

Nhưng ngay khi ông và Hồ tư lệnh đang tranh luận.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính hô lên: "Đừng cãi nữa, thứ đó biến mất rồi!" Mấy người đều chỉ lo khuyên giải Giáo sư Tôn, lúc này nghe thấy lời Ngô Bất Chính, đều vội nhìn sang.

Vừa nhìn một cái, da đầu không khỏi tê rần.

Khuôn mặt quỷ vốn bám trên cửa đá kia, thế mà thực sự đã biến mất.

Cả cửa đá trống huơ trống hoác, đừng nói là mặt quỷ, ngay cả một chút bóng dáng cũng không có.

Hơn nữa khối đen sì to tướng bên dưới mặt quỷ trước đó cũng biến mất.

Lúc này mọi người đều có thể khẳng định rồi, thứ vừa rồi chắc chắn là đồ sống.

Chương 1742

Khẳng định là nó bám trên cửa đá, sau đó mới dẫn đến việc dưới mặt quỷ xuất hiện bóng râm!

Giáo sư Tôn nhìn thấy kết quả này cũng sợ đến mức sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ông dù sao cũng là một ông già, lúc này hai chân tê dại thế mà đứng cũng không vững nữa.

Bàn Tử thấy vậy trêu chọc: "Giáo sư Tôn, xem ra kỷ lục phân tích không sai của ngài, hôm nay là 'đảo đấu' (lật thuyền/sai lầm) rồi!" Giáo sư Tôn tức giận trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Nhưng Tần Vũ ở bên cạnh bỗng nhiên nói: "Cẩn thận!" Gần như cùng lúc, chỉ nghe thấy xung quanh bọn họ vang lên một loạt tiếng rên đục.

Dường như có thứ gì đó đang di chuyển trên tường.

Bọn họ vội vàng nhìn theo hướng âm thanh.

Nhưng còn chưa tìm thấy chính chủ, bỗng nhiên không biết là ai hét thảm một tiếng "A", tiếp đó cả đội ngũ liền loạn lên.

Tần Vũ vội bảo Doanh Thương trông chừng nhóm Ngô Bất Chính, bản thân trực tiếp lao về phía phát ra âm thanh.

Đến gần nhìn một cái phát hiện, người xảy ra chuyện cư nhiên là một người ngoại quốc trong đội của Giang Ninh.

Thể hình hơi béo, tuổi tác ít nhất phải bốn mươi, chắc là bác sĩ chiến trường đi theo đội đó.

Tên là gì mà Bì Đặc Lưu (Peter Liu).

Tên Bì Đặc Lưu này cả người không biết bị thứ gì đó tóm được, đầu đập vào vách đá trên đỉnh đầu.

Đau đến mức đã ngất đi.

Bàn Tử lúc này cũng chạy tới, vừa nhìn tình huống này liền mắng: "Mẹ kiếp, đây không phải cương thi đòi mạng thì là gì!

Tiểu ca mau bảo nó quỳ xuống!" "Cút cút!

Cậu tưởng Tiểu ca là vạn năng à, máu không tốn tiền chắc!" Ngô Bất Chính cũng chạy tới mắng, "Hơn nữa thứ đó không biết đang ở đâu, hay là cứ đưa Bì Đặc Lưu xuống trước đã rồi nói!" Nhóm Hồ tư lệnh cũng lần lượt chạy tới.

Chỉ thấy Giang Ninh đã rút dao găm, cùng Giang Toán hai người chuẩn bị lên cứu người.

Tần Vũ bỗng nhiên mở miệng nói: "Đừng động, chính chủ ở ngay trên người hắn!" Mấy người nghe vậy đều ngẩn ra.

Theo ánh đèn Tần Vũ chiếu tới.

Mọi người quả nhiên nhìn thấy, Bì Đặc Lưu sở dĩ bị treo lơ lửng trên đỉnh đầu, thế mà lại là vì cái ba lô đeo sau lưng hắn.

Hóa ra trên đỉnh đầu mọi người có rất nhiều khe nứt núi đá.

Những khe nứt này có cái rất lớn, có cái rất nhỏ.

Thứ đó chắc là nhắm vào ba lô của Bì Đặc Lưu, muốn giật phăng nó đi, kết quả không ngờ chất lượng ba lô quá tốt.

Kéo cả Bì Đặc Lưu lên theo.

Giang Toán thấy tình huống này, thế mà từ trong ba lô lôi ra một chiếc nỏ cơ khí.

Chạy tới định bắn một phát vào trong khe nứt.

Kết quả ai ngờ cậu ta còn chưa khai hỏa, bỗng nhiên ba lô của Bì Đặc Lưu đứt quai.

Cả người hắn rơi thẳng xuống, đè lên người Giang Toán.

Giang Toán cũng bị cảnh tượng đột ngột này làm cho giật mình, may mà Giang Ninh và Thác Ni ở bên cạnh đỡ Bì Đặc Lưu dậy.

Giang Toán lúc này mới từ dưới đất bò dậy.

Mà lúc này nhóm Tần Vũ chiếu đèn vào khe nứt phía trên.

Phát hiện bên trong đã không còn gì nữa.

Hiển nhiên thứ đó đã chạy mất.

Giáo sư Tôn cả người ngẩn ra một bên, nói thật tất cả những chuyện này đã vượt quá phạm vi hiểu biết của ông rồi.

Ông có khả năng cũng là vận khí tốt, trước đây chủ trì khai thác cổ mộ, đều chưa từng gặp phải chuyện kỳ quái hiếm thấy như vậy.

Lúc này nhìn mấy người đều không biết nên nói gì cho phải.

Bàn Tử thấy vậy vỗ vỗ vai ông nói: "Giáo sư đừng nản lòng, mấy cái cổ mộ ông khai quật trước kia, đều là đồ thừa người khác chơi chán rồi!

Có thể không biết cổ mộ mới này nguy hiểm thế nào!

Lần này cứ coi như là đến tu nghiệp học tập nhé, không sao đâu!" Giáo sư Tôn tức giận muốn biện bác, nhưng lại không tìm được lý do.

Ông thực sự nghĩ không thông, cái bóng ma kia rốt cuộc là thứ gì.

Mà Giang Ninh ở bên cạnh lúc này từ sau lưng Bì Đặc Lưu, nhặt cái dây ba lô bị đứt lên.

Vừa nhìn một cái không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy trên dây ba lô bị đứt, thế mà cũng có rất nhiều dịch nhầy.

Nhìn qua có vẻ giống như nước bọt.

Thác Ni bên cạnh thấy vậy vội nói: "Không phải là người thật chứ, chưa từng nghe nói cương thi có nước bọt!" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy lập tức ngẩn ra, vội nói: "Đệt, ông bạn người nước ngoài nói được tiếng Trung cũng thôi đi, cư nhiên còn biết cương thi!

Chương 1743

Khai mau, có phải không ít lần trộm mộ ở Việt Nam chúng tôi không!

Đồng chí cảnh sát, ở đây phát hiện đối tượng khả nghi..." "Cậu bớt nói hươu nói vượn ở đó đi!" Giang Ninh liếc xéo Bàn Tử một cái, lạnh lùng nói, "Bọn tôi tuy là đội thám hiểm nước ngoài, nhưng việc làm lâu dài đều là ở trong nước!

Họ biết là rất bình thường, ngược lại là các người, chính là bọn trộm mộ mượn danh nghĩa livestream thám hiểm để công khai phá hoại cổ mộ!" Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui, còn định phản bác, Hồ tư lệnh lại ngăn hắn lại nói: "Cô Ninh, chúng tôi có phải trộm mộ tặc hay không tự có người khác bình phán, bây giờ nói chuyện này không có ý nghĩa gì!

Vẫn là xem xem đồng đội của cô thế nào rồi đi!" Giang Ninh hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Giang Toán đứng dậy nói: "Hắn không sao, chỉ là bị va đập ngất đi thôi, nghỉ một lát là ổn!

Có điều trong ba lô của hắn đều là thuốc cấp cứu, lần này mất sạch rồi!" Giang Ninh nghe vậy gật đầu nói: "Bảo tổng bộ bên kia vận chuyển thêm một ít tới, ngoài ra chuẩn bị thêm một ít nỏ cơ khí gửi tới!

Thứ đó có thể chỉ là dã thú mọc lông thôi!" "Dã thú?" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, Giang Ninh thì đưa đoạn dây đeo cho mọi người xem.

Nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra trên dây đeo ngoại trừ một ít nước bọt ra, thế mà còn có một ít lông tóc màu vàng nâu.

Tuy nhiên cũng không nhiều.

Giáo sư Tôn nói: "Cái này cũng không thể chứng minh là dã thú được, nơi này biết đâu có lông động vật còn sót lại thì sao?" Giang Ninh không tiếp lời, hiển nhiên thảo luận vấn đề này không có ý nghĩa gì.

Giang Toán khó hiểu hỏi: "Tại sao còn phải chuẩn bị thêm nỏ cơ khí, chúng ta mỗi người một cái đủ rồi mà!" Giang Ninh nghe vậy lại nhìn đám người Tần Vũ một cái, khinh thường nói: "Chuẩn bị cho bọn họ đấy, ai bảo chúng ta vớ phải một đám đồng đội không có trang bị thế này!" "Cô!" Bàn Tử tức điên lên, nhưng Hồ tư lệnh ngăn hắn lại.

Hiện tại lúc này, tự nhiên là phải giả ngu giả ngơ.

Có nỏ cơ khí cũng là chuyện tốt, tổng còn hơn là tay không tấc sắt dùng cuốc leo núi đối đánh với thứ đó.

Bì Đặc Lưu bị Giang Toán lay vài cái liền tỉnh lại.

Trên đầu tuy bị trầy một lớp da, nhưng lúc này đã liền lại.

Hiển nhiên cũng không tính là nghiêm trọng.

Chỉ tiếc là ba lô của hắn mất rồi, rất nhiều y dược phẩm bên trong cũng không tìm lại được.

May mà lúc này mọi người mới vừa xuất phát không bao lâu.

Đợi lát nữa tìm được chỗ lộ thiên, ngược lại vẫn có thể nhận được chi viện từ máy bay không người lái của tổng bộ. "Tiếp theo đều cẩn thận một chút!" Giang Ninh nhắc nhở.

Mấy người đều gật đầu.

Mà nhóm Bàn Tử ở bên cạnh cũng sớm đã thu dọn xong đồ đạc, thấy không có gì đáng ngại, thế là liền tiếp tục vội vã đi về phía trước.

Thứ đó hiện tại có thể xác định chính là một sinh vật sống.

Theo việc nó bỏ chạy, cánh cửa đá kia cũng hiển lộ ra trở lại.

Bàn Tử rảo bước tiến lên, nương theo ánh đèn chiếu rọi, mọi người cũng coi như dần dần nhìn rõ ràng.

Đó quả nhiên là một cánh cửa đá.

Nhưng cánh cửa đá này cư nhiên đang khép hờ.

Tức là đã bị người ta mở ra rồi.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng đều thót một cái.

Cửa đá này bị người ta mở ra, chẳng lẽ là do Địa Tiên Phong Sư Cổ làm?

Sở dĩ nghĩ đến Địa Tiên Phong Sư Cổ, cũng là có nguyên nhân.

Cửa đá này theo tang chế cổ đại mà nói, hẳn chính là lối vào của cả cổ mộ, cũng tức là Phóng Môn Thạch (đá chèn cửa).

Phía sau tất nhiên là có cát lún hoặc là cột đá chặn lại.

Một khi đóng kín, muốn mở ra là vô cùng khó khăn.

Tạm thời không nói thứ vừa rồi rốt cuộc có phải dã thú hay không.

Cho dù nó thực sự là người, cũng không có khả năng dựa vào sức lực của một người mà mở được cánh cửa đá này.

Cho nên cửa đá này tất nhiên là đã mở ra từ rất sớm.

Mà thứ vừa rồi có thể cứ lảng vảng quanh đây, cho nên đã từng đi vào.

Bàn Tử nhớ thương minh khí trong cổ mộ, thế là liền thúc giục mọi người đừng chậm trễ nữa, cứ thế vào đi thôi.

Ngay lập tức hắn cầm đèn pin, đi vào đầu tiên.

Tần Vũ theo sát phía sau, sau đó mới là những người khác.

Mọi người lần lượt đi qua cửa đá.

Tuy nhiên điều khiến không ai ngờ tới là, ngay khi người cuối cùng là Giang Toán cũng đi vào cửa đá.

Đột nhiên cả cánh cửa đá lại "Rầm" một tiếng đóng sầm lại.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong lòng đều kinh hãi.

Tần Vũ vội xoay người đi đẩy, phát hiện bên ngoài thế mà lại có một luồng sức mạnh đang đẩy cửa đá.

Chương 1744

Doanh Thương thấy vậy không nói hai lời cũng chạy tới, sức lực của gã cực lớn.

Vừa phát lực lập tức cửa đá thế mà bị đẩy mở ra.

Mà bên ngoài bóng đen lóe lên, một thứ gì đó đã áp sát đỉnh động chạy vọt ra xa.

Lần này Giang Ninh đã sớm có chuẩn bị.

Khoảnh khắc nhìn thấy bóng đen kia, thân hình nghiêng một cái, nỏ cơ khí đã từ bên hông rút ra.

Tốc độ của cô cực nhanh, gần như đồng thời lúc giơ lên, tên nỏ đã lên nòng.

Giây tiếp theo, nhắm thẳng phía trước bắn ra một mũi tên.

Mũi tên xé gió bắn ra.

Trong bóng tối chỉ nghe "Keeng" một tiếng giòn tan.

Tiếp đó vị trí đỉnh động thế mà lóe lên một chuỗi tia lửa.

Sau đó bóng đen kia lóe lên, cả người liền biến mất không thấy đâu.

Bất quá hiển nhiên, mũi tên này của Giang Ninh cũng đã bắn trượt.

Nếu không cũng sẽ không có tia lửa do kim loại va chạm vào vách đá bắn ra.

Nhóm Ngô Bất Chính đứng bên cạnh nhìn rõ mồn một.

Ai nấy đều không khỏi nuốt nước bọt.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Trước đó hắn không coi Giang Ninh ra gì, nhưng lúc này nhìn thấy thân thủ của cô, không khỏi cảm thấy toàn thân căng thẳng.

Thân thủ và tốc độ phản ứng này, e rằng đi làm vệ sĩ riêng cũng dư dả.

Có thể làm đội trưởng đội thám hiểm, quả nhiên không phải là chém gió!

Giang Toán còn muốn đuổi theo, Giang Ninh vội ngăn cậu ta lại nói: "Không cần đâu, cửa đá này nó không đóng được, đẩy cái là mở!

Nó là đang trì hoãn tốc độ của chúng ta, đừng quan tâm nó, tiếp tục tiến lên!" Nói xong cô liền là người đầu tiên đi vào bên trong.

Bàn Tử tự nhiên không cam lòng lạc hậu, vội gọi mọi người cũng đi theo vào.

Ngô Bất Chính cảm giác thứ đó có chút kỳ lạ, liền hỏi Giáo sư Tôn: "Giáo sư, ông không phải hoạt động ở vùng này sao?

Có từng nghe nói trong núi này cũng có mãnh thú gì động tác nhanh nhẹn như vậy không?" Giáo sư Tôn nghe vậy nghĩ nghĩ rồi nói: "Cái này quả thực không hay gặp, đừng thấy là vùng núi, nhưng cùng với sự phát triển kinh tế, động vật hoang dã hiện tại quá ít rồi!

Nhưng tôi nghe nói, vùng này trước kia có rất nhiều loài khỉ giống như tinh tinh!

Người địa phương gọi là 'Ba Sơn Viên Dụ' (Vượn Ba Sơn)!

Nhưng loài này đã tuyệt chủng từ lâu, hơn nữa Ba Sơn Viên Dụ bình thường sẽ không chủ động tập kích con người!

Thứ kia hành tung như gió, tôi cảm giác không giống!" Mọi người nghe vậy không khỏi đều rất kỳ quái.

Đã không phải động vật hoang dã, vậy rốt cuộc là cái gì.

Dã nhân?

Cũng không đúng, chưa nghe nói dã nhân mọc lông màu nâu bao giờ.

Vậy thì sẽ là cái gì đây?

Mọi người nghĩ không thông.

Bất quá lúc này cũng không rảnh mà nghĩ những thứ này nữa.

Theo việc mọi người không ngừng đi sâu vào, tình huống bên trong cả hang động cũng dần dần hiện ra.

Chỉ thấy cả hang động không sâu, nhưng phạm vi không gian bên trong không nhỏ.

Trong đó, cái đầu tiên nhìn thấy chính là một lối vào không gian khổng lồ bên trong lối đi.

Tại chỗ lối vào, thế mà lại có hai ngọn đèn hình dáng giống người đang bán quỳ.

Đèn có tạo hình kỳ lạ, giống như hai cung nữ quỳ rạp trên mặt đất, hai tay thể hiện tư thế nâng đỡ.

Ngọn đèn nằm trong lòng bàn tay bọn họ.

Bàn Tử thấy có đèn, liền tiến lên chuẩn bị châm lửa.

Cũng có thể tiết kiệm chút pin đèn pin.

Tuy nhiên vừa đến gần, Bàn Tử lại bỗng nhiên kinh hô một tiếng, tiếp đó liền chạy ngược trở lại.

Vội vàng lục lọi móng lừa đen trong ba lô.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Sao thế?" Bàn Tử chỉ vào hai ngọn đèn kia nói: "Đệt, tống tử (bánh chưng/xác chết)!

Mẹ nó dưới mắt còn có máu!" Mấy người nghe vậy đều ngẩn ra, vội chạy tới xem.

Chương 1745

Quả nhiên nhìn thấy hai ngọn đèn kia cư nhiên đều là dùng người sống làm thành.

Hơn nữa còn là hai người phụ nữ.

Hai người đó biểu cảm có vẻ rất cứng ngắc, dưới mắt có hai vệt máu không rõ ràng lắm.

Ngô Bất Chính nhìn thấy vệt máu không khỏi nhíu mày nói: "Đây là xuất hiện sau khi chết, nếu không vết máu đáng lẽ phải ở bên ngoài, nhưng những vết máu này là ở dưới da!" "Không sai!" Giáo sư Tôn bên cạnh gật đầu nói, "Đây là một loại thủ đoạn tàn nhẫn, lúc người còn sống thì rót thủy ngân và các chất khác vào, tra tấn người sống đến chết!

Sau đó chế thành một loại 'Nhân đăng' (đèn người)!

Loại này còn có rất nhiều tạo hình, có một loại Nhân đăng mà trong cơ thể người chết đa phần đều được rót một loại chu sa phòng thối rữa!

Có thể giữ cho thi thể người chết không thối rữa không cứng đờ, chuyên môn để cho những người thời cổ đại đó ngồi!

Những thủ đoạn tàn nhẫn kiểu này tôi đã gặp vô số kể!

Chỉ là không ngờ ở đây cư nhiên cũng có!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nói: "Nhưng mà giáo sư, trong truyền thuyết về Ô Dương Vương, ông ta không phải là một người tốt sao?

Sao có thể có đồ bồi táng thủ đoạn tàn khốc như vậy!" Bàn Tử tiếp lời: "Đã nói là truyền thuyết rồi, xem ra cái lão Ô Dương Vương này ước chừng cũng là sói đội lốt cừu!

Ngoài mặt thì nói gì mà sợ vợ, không khai sơn, biết đâu sau lưng lại chơi vui vẻ với mấy bà vợ bé ấy chứ!" Giáo sư Tôn nghe không lọt tai, mở miệng nói: "Vương Bàn Tử, cậu không biết thì đừng nói lung tung được không?

Đã nói rồi, Ô Dương Vương chỉ là truyền thuyết, ở đây xuất hiện những thứ này, thì đủ để chứng minh, thực ra ở đây hẳn là cổ mộ của Long Xuyên!

Trong lịch sử Long Xuyên Long Sơn Vương sinh tính tàn bạo, trong cổ mộ xuất hiện những thứ này, đều rất phù hợp với tính cách của ông ta!

Khảo cổ chính là như vậy, căn cứ vào đồ vật trong cổ mộ, để dần dần suy đoán ra thông tin của chủ mộ!" Bàn Tử nghe vậy không phục.

Nhưng nhất thời lại không tìm được lý do phản bác.

Ngô Bất Chính cảm thấy chuyện này có thể còn phải từ từ suy xét, chi bằng đi vào xem xem, liền chuẩn bị gọi Tần Vũ.

Nhưng vừa quay đầu lại phát hiện, Tần Vũ thế mà đã biến mất.

Vừa định mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Tần Vũ truyền từ bên trong ra. "Cổ mộ của Long Xuyên Vương tại sao lại phải thờ cúng Ô Dương?" Câu hỏi này hỏi rất kỳ quái.

Mấy người vội chạy vào kiểm tra.

Chỉ thấy Tần Vũ đứng trước một bức tường.

Mà trong bức tường trước mặt anh, thế mà có một bàn thờ lõm vào trong.

Trên bàn đặt chễm chệ ba cái đầu lợn lớn.

Mấy cái đầu lợn lớn này đã hoàn toàn khô đét.

Ước chừng là dùng bí pháp nào đó, thịt không bị thối rữa, mà biến thành thứ giống như xác khô.

Có thể nhìn ra là đầu của hắc trư (lợn đen) Ô Dương.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này, không khỏi cười nói: "Giáo sư đúng nhỉ, đã là cổ mộ của Long Xuyên Vương, tại sao lại phải thờ cúng Ô Dương?" "Cái này... cái này có thể là dùng để tế tự!

Không có gì kỳ quái cả!" Giáo sư Tôn nói.

Tuy nhiên lý do này hiển nhiên rất khó thuyết phục mọi người.

Đặc biệt là khi Tần Vũ lần nữa mở miệng.

Tần Vũ nghiêng người nói: "Vậy còn ông ta!" Mọi người nhìn theo ánh mắt, vừa nhìn cái này đều không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy ở một bên cổ mộ, thế mà có một bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Kẻ đó thân người đầu lợn, nhìn qua rất là hưởng thụ!

Mà tạo hình đầu lợn, đó không phải là Ô Dương Vương thì là ai.

Lần này ngay cả Giáo sư Tôn cũng có chút nghi ngờ rồi, nhịn không được nói: "Đúng vậy, nếu là cổ mộ Long Xuyên Vương, sao lại thờ cúng những thứ này!" Giang Toán bên cạnh nghe có chút không kiên nhẫn nói: "Ông đã nói đây là nơi tế tự, lại không phải địa cung cổ mộ!

Người nhà Long Xuyên Vương không phải sợ ông ta chết rồi cổ mộ bị trộm sao?

Có thể những thứ này đều là chướng nhãn pháp mê hoặc người khác!

Chúng ta hà tất lãng phí thời gian ở đây, tôi thấy vẫn nên tiếp tục lên đường đi!" Giáo sư Tôn hiển nhiên không muốn, đối với ông mà nói phát hiện ra nơi này rốt cuộc là phát hiện lớn rồi.

Hoàn toàn có thể nghiên cứu thấu đáo trước đã rồi nói.

Tuy nhiên mục tiêu của Tần Vũ và nhóm Giang Ninh đều là địa cung cổ mộ.

Đâu ai muốn lãng phí thời gian ở đây.

Giang Ninh nói: "Giáo sư Tôn, tình huống ở đây vẫn chưa đủ để nói lên vấn đề, chi bằng chúng ta tiếp tục đi sâu vào xem sao?" Giáo sư Tôn cũng là trong lòng có nghi hoặc, nói: "Cũng không phải không được, bất quá các cậu đợi chút, trên này dường như có chữ cổ, tôi xem trước đã rồi nói!" Mọi người nghe vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nghỉ ngơi tại chỗ trước.

Đợi Giáo sư Tôn nghiên cứu xong những chữ cổ kia mới tiếp tục xuất phát.

Bàn Tử đến loại địa phương này liền có chút hưng phấn.

Ngó đông nhìn tây, muốn tìm xem có thứ gì đáng giá có thể cuỗm đi không.

Chương 1746

Hắn len lén mò đến bên cạnh bức tượng ngồi Ô Dương Vương kia.

Muốn xem trên người Ô Dương Vương có đồ gì đáng giá không.

Nhưng vừa sờ một cái, bỗng nhiên bức tượng ngồi Ô Dương Vương kia cả người liền sụp xuống.

Cái đầu lợn to tướng đập thẳng xuống đất biến thành bụi phấn.

Bàn Tử ngẩn ra, vội giơ tay lên nói: "Thiên địa lương tâm, tôi không hề chạm vào nó, mẹ kiếp cái tượng ngồi trong cổ mộ này còn biết ăn vạ nữa!

Bàn gia oan uổng!" Giáo sư Tôn nhìn thấy cảnh này đau lòng không thôi, nhưng còn chưa mở miệng mắng Bàn Tử, đã nghe Ngô Bất Chính nói: "Giáo sư đừng nóng, thứ này hình như là nặn bằng bùn!

Vỡ ra xong đều là đất!

Ước chừng nơi này là một nơi tế tự giả thôi!" Giáo sư Tôn lắc đầu nói: "Không thể nào, những chữ cổ kia đều là thật, hơn nữa các cậu xem Nhân đăng dưới bức tượng kia cũng là thật!

Sao có thể chỉ có bức tượng này là giả!" Tuyết Lỵ Dương vội nói: "À đúng rồi, có thể chính là Phong Sư Cổ đã tìm đến đây, trộm mất tượng ngồi Ô Dương Vương thật, sau đó làm một cái bằng bùn đặt ở đây cũng không chừng!

Nhìn đống vụn đúng là giả, như vậy ngược lại có thể chứng minh nơi này trước kia thực sự đã bị trộm qua!" Bàn Tử đứng bên cạnh vốn dĩ chẳng nghe lọt tai chữ nào, nhìn cái gọi là "Nhân đăng" kia nói:

"Mấy người đợi chút đã!

Nhân đăng là cái quái gì?

Ngoài ra, cương thi có biết hút thuốc không?" "Vương Tư Lệnh, cương thi rốt cuộc có biết hút thuốc không đấy?

Cậu muốn hút thì cứ nói thẳng, chúng ta đâu phải không mang theo!" Hồ Tư Lệnh không nhịn được lên tiếng.

Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói: "Thôi bỏ đi, đừng hút nữa, chỗ này cũng coi như là trong nhà, cậu định hun chết tôi à!" Phổi của Ngô Bất Chính không tốt, Bàn Tử hiện tại hút thuốc cơ bản đều tránh mặt cậu.

Hơn nữa, cậu ta đã không để Ngô Bất Chính hút, thì bản thân cũng cố gắng hạn chế.

Vì thế, Bàn Tử còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều kẹo mút, cứ nhét trong ba lô của Tần Vũ.

Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ thế mà đã từ trong ba lô lấy ra mấy cái, chia cho nhóm người Hồ Tư Lệnh, sau đó ném cho Bàn Tử.

Bàn Tử đón lấy kẹo mút, rất cạn lời nhét vào miệng nói: "Các người cũng thật là, ở trong cổ mộ mà lại ăn kẹo mút!

Cân nhắc đến cảm nhận của mọi người trong livestream một chút được không?

Người ta rất nhiều người đều bỏ tiền ra donate đấy, chẳng có chút cảm giác căng thẳng kích thích khi xuống mộ nào cả, xin lỗi khán giả quá!" "Nhưng mà Bàn gia tôi hỏi cương thi có hút thuốc không, không phải là do tôi muốn hút đâu, các người tự mình xem này!" Nói rồi Bàn Tử leo lên cái ghế làm bằng người (nhân đẳng), sau đó từ vị trí sát bên trong của cái ghế, nhặt ra một đầu lọc thuốc lá. "Hây!

Đừng nói chứ cái ghế người này êm thật đấy, cứ như ghế sô pha ấy!" Bàn Tử vừa nói vừa đưa đầu lọc thuốc cho mọi người xem.

Mọi người nhìn qua đều không khỏi ngẩn ra.

Hồ Tư Lệnh chửi thề: "Mẹ kiếp, sao lại có đầu lọc thuốc lá thật này, hơn nữa nhìn bộ dạng không giống thuốc lá cũ ngày xưa lắm!" Ở đây mà có tàn thuốc, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là do đoàn người của Địa Tiên Phong Sư Cổ năm xưa để lại.

Tuy rằng thời đó thuốc lá phương Tây chưa du nhập vào nhiều, nhưng bản địa cũng có rất nhiều loại thuốc lào, thuốc lá cuốn tay.

Kỳ thực chính là một loại dùng giấy cuộn lá thuốc lại.

Nhưng cái này cũng không giống.

Thời cổ đại làm gì có thuốc lá Hoa Tử (Chunghwa)!

Trên đầu lọc điếu thuốc này phân minh còn có logo của Hoa Tử.

Loại thuốc này đặt ở hiện đại cũng thuộc hàng đắt đỏ, càng đừng nói đến cái thời đại chưa khai hóa kia. "Lão Hồ, anh đừng có không tin, tàn thuốc ở đây đều là nhãn hiệu này, mẹ kiếp, không phải là có tên tham quan nào sợ bị điều tra nên trốn vào đây đấy chứ!" Bàn Tử nói rồi định đi tìm thêm mấy cái đầu lọc nữa.

Tuy nhiên Tony ở bên cạnh lại nhanh chân hơn một bước.

Có khả năng là gã cảm thấy từ lúc vào sơn động, người luôn chiếm hết sự chú ý đều là mấy người kia, trên mặt có chút không nén được.

Cũng có khả năng là muốn thử xem cái ghế người kia có thật sự êm như sô pha hay không?

Thế là gã liền leo lên, quả nhiên bới ra được mấy cái đầu lọc thuốc.

Cộng lại sợ là phải đến bốn năm bao.

Một bao Hoa Tử là hai mươi điếu.

Bốn năm bao là khái niệm gì?

Gần một trăm cái đầu lọc đấy.

Cái tên nghiện thuốc này một buổi tối cũng không thể hút nhiều như vậy được.

Chỗ này hiển nhiên là tích lũy qua năm tháng dài đằng đẵng.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều không khỏi mờ mịt.

Chẳng lẽ cương thi biết hút thuốc thật?

Trước đây có một con cương thi, vồ người mệt rồi thì ngồi trên cái ghế này nhả khói?

Mẹ kiếp, cái này cũng quá nhảm nhí rồi.

Chỉ nghe nói cương thi ăn thịt người, chưa từng nghe nói có cương thi hút thuốc bao giờ!

Chương 1747

Nhóm người bên này đang có chút không thể lý giải nổi, thì Tony ở bên cạnh lại kinh hô: "Ái chà chà, cái ghế người này đúng là êm thật đấy!

Y như ghế sô pha da thật vậy!" Giáo sư Tôn đang suy nghĩ về chuyện mấy điếu thuốc, nghe thấy lời của Tony, sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ vào gã quát: "Mau xuống ngay, anh cũng không nhìn xem ghế người là làm bằng cái gì, mau xuống!" Tony cũng bị giật mình, nhưng gã cũng là tay lão luyện quanh năm theo Giang Ninh thám hiểm, gan tất nhiên cũng không nhỏ, nghe vậy cười nói: "Giáo sư, còn có thể làm bằng cái gì chứ?

Người ạ!

Ông đã thấy người bị làm thành ghế bao giờ chưa?" "Nói nhảm!

Không thì anh tưởng tại sao nó lại gọi là ghế người!" Giáo sư Tôn mắng.

Tony nghe vậy ngẩn ra.

Ngô Bất Chính thì bật đèn pin soi kỹ một chút.

Vừa soi vào, dọa cho Tony hét lên quái dị một tiếng, vội vàng nhảy từ trên ghế xuống.

Chỉ thấy hai bên cái ghế này, thế mà mọc đầy những thứ giống như tóc đen.

Ngô Bất Chính dùng cuốc leo núi gạt ra một cái, lập tức lộ ra một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch.

Người phụ nữ kia biểu cảm thống khổ, miệng hơi há ra.

Bên trong lại bị đổ đầy thứ gì đó màu đỏ.

Hơn nữa nếu chỉ có một người thì cũng thôi.

Nhưng thiên thiên cả cái ghế người này làm y hệt như sô pha, đó hãi hùng thay là do mấy người phụ nữ quỳ trên mặt đất, dùng lưng chồng lên nhau mà thành.

Nhìn sơ qua, chỉ riêng một cái ghế này, ít nhất phải có bảy tám người phụ nữ chết thảm.

Lần này đừng nói là Tony, ngay cả Bàn Tử cũng bị dọa cho trấn trụ.

Cho dù hắn từng trải qua bao sóng gió, lúc này cũng không khỏi cảm thấy mông lạnh toát.

May mà vừa rồi hắn không ngồi, nếu không thì đây quả là tội lỗi đáng bị trời đánh thánh đâm.

Dùng người sống làm đồ nội thất, đây quả thực là hành vi của súc sinh.

Bàn Tử nghiến răng mắng: "Con gái nhà người ta đang yên lành, bị làm thành cái ghế, quần chúng lao khổ chịu đắng chịu cay thế này mà mẹ nó không tạo phản sao được!" "Đây quả thực là tạo nghiệp chướng!" Hồ Tư Lệnh vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Vương Tư Lệnh có thể thời khắc ghi nhớ chúng ta là đội ngũ của nhân dân là tốt rồi!

Cho nên, nhân dân phái mấy Mạc Kim Giáo Úy chúng ta tới đây, chính là muốn vạch trần bộ mặt xấu xa của lũ đế vương tướng tướng này!" "Xem ra cái tên Ô Dương Vương này cũng là hạng người lừa đời lấy danh, hôm nay chúng ta nếu không mở quan tài hắn ra, đưa hắn ra trước công lý, thì quả thực có lỗi với những quần chúng lao khổ chết thảm này!" Bàn Tử nghe vậy đầy nghĩa khí phẫn nộ nói: "Đúng!

Xưa có quất xác, hôm nay Bàn gia tôi cũng phải cho hắn lên sóng!

Để quần chúng nhìn cho kỹ bộ mặt xấu xa của tên Ô Dương Vương này!" Hai người nói chuyện đầy phẫn nộ.

Giáo sư Tôn bên cạnh cũng cảm khái: "Từ cổ quân chủ như độc mãng, ngôn ngữ thiết mạc tâm trung tàng.

Hiệp nghĩa mỗi phùng đồ cẩu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân a! (Từ xưa vua chúa như rắn độc, lời nói sắc bén giấu trong lòng.

Nghĩa hiệp thường gặp nơi phường mổ lợn, kẻ phụ bạc phần nhiều là đám thư sinh).

Đến cuối cùng, chịu khổ chịu nạn chẳng phải vẫn là bá tánh hay sao!" Giáo sư Tôn trong lòng không đành, tức cảnh sinh tình.

Ngô Bất Chính thấy bọn họ đều như vậy, cũng không khỏi nhớ tới một chuyện.

Đó là hồi cậu còn nhỏ, đi theo Tam thúc đến rạp nghe hát.

Giải Ngữ Hoa rất thích hát, có lẽ cũng là đi để ủng hộ hắn.

Tất nhiên, vở kịch mà Ngô Bất Chính nhớ tới không phải do Tiểu Hoa diễn, mà là một đoạn kịch đệm.

Đại ý kể về việc Hoàng đế rất thích một vị ái khanh, bèn ban thưởng cho hắn một tấm Đan Thư Thiết Khoán.

Đan Thư Thiết Khoán là gì?

Nó tương đương với kim bài miễn tử, nhưng thứ này có giới hạn số lần.

Ví dụ Hoàng đế quy định cho mười lần hay tám lần.

Nói rằng chỉ cần ngươi phạm tội chém đầu, thì có thể dùng Đan Thư Thiết Khoán để gạt nợ.

Bạn nghĩ xem, có thứ này chẳng phải tương đương với có mấy cái mạng kim bài miễn tử sao?

Nhưng thực tế có thật như vậy không?

Hiển nhiên là không thể nào.

Tục ngữ nói rất hay, Diêm Vương bảo ngươi canh ba chết, ai dám giữ ngươi đến canh năm.

Từ xưa Hoàng đế đối với sủng hạnh phi tử còn thay đổi thất thường, càng đừng nói là đại thần.

Hôm nay nhìn ngươi thuận mắt, đánh cái rắm cũng không sao; ngày mai nhìn ngươi không thuận mắt, dâng lời hay ý đẹp cũng có thể bị chém đầu.

Cho nên nói lòng dạ đế vương là thiện biến.

Trong vở kịch kia có một màn như thế này: Trên Kim Loan điện, Hoàng đế nổi giận muốn chém vị ái khanh từng được sủng ái này.

Ái khanh lấy Đan Thư Thiết Khoán ra, nói miễn tử còn dư năm lần, Hoàng thượng phải giữ kim khẩu ngọc ngôn!

Chương 1748

Kết quả ai biết được ông Hoàng đế này cũng là kẻ mặt dày, mở miệng liền hỏi: "Trẫm có thể giết ngươi không?" Ái khanh đáp: "Không thể!" Được, Đan Thư Thiết Khoán mất một lần.

Hoàng đế lại hỏi: "Trẫm có thể giết ngươi không?" Ái khanh lại đáp: "Không thể!" Được, cứ thế hắn lừa cho dùng hết số lần của Đan Thư Thiết Khoán.

Cuối cùng người vẫn bị giết.

Đây chính là câu cổ nhân vẫn nói, gần vua như gần cọp, sống chết chỉ trong một lời nói!

Tuy nói quân vô hí ngôn, nhưng nếu Hoàng đế thật sự muốn giết ngươi, lại làm sao có thể không có biện pháp chứ?

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính cũng không khỏi lắc đầu.

Lúc mới nghe không hiểu ý trong khúc nhạc, khi nghe lại đã là người trong khúc nhạc rồi.

Ngay cả ở xã hội hiện đại, loại chuyện này cũng thấy nhiều không trách, chỉ là hình thức đã thay đổi.

Ví dụ như anh em ruột thịt tính toán sòng phẳng các kiểu.

Quan hệ có tốt đến đâu, có một số thứ cũng không thể vượt qua, nếu không sẽ huynh đệ tương tàn, nồi da xáo thịt.

Shirley Dương cảm khái nói: "Thảm quá, phụ nữ thời xưa địa vị thấp kém, lại có thể bị ngược đãi như thế này sao?

Lão Hồ, chúng ta đi thôi!" Shirley Dương thật sự nhìn không nổi nữa.

Hồ Tư Lệnh gật đầu, đây chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của xã hội cũ vạn ác.

Thật không dám tưởng tượng nếu thật sự sống ở cái niên đại đó, họ sẽ phải trải qua cuộc sống như thế nào.

Giang Ninh tuy rằng lôi lệ phong hành, rất già dặn, nhưng cô ta dù sao cũng là phụ nữ, cũng có chút không ở lại nổi, xoay người đi theo Hồ Tư Lệnh.

Bàn Tử thấy cô ta đi ngang qua trước mặt, cười nói: "Cô cũng chịu không nổi hả?

Cũng đúng, với tư sắc như cô thì chỉ có thể lăn lộn ở hiện đại thôi!

Nếu về thời cổ đại, phỏng chừng đến làm nha hoàn cũng không có cửa!

Tôi nghe nói thời xưa lấy béo làm đẹp, với bộ dạng tiểu bạch cốt tinh như cô, chắc chẳng ai thèm ngó!" "Câm miệng!

Còn nói nhảm nữa, tôi khâu miệng anh lại đấy!" Giang Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó nhìn về phía Ngô Bất Chính nói: "Còn anh nữa, mắt nhìn đi đâu đấy!" Ngô Bất Chính có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, lúc này mới phát hiện mình suy nghĩ có chút xuất thần, thế mà lại nhìn chằm chằm vào người ta... "Đi thôi!" Tần Vũ mở miệng cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Bất Chính, kéo cậu xoay người đi theo.

Giáo sư Tôn đã chụp ảnh lưu lại toàn bộ cổ văn tự ở nơi này.

Những thứ ở đây đều là phát hiện trọng đại.

Hiện tại vẫn là không nên động vào thì hơn, đợi sau khi ra ngoài lại cho đội khảo cổ vào khai quật mới là thượng sách.

Đoàn người lần lượt đi qua nơi tế tự này.

Vào bên trong lại biến thành sơn động.

Đối với điểm này, trừ nhóm người Giang Ninh ra, bọn Tần Vũ tự nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Từ xưa lăng và mộ đều được tách biệt.

Lăng là lăng, mộ là mộ, mà cái nơi tế tự này thực chất là một phần của lăng.

Lăng và mộ có thể cách nhau mười vạn tám nghìn dặm.

Cho nên, cổ mộ của Ô Dương Vương khẳng định vẫn còn ở bên trong.

Chỗ này chỉ là nơi tế tự, nói thật không cần thiết phải dừng lại quá lâu.

Mọi người tiếp tục lên đường, Bàn Tử nhịn không được nói: "Này, khoan đã, các người còn chưa trả lời tôi, rốt cuộc cương thi có biết hút thuốc hay không hả?

Mấy gói Hoa Tử kia rốt cuộc là sao, chẳng lẽ là quý tộc trong giới cương thi à?" "Lại còn quý tộc trong nước nữa chứ!" Ngô Bất Chính tức giận nói.

Hồ Tư Lệnh tiếp lời: "Vương Tư Lệnh, đã bảo cậu đọc sách nhiều vào, đừng có suốt ngày trong đầu toàn minh khí với phụ nữ!

Người biết thì bảo cậu là tay lão luyện dời sông lấp biển, người không biết còn tưởng cậu là thổ phỉ đấy!

Cương thi làm sao có thể hút thuốc được, khói thuốc chắc sặc chết nó luôn ấy chứ!

Chắc chắn là do loài thú hoang nào đó hút!

Ví dụ có thể là loài vượn Ba Sơn gì đó!" Bàn Tử không hiểu, vội nhờ Lão Hồ giải thích.

Hồ Tư Lệnh lười giải thích, bèn để Shirley Dương phổ cập kiến thức cho hắn.

Shirley Dương nói: "Thực ra vừa rồi tuy chúng ta không nhìn thấy thứ tập kích chúng ta là gì, nhưng cực kỳ có khả năng chính là một loại dã thú có trí thông minh rất cao!

Có thể chính là loài vượn Ba Sơn!

Loài đó cũng thuộc bộ linh trưởng, trí khôn không thấp.

Lúc tôi còn làm việc ở tạp chí Địa lý, từng thấy rất nhiều loài động vật kiểu này ở nước ngoài, thường gặp nhất là khỉ!" "Anh đi sở thú bao giờ chưa?

Trong sở thú có rất nhiều con khỉ biết bắt chước người, ví dụ có người ném đồ uống và bánh mì có bao bì vào, những con khỉ đó đều có thể tự vặn nắp chai, mở túi bao bì!

Mà có những con khỉ có thể từng thấy người hút thuốc, cho nên học theo!

Chương 1749

Chuyện này không có gì kỳ quái cả!" Bàn Tử nghe vậy gãi đầu nói: "Ra là vậy, Bàn gia đúng là có đi sở thú rồi, nhưng cũng thật không chú ý nhìn, chủ yếu là đi vào mùa hè!

Chỉ lo ngắm chân dài trong sở thú thôi!

Nhưng cô nói thế cũng không đúng, lũ này dù sao cũng là súc sinh, còn phân biệt được thuốc tốt thuốc xấu là thế nào?

Chỉ hút mỗi Hoa Tử!

Thuốc khác không thèm để mắt tới à!" Vấn đề này, Ngô Bất Chính cười trả lời thay: "Tên Béo chết tiệt này, lúc cậu đi tẩm quất mát-xa, còn biết chọn em nào xinh đẹp cơ mà!

Con vượn Ba Sơn này trí thương cũng không thấp, người ta chuyên chọn Hoa Tử để hút cũng đâu có vấn đề gì!

Có thể là từng hút một lần, nên biết loại thuốc này ngon!

Dù sao thuốc này chắc chắn không thể là do cương thi hút rồi!" Bàn Tử cười nói: "Cái ví dụ của cậu đúng là mẹ nó thiết thực, nhưng lần sau có thể đừng nhắc đến chuyện này trong cổ mộ được không!

Làm Bàn gia tôi lại nhớ em Tiểu Thúy ở Tiên Nhân Chỉ rồi!" "Mẹ kiếp, không phải tên là Tiểu Lệ sao, sao lại đổi nữa rồi!" Ngô Bất Chính cười trêu chọc.

Mọi người đi suốt một đường cũng không buồn chán.

Tuy nhiên, Giang Ninh ở bên cạnh nghe mà rất cạn lời, bất đắc dĩ đành phải tăng tốc độ, thật sự là không muốn nghe mấy câu chuyện cười vàng này...

Đoạn đường tiếp theo ngược lại không có nguy hiểm gì.

Có khả năng lúc đầu tu sửa chính là dùng để đi lại.

Hơn nữa trên vách đá hai bên có dấu vết hủy hoại rất rõ ràng.

Phỏng chừng năm xưa Địa Tiên Phong Sư Cổ dẫn người tiến vào núi từ nơi này, đã cải tạo lại rất nhiều chỗ.

Giáo sư Tôn đi khá chậm, chỉ cần nhìn thấy một vài dấu vết tàn tích là lại muốn dừng lại nghiên cứu cho kỹ.

Cho nên nhóm Tần Vũ cũng đành phải đi theo ông ấy, tránh để ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà nhóm người Giang Ninh thì đã đi trước dò đường.

Bàn Tử không yên tâm, bèn dẫn Doanh Thương đi theo.

Có Doanh Thương, cái tháp sắt này đi cùng, nhóm Giang Ninh thật sự cũng không làm gì được bọn họ.

Ngô Bất Chính có chút lo lắng, nhìn thiết bị trên tay.

Đó là một thiết bị định vị độ chính xác cao do tổ chương trình cung cấp.

Chỉ cần không phải chôn sâu dưới lòng đất vài chục mét thì đều có thể nhận được tín hiệu, tất nhiên nếu ở nơi có từ trường mạnh thì cũng vô dụng.

Nhưng lúc này vẫn dùng được.

Phương vị hiển thị trên đó, cũng như độ cao so với mặt nước biển khiến cậu có chút lo lắng. "Vị trí hiện tại của chúng ta, đi thêm nữa sợ là sẽ xuyên qua ngọn núi quan tài này!

Hơn nữa độ cao đã đạt đến 80% độ cao ngọn núi rồi!

Lên nữa có khi đến đỉnh núi mất!

Điều này quá bất thường, cổ mộ không thể nào xây trên đỉnh núi được!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy nói. "Cái này có thể liên quan đến thế núi của địa phương!

Chỗ này Tầm Long Quyết cũng không dùng được, xem ra cái tên Địa Tiên Phong Sư Cổ kia e rằng trong tay cũng có vài ngón nghề!

Chỉ là không biết hắn rốt cuộc có lai lịch gì!" "Đúng rồi Tiểu Ngô, việc tìm người thân trên livestream có tiến triển gì không?" Ngô Bất Chính nghe vậy vội xem thử, có chút thất vọng lắc đầu.

Đang định nói không có, bỗng nhiên một lời mời kết nối được gửi tới.

Đồng thời tổ chương trình cũng gửi tin nhắn riêng, nói có thể đã tìm được họ hàng của Giáo sư Tôn.

Ngô Bất Chính vừa thấy cái này lập tức vui mừng, vội gật đầu chấp nhận lời mời kết nối.

Ngay sau đó vang lên giọng của một cô gái trẻ: "Là Tần tiểu ca sao?

Em là fan trung thành của anh, em thích anh lắm á!

Có thể cho em xem ngón tay của anh không?

Cả ký túc xá bọn em đều cảm thấy anh ngầu quá đi mất!" "Khụ khụ, xin hãy nói chính sự!" Ngô Bất Chính xấu hổ nhắc.

Người kia dường như cũng sợ Ngô Bất Chính ngắt kết nối, vội nói: "Được được, em tên là Phong Y Y, em chính là người nhà họ Phong!" Phong Y Y, một nữ sinh viên đại học.

Giáo sư Tôn nghe thấy thật sự có người tự xưng là người nhà họ Phong, liền vội vàng qua hỏi tình hình cụ thể.

Nhưng Phong Y Y có lẽ cũng không ngờ mình chỉ xem livestream mà lại có cơ hội kết nối với thần tượng, nên nói chuyện có chút đầu Ngô mình Sở, rất lộn xộn.

May mà khả năng tổng hợp thông tin của Ngô Bất Chính rất tốt, sau nửa giờ, cuối cùng cũng đại khái hiểu được ý của Phong Y Y.

Theo lời Phong Y Y nói, ông nội cô tên là Phong Học Nghĩa, cha tên là Phong Ngôn Sơn, mà cô thực ra tên là Phong Đạo Nhất.

Nhưng cái tên Đạo Nhất này thật sự không phải tên mà con gái gọi được.

Nhưng tên này là do ông nội cô đặt, ông nội quan niệm gia tộc rất nặng, nói là tổ tiên truyền lại.

Chương 1750

Theo chữ lót trong gia phả: Tư, Học, Ngôn, Đạo, đến đời cô vừa vặn là chữ Đạo.

Nhưng mẹ của Phong Y Y không chịu, thời đại nào rồi mà còn giảng cứu mấy cái này.

Thế là vì vấn đề này mà cãi nhau với ông nội một trận, ông cụ có lẽ cũng biết thời đại đã thay đổi, cuối cùng thỏa hiệp, nói có thể đặt cho cô một cái tên thường dùng, nhưng trên gia phả bắt buộc phải dùng tên Phong Đạo Nhất.

Cha cô rất thông minh, bèn dùng tên Phong Y Y để làm chứng minh thư, còn cái tên Phong Đạo Nhất chỉ viết vào gia phả.

Như vậy cả hai bên đều không bị lỡ dở.

Chuyện này mãi về sau Phong Y Y nhìn thấy gia phả trong tang lễ của bà nội mới biết được.

Ban đầu cô còn thấy hiếu kỳ, Phong Đạo Nhất nghe qua còn có chút ý tứ tiên phong đạo cốt.

Hỏi ra mới biết lại là tên của mình trên gia phả, tức đến mức suýt chút nữa đốt luôn gia phả.

Nhưng sau đó cũng dần dần chấp nhận.

Mà lần này xem livestream, nghe nói Giáo sư Tôn đang tìm người thân, lại là người trấn Thanh Khê.

Thế là cô gọi điện cho ông nội.

Ông nội cô cũng chỉ biết đại khái tổ tiên bọn họ là người trấn Thanh Khê, bèn chụp ảnh gia phả gửi cho cô.

Cô vừa nhìn liền lập tức hiểu ra, lúc này mới vội liên hệ với tổ chương trình.

Gia tộc của Phong Y Y, theo thứ tự gia phả hiện tại, chính là Tư, Học, Ngôn, Đạo.

Phong Y Y dựa vào tuổi của ông nội và chữ lót để suy đoán.

Ông nội cô tên Phong Học Nghĩa, mà Giáo sư Tôn tên là Tôn Học Võ, tên thật lẽ ra phải là Phong Học Võ.

Cái này vừa vặn đều là chữ lót "Học".

Mà Giáo sư Tôn dưới gối không con, cho nên chưa truyền đến đời chữ "Ngôn".

Ông nội của Phong Y Y có một con trai tên là Phong Ngôn Sơn, đến đời cô, vừa vặn là Phong Đạo Nhất.

Xem ra như vậy, hình như thật sự có thể khớp được.

Nhưng gia phả nhà Phong Y Y cũng không đầy đủ, rất nhiều đã thất lạc.

Trên đời Phong Học Nghĩa chỉ còn một đời, tên là Phong Tư Nam, lên trên nữa thì không còn.

Bọn họ chính là hậu nhân của Phong Tư Nam.

Mà phía trên còn ghi chép một người tên là Phong Tư Bắc, hẳn là anh em ruột của Phong Tư Nam, có thể sau này hai anh em chia gia tài, còn về phần tộc nhân phía sau Phong Tư Bắc này thì không có ghi chép.

Phong Y Y cũng không chắc chắn liệu có quan hệ huyết thống với Giáo sư Tôn hay không.

Chỉ là có phát hiện này nên vội liên hệ với tổ chương trình.

Giáo sư Tôn rất kích động.

Cái này tối thiểu cũng coi như có chút tiến triển.

Nhưng nói thật, ông cũng không biết cha mình tên gì.

Nếu cha ông tên là Phong Tư Bắc, thì coi như đã tìm được người thân rồi.

Nhưng từ lúc ông còn rất nhỏ đã bị đưa đến Tôn gia, bao nhiêu năm nay ông đều không tra được mình còn người thân nào không.

Lúc này cũng không khỏi có chút thương cảm.

Giữa ông và người thân, chỉ còn thiếu một bản gia phả để ấn chứng mà thôi!

Chỉ tiếc, bản gia phả kia cũng không biết liệu có còn tồn tại hay không.

Phong Y Y còn nói một chuyện.

Đại ý là, tạm thời giả thiết nhánh Phong Tư Nam của họ và Giáo sư Tôn đều là người Phong gia đi ra.

Nhưng rốt cuộc có quan hệ với Phong gia ở trấn Thanh Khê hay không cũng khó nói.

Năm xưa Phong gia ở trấn Thanh Khê rất lớn, có rất nhiều người ngoại tộc là thân thích bàng hệ.

Tộc nhân này và bản gia Phong gia đi lại không gần gũi.

Cho nên khi Địa Tiên Phong Sư Cổ dẫn người Phong gia và môn đồ vào Địa Tiên Thôn, nhánh bàng hệ này có rất nhiều người không đi theo.

Bọn họ có khả năng chính là nhánh bàng hệ này.

Tất nhiên, cũng có khả năng là dòng đích hệ Phong gia giống như

Phong Sư Cổ.

Điểm này trừ phi tìm được gia phả hoàn chỉnh, nếu không rất khó xác định.

Nhưng Phong Y Y cảm thấy bọn họ có thể là đích hệ.

Bởi vì nhà họ từng lưu truyền một truyền thuyết.

Nói tổ tiên Phong gia bọn họ từng là Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 1751

Là người nghe lệnh trước ngự tiền, chính là làm việc cho Hoàng đế.

Có điều sau này sa sút.

Chuyện này có thể bàng hệ không biết, cho nên cô mới cảm thấy, cả nhà bọn họ có thể là một mạch đích hệ của Phong gia.

Đối với chuyện này, Giáo sư Tôn không có hứng thú.

Đích hệ hay không đích hệ gì đó đều không quan trọng, quan trọng là ông rốt cuộc có phải là mạch của Phong Tư Bắc hay không.

Chỉ tiếc gia phả trong tay Phong Y Y không hoàn chỉnh, cho nên cũng không thể phán đoán.

Nhưng phát hiện về Quan Sơn Thái Bảo lại khiến người ta rất chấn kinh.

Ngô Bất Chính muốn thảo luận với mọi người về chuyện Quan Sơn Thái Bảo này, nhưng lại phát hiện Phong Y Y bên kia vẫn đang mở ghi âm, cứ để người ta chờ như vậy cũng không thích hợp.

Thế là cậu tìm một lý do, khuyên cô ngắt kết nối đi, rất cảm ơn cô đã cung cấp nhiều manh mối như vậy.

Nhưng lúc này bọn họ còn phải làm việc.

Phong Y Y vẫn là tâm tính trẻ con, vội nói: "Em biết các anh rất bận, nhưng có thể để Tần tiểu ca nói với em một câu 'Ngủ ngon' được không ạ?

Cả hội chị em ký túc xá của em đều đang đợi đây này!" Ngô Bất Chính nghe vậy có chút xấu hổ, nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thường xuyên mặt liệt, nhưng lúc này cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Trước kia fan nữ trong livestream có cuồng nhiệt thế nào cậu cũng không nhìn thấy.

Nhưng lần này đã kết nối trực tiếp rồi, khiến cậu cũng có chút ngại ngùng. "Hay là nói một câu đi?

Chúc ngủ ngon thôi mà!

Cậu cứ coi như là nói với tôi đi!" Tần Vũ có chút lúng túng, há miệng nhưng không nói nên lời.

Cuối cùng đành phải nhìn về phía Ngô Bất Chính, nói một câu: "Ngủ ngon!" Phong Y Y và những người khác nghe được câu này, lập tức kích động khiến cả phòng livestream đều là tiếng la hét của hội chị em cùng ký túc xá.

Ngô Bất Chính thật sự cảm thấy quá ồn ào, hơn nữa Tần Vũ cũng đã nói rồi, liền vội vàng ngắt kết nối.

Sắc mặt Tần Vũ vẫn còn chút cổ quái, thấy Ngô Bất Chính cúp máy, liền hỏi: "Tại sao phải nói ngủ ngon?" Ngô Bất Chính cười nói: "Đây là lời tình cảm giữa các cặp đôi, trước kia ấy à, là nói với ai cũng được.

Nhưng không biết từ bao giờ, chỉ có thể nói chúc ngủ ngon với người con trai hoặc con gái mình thích thôi!

Cậu mà nói với người khác, thì chính là tra nam!" "Haizz!

Tiểu ca, lần này cậu phỏng chừng phải làm tra nam hạng nặng rồi!

Tôi cảm giác bọn họ có thể đã ghi âm lại, sẽ lấy câu 'ngủ ngon' của cậu cài làm nhạc chuông các kiểu!

Qua hai ngày nữa chắc trên mạng sẽ bùng nổ cho xem!

Nhạc chuông chúc ngủ ngon chuyên dụng của Tiểu ca miễn phí tải về!" Tần Vũ cạn lời, lắc đầu.

Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh cười nói: "Được rồi được rồi, nói chính sự, cái Quan Sơn Thái Bảo này các cậu có ai từng nghe nói chưa?

Tôi vừa nãy nói chuyện với Shirley Dương, hình như không hề có ghi chép gì về Quan Sơn Thái Bảo này cả!" Ngô Bất Chính cũng lắc đầu biểu thị mình cũng không biết!

Nhưng sau đó cậu liền nhìn về phía Tần Vũ: "Tiểu ca, cậu chắc là biết chứ!

Dù sao chuyện trong cổ mộ, hình như chưa có gì là cậu không biết cả!" Tần Vũ gật đầu.

Chuyện về Quan Sơn Thái Bảo, cậu tất nhiên là biết.

Nhưng nói ra thì có chút dài dòng.

Mà nhóm người Hồ Tư Lệnh và Ngô Bất Chính không biết Quan Sơn Thái Bảo cũng không phải là không thể lý giải.

Theo sự hiểu biết của Tần Vũ đối với thế giới song song này, trước khi chương trình Cổ Mộ Tham Bí phát sóng, độ hot của đề tài cổ mộ ở thế giới này rất thấp.

Tuy cũng có sự tồn tại của các tổ chức đạo mộ dân gian tương tự như Tứ A Công, nhưng sự chú ý của toàn xã hội không nằm ở phương diện này.

Chính vì chương trình này lên sóng, cộng thêm những biểu hiện không thể giải thích được của cậu, dẫn đến sự quan tâm của cả Việt Nam đối với đạo mộ ngày càng cao.

Những cái tên như Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Tả Lĩnh, Phát Khâu Thiên Quan... mới dần dần được người ta lục tìm từ trong lịch sử.

Nhưng ghi chép về Quan Sơn Thái Bảo thì lại rất ít.

Điều này có thể cũng liên quan đến sự suy tàn của Quan Sơn Phong Gia.

Tần Vũ đối với một số ký ức kiếp trước rất mơ hồ.

Cậu đại khái nhớ được một chút chuyện về Quan Sơn Thái Bảo.

Hơn nữa hình như sự suy tàn của Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan có liên quan đến Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng cụ thể thì đã không nhớ rõ nữa.

Cậu chỉ nhớ mang máng, Quan Sơn Thái Bảo ban đầu được gọi như vậy, chữ "Quan" ở đây là quan tài, vì nơi bọn họ phát tích hình như là một ngọn núi quan tài (Quan Tài Sơn).

Chương 1752

Lúc này xem ra cực kỳ có khả năng chính là Quan Tài Sơn ở trấn Thanh Khê này.

Mà tại sao nói Quan Sơn Thái Bảo và sự suy bại của Mạc Kim Giáo Úy cũng như Phát Khâu Thiên Quan có liên quan?

Tần Vũ nhớ đó cũng là đọc được trong một cuốn sách.

Nói rằng Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương vì muốn xây dựng hoàng lăng, bèn để Lưu Bá Ôn chủ trì.

Nhưng người này lại thoái thác, cuối cùng đề cử một người tới.

Chính là gia chủ Phong gia thời đó.

Hắn vẽ một bức Quan Sơn Đạo Cốt Đồ, ám chỉ những việc làm mờ ám của Phong gia, dùng cái này để hiếp bách gia chủ Phong gia xây dựng hoàng lăng cho Minh Thái Tổ.

Cũng từ đó mở ra màn dạo đầu Phong gia làm việc cho Hoàng đế.

Minh Thái Tổ vô cùng sợ hãi sau khi mình quy vị, hoàng lăng sẽ bị trộm.

Có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Lúc đó giới đạo mộ trong thiên hạ chưa có Thổ phu tử, chỉ có bốn phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim.

Trong đó Tả Lĩnh Lực Sĩ phần nhiều là đám thảo khấu lục lâm, chỉ cần tiêu diệt là xong.

Bàn Sơn Đạo Nhân chỉ vì đan dược trong cổ mộ, chỉ cần không để những thứ này trong mộ thì bọn họ không có hứng thú.

Mà theo lời Quan Sơn Thái Bảo, nguy hiểm nhất chính là Mạc

Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan.

Chỉ cần xóa sổ hai phái trộm mộ này thì có thể kê cao gối ngủ yên.

Mà hai phái này, Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có bùa, xưa nay không có tín vật thì không xuống đất.

Cho nên dưới sự kiến nghị của Quan Sơn Thái Bảo, Minh Thái Tổ liền ra lệnh hủy đi rất nhiều Ấn Phát Khâu và Bùa Mạc Kim.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, cũng có những chỗ ông ta không quản được.

Lưu truyền trên đời vẫn còn ba chiếc bùa Mạc Kim và một chiếc ấn Phát Khâu sót lại.

Nhưng chiếc ấn Phát Khâu cuối cùng kia sau đó cũng không biết đi đâu.

Duy chỉ có ba chiếc bùa Mạc Kim là được lưu truyền.

Mãi đến thời Dân quốc, còn từng nghe nói một người họ Trương một mình đeo ba chiếc bùa Mạc Kim, cho nên được gọi là Trương Tam Liên Tử.

Tần Vũ kể lại những chuyện mình biết cho mọi người nghe.

Ai nấy đều không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Shirley Dương thì đối chiếu với bút ký của ông ngoại mình, suy đoán ra ba chiếc bùa Mạc Kim kia hiện tại đang nằm trong tay ba người bọn họ.

Truyền thuyết kể rằng Trương Tam gia đã truyền ba chiếc bùa Mạc Kim xuống.

Mà hai chiếc của ông ngoại cô là Chá Cô Tiêu, chính là lấy được từ trong tay đồ đệ của Trương Tam gia.

Nhưng sau đó thất lạc ở Tây Hạ Hắc Thủy Thành.

Tần Vũ đối với việc này cũng có chút tính toán.

Cậu rất rõ ràng, nếu không phải mình xuyên việt tới đây, thì bùa Mạc Kim ở thế giới song song này chỉ còn một chiếc lưu truyền trên đời, không biết đang nằm trong tay ai.

Mà ba chiếc bùa Mạc Kim hiện tại của bọn họ, thực ra đều là phần thưởng từ hệ thống.

Bàn Tử một chiếc, lúc trước nhân vật Hồ Tư Lệnh đập ra hai chiếc.

Tính như vậy, thế giới song song này có tổng cộng sáu chiếc bùa Mạc Kim.

Shirley Dương nói: "Thực ra tôi cũng luôn muốn đi lấy lại bùa Mạc Kim mà ông ngoại di lưu!

Nhưng ông ngoại tôi nói, năm xưa sư phụ của ông là Liễu Trần trưởng lão trước khi mất đã suy diễn thiên quái, nói hai chiếc bùa Mạc Kim này không thể xuất thế!

Xuất thế chi thời, ắt có thiên sinh dị tượng, tự nhiên sẽ có cao nhân tới lấy!

Nếu không phải vậy, hoàng sa che trời, Hắc Thủy Thành sẽ vĩnh viễn không hiển lộ!" Ngô Bất Chính nghe vậy ngẩn ra, cao nhân tới lấy?

Chẳng lẽ hai chiếc bùa Mạc Kim này đã có định số?

Điều này có chút quá huyền bí rồi.

Nhưng những chuyện bọn họ trải qua đã đến mức này, còn có cái gì là không thể tin được chứ?

Có lẽ đây chính là minh minh chi trung (trong cõi u minh) đã được chú định.

Muốn để hai chiếc bùa Mạc Kim này xuất thế, e rằng chỉ có người đặc định đi mới được.

Nếu không Tây Hạ Hắc Thủy Thành có thể vĩnh viễn không cách nào hiển lộ ra.

Giáo sư Tôn nghe những bí mật này, cũng không khỏi cảm khái một trận, nói: "Chúng ta cứ việc luận sự, xét riêng về sự phát triển của những môn phái đạo mộ này, tôi vẫn cảm thấy rất đáng tiếc!

Dù sao cũng đều là nghệ nhân thủ công!

Nhưng đây hoặc giả chính là nhân quả báo ứng, đào mồ quật mả dù sao cũng là chuyện tổn hại âm đức!" Mọi người nghe vậy không tỏ rõ ý kiến, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ khảo cổ thì không phải chắc?

Chương 1753

Nhưng bọn họ cũng lười tranh biện với Giáo sư Tôn.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại từ xa chạy về.

Nghe được ngôn luận của Giáo sư Tôn, cười nói: "Giáo sư, ông nói thế tôi không thích nghe đâu nhé, đều là đào mồ quật mả, sao khảo cổ lại tốt hơn đạo mộ chứ!

Là ông nói, trộm mộ phá hoại văn vật thì đáng ghét, nhưng chúng tôi đều là những người lao động xuống mộ có kỹ thuật!

Chưa bao giờ phá hoại văn vật, chúng tôi mở livestream đều có video làm chứng đấy!" Giáo sư Tôn lười đôi co với Bàn Tử, biết nói lý với tên này không thông, nói gấp lên còn bị đánh, nên cũng không đáp lời.

Hồ Tư Lệnh hỏi hắn sao lại tự mình chạy về, nhóm người Giang Ninh đâu?

Sao ngay cả Doanh Thương cũng không thấy.

Bàn Tử lúc này mới vội nói: "Ây, tôi về gọi các cậu đấy, Doanh Thương phải ở đó canh chừng nhóm Giang Ninh, nếu không tôi sợ bọn họ nhân lúc chúng ta không có mặt mà 'mó' minh khí!

Đường phía trước đã đi đến cùng rồi!

Hơn nữa còn có một cái xác khô, nhìn bộ dạng phỏng chừng cũng là một tên quỷ nghèo!

Không có minh khí gì cả!" Mọi người vừa nghe đường cùng rồi, còn có xác khô, ngay lập tức không chậm trễ nữa, vội vàng mò mẫm về phía trước...

Quả nhiên, lối đi phía trước chỉ sau năm phút đã đi đến tận cùng.

Có thể nhìn thấy sắc trời bên ngoài vẫn còn sáng.

Tuy nhiên lúc này cũng đã năm giờ chiều rồi.

Theo thời gian, hai tiếng nữa có thể trời sẽ tối.

Mọi người nhìn thấy Doanh Thương và nhóm Giang Ninh đang đứng đối diện nhau.

Mà ở giữa bọn họ, thế mà lại có một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Người kia ngồi xếp bằng, lưng quay về phía mọi người, thế mà lại hướng mặt về phía cửa hang đi ra.

Không biết đang nhìn cái gì.

Mấy người vội tiến lên xem xét.

Phát hiện bên ngoài lối đi này cư nhiên là vách núi dựng đứng.

Mà ở vị trí thấp hơn phía đối diện vách núi, lại còn có một ngọn núi khác hô ứng từ xa.

Trên ngọn núi đó có một sơn động, sơn động kia lại xuyên thủng qua ngọn núi.

Bên trong ẩn ẩn có thứ gì đó giống như bức tượng điêu khắc, không biết là gì.

Mà khoảng cách giữa hai ngọn núi này, e rằng phải đến sáu bảy mươi mét.

Muốn qua đó căn bản là không thể. "Tôi nghi ngờ chúng ta có thể đi nhầm đường rồi, phải xuống chân núi, leo lên ngọn núi bên kia xem sao!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy lại lắc đầu nói: "Không thể nào, chỗ này từ xưa Hoa Sơn chỉ có một đường, làm gì còn đường nào để qua!

Hay là cứ xem cái cổ thi này có trò gì hay ho trước đã rồi tính!" Nói xong mọi người liền đặt ánh mắt lên người cái xác khô này.

Bàn Tử vội nói: "Này này Lão Hồ, Bàn gia tôi đã sớm nhìn thấy trên cổ cái xác này có treo thứ gì đó!

Nói không chừng là minh khí đáng giá gì đấy, chỉ có mỗi chỗ này, hay là chúng ta lấy ra xem thử?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi sững sờ.

Ngô Bất Chính cười nói: "Tên béo chết tiệt, không phải vừa rồi cậu bảo là đồ không đáng tiền sao?" "Hóa ra là mày đã nhắm trúng nó từ sớm rồi!" Bàn Tử cười gượng gạo: "Thiên Chân, cậu nói thế là không đúng rồi, Bàn gia tôi chỉ nghi ngờ đây là minh khí thôi!" "Nhỡ đâu không phải thì sao?

Đúng không?

Bàn gia vẫn là dựa trên mục đích không thể bỏ qua manh mối mà làm!" "Đúng thế!" Hồ Tư lệnh xua tay cắt ngang mọi người, nhìn về phía Giáo sư Tôn: "Giáo sư, ông cũng thấy rồi đấy, chỗ này hết đường rồi, chúng tôi có khả năng phải động vào cái xác khô này!" "Ông sẽ không ngăn cản đâu nhỉ?" "Cậu!" Giáo sư Tôn tức đến mức thổi râu trừng mắt, hiển nhiên là không vui vẻ gì.

Hồ Tư lệnh cười nói: "Chúng tôi cũng là để tìm manh mối chứ có phải gì đâu!" "Hồ Bát Nhất, tôi bảo cậu đừng động vào, cậu có nghe tôi không?" "Còn hỏi tôi loại câu hỏi này nữa!" Giáo sư Tôn tức giận không thôi.

Hồ Tư lệnh cười cười không tiếp lời, lập tức ra hiệu cho mọi người động thủ.

Giáo sư Tôn hiển nhiên sẽ không đồng ý, vấn đề này vốn dĩ không nên hỏi.

Nhưng Hồ Tư lệnh chính là muốn thử xem con người của vị giáo sư này thế nào.

Hiện tại xem ra, cũng chẳng ra làm sao.

Cậu bảo ông ta làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết cũng được, bảo ông ta không có lập trường nguyên tắc cũng xong.

Dù sao con người chính là như vậy, biết được giới hạn của Giáo sư Tôn rồi, sau này làm việc cũng không đến mức phải cân nhắc nhiều như thế.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã tản ra, Bàn Tử cũng rút dao găm, cẩn thận rạch lớp áo trước ngực cái xác khô ra.

Khi lớp áo bị rạch mở, bên trong lập tức lộ ra từng hàng khung xương khô khốc.

Lớp da khô quắt đều đã dính chặt vào xương cốt.

Bàn Tử vội nói: "Hồ Tư lệnh, tôi nhớ trước đây anh từng nói, nơi có thể biến thành xác khô đều phải có không khí mà!" "Chẳng lẽ trong Quan Tài Sơn này cũng có?" Để thi thể chết mà không rữa nát, hóa thành xác khô, thì tất nhiên phải có điểm bất thường.

Nếu không cái xác này e rằng đã sớm thành bạch cốt rồi.

Hồ Tư lệnh nói: "Cũng không chắc, tình huống và hoàn cảnh hình thành xác khô vô cùng phức tạp!" "Cũng không nhất định phải có không khí, mà địa hình trong Quan Tài Sơn này phức tạp, căn bản không thể phán đoán!" "Trước đó tôi còn nghi ngờ, nhưng sau khi nghe Tiểu ca nói về mối quan hệ giữa Quan Sơn Thái Bảo và Mạc Kim Giáo Úy, tôi mới vỡ lẽ!" "Giả sử nơi này thực sự đã bị Quan Sơn Thái Bảo trộm, đồng thời tu sửa thành một phần của Địa Tiên Thôn!" "Vậy thì chúng ta muốn tìm được e là rất khó!" "Quan Sơn Thái Bảo kiêng kỵ hai phái Phát Khâu, Mạc Kim như vậy, tất nhiên sẽ bố trí rất nhiều thủ đoạn phòng ngự bên trong!" "Mà mức độ phức tạp của long mạch nơi này khiến ngay cả Tầm Long Quyết cũng không thể thi triển, e rằng cũng chỉ là một trong số đó!" Mọi người nghe vậy cũng không khỏi gật đầu tán đồng.

Chương 1754

Tuy nhiên Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm, cười nói: "Lão Hồ, theo tôi thấy, anh chính là đang tâng bốc người khác diệt uy phong mình!" "Cho dù Quan Sơn Thái Bảo này chỗ nào cũng đề phòng Mạc Kim Giáo Úy chúng ta, chẳng lẽ thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta lại không bằng bọn họ sao?" "Huống hồ ở đây đâu chỉ có Mạc Kim Giáo Úy, còn có Thổ Phu Tử Thiên Chân, đội thám hiểm của Giang Ninh bọn họ!" "Cũng như phái khảo cổ của Giáo sư Tôn, càng chưa nói đến còn có Tiểu ca – cái phái hệ thần bí tự thành hệ thống, không cổ mộ nào không thể quật này nữa!" "Phái của Tiểu ca nghiêm túc mà nói cũng là kế thừa hệ thống của Phát Khâu Trung Lang Tướng!" "Nay đã khác xưa, giới trộm mộ hiện giờ sớm đã trăm hoa đua nở, tôi còn không tin một đóa hoa cứt lợn nhà hắn còn có thể so được với nhiều loài hoa của chúng ta sao?" Hồ Tư lệnh nghe vậy cảm thấy có lý, không khỏi vỗ vai Bàn Tử nói: "Tiểu béo, cậu nói đúng, hà cớ gì phải tự diệt uy phong.

Hôm nay chúng ta sẽ cho Quan Sơn Thái Bảo này mở rộng tầm mắt, kiến thức một chút về thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta!" "Trong lịch sử, nổi danh nhất chính là Mạc Kim Giáo Úy, há có thể để Quan Sơn Thái Bảo bọn họ làm khó dễ!" "Tôi lấy danh nghĩa Tổng tư lệnh ra lệnh cho cậu, cậu bây giờ sờ cái mặt dây chuyền trước ngực hắn cho tôi!" "Chúng ta dằn mặt hắn trước đã!" "Được luôn!

Anh cứ nhìn cho kỹ nhé!" Bàn Tử đã sớm đợi câu này, cầm dao găm lên tiếp tục khều.

Lúc này lớp áo của cái xác khô đã bị rạch ra một mảng, nhưng chỗ quan trọng nhất vẫn chưa lộ ra.

Ngô Bất Chính nhìn mà nhíu mày nói: "Tôi cảm giác thứ này có thể không phải mặt dây chuyền!" "Dùng dây thừng gai buộc, hơn nữa nhìn dáng vẻ thậm chí đã dính liền vào thịt, đoán chừng là thứ gì đó quan trọng!" Bàn Tử gật đầu, cũng thấy có lý, động tác trên tay không khỏi cẩn thận thêm vài phần.

Khi mũi dao găm từng chút một gạt lớp áo ra, mọi người lập tức nhìn thấy, trước ngực cái xác khô kia, vậy mà lại đeo một tấm bài bằng đồng.

Tấm bài hình chữ nhật, nằm ngang trước ngực.

Tuy nhiên, bốn xung quanh đã lún sâu vào trong thịt, có khả năng là do đeo quá lâu.

Bàn Tử định đào nó ra, Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Khoan đã, thứ này chỉ làm bằng đồng thôi, hơn nữa nhìn kiểu dáng là đồ sau thời Dân Quốc, không đáng tiền đâu!" "Hay là khoan hãy đào, xem bên trên viết gì đã!" Bàn Tử gật đầu, tấm bài đồng này cũng không lớn, đoán chừng mang về còn không đủ tiền mua điếu thuốc.

Hắn cũng lười làm lỡ việc, bèn chăm chú nhìn kỹ những chữ viết bên trên.

Rất nhanh, nội dung dần dần được đọc ra: "Phong thị Phong Tư Bắc, bàng nhân vật thu thi!" (Người họ Phong tên Phong Tư Bắc, người ngoài chớ nhặt xác!) Trên cả tấm bài chỉ vỏn vẹn hai dòng chữ này.

Mọi người xem xong đều sững sờ, sao chỉ có hai dòng này nhỉ?

Hơn nữa cái câu "người ngoài chớ nhặt xác", chẳng lẽ chỉ có người nhà họ Phong mới có tư cách khâm liệm cho hắn?

Nhưng tại sao hắn lại tọa hóa ở nơi này?

Tất cả chuyện này đều quá kỳ quái.

Thế nhưng Ngô Bất Chính ở bên cạnh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội nói: "Phong Tư Bắc!

Đó chẳng phải là người anh em cùng đẳng cấp với Phong Tư Nam trên gia phả của Phong Y Y sao?" "Đây là anh em tiên tổ của Phong Y Y đấy, tính ra cô ấy cũng phải gọi một tiếng cụ cố!" Mọi người nghe vậy cũng ngẩn ra.

Ngô Bất Chính giục: "Bàn Tử tìm thêm đi, xem trên người ông ta có gia phả không!" Bàn Tử vội lục lọi thêm một lượt, nhưng không còn thứ gì khác.

Giáo sư Tôn nhìn cảnh này, bất lực thở dài.

Manh mối lại đứt đoạn rồi.

Tuy rằng phát hiện Phong Tư Bắc ở đây, nhưng tại sao ông ta lại ngồi một mình chốn này?

Chẳng để lại lời trăn trối nào cả!

Hơn nữa còn không muốn người ngoài nhặt xác, chẳng lẽ còn muốn để Phong Y Y tới đây sao?

Người ta vẫn còn đang là sinh viên đại học đấy, điều này thực sự không thực tế. "Giáo sư Tôn, ông thấy thế nào?" Hồ Tư lệnh hỏi.

Giáo sư Tôn thở dài nói: "Theo lý thuyết thì tự nhiên phải nhập thổ vi an, nhưng người ta đã để lại di ngôn, theo tôi thấy hay là đừng quản nữa!" "Đợi lát nữa đội khảo cổ đến, tự nhiên sẽ giúp ông ta thu thập hài cốt!" "Chỉ tiếc là, ông ta cuối cùng cũng không đợi được người trong tộc đến giúp mình nhặt xác!" Hồ Tư lệnh gật đầu, cũng không nói nhiều, lập tức bảo Bàn Tử đừng lục lọi lung tung nữa, không có minh khí là không có, cậu có sờ mười tám lần cũng thế thôi.

Nói rồi Hồ Tư lệnh thấy trên áo cái xác khô có dấu tay bẩn, liền mắng Bàn Tử: "Tiểu béo, tay cậu cũng bẩn quá đấy, sao lại lưu lại cả dấu tay thế kia!" "Đến lúc đội khảo cổ tới bảo cậu sờ soạng người ta thì tôi biết nói đỡ cho cậu thế nào!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, nói: "Hồ Tư lệnh, anh đừng có nói hươu nói vượn, các anh đều đang nhìn cả đấy, Bàn gia tôi toàn trình đều không chạm vào ông ta!" "Tôi vẫn luôn dùng dao găm, sao có thể để lại dấu tay được?" Hồ Tư lệnh ngẩn ra, vội nói: "Không phải của cậu?

Thế là của ai?" Mọi người giật mình, đều vội nhìn sang, quả nhiên phát hiện trên vạt áo của xác khô Phong Tư Bắc vậy mà lại có mấy dấu tay đen sì.

Rất rõ ràng!

Tuyết Lỵ Dương ngồi xổm xuống xem xét, nhíu mày nói: "Dấu tay này không phải mới để lại gần đây, đã bị mỡ xác trên áo thấm qua rồi!" "Đoán chừng ít nhất phải có mười mấy năm rồi!" "Mười mấy năm?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Bàn Tử lập tức cuống lên: "Mẹ kiếp, mười mấy năm!

Thế chẳng phải là có tiền bối đến trước rồi sao?

Thế thì hỏng, bảo bối bên trong chẳng phải bị cuỗm hết rồi à, thảo nào trên người cái xác này chẳng có bảo bối gì sất!" Ngô Bất Chính nghe vậy lại lắc đầu: "Không thể nào, nếu thực sự có trộm mộ tới, thì những vật tế phẩm nhìn thấy trước đó cũng sẽ không còn sót lại!" "Đám người đèn (nhân dũng) kia tuy tàn nhẫn một chút, nhưng cũng là đồ cổ, không có lý do gì vứt lại những thứ đó không lấy!" "Hơn nữa còn có cái đèn kia, chân đèn hình người bên dưới có thể không cần, nhưng đèn thì không có lý do gì không mang đi!" "Không sai!" Hồ Tư lệnh cũng gật đầu tán đồng. "Chính cái gọi là trộm không đi tay không, trừ Mạc Kim Giáo Úy ra thì đúng là chẳng có tên trộm mộ nào để lại đồ mà không lấy cả!" "Nhưng trên thế giới này, ngoại trừ mấy người chúng ta, Mạc Kim Giáo Úy chân chính đã không còn nữa rồi!" "Hoặc là không có bùa Mạc Kim, cho nên nếu thực sự có người tới, chắc chắn sẽ không bỏ qua những thứ đó!" "Vậy dấu tay này anh giải thích thế nào?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Tư lệnh nhíu mày nói: "Chỉ có một cách giải thích, người đó đến rồi nhưng không ra được!" "Không..." Mọi người nghe câu này, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Không ra được là ý gì?

Chết ở bên trong?

Hay là bị Địa Tiên độ hóa rồi!

Hồ Tư lệnh nói: "Xem ra chỗ này cũng náo nhiệt đấy, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc là tình huống gì!" "Có vẻ chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian qua đó xem sao!" "Cách lúc trời tối còn một khoảng thời gian, buổi tối gió trên núi cũng lớn!" "Phía sau còn có bao nhiêu nô lệ người đèn chết oan như thế, nhất định phải tìm ra cách xuống núi trước khi trời tối!" "Nếu không tối nay e là không thái bình!" Mọi người gật đầu.

Qua đêm cùng đám người đèn kia không phải chuyện đùa.

Tốt nhất vẫn là phải tìm cách xuống núi, đến chân núi rồi hẵng nghỉ ngơi.

Thế là mọi người bắt đầu tản ra tìm kiếm manh mối.

Rất nhanh, Tony liền chỉ vào một bên vách đá nói: "Kìa, chỗ này có chữ!" Mọi người nhìn sang, phát hiện trên vách đá một bên vậy mà khảm một tảng đá.

Bên trên tảng đá phủ rất nhiều đá vụn, nếu không lại gần nhìn thì đúng là rất dễ bỏ qua.

Ngô Bất Chính ngồi xuống xem, sau đó nói: "Đây hình như là một phần của Quan Sơn Chỉ Mê Phú!" "Tiên kiều vô ảnh, lạc thạch xá thân!" (Cầu tiên không bóng, đá rơi xả thân) "Nói cứ như thể có một cây cầu tiên vô hình, có thể đi sang bờ bên kia vậy!" Mọi người nghe mà ngớ người, Bàn Tử thò đầu nhìn xuống vách núi, lập tức sợ hãi rụt về.

Hắn mắc chứng sợ độ cao mà! "Thiên Chân, cậu đừng có nói bậy, bên dưới mẹ nó làm gì có cầu tiên nào!" "Nhảy xuống thì e là đến cái xác cũng không còn nguyên vẹn!" Ngô Bất Chính vội nói: "Bên trên viết như thế, đoán chừng chúng ta vẫn chưa nhìn ra điều huyền diệu!" "Ví dụ như câu 'lạc thạch xá thân' này, chẳng lẽ phải thả đá xuống thì cầu tiên mới xuất hiện sao?" Mọi người đều không nắm được trọng điểm.

Chương 1755

Hồ Tư lệnh nói: "Đá rơi xả thân, đá rơi ở trước, sao không tìm hòn đá ném xuống xem thử?" Mọi người thấy có lý, Ngô Bất Chính lại cảm thấy hơi vô lý.

Định đi hỏi ý kiến của Tần Vũ.

Nhưng vừa quay đầu lại thì phát hiện Tần Vũ không ở cạnh mình.

Nhìn kỹ lại mới thấy, Tần Vũ chẳng biết đã đi tới mép vực phía trước từ lúc nào.

Cậu vội chạy tới.

Đang định mở miệng, bỗng thấy Tần Vũ đang sờ vào một tảng đá nhô ra mà ngẩn người.

Tần Vũ thấy cậu đi tới, mở miệng nói: "Cậu xem đây là cái gì?" Ngô Bất Chính sững sờ, thầm nghĩ không phải là đá sao?

Nhưng nhìn kỹ lại cậu mới phát hiện, đó căn bản không phải tảng đá tầm thường.

Mà là một tảng đá được nhân tạo đục đẽo góc cạnh rõ ràng.

Tảng đá này khác biệt rất lớn so với đá xung quanh.

Trông có vẻ như đã được điêu khắc tinh xảo.

Có điều chỉ dài bằng bàn tay, phía sau liền với hang động, phía trước là đứt gãy.

Nhìn thấy thứ này, Ngô Bất Chính lập tức hít vào một hơi khí lạnh, nói: "Đây...

đây là lan can cầu mà!" Cậu liền gọi mọi người tới xem, đồng thời giải thích lan can cầu là gì.

Cái gọi là lan can cầu chính là hộ lan ở hai bên cầu.

Ngoại trừ loại cầu độc mộc không có hộ lan ra, về cơ bản đại đa số các cây cầu đều có hộ lan.

Mà tảng đá nhô ra này hiển nhiên chính là một phần của lan can cầu!

Chỉ có điều chỉ còn lại kích thước bằng bàn tay, phần còn lại đều không thấy đâu nữa.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, dường như trước kia ở đây rõ ràng có một cây cầu đá, vừa vặn thông sang đỉnh núi đối diện.

Bàn Tử kinh ngạc vội chạy sang đối diện nhìn, quả nhiên phát hiện ở vị trí tương tự bên kia cũng có một phần nhô ra như vậy.

Hiển nhiên nơi này từng có cầu đá, chỉ là bị người ta đập sập rồi.

Bàn Tử thấy thế không nhịn được chửi đổng: "Á đù, mẹ nó đúng là thất đức quá đi mất!" "Cố ý đập sập cầu, nói cái gì mà cầu tiên vô ảnh, còn muốn Bàn gia ta xả thân!" "Thế này mẹ nó chẳng khác nào lừa thằng ngốc sờ dây điện, ai tin thì người đó đi bán muối à!" Mọi người nghe vậy cũng thấy có lý.

Đã là nơi này vốn dĩ có cầu đá, tại sao lại phải phá hủy, rồi để lại cái lời nói dối cầu tiên vô ảnh gì đó chứ?

Điều này ít nhiều cũng có cái lý lừa người ta mắc bẫy.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại nói: "Tôi cảm thấy không thể nào, Phong Sư Cổ để lại Quan Sơn Chỉ Mê Phú chính là để chỉ điểm cho hậu nhân, có thể tìm được Địa Tiên Thôn!" "Để vào trong độ hóa thành tiên!" "Không có lý do gì lại thiết lập lời đồn giả như vậy để lừa người cả!" "Hơn nữa đúng như mọi người nói, nếu cái này thực sự là lừa người, thì cũng quá lộ liễu rồi!" Bàn Tử lại nói: "Tham mưu trưởng Dương, cô là ăn bánh mì bơ sữa mà lớn lên, đâu biết ở Việt

Nam có câu cổ ngữ nói rất hay!" "Thật thật giả giả giả giả thật thật, nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất!" "Cạm bẫy đơn giản nhất thường mới là hiệu quả nhất đấy!" Hồ Tư lệnh tiếp lời: "Bánh mì bơ sữa cái gì, Tư lệnh Vương, cậu đừng có đeo kính râm mà nhìn người bạn quốc tế của chúng ta!" "Càng chưa nói cô ấy còn là chị dâu của cậu!" "Theo tôi thấy, chúng ta thương lượng ở đây cũng vô dụng, chi bằng ném đá xuống xem Quan Sơn Thái Bảo này rốt cuộc đang chơi chiêu trò gì!" Bàn Tử thấy có lý, lập tức đi tìm đá.

Nhỏ quá thì không được, đã ném thì ném hòn to.

Không nghe thấy tiếng động thì làm ăn gì.

Giang Ninh và những người khác dường như cảm thấy cách này không đáng tin lắm!

Bọn họ loay hoay chuẩn bị một loại súng cố định rồi đi tới.

Không nói hai lời, giơ tay bắn về phía đỉnh núi đối diện một phát.

Đầu súng cố định có một cái mỏ neo đóng mở, chỉ cần khoảng cách đủ xa là có thể trực tiếp găm vào vách đá.

Đến lúc đó có thể dùng dây thừng đu qua.

Tuy nhiên, phát súng này vừa bắn ra chưa được mười mét, bỗng nhiên rơi thẳng xuống dưới với tốc độ cực nhanh.

Giữa hai ngọn núi này vậy mà có một luồng gió ngầm.

Căn bản không thể để vuốt máy bay qua được.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Tôi đã nói gì nào, không phải chuyện gì cũng có thể dùng công nghệ cao giải quyết đâu!" "Sinh con thì vẫn bắt buộc phải để phụ nữ làm, muốn qua cầu tiên vô ảnh này, vẫn cứ phải xem bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta!" "Lên!" Nói rồi Bàn Tử vận sức, lập tức ôm một tảng đá lớn lên.

Doanh Thương vội qua giúp đỡ, hai người cùng nhau đẩy tảng đá lớn lăn ra ngoài.

Cả sơn cốc vang lên tiếng "ầm ầm", tảng đá lớn kia theo đà lăn xuống!

Tiếng ầm ầm vang vọng cả sơn cốc, tảng đá này quả thực có hơi lớn.

Nếu không cũng chẳng cần Bàn Tử và Doanh Thương hợp sức.

Khi tảng đá lăn xuống, ánh mắt mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn xuống dưới sơn cốc.

Bên dưới ầm ầm vang dội, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Rất nhanh sau đó liền nghe thấy tiếng đá chạm đất.

Mọi người nhìn nhau, thấy mãi chẳng có động tĩnh gì, không khỏi có chút thất vọng.

Giang Ninh bên cạnh thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy bộ đàm ra.

Vậy mà lại yêu cầu căn cứ phái thêm một chiếc máy bay không người lái (flycam) tới, lát nữa sẽ trực tiếp bắc cáp treo.

Chương 1756

Nói rồi gã nhìn Bàn Tử với vẻ khinh thường: "Bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy chỉ có thế thôi sao?

Chạy từ xa đến tận trên núi để ném đá chơi à?" "Tôi thấy hay là thôi đi, tôi tin tưởng công nghệ cao hơn!" Nói rồi gã đi tới lối ra.

Vừa rồi trong bộ đàm nói, ba lô vật tư y tế mà bọn họ vận chuyển trước đó đã tới.

Quả nhiên, vừa dứt lời, chiếc trực thăng vận chuyển ba lô vật tư y tế đã đến trước mặt mọi người.

Có điều chiếc flycam này dù sao cũng là do tổng bộ bên kia điều khiển, nên khoảng cách với bên này tuy gần, nhưng muốn điều khiển cũng cần chút thời gian.

Bàn Tử tức điên người, muốn tìm hòn đá ném rụng cái flycam kia.

Thế nhưng vừa mới nhặt lên, còn chưa kịp động thủ, bỗng nhiên chiếc flycam rung lắc dữ dội, sau đó rơi thẳng xuống khe hở giữa hai ngọn núi.

Bàn Tử thấy thế lập tức hả hê cười nói: "Ấy ấy!

Bàn gia chưa có động thủ đâu nhé, kỹ thuật công nghệ cao của các người không ổn rồi!" Giang Ninh tức giận vô cùng, nhưng quay đầu nhìn lại, chiếc flycam kia đã rơi xuống mất rồi.

Chưa đến hai giây, phía dưới sơn cốc đã truyền lên một tiếng nổ lớn "bùm".

Tiếp đó là khói đen bốc lên.

Hiển nhiên là chiếc flycam đã phát nổ.

Nhưng nói ra cũng lạ, vị trí chiếc flycam rơi xuống không hề gần vách đá, lẽ ra không đụng phải tảng đá nhô ra nào mới đúng.

Sao lại nổ được nhỉ?

Ngô Bất Chính cũng thấy kỳ lạ, vội đưa thiết bị livestream ra khỏi vách núi để kiểm tra.

Cái nhìn này khiến mọi người lập tức càng thêm nghi hoặc.

Hóa ra chiếc flycam kia thật sự không đụng phải thứ gì mà nổ.

Nó nổ ngay giữa không trung.

Điều này càng làm mọi người khó hiểu.

Sao đang yên đang lành lại nổ?

Tuy nói flycam là loại thiết bị tinh vi cao cấp, vấn đề rất nhỏ cũng có thể dẫn đến cháy nổ.

Ví dụ, anh mở nó lên, rồi dùng tay chặn cánh quạt đang quay.

Thời gian dài động cơ sẽ bốc khói, từ đó dẫn đến phát nổ.

Nhưng chỗ này là giữa không trung, chẳng có cái gì cả, sao lại đột nhiên nổ tung?

Chuyện này quá trái với lẽ thường.

Bàn Tử còn định chế giễu Giang Ninh một chút, nhưng vừa định đứng dậy, Hồ Tư lệnh đã kinh hô: "Nhìn kìa, đó là cái gì!" Mọi người nghe vậy vội nhìn sang.

Tiếp đó liền nhìn thấy một màn khiến bọn họ chấn kinh.

Chỉ thấy khói đen sinh ra từ vụ nổ flycam, còn chưa kịp bốc lên được vài mét, bỗng nhiên cả đám khói hình thành một cơn lốc xoáy, bị hút xuống phía dưới.

Nhưng rất kỳ lạ là, đám khói đen đó đến vị trí flycam phát nổ thì không tan ra nữa, mà bị vo thành một cục.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ.

Chỗ đó cư nhiên có một cái khí toàn (xoáy khí)!

Dòng khí di chuyển quá nhanh hình thành nên một cái khí toàn.

Thảo nào flycam lại gặp sự cố ở đó.

Khẳng định là bị khí toàn cản trở chuyển động của cánh quạt, từ đó xảy ra chuyện.

Nếu không phải làn khói này xuất hiện, mọi người còn chưa phát hiện ra vấn đề của nơi này.

Nhưng cho dù phát hiện ra thì làm được gì?

Sự tồn tại của khí toàn đó cũng không thể giúp bọn họ qua được.

Ngay lúc mọi người đang kinh hãi, bỗng nghe thấy bên dưới cả hẻm núi tiếng kêu vang lên không dứt.

Hình như là tiếng chim kêu.

Gần như cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy, trong hẻm núi, từng đạo hắc ảnh vút lên trời.

Mỗi một đạo hắc ảnh vậy mà đều là một con chim nhỏ.

Nhìn kỹ lại, đó thình lình chính là Kim ti vũ yến (Yến sào kim tơ)!

Kim ti vũ yến hay còn gọi là yến kim tơ, con đực và con cái tương tự nhau, mỏ nhỏ yếu, dẹt và rộng, cong xuống dưới.

Cánh nhọn và dài, chân ngắn mà yếu, bốn ngón đều hướng về phía trước, không thích hợp để đi bộ và nắm cành cây, chỉ có tác dụng giúp bám vào mặt thẳng đứng của vách đá.

Màu lông thân trên từ nâu đến đen, có ánh kim tơ, thân dưới màu xám trắng hoặc trắng thuần.

Loài Kim ti vũ yến này là động vật sống theo đàn, phần lớn đều sống trên vách đá dựng đứng.

Chương 1757

Nhưng ai cũng không ngờ trong Quan Tài Sơn này, lại có nhiều Kim ti vũ yến đến thế.

Đám Kim ti vũ yến kia dường như bị vụ nổ của flycam làm kinh động, nhao nhao bay lên từ dưới vách đá.

Từng con từng con bay về phía trên.

Tuy nhiên rất nhanh, đám Kim ti vũ yến đó đã bị khí toàn bắt được.

Từng con một vậy mà toàn bộ đều bị nhốt lại giữa hai ngọn núi.

Chẳng bao lâu sau đã hình thành một cây Cầu Yến Tử!

Tục ngữ có câu chim yến có đặc điểm nương theo gió, thậm chí có thể ngủ trong gió.

Sức gió đủ lớn, chúng hoàn toàn có thể mượn sức gió lơ lửng giữa không trung.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, lúc này những con Kim ti vũ yến này lại bị khí toàn vo lại giữa không trung, cả đàn hình thành nên một cây Cầu Yến Tử!

Bàn Tử kinh ngạc hít vào một hơi khí lạnh, nói: "Mẹ kiếp, Phong Sư Cổ này còn là fan hâm mộ của Ngưu Lang Chức Nữ à, không ngờ chính mình lại tạo ra một cây cầu Ô Thước!" Ngô Bất Chính vội nói: "Bọn chúng bị những luồng gió này khóa lại rồi, chỉ khi số lượng đạt đến mức nhất định mới có thể xông ra ngoài!" "Xem ra đây chính là Vô ảnh tiên kiều, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, lên hay không!" Hồ Tư lệnh nói: "Lên!

Đã là Quan Sơn Thái Bảo tinh thông đạo sinh khắc chế hóa, vậy thì chứng minh hoàn toàn khả thi!" "Thi thể của người đồng nghiệp đến đây mười mấy năm trước không có ở đây!" "Hiển nhiên chứng minh ông ta đã qua rồi!" "Chúng ta không thể để người khác coi thường được!" Bàn Tử nghe câu này, lập tức mắng: "Lão Hồ à Lão Hồ, anh mẹ nó chuyện gì cũng tranh cường hiếu thắng!" "Cái này là để cho người đi à?

Với cái thể trọng của Bàn gia tôi, xuống đó chẳng phải đi bán muối luôn sao!" "Thế thì cậu ở lại đây, đợi sờ được minh khí, tôi chia cho cậu một phần mười!" Hồ Tư lệnh cười nói.

Bàn Tử vừa nghe thấy minh khí, lập tức không chịu nữa.

Ngô Bất Chính thấy khe hở liền châm chọc: "Tên béo chết tiệt, cậu không muốn đi cũng được, quay lại gặp cô Ninh kia, thì đừng có làm ra vẻ ta đây nữa, cứ thành thật gọi một tiếng chị Ninh đi nhé!" "Đù má!

Bàn gia tao là cái loại..." Bàn Tử tức giận lập tức bật dậy.

Đa số thời điểm khích tướng hắn vẫn khá là hữu dụng!

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa định nói, bỗng nhiên "Ái ui" một tiếng, tiếp đó cả người vậy mà trực tiếp nhảy xuống.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, Ngô Bất Chính cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên nói: "Giỏi lắm Bàn Tử, còn học được cả chiêu tự mình xuất kỳ bất ý nữa!" Chỉ nghe Bàn Tử hét lên: "Tiểu ca có phải là cậu không!

Cậu cũng ác quá đấy!" Ngô Bất Chính nghe vậy quay đầu nhìn lại, phát hiện Tần Vũ không hề ở sau lưng Bàn Tử.

Nhưng lúc này đâu còn tâm trí để ý xem là ai.

Bàn Tử lúc này đã sợ đến mức không nói nên lời.

Cả người hắn sau khi rơi xuống Cầu Yến Tử vậy mà thực sự dừng lại.

Tiếp đó hắn phát hiện, cái gọi là tiên kiều vô ảnh, thực ra không phải chỉ những con Kim ti vũ yến này.

Mà là khí toàn dưới chân đang đỡ lấy hắn, đám Kim ti vũ yến kia chỉ chiếm một lượng nhỏ trọng lượng mà thôi.

Hồ Tư lệnh thấy không sao, lập tức gọi mọi người chuẩn bị xuống.

Peter Lưu có chút sợ hãi, hỏi Giang Ninh: "Đội trưởng Ninh, chúng ta thực sự phải nhảy xuống sao, chuyện này cũng quá hoang đường rồi!" Giang Ninh nhìn gã một cái, nói: "Cậu có thể ở lại đây!" Nói xong gã là người đầu tiên nhảy theo xuống.

Giang Toán nhìn Peter Lưu một cái, sau đó cũng nhảy xuống theo.

Rồi đến Tony, Peter Lưu mắt thấy chỉ còn lại mình mình, nhớ tới đám người đèn trên đường đi.

Lúc này trời sắp tối rồi, gã cũng không dám quay lại!

Thế là cắn răng một cái cũng nhảy xuống theo.

Nói thật lòng, từ trên vách núi vạn trượng nhảy xuống, là cần dũng khí rất lớn.

Không phải người bình thường dám làm.

Cũng may đám người này đều không phải người bình thường.

Tần Vũ và những người khác thì khỏi phải nói rồi, đó đều là những kẻ có thể vì Bàn Tử mà lên núi đao xuống chảo dầu.

Tự nhiên là không cần bàn cãi.

Mà Giáo sư Tôn cũng là lão làng trong giới khảo cổ.

Tuy rằng có chút cảm giác tài năng không gặp thời, nhưng con người tuyệt đối vẫn coi là được.

Hơn nữa lại có Bàn Tử đi trước, tự nhiên cũng sẽ không lùi bước.

Còn đám người Giang Ninh, nói thật là hiểu biết không nhiều.

Nhưng nhìn khí chất của gã đội trưởng này, cũng không giống kẻ tham sống sợ chết, nghĩ lại chắc cũng từng trải qua sóng to gió lớn.

Từ lúc Bàn Tử rơi xuống, đến cuối cùng Peter Lưu nhảy theo, cũng chỉ vỏn vẹn trong vòng một phút mà thôi.

Mọi người đều rất rõ ràng, Cầu Yến Tử này tất nhiên không thể duy trì rất lâu, muốn qua thì bắt buộc phải tranh thủ thời gian mới được.

Tần Vũ vừa đáp xuống Vô ảnh tiên kiều là cơ bản đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khí toàn ở nơi này hình thành nên một hoàn cảnh độc đáo.

Ngày thường nếu không có cây cầu tiên vô ảnh này, gần như không có thứ gì có thể bắc ngang qua phạm vi khí toàn giữa hai ngọn núi này.

Đương nhiên, nếu cậu nói máy bay phản lực, thì đó thuần túy là cãi cùn.

Chương 1758

Và chỉ khi Kim ti vũ yến bị kinh động bay từ dưới lên, vừa vặn lấp đầy phạm vi khí toàn này.

Một là chúng bị nhốt, nhất thời không thể thoát ra.

Hai là, lại càng bịt kín khí toàn lại.

Như vậy, sức gió hình thành liền có thể đỡ mọi người đi qua.

Lúc này đứng trên Vô ảnh tiên kiều, ngay cả Tần Vũ trong lòng cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Thầm nghĩ cái đạo sinh khắc chế hóa của Quan Sơn Thái Bảo này, quả thực là khiến người ta nghĩ nát óc cũng không ra!

Mọi người lúc này đứng trên Vô ảnh tiên kiều, sống lưng đều lạnh toát.

Bàn Tử không nhịn được nói: "Tôi nói này Hồ Tư lệnh, Thiên Chân, các cậu cử một người qua giúp Bàn gia với!" Bàn Tử lúc này hai chân mềm nhũn, mắt cũng không dám mở ra.

Hết cách rồi, hắn mắc chứng sợ độ cao, vừa rồi tình thế cấp bách, có khả năng còn chưa phản ứng kịp.

Lúc này bình tĩnh lại, tinh thần đều căng thẳng đến cực điểm.

Cực kỳ có khả năng vừa mở mắt ra, trong nháy mắt sẽ sợ đến ngất đi.

Tuy nhiên Hồ Tư lệnh lúc này cũng phân thân không nổi, vị trí của anh ta cũng không tốt.

Cả người nằm ở rìa cầu tiên, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm bị thổi bay khỏi phạm vi khí toàn.

Một khi bay ra ngoài, thì chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Tuyết Lỵ Dương vội lấy móng vuốt phi hổ ra giúp Hồ Tư lệnh.

Mà tình huống của Ngô Bất Chính còn coi là tốt hơn một chút.

Cậu rơi xuống vị trí không tồi, lại rất gần Tần Vũ, lúc này hai người đã hội họp lại với nhau.

Tần Vũ thấy Bàn Tử xuống đầu tiên, ngược lại lúc này lại tụt lại phía sau.

Liền gọi Doanh Thương ở một bên: "Đưa cậu ta đi trước!" Nói rồi Tần Vũ mới xoay người chạy về phía Bàn Tử.

Doanh Thương cũng không nói nhảm, một tay vác Ngô Bất Chính lên vai, thấp một chân cao một chân chạy về phía hang động trên đỉnh núi đối diện.

Nói là chạy, thực ra chính là đi nhanh.

Lúc này đi trên Vô ảnh tiên kiều, cảm giác cứ như dẫm vào bùn lầy vậy.

Lực gió là không cố định, rất có khả năng không cẩn thận sẽ ngã nhào.

Ngay khi Tuyết Lỵ Dương kéo Hồ Tư lệnh về bên cạnh mình, đám người Giang Ninh cũng đuổi tới nơi.

Giang Ninh vẫn là có biện pháp.

Lúc này chỉ thấy mấy người bọn họ vậy mà dùng súng máy trong tay sớm đã cố định dây thừng.

Kéo dây thừng mà đi gấp, căn bản không cần lo lắng sẽ bị lệch ra ngoài.

Thậm chí cho dù có thực sự bị lệch ra, cũng vì có dây thừng cố định nên coi như có thêm một phần bảo đảm.

Ngược lại nhìn đám người Tần Vũ, vì không có loại thiết bị này, tình cảnh lúc này còn nguy hiểm hơn đám Giang Ninh vài phần.

Cũng may Bàn Tử lúc này cái gì cũng không nhìn thấy, nếu không e rằng lại bắt đầu chửi mẹ rồi. "Tiểu béo, đi mau!" Hồ Tư lệnh sau khi ổn định thân hình, lập tức hô lên một tiếng.

Tần Vũ dìu Bàn Tử, hai người vội vàng đuổi theo.

Tuy nhiên, đúng lúc này bỗng nhiên trong cả hẻm núi không biết từ đâu truyền đến một tiếng còi báo động phòng không chói tai.

Âm thanh này xuất hiện ở đây, mấy người đều ngẩn ra.

Thầm nghĩ chẳng lẽ các chú giải phóng quân đến rồi?

Tốc độ cứu viện này cũng quá nhanh đi.

Hay là đến bắt mình nhỉ!

Không đúng, mấy người bọn họ cũng đâu có phạm tội gì.

Chẳng lẽ là vì khẩu súng lục cầm tay mà Bàn Tử giấu trong khoang hàng không vận chuyển tặng cho hắn?

Không đến mức đó chứ, muốn bắt thì bắt sớm rồi, sao lại cứ phải nhè vào lúc này.

Hơn nữa một khẩu súng lục cầm tay, cũng không đến mức kinh động các chú giải phóng quân.

Các chú công an cũng có thể tiện đường xử lý luôn mà.

Không đúng không đúng!

Bàn Tử bỗng nhiên nghĩ đến, các chú công an bắt người xấu, cũng đâu có kéo còi báo động phòng không.

Thế này chỉ tổ bứt dây động rừng thôi!

Bàn Tử đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên tiếng còi báo động tắt ngấm.

Chương 1759

Hắn ngẩn ra, bỗng nhiên âm thanh đó lại xuất hiện.

Lần này khiến Bàn Tử càng thêm khó hiểu.

Sao còi báo động phòng không còn đứt quãng thế nhỉ?

Nhưng hắn không dám mở mắt, chỉ nghe phía trước Hồ Tư lệnh hét lên: "Chạy mau!

Tiểu béo chạy mau, cậu mẹ nó còn không chạy là đi bán muối đấy!" "Hồ Tư lệnh rốt cuộc là chuyện gì, anh nói đi chứ!" Bàn Tử nhắm mắt hét lên.

Hắn lúc này cũng cuống rồi.

Chỉ nghe Hồ Tư lệnh gào: "Có con khỉ ngồi ở vách núi phía sau, mẹ kiếp, không biết nó kiếm đâu ra một cái còi báo động phòng không quay tay!" "Đù má bà nội nó, nó còn đang hút thuốc nữa chứ!" "Tên béo chết tiệt, đàn chim yến sau mông cậu sắp tan rồi, còn không đi cậu thực sự chầu trời đấy!" Bàn Tử nghe đến đây, chỉ cảm thấy mông bốc hỏa.

Hai chân không nhịn được cứ run cầm cập.

Hắn vội nói: "Tiểu ca, có phải thế không, sao cậu chẳng vội chút nào thế!" Bàn Tử thực sự nghĩ không thông, Cầu Yến Tử phía sau sắp đứt rồi, vậy mà Tần Vũ vẫn dìu hắn ung dung từ tốn.

Cứ như hai ông già đi dạo phố vậy.

Chỉ nghe Tần Vũ thản nhiên nói: "Không qua được, phía trước có người chặn!" Bàn Tử nghe vậy lập tức ngớ người: "Tiểu ca của tôi ơi, đều là lúc nào rồi cậu còn quản nó có người chặn hay không!" "Là quỷ chúng ta cũng phải xông qua, nếu không thì chết chắc!" "Sao tâm cậu to thế hả!" Tần Vũ không tiếp lời, nhưng Bàn Tử có thể cảm giác được, tốc độ của Tần Vũ đích xác là nhanh hơn một chút.

Nhưng đồng thời hắn cũng cảm giác được, lực đạo dưới chân mình dường như đang yếu đi.

Hơn nữa ngày càng rõ ràng.

Hình như đúng là Vô ảnh tiên kiều sau lưng đã bắt đầu tiêu tán.

Trong tình huống này Bàn Tử cũng hơi không giữ được bình tĩnh nữa, cứ nhắm mắt thế này e là lát nữa sẽ trực tiếp trải nghiệm thú vui nhảy bungee mất.

Thế là hắn cắn răng một cái mở mắt ra.

Thật ra, không chỉ những người sợ độ cao như Bàn Tử.

Thực tế rất nhiều người đều rất sợ cảm giác rơi từ trên cao xuống.

Nếu không các khu trò chơi nhảy bungee cũng sẽ không có cảnh rất nhiều người đứng trên đó cả buổi cũng không dám nhảy.

Mà trong số những người sợ độ cao, nỗi sợ hãi đối với cảm giác rơi tự do càng lớn hơn.

Bàn Tử mỗi lần nhìn xuống dưới vực sâu, thực ra sợ nhất chính là cái cảm giác rơi từ trên cao này.

Nhưng lúc này tình huống khẩn cấp, hắn đâu còn lo được nhiều như thế.

Đôi mắt theo bản năng liền mở ra.

Tuy rằng trong lòng hắn không ngừng nhắc nhở bản thân, đừng có nhìn xuống, đừng có nhìn xuống.

Nhưng hai con mắt cứ như đã nhìn thấy rồi vậy, cứ thế không nghe sai khiến mà nhìn xuống dưới một cái.

Xuyên qua Vô ảnh tiên kiều được hình thành bởi Kim ti vũ yến, cái nhìn này khiến hắn lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là sao kim.

Trong nhất thời vậy mà không nhịn được muốn ngồi bệt xuống.

Thấy chân Bàn Tử đã mềm nhũn, sắp không gượng dậy nổi nữa, đúng lúc này, Tần Vũ bỗng nhiên giơ tay bôi một thứ gì đó lên mũi hắn.

Ngay lập tức, Bàn Tử ngửi thấy một mùi thối nồng nặc xộc thẳng vào khoang mũi.

Mùi thối này tuy không đến mức buồn nôn khiến người ta muốn ói, nhưng lại vô cùng đề thần, tỉnh ngủ.

Chỉ hít một hơi, Bàn Tử cảm giác như được tẩy não, thần kinh đang căng thẳng vì sợ độ cao cũng giãn ra vài phần.

Chỉ nghe tiếng Ngô Bất Chính ở phía trước hét lên: "Tử Bàn Tử, cậu mà không hoàn hồn là bọn này mặc kệ cậu đấy, về nhà ăn lẩu xuyến đây!" Bàn Tử lúc này đâu còn tâm trí mà trả lời, quay đầu nhìn lại một cái, suýt chút nữa thì sợ tè ra quần.

Chỉ thấy ở nơi cách bọn họ chưa đầy một mét, đàn chim yến tơ vàng (Kim ti vũ yến) đã bắt đầu tản ra.

Nói là tản ra nhưng không phải bay đi, mà là đám chim vốn bị luồng khí ép chặt vào nhau giờ đã trở nên rất lỏng lẻo.

Điều này chứng tỏ áp lực của luồng khí đang giảm đi.

Ở phía dưới vực sâu mà bọn họ không nhìn thấy, số lượng chim yến chắc chắn đã đạt đến một con số kinh khủng.

Chính nhờ số lượng khổng lồ này mới có thể chặn đứng miệng gió của luồng khí xoáy, từ đó thoát ra ngoài.

Chỉ cần một con thoát ra, cả đàn sẽ theo đó mà ùa ra.

Đến lúc đó, cả cây cầu yến tử này hoàn toàn có khả năng sụp đổ trong tích tắc.

Bàn Tử thấy vậy cũng nghiến răng, hét lớn: "Chạy mau!" Nói rồi hắn cùng Tần Vũ cắm đầu chạy về phía trước.

Thế nhưng mới chạy được chưa đến mười mét, đã thấy bốn người nhóm Giang Ninh chặn kín mít cả cây cầu.

Bốn người này có lẽ nghĩ phía sau còn có Bàn Tử và Tần Vũ bọc lót nên chẳng hề hoảng sợ chút nào, vẫn còn đang thong thả nắm dây thừng đi từng bước một.

Bàn Tử còn chưa đến gần đã quát: "Tránh ra tránh ra, chó khôn không cản đường!" Giang Ninh nghe vậy chẳng thèm để ý đến hắn.

Tuy nhiên, Giang Toán quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chỉ một cái nhìn này, sắc mặt gã lập tức biến đổi.

Sự lỏng lẻo phía sau cầu yến tử đã lan đến rất gần, tình huống phía sau rõ ràng là ngàn cân treo sợi tóc.

Chương 1760

Còn không chạy là toi mạng thật sự.

Gã vội vàng hô hoán Giang Ninh chạy nhanh lên.

Giang Ninh lúc này cũng phát hiện ra tình hình phía sau, liền giục mọi người tăng tốc.

Nhưng mà, càng vội lại càng dễ hỏng việc!

Lúc này bọn họ cách vách núi đối diện chỉ còn chưa đầy mười mấy mét.

Tên Bì Đặc Lưu (Peter Liu) bản thân đã rất sợ hãi, giờ lại tăng tốc đột ngột, dưới chân loạng choạng, cả chân lọt thỏm xuống một cái lỗ hổng bên mép cầu.

May mà nửa thân trên của gã bị kẹt lại.

Nhưng muốn kéo gã lên ngay lúc này rõ ràng là không thể.

Lúc này đừng nói là một phút, ngay cả mười giây cũng không được phép chậm trễ. "Đội trưởng Ninh cứu tôi với!

Đội trưởng Ninh!" Bì Đặc Lưu vội vàng kêu cứu.

Thế nhưng Giang Ninh cũng là kẻ quyết đoán, chỉ nhìn một cái rồi hô: "Móc an toàn!" Nói rồi dưới chân cô ta chẳng có ý định dừng lại.

Tiếng gió xung quanh ngày càng lớn, Bì Đặc Lưu căn bản không nghe thấy gì, chỉ biết giãy dụa kêu cứu.

Nhưng nhóm Giang Ninh đã không còn quản được gã nữa, ba chân bốn cẳng nhảy sang bờ bên kia.

Bàn Tử và Tần Vũ cũng gần như cùng lúc chạy ngang qua chỗ Bì Đặc Lưu.

Tần Vũ định thuận tay kéo gã một cái.

Thế nhưng Bàn Tử lại giữ chặt Tần Vũ, nói: "Tiểu ca, cậu đừng có học cái thói của Thiên Chân, cứt đã đến đít rồi!

Còn không đi là toi thật đấy!" Tần Vũ cau mày, nhìn Bì Đặc Lưu một cái, thấy trong mắt gã tràn đầy tuyệt vọng.

Nói thật, trong lòng anh có chút không đành.

Bản thân anh cũng là kẻ chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi, từng bước đi đến ngày hôm nay.

Tên Bì Đặc Lưu này rõ ràng cũng không muốn chết.

Nếu không giúp một tay, trong lòng anh cũng thấy áy náy.

Hơn nữa nếu Ngô Bất Chính ở đây, cậu ấy cũng sẽ không bỏ mặc.

Nghĩ vậy, anh đẩy Bàn Tử một cái, ra hiệu cho Bàn Tử đi trước, còn mình quay lại chỗ Bì Đặc Lưu.

Nhưng kéo hai cái mà không nhúc nhích nổi.

Lúc này Bì Đặc Lưu giống như bị lún sâu trong bùn vậy.

Tần Vũ thấy không ổn, liền đổi hướng, chuẩn bị cài móc bảo hiểm cho gã.

Dây thừng của bọn họ chất lượng rất tốt, lại được găm chặt vào vách đá đối diện, chỉ cần cài móc an toàn vào thì tuyệt đối vẫn còn cơ hội sống.

Nhưng anh đã bỏ qua một điểm, Bì Đặc Lưu lúc này đâu chịu buông tay.

Người ta nói khi sắp chết đuối thì tuyệt đối không được cứu từ chính diện.

Người trong cơn hoảng loạn sẽ theo bản năng mà vớ lấy bất cứ thứ gì tóm được, thường sẽ khiến cả hai cùng mất mạng.

Cho nên cứu người phải cứu từ phía sau.

Lúc này Bì Đặc Lưu không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, túm chặt lấy tay Tần Vũ khiến anh nhất thời không thể thoát ra.

Mà quan trọng nhất là thời gian dành cho Tần Vũ đã không còn nhiều.

Tần Vũ thấy vậy cau mày, phát lực, tay kia tung một cú chặt thẳng vào gáy Bì Đặc Lưu.

Bì Đặc Lưu tối sầm mắt lại, ngất lịm đi.

Tần Vũ thoát được tay ra, vội vàng cài khóa an toàn cho gã, lúc này mới xoay người chạy đi.

Gần như cùng lúc đó, anh thấy sợi dây thừng buộc Bì Đặc Lưu bên cạnh căng cứng lại.

Rõ ràng Bì Đặc Lưu đã bắt đầu rơi xuống phía dưới.

Vì sức nặng khi rơi của Bì Đặc Lưu, sợi dây thừng lập tức chia cắt đàn chim yến tơ vàng từ giữa, khiến cả đàn chim càng phân tán nhanh hơn.

Ngô Bất Chính nhìn thấy mà nóng lòng, vội hô mau dùng móng vuốt phi hổ.

Gần như đồng thời, Hồ Tư Lệnh cũng ném móng vuốt phi hổ ra.

Tần Vũ vừa bắt được thì cảm giác dưới chân hẫng một cái, cả người cũng rơi xuống.

Nhưng may mà anh nắm chắc sợi dây.

Doanh Thương lao lên túm lấy đầu dây, kéo hai ba cái đã lôi anh lên.

Chân đạp lên tảng đá vững chãi, cảm giác an tâm mới quay trở lại.

Chương 1761

Ngô Bất Chính kiểm tra Tần Vũ một lượt, thấy anh không sao mới bảo Doanh Thương mau đi cứu Bì Đặc Lưu.

Bàn Tử ngồi một bên nói: "Thiên Chân, cậu hoảng cái gì, đó là người của bọn họ!

Cậu xem Giang Ninh có vội không?" Ngô Bất Chính không thèm để ý đến hắn.

Cậu biết tính Bàn Tử, hắn chỉ muốn châm chọc Giang Ninh một chút, đồng đội của mình còn đang treo lơ lửng bên ngoài mà cô ta cũng chẳng hề sốt ruột!

Giang Ninh sắc mặt khó coi, Giang Toán thì dẫn theo Thác Ni qua giúp đỡ.

Bì Đặc Lưu bị Tần Vũ đánh ngất, rơi xuống dưới va đập một cái lại tỉnh dậy.

Cả người treo lơ lửng, miệng la bai bải cứu mạng.

May mà Doanh Thương rất nghe lời, Ngô Bất Chính bảo gã giúp là gã làm ngay, không hai lời.

Ba người hợp sức kéo Bì Đặc Lưu lên.

Nhìn tình trạng của gã, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Trên đầu Bì Đặc Lưu bị toác một lỗ, tuy không lớn nhưng máu chảy không ít, đoán chừng là do va vào vách đá.

Tuyết Lỵ Dương (Shirley Dương) biết túi y tế của họ đã mất, bèn lấy túi cấp cứu của mình ra băng bó cho Bì Đặc Lưu.

Chuyện này vốn chẳng có gì, nhưng Bàn Tử cứ thấy ngứa mắt, châm chọc: "Được rồi, đúng là vừa làm cha vừa làm mẹ, rốt cuộc hắn là người của ai thế hả?" Giang Ninh nghe vậy sắc mặt rất khó coi.

Bì Đặc Lưu cũng có chút tức giận, quát: "Đội trưởng Ninh, các người quá đáng lắm!

Còn không bằng người ta..." "Câm miệng!" Bì Đặc Lưu chưa nói hết câu đã bị Giang Ninh cắt ngang.

Giang Ninh lạnh lùng nhìn gã, nói: "Từ ngày đầu tiên gia nhập thám hiểm đội, anh phải hiểu rõ!

Những lúc quan trọng không thể dựa dẫm vào người khác!

Nếu anh không có giác ngộ này, anh có thể quay về ngay!" "Cô!" Bì Đặc Lưu tức đến xanh mặt.

Quay về?

Bị kẹt trong hang động trên đỉnh núi này, về kiểu gì?

Chết để về à!

Mọi người ngồi bệt xuống đất không ai nói gì, thực tế là ai nấy đều còn chưa hoàn hồn.

Đâu còn tâm trạng mà nói chuyện.

Trong phòng livestream còn yên tĩnh hơn cả hiện trường.

Rất nhiều người xem đến quên cả gõ bình luận (đạn mạc).

Cũng không trách họ được, chủ yếu là cây cầu Vô Ảnh Tiên Kiều này quá mức kinh hiểm.

Quá trình vừa rồi nếu làm lại một lần nữa, chưa chắc tất cả đã sống sót.

Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo này đúng là khiến người ta nghĩ nát óc cũng không ra.

Rốt cuộc làm sao mà nghĩ ra được cơ chứ?

Hơn nữa đã qua bao nhiêu năm, những cơ quan sinh khắc chế hóa này vậy mà vẫn còn dùng được.

Đây mới là chỗ lợi hại nhất.

Tôn Giáo sư từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Ông ta sống sót qua được là hoàn toàn nhờ Doanh Thương lúc mang Ngô Bất Chính đã tiện tay xách luôn cả ông ta theo.

Nếu không thì giờ này e là đã "quy vị" rồi.

Cho nên trong số những người ở đây, nỗi sợ hãi của ông ta là lớn nhất.

Dù sao ông ta cũng lớn tuổi rồi, sự giày vò kinh hiểm này còn chịu được mấy lần nữa?

Không thể nào lần nào cũng may mắn như vậy! "Haizz!" Nghĩ đến đây, Tôn Giáo sư không kìm được tiếng thở dài.

Người đến tuổi xế chiều, điều không buông bỏ được nhất chẳng qua là con cái và gia đình.

Nhưng ông ta cả đời không con không cái, mắt thấy lần này đi tìm cổ mộ Ô Dương Vương hung hiểm vô cùng.

Nói thật, ông ta đối với bản thân cũng chẳng còn mấy phần tin tưởng.

Mà việc tìm người thân trên livestream vẫn bặt vô âm tín.

Cộng thêm hoàn cảnh lúc này, không tránh khỏi có chút thương cảm bi quan. "Giáo sư, bác cũng đừng nghĩ nhiều quá, phàm chuyện gì cũng sẽ có định luận thôi!" Hồ Tư Lệnh khuyên giải: "Hơn nữa chúng ta đã tìm thấy Phong Tư Bắc, chứng tỏ nơi này có thể thực sự có Địa Tiên Thôn!

Đã gọi là Địa Tiên Thôn, biết đâu bên trong lại có gia phả hoàn chỉnh của Phong gia thì sao?

Đến lúc đó biết đâu tìm được tên cha của bác..." Tuy nhiên đầu óc Tôn Giáo sư vẫn còn rất tỉnh táo, cười nói: "Cậu nhóc này an ủi người khác cũng không biết đường mà an ủi!

Chương 1762

Cho dù trong Địa Tiên Thôn thực sự có gia phả, thì đó cũng là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi!

Cho dù có ghi tên cha tôi, tôi nhìn thấy cũng đâu có nhận ra!

Trừ khi tìm được gia phả có ghi cái tên Phong Học Vũ thì mới xác định được!" Hồ Tư Lệnh cười gượng, anh ta cũng chỉ buột miệng nói bừa, không ngờ Tôn Giáo sư lại bình tĩnh như vậy.

Tôn Giáo sư không biết tên cha mình, nhà họ Tôn nhận nuôi ông ta năm xưa chỉ biết tên gốc của ông là Phong Học Vũ!

Các thông tin khác đều không hỏi.

Chuyện nhận nuôi vốn dĩ gia đình nhận nuôi rất kỵ húy đứa trẻ qua lại với nhà đẻ.

Cho nên những chuyện này không biết cũng là bình thường.

Nhưng muốn tìm được cuốn gia phả có ghi cái tên Phong Học Vũ, đâu phải nói là có được ngay!

Tâm trạng Bàn Tử lúc này cũng đã khôi phục, đứng dậy nói: "Xuân Thu là của Chiến Quốc, minh khí là của Bàn gia!

Các người cứ như cà tím bị sương muối thế, Bàn gia tôi nói xấu trước nhé!

Tôi đi tìm trước, nếu tìm được minh khí trong thôn thì không có phần các người đâu!" Nói xong Bàn Tử bắt đầu lùng sục trong hang động.

Ngô Bất Chính thấy vậy mắng: "Tử Bàn Tử, cậu thế này khác gì quỷ tử vào thôn!

Còn minh khí trong thôn, sao ngài không học quỷ tử hỏi 'minh khí trong thôn giấu ở đâu' luôn đi!" Bàn Tử nghe vậy cười hì hì: "Cậu nhóc thông minh lắm, lại đây phân tích cho Bàn gia xem minh khí trong thôn giấu ở đâu!

Tìm thấy rồi Bàn gia dẫn cậu đi ăn mảnh!" Ngô Bất Chính dở khóc dở cười, nói: "Cậu vẫn nên về nước của cậu đi, còn dùng cái giọng điệu đó nữa thì coi chừng bị bánh tông ở đây cắn chết, tôi nói cho biết, bánh tông Việt Nam không tha cho cậu đâu!" Bàn Tử cười cười, cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu tìm kiếm.

Nhóm Giang Ninh cũng không nhàn rỗi, tuy nội bộ có chút khúc mắc nhỏ nhưng không hề ảnh hưởng đến công việc của họ.

Ngô Bất Chính có thể nhìn ra, Bì Đặc Lưu và Thác Ni này chỉ là kẻ đi kèm.

E rằng trong đội ngũ bốn người bọn họ, chỉ có hai chị em Giang Ninh mới là nòng cốt thực sự.

Bì Đặc Lưu biết Ngô Bất Chính là người đầu tiên cứu mình, trong lòng rất cảm kích, chủ yếu là do Doanh Thương không biết nói chuyện, nên gã chỉ có thể lân la làm thân với Ngô Bất Chính.

Nói mấy câu đại loại như đa tạ cứu mạng, sau này có việc gì cứ sai bảo vân vân.

Ngô Bất Chính cũng không ngờ tên Bì Đặc Lưu này cũng biết ơn nghĩa, ấn tượng về gã cũng tốt lên vài phần.

Bàn Tử lượn một vòng quanh hang động rất nhanh, nói: "Mẹ nó cái hang rách gì thế này, sao chỉ có mỗi một con bù nhìn rơm!" Ngô Bất Chính nghe vậy mới quan sát cả hang động.

Hang động này thông hai đầu, chiều dài cũng chỉ tầm mười lăm mét.

Bốn phía ngoại trừ vách đá ra thì chẳng có gì.

Duy chỉ có vị trí chính giữa là cắm một con bù nhìn rơm khổng lồ, trông rất kỳ quái.

Bàn Tử cười nói: "Chẳng lẽ trong Địa Tiên Thôn này đều trồng đậu tương, sợ chim yến ăn vụng à?

Cắm bù nhìn ở đây để dọa chim?" Ngô Bất Chính vừa cười vừa lắc đầu: "Cắm bù nhìn ở đây cũng vô dụng!

Dọa quỷ à!

Nhưng không thể nào tự nhiên lại đục đẽo ra một cái hang thế này!

Người xưa muốn xây dựng hang động kiểu này, chắc chắn phải có một lối đi để lên đây chứ!

Tôi nghi ngờ ở đây có ám đạo!" Mọi người nghe thấy đều có lý.

Thế là cả đám không chậm trễ nữa, lúc này trời đã bắt đầu tối.

Nếu không tìm được đường xuống, việc qua đêm tối nay sẽ là cả một vấn đề.

Không thể ngủ trong cái hang này được, hai đầu thông gió, tối mà nổi gió lên thì có khi thổi chết người.

Mấy người đứng dậy đi về phía con bù nhìn rơm.

Ở đây chỉ có duy nhất thứ này, cho nên nếu thực sự có ám đạo, đoán chừng cũng nằm quanh con bù nhìn.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi, chỉ còn cách con bù nhìn hai ba mét.

Bỗng nhiên Tần Vũ giơ tay chặn mọi người lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: "Đừng qua đó, bên trong có thứ gì đó!"

Mọi người nghe xong đều sững sờ.

Đã vào đến phạm vi cổ mộ rồi, có thứ gì đó là chuyện rất bình thường.

Nhưng thứ này đoán chừng tám phần mười lại là cạm bẫy gì đó.

Nghĩ đến sự quỷ dị của cây cầu Vô Ảnh Tiên Kiều, mọi người lập tức không dám lại gần nữa.

Bàn Tử vội hỏi: "Tiểu ca, là cái gì thế?

Tôi vừa nhìn rồi, có thấy gì đâu!" Tần Vũ lắc đầu biểu thị không biết, nói: "Dù sao thì cũng rất nhiều!" Mọi người nghe xong càng thêm nghi hoặc, bên trong có thể chứa thứ gì mà lại rất nhiều chứ?

Chỗ này chỉ to có ngần ấy, nếu số lượng nhiều, thì kích thước chắc chắn phải rất nhỏ.

Bàn Tử đoán: "Không phải là thi trùng (bọ xác chết) đấy chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu bảo hắn đừng đoán mò, lập tức tháo camera livestream xuống, dùng gậy tự sướng dò về phía con bù nhìn.

Con bù nhìn được bện bằng loại rơm rất bình thường, nhưng khi ống kính lại gần mới phát hiện ra, lớp rơm bên ngoài rất tơi xốp, nhưng bộ khung bên trong dường như đã được tẩm keo, rơm rạ dính chặt vào nhau.

Cả bộ khung có kết cấu hình tam giác, bên trong có rất nhiều lỗ hổng hình tam giác.

Chương 1763

Khi Ngô Bất Chính đưa ống kính lại gần một trong những cái lỗ đó, mọi người kinh ngạc nhìn thấy: Trong cái lỗ của con bù nhìn, vậy mà lại có ánh vàng lấp lánh, dường như đang giấu một thỏi vàng.

Bàn Tử nhìn thấy thì mắt sáng rực lên: "Á đù, bảo bối trong thôn đây rồi, Thiên Chân chúng ta phát hiện rồi!

Lần này phát đạt rồi!" Thế nhưng lời hắn vừa dứt, bỗng nhiên bên ngoài hang động lại vang lên tiếng còi báo động phòng không quay tay.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy trên cái mặt phẳng lấp lánh ánh vàng kia bỗng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Giống như trên bề mặt đó có một cái cửa nhỏ cỡ bao thuốc lá đang mở ra vậy.

Tần Vũ bỗng nhiên hét: "Lùi mau, thứ đó sắp ra rồi!" Nói xong anh kéo Ngô Bất Chính lùi nhanh về phía sau.

Mọi người thấy anh gấp gáp như vậy, trong lòng đều biết chắc chắn sắp có biến, ai nấy vội vàng lùi lại.

Nhưng cái hang này chỉ có bấy nhiêu chỗ, dù lùi thì lùi được đi đâu?

Tuy nhiên Tần Vũ đã lùi, bọn họ cũng thực sự không dám ở lại một mình.

Mọi người rất nhanh đã lùi về đến cửa hang, ai nấy đều nhìn anh không biết phải làm sao.

Tần Vũ nhìn ra bên ngoài, phát hiện cầu yến tử đã hoàn toàn không trụ được nữa.

Tiếng còi báo động kia lúc này chẳng khác nào âm phù đòi mạng, khiến chấn động của cả cây cầu ngày càng lớn.

Rõ ràng đám chim yến bên trong không cần đến một chốc lát nữa sẽ hoàn toàn xông ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy mắng: "Mẹ kiếp lần này xong đời thật rồi, cầu yến tử mà tan thì chúng ta đúng là lên trời không có lối, xuống đất không có cửa!

Tiểu ca cậu mau nghĩ cách gì đi!" Ngô Bất Chính cũng nhìn Tần Vũ, nhưng cậu không hề thúc giục anh, mà chỉ giương mắt nhìn.

Cậu rất rõ, Tần Vũ chỉ cần có cách, nhất định sẽ nói.

Nhưng hiện tại anh không mở miệng, rõ ràng là chính anh cũng chưa có cách nào hay.

Thế nhưng tiếng còi báo động bên ngoài lại ngày càng yếu đi.

Mọi người nhìn thấy con khỉ ngồi trên vách đá đối diện, cũng chính là lối đi mà họ đã nhảy xuống, vậy mà đã dừng lại.

Nó cư nhiên đang ngậm tẩu thuốc hút phì phèo!

Bàn Tử chửi: "Con mẹ nó rốt cuộc là thứ gì, vừa rồi chắc chắn là nó đẩy Bàn gia xuống!" "Đó là Ba Sơn viên du (Vượn Ba Sơn), trên livestream đã có người nói rồi!" Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Bàn Tử tức điên người, nhưng lúc này hắn làm gì có thời gian xem livestream.

Nhưng bất kể đó là khỉ Ba Sơn hay vượn Ba Sơn, thứ đó rõ ràng đang toan tính gì đó.

Mà thời gian dành cho mọi người quả thực không còn nhiều.

Gần như ngay lúc thần kinh ai nấy đang căng như dây đàn, bỗng nghe thấy giữa hai hẻm núi phát ra một tiếng xé gió chói tai.

Âm thanh đó giống như có vật thể sắc nhọn nào đó xuyên thủng không khí vậy.

Giây tiếp theo, Tần Vũ nhíu mày, đồng thời mở miệng hét lớn: "Mau bắn đinh tường cố định thân thể!" Mọi người sững sờ, không hiểu ý anh là gì.

Sao lại còn phải cố định thân thể?

Nhưng ngay sau đó họ đã hiểu.

Chỉ thấy phía dưới, từng đạo bóng đen vút lên tận trời, toàn bộ đều là chim yến tơ vàng.

Đám chim yến này tuy kỹ thuật bay điêu luyện, nhưng ngặt nỗi xung quanh có luồng khí xoáy cố định, cho nên hướng bay của chúng chỉ có thể cố định theo một chiều.

Và chiều hướng đó, không lệch đi đâu được, chính là cái hang động mà nhóm Tần Vũ đang đứng.

Đến lúc này mọi người mới vỡ lẽ, tại sao lại phải xây dựng cái hang động này thành hình dáng thông thấu hai bên.

Đây e rằng chính là để cho đám chim yến kia bay xuyên qua!

Nhưng tại sao lại đặt một con bù nhìn rơm trong hang?

Bù nhìn vốn là để dọa chim chóc, phòng ngừa chúng phá hoại mùa màng.

Nhưng ở đây làm gì có mùa màng, chẳng lẽ là có cơ quan gì khác?

Mọi người nghĩ không thông, nhưng Tần Vũ chẳng thèm nói nhảm, đã dùng thiết bị đu dây bắn đầu móc găm chặt vào vách đá.

Loại thiết bị này hơi giống với nỏ cơ khí của nhóm Giang Ninh, nhưng tầm bắn không xa bằng, bù lại uy lực cũng không nhỏ, lại nhỏ gọn dễ mang theo.

Hơn nữa đầu mũi tên có thể thay đổi.

Lắp đầu vuốt phi hổ thì dùng để đu dây, lắp đầu đinh sắt thì dùng để cố định thân thể.

Bàn Tử thấy anh gấp gáp như vậy, cũng vội nhắc mọi người mau chóng cố định vị trí.

Mấy người bọn họ đều có trang bị cố định, tự nhiên không sợ, nhưng Tôn Giáo sư thì chẳng có gì.

Thế là Ngô Bất Chính vội bảo Doanh Thương bảo vệ Tôn Giáo sư.

Nhóm Giang Ninh bên cạnh thấy vậy cũng vội dùng nỏ cơ khí của họ cố định thân thể.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Chương 1764

Tốc độ hành động của mọi người đều rất nhanh.

Trong cổ mộ chỉ cần chần chừ một chút, kết quả có thể là mất mạng.

Tuy nhiên dù họ đã rất nhanh, nhưng lúc này, tốp chim yến đầu tiên đã lao vào trong hang.

Đám chim yến này tốc độ quá nhanh.

Cho dù chúng có thể kiểm soát góc bay hoàn hảo, nhưng khổ nỗi số lượng quá lớn, vẫn có một bộ phận đâm sầm vào người mọi người.

Bị một hai con đâm trúng còn chịu được, nhưng đằng này lớp lớp sóng sau xô sóng trước, nhiều không kể xiết.

Tần Vũ vội hô mọi người mau nằm rạp xuống, đồng thời lấy tấm vải bạt chống nước trong ba lô ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội lật người, đè tấm vải bạt xuống dưới thân.

Tần Vũ đè đầu kia, hai người trực tiếp dùng vải bạt cuốn kín mít.

Bàn Tử thấy vậy cũng không dám chậm trễ, bắt chước làm theo.

Mấy người rất nhanh đã dùng vải bạt bọc kín cơ thể.

Nhưng nhóm Giang Ninh làm gì mang theo vải bạt.

Tình thế cấp bách, họ lôi túi ngủ ra, từng người chui tọt vào trong.

Tuy túi ngủ vẫn lộ đầu ra ngoài, nhưng chỉ cần co người vào trong cũng có thể chống đỡ.

Mọi người tay chân luống cuống rất nhanh đã bọc kín người.

Duy chỉ có Bì Đặc Lưu vì trước đó bị thương, cộng thêm ba lô đã bị con vượn Ba Sơn kia cướp mất, lúc này trên người làm gì có túi ngủ.

Cả người gã cuống cuồng như gà mắc tóc.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội bảo Bàn Tử đưa cho gã một tấm vải bạt.

Bàn Tử cực kỳ miễn cưỡng, nhưng vẫn ném cho gã một tấm.

Lúc này chim yến đã bay đen kịt một mảng.

Bì Đặc Lưu vừa cầm lấy vải bạt, mới kịp bung ra còn chưa kịp quấn lên người, cả người lập tức bị một mảng lớn chim yến đâm ngã lăn quay ra đất.

Nhưng nhờ vậy mà tấm vải bạt lại phủ lên người gã.

Bì Đặc Lưu trùm vải bạt run lẩy bẩy, một câu cũng không dám nói.

Ngay khi mọi người tưởng rằng cứ chịu trận đợi đám chim yến bay qua là xong chuyện, bỗng nhiên từ phía trước hang động lại truyền đến một tràng tiếng va chạm kim loại "rắc rắc".

Mọi người sững sờ, rõ ràng cảm nhận được âm thanh đó phát ra từ chính con bù nhìn rơm. "Vãi, con đó không phải là đồ sống đấy chứ!" Bàn Tử không nhịn được thốt lên.

Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh hét: "Tuyệt đối không thể, trừ khi nó có thể nhịn ăn nhịn uống mãi!" "Đừng nói nữa, nhìn kìa!" Tần Vũ lên tiếng cắt ngang bọn họ.

Gần như cùng lúc, chỉ thấy lấy con bù nhìn làm trung tâm, từ trong những cái lỗ hổng kia bay ra từng con côn trùng to cỡ bàn tay.

Đám côn trùng này tốc độ cực nhanh, vừa xuất hiện đã bay loạn xạ đầy trời.

Phần lớn đều lao về phía cửa hang bên kia, nhưng cũng có rất nhiều con chưa kịp bay ra đã bị chim yến đớp gọn vào mồm.

Mọi người nhìn cho kỹ, từng con côn trùng kia rõ ràng chính là châu chấu!

Chim yến quá nhiều, đã làm kinh động đến đám châu chấu trốn trong con bù nhìn.

Lúc này cả cái hang động đã biến thành một bãi săn.

Ban đầu đám châu chấu còn có trật tự chạy về phía cửa ra bên kia, nhưng bị đàn chim yến bắt giết, lập tức vỡ tổ.

Một lượng lớn châu chấu lại quay đầu bay về phía bọn họ.

Mọi người vội nằm rạp xuống không dám động đậy.

Đúng là "nhạn quá bạt mao" (chim bay qua cũng bị vặt lông), sự nguy hại của đám châu chấu này bọn họ đều rất rõ.

Nơi nào chúng đi qua, mùa màng không thứ gì là không bị phá hoại sạch sành sanh.

Bàn Tử nằm rạp dưới đất hét: "Mẹ kiếp, có nên bắt vài con không, bữa tối nay có chỗ dựa rồi, châu chấu nướng ngon lắm!

Giòn tan!" Tuyết Lỵ Dương hét lên: "Cậu không muốn sống nữa à, đây là Hưởng Đạo Hoàng Trùng (Châu chấu dẫn đường), móng vuốt sắc như dao găm!

Cậu dám thò tay ra, đảm bảo chưa đến hai giây đã bị chúng gặm thành bạch cốt!" Bàn Tử nghe vậy, cái tay vừa định thò ra lại rụt vội về.

Đồng thời hắn nghe thấy tiếng Ngô Bất Chính: "Đừng nghi ngờ, không tin cậu tự xem livestream đi!" Bàn Tử ngẩn ra, vội cúi đầu nhìn vào livestream.

Quả nhiên trong đó đã có người đăng tải thông tin và hình ảnh của Hưởng Đạo Hoàng Trùng.

Cái gọi là Hưởng Đạo Hoàng Trùng thực chất là một loại châu chấu khổng lồ.

Loại châu chấu này không chỉ ăn ngũ cốc, đói lên thì đến xác chết, chó chết cũng ăn.

Chân sau của chúng có răng cưa sắc bén, tần suất vỗ cánh cực cao.

Chương 1765

Nơi đàn châu chấu bay qua chẳng khác nào hàng ngàn lưỡi dao sắc bén quay với tốc độ cao bắn ra, nếu đâm vào người, lập tức sẽ rạch ra một đường máu thịt be bét, cho nên còn gọi là "Đao Giáp Phi Hoàng".

Nếu trong nạn châu chấu mà xuất hiện Hưởng Đạo Hoàng Trùng thì hậu quả tuyệt đối là tai nạn thảm khốc, vì vậy loài châu chấu khổng lồ này đã bị con người diệt tuyệt.

Không ngờ trong núi Quan Tài này lại vẫn còn tồn tại thứ này.

Mà quan trọng nhất là, những thứ này dường như cũng giống chim yến tơ vàng, đều do Quan Sơn Thái Bảo bố trí ở đây.

Sự xuất hiện của chúng càng khẳng định thêm một điều: Địa Tiên Thôn có lẽ thực sự tồn tại.

Ít nhất thì những nội dung trên bức tranh Quan Sơn Chỉ Mê, dọc đường đi đến đây đều đang dần ứng nghiệm.

Bàn Tử xem tư liệu trong livestream, không nhịn được nuốt nước bọt.

Thầm nghĩ may mà vừa rồi không thò tay ra, nếu không chuyến này e là ngay cả đường về cũng thành vấn đề.

Bàn Tử đang nghĩ ngợi, bỗng bên cạnh truyền đến tiếng hô kinh hãi của Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra sức phá hoại của đám Hưởng Đạo Hoàng Trùng đã thể hiện rõ.

Mặc dù có rất nhiều chim yến đang không ngừng săn bắt, nhưng khổ nỗi số lượng châu chấu nhiều đến mức quá đáng.

Tấm vải bạt trên người mấy người bọn họ đều bị đám châu chấu này cào cho rách tươm từng mảng, chẳng khác nào mớ giẻ lau.

Tình hình của nhóm Giang Ninh còn khá hơn một chút, dù sao chất liệu của túi ngủ cũng bền hơn vải bạt, hơn nữa diện tích túi ngủ nhỏ, mỗi người một cái.

Còn vải bạt của nhóm Tần Vũ về cơ bản là hai người dùng chung một tấm.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như Bì Đặc Lưu lúc này.

Cả tấm vải bạt trên người gã đã bị cắn cho sắp thủng lỗ chỗ.

Thực sự là vị trí của gã quá xấu.

Gã nằm gần cửa hang nhất.

Kể từ khi bị nhóm Giang Ninh bỏ rơi trên cầu yến tử, gã dường như tin tưởng Ngô Bất Chính và Tần Vũ hơn.

Vừa rồi lúc Tần Vũ bảo rút lui, tên này cứ bám riết lấy họ.

Lúc này vị trí của gã cũng là nơi gần cửa hang nhất.

Có lẽ cũng vì vậy mà vải bạt trên người gã bị châu chấu cắn xé nghiêm trọng nhất.

Nghe tiếng la hét của Tần Vũ và Ngô Bất Chính, dường như bên tên kia đã xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử cố gắng lắng nghe, cuối cùng cũng nghe rõ.

Hóa ra Ngô Bất Chính hét: "Dây thừng!

Dây thừng!" Bàn Tử vội nhìn dây thừng trên người Bì Đặc Lưu, vừa nhìn đã không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy sợi dây thừng buộc người gã vậy mà đã bị châu chấu cắn cho chỉ còn lại một phần mười, những phần còn lại đều đã đứt.

Lúc này không chỉ Bàn Tử, mà tim của những người khác cũng thắt lại.

Họ vội kiểm tra dây thừng của mình, phát hiện dây nào cũng bị cắn sắp đứt ở các mức độ khác nhau.

Nhưng tình trạng của Bì Đặc Lưu có vẻ nghiêm trọng nhất.

Chỉ nghe Hồ Tư Lệnh bên cạnh bỗng hét lên: "Cố kiên trì chút, châu chấu có nhiều đến mấy cũng có lúc hết!

Tuyệt đối đừng đứng dậy, đứng dậy là chết!" Thế nhưng, có đôi khi phản ứng bản năng của con người là không thể kiểm soát.

Bàn Tử bỗng cảm thấy vai đau nhói, quay đầu nhìn mới phát hiện tấm vải bạt trên vai mình đã bị cắn rách, bên trên máu chảy đầm đìa, không biết bị châu chấu cắn thành dạng gì rồi.

Hắn vội dùng vải bạt che lại, nằm rạp xuống đất không dám động đậy.

Tình trạng của những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, ít nhiều đều bị châu chấu cắn trúng.

Còn chỗ Bì Đặc Lưu thì thê thảm nhất.

Lúc này gã đã bị cắn cho toàn thân đầy máu.

Gã thực sự không chịu nổi nữa, cứ đợi thế này, đoán chừng chưa đầy một phút nữa gã sẽ bị gặm thành bộ xương trắng.

Có lẽ vì đau, cũng có lẽ vì cảm thấy tuyệt vọng, Bì Đặc Lưu lại trực tiếp đứng bật dậy từ dưới đất, miệng la hét câu gì đó không rõ, dường như muốn lao qua chỗ mọi người để trốn.

Thế nhưng gã vừa đứng lên, lập tức bị một đàn châu chấu lớn tông thẳng ra ngoài cửa hang.

Trong tích tắc, cả người gã treo lơ lửng bên ngoài cửa hang, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Sợi dây thừng cố định thân thể cũng bị kéo căng trong nháy mắt.

Nhưng sợi dây đó đã bị châu chấu cắn cho sắp đứt, làm sao chịu nổi sức nặng của Bì Đặc Lưu?

Gần như ngay tức khắc, gã sắp rơi tòm xuống vực sâu.

Rơi xuống đó thì đúng là hết thuốc chữa. "Các người mẹ nó không phải đồng đội à?

Chương 1766

Cứu người đi!" Bàn Tử hét lên.

Tuy nhiên nhóm Giang Ninh hoàn toàn dửng dưng, rõ ràng là không định ra tay.

Nhưng Bàn Tử biết, Ngô Bất Chính chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa với tính cách của Tuyết Lỵ Dương, rõ ràng cũng sẽ không trơ mắt thấy chết mà không cứu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hai người họ gần như cùng lúc hành động.

Ngô Bất Chính vươn tay tóm lấy đầu dây thừng bị đứt.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì phóng móng vuốt phi hổ ra, móc chuẩn xác vào tấm vải bạt trên người Bì Đặc Lưu.

Bì Đặc Lưu lúc này bám chặt lấy tấm vải bạt, không dám buông tay nửa phân.

Nhưng mà, như vậy thì cầm cự được bao lâu?

Hưởng Đạo Hoàng Trùng đâu có phân biệt ta với địch.

Khoảnh khắc Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương ra tay, cả hai liền bị châu chấu tấn công.

Mặc dù Hồ Tư Lệnh đã nỗ lực xua đuổi, nhưng cánh tay Tuyết Lỵ Dương vẫn bị cắn chảy máu.

Tình trạng của Ngô Bất Chính còn nghiêm trọng hơn, ống tay áo gần như nát vụn trong nháy mắt, trên da thịt chi chít vết máu cũng chớp mắt hiện ra.

Tuy nhiên ngay sau đó, những con châu chấu cắn cậu dường như bị kinh hãi, khi đến gần cánh tay cậu lại tự động tránh ra xa.

Tần Vũ thấy vậy trong lòng rúng động, đã hiểu ra vấn đề.

Đây chắc chắn là hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt.

Nhưng nhìn cánh tay của Ngô Bất Chính, sắc mặt anh sa sầm xuống, trực tiếp đứng dậy khỏi tấm vải bạt. "Tiểu ca anh làm gì thế!" Ngô Bất Chính thấy vậy vội hét lên.

Nhưng Tần Vũ không nói gì, giây tiếp theo anh rút dao găm, rạch một đường ngay trên lòng bàn tay mình.

Theo dòng máu chảy ra, cả đàn châu chấu trong hang động lập tức như vỡ tổ, con nào con nấy như gặp phải thiên địch, tranh nhau dồn về phía hai cửa hang thoát thân.

Trong phút chốc, chúng chen lấn đẩy cả đám chim yến bên ngoài văng ra.

Lúc này luồng khí xoáy bên ngoài có lẽ đã trở lại bình thường.

Theo đà châu chấu bay ra, đám chim yến cũng đổi hướng lao theo săn mồi.

Chưa đến mười giây, hai loài sinh vật vốn tụ tập kín đặc trong hang động vậy mà đã bay đi sạch sẽ.

Tần Vũ vội bước lên kéo Bì Đặc Lưu trở lại.

Vừa nhìn qua, anh cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên người Bì Đặc Lưu không còn một miếng thịt nào lành lặn, trên cánh tay có hai chỗ còn lờ mờ nhìn thấy cả xương trắng, mặt mũi đầy máu tươi.

Tuyết Lỵ Dương không màng đến vết thương của mình, vội chạy tới kiểm tra tình trạng cho Bì Đặc Lưu, sau đó băng bó sơ qua, cái mạng này coi như giữ được.

Nhưng đoán chừng sau này gã sẽ bị ám ảnh tâm lý cả đời, hơn nữa chuyến hành trình lần này e là cũng phải kết thúc sớm tại đây.

Tình hình mọi người đã khá hơn đôi chút, ai nấy đều tự xử lý vết thương.

Bàn Tử vừa băng bó cho mình, vừa cười khẩy nói: "Vẫn là đội ngũ của chúng ta tốt thật, tôi mà ở trong đội ngũ của mấy người nào đó, chắc lúc này nhảy quách xuống dưới chết cho xong!" Peter Liu đã hôn mê, đương nhiên là không nghe thấy.

Tuy nhiên ba người nhóm Giang Ninh thì nghe rõ mồn một, sắc mặt ai nấy đều khó coi, nhưng lại chẳng thể phản bác.

Hai sự việc vừa rồi, bọn họ với tư cách là đồng đội mà chẳng có lấy một người ra tay giúp đỡ.

Ngược lại, nhóm Tần Vũ không tiếc mạo hiểm liên tục hai lần cứu Peter Liu.

Nếu không nhờ nhóm Tần Vũ ra tay, e rằng gã này đã chết hẳn từ lâu rồi.

Hồ Tư lệnh cũng có chút chướng mắt, nhưng anh không muốn nói thẳng, chỉ châm chọc: "Đây là số mệnh, mỗi một lựa chọn chính là mệnh của mình!

Chỉ hy vọng cậu ta sau này bớt gặp phải những đồng đội kiểu này!" Giang Toán thực sự nghe không lọt tai nữa, đứng ra quát: "Các người nói ai đấy?

Có bản lĩnh thì nói thẳng ra!

Ở đây chỉ chó mắng mèo tính là đàn ông gì!" "Bàn gia đang nói các người đấy, thì sao nào?

Muốn đánh nhau à, mày cũng không đi hỏi thăm xem, đánh nhau thì Bàn gia sợ ai bao giờ!" Bàn Tử giận dữ quát.

Giang Ninh vội ngăn Giang Toán lại, Hồ Tư lệnh thì đứng dậy, cũng chẳng thèm nói nhảm, vẻ như muốn động thủ.

Giang Toán nhìn chị gái mình một cái, không dám nói thêm nữa.

Bàn Tử thấy thế thì hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Nào ngờ Giang Ninh bỗng nhiên lên tiếng: "Hồ tiên sinh, tôi hy vọng các người đừng có bới lông tìm vết!

Chúng tôi có phương pháp làm việc và tiêu chuẩn tố chất riêng, hơn nữa các người cũng nói, họ là đồng đội của chúng tôi!

Các người có thể ra tay cứu giúp, chúng tôi tự nhiên cảm kích, nhưng điều đó không thể trở thành lý do để các người đứng trên cao phán xét tiêu chuẩn của chúng tôi!

Chương 1767

Chúng tôi có nhiệm vụ và công việc của chúng tôi, đây chính là công việc của cậu ấy!

Đãi ngộ của cậu ấy đã định trước là vào những lúc nào đó, chỉ có thể hy sinh bản thân!

Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng!" "Đánh rắm, tiền quan trọng hay mạng người quan trọng?" Bàn Tử chửi ầm lên. "Mày chửi ai đấy?

Mày chửi thêm câu nữa xem!" Giang Toán lập tức nổi điên, lao một bước đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử đâu phải loại chịu thiệt, lập tức vớ lấy cái cuốc leo núi chỉ thẳng vào mặt Giang Toán: "Sao hả?

Muốn luyện tay chân chút không?" Gần như cùng lúc, người của hai bên đều chia phe đứng dậy.

Sau lưng Bàn Tử đương nhiên là cả đám người Hồ Tư lệnh, Tuyết Lỵ Dương, Tần Vũ, Ngô Bất Chính và cả gã Doanh Thương vạm vỡ như tháp sắt.

Nhìn lại phía Giang Toán, bọn họ chỉ có ba người.

Peter Liu lúc này đang hôn mê, Giáo sư Tôn ngồi một bên, nhìn bọn họ mà thở dài bất lực: "Đã đến nước này rồi thì đừng nội bộ lục đục nữa được không?

Ninh tiểu thư, cô có phong cách làm việc của cô, nhưng chúng tôi cũng có đạo lý làm người của Việt Nam chúng tôi!

Cô lớn lên ở nước ngoài, mang phong cách làm việc của người nước ngoài, chúng tôi không phản đối!

Nhưng người ta nói nhập gia tùy tục, cô không thể ở trên đất Việt Nam mà phạm vào những điều kiêng kỵ ở đây!

Họ đều đang livestream đấy, nếu các cô cứ tiếp tục thế này, sau này đừng hòng triển khai nghiệp vụ ở Việt Nam nữa!" Sắc mặt Giang Ninh rất khó coi.

Cô ta lăn lộn ở Việt Nam nhiều năm, cũng rất rõ áp lực dư luận ở đây ảnh hưởng đến con người lớn thế nào.

Mặc dù theo cô ta thấy, việc họ không ra tay cũng chẳng sai.

Nhưng rõ ràng tại Việt Nam, hành vi như vậy tất nhiên sẽ bị coi thường và tẩy chay.

Kết quả này, bọn họ cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Cuối cùng cuộc đối đầu cũng chấm dứt.

Nhóm Giang Ninh không nói gì nữa, nhóm Bàn Tử đương nhiên mới chịu bỏ qua.

Nếu thật sự đánh nhau, bọn họ cũng chẳng sợ, chỉ riêng một mình Doanh Thương ở đây, kết quả đã quá rõ ràng rồi.

Tuyết Lỵ Dương chia cho mọi người ít vật tư y tế, lúc này ai nấy mới băng bó lại vết thương trên người.

Trời cũng dần tối xuống.

Con vượn Ba Sơn kia vẫn chưa rời đi, vẫn ngồi trên vách núi đối diện, dường như muốn trơ mắt nhìn mọi người chết ở đây.

Kiên Định đã báo tin về căn cứ, bảo họ điều một chiếc trực thăng tới để đưa Peter Liu ra ngoài.

Tình trạng của cậu ta không đủ sức để tiếp tục đi sâu vào trong nữa.

Hơn nữa nói thật, đến mức độ này, kỳ thực Giáo sư Tôn cũng muốn khuyên mọi người bỏ cuộc.

Có điều kết quả hiển nhiên là chẳng có tác dụng gì.

Mọi người lấy đồ ăn ra chuẩn bị bổ sung thể lực trước, sau đó mới nghĩ cách tiếp theo.

Nếu thực sự không được, cùng lắm thì cứ theo trực thăng về trước.

Hôm khác lại nghĩ cách tìm lối vào xuống dưới chân núi.

Bàn Tử cầm một hộp thịt bò đóng hộp, vừa ăn vừa hỏi: "Lão Hồ, thật ra tôi thấy chúng ta có thể về trước!

Đằng nào đường đi tiếp theo cũng là xuống núi, sao không bảo tổ chương trình phái trực thăng đến đưa chúng ta xuống luôn?

Tự mình tìm lối vào làm gì cho tốn sức!" Hồ Tư lệnh lắc đầu: "Tôi nghi ngờ cổ mộ này có khả năng nằm ngay trong lòng núi, tuy nói tu sửa lăng mộ ở đây tất nhiên phải bắt đầu đào từ chân núi lên!

Nhưng cậu đừng quên, cổ mộ này có khả năng rất lớn đã bị Quan Sơn Thái Bảo trộm qua rồi!

Tôi ước tính nếu trực tiếp xuống dưới kia, chúng ta có thể sẽ bỏ lỡ rất nhiều manh mối!

Cho nên, e rằng vẫn phải làm theo chỉ dẫn của 'Quan Sơn chỉ mê phú'!" Ngô Bất Chính gật đầu nói: "Tôi tán đồng cách nhìn của Hồ đại ca!

Có điều cái chúng ta thiếu nhất bây giờ là ghi chép trọn vẹn của Quan Sơn chỉ mê phú!

Vô ảnh tiên kiều, lạc thạch xá thân!

Bên dưới này là cái gì, chúng ta đều không biết!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền nói: "Đây có thể chính là nguyên nhân chúng ta bắt buộc phải đi lại một lần con đường mà năm xưa Quan Sơn Thái Bảo đã đi!

Cho nên cách xuống núi trực tiếp mà Bàn Tử nói là phương án không lý tưởng lắm!

Giả sử, lối vào Địa Tiên Thôn thực sự ở bên dưới, vậy thì có khả năng manh mối về Địa Tiên Thôn được giấu trong lòng núi!

Chúng ta trực tiếp xuống dưới, có khi đến lối vào Địa Tiên Thôn rồi cũng không biết ấy chứ?" Bàn Tử nghe vậy có chút bất lực, nói: "Vậy xem ra chúng ta không thể về rồi!

Được, đã vậy thì Bàn gia tôi đi tìm lối vào vậy!

Đợi lát nữa Peter Liu bị trực thăng đón đi, chúng ta lại phải hứng gió lạnh!

Ai khó chịu người nấy biết!" Nói xong Bàn Tử đứng dậy đi về phía người rơm kia.

Chương 1768

Lúc này mọi người đều đã nghỉ ngơi hòm hòm, trời cũng sắp tối hẳn.

Trực thăng mà Giang Ninh liên hệ sẽ đến rất nhanh.

Phải đón Peter Liu đi trước khi trời tối.

Dãy núi nơi này phức tạp, đến tối mịt mới muốn tìm người thì không dễ dàng như vậy đâu.

Thấy Bàn Tử đi tìm lối vào, mọi người cũng đi theo.

Thực ra trong cả cái hang động này, chỉ có người rơm này là vật thể rõ ràng nhất.

Cho nên nơi có thể tìm kiếm cũng chẳng ngoài phạm vi quanh người rơm.

Bàn Tử cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Các cậu nói xem đám Hưởng Đạo Hoàng Trùng kia bình thường ăn cái gì để sống?

Sao có thể cứ trốn mãi trong này được?

Không được, Bàn gia tôi phải dỡ cái người rơm này ra xem sao!" Nói rồi Bàn Tử lấy dao găm và cuốc leo núi ra, vừa cắt vừa cạy, hỏa lực toàn khai.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh giúp đỡ, nói: "Vấn đề này e rằng chỉ có Quan Sơn Thái Bảo mới biết!

Đến cả cầu Yến Tử mà còn làm ra được, thì bí mật của Hưởng Đạo Hoàng Trùng này e là cũng có liên quan đến sinh khắc chế hóa!" Hồ Tư lệnh gật đầu, sau đó dặn: "Tuy nói vậy nhưng các cậu vẫn phải cẩn thận một chút, coi chừng người rơm này còn có cơ quan khác!" Hai người gật đầu, lập tức động tác cũng cẩn thận hơn vài phần.

Nhóm Giang Ninh vẫn luôn đứng một bên, không nói năng gì, cũng chẳng giúp đỡ, cứ như đi du lịch vậy.

Nhưng ngẫm lại cũng phải, còn trông mong họ giúp được gì chứ?

Sự hiện diện của họ bản thân đã là một loại tuyên truyền thương mại.

Công ty đứng sau Diêm Tràng muốn mượn chương trình xuống mộ lần này để đạt mục đích quảng bá cho mình.

Quá trình thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả.

Chỉ cần họ đi, thì đó đã là quảng cáo cho công ty họ rồi.

Cho dù họ chỉ đi theo suốt chặng đường, thỉnh thoảng còn giúp chuyện bao đồng thì cũng chẳng sao cả.

Cho nên, sau khi nghĩ thông suốt điểm này, mọi người phát hiện ra hóa ra người thực sự làm việc vẫn chỉ là mấy người bọn họ.

Còn Giáo sư Tôn là ăn lương nhà nước.

Nhóm Giang Ninh thì được công ty lớn phía sau trả thù lao.

Nói cho cùng, người dựa vào tổ chương trình phát lương cũng chỉ có mấy người bọn họ mà thôi.

Tuy có chút khổ cực, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bọn họ cũng không tệ.

Dù sao đến đây tìm nội đan cổ thi cứu Bàn Tử mới là mục đích chính.

Kiếm tiền chỉ là tiện thể.

Dùng lời của Bàn Tử mà nói thì là: Có tiền không kiếm là đồ vương bát đản.

Không nói nhảm nữa, dưới sự toàn lực của Bàn Tử và Ngô Bất Chính, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, lớp rơm bên ngoài người rơm đã bị dọn sạch sẽ.

Chủ yếu là do bên trong người rơm có rất nhiều kết cấu khung xương chằng chịt phức tạp.

Những kết cấu này đều được làm từ rơm trộn với một thứ gì đó giống như keo dán.

Tổng thể vô cùng cứng chắc, khiến việc dọn dẹp rất phiền phức.

Khi Bàn Tử và Ngô Bất Chính dọn sạch toàn bộ phần khung xương bên dưới, thứ lộ ra bên trong cư nhiên là một bức tượng điêu khắc vàng rực rỡ.

Nói là tượng điêu khắc, thực ra nói là một cái phôi tượng điêu khắc thì hợp lý hơn.

Bởi vì cả bức tượng không có một hình dáng cụ thể nào, chỉ có một tạo hình tròn trịa giống như cái chum nước.

Vị trí đầu ở trên là rỗng, dùng một cái đầu lâu bện bằng rơm chụp lên.

Hai chân cũng không có, nhưng duy chỉ có hai cánh tay rất ngắn, trông như hai thanh gỗ nhỏ cắm vào vị trí cánh tay vậy.

Bên ngoài cái phôi tượng này được bọc một lớp vật phẩm màu vàng kim trông như áo giáp vàng.

Không biết có phải chế tạo bằng vàng ròng hay không.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, đã không kiềm chế được nữa, lao lên cắn một cái, kích động hét: "Vãi, là vàng ròng, là vàng ròng đấy!

Thiên Chân, phát tài rồi, lần này chúng ta thực sự phát tài rồi!"

Ngô Bất Chính vội kéo Bàn Tử lại, ra hiệu cho hắn đừng làm bừa, chú ý nhìn vào bề mặt áo giáp vàng kia.

Bàn Tử định thần nhìn kỹ, phát hiện trên bề mặt những lớp giáp vàng này lại có rất nhiều đường nét.

Những đường nét đó hình thành nên những tạo hình giống như ô vuông bàn cờ.

Thoạt nhìn có chút giống loại tủ gửi đồ ở cửa siêu thị.

Có điều mấy thứ này đều là vàng ròng.

Bàn Tử nghi hoặc: "Đù, sao trông giống mấy cái ô tủ thế nhỉ, bên trong có thứ gì không ta?" "Còn có thể là thứ gì, Hưởng Đạo Hoàng Trùng chứ gì!" Ngô Bất Chính đáp.

Bàn Tử ngẩn ra: "Ý cậu là mấy con Hưởng Đạo Hoàng Trùng kia bay ra từ trong mấy cái ô này hả?

Chương 1769

Không thể nào!" Bàn Tử có chút hoài nghi, cầm cái cuốc leo núi chọc nhẹ vào một trong những cái ô đó.

Không ngờ cái ô đó lại cực kỳ linh hoạt.

Vừa chọc vào, nó đã như một cái cơ quan nắp lật, thụt vào bên trong.

Bàn Tử thấy hiếu kỳ, vội lấy đèn pin soi vào.

Tuy nhiên lại phát hiện bên trong sâu không thấy đáy.

Hơn nữa cái áo giáp vàng ròng này không phải là đặc ruột.

Độ dày lớp vàng đại khái chỉ chưa đến mười centimet, còn bên trong nữa là đá.

Tuyết Lỵ Dương thấy thế nhíu mày nói: "Đây hình như là một cái tổ!

Lòng núi bên trong rỗng, bình thường Hưởng Đạo Hoàng Trùng chắc là sinh sống ở trong đó!

Thông qua cái lối đi rỗng ruột này, có thể đến được lối ra ở đây!

Một khi có chim yến tơ vàng đi qua, chúng bị kinh động sẽ bay ra từ trong đó!

Nếu nhìn theo hướng này, thì bên trong lòng núi e rằng chính là hang ổ của Hưởng Đạo Hoàng Trùng rồi!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi nuốt nước bọt, vội hỏi: "Dương tham mưu trưởng, hỏi một câu nhé, trong đó chắc toàn là ấu trùng thôi nhỉ?

Sẽ không to như mấy con lúc nãy đâu nhỉ?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói: "Về lý thuyết mà nói thì chắc là như vậy!

Có thể bên trong trứng sẽ nhiều hơn một chút!" Bàn Tử nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều thứ này tuy tạo hình kỳ lạ, nhưng có liên quan gì đến lối vào chứ?

Mọi người cũng đâu thể biến thành côn trùng mà bay vào được!

Hơn nữa bên trong lòng núi là hang ổ của Hưởng Đạo Hoàng Trùng, đi vào chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao.

Đạo lý này mọi người vẫn rất rõ.

Bàn Tử không kìm được quay sang hỏi Hồ Tư lệnh bên cạnh.

Hồ Tư lệnh cũng mù tịt, nói: "Thứ này tôi cũng mới thấy lần đầu, chưa từng nghe nói còn có thủ đoạn như thế này!

Có thể đây là một thủ đoạn độc hữu của Quan Sơn Thái Bảo!

Còn về lối ra, chúng ta đành phải nghĩ cách khác thôi!" Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, lập tức vớ lấy con dao găm nói: "Vậy thì thế này, đằng nào cũng chưa biết lối vào ở đâu!

Bàn gia tôi cứ nghĩ cách cạy cái áo giáp vàng này ra trước đã, một khối vàng lớn thế này, mang về ước chừng đổi được một căn biệt thự cũng còn dư dả!" Mọi người cũng chẳng muốn đôi co với hắn, thừa biết hắn là người thế nào.

Hơn nữa Giáo sư Tôn cũng không nói gì, tự nhiên coi như ngầm đồng ý.

Có thể Giáo sư Tôn cũng cảm thấy thứ này nói là văn vật thì cũng không hẳn, đã không phải văn vật thì không cần nghiêm ngặt quá.

Hơn nữa mang về còn có thể làm nghiên cứu, tất nhiên không thể thực sự để Bàn Tử mang đi bán được.

Cho nên cũng mặc kệ hắn tự mình xoay sở.

Ngô Bất Chính bảo Bàn Tử làm nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng.

Còn anh thì đi theo Tần Vũ lượn một vòng quanh cái phôi tượng.

Lớp giáp vàng trên phôi tượng phản chiếu ánh đèn pin lấp lánh chói mắt, căn bản không nhìn rõ tình hình bên trên.

Tuy nhiên tay Tần Vũ đang sờ soạng trên đó.

Hai ngón tay kỳ dài của anh lướt qua chỗ nào, rốt cuộc có cơ quan gì hay không, tự nhiên có thể thăm dò rất rõ ràng.

Ngô Bất Chính đi theo nửa vòng, nhịn không được hỏi: "Tiểu ca, thế nào?" Tần Vũ lắc đầu, ý bảo không có gì kỳ lạ.

Nhưng khi anh vừa đi được hai bước, đến phía sau phôi tượng, bỗng nhiên nhíu mày.

Lập tức anh ra hiệu cho Ngô Bất Chính chiếu đèn vào một bên.

Ngô Bất Chính vội làm theo, đồng thời gọi Bàn Tử đừng cạy nữa, có biến.

Mấy người đều xúm lại.

Kế đó họ nhìn thấy, ở phía sau lớp giáp vàng này cư nhiên có khắc một hàng chữ nhỏ.

Chữ nhỏ viết là: "Kim Giáp Mao Tiên, trấn thủ sơn không!" Nhìn thấy câu này, Ngô Bất Chính vội nói: "Đây lẽ nào là nội dung bên dưới của Quan Sơn chỉ mê phú?" Mọi người đều không nói gì, bởi vì họ cũng đâu biết nội dung bên dưới là gì, làm sao mà xác định được?

Bàn Tử nhìn thấy câu này thì có chút mất kiên nhẫn: "Các cậu quản nó rốt cuộc có ý nghĩa gì, đằng nào thì vàng đáng tiền là cái chắc rồi, đợi Bàn gia cạy lớp giáp này xuống!

Đến lúc đó chụp cho các cậu hai tấm ảnh, anh em mình đổi tiền đi ăn lẩu rồi nghiên cứu sau không sướng à?" Tần Vũ bỗng nhiên giữ hắn lại, ngón tay lần theo phần văn tự sờ lên phía trên, rất nhanh nói: "Đừng động, bên trong có cơ quan!" Thực ra mọi người đã đợi câu nói này của anh từ lâu.

Ở đây không có lối vào rõ ràng, nghĩa là ngoại trừ cơ quan ra, thì chỉ còn một kết quả: Đó là nơi này thực sự không có lối vào.

Hoặc là tìm được cơ quan, hoặc là từ đâu đến thì về lại đó.

Trước đó Tần Vũ cứ im lặng mãi, bọn họ đều có chút muốn bỏ cuộc.

Không ngờ lúc này Tần Vũ rốt cuộc cũng tìm ra mấu chốt vấn đề.

Mọi người căng thẳng nhìn anh, Tần Vũ giơ tay từ từ đặt lên hai bên của bộ giáp vàng, cũng chính là vị trí cánh tay của Kim Giáp Mao Tiên.

Chương 1770

Có điều chỗ đó không có cánh tay, chỉ có hai cái que nhô ra.

Que này không phải làm bằng vàng, trông rất mảnh khảnh, nếu đổi lại là Doanh Thương ra tay, e rằng mọi người đều phải nghi ngờ liệu gã có dùng sức quá đà mà bẻ gãy cái que này luôn không.

Tần Vũ nhìn bộ giáp vàng, bỗng nhiên vận sức mạnh.

Ngay sau đó chỉ nghe tiếng ma sát kim loại "cạch cạch" vang lên.

Gần như cùng lúc, mọi người cảm giác được cả hang động rung chuyển một trận.

Theo sát đó, trên vách đá một bên vang lên một tiếng nổ lớn "Rầm!".

Kim Giáp Mao Tiên cả khối như một tảng đá, cư nhiên trầm xuống dưới.

Cái đầu vừa vặn ngang bằng với mặt đất.

Mà ở vách đá bên kia, tự dưng xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá không lớn, nhưng rõ ràng bên trong chính là lối vào con đường xuống núi.

Bàn Tử cầm đèn pin soi vào trong.

Tuy nhiên ngoại trừ một bậc thềm đá uốn lượn đi xuống, chẳng còn gì khác.

Bàn Tử định đi xuống trước tiên, Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại: "Đừng vội, đợi tiễn Peter Liu đi rồi chúng ta hẵng xuống!" Bàn Tử lúc này mới nhớ ra Peter Liu còn đang ở bên ngoài.

Thế là mấy người quay lại chờ đợi.

Trực thăng mà Giang Ninh liên hệ đến rất nhanh.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng phải cùng nhau quay về.

Nhưng hiện tại đã tìm được lối vào, tự nhiên tình huống phải thay đổi.

Thế là dưới sự giúp đỡ của mọi người, nửa tiếng sau, Peter Liu đã được đưa lên trực thăng, cùng người của Giang Ninh rời đi.

Lúc trực thăng sắp đi, Hồ Tư lệnh còn đặc biệt hỏi Giáo sư Tôn: "Giáo sư, bác chắc chắn không cùng về sao?" Giáo sư Tôn lắc đầu: "Đã tìm được lối vào, tự nhiên không có lý do gì để quay về!

Hồ tiểu tử, cậu tưởng lão già này lớn tuổi rồi thì tham sống sợ chết sao?

Nói thật cho cậu biết, nếu bây giờ để tôi biết được thân thế của mình rốt cuộc ra sao!

Thì có chết ở đây, tôi cũng cam lòng!" Hồ Tư lệnh cười cười, không khuyên nữa.

Qua suốt chặng đường tìm hiểu này, anh cũng rõ con người của Giáo sư Tôn.

Nói trên đời này ai là người không muốn chết nhất, thì chắc chắn là ai cũng không muốn cả.

Người ta nói chết vinh còn hơn sống nhục, nhưng kiến còn ham sống huống chi là người.

Nhưng khi người ta đến tuổi xế chiều, nhất là trên sáu bảy mươi tuổi, khi cơ thể dần suy nhược, thực ra rất nhiều người đã có thể nhìn thấu chuyện sinh tử.

Nhưng có những người vì chấp niệm nào đó mà mãi không buông bỏ được hòn đá tảng trong lòng.

Tuy nhiên nếu có thể giải khai được khúc mắc đó, thì chuyện sinh tử thực ra cũng chẳng còn đáng sợ đến thế.

Đối với Giáo sư Tôn mà nói, chuyện ông để tâm nhất cũng chỉ có hai điểm: Tài năng không được trọng dụng và bí ẩn thân thế.

Về con người Giáo sư Tôn, Hồ Tư lệnh cũng nghe Tuyết Lỵ Dương kể qua trên đường đi.

Cha của Tuyết Lỵ Dương và Giáo sư Tôn cũng coi như là nửa đồng nghiệp.

Giới khảo cổ đương nhiên cũng biết chút ít tin tức.

Giáo sư Tôn là người có vận mệnh khá lận đận, bản thân làm nghiên cứu cổ văn tự rất khắc khổ.

Nhưng ông cứ mãi không được trọng dụng.

Thậm chí nhiều lúc còn phải đối mặt với đủ loại phỉ báng và đồn đoán.

Điều này có thể liên quan đến tính cách của ông.

Ông khác với người thường, không biết a dua nịnh hót.

Hơn nữa lại cực kỳ cứng nhắc, nhất là trong thái độ đối với nghiên cứu học thuật.

Trong đó có một chuyện nổi tiếng nhất là vụ ông phát quật nghiên cứu một ngôi cổ mộ.

Tuyết Lỵ Dương kể, năm xưa Giáo sư Tôn đã khai quật một ngôi mộ cổ khá lâu đời ở Lạc Dương, Hà Nam.

Niên đại cụ thể của ngôi mộ đã không thể khảo chứng, nhưng có thể phán đoán ít nhất cũng phải từ trước thời Chiến Quốc.

Trong mộ cổ khai quật được một số cổ văn tự, là loại cực kỳ cổ xưa, gần như ngang ngửa với giáp cốt văn.

Giáo sư Tôn đã nghiên cứu một bản ghi chép trong số đó.

Ông phát hiện nội dung ghi chép có chỗ khác biệt với lịch sử được công nhận hiện tại.

Ông cảm thấy đây có thể là cơ hội viết lại lịch sử.

Tuy nhiên sau khi báo cáo lên, lại như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có hồi âm.

Chương 1771

Thậm chí cuối cùng cấp trên trực tiếp cấm ông không được tuyên bố ra ngoài.

Điều này khiến Giáo sư Tôn rất khó hiểu, đây là thành quả nghiên cứu của mình, sao có thể giả vờ như không có gì được?

Ông rất bất mãn, nhưng bất mãn thì làm được gì?

Cuối cùng sự quấy rầy của ông khiến lãnh đạo cấp trên tức giận, trực tiếp hủy bỏ hạng mục nghiên cứu ngôi mộ cổ đó của ông.

Chuyện này cả giới khảo cổ đều biết.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương cảm khái: "Theo ý của cha tôi, khảo cổ là khảo cổ, nhưng đôi khi cũng phải phân rõ quan hệ lợi hại!

Lịch sử đã tồn tại thì không thể dễ dàng bị viết lại!

Bởi vì những chuyện liên quan trong đó vô cùng phức tạp!

Lấy ví dụ đơn giản nhất, quân vương thời xưa theo đuổi trường sinh, vì thế mà bức hại rất nhiều người!

Nhưng ông ta công tích trác tuyệt, cũng được coi là một hoàng đế tốt!

Trước đó không ai biết chuyện ông ta vì trường sinh mà sát hại nhiều người, lịch sử vẫn luôn phong là bậc minh quân!

Chẳng lẽ chỉ vì những tư liệu này được hậu thế khai quật ra là phải viết lại sao?

Một khi làm vậy, những vấn đề phái sinh sẽ còn nhiều hơn nữa!

Cho nên không phải chuyện gì cũng cần bố cáo thiên hạ!

Bất kể là sự việc hay vật phẩm, có rất nhiều thứ không xuất hiện sẽ tốt hơn là xuất hiện!

Những thứ trong truyền thuyết, tốt nhất hãy để nó lưu lại trong truyền thuyết, thực sự xuất thế chỉ gây ra một trận huyết vũ tinh phong mà thôi!" Tuyết Lỵ Dương nói rất nhiều, đại khái ý tứ là như vậy.

Bàn Tử chẳng có hứng thú gì với mấy chuyện này, chỉ sợ mọi người vội xuống dưới.

Thế là sau khi tiễn Peter Liu đi, hắn chẳng chịu ngồi yên, cứ lúi húi ở đó nghĩ cách cạy cái áo giáp vàng ra.

Tuy nhiên bộ giáp vàng đó dường như đã dung hợp làm một thể với tảng đá, căn bản không cạy được.

Cuối cùng Bàn Tử suýt làm gãy cả tay, mới đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Nhưng tên này đúng là quái chiêu.

Hắn lại khắc một dòng chữ lên mặt đất bên cạnh bộ giáp vàng: "Bàn gia nhìn thấy đầu tiên, sau này đến lấy, ai dám loạn động, nhớ gọi điện thoại cho tôi, không cầu chia năm năm, hai tám cũng được!" Kèm theo đó còn để lại số điện thoại của mình.

Tuy nhiên màn thao tác tự cho là thông minh này của hắn lại khiến Ngô Bất Chính cười gần chết, bảo: "Não cậu bị úng nước rồi hả, đây là đang livestream toàn cầu đấy, số điện thoại của cậu còn muốn dùng nữa không?" Bàn Tử ngẩn ra, lúc này mới phản ứng lại, thốt lên: "Vãi, điện thoại của tôi chắc bị gọi cháy máy rồi quá!" Nhưng nghĩ lại, đằng nào sau khi tham gia chương trình hắn cũng không mang điện thoại.

Gọi thì gọi, đằng nào mình cũng chẳng nghe.

Cùng lắm về đổi số khác là xong.

Con người hắn là vậy, trừ tiền ra thì cái gì cũng chẳng quan tâm.

Thấy mọi người nghỉ ngơi cũng hòm hòm rồi, hắn bèn hô hào: "Tôi bảo này, tàm tạm được rồi đấy, ở đây chờ trời làm màn đất làm giường, ôm nhau làm tân nương à?

Đừng quên chúng ta đến đây làm gì!

Khẩn trương vác đồ nghề lên, chúng ta xuống dưới thôi, thăng quan phát tài!" Lúc này trời quả thực không còn sớm, ước chừng phải chín giờ tối.

Theo tính chất công việc của bọn họ, thức trắng đêm là chuyện bình thường.

Nhưng cũng phải tùy tình hình.

Bản thân xuất phát từ sáng, đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi, nếu còn hì hục cả đêm nữa, chắc mai là 'nghỉ hưu' luôn.

Mà còn chưa thấy lối vào Địa Tiên Thôn đâu.

Vận động cường độ cao như vậy, về sau e là không trụ nổi.

Cho nên tối nay vẫn phải tìm chỗ nghỉ ngơi tử tế.

Mấy người kiểm kê lại trang bị, rồi không chậm trễ nữa, từng người một đi về phía lối đi trên vách tường.

Bên trong vách tường, khí lạnh thổi vù vù.

Bàn Tử đi đầu tiên, thử thử bậc thềm đá dưới chân, thấy cũng khá vững chắc, mới gọi mọi người đi theo.

Có điều nói thật, bọn họ cũng sợ rồi.

Cây cầu Vô Ảnh Tiên Kiều trước đó suýt lấy mạng cả đám.

Lần này tự nhiên phải cẩn thận hơn bội phần.

Thế nhưng cơ quan là cơ quan, không phải cứ cẩn thận là đối phó được.

Người của Giang Ninh đi cuối cùng, bọn họ còn chưa bước lên hết.

Bỗng nhiên trong hang động lại vang lên tiếng kim loại "cạch cạch".

Gần như cùng lúc, Giang Ninh nhìn thấy Kim Giáp Mao Tiên vốn nằm giữa hang động đang từ từ trồi lên.

Cùng lúc đó, phía trên lối vào hang động, một tảng đá ngàn cân cũng đang từ từ hạ xuống.

Chương 1772

Rõ ràng lối vào này sắp đóng lại.

Giang Ninh vội báo tình hình cho nhóm Tần Vũ đã đi vào trong.

Thời điểm mấu chốt này chỉ có thể đưa ra lựa chọn, đi vào hay đi ra.

Nếu đi ra, không chắc cơ quan này có thể kích hoạt lại lần nữa hay không.

Nhưng một khi đi vào, muốn quay ra lại thì khó rồi.

Tuy nhiên lúc Bàn Tử và mọi người nghe thấy tin này thì muốn ra cũng không kịp nữa.

Bàn Tử đi đầu tiên, tính tình nóng vội đã chạy xuống được mấy tầng.

Lúc này có leo lên đến chết cũng không kịp.

Thế là Giang Ninh cũng chỉ đành cắn răng, dẫn người đi theo vào.

Đằng nào sớm muộn cũng phải xuống, cửa đá này rơi xuống cũng là chuyện sớm muộn.

Chỗ này bọn họ cũng chẳng có cái kích thủy lực nào, không thể cứ chống đỡ lối vào mãi được.

Cả lối đi bậc thềm đá rất tối tăm, cộng thêm trời đã tối, cơ bản có thể nói là giơ tay không thấy ngón.

Có điều, lối đi bậc thềm này cũng không dài lắm.

Mọi người đi chưa đến mười phút, phía dưới cùng đã truyền đến tiếng hô hoán của Bàn Tử: "Ái chà chà!

Khẩn trương xuống đây, không gian dưới này không nhỏ đâu!

Vãi, kia là cái gì thế!" Sau đó thì im bặt.

Nhóm Tần Vũ không khỏi tăng nhanh bước chân.

Ngô Bất Chính vốn đang kiểm tra tình hình xung quanh, nghe tiếng gọi cũng rảo bước nhanh hơn.

Thực ra xung quanh đây cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chỉ là có thể nhìn ra đây là lối đi do nhân tạo khai quật, ngoài ra thì chẳng thấy gì khác.

Thấy không có manh mối gì, bọn họ cũng không nán lại nữa.

Cả đám người rất nhanh đã đi hết bậc thềm đá.

Mười phút theo độ cao này, ước chừng cũng đã đến vị trí bảy tám phần độ cao của cả ngọn núi.

Mà vừa xuống đến nơi, mọi người đã thấy Bàn Tử bắn lên một quả pháo sáng.

Theo quả pháo sáng bay vút lên trời, cả không gian lập tức được thắp sáng.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả bọn họ đều sững sờ.

Đứng chết trân tại chỗ hồi lâu mới phản ứng lại.

Chỉ thấy không gian hiện ra trước mặt bọn họ rộng đến mức bằng bốn năm cái sân bóng rổ.

Hơn nữa điều gây chấn động nhất là mặt đất của cả không gian này cư nhiên đều bằng phẳng như gương.

Phía trước nhất, một cánh cửa đá khổng lồ nằm ngang ở đó.

Cửa đá có hai cánh, trên mỗi cánh đều điêu khắc một dòng chữ.

Bên trên viết: "Thiết Bích Ngân Bình, càn khôn tại số!" "Hắc sơn động phủ, thần khuyết diệu cảnh!" Hai dòng chữ này cộng thêm khung cảnh lúc này, khiến phản ứng đầu tiên của mọi người là: Đến hoàng lăng rồi sao?

Trận trượng lớn thế này, e rằng ngoại trừ hoàng lăng cũng không có quy mô như vậy!

Hồ Tư lệnh nhìn mà cũng kinh hãi, quay đầu nhìn sang Giáo sư Tôn hỏi: "Giáo sư, cái ông Ô Dương Vương này rốt cuộc là vương hay là hoàng đế vậy?

Sao chỉ là một tước vương mà lại có đãi ngộ của hoàng lăng thế này?" Giáo sư Tôn cũng kinh ngạc không thôi, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Bàn Tử ở bên cạnh lau nước miếng nói: "Lão Hồ à, trình độ của cậu sao càng ngày càng thấp thế hả!

Vương và hoàng đế chẳng phải là một sao!

Cậu quản hắn là vương hay hoàng, đằng nào cũng quy mô thế này, anh em mình đừng phí lời ở đây nữa, mau vào tìm minh khí thôi!" "Tử Bàn Tử, cậu bị ngốc hả!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên lên tiếng: "Cậu đừng quên, nơi này từng bị Phong Sư Cổ trộm qua rồi!

Cho dù là hoàng lăng, đồ đạc bên trong tám phần mười cũng bị khoắng sạch rồi!

Cậu vào đó e là đến quan tài cũng chẳng tìm thấy đâu, còn thăng quan phát tài cái khỉ gì!" Bàn Tử ngẩn ra, có chút không muốn tin, nói: "Không phải chứ Thiên Chân, cậu đúng là ngây thơ thật, đây là hoàng lăng đấy, Phong Sư Cổ hắn chưa chắc đã tìm được đến đây!

Hơn nữa, cho dù tìm được thì có gì chứng minh hắn đã vào chưa?

Các cậu nhìn cửa lớn xem, kín kẽ như bưng, rõ ràng chưa ai mở ra cả!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười: "Tôi thấy sau này cứ gọi cậu là

Thiên Chân đi, nhà cậu có trộm vào, trộm xong đồ nó đóng cửa nhà cậu lại!

Cậu dám bảo nhà cậu chưa có trộm vào không?

Cậu đây là tự lừa mình dối người!" Bàn Tử nhất thời nghẹn lời, lại chẳng tìm được lời nào để phản bác.

Lời này của Ngô Bất Chính quả thực không có vấn đề gì. "Cái...

Chương 1773

cái này Bàn gia tôi mặc kệ, đã đến địa phương này rồi, thì không có lý do gì không vào xem thử!

Lão Hồ, cậu nói có phải không!" Bàn Tử vội hỏi Hồ Tư lệnh.

Hồ Tư lệnh lại lắc đầu: "Tôi cảm thấy không đơn giản, chúng ta cứ khoan hãy vào thì hơn!

Ở đây tránh gió che mưa, chi bằng cứ nghỉ ngơi ở đây trước, đợi thể lực hồi phục rồi cân nhắc chuyện đi vào cũng chưa muộn!" Bàn Tử nghe vậy gãi đầu, rõ ràng có chút nôn nóng không chờ được.

Tên này thể lực dồi dào, nên không sợ.

Nhưng Giáo sư Tôn lúc này mắt sắp thâm quầng rồi.

Cứ thức nữa, e là chưa đến cổ mộ đã phải quy tiên trước.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Bàn Tử, dục tốc bất đạt, nghỉ ngơi trước đã, lát nữa hẵng tính chuyện đi vào!" Bàn Tử thấy thế nói: "Vậy thế này, hay là tôi dẫn đại ca tôi vào trước xem sao, coi như thám thính cho các cậu thế nào!" Ngô Bất Chính cười: "Tử Bàn Tử, cậu bỏ cái ý định đó đi, cậu mà còn dám chơi chủ nghĩa anh hùng cá nhân, tôi cách chức phó tư lệnh của cậu đấy!

Hơn nữa Doanh Thương thành đại ca cậu từ bao giờ thế!" Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn sang Tần Vũ, cười nói: "Tiểu ca, bảo Doanh Thương cũng qua đây nghỉ ngơi đi!

Người ta một không được ngủ, hai không được nghỉ, cái tên Tử Bàn Tử này đúng là Chu Bái Bì lột da người ta!

Cũng không thể để Doanh Thương mệt chết được!" "Cậu!

Được lắm cái tên Thiên Chân nhà cậu!" Bàn Tử thấy Doanh Thương cũng không đi, đành phải bỏ ý định vào trước xem sao.

Giáo sư Tôn đã mệt rã rời, thấy vậy trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Bàn Tử con người này vốn khoát đạt, đã không đi nữa thì lôi đồ ăn ra nấu nướng.

Muốn nghỉ ngơi đương nhiên không thể để bụng đói.

Còn Hồ Tư lệnh thì cùng Tuyết Lỵ Dương lấy túi ngủ của mọi người ra.

Nhóm Giang Ninh ở bên cạnh thấy vậy đưa mắt nhìn nhau.

Giang Toán hỏi: "Chị, chúng ta làm thế nào?" Giang Ninh sắc mặt khó coi, trầm tư một lát rồi nói: "Nghỉ ngơi!" Tony nghe vậy có chút không hiểu, hỏi: "Đội trưởng Ninh, tôi nói câu khó nghe nhé, suốt dọc đường chúng ta đều bị bọn họ dắt mũi!

Lão Lưu (Peter Liu) còn chưa vào đã bị đưa về rồi!

Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải biến bị động thành chủ động chứ!" Giang Ninh nhìn gã một cái, thản nhiên nói: "Cậu đang dạy tôi làm việc đấy à?" Tony lập tức sợ hãi rụt cổ lại, không dám nói nhảm nữa.

Giang Toán cũng không nói nhảm nữa, xách túi ngủ đi theo.

Tuy nhiên hắn vẫn không hiểu, hơn nữa hắn dù sao cũng là em trai của Giang Ninh, thế là liền nhân lúc Tony đi chuẩn bị đồ ăn, hắn hỏi Giang Ninh: "Chị, rốt cuộc chị tính toán thế nào?" "Ngay từ đầu tôi đã nói, người của chúng ta quá ít, bọn họ đông người như vậy, cho dù là đến nơi..." "Chúng ta cũng không phải đối thủ của họ, bên phía ông chủ..." "Câm miệng!" Giang Ninh lạnh lùng trừng mắt nhìn Giang Toán một cái, sau đó nói: "Có những việc không nên hỏi thì đừng hỏi, tôi là chị cậu cũng không bảo vệ được cậu đâu!

Làm tốt việc của cậu là đủ rồi!" Giang Toán không mở miệng nữa, hắn rất ít khi thấy chị gái nổi nóng với mình.

Nhưng một khi sự việc dính dáng đến sự tồn tại sau lưng bọn họ, chị gái sẽ trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Sự tình trong đó sai rắm phức tạp, cho dù là hắn đến tận bây giờ vẫn chưa có tư cách được biết...

Ngô Bất Chính và Tần Vũ mỗi người tự kiếm chút đồ ăn.

Sau đó Tần Vũ đứng dậy một mình đi về phía cửa đá.

Ngô Bất Chính có chút không hiểu, thấy Hồ Tư Lệnh ra hiệu cho mình, thế là cũng đứng dậy đi theo.

Ở đây người có quan hệ tốt nhất với Tần Vũ cũng chỉ có anh.

Nếu Tần Vũ có dự tính gì, cũng chỉ có thể dựa vào anh đi hỏi. "Tiểu ca, anh có suy nghĩ gì không?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, nói: "Nhìn xem!" Ngô Bất Chính ngẩn ra.

Nhìn xem?

Cái này có gì đáng xem?

Tuy nhiên thấy Tần Vũ dường như thật sự đang chằm chằm nhìn cửa đá, thế là anh cũng nhìn theo.

Nhưng mà, chỉ chưa đến hai phút, Ngô Bất Chính đã chán muốn chết.

Cửa đá này trơn tuột, chẳng có cái gì cả.

Không biết có gì đáng xem.

Thế nhưng Tần Vũ lại vẫn cứ chằm chằm nhìn cửa đá, hơn nữa nhìn còn vô cùng kỹ lưỡng.

Điều này làm cho anh rất khó hiểu, liền hỏi: "Tiểu ca, rốt cuộc anh đang nhìn cái gì thế?

Sao tôi nhìn mãi chẳng thấy gì cả!" Tần Vũ không nhìn anh, giơ tay chỉ vào khe hở giữa hai cánh cửa đá nói: "Cửa đá từng bị mở ra!" Sau đó lại chỉ vào bề mặt cửa đá nói: "Trước kia có hình vẽ, hiện tại không còn!" Ngô Bất Chính nghe mà ngẩn người, nhìn vào giữa cửa đá.

Phát hiện giữa cửa đá chẳng có gì cả.

Tần Vũ làm sao nhìn ra được cửa này từng bị người ta mở ra?

Bỗng nhiên giọng nói của Shirley Dương từ bên cạnh truyền đến: "Trong cửa đá này, trước kia hẳn là có phong giao (keo niêm phong), hiện tại không còn nữa!

Còn bích họa trên cửa đá, tôi cũng không nhìn ra!" Ngô Bất Chính nghe vậy sửng sốt, giơ tay sờ soạng khe hở giữa cửa đá, quả nhiên cảm giác dính dính, nhưng chỉ có một lớp rất ít!

Mà vật chất màu đen bên trong hẳn chính là cái gọi là phong giao!

Chương 1774

Nhưng bề mặt cửa đá này sờ lên trơn tuột, đích xác là không có gì cả.

Tần Vũ thấy bọn họ không tin, lại đem vết thương vừa mới băng bó trên lòng bàn tay bóc ra.

Sau đó quệt một cái lên cửa.

Lập tức trên đó quả nhiên xuất hiện một vài đường vân.

Có điều phạm vi quá nhỏ, căn bản là không phân biệt được là cái gì.

Tần Vũ còn định quệt thêm một cái để nhìn cho rõ, Ngô Bất Chính lại vội vàng ngăn anh lại: "Anh điên rồi, cửa đá này lớn như vậy, anh có bao nhiêu máu mới đủ dùng hả!" Nói rồi Ngô Bất Chính lại băng bó lại vết thương cho Tần Vũ.

Lúc này Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh cũng đi tới hỏi thăm tình hình.

Shirley Dương bèn kể lại tình huống cho bọn họ.

Bàn Tử nghe vậy không khỏi cảm thán một trận: "Haizz!

Nói sớm chứ, nói sớm thì đã không để lão Lưu đi rồi, chúng ta cứu hắn hai lần, lấy chút máu cũng coi như hồi vốn mà!

Thực sự không được thì các người chọn một đứa, ba tên bên kia tùy tiện thịt một đứa cũng được!" Mọi người không thèm để ý đến hắn, biết hắn đang nói nhảm, thật sự bảo hắn đi làm thì hắn ngược lại sẽ không làm. "Được rồi, về thôi!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên gọi.

Thấy mọi người không hiểu, anh liền nói: "Hoa văn trên những cánh cửa đá này không có ý nghĩa gì cả!

Tiểu ca đã nói cửa đá này đã từng bị người ta mở ra rồi!

Vậy thì đồ vật bên trong tất nhiên cũng chẳng còn nữa.

Những hoa văn này có tinh diệu đến đâu cũng không thể cho chúng ta biết chủ nhân ngôi mộ đã đi đâu!

Vẫn là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục lên đường đi!" Mọi người gật đầu.

Lúc này cũng không nói nhảm nữa.

Mãi đến khi bọn họ quay về nghỉ ngơi, đám người Giang Ninh bên cạnh lúc này mới cũng theo đó nghỉ ngơi.

Sau khi mọi người nằm xuống, Bàn Tử ghé vào bên cạnh Ngô Bất Chính, nói nhỏ: "Thiên Chân, lão Hồ có vợ, rất nhiều lúc không tiện nói!

Cậu phải mở to mắt ra một chút, cặp chị em kia vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta!

Tôi nghi ngờ bọn họ có mưu đồ gì đó!

Đợi đến nơi, phải cẩn thận đấy!

Không được thì cứ trực tiếp gọi Doanh Thương, ôm lấy cậu chạy trước rồi tính sau!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, hiểu ý của hắn.

Trên người Bàn Tử có độc của Thi Miết Hoàn, không giải được thì kết cục cũng là chết.

Tần Vũ cũng xêm xêm như vậy.

Cho nên mang theo tâm lý không thể toàn quân bị diệt, tự nhiên vẫn là chạy được một người thì hay một người.

Ngô Bất Chính nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều như thế, mấy người này nhìn qua đều chưa từng xuống mộ cổ, đến bên trong còn chưa biết là tình huống gì đâu!

Cẩn thận chút là được!" Bàn Tử nghe vậy lại cười nói: "Thiên Chân, biết vì sao Bàn gia gọi cậu là Thiên Chân không?

Đầu óc cậu phân tích mộ cổ thì còn tạm được, chứ nhìn người thì đúng là hai mắt tối thui!

Cậu tưởng trước đó Bàn gia tức giận chuyện bọn họ bỏ mặc Peter là thật sự bất bình thay cho hắn à!

Tôi nói cho cậu biết, Bàn gia không có tâm địa mềm yếu như cậu đâu!" "Vậy cậu là vì cái gì?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử liếc nhìn Giang Ninh ở phía xa, cười lạnh nói: "Thăm dò cô ta!" "Thăm dò?" Trong mắt Ngô Bất Chính đầy vẻ nghi vấn, chuyện này có gì đáng thăm dò.

Bàn Tử nói: "Cậu quá ngây thơ rồi, cậu từng thấy Bàn gia thấy chết mà không cứu cậu chưa?

Một kẻ có thể thấy chết không cứu đối với đồng bạn của mình, hoặc là kẻ đó thật sự sắt đá, hoặc là kẻ này đã từng trải qua sóng to gió lớn!

Tôi nói cho cậu biết, người sắt đá không phải không có, nhưng phụ nữ thì rất ít!

Cậu xem mấy cái phim cổ trang gì đó, 'độc nhất là lòng dạ đàn bà', cái đó toàn là nói phét!

Phụ nữ một khi có con, tình mẫu tử sẽ tràn trề, cho nên cậu muốn một người phụ nữ trở nên sắt đá, không chịu đả kích và áp lực cực lớn thì là không thể nào!

Tất nhiên cậu đừng cãi chày cãi cối với Bàn gia, cái gì mà lầm đường lạc lối, tôi nói cho cậu biết mấy em gái lầm đường lạc lối cũng có người rất tốt!

Nhưng khí chất và cách làm người của Giang Ninh này, cùng với sự quyết đoán khi gặp chuyện, đều chứng minh cô ta không phải người thường!

Thân thủ của cô ta còn chờ kiểm chứng, nhưng tôi bảo cậu này, vào trong mộ cổ một khi có nguy hiểm, cậu cứ việc trốn sau lưng Tiểu ca!

Loại phụ nữ này một khi đã tàn nhẫn, có thể lấy mạng cậu đấy!" Ngô Bất Chính nghe xong sống lưng lạnh toát, lúc này nhìn Giang Ninh đang nhắm mắt dưỡng thần ở một bên, đều có cảm giác cô ta đang giả vờ ngủ.

Nhưng nhớ tới thái độ trước đó của Giang Ninh đối với mình, hình như ngoại trừ trêu chọc mình ra, cũng không có mặt nào ác độc cả.

Chẳng lẽ thật sự là mình quá đơn thuần?

Hay là cô ta thích loại tiểu thịt tươi như mình?

Nếu cô ta thật sự thích mình thì làm sao bây giờ?

Chương 1775

Thân hình đó của cô ta, e rằng không có mấy người đàn ông từ chối được nhỉ!

Nghĩ đến thân hình của Giang Ninh, mặt Ngô Bất Chính thế mà đỏ lên.

Bàn Tử thấy thế mắng: "Thằng nhãi này con mẹ nó đang nghĩ gì thế!

Trong mộ cổ mà tơ tưởng đàn bà à, cậu cũng không sợ bị bánh tông cắn đứt hả!

Cút cút đi ngủ!" Ngô Bất Chính mắng một câu, mặt càng đỏ hơn.

Có điều ngay sau đó anh nhìn thấy Tần Vũ thế mà đang chằm chằm nhìn mình.

Lần này quả thực xấu hổ đến mức hận không thể chui thẳng xuống đất.

Mọi người rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Có điều Tần Vũ và Hồ Tư Lệnh ngủ đều khá nông.

Người trước là vì tâm sự của bản thân, cùng với một loại bản năng hình thành sau khi có được huyết mạch của Tiểu ca.

Mà Hồ Tư Lệnh thì phần nhiều là vì sự từng trải của bản thân.

Ở cái nơi súng đạn không có mắt, sinh tử có thể xảy ra bất cứ lúc nào kia, ngủ say tự nhiên là không thể.

Một khi ngủ say thì có thể đồng nghĩa với việc Diêm Vương gia đến đòi mạng.

Tuy nhiên hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trên mà ngẩn người.

Khi xung quanh dần yên tĩnh lại, một tiếng gió như có như không ẩn ẩn xuất hiện.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Phát hiện nơi này cũng không phải hoàn toàn bịt kín.

Tuy rằng cả cánh cửa đá khổng lồ nằm trong lòng núi, hơn nữa còn khảm vào vách đá, nhưng khoảng không gian trước cửa đá này, thực ra có nơi thông với bên ngoài.

Có khả năng là xuất phát từ sự cân nhắc về bố cục phong thủy.

Chỉ thấy trên vách tường đối diện cửa đá, ở vị trí cao chừng mười mấy mét, thế mà có một hang động hình tròn.

Hang động kia nhìn qua rất tối tăm, mà tiếng gió rít gào kia chính là truyền đến từ trong hang động đó.

Mắt của Tần Vũ vào ban đêm có thị lực tốt hơn rất nhiều người.

Nhưng lúc này anh cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, bên ngoài hang động kia dường như điêu khắc một pho tượng.

Có điều cụ thể thì nhìn không rõ.

Mà căn cứ theo ghi chép của phong thủy, mặt tiền của mộ cổ đối ứng với tường vách mà mở lỗ thông gió, chuyện này thực ra là một điều đại kỵ húy.

Dù sao mộ cổ cũng là nơi cho người chết ở.

Cậu còn muốn mở cái lỗ hít thở không khí?

Điều đó hiển nhiên là không thực tế, dù sao trên quan tài cũng sẽ không chừa lỗ cho cậu thở đâu.

Cậu mở cái lỗ thông gió hoán khí ở đây cũng vô dụng.

Mà thiết kế của cái lỗ thông gió này, ước chừng chính là xuất phát từ sự cân nhắc về bố cục phong thủy.

Đương nhiên rồi, sự phát triển phong thủy thời kỳ Ô Dương Vương vẫn là rất tốt.

Cộng thêm người này có thể được xưng là Vương, thiết nghĩ thuật sĩ phong thủy bên cạnh cũng không ít.

Nhưng cái lỗ thông gió này, rốt cuộc là Ô Dương Vương thiết kế, hay là Địa Tiên Phong Sư Cổ sau này làm ra, thì không dễ nói.

Những thứ này đều đã qua quá lâu rồi, hiện tại muốn làm rõ là rất khó.

Gác chuyện này sang một bên, chỉ nói riêng về thiết kế của cái lỗ thông gió này.

Thực ra là phù hợp với phong thủy, thuyết "thanh phong từ lai" (gió mát từ từ thổi tới).

Nhưng luồng gió này không thể trực tiếp đi vào.

Cũng giống như đẩy cửa nhà ra, tuyệt đối không thể trực tiếp nhìn thấy đình viện, cùng một đạo lý.

Nếu không sẽ hình thành hiệu quả "xuyên đường phong".

Như vậy bất kể là đối với chủ nhân ngôi mộ bất lợi, mà đối với con cháu đời sau cũng có nhiều điềm hung sát.

Cho nên, trong nhà phải có bức tường bình phong, mộ cổ phải xây không lọt gió.

Đây là điều không có bất cứ tranh cãi nào.

Nếu thật sự muốn xây dựng lỗ thông gió, vậy thì bắt buộc phải làm thành tạo hình miệng thú hoặc đầu rồng điêu khắc.

Đương nhiên cậu nói tạo hình khác có được hay không, thực ra cũng được.

Tạo hình cụ thể vẫn phải xem phong tục tập quán địa phương.

Ví dụ như nơi Thanh Khê Trấn này, nếu lỗ thông gió này là Ô Dương Vương xây dựng, vậy có khả năng chính là tượng điêu khắc của Ô Dương.

Chương 1776

Cơ bản chính là ý tứ như vậy.

Có cái lỗ thông gió này, ít nhất có thể khiến nơi này không bị tích tụ tử khí.

Đời sau nếu có người tới tế đi, thực ra rất tiện lợi.

Thực ra rất nhiều hoàng lăng hoặc là nơi tương tự như tế tự tràng, cũng giống như Tần Lĩnh Thần Thụ phát hiện ở Tần Lĩnh lúc trước, những nơi đó thực ra đều được xây dựng có lỗ thoáng khí.

Nếu không những nơi chôn dưới lòng đất lâu ngày như vậy, nếu có hậu nhân tới tiến hành tế tự hoặc hoạt động tế điện, đều rất dễ xảy ra chuyện.

Việc phát hiện ra lỗ thông khí này cũng làm Tần Vũ trong lòng thả lỏng vài phần.

Có thứ này, chứng tỏ nơi này trước kia từng không chỉ một lần bị mở ra.

Hơn nữa có thể dựa vào đó để suy đoán, lỗ thông khí ở nơi này rốt cuộc là Ô Dương Vương xây dựng, hay là Địa Tiên Phong Sư Cổ xây dựng.

Chỉ cần nghỉ ngơi xong, mở cửa ra xem là biết ngay.

Nếu bên trong là nơi tế tự, vậy cực có khả năng là Ô Dương Vương xây dựng.

Còn nếu bên trong chính là nơi ẩn náu của Ô Dương Vương, vậy thì có khả năng là Phong Sư Cổ xây dựng.

Dù sao Ô Dương Vương có lợi hại đến đâu, cũng không thể xây cái lỗ thông gió bên ngoài nơi ẩn náu của mình.

Đây là chuyện vô cùng kỵ húy.

Nghĩ ngợi một hồi, rất nhanh Tần Vũ cũng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài xấp xỉ bốn tiếng đồng hồ.

Đợi đến khi mọi người tỉnh lại, vừa đúng hai giờ sáng.

Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, lập tức gọi mọi người: "Ăn cũng ăn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, chúng ta đừng chậm trễ nữa, thăng quan phát tài thôi!" Ngô Bất Chính có chút bất lực, nói: "Tử Bàn Tử, trước đây tôi còn không hiểu, tại sao mỗi lần chúng ta xuống địa cung gặp phải chuyện gì cũng đều kỳ quái hiếm thấy như vậy!

Thậm chí những chuyện người khác cả đời cũng không gặp được một lần, lại cứ bị chúng ta đụng phải liên tiếp!

Hiện tại tôi mới hiểu ra, mẹ nó mỗi lần đều làm việc lúc nửa đêm, chúng ta không phải đi tìm chết sao!" Miệng tuy nói như vậy, nhưng tay Ngô Bất Chính cũng không dừng, vẫn đang thu dọn đồ đạc.

Thực ra trải qua nhiều lần như vậy, anh cũng hiểu, sau khi vào trong mộ cổ, tối tăm không thấy mặt trời, đâu còn phân biệt ngày và đêm, làm việc lúc nào cũng như nhau.

Bàn Tử cười nói: "Cậu nói như vậy hình như cũng đúng thật, nửa đêm nửa hôm chạy vào mộ cổ chơi, đúng là đáng đời gặp ma!

Nhưng ai bảo chúng ta là Mô Kim Hiệu Úy chứ!

Không Mô Kim (sờ vàng), thì có chút xin lỗi môn thủ nghệ tổ sư gia truyền lại rồi!

Khẩn trương khẩn trương, đừng lề mề nữa!" Trong tiếng thúc giục của Bàn Tử, mọi người rất nhanh đã thu dọn xong đồ đạc, đi đến trước cửa đá.

Đám người Giang Ninh tinh thần trông có vẻ không tệ, từng người thế mà lấy ra một số ống thép có ren để cố định.

Dường như là muốn lắp ráp thứ gì đó.

Bàn Tử thấy thế nghi hoặc hỏi: "Các người làm gì đấy?" Giang Ninh nói: "Thiết bị mở cửa tổ hợp đấy, đây là một loại thiết bị nâng hạ cầm tay, cửa đá này ít nhất cũng nặng ngàn cân!

Không dùng thứ này thì mở kiểu gì?" Tần Vũ và mọi người nghe vậy, từng người nhìn bọn họ như nhìn kẻ ngốc.

Bàn Tử cười nói: "Tôi bảo này, các người đúng là nghiệp dư thật!

Mộ cổ mà các người coi như bãi đá à, còn dùng thiết bị nâng hạ, các người dứt khoát mang cái máy cắt tới, trực tiếp cắt cái cửa đá này ra cho rồi!

Một chút kỹ thuật đổ đấu Mô Kim cũng không có!

Mau cất mấy cái đồng nát sắt vụn của các người đi, hôm nay Bàn gia sẽ cho các người 'dao con cứa mông', cho các người mở mang tầm mắt!" Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức bật cười.

Có điều cũng không nói nhảm nhiều, Bàn Tử vỗ vỗ Tần Vũ, nói: "Tiểu ca, đến lượt anh lên sân khấu rồi!" Tần Vũ cũng không nói nhiều, tiến lên, hai ngón tay áp vào trên cửa đá.

Sau đó lần mò từng tấc một về một phía.

Chỉ chưa đến một phút, bỗng nhiên cánh tay anh khựng lại, khoảnh khắc tiếp theo hai ngón tay kỳ dài trong nháy mắt đã chọc thủng một khối đá vào bên trong.

Khối đá kia không lớn, nhưng độ sâu lại vô cùng sâu.

Cổ tay Tần Vũ đều sắp lún vào, lúc này mới nghe thấy một tiếng "cạch".

Thế nhưng gần như cùng lúc đó, Ngô Bất Chính liền nhìn thấy bên ngoài cái lỗ thủng mà bàn tay Tần Vũ thò vào, một lưỡi kim loại sắc bén nhỏ bé thế mà chém toàn bộ xuống.

Hiển nhiên chứng tỏ đây là một cơ quan.

Ngô Bất Chính vội vàng muốn mở miệng nhắc nhở.

Thế nhưng Tần Vũ còn chưa đợi anh mở miệng, cả bàn tay co rụt lại, đã kịp rút cánh tay về trước khi lưỡi kim loại sắc bén kia chém xuống.

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt.

Đợi khi mọi người phản ứng lại, đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ cần Tần Vũ phản ứng chậm hơn một chút, rất có thể cả bàn tay đều tiêu tùng rồi. "Tiểu ca anh..." Ngô Bất Chính vội hỏi, nhưng Tần Vũ xua tay, ra hiệu mình không sao.

Bàn Tử trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, nếu vừa rồi bàn tay Tần Vũ xảy ra chuyện, hắn sợ là phải tự trách chết mất.

Chương 1777

Dù sao cũng là hắn gọi Tần Vũ ra.

Nhưng Tần Vũ cũng không nghĩ như vậy, đã muốn xuống mộ, tự nhiên là phải gánh chịu rủi ro.

Loại chuyện này cũng chẳng có gì lạ. "Đi thôi!" Tần Vũ gọi, đồng thời đẩy cửa đá một cái.

Lập tức chỉ nghe tiếng xích sắt chuyển động "răng rắc răng rắc" vang lên.

Cũng không biết những cơ quan này rốt cuộc lắp đặt ở vị trí nào.

Không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy, cư nhiên vẫn còn có thể sử dụng.

Theo âm thanh vang lên, lập tức cả cánh cửa đá nặng chừng ngàn cân, thế mà từ từ mở ra.

Mọi người vội vàng lùi lại, tuy rằng tình huống nơi này nhìn qua chứng tỏ cửa đá này trước kia từng bị mở ra.

Nhưng ai biết lần mở ra trước là vào lúc nào.

Trải qua bao nhiêu năm như vậy, không chừng không khí tích tụ bên trong sẽ là tình huống gì.

Quả nhiên, theo cửa đá mở ra, lập tức một mùi vị khác thường truyền đến.

Mùi đó có một loại cảm giác rất hoang lương, hiển nhiên là đã rất lâu không có người vào rồi.

Có điều nơi này thế mà không có bất cứ mùi hôi thối nào.

Điều này quả thực có chút không đúng.

Phải biết rằng cho dù là bên trong hoàng lăng, quan tài niêm phong tốt đến đâu, cũng ít nhiều sẽ có chút mùi tử khí.

Nhưng bên trong này lại một chút mùi tử khí cũng không có.

Bàn Tử không chờ được nữa, lập tức đốt một cây pháo sáng ném về phía trước.

Vốn tưởng rằng pháo sáng có thể chiếu sáng toàn bộ không gian.

Ai ngờ không gian bên trong này thế mà còn rất lớn.

Căn bản không thể chiếu sáng xung quanh.

Bàn Tử thấy thế trực tiếp bắn một quả đạn chiếu sáng ra ngoài.

Mà theo đạn chiếu sáng bắn ra, lập tức toàn bộ không gian mới được thắp sáng.

Chỉ thấy bên trong cả đại điện thế mà trống huơ trống hoác.

Cái gì cũng không có.

Nhưng có thể nhìn ra được, nơi này hẳn là một nơi giống như triều đường.

Chỉ là quy mô không thể so sánh với trong hoàng cung.

Chỉ có thể coi là bản thu nhỏ.

Ô Dương Vương dù sao cũng chỉ là một vương gia, có quy mô như thế này cũng đủ rồi.

Tuy nhiên Giáo sư Trần (Tôn giáo sư) nhìn qua lại cau mày nói: "Không đúng, tình huống bên trong này không giống triều đường, càng giống là một nơi giảng đạo tụng kinh niệm phật hơn!

Các cậu nhìn vết tích trên mặt đất xem!" Độ cao bên trong này có hạn, đạn chiếu sáng đã sớm rơi xuống đất, ánh sáng chói mắt mãnh liệt khiến không nhìn rõ tình huống tận cùng bên trong.

Bắt buộc phải vòng qua đạn chiếu sáng mới có thể nhìn thấy.

Nhưng ở vị trí dưới chân mọi người, thế mà có mấy hàng vết tích hình tròn rất rõ ràng.

Những vết tích hình tròn kia cứ cách một mét lại có một cái, nhìn qua có chút giống như vết tích do bồ đoàn hình tròn trải trên mặt đất thời gian dài lưu lại.

Vết tích này và màu sắc xung quanh chênh lệch rất rõ ràng.

Nhìn thoáng qua là có thể nhận ra.

Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc nói: "Phật đường?

Giáo sư ông đùa gì thế, Ô Dương Vương chẳng lẽ cũng là người trong cửa Phật?

Ông từng nghe nói người trong cửa Phật có dùng nhân đắng (đèn mỡ người) chưa?" Giáo sư Trần lắc đầu nói: "Tôi đương nhiên không phải ý này, nhưng những thứ chúng ta nhìn thấy dọc đường đi đều là tồn tại chân thực!

Đã sự tình nơi này không giống với suy đoán về Ô Dương Vương lúc đầu, vậy thì chỉ có thể nói là truyền thuyết đã sai!

Bởi vì những thứ tồn tại ở đây, đều là chứng cứ!" Nói rồi Giáo sư Trần cũng rơi vào trầm tư, lát sau nói: "Sự tồn tại của nhân đắng, đủ để chứng minh Ô Dương Vương này là một đại ma đầu!

Nhưng nơi này sao lại có vết tích bồ đoàn giống như Phật đường chứ?" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cười nói: "Giáo sư, có bồ đoàn thì chưa chắc chỉ có cửa Phật!

Đạo môn cũng có thuyết giảng đạo!

Trong phim kiếm hiệp chẳng phải còn có phái Không Động, núi Nga Mi gì đó khi giảng giải tu luyện chi pháp cho đệ tử, cũng có dùng đến bồ đoàn sao?" Bàn Tử không hiểu ý của Hồ Tư Lệnh, cười nói: "Lão Hồ, ý của cậu là nơi này có một tông môn à, gọi là gì?

Ô Dương Vương môn phái?

Đó là kiếm tu hay là ma tu, hoặc là tu hành ăn thịt?" "Tử Bàn Tử, cậu không hiểu thì đừng nói bậy được không?" Ngô Bất Chính nghe không lọt tai, mở miệng nói: "Ý của anh Hồ là, biết dùng bồ đoàn hơn nữa bày biện thành quy mô như thế này, cảnh tượng thực ra rất nhiều!

Chương 1778

Nhưng cụ thể là cái gì, bắt buộc phải phù hợp với tình huống thực tế!

Dương tiểu thư chẳng phải từng tra bối cảnh về văn hóa Sở sao, nhìn dọc theo lịch sử, có hay không một tổ chức gì đó tương tự như giảng đạo, lại khá tà ác tàn nhẫn từng xuất hiện ở nơi này?" Lời này của Ngô Bất Chính rất chính xác.

Shirley Dương gần như buột miệng nói: "Từng ở đất Xuyên, có một loại Đại Vu (Phù thủy lớn), loại Đại Vu này hình như cũng có hệ thống của riêng mình, quảng thu đệ tử và môn đồ!

Có khi nào là bọn họ không!

Ô Dương Vương này, chẳng lẽ là Đại Vu trong truyền thuyết?" Giáo sư Trần gật đầu: "Có khả năng này, có điều lịch sử ghi chép về Đại Vu rất ít, điểm này còn phải đợi sau khi về tra cứu tư liệu mới xác định được!" Bàn Tử nghe đến phát phiền: "Tôi bảo này, đã phải về mới chứng thực được, thì chúng ta đừng tốn sức nữa, mau nhìn xem bên trong có cái gì!

Đạn chiếu sáng này, sắp tắt rồi!" Mọi người gật đầu, lập tức không thảo luận nữa, vòng qua ánh sáng chói mắt của đạn chiếu sáng, nhìn về phía sâu trong điện vũ.

Vừa vòng qua đạn chiếu sáng, lập tức mọi người liền nhìn thấy, ở tận cùng trong cả điện vũ, thế mà đặt một thứ đen sì.

Thứ đó nhìn qua có chút giống như tấm màn che.

Hơn nữa còn là màu đen.

Bàn Tử thấy thế có chút tức giận, mắng một tiếng "mẹ nó", lập tức đi tới.

Mọi người thấy thế chỉ có thể rảo bước đuổi theo.

Thế nhưng, khi Bàn Tử giật mạnh tấm màn che ra, một màn xuất hiện lại khiến hắn cũng không ngờ tới.

Chỉ thấy sau tấm màn đen kia, thế mà trống huơ trống hoác chẳng có cái gì cả.

Hơn nữa quá đáng nhất là, sau tấm màn đen, chưa đến hai mét chính là vách tường.

Nói cách khác, bên trong cả đại điện, hoàn toàn chẳng có cái gì cả. "Tôi đệt, bảo bối trong thôn đâu?

Cái này mẹ nó đùa chúng ta à?" Bàn Tử tức giận không chịu được.

Hồ Tư Lệnh lại nói: "Xem ra, Địa Tiên Phong Sư Cổ năm đó khẳng định là đã tới nơi này rồi, có điều gã này đúng là đủ thất đức!

Tưởng Mô Kim Hiệu Úy chúng ta xuống mộ, xưa nay đều chỉ lấy đi một hai món đồ!

Nhưng cái gã Địa Tiên Phong Sư Cổ này, quả thực chính là hành vi thổ phỉ!

Đã vơ vét sạch nơi này rồi!" Bàn Tử vừa nghe lời này, lập tức nổi nóng nói: "Lão Hồ cậu nói đúng, mẹ nó cái tên Phong Sư Cổ này quá đê tiện rồi, cậu mau tìm lối vào, chúng ta đi đánh thổ hào chia ruộng đất ngay!

Để cho tên địa chủ đầu sỏ Phong Sư Cổ kia biết sự lợi hại của Mô Kim Hiệu Úy chúng ta!" Hồ Tư Lệnh ra hiệu cho Bàn Tử đừng vội.

Nhìn sang Ngô Bất Chính bên cạnh hỏi: "Tiểu Ngô, cậu thấy thế nào?" Ngô Bất Chính tuy rằng có những lúc rất ngây thơ.

Nhưng ở trong mộ cổ, đầu óc lại vô cùng hữu dụng!

Anh ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi cảm giác chúng ta có khả năng là đúng, cũng có khả năng không đúng!

Điều này quyết định bởi việc nơi này rốt cuộc là thật hay là giả!" Ý của Ngô Bất Chính cũng không khó lý giải.

Nếu cung điện nơi này là giả, là để mê hoặc trộm mộ.

Vậy thì phương hướng lớn của bọn họ có khả năng ngay từ đầu đã sai rồi.

Điều này là vô cùng đáng sợ.

Còn nếu nơi này là lăng bồi táng thật, vậy thì có thể tìm được lối vào ở đây.

Tất nhiên sẽ tìm được mộ cổ của Ô Dương Vương.

Phong Sư Cổ kiến tạo Địa Tiên Thôn, khẳng định có quan hệ với mộ cổ của Ô Dương Vương.

Nếu không cũng sẽ không có câu "Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương" (Muốn tìm địa tiên, trước tìm ô dương) trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Mà trước đó mọi người trên cửa đá đại điện này, cũng từng nhìn thấy hai dòng chữ.

Viết lần lượt là: "Thiết bích ngân bình, càn khôn tại số; Hắc sơn động phủ, thần khuyết diệu cảnh".

Ngô Bất Chính giải thích: "Hai câu này tất nhiên là Phong Sư Cổ để lại, đây là lý do tại sao ông ta lại xóa sạch hoa văn trên cửa đá!

Sau đó để lại hai câu này!

Mà hoàn cảnh chúng ta đang ở lúc này, có giống một loại 'Thiết Bích Ngân Bình' hình dáng đại điện không?

Mà nếu dựa theo Quan Sơn Chỉ Mê Phú, thì cái câu 'Càn khôn tại số' này, chỉ hẳn là nơi này khẳng định cũng có cơ quan gì đó, có thể xuống tầng tiếp theo!

Tầng tiếp theo chỉ hẳn là cái gọi là 'Hắc Sơn động phủ, Thần Khuyết diệu cảnh' rồi!" Mọi người nghe vậy cảm thấy Ngô Bất Chính nói rất có lý.

Duy chỉ có Bàn Tử nghe mà mù tịt, hỏi vặn lại: "Cậu nói nhiều như vậy, rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?" Ngô Bất Chính bất lực nói: "Ý tôi muốn nói là, nếu chúng ta tin tưởng Quan Sơn Chỉ Mê Phú là thật, thì nơi này tất nhiên là không sai!

Chỉ là chúng ta phải tìm được lối vào nằm trong cái Thiết Bích Ngân Bình này!" Bàn Tử nghe vậy như có điều suy nghĩ, gãi đầu nói: "Thế thì có chút rắc rối rồi, đại điện này lớn như vậy, chúng ta muốn tìm được lối vào e rằng không dễ dàng a!

Cái tên Phong Sư Cổ này cũng đủ không phải thứ tốt lành gì, làm đến mức này hắn còn có thể đảm bảo hậu nhân Phong gia của hắn, đều hiểu được ý của hắn?

Nếu con cháu đời sau không hiểu thì sao?

Vậy hắn còn độ hóa cái rắm hậu nhân à!" Đối với việc này mọi người cũng bó tay, nếu Ngô Bất Chính nói đúng, thì vấn đề lớn nhất của bọn họ hiện tại, chính là làm sao đi tìm được lối vào này.

Hồ Tư Lệnh nói: "Đã như vậy, chúng ta tìm thử xem, thà rằng lãng phí thời gian còn hơn không làm gì ở đây!" Mọi người gật đầu, lập tức tản ra đi tìm lối vào.

Chương 1779

Thế nhưng, Bàn Tử sau đó liền nhìn thấy, bọn Giang Ninh thế mà không động thân, ngược lại lấy từ trong ba lô ra một chiếc máy tính xách tay.

Nhìn thấy thứ này, Bàn Tử lập tức ngẩn người. "Tôi đệt, các người xuống mộ còn mang theo máy tính xách tay à!

Là để lúc chán thì xem phim hả?

Các người cũng quá không tử tế rồi, tính ra đúng là coi mình là thiếu gia công chúa thật hả?" Giang Ninh không thèm để ý đến hắn, ngược lại Tony ở bên cạnh mở miệng cười nói: "Bàn gia, trên máy tính này không có phim, là dùng để quan sát mô hình!

Anh nhìn này!" Nói rồi gã lấy từ trong ba lô ra mấy vật màu đen, không biết là cái gì.

Có điều khi gã dán những thứ này vào bốn góc đại điện.

Lập tức trên màn hình máy tính của Giang Ninh, thế mà hiển lộ ra một bản mô hình 3D.

Mô hình lấy đại điện làm trung tâm, thế mà bắt đầu lan rộng ra hai phương vị trên dưới.

Rất nhanh đã xuất hiện sơ đồ cấu trúc của cả đại điện.

Mọi người lúc này đều xúm lại, nhìn thấy cảnh này đều ngẩn ra.

Giang Toán đắc ý nói: "Cái này gọi là máy quét mô hình sonar, những quả cầu đen kia có thể phát ra sóng âm và thu nhận lại!

Dựa vào sự thay đổi của âm thanh, thăm dò ra cấu trúc mô hình trong vòng bán kính năm mươi mét!

Mở rộng tầm mắt chưa!" Bàn Tử không phục nói: "Thứ gì chứ, tao còn tưởng là mấy em gái mặc bikini cơ!

Cái này có tác dụng gì?" Hồ Tư Lệnh vội ngăn hắn lại, nói: "Tiểu Béo, thế là cậu không đúng rồi, chúng ta phải khách quan thừa nhận, lịch sử phát triển đến ngày nay!

Có rất nhiều thiết bị quả thực là rất tiện lợi!

Cậu nhìn xem, bên dưới mô hình này chẳng phải xuất hiện một không gian sao!

Đây có khả năng chính là nơi Hắc Sơn động phủ, Thần Khuyết diệu cảnh mà Tiểu Ngô nói!

Xem ra chúng ta không đi sai, chỉ là không biết lối vào ở đâu!" "Chỗ này!" Giang Ninh bỗng nhiên chỉ vào một bên mô hình nói.

Chỉ thấy ở một bên của mô hình, thế mà thật sự có thứ giống như cầu thang, vừa khéo thông xuống bên dưới.

Có điều máy quét mô hình sonar này phạm vi có hạn.

Chỉ nhìn thấy thông đạo uốn lượn đi xuống, tình huống bên dưới thì không nhìn thấy nữa.

Hiển nhiên đi xuống nữa đã vượt quá phạm vi xuyên thấu của sóng âm. "Được đấy, cũng không tệ!" Bàn Tử cười nói, có điều ngay sau đó liền hỏi: "Nhưng các người có mang thuốc nổ không?

Lối vào tuy tìm được rồi, nhưng không có thuốc nổ chúng ta cũng không thể đào ra a!" Giang Ninh lại thản nhiên nói: "Thuốc nổ tự nhiên là có mang, nhưng các người là Mô Kim Hiệu Úy!

Chẳng lẽ vấn đề này không nên là các người giải quyết sao?

Trên mô hình cho thấy, trong đại điện này có chín cây cột có thể hoạt động, hẳn là cơ quan mở cửa!

Hiện tại phải xem các người rồi!" Mọi người nghe vậy vội nhìn quanh.

Quả nhiên nhìn thấy chín cây cột.

Có điều mấy cây cột này trước đó bọn họ tưởng là dùng để chịu lực, đều không để ý.

Không ngờ những cây cột này cư nhiên còn có thể hoạt động. "Được!

Lần này coi như các người có chút tác dụng, nhưng cô nói đúng, đổ đấu Mô Kim vẫn phải xem Mô Kim Hiệu Úy chúng tôi!

Ai bảo trộm mộ là môn kỹ thuật chứ?

Tiểu ca anh lại...

Tiểu ca?" Bàn Tử lập tức muốn gọi Tần Vũ, thế nhưng vừa quay đầu mới phát hiện, Tần Vũ đã đến chỗ lối vào.

Căn bản không nghe.

Hồ Tư Lệnh thấy thế cười nói: "Để tôi đi, Cửu Long Trụ này hẳn là ám hợp với trận pháp phong thủy, không cần việc gì cũng làm phiền cậu ấy!" Bàn Tử gật đầu.

Ngô Bất Chính thì chạy tới bên cạnh Tần Vũ.

Vị trí lối vào hiển thị trên mô hình, chính là ở sau tấm màn đen.

Có điều lúc này căn bản nhìn không ra.

Ước chừng phải đợi sau khi Hồ Tư Lệnh tìm được cơ quan mở cửa, mới có thể mở lối vào này ra.

Nói về Hồ Tư Lệnh lúc này đã đến trước một trong những cây cột.

Shirley Dương đi theo anh, nhìn cả cây cột đá, phát hiện cũng không có chỗ nào đặc biệt, liền hỏi: "Có cách nào không?" Hồ Tư

Lệnh sờ cột đá nói: "Những cột đá này không có một chút hoa văn nào, nhưng cách sắp xếp của chín cây cột đá, rất giống Khuyết trận (Trận pháp khiếm khuyết) thời cổ!

Thiết nghĩ chỉ cần sắp xếp theo Khuyết trận, là có thể mở ra cơ quan!" Cái gọi là Khuyết trận, thực ra là trận pháp trong phong thủy.

Loại trận pháp này, bình thường chỉ có nhà giàu có mới dùng.

Chương 1780

Đặt ở thời cổ, chính là loại hương thân đại địa chủ.

Tại sao nói chỉ có loại người này mới dùng.

Bởi vì đại địa sơn xuyên, phàm là nơi có linh khí, cơ bản đều có thuyết long mạch.

Mà long mạch là thế đi của đại phong thủy.

Thực ra đến địa phương cụ thể, có long mạch rất ít.

Thường có bố cục phong thủy kiểu như hổ cứ long bàn, thanh xà triều quanh (rắn xanh quấn quanh).

Khuyết trận như tên gọi chính là cố ý nhân tạo cải tạo ra một số bố cục phong thủy không hoàn hảo như vậy.

Người thời cổ đều tin vào thuyết thiên mệnh.

Chính là cậu cả đời nghèo khó hay phú quý, đều là trong mệnh đã định sẵn.

Không thể cưỡng cầu.

Mà thời cổ lại có thuyết vật cực tất phản.

Cho nên rất nhiều địa chủ đầu sỏ có chút tiền này, chỉ cần tin tưởng vào phong thủy, đều rất tin vào cái gọi là "dục mãn tắc khuy" (đầy quá sẽ tràn/khuyết).

Chính là cậu ở địa phương quá có tiền rồi, điều này chưa chắc là chuyện tốt.

Cẩn thận vật cực tất phản, tất nhiên sẽ gặp vận rủi.

Lúc này một số thầy phong thủy sẽ đề xuất tôi bố trí cho ông một cái Khuyết trận, liền có thể hóa giải.

Thực ra chính là khiến cho tài vận của ông đừng vượng thịnh như vậy.

Mười phần tài vận tự giữ bảy chín phần là được.

Nếu không quá đầy sẽ khuyết, không phải chuyện tốt gì.

Thực ra nhìn ra hiện tại cũng có không ít tình huống như vậy.

Những người có tiền đó đều sẽ làm từ thiện, đây chính là một loại hành động tích đức hành thiện.

Có điều những việc từ thiện này và người thời cổ không giống nhau.

Người thời cổ cũng không hào phóng như vậy.

Chủ yếu vẫn là do hoàn cảnh lớn lúc đó dẫn đến.

Mà Khuyết trận ứng dụng trong mộ cổ, thực ra là để khiến cho bố cục phong thủy nơi này không đến mức quá đỉnh cao như vậy.

Bởi vì điều này cũng là điều đại kỵ húy.

Thời xưa, chế độ an táng rất chú trọng phong thủy long mạch.

Đặc biệt là đối với các thành viên hoàng thất.

Long mạch đỉnh cấp thông thường tự nhiên là để Hoàng đế mới có thể dùng.

Nhưng cổ mộ của một số đại thần hoặc là người đức cao vọng trọng, tự nhiên cũng không thể quá kém.

Trong đó cổ mộ của Vương gia, phong thủy về cơ bản đã được tính là rất đỉnh cao rồi.

Nếu phong thủy cổ mộ của Hoàng đế được xưng là Long mạch, thì của Vương gia ít nhất cũng phải kém hơn Rồng một chút.

Cổ ngữ có câu: Xà, Mãng, Giao, Long!

Nếu xem Rồng là long mạch lợi hại nhất, thì phân chia xuống theo tiểu phong thủy, sẽ là Giao long, Mãng xà và cuối cùng là Xà.

Lăng mộ của Vương gia tối đa cũng chỉ có thể là lưng của Giao long.

Nhưng khí mạch phong thủy đều là tuần tự tiệm tiến, xuân hạ thu đông còn có mấy ngày quá độ, huống chi là những đất long mạch này.

Giả sử một vị Vương gia lựa chọn nơi chôn cất chính vào giai đoạn "Giao hóa Long", vậy thì vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại nhập táng có thể không sao, nhưng một khi đợi tương lai Giao hóa Rồng hoàn thành, thì cách cục phong thủy sẽ trở thành Long mạch.

Đây là phạm đại kỵ, Hoàng đế đương triều một khi biết được thì sẽ bị tru di cửu tộc.

Bởi vì Long mạch chỉ có Hoàng đế cửu ngũ chí tôn mới có thể dùng.

Cho nên, thông thường khi gặp phải loại đất long mạch này, đều phải thiết lập một "Khuyết trận".

Dùng Khuyết trận để khiến cách cục long mạch "Giao hóa Rồng" ở nơi này không đến mức trong tương lai có hiềm nghi công cao cái chủ.

Đương nhiên, Khuyết trận chỉ là một trận pháp phong thủy.

Nghiêm túc mà nói, kỳ thực không cách nào thực sự ngăn cản long mạch tiến hóa.

Nhưng trời có mưa gió thất thường, trăng có khi tròn khi khuyết.

Cho nên, dưới tác dụng của Khuyết trận, thường thường rất nhiều năm sau đó, Hoàng đế sớm đã không biết đổi bao nhiêu đời rồi.

Tự nhiên người biết tình huống nơi này cũng càng ngày càng ít.

Chương 1781

Cũng có thể gối cao đầu ngủ ngon.

Nói đến đây, Hồ tư lệnh cười nói: "Cho nên, kỳ thực tôi nói cho các cậu biết, trong lịch sử những kẻ dùng loại Khuyết trận này, đến cuối cùng đại bộ phận đều là bố trí đồ giả!

Có người đến xem, thấy người ta thiết lập Khuyết trận, tuyệt không có ý phạm chủ!

Nhưng trên thực tế, những Khuyết trận này đều là giả, đợi mấy trăm năm sau ai biết Hoàng đế đều đổi ai làm!

Còn không bằng thiết lập một cái Khuyết trận giả để hồ lộng!

Chỉ cần lừa gạt cho qua, cách cục phong thủy nơi này lại được nâng cao, đối với tử tôn hậu đại là vô cùng có lợi!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Vì một nơi chôn cốt sau khi chết, sát phí khổ tâm như vậy thật sự đáng giá sao?

Lao dân thương tài thì không nói, chỉ riêng 'nhân đẳng' (đèn mỡ người) dùng làm đồ bồi táng này, quả thực nghĩ đến thôi cũng khiến người ta căm phẫn!" Hồ tư lệnh nói: "Ai nói không phải chứ, nếu không vì sao lại có nhiều cuộc khởi nghĩa như vậy, cái này gọi là ở đâu có áp bức ở đó có phản kháng!" Bàn Tử ở bên cạnh đợi sớm đã không kiềm chế được, thấy rốt cuộc có cơ hội xen mồm vội nói: "Tôi nói này Hồ tư lệnh, tọa đàm học vấn chúng ta cũng phải phân thời điểm, lúc này thì đừng có khoe chữ nghĩa nữa!

Anh mau chóng xử lý cái Khuyết trận này cho xong đi!

Minh khí bên dưới đợi đến cô đơn lắm rồi!" Hồ tư lệnh cười cười, mắng Bàn Tử là rơi vào mắt tiền rồi.

Bất quá lúc này đích xác là không quá thích hợp để đi xuống.

Ngay lập tức Hồ tư lệnh bắt đầu chuyển động những trụ tròn này.

Thạch trụ thế mà có thể xoay tròn cả khối.

Và cũng không phải như suy nghĩ ban đầu là đẩy tới đẩy lui.

Cứ như vòng bi vậy, bên trong hẳn là dùng để chịu lực cố định, mà một vòng bên ngoài lại có thể xoay chuyển.

Hồ tư lệnh rất nhanh đã xoay chuyển cả chín cây thạch trụ một lượt.

Mà theo cây thạch trụ cuối cùng xoay động, lập tức bên trong cả đại điện vang lên một tiếng "ầm ầm".

Gần như đồng thời Ngô Bất Chính liền kinh hô: "Mở rồi mở rồi!" Mọi người đều vội chạy qua.

Phát hiện trên mặt đất sau tấm màn đen, thế mà thật sự mở ra một cái ám đạo.

Ám đạo nghiêng xuống dưới, vẫn là bậc thang.

Mọi người nhìn nhau một cái, lập tức cất bước đi xuống.

Thế nhưng, người cuối cùng là Thác Ni vừa mới xuống, bỗng nhiên cửa vào này thế mà đóng sập lại.

Lúc bọn họ từ chỗ Kim Giáp Mao Tiên đi xuống, cũng từng phát hiện cửa vào sẽ tự động đóng lại.

Bất quá cửa vào bên trên từ bên trong cũng có thể mở ra.

Cho nên mọi người cũng không để trong lòng.

Thế nhưng Thác Ni thử một chút, lại phát hiện cửa vào nơi này từ bên trong căn bản không cách nào mở ra.

Giang Ninh nói: "Đừng quản nhiều như vậy, chúng ta có mang theo thuốc nổ!

Thực sự không được thì nổ tung cũng có thể ra ngoài, trước tiên xuống dưới xem tình hình!" Bàn Tử nghe thấy thuốc nổ thì hăng hái, bất quá Tuyết Lỵ Dương lại bỗng nhiên nói: "Mọi người có phát hiện hay không, từ khi đến ngọn núi này, hình như thông đạo một đường đi xuống đều đóng kín!

Có khi nào chúng ta tiếp tục thâm nhập, đến lúc đó cơ quan phong bế càng kiên cố, nếu là như vậy, muốn lại ra ngoài e là khó!" Bàn Tử nghe vậy cũng sửng sốt, vội ghé vào bên cạnh Ngô Bất Chính, hạ thấp giọng nói: "Thiên Chân, cái cô Giang Ninh kia không phải thích đá lông nheo với cậu sao?

Cậu hỏi bọn họ xem mang theo bao nhiêu thuốc nổ hả!" "Cút xéo, muốn hỏi cậu tự mình đi mà hỏi!" Ngô Bất Chính nói, tên Bàn Tử chết tiệt này còn muốn để mình dùng mỹ nam kế hay sao.

Bàn Tử chưng hửng, nhưng cũng không tiện tự mình mở miệng đi hỏi.

Dứt khoát không hỏi nữa.

Dù sao bọn họ có thuốc nổ, trong lòng mình khẳng định cũng sẽ có phán đoán.

Chỉ cần bọn họ đi theo, đến lúc đó cũng không sợ không ra được.

Nghĩ đến đây, hắn không hề chậm trễ, lập tức tiếp tục lên đường.

Lúc này đi ở phía trước nhất chính là Tần Vũ.

Doanh Thương thì phụ trách đoạn hậu.

Bất quá tự nhiên không phải đoạn hậu cho tất cả mọi người, mà là những người phe bọn họ.

Giáo sư Tôn hiển nhiên lúc này càng tin tưởng nhóm Hồ tư lệnh hơn, cho nên liền trà trộn trong đội ngũ bọn họ.

Chỉ có ba người nhóm Giang Ninh đi ở cuối cùng.

Bất quá cũng không nói thêm gì.

Mọi người men theo thạch giai một đường đi xuống.

Vách đá hai bên đều là nhân công khai tạc ra.

Có thể nhìn ra dấu vết đục đẽo.

Hơn nữa biên độ hạ xuống của thông đạo nơi này chậm hơn so với trước đó.

Điều này cũng có nghĩa là, phạm vi hạ xuống lần này của bọn họ có thể cũng không lớn.

Theo suy đoán mô hình trước đó, ước chừng không gian bên dưới có thể cách nơi bọn họ đang đứng sẽ không vượt quá một trăm mét.

Chương 1782

Nhưng không gian bên dưới lớn bao nhiêu, vậy thì khó mà nói.

Mọi người men theo thông đạo đi gần nửa giờ.

Đường xuống dốc vẫn rất dễ đi.

Bất quá thông đạo phía trước lại đã từ bậc thang ban đầu, dần dần biến thành đường dốc thoai thoải nghiêng xuống.

Trên dốc thế mà có rất nhiều gạch ngói đen.

Một màn này nhìn đến mọi người đều sửng sốt.

Bàn Tử nói: "Sao cảm giác như đang đi trên mái nhà vậy nhỉ!

Tiểu ca, phía trước đã đến cuối chưa a!" Tần Vũ bỗng nhiên dừng lại nói: "Đến rồi!" Gần như đồng thời, mọi người liền nhìn thấy.

Ở phía trước, thông đạo hai bên thế mà bỗng nhiên biến mất.

Mà ở trước mặt bọn họ, lại xuất hiện một mảng sơn động đen kịt.

Bên trong sơn động lớn đến mức khiến người ta nhìn không rõ toàn cảnh.

Cho dù trong tay có đèn pin, đều nhìn không rõ phía trước có cái gì.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất, kết quả chỉ ra được chưa đến mười mét, thế mà ngay cả gạch ngói đỏ dưới chân cũng không còn. "Mẹ kiếp, cái này không phải thật sự là đang bò trên mái nhà đấy chứ!

Mau bắn pháo sáng!" Nói rồi một quả pháo sáng đã được bắn ra.

Thế nhưng, điều khiến bọn họ không ngờ tới là, không gian bên trong này lại lớn đến mức như thế.

Một quả pháo sáng thế mà cũng không chiếu sáng được toàn bộ không gian.

Bọn họ phát hiện, bọn họ cư nhiên thật sự đang đứng trên mái nhà gạch ngói kiểu cổ.

Bốn phương tám hướng thế mà còn có rất nhiều kiến trúc loại này, hình như loáng thoáng hình thành một cái vòng tròn!

Mà ở phần giữa thế mà còn có một tòa hắc ảnh cực lớn không biết là cái gì.

Mọi người đang lúc chấn kinh, bỗng nhiên Thác Ni ở phía sau cùng thế mà thét lên một tiếng hô: "Chỗ này... chỗ này có quan tài!" Mọi người vội nhìn theo hướng Thác Ni chỉ.

Chỉ thấy trên vách đá bên cạnh mọi người, thế mà có một cái hang động.

Hang động cũng không sâu, chỉ có chưa đến một mét.

Mà ở bên trong hang động, lại đặt một cỗ quan tài.

Quan tài toàn thân hiện ra màu đen kịt, không biết là bởi vì niên đại lâu ngày gỗ mục nát biến đen, hay là vì bản thân nó được sơn màu đen.

Nhìn qua rất là quỷ dị bất tường.

Bàn Tử nhìn thấy quan tài liền hưng phấn, lập tức nói: "Mẹ kiếp, đây đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!

Tôi nói sao đây?

Mở hay không mở?" Đúng là xuống mộ nào có đạo lý không mở quan tài.

Với suy nghĩ thăng quan phát tài, Bàn Tử tự nhiên là không nguyện ý bỏ qua bất kỳ cỗ quan tài nào.

Thế nhưng Hồ tư lệnh lại ngăn cản hắn nói: "Cỗ quan tài này nhìn một cái là biết không có hàng họ gì, mở nó lãng phí thời gian!

Hơn nữa tình huống nơi này chúng ta đều còn chưa biết, trước tiên đừng manh động ra tay!

Vẫn là phải làm rõ tình huống nơi này trước đã!" Ngô Bất Chính cũng vội gật đầu nói: "Đúng, nơi này rất quỷ dị, cái bóng đen khổng lồ ở giữa kia còn chưa biết là cái gì, khoan hãy vội mở quan tài!" Bàn Tử gãi đầu nói: "Kỳ thực Bàn gia tôi cũng là lo lắng, chúng ta đi suốt đoạn đường này, khó khăn lắm mới gặp được một cỗ quan tài!

Nếu không mở, phía sau không có nữa thì làm sao bây giờ?

Tôi cảm thấy vẫn là phải ôm nguyên tắc thà mở nhầm còn hơn bỏ sót!

Dù sao quy củ là chết, người là sống!

Ai có thể bảo đảm, những nhân vật trong lịch sử kia, liền không có một ai không làm theo táng chế chứ?

Ngộ nhỡ Phong Sư Cổ chính là sợ hậu thế có người trộm mộ hắn, cho nên tính kế đem chân thân của mình đặt ở trong loại quan tài không bắt mắt này!

Vậy chúng ta chẳng phải là bỏ lỡ rồi sao!" Năng lực hùng biện của Bàn Tử xưa nay vẫn quỷ quyệt.

Hồ tư lệnh cũng lười tranh biện với hắn, nói: "Muốn mở cậu tự mình đi mà mở, xảy ra chuyện cũng không có quân đồng minh đến viện trợ cậu đâu!

Tử Bàn Tử, cậu nếu loại quan tài này cũng mở, tôi sợ cậu sẽ mệt chết đấy!" Ngô Bất Chính ở bên cạnh nói.

Bàn Tử không hiểu, hỏi cậu ta có ý gì.

Ngô Bất Chính thì chỉ sang bên cạnh, nói: "Cậu tự mình xem đi!" Mọi người nghe vậy đều nhìn sang.

Thế nhưng nhìn một cái này, đều không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người.

Theo ánh sáng của pháo sáng đạt đến điểm cao nhất, cả không gian tuy rằng chưa bị hoàn toàn thắp sáng, nhưng phía bên cạnh bọn họ đang đứng đã rất sáng rồi.

Chương 1783

Chỉ thấy hai bên thông đạo bọn họ tiến vào, toàn bộ đều là vách đá do nhân công khai tạc.

Phần tiếp giáp giữa vách đá và những nền gạch ngói dưới chân này, thế mà bị người ta đục ra từng cái hang động như vậy.

Hang động rậm rạp chằng chịt, cứ cách ba mét lại có một cái.

Hơn nữa còn là hai tầng trên dưới.

Vây quanh cả hang động trọn một vòng.

Đó là khái niệm gì, tương đương với cứ cách ba mét lại có hai cỗ quan tài như vậy.

Mà cách cục như thế, trọn vẹn bao quanh tường của cả sơn động.

Một cái sơn động dùng một quả pháo sáng cũng không cách nào chiếu sáng một nửa.

Diện tích của nó lớn bao nhiêu quả thực không cần nói nhiều.

Tính toán như vậy, nơi này chỉ riêng loại quan tài đen kịt trên vách đá, thì phải có bao nhiêu a?

Hàng trăm?

Hàng ngàn?

Ước chừng đều phải lên đến hàng vạn đi!

Mọi người nhìn đến mức nhịn không được nuốt nước miếng.

Tuyết Lỵ Dương chấn kinh nói: "Đây là mộ quần táng a!

Chẳng lẽ nơi này chính là Địa Tiên Thôn trong truyền thuyết?" "Không phải!" Tần Vũ bỗng nhiên mở miệng nói.

Mọi người đều sửng sốt, không ngờ cậu ấy cư nhiên lại mở miệng.

Bất quá ngẫm lại liền hiểu rõ.

Nơi này sao có thể là Địa Tiên Thôn chứ.

Địa Tiên Thôn tuy rằng thần bí, nhưng dù sao cũng là thứ tương đối cận đại.

Chiếu theo ghi chép lịch sử mà xem, Phong Sư Cổ chỉ riêng việc tu kiến Địa Tiên Thôn trước sau đã tốn hơn mười năm.

Cũng có nghĩa là, lúc Địa Tiên Thôn xây xong, ít nhất người cùng bối phận với Phong Sư Cổ hẳn là đều đã có con cái.

Mà căn cứ tư liệu hiện có, chữ lót của Phong gia, sau chữ Sư, liền hẳn là Tư, sau đó là Học, tiếp theo là Ngôn và Đạo.

Mỗi chữ một đời người.

Địa Tiên Thôn cách nay cũng chỉ kém ba đời người mà thôi.

Cho nên cho dù bên trong có rất nhiều quan tài, nhưng tuyệt đối sẽ không biến thành đen kịt như vậy, điều này hiển nhiên là không thiết thực.

Hơn nữa nếu Địa Tiên Thôn chính là cái này, thì thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo vị miễn cũng quá vụng về rồi. "Chúng ta chỉ là rơi vào ổ quan tài thôi nhỉ!

Đáng đời Mạc Kim Giáo Úy chúng ta phát tài a!

Lão Hồ, anh nói chúng ta mở cái nào trước đây!

Có nơi này rồi, cả đời này đều không cần đi tìm cổ mộ khác nữa!

Hết tiền thì đến mở một cái, ước chừng đủ ăn cả đời rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy cười nói: "Tử Bàn Tử, cậu tỉnh táo chút đi, từ cổ chí kim trong loại mộ quần táng này thì không thể có thứ gì đáng giá!

Địa Tiên Thôn tuy rằng thần bí, nhưng Phong Sư Cổ dù sao cũng chỉ là một tên trùm địa chủ!

Hắn bản thân có thể có chút tiền tài, nhưng cậu cảm thấy hắn sẽ đem đồ đạc của mình chia cho những người bồi táng này sao?

Trong những quan tài này, tám phần mười là thật sự không có đồ!

Chúng ta vẫn là nghe Hồ đại ca mau chóng lên đường thì hơn!" Bàn Tử vẫn có chút không cam lòng.

Nhưng Hồ tư lệnh biết tính nết của hắn, chỉ cần không để ý tới hắn, hắn một mình cũng liền mất hứng.

Nói rồi Hồ tư lệnh nhìn sang một bên, phát hiện trong kết cấu gạch ngói dưới chân thế mà có một con đường kéo dài xuống dưới.

Lập tức liền gọi: "Trước tiên xuống dưới xem sao, cái bóng đen khổng lồ ở giữa kia còn chưa biết là cái gì đâu!" Nói xong liền dẫn đầu đi qua.

Bàn Tử thực sự là luyến tiếc những quan tài này.

Nhưng mắt thấy mọi người càng đi càng xa, chỉ để lại một mình hắn, trong lòng ít nhiều cũng không yên tâm.

Bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo.

Mặt đất gạch ngói không dễ đi.

Nhưng ở giữa có xây bậc đá, chứng tỏ người đến trước đó khẳng định đều là từ nơi này đi xuống.

Mọi người vừa đi vừa nhìn, pháo sáng tắt thì lại bổ sung một quả.

Đi liên tục gần một phút.

Chương 1784

Dọc đường nhìn thấy quan tài càng là nhiều vô số kể.

Theo việc tới gần phần trung tâm, bọn họ dần dần phát hiện, thứ sừng sững ở giữa kia dường như là một pho tượng điêu khắc.

Bất quá lúc này nơi bọn họ đang đứng, hình như đúng là mái nhà.

Chủ thể của pho tượng kia, phần dưới cùng còn ở trên quảng trường trung tâm được những ngôi nhà này vây quanh.

Bị nhà cửa che chắn không nhìn thấy tình huống dưới cùng.

Mà phần bên trên tuy rằng lộ ra, nhưng lại nhìn không rõ là cái gì.

Mà càng tới gần, mọi người dần dần phát hiện, hóa ra là vì pho tượng khổng lồ kia đang đưa lưng về phía bọn họ.

Hèn chi nhìn không rõ rốt cuộc điêu khắc là thứ gì.

Bất quá lúc này mọi người cũng đã đến điểm chuyển ngoặt của bậc đá.

Đến nơi này, trực tiếp rẽ góc chín mươi độ hướng về phía pho tượng kéo dài qua.

Vừa vặn có thể từ giữa hai tòa nhà xuyên qua.

Bàn Tử vội nói: "Tôi bảo này, cái này nếu đi xuống rồi, lát nữa muốn đi lên lại thì phiền toái đấy!

Thật sự không mở một cỗ quan tài xem thử sao?" Hồ tư lệnh nhìn ngó, phát hiện ở chỗ chuyển giao này, cũng khảm một cỗ quan tài.

Bàn Tử tám phần là có chút luyến tiếc.

Thế nhưng Hồ tư lệnh là thật sự không muốn mở quan tài.

Quan tài ở nơi này hiển nhiên đều là bồi táng, căn bản sẽ không có manh mối gì.

Ở chỗ này mở quan tài đích xác là có chút lãng phí thời gian.

Ngô Bất Chính cũng vội khuyên giải Bàn Tử, minh khí trong Địa Tiên Thôn nhiều lắm, đừng lãng phí thời gian ở đây.

Thế nhưng mọi người vừa chuẩn bị tiếp tục lên đường, Ngô Bất Chính lại phát hiện Tần Vũ thế mà đứng trước cỗ quan tài kia không hề động thân.

Cái này khiến trong lòng cậu ta cũng không khỏi động một cái, sao Tần Vũ cũng muốn mở quan tài à?

Nghĩ vậy, Ngô Bất Chính liền vội ghé vào bên cạnh Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca làm sao vậy?" Tần Vũ ánh mắt băng lãnh, đạm nhiên nói: "Cỗ quan tài này đang động!" "Hả?" Mọi người nghe vậy lập tức đều sửng sốt.

Cái gì gọi là quan tài này đang động a?

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì?

Bàn Tử nghe được lời này, lập tức hăng hái, vội nói: "Mọi người đều thấy rồi đấy, quan tài này có vấn đề, Tiểu ca đều nói như vậy rồi, khẳng định chứng minh quan tài này không bình thường!

Tôi thấy chúng ta vẫn là mở ra xem một chút, kẻo lát nữa trúng phải bẫy rập!" Tuy rằng Bàn Tử là nhớ thương minh khí trong quan tài, nhưng lời này nói ra tự nhiên cũng không sai.

Hiện tại mở ra xem thử, tổng còn tốt hơn là đợi đến khi nguy hiểm thực sự xuất hiện!

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng ở bên cạnh nói: "Lão Hồ, hay là mở một cái xem sao đi!

Tôi cũng cảm giác sự tình có chút không ổn!" Hồ tư lệnh thấy cô đều nói như vậy, lập tức liền gật đầu.

Cỗ quan tài kia tuy rằng khảm trong vách đá, nhưng trên dưới vẫn có độ cao gần hai mét.

Đảo lại không cần nghĩ biện pháp lôi quan tài ra mới có thể mở.

Bàn Tử thấy Hồ tư lệnh đáp ứng, ngay lập tức liền xắn tay áo là người đầu tiên chạy qua.

Ngô Bất Chính nhắc nhở bảo hắn cẩn thận một chút.

Đồng thời chính mình cũng lên đi hỗ trợ.

Hai người rất nhanh liền lấy công cụ cắm vào nắp quan tài.

Bàn Tử còn chuẩn bị đi sang một bên thắp một cây nến.

Dù sao đây là quy củ của Mạc Kim Giáo Úy.

Thế nhưng hắn vừa mới chuẩn bị đi tìm nến, bỗng nhiên chỉ nghe tiếng "két chi chi két chi chi!" thế mà từ trong quan tài truyền ra.

Cứ như có người bên trong đang dùng móng tay cào vào nắp quan tài vậy.

Hồ tư lệnh nghe thấy động tĩnh này, lập tức mắng: "Mẹ nó là vùng dậy rồi, tôi nói cậu béo mau sao gia hỏa!" Bàn Tử nghe vậy ngay lập tức liền lôi ra móng lừa đen.

Thế nhưng gần như đồng thời, nắp quan tài kia thế mà mạnh mẽ nhấc lên trên một cái, tuy rằng không có triệt để mở ra, nhưng cũng có thể nhìn ra, đinh quan tài trên nắp đã sắp không áp chế được thứ bên trong này rồi.

Lúc này mọi người đều vội lui về phía sau.

Hồ tư lệnh đã rút ra cuốc leo núi, chuẩn bị cưỡng ép cạy tung cỗ quan tài này.

Đã nắp quan tài đã không áp chế được nữa, vậy ước chừng thứ bên trong đi ra cũng chỉ là chuyện trong một chốc lát này thôi.

Bất quá chính là không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Hồ tư lệnh vừa mới nện cuốc leo núi vào nắp quan tài, lập tức chỉ nghe "rắc" một tiếng, nắp quan tài vốn đã mục nát không chịu nổi, thế mà lại nứt ra một khe hở.

Bàn Tử thấy thế một tay cầm móng lừa đen, một tay tiến lên trực tiếp giúp Hồ tư lệnh trong nháy mắt cạy tung cả nắp quan tài.

Chương 1785

Mà theo nắp quan tài khoảnh khắc bị cạy ra, khiến ai cũng không ngờ tới là, trong quan tài thế mà có một đống lớn thứ gì đó trồi ra.

Thứ đó lông xù xù giống như từng sợi xúc tu vậy.

Mọi người sợ tới mức vội lùi lại vài bước.

Thấy thứ đó không có vồ tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính vội dùng đèn pin chiếu vào, tiếp đó mọi người liền nhìn thấy, từ trong quan tài trồi ra, cư nhiên là một đống lớn xúc tu màu đỏ.

Xúc tu kia nhìn qua cứ như vô số san hô vậy.

Đều chỉ to bằng cây nhang, nhưng cái nào cái nấy ngọ nguậy, ở giữa không trung qua lại đong đưa.

Nhìn qua cư nhiên giống như là vật sống. "Cái này mẹ nó là hoa gì a?

Sao chưa từng thấy qua vậy!

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ này còn là một người yêu thích làm vườn?

Trong quan tài này đều là loại hoa này a!" Ngô Bất Chính nói: "Hoa cái gì, cậu ngốc rồi à, trong quan tài nếu mọc hoa, vậy thì chỉ có một loại tình huống, tất nhiên là Thi hoa!

Thi Hương Ma Dụ cậu quên rồi, tin tức thứ này có thể gây ảo giác!" Mọi người nghe vậy đều vội lấy mặt nạ phòng độc úp lên mặt.

Nhưng vẫn không yên tâm, thế là liền nhéo nhau một cái.

Đau đến không chịu được, cũng không thấy xung quanh có biến hóa gì, lúc này mới đều thở phào nhẹ nhõm. "Cái này hình như là một loại thực vật tảo biển nhỉ!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô từng làm việc ở tạp chí địa lý, đối với thực vật hoang dã nghiên cứu rất nhiều.

Bất quá thứ này rốt cuộc có phải thực vật tảo biển hay không cũng khó nói, cô cũng không dám hạ kết luận.

Chỉ là cảm giác rất giống.

Hồ tư lệnh lắc đầu nói: "Không quá khả năng, chưa nghe nói qua thực vật tảo biển có thể tồn tại trong quan tài!

Tôi cảm thấy càng giống là một loại rêu hơn!

Chỉ có loại rêu này, mới thích hợp sinh trưởng ở nơi âm u ẩm ướt!" Mọi người cảm thấy có đạo lý.

Nhưng cái này rốt cuộc là cái gì, đích xác là nhất thời không cách nào hạ kết luận.

Bàn Tử rất gà tặc, vội nói: "Chúng ta có thể hỏi trong livestream, mấy nhà sinh vật học trong livestream kia, đều đã lâu không có cơ hội lộ mặt rồi!

Lần này không phải vừa vặn là một cơ hội sao!" Lời của Bàn Tử mang theo sắc thái trêu chọc.

Bất quá đây cũng là vì trước đó những nhà sinh vật học kia nói đâu sai đấy quá lớn.

Lúc này bọn họ cũng nhìn không ra là cái gì, đành phải đi hỏi chuyên gia trong livestream.

Ngô Bất Chính lại có chút không tin tưởng, quay đầu nhìn Tần Vũ, cảm giác vẫn là hỏi cậu ấy tương đối thích hợp.

Tần Vũ nhìn thứ kia, sau đó nói: "Hẳn là Thi tiển!" "Thi tiển?

Đó là thứ gì?" Ngô Bất Chính vội nói.

Tần Vũ nghĩ nghĩ rồi giải thích.

Cái gọi là Thi tiển, kỳ thực chính là một loại rêu ký sinh trên thi thể.

Điều này cũng không kỳ quái, người sau khi chết thân thể sẽ dần dần bị phân giải.

Cộng thêm lại chôn dưới lòng đất, lâu ngày tự nhiên sẽ bị một số vi sinh vật và thực vật dưới lòng đất bám vào.

Bất quá Thi tiển loại này cũng không thường gặp.

Khả năng là vì vấn đề hoàn cảnh, chỉ có trong hoàn cảnh đặc định mới có.

Mà trước đây lúc chưa xuyên không, cũng có rất nhiều tạo hình tang thi trên tivi chính là tham khảo Thi tiển.

Ví dụ như trên mặt người bám đầy cặn bã của một loại thực vật, nhìn qua vô cùng giống bộ dáng bị Thi tiển bám vào.

Cậu còn nhớ, Hàn Quốc hình như cũng có một bộ điện ảnh tạo hình bên trên rất giống.

Nhưng mà bộ phim đó có chút... khụ khụ. "Vậy loại này có độc hay không a!" Ngô Bất Chính tiếp tục hỏi.

Tần Vũ trầm tư một hồi nói: "Không độc!

Nhưng có loại rất nguy hiểm!" Nói rồi Tần Vũ liền giơ tay tới gần những đám Thi tiển màu đỏ kia.

Ngô Bất Chính vội ngăn cậu lại nói: "Tiểu ca cậu không cần chứng minh cho tôi xem, tôi tin cậu!" Hai người đang nói chuyện, bên cạnh Bàn Tử bỗng nhiên kinh hô: "Ấy ấy Tiểu ca ngàn vạn lần đừng chạm vào, thứ đó có kịch độc!

Chạm không được!" Ngô Bất Chính sửng sốt, nghi hoặc nhìn Bàn Tử.

Chương 1786

Bàn Tử vội chỉ chỉ livestream nói: "Là nhà sinh vật học trong livestream nói!

Bảo đây là một loại rêu viễn cổ coi chừng có độc!

Tốt nhất đừng chạm vào!

Còn nói tốt nhất dùng lửa thiêu hủy!" Ngô Bất Chính nhìn hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

So sánh ra, cậu vẫn tin tưởng Tần Vũ hơn.

Hồ tư lệnh cũng cảm thấy nghi hoặc, nói: "Tiểu béo, cậu tìm chuyên gia sinh vật học gì vậy, dùng lửa thiêu quá thảo suất rồi!

Tôi cũng biết một loại rêu, không dám dùng lửa thiêu, bởi vì nhiệt độ của ngọn lửa căn bản thiêu không chết hạt giống của chúng!

Những hạt giống kia bị lửa thiêu một cái, sẽ theo không khí bay loạn khắp nơi!

Rơi vào da là hết cứu!" "Đúng, tôi cũng cảm giác thứ này không thể dùng lửa thiêu!" Tuyết Lỵ Dương cũng vội nói.

Bàn Tử sửng sốt, nhìn livestream, lại nhìn mọi người, đành phải đem nội dung livestream cho mọi người xem.

Chỉ thấy trong livestream, thật sự có một người tự xưng là nhà sinh vật học, đang thao thao bất tuyệt.

Nói rằng chính mình từng thấy qua thứ tương tự.

Nghe ông ta tuyệt đối không sai.

Ngô Bất Chính cảm giác không quá đáng tin, vẫn là nhìn về phía Tần Vũ nói: "Tiểu ca hay là cậu nói xem?" Tần Vũ thấy thế đạm nhiên nói một câu: "Bên trong dường như còn có đồ vật!" Nói xong, thế mà trực tiếp xoay người giơ tay đem hai ngón tay cực dài thọc vào trong đống rêu màu đỏ kia!

Một màn này nhìn đến mọi người lập tức bùng nổ.

Mọi người đều không ngờ tới, Tần Vũ cư nhiên ngay cả giải thích cũng lười giải thích, trực tiếp liền động thủ.

Tuy rằng bọn họ vẫn luôn biết, Tần Vũ là người rất trầm mặc ít nói.

Nhưng cũng không ngờ tới, cư nhiên sẽ trực tiếp động thủ.

Người trong livestream lập tức liền vỡ tổ.

Lời của vị giáo sư sinh vật học kia rất nhiều người vẫn là tin tưởng.

Dù sao người ta tốt xấu gì cũng là giáo sư.

Bạn nói nếu không có chút bản lĩnh thật sự thì sao có thể chứ?

Nhưng Tần Vũ lại cứ như không nghe thấy lời ông ta, trực tiếp liền đem bàn tay thọc vào.

Vị giáo sư kia trong livestream vội gửi bình luận: 【Tiểu tử cậu đây là đang tự tìm đường chết, loại rêu viễn cổ này chôn sâu dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm.

Bên trên ẩn chứa vi sinh vật thậm chí là virus khả năng đặt ở hiện đại đều không cách nào giải thích và thuyết minh, càng đừng nói chữa khỏi!

Cậu xong đời rồi, cậu xong...】 Vị giáo sư kia lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên một màn tại hiện trường, liền khiến ông ta triệt để cứng đờ.

Chỉ thấy bàn tay Tần Vũ lúc tới gần những đám rêu đỏ kia.

Những đám rêu đỏ giống như san hô trùng, thế mà tự động phân tán ra hai bên.

Mà theo những đám rêu đỏ kia tách ra hai bên, bàn tay Tần Vũ thế mà trong nháy mắt thọc vào giữa đám rêu.

Chưa đến một giây, liền rụt trở về.

Mà gần như đồng thời, mọi người liền nhìn thấy trên ngón tay Tần Vũ, thế mà đang kẹp một miếng đồ vật màu đen.

Định thần nhìn lại, mọi người phát hiện, đó cư nhiên là một khối ngọc bài màu đen.

Ngọc bài toàn thân hơi có vẻ thô ráp.

Nhìn qua không phải ngọc đen thượng đẳng gì.

Nhưng cắt gọt và đánh bóng đều coi như không tệ.

Nhìn một cái là biết đã được gia công dụng tâm.

Giáo sư Tôn vội ghé lại, dùng đèn soi xem trên ngọc bài có cổ văn tự hay không.

Soi một cái này, thế mà còn thật sự có.

Giáo sư Tôn kinh hô: "Trên này điêu khắc chữ 'Vu' a!

Chẳng lẽ những người này thật sự là Vu giả xuyên đất cổ đại?" Cái gọi là Vu giả, kỳ thực có quan hệ với rất nhiều truyền thuyết xuyên đất.

Trước đó bọn họ cũng từng phân tích qua, thân phận thực sự của Ô Dương Vương này rốt cuộc là ai.

Mà đến hiện tại xem ra, truyền thuyết về Di Sơn Ô Dương Vương xem ra tám phần là giả.

Còn về việc có phải là Long Xuyên Vương sinh tính tàn bạo trong truyền thuyết hay không, trước mắt xem ra ngoại trừ "nhân đẳng" là tương đối phù hợp, những thứ khác vẫn chưa phát hiện bằng chứng có thể chứng minh.

Mà suy đoán cuối cùng, chính là Đại Vu.

Cái gọi là Đại Vu này chỉ chính là một loại tông phái và một loại hình thức văn hóa giữa các dân tộc thiểu số trong vùng đất Xuyên (Tứ Xuyên).

Thứ này bạn không thể nói nó là tà giáo giống như Vu Viên Giáo.

Chương 1787

Nhưng nó cũng không hình thành một dân tộc thiểu số có tổ chức.

Chỉ có thể nói bọn họ càng giống bộ lạc nguyên thủy còn sót lại.

Một bộ lạc có văn hóa Vu giả.

Mà nhìn chung mạch núi Quan Tài Sơn này, đích xác là có khả năng sẽ ẩn tàng một bộ lạc dân tộc luôn ẩn thế không xuất hiện.

Nhưng chỉ căn cứ vào một khối ngọc bài viết chữ "Vu", hiển nhiên là không cách nào nói rõ được nhiều điều. "Có thể xem thử bên trong còn có thứ gì hay không a?" Giáo sư Tôn có chút chờ mong nói.

Bàn Tử thấy đám rêu đỏ kia dường như thật sự không có gì nguy hiểm, không khỏi chạy tới livestream a xích nói: "Cái tên giáo sư sinh vật học gì đó đâu rồi?

Mẹ nó cư nhiên dám lừa Bàn gia!

Nói chuyện đi a!" Thế nhưng trong livestream nào còn có người này nữa.

Khả năng vẫn còn đó, nhưng đã không còn động tĩnh rồi.

Người trong livestream đều rất là bất đắc dĩ, thi nhau gửi bình luận: 【Thôi đi thôi đi, Bàn gia tôi nói này về sau các anh đừng hỏi trong livestream nữa, trực tiếp hỏi Tần tiểu ca là được rồi!】【Đúng thế, tôi sao cứ cảm giác Tần tiểu ca mới là chuyên gia chính kinh a.】【Lời không thể nói như vậy, có vài thứ vẫn là có thể mượn nhờ livestream.】【Nhưng tôi cảm giác chuyện liên quan đến cổ mộ, vẫn là trực tiếp tìm Tần tiểu ca ổn thỏa nhất.】Bàn Tử tức giận không thôi, thấy Hồ tư lệnh ở một bên mày hơi nhíu dường như đang nghĩ sự tình gì, liền hỏi anh ta làm sao vậy?

Hồ tư lệnh mở miệng nói: "Những thứ này đích xác không thể dùng thường thức để giải thích!

Tôi nhớ trong một đạo phong thủy có ghi chép về Thi tiển!

Nhưng Thi tiển cũng phân ra rất nhiều loại!

Tầm thường mà nói, Thi tiển chỉ ăn thịt thối, sẽ bám vào trên thịt thối!

Nhưng nếu đem thứ này đặt ở huyệt vị phong thủy đặc định!

Loại Thi tiển này sẽ biến thành một loại đồ vật có thể vồ người sống!

Mà đám rêu đỏ trước mắt này, ước chừng chính là Thi tiển bình thường, cho nên mới sẽ không công kích người!

Những thứ này cậu để khoa học hiện tại đi giải thích, là rất khó giải thích!" Bàn Tử nghe như lọt vào sương mù, nói: "Bàn gia mới mặc kệ nó là thứ gì, tôi chỉ muốn biết hiện tại làm sao bây giờ?

Đồ bên trong mò ra thế nào!" Hồ tư lệnh nghe vậy nói: "Sao cậu không thông suốt thế nhỉ, đều đã nói thứ này chỉ có hứng thú với thịt thối, ý là đối với người sống như cậu không có hứng thú!

Trừ phi cậu chết rồi!

Cho nên trực tiếp xông vào mà mò là được a!" Bàn Tử nghe vậy lập tức sửng sốt, mắng: "Mẹ kiếp sao anh không nói sớm!

Hại Bàn gia lo lắng suông nửa ngày!" Nói xong, Bàn Tử cũng không màng buồn nôn, xắn tay áo liền muốn động thủ.

Vẫn là dưới sự nhắc nhở của Ngô Bất Chính, tên này mới từ trong ba lô mò ra một đôi găng tay chuyên dụng, đeo vào tay rồi lúc này mới ra tay.

Tuy rằng Thi tiển đỏ kia không công kích người sống.

Nhưng dù sao cũng là trong quan tài, ai biết thi thể đều lên men bao nhiêu năm rồi.

Ngộ nhỡ có độc dịch gì đó, cũng chung quy là phiền toái.

Bàn Tử đeo găng tay xong, lập tức liền thọc vào trong quan tài.

Quả nhiên, những đám Thi tiển đỏ kia thật sự không có công kích hắn.

Hơn nữa cách găng tay hắn có thể cảm giác được đám Thi tiển kia trơn nhẫy.

Cứ như xà phòng vậy.

Bất quá bàn tay còn chưa thọc vào bao lâu, bỗng nhiên hắn liền sờ được một vật tròn vo.

Dùng tay cảm nhận một chút, lập tức kinh hô: "Mẹ kiếp thật sự có đồ, hình như là cái đầu người, có muốn lôi ra hay không a!

Cảm giác hủ lạn cũng khá nghiêm trọng rồi, hẳn là có thể giật xuống được!" Giáo sư Tôn nghe vậy lập tức cuống lên: "Vương Bàn Tử ngàn vạn lần đừng!

Thi thể bên trong này cũng là văn vật, cậu làm như vậy là thành tội nhân lịch sử đấy!" Bàn Tử nghe vậy tổng cảm giác lời này sao quen tai thế nhỉ?

Hình như trước đó nghe ở đâu rồi.

Động một tí là văn vật.

Lương Quỳnh hình như trước đó cũng như vậy. "Tôi bảo này Giáo sư Tôn, hay là ông tới thử xem?

Ông tưởng ở trong quan tài mò đồ còn có thể để ông lựa chọn sao?

Dễ chơi lắm à?" Nói rồi Bàn Tử liền muốn phát lực.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tử Bàn Tử cậu không chê buồn nôn, chúng tôi còn chê buồn nôn đây!

Cậu vẫn là đem đám Thi tiển đỏ kia móc ra đi, ít nhất không có mấy thứ kỳ quái!" Bàn Tử nghe vậy cảm thấy cũng phải.

Ngộ nhỡ có minh khí làm hỏng cũng không tốt, đảo lại nhổ Thi tiển ra thực tế hơn.

Nói rồi hắn liền túm lấy một nắm lớn Thi tiển, sau đó phát lực kéo nó ra.

Kết quả khiến mọi người không ngờ tới, đám Thi tiển đỏ này cư nhiên còn vô cùng lớn.

Chương 1788

Trong đó rễ cây càng là rắc rối phức tạp, có rất nhiều đều không nhổ ra được, lưu lại trong quan tài.

Bất quá lúc này như vậy cũng đủ rồi.

Bàn Tử ném Thi tiển đỏ xuống đất, mọi người nhìn thấy dưới gốc Thi tiển thế mà có rất nhiều vật thể màu trắng.

Giống như trứng vậy, rậm rạp chằng chịt nhìn đến da đầu tê dại.

Hơn nữa đây còn chỉ là số ít, lúc này nhìn vào bên trong quan tài, thế mà còn có nhiều hơn.

Những quả trứng màu trắng kia rậm rạp chằng chịt thế mà đem thi thể trong quan tài đều che lấp lại.

Chỉ có thể đại khái nhìn ra được hình dáng của một con người.

Thấy cảnh này, Bàn Tử suýt chút nữa thì nôn ọe, chửi đổng: "Vãi chưởng, táng cái quái gì bên trong thế này!

Một con sâu siêu to khổng lồ hả?

Sao lắm trứng thế kia!" "Thứ này cho dù có minh khí thì cũng chẳng ai thèm lấy!" Trông quá kinh tởm, mọi người thực sự không nhìn nổi nữa.

Tuy nhiên, Shirley Dương đứng bên cạnh lại tỏ ra rất bình tĩnh.

Dường như cô đã từng trải qua trường hợp này, dù sao người ta cũng là phóng viên tạp chí Địa lý của Mỹ.

Cô bịt mũi, cầm cuốc leo núi gạt gạt bên trong quan tài.

Rất nhanh, một hộp sọ trắng hếu lộ ra.

Hiển nhiên niên đại không ngắn, thi thể đã phân hủy chỉ còn lại xương trắng.

Phát hiện xương trắng trong quan tài thì chẳng có gì lạ, nhưng Shirley Dương bỗng phát hiện ra một thứ khiến ai nấy đều ngẩn người. "Cái gì thế?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Shirley Dương gắp thứ đó ra, mọi người nhìn vào liền ngớ người.

Bàn Tử chửi thầm: "Sao lại là một con châu chấu?

Hình như chính là cái loại Hưởng đạo hoàng trùng mà chúng ta gặp lúc trước!" "Sao ở đây cũng có nhỉ?" Không sai, thứ Shirley Dương gắp ra từ trong quan tài chính là xác một con hoàng trùng.

Hơn nữa là một con đã chết, xác chỉ còn lại một phần, bên trên bị ăn mòn thủng lỗ chỗ.

Shirley Dương nói: "Việc này có khả năng liên quan đến đám thi tiển màu đỏ kia!" Nói xong, cô dùng đèn pin soi vào vách quan tài phía trong.

Quả nhiên, phát hiện một cái lỗ tròn.

Cái lỗ chỉ to bằng nắm tay, nhưng có đến mấy cái, chi chít không biết thông đi đâu.

Nhìn đến đây, Shirley Dương trong lòng đã có suy đoán.

Cô giải thích: "Đây có thể là một hệ thống tuần hoàn vãng sinh!" "Hệ thống tuần hoàn vãng sinh?

Nghĩa là sao?" Mọi người khó hiểu.

Shirley Dương bắt đầu giải thích.

Kỳ thực cái gọi là hệ thống tuần hoàn vãng sinh, đúng như tên gọi, chính là sự tuần hoàn lặp lại.

Nói rộng ra thì có thể tham khảo truyền thuyết dân gian như lục đạo luân hồi, âm phủ, đầu thai chuyển thế, canh Mạnh Bà...

Con người chết đi, linh hồn đầu thai, uống canh Mạnh Bà rồi lại làm người.

Đó là một quá trình tuần hoàn.

Ý của Shirley Dương thực ra rất đơn giản.

Nếu coi cỗ quan tài này là một thế giới, thì bên trong có một hệ thống sinh mệnh tuần hoàn hoàn chỉnh.

Shirley Dương chỉ vào đám thi tiển đỏ (rêu xác chết), nói: "Đám thi tiển này mọi người đều đã hiểu sơ qua, nó chỉ ăn thịt thối!" "Nhưng khi sinh trưởng, nó sẽ tỏa ra một loại nhiệt lượng!" "Loại nhiệt lượng này chính là mấu chốt của hệ thống tuần hoàn!" "Thi tiển đỏ dùng nhiệt lượng của bản thân để ấp số trứng côn trùng này!" "Mà số trứng này hẳn đều là trứng của Hưởng đạo hoàng trùng!" "Hưởng đạo hoàng trùng sau khi nở ra, vì không có thức ăn nên sẽ tàn sát lẫn nhau!" "Cuối cùng, nhờ cơ duyên xảo hợp, những con hoàng trùng có thể bay ra khỏi lỗ thông gió đều là những kẻ chiến thắng sau cuộc tàn sát đẫm máu!" "Loại hoàng trùng này có lực sát thương cực lớn!" "Và cái lỗ thông này có khả năng liên kết với hang ổ của Kim Giáp Mao Tiên ở phía trên đỉnh núi!" "Sự tồn tại của cỗ quan tài này chính là để cung cấp Hưởng đạo hoàng trùng liên tục cho Kim Giáp Mao Tiên!" "Quả thực là khéo léo vô cùng!" Mọi người nghe mà chấn động trong lòng, nhưng cơ bản đều đã hiểu ý của Shirley Dương.

Cả cỗ quan tài này thực chất là một hệ thống tuần hoàn.

Trứng hoàng trùng được nhiệt lượng của thi tiển ấp nở.

Số hoàng trùng sống sót bay ra ngoài rất ít, phần lớn chết trong quá trình tàn sát.

Xác của chúng lại cung cấp dinh dưỡng cho thi tiển, thi tiển lại tỏa nhiệt ấp trứng.

Một vòng tuần hoàn khép kín.

Tuy nói nghe đơn giản, nhưng thực tế bất kỳ mắt xích nào sai sót thì cả hệ thống sẽ bị ngắt quãng.

Hiểu được tác dụng của những cỗ quan tài này, mọi người đoán những cỗ quan tài găm trên vách tường kia chắc cũng tương tự.

Nói chúng là căn cứ sản xuất thức ăn cho Kim Giáp Mao Tiên cũng không ngoa.

Bàn Tử lúc này cũng đã thích ứng được với hoàn cảnh.

Hắn bịt mũi tiến lên bới móc một lúc, kết quả đúng là chẳng tìm thấy món minh khí nào, tức đến nỗi suýt nổ tung cả cái quan tài. "Tôi bảo này, trong này cái gì cũng không có, chúng ta đừng lằng nhằng nữa, mau đi thôi!" Cả nhóm gật đầu.

Chương 1789

Tôn giáo thụ vốn định bảo mọi người đậy nắp quan tài lại, dù sao ông cũng là giáo sư, vứt nắp quan tài chỏng chơ thế này thì hơi kỳ.

Nhưng mọi người đã thu dọn đồ đạc đi tiếp rồi, sức ông lại chẳng bê nổi cái nắp, đành thôi.

Lối đi phía trước cứ kéo dài xuống dưới.

Theo độ cao này, tối đa năm phút nữa là xuống đến đáy.

Lúc đi đường, Bàn Tử lại sáp lại gần Ngô Bất Chính, nói nhỏ: "Ây!

Thấy chưa, Bàn gia không lừa cậu nhé!" "Lúc nãy mở quan tài, đám người Giang Ninh kia đến một tiếng động cũng không có!" "Cậu không nghĩ mà xem, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong quan tài mà không hề sợ hãi!" "Thế có bình thường không?" Ngô Bất Chính liếc nhìn ba người Giang Ninh đi phía sau.

Đúng là họ không có bất kỳ biến đổi cảm xúc nào, cứ như đã từng trải qua rồi.

Chẳng lẽ Bàn Tử đoán đúng?

Đám người này cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Nhưng họ đi theo rốt cuộc là vì cái gì?

Lại còn tốn công tốn sức như vậy, mưu đồ điều gì?

Cậu cũng nghĩ không thông, cứ cảm giác vụ này ẩn chứa một âm mưu to lớn.

Mà kẻ thiết lập âm mưu thì trốn sau màn, đến giờ vẫn chưa lộ chút sơ hở nào.

Đang mải nghĩ thì Hồ tư lệnh đi đầu đã dừng lại.

Mọi người nhìn về phía trước, phát hiện bậc thang đã đi đến điểm cuối.

Trước mặt hiện ra một quảng trường khổng lồ.

Bàn Tử vội bắn một quả pháo sáng.

Nhưng ánh sáng của pháo sáng vẫn không thể soi rõ toàn thể bức tượng điêu khắc kia.

Chủ yếu do vị trí không tốt, hướng họ đang đứng lại nằm ngay sau lưng bức tượng.

Hồ tư lệnh hô lên: "Đều cẩn thận chút, chỗ này có thể có cơ quan!" Nói xong, ông mới cẩn trọng bước vào phạm vi quảng trường đầu tiên.

Cả quảng trường cực kỳ lớn, ít nhất cũng phải bằng nửa sân bóng đá.

Ban đầu mọi người đi rất chậm, nhưng thấy không kích hoạt cơ quan gì, tốc độ mới nhanh hơn một chút.

Khi tiến sâu vào quảng trường, họ mới triệt để hiểu mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Nơi này giống như một cái tứ hợp viện siêu to khổng lồ.

Bốn phía đều là nhà cửa, quảng trường là khoảng sân trống ở giữa.

Nhưng những kiến trúc giống nhà cửa này, nghiêm túc mà nói thì không phải nhà, mà là những thứ giống như gác lửng (các lâu).

Toàn bộ các lâu đều được xây bằng xà ngang bằng đồng.

Đến cái cửa cũng không có.

Trên từng thanh xà đồng chất đống quan tài.

Cái này đè lên cái kia, nhìn sơ qua cũng phải đến cả ngàn cỗ.

Số lượng quan tài ở đây so với trên vách tường lúc trước quả là "kẻ tám lạng người nửa cân", thậm chí còn nhiều hơn.

Khán giả xem livestream thấy cảnh này cũng choáng váng.

Rất nhiều người thi nhau bình luận: 【Vãi chưởng, sao tôi có cảm giác 'déjà vu' như đến Xà Chiểu Quỷ Thành thế nhỉ?】【Đúng đấy, trong Xà Chiểu Quỷ Thành cũng có nhiều xác chết thế này, nhưng toàn là ngồi.】【Haha các ông nói thế làm tôi thấy đám ngọc dũng ở Xà Chiểu Quỷ Thành thảm vãi, chỉ được ngồi, còn ở đây ít nhất cũng được nằm.】【Đâu chỉ nằm, ít nhất còn có phòng riêng nhá!】Bàn Tử nhìn mà buồn cười, cái này cũng đem ra so bì được à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đám người chết trong quan tài này chắc tám phần mười là người bồi táng cho Ô Dương Vương kia.

Có kinh nghiệm lúc trước, Bàn Tử cũng chẳng hứng thú gì với đám quan tài này nữa.

Hắn chạy tót ra giữa quảng trường, muốn xem bức tượng khổng lồ kia rốt cuộc là thứ gì.

Mọi người còn chưa hoàn hồn sau cơn chấn động thì đã nghe Bàn Tử hét lên: "Ê ê, mọi người mau lại đây, cái quái gì thế này!" Mọi người vội chạy tới.

Dưới ánh pháo sáng, họ thấy trước mặt bức tượng lớn có hai bức tượng nhỏ trông rất quỷ dị.

Do bị bức tượng lớn phía sau che khuất ánh sáng nên trông chúng đen sì, không rõ mặt mũi.

Nhưng khi đèn pin soi vào, ai nấy đều giật mình.

Hai bức tượng đó lại là mình người đầu heo.

Hơn nữa đầu heo lại được chế tạo bằng đồng xanh, không cùng một khối với phần thân người.

Tôn giáo thụ thấy thứ này thì hứng thú, vội định tiến lên xem xét.

Ngô Bất Chính vội ngăn lại: "Giáo sư, ông không muốn sống nữa à?

Ông nhìn cái thân người kia xem, mọc lông hết rồi!" Tôn giáo thụ ngớ người, nhìn kỹ phần thân người dưới hai bức tượng.

Quả nhiên bên trên mọc đầy một lớp lông tơ màu đỏ mỏng.

Chương 1790

Trông rất quỷ dị.

Bàn Tử vội nói: "Vãi, xác chết mọc lông là sắp thi biến rồi, hay là nhét cho nó cái móng lừa đen (hắc lư đề tử)?" Hồ tư lệnh mắng: "Cậu muốn minh khí đến phát điên rồi à?

Đây là đầu heo, cậu nhét móng lừa đen cho nó thì có tác dụng gì!

Hơn nữa đầu còn chả có, thi biến kiểu gì?" Bàn Tử thấy có lý, lúc này mới cất móng lừa đen đi.

Shirley Dương đứng quan sát hồi lâu, nói: "Lớp lông đỏ trên xác chết có thể là đám thi tiển kia.

Không khí ở đây không lưu thông, quan tài lại bị hư hại nghiêm trọng, nói không chừng có hạt giống bay đến đây!

Tuy nhiên nhìn tạo hình, hai bức tượng này hẳn là đèn thắp sáng!" Nói rồi cô lấy bật lửa ra, ném vào miệng hai cái đầu heo.

Quả nhiên, bật lửa vừa vào, trên đầu hai con heo liền bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Chưa hết, ngọn lửa còn men theo bức tượng khổng lồ phía sau cháy lan lên trên, thắp sáng luôn cả pho tượng lớn.

Ngọn lửa như một con rồng lửa uốn lượn chạy dọc khắp bức tượng.

Mọi người tưởng lửa chỉ thắp sáng bức tượng, ai ngờ nó lan ra tứ phía.

Chưa đầy một phút, cả không gian đã được chiếu sáng rực rỡ.

Đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ diện mạo thực sự của không gian ngầm này.

Đập vào mắt là hai dòng chữ lớn: "Đồng lâu bách quan, ngõa gia lâm môn; Khái đầu bát bách, thụ dư trường sinh." (Lầu đồng trăm quan, ngõa gia tới cửa; Dập đầu tám trăm, ban cho trường sinh.) Hai dòng chữ này viết ngay trên vạt áo của bức tượng, vô cùng bắt mắt.

Màu sắc tươi rói, hiển nhiên là được khắc lên sau này. "Đây là Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Chắc chắn là chỉ dẫn của nơi này!" "Giáo sư, ngài mau xem xem!" Thác Ni (Tony) nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng.

Bàn Tử cười: "Anh cứ để Hồ tư lệnh của chúng tôi xem cho!

Tôn giáo thụ chắc là xem không xong đâu." Thác Ni ngẩn ra, lúc này mới thấy Tôn giáo thụ không biết lôi đâu ra cái kính lúp, đang soi mói nghiên cứu bức tượng đầy hăng say.

Bàn Tử cười nói: "Lão Hồ, anh nghe Bàn gia tôi phân tích này! 'Đồng lâu bách quan' chắc chắn chỉ đống quan tài trên giá đồng xung quanh.

Còn 'Ngõa gia lâm môn' chắc chắn là nói Bàn gia tôi rồi!

Ngõa gia!

Chắc là đang ca ngợi Bàn gia tôi đấy!" "Chỉ không biết cái 'Ngõa gia' rốt cuộc là ý gì!" "Nhưng mà cái lão Phong Sư Cổ này cũng chẳng ra gì!

Đoạn trước còn khách khí, đến đoạn sau lại bảo 'dập đầu tám trăm, ban cho trường sinh'!

Còn dập đầu tám trăm cái?

Tám cái Bàn gia tôi cũng chả thèm!

Muốn Bàn gia dập đầu cho lão á?

Ăn kít đi!" Hồ tư lệnh cười: "Tiểu Béo, tầm nhìn hạn hẹp rồi.

Thuật trường sinh sao có thể tùy tiện ban cho được!

Người ta là Phong Sư Cổ để lại cho hậu nhân nhà họ Phong!

Con cháu họ Phong đến đây nhìn thấy lão tổ tông, chẳng phải dập đầu tám trăm cái sao!" Mọi người ngẩng đầu nhìn, quả nhiên phát hiện bức tượng khổng lồ phía sau chính là một người đàn ông thân hình khôi ngô.

Tuy chưa ai gặp Phong Sư Cổ bao giờ, nhưng bức tượng này e rằng chính là hắn!

Chỉ thấy người này dáng vóc vạm vỡ, sắc mặt toát lên vẻ anh dũng, nhưng giữa lông mày lại có vài phần xảo trá.

Rõ ràng là kẻ có tài nhưng không dùng vào việc chính nghĩa.

Ngô Bất Chính không tham gia thảo luận, thấy Tần Vũ đứng trước bức tượng, nhìn chằm chằm xuống đất, bèn hỏi: "Có phát hiện gì không?" Tần Vũ lắc đầu.

Ngô Bất Chính hiểu ý Tần Vũ.

Câu "dập đầu tám trăm, ban cho trường sinh" chắc là ám chỉ chỗ dập đầu sẽ có gợi ý gì đó.

Phim kiếm hiệp hay viết thế, kiểu như lúc dập đầu thì phát hiện bí kíp võ công.

Nhưng chỗ dập đầu này đến cái bồ đoàn cũng không có.

Nếu dập đầu tám trăm cái thật, chắc toác đầu mà chết.

Hồ tư lệnh và Bàn Tử bàn tán hồi lâu, chẳng ai thuyết phục được ai dập đầu, bèn chạy sang hỏi Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cười: "Hai người tin cái chuyện dập đầu ban trường sinh thật đấy à?

Lão Phong Sư Cổ mà trường sinh thật thì việc gì phải trốn ở cái nơi khỉ ho cò gáy này!

Còn ban cho trường sinh, giờ thi thể lão chưa thối rữa hết là may rồi!

Chúng ta tranh thủ thời gian tìm lối vào đi, chỗ này có thể đã rất gần Địa Tiên Thôn rồi!" Bàn Tử và Hồ tư lệnh gật đầu, chuẩn bị đi tìm cơ quan.

Chương 1791

Ở bên cạnh, nhóm Giang Ninh lại lôi bộ máy quét sonar dựng mô hình ra một cách thành thạo.

Đúng lúc này, Tôn giáo thụ bỗng hét lên: "Mọi người mau lại đây xem, chỗ này có cái gì này!" Mọi người nghe tiếng vội chạy tới.

Chỉ thấy Tôn giáo thụ phát hiện một cái vòng đồng ngay trước bức tượng lớn của Phong Sư Cổ.

Cái vòng chỉ to bằng chiếc nhẫn, nói thật là rất khó tìm.

Chắc Tôn giáo thụ vừa rồi soi tượng thì tình cờ thấy.

Bàn Tử hỏi: "Sao nào?

Có mở ra xem thử không?" Ngô Bất Chính vội nói: "Đừng vội, để Tiểu ca xem đã!" Nói rồi gọi Tần Vũ lại.

Tần Vũ nhìn cái vòng đồng, nhíu mày, sờ sờ rồi lắc đầu: "Có vấn đề!" "Vấn đề gì?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ vẫn lắc đầu: "Không biết!" "Không..." Bàn Tử cạn lời.

Nhưng Tần Vũ đã nói có vấn đề thì chắc chắn là có vấn đề thật.

Bàn Tử không dám tùy tiện mở.

Lúc này nhóm Giang Ninh đã lắp xong máy quét mô hình.

Bàn Tử cũng chẳng màng sĩ diện, mặt dày chạy sang xem ké.

Trên máy tính hiện ra mô hình khu vực lân cận được sonar dò quét.

Quả nhiên, trong mô hình, bên trong bức tượng Phong Sư Cổ thực sự có một không gian.

Không gian đó uốn lượn đi xuống, không biết thông đi đâu.

Theo mô hình thì lối đi này có vẻ khá lớn, chắc là lối đi để tiếp tục tiến sâu vào.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng hơi thấp thỏm.

Nhưng Tần Vũ trước giờ chưa từng phán đoán sai.

Hắn nói lối đi này có vấn đề thì tám phần mười là có vấn đề.

Vậy rốt cuộc ai sai?

Máy móc sai?

Bàn Tử kể lại tình hình trên máy quét cho mọi người.

Ai nấy đều cau mày, không biết làm sao.

Ai ngờ Giang Ninh gập máy tính lại, đi thẳng tới. "Tránh ra!" Cô ta lạnh lùng nói, dường như định trực tiếp đi vào. "Cô Ninh, cái này không làm bừa được đâu, nhỡ bên trong có vấn đề thì sao!" Ngô Bất Chính vội can.

Giang Ninh thản nhiên: "Tôi không nghĩ công nghệ hiện đại có vấn đề gì!

Tiến độ hiện tại quá chậm, nếu Mạc Kim Hiệu Úy đều làm việc kiểu này thì xin lỗi, chúng tôi không muốn đi cùng các anh nữa!" Lời nói nghe có vẻ khách khí, nhưng ý tứ thực sự là chê bai các người quá lề mề, để chúng tôi tự làm.

Bàn Tử tức điên, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Hồ tư lệnh ngăn lại.

Hồ tư lệnh nói: "Cô Ninh nói phải, đương nhiên rồi, nếu các vị đã nóng lòng như vậy, chúng tôi tự nhiên cũng không cản!

Xin mời!" Bàn Tử khó hiểu, Hồ tư lệnh nói nhỏ: "Đừng vội, họ muốn đi thì cứ để họ đi, có người chủ động dò mìn cậu còn không vui à?

Chúng ta đi sau họ, có minh khí gì thì họ cũng phải đụng mặt chúng ta mà!" Bàn Tử nghe thấy cũng có lý, lúc này mới im miệng.

Ngô Bất Chính còn định khuyên can, lời Tần Vũ nói chưa bao giờ mất linh.

Nhưng nhóm Giang Ninh đâu có nghe lọt tai.

Giang Toán tiến lên giật mạnh cái vòng đồng. "Cạch" một tiếng.

Gần như đồng thời, một lối đi hiện ra.

Bên trong tối om, chẳng nhìn thấy gì.

Nhưng có vẻ đúng là không có tiếng cơ quan nào được kích hoạt.

Giang Ninh nhìn mọi người một cái, cười nói: "Các người cứ ở đây trực tiếp đi, tôi cũng tin các người không phải kẻ ác độc!

Nếu phía trước không có vấn đề, các người có thể đi theo!

Còn về chuyện chặn đường lui, tôi tin các người cũng sẽ không làm thế chứ!" "Vãi, cô coi chúng tôi là hạng người gì, giống các người chắc?

Thấy chết không cứu đồng đội à?" Bàn Tử khó chịu.

Giang Ninh cười nhạt: "Cảm ơn!" Nói xong dẫn Giang Toán và Thác Ni đi thẳng vào lối đi.

Bàn Tử nén giận: "Chúng ta tính sao?" Hồ tư lệnh lắc đầu: "Không biết, cứ đợi xem đã, nếu một tiếng sau họ không ra, chúng ta hẵng tính chuyện vào xem thử!" "Một tiếng?

Chương 1792

Có lâu quá không?

Hay là tôi vào xem trước?

Nhỡ họ tìm thấy minh khí rồi giấu đi thì sao?

Cậu cũng biết đấy, phụ nữ mà muốn giấu minh khí thì có đầy chỗ!

Nhiều chỗ Bàn gia tôi cũng chả nỡ xuống tay ấy chứ!" Ngô Bất Chính nói: "Vẫn nên đợi xem sao, đừng vào vội!

Coi chừng nguy hiểm!" Mọi người gật đầu.

Tôn giáo thụ thì chẳng vội vàng gì, phát hiện ở đây đủ để ông nghiên cứu cả buổi.

Ông đang cầm kính lúp soi chỗ nọ chỗ kia, bận rộn không ngơi tay.

Bàn Tử đành ngồi bệt xuống đất chờ đợi.

Giờ ngoài đợi ra cũng chẳng còn cách nào khác.

Nhưng mới qua nửa tiếng, Bàn Tử đã đứng ngồi không yên.

Hắn bảo nửa tiếng với một tiếng cũng chẳng khác nhau mấy, nhỡ họ tìm được minh khí thì phiền phức to.

Mọi người vẫn không có ý định đi vào.

Cuối cùng Bàn Tử nhanh trí nói: "À này, mọi người có nghĩ tới trường hợp nhỡ họ vào đó gặp nguy hiểm thì sao?

Nửa tiếng thì còn cứu kịp, chứ để một tiếng thì rau kim châm cũng nguội ngắt rồi!

Hay là tôi cứ vào trước xem sao?" Mọi người thực sự không chịu nổi sự nhầy nhụa của hắn, cộng thêm lời hắn nói cũng có lý.

Dù sao cũng đi cùng nhau, Peter Lưu một mình họ còn cứu, huống chi nhỡ chết cả ba người.

Cả nhóm thương lượng xem ai vào.

Hồ tư lệnh định đi nhưng mọi người không đồng ý, vì ông đi thì Shirley Dương chắc chắn cũng đi theo, không ổn.

Cuối cùng Bàn Tử xung phong đi một mình.

Ngô Bất Chính không yên tâm, đòi đi cùng.

Kết cục, Tần Vũ đứng ra chốt hạ: anh và Bàn Tử sẽ vào xem.

Để an toàn, Doanh Thương ở lại bên ngoài giữ dây thừng.

Tần Vũ và Bàn Tử buộc dây vào người, mò mẫm đi vào lối đi tối om.

Bàn Tử đi sau Tần Vũ, hai người bước đi rất cẩn thận.

Trong lối đi không có mùi gì lạ, dường như thông với bên ngoài nên có không khí lưu thông, không có tử khí.

Nhưng không hiểu sao Tần Vũ cứ cảm thấy lối đi này có vấn đề, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra.

Thực lòng nếu không phải vào tìm nhóm Giang Ninh, cậu chả muốn vào đây tí nào. "Tiểu ca, sao tôi cứ thấy chỗ này sai sai thế nào ấy, cậu có thấy ngứa họng không?" Tần Vũ gật đầu.

Hai người đi chưa được hai phút, bỗng đèn pin trên tay Bàn Tử tắt ngúm.

Tần Vũ thì vốn dĩ không mang đèn.

Nhìn lại phía sau, ánh lửa bên ngoài cũng đã biến mất.

Cả không gian tối sầm lại.

Bàn Tử vội tháo thiết bị livestream xuống, trên đó có đèn chiếu sáng khẩn cấp.

Nhưng phạm vi chỉ được một mét, chỉ dùng tạm thôi.

Bàn Tử cầm lấy, định bảo Tần Vũ không ổn thì ra trước.

Nhưng vừa mở miệng, hắn phát hiện mình không thốt ra được tiếng nào.

Dù gào thét thế nào cũng câm như hến.

Bàn Tử vội rảo bước đuổi theo, vỗ vai người phía trước.

Toàn thân hắn lạnh toát.

Người quay lại căn bản không phải Tần Vũ, mà là Giang Toán!

Chỉ thấy Giang Toán lúc này mặt đỏ gay, mắt sắp lồi ra ngoài.

Một sợi dây thừng đang siết chặt lấy cổ gã.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên từ phía sau: "Trúng kế rồi, mau đi, không khí ở đây có..." Đó rõ ràng là giọng của Tần Vũ, nhưng cậu chưa nói hết câu thì âm thanh đã im bặt!

Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì thì cảm thấy vai bị siết chặt, tay Tần Vũ đã đặt lên người hắn.

Lúc này cả hai đều không nói được.

Chương 1793

Bàn Tử chỉ đành khoa tay múa chân, ý hỏi Giang Toán bị làm sao, có cần qua giúp không.

Tần Vũ lại chỉ xuống chân Giang Toán bảo Bàn Tử nhìn.

Bàn Tử nhìn xuống, tim lạnh đi một nửa.

Bậc đá dưới chân Giang Toán đã nứt ra từng đường, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mà ngay trước mặt Giang Toán, chỉ trong phạm vi một bậc thang, đường đi đã biến mất.

Da đầu Bàn Tử tê rần.

Giang Ninh và Thác Ni đâu?

Rơi xuống rồi?

Bàn Tử vội nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên dưới tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Thảo nào họ nửa ngày không có động tĩnh.

Hóa ra là gặp tình huống này.

May mà Bàn Tử và Tần Vũ vào kịp, không thì e là ba người kia đi đời nhà ma thật.

Bàn Tử vội buộc dây thừng vào eo Giang Toán.

Lúc này không lo nghĩ nhiều được nữa.

Hai người ra hiệu lùi lại phía sau.

Ba bước đã chạy ra khỏi lối đi.

Gần như đồng thời ra hiệu cho Doanh Thương mau kéo dây.

Nhưng hai người không nói được, khoa tay múa chân nửa ngày mọi người mới hiểu.

Doanh Thương vừa phát lực, chỉ nghe bên trong lối đi vang lên tiếng "ầm ầm" trầm đục.

Dây thừng căng cứng!

May mà Doanh Thương sức khỏe phi thường, Bàn Tử cũng vội lao vào giúp sức.

Mấy người hợp lực mới lôi được người bên trong ra.

Kéo ra rồi mới thấy, tình cảnh của ba người Giang Ninh đúng như câu nói: châu chấu trên cùng một sợi dây!

Cả ba đều bị dây thừng buộc nối vào nhau thành một chuỗi.

Thê thảm nhất là Giang Toán.

Gã đi cuối bọc hậu, kết quả âm dương xáo trộn lại cứu được Giang Ninh và Thác Ni.

Tình huống cụ thể thì dù ba người họ không nói, mọi người cũng đoán ra được.

Shirley Dương đưa nước cho ba người súc miệng.

Loại cơ quan khiến người ta câm này thực ra không phức tạp, chỉ là một loại khí hiếm gặp, nghỉ ngơi một lát là hết.

Quan trọng nhất là tình hình bên trong lối đi.

Bàn Tử sau đó có vào xem lại, phát hiện bậc đá bên trong được làm từ hai loại vật liệu.

Phần đầu là đá bình thường.

Nhưng càng vào sâu, bậc đá càng có vấn đề.

Đó không phải đá, mà là một thứ giống như nham thạch kết tinh.

Thứ này chỉ chịu được đập chứ không chịu được nén.

Đập mạnh mấy cũng không gãy, nhưng bị đè nặng là nứt toác.

Bình thường trọng lượng một người là giới hạn rồi.

Hai người bước lên, không quá ba giây sẽ sập.

Lúc trước chắc là Giang Ninh và Thác Ni vô tình dẫm lên cùng một chỗ nên xảy ra chuyện.

Giang Toán tình thế cấp bách không dám cử động, sợ bậc đá dưới chân mình cũng sập nốt.

Thậm chí dây thừng siết cổ cũng không dám giãy.

Bên dưới còn có chị gái gã, nếu rơi xuống thì coi như xong đời.

Bàn Tử rất nhanh đã nói được trở lại.

Hắn chỉ vào mặt ba người kia mắng: "Hết gáy chưa?

Hết hổ báo chưa?

Chương 1794

Cá không ăn muối cá ươn, không nghe Tiểu ca thì chỉ có ăn cám!

Lần này chúng tôi cứu được các người, lần sau thì sao?

Đúng là bọn tự tìm đường chết!

Nếu không nể tình các người cũng là con người thì Bàn gia tôi vả cho vỡ alo rồi!" Giang Ninh sắc mặt khó coi nhưng không nói một lời.

Loại phụ nữ này mới đáng sợ nhất, biết kìm nén cảm xúc cực độ để ra tay vào lúc then chốt.

So ra thì Giang Toán kém xa chị mình, bị Bàn Tử mắng vài câu đã đứng dậy trợn mắt thổi râu định động thủ.

Thác Ni phải kéo lại mới không đánh nhau.

Thác Ni liên tục cảm ơn mọi người.

Dù sao người ta cũng cứu mạng mình, giờ mà gây gổ thì đúng là vong ân phụ nghĩa.

Bàn Tử cũng lười chấp, ngồi xuống đất hỏi: "Giờ tính sao?

Tôi biết ngay cái lối đi đó có vấn đề mà.

Lời Tiểu ca không nghe thì chỉ có đi tìm chết.

Tiểu ca, hay là cậu nói đi, chúng ta làm thế nào?" Tần Vũ không nói gì, chỉ chỉ vào bức tượng bên cạnh.

Hai dòng chữ kia vẫn còn đó.

Tần Vũ chỉ vào một câu: "Khái đầu bát bách, thụ dư trường sinh!" Ý rất rõ ràng, muốn tìm lối vào thì phải bắt tay từ bài phú chỉ đường này.

Nhưng chẳng lẽ phải dập đầu lạy tượng Phong Sư Cổ thật?

Ai mà chịu.

Bàn Tử mặt mày nhăn nhó, không nói gì.

Thác Ni bỗng đứng dậy: "Thực sự không còn cách nào thì để tôi lạy.

Dù sao tôi cũng không ngại cái này, tìm được lối vào là được!" Bàn Tử mừng húm: "Huynh đệ sảng khoái lắm!

Không uổng công Bàn gia cứu cậu một mạng!

Mau dập đầu đi!" Thác Ni đi tới, quỳ xuống định dập đầu thật.

Ai ngờ đúng lúc này, Tôn giáo thụ kích động chạy ra từ một bên bức tượng, hét lớn: "Mọi người xem tôi tìm thấy cái gì này!

Đây là văn vật, bằng vàng ròng đấy!" Mọi người nhìn sang, thấy ông đang bưng một cái đầu heo vàng rực rỡ.

Cái đầu heo chỉ to bằng bàn tay, béo tốt, miệng há ra cười, trông rất tinh xảo.

Nhưng sao ở đây lại có thứ này?

Tôn giáo thụ vội nói: "Bên hông tượng có mấy cái lỗ, bên trong bày đầy thứ này.

Phong Sư Cổ giàu thật đấy, đây là bằng chứng này!" "Giáo sư, mau bỏ lại chỗ cũ, không ổn đâu!" Ngô Bất Chính vội hét lên. "Đây là cổ mộ chứ có phải Địa Tiên Thôn đâu mà có mấy thứ này!

Chắc chắn là bẫy trị bọn trộm mộ tham lam, rõ rành rành ra đấy!

Sao ông lại đụng vào!" "Hả?" Giáo sư ngớ người, chưa kịp phản ứng.

Tần Vũ hét lên: "Vô dụng thôi, muộn rồi!" Lời vừa dứt, trên khắp bức tượng xuất hiện hàng loạt lỗ thủng.

Gần như cùng lúc, từng dòng chất lỏng đen ngòm trào ra.

Ngửi thấy mùi đó, ai nấy đều kinh hãi.

Rõ ràng là mùi dầu hỏa! "Mẹ kiếp, sao ông còn nhanh tay hơn cả Bàn gia thế hả!

Giờ thì làm thế nào!

Đường về cũng hết đường đi rồi!" Bàn Tử chửi ầm lên.

Mọi người lúc này mới phát hiện, từ vách đá xung quanh và các tòa lầu đồng trong không gian này đều có dầu hỏa chảy ra.

Chỉ cần một tia lửa rơi xuống, nơi này trong khoảnh khắc sẽ bị biển lửa nuốt chửng.

Với lượng dầu hỏa này, e là thiêu sập cả ngọn núi quan tài cũng nên.

Mắt thấy dầu hỏa ngày càng nhiều, mọi người sắp không còn chỗ đứng.

Bàn Tử mắng: "Tôi bảo sao các người toàn là lũ thành sự thì ít bại sự thì nhiều thế hả!

Không biết thì đừng có sờ mó linh tinh được không?

Bộ Bàn gia lúc nãy không nhìn thấy mấy con heo vàng đấy chắc!

Cơ quan rõ như ban ngày thế mà các người không nhìn ra à?" "Thôi Bàn Tử, giờ nói gì cũng vô dụng rồi, còn một cách!" Ngô Bất Chính hét lên, quay sang Thác Ni: "Mau dập đầu!

Chương 1795

Nếu có chỉ dẫn thì còn đường thoát!

Không thì chúng ta chỉ có nước chờ chết cháy thôi!" "Được!" Thác Ni cũng không nói nhiều, quỳ xuống dập đầu lia lịa.

Nhưng dập hai cái vẫn chẳng thấy gì.

Bàn Tử vội nói: "Không được không được, dập đầu tám trăm cái thì đến bao giờ!

Chúng ta chặn dầu hỏa lại trước đã!" Nói rồi Bàn Tử rút tấm vải bạt chống nước ra, lao đi chặn dòng dầu hỏa đang chảy tới.

Mọi người nghe vậy đều thấy có lý, liền vội vàng lấy vải chống nước ra, cùng Bàn Tử chặn dòng dầu hỏa đang lan tràn.

Nhóm người Giang Ninh vì không mang theo vải chống nước, lúc này lại cởi cả áo khoác ngoài ra, cũng xúm vào giúp đỡ.

Trong tình huống này, một khi mất kiểm soát thì tôi hay các người đều không chạy thoát được.

Vì vậy chẳng ai còn thời gian để ý đến chuyện khác, chỉ biết khống chế dầu hỏa lan ra trước rồi tính sau.

Tony vốn cũng định vào giúp, nhưng bị mấy người hét lên: "Ông đừng có thêm loạn nữa, mau dập đầu ở đó đi!", "Tất cả đều trông cậy vào ông đấy!" Tony thấy bản thân vẫn còn khá quan trọng, liền không dám nói nhảm nữa, cứ thế cắm đầu dập lấy dập để.

Ban đầu hắn còn tưởng do mình dập đầu chưa đủ thành khẩn, cái gọi là tam khấu cửu bái.

Hắn chỉ làm cho có lệ nên đầu còn chưa chạm đất.

Nhưng lúc này sinh tử quan đầu, còn đâu mà lo nghĩ xem vị Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ này rốt cuộc có phải tổ tiên mình hay không.

Hắn dập đầu cái nào ra cái nấy, trán đập xuống đất kêu thình thịch.

Mới đầu còn đỡ, dù sao cũng không phải chuyện lớn.

Nhưng sau khi dập được hơn chục cái, hắn bắt đầu chịu không nổi.

Mặt đất toàn lát bằng đá xanh, đầu người trần mắt thịt cứ đập liên tục như thế thì ai mà chịu thấu.

Chẳng mấy chốc, trán Tony đã đỏ ửng, e là dập thêm nữa thì sưng vù lên mất.

Bàn Tử ngay từ đầu đã nói, tám trăm cái, e là dập xong thì cái đầu cũng đi tong.

Làm gì có tổ tiên nào lại chơi khăm con cháu mình như thế.

Cho nên con số tám trăm này chắc chắn không phải là con số thực, mà là để xem người đời sau có đủ thành ý hay không.

Dù sao thuật trường sinh đâu phải thứ nói cho là cho.

Không có thành ý thì cho dù là con cháu ruột thịt cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Mọi người vừa ngăn dầu hỏa lan rộng, vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này trong lòng ai cũng có một suy nghĩ: Liệu có phải dập đầu tầm trăm tám mươi cái thì gợi ý sẽ xuất hiện không?

Nhưng càng đợi, lòng mọi người càng lạnh.

Dòng dầu hỏa kia căn bản không chặn được, chỉ là tốc độ lan tỏa giảm đi đôi chút.

Muốn chặn đứng hoàn toàn là điều không thể.

Lúc này phạm vi hoạt động còn lại của họ đã không quá vài chục mét vuông.

Theo tốc độ này, e là tối đa năm phút nữa, mọi người sẽ bị đống dầu này bao vây triệt để.

Trên đầu lửa cháy ngùn ngụt.

Chỉ cần một đốm lửa nhỏ rơi xuống, nơi này sẽ thực sự biến thành biển lửa.

Đến lúc đó đừng nói là người, e rằng quan tài và thi thể trong các lầu đồng xung quanh, không cái nào chạy thoát, tất cả đều sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Bàn Tử thấy Tony bên kia dập đầu đến sắp ngất, đầu sưng vù, liền hét lên: "Tôi nói này, có phải sai rồi không, sao chẳng có tác dụng gì thế!" "Không biết nữa!" Tư lệnh Hồ hét lại. "Có khi nào phải để hậu nhân nhà họ Phong dập đầu mới được không!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, cảm thấy có lý.

Dù sao đây cũng là gợi ý Phong Sư Cổ để lại cho hậu nhân.

Theo lý thuyết, tìm được đến đây thường đều là con cháu nhà họ Phong.

Nhưng cái lúc dầu sôi lửa bỏng này, họ đi đâu tìm người nhà họ Phong bây giờ! "Giáo sư Tôn, ông đừng có e thẹn nữa, mau qua đây dập đầu với tổ sư gia của ông đi!" Bàn Tử hét lớn.

Mọi người ngẩn ra, đúng rồi, tên thật của Giáo sư Tôn chẳng phải là họ Phong sao!

Tuy có thể không cùng một mạch với Phong Sư Cổ, nhưng ít nhất cũng mang họ Phong!

Biết đâu lại có tác dụng thật?

Nhưng Giáo sư Tôn đời nào chịu, ông là giáo sư danh giá.

Nếu ở đây dập đầu trước tượng một người chết, sau này về thì cái chức giáo sư này cũng đừng làm nữa.

Có khi còn bị bắt đi điều tra lập trường tư tưởng.

Tuy nhiên tình thế cấp bách, đâu còn lo được nhiều thế.

Chương 1796

Bàn Tử vèo cái đã đến trước mặt Giáo sư Tôn, xách ông lên như xách gà con.

Giáo sư Tôn mắng xối xả: "Vương Bàn Tử, cậu muốn làm gì!

Tôi là giáo sư, cậu lại dám bắt tôi dập đầu với hắn!

Cậu điên rồi sao!" "Tôi nói này giáo sư, ông đừng có giữ kẽ nữa, không ra được thì mạng cũng mất, ông còn giáo sư cái rắm ấy!

Cùng lắm thì Bàn gia tắt livestream đi, không ai thấy là được chứ gì!" Bàn Tử vừa hét vừa xách Giáo sư Tôn đến trước bức tượng.

Tony lúc này đã sắp chịu không nổi, Bàn Tử vội bảo hắn đừng dập nữa, không phải người nhà họ Phong thì dập đến chết cũng vô dụng.

Hắn đẩy Tony sang một bên, bắt Giáo sư Tôn quỳ xuống.

Nhưng Giáo sư Tôn đâu có chịu, chuyện này quả thực là nhảm nhí.

Ông mắng: "Vương Bàn Tử, cậu đừng hòng!

Tôi có chết cũng không dập đầu!" Bàn Tử thấy vậy cũng không khách khí, đá một cước, khiến khoeo chân Giáo sư Tôn mềm nhũn, phịch một cái quỳ xuống đất. "Giáo sư, đến lúc này rồi ông còn bày đặt thanh cao cái gì với tôi!

Dập đầu với tổ tiên dòng họ mình thì có gì mất mặt!

Mau lên đi!" Bàn Tử hô hào.

Thế nhưng trong mắt Giáo sư Tôn đầy vẻ quyết tuyệt, thề chết không nghe.

Đối với một học giả bảo thủ như ông, chuyện này chẳng khác nào sỉ nhục nhân cách, hơn nữa trong thế giới quan của ông, khảo cổ bản thân là khai quật lịch sử văn hóa, dùng ánh sáng khoa học để nhìn nhận vấn đề trong cổ mộ.

Nếu thật sự dập đầu trước bức tượng này, chẳng phải nói ông cũng tin vào cái gọi là thần học sao?

Đây là vấn đề lập trường và tín ngưỡng của ông.

Nhưng Bàn Tử đâu quản nhiều thế.

Thấy Giáo sư Tôn không nghe lời, hắn trực tiếp đè đầu ông xuống dập mạnh.

Shirley Dương đứng bên cạnh nhìn thấy rõ, vội hét: "Bàn Tử, cậu nghĩ sai rồi, chuyện này không thể nào!

Phong Sư Cổ đã chết bao nhiêu năm rồi, sao ông ta có thể biết người đến đây rốt cuộc có phải hậu nhân nhà họ Phong hay không?" Ngô Bất Chính cũng hét lên: "Đúng đấy, cậu động não chút đi, ở đây lại không có máy xét nghiệm ADN!

Sao biết Phong Sư Cổ phân biệt được người dập đầu là ai chứ!" Tuy nhiên Bàn Tử căn bản không lọt tai, nói: "Tôi cũng hiểu, nhưng các cậu còn cách nào khác không?" Mọi người sững sờ, quả thực là không còn cách nào khác.

Hơn nữa lúc này vòng vây dầu hỏa đã càng lúc càng nhỏ.

Ngô Bất Chính lo Bàn Tử còn dày vò tiếp thì Giáo sư Tôn sẽ "quy tiên" mất.

Thế là vội gọi Tần Vũ cùng qua đó, ít nhất đỡ Giáo sư Tôn dậy trước đã.

Bàn Tử đè đầu Giáo sư Tôn dập chục cái, lúc này cũng bỏ cuộc.

Dập nhiều thế rồi mà chẳng có chút hiệu quả nào.

Hiển nhiên con đường này cũng không đi được.

Lần này thật sự là hết cách, cùng đường mạt lộ rồi.

Đường đến lúc này đều ngập dầu hỏa.

Lối đi duy nhất lại là đường cụt.

Vào đó là chết.

Bị dầu hỏa bao vây, chỉ cần nửa đốm lửa là chết cháy.

Lúc này chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh mà bay lên.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đã chạy tới.

Hai người vội đỡ Giáo sư Tôn.

Nhưng Giáo sư Tôn lớn tuổi rồi, quỳ lâu quá đầu gối đau đến mức không đứng dậy nổi.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính dìu ông, vội hỏi xem sao.

Giáo sư Tôn tức đến xanh cả mặt, nghiến răng mắng: "Vương Bàn Tử, tôi không để yên cho cậu đâu!" Nói xong, Giáo sư Tôn lại quay sang định cắn vào tay Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, thấy thế rụt tay lại, tránh được ngay.

Thế nhưng Giáo sư Tôn đang nộ khí công tâm, chẳng thèm quan tâm là ai.

Thấy một cánh tay đang dìu mình, liền lao vào cắn.

Ngô Bất Chính thấy lão già này cắn trúng mình, muốn tránh cũng không kịp nữa.

Giáo sư Tôn tuổi không nhỏ, đừng nhìn răng trong miệng sắp rụng hết, nhưng người ta có răng giả đấy.

Cú cắn của răng giả cũng không phải chuyện đùa.

Ngay lúc sắp cắn trúng, bỗng nhiên hai ngón tay thò tới, bóp chặt lấy hàm dưới của Giáo sư Tôn.

Chương 1797

Ngô Bất Chính nhìn lại, là Tần Vũ ra tay, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Tôn cắn không được, vẫn giãy giụa muốn cắn tiếp.

Bàn Tử thấy thế liền khóa chặt ông từ phía sau, nói: "Tôi nói này, đừng quản ông ta nữa, giờ tính sao!" Ngô Bất Chính chỉ vào lầu đồng bên cạnh hét: "Hết cách rồi, mau lên lầu đồng.

Nương theo lầu đồng tránh một chút, thực sự không được thì tìm cách cạy một cỗ quan tài ra, chui vào trong hốc đó đợi xem sao!" Lầu đồng rất cao, chỉ cần leo lên mái là có thể tiếp cận vách đá.

Mà trên vách đá toàn là quan tài, lôi một cỗ ra, bên trong sẽ có một hốc lõm.

Quả thực có thể tạm thời trú ẩn.

Nhưng nói cho cùng, đây cũng chỉ là sự khác biệt giữa bị thiêu chết và bị nướng chết mà thôi.

Nhưng chỉ cần kéo dài được thời gian, ai lại muốn bỏ cuộc sớm chứ.

Ngay lập tức mấy người dìu Giáo sư Tôn, hô hào mọi người chuẩn bị qua đó trốn.

Nhưng họ loay hoay như vậy lại không để ý, dầu hỏa xung quanh đã triệt để phong tỏa đường đi, thậm chí đã lan đến chân Bàn Tử.

Bàn Tử xoay người không chú ý dưới chân, trượt một cái, kéo theo cả Giáo sư Tôn ngã nhào xuống đất.

May mà Bàn Tử làm đệm thịt bên dưới, Giáo sư Tôn ngã đè lên người hắn.

Chứ nếu để hắn đè lên Giáo sư Tôn, e là với thể hình của hắn, bộ xương già kia tan nát là cái chắc.

Ngô Bất Chính vội chạy tới đỡ hai người, nhưng lúc này dầu hỏa đã nhấn chìm mọi người.

Dưới chân toàn là dầu.

Ngô Bất Chính đứng không vững cũng ngã nhào xuống đất.

Mắt thấy mặt Ngô Bất Chính sắp úp thẳng vào dầu hỏa, Tần Vũ vội lao tới, dùng quần áo che mặt cậu lại, cứng rắn xoay người cậu một vòng trên không trung.

Cả hai người đều ngã lưng xuống lớp dầu hỏa trên mặt đất.

Dầu hỏa là thứ không thể để dính vào mắt, nếu không mắt sẽ phế ngay.

Lưng chạm đất còn đỡ, nếu mặt đập xuống đất thì thật sự không dám mở mắt ra.

Tư lệnh Hồ thấy bên này đã loạn thành một đoàn, muốn qua cứu người nhưng căn bản không còn đường nữa.

Tình thế cấp bách, chỉ đành ném cái phi hổ trảo qua, hy vọng kéo mọi người đến chỗ an toàn càng nhanh càng tốt.

Trong phạm vi dầu hỏa, thêm một giây là thêm nguy hiểm.

Chỉ cần một đốm lửa nhỏ xuất hiện là có thể thiêu rụi tất cả trong nháy mắt.

Ngô Bất Chính vẫn đang đè trên người Tần Vũ, thấy vậy vội lồm cồm bò dậy định đỡ Tần Vũ.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tần Vũ chuẩn bị đứng lên, bỗng nhiên anh nhìn thấy bức tượng Phong Sư Cổ dường như có chút dị thường.

Lúc này anh đang nằm ngửa ngay trước bức tượng, đầu hướng về phía ngón tay của tượng Phong Sư Cổ.

Anh phát hiện trong những ngón tay của tượng, lại có một ngón ẩn giấu bên trong nếp áo điêu khắc, chỉ lộ ra một đoạn nhỏ.

Điều này bản thân nó không có vấn đề gì, có thể thợ điêu khắc thiết kế như vậy.

Nhưng lúc này nhìn ngược lên ngón tay đó, anh phát hiện ngón tay kia dường như đang ngầm chỉ về một vị trí.

Và vị trí đó, chính là hướng vách đá phía sau bức tượng.

Tần Vũ vội quay đầu nhìn.

Vừa nhìn một cái, anh không khỏi kinh ngạc.

Anh thấy trên vách đá ở vị trí ngón tay chỉ, có một mảng tường màu sắc rõ ràng khác biệt so với xung quanh.

Dường như có một cánh cửa đá ở đó.

Phát hiện này khiến Tần Vũ không khỏi vui mừng.

Cái gọi là "dập đầu tám trăm thụ trường sinh", quả nhiên không phải là bắt người ta dập đầu tám trăm cái thật, mà là muốn người ta trong quá trình dập đầu, phát hiện ra sự khác biệt của ngón tay này, từ đó tìm được lối vào chính xác.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào lối vào rồi đứng dậy.

Bỗng nhiên anh phát hiện, đứng lên nhìn vách đá và nằm dưới đất nhìn vách đá đó, kết quả lại hoàn toàn khác nhau.

Khối vách đá kia dường như đã qua xử lý nào đó.

Từ dưới nhìn lên thì thấy sự khác biệt rất lớn, nhưng từ trên cao hoặc nhìn thẳng thì hầu như không thấy khác biệt gì.

Có lẽ chính vì vậy mà trước đó mọi người hoàn toàn không để ý đến vấn đề này. "Tiểu ca ngẩn ra đó làm gì, mau lên!" Tần Vũ đang suy nghĩ thì Bàn Tử bên cạnh hét lên.

Tần Vũ hoàn hồn mới phát hiện, lúc này dầu hỏa xung quanh đã sắp lấp đầy cả không gian.

Bàn Tử đang cõng Giáo sư Tôn chạy về phía nhóm Tư lệnh Hồ.

Lúc này cũng chỉ còn chỗ nhóm Tư lệnh Hồ đứng là còn chút đất sạch.

Chương 1798

"Có phát hiện gì thì lát nữa hẵng nói, mau đi thôi!" Ngô Bất Chính cũng giục bên cạnh.

Tần Vũ gật đầu, lập tức kéo Ngô Bất Chính chạy theo.

Con người ta nhiều lúc cứ cảm thấy nguy hiểm còn ở rất xa mình.

Nhưng khi dần bình tĩnh lại rồi suy ngẫm, mới phát hiện hóa ra mình lại ở gần nguy hiểm đến thế.

Đi lại giữa biển dầu có thể cảm giác không mãnh liệt lắm, còn thấy dầu này trơn tuột khá thú vị.

Nhưng khi đến khu vực an toàn nhìn lại đống thứ đó, không khỏi lạnh sống lưng.

Nếu vừa rồi chỉ cần có một tia lửa nhỏ rơi xuống, hậu quả sẽ là chí mạng.

Một khi lửa lớn bùng lên, với lượng dầu ở đây, chẳng thứ gì cản nổi hỏa hoạn.

Mọi người rất nhanh đã tụ tập lại một chỗ.

Doanh Thương đang dọn dẹp quan tài trên lầu đồng, hy vọng mở được một đường đi lên.

Tần Vũ thấy vậy vội vỗ vai hắn, bảo đừng tốn sức nữa.

Anh phất tay ra hiệu mọi người đi theo mình.

Những người khác còn chưa phản ứng kịp, nhưng thấy Tần Vũ dường như có cách, trong mắt họ nhanh chóng thắp lại hy vọng, vội vàng chạy theo Tần Vũ.

Lối vào Tần Vũ nhìn thấy trước đó nằm ngay trên một bức tường.

Mọi người vội xuyên qua giữa hai tòa lầu đồng, rất nhanh đã đến trước vách đá.

Anh giơ tay sờ lên tường một cái, liền phát hiện phía sau bức tường này quả nhiên là rỗng.

Anh vội ra hiệu cho Doanh Thương động thủ.

Doanh Thương cũng không khách khí, giơ chân đá một cước.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, bức tường bị hắn đá thủng một lỗ.

Doanh Thương vội dùng cả hai tay, chưa đầy một phút đã bẻ ra được một lối vào.

Lúc này mọi người mới phát hiện, chỗ lối vào này lại được dựng bằng ván gỗ và đá thay thế.

Độ dày không lớn, tiếc là trước đó nhìn không ra, ai mà ngờ lối vào chính xác lại nằm ở đây.

Nếu không phải trước đó bọn họ để ý một chút, không đi theo nhóm Giang Ninh vào lối đi trong bức tượng, thì e là giờ này ở đây đã thêm mấy oan hồn không cam lòng rồi. "Đi!" Tần Vũ hô một tiếng, lập tức dẫn mọi người chui vào.

Lối đi này cao hơn mặt đất ít nhất nửa mét.

Đừng thấy chỉ có nửa mét, lúc này lại là quá đủ.

Bởi vì Phong Sư Cổ dù có giàu có đến đâu cũng không thể dùng dầu hỏa lấp đầy không gian này được.

Chưa nói không gian này rộng bao nhiêu, chỉ riêng các khe nứt trên tường cũng nhiều vô số kể.

Cho nên độ chênh lệch chỉ nửa mét này cũng đủ ngăn dầu hỏa tràn vào.

Chỉ cần ở đây không cháy, thì trong lối đi này cực kỳ an toàn.

Mọi người lúc này đã mệt lử rồi.

Vừa vào đến lối đi, thần kinh đang căng thẳng liền chùng xuống.

Cộng thêm trên người dính không ít dầu hỏa, cũng không thể cứ thế mà đi tiếp.

Vì vậy bàn bạc một chút, quyết định tạm thời chưa đi sâu vào vội, đợi xử lý xong dầu hỏa trên người rồi hãy tính.

Dù sao ai cũng không biết trong lối đi phía trước rốt cuộc có thứ gì.

Người dính đầy dầu hỏa, lỡ gặp tia lửa thì cả người chết cháy mất.

Thà rằng xử lý sạch sẽ ngay tại cửa hang rồi hẵng xuất phát còn hơn mạo hiểm đi vào ngay.

Thực ra người dính dầu chủ yếu là mấy người nhóm Bàn Tử.

Tony rất khôn lỏi, thấy dầu tràn tới là chạy đầu tiên.

Lúc này chỉ có Bàn Tử, Giáo sư Tôn và Tần Vũ là dính loại dầu này.

Bọn họ cởi quần áo, dùng ít nước mang theo người rửa qua loa.

Dầu hỏa tuy không phải là mỡ thật, nhưng nhiều chỗ vẫn cảm giác nhờn dính, mùi rất nặng.

Nhưng nước mang theo chủ yếu là nước uống, không thể lãng phí, đành rửa sơ qua.

Nếu đi sâu vào tìm được mạch nước ngầm thì có thể rửa ráy kỹ hơn.

Giờ thì không lo được nhiều thế.

Thay quần áo xong, mọi người mới thấy đỡ hơn chút.

Chương 1799

Bàn Tử xong xuôi thì ngửi thấy một mùi rất lạ.

Quay đầu lại nhìn, hắn phát hiện Tư lệnh Hồ lại đang ngồi ở cửa hang hút thuốc.

Hắn sợ quá hét lên: "Lão Hồ, ông mẹ nó không muốn sống nữa hả, hút thuốc cũng không phải ở chỗ này, ông muốn thiêu chết cả đám à!" Tư lệnh Hồ nghe vậy lại cười: "Cậu tự qua đây mà xem!" Mọi người lúc này đều đã thay xong quần áo, nghe thấy Tư lệnh Hồ hút thuốc ở đây đều ngẩn ra.

Nhưng khi qua xem, ai nấy đều kinh ngạc.

Chỉ thấy bên ngoài lối đi, dầu hỏa trên mặt đất đã hoàn toàn khô cạn, chỉ để lại một lớp vật chất màu đen.

Và trên mặt đất ngoài lối vào, còn có dấu vết sót lại của một thứ gì đó đã cháy.

Tư lệnh Hồ rít một hơi thuốc nói: "Tôi cứ thấy sai sai!

Chúng ta từ trong dầu hỏa đi ra, thời gian trì hoãn cũng không ngắn!

Không thể nào không có một tia lửa nào rơi xuống được!

Nhưng chỗ này lại cứ thế mà không cháy!

Xuống mộ thì không thể có tâm lý cầu may, vận may không cứu được người đâu.

Tôi vừa xem lại hình ảnh trong livestream lúc nãy!

Phát hiện trong lúc đó có rất nhiều tia lửa rơi xuống, nhưng đều không làm cháy đống dầu này!

Cho nên tôi thấy đám dầu hỏa này có vấn đề!" Nói rồi Tư lệnh Hồ chỉ vào đống tàn tro đã cháy trên mặt đất.

Đó chính là dấu vết để lại sau khi pháo sáng lạnh cháy hết.

Pháo sáng lạnh tuy gọi là lạnh, nhưng cũng có lửa, tuyệt đối có thể đốt cháy dầu hỏa.

Vậy mà dầu hỏa ở đây lại thật sự không bị đốt cháy.

Tư lệnh Hồ giải thích rằng trước đó ông thấy không ổn nên đã ném thử một quả để kiểm tra.

Kết quả phát hiện đám dầu hỏa này thực sự không thể bắt lửa, cứ như đã hết hạn vậy.

Tư lệnh Hồ nói: "Đám dầu hỏa này bị pha loãng quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức không thể cháy được nữa!

Cho nên chúng ta lại trúng kế rồi!" "Sao lại thế được?" Ngô Bất Chính khó hiểu. "Chẳng lẽ lối đi này cũng là giả?" Tư lệnh Hồ lắc đầu: "Cái này chắc không phải!

Ý tôi là, cơ quan dầu hỏa này bản thân nó có vấn đề!

Nó dường như chỉ để dọa chúng ta, chứ không thực sự muốn dồn chúng ta vào chỗ chết!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn người.

Thế nào gọi là không thực sự muốn dồn vào chỗ chết?

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ tốn bao công sức thiết lập thứ này chỉ để trêu chúng ta chơi?

Chuyện này quá vô lý.

Ngô Bất Chính nói: "Liệu có liên quan đến truyền thuyết không?" Mọi người ngẩn ra, nghe Ngô Bất Chính giải thích: "Trong truyền thuyết chẳng phải nói Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn là để trở thành địa tiên, sau đó độ hóa chúng sinh sao?

Hơn nữa truyền thuyết còn nhắc đến, nếu hậu nhân nhà họ Phong muốn vào trong, cũng có thể dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Đến Địa Tiên Thôn rồi có thể tìm địa tiên độ hóa!

Nếu nhìn theo hướng này, Phong Sư Cổ quả thực không cần thiết phải bố trí sát chiêu!

Dù sao bản thân ông ta cũng muốn có người đi vào!

Tự nhiên không có lý do gì lại giết người đến cả!" Mọi người thấy cũng có lý.

Nhưng nếu giải thích như vậy thì rất nhiều logic sẽ không thông.

Đầu tiên quan trọng nhất là, có ai lại muốn nơi chôn cất của mình bị người khác quấy rầy chứ?

Xưa nay cuộc đọ sức giữa chủ mộ và trộm mộ đều dùng đủ mọi thủ đoạn tàn độc.

Thà hủy đi cổ mộ cũng không muốn để trộm mộ sống sót rời đi.

Sao lại có người mong mồ mả của mình bị trộm chứ?

Tuy Phong Sư Cổ xây dựng cái gọi là Địa Tiên Thôn, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một ngôi cổ mộ mà thôi.

Chẳng qua là mộ táng quần thể kéo theo rất nhiều người bồi táng.

Không có lý do gì lại khao khát có người vào trộm cái Địa Tiên Thôn của mình.

Cho nên ban đầu mọi người đều nghĩ Quan Sơn Chỉ Mê Phú có thể chỉ có người nhà họ Phong mới biết.

Ngoài người nhà họ Phong ra, ai đến đây cũng đều là đường chết.

Nhưng Giáo sư Tôn cũng chỉ biết một chút về bài phú đó.

Hơn nữa cộng thêm đủ loại cơ quan dọc đường đi, dường như đúng là không có bố trí nào trực tiếp dồn người vào chỗ chết.

Kể cả Kim Giáp Mao Tiên hay lũ châu chấu dẫn đường kia, thực ra đều có cách đối phó.

Chương 1800

Nếu thực sự muốn giết người, hoàn toàn có thể động tay chân ở Cầu Tiên Vô Ảnh, tống hết những kẻ nhảy lên đó xuống vực chết tan xác, chẳng phải trực tiếp hơn sao?

Nhưng Cầu Tiên Vô Ảnh lại qua được an toàn.

Cho nên tất cả những điều này, có thể đúng là địa tiên Phong Sư Cổ đang chỉ dẫn bọn họ đi vào.

Điều này có chút quỷ dị.

Chủ nhân các ngôi mộ khác đều mong không ai phát hiện ra mộ mình.

Nhưng địa tiên Phong Sư Cổ này lại như một kẻ lập dị.

Ông ta cứ như đang mong ngóng mộ mình bị trộm vậy.

Sự việc khác thường ắt có yêu ma.

Chỉ là mọi người đều không hiểu trong hồ lô của Phong Sư Cổ rốt cuộc bán thuốc gì.

Bàn Tử nói: "Theo tôi thì chúng ta đừng quản nhiều thế nữa!

Phong Sư Cổ, cái tên địa chủ đầu sỏ này, xem ra quá kiêu ngạo tự phụ rồi, lại còn muốn chỉnh đốn cả giới trộm mộ!

Làm như không ai trộm được mộ của hắn vậy!

Đã thế Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta sẽ dạy cho hắn một bài học nhớ đời!

Cho bọn họ hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Khoắng sạch minh khí trong thôn, cho hắn tức chết!

Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nghỉ ngơi xong thì tiếp tục xuất phát thôi!" Mọi người gật đầu.

Quả thực, bất kể chân tướng là gì, đã đến nước này thì tự nhiên không có lý do rút lui giữa chừng.

Mọi người liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tư lệnh Hồ rất tò mò vừa rồi Tần Vũ làm sao phát hiện ra ám đạo này.

Tần Vũ kể lại phát hiện của mình một lượt, khiến mọi người nghe xong đều tấm tắc khen lạ.

Xem ra cái màn dập đầu tám trăm cái của Phong Sư Cổ này không chỉ là dập đầu xong chuyện, mà còn phải là người hữu duyên mới được.

Hoặc nói là người có thành tâm mới được.

Tròn tám trăm cái, chưa nói đến việc có phải dập đủ hay không, chỉ riêng một hai trăm cái chắc cũng mệt bở hơi tai.

Đến lúc đó ngã ra đất nghỉ ngơi thì mới nhìn thấy ám đạo này.

Họ tìm được đúng là do may mắn.

Giáo sư Tôn bên cạnh nghe thấy sự thật này, không khỏi tức giận vỗ đùi đánh đét một cái, miệng lẩm bẩm: "Thế này là cái kiểu gì chứ!" Mọi người thấy vậy cũng rất bất lực.

Nói thật chuyện này đúng là Bàn Tử có hơi lỗ mãng.

Nhưng vào cái lúc sinh tử du quan đó, ai mà giữ được bình tĩnh?

Cho nên chuyện này cũng có thể thông cảm.

Tư lệnh Hồ bảo Bàn Tử đi xin lỗi Giáo sư Tôn.

Nhưng Giáo sư Tôn lại xua tay, bảo tên Bàn Tử kia tránh xa tôi ra.

Bàn Tử thấy Giáo sư Tôn bụng dạ hẹp hòi, tự nhiên cũng lười để ý.

Dù sao ra khỏi đây rồi thì đường ai nấy đi, ai còn biết ai nữa.

Trên đường đi, tâm trạng của Giáo sư Tôn dần dần hồi phục.

Thỉnh thoảng ông lại chăm chú nhìn vào livestream.

Người trong livestream vẫn đang trò chuyện.

Lúc này manh mối về việc tìm người thân của ông dường như cũng chững lại.

Ngô Bất Chính thấy thế khuyên giải: "Giáo sư, ông đừng quá nôn nóng, mấy chục năm còn đợi được, cũng không vội một chốc một lát này làm gì!

Hơn nữa cũng không phải không có manh mối nào!

Ít nhất lúc ở Cầu Tiên Vô Ảnh, Phong Y Y chẳng phải đã lấy ra một cuốn gia phả sao!

Nếu ông và chi Phong Tư Nam của cô ấy có quan hệ họ hàng, thì cũng sắp tìm ra rồi!

Chỉ cần tìm cách chứng minh ông và Phong Tư Bắc có quan hệ là được!

Đúng là phàm sự không thể cưỡng cầu, chúng ta vẫn nên điều chỉnh tốt tâm thái!" Giáo sư Tôn vẫn rất thích tính cách của Ngô Bất Chính, nói chuyện với cậu rất nhiều.

Lúc này mọi người men theo lối đi xuống dưới.

Họ phát hiện lối đi này thực chất là một hang động nửa nhân tạo nửa tự nhiên.

Hang động chằng chịt phức tạp, trong đó còn có rất nhiều khe nứt chi chít.

Chương 1801

May mà mấy khe nứt này không lớn, nếu không chắc họ bị lạc đường mất.

Lúc mọi người đi xuống là khoảng một hai giờ sáng.

Loay hoay cả buổi, lúc này đã là bốn giờ sáng.

Nói thật, thể lực vào ban đêm có hơi yếu, đồng hồ sinh học của con người dù sao cũng có quy luật, nên ai nấy đều bắt đầu thấy buồn ngủ.

Nhưng căn cứ vào độ cao để ước tính, họ lúc này hẳn đã cách chân núi không xa.

Vì vậy mọi người vẫn quyết định tranh thủ trước khi trời sáng, làm một mạch tìm đường xuống núi.

Tất nhiên đây cũng chỉ là kế hoạch tạm thời.

Bởi vì họ còn lo lắng một điểm: Liệu cổ mộ của Ô Dương Vương có nằm ngay dưới chân núi này hay không?

Nhưng khả năng này rất nhỏ, hy vọng không lớn.

Còn khả năng nằm trong lòng núi lại rất cao. "Đáy" ở đây không phải chỉ một vị trí.

Về vị trí cổ mộ Ô Dương Vương, hiện tại họ có hai giả thuyết.

Thứ nhất là ở đáy của khối núi, tức là phần núi ngang với mặt đất, chứ không phải dưới lòng đất.

Giả thuyết thứ hai là dưới lòng đất thật sự.

Với giả thuyết thứ nhất, mọi người cảm thấy hy vọng không nhiều.

Tuy nói trên ngọn núi này vừa là nơi tế tự, vừa có tượng Phong Sư Cổ, nhưng những chỗ đó ngoại trừ mấy cỗ quan tài của vu giả ra, các phần khác đều không liên quan đến cổ mộ, miễn cưỡng chỉ có thể coi là lăng bồi táng, nhưng quy mô lại kém xa lăng mộ thật sự.

Mọi người suy đoán những di tích đó đa phần là do thời kỳ Ô Dương Vương để lại.

Sau này Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn phát hiện ra những thứ này, liền cải tạo thành một phần lăng mộ của mình.

Còn cổ mộ Ô Dương Vương thực sự có thể vẫn nằm ở chỗ sâu hơn.

Sở dĩ nói ít khả năng nằm trong lòng núi, chủ yếu là xét đến một số phong tục tập quán.

Tình huống khai sơn tu lăng kiểu này khá phổ biến vào thời Đường, do quốc lực cường thịnh, quốc khố dồi dào.

Nhưng những thời khác, muốn xây dựng cổ mộ trong lòng núi là rất khó, chứ đừng nói đến Ô Dương Vương này.

Lịch sử có khi còn chẳng có ghi chép về người này.

Bảo ông ta là một thổ hoàng đế một vùng?

Cũng khó nói.

Dù sao hai di tích phát hiện trong lòng núi này chi phí e là đã không thấp.

Nếu cổ mộ Ô Dương Vương thực sự nằm trong núi, cái giá phải trả chắc chắn còn lớn hơn.

Mà con đường mọi người đang đi là thông thẳng xuống chân núi.

Nên nếu mộ thật sự ở trong núi, chắc chắn sẽ gặp.

Còn nếu không gặp, thì cổ mộ này có lẽ ẩn giấu ở nơi khác.

Còn giả thuyết thứ hai, nằm dưới lòng đất, có khả năng rất lớn.

Tất nhiên nói đi nói lại cũng chỉ là suy đoán.

Cụ thể thế nào e là phải xem đoạn đường cuối cùng này ra sao.

Mọi người đi bộ suốt gần ba tiếng đồng hồ.

Nhìn thời gian đã là bảy giờ sáng.

Trong núi tối sớm sáng muộn, chắc phải chín giờ mới sáng hẳn.

Mọi người tính toán độ cao, lúc này cách chân núi tối đa cũng chỉ còn chưa đầy nửa tiếng đi đường.

Sau ba tiếng này, mọi người thực sự mệt rã rời, bèn chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Đợi nghỉ ngơi xong xuôi mới đi nốt đoạn cuối.

Dù sao đoạn cuối này có khả năng sẽ đụng độ cổ mộ, thà rằng dưỡng sức cho tốt rồi hãy tính tiếp, còn hơn mạo hiểm đi xuống.

Vốn dĩ họ định tìm đại một chỗ, miễn an toàn là được.

Đoạn này ngoài việc dốc đứng ra thì có vẻ không cần lo lắng về độ an toàn.

Tuy nhiên đi mãi, bỗng nhiên họ phát hiện trong lòng núi lại văng vẳng tiếng nước chảy, dường như có thác nước chảy qua.

Mọi người rất kỳ lạ, trên núi này cũng không thấy có hồ nước, sao lại có thác nước được?

Nước ngầm cũng không thể chạy lên núi.

Kỳ lạ thì kỳ lạ, nhưng lúc này mọi người cũng chẳng hứng thú nghĩ nhiều.

Chương 1802

Có nước là chuyện tốt.

Trên người họ chỗ này chỗ kia vẫn còn dính dầu hỏa nhớp nháp chưa rửa sạch, nhất là trên tóc.

Dùng nước mang theo để gội thì quá phí phạm.

Giờ gặp tiếng thác nước, tự nhiên phải tìm đến tắm rửa một chút.

Mấy người lập tức lần theo âm thanh tìm tới.

Vận may cũng không tệ, chỉ mười phút sau họ đã tìm thấy một khe nứt trên vách núi.

Khe nứt không lớn, miễn cưỡng đủ một người chui lọt.

Nhưng bên trong có một không gian tạm ổn, to cỡ cái nhà vệ sinh ở nhà.

Bên trên có một khe nứt núi rất sâu, nước từ đó thấm ra.

Lượng nước cũng khá, chỉ hơi lạnh, nhưng xối rửa đơn giản vẫn được.

Nói thật, tuy chưa tìm thấy cổ mộ nhưng đi suốt chặng đường này người ngợm bẩn không chịu nổi.

Bàn Tử cũng không khách khí, đến nơi là chạy tót vào trong cởi sạch đồ bắt đầu tắm.

Nhưng dầu hỏa đâu có dễ rửa thế, nhất là dầu, lượng lớn thế này dùng nước rửa bát còn khó sạch, huống chi ở đây chẳng có cái gì.

Bàn Tử cũng là tên hỗn thế ma vương, sờ tóc thấy nhớp nháp, cuối cùng dứt khoát cạy luôn ít bùn đá trên tường xuống, trét lên tóc.

Vừa gội vừa cười nói: "Đây mới là dầu gội núi lửa chính tông của Bàn gia, chỉ là không biết hiệu quả thế nào!" Ngô Bất Chính ở bên ngoài nghe vậy cũng không nhịn được cười, trong lòng tính toán lát nữa mình cũng thử xem.

Dù sao ở cái chỗ khỉ ho cò gáy này đừng nói là dầu gội đầu, đến cái rắm cũng không có.

Nghĩ cách gội sạch đống dầu mỡ trên đầu là tốt lắm rồi.

Bàn Tử tắm mất cả nửa tiếng.

Ngô Bất Chính mới là người thứ hai vào.

Cậu phát hiện trên tường thiếu mất một mảng lớn, chắc là do tên Bàn Tử chết tiệt kia cạy mất.

Cậu thử một chút, thấy lớp đá này bị phong hóa lâu ngày đã thành bùn đá, cũng khá dễ cạy, bèn học theo Bàn Tử gội đầu.

Đợi Tần Vũ tắm xong đi ra, mọi người đều đã ngủ thiếp đi.

Giáo sư Tôn không đi tắm, chắc do lớn tuổi đi lại một mình không tiện, cũng không muốn nhờ ai giúp.

Tần Vũ cũng không quản, tự mình đi ngủ.

Tuy nhiên anh thấy Giang Ninh đang thu dọn đồ đạc, dường như cũng định đi rửa ráy.

Nhưng cô không bị dính dầu hỏa, chắc chỉ định rửa mặt mũi chân tay đơn giản mà thôi.

Mọi người dựa vào vách đá, chẳng mấy chốc tiếng ngáy đã vang lên.

Trong đó tiếng ngáy của Bàn Tử quả thực giống như bản giao hưởng vậy.

Ngoài tiếng ngáy ra, thỉnh thoảng hắn còn thốt ra vài câu mộng du. "Tiểu Thúy à!

Em chạy cái gì chứ!" "Bàn gia ta là người tốt mà..." "A Lam, A Lam em dùng sức chút đi..." Hồ Tư lệnh cũng tạm thời chưa ngủ, cười nói: "Tên Béo này, từ nhỏ đã vô tâm vô phế, chúng ta vì hắn mà lo lắng, hắn lại nằm đây mơ tưởng đến phụ nữ!" "Bất quá cũng chính vì như vậy mới có thể kết giao tâm tình a!" Tần Vũ mỉm cười gật đầu, Hồ Tư lệnh cũng không nói thêm nữa.

Hai người cũng lần lượt thiếp đi.

Giấc ngủ này cũng không biết kéo dài bao lâu.

Ngô Bất Chính là người đầu tiên tỉnh lại.

Hết cách rồi, hắn là bị nước tiểu làm cho mắc đến tỉnh.

Lúc tỉnh dậy, những người khác vẫn còn đang ngủ.

Chỉ có Tần Vũ mở mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngô Bất Chính dụi dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, mơ mơ màng màng đi về một phía.

Ở đây mọi người đều đang nghỉ ngơi, tự nhiên bất tiện giải quyết tại chỗ.

Hắn chuẩn bị đi đến gần khe nứt để 'xả nước', bên kia có vách đá che chắn.

Khó khăn lắm mới đến nơi, hắn mơ mơ màng màng bắt đầu 'xả lũ'.

Tuy nhiên khi quay đầu nhìn về một bên, hắn phát hiện mình lại đang đứng ngay cạnh khe nứt.

Đầu vừa ngoảnh lại liền nhìn thấy bên trong khe nứt.

Dòng nước bên trong vẫn đang chảy xuống.

Nhưng trên vách tường bên trong lại xuất hiện một vết lõm rất lớn.

Nhìn qua dường như còn có người đã cạy lớp bùn đá trên tường xuống để gội đầu.

Chương 1803

Nhưng tính ra thì Tôn giáo sư đâu có tắm rửa.

Cũng chỉ có ba người bọn họ tắm, sao lại thiếu mất một mảng lớn như vậy chứ?

Chẳng lẽ là nước đã xối sập vách đá rồi?

Ngô Bất Chính thầm than phiền phức to rồi.

Chỗ này nếu sập một mảng nhỏ, rất có khả năng sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Ngô Bất Chính vội vàng xách quần chen vào trong chuẩn bị nhìn cho rõ.

Thế nhưng càng đến gần bên trong, hắn càng cảm thấy kỳ quái.

Lúc trước khi cạy bùn đá, lớp bùn kia rõ ràng rất mịn màng, không có thứ gì giống như sợi hay xơ cả.

Nhưng lúc này nhìn vào, sao lại giống như có rất nhiều thứ như sợi tóc vậy.

Hắn muốn ghé sát vào xem thử, bất tri bất giác đã chen vào trong khe nứt.

Thác nước bên trong vẫn đang chảy, nước bắn cả lên mặt hắn.

Nhưng hắn cũng chỉ vuốt mặt một cái, căn bản không quan tâm, chỉ muốn nhìn rõ trong cái hố lõm kia rốt cuộc là có chuyện gì.

Tuy nhiên, ngay khi hắn sắp nhìn rõ tình hình bên trong, bỗng nhiên một bàn tay trắng nõn thò ra từ một bên, trong nháy mắt chụp lấy mặt hắn.

Bàn tay kia trắng bệch, xuất hiện đột ngột khiến Ngô Bất Chính giật nảy mình.

Hắn tưởng rằng có bánh chưng (cương thi) trong vách tường này, lập tức sợ hãi hét lên một tiếng: "Tiểu ca cứu mạng..." Thế nhưng vừa mới hét được bốn chữ, liền ngửi thấy một mùi thơm, đồng thời còn có một mùi hương đặc trưng của phụ nữ truyền đến. "Anh muốn chết hả?

Dám nhìn trộm tôi tắm!" Một giọng nữ bỗng nhiên vang lên bên tai.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, sao lại còn có nữ tống tử, lại còn đang tắm?

Mẹ kiếp, mình điên rồi hay sao mà đi nhìn trộm nữ tống tử tắm?

Ngô Bất Chính gần như hét lên theo bản năng: "Tống tử tỷ tỷ, tôi thật không phải cố ý, tôi áp căn bản không biết tỷ ở đây a!

Tỷ tha cho tôi, nếu muốn giữ một người làm bạn thì giữ tên Bàn Tử chết tiệt kia kìa, hắn thích phụ nữ nhất!" Ngô Bất Chính thầm nghĩ, dù sao lúc này Bàn Tử vẫn đang ngủ, đạo hữu không chết bần đạo chết, bảo mạng là quan trọng nhất.

Kết quả ai ngờ bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Bàn Tử: "Giỏi cho cái tên Thiên Chân nhà cậu, cái đồ thiên lôi đánh này!

Lại bán đứng Bàn gia!

Mẹ kiếp, nữ tống tử gì chứ, mau để Bàn gia ta xem xem, da dẻ còn căng không!" Lời Bàn Tử vừa dứt, một bóng người đã lao vào.

Ngô Bất Chính nhìn thấy chính là Tần Vũ, kích động đến suýt khóc, vội hét lên: "Tiểu ca cứu tôi, cứu tôi với!" Tuy nhiên Tần Vũ nhìn hắn lại không hề động đậy.

Ngô Bất Chính có chút ngẩn ngơ, thầm nghĩ tình yêu sẽ biến mất

sao?

Sao Tiểu ca lại thấy chết không cứu a!

Nữ tống tử này không phải do mình giấu, là ả trốn ở đây đánh lén mà.

Nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng nói chuyện, liền nghe thấy sau lưng truyền đến giọng một người phụ nữ: "Câm miệng, cứu cái gì mà cứu, tôi muốn giết anh thì anh chết sớm rồi!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, giọng nói này sao nghe quen quen.

Hình như là của Giang Ninh!

Quả nhiên, khi những người khác chạy vào, hắn liền nhìn thấy sắc mặt Giang Toán lập tức thay đổi, nhìn Ngô Bất Chính mắng: "Anh mẹ nó làm gì chị tôi rồi!" Nói rồi cậu ta định lao tới, may mà Bàn Tử cản lại: "Ấy ấy nhìn cho rõ, là chị cậu làm gì Thiên Chân nhà chúng tôi, Thiên Chân nhà chúng tôi làm gì nổi cô ấy!" Giang Toán lúc này mới chú ý tới, là Giang Ninh từ phía sau đang kẹp cổ Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính đích xác là bị chị gái mình chế phục.

Mà đến lúc này, Ngô Bất Chính mới phản ứng lại, hóa ra không phải nữ tống tử a.

Hèn chi Tiểu ca không ra tay.

Có điều lúc này sắc mặt Tiểu ca sao trông có chút gượng gạo nhỉ?

Hơn nữa Giang Ninh sau lưng mình hình như không mặc quần áo!

Không đúng, có mặc, chỉ là khá ít. "Các người đều ở đây làm gì, còn không mau ra ngoài!" Giang Ninh quát lớn.

Mọi người lúc này mới xấu hổ đi ra ngoài.

Giang Ninh ước chừng là vừa tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi và áo ba lỗ.

Ngô Bất Chính liếc nhìn một cái, nhớ tới mùi hương vừa rồi, cảm giác mũi nóng lên, suýt chút nữa thì chảy máu cam. "Ra ngoài!" Giang Ninh lại quát.

Ngô Bất Chính lúc này mới phản ứng lại, dụi dụi mũi đi ra ngoài.

Mười phút sau, Giang Ninh mới thay xong quần áo đi tới.

Vẫn là bộ đồ da bó sát màu đen kia, nhớ lại cảnh tượng lúc trước, Ngô Bất Chính thế mà đỏ mặt tía tai, không dám nhìn cô.

Giang Ninh lại dường như cảm thấy chưa xong, nhìn Ngô Bất Chính nói: "Nói!

Chương 1804

Vừa rồi tại sao nhìn trộm tôi tắm?" Bàn Tử ở bên cạnh còn chưa hiểu rõ, nghe thấy lời này lập tức nhìn Ngô Bất Chính: "Thiên Chân, cậu sao có thể nhìn trộm hoa cô nương tắm a!

Cậu một chút cũng không 'thiên chân' (ngây thơ) nữa rồi, cậu không còn thuần khiết nữa!

Tiểu ca cậu cũng không quản cậu ấy, cái này là có khuynh hướng ngoại tình rồi!

Tương lai đội cho cậu... ngạch, đội cho cậu cái mũ xanh thì làm sao bây giờ!" Tần Vũ nhìn hắn một cái, không tiếp lời.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tên Béo chết tiệt, anh nói hươu nói vượn cái gì đấy, tôi và cô ấy chẳng có gì cả!

Hơn nữa tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy, tôi lúc nãy chỉ mải nhìn cái hố sâu trên vách tường kia thôi!" "Nhìn hố sâu?

Thiên Chân, lời này ngay cả Bàn gia ta cũng không tin, có mỹ nữ mà cậu lại đi nhìn cái hố?

Cậu bị ngốc hay là coi chúng tôi là kẻ ngốc hả!" Bàn Tử hiển nhiên không tin.

Ngô Bất Chính tức đến mức muốn đấm hắn, may mà Hồ Tư lệnh ở bên cạnh vội giảng hòa: "Ngô tiểu ca, cậu đừng chấp nhặt với tên Béo chết tiệt này, hắn ngủ còn gọi tên Tiểu Thúy đừng chạy kia kìa!

Cậu nói xem, cái hốc trên vách tường kia có gì hay mà nhìn?" "Đúng a!

Có gì hay mà nhìn!" Bàn Tử cũng lảng tránh chuyện Tiểu Thúy, hỏi lại.

Ngô Bất Chính vội nói: "Tôi... tôi cũng không biết nói thế nào, tôi cứ cảm giác trong cái hố sâu đó có vấn đề!

Trong lớp đá đó có thứ gì đó giống như lông tóc vậy!

Nhưng tôi còn chưa kịp nhìn kỹ thì Giang Ninh đã xuất hiện!

Sau đó là các người!" "Tóc?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Thiên Chân, chuyện này không thể đùa được đâu, tóc chẳng phải là của Cấm bà sao?

Mẹ kiếp, chẳng lẽ trong bức tường kia có một con Cấm bà a!" "Tôi không biết, tôi còn chưa kịp nhìn thì đã bị Giang Ninh khóa họng rồi!" Ngô Bất Chính vội nói.

Thế nhưng ngay cùng lúc đó, bỗng nhiên mọi người nghe thấy từ trong khe nứt bên cạnh truyền đến một tiếng nổ vang trầm đục, dường như là cả vách đá đã sập xuống!

Trong nhất thời, trong lòng mọi người đều nảy ra một ý nghĩ.

Trong vách tường thực sự có thứ gì đó!

Là nó sắp chui ra sao?

Hay là nói đã chui ra rồi?

Đó là thứ gì a!

Suy nghĩ của mọi người trong nháy mắt bị động tĩnh kia kéo trở lại.

Mấy người nhìn nhau, đều không nói lời nào.

Cuối cùng vẫn là Ngô Bất Chính mở miệng trước: "Lần này tin tôi rồi chứ!" Mấy người đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Lúc này thật sự là không tin cũng không được.

Giang Ninh cũng vội ngồi xổm xuống, thấp giọng nói: "Chuyện này sao có thể, lúc trước tôi rõ ràng không nhìn thấy bên trong có thứ gì!

Hơn nữa tuy tôi không dùng chỗ bùn đá kia, nhưng tôi đã nhìn qua!

Cũng không phát hiện bên trong có thứ gì a!" Bàn Tử vội nói: "Thiên Chân, thứ cậu nhìn thấy rốt cuộc là cái gì?

Chỗ đó là Bàn gia ta tiện tay cạy ra!

Chỗ đó khá tơi xốp, bên trong làm sao có thứ gì được!

Chẳng lẽ Bàn gia ta tùy tiện cạy một cái, lại moi ra một con tống tử hay sao!" Hồ Tư lệnh sắc mặt khó coi nói: "Ở đây nói nhảm cũng vô dụng, chi bằng chúng ta vào trong xem thử, không phải cái gì cũng biết rồi sao!" Mọi người gật đầu.

Ở đây đoán mò quả thực không có tác dụng gì, chi bằng trực tiếp vào xem rốt cuộc là thứ gì thì trực quan hơn.

Vì thế ngay lập tức mấy người không nói nhảm nữa, đứng dậy thu dọn đồ đạc, nhao nhao cầm lấy vũ khí của mình, đi về phía khe nứt núi đá kia.

Bên ngoài khe nứt núi đá tịnh không có biến hóa gì đặc biệt.

Chỉ là có thể thấy một ít bùn đất từ trong khe nứt bị đẩy ra ngoài.

Có khả năng là sau khi sạt lở, bị dòng nước thác ở phía trên xối ra.

Bàn Tử là người đầu tiên mò vào.

Mọi người cũng vội đi theo sau.

Tuy nhiên khi mọi người tiến vào bên trong, rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy.

Ở dưới thác nước trong khe nứt, thế mà không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái đầu người khô khốc.

Đầu người đã hóa thành xương trắng rồi.

Lúc này bị dòng nước từ phía trên xối xuống, nhìn qua vô cùng sạch sẽ.

Mọi người nhìn nhau một cái, đều có chút không nghĩ ra, chỗ này sao lại có một cỗ thi thể chứ?

Chương 1805

Hơn nữa thi thể này sao lại còn bị chôn trong vách đá? "Ai!

Các cậu nhìn kìa, bên trong hình như còn có không gian!" Bàn Tử chỉ vào vị trí cái hố sâu bị hắn cạy ra lúc trước nói.

Có điều lúc này chỗ đó đã không còn hố sâu nữa, mà là cả mặt vách đá đã triệt để sập xuống.

Thế mà lại xuất hiện thêm một khe nứt, bên trong hình như còn có không gian. "Có muốn vào xem thử không?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Tư lệnh gật đầu: "Thi thể này tám phần là dựa vào vách đá bên trong.

Bị các cậu cạy ra, cộng thêm vách đá nứt vỡ nên mới rơi ra ngoài!

Chúng ta đã rất gần đáy núi rồi, không thể bỏ qua phát hiện này!" Trước đó đã nói, theo suy đoán của bọn họ về vị trí cổ mộ, không ngoài hai nơi.

Thứ nhất là dưới đáy lòng núi, cũng chính là gần vị trí bọn họ đang đứng hiện tại.

Thứ hai chính là trong lòng đất dưới chân núi.

Hai suy đoán này, tuy rằng bọn họ nghiêng về cái thứ hai hơn, nhưng lúc này thân đang ở trong hoàn cảnh thứ nhất, tự nhiên vẫn cần thiết phải kiểm tra kỹ một chút.

Đã nói là suy đoán, tự nhiên phải được kiểm chứng.

Việc phát hiện cỗ thi thể này, không chừng chính là một bước ngoặt rất quan trọng.

Bàn Tử lập tức muốn đi vào.

Tần Vũ vội ngăn hắn lại, ra hiệu chính mình đi vào trước.

Bàn Tử cũng không nói nhiều, gật đầu tránh đường để Tần Vũ chui vào trước.

Sau đó hắn mới đi theo vào.

Hồ Tư lệnh và Doanh Thương canh giữ ở cửa vào đợi tin tức bên trong.

Còn Ngô Bất Chính thì cùng Tuyết Lỵ Dương và những người khác thu dọn cỗ thi thể bị thác nước xối rửa này một chút.

Đặc biệt là trên người thi thể này còn quấn một bộ quần áo rách nát.

Nói không chừng có thể có phát hiện gì đó, tự nhiên là không thể bỏ mặc.

Bọn họ bên này vừa mới thu dọn xong quần áo của người chết, gần như đồng thời, trong khe nứt liền truyền đến tiếng hô của Bàn Tử: "Không nguy hiểm, vào đi, không gian bên trong này còn khá lớn!" Mọi người nghe vậy đều đi theo vào.

Ngô Bất Chính đồng thời cũng mang cỗ thi thể kia vào theo.

Vừa vào không gian bên trong khe nứt, mọi người liền nhìn thấy, nơi này cư nhiên là một lối đi lớn hơn.

Lối đi dễ đi hơn nhiều so với con đường bọn họ đi xuống.

Các bậc đá nhân tạo cũng rất lớn.

Có điều chỉ là từ không gian này đi thông qua một đoạn.

Mà nơi này càng giống như một mật thất nằm phía trên lối đi kia.

Bên ngoài không gian này có mấy cái lỗ thủng, vừa khéo hình thành hiệu quả tương tự như cửa sổ trời.

Có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Tuy rằng vẫn chưa sáng lắm, nhưng lại có thể nhìn ra, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu sáng rồi.

Vừa nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, dây thần kinh căng thẳng của mọi người không khỏi thả lỏng vài phần.

Hiển nhiên nơi này tịnh không có cổ mộ gì cả, bọn họ có khả năng đã đi vòng ra ngoài rồi.

Bàn Tử vội gọi mọi người qua xem.

Mấy người lúc này mới phát hiện, hóa ra trong không gian này, lại có một cái hộp đá to cỡ cái chậu rửa mặt.

Có điều cái hộp kia khảm trên mặt đất, căn bản không bưng lên được, bên trên còn có hình vẽ sơn thủy vô cùng phức tạp.

Ước chừng là một chỗ cơ quan.

Mà trong cả không gian cũng không phát hiện thêm thi thể người nào khác, vẻn vẹn chỉ có một cỗ, chính là cỗ thi thể bọn họ vừa phát hiện kia.

Bàn Tử nhìn cái hộp đá khổng lồ kia không hiểu là dùng để làm gì, liền rút cuốc chim ra chuẩn bị đập ra xem thử.

Nói không chừng bên trong còn có minh khí đáng giá gì đó.

Tôn giáo sư thấy thế vội nói: "Tên Béo chết tiệt cậu đừng làm bậy, đây có thể là văn vật!

Hơn nữa nhìn tạo hình này, đây dường như là một loại cơ quan khóa!

Bên trong nói không chừng có thứ rất quan trọng, cậu đập một cái lại làm hỏng mất!" Ngô Bất Chính cũng vội ngăn hắn lại, nói: "Anh đừng vội, đợi chúng ta xem kỹ trên người thi thể này có manh mối gì không đã rồi tính!" Hắn chết ở đây, nói không chừng có liên quan đến cái cơ quan đá này.

Hồ Tư lệnh cũng ở bên cạnh khuyên Bàn Tử, đúng là tâm vội không ăn được đậu hủ nóng, khỉ gấp không leo được giường quả phụ.

Sự tình vẫn phải làm từng việc một, cơm cũng phải ăn từng miếng.

Chương 1806

Hồ Tư lệnh hỏi Tôn giáo sư: "Giáo sư, ngài kiến thức rộng rãi, có thể nhìn ra trên tảng đá này là thứ gì không?" Tôn giáo sư nghe vậy lắc đầu nói: "Khó nói a, bức tranh sơn thủy này dường như lời lẽ có ẩn ý!

Nhưng loại khóa này tịnh không thường gặp, đồ án bên trên dường như ngầm hợp với thuật Cửu cung!

Tên gọi cụ thể lão phu cũng không gọi ra được, có điều ngược lại có thể dựa theo quy tắc đặt tên cổ văn vật để đặt cho nó cái tên!" Hồ Tư lệnh nghe vậy lắc đầu nói: "Đặt tên thì không cần đâu, thứ này tôi biết là cái gì, ngài chưa thấy qua cũng bình thường bởi vì những thứ này về cơ bản đều đã thất truyền rồi!" "Ồ?

Cậu mau nói nghe thử xem!" Tôn giáo sư rất hiếu kỳ nói.

Nếu là bình thường, ông ta khẳng định sẽ khịt mũi coi thường.

Mình mới là chuyên gia cổ văn vật, sao có thể tin tưởng lời ma quỷ của một tên trộm mộ.

Nhưng một đường đi tới đây, lại khiến Tôn giáo sư dần dần hiểu ra.

Thuật nghiệp hữu chuyên công a.

Tuy rằng ông ta là giáo sư khảo cổ, nhưng cái ông ta nghiên cứu rốt cuộc là phương hướng cổ văn tự.

Mà có đôi khi, Mạc Kim Hiệu Úy có thể xuống đất trộm mộ, lượng kiến thức bọn họ nắm giữ, đó cũng là không thể khinh thường.

Có khả năng những gì bọn họ biết không thành hệ thống, nhưng rất nhiều lúc, những thứ bọn họ hiểu biết lại vô cùng thực dụng.

Hồ Tư lệnh nhìn cái khóa đá kia nói: "Đây hẳn là một loại cơ quan 'Tiêu khí' truyền ra từ núi Phong Oa!

Người ta gọi là: Cửu Cung Ly Hổ Tỏa!

Thứ này là một loại cơ quan trong núi Phong Oa, kết cấu xảo diệu biến hóa vô cùng!

Nếu không có phương pháp mở chính xác, thì căn bản không mở được!

Cho nên Tiểu Béo, cậu ngàn vạn lần đừng làm bậy!

Cẩn thận hủy hoại đồ vật bên trong!" Bàn Tử vừa nghe cơ quan Tiêu khí này lai lịch lớn như vậy, lập tức cười nói: "Lão Hồ, vậy ý của cậu là bên trong này có bảo bối hử!

Vậy chúng ta đừng làm lỡ thời gian nữa, nghĩ cách cạy nó ra, mở hộp phát tài trước mới là chính sự!" Hồ Tư lệnh bất đắc dĩ nói: "Cậu đây không phải nói nhảm sao, nếu có cách mở thì tôi phí lời với cậu làm gì!

Vấn đề hiện tại là, tôi cũng không biết mở thế nào!

Cơ quan Tiêu khí trong núi Phong Oa này, cậu tưởng dễ mở như vậy sao?" Bàn Tử nghe vậy gãi đầu, có chút khó chịu nói: "Vậy làm sao bây giờ, cái tính khí này của Bàn gia cậu cũng không phải không biết, giữ bảo bối mà không mở được thì sốt ruột chết mất!

Hay là chúng ta đào nó lên?

Khiêng về cũng được a!" "Mau cút xéo đi, thứ này còn nặng hơn cả két sắt, đợi cậu khiêng ra ngoài thì có thể trực tiếp đổi tên gọi là 'người gầy' được rồi!" Hồ Tư lệnh cười nói.

Bàn Tử nghe vậy thực sự là không cam lòng, liền chạy đi hỏi Ngô Bất Chính có cách nào không.

Lúc này Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương đã chỉnh lý xong những thứ trên người di hài kia.

Giang Ninh và những người khác thế mà cũng hiếm khi ở bên cạnh giúp đỡ.

Bọn họ thấy đồ vật trên người di hài này cũng không nhiều.

Quần áo đã mục nát rất nghiêm trọng rồi.

Nhưng bên trong lại dùng túi chống nước bọc lấy hai món đồ.

Một món trong đó hình như là một cuốn sổ.

Nhìn qua đã có chút ố vàng.

Ước chừng cũng có chút năm tháng rồi.

Mà món còn lại thế mà là một vỏ bao thuốc lá, vỏ bao đã bị xé ra, bên trên dường như còn có chữ.

Ngoài hai món đồ này ra, những thứ khác đều đã không còn.

Mà việc phát hiện di hài ở đây cũng khiến người ta có chút khó hiểu.

Không rõ tại sao nơi này lại có một người.

Mấy người thấy trong túi chống nước dường như có manh mối, vì thế liền lập tức mở ra xem xét.

Tuyết Lỵ Dương cầm cuốn sổ kia, nhìn lướt qua kinh hô: "Đây hình như là một cuốn gia phả, hơn nữa vô cùng hoàn chỉnh!" Nói rồi cô liền mở ra.

Có điều cuốn gia phả kia niên đại quá lâu rồi, rất nhiều trang giấy đều đã có chút giòn nát.

Tuyết Lỵ Dương cũng không dám lật quá nhanh, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí lật từng trang một.

Một khi không cẩn thận có thể cả cuốn sổ sẽ triệt để nát vụn.

Còn Ngô Bất Chính thì cầm cái vỏ bao thuốc lá kia ra, nhìn nội dung bên trên rồi đọc cho mọi người nghe.

Mà không đọc không biết, vừa đọc lên, mọi người mới đối với cỗ di hài này, bao gồm cả chuyện của cả ngọn núi Quan Tài, có một cái nhìn thấu đáo.

Điều khiến ai cũng không ngờ tới là, những thông tin mà cỗ di hài này để lại, lại khiến bọn họ cảm thấy chấn kinh.

Thậm chí cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Không ngờ năm xưa trong núi Quan Tài lại xảy ra sự tình phức tạp như vậy.

Chủ nhân của cỗ di hài này, tên là Phong Học Văn.

Chương 1807

Kỳ thực khi Ngô Bất Chính nói đến cái tên này, mọi người đều bất giác nhìn Tôn giáo sư.

Bọn họ nhớ Tôn giáo sư từng nói, tên thật của ông ta hẳn là gọi là Phong Học Vũ.

Mà hai cái tên này chỉ khác nhau một chữ, trong lòng mọi người thực ra đều đã có chút suy đoán.

Có điều cuốn gia phả bên phía Tuyết Lỵ Dương tạm thời vẫn chưa xem đến tên của bọn họ.

Cho nên rốt cuộc có phải là loại quan hệ như mọi người nghĩ hay không, còn phải đợi thêm lát nữa mới có thể xác nhận.

Tôn giáo sư lúc này cũng bình tĩnh lại, ra hiệu Ngô Bất Chính tiếp tục.

Đã đợi hơn nửa đời người rồi, cũng không vội vã một chốc một lát này.

Vẫn là tìm hiểu rõ ràng thì tốt hơn.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, cảm giác nội dung tiếp theo có khả năng sẽ khiến cảm xúc của Tôn giáo sư dao động rất lớn.

Liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, bảo hắn cầm túi cứu thương của Tuyết Lỵ Dương qua đây.

Đừng để lát nữa Tôn giáo sư kích động quá lại ngất đi, đến lúc đó hắn lại thành tội nhân.

Bàn Tử mang túi y tế qua, ôm vào trong lòng, mắt trông mong nhìn Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính lúc này mới bắt đầu tiếp tục kể.

Nội dung trên vỏ bao thuốc lá này tịnh không nhiều.

Nhưng sự việc được ghi chép lại vô cùng chấn động lòng người.

Đầu tiên tên chủ nhân di hài là Phong Học Văn.

Kinh nghiệm của người này rất giống Hồ Tư lệnh, từng tham quân đánh giặc.

Thậm chí thời gian trước đó nữa, còn từng làm Tả Lĩnh quần đạo (trộm mộ).

Theo quan hệ mà suy đoán, hẳn là cùng thời kỳ với Trần Hạt Tử.

Có điều cũng coi như sau này cải tà quy chính, đi tham quân báo hiệu tổ quốc rồi.

Chỉ là trên người kẻ này du côn tính quá nặng.

Thời chiến thì không có gì đáng trách, nhưng một khi đến thời bình, thì không dễ sống cho lắm.

Cộng thêm lúc đó Việt Nam vừa mới giải phóng, trong một lần đấu tố, hắn bị đày xuống nông trường cải tạo.

Sau này mới trằn trọc đi đến nơi này.

Những chuyện liên quan đến kinh nghiệm cả đời của hắn tịnh không nhiều.

Đại bộ phận chỉ là viết lướt qua.

Phần còn lại mới là về chuyện của cả ngọn núi Quan Tài, cũng như tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

Tổng kết lại mà nói, kỳ thực vẫn là có quan hệ với Phong gia.

Theo ghi chép mà Phong Học Văn để lại.

Phong Sư Cổ của Phong gia năm đó, người này tài trí thông thiên, chỉ riêng trong nghề trộm mộ đã là một nhân tài hiếm có.

Lại học được một thân thủ đoạn Quan Sơn Thái Bảo gia truyền của Phong gia, có thể nói là vô cùng lợi hại.

Có điều lúc đó, thời cuộc biến động, cộng thêm hoàng đế đương thời đối với loại chuyện huyền học này căn bản không có hứng thú gì.

Vì thế Phong Sư Cổ liền nhân một cơ hội, cáo lão về quê đưa người nhà họ Phong trở về tổ tịch trấn Thanh Khê.

Phong Đoàn Trưởng (Phong Học Văn) nói, Phong gia khởi nghiệp ở trấn Thanh Khê, là từ trong núi Quan Tài ở trấn Thanh Khê khai quật được không ít cổ mộ.

Mới có được những thủ đoạn mà người đời sau gọi là Quan Sơn Thái Bảo.

Tổ huấn Phong gia ghi chép rất rõ ràng.

Nói trong núi Quan Tài trấn áp một loại đồ vật, tuyệt đối không thể đào lên.

Cái được chỉ đích danh chính là cổ mộ của Ô Dương Vương.

Nhưng Phong Sư Cổ tự thị rất cao, cộng thêm sau khi rời khỏi triều đình, lại một lòng tìm tiên hỏi đạo.

Cho nên liền bất chấp tổ huấn, dẫn người đào núi Quan Tài.

Đào lên cổ mộ của Ô Dương Vương.

Mà cũng chính là sau đó, hắn tính tình đại biến, tuyên bố mình đã tìm được phương pháp thành tiên đắc đạo.

Cổ hoặc rất nhiều tộc nhân và người đi theo, cùng hắn chôn cùng trong Địa Tiên Thôn.

Những chuyện này kỳ thực là kẻ nhân thấy nhân, kẻ trí thấy trí.

Lúc đó những người đi theo kia khẳng định cho rằng đây chính là cách để thành tiên.

Không ai không nghe theo.

Chương 1808

Nhưng một số người phản đối, cho rằng đây chính là yêu ngôn hoặc chúng.

Phong Sư Cổ đã là kẻ khi sư diệt tổ, loại bại hoại gia tộc không nghe tổ huấn rồi.

Cũng là vào lúc đó, Phong gia chia làm mấy phái.

Kẻ đi người ở.

Một gia tộc to lớn, từ đó bắt đầu suy bại.

Mà Phong Đoàn Trưởng cũng chính là phái của Phong Học Văn, vẫn luôn muốn triệt để phá hủy Địa Tiên Thôn.

Để an ủi vong linh tiên tổ.

Nhưng Địa Tiên Thôn tịnh không dễ vào như vậy.

Phong Đoàn Trưởng ghi chép nói, Địa Tiên Thôn sau khi phong bế, chỉ có mỗi cách mười hai năm vào năm Địa Thử (năm Chuột Đất) mới có thể vào trong.

Bởi vì xung quanh cả ngôi cổ mộ, có trồng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Loại đồ vật này, chỉ có vào ba ngày trong năm Địa Thử, mới có thể ngủ đông.

Một khi qua thời gian đó, muốn đi vào là căn bản không có khả năng.

Chỉ cần đến gần những thứ này, sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn lấy hút sạch máu tủy.

Hơn nữa chỉ có ba ngày thời gian, điều kiện khắc nghiệt đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Cho nên tuy rằng một mạch này của Phong Đoàn Trưởng vẫn luôn có tâm muốn vào Địa Tiên Thôn diệt trừ tên phản đồ Phong gia này.

Nhưng nại hà vẫn luôn không có cơ hội thích hợp.

Cộng thêm lúc đó thời cuộc biến động.

Cuối cùng thế mà đều bỏ lỡ.

Mà mãi cho đến đời của Phong Đoàn Trưởng, chỉ còn lại hắn và em trai hắn.

Ở đây Phong Đoàn Trưởng tịnh không ghi chép em trai mình tên là gì.

Khiến Tôn giáo sư đang căng thẳng lắng nghe ở bên cạnh không khỏi rất thất vọng.

Tuy nhiên điều mọi người quan tâm là bản thân câu chuyện, liền thúc giục Ngô Bất Chính tiếp tục nói.

Ngô Bất Chính nhìn Tôn giáo sư, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới tiếp tục nói.

Phong Đoàn Trưởng sau khi xuất ngũ, bản thân sống cũng không tốt.

Cộng thêm tính khí hắn rất bướng bỉnh, vì thế trong lúc tức giận liền quyết định trở về tổ tịch tìm kiếm Địa Tiên Thôn.

Đúng lúc đó cũng vừa khéo gặp năm Địa Thử mười hai năm mới có một lần.

Vì thế hắn liền chuẩn bị tuân theo tổ huấn, đi vào diệt trừ Phong Sư Cổ, tên bại hoại gia tộc này.

Phong gia từng thuần dưỡng vượn Ba Sơn, Phong Đoàn Trưởng cũng có một con.

Cho nên dưới sự dẫn đường của vượn Ba Sơn, rất dễ dàng đã tìm được đến đây.

Mà con vượn Ba Sơn này chính là con mà bọn họ đã gặp trước đó.

Con đã đánh lén bọn họ.

Có điều tên kia có khả năng tịnh không nhận ra Tôn giáo sư.

Cũng hoặc có lẽ Tôn giáo sư và vị Phong Đoàn Trưởng này cũng không phải anh em ruột chăng?

Dù sao nội dung trên gia phả vẫn chưa tìm được chỗ để chứng thực.

Ngô Bất Chính tiếp tục nói.

Phong Đoàn Trưởng một đường tìm tới đây, cũng phát hiện cỗ thi thể tọa hóa trước Vô Ảnh Tiên Kiều kia.

Cũng chính là Phong Tư Bắc.

Ở đây hắn nhắc tới, đó kỳ thực chính là cha hắn.

Cha hắn bởi vì không tìm được Địa Tiên Thôn, cảm thấy thẹn với tổ tiên, vì thế để lại thẻ bài bằng đồng, nói Phong Sư Cổ một ngày chưa trừ.

Ông ấy liền một ngày không cho phép người nhặt xác cho ông.

Lúc đó Phong Đoàn Trưởng nhìn thấy những lời nhắn này, liền không có nhặt xác cho cha.

Nhưng hắn cũng đau lòng cha mình, vì thế liền mang đi những lời dặn dò kia.

Chỉ để lại câu nói 'không phải người Phong gia không thể nhặt xác'.

Kỳ thực hắn cũng là có suy tính của mình.

Địa Tiên Thôn nguy hiểm trùng trùng, có vào chưa chắc đã có ra.

Nếu mình không ra được, cha mình há chẳng phải vẫn không có ai nhặt xác.

Chương 1809

Vì thế liền mang đi lời dặn dò, như vậy một khi có người phát hiện ra nơi này.

Có khả năng cũng sẽ không quan tâm có phải người Phong gia hay không, liền nhặt xác khâm liệm giúp rồi.

Đương nhiên rồi, hắn còn có một người em trai, nếu em trai cơ duyên xảo hợp có thể đến được đây.

Cũng có thể thay mình nhặt xác cho cha.

Đây cũng là lý do tại sao, trước đó bọn họ phát hiện trên người Phong Tư Bắc có dấu tay.

Kỳ thực chính là do Phong Đoàn Trưởng để lại.

Mà sau đó, Phong Đoàn Trưởng dưới sự dẫn đường của vượn Ba Sơn đã đến được nơi này.

Chỉ tiếc tạo hóa trêu người.

Hắn trên đường đi bị nhiễm bệnh, chậm trễ mất mấy ngày.

Kết quả khi đến được đây, đã bỏ lỡ thời gian mở ra của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Cộng thêm không mở được cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này, cuối cùng bệnh tình chuyển biến xấu liền nằm liệt.

Trước lúc lâm chung để lại những lời này.

Kỳ thực cũng là để lại cho em trai mình.

Nếu có thể nhìn thấy, nhất định phải tuân theo tổ huấn, vào Địa Tiên Thôn diệt Phong Sư Cổ.

Nếu là người ngoài, vậy thì mau chóng rời đi thôi.

Trong sơn cốc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gặp chi tức tử, căn bản không có khả năng sống sót.

Ngô Bất Chính đọc đến đây, cơ bản cũng đã hết.

Cuối cùng chỉ nói thêm một câu, Phong gia lưu truyền một tấm Quan Sơn Kim Bài.

Đã bị Phong Đoàn Trưởng đưa cho vượn Ba Sơn.

Nếu em trai mình đến, thu liễm thi cốt của mình, thì vượn Ba Sơn sẽ đến gặp.

Chỉ cần ngươi cầm tấm kim bài kia, nó liền sẽ trợ giúp ngươi vào Địa Tiên Thôn.

Coi như là nhận quân lệnh trạng của tổ huấn rồi.

Nếu ngươi là người ngoài, vậy thì đừng lấy, nếu không đừng nói vào Địa Tiên Thôn, vượn Ba Sơn cũng sẽ không tha cho ngươi!

Đến đây thì triệt để hết.

Mọi người nghe xong cũng á khẩu không trả lời được, nhìn nhau nửa ngày trời không nói lời nào.

Ai cũng không ngờ trong núi Quan Tài này lại còn ẩn giấu nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa Địa Tiên Thôn này lại nguy hiểm mạc danh như thế.

Sự việc phát triển đến tình trạng hiện tại, bọn họ buộc phải suy xét lại xem hành động lần này còn muốn tiếp tục hay không.

Bàn Tử nhìn Ngô Bất Chính hỏi: "Thiên Chân, trên đó không ghi chép trong hộp đá này là bảo bối gì à?" Ngô Bất Chính nhìn hắn nói: "Đều mẹ nó là lúc nào rồi, anh còn nhớ thương bảo bối!

Chúng ta suýt chút nữa là xuống đáy cốc rồi, dưới đó có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Anh còn nhớ thương việc sờ minh khí!

Tôi thấy đã đến lúc phải triệu tập một cuộc đại biểu đại hội!

Thảo luận kỹ một chút, hành động tiếp theo của chúng ta, có cần thiết phải tiến hành tiếp hay không!" Hồ Tư lệnh gật đầu, biểu thị tán đồng.

Mọi người nhìn sang Tần Vũ, Tần Vũ cũng gật đầu, không phản đối.

Mà Tuyết Lỵ Dương ở một bên bỗng nhiên nói: "Đại hội có thể đợi chút đã, tôi thấy các người vẫn là qua đây xem cuốn gia phả này rồi hãy nói!" Mọi người thấy cô dường như có phát hiện gì đó, vội ghé lại gần.

Tuyết Lỵ Dương vội che cuốn gia phả lại, nói với Tôn giáo sư: "Giáo sư!

Ngài phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, tục ngữ nói rất hay, chết vinh còn hơn sống nhục...

à nhầm, chết tử tế không bằng sống vất vưởng!

Chỉ có sống mới có hy vọng!" Tôn giáo sư thở dài nói: "Cô cứ yên tâm đi, tôi cả đời này cái gì chưa từng trải qua, đều đã lớn tuổi rồi, đều có thể nhìn thoáng được!

Cô cứ nói đi!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, lúc này mới buông lỏng bàn tay, chỉ vào cuốn gia phả bên trên để mọi người xem.

Chỉ thấy gia phả đã bị Tuyết Lỵ Dương lật đến mấy trang phía sau.

Ước chừng phía trước đều là tiên tổ đời trên, tên tuổi bọn họ đều chưa từng nghe qua, cũng không cần thiết phải xem.

Mà tại trang này, liền có tên trong gia phả mà bọn họ nhận biết.

Trong đó dòng đầu tiên chính là Phong Sư Cổ.

Mà song song với Phong Sư Cổ còn có một cái tên, cũng là vai vế chữ Sư, tên gọi Phong Sư Kỳ.

Người này hẳn là em trai hoặc là anh trai của Phong Sư Cổ, chỗ biểu đạt bên trên đã mờ rồi, cho nên cũng không nhìn rõ.

Chương 1810

Nhưng căn cứ vào bối cảnh lúc đó mà xem, hẳn là em trai của Phong Sư Cổ.

Trưởng huynh như cha mà, cho nên tên của ông ấy phải thấp hơn Phong Sư Cổ một chút.

Mà dường như sự chia rẽ của cả Phong gia chính là bắt đầu từ đời này.

Phong Sư Cổ sau đó thì không còn hậu nhân nữa.

Mà Phong Sư Kỳ hẳn là đã dẫn theo tộc nhân một mạch của mình rời đi.

Cho nên dưới ông ấy còn có hậu nhân.

Mà hậu nhân này cũng có hai vị, hách nhiên vừa khéo chính là Phong Tư Bắc và Phong Tư Nam.

Trong đó Phong Tư Nam trước đó đã nói rồi, là tiên tổ của gián điệp Phong Y Y.

Mà Phong Tư Bắc chính là thi thể tọa hóa trước đài Hách Hồn kia.

Cũng chính là cha của Phong Đoàn Trưởng.

Trang gia phả này vẫn chưa hết.

Có điều bên dưới bị Tuyết Lỵ Dương che lại.

Cô dường như còn có chút lo lắng.

Cô nhìn Tôn giáo sư nói: "Vị Phong Học Văn này chính là hậu nhân của Phong Tư Bắc, ông ấy còn có một người em trai, ngài tự mình xem đi!" Nói rồi, cô từ từ buông lỏng bàn tay.

Lập tức xuất hiện tên của Phong Học Văn, mà bên cạnh tên Phong Học Văn, hách nhiên còn có một cái tên.

Phong Học Vũ!

Nhìn thấy cái tên này, Tôn giáo sư toàn thân run lên.

Quả nhiên a, cái nên đến vẫn là đến rồi.

Tuy rằng trước đó trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi thực sự nhìn thấy bằng chứng thiết chứng như núi này.

Vẫn khiến ông ta cả người bệt mông ngồi phịch xuống đất.

Suy đoán và chân tướng mang lại cảm giác xung kích hoàn toàn khác nhau.

Lúc này lại nhìn thi cốt của huynh trưởng Phong Học Văn.

Nước mắt Tôn giáo sư trong nháy mắt liền rơi xuống.

Ông ta gần như đồng thời cả người liền quỳ xuống.

Trưởng huynh như cha a, cho dù là anh trai ruột của mình, nhìn thấy thi thể của anh ấy, cảm xúc của ông ta liền sụp đổ.

Ngô Bất Chính muốn mở miệng khuyên giải, tuy nhiên Hồ Tư lệnh lại ngăn hắn lại.

Hướng về phía hắn lắc đầu, ra hiệu hắn đừng quản nhiều.

Loại chuyện này chỉ có thể tự mình vượt qua.

Hơn nữa Tôn giáo sư đã lớn tuổi rồi, nghĩ lại cũng có thể rất nhanh nhìn thoáng được.

Bàn Tử gật đầu, thấp giọng nói: "Tôi thấy việc cấp bách, là chúng ta nhân lúc Tôn giáo sư điều chỉnh cảm xúc, nghĩ cách mở cái hộp đá này ra!

Cũng không thể đi không một chuyến đúng không, ít nhất phải sờ được minh khí bên trong ra!" Hồ Tư lệnh gõ đầu hắn một cái, nói: "Cứ nhớ thương minh khí, tôi thấy vẫn là phải tiếp tục chủ đề lúc nãy của Tiểu Ngô, chúng ta còn muốn thâm nhập nữa hay không!

Chuyện này rất quan trọng, chúng ta cần phải thảo luận cho kỹ!" Bàn Tử thấy thế chỉ có thể ôm cái hộp đá không nỡ rời đi.

Bất đắc dĩ mọi người chỉ có thể vây lại thảo luận.

Nhóm Giang Ninh không tham gia vào cuộc thảo luận, dường như đối với họ vấn đề này không nằm trong phạm vi quan tâm.

Mấy người bọn họ cũng chẳng để ý, tụm lại một chỗ, rất ăn ý tắt luôn âm thanh của phòng livestream.

Bởi vì nội dung bọn họ sắp thảo luận thực chất không thích hợp để phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Bọn họ vừa tắt tiếng livestream, ban đầu thì không sao vì chưa ai nói gì.

Nhưng khi bọn họ bắt đầu mở miệng, khán giả trong phòng livestream liền không ngồi yên được nữa.

Sao chỉ thấy mấp máy môi mà không nghe thấy tiếng thế này?

Thế là sau khi đạo diễn Kế bị mắng té tát, nhân viên kỹ thuật cũng trở thành đối tượng bị cư dân mạng xả giận. 【Kỹ thuật kiểu gì mà càng ngày càng phế thế!

Thành Quỷ Xà Chiểu còn có tín hiệu, sao chỗ này đột nhiên lại mất tiếng rồi?】【Đậu má, tên kỹ thuật viên này có phải là em vợ của ông chủ chương trình không thế?】【Vãi chưởng, chắc là thế rồi, làm được cái chương trình lớn thế này thì chắc "tiểu tam" cũng không thiếu đâu.】【Báo cáo, tôi có một bà chị, tôi cũng muốn làm em vợ.】【Ha ha, tôi phát hiện chương trình này không tốn não mà tốn chị gái.】【Tôi có đứa em gái ba tuổi, có thể đặt trước vị trí em vợ không?】Cư dân mạng trong livestream chém gió tưng bừng.

Còn mấy người Tần Vũ căn bản không quan tâm, cứ thế tự mình thương lượng.

Đầu tiên, mục đích bọn họ đến đây rất rõ ràng, đó là tìm nội đan của Thiên Niên Cương Thi (Cương thi ngàn năm).

Quan điểm này được tìm thấy sớm nhất trong cuốn nhật ký của ông ngoại Tuyết Lỵ Dương.

Nghe nói nơi này có Địa Tiên Thôn, kẻ dám tự xưng là Địa Tiên e rằng cũng thực sự có bản lĩnh.

Chương 1811

Nhưng suốt dọc đường đi, bọn họ chưa thu được bằng chứng trực tiếp hữu hiệu nào chứng minh nơi này có nội đan của Thiên Niên Cương Thi.

Cho nên mới có cuộc thảo luận lần này.

Bàn Tử lên tiếng: "Các cậu là vì tôi mà đến, thế thì để tôi nói trước hai câu!

Bàn gia tôi trước giờ không phải kẻ sợ chết, nhưng nếu ghi chép kia là thật, thì cái Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này e rằng rất lợi hại!

Chỉ có ba ngày để ẩn nấp, tôi thấy chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm như vậy!

Đầu tiên, nếu trong ba ngày mà không ra được thì sao?

Thế chẳng phải bị nhốt mười hai năm, lúc ấy hoa hiên cũng lạnh ngắt rồi!

Biết đâu sau này trong cổ mộ Địa Tiên Thôn lại có thêm một con Cấm bà Bàn gia nữa!

Thứ hai, ai biết được Phong Sư Cổ kia có nội đan hay không!

Nếu không có, chúng ta vào đó mạo hiểm quả thực không đáng!

Cho nên, tôi vẫn bảo lưu ý kiến của mình, đào cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này lên rồi chúng ta đi!" Mọi người nghe vậy đều không tiếp lời.

Ngô Bất Chính trầm ngâm một lát rồi mở miệng: "Lời anh nói tuy có lý, nhưng có những chuyện không tận mắt đi xem, rốt cuộc vẫn là tiếc nuối!

Nếu bên trong thực sự có nội đan cương thi thì sao?

Bỏ lỡ lần này coi như hoàn toàn hết hy vọng!

À đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện, hiện tại là năm nào?

Nếu không phải là thời điểm mở cửa sổ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chúng ta thảo luận cái này căn bản là vô nghĩa!" Hồ tư lệnh tiếp lời: "Tôi tính rồi, mấy ngày nay vừa vặn đúng lúc, hơn nữa là bắt đầu từ hôm nay!

Nói cách khác, chúng ta còn hai ngày rưỡi nữa!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó nói: "Vậy thì không còn gì để nói nữa, đây có lẽ là do minh minh chi trung (số trời) đã định, tôi cảm thấy có thể đi một chuyến!" Bàn Tử nghe vậy có chút động lòng.

Phải biết rằng, ở đây ai cũng có thể nói chuyện xuống cổ mộ, duy chỉ có Ngô Bất Chính là không được.

Vì cậu ta thực lực yếu nhất, nhưng lời này lại có thể từ miệng cậu ta nói ra.

Điều đó chỉ có thể chứng minh, cậu ta thực sự không muốn bỏ cuộc, là đang quan tâm đến mình.

Chỉ là Bàn Tử lúc này cũng không biết phải nói sao, bèn nhìn về phía Hồ tư lệnh.

Hồ tư lệnh nói: "Tôi tán đồng suy nghĩ của Tiểu Ngô!

Đã đến tận đây rồi, không đi một chuyến, thực sự là trong lòng không cam tâm!

Ngoài ra, nhìn phong thủy của nơi này suốt dọc đường đi, tôi lờ mờ có một loại suy đoán!

Nếu là thật, khả năng Địa Tiên Thôn có 'đan sống' là rất lớn!

Cho nên rủi ro lần này đáng để thử!" Bàn Tử vội hỏi phát hiện gì.

Hồ tư lệnh lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa thể xác định, nói ra cũng vô dụng!

Cậu hiểu ý tứ đại khái của tôi là được!

Chỉ là Địa Tiên Thôn này xác thực rất nguy hiểm, cho nên Dương tham mưu trưởng, em..." Tuyết Lỵ Dương lập tức ngắt lời Hồ tư lệnh: "Anh đừng hòng bỏ em lại, anh đi đâu em đi đó!" Hồ tư lệnh còn định mở miệng, Tuyết Lỵ Dương lại trực tiếp chặn họng không cho hắn nói nữa.

Bàn Tử thấy thế bất đắc dĩ nói: "Tuy nói các người là vì cứu tôi, nhưng cũng không thể rải 'cẩu lương' (cơm chó) ngay lúc này được!

Bàn gia tôi sắp no chết rồi!

Tiểu ca, giờ chỉ còn lại cậu và Doanh Thương, không cần hỏi chắc cậu sẽ không bỏ tôi lại đâu nhỉ!" Bàn Tử nhìn Tần Vũ nói.

Ai ngờ Tần Vũ lại nhìn về phía Ngô Bất Chính, nói: "Cậu ấy quyết định!" "Vãi chưởng, các người mẹ nó nếu mở cửa tiệm thì có thể chuyên bán cẩu lương đấy!

No chết Bàn gia tôi rồi!" Bàn Tử than vãn.

Ngô Bất Chính thì cười nói: "Được rồi, thế thì không còn gì để thảo luận nữa, tiếp tục thâm nhập!

Giờ xem dự tính của Giáo sư Tôn và nhóm Giang Ninh thế nào!" Nói rồi mọi người nhìn về phía họ.

Giáo sư Tôn đang tỉ mỉ chỉnh lý di hài của anh trai mình.

Có thể thấy cảm xúc của ông lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngô Bất Chính hỏi: "Cô Ninh, các cô còn muốn tiếp tục không?" Giang Ninh nhìn cậu, thản nhiên đáp: "Chúng tôi có nói là muốn bỏ cuộc sao?" Được rồi, cái này cũng không cần hỏi nữa, hiển nhiên bọn họ vẫn muốn đi sâu vào.

Vậy lúc này chỉ còn lại Giáo sư Tôn.

Nói thật lòng, Ngô Bất Chính không quá hy vọng ông ấy đi vào.

Dù sao ông ấy cũng đã lớn tuổi, lần này đi Địa Tiên Thôn có khả năng sẽ thực sự chết ở bên trong.

Chỉ là lúc này cũng không tiện hỏi.

Bàn Tử nói nhỏ: "Thôi, lát nữa hẵng hỏi, chúng ta đi đào cái hố, lát nữa chôn cất anh trai ông ấy đi!" Ngô Bất Chính vội nói: "Tại sao?

Lát nữa bảo tổ chương trình phái trực thăng đến đưa ra ngoài chẳng tốt hơn sao?" Bàn Tử đáp: "Còn đưa đi đâu nữa hả?

Chỗ này chính là tổ tịch (quê cha đất tổ) của nhà bọn họ!

Chương 1812

Chôn ở Quan Tài Sơn này chẳng phải vừa vặn sao?" Ngô Bất Chính sững sờ, hình như cũng có lý.

Hơn nữa Quan Tài Sơn - Địa Tiên Thôn này hình như chính là tổ mộ của nhà họ Phong.

Chôn ở đây cũng không tệ.

Chỉ là không biết Giáo sư Tôn nghĩ thế nào.

Bàn Tử vẫn gọi Hồ tư lệnh đi đào hố, đừng làm lỡ thời gian.

Đợi lát nữa chôn cất người xong, trực tiếp có thể nghĩ cách mở cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này.

Giáo sư Tôn hiển nhiên kiên cường hơn tưởng tượng.

Ông rất nhanh đã thu dọn xong di hài của anh ruột mình là Phong đoàn trưởng.

Sau đó nhìn thấy Hồ tư lệnh và Bàn Tử đã đào hố xong, liền trực tiếp bế thi thể đi qua. "Cảm ơn!" Giáo sư Tôn gật đầu ra hiệu với hai người, sau đó hai người liền vội vàng đặt thi hài vào.

Rồi lấp đất chôn cất.

Tony ở bên cạnh thấy vậy nhịn không được hỏi: "Giáo sư, tại sao không đưa di hài anh trai ngài ra ngoài?" Giáo sư Tôn không nhìn hắn, mà nhìn chằm chằm vào nấm mồ của anh trai mình, nói: "Nơi này chính là tổ tịch của nhà họ Phong chúng tôi, chúng tôi còn có thể đi đâu?

Nếu có thể, tương lai tôi cũng sẽ chôn xương ở nơi này, con người sợ nhất là bèo dạt mây trôi không gốc rễ!

Tôi đến cái tuổi này, còn có thể tìm được di cốt của cha và anh trai mình!

Đã tri túc rồi!" Mọi người thấy vậy cũng không khỏi cảm khái.

Giáo sư Tôn dường như đã hạ quyết tâm, ông hướng về phía cửa giếng trời hô lớn: "Ba Sơn Viên Dậu!

Mau đến gặp ta!

Mau đến gặp ta!" Trong giọng nói lộ ra vẻ quyết tuyệt và kiên định, nhìn không hề giống một ông lão.

Ngô Bất Chính thấy cảnh này, trong lòng thót lên một cái.

Cảm giác Giáo sư Tôn e là muốn tuân theo tổ huấn, cùng Địa Tiên Thôn "đập nồi dìm thuyền", quyết tử một trận rồi.

Bàn Tử vốn dĩ còn có chút lo lắng chuyện của Giáo sư Tôn.

Nhưng nhìn thấy ông bỗng nhiên có hành động này, không nhịn được mà bật cười.

Thầm nghĩ, vị giáo sư già này sao đột nhiên lại lòi ra phong cách kiếm hiệp thế kia.

Còn "Mau đến gặp ta" nữa chứ!

Con Vượn Ba Sơn (Ba Sơn Viên Dậu) kia có lỗ tai đón gió hay là thế nào?

Phong đoàn trưởng tuy nói rằng chỉ cần có người khâm liệm thi cốt của ông ấy thì Vượn Ba Sơn sẽ đến gặp.

Nhưng cũng đâu nói là đến ngay lập tức.

Giáo sư Tôn này cũng biết diễn quá.

Mấy người khác cũng cảm thấy e là không nhanh như vậy.

Tuy nhiên, ai ngờ sau khi Giáo sư Tôn hô lên hai tiếng, vị trí giếng trời phía trên hang động lại thực sự vang lên một tràng tiếng lách cách, hơn nữa nghe động tĩnh có vẻ không nhỏ.

Dường như để chứng minh suy đoán của mọi người, tiếng động vừa vang lên chưa được bao lâu, bỗng nhiên một cái bóng khổng lồ rơi xuống ngay trên giếng trời.

Mọi người nhìn thấy, đó rõ ràng là một con vượn khổng lồ.

Toàn thân phủ lông màu nâu sẫm, khuôn mặt già nua lộ ra vẻ gian hoạt.

Quan trọng nhất là trên người con vượn này lại có mùi khói thuốc nhàn nhạt.

Xem ra thứ này vừa rồi chắc chắn đang hút thuốc.

Nhớ lại lúc đi ngang qua trước đó, những đầu lọc thuốc lá tìm thấy trên ghế đá ở nơi tế tự, mọi người không khỏi nhớ tới tình cảnh con vượn này hút thuốc, cũng như cảnh nó đẩy Bàn Tử xuống vực.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này là nổi máu nóng, lập tức rút khẩu súng lục cầm tay ra.

Nhưng Giáo sư Tôn vội ngăn cản hắn lại, nói: "Cậu làm cái gì vậy, sự tình đã rõ ràng rồi, nó cũng không phải cố ý muốn tập kích cậu!

Chắc chắn là do trước đó các cậu dùng nỏ bắn nó nên mới chọc giận nó!" Bàn Tử nghe vậy chửi: "Mẹ kiếp, lấy nỏ bắn nó đâu phải là tôi, sao nó không đẩy Giang Ninh xuống vực hả!" "Cậu!

Cậu sao lại còn đi so đo với một con vật chứ!" Giáo sư Tôn cũng không biết phản bác thế nào, lại thốt ra một câu như vậy. "Bàn Tử, thôi đi!

Đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy, đừng để người ta coi thường!" Hồ tư lệnh ở bên cạnh nói.

Bàn Tử nghe vậy lúc này mới mắng nhiếc vài câu rồi thu súng lại.

Nhóm Giang Ninh tuy không phản ứng mạnh như Bàn Tử, nhưng cũng sờ tay lên nỏ bên hông.

Một khi con Vượn Ba Sơn này lại có thái độ tập kích bọn họ, tất nhiên sẽ ra tay ngay lập tức.

Tuy nhiên, con vượn kia dường như chẳng thèm để mắt đến mọi người, ánh mắt chỉ dán chặt lên người Giáo sư Tôn.

Chương 1813

Mọi người nhìn thấy, trên cổ con Vượn Ba Sơn kia quả nhiên có treo một tấm bài vàng.

Tuy nhìn qua có chút bẩn, nhưng không hề ảnh hưởng đến đường nét tổng thể.

Bàn Tử nhìn thấy mà nuốt nước miếng.

Nếu không phải biết đây là Quan Sơn Kim Bài của Quan Sơn Thái Bảo, hắn đã muốn nhân cơ hội sờ một cái rồi.

Dù sao cũng là vàng ròng, ước tính cũng đáng giá không ít tiền.

Giáo sư Tôn dần dần đi về phía con Vượn Ba Sơn.

Nhưng con vượn ngồi xổm trên giếng trời, Giáo sư Tôn căn bản không với tới nó, bèn vẫy tay, ra hiệu cho nó mau xuống đây.

Con Vượn Ba Sơn nhìn chằm chằm Giáo sư Tôn một lúc, không ngờ lại thực sự nhảy xuống.

Mọi người thấy vậy đều không tự chủ được mà lùi lại vài bước.

Khoảng cách gần như vậy, nếu súc sinh này đột nhiên ra tay đánh lén, bọn họ thực sự sẽ gặp rắc rối lớn.

Giáo sư Tôn ra hiệu mọi người đừng sợ, con Vượn Ba Sơn này chắc chắn đã nhận ra ông.

Nếu không cũng sẽ không nhảy xuống.

Vượn Ba Sơn nhìn mọi người một lúc, sau đó ánh mắt vẫn rơi vào người Giáo sư Tôn.

Nó dùng mũi ngửi ngửi trên người Giáo sư Tôn, vẻ cảnh giác trong mắt dần dần biến mất.

Bàn Tử ở phía sau nhìn mà thấy lạ, nói nhỏ: "Con này mẹ nó là khỉ hay là chó thế, sao còn có thể thông qua mùi vị phân biệt người?

Hơn nữa người nhà họ Phong chẳng lẽ đều có mùi hôi nách, sao ngửi một cái là nhận ra ngay?" Ngô Bất Chính liếc xéo hắn một cái, nói: "Cái miệng cậu tích đức chút đi, người ta chắc chắn có cách riêng, đừng nói nhảm nữa, cứ nhìn là được!" Bàn Tử lè lưỡi, không tiếp lời nữa.

Giáo sư Tôn và Vượn Ba Sơn đối mắt một lúc, sau đó ông giơ tay sờ lên vai nó.

Tên kia dường như cũng nhận ra Giáo sư Tôn, vậy mà không có bất kỳ động tác phản kháng nào.

Giáo sư Tôn nhìn nó, bỗng nhiên nói một câu: "Đưa cho ta đi!" Không ngờ con Vượn Ba Sơn lại như thực sự nghe hiểu được, liền tháo tấm kim bài trên cổ xuống, đưa cho Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn cũng không khách sáo, nhận lấy Quan Sơn Kim Bài đeo trực tiếp lên cổ mình.

Hành động này hiển nhiên đã nói cho mọi người biết quyết định của ông.

Một khi đã đeo kim bài này, nếu ông không đi tìm Địa Tiên Thôn, con Vượn Ba Sơn sẽ giết chết ông!

Tất nhiên, di ngôn của Phong đoàn trưởng cũng có lỗ hổng.

Ông ấy chỉ nói nếu người ngoài lấy Quan Sơn Kim Bài mà không đi tìm Địa Tiên Thôn thì sẽ bị Vượn Ba Sơn đeo bám.

Nhưng không nói người nhà họ Phong nếu lấy mà không đi tìm thì có sao không.

Nghĩ lại thì chắc là không sao.

Ý định ban đầu của Phong đoàn trưởng có lẽ là cân nhắc thế này: Nếu có người ngoài họ đến, có thể lấy kim bài giúp tìm Địa Tiên Thôn, sau đó diệt trừ Phong Sư Cổ.

Như vậy giá trị của bản thân Quan Sơn Kim Bài coi như là một chút lợi ích cho đối phương.

Dù sao không có lợi thì không ai dậy sớm, ông ấy chết rồi mà không bỏ ra chút lợi ích, e rằng cũng chẳng ai nguyện ý giúp đỡ.

Cộng thêm việc này vốn dĩ đã khó làm.

Còn nếu là người nhà họ Phong, thì có khả năng là không quan trọng nữa.

Dù sao lấy hay không, tấm kim bài đó cũng là đồ của nhà họ Phong bọn họ.

Ngô Bất Chính thấy hành động này của Giáo sư Tôn, nhịn không được nói: "Giáo sư, ngài thực sự đã suy nghĩ kỹ chưa?

Tuổi tác của ngài..." Giáo sư Tôn xua tay ngắt lời Ngô Bất Chính: "Lão phu há là kẻ tham sống sợ chết?

Đã cho tôi tìm được người thân của mình, chứng thực tôi chính là hậu nhân của Phong gia, vậy thì có những chuyện tôi tự nhiên phải đi hoàn thành!

Cha tôi, anh trai tôi cuối cùng đều chết ở nơi này!

Hơn nữa tôi thân là người Phong gia, đã sống thoải mái quá nửa đời người, đến tuổi xế chiều mới biết những chuyện này!

Đây chính là mệnh!

Tôi phải đi thay liệt tổ liệt tông đi hết cái mệnh này!

Đừng nói nhảm nữa, vấn đề nan giải tiếp theo của chúng ta là gì?" Giáo sư Tôn hỏi thẳng, hiển nhiên cũng không muốn dây dưa thêm

nữa.

Dù sao Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng có thời gian ẩn nấp.

Một khi bỏ lỡ, có khả năng cả đời ông cũng không đuổi kịp nữa.

Bàn Tử thấy Giáo sư Tôn dứt khoát như vậy, lập tức nhanh trí chỉ vào cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa nói: "À à!

Giáo sư, chính là cái này, cái này chính là vấn đề lớn nhất hiện tại của chúng ta!

Ông bảo con Vượn Ba Sơn kia xem xem, có thể mở cái này ra không!

Chúng tôi nghi ngờ bên trong có manh mối gì đó!" Mọi người bĩu môi nhìn Bàn Tử.

Chương 1814

Biết hắn vẫn còn tơ tưởng đến đồ vật bên trong.

Nhưng nói thật, bọn họ cũng nghi ngờ trong cái hộp đá này rốt cuộc có bảo bối gì.

Nói không chừng thực sự có thứ liên quan đến manh mối thì sao?

Giáo sư Tôn gật đầu, nhìn về phía Vượn Ba Sơn.

Con vượn kia dường như thực sự có thể nghe hiểu tiếng người.

Nó cũng không nói gì, nhảy thẳng lên cái hộp đá, sau đó dùng một móng vuốt chỉ vào hình vẽ bên trên.

Trên Cửu Cung Ly Hổ Tỏa điêu khắc rất nhiều tranh sơn thủy.

Móng vuốt của Vượn Ba Sơn chỉ vào một ngọn núi trong số đó.

Không biết là có ý gì.

Mọi người thấy vậy đều có chút không hiểu đầu đuôi.

Không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Bình thường những lúc thế này cũng chỉ có cậu ta mới có năng lực phá giải loại cơ quan này.

Tần Vũ nhìn cái hộp đá, lại nhìn Vượn Ba Sơn, sau đó lắc đầu, biểu thị không hiểu ý của nó.

Bàn Tử vội nói: "Tên này liệu có phải đang nhắc nhở chúng ta, cơ quan mở hộp chính là bức tượng điêu khắc này không?

Hay là chúng ta ấn thử xem sao?" Hồ tư lệnh vội nói: "Đừng đụng loạn!

Cơ quan của Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này một khi sai sót, đồ vật bên trong tất nhiên sẽ bị hủy hoại!

Hơn nữa thứ này bắt nguồn từ Phong Oa Sơn, không phải dễ phá giải như vậy đâu!" Bàn Tử nghe vậy vội bảo: "Lão Hồ, anh có phải biết gì rồi không?

Mau nói đi!" Hồ tư lệnh nhíu mày: "Thực ra Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này tương ứng với đạo lý của phong thủy và Kinh Dịch!

Nhưng thuật toán trong đó vô cùng phức tạp, tôi cũng chỉ biết một chút da lông, khả năng thành công không lớn!

Mà một khi sai sót, thứ này có cơ hội sẽ triệt để tổn hại!

Cho nên tôi cũng không dám mạo muội động thủ!" Bàn Tử thấy thế vội nói: "Ây da, vậy thì ít nhất anh còn có cách, anh mà không thử, những người khác chúng tôi càng vô phương!" Giáo sư Tôn ở bên cạnh vội nói: "Không đúng không đúng!

Nói không thể nói như vậy!

Giới khảo cổ chúng tôi có một câu nói, đặc biệt là đối với người nghiên cứu cổ văn tự càng quan trọng!

Đó tức là tư duy không thể bị cố định hóa!

Cổ văn tự đại biểu rất nhiều ý nghĩa, rất nhiều cái khác biệt rất lớn so với ý nghĩa văn tự hiện đại!

Nếu cậu nghiên cứu cổ văn tự mà cứ bị ý nghĩa văn tự hiện đại phong tỏa, thì rất khó đoán ra sự ảo diệu trong đó!

Cho nên các cậu phân tích vấn đề này, cũng không thể nghĩ như vậy!" Nói rồi Giáo sư Tôn nhìn cái hộp đá, nói: "Các cậu nghĩ xem, đã là Phong Sư Cổ thiết lập cơ quan ở đây!

Vậy tất nhiên là sợ cao thủ trộm mộ lợi hại phá giải nó!

Nhưng ông ta để lại cái này cũng là để chỉ dẫn người đi vào!

Nhưng ông ta cũng không muốn để người bình thường đi vào, có khả năng yêu cầu đối với người xâm nhập rất cao!

Cho nên mới thiết lập những cơ quan này!

Vì vậy, có hai loại người là có khả năng tiến vào Địa Tiên Thôn!" Mọi người nghe phân tích này của Giáo sư Tôn đều cảm thấy thú vị, bảo ông mau nói tiếp xem sao.

Giáo sư Tôn suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra cái này không khó lý giải, chính là hai ý tứ!

Thứ nhất, nếu cậu tinh thông thủ đoạn của Phong Oa Sơn, vậy tự nhiên cũng là người có bản lĩnh, có khả năng mở ra tìm thấy manh mối!

Nhưng Phong gia chúng tôi tịnh không lưu lại bản lĩnh Phong Oa Sơn này, cho nên khả năng này về cơ bản có thể bị loại trừ!

Nhưng nếu có người có thể dẫn theo người của Phong Oa Sơn đến, vậy chứng tỏ người này tất nhiên lai lịch không nhỏ, có thể cùng người của Phong Oa Sơn đi cùng, thì có thể nói lên vấn đề!

Loại người này, tự nhiên cũng có thể đi vào!

Mà loại thứ hai, thì càng dễ giải thích hơn!" Nói rồi Giáo sư Tôn nhìn mọi người: "Tục ngữ nói rất hay, núi cao còn có núi cao hơn, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ cũng không phải là thiên hạ đệ nhất!

Người lợi hại hơn ông ta khẳng định cũng có!

Cho nên, tôi nghi ngờ suy nghĩ của bản thân Phong Sư Cổ, chỉ là muốn sàng lọc ra một số người rất lợi hại để tiến vào Địa Tiên Thôn!

Cái này có khả năng liên quan đến việc ông ta muốn độ hóa người đi vào!

Vậy thì nếu chúng ta có thể tìm được một tồn tại còn lợi hại hơn cả người thiết lập cơ quan này, thì cơ quan này kỳ thực sẽ không còn ý nghĩa nữa!

Rất dễ dàng là có thể giải khai thôi!" Mọi người nghe đến đây, cảm thấy có lý.

Bàn Tử hỏi: "Ông nói thì không sai, nhưng chỗ chúng ta đây có ai có thể lợi hại hơn cả người của Phong Oa Sơn chứ?" Mọi người nghe vậy đều bất giác nhìn về phía Tần Vũ ở bên cạnh.

Nói thật lòng, ở đây lợi hại nhất cũng chính là cậu ấy rồi.

Nếu thực sự có một người có thể phá giải cơ quan Phong Oa Sơn, thì chỉ có thể là cậu ấy.

Chương 1815

Tuyệt đối sẽ không có người thứ hai.

Ngô Bất Chính nghĩ ngợi rồi nói: "Giáo sư Tôn, ý tưởng này của ngài quả thực là không đi theo lối mòn!

Tuy nhiên ngài nói cũng có lý, nếu chúng ta có cách khác để mở cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này, thì đúng là không cần thiết phải đi theo con đường mà Phong Sư Cổ thiết lập!

Chỉ là tuy Tiểu ca bình thường cũng là người không đi theo lối mòn, nhưng cậu ấy..." Nói rồi Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ hỏi: "Tiểu ca, hay là cậu thử xem?" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, mở miệng nói: "Có thể, nếu cậu cảm thấy cần thiết!" Ngô Bất Chính sững sờ.

Đây xác thực là một vấn đề.

Đầu tiên Tần Vũ cũng chỉ là con người.

Cậu ấy tuy tinh thông cơ quan cổ mộ, nhưng cũng không phải cái gì cũng biết.

Nếu cơ quan này thực sự có cách phá giải tốt hơn, tự nhiên không cần cậu ấy ra tay.

Nhưng nếu thực sự không có, cậu ta ngược lại cũng nguyện ý thử một lần.

Bàn Tử thấy thế vội hỏi Hồ tư lệnh: "Lão Hồ, anh có bao nhiêu phần nắm chắc?" Hồ tư lệnh nghe vậy nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Chưa đến một thành!

Tiểu ca cậu thì sao?" Bàn Tử nhìn sang Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ suy nghĩ rồi đáp: "Một nửa!" Bàn Tử sững sờ, cười nói: "Thế kết quả chẳng phải đã ra rồi sao, tự nhiên là chọn Tiểu ca a!

Đến đây đi, cậu cũng đừng khách sáo nữa, chúng ta đừng làm lỡ thời gian!

Được hay không thì ở lần này, được thì chúng ta vào thôn phát tài!

Không được thì từ đâu về đó!" Bàn Tử chưa bao giờ dây dưa rễ má, rất sảng khoái.

Mấy người khác thấy vậy cũng đều gật đầu.

Bọn họ thực sự không còn cách nào khác.

Trừ khi có người hoặc là tinh thông bản lĩnh Phong Oa Sơn, hoặc là có thể trò chuyện với Vượn Ba Sơn.

Nếu không thì cơ quan này hiển nhiên là chỉ có thể dựa vào cách khác để mở ra.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, thấy thế liền đứng dậy đi đến bên cạnh hộp đá.

Giơ tay sờ lên hộp đá.

Độ mẫn cảm của ngón tay Phát Khâu của cậu rất cao, nếu bên trong thực sự có cơ quan gì, tất nhiên có thể cảm giác được.

Mà cơ quan Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này rắc rối phức tạp, xác suất muốn dùng cách khác phá giải thực ra là rất nhỏ.

Nhưng lúc này mọi người không còn cách nào khác, cũng chỉ đành gửi gắm toàn bộ hy vọng lên người Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, vừa sờ nắn cả cái hộp đá, vừa quan sát nó.

Cả cái hộp đá thực ra là hình chữ nhật.

Kích thước tương đương cái chậu rửa mặt.

Theo cách phá giải thông thường của Tần Vũ, tổng cộng có hai loại.

Loại thứ nhất, trực tiếp phá hoại chốt cơ quan bên trong hộp đá.

Mà loại thứ hai, chính là trực tiếp lấy đồ vật ra, không kích hoạt cơ quan.

Trong hai tình huống này, loại thứ nhất đặt ở đây hiển nhiên có chút không thích hợp.

Làm bằng đá, trừ khi ngón tay cậu là kim cương, nếu không căn bản không có khả năng không mở hộp mà phá hủy cơ quan được.

Mà loại thứ hai hy vọng lớn nhất.

Cơ quan Phong Oa Sơn tuy cấu trúc tinh xảo, nhưng cũng có một điểm yếu chí mạng.

Đó là quá kiên cố.

Gần như căn bản sẽ không chịu hạn chế của thời gian.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này chắc chắn vẫn còn dùng được!

Mà trong tình huống này, nếu dùng biện pháp "đục tường trộm ánh sáng", là hoàn toàn khả thi.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên bàn tay Tần Vũ khựng lại.

Ngay sau đó mọi người liền phát hiện, sắc mặt cậu đã thay đổi.

Đôi mày đang nhíu chặt của Tần Vũ bỗng nhiên giãn ra, chỉ vào vị trí ngón tay nói: "Chỗ này là tử huyệt, mở ra từ chỗ này!" Mọi người nghe vậy vui mừng, chỉ là ngay sau đó liền nghĩ đến một vấn đề.

Phải mở thế nào đây?

Cái này là làm bằng đá, bọn họ lại không có máy cắt.

Phải mở ra sao?

Hơn nữa Tần Vũ chỉ vào một điểm, ý là chỉ có điểm này là an toàn.

Cậu còn không được phá hoại xung quanh, một khi phá hoại thì vẫn sẽ kích hoạt cơ quan.

Chương 1816

Tần Vũ nghĩ nghĩ, lấy ra bút đánh dấu, vẽ một phạm vi hình tròn to bằng quả trứng gà. "Trong phạm vi này thì không sao!" "Tiểu ca, ý cậu là chúng ta dùng khoan điện?" Bàn Tử có chút hoài nghi, mở miệng hỏi. "Hình như là thế!" Ngô Bất Chính cũng có chút không tự tin lắm gật gật đầu.

Hồ tư lệnh xấu hổ nói: "Cái thời điểm mấu chốt này, kiếm đâu ra khoan điện hả!" Tuy nhiên ai ngờ, Giang Ninh ở bên cạnh lại thực sự từ trong ba lô của mình lấy ra một vật đưa tới. "Cái gì đây?" Bàn Tử hỏi.

Giang Ninh không để ý đến hắn, mà nhìn Tần Vũ nói: "Máy khoan thăm dò cầm tay, chỉ cần đá này không phải kim cương thì đều có thể khoan thủng!" Mọi người nghe vậy lập tức ngẩn người.

Bàn Tử vội nói: "Vãi chưởng, các cô là đi thám hiểm hay là đội thi công thế, lại còn mang theo cả khoan điện?

Mẹ nó, Lão Hồ trang bị của chúng ta lạc hậu quá rồi, sau này ngoài móng lừa đen và thuốc nổ, nhất định phải chuẩn bị ít đồ công nghệ cao!

Quả này đúng là cạn lời!" Ngô Bất Chính và Hồ tư lệnh cũng đều cười bất đắc dĩ.

Nói thật lòng, đồ đạc mà tổ chương trình chuẩn bị vẫn thiên về dụng cụ trộm mộ truyền thống.

Mà nhóm Giang Ninh là xuất thân đội thám hiểm, lần này đi ra nào là máy tính, nào là máy quét mô hình sonar.

Bây giờ còn có mũi khoan vi mô, trang bị này quả thực bỏ xa bọn họ mười con phố.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, thuật nghiệp hữu chuyên công, bọn họ dù sao nghiêm túc mà nói cũng không phải chuyên nghiệp.

Khoan thám hiểm dã ngoại là thứ nhất định phải chuẩn bị.

Thứ này những lúc quan trọng có thể khoan lỗ để nhét thuốc nổ phá đá.

Còn có thể dùng để khoan gỗ lấy lửa.

Cho nên là thứ không thể thiếu.

Mọi người lúc này cũng không có hứng thú tìm hiểu mấy cái đó, Bàn Tử lắp đồ xong, lập tức gọi người qua giúp cố định.

Tránh để lát nữa khoan bị lệch.

Mấy người xúm lại giúp đỡ, Bàn Tử lập tức bật máy khoan điện, sau đó khoan vào chỗ Tần Vũ đã vẽ ra.

Phải nói rằng, loại máy khoan điện mà Giang Ninh cung cấp hiệu suất thực sự cao.

Hơn nữa độ rung rất nhỏ, Bàn Tử gần như rất nhanh đã thích ứng.

Có điều mũi khoan này hơi nhỏ.

Cho nên bọn họ khoan mất một lúc lâu, khoan đi khoan lại mấy lần, mới mở rộng được cả cái lỗ vào, đến cuối cùng Tần Vũ thử nhét được ngón tay vào mới thôi.

Mọi người vội tránh chỗ, tiếp theo là đến giờ khắc Tần Vũ biểu diễn.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính nhìn mà rất lo lắng, vội ngăn Tần Vũ lại nói: "Nếu thực sự nguy hiểm, cùng lắm thì chúng ta bỏ cuộc, cậu ngàn vạn lần đừng đoạn tay bảo mệnh!" Ngô Bất Chính thực ra là nhớ tới điển cố đã đọc trong tư liệu trước kia.

Nghe nói Phát Khâu Thiên Quan thời xưa, cũng chính là Phát Khâu Trung Lang Tướng đều có ngón tay cực dài.

Mà trong một truyền thuyết, có nói đến một loại thủ đoạn trộm "phát ấm tử quan".

Mô tả vô cùng tàn nhẫn.

Đại khái ý tứ chính là, có người đưa cánh tay từ lỗ hổng của quan tài ấm tử thò vào sờ minh khí.

Thế nào là quan tài ấm tử?

Kỳ thực chính là quan tài được đúc bằng sắt sống.

Chỉ có một lối vào, nằm ở phía trên quan tài.

Chỉ có thể dung nạp cánh tay một người thò vào.

Việc này thực ra rất nguy hiểm.

Một khi thi thể bên trong thi biến, cánh tay ở trong đó kết quả có thể tưởng tượng được.

Cho nên bọn họ sẽ dùng ngựa kéo một cái cẩu đầu trát (dao chém đầu).

Một khi thi thể bên trong có biến, sẽ lập tức quất vào mông ngựa.

Ngựa đau bỏ chạy, kéo theo cẩu đầu trát rơi xuống, chặt đứt cánh tay của người đó.

Đó gọi là đoạn tay bảo mệnh.

Lúc này nhìn thấy động tác của Tần Vũ, Ngô Bất Chính không khỏi nhớ tới những thứ đó.

Tim cũng treo lên tận cổ họng.

Bàn Tử nghe vậy cũng không khỏi nuốt nước miếng nói: "Tiểu ca, hay là thôi đi, ngẫm nghĩ kỹ thì nếu cậu vì tôi mà đứt tay!

Thế thì không ổn, Bàn gia tôi còn phải đền tiền cho cậu, hơn nữa nửa đời sau cậu tàn tật rồi, Bàn gia cũng còn phải chăm sóc cậu!

Hay là chúng ta nghĩ cách khác?" Tần Vũ nhìn hai người, không nói gì, giây tiếp theo trực tiếp thò hai ngón tay vào trong.

Hai người sững sờ, muốn nói gì nữa cũng đã không kịp.

Chương 1817

Chỉ có thể nhìn Tần Vũ, trên mặt đầy vẻ căng thẳng.

Ngón tay Tần Vũ thò vào trong đó, mất một lúc lâu.

Cậu mới bỗng nhiên phát lực.

Lập tức từ bên trong kẹp ra một vật.

Nhưng khi vật đó được kẹp ra, mọi người đều ngẩn người.

Chỉ thấy Tần Vũ lại từ trong hộp đá kẹp ra một cây bút lông vàng óng ánh.

Tần Vũ đặt bút lông lên hộp đá, nói: "Bên trong còn có mực nước, nhưng cửa ra quá nhỏ, không lấy ra được!" Mọi người đều ngây ra.

Trong hộp đá này sao lại là một cây bút lông chứ?

Ngô Bất Chính vội cầm lên xem xét, chỉ thấy trên thân bút có viết mấy chữ lớn: "Quan Sơn Thần Bút, Họa Địa Vi Môn!" Mọi người nhìn thấy tám chữ này, đều không khỏi sững sờ.

Cái gì gọi là Quan Sơn Thần Bút, Họa Địa Vi Môn (Vẽ đất thành cửa) hả!

Bàn Tử vội nói: "Vãi chưởng, lão Phong Sư Cổ này chắc là chưa chết đâu nhỉ, sao còn xem cả phim hoạt hình thế, Thần bút Mã Lương à?" Mọi người cảm thấy rất xàm xí, thời đại của Phong Sư Cổ làm gì có phim hoạt hình này.

Chắc là có truyện ngụ ngôn tương tự.

Có điều Ngô Bất Chính dường như nghĩ tới điều gì, cậu vội bảo mọi người nhìn bức điêu khắc trên hộp đá.

Bức tượng đó chính là vị trí mà Vượn Ba Sơn chỉ vào trước đó.

Mọi người nhìn sang, phát hiện trên ngọn núi kia, quả nhiên lờ mờ dường như có một cánh cửa.

Hơn nữa còn là được vẽ ra.

Ngô Bất Chính vội nói: "Chẳng lẽ chúng ta phải tìm được ngọn núi này?

Sau đó vẽ một cái cửa ra?" Bàn Tử xấu hổ nói: "Thiên Chân, cậu mà tin cái này, thì chúng ta chẳng phải thành kẻ ngốc rồi sao!

Làm gì có chuyện đó chứ!" Ngô Bất Chính nói: "Nói thì nói vậy không sai, nhưng hiện tại đã không còn cách nào khác!

Hơn nữa dùng cơ quan Phong Oa Sơn lợi hại như vậy để đựng, tôi luôn cảm thấy vẫn cần thiết phải thử một lần!

Có điều mực nước kia làm sao lấy ra đây!" Bàn Tử nói: "Thế thì thôi, dùng nước miếng cũng được, thực sự không được thì chúng ta hứng ít nước, chắc cũng được mà!" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không được, đã để lại mực, nói không chừng mực nước đó mới là mấu chốt!

Thế này đi, cậu tìm cái chai, chúng ta đập vỡ chỗ mực đó, sau đó đào cả cái hộp đá ra lật ngược lại!

Để mực bên trong chảy ra, hứng một ít cũng được!" Mọi người cảm thấy có lý.

Thế là nói làm là làm, ngay lập tức Bàn Tử tìm chai đến, mấy người đào cả cái hộp đá lên.

Hợp sức khiêng dậy, sau đó để Tần Vũ vặn mở nắp bình mực, rồi hứng một ít mực chảy ra.

Mực nước đó nhìn qua đen sì, hình như không có gì khác biệt so với mực thường.

Điểm khác biệt duy nhất là không có loại mùi rất khó ngửi kia.

Có điều lúc này mọi người cũng không quản được nhiều như vậy.

Đựng xong mực nước liền chuẩn bị xuất phát.

Chỉ là quay đầu nhìn lại cái hộp đá kia, không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút bất lực.

Cửu Cung Ly Hổ Tỏa do đường đường cao thủ Phong Oa Sơn thiết kế, kết quả đến tay mấy người bọn họ lại thành ra thế này.

Nếu để người thiết kế năm xưa nhìn thấy, chắc tức đến mức đội mồ sống lại cắn người quá.

Mở không ra thì thôi, lại dùng cái chiêu tổn hại này.

Quả thực là quá độc ác.

Giáo sư Tôn đối với việc này thì mắt nhắm mắt mở.

Nếu là trước kia chắc chắn sẽ ngăn cản.

Nhưng hiện tại từ sau khi nhìn thấy gia phả, dường như cả con người ông cũng thay đổi, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Đó là nhất định phải hoàn thành di huấn của tiên tổ, diệt trừ Phong Sư Cổ - bại hoại của Phong gia này. "Được rồi, thế chúng ta xuất phát thôi, Giáo sư Tôn ông hỏi con Vượn Ba Sơn kia xem, nó có biết ngọn núi trên hộp đá kia ở đâu không!" Hồ tư lệnh gọi.

Giáo sư Tôn gật đầu, lập tức ra hiệu với Vượn Ba Sơn.

Con Vượn Ba Sơn kia dường như thực sự hiểu, quay đầu lại dẫn mọi người đi về phía dưới thông đạo.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhiều, lập tức rảo bước đi theo.

Ba Sơn Viên Do, loài sinh vật có ngoại hình giống sơn tiêu này cũng không thường gặp.

Chỉ nghe tên thôi cũng có thể thấy được phạm vi phân bố của thứ này rất hạn chế.

Có khả năng năm đó Quan Sơn Phong gia đã phát hiện ra chúng trong Quan Tài Sơn, sau đó mang về thuần dưỡng nên mới có con hiện tại.

Bất quá nhìn tình trạng của con này, e rằng tuổi đời đã rất lâu rồi, chỉ là không biết thứ này rốt cuộc có thể sống bao nhiêu năm.

Chương 1818

Nghĩ đến chắc hẳn tuổi thọ phải dài hơn nhiều so với các loại gia cầm gà chó.

Có Ba Sơn Viên Do dẫn đường, hành trình tiếp theo của mọi người hiển nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thứ này sống quanh năm trong Quan Tài Sơn, hiểu rõ tình hình nơi này hơn đám người Tần Vũ.

Dưới sự dẫn dắt của nó, chưa đến nửa giờ, mọi người đã đi vòng qua những lối đi quanh co, bước ra khỏi ngọn núi này.

Vừa ra đến bên ngoài, mọi người đều không khỏi cảm thấy thần thanh khí sảng.

Kể từ khi tiến vào Quan Tài Sơn, bọn họ hầu như luôn di chuyển trong lòng núi.

Lúc này nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, ai nấy đều có cảm giác như được tái sinh.

Bàn Tử vươn vai một cái lười biếng, hít thở không khí trong lành trong thung lũng, cười nói: "Không khí trong thung lũng này cũng không tệ, chỉ là mẹ nó hơi lạnh!

Hơn nữa cái lạnh này các cậu có cảm thấy không, hình như có vấn đề gì đó a!" Mọi người gật đầu.

Cái lạnh trong thung lũng này quả thực khiến người ta rất khó chịu.

Nhiệt độ trong núi phổ biến là thấp hơn bên ngoài.

Điểm này bọn họ đều biết, cộng thêm lúc này lại là buổi sáng, cho nên cũng liệu trước sẽ có tình huống này.

Nhưng khi thực sự đi vào trong thung lũng, bọn họ lại phát hiện cái lạnh ở đây và cái lạnh khi đi du lịch hay đi Cổ Lâu Hương trước kia hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Cái lạnh ở Cổ Lâu Hương, mặc nhiều quần áo một chút là có thể chống đỡ.

Nhưng cái lạnh ở đây dường như có thể xuyên qua quần áo, lạnh đến kỳ lạ.

Hồ tư lệnh nhìn tình hình cả thung lũng, nhíu mày nói: "Cái lạnh ở đây không phải vấn đề nhiệt độ, mà là âm lạnh!

Trên phong thủy, lạnh cũng phân chia rất nhiều loại tình huống!

Loại lạnh này, khả năng có liên quan đến bố cục phong thủy ở đây, hơn nữa hẳn là đại phong thủy cách cục!" Mọi người nghe không hiểu lắm, đặc biệt là Bàn Tử thì hoàn toàn mù tịt.

Hắn bảo Hồ tư lệnh đừng khoe khoang văn vẻ nữa, nói thông tục xem nào, có phải chỗ này có ma không?

Hồ tư lệnh lắc đầu: "Cái này không liên quan đến chuyện có ma hay không, thung lũng này hẳn là nơi hội tụ âm khí trong đại phong thủy cách cục!

Nói đơn giản, giữa ngày hè oi bức mà cậu bỗng nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh ập đến, đó kỳ thực chính là âm khí thổi qua!

Cậu còn nhớ năm đó chúng ta đi lên núi xuống làng, ở nhà dân quê dỡ gạch mộ không!

Tại sao những viên gạch mộ đó lại lạnh như vậy?

Kỳ thực chính là do bị âm khí thổi qua thời gian dài dẫn đến!" Hồ tư lệnh nói rất nhiều, trong đó quan trọng nhất chính là thuyết âm dương nhị khí.

Cổ nhân cho rằng, Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Mà Đạo sinh nhất ở đây chỉ sự hỗn độn sơ khai của thiên địa.

Nhất sinh nhị, cái 'nhị' này chính là chỉ âm dương nhị khí.

Còn về tam và vạn vật phía sau thì không nói nhiều nữa, chủ yếu giải thích thuyết pháp về âm dương nhị khí này.

Âm dương nhị khí, trước đó bọn họ ở Xà Chiểu Quỷ Thành đã từng thấy qua, chính là âm dương nhị quan năm đó.

Chỉ là tình huống ở Xà Chiểu Quỷ Thành quá mức quỷ dị.

Tạm chưa nói cái khác, chỉ riêng việc có thể phân tách âm dương nhị khí, hình thành âm dương nhị quan riêng biệt, thủ đoạn này quả thực có thể nói là thông thiên rồi.

Phải biết rằng, Thái Cực Đồ đã giải thích về âm dương cực kỳ rõ ràng.

Phụ âm bão dương, âm dương giao dung.

Trong ta có ngươi, trong ngươi có ta.

Âm dương nhị khí không thể nào chia cắt, chúng thực ra là một tư thái hỗ trợ bao bọc lẫn nhau.

Mà muốn tách hai thứ này ra, độ khó có thể tưởng tượng được.

Âm dương nhị quan ở Xà Chiểu Quỷ Thành sở dĩ nói nó lợi hại, chính là vì sự phân tách và dung hợp khéo léo của âm dương nhị khí tại đó.

Bề ngoài nhìn vào, âm dương nhị quan là tách biệt nhau.

Nhưng thực ra nó không hề tách biệt.

Trên quan tài âm thổi dương khí.

Trên quan tài dương thổi âm khí.

Nhìn như tách biệt, thực chất lại là một cục diện phụ âm bão dương, tương giao dung hợp khác.

Cho nên mới nói nó lợi hại.

Sự sắp xếp và thủ đoạn khéo léo này, có lẽ rất nhiều người đều không nghĩ tới.

Cho dù có nghĩ tới, muốn thực sự làm ra được thì độ khó càng lớn hơn.

Hồ tư lệnh chỉ vào cả thung lũng nói: "Cho nên, ngoại trừ âm dương nhị quan các cậu nhìn thấy ở Xà Chiểu Quỷ Thành ra, những nơi khác hầu như rất ít khi thấy tình huống âm dương phân minh!

Chương 1819

Thung lũng này nếu xem là nơi tụ tập âm khí, vậy nơi đối ứng tất nhiên sẽ có một chỗ dương khí giao dung!

Chỉ là nơi đó có thể rất gần, cũng có thể rất xa, chủ yếu xem độ bao phủ của đại phong thủy cách cục ở đây rốt cuộc lớn đến đâu!

Dọc đường đi tới đây, tôi phát hiện bố cục phong thủy nơi này vô cùng kỳ lạ!

Ước chừng phạm vi sẽ không quá nhỏ!

Đi lại trong thung lũng này vẫn nên cẩn thận một chút!" Mọi người gật đầu.

Tuy rằng người nghe hiểu chẳng có mấy ai, nhưng thấy Hồ tư lệnh nói chắc như đinh đóng cột, mọi người vẫn có chút khẩn trương.

Ba Sơn Viên Do dường như không có cảm giác gì với nơi này, ngoáy mông đi tuốt đằng trước.

Tôn giáo sư vội gọi mọi người đi theo.

Chỉ là nơi này rất khó đi, trong thung lũng căn bản không có đường.

Ba Sơn Viên Do dẫn đường cũng chỉ là cố gắng vòng qua một số bụi rậm, để đường dễ đi hơn một chút mà thôi.

Bất quá thực vật trong thung lũng này cái gì cũng có.

Trong đó còn không thiếu một số loài thực vật cực kỳ sắc bén, không cẩn thận chạm nhẹ một cái, trên cánh tay liền xuất hiện một vết rạch.

Còn có cảm giác tê ngứa nhẹ, Tuyết Lỵ Dương nói đây là một loại thảo dược tên là Tầm Ma.

Ma Phí Tán cực kỳ nổi tiếng thời cổ đại chính là dùng loại thảo dược này chế tạo.

Bất quá loại cây này nếu không qua gia công thì cảm giác tê dại sẽ không quá nặng, cẩn thận một chút là được.

Chỉ là Bàn Tử ở phía sau cứ luôn miệng chửi bới.

Hắn nói mình thân hình to lớn, dọc đường đi không biết đã bị quẹt bao nhiêu phát, lúc này mông cũng mất cảm giác luôn rồi.

Hắn còn chạy đi hỏi Doanh Thương cảm giác thế nào.

Tên kia thân hình còn to hơn hắn.

Bất quá hiển nhiên Doanh Thương chẳng có cảm giác gì.

Hơn nữa trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ cũng phát hiện Doanh Thương hình như miễn nhiễm độc tố.

Nghĩ lại cũng đúng, là người chết sống lại (hoạt tử nhân), làm sao có thể sợ độc chứ?

Ước chừng thứ có thể làm hại hắn chỉ có những tổn thương trực tiếp, ví dụ như chặt tay chặt chân, hoặc là những thứ trực tiếp gây chết người.

Đám người đi được một lúc thì dần dần phát hiện sắc trời trong thung lũng bắt đầu tối dần.

Giống như sắp mưa vậy.

Bàn Tử mắng: "Vãi chưởng, sao nói đổi trời là đổi trời ngay thế, hay chúng ta tìm chỗ nào tránh mưa trước đi?" Ngô Bất Chính gật đầu tán đồng, tuy thời gian rất cấp bách, nhưng cũng không vội vàng một chốc một lát này.

Tuy nhiên Hồ tư lệnh lại lắc đầu nói: "Vô dụng thôi, đây không phải mây mưa, e rằng phong thủy nơi này bị can thiệp rồi!

Những đám mây đen này dày đặc mà không đen kịt, không phải mây dông tích điện, là điển hình của 'Phong thủy tưởng trùng'!

Chúng ta vẫn nên tìm vách núi nào đó nấp đi, tôi cảm giác có thể sắp có sấm sét giữa trời quang rồi!

Tình huống này rất giống 'Lôi Kích Tượng' trong phong thủy!" Bàn Tử vội hỏi Lôi Kích Tượng là cái gì.

Hồ tư lệnh còn chưa kịp giải thích, bỗng nhiên chỉ nghe bầu trời cuộn trào một trận, tiếp đó "Oành" một tiếng nổ lớn.

Một tia sét thế mà từ giữa không trung bằng không xuất hiện, trong nháy mắt đánh vào sau mông Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến mức cả người ngây ra, còn chưa phản ứng lại, Doanh Thương đã túm lấy hắn, ném hắn vào dưới vách núi bên cạnh.

Đợi Bàn Tử hoàn hồn, mấy người khác cũng đã chạy tới.

Mọi người toàn bộ nấp dưới vách núi, lưng dán chặt vào vách đá, không dám lộn xộn.

Sét đánh không phải chuyện đùa, nói trắng ra chính là tia lửa điện a.

Nhiệt độ cực cao trong khoảnh khắc của tia sét nếu đánh trúng người thì tuyệt đối có thể đánh chết người.

Trước đó nghe Hồ tư lệnh nói là một chuyện, lúc này thực sự suýt bị đánh trúng lại là chuyện khác.

Lúc này không chỉ Bàn Tử, ngay cả mấy người khác sắc mặt đều trắng bệch.

Vừa rồi nếu đánh trúng người thật, e rằng người đó lúc này đã chết rồi.

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, chửi ầm lên: "Đù má, Bàn gia tôi một đời quang minh lỗi lạc, ông lại mẹ nó đánh tôi!" Ngô Bất Chính ở bên cạnh nói: "Tử Bàn Tử, cậu cứ thành thật khai báo đi, rốt cuộc cậu làm chuyện gì trái lương tâm rồi!

Mẹ nó, ông trời cũng nhìn không được nữa rồi!" Bàn Tử tức giận muốn phản bác, nhưng ngay sau đó giữa không trung lại có một tia sét giáng xuống.

Tiếng nổ lớn đến mức căn bản không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Tuyết Lỵ Dương vội hét lên: "Chuyện này không đúng a, Lão Hồ, anh nói Lôi Kích Tượng là gì, tia sét này sao lại từ giữa không trung đánh xuống!

Căn bản không phải từ trong mây trên trời giáng xuống, chuyện này không đúng!" Hồ tư lệnh vội nói: "Lôi Kích Tượng là một câu chuyện, trong phong thủy đại biểu cho một loại điển cố!" Cái gọi là Lôi Kích Tượng, thực ra là một câu chuyện phong thủy thời xưa.

Kể rằng trên ngọn núi ngoài một ngôi làng nọ có một ngôi miếu.

Chương 1820

Ngôi miếu này là miếu hồ ly.

Loại miếu này rất hiếm gặp, nhưng ở địa phương đó lại có rất nhiều.

Chủ yếu là vì ngôi làng này sống dựa vào nghề nuôi bồ câu và gà.

Có người sẽ hỏi, đã là nuôi gà sao không xây miếu Hoàng Bì Tử (chồn)?

Chủ yếu là vì địa phương đó không có chồn, ngược lại hồ ly rất nhiều.

Hồ ly cũng ăn gà, hơn nữa cực kỳ thích ăn bồ câu.

Người dân địa phương bèn xây ngôi miếu hồ ly này.

Nhưng còn có truyền thuyết nói rằng, nguồn gốc ngôi miếu hồ ly này chẳng liên quan gì đến việc nuôi gà nuôi bồ câu.

Là năm đó trong làng có một người đàn ông bị hồ ly tinh mê hoặc, bất quá sau này người đó đánh chết hồ ly tinh.

Oan hồn hồ ly tinh không chịu rời đi, sau đó dẫn đến hồ ly quanh làng ngày càng nhiều, ảnh hưởng đến cuộc sống.

Mọi người bèn xây miếu hồ ly, coi như an ủi, để nó đừng tai họa bà con nữa.

Chân tướng cụ thể thế nào không bàn tới, chủ yếu nói về ngôi miếu hồ ly này.

Sau khi miếu hồ ly xây xong, ngôi làng quả nhiên thái bình trở lại.

Bất quá theo thời gian trôi qua, mọi người dần dần quên lãng ngôi miếu này.

Về sau trong làng thỉnh thoảng cũng mất gà mất bồ câu, nhưng số lượng không nhiều, mọi người cũng không để trong lòng.

Cứ thế trôi qua mấy chục năm, người trong làng đều ra ngoài phát triển, ngôi làng cũng dần mai một.

Sau đó khoảng chừng trăm năm, có một chàng trai trẻ về quê tế bái tổ mộ.

Giữa ban ngày ban mặt trong núi lại nghe thấy tiếng sấm, nhìn thấy tia sét.

Cậu ta còn tưởng là làm sao, kết quả tới gần phát hiện, tia sét kia thế mà chuyên nhắm vào một chỗ mà đánh.

Nơi đó thình lình chính là ngôi miếu hồ ly kia.

Cậu ta nhìn thấy sấm sét trực tiếp đánh nát ngôi miếu, cứ nhè vào tượng đất con hồ ly mà đánh nát vụn mới chịu thôi.

Cậu ta sợ tới mức tè ra quần, sau khi về kể lại chuyện này.

Người già trong thôn bấm đốt ngón tay nói: "Đây là ông trời mở mắt rồi, cái miếu hồ ly kia tu đã trăm năm!

Ngày ngày ở ngoài thôn hấp thụ khói lửa nhân gian, trong thôn thỉnh thoảng mất gà mất bồ câu ước chừng đều là do nó tha đi!

Tên này là muốn tu đạo a!

Bất quá ông trời có mắt, đánh chết nó rồi!" Chuyện này sau đó truyền đi thần hồ kỳ thần, bất quá quanh thôn quả thực không còn hồ ly nữa.

Sau này chuyện truyền đến giới phong thủy.

Có người nói đây là do con hồ ly kia âm khí quá nặng, dẫn phát Lôi Kích Tượng.

Cho nên Lôi Kích Tượng cứ thế lưu truyền xuống.

Kỳ thực truy căn nguyên, chính là do âm dương nhị khí tương kích mà hình thành.

Hồ tư lệnh nói: "Sấm sét trong thung lũng này xuất hiện kỳ lạ, biết đâu cũng là vì cái này!" Mọi người nghe mà chấn động, thầm nghĩ chẳng lẽ nơi này cũng có thứ gì sắp thành tinh sao?

Chẳng lẽ là Địa Tiên Phong Sư Cổ thực sự đã thành Địa Tiên?

Tần Vũ bỗng nhiên nói: "Không đúng!

Sấm sét ở đây sao đều đánh về một chỗ, chúng ta vừa mới đi qua đó!" Mọi người sững sờ, vội nhìn lại, quả nhiên phát hiện tia sét chỉ đánh về một chỗ.

Nếu nói là Địa Tiên Phong Sư Cổ, chẳng lẽ lão ta đang ở đó?

Nhưng mọi người vừa mới đi qua đó mà! "Mọi người đợi đấy!" Tần Vũ nói xong liền một mình lao ra ngoài.

Ngô Bất Chính muốn đi theo, Bàn Tử vội ngăn lại: "Đừng đi thêm phiền!" Sau đó bọn họ nhìn thấy Tần Vũ nhanh chóng mò tới chỗ bị sét đánh.

Mà trong phòng livestream, hình ảnh của hắn cũng bắt đầu rung lắc.

Mọi người rất nhanh liền nhìn thấy, khi bụi cỏ bị vạch ra, một vật thể thế mà đang nằm trong bụi cỏ.

Nhìn thấy thứ này trong nháy mắt, mọi người đều ngẩn ra.

Tiếp đó sắc mặt Bàn Tử liền thay đổi, Ngô Bất Chính cũng vội nhìn về phía hắn.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh càng là vẻ mặt khó hiểu nhìn Bàn Tử.

Bởi vì thứ kia, thình lình chính là Thanh Đồng Long Phù.

Cũng chính là cái long phù bằng đồng xanh mà bọn họ phát hiện trong cái rương đồng của Hoàng Bì Tử lúc ở Bách Nhãn Quật.

Sau đó Bàn Tử vẫn luôn mang theo, vốn định nộp lên trên, chỉ là sau đó quên béng mất.

Chương 1821

Nhưng sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Bàn Tử nhún vai cũng vẻ mặt mờ mịt.

Tuy nhiên Hồ tư lệnh chỉ nhìn thoáng qua sau lưng hắn liền hiểu ra: "Balo của cậu rách rồi!" Bàn Tử nghe vậy vội xem xét, quả nhiên phát hiện balo của mình thế mà bị rách từ lúc nào không hay.

Hơn nữa nhìn tình trạng, hẳn là bị thứ gì đó xé rách, vì vết rách rất thô ráp, không giống do vật sắc bén cứa đứt.

Gần như cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy Tần Vũ nhặt một cái túi chống nước rơi bên cạnh lên, bọc Thanh Đồng Long Phù lại.

Khi thứ đó bị bọc kín, tiếng sấm trên bầu trời lập tức dừng lại.

Tia sét cũng không còn đánh xuống nữa.

Chỉ là sắc trời vẫn có chút âm trầm, dường như mãi không chịu tan đi.

Tần Vũ vội chạy về, dùng vải chống nước gói kỹ Thanh Đồng Long Phù.

Bàn Tử vội dùng kẹp kẹp lại lỗ thủng trên balo.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá Tôn giáo sư rất khó hiểu, ở bên cạnh hỏi: "Cái long phù này rốt cuộc là thứ gì, sao lại dẫn tới sấm sét thế?" Hồ tư lệnh cảm thán: "Long phù này được phát hiện ở đại thảo nguyên!

Trước đó hẳn là từng ở dưới đáy biển, trải qua long hỏa dưới đáy biển nung nấu!

Bên trong tàng chứa Hải khí, cực có khả năng là Hải khí bên trong và Âm khí xung quanh tương kích, lúc này mới dẫn tới thiên hỏa giáng xuống!

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là âm khí ở nơi này cũng quá nặng rồi!

Chỗ này không lành a!" Mọi người nghe đến đây, đều đại khái đoán được một chút.

Bàn Tử không cẩn thận làm rách balo, dẫn đến Thanh Đồng Long Phù rơi ra ngoài.

Từ đó dẫn phát thiên lôi.

Nhưng đây chỉ là một cái cớ.

Điều đáng sợ thực sự là âm khí ở đây.

Sau khi tương kích với Hải khí trong Thanh Đồng Long Phù, thế mà có thể dẫn phát loại thiên lôi này.

Có thể thấy âm khí trong thung lũng này rốt cuộc nồng đậm đến mức nào.

Đây mới là trọng điểm.

Lúc này trong lòng mọi người đều không khỏi nảy ra một ý niệm.

Chẳng lẽ tên Địa Tiên Phong Sư Cổ này, thực sự thành Địa Tiên rồi?

Cho nên âm khí trong thung lũng này mới nồng đậm như vậy?

Mây đen trong thung lũng mãi không có ý định tan đi.

Hơn nữa hình như còn ngày càng đậm đặc.

Nói thật, bọn họ đều có một loại cảm giác bị nhìn trộm.

Giống như có người đang ở trên trời nhìn xuống đám người bọn họ.

Mà nếu nhất định phải gán cho người này một thân phận, đó có lẽ chính là Phong Sư Cổ. "Tôi bảo này, giờ làm sao đây?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nói: "Còn làm sao được nữa, tiếp tục lên đường, chỉ cần sét đừng đánh xuống nữa là được!

Thiên sinh dị tượng ở đây ít nhất chứng minh rằng Địa Tiên Thôn do Phong Sư Cổ xây dựng cực kỳ có khả năng thực sự tồn tại!

Chúng ta có thể đã đến đúng chỗ rồi!" Mọi người gật đầu, ngay lập tức không nói nhảm nữa, Tôn giáo sư để Ba Sơn Viên Do tiếp tục dẫn đường.

Lần này mọi người đi suốt hai tiếng đồng hồ.

Sau đó bọn họ thế mà phát hiện, con Ba Sơn Viên Do này đang dẫn bọn họ đi vòng vo.

Hơn nữa là đi vòng quanh cả ngọn núi, dường như là muốn dẫn bọn họ đến ngay phía dưới của Vô Ảnh Tiên Kiều.

Mọi người thấy nó hình như thực sự biết địa điểm trên bức bích họa kia ở đâu, thế là cũng đành kiên nhẫn bám theo.

Cuối cùng, sau một hồi lăn lộn, Ba Sơn Viên Do đi đầu dừng lại.

Mọi người nhìn thấy mặt đất phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bãi đất trống.

Trên vách núi sát bên bãi đất trống, thế mà xuất hiện một khung cảnh kỳ quái.

Trên vách núi kia lại có một thác nước bằng đá do nước xói mòn tạo thành.

Nhìn qua cứ như thác nước bị đông cứng trong nháy mắt vậy.

Kỳ thực chính là kỳ quan do dòng nước xói mòn mà thành.

Mà dáng vẻ ngọn núi ở chỗ này, quả thực giống hệt cảnh tượng vẽ trên hộp đá trước đó.

Chương 1822

Bàn Tử nhìn thấy vách núi này, lập tức lấy cái bình đựng mực nước ra, nhìn mọi người nói: "Họa sĩ nào lên thử xem?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, nói thật, hành vi này thực sự có chút ngốc nghếch.

Nếu thực sự đi vẽ, vậy chẳng phải biểu thị mình thực sự tin vào cái thuyết 'Họa địa vi môn' (Vẽ đất làm cửa) sao.

Nhưng chuyện này thực sự có thể xảy ra ư?

Chuyện này tuy bọn họ vẫn luôn không nói, nhưng thực ra trong lòng đều rất sợ.

Sợ đây chỉ là lừa người.

Dù sao chuyện 'Họa địa vi môn' này, nghe thế nào cũng thấy rất xàm xí.

Nhưng hiện tại hình như ngoại trừ cách này, cũng đúng là không còn cách nào khác.

Ngô Bất Chính thấy mọi người đều không muốn đi vẽ, thế là tự mình nhận lấy bình mực trong tay Bàn Tử, nói: "Tôi đi thử xem, ngựa chết coi như ngựa sống chữa đi!" Nói xong cậu cầm lấy bút vàng trong tay Tần Vũ, mang theo mực nước đi tới.

Còn mọi người thì lùi lại vài bước, để xem bức họa tổng thể có giống không.

Dù sao cũng là cây bút Quan Sơn Thần Bút do Phong Sư Cổ để lại, tự nhiên phải vẽ cho giống một chút.

Ngộ nhỡ tên kia yêu cầu đối với bức họa rất khắt khe, vẽ không giống không mở cửa cho thì làm thế nào.

Bàn Tử ở bên cạnh chỉ huy Ngô Bất Chính, chỗ này phải ra ngoài một chút, bên kia phải cao một chút.

Mà Hồ tư lệnh thì không nhìn những thứ này, hắn bỗng nhiên chỉ vào cả ngọn núi nói: "Các cậu nhìn ngọn núi này, giống cái gì?" Mọi người sững sờ, vội ngẩng đầu nhìn lên.

Nhìn một cái đều không khỏi ngẩn người.

Hóa ra ngọn núi trước mặt bọn họ nhìn vào, thế mà giống hệt một thi thể khổng lồ không đầu.

Thi thể kia đoan tọa trên mặt đất, nhìn qua khí thế uy nghiêm, quả thực có một loại cảm giác của Vô Đầu Chi Vương (Vua không đầu).

Tuyết Lỵ Dương thấy thế kinh hô: "Xem ra trong bài 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú', câu 'Hảo cá đại vương hữu thân vô thủ' (Vị đại vương tốt có thân không đầu) chỉ chính là nơi này!

Địa Tiên Thôn khả năng thực sự ở ngay gần đây!" Trong mắt Tôn giáo sư lúc này cũng có vẻ chờ mong.

Dường như tìm được lối vào Địa Tiên Thôn khiến ông ta rất hưng phấn.

Còn nhóm Giang Ninh, trên mặt lại chẳng có chút biểu cảm nào.

Cũng không nhìn ra trong lòng mấy người bọn họ rốt cuộc đang toan tính điều gì.

Nếu đổi lại là người bình thường đến nơi này, tất nhiên không thể giữ được tâm thái như vậy.

Nhưng bọn họ đến đây rốt cuộc lại là vì cái gì chứ?

Tập đoàn hợp tư nước ngoài sau lưng bọn họ, lại có mục đích gì?

Bọn họ đang mải suy nghĩ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đã vẽ xong cái cửa.

Tuy rằng vẽ không thể so với họa sĩ chuyên nghiệp, nhưng cũng đã rất khá rồi.

Hiện tại cửa cũng vẽ rồi, mọi người dứt khoát đứng ở đối diện vách đá, chờ cái gọi là cửa mở ra.

Tuy nhiên đợi mười phút, không có bất kỳ tình huống nào xảy ra.

Lại qua mười phút, vẫn không có gì.

Mọi người đều không khỏi bắt đầu hoài nghi.

Mẹ nó e rằng thực sự bị Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ chơi xỏ rồi.

Bàn Tử mắng: "Lão tử biết ngay mà, tên Phong Sư Cổ này cũng là lão già không đứng đắn!

Hiện tại làm sao đây?

Manh mối đứt đoạn rồi!" Hồ tư lệnh bên cạnh cũng không khỏi thở dài một hơi nói: "Hết cách rồi, trước tiên nghỉ ngơi tại chỗ đi!

Đợi nghỉ ngơi xong lại nghĩ cách khác!

Ninh tiểu thư bọn họ không phải có máy kiến tạo mô hình bằng sóng âm sao?

Trong thung lũng này âm khí lượn lờ!

Nói không chừng có thể thăm dò ra được chút gì đó!" Bàn Tử gật đầu.

Nhưng cách này ước chừng sẽ lãng phí không ít thời gian.

Bởi vì thung lũng này quá lớn, mà máy kiến tạo mô hình sóng âm chỉ có thể sử dụng trong phạm vi năm mươi mét xung quanh.

Tức là nói, nếu một chỗ không có kết quả, bọn họ sẽ phải đổi chỗ khác.

Mà nếu cổ mộ Địa Tiên Thôn chôn rất sâu, vậy khả năng căn bản không dò ra được.

Nhưng hiện tại hình như ngoài cách này, cũng đúng là không còn cách nào khác.

Mọi người cả đoạn đường đều không nghỉ ngơi mấy, tối qua cũng không nghỉ được bao lâu.

Lúc này vừa ngồi xuống, đều không muốn động đậy nữa.

Thậm chí ngay cả đồ ăn cũng lười chuẩn bị, trực tiếp nằm vật ra đất ngủ thiếp đi.

Chương 1823

Giấc ngủ này kéo dài suốt bốn tiếng đồng hồ.

Đến khi tỉnh lại, đã là hai giờ chiều.

Mọi người dậy xong liền chuẩn bị chút đồ ăn, ăn xong mới tính đến các biện pháp khác.

Hồ tư lệnh nói: "Theo tình hình hiện tại, máy kiến tạo mô hình sóng âm là biện pháp duy nhất!

Nhưng chúng ta không thể chỉ trông cậy vào cái này!

Lát nữa chúng ta chia làm hai đường, Ninh tiểu thư dẫn người của cô thăm dò ở đây!

Chúng tôi đi xung quanh xem xét, xem có manh mối nào khác không!" Mọi người gật đầu, thế nhưng khi thực sự bắt đầu, bọn họ liền phát hiện ra một vấn đề.

Trong thung lũng này không biết từ lúc nào, thế mà xuất hiện rất nhiều ong mật.

Những con ong mật này kích thước khổng lồ, hoàn toàn khác với ong mật bên ngoài.

Tuyết Lỵ Dương nói, đây hẳn là ong núi, độc tính khả năng sẽ mạnh hơn, lúc này ra ngoài hoạt động thực sự rất mạo hiểm.

Nhưng lúc này bọn họ lại làm lỡ gần một ngày thời gian rồi.

Khoảng cách đến thời gian ngủ đông của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng chỉ còn chưa đến hai ngày.

Nếu cứ lãng phí thế này, vậy thì thật sự không cần xuống nữa.

Bởi vì cho dù xuống được, đến lúc đó cũng không ra được nữa.

Đó không phải là xuống tìm nội đan, mà là trực tiếp xuống tìm cái chết.

Thế là mấy người lấy vải chống nước bọc lên người, chuẩn bị cưỡng ép ra ngoài xem xét tình hình.

Tuy nhiên vừa mới đi ra, bọn họ liền phát hiện một tình huống kinh người.

Chỉ thấy cái cửa đá mà Ngô Bất Chính vẽ trước đó, thế mà đang chuyển động!

Mọi người đều giật nảy mình, định thần nhìn lại mới phát hiện, hóa ra là có rất nhiều ong núi đang bay quanh đó.

Giống như là bị bức họa kia thu hút.

Tuyết Lỵ Dương vội nói: "Không đúng, hẳn là trong mực nước có hương liệu!

Những con ong mật kia bị mùi vị thu hút!

Các cậu mau nhìn cái cây kia!" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một cái cây cổ thụ xiêu vẹo trước vách núi.

Mọi người nhìn thấy, trên cái cây xiêu vẹo kia, thế mà xuất hiện một cái tổ ong vừa mới được xây xong.

Tổ ong cực kỳ lớn.

Thình lình chính là do đám ong mật này vừa mới xây.

Nhưng mới được bao lâu a, tốc độ xây dựng của đám ong mật này cũng quá nhanh rồi. "Vãi chưởng, qua loa rồi, ăn cơm sớm quá, sớm biết thế nên đem cái tổ ong này về ăn a!" Bàn Tử nói xong nhịn không được nuốt nước miếng.

Trước kia lúc hắn và Hồ tư lệnh đi lên núi xuống làng, thích nhất là săn đồ rừng.

Nào là thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất, gà rừng lợn rừng, hầu như chỉ cần trong núi có là không có thứ gì bọn họ không dám đi săn.

Thậm chí năm xưa bọn họ còn săn giết cả Nhân Hùng (gấu).

Tổ ong này tự nhiên cũng đánh không biết bao nhiêu cái.

Lúc này nhìn thấy thứ này, thậm chí còn cảm thấy có chút thân thiết.

Hồ tư lệnh nói: "Đúng là có chút thèm ăn, nhưng sự xuất hiện của thứ này, rất có thể liên quan đến Quan Sơn Thần Bút!

Chúng ta đừng qua đó, ở đây đợi xem sao!" Mọi người gật đầu.

Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo bọn họ đi suốt chặng đường này cũng coi như đã lĩnh giáo nhiều.

Nào là Vô Ảnh Tiên Kiều, Kim Giáp Mao Tiên, Hưởng Đạo Hoàng Trùng... cái này nối tiếp cái kia, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này không biết chiêu 'Họa địa vi môn' này lại là thủ đoạn thần tiên gì.

Nhóm Giang Ninh lúc này đành phải thu máy kiến tạo mô hình sóng âm lại.

Thứ này khi tạo mô hình sẽ phát ra sóng âm rất mạnh.

Tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng cũng có ảnh hưởng đến động vật.

Đặc biệt là cá heo cũng như dơi, những loài động vật dựa vào tiếng vang định vị chịu ảnh hưởng lớn nhất.

Chỉ là không biết có ảnh hưởng đến ong mật hay không.

Nhưng để an toàn, bọn họ vẫn tạm thời từ bỏ phương pháp dùng sóng âm kiến tạo mô hình này.

Trước tiên xem xem tổ ong này rốt cuộc có tác dụng gì.

Chương 1824

Mọi người ngồi xổm một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Bất quá vận khí của bọn họ dường như không tệ, bởi vì lúc phát hiện ra cái tổ ong này, nó đã rất lớn rồi.

Cho nên chỉ đợi chưa đến mười phút, biến cố liền bắt đầu xuất hiện.

Chỉ thấy cái tổ ong kia vì quá lớn, phía dưới bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Mà vô số ong núi thấy tình huống này, thế mà nhao nhao bắt đầu sửa chữa.

Bọn chúng dùng một loại chất lỏng tiết ra tưới lên tổ ong.

Tuy nhiên bản thân tổ ong không hấp thụ được bao nhiêu.

Càng nhiều chất bài tiết thế mà thuận theo tổ ong nhỏ xuống mặt đất.

Ngay sau đó, mặt đất dưới tổ ong thế mà bốc lên một làn khói.

Chất bài tiết của đám ong mật kia dường như có tính ăn mòn.

Thế mà ăn mòn mặt đất tạo thành một cái hố sâu.

Hơn nữa độ sâu còn đang tăng lên.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Ai cũng không ngờ cái gọi là 'Họa địa vi môn' cư nhiên lại là một cảnh tượng như thế này.

Hồ tư lệnh nhịn không được nói: "Thủ đoạn của Quan Sơn Thái

Bảo quả thực là ngay cả thần tiên cũng đoán không trúng a!

Chiêu sinh khắc chế hóa này quả thực đã thông thiên rồi!" Bàn Tử vội nói: "Vậy chúng ta qua đó đi, lối vào đã xuất hiện, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa!" Ngô Bất Chính lại vội nói: "Hiện tại còn chưa được, đám ong mật kia tụ tập ở đó, chúng ta một khi tới gần rất dễ xảy ra vấn đề!

Hơn nữa trong cái hố sâu kia còn không biết là tình huống gì!

Địa Tiên Phong Sư Cổ không phải người thường, lão ta không thể nào xây dựng lối vào đơn giản như vậy!

Theo sự sinh khắc chế hóa dọc đường đi này mà xem, e rằng muốn mở lối vào, chỉ có thể dựa vào đám ong mật này!

Chờ thêm chút nữa xem!" Bàn Tử tuy rằng có chút sốt ruột, bất quá cũng chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian lại trôi qua trọn vẹn mười phút.

Khói trên mặt đất ngày càng ít.

Nhìn dáng vẻ độ sâu của hố lõm đã rất lớn rồi.

Chỉ là không biết còn phải bao lâu mới có thể triệt để ăn mòn mở ra lối vào.

Bàn Tử muốn châm điếu thuốc hút, nhưng ai ngờ còn chưa kịp mò bật lửa ra.

Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục "Oành", tiếp đó tất cả mọi người đều ngây dại.

Chỉ thấy một luồng khí trắng thế mà trực tiếp từ trong hố sâu dưới đất bạo phát ra ngoài.

Gần như trong nháy mắt đã thổi bay cái tổ ong treo phía trên thành cặn bã.

Ong mật bên trong và xung quanh cũng chết một mảng lớn trong tích tắc.

Một số con ong núi còn sót lại thấy tổ ong bị hủy, từng con thế mà vội vàng rời khỏi nơi này.

Dường như bản năng sinh vật cho chúng biết nơi này có nguy hiểm.

Mọi người thấy thế đều không khỏi tán thán, cái thiết kế này rốt cuộc làm sao mà nghĩ ra được.

Khẳng định là trọc khí tích tụ dưới lòng đất bị giải phóng ra, hình thành khí bạo.

Mà luồng khí này giải phóng ra, cũng đủ để chứng minh thông đạo này đã được mở ra rồi.

Lúc này trong lòng mọi người đều có chút mong chờ nho nhỏ.

Bất quá cũng không vội vàng đi qua.

Trọc khí tích tụ dưới lòng đất gây tổn hại rất lớn cho con người.

Bọn họ đợi tại chỗ một lát, chờ cho những luồng khí kia tiêu tán toàn bộ, lúc này mới đứng dậy mò sang.

Trên mặt đất đầy xác ong núi.

Thậm chí trên người bọn họ cũng rơi đầy.

Khoảnh khắc tổ ong bị thổi tung vừa rồi, quả thực cứ như một trận mưa ong mật vậy.

Mọi người giẫm lên vô số xác ong mật, rất nhanh đã đến chỗ lối vào.

Nhìn xuống dưới, kinh ngạc phát hiện, phía dưới cả cái lối vào của thông đạo thế mà là màu trắng.

Hơn nữa nhìn qua, hình như là một loại kim loại nào đó.

Ngô Bất Chính ngồi xổm xuống sờ thử, nhíu mày nói: "Đây là Tử ngân tử!" "Tử ngân tử?

Ngân tử (Bạc) là cái gì?

Chương 1825

Thiên Chân cậu đừng có lừa Bàn gia, Bàn gia tôi không đánh chủ ý lên đống bạc này là được chứ gì!" Bàn Tử vội nói.

Ngô Bất Chính bất đắc dĩ giải thích.

Cái gọi là Tử ngân tử, thực ra chính là bạc có tuổi đời quá lâu.

Bất quá Tử ngân tử ở lối vào Địa Tiên Thôn của Phong Sư Cổ này, hẳn không phải hình thành ngay từ đầu.

Hẳn là do thời gian dài sau này dẫn đến.

Ngô Bất Chính nói, những Tử ngân tử này ở dưới đất lâu năm, sẽ hình thành một loại thứ giống như bùn bạc.

Đừng nhìn lối vào chỗ này đã bị ăn mòn mở ra, nhưng theo sự vận động của côn trùng kiến mối dưới lòng đất này, lâu dần vẫn sẽ tụ tập trở lại.

Cứ như vậy, cái vỏ lối vào này sớm muộn gì cũng sẽ bị phong kín lại.

Mọi người nghe vậy đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Ai có thể ngờ cái lối vào Địa Tiên Thôn mà Phong Sư Cổ làm ra, lại là tự động.

Cư nhiên còn có thể đóng lại vào một lúc nào đó trong tương lai. "Đừng quản nhiều thế nữa, chúng ta xuống thôi, minh khí trong thôn đều đang đợi chúng ta kìa?" Bàn Tử vội nói, lúc này đã xoa tay hầm hè rồi.

Mọi người thấy thế đều gật đầu.

Nghỉ cũng nghỉ đủ rồi, ăn cũng ăn rồi.

Hiện tại chính là lúc tinh lực dồi dào, thích hợp để khai công.

Ngay lập tức cả nhóm người nhao nhao bắt đầu chuẩn bị.

Tôn giáo sư ở bên cạnh thì dặn dò Ba Sơn Viên Do vài câu.

Đại ý là bảo nó tự mình đi đi, sứ mệnh của mày đã hoàn thành.

Không cần ở đây canh chừng nữa.

Bàn Tử thấy Tôn giáo sư dường như quyết tâm muốn đi theo xuống dưới, vội nói: "Tôn giáo sư, ngài phải suy nghĩ cho kỹ đấy!

Cái lối vào cổ mộ này có khả năng tự mình phong kín!

Hơn nữa nơi này còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, xuống dưới rồi có khả năng là không lên được đâu!

Ngài đã lớn tuổi thế này rồi, xác định vẫn muốn xuống dưới mạo hiểm sao?" Hồ tư lệnh cũng vội nói: "Đúng đấy giáo sư, ngài đã lớn tuổi thế này rồi, thì đừng xuống nữa!

Quá nguy hiểm!" Tuy nhiên Tôn giáo sư lại vô cùng nghiêm túc nói: "Các cậu không cần nói nhiều nữa, người đều có số mệnh, đây là lựa chọn của chính tôi!

Cũng là mệnh của Phong gia chúng tôi, Phong gia chúng tôi sinh ra bại hoại, tôi tự nhiên không thể không quản!

Lão phu đời này sống đủ rồi, nếu có thể trước khi chết diệt trừ tên Phong Sư Cổ này, mọi thứ đều xứng đáng!" Mọi người thấy ông ta nói chém đinh chặt sắt, trong lời nói không có chút do dự nào, cũng đều hiểu khuyên can cũng vô dụng.

Chỉ đành không nói thêm nữa, đường là do mình chọn, Tôn giáo sư nhất quyết muốn xuống, ai cũng không có cách nào.

Mọi người nhanh chóng thu dọn ổn thỏa, lập tức không trì hoãn nữa, do Tần Vũ là người đầu tiên nhảy xuống.

Thấy thông đạo bên dưới không có nguy hiểm gì, những người khác mới bám sát nhảy theo.

Vừa tiến vào thông đạo, mọi người liền nhìn thấy ở một bên cái hố sâu này vậy mà lại nối liền với một lối đi.

Bốn phía lối đi đều là tường vách được xây bằng gạch đá màu tím bạc, nhìn qua coi như rất sạch sẽ.

Nhưng vừa xuống tới nơi, tất cả mọi người đều phân minh cảm giác được một luồng không khí cực kỳ âm lãnh.

Nói thật, đối với Tần Vũ mà nói, hắn tham gia chương trình Cổ Mộ Tham Bí này, đây là lần thứ hai có cảm giác xuống cổ mộ mãnh liệt như vậy.

Lần đầu tiên là tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung, và lần thứ hai chính là ở đây.

Tại sao lại nói như vậy?

Bởi vì rất nhiều lần trước đó đều không có loại cảm giác nghi thức khi xuống mộ này.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng cảm giác phải thâm nhập xuống lòng đất khi xuống mộ thôi cũng đã không có.

Cổ mộ, cổ mộ, theo lẽ thường mà nói thì tất nhiên phải chôn sâu dưới lòng đất.

Nhưng bất luận là đi Côn Luân Thần Cung hay là Vân Thiên Cung, thì đều là ở trên núi, hoặc là ở trong sa mạc.

Không có cái nào là trực tiếp đào mặt đất để đi vào lòng đất cả.

Duy chỉ có hai lần này bọn họ mới trực tiếp tiến vào lòng đất, quả thực có một loại cảm giác rất chính thức.

Sau khi mọi người xuống dưới, tinh thần đều không kìm được mà căng thẳng.

Bọn họ đều biết, nơi tiếp theo phải đến có khả năng mới là nơi nguy hiểm thực sự.

Suốt dọc đường không ai nói chuyện, mọi người men theo thông đạo đi trọn vẹn mười mấy phút.

Bỗng nhiên thông đạo phía trước đã đến đường cùng, loáng thoáng vậy mà có tiếng nước chảy truyền đến.

Mấy người nhìn thấy không gian phía trước thông đạo bỗng nhiên trở nên khoáng đạt hơn.

Chương 1826

Có điều xung quanh rất tối, căn bản nhìn không rõ rốt cuộc có thứ gì.

Bàn Tử vội bắn một quả pháo sáng lạnh.

Mượn ánh lửa, mọi người lúc này mới nhìn thấy, hóa ra thông đạo đến đây là hết đường, phía trước vậy mà lại có một con sông chắn ngang.

Nước sông không rộng, ước chừng cũng chỉ tầm bốn năm mét.

Bên trên có rất nhiều bọ nước đang bám trên mặt nước.

Mà bờ bên kia sông cũng là vách đá, hiển nhiên bọn họ có khả năng phải đi xuôi theo dòng nước.

Tuy nhiên, ở một bên thông đạo lại chất đầy quan tài.

Nhìn qua đều là mấy thứ vô dụng, có khả năng bị Phong Sư Cổ vứt bỏ ở đây.

Có mấy tấm ván quan tài đều đã mục nát, bên trong cũng trống không.

Nhưng duy chỉ có hai cỗ quan tài sơn đỏ là được bài trí rất đặc biệt, nhìn qua vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì.

Bàn Tử nhìn thấy quan tài thì cực kỳ hưng phấn, cười nói: "Uầy, Phong Sư Cổ đúng là hiểu Bàn gia, chúng ta muốn qua sông tất nhiên phải dùng mấy tấm ván quan tài này!

Lão còn chu đáo để lại hai cỗ quan tài sơn đỏ nữa chứ!

Phen này ngon rồi, chúng ta trực tiếp mở quan tài sờ minh khí, sau đó dùng ván quan tài độ giang thì thế nào?

Phong Sư Cổ này đúng là người thực tế, biết Bàn gia tôi ngứa tay, nên mới làm cái quan tài đỏ lớn để mở hàng đây mà!" Mọi người nghe vậy đều không nói gì.

Bởi vì lời Bàn Tử nói cũng có cái đúng cái sai.

Đầu tiên, muốn qua sông không phải chỉ có thể dùng quan tài.

Lội nước qua cũng được.

Nhưng điểm này không thực tế lắm.

Thứ nhất, không ai biết dưới nước có tình huống gì.

Thứ hai, Giáo sư Tôn đã lớn tuổi, nếu cũng xuống nước thì e rằng sẽ lạnh cóng mà sinh bệnh.

Nhiệt độ nước sông ngầm này cực kỳ thấp, đám thanh niên trai tráng bọn họ cũng chưa chắc đã chịu nổi, huống hồ là người ở độ tuổi như Giáo sư Tôn!

Nhưng theo tình hình trước mắt mà xem xét, dùng quan tài qua sông xác thực là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nếu mở quan tài, có khả năng lại sẽ gặp rắc rối.

Hồ Tư Lệnh nói: "Nơi chúng ta đang đứng hiện tại, không thể xác định rốt cuộc có phải phạm vi Địa Tiên Thôn hay không!

Nhưng chuyện này nên sớm không nên muộn!

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp loại đồ vật này một khi bị kích hoạt, chúng ta muốn đi ra còn khó hơn lên trời!

Tiểu béo cậu tém tém lại đi!

Chúng ta khoan hãy mở quan tài, trực tiếp đẩy chúng xuống nước, sau đó qua sông rồi tính!

Hơn nữa mạo muội mở quan tài, bên trong có tống tử hay không tạm thời không nói, một khi mở ra thì tính niêm phong có khả năng sẽ xảy ra vấn đề!

Đến lúc đó nói không chừng vứt xuống mặt nước nó chìm nghỉm luôn đấy!" Bàn Tử nghe vậy còn muốn khuyên giải một chút.

Tuy nhiên Hồ Tư Lệnh trực tiếp phất tay cắt ngang hắn, hô hào mọi người lên hỗ trợ, cứ đẩy hai cỗ quan tài xuống nước trước đã.

Bàn Tử thấy thế cũng chỉ đành bất đắc dĩ lên giúp một tay.

Nhưng ai ngờ, hắn vừa mới đi lên khiêng, tấm ván quan tài của cỗ quan tài phía hắn lập tức trượt ra một khe hở.

Hắn sợ đến mức giật mình, vội hô mọi người tránh ra, cẩn thận bên trong có đồ vật.

Hồ Tư Lệnh vội kiểm tra cỗ quan tài còn lại, phát hiện cỗ kia không sao cả.

Chỉ có cỗ quan tài của Bàn Tử là nắp không được cố định kỹ.

Bàn Tử thấy thế cười nói: "Hồ Tư Lệnh thấy chưa, thịnh tình khó chối từ a!

Tôi đã nói Phong Sư Cổ là người thực tế mà, cái nắp quan tài này đều đã mở sẵn cho rồi, thế thì chúng ta cũng đừng khách sáo nữa, mở ra xem có cái gì đi!" Hồ Tư Lệnh trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi hỏi ý kiến mọi người.

Ngô Bất Chính nói: "Chi bằng cứ xem thử trước đã, một cỗ quan tài căn bản không đủ dùng!

Nếu như không mở ra xem, lát nữa đi trên nước được một nửa mà xảy ra vấn đề thì chỉ càng thêm phiền toái!" "Tôi cũng tán thành!" Tuyết Lỵ Dương cũng nói.

Hồ Tư Lệnh thấy mọi người đều tán đồng mở quan tài, lúc này mới ra hiệu cho Bàn Tử mở.

Bàn Tử đã sớm không chờ đợi nổi, ngay lập tức định lấy móng lừa đen ra phòng thân.

Hồ Tư Lệnh lại chỉ sang một bên nói: "Quy củ cũ!

Góc Đông Nam thắp nến!" Bàn Tử ngẩn ra, lúc này mới cười hắc hắc, vội lấy cây nến ra chạy tới đó.

Rất nhanh ánh nến đã sáng lên.

Hồ Tư Lệnh lui sang một bên, chờ đợi kết quả.

Chương 1827

Hắn nhìn thấy sắc mặt Tần Vũ rất khó coi, không khỏi hỏi: "Tiểu ca, cậu có phải phát hiện vấn đề gì không?" Ngô Bất Chính sửng sốt, cũng nhìn thấy sắc mặt Tần Vũ không tốt lắm.

Tuy nhiên Tần Vũ lúc này cũng không nhìn quan tài, mà là nhìn chằm chằm mặt nước.

Tần Vũ mở miệng nói: "Chỗ này có vấn đề!" Nói xong cậu nhặt một hòn đá, ném vào trong nước.

Không ngờ trong nước lập tức có rất nhiều côn trùng bay lên, tản ra phía xa.

Cảnh tượng này khiến bọn họ trong lòng đều kinh hãi.

Trong cổ mộ tối kỵ nhất là có sâu bọ.

Cái gì mà rắn, cóc, muỗi đều không được!

Trong cổ mộ xuất hiện những thứ này, đó là điềm báo không lành.

Hồ Tư Lệnh thấy thế vội định nhắc nhở Bàn Tử khoan hãy mở quan tài, chờ chút đã.

Nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, chỉ nghe "Quang đương" một tiếng vang lớn, tấm ván quan tài của cỗ quan tài sơn đỏ kia đã bị Bàn Tử đẩy văng xuống đất.

Theo nắp quan tài bị đẩy ra, trái tim mọi người lập tức treo lên tận cổ họng.

Nhưng Bàn Tử lại cười hì hì vội chạy tới.

Nhưng khi hắn nhìn thấy tình hình bên trong quan tài, lập tức kinh hô: "Ái chà chà, con bé này xinh thật đấy!

Đẹp thế này, chắc là Phong Sư Cổ sắp xếp ở đây để làm lễ tân đón khách hả!" Mọi người ngẩn ra, đều vội thông qua góc nhìn trực tiếp của Bàn Tử để nhìn vào.

Theo đó bọn họ liền thấy, nằm trong cỗ quan tài đỏ kia quả nhiên là một cô gái.

Nhìn tướng mạo sẽ không quá hai mươi lăm tuổi.

Y phục tuy không tính là hoa lệ, nhưng lại vô cùng chỉnh tề.

Trên mặt trang điểm đậm, nhìn qua xác thực là rất xinh đẹp.

Nhưng không biết vì sao, Ngô Bất Chính nhìn thi thể này, luôn cảm giác cô ta dường như đang cười.

Nhưng nhìn kỹ lại, rõ ràng lại không cười.

Cái kiểu cười như không cười đó khiến người ta rất khó chịu. "Ê ê!

Các cậu mau nhìn xem, chỗ này có đồ vật!" Bọn họ còn đang ngẩn người, Bàn Tử vậy mà đã từ trong quan tài mò ra được một món đồ.

Thứ đó hình như là một cuộn tơ lụa, bên trên dường như còn có hoa văn giống như chữ viết!

Giáo sư Tôn thấy thế vội ghé mắt qua, đối với cổ văn tự thì ông là người có hứng thú nhất.

Mọi người đều vội xúm lại, khi nhìn thấy cuộn tơ lụa trong tay Bàn Tử thì đều không khỏi ngẩn ra.

Bởi vì chất liệu của cuộn tơ lụa đó và bộ quần áo trên người nữ thi trong quan tài là hoàn toàn khác biệt.

Điều này nói lên rằng, nữ thi kia và cuộn trục này có khả năng không phải đồ vật cùng một thời kỳ, mà là sau này có người mới bỏ vào.

Nhìn độ mới cũ, cuộn tơ lụa này hẳn là sau này bị đặt vào trong đó.

Mà căn cứ theo tình hình ở đây, e rằng người đặt cuộn trục này vào hẳn là Phong Sư Cổ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng tại sao lão ta lại muốn đặt một thứ như vậy vào đây chứ?

Mọi người nhất thời còn có chút không cách nào lý giải.

Nhưng khi Giáo sư Tôn nhìn thấy văn tự trên cuộn trục kia, mọi người liền theo đó mà hiểu ra.

Chỉ nghe Giáo sư Tôn nhìn cuộn tơ lụa, vậy mà chậm rãi thốt ra một câu: "Vật nữ bất tường, áp quan nhi tàng!" "Đây hình như là nội dung của Quan Sơn Chỉ Mê Phú!" "Mọi người hiểu ý nghĩa là gì không?

Vật nữ này là thứ gì?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Hiển nhiên đều không rõ lắm cái gọi là "Vật nữ" rốt cuộc là thứ gì.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Chẳng lẽ là bài hát kia?

Nhưng mà bài hát đó thời hiện đại mới có mà!

Phong Sư Cổ làm sao có thể nghe qua chứ?" Mọi người còn tưởng rằng hắn có phát hiện gì, nhưng vừa nghe nói là bài hát, liền biết trong miệng tên béo này không thốt ra được ngà voi.

Ngô Bất Chính đối với những chuyện ẩn hối trong lịch sử này hiểu biết cũng không nhiều, thậm chí còn không bằng Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Đừng thấy Tuyết Lỵ Dương lớn lên ở Mỹ, nhưng dù sao cũng là một nửa người Âu Lạc (ý chỉ dòng dõi).

Hơn nữa sau khi trưởng thành, bởi vì nguyên nhân công việc của Giáo sư Dương, nên cô thường xuyên tới Âu Lạc.

Cộng thêm bút ký của ông ngoại cô, cho nên khiến cô hiểu biết rất nhiều về những bí sử cổ điển của Trung Quốc.

Cô ngẫm nghĩ rồi mở miệng nói: "Cái 'Vật nữ' này, tôi hình như nhớ được một chút, có điều cũng không quá xác định có phải là thật hay không!

Hình như trong Cổ Vu có nhắc tới loại người này!

Vật nữ, kỳ thực chính là một loại người tương tự như bà đồng, phù thủy!

Chương 1828

Tuy nhiên bọn họ vẫn có sự khác biệt, nghe nói Vật nữ chỉ là một loại linh môi!

Ví dụ như trong rất nhiều phim điện ảnh có quỷ nhập thân các loại!

Mà Vật nữ chỉ chính là người chuyên dùng để cho một số quỷ và Tiên gia nhập xác!

Cũng được xem là môi giới để thỉnh động Tiên gia và quỷ!

Cụ thể là chuyện gì xảy ra, tôi cũng không rõ lắm.

Nhưng nghe nói, loại người này sau khi chết cực dễ phát sinh hiện tượng quỷ dị, có khả năng là khi còn sống tiếp xúc quá nhiều chuyện thần quỷ!

Cho nên loại người này sau khi chết, đều cần phải 'áp quan nhi tàng'!

Chính là chôn ở dưới rất nhiều quan tài!" Nói đến đây, cô chỉ chỉ cuộn tơ lụa trong tay Giáo sư Tôn bảo: "'Vật nữ bất tường, áp quan nhi tàng', có khả năng chính là ý tứ này!" Bàn Tử vội nói: "Thế không đúng a, không phải là muốn đè dưới quan tài mà giấu sao?

Sao hai cỗ quan tài này lại ở bên trên!" Ngô Bất Chính vội vỗ vỗ hắn nói: "Không phải là ở bên trên, mà là bọn chúng bị người ta đào lên!

Cậu nhìn tình huống mấy cỗ quan tài này xem, vừa nhìn là biết tùy ý vứt bỏ ở chỗ này!

Duy chỉ có hai cỗ quan tài Vật nữ này được đặt rất bằng phẳng!

Khả năng là Phong Sư Cổ năm đó đã đào bọn họ lên, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại đặt ở chỗ này, đồng thời để lại hai câu Quan Sơn Chỉ Mê Phú kia!" "Đào lên?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, có điều nhìn tình huống ở đây xác thực rất giống.

Bàn Tử nói: "Cậu nói xem có khi nào, bởi vì hai con sông này, Phong Sư Cổ sợ chúng ta qua không được, thế là cố ý để lại hai cỗ quan tài này làm thuyền không!

Tuy rằng kích thước cũng không tệ, nhưng mà thứ trong quan tài này sợ là không cát lợi, hay là chúng ta vứt cái này đi, đỡ cho lát nữa lại xảy ra chuyện!" Mọi người đều không tiếp lời, có điều cũng đều không phản đối.

Đích xác, Vật nữ loại người này khi còn sống làm môi giới thông linh, sau khi chết rất dễ dàng gây ra sự kiện linh dị.

Mang theo cô ta qua sông xác thực là không thỏa đáng lắm.

Cỗ quan tài kia không bị mở ra thì thôi, cỗ quan tài bị mở ra này, nhất định phải cẩn thận một chút.

Giáo sư Tôn nghe thấy Bàn Tử muốn đem thi thể Vật nữ bên trong vứt đi, không khỏi vội nói: "Nói thế nào thì đó cũng là văn vật, vứt đi thì thất đức quá, hay là cứ đặt vào trong mấy cỗ quan tài khác đi!" Bàn Tử cảm thấy phiền toái, thế là gọi Doanh Thương qua cùng nhau khiêng Vật nữ kia lên, sau đó đặt lên trên những cỗ quan tài khác, cũng không bỏ vào bên trong quan tài.

Giáo sư Tôn thấy thế còn muốn khuyên giải, nhưng Bàn Tử lại cười nói: "Giáo sư, ngài đừng lo lắng vớ vẩn nữa, tôi thấy ngài bây giờ cũng chẳng còn tâm tình khảo cổ đâu!

Quan sát còn chẳng kỹ bằng Bàn gia!

Ngài nghĩ xem mấy cỗ quan tài khác đều mục nát thành dạng gì rồi!

Ngài bỏ vào trong đó, thi thể mấy Vật nữ này cũng phải mục nát theo!

Chi bằng đặt ở bên trên, còn có thể hóng gió, nói không chừng còn bảo tồn được thêm mấy năm đấy!" Giáo sư Tôn còn muốn khuyên bảo gì đó, Bàn Tử lại phất tay một cái, hô hào Doanh Thương bắt đầu động thủ.

Bọn họ cùng nhau đẩy cỗ quan tài còn nguyên vẹn kia xuống sông trước, sau đó gọi mọi người lên trước.

Giang Ninh cùng mấy người kia cũng không khách khí, trực tiếp trèo lên ba người.

Bàn Tử thấy thế vừa định nổi giận, Hồ Tư Lệnh lại ngăn hắn lại: "Thôi bỏ đi, ai lên cũng thế thôi, cỗ kia bên trong còn có Vật nữ đấy, nói không chừng cỗ này an toàn hơn!" Bàn Tử chửi mẹ nó một tiếng, lúc này mới không so đo nữa.

Giáo sư Tôn vẫn cảm thấy không ổn, muốn đi khuyên Bàn Tử đem thi thể vũ nữ bỏ vào quan tài.

Tuy nhiên Bàn Tử cười nói: "Giáo sư, ngài nếu còn không lên, lát nữa ngài cùng chúng tôi ngồi vào trong quan tài nhé!" Giáo sư vừa nghe lời này, ngay lập tức nhảy lên nắp quan tài.

Nói thế nào thì đứng trên nắp quan tài cũng tốt hơn là ngồi vào trong quan tài.

Đó là chỗ cho người chết nằm, trong lòng ít nhiều sẽ có chút kiêng kỵ.

Tuy rằng ông là giáo sư, nhưng cũng chưa từng nằm trong quan tài bao giờ, đến cái tuổi này của ông, rất nhiều khi đều rất kiêng kỵ cái chết.

Bàn Tử thấy mọi người đều đã lên quan tài, chỉ còn lại chính mình cùng Ngô Bất Chính và Tần Vũ, Doanh Thương.

Lập tức hắn gọi mọi người đẩy nốt cỗ quan tài cuối cùng xuống sông.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương hai người đi cùng nhóm Giáo sư Tôn.

Bởi vì Doanh Thương và Bàn Tử thể trọng quá nặng, cộng lại cùng một chỗ, nên bên bọn họ chỉ có thể ít đi vài người.

Có điều hai cỗ quan tài này cũng khá tốt, ít nhất không có chìm xuống.

Bọn họ mấy người vừa nhảy vào trong quan tài, bỗng nhiên liền nghe thấy Hồ Tư Lệnh đã trượt ra hai mét hô lên: "Tiểu béo, chuyện gì xảy ra thế, Vật nữ kia đâu rồi?" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, sao Hồ Tư Lệnh lại nhớ thương Vật nữ kia thế?

Vật nữ kia không phải ở trên đống quan tài khác sao?

Bọn họ quay đầu nhìn lại, nhưng vừa nhìn một cái liền trợn tròn mắt.

Thi thể Vật nữ kia vậy mà đã không thấy tăm hơi.

Hầu như cùng lúc đó, bọn họ liền nghe thấy phía hạ lưu dòng nước truyền đến tiếng "tõm" rơi xuống nước.

Mọi người nghe thấy tiếng này, sắc mặt đều biến đổi.

Bàn Tử nói: "Tôi hình như nghe thấy tiếng sắp xui xẻo rồi!

Vật nữ này có phải muốn bơi lội không thế!

Sao lại tự mình nhảy xuống rồi!" Ngô Bất Chính vội nói: "Đừng hoảng, cô ta đi về phía hạ lưu, hẳn là ở phía trước chúng ta, chắc không sao đâu!" Mọi người gật đầu, đều không kìm được mà nhìn về phía hạ lưu phía trước.

Vật nữ kia cho dù thật sự thi biến, ít nhất cũng là ở hạ lưu, nếu muốn làm khó dễ bọn họ thì cũng có thời gian chuẩn bị.

Chương 1829

Mấy người đều yên lặng nhìn về phía trước, trong lòng đều có chút th thấp thỏm.

Không biết Vật nữ này rốt cuộc là tình huống gì.

Cả thông đạo chiều rộng có hạn, cũng chỉ khoảng bốn năm mét.

Cho nên đây vẫn là một điểm tốt.

Tối thiểu bọn họ không cần phải cảnh giác tình huống hai bên.

Hơn nữa Vật nữ kia bỗng nhiên xuống nước, có vẻ rất quỷ dị.

Dù sao một người chết, cũng không ai đụng vào cô ta, làm sao có thể tự mình xuống nước chứ?

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng mọi người, chính là thứ này sẽ không thực sự chiêu dụ đến tà túy gì chứ.

Nghĩ cũng phải thôi.

Đây chính là cổ mộ của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Hơn nữa một điểm rất quan trọng là, nơi này từng có khả năng còn là cổ mộ của Ô Dương Vương.

Nếu như là hai cái cổ mộ chồng lên nhau, vậy thì càng thêm phiền toái.

Phải biết rằng, hai cổ mộ trùng điệp, tình huống có khả năng xuất hiện sẽ càng thêm phức tạp.

Tuyệt đối là tình huống một cộng một lớn hơn hai.

Mà có thể chứng minh điểm này chính là quan tài Vật nữ kia. "Vật nữ bất tường, áp quan nhi tàng", đây là thứ Phong Sư Cổ để lại.

Nhưng bản thân Vật nữ này rốt cuộc có phải do Phong Sư Cổ thiết lập hay không còn chờ kiểm chứng.

Trước đó mọi người suy đoán, Vật nữ này có khả năng là Phong Sư Cổ đào lên.

Vậy có nghĩa là, trước thời Phong Sư Cổ, Vật nữ này kỳ thực đã tồn tại rồi.

Lão chỉ là đào nó ra, chứ không phải lão thiết lập những quan tài Vật nữ này.

Đương nhiên, trong đó còn có một điểm mà Giáo sư Tôn đề xuất. "Theo tôi được biết, Phong Sư Cổ này bình sinh đã thám hiểm rất nhiều cổ mộ!

Hơn nữa người này có một thói quen, đó là đồ tốt tất nhiên đều sẽ mang đi!

Nói lão có thói quen sưu tầm cũng không quá đáng!

Cho nên, cái quan tài Vật nữ này, rốt cuộc là vốn có trong cổ mộ Ô Dương Vương, hay là lão trộm từ nơi khác rồi đặt ở chỗ này!

Điểm này cũng không thể xác định!

Bất quản như thế nào chúng ta vẫn nên cẩn thận chút thì hơn!" Mọi người lúc này nào có tâm tình đi nghe ông phân tích mấy vấn đề này.

Cái này còn cần nhắc nhở sao?

Vật nữ mẹ nó hình như đều thi biến rồi, ông bây giờ mới nhắc nhở cẩn thận?

Thế còn có tác dụng quái gì.

Hồ Tư Lệnh đứng trên ván quan tài, trong tay nắm chặt cuốc leo núi.

Mà Tuyết Lỵ Dương thì cầm dù Kim Cương đứng tại một tầng.

Nói thật, đây là lần đầu tiên bọn họ có khả năng đụng phải tống tử từ khi bắt đầu đến giờ, cho nên trong lòng ít nhiều đều có chút khẩn trương.

Bàn Tử ở quan tài phía sau cười nói: "Lão Hồ, không cần căng thẳng như vậy, cho dù Vật nữ kia thật sự thi biến, cũng không lợi hại bằng mấy thứ ở Cổ Lâu Hương đâu!

Anh khởi điểm cao, quái vật ở Cổ Lâu Hương đều đã gặp qua rồi, mấy thứ này chỉ là chuyện vặt thôi!" Hồ Tư Lệnh nghe thế mắng: "Tiểu béo, cậu mẹ nó đừng có chém gió nữa, Vật nữ kia tình cảm không đặt ở chỗ cậu, hay là cậu nhảy xuống đi?

Cô ta có khả năng chỉ là quá lâu không được bơi lội thôi!

Chỉ không chừng muốn cùng cậu làm đôi uyên ương nghịch nước đấy!" Bàn Tử cười nói: "Hồ Bát Nhất cái thằng cháu này, biết ngay cậu chả thốt ra được cái rắm gì tốt!

Hắc hắc sự thật chứng minh, người ta Vật nữ vẫn là thích trai có vợ, nếu không sao cứ chạy về phía trước chứ!

Thuyền phía sau của chúng tôi toàn là trai độc thân đây này!

Người ta chướng mắt!" Tuyết Lỵ Dương thực sự nghe không nổi nữa, mở miệng nói: "Đều là lúc nào rồi, các anh đừng có chém gió nữa, tôi nghe tiếng nước này càng lúc càng lớn!

Hà đạo phía trước có khả năng rất xiết, còn sẽ biến rộng, chúng ta phải tìm cơ hội lên bờ!" Mọi người nghe vậy đều nghe thấy tiếng nước ầm ầm phía trước.

Hiển nhiên hà đạo phía trước có thể có biến.

Bàn Tử nói: "Thế hay là chúng ta bây giờ đi xuống?

Nước ở đây cũng không tính là quá xiết!

Có điều hai bên cũng không có đất liền a!

Không thể xuống được!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên mở miệng nói: "Mọi người nhìn mặt sông xem, hình như có rất nhiều côn trùng!" Mọi người nghe vậy vội nhìn sang, quả nhiên phát hiện côn trùng trên mặt sông nhiều lên không ít.

Chương 1830

Bàn Tử muốn nhìn rõ ràng, thế là hô một tiếng, tiếp đó bắn một quả đạn chiếu sáng ra ngoài.

Theo đạn chiếu sáng bay đi, mọi người còn chưa nhìn rõ tình huống mặt hồ, ai ngờ mặt hồ vậy mà bỗng nhiên dấy lên một bọt nước.

Hầu như cùng lúc đó, một bóng đen lao về phía mọi người.

Dường như trong nước có thứ gì muốn trồi lên săn mồi vậy.

Tần Vũ mắt sắc tay nhanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung lên, lập tức đánh bay thứ đó ra ngoài.

Theo thứ đó nặng nề nện vào vách đá một bên, mọi người lúc này mới nhìn rõ.

Đó cư nhiên là một con cá chết đã mục nát.

Cá chết toàn thân đều đã hư thối nghiêm trọng, rất nhiều chỗ đều xuất hiện lỗ thủng.

Hiển nhiên là chết kỹ rồi, nhưng làm sao còn có thể từ trong nước vồ lên chứ. "Mọi người nhìn kìa!" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một bên hô lên.

Mọi người nhìn theo liền thấy, một bên kia vậy mà có vô số điểm đen, mỗi một điểm nhìn qua vậy mà đều to bằng quả nho.

Lại nhìn kỹ một chút, mọi người đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. "Mẹ kiếp, đó là thực thi dăng (ruồi ăn xác chết)!

Chỗ này sao lại còn có loại đồ vật này!" Hồ Tư Lệnh mắng. "Thực thi dăng?

Đó là cái gì, sao tôi chưa từng nghe qua!" Bàn Tử vội hỏi.

Hồ Tư Lệnh giải thích: "Loại này chuyên ăn thịt thối, năm đó ở trên chiến trường, tôi đã gặp qua không ít!

Nhưng mà trong cổ mộ sao lại có, cái này cũng quá tà môn rồi!

Những thứ tối kỵ nhất trong cổ mộ, sao ở đây đều có thế, Phong Sư Cổ này cho dù không thi biến, e rằng cũng thành yêu rồi!" Bàn Tử nói: "Mặc kệ lão thành yêu hay thành tiên, Bàn gia tôi chỉ cần bảo bối trong thôn!

Ê ê, tiếng nước phía trước càng lúc càng lớn rồi!

Làm sao..." Bàn Tử vừa định hỏi làm sao bây giờ, có nên xuống nước trước hay không.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên "tõm" một tiếng, vậy mà đã có người tiên phong nhảy xuống nước.

Bàn Tử vội nói: "Mẹ kiếp, ai mà tích cực thế, tôi còn chưa nói xong mà!" Mọi người lúc này cũng đều có chút khó hiểu, ai lại vội vã như vậy, nói xuống nước là xuống nước luôn a.

Mấy người vội quay đầu nhìn, nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không thiếu người nào.

Hồ Tư Lệnh đếm số người bên hắn.

Một người cũng không thiếu.

Đều đang ở trên ván quan tài đây này, vậy tiếng rơi xuống nước vừa rồi là của ai?

Chẳng lẽ là Vật nữ kia?

Bàn Tử thấy thế vội nắm chặt cuốc leo núi, đồng thời mở miệng nói: "Tiểu ca cậu thủ bên trái, Doanh Thương cậu bên phải, Bàn gia tôi thủ phía trước, Thiên Chân cậu phía sau!" Hắn phân công rất nhanh, đồng thời bởi vì Tần Vũ và Doanh Thương ở ngay hai bên hắn, cho nên dư quang của hắn có thể nhìn thấy.

Có điều Ngô Bất Chính ở phía sau bọn họ, cho nên hắn không nhìn thấy.

Thế là hắn gọi: "Thiên Chân, nghe thấy thì lên tiếng đi!

Thiên Chân?" Bàn Tử gọi hai tiếng, nhưng căn bản không có ai trả lời hắn.

Lần này hắn không khỏi có chút hoảng.

Tần Vũ ngay khi sát giác được không đúng, đã quay đầu nhìn lại.

Nhưng ngay sau đó cậu liền phát hiện, Ngô Bất Chính vốn dĩ ở phía sau, vậy mà đã không thấy đâu.

Mà trên mặt nước, một bộ áo bào đỏ đang nổi lềnh bềnh, bộ hồng bào kia chẳng phải hệt như bộ quần áo của Vật nữ trước đó sao!

Nhưng Vật nữ kia ở phía trước mà, sao đột nhiên lại chạy ra sau lưng bọn họ rồi?

Tần Vũ căn bản không nghĩ nhiều, thấy tình huống không ổn, lập tức nhảy phắt xuống. "Tiểu ca!" Bàn Tử hô lên, hầu như cùng lúc rút ra súng ngắn cầm tay.

Tuy nhiên không dám nổ súng.

Tình huống trong nước không rõ, hắn cũng không biết Ngô Bất Chính ở đâu.

Vạn nhất phát súng này bắn nhầm người, vậy thì hối hận không kịp.

Hắn vội hướng về phía Hồ Tư Lệnh hô to: "Lão Hồ!

Nghĩ biện pháp dừng quan tài lại, Thiên Chân xảy ra chuyện rồi!

Dừng lại!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy vội lấy dây thừng ra, ném cho Bàn Tử, bất luận như thế nào trước tiên phải giữ cho khoảng cách hai cỗ quan tài không bị kéo giãn ra mới được.

Sau đó sẽ nghĩ biện pháp khiến quan tài dừng lại.

Chương 1831

Tuy nhiên, bọn họ lúc này đều xem nhẹ một điểm.

Đó chính là tiếng nước xung quanh đã ầm ầm vô cùng lớn rồi.

Hầu như ngay lúc Bàn Tử vừa bắt được dây thừng, cỗ quan tài nơi nhóm Hồ Tư Lệnh đang đứng bỗng nhiên gia tốc, kéo theo cỗ quan tài của nhóm Bàn Tử lao vút về phía trước.

Chưa đến hai giây, hai cỗ quan tài vậy mà đồng thời bị cuốn vào dòng nước xiết.

Lao thẳng về phía hạ lưu.

Sau đó, liền không còn nghe thấy âm thanh của bọn họ nữa.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng ván quan tài không ngừng va đập trong nước và tiếng la hét chói tai của mọi người, theo dòng nước gia tốc, dần dần đi xa.

Còn những người xem livestream, cũng hầu như đồng thời phát hiện, kênh của Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh trong khoảnh khắc liền tối đen.

Có điều vẫn hiển thị có tín hiệu, điều này chứng tỏ tín hiệu không đứt.

Có khả năng chỉ là xung quanh quá tối, nhìn không rõ tình huống.

Bọn họ muốn nhắc nhở Ngô Bất Chính và Tần Vũ về tình hình của nhóm Bàn Tử.

Nhưng vừa nhìn kênh của hai người kia, sắc mặt từng người xem lại càng thêm khó coi.

Chỉ thấy trong kênh livestream của Ngô Bất Chính, rất nhiều tóc che kín ống kính, nhưng bên ngoài đám tóc tai đó vẫn nhìn thấy nửa khuôn mặt phụ nữ trắng bệch.

Đôi mắt người phụ nữ kia lúc này đỏ ngầu dị thường, nhìn Ngô Bất Chính dường như mang theo sự tham lam.

Ngô Bất Chính cũng coi như từng trải qua sóng to gió lớn, so với trước kia đã tiến bộ rất nhiều.

Hắn nhìn thi thể Vật nữ kia, vội nói: "Tôi cảnh cáo cô đấy, đừng có lại gần tôi như thế, cái xác chết lần trước muốn hôn tôi, cỏ trên mộ đã cao ba mét rồi!

Tôi là có Tiểu ca hộ thể đấy, cô chú ý ảnh hưởng của mình chút đi!

Ê ê!

Sao cô còn sờ tôi..." Ngô Bất Chính vốn dĩ còn tính là trấn định, nhưng theo một cỗ cảm giác băng lãnh từ bụng truyền lên, cả người hắn rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa.

Hắn gần như là khóc hô lên: "Tiểu ca cậu mà không tới nữa là tôi tiêu đời đấy!" Tuy nhiên Tần Vũ qua đây cũng cần thời gian.

Mọi người trên livestream nhìn thấy, Tần Vũ lúc này cách nơi Ngô Bất Chính đang ở ít nhất còn mười mét.

Đây chính là ở dưới nước, Vật nữ kia vốn đã chết, tốc độ hành động dưới nước nhanh hơn Tần Vũ không ít.

Lúc này tuy rằng dừng lại dường như đang chuẩn bị xử lý Ngô Bất Chính, nhưng Tần Vũ đuổi tới ít nhất cũng phải mất năm sáu giây.

Hơn nữa đây còn là nói giảm nói tránh, phải biết rằng bơi ngược dòng, tốc độ tuyệt đối chỉ có chậm hơn.

Ngô Bất Chính gần như từng chút một cảm giác được bàn tay băng lãnh của Vật nữ kia đã sờ đến tim mình.

Hắn có thể cảm giác được móng tay của Vật nữ dài đến xuất kỳ, tựa như vô số lưỡi dao vậy.

Bàn tay của cô ta dừng lại ở vị trí tim hắn.

Giống như muốn moi trái tim hắn ra.

Lúc này Ngô Bất Chính tuy rằng đã sợ hãi đến cực điểm, nhưng cũng biết nếu mình còn không phản kháng, thì e rằng sẽ thật sự chết ngắc.

Hắn vội sờ đến con dao găm trên đùi mình.

Chuẩn bị liều mạng.

Nhưng vừa rút một cái, hắn mới phát hiện dao găm của mình vậy mà buộc quá chặt, lúc này cư nhiên không rút ra được. "Mẹ kiếp, chơi tôi à!" Ngô Bất Chính trong lòng chửi thầm.

Hầu như đồng thời liền tuyệt vọng.

Hắn cảm giác được móng tay của Vật nữ kia vậy mà đã dựng lên, dường như đã chuẩn bị bắt đầu moi tim hắn rồi.

Hắn trong lòng mắng: "Tiểu ca, sao cậu cứ đến lúc quan trọng là tuột xích thế hả!

Xem ra tôi không uống được rượu mừng của cậu rồi, tương lai tìm được vợ, đừng quên báo cho tôi một tiếng!

Tôi cũng coi như tri túc!

Còn tên Tử Bàn Tử kia nữa, cậu mẹ nó ngàn vạn lần đừng có biến thành cấm bà đến tìm tôi đấy!

Tôi sợ tóc lắm!

Nhất là cấm bà nam như cậu, ngàn vạn lần đừng đến tìm tôi!" Ngô

Bất Chính cảm giác đầu óc mình đã loạn rồi, đều không biết mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Nhưng hầu như cùng lúc, hắn liền cảm giác ngực mình bỗng nhiên đau nhói.

Đó rõ ràng là cái đau do có người dùng móng tay cắm vào trong da thịt mình.

Vật nữ kia hiển nhiên là thật sự chuẩn bị moi trái tim của hắn ra a.

Mẹ nó gặp qua tống tử, nhưng chưa từng gặp qua tống tử muốn ăn tim người a.

Vật nữ này khi còn sống sợ không phải bị gã phụ bạc nào cô phụ rồi chứ.

Chương 1832

Nhưng cũng không cần thiết lấy mình ra khai đao a, mình chết thế này cũng quá oan uổng rồi.

Sao không tìm tên Tử Bàn Tử ấy. "Hoa cốt đóa" (gái) mà hắn hủy hoại tuyệt đối nhiều hơn mình a.

Không đúng, mình lúc nào hủy hoại qua hoa cốt đóa chứ, mình đến bạn gái còn chưa có.

Tay con gái còn chưa nắm bao giờ đây này.

Ngô Bất Chính càng nghĩ càng loạn, hắn biết mình lần này e rằng thật sự là dữ nhiều lành ít rồi.

Kể ra thì dài dòng, kỳ thực tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong thời gian cực ngắn.

Đại não Ngô Bất Chính giống như chiếu phim, nhanh chóng lướt qua những ý niệm không đâu vào đâu này.

Tuy nhiên, sự thật chính là sự thật, sẽ không thay đổi.

Cơn đau nhức ở tim càng lúc càng rõ ràng.

Hắn đã có thể cảm giác được móng tay Vật nữ kia ít nhất phải cắm sâu vào một centimet rồi.

Nếu tiếp tục, xương sườn của hắn sẽ phải gãy mất.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, loại cảm giác kịch thống đó bỗng nhiên dừng lại.

Tiếp đó Ngô Bất Chính vậy mà cảm giác được Vật nữ trên ngực mình hình như dừng tay rồi, thậm chí vội rụt bàn tay về.

Hắn ngẩn ra, vội mở mắt nhìn.

Chỉ thấy Vật nữ lúc này trên mặt cư nhiên có vẻ kinh khủng, hầu như cùng lúc liền ném hắn văng ra ngoài.

Xoay người định chạy.

Ngô Bất Chính còn có chút phát mộng, sao đột nhiên lại ném mình đi?

Tống tử còn hiểu được "biết chừng mực" sao?

Vịt đun sôi đến miệng rồi cứ thế mà không cần nữa à?

Có điều hắn còn chưa hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên liền thấy, Vật nữ kia vậy mà lao về phía Tần Vũ, hình như là thật sự định từ bỏ hắn rồi.

Ngô Bất Chính muốn nhắc nhở Tần Vũ, vừa mở miệng mới phát hiện, mình vẫn đang ở trong nước.

Hơn nữa nghĩ đến đó là Tần Vũ, hắn ngược lại bắt đầu lo lắng cho Vật nữ kia.

Trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng cô đừng chết quá thảm.

Ngay sau đó hắn tự mình bơi lên mặt nước.

Tiểu ca vừa đến, thì chuyện ở đây không còn quan hệ gì với hắn nữa.

Việc hắn có thể giúp đỡ nhất, chính là trước tiên đảm bảo an toàn cho bản thân.

Như vậy Tần Vũ cũng có thể chuyên tâm đối phó với tống tử Vật nữ kia.

Ngô Bất Chính hầu như vừa mới ngoi lên mặt nước, liền cảm giác được nước phía sau sôi trào lên.

Hiển nhiên Tần Vũ đã giao đấu với Vật nữ kia.

Hắn vội từ dưới đất ngồi dậy, phát hiện hai bên hà đạo này không phải là không có lối đi.

Mà là chỉ có một con đường nhỏ rất hẹp, nếu như không nhìn kỹ căn bản không cách nào phát hiện.

Vừa mới ngồi dậy, Ngô Bất Chính liền cảm giác vị trí tim mình đau dữ dội.

Cúi đầu nhìn, phát hiện trên quần áo mình đều là vết máu.

Hiển nhiên trước đó Vật nữ kia thật sự đã cào rách da ngực hắn.

Có điều lúc này hắn cũng không đoái hoài đi xem tình huống bên trong quần áo.

Rút dao găm ra liền chuẩn bị đi hỗ trợ.

Nhưng nhìn về phía mặt sông, lại phát hiện Tần Vũ và Vật nữ kia vậy mà vẫn còn ở trong nước chưa đi ra.

Có điều Vật nữ kia dường như muốn chạy, nhưng mãi vẫn không thoát được.

Ngô Bất Chính vội nhìn vào kênh livestream của Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ đang lao lao nắm chặt lấy Vật nữ kia, trên một cánh tay, dao găm đã trực tiếp quán xuyên ngực Vật nữ.

Hiển nhiên ra tay không lưu tình chút nào.

Nhưng cái này căn bản vô dụng, bởi vì Vật nữ vốn đã chết rồi.

Đừng thấy lúc này lại bị cắm một dao, nhưng căn bản chẳng xi-nhê gì.

Ngô Bất Chính trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Chương 1833

Nghĩ tới một loại khả năng, chẳng lẽ Vật nữ kia bỗng nhiên buông tha mình, là bởi vì máu trong cơ thể mình?

Mẹ kiếp, mình từ lúc nào cũng có loại thần huyết kia của Tiểu ca rồi?

Ngô Bất Chính sở dĩ nghĩ như vậy, kỳ thực cũng là có nguyên nhân.

Chủ yếu là thứ có thể khiến tống tử chủ động bỏ cuộc, dường như trước giờ chỉ có mỗi loại thần huyết của Tần Vũ là làm được.

Mà hắn trước đó cũng có vài suy đoán về việc máu của mình có thể xảy ra tình huống tương tự.

Bởi vì trước đây, máu của hắn dường như cũng có tác dụng chấn nhiếp thi miết.

Lần này, Vật nữ sau khi làm hắn bị thương liền trực tiếp lựa chọn buông tha, khả năng cũng là vì nguyên nhân này.

Lúc này nhìn Vật nữ kia đang phấn lực muốn thoát khỏi Tần Vũ, có lẽ cũng là vì huyết mạch trên người Tần Vũ.

Phải biết rằng, huyết mạch của Tần Vũ còn lợi hại hơn hắn nhiều.

Bản thân hắn có lẽ phải bị thương chảy máu mới có thể hiển lộ ra sự lợi hại của huyết mạch, nhưng Tần Vũ chỉ cần đứng ở đó thôi đã là một loại uy nhiếp.

Chỉ cần có Tần Vũ ở đây, trong nhà quanh năm suốt tháng căn bản sẽ không nhìn thấy bóng dáng bất kỳ con sâu bọ nào.

Tuy nhiên, vì sao máu trên người mình lại có sự biến hóa này, nói thật hắn cũng không biết.

Bất quá có đôi khi biết hay không biết đã không còn quan trọng nữa.

Đã biết con Vật nữ này có khả năng cũng sợ thần huyết, hắn liền có biện pháp.

Con người mà, đặc biệt là đàn ông, khi biết được đối phương sợ cái gì, tự nhiên sẽ có dục vọng muốn thể hiện.

Nhất là trong lúc còn đang phát sóng trực tiếp thế này.

Ngô Bất Chính cũng không ngoại lệ.

Nghĩ thông suốt điểm này, hắn liền trực tiếp rút dao găm của mình ra.

Con dao găm trước đó bị cột rất chặt, lúc này bị hắn dùng sức rút ra.

Nhìn lại trên mặt sông, Tần Vũ đã chế phục được Vật nữ kia rồi.

Nói thật, trong lòng Ngô Bất Chính vẫn có chút kích động.

Bọn họ tuy rằng gặp qua không ít tống tử, nhưng rốt cuộc vì sao lại biến thành tống tử, hắn cũng không biết.

Nếu bắt sống được một con, đem về giao cho viện nghiên cứu xem xét một chút, nói không chừng còn có thể đạt được giải thưởng cống hiến kiệt xuất gì đó.

Cũng không tồi.

Hơn nữa nếu thật sự có thể bắt sống, đây chính là lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại bắt sống được tống tử.

Chuyện này quả thực là phá thiên hoang.

Ngô Bất Chính nghĩ vậy liền hét lên: "Tiểu ca giữ chặt lấy, tôi tới chế phục nó!" Dứt lời, Ngô Bất Chính trực tiếp dùng dao găm rạch phá ngón tay mình.

Một giọt máu lập tức văng thẳng về phía trước.

Tần Vũ nhìn thấy thì ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Ngô Bất Chính cư nhiên lại tự rạch tay mình.

Bản thân mình rõ ràng đều đã chế phục được Vật nữ rồi, hắn vì sao còn muốn làm như vậy chứ?

Chỉ nghe Ngô Bất Chính kích động nói: "Tiểu ca lôi nó lên, chúng ta nếu có thể bắt sống một con tống tử, chờ trở về khẳng định là chuyện lớn gây chấn động!" Tần Vũ nghe vậy sửng sốt, thầm nghĩ trong đầu tên này rốt cuộc đang chứa cái gì vậy?

Bắt sống tống tử?

Điều này có khả năng sao?

Ngô Bất Chính vẫn còn đang kích động.

Tuy nhiên, khi máu của hắn rơi vào trên người Vật nữ, lập tức trên người nó lại toát ra từng luồng khói xanh.

Gần như đồng thời, đôi mắt của Vật nữ mất đi màu sắc, ngay sau đó nằm thẳng cẳng trong nước không nhúc nhích.

Giống như đã chết vậy.

Nhưng nó vốn dĩ đã là thi thể mà.

Ngô Bất Chính nhìn đến ngẩn người, thầm nghĩ sao lại không có động tĩnh gì nữa rồi?

Mẹ kiếp!

Chờ Tần Vũ lôi Vật nữ từ trong nước lên bờ, thứ kia quả thực đã không còn bất cứ động tĩnh gì.

Nhìn qua không khác gì một thi thể bình thường. "Tiểu ca, nó..." Ngô Bất Chính cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn thi thể Vật nữ có chút thất vọng.

Tần Vũ vỗ vỗ vai hắn, lắc lắc đầu, không nói gì.

Không biết có phải muốn biểu đạt rằng: Cậu đừng có ngây thơ nữa, làm gì có chuyện bắt sống tống tử.

Thứ này lại không phải huyết thi mà cậu đòi mang về nghiên cứu.

Chương 1834

Loại Vật nữ này đóng vai trò như một linh môi thông linh, bản thân sự tồn tại của nó đã rất linh dị rồi.

Cậu nghiên cứu nó?

Nghiên cứu thế nào?

Ngô Bất Chính đi lên đá hai cái, thấy Vật nữ đích xác là không có bất cứ phản ứng gì, chỉ đành bất lực bỏ cuộc.

Ngô Bất Chính thở dài nói: "Haizz, vốn dĩ còn muốn đem về, nói không chừng có thể nghiên cứu ra đám tống tử này rốt cuộc hình thành như thế nào!

Cũng tốt để có tích lũy kinh nghiệm nhất định!

Hiện tại xem ra, quả nhiên không phải là đồ vật cùng một thế giới thì không thể đi cùng một đường!

Thôi, chúng ta vẫn là nhanh chóng đi tìm đám Bàn Tử đi!" Ngô Bất Chính đứng dậy.

Tần Vũ gật đầu.

Lúc này hai người nhìn về phía mặt sông, mới phát hiện hai cỗ quan tài của bọn họ thế mà đều đã không thấy tăm hơi.

Theo lý thuyết, bọn họ xảy ra chuyện, đám Bàn Tử khẳng định sẽ nghĩ cách cố định quan tài lại.

Sao lúc này đều không thấy đâu?

Hay là bọn họ cũng gặp rắc rối?

Ngô Bất Chính vội mở phòng livestream của Hồ tư lệnh và Bàn Tử ra.

Tuy nhiên vừa nhìn qua, không khỏi ngẩn ra.

Phòng livestream của Bàn Tử vẫn còn, bất quá rất tối, tình huống xung quanh cũng không rõ ràng.

Nhưng phòng livestream của Hồ tư lệnh vậy mà đã trực tiếp mất tín hiệu.

Chuyện này rất kỳ quái.

Chẳng lẽ càng đi về phía trước tín hiệu sẽ bị nhiễu sóng sao?

Sao đột nhiên lại mất tín hiệu.

Ngô Bất Chính nhìn thấy trong phòng livestream có người đang gửi đạn mạc nhắc nhở. 【Ngô tiểu ca, phòng livestream của Hồ tư lệnh đã mất tín hiệu từ hai phút trước rồi.】【Đúng đúng, chúng tôi phát hiện một vấn đề, phòng Hồ tư lệnh trước đó vẫn có hình ảnh, là đột nhiên biến mất.】【Lầu trên nói không đúng trọng tâm, trọng tâm là chúng tôi đã lẻn vào phòng Hồ tư lệnh xem, sau khi phòng của ổng đã ổn định lại rồi thì tín hiệu mới đột ngột mất!】【Phải phải, nhắc tới cái này, phòng của Bàn gia vẫn có tín hiệu, hơn nữa nghe tiếng nước chảy rất lớn, hắn ước chừng ở phía trước cách đây không xa!】 Ngô Bất Chính nhìn thấy những tin tức đạn mạc này, không khỏi rất lo lắng cho đám Hồ tư lệnh.

Bàn Tử da dày thịt béo, ước chừng vấn đề không lớn.

Hơn nữa Doanh Thương đi theo hắn, với thể chất của Doanh Thương, có lẽ đã đi tìm hắn rồi.

Nhưng trong đội của Hồ tư lệnh còn có Shirley Dương và Giáo sư Tôn.

Đồng thời còn có đám người Giang Ninh, nhân sự cấu thành phức tạp, mục đích của mỗi người cũng không giống nhau.

Một khi xảy ra chuyện, có khả năng sẽ phi thường nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính liền vội gọi Tần Vũ xuất phát, tranh thủ tìm qua đó.

Hai người lập tức không chậm trễ, lần mò về phía trước.

Tuy rằng nói là gấp rút lên đường, nhưng Ngô Bất Chính vẫn rất cẩn thận kiểm tra tình huống hai bên.

Con đường nhỏ bọn họ đang đứng nằm ở một bên sát lối vào.

Đường đi chỉ rộng chưa đến một mét, một bên chính là vách đá.

Trên vách đá có dấu vết khai tạc rõ ràng.

Đặc biệt là con đường nhỏ dưới chân này, rõ ràng là hậu kỳ thêm vào.

Trước kia hẳn là không có.

Ước chừng là lúc Phong Sư Cổ cải tạo nơi này đã thêm vào.

Bất quá một đường đi qua, bọn họ đều không nhìn thấy gợi ý nào tương tự như "Quan Sơn Chỉ Mê Phú".

Có lẽ muốn nhận được gợi ý mới thì buộc phải tiếp tục đi sâu vào trong.

Bàn Tử dường như đã hôn mê, phòng livestream lúc đầu không có động tĩnh gì.

Bất quá rất nhanh màn hình rung lắc hai cái.

Liền nhìn thấy mặt của Doanh Thương xuất hiện, đoán chừng là Doanh Thương đã tìm được Bàn Tử.

Mà qua một lát, Bàn Tử cũng tỉnh.

Trong phòng livestream của hắn tiếng nước rất lớn.

Khả năng ở gần đó có thác nước.

Hắn rất nhanh cũng phát hiện tình huống của mình, liền ở trong livestream nói với Ngô Bất Chính sơ qua tình hình bên đó.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy tín hiệu phòng Hồ tư lệnh bị ngắt, không khỏi thót tim.

Chương 1835

Hắn nói: "Lão Hồ bọn họ chắc là bị trôi xuống hạ du rồi.

Mẹ nó, cái chỗ dưới đất này vậy mà còn có một độ cao chênh lệch gần mười mét, nếu không phải quan tài của Bàn gia ta kẹt vào trong khe đá, ước chừng lúc này cũng giống Lão Hồ bọn họ, bị trôi xuống hạ du rồi!" "Nhắc mới nhớ, Thiên Chân, các cậu không sao chứ!" "Chúng tôi không sao, các anh lên bờ trước đi đã, ở bên sát lối ra có một con đường nhỏ!

Chúng tôi đang đuổi qua đó!" Ngô Bất Chính vội nói. "Còn có đường?

Mẹ kiếp, chúng tôi qua ngay, các cậu nhanh lên chút!" Bàn Tử nói xong liền ngắt giọng nói, sau đó cùng Doanh Thương lần mò về phía con đường nhỏ bên này.

Ngô Bất Chính tuy rằng không ở hiện trường, nhưng vẫn chú ý tới trên đầu Bàn Tử sưng lên một cục, chắc là bị va đập.

Người da dày thịt béo như hắn mà còn bị thương, cũng không biết đám Hồ tư lệnh thế nào rồi.

Đặc biệt là Giáo sư Tôn, đã lớn tuổi như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện, trong lòng hắn chung quy cũng không dễ chịu.

Ngô Bất Chính cùng Tần Vũ chạy chậm một mạch, rất nhanh liền nghe thấy tiếng nước xung quanh càng ngày càng lớn.

Chiếu đèn về phía mặt sông, quả nhiên phát hiện đường sông đến nơi này lại dung hợp cùng dòng nước từ một bên khác chảy tới.

Dòng nước bên kia phi thường nhanh, tới nơi này kéo theo tốc độ dòng chảy chung cũng trở nên rất xiết.

Đoán chừng bọn họ trước đó có khả năng chính là vì quan tài bị dòng nước này cuốn lấy, sau đó một mạch bị trôi xuống dưới thác nước.

Hai người nhìn thấy phía trước không xa, theo sự xuất hiện của thác nước, con đường cũng được tu sửa ra một bậc thang dốc đứng, vừa vặn kéo dài xuống dưới.

Mà ở bên dưới, Bàn Tử và Doanh Thương đang ở đó.

Bất quá lúc này hai người ngồi xổm trên mặt đất, hình như đang nghiên cứu cái gì.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ vội chạy xuống.

Bàn Tử nghe tiếng cũng quay lại. "Thế nào?

Có bị thương không?" Vừa hội họp, Ngô Bất Chính liền vội hỏi.

Bàn Tử xoa xoa đầu nói: "Không sao, chỉ là bị đụng một chút!

Các cậu xem xem tôi tìm được cái gì!" Bàn Tử nói xong liền chìa tay ra, sau đó Ngô Bất Chính liền nhìn thấy, trong tay Bàn Tử thế mà lại có một cục pin.

Loại pin này có hình khối chữ nhật, nhìn qua rất lạ lẫm.

Bởi vì pin bình thường đều là hình tròn, hơn nữa là không thể sạc lại.

Nhưng loại pin này vừa nhìn là biết có thể sạc đi sạc lại nhiều lần.

Hơn nữa Ngô Bất Chính liếc mắt một cái liền nhận ra.

Loại pin này chính là pin trên thiết bị livestream mà tổ chương trình cung cấp cho bọn họ. "Sao pin lại văng ra ngoài rồi?" Ngô Bất Chính nhíu mày nói.

Bàn Tử chỉ chỉ một bên nói: "Phát hiện ở trên đường nhỏ này, rất kỳ quái, bọn họ lẽ ra phải bị trôi xuống dưới mới đúng chứ!

Hơn nữa tôi nhớ tổ chương trình đã nói qua, từ sau lần ở Vân Thiên Cung, bọn họ đã cải tạo pin thành dạng một khối cũng có thể sử dụng!

Phòng của Lão Hồ trực tiếp mất tín hiệu, cực kỳ có khả năng là cả hai cục pin đều rớt ra rồi!

Xem ra tình hình của bọn họ e là không tốt lắm!" Ngô Bất Chính gật đầu, trong lòng cũng không miễn có chút lo lắng.

Lúc ở Vân Thiên Cung, Đoạn Vô Kỵ hẳn là vì muốn đổi thân phận với Tam thúc nên đã tháo pin thiết bị livestream.

Cho nên tổ chương trình vì an toàn, liền sửa pin thành tình trạng một khối liền cũng có thể sử dụng.

Hơn nữa còn lắp ốc vít cố định bên ngoài pin.

Cần phải dùng tua vít mới có thể tháo ra.

Có thể trong tình huống này mà làm pin văng ra ngoài, đủ thấy tình cảnh của bọn họ e là rất nghiêm trọng. "Đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta đi tìm bọn họ trước đã!" Ngô Bất Chính vội nói.

Ngay lập tức mấy người tiếp tục gấp rút lên đường về phía trước.

Bất kể tình huống thế nào, tìm được người mới là quan trọng nhất.

Mấy người tăng tốc độ lần mò đi tới.

Mà theo địa thế xuống đến dưới thác nước này, độ rộng cũng trở nên rất lớn.

Bên kia ước chừng khoảng cách cũng phải mười mét.

Đứng ở bên này, dùng đèn pin Wolf Eye (Mắt Sói) mới có thể nhìn thấy tình huống đối diện.

Dùng đèn chiến thuật trên đỉnh đầu căn bản là không thể nhìn thấy.

Không gian tăng lên, vết nứt trên vách đá bốn phía cũng càng ngày càng nhiều.

Bất quá đều không lớn, nếu một hai đòi chui vào thì khả năng cũng chỉ miễn cưỡng lách người nghiêng qua được.

Chương 1836

Bọn họ đi chưa đến hai phút, bỗng nhiên liền nghe thấy thanh âm của Hồ tư lệnh. "Tiểu Bàn!

Là các cậu sao?

Tiểu Ngô?" Bốn người ngẩn ra, lần theo hướng âm thanh tìm qua.

Phát hiện ở cách đó không xa phía trước, trên tường một bên thế mà có một cánh cửa đá.

Dưới cửa đá có một nhánh sông rẽ nhánh.

Khả năng Hồ tư lệnh chính là bị trôi tới nơi này.

Bọn họ vội chạy vào.

Quả nhiên nhìn thấy Hồ tư lệnh và Shirley Dương đang than thở ngồi dưới đất.

Tình trạng của hai người đều không tính là quá tốt.

Trên người có nhiều chỗ trầy xước, may là không bị gãy xương.

Ngô Bất Chính đánh giá mộ thất này một chút.

Phát hiện đây hẳn là một cái nhĩ thất (phòng phụ).

Bên trong có rất nhiều đồ vật, nhưng hư thối đều rất nghiêm trọng.

Nhìn qua dường như là một gian mộ thất bồi táng chứa đồ gốm.

Bởi vì dòng nước, đại bộ phận đồ gốm đều đã bở nát biến thành bùn lầy, không có manh mối gì.

Bàn Tử vội đỡ Hồ tư lệnh và Shirley Dương dậy.

Thấy bọn họ không có gì đáng ngại, chỉ là cần nghỉ ngơi một chút mới yên tâm. "Lão Hồ!

Các người đụng phải cái gì, cỗ quan tài kia sao lại không thấy đâu rồi!

Còn nữa, pin thiết bị livestream của ông sao lại văng cả ra ngoài thế này!" Bàn Tử nói xong liền lấy cục pin ra.

Hồ tư lệnh lắc đầu nói: "Mẹ nó, vừa nãy tình huống hỗn loạn, đâu còn lo được mấy thứ này!

Tôi và Shirley Dương đều là bị văng ra ngoài, bị dòng nước cuốn tới đây!

Cục pin này khả năng là va phải cái gì đó nên đập hỏng rồi đi!

Thôi, dù sao cũng hỏng rồi, thiết bị livestream này cũng vô dụng!" Nói xong Hồ tư lệnh liền tháo thiết bị xuống.

Ngô Bất Chính nhận lấy, định bụng cứ đeo lên, dù sao cũng là sản phẩm tiên tiến, mang về sửa sửa nói không chừng còn dùng được.

Không thể lãng phí.

Hơn nữa vứt ở chỗ này cũng không ra làm sao, ngộ nhỡ tương lai có đạo mộ tặc đi vào, nhìn thấy nơi này có camera, còn tưởng là toàn bộ cổ mộ đã bị camera bao phủ, thế thì chẳng phải hù chết người ta sao.

Bàn Tử đưa cục pin cho hắn.

Ngô Bất Chính định lắp vào, đối mặt với việc pin lại bị rơi mất.

Tuy nhiên vừa nhìn vào khe cắm pin của thiết bị, hắn không khỏi sửng sốt.

Khe cắm pin này thế mà hoàn hảo không tổn hao gì.

Chỉ là cái nắp không thấy đâu.

Những chỗ khác nhìn qua hoàn toàn không có dấu vết va đập a!

Tần Vũ thấy hắn nhíu mày, liền ghé sát lại.

Ngô Bất Chính vội đem phát hiện của mình nói cho Tần Vũ, sau đó thấp giọng nói: "Cục pin này có vấn đề a, sao thiết bị livestream không hề có bất kỳ va đập nào, mà pin lại tự mình rơi ra ngoài được?

Trên nắp rõ ràng là có ốc vít, trừ phi có người vặn ra, bằng không sẽ không thể xuất hiện tình huống này trong khi không có va đập!" Tần Vũ gật đầu tán đồng suy nghĩ này của Ngô Bất Chính.

Bất quá anh ra hiệu cho Ngô Bất Chính khoan hãy nói ra.

Chuyện này nếu là do người làm, vậy đoán chừng có vấn đề.

Vốn dĩ đám người bọn họ đã rất hỗn tạp, bất kể là Giáo sư Tôn hay là đám Giang Ninh đều có mục đích riêng.

Trước đó vẫn luôn không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng tới nơi này, khả năng cự ly đến Địa Tiên Thôn đã rất gần rồi, cho nên có một số người liền bắt đầu không kiềm chế được suy nghĩ của mình nữa!

Một vài động tác nhỏ cũng bắt đầu theo đó xuất hiện.

Ngô Bất Chính hỏi có cần nói cho Bàn Tử và Hồ tư lệnh bọn họ hay không.

Dù sao nhân phẩm của họ, hắn vẫn rất tin tưởng.

Tuy nhiên Tần Vũ lắc đầu, biểu thị tạm thời không cần.

Chương 1837

Người biết càng nhiều, muốn bắt được kẻ giở trò càng khó.

Hơn nữa tạm thời vẫn là nên giả vờ như không biết để ứng đối.

Trong lòng mình biết là được rồi, như vậy mới có thể tương kế tựu kế, làm rõ ràng mục đích của đối phương rốt cuộc là cái gì!

Ngô Bất Chính gật đầu, vội cất thiết bị livestream và cục pin đi.

Mảy may không nhắc tới chuyện này, chuẩn bị đợi xem tiếp theo đối phương còn muốn làm gì rồi tính sau.

Hồ tư lệnh và Shirley Dương rất nhanh đã không sao nữa.

Bất quá Bàn Tử vẫn để bọn họ nghỉ ngơi thêm một lát, dù sao người của bọn họ đều đã đến đông đủ.

Còn lại cũng chỉ có mỗi Giáo sư Tôn là còn đáng để bọn họ đi tìm.

Còn đám Giang Ninh, có thể gặp thì gặp, không gặp được thì thôi.

Với thực lực của bọn họ nghĩ lại cũng không cần đi cứu.

Shirley Dương vội lấy túi y tế ra xử lý đơn giản vết thương trên người một chút.

Chỗ này âm khí cực trọng, hơn nữa còn có loại thi trùng như thực thi dăng (ruồi ăn xác chết), khó tránh khỏi sẽ có rất nhiều vi khuẩn các loại.

Cho nên vẫn là phải cẩn thận một chút.

Mấy người băng bó xong, lúc này mới sửa soạn lại để lên đường.

Muốn tiếp tục đi về phía trước, lòng sông cũng càng ngày càng nông, ước chừng không cần bao lâu là có thể hoàn toàn ẩn vào lòng đất.

Mà từ lúc bọn họ phát hiện chỗ Hồ tư lệnh này bắt đầu, đã có mộ thất.

Đoán chừng nơi này đã có thể là tiếp cận vị trí hạch tâm của cổ mộ rồi.

Ngô Bất Chính nhìn tình huống xung quanh phân tích: "Dấu vết khai tạc ở phụ cận nhìn qua rất nhiều đều là đã có tuổi đời, người mà Phong Sư Cổ năm đó mang đến, ước chừng cũng không sửa đổi quá lớn!

Mà nơi này có mộ thất, đoán chừng địa cung năm đó của Ô Dương Vương, khả năng chính là ở đây!

Chỉ là chỗ này thi trùng ở khắp nơi, Phong Sư Cổ làm Quan Sơn Thái Bảo hẳn là sẽ không không hiểu việc trong cổ mộ xuất hiện những thứ này là rất không cát tường!

Cho nên tôi suy đoán, Địa Tiên Thôn này e rằng còn ở sâu bên trong!" Mọi người gật đầu.

Bàn Tử vội nói: "Vậy ý của cậu có phải là, Địa Tiên Thôn này khả năng còn nằm ở sâu bên trong cổ mộ Ô Dương Vương?

Vậy Phong Sư Cổ này chẳng phải là chim cúc cu chiếm tổ chim khách, cướp cổ mộ của người ta sao!

Chuyện này đúng là hiếm lạ, từng nghe nói trộm mộ sờ minh khí, còn chưa nghe nói trộm mộ để chiếm cổ mộ của người ta bao giờ!

Lão Hồ, ông không phải tinh thông phong thủy sao, tổ phụ ông có từng nói qua chuyện tương tự không a!" Hồ tư lệnh nghe vậy nói: "Mấy chuyện này cũng không phải không có, bất quá tình huống bình thường sẽ không có ai làm như vậy!

Cổ mộ đã có người dùng qua, chung quy là không cát tường!

Cậu có nguyện ý dùng hàng second-hand không!" Bàn Tử gật đầu, cũng cảm thấy có lý.

Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này.

Shirley Dương nói: "Cũng không phải không có khả năng, không phải nói Phong Sư Cổ người này về sau một lòng muốn cầu đạo sao?

Nếu ông ta thật sự phát hiện ra biện pháp có thể thành tiên đắc đạo ở nơi này, nói không chừng còn thật sự sẽ làm ra loại chuyện này!

Dù sao chấp niệm của một người nếu có thể được thỏa mãn, thì rất nhiều khi cũng sẽ không quan tâm quy củ gì nữa!" Ngô Bất Chính gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Hơn nữa từ đủ loại dấu hiệu nắm được trước mắt mà xem, vẫn là có khả năng này. "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" nếu là chìa khóa của Địa Tiên Thôn, thì chìa khóa này lại đặt trong cổ mộ Ô Dương Vương.

Cho nên Địa Tiên Thôn thật sự có khả năng chính là ở trong cổ mộ Ô Dương Vương này.

Mọi người đi về phía trước ba phút.

Nước trong lòng sông đã có thể nhìn thấy đáy, đi thêm nữa đoán chừng cỗ quan tài chứa thi thể Vật nữ kia cũng không thể trôi nổi được nữa, khẳng định phải chạm đáy.

Cho nên Giáo sư Tôn bọn họ e rằng sẽ không cách quá xa.

Bàn Tử vừa chuẩn bị thử hét hai câu xem sao, xem xem có thể gọi được người hay không.

Tuy nhiên ngay lúc này, bỗng nhiên bước chân của mấy người đều khựng lại.

Bọn họ thế mà nghe thấy một âm thanh nhỏ bé truyền tới từ phía trước thông đạo.

Âm thanh kia phi thường nhỏ, nghe có chút không chân thực.

Nhưng nếu cẩn thận lắng nghe sẽ phát hiện, âm thanh kia thế mà có chút giống tiếng phụ nữ khóc.

Nhưng tiếng khóc cũng không rõ ràng lắm, nghe một hồi lại cảm giác giống như đang hát.

Càng nghe không rõ, mấy người lại càng muốn nghe rõ.

Dưới chân không khỏi rảo bước nhanh hơn vài phần.

Tần Vũ hốt nhiên ngăn cản mọi người, quẹt một cái lên chóp mũi mỗi người.

Chương 1838

Mà theo động tác của anh, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ khí vị khó ngửi chui tọt vào trong mũi.

Ngay sau đó, cái cảm giác ma chướng muốn nghe rõ âm thanh nhỏ bé kia liền giảm đi không ít.

Bàn Tử xoa mũi nói: "Mùi Bắc Đế Huyền Châu này thật mẹ nó khó ngửi, bất quá âm thanh kia các cậu đều nghe thấy rồi chứ!

Mẹ kiếp, trong cổ mộ này chẳng lẽ còn có người sinh sống a!" Ngô Bất Chính mắng: "Cậu nói chuyện có qua não chút không, người như cậu còn không nguyện ý ở chỗ này, phụ nữ ai mà nguyện ý!

Tôi cảm giác, tám phần lại là nháo quỷ rồi!

Cũng không biết Giang Ninh và Giáo sư Tôn thế nào rồi!" Hồ tư lệnh ngăn hai người lại nói: "Đều đừng nói nhảm nữa, cẩn thận một chút, sự xuất phản thường tất có yêu, các người ai biết đây rốt cuộc là thứ gì không?" Mọi người đều lắc đầu, bọn họ đâu biết mấy cái này.

Bất quá Shirley Dương dường như biết một chút, cô mở miệng nói: "Đây hình như là một loại giọng hát, bất quá hẳn không phải hiện đại!

Hơi có chút giống thời cổ đại, đặc biệt là loại 'Quỷ trủng xướng khang' thời Đường!

Hình như hiện tại ở Hàn Quốc vẫn còn bảo lưu, gọi là Quỷ âm gì đó!" Nói xong Shirley Dương liền đem tình huống đại khái mình biết kể lại một lần.

Nói cái gọi là Quỷ âm này, kỳ thực chỉ là một loại phương thức hát xướng phi thường không linh (trống rỗng, linh thiêng).

Chính cái gọi là: Tiên ma tiến một bước là tiên, lùi một bước là ma.

Tình huống của Quỷ âm này cũng có gì đó tương tự.

Phương thức hát xướng không linh rất êm tai, khiến người ta phù tưởng liên thiên.

Nhưng nếu thái quá, âm thanh truyền ra sẽ làm cho người ta cảm giác được rợn cả tóc gáy.

Phảng phất như đến từ địa ngục vậy.

Thời Đường có thứ này, bất quá hiển nhiên thứ này không quá phù hợp thẩm mỹ của người trong nước, thế là về sau liền bị bánh xe lịch sử nghiền nát.

Ngược lại là trằn trọc lưu truyền đến Hàn Quốc.

Bị Hàn Quốc kế thừa đồng thời phát dương quang đại.

Cũng không biết có phải do Hàn Quốc đối với loại giọng hát này thực sự là tình hữu độc chung hay không.

Bất quá phạm vi lưu truyền của thứ này cũng không rộng, cho nên người biết cũng rất ít.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Hạnh phúc là không lưu truyền đến hiện tại, nếu không cứ cái giọng quỷ khóc sói gào này, mấy năm trước khẳng định cũng phải bị coi là ngưu quỷ xà thần lôi ra phê đấu rồi!

Bất quá chỗ này sao lại còn có loại âm thanh này a, chẳng lẽ có cái máy ghi âm?" "Máy ghi âm là không thể nào có, nhưng một số thiết bị tương tự như máy ghi âm thì nói không chừng!" Ngô Bất Chính tiếp lời: "Không phải nói, trước đây còn có người đăng bài trên mạng nói trong Cố Cung thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy hình ảnh một số cung nữ hoạt động sao!

Nói là một số nguyên tố trong vách tường hình thành thứ gì đó tương tự như máy quay phim máy chiếu phim!

Nói không chừng tình huống nơi này cũng giống như ở Cố Cung!" Bàn Tử gật đầu cảm thấy có lý.

Hồ tư lệnh nói: "Bất kể như thế nào, vẫn nên cẩn thận chút, chỗ này càng ngày càng quỷ dị rồi!

Cũng không biết những người khác thế nào!" Bọn họ một đường đi về phía trước thông đạo.

Rất nhanh liền nhìn thấy cỗ quan tài đỏ sẫm kia bị đặt ở bên bờ.

Lòng sông đến đây đã đến tận cùng, đi xuống nữa dòng nước đã triệt để chìm vào lòng đất.

Đoán chừng cuối cùng sẽ dung hợp cùng sông ngầm.

Mà quan tài mắc cạn ở bên bờ, Bàn Tử chạy qua nhìn nhìn, có chút thất vọng nói: "Mẹ nó, cỗ quan tài này thật đúng là chắc chắn, thế này mà không vỡ!

Bất quá người đâu?

Theo lý thuyết hẳn là sẽ không quá xa mới đúng!" Hồ tư lệnh chỉ chỉ phía trước nói: "Tìm xem, hẳn là không xa nữa!

Tạm thời không nói đám Giang Ninh, với thể lực của Giáo sư Tôn ông ta cũng không có khả năng chạy quá xa." Mọi người gật đầu, lúc này cái gọi là Quỷ âm kia đã biến mất.

Khả năng thật sự giống như Ngô Bất Chính nói, là bởi vì tác dụng của một số nguyên tố tạm thời phóng thích ra những âm thanh này.

Chỉ là không biết sau đó còn có thể xuất hiện nữa hay không.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, lúc này bởi vì lòng sông biến mất, cho nên đường nhỏ cũng đứt đoạn, bất quá bọn họ lúc này có thể giẫm lên lòng sông để tiến lên.

Mà độ rộng nơi này quả thực không hẹp, thế là Bàn Tử liền bắn một quả pháo sáng để kiểm tra tình huống xung quanh.

Theo ánh sáng của pháo sáng, mọi người nhìn thấy tình huống nơi này quả thực là vô cùng phức tạp.

Thông đạo một đường kéo dài đến chỗ sâu phía trước không nhìn thấy điểm cuối.

Mà ở phía trước chưa đến năm mươi mét, mặt bên thế mà lại xuất hiện một cửa mộ của một gian mộ thất.

Hơn nữa gần như đồng thời liền có một tia sáng từ trong cửa mộ chiếu ra.

Đồng thời truyền đến thanh âm của Giang Ninh. "Chúng tôi ở chỗ này!" Mấy người nghe vậy vội chạy tới.

Quả nhiên phát hiện ba người Giang Ninh đang ở cùng nhau, đều ở trong mộ thất kia.

Chân của Tony hình như bị thương, Giang Toán đang băng bó vết thương cho gã, bất quá nhìn qua khả năng cũng chỉ là bị thương ngoài da, cũng không nghiêm trọng. "Mọi người sao lại ở chỗ này?

Chương 1839

Giáo sư Tôn đâu?" Hồ tư lệnh hỏi.

Sao lại thế này, một đường đi qua, người có thể lực kém nhất là Giáo sư Tôn ngược lại là không thấy bóng dáng đâu chứ?

Giang Ninh nhíu mày nói: "Không biết, lúc chúng tôi tỉnh lại thì không thấy ông ấy đâu!

Bất quá chúng tôi nhìn thấy một chuỗi dấu chân ướt sũng, hẳn là do Giáo sư Tôn để lại!

Ông ấy hình như là đi về phía trước rồi!

Chúng tôi vốn dĩ muốn đuổi theo, bất quá chân Tony bị thương!

Các người xem cái này!" Giang Ninh nói xong chỉ chỉ vị trí một bên cửa mộ thất, mọi người thế mà nhìn thấy, quả nhiên có một hàng dấu chân ướt sũng một đường kéo dài về phía chỗ sâu.

Bất quá kỳ quái chính là, bên cạnh chuỗi dấu chân kia, thế mà còn có một chuỗi dấu chân khác!

Hơn nữa chuỗi dấu chân kia căn bản không phải của người, ngược lại giống như móng vuốt sau của loài động vật linh trưởng nào đó.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, nhíu mày nói: "Vượn Ba Sơn không phải đi rồi sao?

Sao chỗ này lại còn có dấu chân của nó a!" Giang Ninh nói: "Tôi hoài nghi, con Vượn Ba Sơn kia có khả năng biết con đường khác thông tới nơi này!

Cho nên đi theo, nó dù sao cũng là do Phong gia nuôi, nói không chừng là không yên lòng về Giáo sư Tôn!" Bàn Tử xen vào nói: "Vậy không đúng a, cho dù là Phong gia nuôi, thế vì sao không phải là mang theo Giáo sư Tôn tới tìm chúng ta chứ?

Ngược lại là mang theo Giáo sư Tôn một mình đi về phía chỗ sâu, con Vượn Ba Sơn này chẳng lẽ là lo Giáo sư Tôn chết chưa đủ nhanh à!" Mọi người đều không nói gì, hiển nhiên đều nghĩ không thông.

Shirley Dương trầm tư một lát rồi nói: "Có khả năng có một loại tình huống, đó chính là Giáo sư Tôn có khả năng là muốn vào tận Địa Tiên Thôn cổ mộ, san bằng Phong Sư Cổ!

Dù sao nói thế nào đây cũng là di huấn của Phong gia bọn họ!

Hơn nữa, đến cái tuổi này của Giáo sư Tôn, kỳ thực chấp niệm mới là đáng sợ nhất!

Ông ấy có khả năng cảm giác mình thọ mệnh không còn dài, nếu không thể nhân cơ hội năm địa thử (năm Tý - Chuột) này vào Địa Tiên Thôn cổ mộ!

E rằng về sau sẽ không còn cơ hội nữa!

Chúng ta cũng tranh thủ thời gian đi tìm ông ấy đi, ông ấy một mình thực sự là rất khiến người ta lo lắng!" Mọi người gật đầu.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính và Tần Vũ lại liếc nhìn nhau một cái.

Trong lòng ẩn ẩn có chút cảm giác không ổn.

Nếu trước đó bọn họ không phát hiện vấn đề dị thường của thiết bị livestream, hoặc giả sẽ cảm thấy chuyện này dường như không có vấn đề gì.

Nhưng từ sau khi bọn họ phát hiện pin của thiết bị livestream là bị người ta cạy ra, hắn liền cảm thấy chuyện ở trong này, khả năng cũng không đơn giản như nhìn thấy lúc đầu.

Lúc này nghe được lời của Giang Ninh, trong lòng không khỏi hoài nghi.

Chẳng lẽ người làm tất cả chuyện này là Giáo sư Tôn?

Nói không thông a, ông ta không có lý do gì làm như vậy.

Nếu là lo lắng chuyện bên trong Địa Tiên Thôn, không muốn để người ngoài biết chuyện Phong gia bọn họ, vậy chỉ tháo pin thiết bị của mỗi Hồ tư lệnh thì có tác dụng gì chứ?

Bàn Tử, Tần Vũ còn có trên người Ngô Bất Chính cũng có thiết bị livestream a.

Điều này hiển nhiên là không có bất cứ ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ nói ông ta tuyệt đối tự tin mình có năng lực trực tiếp cắt đuôi mọi người, cho nên mới tháo pin thiết bị của Hồ tư lệnh – người có cự ly khá gần mình?

Để trước khi mọi người đuổi kịp ông ta, thì có thể cắt đuôi mọi người?

Nhưng một lão già như ông ta, lấy đâu ra tự tin rằng một mình mình ở trong cổ mộ thì nhất định có thể đắc thủ chứ?

Chẳng lẽ chỉ trông cậy vào con Vượn Ba Sơn kia a!

Chuyện này hiển nhiên có chút không thể nào nói nổi.

Hơn nữa, còn có một điểm rất là quỷ dị.

Đã Giang Ninh nói bọn họ là tới tìm Giáo sư Tôn, sao đột nhiên lại dừng lại ở trong gian mộ thất này?

Mà không phải lần theo dấu chân một đường tìm qua chứ?

Hiển nhiên Giang Ninh cũng không đem chuyện của bọn họ nói ra toàn bộ, trong này tất nhiên còn có ẩn tình khác.

Ngô Bất Chính không có trực tiếp ngăn cản mọi người, mà là vừa đi theo mọi người lên đường, vừa lơ đãng hỏi: "Giang Ninh, mọi người vừa rồi vì sao không có trực tiếp đuổi theo Giáo sư Tôn thế?

Ông ấy lớn tuổi như vậy rồi, e rằng sẽ có nguy hiểm a!" Giang Ninh nghe vậy mày hơi nhíu lại, nói: "Các người vừa rồi chẳng lẽ không nghe thấy Quỷ âm kia sao?

Chúng tôi là nghe thấy Quỷ âm kia, cảm giác sự tình có chút không ổn, cho nên mới dừng lại kiểm tra tình huống!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, thầm nghĩ sao lại quên béng vụ này.

Bất quá đã nhắc tới cái này, vậy cũng vừa vặn xem bọn họ nghĩ thế nào.

Thế là liền hỏi Giang Ninh có cách nhìn gì đối với Quỷ âm vừa rồi.

Giang Ninh nói, cái này có khả năng là Giáo sư Tôn làm ra.

Ông ta đều đi nửa ngày rồi, nói không chừng ở phía trước có phát hiện gì đó.

Cho nên chúng ta vẫn là phải nhanh chóng tìm được ông ấy mới được.

Chương 1840

Ngô Bất Chính thấy Giang Ninh nói năng kín kẽ không một lỗ hổng, thế là liền không hỏi nhiều nữa.

Bất quá nói thật hắn càng tin tưởng những kẻ trốn trong bóng tối giở trò kia chính là Giang Ninh, mà không phải là Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn một bó tuổi rồi, hẳn là sẽ không có nhiều tâm cơ như vậy mới đúng.

Trừ phi bọn họ đều nhìn lầm người.

Mọi người một đường đi về phía trước, ai cũng không ngờ tới vẻn vẹn đi chưa đến hai phút, hốt nhiên phía sau chỗ bọn họ thế mà lại truyền đến một tiếng vang trầm thấp.

Dường như là thứ gì đó sụp đổ.

Bàn Tử vội hỏi có phải các cậu trước đó chưa giải quyết thi thể Vật nữ kia không.

Ngô Bất Chính vội đem tình huống nói rõ, nói thi thể Vật nữ kia khẳng định là chết rồi.

Động tĩnh này nghe qua cũng không xa, dường như là ở chỗ cuối đường sông kia.

Khả năng là một thi thể Vật nữ khác trong quan tài cũng thi biến rồi.

Bất quá không cần lo lắng, anh em cũng có thần huyết, Vật nữ kia không làm gì được bọn họ đâu.

Mọi người nghe vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thật sự chỉ là thi thể Vật nữ thi biến, vậy còn dễ đối phó.

Dù sao bất kể là Tần Vũ hay là Ngô Bất Chính đều có thần huyết, tùy tiện đều có thể thu thập nó.

Nhưng chỉ sợ đó không phải động tĩnh do thi thể Vật nữ phát ra.

Chúng nhân tiếp tục lên đường, mà lần này vẻn vẹn đi bất quá năm phút, hốt nhiên bọn họ liền nhìn thấy, Giáo sư Tôn thế mà đang nằm sấp trên một tảng đá lớn, cả người còn đang trong tình trạng hôn mê.

Bọn họ vội chạy tới, phát hiện Giáo sư Tôn đích xác là hôn mê, vẫn còn hô hấp.

Liền vội lay ông ta tỉnh lại dò hỏi tình huống.

Tuy nhiên Giáo sư Tôn lại vẻ mặt mờ mịt nói: "Mọi người không sao chứ, chúng ta đây là đang ở đâu a!" Bàn Tử vội đem tình huống nói một lần, hỏi: "Giáo sư Tôn, ngài đừng có là ngã hồ đồ rồi đi, ngài là tự mình đi tới đây, quên rồi sao?

Chúng tôi đều nhìn thấy một chuỗi dấu chân ngài để lại!" Nói xong Bàn Tử còn chỉ cho ông ta xem.

Chuỗi dấu chân kia vẫn còn, vừa vặn đi đến chỗ Giáo sư Tôn đang nằm lúc này.

Giáo sư Tôn ngẩn ra, vỗ trán nói: "Áo tôi nhớ ra rồi, hình như vừa nãy tôi nhìn thấy phía trước có người, tôi còn tưởng là các cậu bỏ lại tôi, liền đuổi theo!

Bất quá đến chỗ này thực sự là quá mệt mỏi, liền hôn mê!

Nhắc mới nhớ các cậu sao lại quay lại rồi?

Vừa nãy gọi các cậu các cậu sao lại không trả lời a!" Mọi người nghe đến đây đều cảm thấy da đầu tê dại.

Ngô Bất Chính vội nói: "Giáo sư, ông nhầm rồi chứ?

Chúng tôi vẫn luôn ở ngay sau lưng ông mà.

Chuỗi dấu chân còn lại kia chẳng phải là của đám vượn Ba Sơn mà nhà họ Phong các ông nuôi sao?" Ngô Bất Chính vừa nói vừa chỉ cho Giáo sư Tôn xem.

Giáo sư Tôn vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi, giọng nói cũng bất giác trở nên lắp bắp: "Sao có thể như thế được?

Tôi căn bản chưa từng gặp nó, từ khi vào cổ mộ này là chưa từng gặp lại!

Hơn nữa lúc ở bên ngoài, tôi rõ ràng đã bảo nó tự rời đi rồi mà!" Mọi người nghe đến đây, đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Bàn Tử hạ giọng: "Đù má, cái chỗ này không phải là có ma thật đấy chứ?

Các cậu nhìn dấu chân đi, rõ ràng vẫn còn, một đường đi thẳng về phía trước kìa!

Mẹ kiếp, tôi bảo cứ lôi móng lừa đen ra đi!

Mẹ nó, tám phần là có vấn đề rồi!" Hồ Tư lệnh vội nói: "Đừng hoảng, nếu là ma thật thì cậu cầm móng lừa đen cũng vô dụng!

Thứ đó là để khắc chế cương thi, chứ có phải khắc chế ma đâu!

Chúng ta vẫn phải tiếp tục đi sâu vào xem sao đã!" Bàn Tử thấy có lý, bèn kéo Tần Vũ và Ngô Bất Chính lại.

Nói đến đối phó với ma, ngoài Tần Vũ ra thì giờ còn có thêm Ngô Bất Chính.

Dù sao máu của Ngô Bất Chính cũng có thể là thần huyết.

Tuy không lợi hại bằng Tần Vũ, nhưng có còn hơn không.

Bàn Tử vội nói: "Tôi bảo này hai người anh em, giờ phải trông cậy vào hai cậu rồi, nếu có biến thì đừng có mà keo kiệt đấy nhé!

Cùng lắm ra ngoài Bàn gia mời hai cậu đi ăn tiết canh dê!

Bao no, giờ đang là lúc cần các cậu 'xuất huyết', chớ có bủn xỉn!" Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, quay sang nhìn Tần Vũ, nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy ánh mắt Tần Vũ đang nhìn chằm chằm vào Giáo sư Tôn, sắc mặt rất khó coi.

Ngô Bất Chính trước đây từng thấy ánh mắt này của Tần Vũ, rõ ràng là ánh mắt không tin tưởng.

Hắn không khỏi hạ giọng hỏi: "Tiểu ca, Giáo sư Tôn có vấn đề?" Tần Vũ đáp: "Có khả năng!

Không dám chắc chắn!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, vội lấy Bắc Đế Huyền Châu ra nói: "Này, ngửi thử đi, nếu Giáo sư Tôn là ma hoặc là ảo cảnh thì thứ này đều có tác dụng đấy!" Bắc Đế Huyền Châu có thể kích thích thần kinh con người, khiến người ta trở nên hưng phấn, từ đó hóa giải được rất nhiều ảo cảnh.

Chương 1841

Đương nhiên, khắc chế ma thì không có cách nào.

Nhưng nếu là quỷ đả tường (ma dựng tường) các loại, thì lại có kỳ hiệu.

Hai người gật đầu, đều đưa lên mũi ngửi một cái.

Mùi khó ngửi thì hít vào không ít, nhưng Giáo sư Tôn trước mắt vẫn là Giáo sư Tôn, cũng chẳng có bất kỳ biến hóa nào.

Ngô Bất Chính nói: "Xem ra chúng ta đa nghi rồi, Giáo sư Tôn không có vấn đề gì!" Bàn Tử gật đầu, bổ sung: "Tiểu ca cậu cũng đừng nghĩ nhiều, Giáo sư Tôn đã lớn tuổi thế này rồi, cho dù có vấn đề thật, muốn đối phó ông ta chẳng phải để Doanh Thương đại ca ra mặt, một mông ngồi xuống là giải quyết xong sao!" Tần Vũ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Hắn luôn cảm giác Giáo sư Tôn trước mắt này có vấn đề.

Nhưng đúng như Bàn Tử nói, Bắc Đế Huyền Châu cũng ngửi rồi mà không phát hiện ra vấn đề gì.

Có khả năng vấn đề này khác với những gì hắn nghĩ.

Lúc này Giáo sư Tôn đã được Tuyết Lỵ Dương dìu dậy.

Nhóm người Giang Ninh có lẽ lo lắng nơi này có ma nên cũng rút nỏ ra đề phòng, tiện bề ứng phó tình huống đột xuất.

Mọi người thương lượng qua loa một chút, vẫn quyết định phải tiếp tục đi về phía trước.

Thứ nhất, con đường này chắc chắn là đi thẳng một lèo.

Thứ hai, chính là dấu chân này cũng thông về phía trước.

Cho nên muốn giải khai tất cả những bí ẩn này, bắt buộc phải đi tiếp mới được. "Đi thôi, là phúc không phải họa, họa đến tránh không khỏi, sợ ma thì đã chẳng làm cái nghề này!" Bàn Tử hô hào, lập tức đi đầu tiên về phía trước.

Ngô Bất Chính không yên tâm, bèn để Tần Vũ đi theo hắn, còn mình và Doanh Thương đoạn hậu.

Có Doanh Thương là vệ sĩ đắc lực này, cho dù thi thể nữ thi kia có đuổi tới thật thì cũng có thể ứng phó.

Mấy người rọi đèn pin tiếp tục tiến lên.

Mà dấu chân ướt sũng dưới chân cũng một đường đi thẳng.

Hơn nữa vô cùng quỷ dị là, dấu chân kia thế mà lại có hai hàng.

Một hàng nhìn qua có vẻ là của Giáo sư Tôn.

Một hàng nhìn qua hẳn là của con vượn Ba Sơn kia.

Nhưng Giáo sư Tôn lúc này rõ ràng đang ở trong đội ngũ của bọn họ.

Vậy hàng dấu chân này rốt cuộc là do ai để lại?

Tần Vũ cảm giác sự việc rất quỷ dị, hoặc là Giáo sư Tôn trong đội ngũ của bọn họ là ma không phải người.

Hoặc là người để lại dấu chân kia là kẻ khác, nói không chừng là do ma để lại cũng chưa biết chừng.

Mà Bắc Đế Huyền Châu tuy có thể khắc chế ảo cảnh, nhưng đối với ma thì vô dụng.

Nghĩ đến đây, hắn len lén dùng dao găm rạch nhẹ lên tay.

Ngón tay nhói đau, lập tức một giọt máu ứa ra.

Hắn bất động thanh sắc bôi giọt máu lên trán mình.

Nơi này rất tối, trừ phi có người dùng đèn pin chiếu thẳng vào trán hắn, nếu không sẽ chẳng ai chú ý tới.

Hắn và Bàn Tử lại đi đầu tiên, nên căn bản không ai để ý đến cử động của hắn.

Bàn Tử đi rất nhanh, Tần Vũ sau khi bôi máu lên trán xong, nhìn chằm chằm vào dấu chân dưới đất.

Phát hiện chúng vẫn còn.

Hơn nữa cả hai hàng đều còn đó.

Hắn không khỏi sững sờ.

Hắn nhớ huyết mạch của Tiểu ca rất có hiệu quả đối với ảo cảnh và ma quỷ.

Nói như vậy, Bắc Đế Huyền Châu và huyết mạch đều đã thử, dấu chân dưới chân vẫn còn.

Điều đó chứng tỏ dấu chân này e rằng là thật.

Nhưng nếu như vậy, chẳng phải chứng minh người trong đội ngũ bọn họ là giả sao?

Cũng không đúng, còn một khả năng nữa.

Đó là nơi này thực sự có người.

Nếu người trong đội ngũ và người để lại dấu chân đều là người, thì có thể đồng thời tồn tại.

Chỉ là khả năng này cần phải kiểm chứng một điểm.

Đó là Giáo sư Tôn trong đội ngũ bọn họ rốt cuộc có phải là người hay không.

Tần Vũ nghĩ vậy, bèn giật giật áo Bàn Tử, bảo hắn đi chậm lại đừng hoảng.

Chương 1842

Sau đó chính mình bất động thanh sắc nhìn về phía mọi người đằng sau.

Hồ Tư lệnh không sao.

Tuyết Lỵ Dương không sao.

Ngô Bất Chính cũng không sao.

Cũng như Doanh Thương lầm lì như tháp sắt đi cuối cùng, cũng không sao.

Thế nhưng hắn bỗng sững lại, sao không thấy bóng dáng Giáo sư Tôn đâu?

Chẳng lẽ Giáo sư Tôn này có vấn đề thật?

Nhưng ngay sau đó hắn thấy Ngô Bất Chính lại quay đầu nói chuyện với người bên cạnh.

Mà vị trí bên cạnh cậu ta ban nãy đáng lẽ là Giáo sư Tôn.

Nhưng cũng không biết là do Giáo sư Tôn này thực sự có vấn đề, hay là do bị Hồ Tư lệnh phía trước che khuất, nên lúc này Tần Vũ căn bản không nhìn thấy bóng dáng Giáo sư Tôn.

Nhưng nếu lúc này bảo Hồ Tư lệnh ngồi xuống, hoặc chính mình vòng qua để nhìn, thì vị miễn có chút quá lộ liễu.

Hơn nữa lúc này chỉ có hắn nhìn thấy chân tướng, những người khác không nhìn thấy.

Một khi chính mình đánh rắn động cỏ, có lẽ kết quả cũng không phải thứ hắn muốn thấy.

Nghĩ vậy, Tần Vũ hô lên: "Cậu lên đây!" Mọi người ngẩn ra, nhưng lập tức liền hiểu, người có thể khiến hắn mở miệng gọi, chắc chắn chỉ có Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính cười gượng gạo, sau đó chạy lên.

Đội ngũ không dừng lại mà tiếp tục đi, Ngô Bất Chính hỏi: "Sao thế Tiểu ca?

Có phát hiện gì à?" Tần Vũ giơ tay chấm máu lên trán Ngô Bất Chính, sau đó vừa định mở miệng nhắc nhở.

Bỗng nhiên Bàn Tử phía trước kinh hô: "Đù, phía trước có ánh lửa, mùi gì thế này!

Ai đang nướng thịt BBQ thế hả!

Chỗ này không phải có người sống thật đấy chứ, bà nội nó, Bàn gia đói rồi!" Hồ Tư lệnh vội lao lên bịt mồm hắn, thấp giọng nói: "Mẹ kiếp cậu bớt nói nhảm đi, to mồm thế này thì có thổ dân cũng bị kinh động rồi!

Đừng nổ súng, lặng lẽ tiến vào thôn, tắt hết đèn pin đi rồi mò sang xem sao!" Ngô Bất Chính còn định mở miệng hỏi, Tần Vũ lại ra hiệu im lặng, sau đó ra ý bảo hắn đi sát theo mình.

Giáo sư Tôn có khả năng thực sự có vấn đề, tất nhiên không thể để Ngô Bất Chính đi bên cạnh ông ta nữa.

Tuy nói làm vậy có chút không trượng nghĩa, dù sao Doanh Thương vẫn còn ở phía sau.

Nhưng Doanh Thương là người sống dở chết dở, cho dù Giáo sư Tôn có vấn đề thật, tự nhiên cũng không sợ.

Con người đều có tư tâm, ngay cả Tần Vũ cũng không ngoại lệ.

Mấy người vội tắt đèn pin, sau đó mò mẫm về phía ánh lửa đằng trước.

Ánh lửa mà Bàn Tử phát hiện cũng không lớn lắm, hơn nữa còn là kiểu ánh lửa hắt ra.

Giống như có người đang đốt thứ gì đó trong một hang động, lửa thông qua cửa hang chiếu lên vách tường.

Và thứ họ nhìn thấy chính là tình hình ánh lửa chiếu trên vách tường đó.

Mấy người rất nhanh đã đến cửa hang.

Nói thật, động tác của bọn họ thật sự không nhẹ nhàng gì, vì đèn pin cũng tắt rồi, tối đen như mực khó tránh khỏi đi đường sẽ đá phải vài hòn đá.

Va vấp là chuyện thường tình.

Thế nhưng kỳ lạ là, suốt dọc đường đi tới đây, lại không có bất kỳ động tĩnh nào từ trong hang động kia truyền ra.

Cứ như thể trong hang động đó căn bản chẳng có ai cả.

Vậy ánh lửa kia làm sao mà có được?

Bàn Tử ra hiệu mọi người đừng làm bừa, để mình đi xem tình hình.

Thế nhưng hắn vừa định thò đầu ra xem, bỗng nhiên trong cả hang động lại vang lên thứ âm thanh quỷ dị đó.

Hơn nữa lần này bọn họ nghe vô cùng rõ ràng.

Phảng phất như âm thanh đó truyền ra từ ngay bên trong hang động vậy.

Mồ hôi lạnh trên mặt Bàn Tử túa ra như tắm.

Hắn quay đầu nhìn Tần Vũ và mọi người, trong mắt mang theo vẻ dò hỏi.

Hiển nhiên là có chút chần chừ, rốt cuộc có nên vào xem hay không.

Có khả năng thứ bên trong, ngay cả hắn nhìn thấy cũng sẽ có chút không tiếp nhận nổi.

Hồ Tư lệnh hạ thấp giọng nói: "Đừng lề mề nữa, ánh lửa đang yếu dần kìa, không xem nhanh là không kịp đâu!" Bàn Tử thật muốn đáp lại, nhưng Tần Vũ bên cạnh đã lao vút đi.

Gần như cùng lúc mọi người nhìn thấy ánh lửa chiếu lên mặt Tần Vũ, sắc mặt hắn rõ ràng trở nên khó coi.

Bàn Tử và mọi người thấy Tần Vũ đã lao ra, lập tức từng người cũng đi theo.

Chương 1843

Thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy tình hình bên trong hang động, đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy hang động này thực ra là một gian mộ thất.

Có điều mộ thất này lớn hơn những cái phía trước.

Mà ánh lửa kia, chính là phát ra từ một đống đồ vật đang cháy dở.

Thứ đó còn một bộ phận nhỏ chưa bị cháy hết, nhìn qua dường như là lụa đỏ hay thứ gì đó tương tự.

Tuy nhiên lúc này lửa đã qua thời điểm cháy mạnh nhất, rất nhiều chỗ đều bị cháy đen, căn bản không thể phân biệt được.

Mà đằng sau ánh lửa kia, khung cảnh mới là thứ yếu mạng nhất.

Chỉ thấy xung quanh đống lửa có rất nhiều chuột lớn.

Những con chuột lớn đó cứ lảng vảng xung quanh không chịu rời đi, từng con ngồi chồm hổm trên mặt đất, dường như đang tham lam hít ngửi mùi vị trong không khí.

Chẳng lẽ là mùi vị tỏa ra sau khi thứ kia bị đốt cháy?

Mọi người kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Nếu chỉ là mấy con chuột này thì cũng thôi đi, nhưng điều khiến họ không thể lý giải nhất là, lúc này xung quanh ngoại trừ lũ chuột, thế mà còn có thứ khác.

Chỉ thấy một mỹ phụ trung niên thân hình phốp pháp, đang quay lưng về phía họ, trong tay không biết cầm thứ gì, đang nhai rau ráu.

Ăn gọi là ngon lành cành đào.

Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được, cứ như bị ma làm, lảo đảo bước về phía người phụ nữ kia vừa đi vừa gọi: "Này người đồng hương, bà ăn cái gì mà thơm thế, cho tôi một miếng đi!

Bao nhiêu tiền Bàn gia trả cũng được mà?

Người đồng hương?

Bà đừng ăn nữa, để lại cho tôi một ít đi!" Bàn Tử nói rồi đã đi được hai ba mét.

Tần Vũ vừa định cản hắn lại thì ai ngờ Ngô Bất Chính bên cạnh thế mà cũng đỏ mắt đi tới.

Vừa đi vừa hét: "Tử Bàn Tử, đó là của tôi, cậu dám tranh với tôi à!" "Hai người các cậu cút xéo, đó là của Hồ gia ta!" Hồ Tư lệnh thế mà cũng đi theo.

Sau đó là Tuyết Lỵ Dương, tiếp theo là nhóm Giang Ninh.

Lúc này ngoại trừ Tần Vũ cũng chỉ còn lại Doanh Thương là chưa có phản ứng.

Tuy nhiên Tần Vũ nhìn thấy, Giáo sư Tôn đứng ở một bên Doanh Thương, thế mà cũng không động đậy.

Có điều đầu ông ta ẩn trong bóng tối, chỉ lộ ra thân mình, không biết trên mặt là biểu tình gì.

Tần Vũ bên này đang suy nghĩ, bỗng nhiên chỉ nghe thấy Bàn Tử phía trước lại đánh nhau với Ngô Bất Chính.

Hai người thế mà vì muốn tranh giành thức ăn mà lao vào ẩu đả.

Nhưng lúc này hai người bọn họ căn bản còn chưa đến gần cơ mà.

Mỹ phụ trung niên kia dường như cũng chẳng hề nghe thấy động tĩnh của họ.

Tần Vũ cảm thấy tình huống không ổn, vội lao lên tát cho Bàn Tử và Ngô Bất Chính mỗi người một cái.

Thế nhưng hai người bọn họ như bị ma ám, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Tần Vũ vội lấy Bắc Đế Huyền Châu ra.

Thế nhưng Bắc Đế Huyền Châu bốc khói nghi ngút rồi mà mấy người bọn họ vẫn chẳng có phản ứng gì.

Đặc biệt là Bàn Tử và Ngô Bất Chính, đừng nhìn bình thường Ngô Bất Chính không có sức lực gì, nhưng lúc này cứ như tiêm máu gà vậy.

Cậu ta vật lộn với Bàn Tử, quả thực là ngang tài ngang sức, hai người đều bóp cổ đối phương, phỏng chừng cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng bóp chết đối phương, đồng quy vu tận.

Tần Vũ thấy vậy biết không thể kéo dài thêm nữa, đành rút dao găm tiếp tục trích máu.

Máu tươi rất nhanh đã điểm lên trán mọi người.

Mấy người đều ngẩn ra, thần sắc lúc này mới dần dần khôi phục lại.

Nói thật, Tần Vũ lần đầu tiên có chút nhớ thanh Khang Hi Bảo Đao.

Thanh đao ở Bách Nhãn Quật đó đúng là đồ tốt.

Tuy Hắc Kim Cổ Đao của hắn cũng không tệ, nhưng đúng là thuật nghiệp hữu chuyên công.

Về phương diện trấn nhiếp tà túy, Khang Hi Bảo Đao dường như hơn một bậc.

Còn Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ lại giỏi đối phó với tống tử hơn.

Chỉ có thể nói là mỗi cái một vẻ, nhưng nhìn tổng thể thì chắc chắn vẫn là Hắc Kim Cổ Đao lợi hại hơn.

Có điều thanh Khang Hi Bảo Đao kia quả thực là bảo bối, chỉ tiếc sau này bị tổ chức tịch thu mất rồi.

Đó dù sao cũng là văn vật, cộng thêm còn có bối cảnh hoàng gia, thứ đó có giá trị sưu tập rất lớn.

Nếu lúc này Bàn Tử mang theo, có lẽ tình huống quỷ dị này đã giảm bớt được phần nào.

Chương 1844

Máu tươi rất nhanh đã đánh thức thần trí mọi người.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy mình đang bóp cổ đối phương, đều ngẩn người.

Vội buông tay đứng dậy.

Hồ Tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng vẻ mặt mờ mịt, đứng tại chỗ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên Tần Vũ lại phát hiện, bất luận là hắn hay Ngô Bất Chính và những người khác, dường như vẫn có thể nhìn thấy người phụ nữ trung niên kia.

Chẳng lẽ nói người phụ nữ này là tồn tại thật sự?

Không phải ảo cảnh?

Đù, vậy bà ta chẳng phải là tống tử rồi sao.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, nhìn thấy trên tay Tần Vũ còn vết máu, trong lòng đã đoán ra được gì đó.

Vội lôi móng lừa đen ra.

Hồ Tư lệnh thấy thế vội bảo Tuyết Lỵ Dương lùi lại, chính mình cũng từ trong ba lô mò ra móng lừa đen.

Thế nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị động thủ thu thập người phụ nữ kia trước, bỗng nhiên một giọng đàn ông vang lên, không biết từ đâu truyền tới: "Đừng động đậy!

Nghe đi!" Giọng nói nghe vô cùng quen thuộc, mấy người đều toàn thân cứng đờ, không tự chủ được liền quay đầu nhìn về phía sau.

Giọng nói này bọn họ quá quen rồi, hách nhiên chính là giọng của

Giáo sư Tôn a.

Thế nhưng giọng nói này rõ ràng truyền từ trong hang động ra, không phải từ Giáo sư Tôn ở cửa hang.

Đù, sao lại có hai Giáo sư Tôn!

Trải nghiệm chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, quả thực phức tạp đến cực điểm.

Mọi người đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sao đột nhiên lại xuất hiện giọng nói của một Giáo sư Tôn khác.

Nơi này thực sự có hai Giáo sư Tôn sao?

Nhất thời các loại câu hỏi đều hiện lên.

Mấy người muốn đi kiểm chứng một chút, nếu người mở miệng này là Giáo sư Tôn, vậy người đi cùng bọn họ tới đây, lúc này đang đứng ở cửa hang động kia lại là ai!

Nhưng thời gian căn bản không đợi người.

Chỉ nghe giọng nói của Giáo sư Tôn vừa vang lên lại lần nữa cất lời: "Vu hạp quan sơn, địa tiên độn ẩn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất..." "Đây là nội dung Quan Sơn Chỉ Mê Phú, là thật, quả nhiên là thật!" Mọi người nghe xong đều ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Có điều Ngô Bất Chính trong cơn kinh hãi vẫn vội vàng ghi nhớ câu nói này lại.

Không vì cái gì khác, nếu đoạn này thực sự là nội dung Quan Sơn Chỉ Mê Phú, thì rất có khả năng sẽ chỉ dẫn con đường tiếp theo cho bọn họ.

Với thái độ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, cậu ta vội ghi nhớ lại, để lát nữa nghiên cứu kỹ.

Hồ Tư lệnh dường như không nhịn được nữa, mở miệng thấp giọng nói: "Ông là ai?

Ông có phải Giáo sư Tôn không?

Ra mặt nói chuyện đi!" "Đúng đấy, ra mặt nói chuyện, trốn sau lưng tính là hảo hán gì!" Bàn Tử cũng vội phụ họa.

Thế nhưng tình hình xung quanh vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Có điều người có giọng nói cực kỳ giống Giáo sư Tôn kia lại lên tiếng: "Tôi không biết các người đang nói gì, tôi ở ngay bên cạnh các người đây!

Đừng nói chuyện nữa, nghi lễ sắp kết thúc rồi, đợi con 'đỗ tiên' kia quay về rồi hãy nói!" Nói xong đối phương cũng không nói gì nữa.

Mọi người nghe càng thêm như lọt vào sương mù, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bất giác đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày, ra hiệu mọi người tiên lui ra ngoài rồi nói.

Tuy trong lòng mọi người nghi hoặc rất lớn, nhưng vẫn đi theo Tần Vũ tạm thời lui ra ngoài.

Mà ánh lửa bên trong cũng ngày càng yếu.

Hiển nhiên chẳng bao lâu nữa sẽ tắt hẳn.

Bàn Tử cảm thấy buồn bực, trong lòng rất khó chịu, muốn hỏi Tần Vũ rốt cuộc là sao.

Tuy nhiên Tần Vũ lại làm động tác chớ lên tiếng, đồng thời chỉ chỉ về phía một bên, nơi Giáo sư Tôn vẫn đứng nguyên tại chỗ, đầu ẩn trong bóng tối.

Mọi người lúc này mới phát hiện, từ khi đến đây, hình như Giáo sư Tôn vẫn luôn không hề cử động.

Hơn nữa vừa rồi bọn họ nghe thấy giọng nói, rõ ràng cũng là của Giáo sư Tôn.

Chuyện này đúng là gặp ma rồi, chẳng lẽ Giáo sư Tôn linh hồn xuất khiếu?

Đù, thế thì cũng quá điêu toa rồi.

Ngô Bất Chính cảm giác trường hợp duy nhất mình từng nghe về linh hồn xuất khiếu mà không phải truyện ma, hình như là phim kiếm hiệp.

Chương 1845

Nghe nói một số cao thủ võ lâm, luyện võ công đến trình độ xuất thần nhập hóa, sẽ xuất hiện năng lực linh hồn xuất khiếu này.

Nhưng đây đâu phải phim kiếm hiệp.

Hơn nữa Giáo sư Tôn đã lớn tuổi thế rồi, chẳng lẽ còn là võ lâm cao thủ ẩn mình không bằng?

Chuyện này quả thực là nghìn lẻ một đêm!

Bàn Tử cảm thấy cứ thế này thì bị động quá, bèn ra hiệu với Tần Vũ, biểu thị mình chuẩn bị qua đó xem sao.

Tần Vũ gật đầu, cũng không phản đối.

Nói thật, hắn cũng rất kỳ quái cái người "Giáo sư Tôn" vẫn luôn đi theo bọn họ này rốt cuộc là ai.

Không qua đó xem thử thì trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

Bàn Tử mò mẫm đi vòng qua.

Khi khoảng cách đến Giáo sư Tôn còn chưa đầy hai mét, hắn mãnh liệt bật đèn pin trên tay lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sáng trong bóng tối chiếu thẳng vào.

Gần như cùng lúc, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Giáo sư Tôn.

Thế nhưng vừa nhìn thấy, tất cả mọi người đều lạnh toát sống lưng.

Ngô Bất Chính chỉ cảm giác tinh thần mình chịu phải sự đả kích cực lớn.

Chỉ thấy cái đầu của Giáo sư Tôn ẩn trong bóng tối cư nhiên mọc đầy tóc.

Giữa đám tóc là một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch.

Khuôn mặt đó còn đang cười với hắn.

Bàn Tử dường như cũng nhìn thấy giống Ngô Bất Chính, dọa hắn lập tức cầm móng lừa đen nhét tới.

Tần Vũ nhíu mày, không ra tay, không biết vì sao.

Mà Doanh Thương bên cạnh vẫn mặt vô biểu tình, dường như cái gì cũng không nhìn thấy.

Hồ Tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương không biết là tình huống gì, thế mà vội lao tới ngăn cản Bàn Tử, đồng thời miệng còn hét: "Các người điên rồi, Giáo sư Tôn là người chứ không phải tống tử!" "Lão Hồ anh mù à, đó rõ ràng là một con Cấm Bà!" Bàn Tử chửi, đồng thời đẩy Lão Hồ ra, chuẩn bị tiếp tục nhét móng lừa đen vào mồm con Cấm Bà kia.

Thế nhưng đúng lúc này, chỉ nghe Tần Vũ hét lên một tiếng: "Nhìn kìa!" Gần như cùng lúc tất cả mọi người quay đầu nhìn vào bên trong hang động.

Động tĩnh bọn họ gây ra dường như quá lớn, thế mà kinh động đến người phụ nữ trong hang.

Mỹ phụ trung niên kia bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Tuy nhiên khi mọi người nhìn thấy dung mạo của mỹ phụ trung niên kia, sắc mặt từng người không khỏi biến đổi trong nháy mắt.

Chỉ thấy trên cả khuôn mặt mỹ phụ kia thế mà dính đầy máu tươi.

Hơn nữa quỷ dị nhất là, bà ta cư nhiên mặc trang phục thời Đường.

Trước đó lúc ở Long Lĩnh, mọi người đã từng nhìn thấy rất nhiều bích họa thời Đường.

Bích họa thời Đường khắc họa các nữ tử đều có dáng vẻ vô cùng đầy đặn.

Tình huống này ở các triều đại khác rất hiếm gặp.

Cho nên mọi người đối với đặc điểm này ký ức cũng vô cùng sâu sắc.

Chỉ là không ngờ tới, tình huống của người phụ nữ này cư nhiên cứ như là người bước ra từ trong bích họa thời Đường vậy.

Nhưng nếu bà chỉ bước ra, lẳng lặng đứng đó cho mọi người chiêm ngưỡng thì cũng thôi đi.

Quỷ dị nhất là khuôn mặt người phụ nữ này lại dính đầy máu tươi.

Điều này khiến người ta có chút phát điên.

Đặc biệt là khi Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn thấy thứ mà người phụ nữ kia đang cầm trong tay, cư nhiên là một con chuột khổng lồ.

Sắc mặt hai người đều biến đổi.

Buồn nôn suýt chút nữa nôn thốc nôn tháo ra ngay tại chỗ.

Vừa rồi bọn họ cứ như bị ma làm, còn muốn qua đó xin ăn.

Giờ nhìn thấy thứ trong tay mỹ phụ kia lại là chuột cống, tởm đến mức suýt ngất xỉu.

Nhưng căn bản không có quá nhiều thời gian cho bọn họ thích ứng.

Gần như cùng lúc, không biết ai hét lên một câu: "Cẩn thận!".

Khoảnh khắc tiếp theo, cái miệng của mỹ phụ trung niên kia bỗng nhiên há to ra.

Tiếp đó một cái bóng còn nhỏ hơn cả trẻ sơ sinh thế mà từ trong miệng bà ta nhảy ra.

Và khi cái bóng đó nhảy ra khỏi miệng, mọi người mới nhìn rõ.

Cái bóng đó cư nhiên là một lão già tí hon.

Chương 1846

Không sai, chính là một lão già nhỏ xíu.

Lão già đó nhìn qua vô cùng gian tà, hơn nữa vùng miệng dính đầy máu tươi.

Dường như những con chuột bị mỹ phụ ăn vào bụng trước đó, cuối cùng đều bị lão ta ăn hết.

Nhìn thấy cảnh này, đám Ngô Bất Chính từng người buồn nôn bịt chặt miệng, nhịn không được muốn ẩu thổ.

Đồng thời một ý niệm cũng nảy ra trong đầu họ.

Mẹ nó đây là quan hệ cộng sinh a!

Loại quan hệ này bọn họ đã gặp quá nhiều rồi.

Hồi trước khi Tần Vũ lần đầu tiên đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, trong cơ thể con thi miết chúa cũng có một con trùng giống như con rết!

Bao gồm cả Nhân Diện Điểu trong Vân Thiên Cung, trong miệng khỉ cũng như vậy.

Nhưng ai mà ngờ được, tại cổ mộ Địa Tiên Thôn này cư nhiên cũng có loại đồ vật này.

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ năm xưa cũng từng đi qua Vân Thiên Cung?

Cho nên về đây mới phát minh ra quan hệ cộng sinh trong cơ thể người này?

Nhưng điều này dường như không thể nào, với tác phong hành sự của Quan Sơn Thái Bảo, nếu Phong Sư Cổ từng đi qua Vân Thiên

Cung, thì đồ đạc trong đó chẳng phải đã sớm bị dọn sạch rồi sao?

Đâu còn lại nhiều đồ tùy táng như vậy, thậm chí còn có Thanh Đồng Môn a!

Ý niệm trong lòng mọi người vừa khởi lên, biến cố liền xuất hiện, gần như cùng lúc bọn họ nghe thấy giọng nói giống hệt Giáo sư Tôn hét lên: "Tránh ra, nó lao tới đấy!" Khoảnh khắc tiếp theo họ liền thấy, mỹ phụ trung niên kia cùng với lão già tí hon trên tay bà ta, thế mà giống như sói đói vồ mồi lao về phía bọn họ.

Tần Vũ thấy thế vội đè Ngô Bất Chính xuống, tránh được hai thứ đó.

Bàn Tử đã rút khẩu súng lục tiện dụng ra, tuy nhiên còn chưa đợi hắn nổ súng, đã cảm giác thứ gì đó đâm sầm vào người mình.

Giây tiếp theo, cả người liền ngã nhào ra đất.

Một giọng nói cũng đồng thời truyền đến: "Đừng nổ súng, vô dụng thôi!" "Ông mẹ nó rốt cuộc là ai!" Bàn Tử chửi.

Giọng nói này nghe rõ ràng là Giáo sư Tôn mà!

Nhưng Giáo sư Tôn kia chẳng phải vẫn đứng nguyên tại chỗ sao?

Vậy người này lại là ai! "Đừng hỏi nữa, chạy đi!" Giọng nói kia hét lên, nhưng lúc này bọn họ căn bản chẳng nhìn thấy gì cả.

Tần Vũ đứng dậy vội kéo Ngô Bất Chính bỏ chạy.

Đám Hồ Tư lệnh thấy tình hình không ổn, cũng chạy theo ra ngoài.

Tần Vũ đến cửa hô một tiếng gọi Doanh Thương rồi định chạy.

Thế nhưng ai ngờ được "Giáo sư Tôn" vẫn đứng bất động một bên, bỗng nhiên toàn thân run lên.

Giây tiếp theo lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn ông ta, trong mắt ánh lên vẻ băng lãnh.

Hắn thực sự không muốn ra tay, nhưng lúc này cũng chẳng màng được nhiều như vậy nữa.

Trong lòng thầm nói một tiếng: "Bất kể ông là ai, cũng xin lỗi nhé!" Sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát.

Tuy nhiên, lần này ngay cả hắn cũng không ngờ tới, nhát đao này của hắn thế mà chém vào không khí.

Hắc Kim Cổ Đao xuyên thẳng qua người Giáo sư Tôn.

Gần như cùng lúc đập mạnh lên vách tường.

Tần Vũ sững sờ, trong lòng không hiểu sao lại chém trượt?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi.

Thế nhưng "Giáo sư Tôn" kia lại dường như chẳng hề chịu ảnh hưởng, cả người lao thẳng vào Tần Vũ.

Gần như cùng lúc Tần Vũ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo cuốn về phía mình và Ngô Bất Chính.

Cảm giác này khiến hắn vô cùng quen thuộc, đây hách nhiên chính là âm khí.

Chỉ có trên người oan hồn mới có loại âm khí đó.

Đù, sao Giáo sư Tôn lại có âm khí?

Chẳng lẽ ông ta đã chết rồi?

Nhưng là lúc nào chứ, sao hắn không nhớ chút nào cả.

Biến cố vẫn chưa được giải trừ.

Bàn Tử thấy Tần Vũ và Ngô Bất Chính bị Giáo sư Tôn vồ lấy, hốt hoảng định nổ súng, nhưng hắn cứ như bị ai đó chơi khăm.

Lần này vừa mới giơ tay lên, gần như cùng lúc cảm thấy sau lưng đau nhói.

Chương 1847

Giây tiếp theo, cả người trực tiếp ngã "chó ăn cứt" xuống đất lần nữa.

Bàn Tử chửi ầm lên: "Tôi thảo bà nhà ông, rốt cuộc là ai, có bản lĩnh thì đứng ra cho lão tử!

Đánh lén sau lưng tính là anh hùng hảo hán cái chó gì!" "Tử Bàn Tử, bớt nói nhảm, cúi thấp đầu xuống!" Bỗng nhiên giọng nói kia lại vang lên.

Bàn Tử lần này không dám lề mề nữa, gần như cùng lúc ấn đầu xuống đất.

Nhưng ngay sau đó hắn cảm thấy đầu mình ươn ướt, dường như có nước rơi lên đầu.

Sau đó mọi người đồng thời nghe thấy một tiếng "xèo".

Tiếp đó ngọn lửa trong hang động tắt ngấm hoàn toàn.

Ngọn lửa đó vốn dĩ đã sắp cháy hết, trước đó cũng chỉ còn lại một ít than hồng đang cháy.

Giờ dường như bị một chậu nước dội lên, lập tức cả đống lửa tắt lịm.

Từng làn khói trắng bốc lên.

Mà gần như cùng lúc, Tần Vũ và Ngô Bất Chính nhìn thấy "Giáo sư Tôn" đang lao về phía mình trực tiếp biến mất.

Giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Mấy người đều ngẩn tò te.

Đây mẹ nó là tình huống gì?

Tất cả những chuyện này nói ra thì phức tạp, nhưng thực ra đều xảy ra trong chớp nhoáng.

Mọi người đều có chút không phản ứng kịp.

Những chuyện xảy ra trong khoảnh khắc vừa rồi thực sự quá nhiều.

Nhưng lúc này bọn họ cũng mệt đứt hơi, từng người ngồi phệt xuống đất, hồi lâu không nói nên lời.

Bỗng nhiên giọng nói trước đó lại vang lên: "Đi về phía trước một chút đi, đằng trước có cái đầm nước, rửa ráy đi là khỏi!" Mọi người nghe xong rất bất đắc dĩ, nhưng qua sự việc lần này, họ đại khái biết được, cái người không nhìn thấy này dường như đứng về phía bọn họ.

Thế là mọi người đi về phía trước một lúc, quả nhiên phát hiện một đầm nước.

Mấy người đều rửa mặt một cái, lúc này mới cảm thấy tinh thần khôi phục một chút.

Người kia dường như cũng đi theo, mở miệng nói: "Ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi, lát nữa các người sẽ nhìn thấy tôi thôi!" Mấy người cũng không nói nhảm, ngồi bệt xuống đất, Bàn Tử lấy đèn bão ra thắp sáng, nói: "Bất quản ông là ai, ông nói cho Bàn gia biết trước, hai cú vừa rồi có phải ông đâm tôi không!

Mẹ nó, đau chết tôi rồi, nếu không phải Bàn gia tôi da dày thịt béo thì sớm đã bị ông đâm cho rã đám rồi!" Người kia cười nói: "Không phải tôi, đợi lát nữa cậu sẽ biết thôi!" Tần Vũ nhìn về hướng giọng nói truyền tới, bỗng nhiên nói: "Ông là Giáo sư Tôn đúng không!" "Hả?" Người kia còn chưa trả lời, đám Bàn Tử đã ngơ ngác.

Giáo sư Tôn? "Tôn lão cửu không phải chết rồi sao?

Đều biến thành lệ quỷ rồi, chúng tôi tận mắt nhìn thấy mà." Bàn Tử vội nói.

Tuy nhiên Hồ Tư lệnh và Ngô Bất Chính lại đã phản ứng kịp.

Ngô Bất Chính nói: "Giáo sư Tôn kia có vấn đề, từ lúc Tiểu ca gọi tôi lên trước, đồng thời bôi máu lên trán tôi, tôi đã biết ông ta chắc chắn có vấn đề!

Tiểu ca, đúng không?" Tần Vũ gật đầu.

Ngô Bất Chính nói: "Nếu là như vậy, thì có thể giải thích vì sao Tiểu ca lại gọi ông là Giáo sư Tôn rồi!

Có điều vấn đề này, tôi nghĩ Giáo sư Tôn hẳn sẽ cho chúng ta biết rốt cuộc là chuyện gì!

Tôi hiện tại muốn biết một điểm, vì sao trước đó các người lại ngăn cản chúng tôi nhét móng lừa đen cho cái gã Giáo sư Tôn giả mạo kia!" Ngô Bất Chính nói rồi nhìn sang Hồ Tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh.

Vấn đề này thực ra trong lòng họ đều rất nghi hoặc.

Nhưng nghi hoặc này, nhất định phải đợi lát nữa giải thích.

Hồ Tư lệnh nhìn bọn họ nói: "Các cậu vừa rồi không nhìn thấy gì sao?" "Thấy gì?" Bàn Tử hỏi. "Tôi chỉ thấy một con Cấm Bà, mẹ nó mặt mũi toàn là tóc, tởm chết tôi rồi!" "Đúng đấy!

Tôi nhìn thấy cũng giống Bàn Tử!" Ngô Bất Chính cũng vội nói.

Hồ Tư lệnh lắc đầu: "Không đúng!

Không đúng!

Chúng tôi nhìn thấy là cục than đen cơ mà!

Tôi cứ tưởng là oan hồn của hắn cứ đi theo chúng ta mãi chứ, sao lại thế được!

Sao chúng ta nhìn thấy lại không giống nhau!" "Không giống nhau?

Thế còn Tiểu ca?

Tiểu ca cũng không ra tay, cũng không ngăn cản, Tiểu ca cậu nhìn thấy cái gì a!" Bàn Tử bỗng nhiên hỏi.

Tần Vũ sững lại, không trả lời, chỉ là sắc mặt rõ ràng có chút biến hóa.

Ngô Bất Chính vội vỗ vỗ Bàn Tử ra hiệu hắn đừng hỏi nữa.

Chương 1848

Biểu tình này đã nói lên vấn đề rồi.

Có khả năng vừa rồi mọi người nhìn thấy, đều là hình ảnh ấn tượng sâu sắc nhất hoặc nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Cho nên, mình và Bàn Tử mới nhìn thấy Cấm Bà.

Hồ Tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cục than đen.

Còn về phần Tiểu ca, không cần đoán nữa, trong lòng Ngô Bất Chính đã có đáp án.

Chỉ là cái tên của người đó, vẫn là không nên nói ra thì hơn.

Bàn Tử vội nói: "Đúng rồi, Giáo sư Tôn phải không, nếu ông là Giáo sư Tôn, vậy ông có phải nên giải thích một chút, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?

Ông làm sao lại tự mình đến được đây?

Cái lão Tôn đi cùng chúng tôi rốt cuộc là ai!" Giọng nói kia cười: "Tôi tự nhiên sẽ giải thích với các người, cũng được, tôi vừa kể các người vừa đợi vậy, nói xong chắc cũng sắp nhìn thấy tôi rồi!" Nói rồi người đó bắt đầu giải thích.

Người kia nói: "Không sai!

Tôi chính là Giáo sư Tôn.

Còn về Giáo sư Tôn mà các cậu nhìn thấy, rất xin lỗi, tôi không hề nhìn thấy.

Nói cách khác, ông ta không nhìn thấy Giáo sư Tôn nào trong đội ngũ của mọi người cả." Người này giải thích: "Tôi thật sự là Giáo sư Tôn.

Trước đó khi rời khỏi quan tài, tôi là người cuối cùng bị văng ra." Giáo sư Tôn tuổi đã cao, cộng thêm việc không rành sông nước, nên lúc ở trên quan tài, ông gần như đã dùng hết sức bình sinh, bám chặt lấy nắp quan tài không chịu buông tay.

Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương bị văng ra trước tiên, có lẽ cũng là do họ chủ động nhường vị trí tốt nhất cho Giáo sư Tôn.

Sau đó là đám người Giang Ninh, cuối cùng mới đến lượt ông.

Sau khi Giáo sư Tôn ngã xuống thì trực tiếp hôn mê.

Làm thế nào ông đến được đây, thực ra chính ông cũng không biết.

Tuy nhiên, ông giải thích rằng có thể là do con vượn Ba Sơn này làm.

Bởi vì lúc này nó đang ở ngay bên cạnh ông. "Con vượn Ba Sơn này sống quanh năm ở đây, chắc là biết một con đường khác để đi vào." "Hoặc có lẽ nó không yên tâm về tôi, nên đã đi theo vào, dù sao thì nó cũng đã đến rồi!" "Chắc là nó đã cõng tôi đến đây!" Nhưng Giáo sư Tôn cũng không biết mình đã đi đường nào, nên cũng không dám quay lại tìm người.

Dù sao ai mà biết mình đang ở đâu, đành phải kiểm tra tình hình quanh đây, đồng thời chờ bọn Bàn Tử tự tìm đến.

Nếu ông đang ở phía trước, thì bọn họ chắc chắn sẽ lần theo dấu vết mà tới.

Trong lúc kiểm tra tình hình tại đây, ông đã phát hiện ra một số vấn đề.

Vấn đề này có liên quan đến ngôi mộ thất vừa rồi.

Nói đến đây, Giáo sư Tôn dừng lại.

Mọi người nghe vậy, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu biến đổi.

Họ phát hiện ra Giáo sư Tôn mà trước đó họ không nhìn thấy, quả nhiên bắt đầu dần dần hiện rõ.

Đồng thời bên cạnh ông ta quả nhiên còn có con vượn Ba Sơn kia.

Vừa nhìn thấy Giáo sư Tôn, Bàn Tử liền vội vàng đứng dậy, vớ lấy cái móng lừa đen, làm bộ muốn nhét vào mồm Giáo sư Tôn một miếng.

Hồ Tư Lệnh vội ngăn lại, hỏi hắn làm cái gì.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu bị ngốc à?

Không thể nó nói cái gì là tin cái đó được, nhỡ đâu lão già này cũng là lệ quỷ thì sao?

Vẫn là ăn một miếng móng lừa đen cho chắc ăn!" Hồ Tư Lệnh vội nói: "Cậu đừng có xàm xí nữa, thứ đó là cho tống tử ăn, quỷ cũng vô dụng thôi!" Bàn Tử vẫn cảm thấy không yên tâm, bèn nhìn sang Tần Vũ: "Tiểu ca, hay là cậu chịu thiệt một chút, lại trích ít máu đi?

Quỷ không phải sợ máu của cậu nhất sao?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Vô dụng thôi, hơn nữa ông ấy là người thật!" Ngô Bất Chính vội ra hiệu cho Bàn Tử đừng làm loạn, mở miệng nói: "Tiểu ca nói không sai, quỷ ở nơi này e rằng có chút khác biệt!

Nếu máu của Tiểu ca thực sự có tác dụng, thì cái tên Giáo sư Tôn giả mạo trước đó đã không dám lao vào chúng ta rồi!

Tôi tin vào phán đoán của Tiểu ca, cứ để Giáo sư Tôn nói tiếp đi!" Bàn Tử vẫn có chút không cam lòng.

Giáo sư Tôn nói: "Tử Bàn Tử, cái thứ đó đánh chết tôi cũng không ăn đâu!

Nhưng tôi có cách chứng minh tất cả những điều này, tôi không hề nói dối!" Nói rồi Giáo sư Tôn đứng dậy: "Các cậu không tin có thể đi theo tôi!

Đến ngôi mộ thất bên trong, các cậu sẽ tin thôi!" Mọi người thấy ông ta nói chắc nịch như vậy, cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy đi theo ông ta quay lại đường cũ.

Mục tiêu của Giáo sư Tôn hiển nhiên chính là ngôi mộ thất mà bọn họ vừa trải qua mọi chuyện kỳ quái.

Chỉ là không biết trong ngôi mộ thất đó rốt cuộc có cái gì mà có thể khiến Giáo sư Tôn thề thốt như vậy.

Và những gì bọn họ vừa trải qua rốt cuộc là chuyện gì?

E rằng tất cả đều phải đợi đến ngôi mộ thất kia mới có thể giải khai.

Khoảng cách từ đầm nước đến mộ thất không xa.

Đi được một lát, mọi người đã quay lại vị trí mộ thất.

Chương 1849

Tuy nhiên lúc này nhìn vào bên trong, lại phát hiện cả ngôi mộ thất trở nên tối đen như mực.

Trong không khí còn có một mùi gay mũi.

Mộ thất đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Giáo sư Tôn cũng không dài dòng, trực tiếp ra hiệu cho mọi người chiếu đèn pin qua.

Bàn Tử chê phiền phức, trực tiếp đốt một cây lãnh diễm hỏa ném vào.

Lập tức cả ngôi mộ thất được chiếu sáng.

Mọi người nhìn thấy, hóa ra ngôi mộ thất này không phải trống rỗng, trên tường mộ thất lại điêu khắc những bức bích họa vô cùng tinh xảo.

Vốn dĩ mọi người còn thấy lạ, tại sao trên tường mộ thất lại điêu khắc cả những bức bích họa lớn như vậy.

Bởi vì bích họa tuy phổ biến trong cổ mộ, nhưng thường đi kèm với đồ tùy táng, hoặc khắc dọc theo dũng đạo (lối đi).

Không thể nào mở riêng một căn phòng chỉ để chứa bích họa.

Điều này vào thời cổ đại là rất khó xảy ra, bởi vì xây dựng cổ mộ bản thân nó đã vô cùng lao dân thương tài.

Cho nên không ai lại vì một bức bích họa mà mở riêng một phòng.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy nội dung bích họa, đều cảm thấy tim đập nhanh hơn một chút.

Bởi vì nội dung được điêu khắc khiến họ cảm thấy có chút quen thuộc.

Bàn Tử bỗng nhiên kinh hô: "Mẹ kiếp, cái này chẳng phải điêu khắc bà cô xinh đẹp kia sao?

Lão Hồ, bà cô này thành tinh rồi à!" Bàn Tử nói xong liền định rút súng.

Hồ Tư Lệnh bên cạnh vội ngăn hắn lại: "Đừng hoảng, một bức bích họa mà cậu cũng muốn nổ súng à?

Chú ý phong độ Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta chút đi!" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy đúng, không thể tỏ ra quá đại kinh tiểu quái, bèn thu súng lại nhìn sang Giáo sư Tôn: "Tôn Lão Cửu, ông tốt nhất nên cho Bàn gia một lời giải thích, nếu không cho dù con vượn Ba Sơn kia có hộ vệ ông, tôi cũng sẽ nhét móng lừa đen vào mồm ông!" Giáo sư Tôn không thèm để ý đến hắn, quay sang nhìn Ngô Bất Chính và Shirley Dương: "Hai người là người hiểu biết, tự mình xem đi!

Có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi!" Bàn Tử nghe vậy rất khó chịu, nhưng Ngô Bất Chính đã ngăn hắn lại, không để hắn mở miệng nữa, đồng thời cùng Shirley Dương đi xem nội dung trên bích họa.

Chỉ thấy bức bích họa điêu khắc hệt như một người phụ nữ có thân hình đẫy đà, trang điểm đậm.

Tạo hình của người phụ nữ này quả thực giống như Bàn Tử nói, y hệt người phụ nữ trung niên xinh đẹp mà họ vừa nhìn thấy.

Có thể nói người phụ nữ đó chính là từ trong bức bích họa này nhảy ra.

Theo tạo hình nhân vật này mà xét, thường chỉ có bích họa thời Đường mới có.

Bởi vì thời Đường chuộng vẻ đẹp đầy đặn, nên trong bích họa cổ mộ thời Đường, hình tượng nữ tử đều phổ biến thiên về béo tốt.

Chỉ là bức tượng nữ tử này tuy điêu khắc sống động như thật, nhưng lại không nhìn ra chút mỹ cảm nào, ngược lại toát lên một vẻ gian tà.

Chỉ thấy miệng người phụ nữ này há rất to, lòng bàn tay đỡ phía trước cằm.

Mà trên lòng bàn tay bà ta, lại đang đứng một ông già nhỏ bé chỉ bằng đứa trẻ ba tuổi.

Cả tạo hình này giống hệt như những gì họ vừa nhìn thấy.

Còn chưa đợi họ hết chấn kinh, Ngô Bất Chính bỗng nhiên nhìn thấy trên một bức tường bên cạnh bích họa có viết mấy chữ lớn: "Nam Đẩu Mộ Thất!

Chiếu bích hàng tiên!

Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê!" Nhìn thấy mấy chữ này, mọi người đều không khỏi ngẩn ra.

Nhưng rõ ràng hai dòng chữ này có quan hệ mật thiết với hành động của Giáo sư Tôn.

Ngô Bất Chính trầm tư một lát rồi nói: "Giáo sư Tôn, ông tốt nhất nên giải thích một chút, chẳng lẽ ông thực sự tin vào cái gọi là 'hàng tiên' và 'quỷ âm chỉ mê' sao?" Shirley Dương cũng nói: "Đúng vậy Giáo sư Tôn, ở đâu ra mà có Tiên gia thật, rốt cuộc ông đã làm gì?" Giáo sư Tôn nghe vậy lại cười: "Ai bảo cô không có Tiên gia?

Mộ thất này chính là Nam Đẩu Mộ Thất, ở đây có một vị Tiên gia!

Tên là Đỗ Tiên!" "Đỗ Tiên?" Mọi người nghe xong đều ngẩn người.

Nhưng khi Giáo sư Tôn bắt đầu giải thích, mọi người cũng dần hiểu ra ý tứ trong đó.

Cái gọi là Đỗ Tiên, thực ra chỉ là cái tên Phong Sư Cổ đặt cho thứ này.

Đỗ Tiên này là thứ ông ta đào được trong một ngôi cổ mộ thời Đường.

Nó có chút tương tự như thuật 'Viên Quang nhiếp hồn', nhưng lợi hại hơn Viên Quang thuật nhiều.

Hơn nữa một khi trúng thuật, rất khó thoát khỏi ảo cảnh.

Ngay cả Tần Vũ vừa rồi, sau khi vận dụng Kỳ Lân huyết mạch cũng không phá được ảo cảnh này.

Nhưng dựa vào cảm giác của mình, Tần Vũ vẫn nhận ra sự việc không ổn.

Viên Quang thuật đại khái có hai loại.

Loại thứ nhất là dùng mắt của chồn vàng (hoàng bì tử).

Loài chồn vàng này mượn dùng mắt của mình khi tinh thần con người cực độ suy yếu để trực tiếp khống chế tâm thần.

Cách này rất trực tiếp, nhưng nếu có vật tịch tà trấn sát ở gần thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Chương 1850

Loại thứ hai, thuật Viên Quang của Đỗ Tiên này cao minh hơn nhiều.

Nó sử dụng phương pháp tương tự như mê hoặc bằng mùi hương.

Giáo sư Tôn nói: "Tôi đến đây trước các cậu một bước!

Nơi này ngoài Nam Đẩu Mộ Thất ra thì không còn manh mối nào khác!

Ban đầu tôi cũng không hiểu 'Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê' nghĩa là gì!

Nhưng sau đó tôi phát hiện con vượn Ba Sơn lại mang đến một cái xác Vu nữ." "Sau đó tôi liền hiểu ra, nó muốn tôi đốt cái xác này, rồi sẽ nhìn thấy Đỗ Tiên, và Đỗ Tiên sẽ chỉ rõ phương hướng tiếp theo cho chúng ta!" "Hiện tại xem ra đều đã ứng nghiệm từng cái một, chỉ là bài phú 'Quan Sơn chỉ mê' mà Đỗ Tiên vừa nói, các cậu có ai ghi lại không?" "Tôi có ghi!" Ngô Bất Chính nói. "Chỉ là Giáo sư Tôn, lời của Đỗ Tiên này có thể tin được không?" Ngô Bất Chính giữ thái độ hoài nghi.

Giáo sư Tôn lại cười: "Có tin được hay không, cậu còn lựa chọn nào khác sao?" Quả thực, với tình hình hiện tại, đã không đến lượt họ muốn tin hay không nữa.

Bởi vì ngoài bài 'Quan Sơn chỉ mê phú' và mấy chữ trên tường 'Nam Đẩu Mộ Thất, chiếu bích hàng tiên; chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê' ra, thì không còn gì cả!

Không tin thì chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Cho nên đây có thể nói là con đường duy nhất khi đã hết đường. "Cái xác Vu nữ này, khi còn sống là linh môi, sau khi chết chắc chắn đã được xử lý bằng thủ đoạn đặc biệt!

Bên trong tất nhiên còn chứa một loại vật chất gây ảo giác, cho nên sau khi thiêu đốt mới có thể nhìn thấy ảo cảnh!" "Mà loại ảo cảnh này tất nhiên có liên quan đến Nam Đẩu Mộ Thất ở đây, các cậu không nhìn thấy bích họa ở đây, cho nên hoàn cảnh các cậu nhìn thấy và tôi nhìn thấy không giống nhau!" Giáo sư Tôn giải thích.

Sự việc đến đây, thực ra trong lòng mọi người đã hiểu.

Câu chuyện hẳn là như thế này: Giáo sư Tôn là người cuối cùng rơi xuống từ quan tài, nhưng được vượn Ba Sơn đưa đến đây.

Con vượn này chắc chắn biết một số thứ, nên nó tìm đến xác của Vu nữ, có lẽ được lấy ra từ chính cỗ quan tài mà bọn họ vừa ở đó.

Cỗ quan tài đó họ chưa kiểm tra kỹ.

Có thể lối vào quan tài mở ở bên dưới, nên họ tưởng xác Vu nữ vẫn còn trong đó, kỳ thực đã sớm bị vượn Ba Sơn lôi ra rồi.

Đây cũng là lý do sau đó họ nghe thấy tiếng động lạ sau lưng, đoán là quan tài đã sập.

Rồi sau đó, bắt đầu từ lúc họ gặp Giang Ninh, thực ra lúc đó Giáo sư Tôn đã bắt đầu đốt xác Vu nữ.

Cho nên từ thời điểm đó, bọn họ đã dần dần rơi vào ảo cảnh.

Giáo sư Tôn mà họ gặp sau đó, hẳn là một phần của ảo cảnh.

Hoặc có lẽ do họ hít phải quá nhiều chất gây ảo giác sinh ra từ việc đốt xác Vu nữ, nên ngay cả Kỳ Lân huyết mạch của Tần Vũ cũng không thể áp chế hết được.

Chân tướng sự việc cơ bản đã rõ ràng.

Giáo sư Tôn thật đang ở trong Nam Đẩu Mộ Thất.

Nhìn thấy họ đến, phát hiện họ trúng ảo cảnh và nhìn thấy cảnh tượng khác với mình, nên mới xảy ra tình huống họ không nhìn thấy Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nói đến đây dường như không muốn nói thêm nữa.

Loại tà pháp này cư nhiên tồn tại trong cổ mộ của tổ tiên Phong gia bọn họ.

Là hậu nhân, sao ông có thể không chấn kinh.

Xem ra bất kể là cha ông - Phong Tư Bắc, hay anh trai ông - Phong Học Văn nói đều không sai.

Phong Sư Cổ, kẻ bại hoại của gia tộc bọn họ, nhất định phải bị diệt trừ càng sớm càng tốt.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy mọi người đều im lặng, hiển nhiên vẫn đang cân nhắc tính chân thực trong lời nói của Giáo sư Tôn.

Hắn lập tức đứng dậy: "Tôn Lão Cửu, đừng nói nhiều thế, ông bảo những gì chúng tôi thấy trước đó là ảo cảnh, ông mới là Giáo sư Tôn thật!

Nhưng những gì ông nói dường như không có cách nào chứng minh cả, tuy rằng câu chuyện ông kể cũng khá trôi chảy!

Nhưng tôi thấy, vẫn là ăn một miếng móng lừa đen cho bảo hiểm!

Ông cứ ăn một miếng đi!" "Tử Bàn Tử, tôi đã nói hết những gì mình biết cho các cậu rồi, cậu còn muốn làm gì nữa!" Giáo sư Tôn tức đến xanh mặt, mắng: "Thứ đó là cho người ăn sao?

Tôi sẽ không ăn đâu, cậu đừng phí sức nữa!" Bàn Tử thấy vậy chuẩn bị trực tiếp dùng biện pháp mạnh, ai ngờ con vượn Ba Sơn bên cạnh lại che chắn cho Giáo sư Tôn ở phía sau.

Hồ Tư Lệnh thấy thế vội ngăn Bàn Tử lại: "Được rồi, cậu đừng nghịch nữa, Giáo sư Tôn trông có vẻ là thật đấy!

Hơn nữa độ mẫn cảm của động vật còn lợi hại hơn con người!

Vượn Ba Sơn đã bảo vệ ông ấy, nghĩ lại thì ông ấy chắc chắn là Giáo sư Tôn thật!" Bàn Tử nghe vậy nói: "Nói thì không thể nói như vậy được, đây là cổ mộ chứ không phải trên mặt đất, tình huống gì cũng có thể xảy ra!

Nhưng Lão Hồ, tôi nể mặt cậu, cho nên Tôn Lão Cửu, đoạn đường tiếp theo ông không được rời khỏi tầm mắt của Bàn gia ta!

Nếu không Bàn gia sẽ không khách khí đâu!

Mẹ kiếp, nếu còn xảy ra chuyện như thế này thêm hai lần nữa, Bàn gia bọn này chắc bị ông chơi chết mất!" Ngô Bất Chính bên cạnh nghe vậy cũng vội nói: "Đúng đấy Giáo sư Tôn, lần sau dù ông có phát hiện gì, ít nhất cũng đợi bọn cháu đến rồi hãy hành động!

Dục tốc bất đạt, trong cổ mộ cơ quan trùng trùng, lần này ông không sao, không đại biểu lần sau ông cũng có thể bình an!" "Hơn nữa, ông không lo cho an nguy của mình thì cũng phải lo cho bọn cháu chứ.

Đám người bọn cháu trừ Hồ đại ca ra, những người khác đều là trai tân đấy!

Cả đời đến cái vợ còn chưa có, ông cũng phải lo nghĩ cho sự nghiệp khảo cổ thế hệ sau của tổ quốc chứ!

Chương 1851

Nếu ai cũng như ông không chịu có con, thì thế hệ khảo cổ tiếp theo chẳng phải tuyệt tự sao!" Giáo sư Tôn bị Ngô Bất Chính nói cho mặt mũi ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu.

Người ta nói cũng có lý.

Cho dù trong lòng ông có sốt ruột đến đâu, cũng phải lo cho an nguy của người khác.

Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói: "Được rồi, mọi người đừng nhắm vào Giáo sư Tôn nữa, ông ấy chắc chắn cũng lo lắng thời gian trôi qua Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khởi động thì chúng ta không ra được!

Bây giờ vẫn nên tranh thủ thời gian suy nghĩ về nội dung quỷ âm của Đỗ Tiên, xem chúng ta tiếp theo nên làm thế nào!" Mọi người gật đầu, không nói nhảm nữa.

Ngô Bất Chính vội lấy nội dung quỷ âm mình vừa ghi chép ra, cùng mọi người phân tích.

Ngô Bất Chính đọc: "Đoạn nội dung này rất kỳ quái, tôi đọc mọi người xem thử là ý gì!

Vu hạp quan sơn, địa tiên độn ẩn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất!" "Vu hạp quan sơn, địa tiên độn ẩn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất!" Mọi người lẩm nhẩm câu nói này, trong lòng có chút khó hiểu, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì.

Bàn Tử nói: "Theo tôi thấy, chúng ta cứ khoái đao trảm loạn ma, đừng quan tâm nhiều thứ có có không không làm gì!

Câu đầu tiên chắc chắn là lời sáo rỗng, chúng ta đều đến đây rồi, ai mà chẳng biết Địa Tiên trốn trong Quan Tài Sơn này!

Câu thứ hai mới là trọng điểm, 'quần long thổ thủy' (bầy rồng phun nước), chắc là chỉ địa điểm hay dấu hiệu nào đó. 'Cổ mộ di đồ', chắc là trong cổ mộ có để lại bản đồ, đoán chừng là bảo bối gì đó!" "'Võ hầu tàng binh', đoán chừng là muốn nói trong cổ mộ còn giấu binh khí.

Mẹ kiếp, Phong Sư Cổ này cũng lắm bảo bối thật!" Ngô Bất Chính cười: "Tôi nói này Bàn Tử, cậu có thể đừng chỉ chăm chăm nhớ đến minh khí được không, nếu theo cậu nói như vậy, thì Vô Ảnh Tiên Kiều chẳng phải cũng là bảo bối à!

Cái này căn bản chẳng liên quan gì đến minh khí, sao cậu cứ cưỡng ép gán ghép vào thế!" Bàn Tử không cho là đúng, nói: "Ây dà Thiên Chân, tôi bảo cậu này, có đôi khi suy nghĩ vấn đề không thể phức tạp như vậy!

Nhỡ đâu Bàn gia nói đúng thì sao?" Hồ Tư Lệnh vội ngắt lời hai người: "Tôi cảm thấy Tiểu Béo phân tích có một câu rất có lý! 'Quần long thổ thủy', cái này dường như là một địa danh, đoán chừng muốn tìm được lối vào thì phải tìm ra nơi này!" "Nhưng cái gọi là 'Võ hầu tàng binh' này khiến người ta hơi khó hiểu!

Hình như trong lịch sử từng có một thứ tên là 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ'!

Không biết có phải chỉ cái này không!" Shirley Dương tiếp lời: "Cái 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' này tôi có biết một chút, hình như là trấn sơn chi bảo của Phong Oa Sơn!

Cũng quan trọng giống như 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đối với Mạc Kim Giáo Úy vậy!" "Nhưng 'Quan Sơn chỉ mê' lại không nói là 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', mà chỉ nói 'Võ hầu tàng binh'!

Chỗ này sai một chữ là đi một dặm! 'Võ hầu tàng binh' là một loại cơ quan, còn 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' là một bản đồ phổ!

Sai biệt một chữ này, chúng ta bắt buộc phải cẩn thận vạn phần mới được!" Bàn Tử nghe vậy cười: "Có đáng sợ thế không?

Cơ quan kiểu gì tôi thấy cũng chẳng làm khó được Tiểu ca nhà chúng ta!

Được rồi, đã phân tích mãi không ra ngô ra khoai gì, theo tôi thì đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Chúng ta cứ xuất phát trước, cố gắng tìm cho ra cái cơ quan 'quần long thổ thủy' kia rồi tính tiếp!" Mọi người gật đầu thấy có lý.

Bất kể thế nào, vẫn phải tìm được cơ quan 'quần long thổ thủy' này trước mới biết được chuyện phía sau.

Có đôi khi cứ đứng mãi một chỗ đoán già đoán non cũng vô dụng.

Chi bằng cứ đi thử xem sao, đúng là xe đến trước núi ắt có đường, thấy chiêu phá chiêu mới là chính đạo!

Mấy người lập tức không chậm trễ nữa, thu dọn đồ đạc tiếp tục xuất phát.

Chỉ là trên đường đi, mọi người vẫn không ngừng thảo luận về mấy câu phú chỉ điểm của quỷ âm này.

Mấy câu đầu đại khái đã có chút suy đoán.

Hồ Tư Lệnh liền nói về hai câu cuối. "Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất!" Hồ Tư Lệnh nói hai câu này có lẽ ám chỉ chuyện phong thủy.

Bởi vì 'Sinh môn' bản thân là thứ trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Mà 'Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất' chỉ một loại ẩn dụ trong phong thủy.

Cho nên hai câu này khả năng có liên quan đến phong thủy.

Chỉ cần tìm được nơi mà hai câu này ám chỉ, nghĩ lại thì giải quyết vấn đề cũng không khó.

Về chuyện phong thủy, hắn vẫn có chút tự tin.

Hơn nữa trong lòng mọi người đều rõ, Tần Vũ cũng rất am hiểu về phong thủy.

Có hắn và Hồ Tư Lệnh ở đây, thế cục này không khó phá.

Quan trọng nhất là phải tìm được cái gọi là 'quần long thổ thủy' và 'võ hầu tàng binh' trước đã.

Mọi người vừa thảo luận vừa gấp rút lên đường.

Trong lúc đó Bàn Tử cũng nhắc đến đám người Giang Ninh.

Trực giác của Bàn Tử rất chuẩn, chỉ là đôi khi hắn cũng mang theo màu sắc chủ quan.

Cho nên khi hắn nhắc đến đám Giang Ninh, cơ bản Hồ Tư Lệnh và mọi người đều bảo hắn đừng quan tâm nhiều quá.

Đám người này tuy không phải người thường, nhưng mục đích của họ chúng ta vẫn chưa rõ.

Chương 1852

Cho nên chi bằng cứ đi bước nào hay bước ấy, nếu họ thực sự có âm mưu quỷ kế gì thì đến lúc đó không cần khách khí là được.

Hồ Tư Lệnh nói: "Đi tiếp về phía trước có khả năng sẽ không còn xa Địa Tiên thôn nữa, cho nên chúng ta cũng phải có chút chuẩn bị!

Cẩn thận đề phòng đám người đó, coi chừng trúng chiêu của họ!" Mọi người gật đầu.

Đúng là hại người thì không nên, nhưng phòng người thì không thể không có.

Cả đám người đi về phía trước.

Rất nhanh họ lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Dường như dòng nước đến đây lại có xu thế chảy ngược lên trên.

Nhưng nghĩ lại thì chắc không thể nào, có lẽ là do vấn đề địa thế nơi này.

Suốt dọc đường đi xuống, thực ra thông đạo đều thoai thoải đi xuống phía dưới.

Cho nên địa thế nơi này có thể lại thấp hơn, lớp đất dưới chân cách sông ngầm có thể rất mỏng.

Vì vậy mới xuất hiện tình huống sông ngầm lúc ẩn lúc hiện. "Ây ây!

Các cậu mau nhìn kìa!" Phía trước, Bàn Tử bỗng nhiên kinh hô.

Mọi người vội nhìn theo hướng ánh đèn.

Quả nhiên họ phát hiện phía trước thực sự xuất hiện một bức tượng kỳ quái.

Bức tượng đó giống như một cái cối xay khổng lồ.

Tuy nhiên xung quanh cối xay lại điêu khắc rất nhiều đầu rồng.

Từ trong miệng rồng đang có những dòng nước cổ quái phun ra.

Hệt như cảnh tượng mà quỷ âm đã chỉ điểm.

Đây chẳng phải là 'quần long thổ thủy' sao.

Xem ra phương hướng của họ không sai. "Ây ây bên kia có một cái mộ thất!" Bàn Tử kêu lên.

Mọi người nhìn thấy, ở một bên bức tượng quần long thổ thủy, quả nhiên có một lối vào mộ thất.

Nhưng lối vào mộ thất này có chút khác với những cái trước.

Những mộ thất trước đó không có cửa xác định, chỉ nhìn thấy một lối vào.

Nhưng phía trên mộ thất này lại có dấu tích của một cánh cửa đá rõ ràng.

Điều này chứng tỏ bên trong có thể có cơ quan.

Một khi kích hoạt cơ quan, có thể sẽ bị nhốt bên trong.

Mấy người rảo bước đến cửa mộ thất.

Không dám mạo muội đi vào, Bàn Tử bắn một cây lãnh diễm hỏa vào trong.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo mọi người đều kinh hoàng nhìn thấy: Trong ngôi mộ thất này vậy mà đặt chi chít quan tài.

Không sai, chính là quan tài.

Nhưng những cỗ quan tài này đều chỉ to bằng cánh tay, nghiêm khắc mà nói thì đúng là chỉ bằng cánh tay nhỏ.

Kích thước mỗi cái đều y hệt nhau.

Phóng mắt nhìn sang, ít nhất cũng phải đến cả ngàn cỗ.

Những quan tài này nhìn qua là biết không thể dùng để liệm người chết.

Chắc chắn là một loại cơ quan. "Lão Hồ, cái này có phải là cái gọi là 'sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất' không?" Shirley Dương vội hỏi.

Hồ Tư Lệnh gật đầu, cười nói: "Không sai!

Đây chắc chắn là một cái 'Quan tài trận', nơi thực sự giấu manh mối chính xác chắc chắn nằm trong hai cỗ quan tài trong số đó!

Trận pháp này ngầm hợp với thuật phong thủy!

Tuy nhiên muốn phá giải còn cần thời gian, tôi phải từ từ suy tính!" Mọi người nghe vậy đều rất hưng phấn.

Chỉ là trong mắt Hồ Tư Lệnh lại thoáng qua một tia giảo hoạt, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Hắn quay đầu nhìn Giáo sư Tôn và đám người Giang Ninh bên cạnh.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tần Vũ. "Tiểu ca, cậu cũng hiểu phong thủy, hay là cậu cùng tôi vào trong, chúng ta thử phá giải cơ quan nơi này xem?" Tần Vũ nghe vậy hơi ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu.

Chương 1853

Chỉ là anh cảm thấy Hồ Tư Lệnh dường như trong lòng có tính toán gì đó, gọi mình cùng vào, hành động này ít nhiều có chút bất thường! "Hay là tôi cũng đi?" Ngô Bất Chính ở bên cạnh nói, cậu vẫn có chút lo lắng cho Tần Vũ.

Thế nhưng Bàn Tử cười nói: "Thôi đi Thiên Chân, cậu đừng có góp vui nữa, với thân thủ của Tiểu ca mà vào đó còn xảy ra chuyện, thì cậu vào cũng bằng thừa!

Được rồi hai người vào đi!" Bàn Tử kẹp cổ Ngô Bất Chính lại, ra hiệu cho Hồ Tư Lệnh và Tần Vũ vào trước.

Ngô Bất Chính còn muốn nói gì đó, Bàn Tử lại huých nhẹ cậu một cái, ra hiệu đừng nói nhiều.

Ngô Bất Chính ngẩn người, Bàn Tử lại hạ thấp giọng nói: "Đừng tham gia, họ có kế hoạch đấy!" Nói rồi Bàn Tử dùng khóe mắt liếc nhìn đám người Giang Ninh bên cạnh.

Ngô Bất Chính lập tức hiểu ra.

Trước đó Bàn Tử đã từng nói không chỉ một lần rằng đám Giang Ninh có vấn đề.

Một đội thám hiểm do công ty quốc tế thuê, đây chỉ là quan hệ thuê mướn, tức là quan hệ duy trì bằng tiền bạc.

Nhưng thái độ mà đám người Giang Ninh thể hiện ra lại có chút quá kiên định.

Điều này hoàn toàn không giống kiểu "nhận tiền người làm việc cho người".

Phải biết rằng, tuy tục ngữ có câu "có tiền mua tiên cũng được", nhưng ở đây dù sao cũng là người chứ không phải quỷ.

Làm gì có ai vì kiếm tiền mà ngay cả mạng cũng không cần.

Cái loại chuyện "có mạng kiếm tiền, không mạng tiêu tiền" ấy, ai mà thèm làm.

Nhưng sự chấp nhất mà đám Giang Ninh thể hiện ra là quá mức.

Tuy suốt dọc đường đi họ nói rất ít, nhưng cũng chưa từng nói lời muốn bỏ cuộc.

Điều này bản thân nó đã hiển nhiên có chút không bình thường.

Cộng thêm tình huống lúc này, Ngô Bất Chính có thể cảm nhận được.

Chắc là Hồ Tư Lệnh có kế hoạch gì đó, có thể là muốn thử thám đám người Giang Ninh này một chút.

Vừa nghĩ đến đây, tim Ngô Bất Chính cũng không khỏi treo lên.

Cậu thực ra rất để ý việc các đồng đội nghi kỵ lẫn nhau thế này.

Nhưng tình huống lúc này cậu cũng hết cách, dù sao đám Giang Ninh cũng không phải do họ gọi tới.

Tâm phòng người vẫn phải có.

Tần Vũ và Hồ Tư Lệnh vào mộ thất chưa đến hai phút thì gọi mọi người vào.

Mấy người cũng không dài dòng, vội đi theo vào.

Đứng trong mộ thất, cảm giác so với bên ngoài hoàn toàn khác biệt.

Ở bên ngoài chỉ cảm thấy những cỗ quan tài nhỏ này nhiều như lông trâu.

Nhưng bước vào rồi mới cảm nhận được áp lực mà chúng mang

lại.

Chỉ riêng việc những cỗ quan tài chi chít vây quanh cũng khiến người ta cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

May mà mấy người họ đều không mắc chứng sợ lỗ hay sợ không gian hẹp.

Nếu không đứng nhìn những quan tài này lúc này, e rằng đều sẽ không chịu nổi. "Hồ Bát Nhất, các cậu rốt cuộc đã nghiên cứu ra cách phá giải chưa?

Thời gian của chúng ta cũng không nhiều đâu!" Giáo sư Tôn vừa vào đã vội hỏi.

Thời gian mở Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chỉ có ba ngày, lúc này đã chậm trễ không ít thời gian rồi.

Còn chậm trễ nữa, ông thực sự sợ chưa vào được Địa Tiên thôn đã xảy ra chuyện.

Hồ Tư Lệnh cười nói: "Giáo sư Tôn, ông đừng sốt ruột, thế cục lần này không dễ phá đâu!

Hơn nữa, ở đây chỉ có tôi và Tần tiểu ca biết chút chuyện phong thủy!

Ông sốt ruột cũng vô dụng thôi!" Giáo sư Tôn nghe vậy lại không cho là đúng, nói: "Cái đó chưa chắc à, chúng tôi làm khảo cổ, sao có thể không quen biết vài người tinh thông phong thủy chứ?

Các cậu nếu không có cách, tôi bây giờ sẽ liên hệ bạn cũ của tôi, nhờ họ giúp đỡ!" Bàn Tử nghe vậy lại cười: "Tôi nói này Tôn Lão Cửu, ông tưởng thật là chỉ mình ông quen mấy lão già phong thủy có thể giải khai thế cục nơi này à?

Ông cũng không đi nghe ngóng xem, Hồ Tư Lệnh của chúng tôi là truyền nhân của thuật phong thủy tổ truyền đấy!

Thuật phong thủy của Tiểu ca lại càng đạt đến cảnh giới tạo hóa!

Nhìn là biết ông chưa xem livestream vụ Vân Nam Trùng Cốc rồi!

Hồi đó Tiểu ca một mình dùng phong thủy cách cục hủy diệt cái xác không đầu của Hiến Vương đấy!

Ông hỏi thử mấy người bạn của ông xem, họ có biết đó là nguyên lý gì không?" "Cậu!" Giáo sư Tôn tức đến mức không nhẹ.

Nhưng nói thật, Giáo sư Tôn đối với một số đồng nghiệp của mình, thực ra cũng không ôm ảo tưởng gì.

Bởi vì những đồng nghiệp này của ông, nghiên cứu lý thuyết phong thủy thì tạm được, nhưng khi thực sự vào thực tiễn thì cơ bản chẳng có tác dụng gì.

Chương 1854

Bản thân nghề phong thủy và khảo cổ có chút không ăn nhập.

Rất nhiều nhân viên khảo cổ cho rằng phong thủy là thứ lừa đảo, cho nên người nghiên cứu về phương diện này rất ít.

So với những đồng nghiệp kia, thực ra Giáo sư Tôn tin tưởng hai người Hồ Tư Lệnh trước mắt hơn. "Được rồi Tiểu Béo, đừng nói nhảm nữa, thời gian của chúng ta đúng là không nhiều!" Hồ Tư Lệnh bỗng nhiên mở miệng nói. "Tôi vừa rồi bàn bạc với Tiểu ca một chút, đối với phong thủy cục nơi này đã có vài ý tưởng!

Suy đoán ra được một kết quả!

Gọi mọi người vào là chuẩn bị trực tiếp phá giải cơ quan này!" Nói rồi ánh mắt Hồ Tư Lệnh quét qua mọi người, cuối cùng lại đi về phía bên Giang Ninh.

Ba người Giang Ninh ngẩn ra, mày không khỏi nhíu lại vài phần.

Tuy nhiên Hồ Tư Lệnh lại làm như không thấy, đi thẳng đến bên cạnh họ.

Sau đó hắn nhấc hai cỗ quan tài ở gần họ lên. "Chúng tôi suy đoán hai cỗ quan tài này chính là 'nhất thủ nhất vĩ' của sinh môn!

Chúng ta mở ra xem thử đi!" Nói rồi Hồ Tư Lệnh ngồi xổm xuống tại chỗ, trực tiếp mở hai cỗ quan tài ra.

Khi quan tài được mở, lập tức bên trong xuất hiện hai chiếc bình gốm.

Trên bình gốm điêu khắc rất nhiều tranh sơn thủy, nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Mà hai bức tranh sơn thủy này dường như tương ứng với địa hình xung quanh nơi này.

Lối vào Địa Tiên thôn rất có khả năng ẩn giấu trên đó.

Hồ Tư Lệnh đặt bình gốm xuống đất, bảo Shirley Dương dùng thiết bị quay chụp lại một chút.

Những thứ này rất dễ vỡ, vẫn nên chụp ảnh cho an toàn, tránh sau này xảy ra vấn đề.

Chụp ảnh xong, hắn đứng dậy cùng Shirley Dương đứng tại chỗ nghiên cứu, vậy mà lại để hai chiếc bình gốm chỏng chơ tại đó.

Ngô Bất Chính ngẩn người, cảm thấy việc này rất không ổn.

Nhưng cậu không nói gì, nhớ tới lời Bàn Tử lúc trước, chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

Hồ Tư Lệnh đang đợi đám Giang Ninh cắn câu?

Nhưng dường như đám Giang Ninh không dính chiêu này, đứng tại chỗ lại không hề có ý định động thủ.

Hồ Tư Lệnh liếc mắt nhìn họ một cái, thầm nghĩ mấy người này giấu mình kỹ thật.

Thế này mà cũng không động thủ.

Chẳng lẽ mình thực sự nghĩ nhiều rồi?

Họ chỉ muốn đi theo vào ngắm cảnh thôi?

Việc này bản thân chỉ là suy đoán, dù sao họ hiểu biết về ba người Giang Ninh thực sự không nhiều.

Hồ Tư Lệnh thấy họ không có bất kỳ hành động nào, đành bất lực cầm bình gốm lên, đưa cho Tần Vũ xem.

Tần Vũ thấy vậy nói: "Cái này là giả, đồ thật là hai cái này!" Nói rồi anh trực tiếp lấy hai cỗ quan tài trước mặt mình ra.

Bên trong cũng là hai chiếc bình gốm.

Hồ Tư Lệnh bất lực lắc đầu, khi Tần Vũ ra tay, cũng đồng nghĩa với việc kế hoạch của họ thất bại.

Đám người Giang Ninh không động thủ, chứng tỏ họ có thể thực sự chỉ muốn theo vào xem tình hình.

Hoặc có lẽ bọn họ đã đa nghi rồi.

Ngô Bất Chính thở phào nhẹ nhõm.

Cậu sợ nhất là nội bộ lục đục, thường thì rất nhiều khi xuống mộ thất bại chính là do những mâu thuẫn nội bộ này gây ra. "Lão Hồ, rốt cuộc các cậu đã tìm thấy lộ tuyến chưa!" Bàn Tử chẳng kiêng nể gì, vội mở miệng khuấy động bầu không khí hơi gượng gạo.

Hồ Tư Lệnh chỉ vào chiếc bình gốm trong tay Tần Vũ nói: "Tìm thấy rồi, chính là ở đây!" Mọi người vội nhìn sang, chỉ thấy trên bình gốm thấp thoáng điêu khắc tạo hình của một vùng non nước.

Nhưng bên cạnh vùng non nước đó hệt nhiên có một ký hiệu rất nhỏ.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, ký hiệu đó chính là biểu tượng 'quần long thổ thủy'.

Chỉ là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện được.

Hình vẽ trên bình gốm này, vậy mà lại là một tấm bản đồ vi mô. "Mẹ kiếp, vậy chúng ta còn đợi cái gì, đi mau thôi!" Bàn Tử hô lên.

Hồ Tư Lệnh gật đầu, lập tức gọi mọi người quay lại chỗ Quần Long Thổ Thủy.

Anh ta và Tần Vũ đi sau cùng, hai người cũng không nói chuyện, chỉ nhìn nhau một cái.

Dường như có ý tưởng gì đó cần giao lưu.

Chương 1855

Sau khi mọi người ra ngoài, Hồ Tư Lệnh đối chiếu nội dung trên từ bình.

Ở bên trái điêu tượng Quần Long Thổ Thủy, sâu trong vách tường phát hiện một khe nứt cực hẹp.

Những khe nứt kiểu này rất nhiều, đều do núi lở hình thành.

Không ai nghĩ tới lối vào Địa Tiên Thôn thực sự lại nằm trong những khe nứt này.

Nếu không có từ bình dẫn đường thì rất khó phát hiện ra lối vào Địa Tiên Thôn.

Mọi người không chần chừ nữa, Bàn Tử đi đầu lần lượt chui vào trong khe nứt.

Đường trong khe nứt không dễ đi.

Nhưng có từ bình chỉ dẫn, mọi người đi loanh quanh trong đó hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước xuất hiện đường lát đá.

Quả nhiên, đây đúng là lối vào.

Nếu không có chỉ dẫn của từ bình, cho dù có người vào được đây, khả năng cũng sẽ cảm thấy đây chỉ là một khe nứt bình thường mà bỏ cuộc.

Nhìn thấy con đường đá dưới chân, mọi người đều không kìm được mà kích động.

Một đường trèo đèo lội suối, suýt chút nữa mất mạng, cuối cùng cũng tìm được lối vào Địa Tiên Thôn.

Hồ Tư Lệnh ngăn mọi người lại, xem xét chỉ dẫn trên từ bình rồi nói: "Theo như trên từ bình nói, chúng ta phải tìm được một cái hang động ở đây, sau khi đi vào trong đó chính là Địa Tiên Thôn!

Mọi người tìm thử xem, đừng bỏ sót!" Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Quả nhiên, chỉ lát sau, Bàn Tử đã tìm thấy hang động này ở sườn một ngọn đồi.

Hang động này được xây dựng rất kỳ diệu, có vật che chắn.

Nếu không tìm kiếm kỹ lưỡng thì thật sự không phát hiện ra. "Tôi bảo này, đi thôi, đã đến đây rồi thì đừng lề mề nữa, chúng ta mau vào trong tìm minh khí trong thôn đi!" Bàn Tử sốt ruột không chờ được, lập tức chui tọt vào.

Những người khác cũng vội vàng theo sát phía sau.

Một lát sau mọi người chui ra khỏi hang động.

Mà vừa rời khỏi hang, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến tất cả sững sờ.

Chỉ thấy bên ngoài hang động lại có một mảng lớn thực vật.

Những thực vật này to lớn lạ thường, nhưng toàn thân đều là màu đỏ sẫm, so với thực vật màu xanh bên ngoài thì trông cực kỳ quỷ dị.

Ở giữa đám thực vật này, hách nhiên có một con đường, lối vào được lát 'đoạn trùng đạo'.

Có lẽ là để phòng ngừa côn trùng bên ngoài bò vào.

Mà phía trên đám thực vật này, cao đến mức không nhìn thấy đỉnh.

Chỉ có thể lờ mờ thấy phía trên rất tối, chắc là tầng đá ngầm dưới lòng đất.

Mọi người nhìn về phía xung quanh, phát hiện hai dãy núi từ hai bên kéo dài ra.

Nơi bọn họ đang đứng hách nhiên là một không gian ngầm dưới lòng đất.

Chỉ là không gian ngầm này cực lớn, bởi vì ở đây cư nhiên còn có cả dãy núi ngầm.

Tuyết Ly Dương kinh hô: "Thật đúng là quỷ phủ thần công, ai có thể ngờ dưới lòng đất lại có không gian lớn thế này chứ!" "Đúng là quỷ phủ thần công, quy mô ngôi mộ cổ của Phong Sư Cổ này cũng sánh ngang hoàng lăng rồi!" "Chỉ là không biết tình hình trong Địa Tiên Thôn thế nào!" Ngô Bất Chính cũng vội nói. "Hoàng lăng tôi thấy lão ta so không bằng đâu, cùng lắm cũng chỉ là trọc phú thôi!

Đi đi, chúng ta đây là đánh địa chủ chia ruộng đất!" Bàn Tử hô hào.

Ngay lập tức một đám người mang theo trang bị, men theo con đường giữa đám thực vật, mò mẫm về phía trước.

Cả con đường không dài lắm.

Chạy chỉ mười phút, mọi người đã xuyên qua đám thực vật kỳ quái này.

Mà ở phía trước con đường, lại xuất hiện một tòa kiến trúc đen sì.

Phía xa sau tòa kiến trúc, ẩn ẩn ước ước có rất nhiều nhà cửa.

Dường như thật sự có một cái thôn. "Vãi, Phong Sư Cổ thật sự xây một cái thôn ở đây à!

Thế này cũng quá ngầu rồi!" Bàn Tử không nhịn được thốt lên.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính lại dường như nghĩ tới điều gì, vội nói: "Không đúng, cách cục kiến trúc ở đây mọi người có thấy rất lạ không, chúng ta hình như đã gặp ở đâu rồi!" "Gặp rồi?

Gặp ở đâu?" Hồ Tư Lệnh vội hỏi, anh ta dường như không có cảm giác quen thuộc.

Bên cạnh Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên kinh hô: "Thanh Khê Trấn!

Cách cục kiến trúc ở đây hình như là tham khảo Thanh Khê Trấn để xây dựng!

Chương 1856

Toàn bộ cách cục giống hệt Thanh Khê Trấn!" "Thanh Khê Trấn?" Mọi người sửng sốt, nhìn kỹ lại thì phát hiện quả nhiên cách cục nơi này rất giống Thanh Khê Trấn.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Mẹ kiếp, nếu thật sự giống Thanh Khê Trấn, vậy chúng ta chẳng phải trực tiếp đi tìm vị trí Phong gia là được sao!

Đồ ngon chắc chắn đều ở Phong gia!" "Khoan hẵng vội, đường đi này chúng ta cũng mệt lử rồi!

Hiện tại vào được đây, cũng không vội vàng một chốc một lát!

Tiên vào miếu thờ phía trước nghỉ ngơi một lát, dưỡng tinh súc duệ đủ rồi hãy xuất phát!" Hồ Tư Lệnh vội nói.

Mọi người gật đầu thấy có lý.

Dù sao cũng vào được rồi, tìm thấy Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng là chuyện sớm muộn, không vội vàng lúc này.

Mấy người lập tức đi về phía ngôi miếu trước mặt.

Thời xưa, rất nhiều thôn làng đều có tập quán xây miếu thờ phụng gần đó.

Nào là miếu Quan Âm nương nương, miếu Võ Thánh, thậm chí có nơi còn có miếu Hoàng Bì Tử (chồn vàng), chủ yếu là căn cứ vào truyền thuyết địa phương khác nhau nên bài vị thờ cúng cũng khác biệt.

Mà nơi này dường như thờ phụng một ngôi miếu Võ Thánh, cũng chính là miếu Quan Đế trong truyền thuyết.

Hồ Tư Lệnh tiến lên thử, phát hiện cửa miếu Quan Đế này không khóa, có thể trực tiếp đẩy ra.

Thế là gọi mọi người chờ bên ngoài, mình tiên phong vào xem thử.

Tuyết Lỵ Dương không yên tâm, thế là hai người cùng đi vào.

Không gian toàn bộ miếu Quan Đế không lớn, tổng cộng có hai tầng.

Tầng một thờ tượng Quan Đế, còn tầng hai là một không gian nhỏ, chắc là lúc xây dựng dùng để cố định thần tượng.

Hồ Tư Lệnh đi một vòng, phát hiện không có nguy hiểm gì, lúc này mới gọi mọi người vào nghỉ ngơi.

Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa, vội gọi mọi người vào mau chóng nghỉ ngơi, nghỉ khỏe rồi còn đi đào minh khí trong thôn.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính lại cảm giác có phải hơi qua loa rồi không?

Nơi này dù sao cũng là phạm vi Địa Tiên Thôn, do Phong Sư Cổ xây, hơn nữa còn là dưới lòng đất.

Nói thật, cái nhà này nhìn thế nào cũng không giống cho người sống dùng.

Cho dù bên trong thờ Quan Đế, chẳng lẽ Phong Sư Cổ sẽ không động tay động chân bên trong?

Chỉ nhìn sơ qua đã cho người vào nghỉ, thế này có phải quá qua loa rồi không?

Nhưng cậu nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, thấy Tần Vũ cũng đi vào mà không nói gì, không khỏi cảm giác có phải mình lo xa rồi không?

Thế nhưng, ngay khi bọn họ vừa mới bước vào miếu Quan Đế.

Bỗng nhiên chỉ nghe "Rầm" một tiếng trầm đục.

Gần như đồng thời, cửa lớn của miếu Quan Đế trực tiếp đóng sập lại.

Tôn giáo sư kinh hãi, vội hét: "Cửa sao lại đóng rồi, Giang Ninh bọn họ còn chưa vào mà!" Ngô Bất Chính cũng sửng sốt, vừa rồi cậu rõ ràng cảm giác sau lưng có gió, dường như là động tĩnh lúc đóng cửa.

Động tĩnh này Tần Vũ tuyệt đối có thể phản ứng kịp.

Nhưng anh ấy căn bản không ra tay.

Việc này quá bất thường.

Nhưng đúng lúc này, Hồ Tư Lệnh lại cười khẩy: "Đuôi cáo cuối cùng cũng lộ ra rồi!" "Giang Ninh!

Các người rốt cuộc là ai?" Ngô Bất Chính nghe đến đây lập tức vỡ lẽ, hóa ra đến tận bây giờ nhóm Hồ Tư Lệnh vẫn đang thử thách Giang Ninh à!

Hơn nữa kết quả hình như đúng thật.

Cánh cửa này e rằng chính là do nhóm Giang Ninh đóng lại.

Cậu lập tức định đi mở cửa, Tần Vũ lại vội ngăn cậu lại: "Đừng động!

Trên cửa có cơ quan, không thể mở!" Ngô Bất Chính nghe vậy, trong lòng không khỏi thót một cái, vội nói: "Mọi người sớm liệu được bọn họ sẽ làm vậy?

Sao không đề phòng trước?" Nhưng không ai trả lời cậu, chỉ nghe bên ngoài vang lên giọng nói của Giang Ninh: "Bọn tôi là ai, các người từ từ đoán đi, đa tạ các người dẫn đường!

Là lời cảm ơn, tôi vẫn muốn nhắc nhở các người nếu có thể sống sót, tốt nhất là ra ngoài sớm đi!

Chỗ này, không phải nơi các người nên đến!" "Mẹ kiếp nhà mày, bố mày không đến được, chẳng lẽ một đám tôm tép các người thì đến được à!" Bàn Tử không nhịn được chửi đổng.

Nhưng Giang Ninh hiển nhiên căn bản không muốn dây dưa với gã, lạnh lùng nói: "Các người tự xem đi, miếu Võ Thánh này không phải nơi dễ xông vào đâu, chúc may mắn!" Nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Một lát sau, cho đến khi những âm thanh này dần dần đi xa.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhìn mọi người nói: "Kế hoạch đâu?

Kế hoạch của mọi người rốt cuộc là gì?

Hoặc là nói chúng ta làm sao ra khỏi đây?" Cậu cũng không ngốc, sau khi suy nghĩ ngắn ngủi, trong lòng đã hiểu ra.

E rằng đây cũng là cái cục mà Hồ Tư Lệnh và Tần Vũ tương kế tựu kế dựng lên.

Chương 1857

Nhưng cái cục này vị tất hơi bị động quá rồi.

Nhóm Giang Ninh đều đã xuất phát.

Mà bọn họ vẫn bị nhốt ở đây.

Hồ Tư Lệnh định nói, Tần Vũ bỗng nhiên làm động tác im lặng, đồng thời chỉ chỉ ra ngoài cửa.

Mọi người sửng sốt, sau đó liền hiểu ý anh.

Điều này rõ ràng là nói nhóm Giang Ninh thực ra vẫn còn ở bên ngoài, đám người này quá gian trá, tiếng bước chân rời đi vừa rồi chắc chắn là cố ý làm cho bọn họ nghe.

Bàn Tử thấy thế cười một cái, cố tình làm ra vẻ phẫn nộ nói: "Tôi đệch con mẹ nó, con đĩ thối này, cư nhiên dám âm chúng ta, Bàn gia ta ra ngoài được, không lột da nó không làm người!" "Đúng, đâu chỉ lột da, còn phải đem diễu phố thị chúng!" Hồ Tư Lệnh cũng phụ họa theo.

Ngoài miếu, Giang Toán nghe mà sắc mặt khó coi, lắc đầu với Giang Ninh ở đằng xa.

Sau đó ba người mới vội vã đi về phía Địa Tiên Thôn. "Đi rồi!" Tần Vũ nghe thấy động tĩnh liền gật đầu.

Mấy người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính vẫn chưa hiểu rõ Hồ Tư Lệnh và Tần Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Càng đừng nói đến Bàn Tử.

Bàn Tử vừa ngồi xuống liền hỏi: "Tôi bảo này, rốt cuộc trong hồ lô các người bán thuốc gì thế!

Hiện tại bọn Giang Ninh chắc chắn đã tiến về phía thôn rồi, còn không nghĩ cách ra ngoài, minh khí trong thôn sẽ bị người ta cướp hết đấy!" Hồ Tư Lệnh xua tay nói: "Yên tâm, cho dù bọn họ vơ vét được minh khí, chẳng phải vẫn phải đi ra từ cổng thôn sao!

Hơn nữa, cậu nghĩ những người này ngàn dặm xa xôi đi theo chúng ta đến đây, thật sự là vì minh khí?" "Vậy thì có thể vì cái gì?

Tổng không thể giống Tôn giáo sư, là vì đến đào mộ tổ nhà mình chứ!" Bàn Tử ra vẻ nghiêm túc nói hươu nói vượn. "Vương Bàn Tử, cậu đừng có nói nhảm được không?

Tôi đó là đến thanh lý môn hộ!" Tôn giáo sư tức giận nói.

Ông nhìn sang Hồ Tư Lệnh: "Hồ Bát Nhất, cậu rốt cuộc có kế hoạch gì, hiện tại chúng ta rốt cuộc phải làm sao?

Cậu mau nghĩ cách đi!" Hồ Tư Lệnh thấy thế cười nói: "Thực ra cũng không có kế hoạch gì, chính là muốn để bọn Giang Ninh lộ mặt ra thôi!" Nói rồi Hồ Tư Lệnh kể lại suy nghĩ của mình một lượt.

Thực ra kế hoạch của bọn họ rất đơn giản.

Khi Hồ Tư Lệnh và Tần Vũ cùng vào ngôi mộ thất có đặt quan tài kia, hai người đã sớm mở chiếc quan tài giấu từ bình chính xác ra trước.

Hai người phát hiện, địa điểm ghi chép trên từ bình chính là ngôi miếu Võ Thánh mà bọn họ đang ở lúc này.

Nghĩa là bọn họ đã biết trước những nơi này.

Mà lúc đó, Hồ Tư Lệnh đã phát hiện ra một vấn đề.

Địa Tiên Thôn tuy mang danh là thôn làng, nhưng nói toạc ra chính là đồ bồi táng.

Phong Sư Cổ không thể nào thật sự để nơi này có người ở.

Nhưng theo từ bình thì Phong Sư Cổ thật sự đã xây một cái thôn dưới lòng đất.

Có điều kiến trúc của cái thôn này khả năng đều có vấn đề.

Bởi vì căn cứ manh mối phát hiện dọc đường, Phong Sư Cổ người này có thói quen sưu tập, gần như đem toàn bộ đồ tốt trong các cổ mộ mà lão trộm cả đời bồi táng tại Địa Tiên Thôn.

Phong Sư Cổ là ai?

Đó chính là tổng quản hoàng lăng bên cạnh hoàng đế ngày xưa.

Lão lấy danh nghĩa tìm long mạch hoàng lăng, không biết đã trộm bao nhiêu cổ mộ trên khắp cả nước.

Nhiều bảo bối mộ táng như vậy, sao có thể đều ở trong một cái mộ thất chứ?

Hơn nữa Địa Tiên Thôn này tuy ở dưới lòng đất, nhưng cũng không thể trực tiếp đặt quan tài.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là, Địa Tiên Thôn nơi này thực ra là một chốn Âm Dương Trạch.

Cái gọi là Âm Dương Trạch, nhìn mặt chữ mà giải nghĩa thì Dương trạch là cho người sống ở, mà Âm trạch là cho người chết ở.

Âm Dương Trạch ở đây chỉ chính là, dưới mỗi kiến trúc của Địa Tiên Thôn, hẳn là đều tương ứng với một ngôi cổ mộ.

Trong đó ẩn chứa, rất có thể đều là bảo bối mà Phong Sư Cổ trộm được cả đời.

Chính vì có phát hiện này, một ý tưởng đã nảy ra trong đầu Hồ Tư Lệnh.

Bọn họ ở trong mộ thất, giả vờ lộ ra sơ hở, tuy nhiên nhóm Giang Ninh không hề cắn câu.

Thực ra sơ hở của bọn họ tại mộ thất quá rõ ràng, Giang Ninh cũng không ngu, biết đó chắc chắn là đang thử thăm dò cô ta.

Tuy nhiên kế hoạch thực sự của Hồ Tư Lệnh thực tế là ở tại ngôi miếu Võ Thánh này.

Anh ta giả vờ thả lỏng cảnh giác, dẫn mọi người đến miếu Võ Thánh.

Cố ý để nhóm Giang Ninh vào sau cùng, để họ có cơ hội ra tay.

Chương 1858

Quả nhiên, anh ta đã đoán đúng.

Ba người Giang Ninh quả nhiên ra tay rồi.

Bàn Tử nghe đến đây, không nhịn được nói: "Lão Hồ, não ông sao còn không bằng tôi thế, ông đây rõ ràng là cách làm thương địch một ngàn tự tổn tám trăm mà!

Ông đã thử cho bọn họ lộ mặt rồi, nhưng chúng ta cũng bị nhốt, minh khí trong thôn chẳng phải hời cho bọn họ sao!" Hồ Tư Lệnh vội nói: "Tôi bảo trong đầu cậu có thể đừng lúc nào cũng minh khí với minh khí được không, ông đây dám sắp xếp như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân được chứ?

Hơn nữa với thủ đoạn của bọn họ, cậu nghĩ miếu Võ Thánh này có thể nhốt được Tần tiểu ca, hay là có thể nhốt được thiết tháp Doanh Thương!" Bàn Tử sửng sốt, thấy cũng đúng.

Chưa nói đến Tần Vũ, chỉ riêng thể hình của Doanh Thương, bức tường này ước chừng cũng không chịu nổi hai đấm.

Cho nên dùng miếu Võ Thánh nhốt người, căn bản là không thể nào. "Vậy bọn Giang Ninh vị tất cũng quá ngu rồi!" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Tổng cảm giác bọn Giang Ninh sẽ không qua loa như vậy.

Tần Vũ nghe vậy bỗng nhiên xen vào: "Đương nhiên sẽ không, bọn họ hẳn là biết tình hình của miếu Võ Thánh này!

Bên trong nơi này đâu đâu cũng là cơ quan!" Tần Vũ nói xong liền ném mạnh thanh Hắc kim cổ đao trong tay ra.

Hắc kim cổ đao trong nháy mắt cắm vào cái bệ dưới tượng phật phía sau.

Có điều cũng kéo rớt tấm màn che xung quanh tượng phật xuống.

Gần như đồng thời mọi người liền nhìn thấy.

Đó đâu phải là thần tượng Võ Thánh Quan Đế, rõ ràng là một ác quỷ mặt mũi khả ố.

Quỷ dị nhất là, trong tay ác quỷ này lại còn ôm một thứ đen sì.

Bàn Tử nhìn kỹ, kinh hô: "Mẹ kiếp, đây không phải là Phật Lang Cơ sao?

Chỗ này sao lại có thứ này!" "Mẹ ơi!" Ngô Bất Chính cũng ngẩn người, Phật Lang Cơ là một loại đại bác mà!

Là đồ vật thế kỷ 15, từ Bồ Đào Nha truyền nhập vào Việt Nam.

Nhưng sao ở đây lại có!

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Bởi vì nơi này căn bản không phải miếu Võ Thánh, mà là một ngôi miếu Pháo Thần!" 【 Miếu Pháo Thần?

Vãi, miếu Pháo Thần là cái gì? 】【 Cái này còn phải hỏi sao?

Đó tự nhiên là pháo.... 】【 Lầu trên tôi nghi ngờ ông đang lái xe! 】【 Cái gì gọi là tôi lái xe, đây là Phong Sư Cổ đang lái xe! 】 Trong phòng livestream lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Mà Bàn Tử cũng vẻ mặt xấu hổ nói: "Tiểu ca, cậu chắc chắn có loại miếu này à?

Người xưa đều biết ước...." "Cút cút!" Ngô Bất Chính cắt ngang lời Bàn Tử, biết ngay mồm chó của gã không mọc được ngà voi.

Hồ Tư Lệnh cũng lườm Bàn Tử một cái, bắt đầu giải thích.

Nói là miếu Pháo Thần, nhưng không dơ bẩn như bọn họ nghĩ.

Những nơi Sở Vu thời xưa vì nhiều núi, nên khi khai sơn tạc lăng, bắt buộc phải dùng đến thuốc nổ.

Mà thuốc nổ thứ này lại cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên mới xây dựng miếu Pháo Thần này.

Bên trong thờ đều là loại tượng phật này, phối hợp đều có súng Phật Lang Cơ.

Đương nhiên rồi, Phật Lang Cơ ở đây bình thường đều là điêu khắc, cũng chính là đồ giả.

Nhưng của Phong Sư Cổ ở đây thì không biết là thật hay giả.

Có điều chắc là thật.

Bởi vì miếu Pháo Thần lưu truyền không rộng rãi, cho nên rất ít người biết.

Anh ta cũng là nghe Tần Vũ nói như vậy mới nhớ ra.

Bàn Tử nghe vậy xua tay nói: "Mấy cái đó đều không phải trọng điểm, trọng điểm là chúng ta ra ngoài kiểu gì?

Tiểu ca bảo chỗ này đều là cơ quan, chúng ta cũng không thể đi ra từ cửa chính, chẳng lẽ thật sự muốn để Doanh Thương đi húc tường à!" Hồ Tư Lệnh cười nói: "Cái đó thì không cần, chúng ta đã dám thiết kế trúng chiêu ở đây, tự nhiên là có cách thoát thân!

Cậu quên rồi à, trước đó tôi đã nói, kiến trúc ở Địa Tiên Thôn này, đều là Âm Dương Trạch!

Miếu Pháo Thần này cũng không ngoại lệ, bên dưới tất nhiên là có cổ mộ!

Chúng ta chỉ cần xuống cổ mộ, đến lúc đó liền có thể đi ra!" Bàn Tử vừa nghe còn có thể xuống mộ, lập tức kích động hẳn lên.

Theo gã thấy, phàm là cổ mộ thì tất nhiên sẽ có đồ tốt.

Chương 1859

Biết đâu lần này còn vớ bẫm được một ít đồ. "Nhanh lên, chúng ta đừng làm lỡ thời gian nữa, vẫn là mau chóng tìm lối ra để ra ngoài!

Đợi đuổi kịp bọn Giang Ninh rồi nghỉ ngơi cũng không muộn.

Không thì minh khí trong thôn sẽ bị bọn họ vơ vét sạch sẽ mất!" Hồ Tư Lệnh gật đầu.

Vốn dĩ anh ta định cho mọi người nghỉ ngơi.

Nhưng hiện tại tình huống có biến, cũng không màng nghỉ ngơi được nữa.

Ngay lập tức mọi người bắt đầu bận rộn.

Tuy nhiên, tình hình lại không hề đơn giản như bọn họ nghĩ.

Tuy biết nơi này là miếu Pháo Thần.

Nhưng cơ quan của miếu Pháo Thần này thực ra cũng áp dụng thiết kế của Phong Oa Sơn.

Mà những người có mặt, hiểu biết về Phong Oa Sơn đều rất phiến diện.

Muốn phá giải cơ quan ở đây để ra ngoài, thực ra vẫn phải trông cậy vào Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, đứng dậy bắt đầu tìm kiếm từng tấc một.

Thế nhưng không thăm dò thì thôi, vừa thăm dò quả thực giật nảy mình.

Dưới sự kiểm tra của Tần Vũ, gần như khắp nơi trong miếu Pháo Thần đều có cơ quan.

Nếu không phải Tần Vũ có Phát Khâu Thần Chỉ, có thể mẫn cảm cảm giác được sự tồn tại của cơ quan, đổi lại là người khác lạc vào đây, e rằng chính là thập tử vô sinh.

Dưới sự dò xét của Tần Vũ, mất trọn một tiếng đồng hồ, mọi người mới thăm dò rõ ràng tình hình của cả ngôi miếu Pháo Thần.

Mà tình hình thực tế khiến bọn họ đều không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Hồ Tư Lệnh lại càng sợ hãi nói: "Miếu Pháo Thần này quả là quỷ phủ thần công, Phong Sư Cổ đây là áp căn không định buông tha cho người đi vào!

Lần này may mà có Tần tiểu ca, không thì chơi lớn thật rồi!" Hóa ra, trong cả ngôi miếu Pháo Thần, cư nhiên gần như chỗ nào cũng có cơ quan.

Năng lực của Phong Oa Sơn là vô cùng mạnh.

Điểm này từ cái gọi là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa mà bọn họ gặp trước đó có thể thấy được.

Mà trong miếu Pháo Thần này, ngoại trừ xung quanh tượng Pháo Thần ra, những nơi khác bất luận là mặt đất hay trên tường, thế mà đều có cơ quan.

Một khi kích hoạt, nơi này có khả năng sẽ bị thuốc nổ san phẳng trong nháy mắt.

Đến lúc đó đừng nói là đạo mộ tặc, gần như chỉ cần là vật sống ở trong này thì không thể nào sống sót đi ra.

Ngay cả kẻ bất cần đời như Bàn Tử, lúc này cũng không kìm được sợ mất mật. "Mẹ kiếp ơi, Lão Hồ lần này ông chơi hơi lớn rồi đấy!

Mẹ nó, Bàn gia tôi sắp bị dọa đái ra quần rồi!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cũng toát mồ hôi lạnh, vội nói: "Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa, Tần tiểu ca đã tìm thấy khu vực an toàn, chúng ta bắt đầu động thủ thôi!

Chỗ này quả thực là cái thùng thuốc nổ, vẫn là mau chóng ra ngoài thì hơn!" Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu khai quật.

Ngô Bất Chính vì thể lực yếu nhất, tự nhiên không để cậu tham gia khai quật.

Mà cậu cũng vui vẻ hưởng nhàn, có điều cậu luôn cảm thấy việc này dường như có chút kỳ lạ.

Đầu tiên, kế hoạch của Hồ Tư Lệnh nhìn qua không có vấn đề gì.

Hơn nữa nhóm Giang Ninh cũng đích xác là lộ ra sơ hở.

Nhưng trong đó có một điểm giải thích không thông.

Đó chính là, sao Giang Ninh bọn họ biết cửa miếu Pháo Thần một khi đóng lại thì không thể mở ra từ bên trong?

Hơn nữa nghe ý tứ câu nói lúc bọn họ bỏ đi, bọn họ dường như biết trong miếu Pháo Thần này rất nguy hiểm.

Nhưng bọn họ cũng là lần đầu tiên đến mà, bọn họ lại làm sao biết được chứ?

Tất cả những điều này đều quá phi logic.

Ngô Bất Chính nói suy nghĩ của mình với mọi người một chút.

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, ngay cả động tác trên tay cũng không khỏi dừng lại.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp!

Thiên Chân cậu nói vậy, tôi sao cứ cảm giác bọn Giang Ninh hình như còn hiểu rõ tình hình cổ mộ này hơn chúng ta thế nhỉ!

Thảo nào dọc đường đi, bọn họ đều bình tĩnh như vậy, dường như căn bản không có chuyện gì có thể khiến bọn họ sợ hãi!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy cũng không khỏi gật đầu, cảm giác việc này có chút phức tạp lên rồi.

Tuy nhiên vấn đề này, trừ phi để bọn Giang Ninh quay lại tự mình giải thích, nếu không thì căn bản không có khả năng biết đáp án.

Bàn Tử vội nhìn sang Tôn giáo sư nói: "Tôn lão cửu, có phải Phong gia các ông còn có người biết chuyện ở đây, tiết lộ tin tức ra ngoài rồi không?

Phe cánh lão cha Phong Tư Bắc của ông, thật sự là dòng đích sao?

Chương 1860

Có khi nào Phong Sư Cổ còn có con rơi con vãi gì mà các ông không biết không?" Tôn giáo sư tức giận không thôi, nói: "Tôi bảo này Vương Bàn Tử, cậu hỏi tôi tôi hỏi ai, tôi đến cả cha và anh trai tôi là ai cũng mới vừa biết thôi!

Hơn nữa nếu bọn Giang Ninh nắm rõ tài liệu ở đây, tại sao còn phải đi cùng chúng ta chứ?

Bọn họ tự mình xuống không tốt sao?

Hơn nữa theo như cậu nói, bọn họ chẳng phải thành đạo mộ tặc rồi à!" Bàn Tử không cho là đúng: "Cũng đâu ai chứng minh được bọn họ không phải đạo mộ tặc, biết đâu cái công ty hợp tư gì đó sau lưng bọn họ, chính là một tổ chức đạo mộ khổng lồ thì sao?

Mẹ kiếp, dù sao chuyến này đúng là lỗ đến tận nhà bà ngoại rồi!

Nói chứ Phong gia các ông rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối hả!" "Vương Bàn Tử cậu!" Tôn giáo sư tức điên người.

Hồ Tư Lệnh vội vỗ vai Bàn Tử, bảo gã đừng nghĩ nhiều nữa.

Mau chóng động thủ đào lối vào, còn lề mề nữa thì minh khí trong thôn thật sự mất hết đấy.

Bàn Tử vừa nghe lời này, lập tức hăng hái, tăng tốc độ cùng Doanh Thương đào mở lối vào từng chút một.

Rất nhanh dưới mặt đất liền xuất hiện một lớp gạch xanh.

Hiển nhiên lớp gạch xanh này chính là đỉnh mộ thất bên dưới miếu Pháo Thần.

Chỉ cần vào được trong mộ thất, đến lúc đó đào thoát không phải việc gì khó nữa.

Mọi người nhìn thấy đỉnh gạch mộ, trong lòng đều vui vẻ.

Bàn Tử lập tức gọi Doanh Thương đi lấy thanh đại đao của tượng Quan Công qua đây.

Tượng Quan Công thờ trong miếu Pháo Thần này, đại đao là dùng sắt thật chế tạo.

Thậm chí lưỡi đao đều đã khai phong.

Chỉ nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Thanh đao này ước chừng trừ Tần Vũ ra cũng chỉ có Doanh Thương vác nổi.

Bàn Tử còn tiến lên thử, quả nhiên gã chỉ có thể nhấc lên một đầu, muốn hoàn toàn cầm lên thì hiển nhiên là không thể nào.

Thậm chí ngay cả Doanh Thương cầm cũng rất mất sức, có cảm giác như đang múa đại đao.

Bàn Tử gọi Doanh Thương vác đại đao Quan Công qua, chuẩn bị dùng cán đao trực tiếp đập xuyên đỉnh mộ thất.

Theo thường lý mà suy đoán, tuy Địa Tiên Thôn này xây dựng là Âm Dương Trạch, nhưng toàn bộ miếu Pháo Thần đã lắp đặt cơ quan đáng sợ như vậy, cho nên Âm trạch bên dưới hẳn là không có nguy hiểm gì.

Nơi bọn họ đang đứng lúc này giống như một quả bom hẹn giờ.

Cho nên cũng đừng giảng giải nhiều thế, trực tiếp phá vỡ gạch xanh đỉnh mộ xuống trước rồi tính.

Bàn Tử định châm một điếu thuốc để trấn an tinh thần, bị Hồ Tư Lệnh giật phắt lấy: "Mẹ kiếp cậu nghiện thuốc nặng thế à, không muốn sống nữa sao!

Chỗ này là miếu Pháo Thần, cơ quan chắc chắn đều liên quan đến pháo, cậu muốn tự sát à!" Bàn Tử cười nói: "Lão Hồ ông đừng dọa Bàn gia, dây dẫn của cơ quan này cũng không thể nào nằm khơi khơi trên mặt đất được!

Có điều nói đi cũng phải nói lại, các ông không thấy lạ sao?

Nếu bọn Giang Ninh đã xé rách mặt, tại sao không trực tiếp giết chết chúng ta?

Chỉ nhốt chúng ta ở đây, hình như chẳng có tác dụng gì!" Ngô Bất Chính nghe vậy sửng sốt, đúng thật.

Bọn Giang Ninh dường như biết miếu Pháo Thần này có vấn đề.

Ước chừng tám chín phần mười cũng biết trong miếu Pháo Thần có cơ quan.

Nhưng tại sao không trực tiếp kích nổ, tóm gọn bọn họ một mẻ không tốt sao?

Cứ phải nhốt bọn họ ở đây, cái này gọi là gì, nhổ cỏ không tận gốc. "Hoặc có lẽ bọn họ không muốn giết người?" Ngô Bất Chính đưa ra cách nhìn của mình.

Bàn Tử nghe vậy cười: "Tôi bảo này, cậu đúng là ngây thơ thật đấy!

Không muốn giết người?

Cậu tưởng làm cái nghề này, đều giống chúng ta, vào lượn một vòng không lấy cái gì, còn lo cứu người à!

Tôi nói cho cậu biết, đạo mộ tặc thời xưa tâm đều đen tối lắm, tình huống hắc cật hắc (giết người cướp của) còn nhiều hơn cả lông chân của Bàn gia tôi!" "Điểm này thì đúng thật, nhưng bọn họ có thể có nguyên nhân khác thì sao?" Tuyết Lỵ Dương cũng nói. "Vấn đề này, cũng giống đạo lý bọn họ làm sao biết cơ quan miếu Pháo Thần vậy!

Căn bản giải thích không thông!

Bọn họ hình như biết tình hình ở đây, nhưng tại sao lại cứ phải cùng chúng ta đi vào?" Mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Tôn giáo sư bên cạnh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nói: "Ê!

Có khả năng này không!

Phong Sư Cổ dù sao cũng là Quan Sơn Thái Bảo, lão xây dựng Địa Tiên Thôn cho mình, người thường muốn vào, hiển nhiên là khó hơn lên trời!

Cho dù nhóm Giang Ninh biết một chút tình hình nơi này, nhưng bọn họ không có năng lực đi vào?

Ví dụ như năng lực Tầm Long Điểm Huyệt và phong thủy của Mạc Kim Giáo Úy các cậu, bọn họ lại không có!

Chương 1861

Cho nên chỉ có thể dựa vào các cậu đi vào, đến được đây cảm giác đúng chỗ rồi, liền đá chúng ta đi!" "Ê!

Có lý đấy!" Bàn Tử gật đầu nói. "Mẹ kiếp, con đĩ thối này tâm cơ cũng nặng thật, đợi Bàn gia tìm được nó, không lột sạch quần áo nó không được!" "Được rồi, cậu đừng có phát xuân nữa, bên Doanh Thương cũng xong rồi, chúng ta chuẩn bị xuống thôi!

Ngoài ra, Giang Ninh không hạ độc thủ cũng là tạo hóa của chúng ta lớn!

Không thì lúc này chúng ta có khi lạnh ngắt rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Nhưng ai ngờ cậu vừa dứt lời, bỗng nhiên ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói: "Tạo hóa lớn hay không tao không biết, nhưng chị tao không muốn hạ độc thủ, không đại biểu tao sẽ không!" Giọng nói vang lên, mấy người lập tức nghe thấy ngoài cửa miếu truyền đến một tiếng đẩy cửa.

Lúc này cửa miếu là không thể mở, một khi mở ra cơ quan sẽ bị kích hoạt.

Mà giọng nói của người này lại quen thuộc như vậy, không phải Giang Toán thì là ai. "Rắc rắc..." Gần như đồng thời, cùng với việc cửa miếu bị đẩy ra một khe hở.

Cơ quan trong toàn bộ miếu Pháo Thần liền bị dẫn động.

Vô số tiếng rục rịch lập tức vang lên.

Sắc mặt nhóm Bàn Tử trong khoảnh khắc liền biến đổi. "Đệt cụ nhà mày, chạy mau!" Bàn Tử chửi ầm lên.

Ai có thể ngờ, Giang Ninh không hạ sát thủ, ngược lại là Giang Toán, kẻ suốt dọc đường không có mấy cảm giác tồn tại này lại giết một đòn hồi mã thương. "Lão Hồ, đợi ra ngoài rồi ông đừng cản tôi, tôi không giết chết nó tôi không gọi là Vương Khải Tuyền!" "Được rồi, cậu vẫn là đợi ra ngoài rồi hẵng nói, chỗ này sắp nổ rồi, mau chóng trốn xuống dưới!" Hồ Tư Lệnh hô lên.

Doanh Thương ngay khoảnh khắc đập sập tường, đã nhảy xuống.

Hồ Tư Lệnh vội đá Bàn Tử đang ở gần nhất xuống dưới.

Sau đó là Tuyết Lỵ Dương, tiếp theo là Ngô Bất Chính và cả Tôn giáo sư.

Mà gần như ngay cùng lúc đó, tượng phật khổng lồ một bên đã bắt đầu cử động.

Khẩu Phật Lang Cơ đen sì trong lòng nó, trong khoảnh khắc liền đổi hướng.

Nhắm thẳng vào vị trí cửa ra vào lập tức phun ra từng luồng lưỡi lửa.

Đương nhiên rồi, đây không thể là pháo Phật Lang Cơ thật, mà là một loại "Phi Hoàng" do Phong Oa Sơn chế tạo.

Cái gọi là Phi Hoàng không phải châu chấu, mà là một loại hỏa khí bay tương tự như quạ lửa.

Thứ này tuy lực sát thương không lớn, nhưng lại mang theo rất nhiều dầu hỏa.

Một khi đâm vào người, dầu hỏa phun ra, trong khoảnh khắc có thể thiêu sống người ta.

Mà mấy luồng Phi Hoàng này mới chỉ là bước đầu kích hoạt cơ quan.

Gần như đồng thời, mọi người liền nghe thấy trên bốn bức tường, còn cả trên trần nhà, đã bắt đầu có tiếng xích sắt truyền đến.

Hiển nhiên cơ quan trên đỉnh đầu cũng bị khởi động rồi. "Tần tiểu ca mau đi thôi!" Hồ Tư Lệnh hét lớn.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, tung người nhảy một cái trực tiếp nhảy vào trong cổ mộ.

Mà gần như đồng thời Hồ Tư Lệnh liền nhìn thấy khẩu Phật Lang Cơ trong lòng điêu tượng đã ngừng phun Phi Hoàng.

Mà ở sau điêu tượng, dường như có thứ gì đó đã từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Mặt đất lập tức "Bùm" một tiếng nổ tung.

Hồ Tư Lệnh giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu lại xuất hiện từng quả từng quả vật thể khổng lồ giống như đạn pháo.

Hiển nhiên chỉ cần thứ này rơi xuống, trong khoảnh khắc sẽ phát nổ.

Ngay lập tức Hồ Tư Lệnh cũng không dám chậm trễ, tung người nhảy một cái cũng theo đó nhảy vào trong lối đi.

Mà ngay khoảnh khắc anh ta tiến vào lối đi.

Tiếng nổ trên đỉnh đầu đã triệt để nổ tung trời.

Anh ta vừa tiếp đất liền lăn một vòng, vội né sang một bên.

Gần như đồng thời toàn bộ lối vào liền bị nổ sập.

Tuyết Lỵ Dương vội đỡ anh ta dậy.

Mấy người vội né sang một bên.

Mà lúc này mọi người mới nhìn rõ tình hình dưới miếu Pháo Thần

này.

Chỉ thấy cổ mộ bên dưới toàn bộ miếu Pháo Thần không lớn.

Cách cục tổng thể cũng gần giống bên trên.

Chương 1862

Chỉ có vị trí trung tâm đặt một cỗ quan tài.

Có điều nhìn dáng vẻ hẳn là quan tài rỗng, vì toàn bộ quan tài bị hư hại cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng có thể nhìn ra vật liệu và gia công vô cùng cầu kỳ.

Chỉ tiếc hư hỏng quá nặng.

Chắc là Phong Sư Cổ đào từ cổ mộ khác ra.

Không nỡ vứt đi.

Bàn Tử thấy thế cười nói: "Lão Tôn, tổ tiên nhà ông là đồng nát à, quan tài nát thế này Bàn gia tôi cũng chả thèm, thế mà tổ tiên các ông cũng tha về để ở đây!" "Được rồi Bàn Tử, cậu bớt nói nhảm đi, mau tìm đường ra ngoài!

Cẩn thận lát nữa chỗ này cũng sập đấy!" Hồ tư lệnh mở miệng cắt ngang lời trêu chọc của Bàn Tử.

Cỗ quan tài này đặt ở đây hẳn là cũng có tác dụng, bất quá bố cục phong thủy của cả cái Địa Tiên Thôn này quá mức ẩn hối, trừ phi phải điều tra thật kỹ, bằng không Hồ tư lệnh cũng nhìn không ra tình huống cụ thể.

Tần Vũ tuy rằng có chút suy đoán, nhưng thân đang ở trong núi, cục diện này quả thực cũng không dễ làm rõ ràng.

Doanh Thương làm việc rất hiệu quả, lúc này gã xách cây đại đao của Quan Công, chọc thẳng lên trần nhà ở một bên.

Chỗ gã chọn là do Ngô Bất Chính chỉ điểm.

Chỉ cần ở mép cổ mộ này mở một lối ra chéo lên trên thì sẽ rất nhanh quay lại được bên trên.

Doanh Thương nhanh chóng phá vỡ lớp gạch xanh trên đỉnh đầu.

Bàn Tử lấy ra công cụ đào đường hầm, lập tức đào ra ngoài.

Chỉ mười mấy phút sau, mọi người đã từ trong đường hầm bò ra, trở lại mặt đất.

Tuy nhiên lúc này nhìn lại toàn bộ Pháo Thần Miếu thì đã bị nổ nát bét.

Ánh lửa đều bị kiến trúc sụp đổ đè tắt ngúm. "Mẹ kiếp, may mà chạy nhanh, nếu không hôm nay thật sự phải bỏ mạng tại đây rồi!" "Tên họ Giang kia, tốt nhất đừng để Bàn gia nhìn thấy hắn lần nữa!" "Nếu không ông đây phi làm thịt hắn mới thôi!" Bàn Tử mắng nhiếc om sòm.

Mấy người vội vàng thu dọn đồ đạc, cũng không màng nghỉ ngơi, lập tức chạy về phía vị trí Địa Tiên Thôn.

Mà từ đằng xa bọn họ đã nhìn thấy, ba người Giang Ninh thế mà đã tiến vào trong thôn, hiển nhiên đã tìm được nhà cổ của họ Phong. "Nhanh lên nhanh lên, còn chậm trễ nữa là đến nước canh cũng chẳng có mà húp đâu!" Bàn Tử thúc giục.

Bước chân của mấy người cũng không kìm được mà nhanh hơn một chút.

Cách cục của Địa Tiên Thôn gần như y hệt trấn Thanh Khê.

Muốn nói chỗ nào khác biệt, thì điểm khác biệt duy nhất có lẽ là nơi này thiếu đi hơi người, vắng vẻ quá mức.

Nhìn qua thật sự rất giống âm trạch.

Nếu không phải dưới mỗi ngôi nhà đều còn có một ngôi cổ mộ, bọn họ có lẽ đều sẽ tưởng rằng những người bồi táng cùng Phong Sư

Cổ có khả năng cuối cùng đều chết ở trong những ngôi nhà này.

Sự thực hiển nhiên không phải như vậy.

Bởi vì bọn họ đi suốt dọc đường, nhìn thấy rất nhiều kiến trúc đã sụp đổ.

Mà một số chưa sụp thì bên trong cũng chẳng có cái gì.

Nhóm Giang Ninh hẳn là cũng đã thám thính qua, cửa phòng của một tòa kiến trúc bị người ta đạp mở, nhưng bên trong đúng là trống không.

Bàn Tử vội thúc giục mọi người, bảo bối trong cái thôn này tám phần đều nằm ở nhà tên địa chủ Phong Sư Cổ kia.

Chúng ta đừng chậm trễ nữa, cứ đi thẳng vào hang ổ, còn có thể bắt được nhóm Giang Ninh.

Mấy người gấp rút lên đường, mười mấy phút sau, rốt cuộc cũng tìm được trạch viện họ Phong nằm ở trung tâm Địa Tiên Thôn.

Tuy nhiên kỳ quái là, cửa lớn của trạch viện này cũng không bị mở ra.

Trên tường còn có một số dấu vết leo trèo, nhóm Giang Ninh rất có khả năng là từ trên tường đi vào. "Chúng ta phá cửa vào cho nhanh!" Bàn Tử không chờ nổi nữa.

Tuy nhiên Hồ tư lệnh vội ngăn cản hắn: "Đừng hoảng, chỗ này đã là vùng lõi rồi, cẩn thận có bẫy!

Giang Ninh bọn họ không ở đây chứng tỏ trèo tường qua an toàn hơn!

Chúng ta cũng trèo tường đi!" Bàn Tử thấy thế gật đầu, lập tức lấy ra phi hổ trảo.

Leo tường đối với bọn họ mà nói thì đơn giản hơn một chút, bởi vì mỗi người đều có công cụ leo trèo do tổ chương trình chuẩn bị.

Hồ tư lệnh bảo Bàn Tử mang theo Tôn giáo sư, trông chừng ông ấy, dù sao tuổi tác cũng đã lớn, cẩn thận trèo cao ngã thấp lại bị thương.

Tôn giáo sư kiên quyết không chịu, nhưng thấy không ai nguyện ý giúp mình, cuối cùng cũng chỉ đành để Bàn Tử ôm lên tường.

Rất nhanh mọi người đều an toàn leo lên đầu tường.

Hồ tư lệnh cũng không nói nhảm, bắn ra một quả pháo sáng.

Khi pháo sáng bay ra, khung cảnh bên trong đình viện lập tức khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Chương 1863

Chỉ thấy bên trong trạch viện nhà họ Phong thế mà lại trồng rất nhiều thứ.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, những cái đó căn bản không phải thực vật, mà là từng cây hoa cỏ được điêu khắc từ ngọc thạch mã não.

Toàn bộ đình viện có thể nói là châu quang bảo khí.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều không nhịn được nuốt nước miếng. "Tôn lão cửu, lão tổ tông nhà các người thật đúng là không ra gì!" "Nhiều đồ tốt như vậy không để lại cho con cháu các người, lại cứ khăng khăng mang vào cổ mộ hưởng dụng!" "Hôm nay Bàn gia ta phải giáo dục hắn cho tốt, làm thế nào để trở thành một tộc trưởng hợp cách!" "Lão Hồ anh đừng cản tôi, Bàn gia ta hôm nay nhất định phải...

Ái chà!" Bàn Tử còn chưa nói hết câu, cả người đã nhảy xuống.

Nhưng lúc này hắn cũng mặc kệ, cởi ba lô đổ hết đồ bên trong ra đất, rồi vơ vét những ngọc thạch mã não kia nhét vào ba lô.

Nhưng nhặt cái này lại thấy cái kia tốt hơn, chọn nửa ngày cũng không tìm được mấy cái khiến hắn triệt để hài lòng, cứ cảm giác cái chưa nhét vào mới là tốt nhất. "Tử Bàn Tử, tém tém lại đi, đang mở livestream đấy!" Ngô Bất Chính hô lên.

Bàn Tử sửng sốt, vội thuận tay tắt livestream của mình, cười nói: "Tôi đây là chuẩn bị mang ra nộp lên trên thôi, ầy ầy, livestream của Bàn gia sao lại hỏng rồi!

Thiên Chân cậu đừng quay tôi, mau đi xem tình hình xung quanh đi, Bàn gia ta lát nữa sẽ qua!" Ngô Bất Chính bất lực lắc đầu.

Vốn định ngăn cản, nhưng nghĩ tới dọc đường đi này Bàn Tử chịu khổ không ít, thầm nghĩ thôi bỏ đi, không cho hắn chút ngon ngọt thì chặng đường tiếp theo hắn sẽ không ngoan ngoãn vác trang bị đâu.

Ngô Bất Chính thấy hắn vứt cả Thanh Đồng Long Phù xuống đất, đành bất lực tự mình nhặt lên.

Hồ tư lệnh và những người khác không để ý đến Bàn Tử, đi thẳng vào giữa đình viện.

Không gian đình viện này cực lớn.

Ở một bên thế mà lại dựng một gò đất rất rõ ràng.

Không biết có phải là gò phong thổ của Phong Sư Cổ hay không!

Mà sau gò đất, còn xây một tòa cổ lâu.

Cổ lâu không cao, khoảng ba tầng, hẳn là nơi Phong Sư Cổ dùng để cất giữ vật phẩm trân quý.

Một số thứ như giấy tờ không dễ bảo quản hẳn đều ở trong lầu.

Có điều lúc này cửa lầu đã mở, hiển nhiên nhóm Giang Ninh đã vào trong rồi. "Tiểu Bàn, cậu mẹ nó còn không qua đây, em vợ cậu sắp chạy mất rồi kìa, cậu còn báo thù hay không!" Bàn Tử nghe vậy hầm hầm chạy tới: "Mẹ kiếp, nhắc tới tên họ Giang này, ông đây lại muốn làm thịt hắn!

Tới đại ca, giúp tôi cầm với!" Bàn Tử ném cái ba lô đầy minh khí cho Doanh Thương.

Hắn thật sự không khách khí chút nào, nhét đầy ắp một ba lô.

Tôn giáo sư tức giận suýt chửi mẹ.

Đây đều là đồ của nhà họ Phong bọn họ, tên này đúng là không coi ai ra gì. "Sao hả?

Ông có ý kiến?

Đây là lão tổ tông nhà ông không để lại cho ông, ông không phục thì đi tìm Phong Sư Cổ mà đòi!" Bàn Tử trừng mắt nhìn Tôn giáo sư một cái, đồng thời rút cuốc leo núi ra, cùng Hồ tư lệnh lần mò vào trong cổ lâu.

Tần Vũ thấy thế đi sát phía sau.

Doanh Thương thì ôm một ba lô minh khí đi đoạn hậu.

Tuy nhiên, khi lần mò vào trong, bọn họ phát hiện nhóm Giang Ninh dường như có mục tiêu vô cùng xác định, trực tiếp lên tầng ba.

Cửa tầng một và tầng hai đều không mở, cứ thế theo cầu thang xoắn ốc lên tầng cao nhất.

Hơn nữa khi mọi người tới đây thì phát hiện nơi này đã không còn ai.

Cửa sổ ở một bên vẫn đang mở.

Nhóm Giang Ninh thế mà đã theo cửa sổ phía sau chạy mất rồi.

Hồ tư lệnh vội chạy đến bên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy ba người Giang Ninh đang vẫy tay với bọn họ, lúc này đã chạy đến một dãy núi ở bên ngoài Địa Tiên Thôn, dường như là muốn đi tìm chỗ nào đó.

Bàn Tử thấy thế vội nói: "Mẹ kiếp, bọn chúng chạy rồi, chúng ta mau đuổi theo đi!

Lát nữa là không đuổi kịp thật đâu!" Nhưng Ngô Bất Chính lại ngăn hắn lại: "Không được, đừng quên chúng ta đến đây làm gì, đuổi theo bọn họ chẳng có ý nghĩa gì cả!

Ở đây có rất nhiều tư liệu, mau tìm xem Phong Sư Cổ chôn ở đâu!

Mục tiêu của chúng ta là Cương thi nội đan cứu mạng!" "Mẹ nó, cũng đúng!" Bàn Tử tức giận mắng, tuy trong lòng có chút không cam tâm, nhưng nghĩ lại thì mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn.

Hơn nữa minh khí ở đây cũng không thiếu, tùy tiện mang một ít ra ngoài cũng đủ cho hắn ăn mấy đời.

Hiện tại còn đi so đo chuyện nhóm Giang Ninh thì quả thực có chút không hợp lý. "Tiểu ca, anh có phát hiện gì không?" Ngô Bất Chính quay đầu nhìn thấy Tần Vũ đang nhìn chằm chằm vào giá sách cổ tịch một bên, vội chạy qua.

Tần Vũ chỉ vào một chỗ trống rất rõ ràng trên giá sách, nói: "Bọn họ lấy đi rồi!" Mọi người sửng sốt, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phát hiện trên giá sách ở đây có không ít chỗ sách vở đều bị người ta cuỗm mất.

Nghĩ lại thì khẳng định là do nhóm người Giang Ninh làm.

Chương 1864

"Không phải chứ, bọn họ lấy mấy thứ này làm gì?" Bàn Tử hỏi.

Theo hắn thấy, mấy thứ này căn bản chẳng có ý nghĩa gì, cũng chỉ giúp ích cho khảo cổ thôi.

Đối với những người như bọn họ thì không có bất kỳ giá trị nào.

Ngược lại, Tôn giáo sư lúc này đang kích động lật xem những cuốn sách kia.

Hiển nhiên trong mắt ông ta, những thứ này mới là trân quý nhất. "Xem ra bọn họ đối với nơi này cũng không hoàn toàn rõ ràng, hoặc là còn có một khả năng, bọn họ sợ chúng ta nhìn thấy tư liệu ở đây!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người nghe xong ngẩn ra, Hồ tư lệnh vội nói: "Khả năng thứ hai quá thấp, tôi nghi ngờ bọn họ có thể cũng đang tìm kiếm chân tướng nơi này!

Nơi này mấy trăm năm đều không xuất thế, tin tức truyền ra ngoài khẳng định cực ít!

Giang Ninh bọn họ có khả năng biết được cũng không nhiều, cho nên bọn họ cũng muốn mau chóng tìm được tư liệu ở đây!" Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Vậy sao bọn họ biết cái lấy đi chính là cái đúng?

Thời gian gấp như vậy, bọn họ cũng không có thời gian xem từng quyển đâu nhỉ!" Nói đến đây, chính hắn tự phản ứng lại: "Mẹ kiếp, bọn họ cũng là vớ bừa, thú vị rồi đây!" Ngô Bất Chính vội hô hào mọi người mau chóng xem xét tư liệu ở đây.

Chuyện Địa Tiên Thôn quá mức quỷ dị, hiện tại lại thêm một nhóm người Giang Ninh.

Hơn nữa bên ngoài còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thủ hộ, thời gian của bọn họ kỳ thực không nhiều lắm.

Mà đến hiện tại bọn họ đều chưa kịp xem thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng không biết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này còn bao lâu nữa thì khởi động.

Lúc này chỉ có thể là tranh thủ từng giây từng phút, tận khả năng tìm được tên Địa Tiên Phong Sư Cổ kia.

Tuy nhiên nói thì dễ, làm thì lại cực khó.

Bên trong toàn bộ cổ lâu, chỉ riêng tầng ba này đã có chừng mấy dãy giá sách, bên trên gần như đặt đầy các loại điển tịch ghi chép.

Muốn xem hết trong thời gian ngắn hiển nhiên là không thực tế.

Cộng thêm Doanh Thương không biết chữ, cho nên nhân thủ lại giảm đi một người.

Cho dù bọn họ mỗi người phụ trách một dãy, lúc này cũng có chút xem không xuể.

Mà Tôn giáo sư dù sao cũng là dân khảo cổ, lúc này nhìn thấy ghi chép trên những cuộn sách này, cứ một mình ở bên cạnh liên tục kinh hô: "Phát hiện lớn, đây tuyệt đối là phát hiện lớn, nếu có thể khai quật mang ra, tuyệt đối có thể chấn động thế giới!" Bàn Tử vốn đang tâm phiền ý loạn, nghe vậy trào phúng: "Tôi nói Tôn lão cửu này, ông tốt xấu gì cũng có chút lòng kính sợ được không?

Đây chính là mộ tổ nhà ông đấy, ông còn muốn phát quật mang ra!

Ông đúng là con cháu bất hiếu, tôi mà là lão tổ nhà họ Phong các người, phi từ trong quan tài bò ra cắn chết ông mới được!" "Vương Bàn Tử, cậu thì hiểu cái gì!" Tôn giáo sư lại không cho là đúng. "Tuy rằng đây là mộ tổ nhà họ Phong chúng tôi, nhưng chính như chúng ta dọc đường đi tới đây đã thấy!

Phong Sư Cổ khai sơn quật mộ, cả đời đã đào không ít cổ mộ!

Rất nhiều thứ đều bị ông ta giấu ở trong Địa Tiên Thôn này!

Trong đó không thiếu những văn vật tư liệu cổ đại vô cùng trân quý!

Những thứ này dù hiện tại đang ở trong mộ tổ nhà họ Phong tôi, nhưng cũng tuyệt đối không thể vì thế mà trở thành tài sản tư nhân của một người nào đó!

Những thứ này đều là của quốc gia!

Hơn nữa nhà họ Phong chúng tôi tới đời của tôi đã phân băng ly tích, những thứ này thực sự không nên có kết cục như vậy!" Hồ tư lệnh nghe vậy cười: "Được rồi, dù sao ông nói cái gì thì Tôn giáo sư cũng có lý cả!

Tôi nói này Bàn Tử, cậu đừng lo chuyện bao đồng nữa, đây là việc nhà họ Phong người ta, chúng ta cũng đừng quản nhiều, vẫn là lo cho bản thân cậu nhiều hơn đi!" Bàn Tử gật đầu, cũng không nói nhiều.

Dù sao chuyến này của hắn, không nói cái khác, chỉ riêng đống minh khí này đã không uổng công rồi.

Cho nên mấy thứ này Tôn giáo sư thích làm gì thì làm.

Hơn nữa nơi này còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, muốn khai quật mang ra ngoài cũng không phải chuyện đùa.

Khoa học kỹ thuật hiện đại tuy lợi hại, nhưng rốt cuộc có thể đối phó với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hay không còn phải bàn sau. "Mọi người đừng cãi nhau nữa, mau qua đây xem!" Bỗng nhiên Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh hô lên. "Trên này ghi chép một số thứ, đủ để chứng minh cổ mộ của Ô Dương Vương chính là bị Phong Sư Cổ trộm!" Mọi người sửng sốt, đều vội chạy qua.

Nhưng đến gần xem xét, bọn họ lại phát hiện, thứ Tuyết Lỵ Dương đang cầm thế mà lại là một bức cổ họa đã bị rách.

Bức cổ họa này hẳn là bị nhóm Giang Ninh lúc trước làm rách!

Trên đó viết mấy chữ rõ rành rành: Quan Sơn Đạo Tiên Đồ! "Đạo tiên đồ?

Tiên gì cơ?

Quỷ tiên à!" Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào nội dung trên tranh nói: "Không phải, ý chỉ hẳn là Ô Dương Vương!

Các người xem, năm đó khi Phong Sư Cổ mở quan tài, Ô Dương Vương thế mà lại từ trong quan tài ngồi dậy!

Hơn nữa còn chém giết thị vệ của ông ta!

Sau đó mới bị Phong Sư Cổ giết chết!

Chương 1865

Nhưng các người có nghĩ tới không, Phong Sư Cổ không phải người thường!

Nếu Ô Dương Vương trong quan tài là thi biến vùng dậy hại người, Phong Sư Cổ sao có thể gọi hắn là tiên nhân chứ?

Cho nên khả năng lớn nhất chính là, Ô Dương Vương hại người này có khả năng không khác gì người sống!

Cho nên Phong Sư Cổ mới tưởng rằng mình gặp được tiên nhân!

Từ đó nảy sinh suy nghĩ bản thân cũng muốn tu luyện đắc đạo thành tiên!" Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương chỉ vào dãy giá sách mình đang đứng: "Các người chú trọng kiểm tra nội dung dãy này!

Tôi cảm giác chân tướng Địa Tiên Thôn có khả năng nằm ở dãy này!" Mấy người gật đầu, lập tức bắt đầu vây quanh nội dung sách vở ở dãy này, tỉ mỉ lật xem.

Tôn giáo sư cũng chạy tới.

Mấy người nhanh chóng bận rộn.

Tuy nhiên trong lòng Bàn Tử trước sau vẫn có chút không bỏ xuống được nhóm Giang Ninh, nói: "Tôi bảo này, hay là chúng ta đi theo đám người Giang Ninh đi, bọn họ có khả năng biết Phong Sư Cổ chôn ở đâu!

Cứ tìm tư liệu ở đây mãi, có khi đợi chúng ta tìm được thì bọn họ đã mở xong quan tài chuẩn bị về rồi!" Hồ tư lệnh nghe vậy lại cười: "Tiểu Bàn, cái này cậu không cần lo lắng, bọn họ không biết chuyện Địa Tiên Thôn âm dương trạch!

Tôi nói cho cậu biết, kỳ thực trong tòa cổ lâu này nói không chừng có ám đạo, có thể nhanh hơn bọn họ!" Mọi người nghe vậy sửng sốt, không hiểu Hồ tư lệnh có ý gì.

Ngô Bất Chính lại nghĩ tới điều gì đó, vội nói: "Hồ đại ca, ý anh là ám đạo!

Nơi này cũng có ám đạo thông thẳng đến chủ mộ thất?" "Không sai!" Hồ tư lệnh gật đầu. "Từ xưa đến nay cũng vậy, những kẻ thân phận bất phàm, đặc biệt là kẻ cho xây dựng công trình quỷ bí như thế này, đều sẽ không phải cái gì cũng mặc kệ, nhất là kẻ một lòng cầu đạo như Phong Sư Cổ!

Chủ mộ thất là nơi quan trọng nhất của ông ta, ông ta tất nhiên sẽ thường xuyên đi thăm nom!

Nhưng nếu đi cùng đường với người khác thì vị tất sẽ lộ ra rất nhiều tình huống!

Cho nên trong này tất nhiên cũng có một con đường mật đạo chuyên để cho ông ta tự mình đi!

Mà con đường mật đạo này, cực có khả năng nằm ngay dưới cổ lâu này!

Cho nên, thực ra nhóm Giang Ninh mới là xá gần cầu xa, thời gian của chúng ta vẫn coi như dư dả!

Mau chóng tìm tư liệu mới là quan trọng nhất!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi rất kích động.

Nói như vậy, kỳ thực quyền chủ động vẫn nằm trong tay bọn họ.

Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Vậy nếu nơi này đều có ám đạo rồi, chúng ta còn tìm tư liệu làm cái quái gì nữa, trực tiếp tìm ám đạo đi!" Hồ tư lệnh cảm thấy cũng được, thế là bảo Bàn Tử và Doanh Thương xuống trước tìm ám đạo.

Bọn họ ở lại đây tìm thêm xem sao.

Dù sao có tư liệu cũng dễ làm việc, bằng không nếu nơi này còn có cơ quan gì thì phiền toái.

Nói làm là làm, Bàn Tử lập tức dẫn theo Doanh Thương quay lại tầng một, đạp tung cửa phòng tầng một rồi bắt đầu đào bới.

Mà đám người Ngô Bất Chính thì tiếp tục tìm kiếm tư liệu ở tầng ba.

Phải nói rằng, trên dãy giá sách mà Tuyết Lỵ Dương tìm thấy, tư liệu quả thực rất nhiều.

Hơn nữa đại bộ phận đều có quan hệ với kinh lịch bình sinh của Phong Sư Cổ.

Bọn họ chỉnh lý sơ bộ những tư liệu này một chút, phát hiện Phong Sư Cổ này đúng là một kỳ nhân.

Trên đó ghi chép, năm đó sau khi ông ta trộm mộ Ô Dương Vương, đã tự nhốt mình trong phòng rất lâu.

Đợi đến khi đi ra lần nữa thì tuyên bố bản thân đã ngộ thấu chân tướng địa tiên.

Lúc này mới có chuyện sau đó ông ta khởi xướng việc xây dựng Địa Tiên Thôn.

Mà trong đó có một quyển điển tịch ghi chép nguyên nhân căn bản cho suy nghĩ này của ông ta.

Phong Sư Cổ là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, kỹ thuật trộm mộ cũng rất lợi hại, tự nhiên sẽ không thực sự không phân biệt rõ ràng sự khác biệt giữa trá thi và tiên nhân.

Ngày đó ông ta trộm mộ Ô Dương Vương, thấy Ô Dương Vương đội một cái đầu lâu đúc bằng vàng ròng, đứng dậy còn có thể đả thương người, thậm chí sau khi Phong Sư Cổ chém giết hắn, thế mà còn có máu tươi từ trong cơ thể Ô Dương Vương chảy ra.

Điều này mới làm ông ta càng thêm khẳng định, đây là một con người a!

Chứ không phải cương thi thi biến.

Sau khi chuyện này xảy ra, Phong Sư Cổ càng thêm khẳng định trong núi Quan Tài này nhất định có cơ duyên lớn.

Thế là triển khai điều tra càng thêm triệt để.

Theo sự điều tra dần dần thâm nhập, ông ta thế mà phát hiện ra một bí mật cực lớn.

Bí mật này chính là, hóa ra phong thủy cách cục của cả ngọn núi Quan Tài, lại là Mạch Bàn Cổ vô cùng hiếm thấy.

Mà cái Mạch Bàn Cổ này là một sự tồn tại vô cùng thần kỳ trong đạo phong thủy.

Ông ta phát hiện, Ô Dương Vương thực ra là thủ lĩnh trong văn hóa Vu Sở.

Nói cách khác, tại lân cận núi Quan Tài thật sự tồn tại một tộc đàn.

Tộc đàn này dựa vào Mạch Bàn Cổ, đem rất nhiều thi thể chặt chi ra, cho vào loại quan tài cực nhỏ kia, sau đó chôn vào huyệt nhãn phong thủy của Mạch Bàn Cổ.

Đợi sau trăm năm thì đào lên.

Chương 1866

Những thứ trong quan tài này sẽ hình thành một loại vật giống như "hoạt đan".

Hoạt đan ở đây và thiên niên thi đan trong cương thi nội đan hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Loại hoạt đan này lấy ra cho người chết uống xong có thể giữ gìn dung nhan bất hủ, thậm chí máu huyết trong cơ thể đều có thể bảo tồn.

Mà Phong Sư Cổ lúc đó cảm thấy đây chính là tiêu chí của nhục thể đắc đạo thành tiên.

Những cái gọi là hoạt đan kia hấp nạp không khí trong Mạch Bàn Cổ, đây chính là sự tu luyện trong phong thủy.

Bởi vậy, khiến ông ta nảy sinh ý nghĩ muốn tu luyện trong Mạch Bàn Cổ này.

Khi nhìn thấy tin tức này, Ngô Bất Chính liền biết Phong Sư Cổ này khẳng định là bị cái "lẽ đương nhiên" của chính mình lừa rồi.

Cái gì gọi là nhục thể thành tiên, đây căn bản là chuyện hoang đường.

Kỳ thực đặt ở hiện đại mà xem, tình huống này có khả năng cũng là một loại thuật phòng hủ rất tốt do phong thủy cách cục tạo ra.

Nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi.

Ngô Bất Chính nói: "Nhìn lại những trải nghiệm những ngày qua của chúng ta, nếu muốn nói thật sự có cái gọi là thi thể thành tiên, tôi cảm thấy vẫn là Thất Tinh Lỗ Vương Cung mà Tiểu ca đi lần đầu tiên là có khả năng nhất!

Thi thể dưới lớp kim lũ ngọc y đó không những nhục thân sinh động như thật, thậm chí còn có thể tự động trút bỏ ngọc giáp trên người, mỗi năm trăm năm lột da một lần!

Thế mới giống chút chứ!

Nhưng cái gọi là nhục thân thành tiên của Phong Sư Cổ này, tôi cảm giác ngược lại giống như một thuật phòng hủ giữ cho thi thể bất hủ bất lạn hơn!

Phong Sư Cổ này, tám phần cũng bị cái 'lẽ đương nhiên' của chính mình lừa rồi!" "Có khả năng này!" Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu tán đồng.

Hồ tư lệnh nói: "Mấy cái này thực ra đều không quan trọng, quan trọng là, nếu ghi chép này là thật, vậy chuyến này mẹ nó chúng ta lại công cốc rồi!

Cái gọi là hoạt đan, có khả năng hoàn toàn khác với thiên niên cương thi nội đan!

Theo tôi thấy, chúng ta cũng đừng xuống nữa, trực tiếp dẹp đường hồi phủ đi, lãng phí thời gian ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Tôn giáo sư nghe vậy vội nói: "Ấy Hồ lão đệ, như vậy không được đâu, đều đã tới đây rồi, các người không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, giúp giúp tôi, tối thiểu cũng phải san bằng tên Phong Sư Cổ này đi chứ!" Hồ tư lệnh lại nói: "Cái này còn gì mà san bằng, tên Phong Sư Cổ kia phỏng chừng đã sớm đi đầu thai rồi!" Tôn giáo sư lại thề thốt: "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, các cậu nhìn đây, hai câu cuối của Quan Sơn Chỉ Mê Phú!" Mọi người vội nhìn vào cuộn sách trong tay ông ta.

Chỉ thấy trên đó có bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú hoàn chỉnh.

Mà hai dòng chữ cuối cùng rõ rành rành chính là: Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn; phần thi viên quang, vạn vật di vong. "Các cậu xem, trên này đều viết rồi, khi sương máu nhập đất, chính là ngày Phong Sư Cổ xuất sơn!

Chúng ta tuyệt đối không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh, nếu không nhân thế gian e rằng lại là một trường hạo kiếp!" Hồ tư lệnh không tiếp lời, mấy người xem xong đều cau mày.

Chiếu theo tình huống trước mắt mà nói, kết quả này sẽ không phát sinh.

Bởi vì Phong Sư Cổ cũng là bị lừa, nhưng bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú này dường như vẫn luôn rất linh nghiệm.

Chẳng lẽ còn có bí mật gì mà bọn họ không biết? "Cái này nếu là thật, e rằng đám hoạt đan kia còn có manh mối!

Bất quá Tôn giáo sư ông cũng đừng nghĩ nhiều!

Khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển như vậy, anh hùng cũng không đến lượt chúng ta làm đâu!

Nếu thực sự xảy ra chuyện, đến lúc đó một quả tên lửa bay tới là cái gì cũng hết!

Cho nên, chúng ta vẫn là mau chóng ra ngoài đi!" Hồ tư lệnh nói rồi hô hào mọi người đi xuống.

Chuyện ở đây chẳng liên quan gì đến bọn họ nữa.

Tên Phong Sư Cổ này ai thích tìm thì tìm.

Tôn giáo sư thấy thế thì cuống lên, nhưng còn chưa đợi ông ta mở miệng khuyên can, bỗng nhiên dưới lầu lại truyền đến tiếng Bàn Tử. "Lão Hồ!

Các người mau xuống đây xem, cái này mẹ nó là tình huống gì a!

Sao lại mưa máu rồi!

Cái gò mộ này sao lại còn trào máu ra ngoài thế!" Mấy người sửng sốt, vội chạy xuống.

Đến bên dưới nhìn lên, tất cả mọi người không khỏi kinh hãi.

Chỉ thấy trên bầu trời bên ngoài cổ lâu, từng mảng mưa máu đỏ lòm thế mà lại bắt đầu rơi xuống.

Mà trong đình viện phía trước cổ lâu, gò mộ kia lại đang trào ra nước máu.

Đủ loại dấu hiệu đều chứng minh, Địa Tiên Thôn này có khả năng thực sự sắp xảy ra biến cố. "Ầm ầm ầm!" Quả nhiên, còn chưa đợi mọi người nghĩ nhiều, trong lớp nham thạch trên đỉnh đầu thế mà lại truyền đến từng trận tiếng xoắn động.

Giống như có thứ gì đó muốn phá đất chui ra vậy.

Hồ tư lệnh vội xem thời gian, tiếp đó sắc mặt liền biến đổi. "Không ổn!

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khởi động rồi!

Chương 1867

Mẹ kiếp, hiện tại muốn ra ngoài cũng không ra được nữa!" Tôn giáo sư thì ở bên cạnh hô lên: "Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn, Phong Sư Cổ thực sự sắp ra rồi!

Hồ Bát Nhất, cậu mau chóng nghĩ cách, chúng ta cần phải diệt trừ hắn mới được!" Bàn Tử ở bên cạnh hét: "Quần tiên xuất sơn cái gì, Bàn gia còn 'phì phiêu nhập hải' đây này!

Lão Hồ, chúng ta đã tìm được lối vào rồi, thì đừng quản mấy cái có hay không có này nữa!

Tiên hạ thủ vi cường, đi mò minh khí của Phong Sư Cổ rồi tính tiếp!" Hồ tư lệnh ấn Bàn Tử lại, nói: "Địa Tiên Thôn này e rằng có điều kỳ lạ, mạo muội đi xuống có khả năng sẽ..." Hồ tư lệnh còn chưa nói hết câu, lập tức tiếng động lớn hơn từ tứ phía truyền đến.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ liền mở miệng: "Chạy mau!

Là quan tài trùng!" "Quan tài trùng?

Đó là cái gì?

Có lợi hại hơn thi miết vương không?" Bàn Tử vội hỏi.

Thời gian qua bọn họ xuống không ít cổ mộ, trong đó thứ khiến người ta sợ hãi nhất chính là thi miết vương.

Còn về loại quan tài trùng mà Tần Vũ nói, bọn họ lại chưa từng nghe nói qua, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Tần Vũ sắc mặt khó coi nói: "Không giống, nhưng sức phá hoại còn lớn hơn!" Nói xong anh không hề chần chừ, kéo Ngô Bất Chính xoay người chạy thẳng vào căn phòng ở tầng một.

Bàn Tử bọn họ đã đào ra âm trạch dưới lòng đất tầng một.

Hiển nhiên mục tiêu của Tần Vũ chính là nơi đó. "Tần tiểu ca, đám quan tài trùng này dưới lòng đất có không?" Tuyết Lỵ Dương rất bình tĩnh, vừa hô hào mọi người đi theo, vừa hỏi.

Tần Vũ gật đầu nói: "Trong mật đạo chắc là không có!" Hồ tư lệnh nghe vậy vội nói: "Vậy ý cậu chẳng phải là chúng ta vẫn phải đi tìm Phong Sư Cổ sao!

Như vậy không ổn, chúng ta đã tìm được chứng cứ, nơi này căn bản không có cương thi nội đan!

Hoạt đan đối với tình huống của Tiểu Bàn căn bản vô dụng, hiện tại đi xuống tìm Phong Sư Cổ đối với chúng ta chẳng có chút lợi lộc nào!" Tần Vũ lại nhìn hắn nói: "Đi xuống còn có thể sống!" Câu trả lời này xem ra chẳng liên quan gì đến vấn đề của Hồ tư lệnh.

Nhưng mọi người lại hiểu rõ.

Hiện tại đã không phải là vấn đề cân nhắc xem có tìm được thiên niên cương thi nội đan hay không, mà là làm thế nào mới không chết.

Thái độ của Tần Vũ đã nói lên rằng, đám quan tài trùng này e rằng không dễ đối phó.

Nếu không tìm được ám đạo, có khả năng thực sự sẽ xảy ra chuyện.

Hồ tư lệnh vội nói: "Tôi phải nói rõ một điểm, chuyện ám đạo chỉ là suy đoán của tôi, không nhất định thực sự có đâu!

Nếu Phong Sư Cổ chỉ là một người bình dị gần gũi, không có việc gì thì cùng công nhân đi xuống địa cung thì sao?

Vậy thì con đường ám đạo này có khả năng căn bản không tồn tại!

Âm trạch không cản nổi đám quan tài trùng này đâu, chúng ta cần phải suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là vào âm trạch tìm ám đạo!

Hay là đi theo nhóm Giang Ninh!" Vấn đề này quả thực rất cấp thiết.

Ám đạo chỉ là suy đoán thôi, có thì còn dễ nói, nhưng nếu không có, vậy kết quả có khả năng sẽ khiến bọn họ rơi vào cảnh địa nguy hiểm.

Giang Ninh bọn họ hẳn là đi tìm lối vào cổ mộ trong Địa Tiên Thôn rồi.

Nếu đi theo bọn họ, có khả năng còn có đường lui.

Nhưng một khi vào âm trạch, có khả năng chỉ có thể đánh cược bên trong có ám đạo.

Ngô Bất Chính nói: "Vào âm trạch, chúng ta hiện tại không được chọn, Giang Ninh bọn họ sẽ không hảo tâm để cửa cho chúng ta đâu!

Nơi này bùng phát quan tài trùng, bọn họ khẳng định cũng cảm giác được, nếu tìm được lối vào cổ mộ, tất nhiên sẽ phong tỏa đá tự lai!

Chúng ta cho dù đi theo bọn họ, đến lúc đó cũng không vào được cổ mộ!

Chi bằng đánh cược một phen, đi tìm ám đạo, nếu thực sự có, với năng lực của Tiểu ca, tất nhiên có thể tìm được!" Lời của Ngô Bất Chính đánh trúng vào chỗ yếu hại, khiến mọi người nghe xong trong lòng đều đã có đáp án.

Đích xác, hai con đường này xem ra đi tìm nhóm Giang Ninh tạm thời có thể trì hoãn một chút, mà âm trạch rất nhanh sẽ phải đối mặt với kết quả.

Nhưng xét về xác suất, xác suất sống sót của phương án sau lớn hơn rất nhiều.

So với việc Phong Sư Cổ có xây một con đường ám đạo để mình đi tới mộ thất hay không, thì việc trông chờ nhóm Giang Ninh để cửa cho mình hiển nhiên càng không đáng tin cậy. "Tôi bảo đừng lằng nhằng nữa, cùng lắm là chết thôi, chúng tôi còn không sợ, Tôn lão cửu ông lại càng không có tư cách!" Đại ca vác ông ta lên mau đi!" Bàn Tử hô hoán.

Doanh Thương không nói hai lời, trực tiếp vác Tôn giáo sư lên.

Mấy người một mạch lao vào trong căn phòng ở tầng một.

Trên mặt đất trong phòng, một cái hố sâu đã bị đào ra.

Bên dưới tối đen như mực, hẳn chính là âm trạch mà Bàn Tử và Doanh Thương đào ra.

Tần Vũ vẫy tay một cái, là người đầu tiên nhảy xuống.

Mấy người theo sát phía sau không dám chần chừ.

Rất nhanh có người đốt một cây pháo sáng.

Tình huống bên dưới lập tức được thắp sáng.

Chương 1868

Mọi người phát hiện, âm trạch bên dưới cổ lâu này cư nhiên không có quan tài.

Mà chất đầy sách vở cùng với mai rùa, cuộn sách các loại.

Bàn Tử sửng sốt, mắng: "Phong Sư Cổ cái tên già này, một bụng nam đạo nữ xướng, chỗ này không chứa vàng bạc châu báu, cư nhiên lại chứa nhiều văn hiến tư liệu thế này!

Mấy thứ này không phải ghi chép lại bình sinh hắn đã đào bao nhiêu cổ mộ chứ!" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Không quá khả năng, những mai rùa này cũng không giống vật tải ghi chép văn tự tượng hình!

Ngược lại giống như dùng để thôi diễn thời cổ đại hơn!" Ngô Bất Chính lúc này đã thuận tay vớ một quyển lại đây, mở ra xem, phát hiện trên đó quả nhiên đều là một số quẻ tượng thôi diễn ra, cùng thiên cơ.

Nhưng hắn không hiểu phong thủy, hoàn toàn xem không hiểu.

Hắn muốn tìm Tần Vũ giúp xem thử.

Có điều Tần Vũ lúc này đang tìm kiếm ám đạo, thế là chỉ đành nhờ Hồ tư lệnh giúp đỡ.

Hồ tư lệnh nhận lấy cổ tịch chỉ nhìn thoáng qua liền gật đầu nói: "Không sai, những cái này đều là quẻ tượng thôi diễn ra, bất quá rất kỳ quái, những quẻ tượng này quá ẩn hối!

Khác với quẻ tượng lưu truyền hiện tại, có chút giống như quẻ cổ thời xưa!" Quẻ tượng của đạo phong thủy, từ xưa lưu truyền đến nay, trong đó rất nhiều thứ phức tạp đều đã bị đơn giản hóa.

Có khả năng trước kia một quẻ tượng có thể đại biểu rất nhiều ý nghĩa.

Nhưng trong đó đại bộ phận ý nghĩa đều không có tác dụng thực chất gì, thậm chí là quá hiếm thấy.

Cho nên dẫn đến hiện tại, ý nghĩa mà những quẻ tượng này có thể nhìn ra là cực ít.

Hồ tư lệnh đã từng nói, cậu bảo các đại sư phong thủy hiện tại đi nghiên cứu quẻ cổ, họ cũng xem không hiểu.

Bởi vì giữa quẻ cổ và quẻ tượng hiện tại, sự thiếu hụt quá nghiêm trọng.

Trừ phi là đại gia phong thủy, gia tộc tổ truyền, hoặc giả còn có thể nhận ra một số ý nghĩa của quẻ cổ.

Ngô Bất Chính nói: "Nhà họ Phong tuy rằng phát tích tại núi Quan Tài này, quẻ số suy ra từ trong đó có khả năng sẽ thiên về quẻ cổ!

Nhưng cũng không có lý nào đến Hồ đại ca anh cũng xem không hiểu!

Cổ tịch nơi này nhiều như vậy, cộng thêm quá mức gần với quẻ cổ, tôi cảm giác có khả năng Phong Sư Cổ cũng xem không hiểu hoặc là biết một mà không biết hai!

Tồn phóng ở đây, có khả năng là để tự mình nghiên cứu!" Mọi người gật đầu cảm thấy có lý.

Tuy nhiên đúng lúc này, Tần Vũ lại nói: "Không phải, những quẻ cổ này là ghi chép hậu thiên!" Nói rồi anh ném một cuốn sách qua.

Mọi người sửng sốt, vội đón lấy xem xét, phát hiện giấy của cuốn sách này thế mà cực kỳ tiên tiến.

Sự xuất hiện của những loại giấy này đã gần sát với hiện đại, nếu là quẻ cổ thượng cổ lưu tồn lại, tất nhiên không thể ghi chép trên thứ

này.

Mấy người đều cảm giác một trận thể hồ quán đỉnh.

Quẻ cổ ở nơi này đại bộ phận đều được ghi chép trên giấy.

Cho nên khả năng đào ra từ các cổ mộ khác là cực kỳ nhỏ.

Khả năng lớn nhất chính là sao chép lại.

Nhưng bản gốc của quẻ cổ lại được ghi chép ở đâu đây? "Đi!" Tần Vũ bỗng nhiên hô lên.

Mọi người nhìn lại, phát hiện anh thế mà đã tìm được ám đạo.

Quả nhiên, suy đoán của mọi người vẫn đúng.

Nơi này đích xác có ám đạo.

Chỉ là nhìn cả phòng đầy quẻ cổ, Hồ tư lệnh cũng có chút đau lòng nhức óc.

Những thứ này đều là lão tổ tông lưu lại, nếu có thể mang ra ngoài tuyệt đối có thể tu phục quẻ tượng.

Nhưng hiện tại bọn họ căn bản không mang đi được. "Két kẹt kẹt!" Đang suy nghĩ, bỗng nhiên toàn bộ âm trạch đều bắt đầu rung động.

Bàn Tử vội bảo Doanh Thương khiêng hắn chui ra khỏi âm trạch nhìn về phía bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài một mảng đen kịt trùng tử đã áp tới.

Bất quá quanh cổ lâu này dường như có hào ngăn côn trùng (đoạn trùng đạo), đám côn trùng kia không trực tiếp qua đây, ngược lại từng con chui xuống lòng đất.

Bàn Tử vội nói lại tình hình một lượt.

Sắc mặt Tần Vũ càng thêm khó coi vài phần, nói: "Đi!

Đoạn trùng đạo ở đây phỏng chừng không ngăn được bọn chúng!

Lát nữa côn trùng sẽ vào đây!" Mọi người vội vàng gật đầu, chạy thục mạng về phía lối vào mật đạo.

Gần như cùng lúc đó, cả tòa âm trạch vang lên những tiếng gặm nhấm rào rạo.

Bọn họ vẫn đã đánh giá thấp tốc độ của đám bọ quan tài này.

Chưa kịp để họ có động tác gì, chỉ thấy đất cát trong các khe hở gạch xanh xung quanh từng chút một bị đục khoét.

Chương 1869

Vô số con côn trùng trông giống như đỉa bò ra từ bên trong.

Đám bọ này vừa xuất hiện liền lao về phía mấy cái kệ sắt để sách cổ.

Tuy nhiên, mục tiêu của chúng không phải là kệ sắt mà là các văn hiến cổ tịch bên trên, đặc biệt là những cuốn làm bằng giấy.

Mọi người đều bị dọa cho hết hồn, ai nấy đều cắm đầu chạy đến vị trí lối vào.

Chỉ thấy đám bọ quan tài càng lúc càng nhiều, gần như trong chớp mắt đã bao vây toàn bộ số sách cổ.

Giáo sư Tôn đau lòng đấm ngực dậm chân, định giật lấy cái cuốc leo núi trong tay Bàn Tử để xông qua đó.

Hồ tư lệnh vội vàng ngăn ông lại. "Mẹ kiếp, ông không muốn sống nữa à?

Nhiều bọ thế kia, mỗi con cắn một miếng là đủ xơi tái ông thành bộ xương trắng đấy!" "Nhưng mà đống tư liệu đó phải làm sao, đó đều là..." Giáo sư Tôn kích động nói.

Thế nhưng Tần Vũ đã túm chặt lấy ông ta: "Đưa ông ta đi, trên người ông ta có vết thương, đám bọ này ngửi thấy mùi máu tanh sẽ phát điên đấy!" "Đi mau!" Bàn Tử nghe vậy chẳng nói chẳng rằng, vác luôn Giáo sư Tôn lên vai, quay người bỏ chạy, mặc kệ ông ta giãy giụa cái gì.

Những người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Tần Vũ đi cuối cùng, đóng cửa mật thất lại một lần nữa.

Cả đám người lúc này mới lần mò đi vào bên trong mật đạo.

Mật thất đi thẳng xuống dưới, độ dốc cực kỳ lớn.

Bàn Tử chỉ đành thả Giáo sư Tôn xuống.

Giáo sư Tôn mặt mày xám ngoét như tro tàn, ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng cùng cực.

Ông ta dù sao cũng là dân khảo cổ, trong mắt ông ta, mấy thứ minh khí vàng bạc châu báu đều không sánh bằng đống tư liệu văn hiến kia.

Tuy rằng phần lớn nội dung ở đây đều cổ quái, nhưng nếu có thể mang ra ngoài nghiên cứu, tuyệt đối có thể lấp đầy khoảng trống về loại hình 'Việt Nam quái thuật' này.

Thậm chí còn có thể từ đó phân tích ra người xưa đã lợi dụng những quái thuật, quái tượng này để thôi diễn thiên cơ như thế nào.

Nhưng mà hiện tại, tất cả, tất cả đều bị đám bọ chết tiệt kia gặm sạch rồi.

Mọi người không có thời gian giảng giải đạo lý với ông ta.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở phía trên đã bắt đầu khởi động, thậm chí còn có dấu hiệu mọc ngược lan tràn về phía cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nếu không thể sớm tìm đường thoát ra, đến lúc đó tất cả đều phải chết ở đây.

Bàn Tử bật đèn pin, chiếu vào mặt Giáo sư Tôn, mắng: "Tôn Lão Cửu, ông muốn chết thì Bàn gia đây cũng lười để ý!

Nhưng ông đừng có chết trước mặt Bàn gia, đen đủi lắm biết không!

Ông muốn quay lại thì bây giờ cứ quay lại, xem Bàn gia tôi có cản ông không!" "Cậu!" Giáo sư Tôn tức đến nghẹn lời.

Bàn Tử cười khẩy: "Sao?

Không muốn chết nữa hả?

Không muốn chết thì mau cắm đầu mà đi!

Mẹ nó, nói cho cùng chuyện này cũng là do Phong gia các người tạo nghiệt!

Nếu không phải Phong Sư Cổ xây dựng cái Địa Tiên Thôn này, liệu có xảy ra chuyện ngày hôm nay không?

Còn vọng tưởng đắc đạo thành tiên, nhìn xuyên suốt lịch sử xem, thành tiên là chuyện không thể nào, nhưng người vì thế mà chết thì lại không thiếu đâu!" Hồ tư lệnh vội can Bàn Tử: "Được rồi, cậu bớt nói nhảm đi, mau đi thôi!

Không muốn thăng quan phát tài nữa à?

Tôi nói cho cậu biết đám người Giang Ninh đã xuất phát được một lúc lâu rồi, chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian!" Vừa nghe thấy minh khí, Bàn Tử liền hăng hái hẳn lên, vội vàng xung phong đi đầu dò đường.

Cả đám người cũng nối đuôi nhau đi xuống.

Con đường phía trước vô cùng dốc, từng bậc đá uốn lượn xuống dưới sâu hun hút.

Quan trọng nhất là đi mãi vẫn chưa thấy đáy.

Đi trên này, quả thực có cảm giác như đang tồn tại giữa hư không vũ trụ.

Cũng không biết tên Phong Sư Cổ này rốt cuộc là loại người gì, ngay cả đường đi của mình cũng xây dựng quỷ dị như vậy.

Cũng may là đoạn đường này không quá dài.

Mọi người đi được chừng nửa tiếng thì nhìn thấy đáy.

Tuy nhiên, từ đằng xa Bàn Tử đã nhìn thấy trên mặt đất lại có một vật thể hình tròn khổng lồ.

Trông nó giống như một quả cầu đá, nhưng nhìn màu sắc thì có vẻ là kim loại, bên trên rỉ sét rất nghiêm trọng.

Đồng thời còn có một sợi xích sắt đã bị đứt, không biết dùng để làm gì.

Mọi người nhìn ngó xung quanh, phát hiện phía trước chính là lối đi.

Nhưng ở bên cạnh lại có một cánh cửa đá, cửa đá đang mở hé, không biết bên trong có gì.

Chương 1870

Bàn Tử nhìn Hồ tư lệnh, ý tứ rất rõ ràng: Có muốn vào xem thử không?

Hồ tư lệnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ném một cây pháo sáng lạnh vào xem sao, đừng vội vào!" Bàn Tử gật đầu, móc ra một cây pháo sáng lạnh ném vào trong.

Khi ánh sáng bên trong bừng lên, mọi người kinh hãi nhìn thấy trong cửa đá lại có mấy bộ hài cốt.

Những bộ hài cốt này đều bị xích sắt trói chặt, chỉ còn trơ lại xương trắng âm u, không biết đã chết bao nhiêu năm rồi.

Mọi người nhìn mà ngẩn người.

Giáo sư Tôn nói: "Đây...

đây là thất tù giam sao?

Sao lại có nơi thế này chứ!" Mọi người cũng không hiểu.

Khi Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn, phần lớn những người đến đây đều là người đi theo và tín đồ trung thành của hắn.

Tại sao ở đây lại có người bị tù giam?

Chẳng lẽ là những người sau này phát hiện ra vấn đề và muốn bỏ trốn?

Nhưng thế cũng không đúng, Địa Tiên Thôn nghe nói xây dựng ròng rã mười năm.

Số người muốn rời đi giữa chừng chắc chắn không ít.

Không có lý do gì chỉ có vài ba bộ hài cốt bị giam ở đây. "Nơi này có lẽ không phải thất tù giam!" Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên lên tiếng.

Hồ tư lệnh thấy cô bước vào, vội vàng đi theo.

Tuyết Ly Dương ra hiệu mình không sao, những người khác cũng lục tục đi vào.

Vừa vào đến nơi, họ mới phát hiện tình huống trong thất tù giam này quả thực có chút khác biệt.

Chỉ thấy trên các bức tường trong phòng giam chi chít những ký hiệu khắc trên mai rùa, trông vô cùng lộn xộn.

Nhưng chỉ cần nhìn qua một cái, mọi người liền hiểu ra.

Những ký hiệu mai rùa này đều là quái tượng phong thủy cổ quái.

Có điều tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau nên trông có vẻ rối rắm. "Nơi này chẳng lẽ là phòng thôi diễn?" Ngô Bất Chính dường như nghĩ ra điều gì, kinh hô. "Phòng thôi diễn?

Thiên Chân, ý cậu là sao?

Thôi diễn cái gì?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tuy nhiên Hồ tư lệnh và Tuyết Ly Dương dường như cũng đã nghĩ ra điều gì đó. "Tiểu Ngô, ý cậu là, những tài liệu quái tượng trong âm trạch lúc nãy đều là được thôi diễn ra từ nơi này?" "Vậy những người này chẳng phải đều là thầy bói toán cổ đại sao!" Tuyết Ly Dương thốt lên. "Có khả năng đó, Bàn Tử, cậu xem trên người bọn họ có để lại ghi chép gì không!" Hồ tư lệnh hô hoán.

Bàn Tử thích nhất là làm mấy chuyện sờ soạng minh khí này, lập tức cười hì hì chạy tới.

Hài cốt ở đây không nhiều, cộng thêm đều chỉ còn trơ lại khung xương.

Bàn Tử rất nhanh đã lột quần áo bọn họ ra, quả nhiên phát hiện một lớp ngăn bí mật trong y phục của một người.

Xé ra xem, bên trong lại là một tấm da dê, trên đó viết chi chít cổ văn.

Bàn Tử tự nhiên là đọc không hiểu, bèn gọi Giáo sư Tôn qua xem.

Giáo sư Tôn là chuyên gia cổ văn tự, những chữ này tuy tối nghĩa khó hiểu, nhưng ông ta chỉ nhìn một lát đã dịch được ra, kinh hãi nói: "Đây...

đây là thiên cơ a!

Những người này là Di dân Vu Sở, chính là những người giúp Phong Sư Cổ thôi diễn quái tượng!

Thật thần kỳ, nội dung ghi chép trên này quả thực quá thần kỳ!

Nếu những điều này đều là thật, vậy chúng ta... vậy chúng ta!" "Chúng ta cái gì?

Ông nói toạc ra đi xem nào!" Bàn Tử thúc giục.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Giáo sư Tôn bình tĩnh, bất kể ghi chép cái gì thì cũng đã qua mấy trăm năm rồi, nên giữ tâm thế bình thường mà xem xét.

Giáo sư Tôn hít sâu vài hơi, bình ổn cảm xúc, sau đó mới bắt đầu giải mã nội dung trên tấm da dê.

Hóa ra, những người bị giam cầm ở đây thực chất là Di dân Vu Sở.

Vu Sở ở đây thật ra là một bộ lạc ẩn cư trong Quan Tài Sơn năm xưa.

Người của bộ lạc này được coi là hậu nhân của những người canh giữ lăng mộ cho Ô Dương Vương.

Chương 1871

Sau này sinh sôi nảy nở, họ vẫn luôn sống trong hẻm núi Quan Tài.

Sự phất lên của Phong gia cũng phải bắt đầu kể từ hẻm núi Quan Tài.

Năm xưa, tiên tổ Phong gia từng tìm được cổ mộ của Ô Dương Vương.

Nhưng tiên tổ vẫn là tiên tổ, bọn họ nhìn thấu sự ảo diệu của Quan Tài Sơn, phát hiện trong cổ mộ Ô Dương Vương có chôn một loại "Bàn Cổ Thi Tiển" cực kỳ hiếm thấy.

Thứ này tuyệt đối không thể xuất thế, nếu không sẽ gây ra đại họa chốn nhân gian.

Cho nên tiên tổ Phong gia mới không trộm mộ Ô Dương Vương, đồng thời từng truyền lại tổ huấn, cấm hậu nhân Phong gia khai quật ngôi mộ này.

Nhưng Phong Sư Cổ tự phụ cao ngạo, cộng thêm lúc đó đã bị chuyện đắc đạo thành tiên ám ảnh đến mức tẩu hỏa nhập ma, đâu chịu nghe những lời khuyên này.

Thế là hắn nảy sinh ý định.

Mà ý định này vừa khởi lên thì không sao kìm nén được nữa.

Sau khi trộm mộ Ô Dương Vương, hắn bắt đầu kế hoạch xây dựng Địa Tiên Thôn.

Cũng trong thời kỳ này, hắn phát hiện ra đám di dân Vu Sở.

Hắn bắt giam toàn bộ những người này lại, uy hiếp dụ dỗ bắt họ giúp mình thôi diễn quái tượng.

Khi đó Phong Sư Cổ nghiên cứu quái tượng đã rất sâu, nên đám di dân Vu Sở căn bản không lừa được hắn.

Sau khi giết một số người để răn đe, đám di dân này đành phải thỏa hiệp.

Tuy nhiên, một thông tin trong đó khiến Phong Sư Cổ vô cùng chấn động.

Đó là mạch Bàn Cổ này, sau bao nhiêu năm bị di dân Vu Sở lấy làm nguyên liệu luyện đan, gần như đã bị đào đứt đoạn.

Nghĩa là phong thủy cách cục nơi đây căn bản không đạt được yêu cầu của Phong Sư Cổ.

Trong tình huống đó, Phong Sư Cổ mới nảy sinh ý định chiêu mộ tín đồ.

Hắn cổ hoặc một lượng lớn người vào đây bồi táng.

Thực chất là để tu sửa lại mạch Bàn Cổ.

Tất nhiên, những người bồi táng này cũng không phải là không có lợi lộc gì.

Trong mắt Phong Sư Cổ lúc đó, chỉ cần tu sửa xong mạch Bàn Cổ, đến lúc hắn thành địa tiên, những kẻ bồi táng cho hắn cũng sẽ được hưởng ké.

Trong sự thôi diễn của di dân Vu Sở, gần như đã bao quát tất cả các khả năng của hậu thế.

Giáo sư Tôn nói đến đây, nhìn mọi người bảo: "Nói ra có thể các cậu không tin!

Trong lời tiên tri từng nói: Huyết vụ nhập địa, tiện thị quần tiên xuất sơn chi thời (Sương máu thấm vào đất, chính là lúc quần tiên rời núi).

Mà 'huyết vụ nhập địa', ám chỉ chính là ngày Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mọc ngược, xuyên thấu Quan Tài Sơn!" "Nhưng kỳ lạ là, trên này còn có một lời tiên tri, nói rằng Địa Tiên sẽ nhập vào thân xác một tên trộm mộ đứng đầu (khôi tinh) để xuất sơn!

Điều này chứng tỏ đám di dân Vu Sở cũng tính được sẽ có trộm mộ vào đây!" "Nhưng ở đây lại xuất hiện một nghịch lý!

Di dân Vu Sở không hề nói khi nào trộm mộ sẽ đến!

Nhưng chúng ta đều thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã mọc ngược vào trong lòng đất!

Chuyện này không thể giải thích được, nếu nhóm chúng ta không tới, mà vì Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mọc ngược dẫn đến huyết vụ nhập địa, thì sẽ thế nào?" Mọi người nghe xong cũng thấy đúng là như vậy.

Tuy thuật phong thủy bói toán thời xưa rất thịnh hành, thậm chí có những thuật bói toán quả thực rất lợi hại, nhưng đã là tiên tri kết quả, tại sao lại tồn tại nghịch lý lớn như vậy?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Tần Vũ lại mở ba lô của Ngô Bất Chính ra.

Gần như cùng lúc, họ nhìn thấy trong ba lô của Ngô Bất Chính, chiếc Vô Nhãn Long Phù được gói kỹ trong túi chống nước đang rung lên bần bật.

Dường như có thứ gì đó đã kích thích phản ứng của nó! "Là nó!" Tần Vũ nhìn Long Phù lạnh lùng nói.

Mấy người nghe vậy đều không hiểu, cái gì gọi là vì nó?

Hồ tư lệnh vội hỏi: "Ý của Tiểu ca là sao?" Tần Vũ liếc nhìn mọi người, thản nhiên đáp: "Trong chiếc Long Phù này hải khí ngưng kết, chính nó đã dẫn động dị tượng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở nơi này!" Mọi người nghe xong ngẩn người.

Bàn Tử vội nói: "Thế cũng không đúng, theo như lời Tiểu ca, thì chỉ khi có trộm mộ vào đây, đồng thời mang theo thứ tương tự như Vô Nhãn Long Phù, mới xuất hiện tình huống 'quần tiên xuất sơn' này sao?

Nhưng cái Vô Nhãn Long Phù này cũng là do chúng ta cơ duyên xảo hợp mới có được!

Giả sử chúng ta không có được nó, vậy chẳng phải cũng không thể khiến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mọc ngược sao?" Tần Vũ nhìn hắn nhưng không nói gì.

Mà Ngô Bất Chính ở bên cạnh dường như đã đoán được điều gì đó. "Tiểu ca nói đúng đấy!

Các người nghĩ xem, trong bao nhiêu môn phái trộm mộ, người có thể đi đến tận chỗ Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn này, e rằng chỉ có Mạc Kim Hiệu Úy mà thôi!" "Mà Mạc Kim Hiệu Úy vốn không biết toàn bộ 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú'.

Cho nên ở đây có một điều kiện: Muốn vào Địa Tiên Thôn thì tất nhiên phải có hậu nhân của Phong gia!

Thậm chí chỉ cần có Quan Sơn Chỉ Mê Phú, hậu nhân Phong gia có thể tự mình vào được!" "Nhưng các người đừng quên, năm xưa những người tin tưởng đi theo Phong Sư Cổ đều đã bồi táng cả rồi!

Những người còn lại chính là những người phản đối hắn!

Chương 1872

Cho nên tôi cảm giác Phong Sư Cổ có khả năng cố ý để một nhóm người khác rời đi!

Vì mục đích tương lai họ sẽ tìm đến nơi này!" "Cái danh 'Địa Tiên', nghe thôi đã thấy có vấn đề!

Ai mà không mang theo đồ trấn thi vào chứ!

Mà ngoài móng lừa đen ra, tương truyền những pháp khí trấn thi có tiếng tăm đều có khả năng gây ra kết quả này!" Nghe Ngô Bất Chính giải thích, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Bởi vì nếu phân tích của cậu là đúng, thì sự việc trở nên vô cùng quỷ dị.

Tất cả những điều này dường như đều là định mệnh sắp đặt.

Vào ngày này, bọn họ sẽ đến đây, sau đó gây ra những biến hóa dị thường cho Địa Tiên Thôn, từ đó để Địa Tiên xuất sơn.

Như vậy, bọn họ không phải đến để diệt trừ Phong Sư Cổ, mà là đang làm theo kế hoạch của hắn, từng chút một giúp hắn xuất sơn.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Vốn dĩ Hồ tư lệnh đã không tán thành việc xuống đây.

Nhưng lúc đó vì bị bọ quan tài vây khốn, cực chẳng đã mới phải mạo hiểm đi vào mật đạo này.

Cũng may hiện tại vẫn chưa vào đến địa cung, cũng không biết lời tiên tri giúp Phong Sư Cổ xuất sơn kia rốt cuộc đã bắt đầu hay chưa.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên nói: "E rằng đã muộn rồi, ở đây không chỉ có chúng ta, còn có đám Giang Ninh nữa!

Cho dù chúng ta không qua đó, đám Giang Ninh cũng không biết những chuyện này!

Sự việc ở đây e rằng đã không thể dừng lại được nữa!" "Tuyệt đối không được!" Giáo sư Tôn bỗng nhiên lên tiếng, "Tuyệt đối không thể để Phong Sư Cổ ra ngoài, hắn mà ra ngoài thì sinh linh đồ thán thật đấy!

Chúng ta phải tìm được Giang Ninh, ngăn cản bọn họ mở quan tài!" Giáo sư Tôn rất kích động, nói xong liền quay người chạy thẳng vào mật đạo.

Tình huống này khiến mọi người không kịp trở tay, ông ta tuổi đã cao như vậy, không ngờ trong chuyện này lại cố chấp đến thế.

Hồ tư lệnh thở dài: "Haizz!

Hết cách rồi, đi theo ông ấy thôi.

Dù sao chúng ta không đi thì đám Giang Ninh cũng sẽ đi!

Kết quả đã không thể tránh khỏi, thực sự không được thì chúng ta ra tay trước!

Đến nơi, trực tiếp phóng hỏa thiêu rụi thi thể Phong Sư Cổ, để hắn khỏi mong tro tàn lại cháy!" "Đúng!

Chúng ta đi ngay!" Bàn Tử cũng vội hùa theo.

Ngay lập tức cả đám người đuổi theo ra ngoài.

Tiếp tục đi về phía trước, độ dốc của lối đi vẫn rất lớn.

Có thể tưởng tượng được nơi chôn cất của Phong Sư Cổ chắc chắn rất sâu.

Chỉ là không biết hắn đào sâu như vậy rốt cuộc để làm gì.

Bản thân Địa Tiên Thôn đã nằm sâu dưới lòng đất rồi.

Mà theo tính toán từ lúc bọn họ tìm thấy ám đạo trong âm trạch đến giờ, khoảng cách thẳng đứng ít nhất cũng phải gần trăm mét.

Độ sâu này đã là rất đáng kể.

Bàn Tử đi trước mắng: "Cái lão Phong Sư Cổ này cầm tinh con chuột chắc, thích đào hang thế không biết, định chôn mình trong tâm trái đất luôn à!" Ngô Bất Chính cười nói: "Có phải chuột hay không thì không biết, nhưng Phong Sư Cổ này quả thực trốn đủ sâu!

Đây chính là tư tưởng mê tín của mấy lão địa chủ, sợ tiền của mình bị người ta phát hiện nên chắc chắn là chôn càng sâu càng tốt!" "Ái chà Tiểu ca, sao cậu không đi nữa?" Bàn Tử đang nói bỗng nhiên cũng dừng lại.

Lúc này Tần Vũ đi đầu tiên bỗng nhiên đứng khựng lại. "Tiểu ca, sao thế?

Có vấn đề gì à?" Ngô Bất Chính vội bước lên hỏi.

Giáo sư Tôn đang sốt ruột không thôi, thấy Tần Vũ bỗng nhiên bất động cũng rất lo lắng.

Tần Vũ ra hiệu im lặng.

Mấy người đều ngẩn ra, sau đó thấy Tần Vũ nhắm mắt lại, dường như đang lắng nghe động tĩnh gì đó.

Trong lòng mấy người đều thắc mắc, nhưng đều biết Tần Vũ sẽ không đùa giỡn vào lúc này, nên cũng bất giác học theo dáng vẻ của anh, ngưng thần lắng nghe.

Mà không nghe thì không biết, vừa lắng tai nghe kỹ, bọn họ lại thực sự nghe thấy.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh, lại xuất hiện một tiếng thì thầm to nhỏ.

Giống như trong bóng tối xung quanh có mấy người đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, thi thoảng lại ghé tai nhau xì xào bàn tán.

Bàn Tử nghe mà nổi da gà toàn thân, định mở mồm chửi đổng.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại.

Cậu biết ngay tên Bàn Tử chết tiệt này chắc chắn sẽ không nhịn được.

Nhưng âm thanh này dường như cách bọn họ không xa, rất có khả năng vừa mở miệng sẽ đánh rắn động cỏ.

Chương 1873

Bàn Tử tự nhiên cũng hiểu suy nghĩ của Ngô Bất Chính, nháy mắt ra hiệu với cậu: Bây giờ mới sợ kinh động đối phương thì đã muộn rồi.

Vừa rồi bọn họ đi cả đoạn đường buôn chuyện không ít, nếu kinh động thì chắc đã kinh động từ sớm rồi.

Ngô Bất Chính cũng thấy lạ, bèn vội quay sang nhìn Tần Vũ.

Thế nhưng vừa quay đầu, cậu lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất. "Tiểu ca?" Ngô Bất Chính vội gọi khẽ.

Đồng thời bên cạnh Tuyết Lỵ Dương và Hồ tư lệnh cũng vội mở mắt ra, phát hiện Tần Vũ biến mất cũng giật mình kinh hãi. "Tiểu ca đâu?" Hồ tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương vội hỏi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Tình huống vừa rồi quá quỷ dị, bọn họ đều mải tập trung lắng nghe xem đó là động tĩnh gì, đến cả việc Tần Vũ biến mất cũng không chú ý. "Livestream!

Vào phòng livestream xem!" Đầu óc Ngô Bất Chính nhảy số rất nhanh, Tần Vũ cũng có thiết bị livestream.

Trước đây rất nhiều lần anh bỗng nhiên mất tích, đều là thông qua thiết bị livestream để phát hiện tung tích.

Nhưng lần này bọn họ vừa mở phòng livestream lên thì thấy phòng của Tần Vũ đã mất tín hiệu. "Cái này..." Mấy người đều ngớ ra.

Ngô Bất Chính có chút cuống, định đi tìm Tần Vũ ngay.

Bàn Tử vội cản cậu lại: "Thiên Chân, đã đến nước này rồi cậu đừng có xúc động, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi thôi!

Tiểu ca là nhân viên mất tích chuyên nghiệp, cậu ấy chắc chắn là phát hiện ra vấn đề gì đó nên đi xử lý rồi!

Chúng ta mau tìm đến mộ thất, giải quyết Phong Sư Cổ rồi đi!" "Nhưng mà Tiểu ca..." Ngô Bất Chính vẫn còn lo lắng.

Bàn Tử cũng lười nói nhảm, hô hoán Doanh Thương vác cậu lên đi tiếp, đồng thời nói: "Nếu vấn đề mà Tiểu ca cũng không giải quyết được thì cậu có đi cũng vô dụng!

Chúng ta ra ngoài trước, Tiểu ca chắc chắn sẽ tìm tới!" Nói xong liền tiếp tục cắm đầu đi về phía trước.

Mà kể cũng lạ, sau khi Tần Vũ biến mất, cái thứ âm thanh quỷ dị xung quanh kia cũng không xuất hiện nữa.

Cứ như thể những gì bọn họ gặp trước đó đều là ảo giác vậy. "Chúng ta đi bây giờ, lát nữa cậu ấy còn tìm được chúng ta không?" Giáo sư Tôn không hiểu rõ Tần Vũ, không khỏi có chút lo lắng cho anh. "Tôn Lão Cửu, ông đừng có lo bò trắng răng, Tiểu ca mà không tìm được chúng ta thì ông đã chết cả trăm lần rồi!" Bàn Tử lười thèm để ý đến ông ta.

Lúc này mọi người tiếp tục đi về phía trước chưa đến mười phút, lối đi phía trước bỗng nhiên đến điểm tận cùng.

Một bức cửa đá rất quái dị xuất hiện trước mặt mọi người.

Lối đi đến đây trở nên cực kỳ hẹp.

Cánh cửa đá kia chặn ngay phía trước, nhìn qua trông giống hệt một chiếc quan tài dựng đứng. "Cái lối đi này cũng hẹp quá thể, Bàn gia tôi còn đỡ, Doanh Thương e rằng nghiêng người cũng khó qua lọt," Bàn Tử nói.

Hồ tư lệnh bảo: "Đây chắc cũng là chuyện bắt buộc thôi, vì Phong Sư Cổ xây dựng ám đạo này thông thẳng đến chủ mộ thất của hắn!

Vậy nên lối vào không thể xây quá lộ liễu, chỉ có thể lợi dụng những chỗ rất nhỏ để làm cơ quan!

Nếu không sẽ vi phạm phong thủy cách cục!

Lát nữa động tĩnh nhỏ thôi, nếu bọn Giang Ninh đã đến, thì chúng ta và bọn họ có thể đã ở rất gần nhau rồi!" Mọi người gật đầu.

Ngay lập tức không nói nhảm nữa, Bàn Tử bước lên sờ soạng một hồi, phát hiện cửa đá này không bị niêm phong.

Rất dễ dàng mở ra, nếu trên cửa đá này mà còn làm cơ quan thì đúng là phiền phức to.

Lúc này Tần Vũ không ở đây, một khi có cơ quan, có thể bọn họ sẽ lãng phí thêm nhiều thời gian.

Bàn Tử bảo mọi người tắt đèn pin, đổi sang đèn bão, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa đá ra.

Cửa đá rất nhẹ, không khó đẩy, hơn nữa động tĩnh cũng rất nhỏ.

Giáo sư Tôn ở sau cùng thậm chí còn chưa nghe thấy tiếng động gì phát ra từ cửa đá thì cửa đã mở rồi.

Mấy người vội vàng lần mò ra ngoài.

Tuy nhiên để cho an toàn, họ không dám gây ra tiếng động quá lớn.

Bàn Tử đi đầu tiên, liếc nhìn tình hình trước mắt thì phát hiện, nơi bọn họ đi ra lại là một gian mộ thất.

Nhưng nhìn quy mô thì có thể là một cái nhĩ thất (phòng phụ), thậm chí ngay cả một cỗ quan tài cũng không có.

Cực kỳ có khả năng là mộ thất bồi táng, ít nhất hài cốt của Phong

Sư Cổ không nằm ở đây.

Bàn Tử bảo mọi người cẩn thận một chút, sau đó mới đi ra ngoài mộ thất.

Vừa nhìn thấy tình hình bên ngoài, Bàn Tử đã không kìm được hít vào một hơi khí lạnh, suýt chút nữa thì kích động hét lên.

Chương 1874

Chỉ thấy bên ngoài thình lình là một không gian cực kỳ lớn.

Ít nhất phải bằng nửa cái sân bóng đá.

Trong đó điêu lương họa đống, bày biện rất nhiều san hô thạch.

Mà trên những tảng san hô thạch này, các loại phỉ thúy mã não đủ kích cỡ màu sắc nhiều đến mức khiến người ta tặc lưỡi.

Đèn bão trong tay Bàn Tử vừa loáng lên, cả gian mộ thất đã phản chiếu ánh sáng ngũ sắc rực rỡ.

Ngay chính giữa mộ thất, thình lình đặt một cỗ quan tài gỗ đen sì.

Cỗ quan tài kia nhìn qua có vẻ lạc quẻ với nơi này.

Bởi vì nó quá rẻ tiền.

Bàn Tử thậm chí còn nghi ngờ đây không biết có phải là đồ giả hay không.

Ai ngờ Giáo sư Tôn bên cạnh lại kinh hô: "Chính là đây, chính là chỗ này rồi, đây chắc chắn là quan tài của Phong Sư Cổ!

Trước kia tôi từng thấy trong tư liệu, cỗ quan tài này chính là thứ Ô Dương Vương sử dụng lúc còn sống!

Phong Sư Cổ một lòng cầu đạo, chắc chắn là đã chiếm quan tài của Ô Dương Vương làm của riêng!

Chúng ta qua đó, trực tiếp phóng hỏa thiêu rụi hắn cho xong hết mọi chuyện!" Giáo sư Tôn kích động không thôi.

Tuy nhiên chưa đợi ông ta có hành động gì, Hồ tư lệnh đã vội bịt miệng ông ta lại, đồng thời ra hiệu cho mọi người đừng nói chuyện.

Mấy người đều ngẩn ra, nhưng cùng lúc đó bọn họ liền nghe thấy, tại lối vào chính của mộ thất kia, lại truyền đến một trận tiếng động. "Nấp đi!" Hồ tư lệnh hạ thấp giọng nói.

Mấy người lập tức vội vàng nấp vào trong gian nhĩ thất vừa đi ra.

Nhĩ thất này rất sâu nhưng lại hẹp, hai bên lối vào vừa khéo có vách đá che chắn cơ thể.

Chỉ cần không phải đi vào kiểm tra kỹ càng thì bình thường sẽ không chú ý tới.

Trong lòng mấy người đều cảm giác động tĩnh này có thể là do đám Giang Ninh gây ra.

Bởi vì theo tình hình hiện tại, bọn họ đi đường tắt qua ám đạo nên đến thẳng đây.

Còn đám Giang Ninh thì tìm lối vào từ bên ngoài, nên chắc là đi theo lối chính của cổ mộ.

Mà lúc này động tĩnh lại truyền đến từ ngoài cửa mộ thất, khả năng cao chính là bọn họ.

Chỉ có điều lúc này Tần Vũ vẫn chưa quay lại, thiếu mất một chiến lực mạnh nhất.

Một khi chạm mặt, e rằng không dễ đối phó.

Đám Giang Ninh đều có nỏ máy.

Tuy Bàn Tử bọn họ cũng nhặt được hai cái, nhưng các trang bị khác có thể vẫn không bằng đối phương.

Giang Toán trước đó đã ra tay sát thủ với bọn họ, cho nên lần chạm mặt này, có thể sẽ thực sự nổ ra xung đột.

Bàn Tử đã lôi khẩu súng lục cầm tay của mình ra.

Ngô Bất Chính thấy thế vội cản lại: "Cậu điên rồi, chúng ta đang livestream đấy, cậu tưởng mình là trộm mộ thật à!

Cậu lấy minh khí tôi còn có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng súng này cậu không được chĩa vào người ta!" Bàn Tử đâu quản được nhiều thế, nói: "Thiên Chân, Bàn gia biết cậu lo lắng cái gì, nhưng nếu mạng còn chẳng giữ được, cậu thấy cái lo lắng của cậu còn có ý nghĩa gì không?

Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, con mắt của quần chúng sáng như tuyết, mấy tên này nhìn cái là biết bọn trộm mộ núp bóng đội thám hiểm!

Chúng ta xử lý bọn họ không phạm pháp!" "Cậu!

Thế cũng không được, dù sao cũng là mạng người!" Ngô Bất Chính vẫn không khắc phục được chướng ngại tâm lý của mình.

Bắt cậu nhìn Bàn Tử đi giết người, cậu vẫn thấy không ổn.

Cho dù đám người kia trước đó đối với họ chẳng khách khí gì.

Nhưng con người là vậy, có những người tâm địa lương thiện, không nhìn nổi chuyện tàn sát lẫn nhau.

Tuyết Lỵ Dương và Ngô Bất Chính quan điểm cũng gần giống nhau, nói: "Bàn Tử, cậu đừng manh động, vừa hay chúng ta có thể nấp ở đây, để bọn họ đi mở quan tài xem tình hình thế nào!" Bàn Tử gật đầu, cái này thì nghe được.

Dù sao minh khí của hắn mò được cũng không ít rồi.

Cổ mộ của Phong Sư Cổ chỗ nào cũng toát lên vẻ quỷ dị, cộng thêm bây giờ Tiểu ca vẫn chưa về.

Chi bằng cứ để đám người này đi dò mìn.

Nếu trong quan tài của Phong Sư Cổ thực sự có đồ tốt, hắn làm ngư ông đắc lợi cũng không tệ.

Nghĩ đoạn, Bàn Tử vội tắt luôn đèn bão.

Lập tức cả ngôi cổ mộ chìm vào một màn tối đen như mực, đưa tay không thấy ngón.

Lúc này khi cả cổ mộ yên tĩnh trở lại, động tĩnh truyền đến từ cửa mộ càng lớn hơn.

Họ thậm chí nghe thấy tiếng đếm ngược điện tử "tích tích tích".

Chương 1875

Hồ tư lệnh nghe thấy tiếng này, sắc mặt lập tức biến đổi: "Bịt tai lại, đám người này mẹ kiếp định nổ tung cửa mộ!" Mọi người nghe xong đều sững sờ.

Bàn Tử lại càng không nhịn được chửi một câu: "Vãi chưởng, đám này đúng là lũ nghiệp dư, trộm mộ mà lại dùng thuốc nổ!" "Bọn họ làm thế là phá hoại..." Tiếng phản đối của Giáo sư Tôn còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài vang lên một tiếng nổ "uỳnh" thật lớn.

Gần như cùng lúc đó truyền đến tiếng đá vỡ vụn.

Mấy người vội bịt tai lại, nhưng vẫn bị động tĩnh này chấn động không nhẹ.

Có điều lúc này họ căn bản không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Ngay sau đó bên ngoài rất nhanh đã sáng đèn.

Quả nhiên, họ đoán đúng rồi, những người này không phải đám Giang Ninh thì còn là ai.

Tuy nhiên khi ánh đèn chiếu vào, họ dần phát hiện ra vấn đề.

Người đi vào cư nhiên chỉ có hai người.

Lần lượt là Giang Ninh và Giang Toán, Tony lại không thấy tăm hơi đâu. "Tony đâu?" Bàn Tử vội hỏi trên kênh livestream. "Không biết, có thể xảy ra chuyện rồi, nhìn trên người họ xem!" Ngô Bất Chính vội nói.

Mấy người đều nhìn thấy tình trạng của Giang Ninh và Giang Toán không tốt lắm.

Trên người cả hai đều có rất nhiều vết máu.

Thậm chí ống tay áo của Giang Toán còn mất một khúc.

Dường như trước đó cũng đã trải qua một trận ác chiến. "Bọn họ chỉ có hai người, hay là để Bàn gia tôi ra ngoài xử đẹp bọn họ..." "Đừng hoảng, cứ theo kế hoạch, để bọn họ đi dò mìn!" Hồ tư lệnh vội nói.

Bàn Tử lúc này mới nén tính nóng nảy lại không nói thêm gì nữa.

Mà hành động tiếp theo của hai người Giang Ninh và Giang Toán càng khiến họ tin chắc: Hai kẻ này cực kỳ có khả năng biết rất nhiều tình hình mà nhóm mình không biết.

Chỉ thấy hai người chẳng quan tâm gì cả, đến đống phỉ thúy mã não trên san hô thạch cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, cắm đầu chạy thẳng đến cỗ quan tài gỗ đen sì ở giữa.

Rõ ràng đây căn bản không phải vì cầu tài, mà là có mục đích rất rõ ràng.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng rất lấy làm lạ, hai người này rốt cuộc muốn làm gì.

Tuy nhiên hành động tiếp theo của họ, thậm chí đến cả nhóm Bàn Tử cũng không ngờ tới.

Chỉ thấy Giang Ninh lại lôi từ trong ba lô ra một chiếc máy tính xách tay.

Gã nhanh chóng mở máy, sau đó không biết lấy ra thiết bị gì đặt sang một bên.

Ngay sau đó máy tính dường như có tín hiệu, rất nhanh đã kết nối video với một người nước ngoài.

Gần như cùng lúc, tín hiệu livestream bên phía Ngô Bất Chính bị nhiễu.

Tuy không đến mức bị ngắt sóng, nhưng chất lượng rõ ràng không tốt như trước.

Trong phòng livestream rất nhanh có nhân viên kỹ thuật hiện lên nhắc nhở: "Xung quanh các bạn có trạm trung chuyển tín hiệu!

Sẽ ảnh hưởng đến việc truyền tải tín hiệu của chúng ta!" Nhóm Bàn Tử nghe đến đây trong lòng đều hiểu ra.

Hóa ra tên Giang Ninh này đang liên lạc với ông chủ của gã.

Nhưng ông chủ đứng sau gã rốt cuộc là ai, Giang Ninh đeo tai nghe, bọn họ cũng không nghe được tiếng.

Bàn Tử nhích về một bên, miễn cưỡng có thể nhìn thấy trên màn hình máy tính có một người nước ngoài.

Tuổi tác trông cũng khá lớn, nhưng dung mạo cụ thể thì nhìn không rõ vì quá xa.

Giang Ninh và lão ngoại kia không biết nói gì đó, rất nhanh đã đứng dậy cùng Giang Toán lắp đặt rất nhiều thiết bị lên trên quan tài.

Thiết bị đó trông giống như những miếng dán tròn màu đen, hơi giống thiết bị điện tâm đồ trong bệnh viện.

Không biết bọn họ gắn lên quan tài để làm gì.

Nhưng rất nhanh Bàn Tử đã phát hiện, khi những thiết bị này được gắn lên, trên màn hình máy tính của Giang Ninh lại xuất hiện một bản đồ quét.

Dường như những thiết bị kia có thể nhìn xuyên thấu qua quan tài, thấy được tình hình bên trong.

Bàn Tử thấy thế vội chat vào kênh livestream: "Bàn gia đã bảo mà, máy móc không dùng thì rỉ sét, người không học thì lạc hậu, người ta chả cần mở quan tài luôn!

Công nghệ trộm mộ của chúng ta hiện tại quả thực quá lạc hậu rồi!

Nếu có mấy thứ này thì mấy cái 'Thất Tinh Nghi Quan' đúng là chuyện cười!" "Tôi bảo này, bây giờ làm sao đây!" Ngô Bất Chính vội nói. "Đừng hoảng, bọn họ chỉ có hai người, thiết bị có tân tiến đến mấy cũng không thể vận chuyển đường không cái quan tài này ra ngoài được!

Cho nên bọn họ tất nhiên sẽ mở quan tài!

Xem bọn họ muốn làm gì đã rồi tính, dù sao thi thể Phong Sư Cổ cũng không thể để bị mang ra ngoài!

Đợi lát nữa tình hình không ổn, chúng ta ra tay cũng chưa muộn!" Nói xong, Ngô Bất Chính quay lại nhìn về phía ám đạo sau lưng lúc đi tới.

Chương 1876

Cửa ám đạo vẫn mở, Bàn Tử không đóng, nói là để Tần Vũ có thể đuổi theo.

Nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì của Tần Vũ.

Trong lòng Ngô Bất Chính không khỏi có chút lo lắng.

Tony đã biến mất, ước chừng tám phần là xảy ra chuyện rồi.

Tần Vũ lúc này cũng mất tích, cậu thực sự có chút không yên tâm. "Tiểu ca, anh rốt cuộc đi đâu rồi?" Ngô Bất Chính lẩm bẩm trong lòng.

Lúc này, Bàn Tử thực ra đã chẳng còn quan tâm đến mấy món minh khí trong quan tài nữa.

Hắn tuy ham tiền nhưng vẫn hiểu đại nghĩa, biết rõ cái quan tài của Phong Sư Cổ này rất có thể chứa đựng phiền toái cực lớn.

Hơn nữa, chuyện khai quan mở quách xưa nay vẫn luôn là do hắn đi đầu.

Bây giờ lại phải trốn trong bóng tối đứng xem, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Giang Ninh và Giang Toán sau khi dựng xong thiết bị thì im hơi lặng tiếng.

Hai người nhìn chằm chằm vào máy tính suốt nửa tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian đó, Giang Ninh còn trao đổi rất nhiều với một ông lão người nước ngoài qua máy tính, có lẽ là đang thảo luận vấn đề có nên mở quan tài hay không.

Bàn Tử thật sự không nhìn rõ nội dung trên màn hình máy tính kia, chỉ thấy loáng thoáng một cái bóng, hình như là cảnh tượng bên trong quan tài.

Không biết có phải là loại máy quét tương tự như X-quang nhìn xuyên thấu hay không, có thể quét ra được đồ vật bên trong.

Nhưng lúc này vẫn chưa thể xông ra xem xét kỹ càng, đợi đến mức hắn sắp không chịu nổi, suýt chút nữa thì ngủ gật.

Cuối cùng, Giang Ninh bên kia cũng gập laptop lại, tháo dỡ các khí giới gắn trên quan tài xuống.

Giang Toán còn lấy xà beng từ trong ba lô ra, dáng vẻ kia hiển nhiên là chuẩn bị động thủ mở quan tài rồi.

Trái tim của mấy người đứng xem không khỏi thắt lại.

Ngô Bất Chính vội nhéo Bàn Tử một cái, bảo hắn đừng buồn ngủ nữa, kịch hay đến rồi.

Bàn Tử lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía trước.

Lần này hai người Giang Ninh rốt cuộc cũng không giữ im lặng nữa.

Giang Toán mở miệng nói: "Anh!

Cái quan tài này hay là để em làm trước đi, cánh tay trong quan tài có vấn đề!" "Có vấn đề?

Có vấn đề gì?" Đám người Ngô Bất Chính trong lòng giật mình, nhưng cũng đã hiểu ra, xem ra Bàn Tử nói không sai.

Cái máy kia có lẽ dùng để nhìn xuyên thấu, mẹ kiếp, người ta xuống mộ mang theo thiết bị đúng là tiên tiến thật.

Quan tài còn chưa mở mà đã nhìn thấy tình hình bên trong.

Bảo sao người ta nói phải bắt kịp thời đại, năm tháng này xuống mộ cũng phải chuẩn bị máy móc hiện đại trợ giúp mới được.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ thì máy móc của bọn họ cũng không phải vạn năng, có lẽ chỉ nhìn thấy đại khái tình hình trong quan tài, còn chi tiết cụ thể vẫn phải dựa vào suy đoán. "Cánh tay có vấn đề?

Sẽ là vấn đề gì nhỉ?" Ngô Bất Chính thầm tính toán trong lòng.

Bàn Tử lại nhịn không được mắng một câu trên kênh livestream: 【Lề mề vãi chưởng, Bàn gia mà là tống tử thì đã hận không thể trực tiếp nhảy ra cắn chết tụi bây rồi.】 Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, mấy người nhìn chằm chằm quan tài trước mặt, trong lòng ít nhiều đều có chút thấp thỏm.

Tuy đây là lần đầu tiên bọn họ đứng xem hai người Giang Ninh mở quan tài với tư cách người ngoài cuộc, nhưng đây dù sao cũng là quan tài của Phong Sư Cổ.

Trong quan tài của Phong Sư Cổ - kẻ được xưng là Địa Tiên - rốt cuộc có thứ gì, bọn họ cũng không biết.

Chỉ cảm thấy sự tình e rằng sẽ không đơn giản. "Rầm!" Đang suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước vang lên một tiếng trầm đục, chỉ thấy Giang Toán đã cắm phập cả cây xà beng vào nắp quan tài.

Cỗ quan tài kia như đã nói trước đó, là một cỗ hắc tất quan (quan tài sơn đen), hơn nữa bảo quản cũng không tốt lắm, nhìn qua có vẻ đã rất nhiều năm rồi.

Giáo sư Tôn còn nói, quan tài này rất có khả năng là quan tài của Ô Dương Vương khi Phong Sư Cổ khai quật cổ mộ Ô Dương Vương năm xưa, sau đó bị Phong Sư Cổ chiếm làm của riêng.

Loại quan tài như vậy thực ra đã rất không chắc chắn.

Giang Toán cắm xà beng vào nắp quan tài gần như không tốn chút sức lực nào.

Ngay sau đó, chỉ thấy Giang Toán ra hiệu bằng mắt cho Giang

Ninh, rồi đột nhiên phát lực, nạy nắp quan tài ra một khe hở.

Chỉ là vừa mới phát lực, sắc mặt Giang Toán liền biến đổi.

Bàn Tử và mọi người đã nhìn ra manh mối.

Bàn Tử vội hỏi trên livestream: 【Vãi chưởng, không đúng!

Hắn chưa dùng bao nhiêu sức mà, nắp quan tài này hình như không được đóng đinh!】【Đúng vậy, xem tiếp đã!】Ngô Bất Chính đáp.

Giang Toán vốn định dùng sức, nhưng lực đạo còn chưa phát ra hết thì nắp quan tài đã xuất hiện vết nứt.

Chương 1877

Điều này khiến hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Giang Toán vội nhìn sang Giang Ninh, Giang Ninh lắc đầu ra hiệu không có vấn đề gì, tiếp tục.

Giang Toán gật đầu, chuẩn bị tiếp tục nới rộng vết nứt trên nắp quan tài.

Tuy nhiên, ngay khi hai tay hắn chuẩn bị tiếp tục bẩy xà beng, bỗng nhiên cả nắp quan tài phát ra tiếng "Rầm" trầm đục.

Gần như cùng lúc, cây xà beng trong tay Giang Toán bị bật thẳng đứng lên.

May mà hắn né nhanh, nếu không cú bật của xà beng đó đập vào người thì nhẹ nhất cũng trầy da tróc thịt.

Vốn dĩ nắp quan tài xuất hiện vết nứt, xà beng đang đặt nghiêng trên đất, nhưng đột nhiên nắp quan tài phát lực, mãnh liệt đóng sập lại, kẹp chặt lấy cây xà beng khiến nó dựng đứng lên.

Lực bộc phát trong nháy mắt đó tuyệt đối không thể xem thường. "Không sao chứ!" Giang Ninh vội hỏi.

Giang Toán xua tay ra hiệu mình không sao. "Chuyện này rốt cuộc là thế nào, trong quan tài sao lại có một lực kéo vậy!" Giang Toán khó hiểu nói.

Giang Ninh dường như đã nghĩ ra điều gì, nói khẽ: "Cẩn thận chút, cái xác bên trong có thể đã thi biến rồi!" "Trước đó anh không phải đã nói cánh tay thi thể trong quan tài có vấn đề sao!" "Anh suy đoán, có khả năng khi Phong Sư Cổ hạ táng, hai tay hắn đang giữ chặt lấy nắp quan tài!

Cho nên trên bản đồ quét mới hiển thị tình trạng chồng chất lên nhau!

Chuẩn bị đồ chơi!" Giang Toán vội gật đầu, đồng thời lôi chiếc nỏ cơ khí trong lòng ra.

Ngô Bất Chính và mọi người còn đang kinh ngạc, không ngờ Giang Ninh biết nhiều như vậy, cư nhiên còn có thể nhìn ra Phong Sư Cổ khi hạ táng dùng hai tay giữ nắp quan tài.

Còn chưa kịp phản ứng, bên kia Giang Toán đã tháo đầu nỏ cơ khí xuống, thay bằng một cái đầu hình tròn.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi chửi thầm.

Quả nhiên, thứ này còn có công dụng khác, tên Giang Ninh này trước đó hoàn toàn không nói cho bọn họ biết.

Giang Toán nhanh chóng thay xong đầu nỏ.

Giang Ninh bên kia ra hiệu cho hắn, rồi bất ngờ đạp mạnh vào cây xà beng.

Lập tức chỉ nghe "Rắc" một tiếng vang lớn, nắp quan tài vốn đã vô cùng giòn yếu, trong nháy mắt trực tiếp gãy đôi.

Cả tấm nắp văng ra ngoài về một phía.

Mà bên trong lập tức có hai cánh tay bị lôi theo ra ngoài.

Không phải thi thể Phong Sư Cổ thì còn là ai. "Động thủ!" Giang Ninh quát.

Giang Toán cũng nhanh tay lẹ mắt, hơn nữa nhìn dáng vẻ hai người trước đó đã phối hợp không biết bao nhiêu lần, độ ăn ý cực cao.

Gần như ngay lúc Giang Ninh mở miệng, Giang Toán đã giơ nỏ cơ khí nhắm vào thi thể Phong Sư Cổ bắn liên tiếp "Phập phập phập phập" bốn phát.

Vừa nổ súng, Bàn Tử coi như đã nghe ra.

Đầu nỏ của chiếc nỏ cơ khí này đã bị Giang Toán thay thành đinh thép.

Thứ bắn ra e rằng đều là đinh thép dùng để trấn thi.

Hơn nữa nhìn góc độ bắn, phân biệt găm vào hai vai và hai chân của thi thể.

Phải nói là thủ đoạn này quả thực dứt khoát gọn gàng.

Hai vai hai chân bị đóng đinh, tống tử bên trong dù có lợi hại đến đâu, nhất thời cũng căn bản không thoát ra được.

Bàn Tử gõ một câu trên livestream: 【Mắt của quần chúng đều sáng như tuyết, bọn này rõ ràng là trộm mộ mà.】【Với số lượng này mà không phải trộm mộ, chữ Vương của Bàn gia tao viết ngược lại.】 Ngô Bất Chính vội bảo hắn đừng nói nhảm, chỉ về một phía cho mọi người xem.

Chỉ thấy Giang Ninh và Giang Toán lại nâng cả nửa sau của quan tài lên.

Vừa khéo kê lên một tảng đá san hô.

Cả cỗ quan tài trực tiếp dựng đứng lên một góc sáu mươi độ.

Không lệch không nghiêng, tình hình bên trong vừa vặn đối diện với đám người, khiến bọn họ nhìn thấy rõ mồn một.

Nói ra thì đây cũng là vận may.

Giang Ninh và Giang Toán dựng quan tài lên cũng có tính toán riêng.

Ngô Bất Chính đoán, bọn họ dù sao cũng không phải dân trộm mộ chuyên nghiệp, sự kiêng kỵ đối với người chết rất lớn.

Làm vậy có thể là muốn để đồ tùy táng trong quan tài trực tiếp lăn xuống phía dưới, như thế nhặt lên sẽ tiện hơn.

Quả nhiên, hành động tiếp theo của hai người Giang Ninh đã chứng minh điều này.

Chỉ thấy hai người nhìn chằm chằm thi thể một lát, thấy không có dấu hiệu vồ người, liền lấy ra hai đôi găng tay trắng đeo vào, sau đó ngồi xổm xuống mò mẫm đồ trong quan tài.

Bàn Tử thấy thế thầm nghĩ: "Vãi thật, đúng là nhân viên trộm mộ có hàng ngàn vạn, thủ đoạn nhà ai cũng khác nhau!

Trình độ trộm mộ này cũng tạm được!

Chương 1878

Chỉ không biết bên trong rốt cuộc có minh khí gì, có đáng tiền hay không!" Bàn Tử bên này đang nghĩ ngợi, liền cảm giác tình hình xung quanh có sự khác lạ.

Hắn vội nhìn Ngô Bất Chính và những người khác, phát hiện bọn họ đang nhìn chằm chằm về hướng quan tài, mắt ai nấy đều đứng tròng.

Bàn Tử cũng vội nhìn theo.

Nhưng khi nhìn thấy tình hình trong quan tài, cả người hắn cũng lập tức chết lặng.

Chỉ thấy trong quan tài kia, vậy mà lại nằm một cái xác không biết phải hình dung thế nào.

Cả cái xác cư nhiên không có đầu, hoặc nói đúng hơn là không có đầu người, mà thay vào đó là một cái đầu vàng.

Cái đầu bằng vàng dưới ánh đèn chiếu rọi lấp lánh kim quang, nhìn qua rực rỡ sinh huy.

Còn thi thể dưới cái đầu vàng kia lại hoàn toàn không mặc bất kỳ manh áo nào, trần trụi như nhộng.

Cư nhiên lại là lỏa táng vô cùng hiếm gặp.

Kỳ quái hơn là, thể hình của cái xác này cũng quá lớn.

Cơ thể bất luận là chiều cao hay chiều rộng, ít nhất đều to gấp đôi người thường.

Bàn Tử nhìn đến đây nhịn không được nuốt nước miếng.

Thầm nghĩ thảo nào đám Giang Ninh không có hứng thú với minh khí trong sân.

Trong quan tài này cư nhiên có một cái đầu vàng to như vậy.

Theo kích cỡ này, nếu là vàng đặc, thì giá trị của nó vượt xa những thứ khác.

Trừ khi tìm được cổ văn vật được bảo quản tốt hơn, nếu không ở đây chẳng có gì đáng tiền hơn cái đầu vàng này. 【Tôi nói này, nếu không ra tay thì cái đầu vàng kia sẽ bị bọn họ lấy mất đấy, đây chính là tổn thất của giới khảo cổ chúng ta.】 Bàn Tử vội vàng nhắn trên livestream.

Mấy người nhìn hắn đều không nói gì.

Mọi người đều rõ, cái gì mà tổn thất của giới khảo cổ, rõ ràng là bản thân ông tiếc của thì có.

Nhưng sự tình đã đến nước này, quả thực cũng không cần thiết phải trốn tránh nữa.

Đi ra trực tiếp phóng một mồi lửa thiêu rụi thi thể Phong Sư Cổ chẳng phải là xong hết mọi chuyện sao?

Hồ Tư Lệnh ngay lập tức cũng chuẩn bị đi ra.

Tuy nhiên Shirley Dương và Ngô Bất Chính lại vội vàng ngăn bọn họ lại.

Hai người nhìn nhau một cái, trong lòng đều hiểu suy nghĩ của đối phương.

Shirley Dương vội nói trên livestream: 【Khoan hãy khinh cử vọng động, thi thể kia có vấn đề.

Lúc trước ở Cổ Lâu, tôi có xem qua một phần tư liệu ghi chép!

Năm xưa khi Phong Sư Cổ khai quật cổ mộ Ô Dương Vương, Ô Dương Vương đó chính là đầu lâu màu vàng!】 【Đây có thể không phải là thi thể của Phong Sư Cổ, mà là của Ô Dương Vương!】Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Bàn Tử vội nói: 【Dương tham mưu, chuyện này không thể đùa được đâu.

Tôi trước đó cũng xem rồi, không phải nói Phong Sư Cổ đã đem thi thể Ô Dương Vương tháo ra thành tám mảnh rồi sao?】【Biết đâu là Phong Sư Cổ lấy thân thể của mình, rồi đổi thành đầu vàng của Ô Dương Vương thì sao?】Ngô Bất Chính vội vàng nói: 【Tử Bàn Tử, ông đừng có nói nhảm nữa.

Ông cũng không nghĩ lại xem, đổi lại là ông, ông có nguyện ý lỏa táng không?】Bàn Tử ngẩn ra, cười nói: 【Tiểu Thiên Chân, vấn đề này là quyền riêng tư cá nhân, tôi không thể nói cho cậu biết, nhưng Bàn gia tôi ngược lại rất thích ngủ khỏa thân.】【Xéo đi, tôi không có hứng thú với chuyện ông ngủ khỏa thân.

Ý tôi là muốn nói cho ông biết, Phong Sư Cổ dù có tẩu hỏa nhập ma cũng không thể nào để bản thân lỏa táng!

Hơn nữa ông nhìn bụng của thi thể kia, có vết tích khâu vá rõ ràng, đây rất có khả năng là thi thể của Ô Dương Vương.

Phong Sư Cổ có thể đã khâu lại thi thể của Ô Dương Vương.】【Hả?】Bàn Tử nghe vậy cả người đều ngớ ra.

Thậm chí ngay cả Hồ Tư Lệnh bên cạnh cũng có chút khó tin.

Giáo sư Tôn nghe xong càng là đặt mông ngồi phịch xuống đất, mặt xám như tro tàn.

Có lẽ là cảm giác lặn lội đường xa trèo đèo lội suối đến đây, kết quả tìm được quan tài lại không phải Phong Sư Cổ mà là Ô Dương Vương.

Cảm giác có chút tuyệt vọng.

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ thực sự liệu sự như thần?

Cố ý bày ra cái cục này?

Mấy người trong lòng đều có chút khó hiểu.

Lúc này Giang Ninh và Giang Toán đã mò mẫm trong quan tài nửa ngày trời.

Quả thực để bọn họ mò ra được không ít đồ tốt.

Trong đó có một chiếc nhẫn ngọc bích tháo từ ngón tay thi thể xuống, nhìn đến mức Bàn Tử nuốt nước miếng ừng ực.

Thầm nghĩ tên địa chủ già Phong Sư Cổ này đúng là không thiếu đồ tốt.

Bàn Tử lúc này đã có chút không nhịn được muốn xông ra, sợ mấy thứ kia thật sự bị hai người Giang Ninh cuỗm mất.

Tuy nhiên Ngô Bất Chính ra hiệu cho hắn đừng sinh sự, xem tình hình trước đã.

Nếu bọn họ thật sự tìm nhầm chỗ, thì không cần thiết phải ra mặt lúc này.

Chương 1879

Nhìn tình hình Giang Ninh và Giang Toán, bọn họ có thể biết nhiều thông tin hơn.

Đi theo bọn họ có lẽ còn tìm được chân thân của Phong Sư Cổ ở đâu.

Bàn Tử chỉ đành nén sự khó chịu trong lòng xuống, từ từ chờ đợi.

Lại nói hai người Giang Ninh và Giang Toán, sau khi mò mẫm nửa ngày, cuối cùng cũng dừng lại.

Nhưng nhìn dáng vẻ dường như đều có chút không hài lòng lắm.

Hình như vẫn chưa tìm được thứ bọn họ muốn.

Giang Toán nói: "Xem ra là không có, làm sao bây giờ?" Giang Ninh nghĩ nghĩ rồi nói: "Phóng hỏa thiêu nó đi, anh đi báo cáo với ông chủ!" Sau đó hai người phân công hợp tác.

Giang Ninh lấy máy tính ra đi thông báo cho ông chủ của hắn.

Còn Giang Toán thì lấy dầu hỏa ra, tưới lên người thi thể.

Sau đó châm một mồi lửa lớn.

Bàn Tử nhìn mà đau đớn tim gan, nhìn Ngô Bất Chính nhe răng trợn mắt.

Hiển nhiên là đang nói, hai tên ngu xuẩn này không lấy cái đầu vàng xuống.

Đó là đầu vàng đấy.

Ngô Bất Chính ra hiệu hắn đừng nháo, đầu vàng lửa thiêu cũng không hỏng được.

Đợi lát nữa bọn họ đi rồi, ông ra mò lên là được.

Bàn Tử lúc này mới không nói nhảm nữa.

Tuy nhiên, khi ngọn lửa bùng lên, không ngờ cái đầu vàng kia lại tự mình lăn ra ngoài, rơi sang một bên.

Gần như cùng lúc, thi thể Ô Dương Vương trong quan tài bỗng nhiên run lên bần bật.

Hơn nữa càng lúc càng kịch liệt.

Giang Toán thấy thế vội bồi thêm hai phát nỏ.

Nhưng thi thể bên trong dường như bị lửa thiêu đến phát cuống, chấn động càng lúc càng dữ dội.

Giang Toán vội nói: "Anh, đi mau thôi, cái xác này sắp trá thi rồi!" Giang Ninh gật đầu, lập tức thu dọn đồ đạc định cùng Giang Toán chuồn êm.

Tuy nhiên đúng lúc này, bỗng nhiên mọi người nhìn thấy trong ánh lửa kia, vậy mà có một bàn tay bất ngờ thò ra, trong nháy mắt đặt lên vai Giang Toán.

Bàn tay kia cực lớn, ít nhất phải gấp đôi người bình thường.

Khoảnh khắc đặt lên vai Giang Toán, cả người Giang Toán cứ như bị rút cạn sức lực, đứng tại chỗ không thể cử động.

Giang Ninh kinh hãi vội muốn ra tay.

Nhưng khi vòng qua Giang Toán, hắn cũng chết lặng.

Chỉ thấy cánh tay trong quan tài kia lại thò ra từ bụng của thi thể Ô Dương Vương.

Căn bản không phải cánh tay của Ô Dương Vương.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy cánh tay của Ô Dương Vương vẫn đang buông thõng trong quan tài. "Cái... cái bụng thi thể này sao lại còn có một người nữa a!" Giang Ninh kinh hô.

Bàn Tử và mọi người trốn một bên nghe vậy lập tức hiểu ra.

Bàn Tử hạ giọng chửi thầm: "Đó mẹ nó là Nhân Bì Quách (Quan tài da người), Phong Sư Cổ thế mà lại trốn trong lớp da người của Ô Dương Vương!" Thế nào là Nhân Bì Quách?

Chính là dùng da người làm thành quan tài!

Quan quách, quan quách, từ xưa chỉ cần là người có chút địa vị, sau khi chết tất nhiên sẽ dùng quan quách mai táng.

Thân phận địa vị cao lại càng có thuyết pháp về mấy tầng quan quách.

Phong Sư Cổ tuy không phải hoàng tộc gì, nhưng ít nhất cũng từng làm việc bên cạnh hoàng đế.

Làm sao có thể chỉ có quan tài và lỏa táng?

Nghĩ kỹ thì đúng là vậy.

Bộ da người của Ô Dương Vương thực ra chính là quan tài da người.

Nếu không phải ngọn lửa lớn này thiêu đốt, có lẽ bọn họ đều bị lừa rồi.

Dù giọng Bàn Tử đã rất thấp, nhưng động tĩnh nhỏ này vẫn bị Giang Ninh bên cạnh phát giác. "Ai!" Giang Ninh quát lớn.

Tuy nhiên lúc này hắn căn bản không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Giang Toán cả người bị bàn tay khô khốc kia túm lấy vai, như trúng thuật nhiếp hồn, đứng tại chỗ ngoại trừ đôi mắt ra thì toàn thân không có chỗ nào cử động được.

Chương 1880

Giang Ninh cũng không đoái hoài gì khác, tung cước quét một cái, lập tức đá vào hông Giang Toán.

Trong khoảnh khắc liền đá hắn ngã lăn ra đất.

Nhưng đồng thời cũng coi như giúp hắn tránh thoát khỏi sự trói buộc của bàn tay khô khốc mọc ra từ bụng Ô Dương Vương.

Bàn Tử thấy lúc này mấy người bọn họ dường như đã lộ tẩy, cộng thêm đã tìm thấy chân thân của Phong Sư Cổ, cũng không cần thiết phải trốn tránh nữa.

Lập tức hô lớn: "Ai?

Đương nhiên là Bàn gia gia của mày!

Mẹ kiếp!

Các người đúng là đủ tàn nhẫn, đối với người của mình cũng ra tay độc ác như vậy, thảo nào không có bạn bè!" Bàn Tử ám chỉ việc Giang Ninh một cước đá vào người Giang Toán.

Việc này thực ra nói đi cũng chỉ là sự khác biệt về ý thức hệ mà sinh ra bất đồng, rất khó nói ai đúng ai sai.

Giang Toán bị cánh tay xác khô túm vai.

Nếu đổi lại là nhóm Bàn Tử, phản ứng đầu tiên chắc chắn là làm sao để xử lý Phong Sư Cổ, chứ sẽ không một cước đá văng Ngô Bất Chính.

Tuy nhiên Giang Ninh lại đưa ra quyết định như vậy.

Đây chính là sự khác biệt.

Một cước đá văng, chỉ có thể đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu, không đến mức phải đối mặt với tống tử ngay lập tức.

Nhưng lại không thể đảm bảo an toàn cho người bị bắt.

Một khi tống tử kia hành động nhanh chóng, có thể giây tiếp theo sẽ trực tiếp lấy mạng người bị bắt.

Cho nên nếu đổi lại là Bàn Tử và Tần Vũ ở đây, chắc chắn việc đầu tiên làm là giải quyết chính chủ, chứ không phải đá văng đồng đội.

Nhưng Giang Ninh lại làm ngược lại hoàn toàn.

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất của bọn họ. "Tử Bàn Tử, mày bớt nói nhảm ở đây đi, lão tử vui lòng!" Giang Toán bò dậy từ dưới đất, ngược lại còn mắng. "Vui lòng cái đại gia mày, mẹ nó chuyện ở miếu Pháo Thần, Bàn gia còn chưa tính sổ với mày đâu!" Bàn Tử nói rồi rút súng ngắn cầm tay ra chuẩn bị động thủ.

Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại. "Đừng xúc động, nổ súng rồi là ông không quay đầu lại được đâu!" "Chuyện của bọn họ, đợi ra ngoài tự nhiên sẽ có người thu thập!

Ông tuyệt đối không thể nổ súng!" Bàn Tử giận không chịu được, nhưng hắn cũng biết Ngô Bất Chính nói đúng, mình mà nổ súng thì thật sự không còn đường lui. "Đừng có mẹ nó đàn bà nữa, mau chóng xử lý chính chủ, thứ kia sắp chui ra rồi!" Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh hét lên.

Gần như cùng lúc, mọi người nhìn thấy bụng của thi thể Ô Dương Vương trong quan tài đã hoàn toàn bị xé toạc.

Một bóng người khôi ngô từ bên trong chui ra.

Nhìn dung mạo kia không phải Phong Sư Cổ thì còn là ai.

Tuy nhiên Phong Sư Cổ lúc này nào có nửa điểm dung mạo của

Địa Tiên.

Cả người hắn nhìn qua da dẻ trắng bệch đến rợn người, trong mắt càng là không có đồng tử.

Toàn thân mọc một lớp vảy màu xanh lục tựa như vảy rồng, nhìn vô cùng quỷ dị. "Đi!" Giang Ninh cũng không khách sáo nữa, thấy tình hình này liền hô một tiếng, kéo Giang Toán định chạy.

Nhưng hai người bọn họ vừa chạy chưa được nửa mét, thi thể Phong Sư Cổ đã động đậy.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Giang Toán, giơ tay bóp chặt cổ Giang Toán.

Giang Ninh phản ứng cũng nhanh, gần như cùng lúc dùng nỏ cơ khí bắn liên tiếp năm phát.

Toàn bộ găm vào cánh tay của Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ giận dữ buông tay, trong nháy mắt nhổ toàn bộ tên nỏ trên tay ra.

Giang Toán tìm được đường sống trong cõi chết, vội lùi lại vài bước.

Nhóm Bàn Tử lúc này cũng nhìn thấy, chỗ cánh tay Phong Sư Cổ bị tên nỏ bắn thương, vậy mà có một dòng chất lỏng màu đỏ ồ ạt chảy ra.

Nhìn qua chẳng khác nào máu tươi của người sống sau khi bị thương. "Vãi chưởng, nhục thân của Phong Sư Cổ này cư nhiên còn có máu tươi, thảo nào năm xưa hắn kiên tin thuyết pháp nhục thân thành tiên là có thật!" Bàn Tử kinh hô.

Giáo sư Tôn bên cạnh chỉ vào Phong Sư Cổ hét lớn: "Mau phóng hỏa thiêu chết hắn, tai họa này nhất định phải trừ bỏ, nếu không để hắn thoát ra, chúng ta sẽ thành tội nhân thiên cổ!" Nói rồi Giáo sư Tôn định tìm dầu hỏa trong ba lô.

Nhưng ông ta căn bản không mang theo, vội gọi Bàn Tử lấy dầu hỏa.

Bàn Tử lại chẳng có thời gian để ý đến ông ta, căng thẳng nhìn hai người Giang Ninh chu toàn với Phong Sư Cổ. "Các người cứ đứng nhìn như vậy sao?

Chúng tôi chết thì các người cũng không sống nổi đâu!" Giang Ninh hét lên.

Chương 1881

Bàn Tử vừa định phản bác, kết quả ai ngờ Giang Toán bên cạnh lại hét lên: "Anh!

Nằm xuống!" Nhóm Bàn Tử còn chưa biết chuyện gì xảy ra, giây tiếp theo bọn họ liền nghe thấy tiếng "Bùm" một tiếng nổ lớn.

Tên Giang Toán này vậy mà lại kích nổ một gói thuốc nổ.

Lượng thuốc nổ tuy không lớn, nhưng trong địa cung vang vọng như rồng ngâm thế này, nhóm Bàn Tử đều không có chút chuẩn bị nào.

Trong nháy mắt mấy người bị nổ đến đầu óc ong ong, khói bụi bay mù mịt.

Đợi mấy người bò dậy từ dưới đất, lỗ tai của Ngô Bất Chính và Giáo sư Tôn đều chảy máu.

Hiển nhiên thân thể hai người bọn họ yếu hơn một chút, tai đều đã bị thương. "Tao... mẹ nó... cái này..." Bàn Tử đứng dậy chửi đổng, nhưng rất nhanh hắn phát hiện giọng mình nhỏ đến đáng thương.

Rõ ràng là tai bị chấn động đến mức thính lực chưa hồi phục.

Hắn quay đầu nhìn, thấy Hồ Tư Lệnh đang gào thét với mình, nhưng căn bản không nghe thấy tiếng.

Tuy nhiên nhìn biểu cảm của Hồ Tư Lệnh là biết, bên phía mình chắc chắn xảy ra chuyện rồi.

Bàn Tử vội quay đầu nhìn lại, lập tức thấy khuôn mặt trắng bệch của Phong Sư Cổ đang lao về phía mình.

Cũng không biết vừa rồi rốt cuộc là thế nào, Phong Sư Cổ lại bị nổ văng về phía bọn họ.

Nhìn một bên thân thể của Phong Sư Cổ, Bàn Tử phát hiện tên này vậy mà bị Giang Toán cho nổ bay mất một cánh tay. "Mẹ kiếp tên khốn nạn này!" Bàn Tử thầm mắng trong lòng.

Tên Giang Toán này chắc chắn thấy hai người bọn họ đối phó không nổi, nên dùng thuốc nổ để hất Phong Sư Cổ về phía bọn hắn.

Bàn Tử vội tìm hai người Giang Toán.

Nhìn một cái, không khỏi càng thêm nóng máu.

Chỉ thấy lúc này hai tên Giang Toán và Giang Ninh đã chạy về phía lối vào cổ mộ.

Rõ ràng là muốn chuồn êm. "Tao thảo bà già mày!" Bàn Tử mắng một câu, nhưng lúc này muốn đuổi theo đã không kịp nữa rồi.

Gần như cùng lúc, cánh tay còn lại của Phong Sư Cổ đã bóp chặt lấy cổ Bàn Tử.

Bàn Tử nổi điên sử dụng Thiên Cân Trụy.

Nhưng vừa phát lực hắn mới phát hiện, lực đạo của Phong Sư Cổ lớn đến lạ thường.

Cho dù chỉ còn lại một cánh tay, nhưng vẫn không phải thứ hắn có thể lay chuyển.

Hồ Tư Lệnh lúc này đã xông tới, vung cái cuốc leo núi bổ một nhát.

Nhưng cũng chỉ khiến thân thể Phong Sư Cổ lùi lại hai bước, căn bản không thể làm hắn bị thương mảy may.

Thậm chí một cuốc bổ xuống còn chẳng để lại chút vết thương nào.

Doanh Thương lúc này cũng chạy tới, gã lực lớn vô cùng, lao lên đạp một cước vào bụng Phong Sư Cổ.

Cú đá này ngược lại phát huy kỳ hiệu, Phong Sư Cổ cả người bị đá lăn ra ngoài.

Tuy nhiên ai cũng không ngờ tới, tên này dường như đã nhắm trúng Bàn Tử, vậy mà túm chặt lấy tay Bàn Tử sống chết không buông, kéo theo cả Bàn Tử cùng lăn ra ngoài.

Bàn Tử vừa lăn vừa chửi: "Đại ca, mẹ nó chứ!

Không thể gỡ ông xuống trước rồi hẵng đạp à?

Ui da, đau chết cái mông Bàn gia rồi!" Bàn Tử đau đến mức mông sắp nứt ra.

Tuy nhiên lăn một vòng trên đất, khiến Phong Sư Cổ không bám chắc, từ đó giúp hắn giãy thoát ra được.

Doanh Thương thấy thế không nói hai lời trực tiếp lao tới, túm chặt lấy cánh tay còn lại của Phong Sư Cổ.

Bàn Tử lật người, kẹp chặt lấy chân Phong Sư Cổ.

Hai người sức lực đều rất lớn, cộng thêm sức mạnh của Doanh Thương tuyệt đối nằm trên cơ Phong Sư Cổ, trong khoảnh khắc đè hắn không thể động đậy. "Lão Hồ!

Nhanh lên!" Bàn Tử hét.

Hồ Tư Lệnh cũng quyết đoán, rút cuốc leo núi, dùng mặt lưỡi sắc bén bổ thẳng vào đầu Phong Sư Cổ.

Vốn dĩ mọi người tưởng rằng cú này bổ xuống thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Cuốc leo núi vô cùng sắc bén, cho dù là một cái đầu vàng cũng có thể chém ra một vết nứt.

Nhưng ai ngờ, Hồ Tư Lệnh bổ một cuốc xuống, vậy mà chỉ rạch được một vết nứt trên da Phong Sư Cổ.

Chương 1882

Đầu của hắn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì. "Mẹ kiếp, nhục thân của thứ này quá cứng, Dương tham mưu trưởng, dùng dầu hỏa thiêu!" Hồ Tư Lệnh hét lên.

Hai lần dùng cuốc leo núi đập tới đều chẳng có chút tác dụng nào.

Nếu không phải Bàn Tử và Doanh Thương đang vật lộn với Phong Sư Cổ, hắn thậm chí còn muốn dùng thuốc nổ trực tiếp cho nổ tung con tống tử này.

Shirley Dương vội lấy dầu hỏa từ trong ba lô ra.

Ngô Bất Chính đón lấy, mở nắp chạy tới, tưới lung tung lên người Phong Sư Cổ.

Gần như cùng lúc, Shirley Dương đã châm một cây hỏa chiết tử (ống lửa). "Mau tránh ra!" Vừa hô hoán, cô vừa ném hỏa chiết tử về phía Phong Sư Cổ.

Doanh Thương và Bàn Tử thấy thế vội buông tay né tránh.

Hỏa chiết tử rơi trúng người Phong Sư Cổ, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Loại dầu hỏa bọn họ dùng là một loại nhiên liệu rắn nén lại, một cục có thể cháy nửa ngày.

Càng đừng nói Ngô Bất Chính gần như đổ cả can dầu lên người Phong Sư Cổ.

Nếu cứ để cháy tự nhiên không bị can thiệp, ít nhất có thể cháy một ngày một đêm không tắt.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ tưởng rằng làm vậy tuyệt đối có thể diệt trừ mối họa lớn này, ai ngờ Phong Sư Cổ lại bò dậy từ dưới đất.

Hắn toàn thân tắm trong biển lửa, nhưng ngọn lửa kia dường như căn bản không thể tổn thương hắn mảy may.

Thậm chí ngay cả tóc và lông mày trong lửa cũng không hề cong lại chút nào. "Vãi chưởng, tên Phong Sư Cổ này thật sự thành Địa Tiên rồi à, lửa cũng không sợ!" Bàn Tử nhịn không được chửi thề.

Hồ Tư Lệnh lại hoàn toàn không tin, nói: "Địa Tiên cái chó gì, tôi thấy là do âm khí của thi thể hắn quá nặng, lửa bình thường khó mà thiêu cháy được!

Nếu thật sự thành Địa Tiên, sao lại bị thuốc nổ nổ thành cái dạng chim này!" "Theo tôi thấy, chúng ta cũng té thôi, mẹ nó thứ này căn bản không đối phó được, hay là để bộ đội bắn một quả tên lửa tới đây đi!" "Hồ Bát Nhất, cậu lại nói hươu nói vượn rồi!" Giáo sư Tôn hét lên. "Tên lửa đâu phải dùng để lãng phí đối phó với loại bại hoại này!

Chúng ta không được thì dùng thuốc nổ nổ chết hắn!

Dù sao tuyệt đối không thể để hắn ra ngoài!" Nhóm Bàn Tử nghe vậy gật đầu.

Hiện tại hình như cũng chỉ có thuốc nổ là có tác dụng.

Bàn Tử vội sờ kíp nổ trên người.

Tuy nhiên Phong Sư Cổ lúc này đã lao về phía bọn họ.

Toàn thân mang theo lửa đỏ cũng không ngăn được bước chân hắn.

Trước đó Doanh Thương còn có thể mượn ưu thế sức mạnh áp chế Phong Sư Cổ, nhưng lúc này trên người Phong Sư Cổ đầy lửa và dầu hỏa, gã cũng không có cách nào tới gần.

Mấy người rất nhanh đã bị hắn bức vào góc tường.

Bàn Tử lục lọi tung tóe, tìm nửa ngày mà không tìm thấy một cây kíp nổ nào.

Nghĩ kỹ lại, cả người hối hận đến xanh ruột.

Kíp nổ đều mang trên người hắn, nhưng lúc trước ở trong sân đình, vì để đựng minh khí, hắn đã đổ hết kíp nổ ra ngoài.

Ngô Bất Chính chỉ lấy Thanh Đồng Long Phù, căn bản không cầm kíp nổ.

Lúc này biết đi đâu mà tìm kíp nổ đây. "Trong ba lô của Tiểu Ca có, nhưng Tiểu Ca mất tích rồi!" Bàn Tử cuống đến vò đầu bứt tai. "Tôi đã nói tên béo nhà ông tham bát bỏ mâm, mẹ nó trong đầu chỉ biết có minh khí!

Giờ làm sao đây, Vương Tư Lệnh hay là ông thi triển tuyệt kỹ 'bom thịt người' thử xem!" Hồ Tư Lệnh hét lên. "Lão Hồ mẹ nó ông lại không có ý tốt, tên kia trên người toàn dầu hỏa, Bàn Tử này mà lao vào, không phải bị nướng chín luôn à!

Theo tôi thấy, vẫn phải dựa vào Thiên Chân!" Bàn Tử nói rồi trực tiếp gọi Doanh Thương: "Vác Thiên Chân lên, Tiểu Ca mất tích quá lâu rồi, nhất định phải thi triển 'Tiểu Ca Triệu Hoán Thuật' thôi!" Mọi người đều ngơ ngác, không biết Bàn Tử đang nói cái gì.

Ngô Bất Chính lại cảm giác tên Bàn Tử chết tiệt này có thể lại sắp giở trò xấu.

Tuy nhiên còn chưa đợi cậu phản ứng kịp, Doanh Thương đã nhấc bổng cậu lên.

Sau đó chỉ nghe Bàn Tử gào lên: "Tiểu Ca, cậu mà không về là vợ cậu sắp bị Phong Sư Cổ làm nhục rồi!" "Phong Sư Cổ cởi quần áo rồi kìa, cậu đừng có chơi trò mất tích nữa!" "Tiểu Ca!

Nhanh lên, quần của Thiên Chân bị lột sạch rồi..." Bàn Tử đang gào thì khựng lại.

Chỉ thấy lúc này Phong Sư Cổ đã đến trước mặt bọn họ.

Cả người tắm trong lửa đỏ nhưng vẫn không hề chịu ảnh hưởng.

Bàn Tử thấy chiêu này cũng vô dụng, thậm chí đã rút súng ngắn ra chuẩn bị làm một trận cá chết lưới rách.

Cho dù chết, cũng phải bắn tên Phong Sư Cổ này thành cái rổ.

Chương 1883

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp nổ súng, bỗng nhiên mọi người cảm thấy trước mắt có một luồng hàn quang lóe lên.

Giây tiếp theo, cánh tay đang giơ lên của Phong Sư Cổ dừng lại giữa không trung.

Mấy người đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó, đầu của Phong Sư Cổ từ từ rơi xuống.

Cái đầu rơi xuống ngọt xớt, giống như bị vật sắc bén nào đó chém bay trực tiếp khỏi cổ.

Mấy người còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc là chuyện gì, bỗng nhiên thấy một bóng đen đang cố bò ra từ cái hốc cổ bị chặt đứt của Phong Sư Cổ.

Thứ đó cũng không biết là gì, dường như ẩn nấp ngay trong cơ thể Phong Sư Cổ.

Đầu Phong Sư Cổ vừa rụng, nó liền muốn chui ra.

Mấy người đều chết lặng.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính cảm thấy trên mặt mát lạnh, sờ thử thì phát hiện là một giọt máu.

Gần như cùng lúc, bọn họ nhìn thấy một mảng máu từ phía sau thi thể Phong Sư Cổ vẩy ra, rơi vào trong khoang cổ trống rỗng.

Bóng đen kia dường như bị kinh hãi, lại rụt vào trong cơ thể Phong Sư Cổ. "Đi mau!" Một giọng nói từ phía sau thi thể Phong Sư Cổ truyền đến.

Mấy người vội vòng qua xem, sau đó liền sững sờ.

Chỉ thấy Tần Vũ đang quỳ trên mặt đất, áo thân trên đã không còn, toàn thân máu me đầm đìa, hình xăm Kỳ Lân đều biến thành màu đỏ.

Cũng không biết cậu ấy rốt cuộc đã trải qua những gì mà lại trở nên thảm liệt như vậy.

Cậu dùng đao chống xuống đất, nói xong cả người trực tiếp ngã vật ra, đến sức để chống đỡ cũng không còn. "Tiểu Ca!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính vội chạy tới.

Phát hiện Tần Vũ không hôn mê, có thể là bị thương quá nặng và quá mệt mỏi, đến mức không còn sức đứng dậy. "Đại ca!" Bàn Tử hét lên, Doanh Thương vội chạy lại, xốc Tần Vũ lên lưng cõng đi. "Đi mau!

Đi mau, mẹ kiếp té thôi, tên Phong Sư Cổ này cứ giao cho quân đội xử lý đi!" Hồ Tư Lệnh hô lớn.

Giáo sư Tôn trong lòng không cam tâm hét lên: "Chúng ta không thể bỏ cuộc như vậy, hắn sắp không xong rồi, bồi thêm một đao nữa là được mà!" Bàn Tử mắng: "Tôn Lão Cửu ông muốn chết thì tự đi mà làm, trong cơ thể Phong Sư Cổ còn có thứ gì đó, ai mà biết là cái gì!

Đều là người nhà họ Phong các ông cả, ông cũng đừng khách sáo, kíp nổ cho ông đấy, ông tự đi mà nổ!" Bàn Tử ném ba lô của Tần Vũ cho Giáo sư Tôn, hô hoán mọi người mau chóng rời đi.

Tần Vũ đã ra nông nỗi này, nơi này hiển nhiên còn có thứ lợi hại hơn.

Không đi nhanh thì thật sự không đi nổi nữa!

Làm anh hùng cũng phải biết điểm dừng, mà hiện tại bọn họ thật sự đã lực bất tòng tâm rồi. "Các người!" Giáo sư Tôn gấp đến độ chảy cả nước mắt.

Nhưng lúc này dù có thuốc nổ trong tay, ông ấy cũng chỉ là một ông già lớn tuổi, có thể làm được gì chứ?

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy Phong Sư Cổ ở phía sau vặn vẹo cái đầu không còn hộp sọ, cả người lại bò dậy, vậy mà vẫn còn muốn lao tới đả thương người.

Hồ tư lệnh thấy Giáo sư Tôn cứng đờ tại chỗ, đi cũng không được mà không đi cũng không xong, bèn lao lên giật lấy ống thuốc nổ trong tay ông, ném mạnh xuống dưới chân Phong Sư Cổ, hô một tiếng rồi rút lui.

Giáo sư Tôn đã hoàn toàn không biết phải làm sao cho phải, chỉ đành như cái xác không hồn đi theo Hồ tư lệnh, ngay cả tiếng nổ vang lên sau lưng cũng chẳng hề nghe thấy.

Mấy người bọn họ vừa mới thuận theo cửa mộ mà Giang Ninh và Giang Toán đã mở để chạy ra ngoài, thì phía sau đã truyền đến một trận rung chuyển ầm ầm.

Cả ngôi cổ mộ lúc này dường như sắp bị nổ sập.

Ngô Bất Chính vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong cổ mộ lửa cháy ngút trời.

Thi thể Phong Sư Cổ vẫn đang bùng cháy dữ dội.

Nhưng cái thân xác không đầu kia vẫn đuổi theo trong lửa, lại càng ngày càng thấp xuống.

Cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy mặt đất bên trong cổ mộ vậy mà nứt ra một khe hở lớn.

Cả người Phong Sư Cổ cứ thế rơi tọt vào trong khe nứt đó.

Mấy người còn lại cũng nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại đều không khỏi kinh hãi.

Ai cũng không ngờ Hồ tư lệnh chỉ tùy tay ném một cái, lại nổ tung cả phần dưới của cổ mộ tạo thành một khe nứt.

Tuy nhiên, khi khe nứt đó không ngừng mở rộng, mọi người rất nhanh đã ý thức được, đó không phải là do bị nổ ra, mà là vốn dĩ đã có cơ quan ở đó.

Bởi vì thuốc nổ không thể nào nổ ra một khe hở lớn đến như vậy. "Đi thôi!" Bàn Tử liên tiếng thúc giục.

Mấy người bọn họ căn bản không dám dừng lại chút nào, lao thẳng ra khỏi cổ mộ.

Bên ngoài cửa mộ thất là một đường dũng đạo, tuy xây dựng không tính là xa hoa nhưng quy mô thực sự không nhỏ.

Chương 1884

Phía trước dũng đạo bị một tấm bình phong khổng lồ chặn lại.

Mấy người vòng qua bình phong, liền thấy phía trước vẫn là dũng đạo, nhưng có ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt.

Nhìn dáng vẻ thì có lẽ Giang Ninh và Giang Toán đã chạy vào sâu bên trong.

Lúc này muốn đuổi kịp bọn họ hiển nhiên là không thể nào.

Tuy nhiên bọn họ từ nơi này đi ra, ít nhất chứng minh con đường này an toàn.

Hơn nữa thời gian gấp gáp như vậy, bọn họ cũng căn bản không có thời gian bố trí cạm bẫy.

Nhóm người lập tức đuổi theo.

Lúc này Bàn Tử đi đầu mở đường, Ngô Bất Chính và những người khác theo sát phía sau.

Dũng đạo không rộng lắm nên có chút không nhìn rõ tình huống phía trước, nhưng may mà Bàn Tử còn có thiết bị livestream, bọn họ có thể thông qua phòng livestream để quan sát đại khái.

Cả đường dũng đạo cũng không dài.

Chỉ chạy chưa đến ba phút, bọn họ đã tới gần lối ra.

Bàn Tử vừa ra ngoài lập tức bắn một phát đạn chiếu sáng.

Theo ánh sáng của đạn chiếu sáng, bọn họ lập tức nhìn thấy ở cách đó không xa, hai người Giang Ninh và Giang Toán đang tìm đường tẩu thoát.

Thế nhưng Bàn Tử vừa định đuổi theo, bỗng nhiên bị Hồ tư lệnh từ phía sau ngăn lại. "Mẹ kiếp, cậu không muốn sống nữa à!" Bàn Tử sững sờ, định thần nhìn lại, toàn bộ cơ thịt trên người đều không nhịn được mà run lên một cái.

Giáo sư Tôn đi theo phía sau lúc này đã thở không ra hơi, thấy cảnh tượng trước mắt càng sợ đến mức đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương (Shirley Dương) càng là kinh hô: "Trời ơi!

Sao lại nhiều sâu bọ thế này!" Hóa ra, nơi bọn họ chạy ra có vẻ giống như vị trí sườn núi.

Kỳ thực nghiêm khắc mà nói cũng không hẳn, mà là một con dốc nghiêng nằm cách chân núi bên trái Địa Tiên Thôn chưa đến năm mét.

Con dốc này có lẽ chính là lối vào của cả khu cổ mộ.

Một bên là con dốc cao năm mét, một bên là vách tường núi đá.

Một con đường đất uốn lượn kéo dài xuống phía dưới.

Giang Ninh và Giang Toán dường như định leo lên đỉnh núi, cho nên lúc này đang leo lên trên.

Mà lúc này trên cả ngọn núi, bao gồm cả trong Địa Tiên Thôn, cơ hồ chi chít đều là sâu bọ bò lổm ngổm.

Đều là đám sâu quan tài (Quan tài trùng) đã ùa tới trước đó.

Sâu quan tài tuy sẽ không chủ động tấn công người sống, nhưng một khi ngửi thấy mùi máu tanh, sẽ giống như phát điên.

Giang Ninh và Giang Toán không bị thương, hơn nữa không biết bọn họ mang theo thứ gì, toàn thân tỏa ra làn khói màu đỏ.

Nơi đi qua, đám sâu quan tài kia đều chủ động tránh ra.

Nhưng đợi bọn họ vừa đi qua, đám sâu quan tài đó sẽ lại khép kín, phong tỏa con đường.

Doanh Thương thấy vậy vội lùi lại vài bước.

Trên lưng gã đang cõng Tần Vũ, mà lúc này Tần Vũ lại đầy người là máu.

Có khả năng vẫn chưa lọt vào phạm vi trinh sát của đám sâu quan tài này, nhưng một khi bị chúng phát giác, có thể sẽ trong nháy mắt gặm bọn họ đến mức ngay cả xương cốt cũng không còn. "Giờ làm sao đây?

Ai có thuốc đuổi muỗi không!" Bàn Tử hét lên.

Chính hắn cũng biết câu hỏi này là thừa thãi.

Ai xuống mộ lại mang theo thuốc đuổi muỗi chứ!

E rằng cũng chỉ có đám Giang Ninh là có, hiện tại muốn nhờ bọn họ giúp đỡ là chuyện không thể nào.

Bọn họ không phá đám đã là may rồi.

Nhưng nói đến thuốc đuổi côn trùng, hình như máu của Tần Vũ chính là thuốc đuổi côn trùng tốt nhất!

Thế nhưng Tiểu ca lúc này...

Bàn Tử không nói nhảm, bảo hắn đi lấy máu Tần Vũ để mở đường cho mọi người, chuyện này hắn làm không được.

Nhưng hiện tại trừ cách đó ra thì còn cách nào đâu? "Tử Bàn Tử, để tôi!" Ngô Bất Chính bỗng nhiên đứng ra. "Thiên Chân, cậu..." Bàn Tử sững sờ.

Ngô Bất Chính lại trực tiếp rút dao găm ra, nói: "Máu của tôi tuy không bằng Tiểu ca, nhưng cũng có hiệu quả nhất định!

Tiểu ca đã ra nông nỗi này rồi, lần này chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi!" Nói xong, cậu ta không nói hai lời liền rạch ngón tay mình.

Chương 1885

Còn thật đừng nói, máu này vừa nhỏ xuống, lập tức rất nhiều sâu quan tài xung quanh đều nhao nhao lùi lại.

Nhưng chỉ lùi chưa đến năm mét thì đều dừng lại.

Mọi người tuy không biết tại sao, nhưng ít nhất chứng minh máu của Ngô Bất Chính vẫn có chút tác dụng.

Ngay lập tức Ngô Bất Chính hô hào mọi người mau chóng rời đi.

Ít nhất trước tiên quay lại Địa Tiên Thôn rồi tính, thực sự không được thì đi theo đám Giang Ninh leo lên cao.

Càng tới gần mạch núi phía trên, sâu quan tài hẳn là cũng càng ít mới đúng.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ chuẩn bị xuất phát, bỗng nhiên một âm thanh kinh hãi từ một bên truyền tới. "Ngô tiểu ca... cứu... cứu tôi với!

Tôi không muốn chết, Ngô tiểu ca!" Âm thanh từ vô cùng suy yếu đột nhiên lớn dần, nhưng có vẻ đối phương đã là nỏ mạnh hết đà, giọng nói hữu khí vô lực.

Mọi người đều kinh hãi, ai cũng không ngờ ở đây lại còn có người.

Là ai chứ?

Bọn họ vội nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy tại nơi vách đá cao ba bốn mét, trên tường vậy mà đang dính chặt một người.

Người đó không phải ai khác, hãi hùng thay chính là Tony (Thác Ni)!

Nhưng lúc này gã giống như một bộ quần áo, cả người treo lủng lẳng trên vách tường.

Trong đó cánh tay trái dường như đã tan chảy, xương cốt bên trong cũng không nhìn thấy nữa, chỉ có thể thấy tay áo dính chặt vào tường, giống như bị thứ gì đó hút vào trong vách đá. "Tony!

Sao anh lại ở đây?

Xuống đây cùng chúng tôi ra ngoài!" Ngô Bất Chính hét lên.

Tony lúc này tỏ ra rất suy yếu, gào lên: "Cứu tôi với!

Ngô tiểu ca bắn đứt cánh tay tôi đi, cầu xin cậu đấy, tôi không muốn chết!

Cầu xin cậu cứu tôi!" Bàn Tử nghe vậy định làm theo ngay.

Hắn chẳng quản nhiều như vậy, đã đối phương bảo bắn tay, thì cứ bắn rồi tính sau.

Ngô Bất Chính lại vội ngăn: "Đừng làm bậy, ở chỗ này mà đứt tay thì chỉ có nước chờ chết!

Bắn vào tay áo ấy, trong tường dường như có thứ gì đó!" "Được!" Bàn Tử gật đầu, dùng súng ngắn mang theo ngắm chuẩn, lập tức "Đoàng" một phát!

Pháp xạ của Bàn Tử cực chuẩn, bách bộ xuyên dương cũng không quá đáng.

Lúc này khoảng cách lại không xa, phát súng này lập tức bắn trúng ngay giữa ống tay áo.

Tuy nhiên ai cũng không ngờ tới, phát súng này bắn ra, trong cả ngọn núi lại truyền đến một tiếng thét chói tai thê lương.

Giống như trong lòng núi còn có người vậy.

Nhưng đồng thời quần áo của Tony cũng lỏng ra, cả người trực tiếp rơi xuống.

Ngô Bất Chính vội chạy tới đỡ.

Vừa đỡ dậy mới phát hiện, cánh tay của Tony không phải bị đứt, mà là bị teo rút.

Chỉ thấy cả cánh tay trái của gã teo lại nhỏ xíu như tay trẻ sơ sinh, ngay cả da cũng chuyển sang màu tím bầm, nhìn qua y hệt như cương thi ngàn năm.

Bàn Tử thấy vậy, một tay xé toạc tay áo của Tony.

Mọi người phát hiện cả cánh tay trái của Tony đều phế rồi.

May mà trên người không có vấn đề gì.

Tony nhìn cánh tay trái của mình, cả người bị đả kích quá lớn, trước mắt tối sầm trực tiếp ngất đi. "Mẹ kiếp!

Làm sao đây, tha theo hắn chúng ta có khi cũng đi không nổi!" Bàn Tử hiển nhiên muốn bỏ mặc gã.

Tình trạng hắn thế này, có lết ra được hay không cũng là vấn đề.

Ngô Bất Chính lại kiên quyết phản đối: "Cậu nếu coi tôi là anh em, cõng cũng phải cõng hắn ra ngoài, đây là một mạng người!" "Thiên Chân, bố khỉ nhà cậu!" Bàn Tử chửi thầm.

Hắn biết ngay Thiên Chân sẽ không bỏ mặc Tony.

Nhưng cũng chính vì như vậy, bọn họ mới trở thành anh em. "Vậy cái tay này của hắn tính sao!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính gãi đầu cũng không biết làm thế nào cho phải.

Chương 1886

Tuy nhiên đúng lúc này, Tần Vũ đang nằm trên lưng Doanh Thương bỗng nhiên vươn tay ra, sau đó mạnh mẽ phát lực, một tay giật đứt phăng cả cánh tay trái của Tony.

Cánh tay trái vừa rớt, Tony đau đớn tỉnh lại, trên mặt đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng kỳ lạ là chỗ cánh tay trái rụng ra lại không có bất kỳ vết thương hở nào.

Nhìn qua có vẻ như cả cánh tay trái và cơ thể đã bị tách rời từ sớm. "Sinh khí bị hút đi rồi!

Mau đi thôi!" Tần Vũ nói khẽ.

Mọi người sững sờ, cái gì gọi là sinh khí bị hút đi?

Bị ai hút đi?

Sau đó bọn họ liền thấy Tần Vũ chỉ vào vách tường.

Mấy người đều ngẩn ra, định thần nhìn lại, không khỏi da đầu tê dại!

Chỉ thấy trong vách tường, một bóng đen đang bám trên vách đá, trừng trừng nhìn bọn họ.

Bóng đen đó dường như bị kẹt trong vách đá không ra được, nhưng mọi người có thể cảm giác được, nó đang nhìn chằm chằm vào bọn họ!

Giống như mong chờ bọn họ mau chóng tới gần vách tường, mau chóng đi qua!

Mấy người sợ hãi vội rời khỏi vị trí vách tường.

Bàn Tử càng là giơ tay định nổ súng.

Hồ tư lệnh vội ngăn hắn lại: "Vô dụng thôi, cái này mẹ nó là quỷ đấy!

Quỷ thực sự!" Sau này mọi người mới biết tại sao Hồ tư lệnh lại nói như vậy.

Bởi vì trong phong thủy có một thuyết pháp: Ngư bất kiến thủy, nhân bất kiến phong, quỷ bất kiến địa, long bất kiến nhất thiết!

Ý nói cá thì không nhìn thấy nước, cũng giống như người không nhìn thấy gió vậy.

Mà quỷ thì không nhìn thấy đất, rồng thì không nhìn thấy tất cả, rồng chỉ có thể nhìn thấy chân hỏa của sinh vật sống.

Nhưng mặc kệ là cá hay người hay là quỷ, chúng đều không thể rời khỏi không gian sinh sống của mình.

Ví dụ như cá!

Rời khỏi nước cơ bản là chết chắc!

Người rời khỏi gió cũng chính là không khí, thì cũng tất tử.

Mà quỷ cũng cùng một đạo lý, căn bản không rời khỏi được đất đai.

Lúc này Hồ tư lệnh cũng không thể giải thích hiện tượng này, chỉ nói: "Phong Sư Cổ có thể đã nhầm rồi!

Địa Tiên trong ghi chép của di dân Vu Sơn, có khả năng là thứ này!

Chứ không phải nhục thân thành tiên như Phong Sư Cổ, trong nhục thân của hắn có thể cũng có một cái bóng quỷ như vậy!

Còn về nhục thân của hắn, đó có thể là do Bàn Cổ Thi Tiển ký sinh, Hoạt Đan thời cổ đại có thể chính là sản vật do Bàn Cổ Thi Tiển ký sinh tạo ra!" Mọi người nghe như lọt vào sương mù.

Bàn Tử hét lên: "Quản mẹ nó là thứ gì, phản chính nó không ra được thì chúng ta mau đi thôi!

Ây ây!

Thiên Chân cậu mau phóng máu đi, sao sâu bọ lại bò tới rồi!" Bàn Tử vừa hét lên thì phát hiện tình hình không ổn.

Đám sâu quan tài vốn đã tản ra, lúc này cư nhiên lại vây tới.

Dường như đã dần thích ứng với sự áp chế từ máu của Ngô Bất Chính. "Tôi không biết a!" Ngô Bất Chính tưởng là máu của mình quá ít, lập tức lại định cứa lòng bàn tay.

Nhưng lúc này Tần Vũ lại giữ cậu ta lại, hữu khí vô lực nói: "Vô dụng thôi!

Máu của cậu hỏa hầu chưa đủ, dùng của tôi!" "Nhưng mà Tiểu ca anh..." Ngô Bất Chính nước mắt đã chực trào ra.

Tần Vũ lúc này toàn thân đều là máu tươi, còn dùng máu của anh ấy nữa, thế chẳng khác nào muốn lấy mạng anh ấy sao!

Nhưng Tần Vũ căn bản không nói nhảm với cậu.

Bởi vì lúc này trừ cách đó ra, mọi người đã sơn cùng thủy tận rồi.

Còn chưa đợi Ngô Bất Chính phản ứng lại, Tần Vũ đã chộp lấy con dao găm trong tay Ngô Bất Chính.

Sau đó phát lực một cái, trên lòng bàn tay máu tươi đầm đìa.

Anh chỉ về phía sườn núi, gần như dùng hết toàn bộ sức lực hét lên: "Lên núi!" Nói xong, cả người anh gục xuống lưng Doanh Thương, không còn động tĩnh gì nữa.

Cánh tay buông thõng, máu tươi theo đầu ngón tay từng chút từng chút nhỏ xuống.

Mà mỗi một giọt dường như đều là bản đồ chỉ dẫn mọi người thoát khỏi cõi chết.

Nơi mọi người đi qua, vô số sâu quan tài lùi lại như phát điên, chỉ để lại một con đường được trải bằng máu tươi.

Chương 1887

Mắt Ngô Bất Chính đã ướt đẫm.

Cậu không biết mình đã khóc từ bao giờ.

Cậu chỉ biết, nhìn máu tươi từ đầu ngón tay Tần Vũ tí tách rơi xuống, trái tim cậu như vỡ vụn.

Bàn Tử vành mắt càng đỏ hoe, nắm chặt cây gậy leo núi trong tay, một câu cũng không nói nên lời.

Không ai biết Tần Vũ có thể gượng qua được hay không.

Nhưng máu tươi trên người anh có chỗ đã bắt đầu đóng vảy, duy chỉ có ngón tay vẫn luôn nhỏ máu.

Hắn biết, Tần Vũ tuy không có bất kỳ động tĩnh gì, nhưng anh ấy khẳng định đang không ngừng bóp miệng vết thương, để đề phòng vết thương khép lại.

Với tố chất thân thể của anh, vết thương làm sao có thể nhỏ máu suốt một đường như vậy.

Anh có lẽ là quá mệt mỏi, đã mệt đến mức không mở miệng được nữa rồi.

Mấy người đều trầm mặc.

Không ai nói chuyện, chỉ lẳng lặng tranh thủ thời gian gấp rút lên đường.

Con đường này gần như là dùng sinh mạng của Tần Vũ để đổi lấy, khiến bọn họ đau lòng đến mức không muốn lãng phí dù chỉ một chút thời gian.

Cứ thế cắm đầu leo trèo.

Mạch núi tuy không quá dốc, nhưng từ chân núi leo đến đỉnh núi cũng mất gần một tiếng đồng hồ.

Lúc này Giang Ninh và Giang Toán cũng không biết đi đâu, không biết đã trốn ở chỗ nào.

Tony sau khi tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, ngay cả vành mắt gã cũng ướt.

Gã đi theo Giang Ninh nhiều năm, nhưng chưa từng thấy Tần Vũ làm chuyện hy sinh bản thân để đồng đội thoát ra như thế này.

Mãi đến giờ khắc này gã mới hiểu, có lẽ đây chính là thứ mà thám hiểm đội của bọn họ không có được. "Mau băng bó vết thương cho Tiểu ca!" Thấy sâu quan tài xung quanh đã ít đi một chút, Bàn Tử lập tức hô lên.

Tuyết Lỵ Dương đã sớm chuẩn bị đồ đạc, nghe vậy vội cùng Ngô Bất Chính rửa sạch vết thương cho Tần Vũ.

Mà không rửa thì không biết, vừa rửa sạch bọn họ mới phát hiện, trên người Tần Vũ vậy mà chi chít toàn bộ đều là vết thương.

Tuy đều không lớn, nhưng lại giống như bị ngàn dao cứa vào vậy.

Thật khó tưởng tượng trước đó anh rốt cuộc đã trải qua những gì!

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ đã có chút hôn mê, trong mắt đầy vẻ tự trách.

Lúc trước bắt đầu từ khi Tần Vũ mất tích, lẽ ra cậu nên đi tìm anh, chứ không phải đợi anh trở về.

Anh cũng chỉ là người, ai có thể đảm bảo lần nào anh cũng có thể bình an trở về chứ?

Hơn nữa quan trọng nhất là, anh rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Thời gian chưa bao giờ để cậu suy nghĩ rõ ràng một vấn đề.

Gần như vừa băng bó xong vết thương, cả thung lũng bên dưới, cũng chính là nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc, vang lên tiếng ầm ầm.

Gần như đồng thời mọi người liền cảm giác được, cả Địa Tiên Thôn bao gồm mạch núi hai bên thế mà bắt đầu dâng lên cao.

Hơn nữa trôi nổi bất định, giống như cả Địa Tiên Thôn bị nước lũ nâng lên vậy! "Mẹ kiếp lại chuyện gì nữa đây!" Bàn Tử không nhịn được chửi thề.

Tuy nhiên lúc này căn bản không ai biết.

Hồ tư lệnh bỗng nhiên chỉ sang một bên nói: "Các người nhìn kìa, Địa Tiên Thôn này e rằng thực sự muốn xuất sơn rồi!" Mấy người sững sờ, đều vội nhìn theo hướng Hồ tư lệnh chỉ.

Chỉ thấy cách nơi bọn họ đứng không xa, ngay sát bên cạnh không gian dưới lòng đất, hai dãy núi đều là do nhân tạo nổ ra.

Bên cạnh dãy núi chính là cả tầng đá ngầm.

Lúc này dãy núi nơi bọn họ đứng lại ma sát với những tầng đá này, dường như tầng đá đang nhanh chóng lùi về phía sau.

Kỳ thực trong lòng bọn họ đều rõ, tầng đá sao có thể biến đổi chứ.

Thực ra là dãy núi nơi bọn họ đứng đang chạy về phía trước.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, cực có khả năng còn đoán đúng rồi.

Cả nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc, cực có khả năng là sắp bị nước lũ cuốn trôi ra ngoài thật rồi.

Tuy không biết Phong Sư Cổ này rốt cuộc có thủ đoạn thần tiên gì, nhưng lại có thể thiết kế ra cơ quan xuất sơn như thế này.

Chỉ riêng điểm này đã đủ khiến mọi người chấn kinh.

Mấy người còn chưa kịp hoàn hồn từ trong chấn kinh, chỉ nghe lúc này bên trong cả ngọn núi vang lên tiếng "tí tách lách tách".

Hóa ra là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong lòng núi trên đỉnh đầu bị ngọn núi khổng lồ khuấy động, lúc này từng đoạn từng đoạn trực tiếp đứt gãy ra.

Tuyết Lỵ Dương thấy tình hình không ổn, vội hét lên: "Tất cả mau nằm xuống!" Mọi người đâu dám chậm trễ, lập tức đều nằm rạp xuống.

Chương 1888

Trên đỉnh đầu ầm ầm một mảng, vô số đá vụn rơi xuống.

Nhưng vì dãy núi nơi bọn họ đứng bao gồm cả Địa Tiên Thôn đều đang di chuyển, nên những tảng đá này đều rơi lại phía sau bọn họ.

Mọi người nằm trên mặt đất đợi chừng năm phút đồng hồ.

Bỗng nhiên thiên quang đại lượng, khoảnh khắc đó đã lộ ra bầu trời trên đỉnh đầu.

Nhìn thấy tình huống trước mắt, mọi người không ai không hãi hùng.

Hóa ra cái Địa Tiên Thôn nơi bọn họ đang đứng, vậy mà bị nước lũ trực tiếp cuốn từ dưới lòng đất ra ngoài.

Bố cục xây dựng của cả Địa Tiên Thôn kỳ lạ đến mức khiến người ta chấn kinh vô cùng.

Sau này hồi tưởng lại đoạn trải nghiệm này, mọi người cũng đều không khỏi chép miệng lấy làm kỳ lạ.

Nơi xây dựng Địa Tiên Thôn vô cùng khéo léo, vị trí của nó nằm ngay trên một con sông ngầm, mà vị trí này lại khéo léo nằm giữa hai ngọn núi lớn.

Chỉ cần bố cục phong thủy ở đây bị phá, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ không thể vây khốn Địa Tiên Thôn nữa, khiến cả Địa Tiên Thôn giống như một tấm ván gỗ khổng lồ trôi nổi, bị dòng nước từ dưới hai ngọn núi cuốn trôi ra ngoài.

Đây có lẽ mới là kết quả cuối cùng được tính toán trong Vu Sơn Di Dân.

Quần tiên xuất sơn, là cái kiểu xuất sơn này đây.

Chứ hoàn toàn không phải như bọn họ tưởng tượng trước đó.

Cả ngọn núi bị va đập loạn xạ trong dòng sông, tiếng vách đá ma sát không dứt bên tai.

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, nếu bị cuốn trôi xuống nữa thì sẽ bị rơi vào con sông lớn gần nhất.

Đến lúc đó e rằng cả Địa Tiên Thôn đều sẽ giải thể.

Tuy không biết màn tính toán "quần tiên xuất sơn" của Phong Sư Cổ rốt cuộc là tình huống gì, nhưng nhìn trước mắt, một khi Địa Tiên Thôn này bị cuốn cả vào sông lớn, đừng nói là quần tiên xuất sơn, phỏng chừng tám phần mười là quần tiên nuôi cá.

Hơn nữa ngay cả bọn họ cũng phải đi nuôi cá cùng.

Bàn Tử vội hét lên: "Hồ tư lệnh, mau nghĩ cách dừng thuyền lại đi, còn trôi nữa là đi gặp Các Mác thật đấy!" "Vương tư lệnh, cái tên Béo nhà cậu còn không có cách, tôi thì có cách gì!" Hồ tư lệnh hét lại. "Hai người các anh còn tâm trạng nói nhảm, nhìn xem phía trước là cái gì!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói.

Lúc này Doanh Thương đang ôm Tần Vũ, bảo vệ chặt chẽ anh dưới thân mình.

Giáo sư Tôn thì nằm rạp dưới đất bám chặt lấy đùi Bàn Tử, sợ đến mức sắp phát điên rồi.

Mọi người ổn định thân hình nhìn về hướng Ngô Bất Chính chỉ.

Nhìn một cái, ai nấy đều sững sờ.

Còn chưa kịp phản ứng, cả ngọn núi Địa Tiên Thôn trực tiếp bị kẹt cứng trên lòng sông.

Hóa ra, lòng sông giữa hai ngọn núi này đến đây đột nhiên thu hẹp

lại.

Dòng nước bỗng nhiên dâng cao, kẹp chặt cả Địa Tiên Thôn vào giữa mạch núi.

Cả Địa Tiên Thôn rung lên một cái, gần như đồng thời liền dừng lại.

Bàn Tử và Hồ tư lệnh thấy vậy mừng rỡ, vội chỉ vào vách núi dựng đứng hai bên hét lên: "Leo lên!" Mọi người đều rõ ràng, lúc này không lên thì thật sự hết hy vọng.

Leo lên ít nhất còn có thể tìm đường rời khỏi.

Nếu tiếp tục ở lại trên ngọn núi Địa Tiên Thôn này, còn không biết sẽ bị trôi dạt về đâu!

Mấy người lập tức không dám chậm trễ, toàn bộ lao về phía vách đá một bên.

May mà thiết bị leo núi của bọn họ vẫn còn dùng được.

Mọi người lập tức bám vào vách đá leo lên trên.

Doanh Thương càng là lấy dây buộc chặt Tần Vũ lên lưng, giống như một con vượn người leo nhanh lên trên.

Bàn Tử vốn tốc độ cũng không chậm, nhưng thực sự là hết cách, hắn còn đang cõng Tony, tốc độ ngược lại chậm xuống.

Hồ tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương thì chăm sóc Giáo sư Tôn.

Mấy người leo được chừng hơn mười mét mới phát hiện ra mấy chỗ quan tài treo (Huyền quan), bèn lần lượt đứng lên đó nghỉ ngơi.

Tuy nhiên đúng lúc này, trên vách đá phía dưới lại truyền đến tiếng kêu cứu.

Mấy người thò đầu ra nhìn, đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy hai người Giang Ninh và Giang Toán không biết rơi xuống dưới bọn họ từ lúc nào.

Hai người không có thiết bị leo núi, chỉ có thể dùng nỏ cơ khí không ngừng cố định vị trí, sau đó từng chút một leo lên vô cùng chật vật.

Nhưng cho dù là vậy, bọn họ cũng coi như đã thoát khỏi cạm bẫy, không có lý do gì để cầu cứu.

Trước đó bọn họ đối xử với mọi người như vậy, chắc cũng sẽ không ngốc đến mức cầu cứu.

Tuy nhiên khi định thần nhìn lại, mọi người liền hiểu ra tất cả.

Chỉ thấy lúc này cả Địa Tiên Thôn đã bắt đầu tứ phân ngũ liệt.

Chương 1889

Vô số xác khô không biết chui từ đâu ra, toàn bộ đang bò về phía vách đá, dường như cũng muốn đi theo ra ngoài.

Mà dưới chân hai người Giang Ninh và Giang Toán, một cái xác không đầu đang phi nhanh bám theo, mục tiêu hãi hùng thay chính là hai người bọn họ.

Cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng mọi người chấn kinh vô cùng.

Cái gọi là quần tiên xuất sơn, hóa ra lại là một cái "quần tiên xuất sơn" như thế này sao!

Đây đâu phải là quần tiên xuất sơn, đây căn bản là cương thi xuất sơn a! "Mẹ kiếp, bọn họ còn có mặt mũi cầu cứu, chúng ta mặc kệ họ mau đi thôi!" Bàn Tử hét lên.

Lúc này ai còn lo được cho ai nữa!

Giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Tuy nhiên khi bọn họ vừa định rời đi, chợt nghe Giang Ninh bên dưới hét lên: "Tần Vũ!

Anh dám đi!

Nhìn xem đây là cái gì!" Dường như nhận ra bọn họ không chịu ra tay cứu giúp, Giang Ninh thế mà bắn một mũi tên nỏ lên.

Mũi tên nỏ găm thẳng vào ván quan tài.

Ngô Bất Chính vội nhổ mũi tên lên, phát hiện bên trên lại xiên hai tấm ảnh.

Trong đó tấm đầu tiên, chỉ nhìn một cái cậu liền phát hiện, người trên đó vậy mà chính là Tam thúc Ngô Tam Tỉnh của cậu!

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh trong ảnh đang đeo trang bị dường như muốn đi tới một nơi nào đó.

Nơi đó rừng rậm um tùm, không biết là ở đâu.

Nhưng xung quanh ông còn có không ít người đi theo, nhìn qua dường như cũng là chuẩn bị đầy đủ.

Ngô Bất Chính đã hiểu, Ngô Tam Tỉnh mà cậu gặp trước đó kỳ thực không phải là Tam thúc thật của cậu.

Nhưng Giang Ninh lúc này cho cậu xem tấm ảnh này lại có tác dụng gì chứ?

Ngô Bất Chính ngẫm nghĩ cảm thấy vấn đề không đúng.

Giang Ninh gọi tên Tần Vũ.

Cho nên tấm ảnh này có thể là cho Tần Vũ xem, chứ không phải cho cậu.

Nghĩ đến đây, cậu vội xem tấm ảnh thứ hai.

Tấm ảnh này vừa mở ra cậu liền phát hiện, người bên trên vô cùng quen thuộc, cậu nhận ra người này.

Bởi vì người này không phải ai khác, hãi hùng thay chính là Lương Quỳnh!

Là một tấm ảnh Lương Quỳnh bị nhốt tại một nơi tương tự như nhà ngục.

Khi nhìn thấy tấm ảnh đầu tiên, cậu còn chưa cảm thấy gì.

Nhưng khi nhìn thấy tấm ảnh thứ hai, Ngô Bất Chính liền hiểu rồi.

Kẻ trốn ở phía sau kia, khẳng định có quan hệ với bọn Giang Ninh!

Tần Vũ lúc này mắt chỉ hé mở một khe nhỏ phân tích.

Ngô Bất Chính thực sự không muốn cho anh xem tấm ảnh này.

Với tính cách của Tần Vũ, cho anh xem rồi, anh tất nhiên sẽ vì Lương Quỳnh mà ra tay cứu người.

Nhưng tình hình hiện tại, bản thân bọn họ còn ốc không mang nổi mình ốc.

Nhưng có đôi khi quyết định chỉ có thể để tự anh ấy làm, nhất là liên quan đến Lương Quỳnh, người có mối quan hệ không rõ ràng với anh.

Ngô Bất Chính rất rõ, cậu không phải Tần Vũ, cậu không thể thay Tần Vũ đưa ra quyết định.

Bất đắc dĩ cậu chỉ đành đưa tấm ảnh cho Tần Vũ.

Quả nhiên, Tần Vũ chỉ nhìn thoáng qua, liền vỗ vỗ vai Doanh Thương.

Ý tứ rất hiển nhiên: Đi cứu người!

Ngô Bất Chính thấy vậy hét lên: "Không được!

Các người quay lại đó càng nguy hiểm!

Đại ca, lần này anh nhất định phải nghe em!!" Ngô Bất Chính vừa hét vừa ném bộ thiết bị leo núi trên người mình xuống dưới, bảo Giang Ninh đỡ lấy.

Còn chính cậu thì chạy đến chỗ Doanh Thương, tháo bộ thiết bị trên tay Tần Vũ xuống, đeo vào tay mình. "Cứu người là không sai, nhưng cũng phải lượng sức mà làm, thế này là đủ rồi!" Tần Vũ gật đầu không nói thêm gì nữa.

Tình trạng hiện tại của anh hiển nhiên không thể tự mình đi cứu người.

Cho bọn họ một bộ thiết bị leo núi đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

Hai người Giang Ninh bên dưới quả nhiên không nói nhảm nữa.

Chương 1890

Rất nhanh một cái móng vuốt sắt cố định đã bắn lên.

Hiển nhiên là Giang Ninh và Giang Toán cũng chuẩn bị leo lên.

Tuy nhiên Bàn Tử còn nhớ rõ bên dưới hai người bọn họ còn có cái xác khô không đầu kia bám theo.

Khéo khi chính là Phong Sư Cổ!

Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện Giang Ninh và Giang Toán đã sắp lên tới nơi.

Tuy nhiên tốc độ của Phong Sư Cổ lại chẳng hề chậm hơn bọn họ chút nào.

Lúc này cái xác không đầu của Phong Sư Cổ cứ như giòi trong xương bám chặt trên vách núi, thế mà cũng đang leo lên theo.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, hai người Giang Ninh và Giang Toán đã đáp xuống trên quan tài treo.

Hai người sững sờ, không chút dừng lại trực tiếp lại bắn móng vuốt sắt ra ngoài, đồng thời hét lên: "Đi a, còn ngẩn ra đó làm gì!" Bàn Tử hoàn hồn, nhưng hai người Giang Ninh và Giang Toán đã lại thăng lên phía trên.

Gần như đồng thời, thi hài Phong Sư Cổ cũng đã bò tới trên quan tài treo. "Ta tào!" Bàn Tử không nhịn được chửi một câu.

Chỉ thấy thi hài Phong Sư Cổ lúc này đã biến thành màu tím bầm.

Dường như bố cục phong thủy Bàn Cổ mạch ở đây vừa phá, cái gọi là nhục thân thành tiên của hắn cũng không còn tác dụng nữa.

Nhưng những thứ này đều không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, lúc này trong khoang cổ không đầu của Phong Sư Cổ, lại có một luồng đen sì muốn trồi ra.

Bàn Tử thấy vậy chửi to một tiếng mẹ kiếp, lao lên tung một cước định đạp hắn xuống.

Tuy nhiên Phong Sư Cổ lực lớn vô cùng, thế mà chộp được chân Bàn Tử.

Đồng thời cái bóng đen trong khoang cổ sắp chui ra.

Tần Vũ ngay bên cạnh, thấy vậy hai ngón tay kỳ trường trong nháy mắt kẹp chặt lấy phần bóng đen vừa trồi lên, đồng thời quát: "Long Phù!" Ngô Bất Chính hoàn hồn vội từ trong ba lô mò ra Long Phù bằng đồng xanh.

Tần Vũ ra hiệu cậu ném Long Phù vào.

Ngô Bất Chính tuy cảm thấy tiếc của, nhưng lúc này cũng không lo được cái khác, trực tiếp nhét cả cái Long Phù đồng xanh vào trong khoang cổ Phong Sư Cổ.

Ngay khi Long Phù chui vào, bóng đen kia dường như rất sợ hãi thứ này, cả đám rụt trở lại vào trong cơ thể Phong Sư Cổ.

Đồng thời Bàn Tử cảm giác được lực đạo của Phong Sư Cổ giảm đi rất nhiều, vội giãy ra khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Sau khi thấy Ngô Bất Chính đã đắc thủ, hắn lập tức tung một cước đạp thẳng vào bụng Phong Sư Cổ.

Lần này Phong Sư Cổ không thể bám vào quan tài treo được nữa, cả người lộn nhào rơi xuống dưới núi.

Đồng thời Tần Vũ hét lên: "Mau đi!" Mấy người đều không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy sắc mặt Tần Vũ nôn nóng, cũng không dám chậm trễ, vội vàng tiếp tục tìm vị trí leo lên phía trên.

Bàn Tử còn nhớ món nợ với đám Giang Ninh chưa tính, rất nhanh đã đuổi kịp bọn họ, bắt bọn họ không được chạy.

Mấy người một đường chạy lên trên, leo cao chừng năm mươi mét mới tìm được một hang động, có thể miễn cưỡng trốn vào trong nghỉ ngơi chốc lát.

Gần như đồng thời, trong thung lũng bỗng nhiên sấm sét nổ vang.

Vô số tia sét vậy mà từ hư không hiện ra giữa trời quang.

Hơn nữa những tia sét này rất kỳ lạ, chỉ đánh qua đánh lại bên dưới thung lũng.

Trên bầu trời vạn dặm không mây, căn bản không giống thời tiết sẽ có sấm sét.

Nhớ tới lần trải nghiệm trong thung lũng khi bọn họ còn đang tìm kiếm Địa Tiên Thôn trước đó, trong lòng mọi người lúc này đều đã hiểu ra đôi chút.

Đây chắc chắn là do Long Phù đồng xanh kia phát huy tác dụng.

Long Phù chủ lôi, gần như là khắc tinh của mọi tà túy.

Thảo nào Tần Vũ lại bảo Ngô Bất Chính ném Long Phù vào.

Có thứ này, Phong Sư Cổ cho dù có thực sự thành Địa Tiên thì cũng hết đường sống.

Thiên lôi này đánh xuống, cho dù là bánh chưng (Cương thi) cũng phải đi đời nhà ma.

Tiếng sấm trong thung lũng vang vọng suốt nửa tiếng đồng hồ.

Nhìn xuống dưới, đâu còn đám quần tiên xác khô nào nữa, e rằng đều đã chết sạch rồi.

Mấy người ngồi trong hang động.

Giang Ninh và Giang Toán còn muốn rời đi.

Bàn Tử thấy vậy trực tiếp bảo Doanh Thương đứng dậy chặn cửa động.

Đồng thời bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa.

Bàn Tử cười nói: "Ông trời cũng không muốn cho các người đi!

Món nợ của chúng ta có phải nên tính toán lại một chút không!" Nói rồi Bàn Tử nhìn vào thiết bị livestream.

Chương 1891

Phòng livestream của mấy người bọn họ đều đã mất tín hiệu.

Ước chừng là do sấm sét dữ dội vừa rồi làm từ trường quá mạnh.

Như vậy cũng tốt, Bàn Tử bảo mọi người tắt hết livestream đi.

Có những chuyện không tiện mở livestream mà làm.

Hiện tại đã thiên thời địa lợi nhân hòa, thì có một số việc cũng phải tính toán cho ra lẽ. "Các người muốn làm gì!" Giang Toán thấy vậy đứng dậy chắn trước mặt chị gái mình.

Bàn Tử cười nói: "Không cần lo lắng, Bàn gia tôi không phải kẻ háo sắc, hơn nữa với thủ đoạn kia của chị cậu, Bàn gia tôi cũng không dám làm gì, đúng không!

Nhưng mà trước đó cậu ở miếu Pháo Thần, suýt chút nữa hại chết chúng tôi, cậu nói xem món nợ này tính thế nào?" "Cậu nói cái gì?" Giang Ninh nghe vậy tỏ ra rất kinh ngạc, dường như hoàn toàn không biết chuyện này. "Cậu quay lại đó rồi?" Giang Ninh nhìn Giang Toán, trong mắt có sự nghi hoặc.

Giang Toán thấy không giấu được nữa, chỉ đành gật đầu nói: "Nhưng em cũng không nghĩ nhiều, giữ bọn họ lại sợ là phiền phức, cho nên..." "Hồ nháo!" Giang Ninh quát lớn.

Bàn Tử đứng bên cạnh xem kịch cười nói: "Được rồi, đừng diễn kịch với hai ông đây nữa, cô tưởng Bàn gia tôi tin chắc?

Nói thẳng đi, các người muốn giải quyết thế nào?" "Anh muốn thế nào?" Giang Toán lạnh lùng nói.

Bàn Tử nghe vậy cười đáp: "Đơn giản!

Hoặc là cậu nhảy từ đây xuống, chị gái cậu tôi tự nhiên sẽ không làm khó dễ!

Hoặc là chúng ta tính theo đầu người!

Mỗi người bồi thường tinh thần năm triệu!

Chúng tôi ở đây một hai ba bốn...

Thôi lấy số chẵn tổng cộng năm mươi triệu!

Đưa tiền xong chúng ta thanh toán xong nợ nần!" Giang Toán nghe vậy suýt chút nữa tức nổ phổi, một người năm triệu, mười người mới năm mươi triệu!

Ở đây đâu ra nhiều người như vậy, tên Béo này quả thực là hét giá trên trời.

Giang Ninh xua tay nói: "Tử Bàn Tử, anh cũng đừng nói phét, năm mươi triệu chúng tôi cũng không có, nhưng em trai tôi có lỗi trước, mười triệu coi như chúng ta xong nợ!" Bàn Tử cười nói: "Được a, mười triệu cũng được!

Tiền mặt hay quẹt thẻ!" Giang Ninh lườm hắn một cái nói: "Anh cảm thấy ở đây làm được sao?

Đã nói cho anh, ra ngoài tự nhiên sẽ đưa cho anh!" Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Cô tốt nhất đừng giở trò với tôi, nếu không khẩu súng của Bàn gia tôi không nhận người quen đâu!" Ngô Bất Chính ở bên cạnh nghe đến cạn lời, nói: "Tôi nói trong đầu cậu sao toàn là tiền thế, nợ này có thể tính xong sao?

Lương Quỳnh còn đang trong tay bọn họ, người rốt cuộc là sao các người ít nhất phải nói cho rõ ràng!" "Đúng!

Chuyện này ít nhất cô cũng phải nói cho rõ ràng!

Ngoài ra còn chuyện của Ngô Tam Tỉnh, sao các người lại có ảnh của ông ấy?" Bàn Tử vừa nói vừa lấy lại thiết bị leo núi của Ngô Bất Chính.

Đó là thứ mà Ngô Bất Chính đã đưa cho họ để cứu hai người Giang Ninh trước đó.

Mất thứ này, dù họ có lợi hại đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi mọi người được.

Giang Ninh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Những chuyện này tôi đều có thể nói cho các người, nhưng cũng chỉ giới hạn trong những gì tôi biết!

Chỉ là trước khi nói những điều này, chúng ta có nên gọi cứu viện trước không đã!

Chẳng lẽ các người vẫn còn đồ ăn à?" Bàn Tử ngẩn ra, sờ sờ ba lô, quả nhiên không còn gì ăn.

Trước đó để chứa minh khí, hắn thậm chí đã vứt cả long phù ra ngoài.

Lúc này trong ba lô có một túi lớn minh khí, nhưng đồ ăn thì thật sự hết sạch.

Tuyết Lỵ Dương tìm kiếm một hồi, còn lại vài túi bánh quy nén, cũng đủ cầm cự được một bữa.

Bàn Tử suy nghĩ rồi nói: "Cứu viện cứ để chúng tôi gọi, các người đừng có ý đồ xấu xa gì!" Đội của Giang Ninh có rất nhiều người ở trấn Thanh Khê.

Tuy khoảng cách rất gần, nhưng lại không có trực thăng.

Cho nên dù có để cô ta đi gọi cứu viện, cũng chưa chắc nhanh hơn đội ngũ chương trình.

Thế là Bàn Tử liền liên lạc với đội ngũ chương trình, bảo họ cử trực thăng đến cứu người.

Nhưng với vị trí hiện tại của họ, e rằng trực thăng bay đến cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, họ có đủ thời gian để tra hỏi hai người Giang Ninh.

Làm xong mọi việc, Bàn Tử cũng không nhiều lời, trực tiếp cùng Doanh Thương chặn kín cửa động.

Nhìn hai người Giang Ninh, hắn ra vẻ nếu không khai ra thì đừng hòng rời đi.

Ngô Bất Chính tuy cũng hận tên Giang Toán kia đánh lén sau lưng, suýt chút nữa đã lấy mạng mọi người ở miếu Pháo Thần.

Nhưng người như Giang Ninh dường như có chút khí chất giang hồ, có vẻ không thèm làm những chuyện lén lút sau lưng như vậy.

Dĩ nhiên, cậu cũng không dám chắc mình nhìn người có chuẩn hay không.

Dù sao bà nội cậu từng nói, phụ nữ càng đẹp càng hay lừa người.

Chương 1892

"Cô Ninh, Bàn Tử sẽ không làm gì cô đâu, nhưng cô cũng đừng nghĩ chúng tôi dễ bắt nạt!

Chuyện hai tấm ảnh này, cô phải cho chúng tôi một lời giải thích!

Ngoài ra, trước đây lúc ở nhà Tiểu ca, chúng tôi cũng đã nhận được những tấm ảnh tương tự!

Tôi nghĩ chắc cô sẽ không phủ nhận mối liên hệ với những tấm ảnh đó chứ!

Rốt cuộc cô có phải là kẻ đứng sau theo dõi chúng tôi không?" Ngô Bất Chính hỏi thẳng.

Nghe vậy, sắc mặt Giang Ninh không hề thay đổi, cô ta lên tiếng: "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi không có năng lực đó!

Cậu thấy ở một nơi như Việt Nam, theo dõi một người, thậm chí là một nhóm người, là chuyện một mình tôi có thể làm được sao?" Ngô Bất Chính nhíu mày, đúng vậy.

Muốn theo dõi một người, nhân lực cần thiết không phải một người là đủ.

Ai cũng cần phải nghỉ ngơi, ít nhất cũng phải hai ba người mới có thể thay phiên theo dõi một người.

Vậy theo dõi một nhóm người, số người cần còn nhiều hơn. "Cô nói thử xem!" Ngô Bất Chính lạnh lùng nói.

Lúc này Tần Vũ tuy đã ổn định lại, vết thương trên người cũng bắt đầu khép lại.

Nhưng cơ thể hắn vẫn còn rất yếu.

Vì vậy Ngô Bất Chính không muốn trì hoãn quá lâu.

Trước khi đội cứu viện của chương trình đến, giải quyết xong chuyện này, để không làm lỡ việc rời đi.

Giang Ninh dường như cũng biết chuyện này không thể trốn tránh, đành trầm tư một lát rồi nói: "Chuyện này, cứ chia làm ba phần mà nói đi!

Mỗi tấm ảnh là một phần, còn một phần nữa có thể coi là liên kết toàn bộ sự việc lại với nhau!

Tôi sẽ nói về phần liên kết này trước, cũng chính là việc các người nghi ngờ chúng tôi theo dõi các người!

Thật ra, tôi cũng chỉ là một người làm công, nguyên nhân cụ thể tôi cũng không biết, nhưng tôi có thể nói cho các người biết những gì tôi biết!

Còn tin hay không, các người tự phán đoán!" Nói rồi Giang Ninh bắt đầu giải thích.

Hóa ra, Giang Ninh và nhóm của cô ta đúng là xuất thân từ đội thám hiểm.

Nhưng xuất thân của những người này rất đặc biệt.

Tất cả đều là cô nhi!

Giang Ninh và Giang Toán là cặp anh em ruột duy nhất có quan hệ tương đối gần gũi.

Họ và những người như Tony đều là cô nhi, từ nhỏ đã được một nhà tài phiệt nước ngoài nhận nuôi.

Nhà tài phiệt đó bỏ tiền cho họ học kiến thức thám hiểm và huấn luyện họ, bồi dưỡng họ thành những nhà thám hiểm ưu tú.

Mục đích là để họ tự kiếm tiền cho mình.

Nhà tài phiệt này có một công ty phát triển quốc tế.

Bất kể là trên biển hay trên đất liền, chỉ cần có thể kiếm ra tiền là đều làm.

Giang Ninh nói họ chủ yếu chịu trách nhiệm tìm kiếm các mỏ khoáng sản quý hiếm, tài nguyên dầu mỏ, v.v.

Nhưng trong mắt Bàn Tử và mọi người, e rằng đây đều là vỏ bọc.

Thực tế, công ty của họ có thể chính là một băng nhóm trộm mộ tầm cỡ quốc tế.

Cái gọi là tìm kiếm khoáng sản quý hiếm và dầu mỏ, e rằng đều là vào núi tìm cổ mộ, xuống biển tìm tàu đắm.

Phải biết rằng, hàng hóa trên tàu đắm cũng không ít, hơn nữa xác suất tìm được còn lớn hơn so với việc đào đồ từ cổ mộ ra.

Vì vậy, phạm vi kinh doanh chính của họ là trục vớt tàu đắm trên biển, thỉnh thoảng cũng hoạt động trong các vùng núi nội địa.

Đây cũng là lý do tại sao tiếng Trung của họ đều rất tốt.

Lịch sử Việt Nam lâu đời, cổ mộ nhiều vô số kể, tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu cho địa bàn hoạt động.

Cách đây không lâu, chính là sau khi nhóm Ngô Bất Chính kết thúc chuyến thám hiểm cung điện Tây Vương Mẫu, ông chủ của Giang Ninh cũng đã để mắt đến nơi đó.

Bị sự kỳ diệu của Xà Chiểu Quỷ Thành thu hút, ông ta đã bí mật cử một đội thám hiểm tiến vào đó.

Nhưng lúc đó Xà Chiểu Quỷ Thành đã bị quân đội bao vây.

Vì vậy họ chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến khi quân đội rút đi mới lén lút lẻn vào.

Nói đến đây, Giang Ninh nhìn mọi người nói: "Những tấm ảnh các người thấy, chính là được chụp sau đó!

Còn việc Ngô Tam Tỉnh bị theo dõi có lẽ cũng là do công ty sắp đặt, chuyện này tôi không rõ!

Nhưng tôi biết một vài chuyện liên quan đến Ngô Tam Tỉnh!

Điều này lại phải nói đến hai chuyện còn lại, mỗi tấm ảnh là một chuyện!

Lương Quỳnh một chuyện, Ngô Tam Tỉnh một chuyện, các người muốn nghe chuyện nào trước?" Giang Ninh nhìn mọi người.

Chương 1893

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương không nói gì, đây là chuyện của Ngô Bất Chính và Tần Vũ, nên họ không muốn xen vào.

Còn giáo sư Tôn lúc này cả người đã tâm tro ý lạnh, căn bản không nghe họ nói chuyện.

Bàn Tử cũng nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính lại nhìn Tần Vũ, thấy ánh mắt anh bình tĩnh không chút gợn sóng, liền nói: "Nói về Lương Quỳnh trước đi!

Ngô Tam Tỉnh đó không phải là chú ba thật của tôi!" Giang Ninh cười, gật đầu: "Được thôi, vậy nói về người phụ nữ đó trước!

Lúc đó chúng tôi theo tuyến đường các người đã vào trước đây, mang theo rất nhiều nước, dùng nước làm dấu chỉ đường, tìm đến khối vẫn ngọc đó!

Nhưng các người lúc đầu thật sự quá lãng phí đồ đạc, khi chúng tôi vào trong, cả khối vẫn ngọc bừa bộn không chịu nổi!

Còn có rất nhiều hài cốt, chắc là những huyết thi mà các người phát hiện lúc đầu!

Nhưng tất cả đều đã thành xương trắng, chúng tôi đã tiến hành điều tra nghiên cứu!

Phát hiện ra loại gọi là huyết thi, thực chất là bộ dạng sau khi bị một loại virus lây nhiễm!

Thậm chí chúng tôi còn nghiên cứu tất cả tài liệu hạ mộ trước đây của các người!

Phát hiện ra một bí mật, đó là cái gọi là trường sinh trong ngọc dũng, có thể chỉ là đang tìm kiếm một điểm cân bằng giữa loại virus này và vật chủ!

Nói cách khác, nếu người sống bị tiêm loại virus này, chỉ cần tìm được điểm cân bằng, có thể sẽ biến thành một tồn tại giống như siêu nhân!

Đương nhiên, đây chỉ là lý thuyết, còn trong thực tiễn thì căn bản không thể thực hiện được!

Cho nên có thể chỉ là một ảo tưởng viển vông của người xưa!

Còn Lương Quỳnh, khi chúng tôi đào mở lối đi bên trong vẫn ngọc, thì thấy cô ấy nằm bên cạnh hai chiếc quan tài đã hỏng, cả người trong trạng thái thực vật!

Thế là chúng tôi mang quan tài và cô ấy đi!

Trước khi chúng tôi xuất phát lần này, cô ấy đúng là đã tỉnh lại, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì tôi không rõ!

Đó là chuyện của cô ấy, nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ nói tiếp chuyện cuối cùng liên quan đến Ngô Tam Tỉnh!" Ngô Bất Chính xua tay bảo cô ta dừng lại.

Nói thì đã nói rồi, nhưng họ cũng cần thời gian để tiêu hóa.

Dù sao ai biết được trong đó có lời lừa dối nào không.

Giang Ninh thấy vậy liền ra hiệu các người cứ tiếp tục, rồi không nói gì nữa.

Bàn Tử và mọi người tụ lại với nhau, bàn bạc về tính xác thực của những lời Giang Ninh nói.

Đầu tiên, về công ty khai thác tài nguyên biển sau lưng cô ta, có lẽ không phải là bịa đặt.

Vì những thứ như công ty, chỉ cần lên mạng tra là có thể tra ra, không có gì bí mật cả.

Dĩ nhiên, sau lưng họ có thực sự làm nghề trộm mộ tìm báu vật hay không thì không biết.

Dù sao chuyện này tất nhiên thuộc về bí mật cấp cao, trừ khi bỏ thời gian và công sức đi điều tra, nếu không thì tuyệt đối không thể tiếp cận được.

Mà điểm này, thực ra cũng không cần phải đi xác minh.

Dùng lời của Bàn Tử mà nói, đây rõ ràng là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nếu họ thật sự là công ty chính quy, sao có thể cử người lén lút đến Xà Chiểu Quỷ Thành đào đồ chứ.

Tình hình của Lương Quỳnh đủ để chứng minh phần lớn những gì Giang Ninh nói là thật.

Chỉ là những chi tiết cụ thể bên trong cũng không thể kiểm chứng.

Cho nên tin thì tin nhưng vẫn phải cẩn thận cảnh giác.

Còn về chuyện của Lương Quỳnh, họ còn nghi ngờ nhiều hơn.

Đầu tiên, tuy họ không livestream, nhưng Giang Ninh đã nói chuyện này ra, vậy thì họ bắt buộc phải giao Lương Quỳnh ra.

Đây là điều chắc chắn.

Mà Giang Ninh rõ ràng không có quyền quyết định này.

Cho nên cô ta dám nói chuyện của Lương Quỳnh, ước chừng cũng đã nhận được chỉ thị từ cấp trên, đối phương cố ý tiết lộ thông tin cho họ.

Mà xét từ điểm này, đối phương chắc chắn cũng có thể có việc cần nhờ đến họ.

Nếu không thì không cần phải vừa theo dõi vừa tung ra con át chủ bài Lương Quỳnh này.

Hơn nữa, tại sao lại lấy ra tài liệu này mà không phải thứ khác?

Ví dụ như Tây Vương Mẫu, hoặc là vẫn ngọc.

Từ đây có thể thấy, mục tiêu của họ có thể chính là Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Vì chỉ có Ngô Tam Tỉnh và Lương Quỳnh hai người này, mới có thể uy hiếp hai người họ đi làm một số việc.

Chỉ là đối phương có lẽ cũng không dám chắc chắn là sẽ thành công.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, quan hệ giữa Lương Quỳnh và Tần Vũ chỉ là bạn bè.

Chương 1894

Còn Ngô Tam Tỉnh và Ngô Bất Chính tuy là quan hệ chú cháu, nhưng thực tế chỉ cần người tìm hiểu một chút đều biết, Ngô Tam Tỉnh này là giả, không khó để biết được.

Phân tích đến đây, Bàn Tử nói: "Tôi nói này, công ty sau lưng con mụ này, có thể có âm mưu khác!

Chúng ta không thể bị dắt mũi được!

Chuyện của Tiểu ca và Lương Quỳnh tôi không bình luận nhiều!

Tuổi trẻ bồng bột, chuyện tình yêu này ai mà nói chắc được!

Nhưng Thiên Chân, chuyện ông chú ba giả của cậu, cậu cũng đừng quan tâm nữa!

Dù sao cũng không phải thật, kệ xác hắn!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Lời của Bàn Tử, tuy thô nhưng lý không thô, đúng là như vậy.

Nhưng Tần Vũ, cậu vẫn có chút không yên tâm. "Chuyện của tôi các người đừng lo, chủ yếu là Tiểu ca!

Lương Quỳnh nói gì thì nói cũng là bạn của chúng ta, tôi rất đồng cảm với hoàn cảnh của cô ấy!

Hơn nữa các người không thấy, nếu cô ấy cứ không rõ trắng đen như vậy bị một lão ngoại quốc đào về làm nghiên cứu, có phải quá bất nhân không?

Tôi thấy sau này nếu có cơ hội, vẫn phải nghĩ cách cứu cô ấy ra!" Bàn Tử gật đầu: "Không sai, Bàn gia tôi đây cũng là con ốc vít phục vụ nhân dân!

Việc này cứ giao cho tôi, lát nữa sẽ bắt con mụ Giang Ninh kia giao người ra!" Mọi người lại bàn bạc một lúc, sau đó mới quay lại vị trí của mình. "Bàn xong rồi à?

Kết quả thế nào?" Giang Ninh nhìn họ, vẻ mặt không hề thay đổi.

Bàn Tử cười nói: "Vội cái gì, chuyện còn chưa xong đâu!

Cô đã nói chuyện của Lương Quỳnh, vậy thì nên biết, hành vi của các người là phạm pháp!

Tôi khuyên cô, mau chóng đưa Lương Quỳnh về đây, nếu không cô nghĩ xem nếu chúng tôi nói chuyện này cho đội ngũ chương trình, kết quả sẽ thế nào?" Giang Ninh nghe vậy cũng không hề kinh ngạc, dường như đã sớm đoán được kết quả sẽ như vậy.

Cô ta cười nói: "Tôi đã dám nói cho các người biết, tự nhiên cũng không định giấu cô ấy!

Thực tế, cô ấy đối với chúng tôi không có bất kỳ giá trị nào, công ty cũng đã sớm quyết định đưa cô ấy về!

Nhưng việc này cần thời gian, và điều kiện tiên quyết là, các người phải thả chúng tôi!" "Bớt nói nhảm với tôi đi, cô cũng không nhìn lại tình hình xem, bây giờ các người đang nằm trong tay Bàn gia tôi đây!

Còn dám nói điều kiện với Bàn gia?

Tin Bàn gia ném thẳng các người xuống dưới làm bạn với Phong Sư Cổ không?" Bàn Tử khinh thường nói.

Ngô Bất Chính sợ họ lại đánh nhau.

Dù sao quyền chủ động cũng nằm trong tay họ, thế là liền ngắt lời Bàn Tử: "Bàn Tử, bớt giận đi, chuyện này tự nhiên phải nghe theo chúng ta!

Nhưng cô nói trước đi, tình hình của Ngô Tam Tỉnh lại là thế nào?" Tuy Ngô Bất Chính biết ông chú ba này là giả, nhưng dù sao cũng đã từng gọi chú ba, chú ba.

Tìm hiểu tình hình một chút cũng không sao.

Giang Ninh lườm Bàn Tử một cái, rồi mới nói về chuyện của Ngô Tam Tỉnh.

Hóa ra, chuyện của Ngô Tam Tỉnh cô ta biết còn ít hơn.

Từ lúc họ bắt đầu tiến vào Quan Tài Sơn, tình hình bên Ngô Tam Tỉnh cô ta đã không còn biết nữa.

Tình hình cô ta biết được là tình hình của bốn ngày trước, khi họ còn chưa xuất phát.

Công ty sau lưng Giang Ninh quả thực đã cử người theo dõi Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh là người rất gian xảo, nên việc theo dõi của họ cũng đứt quãng, luôn chậm hơn Ngô Tam Tỉnh một nhịp.

Trước khi vào Quan Tài Sơn, tình hình cuối cùng mà Giang Ninh biết được là, Ngô Tam Tỉnh đã tập hợp rất nhiều người, dường như chuẩn bị đi tìm một ngôi cổ mộ, vị trí ở phía Nam gần khu vực Ba Nãi. "Theo điều tra của chúng tôi, ở khu vực Ba Nãi quả thực có rất nhiều truyền thuyết thần bí!

Cho nên, chú ba của cậu chắc là đã đi tìm một ngôi cổ mộ rồi!

Nhưng cụ thể tình hình ngôi cổ mộ này thế nào, chúng tôi cũng không rõ!

Đương nhiên, đợi tôi về rồi có lẽ sẽ biết!

Vì người của chúng tôi cũng có một số đã trà trộn vào đội của ông ta!

Chỉ cần các người thả chúng tôi, đợi về rồi những tài liệu này tôi có thể tiết lộ cho các người!" Giang Ninh cười nói.

Nhưng lần này lời của cô ta ngay cả Ngô Bất Chính cũng không tin.

Trực giác đầu tiên cho biết, người phụ nữ này đang nói dối.

Dù sao Ngô Bất Chính cũng đã trải qua bao nhiêu chuyện, nếu ngay cả chút phán đoán này cũng không có thì quá tệ rồi.

Bàn Tử cười nói: "Được rồi, đừng có nói nhảm với chúng tôi nữa!

Thả hay không thả cô chuyện đó để sau!

Chương 1895

Bây giờ chúng tôi muốn biết, nơi mà Ngô Tam Tỉnh đến rốt cuộc là đâu, có nguy hiểm không!" Câu này Bàn Tử hỏi thay cho Ngô Bất Chính.

Giang Ninh bất đắc dĩ nói: "Khó nói lắm, nơi cổ mộ thì có chỗ nào không nguy hiểm!

Không vào trong mới là an toàn nhất!

Đương nhiên, tôi biết nói những điều này các người cũng sẽ không tin!

Tôi chỉ nói cho các người một câu, theo những gì tôi biết về tình hình nơi đó, chỉ cần là người đi vào, không ai còn sống mà ra cả!

Cho nên Ngô Tam Tỉnh, e rằng chắc chắn phải chết rồi!

Các người bây giờ dù có muốn đi cứu viện cũng đã không kịp nữa rồi!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, sắc mặt hơi biến đổi, trong mắt vẫn lóe lên một tia lo lắng.

Nhưng cậu không nói ra, mà cẩn thận suy nghĩ xem những lời Giang Ninh nói rốt cuộc có bao nhiêu phần đáng tin.

Bàn Tử thấy vậy liền hỏi Giang Ninh câu hỏi cuối cùng: "Chuyện của Địa Tiên Thôn, sao cô biết nhiều hơn cả chúng tôi vậy?" Về vấn đề này, giáo sư Tôn cũng rất hứng thú.

Cho nên khi Bàn Tử vừa nhắc đến chủ đề này, ông cũng ngồi thẳng dậy, ra vẻ rất nghiêm túc.

Chỉ là ông càng như vậy, mọi người lại càng lo lắng cho ông.

Cảm xúc lên xuống thất thường không phải là chuyện tốt, đặc biệt là đối với một người lớn tuổi như ông.

Về vấn đề này, Giang Ninh giải thích cũng rất đơn giản.

Đó là công ty của họ đã bỏ ra một khoản tiền lớn để điều tra tung tích của những người đã di cư khỏi trấn Thanh Khê năm đó, thậm chí còn thu thập rất nhiều truyền thuyết của người dân địa phương.

Tổng hợp lại, họ đã có được một số manh mối có giá trị.

Chuyện này rất ít người làm, vì yếu tố may rủi quá lớn, trừ khi có rất nhiều nhân lực vật lực để hỗ trợ, nếu không thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, rất khó có được manh mối thực sự có giá trị.

Công ty đa quốc gia sau lưng Giang Ninh có thực lực không tầm thường, cho nên họ thật sự đã tìm được một số tài liệu hữu ích.

Theo lời Giang Ninh, những gì họ biết thực ra cũng không nhiều, là biết được từ một cụ ông lớn tuổi.

Ông nội của cụ ông này, năm đó chính là một trong những người theo Phong Sư Cổ cùng xây dựng Địa Tiên Thôn.

Nhưng người này sức khỏe không tốt, công trình xây đến năm thứ bảy thì ông ta ngã bệnh không dậy nổi, cuối cùng bị vứt vào núi hoang.

Nhưng công trình vẫn chưa đến giai đoạn cuối cùng, kế hoạch của Phong Sư Cổ dùng người sống để tu bổ long mạch còn chưa bắt đầu, cho nên những người chết vào thời điểm đó, về cơ bản đều bị vứt vào núi hoang cho sói hoang ăn thịt.

Ông nội của cụ được trời thương, hôn mê hai ngày hai đêm trong núi hoang mà không chết, sau đó tự mình trở về nhà.

Nhưng lúc đó cơ thể ông cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Con trai ông và ông có mâu thuẫn rất lớn, năm đó kiên quyết không chịu đi bồi táng cho Phong Sư Cổ, thế là sau khi ông trở về, liền cùng con trai rời khỏi trấn Thanh Khê.

Trên đường đi, ông đã kể lại chuyện những năm qua của mình cho con trai nghe, chưa đầy một năm sau thì qua đời.

Sau này chuyện đó được truyền lại như một câu chuyện cổ tích.

Cụ ông đó biết rất ít, nhưng biết một vài chuyện về miếu Pháo Thần, vì năm đó khi xây dựng miếu Pháo Thần, ông nội của cụ chính là một trong những công nhân, nên biết rõ nhất về đoạn chuyện này.

Đây cũng là lý do tại sao nhóm Giang Ninh biết miếu Pháo Thần có nguy hiểm.

Còn về việc tìm lối vào sau này, đó hoàn toàn là do may mắn và kinh nghiệm của họ, nếu không thì đến trước cửa mộ thất cũng sẽ không dùng thuốc nổ để phá.

Điều này cũng đủ cho thấy, kỹ thuật trộm mộ của họ vẫn không thể sánh ngang với Mạc Kim Giáo Úy.

Chuyện này tuy có chút ngoài dự liệu của mọi người, nhưng cũng nằm trong lẽ thường.

Bàn Tử cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người từ trong cõi chết trở về, ai nấy đều rất mệt mỏi.

Thế là Bàn Tử liền bảo Doanh Thương canh chừng hai anh em họ, rồi gọi mọi người nghỉ ngơi một lát.

Trực thăng cứu viện của đội ngũ chương trình, e rằng còn phải một lúc nữa mới đến.

Thế là mọi người chỉ có thể trốn trong hang núi này nghỉ ngơi.

Vết thương trên người Tần Vũ cũng dần dần đóng vảy, xem ra nếu ra ngoài muộn một chút, vết thương có thể tự lành lại.

Nhưng vết thương trên tay anh vẫn còn rất nặng.

Dù thể chất anh đặc biệt, sau khi ra ngoài cũng phải đến bệnh viện băng bó một chút.

Hơn nữa do mất máu quá nhiều, cơ thể anh hiện tại rất yếu, sau khi ra ngoài cũng phải nhanh chóng nghỉ ngơi hồi phục.

Mọi người đợi suốt hai tiếng đồng hồ, không đợi được trực thăng của đội ngũ chương trình, mà lại đợi được bầy vượn núi kia.

Khi bầy vượn núi này đến, trong tay chúng còn cầm cả tấm vô nhãn long phù mà họ đã ném xuống trước đó.

Điều này thật sự khiến mọi người không ngờ tới.

Giáo sư Tôn nhìn bầy vượn núi, trong lòng cảm khái một trận, lại ngồi sang một bên nói chuyện với con vật đó.

Cũng không biết qua bao lâu… Khi Tần Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trong bệnh viện.

Trên tay đang truyền nước biển, cảm thấy tinh thần đã hồi phục một chút.

Chương 1896

Ngô Bất Chính ngồi ngay bên cạnh anh, xem ra tên này ngay cả thủ tục nhập viện cũng không làm, có lẽ cơ thể cũng không sao.

Còn Bàn Tử, không thấy hắn đâu, có lẽ còn có việc khác phải bận!

Tần Vũ mơ màng ngủ thêm một giấc, lúc tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Mở mắt ra vừa hay thấy Bàn Tử và Ngô Bất Chính đang ngồi một bên ăn bánh bao.

Nhưng anh lại ngửi thấy mùi canh.

Ngô Bất Chính thấy anh tỉnh, vội bưng một bát canh qua, nói đây là canh thịt lừa Bàn Tử vừa mới đi mua, rất bổ!

Bảo Tần Vũ mau ăn để hồi phục.

Tần Vũ cũng đói lắm rồi, không nhiều lời.

Ăn xong, quả thực cảm thấy sức lực hồi phục không ít, thế là liền chuẩn bị xuất viện.

Vết thương trên người mình, anh rất rõ, không có gì đáng ngại, vết thương ngoài da cũng đã lành.

Vết thương trên tay cũng đã đóng vảy, ước chừng mấy ngày nữa là ổn.

Chỉ là cơ thể vẫn còn hơi yếu, cần thời gian để hồi phục.

Bàn Tử thấy anh không sao rồi, liền đi làm thủ tục xuất viện, còn Ngô Bất Chính thì kể lại sơ qua chuyện hai ngày nay.

Nói là sau khi họ đợi được cứu viện của đội ngũ chương trình, liền trực tiếp đến bệnh viện này.

Giáo sư Tôn sau khi về đã tuyên bố nghỉ hưu, rồi định cư gần trấn Thanh Khê, có lẽ cũng muốn cuối cùng được chôn cất ở quê hương mình.

Còn Giang Ninh và Giang Toán, nói ra lại buồn cười.

Bàn Tử tự nhiên không chịu thả cả hai người, thế là sau khi ra khỏi Quan Tài Sơn, liền thả Giang Toán đi, để hắn làm sứ giả về đưa tin, muốn Giang Ninh trở về thì phải đưa Lương Quỳnh về.

Còn Giang Ninh lúc này đang cùng Doanh Thương ở nhà mình, có Doanh Thương trông chừng, tự nhiên không sợ cô ta chạy mất.

Tần Vũ bất đắc dĩ, chuyện này e rằng cũng chỉ có Bàn Tử mới làm ra được, quả thực là vệ sĩ dã thú cho mỹ nữ.

Bàn Tử rất nhanh đã làm xong thủ tục xuất viện.

Mấy người cũng rời khỏi bệnh viện.

Vừa về đến Ngô Sơn Cư, họ đã thấy Giang Ninh đang tức giận ngồi trên ghế, còn Doanh Thương thì đứng bên cạnh, như một khúc gỗ không nhúc nhích.

Tóm lại là cứ nhìn chằm chằm cô, không cho cô chạy!

Tần Vũ tìm một chỗ ngồi xuống.

Bàn Tử nhìn Giang Ninh nói: "Đại mỹ nữ, xem ra em trai cô cũng không quan tâm lắm nhỉ!

Đã một ngày rồi, cũng không có tin tức gì!

Bọn họ có khi nào không cần cô nữa không?

Hay là cô xem Bàn gia tôi đây thế nào, thực ra làm một bà nội trợ cũng rất tốt!

Không phải có bài hát nào đó hát là, tôi đảo đấu cô nấu cơm, vợ chồng son cùng về nhà!" "Cút!" Giang Ninh mắng.

Bàn Tử cũng không giận, cười nói: "Được thôi, dù sao tính cách sư tử Hà Đông như cô Bàn gia tôi cũng không thích!

Bà cứ ngồi đây đi, Lương Quỳnh một ngày chưa về, cô cũng đừng hòng đi!" Nói rồi Bàn Tử gọi Tần Vũ và Ngô Bất Chính vào nhà.

Hai người cũng không để ý đến Giang Ninh, trực tiếp đi vào trong.

Nhưng không ngờ, họ vừa vào nhà đã thấy Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng đã đến, lúc này đang ngồi trong nhà uống trà.

Vừa gặp mặt, Hồ Tư Lệnh đã cười nói: "Tần tiểu ca không sao rồi chứ!

Thấy khí sắc cậu không tệ, mau chóng hồi phục nhé!

Còn cậu béo kia, mạng mất hết một nửa rồi, còn nhớ thương tìm vợ, đừng có làm hại người ta nữa!

Lại đây, mau ngồi xuống, bên chúng tôi có tình hình mới nhất rồi!" Tần Vũ ngẩn ra, tình hình mới nhất gì?

Hai ngày anh hôn mê, chẳng lẽ còn có chuyện gì xảy ra sao?

Vừa ngồi xuống, Hồ Tư Lệnh đã bắt đầu nói.

Hóa ra hai ngày nay, ông và Tuyết Lỵ Dương cũng không hề rảnh rỗi.

Mùi hương trên người Bàn Tử ngày càng nồng, đã đến mức không thể trì hoãn được nữa.

Cho nên sau khi trở về, họ đã chia làm hai ngả.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử ở bệnh viện chăm sóc anh, còn Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương thì theo địa chỉ Ngô Bất Chính cung cấp, đến chỗ Tiểu Hoa, tìm Trần Hạt Tử để hỏi về chuyện Tương Tây Thi

Vương. "Trần Hạt Tử năm đó từng dẫn đầu đám đạo tặc Dỡ Lĩnh, tiến hành đào bới Bình Sơn, nơi Tương Tây Thi Vương tọa lạc!

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn không tìm được đúng nơi, ngược lại còn bị cơ quan cạm bẫy bên trong hại chết mấy trăm anh em!

Theo lời ông ta, độc trùng bên trong Bình Sơn nhiều và hung dữ, đều là lần đầu tiên trong đời ông ta thấy!

Chương 1897

Những con độc trùng đó thậm chí chỉ cần một nhát cắn là có thể hòa tan cả một người!

Có thể thấy độc tính của nó mạnh đến mức nào, chúng ta nếu muốn đến nơi này, e rằng phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng!" Hồ Tư Lệnh nói.

Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Nhưng theo lời Trần Hạt Tử, bên trong Bình Sơn có khả năng rất lớn tồn tại một cổ thi của tướng quân đời Nguyên, có thể chính là chân thân của Tương Tây Thi Vương!

Thứ này khả năng chứa nội đan trong cơ thể là rất lớn!

Tôi thấy chuyến này vẫn phải đi một chuyến!" Ngô Bất Chính và mọi người gật đầu.

Lòng vòng bấy lâu, cuối cùng vẫn là Tương Tây Thi Vương ở Bình Sơn này có khả năng lớn nhất, không khỏi khiến người ta thở dài.

Chỉ là mưu sự tại nhân, dù sao ai biết được những nơi họ đã đi trước đây, lại đều không có nội đan này.

Hơn nữa, theo tình hình hiện tại, truyền thuyết về Tương Tây Thi Vương đã là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của họ.

Nếu ở nơi này vẫn không thể tìm được nội đan cương thi, e rằng thi miết hoàn trong cơ thể Bàn Tử và Tần Vũ sẽ… "Nếu anh Hồ và cô Dương đã dò hỏi được địa điểm cụ thể, vậy chúng ta cũng đừng trì hoãn nữa!

Dọn dẹp hai ngày rồi thẳng tiến Bình Sơn!

Tình hình của Bàn Tử cũng không có nhiều thời gian để chờ đợi nữa!" Ngô Bất Chính đứng dậy nói.

Bàn Tử lại có chút do dự: "Thiên Chân, thực ra không cần phải vội vàng như vậy!

Cậu không nghe lão Hồ nói sao, nơi đó độc trùng rất nhiều!

Đi đến đó e rằng sẽ rất nguy hiểm, hay là chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng lại một chút?" "Không có gì phải bàn bạc cả, ngày thường cậu đều là tiên phong, sao hai lần gần đây lại nhát gan hơn cả tôi rồi!" Ngô Bất Chính nói. "Chuyện này cứ quyết định như vậy, chúng ta dọn dẹp hai ngày rồi xuất phát!" Ngô Bất Chính miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Từ sau khi trở về từ Bách Nhãn Quật, những nơi họ đi liên tiếp đều là để tìm nội đan cho Bàn Tử.

Tên Bàn Tử này đừng nhìn ngày thường thần kinh thô kệch, cái gì cũng không quan tâm, nhưng mấy lần gần đây đi đến những nơi đều vô cùng hung hiểm, có lẽ cũng là lo lắng mọi người thật sự xảy ra chuyện không thể chấp nhận được.

Nhưng đã là anh em một nhà, hắn càng như vậy, trong lòng Ngô Bất Chính lại càng khó chịu.

Thay vì nói nhảm, chi bằng dùng dao sắc chém đay rối, trước tiên tìm được nội đan của Tương Tây Thi Vương rồi hãy nói.

Hơn nữa, Ngô Bất Chính và mọi người không rõ tình hình cơ thể của Tần Vũ.

Tuy cơ thể Tần Vũ chưa có biến hóa, nhưng trong lòng ai cũng lo lắng.

Nếu không giải quyết vấn đề của Bàn Tử trước, đến lúc cơ thể Tần Vũ cũng xảy ra vấn đề, chẳng phải là càng thêm tiến thoái lưỡng nan sao.

Tần Vũ ngồi bên cạnh từ đầu đến cuối không nói gì.

Trong lòng anh rõ, tuổi thọ của Bàn Tử có lẽ còn có thể kéo dài thêm vài tháng, vì sau khi ra khỏi Vu Sơn Hạp Quan, hệ thống đã có phần thưởng.

Chỉ đáng tiếc lúc đó anh đang trong trạng thái hôn mê, chuyện này cũng là sau khi tỉnh lại mới phát hiện.

Bọn họ nhiều người như vậy đi Vu Sơn Hạp Quan, hệ thống tự nhiên mỗi người đều cho tuổi thọ.

Tuy cơ thể Bàn Tử hiện tại đã bắt đầu có vấn đề, tuổi thọ mà hệ thống thưởng cũng đã giảm đi nhiều, nhưng hiệu quả chắc chắn vẫn còn.

Cho nên thực ra chuyện này cũng không quá gấp.

Còn về những phần thưởng khác của hệ thống, tự nhiên còn có một số bí mật bên trong Vu Sơn Hạp Quan, chỉ là thứ này bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mục tiêu hiện tại của mọi người cũng chỉ có một, đó là nhanh chóng tìm được nội đan cương thi, để giải quyết vấn đề cơ thể của Bàn Tử, đây là việc cấp bách.

Tần Vũ rõ tình hình của mình.

Nếu có thể tìm được Tương Tây Thi Vương ở Bình Sơn và phát hiện nội đan, chỉ cần giải quyết được chuyện của Bàn Tử, thì chuyện này cũng coi như kết thúc.

Ít nhất sau này mọi người không cần phải vì chuyện thi miết hoàn mà bôn ba qua lại.

Đương nhiên, có thể có người sẽ nói, Lương Quỳnh không phải cũng đã ăn thi miết hoàn sao, nhưng hiện tại vẫn đang ở nước ngoài, trông có vẻ cũng không sao cả!

Nói đến vấn đề này, chỉ có thể nói là ngoài ý muốn.

Dù sao phát hiện trong cung điện Tây Vương Mẫu quá mức khó tin.

Bao nhiêu năm qua, người ăn thi miết hoàn và tiến vào quan tài âm dương e rằng cũng không ít, nhưng kết quả cuối cùng rốt cuộc thế nào, không ai rõ.

Lương Quỳnh hiện tại lại là tình huống gì, cũng thật không dễ nói.

So với kết quả hư vô mờ mịt này, có lẽ tìm kiếm nội đan cương thi đáng tin cậy hơn một chút.

Mọi người lại bàn bạc một chút về các chi tiết cụ thể, sau đó quyết định, để Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương xuất phát trước một bước, lát nữa sẽ thẳng tiến lưu vực sông Mãnh Động, đi dò hỏi manh mối trước.

Còn ba người Tần Vũ thì dùng hai ngày thời gian để thu thập trang bị cần thiết.

Vì lần này đi tìm Tương Tây Thi Vương, một khi phát hiện nội đan tất nhiên phải để Bàn Tử ăn, cảnh tượng đó quá đáng sợ, cho nên họ chuẩn bị tạm thời không hợp tác với đội ngũ chương trình, lần này sẽ đơn độc hành động.

Nhưng, không ai ngờ rằng, kế hoạch lại không theo kịp thay đổi.

Ba người tiễn Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương lên máy bay xong, vừa mới về đến nhà, đã thấy một anh chàng giao hàng đang ngồi trong sân, lại còn đang nói chuyện với Giang Ninh.

Giang Ninh là người tâm cơ không cạn, Bàn Tử vội vàng ký nhận đồ, đuổi anh chàng giao hàng đi.

Không chừng nói chuyện thêm một lát, lại nói ra biến cố gì.

Chương 1898

Ba người bảo Doanh Thương tiếp tục trông chừng Giang Ninh, lúc này mới quay vào phòng mở gói hàng anh chàng giao hàng mang đến.

Nói cũng lạ, không có ai thông báo sẽ gửi đồ cho họ cả!

Sao đột nhiên lại có gói hàng gửi đến nhỉ?

Bàn Tử tay chân luống cuống mở gói hàng ra, rất nhanh đã phát hiện, bên trong gói hàng lại là một bức thư và một số tài liệu!

Phần lớn trong đó là một số bản đồ và một số bản vẽ mô hình kiến trúc, trông rất phức tạp.

Bàn Tử xem nửa ngày cũng không hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, liền cầm phong bì lên để bóc, giao lại những bản vẽ mô hình còn lại cho Ngô Bất Chính và Tần Vũ xem.

Tần Vũ nhìn thấy những bản vẽ này, tức thì cảm thấy mắt sáng lên.

Anh phát hiện những bản vẽ mô hình kiến trúc này, anh dường như đã thấy ở đâu đó.

Càng xem, sợi dây trong lòng càng rõ ràng.

Dần dần, Tần Vũ phát hiện, anh lại nghĩ đến một thứ.

Bản vẽ mô hình kiến trúc này, hình như được gọi là Trương gia cổ lâu!

Chỉ là ký ức về Trương gia cổ lâu của anh vẫn còn hơi mơ hồ, nhìn thấy những thứ này, mới bắt đầu dần dần nhớ lại được một vài manh mối rời rạc.

Còn Ngô Bất Chính nhìn những bản vẽ mô hình này, trong lòng cũng thắc mắc.

Ai lại nhàm chán đến mức gửi cho mình nhiều bản vẽ mô hình như vậy làm gì?

Nghĩ không ra, thế là cậu cũng dứt khoát không nghĩ nữa, quay đầu nhìn Bàn Tử, bảo hắn mau đọc nội dung trong phong bì xem người gửi thư rốt cuộc là ai, có mục đích gì.

Bàn Tử tay chân luống cuống lấy thư ra, sau đó liền đọc lên.

Nhưng vừa mới đọc đến dòng chữ đầu tiên, Ngô Bất Chính đã sững sờ. "Bất Chính, là ta!

Ngô Tam Tỉnh!

Chú ba giả của cậu!" Câu nói này quả thực quá đột ngột, sao Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lại gửi đồ cho mình.

Kể từ khi nói rõ mọi chuyện ở Xà Chiểu Quỷ Thành, ông ta đã không tìm mình nữa.

Sao lần này đột nhiên lại tìm mình rồi.

Bàn Tử ở bên kia không ngừng nghỉ, đọc tiếp toàn bộ nội dung trong phong thư.

Đại khái ý tứ là: Lần này Ngô Tam Tỉnh muốn đi đến một nơi rất nguy hiểm, mang theo không ít người.

Trong đó thậm chí còn có Hắc Hạp Tử và Đoạn Vô Kỵ.

Hắc Hạp Tử là do ông ta bỏ tiền thuê về, còn Đoạn Vô Kỵ thì đi theo ông ta đã lâu, cũng có chút ý tứ coi ông ta là đại ca.

Nơi bọn họ đi lần này nằm ở một vùng núi, vị trí vô cùng hẻo lánh.

Cho nên lúc đi, ông ta đã huy động không ít nhân lực.

Trong đó một phần là hỏa kế do ông ta tự mình lôi kéo, còn một phần là người địa phương.

Ngô Tam Tỉnh nói, ông ta biết nơi này đi vào sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng ông ta có một phát hiện trọng đại, để kiểm chứng tính chân thực của phát hiện này, ông ta bắt buộc phải đi một chuyến.

Tuy nhiên vì an toàn, ông ta đã thiết lập một biện pháp bảo hiểm.

Biện pháp bảo hiểm này chính là Phan Tử và Hắc Hạp Tử.

Ông ta sắp xếp Phan Tử và Hắc Hạp Tử ở lại bên ngoài, phụ trách gửi đi những bưu kiện này, đồng thời chờ đợi lực lượng cứu viện đến.

Còn bản thân ông ta thì dẫn theo đám hỏa kế và Đoạn Vô Kỵ tiến vào nơi đó.

Một khi bọn họ mất liên lạc với bên ngoài quá hai mươi bốn giờ, Phan Tử và Hắc Hạp Tử sẽ gửi những bưu kiện này cho rất nhiều người, từ đó thúc đẩy một đợt lực lượng cứu viện đến giải cứu.

Và Tần Vũ, chính là một trong những người ông ta chọn trúng.

Bàn Tử nói xong, nhìn Ngô Bất Chính và Tần Vũ một chút, rồi sau đó tiếp tục đọc: "Tôi biết, tôi không phải là Tam thúc thực sự của cậu!" "Nhưng bắt đầu từ lúc tôi mạo danh Tam thúc cậu, kỳ thực tôi đã coi cậu là cháu ruột của mình!" "Vốn dĩ tôi không nên quấy rầy cuộc sống của cậu, thế nhưng khi bức thư này được gửi đi, chứng tỏ tôi thật sự cần sự giúp đỡ, cần sự giúp đỡ của Tần Vũ!" "Tôi biết, cậu ta chắc chắn đang ở cùng cậu!" "Cho nên tôi mới gửi bưu kiện cho cậu!

Tôi bảo Phan Tử đừng gọi điện cho cậu, để tự cậu quyết định, có muốn đến giúp tôi hay không!" "Tôi có một câu muốn nói cho cậu và Tần Vũ, các cậu nghe xong hãy tự quyết định xem có muốn đến cứu tôi không!" "Đầu tiên phải nói cho cậu biết Bất Chính, tôi đã đại khái biết Tam thúc thực sự của cậu đi đâu!

Ông ấy có lẽ vẫn chưa chết, tương lai có khả năng còn có cơ hội gặp lại cậu!

Chỉ là thời gian cụ thể là lúc nào, tôi cũng không xác định được!" "Cuối cùng, tôi hy vọng cậu có thể chuyển một câu tới Tần Vũ: Trên thế giới này, còn có lối vào thứ ba!" "Sau khi các cậu xem xong những nội dung này, nếu quyết định muốn đi, có thể đi tìm Phan Tử, chỗ cậu ấy còn một phần tài liệu!

Nếu không đến, vậy thì thôi!" "Ngô Tam Tỉnh thân bút!" Thư đến đây là hết.

Rất đơn giản trực tiếp, không có chút khách sáo nào.

Ngô Bất Chính nhìn mô hình tòa tháp trong tay, lại nhìn Tần Vũ ở bên cạnh, có chút không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà Tần Vũ lúc này lại nhíu chặt mày, cẩn thận suy tư câu nói kia của Ngô Tam Tỉnh.

Thế giới này, còn có lối vào thứ ba!

Chương 1899

Lối vào thứ ba!

Câu nói này rốt cuộc đại biểu cho ý tứ gì?

Chẳng lẽ nói là biện pháp tiến vào thế giới này?

Dù sao Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn tìm kiếm cách rời khỏi, vậy tất nhiên sẽ phát hiện ra một số cách đi vào.

Lối vào thứ ba.

Vậy nếu hai cái trước chỉ Vân Thiên Cung và Xà Chiểu Quỷ Thành, thì lối vào thứ ba này chỉ nơi nào?

Chẳng lẽ cũng là một sự tồn tại quỷ dị giống như hai nơi kia?

Hơn nữa Ngô Tam Tỉnh nói ông ta đi đến nơi này là vì phát hiện ra một số thứ, đưa ra một số suy đoán.

Để kiểm chứng suy đoán này, ông ta bắt buộc phải đi.

Vậy suy đoán này lại là gì?

Tần Vũ cũng nghĩ không thông.

Nhưng nội dung mà Ngô Tam Tỉnh dường như muốn nói cho anh biết đều ẩn giấu trong câu nói này.

Anh còn nhớ lúc sớm nhất Ngô Tam Tỉnh từng nói với anh, những người ngoại lai như bọn họ ở lại thế giới này càng lâu, thì quỹ đạo của thế giới này sẽ dần dần sát nhập với thế giới cũ.

Thậm chí ông ta cũng sẽ bị thế giới này phát hiện.

Từ sự xuất hiện của Giang Ninh và công ty đa quốc gia sau lưng cô ta, đã khiến Tần Vũ ý thức được thế giới này có khả năng thật sự đã xuất hiện một số vấn đề.

Mà những lời Ngô Tam Tỉnh nói trước kia, có khả năng đang ứng nghiệm.

Nhưng kế hoạch đi Tương Tây tìm Thi Vương vừa mới định ra, chẳng lẽ bây giờ phải chuyển hướng đi tìm Ngô Tam Tỉnh?

Tần Vũ bên này đang suy nghĩ, Bàn Tử ở một bên lại vỗ đùi một cái, nói: "Được rồi, lần này nghe Bàn gia tôi đi, đi tìm lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh kia!

Thiên Chân cậu cũng đừng lo lắng, Tam thúc chân chính của cậu khẳng định không sao đâu!" "Hơn nữa trong thư không phải nói, Ngô Tam Tỉnh đã thông báo cho rất nhiều người thành lập đội cứu viện sao!

Vậy lần cứu viện này khẳng định sẽ vô cùng thuận lợi, chúng ta cứ đi cho có lệ, nói không chừng còn chưa đến nơi thì người đã được cứu ra rồi ấy chứ?" "Nhưng còn Hồ đại ca bọn họ!" Ngô Bất Chính chủ yếu là không muốn lâm thời thay đổi kế hoạch.

Dù sao Hồ tư lệnh và Tuyết Lỵ Dương đều đã xuất phát.

Bây giờ bọn họ lại không đi Bình Sơn, chuyển sang đi tìm Ngô Tam Tỉnh, điều này ít nhiều có chút không thích hợp.

Bàn Tử lại cười nói: "Không sao, lát nữa tôi gọi điện cho lão Hồ nói tình hình một chút là được!

Hơn nữa bọn họ dò la tin tức ở bên kia cũng không phải một hai ngày là xong!" "Ngoài ra các cậu đừng quên!

Công ty sau lưng Giang Ninh e rằng lần này cũng sẽ nhìn chằm chằm vào tình hình bên phía Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh lần này chuẩn bị làm lớn chuyện để tạo đường lui cứu chính mình ra, công ty sau lưng Giang Ninh sẽ không thể không chú ý!" "Như vậy đây chính là một cơ hội cực tốt, chúng ta có thể vừa cứu người, vừa mang theo người phụ nữ này qua đó!

Tốt nhất là có thể ở nơi xa xôi kia đổi Lương Quỳnh trở về, tuyệt đối là một vụ mua bán có lời!" Ngô Bất Chính không tiếp lời, nhưng trong lòng lại rõ ràng, đây đúng là vô cùng hợp lý.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Ngô Tam Tỉnh gửi bức thư này ra, đến lúc đó một khi tìm được ông ta, ông ta tất nhiên phải giải thích rõ ràng hai chuyện được nhắc tới trong đó: Tung tích Tam thúc thật của cậu, và ý nghĩa câu nói dành cho Tần Vũ.

Ngô Bất Chính đối với Tam thúc thực sự vẫn có tình cảm rất sâu đậm, tự nhiên cũng muốn làm cho rõ ràng. "Nhưng mà Bàn Tử, sức khỏe của cậu!" Ngô Bất Chính vẫn có chút lo lắng cho thân thể Bàn Tử.

Bàn Tử xua tay: "Sức khỏe Bàn gia tôi thế nào, tự tôi còn không rõ sao?

Yên tâm không chậm trễ mấy ngày đâu, chờ làm xong việc bên này, chúng ta sẽ đi thẳng đến Mãnh Động Hà hội họp với lão Hồ bọn họ!" Thấy Bàn Tử năm lần bảy lượt kiên trì, Ngô Bất Chính rốt cuộc cũng gật đầu thỏa hiệp.

Mà Tần Vũ tự nhiên cũng không có ý kiến.

Anh cũng muốn làm rõ ràng Ngô Tam Tỉnh gần đây rốt cuộc lại phát hiện ra cái gì.

Đã có quyết định, ngay lập tức ba người không nói nhảm nữa.

Tối hôm đó, bọn họ biết được tổ chương trình cũng đã nhận được thư cầu cứu của Ngô Tam Tỉnh.

Bọn họ đã phái một đội cứu viện đi trước, đồng thời liên hệ bọn họ chuẩn bị tổ chức một đội cứu viện thê đội hai, thông qua hình thức livestream để đi cứu người.

Yêu cầu này bọn họ tự nhiên sẽ không từ chối.

Sức mạnh của tổ chương trình vẫn rất lớn, mượn sức mạnh của họ đi tìm Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối là vụ mua bán có lời.

Thế là ngay trong đêm, tổ chương trình đã phái trực thăng tới, mang theo mấy người bọn họ đi suốt đêm về hướng mục đích.

Trước khi đi, Ngô Bất Chính còn gọi điện cho Phan Tử, biết được anh ta hiện tại lại đang ở trong một thôn bản tại Ba Nãi, Quảng Tây.

Nghe thấy anh ta ở Quảng Tây, Ngô Bất Chính cũng sững sờ.

Không nghĩ tới lần này Ngô Tam Tỉnh lại chạy đến nơi xa như vậy.

Rốt cuộc là muốn đi tìm cái gì a!

Hành động lần này cực kỳ nhanh chóng.

Dù sao cũng là đi cứu người.

Chương 1900

Mọi việc ngay cả tuyên truyền tạo thế cũng không có quá nhiều thời gian, có khả năng tổ chương trình cũng biết ở trong nước, nếu hành động cứu người mà còn phải tuyên truyền tạo thế thì không phù hợp quốc tình cho lắm.

Cho nên gần như không có bất kỳ sự quảng bá nào, trực tiếp ấn định ngày lên sóng.

Ngày giờ này cũng rất nhân tính hóa, là đợi sau khi đám người đến Ba Nãi quyết định xuất phát.

Trực thăng ngày đêm kiêm trình, cuối cùng vào giữa trưa ngày thứ hai cũng chạy tới cái gọi là thôn Ba Nãi.

Đến nơi, ba người Ngô Bất Chính mới hiểu vì sao nơi này lại hẻo lánh như thế.

Hóa ra cái thôn này nằm ngay dưới chân núi, một bên là quần sơn miên man.

Nghe nói sơn mạch vô cùng rộng lớn, bên trong các loại động vật hoang dã nhiều vô kể, ngay cả người địa phương cũng rất ít khi đi vào.

Ba người Ngô Bất Chính gặp được Phan Tử trong một căn nhà sàn ở trong thôn.

Lúc nhìn thấy anh ta, chỉ thấy hai mắt anh ta đỏ ngầu, hiển nhiên đã rất lâu không nghỉ ngơi.

So với lần gặp trước, cả người đều có vẻ tiều tụy đi rất nhiều. "Tiểu Tam gia, đã lâu không gặp!" Phan Tử cười nói, cả người nhìn qua đều rất miễn cưỡng. "Phan Tử, anh bao lâu không nghỉ ngơi rồi?"

Ngô Bất Chính hỏi, trong lòng ít nhiều có chút không phải mùi vị.

Dù sao cậu biết Ngô Tam Tỉnh là giả, nhưng Phan Tử lại không biết, vì chuyện của ông ta mà lao tâm khổ tứ. "Không ngại, hai ba ngày mà thôi, đi theo tôi!" Phan Tử chào hỏi.

Ngay lập tức mấy người liền về phòng.

Giang Ninh bị Doanh Thương canh giữ, ngồi ở góc phòng.

Mà vào đến trong phòng bọn họ mới phát hiện, Hắc Hạp Tử lại cũng ở đây, bất quá lúc này đang nghỉ ngơi.

Nhìn qua cũng phong trần mệt mỏi, không biết đêm qua đi làm cái gì. "Cậu ta đêm qua dẫn đội ngũ đầu tiên của tổ chương trình vào núi rồi, một tiếng trước mới vừa về!" Phan Tử nói, đồng thời rót cho mọi người cốc nước.

Ngô Bất Chính bảo anh ta đừng bận rộn nữa, đều là người nhà không cần khách sáo như vậy, vẫn là nói trước tình hình cụ thể thế nào đi!

Phan Tử gật đầu, kể lại đại khái tình hình một lần.

Hóa ra bọn họ tới cái thôn này đã được gần một tháng.

Ban đầu chỉ là làm công tác tham dò núi non ở gần đó.

Lúc ấy Ngô Tam Tỉnh cũng chưa tới.

Bất quá ngay một tuần trước, Ngô Tam Tỉnh dẫn theo Đoạn Vô Kỵ đi tới nơi này.

Sau khi tìm hiểu toàn bộ tư liệu Phan Tử có được ở đây, liền nói không còn thời gian nữa, ông ta bắt buộc phải đi tìm một nơi càng sớm càng tốt!

Sau đó ông ta dẫn mọi người đi tới một cái hồ trên núi.

Cũng ở nơi đó, Phan Tử mới biết được hóa ra Ngô Tam Tỉnh muốn tìm một ngôi cổ mộ. "Tôi vốn định cùng Tam gia xuống dưới!

Nhưng Tam gia nói thế nào cũng không chịu, còn bảo tôi và Hắc Hạp Tử ở lại bên trên, phụ trách truyền tin tức!

Một khi mất liên lạc với bọn họ, thì nhất định phải gửi những bưu kiện kia đi!" "Tiểu Tam gia, may là cậu đã đến!

Tam gia đã mất liên lạc gần năm ngày rồi, các cậu nhất định phải cứu ông ấy!" Phan Tử nói đến đây hốc mắt lại đỏ lên. "Phan Tử anh đừng nóng vội, lần này tổ chương trình không phải cũng phái đội cứu viện tới sao!

Tin tưởng rất nhanh sẽ tìm được ông ấy thôi!" Ngô Bất Chính an ủi.

Thế nhưng Phan Tử lại lắc đầu: "Bọn họ hy vọng không lớn!

Lúc trước khi Tam gia còn đang tìm đạo động, đã bố trí rất nhiều biện pháp!

Đội cứu viện của tổ chương trình đi chính là con đường lúc đầu bọn họ xuống mộ!

Tam gia nói, một khi xảy ra chuyện, con đường đó cơ bản không thể nào tìm được ông ấy!

Nhưng vì an toàn, vẫn phải nghĩ cách để tổ chương trình thuận theo con đường ông ấy đi vào tìm thử xem!" "Mà người ông ấy thực sự ký thác hy vọng là mấy người các cậu!" Nói rồi Phan Tử từ trong ngực móc ra một tấm bản đồ giao cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính mở ra xem, cả người cũng sững sờ.

Chỉ thấy trên bản đồ đánh dấu rất nhiều nơi.

Mà trong đó có một điểm được vẽ khoanh tròn chú trọng, dường như Ngô Tam Tỉnh bọn người đi chính là chỗ này. "Tam gia nói rồi, các cậu không thể đi theo con đường ông ấy vào!

Các cậu phải tự mình tìm một con đường ra!

Tin tưởng chỉ cần Tần tiểu ca ở đây, khẳng định không thành vấn đề!

Tuy rằng tôi không hiểu lắm Tam gia có ý gì, nhưng các cậu đã tới rồi, xin hãy mau chóng lên đường!" Phan Tử lược mang theo vẻ khẩn cầu nói.

Chương 1901

Nếu không phải trước đó lúc Ngô Tam Tỉnh lên kế hoạch đã chú trọng nhấn mạnh, bắt anh ta ở đây đợi Ngô Bất Chính đến, thì anh ta e rằng đã sớm cùng nhóm cứu viện đầu tiên của tổ chương trình đi xuống rồi.

Ngô Bất Chính nhìn bản đồ, lại nhìn Tần Vũ, không biết nên nói cái gì.

Kỳ thực cậu biết, Ngô Tam Tỉnh chủ yếu vẫn là nhắm vào Tần Vũ.

Ông ta gửi đồ cho cậu, chỉ là để nói cho Tần Vũ những chuyện này, để anh đến cứu mình.

Cho nên lúc nào xuất phát, cũng như còn phải có sự sắp xếp gì, còn phải xem Tần Vũ quyết định thế nào.

Bàn Tử ở bên nghe được đại khái, nhíu mày nói: "Việc này phiền phức rồi, Tam gia nhà cậu lần này giống như là ôm quyết tâm quyết tử a!

Nói chứ trong núi này rốt cuộc là cổ mộ gì, có thể làm cho Tam gia nhà cậu coi trọng như thế?" Phan Tử nghe vậy không để ý tới Bàn Tử, ngược lại nhìn về phía Tần Vũ, rất nghiêm túc nói ra một cái tên: "Trương Gia Cổ Lâu!" Tần Vũ nghe được cái tên này, ánh mắt cả người rõ ràng biến đổi.

Ngay cả Ngô Bất Chính cũng nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt anh.

Mà Tần Vũ khi nghe được cái tên này, đích xác là toàn thân chấn động.

Chỉ riêng bốn chữ này đã khiến trong đầu anh xuất hiện rất nhiều mảnh vỡ ký ức.

Điều này đủ để nói rõ nơi này đối với tinh thần anh kích thích lớn bao nhiêu. "Tiểu ca anh không sao chứ?" Ngô Bất Chính lo lắng nói.

Tần Vũ xua tay ra hiệu mình không sao.

Anh nhìn Bàn Tử lại nhìn Phan Tử, mở miệng nói: "Sáng sớm mai xuất phát!

Chỉ bốn người chúng ta!" "Được, tôi đi chuẩn bị ngay!" Phan Tử nghe vậy lập tức muốn đứng dậy.

Tần Vũ lại một tay ấn chặt lấy anh ta: "Anh không thể đi, bốn người tôi nói không bao gồm anh!" "Tiểu ca vì sao?" Phan Tử sững sờ, sao đến chỗ Tần Vũ cũng không cho anh ta xuống.

Anh ta đã sớm nghẹn một bụng hỏa khí, chỉ chờ cùng đám người Tần Vũ xuống cứu người.

Tam gia không cho anh ta xuống, sao Tần Vũ cũng không cho anh ta xuống?

Tần Vũ không nói nhảm nhiều, chỉ nhìn anh ta nghiêm túc nói: "Ai cũng có thể, duy độc anh không được!

Ngô Tam Tỉnh không cho anh xuống là có đạo lý!

Đừng già mồm!" Nói xong, Tần Vũ liền đứng dậy rời khỏi nhà sàn không nói thêm gì nữa.

Không ai rõ ràng hơn anh, Ngô Tam Tỉnh không cho anh ta xuống có khả năng cũng là dự báo được một số việc.

Mà việc này trong lòng Tần Vũ vô cùng rõ ràng.

Thế giới kiếp trước, Phan Tử chính là chết tại Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu như tất cả mọi thứ ở thế giới song song này cũng đang phát triển theo hướng của thế giới kiếp trước, thì Phan Tử vô luận như thế nào cũng không thể xuống!

Một khi xuống dưới, cho dù anh ta có thể nhân vật Tần Vũ tặng, cũng phải "ngoẻo".

Nhìn qua thì Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh đều không muốn để anh ta mạo hiểm, nhưng kỳ thực bọn họ cũng là đang đấu tranh với phương hướng vận hành của thế giới này.

Xuống dưới rồi thì có thể thật sự không ra được nữa!

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lần đầu tiên thấy Tần Vũ kiên định từ chối một người xuống mộ như vậy.

Trong lòng tuy khó hiểu nhưng cũng không có cách nào.

Cuối cùng hai người thương lượng, dứt khoát tìm việc cho Phan Tử làm, miễn cho anh ta suy nghĩ lung tung.

Ngô Bất Chính chạy ra ngoài thảo luận chi tiết xuất phát ngày mai với Tần Vũ.

Bàn Tử thì ở lại, một bên khai thông cho Phan Tử, một bên nói lại sự sắp xếp của bọn họ một lần.

Chủ yếu chính là chuyện của Giang Ninh.

Bốn người bọn họ, hẳn là tính cả Doanh Thương.

Đến lúc đó bọn họ vừa xuất phát, Giang Ninh tổng phải có người trông coi.

Dù sao còn phải dùng cô ta để đổi Lương Quỳnh về!

Phan Tử ban đầu tự nhiên là không chịu.

Nhưng không chịu nổi Bàn Tử dùng cả biện pháp mềm mỏng lẫn cứng rắn, cộng thêm Ngô Bất Chính trở về cũng lắc đầu biểu thị Tiểu ca đã quyết tâm rồi, anh thật sự không thể xuống.

Cuối cùng cũng chỉ đành bất lực từ bỏ.

Phan Tử tự nhiên là rất lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh, nhưng Ngô Bất Chính vẫn khuyên bảo anh ta.

Xuống mộ lại không phải đi cướp cô nương, không cần thiết cứ phải chui vào trong, ở bên ngoài ít nhất còn an toàn không phải sao.

Ngoài ra anh cũng đừng nghĩ đến việc lén lút tự mình xuống.

Thứ nhất anh hẳn là biết tính khí của Tam gia.

Thứ hai, anh cho dù xuống dưới thì có thể làm gì?

Đây hoàn toàn là việc không có ý nghĩa.

Chương 1902

Cuối cùng Phan Tử chỉ đành bất lực thỏa hiệp.

Đến tối, Hắc Hạp Tử tỉnh lại.

Hắc Hạp Tử muốn dễ nói chuyện hơn Phan Tử.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nói nửa ngày, có Hắc Hạp Tử giúp đỡ bọn họ mới yên tâm.

Kỳ thực chủ yếu chính là sắp xếp chuyện của Lương Quỳnh và Giang Ninh.

Công ty sau lưng Giang Ninh tất nhiên sẽ phái người tới, không chừng Giang Toán cũng sẽ qua.

Lần này là cơ hội tốt để bọn họ trao đổi Lương Quỳnh.

Nhưng thời gian không đợi người, bọn họ không có cách nào đợi đối phương đến rồi mới xuất phát.

Cho nên chỉ có thể giao việc này cho Hắc Hạp Tử và Phan Tử giải quyết.

Bàn Tử cố ý dặn dò: "Hai người các anh cứ nhớ kỹ một câu!

Không thấy Lương Quỳnh không thả người, thế là đủ rồi!

Chỉ cần đổi được Lương Quỳnh về, cho dù cô ấy biến thành đàn ông các anh cũng đừng quản, tất cả chờ chúng tôi trở lại rồi nói!" Hai người gật đầu.

Kỳ thực Bàn Tử nói như vậy cũng là có nguyên nhân.

Lương Quỳnh ở Xà Chiểu Quỷ Thành đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại rốt cuộc là tình hình gì cũng không ai biết.

Cho nên cậu ta cũng không biết Lương Quỳnh ra sao, thậm chí không khách khí mà nói, cô ấy hiện tại rốt cuộc là người hay quỷ cũng không dám tùy tiện hạ kết luận.

Sắp xếp xong xuôi, ba người lại ngay trong đêm tìm tổ chương trình mượn một ít trang bị.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền cùng người của tổ chương trình xuất phát.

Tổ chương trình sẽ phái đội cứu viện thứ hai đi theo ba người cùng nhau vào núi, sau đó đi phụ trách lục soát toàn bộ sơn mạch.

Một khi đám người Ngô Tam Tỉnh nếu có sống sót đi ra, cũng không đến mức bị kẹt trong núi không ai biết.

Còn về kế hoạch cứu viện của ba người Ngô Bất Chính, lần này tổ chương trình mảy may không nhúng tay, chỉ cần mở livestream là được!

Từ chân núi đến hiện trường, ít nhất cũng phải đi một ngày không nghỉ mới có thể đến nơi.

Cho nên khi ba người đến hiện trường, đã là tối ngày thứ hai.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều mệt muốn chết, ngồi ngoài lều ăn cơm tối, đã có chút mệt mỏi muốn đi ngủ.

Mà Tần Vũ lại đứng bên ngoài lều, nhìn hồ nước cách đó không xa, tâm tình rất phức tạp.

Từng màn cảnh tượng trước mắt này, đều phảng phất như sống động nhảy ra từ trong ký ức của anh.

Quảng Tây Ba Nãi, Trương Gia Cổ Lâu, ma hồ.

Khi anh hồi tưởng lại toàn bộ những ký ức này, anh liền phát hiện, bản thân hình như có một loại liên hệ không nói nên lời với Trương

Gia Cổ Lâu này.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người anh bắt nguồn từ Trương gia, cuối cùng anh vẫn là đi tới nơi này.

E rằng anh là người duy nhất bao nhiêu năm qua, không mang họ Trương nhưng lại sở hữu hình xăm Kỳ Lân, hơn nữa còn đi tới Trương Gia Cổ Lâu!

Cảnh tượng trước mắt, ký ức trong đầu, hiếm thấy lúc này đều đang hiện hữu, cũng khiến trong lòng Tần Vũ cảm xúc khá sâu sắc.

Trương Gia Cổ Lâu, nơi này tuyệt đối là một cái gút mắc trong lòng anh ở kiếp trước, đồng dạng cũng là gút mắc trong lòng anh ở kiếp này.

Tuy rằng lúc này còn chưa đi vào, nhưng trong lòng anh ẩn ẩn cảm giác, những tháng ngày bình thường rất có khả năng sẽ bởi vì ngôi cổ mộ này mà bị phá vỡ.

Còn việc rốt cuộc sẽ phát triển thành dạng gì, anh cũng không biết.

Mà những nghi hoặc này, có khả năng sau khi tìm được Ngô Tam Tỉnh, tự nhiên sẽ được giải khai. "Tiểu ca, về nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn phải tìm lối vào nữa!" Ngô Bất Chính đi tới khuyên nhủ.

Tần Vũ gật đầu, nhưng trong lòng lại hồi lâu không cách nào bình tĩnh.

Ký ức kiếp trước ùa về, cộng thêm hoàn cảnh lúc này, khiến trong lòng anh rất cảm khái.

Bất quá anh cũng phát hiện, thế giới song song chung quy vẫn là thế giới song song, so với thế giới nguyên bản vẫn có điểm khác biệt.

Ví dụ như nơi này không có Vân Thải, cũng không phát hiện vị Tháp Kiên Bàng kia.

Nhưng căn cứ vào tư liệu Phan Tử cung cấp, ở trên sườn núi của cả ngọn núi xác thực có một cái hang động khổng lồ.

Bên trong còn có rất nhiều quân hỏa.

Điều này nói rõ, nơi này năm đó có khả năng cũng có một số câu chuyện khác không ai biết.

Những việc này nhìn qua không có quan hệ gì với bọn họ.

Nhưng Tần Vũ biết, kỳ thực là có quan hệ.

Bởi vì lối vào bọn họ cần tìm, có khả năng ẩn giấu ngay trong đó.

Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên là không để bọn họ đi theo con đường ông ta vào trước đó để cứu người, vì con đường kia tám mươi phần trăm là không thể tìm được ông ta.

Chương 1903

Cho nên bốn người nhóm Tần Vũ bắt buộc phải tìm lại một con đường mới.

Mà trước mắt, trong lòng Tần Vũ cảm giác hy vọng lớn nhất, hẳn chính là cái đạo động nằm bên cạnh hang động kia.

Chỉ cần con đường này còn, thì có thể đi vào.

Nhưng nếu không còn, vậy thì thật sự khó làm.

Đêm nay, Tần Vũ vẻn vẹn chỉ ngủ ba tiếng.

Một bên anh chờ kết quả thám thính của đội viên tổ chương trình.

Một bên anh nghiên cứu hình xăm Kỳ Lân trên người.

Đây là biện pháp thứ hai của anh, bởi vì anh biết trên hình xăm Kỳ Lân có thông tin của cả Trương Gia Cổ Lâu.

Cẩn thận tìm kiếm, tất nhiên cũng có thể tìm được một con đường hoàn toàn mới.

Hiện tại chỉ xem cái đạo động kia ở thế giới song song có tồn tại hay không.

Lúc hai giờ sáng, người của tổ chương trình rốt cục mang theo tin tức trở về.

Bàn Tử ra ngoài giao đàm với đối phương, sau khi trở về, trên mặt treo đầy vui sướng. "Được rồi, bọn họ quả nhiên tìm được một cái đạo động!

Tôi nói Tiểu ca này, sao cậu biết chỗ này còn có đạo động a, ngưu bức thật đấy!" "Chuyện Tiểu ca biết còn cần nguyên nhân sao?" Ngô Bất Chính cười nói. "Được rồi Tiểu ca, đều đã muộn thế này, đã tìm được lối vào, chúng ta đừng chậm trễ nữa, sáng sớm mai xuất phát luôn!" Tần Vũ gật đầu, trong lòng lại ít nhiều có chút kỳ quái.

Việc này vị miễn cũng quá thuận lợi rồi.

Nhưng hiện tại cũng căn bản không đoái hoài được nhiều như vậy, hơn nữa loại vấn đề này cũng sẽ không có đáp án.

Đã tìm được đạo động, sáng sớm mai trực tiếp xuất phát là được.

Sáng sớm hôm sau, mọi người không trì hoãn.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác tổ chương trình, bọn họ đi tới nơi tối qua phát hiện đạo động.

Những nhân viên này đều phụ trách tín hiệu và công tác mặt đất, tới nơi sẽ an doanh trại đóng quân, không xuống cùng bọn họ.

Đến lúc đó người thực sự đi xuống, kỳ thực cũng chỉ có bốn người bọn họ.

Bất quá như vậy cũng tốt, lần này không có bất kỳ người ngoài nào, bọn họ hành động cũng sẽ hiệu quả hơn.

Đi trọn vẹn một tiếng đồng hồ, cuối cùng mọi người cũng tới nơi vào lúc chín giờ sáng.

Hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng trong ký ức kiếp trước.

Nơi này cũng không có nhà tranh gì, thậm chí ngay cả một chút dấu vết rõ ràng cũng không nhìn ra được.

Khắp nơi đều là cỏ dại um tùm.

Mà cỏ dại gần lối vào này đã được dọn dẹp sạch sẽ, chắc là do nhân viên công tác tối qua sau khi phát hiện đã làm, mục đích để hôm sau dễ tìm hơn.

Ở vách núi cách đó không xa có một cái hang động.

Tần Vũ không đi vào xem, chỉ nghe nói bên trong có rất nhiều vũ khí quân dụng, không cần nghĩ cũng biết bên trong sẽ là cảnh tượng gì.

Thậm chí có khả năng còn phát hiện Mật Lạc Đà trong tường.

Tuy nhiên lúc này căn bản không phải lúc giải thích những thứ này.

Về phần Ngô Bất Chính và Bàn Tử về sau phát hiện những thứ đó, đến lúc đấy giải thích cũng chưa muộn.

Nghĩ vậy Tần Vũ trực tiếp gọi hai người bắt đầu chuẩn bị.

Mười phút sau liền trực tiếp đi xuống.

Lần hành động này cần phải nhanh, nếu không chậm trễ có khả năng Ngô Tam Tỉnh sẽ thành một vũng nước rồi.

Trước khi xuất phát, người của tổ chương trình lấy ra mấy món thiết bị cho ba người đeo vào.

Những thiết bị này gần như tất cả những người xuống cứu viện lần này đều được trang bị.

Thiết bị tổng cộng có hai loại, đều là loại cầm tay, cũng không chiếm diện tích.

Một loại là máy quét kiến mô (dựng mô hình), loại kia là máy định vị.

Loại thứ hai nhìn tên cũng biết nghĩa, chính là để định vị vị trí thời gian thực của bọn họ.

Một khi xảy ra nguy hiểm cũng có thể cung cấp cứu viện nhanh nhất.

Mà loại thứ nhất, là một thứ tương tự như máy tạo ảnh ba chiều.

Thứ này chỉ cần khởi động, đội cứu viện bên ngoài có thể hình thành kết cấu đồ của cả ngọn núi trên máy tính.

Như vậy cũng có thể cung cấp tư liệu chính xác cho việc cứu viện tiếp theo.

Ngoài những thứ này, những người khác còn được trang bị thiết bị đàm thoại như bộ đàm.

Chương 1904

Chỉ là ba người Ngô Bất Chính không cần những thứ đó.

Bọn họ có mở livestream, một khi bên ngoài có tình huống gì, có thể thông qua thiết bị livestream thông báo cho bọn họ ngay lập tức. "Mấy vị, chúng ta đã hợp tác nhiều kỳ chương trình như vậy rồi, tôi cũng không nói nhảm nữa!

Máy móc đều đã bắt đầu vận chuyển, các cậu có thể xuất phát!" Người phụ trách tổ chương trình mở miệng nói.

Ba người Ngô Bất Chính gật đầu, nhìn lối vào đạo động đã được dọn dẹp ở một bên.

Bàn Tử nhịn không được cười nói: "Bàn gia tôi xuống nhiều cổ mộ như vậy, không ngờ tổ chương trình thật sự càng ngày càng chuyên nghiệp, lần này ngay cả đạo động cũng chỉnh lý tốt rồi!" "Tôi bảo này, vậy chúng ta đừng lề mề nữa, tốc độ nhanh một chút, tranh thủ tối nay về còn kịp ăn tiệc lớn!" Ngô Bất Chính cười cười vốn định tiếp lời, nhưng nhìn thấy Tần Vũ ở bên cạnh sắc mặt ngưng trọng, không khỏi nín lặng. "Đi thôi!" Tần Vũ thản nhiên hô một tiếng, là người đầu tiên đi về phía cửa đạo động.

Ba người Ngô Bất Chính thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Cửa đạo động được nhân tạo mở rộng ra, thể hình như Doanh Thương cũng có thể rất nhẹ nhàng đi vào.

Bất quá càng vào sâu bên trong, không gian càng trở nên chật hẹp.

Điều này làm cho Doanh Thương rất khó chịu, không thể không nghiêng người mới có thể đi qua.

Bên trong toàn bộ đạo động rất tối tăm.

Tuy nhiên khi Bàn Tử bật đèn pin soi sáng, không khỏi kinh nghi nói: "Ái chà!

Mẹ kiếp, tầng đá ở đạo động này có chút đồ vật nha!

Tầng thứ phân minh như vậy!" Ngô Bất Chính cũng gật đầu.

Chỉ thấy lúc này đạo động bọn họ đi một đường hướng xuống dưới.

Mà tầng đá trên vách đá, giống như các lớp bánh sandwich vậy, tầng lớp vô cùng rõ ràng.

Thậm chí đều có thể nhìn thấy tầng đất và tầng đá cùng với tầng đá trầm tích phía dưới xếp chồng lên nhau.

Chỉ là cảnh tượng hùng vĩ này rất nhanh theo việc đi sâu vào đạo động liền bắt đầu biến mất.

Màu sắc vách đá thay vào đó biến thành một loại màu xanh lục đậm.

Bàn Tử vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại tầng đá này, không khỏi rất hiếu kỳ, suốt dọc đường vừa đi vừa nhìn.

Rất nhanh cậu ta liền phát hiện ra một vấn đề. "Mẹ kiếp Thiên Chân, cậu xem những tầng đá này có giống ngọc thạch không!" Ngô Bất Chính nghe vậy sững sờ, dừng bước sờ sờ vách đá, lắc đầu nói: "Không thể nào, tôi từng bán ngọc thạch!

Tầng đá này dường như là đá thiên tinh, không giống như là ngọc thạch!

Bất quá bên trong không chừng sẽ có!" Bàn Tử nghe vậy lập tức tỉnh táo tinh thần: "Mẹ kiếp bên trong có à?

Đại ca, mau tới chém hai đao, nếu có thể đào ra được một khối phỉ thúy lớn cũng không tệ a!" Nói rồi cậu ta nhét cái cuốc leo núi vào tay

Doanh Thương.

Doanh Thương đã sớm chê nơi này bí bách dị thường, giơ tay liền muốn đập.

Thế nhưng đúng lúc này, Tần Vũ lại bỗng nhiên ngăn cản bọn họ. "Đừng động!

Chúng ta không thể dừng lại ở một chỗ quá lâu, tiếp tục đi!" Sắc mặt Tần Vũ nghiêm túc, không hề có ý tứ nói đùa.

Bàn Tử thấy thế khó hiểu nói: "Tiểu ca không cần thiết phải gấp gáp như vậy chứ, thuận đường kiếm chút đồ đi ra cũng không tệ mà!" Tần Vũ không trả lời cậu ta, mà nhìn Ngô Bất Chính, trong mắt mang theo ý tứ không cho phép thương lượng.

Ngô Bất Chính vẫn là lần đầu tiên thấy Tần Vũ như vậy, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

Bất quá vẫn mở miệng khuyên nhủ: "Thôi đi Bàn Tử, lần trước ở Địa Tiên thôn cậu cũng kiếm được không ít đồ tốt rồi!

Tiểu ca nói không thể chậm trễ, vậy thì tiếp tục lên đường đi!" Bàn Tử vẫn còn chút chưa từ bỏ ý định, nhưng Doanh Thương cũng không chuẩn bị đập nữa, cậu ta chỉ đành bất lực từ bỏ.

Mấy người tiếp tục lên đường.

Ngô Bất Chính thuận miệng hỏi: "Tiểu ca, có phải trong lòng anh có chuyện gì không, hay là nói ra đi?

Nói ra sẽ dễ chịu hơn chút!" Tần Vũ nhìn cậu, không nói gì.

Điều này làm cho Ngô Bất Chính có chút bất lực.

Nhưng Tần Vũ không nói, cậu cũng không có cách nào, chỉ có thể cắm đầu tiếp tục đi đường.

Bàn Tử cũng cảm thấy nhàm chán, liền tắt đèn pin, chỉ để lại đèn pin trong tay Tần Vũ để tiết kiệm điện.

Vừa mò mẫm đi tới, vừa kể một số truyện cười người lớn.

Nhưng mới đầu còn đỡ, theo thời gian bọn họ đi đường càng ngày càng dài, ngay cả cậu ta đến cuối cùng cũng có chút lười mở miệng.

Mọi người đi trọn vẹn ba tiếng đồng hồ.

Bàn Tử thực sự là chịu không nổi nữa, đặt mông ngồi xuống đất, nói gì cũng phải nghỉ ngơi một lát.

Tần Vũ thấy thế đành phải dừng lại.

Bàn Tử muốn bật đèn pin chiếu sáng, Tần Vũ lại một tay ngăn cản cậu ta.

Chương 1905

"Sao thế?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính cũng vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu Tần Vũ sao ngay cả bật cái đèn pin cũng muốn ngăn cản.

Tần Vũ nhìn hai người, mở miệng nói một câu: "Trấn định!

Chỉ có thể nghỉ ngơi mười lăm phút!" Nói xong lúc này mới ra hiệu cho Bàn Tử bật đèn.

Hai người sững sờ, không hiểu vì sao.

Nghỉ ngơi mười lăm phút bọn họ còn có thể hiểu, có khả năng là Tần Vũ đang gấp gáp thời gian.

Nhưng tại sao lại nói phải trấn định?

Có thứ gì có thể làm cho bọn họ không trấn định a!

Bọn họ cũng xuống mộ mấy lần rồi, cái đạo động này tuy rằng chật hẹp, nhưng còn chưa đến mức khiến hai người bọn họ không trấn định chứ!

Thế nhưng khi Bàn Tử bật đèn pin trong tay lên, lập tức Bàn Tử và Ngô Bất Chính cả người đều tê rần da đầu.

Thậm chí ngay cả Tần Vũ toàn thân cũng nổi lên một tầng da gà!

Chỉ thấy nơi bọn họ đang đứng giống như một con đường mòn quanh co.

Mà ở trong vách đá một bên, một gương mặt người màu xanh lục lại đang nhìn bọn họ.

Nhất là Bàn Tử, cậu ta lúc này đang dựa vào vách đá.

Gần như cùng gương mặt kia chỉ cách một tầng nham thạch.

Ngũ quan gần như đã thoái hóa trên gương mặt kia cậu ta đều nhìn thấy rõ ràng.

Sợ đến mức cậu ta chửi mẹ một tiếng, vội vàng trốn sang phía đối diện.

Nhưng ngay sau đó cậu ta liền nghe thấy Tần Vũ mở miệng: "Bên kia cũng có!" Bàn Tử tức giận đến mức trực tiếp không dám dựa vào cả hai bên, rút cuốc leo núi ra liền hỏi: "Tiểu ca tình huống gì đây, cái này mẹ nó là thứ gì?" "Tiểu ca!" Sắc mặt Ngô Bất Chính cũng biến đổi, nhìn Tần Vũ, tim đập thình thịch. "Mật Lạc Đà!

Trong vòng nửa tiếng tất nhiên sẽ đi ra, cho nên chúng ta chỉ có thể nghỉ ngơi mười lăm phút!" Tần Vũ ngắn gọn súc tích.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe xong đều ngẩn tò te.

Mật Lạc Đà là cái gì?

Bọn họ căn bản đều chưa từng nghe qua a! "Tiểu ca, sao cậu lại biết những thứ này?" Bàn Tử nhịn không được hỏi.

Thế nhưng Tần Vũ không trả lời cậu ta.

Ngô Bất Chính tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng cậu càng kỳ quái hơn là, Tần Vũ tại sao lại biết cách đối phó những thứ này.

Chẳng lẽ anh trước kia từng gặp?

Nhưng vì sao không nói trước chứ?

Tần Vũ không nhìn bọn họ, chỉ nhìn phía trước, thanh âm thản nhiên nói: "Nơi này, tôi từng tới!" "Hả?" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy càng thêm ngơ ngác.

Trong lòng tự hỏi anh từng tới?

Chuyện khi nào, sao bọn họ không biết!

Tần Vũ không giải thích.

Trong lòng anh rõ ràng, anh nói từng tới, là chỉ việc đã đọc qua trong tiểu thuyết ở kiếp trước.

Nhưng anh không thể nói mình là người xuyên việt.

Cho nên chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do bịa đặt một chút. "Tiểu ca, anh có thể giải thích một chút không?" Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ biết mình không giấu được cậu, từ lúc bắt đầu tiến vào đạo động này đi tới Trương Gia Cổ Lâu, rất nhiều chuyện đã không giấu được nữa.

Với tư duy của Ngô Bất Chính, tuyệt đối có thể dần dần phát hiện ra những điều này.

Nhưng anh cũng biết, mình hiện tại còn chưa thể nói!

Anh không quay đầu, chỉ dùng giọng điệu thản nhiên nói: "Hiện tại tôi không thể nói cho cậu!

Đợi tìm được Ngô Tam Tỉnh, cậu sẽ dần dần hiểu rõ!" Tần Vũ không thể giải thích quá nhiều.

Bởi vì quả thật anh cũng không thể giải thích nổi.

Chuyện này vốn dĩ đã quá hoang đường, hơn nữa nếu không phải tự mình trải qua thì e rằng cũng khó mà tin trên đời lại có chuyện xuyên không.

Vì vậy Tần Vũ cũng đành chịu, không có cách nào giải thích cả.

Chỉ có thể để Ngô Bất Chính từ từ chấp nhận. "Thôi được rồi, cậu đã nói vậy thì bỏ qua đi!" "Nhưng mà đám Mật Lạc Đà này rốt cuộc là thứ gì vậy!

Chương 1906

Chúng... chúng có được coi là người không?" Ngô Bất Chính vừa nói vừa có chút hoài nghi. "Hơn nữa hai người có cảm thấy thứ này rất giống với những thứ chúng ta đã thấy ở Cổ Lâu Hương không?" Bàn Tử nghe vậy sững người, vội vàng gật đầu. "Đúng vậy, tôi cũng thấy rất giống lũ quái vật ở Cổ Lâu Hương!" "Nhưng mà những thứ ở Cổ Lâu Hương hình như không được tinh xảo bằng ở đây!" "Đúng!

Chính là tinh xảo!" Từ này Bàn Tử dùng rất xác đáng.

Chính là tinh xảo!

Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên. "Cái từ 'tinh xảo' này cậu dùng không thích hợp chút nào!" "Những bóng ma ở đây tuy ngũ quan mơ hồ nhưng toàn thân không có gì thừa thãi." "Còn những bóng ma ở Cổ Lâu Hương thì toàn thân như mọc rêu xanh vậy!" "Chuyện này rất kỳ lạ, lẽ nào là hai chủng loại khác nhau?" Bàn Tử lắc đầu tỏ vẻ không rõ.

Cả hai người bất giác cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ liếc nhìn thời gian, đã gần mười phút trôi qua.

Anh ra hiệu cho hai người đứng dậy, vừa đi vừa nói.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử hiếm khi thấy Tần Vũ muốn giải thích điều gì đó nên đều vội vàng đứng dậy đi theo.

Chỉ nghe thấy Tần Vũ đi phía trước nói. "Thật ra nơi này và Cổ Lâu Hương là một." "Hai người còn nhớ những tòa cổ lâu trong Cổ Lâu Hương không?" Hai người gật đầu, những tòa cổ lâu ở Cổ Lâu Hương quá chấn động.

Họ đương nhiên không thể quên.

Nhưng tại sao lại nói Cổ Lâu Hương và nơi này là một.

Tần Vũ nói tiếp. "Bởi vì những tòa cổ lâu trong Cổ Lâu Hương, sau này đã được chuyển đến đây!" "Hả?" Hai người nghe vậy đều sững sờ.

Đặc biệt là Ngô Bất Chính, ý này là sao?

Cái gì gọi là những tòa cổ lâu trong Cổ Lâu Hương đều được chuyển đến đây?

Tại sao phải chuyển đi chứ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như đúng là có lý.

Nếu không phải do cùng một nhóm người làm, tại sao cả Cổ Lâu Hương và nơi này đều có loại quái vật này?

Bàn Tử nuốt nước bọt nói. "Tiểu ca, đừng đùa nữa, Bàn gia tôi chỉ muốn biết, nơi này còn có con đường nào cho người béo đi không!" Nhớ lại con đường lúc rời khỏi Cổ Lâu Hương lần trước, Bàn Tử đến giờ vẫn còn thấy sợ hãi.

Chỉ là câu hỏi này, Tần Vũ không trả lời.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi Tần Vũ. "Tiểu ca, rốt cuộc ở đây là tình hình gì, cậu còn biết gì nữa không?" Tần Vũ ngập ngừng một lúc rồi nói. "Từng có một nhóm người, họ bảo vệ một bí mật khổng lồ!" "Và nhóm người đó đã giấu bí mật này vào trong một tòa cổ lâu!" "Bên trong cổ lâu là quần thể lăng mộ của gia tộc họ!" "Để đảm bảo an toàn, quần thể lăng mộ của gia tộc họ cứ một khoảng thời gian lại phải di dời một lần!" "Nơi trước đó là Cổ Lâu Hương, còn nơi này chính là vị trí hiện tại!" Bàn Tử nghe vậy vội nói. "Không đúng lắm, những thứ ở Cổ Lâu Hương ít nhất cũng đã rất lâu rồi!" "Tình hình ở đây trông cũng không phải là mới!" "Lẽ nào gia tộc này bình thường không có việc gì làm, chỉ sinh con rồi bảo con cái cả đời này phải đi dời mộ cho ông bà tổ tiên à?" Ngô Bất Chính nghe vậy bật cười.

Bàn Tử nói chuyện tuy không đứng đắn nhưng lý lẽ lại đúng là như vậy.

Tần Vũ lắc đầu, nhưng không giải thích thêm.

Ngô Bất Chính cũng không muốn biết chi tiết cụ thể, anh hỏi. "Vậy bí mật của gia tộc đó, cậu có biết không?" Tần Vũ lắc đầu.

Bí mật đó là gì, làm sao anh biết được.

Xét cho cùng, anh không phải người nhà họ Trương.

Vì vậy bí mật này, anh đương nhiên không biết.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh đột nhiên đến đây, còn gây ra nhiều chuyện như vậy.

E rằng trong lòng ông ta biết rõ. "Haiz!

Toàn là bí mật, tôi từng đọc được một câu ở đâu đó!" "Gọi là sự tò mò giết chết con mèo, con người chính vì có bí mật nên mới muốn biết!" "Nếu bí mật này được công khai rộng rãi, mọi người đều quen rồi, thì cũng thành chuyện thường tình thôi." Bàn Tử nói.

Anh ta còn muốn hỏi thêm về tình hình cụ thể bên trong tòa cổ lâu này.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ lại giơ tay ra hiệu cho hai người dừng lại.

Ngô Bất Chính vội hỏi. "Sao vậy?" Tần Vũ không nói gì, hai người họ vội nghiêng người nhìn về phía trước.

Chỉ một cái nhìn, sắc mặt cả hai đều không khỏi biến đổi.

Chương 1907

Chỉ thấy con đường phía trước lại chia thành hai ngả.

Một ngã rẽ xuất hiện trước mặt họ.

Con đường đi thẳng về phía trước vẫn có rất nhiều bóng ma.

Nhưng con đường còn lại thì không.

Tuy nhiên, con đường còn lại trông rất hoang tàn.

Thậm chí còn có cỏ dại.

Dưới lòng đất mà có thứ này, tỏ ra vô cùng bất thường.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều không nói gì, thường thì lúc này Tần Vũ sẽ cho họ biết nên đi đường nào.

Thế nhưng lần này Tần Vũ không nói gì, anh chăm chú nhìn hai con đường trước mặt rất lâu.

Cuối cùng chỉ nói một câu. "Gay go rồi!" Hai người nghe anh nói vậy, trong lòng đều có một dự cảm chẳng lành. "Tiểu ca, có chuyện gì vậy?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Nhưng Tần Vũ không trả lời.

Thay vào đó, anh ra hiệu cho hai người lấy đèn pin ra.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều sững sờ.

Nhưng vẫn vội vàng lấy đèn pin ra. "Bật đèn pin lên, đi theo tôi!" Nói xong, Tần Vũ bất ngờ rút dao găm ra, không nói một lời liền rạch mu bàn tay để lấy máu.

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức hoảng hốt. "Sao lại lấy máu nữa, cơ thể cậu mới hồi phục, không muốn sống nữa à!" Bàn Tử cũng thấy không đành lòng, nói. "Đúng vậy tiểu ca, lần trước cậu suýt nữa thành cái bầu máu rồi!" "Cơ thể vừa mới khỏe lại sao lại phải lấy máu nữa!" Tần Vũ cũng bất đắc dĩ.

Nếu không lấy máu mà có thể an toàn đi qua, anh đương nhiên cũng không muốn phiền phức như vậy.

Anh giơ tay quệt một vệt máu lên trán Ngô Bất Chính và Bàn Tử.

Sau đó nói. "Hai con đường này, đều là đường chết!" "Đường cũ đã không thể quay lại, chúng ta chỉ có thể xông vào thôi!" "Lát nữa che kín da toàn thân lại, đi sát vào!" Hai người gật đầu, đều ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Tiếp đó Tần Vũ gọi Doanh Thương lại.

Anh nhận lấy ba lô trên người anh ta rồi nói. "Cậu đi mở đường, cứ đi thẳng về phía trước!" Doanh Thương gật đầu.

Sau đó Tần Vũ bảo mọi người đeo ba lô ra trước ngực.

Đồng thời chỉ vào con đường trông rất hoang tàn bên cạnh, ra hiệu cho mọi người đi vào.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều trở nên căng thẳng.

Doanh Thương cũng không nhiều lời, dẫn đầu đi vào.

Tần Vũ ra hiệu cho hai người đi theo, còn mình thì đi sau cùng.

Bốn người sau đó đã đi vào hết bên trong.

Tuy nhiên, bốn người họ vừa mới vào trong đường hầm.

Lập tức nghe thấy tiếng sột soạt không ngớt bên tai.

Dường như xung quanh có rất nhiều côn trùng đang bò qua lại.

Và suy nghĩ này nhanh chóng được chứng thực.

Khi họ dần đi sâu vào trong, sự yên tĩnh bên trong cũng bị phá vỡ nhanh chóng.

Bàn Tử dùng đèn pin quét qua lại xung quanh.

Rất nhanh đã thấy trong đám cỏ dại đã ngả vàng xung quanh, có vô số những con côn trùng màu đỏ đang bò lúc nhúc.

Hơn nữa những con côn trùng đó còn rất dài.

Chỉ nhìn một lúc anh ta đã kinh hãi kêu lên. "Mẹ kiếp, sao ở đây lại là ổ rắn vậy!" "Đây là rắn gì mà màu đỏ thế này!" Ngô Bất Chính cũng thấy những con rắn này, nhưng anh cũng không nhận ra.

Chỉ nghe thấy Tần Vũ lạnh lùng nói. "Đây là Xích độc xà!" "Xích độc xà?

Đó là rắn gì?" Bàn Tử hỏi, nhưng lúc này xung quanh đã vang lên tiếng động ồn ào.

Chương 1908

Dường như máu Kỳ Lân của Tần Vũ đã khiến lũ Xích độc xà này bắt đầu trở nên náo động bất an.

Vẻ mặt Tần Vũ cũng căng thẳng lên, hoàn toàn không trả lời Bàn Tử.

Ngược lại, Ngô Bất Chính bên cạnh lại nói. "Xích độc xà, là một loại rắn có độc tính cực kỳ mạnh!" "Loại rắn này còn độc hơn cả rắn cổ gà và loại rắn quái màu đen vàng kia!" "Nhưng tốc độ có chậm hơn một chút, nhưng vẫn nhanh hơn rắn thường!" "Nhưng mà loại rắn này không phải đã tuyệt chủng rồi sao, sao ở đây vẫn còn!" "Lợi hại vậy sao?

Mẹ nó, chúng ta vào ổ rắn rồi!" "Thiên Chân, sao cậu lại biết những thứ này vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi, tình hình càng nguy cấp, anh ta càng thích nói chuyện.

Đây cũng là một cách để anh ta giải tỏa căng thẳng.

Ngô Bất Chính cảnh giác xung quanh, đồng thời nói. "Trong ghi chép của ông nội tôi có ghi lại!" "Đừng nói nhảm nữa, mấy con rắn độc này độc tính rất mạnh, mau che kín da lại!" Nói rồi Ngô Bất Chính vùi đầu vào trong áo, chỉ để lộ ra hai mắt.

Bàn Tử cũng làm theo.

Nhưng quần áo của anh ta có hơi nhỏ, vừa kéo đã lộ cả bụng.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào khác, đành phải che bụng trước đã. "Tôi nói này, máu Kỳ Lân của tiểu ca không phải có thể khắc chế những thứ này sao?" "Chúng ta có cần phải căng thẳng như vậy không?" Bàn Tử hỏi.

Nhưng lần này ngay cả Ngô Bất Chính cũng không trả lời.

Ngô Bất Chính huých anh ta một cái, bảo anh ta nhìn về phía trước.

Bàn Tử quay đầu nhìn.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một cánh cổng đá.

Nhưng mà cánh cổng đá này được xây dựng quả thực quá kinh khủng.

Cánh cổng đá đó có hình dạng tổng thể như một cái đầu rắn khổng lồ.

Hơn nữa, lối đi bên trong đầu rắn lại vô cùng hẹp.

Chỉ đủ cho một người nghiêng mình đi qua.

Bàn Tử thấy cánh cổng đá này vội nói. "Tôi nói này, cánh cổng đá này không phải chuyện đùa đâu, bên trong không chừng có một con rắn lớn đó!" "Không thể đổi đường khác được à?" Tần Vũ không nói gì, nhưng Ngô Bất Chính lại nói. "Câu thừa thãi như vậy còn cần phải hỏi sao?

Tiểu ca chọn con đường này chắc chắn là vì nó được coi là dễ đi rồi!" "Con đường còn lại toàn là bóng ma, đi đường đó không chừng mấy ngày nữa chúng ta cũng gia nhập hội của chúng nó đấy!" Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Nơi này cũng quá nguy hiểm rồi.

Thật không biết Ngô Tam Tỉnh tại sao lại đến nơi như thế này. "Vào đi!" Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nghe vậy đều biết rằng nơi này không thể tránh được.

Chỉ có thể cứng rắn đi theo Doanh Thương chen vào.

Nhưng khi vừa vào bên trong cổng đá hình miệng rắn.

Lập tức một luồng gió tanh xộc vào mũi.

Chỉ cần ngửi mùi bên trong là biết nơi này e rằng không phải nơi tốt lành gì.

Hơn nữa vừa mới vào, họ đã nghe thấy tiếng sột soạt bên trong càng lúc càng lớn.

Nhưng có máu Kỳ Lân ở đây, lũ Xích độc xà này nói chung không dám tấn công. "Nhanh lên!" Tần Vũ thúc giục.

Nơi này cũng không phải điểm du lịch, lãng phí thời gian chỉ càng thêm nguy hiểm.

Lập tức Doanh Thương tăng tốc.

Mọi người đi thẳng về phía trước.

Không biết tại sao nơi này lại mọc rất nhiều cỏ dại.

Chỉ là cỏ dại đều có màu vàng úa.

Bàn Tử rất thắc mắc.

Nếu những đám cỏ dại này đều đã chết, tại sao lại còn nhiều như vậy?

Ngô Bất Chính khẽ nói. "Những đám cỏ dại này còn sống, rất nhiều thực vật sống dưới lòng đất vì không được chiếu nắng mặt trời!" "Nên không cần quang hợp, cậu quên hệ sinh thái dưới lòng đất mà chúng ta thấy ở Côn Luân Sơn lúc trước rồi sao?" Bàn Tử sững sờ rồi mới hiểu ra.

Nhưng những đám cỏ dại này càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Ai biết được bên trong ẩn giấu bao nhiêu con Xích độc xà.

Chương 1909

Mọi người chỉ đi về phía trước khoảng năm phút.

Đột nhiên Doanh Thương ở phía trước bỗng dừng lại.

Đồng thời cả người anh ta đã động thủ.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy vậy biết chắc đã có chuyện, nhìn về phía trước, chỉ thấy trong tay Doanh Thương đã bắt được hai con Xích độc xà.

Những con rắn này có lẽ thấy họ càng đi sâu vào trong nên đã bắt đầu liều mình tấn công.

Máu Kỳ Lân của Tần Vũ cũng có chút không khống chế được chúng nữa. "Đầu!" Tần Vũ hét lên, đồng thời lòng bàn tay đã duỗi ra, lập tức bóp chặt đầu một con Xích độc xà.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng.

Đầu con Xích độc xà đó lập tức bị bóp bẹp.

Bàn Tử bên cạnh thấy vậy cũng vội ra tay, một nhát cuốc chim đập con rắn độc còn lại trong tay Doanh Thương xuống đất.

Đập nát đầu nó.

Lúc này Ngô Bất Chính mới thấy, hóa ra hai con Xích độc xà này đã cắn Doanh Thương.

Chỉ là Doanh Thương có thể chất đặc biệt, hoàn toàn không sợ độc.

Nên trông mới không có việc gì.

Nếu đổi lại là họ, e rằng lúc này đã độc phát thân vong rồi. "Mau đi!" Tần Vũ vội gọi.

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.

Khi họ càng đi sâu vào trong, những con rắn độc vì hoảng loạn mà tấn công chắc chắn sẽ không ít.

Lúc này lãng phí thời gian rõ ràng là không nên.

Doanh Thương mở đường phía trước.

Ba người theo sát phía sau.

Nhưng lần này chỉ mới đi được năm phút.

Đột nhiên Doanh Thương phía trước lại dừng lại.

Bàn Tử tưởng lại gặp rắn độc, vội thò đầu ra xem.

Nhưng tình hình phía trước lại khiến anh ta kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước có hai người đang nằm.

Cả hai người đều mặc đồng phục.

Trông giống như người của công ty Giang Ninh.

Trang phục của họ giống hệt của Giang Ninh.

Giang Ninh đã nói, lần này trong đội của Ngô Tam Tỉnh cũng có người của họ.

Xem ra không nói dối.

Chỉ là hai người này trông có vẻ đã chết.

Tần Vũ vội tiến lên kiểm tra.

Phát hiện trên cổ hai người đều có vết thương do rắn độc cắn.

Vết thương đã tím tái, chết ít nhất cũng đã được một thời gian. "Họ chết ở đây, phía trước chắc chắn có lối ra!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu.

Sau đó mọi người tiếp tục lên đường.

Tần Vũ cũng không dám chắc về tình hình ở đây.

Bởi vì kể từ khi phát hiện ra ngã rẽ này anh đã biết, tình hình đã có sai lệch so với ký ức ở kiếp trước.

Chỉ là vừa rồi anh cảm thấy con đường bên trái này sẽ dễ đi hơn một chút.

Nên mới chọn nơi này.

Chỉ không ngờ ở đây lại có người chết.

Bốn người không dám chậm trễ, tiếp tục đi sâu vào.

Nhưng càng vào sâu bên trong.

Càng có nhiều thi thể xuất hiện.

Chương 1910

Có người mặc trang phục giống họ, có người thì mặc quần áo rất đơn giản.

Ước chừng trước đó trong số những người này có người của công ty Giang Ninh, và có người là thuộc hạ do Ngô Tam Tỉnh mang đến.

Chỉ đáng tiếc những người này không biết vì sao đều chết ở đây. "Mẹ kiếp!

Cái gì thế kia!" Mấy người đi chưa đầy trăm mét.

Đột nhiên Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Sau đó họ nhìn thấy, ở hướng của Bàn Tử xuất hiện rất nhiều những khối thịt màu đen dày đặc.

Không biết đó là thứ gì, được xếp ngay ngắn trên mặt đất.

Trông rất giống đá.

Ngô Bất Chính giơ tay đập vỡ một ít, phát hiện bên trong toàn là tro.

Dường như là hóa thạch của thứ gì đó.

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, nhưng Tần Vũ bên cạnh lại lạnh lùng nói. "Đó là trứng rắn!" "Nơi này không đơn giản, mau ra ngoài!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính không khỏi nuốt nước bọt.

Trứng rắn, mẹ nó chứ trứng rắn này cũng quá nhiều rồi.

Nhưng may là chúng đều đã biến thành dạng giống như hóa thạch.

Ấp nở chắc chắn là không thể nữa.

Chỉ là trong lòng khi thấy những thứ này, vẫn không khỏi có chút rợn tóc gáy.

Bốn người tiếp tục lên đường, chỉ là lần này không lâu sau, phía trước lại xuất hiện một cửa hang.

Hơn nữa không gian bên trong trông có vẻ khá lớn.

Bàn Tử ném một cây pháo sáng lạnh vào.

Lập tức mấy người liền thấy.

Bên trong hang động đó rộng bằng ba cái sân bóng rổ.

Ở một bên hang động, gần phía trong, có một mảng lớn sạt lở.

Những tảng đá sạt lở vừa hay tạo thành một con dốc.

Trên con dốc có một cửa hang khổng lồ.

Dường như đó chính là lối ra. "Mẹ nó, con đường này xây cũng tùy tiện quá, bên trong thật sự là lối ra sao?" Bàn Tử không nhịn được nói.

Anh ta rất nghi ngờ đây có phải là lối ra hay không.

Rốt cuộc ai lại xây lối ra thành thế này.

Lỡ như con dốc bên dưới sập xuống, chẳng phải là không lên được nữa sao. "Ở đây xa quá, vẫn chưa nhìn rõ, tốt nhất nên đến gần xem thử!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, lập tức mò vào bên trong.

Có ánh sáng của pháo sáng lạnh, lũ Xích độc xà xung quanh đều không dám đến gần.

Nhưng khi mọi người vào trong, họ nhanh chóng phát hiện.

Tình hình bên trong hang động phức tạp hơn nhiều so với họ nghĩ.

Trên vách tường của cả hang động cũng có rất nhiều vách đá nhẵn bóng do ma sát để lại.

Nhưng những nơi bị ma sát này thực sự có chút kỳ lạ.

Không phải là góc tường hay những nơi thấp.

Mà cao đến ngang bắp chân.

Độ cao này thường chỉ có những con chó lớn mới với tới được.

Làm gì có rắn nào lại ma sát trên những bức tường này.

Trừ khi chúng có sở thích đặc biệt nào đó.

Còn trên vách đá ở một bên khác, lại có rất nhiều trứng rắn màu đen.

Rất giống với những gì thấy bên ngoài, chắc đều là những quả trứng rắn đã bị phong hóa rất nghiêm trọng.

Những thứ này tuy khiến người ta cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không có gì nguy hiểm.

Bốn người thấy ánh sáng của pháo sáng lạnh đã dần bắt đầu mờ đi, Bàn Tử liền vội vàng ném thêm một cây nữa ra.

Chương 1911

Mấy người lại tiến gần hơn về phía lối ra.

Khi khoảng cách đến lối ra ngày càng gần, tình hình ở lối ra cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Ngô Bất Chính cảm thấy rất kỳ lạ, liền hỏi. "Lối ra này trông sao có chút quen mắt thế nhỉ!" "Chúng ta có phải đã từng thấy ở đâu rồi không?" Bàn Tử nghe vậy cũng cảm thấy quen mắt, nói. "Hình như đúng là vậy, nhưng sao đột nhiên lại không nhớ ra được nhỉ?" "Hình như trước đây ở một nơi nào đó cũng có lối đi thế này, chỉ là đột nhiên không nhớ ra được!" Tần Vũ nhìn lối ra, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Nhưng chưa kịp lên tiếng, đột nhiên chỉ nghe thấy trong cả hang động lại vang lên một tiếng rên khẽ.

Âm thanh đó nghe rõ ràng là do người phát ra.

Tuyệt đối không thể là động vật phát ra được.

Mấy người nghe thấy đều sững sờ, ở nơi này mà nghe thấy âm thanh như vậy.

Không khỏi khiến họ nghĩ đến một khả năng.

Ở đây vẫn còn người chưa chết hẳn! "Mau tìm xem!" Ngô Bất Chính vội gọi.

Mấy người vội vàng tìm theo hướng phát ra âm thanh.

Cả hang động tuy lớn, nhưng phạm vi dù sao cũng có hạn.

Bốn người cùng nhau tìm kiếm, quả nhiên rất nhanh đã tìm thấy một người trong một đống đá lởm chởm.

Người này toàn thân máu me.

Trông như bị người ta lăng trì vậy.

Nhưng trên người anh ta không có vết thương chí mạng.

Có lẽ là trúng phải bẫy ám khí trong cổ mộ mới biến thành thế này.

Chỉ là người này tuy mạng lớn, nhưng cũng khó mà sống được.

Tần Vũ nhanh chóng tìm thấy một mũi tên nỏ ở vị trí tim của đối phương.

Mũi tên nỏ đã đâm sâu vào ngực anh ta.

Tuy không đâm thẳng vào tim, nhưng nhìn lượng máu chảy ra.

Dù cho họ bây giờ có ra ngoài, cũng không cứu được nữa.

Rốt cuộc lên đến trên mặt đất muốn đến bệnh viện gần nhất cũng cần thời gian.

Mà tình hình của người này có lẽ đã không thể cầm cự được đến lúc đó. "Này!

Anh còn ý thức không, Tam...

Ngô Tam Tỉnh đâu!" Ngô Bất Chính thử hỏi, có lẽ vì quá vội vàng.

Suýt nữa đã gọi thành Tam thúc.

Tuy rằng sau chuyện ở Quỷ thành đầm lầy rắn, anh đã không còn coi đối phương là chú ba của mình nữa.

Nhưng dù sao cũng đã ở bên nhau một thời gian dài, trong lúc cấp bách vẫn khiến anh có chút lỡ lời.

Người đó mặc quần áo rất đơn giản, trông không phải là người của nhóm Giang Ninh.

Nghe thấy cái tên Ngô Tam Tỉnh, anh ta thật sự có chút phản ứng.

Nhưng vừa mới động đậy, trong miệng đã trào ra máu tươi, rõ ràng tình hình đã tồi tệ đến cực điểm. "Anh đừng kích động, anh cảm thấy thế nào?" Ngô Bất Chính hỏi.

Thực ra câu hỏi này có hơi ngớ ngẩn hoặc nói đúng hơn là hoàn toàn vô dụng.

Bởi vì tình trạng của đối phương rõ ràng là không cứu được nữa.

Nhưng không hỏi như vậy, Ngô Bất Chính cũng thực sự không biết nên hỏi thế nào.

Chẳng lẽ mở miệng ra là hỏi, anh sắp chết rồi phải không?

Như vậy cũng quá thất đức rồi.

Bàn Tử thấy người đó mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng trong hốc mắt toàn là máu, liền vội đưa tay lau mắt cho anh ta.

Đối phương dường như dễ chịu hơn một chút, mở mắt nhìn ba người Ngô Bất Chính. "Tiểu... tiểu...

Chương 1912

Tiểu tam gia là cậu phải không?" Cuối cùng đối phương hỏi với giọng rất yếu ớt. "Là tôi!" Ngô Bất Chính vội gật đầu. "Anh đừng kích động, các anh rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Sao lại thành ra thế này?" Người đó nghe vậy, dường như nhớ lại điều gì, sắc mặt trở nên vô cùng kinh hãi. "Tiểu tam gia, các cậu mau... mau đi!" "Đây... nơi này nguy hiểm!" "Tam... tam gia họ ở trong lầu rồi!" Đối phương gần như đã dùng hết sức bình sinh, nói xong câu đó cả người đã mềm nhũn ra đất, nửa ngày không nói được một lời.

Ba người Ngô Bất Chính nhìn nhau, còn muốn hỏi thêm xem rốt cuộc là tình hình gì.

Nhưng người đó lại run rẩy một trận, rồi hai mắt trợn ngược, cứ thế mà chết. "Chuyện này... haiz, anh bạn này ít nhất cũng phải nói đường ở đâu chứ!" Bàn Tử rất bất đắc dĩ.

Nhưng người đã chết rồi, lúc này nói gì cũng vô dụng.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nhiều lời, hỏi. "Tôi nói này, vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, hay là đến hang động kia xem thử?" Ngô Bất Chính gật đầu. "Người này nói Ngô Tam Tỉnh đã vào trong lầu rồi!" "Chắc là tòa cổ lâu mà tiểu ca nói!" "Chúng ta mau đi thôi!" Nói rồi hai người định đứng dậy.

Nhưng Tần Vũ bên cạnh lại đột nhiên ngăn họ lại. "Chờ đã, hai người xem cái này!" Hai người sững sờ, đều nhìn theo hướng Tần Vũ chỉ.

Đó là một vị trí ở bên trong.

Nằm trong đống đá lởm chởm.

Ở đó có một tảng đá rất lớn.

Chỉ là tảng đá có hình elip.

Trông như được mài giũa nhân tạo vậy.

Trên đó còn có rất nhiều hoa văn, trông giống như đồ cổ.

Bàn Tử thấy có khả năng là đồ cổ, lập tức hứng thú.

Nhưng khi anh ta chạy đến gần xem.

Lập tức sắc mặt cả người liền biến đổi. "Mẹ ơi, mẹ nó chứ đây là trứng rắn mà!" "Cũng quá lớn rồi!" Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng vội chạy qua.

Đến gần xem, quả nhiên phát hiện đó là một quả trứng rắn khổng lồ.

Quả trứng rắn đó ít nhất cũng cao gần một mét.

Bị chôn trong đống đá lởm chởm.

Nhưng xem tình hình cũng đã biến thành hóa thạch.

Nhưng thấy quả trứng rắn lớn như vậy họ đều có chút không bình tĩnh được.

Trứng rắn lớn như vậy, con rắn sinh ra, phải lớn đến mức nào. "Chúng ta e là gặp rắc rối rồi!" Ngô Bất Chính đột nhiên nói.

Gần như đồng thời, Bàn Tử và Tần Vũ cũng nhìn thấy.

Bên cạnh quả trứng rắn khổng lồ đó, lại còn một quả trứng rắn lớn nữa.

Nhưng quả trứng rắn này lại chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Con rắn bên trong đã không biết đi đâu mất!

Bàn Tử nhìn thấy quả trứng rắn đã nở này, lại nhìn về phía cửa hang của lối ra.

Lập tức trong lòng nảy ra một ý nghĩ táo bạo! "Thiên Chân, tôi hình như nhớ ra một chuyện!" "Lúc ở Côn Luân Sơn, chúng ta có phải đã phát hiện một lối ra, rất nhẵn bóng, nhưng sau đó tiểu ca nói đó là bị thứ gì đó mài ra!" "Cậu có thấy nó rất giống với lối ra ở đây không!" Ngô Bất Chính lúc này sao lại không hiểu ý anh ta, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, nói. "Mẹ nó cậu đừng nói nữa, chúng ta vẫn nên ra ngoài trước rồi tìm đường khác đi!" "Trong hang động kia không chừng có một con..." Ngô Bất Chính còn chưa nói xong, bên cạnh đã vang lên tiếng "soạt" của kiếm ra khỏi vỏ.

Tần Vũ đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sắc mặt lạnh băng nói. "Không kịp nữa rồi, thứ đó sắp ra rồi!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy sắc mặt đều biến đổi.

Tần Vũ đã nói vậy, rõ ràng thứ đó thật sự sắp ra rồi.

Chương 1913

Nhưng lúc này trong cả hang động lại không có một chút dấu hiệu nào.

Thực sự không nhìn ra được thứ đó có bất kỳ dấu hiệu nào sắp ra.

Bàn Tử vừa định mở miệng hỏi.

Ai ngờ, đúng lúc này, đột nhiên một khối chất nhầy màu trắng lớn từ trên đầu rơi xuống.

Ngay lập tức rơi trúng giày của Bàn Tử.

Cả người Bàn Tử giật nảy mình.

Nhưng gần như đồng thời họ đều nuốt nước bọt.

Trong lòng đều đã hiểu.

Thứ đó rất có thể đang ở trên đỉnh đầu.

Nhưng rắn đâu phải thạch sùng, sao lại có bản lĩnh bò tường được chứ!

Nhưng lúc này căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Bàn Tử vội rút chân ra khỏi chất nhầy.

Chỉ là một khối chất nhầy thôi, nhưng lại khiến anh ta rất tốn sức.

Đủ để thấy khối chất nhầy này lớn đến mức nào.

Và ngay khi Bàn Tử vừa rút chân ra khỏi chất nhầy.

Ngô Bất Chính đã lén lút ngẩng đầu nhìn lên.

Tần Vũ cũng vậy.

Nhưng khi hai người nhìn rõ tình hình trên đỉnh đầu.

Đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, hóa ra còn có một hang động.

Hang động đó nghiêng lên trên, dường như thông với hang động bên sườn núi.

Và lúc này trong hang động trên đỉnh đầu.

Rõ ràng đang có hai cái đèn lồng màu đỏ hình trăng khuyết đang phát ra ánh sáng đỏ.

Bàn Tử lúc này cũng thấy tình hình này, khẽ nói. "Mẹ nó con rắn này phải lớn đến mức nào, hơn nữa sao lại còn nheo mắt!" "Nó không phải đang ngủ gật đấy chứ!" Hai con mắt hình trăng khuyết màu đỏ đó vô cùng lớn, và khoảng cách giữa chúng rất xa.

Chỉ cần nhìn từ độ rộng là có thể thấy, đầu rắn của nó chắc chắn không nhỏ.

Gần như đã lấp kín cả hang động.

Ngô Bất Chính suy nghĩ rồi nói. "Cậu từng thấy rắn nheo mắt chưa?" "Dù sao thì tôi chưa từng thấy!" "Nhưng cậu xem bộ dạng của nó, không giống như nheo mắt, mà ngược lại dường như rất hưởng thụ!" "Đúng, chính là hưởng thụ!

Bàn gia tôi cũng nhìn ra rồi!" Bàn Tử nói.

Anh ta cũng cảm thấy bộ dạng của con rắn đó dường như rất hưởng thụ.

Nhưng nơi này có gì đáng để hưởng thụ chứ?

Chẳng lẽ bản thân con rắn này tính cách rất lười?

Có thể nằm trong hang động nghỉ ngơi là cảm thấy rất hưởng thụ?

Không có lý này!

Hai người đang nghĩ, thì đột nhiên cảm thấy có người đang kéo mình.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vũ đang ra hiệu cho hai người họ mau đi.

Đồng thời chỉ vào cây pháo sáng lạnh ở một bên.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều sững sờ.

Hiểu ra ý của Tần Vũ.

Hóa ra lũ Xích độc xà ở đây căn bản không phải bị ánh lửa dọa sợ, mà là vì mùi của pháo sáng lạnh tỏa ra.

Pháo sáng lạnh tuy khói tỏa ra rất ít, gần như không có.

Nhưng chỉ cần là đốt cháy thì làm gì có chuyện không có mùi.

Chỉ là không có khói mà thôi.

Và con Xích độc xà này dường như rất nhạy cảm với mùi của pháo sáng lạnh.

Ngửi thấy mùi này liền không muốn động đậy.

Chương 1914

Trước đó họ bị những con Xích độc xà nhỏ tấn công, có lẽ cũng vì nguyên nhân này.

Và lúc này con Xích độc xà khổng lồ này dường như bị mùi của pháo sáng lạnh hấp dẫn.

Nên nửa ngày không có động tĩnh gì.

Nếu không nhân lúc này mau chóng rời đi.

E rằng thật sự không còn cơ hội nữa.

Nhưng họ vừa mới động đậy, đột nhiên con Xích độc xà khổng lồ trong hang động lại thò cái đầu rắn khổng lồ ra.

Thứ này dường như đã khóa chặt họ, chỉ chờ cây pháo sáng lạnh này tắt là chuẩn bị xuống hưởng bữa ăn thịnh soạn này.

Nhưng kế hoạch luôn không theo kịp thay đổi.

Bốn người vừa chuẩn bị chuồn, ai ngờ ánh lửa của pháo sáng lạnh lại bắt đầu yếu đi nhanh chóng.

Dường như đã có dấu hiệu cháy đến cuối.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng thầm kêu không hay, lập tức lại lấy ra một cây pháo sáng lạnh từ trong ba lô.

Con Xích độc xà này tuy thân hình khổng lồ, nhưng nếu đã bị mùi của pháo sáng lạnh hấp dẫn.

Thì hôm nay cho nó ăn no luôn.

Chuyện khác không dám nói, ít nhất số lượng pháo sáng lạnh Bàn Tử tuyệt đối đủ dùng.

Nhưng Bàn Tử vừa mới lấy pháo sáng lạnh ra, rút chốt.

Một làn khói trắng vừa mới bốc lên.

Anh ta còn chưa ném ra.

Đột nhiên một khối chất nhầy lớn trực tiếp rơi trúng người anh ta.

Trong khoảnh khắc dập tắt cây pháo sáng lạnh đã cháy lên.

Chất nhầy đó vô cùng dính.

Lần này đắp lên quả thực không khác gì đắp một lớp đất.

Cây pháo sáng lạnh rơi thẳng xuống đất.

Mặt Bàn Tử xanh mét. "Tránh ra!" Tần Vũ thấy vậy vội đẩy Bàn Tử ra.

Gần như đồng thời, con Xích độc xà khổng lồ đã từ trên cao cắn xuống.

Cây pháo sáng lạnh ở xa đã tắt.

Con Xích độc xà không còn thứ gì khiến nó phân tâm.

Trong khoảnh khắc liền nhắm vào Bàn Tử mà cắn.

Bàn Tử bị Tần Vũ đẩy ngã xuống đất, đứng dậy chửi thề một tiếng rồi chuẩn bị lấy thêm hai cây nữa ra.

Ai ngờ không biết con Xích độc xà đó nhận ra Bàn Tử nhiều thịt.

Hay là vì pháo sáng lạnh đều ở trên người anh ta.

Lại hoàn toàn không để ý đến Tần Vũ và Ngô Bất Chính, quay đầu nhắm vào Bàn Tử mà cắn.

Đồng thời thân rắn khổng lồ đã hoàn toàn rơi xuống từ trong hang động.

Thân hình của con Xích độc xà này lớn đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

E rằng đây là con rắn lớn thứ hai mà họ từng thấy, sau con xà mẫu ở Quỷ thành đầm lầy rắn.

Tần Vũ định gọi Ngô Bất Chính ra ngoài trước.

Nhưng con Xích độc xà vừa rơi xuống, lập tức đã chặn kín lối ra.

Lúc này muốn ra ngoài cũng không kịp nữa.

Bàn Tử né trái né phải, thấy phạm vi có thể chạy càng lúc càng nhỏ.

Lập tức hét lên. "Thiên Chân, tiểu ca, nể tình Bàn gia đối xử không tệ với hai người!" "Mau kéo huynh đệ một tay!" "Đại ca, anh cũng đừng xem kịch nữa!" Doanh Thương lập tức phản ứng lại, xông về phía con Xích độc xà.

Anh ta thân hình cao lớn, tiến lên ôm chặt thân con Xích độc xà.

Nhưng con Xích độc xà này sức mạnh cực lớn.

Lại kéo cả anh ta trượt trên mặt đất.

Nhưng tốc độ của con Xích độc xà quả thực đã chậm lại vài phần. "Tìm chỗ trốn đi!" Tần Vũ hét lên.

Chương 1915

Đồng thời vung Hắc Kim Cổ Đao cũng xông tới.

Ngô Bất Chính cũng muốn lên giúp.

Nhưng khổ nỗi trên người mình chẳng có gì.

Muốn súng không có súng, muốn pháo sáng lạnh không có pháo sáng lạnh.

Trong lúc cấp bách anh chỉ có thể hét lên. "Bàn Tử, ba lô đưa cho tôi!" Bàn Tử hiểu ý, lập tức ném ba lô về phía anh.

Ai ngờ ba lô của anh ta vừa mới ném ra.

Con Xích độc xà cũng đuổi theo, giữa không trung đã nuốt chửng cả cái ba lô vào miệng.

Bàn Tử thấy vậy chửi. "Súc sinh tốt, đến ăn một phát súng của Bàn gia mày đây!" Nói xong không biết từ lúc nào đã lên đạn khẩu súng lục cầm tay.

Sau đó nhắm vào miệng con Xích độc xà mà bắn một phát.

Lúc này Bàn Tử cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa.

Những thứ khác trong ba lô hỏng thì hỏng thôi.

Ít nhất phải qua được cửa ải này trước đã.

Bàn Tử bắn rất chuẩn.

Một phát súng bắn ra, lập tức đã bắn trúng cây pháo sáng lạnh trong miệng con Xích độc xà.

Một chuỗi tia lửa lập tức bùng lên.

Nhưng trong ba lô có quá nhiều thứ.

Pháo sáng lạnh còn chưa kịp cháy lên, đột nhiên chỉ nghe một tiếng nổ lớn "ầm".

Lập tức cái ba lô đó đã nổ tung.

Động tĩnh này quả thực không nhỏ.

Bàn Tử lúc này mới nhớ ra, trong ba lô của anh ta còn có mấy kíp nổ nữa!

Xong rồi, lần này coi như toi hết.

Nhưng nếu có thể nổ chết con Xích độc xà đó thì cũng không tệ.

Chỉ là những ý nghĩ này vừa mới nảy ra.

Lập tức cả hang động đã loạn thành một đoàn.

Cái đuôi rắn khổng lồ của con Xích độc xà theo thân thể điên cuồng vung vẩy.

Giống như một cây roi sắt, trong nháy mắt đã quất Bàn Tử bay ra ngoài.

Ngay cả Doanh Thương lần này cũng không giữ vững được, cũng bị hất bay ra ngoài.

Trong sơn động loạn thành một mớ.

Ngô Bất Chính xem như là người may mắn nhất.

Vốn dĩ khoảng cách đã xa, sau đó Bàn Tử chuẩn bị đập nát ba lô, cậu càng vội vàng lùi lại.

Lúc này, cả người cậu vừa hay lùi đến gần hai quả trứng rắn khổng lồ lúc trước.

Thi thể của người cộng sự của Tam Thúc lúc này cũng không biết đã đi đâu.

Có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi vụ nổ vừa rồi, hoặc là bị cái đuôi khổng lồ của Xích Độc Xà quét bay.

Tuy nhiên, quả trứng rắn khổng lồ kia vẫn còn ở nguyên tại chỗ.

Ngô Bất Chính trốn sau quả trứng nên không sao.

Tuy nhiên, tình hình trong cả sơn động rất hỗn loạn.

Cậu hoàn toàn không dám nhìn, chỉ ôm đầu trốn ở đây.

Bất kể là Tần Vũ, Bàn Tử hay Doanh Thương, người nào cũng mạnh hơn cậu rất nhiều.

Cậu biết rõ, một khi mình đi ra ngoài, không những không cứu được ai mà còn trở thành gánh nặng.

Việc cấp bách bây giờ là phải đảm bảo an toàn cho bản thân trước đã!

Nhưng vẫn là câu nói đó, kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Ngô Bất Chính co rúm lại sau quả trứng rắn.

Động tĩnh trong sơn động rất nhanh đã lắng xuống.

Tuy nhiên, khi Ngô Bất Chính chuẩn bị đứng dậy xem tình hình thì đột nhiên cả người sững sờ.

Chương 1916

Chỉ thấy bức tường trước mặt cậu lại bị đập ra một cái hố lớn hình người.

Hơn nữa, nhìn vóc dáng thì chính là của Doanh Thương.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ xong đời rồi.

Doanh Thương dù có trâu bò đến đâu, cú này đập thủng cả tường đá, e rằng xương cốt toàn thân cũng phải nát hết.

Chưa kịp để cậu nghĩ nhiều, hai người đã chạy ra từ phía sau.

Một người là Tần Vũ, một người là Bàn Tử.

Tần Vũ dìu Bàn Tử, cả hai người đầy máu, còn bốc hơi nóng.

Nhưng máu đó ngửi thấy mùi tanh hôi nồng nặc, rõ ràng không phải máu người, có lẽ là của con Xích Độc Xà kia.

Bàn Tử vừa thấy Ngô Bất Chính liền hét lên: "Đồng chí Tiểu Ngô, sao cậu còn chưa chạy?

Chẳng lẽ cậu không thấy con rắn đó là rắn cái à?" Ngô Bất Chính sững sờ, chửi lại: "Thằng béo chết tiệt nhà cậu đùa à, ông đây làm gì có thời gian mà xem nó là đực hay cái!" Bàn Tử nghe vậy liền giơ tay ra, chỉ thấy hai tay gã đang ôm một cục máu đỏ tươi, trông như nội tạng động vật, không biết là thứ gì. "Thứ gì đây, mẹ nó ghê tởm thật!" Bàn Tử cười nói: "Cậu hiểu cái gì, mẹ nó đây là mật rắn!

Con Xích Độc Xà kia to quá!

Cái mật rắn này mà mang ra ngoài e là giá trên trời, cho dù không làm thuốc được thì ít nhất cũng làm được tiêu bản!

Bàn gia lần này phát tài rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy không nhịn được chửi thầm. "Mẹ nó nhà cậu, lúc nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện phát tài!

Cậu lấy ra bằng cách nào thế!" Lớp vảy trên người Xích Độc Xà rất dày, tên béo chết tiệt này tuyệt đối không thể phá vỡ lớp vảy của nó để lấy mật rắn được.

Nhìn thanh Hắc kim cổ đao trong tay Tần Vũ, Ngô Bất Chính đã đoán ra được điều gì đó.

Quả nhiên, Tần Vũ nói: "Con rắn này đã sống lâu năm, mật rắn đang tu luyện theo hướng nội đan!

Chỉ cần mật rắn này bắt đầu co lại, cuối cùng sẽ hóa thành đan!

Muốn giết nó chỉ có thể lấy mật rắn!

Đi mau, giờ Ngọ ba khắc, nó không lấy lại được mật rắn này thì chắc chắn sẽ chết!" Dường như để chứng minh lời của Tần Vũ, động tĩnh phía sau còn chưa dứt hẳn, đột nhiên lại truyền đến tiếng động lớn hơn.

Xích Độc Xà dường như đã bò dậy, lại đuổi theo về phía bọn họ. "Chạy đi đâu bây giờ, Doanh Thương còn bị húc vào trong tường rồi!

Lối ra không phải vẫn bị chặn sao?" Ngô Bất Chính kêu khổ.

Bàn Tử lại cốc cho cậu một cái vào đầu. "Sao cái đầu của cậu đến lúc quan trọng lại rớt xích thế!

Đại ca đã dùng thân mình mở đường cho chúng ta rồi, sau bức tường chắc chắn là lối ra!" Nói rồi, Bàn Tử bước lên dùng chân mở rộng cái lối ra hình người thêm một chút.

Ngô Bất Chính lúc này mới nhìn thấy.

Hóa ra bức tường này chỉ mỏng một lớp, thậm chí còn không dày hơn tấm ván ép là bao.

Nhưng phạm vi này rất nhỏ, chỉ rộng chừng hai mét.

Doanh Thương cũng coi như là may mắn, cả người vừa vặn bay ra khỏi bức tường giả này.

Chỉ cần lệch đi một chút, e rằng đầu đã đập vào vách đá, lúc đó hậu quả sẽ khó mà nói trước được.

Bàn Tử loay hoay một lúc đã mở được lối ra.

Ba người không dám trì hoãn, lập tức chạy vào trong.

Vừa vào trong thông đạo, liền phát hiện đây là một đường hầm được đào nhân tạo.

Chiều rộng khoảng năm mét, chiều cao chưa đến ba mét.

Doanh Thương đang nằm sấp trên mặt đất, cố gắng gượng dậy.

Nhưng dường như bị thứ gì đó túm lấy, nhất thời không thể đứng lên được.

Tần Vũ vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Ngô Bất Chính đến gần xem thì không khỏi ngây người.

Chỉ thấy dưới thân Doanh Thương lại thò ra mười mấy cái quỷ trảo xanh lè.

Quỷ trảo bám chặt lấy quần áo của Doanh Thương, dường như muốn kéo anh ta vào trong.

Nhưng Doanh Thương thân hình to lớn, mặt đất dưới người anh ta chỉ bị đập ra vài vết nứt, chúng căn bản không thể kéo vào được.

Tần Vũ vung Hắc kim cổ đao chém vài nhát, chặt đứt toàn bộ đám quỷ trảo đó, sau đó gọi Doanh Thương đứng dậy chạy đi.

Lúc này, Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng không có thời gian để hỏi thứ đó rốt cuộc là gì, tại sao lại có quỷ trảo.

Nhưng chạy một lúc thì họ đã hiểu ra.

Chương 1917

Thứ đó có lẽ chính là những con Mật Lạc Đà mà họ đã thấy trước đây.

Hóa ra trong các bức tường xung quanh đường hầm này cũng đầy rẫy những con Mật Lạc Đà này.

Những thứ này dường như có mặt ở khắp mọi nơi trong lòng núi.

Hơn nữa, Doanh Thương vừa rồi đập nứt mặt đất đã dẫn ra nhiều quỷ trảo như vậy.

Nếu họ không cẩn thận bị kẹt ở đây, e rằng thật sự không còn một con đường sống.

Động tĩnh phía sau không nhỏ.

Con Xích Độc Xà kia có lẽ cũng đã đuổi theo tới.

Nơi này không gian chật hẹp, nếu Xích Độc Xà đuổi tới, bọn họ ngay cả chỗ để né cũng không có.

Bàn Tử vội gọi Doanh Thương lấy ra một ống thuốc nổ từ trong ba lô, chuẩn bị cho sập đường hầm.

Nhưng đã bị Tần Vũ ngăn lại. "Cho sập rồi chúng ta cũng không ra được!

Lũ Mật Lạc Đà trong tường cũng sẽ chui ra!" Bàn Tử nghe vậy sốt ruột đến gãi đầu bứt tai. "Vậy phải làm sao bây giờ!

Không thể cứ chạy mãi được, chúng ta cũng không chạy nhanh bằng con rắn độc đó!" Ngô Bất Chính nghe vậy nhìn về phía trước.

Vẫn là một đường hầm dài vô tận.

Nhưng đường hầm ở đây chằng chịt phức tạp, còn có rất nhiều ngã rẽ.

Đi vòng tuy tiện lợi nhưng lại rất dễ lạc đường.

Nhưng rất nhanh Bàn Tử đã nghĩ ra một cách, vội nói: "Nghe Bàn gia đây, Tiểu ca, ở ngã tư phía trước, cậu ôm mật rắn chạy đi!

Chúng ta ở đối diện sắp đặt cơ quan, mười phút sau, cậu dẫn con rắn độc đó quay lại là được!" Tần Vũ cũng không hỏi nhiều, lập tức ôm lấy mật rắn chạy về một phía.

Bàn Tử thì gọi Ngô Bất Chính và Doanh Thương chạy vào một đường hầm khác.

Quả không ngoài dự đoán, con Xích Độc Xà kia vội vàng muốn tìm lại mật rắn của mình, cứ thế đuổi theo Tần Vũ, hoàn toàn không để ý đến ba người Bàn Tử. "Bàn Tử, rốt cuộc cậu có cách gì, mau nói đi!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Bàn Tử lại cởi áo khoác ngoài, lấy ra ba cây cuốc chim leo núi, mỗi người một cái, rồi nói: "Cách rất đơn giản, đục tường cho tôi, đừng đục sập là được, mỗi người khoét ba bốn cái lỗ to bằng đầu người trên đó.

Chúng ta cho con Xích Độc Xà kia nếm thử món 'vạn quỷ bóc vảy', tốc độ lên!" Ngô Bất Chính nghe đến đây đã hiểu ý của Bàn Tử.

Chỉ là cách này của gã vô cùng mạo hiểm.

Một khi không cẩn thận làm sập vách đá, lũ quái vật bên trong tuôn ra sẽ nhấn chìm bọn họ trong nháy mắt.

Vì vậy, khoảng cách của những cái lỗ này phải xa một chút, hơn nữa yêu cầu về sức mạnh cũng phải rất tinh tế.

Doanh Thương sức mạnh vô cùng, rõ ràng không thích hợp để khoét lỗ.

Thế là Bàn Tử vẽ ra vị trí các lỗ, tự mình đập vỡ, sau đó để Doanh Thương khoét rộng ra.

Ngô Bất Chính cũng phụ giúp.

Ba người lập tức hành động.

Nói thì đơn giản, nhưng khi thực sự làm lại vô cùng khó khăn.

Bởi vì cả đường hầm vốn đã không lớn, những lớp đá này vừa đập là vô số bụi bay lơ lửng, làm mấy người họ ho sặc sụa.

Cuối cùng, Bàn Tử đành phải lấy ra một ít nước tưới lên trên rồi mới bắt đầu đập.

Nhưng nước vừa tạt lên vách tường, màu sắc của vách tường lập tức trở nên xanh biếc hơn, khiến cho những bóng quỷ bên trong hiện ra rõ ràng hơn mấy phần.

Bàn Tử và những người khác thậm chí có thể thấy, một số bóng quỷ trốn trong vách tường dường như đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tuy trên mặt những bóng quỷ đó không có ngũ quan rõ ràng, nhưng cảm giác rợn tóc gáy đó thì không thể lừa người được. "Tôi nói này, mọi người cẩn thận một chút!

Đừng để bị mấy thứ này tóm được, không thì toi đời đấy!" Bàn Tử vừa đập vừa nói.

Doanh Thương trước đó đã bị những thứ này tóm lấy quần áo.

Chỗ bị tóm, quần áo rách nát thành từng mảnh vải.

Hơn nữa, qua bóng quỷ trên tường cũng có thể thấy được, bàn tay của những thứ này vô cùng sắc nhọn, trên đó không biết là móng tay hay là gì.

Ngón tay trông như từng con dao găm sắc bén. "Bốp!" Cùng với tiếng động đột nhiên truyền đến từ phía Doanh Thương, cái lỗ đầu tiên cuối cùng cũng bị đục ra.

Và gần như cùng lúc, từ trong vách đá lập tức thò ra một bàn tay.

Cả cánh tay đó màu xanh lục, dường như mọc đầy rêu.

Chương 1918

Nhưng lại hoàn toàn khác với loại rêu mà họ thấy ở núi Quan Tài, bởi vì màu xanh lục này không giống màu xanh của thực vật, mà lại giống màu xanh của phỉ thúy.

Có cái đầu tiên, rất nhanh cái thứ hai, thứ ba, thứ tư dần dần đều được đục ra.

Cùng với số lượng ngày càng nhiều, trên cả bức tường, rất nhanh đã xuất hiện từng cặp cánh tay.

Cảnh tượng đó trông vô cùng đáng sợ.

Cứ như là nhà tù thời cổ đại, vô số tù nhân bị kẹt trong ngục, muốn thoát ra nhưng lại bị nhà ngục giam cầm.

Ngô Bất Chính thực sự nhìn đến tê cả da đầu.

Tuy cậu không mắc chứng sợ lỗ, nhưng những thứ này thực sự quá giống người.

Mỗi lần nhìn thấy, cậu không khỏi coi chúng là người.

Mà lúc này nhìn thấy nhiều cánh tay như ác quỷ thế này, tim cậu cũng run lên.

Để chuyển hướng sự chú ý, Ngô Bất Chính vội nhìn vào phòng livestream đã lâu không để ý.

Không còn cách nào khác, kinh nghiệm và trải nghiệm hiện tại của họ đã không còn như lúc ban đầu.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, họ cũng đều hiểu rằng, ở nơi như cổ mộ, người có thể giúp mình chỉ có chính mình.

Nơi như phòng livestream về cơ bản là nơi để thư giãn giải trí.

Vì vậy, mấy lần gần đây tuy họ cũng mở livestream, nhưng vì cổ mộ quá nguy hiểm, nên về cơ bản họ không mấy khi xem.

Quả không ngoài dự đoán, khi Ngô Bất Chính nhìn vào phòng livestream, thấy nội dung mọi người đang thảo luận lúc này, không khỏi bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ thấy lúc này trong phòng livestream, mọi người lại đang thảo luận xem thứ trong vách tường này có phải là phỉ thúy không. 【Vãi, lầu trên nói thứ trong vách tường là phỉ thúy à?】【Đúng vậy, không thể nào chứ, chưa nghe nói trong phỉ thúy còn có quái vật.】【Lão tử chính là người khai thác phỉ thúy đây, sao tôi chưa nghe nói trong phỉ thúy có quái vật bao giờ!】【Ôi trời, lầu trên anh kinh doanh ngọc thạch à, anh trai còn thiếu bạn gái không?】【Cút đi, đây không phải chương trình xem mắt.】【Nói thật, những thứ trong vách tường đó rất có khả năng thật sự là phỉ thúy!】【Hơn nữa dựa theo màu sắc của đá ở đây, nếu thật sự là phỉ thúy, vậy có thể là một mạch khoáng phỉ thúy, vãi, giá trị này đúng là không tưởng tượng nổi.】Ngô Bất Chính thấy đến đây, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Cậu còn nhớ Tần Vũ trước đây đã nói, bất luận là ở đây hay ở Cổ Lâu Hương, cổ lâu ở hai nơi này đều do cùng một nhóm người làm.

Hơn nữa còn có một dòng thời gian, đó là Cổ Lâu Hương là nơi xây dựng cổ lâu trước đây, còn nơi này là nơi xây dựng cổ lâu hiện tại.

Hơn nữa, lúc đầu ở Cổ Lâu Hương, họ cũng đã nhìn thấy những bóng quỷ đó, và cũng đã phát hiện ra mạch khoáng phỉ thúy. "Vãi, chẳng lẽ bí mật mà nhóm người Tiểu ca nói đến là những mạch khoáng phỉ thúy này?" Ngô Bất Chính tự nhủ.

Quả thực có khả năng này.

Rốt cuộc, thời cổ đại bỏ công sức xây dựng một tòa cổ lâu, nếu chỉ để chứa một vài người chết, vậy trừ khi là gia tộc vô cùng giàu có, nếu không thì ai rảnh rỗi mà làm vậy?

Nhưng nếu xây dựng cổ lâu là một cái cớ, mục tiêu thực sự là những mạch khoáng phỉ thúy gần cổ lâu này, vậy thì sự việc lại mang một ý nghĩa khác.

Phải biết rằng, những mạch khoáng phỉ thúy này đều là vô giá.

Nếu có thể khai thác toàn bộ, giá trị của chúng còn cao hơn rất nhiều so với việc xây dựng một tòa cổ lâu.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính trong lòng đã có một kết luận.

Những người xây dựng cổ lâu có thể là vì những mạch khoáng phỉ thúy này nên mới cố ý xây dựng cổ lâu để che mắt thiên hạ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, suy đoán này của mình dường như lại có chút không đứng vững.

Bởi vì nếu đã là vì khai thác mạch khoáng phỉ thúy mới xây dựng cổ lâu, vậy tại sao mạch khoáng phỉ thúy ở đây lại không có dấu hiệu bị khai quật quy mô lớn?

Điều này lại có vẻ rất mâu thuẫn.

Ngô Bất Chính đang nghĩ đến xuất thần, đột nhiên Bàn Tử bên cạnh hét lên. "Thiên Chân, mẹ nó cậu đang làm gì đấy?" Ngô Bất Chính sững sờ, vừa định hỏi có chuyện gì, kết quả nhìn xung quanh, lập tức cậu ngây người.

Hóa ra vừa rồi cậu nghĩ quá nhập tâm, đến nỗi không để ý Bàn Tử và Doanh Thương đã đi ra xa mấy mét.

Hai người phối hợp ngày càng ăn ý, đã khoét ra rất nhiều lỗ trên vách tường.

Lúc này, từng cánh tay quỷ đều thò ra từ trong vách tường, hai bên dày đặc.

Mà cậu lúc này lại bị những cánh tay quỷ này vây ở giữa.

May mà khoảng cách giữa hai bên vách tường còn khá rộng, phạm vi thò ra của những cánh tay quỷ cũng có hạn.

Ngô Bất Chính sợ đến nuốt nước bọt, vội nghiêng người cẩn thận di chuyển ra khỏi giữa hai hàng tay quỷ. "Sao các cậu không gọi tôi!" Vừa thoát hiểm, Ngô Bất Chính liền một phen sợ hãi nói.

Vừa rồi nếu không để ý bị một trong những cánh tay quỷ đó tóm được, vậy thì trong nháy mắt đã phải bỏ mạng ở đây rồi. "Chúng tôi gọi cậu không dưới mười lần, cậu nhóc nhìn thấy vợ cậu rồi à?

Đứng ngẩn người ở đó!" Bàn Tử bực bội nói.

Ngô Bất Chính vội đem suy nghĩ của mình nói cho Bàn Tử.

Ai ngờ Bàn Tử lại nhìn cậu với vẻ mặt cạn lời. "Thiên Chân, khi nào thì cậu mới bớt ngây thơ đây!

Chương 1919

Lúc này mà nghĩ đến vấn đề này, đúng là lãng phí thời gian!

Đợi chúng ta đến cổ lâu xem một cái là biết hết thôi!

Nếu mỗi cái quan tài đều chứa đầy phỉ thúy, vậy thì chứng thực rồi!

Hơn nữa chúng ta đến đây là để cứu người, cậu quan tâm họ xây cổ lâu làm gì!

Cứu được người, đào một miếng phỉ thúy rồi chuồn là được rồi!" Ngô Bất Chính gật đầu, cũng cảm thấy mình nghĩ đến vấn đề này vào lúc này có phần không hợp thời.

Nhìn cả đường hầm, Bàn Tử và Doanh Thương lại đã làm ra một đoạn dài đến mười mét.

Con Xích Độc Xà kia ít nhất cũng phải dài mười lăm mét.

Nhưng phần đuôi rắn không rộng bằng thân rắn, nên khoảng cách mười mét cũng đủ rồi.

Bàn Tử dừng tay, vội vàng mở kết nối với Tần Vũ trong phòng livestream.

Không lâu sau, kết nối đã được thông.

Mọi người có thể nghe thấy tiếng thở dốc của Tần Vũ.

Rõ ràng anh vẫn đang dẫn con Xích Độc Xà kia đi vòng vòng.

Bàn Tử cũng không trì hoãn, lập tức hét lên. "Tiểu ca, xong việc rồi, mau qua đây!" "Ừm!" Tần Vũ đáp một tiếng, ngay sau đó kết nối bị ngắt.

Không lâu sau, đột nhiên họ nghe thấy tiếng rung động sột soạt truyền đến trong đường hầm.

Rõ ràng con Xích Độc Xà đã đến phía họ.

Lúc này, người trong phòng livestream cũng ngừng thảo luận, ai nấy đều căng thẳng nhìn vào tình hình trong phòng livestream.

Chỉ thấy trong đường hầm tối tăm pha chút màu xanh lục, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai.

Tần Vũ vác cái mật rắn khổng lồ trên vai.

Con Xích Độc Xà khổng lồ phía sau như phát điên, không màng đến bất cứ thứ gì, mắt cứ nhìn chằm chằm vào mật rắn của mình.

Nó cũng biết, một khi mất đi thứ này, nó sẽ thật sự không sống nổi.

Ngô Bất Chính từng đọc qua rất nhiều tài liệu, đặc biệt là quyển bút ký của ông nội, thậm chí còn có bút ký của ông ngoại Shirley Dương.

Những bậc tiền bối trong giới đạo mộ này đều là những người có kinh nghiệm phong phú, hiểu biết rất nhiều về những chuyện kỳ lạ trong cổ mộ.

Mà ở rất nhiều nơi đều có truyền thuyết về việc động vật tu luyện thành tiên.

Trong truyền thuyết dân gian thậm chí còn có câu nói 'gà không quá sáu năm, chó không quá tám năm'.

Chính là vì những con vật này sống lâu với người, sẽ dần dần bắt chước thói quen nói chuyện và tập tính của con người.

Điều này có chút yêu ma rồi.

Vì vậy, người ta thường không để gà sống quá sáu năm, chó sống quá tám năm.

Mà đây chỉ là một trong số đó.

Một loại khác là thuyết động vật tu luyện nội đan.

Ví dụ như cẩu bảo, trư bảo, ngưu hoàng v.v..., những kết thạch trong cơ thể động vật này.

Theo giải thích khoa học hiện nay, đây chính là sỏi.

Không có gì kỳ lạ, trong cơ thể người còn có sỏi.

Nhưng tình hình thực tế lại có chút khác biệt.

Bởi vì cẩu bảo và trư bảo rất có giá trị, nhưng chưa từng nghe nói ai bị sỏi thận cũng có thể bán lấy tiền.

Sỏi thận đến bệnh viện còn phải tốn tiền, vì vậy căn bản là hai chuyện khác nhau.

Mà trong phong thủy, người ta quy những thứ như cẩu bảo này vào thuyết nội đan.

Ví dụ như rắn, hồ ly, chồn... những con vật này đều biết tu luyện, nhưng thực sự có thể tu luyện ra nội đan lại rất ít.

Ngược lại là một số gia cầm, những gia cầm ngốc nghếch như chó, gà, lại thường mọc ra những thứ này.

Bởi vì những con vật này tính ngốc, tâm địa thuần khiết, tự nhiên thường sẽ có được những thứ này.

Đây chính là câu nói của người xưa, khi ông trời đóng một cánh cửa của bạn, tự nhiên cũng sẽ mở cho bạn một cửa sổ.

Cơ duyên họa phúc ai có thể định, thường thường trong mệnh đã định sẵn.

Phí hết tâm cơ vạn dặm tìm, chẳng bằng một lòng làm người phàm...

Lúc này trong đường hầm, bóng dáng của Tần Vũ đã ngày càng rõ ràng.

Chương 1920

Mà phía sau nơi anh đi qua, tiếng sột soạt càng ngày càng lớn, phảng phất như có vô số xúc tu đang cào vào vách tường.

Con Xích Độc Xà thân hình to lớn, nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Hơn nữa nó theo sau Tần Vũ, cứ như một đầu xe tải Giải Phóng, lấp kín cả đường hầm.

Nơi nó đi qua thậm chí còn làm rơi rất nhiều tảng đá nhô ra trên vách tường.

Có thể thấy mức độ cứng rắn của lớp vảy của nó.

Cùng với việc Tần Vũ ngày càng đến gần phía họ, Bàn Tử vội mở miệng hét lên: "Cẩn thận, trên vách đá hai bên có thứ gì đó!

Cẩn thận!" Tần Vũ nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử gần như cùng lúc đã đến đoạn đường này.

Anh thấy trên vách tường phía trước vô số tay quỷ thò ra, cứ như ác quỷ vồ mồi.

Nhưng dưới chân không thể dừng lại.

Một khi dừng lại, con Xích Độc Xà kia chắc chắn sẽ lao tới trong nháy mắt.

Thế là Tần Vũ hít một hơi thật sâu, đồng thời cả người đột nhiên nhảy lên, lại trực tiếp nhảy lên trên những cánh tay quỷ này, đạp lên những cánh tay quỷ đó mà chạy về phía trước.

Mỗi lần rơi xuống những cánh tay quỷ đó, đều phảng phất như chuồn chuồn lướt nước.

Nhìn Bàn Tử và những người khác, cũng như người trong phòng livestream đều sững sờ.

Thân thủ này e rằng không hề thua kém khinh công thủy thượng phiêu trong truyền thuyết.

Mà ngay khi mọi người bị thân thủ của Tần Vũ làm cho kinh ngạc, Tần Vũ đã lao qua.

Anh tung người nhảy xuống đất.

Mà những cánh tay quỷ ven đường, không một cái nào có thể chạm vào anh được.

Tần Vũ rơi xuống đất, giơ tay ném cái mật rắn khổng lồ trực tiếp xuống đất.

Con Xích Độc Xà phía sau thấy mật rắn của mình rơi xuống đất càng thêm điên cuồng.

Thân rắn khổng lồ uốn éo lao về phía mọi người.

Bàn Tử và những người khác đều căng thẳng đến cực điểm.

Cạm bẫy mà mình đặt ra có hiệu quả hay không, trong chốc lát sẽ rõ.

Chỉ thấy con Xích Độc Xà tốc độ cũng cực nhanh, hơn nữa lớp vảy toàn thân của nó như một lớp áo giáp dày.

Trong nháy mắt đã lao vào phạm vi của những cánh tay quỷ.

Lập tức chỉ nghe thấy tiếng 'rắc rắc' giòn tan vang lên.

Vô số cánh tay quỷ thò ra lại bị Xích Độc Xà húc một phát gãy lìa.

Kết quả này Bàn Tử cũng không ngờ tới, gã hít một hơi khí lạnh, vừa chuẩn bị gọi mọi người rút lui, đột nhiên từ trong những cái lỗ của những cánh tay quỷ bị gãy, lại lần lượt thò ra những cánh tay quỷ khác.

Hóa ra số lượng bóng quỷ trong vách tường này thực sự là quá nhiều.

Gãy một cánh tay quỷ, lập tức sẽ có một cánh tay khác thò ra, căn bản là vô cùng vô tận.

Xích Độc Xà dù lợi hại cũng chỉ dựa vào sức húc, mới húc gãy được phần lớn cánh tay quỷ.

Nhưng cùng với việc cánh tay quỷ trong các lỗ tiếp tục thò ra, rất nhanh những cánh tay quỷ đó đã tóm lấy lớp vảy trên người Xích Độc Xà.

Những cánh tay quỷ này hung hãn dị thường, một khi đã tóm được thứ gì đó là sống chết cũng không buông tay.

Tóm được một miếng vảy là nhất quyết phải giật xuống mới thôi.

Lúc đầu Xích Độc Xà còn có thể tiến lên được vài phần, nhưng cùng với việc cánh tay quỷ ngày càng nhiều, thế tiến của Xích Độc Xà ngày càng chậm.

Đến cuối cùng, con Xích Độc Xà lại không thể tiến thêm được một phân nào nữa.

Cả thân rắn khổng lồ trực tiếp dừng lại tại chỗ.

Mà nó vừa dừng lại, muốn tăng tốc lần nữa rõ ràng là chuyện viển vông.

Vô số cánh tay quỷ từng mảng tóm lấy vảy của Xích Độc Xà.

Cứ như lột vảy nhổ lông, trong nháy mắt vảy của Xích Độc Xà đã rơi đầy đất.

Thậm chí có nơi vì không có vảy, cánh tay quỷ tóm lấy thân rắn, trong nháy mắt một mảng thịt lớn đã bị xé xuống.

Cả đường hầm, trong nháy mắt đã biến thành một lò mổ.

Mắt thấy con Xích Độc Xà bị vô số cánh tay quỷ từng khối phân thây, Bàn Tử lúc này mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. "Tôi đã nói rồi, cách của Bàn gia làm sao có thể không có tác dụng chứ!

Cái đầu vĩ đại này đâu phải để đùa?" Ngô Bất Chính cũng không khỏi giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

Phải thừa nhận, có lúc cách của tên béo chết tiệt này thật sự rất hiệu quả. "Chúng ta đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi, con Xích Độc Xà trong đường hầm bị phân thây chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn.

Chương 1921

Cậu thực sự không thể nhìn nổi cảnh tượng đẫm máu này.

Tần Vũ gật đầu, quay người rời đi.

Doanh Thương cũng theo sát phía sau.

Tuy nhiên, Bàn Tử thấy cảnh này, không khỏi vội nói: "Ê tôi nói, cái mật rắn này rất có giá trị đấy, không lấy đi thì tiếc lắm!" Nói rồi Bàn Tử định vác mật rắn lên, nói thế nào thì cái mật rắn to như vậy mang ra ngoài cũng bán được không ít tiền!

Ngô Bất Chính thấy vậy bất đắc dĩ nói: "Tôi nói này Tử Bàn Tử, chẳng lẽ cậu định vác thứ này đi suốt đường sao?

Tạm thời không nói thứ này có giá trị bao nhiêu, nhưng tôi cảm thấy cậu lấy một khối phỉ thúy có trọng lượng tương đương ít nhất cũng có giá trị hơn cái này!

Hơn nữa lúc về chúng ta còn phải đi con đường này!

Cậu đợi lúc đi về rồi lấy, không tốt hơn à?

Cứ phải vác vào, vác ra, cậu đúng là cậy sức trâu bò có phải không?" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy đúng là có lý.

Hơn nữa cứ vác thứ này cũng thực sự rất mệt.

Thế là gã tìm một chỗ đặt nó xuống, chuẩn bị đợi lúc rời đi sẽ mang theo, đến lúc đó ra ngoài cũng có thể phát một khoản tài lớn.

Ngô Bất Chính lắc đầu không để ý đến gã, tên này cả đời chỉ yêu tiền như mạng.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, xem ra cả đời này cũng không đổi được rồi.

Nhưng cũng tốt, ít nhất không phải là thói hư tật xấu như cờ bạc.

Bàn Tử đặt mật rắn xong, mọi người lại kiểm tra lại trang bị của mình.

Sau khi thu dọn ổn thỏa liền chuẩn bị xuất phát.

Mà lúc này quay đầu lại nhìn con Xích Độc Xà khổng lồ, bốn người đều không khỏi tắc lưỡi.

Chỉ thấy con Xích Độc Xà khổng lồ vốn còn hung hăng, lúc này đã chết hẳn.

Hơn nữa toàn thân vảy đều bị bóng quỷ trong vách tường nhổ đi một mảng lớn.

Máu me đầm đìa, cảnh tượng vô cùng đẫm máu. "Đi thôi!" Ngô Bất Chính gọi, cậu sợ nhất là những cảnh tượng này.

Dù là cơ quan nguy hiểm cũng còn hơn cảnh tượng máu me này.

Mọi người gật đầu, lập tức không trì hoãn nữa, đi về phía sâu trong đường hầm một bên.

Tình hình dưới lòng núi này vô cùng phức tạp.

Tần Vũ tuy không nói kỹ những con quái vật này rốt cuộc là gì, nhưng dù sao trước đó ở Cổ Lâu Hương, họ cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, nên ít nhiều cũng hiểu được đặc điểm của những con quái vật này.

Những con quái vật này dường như chỉ có thể di chuyển trong loại mạch khoáng màu xanh lục đó, còn gặp phải đá Thiên Tinh và đá núi lửa thì không có cách nào.

Vì vậy nơi này rất có khả năng giống với tình hình ở Cổ Lâu Hương, đều dùng đá Thiên Tinh và đá núi lửa làm rào cản, nhốt những con quái vật này trong lòng núi.

Mà lúc này cùng với việc mọi người đi về phía sâu trong đường hầm, những bóng quỷ trên vách đá hai bên cũng dần dần ít đi.

Dường như đến đây, vách tường của đường hầm cũng bắt đầu chuyển từ mạch khoáng màu xanh lục sang đá Thiên Tinh.

Chất đá của núi phức tạp, có tình huống này cũng không có gì lạ.

Chỉ là mọi người đi nửa ngày, vẫn không thấy điểm cuối.

Trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Phải biết rằng, hướng đi hiện tại của họ vẫn là dốc xuống.

Dựa theo quãng đường đã đi trước đó, cộng thêm bây giờ, độ cao của họ so với mặt đất e rằng đã rất sâu rồi.

Một tòa cổ lâu xây dựng sâu như vậy, nghĩ thế nào cũng cảm thấy nơi này không phải là nơi tốt lành gì.

Có lẽ là vì chuyện của Xích Độc Xà, khiến Bàn Tử lúc này cũng không có tâm trạng nói đùa.

Trên đường đi không khí có chút nặng nề.

Đi gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng đường hầm cũng đến điểm cuối.

Mà phía trước mọi người, lại xuất hiện một gian thạch thất.

Trong thạch thất trống rỗng rất tối, không nhìn rõ tình hình.

Bàn Tử sờ sờ ba lô, pháo lạnh đã hết, chỉ có thể lấy ra mấy cây gậy huỳnh quang còn lại, chuẩn bị ném vào để xem xét tình hình.

Tuy nhiên Tần Vũ lại đột nhiên ngăn gã lại. "Đừng động!" Nói xong Tần Vũ liền lấy cây gậy huỳnh quang qua, sau đó bẻ sáng, rồi lại tự mình cầm lấy đưa vào trong sơn động phía trước.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều không hiểu, không biết Tần Vũ đang làm gì.

Tuy nhiên cùng với việc Tần Vũ đưa cây gậy huỳnh quang vào trong sơn động, họ dần dần hiểu ra.

Chỉ thấy cùng với việc cây gậy huỳnh quang dần dần đưa vào trong sơn động, tình hình trong cả sơn động cũng dần dần hiện ra.

Chương 1922

Trong sơn động đó, lại xuất hiện từng sợi tơ nhỏ.

Mà trên những sợi tơ này, lại còn treo từng cái chuông nhỏ.

Những cái chuông đó Ngô Bất Chính và Bàn Tử quá quen thuộc.

Đó chính là lục giác đồng linh!

Tuy Ngô Bất Chính và Bàn Tử chưa đến Lỗ Vương Cung, nhưng cũng đã xem video livestream của Tần Vũ ở Lỗ Vương Cung.

Lục giác đồng linh trong đó lợi hại đến mức nào, căn bản không cần phải nói nhiều. "Lần này phiền phức rồi, chúng ta làm sao qua đây!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử không nói gì, cũng nhìn về phía Tần Vũ.

Nếu bên trong này là trận chuông, vậy họ muốn đi qua sẽ rất phiền phức, trừ khi họ có thể bay trên tường như nhện.

Tần Vũ thấy những cái chuông này, trong lòng đã hiểu ra vài phần.

Anh vẫn còn ấn tượng về nơi này.

Trong tiểu thuyết kiếp trước, Phan Tử đã bỏ mạng ở đây.

Vì vậy lần này xuống, anh mới đặc biệt yêu cầu Phan Tử tuyệt đối không được xuống.

Tuy đây là thế giới song song, nhưng lịch sử luôn có sự tương đồng đáng kinh ngạc.

Có thể không mạo hiểm thì tốt nhất là không nên mạo hiểm.

Lỡ như thật sự xảy ra chuyện, vậy không phải hối hận là có thể bù đắp được. "Theo tôi!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

Anh nhớ bên trong này có cơ quan.

Chỉ cần nghĩ cách kích hoạt cơ quan, là có thể đi qua.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính theo sát phía sau, Doanh Thương phụ trách bọc hậu.

Bốn người lập tức đi vào trong.

Tần Vũ nhớ cơ quan dường như ở trên vách tường bên trái, chắc không khó tìm.

Tuy nhiên không ai ngờ được, họ vừa mới quay người, trong phạm vi chiếu sáng của gậy huỳnh quang, lại đột nhiên thò ra một khuôn mặt người trắng bệch.

Khuôn mặt đó trắng đến đáng sợ, như thể đã bôi một lớp phấn lên mặt.

Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là mắt của người đó lại đã biến thành màu vàng, vô cùng đục ngầu.

Bàn Tử thấy vậy sợ đến chửi thề một tiếng, hét lên: "Tống tử!

Mau lấy hắc lư đề tử!" Nói rồi gã liền đi sờ ba lô tìm hắc lư đề tử.

Nhưng ba lô của gã đã trống rỗng, làm gì còn hắc lư đề tử nào.

Ngô Bất Chính lúc này cũng sợ hết hồn, vội đi sờ hắc lư đề tử trong ba lô của mình.

Nhưng ngay lúc này, Tần Vũ lại giữ hai người lại. "Đừng hoảng, đây là người!

Nhưng đã chết rồi!" Hai người nghe thấy lời của Tần Vũ, lúc này mới bình tĩnh lại.

Bàn Tử bật đèn pin soi qua.

Quả nhiên phát hiện đây là một người, trên người mặc đồng phục giống của Giang Ninh và những người khác, chắc là người của công ty họ.

Nhưng lúc này quả thực đã chết rồi, vì mắt của anh ta đã bắt đầu đục ngầu.

Cả người dựa vào một bên vách tường với một tư thế cực kỳ quỷ dị.

Hai tay của anh ta đã hoàn toàn chìm vào trong vách tường, một chân thậm chí cũng chìm vào trong.

Má bên đầu cũng dán chặt vào vách tường.

Cả người như thể muốn chui vào trong tường.

Bàn Tử còn muốn đi lên xem người này rốt cuộc là sao.

Người chết thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy kiểu chết như thế này.

Chẳng lẽ thật sự ứng với câu nói đó?

Người này là tự mình đập đầu vào tường chết? "Tử Bàn Tử, cậu đừng có táy máy nữa, cẩn thận thi thể đó có vấn đề!" Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Lần này xuống đây, trên đường gặp phải những chuyện kỳ lạ vô cùng.

Có thể không gây thêm chuyện thì tốt nhất là cố gắng không gây thêm chuyện.

Chương 1923

Bàn Tử nghe vậy lại không cho là đúng: "Tiểu Thiên Chân, để tôi nói cho cậu biết, cậu chính là quá căng thẳng rồi.

Không phải chỉ là một người chết sao, người vừa mới chết tuyệt đối sẽ không biến thành tống tử!

Để Bàn gia tôi xem trên người anh ta có trang bị gì!

Chúng ta dùng được cũng tốt mà!" Bàn Tử nói rồi liền sờ soạng qua.

Tần Vũ chỉ nhìn mà không nói gì.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ cũng không ngăn cản, cũng không nói gì thêm.

Bàn Tử tiến lên sờ soạng nửa ngày, lại thật sự từ trên người đối phương sờ ra một khẩu AK do Liên Xô sản xuất.

Khẩu súng này tuy cỡ nòng không được, nhưng được cái nhiều đạn, bắn liên thanh cực đã.

Nhưng Bàn Tử cầm súng xuống lại cảm thấy kỳ lạ: "Sao thằng nhóc này có súng mà không dùng, đạn vẫn còn đầy!" Ngô Bất Chính nói: "Không biết, nhưng Tiểu ca chắc là biết!" Cậu nhớ Tần Vũ trước đây ở Lỗ Vương Cung đã gặp phải những cái chuông lục giác này, chắc chắn biết một số tình hình.

Tần Vũ gật đầu, chỉ vào đầu mình.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính lập tức hiểu ra.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, ý cậu là những cái chuông này có thể làm cho đầu óc người ta có vấn đề à!

Vãi, vậy chúng ta làm sao qua đây!" Tần Vũ nghe vậy nhìn sang một bên của người đó.

Quả nhiên phát hiện ở bên cạnh đầu của người đó, có một quả cầu đá nhô ra.

Quả cầu đá rất không bắt mắt, nếu không phải Tần Vũ còn có một số ký ức của kiếp trước, e rằng cũng không dễ dàng tìm ra ở đây lại có một cơ quan.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, trực tiếp ấn vào quả cầu đá.

Cùng với một trận tiếng xích sắt ken két chuyển động vang lên, lập tức trong cả sơn động, liền truyền đến một trận tiếng nước ùng ục.

Nghe âm thanh lại là từ dưới đất trào lên! "Vãi!

Sao lại có nước nữa vậy!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Bọn họ lúc này hoàn toàn không hiểu gì về tình hình trong hang núi.

Vừa vào đã bị vô số sợi dây chuông và thi thể quỷ dị trước mắt thu hút sự chú ý.

Lúc này nghe thấy tiếng nước, ai nấy đều bất giác dùng đèn pin rọi xuống.

Rọi một cái quả nhiên phát hiện, thì ra đáy của cả hang núi lại là một đầm nước lớn.

Trên đầm nước còn có một cây cầu.

Nhưng đáng tiếc cây cầu đó cũng bị vô số chuông nhấn chìm.

Muốn đi qua cầu, thế nào cũng phải chạm vào những chiếc chuông này. "Hay!

Hay thật!" Ngô Bất Chính đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vỗ tay khen hay. "Hay cái gì mà hay, Thiên Chân cậu lại lên cơn thần kinh gì vậy?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính cười nói: "Tôi nói là Tiểu ca kích hoạt cơ quan này rất hay!" "Nếu nước dâng lên, sẽ nhấn chìm hết những chiếc chuông này!" "Chuông vào nước, tự nhiên sẽ không phát ra tiếng động nữa!" "Đến lúc đó chúng ta có thể dễ dàng đi qua!" Bàn Tử nghe vậy lập tức bừng tỉnh, nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này.

Có Tần Vũ ở đây, hắn tự nhiên không lo không qua được. "Vậy còn hắn thì sao!" Bàn Tử chỉ vào thi thể ở một bên hỏi. "Cứ để hắn ở đây thế này, hình như không ổn lắm!" "Hay là chúng ta chặt tay chân hắn ra, để hắn tách khỏi tường, rồi tìm một cái hố chôn đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói: "Thôi đi ông, người ta bây giờ đang lành lặn đủ tay đủ chân, ông cứ nhất quyết biến người ta thành người tàn tật là sao!" "Hơn nữa người này chết rất kỳ quặc, trông cứ như bức tường muốn ăn thịt người vậy!" "Làm gì có chuyện tường ăn thịt người, coi chừng là quái vật bên trong giở trò!" "Chúng ta đừng ở lại đây lâu nữa, đợi nước nhấn chìm chuông rồi chúng ta mau xuất phát!" "Vậy được thôi!" Bàn Tử càng nghe càng thấy có lý.

Thực sự là bóng ma gặp trong hành lang trước đó quá đáng sợ.

Ngay cả con quái vật to lớn như Xích Độc Xà cũng bị xé thành từng mảnh.

Nếu đổi lại là mình, chẳng phải sẽ bị mổ bụng phanh thây ngay lập tức sao.

Vẫn nên tìm cách rời khỏi đây trước thì hơn.

Nước dâng lên rất nhanh, trong lúc mấy người nói chuyện, mặt nước bên dưới đã dâng lên rất nhiều.

Nhưng hai bên hang núi đều có lối đi.

Cho nên nước này chắc chắn không thể lấp đầy hoàn toàn cả hang núi được.

Chỉ cần mặt nước dâng đến ngang chân họ, họ bắt buộc phải xuất phát.

Nếu không, có thể nước sẽ nhanh chóng trở lại như cũ.

Loại cơ quan này chắc chắn không thể chỉ sử dụng một lần.

Vì vậy nhất định cũng sẽ có thiết bị khôi phục.

Mấy người chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 1924

Rất nhanh, mặt nước đã ngang bằng với mặt đất dưới chân họ.

Mấy người không chần chừ nữa, tất cả đều cẩn thận nhảy xuống nước.

Bên trên mặt nước vẫn còn chuông.

Vì vậy muốn đi qua, phải tránh những chiếc chuông ở trên.

May mắn là cả bốn người đều bơi khá giỏi.

Gói những thứ quan trọng vào túi vải chống thấm, sau đó bốn người bơi về phía đối diện.

Trong lúc đó, họ đều cảm nhận được đã chạm phải dây mấy lần.

Nhưng vì chuông bị nước nhấn chìm, hoàn toàn không phát ra âm thanh.

Tự nhiên cũng không có chuyện gì xảy ra.

Bốn người bơi một mạch qua, đến bờ đối diện thì đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy lối ra ở phía đối diện đã cách mặt nước khoảng một mét.

Nhìn lại phía sau, lối vào cũng vậy. "Vãi, mặt nước này hạ nhanh quá, mau lên đi!" Bàn Tử hét lên.

Tốc độ hạ của mặt nước vượt xa dự đoán của họ.

Và đây không phải là chuyện tốt.

Bàn Tử đôi lúc suy nghĩ rất tỉ mỉ.

Mặt nước hạ xuống, trên những sợi dây và chuông khó tránh khỏi sẽ còn sót lại vài giọt nước.

Mà một khi những giọt nước này nhỏ xuống, những sợi dây và chuông bên dưới chỉ cần lộ ra khỏi mặt nước, có thể sẽ vì thế mà rung động.

Không ai biết độ nhạy của chuông thế nào.

Nếu chỉ cần một cú chạm đơn giản mà phát ra tiếng động, vậy thì thật sự là chết oan uổng.

Doanh Thương là người đầu tiên leo lên.

Sau đó kéo Ngô Bất Chính lên.

Tiếp theo là Bàn Tử, cuối cùng mới là Tần Vũ.

Ngay khi họ vừa lên, phía sau đã vang lên tiếng nước tí tách.

Rõ ràng, tình huống mà Bàn Tử lo lắng đã xảy ra. "Mau đi!" Tần Vũ hét lên.

Mấy người không dám chậm trễ, lập tức chạy về phía trước.

Nhưng chưa chạy được hai bước đã phát hiện phía trước chỉ có một đầm nước, hoàn toàn không có đường đi! "Tiểu ca, làm sao bây giờ?" Bàn Tử có chút sốt ruột, chuông phía sau có thể vang lên bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó sẽ gặp phải chuyện gì, họ cũng không biết.

Nhưng lúc này phía trước lại không có đường đi.

Tần Vũ chỉ vào đầm nước nói: "Đường ở dưới đó, đi mau!" Nghe thấy vậy, Bàn Tử cũng không chần chừ, thúc giục Ngô Bất Chính và Doanh Thương xuống trước.

Đặc biệt là dặn Doanh Thương phải chăm sóc kỹ cho Ngô Bất Chính.

Kỹ năng bơi của cậu ta hơi kém, muốn qua đây, tám phần là phải nín thở.

Một khi cậu ta không nín được dưới nước, vậy là coi như xong.

Doanh Thương gật đầu, lập tức dẫn Ngô Bất Chính nhảy xuống trước.

Lúc này ở phía sau, mặt nước trong đầm đã hạ xuống rất nhiều.

Tiếng nước tí tách ngày càng dồn dập.

Chỉ cần một giọt nước rơi trúng sợi dây, hậu quả sẽ là...

Bàn Tử đang chuẩn bị nhảy theo xuống đầm.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng chuông "leng keng leng keng" phía sau đã vang lên.

Âm thanh trong trẻo đó vang lên đột ngột, Bàn Tử và Tần Vũ hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Đặc biệt là Bàn Tử, cảm thấy tiếng chuông này trong trẻo khá hay.

Dường như không có nguy hiểm gì cả.

Lẽ nào Tần Vũ nhầm rồi?

Không thể nào, Tần Vũ đã bao giờ sai đâu!

Chương 1925

Bàn Tử đang nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy một lực cực mạnh đá vào mông mình.

Gần như cùng lúc, cả người hắn hét lên một tiếng, trực tiếp rơi xuống đầm nước.

Khi dòng nước lạnh bao trùm toàn thân, hắn cảm thấy da dẻ mát lạnh.

Tim cũng không khỏi run lên.

Sau đó liền nghe thấy tiếng Tần Vũ rơi xuống nước.

Bàn Tử tuy không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng đến bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được, toàn thân mình có một cảm giác huyết mạch sôi trào.

Dường như âm thanh của chuông có thể gây ra sự chấn động của máu trong cơ thể mình.

Cũng không biết nguyên lý là gì.

Nếu vừa rồi mình không bị Tần Vũ đá xuống, có lẽ ở lại thêm một lúc nữa, chuyện xảy ra ngay cả chính hắn cũng không tưởng tượng nổi.

Tần Vũ ra hiệu cho hắn mau đi, sau đó bơi về phía trước.

Bàn Tử cũng vội bơi theo.

Nhưng trước khi đi, hắn vẫn tò mò liếc nhìn mặt nước phía sau một cái.

Vậy mà chỉ một cái liếc mắt, suýt chút nữa đã dọa hắn tè ra quần.

Chỉ thấy trên mặt nước, có một người đang đứng.

Người đó đang nhìn về phía này, trên khuôn mặt quái dị khổng lồ, ngũ quan đều vặn vẹo.

Trông như những cục thịt vậy.

Dáng vẻ của con quái vật đó hắn quá rõ rồi.

Đó chính là dáng vẻ của bóng ma trong núi lúc trước!

Sao lại có một con theo tới đây!

Hay là sau khi chuông được kích hoạt, bóng ma đó đã được thả ra!

Nếu là vế sau, vậy thì sau khi họ tìm được Ngô Tam Tỉnh thì làm sao ra ngoài đây!

Vãi!

Bàn Tử nghĩ đến đây cũng không nhịn được chửi thề một câu.

Nhưng lúc này cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy được.

Vẫn là tìm được người trước rồi nói sau.

Còn về việc làm sao ra ngoài, đó là chuyện của sau này.

Con đường dưới đầm nước này không dài.

Ngay cả Ngô Bất Chính cũng có thể dễ dàng đi qua, tự nhiên không cần phải nói những người khác.

Một lát sau, bốn người lần lượt ngoi lên mặt nước.

Và xuất hiện trước mặt họ, lại là một con mương ngầm được đào trong lòng đất.

Con mương này rất nông, rộng khoảng ba bốn mét.

Sau khi ra ngoài, nước chỉ ngập qua bắp chân.

Nhưng nước trong mương rất lạnh, mấy người đều lạnh đến không chịu nổi, chỉ có thể vội vàng leo ra.

Lên bờ, Bàn Tử liền vội vàng thắp sáng đèn bão, coi như ấm hơn một chút.

Nhưng nơi này trống rỗng, trông mong một chiếc đèn bão sấy khô quần áo, rõ ràng là không thể.

Bàn Tử đứng dậy đi một vòng, lẩm bẩm chửi bới rồi chạy về. "Vãi, sao chỗ này còn sạch hơn cả mặt Bàn gia vậy!" "Cũng không có cái quan tài nào, dùng gỗ đốt lửa cũng được mà!" "Quần áo này phải sưởi đến bao giờ mới khô được!" Ngô Bất Chính cũng bất lực, họ vào đây vội vàng, không ai nghĩ đến việc mang theo quần áo để thay.

Bây giờ quần áo ướt sũng, đừng nói là tiếp tục đi, e rằng đi thêm một lúc nữa quần áo sẽ cọ xát vào người đến rớm máu.

Quần áo của họ không phải là loại cotton thoải mái.

Quần áo dùng để hạ mộ chủ yếu chú trọng tính năng.

Tự nhiên cũng phải hy sinh một chút sự thoải mái.

Chịu đựng trong thời gian ngắn thì được, nhưng không tìm chỗ sấy khô quần áo thì con đường này e rằng cũng khó đi.

Bốn người ngồi xổm một lúc gần đèn bão, cảm thấy trên người ấm hơn một chút.

Lúc này mới đứng dậy tiếp tục đi.

Ít nhất phải tìm được một cỗ quan tài, lấy ván quan tài ra đốt lửa sưởi ấm, sấy khô quần áo rồi tính sau.

Chương 1926

Lúc này quan sát toàn bộ không gian, Tần Vũ bốn người phát hiện.

Nơi này dường như là một gian thạch thất.

Phía trước có một lối đi kéo dài ra ngoài.

Không biết dẫn đến đâu.

Nhưng đã là thạch thất, cơ quan cạm bẫy trong mộ cổ thường sẽ không đặt ở đây.

Thạch thất vì kết cấu đặc thù, cơ quan rất khó bảo tồn lâu dài.

Vì vậy các cơ quan thường thấy về cơ bản đều ở trong dũng đạo.

Bốn người không chần chừ nữa, đi về phía trước.

Lần này chỉ đi chưa đầy trăm mét.

Đột nhiên Tần Vũ đi đầu dừng lại.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng nhìn thấy, ở cuối lối đi phía trước họ xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá hoàn toàn chặn kín lối đi.

Mà trước cửa đá, còn có một cái rãnh đá được đẽo từ đá.

Không biết có tác dụng gì.

Bàn Tử thấy tình hình này, liền cười. "He he, mẹ nó đây là Song diện tự lai thạch!" "Vãi, Bàn gia chỉ nghe người ta nói ở Phan Gia Viên, chưa bao giờ thấy, không ngờ ở đây lại có Song diện tự lai thạch!" "Tử Bàn Tử, Song diện tự lai thạch là gì?" "Tôi chỉ nghe nói Tự lai thạch, làm gì có Song diện tự lai thạch!" Ngô Bất Chính vội nói.

Tự lai thạch chính là cửa đá chặn mộ cổ.

Nhưng Song diện tự lai thạch này lại là thứ gì.

Bàn Tử cười nói: "Cái này cậu không hiểu rồi, Song diện tự lai thạch rất hiếm gặp, cho dù có cũng thường ở bên trong mộ cổ!" "Cửa đá chặn ở cổng lớn mộ cổ thường không dùng cái này!" "Bởi vì một mặt của Song diện tự lai thạch ở ngoài cửa chắc chắn sẽ có rãnh đá như thế này!" "Cho nên người biết thứ này, rất dễ dàng sẽ phá giải nó!" "Như vậy thì nó lại trở thành Đơn diện tự lai thạch!" "Vì vậy thường chỉ có bên trong mộ cổ mới có, bọn trộm mộ bình thường vào mộ cổ căng thẳng muốn chết!" "Làm gì còn để ý đến những chi tiết này!" "Rất dễ trúng chiêu!" Bàn Tử cười giải thích.

Thực ra cái gọi là Song diện tự lai thạch, chính là một loại cơ quan cửa đá.

Người không biết, một khi cưỡng ép phá Tự lai thạch, sau khi vào trong, bên ngoài Tự lai thạch sẽ bị chặn lại.

Đến lúc muốn ra, sẽ phát hiện đường ra đã không còn.

Nhưng Tự lai thạch dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là một tảng đá.

Đối với loại Mạc kim giáo úy như Bàn Tử, muốn phá Tự lai thạch vẫn rất đơn giản.

Ngay cả Song diện tự lai thạch thực ra cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy Song diện tự lai thạch phát triển về sau, dần dần chủ yếu dùng để nhốt người.

Kết hợp với các cơ quan khác, từ đó đạt được mục đích đẩy người vào chỗ chết.

Ví dụ như kết hợp với cát chảy, khói độc, chất độc...

Tự lai thạch có thể tạm thời nhốt bọn trộm mộ, từ đó phối hợp với các cơ quan khác để đạt được mục đích giết người.

Bàn Tử tuy có thể giải được cơ quan Tự lai thạch này.

Nhưng để an toàn, vẫn để Tần Vũ lên trước kiểm tra xem có cơ quan ám khí nào khác không.

Dù sao đến đây mà vì sơ ý trúng chiêu, vậy thì có chút mất nhiều hơn được.

Tần Vũ đưa ngón tay ra sờ một vòng quanh tường.

Ngoài cảm giác rất lạnh khi chạm vào, không có cảm giác nào khác.

Không thấy có cơ quan ám khí gì.

Liền ra hiệu cho Bàn Tử ra tay.

Bàn Tử cũng không nhiều lời, lấy ra một thứ giống như sợi dây thép, bắt đầu làm việc.

Toàn bộ quá trình giống hệt như một tên trộm bẻ khóa.

Chưa đến hai phút, cơ quan Tự lai thạch thật sự đã bị hắn mở ra. "Được đấy Bàn Tử, tay nghề này của cậu khá lắm!" Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không khỏi khen ngợi.

Bàn Tử đắc ý cười nói: "Đó là dĩ nhiên, Bàn gia tôi là Mạc kim giáo úy chính hiệu đấy!" Hai người đang nói cười, đột nhiên Tần Vũ bên cạnh lại liếc họ.

Gần như cùng lúc, hai người cũng toàn thân lạnh buốt.

Chỉ cảm thấy sau khi Tự lai thạch được mở ra, có một luồng khí lạnh tỏa ra.

Luồng khí lạnh đó lạnh thấu xương, giống như đang ở trong hầm băng vậy.

Nhưng vấn đề là, đây là mộ cổ, sao có thể có hầm băng được?

Bàn Tử vội bật một cây pháo sáng ném vào trong.

Chương 1927

Khi ánh sáng chiếu rọi toàn bộ mộ thất, họ phát hiện, trong mộ thất này lại có một cỗ quan tài được phủ một lớp sương trắng.

Xung quanh quan tài còn bốc lên hơi lạnh.

Mà đối diện quan tài, lại có một bức Tự lai thạch khác.

Hai bức Tự lai thạch này dường như có thể trực tiếp phong bế toàn bộ mộ thất.

Khiến không khí trong mộ thất không lưu thông.

Khi họ mở Tự lai thạch bên này, khí lạnh trong mộ thất liền ùa ra. "Mẹ nó đây là chỗ quái gì vậy, quan tài ướp lạnh à?" "Bên trong không phải toàn là dưa hấu đấy chứ!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hạ mộ lâu như vậy, lần đầu tiên thấy có người ướp lạnh quan tài.

Bên trong nếu không phải là dưa hấu, thì chắc là chủ nhân ngôi mộ này lúc sống thích ướp lạnh, chết rồi cũng muốn được hưởng đãi ngộ ướp lạnh!

Ba người đang nghi hoặc, đột nhiên lớp sương trên cỗ quan tài đó nhanh chóng thăng hoa thành sương mù trắng.

Sau đó bay ra ngoài, để lộ cỗ quan tài bên trong.

Rõ ràng là một cỗ quan tài gỗ màu đỏ.

Quan tài đã bị hư hỏng rất nghiêm trọng, trông có vẻ rất giòn, có lẽ chạm vào là sập.

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, lần đầu tiên thấy tình huống này, không khỏi hỏi Tần Vũ: "Tiểu ca, cậu đã thấy tình huống này bao giờ chưa?

Cái quan tài ướp lạnh này là cái quái gì vậy!" Tần Vũ lắc đầu, anh cũng chưa từng thấy tình huống này.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi khó xử: "Vậy thì phiền rồi, chúng ta nên phá cái quan tài này ra nhóm lửa sưởi ấm, sấy khô quần áo, hay là đi tiếp đây!" "Quần áo ướt dính vào người, khó chịu quá!" Ngô Bất Chính nói. "Có lẽ chúng ta quá căng thẳng, tình huống quan tài phủ sương này có thể chỉ là hiện tượng tự nhiên!" "Ví dụ như nhiệt độ ở đây rất thấp, thì sẽ xuất hiện tình trạng ngưng sương!" "Hơn nữa nhìn quan tài nát như vậy, e rằng bên trong có đồ hay không cũng là một chuyện!" "Chúng ta không thể mặc quần áo ướt đi tìm người được!" "Hay là mở quan tài ra xem đi!" Tần Vũ gật đầu, anh rất rõ bên trong Trương gia cổ lâu này sẽ có cơ quan axit mạnh.

Nếu quần áo bị ướt mà phản ứng với axit mạnh thì họ thật sự không ra được nữa.

Cho nên trước khi vào cổ lâu, quần áo phải tìm cách sấy khô!

Thấy ngay cả Tần Vũ cũng gật đầu đồng ý, Bàn Tử lập tức không còn do dự gì nữa.

Lấy đồ nghề ra chuẩn bị mở quan tài.

Ngô Bất Chính cũng lên giúp.

Doanh Thương thì đứng một bên, cảnh giác nhìn quan tài.

Đừng thấy anh ta không ra tay, nhưng lát nữa chỉ cần trong quan tài có thứ gì nguy hiểm, anh ta chắc chắn sẽ là người đầu tiên xông lên.

Ba người mở quan tài rất nhanh.

Chưa đầy năm phút, đã mở được nắp quan tài.

Mà bản thân cỗ quan tài này đã rất cũ nát, mở ra cũng không có chút khó khăn nào.

Cùng với một tiếng "bịch" trầm đục.

Lập tức cả tấm ván quan tài rơi xuống một bên, hơn nữa vết nứt trên đó còn lớn hơn, trông như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là, tình hình bên trong quan tài còn tồi tệ hơn.

Khi tấm ván quan tài rơi xuống đất, cả cỗ quan tài trực tiếp như đóa hoa nở rộ, sụp đổ ra bốn phương tám hướng.

Thi thể bên trong cũng lộ ra trên mặt đất.

Ba người đều nhìn nhau, rõ ràng đều phát hiện ra vấn đề.

Khi cỗ quan tài này sụp đổ, trong quan tài không có âm thanh nặng nề.

Điều này cho thấy thi thể và tấm ván gỗ bên dưới thi thể lẽ ra đã rơi xuống đất từ rất lâu rồi.

Mà quan tài là do họ mở nắp ra mới tan rã.

Cho nên trước khi họ mở quan tài, cỗ quan tài này thực ra đã chỉ còn cái vỏ rỗng.

Thi thể bên trong và tấm ván quan tài bên dưới đã tách rời khỏi bản thân quan tài. "Vãi, chưa bao giờ thấy tình huống này, gỗ của quan tài này trông cũng không đơn giản, sao lại hư hỏng nặng như vậy!" Bàn Tử nghi ngờ nói.

Ngô Bất Chính và Tần Vũ cũng nhíu mày.

Nguyên nhân gây ra tình huống này có rất nhiều.

Có thể là vấn đề môi trường ở đây, cũng có thể là do nhiệt độ thấp, dù sao trước đó trên quan tài đã đóng sương.

Cũng có thể là khi quan tài được đặt ở đây đã như vậy rồi.

Nguyên nhân chính xác rõ ràng là không thể biết được.

Nhưng sự kỳ lạ của cỗ quan tài này đúng là có thật. "Nhóm lửa trước đi, sấy khô quần áo rồi đi!" Ngô Bất Chính nói.

Chương 1928

Cậu luôn cảm thấy nơi này rất tà khí.

Vẫn là mau tìm được người rồi ra ngoài nói sau.

Bàn Tử gật đầu, lập tức lên kéo hai mảnh ván quan tài qua nhóm lửa.

Mà thi thể bên trong không bị mục nát, da khô quắt, lõm xuống rất nghiêm trọng.

Khi quan tài hoàn toàn sụp đổ, thậm chí còn rơi ra một cánh tay.

Trông cũng khô héo như củi, e rằng chạm vào là tan nát.

Nhưng cũng không thể cứ nhìn mãi, khá là rợn người.

Thế là Bàn Tử tìm một mảnh vải chống thấm, phủ lên thi thể đó.

Như vậy, cũng thoải mái hơn nhiều.

Ba người vội cởi quần áo trên người, chỉ mặc mỗi cái quần sịp.

Sau đó dùng những thanh gỗ từ ván quan tài chẻ ra làm giá treo quần áo.

Đặt một bên để sấy.

Gỗ từ quan tài cung cấp khá nhiều, đốt vài tiếng chắc không vấn đề gì.

Mấy người đi một mạch đến đây cũng đã mệt.

Thế là Bàn Tử lấy ra thức ăn chia cho mọi người một ít, không cần biết gì khác, cứ lấp đầy bụng trước đã.

Mấy người đều ăn một ít, cộng thêm ngọn lửa bên cạnh sưởi ấm, thoải mái dần dần đều có chút buồn ngủ.

May mà có Doanh Thương canh gác, ba người liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Dưới sự mệt mỏi cực độ, chất lượng giấc ngủ đều rất cao.

Mà trong lúc ba người đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy có người đang lay mình.

Ngô Bất Chính mở mắt ra, phát hiện lại là Doanh Thương.

Mà Tần Vũ và Bàn Tử bên cạnh đã tỉnh rồi.

Hai người trên mặt cũng có vẻ nghi hoặc, rõ ràng cũng là bị Doanh Thương lay tỉnh.

Nhưng Doanh Thương thường sẽ không chủ động gọi họ dậy.

Trừ phi đã xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử cũng nghĩ đến khả năng này, lập tức nhìn về phía thi thể.

Chỉ thấy trên thi thể vẫn phủ tấm vải chống thấm, có thể nhìn thấy đường viền nhô lên của thi thể bên dưới.

Không có gì kỳ lạ, mọi thứ đều rất bình thường.

Nhưng tại sao Doanh Thương lại lay họ dậy?

Ngay lúc Bàn Tử đang không hiểu, đột nhiên Ngô Bất Chính hét lên: "Quần áo của chúng ta đâu?" Bàn Tử sững sờ, cũng vội nhìn về phía quần áo.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt cũng trầm xuống. "Vãi!

Trong mộ cổ còn có tống tử trộm quần áo!" "Bàn gia lại không phải là con gái nhà lành, mẹ nó thật gặp quỷ!" Trước đó họ treo quần áo trên giá gỗ để sấy.

Sau đó thì ngủ thiếp đi.

Nhưng lúc này nhìn lại mới phát hiện, không chỉ là quần áo, ngay cả giá gỗ cũng không còn. "Vãi, con tống tử này còn có sở thích đặc biệt à, ngay cả giá gỗ cũng trộm!" Tần Vũ đột nhiên mở miệng nói: "Chắc là rơi xuống dưới rồi!" Nói xong anh liền đi đến vị trí của giá gỗ trước đó.

Quả nhiên, đến gần nhìn thì anh phát hiện.

Trên sàn của mộ thất này, lại bị lửa đốt ra một cái hố.

Điều này khiến ba người đều rất kinh ngạc.

Tại sao nơi này lại đốt ra một cái hố lớn như vậy?

Sàn nhà ở đây không phải được lát bằng đá sao?

Đây là mộ cổ, âm khí rất nặng, hơn nữa mặt đất rất lạnh.

Cho nên dù là lúc họ nghỉ ngơi, hay là đống lửa, đều không đứng trên sàn nhà.

Nơi họ nghỉ ngơi, Bàn Tử đã dùng túi chống thấm trải trên đất.

Còn nơi nhóm lửa, là trên tấm ván quan tài mà thi thể lúc trước nằm.

Nhưng ai ngờ đống lửa này lại đốt thủng tấm ván quan tài.

Chương 1929

Sau đó lại đốt ra một cái hố lớn trên mặt đất.

Mà giá gỗ treo quần áo của họ, có lẽ đã thuận theo cái hố đó rơi xuống.

Tần Vũ đưa ra hai ngón tay thon dài sờ vào mép hố.

Rất nhanh, anh liền nhíu mày nói: "Mặt đất này là bị đóng băng, ngọn lửa chắc đã làm tan lớp băng, dẫn đến sụp đổ!" "Bên dưới rất lạnh!" Bàn Tử nghe đến đây, liền kêu lên: "Vãi, bên dưới không phải là sông ngầm chứ, vậy quần áo của chúng ta e là không tìm lại được rồi!" "Nhưng chúng ta còn đang livestream, nếu họ thấy chúng ta khỏa thân chạy trong mộ cổ, e là chúng ta sẽ lên trang nhất mất!" Ngô Bất Chính vội ngắt lời hắn nói: "Cậu đừng đùa nữa, chúng ta ngay cả quần áo cũng không có thì làm sao tiếp tục đi!" "Trong mộ cổ này có Xích Độc Xà!" "Bị nọc độc của thứ đó dính vào da, chúng ta e là toi đời!" "Vẫn là xem bên dưới rốt cuộc là tình hình gì trước, nếu không phải sông ngầm, ít nhất cũng phải lấy quần áo ra!" Bàn Tử gật đầu, vội bật vài cây pháo sáng, trực tiếp ném xuống.

Khi bên dưới được chiếu sáng, lập tức ba người đều kinh ngạc.

Không ai ngờ bên dưới cái hố này lại là một cảnh tượng như vậy.

Chỉ thấy bên dưới cái hố, là một không gian có kích thước tương tự như mộ thất họ đang ở.

Chỉ là toàn bộ mộ thất bên dưới, lại kết đầy sương băng.

Thậm chí trên tường cũng đầy sương băng.

Đống lửa rơi xuống đã sớm tắt ngấm.

Quần áo của mấy người họ cũng rơi trên một vật thể nhô lên.

Mà nhìn vào, có thể thấy trong toàn bộ không gian bên dưới, lại có tổng cộng chín chỗ nhô lên lớn nhỏ khác nhau.

Không biết bên trong những thứ bị băng phong đó rốt cuộc là gì. "Các cậu đợi đấy!" Tần Vũ gọi một tiếng, lập tức nhảy xuống.

Anh động tác rất nhẹ, trực tiếp đáp xuống chỗ nhô lên bên cạnh quần áo, sau đó nhặt quần áo lên.

Nhưng khi nhặt quần áo lên, cộng thêm việc quan sát ở khoảng cách gần như vậy, lúc này anh cũng đã nhìn rõ tình hình bên trong chỗ nhô lên đó.

Chỉ thấy bên trong chín lớp băng nhô lên, lại toàn bộ đều là quan tài.

Có tới chín cỗ quan tài bị băng phong ở đây!

Cảnh tượng này, ngay cả Tần Vũ nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc.

Sao bên dưới lại có chín cỗ quan tài?

Hơn nữa tình hình bên dưới trông thực sự không giống nơi để người chết an nghỉ.

Xung quanh đều là sương băng, người chết chôn ở đây, chẳng phải sẽ bị lạnh đến linh hồn không được yên nghỉ sao!

Đang nghĩ, Tần Vũ liền nghe thấy tiếng la hét của Bàn Tử và Ngô Bất Chính từ trên đầu.

Rõ ràng sau khi anh xuống thì không có động tĩnh gì, Ngô Bất Chính và Bàn Tử ở trên có chút lo lắng.

Tần Vũ cầm quần áo, nắm lấy sợi dây Bàn Tử thả xuống, leo lên trước.

Sau đó kể lại tình hình bên dưới cho mọi người, ba người vừa mặc quần áo, vừa bàn bạc.

Bàn Tử nghe nói bên dưới băng phong chín cỗ quan tài, lòng kích động không cần phải nói.

Hắn xoa tay, hận không thể xuống ngay bây giờ. "Tiểu ca, trước đây cậu không phải nói gia tộc này dường như đang bảo vệ một bí mật gì đó sao?" "Theo tôi thấy, có lẽ là ở trong chín cỗ quan tài này, bên trong không chừng toàn là vàng bạc châu báu!" "Lần này chúng ta nói không chừng thật sự sắp phát tài rồi!" Bàn Tử đã kích động đến mức có chút không kìm nén được.

Mà Ngô Bất Chính bên cạnh lại chỉ vào camera ở một bên.

Nhắc nhở Bàn Tử, họ đang livestream đấy.

Phát tài cái con khỉ!

Cậu sợ là muốn ra ngoài liền bị mời đi uống trà chứ gì.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, cười nói: "Tiểu Thiên Chân cậu nghĩ gì vậy, ý của Bàn gia tôi là lấy hết minh khí trong quan tài ra ngoài!" "Sau đó chúng ta chắc chắn có thể nhận được một phần lớn tiền thưởng, các lãnh đạo liên quan cũng không keo kiệt như vậy đúng không!" "Cậu bây giờ đừng có mà nịnh lãnh đạo nữa!" "Chúng ta vẫn nên nghe ý kiến của Tiểu ca, dù sao chúng ta đến đây là để cứu người, chứ không phải để thăng quan phát tài!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu, vội nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ tự nhiên không quan tâm trong quan tài có minh khí hay không.

Nhưng Bàn Tử có một điểm nói đúng.

Rốt cuộc bí mật được cất giữ trong Trương gia cổ lâu này là gì.

Có thể là ở trong chín cỗ quan tài này.

Bây giờ đã gặp rồi, nếu không gặp thì thôi.

Nhưng đã gặp rồi, tự nhiên không có lý do gì không đi xem.

Chỉ có một chuyến đi này, sau khi ra ngoài muốn quay lại, vậy thì không phải là chuyện dễ dàng nữa.

Ngay cả Tần Vũ cũng không dám chắc có thể đi đi về về hai lần trong Trương gia cổ lâu.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ vẫn gật đầu, ra hiệu đi xuống xem.

Bàn Tử sớm đã đợi câu này của anh rồi.

Lập tức bật đèn pin, là người đầu tiên mò xuống dưới.

Chương 1930

Dù sao hắn cũng là người thường làm tiên phong, kinh nghiệm và can đảm đều đủ.

Tần Vũ và Ngô Bất Chính theo sau.

Hai người lần lượt cũng xuống dưới.

Vừa vào không gian bên dưới, ba người liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi rất nhiều.

Nhưng cái lạnh này khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

Cái lạnh đó là từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Chứ không phải là toàn bộ không gian đều rất lạnh.

Đặc biệt là sau khi xuống đây, cảm giác này càng rõ rệt.

Giống như nơi này đặt đầy đá lạnh trên tường xung quanh, còn bạn thì đứng giữa những tảng đá.

Xung quanh chỉ cần có luồng khí thổi qua, bạn sẽ cảm thấy lạnh lẽo. "Sao chỗ này lạnh thế, Tiểu ca cậu vừa rồi không mặc quần áo xuống, có chịu được không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ không để ý đến hắn, Ngô Bất Chính bên cạnh nói: "Anh ấy không xuống thì cậu xuống lấy quần áo đi!" "Bây giờ nói những chuyện này còn có ích gì, mau tìm xem có phát hiện được manh mối nào không!" Bàn Tử cười hì hì, vội nhảy xuống khỏi quan tài, sau đó tìm kiếm xung quanh.

Chín cỗ quan tài ở đây được đặt rất ngay ngắn.

Không hề tạo thành trận pháp nào, mà là bốn trước năm sau đặt ngay ngắn.

Trên mỗi cỗ quan tài đều kết một lớp tinh thể băng dày.

Thậm chí trên mặt đất cũng đầy tinh thể băng.

Bàn Tử đi một vòng, phát hiện ở ngay phía trước chín cỗ quan tài này, có một tấm bia đá.

Nhưng toàn bộ tấm bia đá cũng được phủ một lớp tinh thể băng dày.

Nội dung cổ văn được khắc trên bia đá đã không thể phân biệt được nữa.

Bia đá không giống quan tài, sau khi bị băng phong vẫn có thể nhìn thấy.

Chữ viết trên đó vì lớp băng nên rất khó phân biệt.

Thế là Bàn Tử liền đến trước một cỗ quan tài gần lối ra nhất.

Chuẩn bị ra tay mở cỗ quan tài này.

Mở cỗ quan tài này cũng là quyết định sau khi hắn suy nghĩ kỹ.

Không động đến cỗ quan tài ngay dưới lối ra, một khi gặp nguy hiểm, họ cũng có thể đạp lên quan tài để mau chóng leo lên.

Doanh Thương ở trên tiếp ứng, sức một mình anh ta kéo ba người lên thừa sức.

Thấy Tần Vũ và Ngô Bất Chính vẫn đang tìm kiếm xung quanh, Bàn Tử liền không nhiều lời nữa, lấy ra bốn cây nến chạy đến góc đông nam thắp lên.

Sau đó liền bắt đầu ra tay mở quan tài.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không ngăn cản.

Nếu không tìm thấy manh mối nào khác, e rằng cũng chỉ có mở quan tài mới có thể làm rõ tình hình ở đây.

Quan tài không có bất kỳ ghi chép nào, ít nhất cũng sẽ để lại một số nội dung trên ván quan tài.

Đây cũng coi như là bằng chứng thân phận cuối cùng của người chết bên trong. "Hửm?" Đột nhiên Tần Vũ khẽ hừ một tiếng.

Ngô Bất Chính vội chạy qua hỏi chuyện gì.

Lúc này Tần Vũ đang đứng trước tường mộ thất, ngón tay thon dài áp vào tường.

Đột nhiên chỉ thấy anh dùng sức, lập tức từ trên tường cạy ra một viên đá tròn nhỏ bằng móng tay.

Mà sau viên đá, lại vẫn là tường. "Đây...

đây lẽ nào là!" Ngô Bất Chính dường như nhớ ra điều gì, trong mắt có vẻ kinh ngạc. "Không sai, đây là Sương tinh thạch!" Tần Vũ gật đầu nói. "Nơi này lại có Sương tinh thạch, Tiểu ca, gia tộc này rốt cuộc có lai lịch gì vậy!" Ngô Bất Chính trong lòng rất kinh ngạc.

Thứ Sương tinh thạch này người khác không biết, nhưng cậu thì rất rõ.

Trong bút ký của ông nội cậu đã ghi lại về thứ này.

Sương tinh thạch, là tinh tủy của băng.

Tương truyền thời xưa vì không có điều hòa, nên đến mùa hè hoàng cung quý tộc sẽ dùng đá lạnh để hạ nhiệt.

Mà vào mùa xuân, sẽ có người chuyên phụ trách trữ đá lạnh.

Chương 1931

Chuẩn bị cho mùa hè sử dụng.

Nơi khai thác đá lạnh, thường sẽ phát hiện một số loại đá kỳ lạ.

Hình dạng như miếng ngọc, toàn thể có hình bầu dục.

Cầm vào tay lạnh buốt, không thể cầm lâu.

Ban đầu những người này đều không biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Sau này một vị hoàng đế đương thời thấy thứ này rất tinh xảo, mùa hè cầm trong tay toàn thân mát mẻ.

Đặt nó lên trên một đóa hoa, chưa đầy nửa ngày cả đóa hoa sẽ phủ một lớp sương băng.

Cộng thêm nó lại được khai thác từ trong đá lạnh ra.

Thế là ban tên là Sương tinh thạch.

Tuy nhiên, sản lượng của loại Sương tinh thạch này quá hiếm.

Hoàn toàn không thể sản xuất hàng loạt.

Hơn nữa một khi rời khỏi môi trường lạnh, chỉ có thể bảo quản được một lúc.

Do đó thứ này là vật phẩm tiêu hao vô cùng quý giá.

Rất ít người có thể dùng nổi.

Về giá trị của Sương tinh thạch này, nói nó đáng tiền, nó cũng thật sự rất quý.

Nhưng người cần thì rất ít, vì thứ này quá khó bảo quản.

Không thể vì thứ này mà chuyên môn đặt làm một lô tủ lạnh lớn được, người mua lại ít, tự nhiên trên thị trường cũng không dễ bán.

Người thật sự có thể mua được để tiêu dùng, vẫn rất ít.

Mọi người sưu tầm đồ cổ vẫn hy vọng có thể tăng giá trị.

Tần Vũ lại thử cạy xuống một viên Sương tinh thạch khác.

Hai người kinh ngạc phát hiện, thì ra trên tường bên trong mộ cổ này, lại toàn bộ đều là những viên Sương tinh thạch này.

Nhiều Sương tinh thạch như vậy, cộng thêm không gian âm u ở đây.

Chẳng trách lại khiến nơi này phủ một lớp sương băng dày.

Hơn nữa khi họ đến còn phát hiện một con sông ngầm.

E rằng con sông ngầm này chảy qua một bên của mộ thất này, liên tục đưa khí lạnh vào đây.

Từ đó hình thành nên môi trường độc đáo ở đây. "Tôi nói này, hai người các cậu đang nghiên cứu cái gì thế?

Không có việc gì thì mau qua đây giúp Bàn gia tôi mở quan tài đi!

Lớp băng ở đây cứng quá!" Bàn Tử ở bên cạnh càu nhàu.

Lớp băng trên quan tài trông không dày lắm nhưng lại vô cùng chắc chắn, chẳng khác gì lớp băng mà họ từng đào ở núi Côn Luân.

Phải biết rằng, lớp băng trên núi Côn Luân là do tuyết tích tụ và nén chặt qua nhiều năm tạo thành.

Nó thuộc loại tầng đất đóng băng vĩnh cửu, cực kỳ cứng rắn.

Còn ở đây lại không có tuyết tích tụ, theo lý mà nói lớp băng không thể nào dày và cứng như vậy được.

Tuy nhiên, sau khi Ngô Bất Chính biết ở đây có Sương tinh thạch, trong lòng anh đã hiểu ra mọi chuyện. "Tử Bàn Tử, cậu bỏ ý định đó đi, nơi này có rất nhiều Sương tinh thạch!" "Loại đá này kết hợp với dòng sông ngầm chảy qua xung quanh sẽ không ngừng đưa khí lạnh vào đây!" "Nguyên lý của lớp băng ở đây cũng tương tự như tầng đất đóng băng ở Côn Luân!" "Đều là từng lớp từng lớp chồng lên nhau, trừ khi cậu cởi truồng ra dùng mông mà ủ ấm!" "Ủ ấm mười mấy năm có lẽ sẽ tan ra, còn không thì tuyệt đối không đào ra được!" Bàn Tử nghe vậy rất bất đắc dĩ. "Mẹ kiếp, sốt ruột chết đi được, biết thế đã mang ít nước gừng tươi vào rồi!" Nước gừng tươi có thể khắc chế rất tốt những lớp băng cứng này.

Năm đó khi họ đến Thần cung Côn Luân, chính là dùng nước gừng tươi để phá băng.

Nhưng bây giờ họ biết tìm nước gừng tươi ở đâu.

Dù vậy, Bàn Tử vẫn chưa chịu từ bỏ, liền cầm đèn bão hơ ở bên cạnh, định hơ tan một ít rồi thử lại.

Ngô Bất Chính thấy thế cũng không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Thấy Tần Vũ đi về phía tấm bia đá, anh cũng đi theo.

Tấm bia đá rất cao lớn, ước chừng phải cao đến hai mét.

Trên đó chi chít những văn tự.

Nhưng vì có lớp băng che phủ, nên những gì anh có thể nhìn rõ cũng rất ít.

Ngô Bất Chính thấy Tần Vũ đặt hai ngón tay lên bia đá, liền vội hỏi. "Thế nào rồi?

Chương 1932

Có cách nào phá lớp băng không?" Tần Vũ không nói gì, hai ngón tay không ngừng di chuyển trên bia đá.

Cuối cùng, anh dừng lại ở một vị trí bên hông bia đá.

Ngô Bất Chính vội nhìn qua.

Chỉ một cái liếc mắt, anh đã thấy, thì ra ở bên hông bia đá lại có một vật nhô ra.

Vật nhô ra đó trông như một ống sắt hình tròn, to cỡ ống bút, có vẻ giống như ống đựng tranh cuộn thời xưa.

Ống sắt tròn đó được treo trên bia đá.

Tuy nhiên, trên đó cũng phủ một lớp băng giá.

Chỗ nối giữa ống sắt và bia đá tương đối mỏng manh hơn.

Tần Vũ rút dao găm ra rạch vài lần, cuối cùng cũng phá được lớp băng.

Sau đó anh dùng sức giật mạnh, ống sắt liền tách ra khỏi bia đá.

Bàn Tử ở bên kia bận rộn đến mồ hôi nhễ nhại mà cũng không đào được quan tài, đành phải chạy qua tìm trợ giúp.

Thấy hai người vừa gỡ được một thứ gì đó từ bia đá xuống, cậu ta không khỏi tò mò. "Tiểu ca, bên trong có phải là chứa bảo bối không!" Tần Vũ lắc đầu tỏ ý không biết.

Đồng thời anh cũng cạy bỏ lớp băng trên ống sắt.

Toàn bộ ống sắt lộ ra.

Chất liệu của ống sắt này trông rất bình thường, nhưng tay nghề lại vô cùng tinh xảo.

Trên đó còn khắc rất nhiều hoa văn tinh mỹ.

Phía trên ống sắt có một cái chốt ngầm.

Bàn Tử mắt lanh tay lẹ, trực tiếp ấn chốt ngầm xuống.

Cùng lúc đó, nắp trên ống sắt bật ra.

Ba người vội nhìn vào trong, phát hiện bên trong có một cuộn sách lụa màu vàng.

Thấy thứ này, cả ba đều ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó Ngô Bất Chính nói. "Cái này chắc không phải đồ thật đâu, tôi từng buôn bán sách lụa, chất liệu không có cái nào tươi màu như vậy!" "Đâu chỉ có cậu, Bàn gia tôi cũng nhìn ra đây là đồ giả rồi, cậu xem chỗ này này!" Bàn Tử chỉ vào một vị trí phía dưới sách lụa, trên đó rành rành viết mấy chữ lớn bằng chữ phồn thể. "Lưu Ký Bạch Trang!" "Lưu Ký Bạch Trang?

Đây là một cửa hiệu sách lụa rất nổi tiếng, không ngờ ở đây lại có đồ do Lưu Ký Bạch Trang sản xuất!" Ngô Bất Chính kinh ngạc nói.

Lưu Ký Bạch Trang là một cửa hiệu thời cổ đại, chuyên sản xuất sách lụa và lụa trắng.

Loại đồ này vào thời xưa người bình thường căn bản không dùng nổi.

Vì vậy chỉ có người trong nghề và những người có chút địa vị mới biết đến sách lụa và lụa trắng.

Mà Lưu Ký Bạch Trang chính là một trong những cửa hiệu làm sách lụa và lụa trắng tốt nhất.

Đặt ở thời hiện đại, chỉ cần là đồ do Lưu Ký Bạch Trang sản xuất, giá trị của nó cũng cao hơn sách lụa không rõ lai lịch.

Dĩ nhiên, nếu so với sách lụa khai quật từ thời Chiến Quốc thì tự nhiên không thể sánh bằng. "Xem xem trên đó ghi chép cái gì!" Bàn Tử thúc giục.

Tần Vũ đưa sách lụa cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính mở ra, quả nhiên thấy trên đó ghi chép rất nhiều văn tự.

Những văn tự này có một số giống chữ phồn thể, nhưng một số lại không phải, vô cùng phức tạp.

Ngô Bất Chính xem một lúc liền hiểu ra chuyện gì. "Văn tự trên này là chữ phồn thể cổ!" "Lịch sử của chữ phồn thể rất lâu đời, các cậu có thể coi đây là chữ phồn thể mà người xưa dùng!" "Thực ra dịch cũng không khó, điều kỳ lạ là nội dung ghi chép trên này!" "Quả thực là quá sức tưởng tượng!

Hơn nữa còn nhắc đến Phát Khâu Thiên Quan!" "Phát Khâu Thiên Quan?

Đó không phải là đồng nghiệp của chúng ta sao?

Cậu nói thử xem!" Bàn Tử vội thúc giục.

Ngô Bất Chính gật đầu, rồi bắt đầu giải thích.

Nội dung ghi chép trên sách lụa này đại khái là như sau.

Trương gia, cũng chính là người xây dựng nơi này, họ gọi nơi đây là Trương gia cổ lâu.

Và trong cổ lâu này chôn giấu rất nhiều bí mật.

Trong đó, những người được chôn cất trong mật thất này đều là Phát Khâu Thiên Quan!

Chương 1933

Tổng cộng có chín người!

Chín người này đều xuất thân từ Trương gia, hy sinh vào thời kỳ huy hoàng nhất của phái Phát Khâu Thiên Quan!

Chín người này cùng xuất thân từ Trương gia, từ trước đến nay luôn hợp tác rồi lại tách ra.

Mộ nhỏ thì tự mình làm, mộ lớn thì cùng nhau hành động.

Vào thời nhà Minh, chín người này đã phát hiện ra một lăng mộ hoàng gia ngoại vực.

Nghe nói là mộ của trưởng công chúa nước Nam Lâu Lan.

Vị trưởng công chúa này có cống hiến to lớn cho nước Nam Lâu Lan, cả đời không lấy chồng!

Sau này khi quốc lực Nam Lâu Lan hùng mạnh đã hậu táng cho vị trưởng công chúa này, để bà được hưởng quy cách giống như thái tử.

Thế là chín người bèn cùng nhau đi đạo mộ của trưởng công chúa.

Ai ngờ họ đã gặp phải nguy hiểm bên trong, ba lần tiến ba lần lui đều không thể đạo mộ thành công.

Sau này Minh Thái Tổ hạ lệnh truy bắt Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan.

Hầu như ai cũng nơm nớp lo sợ.

Chín người sau khi bàn bạc, liền quyết định liều chết khai quật mộ trưởng công chúa.

Ít nhất ở trong mộ cổ thì an toàn.

Một khi xuất hiện ở nơi khác, e rằng cũng sẽ bị Minh Thái Tổ truy sát.

Ai ngờ lần thứ tư khai quật mộ trưởng công chúa lại xảy ra sự cố.

Trong mộ trưởng công chúa cơ quan trùng trùng.

Sau khi chín người họ cuối cùng cũng mở được quách của trưởng công chúa, thì phát hiện người này vẫn như còn sống, không hề có chút dấu vết mục rữa nào.

Nhưng ngay sau khi mở quan tài, toàn thân trưởng công chúa lại tỏa ra một luồng khói trắng.

Khói trắng như sương, ngưng tụ mà không tan.

Cuối cùng lan tỏa khắp cả ngôi mộ.

Chín người còn chưa kịp lui ra thì đã trúng kịch độc mà chết.

Sau này Trương gia phái người đến tìm họ, và điều tra rõ ràng mọi thứ trong ngôi mộ, mới biết được.

Vị trưởng công chúa này tính tình cương trực, là một nhân vật tàn nhẫn và quyết đoán.

Bà qua đời khi còn trẻ chỉ vì lao lực quá độ thành bệnh.

Khi cảm thấy cơ thể không khỏe, e rằng không còn sống được bao lâu, bà liền bắt đầu uống thuốc độc.

Những loại thuốc độc này đều được điều chế đặc biệt, khi còn sống thì không sao.

Sau khi chết, những thuốc độc này sẽ phản ứng với các cơ quan nội tạng đang phân hủy.

Trở thành vật kịch độc, một khi quan tài bị mở ra, áp suất không khí thay đổi, độc vụ sẽ theo thất khiếu tuôn ra.

Độc vụ ngưng tụ không tan, giết sạch bọn trộm mộ.

Thi thể cũng sẽ bị độc vụ hóa thành tro bụi, khiến bọn trộm mộ không thể xúc phạm.

Khi người Trương gia đến, độc vụ trong mộ đã tan hết, nhưng chín vị tiền bối lại vì độc khí nhập tủy, hễ chạm phải dương khí của người sống là sẽ thi biến!

Cuối cùng, sau khi hy sinh một tộc nhân, họ mới trấn áp được chín vị tiền bối, mang về chôn trong mộ tổ.

Mà vị tiền bối đã hy sinh đó, chính là chủ nhân của cỗ quan tài ở phía trên.

Tất cả họ đều vì thi độc nhập tủy, không thể an táng bình thường, cho nên mới bố trí không gian băng phong này để lưu giữ thi thể!

Chỉ cần Sương tinh thạch còn đó, thi thể sẽ mãi mãi bị băng phong, không thể thi biến!

Bàn Tử nghe đến đây, không khỏi tắc lưỡi. "Trời ạ, may mà chưa đào ra, nếu không chẳng phải là sắp thi biến rồi sao!" "Hơn nữa bên trong này đều là Phát Khâu Thiên Quan, cũng được coi là lãnh đạo của chúng ta rồi!" "Không biết không có tội, các vị lãnh đạo đừng trách tội nhé, tiểu đệ là Mạc Kim Giáo Úy, là tiểu đệ của các vị, đừng chấp nhặt với tiểu đệ làm gì!" Nói xong, Bàn Tử như nhớ ra điều gì, vội nói. "Đúng rồi Thiên Chân, cỗ thi thể trên kia chẳng phải cũng bị thi độc nhập tủy sao!" "Chúng ta đốt quan tài của ông ta để nhóm lửa, ông ta có thi biến không?" "Không biết, hay là lên xem thử đi!" Ngô Bất Chính vội nói.

Bàn Tử lại có chút tiếc nuối mấy cỗ quan tài này.

Ở nơi này, khó khăn lắm mới gặp được mấy cỗ quan tài, vậy mà lại đều là quan tài chứa tống tử.

Điều này khiến cậu ta có chút cạn lời. "Aizz, Thiên Chân cậu nói xem, thứ trên quan tài kia chắc là Phát Khâu Ấn nhỉ, thứ này chắc là đáng tiền lắm nhỉ!" "Tổng cộng có chín cái, chúng ta lấy ra ngoài thì sao?" Ngô Bất Chính cũng thấy, trên chín cỗ quan tài, quả thực mỗi cái đều đặt một chiếc Phát Khâu Ấn.

Chỉ là trên đời làm gì có nhiều Phát Khâu Ấn như vậy.

Thế là anh lại nhìn vào sách lụa, sau đó nói. "Cậu đừng có tơ tưởng đến mấy cái Phát Khâu Ấn này nữa, tất cả đều là đồ giả!" "Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, phần lớn đều đã bị hủy rồi!" "Cậu tưởng tùy tiện tìm được mấy cái Phát Khâu Ấn đều là thật chắc!" "Mau lên đi!" Bàn Tử bất đắc dĩ, đồ giả thì cậu ta lập tức mất hứng.

Chương 1934

May mà lần trước ở Địa Tiên Thôn, họ đã tìm được không ít đồ tốt.

Bàn Tử cũng không đến nỗi đói ăn quàng, đồ giả cũng lấy.

Ba người lần lượt trèo lên trên.

Nhìn thi thể và tấm vải chống thấm đặt bên cạnh, mọi thứ vẫn như cũ, không có dấu hiệu thi biến.

Lúc này họ mới yên tâm. "Cái tống tử đó bị tổn hại quá nghiêm trọng rồi, mất cả một cánh tay, tám phần là không thể thi biến được nữa!" "Chúng ta mau đi tiếp thôi!" Bàn Tử thúc giục, không có đồ để lấy, cậu ta lười ở lại đây thêm.

Thế là bốn người tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, họ chỉ đi chưa đầy năm phút thì đột nhiên đã đến cuối đường.

Bàn Tử và hai người kia thấy trước mặt xuất hiện một cột trụ tròn.

Cột trụ phải to bằng hai người ôm, trên đó hiện ra rõ một đường viền của một cánh cửa.

Bàn Tử tiến lên gõ thử, phát hiện cột trụ này lại được làm bằng sắt.

Rõ ràng là bên trong nên có một lối đi, nên mới dùng thứ cứng rắn như sắt để làm.

Bàn Tử tiến lên kéo thử, không ngờ cánh cửa của cột trụ lại mở ra rất dễ dàng.

Ba người liền thấy, bên trong quả nhiên còn một cột trụ nhỏ hơn.

Và trên cột trụ này, có rất nhiều chốt để chân, có thể vịn vào đó để trèo lên. "Đi thôi!" Bàn Tử gọi, định trèo lên ngay.

Nhưng Tần Vũ đột nhiên ngăn cậu ta lại, ra hiệu để mình đi đầu.

Đồng thời nhìn Ngô Bất Chính nói. "Bên trên chính là đích đến!" "Hả?" Ngô Bất Chính bị câu nói không đầu không đuôi của Tần Vũ làm cho hơi ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó anh đã phản ứng lại.

Tần Vũ đang nhắc nhở anh, sắp đến nơi rồi, hãy chuẩn bị tâm lý.

Mặc dù Ngô Tam Tỉnh không phải là chú Ba ruột của anh, nhưng dù sao cũng đã gọi chú Ba suốt một thời gian dài.

Nếu thực sự nhìn thấy thứ gì không nên thấy, ít nhất cũng có sự chuẩn bị tâm lý. "Yên tâm đi!" "Bất kể kết quả thế nào, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, là người đầu tiên trèo lên trên.

Ngô Bất Chính thứ hai, theo sau là Bàn Tử và cuối cùng là Doanh Thương.

Bốn người cứ thế trèo lên trên.

Chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh.

Tần Vũ cũng không biết đã kích hoạt cơ quan gì, một bên liền xuất hiện một cánh cửa.

Họ liền đi ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, họ đã thấy mấy bộ quần áo rơi trên đất.

Rất nhiều ba lô cũng vương vãi trên mặt đất.

Rõ ràng đây là đồ của nhóm Ngô Tam Tỉnh để lại. "Chết tiệt, bọn họ quả nhiên đã vào trong!" "Nhưng nơi này sao lại kỳ lạ vậy, đây là bên trong cổ lâu à!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Trước đó ở làng Cổ Lâu họ chỉ nhìn thấy một di tích cổ lâu từ xa.

Không ngờ ở nơi này lại vào thẳng bên trong cổ lâu.

Điều này ít nhiều khiến họ có chút bất ngờ. "Người đâu rồi?" Ngô Bất Chính không để ý đến Bàn Tử, nhìn trái nhìn phải không thấy ai, liền vội hỏi.

Bàn Tử khoát tay ra hiệu mình cũng không biết, đồng thời đi lục lọi mấy cái ba lô kia, hy vọng có thể tìm được thứ gì đó.

Nhưng vừa định chạm vào, Tần Vũ lại ngăn cậu ta lại. "Đừng đụng, trên đó có cường dảm!" Bàn Tử ngẩn người, quả nhiên thấy trên những chiếc ba lô đó có rất nhiều bụi phấn.

Cậu ta tưởng là bụi bặm, nhưng lúc này càng đến gần, cậu ta càng cảm thấy cổ họng và mắt nóng rát.

Đó là một cảm giác bỏng rát.

Bốn người vội đeo mặt nạ phòng độc lên.

Bàn Tử còn đeo cả găng tay, lúc này mới kiểm tra từng chiếc ba lô.

Phải nói, họ lại tìm được hai khẩu súng tiểu liên Thompson.

Chương 1935

Thứ này, vừa nhìn đã biết là do công ty đứng sau Giang Ninh cung cấp.

Bởi vì ở Việt Nam, cá nhân không được phép sở hữu súng.

Mặc dù tổ chương trình cũng cung cấp cho họ, nhưng không phải lúc nào cũng có.

Về cơ bản chỉ những nơi rất nguy hiểm mới cấp, hơn nữa trong mộ cổ súng không phải là vạn năng.

Ngược lại, thuốc nổ, kíp nổ lại hữu dụng hơn.

Một khi bị chôn sống, còn có thể nổ một con đường thoát ra ngoài.

Bàn Tử đưa một khẩu súng cho Ngô Bất Chính, coi như bổ sung một chút.

Sau đó mới bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

Họ phát hiện, bên trong Trương gia cổ lâu này căn bản không có cầu thang.

Muốn lên tầng hai chỉ có thể dùng dây thừng để trèo.

Mà tầng một thì trống rỗng, không có gì cả.

Vì vậy bốn người trực tiếp chuẩn bị lên tầng hai.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên toàn bộ cổ lâu vang lên hai tiếng "cạch cạch".

Gần như cùng lúc, họ nghe thấy trên đỉnh đầu, không biết là tầng thứ mấy, lại vang lên tiếng những chiếc hộp bị nứt vỡ.

Trừ Doanh Thương, sắc mặt ba người họ đều biến đổi.

Chuyện còn chưa đâu vào đâu, sao đã kích hoạt cơ quan rồi! "Chết tiệt, cái Trương gia cổ lâu này thông minh lắm à, chúng ta mới vừa vào thôi mà!" Bàn Tử chửi bới.

Ngô Bất Chính lại đột nhiên chỉ lên đỉnh đầu nói. "Không phải!

Các cậu nhìn lên trên đi!" Chỉ thấy trong tầng đá trên đỉnh đầu, lại xuất hiện rất nhiều bóng ma.

Ngô Bất Chính nói. "Những bóng ma này có lẽ mới là thủ phạm kích hoạt cơ quan!" "Từ lúc chúng ta vừa vào, chúng đã bắt đầu tụ tập rồi!" "Số lượng nhiều hay ít có thể quyết định cấp độ cơ quan ở đây!" "Cường dẩm rất có thể là cơ quan cuối cùng!" "Người sống mà đụng phải cường dẩm, căn bản không có đường sống!" "Chú Ba... có lẽ họ đã đụng phải rồi!" "Chỉ là cơ quan hiện tại, có lẽ vẫn chưa phải là loại cuối cùng!" "Cẩn thận!" Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, đột nhiên Tần Vũ lên tiếng.

Cùng lúc đó, tiếng "soạt" vang lên, Hắc kim cổ đao đã ra khỏi vỏ.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính càng nâng súng tiểu liên Thompson lên.

Ngẩng đầu nhìn, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy trên tầng bảy của cổ lâu, vô số bóng đen men theo cột trụ trèo xuống.

Những bóng ma đó đều còng lưng, toàn thân lại toàn là tóc.

Hóa ra là Cấm bà! "Bàn Tử mẹ kiếp nhà cậu, sao vừa đến đã triệu hồi đồng bọn thế, bảo chúng nó về tắm rửa đi ngủ đi!" Ngô Bất Chính chửi.

Bàn Tử cũng tức điên, phản bác lại. "Cút đi Thiên Chân, cậu mong Bàn gia đây cũng biến thành thế này lắm à!" "Mau nghĩ cách đi, mấy thứ này nhiều quá, chúng ta đánh không hết được!" Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử đã nổ súng.

Nhưng đạn bắn vào người những Cấm bà này, cứ như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Mắt thấy những thứ đó ngày càng đến gần, mấy người không khỏi căng thẳng.

Tần Vũ đột nhiên nói. "Đợi đã!

Chúng nó hình như không dám xuống!" Hai người nghe vậy ngẩn ra, quả nhiên phát hiện, con Cấm bà đầu tiên đã đến tầng hai, nhưng lại chần chừ không xuống.

Nó chỉ bám trên cột, nhìn chằm chằm vào họ. "Thế thì toi rồi, mấy thứ này không xuống, chúng ta cũng không lên được!" "Lát nữa nếu cơ quan cường dẩm mà Thiên Chân nói khởi động, chúng ta cũng toi đời!" "Hay là chúng ta rút lui đi, chú Ba của cậu chắc sớm đã mục nát chỉ còn cái quần lót rồi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính đá cậu ta một cái, chửi. "Cái miệng cậu tích đức chút đi, ít nhất cũng phải sống thấy người chết thấy xác chứ!" "Thấy xác?

Cậu còn chưa nhìn đủ tống tử à, trên này có Cấm bà sao mà lên được!" Bàn Tử vừa nói vừa xoa cằm. "Không biết chúng nó có thích Cấm bà đực không, hay là Thiên Chân cậu nhảy một điệu thoát y vũ đi?

Biết đâu chúng nó vui lên lại cho chúng ta đi qua!" "Mẹ kiếp nhà cậu, Tiểu ca anh làm gì vậy!" Ngô Bất Chính còn chưa kịp đáp trả, đột nhiên kinh hô.

Cùng lúc đó Bàn Tử cũng thấy, Tần Vũ đã bám vào cột trụ trèo lên tầng hai.

Tần Vũ quay người lại nói.

Chương 1936

"Các cậu ở lại đây, tôi biết họ ở đâu, nơi này không thể ở lâu, tìm được người là đi ngay!" Nói xong, Tần Vũ trực tiếp nhảy lên tầng hai.

Đồng thời rạch mu bàn tay mình, bôi máu tươi lên mặt.

Anh trực tiếp trèo lên tầng ba.

Những con Cấm bà kia tuy bám theo anh, nhưng cuối cùng vẫn không dám đến gần, tất cả đều bị máu Kỳ lân chấn nhiếp.

Chúng chỉ nhe răng trợn mắt bám riết không tha. "Làm sao bây giờ?

Chúng ta cứ ở đây đợi à?" Bàn Tử hỏi. "Chứ sao nữa?" Ngô Bất Chính cũng bất đắc dĩ.

Anh muốn đi theo, nhưng với thực lực của anh và Bàn Tử, tuy trèo lên không thành vấn đề.

Nhưng họ đều không có máu Kỳ lân, đi lên cũng chỉ là gánh nặng.

Hơn nữa xem bộ dạng của Tần Vũ, là không muốn lãng phí thời gian ở đây, chuẩn bị đánh nhanh thắng nhanh. "Nhưng chúng ta ở đây đợi có phải là không nghĩa khí quá không!" Bàn Tử vẫn có chút không cam lòng.

Ngô Bất Chính lườm cậu ta một cái nói. "Cậu chắc chắn không phải muốn lên lấy minh khí chứ?" "Tôi..." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, bảo cậu đợi thì cứ đợi!" "Doanh Thương, trông chừng cậu ta!" Ngô Bất Chính nói.

Doanh Thương gật đầu, cũng không nói gì.

Bàn Tử cũng đành chịu, chỉ có thể ngồi trên đất chờ đợi.

Những con Cấm bà kia đều theo Tần Vũ chạy lên trên.

Cũng không biết, trên đó rốt cuộc là tình hình gì.

Bàn Tử liền hỏi. "Tôi nói này Thiên Chân, cậu có cảm thấy Tiểu ca biết quá nhiều chuyện không!" "Nhất là lần này vào cổ lâu, cậu ấy biết rất nhiều chuyện không có lý lẽ gì cả!" "Ví dụ như trong cổ lâu này, cậu ấy có đến bao giờ đâu, sao lại biết chú Ba của cậu ở đâu chứ?" Ngô Bất Chính lắc đầu nói. "Không phải Tiểu ca đã nói là từng đến đây rồi sao?" "Cái lời nhảm nhí đó mà cậu cũng tin, từ lúc chúng ta quen biết, cậu ấy đi đâu mà chúng ta không đi cùng!" "Nhưng trước đó chúng ta cũng không quen biết, chẳng lẽ lúc đó cậu ấy..." "Không thể nào, không thể nào!" Bàn Tử vội đổi giọng.

Nếu Tần Vũ trước khi tham gia chương trình livestream đã từng đến đây, vậy chẳng phải đã thành trộm mộ rồi sao.

Hơn nữa nếu cậu ấy biết nơi này, lần này đã là lần thứ hai vào.

Cũng sẽ không gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy trên đường đi!

Chuyện này rõ ràng không giải thích được! "Được rồi, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, thời điểm vẫn chưa đến!" "Đợi đến lúc, Tiểu ca tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết mọi chuyện!" Ngô Bất Chính nói. "Haizz!

Thôi được!" Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người cũng không lên được, chỉ có thể ngồi đây chờ đợi.

Quay lại phía bên kia.

Tần Vũ rất nhanh đã đến tầng ba.

Lũ Cấm bà xung quanh như giòi trong xương bám riết lấy anh.

Nhưng khi anh mở một cánh cửa, lũ Cấm bà lại không dám đến gần nữa.

Tần Vũ lúc này mới yên tâm bước vào.

Anh sở dĩ đi thẳng đến đây, chính là vì trong ký ức kiếp trước anh biết, đối mặt với sự tấn công của sương mù cường dảm, cũng chỉ có nơi này có thể tạm thời ẩn nấp.

Hơn nữa không phải ai cũng có thể trốn thoát được.

Vì vậy anh mới trực tiếp đi theo con đường trong ký ức đến đây.

Bước vào bên trong xem xét, quả nhiên phát hiện đây là một căn phòng cất giữ tranh chữ.

Căn phòng không lớn, nhưng đã được xử lý đặc biệt.

Bụi phấn cường dảm ở đây rõ ràng đã ít đi rất nhiều.

Tần Vũ đưa ngón tay ra mò mẫm trên tường phòng.

Quả nhiên rất nhanh anh đã tìm thấy một cơ quan.

Bàn tay đột nhiên dùng sức, chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn tan.

Sau đó trên sàn nhà xuất hiện một ngăn bí mật.

Nhưng cùng với việc ngăn bí mật mở ra, bên trong lại truyền đến một mùi rất khó ngửi.

Dường như là mùi sau khi đốt nến sáp.

Chương 1937

Vô cùng nồng nặc.

Anh vội đeo mặt nạ phòng độc lên, rồi nhảy vào trong.

Quả nhiên phát hiện bên trong đang có hai người nằm.

Đúng vậy, là hai người, không nhiều không ít một người.

Hai người này quấn mình kín mít, nằm trên đất không nhúc nhích.

Tần Vũ tiến lên kéo mặt nạ phòng độc trên mặt họ xuống, phát hiện đó chính là Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ.

Mà ở đây ngoài hai người họ ra, những người khác đều không còn ai.

Tần Vũ lập tức chuẩn bị đưa hai người ra ngoài.

Kết quả vừa nhấc tay lên thì phát hiện, bụng của Đoạn Vô Kỵ lại có rất nhiều vết máu.

Tần Vũ vội mở áo của Đoạn Vô Kỵ ra, xem xét mới phát hiện.

Trên bụng gã này lại có một vết thương rất rõ ràng.

Dường như là vết dao, nhưng phần lớn đã kết vảy.

Xem tình hình thì sau khi bị thương gã đã băng bó qua loa, nhưng vết thương vẫn chưa hoàn toàn lành lại.

Tần Vũ thấy tình hình của gã nguy cấp, liền đưa gã ra ngoài trước.

Sau đó bôi máu của mình lên người gã, đi thẳng đến mép gác lửng gọi xuống dưới. "Cẩn thận, anh ta bị thương!" Sau khi nhận được câu trả lời từ bên dưới, anh liền trực tiếp thả Đoạn Vô Kỵ xuống.

Bàn Tử và Doanh Thương ở dưới đỡ lấy Đoạn Vô Kỵ.

Thấy vết thương trên bụng gã cũng giật mình, vội xử lý lại cho gã.

Tần Vũ thì quay trở lại tầng lửng, chuẩn bị đưa Ngô Tam Tỉnh ra ngoài.

Không ngờ khi quay lại, Ngô Tam Tỉnh đã tỉnh lại.

Ông ta nhìn Tần Vũ, trong mắt có một vẻ sâu xa khó tả. "Có đáng không?" Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, cũng rất bất đắc dĩ. "Bây giờ nói gì cũng muộn rồi!" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng, miệng khô khốc không một chút huyết sắc.

Ông ta từ trong lòng lấy ra một thứ đưa cho Tần Vũ, nói. "Đây là hy vọng cuối cùng của tôi, giữ cho cẩn thận!" "Ngoài ra, Quỷ Tỷ trong tay cậu đâu?" "Ông hỏi cái này làm gì?" Tần Vũ hỏi lại.

Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng nói. "Giữ cho kỹ, tôi nói cho cậu biết!

Thế giới này có ba chiếc Quỷ Tỷ!" "Trong tay cậu một chiếc, trong cổ lâu này một chiếc!" "Còn một chiếc, vốn dĩ nằm trong tay bọn họ!" "Những thứ này, tuyệt đối không thể để tất cả rơi vào tay bọn họ!" "Nếu không... nếu không..." Ngô Tam Tỉnh nói chưa hết câu, đột nhiên khí huyết cuồn cuộn rồi lại ngất đi.

Tần Vũ nhìn thứ ông ta dúi cho mình.

Lại là một tấm bản đồ, nhưng lúc này cũng không phải lúc để xem.

Anh liền cất nó đi, định đợi sau khi ra ngoài sẽ xem.

Dựa theo lời của Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Tần Vũ cũng đã có chút hiểu biết.

Ý của Ngô Tam Tỉnh có lẽ là Quỷ Tỷ có ba chiếc.

Chiếc đầu tiên là họ tìm thấy ở Lỗ Vương Cung.

Chiếc thứ hai là ở trong cổ lâu này.

Còn chiếc thứ ba, hẳn là trong tay những người đó.

Nhưng chiếc Quỷ Tỷ thứ ba này, không biết đối phương lấy được bằng cách nào, hơn nữa theo dòng thời gian mà xem, hẳn là còn sớm hơn thời điểm chiếc thứ hai được phát hiện.

Vì vậy, chiếc thứ hai, tức là chiếc Quỷ Tỷ trong Trương gia cổ lâu này, hẳn là chiếc cuối cùng được phát hiện.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh chỉ đưa cho mình một tấm bản đồ, chứ không đưa Quỷ Tỷ.

Chẳng lẽ Quỷ Tỷ trong cổ lâu này đã bị đối phương lấy được rồi?

Điều này lại nảy sinh một vấn đề. "Bọn họ" trong miệng Ngô Tam Tỉnh, rốt cuộc là chỉ ai!

Là hắn?

Hay là công ty đứng sau Giang Ninh?

Dường như là công ty thì phải.

Chương 1938

Bởi vì lúc đầu Ngô Tam Tỉnh dẫn người vào đây, chính là lúc đám người của Giang Ninh trà trộn vào.

Vì vậy khả năng lớn nhất chính là người của công ty Giang Ninh đã lấy đi chiếc Quỷ Tỷ cuối cùng này.

Hơn nữa trên đường đi quả thực đã thấy rất nhiều thi thể của người công ty Giang Ninh.

Dường như cũng có thể chứng minh điểm này.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh lúc này vẫn còn hôn mê, nên cũng không thể xác định, rốt cuộc có phải giống như mình suy đoán hay không.

Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao chỉ cần đưa Ngô Tam Tỉnh ra ngoài.

Đợi ông ta tỉnh lại, chuyện này tự nhiên sẽ có lời giải đáp.

Đúng lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên toàn bộ cổ lâu lại vang lên tiếng "cạch cạch", dường như lại có cơ quan nào đó bị kích hoạt.

Sau đó anh nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gọi của Ngô Bất Chính và Bàn Tử. "Tiểu ca ra đi, cơ quan sắp khởi động rồi!" "Sương mù cường dảm ra rồi!" "Tiểu ca!" Tần Vũ nghe thấy tiếng gọi, liền không chần chừ nữa, vác Ngô Tam Tỉnh lên vai rồi lao ra ngoài.

Ra đến bên ngoài quả nhiên phát hiện, trên đỉnh đầu bắt đầu có sương mù phun ra.

Cùng lúc đó, những con Cấm bà kia đã biến mất không còn tăm hơi.

Dường như chúng cũng sợ hãi sương mù cường dảm này, nên đã chạy hết!

Tần Vũ không dám chần chừ, lập tức thả Ngô Tam Tỉnh xuống, rồi tự mình men theo xà ngang trèo xuống.

Vừa đáp đất, Tần Vũ liền gọi. "Đi mau!" Thế là mấy người men theo đường cũ chui vào trong cột trụ.

Bàn Tử nhìn cổ lâu trên đỉnh đầu, thực sự rất tiếc nuối.

Nơi này lớn như vậy, phải có bao nhiêu minh khí chứ, nhưng bây giờ lại không mang đi được cái nào. "Được rồi Tử Bàn Tử, muốn tiền hay muốn mạng!" "Lát nữa sương mù xuống, cậu sẽ biến thành một vũng nước đấy!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Bàn Tử lúc này mới không cam lòng chui vào theo.

Cả nhóm, Doanh Thương cõng Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử vác Đoạn Vô Kỵ.

Rất nhanh đã quay trở lại mật thất ban đầu.

Trong mật thất này thì không có sương mù.

Mấy người đến đây cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng xem bộ dạng của Tần Vũ, dường như không định dừng lại.

Anh đi thẳng qua mật thất, chạy về phía đường nước lúc đến.

Nhưng họ vừa mới đi qua mật thất, không ngờ bên trong mật thất đó cũng bắt đầu bốc lên sương mù.

Rõ ràng cơ quan ở nơi này đều thông với nhau.

Sau khi cơ quan bên trên khởi động, bên dưới này cũng bắt đầu có sương mù bốc lên.

Tần Vũ dẫn đường phía trước, Bàn Tử liền hét lên. "Thiên Chân, mau đi gài lại tảng đá tự lai đi!" "Nếu không sương mù qua đây chúng ta sẽ toi đời!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Tảng đá tự lai đó muốn phá giải rất khó, nhưng muốn khôi phục lại nguyên trạng thì lại rất đơn giản.

Anh lập tức quay lại, trực tiếp nhặt cột trụ lên chuẩn bị chặn tảng đá tự lai lại.

Mặc dù tảng đá này không thể hoàn toàn cách ly sương mù, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn chặn phần lớn, giúp họ tranh thủ thời gian chạy thoát.

Rất nhanh anh đã đặt cột đá vào vị trí, chỉ cần lấy cây đòn bẩy đang chống tấm đá ra là được.

Nhưng đúng lúc anh chuẩn bị lấy cây đòn bẩy ra.

Đột nhiên anh phát hiện đầu kia của cây đòn bẩy, không biết bị kẹt vào đâu, lại không rút ra được.

Anh thò đầu vào trong nhìn.

Nhưng khe hở quá nhỏ, anh chỉ lờ mờ thấy được.

Trong mật thất, tấm vải chống thấm vẫn còn trên đất, là tấm vải Bàn Tử trước đó dùng để che thi thể.

Nhưng lúc này tấm vải chống thấm lại rất phẳng phiu, trải thẳng trên đất.

Thi thể được che bên trong, dường như đã biến mất. "Thi thể đâu rồi?" Ngô Bất Chính trong lòng nghi hoặc.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy cây đòn bẩy trong tay đột nhiên siết chặt lại.

Cả người mất thăng bằng, suýt chút nữa bị kéo vào trong.

Ngô Bất Chính trong lòng kinh hãi, đã nghĩ đến điều gì đó.

Chương 1939

Vội lùi về sau, nhưng gần như cùng lúc anh đã thấy.

Trong mật thất, một khuôn mặt khô héo dường như có thể tan rã bất cứ lúc nào thò ra.

Đó chính là thi thể trong cỗ quan tài mà họ dùng để nhóm lửa.

Ngô Bất Chính thầm nghĩ, chết tiệt, mục nát đến thế này rồi mà còn có thể thi biến.

Đây đúng là tấm gương lao động trong giới tống tử mà!

Nhưng lúc này anh căn bản không dám ở lại lâu, gần như là theo bản năng, buông cây đòn bẩy trong tay ra, lập tức tống tử đó vì sức quá lớn, mang theo cây đòn bẩy cả người lăn ra ngoài.

Ngô Bất Chính thì vội đứng dậy quay người bỏ chạy, đồng thời hét lên. "Mau đi, thi biến rồi, thi biến rồi!" Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, chỉ cảm thấy sau lưng một luồng gió mạnh ập tới.

Sau đó anh cảm thấy đầu đau nhói, cả người trực tiếp bị đập ngã sấp xuống đất.

Dùng tay sờ, mẹ kiếp, toàn là máu tươi.

Bên cạnh, cây đòn bẩy rơi trên đất.

Tống tử đó lại dùng đòn bẩy đập anh!

Ngô Bất Chính cũng tức điên lên, sao mình lại xui xẻo thế này.

Lần nào mở quan tài cũng gặp trá thi, lần này thi thể đã sắp rã ra rồi mà vẫn làm mình bị thương được.

Điều này thực sự khiến anh phát điên.

Tần Vũ nghe thấy động tĩnh, vội bảo Bàn Tử và Doanh Thương cõng người đi trước, còn mình thì chạy lại. "Sao vậy?" Tần Vũ thấy trên đầu Ngô Bất Chính toàn là máu tươi, sắc mặt cũng trầm xuống. "Con tống tử chết tiệt đó đập tôi!" Ngô Bất Chính tức điên.

Tần Vũ nghe vậy gật đầu, ra hiệu cho anh đi trước, còn mình thì rút Hắc kim cổ đao sau lưng ra.

Ngô Bất Chính vừa chạy về phía trước vừa hét lên. "Tiểu ca, đánh nó cho tôi, con tống tử này không có võ đức gì cả!" ...

Tần Vũ mặt đầy bất đắc dĩ, nhưng cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Lời Ngô Bất Chính vừa dứt, tảng đá tự lai đã bị đẩy ra.

Tống tử đó đã lao tới.

Nhưng đúng như những gì họ đã thấy trước đó.

Toàn thân tống tử đó đã sắp rã ra.

Lúc này chạy lên Tần Vũ thậm chí còn lo lắng, tống tử đó có lẽ chưa đến được trước mặt mình đã phải rã ra rồi.

Nhưng nó lại thực sự chạy đến được.

Tần Vũ tung một cước trực tiếp đá bay tống tử đó ra ngoài.

Trong tiếng xương gãy, lại có không ít dịch thể màu xanh lục trào ra.

Có thể thấy những gì ghi chép trên sách lụa mà họ tìm thấy trước đó là thật.

Thi thể này quả thực thi độc đã ngấm vào tủy.

Tống tử bị Tần Vũ một cước đá bay, lập tức rã ra.

Thậm chí cả hai xương chân cũng trực tiếp rơi ra.

Lần này muốn đứng dậy cũng không thể được nữa.

Nhưng ai ngờ tống tử đó lại vẫn còn lăn lộn trên đất, lại còn muốn bò dậy.

Điều này khiến Tần Vũ xem mà rất kỳ quái.

Nhưng ngay sau đó anh đã thấy, tống tử đó lại toàn thân run rẩy.

Giây tiếp theo, một bóng đỏ lại từ trong cơ thể tống tử bay ra.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bóng đó, sắc mặt Tần Vũ liền biến đổi.

Đó lại là một con Thi Miết vương.

Con bọ đó vừa bay ra còn có chút không ổn định.

Tần Vũ thấy vậy quay người bỏ chạy, thứ này không thể đánh, cũng không thể đụng.

Đụng vào sẽ biến thành huyết thi, mà ai biết được giết nó ở đây, có vô số thi miết chạy ra hay không.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Tần Vũ chạy một mạch đến nơi lúc đến.

Chương 1940

Sau đó liền thấy, Bàn Tử và những người khác đã ngồi trên đất nghỉ ngơi, dường như đang đợi anh. "Tiểu ca thế nào rồi?" Thấy Tần Vũ đến, Bàn Tử vội hỏi.

Tần Vũ vội kéo Ngô Bất Chính dậy, đồng thời hét lên. "Đi mau, Thi Miết vương!" Bọn họ bây giờ đối với cái tên Thi Miết vương, quả thực là kiêng kỵ như rắn rết.

Nghe Tần Vũ nói lại có Thi Miết vương, lúc này còn dám nghỉ ngơi ở đâu.

Đứng dậy cõng Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ, lập tức lần lượt nhảy xuống nước.

Gần như cùng lúc Bàn Tử rơi xuống nước, con Thi Miết vương màu đỏ đó đã bay tới.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, cũng lặn một mạch xuống nước.

Một lúc sau, khi họ từ dưới nước ngoi lên.

Đã quay trở lại mật thất có trận chuông lúc đầu.

Nhưng đến đây, Bàn Tử mới nhớ ra, trước đó khi cậu ta rời khỏi đây.

Đã nhìn thấy một khuôn mặt kỳ lạ. "Aizz, tôi nói này, tôi nhớ ở đây...

Tiểu ca cẩn thận!" Bàn Tử đang định nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lời còn chưa nói hết, đột nhiên đã thấy một bóng ma đã đến sau lưng Tần Vũ.

Giơ tay một cào liền cào tới.

Tần Vũ mặc dù phản ứng đã rất nhanh, nhưng sau lưng vẫn bị bóng ma đó cào một cái.

Lập tức quần áo rách toạc, sau lưng cũng xuất hiện mấy vết rách máu me.

Tần Vũ một vòng xoay một cước đá lui bóng ma đó mấy bước.

Đồng thời Hắc kim cổ đao đã rút ra, một đao dí vào cổ họng đối phương. "Đi mau!" Tần Vũ hét lên.

Nhưng lúc này muốn rời đi đâu có dễ.

Phía trước chính là trận chuông, thế này thì đi làm sao!

Chỉ nghe Tần Vũ hét lên. "Dùng súng!

Bắn nát mấy cái chuông này đi!" Bàn Tử gật đầu, vội ném Đoạn Vô Kỵ xuống đất, sau đó cùng Ngô Bất Chính nâng súng tiểu liên Thompson, xả một tràng đạn vào những cái chuông đó.

Nhưng cho dù súng này có lợi hại đến đâu, những cái chuông đó cũng quá nhiều, nhất thời không thể bắn hết được.

Tần Vũ một đao chém nát con Mật Lạc Đà đó.

Nhưng gần như cùng lúc, trên vách đá xung quanh lại vang lên tiếng nứt vỡ "cạch cạch".

Rõ ràng có nhiều Mật Lạc Đà hơn đã sắp thoát ra khỏi vách đá rồi! "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính có chút lo lắng.

Tần Vũ lại hét lên. "Đừng lo cho tôi!

Mau ra ngoài đi!" Ngô Bất Chính lúc này cũng cuống lên rồi, nhưng hắn cũng biết rõ tính cách của Tần Vũ.

Nếu bản thân hắn không thoát khốn, anh ấy khẳng định cũng sẽ không đi.

Ngay lập tức hắn quay đầu không nói nhảm nữa, khẩu Thompson trong tay cũng không dám ngừng bắn một khắc nào.

Nói thực lòng thì kỹ thuật bắn súng của hắn rất bình thường, thậm chí có chút tệ.

Nếu không phải có Bàn Tử ở bên cạnh hỗ trợ bù đắp, e rằng lúc này sớm đã kinh động cả cái trận linh chuông rồi.

Thương pháp của Bàn Tử đúng là không chê vào đâu được.

Bách bộ xuyên dương, chuẩn đến mức khiến người ta lác mắt.

Hai người bọn họ một đường càn quét mở lối, còn Tần Vũ thì một mình đoạn hậu phía sau.

Doanh Thương cõng hai người nên căn bản không rảnh tay để giúp đỡ.

Ba người đều không dám quay đầu lại nhìn.

Trong lòng nghẹn ứ đến phát hoảng!

Tần Vũ một mình đối phó với đám Mật Lạc Đà lao ra từ trong vách đá kia.

Bọn họ đều rất lo lắng, có thể chỉ chậm trễ thêm một chút, Tiểu ca sẽ bị thương, thậm chí là...

Chương 1941

Cho nên bọn họ chỉ có thể gia tăng tốc độ động tác trên tay, nhanh chóng giải quyết đám phiền phức cản đường này.

Tuy nhiên, tiếng nham thạch nứt vỡ xung quanh lại càng lúc càng lớn.

Thậm chí còn có từng luồng sương mù từ trên đỉnh đầu bay xuống.

Hiển nhiên cơ quan ở nơi này cũng đã khởi động rồi.

Sương mù rơi xuống, đi đến đâu khiến mọi người đều không nhịn được mà ho một trận.

Đây mới chỉ là bắt đầu, ho khan còn có thể miễn cưỡng gượng được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phổi của bọn họ sẽ dần dần bị thối rữa.

Đến lúc đó dù là Đại La Kim Tiên có lẽ cũng không cứu lại được.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính không dám chậm trễ chút nào, hai người liên tục thay băng đạn.

Rất nhanh thông đạo đã đi được hơn một nửa.

Mắt thấy phía trước sắp tới gần lối ra.

Số linh chuông còn lại cũng không nhiều lắm.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, ngay lúc này, bỗng nhiên cả sơn động vang lên một trận tiếng nham thạch vỡ vụn "rắc rắc".

Thì ra là có càng nhiều Mật Lạc Đà đang lao ra. "Cẩn thận!" Tần Vũ hét lên.

Bàn Tử vội vàng bắn nát toàn bộ mấy cái linh chuông cuối cùng, vừa định gọi mọi người mau chóng đi lên.

Bỗng nhiên sau lưng có một luồng kình phong ập tới.

Bọn họ vội vàng né tránh, nhưng ngay sau đó liền nhìn thấy Tần Vũ thế mà lại bị đánh bay ngược từ phía sau ra ngoài.

Trong miệng thậm chí còn phun ra máu tươi.

Mà trên người anh sớm đã nhuốm đầy máu.

Từng vết thương chằng chịt nhiều đến mức khiến người ta tuyệt vọng. "Mau đi đi!" Tần Vũ từ dưới đất bò dậy, còn muốn tiếp tục ngăn cản.

Nhưng nhóm Ngô Bất Chính quay đầu nhìn lại, lập tức chết sững.

Chỉ thấy ở hậu phương nơi bọn họ vừa đi qua, lại xuất hiện một con Mật Lạc Đà khổng lồ.

Con Mật Lạc Đà kia thân hình vạm vỡ đến đáng sợ.

Vừa rồi Tần Vũ bị đánh bay về, e rằng chính là do nó giở trò.

Mà đây mới chỉ là một con trong số đó.

Ngoài ra còn một đám những con nhỏ hơn, nhiều đến mức khiến người ta tuyệt vọng. "Grào!" Doanh Thương nhìn thấy Tần Vũ bị thương nghiêm trọng như vậy, tức thì bạo nộ.

Gã trực tiếp ném Ngô Tam Tỉnh và Đoạn Vô Kỵ xuống đất, xoay người lao thẳng về phía con Mật Lạc Đà khổng lồ kia.

Trong nháy mắt, hai cái bóng liền lao vào xâu xé nhau.

Bàn Tử cũng vội rút búa leo núi ra, cùng Tần Vũ ngăn cản đám Mật Lạc Đà nhỏ. "Thiên Chân mau chạy đi!" Bàn Tử hô to.

Ngô Bất Chính đâu chịu chạy một mình, vừa định mở miệng, liền nghe Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp cậu còn làm cái gì thế, tôi bảo cậu mang theo chú Ba của cậu chạy đi!

Cậu ít nhất phải đưa bọn họ đến chỗ an toàn rồi hãy quay lại!

Nếu không chúng ta chẳng phải đến đây uổng công sao!" Ngô Bất Chính sững sờ, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cắn răng cõng Ngô Tam Tỉnh lên, xoay người chạy.

Lúc này hắn cũng không lo được cho Đoạn Vô Kỵ nữa.

Cứu được người nào hay người đó.

Hơn nữa Tần Vũ và Bàn Tử vẫn còn ở đó, lúc đi ra, chắc là sẽ mang theo Đoạn Vô Kỵ thôi.

Nhưng tình huống trong hang động quá phức tạp.

Doanh Thương và con Mật Lạc Đà khổng lồ kia đang vật lộn với nhau, căn bản không nhìn rõ tình hình cụ thể thế nào.

Bàn Tử và Tần Vũ cũng dần dần bị đám Mật Lạc Đà kia tách ra.

Trong lòng hai người đều kêu khổ không thôi.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Sau khi thật sự giao thủ với đám Mật Lạc Đà này hắn mới biết bọn chúng khó chơi đến mức nào.

Bản thân móng vuốt của chúng đã vô cùng sắc bén, quào một cái là để lại mấy vết thương sâu hoắm.

Chương 1942

Kết quả trên đầu còn có sương mù kiềm mạnh rơi xuống, vừa chạm vào vết thương, đau đến mức hắn hận không thể trực tiếp tự sát tại chỗ.

Hơn nữa tình huống này còn không thể kéo dài.

Một khi kéo dài, cho dù không bị đám Mật Lạc Đà này giết chết, cũng sẽ bị sương mù kiềm mạnh trên đầu ăn mòn thành một vũng bùn loãng.

Ngay tại lúc đã khiến người ta có chút tuyệt vọng này, bỗng nhiên Doanh Thương thế mà lại từ phía trước chạy về.

Cùng lúc đó bọn họ nhìn thấy, trong tay Doanh Thương cư nhiên còn xách theo một cái đầu Mật Lạc Đà khổng lồ.

Cũng không biết tên này làm cách nào, lại có thể sống sờ sờ vặn đứt đầu con quái vật kia xuống.

Doanh Thương vừa về, cục diện lập tức thay đổi.

Gã lực đại vô cùng, ba chân bốn cẳng liền đánh chết, nghiền nát đám Mật Lạc Đà xung quanh.

Nhưng lúc này trong tường đá vẫn còn càng nhiều Mật Lạc Đà lao ra.

Bọn họ căn bản không dám dừng lại chút nào.

Doanh Thương ném cái đầu kia đến chỗ cửa hang, ôm lấy hai người rồi chạy.

Mà con Mật Lạc Đà khổng lồ kia dường như là thủ lĩnh của chúng.

Ba người Doanh Thương vừa mới chạy ra khỏi cửa động, đám Mật Lạc Đà bên trong liền không dám đuổi theo nữa.

Có khả năng là bị cái đầu của thủ lĩnh chấn nhiếp. "Mau đi!" Tần Vũ hô.

Nhưng ba người vừa đi được hai bước, bỗng nhiên chỉ nghe trong sơn động truyền đến một tiếng hét thảm thiết. "A!" Thanh âm kia rõ ràng là của con người.

Nhưng ba người bọn họ đều đã ra ngoài rồi mà.

Ngô Bất Chính lúc này cũng từ phía trước chạy lại, gọi bọn họ mau chóng rời đi.

Nghe thấy tiếng hét, hắn lập tức sững sờ. "Đoạn Vô Kỵ đâu!" Mọi người nghe vậy đều ngớ ra.

Đúng rồi, Đoạn Vô Kỵ đâu!

Bọn họ cư nhiên bỏ quên Đoạn Vô Kỵ rồi.

Nhưng vừa rồi lúc bọn họ ra ngoài, đâu có nhìn thấy tên kia a!

Chẳng lẽ tên kia trúng chiêu rồi?

Bàn Tử vội lấy đèn pin chiếu vào bên trong.

Nhưng vừa nhìn một cái, bọn họ đều chết lặng.

Chỉ thấy nửa người của Đoạn Vô Kỵ đã bị một con bọ cạp Mật Lạc Đà lôi vào trong khe nứt trên vách tường.

Đầu rũ xuống, máu tươi như suối phun ra, đã... "Đi!" Tần Vũ không chần chừ, kéo mọi người xoay người rời đi.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ nói: "Nhưng anh ấy..." "Hắn đã chết rồi!" Giọng Tần Vũ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. "Chết rồi cũng phải mang xác ra chứ!" Ngô Bất Chính thực sự không cách nào chấp nhận sự thật này.

Nhưng Tần Vũ lại đè hắn lại, nói: "Nếu như đổi thành Phan Tử thì sao!

Cậu có thể chấp nhận không?" Ngô Bất Chính sững sờ, không hiểu tại sao Tần Vũ lại nói vậy.

Tần Vũ nhìn hắn, lại bồi thêm một câu: "Cậu tưởng tại sao tôi không cho anh ta xuống!

Nơi này vốn dĩ phải có một người chết!

Phan Tử xuống, anh ta chết!

Anh ta không xuống, người khác chết!" "Nhưng mà cái này...

Rốt cuộc là tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Tần Vũ chỉ nói một câu cuối cùng: "Bởi vì đây chính là mệnh!" Nói xong trực tiếp tung một cú chặt gáy đánh ngất hắn.

Bàn Tử hoàn hồn, nuốt nước miếng, rất thông minh không hỏi gì cả, vác Ngô Bất Chính lên vai rồi chạy.

Tần Vũ và Doanh Thương rất nhanh đuổi theo.

Giữa đường tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, mang theo ông ta cùng chạy về phía lối ra.

Trong lòng Tần Vũ rất rõ ràng sự hung hiểm của nơi này.

Không cho Phan Tử xuống chính là không muốn anh ta đi vào vết xe đổ của vận mệnh.

Nhưng vận mệnh chưa bao giờ tha cho ai, có một người không chết, thì phải có người khác đi chết thay.

Chương 1943

Chỉ có thể trách vận mệnh đã chọn Đoạn Vô Kỵ.

Anh cũng không có cách nào!

Nếu vận mệnh lựa chọn anh, anh cũng không có nửa lời oán thán.

Ai có thể đào thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh đây?

Vận mệnh luôn không buông tha cho con người! *** Ngô Bất Chính cũng không biết mình ra ngoài bằng cách nào.

Chỉ là khi hắn mở mắt ra lần nữa, xung quanh đã là bầu trời sáng sủa.

Bàn Tử cõng hắn, Doanh Thương thì cõng Ngô Tam Tỉnh.

Hắn loáng thoáng thấy bọn họ dường như đang đi trên một ngọn núi.

Hắn không hỏi lại chuyện của Đoạn Vô Kỵ nữa, chỉ ra hiệu Bàn Tử thả mình xuống.

Hắn có thể tự đi được.

Bàn Tử cũng rất biết điều, trực tiếp cùng hắn nói chuyện về Ngô Tam Tỉnh. "Thiên Chân, chú Ba của cậu cũng cứu ra được rồi, có một số việc đừng để trong lòng quá!

Tôi lại cảm thấy, cậu phải suy nghĩ thật kỹ xem sau này làm thế nào!

Ông chú Ba này của cậu nếu có khuynh hướng tự sát, không có việc gì cứ chạy vào cổ mộ, cậu có mười cái mạng cũng không cứu nổi đâu!" Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Ông ấy không phải chú Ba tôi, hơn nữa người ông ấy muốn là Tiểu ca, không phải tôi!

Đợi lần này trở về, chúng ta sẽ đi hội họp với anh Hồ!

Chỉ cần giải quyết xong tình trạng trên người các cậu, ông đây thề không bao giờ đi đổ đấu nữa!" Bàn Tử cười hắc hắc, cũng không nói thêm gì.

Sự tại nhân vi, chuyện như thế này, ai mà nói trước được chứ?

Bất quá mặc kệ thế nào, ít nhất lần này cũng coi như hữu kinh vô hiểm mà ra ngoài.

Hơn nữa Bàn Tử cũng thực sự sợ rồi.

Nhìn thấy nhiều cơ quan trong Cổ Lâu như vậy, hắn cũng thực sự có cảm giác bất lực.

Khi trở về căn cứ, Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa tỉnh.

Mà đội cứu viện đợt một đi tìm bọn họ trước đó cũng mất tích.

Tổ chương trình đang tranh thủ thời gian tìm kiếm, bất quá kết quả e rằng sẽ khiến người ta thất vọng.

Về những chuyện này, bọn họ đều không muốn quản nhiều.

Bản thân đây cũng không phải lỗi của họ.

Muốn trách, thì chỉ có thể trách một mình Ngô Tam Tỉnh.

Nếu không phải ông ta chủ đạo lần cứu viện này, cũng sẽ không có nhiều người hy sinh vô cớ như vậy.

Lúc về đến Ba Nãi, Phan Tử đang đứng ở cửa thôn ngóng vọng.

Nhìn thấy bọn họ trở về, không kìm được mừng đến phát khóc.

Tình trạng của Ngô Tam Tỉnh coi như ổn định.

Nhưng thiết bị y tế ở đây quá đơn sơ, thế là ngay tối hôm đó, bọn họ theo đại bộ đội rời đi.

Ngô Bất Chính vẫn luôn không nhìn thấy Giang Ninh, cũng không thấy Lương Quỳnh.

Tần Vũ cũng không hỏi.

Mãi cho đến khi tới thành phố lớn gần nhất, an bài cho Ngô Tam Tỉnh nằm viện điều trị xong xuôi, bọn họ mới có thời gian ngồi xuống nhà ăn bệnh viện nói chuyện tử tế.

Bác sĩ kiểm tra nói tình trạng của Ngô Tam Tỉnh không nghiêm trọng, nhưng cơ thể quá mức suy yếu, ít nhất phải khôi phục một tháng.

Phan Tử tỏ vẻ mình sẽ canh chừng ở bên này, một khi có tin tức lập tức thông báo cho mọi người.

Sau đó Bàn Tử mới hỏi đến chuyện của Giang Ninh.

Phan Tử cũng không biết nên giải thích thế nào, đành nhìn sang Hắc Hạp Tử bên cạnh.

Hắc Hạp Tử đang ăn rất ngon lành, thấy thế buông đũa xuống, nhún vai nói: "Chúng tôi gặp được Lương Quỳnh, nhưng cô ấy không chọn ở lại, cũng đi rồi!

Còn về Giang Ninh, chúng tôi cũng không có lý do giữ cô ta lại!

Đành để cô ta đi thôi!" Thì ra, vào ngày thứ hai sau khi bọn họ xuất phát, công ty sau lưng Giang Ninh đã đúng hẹn đưa Lương Quỳnh đến trao đổi con tin.

Phan Tử và Hắc Hạp Tử cũng như ước nguyện gặp được Lương Quỳnh.

Tuy nhiên Lương Quỳnh lại như biến thành một người khác, thần thái lạnh lùng, cuối cùng càng tỏ vẻ mình sẽ không ở lại, đi theo Giang Ninh cùng công ty sau lưng cô ta.

Nói đến đây, Hắc Hạp Tử nói: "Có điều Lương Quỳnh trước khi đi nhờ tôi chuyển lời cho mọi người một câu!

Cô ấy nói, rất nhanh mọi người sẽ gặp lại thôi!" "Tôi phi!" Bàn Tử tức điên người, trực tiếp chửi ầm lên: "Cái con mụ ngu ngốc này, chúng ta vì đổi cô ta về mà bỏ ra bao nhiêu công sức, ở trong thôn Địa Tiên suýt chút nữa bị Giang Ninh bọn họ hại chết!

Chương 1944

Thế mà hay, cô ta còn không chịu về, thích đi đâu thì đi!

Tiểu ca cậu nghe tôi một câu, phụ nữ trong thiên hạ hàng ngàn hàng vạn, thực sự không được thì Thiên Chân cũng có thể thế chỗ được, hà tất cứ phải tìm cô ta làm gì!" Tần Vũ không thèm để ý đến hắn, đứng dậy đi về phía phòng bệnh của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Bất Chính ra hiệu Bàn Tử bớt mồm bớt miệng lại.

Mọi người nói chuyện có chút trầm trọng, thế là liền đi ra bên ngoài.

Phan Tử chia cho mỗi người một điếu thuốc, lúc này mới hỏi: "Đoạn Vô Kỵ cậu ấy..." "Không may mắn, không mang ra được!" Bàn Tử bất lực nói.

Ngô Bất Chính nghe thấy cái tên Đoạn Vô Kỵ, trong lòng liền rất khó chịu.

Hắn luôn cho rằng là do mình từ bỏ Đoạn Vô Kỵ, mới dẫn đến việc anh ta chết trong mộ.

Nhưng tình huống lúc đó, hắn thực sự không thể cứu được người thứ hai nữa.

Ngô Tam Tỉnh tuy là chú Ba giả, nhưng ông ta dẫu sao cũng thân thiết với hắn hơn Đoạn Vô Kỵ.

Ngô Bất Chính chỉ có thể dùng lý do này để an ủi bản thân.

Hắn thực sự hết cách, thật sự đã cố gắng hết sức rồi. "Hạp Tử!

Sau này anh định thế nào?" Phan Tử rất hiểu Ngô Bất Chính, bèn chuyển chủ đề.

Hắc Hạp Tử cười cười nói: "Còn làm thế nào được, tiếp tục làm thợ mát-xa mù thôi, bất quá tôi hy vọng các cậu sau này đừng có tìm tôi nữa nhé!

Sao các cậu cứ như trúng tà vậy, cái mộ nào xuống cũng hung hiểm thế này!

Tôi sau này vẫn là tìm mấy cái hố đất mà đào thôi!" Ngô Bất Chính cũng bị chọc cười, thở dài nói: "Đợi tương lai giải quyết xong phiền phức của tên Bàn Tử chết tiệt này, tôi cũng tuyệt đối không đi đổ đấu nữa!" Mọi người nói về chuyến đi Trương gia cổ lâu lần này, đều không khỏi nản lòng thoái chí.

Cũng có khả năng là cảm giác lực bất tòng tâm rồi.

Không phải lần nào xuống mộ cũng có thể an toàn trở ra.

Đoạn Vô Kỵ cũng là một cao thủ, nhưng cái chết của anh ta lần này lại khiến đám người Ngô Bất Chính hiểu ra: Bọn họ có thể sống đến hiện tại, không phải do lợi hại bao nhiêu, mạng cứng bao nhiêu, mà là vận may thôi.

Ngày nào đó vận may không còn, có khả năng tử vong cũng sẽ đến lượt bọn họ.

Nhóm Ngô Bất Chính tạm thời ở lại gần bệnh viện.

Trên người Ngô Tam Tỉnh còn rất nhiều câu đố chưa được giải khai, bọn họ cũng không cam lòng cứ thế rời đi.

Bên phía Hồ tư lệnh thì không vội, bọn họ vẫn đang trong quá trình chuẩn bị.

Tuyết Lỵ Dương dường như đã tìm được cách gì đó, chuẩn bị đồ đạc cần rất lâu, cho nên cũng không vội đi tìm Tương Tây Thi Vương.

Mấy ngày tiếp theo, những người khác thì không sao, ngược lại

Ngô Bất Chính ho khan càng lúc càng dữ dội.

Đến bệnh viện kiểm tra, kết quả khiến mọi người đều kinh hãi.

Lần đi Trương gia cổ lâu này đã gây ảnh hưởng lớn hơn cho phổi của hắn.

Phổi đã có diện tích thối rữa lớn, bắt buộc phải nhanh chóng tiếp nhận trị liệu, hơn nữa kết quả cũng sẽ không quá tốt.

Kết quả này khiến Bàn Tử và Tần Vũ đều không ngờ tới.

Đặc biệt là Bàn Tử, lập tức sốt ruột đỏ cả mắt, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Cuối cùng Bàn Tử suýt chút nữa đánh nhau với bác sĩ, vẫn là Ngô Bất Chính vội khuyên can mới thôi. "Cậu còn sống chẳng được mấy ngày nữa đâu mà còn đau lòng cho tôi!

Chúng ta thế này cũng coi như là huynh đệ cùng khổ rồi." Tần Vũ trước sau vẫn không nói gì, nhưng Ngô Bất Chính có thể nhìn ra, anh cũng rất lo lắng.

Ngô Bất Chính gọi điện cho Hoắc Đạo Phu, biết được bên đó có cách tạm thời áp chế bệnh tình.

Nhưng sau này tuyệt đối không thể làm tổn thương phổi thêm nữa, nếu không đến lúc đó sẽ thực sự hết đường sống.

Đây cũng coi như là một tin tức tốt trong cái rủi ro rồi.

Hoắc Đạo Phu sáng sớm hôm sau đã chạy tới, chữa trị cho Ngô Bất Chính.

Mà Ngô Tam Tỉnh cũng rốt cuộc tỉnh lại vào ngày thứ năm nằm viện.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đang ở cùng Hoắc Đạo Phu, không có thời gian qua đó.

Thế là Tần Vũ một mình mang theo thứ mà Ngô Tam Tỉnh đưa cho anh trong cổ mộ đi tìm ông ta.

Ngô Tam Tỉnh bảo Phan Tử ra ngoài đi dạo, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ngô Tam Tỉnh còn chưa mở miệng, Tần Vũ đã ném thứ lấy trong cổ mộ cho ông ta, nói: "Sau này đừng tìm tôi nữa.

Nếu Ngô Bất Chính vì ông mà chết, tôi sẽ không tha cho ông!" Ngô Tam Tỉnh sững sờ, vội hỏi tình hình của Ngô Bất Chính.

Tần Vũ cũng không hề giấu giếm.

Nghe xong Ngô Tam Tỉnh cũng tự trách một hồi, nói: "Là tôi có lỗi với nó, nhưng chuyện này đã bắt đầu rồi, căn bản không thể dừng lại được!

Tôi chỉ còn cách một bước nữa là quay về được, cậu chẳng lẽ không muốn đi xem thử sao?" Tần Vũ lắc đầu.

Chương 1945

Ngô Tam Tỉnh lại cười: "Cậu không cách nào bo bo giữ mình được đâu!

Nếu cậu biết thứ tôi mang từ trong Trương gia cổ lâu ra lần này là cái gì, cậu sẽ biết, tất cả mọi chuyện đều chưa kết thúc!

Cậu không muốn nhúng tay vào cũng được, giao quỷ tỳ của cậu ra đây!

Tự nhiên sẽ không ai quấy rầy cậu!

Nhưng nếu cậu không giao, tin tôi đi!

Bọn họ sẽ tìm đến cậu!" "Ngoài ra tôi nói cho cậu biết thêm một chuyện!

Tôi sắp tới sẽ biến mất một thời gian, mà đợi đến lúc bọn họ ra tay tìm tôi, thì chuyện này đã bắt đầu rồi!

Thời gian cậu có thể suy nghĩ cũng chỉ còn lại bấy nhiêu đó thôi!" "Mặt khác, tình trạng của Ngô Bất Chính cũng không phải không có một tia hy vọng sống!

Chỉ cần cậu đi theo tôi!

Đến nơi đó, nó sẽ còn cứu được!

Tất cả xem quyết định của bản thân cậu!

Cậu vẫn còn thời gian suy nghĩ!

Không vội!" Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, hiển nhiên không quá tin tưởng lời ông ta.

Ngô Tam Tỉnh cười cười nói: "Tôi biết ngay cậu không tin, tôi có thể nói cho cậu một số tình huống tôi biết hiện tại!

Nghe xong, tin hay không do cậu tự quyết định!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh mở cuộn bản đồ da dê mang từ Trương gia cổ lâu ra.

Ông ta chỉ vào bản đồ nói: "Cậu biết đây là cái gì không?

Tôi nói cho cậu biết, đây là một bản tổng hợp long mạch toàn cầu!

Có phải rất chấn kinh không, toàn cầu đấy!

Long mạch toàn cầu đều ở trên này!" "Mà điều tôi muốn nói cho cậu là, người Trương gia đã phát hiện ra chủ long mạch của toàn cầu!

Nơi đó ẩn giấu bí mật to lớn, một bí mật ngay cả tôi cũng không biết!

Và chìa khóa để tìm đến nơi đó giải khai những bí mật này, chính là ba cái quỷ tỳ kia!" "Cậu tưởng quỷ tỳ mở ra Thanh Đồng Môn chính là Chung Cực sao?

Cậu sai rồi, đó chỉ là bề nổi thôi!

Bí mật thực sự của Trương gia, chôn giấu tại long nhãn của chủ long mạch này!

Không tìm được nơi này ở đâu, cậu vĩnh viễn không thể giải khai bí mật trong đó!" "Mà tôi cũng không quay về được!

Cho nên nơi này, tôi tất nhiên phải đi!

Mà nơi đó linh khí hội tụ, cho nên tình trạng của Ngô Bất Chính, ở đó cũng tất nhiên sẽ có một đường sinh cơ!

Cậu không cần vội trả lời tôi, tôi tin cậu sẽ tự mình suy nghĩ rõ ràng!" Tần Vũ trước sau đều không nói gì, chỉ nhìn ông ta, lại nhìn bức bản đồ kia, cuối cùng xoay người rời đi.

Mà Ngô Tam Tỉnh cũng không mở miệng khuyên bảo nữa.

Những gì ông ta nên nói đều đã nói xong rồi.

Hơn nữa một trong ba cái quỷ tỳ vẫn còn ở trong tay Tần Vũ.

Cho nên anh sớm muộn gì cũng sẽ bị cuốn vào.

Hiện tại bọn họ giống như biết một nơi có kho báu khổng lồ.

Nhưng chìa khóa của kho báu này lại lần lượt nằm trong tay Tần Vũ và công ty sau lưng Giang Ninh.

Còn bản đồ của nơi đó lại nằm trong tay Ngô Tam Tỉnh.

Muốn tìm được nơi này, thiếu một thứ cũng không được.

Ở lại địa phương nửa tháng, tình trạng của Ngô Bất Chính cũng coi như tạm thời ổn định lại.

Ba người lúc này mới cùng Hoắc Đạo Phu trở về nhà.

Trước khi chia tay, Phan Tử bảo Ngô Bất Chính đừng lo lắng, anh ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tam gia.

Kỳ thực anh ta không biết, Ngô Bất Chính đã biết người chú Ba này không phải chú ruột của hắn rồi.

Hoắc Đạo Phu sau đó cũng rời đi.

Chỉ là trước khi đi có dặn dò hắn, tuyệt đối không thể làm chuyện tổn thương phổi nữa.

Nếu không thì thực sự vô phương cứu chữa.

Ba người về đến nhà không bao lâu, bên phía Hồ tư lệnh liền truyền đến tin tức.

Nói là đã tìm được hết thảy đồ đạc, hiện tại chỉ còn chờ lên đường.

Hỏi bọn họ khi nào đi.

Tình trạng của Bàn Tử cũng không lạc quan.

Chương 1946

Mùi trên người càng lúc càng nặng, giống như bùa đòi mạng vậy.

Cũng đã đến lúc bắt buộc phải giải quyết.

Thế là Ngô Bất Chính liền đặt vé máy bay ngay tối hôm đó, bay thẳng đến lưu vực sông Mãnh Động.

Bàn Tử vốn dĩ không muốn để Ngô Bất Chính đi, dù sao tình trạng của hắn đã như vậy rồi.

Nhưng chính như lúc trước hắn đi tìm Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử từng nói: "Tôi không cho cậu đi, cậu có nghe lời không?" Cuối cùng, Ngô Bất Chính vẫn đi theo.

Giao tình đến mức này rồi, cái chết thực ra đã không còn đáng sợ nữa.

Đáng sợ là không được chết cùng nhau.

Tần Vũ trước sau vẫn không nói chuyện của Ngô Tam Tỉnh cho mọi người biết.

Anh cảm thấy việc này còn có thể hoãn lại một chút.

Việc cấp bách trước mắt là cứu mạng quan trọng hơn.

Còn về bí mật của Trương gia cổ lâu, hệ thống cũng không nhắc đến nữa, anh cũng không quan tâm.

Cái gọi là bí mật, Chung Cực rốt cuộc là cái gì, thực ra đến bây giờ có còn quan trọng không?

Hoặc là trong gói quà đại lễ Chung Cực của Trương gia cổ lâu có thể chính là thông tin về bản đồ long mạch toàn cầu này.

Nhưng đối với anh mà nói đã không quan trọng nữa rồi.

Anh rất khánh hạnh, bản thân không phải là Tiểu ca, không cần phải vì một số chuyện mà cứ bôn ba mãi trên đường.

Ít nhất, anh còn có thể trong khoảng thời gian hữu hạn này, canh chừng Ngô Bất Chính, canh chừng Bàn Tử, đi giúp bọn họ hoàn thành sự tự cứu rỗi cuối cùng.

Nếu có một ngày Âm binh thực sự tìm tới, anh cũng sẽ không kiểu cách, nhưng ít nhất trước khi ngày đó đến, giải quyết vấn đề cơ thể của hai người họ là chấp niệm cuối cùng của anh rồi.

Hiện tại nghĩ lại, Tần Vũ dường như có chút hiểu được, tại sao Tiểu ca chặng đường cuối cùng lại không cho Vô Tà đi theo.

Bởi vì những chuyện gánh vác trên người anh ấy quá nhiều.

Mà những gì chính mình gánh vác, còn chưa bằng một phần vạn của anh ấy... *** Lưu vực sông Mãnh Động, nằm ở Tương Tây, địa phương có người Thổ Gia và người Miêu sinh sống.

Mà nơi nhóm Hồ tư lệnh đang ở thì người Miêu chiếm đa số.

Hồ tư lệnh xuất thân quân nhân, làm người chính trực thú vị.

Mà Tuyết Lỵ Dương tuy lớn lên ở nước ngoài, nhưng cũng hiểu biết rất nhiều về văn hóa An Lạc.

Hai người ở địa phương cũng coi như quen biết rộng.

Hơn nữa hiện nay cũng không so được với trước kia, năm mươi sáu dân tộc là một nhà.

Cộng thêm hai người ra tay hào phóng, ở địa phương quả thực cũng tạo được chút danh tiếng.

Ba người xuống máy bay, chưa đến nửa ngày công phu đã tìm được bọn họ tại một tòa nhà của người Miêu.

Tòa nhà người Miêu này là một khu du lịch mở cửa đón khách, người Hán ở trong đó cũng không ít.

Mọi người gặp mặt tại một quán đồ ăn Tứ Xuyên.

Hồ tư lệnh nói về thu hoạch mấy ngày gần đây của bọn họ. "Chúng tôi đã nghe ngóng rõ ràng rồi!

Gần đây có một khu du lịch tên là Bình Sơn!

Trên núi có không ít khỉ, hơn nữa trong đó còn có một con vượn già lông trắng!

Hằng năm người đến đây tham quan không ít!

Tuy nhiên Bình Sơn quá lớn, chỉ mới khai phát được chưa đến một phần ba!

Nơi chúng ta muốn đi lần này chính là hạch tâm của khu du lịch Bình Sơn, dãy núi Bình Sơn!

Trong đó chưa được khai phát!

Hơn nữa chúng ta lần này muốn vào Bình Sơn tìm Tương Tây Thi Vương, khả năng sẽ xung đột lợi ích với địa phương!

Việc này trực tiếp làm e là không có cách nào!" Bàn Tử gật đầu nói: "Không mở thì không mở thôi, hiện tại chủ yếu là có thể xác định trong Bình Sơn này có nội đan cương thi hay không!

Mẹ nó, Bàn gia dạo này đi xí xổm cũng thích ngồi xổm rồi!

Nói chuyện cũng muốn vểnh ngón tay hoa lan, còn chậm trễ nữa, không chừng thật sự sắp biến thành bà lão nào đó rồi!" Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Khả năng rất lớn!

Tôi đã tra duyệt ghi chép lịch sử địa phương, năm xưa khi Bình Sơn được khai thác làm khu du lịch, đích xác là đã đào ra không ít cổ thi.

Hơn nữa trong Bình Sơn nghe nói độc trùng vô cùng nhiều, cả khu phong cảnh Bình Sơn và những nơi chưa khai thác bên trong đều có đường ngăn côn trùng rải vôi.

Chúng ta lần này đi vào phải cẩn thận đấy!" Bàn Tử lại cầm một cái đùi gà lớn, vừa ăn vừa nói: "Cái khác tôi không hỏi nữa, lão Hồ anh làm việc tôi yên tâm, tôi chỉ muốn hỏi các anh đã chuẩn bị 'Đại ma đại' chưa?

Nhất định phải là loại rất to rất to ấy!" "Đại ma đại?

Chương 1947

Cậu muốn làm gì hả?

Tên béo này tôi nói cho cậu biết, không được đi trộm dưa hấu nhà dân đâu đấy!

Cậu sao cứ như Trư Bát Giới thế hả!" Hồ tư lệnh trêu chọc. "Đi cái con khỉ nhà anh lão Hồ, Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi cần đại ma đại khẳng định là có việc dùng!" Bàn Tử nói.

Mọi người cười cười coi như hắn nói đùa.

Tuy nhiên, chiều hôm sau, khi mọi người đến khu phong cảnh Bình Sơn, thấy Bàn Tử cư nhiên thật sự vác theo một cái điện thoại cục gạch cỡ lớn, không khỏi đều chết lặng. "Cậu thế mà lại kiếm một cái đại ma đại thật à!" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử lại cười: "Trước kia bao nhiêu lần, đi theo hai đứa trẻ ranh xui xẻo các cậu, mở cái gì mà livestream!

Phòng livestream nhiều người như thế cũng chẳng kiếm được cô vợ nào!

Lần này khó khăn lắm mới không livestream nữa, Bàn gia đây không thể không chuẩn bị nhiều một chút, bảo bối trong Bình Sơn này, Bàn gia gặp một cái lấy một cái!

Đây tương lai đều là tiền cưới vợ đấy!" Mọi người cạn lời.

Ngô Bất Chính nói: "Tôi bảo cậu sắp biến thành Cấm bà rồi, còn tơ tưởng sờ minh khí hả!

Cậu định giữ lại sau này làm của hồi môn, tìm một ông Cấm công công chứ gì!" "Được rồi, đừng có chém gió với cậu ta nữa, tên béo chết tiệt này ngoại trừ tiền thì chính là em Thúy, quả thực là người Ý trong đội ngũ chúng ta!" Hồ tư lệnh cũng mở miệng nói.

Bàn Tử còn muốn phản bác, Hồ tư lệnh lại đã xuất phát rồi...

Chuyến đi Bình Sơn này, mục đích của bọn họ đều vô cùng rõ ràng.

Đó chính là nhắm vào Tương Tây Thi Vương.

Nhưng truyền thuyết về Tương Tây Thi Vương là từ rất lâu trước kia rồi.

Về sau khi Tả Lĩnh Lực Sĩ rút khỏi đây, nơi này liền không còn ai nhìn thấy Tương Tây Thi Vương nữa.

Cho nên rốt cuộc có nội đan cương thi hay không cũng không ai biết.

Mà Tần Vũ hiểu biết về nơi này cũng không nhiều.

Ký ức kiếp trước về nơi này phần lớn đều đã thất lạc.

Nhưng anh lờ mờ nhớ kỹ, địa phương này hình như đúng là có nội đan.

Không biết có phải là viên trong cơ thể Tương Tây Thi Vương kia hay không.

Chỉ là đã đến rồi thì tự nhiên phải đi một chuyến.

Nếu không chẳng phải uổng công sao.

Ngô Bất Chính vì nguyên nhân cơ thể, không mang vác nặng, đi lại rất nhẹ nhàng.

Mà những người khác thì vác không ít đồ.

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, sau lưng càng là cõng một cái gùi trúc khổng lồ.

Bên trong thỉnh thoảng sẽ có tiếng gà gáy.

Bàn Tử trêu chọc: "Lão Hồ anh hiện tại làm việc càng ngày càng ổn thỏa rồi, biết Bàn gia tôi thích ăn gà!

Còn cố ý bảo Dương tham mưu trưởng mang một con gà lên núi a!

Bất quá Bàn gia tôi thích ăn gà mái già, con anh mang này là gà trống nhỉ!" Hồ tư lệnh rất cạn lời, đi lên liền cho Bàn Tử một cái cốc đầu. "Không hiểu thì đừng nói linh tinh được không?

Tổ tiên nhà Dương tham mưu trưởng chính là Bàn Sơn đạo nhân!

Con gà này là chúng tôi tìm được ở địa phương, tốn chẵn mười vạn đại dương đấy!" "Mẹ kiếp, gà gì mà đắt thế, 'Hồng Lãng Mạn' cũng không đắt thế này a!" Bàn Tử nói.

Hồ tư lệnh lười để ý đến hắn, liền cùng Ngô Bất Chính và Tần Vũ giải thích.

Doanh Thương đối với mấy cái này căn bản không hứng thú, chỉ cắm đầu đi theo sau Tần Vũ. "Tổ tiên Dương tham mưu trưởng là Bàn Sơn đạo nhân, tinh thông thủ đoạn sinh khắc chế hóa!

Trong đó Bàn Sơn có thuật, thuật ở đây chỉ là thuật pháp, cũng không phải phép thuật gì!

Trong đó có Xuyên sơn huyệt lăng giáp, cũng được gọi là Bàn Sơn quật tử giáp, đó thực ra chỉ là hai con tê tê!

Bàn Sơn đạo nhân am hiểu dùng những thứ này!" "Trước khi đến, tôi đã xem qua cục thế phong thủy nơi này!

Long mạch đều bị thế núi chắn mất rồi, mảnh đất Bình Sơn này dùng Tầm long chi pháp quá khó tìm!

Tám phần là phải dùng thủ đoạn của Bàn Sơn đạo nhân!

Con gà trống lớn này, chính là một trong những thứ Bàn Sơn đạo nhân truyền lại, tên là Gà Nộ Tình!

Là chúng tôi tìm ở địa phương rất lâu mới thấy đấy!

Chương 1948

Đối phó với độc trùng độc vật trong Bình Sơn vô cùng hữu hiệu!" Bàn Tử nghe nói con gà trống lớn này là cái gì Gà Nộ Tình, còn không phải để cho mình ăn, lập tức nói: "Đối phó độc trùng dùng gà trống lớn à, các anh cũng không ngại phiền phức!

Đến lúc đó gọi Bàn gia tôi ra, một dao một con!" Hồ tư lệnh không thèm để ý hắn.

Tên này hiện tại không livestream, đã muốn lên trời rồi.

Cổ kít đợi lát nữa nhìn thấy đá phong môn của cổ mộ chắc cũng dám trực tiếp khiêng đi mất. "Đúng rồi, nếu phong thủy long mạch Bình Sơn này không dễ tìm, vậy chúng ta nên tìm đường thế nào?" Ngô Bất Chính hỏi.

Hồ tư lệnh nghe vậy nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh: "Cái này thì phải xem Tần tiểu ca rồi, tạo nghệ phong thủy của Tần tiểu ca tuyệt đối ở trên tôi!

Tôi tìm không thấy, tịnh không đại biểu cậu ấy không được!

Tiểu ca, cậu xem thử xem?" Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, dừng bước đi tới một chỗ cao, nhìn Bình Sơn trước mặt.

Khu phong cảnh Bình Sơn chia làm hai bộ phận trước và sau.

Ở giữa có một khe rãnh rất sâu.

Nơi bọn họ đang đứng lúc này là đỉnh núi tiền sơn.

Vừa vặn có thể nhìn thấy cái mỏm đá nhô lên khổng lồ giống như miệng bình trên Bình Sơn kia.

Đường ngăn côn trùng được thiết lập ở cách đó không xa phía trước, có thể nhìn thấy một vệt màu trắng.

Chắc là dùng bao vôi tôi đắp lên.

Côn trùng đều rất sợ vôi, không có bao nhiêu con dám bò qua.

Lại thêm khi trời mưa, vôi tôi sẽ xảy ra phản ứng hóa học, cho nên thực vật ở dải đó đều bị thiêu chết, hình thành một dải đất trống không có thực vật rõ rệt.

Chỉ cần băng qua nơi đó, là đến khu vực nội bộ Bình Sơn ít dấu chân người.

Tần Vũ đưa mắt quét nhìn toàn bộ Bình Sơn.

Phát hiện Bình Sơn trên hẹp dưới rộng.

Miệng bình hoàn hảo không tổn hao gì.

Tuy nhiên trên thân bình lại có nhiều vết nứt.

Có chỗ thậm chí có thể nhìn thấy không gian đen kịt bên trong.

Thực là điềm báo của một cái bình vỡ (bại bình).

Trong phong thủy, núi hình bình chia làm hai loại: Bảo bình và Bại bình.

Xem chính là mức độ hoàn hảo của toàn bộ sơn thể.

Bảo bình tụ tài có thể chôn người, Bại bình chủ tai họa chớ nhập nội.

Kỳ thực nghĩ lại cũng có đạo lý.

Dãy núi hình bình dốc đứng dị thường, nếu sơn thể nứt vỡ nhiều, thì kết cấu toàn bộ sơn thể tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề.

Một khi gặp phải động đất các loại, có khả năng sẽ sụp đổ.

Cho nên bình thường cũng sẽ không có ai chọn loại sơn thể này.

Nhưng ngọn Bình Sơn trước mắt chính là một cái điềm Bại bình.

Tuy nhiên cái Bại bình này lại bất phàm.

Trên Bại bình uốn lượn khúc chiết, thế mà lại giống như rắn quấn bình, trong bình xuất hiện cục diện phong thủy.

Sở dĩ nói nó là rắn, mà không phải rồng, chủ yếu là bởi vì mạch lạc trên sơn thể Bình Sơn này thực sự là quá yếu.

Long mạch tuyệt đối không có khả năng yếu ớt như vậy.

Cho dù là ấu long cũng sẽ không như thế.

Chính cái gọi là rồng có xương, giấu ở trong, thấy nó tuyệt không phải rắn.

Xương của rắn ẩn ở hình, chỉ thấy đầu không thấy thân.

Thế đi của sơn mạch bám trên Bình Sơn này, chính là phi thường rõ ràng đầu thừa đuôi thẹo, một bộ dáng của xà mạch (mạch rắn).

Rắn là một trong ngũ độc, tự nhiên cũng không phải biểu tượng tốt lành.

Cho nên bên trong Bình Sơn này, mộ chủ nhân được mai táng, khả năng thi biến là vô cùng lớn.

Hơn nữa thế rắn từ dưới lên trên, đầu rắn vừa vặn nằm ở đỉnh Bình Sơn.

Cho nên ngôi cổ mộ này, cực có khả năng là một ngôi mộ treo (huyền táng mộ).

Vị trí mộ thất chân chính, khả năng rất lớn nằm ngay trong miệng bình của Bình Sơn.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ chỉ xuống chân núi nói: "Lối vào tất nhiên ở đó!

Chương 1949

Rắn bay lên trời, xuất từ đất, không hóa rồng thì không rời đất!

Sơn mạch nơi này chú định nó không hóa được thành rồng, cả đời đều là rắn!

Cho nên lối vào tất nhiên trước sau đều ở dưới chân núi!" Hồ tư lệnh nghe đến đây cũng dường như hiểu ra vài phần, gật đầu nói: "Diệu thay!

Vậy xem ra chúng ta phải xuống núi trước, rồi lại lên núi!

Tiểu Ngô, thân thể này của cậu còn gượng được không?" Hồ tư lệnh cũng nghe nói tình trạng phổi của Ngô Bất Chính, không khỏi có chút lo lắng.

Leo núi rất tốn thể lực, gánh nặng lên phổi cũng sẽ tăng lên.

Ngô Bất Chính xua tay: "Tôi không sao, tranh thủ thời gian đi, lát nữa du khách sẽ lên núi, đến lúc đó sẽ có nhiều bất tiện!" Mọi người gật đầu, lập tức không nói nhiều nữa, vội vàng đi về phía khe rãnh giữa hai ngọn núi.

Con đường xuống núi vẫn còn khá dễ đi.

Mặc dù càng đi sâu vào trong sẽ dần không còn đường nữa, nhưng nơi này trước đây vì để thiết lập đường ngăn côn trùng nên vẫn còn sót lại một con đường do công nhân mở ra.

Chỉ là xem ra, đoạn đường ngăn côn trùng này đã rất lâu không có người đến bảo trì, trên đường đã mọc rất nhiều cỏ dại.

E rằng vài năm nữa, nó sẽ hoàn toàn bị cỏ dại che lấp.

Mọi người mang theo không ít đồ đạc.

Trong đó ngoài gà Nộ Tình ra, còn có một số bí dược trừ trùng mà Hồ Tư Lệnh và hai người kia thu mua ở địa phương.

Trong núi nhiều côn trùng, đặc biệt là khu vực gần sông Mãnh Động, côn trùng nhiều đến mức khó tin.

Nếu không mang theo thuốc trừ trùng, e rằng buổi tối cũng không thể nghỉ ngơi yên ổn.

Mọi người xuất phát lúc chín giờ sáng, dự kiến đến trưa sẽ tới được khe núi giao giữa hai dãy núi.

Giữa trưa nghỉ ngơi một chút, buổi chiều là có thể bắt đầu hành động.

Nơi này dù sao cũng sát với khu danh lam thắng cảnh, lần này lại không hợp tác với chính quyền, cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Nửa giờ sau, họ đã đến đoạn đường ngăn côn trùng ở lưng chừng núi.

Nói là đường ngăn côn trùng, thực ra chỉ là một bức tường xây bằng vôi, cũng không cao, khoảng một mét.

Mấy người rất dễ dàng trèo qua.

Bên cạnh đường ngăn côn trùng còn cắm một tấm biển, trên đó viết những lời nhắc nhở như "Bên trong là khu vực chưa khai phá, xin đừng vào".

Nhưng tấm biển đã có chút phai màu, trên đó còn có rất nhiều vết tích, dường như là do côn trùng nào đó để lại.

Vượt qua đường ngăn côn trùng, đã có thể thấy được tình hình đại khái trong khe núi.

Càng đến gần khe núi, họ càng phát hiện thảm thực vật bên dưới càng rậm rạp.

Trong đó không thiếu những cây cổ thụ cao chọc trời.

Hồ Tư Lệnh vội nói: “Mọi người kiểm tra thiết bị chiếu sáng đi, trong khe núi này rừng cây rậm rạp, e là ban ngày cũng rất tối!” Mọi người gật đầu, đều lấy đèn pin ra.

Trong một số khu rừng rậm, dù là ban ngày cũng không thể thấy được một tia sáng.

Hơn nữa, tình hình trong rừng rất phức tạp, chỉ một chút sơ sẩy là có thể bị thương, phải hết sức cẩn thận.

Tuyết Lỵ Dương từ trong ba lô lấy ra một viên thuốc màu trắng to bằng móng tay, đặt nó vào một cái bát nhỏ hình tròn, rồi bưng bát đi phía trước.

Mọi người thấy vậy không hiểu, đặc biệt là Bàn Tử vội hỏi: “Tham mưu trưởng Dương, cô đang làm gì vậy?” Tuyết Lỵ Dương cười nói: “Đây là Bạch Tuyết hoàn!

Có thể dùng để dò chất lượng không khí!” “Được làm từ tinh hoa tảo biển!” “Là một thủ đoạn của người Bàn Sơn đạo nhân!” “Chất lượng không khí?

Trong rừng toàn cây cối, oxy chắc chắn dồi dào, không phải người ta nói thảo nguyên là lá phổi của Trái Đất sao?” Bàn Tử không hiểu.

Hồ Tư Lệnh tiếp lời: “Thế mới nói cậu Vương tư lệnh mãi mãi chỉ là phó tư lệnh thôi.” “Không hiểu thì phải học hỏi nhiều vào, người không học thì sao mà hiểu được?” “Bạch Tuyết hoàn này dùng để dò chất lượng không khí, chứ không phải để dò oxy!” “Tục ngữ có câu, rừng sâu núi thẳm yêu vật nhiều, ba bước một con sâu, mười bước một con ngài!” “Nào là chồn tinh, hồ ly tinh, hoàng bì tử các thứ, có con đã thành tinh rồi!” “Lũ khỉ ở Bình Sơn này, có một con vượn già lông trắng, nơi này e rằng yêu vật không ít!” “Bạch Tuyết hoàn này chính là dùng để dò những thứ đó!" "Chỉ cần hàm lượng mùi của những thứ này trong không khí tăng lên, Bạch Tuyết hoàn sẽ đổi màu!" "Từ đó nhắc nhở mọi người, cẩn thận đụng phải tà vật!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Ngô Bất Chính nói: "Trong bút ký của ông nội tôi cũng có ghi chép!" "Nói rằng những thứ như hồ ly tinh sẽ tiểu bậy trên địa bàn, mùi nước tiểu rất nặng!" "Tích tụ lâu ngày, một khi có người ngửi phải sẽ dần bị mê hoặc tâm trí!" "Không ngờ Bạch Tuyết hoàn lại có hiệu quả như vậy!" "Thủ đoạn của Bàn Sơn đạo nhân quả nhiên lợi hại!" Về thủ đoạn của Bàn Sơn đạo nhân, Tần Vũ cũng biết một ít, chỉ là không quá chi tiết.

Ví dụ như Bạch Tuyết hoàn này anh hiểu không nhiều.

Nhưng tiền bối Chá Cô Tiếu chắc chắn đã để lại cho Tuyết Lỵ Dương một số thứ, cho nên biết được điều này cũng rất bình thường.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã qua hai tiếng đồng hồ.

Cỏ dại phía trước cũng ngày càng cao, dần dần đã đến phạm vi rừng rậm.

Trong khu rừng phía trước, vì cây cối quá um tùm, đã bắt đầu trở nên hơi âm u.

Khi mọi người dần đi sâu vào, xung quanh đã bắt đầu tối như ban đêm.

Mọi người vội bật đèn pin.

Càng đi sâu, họ thấy trên thân một số cây lại mọc rất nhiều nấm ngũ sắc.

Những cây nấm này đều rất nhỏ, vừa nhìn đã biết là loại có độc.

Hơn nữa thân cây vì quanh năm không được ánh nắng chiếu tới, có thân cây thậm chí vì ẩm ướt đã bắt đầu có dấu hiệu mục nát.

Lá cây dưới chân cũng rất nhiều.

Chương 1950

Nhưng may là địa thế ở đây đã xuống đến đáy, rất ít hố rỗng, nên tốc độ đi của mọi người không giảm đi bao nhiêu.

“Chắc là đã xuống đến đáy rồi!” Ngô Bất Chính nhìn địa thế xung quanh nói.

Nơi này đã đến điểm thấp nhất của con dốc, con đường phía trước bắt đầu bằng phẳng.

Theo khoảng cách giữa hai dãy núi, cũng chỉ khoảng một nghìn mét.

Vượt qua một nghìn mét này, hẳn là có thể đến chân núi Bình Sơn đối diện.

Khi đó sẽ phải tìm lối vào.

“Ê, mọi người nghe xem phía trước có phải có tiếng nước chảy không!” Bàn Tử đột nhiên nói.

“Ối chà, có nước là tin tốt đấy, bắt hai con cá, bữa trưa cũng có thêm món!” Bàn Tử vừa nói vừa mò mẫm đi tới.

Hơn nữa có nước có thể thúc đẩy không khí lưu thông, cho dù có hồ ly tinh tiểu bậy gần đó, mùi cũng sẽ không giữ lại được bao nhiêu.

Ở gần nguồn nước rất khó bị mê hoặc tâm trí.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Bạch Tuyết hoàn trong tay, không có bất kỳ thay đổi nào, bèn ra hiệu cho mọi người đi theo.

Quả nhiên, họ đi được vài phút thì thấy phía trước có một con sông ngầm chảy xuyên qua khe núi giữa hai ngọn núi.

Dòng sông ngầm chảy rất chậm, và trông rất cạn, nhiều nhất cũng chỉ sâu một mét.

Mấy người lội qua là được.

Chỉ là Bàn Tử thử một chút, phát hiện nước ở đây cực kỳ lạnh, lạnh đến thấu xương, thực sự không thể lội qua được.

“Bên kia!” Tần Vũ đột nhiên chỉ vào một cây cổ thụ mọc nghiêng ở một bên.

Cây đó vừa vặn bắc ngang qua mặt sông, có thể mượn thân cây để đi qua.

Mấy người cảm thấy khả thi, liền đi tới.

Nhưng khi đến gần, họ đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy trên thân cây đó mọc đầy những lỗ thủng.

Mỗi lỗ chỉ to bằng đầu đinh, miệng lỗ còn có rất nhiều mạt gỗ, vừa nhìn đã biết là một cây bị sâu đục rỗng.

Tần Vũ đưa tay ấn thử, quả nhiên phát ra một tràng tiếng ma sát ken két của gỗ.

“Không sao đâu, Bàn gia tôi đi thử trước, nếu tôi mà lên được thì các người càng không sao!” “Dĩ nhiên là trừ đại ca ra!” Doanh Thương không đáp lời.

Hồ Tư Lệnh lại đột nhiên nói: “Đừng vội, mọi người đến xem đây là cái gì!” Mọi người ngẩn ra, vội chạy qua.

Chỉ thấy Hồ Tư Lệnh đang chỉ vào gốc của cái cây đổ đó.

Vị trí gốc cây có vết tích bị côn trùng đục khoét càng rõ ràng hơn.

Chỉ là trên đó lại còn treo mấy mảnh trông giống như vảy hình bán nguyệt.

Tần Vũ dùng dao găm khều lên một mảnh, nhíu mày nói: “Đây là của động vật họ rết!" "Du diên à?" Bàn Tử nghe đến động vật họ rết là bất giác nghĩ đến du diên.

Hắn đã từng thấy ở cung Vân Thiên và động Trăm Mắt.

"Chưa chắc, cũng có thể là ngô công.

Vảy này quá lớn, con vật đó không nhỏ, rất khó phân biệt là du diên hay ngô công!" "Mọi người xem cái này!" Ngô Bất Chính từ trong bụi cỏ bên cạnh lôi ra một vật màu trắng.

Mọi người nhìn thấy, đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đó là một con cáo lông trắng đã chết.

Thân thể con cáo khô quắt, như thể máu thịt bên trong đã biến mất, chỉ còn lại một tấm da lông cáo.

Ngô Bất Chính lật xem một hồi rồi nhíu mày nói: "Rất kỳ lạ, trên người con cáo này không có bất kỳ vết thương nào!" "Sao lại chết một cách kỳ quặc như vậy, hơn nữa nhìn độ bóng của lông, chắc chết chưa đến một tuần!" "Trong vòng một tuần, sao nội tạng trong cơ thể lại phân hủy nhanh như vậy!" "Cậu nói xem có phải có người ăn hết nội tạng của nó không?" Bàn Tử nói.

"Tôi nghe nói rất nhiều côn trùng chui vào trong xác chết để ăn!" "Cậu có ghê tởm không vậy!" Tuyết Lỵ Dương có chút không nghe nổi nữa.

Cô nhìn Bạch Tuyết hoàn trong tay, vẫn như trước, bèn ra hiệu mọi người qua sông trước, còn chuyện xác con cáo này, đợi qua sông rồi nói sau.

Mọi người gật đầu, lập tức từng người một trèo lên cái cây cổ thụ bị đổ.

Doanh Thương đi đầu tiên.

Anh ta nặng nhất, nếu anh ta qua được, những người khác tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

Sau khi Doanh Thương bước lên, cả cái cây đều phát ra tiếng kẽo kẹt, dường như có thể gãy bất cứ lúc nào, may mà nó vẫn chịu được.

Doanh Thương cũng đã an toàn đến bờ đối diện.

Sau đó là Ngô Bất Chính, rồi đến Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Bàn Tử phụ trách đi sau cùng.

Tốc độ của Tần Vũ tự nhiên là nhanh nhất.

Sau khi mấy người đến bờ bên kia, liền gọi Bàn Tử nhanh lên.

Chương 1951

Bàn Tử sợ độ cao, mặc dù cái cây này không cao lắm, nhưng bên dưới là dòng nước lạnh thấu xương.

Rơi xuống cũng đủ uống một bụng, nên đi quả thực có hơi chậm.

Hồ Tư Lệnh bảo hắn nhìn sang hai bên, đừng cứ nhìn xuống dưới, chỉ cần không nhìn xuống dưới sẽ không cảm thấy sợ.

Bàn Tử làm theo, nhưng như vậy hắn lại càng không dám nhìn xuống, sợ mình rơi xuống, lạnh thấu tim.

Đến lúc đó e rằng trèo lên bờ cũng phải run cầm cập.

Lúc này tuy là ban ngày, nhưng trong khe núi này chẳng khác gì ban đêm, nhiệt độ cũng lạnh lạ thường.

Nếu thật sự rơi xuống, e rằng cũng không cần đi tìm Tương Tây Thi Vương gì nữa, trực tiếp phải quay về, không chừng còn mắc bệnh thấp khớp.

Trong lòng suy nghĩ miên man, nhưng bước chân của Bàn Tử vẫn khá vững, không đi chệch.

Tuy nhiên, không ai ngờ rằng, ngay khi hắn đi đến giữa thân cây, đột nhiên cả thân cây không chịu nổi trọng lượng của hắn nữa.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” giòn tan, cả người Bàn Tử rơi thẳng xuống nước, đúng là lạnh thấu tim.

“Thôi xong, tôi đi tìm củi nhóm lửa đây!” Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Bàn Tử ngã một cú này, ít nhất trong hai giờ tới không thể đi được nữa.

Không làm khô quần áo cho hắn, đừng nói là tìm cổ mộ, e rằng sống sót ra ngoài cũng là vấn đề.

Nhiệt độ ở đây thấp như vậy, bị cảm sốt còn là nhẹ.

Bàn Tử vội chạy lên bờ, mới có một lúc mà da trên người đã đỏ ửng.

Rõ ràng nhiệt độ dưới nước thật sự quá thấp.

“Tôi nói này, mau nhóm lửa đi, Bàn gia tôi đã...” Bàn Tử nói xong, chân bắt đầu run cầm cập, dứt khoát ngồi phịch xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương đặt Bạch Tuyết hoàn và cái bát nhỏ sang một bên, vội lấy đèn gió ra sưởi ấm cho hắn.

Những người khác thì chia nhau đi tìm củi khô để nhóm lửa.

Mặc dù xuất phát chưa được bao lâu, nhưng nhiệt độ ở đây thực sự quá thấp, mọi người vừa dừng lại cũng cảm thấy toàn thân phát lạnh, bèn chuẩn bị nhân tiện nấu chút gì đó cho ấm người.

Hơn nữa địa hình nơi này đã gần đến Bình Sơn, đến nơi e rằng cũng không có thời gian nghỉ ngơi, nên mọi người chuẩn bị nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút.

Đây là rừng sâu, củi rất nhiều, nhưng loại thích hợp để nhóm lửa lại chẳng có bao nhiêu.

Ngô Bất Chính thấy bên cạnh có một đống cỏ dại, trong đó có không ít cành cây, liền định qua đó xem.

Nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên chân lún xuống.

Nhìn kỹ lại, trong bụi cỏ này lại có một ngôi mộ, xem ra đã rất lâu rồi, ngay cả bia mộ cũng không có, chỉ có một ụ đất nhỏ nhô lên.

Có thể là được chôn ở đây từ rất lâu trước đây.

Ngô Bất Chính vội rút chân ra.

Nhưng ai ngờ chỗ đó lại sụp xuống, để lộ ra một cỗ quan tài đã mục nát rất nghiêm trọng.

Mọi người nghe thấy động tĩnh đều chạy tới, bật đèn pin soi xuống dưới.

Chỉ thấy cỗ quan tài đã bị đất sụt đè nứt ra.

Bên trong quan tài một mảng đen ngòm, đều là dấu hiệu mục nát.

Ngoài ra, đừng nói là thi thể, ngay cả một món đồ tùy táng cũng không thấy.

Hồ Tư Lệnh nhíu mày nói: “Trong quan tài này ngay cả mùi hôi cũng không có!” “E rằng đã trống rỗng rất nhiều năm rồi!” “Đi thôi, đừng quan tâm nữa!

Chỉ là một ngôi mộ hoang thôi!” Bàn Tử ở bên kia lạnh đến mức bắt đầu nói năng lảm nhảm.

Mọi người thấy trong quan tài không có gì, liền không chậm trễ nữa, cầm một ít củi tìm được quay lại.

Một lát sau, lửa bùng lên, Bàn Tử mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Tuyết Lỵ Dương nấu cho hắn một ít canh gừng, bảo hắn uống cho ấm, cẩn thận kẻo cảm lạnh.

Mọi người cũng đều uống một ít, ăn kèm với vài miếng bánh quy nén, cảm thấy người ấm hẳn lên.

Đống lửa cháy rất vượng.

Quần áo của Bàn Tử muốn hong khô cũng cần thời gian.

Thế là mọi người ngồi vây quanh đống lửa, nói chuyện về ngôi mộ hoang kia.

Ngô Bất Chính biết nhà Tuyết Lỵ Dương có nghề trộm mộ gia truyền, bèn hỏi cô: “Dương tiểu thư, trong quan tài không có thi thể, cô thấy thế nào?” Tuyết Lỵ Dương cười nói: “Cũng không có gì lạ, đây là núi hoang rừng già, động thực vật phong phú!” “Quan tài lại mục nát như vậy, thi thể e là đã sớm phân hủy rồi!” “À đúng rồi, nói đến chuyện này, tôi và Lão Hồ có nghe ngóng được ở địa phương một chuyện rất thú vị!” Tuyết Lỵ Dương ra hiệu cho Hồ Tư Lệnh kể.

Hồ Tư Lệnh tiếp lời: “Ồ!

Thực ra cũng không có gì, chỉ là người dân địa phương nói, nơi này là một vùng đất dời xác!” “Nghe nói những thi thể được chôn gần Bình Sơn đều sẽ biến mất không một dấu vết!” “Truyền thuyết nói rằng từ rất lâu trước đây, nơi này là nơi luyện tiên đan cho hoàng đế!” “Thi thể chôn ở đây đều có thể vũ hóa thành tiên!” “Những chuyện đó đều là nhảm nhí, nhưng nơi này đúng là từ xưa đã có ghi chép về việc luyện tiên đan cho hoàng gia!” “Cho nên Bình Sơn này, e rằng đúng là có rất nhiều đan dược, mới xuất hiện loại tống tử cấp bậc Thi vương ngàn năm!” “Vùng đất dời xác?

Lão Hồ, tôi chỉ nghe nói đến vùng đất tụ xác, vùng đất dời xác này lại là cái quỷ gì?” Bàn Tử cuộn mình bên cạnh hỏi.

Hồ Tư Lệnh nghe vậy cười nói: “Vùng đất dời xác, đúng như tên gọi, là thi thể sẽ biến mất không một dấu vết!” “Ngay cả một số người vừa mới hạ táng, lúc đào lên lại, thi thể cũng không còn!” “Nguyên nhân cụ thể thì không biết!” “Cỗ quan tài chúng ta vừa phát hiện, hình như cũng không có thi thể!” “Ngay cả xương cũng không thấy!” “Có thể là vì nguyên do của vùng đất dời xác!” “Dù sao thì Bình Sơn này có rất nhiều truyền thuyết, phần lớn đều không thể khảo chứng!” “Lần này chúng ta vào trong vẫn phải cẩn thận hơn!” “Được rồi, tôi cũng hơi buồn ngủ rồi, mọi người nhân lúc còn thời gian nghỉ ngơi một lát, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát!” Hồ Tư Lệnh ra hiệu.

Chương 1952

Lúc này ngồi xuống, lại ăn chút đồ, cộng thêm đống lửa ấm áp, quả thật có chút buồn ngủ ập đến.

Thế là mọi người không nói chuyện nữa, đều nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chỉ có một mình Doanh Thương ngồi ở một bên, cũng không nói gì.

Anh ta không cần nghỉ ngơi, việc gác đêm tự nhiên do anh ta làm.

Mọi người rất nhanh đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên, lần này ngay cả Tần Vũ cũng ngủ có chút sâu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên anh cảm thấy có người đang vỗ mình.

Vội mở mắt ra, phát hiện là Doanh Thương.

Lúc này trong tay Doanh Thương còn cầm một cái bát nhỏ, chính là của Tuyết Lỵ Dương, trong bát còn có một viên thuốc màu trắng, đó chính là Bạch Tuyết hoàn.

Nhưng Bạch Tuyết hoàn lúc này đã biến thành màu đỏ rực.

Cùng lúc đó anh nghe thấy, trên mặt nước đen kịt không xa, dường như có người đang tắm.

Nghe tiếng nước róc rách, lại còn là phụ nữ!

Sắc mặt Tần Vũ trầm xuống, vội đứng dậy đánh thức mọi người.

Bàn Tử vẫn còn có chút tiếc nuối, chép miệng nói: “Trời còn chưa sáng, ai vậy không cho người ta ngủ ngon!” “Ở đây không có ban ngày!” Giọng Tần Vũ lạnh băng.

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ.

Đúng vậy, đây là trong khe núi, ban ngày cũng tối đen, làm gì có phân biệt ngày đêm!

“Ai!

Ai đang tắm vậy!” Tiếp đó mọi người đều nghe thấy tiếng nước róc rách, không khỏi ngẩn người.

Tần Vũ chỉ vào Bạch Tuyết hoàn, Tuyết Lỵ Dương thấy vậy liền cảnh báo: “Nơi này có điều kỳ quái, có thể có hồ ly tinh tác loạn, mọi người cẩn thận!” “Hồ ly tinh?

Dựa vào đâu mà nói?” Ngô Bất Chính lòng hiếu kỳ rất nặng, vội hỏi.

Từ xưa trong núi hoang rừng già có rất nhiều thứ gây hại.

Bỏ qua những thứ hư ảo như cô hồn dã quỷ, trong đó có chồn tinh, hồ ly tinh, những loài vật dễ thông linh.

Tuyết Lỵ Dương chỉ nhìn Bạch Tuyết hoàn một cái, đã kết luận là hồ ly tinh giở trò.

Tại sao lại vậy?

“Tập tính sinh hoạt của hồ ly và chồn tinh không giống nhau!” “Tuy đều sẽ tiểu bậy trong lãnh địa của mình, để đạt được tác dụng mê hoặc tâm trí người khác!” “Nhưng mùi của chồn tinh sẽ khiến Bạch Tuyết hoàn biến thành màu xanh lục!” “Chỉ có hồ ly mới khiến Bạch Tuyết hoàn biến thành màu đỏ!” Ngô Bất Chính nghe vậy không khỏi bừng tỉnh, thì ra là vậy.

Không ngờ một viên Bạch Tuyết hoàn nhỏ bé lại có hiệu quả như thế.

“Trên bút ký của ông ngoại tôi có truyền lại một bài Chính Khí

Ca!” “Vừa hay có thể phá thuật viên quang này!” “Nhưng như vậy, e rằng con hồ ly tinh đó cũng sẽ chạy mất!” “Sao?

Cô còn muốn bắt con hồ ly tinh đó à?” Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Con hồ ly tinh đó có tác dụng gì?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Có thể khiến Bạch Tuyết hoàn biến thành màu đỏ như vậy, rõ ràng con hồ ly tinh này có đạo hạnh rất cao.

Tuyết Lỵ Dương bắt nó làm gì?

Tuyết Lỵ Dương lại thúc giục: “Bây giờ không phải lúc giải thích, các người nhìn Bàn Tử đi!” Mấy người đều sững sờ, chỉ lo tìm hiểu tình hình mà không chú ý đến Bàn Tử.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử lúc này hai mắt sáng rực, đang mò mẫm đi về phía bờ sông.

Doanh Thương lúc này đang nắm lấy cổ áo hắn.

Doanh Thương vốn dĩ không thể trúng cái gọi là thuật viên quang, nên lúc này anh ta rất tỉnh táo.

Tuy nhiên, ngày thường sức mạnh vô cùng, nhưng lúc này đối mặt với Bàn Tử lại không thể cản nổi.

Cổ áo bị Bàn Tử kéo sắp đứt, nhưng Bàn Tử lại như bị trúng tà, hai mắt sáng rực nhìn mặt sông, nhất quyết đòi qua đó.

Cổ áo đã siết thành một vệt hằn trên cổ Bàn Tử, nếu cứ siết nữa e rằng sẽ bị siết chết.

Tần Vũ vội ra hiệu cho Doanh Thương buông tay.

Bàn Tử chắc chắn đã trúng chiêu, bây giờ dù có đâm một nhát vào mông hắn, hắn cũng không cảm thấy gì.

Doanh Thương vội buông tay.

Lực tiến về phía trước của Bàn Tử đột nhiên mất kiểm soát, cả người ngã sấp mặt xuống đất.

Nhưng dù mặt đầy bùn đất, hắn cũng không thèm quan tâm, đứng dậy đi về phía bờ hồ.

Tần Vũ thấy vậy vội gọi mọi người đi theo.

Mấy người lần lượt đi theo sau.

Chương 1953

Không lâu sau, đã đến bờ sông.

Nhưng khi họ nhìn thấy tình hình dưới sông, không khỏi đều đỏ mặt.

Chỉ thấy lúc này bên bờ sông, có hai người phụ nữ đang ngồi.

Hai người phụ nữ trần truồng, quay lưng về phía mọi người, làn da lộ ra trắng đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Ngay cả Ngô Bất Chính tự nhận định lực đã rất mạnh, nhưng nhìn thấy hai người phụ nữ này cũng không thể dời mắt.

Hai người phụ nữ đó như có một loại ma lực, có thể nhiếp hồn đoạt phách.

“Là thuật viên quang, hãy nghe tôi ngâm Chính Khí Ca!” Tuyết Lỵ Dương ánh mắt cũng không dời đi được, nhưng lý trí vẫn còn, lập tức muốn phá thuật viên quang này.

Hồ Tư Lệnh cũng nhìn chằm chằm vào hai người phụ nữ đó, trên trán lại rịn mồ hôi lạnh: “Không được, phá rồi làm sao bắt con hồ ly tinh kia!” “Không còn cách nào khác, mắt chúng ta bây giờ cũng không dời đi được nữa rồi, nếu còn chậm trễ sẽ giống như Bàn Tử!” “Không phải, sao hắn lại nghiêm trọng hơn chúng ta?” Ngô Bất Chính rất không hiểu, anh cũng cảm thấy ngượng ngùng khi cứ nhìn chằm chằm hai người phụ nữ không mặc quần áo như vậy, luôn cảm thấy có chút không hay.

Nhưng dù sao cũng chỉ là tấm lưng, ngoài màu trắng tuyết ra cũng không thấy gì.

Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, liền không nhịn được hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng rất bất đắc dĩ nói: “Còn có thể vì sao nữa, vì hắn là nhị sư huynh!” “Ý cô là sao?” Ngô Bất Chính vẫn không hiểu.

Hồ Tư Lệnh bên cạnh tiếp lời: “Háo sắc chứ sao!” Tuyết Lỵ Dương lập tức chuẩn bị niệm Chính Khí Ca, phá thuật viên quang này.

Nhưng ngay lúc đó, Tần Vũ lại đột nhiên rút dao găm, trực tiếp rạch một vết trên tay.

Nhưng anh lập tức bịt miệng vết thương lại, dường như không muốn để huyết khí thoát ra ngoài.

Anh bôi một chút máu tươi lên trán mọi người, sau đó nói: “Xem con hồ ly tinh ở đâu trước đã!” Mọi người thấy anh dường như muốn bắt con hồ ly tinh, đều đoán được phần nào.

Tần Vũ chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa.

Nếu Tầm Long Quyết có thể tìm được cổ mộ ở Bình Sơn, anh tự nhiên sẽ không chậm trễ.

Nhưng bây giờ đã làm như vậy, chứng tỏ Tầm Long Quyết ở đây e rằng cũng vô dụng.

Mà Tuyết Lỵ Dương cũng không phải đến đây du lịch, muốn tìm con hồ ly tinh đó, e rằng có liên quan đến việc tìm cổ mộ.

Chuyện này rất dễ nghĩ ra.

Họ đến đây để tìm Tương Tây Thi Vương cứu Bàn Tử, nguyên nhân gì đáng để họ làm chuyện khác chứ, vậy thì chỉ có thể là cách tìm cổ mộ.

Theo máu của Tần Vũ bôi lên trán mọi người, rất nhanh, họ cảm thấy cảnh tượng trước mắt bắt đầu thay đổi.

Đồng thời trong không khí cũng xuất hiện một mùi nước tiểu khai khó ngửi.

Mùi nước tiểu đó còn kèm theo mùi khét khi bị đốt.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Củi mà họ đốt trước đó, e rằng trên đó đều có nước tiểu của hồ ly.

Ban đầu mùi không nồng nên không nhận ra, sau đó thì trúng chiêu, muốn nhận ra cũng đã muộn.

May mà máu Kỳ Lân của Tần Vũ có thể khắc chế những thứ này, lúc này mới thoát khỏi ảo giác.

Nhưng Bàn Tử thì không may mắn như vậy, lúc này hắn đã chạy đến bờ sông.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy bờ sông làm gì có ai đang tắm.

Rõ ràng là hai con hồ ly tinh lông trắng như nhung, đang ngồi bên bờ sông nô đùa!

Lông của chúng trắng như tuyết.

Mà trong miệng chúng, lại còn đang ngậm một con chuột chết.

Con chuột đó cũng béo múp.

Nhưng chưa từng nghe nói hồ ly ăn chuột bao giờ!

“Hồ ly ăn chuột sao?” Ngô Bất Chính hỏi.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh đều gật đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, như muốn nói, hồ ly ăn chuột không phải là chuyện thường tình sao?

Chẳng lẽ cậu không biết?

Ngô Bất Chính có chút ngượng ngùng.

“Tôi từ nhỏ đã không thích chuột!” “Đúng rồi, chúng ta mau nghĩ cách cứu Bàn Tử đi!” Ngô Bất Chính vội chuyển chủ đề.

Chỉ thấy lúc này Bàn Tử đã chạy đến bờ sông, vẻ mặt đào hoa, dường như muốn cùng nhau nô đùa dưới nước!

Tần Vũ thấy vậy, ra hiệu cho bốn người.

Anh ra hiệu cho Doanh Thương lát nữa đi bắt Bàn Tử.

Hồ Tư Lệnh, Tuyết Lỵ Dương và Ngô Bất Chính, mỗi người đi một hướng, dồn hai con hồ ly tinh đó xuống nước!

Hồ ly tuy biết bơi, nhưng nước sông ở đây lạnh thấu xương, chúng có thể sẽ không xuống nước.

Tần Vũ tự mình canh giữ cái cây khô bị đổ, tạo thành thế bao vây!

Chương 1954

Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu hành động.

Bàn Tử lúc này đã đến bên cạnh hai con hồ ly tinh.

Hai con hồ ly tinh đó quả nhiên có chút đạo hạnh, lại không hề sợ hắn, ngược lại còn ngồi một bên, che miệng cười khúc khích với hắn.

Đột nhiên một trong hai con hồ ly tinh quay người chạy đi, không lâu sau đã ôm một cái đầu lâu khô quay lại.

Con hồ ly tinh đó ba hai bước trèo lên vai Bàn Tử, nhét cái đầu lâu vào tay hắn.

Bàn Tử như bị ma ám, ôm đầu lâu áp vào mặt, như đang ôm người yêu muốn hôn, miệng còn lẩm bẩm: “Ngoan nào!

Bàn ca ca ta đây biết thương người nhất!” “Em còn đẹp hơn Tiểu Thúy nhiều!” Nói xong Bàn Tử định hôn cái đầu lâu.

Hồ Tư Lệnh thực sự không thể nhìn nổi nữa, lúc này mọi người cũng đã vào vị trí, lập tức cầm gậy leo núi nhảy ra.

“Thằng béo chết tiệt, mày mà dám hôn xuống, Hồ gia sau này sẽ không bao giờ ăn cơm cùng mày nữa!” Tiếng hét của Hồ Tư Lệnh lập tức dọa hai con hồ ly tinh sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Bàn Tử như bị ma ám, chúng vừa chạy, hắn lại như không nỡ xa vợ, cũng muốn chạy theo.

May mà lúc này Doanh Thương đã đến, tiến lên không nói hai lời, một cú bổ nhào trực tiếp đè hắn xuống đất.

Cái đầu lâu trong tay cũng lăn ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương cũng đã nhảy ra, vừa vặn chặn đường chạy của hai con hồ ly tinh, dù kim cương trong tay đã bung ra.

Hai con hồ ly tinh dường như nhận ra Tuyết Lỵ Dương cũng không dễ đối phó, liền quay người xông về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng kêu khổ.

Vốn tưởng mình chỉ ra dọa chúng một chút là được, ai ngờ hai con hồ ly tinh này như đọc được suy nghĩ của người khác, lại chuyên chọn kẻ yếu như mình để bắt nạt!

Nhưng lúc này đã đối mặt, Ngô Bất Chính cũng nổi nóng, nghiến răng mắng: “Súc sinh, lại đây!” Nói xong liền bày thế chờ bắt hồ ly.

Ai ngờ hai con hồ ly tinh đó con nào con nấy đều đã thành tinh, chưa đến trước mặt Ngô Bất Chính đã đột nhiên tách ra hai hướng, chạy sang hai bên.

Lần này Ngô Bất Chính cũng ngớ người, anh ta đuổi theo con nào đây?

Nhưng ngay khi anh chuẩn bị bắt một con trước rồi tính sau, đột nhiên một tia sáng lạnh lóe lên, gần như đồng thời một bóng đen đã xông đến trước mặt một con hồ ly tinh.

Con hồ ly tinh đó sợ hãi nhảy dựng lên, lập tức muốn đổi hướng.

Kết quả ngay lúc đó, một cái túi vải đen đã mở ra trước mặt nó.

Giữa không trung dù nó có lợi hại đến đâu cũng không thể đạp không khí để đổi hướng.

Trong khoảnh khắc liền bị túi vải chụp vào.

Tần Vũ một đòn thành công, quay người nhìn con hồ ly tinh còn lại.

Con hồ ly tinh đó bị Hắc kim cổ đao chém ngã xuống đất, một chân đã gãy, nhưng vẫn giãy giụa muốn chạy, nhưng lúc này làm sao còn chạy được.

Tần Vũ tiến lên trực tiếp bắt nó lại.

Tuy chân gãy, nhưng ít nhất da lông không rách, vẫn còn tác dụng.

Nhét hai con hồ ly tinh vào túi, Tần Vũ mới bảo Doanh Thương rửa mặt cho Bàn Tử, người sau rất nhanh đã tỉnh lại.

Bàn Tử nhìn mấy người, dường như vẫn chưa hoàn hồn, vội hỏi: “Ê!

Sao các người cũng ở đây, các người có thấy... thấy... cái gì đó, Lan Lan và Hồng Hồng không?” “Lan Lan và Hồng Hồng thì không thấy, nhưng tao thấy Trắng Trắng và Xanh Xanh, lại đây cho mày xem!” Hồ Tư Lệnh tức không chịu được, nhặt cái đầu lâu bên cạnh ném cho Bàn Tử.

Bàn Tử sững sờ, nhận lấy nhìn cũng giật mình, lập tức ném xuống đất.

“Lão Hồ, mẹ nó ông lại giở trò gì thế!” “Mày muốn nghe à, lại đây Hồ gia kể cho mày nghe!” Hồ Tư Lệnh cười kể lại tình hình.

Nghe xong Bàn Tử xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

“Tao nói này Bàn Tử, ngày thường bảo mày bớt xem mấy thứ không đứng đắn đi, mày thì hay rồi, ảo thuật đơn giản như vậy cũng trúng chiêu!” “Nếu không phải Tiểu ca phát hiện, mẹ nó mày thật sự đi làm bạn với Lan Lan Hồng Hồng của mày rồi!” Hồ Tư Lệnh mắng.

Bàn Tử cũng thực sự ngượng ngùng, vội nói: “Tôi đây không phải, mười năm cảnh giác không phạm sai lầm, một sớm ngủ gật sa cơ thôi mà!” “Với lại, điều này cũng cho thấy Bàn gia tôi sống thật với tính cách của mình!” “À đúng rồi, hai con hồ ly tinh kia đâu?” “Lại đây, để Bàn gia tôi trực tiếp giết chết chúng nó!” “Mẹ nó, làm Bàn gia tôi mất mặt thế này!” Hồ Tư Lệnh cũng biết Bàn Tử muốn gỡ lại thể diện, nhưng hai con hồ ly tinh đó dùng thế nào còn phải xem Tuyết Lỵ Dương.

Vì vậy mọi người đều nhìn về phía cô.

Tuyết Lỵ Dương nói: “Chúng ta phải dùng máu của con hồ ly tinh này để tìm lối vào!” “Bàn Tử, cậu giết một con trước cũng được, nhưng vết thương đừng quá lớn, cẩn thận máu chảy hết là vô dụng!” Bàn Tử gật đầu nói: “Cô cứ yên tâm, hôm nay Bàn gia cho các người mở mang tầm mắt, xem thế nào là thủ pháp đỉnh cao của giới ẩm thực!” “Lóc xương hồ ly không chảy máu, xào rau hầm thịt gọi là nhất tuyệt!” Nói xong Bàn Tử liền lôi ra một con hồ ly tinh.

Con hồ ly tinh đó nhìn Bàn Tử lại còn đang cười, dường như đang chế giễu hắn.

Điều này khiến Bàn Tử không thể chịu nổi, lập tức túm lấy chân nó, mắng: “Tốt lắm, con súc sinh lông lá này!” “Xem Bàn gia xé xác mày ra thế nào!” Nói xong Bàn Tử định ra tay.

Nhưng ngay lúc đó, Tần Vũ ở bên cạnh lại cản hắn lại, ra hiệu dưới chân hắn có thứ gì đó.

Bàn Tử sững sờ, nhìn xuống chân mình, quả nhiên phát hiện con hồ ly tinh đó lại tiểu lên giày của hắn.

Bàn Tử ghê tởm, lập tức lấy một ít bùn chùi lên mặt giày, rồi mới chuẩn bị giết con hồ ly tinh này.

Nhưng Ngô Bất Chính đột nhiên nói: “Ê!

Chương 1955

Mọi người nhìn cái đầu lâu kia!" "Sao có thứ gì bò ra vậy!" Mọi người nhìn sang, chỉ thấy trong miệng cái đầu lâu đó thật sự có một con côn trùng bò ra.

Con côn trùng toàn thân màu máu, có rất nhiều chân, nhìn kỹ thì là một con rết.

Nhưng con rết đó chỉ to bằng lòng bàn tay, một cú giẫm xuống là chết.

Côn trùng ở đây đều có độc, Hồ Tư Lệnh không muốn chậm trễ, định giẫm chết nó.

Ai ngờ con hồ ly tinh trong tay Bàn Tử nhìn thấy con rết này, như gặp phải ôn thần, sợ hãi giãy giụa kịch liệt.

Nhưng Bàn Tử cũng là kẻ lì lợm, cứ nắm chặt không buông, nói: "Lão Hồ để tôi, mẹ nó con súc sinh lông lá này sợ con rết này, tôi lại càng muốn cho nó chơi với con rết này!" Nói xong Bàn Tử liền xách con hồ ly tinh đặt xuống đất, đè nó xuống.

Không ngờ con rết đó lại thật sự bò về phía con hồ ly tinh.

Ngô Bất Chính cảm thấy chuyện này kỳ quặc, thấy sắc mặt Tần Vũ khó coi, liền vội nói: "Bàn Tử đừng nghịch nữa, chúng ta mau đi tìm lối vào đi!" Bàn Tử xua tay ra hiệu không sao.

Những người khác cũng cảm thấy kỳ lạ, con hồ ly tinh này đã thành tinh rồi, sao còn sợ một con rết?

Lúc này con rết đã đến trước mặt con hồ ly tinh, men theo chân nó bò lên người, rất nhanh đã chui vào trong bộ lông, xem ra đã bắt đầu cắn.

Nhưng Bàn Tử đột nhiên “ây” một tiếng, kinh ngạc hô: “Ê!

Sao con hồ ly tinh này còn biết co xương vậy!” Lúc này con hồ ly tinh giãy giụa càng kịch liệt hơn, như thể vô cùng đau đớn.

Nhưng thân thể nó lại thật sự đang co nhỏ lại, tay Bàn Tử sắp không giữ nổi nữa.

Tần Vũ thấy không ổn vội nói: “Buông tay!” Bàn Tử sững sờ vội buông tay.

Nhưng ngay lúc đó, con rết màu đỏ lại chui ra từ bộ lông của con hồ ly, nhảy vọt lên, nhắm thẳng cánh tay Bàn Tử mà lao tới.

Bàn Tử muốn né đã không kịp.

May mà Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, một cước đá ra, lập tức đá con rết màu đỏ bay ngược ra ngoài, đập thẳng vào một cây cổ thụ, lập tức nát bấy.

Cú đá này uy lực thật lớn!

Mọi người thấy đều ngẩn người, con rết quá nhẹ, cú đá này nếu không có sự kiểm soát lực hoàn hảo thì không thể làm được, giống như đạo lý rút đao chém lông vũ, không có độ chuẩn xác, đao chưa tới thì luồng khí đã thổi bay lông vũ rồi.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy nói: “Tiểu ca, có chuyện gì vậy?

Con rết đó có vấn đề à?” Có thể khiến Tần Vũ phản ứng mạnh như vậy, rõ ràng con côn trùng đó không tầm thường!

Tần Vũ gật đầu, chỉ vào con hồ ly tinh trên mặt đất nói: “Các người tự xem đi!” Mọi người vội nhìn sang, vừa nhìn đã sững sờ.

Mới bao lâu chứ?

Con hồ ly tinh đó đã khô quắt lại, chỉ còn lại một tấm da hồ ly!

Đừng nói là xương, ngay cả một giọt máu cũng không thấy, toàn bộ hóa thành một vũng nước mủ, chảy ra từ vết thương.

“Đây...

đây là chuyện gì vậy!

Hóa Cốt Thần Công à?” Ngô Bất Chính cũng ngơ ngác.

Tuyết Lỵ Dương lại đã nhìn ra, nhíu mày nói: “Đây có thể chính là nguồn gốc của vùng đất dời xác!” “Côn trùng trên Bình Sơn này quá độc, một giọt là có thể hóa cốt nhục!

E rằng những thi thể biến mất kia, chính là bị những con côn trùng này cắn!” Bàn Tử vội rụt tay lại, nghĩ đến vừa rồi suýt trúng chiêu, trán đầy mồ hôi lạnh.

“Mẹ ơi, tôi nói này trang bị của chúng ta có phải quá ít không!” “Hay là chúng ta quay về chuẩn bị thêm đi, Bàn gia thà biến thành cấm bà còn hơn bị hóa thành nước mủ!” Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói: “Không cần, trước đó chúng ta không chú ý, bây giờ có kinh nghiệm rồi, lát nữa lấy gà Nộ Tình ra, những con côn trùng này sẽ không dám lại gần!” “Con hồ ly này chết rồi, con còn lại cũng không sống được bao lâu, chúng ta không có thời gian đi đi về về nữa!” “Hay là rời khỏi đây trước, đi tìm lối vào đi!” Mọi người gật đầu, lập tức mang theo con hồ ly tinh duy nhất còn lại rời khỏi đây, đi về phía chân núi Bình Sơn.

Trên đường đi tiếp theo, Shirley Dương gỡ luôn tấm vải đen che bên ngoài lồng Nộ Tình Kê ra, nhưng không để nó xuống đất mà vẫn nhốt trong lồng.

Như vậy, tiếng gà gáy đã đủ để xua đuổi các loại độc vật, độc trùng xung quanh.

Quả nhiên, khi Nộ Tình Kê lộ diện, họ lập tức nghe thấy tiếng sột soạt trong các bụi cỏ xung quanh, như thể có rất nhiều côn trùng bị dọa sợ mà chạy tán loạn ra bốn phía.

Điều này khiến cả nhóm toát mồ hôi lạnh.

Đúng là không biết thì không sợ, giờ biết bên cạnh có nhiều côn trùng như vậy, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi.

Dù sao thì đây không phải côn trùng bình thường, mà là thứ có thể lấy mạng người! "Cô Dương, không biết máu cáo già này rốt cuộc dùng thế nào vậy?" Ngô Bất Chính hỏi, cậu ta thực sự tò mò, thuật Bàn Sơn lại có thể dùng máu hồ ly để tìm cổ mộ, đúng là chuyện chưa từng nghe thấy.

Shirley Dương vừa dẫn đường vừa cười nói: "Chuyện này người ngoài quả thật rất khó hiểu!

Nhưng để tôi giải thích thì cậu sẽ hiểu ngay!" Thì ra, máu hồ ly có thuộc tính âm, mà những nơi có cổ mộ thường có âm khí rất nặng.

Đạo nhân Bàn Sơn không giỏi trong việc tìm kiếm cổ mộ, nhưng cũng đã phát triển trong một thời gian dài, tất nhiên sẽ có những thủ đoạn đặc biệt của riêng mình.

Về việc tìm kiếm lối vào cổ mộ, hay nói đúng hơn là tìm vị trí địa cung và dũng đạo, họ vẫn có một số phương pháp độc đáo.

Ví dụ như máu của con cáo già này, thuộc tính âm, mà cổ mộ cũng thuộc tính âm.

Chính vì dị tính tương hấp, đồng tính tương xích.

Âm khí của cổ mộ thường sẽ tỏa ra theo kết cấu của nó.

Ví dụ, nếu ngay dưới chân họ có một dũng đạo của cổ mộ, thì khi nhỏ máu cáo già lên phần đất ngay trên dũng đạo đó, sẽ xuất hiện một số hiện tượng kỳ lạ.

Chương 1956

Còn nếu nhỏ ở bên cạnh, thì sẽ không có phản ứng gì cả.

Đây chính là một phương pháp tìm mộ. "Chỗ này cũng gần được rồi, lát nữa tôi sẽ biểu diễn cho các người xem!" Shirley Dương chỉ vào xung quanh nói.

Lúc này, họ đã đến chân núi Bình Sơn.

Đoạn đường dưới chân núi này còn tương đối dễ đi.

Đi tiếp về phía trước, xung quanh đều là vách đá dựng đứng, căn bản không thể leo lên được.

Nghe nói người dân địa phương sẽ hái thảo dược trên các vách đá gần Bình Sơn, nhưng cơ bản là mười người đi thì chín người không trở về.

Mặc dù thảo dược ở đây rất quý giá, nhưng phải đánh đổi bằng mạng sống nên dần dần không còn ai dám đến nữa.

Shirley Dương bảo mọi người dọn dẹp một khoảng đất dài khoảng hai mươi mét gần đó, dọn sạch cỏ dại và lá rụng trên mặt đất để lộ ra lớp đất bùn.

Sau đó, cô lôi con cáo già ra, ra hiệu cho Bàn Tử lấy máu của nó, rồi cứ mỗi mét lại nhỏ một giọt.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, vội nói: "Như vậy có được không?

Chân núi Bình Sơn rộng lớn như vậy, theo cách này, chẳng phải ít nhất cũng phải đi một vòng quanh chân núi sao!

Lỡ chúng ta tìm sai hướng, lối vào cổ mộ ở phía bên kia thì sao?" Bàn Tử nghe vậy, không đợi Shirley Dương lên tiếng đã cười nói:

"Bảo cậu là Thiên Chân quả không sai!

Nhưng không biết thì hỏi, điểm này Bàn gia rất tán thưởng cậu đấy!

Cổ mộ tuy là nơi ở cho người chết, nhưng cũng phải chú trọng thế ‘trước có chỗ dựa, sau có chỗ tựa’!

Phía đối diện của Bình Sơn này có quá nhiều vách đá, lại toàn là rừng rậm!

Năm đó kẻ luyện đan cho hoàng gia ăn no rửng mỡ hay sao mà không đi đường gần, lại chạy đi vòng một đoạn xa như vậy chứ!

Sau này quân Nguyên chiếm đóng nơi đây, để trấn áp dân chúng trong vùng, mới chôn một vị tướng quân Nguyên quốc ở đây!

Cho nên, kết cấu mộ của họ chắc chắn cũng được xây dựng trên nền tảng kết cấu do thuật sĩ luyện đan năm xưa khai phá!

Lối vào không thể nào ở phía đối diện núi được!

Chỗ này có khả năng cao nhất, không thì chúng ta ăn no rửng mỡ đến đây làm gì!" Ngô Bất Chính nghe xong bừng tỉnh, trong lòng không khỏi cảm thán.

Kiến thức của mình về ngành đạo mộ vẫn còn quá hạn hẹp.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, nghề đào đất trộm mộ như mình so với đám Phát Khâu, Mạc Kim đương nhiên có khoảng cách nhất định.

Dù sao người ta cũng đã truyền thừa lâu đời như vậy, rất nhiều phương pháp quả thực là chưa từng nghe thấy.

Cho nên không biết và không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử đã lấy máu của con cáo già ra.

Sau đó mọi người đi theo anh ta, đi một vòng quanh khu vực hai mươi mét này, nhỏ hết máu xuống.

Lúc đầu, những giọt máu rơi xuống đều ngấm thẳng vào đất, trông không có phản ứng kỳ lạ nào.

Nhưng khi họ đến vị trí khoảng mười lăm mét, giọt máu vừa rơi xuống đột nhiên không ngấm thẳng vào đất, mà lại ngưng tụ thành một giọt máu đọng trên bề mặt đất.

Phải mất hai ba giây sau, nó mới dần dần ngấm xuống.

Thấy hiện tượng kỳ lạ này, mấy người không khỏi nhìn nhau.

Shirley Dương càng chỉ vào chỗ đó nói: "Chính là đây!

Tuy không biết có phải lối vào mộ của Tương Tây Thi Vương không, nhưng bên dưới chắc chắn có chuyện!" Bàn Tử lập tức nhét con cáo già vào túi, con cáo này vẫn chưa chết, mang theo nói không chừng còn có ích.

Sau đó, anh ta bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị hành động.

Shirley Dương thấy Bàn Tử bắt đầu đào đường hầm, không khỏi nhớ đến Bàn Sơn Quật Tử Giáp gia truyền của mình.

Chỉ tiếc là Bàn Sơn Quật Tử Giáp đã thất truyền.

Hơn nữa, loại tê tê hiếm có có thể khai sơn phá lăng đó cũng không dễ tìm.

Đến bây giờ cô vẫn chưa gặp được con nào.

Shirley Dương suy nghĩ rất nhiều, trong khi đó, dưới sự nỗ lực của Bàn Tử và mọi người, chưa đầy nửa tiếng sau, một đường hầm đã được đào xong.

Hơn nữa, đường hầm rất sâu, ước chừng phải xuống gần sáu mét.

Lúc này, từ dưới đó cũng truyền đến tiếng gọi của Bàn Tử:

"Thông rồi, thông rồi!" Bàn Tử vội vàng bò lên.

Một khi cổ mộ đã được đả thông, tuyệt đối không thể xuống ngay lập tức, ít nhất phải đợi một lúc.

Nếu không, lỡ như không khí bên trong không lưu thông, biến thành một cái hầm ngột ngạt, xuống dưới rất có khả năng sẽ bị ngộ độc.

Hơn nữa cũng không biết bên trong có nguy hiểm gì không.

Thế là, Bàn Tử lôi con cáo già đã bị lấy máu ra.

Anh ta dùng dây thừng buộc một nút chết vào chân nó, rồi ném nó vào trước.

Chương 1957

Mình thì ở bên ngoài giữ dây.

Mấy người đợi một lúc, Bàn Tử liền kéo con cáo già ra.

Con cáo vẫn sống khỏe, nhưng nhìn kỹ thì sợi dây suýt nữa đã bị nó cắn đứt.

Bàn Tử tức giận, lại ném nó vào túi vải. "Xem ra bên dưới có không khí lưu thông, chắc là không sao, có xuống không?" Bàn Tử hỏi, anh ta đã có chút không chờ được nữa.

Tuy nói là đến tìm Tương Tây Thi Vương, nhưng nếu có thể thuận tay cuỗm được ít minh khí thì còn gì bằng.

Hồ Tư Lệnh nhìn mọi người, thấy Tần Vũ cũng không mở miệng ngăn cản, bèn dặn dò: "Tiểu Béo, ở đây tôi chỉ lo cho cậu thôi, vào trong đừng thấy đồ tốt là lấy nhé!

Đừng quên chúng ta đến đây để tìm nội đan!" "Ôi dào, Lão Hồ ông cứ yên tâm đi, Bàn gia tôi lúc nào làm mất mặt chứ!

Chúng ta mau lên đi, lát nữa trời sáng mất!" Bàn Tử vội nói.

Hồ Tư Lệnh lúc này mới gật đầu, đồng thời ra hiệu cho Shirley Dương mang Nộ Tình Kê ra.

Trong ngôi mộ này e rằng có không ít độc trùng, vẫn nên để nó đi trước mở đường thì tốt hơn!

Shirley Dương đi đầu, lập tức mang Nộ Tình Kê ra.

Nhưng để an toàn, cô vẫn dùng dây thừng buộc vào chân gà để nó không chạy mất.

Cổ mộ Bình Sơn này, không có Nộ Tình Kê thì đúng là một bước cũng khó đi.

Khi Nộ Tình Kê được thả vào, mọi người cũng lần lượt tiến vào cổ mộ.

Vừa vào trong, không khí đã tràn ngập một mùi thuốc nồng nặc.

Mùi thuốc tuy nồng nhưng không khó ngửi.

Hơn nữa Hồ Tư Lệnh còn ngửi ra, trong đó có rất nhiều mùi vị của trung thảo dược.

Điều này cho thấy, nơi họ tìm thấy có thể chính là một đan cung luyện chế đan dược cho hoàng gia năm xưa.

Vì chỉ có nơi như thế này mới có mùi thuốc đậm đặc như vậy.

Mọi người bật đèn pin sáng choang, phát hiện trước mặt quả nhiên là một lối đi thời cổ.

Lối đi này không phải dũng đạo, mà là một mật đạo cực kỳ bí mật, vì trên vách tường hai bên đều có giá cắm đuốc.

Bàn Tử thử châm một cái, không ngờ ngọn lửa men theo vách tường trong nháy mắt lan ra phía trước.

Tức thì, cả lối đi đều được thắp sáng.

Lối đi tuy có vẻ cũ kỹ, nhưng trên mặt đất có những vết bánh xe rất rõ ràng, chắc là vết xe do những chiếc xe la vận chuyển vật tư thời cổ để lại sau thời gian dài đi qua. "Nơi này hẳn là đan cung, chắc không có tống tử!

Nhưng không biết mộ của vị tướng quân nhà Nguyên kia có phần nào tiếp giáp với đan cung này không!" Shirley Dương nói.

Bất ngờ tìm thấy đan cung đương nhiên cũng rất vui, nhưng mục tiêu chính của họ dù sao cũng là Tương Tây Thi Vương, cho nên tìm được lối vào mộ mới là quan trọng nhất. "Bình Sơn chỉ lớn có vậy, đan cung và mộ của tướng quân nhà Nguyên đều nằm trong lòng núi!

Mà đan cung ở chân núi, mộ tướng quân nhà Nguyên ở trên núi!

Mở lăng trong núi tất nhiên phải đi từ dưới lên, chắc là có lối đi thông lên trên!

Chúng ta tìm thử xem!" Mọi người nghe vậy thấy có lý.

Theo suy đoán trước đó, vị trí mộ của vị tướng quân nhà Nguyên kia rất có khả năng là ở vị trí miệng núi trên đỉnh Bình Sơn.

Mà muốn đi lên, từ bên ngoài chắc chắn không được.

Cách duy nhất chỉ có thể là mở một lối đi từ bên trong lòng núi.

Cho nên tìm thấy đan cung, khả năng tìm được vị trí mộ của tướng quân nhà Nguyên cũng rất lớn.

Mọi người không chần chừ, sau khi xem xét tình hình xung quanh, liền đi về phía trước.

Nơi này có đèn đuốc chiếu sáng, ánh sáng khá tốt.

Hơn nữa có thể thấy, rất nhiều độc vật như rết và thằn lằn đang bám trong các kẽ hở trên vách tường xung quanh.

Nhưng lúc này có Nộ Tình Kê, những thứ này sớm đã bị dọa đến không dám động đậy.

Tự nhiên cũng không còn nguy hiểm nữa.

Chỉ là nhìn xung quanh có quá nhiều độc trùng như vậy, trong lòng họ vẫn có chút rờn rợn.

Lũ độc trùng này quá độc ác, nếu không mang Nộ Tình Kê đến đây, muốn tìm Tương Tây Thi Vương ở nơi này, e rằng dù Tần Vũ có rút cạn máu, cộng thêm máu Kỳ Lân Kiệt của Ngô Bất Chính, cũng chưa chắc đã đủ. "Con gà Nộ Tình Kê này xem ra cũng có tác dụng thật đấy nhỉ!" Bàn Tử cười nói.

Lúc này họ đã đi về phía trước hơn mười mét.

Dựa vào vị trí trước đó để phán đoán, lúc này đã vào bên trong lòng núi rồi.

Chương 1958

Quả nhiên, ở phía trước không đầy năm mét, xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá đang mở, ánh đèn cũng kéo dài vào bên trong.

Sau cánh cửa đá, đèn đuốc sáng trưng, trông như thể có người đang ở đây.

Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa, lập tức đi vào.

Mọi người thấy vậy cũng vội đi theo.

Tuy nhiên, vừa bước qua cánh cửa đá, cảnh tượng hiện ra trước mắt lập tức khiến họ đều sững sờ.

Cũng may là lần này họ không mở livestream, nếu không e rằng lúc này cả phòng livestream đều phải kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy hiện ra trước mắt họ quả nhiên là một cung điện khổng lồ.

Cung điện được xây dựng ngay bên trong lòng núi này.

Dựa vào núi mà xây, có lẽ do không gian hạn chế, nhưng cung điện bên trong lòng núi vẫn được xây dựng vô cùng hùng vĩ và tráng lệ.

Vừa nhìn đã biết là do tay các đế vương thời cổ làm ra.

Dân gian bình thường tuyệt đối không thể xây dựng được một cung điện có quy mô như vậy.

Mà đây chỉ là xây dựng để luyện chế đan dược.

Nếu thực sự là đế lăng của hoàng đế thì quy mô phải đạt đến mức độ nào nữa. "Nghe nói cung A Phòng năm đó cháy ròng rã ba ngày ba đêm, so với đan cung trước mắt này, xem ra có thể chứng thực thật giả rồi!" Ngô Bất Chính cảm thán nói. "Hừ!

Tôi đã nói rồi, các đế vương thời cổ đều là ăn no rửng mỡ!

Hao tổn nhân lực vật lực xây dựng loại cung điện này chỉ để luyện đan, đúng là ăn no rửng mỡ!" Bàn Tử chửi.

Tuy nhiên Hồ Tư Lệnh lại nói: "Đây chính là lòng dạ đế vương, khó mà lường được, nếu không cũng chẳng có câu nói cổ ‘bên vua như bên hổ’!

Thôi được rồi, chúng ta mau tìm xem có lối vào nào không!

Thông thường mà nói, chắc sẽ được xây trên vách tường bốn phía!" Hồ Tư Lệnh gọi.

Mọi người lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng vì đan cung này đã bị rất nhiều độc trùng chiếm lĩnh, nên họ cũng không thể phân tán quá xa, ít nhất phải ở xung quanh con Nộ Tình Kê này.

Hơn nữa, con Nộ Tình Kê này nhìn thấy độc trùng trên vách tường, đúng là oan gia ngõ hẹp, mấy lần định bay qua khai chiến đều bị Shirley Dương kéo lại.

Nộ Tình Kê chỉ có một con, nếu nó chết thì thật sự không có cách nào vào sâu trong Bình Sơn được nữa.

Cho nên, Shirley Dương cũng không muốn để Nộ Tình Kê tùy tiện ra tay.

Với loại độc trùng nhỏ này, Nộ Tình Kê chỉ cần ở đây trấn áp là đủ rồi, không nhất thiết phải ra tay.

Chỉ cần những con trùng đó không dám lại gần, mục đích của họ cũng đã đạt được.

Mọi người đi một vòng xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy lối vào.

Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ lối vào được giấu trong đan cung?

Chúng ta vào xem thử?" Mọi người gật đầu.

Bên ngoài không có lối vào, vậy thì chỉ có thể vào bên trong tìm thử.

Ngay lập tức, mọi người không chần chừ nữa, trực tiếp bước lên cầu đá, đến lối vào đan cung.

Cửa lớn ở lối vào đóng chặt, nhưng không khóa.

Doanh Thương tiến lên một bước đá văng cửa ra.

Bên trong đan cung, ngay lối vào có một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Cái đỉnh này vừa nhìn đã biết là đồ trang trí, không phải dùng để luyện đan thật sự.

Vì nó quá lớn, hơn nữa trên thân cũng không có chút dấu vết nào bị lửa đốt.

Mọi người đi vòng qua cái đỉnh, rất nhanh đã thấy phía sau có một vị trí giống như sảnh khách rất lớn.

Nhưng bên trong không có bất kỳ đồ đạc nào, mà chỉ có một cái đỉnh khổng lồ được treo lơ lửng giữa không trung.

Xung quanh còn có không ít thang gỗ, xem ra cái đỉnh này mới là đỉnh luyện đan chính thức.

Tuy nhiên, nơi này thực sự không giống lắm.

Shirley Dương nói: "Cái này chắc cũng là giả, bố cục này có chút giống như đang ngụ ý về huyền không lô của Tây Vương Mẫu!

Các cung điện ở đây đều là kết cấu gỗ, không thể đốt lửa luyện đan trong cung điện được!

Nơi luyện đan thực sự, có lẽ còn ở bên dưới!" Mọi người gật đầu, cũng cảm thấy có lý.

Nhưng họ cũng không phải đến để tìm tiên đan, nên cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp đi về phía hậu điện.

Chương 1959

Theo lẽ thường, quân Nguyên chiếm lĩnh nơi này, nếu muốn xây dựng cổ mộ, tất phải mở một mật đạo.

Vậy thì mật đạo này, vị trí có khả năng xây dựng nhất, chính là ở hậu điện.

Quả nhiên, khi mọi người đến hậu điện, liền thấy bố cục bên trong đã bị người ta thay đổi.

Nơi vốn dĩ nên trưng bày rất nhiều dược liệu luyện đan, lại bị khoét rỗng toàn bộ.

Bức tường gỗ của hậu điện vẫn còn đó, nhưng trước bức tường, lại được tạo thành một đài cao.

Trên đài cao lại trưng bày một cỗ quan tài.

Mà xung quanh quan tài còn có tám binh sĩ mặc áo giáp đồng, tay cầm trường kích, mỗi người trông như thị vệ đang canh giữ cỗ quan tài đó. "Đây không phải là quan tài của Tương Tây Thi Vương đấy chứ!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Nhưng lần này ngay cả Ngô Bất Chính cũng lắc đầu: "Sao có thể, đây có thể là thuộc hạ của vị tướng quân đó, phụ trách trấn giữ lối vào thôi!

Nhưng tìm thấy họ rồi, e rằng lối vào cũng ở gần đây thôi!

Chỉ là không biết những thi thể này có bị độc trùng cắn không, có xảy ra hiện tượng thi biến không!" Bàn Tử nghe vậy cười hắc hắc nói: "Chuyện đó còn không đơn giản, trực tiếp mở ra xem là biết ngay!" "Mở quan tài thì dễ, nhưng tám binh sĩ áo giáp đồng này, e rằng sẽ không đồng ý đâu!" Hồ Tư Lệnh nói.

Đồng thời ông đã lấy ra cây cuốc leo núi chuẩn bị tiến lên thử xem.

Nhưng lúc này, Ngô Bất Chính ở bên cạnh lại mở miệng: "Chắc không có vấn đề gì lớn, nhưng chúng ta phải cẩn thận một chút!

Nơi này độc trùng dày đặc, rất có thể sẽ có nguy hiểm!" Nói rồi, Ngô Bất Chính nhặt hai hòn đá từ bên cạnh, ném về phía một binh sĩ áo giáp.

Mọi người cảm thấy có lý, trước đó trong những hộp sọ khô bên ngoài còn có rết độc xuất hiện.

Nếu trên người những binh sĩ áo giáp này cũng giấu những độc vật này, một khi liều lĩnh lại gần, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Khi Ngô Bất Chính ném hòn đá ra, mọi người lập tức nhìn thấy.

Hòn đá đập vào người binh sĩ áo giáp, phát ra tiếng loảng xoảng.

Nhưng binh sĩ áo giáp đó lại không có phản ứng gì, cũng không thấy có độc vật nào từ bên trong bò ra.

Hồ Tư Lệnh đang định mở miệng nói hay là qua xem thử, ai ngờ cơ thể của binh sĩ áo giáp đó lại đột nhiên ngã ngửa ra sau.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng “loảng xoảng”, sau đó bộ áo giáp trên người binh sĩ đó lại bung ra.

Mà bên trong làm gì còn có binh sĩ!

Căn bản chỉ là một cái vỏ rỗng.

Hơn nữa, lúc này có không ít độc trùng từ bên trong bò ra.

Dưới sự trấn áp của Nộ Tình Kê, chúng chạy tán loạn tứ phía như điên cuồng.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi nhíu mày.

Chuyện này đối với họ không phải là tin tốt.

Nếu cả tám binh sĩ áo giáp này đều đã hóa thành nước mủ biến mất, thì chính chủ trong quan tài, e rằng cũng khó thoát khỏi vận rủi này.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, độc trùng ở Bình Sơn nhiều như vậy, chẳng lẽ Tương Tây Thi Vương lại sợ những độc trùng này sao?

Nói không chừng hắn cũng… "Thi vương dù sao cũng là thi vương, chắc không yếu ớt như vậy!

Chúng ta vẫn phải qua xem thử!" Hồ Tư Lệnh nói.

Đồng thời ra tay đẩy ngã từng chiến sĩ áo giáp đồng còn lại.

Quả nhiên, bên trong đều là vỏ rỗng, những binh sĩ phụ trách trấn giữ lối vào này sớm đã bị lũ độc trùng hóa thành nước mủ.

Cả nhóm mang theo Nộ Tình Kê đi thẳng đến bên cạnh quan tài.

Trên đường đi không có con độc trùng nào dám lại gần.

Tuy nhiên, nhìn cỗ quan tài trước mặt, trong lòng mọi người đều có chút lo lắng.

Thi thể bên trong e rằng cũng khó thoát khỏi kết cục bị độc trùng cắn xé.

Như vậy thì thi biến là không thể rồi, nhưng không biết có lối vào thông đến mộ của tướng quân nhà Nguyên không.

Nếu không có, vậy chuyến đi này của họ e là công cốc.

Chỉ có thể quay ra, tìm lối vào khác.

Nghĩ đến đây, mọi người không chần chừ nữa, trực tiếp lấy dụng cụ ra bắt đầu mở quan tài.

Bàn Tử đi đầu, thèm thuồng minh khí trong quan tài, trực tiếp cầm cuốc leo núi lên đào.

Nhưng điều anh ta không ngờ là, cỗ quan tài này lại đã bị rò khí, nhiều chỗ đã nứt ra.

Chưa đầy năm phút, chỉ nghe một tiếng “cạch”, vị trí đinh quan tài đã bị bật mở.

Bàn Tử một cước đá văng nắp quan tài xuống đất.

Mấy người cũng vội lùi lại vài bước, để phòng có thứ gì đó đột ngột chui ra.

Chương 1960

Tuy nhiên, rõ ràng là họ đã nghĩ nhiều.

Cùng lúc nắp quan tài rơi xuống, ánh đèn đã chiếu vào.

Quả nhiên, bên trong căn bản không có thi thể, chỉ có một bộ liệm phục đã ngả màu đen.

Nhưng có thể thấy, người được chôn ở đây quả nhiên là một thủ lĩnh thị vệ.

Bên trong bộ liệm phục đó có áo giáp, hơn nữa ở một bên còn đặt một thanh cổ đao đã đen sì, hẳn là bội đao của hắn.

Tuy nhiên, ngoài những thứ này ra, mọi người lại thấy một số thứ khác.

Chỉ thấy bên trong toàn bộ quan tài, trên bốn vách, bao gồm cả một số vật phẩm trông như đồ bồi táng, thậm chí cả trên thanh bội đao kia, lại mọc đầy những thứ màu xanh đen giống như rêu, lớn nhỏ đủ cả.

Nhưng đó rõ ràng không phải là thực vật, mà là một loại trứng.

Hơn nữa không chỉ có một loại, hình dáng muôn hình vạn trạng, cái gì cũng có.

Ngô Bất Chính lại gần một chút, nhìn vào một vị trí trong đó.

Chỉ thấy trên những quả trứng đó, lại có một số con trùng nhỏ màu trắng vừa mới chui ra.

Có con là rết, có con là thằn lằn, thậm chí còn có cả nhện, bọ cạp… Thấy cảnh này, Ngô Bất Chính lập tức buồn nôn, lùi lại nói: "Cỗ quan tài này đã bị lũ độc vật này coi như ổ rồi!

Ôi trời, ghê tởm quá!" Bàn Tử nhìn cũng không chịu nổi, trực tiếp lấy ra một kíp nổ ném vào trong.

Đồ bồi táng minh khí gì cũng không cần nữa, nhìn thấy lũ côn trùng dày đặc đó anh ta đã thấy ghê tởm.

Mọi người lùi ra, theo sau một tiếng nổ, không ngờ cỗ quan tài lại bị nổ tan thành từng mảnh.

Sau đó, trên mặt đất lại lộ ra một cái hố. "Hửm?" Mọi người đều sững sờ.

Không ngờ một hành động vô tình của Bàn Tử lại bất ngờ phát hiện ra một cái hang ngầm.

Mọi người đợi khói bụi tan đi rồi mới lại gần.

Nhìn xuống dưới, chỉ thấy bên dưới lại có một không gian rất lớn.

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất là, trên vách tường bên dưới lại có một lối vào, uốn lượn hướng lên trên.

Rõ ràng đó là lối vào thông lên phía trên Bình Sơn.

Tuy nhiên, vị trí lối vào đó quá hẻo lánh, người thường căn bản không với tới được.

Ngô Bất Chính thấy vậy, không khỏi hối hận: "Thằng béo chết tiệt, cậu đúng là tự làm khó mình mà!

Lối đi đó đáng lẽ phải được kết nối bên dưới quan tài!

Giờ thì hay rồi, chúng ta không vào được!" Bàn Tử gãi đầu, mặt cũng đầy vẻ lúng túng: "Ai mà ngờ được chứ, nhưng lối vào đó xem ra cũng không xa, không biết Tiểu ca có qua được không, chỉ cần mắc dây thừng chắc chắn, chắc là không vấn đề gì!" Tần Vũ nhìn khoảng cách đó cũng lắc đầu.

Hồ Tư Lệnh biết chắc chắn không được, muốn đến lối đi đó thì chỉ có thể nghĩ cách khác. "Chúng ta cứ tìm cách xuống dưới xem sao đã!

Vị trí xây dựng của cỗ quan tài này quá quan trọng!

Bên dưới kết nối hai hướng, một hướng có thể lên đỉnh Bình Sơn!

Còn một hướng khác là dưới lòng đất, dưới đó có thể chính là nơi luyện đan thực sự của đan cung!

Chỗ trên kia chúng ta không qua được, xuống dưới có lẽ có thể nghĩ cách tiếp cận cửa hang!" Mọi người gật đầu, bây giờ cũng chỉ có cách này thôi… Lối vào đó được xây ở vị trí như thể ở trên cùng của vách tường trên nóc nhà.

Mà lúc này họ đang ở trên nóc nhà, muốn qua đó quá khó.

Nhưng nếu xuống dưới, lối vào này sẽ ở trên đỉnh đầu mọi người, lúc đó tầm nhìn thoáng đãng hơn có thể nghĩ cách được.

Nghĩ đến đây, mọi người không chần chừ nữa, Bàn Tử lập tức lấy dây thừng ra, buộc một đầu vào cái đỉnh lớn ở lối vào, đầu kia thả xuống.

Độ cao bên dưới xem ra cũng chỉ khoảng mười mét.

Xuống dưới đó, với thân thủ của Tần Vũ, chỉ cần vách tường này không phải phẳng lì không một kẽ hở, anh đều có thể trèo lên được.

Mọi người đứng bên cạnh miệng hang, đợi Bàn Tử buộc xong dây thừng bên kia là chuẩn bị xuống.

Tuy nhiên, không ai ngờ được, đúng lúc này, bên dưới đột nhiên lại truyền đến một trận xáo động.

Đồng thời, hai luồng sáng đỏ như máu lại từ dưới đó lóe lên.

Mọi người đều giật mình, nhưng chưa kịp nhìn rõ đó là gì, luồng sáng đỏ đó lại đột nhiên biến mất.

Mà bên dưới cũng lại chìm vào im lặng chết chóc.

Hồ Tư Lệnh vội lấy súng bắn pháo sáng ra, bắn một phát xuống dưới.

Khi bên dưới được chiếu sáng, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trong không gian bên dưới, lại được xây một cánh cửa sắt khổng lồ.

Cửa sắt dựa vào vách tường, mà trước cửa sắt lại đặt một cái đỉnh lớn đen sì.

Chương 1961

Xung quanh còn có rất nhiều công cụ.

Tình hình của cái đỉnh lớn này vừa nhìn đã biết là dùng để luyện đan.

Quả nhiên, không sai lời Hồ Tư Lệnh nói, bên dưới quả thật là nơi luyện đan thực sự của đan cung.

Nhưng có một tin tốt là, lúc này họ cũng đã nhìn rõ.

Trên vách đá của không gian bên dưới có cầu thang.

Tức là chỉ cần xuống dưới, họ có thể men theo cầu thang trên vách tường, đi thẳng đến lối vào.

Từ đó men theo hướng lên đỉnh Bình Sơn, tìm kiếm cổ mộ của tướng quân nhà Nguyên.

Dây thừng rất nhanh đã được buộc xong, mọi người lần lượt theo dây thừng xuống không gian bên dưới.

Khoảng cách mười mét nói thật, đối với họ thực sự không cao.

Theo dây thừng rất nhanh đã xuống đến mặt đất.

Mà khi thực sự đến không gian bên dưới này, mọi người mới cảm nhận được một cảm giác áp bức.

Không gian bên dưới này hoàn toàn là một không gian khép kín.

Lối ra duy nhất, chắc là vị trí tương ứng bên dưới quan tài được xây dựng trước đó, nhưng đã bị Bàn Tử cho một kíp nổ làm sập mất.

Mà trên vách đá gần nhất, có mấy bậc thang thông thẳng lên trên. "Đi!" Mọi người không muốn chần chừ, nếu là trước đây, họ có thể còn muốn đi xem nơi luyện đan đó rốt cuộc thế nào.

Nhưng độc vật ở Bình Sơn này quá nhiều, ở lại thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm.

Nếu có thể đi thẳng đến hang ổ của Tương Tây Thi Vương lấy được nội đan, không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Bàn Tử thực sự không nỡ bỏ lò luyện đan và những đồ bồi táng bên trong cánh cửa sắt kia.

Nhưng dưới sự kẹp trái kẹp phải của Ngô Bất Chính và Hồ Tư Lệnh, cũng chỉ có thể bị ép đi về phía cầu thang bên cạnh. "Vừa rồi mọi người đều thấy rồi, bên dưới này có thể có thứ gì đó!

Chúng ta cố gắng tăng tốc, tranh thủ đến lối đi trước đã!" Hồ Tư Lệnh gọi.

Mọi người gật đầu, đều bước lên cầu thang.

Tuy nhiên, vừa lên cầu thang, họ liền phát hiện cầu thang này dường như có vấn đề.

Các bậc thang ở đây không phải được đục khoét từ trong núi ra, mà là dùng những tảng đá lớn nguyên khối, mài thành hình bậc thang, rồi khảm vào vách đá.

Nhưng để ổn định, phần dưới của cả tảng đá lớn vẫn được đục khắc thành hình bậc thang.

Như vậy, nhìn từ bên ngoài, toàn bộ cầu thang giống như được đục khoét từ trong núi ra.

Thực chất mỗi bậc thang đều là một khối đá hoàn chỉnh, như vậy, toàn bộ cầu thang cũng trở nên vô cùng vững chắc.

Nhưng trên những bậc thang trông có vẻ vững chắc như vậy, lại có những vết ma sát rất rõ ràng.

Các cạnh của bậc đá đều bị mài đến mức hơi tù, căn bản không nhìn ra góc cạnh, đều là những đường cong tròn trịa. "Ây da!

Cầu thang này xây dựng thật tinh tế, biết cạnh sắc quá sẽ làm người ta bị thương!

Xem ra người xây mộ cho tướng quân nhà Nguyên này cũng rất kỹ tính đấy!" Bàn Tử cười nói.

Tần Vũ lại lắc đầu, rõ ràng không đồng ý với quan điểm này của anh ta.

Ngô Bất Chính cũng thấy sắc mặt Tần Vũ không đúng, nhìn theo ánh mắt của anh.

Chỉ thấy ở phần rìa của những bậc thang này, đặc biệt là ở góc trong cùng, những bậc thang này thực chất vẫn có cạnh sắc.

Điều này cho thấy cạnh sắc của bậc thang không phải bị người ta mài phẳng, mà là hình thành sau này, ít nhất công nhân tuyệt đối sẽ không mài phẳng ở giữa, rồi để lại cạnh sắc ở hai bên.

Điều này hoàn toàn không có lý. "Có thể là động vật, ví dụ như côn trùng!

Chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn!" Shirley Dương nói.

Mọi người gật đầu, cũng đều trở nên cảnh giác.

Trước khi xuống dưới, họ đã thấy ánh sáng đỏ kỳ lạ bên dưới.

Nhưng lúc này xuống rồi lại không thấy gì, còn tưởng là hoa mắt, nhưng lúc này nhìn thấy bậc thang này, trong lòng không khỏi rờn rợn.

Men theo bậc thang đi lên, rất nhanh mọi người đã đến được nửa chừng.

Tổng cộng mười mét chiều cao, cầu thang cũng được xây dựng theo hình chữ Z, tổng cộng chỉ có bốn điểm ngoặt.

Mà lên được hai điểm ngoặt đã đến được nửa chừng.

Lúc này đứng ở đây, họ đã có thể nhìn thấy lối vào không xa.

Chương 1962

Tuy nhiên, không biết là do vấn đề góc độ, hay nguyên nhân gì, bên trong lối vào đó tối om, như thể có thứ gì đó chặn lại, ngay cả ánh đèn cũng không chiếu vào được. "Lối vào không phải bị bịt kín rồi chứ, trời ơi nếu mà bị bịt kín thì chúng ta phiền toái to rồi!" Bàn Tử nói.

Mọi người cũng đều có chút lo lắng.

Nhưng ở đây đoán mò cũng vô ích, ngay lập tức mọi người vẫn men theo lối vào đi qua.

Càng gần lên trên, bậc thang mài mòn càng nặng, nhưng may là không ảnh hưởng đến việc leo trèo.

Mọi người rất nhanh đã đến lối vào.

Quả nhiên, đến đây họ mới thấy, bên trong lối vào quả nhiên có thứ gì đó chặn lại, đen ngòm như những cục phân ngựa, kết thành một khối, chặn kín lối vào.

Hồ Tư Lệnh ra hiệu cho Bàn Tử chọc thử hai cái, xem là đá hay thứ gì.

Bàn Tử cũng không khách khí, cầm cuốc leo núi chọc vào bên trong lối vào.

Tuy nhiên chỉ một nhát, mọi người liền thấy, cây cuốc trong tay Bàn Tử lại ngập toàn bộ vào trong.

Rõ ràng đây không thể là đá được.

Nếu là đá, cuốc leo núi căn bản không thể chọc vào được.

Bàn Tử cũng mặt đầy phấn khích: "Này Lão Hồ, thứ bên trong này hình như là tổ ong đấy, chọc một phát là vào luôn!

Trời ơi, tổ ong lớn thế này, chúng ta có đồ ăn rồi!" Bàn Tử rất thích mật ong rừng.

Vội vàng rút cuốc leo núi ra, mong chờ trên đó sẽ có rất nhiều mật ong.

Tuy nhiên, khi cuốc leo núi được rút ra, mọi người nhìn thấy thứ dính trên đó thì toàn bộ đều ngây người.

Chỉ thấy trên cây cuốc trong tay Bàn Tử lại dính đầy một loại chất lỏng màu xanh đen.

Chất lỏng rất sệt, trên đó đầy những chấm tròn màu đen đỏ, giống như những quả trứng côn trùng nổi trong chất lỏng màu xanh sệt.

Thậm chí những thứ màu đỏ sẫm bên trong trông như thể là côn trùng. "Thứ này con mẹ nó hình như là côn trùng!" Bàn Tử kinh hô. "Không phải tổ ong à!" "Cái gì mà hình như, đó chính là côn trùng, đó con mẹ nó là trứng rết!" Ngô Bất Chính ghê tởm đến mức suýt nôn ra. "Lui lại!" Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh cũng vội hét lên.

Mọi người lúc này mới thấy, chỗ bị Bàn Tử chọc thủng, lại có nhiều chất lỏng màu xanh hơn chảy ra, trên đó nổi lềnh bềnh toàn là trứng rết. "Mẹ kiếp, đây là đến tổ rết rồi à!" Bàn Tử chửi.

Mấy người vội lùi xuống chiếu nghỉ tiếp theo, lúc này mới không bị chất lỏng màu xanh ghê tởm kia dính vào.

Nhưng bên trên lối vào có một mảng lớn đen ngòm, nếu đều là thứ này, muốn dọn dẹp sạch sẽ thì tốn sức lắm.

Bàn Tử đứng trên chiếu nghỉ, có chút khó xử. "Giờ làm sao đây, không lẽ lại dùng thuốc nổ à!" Hồ Tư Lệnh cũng lắc đầu không nói gì, rõ ràng cũng đang nghĩ cách. "Thực sự không được, thì đào cái đống trứng rết đó ra, dù sao cũng chỉ là trứng, không có con nào!

Ngoài ghê tởm một chút, cũng không có nguy hiểm gì!" Ngô Bất

Chính nghiến răng nói.

Bàn Tử vội đưa cây cuốc leo núi cho cậu ta, ra vẻ “cậu làm đi”.

Ngô Bất Chính đang định chửi lại hai câu, ai ngờ đúng lúc này, trong không gian yên tĩnh dưới lòng đất, lại đột nhiên vang lên một tiếng “cang” rất lớn, như thể có thứ gì đó đâm vào kim loại.

Hơn nữa, dựa vào hướng âm thanh truyền đến để phán đoán, hình như chính là vị trí của cái đỉnh dùng để luyện đan. "Trời ơi, tình hình gì vậy!" Bàn Tử có chút hoảng, vội lấy pháo sáng ra bắn lên trời một phát.

Pháo sáng trong nháy mắt được bắn ra, tức thì chiếu sáng không gian bên dưới vô cùng rực rỡ.

Mà gần như cùng lúc, mọi người liền nghe thấy tiếng ma sát kim loại càng kịch liệt hơn, như thể có vô số xúc tu đang cào vào kim loại. "Nhìn kìa!" Đột nhiên Ngô Bất Chính hét lên.

Mọi người vội nhìn về phía lò luyện đan.

Vừa nhìn một cái, mọi người không khỏi cảm thấy đầu óc nổ tung.

Chỉ thấy nắp lò luyện đan không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất.

Mà trong lò, hai luồng sáng màu đỏ như máu lại dần dần lộ ra.

Đợi mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của thứ đó, không khỏi đều hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử càng kinh hô: "Lạy bà tôi, đây con mẹ nó là tinh rết à!

Tham mưu trưởng Dương, mau mời Nộ Tình Kê ra!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng không dám chần chừ, lập tức ôm con Nộ Tình Kê trong lồng ra.

Đồng thời gọi lớn: "Mau xuống dưới!

Con rết kia sắp qua đây rồi!" Lúc đầu mọi người còn chưa hiểu ý cô, nhưng khi thấy Nộ Tình Kê chạy thẳng đến mổ đám trứng rết, họ liền hiểu ra.

Chương 1963

Nộ Tình Kê và rết là thiên địch.

Cứ mổ trứng rết thế này, con rết khổng lồ kia dù có sợ Nộ Tình Kê đến mấy cũng sẽ không nhịn được mà xông tới.

Quả nhiên, mấy người vừa xuống được nửa đường, con rết đã không nhịn nổi, cả người nó trực tiếp lao ra khỏi lò luyện đan.

Trước đó chỉ thấy đầu con rết rất to, nhưng không thấy thân nó dài bao nhiêu, nên mọi người vẫn chưa có cảm giác cụ thể.

Nhưng lúc này, khi thấy thân hình khổng lồ của con rết không ngừng tuôn ra từ lò luyện đan, mọi người mới ý thức được con rết khổng lồ này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Pháo sáng sắp tắt, Bàn Tử lại bắn thêm một phát nữa.

Mọi người nhìn rõ, con rết khổng lồ kia vậy mà dài đến sáu bảy mét.

Mà điều đáng sợ nhất là trên lưng nó còn có sáu cái cánh.

Rết làm gì có cánh.

Nếu không phải tu luyện thành tinh thì còn là gì nữa! "Nhảy mau!

Không kịp nữa rồi!" Hồ Tư Lệnh hét lên.

Con rết sáu cánh di chuyển nhanh như điện, tốc độ quá nhanh.

Trong nháy mắt đã đến dưới bậc thang.

Lúc này muốn đi xuống đã không kịp nữa rồi.

Mọi người thấy vậy chỉ đành cắn răng nhảy thẳng từ nơi cao năm mét xuống.

May mà mục tiêu của con rết sáu cánh không phải là họ, mà là con Nộ Tình Kê kia.

Mọi người tuy bị ngã một cú, nhưng ít nhất cũng coi như hữu kinh vô hiểm, né được con rết sáu cánh. "Đi mau, đi mau, thứ này có độc, cẩn thận nó phun độc!" Tuyết Lỵ Dương gọi lớn.

Với kích thước như vậy, độc tính trong cơ thể con rết sáu cánh e rằng chỉ có nhiều hơn.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Nếu lúc họ đi xuống mà gặp phải con rết sáu cánh này phun độc, e rằng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã toi mạng rồi. "Chúng ta chạy đi đâu đây?

Hay là lên trên trước?" Bàn Tử hỏi.

Lúc này họ đang ở rất gần sợi dây thừng đi lên, có thể trực tiếp leo lên ngay.

Tần Vũ lại nói: "Bên này!" Nói rồi anh chỉ vào cái lò luyện đan bên cạnh.

Mọi người ngẩn ra, đều hiểu ý anh là gì.

Tuy ở đây có dây thừng thông lên trên, nhưng đi lên và đi xuống là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lúc xuống họ có thể đi rất nhanh, nhưng lúc lên thì tình hình hoàn toàn khác.

Một khi tốc độ của họ chậm lại, bị kẹt giữa không trung, đối mặt với con rết sáu cánh kia, e rằng thật sự không có chút sức phản kháng nào.

Vì vậy, đi lên trên xem ra an toàn, nhưng thực chất lại là hành động nguy hiểm nhất.

Mấy người đi theo Tần Vũ rất nhanh đã đến bên cạnh lò đan.

Con rết sáu cánh kia bình thường không có việc gì chắc là trốn trong lò đan.

Cả cái lò bị ma sát vô cùng sạch sẽ.

Mấy người trốn ở phía sau, nhìn về phía trận chiến của rết sáu cánh và Nộ Tình Kê.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã ngây người.

Chỉ thấy lúc này Nộ Tình Kê đã đấu với rết sáu cánh, khó phân thắng bại.

Con rết sáu cánh tuy thân hình khổng lồ, nhưng khi đối mặt với thiên địch, bản thân đã mất đi ba phần dũng khí.

Lúc này đến phun độc cũng quên mất, hoàn toàn dựa vào một luồng tức giận mà kịch chiến với Nộ Tình Kê.

Nếu nó không đến, đám trứng rết kia e rằng đều sẽ bị Nộ Tình Kê giết sạch.

Mọi người nhìn cảnh chiến đấu này, đều không khỏi tặc lưỡi.

Nếu không phải Hồ Tư Lệnh tìm được Nộ Tình Kê ở đây, e rằng chuyến đi Bình Sơn lần này thật sự là lành ít dữ nhiều.

Mọi người chăm chú nhìn trận chiến của Nộ Tình Kê và rết sáu cánh một lúc.

Bỗng nhiên Ngô Bất Chính hỏi: "Ủa?

Bàn Tử đâu rồi?" Mọi người ngẩn ra, họ nhìn trận chiến quá nhập tâm, nhất thời không để ý Bàn Tử đi đâu.

Lúc này nghe Ngô Bất Chính nhắc đến, không khỏi nhìn quanh.

Chương 1964

Quả nhiên không thấy bóng dáng Bàn Tử. "Thằng béo chết tiệt này, chẳng lẽ chui vào trong lò đan rồi?" Hồ Tư Lệnh rất tức giận, nhưng ông ta leo lên xem thử, bên trong lại không có bóng dáng Bàn Tử.

Chỉ có thể thấy một ít bột phấn còn dính trên thành lò.

Có lẽ đều là cặn thuốc còn lại từ lúc luyện đan. "Không ở bên trong!" Hồ Tư Lệnh lắc đầu nói.

Mọi người nghe vậy đều không khỏi ngớ người.

Nơi này chỉ có bấy nhiêu, thằng béo chết tiệt đó chạy đi đâu được chứ?

Tần Vũ bỗng nhiên vỗ vỗ vai mọi người, ra hiệu cho họ nhìn về phía cửa sắt.

Mọi người nhìn về phía sau, quả nhiên phát hiện Bàn Tử đang đứng ở chỗ cửa sắt, ngó vào bên trong! "Tử Bàn Tử, cậu lại giở trò quái gì thế!" Hồ Tư Lệnh chạy qua trước.

Mọi người cũng vội vàng theo sau.

Nhưng khi đến gần, mọi người không khỏi ngớ người.

Chỉ thấy phía trước, cánh cửa sắt kia không biết từ lúc nào đã bị mở ra.

Bên trong cửa sắt tối om, không biết sâu đến đâu.

Hơn nữa còn có từng luồng sương trắng bay ra, ngửi vào lại có một mùi thuốc thoang thoảng.

Bàn Tử đang đứng trước cửa sắt, nhìn vào bên trong, cũng không biết đang xem cái gì. "Tử Bàn Tử, làm gì thế!" "Cửa sắt này là cậu mở à?" Ngô Bất Chính tiến lên hỏi.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Không phải, cửa sắt này không khóa, lúc tôi đến đã thấy nó mở rồi!

Hơn nữa xem ra, có lẽ là mới được mở gần đây!" Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào vết hằn trên mặt đất.

Quả nhiên, vết hằn do cửa sắt bị mở trên mặt đất là vết mới, có thể nhìn thấy rất rõ dấu vết ma sát.

Tần Vũ đứng bên cạnh cửa, hai tay áp lên cửa cảm nhận.

Rất nhanh anh đã phát hiện cánh cửa sắt này có chút kỳ lạ, bên trong lại giấu cơ quan và ngăn tối.

Nhưng loại cơ quan này không phải là cơ quan trong cổ mộ, ngược lại có chút giống như bẫy tiêu khí của núi Phong Oa.

Tần Vũ tuy lợi hại, nhưng cũng không nhìn ra cơ quan này rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng anh vẫn mở miệng nhắc nhở mọi người, bảo mọi người cẩn thận đừng chạm vào cánh cửa sắt lớn này, e rằng trong đó có vấn đề. "Các cậu thấy bên trong sẽ có gì?

Nơi này xây một cái cửa, không lẽ bên trong đều là đan dược đã luyện chế xong!" "Vào tìm thử biết đâu lại tìm được thuốc trường sinh bất lão!" Bàn Tử có chút tò mò nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy lại cười nói: "Bên trong có gì, tôi không biết, nhưng tôi biết bên trong tuyệt đối không có thuốc trường sinh bất lão!

Nếu không thì còn đến lượt cậu ăn à?" "Tình hình bên trong không rõ, chúng ta vẫn là đừng vào!" Tuyết Lỵ Dương cũng khuyên.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Tần Vũ ở bên cạnh vội vàng đẩy mọi người vào trong cửa sắt.

Đồng thời nói: "Đừng nói chuyện!" Mọi người đều ngẩn ra, nhưng lời của Tần Vũ họ cũng không thể không nghe.

Chỉ đành nén nghi hoặc trốn sau cửa sắt.

Bên trong cửa sắt tối om, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng nhìn ra ngoài vẫn rất rõ.

Họ vừa mới vào, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến từng trận tiếng ma sát trên mặt đất.

Con rết sáu cánh kia hình như đang bò về phía họ. "Sao thế?

Nộ Tình Kê chết rồi à?" Mọi người đều ngẩn ra, có chút không dám tin.

Ngô Bất Chính thò đầu ra xem.

Không khỏi mừng rỡ. "Không có, Nộ Tình Kê vẫn khỏe, ngược lại là con rết sáu cánh kia, bốn cái cánh đều bị Nộ Tình Kê mổ rụng rồi!

Nó bò về phía chúng ta, có lẽ là muốn chạy trốn!" Mọi người nghe vậy đều thò đầu ra xem.

Quả nhiên phát hiện, lớp giáp trên toàn thân rết sáu cánh đã rụng rất nhiều, thậm chí một số xúc tu cũng bị gãy.

Ngược lại là con Nộ Tình Kê, lúc này đang nghênh ngang đi về phía này, dáng vẻ ung dung tự tại, hoàn toàn không để rết sáu cánh vào mắt. "Ôi trời, con gà này đúng là lợi hại thật, cái khí thế này nhìn đã thấy ngầu rồi!" Bàn Tử không nhịn được tán thưởng.

Hồ Tư Lệnh cũng gật đầu, con Nộ Tình Kê này ông ta đã tốn rất nhiều tiền mới có được.

Chương 1965

Tuy thân hình tổng thể không lớn bằng con rết sáu cánh này, nhưng khi đối phó lại không hề thua kém.

Hơn nữa quan trọng nhất là, con rết sáu cánh này bẩm sinh đã sợ gà.

Đây là một loại tương sinh tương khắc giữa các sinh vật, thuộc về bản năng.

Vì vậy khi đánh nhau với Nộ Tình Kê, bản thân nó đã ở thế yếu rồi.

Mọi người thấy con rết sáu cánh ngày càng gần, đều không khỏi trốn sau cửa không dám nói chuyện.

Nhưng thực ra lúc này trong lòng mọi người đều rất lo lắng, nếu con rết sáu cánh này nhắm vào cửa sắt, vậy thì phiền toái rồi.

Lúc này họ đang trốn trong cửa sắt, nếu rết sáu cánh vào, chẳng phải là đụng phải nó sao.

Hơn nữa quan trọng nhất là, đến lúc đó muốn ra ngoài cũng khó.

Bàn Tử vừa định mở miệng hỏi có nên đổi chỗ trốn không.

Kết quả Tần Vũ lại ra hiệu cho cậu ta đừng nói chuyện, dường như hoàn toàn không lo con rết sáu cánh sẽ qua đây.

Mấy người thấy Tần Vũ không lo lắng, tự nhiên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Mà sự thật chứng minh, họ đúng là lo thừa rồi.

Chỉ thấy con rết sáu cánh kia một mạch bò về phía lò đan.

Mục tiêu căn bản không phải là vị trí cửa sắt.

Thấy cảnh này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh Ngô Bất Chính đã cảm thấy kỳ quái, mở miệng hỏi: "Không đúng, con rết sáu cánh kia đâu phải là người, dù có sức mạnh vô cùng cũng không thể đậy nắp lò đan lên được!

Nó trốn vào trong lò đan, tuy chiếm được địa hình có lợi, nhưng chỉ cần Nộ Tình Kê không vào, nó chẳng phải cũng không ra được sao?" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Cái này cậu không hiểu rồi, cái này gọi là chết tử tế không bằng sống dở!

Chỉ cần có thể sống thêm một lát, e rằng con rết sáu cánh kia cũng không muốn chết!

Tôi thấy nó chuẩn bị tiến hành cuộc đấu cuối cùng của con thú bị dồn vào đường cùng rồi!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nghe vậy lại lắc đầu, không cho là như vậy. "Tôi thấy không chắc, con rết sáu cánh này vào lò đan e rằng có điều kỳ lạ!

Mọi người vẫn nên cẩn thận thì hơn!" Mọi người cũng không chắc, con rết sáu cánh này rốt cuộc muốn làm gì!

Vì vậy chỉ có thể trốn sau cửa sắt quan sát.

Mà con Nộ Tình Kê lúc này ung dung đi tới.

Đối diện với lò đan đi một vòng, dường như cũng biết con rết sáu cánh cố thủ trong lò.

Nó muốn vào cũng không dễ.

Nhưng cặp oan gia trời sinh này, không đấu đến một mất một còn thì tuyệt đối không bỏ qua.

Nộ Tình Kê gáy hai tiếng, quả nhiên không nén được mà vỗ cánh nhảy lên lò đan.

Nhưng đúng lúc này, con rết sáu cánh kia lại đột nhiên vùng lên tấn công, lao thẳng về phía Nộ Tình Kê.

Nộ Tình Kê kia cũng không phải là gia cầm bình thường, bản tính hiếu chiến.

Vậy mà trong lúc bị rết sáu cánh húc bay đi, nó vẫn cứng rắn mổ rụng một mảng vảy trên người con rết.

Lập tức chất lỏng màu xanh lá chảy ra.

Nhưng con Nộ Tình Kê cũng bị húc một cú, ngã xuống đất.

Sau khi đứng dậy cào cấu không ngừng, nhưng cũng không dám mạo hiểm xông lên nữa.

Con rết sáu cánh này cố thủ trong lò đan, quả thật đã chiếm được địa hình có lợi.

Nộ Tình Kê đi vòng quanh hai vòng, cuối cùng tìm một chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, dường như muốn cầm cự với con rết sáu cánh này.

Trận chiến này cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Mọi người cũng không dám tùy tiện ra ngoài, chỉ có thể trốn sau cửa sắt kiên nhẫn chờ đợi.

Mất khoảng hơn mười phút.

Con rết sáu cánh kia vẫn không có ý định ra ngoài.

Nộ Tình Kê cũng không có phản ứng gì.

Mấy người nhìn nhau, dường như đều đang hỏi, làm sao đây, hay là bây giờ ra ngoài?

Trực tiếp đi tìm cách lấy trứng rết trong lối vào ra, rồi đi tìm cổ mộ của Nguyên Đại tướng quân?

Đây dường như là biện pháp duy nhất hiện tại.

Hai con vật kia cầm cự ở đây, mọi người cũng không thể ở đây mãi với chúng.

Nghĩ vậy họ liền chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên Tần Vũ giữ mọi người lại, đồng thời ra hiệu cho họ nhìn về phía lò đan.

Chương 1966

Mấy người đều ngẩn ra, nhìn về phía lò đan.

Lúc này pháo sáng bên ngoài sớm đã tắt rồi, chỉ có ống huỳnh quang họ ném ra trước đó còn phát sáng.

Nhưng lúc này trong lò đan, lại có từng luồng ánh sáng màu xanh nhạt không ngừng lóe lên.

Mọi người đều ngẩn ra, thầm nghĩ chẳng lẽ trước đó có thứ gì rơi vào rồi sao?

Trong lò đan sao lại phát sáng được chứ?

Mọi người đều rất khó hiểu.

Tần Vũ lại dường như nghĩ đến điều gì, anh vội nhìn về phía mọi người làm một thủ thế, ra hiệu mọi người đừng động, anh đi xem thử!

Bàn Tử vừa định nói "Tôi đi với cậu", kết quả Tần Vũ đã khom người đi qua.

Bàn Tử còn muốn đi theo, lại bị Ngô Bất Chính cản lại. "Đừng đi gây rối, cậu xem bước chân của Tiểu ca kìa, một chút tiếng động cũng không có!

Cậu đi theo là bại lộ đấy!" Bàn Tử muốn phản bác mình không đến nỗi tệ như vậy, nhưng nghĩ lại vẫn không nói, tốc độ của Tần Vũ quá nhanh, lúc này họ đều vội vàng nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trong bóng tối từng bước đi về phía lò đan.

Trong lúc đó quả thật không phát ra một tiếng bước chân nào.

May mà họ đã biết Tần Vũ lợi hại từ trước, nếu không e rằng đều cho rằng Tần Vũ là ma chứ không phải người.

Tốc độ của Tần Vũ rất nhanh, chỉ một lát đã đến bên cạnh lò đan.

Nhưng lúc này anh cũng không dám tùy tiện lại gần.

Lò đan loại này, bạn đứng bên ngoài chạm nhẹ một cái, là có thể tạo ra âm thanh rất lớn bên trong.

Vì vậy muốn leo lên không một tiếng động gần như là không thể.

Nhưng lúc này đứng bên ngoài lò đan, lại hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong.

Vì vậy Tần Vũ chỉ có thể cẩn thận nhón chân xem tình hình bên trong.

Tuy chiều cao của anh cũng không tệ, nhưng cái lò đan này quá cao, Tần Vũ vẫn không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Nhưng đúng lúc này, con Nộ Tình Kê dường như cảm giác được điều gì, bỗng nhiên đứng dậy bay qua, trực tiếp đậu ở một bên lò đan.

Hành động đột ngột này của nó cũng khiến Tần Vũ thầm kêu không hay.

Quả nhiên, gần như cùng lúc, bên trong lò đan của rết sáu cánh đột nhiên truyền đến một trận chấn động.

Tần Vũ thấy con Nộ Tình Kê nhìn chằm chằm vào trong lò đan không động đậy, vừa hay thông qua đôi mắt trong veo của Nộ Tình Kê mà thấy được, bên trong lò đan, có một vật hình tròn màu xanh nhạt đang lơ lửng giữa không trung.

Mà con rết sáu cánh kia đang không ngừng nuốt nhả.

Rõ ràng đó là một viên nội đan!

Trong lòng Tần Vũ kinh ngạc, đây chính là nội đan mà họ cần tìm!

Không ngờ trong cơ thể con rết sáu cánh này lại có.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Tần Vũ đã ra tay.

Sự xuất hiện đột ngột của Nộ Tình Kê khiến con rết sáu cánh không kịp phản ứng, trong giây lát lại không chọn nuốt nội đan vào.

Nhưng chính trong khoảnh khắc chần chừ đó, Tần Vũ đã tìm được cơ hội.

Anh lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, nghiêng thân đao, chém mạnh vào thành lò đan.

Giây tiếp theo chỉ nghe một tiếng "ầm" vang lên.

Bên trong lò đan thì khỏi phải nói, con rết sáu cánh lập tức bị âm thanh khổng lồ làm cho co rúm lại.

Nhưng Tần Vũ muốn chính là hiệu quả này, giây tiếp theo trực tiếp tung người nhảy lên nắm lấy thành lò rồi nhảy lên trên.

Không nói hai lời, anh trực tiếp tóm lấy viên nội đan vào tay.

Không chút dừng lại, anh nhảy xuống khỏi lò đan rồi chạy thẳng về phía mọi người.

Nộ Tình Kê cũng bị giật mình, nhảy sang một bên.

Gần như cùng lúc, con rết sáu cánh trong lò đan cũng phát điên lao ra, hoàn toàn không để ý đến Nộ Tình Kê, điên cuồng đuổi theo Tần Vũ.

Viên nội đan kia là căn bản của nó, một khi mất đi nội đan, cái chết cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Tần Vũ lại không hề dừng lại, hét về phía mọi người: "Đóng cửa!

Mau đóng cửa!" Mọi người đã hiểu ý của Tần Vũ, lập tức đi đóng cửa.

Chỉ cần nhốt con rết sáu cánh ở bên ngoài, thời gian lâu nó chắc chắn sẽ chết.

Mà lúc này trốn vào trong cửa sắt là biện pháp duy nhất.

Lối vào phía trên có trứng rết, dây thừng ở đó chắc chắn không leo nhanh bằng con rết sáu cánh này.

Chương 1967

Chỉ có cánh cửa sắt này mới có thể tạm thời tránh né được.

Tần Vũ tốc độ cực nhanh, gần như là trong nháy mắt đã đến cửa.

Đợi anh vừa vào trong cửa sắt, Doanh Thương liền dùng sức, lập tức đóng chặt cửa sắt lại.

Cả người anh ta còn chặn sau cửa sắt, dùng sức một mình cứng rắn chống lại cửa sắt, khiến con rết sáu cánh bên ngoài không thể húc tung cửa!

Phải nói rằng, sức mạnh của Doanh Thương thực sự rất lớn, ngay cả Bàn Tử, người đã có sức lực rất lớn, cũng không có khả năng chống cự trước mặt anh ta.

Doanh Thương dựa vào sức một mình, cứng rắn chặn cửa sắt, khiến con rết sáu cánh không thể vào được.

Mà thời gian cũng không kéo dài bao lâu.

Theo tiếng gáy của Nộ Tình Kê từ bên ngoài truyền đến, lực húc cửa cũng biến mất.

Rõ ràng Nộ Tình Kê lại đánh nhau với con rết kia rồi.

Mọi người trốn sau cửa sắt, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Con rết sáu cánh này mất nội đan, e rằng chẳng mấy chốc sẽ chết hẳn!

Chỉ là không biết viên nội đan này có phải là thứ chúng ta cần không!" Hồ Tư Lệnh nói.

Lúc này mọi người đều có chút kích động.

Thấy Tần Vũ tóm lấy viên nội đan này lao ra, trong lòng đều không khỏi có chút tò mò.

Nếu viên nội đan này chính là thứ họ cần tìm, vậy Bàn Tử cuối cùng cũng được cứu rồi.

Tần Vũ lấy nội đan ra, chỉ thấy trên đó còn tỏa ra ánh sáng, trông rất đặc biệt.

Ngô Bất Chính hỏi: "Sao nào?

Bây giờ ăn không?" Bàn Tử vội nói: "Này Thiên Chân, cậu có chắc là trên này không dính nước miếng của con rết sáu cánh đó không?

Bàn gia tôi cứ cảm thấy hơi ghê!" "Giờ này rồi mà còn quan tâm đến cái đó, mạng quan trọng hay vệ sinh quan trọng!" Hồ Tư Lệnh nói.

Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu: "Tôi thấy bây giờ ăn quá mạo hiểm, tuy có ghi chép nói loại nội đan này đều rất lợi hại!

Nhưng dù sao chúng ta ở nơi này cũng hơi hẻo lánh, lỡ như Bàn Tử ăn vào có tác dụng phụ gì cũng không có cách nào đưa cậu ấy đi chữa trị ngay được!

Vẫn là đợi ra ngoài rồi hãy ăn cho an toàn!" Mọi người gật đầu.

Đã tìm được nội đan rồi, cũng không vội trong chốc lát.

Đợi sau khi ra ngoài rồi ăn, quả thật cũng là sự sắp xếp ổn thỏa nhất.

Bàn Tử thấy tạm thời không cần ăn, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói thật cậu ta vẫn rất không muốn ăn.

Dù sao thứ đó cũng là từ trong miệng con rết sáu cánh ra, ai biết trên đó có độc dược hay không, đừng để ăn vào hiệu quả của thi miết hoàn chưa chữa khỏi, ngược lại lại tự đầu độc chết mình, vậy thì lỗ to rồi. "Này, bên ngoài hình như cũng không có động tĩnh gì nữa, chúng ta ra ngoài đi!" Một lát sau, Bàn Tử nói.

Sau cánh cửa sắt này tối om, còn có từng trận sương mù.

Dù lúc này có bật đèn bão, phạm vi chiếu sáng cũng không quá ba mét.

Xung quanh một mảnh tối đen, thực sự có chút khó chịu.

Mọi người gật đầu, lập tức chuẩn bị ra ngoài xem thử.

Doanh Thương đứng dậy định mở cửa.

Nhưng anh ta vừa dùng sức, lập tức nhíu mày.

Những người khác thấy vậy cũng không khỏi ngẩn ra.

Sức mạnh của Doanh Thương tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Nhưng anh ta nắm một cái, lại không thể mở được cửa sắt.

Điều này quả thực ngoài dự đoán của mọi người.

Hơn nữa lúc nãy đóng cửa sắt rất nhẹ nhàng, sao bây giờ muốn mở lại khó như vậy.

Mọi người đều có một dự cảm không lành, vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Nhưng dù họ có dùng sức thế nào, cánh cửa sắt kia vẫn không mở được. "Vô ích thôi, trong cửa sắt này có cơ quan!" "Là một cái 'tuyệt hộ sáo'!" Tuyết Lỵ Dương nói. 'Tuyệt hộ sáo', thực ra là một loại dụng cụ bắt chồn, chỉ có thể mở từ bên ngoài, bên trong không thể mở được.

Vì vậy cũng được gọi là 'tuyệt hộ sáo'.

Mọi người đều không ngờ, cánh cửa sắt này lại sử dụng loại cơ quan đó.

Từ bên ngoài mở ra rất dễ dàng, nhưng muốn từ bên trong mở ra lại vô cùng khó khăn.

Ngay cả người có sức mạnh như Doanh Thương cũng không làm được.

Chương 1968

Doanh Thương húc vào cửa hai cái, cánh cửa sắt này thực sự rất chắc chắn, căn bản không mở được.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Hay là dùng thuốc nổ?

Chúng ta vẫn còn một ít thuốc nổ!" Mọi người nghe vậy lại lắc đầu: "Độ dày của cánh cửa sắt này chúng ta đều thấy rồi, với lượng thuốc nổ của chúng ta e rằng không đủ!

Hay là vào trong xem thử trước?

Biết đâu còn có lối ra khác!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người cảm thấy có lý.

Tình hình của họ bây giờ đã khác trước.

Đã tìm được nội đan rồi, cũng không cần phải đi tìm cổ mộ của Nguyên Đại tướng quân nữa.

Chỉ cần có thể an toàn ra ngoài đã coi như công thành viên mãn.

Chỉ là không biết nơi này là để làm gì.

Nếu có thể tìm được một bức tường, ngược lại có thể cân nhắc dùng thuốc nổ phá ra.

Nhưng mọi người đều cảm thấy không chắc.

Cánh cửa sắt này được mở trên vách đá.

Điều đó có nghĩa là, không gian này được xây dựng bên trong núi.

Hai bên đều là núi, thuốc nổ không phá ra được lối đi.

Trừ khi nơi này đã đào thông núi, ngược lại có thể ở đầu kia phá ra một lối ra để rời đi.

Nhưng khả năng này vẫn rất nhỏ.

Thuốc nổ của mọi người cũng không nhiều, rất có thể chỉ có một cơ hội.

Vì vậy một khi đã ra tay, vậy thì thật sự không có đường lui nữa.

Mọi người sờ theo đường hầm đi về phía trước, hai bên tường cũng được đúc bằng sắt.

Điều này thực sự khiến người ta cảm thấy rất bất ngờ.

Ngô Bất Chính nói: "Nếu cả nơi này là một cái hộp sắt, vậy biện pháp duy nhất của chúng ta, chính là phía sau cánh cửa ở lối vào!

Phần góc cửa tiếp giáp với tường, chắc chắn là được đúc bằng sắt, chỗ đó yếu nhất!

Nếu ngay cả chỗ đó cũng không phá được, chúng ta e rằng sẽ...." Cậu ta không nói tiếp, nhưng ý tứ đại khái mọi người đều đã hiểu.

Tình thế khó xử này không ai ngờ tới, thực sự khiến người ta bất lực. "Đợi đã!" Đột nhiên, Tần Vũ đi đầu tiên cản mọi người lại.

Mọi người đều ngẩn ra, vội nhìn về phía trước.

Nhưng vừa nhìn qua, đều không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, lờ mờ như có một người đang ngồi.

Người đó ẩn trong sương mù, nhìn không rõ lắm.

Nhưng từ hình dáng mà xem, đúng là giống một người!

Nhưng ở đây sao lại có người chứ?

Bàn Tử lấy ra khẩu súng ngắn cầm tay, hét về phía đối phương: "Là người hay ma!" Nhưng đối phương căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, dường như hoàn toàn không nghe thấy. "Qua xem thử!" Hồ

Tư Lệnh rút ra cây cuốc leo núi, ra hiệu.

Mấy người lập tức mò qua.

Mà khi lại gần, họ dần phát hiện, đó quả nhiên là một người.

Hơn nữa ở phía trước người này, lại có một cánh cửa sắt nữa.

Nhưng trên cánh cửa sắt này, lại có từng chiếc ổ khóa khổng lồ, tổng cộng có chín cái.

Trong đó sáu cái đã bị mở ra, chỉ còn lại ba cái rất lớn, và vẫn còn nguyên vẹn.

Mấy người thấy vậy, đều không khỏi ngẩn ra, trong lòng đều nảy ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ người này cứ như vậy bị nhốt chết ở đây sao?

Ba chiếc ổ khóa khổng lồ kia muốn dùng sức người mở ra hiển nhiên là không thể.

Nhưng người này sao lại ở đây?

Mọi người nhìn Tần Vũ, chỉ thấy anh hoàn toàn không quan tâm đến người đó, trực tiếp đi đến nơi có ba chiếc ổ khóa, dường như đang nghiên cứu chúng.

Mà cái xác này ở đây, không làm rõ thân phận, hiển nhiên có chút không thích hợp.

Vì vậy Hồ Tư Lệnh liền ra hiệu cho Bàn Tử.

Chương 1969

Bàn Tử hiểu ý, lập tức chĩa súng vào cái xác đó, còn Hồ Tư Lệnh thì cẩn thận mò qua, đưa đầu cuốc chọc vào cơ thể đối phương.

Nhưng không ngờ, đầu cuốc của ông ta vừa chạm vào cơ thể người đó, lập tức cả người đó hóa thành một đống bột phấn, rồi biến mất, chỉ để lại quần áo và một số vật phẩm rơi trên mặt đất.

Cái xác đã biến mất hoàn toàn. "Xem ra người này cũng bị vật độc cắn, không khí ở đây không lưu thông, thi thể của anh ta cứ mãi ở trong trạng thái đó!

Có người chạm vào, mới hoàn toàn sụp đổ!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Bàn Tử thấy không có nguy hiểm, lúc này mới tiến lên lục lọi.

Rất nhanh cậu ta kinh ngạc hô lên: "Ủa!

Sao lại có một cái thẻ bài nữa!

Đây là cái gì?" Mọi người vội vàng xúm lại, chỉ thấy Bàn Tử từ trong đống quần áo còn lại quả nhiên lấy ra một tấm thẻ bài.

Tấm thẻ bài đó to bằng lòng bàn tay, trên đó còn buộc một sợi dây, dường như là trước đó được treo trên ngực người đó.

Trên đó viết mấy chữ lớn: "Quan Sơn Thái Bảo!" Thấy mấy chữ này, mọi người đều ngẩn ra, nhìn nhau một cái.

Tuyết Lỵ Dương mở miệng trước: "Không ngờ đây lại là Quan Sơn Thái Bảo, loại trộm mộ hiếm thấy như vậy mà lại bị chúng ta gặp được!" Phái Quan Sơn Thái Bảo này rất thần bí, nghe nói thời xưa còn làm việc cho triều đình, ăn lương nhà nước.

Dân gian rất ít khi thấy tung tích của họ.

Ngay cả lúc ở Địa Tiên thôn, họ cũng chỉ gặp được một Quan Sơn Thái Bảo là Phong Sư Cổ.

Không ngờ ở đây lại gặp được một người nữa.

Hơn nữa, Quan Sơn Thái Bảo này lại còn chết ở đây. "Giáo sư Phong từng nói, Quan Sơn Thái Bảo từ trước đến nay rất ít khi đi theo nhóm!

Người này e rằng là một mình đến trộm mộ Bình Sơn rồi bị nhốt chết ở đây!

Xem ra chúng ta cũng phải cẩn thận rồi, nơi này ngay cả Quan Sơn Thái Bảo cũng có thể nhốt chết, chúng ta e rằng cũng gặp phiền toái rồi!" Hồ Tư Lệnh nói.

Mọi người gật đầu, trong lòng không khỏi cũng căng thẳng lên.

Tần Vũ vẫn luôn nhìn ba chiếc ổ khóa kia.

Mọi người thấy anh mãi không động, đều đi tới.

Ngô Bất Chính hỏi: "Có manh mối gì không?" Tần Vũ gật đầu.

Mọi người thấy, nơi có ba chiếc ổ khóa, hẳn là phần giữa của cả cánh cửa sắt.

Mà mảng cửa sắt này, rõ ràng còn lớn hơn cánh cửa bên ngoài.

Điều đó cũng có nghĩa là, không gian bên trong này, có thể ngày càng lớn.

Chỉ là không biết sâu đến đâu.

Mà chín chiếc ổ khóa trên cửa này, trong đó sáu chiếc đã bị mở ra phân bố ở hai bên.

Chỉ có ba chiếc ở giữa phía dưới còn có một chỗ nhô ra riêng biệt.

Ba chiếc này dường như là ba chiếc ổ khóa quan trọng nhất.

Mở ra rồi, liền có thể vào trong cửa sắt.

Nhưng muốn mở ba chiếc ổ khóa này, khó biết bao.

Mấy người họ cũng không biết thủ đoạn của nhà Phật, muốn mở khóa là không thể rồi.

E rằng phải tìm cách khác.

Đột nhiên Tần Vũ nâng một trong những chiếc ổ khóa lên, sau đó ra hiệu cho Doanh Thương qua, đập vào ổ khóa này.

Anh dựng ổ khóa lên, mà vị trí lại chính là đập từ trái qua phải.

Nhưng ổ khóa này rất lớn, muốn đập gãy ổ khóa hiển nhiên là không thể.

Mọi người đều không biết Tần Vũ rốt cuộc muốn phá giải như thế nào.

Nhưng thấy anh tự tin như vậy, cũng không nói gì, mọi người đều nhìn Doanh Thương.

Doanh Thương cũng không nhiều lời, tiến lên cầm lấy cây cuốc leo núi đập vào ổ khóa. "Ầm!" một tiếng vang lớn lập tức vang lên.

Cũng may là cây cuốc leo núi này chất lượng tốt, một cú đập xuống không bị nứt.

Nếu không mà gãy, ổ khóa này sẽ không thể đập được nữa.

Tần Vũ ra hiệu cho Doanh Thương tiếp tục.

Doanh Thương lại đập thêm hai lần nữa.

Mà mỗi lần lực đều lớn hơn lần trước.

Chương 1970

Cây cuốc leo núi coi như đã vượt qua thử thách.

Khi cú đập thứ ba hạ xuống, mọi người chỉ nghe một tiếng "cạch" kim loại gãy vang lên, theo sau là tiếng sắt vụn rơi xuống.

Dường như có thứ gì đó đã bị đập gãy.

Mọi người đang tò mò, Tần Vũ lại đột nhiên đẩy sang một bên, lập tức vị trí của ba chiếc ổ khóa thay đổi.

Gần như cùng lúc, cánh cửa sắt chắn trước mặt cũng trực tiếp xuất hiện một khe hở từ một bên.

Cánh cửa sắt này lại mở ra như vậy. "Lợi hại thật, Tiểu ca, cậu làm thế nào vậy?" Bàn Tử kinh ngạc.

Hồ Tư Lệnh và những người khác cũng không hiểu, nhưng muốn Tần Vũ giải thích hiển nhiên là không thể.

Ngô Bất Chính rõ ràng biết điều này, vì vậy tự mình chạy đến chỗ cửa sắt đã mở ra xem xét.

Vừa nhìn đã hiểu ra.

Cơ quan của cánh cửa sắt này để tiết kiệm không gian, chốt của cơ quan được giấu bên trong cửa sắt, có một tấm sắt làm vật cản.

Tấm sắt đó cũng rất chắc chắn.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, cộng thêm sức lực của Doanh Thương, chỉ đập gãy một tấm sắt vẫn rất đơn giản.

Mà tấm sắt này chính là mấu chốt của cả cánh cửa sắt.

Chỉ cần đập gãy tấm sắt này, ba chiếc ổ khóa bên trên tự nhiên cũng mất tác dụng. "Đi thôi!" Tần Vũ cũng không nhiều lời, gọi một tiếng rồi dẫn mọi người vào trong cửa sắt.

Tình hình bên trong cửa sắt tốt hơn một chút, sương mù ở đây ít hơn nhiều.

Nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng áo trắng, giống như một người phụ nữ đang đứng ở đó.

Tần Vũ và mọi người đều ngẩn ra.

Nhưng chưa kịp phản ứng, người phụ nữ áo trắng đột nhiên run lên, rồi cũng sụp đổ. "Đây.....đây chẳng lẽ cũng là một Quan Sơn Thái Bảo?" Bàn Tử hỏi.

Mọi người lại lắc đầu, vì sau khi người phụ nữ tan biến, hoàn toàn không để lại bất kỳ quần áo nào, giống như đã hoàn toàn sụp đổ.

Ngô Bất Chính dùng tay sờ thử, phát hiện trên tay có rất nhiều vụn giấy. "Đây là người giấy, trước đây nghe giáo sư Phong nói, Quan Sơn Thái Bảo có một loại pháp thuật gọi là 'Tát đậu thành binh'!

Thực ra là dùng côn trùng để điều khiển người giấy, ngựa giấy!

Cái này hẳn là thứ mà vị Quan Sơn Thái Bảo bên ngoài kia để lại!" Mọi người bừng tỉnh, Bàn Tử lại có chút không kiên nhẫn nói: "Này, nơi này càng lúc càng tà môn, có thủ đoạn như vậy mà còn không ra được!

Mấy người chúng ta e rằng cũng nguy hiểm rồi!

Vẫn là đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau tìm đường ra đi!" Mọi người gật đầu, lãng phí thời gian ở đây quả thật không phải là cách.

Thức ăn của họ có hạn, hơn nữa cứ ở trong không gian kín này cũng không biết không khí ở đây có lúc nào cạn kiệt không.

Thời gian càng lâu, đối với họ càng bất lợi.

Mọi người không chần chừ, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh trước mặt họ, xuất hiện một không gian khổng lồ.

Không gian ở đây ít nhất cũng phải hơn một trăm mét vuông, là một công trình kiến trúc hình tròn khổng lồ.

Mà ở vị trí trung tâm của cả không gian, lại giống như đặt một cái bàn dài khổng lồ.

Xung quanh lại có đủ chín cái cửa.

Mỗi cái cửa cũng đều là cửa sắt.

Nhưng trên những cánh cửa này không có khóa sắt, dường như có thể mở được.

Bàn Tử điều chỉnh đèn bão sáng nhất, phần lớn không gian đều sáng lên, chỉ có vị trí gần cửa sắt ở rìa còn hơi tối.

Nhưng đã có thể nhìn rõ tình hình của một khu vực rất lớn rồi.

Mọi người phát hiện, ở vị trí trung tâm không gian, quả nhiên có một cái bàn dài khổng lồ.

Trên bàn, toàn bộ đều là một thứ gì đó giống như mô hình.

Mọi người tiến lại xem, rất nhanh đều ngây người.

Chỉ thấy trên bàn đó đặt không phải là mô hình gì khác, mà chính là mô hình của Bình Sơn.

Từ bên ngoài nhìn cả ngọn Bình Sơn còn chưa có gì chấn động lắm.

Mà lúc này nhìn thấy mô hình Bình Sơn này, sự chấn động về độ hiểm trở và tinh xảo mới khiến người ta kinh ngạc.

Đặc biệt là mô hình Bình Sơn này và cấu tạo của cả ngọn Bình Sơn bên ngoài gần như giống hệt nhau, đủ để thấy người xây dựng nơi này năm đó đã tiến hành khảo sát vô cùng kỹ lưỡng đối với Bình Sơn.

Chương 1971

Nhưng có chút kỳ lạ là, trên mô hình Bình Sơn này không biết là để cố định mô hình, hay là sao đó, lại có chín sợi xích sắt, từ đỉnh núi khóa thẳng xuống dưới.

Giống như Bình Sơn có thể đứng vững không đổ, chính là nhờ những sợi xích này cố định vậy.

Bàn Tử cảm thấy tò mò, cười nói: "Mô hình này trông không tệ, nhưng chất lượng hình như không tốt lắm, sao lại phải dùng xích sắt cố định thế!

Nếu Bàn gia tôi lấy mấy sợi xích này đi, Bình Sơn chẳng phải sẽ đổ sao!" Nói rồi Bàn Tử liền định thử.

Nhưng đúng lúc này Tần Vũ lại cản cậu ta lại, sắc mặt khó coi nói: "Đừng động vào!

Đây là Càn Khôn Trấn Xà Cục!" "Càn Khôn Chấn Xà Cục?

Đó là cái quái gì vậy?" Bàn Tử nghe mà ngơ ngác cả mặt, Ngô Bất Chính cũng không rành phong thủy lắm.

Nhưng Hồ Tư Lệnh lại biết một chút.

Ông ta nghe Tần Vũ nói đây là Càn Khôn Chấn Xà Cục thì không khỏi sững sờ. "Thứ này thật sự tồn tại sao?" Hồ Tư Lệnh tỏ vẻ không dám tin. "Sao thế?" Bàn Tử vội hỏi.

Hồ Tư Lệnh nói: "Càn Khôn Chấn Xà Cục, tên đầy đủ phải là Càn Khôn Chấn!" "Loại phong thủy cục này, chỉ có phần đầu là phong thủy, còn chữ 'xà' (rắn) phía sau chính là cái cục (thế trận)!" "Ví dụ, tùy tình huống khác nhau mà có thể đổi thành Càn Khôn Chấn Long Cục, Càn Khôn Chấn Mãng Cục, vân vân!" "Chủ yếu là tùy theo tình hình mà tên gọi cũng khác đi!" "Nhưng loại phong thủy cục Càn Khôn Chấn này yêu cầu cực kỳ cao!" "Rất ít người có thể bố trí được!" "Cứ lấy ngọn núi Bình Sơn trước mắt này mà nói!" Càn Khôn Chấn, ba chữ này thiếu một cũng không được.

Càn khôn chỉ trời đất, cũng có thể hiểu là một vùng trời đất.

Còn chữ 'chấn' không chỉ có một nghĩa, trong một số sách phong thủy còn ghi là chữ 'trấn' trong trấn áp.

Thực ra ý nghĩa cũng tương tự.

Chỉ là lúc ban đầu lưu truyền là 'chấn'!

Sau này cũng dần có người dùng 'trấn'.

Thực ra ý nghĩa đều như nhau.

Muốn thi triển Càn Khôn Chấn, cần phải lấy âm dương làm nền tảng.

Cục diện nhỏ nhất cũng phải lấy một vùng trời đất làm thế cục.

Nếu thế cục gần Bình Sơn này thật sự là Càn Khôn Chấn Xà Cục, vậy thì hoàn toàn khác với những gì Tần Vũ phân tích lúc họ còn ở bên ngoài.

Trước đó ở bên ngoài, Tần Vũ cho rằng cục diện phong thủy ở đây phải là thế bại bình (bình vỡ).

Nhưng bây giờ phân tích lại, thì không phải là thế bại bình nữa, mà là thế khốn xà (nhốt rắn).

Bại bình cũng biến thành bảo bình (bình quý).

Tình hình sẽ khác một trời một vực.

Nói đơn giản, ban đầu là rắn bò đầy trên chiếc bình, ngụ ý muốn bay lên trời hóa rồng.

Như vậy chiếc bình vỡ nát, coi như trở thành nền tảng cho rắn.

Nhưng nếu đây là Càn Khôn Chấn, vậy thì sẽ trở thành cục diện bảo bình khóa xà.

Từ đó, 'bại bình' biến thành 'bảo bình', thế cục đảo ngược hoàn toàn.

Còn việc lấy âm dương làm nền tảng có nghĩa là loại phong thủy cục này bắt buộc phải có một âm một dương tương ứng với nhau.

Như vậy mới có thể kết hợp toàn bộ Bình Sơn với trời đất xung quanh, thực sự hình thành một cái bảo bình, từ đó trấn áp vĩnh viễn lũ rắn này bên trong bình.

Mà hai mắt âm dương này thường tùy vào tình huống khác nhau mà lựa chọn cũng có khác biệt.

Ví dụ, nếu trên Bình Sơn này có một tảng đá tròn khổng lồ chặn miệng bình, vậy thì Bình Sơn là dương.

Tương ứng, phải đào một cái hố sâu hình tròn có kích thước tương tự bên dưới Bình Sơn, đối chiếu với phần dương trên Bình Sơn.

Ngược lại cũng vậy.

Nhưng lúc này, nhìn mô hình Bình Sơn, cộng thêm lời Tần Vũ nói về Càn Khôn Chấn Xà Cục, Hồ Tư Lệnh đã hiểu rõ âm dương ở đây cụ thể là như thế nào.

Âm dương ở đây thực chất đã bị đảo ngược.

Trên Bình Sơn thật sự không có chín sợi xích sắt.

Cho nên thứ được xây dựng tất nhiên là vị trí âm, còn vị trí dương thực sự chính là mô hình trước mắt này.

Xích sắt trên mô hình là dương, vậy thì trên Bình Sơn tất nhiên phải có vị trí âm tương ứng với nó.

Nói rồi, Hồ Tư Lệnh đã nhìn về phía chín cánh cửa xung quanh. "Bên trong chín cánh cửa này, e rằng chính là vị trí âm!" "Vị trí âm hẳn là chín rãnh sâu, hình dạng giống như xích sắt." "Một trên một dưới, hình thành nền tảng âm dương!" "Loại phong thủy cục này quả là hiếm thấy!" Bàn Tử nghe mà ngớ người, nói: "Hiếm thấy thì có tác dụng gì, ông nói nửa ngày trời, có giúp chúng ta ra ngoài được không?" Hồ Tư Lệnh lườm hắn một cái: "Không hiểu thì đừng nói chuyện, tôi chẳng phải cũng đang phân tích sao!" "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Hồ Tư Lệnh quay đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ có thể nhìn ra đây là Càn Khôn Chấn Xà Cục, nói không chừng còn thật sự biết một số điều mà ngay cả ông ta cũng không biết.

Tần Vũ nhìn mô hình trước mặt hồi lâu, cuối cùng nói một câu: "Chúng ta e là không có lựa chọn nào khác!" "Trừ khi bây giờ có người mở cửa sắt, không thì chúng ta chỉ có thể phá hủy phong thủy cục ở đây!" "Nhưng kết quả..." Tần Vũ vừa nói vừa lắc đầu, hiển nhiên chính anh cũng không biết một khi làm vậy thì hậu quả sẽ ra sao.

Càn Khôn Chấn Xà Cục được coi là hạt nhân của Bình Sơn.

Một khi phá hủy phong thủy cục ở đây, không gian này bị chèn ép, cửa sắt có lẽ sẽ bị mở ra.

Chương 1972

Nhưng cả ngọn Bình Sơn sẽ ra sao thì anh cũng không biết.

Có thể sẽ sụp đổ ngay lập tức, chôn sống bọn họ.

Cũng có thể không!

Tất cả chuyện này có lẽ đều phải xem mệnh. "Làm thôi, không thể thật sự bị nhốt chết ở đây được!" Bàn Tử nói.

Hắn chẳng quan tâm kết quả thế nào, ít nhất phải ra ngoài đã!

Nếu không chết ở đây, còn không bằng liều một phen!

Mọi người đều gật đầu.

Rõ ràng không ai muốn chết ở đây.

Chủ yếu là nơi này quá tù túng, nếu nói chết trong tay tống tử thì cũng coi như là do thực lực bản thân không đủ.

Bị nhốt trong không gian như cái hộp sắt này, thật sự khiến người ta có chút khó chấp nhận.

Tần Vũ thấy họ đã quyết định liền chỉ vào chín cánh cửa sắt bên cạnh: "Bên trong chắc chắn có mật đạo!" "Mỗi cửa mật đạo đặt một ít thuốc nổ, phá hủy lối vào mật đạo, Càn Khôn Chấn Xà Cục này cũng sẽ bị phá!" Bàn Tử không nói nhiều lời, lập tức chia số thuốc nổ ít ỏi còn lại thành chín phần.

Mỗi người cầm một phần bắt đầu đi đặt.

Tần Vũ đẩy một cánh cửa sắt ra, bên trong lập tức xộc lên mùi thuốc.

Chỉ thấy toàn bộ mật thất bên trong lại chứa đầy các giá thuốc.

Trên giá thuốc, những hộp thuốc lớn nhỏ nhiều không kể xiết.

Hiển nhiên nơi này từng được dùng làm nơi cất giữ thảo dược.

Nơi luyện đan, số lượng thảo dược quả thực rất nhiều.

Chỉ tiếc là họ không phải nhà khảo cổ, những thứ này đối với họ không có ý nghĩa gì lớn.

Mấy người nhanh chóng tìm thấy mật đạo bên trong chín cánh cửa sắt.

Mỗi lối vào mật đạo cao ít nhất hai mét, kéo dài xuống dưới.

Nếu không phải đã nhìn thấu Càn Khôn Chấn Xà Cục ở đây, để một số người không biết tình hình đi vào, e rằng sẽ thật sự bị nhốt chết ở trong.

Bởi vì những mật đạo đó đều là đường cụt, hoàn toàn không thể ra ngoài.

Hơn nữa, Tần Vũ còn một chuyện chưa nói.

Đó là trên Bình Sơn là vị trí âm.

Nếu Nguyên đại tướng quân được chôn ở đó, gần như trăm phần trăm sẽ bị thi biến.

Hơn nữa tình hình sau khi thi biến sẽ còn nghiêm trọng hơn!

May mà họ không cần phải đi tìm vị Nguyên đại tướng quân này, nếu không kết quả cũng khó nói. "Xong hết rồi, cho nổ không!" Bàn Tử hỏi, họ không có nhiều thiết bị, chỉ có thể dùng dây cháy chậm thô sơ nhất để kích nổ.

May mà dây cháy chậm có rất nhiều.

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu cho mọi người đến lối ra chờ.

Bàn Tử lập tức châm lửa.

Ngay lập tức, một sợi dây cháy chậm chia thành chín nhánh, tỏa ra chín cửa đá.

Vụ nổ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mọi người không dám nán lại, chạy thẳng về phía lối ra, chỉ chờ cửa mở.

Rất nhanh họ đã đến chỗ cửa sắt ở lối ra.

Cùng lúc đó, từ sâu bên trong đã vang lên tiếng nổ đầu tiên.

Theo sau tiếng nổ đó, liên tiếp chín tiếng nổ khác cũng vang lên.

Trong chốc lát, cả ngọn núi dường như bị chấn động, rồi bắt đầu rung lắc dữ dội.

Nhưng cửa sắt vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Nhưng ngay lúc này, mọi người lại nghe thấy một tiếng va chạm cực lớn và tiếng kim loại bị ép nát từ sâu bên trong truyền đến.

Dường như vách đá phía trên không gian được đổ bằng gang thép này đang sập xuống.

Bàn Tử chạy về phía sâu bên trong vài bước, rồi thấy trần nhà đã bị đè lõm xuống mấy hố sâu.

Toàn bộ không gian bên trong vách núi có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "Mẹ kiếp, sắp bị chôn sống rồi, sao cửa sắt còn chưa mở!" Bàn Tử chửi.

Trên đầu lại vang lên một tiếng nổ lớn nữa.

Chương 1973

Lần này, dường như tạo ra một lực hút, cánh cửa sắt kia lại từ từ mở vào trong.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt vươn tay tóm lấy cửa sắt, cùng Doanh Thương kéo mạnh, mở toang cánh cửa ra.

Rồi anh hô lên: "Mau đi, Bình Sơn sắp sập rồi!" Mọi người lần lượt lao ra khỏi cửa sắt.

Nhưng vừa ra ngoài, họ đã thấy con rết sáu cánh khổng lồ đang nằm trên mặt đất.

Nhưng nó đã chết hẳn.

Trên người có nhiều vết thương, rõ ràng đều là do Nộ Tình Kê cắn.

Nhưng Nộ Tình Kê lại không thấy đâu.

Không biết là bị con rết sáu cánh này giết, hay là sau khi giết nó thì tự đi tìm các loại độc vật khác rồi.

Nhưng lúc này mọi người cũng không còn hơi sức đâu mà quan tâm đến nó.

Sự rung chuyển của ngọn núi phía sau ngày càng dữ dội.

Một khi không gian bên trong cửa sắt phía dưới không chống đỡ nổi ngọn núi, việc sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn. "Đi thôi, đi thôi!" Hồ Tư Lệnh hét lên, dẫn mọi người quay lại chỗ có dây thừng.

Lúc này cả ngọn núi đang rung lắc, thỉnh thoảng đã có đá rơi từ trên đỉnh đầu xuống.

May mà lúc đầu còn chưa lớn.

Nếu còn trì hoãn, e rằng lát nữa sẽ thật sự bị chôn sống ở đây.

Mọi người không hề dừng lại, đến chỗ dây thừng liền bắt đầu leo lên.

Nhưng sợi dây thừng này tuy chịu được trọng lượng lớn, nhưng cũng không thể cùng lúc chịu được nhiều người như vậy.

Vì thế Bàn Tử để Ngô Bất Chính, Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương ba người lên trước.

Đã đến lúc này rồi, chần chừ thêm nữa chính là lãng phí thời gian.

Ba người cũng không nói nhiều, leo lên trước.

Sau đó mới đến Bàn Tử, Tần Vũ và Doanh Thương.

Khi ba người cuối cùng leo lên, tiếng động bên dưới gần như đã khiến đầu óc người ta muốn nổ tung.

Ở trong lòng núi, lại còn phải nghe tiếng núi lở.

Âm thanh lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Sau khi mọi người lên trên, không dám dừng lại, chạy thẳng ra cửa đại điện.

Nhưng vừa chạy ra ngoài, mọi người đều ngây người.

Lần này sự rung chuyển của Bình Sơn quá dữ dội.

Bản thân Bình Sơn đã có nhiều chỗ không còn vững chắc.

Cộng thêm lần này mọi người vì để thoát thân mà phá hủy cục diện phong thủy ở đây, dẫn đến núi lở, lại còn khiến vô số độc trùng ở nơi này bạo động.

Cây cầu độc mộc vốn bắc ngang trước đại điện tuy không gãy, nhưng trong vực sâu bên dưới cầu, lại có vô số rết độc, rết ciết bò ra.

Những con độc vật đó sống ở Bình Sơn quanh năm, nơi này lại là đại bản doanh luyện đan.

Con nào con nấy đều có thể nói là ngũ sắc sặc sỡ, tuy không bằng con rết sáu cánh vừa rồi, nhưng mỗi con cũng đều là vật kịch độc!

Cắn một phát thôi, e là biến thành vũng máu ngay.

Lúc này, những con độc vật đó đều như phát điên, tràn ra ngoài.

Rất nhiều con đã chặn kín trên cầu, chặn đứng đường ra của họ.

Mọi người vội lấy vải chống nước ra quấn kín những chỗ hở trên người, chỉ để lại vị trí mắt và mũi.

Nhưng dù vậy, cũng không thể chạy qua một đống côn trùng nhiều như vậy mà không bị cắn!

Lũ độc vật này thấy kẽ hở là chui vào, một khi bị một hai con bò vào trong, bị cắn chết chỉ là vấn đề sớm muộn. "Con Nộ Tình Kê kia chạy đi đâu rồi, Bàn gia không ăn thịt nó nữa là được chứ gì!" Bàn Tử sốt ruột đến mức nói năng lung tung. "Bây giờ trông cậy vào Nộ Tình Kê cũng vô dụng, lũ côn trùng này điên cả rồi, khó mà đảm bảo chúng sẽ không cùng Nộ Tình Kê cá chết lưới rách!" "Nộ Tình Kê có lợi hại đến mấy cũng không thể đấu lại nhiều côn trùng như vậy!" "Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!" Ngô Bất Chính nói. "Thiên Chân, mẹ nó sao lần này cậu lại không ngây thơ nữa, lại đi nói thật thế!" "Vấn đề là dựa vào chính mình thế nào chứ, không lẽ học theo cổ thi bịt kín thất khiếu à!" Bàn Tử nói. "Cái mùi vị đó, tôi không muốn nếm thử đâu!" "Được rồi, lúc nào rồi còn nói nhảm!" Hồ Tư Lệnh ngắt lời hai người. "Cũng không phải là không có một tia hi vọng!" "Cậu không phải vẫn còn dây thừng sao, cùng lắm thì chúng ta nghĩ cách đu qua!" Bàn Tử nghe vậy vội lấy ba lô xuống, chuẩn bị lấy dây thừng ra.

Nhưng ba lô vừa lấy xuống, đột nhiên một con côn trùng từ trên đỉnh đầu rơi xuống, vừa vặn rơi trên ba lô.

Bàn Tử còn chưa kịp đánh nó bay đi, đã bị Tần Vũ kéo giật lại, đồng thời ném ba lô xuống đất.

Và gần như cùng lúc, trên đầu họ như có một trận mưa côn trùng.

Chương 1974

Vô số côn trùng lại từ trên đỉnh đầu rơi xuống. "Không còn thời gian nữa!

Theo tôi!" Tần Vũ hô một tiếng rồi lao về phía cây cầu độc mộc.

Lúc này mọi người đâu còn dám trì hoãn.

Trên đỉnh đầu cũng là côn trùng, hoàn toàn không có nhiều thời gian để giăng dây thừng.

Hơn nữa một khi nơi này sụp đổ, hoặc lối ra sụp đổ, đến lúc đó muốn ra ngoài cũng không được.

Tần Vũ đi đầu lao lên cây cầu, rồi không nói hai lời, rút dao găm rạch mu bàn tay.

Máu tươi lập tức nhỏ xuống cầu.

Lũ độc vật cảm nhận được sự trấn áp của huyết kỳ lân, nhất thời thực sự tản ra hai bên.

Nhưng côn trùng xung quanh quá nhiều, nhất thời cũng chỉ tách ra được một con đường nhỏ chưa đầy một mét, có thể bất cẩn là sẽ giẫm chết một mảng lớn.

Nhưng đây đã là con đường sống duy nhất trong tuyệt cảnh.

Tần Vũ hô một tiếng, lập tức vác Ngô Bất Chính lên vai rồi chạy.

Doanh Thương cũng vác Tuyết Lỵ Dương lên.

Trong tình huống này đã không còn gì là lịch sự hay không lịch sự nữa.

Mỗi người trong lòng đều rất rõ ràng.

Chạy thoát khỏi con đường này đều là do mạng lớn.

Ai ở lại chỉ có thể trách vận khí không tốt.

Tất cả mọi người đều im lặng, chạy theo sau Tần Vũ.

Tần Vũ ở phía trước vừa chạy vừa nhỏ máu, gắng gượng mở ra một con đường giữa đám độc trùng.

Nhưng lũ côn trùng này cũng đã phát cuồng.

Con đường vừa mở ra chưa đầy nửa phút đã bị côn trùng tụ tập lại lấp đầy.

Lần này muốn quay đầu lại cũng không thể.

Chỉ có thể xông thẳng đến cuối.

Ngô Bất Chính bị xóc đến trời đất quay cuồng, hoàn toàn không phân biệt được mình đang ở đâu.

Nhưng rất nhanh cậu cảm thấy Tần Vũ đã đặt mình xuống đất.

Trong không khí xung quanh xuất hiện mùi đất, là mùi mà chỉ khi Bàn Tử đào đường hầm mới có.

Nhìn xung quanh, quả nhiên đã đến lối ra.

Tần Vũ trực tiếp đẩy cậu vào đường hầm.

Ngô Bất Chính lúc này phản ứng lại cũng không dám ở lâu, bò ra ngoài.

Lúc này cũng không có thời gian để xem những người phía sau thế nào.

Chạy được một người hay một người!

Con đường này cũng không biết đã bò bao lâu.

Khi Ngô Bất Chính bò ra khỏi đường hầm, chỉ cảm thấy tai ù đi.

Toàn bộ đáy thung lũng như ong vỡ tổ.

Tần Vũ và những người khác lần lượt ra khỏi đó.

Mọi người vận khí không tệ, đều không bị côn trùng cắn.

Chỉ có tay Bàn Tử trong lúc hoảng loạn bị dao găm cứa một nhát, máu tươi chảy ròng ròng.

Sau khi ra ngoài, Tuyết Lỵ Dương vội băng bó cho hắn.

Còn Tần Vũ thì cùng Hồ Tư Lệnh vội quay lại lấp đường hầm, bịt kín lối ra.

Họ không phải sợ bị người khác phát hiện, mà là độc trùng bên trong quá nhiều.

Nếu không bịt lại, đến lúc đó lũ độc trùng sẽ từ đường hầm bò ra, họ lại gặp xui xẻo.

Nhưng tình hình nào có lạc quan như vậy.

Họ bịt kín lối vào đường hầm, kết quả rất nhiều độc trùng lại từ khe hở vách đá bên cạnh bò ra.

Kết cấu núi của Bình Sơn đã là lỗ chỗ như tổ ong.

Rất nhiều nơi đều thông nhau.

Đối với côn trùng mà nói, muốn bò ra ngoài thực ra không khó.

Chương 1975

Mọi người nhận định phương hướng, trong hẻm núi này vẫn tối đen như mực, cũng không biết bên ngoài trời đã sáng chưa.

Mấy người vừa chuẩn bị quay về, đột nhiên chỉ nghe thấy trong cả thung lũng, toàn là tiếng "rắc rắc" của cây lớn bị gãy.

Dường như có một vật khổng lồ nào đó từ xa lao tới.

Biến cố lần này quá lớn, mọi người thấy vậy đâu còn dám chạy vào trong thung lũng, lập tức thu mình lại vào trong đường hầm, chuẩn bị đợi vật khổng lồ đó đi qua rồi mới ra.

Quả nhiên, rất nhanh những cây cối đổ rạp đã đến chỗ họ.

Và khi mọi người nhìn rõ thứ đó là gì, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy trong thung lũng, hai con bọ cạp đen khổng lồ lại đang lao tới.

Nơi chúng đi qua, những chiếc càng khổng lồ gần như chặt cây phá núi.

Vô số độc trùng tới tấp tránh né.

Cũng không biết trong thung lũng rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, lại có thể kinh động hai con bọ cạp lớn này ra ngoài.

Tuyết Lỵ Dương lại nhận ra ngay lập tức, kinh hô: "Đây là Hắc Tỳ Bà!" "Sao lại lớn như vậy!" "Hắc Tỳ Bà?

Là giống gì vậy?

Sao tôi chưa từng nghe nói!" Bàn Tử ngơ ngác.

Tuyết Lỵ Dương giải thích: "Hắc Tỳ Bà này vô cùng hung dữ, độc tính còn hơn cả con rết sáu cánh kia!" "Tương truyền, vạn con bọ cạp mới có trăm con thành tinh, nhưng chỉ có duy nhất một con là Hắc Tỳ Bà!" "Loại bọ cạp này đều đã thành tinh, hơn nữa một khi xuất hiện tất nhiên sẽ có hai con!" "Một đực một cái!" "Thứ này, chúng ta chắc chắn không đối phó nổi đâu!" Mọi người nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích, cộng thêm cảnh tượng sông cuộn biển gầm trước mắt, tim không khỏi thắt lại.

Đây thật sự là vừa thoát hang cọp lại vào miệng sói!

Ai có thể ngờ trong thung lũng này lại còn có hai con vật này.

May mà lúc trước họ xuống đây không đụng phải, nếu không e rằng đã sớm xảy ra chuyện rồi. "Tôi nói này, chúng ta cũng không thể cứ ở đây mãi được, phải nghĩ cách thoát thân chứ!" Bàn Tử nói.

Đồ đã lấy được, nếu chết trong tay hai con súc sinh này thì quá oan uổng. "Tham mưu trưởng Dương, trong thuật Bàn Sơn Điền Hải của các người không có cách nào đối phó với Hắc Tỳ Bà này sao?" Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Thuật Bàn Sơn Điền Hải nói một cách nghiêm túc thì đã sớm thất truyền.

Cô tuy là hậu nhân của Chá Cô Tiếu, nhưng cũng không học được bao nhiêu.

Thêm nữa Hắc Tỳ Bà này vốn đã hiếm thấy, làm gì có cách đối phó. "Đừng nói nữa!" Đột nhiên Tần Vũ bên cạnh lên tiếng.

Mọi người đều sững sờ, thầm nghĩ chắc lại có chuyện rồi.

Vội ngừng thảo luận nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn đã không khỏi ngây người.

Chỉ thấy hai con Hắc Tỳ Bà khổng lồ lại đang dừng lại ở một thung lũng không xa.

Chúng đang đi vòng quanh tại chỗ, như thể đã phát hiện ra thứ gì đó.

Rất nhiều cây lớn xung quanh đã bị chúng bật gốc.

Khi tầm nhìn dần trở nên thoáng đãng, họ lại thấy trong rừng cây, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá đó lớn đến lạ thường, và dường như đã cắm vào mặt đất, làm sập một mảng lớn cây cối xung quanh, thậm chí còn tạo ra một cái hố lõm trên mặt đất.

Hơn nữa trên tảng đá đó mơ hồ có dấu hiệu nứt vỡ.

Dường như bên trong là rỗng, có thứ gì đó đã rơi ra. "Á đù, đây mẹ nó không phải là miệng bình của Bình Sơn sao?" Bàn Tử nhận ra, kinh hô.

Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy rất giống.

Nhưng lúc này họ đang trốn trong đường hầm, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình trên đỉnh Bình Sơn.

Nếu thứ này là miệng bình của Bình Sơn, vậy thì phiền phức rồi, động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của các đơn vị liên quan.

Phái người đến điều tra tình hình, nhiều nhất cũng chỉ mất hai ba tiếng đồng hồ. "Tôi nói này, chúng ta mau đi thôi, lần này không có giấy phép, bị phát hiện sẽ không giải thích được đâu!" Bàn Tử vội nói.

Mọi người đều biết lúc này không nên ở lâu, nhưng bên ngoài còn có hai con Hắc Tỳ Bà canh giữ, họ làm sao mà đi được. "Đừng hoảng, muốn đi cũng phải chờ cơ hội." "Trước tiên xem hai con Hắc Tỳ Bà kia rốt cuộc đang làm gì." Hồ Tư Lệnh nói.

Lúc này, hai con Hắc Tỳ Bà đã dọn sạch một khoảng đất trống lớn quanh rìa tảng đá.

Mọi người cũng có thể thấy, trên khoảng đất trống đó, hình dạng của tảng đá quả nhiên chính là miệng bình của Bình Sơn.

Hiển nhiên miệng bình của Bình Sơn đã rơi xuống.

Chương 1976

Hơn nữa lúc này họ cũng thấy, bên ngoài lấp lánh ánh sao, hẳn là đã đến tối rồi.

Nếu là ban ngày, hai con Hắc Tỳ Bà đó chưa chắc đã ra ngoài.

Hai con Hắc Tỳ Bà đó đi vòng quanh tảng đá không biết đang làm gì.

Dường như bên trong có thứ gì đó thu hút chúng.

Hồ Tư Lệnh thấy vậy liền nói nhỏ: "Hai con Hắc Tỳ Bà đó tám phần là bị thứ gì đó hấp dẫn, chúng ta nhân cơ hội chuồn thôi!" "Tất cả hành động nhỏ tiếng một chút!" Tần Vũ không phản đối, thế là mấy người liền lần mò trong bóng tối ra khỏi đường hầm, rồi chuẩn bị chuồn đi xa.

Đối phó với Hắc Tỳ Bà này gần như là không thể.

Hay là để lại cho những người đến đây điều tra tình hình sau này giải quyết.

Với lực lượng chiến đấu của Việt Nam, giải quyết hai con Hắc Tỳ Bà này vẫn rất đơn giản.

Mấy người lần mò trong bóng tối đi xuyên qua khu rừng.

Nói thì đơn giản nhưng khi làm thực tế, tốc độ lại rất chậm.

Họ không chỉ phải cẩn thận đường dưới chân, mà còn phải chú ý xem xung quanh có độc vật nào khác ẩn nấp không.

Rất nhiều độc vật trong Bình Sơn đã chạy ra ngoài, khu rừng này e rằng cũng đã trở thành đại bản doanh của chúng.

Đi được một lúc, họ đã cách xa hai con Hắc Tỳ Bà một chút.

Nhưng đột nhiên Ngô Bất Chính nghĩ đến một vấn đề, nói: "Không đúng, chúng ta không thể đi theo đường cũ quay về, đợi chúng ta đến khu du lịch, nhân viên điều tra cũng đến nơi rồi." "Chúng ta chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao!" Mọi người nghe vậy sững sờ.

Bàn Tử nói: "Không đến mức đó chứ, tôi vừa rồi nói vậy chỉ là đùa thôi, hơn nữa chúng ta cũng coi như đã hợp tác với chương trình." "Không đến mức thật sự muốn bắt chúng ta chứ." "Chuyện này rất khó giải thích rõ ràng, chú ba cậu ta có thân phận là cố vấn khảo cổ của nhà sản xuất chương trình, chúng ta thì không có!" Hồ Tư Lệnh nói. "Để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn nên đổi đường khác đi, tôi nhớ gần sông Mãnh Động có con đường cổ từ thời xưa để lại!" "Đi đường đó, có thể đến trại của người Miêu!" Mọi người gật đầu, lập tức đổi hướng đi về phía khác.

Chuyện này cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nếu không lỡ bị bắt thật, Bàn Tử sợ là phải khóc không ra nước mắt.

Đồ đã tìm được mà còn chưa kịp ăn đã bị mời đi uống trà, chuyện đó sẽ khó giải quyết.

Mấy người vòng qua Hắc Tỳ Bà, thay đổi lộ trình.

Vốn tưởng có thể thuận lợi rời đi, thậm chí Bàn Tử còn xem đồng hồ, đã là nửa đêm.

Không có gì bất ngờ, trước khi trời sáng là có thể tìm được một quán trọ, sau đó tắm rửa nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng ngay khi hắn đang nghĩ ngợi sung sướng, đột nhiên trong thung lũng lại vang lên một tiếng nứt "rắc".

Gần như cùng lúc, họ thấy tảng đá trong thung lũng lại nứt ra từ giữa.

Cùng lúc đó, ở vị trí mà hai con Hắc Tỳ Bà tránh ra, họ lại thấy một cỗ quan tài đen kịt lộ ra từ trong tảng đá.

Mọi người thấy cảnh này đều sững sờ. "Trời đất ơi, trong miệng bình của Bình Sơn này thật sự là cổ mộ của Nguyên đại tướng quân à!" "Có muốn qua đó xem không?" Nhìn thấy quan tài, Bàn Tử liền nảy sinh ý định muốn qua đó mò minh khí.

Nhưng Hồ Tư Lệnh lại nói: "Cậu chết cái tâm đó đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, mau đi thôi!" Bàn Tử lại gãi đầu nói: "Nhưng tiểu ca nói Nguyên đại tướng quân này rất có khả năng sẽ thi biến, nếu thi biến rồi, chúng ta đi thì không sao, nhưng nếu có người vì thế mà chết!" "Thì trong lòng tôi cũng không yên được!" "Các người nói xem?" Lời này của Bàn Tử coi như đã nói trúng tim đen của mọi người.

Dù sao miệng bình của Bình Sơn rơi xuống cũng là do họ gây ra.

Nếu vì thế mà khiến những người đến điều tra sau này xảy ra chuyện, trong lòng họ cũng sẽ không thoải mái. "Thời gian thì vẫn còn một chút, chúng ta trước tiên xem Nguyên đại tướng quân đó rốt cuộc có trá thi hay không!" "Cho dù có trá thi, hai con Hắc Tỳ Bà kia hẳn là cũng có thể đối phó!" "Thực sự không được, chúng ta lại nghĩ cách ra tay!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Mọi người cảm thấy cách này cũng được, thế là liền nấp ở một bên, chuẩn bị xem tình hình rồi tính tiếp.

Cỗ quan tài rất nhanh đã lộ ra.

Mà hai con Hắc Tỳ Bà đó dường như chính là nhắm vào cỗ quan tài này mà đến.

Chúng tiến lên làm vỡ nát cỗ quan tài.

Bên trong quả nhiên xuất hiện một thi thể cao lớn.

Thi thể ở quá xa, thực sự không nhìn rõ, nhưng mơ hồ có thể thấy trên người có áo giáp, đúng là trang phục của tướng quân.

Cùng lúc thi thể xuất hiện, một trong hai con, con có kích thước nhỏ hơn, dường như là con cái, liền trực tiếp dùng càng kẹp thi thể lên.

Hắc Tỳ Bà tuy ăn thịt người, nhưng chưa nghe nói còn ăn cả cổ thi!

Chỉ thấy con Hắc Tỳ Bà lại lật ngược thi thể lên, dường như muốn lấy thứ gì đó từ trên người nó ra.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên cổ thi lại động đậy, trực tiếp tóm lấy càng của Hắc Tỳ Bà.

Dùng sức đẩy một cái, rồi lại thoát ra được, vững vàng bò lên lưng Hắc Tỳ Bà.

Trong đêm đen dưới ánh trăng bao phủ, chỉ thấy một luồng lục quang đột ngột xuất hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, con Hắc Tỳ Bà nhỏ hơn kia lại như bị trúng tà, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ngược lại, con Hắc Tỳ Bà đực phía trước lại lao về phía cổ thi.

Mọi người thấy cảnh này, đều không khỏi sững sờ.

Chương 1977

Bàn Tử vội nói: "Trời đất, đây là cổ thi gì vậy, sao lại lợi hại thế!" "Đây chẳng lẽ là Thi Vương Tương Tây?" "Vậy tôi mà qua đó cũng là nộp mạng thôi!" Ngô Bất Chính nói: "Vậy cũng phải đi chứ, không thể bỏ mặc được!" Bàn Tử không nói gì, nhưng sắc mặt rất khó coi.

Đúng vậy, Bình Sơn tuy cách xa thành phố, nhưng gần đó có rất nhiều thôn làng.

Gần nhất chính là ngôi làng bên ngoài khu du lịch Bình Sơn.

Nếu không nghĩ cách giải quyết cổ thi này, đến lúc đó đều là chuyện phiền phức.

Hơn nữa sự việc là do họ gây ra, trong lòng cũng sẽ không thoải mái. "Xem ra chúng ta dường như không chạy thoát được rồi!" Đột nhiên, Hồ Tư Lệnh bên cạnh lên tiếng.

Mọi người nghe vậy đều vội nhìn về tình hình phía trước.

Vừa nhìn đã không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy trong khu rừng phía trước, khi con Hắc Tỳ Bà khổng lồ đó đâm vào con Hắc Tỳ Bà cái, cả người con cái lại bị nó đâm nát như một làn bụi, tan biến ngay lập tức.

Gần như cùng lúc, cổ thi đó cũng bị đâm bay ra ngoài, rơi xuống khu rừng xa xa.

Nhưng nơi nó đi qua lại có từng luồng khói đen kéo thành một cái đuôi dài, giống như một ngôi sao băng màu đen. "Mẹ kiếp, đây là tình huống gì vậy?" Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Hồ Tư Lệnh lại cau mày nói: "Người địa phương đều nói, Thi Vương Tương Tây này giỏi nhất là ăn não tủy người, nuốt tinh phách người!" "Con Hắc Tỳ Bà cái kia e rằng chính là bị Thi Vương Tương Tây này nuốt hết sinh khí rồi!" "Xem ra hai con Hắc Tỳ Bà này e rằng cũng không làm gì được nó!" "Keng!" Ngay khi Hồ Tư Lệnh đang nói, Tần Vũ bên cạnh đã rút Hắc kim cổ đao ra. "Tiểu ca, cậu làm gì vậy!" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ mặt lạnh như băng nói: "Không thể để nó ăn nốt con kia, nếu không chúng ta cũng sẽ không làm gì được nó nữa!" Nói xong, Tần Vũ đứng dậy lao về phía khu rừng phía trước.

Doanh Thương thấy vậy cũng không nói nhiều, đứng dậy đi theo.

Hồ Tư Lệnh và những người khác thấy vậy nhìn nhau một cái, sau đó cũng chậm rãi đi theo.

Trong rừng, độc trùng đã ít đi rất nhiều, đoán là đều bị hai con Hắc Tỳ Bà khổng lồ này trấn áp, không dám lại gần.

Con Hắc Tỳ Bà cái kia chết quá thảm.

Không để lại một chút thi thể nào.

Khói đen ở nơi cổ thi rơi xuống cũng đang dần tan đi, không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Còn con Hắc Tỳ Bà đực thì đang giận dữ nhảy dựng lên tại chỗ.

Nhưng dường như cũng rất sợ sự lợi hại của cổ thi, không dám lại gần.

Nhưng rất nhanh nó đã chú ý đến Tần Vũ và những người khác, lại tăng tốc lao về phía họ.

Lúc này Tần Vũ đã cách không xa nơi cổ thi bốc khói đen.

Thấy vậy, Doanh Thương lại quay người lao về phía Hắc Tỳ Bà, rõ ràng là muốn câu giờ cho Tần Vũ. "Bàn Tử, đừng có chần chừ, lấy đồ nghề ra!" "Doanh Thương tuy lợi hại, nhưng con Hắc Tỳ Bà kia cũng sức mạnh vô cùng, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng!" Hồ Tư Lệnh vừa chạy vừa hô.

Bàn Tử gật đầu, lập tức mở túi đeo hông.

Bên trong toàn là những thứ để đối phó với cương thi.

Có bài học lần trước, Bàn Tử cũng đã thông minh hơn rất nhiều, phân chia dụng cụ hạ mộ và thức ăn ra để riêng.

Trong ba lô đều là thức ăn, trong túi đeo hông đều là dụng cụ.

Như vậy sẽ không đến mức ba lô vừa mất là họ hoàn toàn không còn cách nào.

Bàn Tử trước tiên lấy ra hai cái móng lừa đen, sau đó đưa khẩu súng ngắn tiện lợi cho Ngô Bất Chính, còn mình thì cầm lấy móc leo núi.

Ngô Bất Chính được coi là người có thân thủ yếu nhất, tuy so với người thường đã rất lợi hại, nhưng đối diện với Thi Vương Tương Tây này cũng vô cùng nguy hiểm.

Mọi người theo Tần Vũ rất nhanh đã đến nơi khói đen bao phủ.

Tuyết Lỵ Dương dừng lại nhìn phương hướng, nói: "Khói đen này không đúng lắm, sao đều bay về một phía?" "Hơn nữa khói đen này vô hình vô chất, rốt cuộc là thứ gì?" Mọi người cũng không biết.

Khói đen này xuất hiện sau khi con Hắc Tỳ Bà cái chết.

Nếu là độc tố của nó, thì lúc này mọi người đáng lẽ đã trúng độc rồi.

Nhưng họ đều không cảm thấy có dấu hiệu trúng độc.

Tần Vũ nói: "Đây là âm khí!" "Các người đừng qua đây!" Nói xong, Tần Vũ một bước lao về phía ngọn nguồn của đám sương đen.

Trong bóng tối, chỉ thấy thân hình nhanh chóng, rất nhanh đã chìm vào bóng đêm. "Chúng ta làm sao bây giờ?

Không thể cứ đứng đây chờ được!" Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho Tần Vũ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, nói: "Âm khí này quá nhiều, không thể để nó tụ lại nữa, cho dù là thi thể bình thường bị nhiều âm khí như vậy xông vào cũng sẽ thi biến!" "Tôi có một cách, chúng ta bố trận!" "Bố trận?" Mọi người nghe vậy sững sờ.

Bố trận không phải đều là chuyện nhảm nhí sao?

Chẳng lẽ thật sự có tác dụng?

Chương 1978

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng không kịp giải thích, từ trong ba lô lấy ra chín khối đá màu đen.

Mỗi khối đá đều lớn bằng nắm tay, nhưng trọng lượng dường như rất nhẹ.

Cô chia đá cho mọi người, nói: "Đây là vẫn nham, mỗi khối đều có từ trường rất mạnh!" "Bây giờ các người theo phương vị cửu cung bát quái đặt chúng xung quanh!" "Từ trường sẽ hình thành một trận pháp đơn giản, có thể xua tan những âm khí này!" "Đợi sương đen tan rồi chúng ta qua đó!" Mọi người gật đầu.

Sương đen nồng đậm như vậy, họ mạo hiểm lại gần e rằng không những không giúp được Tần Vũ mà còn làm vướng chân anh.

Thế là mọi người không nói nhiều nữa, bắt đầu theo sự chỉ dẫn của Tuyết Lỵ Dương đi đặt vẫn nham.

Vẫn nham, thứ này thực ra cũng giống như thiên thạch.

Hồi ở mộ Hiến Vương, những làn độc vụ mà Tần Vũ nhìn thấy ngưng tụ không tan, thực ra cũng là nhờ những thứ này trấn áp.

Trong mộ Hiến Vương có hai khối thiên thạch khổng lồ, được điêu khắc thành hình con cóc ba chân, không chỉ có thể dùng để phá hoại từ trường gần đó, mà còn hình thành một cục diện phong thủy như một cái khóa, cũng có thể khóa chặt độc vụ mà con trùng bất tử phun ra, từ đó bao trùm cả núi Già Long.

Chín khối đá mà Tuyết Lỵ Dương lấy ra từ tính không mạnh bằng của mộ Hiến Vương, nhưng trong phạm vi cục bộ thì đã đủ rồi.

Doanh Thương lúc này đã giao chiến với con Hắc Tỳ Bà kia.

Tần Vũ cũng không biết đi đâu, lúc này họ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Lại nói về Tần Vũ lúc này.

Anh chạy về phía trước chưa đến vài chục mét, âm khí và sương đen xung quanh đã càng thêm nồng đậm.

Từng luồng sương đen như dòng nước tụ về phía trước.

Ngay cả anh lúc này cũng cảm thấy toàn thân có chút lạnh lẽo.

Âm khí gần đây quá nặng.

Nhưng cũng chính lúc này, anh thấy giữa hai cây đại thụ, một luồng ánh sáng màu xanh lục ẩn hiện.

Sương đen xung quanh dường như đều nhắm vào luồng sáng xanh đó mà đi.

Tần Vũ vội chạy qua.

Khi khoảng cách gần lại, anh liền thấy sau hai cây đại thụ đó, một vòng sáng màu xanh lục đang tỏa ra, và trong vòng sáng bao phủ, chỉ thấy một cổ thi toàn thân mặc áo giáp, bên hông treo bội đao đang há to miệng!

Một viên châu màu xanh lục lớn bằng nắm tay đang lơ lửng trong miệng nó.

Vô số âm khí quả nhiên đang tụ về phía viên châu màu xanh đó. "Âm đan!" Tần Vũ nhận ra ngay lập tức.

Đó chính là âm đan.

Âm đan bên trong cơ thể của cương thi ngàn năm.

Trong cơ thể của Thi Vương Tương Tây này lại thật sự có một viên âm đan.

Chẳng trách thứ này có thể dễ dàng giết chết con Hắc Tỳ Bà kia, có âm đan này hộ thể, sức chiến đấu của nó tuyệt đối được coi là lợi hại nhất trong số các cương thi.

Tần Vũ ánh mắt lạnh đi, trong lòng hiểu rõ không thể để Thi Vương Tương Tây này tiếp tục hấp thụ âm khí.

Nếu không, theo sự hội tụ của âm đan, thực lực của nó tất nhiên sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó muốn đối phó với nó sẽ rất khó.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức tung người lao về phía thi vương, chuẩn bị một đòn tất sát!

Tần Vũ có tốc độ rất nhanh, nhưng Thi Vương kia cũng không hề chậm.

Ngay khoảnh khắc Tần Vũ lao ra, Thi Vương dường như đã cảm nhận được nguy hiểm.

Miệng nó đột ngột há to, nuốt chửng viên Âm đan vào trong.

Thấy vậy, Tần Vũ chỉ đành dừng bước.

Cứ thế, một người một cương thi đối mặt nhau.

Thi Vương kia cũng vô cùng hung tợn, vừa thấy Tần Vũ, không nói lời nào đã lao tới, hàm răng già nua chực chờ cắn xé.

Dù chưa đến gần, nhưng từ miệng nó đã tỏa ra từng luồng hàn khí.

Tần Vũ cũng có chút hiểu biết về Âm đan này.

Thuật luyện đan từ trước đến nay luôn chia thành hai loại âm và dương.

Dương đan thường chỉ những kết tinh trong cơ thể động vật, ví dụ như cẩu bảo, ngưu hoàng, những thứ này khá phổ biến.

Ngoài ra, nội đan được thai nghén trong cơ thể con rết sáu cánh kia cũng là Dương đan.

Nó được hình thành nhờ vào sự tạo hóa của trời đất Bình Sơn, cộng thêm bản thân nơi này vốn là chỗ luyện đan, lại chịu ảnh hưởng lâu dài từ các loại dược liệu trong đỉnh đồng.

Lâu dần, nó đã tu luyện ra được nội đan.

Còn nội đan của Tương Tây Thi Vương này lại là Âm đan.

Âm đan không phải được tu luyện sau khi chết, mà là đã được luyện thành trong cơ thể từ khi còn sống.

Chương 1979

Âm đan có sức phá hoại cực lớn.

Dù sau khi chết, nó vẫn có thể hấp thụ tinh nguyên của vật sống.

Ngay cả con Hắc tỳ bà kia, nếu đụng phải nó cũng chắc chắn không phải là đối thủ.

Âm đan vừa xuất hiện, gần như có thể hút cạn tuổi thọ của một người trong nháy mắt, khiến một thanh niên trai tráng lập tức biến thành ông lão gần đất xa trời.

Đây chính là điểm đáng sợ của Âm đan.

Thấy Thi Vương lao tới, Tần Vũ đã hiểu rõ trong lòng rằng tuyệt đối không thể để gã này đến gần mình.

Nếu không, dù trên người có máu Kỳ lân, cũng không thể khắc chế được sức mạnh của Âm đan này.

Tần Vũ đột ngột lùi lại, đồng thời thanh cổ đao trong tay vung lên không trung.

Lập tức, mũi đao chém lên người Thi Vương tóe ra một tia lửa.

Lớp áo giáp trên người Thi Vương cứng rắn lạ thường.

Một nhát chém chỉ để lại một vết xước, không thể chém rách.

Thi Vương đã chồm tới.

Tần Vũ chỉ có thể vội né sang một bên, nhưng Thi Vương không hề dừng lại, một cú vồ hụt, nó lập tức xoay người lao tới lần nữa.

Tần Vũ thấy vậy cũng không né tránh nữa, anh đột ngột nhảy lên một cây đại thụ rồi nhảy thẳng xuống, mượn sức nặng cơ thể chém một đao thật mạnh vào vai Thi Vương. "Bốp!" Ngay lập tức, một tiếng động lớn vang lên.

Lần này, thanh cổ đao quả nhiên đã chém đứt lớp áo giáp trên vai Thi Vương.

Thế nhưng, nó lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho bản thân Thi Vương.

Sau nhát chém này, sắc mặt Tần Vũ không khỏi biến đổi.

Uy lực của nhát đao này mạnh hơn lúc đối phó với Huyết thi không biết bao nhiêu lần.

Ngay cả Huyết thi cũng bị một đao chém đôi, vậy mà đối với Thi Vương lại chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Điều này không có nghĩa Thi Vương nhất định lợi hại hơn Huyết thi, mà là vì hai loại cổ thi này vốn không cùng một loại hình.

Huyết thi lợi hại chủ yếu là do thi độc trên toàn thân nó vô cùng độc.

Còn Thi Vương này, do có Âm đan trong cơ thể hỗ trợ, nên gân cốt toàn thân mạnh hơn các loại cương thi khác rất nhiều.

Tần Vũ thấy đến nước này vẫn không thể làm nó bị thương, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần.

Áo giáp của Thi Vương bị chém đứt, nó bèn hung tợn xé toạc toàn bộ áo giáp trên người, để lộ ra thân thể cường tráng rồi lại lao về phía Tần Vũ.

Nhưng đúng lúc này, âm khí xung quanh lại bắt đầu dần dần tan đi.

Tần Vũ thấy vậy, biết chắc là do Ngô Bất Chính và những người khác làm.

Chỉ cần âm khí tan đi, Thi Vương mất đi nguồn bổ sung âm khí, thì dù có lợi hại đến đâu, sức mạnh của Âm đan cũng có lúc suy yếu.

Cứ kéo dài thế này, cuối cùng anh cũng sẽ thắng.

Chỉ có điều, họ có thể không có nhiều thời gian như vậy.

Âm khí xung quanh ngày càng yếu đi.

Rất nhanh, Ngô Bất Chính và những người khác đã tìm đến đây.

Dưới sự khuếch tán của trận pháp, âm khí xung quanh đã tan đi rất nhiều.

Khi họ thấy Tần Vũ và Thi Vương đang giao đấu bất phân thắng bại, ai nấy đều sững sờ.

Trong ấn tượng của họ, loại tống tử có thể khiến Tần Vũ phải vất vả đối phó thực sự không có mấy con.

Vậy mà Thi Vương này lại lợi hại đến thế, giao chiến lâu như vậy mà vẫn đang giằng co với Tần Vũ. "Làm sao bây giờ?" Bàn Tử hỏi.

Hai người họ đánh quá quyết liệt, nhất thời không thể chen tay vào được.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lúc rồi nói: "Còn một cách, nhưng chúng ta không giúp được!" Nói rồi, cô lấy từ trong ba lô ra một cái túi.

Mở túi ra, bên trong bất ngờ có bảy cây đinh đen to bằng lòng bàn tay.

Toàn thân cây đinh đều có một lớp gỉ sét, trông có vẻ đã có từ lâu, không biết dùng để làm gì.

Tuyết Lỵ Dương lấy cây đinh sắt ra, hét về phía Tần Vũ: "Đây là Thất tinh trấn thi đinh, hãy cắm nó vào hai vai, hai chân, đan điền, lưng và mi tâm của Thi Vương!" "Chắc sẽ có tác dụng!" Nói xong, cô liền tìm đúng thời cơ ném qua.

Tần Vũ nhận lấy, không chút do dự, rút một cây đinh ra đâm thẳng vào vai Thi Vương.

Da thịt Thi Vương vô cùng cứng rắn, ngay cả Hắc kim cổ đao cũng không thể chém rách, không biết cây trấn thi đinh này có hiệu quả không.

Tần Vũ vừa nghĩ, cây đinh dài trong tay đã đến trước mặt Thi Vương.

Anh lập tức đâm thẳng vào vai nó.

Chương 1980

Không ngờ, cú đâm này lại khiến cả cây trấn thi đinh lút sâu vào vai Thi Vương.

Dường như độ cứng cơ thể của Thi Vương đang giảm xuống, có thể liên quan đến việc âm khí xung quanh tiêu tán.

Tần Vũ thấy vậy không chần chừ nữa mà liên tục ra tay.

Rất nhanh, bảy cây đinh đã được cắm vào cơ thể Thi Vương.

Khi bảy cây đinh vừa cắm vào, Thi Vương quả nhiên đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích. "Mẹ kiếp, hiệu quả thật, Thiên Chân, mau bắn đi!" Bàn Tử hét lên.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, giơ tay bắn hai phát.

Tuy nhiên, da của Thi Vương tuy không còn cứng như trước, nhưng hai phát súng này chỉ tạo ra hai lỗ nhỏ, đạn rõ ràng không xuyên vào quá sâu. "Chết tiệt, thế này thì làm sao đây?

Cũng không biết máu lừa đen có tác dụng không!" Bàn Tử nói rồi chuẩn bị dùng máu lừa đen thử xem.

Nhưng Tần Vũ đã cản anh ta lại, lắc đầu với anh ta, dường như muốn nói máu lừa đen vô dụng với nó. "Tiểu ca, có cách nào khác đối phó với nó không, chúng ta không còn nhiều thời gian!" Ngô Bất Chính cũng vội nói.

Nếu còn kéo dài, lát nữa có người đến điều tra, thì thật sự không giải thích nổi.

Tần Vũ nhìn Thi Vương, trong mắt lộ ra vẻ băng hàn.

Nếu không trừ khử Thi Vương này, quả thực là một mối họa lớn.

Hơn nữa, Âm đan trong cơ thể nó, vật sống tuyệt đối không thể đến gần, nếu không đến bao nhiêu người chết bấy nhiêu.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ không nói thêm gì nữa, dùng Hắc kim cổ đao rạch một đường trên lòng bàn tay.

Máu tươi được bôi một lớp dày lên lưỡi Hắc kim cổ đao.

Sau đó, Tần Vũ lao một bước đến trước mặt Thi Vương, đưa tay sờ lên bụng nó, dường như đang tìm vị trí của Âm đan.

Một lát sau, anh đột nhiên cầm Hắc kim cổ đao, đâm thẳng vào bụng Thi Vương.

Bụng của Thi Vương vẫn rất cứng rắn.

Mũi Hắc kim cổ đao kề trên da nó, nhất thời không thể đâm vào.

Nhưng khi Hắc kim cổ đao đến gần, máu Kỳ lân trên cổ đao bắt đầu bùng lên từng làn khói đỏ, trông như máu tươi đặt trên chảo nóng, bắt đầu bốc hơi.

Nhưng lúc này, ngoài khói đỏ, trên người Thi Vương cũng bắt đầu bốc lên từng làn khói đen.

Rõ ràng, Âm đan cũng đang tiêu hao sức mạnh.

Quả nhiên, chưa đầy một phút sau, Âm đan không thể chống cự được nữa, Hắc kim cổ đao trong tay Tần Vũ lập tức đâm vào cơ thể Thi Vương.

Sau đó, chỉ thấy Tần Vũ rút đao ra, rồi thò tay vào, trực tiếp lấy Âm đan ra ngoài.

Tần Vũ vừa lấy Âm đan ra đã ném ngay xuống đất.

Cả cánh tay anh đã phủ một lớp băng sương.

Rõ ràng, âm khí trên Âm đan vô cùng nặng, ngay cả anh cũng có chút không chịu nổi.

Nhưng khi Âm đan được lấy ra, toàn bộ cơ thể Thi Vương cũng chấn động, rồi ngã rầm xuống đất, không còn bất kỳ phản ứng nào! "Không sao chứ!" Ngô Bất Chính vội chạy tới, định ôm lấy cánh tay đã phủ băng sương của Tần Vũ để sưởi ấm.

Nhưng Tần Vũ vội đẩy cậu ra, nói: "Đừng động, đây là âm khí!" Nói rồi, anh áp cánh tay lên một thân cây đã đổ.

Không ai ngờ rằng, thân cây đó lại dần dần xuất hiện băng sương, cuối cùng cả thân cây đều bị băng bao phủ.

Lớp băng sương trên cánh tay Tần Vũ lúc này mới dần tan đi.

Ngô Bất Chính vội đến sờ cánh tay Tần Vũ, vẫn lạnh đến đáng sợ.

Tần Vũ chỉ xua tay, ý bảo mình không sao. "Tiểu ca, anh liều quá rồi.

Mà nói đi nói lại, cái Âm đan này làm sao bây giờ?" "Chúng ta cũng không mang đi được!" Bàn Tử nói.

Âm đan này âm khí cực nặng, ngay cả Tần Vũ chạm vào mà tay còn đóng băng.

Người thường sờ một cái chắc sẽ bị đóng băng ngay lập tức.

Hồ Ti Lệnh suy nghĩ rồi hỏi: "Dùng bình đựng lại có được không?" Tần Vũ gật đầu.

Dù sao bình thủy tinh cũng không tiếp xúc trực tiếp với da, chắc là không sao.

Nghĩ vậy, Hồ Ti Lệnh liền lấy ra một cái bình thủy tinh, úp Âm đan vào trong.

Nào ngờ, chưa đầy một lát, bên trong bình thủy tinh đã kết một lớp băng sương, rồi "cách" một tiếng, cả cái bình vỡ tan tành. "Cái này..."

"Dùng túi ni lông!" Tần Vũ lên tiếng.

Chương 1981

Lần này, Ngô Bất Chính lấy ra một cái túi ni lông.

Sau khi bỏ vào, dù cũng có băng sương nhưng không bị rơi ra ngoài.

Âm đan này âm khí quá nặng, Ngô Bất Chính không dám bỏ vào ba lô mà cứ thế xách theo, định tìm một nơi thích hợp rồi chôn đi.

Nhưng tuyệt đối không thể chôn ở Bình Sơn, nếu không để một số độc vật ăn phải, e rằng lúc đó sẽ xuất hiện một con độc vật còn lợi hại hơn cả con rết sáu cánh. "Doanh Thương đâu?" Hồ Ti Lệnh hỏi.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, lúc này mới nhớ ra Doanh Thương vẫn chưa quay lại.

Thế là cả nhóm vội vàng đi về phía Doanh Thương.

Nhưng càng đi, họ càng lo lắng, vì phía trước đã không còn động tĩnh gì.

Điều này cho thấy, trận chiến giữa Doanh Thương và con Hắc tỳ bà kia e rằng cũng đã kết thúc.

Nếu Doanh Thương thắng, đáng lẽ phải đến hội hợp với họ chứ?

Sao đến giờ vẫn chưa thấy người đâu?

Mọi người đều im lặng, nhưng trong lòng ai cũng thắt lại. "Bên kia!" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, phát hiện cây cối ở đó đã bị đè sập rất nhiều, rõ ràng đã trải qua một trận chiến kịch liệt.

Chỉ có điều, thân hình to lớn của con Hắc tỳ bà vẫn không thấy đâu.

Điều này khiến mọi người rất lo lắng.

Doanh Thương tuy sức mạnh vô song, người cũng rất cao, nhưng so với Hắc tỳ bà vẫn thấp hơn một chút.

Không biết hai người họ đối đầu sẽ có kết quả gì.

Rất nhanh, mọi người đã vượt qua những cây cối đổ nát.

Khi họ đến phía trước, vén những cành lá trên thân cây ra, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến họ đều sững sờ.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Hắc tỳ bà đã ngã sõng soài trên mặt đất.

Lớp vỏ cứng màu đen như áo giáp trên toàn thân có chỗ đã bị gãy.

Hai cặp càng lớn cũng đã bị bẻ gãy hoàn toàn.

Tuy nhiên, cái đuôi có ngòi độc vểnh cao của nó vẫn đứng thẳng không ngã.

Trên ngòi độc khổng lồ đó vẫn còn nhỏ từng giọt độc thủy xuống đất, làm cây cỏ xung quanh héo úa, rõ ràng cũng là một thứ cực độc. "Ở kia!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một khoảng trống trên lưng con Hắc tỳ bà, hét lên.

Chỉ thấy Doanh Thương đang nằm ở đó, bất động!

Trong lòng mọi người đều kinh hãi, lúc này cũng không còn quan tâm con Hắc tỳ bà đã chết hẳn hay chưa, lập tức chạy qua đó.

Lớp vỏ cứng của con Hắc tỳ bà quả thực rất cứng, giẫm lên cảm giác như giẫm trên đá.

Chạy đến gần xem xét, mọi người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Doanh Thương nằm đó, trên ngực xuất hiện một lỗ thủng.

Lỗ thủng không lớn, nhưng vùng da xung quanh đã bắt đầu tím tái.

Rõ ràng là đã trúng độc. "Sao có thể, Doanh Thương sao lại trúng độc?" "Không phải anh ta bách độc bất xâm sao?" Ngô Bất Chính cũng ngây người.

Doanh Thương tuy ít nói, nhưng từ những biểu hiện trước đây, đúng là không sợ độc.

Sao lần này lại có vẻ như thật sự trúng độc?

Hơn nữa, ở chỗ bị đâm xuyên, tổ chức da thịt trông hoàn toàn khác với người bình thường, ngược lại, cơ bắp dường như đã bị xơ hóa!

Tần Vũ vội bước tới đỡ Doanh Thương dậy.

Doanh Thương nặn ra một nụ cười, vẫn không nói gì, nhưng trông có vẻ tạm thời không sao.

Tần Vũ vội hét lên: "Âm đan!" Ngô Bất Chính sững sờ, vội đưa Âm đan qua.

Tần Vũ không nói hai lời, lấy Âm đan ra nhét thẳng vào miệng Doanh Thương.

Doanh Thương dường như rất tin tưởng Tần Vũ, không hỏi gì mà nuốt ngay.

Khi Âm đan vào cơ thể, vị trí trên ngực Doanh Thương lại bắt đầu bốc lên khói đen.

Ban đầu khói đen rất nhiều, nhưng dần dần lại giảm bớt.

Khi khói đen hoàn toàn tan biến, lỗ thủng trên ngực Doanh Thương lại đã kết vảy.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững sờ, ai nấy nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 1982

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng oanh minh, dường như có trực thăng bay tới.

Mọi người thấy vậy vội trốn sang một bên, rồi nhân lúc trời tối chui vào rừng rậm, rời đi theo một con đường khác...

Chuyện xảy ra sau đó, họ tạm thời cũng không biết.

Khi tìm được con đường gần nhất để rời khỏi Bình Sơn, điện thoại của mọi người đều đã hết pin, thậm chí điện thoại của Bàn Tử còn bị mất.

Nhưng hướng Bình Sơn có rất nhiều trực thăng bay tới, e rằng sự việc đã kinh động đến các đơn vị liên quan.

Họ men theo đường nhỏ đi bộ suốt năm tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại nghỉ ngơi trong một ngôi miếu hoang.

Thức ăn cũng đã hết, đành phải uống nước cho qua cơn đói.

May mà có thể nhóm lửa, không đến nỗi vừa đói vừa rét.

Đoạn đường còn lại, có lẽ đi thêm bốn năm tiếng nữa là có thể ra ngoài.

Tuy không thể về thành phố, nhưng ít nhất cũng có thể đến được thôn trại của người Miêu gần nhất.

Đến lúc đó mua một ít đồ ăn, cũng coi như an toàn.

Lúc nghỉ ngơi, mọi người hỏi Tần Vũ về tình hình của Doanh Thương.

Câu trả lời của Tần Vũ cũng rất đơn giản: "Hắn không chết được!" Về Doanh Thương, trên người anh ta có quá nhiều bí mật không thể giải đáp.

Mà những gì mọi người biết còn ít hơn Tần Vũ rất nhiều.

Trong lòng Tần Vũ có một vài suy đoán.

Anh cảm thấy Doanh Thương chỉ có thể coi là nửa người sống.

Ý thức tư duy của anh ta có lẽ vẫn còn, đáng tiếc cơ thể đã thi hóa.

Điều này có thể thấy qua tình trạng cơ thể sau khi anh ta bị thương.

Hơn nữa, sau khi dùng Âm đan, cơ thể lại tự phục hồi, điều này đủ để chứng minh điểm đó.

Người thường đừng nói là dùng Âm đan, chỉ cần bị âm khí thổi trúng một cái, có thể đã cơ thể suy nhược, nghiêm trọng hơn có thể mất mạng.

Nhưng Doanh Thương lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại còn mượn sức mạnh của Âm đan để chữa lành vết thương.

Điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Tuy tôi không hiểu rõ trải nghiệm của Doanh Thương, nhưng tình trạng của anh ấy rất giống với một loại cổ thi mà ông ngoại tôi ghi chép lại!" "Loại cổ thi này được gọi là hoạt tử nhân!" "Thực ra hoạt tử nhân cũng là người chết, chỉ là người chết đang sống!" "Khi tôi ở nước ngoài, từng đọc một báo cáo của một đơn vị nghiên cứu khoa học!" "Họ nói rằng, thực ra trước khi chết, con người có một giai đoạn quá độ nhất định!" "Sống và chết, không phải là chuyện của một khoảnh khắc!" "Điểm này rất giống với quan điểm của nhiều giáo phái, ví dụ như câu thường thấy 'tiến một bước là Phật, lùi một bước là ma'!" "Vậy nếu đứng ngay tại điểm đó, thì rốt cuộc là Phật hay là ma?" "Nếu đổi thành giây sau là chết, giây trước là sống, vậy nếu có người vừa khéo kẹt ở điểm này, thì rốt cuộc anh ta đang sống hay đã chết?" Nói ra thì cũng chẳng có câu trả lời.

Theo quan điểm của Tuyết Lỵ Dương, về cơ bản là cô giải thích tình trạng cơ thể của Doanh Thương từ góc độ khoa học.

Theo cô, tình trạng này của Doanh Thương rất có thể là do biến cố trước khi chết gây ra.

Mọi người đều biết, định nghĩa về cái chết trong sinh vật học thường là sau khi não chết.

Tim ngừng đập, đến khi đại não vì thiếu dưỡng khí mà chết não, có một khoảng thời gian chênh lệch.

Và trong khoảng thời gian này, trình độ khoa học hiện tại căn bản không làm được gì.

Nhưng ở nơi Chung cực kia, dường như có thể làm được một số việc.

Cụ thể thế nào, tự nhiên là không thể biết được.

Nhưng tình trạng của Doanh Thương, rất giống với khoảng thời gian cơ thể đã chết nhưng ý thức chưa tan biến, cơ thể anh ta đã bị cải tạo.

Nói ra có thể hơi huyền ảo, nhưng tình hình thực tế rất có thể là như vậy, chỉ là thứ cải tạo cơ thể anh ta không phải là người ngoài hành tinh gì cả, mà là một loại sức mạnh siêu nhiên.

Chung cực rốt cuộc là gì, vốn dĩ không ai biết.

Bất luận là sa bàn huyền quan sau cửa đồng xanh, hay là huyền quan âm dương trong Vẫn ngọc, đều không ai biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa điều gì.

Vô số tượng người dưới nước kia, rốt cuộc đang lẩm bẩm về điều gì mà 'không còn thời gian nữa'?

Đây đều là những bí mật không thể giải thích.

Mà cơ thể của Doanh Thương sở dĩ biến thành như vậy, có lẽ có liên quan đến bí mật này.

Hơn nữa, cách giải thích này trong phong thủy cũng có thể thông suốt.

Cơ thể của Doanh Thương vì một nguyên nhân nào đó mà thi hóa, nhưng ý thức của anh ta vẫn tỉnh táo.

Cho nên Âm đan rất phù hợp với thi thể của anh ta, đồng thời cũng không ảnh hưởng đến ý thức.

Đây cũng là lý do vì sao anh ta có thể dùng Âm đan để trị liệu bản thân.

Có thể có người sẽ cảm thấy như vậy chẳng phải là trường sinh bất lão sao?

Có lẽ theo một ý nghĩa nào đó thì đúng là vậy, nhưng ai cũng không phải là anh ta, làm sao biết được bản thân anh ta có thực sự thích dáng vẻ hiện tại hay không?...

Sau khi nghỉ ngơi hai tiếng trong miếu hoang, mọi người lại lên đường.

Sau ba tiếng đồng hồ lội suối băng rừng, cuối cùng họ đã gặp được một người địa phương ở phía bên kia của Bình Sơn.

Đó là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, trông trạc tuổi Tuyết Lỵ Dương.

Chương 1983

Người này mắt sáng, tỏ ra cảnh giác, rõ ràng không phải là người dễ lừa.

Hơn nữa, người địa phương rất ghét những người vào núi săn bắn, nên họ vội giải thích mình chỉ là du khách bị lạc đường, trên người không có đồ săn.

Cộng thêm tài ăn nói của Bàn Tử, họ mới làm quen được với đối phương.

Cô gái đồng ý đưa họ về thôn trại nghỉ ngơi.

Cô gái tên là Trần Nguyệt Hồng, nói là người trong thôn trại gần đây, rảnh rỗi thì lên núi hái thuốc, nhưng cũng không dám vào sâu.

Ngoài ra cũng không nói gì nhiều.

Rất nhanh, mọi người đã đến thôn trại của người Miêu.

Không ngờ thôn trại này lại được phát triển thành khu du lịch, có rất nhiều khách sạn do người Hán mở, thậm chí còn có một đồn công an!

Những đồn công an này đều rất nhỏ, vì các thôn trại ở khu vực Mãnh Động Hà nằm rải rác, nên ở những nơi hẻo lánh thường có những nơi như vậy, người được tuyển dụng cũng đều là người địa phương.

Có nơi nhiều thôn làng, có thể mấy thôn mới có một đồn công an.

Mọi người vốn định chào tạm biệt Trần Nguyệt Hồng để đến nhà trọ nghỉ ngơi, không ngờ Trần Nguyệt Hồng lại đưa thẳng họ đến nhà trọ, thậm chí còn chủ động thuê phòng cho họ.

Điều này khiến mấy người có chút khó hiểu.

Vào trong phòng, Trần Nguyệt Hồng đóng cửa lại, đột nhiên rút ra cây nỏ mang theo bên người, chĩa vào mấy người họ. "Cô nương à, cô đừng làm bậy, người bạn này của tôi giết người không chớp mắt đâu!" "Tốt nhất cô đừng chĩa súng vào anh ấy!" Bàn Tử vội nói, sợ cô làm Tần Vũ nổi giận, bị một tát đánh chết.

Tần Vũ nhíu mày, không biết Trần Nguyệt Hồng định làm gì.

Ai ngờ Trần Nguyệt Hồng lại cảnh giác nhìn mọi người nói: "Tôi không muốn đối đầu với các người, nhưng tôi muốn xác nhận một chuyện!" "Thứ nhất, chuyện ở Bình Sơn có phải do các người gây ra không?" "Các người không lừa được tôi đâu, trên người các người đều có mùi một loại bột thuốc dùng để luyện đan!" "Mùi đó chỉ có ở sâu trong Bình Sơn mới có!" Mọi người nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Không ngờ ở nơi thôn quê hẻo lánh này lại gặp một cô gái hái thuốc nhận ra được họ. "Cô nương, chuyện này không liên quan đến cô, cô hà tất phải làm vậy?" Tuyết Lỵ Dương không muốn làm hại cô, liền mở lời khuyên nhủ.

Ai ngờ Trần Nguyệt Hồng lại nói: "Đúng là không cần thiết, nhưng tổ huấn có lệnh, tôi cũng không còn cách nào khác!" "Chị gái này, thứ ở trên lưng chị, bên trong đựng nghĩ cán phải không!" Mọi người sững sờ, sao họ lại không biết trên lưng Tuyết Lỵ Dương còn có nghĩ cán?

Hơn nữa, nghĩ cán này là cái gì?

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trần Nguyệt Hồng, nhíu mày, đột nhiên mở miệng nói một câu: "Dời non có truyền nhân, tìm châu hỏi đường không gõ cửa.

Hôm nay tình cờ gặp khách trong rừng, không biết là người trên núi nào?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, đặc biệt là Bàn Tử, anh ta hoàn toàn không hiểu những tiếng lóng này.

Mà Hồ Ti Lệnh lại hiểu một chút, nghe vậy cũng cảnh giác nhìn Trần Nguyệt Hồng.

Sắc mặt Trần Nguyệt Hồng hơi biến đổi, rồi chắp tay nói: "Dưới núi Nguyệt Lượng có cô gái mồ côi, người Dời non đi về tây không đường về.

Cổ trại đông lạnh bảy mươi năm, dám hỏi người Dời non còn đó chăng?" Trần Nguyệt Hồng nói đến đây, mắt đã đỏ hoe.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng toàn thân chấn động, vành mắt cũng đỏ theo. "Người Dời non đã đi, xin đừng bận lòng!" Nói xong câu này, Trần Nguyệt Hồng từ từ thu lại cây nỏ trong tay, vẻ mặt có chút cô đơn.

Bàn Tử vội bước tới giật lấy cây nỏ, nói: "Nào, giải thích đi, hai người đang đối khẩu lệnh gì vậy?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Tuyết Lỵ Dương lau nước mắt trong khóe mắt, nói: "Trần cô nương, hay là cô nói đi, chuyện của ông ngoại tôi, tôi biết cũng không nhiều!" Trần Nguyệt Hồng gật đầu, rồi bắt đầu kể.

Hóa ra, khẩu lệnh mà hai người họ đối đáp thực chất là tiếng lóng trong giới.

Bây giờ đã rất ít thấy.

Mà sau khi Trần Nguyệt Hồng nhận ra nghĩ cán, Tuyết Lỵ Dương liền đoán chắc cô ta biết chuyện của Bàn Sơn đạo nhân, cho nên mới dùng tiếng lóng để hỏi.

Nghĩ cán thực chất là thịt khô làm từ kiến, chỉ là những con kiến này đều là kiến trắng.

Tuyết Lỵ Dương mỗi khi vào núi đều mang theo thứ này, vì kiến trắng là món khoái khẩu của tê tê.

Nghĩ cán làm từ kiến trắng có thể trăm năm không thối rữa, mang theo thứ này, nếu gần đó có tê tê chắc chắn sẽ tìm đến.

Khi đó có thể chọn ra một số con rất lợi hại để nuôi thành Phân sơn quật tử giáp!

Chỉ tiếc là bao nhiêu năm qua vẫn chưa gặp được.

Mà thứ này, người ngoài nghề căn bản không biết.

Trần cô nương lại nhận ra, vậy chứng tỏ cô ta chắc chắn biết một số chuyện.

Nhưng từ khẩu lệnh của cô ta, cô ta không phải là Bàn Sơn đạo nhân, mà là người của Nguyệt Lượng Sơn.

Điều này rất kỳ lạ.

Ý nghĩa đại khái của hai câu khẩu lệnh là: Chúng tôi là Bàn Sơn đạo nhân, hôm nay tình cờ gặp người trong nghề ở đây, không biết là lai lịch thế nào.

Còn câu trả lời của Trần cô nương là: Tôi xuất thân từ Nguyệt Lượng Sơn, thủ lĩnh Chá Cô Tiếu của các người đã đi về phía tây không trở lại, tính đến nay đã hơn bảy mươi năm, không biết có còn sống không?

Mà có thể hỏi ra câu hỏi này, đã chứng tỏ Trần cô nương biết ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là Chá Cô Tiếu. "Này cô nương, sao cô lại biết ông ngoại của cô ấy?

Ông ngoại cô ấy bảy mươi năm trước đã ra nước ngoài rồi!" "Lúc đó cô còn chưa ra đời mà, sao thế?

Ông ngoại cô ấy không phải là một kẻ đa tình, đã làm gì đó với bà nội hay bà ngoại của cô chứ!" Bàn Tử hỏi.

Chương 1984

Trần cô nương lườm anh ta một cái, rồi nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương nói: "Bà ngoại tôi là Hồng cô nương!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sững sờ, vội nói: "Hồng cô nương của Nguyệt Lượng Môn?

Không phải sau này bà ấy đã chết rồi sao?

Sao cô lại ở trong trại người Miêu này?" Trần cô nương lắc đầu, nói: "Không có, chuyện này nói ra dài dòng, trước đó tôi cũng chỉ muốn xác định thân phận của các vị!" "Bây giờ đã nói rõ ràng rồi, mong mấy vị đừng để bụng, theo tôi về nhà một chuyến!" "Bà ngoại tôi có để lại di ngôn, tôi có một vật muốn giao cho các vị!" Nhà của Trần cô nương ở ngay trong trại.

Trại này tuy cũng được phát triển thành khu du lịch, nhưng để tôn trọng tập quán sinh hoạt của người địa phương, nên cả trại thực chất được chia làm hai phần.

Người dân địa phương ban đầu sống ở bên trong trại, còn những người đến sau thì sống ở bên ngoài.

Giữa hai phần có một hàng rào tre ngăn cách.

Đến tối, hàng rào tre sẽ được hạ xuống, như vậy một trại sẽ biến thành hai.

Đây cũng là tập quán được người địa phương truyền lại.

Trần cô nương vừa đi vừa giới thiệu tình hình ở đây, nói rằng đây là tập quán truyền lại từ rất lâu rồi, thời đó chiến tranh loạn lạc, thổ phỉ cũng nhiều, họ không thể không đề phòng người ngoài.

Bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

Ban ngày, nhiều du khách cũng vào trại này tham quan, qua đêm, nhưng truyền thống vẫn được giữ lại.

Buổi tối, hàng rào tre vẫn phải hạ xuống.

Tuyết Ly Dương không biết nhiều về chuyện của Hồng cô nương, liền mở lời hỏi.

Theo lời kể của Trần cô nương, mọi người mới biết, ông ngoại của Tuyết Ly Dương là Chá Cô Tiếu, năm đó còn có một đoạn duyên phận kỳ diệu như vậy.

Theo lời Trần cô nương, bà ngoại của cô, Hồng cô nương, là người của Tá Lĩnh quần đạo.

Thuở ban đầu xuất thân từ Nguyệt Lượng Sơn, sau này vì một số nguyên nhân mà gia nhập Tá Lĩnh quần đạo.

Mà quen biết với Chá Cô Tiếu, thực chất là vì Bình Sơn này.

Năm đó họ đến đây đổ đấu ở Bình Sơn, mới quen biết nhau.

Nhưng chuyến đi Bình Sơn không thuận lợi, sau này Hồng cô nương bèn giả chết để chuẩn bị cùng Chá Cô Tiếu cao chạy xa bay.

Chỉ là không ngờ sau đó xảy ra biến cố, Chá Cô Tiếu đến Hắc Thủy Thành tìm Mộ Trần Châu, xảy ra chuyện.

Còn Hồng cô nương thì lưu lạc đến trại người Miêu này.

Sau này hai người không bao giờ gặp lại nhau.

Chỉ có tin đồn nói rằng Chá Cô Tiếu đã ra nước ngoài.

Chuyến đi đó không bao giờ trở lại.

Còn Hồng cô nương sau này đã ở lại trại này, sống nốt phần đời còn lại.

Chỉ là chuyện năm đó, bà vẫn không thể quên, nên mới để lại di ngôn.

Tần Vũ nghe đến đây, phát hiện thế giới song song và thế giới ban đầu của mình vẫn có một số khác biệt.

Nhiều chuyện không giống với thế giới ban đầu.

Ví dụ như chuyện đổ đấu ở Bình Sơn và chuyện của Hồng cô nương đều có sự khác biệt.

Nhưng Tần Vũ cũng đã quen, nên không để trong lòng.

Mọi người đi đến nhà Trần cô nương, phát hiện cô còn là bác sĩ trong trại người Miêu này.

Trong nhà còn có một người đàn ông đang khám bệnh.

Trần cô nương giới thiệu rằng đây là bác sĩ được thành phố cử đến làm việc tại thôn.

Ngày thường cô cũng học hỏi một số kỹ thuật y học tiên tiến từ anh ta.

Nhưng người ta không ở đây lâu, mỗi tháng chỉ đến hai ba ngày.

Mỗi lần để tỏ lòng cảm ơn, cô đều vào núi hái thuốc tặng anh ta một ít.

Nói chuyện vài câu với anh ta, mọi người quay trở lại phòng.

Trần cô nương đóng cửa lại, rồi vào phòng trong lấy ra một cái hộp.

Cái hộp này chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng có thể thấy nó rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là được chuẩn bị đặc biệt.

Nhưng Tần Vũ chỉ liếc qua đã phát hiện, cái hộp này e rằng là đồ cổ, và tuyệt đối là được đào từ trong mộ cổ ra.

Trần cô nương đưa chiếc hộp cho Tuyết Lỵ Dương, nói: "Bà ngoại tôi sau khi định cư ở đây, đã luôn giữ chiếc hộp này bên mình!"

"Sau này trước khi qua đời, bà đã để lại di ngôn!" "Nói rằng nếu sau này có thể gặp được hậu nhân của Bàn Sơn đạo nhân, thì hãy giao vật này cho họ!" "Dương tiểu thư, cô xem đi!" Tuyết Lỵ Dương và mọi người đều rất khó hiểu.

Rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại phải giao cho hậu nhân của Bàn Sơn đạo nhân?

Lẽ nào là tín vật định tình của Hồng cô nương và Chá Cô Tiếu năm đó?

Mấy người đều rất tò mò, lúc này đều ghé lại xem.

Khi Tuyết Lỵ Dương mở chiếc hộp ra, thứ xuất hiện bên trong lại khiến người ta không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy trong hộp có một vật, trông giống như một cái móng vuốt, nhưng chỉ có một cái, nằm trơ trọi bên trong.

Chương 1985

Nói nó là đồ trang sức thì lại không có dây buộc gì.

Khoảnh khắc Tuyết Lỵ Dương lấy thứ đó ra, gần như tất cả mọi người có mặt đều nhận ra.

Đó chính là một tấm Mạc kim phù!

Một tấm Mạc kim phù giống hệt với những tấm trên người Tuyết Lỵ Dương và những người khác.

Chỉ là Mạc kim phù này không có dây, chỉ có một cái phù, nên khi nhìn thấy lần đầu, mọi người chỉ cảm thấy kỳ lạ, không nhận ra.

Khi Tuyết Lỵ Dương lấy nó ra, thì đã hoàn toàn nhận ra. "Trời đất ơi, sao lại là Mạc kim phù!" "Không phải nói thứ này đã bị hủy hết rồi sao?

Sao vẫn còn chứ!" Bàn Tử khó hiểu nói.

Tuyết Lỵ Dương cầm Mạc kim phù thử qua rồi nói: "Đây là thật!" "Dám hỏi tấm Mạc kim phù này từ đâu mà có?" Trần cô nương lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, khi tôi biết chuyện thì nó đã có rồi!" "Bà ngoại nói, Bàn Sơn đạo nhân vẫn luôn tìm Mạc Kim giáo úy, nên bảo tôi giữ lại để sau này giao cho Bàn Sơn đạo nhân!" "Nói là có thể sẽ có ích!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, trong lòng cũng không khỏi cảm kích.

Hồng cô nương này quả thực một lòng một dạ với ông ngoại mình, chỉ tiếc là vật đổi sao dời, nhiều chuyện đã không thể thay đổi. "Tấm Mạc kim phù này các vị mang đi đi, cũng coi như hoàn thành di nguyện của bà ngoại tôi rồi!" Trần cô nương nói.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, không nói thêm gì.

Còn Tần Vũ ở bên cạnh lại nhìn vào tấm Mạc kim phù này, trong lòng có chút suy nghĩ.

Theo anh biết, hiện tại ở thế giới song song này, Mạc kim phù có tổng cộng năm tấm.

Đó là khi anh sử dụng thẻ nhân vật Hồ Ti Lệnh, nhận được hai tấm Mạc kim phù, sau đó lần lượt đưa cho Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Trong tay Bàn Tử còn có một tấm Mạc kim phù nữa, như vậy là ba tấm.

Tuyết Lỵ Dương đã nói, ông ngoại cô là Chá Cô Tiếu năm đó đã cùng Liễu Trần trưởng lão đến Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ.

Sau này vì Liễu Trần trưởng lão bất ngờ qua đời, nên đã chôn hai tấm Mạc kim phù đó ở Hắc Thủy Thành.

Tổng cộng là năm tấm.

Vậy mà bây giờ Hồng cô nương lại có được một tấm Mạc kim phù.

Tính ra, thế giới song song này lại có đến sáu tấm Mạc kim phù.

Chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của anh.

Không biết sáu tấm Mạc kim phù này rốt cuộc đại diện cho điều gì.

Lẽ nào là vì mình đã xuyên không?

Cho nên thế giới song song này mới có thêm ba tấm Mạc kim phù?

Tần Vũ nghĩ mãi không ra.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ đột nhiên vang lên trong đầu anh. "Đinh!

Chúc mừng nhận được Mạc kim phù do Hồng cô nương để lại!" "Hệ thống nhận được một thẻ nhân vật Hồng cô nương!" Theo tiếng nói vang lên, Tần Vũ lập tức cảm thấy trong đầu mình có thêm một tấm thẻ nhân vật.

Hồng cô nương chỉ được coi là một nhân vật phụ, thực ra trong tiểu thuyết ở kiếp trước cũng không phải là đối tượng trọng tâm.

Cho nên sau khi xuyên không, anh cũng không có thẻ nhân vật Hồng cô nương.

Không ngờ ở đây, lại bất ngờ nhận được thẻ nhân vật của Hồng cô nương.

Hơn nữa, đã lâu như vậy rồi, Tần Vũ không hề biết hệ thống lại có thể nhận được thẻ nhân vật mới.

Mặc dù bây giờ anh không còn quan tâm đến hệ thống nữa, nhưng lần này hệ thống nhận được thẻ nhân vật vẫn khiến anh rất bất ngờ.

Tuyết Lỵ Dương và Trần cô nương trò chuyện một lúc, càng nói càng hợp ý.

Cuối cùng, họ quyết định ở lại nhà Trần cô nương, chuẩn bị ba ngày sau mới quay về thành phố.

Chuyến đi này của họ quả thực rất mệt mỏi, nên cũng không khách sáo, tạm thời ở lại nhà Trần cô nương.

Suốt một tuần sau, khi chuyện ở Bình Sơn đã ổn định, họ mới lên đường từ biệt Trần cô nương, bắt đầu hành trình trở về.

Trên đường đi, họ cũng biết được, chuyện ở Bình Sơn đã hoàn toàn bị phơi bày.

Mặc dù họ không bị ai phát hiện, nhưng chuyện về ngôi mộ cổ ở Bình Sơn đã được mọi người biết đến.

Thậm chí tổ chương trình còn muốn mời họ đến thám hiểm Bình Sơn, nhưng đã bị họ khéo léo từ chối.

Họ vừa mới từ Bình Sơn trở về, làm sao có thể quay lại chốn cũ được.

Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng trở về, tìm Hoắc đạo phu, nghiên cứu xem Bàn Tử rốt cuộc có thể ăn được nội đan kia không.

Trở về từ Bình Sơn, cả nhóm không đi trực thăng nữa.

Chuyện ở Bình Sơn hiện đang ầm ĩ, nên đi lại kín đáo một chút vẫn tốt hơn.

Và việc đi trên chuyến tàu vỏ xanh đơn giản nhất lại rất phù hợp, cả nhóm dự tính ba ngày sau sẽ đến nơi.

Chương 1986

Trong thời gian này, họ cũng liên lạc với bác sĩ Hoắc, hy vọng ông có thể chờ họ quay về.

Bác sĩ Hoắc dĩ nhiên không có ý kiến gì, nói thật thì ông cũng rất hứng thú với cái gọi là nội đan này, muốn xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Trong ba ngày đó, sức khỏe của Ngô Bất Chính lại ngày một sa sút.

Kể từ khi rời Bình Sơn, cả người cậu ho rất dữ dội.

Thậm chí có một lần Bàn Tử thấy cậu ho ra máu khi đi vệ sinh ban đêm.

Dù Ngô Bất Chính dặn Bàn Tử đừng nói ra, nhưng Tần Vũ rõ ràng vẫn biết.

Chỉ là Tần Vũ không nói gì, một lời cũng không.

Sức khỏe của Ngô Bất Chính thực ra đã bắt đầu có vấn đề từ sau khi trở về từ Xà Chiểu Quỷ Thành.

Ở Xà Chiểu Quỷ Thành, cậu bị âm khí thổi trúng, phổi đã mắc phải mầm bệnh.

Trước đó còn không rõ ràng lắm, nhưng ở Trương gia cổ lâu lại bị thương bởi cấm bà, bệnh tình xem như bộc phát hoàn toàn.

Cộng thêm chuyến đi Bình Sơn lần này cũng vô cùng nguy hiểm, kể từ khi rời đi, căn bệnh dường như không thể kìm nén được nữa...

Ba ngày sau họ mới về đến nhà.

Vừa đến nơi, họ liền đi tìm bác sĩ Hoắc.

Trong bệnh viện, bác sĩ Hoắc cũng đã kiểm tra kỹ lưỡng tình hình của Ngô Bất Chính.

Chỉ là kết quả... "Nói đi, sóng to gió lớn nào chúng ta chưa từng thấy!" Bàn Tử nghiến răng nói.

Bác sĩ Hoắc xem tờ chẩn đoán, thở dài: "Phổi bị tổn thương nghiêm trọng, sống lâu thì một hai năm, ngắn thì vài tháng!" Mọi người nghe tin này, trong lòng không khỏi cảm thấy rất buồn.

Tần Vũ tuy không nói gì, nhưng trong lòng đang tính toán phương pháp.

Hiện tại trước mắt anh có hai con đường.

Thứ nhất là hệ thống!

Mỗi lần xuống mộ, hệ thống đều có thưởng tuổi thọ.

Lần này Ngô Bất Chính còn sống được vài tháng đến một năm có lẽ chính là kết quả của phần thưởng từ hệ thống.

Nhưng bệnh tật và lời nguyền cũng giống nhau, bao gồm cả căn bệnh trên người Bàn Tử lúc trước.

Trước những tình huống này, tuổi thọ mà hệ thống thưởng dường như đều bị giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa, xuống mộ nào mà không nguy hiểm, với tình hình hiện tại của Ngô Bất Chính, phần thưởng tuổi thọ nhận được khi xuống mộ thực sự chỉ như muối bỏ bể, mà một khi gặp nguy hiểm trong cổ mộ, có thể sẽ mất mạng ngay lập tức.

Đây tuyệt đối không phải là một phương pháp tốt.

Thứ hai, thần tích!

Tần Vũ biết một số nơi có thần tích.

Ở những nơi đó, có lẽ còn có cơ hội chữa khỏi bệnh cho Ngô Bất

Chính.

Ví dụ như một nơi trong ký ức của anh, chính là có khả năng này.

Lôi Thành!

Truyền thuyết kể rằng thần khí trong Lôi Thành có cơ hội chữa khỏi căn bệnh này.

Chỉ là muốn tìm được Lôi Thành đâu phải dễ?

Nhưng tình hình hiện tại đã bày ra trước mắt, anh cũng không còn lựa chọn nào khác. "Các cậu bình tĩnh lại đã, đây mới chỉ là chuyện của cậu ấy, tôi còn muốn nói một chuyện khác!" Bác sĩ Hoắc lên tiếng. "Viên nội đan kia tôi đã kiểm tra rồi, bên trong có rất nhiều thành phần dược liệu, những thành phần này đạt đến một sự cân bằng rất tinh diệu!" "Không thể nói là tốt, nhưng cũng không thể nói là xấu, dường như không liên quan gì đến việc các cậu nói là thôn nạp nội đan gì đó cả!" "Nhưng tôi không phủ nhận, thứ này rất hiếm thấy trong tự nhiên, có lẽ sẽ có tác dụng đối với tình hình của Bàn Tử!" "Bao năm qua tôi cũng đã thấy rất nhiều thứ trông tầm thường, nhưng đặt ở vị trí đặc định, kết quả cũng sẽ khác đi." "Cho nên, tôi không thể cho các cậu câu trả lời chính xác, chỉ có thể nói là để cậu ta ăn vào, sau đó kiểm tra lại cơ thể, dựa vào phản ứng của cơ thể có lẽ sẽ có được kết quả nào đó." Bàn Tử lúc này hoàn toàn không buồn quan tâm đến cơ thể mình, xua tay nói: "Ông nói sao thì làm vậy đi!" Bác sĩ Hoắc thấy vậy cũng không nói thêm gì, tâm trạng của mọi người ông cũng hiểu.

Thế là ông lấy viên nội đan ra, để Bàn Tử ăn vào.

Những ngày tiếp theo, mọi người đều ở lại bệnh viện.

Trừ Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh có về nhà hai lần, những người khác đều ở lại đây.

Doanh Thương tuy vẫn không nói chuyện, nhưng kể từ khi ăn âm đan, biểu cảm trên mặt đã tăng lên rõ rệt, trông cũng không còn ngây ngô như trước nữa. "Tiểu ca, cậu định làm thế nào?" Trên ban công, Bàn Tử châm một điếu thuốc hỏi.

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Bàn Tử dụi tắt điếu thuốc, lên tiếng: "Bất kể thế nào, bệnh của Thiên Chân phải chữa khỏi, cùng lắm thì chúng ta lại đi tìm một viên nội đan có thể trị bệnh phổi cho cậu ấy!" Tần Vũ nhìn Bàn Tử, nói: "Tôi biết nơi nào có thể chữa khỏi bệnh cho cậu ấy, đợi cậu ấy khỏe hơn một chút chúng ta sẽ xuất phát!" "Được thôi!

Không sợ mệt chết chỉ sợ chờ chết!" Bàn Tử cười nói.

Chuyến đi Bình Sơn lần này, có thật sự đáng giá không?

Chương 1987

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, lòng mọi người đều trĩu nặng.

Những ngày tiếp theo, Bàn Tử vẫn luôn điều trị trong bệnh viện.

Theo kiểm tra của bác sĩ Hoắc, tình trạng thi hóa trong cơ thể cậu ta đã dần suy giảm, thậm chí còn có dấu hiệu hồi phục.

Viên nội đan đó có lẽ thật sự có hiệu quả.

Tình hình của Ngô Bất Chính cũng coi như đã ổn định, tuy không đến mức nguy hiểm đến tính mạng ngay lập tức, nhưng chỉ cần không làm bừa, tạm thời chắc vẫn an toàn.

Sáng hôm đó, họ xuất viện.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đặt một bàn ở tửu lầu bên cạnh Ngô Sơn Cư.

Mọi người ở bệnh viện đã đói meo, liền cùng nhau đi.

Chỉ là thức ăn vừa được dọn lên, đột nhiên tiểu nhị bước vào. "Mấy vị ông chủ, bên ngoài có người tìm, mời xem qua?" "Ai thế?

Đúng là biết chọn thời điểm thật, bảo hắn tự mang đồ ăn đến nhé!" Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính lại ra hiệu cho tiểu nhị mời người đó lên.

Tiểu nhị gật đầu, rất nhanh một người được dẫn vào.

Mà khi nhìn thấy người này, mọi người đều không khỏi ngẩn ra, đặc biệt là Ngô Bất Chính.

Bởi vì người đến không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh.

Hơn nữa chỉ có một mình ông ta đến, bên cạnh không có Phan Tử đi theo. "Ôi chú Ba, ông lớn như ông mà cũng đến ăn chực của chúng tôi thì không hợp lý lắm đâu!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Tam Tỉnh không nhìn cậu ta, thản nhiên nói: "Tôi đến tìm Tần Vũ!" "Có một chuyện rất quan trọng với các cậu!" Ngô Tam Tỉnh cũng không khách sáo, vừa nói vừa ngồi xuống đối diện.

Ngô Bất Chính có chút tức giận, vừa gắp thức ăn cho mình vừa nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, mời ra ngoài nói!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Bất Chính, trong lòng thoáng qua một tia bất đắc dĩ, nói: "Có liên quan đến cậu!" "Hơn nữa, cậu sẽ muốn biết!" "Bệnh của cậu tôi đã nghe nói, nhưng suy nghĩ của Tiểu ca tôi cũng đoán được rồi!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh nhìn sang Tần Vũ: "Cậu định tìm Lôi Thành phải không!" "Muộn rồi!" Nói xong, ông ta lấy ra một tấm ảnh đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ liếc nhìn một cái, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy trên ảnh là một chương trình thám hiểm trực tiếp.

Chính là tổ chương trình trước đây, chỉ là nhân vật chính đã đổi người, và nhân vật chính này họ còn quen biết.

Chính là Giang Ninh, Giang Toán và Lương Quỳnh! "Bọn họ có ý gì đây?

Nhanh thế đã tìm được nhà mới rồi à?" Bàn Tử có chút tức giận.

Ngô Tam Tỉnh cười khẩy nói: "Họ là thương nhân, mọi thứ đều lấy việc kiếm tiền làm đầu!" "Hơn nữa có sự xuất hiện của Lương Quỳnh, độ nổi tiếng không hề thua kém các cậu!" Tần Vũ quan tâm lại không phải những thứ này.

Anh quan tâm đến nơi mà những người này đến.

Chính là Lôi Thành! "Sao bọn họ lại biết?" Tần Vũ đặt tấm ảnh xuống, nhìn Ngô Tam Tỉnh, người biết về Lôi Thành, ngoài anh ra chính là Ngô Tam Tỉnh, bản thân anh chưa nói, vậy người duy nhất đáng nghi chính là ông ta.

Ngô Tam Tỉnh cười cầm đũa lên, nói: "Tôi chưa từng nói, có thể là 'hắn'." "Những lời tôi nói trước đây cậu chưa quên chứ, hắn sẽ dần dần xuất hiện!" "Dựa vào đám người Giang Ninh làm sao có thể biết được sự tồn tại của Lôi Thành, chắc chắn là có người nói cho họ biết!" "Người này trốn sau lưng, muốn chặn đường của cậu, ép cậu đi tìm bí mật cốt lõi của Trương gia!" "Còn bệnh của cậu ta, hiện tại chỉ còn lại nơi Thế giới long mạch là có hy vọng!" Sắc mặt Tần Vũ vô cùng khó coi.

Trên tấm ảnh còn có ngày tháng, thời gian khai quật chính là mấy ngày gần đây.

Hơn nữa trên đó còn có cảnh người ta vận chuyển những mảnh đồng xanh.

Điều này cho thấy di tích bên trong Lôi Thành rõ ràng đã bị người ta khai quật.

Và điều này cũng gần như tuyên bố rằng họ có đi nữa cũng vô ích.

Ngô Bất Chính tuy không biết kế hoạch của Tần Vũ, nhưng nhìn sắc mặt anh cũng biết, chuyện này e là vô cùng hệ trọng.

Ngô Tam Tỉnh đặt đũa xuống, rót cho mình một ly rượu nói: "Chuyện bây giờ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta nữa!" "Nhưng chúng ta vẫn còn con bài đàm phán!" "Quỷ tỳ trong tay cậu, bản đồ trong tay tôi, cộng thêm hai Quỷ tỳ trong tay bọn họ, mới là toàn bộ chìa khóa để vén màn sự thật!" "Năm ngày sau, tại Tân Nguyệt phạn điếm, họ sẽ dùng một Quỷ tỳ làm mồi nhử!" "Đi hay không, cậu tự mình cân nhắc!" "Ngoài ra, tôi đã nói với cậu nhiều như vậy, tự nhiên vẫn hy vọng chúng ta có thể đứng chung một chiến tuyến!" "Bệnh của nó, cậu cũng rất rõ, chỉ có nơi cuối cùng đó mới có thể cứu được!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh dùng tay chấm chút nước trà, viết mấy chữ lên bàn.

Lần lượt là: "Sáu Mạc kim phù!

Ba Quỷ tỳ, một Chân long chi kiếm!" Viết xong ông ta chỉ vào những thứ này nói: "Hiện tại thông tin tôi nắm được chỉ có bấy nhiêu, muốn đến nơi đó, mấy thứ này thiếu một cũng không được!" "Quỷ tỳ đã xuất hiện đầy đủ, nhưng chúng ta còn thiếu Chân long chi kiếm, và sáu Mạc kim phù!" "Phan Tử đã đi tra chuyện về Chân long chi kiếm rồi!" "Tôi hy vọng các cậu có thể tìm được sáu Mạc kim phù!" "Sau khi chuyện ở Tân Nguyệt phạn điếm kết thúc, chúng ta không còn nhiều thời gian để chuẩn bị nữa!" "Nơi đó mỗi năm chỉ có một lần này là có thể vào, một khi bỏ lỡ phải đợi lần sau!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh đứng dậy: "Những gì cần nói tôi đã nói hết, các cậu tự mình suy nghĩ đi!" "Dĩ nhiên nếu các cậu không có hứng thú, vậy thì thôi, tôi sẽ tự mình tìm đủ những thứ này!" "Còn về Ngô Bất Chính ngươi, tuy giữa chúng ta có chút hiểu lầm!" "Nhưng ít nhất trong mắt ta, ngươi vẫn là đứa cháu trai đó, nếu ngươi tin ta, ta có thể đưa ngươi đi!" "Bệnh của ngươi, không phải là không có hy vọng chữa khỏi!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh không ở lại thêm, xoay người rời đi.

Vốn là một bữa tiệc xuất viện vui vẻ, nhưng vì sự xuất hiện của Ngô Tam Tỉnh, cuối cùng bầu không khí trở nên nặng nề.

Mọi người đều không nói gì, Bàn Tử có chút không chịu nổi, bèn tự mình động đũa ăn trước.

Đồng thời khuyên nhủ: "Nghĩ vấn đề cũng phải lấp đầy bụng đã, chẳng phải có câu một miếng không ăn thành béo được sao, ăn cơm trước được không?" Mọi người cười cười, bầu không khí lúc này mới hơi dịu đi một chút.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương không hiểu rõ những chuyện này lắm.

Nhưng Hồ Tư Lệnh cũng là người giỏi bắt chuyện, liền cười tiếp lời: "Nói đi nói lại, Lôi Thành đó rốt cuộc là cái gì?" "Ngoài ra, nơi như thế thật sự có thể chữa khỏi bệnh của Tiểu Ngô sao?" Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu. "Vậy được, vậy chúng ta hãy phân tích tính khả thi của chuyện này!" Hồ Tư Lệnh cười nói. "Đầu tiên, có hai con đường, con đường thứ nhất chính là những thứ ở Lôi Thành!" "Nếu chúng ta có thể trộm những thứ đó về, lắp ráp lại hiệu quả ban đầu chắc vẫn còn, chỉ là độ khó quá lớn!" "Thứ hai, giả sử những gì Ngô Tam Tỉnh nói là thật, vậy đây là một con đường khác!" "Nói trắng ra, vẫn là xuống mộ!" "So sánh mà nói, tôi đồng ý với phương pháp thứ hai!" "Không phải có câu nói rất hay sao, thế giới này đáng sợ nhất không phải quỷ thần, mà là lòng người!" "So với việc đi đấu với người, thực ra đấu với người chết còn nhẹ nhàng hơn một chút, các cậu thấy sao?" Mấy câu nói có vẻ đùa giỡn của Hồ Tư Lệnh, lại chỉ ra đáp án mà mọi người đều ngầm hiểu trong lòng.

Chương 1988

Cổ mộ đã bị khai quật, muốn lấy văn vật ra quá khó.

E rằng cũng chỉ còn lại phương pháp thứ hai này.

Hơn nữa bản thân Bàn Tử vốn thích mò minh khí, mò từ trong cổ mộ rõ ràng càng có cảm giác thành tựu hơn.

Cho nên lựa chọn này, thực ra ở một mức độ lớn đã rất rõ ràng.

Tuyết Lỵ Dương đặt đũa xuống, nói: "Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, dường như tất cả mọi thứ đều hướng về lựa chọn thứ hai!" "Mạc kim phù, chúng ta hiện có bốn cái, chỉ thiếu hai cái cuối cùng ở Hắc Thủy Thành!" "Năm đó ông ngoại tôi từng nói, Liễu Trần trưởng lão trước khi chết đã suy diễn thiên quái, nói rằng hai Mạc kim phù này không thể xuất thế!" "Khi chúng xuất thế, ắt có trời sinh dị tượng, tự nhiên sẽ có cao nhân đến lấy!" "Nếu không như vậy, cát vàng che trời, Hắc Thủy Thành sẽ vĩnh viễn không lộ diện!" "Xem ra, đây là số mệnh đã định, hai Mạc kim phù này sắp hiện thế rồi!" "Hay là, chúng ta đi một chuyến này?" Mọi người nói đến đây, đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ và Ngô Bất Chính.

Họ thảo luận kịch liệt đến đâu cũng vô dụng, cuối cùng người có thể quyết định những chuyện này, chỉ có hai người họ.

Ngô Bất Chính vừa ăn vừa hỏi: "Thật sự vẫn phải đi mạo hiểm sao?" Tần Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tại sao không đi?" "Chúng ta có thể sống những ngày bình yên mà!" Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ lại đáp: "Cậu không có tư cách nói câu đó!" Mọi người ngẩn ra.

Bàn Tử lại cười nói: "Đúng thế, Tiểu ca nói đúng, Thiên Chân cậu là người không có tư cách nói câu này nhất!" "Lúc Bàn gia và Tiểu ca còn bị lời nguyền, cậu đã nói đợi giải quyết xong lời nguyền sẽ sống những ngày bình yên!" "Sao đến lượt cậu, lại thành ra sống những ngày bình yên ngay lập tức thế?" "Cậu nghĩ tôi và Tiểu ca là bẩm sinh sợ chết sao?" "Lần này cậu không có tư cách nói câu này, phải để Bàn gia nói!" "Đợi bệnh của cậu khỏi rồi, chúng ta lại đi Tây Hồ ngắm trăng, Trường Bạch Sơn bắt ba ba!" "Dám gọi Tây Vương Mẫu nhảy một điệu, dám bắt Lỗ Thương Vương hát một bài!" "Bàn gia tôi đã quyết tâm, trước tiên đi Hắc Thủy Thành, sau đó là Tân Nguyệt phạn điếm!" "Bí mật cuối cùng này, không cho Bàn gia tôi đi xem, không có cửa đâu!" Tần Vũ không nói gì, nhưng có thể thấy anh cũng quyết định như vậy.

Ngô Bất Chính cười khổ lắc đầu, nhìn mọi người nói: "Chúng ta có phải quá thảm rồi không, muốn sống những ngày bình yên sao mà khó thế?" "Doanh Thương đi theo mấy người chúng ta thật quá xui xẻo!" "Ở cung Tây Vương Mẫu bao nhiêu năm, kết quả khó khăn lắm mới ra ngoài được, lại phải theo chúng ta đi đạo mộ!" "Anh ta đắc tội với ai chứ?" "Ha ha!" Bàn Tử cười. "Tục ngữ nói hay lắm, không phải người một nhà không vào một cửa!" "Đại ca của tôi chính là sinh ra để đạo mộ!" "Hơn nữa có đại ca ở đây, sau này Tiểu ca có phải đi canh giữ cái cửa đồng xanh chó má gì đó, ít nhất cũng không cô đơn... phải không!" Bàn Tử nói xong thấy sắc mặt Ngô Bất Chính lại khó coi, biết mình nói sai, vội nói: "Được được, lỗi của tôi, tôi tự phạt ba ly, chúc Tiểu ca vĩnh viễn không phải canh cửa, âm binh đến mấy tên thì xử mấy tên là được!" "Được rồi cậu đừng nói nhảm nữa, vẫn là nói chuyện Hắc Thủy Thành đi!" Hồ Tư Lệnh lên tiếng ngắt lời Bàn Tử.

Bàn Tử vội mượn cớ xuống thang, ra hiệu cho Hồ Tư Lệnh nói.

Hồ Tư Lệnh hắng giọng nói: "Hắc Thủy Thành này không dễ tìm đâu!" "Phải dùng Thiên tinh phong thủy, điểm này ngược lại không khó, Tiểu ca biết!" "Nhưng lời ông ngoại Tuyết Lỵ Dương nói, mọi người đều biết!" "Khi hai Mạc kim phù này xuất thế, trời sinh dị tượng, ắt có cao nhân đến lấy!" "Cũng không biết, chúng ta có được coi là cao nhân không!" "Nếu không được coi là, có lẽ đi sẽ gặp chuyện đó!" Mọi người nghe vậy đều suy tư.

Duy chỉ có Bàn Tử tự tin nói: "Lão Hồ cậu nói thế là sao, chúng ta mà không phải cao nhân, thì còn ai giống cao nhân hơn chúng ta nữa?" "Chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, cứ chốt địa điểm đi, sáng mai xuất phát luôn!" "Đi muộn, hoa kim châm cũng nguội mất!" "Năm ngày nữa còn phải đến Tân Nguyệt phạn điếm nữa!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy lại tự rót cho mình một ly rượu, cười khổ lắc đầu nói: "Nói thì dễ, làm mới khó a!" "Hắc Thủy Thành này nằm trong di tích sa mạc, giống như Tinh Tuyệt cổ thành, đều là những nền văn minh cổ đại đã biến mất!" "Khả năng cao cũng bị cát vàng chôn vùi!" "Không có Thiên tinh phong thủy thì dứt khoát khó tìm được!" "Năm đó tiền bối Chá Cô Tiếu dẫn Liễu Trần trưởng lão đi tìm, tuy đã tìm được!" "Nhưng bên trong cũng vô cùng nguy hiểm, nếu không với thân thủ của Liễu Trần trưởng lão sao có thể vĩnh viễn ở lại bên trong chứ!" Mọi người nghe xong cũng biết Hắc Thủy Thành này e là không phải nơi lành.

Nhưng chuyện đã đến nước này, rõ ràng cũng không còn đường lui.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Có ghi chép gì về Hắc Thủy Thành này không?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, tiếp lời: "Có, ông ngoại tôi đã ghi chép lại phần này rất chi tiết!" "Hắc Thủy Thành đại khái chia làm hai phần!" "Phần thứ nhất là thành, phần thứ hai là kiến trúc dưới lòng đất!" "Dĩ nhiên, Hắc Thủy Thành này và nơi được ghi chép trong lịch sử có phải là một hay không vẫn chưa biết được!" Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa kể lại những gì mình biết và những gì ông ngoại ghi chép.

Hắc Thủy Thành này có vị trí đại khái ở trên sa mạc Gobi, cách bờ đông sông Ngạc Mộc Nột Hà 35 km.

Tương truyền là thành trì của Cáp Nhật Ba Đặc Nhĩ.

Người này còn được gọi là Hắc tướng quân, nên tên Hắc Thủy Thành cũng từ đó mà ra.

Hắc tướng quân kiêu dũng thiện chiến, rất được hoàng đế đương thời yêu mến, nhưng sau này ông ta thế lực lớn mạnh liền nảy sinh ý định tạo phản.

Kết quả bị phát giác, hoàng đế đem đại quân áp sát, thẳng tiến đến Hắc Thủy Thành.

Tuy nhiên Hắc Thủy Thành công mãi không phá được, thế là hoàng đế tìm quân sư suy diễn, cuối cùng đưa ra kế cắt nguồn nước.

Dưới Hắc Thủy Thành có sông ngầm, thế là hoàng đế cho người chặn sông ngầm, cắt đứt nguồn nước của Hắc Thủy Thành.

Cuối cùng ép Hắc tướng quân phải đột phá vòng vây.

Mà trước khi đột phá, ông ta đã đẩy toàn bộ vàng bạc châu báu xuống giếng sâu, đồng thời nói với đôi nam nữ con mình, bảo chúng đi làm chủ nhân của kho báu, rồi chôn sống chúng cùng một lúc.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương nhìn mọi người nói: "Nghe nói, bây giờ ở gần Hắc Thủy Thành vẫn có thể thấy một con rắn trắng và một con rắn đen, chính là do hai đứa trẻ đó hóa thành!" "Lịch sử của Hắc Thủy Thành có thể tồn tại, nhưng chưa chắc đã là nơi chúng ta cần tìm." "Nhưng vị trí đại khái chắc cũng không sai lệch nhiều, đến nơi có thể thử Thiên tinh phong thủy!" "Ừm!" Mọi người gật đầu.

Chỉ là trong lòng đều có chút lo lắng.

Nói chung, những nơi có nhiều truyền thuyết, chắc chắn đều rất nguy hiểm, ví dụ như Tinh Tuyệt cổ thành.

Bàn Tử thấy vậy liền an ủi: "Được rồi, thực ra cũng không cần quá lo lắng, mục đích lần này của chúng ta là đi tìm Mạc kim phù, không phải đi thăng quan phát tài." "Tìm được Mạc kim phù thì ra ngoài, chắc không có vấn đề gì lớn." Mọi người nghe vậy đều nhìn cậu ta với ánh mắt kỳ lạ, đặc biệt là Ngô Bất Chính. "Câu này từ miệng cậu nói ra, sao cứ thấy là lạ." Bàn Tử nghe vậy phản bác: "Cậu đây là thành kiến, chẳng lẽ Bàn gia tôi không có lúc giác ngộ được nâng cao sao?" "Thôi nào Dương Tham, cô vẫn nên nói xem trong Hắc Thủy Thành rốt cuộc tình hình thế nào, năm đó ông ngoại cô vào trong đã trải qua những gì.

Mạc kim phù chúng ta cần tìm lại ở đâu?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền giải đáp những vấn đề này.

Theo như đã nói trước đó, Hắc Thủy Thành chia làm hai phần.

Phần thứ nhất là thành, và phần thứ hai là kiến trúc dưới lòng đất.

Trong đó, tiêu biểu nhất chính là năm đó sau khi họ đi xuống, đã nhìn thấy một pho tượng Ngọa Phật (Phật nằm) dưới lòng đất.

Và lối vào chính là ở trong miệng của pho tượng Ngọa Phật đó.

Năm đó sau khi nhóm Liễu Trần trưởng lão ra ngoài, Liễu Trần trưởng lão đã không qua khỏi.

Cuối cùng theo di chúc, Chá Cô Tiếu đã huyền táng Liễu Trần trưởng lão trong miệng pho tượng Ngọa Phật này.

Muốn dùng di hài của mình để nhắc nhở người đời sau, bên dưới không thể vào, vô cùng nguy hiểm.

Và hai Mạc kim phù đó, chính là ở trên người ông.

Mọi người nghe đến đây, mạch suy nghĩ dần trở nên rõ ràng.

Hắc Thủy Thành có tổng cộng hai nơi, họ không cần phải đến nơi sâu nhất, ví dụ như phần bên trong cơ thể Ngọa Phật, mà chỉ cần tìm được di hài của Liễu Trần trưởng lão, mang Mạc kim phù ra ngoài, là coi như hoàn thành.

Cho nên phần thực sự có nguy hiểm, thực ra chính là bản thân Hắc Thủy Thành.

Và với kiến thức và kinh nghiệm của họ bao năm qua, chỉ cần tìm được một Hắc Thủy Thành và đi qua phần kiến trúc thành trì, thực ra tương đối đơn giản.

Có kế hoạch rồi, mọi người cũng không nói nhảm nữa.

Ngay lập tức Hồ Tư Lệnh đã chốt kế hoạch.

Chương 1989

Sáng mai xuất phát.

Vé máy bay các thứ cũng dễ giải quyết.

Và vấn đề duy nhất hiện tại chính là Ngô Bất Chính phải làm sao.

Tình hình sức khỏe của cậu đã không cho phép cậu tiếp tục lăn lộn nữa.

Ý của mọi người rất đơn giản, bảo cậu đừng đi, ở nhà chờ tin là được.

Chỉ là như vậy, Ngô Bất Chính lại không thể nào chấp nhận được.

Để người khác vì mình đi mạo hiểm, kết quả mình lại trốn ở nhà chờ đợi, đây tuyệt đối không phải phong cách làm việc của cậu.

Cuối cùng bất đắc dĩ, đành phải thương lượng, Ngô Bất Chính cũng có thể đi.

Nhưng đến nơi, chỉ có thể ở ngoài chờ, tuyệt đối không được đi sâu vào trong.

Như vậy mới coi như là thỏa thuận xong xuôi.

Giải quyết xong những chuyện này, mọi người cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu ăn cơm.

Phải nói, thức ăn của Lâu Ngoại Lâu này quả thật rất ngon.

Chỉ tiếc là bước chân của mọi người vẫn chưa thể dừng lại, nếu không mỗi tuần đến một lần, quả thật cũng là một loại hưởng thụ.

Không nói nhiều, tối hôm đó Tuyết Lỵ Dương đã đặt vé xong.

Sáng sớm hôm sau, mọi người trực tiếp lên máy bay, bay đến thành phố gần nhất.

Mà đến nơi, khoảng cách đến đích thực sự vẫn còn xa.

Mấy người trước tiên đi tàu hỏa rồi xe khách, cuối cùng còn có xe la, xe ngựa thậm chí cả lạc đà.

Trải qua mấy lần vất vả, cuối cùng hai ngày sau, họ đã đến một nơi tên là Hắc Vũ Trấn.

Hắc Vũ Trấn này, là thị trấn cuối cùng ở gần đây.

Thị trấn không lớn, chỉ có thể cung cấp một số vật tư sinh hoạt cơ bản nhất.

Nhưng ở đây có rất nhiều lạc đà, là vật phẩm cần thiết để đi lại trong sa mạc Gobi.

Nhưng lần này đi tìm Hắc Thủy Thành, lại không cần nhiều vật tư và nhân lực như lần trước đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành.

Hắc Thủy Thành cách thị trấn này không xa, thậm chí trong thị trấn còn có truyền thuyết về Hắc Thủy Thành.

Cho nên một người một con lạc đà, mang theo nước và thức ăn, là đủ rồi.

Dĩ nhiên, đây chỉ là trong trạng thái lý tưởng, ví dụ như đến nơi là quay về.

Nếu thật sự xuống mộ, ở dưới đó còn không biết phải mất mấy ngày.

Hơn nữa một khi gặp bão cát, e rằng chuyện cũng sẽ xảy ra biến cố.

Cho nên mọi người vẫn chuẩn bị thêm một ít thức ăn và nước uống.

Còn lạc đà thì không cần, mang nhiều ngược lại là gánh nặng.

Khoảng cách không xa, chỉ cần thức ăn và nước uống đầy đủ, thậm chí có thể đi bộ về.

Chiều hôm đến Hắc Vũ Trấn, mọi người đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Hẹn nhau sáng sớm hôm sau xuất phát.

Và vào đêm trước khi lên đường, mọi người cũng đã tổ chức một bữa tiệc nướng BBQ sa mạc tại nhà người dân địa phương nơi họ ở trọ.

Chủ yếu đây cũng là một nét văn hóa ẩm thực lớn của địa phương.

Tuy họ không ăn thịt lạc đà, nhưng ở đây cũng không thiếu đồ ngon, có rất nhiều thịt dê và thịt bò tươi.

Cộng thêm cách chế biến độc đáo ở sa mạc này, ăn vào quả thật là một loại hưởng thụ.

Bàn Tử cười nói: "Tôi nói này lão hương, chỗ của các bác tốt như vậy, sao không phát triển thành khu du lịch nhỉ?" "Chỉ riêng món thịt nướng này, đỉnh của chóp!" Lão hương kia là một cụ ông, tuổi tác phải đến bảy tám mươi, ông cụ dĩ nhiên không phụ trách nướng, mà là rảnh rỗi ngồi trong sân, ai thích trò chuyện có thể tìm ông.

Cụ ông cầm miếng thịt do con trai nướng, vừa ăn vừa cười nói: "Nhóc con này, sao mày biết trấn của chúng tao chưa chuẩn bị phát triển thành khu du lịch chứ!" "Đó là vì một số chuyện, nên hỏng rồi!" "Chuyện gì thế ạ?" Bàn Tử hỏi.

Cụ già nghe vậy xua tay nói: "Không nói nữa, sắp xuống lỗ rồi, tao không muốn bị đấu tố đâu!" Con trai ông nghe vậy cười nói: "Mấy vị đừng để bụng, ba tôi là người cuối cùng ở trấn này biết về truyền thuyết của trấn!" "Năm đó bị bắt đi đấu tố, sau này liền không bao giờ chịu nói những chuyện này nữa!" "Nhưng những chuyện này, tôi nghe mẹ tôi kể, tôi kể cho mấy vị nghe nhé?" Mọi người cảm thấy có hứng thú, liền bảo lão hương kia mau kể.

Lão hương này nói, mình tên A Mãn, ba anh ta tên Mãn Thượng.

Mà những cái tên này đều là đổi sau này, tên thật của ba anh ta hình như là Lý Kiến Thiết gì đó.

Là một cái tên rất bình thường và mang ý nghĩa thời đại.

Tìm hiểu sâu hơn, mọi người mới biết.

Hóa ra, Mãn Thượng là tên mà ba anh ta tự đổi sau này, mà ba anh ta thực ra là người nội địa.

Mấy chục năm trước đến đây, sau này liền định cư ở đây.

Mà nguyên nhân trong đó, quả thật không đào không biết, đào một cái giật mình.

Chương 1990

Hắc Vũ Trấn là thị trấn cuối cùng ở sa mạc Gobi gần đây.

Năm đó ở đây căn bản không có thị trấn, mà là có một đội khảo cổ đến.

Đội khảo cổ nói là muốn đến khai quật hành lang văn minh ở khu vực này, liền đặt đại bản doanh ở đây.

Lấy nơi này làm trung tâm, tiến về phía tây.

Cho nên Hắc Vũ Trấn ban đầu thực ra là một đại bản doanh.

Sau này theo thời gian, nơi này mới dần xuất hiện một số người định cư.

Phần lớn đều là ký túc xá nhân viên các loại.

Năm mươi năm trước, nơi này xảy ra một trận bão cát.

Chôn vùi cả doanh trại.

Lúc đó, trên trời còn đổ mưa đen, rất nhiều người đều nói đây là điềm báo không lành, đều chạy hết.

Thậm chí cuối cùng cả đội khảo cổ cũng rút đi.

Duy chỉ có ba anh ta ở lại.

Sau này anh ta mới biết hóa ra bạn gái của ba anh ta và ông đều là người của đội khảo cổ.

Lần bão cát đó bạn gái ông vĩnh viễn ở lại sa mạc.

Ba anh ta là người trọng tình cảm, cuối cùng cũng ở lại.

Sau này khi đã nghĩ thoáng ra, mới kết hôn sinh con ở địa phương.

Mà mỗi lần nhắc đến những chuyện này, cụ già cũng đều cười hắc hắc, không muốn nói nhiều.

Đây có lẽ là thứ sâu thẳm nhất trong lòng một người, ông không muốn quên, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống.

Chỉ hy vọng khi rảnh rỗi, có thể nhớ lại những chuyện đã từng trải qua, ôn lại sự dịu dàng ngắn ngủi đó.

Bàn Tử cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với cụ già.

Sau đó mới hỏi: "Vậy sau đó thì sao?

Sao thị trấn du lịch không xây được ạ?" A Mãn cười nói: "Sau này có một số người trở về đây định cư, cho nên dần dần phát triển thành thị trấn!" "Bảy tám năm trước, có người muốn phát triển nơi này thành khu du lịch, nhưng sau đó xảy ra chút chuyện, nên hỏng bét rồi!" Hóa ra, nghe nói năm đó người muốn phát triển nơi này là một nhà thầu tư nhân.

Ông ta muốn biến thị trấn nhỏ này thành ốc đảo trong sa mạc, đồng thời làm điểm tiếp tế cho những người thích thám hiểm sa mạc, từ đó kiếm tiền.

Tuy nhiên, khi ông ta mang người đến đây để tiến hành phát triển, ngày đầu tiên đã xảy ra vấn đề.

Thị trấn này thiếu nhất chính là nguồn nước.

Trong thị trấn có giếng nước, nhưng chỉ đủ cung cấp cho người dân trong trấn sử dụng.

Muốn dùng để phát triển các hạng mục thương mại rõ ràng là không đủ.

Thế là ông ta điều đến đội đào giếng, chuẩn bị đào thêm hai cái giếng bên ngoài thị trấn.

Trong sa mạc, chỉ cần có giếng nước, muốn phát triển thành một thị trấn mới thực ra rất đơn giản.

Tuy nhiên không ai ngờ được, hai cái giếng này đào xuống, cái thứ nhất đào lên lại không phải là nước, mà là một giếng máu.

Trong giếng vớt lên toàn là máu tươi.

Mùi tanh hôi xộc vào mũi!

Mọi người lúc đầu còn tưởng đây là nước có chứa khoáng chất gì đó, nên màu sắc mới là màu đỏ.

Nhưng sau này khi họ mang mẫu nước đi kiểm tra, mới biết, đó căn bản là máu.

Hơn nữa còn là máu người!

Tin tức này vừa ra, Hắc Vũ Trấn lập tức náo loạn.

Người dân địa phương cực lực phản đối, nói rằng máu này là do có thần linh ở dưới Hắc Thủy Trấn đang bảo vệ họ.

Các người đào thủng thân thể thần linh, là sẽ bị báo ứng!

Nhưng ông chủ đó không quan tâm, ra lệnh cho người tiếp tục đào.

Một cái không được thì hai cái, hai cái không được thì ba cái.

Dù sao cũng nhất định phải đào được nước.

Kết quả cái giếng thứ hai mở ra, bên trong quả nhiên không phải máu.

Nhưng lại là một giếng đầy rắn.

Những con rắn đó chủ yếu là màu đen và trắng, tổng cộng có hai loại.

Tốc độ tuy không nhanh, nhưng độc tính rất mạnh, cắn một phát là toi mạng.

Cuối cùng phú thương đó thiệt hại rất nhiều người, kinh động đến các cơ quan liên quan, dự án phát triển du lịch liền bị đình chỉ.

Chương 1991

Nói đến đây, A Mãn thở dài nói: "Thực ra chúng tôi cũng muốn trấn phát triển tốt hơn một chút, nhưng dường như chỉ cần có người ở trấn này động thổ quy mô lớn, sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ quái!" "Ví dụ như cách đây không lâu, địa phương còn muốn mở rộng trấn một chút, để phát triển kinh tế!" "Nhưng việc mở rộng vừa mới bắt đầu, bên ngoài trấn đã bắt đầu đổ mưa đen!" "Nói cũng lạ, cơn mưa đen đó giống như axit sunfuric vậy, những ngôi nhà đó đều bị mưa làm sập!" "Ấy thế mà trong phạm vi ban đầu của trấn lại không sao!" "Cho nên bao nhiêu năm nay, cũng không ai còn để ý đến nơi này nữa, ngược lại thường xuyên có một số người từ các học viện khảo cổ đến đây, sau đó vào sa mạc khảo cổ!" "Dường như chỉ cần không gây rối ở trấn này, thì sẽ không sao!" "Các vị nói có kỳ quái không!" Mọi người nghe đến đây, đều cảm thấy có hứng thú.

Hắc Vũ Trấn này dường như bị một thứ gì đó bao bọc. "Được rồi thời gian cũng không còn sớm nữa, các vị cứ trò chuyện, tôi phải chăm sóc cụ ông về phòng nghỉ ngơi rồi!" Nói rồi A Mãn liền đi dìu cụ ông về phòng nghỉ.

Nhưng cũng không biết cụ già làm sao, đột nhiên nhìn mọi người nói: "Tuyệt đối đừng nghĩ lung tung, nhất định không được nghĩ lung tung, sẽ chết người đó!" "Mọi người đừng để ý, ba tôi có lúc đầu óc không được minh mẫn, hay lẩm bẩm câu này!" "Mấy vị cứ chơi tiếp nhé!" Nói rồi A Mãn vội đưa ba mình về phòng.

Để lại mấy người mặt nhìn nhau, không biết lời của cụ già rốt cuộc có ý gì.

Cái gì gọi là đừng nghĩ lung tung?

Sẽ chết người?

Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: "Ê!

Tiểu ca, cậu còn nhớ lúc chúng ta ở Tần Lĩnh không!" "Cây đồng xanh đó có thể vật chất hóa mọi thứ, lúc đó tôi cũng nhớ hình như có người từng nói câu như vậy!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử vội nói: "Chết tiệt, Hắc Thủy Thành này không lẽ cũng có loại cây đồng xanh đó chứ!" "Mẹ kiếp nếu có, vậy chúng ta phiền phức to rồi!" Ngô Bất Chính nghe vậy tiếp lời: "Nói cũng không thể nói như vậy, chuyện ở Tần Lĩnh tôi cũng xem rồi!" "Loại văn minh cổ đó rất hiếm, ở nơi sa mạc này tuyệt đối sẽ không có!" "Nhưng thứ như cây đồng xanh bản thân nó không phải chỉ có một nền văn minh tồn tại!" "Cho nên, các cổ quốc khác cũng có thể có, nhưng đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!" Mọi người gật đầu.

Ngô Bất Chính nói cũng có lý.

Giống như đánh trận vậy, hai bên chưa từng gặp mặt, nhưng không có nghĩa là họ đều không phát minh ra được thứ như dao!

Loại vật này là thứ tự nhiên sẽ xuất hiện trong quá trình phát triển của loài người.

Nơi này cho dù thật sự có cây đồng xanh, có lẽ hình dạng cũng hoàn toàn khác với ở Tần Lĩnh, là do văn minh của Hắc Thủy Thành năm đó để lại, không có bất kỳ quan hệ nào với Tần Lĩnh.

Mọi người nói xong đều nhìn về phía Tần Vũ, muốn xem anh nghĩ sao về chuyện này.

Không ngờ Tần Vũ chỉ nói một câu: "Tới đâu hay tới đó!" Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều quá, ngày mai xuất phát cứ cẩn thận một chút là được rồi!" "Thực sự không tìm được, chẳng lẽ không về được sao, gần đây đội khảo cổ vẫn rất nhiều, bao năm nay cũng không nghe nói xảy ra chuyện gì!" "Mọi người cứ yên tâm, về nghỉ ngơi đi!" Một đêm không có gì để nói.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đã thu dọn đồ đạc từ sớm, cáo biệt A Mãn và những người khác rồi lên đường.

Trấn Hắc Vũ mỗi năm có rất nhiều đội khảo cổ và du khách đến đây.

Vì vậy, người dân địa phương cũng có nhiều người chuyên làm nghề dẫn đường, hướng dẫn viên du lịch.

Nhưng lần này họ không thuê ai cả, chủ yếu là để đánh nhanh thắng nhanh.

Hơn nữa, bản thân Thành Hắc Thủy đã bị cát vàng chôn vùi, nên người dân địa phương cũng không biết nó ở đâu, chỉ biết một phương hướng và phạm vi đại khái.

Vì vậy, sau khi Bàn Tử mua một tấm bản đồ do người dân địa phương đánh dấu, cả nhóm liền trực tiếp khởi hành.

Cát vàng bay mù trời, một lần nữa trải nghiệm cảnh đi đường trong sa mạc khiến mọi người bất giác nhớ lại hai chuyến đi hoang mạc trước đây.

Bàn Tử nhìn bãi Gobi mênh mông, không khỏi cười nói: "Đây có lẽ là sa mạc Gobi đông người nhất mà Bàn gia từng thấy.

Ở nơi này, dù có lạc đường chắc cũng không sợ không ra được đâu nhỉ!" Mọi người cười cười, chỉ thấy trên Gobi gần trấn Hắc Thủy, đâu đâu cũng có thể thấy các đoàn du lịch.

Tuy du lịch ở đây không phát triển lắm nhưng người đến cũng không ít.

Và quan trọng nhất là gần đây có rất nhiều di tích cổ, nên các đội khảo cổ cũng đóng quân ở đây rất nhiều.

Tuyết Ly Dương nhìn về phía trước, nói: "Càng đi về phía trước, người sẽ càng ít.

Nghe nói gần Thành Hắc Thủy có rất nhiều rắn độc qua lại, nên mấy năm gần đây không ai dám đến!" "Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút!" Mọi người gật đầu.

Danh tiếng của Thành Hắc Thủy rất lớn.

Ban đầu có không ít người đến đây khảo cổ, nhưng hết lần này đến lần khác đều không có kết quả.

Cuối cùng cũng đành bỏ dở.

Về sau, phần lớn những người đến xem Thành Hắc Thủy đều là du khách.

Mỗi lần đến cũng chỉ đứng nhìn từ xa rồi đi.

Nghe nói bên trong Thành Hắc Thủy rất tà ma, nên phạm vi Thành Hắc Thủy được quy hoạch trên bản đồ thường không ai dám vào.

Đi đường trong sa mạc rất nhàm chán.

Đây cũng không phải lần đầu mọi người vào sa mạc, khi người xung quanh ngày càng ít đi, quá trình di chuyển trở nên dài đằng đẵng.

May mà mọi người có đầy đủ thiết bị, tuy đi đường nhàm chán nhưng cũng không đến mức lạc đường.

Sau hai ngày, họ cuối cùng cũng đã đến gần phạm vi của Thành Hắc Thủy.

Ở đây, xung quanh đã không còn thấy người nào khác.

Gặp được người khác ở đây đều là duyên phận. "Xem bản đồ đánh dấu, chúng ta hẳn đã đến gần Thành Hắc Thủy rồi!" "Nhưng tại sao ở đây lại không thấy bức tường đổ nào nhỉ?" Tuyết Lỵ Dương cầm bản đồ, rất không hiểu.

Trước khi đến, họ đã nghe người dân địa phương nói về chuyện này.

Rằng gần Thành Hắc Thủy có một bức tường đổ, là biểu tượng của thành.

Nếu tìm được bức tường đó, tức là đã đến gần Thành Hắc Thủy.

Nhưng họ đi suốt một chặng đường mà không hề phát hiện ra bức tường đổ nào.

Chương 1992

Theo lý mà nói, Gobi rộng mênh mông, nếu có công trình kiến trúc thì phải rất dễ phát hiện. "Chắc là bị chôn vùi rồi, cát trong sa mạc muốn chôn vùi một công trình thì quá đơn giản," Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, nhưng nếu bị chôn vùi thì việc tìm ra vị trí cụ thể sẽ rất phiền phức.

Chỉ có bản đồ, có khi đi ra khỏi phạm vi này rồi mà cũng không biết. "Cứ nghỉ ngơi tại chỗ đã, còn một tiếng nữa là trời tối rồi!" "Thời tiết tối nay chắc sẽ tốt, đến lúc đó để Tiểu ca dùng thiên tinh phong thủy xem thử!" "Biết đâu lại tìm được!" Mọi người gật đầu, không nói thêm gì nữa, tìm một nơi địa thế cao hơn rồi bắt đầu dựng trại.

Trong sa mạc, thường sẽ không nghỉ ngơi ở nơi địa thế thấp, vì một khi có gió nổi lên, rất nhanh sẽ bị cát vàng chôn vùi.

Địa thế cao một chút sẽ an toàn hơn.

Mọi người nấu chút đồ ăn, ăn xong liền ngủ.

Không còn cách nào khác, hành trình thực sự quá mệt mỏi.

Hai giờ sau, Tần Vũ tỉnh lại.

Quả nhiên, bầu trời đêm nay rất đẹp.

Doanh Thương đang ngồi trên một đụn cát bên cạnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Mọi người lần lượt tỉnh lại.

Thấy bầu trời đầy sao, tâm trạng ai cũng rất tốt. "Tiểu ca, nhanh lên đi, bây giờ chỉ chờ cậu thôi!" Bàn Tử xoa tay, hăm hở chờ Tiểu ca tìm vị trí.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, nhìn sự sắp xếp của các vì sao trên trời, trong lòng đã có tính toán.

Anh nhìn về phía bên trái.

Hồ Tư Lệnh vội hỏi: "Bên trái?

Tần tiểu ca, tuy tôi không hiểu nhiều về thiên tinh phong thủy, nhưng cũng có chút kiến thức.

Nơi này địa thế bằng phẳng rộng rãi, ứng với vị trí sao Trung Cung, chính là 'thượng chủ minh, hạ chủ phong, hữu trắc đế vương vị đương trung'.

Sao lại là bên trái chứ?" Tần Vũ nghe vậy chỉ nói một câu: "Sa mạc không đường bằng, tìm sao xem mạch lạc!" Nói xong, anh đi thẳng về phía trước.

Hồ Tư Lệnh vẫn có chút không hiểu.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc so đo những chuyện này, thế là mấy người liền đi theo.

Họ cũng không dọn dẹp khu cắm trại, xem ra vị trí cũng không xa.

Quả nhiên, Tần Vũ chỉ đi được ba phút, đột nhiên trước mặt họ xuất hiện một đụn cát dốc xuống.

Địa thế đụn cát phía trước đột nhiên thấp xuống, bên dưới trông có vẻ hơi tối.

Tần Vũ gọi mọi người theo sau, đi men theo đụn cát xuống dưới.

Vừa xuống đến bên dưới, họ liền cảm thấy dưới chân có gì đó không đúng.

Đụn cát mềm mại khi xuống đến dưới lại trở nên vô cùng cứng rắn.

Hồ Tư Lệnh vội ngồi xổm xuống đào một cái, liền thấy ở mặt bên của đụn cát này lại có một bức tường đá.

Bức tường đổ này quả nhiên đã bị cát vàng chôn vùi.

Nếu không đi men theo đụn cát này xuống, họ thật sự không thể phát hiện ra. "Mẹ kiếp, hóa ra gần thế à, vậy lều của chúng ta có cần mang qua không?" Bàn Tử hỏi.

Khu cắm trại cách đây không xa, có cần thiết phải mang qua không?

Hồ Tư Lệnh nói: "Vẫn nên mang qua đi, nơi này có bức tường đổ làm chỗ dựa, gặp bão cát cũng không sợ.

Đừng ngại phiền phức, an toàn là trên hết!" Bàn Tử gật đầu, hai người liền quay lại thu dọn đồ đạc.

Tần Vũ thì dẫn Ngô Bất Chính và Doanh Thương đào bức tường đổ này ra.

Bức tường dài bảy tám mét, trông có vẻ đã có lịch sử rất lâu đời.

Nhiều chỗ trên tường đã bị cát mài nhẵn, nhưng một số hình dạng vẫn có thể nhận ra.

Trên bức tường này lại có mấy cái rãnh lõm hình bán nguyệt, không biết dùng để làm gì.

Mọi người đang quan sát ở đây, đột nhiên bên kia lại truyền đến tiếng hét kinh hãi của Hồ Tư Lệnh và Bàn Tử.

Mọi người vội trèo lên, liền thấy hai người họ ôm đồ đạc chạy như điên về phía này, vừa chạy vừa hét: "Cẩn thận, có rắn!

Có rắn!" Tiếng nói vừa dứt, quả nhiên mấy người liền thấy, phía sau họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều rắn.

Những con rắn đó con nào con nấy trườn đi như điện, xuất hiện vô cùng bí ẩn.

Trước đó hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào.

Mọi người tập trung lại với nhau, vội nhảy xuống đụn cát chuẩn bị chạy tiếp.

Chương 1993

Tuy ở đây có tường đá, nhưng cũng không cản được đám rắn này.

Thế nhưng vừa mới xuống, Tần Vũ lại đột nhiên nói: "Đợi đã!" Tất cả mọi người đều sững sờ, không hiểu anh bảo đợi cái gì.

Nhưng thấy anh không có vẻ nói đùa, cũng chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, trên đụn cát, đám rắn đã đuổi tới.

Nhưng kỳ lạ là, không có một con rắn nào xuống.

Chúng đều dựng thẳng đầu rắn, co cụm trên đụn cát, chỉ dùng mắt rắn nhìn chằm chằm mọi người, dường như không có ý định xuống tấn công. "Mẹ kiếp, cái này là ý gì?

Khiêu khích à?" Bàn Tử có chút không vui nói.

Tần Vũ lại giữ anh ta lại, bảo anh ta đừng manh động, đồng thời nói: "Đám rắn này đang bảo vệ lãnh địa của mình!

Bức tường đổ này là đường ranh giới!" Mọi người nghe vậy sững sờ, Ngô Bất Chính vội nói: "Ý cậu là, chúng ta đi một vòng, phía trên là phạm vi của Thành Hắc Thủy, còn phía dưới này là bên ngoài Thành Hắc Thủy?

Bức tường đổ này chính là đường ranh giới?" Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu. "Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Không thể cứ đứng đây giằng co với chúng mãi được!" Bàn Tử hỏi.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đã nhận ra manh mối, nói: "Đây là rắn tam lăng, còn gọi là rắn đầu nhọn, là một loại rắn không độc!" "Không độc?" Mọi người sững sờ, Bàn Tử lập tức cười lên. "Mẹ kiếp, không độc à, sao cô không nói sớm!

Nào nào, để Bàn gia đi bắt vài con, nghe nói thịt rắn nướng cũng ngon lắm!" Tuyết Lỵ Dương vội ngăn anh ta lại: "Nghe tôi nói hết đã, loại rắn này tuy không độc nhưng chất tiết của nó có thể khiến tinh thần con người hưng phấn, nghiêm trọng thậm chí còn gây ra ảo giác!

Loại rắn này không thể ăn, cũng không thể bị cắn, nếu không chỉ riêng nước bọt tiết ra cũng có thể khiến người ta chết vì hưng phấn quá độ!" "Vậy chúng ta vẫn nên ăn bánh mì khô thôi." Bàn Tử nói rồi vội lùi lại.

Tuyết Lỵ Dương vội nói: "Ý thức lãnh thổ của đám rắn này rất mạnh, nhưng chỉ cần chúng ta không đi qua đó, chắc sẽ không có chuyện gì đâu!" Nói xong, cô còn nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ không nói gì, dường như ngầm thừa nhận cách nói này.

Mọi người thấy vậy liền đứng đối mặt với bầy rắn.

Lúc này, khi đã bình tĩnh lại, mọi người cũng dần phát hiện ra.

Đám rắn này lại đều có màu đen.

Mà trong truyền thuyết của người dân địa phương, rắn ở Thành Hắc Thủy có hai loại, một loại màu đen, một loại màu trắng.

Loại màu đen này là rắn tam lăng không độc nhưng có thể gây ảo giác, không biết loại rắn màu trắng kia có độc không và là giống gì.

Quả nhiên, mọi người đối mặt với đám rắn một lúc, chúng liền lui đi.

Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, một trận sợ hãi ập đến. "Mẹ nó, may mà mang đồ qua đây, nếu không muộn một chút nữa là vật tư của chúng ta đều bị đám rắn này chiếm hết rồi." Trong sa mạc, vật tư vô cùng quan trọng, không có vật tư, chết cũng không đi ra khỏi sa mạc được.

Bàn Tử sắp xếp lại vật tư một lần nữa, chia thành hai phần.

Một phần cắm trại ở đây, một phần mang theo người.

Như vậy, cho dù trại bên ngoài bị tấn công, họ ít nhất vẫn còn một phần vật tư để bảo mạng. "Tôi nói này, bây giờ làm sao đây?

Nửa đêm nửa hôm nếu không tìm được lối vào, hay là đi ngủ trước đi!" Bàn Tử gọi từ bên cạnh.

Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ, lúc này chỉ có thể xem anh nói thế nào.

Tần Vũ không nói gì, lúc này đang cầm bản đồ xem.

Nghiên cứu về Thành Hắc Thủy thực ra đã rất sâu sắc.

Tuy Thành Hắc Thủy vẫn chưa được đội khảo cổ tìm thấy, nhưng dựa trên nhiều ghi chép trong văn hiến lịch sử, đội khảo cổ vẫn đã đưa ra mô hình phỏng đoán về Thành Hắc Thủy.

Trong đó có một phần là mô hình về cấu trúc kiến trúc của thành.

Mô hình đã chi tiết hóa toàn bộ đặc điểm kiến trúc và bố cục của Thành Hắc Thủy.

Những điều này đều dựa trên đặc sắc của thời kỳ lịch sử đó, độ phục dựng khá cao.

Tuy nhiên, đã nói là mô hình phỏng đoán, tự nhiên sẽ có khác biệt.

Đội khảo cổ thường cũng dùng phương pháp này, làm đối tượng giả thiết, sau đó trong quá trình khai quật thực tế sẽ dựa vào sự khác biệt của tình hình thực tế để sửa đổi, có thể tăng hiệu suất khảo cổ lên rất nhiều.

Tần Vũ nhìn mô hình, lại kết hợp với bức tường cổ trước mặt, rất nhanh đã phát hiện ra một vấn đề.

Bức tường cổ này và mô hình Thành Hắc Thủy lại hoàn toàn không khớp nhau.

Dựa theo phương vị để suy đoán, lối vào gần nhất của mô hình Thành Hắc Thủy cũng cách đây hơn một trăm mét.

Mà bức tường cổ này lại giống như một bức tường bình phong, được xây ở nơi cách thành một trăm mét, trơ trọi một mình trông rất kỳ lạ.

Chương 1994

Tần Vũ cảm thấy bức tường cổ này rất kỳ lạ, bèn tiến lên sờ thử.

Rất nhanh, anh phát hiện ra bề mặt bức tường cổ này lại vô cùng lạnh.

Lúc này là ban đêm, Gobi quả thực đang hạ nhiệt, nhưng nhiệt độ của bức tường đá này rõ ràng lạnh hơn nhiệt độ bên ngoài rất nhiều.

Điều này rất bất thường, ban đêm vừa mới bắt đầu hạ nhiệt, nhưng nhiệt độ này lại giống như đã bị lạnh cả một đêm vậy.

Tình hình này có phần kỳ quái.

Tần Vũ rút tay lại, đặt trước mũi ngửi ngửi.

Thế nhưng vừa ngửi một cái, anh không khỏi nhíu mày. "Sao vậy, Tiểu ca?" Ngô Bất Chính vội tiến lên hỏi.

Sắc mặt Tần Vũ khó coi như vậy, rõ ràng là có vấn đề. "Bức tường này là đoạn đầu đài!" Tần Vũ lạnh lùng nói, đồng thời rút dao găm ra cạo lên trên, liền thấy bên trong bức tường cổ lại có rất nhiều chất màu đỏ sẫm.

Thứ đó là máu trộn với cát vàng tạo thành.

Ngày thường bị lớp cát vàng bên ngoài che lấp, nhưng nếu cạo ra thì có thể thấy bức tường bên trong đều là loại bùn máu màu đỏ sẫm này. "Mẹ kiếp, bức tường này có chuyện xưa à!" Bàn Tử cười nói.

Thế nhưng Tần Vũ chỉ vào mấy vết lõm rất kỳ lạ trên tường, nói: "Nơi này có thể là nơi Thành Hắc Thủy dùng để xử quyết nô lệ!

Chỉ là rất kỳ lạ, phong thủy nơi này không đúng vị trí!" Mọi người nghe vậy không hiểu ý của Tần Vũ.

Tần Vũ giải thích một chút.

Nếu dựa theo mô hình phục dựng của Thành Hắc Thủy để suy đoán, toàn bộ vị trí phong thủy tất nhiên phải ở trong thành.

Bất luận là ở giữa hay hai bên, ít nhất cũng không rời khỏi phạm vi của thành trì này.

Nhưng bây giờ dựa vào phán đoán của thiên tinh phong thủy, vị trí phong thủy này rõ ràng không ở trong thành, mà còn ở bên ngoài bức tường cổ này.

Như vậy xem ra, toàn bộ vị trí phong thủy lại cách thành trì quá xa.

Không có ai xây dựng thành trì như vậy cả.

Ngô Bất Chính nghe vậy lại nghĩ đến điều gì đó, nói: "Cũng không phải là không có khả năng, ví dụ như cung điện của Tây Vương Mẫu!

Nếu Thành Hắc Thủy này thực sự muốn che giấu không phải là thành mà là mộ, vậy thì bố cục như vậy rất hợp lý!

Thành ở bên ngoài, quá rõ ràng, mà thường thường chỉ cần giữ lại một lối vào là có thể đến được ngôi mộ cổ bên dưới!

Và ngôi mộ cổ này mới là nơi nằm trên vị trí phong thủy!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Bàn Tử nói: "Vậy Thiên Chân, cậu phân tích thử xem, nếu chúng ta khai quật cát vàng, đào khoảng bao nhiêu mét thì sẽ không bị sập?" "Đây không phải là nói nhảm sao, căn bản không khả thi!" "Thế mới nói, cát vàng không đào được, chúng ta cũng không tìm được ngôi mộ cổ này!

Vậy chúng ta làm sao xuống dưới đây?" Mọi người đều có chút bất lực, lời Bàn Tử nói là tình hình thực tế.

Mộ cổ trong sa mạc khó tìm, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là cát vàng quá mịn, bạn căn bản không đào được, đào bao nhiêu sập bấy nhiêu.

Như vậy thì tìm thế nào?

Tần Vũ lại nhìn về phía trước, nói: "Cũng chưa chắc!" Nói xong, anh liền đi về phía trước.

Mọi người không hiểu, vội đi theo.

Chỉ thấy anh đến một nơi cách đó khoảng mười mấy mét rồi dừng lại. "Chỗ này, đào không quá ba mét tuyệt đối sẽ ra!" Tần Vũ đột nhiên nói.

Mọi người đều sững sờ, không hiểu anh làm sao đưa ra được phán đoán này.

Tần Vũ cũng không giải thích, liền lấy trang bị ra bắt đầu đào.

Tuy cát vàng không dễ đào, nhưng chỉ cần mở rộng miệng hố, vẫn có thể đào được một độ sâu nhất định, chỉ là công việc này sẽ rất tốn sức.

Hơn nữa phải cẩn thận, một khi trong quá trình khai quật không cẩn thận làm cát xung quanh sạt xuống, đến lúc đó có thể công cốc.

Thậm chí còn có thể chôn người vào trong.

Nhưng Tần Vũ đã bắt đầu làm rồi, mọi người cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể lần lượt tiến lên giúp đỡ.

Năm người đàn ông một người phụ nữ, làm việc hết công suất tốc độ vẫn rất nhanh.

Chưa đầy nửa giờ, một cái hố sâu hình phễu đã được đào ra, cao độ khoảng hai mét rưỡi.

Độ sâu này đã rất sâu rồi, đào xuống nữa e rằng cát vàng xung quanh sẽ đổ ập xuống.

Thế nhưng khoảng cách này còn thiếu nửa mét cuối cùng so với ba mét mà Tần Vũ nói, mọi người cũng không thể dừng lại, nên chỉ có thể tiếp tục đào.

Nhưng lần này, khi xẻng xúc xuống, cát vàng xúc lên lại bắt đầu biến thành đất.

Mọi người sững sờ, nhìn kỹ lại, đó không phải là đất, mà là những khối như bùn máu. "Mẹ kiếp, sao dưới lớp cát vàng này lại có thứ này?" Bàn Tử kinh ngạc hô lên.

Chương 1995

Thế nhưng Hồ Tư Lệnh lại nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương nói: "Chẳng lẽ đây là một Vạn nhân khanh?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu. "Vạn nhân khanh gì?" Bàn Tử càng không hiểu.

Hồ Tư Lệnh lúc này mới nói: "Vạn nhân khanh ở đây không phải loại mà cậu nghĩ đâu, đây là một loại bí thuật của Bàn sơn đạo nhân!

Bàn Sơn Điền Hải chi thuật quỷ bí khó lường!

Trong đó có một loại bí thuật gọi là Vạn nhân khanh, loại bí thuật này có thể xây dựng công trình trong sa mạc, nhưng cái giá phải trả vô cùng lớn." Hóa ra, cái gọi là Vạn nhân khanh này thực chất là một phương pháp trong Bàn Sơn chi thuật, dùng máu người để làm đông cứng cát vàng.

Xây dựng công trình trong sa mạc rất khó, vì tính lưu động của cát vàng quá mạnh, công trình xây dựng thường xuyên bị sập.

Vì vậy, thời cổ đại có một phương pháp có thể xây dựng những công trình vô cùng kiên cố trong sa mạc, phương pháp này chính là tiền thân của Vạn nhân khanh.

Cách làm là dùng máu người trộn với cát vàng, chất dính trong máu sẽ làm cát vàng dính lại với nhau, cuối cùng hình thành một khu vực tương đối ổn định.

Xây dựng công trình trên khu vực này sẽ trở nên rất vững chắc.

Tuy nhiên, phương pháp này vô cùng tàn nhẫn, máu của vạn người e rằng cũng chưa chắc đã xây được một tòa thành cổ.

Vì vậy, sau này phương pháp này đã được cải tiến.

Người ta sẽ dùng máu tươi để nuôi một số loại thực vật.

Loại thực vật này giống như cây ăn thịt người, nhưng thực ra chúng là một loại tảo.

Chúng sinh trưởng trong máu, sau đó khi máu khô đi, xác của những loại tảo này sẽ dần dần mục rữa, cuối cùng hình thành một thứ cứng như đá.

Phương pháp này không cần phải giết vạn người, nên cũng tương đối dễ thực hiện hơn.

Mà phương pháp của Bàn sơn đạo nhân thực ra cũng tương tự như vậy, chỉ là không cần máu người, mà dùng máu gia súc, cộng thêm một số khoáng chất, từ đó cần ít máu hơn, hiệu suất cao hơn.

Chỉ là chuyện này Tuyết Lỵ Dương cũng chưa từng tận mắt thấy, nếu không phải gặp ở sa mạc, thật sự không nhớ ra. "Nói như vậy, bên dưới có thể có công trình kiến trúc?" Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh đều gật đầu.

Bàn Tử nghe vậy không nói nhảm nữa, bảo Tần Vũ tránh ra để mình tự tay đào.

Lớp bùn máu bên dưới rất dễ đào, mấy nhát đã đào xuống được nửa mét.

Khi Bàn Tử lại xúc một xẻng nữa xuống, quả nhiên lần này nghe thấy một tiếng "keng" giòn tan.

Bàn Tử vội dùng đèn pin soi vào, chỉ thấy bên dưới lại xuất hiện nóc nhà giống như ngói lưu ly.

Bàn Tử mừng rỡ, vội gọi mọi người qua xem.

Mọi người chỉ nhìn một cái đã xác định, bên dưới tất nhiên là nơi họ cần tìm.

Và Thành Hắc Thủy thực sự có lẽ cũng bị cát vàng chôn vùi bên dưới.

Tần Vũ bảo mọi người tránh ra, duỗi ra hai ngón tay thon dài, dùng sức kẹp một cái, liền một viên ngói lưu ly bị cạy lên.

Tiếp theo là viên thứ hai, rồi viên thứ ba và thứ tư.

Dọn sạch những viên gạch xung quanh, bên dưới liền lộ ra một lớp mái gỗ, đã bị mục nát khá nghiêm trọng, xem ra không cần tốn sức cũng có thể đào ra được.

Thế nhưng ngay khi Tần Vũ chuẩn bị ra tay, đột nhiên những đụn cát xung quanh lại bắt đầu từ từ lăn xuống, đồng thời tiếng gió rít gào cũng vang lên.

Sa mạc đêm khuya dường như đã nổi gió.

Ngô Bất Chính vội trèo lên xem, vừa nhìn sắc mặt không khỏi biến đổi: "Hình như sắp có bão cát rồi!" Mọi người nghe vậy sắc mặt đều trầm xuống.

Hồ Tư Lệnh vội nói: "Lần này phiền phức rồi, bão cát nổi lên, nơi này chắc chắn sẽ bị chôn vùi, có xuống hay không phải quyết định nhanh!" "Không được đâu Lão Hồ, chúng ta đều xuống rồi thì vật tư bên ngoài làm sao!" Tuyết Lỵ Dương vội nói.

Hồ Tư Lệnh nghĩ một lát rồi nói: "Nếu độ sâu bên dưới đủ sâu, cát vàng không thể lấp đầy được, chúng ta ít nhất vẫn còn đường lui!

Chỉ là nếu bên dưới có nguy hiểm, chúng ta ngay cả người tiếp ứng cũng không có!

Rất phiền phức, mà còn những con lạc đà kia..." Nhưng lúc này đã không còn nhiều thời gian cho họ suy nghĩ nữa.

Bàn Tử thúc giục: "Chỗ này muốn đào ra lại không phải chuyện đùa, lạc đà không cần nữa thì thôi!

Về thì đi bộ, chỉ cần vật tư còn là không thành vấn đề!

Tôi nói này, xuống trước đi!

Trận bão cát này không biết lớn cỡ nào, ở trên cũng chưa chắc an toàn!" Bàn Tử hiếm khi nói trúng trọng điểm.

Thế là mọi người không nói nhảm nữa.

Hồ Tư Lệnh dẫn Tuyết Lỵ Dương, Tần Vũ và Doanh Thương đi lấy vật tư, để Bàn Tử ở lại nhanh chóng tạo ra lối vào.

Bàn Tử cũng không nói nhiều, lấy cuốc leo núi ra bắt đầu đập.

Mọi người đội bão cát mang hết vật tư qua.

Nhưng họ vừa mới xuống đến đây, đột nhiên Hồ Tư Lệnh mắng: "Thằng béo chết tiệt kia, mẹ nó nhà cậu có học kiến trúc không vậy hả, chỗ này chỉ có thể đào chứ không thể đập!

Đập nữa chúng ta sẽ..." "Rầm!" Hồ Tư Lệnh một câu chưa nói hết, chỉ nghe dưới chân một tiếng nổ lớn.

Chương 1996

Gần như đồng thời, mọi người cảm thấy dưới chân hẫng một cái, liền cùng vô số cát vàng rơi thẳng xuống dưới, cũng không biết bên dưới là cái gì.

Lúc mọi người rơi xuống đất, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn.

Nhưng bên dưới cũng khá mềm, sờ sờ đều là cát vàng.

Mọi người vội bật đèn pin lên, soi lên đỉnh đầu.

Trời ạ, trên đỉnh đầu lại sập ra một cái lỗ rộng đến mười mét vuông.

Nhưng nói thật cái lỗ này không lớn lắm, nên cát vàng cũng không hoàn toàn chôn lấp lối vào.

Nếu muốn ra ngoài, vẫn còn cơ hội.

Tiếng gió bên ngoài càng lớn hơn.

Mấy người vội nhìn tình hình xung quanh, phát hiện nơi này lại rất lớn.

Bốn phía đều trống rỗng, giống như một căn phòng không có bất kỳ đồ đạc nào.

Bàn Tử đi về phía trước hai bước, đột nhiên hét lên: "Ê ê!

Chỗ này có một cánh cửa!" Mọi người nghe vậy vội chạy qua.

Quả nhiên thấy ở phía đối diện có một cánh cửa đá.

Cửa đá đóng kín, trên cửa đá còn xây cả mái hiên, trông giống như lối vào của một nơi nào đó.

Ngô Bất Chính nghĩ đến điều gì đó, quay người chạy ra sau đống cát vàng, quả nhiên thấy một lối đi. "Nơi này hẳn là một điểm trung chuyển.

Lối đi kia chắc chắn dẫn vào trong Thành Hắc Thủy!

Hắc tướng quân năm đó có thể đã đi qua mật đạo này để đến đây!

Xem ra sau cánh cửa đá chính là đích đến của chúng ta!" Bàn Tử hỏi từ bên cạnh: "Sao chúng ta lại chạy đến chỗ này rồi, lần này phiền phức rồi, lại phải bắt đầu từ đầu à!

Mà nói chứ, năm đó ông ngoại của Dương tham, họ vào từ đâu vậy?

Nếu có thể tìm được lối vào đó, chúng ta chẳng phải sẽ đơn giản hơn rất nhiều sao!" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Nơi họ vào năm đó là một điện phụ bị sập, nhiều năm như vậy cát vàng chắc chắn đã lấp đầy rồi!

Tìm được cũng không vào được!

Nhưng bên dưới này đều thông nhau, đi từ đây chỉ cần tìm được tượng Phật nằm khổng lồ là được rồi!" Mọi người gật đầu, mục tiêu của họ là di thể của Liễu Trần trưởng lão.

Chỉ cần tìm được Mạc kim phù, họ sẽ không tiếp tục đi sâu vào nữa.

Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên chuẩn bị mở cửa.

Cánh cửa đá đó vô cùng nặng nề, muốn mở e rằng cũng phải tốn một chút thời gian.

Thế nhưng, anh ta thử mấy lần mà chẳng có tác dụng gì.

Cánh cửa đá đó giống như bị khảm hoàn toàn vào trong tường vậy.

Tuyết Lỵ Dương vội tiến lên nhắc nhở: "Cậu đừng làm bậy, ông ngoại tôi ghi lại nơi này có Trùng hương ngọc, cẩn thận dụ nó ra là tất cả chúng ta đều toi đời đấy." Bàn Tử sững sờ, suýt nữa thì quên mất chuyện này, vội hỏi: "Cô có cách nào đối phó với Trùng hương ngọc không?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra một cái hộp, mở ra bên trong lại có mấy viên thuốc màu trắng: "Đây là thuốc viên làm từ hàn tủy, có thể duy trì thân nhiệt thấp trong ba giờ!

Tuyệt đối dưới nhiệt độ mà Trùng hương ngọc có thể dò được, nhưng qua ba giờ sẽ hết tác dụng!

Vì vậy, chúng ta phải giải quyết trận chiến trong vòng ba giờ!" Nói xong, Tuyết Lỵ Dương liền phân phát cho mọi người.

Thế nhưng Tần Vũ lại nói: "Đừng ăn vội, chỗ này chưa cần dùng đến!" Nói xong, Tần Vũ liền đi về phía cửa đá, sau đó sờ một lúc trên bức tường bên cạnh cửa đá, đột nhiên dùng sức một cái, lập tức toàn bộ cánh cửa đá ầm ầm mở ra.

Bàn Tử cười, nói: "Đấy thấy chưa, vẫn là Tiểu ca của chúng ta lợi hại.

Mà nói chứ, Tiểu ca, máu của cậu có trị được Trùng hương ngọc này không?" Tần Vũ lắc đầu, câu hỏi này anh cũng không thể trả lời.

Tác dụng trấn áp của máu Kỳ lân có hiệu quả với phần lớn côn trùng, nhưng cũng không phải là vạn năng.

Ví dụ như đối với thi miết, máu Kỳ lân có thể trấn áp, nhưng nếu bạn giết thi miết vương, gây ra sự phẫn nộ của bầy thi miết, tác dụng trấn áp sẽ giảm đi.

Điều này thực ra không phải là tuyệt đối.

Còn về Trùng hương ngọc này, Tần Vũ thật sự không dám chắc.

Bởi vì theo sự hiểu biết của anh, Trùng hương ngọc này là một thứ vừa giống côn trùng lại vừa giống thực vật.

Loại này khi gặp nhiệt độ cao hơn nhiệt độ của chính nó sẽ tan chảy thành côn trùng, sau đó bám vào người sống, rồi sẽ nhanh chóng chết đi và thối rữa, mà xác thối rữa lại sẽ sinh ra những con trùng mới.

Những con trùng này cứ thối rữa lặp đi lặp lại.

Dịch thể sinh ra từ sự thối rữa sẽ ăn mòn da người, từ đó hòa tan người ta sạch sẽ, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Vì vậy, loại Trùng hương ngọc này gần như không thể đối phó.

Thậm chí một số kim loại có chất liệu mềm hơn cũng có thể bị ăn mòn.

Chỉ là những thứ này thường không ăn mòn kim loại. "Đi thôi, Tiểu ca đã nói rồi, nơi này tạm thời còn chưa gặp Trùng hương ngọc đâu!

Chương 1997

Tác dụng của hàn tủy chỉ có ba giờ, chúng ta cứ đợi vào sâu hơn rồi hãy ăn!" Ngô Bất Chính gọi.

Mọi người gật đầu, lập tức đi vào trong cửa đá.

Bên trong cửa đá là một lối đi rất hẹp, trông có chút giống mộ đạo.

Chỉ khác với mộ đạo là, kết cấu kiến trúc ở đây rõ ràng giống thành dưới lòng đất cho người sống ở hơn.

Hai bên còn có những giá đèn rõ ràng.

Bàn Tử tiến lên xem xét, thấy bên trong còn một ít dầu chưa cháy hết, bèn dùng mồi lửa châm lên.

Khi lửa bùng lên, rất nhanh các giá đèn hai bên đều được thắp sáng, toàn bộ lối đi cũng được ánh lửa chiếu rọi.

Mọi người thấy, trên tường hai bên lối đi này lại được khắc không ít bích họa.

Nhưng phần lớn đều chưa kịp tô màu, chỉ là một số bản phác thảo.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Nghe nói năm đó trước khi Hắc tướng quân mưu phản, đã xây dựng một căn cứ bí mật dưới lòng đất, chuẩn bị đem toàn bộ bảo vật mình có được cất vào trong!

Bố cục ở đây xem ra chính là nơi ông ta dùng để giấu báu vật!" Bàn Tử nghe vậy mắt liền sáng lên: "Mẹ kiếp, sao cô không nói sớm, biết sớm Bàn gia tôi đã mang theo hai cái bao tải rồi!

Nếu lại giống như lần trước ở Vân Thiên Cung, thấy nhiều bảo bối như vậy mà không mang đi được, Bàn gia tôi không tức chết mới lạ!" "Được rồi, Tử Bàn Tử, đừng có lúc nào cũng tơ tưởng đến minh khí.

Gặp được thì cậu cứ tùy tiện lấy, không gặp được thì chỉ có thể nói là số cậu không tốt.

Mau lên đường đi." Hồ Tư Lệnh gọi.

Đồng thời, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Bích họa hai bên càng về sau càng nhiều hơn.

Trong đó có một số bích họa, ngay cả Tần Vũ cũng không hiểu là đang làm gì.

Tuyết Lỵ Dương giải thích rằng, đây có thể là một loại nghi thức thần bí của nước Tây Hạ.

Một nhóm người đang cầu nguyện xung quanh một vật gì đó.

Nhưng ghi chép về nước Tây Hạ rất ít, nên cụ thể là đang làm gì cũng không thể biết được.

Chỉ có thể thông qua những bức bích họa này để thấy rằng Tây Hạ thời đó chắc hẳn rất phồn vinh, chỉ tiếc là sau này dần dần suy tàn.

Đến đây thì giá đèn cũng hết, lối đi phía trước cũng đến cuối.

Mọi người thấy, phía trước lối đi lại xuất hiện một quần thể kiến trúc được xây dựng dưới lòng đất.

Quần thể kiến trúc đó không lớn, phạm vi xem ra cũng không quá rộng, nhưng lại có vô số phòng ốc, quả nhiên ứng với phỏng đoán trước đó của họ. "Cái này thì khá dễ tìm, chỉ cần đi men theo những công trình này về phía sau, chắc chắn là nơi cất giấu báu vật rồi!

Quả nhiên người nào cũng giống nhau, ha ha!" Bàn Tử cười nói.

Anh ta đã thấy giữa những công trình này có một con đường, vừa vặn kéo dài thẳng về phía sau quần thể kiến trúc.

Mọi người không chần chừ nữa, liền đi theo con đường này.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Thực ra tôi thấy nhé, nơi này cũng khá tốt đấy, chỉ là không biết Liễu Trần trưởng lão bọn họ có đến đây chưa!

Nếu Liễu Trần trưởng lão biết nơi mình được chôn cất là ở đây, có lẽ cũng sẽ yên lòng.

Dù sao nơi này cũng thật sự rất tốt." Ngô Bất Chính nghe vậy lại nói: "Đổi lại là cậu, cậu có vui không?

Sống dở chết dở còn hơn." "Ê, Thiên Chân, không thể nói như vậy được, dù sao..." "Đừng nói nữa!" Bàn Tử còn định phản bác, đột nhiên Tần Vũ đi đầu lên tiếng.

Bàn Tử còn tưởng Tần Vũ đang giúp Ngô Bất Chính chọc tức mình, vừa định tỏ vẻ bất mãn, đột nhiên Hồ Tư Lệnh cũng bịt miệng anh ta lại.

Điều này khiến anh ta có chút không hiểu.

Nhưng sau đó khi Hồ Tư Lệnh ra hiệu cho anh ta nhìn về phía trước, anh ta liền hiểu ra.

Chỉ thấy phía trước con đường này lại xuất hiện một bậc thang uốn lượn đi xuống.

Mà lúc này trước bậc thang lại có một người đang ngồi.

Người đó quay lưng về phía mọi người, trên người quấn một lớp vải dày, trông giống như một du khách bị lạc đường.

Thế nhưng người đó ngồi đó không nhúc nhích, giống như đã chết.

Nhưng người chết làm sao có thể ngồi vững như vậy!

Mấy người nhìn nhau, có chút không chắc chắn, rốt cuộc đây là người hay là tống tử.

Bàn Tử gan lớn, tiến lên hét: "Là người hay là quỷ!

Lên tiếng đi!" Thế nhưng người đó vẫn không có chút phản ứng nào.

Tần Vũ thấy vậy, đi thẳng về phía đối phương.

Những người khác đều căng thẳng nhìn theo, Hồ Tư Lệnh đã rút móng lừa đen ra, còn Bàn Tử thì lấy súng lục cầm tay.

Chỉ cần thứ đó dám trá thi, anh ta tuyệt đối không nói hai lời mà bắn một phát.

Chương 1998

Tần Vũ đến gần, rất nhanh đã vòng ra trước mặt người đó.

Vừa nhìn không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy người ngồi đó lại là một ông lão, hơn nữa da dẻ toàn thân ông lão đã khô quắt lại, nhưng lại không hề thối rữa.

Có lẽ là liên quan đến môi trường ở đây.

Trong sa mạc khí hậu khô hanh, lại ở nơi dưới lòng đất không có ánh nắng mặt trời chiếu vào, nên rất dễ xuất hiện loại thi thể không thối rữa này.

Nhưng tại sao ở đây lại có một thi thể khô của một ông lão?

Tần Vũ gọi mọi người qua, đồng thời dùng dao găm gạt tấm vải đen trên người đối phương ra.

Tấm vải rơi xuống đất, lúc này mọi người mới thấy.

Hóa ra đây căn bản không phải là vải đen gì cả, mà là một chiếc áo cà sa.

Chỉ là phần bên ngoài đã bị mục nát rất nghiêm trọng, không còn nhận ra bất kỳ đặc trưng nào, phần bên trong khá hơn một chút vẫn có thể nhận ra.

Hơn nữa, lúc này mọi người đến gần đều thấy, trên cổ ông lão còn đeo một chuỗi phật châu, một tay còn nắm lấy phật châu, dường như trước khi chết vẫn đang ngồi thiền lễ Phật ở đây.

Khi Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy dung mạo của ông lão này, không khỏi che miệng, kinh ngạc hô lên: "Đây...

đây là di thể của Liễu Trần trưởng lão!

Liễu Trần trưởng lão sao lại chết ở đây?" "Cô chắc chắn đây là Liễu Trần trưởng lão chứ?

Mà không phải là một du khách nào đó vô tình chạy đến đây rồi bị kẹt chết?" Bàn Tử hỏi.

Dù sao đi suốt một chặng đường, mọi người đều nghe Tuyết Lỵ Dương nói Liễu Trần trưởng lão được chôn trong miệng tượng Phật nằm.

Nhưng lúc này lại phát hiện di thể ở đây, thực sự có chút quá khó tin.

Tuyết Lỵ Dương lại nghiêm túc nói: "Đây tuyệt đối là di thể của Liễu Trần trưởng lão, không sai đâu, các người nhìn bụng của ông ấy đi, năm đó bụng của Liễu Trần trưởng lão chính là bị xương cốt đâm xuyên!

Chỗ này còn có vết thương rõ ràng!" Tuyết Lỵ Dương nói rồi vén áo lên cho mọi người xem.

Thế nhưng ngay lúc này, đột nhiên di thể của Liễu Trần trưởng lão bỗng giật mạnh một cái.

Bàn tay khô quắt của ông ta trong nháy mắt đã tóm chặt lấy cổ tay Tuyết Lỵ Dương.

Bàn Tử thấy vậy kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp, trá thi rồi!

Lão Hồ, nhanh lên, móng lừa đen!" Hồ Tư Lệnh cũng giật nảy mình, nhưng ngay sau đó lật tay một cái, móng lừa đen đã nhét vào miệng thây khô kia.

Lúc này cũng chẳng quan tâm thây khô kia có phải là Liễu Trần trưởng lão hay không nữa.

Cho dù là ông ta, một khi đã khởi thi thì cũng chỉ có thể gọi là tống tử.

Hồ Tư Lệnh nhét móng lừa đen vào miệng thây khô.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương đã giãy ra được.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn cổ tay của Tuyết Lỵ Dương thì không thấy có vết bầm nào.

Điều này chứng tỏ cái thây khô này không có thi độc.

Nhưng không có thi độc sao lại khởi thi được chứ?

Mọi người nghĩ mãi không ra.

Ngô Bất Chính bây giờ cũng đã bạo dạn hơn, muốn xem kỹ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Nào ngờ đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên kéo cậu ta lại, đồng thời lạnh lùng nói. "Đừng qua đó, các người nhìn sau lưng nó đi!" Mọi người sững sờ, đều vội vàng nhìn về phía sau lưng thây khô.

Thây khô lúc này vẫn đang ngồi trên mặt đất.

Quần áo sau lưng đã rách vài chỗ.

Và lúc này mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên mông của thây khô lại mọc ra một cái đuôi dài chừng một tấc.

Cái đuôi đó trông quá đột ngột.

Người làm sao có thể có đuôi được chứ, chuyện này thật sự quá vô lý! "Mẹ kiếp, thây khô này là chuột thành tinh à, sao lại có cả đuôi thế!" Bàn Tử vừa nói vừa vội lùi lại mấy bước.

Loại thây khô có đuôi này bọn họ đã từng gặp ở mộ dưới biển.

Không ngờ ở đây lại gặp phải lần nữa. "Không đúng!

Đây đâu phải mộ dưới biển, thây khô là do toàn bộ nước trong cơ thể bốc hơi mới hình thành, làm sao lại mọc đuôi được!" Ngô Bất

Chính vội nói.

Thế nhưng đúng lúc này, thây khô kia đột nhiên nhảy bật dậy, lao về phía Tuyết Lỵ Dương ở phía trước.

Tốc độ của thây khô quá nhanh, cộng thêm việc Tuyết Lỵ Dương không hề phòng bị, nên đã bị nó trực tiếp đè ngã xuống đất.

Chương 1999

Sau đó, nó há cái miệng to như chậu máu ra định cắn vào cổ Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này mọi người căn bản không kịp ra tay.

Tần Vũ đã lao tới, nhưng khoảng cách vẫn còn quá xa.

Tuyết Lỵ Dương cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, trong lúc nguy cấp liền rút ô kim cương ra chắn trước mặt.

Vừa bung ra, chiếc ô đã chặn được thây khô kia.

Cùng lúc đó, Tần Vũ đã đến nơi.

Anh lên trước một cước đá bay thây khô, tiếp đó một đao chém xuống.

Tức thì cái đầu của thây khô kia liền lìa khỏi cổ.

Khi cái đầu của thây khô lăn xuống đất, mọi người mới nhìn thấy, miệng của nó không biết từ lúc nào đã biến thành bốn mảnh, giống như không phải miệng người mà là miệng của côn trùng. "Đây... mẹ nó là cái thứ gì vậy?" Dù thần kinh của Bàn Tử có vững đến đâu, lúc này cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu đây là một con côn trùng thì thôi đi.

Nhưng nó rõ ràng là một người, sao lại có cái miệng của côn trùng được chứ! "Thây khô này tà môn quá, trước đó không có dấu hiệu gì cả, sao đột nhiên lại biến thành thế này, Tiểu ca, cậu biết không?" Hồ Tư Lệnh cũng vội vàng hỏi.

Thây khô không đáng sợ, đáng sợ là tại sao nó lại đột nhiên biến thành bộ dạng này.

Mọc thêm một cái đuôi còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tại sao cái miệng này cũng âm thầm biến đổi.

Chuyện này có chút không thể giải thích được.

Tần Vũ lắc đầu, cũng không biết đây là tình huống gì.

Tình huống này, nếu đặt ở Hiến Vương mộ thì anh còn có thể hiểu, có thể là do đằng thuật.

Nhưng đặt ở đây thì lại khiến người ta mù tịt.

Hơn nữa, đằng thuật của Hiến Vương cũng không thể làm biến hình được!

Cái miệng của thây khô này lúc đầu rõ ràng là hình dạng của con người, kết quả đột nhiên lại biến thành miệng côn trùng.

Trong khoảng thời gian đó thậm chí không có một chút quá trình chuyển đổi nào, về mặt lý thuyết thì hoàn toàn không thể giải thích được. "Cẩn thận!" Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

Hầu như cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy cái thây khô không đầu kia lại đột nhiên đứng dậy.

Phải biết rằng lúc này đầu của thây khô đã không còn.

Vậy mà vẫn có thể đứng dậy tấn công người khác, điều này rõ ràng có chút quá đáng. "Mẹ nó rốt cuộc là thứ gì vậy, có phải có côn trùng trong cơ thể nó không, thế này rồi mà vẫn đứng dậy được?" Bàn Tử chửi bới.

Ngoài lý do này ra, hắn thực sự không nghĩ ra khả năng nào khác. "Chắc là không phải, nếu có côn trùng thì đã sớm chui ra rồi, các cậu nhìn đầu nó kìa!" Ngô Bất Chính kêu lên.

Cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy, cái đầu của thây khô cũng động đậy.

Giống như chết không nhắm mắt, nó cũng lăn về phía bọn họ.

Bàn Tử là người nóng tính, thấy vậy liền vớ lấy cuốc chim, một cuốc bổ vào cái đầu kia.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" vang lên, cái đầu kia tức thì bị đánh bay ra ngoài.

Một cuốc này của Bàn Tử dùng sức quá lớn.

Trong khoảnh khắc, cái đầu đã đập vào vách tường bên cạnh, vỡ nát. "Bàn gia xem lần này mày còn giở trò được không!" Bàn Tử đắc ý nói.

Thế nhưng cái đầu thì đã vỡ, nhưng cái thây khô không đầu vẫn lao về phía mọi người.

Nhưng lần này không cần những người khác ra tay, Doanh Thương đã lên trước một cước giẫm cái thây không đầu xuống đất.

Cái thây không đầu tay chân giãy giụa loạn xạ, trông hệt như một con côn trùng đang múa may quay cuồng. "Thứ này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ lại phanh thây nó ra à!" Bàn Tử hỏi.

Hồ Tư Lệnh lấy ra một bình dầu hỏa, nói: "Thiêu nó đi, thứ này có gì đó kỳ quái, trừ khi đập nát nó ra, nếu không e rằng chỉ còn một cánh tay nó cũng có thể tấn công người!" Mọi người gật đầu, Hồ Tư Lệnh liền lấy dầu hỏa đổ lên cái thây không đầu kia.

Sau đó một ngọn lửa lớn đã thiêu nó thành tro.

Mọi người không rời đi ngay mà đợi cho đến khi cái thây khô cháy thành tro bụi.

Bàn Tử dùng cuốc chim tiến lên bới móc, bới một hồi lâu cũng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Chương 2000

Cuối cùng, hắn đành bất lực nói: "Không có Mô kim phù, có phải Liễu Trần trưởng lão đã giấu đi rồi không?" "Có thể lúc đó ông ấy chưa chết, trong lúc tìm đường ra đã đi nhầm vào đây, sau đó mới biến thành thế này?" Phỏng đoán này của Bàn Tử cũng có khả năng.

Dù sao thì việc phát hiện di hài của Liễu Trần trưởng lão ở đây thực sự quá kỳ lạ.

Thế nhưng Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói: "Không thể nào, nếu Liễu Trần trưởng lão chưa chết, tại sao lại không mang Mô kim phù theo người?" "Hơn nữa trong bút ký ghi lại rất rõ ràng, ông ngoại tôi đã xác nhận Liễu Trần trưởng lão chết rồi mới hạ táng ông ấy!" "Chuyện này chắc chắn có vấn đề." Hồ Tư Lệnh nghe vậy cũng gật đầu, còn Ngô Bất Chính ở bên cạnh đột nhiên nói: "Mọi người có cảm thấy chuyện này rất kỳ quái không?" "Tình huống xảy ra trên người thây khô này có chút quá khó tin." "Ví dụ như cái đuôi này, là chúng ta đã thấy ở mộ dưới biển, còn cái miệng hình dạng như miệng côn trùng này thì lại ở Hiến Vương mộ." "Tôi luôn cảm thấy sự xuất hiện của những thứ này vô cùng kỳ quặc!" "Mọi người còn nhớ lời của ông lão trước đó không?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ. "Lời của ông lão?

Ông lão nào?

Cậu nói là cha của A Mãn à?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính gật đầu.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn người.

Trong đầu không khỏi hiện lên lời nói của ông lão ngày hôm đó. "Đừng suy nghĩ lung tung, sẽ chết người đó!" Bàn Tử tức thì như rơi vào hầm băng, kêu lên: "Mẹ kiếp, nơi... nơi này chẳng lẽ cũng giống như Tần Lĩnh, cũng có năng lực vật chất hóa à!" Tần Vũ cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng lắc đầu nói: "Không đúng, nếu có năng lực vật chất hóa, e rằng chúng ta sẽ không đến được đây thuận lợi như vậy!" "Vậy là sao chứ?" Bàn Tử vội hỏi.

Nhưng rõ ràng không ai có thể trả lời câu hỏi này.

Ngô Bất Chính nói: "Nơi này cho dù không có năng lực vật chất hóa, e rằng cũng không khác biệt là mấy!" "Chỉ là sức mạnh này có thể không mạnh bằng cây thần Tần Lĩnh!" "Trên đường đi chúng ta đều tự ám thị mình rằng đang đi tìm Liễu Trần trưởng lão, cho nên ý niệm này là mạnh nhất, còn những suy nghĩ khác có thể không thể thực hiện được!" "Tôi đoán rằng năng lực vật chất hóa ở đây rất yếu, chỉ có ám thị rất mạnh mới xuất hiện!" "Rốt cuộc có phải như vậy không, đợi chúng ta tìm được tượng Phật nằm kia, vào miệng ngài xem rốt cuộc có di thể của Liễu Trần trưởng lão hay không là biết ngay!" Mọi người gật đầu, bây giờ dường như cũng chỉ có cách này.

Lúc này, mọi người không còn trì hoãn nữa, tiếp tục lên đường.

Và sau khi trải qua chuyện kinh hãi vừa rồi, mọi người trên đường bắt đầu nói chuyện phiếm để phân tán sự chú ý.

Năng lực vật chất hóa tuy chỉ có Bàn Tử và Tần Vũ từng trải qua, nhưng những người khác cũng ít nhiều hiểu được.

Chỉ cần không suy nghĩ lung tung thì về cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Đến đây, thực ra đã không còn xa đích đến.

Bọn họ vốn dĩ không chuẩn bị đi sâu vào trung tâm của Hắc Thủy Thành.

Chỉ cần tìm được tượng Phật nằm kia, tìm được di thể của Liễu

Trần trưởng lão và Mô kim phù là có thể rời đi.

Men theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, bậc thang đá đã đi đến cuối.

Mà suốt chặng đường này, thực ra độ cao của bọn họ đã xuống rất sâu.

Những công trình kiến trúc hai bên cũng dần biến mất, chỉ còn lại vách đá.

Điều này cho thấy họ đã đi sâu vào lòng đất.

Ít nhất khoảng cách đến lớp cát vàng trên đỉnh đầu đã rất xa. "Ở đây có gió, xem ra phía trước hẳn là một không gian rất lớn." Ngô Bất Chính nhắc nhở.

Mọi người gật đầu.

Trong thế giới dưới lòng đất này, có gió chỉ có thể chứng tỏ phía trước có một không gian rất lớn, thậm chí có thể là một khe nứt dưới lòng đất.

Nếu không, trong một không gian tương đối kín, sẽ không có luồng không khí rõ rệt như vậy.

Mọi người lại tiếp tục đi một đoạn đường.

Chẳng mấy chốc, bậc thang đá phía trước đã đi đến cuối.

Và ở cuối con đường, có một cánh cửa đá chặn lối đi.

Nhưng mọi người có thể cảm nhận được, gió chính là từ khe hở của cánh cửa đá này thổi ra.

Bàn Tử tiến lên kiểm tra cửa đá, phát hiện cửa đá này có chút kỳ quặc.

Trong khe cửa có một mùi lạ rõ rệt, dường như đã được lấp đầy thứ gì đó.

Tình huống này cho thấy cửa đá có cơ quan.

Hơn nữa cơ quan còn chưa bị phá, vậy thì thật kỳ lạ. "Tôi nói này, tình hình không ổn lắm, bên trong cửa đá này có cơ quan, mà còn chưa bị kích hoạt!" "Vậy năm đó ông ngoại cậu và Liễu Trần trưởng lão vào bằng cách nào?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Không rõ, nhưng ai có thể đảm bảo ở đây chỉ có một lối vào?" "Hay là cứ tìm cách mở cửa đá ở đây trước đã rồi tính sau." Bàn Tử nói xong liền định cầm xà beng lên thử.

Ngô Bất Chính vội nói: "Không được, bên trong lấp đầy bột phốt pho!" "Cửa đá một khi bị mở ra, ma sát sẽ khiến những lớp phốt pho này bùng cháy ngay lập tức!" "Người mở cửa sẽ bị thiêu chết, hay là dùng thuốc nổ luôn đi!" Bàn Tử nghe vậy cũng giật nảy mình.

Không ngờ người Tây Hạ lại có cơ quan lợi hại như vậy.

Nếu không nhận ra đây là bột phốt pho, chẳng phải là gặp họa rồi sao.

Địa hình ở đây cũng tạm ổn, lượng thuốc nổ chỉ cần vừa phải sẽ không gây sập.

Ngay lập tức, Bàn Tử liền lắp đặt thuốc nổ.

Cửa đá ở đây được bố trí cơ quan như vậy, rõ ràng không gian bên trong chính là trung tâm của Hắc Thủy Thành.

Vì vậy, mọi người cũng chẳng buồn mạo hiểm nữa, cứ dùng thuốc nổ là xong.

Chương 2001

Một lát sau, thuốc nổ đã được đặt đúng vị trí.

Theo một tiếng lệnh, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "ầm", trong nháy mắt, cả cánh cửa đá đã bị nổ tung.

Nhưng cùng với tiếng nổ, cánh cửa đá bị nổ tung cũng bùng lên một ngọn lửa lớn.

Ngọn lửa dày đặc, may mà bọn họ đều đã lùi ra xa.

Nếu không, chỉ với ngọn lửa vừa rồi, e rằng trong nháy mắt có thể nuốt chửng một người. "Mở rồi, mở rồi, đi!" Bàn Tử hô hào, lập tức định vào đầu tiên.

Tần Vũ lại vội vàng cản hắn lại. "Ăn hàn tủy đi!" Mọi người sững sờ, lúc này mới nhớ ra, bọn họ vẫn chưa ăn hàn tủy.

Ngay lập tức, mọi người lấy hàn tủy ra, sau đó nuốt xuống.

Rồi mới lần lượt đi vào trong cửa đá.

Khi đi qua cửa đá, mọi người đều cảm nhận rõ rệt nhiệt độ xung quanh đã giảm đi một đoạn dài.

Rõ ràng nhiệt độ bên trong thấp hơn bên ngoài rất nhiều. "Trời đất, sao nơi này lại lạnh lẽo thế, có chút rợn người!" Bàn Tử không nhịn được nói. "Nơi này có thể kết nối với khe nứt dưới lòng đất, lạnh lẽo là chuyện bình thường." Tuyết Lỵ Dương nói, đồng thời cô đã lấy ra súng bắn pháo sáng, bắn một phát về phía trước.

Phía trước rất tối, nhưng có thể cảm nhận được không gian dường như rất lớn.

Cùng với phát súng này, ánh sáng tức thì chiếu rọi rõ ràng xung quanh.

Và khi mọi người nhìn rõ tình hình xung quanh, ai nấy đều không khỏi nuốt nước bọt.

Chỉ thấy phía trước bọn họ là một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Cách bọn họ chưa đầy ba mét đã là điểm cuối.

Và phía trước nữa là một vực sâu khổng lồ.

Vực sâu rộng ít nhất cũng phải gần trăm mét.

Và cách đó trăm mét là phía bên kia của vách đá.

Và cũng chính ở đó, một pho tượng Phật nằm khổng lồ đang nằm trên mặt đất.

Pho tượng Phật nằm này được xây dựng dựa vào núi.

Toàn thân toát lên vẻ hùng vĩ, khiến mọi người không khỏi trầm trồ.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, ai có thể ngờ được rằng dưới sa mạc này lại có một nơi khiến người ta chấn động đến vậy.

Mọi người nhìn một lúc lâu, cho đến khi ánh sáng của pháo sáng dần tắt mới hoàn hồn.

Bàn Tử vội bắn thêm một phát nữa.

Lần này mọi người mới bắt đầu xem xét tình hình xung quanh.

Khoảng cách gần trăm mét, bọn họ dù thế nào cũng không thể qua được.

Nhưng năm đó ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương và Liễu Trần trưởng lão xác thực đã qua được.

Điều này cho thấy họ chắc chắn có cách để qua.

Tần Vũ tiến lên nhìn xuống vực sâu.

Chẳng mấy chốc đã phát hiện, hóa ra bên dưới vực sâu này lại có một con đường cheo leo.

Con đường này không phải là cầu treo bằng dây sắt lơ lửng thật sự, mà là giữa hai vách đá hai bên lại có một dãy núi thấp nối liền hai vách đá.

Hai bên vách đá đều có bậc thang đá, có thể men theo những bậc thang này đi xuống, sau đó đi sang đối diện.

Rồi lại đi lên.

Bàn Tử nhìn con đường hẹp phía dưới vực sâu, không khỏi cảm thấy hoa mắt, vội lùi lại mấy bước. "Tôi nói này, con đường này nguy hiểm quá, đi con đường này các người có chắc là an toàn không?" Hắn sợ độ cao, thực sự có chút không muốn đi xuống.

Nhưng ở đây ngoài con đường này ra, dường như cũng không còn con đường nào khác.

Thậm chí không để lại một chút dấu vết nào, muốn xem năm đó Chá Cô Tiếu và Liễu Trần trưởng lão qua bằng cách nào cũng không được. "Sao?

Sợ rồi à?

Thế thì tốt quá, cậu ở lại đây, chúng tôi qua nhé?" Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử nghe vậy lại vội nói: "Ai... ai sợ chứ, Bàn gia tôi đây là đang thể hiện sự tôn trọng đầy đủ đối với cổ mộ, cậu có hiểu không." "Chẳng phải chỉ hơi cao một chút sao, Bàn gia còn chưa để vào mắt đâu." Mọi người đều biết hắn sợ độ cao, thấy hắn lúc này vẫn còn cứng miệng, Hồ Tư Lệnh liền cười nói: "Thật không tiểu béo, hay là cậu đi tiên phong nhé?" "Cậu là mũi nhọn tiên phong trong đội chúng ta mà." Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Lời này không sai, nhưng Bàn gia lần nào cũng đi tiên phong, làm sao để người mới có cơ hội thể hiện được, nhiệm vụ đi tiên phong lần này giao cho cậu đấy lão Hồ!" "Cậu đừng có từ chối nữa!" "Ai da, lúc nào rồi mà các người còn đùa giỡn, ở đây chỉ có một con đường này, không đi cũng phải đi, tôi đi trước!" Tuyết Lỵ Dương nói xong đã lấy ra ô kim cương, là người đầu tiên nhảy lên bậc thang đá.

Chương 2002

Hồ Tư Lệnh vội nói: "Hay là để tôi đi, tôi chỉ đùa cậu ta thôi." Nói xong, Hồ Tư Lệnh cũng nhảy lên.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, đi ngay sau đó.

Tiếp theo là Ngô Bất Chính và Doanh Thương, cuối cùng mới là Bàn Tử.

Bàn Tử tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng biết đây là con đường duy nhất, không đi thì không qua được.

Đến lúc đó, minh khí bên kia, hắn một món cũng không lấy được.

Toàn bộ bậc thang đá trông rất chắc chắn, đều được xây dựng dựa vào núi.

Tuy chiều rộng không lớn, nhưng ba người đi song song tuyệt đối không có vấn đề gì.

Bọn họ lúc này đi từng người một, chiều rộng là đủ.

Chỉ là không biết trên bậc thang đá này có cơ quan hay không.

Nhìn từ trên cao cảm giác rất chấn động.

Nhưng khi thực sự đặt chân lên những bậc thang đá này, sự chấn động mang lại mới là mạnh mẽ nhất.

Những bậc thang đá này đều được làm bằng một loại đá màu đen.

Nhìn tình hình xung quanh, dường như là được lấy vật liệu trực tiếp từ vách đá.

Rất khó tưởng tượng vào thời cổ đại, khi khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, những tiền bối đã làm ra công trình quy mô như vậy bằng cách nào.

Tuyết Lỵ Dương cúi xuống sờ một cái rồi nói: "Đây là đá núi lửa, gần đây rất lâu trước kia có thể là nơi dòng dung nham chảy qua!" "Núi lửa trong sa mạc không thường thấy, nhưng dấu vết của dòng dung nham thì có." Mọi người nghe vậy đều bừng tỉnh, không ngờ ở đây còn có lịch sử như vậy. "Dương Tham, nói xem năm đó ông ngoại cô và Liễu Trần trưởng lão có phải đi con đường này không?" "Tôi cứ cảm thấy trong lòng không yên tâm thế nào ấy?" Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Dù sao thì những điều này đều không được ghi lại trong bút ký, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên cũng không thể biết được.

Nhưng đúng lúc này, Hồ Tư Lệnh đi phía trước đột nhiên lên tiếng: "Xem ra là đã đi qua, ở đây có ký hiệu!" Mọi người nghe vậy vội xúm lại.

Quả nhiên nhìn thấy, tình hình phía trước bậc thang đá đã thay đổi.

Bọn họ lúc này đã đi xuống độ cao chừng hai mươi mét.

Bậc thang đá cũng bắt đầu từ vách đá men theo dãy núi nối liền hai vách đá mà xây.

Bậc thang đá bắt đầu trở nên bằng phẳng hơn.

Nhưng không ai ngờ rằng, ngay phía trước bậc thang đá lại xuất hiện tới ba ngã rẽ.

Một con đường đi thẳng về phía trước, còn hai bên lại có hai bậc thang đá khác, lần lượt dẫn đến hai bên.

Tuy hướng đi tổng thể đều là về phía trước, nhưng ngã rẽ sai một ly này, kết quả có thể lại là đi một dặm.

Hồ Tư Lệnh chỉ vào một bậc thang đá gần bên trái, nói: "Các cậu nhìn xem, ở đây có ký hiệu!" Mọi người lại gần xem, quả nhiên phát hiện trên bậc thang đá có người khắc một mũi tên.

Hướng mũi tên chỉ thẳng vào con đường này.

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy kỳ lạ, cúi người xuống sờ một cái, sau đó lại lấy ra Mô kim phù so sánh một chút.

Kinh ngạc nói: "Đây là dùng Mô kim phù khắc ra!

Xem ra năm đó Liễu Trần trưởng lão chọn chính là con đường này!" Mọi người vui mừng, lập tức định đi lên.

Nhưng Tần Vũ ở bên cạnh lại lắc đầu nói: "Không đúng!" "Con đường này có nguy hiểm!" Mọi người nghe vậy sững sờ. "Có nguy hiểm?

Tiểu ca, tại sao?" Ngô Bất Chính khó hiểu hỏi.

Tần Vũ lại nhìn ba con đường trước mắt giải thích.

Hóa ra ba con đường này trong phong thủy được gọi là tam đạo.

Khác với lục đạo luân hồi của địa ngục.

Ba con đường này thực ra đều có thể thông đến đối diện.

Và nguyên nhân xây dựng như vậy chủ yếu là vấn đề khoảng cách.

Theo giải thích của Tần Vũ, xây dựng công trình ở nơi này, giữa hai vách đá chỉ có một con đường này.

Vậy thì bắt buộc phải chia ra.

Nếu không, nhân viên đông đảo, đi thẳng một con đường chắc chắn sẽ tắc nghẽn.

Mà ba con đường thì có thể có tác dụng phân luồng.

Đương nhiên, đây chỉ là tác dụng khi xây dựng.

Sau khi công trình hoàn thành, ba con đường này sẽ được lắp đặt cơ quan, chỉ có một con đường là an toàn.

Hai con đường còn lại chắc chắn có vấn đề.

Chương 2003

Và theo phong thủy, tả vi đại, trung vi gian, hữu vi thứ (trái là lớn, giữa là gian, phải là thứ), thông thường con đường bên trái gần nhất, hẳn là đi thẳng đến đối diện, nhưng con đường như vậy chắc chắn cũng sẽ vì khoảng cách quá ngắn mà bị thiết lập cơ quan.

Cho nên, chỉ có con đường xa nhất mới có thể là an toàn.

Như vậy, cho dù bạn đi trên con đường an toàn, nhưng cứ đi vòng vèo mãi không đến nơi, cũng sẽ khiến tâm lý bạn có vấn đề.

Thực ra, cuộc đấu trí với chủ mộ không chỉ là trên cơ quan, mà nhiều khi còn là trên tâm lý.

Mọi người nghe vậy rất ngạc nhiên.

Nhưng mũi tên này rõ ràng là do Mô kim phù khắc, điều này đủ để chứng minh năm đó Liễu Trần trưởng lão bọn họ đi chắc chắn là con đường này.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, cậu nói tuy tôi nghe không hiểu, nhưng nếu năm đó Liễu Trần trưởng lão và Chá Cô Tiếu đi con đường này, họ vẫn bình an đến được!" "Vậy chẳng phải là nói, cơ quan trên con đường này đã bị họ phá rồi sao?" "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta chắc chắn là càng đi càng tốt à!" Tần Vũ gật đầu, đúng là lý lẽ như vậy.

Nhưng điều anh muốn biểu đạt không phải là cái này.

Tần Vũ cúi người xuống sờ vào vết khắc đó, nói: "Chúng ta xác thực phải đi con đường này!" "Chỉ là tôi muốn nói cho các người biết, vết khắc này là vừa mới khắc lên!" "Cái gì?" Mọi người nghe vậy tức thì đều ngớ người.

Vừa mới khắc lên là sao?

Ngô Bất Chính cũng vội cúi xuống xem, quả nhiên phát hiện vết khắc này rất mới, trên đó căn bản không có bụi bặm, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với xung quanh. "Các cậu nhìn đây!" Hồ Tư Lệnh đột nhiên kêu lên.

Mọi người thuận theo ánh mắt của ông ta nhìn sang.

Phát hiện phía trước vết khắc này lại xuất hiện một loạt dấu chân.

Dấu chân đó rất nhẹ, dường như là do một người rất gầy để lại.

Hơn nữa nhìn chiều rộng của dấu chân, hẳn là của một người đàn ông.

Nhìn thấy thứ này, tim của mọi người đều thót lên.

Bọn họ đi suốt quãng đường, ngoài cái thi thể giả mạo của Liễu Trần trưởng lão ra, những thứ khác đều không nhìn thấy.

Sao ở đây đột nhiên lại xuất hiện nhiều dấu chân như vậy? "Chết tiệt, có người nhanh chân đến trước rồi!" "Tôi nói này, vậy chúng ta đừng lề mề nữa!" Bàn Tử rút súng ngắn cầm tay ra hô hào.

Mấy người đều gật đầu.

Tuy không biết đối phương là ai, nhưng rõ ràng dấu chân ở đây đã không cần giải thích nhiều.

Đối phương nói không chừng là từ lối đi khác vào cũng không biết chừng.

Nhiệm vụ cấp bách là phải nhanh chóng tìm được Mô kim phù.

Mọi người nhìn Tần Vũ, Tần Vũ cũng đứng dậy nói: "Đi thôi!" Nói xong, bọn họ liền đi vào lối đi bên trái.

Bất kể đối phương là ai, cũng phải đi xem mới biết được.

Tình hình của lối đi bên trái cũng tương tự.

Mọi người chạy suốt ba phút, đã phát hiện có thể nhìn thấy bóng của vách đá đối diện.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên phát hiện, trên bậc thang đá phía trước lại có rất nhiều mũi tên nỏ.

Nhưng những mũi tên đó đều rơi trên mặt đất, có cái còn bị chém đứt gọn gàng.

Rõ ràng có người đã kích hoạt cơ quan ở đây, và đã bình an đi qua. "Người đó có lẽ biết tình hình ở đây, xem ra anh ta cố ý đi con đường này, có thể là đang vội?" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người nghe vậy lại không tìm được lý do để phản bác, dường như đúng là như vậy. "Vội?

Tại sao lại vội?

Lối đi ở đây còn có thể biến mất hay sao?" Bàn Tử nghi ngờ nói, đồng thời quay đầu lại nhìn.

Nhưng vừa nhìn, sắc mặt hắn không khỏi thay đổi. "Các cậu xem, mấy dấu chân này là sao?" Mọi người thuận theo ánh mắt nhìn sang, vừa nhìn đã ngây người.

Chỉ thấy sau lưng bọn họ, dấu chân do đối phương để lại lại đang nhanh chóng biến mất.

Hơn nữa là biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Không ổn!" Tần Vũ thấy vậy liền quay người chạy về phía lối vào, đồng thời hét lên: "Các người ở lại, ký hiệu kia có vấn đề!" Nói xong anh đã biến mất trong bóng tối.

Doanh Thương, Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh thì cảnh giác nhìn trước sau, đề phòng nguy hiểm xuất hiện.

Bàn Tử có chút căng thẳng, nắm chặt súng ngắn cầm tay nói:

"Thiên Chân, cậu mẹ nó mau phân tích xem rốt cuộc là tình huống gì?" "Có phải là có ma không?" Sắc mặt Ngô Bất Chính lúc này cũng rất khó coi, cúi người nhìn bậc thang đá nói: "Hiện tại còn chưa rõ, nhưng đã có một phỏng đoán táo bạo, lát nữa xem Tiểu ca về nói thế nào!" "Phỏng đoán gì chứ?

Cậu nói thử xem!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai khả năng, thứ nhất ở đây có ma!" "Thứ hai, không gian của Hắc Thủy Thành này e là có vấn đề, nhưng tôi cảm thấy khả năng thứ nhất lớn hơn!" "Vấn đề không gian, quá viển vông rồi!" "Vấn đề không gian?

Mẹ kiếp, cậu cũng dám nói thật à!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Chương 2004

"Lần trước ở Vân Thiên Cung, chú Ba của cậu chẳng phải đã gặp phải vấn đề này, cuối cùng kết luận là có ma!" "Tôi thấy lần này tám phần cũng là có ma!" Nói xong, Bàn Tử lại từ trong ba lô lôi ra một thứ dài ngoằng, đắc ý nói: "May mà Bàn gia tôi đây ăn một lần khôn một chút, lần này có mang theo sừng tê giác!" "Lát nữa Tiểu ca về, chúng ta không được thì đốt nó lên, ép con ma kia ra ngoài!" Mọi người gật đầu.

So với những thứ huyền diệu khó hiểu như không gian bị bẻ cong, sự tồn tại của ma quỷ vẫn khiến mọi người tin phục hơn.

Những chuyện không thể lý giải, coi như là do ma quỷ gây ra cũng dễ chấp nhận hơn.

Dù sao thì nếu nói nơi này thật sự tồn tại cái gì gọi là không gian bị bóp méo, thì phải giải thích thế nào?

Tuyết Lỵ Dương cũng rất đồng tình với cách nói này.

Vấn đề không gian, cho đến nay vẫn chưa có một định luận chính xác nào.

Tự mình ở đây đoán mò cũng chẳng có tác dụng gì.

Chẳng mấy chốc, phía sau đã có tiếng bước chân.

Tần Vũ đã quay trở lại.

Chỉ là sắc mặt của anh không được tốt lắm, rõ ràng phía sau e là cũng đã xảy ra vấn đề. "Thế nào rồi?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu. "Ký hiệu biến mất rồi, dấu chân trên đường đi cũng không còn, chỉ còn lại của chúng ta!" Mọi người nghe vậy tim cũng hoàn toàn lạnh ngắt.

Tình hình trước mắt giống như tất cả mọi thứ của người kia ở đây đều đang bị xóa đi.

Và người đó dường như vốn dĩ không thuộc về thế giới này. "Tôi nói này, vậy thì không còn gì để nói nữa, chắc chắn là có ma rồi!" "Ra tay đi!" Bàn Tử đưa sừng tê giác cho Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính gật đầu cũng không nhiều lời, lập tức đốt sừng tê giác lên.

Và cùng với việc đốt cháy, từng làn khói màu xanh lục cũng bay ra.

Mọi người đều căng thẳng nhìn xung quanh, muốn tìm xem có thứ gì bẩn thỉu không.

Nhưng hai bên này chỉ có lan can đá cao chưa đến một mét, bên ngoài là vách đá cheo leo.

Căn bản không có nơi nào có thể ẩn nấp.

Nếu nói có, thì cũng chỉ có lối đi phía trước và phía sau này thôi.

Ngô Bất Chính nói: "Hay là chúng ta quay lại đường cũ, đi lối đi khác?" Mọi người lắc đầu.

Bàn Tử nói: "Đừng có hở ra là bệnh Thiên Chân lại tái phát, cậu thiết kế cơ quan, người khác trúng chiêu rồi còn có thể quay lại đường cũ à?" "Hơn nữa ở đây có người khác đến rồi, chúng ta mà lui lại, lỡ hắn từ đây chuồn mất thì chúng ta chẳng phải khóc ròng à." "Nhiệm vụ cấp bách là phải tìm được hắn càng sớm càng tốt!" "Theo tôi thấy, e là con ma này đạo hạnh không đủ, thấy chúng ta lấy ra sừng tê giác liền chạy mất rồi." "Chúng ta cũng đừng trì hoãn nữa, cứ đi thẳng về phía trước thôi, qua được rồi tính!" Bàn Tử đôi khi phân tích vấn đề cũng rất đúng.

Tình hình lúc này đúng là như vậy.

Ngay lập tức, mọi người đều lấy vũ khí ra, vẫn đi về phía trước.

Nếu phía trước thật sự có ma quỷ giở trò, cũng không đến nỗi không có một chút chuẩn bị nào.

Tốc độ của mọi người chậm lại một chút.

Chủ yếu là để duy trì việc đốt sừng tê giác, đồng thời đề phòng tình hình phía trước.

Và chẳng mấy chốc, họ đã đi qua khu vực có mũi tên lộn xộn trên mặt đất.

Tiếp tục đi về phía trước, dấu chân cũng không còn.

Giống như nơi này ngoài mấy người họ ra, không có ai khác từng đến.

Đột nhiên, Bàn Tử đang đi đầu tiên chân bị lún xuống, kinh hãi kêu lên: "Không ổn, cẩn thận!" Hầu như cùng lúc đó, họ nghe thấy xung quanh có tiếng xích sắt chuyển động "két két".

Sau đó, chỉ thấy hai bên bậc thang đá phía trước lại xuất hiện vô số mũi tên màu đen.

Những mũi tên này tốc độ cực nhanh, xuất hiện trong nháy mắt đã lao thẳng về phía mọi người. "Qua đây!" Tuyết Lỵ Dương hô một tiếng, đồng thời bung ô kim cương ra, che cho Bàn Tử ở phía sau.

Có ô kim cương che chắn phía trước, những mũi tên kia căn bản không thể làm hại mọi người.

Còn những mũi tên phía sau, Tần Vũ đã rút Hắc kim cổ đao ra.

Có anh chặn ở phía sau, tự nhiên cũng là không thể bị xuyên thủng.

Mũi tên bắn một lúc thì không còn động tĩnh gì nữa.

Rõ ràng cơ quan cũng chỉ có vậy.

Bàn Tử cười nói: "Tôi còn tưởng là cái gì, chỉ có thế thôi à?" Nhưng sắc mặt của Ngô Bất Chính lại rất khó coi.

Cậu ta chỉ vào bậc thang đá phía trước, nói: "Đừng đắc ý, vấn đề của nơi này càng ngày càng khó hiểu rồi!" "Các cậu nhìn bậc thang đá đi!" Mọi người thuận theo bậc thang đá nhìn sang.

Chỉ thấy bậc thang đá phía trước có tới năm bậc đều có biến hóa.

Năm bậc thang đá này dường như đều là thiết bị kích hoạt cơ quan.

Bậc thang đá ở đây rất rộng, đừng nói là năm bậc, ba bậc cậu ta cũng không thể nhảy qua một lần.

Chương 2005

Cũng chỉ có người thân thủ như Tần Vũ mới có thể nhảy qua năm bậc một lần.

Còn những người khác, e rằng căn bản không làm được. "Ở đây năm bậc đều là cơ quan, đối phương cho dù thân thủ có lợi hại đến đâu, trong trường hợp không biết, e rằng cũng sẽ trúng chiêu!" "Nhưng bây giờ cơ quan này rõ ràng chưa bị kích hoạt, là do chúng ta kích hoạt!" "Chẳng lẽ đối phương thật sự né được cơ quan ở đây?

Vậy tại sao phía trước lại không né được?" Ngô Bất Chính nói.

Đầu óc Bàn Tử không theo kịp tư duy của cậu ta, vội hỏi: "Cậu rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?" Ngô Bất Chính nhíu mày nói: "Tôi cảm thấy vấn đề ở đây, có thể thật sự là vấn đề không gian!" "Trên con đường này có một phần không gian đã xảy ra vấn đề!" "Có người xuất hiện ở lối vào, đến được một nửa thì biến mất!" "Cho nên dấu vết anh ta để lại trên con đường này mới dần dần biến mất!" "Đồng thời, cơ quan trên con đường này mới không bị kích hoạt hoàn toàn!" Mọi người nghe vậy đều suy tư.

Tuy phân tích của Ngô Bất Chính có thể giải thích hoàn hảo tất cả những hiện tượng quỷ dị này.

Nhưng vấn đề không gian, bản thân nó đã là một vấn đề khiến người ta không thể hiểu được.

Thật sự sẽ có vấn đề như vậy tồn tại sao? "Bây giờ nói những điều này cũng vô ích, nếu có thể, tốt nhất là tìm được chính chủ rồi hãy nói!" "Chỉ cần tìm được đối phương, hỏi rõ ràng chẳng phải là biết sao." Hồ Tư Lệnh nói.

Mọi người gật đầu, đúng là lý lẽ như vậy.

Ngay lập tức, mọi người không nhiều lời nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Và sự thật chứng minh, cơ quan trên con đường này đều rất đơn giản.

Ngoài mũi tên nỏ ra vẫn là mũi tên nỏ.

Mọi người rất dễ dàng đã đối phó được.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, trong Hắc Thủy Thành có thứ như Trùng hương ngọc, gần như có thể kê cao gối mà ngủ.

Chỉ cần thứ này tồn tại, bất kỳ sinh vật sống nào tiếp cận nơi này e rằng đều phải chết.

Có cơ quan lợi hại như vậy, những cơ quan khác thực sự có vẻ không quan trọng nữa.

Mọi người men theo bậc thang đá đi qua.

Chẳng mấy chốc đã thấy bậc thang đá bắt đầu từ từ đi lên.

Rõ ràng họ đã đến đối diện.

Chỉ cần men theo bậc thang đá đi lên là có thể đến được chân tượng Phật nằm.

Chỉ là suốt quãng đường đi sâu vào đây, dấu vết của người bí ẩn kia lại không hề thấy nữa.

Giống như phân tích của Ngô Bất Chính vậy.

Tất cả dấu vết của người đó, dường như thật sự đã biến mất vào không khí. "Đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, lên xem di thể của Liễu Trần trưởng lão là biết ngay!" Hồ Tư Lệnh nói.

Ngay lập tức, ông ta dẫn Tuyết Lỵ Dương nhảy lên bậc thang đá trước.

Thấy sắp đến chân tượng Phật nằm, mọi người cũng không nghĩ nhiều nữa.

Từng người một theo sau lên bậc thang đá.

Đoạn đường cuối cùng này lại rất an toàn.

Chưa đến mười phút, mọi người đã leo lên đỉnh vách đá.

Và khi đến trước tượng Phật nằm này, cảm giác áp bức đó mới khiến người ta cảm thấy càng mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy một vật thể khổng lồ đen kịt nằm ngang trước mặt, cảm giác đó giống như một con dã thú vậy. "Bùm!" Bàn Tử bắn một quả pháo sáng ra, tức thì tượng Phật nằm hiện ra rõ ràng.

Mấy người vội chạy đến vị trí đầu tượng Phật, Bàn Tử lấy ra đèn bão, điều chỉnh độ sáng lên mức tối đa.

Xung quanh cũng sáng lên.

Có thể lờ mờ nhìn thấy đầu của tượng Phật nằm.

Chỉ là tượng Phật nằm này quá lớn, muốn leo lên e rằng cũng phải tốn không ít sức lực.

Bàn Tử đặt đèn bão xuống đất, đồng thời lấy ra một ít nhiên liệu rắn rồi châm lửa.

Như vậy, ánh lửa lớn hơn, phạm vi chiếu sáng cũng tăng lên.

Ở nơi thế này, không thể lúc nào cũng dùng pháo sáng để chiếu rọi được.

Vì vậy, đám nhiên liệu rắn này đã trở thành nguồn sáng rất tốt. "Dựa theo thời gian chúng ta đi đường tới đây mà tính, dược hiệu của hàn tủy còn lại hai tiếng rưỡi!" "Dành ra nửa tiếng để rời đi, chúng ta còn lại hai tiếng, hành động thôi!" Tuyết Lỵ Dương nói qua tình hình một lượt.

Ngay lập tức, mọi người không nói nhảm nữa, bắt đầu hành động.

Cả pho tượng Phật nằm vô cùng lớn.

Nhưng trên pho tượng này có rất nhiều điểm dễ leo trèo.

Chỉ cần dùng sức hợp lý, leo lên tuyệt đối không thành vấn đề.

Chương 2006

Tần Vũ không nói nhiều, cầm lấy dây thừng rồi lao thẳng lên.

Sau đó buộc chặt dây thừng ở vị trí cánh tay của tượng Phật.

Tiếp đó mọi người mới lần lượt leo lên.

Chỉ là khi đến miệng Phật, mọi người phát hiện hình như nhiều người lên đây cũng chẳng có tác dụng gì.

Vì miệng của pho tượng Phật nằm này không lớn lắm.

Cùng lắm cũng chỉ rộng hơn miệng giếng thông thường một chút.

Người có thân hình như Doanh Thương, e là đi xuống cũng là cả một vấn đề.

Bàn Tử hóp bụng lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng chui xuống.

Nhìn lối vào, Tần Vũ không nói nhảm, lấy đèn pin rọi xuống dưới, quả nhiên phát hiện có thứ gì đó đang treo lơ lửng.

Ngay lập tức, anh không nói thêm gì, dùng dây thừng buộc vào eo rồi chuẩn bị đi xuống.

Lần này mọi người lại nhất trí một cách lạ thường, không ai thảo luận vấn đề ai sẽ đi xuống.

Với tình hình hiện tại, chỉ có Tần Vũ đi xuống là hợp lý nhất.

Người có thể vào miệng Phật tổng cộng chỉ có vài người.

Thân thủ của Ngô Bất Chính chắc chắn là không được.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương thì cũng được.

Nhưng so với Tần Vũ, rõ ràng người sau mới là thích hợp nhất.

Hơn nữa lần này họ phải đánh nhanh thắng nhanh, nên để Tần Vũ xuống lấy Mạc Kim Phù rồi đi ngay.

Không nghi ngờ gì, đây là lựa chọn tốt nhất.

Dây thừng nhanh chóng được cố định xong.

Thậm chí để cho an toàn, Doanh Thương còn nắm lấy đầu dây còn lại.

Như vậy, cho dù bên dưới có tình huống gì, dù cánh tay của tượng Phật có gãy đi nữa, Doanh Thương cũng có thể dựa vào sức mạnh của mình để kéo Tần Vũ lên.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Tần Vũ cũng không nói nhảm nữa.

Anh men theo thành miệng của Phật nằm mò mẫm đi xuống.

Toàn bộ pho tượng Phật nằm này dường như cũng được điêu khắc từ đá núi lửa.

Độ cứng cũng khá tốt.

Hơn nữa bên dưới miệng Phật lại không có thứ gì như nhện.

Vừa rồi ở trong miệng Phật, anh đã thấy, phía trên lối vào này có bốn cái móc được cố định bằng đinh đá.

Mỗi cái móc đều buộc một sợi xích sắt.

Sợi xích sắt này dường như là đồ từ Hắc Thủy Thành của nước Tây Hạ, sau này bị treo ở đây.

Cũng không biết Chá Cô Tiếu tìm được nó từ đâu.

Bên dưới dây xích sắt là một tấm ván đá, trên tấm ván đá dường như thật sự có một thi thể.

Chỉ là được bọc rất kỹ, không nhìn rõ dung mạo.

Tần Vũ men theo dây thừng xuống tấm ván đá rất nhanh.

Lại gần nhìn mới phát hiện, đó quả thật là một thi thể.

Cả thi thể được bọc trong một lớp vải chống nước dày.

Chỉ có khuôn mặt lộ ra ngoài.

Nhưng đã hóa thành xương khô, hoàn toàn không thể phân biệt được diện mạo.

Chỉ có thể dựa vào vị trí để phán đoán, đây hẳn là di hài thật sự của Liễu Trần trưởng lão.

Còn di hài mà họ gặp trong đường hầm trước đó, rốt cuộc có phải là Liễu Trần trưởng lão hay không, hay là ai khác, hiện tại vẫn chưa rõ tình hình.

Tần Vũ nói qua tình hình một chút.

Tuyết Lỵ Dương gọi lớn: "Mạc Kim Phù ở một bên thi thể, có một cái túi!" "Ông ngoại tôi ghi lại rằng ông ấy đã đặt Mạc Kim Phù vào trong túi đó!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu, lập tức rút dao rạch một đường trên lớp vải chống nước, cố gắng hết sức không mở tung lớp vải ra.

Di hài của Liễu Trần trưởng lão chỉ còn lại xương cốt, một khi mở ra có thể sẽ bị phân rã, nói gì thì đây cũng là sư phụ của ông ngoại Tuyết Lỵ Dương, không thể đại bất kính như vậy.

Khi lớp vải chống nước được cắt ra, Tần Vũ quả nhiên nhìn thấy một cái túi.

Chỉ là điều khiến anh kỳ lạ là cái túi này xẹp lép, bên trong thật sự không giống như có chứa đồ.

Tần Vũ thử sờ vào, quả nhiên phát hiện bên trong trống không, chẳng có gì cả. "Chẳng lẽ mình nhầm rồi?

Chương 2007

Là cái túi bên kia?" Tần Vũ nghĩ rồi đi sang phía bên kia, làm y như cũ, mở cả cái túi bên kia ra.

Thế nhưng, cái túi bên kia cũng trống không.

Lần này đến cả Tần Vũ cũng có chút hoang mang.

Hai cái túi đều đã kiểm tra, vậy mà đều trống rỗng.

Chuyện này quá kỳ lạ.

Lúc Liễu Trần trưởng lão nhập liệm mặc cà sa không có túi.

Có thể thấy hai cái túi này là do có người đã khoác một chiếc áo lên di thể của ông.

Chiếc áo này là kiểu áo khoác cũ, thường có ba túi, nằm ở hai bên hông và trước ngực.

Bây giờ hai bên hông đã kiểm tra qua, nếu kiểm tra túi trước ngực, e là sẽ kinh động đến di hài của Liễu Trần trưởng lão.

Tần Vũ thật sự không muốn làm vậy.

Dù sao Liễu Trần trưởng lão cũng là tiền bối trong giới Mạc Kim, không thể đối đãi thiếu lễ độ như vậy.

Ngay lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, Ngô Bất Chính ở trên lại gọi xuống: "Tiểu ca, cậu xem Mạc Kim Phù có bị rơi xuống dưới không?" "Lúc khâm liệm thi thể, đồ trong túi có thể sẽ rơi ra ngoài!" Tần Vũ nghe vậy cảm thấy không có khả năng lắm.

Dù có rơi xuống, bên dưới thi thể cũng là tấm ván đá, lẽ ra phải rơi trên tấm ván.

Rơi thẳng xuống dưới thì góc nghiêng phải lớn đến mức nào.

Nhưng bây giờ quả thực cũng không còn cách nào khác.

Tần Vũ vẫn rọi đèn xuống dưới.

Nhưng bên dưới dường như rất sâu, không thấy đáy.

Hết cách, Tần Vũ liền gọi mọi người đưa súng bắn pháo hiệu xuống.

Sau đó anh bắn một phát pháo sáng xuống dưới.

Khi pháo sáng được bắn xuống, tình hình bên dưới lập tức trở nên sáng rõ.

Thậm chí cả những người đang đứng ở lối vào cũng nhìn thấy.

Bên dưới tấm ván đá, không gian của lối vào dần dần mở rộng ra.

Và trên vách đá xung quanh, lại còn đặt rất nhiều tượng Phật.

Những pho tượng Phật đó đều đang trừng mắt nhìn lên trên.

Thoạt nhìn, không khỏi khiến người ta tê cả da đầu, có cảm giác như bị vô số oan hồn lệ quỷ nhìn chằm chằm.

Tần Vũ thì không sao, những thứ này không ảnh hưởng lớn đến tâm cảnh của anh.

Pháo sáng nhanh chóng rơi xuống đáy.

Theo ánh sáng của pháo sáng hội tụ, mọi người nhìn thấy.

Trên mặt đất ở đáy lối vào, quả thật có hai chiếc Mạc Kim Phù.

Cũng không biết vì lý do gì mà hai chiếc Mạc Kim Phù đó lại thật sự rơi xuống dưới.

Mọi người mừng rỡ, cuối cùng cũng tìm thấy Mạc Kim Phù rồi.

Chỉ cần nghĩ cách lấy nó lên, chuyến đi Hắc Thủy Thành này cũng xem như kết thúc.

Thế nhưng không ai ngờ được, ngay lúc pháo sáng sắp tắt, đột nhiên một bàn tay thò ra từ trong bóng tối.

Bàn tay đó rất thon thả, hoàn toàn không phân biệt được là nam hay nữ.

Nhưng chính bàn tay đó, lại chộp lấy Mạc Kim Phù trong nháy mắt, rồi cùng biến mất vào trong bóng tối.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt bắn thêm một phát pháo sáng nữa xuống dưới.

Nhưng bên dưới đã trống không, Mạc Kim Phù đã biến mất, chỉ để lại một vết hằn do bị lấy đi. "Đừng xuống!" Tần Vũ gọi một tiếng, đồng thời đã cởi dây thừng, tung người nhảy ra khỏi tấm ván đá.

Anh đạp từng bước lên những pho tượng Phật rồi nhảy xuống! "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính thấy vậy liền sốt ruột, định đi xuống ngay lập tức.

Bàn Tử vội giữ cậu ta lại. "Đừng hoảng, không gian bên dưới có hạn, cậu xuống cũng không giúp được gì!" "Đợi xem sao đã!

Với thân thủ của Tiểu ca, nếu đến cậu ấy cũng không đối phó được thứ đó, cậu xuống cũng là đi nộp mạng thôi!" "Nhưng mà!" Ngô Bất Chính thật sự quá lo lắng, nhưng cậu cũng biết Bàn Tử nói đúng.

Bây giờ đi xuống chỉ làm vướng chân Tần Vũ. "Mọi người đừng vội, chúng ta đợi thêm một lát, nếu một tiếng sau Tiểu ca vẫn chưa ra, lúc đó tôi và Bàn Tử sẽ xuống," Hồ Tư Lệnh nói bên cạnh.

Mọi người gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy.

Chương 2008

Thế nhưng thời gian chờ đợi vô cùng gian nan.

Ngô Bất Chính vẫn có chút không yên tâm, bèn lấy súng bắn pháo hiệu ra bắn thêm một quả pháo sáng xuống dưới, hy vọng xem Tần Vũ đã trở về chưa.

Thế nhưng thực ra trong lòng cậu cũng rất rõ, Tần Vũ mới vào chưa đầy mười phút, dù có ra cũng không thể nhanh như vậy.

Hơn nữa người đột nhiên xuất hiện bên dưới kia là ai?

Có phải là người mà họ đã gặp trên bậc thang phía dưới không?

Cậu cũng không nghĩ ra.

Ngô Bất Chính nghĩ đến xuất thần, nằm nhoài ở lối vào mà quên cả nhìn xuống.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương và những người khác ở bên cạnh cũng không nói gì, thậm chí không thèm nhìn.

Họ biết Tần Vũ nhất thời sẽ không thể ra được.

Ngô Bất Chính ôm tâm lý thử xem sao, vẫn thò người nhìn xuống dưới.

Thế nhưng vừa nhìn, cậu suýt nữa bị dọa rơi thẳng xuống.

Anh thấy, ở dưới đáy, cũng có một khuôn mặt đang nhìn mình.

Và trên khuôn mặt đó cũng viết đầy vẻ kinh ngạc.

Giống hệt cậu, đầy kinh ngạc. "A!

Có ma!" Ngô Bất Chính sợ hãi hét lên một tiếng, cả người suýt nữa ngã xuống.

May mà Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy động tĩnh, vội tóm lấy cậu, không thì lúc này cậu đã rơi xuống rồi. "Tình hình gì vậy?" Bàn Tử đỡ Ngô Bất Chính dậy rồi vội hỏi.

Lúc này Ngô Bất Chính đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, cậu chỉ vào bên trong lối vào, kinh hãi nói: "Bên trong!

Bên trong có người đang nhìn tôi!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra. "Tiểu ca ra rồi à?" Bàn Tử nói, trong lòng lại cảm thấy kỳ lạ, không thể nhanh như vậy được.

Đối phương có thể đến đây mà không ai hay biết, rõ ràng cũng không phải dạng tầm thường, chẳng lẽ họ nhầm rồi sao?

Tần Vũ vừa xuống đã giết chết đối phương trong nháy mắt?

Ngô Bất Chính lại biết họ đã hiểu lầm, vội nuốt nước bọt nói: "Không phải như mọi người nghĩ đâu, người đó không phải Tiểu ca, người đó là..." "Nó là ai?" Ngô Bất Chính lắp bắp đến mức không nói rõ được.

Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh lại, sau đó nói: "Nó... nó... nó là tôi!" "Nó trông giống hệt tôi!" "Không thể nào, trên đời làm sao có hai người trông giống hệt nhau được?" Tuyết Lỵ Dương cũng vội nói.

Thế nhưng Bàn Tử ở bên cạnh dường như đã nghĩ đến điều gì, vội nói: "Hỏng rồi, nơi này không lẽ thật sự có năng lực vật chất hóa giống như ở Tần Lĩnh chứ!" "Mẹ kiếp, nếu thật sự có thì phiền to rồi!" Bàn Tử nói rồi bắn một quả pháo sáng xuống dưới, sau đó thò đầu ra xem.

Những người khác cũng thò đầu ra xem.

Thế nhưng lúc này bên dưới làm gì có ai.

Bàn Tử cau mày nói: "Năng lực vật chất hóa theo lời Tiểu ca nói, hẳn là những thứ trong tiềm thức, tuy Bàn gia đây không thể kiểm soát tiềm thức của mình!" "Nhưng vẫn có thể tác động ngầm được, mọi người nhìn chằm chằm xem, liệu có thứ gì kỳ lạ xuất hiện không!" Bàn Tử nói rồi nhắm mắt lại.

Thế nhưng sau gần mười phút giày vò, trán Bàn Tử đã lấm tấm mồ hôi.

Pháo sáng cũng đã bắn đi mấy quả, nhưng bên dưới vẫn không có bất kỳ thứ gì kỳ lạ xuất hiện.

Cứ như thể bên dưới vốn chẳng có gì cả.

Điều này khiến Hồ Tư Lệnh và những người khác cảm thấy khó hiểu.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, nói: "Thôi bỏ đi, nơi này quá tà môn rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục đợi ở đây thôi!" "Lúc đầu Tiểu ca không muốn chúng ta xuống, e là đã phát hiện ra điều gì đó!" "Với thân thủ của cậu ấy, thứ có thể giữ chân cậu ấy e là còn chưa ra đời, tiếp tục đợi đi!" Mọi người gật đầu, bên trong lối vào này ngày càng huyền bí.

Nhưng lúc này họ lại chẳng giúp được gì.

Nếu một tiếng sau Tần Vũ vẫn không ra, e là họ thật sự phải xuống xem sao...

Thế nhưng điều họ không biết là, lúc này ở bên dưới lối vào, Tần Vũ đã sớm giao đấu với người bí ẩn lấy đi Mạc Kim Phù.

Thực ra, Tần Vũ đã rất nhanh đuổi kịp đối phương.

Không phải vì tốc độ của đối phương chậm, mà là vừa nhảy xuống lối vào, Tần Vũ đã nhìn thấy một hành lang.

Và người áo đen kia vừa hay chạy vào trong đó.

Tần Vũ đuổi theo ngay lập tức.

Chưa đầy mười mét đã chạy ra khỏi hành lang.

Phía trước lại là một mật thất khổng lồ.

Chương 2009

Đối diện mật thất là một cánh cửa đá.

Nhưng cửa đá đóng chặt, không có dấu hiệu bị mở ra.

Ngược lại, trước cửa đá lại có một viên gạch lát nền bị cạy lên.

Bên trong viên gạch xuất hiện một hành lang, không biết dẫn đến đâu.

Đối phương vừa định nhảy vào hành lang thì Tần Vũ đã đuổi tới.

Hai người lập tức lao vào nhau.

Thân thủ của Tần Vũ không cần phải nói nhiều.

Nhưng điều anh không ngờ là, thân thủ của đối phương cũng không hề thua kém anh.

Hai người đánh nhau bất phân thắng bại, nhất thời không ai làm gì được ai.

Tần Vũ nhìn vóc dáng của đối phương, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Anh phát hiện, vóc dáng người đó rất giống mình, đều rất gầy.

Phía sau lưng cũng đang đeo một thứ trông giống như một món binh khí cổ.

Phản ứng đầu tiên của Tần Vũ cũng giống Bàn Tử, đều nghi ngờ nơi này có khả năng vật chất hóa.

Nhưng rất nhanh anh đã phát hiện, điều này không có khả năng.

Anh kiểm soát tiềm thức của mình rất tốt, tuyệt đối sẽ không nghĩ linh tinh.

Hơn nữa anh chưa từng đến nơi này, hiểu biết về nơi này cũng chỉ giới hạn ở những thứ như Trùng hương ngọc.

Không có lý nào người được vật chất hóa ra lại biết tình hình bên dưới, đồng thời còn mở sẵn đường để chuẩn bị chạy trốn.

Xác suất của chuyện này gần như không tồn tại.

Về việc tại sao thi thể của Liễu Trần trưởng lão lại đột nhiên xuất hiện trong hành lang, thậm chí còn xảy ra thi biến kỳ lạ như vậy, anh cũng không thể giải thích được.

Còn người trước mắt này, bất luận là thân thủ hay tốc độ, đều không hề thua kém mình.

Đây mới là điều khiến Tần Vũ không ngờ tới. "Bốp!

Bốp!" Hai người đối quyền rồi lập tức tách ra.

Lần này, người kia lại nhìn Tần Vũ mà không ra tay nữa, ngược lại còn cười nói một câu: "Lâu rồi không gặp!" Nói xong, người đó liền giật phăng tấm vải đen trên mặt.

Và gần như cùng lúc, Tần Vũ nhìn thấy một khuôn mặt mà anh vô cùng quen thuộc.

Nhưng chưa kịp để anh mở lời, người đó đã quay người nhảy vào hành lang bên dưới cửa đá, biến mất không dấu vết. "Để lại Mạc Kim Phù!" Tần Vũ quát lên, rồi cũng lao tới, không nói hai lời mà nhảy thẳng xuống.

Thế nhưng người kia dường như rất quen thuộc nơi này, vừa nhảy xuống đã biến mất tăm.

Nhưng ở đây chỉ có một con đường kéo dài về phía trước.

Tần Vũ cũng không chậm trễ, đuổi thẳng về phía trước.

Tuy nhiên, chỉ chạy được hơn chục mét, đột nhiên anh nhìn thấy, ở một bên của hành lang này, có một tảng đá đen khổng lồ.

Và trên tảng đá này còn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Tần Vũ nhìn thấy mà trong lòng kinh hãi, thứ này không phải Trùng hương ngọc thì là gì!

Người kia đi qua đây mà lại không kích hoạt Trùng hương ngọc này.

Chẳng lẽ hắn cũng đã ăn thứ gì đó giống như hàn tủy?

Tần Vũ thầm nghĩ nhưng chân không dừng lại.

Lúc này anh đã chạy đến phía trước, trên đầu cũng xuất hiện một lối ra.

Và anh thấy người đó đang đứng bên ngoài lối ra, quay lưng về phía anh, dường như đang quan sát tình hình phía trước!

Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, tung người nhảy ra khỏi hành lang.

Nhưng khi anh nhìn thấy tình hình phía trước, cả người đều ngây dại!

Bởi vì anh thấy phía trước đèn đuốc sáng trưng.

Rất nhiều người đang nhìn anh... "Tiểu ca, người này là ai vậy?" "Đúng vậy, thằng nhóc này sao cứ như gặp ma thế?

Đứng ngây ra đó làm gì?" Tần Vũ thấy hai thanh niên, một béo một gầy, đang nhìn mình bàn tán.

Còn người áo đen đứng trước mặt anh thì không nói gì.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi xuất hiện.

Chương 2010

Ông ta cũng liếc nhìn Tần Vũ nhưng không có phản ứng gì lớn, mà nhìn về phía thanh niên gầy gò nói: "Tiểu Tà, cháu qua đây, nơi này có chuyện rồi!" Thanh niên béo nghe vậy liền cười nói: "Tôi nói này Chú Ba, có thể có chuyện gì chứ, Bàn gia tôi đây sóng to gió lớn nào mà chưa từng thấy!" "Đi thôi đi thôi, Bàn gia đi xem với mọi người!" "Đừng động đậy!" Thanh niên tên Tiểu Tà đột nhiên lên tiếng. "Mọi người không thấy rất kỳ lạ sao, thứ anh ta đeo sau lưng là gì vậy?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Người áo đen cũng nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc này trong lòng Tần Vũ đã kinh hãi đến cực điểm.

Dù có ngu ngốc đến đâu, lúc này anh cũng đã nhận ra.

Bốn người trước mặt, người mặc đồ đen rõ ràng là Trương Khởi Linh, còn một béo một gầy kia chính là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Còn người đàn ông trung niên kia, không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai! "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Tần Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt lạnh như băng.

Anh không chắc, Ngô Tam Tỉnh trước mắt này rốt cuộc là ai.

Là người đã xuyên không cùng anh, hay là do tình huống kỳ lạ trong ngôi mộ này vật chất hóa ra.

Anh không tin nơi này có sức mạnh vật chất hóa, vì anh có sự tự tin tuyệt đối vào khả năng kiểm soát tiềm thức của mình.

Anh sẽ không tự dưng vật chất hóa ra nhiều người như vậy.

Lời giải thích duy nhất là, những người này không phải do anh vật chất hóa ra, mà là thật sự tồn tại! "Tôi không hiểu cậu đang nói gì, cậu là ai!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ, dường như hoàn toàn không quen biết anh.

Lúc này Bàn Tử và Ngô Tà ở bên cạnh cũng đã lấy vũ khí ra, rõ ràng cũng đã cảnh giác với anh. "Đừng động đậy!" Trương Khởi Linh ở bên cạnh đột nhiên nói, sau đó anh ta lại quay người nhìn Tần Vũ, từ từ rút Hắc kim cổ đao sau lưng ra. "Ra tay!" Trương Khởi Linh lạnh lùng nói.

Thế nhưng Tần Vũ lúc này vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, dứt lời liền vung đao chém tới.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, vội rút cổ đao sau lưng ra.

Thế nhưng khi Ngô Tà và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, đều ngây người.

Hai thanh Hắc kim cổ đao, hai người!

Động tác giao đấu lại giống hệt nhau. "Mẹ kiếp, anh em sinh đôi của Tiểu ca à!" Bàn Tử kinh ngạc hô lên.

Ngô Tà lại lắc đầu. "Không thể nào, chưa từng nghe Tiểu ca nói qua!" "Kệ đi, chắc là hiểu lầm thôi, chúng ta mau lấy đồ rồi đi!" "Nơi này không yên bình đâu!" Bàn Tử thúc giục.

Ngay lập tức ba người họ chạy đi đẩy mở một cánh cửa bí mật ở bên cạnh.

Tần Vũ đến bây giờ vẫn còn ngơ ngác.

Anh nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, nói: "Tôi biết anh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Khởi Linh cũng nhìn anh, lạnh lùng nói: "Tôi cũng muốn biết!" Tần Vũ mặt mày mờ mịt, thế nhưng

Trương Khởi Linh lại đột nhiên ra hiệu cho anh nhìn Ngô Tam Tỉnh, đồng thời nói: "Người chú Ba này có vấn đề, tôi và cậu thực ra đã gặp nhau rồi!" "Tôi biết cậu là ai, đi theo tôi!" Nói rồi Trương Khởi Linh vờ như không địch lại, quay người lao về phía mật thất bên cạnh.

Tần Vũ thấy vậy cũng không nói nhiều, đuổi theo ngay.

Hai người giả vờ giao đấu, cứ thế đánh nhau vào trong mật thất.

Bàn Tử và Ngô Tà đứng bên ngoài mật thất, đều có chút cạn lời.

Bàn Tử gọi vào: "Tôi nói này, hai anh em sinh đôi các người đừng đánh nữa, mau lấy đồ rồi đi thôi!" Ngô Tam Tỉnh dường như cũng rất vội, nói: "Tôi đi ngăn họ lại, hai người chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi!" Hai người gật đầu, ngay lập tức Ngô Tam Tỉnh cũng chạy vào trong.

Thế nhưng ngay lúc ông ta vừa vào, Trương Khởi Linh một cước đá vào cửa đá, lập tức cả mật thất lại bị đóng kín.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ và Trương Khởi Linh cũng dừng tay. "Các người có ý gì?" Ngô Tam Tỉnh nhìn hai người, biết mình đã trúng kế. "Ông không phải Ngô Tam Tỉnh, rốt cuộc ông là ai?" Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng nói.

Tần Vũ đứng bên cạnh, không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là sao.

Những người xuất hiện ở đây có phải là thật hay không, anh đều giữ thái độ hoài nghi.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh âm trầm nhìn hai người, lại không nói gì.

Tần Vũ nói: "Vấn đề của các người tôi không có hứng thú, trước tiên nói cho tôi biết các người có phải là người không!" Trương Khởi Linh nghe vậy lại quay đầu nhìn anh. "Cậu quên rồi sao!

Ở Tần Lĩnh tôi đã giúp cậu!" Tần Vũ ngẩn ra, không khỏi nhớ lại cảnh tượng ở Tần Lĩnh lúc đó.

Khi đó ở Tần Lĩnh, anh và Bàn Tử bị mắc kẹt, cuối cùng chính Trương Khởi Linh được vật chất hóa ra đã ra tay giải quyết phiền phức.

Anh ta ba nhát đao chém lên Thần thụ Thanh Đồng, chém tan tất cả những người được vật chất hóa ra, đồng thời cả chính anh ta cũng biến mất.

Nhưng đó không phải là vật chất hóa ra sao?

Chương 2011

Sao anh ta lại nhớ những chuyện này? "Anh..." Tần Vũ nhìn Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh lại nở một nụ cười quỷ dị. "Không thể hiểu được phải không?" "Nhìn cái này đi, cậu sẽ hiểu thôi?" Tần Vũ nhìn theo ánh mắt, liền thấy ở một bên mật thất, có một thứ giống như chậu cây cảnh.

Và trong chậu cây đó, lại đang trồng một cây làm bằng đồng xanh.

Chỉ là so với ở Tần Lĩnh thì nó quá nhỏ, quá mini.

Tần Vũ cảm thấy đầu óc mình như nổ tung trong giây lát.

Anh không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là sao, chỉ cảm thấy đầu óc vẫn ong ong.

Còn Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh thì cau mày, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Khởi Linh lại đã nổi sát tâm, từng bước đi về phía Ngô Tam Tỉnh. "Không nói, bây giờ tiễn ông lên đường!" Ngô Tam Tỉnh biết mình không phải đối thủ của Trương Khởi Linh, thấy vậy chỉ đành thở dài nói: "Được!

Cậu thắng rồi, tôi nói!" Tần Vũ nhìn hai người họ, sự mờ mịt trong đầu càng thêm sâu.

Chỉ nghe Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi quả thật là giả, nhưng tôi cũng là thật!" "Tin hay không tùy các người, tôi đúng là Ngô Tam Tỉnh!" "Chỉ là không phải Ngô Tam Tỉnh của thế giới này!" "Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cả cậu, bao gồm cả Bàn Tử và Ngô Tà!" "Tôi đều quen biết, nhưng các người không phải là họ!" "Cậu nghi ngờ tôi là giả, tôi còn nghi ngờ các người là giả!" "Tôi cũng muốn biết tất cả chuyện này là sao, chỉ cần các người đi cùng tôi đến nơi đó, tôi sẽ có thể làm rõ mọi chuyện!" "Nơi nào?" Tần Vũ đột nhiên hỏi. "Có phải là nơi hội tụ của toàn cầu long mạch không!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy toàn thân chấn động. "Làm sao cậu biết!" Lần này đến lượt Trương Khởi Linh nghi hoặc.

Còn Tần Vũ thì đã đoán ra được điều gì đó, anh nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Cháu trai lớn của ông không phải tên Ngô Tà, mà là Ngô Bất Chính, đúng không!" "Ông!" "Rốt cuộc cậu là ai!" Mắt Ngô Tam Tỉnh trợn tròn, như thể Tần Vũ thật sự đã chọc trúng chỗ đau của ông ta.

Tần Vũ nhìn ông ta, đã hiểu rõ mọi chuyện.

Anh nói: "Tôi là ai?

Tôi không thể giải thích tôi là ai, nhưng tôi biết ông là ai!" "Ông nói đúng, ông là giả, đồng thời cũng là thật!" "Anh không thể giết ông ta!" Tần Vũ nói rồi nhìn sang Trương Khởi Linh ở bên cạnh.

Trương Khởi Linh cau mày, nói: "Giải thích!" Tần Vũ chỉ vào cây Thanh Đồng. "Ông ta cũng giống như anh lúc đó giúp tôi, chỉ là ngược lại thôi!" Trương Khởi Linh nghe vậy dường như cũng hiểu ra đôi chút.

Còn Tần Vũ thì nhìn Ngô Tam Tỉnh, cuối cùng hỏi một câu: "Ông và hắn ta đã gặp nhau rồi phải không!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Nhìn thấy ông ta gật đầu, Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện.

Anh nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Mục đích của các người rốt cuộc là gì!" "Về nhà!

Chung Cực!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Tần Vũ nghe vậy không hỏi thêm nữa, anh biết hỏi cũng không ra kết quả.

Anh quay người nói: "Làm sao để rời đi?" Trương Khởi Linh nói: "Thời gian đến tự nhiên sẽ rời đi!" "Ừm!" Tần Vũ gật đầu, cuối cùng nói một câu: "Anh không thể giết ông ta, ít nhất là bây giờ!" Nói xong liền không nói thêm gì nữa, một mình đến ngồi xuống một bên không nói chuyện.

Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh cũng không nói gì nữa, chỉ bốn mắt nhìn nhau.

Ba người đợi đúng một điếu thuốc.

Đột nhiên Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, khi mở mắt ra, anh thấy mọi thứ xung quanh lấy anh làm trung tâm bắt đầu biến thành màu đen.

Màu đen lan về phía vị trí của Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh.

Đồng thời anh thấy Trương Khởi Linh đưa tay ra, đưa hai chiếc Mạc Kim Phù cho anh. "Cầm nhầm!" Tần Vũ gật đầu không nói gì, cùng lúc nhận lấy Mạc Kim Phù, Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh cũng hoàn toàn biến mất.

Xung quanh chỉ còn lại bóng tối.

Cất ba chiếc Mạc Kim Phù đi.

Tần Vũ không dừng lại nữa, bật đèn pin, tìm được vị trí cửa bí mật rồi đẩy cửa bước ra.

Bên ngoài, một mảnh tối đen, làm gì còn người và ánh đèn.

Cứ như thể tất cả mọi chuyện trước đó chỉ là ảo ảnh.

Nhưng Tần Vũ biết đó không phải là ảo giác, đó là sự thật.

Tần Vũ quay lại lấy cây Thanh Đồng trong mật thất.

Sau đó mới quay trở lại theo đường cũ.

Chỉ là khi đến vị trí cửa đá, đã không còn lối đi bí mật đó nữa.

Tần Vũ cúi người xuống, rất nhanh đã sờ thấy tấm ván đá che trên lối đi bí mật, rồi nhảy vào.

Giữa đường lại nhìn thấy tảng đá đen kia.

Giống như trước đó.

Tần Vũ không chậm trễ, men theo hành lang quay trở lại bên dưới lối vào.

Sau đó bật đèn pin lên.

Chương 2012

"A a, có ánh sáng, có ánh sáng!" Bàn Tử và những người khác đang đợi bên ngoài nhìn thấy ánh sáng chiếu ra, liền la lên. "Tiểu ca, là cậu phải không?" Sau khi nhận được câu trả lời, họ vội vàng thả dây thừng xuống.

Tần Vũ nhanh chóng men theo dây thừng leo lên.

Nhìn thấy Mạc Kim Phù trong tay anh, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Tiểu ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Người đó rốt cuộc là ai?" "Trước đó tôi cũng nhìn xuống dưới, thấy một người trông rất giống tôi, là hắn ta sao?" Ngô Bất Chính hỏi một tràng câu hỏi.

Nhưng Tần Vũ chỉ lắc đầu.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Chỉ cảm thấy bí mật bên trong Hắc Thủy Thành này e là còn nhiều hơn thế.

Mọi người rời khỏi tượng Phật, định đi ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng Tần Vũ lại ngăn họ lại. "Đợi đã!" "Tại sao?" Mọi người không hiểu.

Tần Vũ lại nhìn mọi người nói: "Có một số chuyện, đến đây rồi, cũng nên nói rõ với mọi người!" "Tất cả những gì tôi thấy ở dưới, nên nói cho mọi người biết!" Nói rồi Tần Vũ kể lại tất cả những gì anh đã thấy ở dưới.

Mọi người nghe mà như lọt vào sương mù, chỉ là khi họ nghe thấy trong nhóm người kia có Ngô Tam Tỉnh, đều rất kinh ngạc.

Bàn Tử thậm chí còn nghi ngờ có phải họ đã bị Ngô Tam Tỉnh gài bẫy không, chuẩn bị xuống dưới chém người.

May mà bị Tần Vũ ngăn lại. "Tiểu ca, tôi không hiểu rõ tình huống cậu nói là gì, chẳng lẽ Hắc Thủy Thành này thật sự có năng lực vật chất hóa?" Ngô Bất Chính hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Thực ra đối với Ngô Tam Tỉnh, cậu đã không còn cảm giác gì nhiều nữa.

Trong tiềm thức, cậu đã tự nhủ rằng người chú Ba ruột của mình đã đi rồi.

Vì vậy khi Tần Vũ nhắc đến Ngô Tam Tỉnh, cậu không có cảm xúc gì lớn.

Còn những người khác thì càng thêm ngơ ngác, hoàn toàn không biết Tần Vũ đang nói gì.

Tần Vũ cũng không biết nên giải thích thế nào.

Anh lấy ra chiếc sừng tê giác mà Bàn Tử mang theo trước đó, đốt nó lên.

Sừng tê giác tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Tần Vũ đặt nó lên cây Thanh Đồng.

Sau đó dẫn mọi người đến bên vách đá. "Bắn một quả pháo sáng!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử cũng không nói nhiều, lập tức bắn một quả pháo sáng ra ngoài.

Lập tức pháo sáng chiếu rọi cả vực sâu bên dưới, cũng nhìn thấy được bậc thang đá phía dưới.

Thế nhưng, ngay lúc họ nhìn thấy bậc thang đá, tất cả mọi người đều thấy bốn người đang đi trên đó.

Và bốn người này, chính là Ngô Tam Tỉnh, Trương Khởi Linh, cùng với Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Trong khoảnh khắc đó, họ đều sững sờ.

Bốn người trên bậc thang đá cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía họ.

Ngay tại khoảnh khắc này, họ đều đã nhìn thấy đối phương.

Rõ ràng như vậy, nhưng lại xa vời đến thế.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính lắp bắp hồi lâu, một câu cũng không nói nên lời.

Cho đến khi ánh sáng của pháo sáng tắt đi, những người đó biến mất trên bậc thang đá, mấy người đều vô lực ngồi phịch xuống đất.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Bất Chính đột nhiên nói: "Là không gian thác loạn sao?" Tần Vũ nói: "Không biết!" Bàn Tử lại nói: "Có thể là lịch sử, tôi nghe nói có những nơi do cơ duyên xảo hợp sẽ lưu giữ lại một số hình ảnh tư liệu của lịch sử!" "Gặp thời tiết đặc biệt sẽ hiện ra, có phải là tình huống này không?" Tần Vũ lắc đầu, điểm này anh rất rõ, tuyệt đối không phải tình huống này.

Nếu chỉ là hình ảnh lịch sử, sao có thể giao thủ, thậm chí là đối thoại với anh được?

Ngô Bất Chính vò đầu nói: "Vậy tất cả chuyện này rốt cuộc là sao?" "Tiểu ca, rốt cuộc cậu có biết không?" Tần Vũ nhìn dáng vẻ của cậu, bất đắc dĩ nói: "Biết một chút, tôi sẽ nói cho mọi người!" Nói rồi Tần Vũ quay lại ngồi bên đống lửa.

Mọi người cũng không nói nhiều, đi theo qua.

Tất cả đều nhìn Tần Vũ không nói gì, rõ ràng là đang đợi anh giải thích.

Cũng không biết qua bao lâu, Tần Vũ cuối cùng cũng mở lời.

Và câu đầu tiên anh nói lại là: "Mọi người còn nhớ Huyền Quan không!" Mọi người ngẩn ra, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh không biết.

Nhưng Bàn Tử và Ngô Bất Chính lại vô cùng rõ.

Huyền Quan, cậu đã thấy ở Quỷ thành đầm lầy rắn, cũng đã thấy trong cửa Thanh Đồng, tổng cộng có ba cái.

Chương 2013

Một cái trong cửa Thanh Đồng, hai cái ở Quỷ thành đầm lầy rắn.

Thế nhưng Tần Vũ lại nói: "Hiện tại chúng ta biết Huyền Quan có ba nơi, nhưng tôi đoán, đây e là chưa phải tất cả!" "Về việc rốt cuộc có bao nhiêu, tôi cũng không biết, tôi chỉ muốn nói với mọi người về tình hình bên trong Huyền Quan!" Mọi người nghe đến đây, lập tức căng thẳng.

Nhất là Bàn Tử và Ngô Bất Chính.

Họ vốn chưa từng vào Huyền Quan, nên bên trong rốt cuộc có gì họ cũng không biết.

Nhưng Tần Vũ đã vào rồi, ở Quỷ thành đầm lầy rắn họ đã thấy, tận mắt chứng kiến.

Tần Vũ nhìn họ nói: "Bên trong Huyền Quan thực ra không có gì cả!" "Đó là một vùng hỗn độn, âm dương bất phân, vạn vật bất minh!" "Nhưng dù ở nơi như vậy, cũng có ranh giới!" "Huyền Quan sau cửa Thanh Đồng lúc đó của tôi, bên trong là một đầm nước rất sâu!" "Nhưng men theo đầm nước đi lên, sẽ thấy một cái bệ đá!" "Đối diện bệ đá cũng là đầm nước!" "Tôi đoán, đây thực ra là một cánh cửa!" "Một cánh cửa tồn tại trong sự hỗn độn âm dương bất phân!" "Phía sau cánh cửa, là một thế giới khác!" "Và tôi, đến từ thế giới đó!" "Đợi đã, cái gì gọi là cậu đến từ thế giới đó?

Cậu không phải người của thế giới chúng ta à?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghe cũng căng thẳng theo.

Tần Vũ nhìn mọi người, gật đầu.

Sau đó còn nhìn Ngô Bất Chính nói: "Chú Ba thật sự của cậu, hẳn là đã đến thế giới bên trong cánh cửa!" "Còn người chú Ba luôn xuất hiện trước mặt cậu, cũng giống như tôi, là người từ bên kia cánh cửa đến!" "Và những người mà các người vừa thấy, thực ra vốn không ở thế giới này!" "Họ ở bên kia cánh cửa!" "Chỉ là tôi cũng không biết tại sao, chúng ta lại có thể nhìn thấy họ ở đây!" "Có lẽ là họ cũng đang ở nơi này của một thế giới khác!" "Có lẽ sức mạnh của cây Thanh Đồng này không chỉ là vật chất hóa!" "Nó còn có thể làm nhiễu loạn không gian, vì vậy chúng ta đã gặp được họ!" "Tôi nói vậy mọi người có hiểu không?" Mọi người đều im lặng.

Thế nhưng Ngô Bất Chính đột nhiên phát hiện, nếu giải thích theo lời Tần Vũ, vậy thì có thể giải thích được tại sao dấu chân trên bậc thang đá trước đó lại biến mất không dấu vết, tại sao cơ quan lúc giải được lúc không.

Bởi vì đối phương có thể đã lạc vào thế giới của họ, sau đó lại quay về, nên mới xuất hiện tình huống đó.

Nói cách khác, trong Hắc Thủy Thành này không biết vì lý do gì, hai không gian ở đây dường như đã giao thoa với nhau, lúc đứt lúc nối.

Tần Vũ nhìn cây Thanh Đồng nói: "Những chuyện này rốt cuộc tại sao lại tồn tại, tôi cũng không biết!" "Nhưng họ cũng đang tìm kiếm bí mật của toàn cầu long mạch!" "Bí mật thật sự của Chung Cực, có lẽ được ẩn giấu ở nơi này!" "Tôi phải đi giải mã tất cả những điều này, đồng thời chữa khỏi bệnh cho cậu!" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính, nghiêm túc nói.

Mọi người nghe xong đều im lặng.

Chuyện đã trải qua ở thành Hắc Thủy lần này có thể nói là đã hoàn toàn lật đổ nhận thức trước đây của họ.

Chẳng ai ngờ được, bên trong Cửa Đồng Xanh và Vẫn ngọc lại ẩn giấu một cánh cửa thông đến một thế giới khác.

Nếu lời này do người khác nói ra, có lẽ họ sẽ cho rằng kẻ đó là một tên ngốc.

Nhưng trớ trêu thay, lời này lại thốt ra từ miệng Tần Vũ.

Điều đó khiến họ không thể không xem xét lại mọi chuyện.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Tiểu ca, cậu nói cái cây đồng xanh này không chỉ có sức mạnh vật chất hóa mà còn có thể làm rối loạn thời không!

Thế Bàn gia muốn hỏi một câu, vậy tức là nó vẫn có sức mạnh vật chất hóa, đúng không?" Tần Vũ gật đầu, thật ra anh cũng không dám chắc.

Nhưng có một điều anh rất rõ, đó là dù cây đồng xanh này thật sự có sức mạnh vật chất hóa, thì nó chắc chắn cũng khác với cây ở Tần Lĩnh.

Rõ ràng sức mạnh vật chất hóa của cây đồng xanh ở đây yếu hơn một chút. "Ồ!" Bàn Tử gật đầu, sau đó chỉ sang một bên: "Vậy các cậu xem, thứ này là tự nó chạy ra, hay là được vật chất hóa ra?" Mọi người ngẩn ra, không biết gã béo chết tiệt này lại giở trò quái gì.

Nhưng họ vẫn nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Ấy thế mà chỉ vừa liếc mắt, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy ở một bên, ngay rìa nơi ánh lửa chiếu tới, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó đứng ở rìa ánh lửa, chỉ có thể thấy một gương mặt lúc ẩn lúc hiện.

Làn da trên mặt hõm sâu, rõ ràng là một cái xác khô.

Nhưng sao xác khô lại có thể đột nhiên xuất hiện ở đây được.

Ngô Bất Chính thấp giọng chửi một câu: "Thằng béo chết tiệt, mẹ nó cậu lại nghĩ linh tinh cái gì đấy!" "Thiên Chân, mẹ nó cậu không được oan cho Bàn gia, Bàn gia đã nhấn mạnh nhiều lần rồi, nếu Bàn gia mà vật chất hóa ra thứ gì, thì đó chắc chắn phải là bikini!" "Chắc chắn là do cậu nghĩ ra!" "Tổ cha nhà cậu, mau chạy đi!" Ngô Bất Chính bật dậy bỏ chạy.

Gần như cùng lúc, cái xác khô đã lao về phía mọi người.

Lúc này, truy cứu xem nó xuất hiện từ khi nào rõ ràng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tần Vũ lộn một vòng, Hắc kim cổ đao trong tay đã chặn ngay ngực của con khô thi.

Bàn Tử và những người khác vớ lấy đồ nghề, quay người bỏ đi.

Nhưng vừa chạy được hai bước, Bàn Tử đã hét lên: "Tiểu ca!

Mau đi, mẹ nó chỗ này có vấn đề rồi!" Tần Vũ biến sắc, một đao chém bay con khô thi rồi quay người đuổi theo.

Thế nhưng, khi họ vừa đến mép vách đá, chuẩn bị lên bậc thang, thì thấy trong vực sâu bên dưới, hai bên bậc thang đã xuất hiện vô số bóng đen.

Những bóng đen đó không phải người, mà lại là từng đám trông như khói.

Tuyết Lỵ Dương vội nhìn đồng hồ, kêu lên: "Không ổn rồi!

Hết thời gian hàn tủy rồi!" "Đi!" Mọi người lập tức lao lên bậc thang.

Nhưng con khô thi phía sau lại đuổi tới.

Hai bên vực sâu, vô số côn trùng màu đen đã tụ tập lại, sẵn sàng bay về phía họ bất cứ lúc nào.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: "Thôi bỏ mẹ rồi, lần này đúng là có cánh cũng khó bay.

Dương tham tán, đám Bàn Sơn đạo nhân các cô có cách nào đối phó với loại côn trùng này không!" Tuyết Lỵ Dương vội đáp: "Chẳng phải đã ăn rồi sao, chúng ta đã trì hoãn quá lâu rồi!" "Cùng lắm thì đốt nhiên liệu rắn đi!" "Thực sự không được thì đốt nhiên liệu rắn đi!

Chương 2014

Loại côn trùng này sợ ánh sáng!" Bàn Tử nghe vậy liền lấy nhiên liệu rắn ra, chuẩn bị đốt rồi ném xuống.

Nhưng Hồ Tư Lệnh vội ngăn lại: "Chỉ còn một hộp này thôi, ném hết xuống là không còn đường lui đâu!" "Đợi đã!" Vừa nói, cô vừa liếc nhìn con khô thi đang đuổi theo phía sau.

Ý tứ rất rõ ràng.

Tần Vũ thấy vậy cũng không nhiều lời, quay người chạy về phía con khô thi.

Bàn Tử thì nhặt một hòn đá dưới đất, cạy ra một ít nhiên liệu rắn, rồi châm lửa ném xuống dưới.

Không ngờ chiêu này lại thật sự hiệu quả.

Cũng có thể là do nhiệt độ của ngọn lửa tương đối cao, những con côn trùng màu đen đó thật sự bay về phía hòn đá.

Đám côn trùng đông đảo đã đỡ lấy hòn đá giữa không trung, dập tắt ngọn lửa đang cháy trên đó.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi nuốt nước bọt.

Lúc này, Tần Vũ ở phía sau đã kết thúc trận chiến, xách theo con khô thi đã hoàn toàn bất động chạy tới.

Bàn Tử cũng không nói nhiều, bôi hết nhiên liệu rắn lên người xác khô, vừa bôi vừa lẩm bẩm: "Anh em à, mày đến thật đúng lúc, Bàn gia tao không thể để mày đến đây công cốc được!

Mày cứ mang theo ánh sáng và hơi ấm mà ra đi nhé!

Đi đi!" Bàn Tử châm lửa cho cái xác khô, rồi lập tức ném thẳng xuống vực sâu.

Lần này, đám côn trùng không thể đỡ nổi trọng lượng của cái xác khô, nó cứ thế rơi thẳng xuống dưới, kéo theo toàn bộ đám côn trùng màu đen đuổi theo.

So với ngọn lửa, rõ ràng nhiệt độ của chúng quá thấp. "Đi!" Mọi người thấy vậy không chút do dự, nhanh chóng vượt qua bậc thang chạy sang bờ bên kia.

Tình hình lúc này khẩn cấp, họ thật sự không có thời gian để suy nghĩ lung tung, rất nhanh đã chạy đến bờ đối diện.

Mọi người vội vàng chạy lên theo bậc thang.

Thế nhưng lúc này, Bàn Tử lại nảy ra ý nghĩ kỳ quặc, rút súng bắn pháo sáng bắn một phát xuống vực sâu bên dưới. "Thằng béo chết tiệt, cậu làm gì vậy?" Hồ Tư Lệnh hỏi.

Bàn Tử cất súng, nói: "Vẫn chưa biết dưới vực sâu này là cái gì, bắn một phát xem thử!" Hồ Tư Lệnh vừa định mắng cậu ta thì bỗng thấy rất nhiều côn trùng màu đen từ trong vực sâu đã bay lên.

E rằng cái xác khô đã bị chúng nuốt chửng hoàn toàn rồi.

Giờ lại đến lượt bọn họ.

Nhưng lúc này, Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến đám côn trùng đó, cậu ta nhìn xuống dưới vực sâu.

Nhìn một cái, cậu ta không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy dưới vực sâu này lại là một dãy núi màu đen uốn lượn.

Cả dãy núi rất dài, men theo khe nứt của vực sâu kéo dài ra xa, hoàn toàn không thấy điểm cuối ở đâu.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy dãy núi màu đen này, kinh ngạc kêu lên: "Trùng hương ngọc chính là những dãy núi này

sao?

Nhiều quá!" Tần Vũ nhìn dãy núi, mày cũng hơi nhíu lại.

Anh phát hiện dãy núi này lại giống hệt tảng đá đen mà họ đã thấy trong đường hầm trước đó.

Rõ ràng những viên Trùng hương ngọc này đều được khai thác từ dãy núi màu đen kia. "Đi!" Tần Vũ gọi.

Lúc này, nghiên cứu những thứ này rõ ràng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tại sao dãy núi màu đen này lại ở đây, và làm thế nào nó biến thành Trùng hương ngọc, tất cả những điều đó đều không còn quan trọng.

Quan trọng là làm sao để sống sót rời khỏi đây.

Lúc này Bàn Tử đi sau cùng, gọi: "Sao các cậu không giúp tôi một tay, thứ này nặng quá!" Mọi người nhìn lại, thì ra gã béo chết tiệt này vẫn còn đang vác cái cây đồng xanh kia.

Hồ Tư Lệnh tiến lên giật lấy nó rồi ném thẳng vào vực sâu. "Mẹ nó cậu không muốn sống nữa à, còn vác thứ này!

Đợi lát nữa ra ngoài, lại muốn vật chất hóa ra một em bikini nữa à!" "Tôi đâu có..." Bàn Tử có chút ngượng ngùng, nhưng lời còn chưa nói hết, ngay khoảnh khắc cây đồng xanh rơi xuống vực sâu, họ đã nhìn thấy, đám côn trùng đen phía sau lưng toàn bộ đều bay ngược về vực sâu.

Đồng thời, một làn khói màu xanh từ dưới bốc lên.

Họ kinh ngạc nhìn thấy, nhóm người đã biến mất kia lại xuất hiện.

Chỉ có điều, lúc này họ lại ở cuối dãy núi màu đen, đi theo hướng hoàn toàn khác với họ.

Ngô Bất Chính nhìn cảnh tượng trước mắt, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói một câu: "Đây dường như là một điểm giao thoa trong dòng sông lịch sử!

Họ và chúng ta ở những thời điểm khác nhau, nhưng lại gặp nhau ở nơi này!" Tần Vũ vỗ vai cậu ta, nói: "Đi thôi, sẽ có cơ hội gặp lại." Ngô Bất Chính gật đầu không nói thêm gì, quay người cùng mọi người đi về phía lối ra.

Khi rời khỏi thành Hắc Thủy, bên ngoài trời đã sáng.

Mọi người trèo ra khỏi lối vào đã sụp lở.

Chương 2015

Ánh nắng bên ngoài thật đẹp.

Ngồi trên cồn cát, nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, cảm nhận cơn gió nhẹ trong sa mạc, không khỏi khiến người ta cảm thấy như vừa trải qua một giấc mơ.

Dường như trong mơ đã gặp một nhóm người giống hệt mình, cùng họ trải qua một vài chuyện.

Nhưng khi nhìn hai tấm Mô kim phù trong tay Tần Vũ, mọi người mới biết, tất cả những điều này không phải là mơ, chỉ là cần phải tự mình chấp nhận mà thôi.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện, nơi chốn và con người không thể giải thích được.

Tam giác Bermuda, người ngoài hành tinh, và cả thành Hắc Thủy.

Tại sao lại có sự tồn tại của thứ như Cửa Đồng Xanh?

Và tại sao lại có sự tồn tại của thứ như Huyền quan?

Không ai có thể giải thích rõ ràng.

Có lẽ tất cả những điều này, ở cuối long mạch của thế giới sẽ có một lời giải thích chi tiết.

Hoặc có lẽ ở đó cũng không có.

Kết quả có thật sự quan trọng không?

Có lẽ điều đẹp nhất, vẫn luôn là phong cảnh trên đường đi.

Mọi người nghỉ ngơi một giờ rồi lên đường trở về.

Trước khi đi, Bàn Tử còn cố ý làm một dấu hiệu, hy vọng sau này thành Hắc Thủy có thể được người ta khai quật.

Dù sao thì tượng Phật nằm bên dưới, cùng với kiến trúc tinh xảo bên trong, một khi được khai quật cũng sẽ là một sự tồn tại chấn động thế giới.

Sự bí ẩn của Việt Nam có từ xa xưa, có quá nhiều bí mật bị chôn sâu trong các ngôi mộ cổ.

Người chưa từng thấy thì muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

Còn người đã thấy, rất nhiều người lại chọn cách im lặng.

Giống như một cuốn sách đã nói, có những thứ cuối cùng chỉ có thể bị chôn sâu.

Một khi tái hiện nhân gian, chưa chắc đã là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Ba giờ sau khi mọi người rời đi, một trận bão cát lại vùi lấp lối vào thành Hắc Thủy.

Không biết lần sau xuất hiện sẽ là khi nào.

Lẽ ra Bàn Tử còn định mang cái cây đồng xanh kia ra ngoài.

Tiếc là bị Hồ Tư Lệnh ném đi mất rồi.

Chuyến này coi như thật sự chỉ mang ra được Mô kim phù và cái mạng của mình, chẳng được thêm gì cả.

Nhưng kỳ lạ là, Ngô Bất Chính lại cảm thấy chuyến đi đến thành Hắc Thủy này khiến cậu rất thoải mái.

Có lẽ là vì không mất quá nhiều thời gian, có lẽ là vì không gặp phải nguy hiểm chết người.

Những rắc rối gặp phải, mọi người đều giải quyết rất dễ dàng.

Có lẽ đây chính là may mắn lớn nhất.

Chỉ là, những nguy hiểm đó có thật sự đều do họ giải quyết không?

Chưa chắc!

Sự giao thoa thời không dưới thành Hắc Thủy khiến nhiều chuyện không còn như ban đầu.

Vì vậy, chân tướng rốt cuộc ra sao, đã không thể giải thích rõ ràng nữa rồi...

Tối hôm đó, họ vẫn ở lại nhà A Mãn.

Hai tấm Mô kim phù, Tần Vũ giao cho Tuyết Lỵ Dương.

Ngô Tam Tỉnh cứ nhìn chằm chằm vào anh, nên để Tuyết Lỵ Dương giữ sẽ tốt hơn.

Mà theo điều kiện Ngô Tam Tỉnh đưa ra, sáu tấm Mô kim phù, họ đã thu thập đủ cả.

Bàn Tử, Hồ Tư Lệnh, Tuyết Lỵ Dương mỗi người một tấm, một tấm của Hồng cô nương để lại, cộng với hai tấm ở thành Hắc Thủy.

Tổng cộng sáu tấm.

Phần còn lại là ba viên quỷ tỷ và một thanh chân long chi kiếm.

Tần Vũ có một viên quỷ tỷ trong tay.

Hai viên còn lại ở trong tay "hắn".

Ngô Tam Tỉnh thì đã cùng Phan Tử đi tìm chân long chi kiếm rồi.

Có lẽ khi tất cả những thứ này được tập hợp đủ, cũng chính là khoảnh khắc bí mật cuối cùng được hé lộ.

Tối đến, lúc uống rượu, mọi người lại bàn về chuyện phía sau Cửa Đồng Xanh.

Chương 2016

Hồ Tư Lệnh nói: "Tiểu ca, cái thế giới khác mà cậu nói, rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào?

Chẳng lẽ giống như những gì các cậu đã trải qua ở thành cổ Tinh Tuyệt?

Là thế giới trong không gian ảo sao?" Theo nhận thức của Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương, họ có khái niệm khá sâu về không gian ảo, nên tự nhiên nghĩ đến điều này.

Nhưng Tần Vũ lại lắc đầu: "Tôi không rõ, có lẽ là một thế giới hoàn toàn mới, hoặc có lẽ là một thế giới song song!" Tần Vũ quả thực không thể trả lời câu hỏi này.

Kiếp trước có thật sự là kiếp trước?

Hay đó là một đời của anh ở bên kia cánh cửa?

Hai thế giới này rốt cuộc có liên hệ gì?

Không ai có thể giải thích được những điều này.

Mà "chung cực" dường như chính là điểm kết nối của hai thế giới.

Lẽ nào bí mật của "chung cực" chính là bí mật về điểm giao giới của hai thế giới này?

Vậy nó rốt cuộc là gì?

Người nhà họ Trương rốt cuộc đang cố gắng bảo vệ bí mật gì?

Không tìm ra được cốt lõi thật sự, e rằng sẽ không bao giờ biết được.

Bàn Tử cười nói: "Mặc kệ nó là bí mật gì, miễn là đừng để Bàn gia gặp lại đám người đó!

Không thì Bàn gia phải nghiên cứu kỹ bọn họ một phen mới được!

Tôi thấy trong đám người họ có một người thân hình cũng cỡ Bàn gia!

Nếu có cơ hội, phải tìm hắn luyện tập một trận mới được!" Mọi người đều bật cười.

Lúc này bên ngoài có tiếng sấm, hình như sắp mưa.

Mưa trong sa mạc không phải là chuyện thường thấy.

Rất nhiều người chạy ra ngoài, có người còn bưng chậu ra chuẩn bị hứng nước mưa.

Ở sa mạc, nước còn quý hơn vàng, xem ra bữa rượu này của họ không uống tiếp được nữa rồi.

Thế là họ cũng chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Ngô Bất Chính đến bên cạnh Tần Vũ.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa.

Cậu ta đột nhiên hỏi: "Chú ba tôi muốn quay về, phải không?" Tần Vũ ngẩn ra, cuối cùng vẫn gật đầu.

Ngô Bất Chính lại hỏi: "Vậy còn cậu thì sao?

Cậu có muốn quay về không?" Lần này Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau mới đáp: "Không muốn!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ nói một câu: "Không còn gì đáng để lưu luyến nữa." Nói xong liền quay về phòng.

Ngô Bất Chính nhìn bóng lưng Tần Vũ, đột nhiên cảm thấy thật thê lương.

Rốt cuộc trước đây anh đã trải qua những gì?

Mà khiến anh không còn chút lưu luyến nào với cả một thế giới?

Ngô Bất Chính trước đây từng xem một bộ phim.

Trong phim có rất nhiều người đắm chìm trong thế giới của giấc mơ.

Có người nói họ không dám đối mặt với hiện thực, chỉ dám làm hoàng đế trong giấc mơ của mình.

Nhưng cũng có người nói, họ chỉ là đã hòa nhập vào thế giới trong mơ.

Trong mơ, có lẽ cuộc đời của họ mới là trọn vẹn, còn khi trở về thực tại lại sống như trong mơ.

Thực tại và giấc mơ vốn không có ranh giới rõ ràng, chỉ xem bạn thích nơi nào hơn mà thôi!

Không phải Ngô Bất Chính tự luyến, cậu cảm thấy, mình và Bàn Tử có thể khiến Tần Vũ từ bỏ sự lưu luyến với thế giới ban đầu, điều này đã cho thấy, có lẽ anh thích nơi này hơn...

Sáng sớm hôm sau, họ lên đường rời đi.

Theo giao hẹn trước đó, họ mang theo sáu tấm Mô kim phù thẳng tiến đến Đế đô.

Họ sẽ tham gia một buổi đấu giá ở đây.

Mà Ngô Tam Tỉnh đã nói, buổi đấu giá lần này chính là "hắn" đang giăng mồi, cũng xem như là một lệnh triệu tập.

Theo thời gian, cũng chỉ còn vài ngày nữa.

Ngô Tam Tỉnh sẽ đến trước khi buổi đấu giá kết thúc.

Dĩ nhiên, hiện tại ông ta ở đâu, không ai biết...

Chương 2017

Đế đô, bên trong một trang viên tư nhân.

Họ gặp được Giải Ngữ Hoa.

Kể từ lần chia tay ở Long Lĩnh, mọi người đã rất lâu không gặp lại.

Không ngờ rằng, Hắc Hạp Tử cũng ở đây.

Chỉ là anh ta chỉ chào hỏi mọi người một tiếng rồi rời đi, dường như có việc riêng cần xử lý.

Trong sân, Giải Ngữ Hoa bảo quản gia pha trà cho mọi người, vừa uống vừa nói: "Các vị đến đây vì Tân Nguyệt Phạn Điếm phải không?

Lần này có khá nhiều người mua có ý định đấy, các vị mang theo bao nhiêu tiền?" Mọi người ngẩn ra.

Ngô Bất Chính nói: "Có ý gì?" Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Bất Chính, cười nói: "Cậu vẫn chưa biết sao?

Vật phẩm đấu giá lần này, ai trả giá cao nhất sẽ được!

Rất nhiều người đã bắt đầu gom tiền rồi!

Các cậu đã chuẩn bị bao nhiêu?" Sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi: "Chưa chuẩn bị, cũng không ai nói với chúng tôi lần đấu giá này phải xem thực lực tài chính!" Giải Ngữ Hoa nghe vậy cười một tiếng, đặt tách trà xuống bàn: "Lần này là một cái bánh lớn, ai mà không muốn chia một phần!

Cậu cứ xem cái này trước đi!" Nói rồi, Giải Ngữ Hoa lấy điện thoại ra, tìm một bức ảnh đưa cho cậu ta.

Nhìn thấy bức ảnh, sắc mặt Ngô Bất Chính biến đổi.

Đó lại là một tấm bản đồ cổ.

Mà chiều rộng và hình dáng của tấm bản đồ lại giống hệt tấm mà Ngô Tam Tỉnh đã mang ra từ trong cổ lầu nhà họ Trương.

Chỉ là trên tấm bản đồ này có rất nhiều chỗ bị thiếu, có sự khác biệt về bản chất so với tấm của Ngô Tam Tỉnh. "Đây là một tấm bản đồ kho báu, phần còn thiếu trên đó là ba viên quỷ tỷ, sáu tấm Mô kim phù.

Đây là một buổi giáp lạt ma cực lớn!

Chỉ những người sở hữu bất kỳ một trong ba viên quỷ tỷ hoặc sáu tấm Mô kim phù mới có tư cách tham gia!

Mà lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn đấu giá chính là một trong số những viên quỷ tỷ đó!

Cậu nói xem, sức hấp dẫn đối với những người khác có lớn không?" Bàn Tử nghe những lời này, lập tức cạn lời: "Vậy là xong rồi, Bàn gia bao nhiêu năm nay tổng cộng mới kiếm được bao nhiêu tiền, e là không mua nổi thứ này rồi!

Ngược lại là Tiểu Ngô cậu, sản nghiệp nhà cậu cộng với của Tiểu ca chắc là đủ dùng nhỉ!

Dù sao Tiểu ca cũng là phú nhị đại mà!" Ngô Bất Chính lườm cậu ta một cái đầy bực bội.

Giải Ngữ Hoa cười nói: "Không đơn giản như các cậu nghĩ đâu, buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ được truyền hình trực tiếp toàn bộ!

Bất kỳ ai cũng không có cách nào giở trò, hơn nữa còn có biện pháp an ninh hoàn hảo, các cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp giật!" Bàn Tử nghe vậy liền không vui: "Nghe cậu nói cứ như chúng tôi là cường đạo vậy, chúng tôi đều là người văn hóa!

Sao có thể làm ra chuyện cướp đồ được chứ!

Phải không Tiểu ca!" Tần Vũ không nói gì, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính không rõ, nhưng anh thì rất rõ.

Thủ đoạn này e rằng cũng là sự sắp đặt của "hắn".

Tần Vũ nhớ lại vở kịch hay ở Tân Nguyệt Phạn Điếm kiếp trước, đốt thiên đăng cướp quỷ tỷ.

Lẽ ra anh định nếu không được sẽ diễn lại một lần nữa.

Ai ngờ đối phương lại sớm có đối sách, khiến tình huống như vậy hoàn toàn không thể xảy ra lần thứ hai.

Đối phương lần này xem ra là quyết tâm phải có được.

Hơn nữa nếu phân tích sâu hơn chuyện này, Tần Vũ càng thêm tức giận.

Bởi vì đây căn bản là đang ép buộc anh phải hợp tác với đối phương.

Thực ra nghĩ lại là có thể hiểu được.

Từ việc đối phương công bố thông tin về thành Lôi, dẫn đến việc đội khảo cổ tiến hành khai quật, tất cả dường như đã nằm trong nhịp điệu mà đối phương nắm giữ.

Thành Lôi bị khai quật, khiến bệnh của Ngô Bất Chính phải tìm kiếm một cơ hội mới.

Tần Vũ quyết định đi tìm nơi hội tụ long mạch toàn cầu mà Ngô Tam Tỉnh đã nói, vì vậy đã đến thành Hắc Thủy.

Kết quả lần này trở về, chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lại trực tiếp đẩy toàn bộ sự việc đến mức không thể không ra mặt.

Đấu giá trực tiếp, vậy thì chắc chắn không có cách nào ăn vạ để cướp được.

Mà xét về tài lực, Tần Vũ gần như phải khuynh gia bại sản mới có khả năng.

Dù anh vốn không xem trọng tiền bạc.

Hơn nữa đây đều là thứ yếu.

Chủ yếu là, đối phương dường như đã nắm bắt được điểm cân nhắc của Tần Vũ là không muốn để người khác tham gia vào chuyện này.

Phải biết rằng, nguyên nhân anh tìm ngôi mộ này là để chữa bệnh cho Ngô Bất Chính.

Chương 2018

Càng nhiều người đi, càng phức tạp, kết quả sẽ càng khó kiểm soát.

Đây tuyệt đối là điều anh không muốn thấy.

Đối phương đem thứ này ra, chẳng qua là để dụ anh ra mặt.

Anh không ra, quỷ tỷ sẽ bị người khác mua đi!

Vậy thì trong số những người đến ngôi mộ đó, sẽ lại tăng thêm một thế lực nữa.

Càng nhiều thế lực, tình hình càng khó kiểm soát.

Vì vậy anh bắt buộc phải ra mặt.

Đối phương thực ra có lẽ cũng không định thật sự bán đấu giá quỷ tỷ, mà là để dụ anh ra ngoài.

Tính đến hiện tại, những người nắm giữ toàn bộ "vé vào cửa" của ngôi mộ lần này có thể chia làm ba phần. "Hắn", Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Sáu tấm Mô kim phù cùng một viên quỷ tỷ ở trong tay Tần Vũ.

Bản đồ phân bố long mạch ở trong tay Ngô Tam Tỉnh.

Hai viên quỷ tỷ còn lại, ở trong tay "hắn".

Thực tế có lẽ tấm bản đồ kho báu mà họ công bố, cũng là một phần trong đó.

Điều này giống như, bản đồ kho báu phải kết hợp với bản đồ phân bố long mạch, mới có thể cuối cùng khóa chặt vị trí ngôi mộ.

Mà để kết hợp có một tiền đề, đó là phải thu thập đủ sáu tấm Mô kim phù và ba viên quỷ tỷ.

Tần Vũ nghĩ rất nhiều.

Chuyện này thực ra có một phần may rủi.

Trong những thứ này, quan trọng nhất thực ra là bản đồ kho báu và bản đồ phân bố long mạch.

Hai thứ này là cốt lõi để tìm ra vị trí ngôi mộ.

Còn về quỷ tỷ và Mô kim phù thực ra có thể làm giả.

Ví dụ như trong tay "hắn" có một viên quỷ tỷ, hoàn toàn có thể dùng công nghệ cao để chế tạo thêm một viên nữa.

Như vậy ít nhất có thể xác định được vị trí.

Nếu nói trong mộ có cơ quan gì đó phải dùng những thứ này để mở, thì lại là chuyện khác.

Nhưng ít nhất việc tìm ra vị trí là không khó.

Mà bây giờ họ thà lấy quỷ tỷ ra để ép Tần Vũ ra mặt, điều này cho thấy, đồ giả có thể không có tác dụng.

Hơn nữa họ không có một tấm Mô kim phù nào.

Dù có thể tìm được bản vẽ để tự làm, e rằng cũng vô dụng.

Nếu không họ đã không vội vàng tìm kiếm Tần Vũ như vậy.

Muốn khóa chặt vị trí ngôi mộ vẫn phải dựa vào quỷ tỷ và Mô kim phù trong tay anh.

Như vậy ba bên đã trở thành một mối quan hệ không ai có thể thiếu ai, chỉ có thể hợp tác mới xác định được vị trí ngôi mộ. "Hắn" có lẽ đang nóng lòng tìm ra ngôi mộ này, nên đã lấy ra một viên quỷ tỷ để ép Tần Vũ hiện thân, đẩy nhanh tiến độ phát hiện toàn bộ ngôi mộ.

Sự việc phân tích đến đây, Tần Vũ về cơ bản đã hoàn toàn hiểu rõ.

Đây chính là một dương mưu.

Hơn nữa còn là một dương mưu mà anh không thể không nhận. "Tiểu ca, cậu nghĩ đến điều gì vậy?" Ngô Bất Chính thấy sắc mặt Tần Vũ không được tốt lắm, vội hỏi.

Tần Vũ nói: "Viên quỷ tỷ này chúng ta phải có được!

Buổi đấu giá bắt đầu khi nào?" Giải Ngữ Hoa lần đầu tiên thấy Tần Vũ nói nhiều như vậy, vội đáp: "Tối mai!" Thời gian cũng xem như còn rộng rãi.

Và quan trọng nhất là, trong một ngày này, họ cũng có thể bàn bạc đối sách.

Giải Ngữ Hoa rất nhanh đã rời đi, trước khi đi còn nói: "Tối mai tôi sẽ cho người đến đón các vị, mong đợi biểu hiện của các vị!" Ngô Bất Chính đi tiễn Giải Ngữ Hoa, trò chuyện với anh ta một lúc, được biết lần này nhà họ Giải không có ý định ra tay.

Có thể là bản thân nhà họ Giải vẫn còn vài chuyện chưa yên ổn.

Giải Thiên Linh giữa chừng có đến một lần, nhưng chỉ nói chuyện một lúc rồi rời đi.

Có thể thấy đã vài ngày không gặp, cô nhóc này đã trưởng thành hơn không ít, nhưng mùi đất trên người vẫn còn rất nồng.

Xem ra trong thời gian ngắn này đã xuống mộ không ít...

Trong sân chỉ còn lại mọi người.

Ngô Bất Chính cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Nói đi, làm sao bây giờ?

Chương 2019

Thật sự phải khuynh gia bại sản sao?" Bàn Tử nói: "Tính cách của Bàn gia các cậu cũng hiểu, Giải Ngữ Hoa kia nhìn người thật chuẩn!

Lẽ ra Bàn gia đã chuẩn bị cướp giật rồi, nhưng lại còn bày đặt trực tiếp!

Bàn gia cũng là người có sĩ diện, lại còn có các em gái yêu thích mình, Bàn gia không thể làm các em ấy đau lòng được, a a!

Thực sự không được thì gom tiền thôi, Bàn gia về bán nhà!" "Ngô Sơn Cư cũng còn đáng giá một chút!" Ngô Bất Chính nói.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh cũng tỏ ý, có thể về gom góp.

Dù sao cha của Tuyết Lỵ Dương cũng là một giáo sư nổi tiếng, ở phố Wall cũng là một ông lớn tài chính.

Xin một ít tiền chắc là không thành vấn đề.

Nói không chừng chuyện này thật sự phải trông cậy vào Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, Tần Vũ lại trực tiếp đứng dậy nói: "Chuyện tiền bạc không cần các cậu lo, tối mai gặp!" Nói xong, Tần Vũ lại đi thẳng. "Tiểu ca, cậu đi đâu vậy!" Ngô Bất Chính vội đứng dậy nói. "Đúng vậy, cậu đừng có nghĩ quẩn, tiền là vương bát đản, tiêu được thì kiếm được mà!" Bàn Tử cũng vội gọi.

Nhưng Tần Vũ không thèm để ý đến họ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chiều tối hôm sau, cách buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chưa đầy hai tiếng nữa, ngoài cửa cuối cùng cũng có tiếng gõ.

Ngô Bất Chính vội chạy ra mở cửa.

Nhưng khi mở cửa, cậu ta lại sững sờ.

Bởi vì người đến không phải Tần Vũ, mà là Phan Tử.

Phan Tử râu ria xồm xoàm, trông như đã mấy ngày không chăm chút bản thân, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Vừa vào cửa đã vội nói: "Tiểu Tam gia, có chuyện rồi!

Tam gia có chuyện rồi, ngài phải đi với tôi một chuyến!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội nói: "Có chuyện gì vậy?

Chú ấy mà cũng gặp chuyện được sao?" Phan Tử vội gật đầu, nói: "Tam gia đã mất liên lạc hơn một ngày rồi, ngài phải mau đi với tôi một chuyến!" Ngô Bất Chính vội mời Phan Tử vào, đồng thời bảo Bàn Tử rót cho anh ta một ly nước, nói: "Anh đừng vội, cứ nói rõ mọi chuyện trước đã, tối nay sau khi xong chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chúng tôi sẽ đi cùng anh!" Nghe lời Ngô Bất Chính, Phan Tử mới thở phào nhẹ nhõm, kể lại mọi chuyện.

Hóa ra, Ngô Tam Tỉnh gặp chuyện là chuyện gần đây.

Lần trước sau khi chia tay ở Lâu Ngoại Lâu, Ngô Tam Tỉnh đã trực tiếp đi hội hợp với Phan Tử.

Đúng như ông ta đã nói, lần này cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ngoài ba viên quỷ tỷ, sáu tấm Mô kim phù ra, còn có một thứ vô cùng quan trọng, đó là chân long chi kiếm.

Mà lúc đó Ngô Tam Tỉnh nói rằng Phan Tử đang tra tung tích của chân long chi kiếm, nên họ cũng không để trong lòng.

Dù sao chuyện này cũng là việc của Ngô Tam Tỉnh, họ phụ trách tìm Mô kim phù, còn Ngô Tam Tỉnh phụ trách tìm chân long chi kiếm.

Cái gọi là chân long chi kiếm, không phải là thật sự có long hồn gì đó, mà phải là kiếm do đế vương cổ đại sử dụng.

Dù là thảo đầu thiên tử cũng được, nhưng bắt buộc phải là loại vương.

Ví dụ như Lỗ Thương Vương, Chu Mục Vương, v.v...

Dĩ nhiên, Lỗ Thương Vương rốt cuộc là vương hay vương hầu vẫn còn cần bàn cãi.

Chân long chi kiếm được nói ở đây, là phải là bội kiếm của đế vương từng nắm đại ấn.

Đế vương thời xưa được gọi là cửu ngũ chí tôn, đều là chân long thiên tử, vì vậy bội kiếm của họ cũng được gọi là chân long chi kiếm.

Người ta nói rằng chân long chi kiếm vì là bội kiếm của đế vương, nên đều có long uy chi khí.

Ví dụ như thanh Khang Hi bảo đao mà họ từng thấy trong động Bách Nhãn, thực ra cũng thuộc loại chân long chi kiếm, nhưng gọi là chân long chi đao thì hợp lý hơn.

Thanh Khang Hi bảo đao đó có thể trấn áp thuật nhiếp hồn của chồn vàng, chính là đạo lý này.

Nhưng thanh Khang Hi bảo đao sau đó đã được giao nộp, Ngô Tam Tỉnh cũng không thể lấy lại được, nên chỉ có thể đi tìm một thanh chân long chi kiếm khác do đế vương thời xưa dùng trong mộ cổ.

Phan Tử nói: "Tam gia đã nói chuyện này, lúc đầu tôi còn cho là rất đơn giản!

Tam gia nói, thực ra không cần phải thật sự đi đạo phạt hoàng lăng, tìm kiếm chân long chi kiếm do đế vương dùng.

Ví dụ như kiếm của những người như Lỗ Thương Vương, người thời xưa phụ trách cầm quân đánh trận cũng có thể dùng!

Thời xưa có câu tam quân thống soái, chưởng hổ phù!

Hổ phù này ở một mức độ nào đó cũng được xem là ấn tỷ trong quân đội!" "Tam gia nói, chân long chi kiếm chia làm ba loại, loại thứ nhất là bội kiếm của hoàng đế khai quốc!

Loại kiếm này uy lực lớn nhất, quỷ mị tầm thường không dám đến gần, là loại có hiệu quả trấn tà cao nhất!

Thứ hai là bội kiếm của các hoàng đế đời sau, hiệu quả kém hơn một chút.

Còn loại thứ ba, chính là bội kiếm của các vương hầu cầm quân đánh trận tương tự như Lỗ Thương Vương!" "Tuy cả ba loại này đều được gọi là chân long chi kiếm, nhưng hiệu quả lại khác nhau!

Ví dụ như kiếm của hoàng đế khai quốc trấn tà trừ ma rất lợi hại, nhưng đối phó với tống tử có khi còn không bằng kiếm của vương hầu cầm quân đánh trận!

Chương 2020

Bởi vì loại người này cả đời chinh chiến, binh khí thấm đẫm máu tươi, không chỉ có long uy mà còn có sát khí!

Hiệu quả trấn tà kém hơn một chút, nhưng đối phó với tống tử thì là lựa chọn hàng đầu!" "Tam gia lần này có lẽ là muốn tìm loại chân long chi kiếm của vương hầu này.

Nói ra vận khí của chúng tôi cũng tốt, thật sự tìm được một ngôi mộ vương hầu thời xưa!

Ai ngờ trong mộ cổ lại..." Nói đến đây, vành mắt Phan Tử đã đỏ lên.

Anh ta đứt quãng kể lại những gì họ đã gặp phải trong ngôi mộ cổ.

Hóa ra, ngôi mộ vương hầu mà họ phát hiện lần này hoàn toàn là tình cờ.

Lúc đó Phan Tử đang ở trong núi tìm thảo dược.

Thực ra sau khi nghe tin phổi của Ngô Bất Chính có vấn đề, Ngô Tam Tỉnh cũng rất lo lắng, liền cho Phan Tử dẫn người vào núi tìm thảo dược chữa bệnh phổi.

Ở địa phương, vận khí của Phan Tử và nhóm của anh ta không tệ, đúng lúc gặp một buổi lễ tế tự lớn trong làng.

Từ đó suy đoán ra, trên ngọn núi gần đó lại có một ngôi mộ vương hầu thời xưa.

Dân làng địa phương có lẽ đều là hậu duệ của người giữ mộ.

Sau đó Ngô Tam Tỉnh nói muốn tìm chân long chi kiếm, Phan Tử liền kể lại tình hình cho ông ta.

Ngô Tam Tỉnh liền động lòng.

Một ngôi mộ vương hầu có sẵn, ông ta tất nhiên không muốn bỏ lỡ.

Chỉ cần tìm được chân long chi kiếm, mọi thứ cũng xem như chuẩn bị xong xuôi.

Kết quả không ngờ, lần này lại xảy ra chuyện.

Hóa ra, sau khi họ hội hợp, Phan Tử đã chuẩn bị xong phần lớn mọi thứ.

Họ liền trực tiếp lên núi.

Gần đó chỉ có một ngôi làng, ngoài ngày lễ tế tự, ngày thường cơ bản không có ai lên núi.

Vì vậy, mấy người họ có thể nói là không gặp trở ngại gì đã tìm được ngôi mộ vương hầu trên đỉnh núi.

Phan Tử dẫn người đào một đường hầm thẳng vào trong mộ cổ.

Nhưng khi xuống dưới, họ mới phát hiện, tình hình bên dưới vô cùng phức tạp, thậm chí có thể nói là hung hiểm.

Họ đã gặp phải cơ quan tên loạn và đá vụn trong dũng đạo.

Những cơ quan này cũng có trong các ngôi mộ cổ khác, nhưng chưa từng thấy cơ quan nào ác độc đến vậy.

Tên loạn bên trong toàn bộ đều là những cây kim bạc nhỏ chưa bằng lòng bàn tay, và trên đó đều có bôi một loại kịch độc, thấy máu là chết.

Cơ quan đá vụn thì lại dùng đá lân gặp gió là cháy.

Có thể nói chỉ cần dính một chiêu, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Thủ đoạn của chủ nhân ngôi mộ này tàn nhẫn đến mức khiến người ta phải lè lưỡi.

Phải biết rằng, các chủ mộ từ trước đến nay tuy cũng rất căm hận bọn trộm mộ, nhưng cơ quan mai phục ít nhất vẫn còn trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Điều này không phải vì họ còn một chút thiện niệm, mà là vì chi phí chế tạo những cơ quan này cũng rất lớn, người bình thường không thể thiết lập nổi.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, mộ của người thường làm gì có tiền để thiết lập những cơ quan này.

Dù có quyền thế, nhưng công nhân xây dựng ít nhất cũng phải ăn cơm chứ, không thể để một người chết đói rồi thay người khác được?

Điều đó hoàn toàn không phù hợp với tình hình thực tế.

Vì vậy dù là mộ của vương công quý tộc thời xưa, cơ quan cũng có chừng mực, không thể ba bước một cơ quan nhỏ, mười bước một cơ quan lớn.

Như vậy dù có giàu đến mấy cũng không chịu nổi, huống hồ còn là đầu tư cho người chết.

Hơn nữa mộ cổ có nhiều cơ quan đến đâu, cũng phải có người lắp đặt.

Chính vì vậy mới có câu ngày phòng đêm phòng, trộm nhà khó phòng.

Những thợ thủ công phụ trách xây dựng mộ cổ, đối với kết cấu của cả ngôi mộ đều rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy thực ra rất khó để thật sự không bị đạo phạt.

Nhưng ngôi mộ thời Chiến Quốc mà Phan Tử và nhóm của anh ta gặp phải lần này lại vô cùng quỷ dị.

Cứ như thể chủ nhân ngôi mộ đã dùng toàn bộ tài sản khi còn sống để xây dựng ngôi mộ này, tàn độc đến cực điểm.

Họ chỉ mới đi qua dũng đạo đã mất năm anh em.

Khi tìm thấy lối vào chủ mộ thất, đã tổn thất quá nửa.

Nói đến đây, sắc mặt Phan Tử rõ ràng căng thẳng lên: "Lúc đầu đoạn đường này chỉ là nguy hiểm, nhưng điều quỷ dị nhất là chủ mộ thất cuối cùng.

Chúng tôi phát hiện, chủ mộ thất này lại được xây ngược!

Tình hình bình thường, tay nắm và vòng sắt trên cửa mộ đều ở bên ngoài!

Chương 2021

Nhưng trên phiến đá chắn của chủ mộ thất này lại không có gì cả.

Hơn nữa bên trong cửa mộ lại còn có một tảng đá tự lai khổng lồ.

Chưa từng nghe nói đá tự lai lại được xây dựng bên trong chủ mộ thất!

Chúng tôi nhìn qua khe cửa thấy, bên trong cửa đá này hình như có tay nắm!

Lại còn có xích sắt khóa lại!

Cứ như thể chúng tôi đang ở trong mộ cổ, còn sau cửa là lối ra vậy!" Nói đến đây, Phan Tử xin một điếu thuốc châm lửa, tay run run. "Tam gia nói tình hình trong ngôi mộ này e là rất nguy hiểm!

Thế là đã chọn ra hai người đắc lực, đào một đường hầm từ bên hông cửa chủ mộ thất chuẩn bị vòng qua cửa đá này!

Kết quả vừa đào tường, bên trong lại toàn là binh khí kim loại.

Cứ như trong tường có trộn lẫn vô số đao kiếm câu xoa vậy!" "Sau đó Tam gia thay đổi chiến lược, trực tiếp đào một đường hầm đến ngay bên dưới mộ thất này!

Chuẩn bị đào thẳng đến dưới quan tài, lấy đi chân long chi kiếm bên trong.

Ai ngờ, sau khi đào thông đường hầm đó, người đi vào cũng không bao giờ quay ra nữa." "Tam gia không cho tôi xuống, nói là giống lần trước giữ lại một đường lui, một khi quá hai mươi bốn tiếng mà không ra!

Thì bảo tôi đến tìm cậu!

Tiểu Tam gia, thời gian bây giờ đã qua rồi!

Ngài xem..." Phan Tử nói, vành mắt lại đỏ lên.

Nghe Phan Tử kể lại, mọi người đều bất giác thở dài.

Bọn họ biết ngay Ngô Tam Tỉnh sẽ không thành thật như vậy.

Đồng thời cũng biết ông ta có lẽ đã đi tìm thanh Kiếm Chân Long đó.

Nhưng không ai ngờ rằng, một lão cáo già như ông ta lại có thể gặp chuyện trong một ngôi mộ vương hầu.

Điều này thật sự khiến người ta bất ngờ.

Dù sao ông ta cũng là người từng trải trăm trận, một ngôi mộ vương hầu cỏn con sao có thể giữ chân được ông ta.

Xem ra ngôi mộ vương hầu này có lẽ thật sự có lai lịch không tầm thường.

Biết đâu bên trong thật sự có Kiếm Chân Long cũng không chừng.

Chỉ là thời gian Phan Tử đến không được khéo cho lắm.

Tối nay ở Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có một buổi đấu giá.

Cho nên bọn họ tạm thời chắc chắn không thể thoát thân được.

Hơn nữa tình hình tối nay chưa chắc đã thuận lợi.

Những người tham gia đấu giá, ai mà chẳng phải nhân vật có máu mặt.

Bề ngoài tuy có livestream các thứ, không ai dám làm liều.

Nhưng một khi bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến lúc đêm hôm tăm tối, ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra biến cố gì.

Cho nên chuyện tối nay, tuyệt đối sẽ không đơn giản như trong tưởng tượng.

Ngô Bất Chính nhìn sang Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh.

Hai người gật đầu, dường như họ đã có kế hoạch gì đó.

Ngô Bất Chính lúc này mới quay đầu nhìn Phan Tử nói: “Thế này, cậu có thể viết địa chỉ ra được không, sau đó tối nay cậu cứ ở lại đây!” “Nhớ kỹ, đừng đi đâu cả!” “Liên lạc với một anh em phụ trách ở gần mộ vương hầu, chúng tôi tối nay sẽ qua đó!” Phan Tử vừa nghe liền sốt ruột: “Không phải, tôi ở đây làm gì?

Tôi đi cùng các cậu về đi, ngoài Tam gia ra không ai rõ tình hình ngôi mộ đó hơn tôi đâu!” Ngô Bất Chính nhìn Phan Tử, hạ giọng nói: “Nếu cậu muốn cứu ông ấy, thì cứ làm theo lời tôi nói!” “Đế Đô tối nay không an toàn như cậu tưởng đâu!” Phan Tử sững người, lờ mờ nghĩ đến điều gì đó.

Anh bất giác nhìn Ngô Bất Chính trước mặt bằng con mắt khác xưa.

“Vâng!

Tiểu Tam gia!” “Cậu đã trưởng thành rồi, là Phan Tử tôi lỗ mãng, mọi việc xin nghe theo sắp xếp của cậu!” “Ừm!” Ngô Bất Chính vỗ vai Phan Tử, quay đầu nói với quản gia bên cạnh: “Chuẩn bị phòng cho Phan gia, chiêu đãi rượu ngon thức ăn ngon, đợi chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm xong xuôi, tôi còn phải trò chuyện kỹ với Phan gia đấy!” “Nếu tiếp đãi không chu đáo, tôi không đồng ý đâu!” “Vâng, Tiểu Tam gia!” Quản gia vội vàng dẫn Phan Tử đi sắp xếp mọi thứ.

Còn Ngô Bất Chính thì nhìn mọi người, cười khổ nói: “Chúng ta xuất phát thôi các vị!” Mọi người không nói gì, chỉnh lại quần áo, trực tiếp đi ra từ cổng chính của trang viên… Nhưng vừa ra đến cổng, có một điều khiến người ta hơi bất ngờ.

Ngoài cổng lại có ba chiếc xe sedan màu đen đang đỗ sẵn.

Cửa sổ chiếc xe đầu tiên hạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Không phải Tần Vũ thì còn là ai!

“Tiểu ca?” Mọi người sững sờ, không ngờ Tần Vũ đã đến rồi.

Quả nhiên anh nói lời như đinh đóng cột, nói hôm nay đến là hôm nay đến.

Không hề có bất kỳ sự cố nào.

Ngô Bất Chính, Bàn Tử và Doanh Thương lên chiếc xe đầu tiên.

Chương 2022

Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương lên chiếc thứ hai.

Còn chiếc xe thứ ba thì không có ai lên.

Cũng không biết tại sao Tần Vũ lại cho gọi đến ba chiếc xe.

Đoàn xe nhanh chóng khởi hành, thẳng tiến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, điều họ không biết là.

Cùng lúc đoàn xe của họ xuất phát.

Trong bóng tối gần trang viên, một chiếc xe sedan màu trắng cũng khởi động.

Một người trên xe lấy điện thoại ra gọi đi.

“Ninh tiểu thư, họ xuất phát rồi, tổng cộng ba chiếc xe, người cần tìm ở chiếc đầu tiên!” “Bên chúng ta không đủ người, bảo anh em ở giao lộ tiếp theo bám theo đi!” Đầu dây bên kia, một người phụ nữ lại thản nhiên nói: “Không cần, Phan Tử kia vẫn chưa đi, bọn họ chắc chắn sẽ quay lại!” “Các người trực tiếp đến khu vực gần đó bố trí kiểm soát, phải làm rõ tối nay Quỷ Tỳ cuối cùng rơi vào tay ai!” “Vâng!” Người kia vội vàng đáp lời, rồi lập tức cúp máy.

Lúc này, trong một tòa nhà văn phòng đối diện Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Giang Ninh và Giang Toán đang đứng bên cửa sổ, trước mặt là một chiếc kính viễn vọng đang chĩa thẳng vào cổng chính của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Chị, tại sao chúng ta phải mạo hiểm, trực tiếp cho người cướp

Quỷ Tỳ về không được sao?” “Để ai lấy đi cũng là điều không thể kiểm soát được!” Giang Toán nói.

Giang Ninh lại thản nhiên đáp: “Động não đi, buổi đấu giá này chúng ta là bên bán, nếu cuối cùng Quỷ Tỳ lại xuất hiện trong tay chúng ta, thì kế hoạch này làm sao tiến hành được?” “Lá bài này, chính là để ép Tần Vũ hợp tác với chúng ta!” “Chỉ cần không rơi vào tay bọn họ, chúng ta đều coi như thắng!” “Được rồi, thời gian không còn sớm, chị cũng nên xuất phát rồi!” “Em và người đó ở đây chờ, mọi việc cứ theo kế hoạch mà làm!” “Thôi được!” Giang Toán bất đắc dĩ gật đầu, đồng thời quay người nhìn người đang ngồi trên sofa trong bóng tối phía sau.

Trong mắt cậu ta lại có một tia cảnh giác.

Người có thể khiến cậu ta cảnh giác, hiển nhiên cũng có lai lịch không hề nhỏ… Đoàn xe của Tần Vũ rất nhanh đã đến cổng khách sạn.

Nhưng điều kỳ lạ là, lúc này đến cổng khách sạn chỉ có một chiếc xe.

Hai chiếc xe vốn theo sau đã biến mất tăm.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở cổng.

Người đầu tiên bước xuống xe, bất ngờ lại chính là Bàn Tử.

Nhưng lúc này, quần áo trên người anh ta đã đổi thành một bộ vest đen.

Cà vạt cũng được thắt ngay ngắn, hoàn toàn khác với phong cách thường ngày của anh ta.

Bàn Tử vừa xuống xe, liền tạo một tư thế rất bảnh bao, cười nói: “Tiểu ca, bộ đồ này của cậu cũng vừa vặn quá rồi, có phải cậu có ý đồ gì với Bàn gia không hả!” “Quan tâm đến vóc dáng của Bàn gia tôi thế cơ à?” “Biến!” “Gớm chết đi được!” Ngô Bất Chính theo sau xuống xe, đẩy anh ta ra.

Khi Ngô Bất Chính bước xuống, ánh mắt của một số người qua đường xung quanh bất giác đều đổ dồn về phía này.

Gã này mặc một bộ vest màu đỏ rượu, cộng thêm thân hình gầy gò, quả thật có vài phần đẹp trai.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính hiển nhiên không quan tâm đến những điều này, quay đầu nói: “Tiểu ca, tôi vẫn thấy bộ này hợp với cậu hơn, sao cậu cũng mặc một bộ màu đen vậy!” Tần Vũ xuống xe lại không nói gì, chỉ đứng bên cạnh cậu ta như một vệ sĩ.

Doanh Thương xuống cuối cùng, không ngờ anh ta cũng mặc một bộ vest.

Hơn nữa, chỉ có anh ta là đeo một cặp kính râm trên mặt.

Dáng vẻ này rõ ràng là của một vệ sĩ.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Doanh Thương, bất giác cười nói: “Cũng may là đại ca đấy, nếu đổi lại là người khác chắc tức điên với Tiểu ca cậu mất!” “Thật sự coi người ta là vệ sĩ rồi!” Tần Vũ không nói gì, ra hiệu cho Ngô Bất Chính bên cạnh có thể đi vào.

Ngô Bất Chính bất đắc dĩ, chỉ có thể đi ở phía trước, bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ở cổng.

Nói thật, Ngô Bất Chính chưa từng đến đây, nên cũng không quen thuộc với tình hình ở đây lắm.

May mà vừa vào cửa, họ đã thấy Giải Ngữ Hoa đang chờ sẵn.

Thế là ba người liền đi theo Giải Ngữ Hoa lên lầu hai.

Trong quá trình đó, Giải Ngữ Hoa đã giải thích sơ qua tình hình.

Hóa ra, buổi đấu giá tối nay rất náo nhiệt.

Không chỉ ở Đế Đô, mà còn có cả người của một số thế lực lớn khác đến.

Tuy nhiên, phần lớn trong số họ chỉ đến xem cho vui.

Tối nay, những người thực sự có sức cạnh tranh vẫn là mấy nhà đó.

Dưới sự dẫn dắt của Giải Ngữ Hoa, mọi người đến một phòng riêng trên lầu hai.

Vừa ngồi xuống, Giải Ngữ Hoa liền hỏi: “Thế nào?

Vấn đề tiền bạc giải quyết xong chưa?” Ngô Bất Chính nghe vậy có chút lúng túng, nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Kết quả ai ngờ Tần Vũ lại trực tiếp lấy ra một chiếc thẻ, đặt lên bàn.

Đồng thời thản nhiên nói: “Không đủ vẫn còn!” Hành động này của Tần Vũ khiến mọi người đều sững sờ.

Bàn Tử càng không nhịn được giơ ngón tay cái lên nói: “Trời đất ơi Tiểu ca, cậu có thiếu tình nhân không?

Bàn gia rất dễ nuôi, bao nuôi ngược lại cũng được luôn!” “Biến!” Ngô Bất Chính mắng, đồng thời liếc nhìn Tần Vũ một cái không nói gì.

Cậu ta nhìn sang Giải Ngữ Hoa hỏi: “Tiểu Hoa, mức giá trần cho các buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm từ trước đến nay là bao nhiêu?” Giải Ngữ Hoa nghe vậy cười nói: “Câu hỏi này thật sự không có câu trả lời.

Chương 2023

Ở nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, đồ tốt nhiều đến mức đôi khi ngay cả tôi cũng phải ghen tị!” “Cậu cũng biết đấy, những món đồ thực sự tốt đều là bảo vật vô giá!” “Ở đây, giá vài triệu đến hàng chục triệu rất thường thấy.” “Món đồ tối nay, e là có thể bán được với giá trên trời.” “Nhưng lần này vì có livestream, nên không ai dám thực sự đẩy giá lên quá cao.” “Ước tính thận trọng, một trăm triệu là kịch kim rồi, nếu tăng thêm nữa e là tình hình sẽ mất kiểm soát!” “Đương nhiên, đây là trên bề mặt, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm có một quy tắc, nếu cậu ‘Điểm Thiên Đăng’, thì món đồ đó chắc chắn sẽ là của cậu!” “Dĩ nhiên, cậu phải có khả năng trả được nhiều tiền như vậy!” Ngô Bất Chính gật đầu.

Chuyện ‘Điểm Thiên Đăng’ cậu ta cũng biết một chút.

Thấy Tần Vũ có vẻ không rõ lắm, cậu ta liền giải thích lại một lần.

Thực ra chính là treo một ngọn đèn ở bên ngoài, như vậy trong buổi đấu giá tối nay, bất kể người khác ra giá thế nào, người ‘Điểm Đăng’ cuối cùng cũng sẽ thắng với giá cao hơn một bậc.

“Nói về ‘Điểm Thiên Đăng’, không thể không nhắc đến Trương Đại Phật Gia năm đó!” “Nghe nói người này đã ‘Điểm’ liền ba ngọn Thiên Đăng, mới cưới được tiểu thư bảo bối của Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc bấy giờ.” “Mà chỉ ba ngọn Thiên Đăng đó, đã đốt hết nửa năm thu hoạch của Trương Đại Phật Gia.” “Điều này cũng đủ thấy mức độ tiêu tiền của nó.” Ngô Bất Chính nói xong, suy nghĩ một chút, rồi nhìn Tần Vũ hỏi: “Tiểu ca, cậu thật sự đã nghĩ kỹ chưa?” “Buổi đấu giá này e là sẽ phải hét đến giá kịch trần, ít nhất cũng phải một trăm triệu!” “Gia sản của cậu hình như cũng chỉ có bấy nhiêu thôi mà!” Cậu ta biết Tần Vũ là phú nhị đại, nhưng gia sản hình như cũng chỉ ở mức chục triệu.

E là dù có bán hết sản nghiệp của Tưởng Lệ, nhiều nhất cũng chỉ được một trăm triệu.

Số tài sản này có thể cạnh tranh một chút.

Nhưng nếu thật sự muốn tranh giành bằng được, e là sẽ phải khuynh gia bại sản.

Tần Vũ chỉ nhìn Ngô Bất Chính, không trả lời câu hỏi này.

Sau đó quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa bên cạnh hỏi: “Thiên Đăng làm sao để ‘Điểm’?” Giải Ngữ Hoa sững sờ, chỉ vào phòng bao đối diện nói: “Phòng bao đối diện, chiếc ghế bên trái, ngồi lên đó sẽ có người ‘Điểm’ giúp cậu!” Ngô Bất Chính vội nói: “Tiểu ca cậu đừng làm bừa, thực sự không được thì chúng ta nghĩ cách khác!” Tuy nhiên Tần Vũ lại không nói một lời, đứng dậy trực tiếp rời khỏi phòng bao, rõ ràng là chuẩn bị đi sang đối diện.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội đứng dậy định đuổi theo.

Bàn Tử lại cản cậu ta lại.

“Vô ích thôi, quyết định của Tiểu ca có bao giờ thay đổi được đâu?” “Vậy cũng không thể để cậu ấy làm bừa như vậy, gia sản đều dùng để mua thứ đó, tương lai làm sao đây?” Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử lại vỗ vai cậu ta nói: “Không phải còn có cậu sao?

Tiểu ca đang dùng toàn bộ gia sản để chữa bệnh cho cậu đấy!” “Một khi Quỷ Tỳ này rơi vào tay người khác, thì chuyện lần này sẽ đầy biến số!” “Cậu còn chưa hiểu ra sao?” Ngô Bất Chính nghe vậy không khỏi sững người, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nếu Tần Vũ thật sự vì cậu ta mà bán hết toàn bộ gia sản của mình, cậu ta làm sao có thể chấp nhận được.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không chần chừ nữa, lập tức đuổi theo.

Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể chào Giải Ngữ Hoa một tiếng, rồi dẫn Doanh Thương cùng đi theo… Trong phòng bao đối diện, khi Tần Vũ đến đây, cả phòng bao vẫn không một bóng người.

Ngô Bất Chính vội vã đuổi theo.

Nhưng vừa vào trong, một câu còn chưa kịp nói, đã bị Tần Vũ trực tiếp xoay người ấn cậu ta ngồi xuống chiếc ghế kia.

Ngay khoảnh khắc cậu ta ngồi xuống, Ngô Bất Chính cảm giác được ánh mắt của rất nhiều người trong các phòng bao khác đều đang nhìn về phía mình.

Thậm chí rất nhiều người ở lầu một cũng đổ dồn ánh mắt lên người cậu ta.

Điều này khiến cậu ta vô cùng khó chịu, lập tức định đứng dậy.

Tần Vũ lại nhìn cậu ta nói: “Đừng động!

Ngồi yên!” Ngô Bất Chính không hiểu, vội nói: “Tiểu ca cậu đừng làm bừa, tiền của chúng ta thật sự chưa chắc đã đủ để ‘Điểm’ Thiên Đăng này đâu!” Tần Vũ lại thản nhiên đáp: “Không đủ cũng phải ‘Điểm’!” Lúc này, Bàn Tử vừa bước vào thấy cảnh này đã ngây người.

Ngô Bất Chính còn muốn nói gì đó, lại nghe Tần Vũ nói: “Chuyện tiền bạc tôi sẽ giải quyết, hôm nay cậu chỉ chịu trách nhiệm một việc, ‘Điểm’ ngọn đèn này!” “Cậu điên rồi, cậu sẽ khuynh gia bại sản đấy!” Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ lại nói một câu cuối cùng: “Mạng của cậu quan trọng hơn!” Bàn Tử đứng bên cạnh nghe rất rõ, thấy vậy cũng bước tới, nói: “Tiểu ca nói đúng, mạng của cậu quan trọng hơn, hôm nay đổi lại là Tiểu ca, chẳng phải cậu cũng sẽ làm như vậy sao?” “Yên tâm ngồi đi, thật sự không được thì không phải còn có Bàn gia tôi đây à?” “Thằng béo chết tiệt, sao cậu cũng hùa theo vậy!” Ngô Bất Chính vô cùng bất đắc dĩ, nhìn Tần Vũ nói: “Được!

Coi như Tiểu ca cậu là vì tôi, vậy tại sao cậu không ngồi ở đây?” “Cứ phải để tôi ra mặt làm gì?” Loại câu hỏi này, trong tình huống bình thường Tần Vũ sẽ không trả lời.

Nhưng lần này, không ngờ anh lại thật sự trả lời.

“Không thích!” “Vãi, cậu không thích chứ tôi thích à?” Ngô Bất Chính hoàn toàn bất lực, mình thật sự bị ép kinh doanh mà.

Bàn Tử cười cười, vỗ vai Ngô Bất Chính rồi đứng sang một bên, cười nói: “Được rồi!” “Hôm nay hiếm khi anh em mình lộ diện một lần, cậu cứ ngồi yên cho tôi!” “Lát nữa vừa bắt đầu, cậu tuyệt đối là người sáng nhất cả hội trường!” Ngô Bất Chính bất đắc dĩ, nhưng bị hai người giữ chặt, cậu ta thật sự muốn đứng dậy cũng không được.

Nhân viên livestream ở lầu một cũng chú ý đến họ, còn đặc biệt bố trí thêm một máy quay chĩa thẳng vào họ.

Rõ ràng sự xuất hiện của ba người họ chắc chắn sẽ trở thành điểm sáng của buổi livestream tối nay.

MC thường trú của livestream trước đây hôm nay lại đến hiện trường đấu giá.

Hơn nữa nghe nói Giang Ninh cũng sẽ đến.

Đây tuyệt đối là một cuộc gặp gỡ đặc sắc và kịch tính!

Ngay khi ba người vừa đứng vững không lâu.

Lầu một và các phòng bao khác đã vang lên những tiếng bàn tán.

Mặc dù họ nghe không rõ lắm.

Nhưng vẫn lờ mờ nghe thấy rất nhiều người đang bàn luận về họ.

Trong đó một số người còn nói tối nay có trò vui để xem rồi.

Trong lúc đó, ở lầu một đã có nhân viên công tác mang một ngọn đèn đã được thắp sáng đến.

Ngay tại lầu một, họ treo ngọn đèn ngay bên ngoài phòng bao của họ.

Và đây cũng là ngọn đèn duy nhất trong toàn bộ hội trường.

“Bốp bốp bốp!” Bỗng nhiên cả hiện trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Nhưng họ có thể thấy, trên mặt rất nhiều người đều mang vẻ giễu cợt.

Chương 2024

Rõ ràng họ đều là những người thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

“Tiểu Tam gia, được đấy!

Có khí phách, cậu cứ ngồi yên đó nhé!” Bỗng nhiên có người trong phòng bao bên cạnh lớn tiếng hô lên.

Ba người nhìn sang, phát hiện không quen biết đối phương.

Hơn nữa người hô có vẻ là một gã tay chân.

Chủ nhân thật sự vẫn ngồi trên sofa, không nói một lời, chỉ có ánh mắt nhìn thẳng vào họ.

“Hắn là ai vậy?” Bàn Tử hạ giọng hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu: “Tôi cũng không quen.” “Vậy sao hắn biết cậu?” Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính càng thêm cạn lời: “Làm sao tôi biết được!” Cậu ta vừa dứt lời, bỗng nhiên một tiếng cười từ bên ngoài vọng vào.

Theo sau là giọng của một người phụ nữ vang lên: “Hắn tên là Kiều Nhị, là một tay chơi có tiếng ở Đế Đô, nhà có tiền!” “Là một trong những người mua lớn nhất tối nay, Tiểu Tam gia, lần này cậu thật sự làm rạng danh nhà họ Ngô các cậu rồi!” Ngô Bất Chính sững người, quay đầu nhìn lại, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Hoắc… Hoắc bà bà, ngài… ngài cũng đến ạ!” Ngô Bất Chính vội muốn đứng dậy.

Hoắc Tiên Cô lại xua tay nói: “Đừng!

Cậu cứ ngồi yên trên ghế đi, tối nay tôi lại muốn xem sản nghiệp nhà họ Ngô các cậu, có thể đốt được bao lâu!" "Tôi…" Ngô Bất Chính rất lúng túng, cậu ta thật sự muốn nói một câu: "Tôi không phải nhân vật chính tối nay, người bên cạnh đây mới phải, tiền tiêu đều là của cậu ấy!" Nhưng cậu ta vẫn không nói, chỉ cười gượng gạo, không đứng dậy.

Ngô Bất Chính vừa nghĩ thầm xong.

Bỗng nhiên thấy một vệ sĩ bên cạnh Hoắc lão thái lại bê một chiếc ghế đến.

Sau đó ra hiệu cho Tần Vũ ngồi qua.

Tần Vũ sững người, đã đoán được điều gì đó, không nói gì mà quay người đi coi như không thấy.

Tên vệ sĩ đó còn định nói gì.

Hoắc lão thái lại ngăn anh ta lại, lắc đầu bảo anh ta đừng làm nữa.

Sau đó bà ta nhìn Tần Vũ một cái đầy ẩn ý, rồi không nói gì thêm.

Bàn Tử đứng bên cạnh cười nói: "Trời đất, được đấy Tiểu ca, sức hút của cậu đúng là già trẻ đều mê!" Tần Vũ không để ý đến anh ta, Hoắc lão thái nhìn mình như vậy.

E là cũng vì Phát Khâu Thần Chỉ mà anh đã để lộ trong livestream trước đó.

Nhà họ Hoắc và nhà họ Trương có duyên nợ không cạn, nhưng đó chỉ là nhà họ Trương, không có quan hệ gì với Tần Vũ.

Anh tự nhiên cũng chẳng có gì hay ho để nói với Hoắc lão thái này.

May mà Hoắc lão thái làm việc có chừng mực, không có hành động nào quá đáng nữa… Khi ngày càng nhiều người bắt đầu ngồi vào chỗ.

Cuối cùng một giọng nói từ dưới lầu vọng lên: "Được rồi các vị, buổi đấu giá của chúng ta sắp bắt đầu, trước tiên mời nhân viên công tác mở livestream!” “Lát nữa chúng ta sẽ chính thức bắt đầu đấu giá!” “Trước đó, xin mời mọi người thưởng thức một vở kịch 《Quần Anh Hội》!” Theo tiếng của người dẫn chương trình vang lên.

Trên sân khấu lầu một, các diễn viên cũng đã vào vị trí.

Hầu như cùng lúc, những luồng ánh sáng cũng chiếu xuống.

Tần Vũ thấy ống kính livestream chĩa về phía họ cũng sáng lên.

Rõ ràng livestream và biểu diễn được bắt đầu đồng bộ.

Bàn Tử từ trong túi móc ra điện thoại.

Mở phòng livestream đặt ở một bên, vừa vặn mấy người đều có thể thấy.

Mặc dù bây giờ họ không có hứng thú gì với livestream.

Nhưng dù sao đây cũng là lần phát sóng lại sau một thời gian dài.

Tự nhiên vẫn muốn xem phản ứng của mọi người trong phòng livestream.

Khi phòng livestream được mở, nhiệt độ lại luôn rất bình thường.

Mặc dù lần này vẫn là phòng livestream do tổ chương trình mở.

Nhưng kể từ sau khi ba người Tần Vũ không còn làm khách mời.

Lượng người xem cũng cứ mãi không tăng lên được.

Livestream của Lôi Thành sau đó, mặc dù mời được Lương Quỳnh và Giang Ninh, Giang Toán.

Lượng người xem có chút hồi phục.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể so sánh được với thời Tần đội dẫn dắt.

Đây cũng là lý do tại sao người ở hiện trường khi thấy ba người

Tần Vũ xuất hiện, lại vội vàng bố trí riêng một máy quay.

Chỉ cần có họ, lượng người xem của livestream lúc này chắc chắn sẽ lại lên đỉnh.

Quả nhiên, khi phòng livestream được mở.

Lượng người xem bắt đầu có sự tăng trưởng rõ rệt.

Chương 2025

Trong các phòng livestream của các streamer nổi tiếng khác.【Vãi, Tiểu ca ca livestream rồi, mau qua xem đi!】【Thật hay giả vậy?

Họ lâu lắm rồi không livestream, ở đâu vậy?】【Đúng đó, số phòng livestream là bao nhiêu?】【Mau nói đi】【Vẫn là phòng livestream khảo cổ cũ, tối nay không phải có livestream đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sao】【Vãi, không phải nói đồ đấu giá không có gì hay ho sao, chẳng ai thèm xem mà họ cũng đến!】【Đi thôi đi thôi!】 Trong phút chốc, vô số người đã tràn ra khỏi các phòng livestream.

Và tin tức cũng lan truyền rất nhanh.

Mở sóng chưa đầy năm phút, lượng người xem trong phòng livestream đã vượt qua lượng người xem của Lương Quỳnh và những người khác dẫn dắt trước đó.

Mười phút sau, lượng người xem đã đạt đến đỉnh điểm.

Thậm chí còn cao hơn cả khi họ xuống mộ trước đây.

Nhìn thấy mức tăng trưởng đáng sợ như vậy, họ thậm chí còn không biết ngượng mà thiết lập màn hình của ba người họ lớn bằng màn hình biểu diễn kịch.

Còn những người khác ở hiện trường, hoàn toàn đã không thể thấy được nữa.

Bình luận trong phòng livestream cũng bay đầy trời.

Vô số người đều vô cùng phấn khích.【Hồi hộp quá hồi hộp quá, cuối cùng cũng thấy được Tiểu ca ca rồi】【Đúng vậy còn có Ngô tiểu ca, họ vẫn ở bên nhau】【Cũng không biết gần đây họ thế nào, nhưng lần này ai cũng đẹp trai quá, bộ vest này đúng là quá bảnh】【Bạn thân của tôi ngất rồi, tôi cũng không chịu nổi nữa, lần đầu tiên thấy Tiểu ca ca mặc vest, tôi sắp liếm màn hình rồi】【Mà họ đến đây làm gì vậy?

Lẽ nào muốn tham gia đấu giá tối nay?】【Trời đất, thật hay giả vậy, nghe nói đồ đấu giá tối nay rất có giá trị】【Hình như chính là Quỷ Tỳ, chính là miếng mà Tiểu ca ca cầm trong tay lúc trước đó】【Vậy à, thảo nào Tiểu ca ca lại đến, là nhắm vào Quỷ Tỳ mà】【Mong chờ quá, không phải nói Tiểu ca ca là phú nhị đại sao?

Cũng không biết cậu ấy rốt cuộc giàu đến mức nào】【Haha tối nay không phải sẽ biết sao】Mọi người trong phòng livestream đều rất phấn khích.

Bàn Tử thấy lượng người xem này cũng vô cùng đắc ý, cười nói: “Cậu xem đi, anh em mình nổi tiếng thế này, đúng là không livestream thì thôi, một khi livestream là số một tuyệt đối!” Ngô Bất Chính bực bội nói: “Cậu đừng có tự luyến nữa, người ta đều đến xem Tiểu ca!

Có liên quan gì đến cậu đâu.” “Với lại Tiểu ca, hay là chúng ta đổi chỗ đi, fan của cậu thấy tôi ngồi mà cậu đứng, tôi sợ họ sẽ đánh chết tôi mất.” Tần Vũ không để ý đến Ngô Bất Chính, cũng không nhìn phòng livestream.

Anh chỉ cứ nhìn xuống lầu một.

Lúc này, vở kịch ở lầu một đang đến đoạn cao trào.

Xem ra buổi đấu giá còn phải đợi một lúc nữa.

Nhưng bỗng nhiên họ đều thấy.

Ở lối vào lầu một, lại xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Bóng hình đó họ đều rất quen thuộc.

Không phải Giang Ninh thì là ai.

Bên cạnh Giang Ninh còn có không ít người mặc vest.

Xem ra đều là vệ sĩ của cô ta.

Nhưng lại không thấy em trai cô ta là Giang Toán.

Thậm chí cũng không thấy Lương Quỳnh.

Kể từ lần chia tay ở Trương gia cổ lâu.

Lương Quỳnh cũng biến mất không tăm tích.

Phan Tử và Hắc Hạp Tử nói, cô ấy đã đi cùng nhóm người của Giang Ninh.

Nhưng không biết tại sao lần này ở đây lại không thấy cô ấy.

Đối với Lương Quỳnh, tình cảm của họ rất phức tạp.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử chỉ coi cô ấy như bạn cũ.

Đồng thời cảm thấy cô ấy rất đáng thương.

Thầy của cô ấy xuống mộ gặp nạn, chết thảm ở đáy biển.

Trước khi chết còn cho cô ấy ăn Thi miết hoàn.

Cuối cùng đến Xà Chiểu Quỷ Thành, tuy bây giờ xem ra đã nhặt về được một mạng.

Nhưng hiện tại có phải là người hay không vẫn còn là một ẩn số.

Không khéo cũng giống như Doanh Thương, trở thành người sống mà như đã chết.

Nghĩ đến trước đây dù sao cũng là đồng đội kề vai chiến đấu, họ vẫn rất thương cảm cho đối phương.

Còn đối với Tần Vũ, Lương Quỳnh lại càng phức tạp hơn.

Mối quan hệ trong đó, họ cũng lười đi dém dém, e là chính Tần Vũ cũng chưa chắc đã dém dém rõ được.

“Tôi nói này, Lương Quỳnh có thể đang ở trong tay cô ta, hay là tôi qua đó bắt cô ta lại?” Bàn Tử hạ giọng hỏi.

Ngô Bất Chính vội xua tay: “Đừng làm bừa, ở đây đang livestream đấy, cậu làm sao có thể bắt cô ta trước mặt bao nhiêu người được!” “Hơn nữa cậu bắt cô ta cũng vô dụng, Phan Tử và Hạp Tử đều nói rồi, Lương Quỳnh là tự nguyện đi theo bọn họ.” “Chuyện này chúng ta không có cách nào nói được!” Ngô Bất Chính nói xong liền nhìn Tần Vũ bên cạnh.

Thấy sắc mặt anh không có thay đổi gì lớn.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 2026

Lúc này, Giang Ninh đã lên lầu hai.

Không lệch đi đâu được, lại ngồi ngay vào phòng bao đối diện họ.

Rất nhanh, Giang Ninh cũng thấy họ ở phía đối diện.

Trên mặt cô ta lộ ra một nụ cười, có vẻ không có ý tốt.

Bàn Tử trong lòng có chút bất bình, chỉ chỉ vào Thiên Đăng bên cạnh, dường như đang nói: "Thấy chưa, Thiên Đăng đã 'Điểm' rồi, tối nay món đồ này chúng tôi lấy chắc!" Giang Ninh thấy Thiên Đăng, sắc mặt cũng trầm xuống.

Dường như không ngờ họ lại 'Điểm Thiên Đăng'.

Nhưng rất nhanh sắc mặt cô ta đã trở lại bình thường.

Sau đó nói nhỏ gì đó với thuộc hạ bên cạnh.

Tên thuộc hạ nghe vậy vội rời khỏi phòng bao, không biết đi làm gì.

Bàn Tử thấy vậy hạ giọng nói: "Sao tôi cứ có cảm giác con mụ này muốn gài bẫy chúng ta nhỉ, Thiên Chân, lát nữa cậu cẩn thận một chút!" "Nếu Thiên Đăng này bị 'Điểm' nổ, chúng ta phải nghĩ cách chuồn thôi!" Nghe Bàn Tử nói vậy, tim Ngô Bất Chính cũng không khỏi thắt lại.

Nói thật, cậu ta cũng lo lắng điều này. 'Điểm Thiên Đăng' sợ nhất điều gì?

Thứ nhất, tiền của mình không đủ để chống đỡ cho việc ra vẻ.

Thứ hai, có người cố ý thổi phồng giá.

Có người thấy cậu 'Điểm Thiên Đăng', cố ý báo giá cao, khiến cậu lỗ nặng.

Điều này rất đáng ghét.

Một khi ngọn đèn này bị ‘Điểm’ nổ, mấy người họ thật sự sẽ gặp chuyện.

Ngô Bất Chính nghĩ đến đây, không khỏi nhìn Tần Vũ bên cạnh, dường như muốn nhận được câu trả lời nào đó từ anh.

Nhưng sắc mặt Tần Vũ lại không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Ngược lại, Hoắc lão thái bên cạnh bỗng nhiên nói: “Cậu quả thật không hổ là cháu của Ngô lão cẩu, giống hệt nó lúc còn trẻ!” “Thật không biết cái đầu óc thông minh của cậu trong cổ mộ từ đâu mà ra?” “Bà bà, có phải ngài biết gì không?

Lúc này đừng trêu chọc cháu nữa.” Ngô Bất Chính lúng túng nói.

Nhưng Hoắc lão thái lại không hề có ý định giải thích, cười nói một câu: “Lát nữa cậu sẽ biết.” Nói xong liền không nói thêm một câu nào nữa.

Ngô Bất Chính nghe như lọt vào sương mù, trong lòng cũng rất kỳ lạ.

Ý của Hoắc lão thái có lẽ là nói lúc này mình không thông minh bằng khi ở trong cổ mộ.

Lẽ nào mình đã bỏ qua điều gì?

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Cẩn thận suy nghĩ xem mình rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì.

Lúc này ở lầu một, vở kịch đã bắt đầu gần đến hồi kết.

Đồng thời cũng bắt đầu có nhân viên công tác phát ra từng cuốn sách nhỏ, chủ yếu là cho người trong các phòng bao.

Ngô Bất Chính cũng nhận được một cuốn.

Mở ra xem, phát hiện đồ đấu giá tối nay không chỉ có Quỷ Tỳ.

Lại còn có hai món khác, nhưng hai món đồ này tuy cũng rất quý giá.

Nhưng rõ ràng cậu ta cũng không có hứng thú, trực tiếp lật qua xem Quỷ Tỳ.

Phần mô tả ở đây sẽ không nói nữa.

Điều khiến Ngô Bất Chính kinh ngạc là, ở cuối phần giới thiệu Quỷ Tỳ, lại còn ghi chú giá khởi điểm.

Năm mươi triệu!

Nhìn thấy mức giá này, Ngô Bất Chính cũng sững sờ, thầm nghĩ: "Giá khởi điểm đã gần bằng một nửa tài sản của Tiểu ca rồi, nếu bắt đầu đấu giá thì còn chơi thế nào nữa." Bàn Tử thấy mức giá này cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Sờ sờ túi của mình, trong mắt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Rõ ràng cũng bị mức giá khởi điểm này làm choáng váng.

Giá khởi điểm năm mươi triệu đối với một số đồ cổ đặc biệt quý giá, quả thật không được coi là cao.

Nhưng Quỷ Tỳ này nói trắng ra cũng chỉ có tác dụng với một số đạo mộ tặc mà thôi.

Nếu nói nó có giá trị bao nhiêu trong giới đồ cổ, thực ra cũng không có giá trị cao đến thế.

Chất liệu và tay nghề tuy cũng không tệ, nhưng dù sao cũng không thể so sánh được với những thứ như Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Mức giá khởi điểm cao như vậy vẫn gây ra một trận xì xào ở lầu một.

Rõ ràng rất nhiều người ở lầu một chỉ là người ngoài ngành đến xem cho vui.

Không biết chuyện đằng sau Quỷ Tỳ này.

Chương 2027

So sánh với đó, lầu hai lại có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

“Được rồi các vị, buổi đấu giá của chúng ta sắp bắt đầu, Quỷ Tỳ sẽ là món cuối cùng!” “Giá khởi điểm năm mươi triệu tin rằng mọi người đã thấy, xin các vị chuẩn bị tâm lý.” “Quy tắc cũ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một triệu, tiếp theo chúng ta xin mời ra món đấu giá đầu tiên!” Theo tiếng của người dẫn chương trình vang lên, cả hiện trường cũng yên tĩnh lại.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: “Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng biết điều đấy, đây là sợ mọi người chuẩn bị không đủ tiền, cho cậu thời gian của hai món đấu giá để đi gom tiền à!” “Thiên Chân, cậu có run không!” “Run cái con khỉ, cậu qua đây ngồi thử xem!” Ngô Bất Chính bực bội nói, đồng thời liếc nhìn Hoắc lão thái bên cạnh.

Nhưng đối phương vẫn không có bất kỳ thay đổi biểu cảm nào.

Cũng không biết câu nói trước đó rốt cuộc có ý gì.

Ngô Bất Chính lúc này cũng không có tâm trạng suy nghĩ.

Nhưng cậu ta luôn cảm thấy, chuyện lần này có lẽ sẽ không quá tệ.

Nếu không Hoắc lão thái cũng không có lý do gì không nhắc nhở một chút.

Dù sao nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô cũng là chỗ quen biết cũ.

Hơn nữa còn có Tiểu Hoa, ban đầu cậu ấy cũng không ngăn cản việc ‘Điểm Thiên Đăng’.

Lẽ nào họ đều cho rằng tài sản khoảng một trăm triệu của Tiểu ca là đủ rồi?

Ngô Bất Chính thật sự không hiểu được nguyên do trong đó.

Món đấu giá đầu tiên rất nhanh đã có tiếng báo giá.

Nhưng đều là người ở lầu một tranh giành.

Người ở lầu hai lại không có ai ra tay.

Giải Ngữ Hoa thậm chí còn đang nghịch điện thoại.

Còn Giang Ninh ở đối diện thì cứ nhìn họ, trên mặt nở một nụ cười nhạt, không biết đang nghĩ gì.

Món đấu giá đầu tiên rất nhanh đã được bán đi.

Bị một ông chủ mỏ than ở lầu một mua mất.

Món thứ hai sau mười phút cũng được bán đi.

Giá cuối cùng không khỏi khiến Ngô Bất Chính phải tặc lưỡi.

So với Tân Nguyệt Phạn Điếm, đồ của nhà họ Ngô họ ít nhiều vẫn còn kém một chút.

“Được rồi, tiếp theo là tiết mục đặc sắc nhất tối nay!” “Các vị đã thấy rồi, tôi sẽ không nói nhiều nữa, chúng ta trực tiếp bắt đầu thôi!” Theo tiếng của người dẫn chương trình vang lên.

Món đấu giá thứ ba cuối cùng cũng được đưa ra.

Mọi người thấy, trong một lồng kính trong suốt, quả nhiên đang đặt một miếng Quỷ Tỳ.

Rõ ràng nhân vật chính tối nay chính là nó.

Bên cạnh, Hoắc lão thái cũng cuối cùng lên tiếng vào lúc này: “Cẩn thận Kiều Nhị!” Ngô Bất Chính sững người, vội nhìn sang Kiều Nhị trong phòng bao bên cạnh.

Chỉ thấy lúc này hắn ta cũng đang nhìn chằm chằm vào Quỷ Tỳ, trong mắt lóe lên ánh sáng, không biết đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ.

Người dẫn chương trình lại không đề cập đến chuyện ‘Điểm Thiên Đăng’.

Mặc dù người ở hiện trường rất nhiều người đều biết đây là chuyện gì.

Nhưng người trong phòng livestream dù sao cũng không biết.

Tại sao người dẫn chương trình không giới thiệu?

Lẽ nào… Ngô Bất Chính đã nghĩ ra điều gì đó.

Quy tắc mà ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không muốn nói trên livestream, rõ ràng là vì có một nguyên nhân nhất định.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thế lực hậu thuẫn mạnh mẽ, nhưng điều khiến họ cũng không muốn đề cập nhiều trên livestream.

Vậy khả năng chỉ có một.

Không thể gây ra sóng gió quá lớn.

Cái gọi là, cây cao đón gió, đạo lý này không ai không hiểu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy có bối cảnh lợi hại, nhưng cái gọi là người sợ nổi danh, lợn sợ béo.

Sẽ luôn có người có thể trị được ngươi.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính cảm thấy mình dường như đã nắm được một điểm mấu chốt.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm tối nay, e là sẽ vì có livestream, mà xảy ra tình huống hoàn toàn khác so với trước đây.

“Tăng giá lần một!” “Tăng giá lần hai!” “Lầu hai Kiều gia, tăng giá lần ba!” Theo những tiếng hô liên tục vang lên.

Giá khởi điểm năm mươi triệu rất nhanh đã bị đẩy lên bảy mươi triệu.

Nhưng ngay khi Ngô Bất Chính nghĩ rằng mức giá này còn phải tăng thêm một lúc nữa.

Chương 2028

Bỗng nhiên cậu ta phát hiện, tốc độ tăng giá lại chậm lại.

Hồi lâu mới có một người ra giá.

Tình huống này khiến cậu ta có chút bất ngờ.

Vốn còn lo lắng có người 'Điểm' nổ Thiên Đăng, kết quả không ngờ mức giá này chỉ tăng thêm hai mươi triệu đã có vẻ như không tăng nổi nữa.

Ngô Bất Chính trong lòng còn đang thắc mắc.

Bàn Tử phía sau bỗng nhiên cười nói: "Trời giúp ta rồi, Thiên Chân, cậu xem phòng livestream đi!" "Livestream lần này thật sự đã giúp một phen lớn rồi!" Ngô Bất Chính sững người, vội nhìn phòng livestream.

Vừa nhìn một cái, lập tức hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Thậm chí cũng hiểu tại sao Hoắc lão thái lại nói mình không thông minh bằng khi ở trong cổ mộ.

Mình lại bỏ qua đạo lý này.

Hóa ra lúc này trong phòng livestream.

Một đám người lại vì việc báo giá này mà hoàn toàn bùng nổ.

Hai món đồ trước đó giá cuối cùng cũng chỉ một hai mươi triệu, người bình thường còn có thể chấp nhận.

Nhưng món thứ ba vừa lên, giá khởi điểm đã là năm mươi triệu, trực tiếp gây ra một làn sóng chấn động.

Sau đó còn có người thật sự tăng giá, lập tức khiến phòng livestream bùng nổ. 【Vãi, mấy người này làm gì vậy?

Ai cũng giàu thế sao】【Đúng đó, mặc dù nước ta không thiếu người giàu, nhưng mấy người này sao tôi không quen ai cả】【Tôi thấy có vấn đề, chơi đồ cổ mà còn giàu thế này, không khéo là xuất thân từ đạo mộ tặc】【Trời đất, đây là cơ hội đấy, tố cáo có thưởng đấy!】【Đi tra thân phận của mấy người này đi】【Đúng vậy, Tiểu ca ca là phú nhị đại tôi biết, sao trên thế giới này lại có nhiều phú nhị đại thế nhỉ】Ngô Bất Chính xem đến bật cười.

Chẳng trách những người đó tăng giá đến bảy mươi triệu thì tốc độ chậm lại.

Đây là sợ bị người ta để ý, tra xét gốc gác.

Bọn họ thì không sợ, nhưng chỉ sợ các cơ quan chức năng cũng đang xem livestream.

Vậy thì phiền phức rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính không nhịn được muốn cười.

Trong số những người này, bao gồm cả Kiều Nhị kia, e là gốc gác cũng không trong sạch gì.

Cho nên không dám ra giá quá cao, sợ bị người ta để ý.

Nếu không có livestream, chỉ riêng việc đây là Quỷ Tỳ, ước chừng giá cả đã sớm đột phá một trăm triệu rồi.

Đây quả nhiên là vô hình trung được livestream giúp một phen lớn!

Chỉ là sức hấp dẫn của chiếc quỷ tỳ này thật sự quá lớn.

Mặc dù Kiều Nhị và những người khác không muốn khoe của, nhưng thấy giá của quỷ tỳ đã có người khác ra giá cao hơn, bọn họ chỉ có thể tiếp tục theo.

Rất nhanh, giá của quỷ tỳ đã được đẩy lên tám mươi triệu.

Ngô Bất Chính thấy vậy, không khỏi đổ mồ hôi lạnh trong lòng.

Con số này đã không còn kém bao nhiêu so với toàn bộ gia sản của Tần Vũ.

Nếu cứ tiếp tục tăng giá, e rằng thật sự sẽ hỏng chuyện.

Ngay lúc Ngô Bất Chính đang căng thẳng, suy nghĩ có nên bàn bạc với Tần Vũ xem lát nữa nên chạy trốn thế nào không, thì Bàn Tử đột nhiên nói nhỏ: "Tôi nói này, hay là chúng ta ra giá chốt hạ luôn đi, cứ kiểu nấu ếch trong nước ấm thế này e là sẽ xảy ra chuyện đấy!" "Ra giá chốt hạ luôn còn có thể dọa lui được khối người!" Lời Bàn Tử nói, không phải Ngô Bất Chính chưa từng nghĩ tới.

Cảm giác mọi người từ từ tăng giá đúng là không kích thích bằng việc đột ngột nâng giá lên cao.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng hiểu một đạo lý.

Đó là, mọi chuyện đều phải xem tình hình.

Khi dần bình tĩnh lại, tư duy giải quyết vấn đề của cậu cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cậu nhận ra một điểm rất quan trọng.

Và điểm này có thể chính là mấu chốt để họ giành chiến thắng.

Điểm đó chính là một quy tắc về việc thắp thiên đăng của khách sạn Tân Nguyệt.

Thiên đăng của khách sạn Tân Nguyệt thường không ai dám thắp, dù sao một khi đã thắp, kết quả có thể khiến người ta không gánh nổi.

Nhưng để đề phòng có người ác ý nâng giá, cộng thêm việc cảnh cáo bản thân người thắp thiên đăng, việc này thực ra có rất nhiều quy tắc.

Ví dụ.

Ai thắp thiên đăng, thì điều đó tương đương với việc bao trọn.

Món đồ đấu giá này bất kể cuối cùng giá giao dịch là bao nhiêu, người thắp thiên đăng đều sẽ phải trả thêm tiền để mua nó.

Vậy thì vấn đề nảy sinh, nếu người này cuối cùng không đủ tiền thì sao?

Bất kể là không có tiền mà đến gây rối, hay là bị người khác nâng giá cho thiên đăng bị "nổ", bản thân khách sạn Tân Nguyệt sẽ không tha cho bạn.

Chương 2029

Đây thuộc về hành vi coi thường quy tắc của họ.

Từ trước đến nay có lời đồn, ngoài Trương Đại Phật Gia năm đó, tổng cộng còn có hai người từng thắp thiên đăng.

Người đầu tiên sau khi thiên đăng bị nổ, có người phát hiện ông ta bị gãy một chân.

Còn người thứ hai, thì sau đó không ai còn gặp lại ông ta nữa.

Nói về người thứ hai, rất nhiều người cho rằng ông ta đã vĩnh viễn ngủ say dưới lòng đất.

Mà sở dĩ kết quả của hai người có sự khác biệt về bản chất.

Nghe nói là vì người đầu tiên bị người khác nâng giá cho nổ thiên đăng.

Còn người thứ hai thì vốn dĩ không có tiền mà đến gây rối.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong số đó.

Còn có một tình huống khác.

Đó là sau khi thiên đăng của bạn bị người khác làm cho nổ, cuối cùng món đồ này sẽ được xử lý thế nào.

Theo quy tắc, nếu thiên đăng bị nổ thì người ra giá cuối cùng phải mua nó.

Nếu người này không mua nổi hoặc chỉ là gây rối, vậy thì kết quả cũng không cần nói cũng biết.

Khách sạn Tân Nguyệt có thể tồn tại nhiều năm như vậy, tất nhiên là có lý do.

Cho nên thường không ai dám thách thức giới hạn này.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao sau khi Ngô Bất Chính và họ thắp thiên đăng lại bị bàn tán.

Ngô Bất Chính xua tay nói: "Cứ bình tĩnh đã, Kiều Nhị bọn họ chưa chắc đã dám đâu!" Lúc này đã bình tĩnh lại, Ngô Bất Chính nghĩ toàn diện hơn Bàn Tử nhiều.

Bởi vì nếu thiên đăng của họ bị người khác làm cho nổ, thì người đó cũng phải xem xét tình cảnh của chính mình.

Mặc dù đám người Kiều Nhị chắc chắn có tiền trả nổi, nhưng khoe của trước mặt bao nhiêu người trong phòng livestream, thật sự tốt sao?

Cho nên cuộc đấu giá lần này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mỗi người đều phải cân nhắc rất nhiều yếu tố, không phải cứ có tiền là muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên, nếu tiền của bạn thật sự quang minh chính đại, lại thật sự không sợ bị lộ, thì lại là chuyện khác.

Ví dụ như Tần Vũ.

Cậu vốn dĩ cũng không quan tâm đến tiền bạc của mình.

Lần này lấy ra toàn bộ tài sản, e rằng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc khuynh gia bại sản rồi, cho nên cậu căn bản không quan tâm những điều này. "Tiểu Thiên Chân, Bàn gia phải nhắc cậu một câu!" Bàn Tử đột nhiên nói. "Ở trong cổ mộ, đầu óc cậu linh hoạt Bàn gia tôi thừa nhận!" "Nhưng ở nơi này, đầu óc của cậu chưa chắc đã linh hoạt bằng Bàn gia đâu!" "Chuyện phân tích ở trong cổ mộ là đủ rồi, ở đây, e là cậu sẽ tính sai đấy!" Giọng Bàn Tử nói rất nhỏ, rõ ràng là không muốn để người khác nghe thấy.

Về khách sạn Tân Nguyệt có rất nhiều truyền thuyết, nghe nói bên trong có rất nhiều thính nô, thính lực cực kỳ nhạy bén, cho nên có những lời không thể nói thẳng ra.

Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, thấy anh ta không nói đùa, trong lòng không khỏi lo lắng.

Tuy nhiên, Tần Vũ bên cạnh không hề có biểu cảm gì, cũng không cho cậu bất kỳ gợi ý nào.

Điều này khiến Ngô Bất Chính có chút khó xử.

Cậu thực ra cũng hiểu, suy đoán suy nghĩ của người chết và suy đoán suy nghĩ của người sống e là hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù cậu đã cân nhắc rất chu toàn, nhưng có một điểm duy nhất không thể đảm bảo chính là, lòng người.

Lòng người là thứ khó đoán nhất, ai có thể đảm bảo trong đám người của Kiều Nhị không có kẻ vì ngôi mộ lớn đằng sau chiếc quỷ tỳ này mà liều mạng một phen chứ?

Chuyện này rất khó nói.

Quả nhiên, Ngô Bất Chính bên này còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bên dưới đã vang lên giọng của người chủ trì. "Mã gia ra giá một trăm triệu!" "Còn ai ra giá cao hơn không?" Theo giọng nói này vang lên, chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng Ngô Bất Chính cũng hoàn toàn tan vỡ.

Một trăm triệu.

Đây đã là giá trị giới hạn của toàn bộ tài sản của Tần Vũ.

Dù chỉ thêm hai mươi triệu nữa cũng là vấn đề.

Cho dù cậu và Bàn Tử gom góp, nhiều nhất cũng không quá ba mươi triệu.

Hơn nữa đây còn là tình cảnh cả ba người họ đều phải khuynh gia bại sản.

Tuy nhà họ Ngô vẫn còn chút vốn liếng, nhưng cậu có dám về không?

Chú Hai của cậu chẳng đánh chết cậu sao.

Mã gia này cũng không biết là ai, nhưng họ biết, một khi có người tăng giá nữa, thì thiên đăng của họ thật sự sẽ bị nổ.【Vãi, một trăm triệu!】【Trâu bò thật, cái quỷ tỳ đó rốt cuộc có lai lịch gì mà đáng tiền thế.】【Tôi cũng không hiểu nổi, trước đây chưa từng nghe nói có món đồ nào đấu giá được đến cái giá trên trời một trăm triệu cả.】【Cái quỷ tỳ này nếu nói là ngọc tỷ truyền quốc của Tần Thủy Hoàng thì một trăm triệu tôi tin, nhưng Lỗ Thương Vương có tiếng tăm lớn đến vậy sao?】【Tôi chỉ thấy thương cho Tiểu Ngô ca thôi.】【Thương cậu ta?

Chương 2030

Bọn họ có ra giá lần nào đâu.】【Đúng vậy, cậu thương cái búa ấy.】Người xem trong phòng livestream không biết tình hình, lúc này vẫn còn chìm trong cú sốc một trăm triệu.【Các người không biết sao?

Tôi nghe một người anh họ nói, ở khách sạn Tân Nguyệt không thể tùy tiện treo đèn lồng.】【Một khi đã treo, thì gọi là thắp thiên đăng, ý là bao trọn.】【Mã gia ra giá một trăm triệu, cuối cùng Tiểu Ngô ca cũng phải trả thêm tiền để mua, ít nhất cũng phải là một trăm triệu lẻ một triệu.】【Hơn nữa đây chỉ là giá tạm thời, một khi tăng lên, ai biết cuối cùng chốt búa là bao nhiêu tiền.】【Vãi, còn có chuyện này nữa à?】【Thật hay giả vậy?

Tôi chỉ biết Tần tiểu ca là phú nhị đại, nhà Tiểu Ngô ca cũng giàu thế sao?】【Khó nói lắm, một trăm triệu đấy, ông nghĩ ai cũng dễ dàng lấy ra được à?】【Tần tiểu ca có thể sẽ giúp, nhưng tôi nhớ tài sản của Tần tiểu ca cũng chỉ khoảng một trăm triệu thôi mà.】Người xem trong phòng livestream lúc này cũng không khỏi căng thẳng theo.

Tuy nhiên, ngay lúc này, đột nhiên hiện trường lại vang lên giọng của người chủ trì. "Kiều nhị gia, ra giá một trăm năm mươi triệu!" "Còn ai ra giá cao hơn không!" "BÙM!" Giọng nói của người chủ trì vừa cất lên.

Ngô Bất Chính chỉ cảm thấy trong đầu mình vang lên một tiếng nổ lớn.

Nổ rồi!

Thiên đăng lần này thật sự bị người ta làm cho nổ rồi.

Bọn họ xong đời rồi! "Thế nào?

Bàn gia nói đúng rồi chứ!" Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Ngô Bất Chính thì đã cứng đờ tại chỗ, nửa ngày không phản ứng lại.

Ai mà ngờ được giá cả vốn đã ổn định ở mức tám mươi triệu, kết quả chỉ trong chốc lát đã có hai người đẩy giá lên thẳng một trăm năm mươi triệu.

Nhưng điều này cũng ứng với lời Bàn Tử nói trước đó.

Hai người này rõ ràng cũng không muốn tiếp tục nấu ếch trong nước ấm nữa, mà chuẩn bị tốc chiến tốc thắng. "Tôi nói này, đừng có ngẩn ra đó nữa, làm sao bây giờ?" "Bên Bàn gia này có góp hết sức cũng chỉ được mười triệu là cùng!" Bàn Tử nghiến răng nói.

Anh ta nói câu này mà trong lòng cũng không chắc.

Tình hình của anh ta Ngô Bất Chính biết rõ nhất.

Thằng béo chết tiệt này trước khi gặp Tần Vũ căn bản chẳng có tiền tiết kiệm gì.

Toàn bộ là nhờ nửa năm nay kiếm được tiền công từ tổ chương trình, cộng thêm mỗi lần xuống mộ chôm chỉa được vài món đồ nhỏ mới kiếm được chút tiền.

Mười triệu đối với anh ta đã là nhiều rồi.

Bản thân Ngô Bất Chính thì còn có thể xoay xở, tìm người nhà giúp đỡ, cùng lắm thì lấy cái chết ra dọa.

Dù sao nhà họ Ngô cũng chỉ có mình cậu là con độc đinh, hai mươi triệu thì vẫn có thể lấy ra được.

Nhưng như vậy cũng mới được một trăm ba mươi triệu, vẫn còn thiếu hai mươi triệu.

Mặc dù nhà Shirley Dương có tiền, nhưng cũng không có lý do gì mở miệng ra là hai mươi triệu.

Cậu lại không phải Bàn Tử, tình bạn với Hồ Tư Lệnh không sâu đậm đến thế.

Hơn nữa, bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để tìm một ngôi cổ mộ, đi tìm một nơi chưa chắc đã tồn tại, có thể chữa bệnh cho mình.

Ngô Bất Chính trong lòng thật sự không muốn đi đến bước đó. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính thật sự cảm thấy mình không thể kiểm soát được tình hình nữa, bèn nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ không nói gì, chỉ vỗ vai cậu, ra hiệu cậu đừng căng thẳng.

Lúc này cuộc đấu giá dù sao cũng chưa kết thúc, mọi chuyện vẫn còn là ẩn số.

Hoắc lão thái bên cạnh đột nhiên lúc này như tự lẩm bẩm, lại như cố ý nói một câu rất khẽ. "Cho một tách trà Phổ Nhĩ!" Giọng nói này rất nhỏ, vệ sĩ đứng sau bà ta còn cách một khoảng, căn bản không nghe thấy.

Chỉ có ba người Ngô Bất Chính ở bên cạnh nghe được.

Bàn Tử nghe mà không hiểu gì, lẩm bẩm: "Muốn uống trà thì gọi vệ sĩ của bà đi chứ, coi bọn tôi là nhân viên phục vụ à!" Ngô Bất Chính cũng mù mờ, hỏi: "Bà ơi, bà khát ạ?" "Để cháu..." "Cốc cốc cốc!" Ngô Bất Chính chưa nói hết câu, sau lưng đã vang lên tiếng gõ cửa.

Sau đó một nữ nhân viên phục vụ đã mang trà Phổ Nhĩ vào.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử và Ngô Bất Chính lập tức thay đổi.

Vãi, sao nhân viên phục vụ này lại biết?

Hoắc lão thái lại nhấp một ngụm trà cười nói: "Khách sạn Tân

Nguyệt có thính nô, các cậu nghĩ tôi đang nói chuyện với các cậu sao?" Hai người Ngô Bất Chính nghe vậy trong lòng đều thắt lại, không khỏi nhớ lại cuộc đối thoại trước đó của họ.

May mà, may mà trước đó họ không nói những lời quá đáng, nếu không lúc này e rằng đã...

Nhưng chỉ chậm trễ một chút, khi nhìn xuống dưới sảnh, đã không còn ai ra giá nữa.

Người chủ trì cũng đã chuẩn bị gõ búa.

Ngô Bất Chính lúc này đã hoàn toàn hết cách.

Cậu nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, Tần Vũ vẫn không nói gì, vẫn nhìn xuống dưới.

Và gần như cùng lúc đó, dưới lầu vang lên tiếng búa dứt khoát của người chủ trì.

Chương 2031

"Chúc mừng Kiều tiên sinh, đồng thời cũng chúc mừng Ngô tiên sinh của chúng ta!" "Xin hai vị đợi một chút, nhân viên của chúng tôi sẽ lần lượt đến tìm hai vị." "Lát nữa chúng tôi sẽ công bố người thắng cuộc cuối cùng!" "Sao giờ!" Bàn Tử lúc này thật sự sốt ruột rồi.

Người ta sắp lên đến nơi rồi, trong túi không có tiền thì làm sao bây giờ? "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính cũng vội nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cuối cùng cũng có động tĩnh, anh quay đầu nhìn hai người, dùng khẩu hình nói: "Không kịp nữa rồi!

Cướp!" Lời vừa dứt, Tần Vũ đã lộn một vòng nhảy thẳng từ lầu hai xuống.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính còn chưa kịp phản ứng, Tần Vũ đã tiếp đất.

Giữa những tiếng la hét của mọi người, anh lao thẳng lên sân khấu, một tay đập vỡ lồng kính, lấy ra chiếc quỷ tỳ bên trong.

Vừa chạm vào đã lạnh buốt, Tần Vũ biết đây là đồ thật.

Hơn nữa khách sạn Tân Nguyệt tự tin vào thực lực của mình, cũng chẳng thèm dùng đồ giả để lừa người.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy tình hình này, trong lòng đều thầm kêu không ổn rồi.

Không thể trì hoãn thêm được nữa.

Bàn Tử hét lên: "Nhảy đi!" "Cao thế này nhảy làm sao được, ông tưởng tôi là Tiểu ca à!" Ngô Bất Chính gần như muốn khóc. "Không nhảy thì làm sao?

Có Bàn gia ở đây, mau đi!" Bàn Tử cũng không nhiều lời, một tay đẩy Ngô Bất Chính xuống.

Chính anh ta cũng nhảy theo.

Ngô Bất Chính thân thủ không tốt, mắt thấy sắp đập đầu xuống đất.

Tần Vũ một bước lao tới, đỡ lấy cậu.

Nhờ vậy cậu mới không bị thương.

Tuy nhiên, chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, đã có rất nhiều bảo an vây lại, bao vây ba người họ ở giữa.

Lúc này, người ở lầu một, lầu hai, thậm chí là trong phòng livestream đều kinh ngạc nhìn ba người họ.

Ai cũng không ngờ ba người này lại dám cướp công khai.

Điều này chẳng khác nào tìm chết cả.

Giải Vũ Hoa thấy cảnh này cũng đành bất lực.

Mặc dù anh ta đã sớm đoán được sẽ như vậy, nhưng không ai ngờ cảnh này lại thật sự xảy ra.

Dám làm như vậy, cũng chỉ có thể là bọn họ. "Làm sao bây giờ?

Xông ra?" Bàn Tử hỏi.

Đã lật bài ngửa rồi thì không còn gì để nói nữa.

Đủ loại cổ mộ hiểm địa còn đi được, chẳng lẽ sợ không xông ra khỏi một cái khách sạn Tân Nguyệt?

Tần Vũ không nói gì, chỉ đang tìm hướng đột phá.

Mà đám bảo an kia đã hung thần ác sát lao tới.

Ngay lúc họ sắp giao thủ, đột nhiên một giọng nói vang lên. "Dừng tay!" Giọng nói này hùng hồn mạnh mẽ, và dường như truyền đến từ bốn phương tám hướng, khiến người ta không thể xác định được vị trí của nó.

Nhưng người nói chuyện dường như rất có trọng lượng.

Vừa mở miệng, đám bảo an kia đã thật sự dừng lại, không tiếp tục tiến lên nữa.

Ba người Ngô Bất Chính cũng nhìn nhau, không biết người vừa nói là ai.

Nhưng người đó lại tiếp tục lên tiếng. "Đã là đồ của khách sạn Tân Nguyệt ta, muốn cướp thì ít nhất cũng phải cho một lý do chứ!" "Hay là xuống đây nói chuyện một lát?" Cùng lúc giọng nói dứt, một viên gạch trên mặt đất trước mặt Tần Vũ lún xuống, từ từ lộ ra một cầu thang đá đi xuống.

Tần Vũ nhìn cầu thang đá này không khỏi nhíu mày.

Giọng nói kia dường như phát ra từ dưới lòng đất này. "Làm sao bây giờ?

Nếu xuống đó, thì thật sự không đi được nữa đâu!" Bàn Tử nhắc nhở.

Tuy nhiên, giọng nói kia lại từ dưới truyền lên. "Không xuống, các người nghĩ là có thể đi được sao?" "Chuyện khác không dám nói, nhưng thằng béo nhà ngươi và thằng họ Ngô kia, thì đừng hòng đi!" "Xuống đây nói chuyện còn có hy vọng!" "Mẹ kiếp, mày dọa ai đấy!" "Bàn gia tao đây là bị dọa mà lớn lên à?" Bàn Tử khinh thường nói.

Tần Vũ cũng không mấy tin tưởng đối phương.

Nào ngờ người kia lại không hề tức giận, ngược lại còn im lặng.

Chương 2032

Qua đúng ba phút.

Đột nhiên dưới đó lại vang lên một tràng tiếng kêu quái dị "lạc lạc lạc".

Tiếng kêu đó khiến sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi.

Anh nhận ra ngay lập tức.

Âm thanh đó chính là âm thanh mà con Huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung năm xưa phát ra.

Đây là minh ngữ!

Đối phương vậy mà cũng biết minh ngữ!

Tần Vũ nghe mà trong lòng kinh ngạc, không khỏi tò mò về thân phận của đối phương.

Hơn nữa đối phương biết loại minh ngữ này, e rằng thật sự phải đi gặp một lần! "Tiểu ca, anh thật sự muốn xuống đó sao?" Ngô Bất Chính vội nói. "Muốn xuống cũng được, cùng đi!" Bàn Tử nói.

Tuy nhiên đối phương lại nói: "Ta không có hứng thú với hai người các ngươi, thằng họ Tần tự mình xuống đây!" "Hai người các ngươi ngoan ngoãn một chút, đừng tự chuốc khổ vào thân!" Nói xong đối phương liền không nói nữa, rõ ràng đang đợi ba người họ lựa chọn.

Hoặc là để lại hai người, Tần Vũ tự mình đi.

Hoặc là Tần Vũ một mình xuống gặp mặt!

Tần Vũ nhìn hai người lắc đầu, ý bảo mình sẽ tự đi một mình.

Ngô Bất Chính còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Vũ đã đi xuống cầu thang.

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, liền vội hỏi Ngô Bất Chính. "Không đúng, sao lại là hai người, chúng ta rõ ràng có bốn người mà!" "Đại ca đâu?" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng sững sờ, lúc này mới nhớ ra Doanh Thương.

Tình hình trước đó khẩn cấp, họ nhảy thẳng xuống, lại quên mất Doanh Thương.

Nhưng lúc này nhìn lên lầu hai, Doanh Thương đã biến mất. "Vãi, đại ca không phải bị bọn họ bắt rồi chứ!" Bàn Tử nói đến đây, vội chỉ vào đám bảo an đối diện. "Đại ca của tôi đâu, mau thả ra, nếu không Bàn gia tôi sẽ với các người..." "Mẹ nó cậu bình tĩnh lại đi, Tống tử còn không bắt được anh ấy, chỉ bằng đám bảo an này có thể sao?" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử sững sờ, thầm nghĩ đúng vậy, ngay cả con xà mẫu to lớn năm xưa cũng không làm gì được Doanh Thương.

Đám bảo an nhỏ bé này hẳn là càng không thành vấn đề mới phải.

Nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa thấy Doanh Thương đâu.

Bàn Tử trong lòng cũng rất kỳ lạ.

Mà lúc này Tần Vũ đã đi theo cầu thang xuống dưới.

Giữa sảnh chỉ còn lại hai người họ.

Ngay lúc họ đang lo lắng cho Doanh Thương, đột nhiên một bên đám đông lại vang lên một trận xôn xao.

Sau đó đám bảo an kia lại nhường ra một con đường.

Khi Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn thấy tình hình trong đám đông, đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Doanh Thương đang ở trong đám người đó, nhưng lúc này anh ta lại vô cùng bá khí, tay đang bóp cổ một người, nhấc bổng người đó lên.

Hai tay người kia đang bấu chặt vào cánh tay của Doanh Thương, nói đùa chứ nếu không bấu, e là đã bị bóp chết tươi rồi. "Đại ca đừng làm bừa, đây là người chứ không phải Tống tử!" Bàn Tử vội hét lên.

Anh ta thật sự sợ Doanh Thương dùng sức một cái là vặn luôn đầu người kia.

Vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Tim Ngô Bất Chính cũng như treo trên cổ họng.

Doanh Thương mặc dù ngày thường rất nghe lời họ, nhưng một khi đã nổi điên lên, thì ngay cả họ cũng không thể khống chế được.

Vừa rồi họ xuống vội quá, lại quên mất Doanh Thương.

May mà lúc này chưa gây ra hỗn loạn lớn hơn, nếu không tình hình ở đây sẽ càng không thể kiểm soát.

Doanh Thương đi về phía hai người họ, sau đó ném thẳng người đang giữ trong tay xuống đất.

Thấy Doanh Thương buông tay, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Một là mừng cho kẻ xui xẻo kia, mừng vì Doanh Thương không hạ sát thủ, hắn ta coi như giữ được một mạng.

Hai là may mà chưa đánh nhau.

Mặc dù họ không sợ gây chuyện, nhưng nói thật, hai tay khó địch bốn tay.

Lúc trước có Tần Vũ ở đây, họ còn có thể nhân đà xông ra ngoài.

Chương 2033

Nhưng bây giờ Tần Vũ đã xuống dưới.

Dựa vào ba người họ tuy cũng có thể xông ra, đặc biệt là Doanh Thương, anh ta muốn ra ngoài thì quá đơn giản.

Nhưng còn hai người họ thì sao?

E rằng không bị đánh cho bầm dập mặt mũi thì không thể nào.

Cho nên lúc này có thể không đánh nhau thì tốt nhất là đừng đánh.

Cứ đợi Tần Vũ ở dưới xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Tuy nhiên, Doanh Thương lại không hề dừng lại, sau khi đến trước mặt họ, anh ta cũng lao thẳng xuống cầu thang.

Điều này khiến Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều sững sờ. "Tôi nói này, hai người đánh giỏi nhất đều xuống rồi, chúng ta mà không xuống nữa lát nữa bị hội đồng thì Bàn gia cũng không lo cho cậu được đâu!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính cũng thầm kêu khổ trong lòng. "Hay là chúng ta cũng xuống?" "Đi thôi, không xuống ở lại đây chịu đòn à?" "Dù sao bất kể là Tiểu ca hay Doanh Thương, ít nhất cũng phải ôm lấy một cái đùi to chứ!" Bàn Tử nói một câu rất thật lòng, lập tức kéo Ngô Bất Chính đi xuống cầu thang đá.

Tuy nhiên, hai người họ vừa bước lên, cầu thang đá đã bắt đầu rung chuyển, rõ ràng là lối vào sắp đóng lại. "Đi!" Bàn Tử gọi một tiếng, lập tức dẫn Ngô Bất Chính ba bước thành hai nhảy xuống... "Thưa quý vị!

Mọi người đều đã thấy rồi, chuyện tối nay khách sạn Tân Nguyệt ít nhất cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích chứ!" Khi lối vào đóng lại, một giọng nói cũng vang lên.

Người chủ trì nhìn về phía đối phương, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Kiều Nhị. "Kiều nhị gia, ngài vội lắm sao?" Người chủ trì nói. "Tôi đương nhiên không vội, tôi sợ người khác vội thôi, cô nói có phải không, Giang Ninh tiểu thư!" Kiều Nhị nhìn về phía Giang Ninh đang đi tới.

Sắc mặt Giang Ninh lúc này cũng rất khó coi.

Cô không ngờ livestream còn đang bật, mà ba người Tần Vũ lại dám cướp thẳng.

Điều này đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của cô.

Nếu chiếc quỷ tỳ này thật sự bị Tần Vũ lấy đi, vậy thì họ sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Chỉ là chuyện xảy ra lần này, khách sạn Tân Nguyệt cũng rất bị động.

Mặc dù bối cảnh của họ rất ghê gớm, nhưng livestream toàn cầu, ít nhất cũng phải có một lời giải thích. "Tôi không muốn nói nhảm, mau đưa ra lời giải thích của các người!" "Hoặc là đưa tiền, hoặc là đưa hàng!" Giang Ninh nói thẳng.

Tần Vũ ra tay cướp, điều đó chứng tỏ anh ta không có tiền, cho nên ý của cô rất rõ ràng.

Lấy lại món đồ, lấy tiền từ Kiều Nhị, như vậy cũng đạt được mục đích.

Hoặc là đưa hàng cho mình, còn có thể nghĩ cách khác.

Sắc mặt người chủ trì không có nhiều thay đổi, cười nói: "Chờ chút đi, sẽ có thôi!" Nói xong liền không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Kiều Nhị và Giang Ninh đều không nói thêm.

Cả hai đều rất rõ, lúc này đôi co với một người chủ trì rõ ràng là vô ích.

Diễn biến của sự việc bây giờ đã hoàn toàn vượt quá phạm vi mà người chủ trì này có thể kiểm soát.

Chỉ có thể xem người nói chuyện ở dưới chuẩn bị xử lý việc này như thế nào...

Lại nói lúc này ở bên dưới khách sạn Tân Nguyệt.

Hai người Bàn Tử thật sự khá xui xẻo, khi lối vào đóng lại, bậc thang cũng thu vào.

Hai người họ gần như là rơi thẳng xuống.

May mà Doanh Thương ở dưới đỡ lấy họ, nếu không cú ngã này e là cũng phải mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Bởi vì bên dưới lại được lát một lớp gạch đá xanh.

Ngô Bất Chính đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn xung quanh không khỏi có chút ngạc nhiên.

Bàn Tử cũng theo đó hét lên: "Vãi!

Sao đây lại là một gian mộ thất thế này!" "Chưa từng nghe nói dưới khách sạn Tân Nguyệt còn có một gian mộ thất cả." Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Vẫn thường nghe nói trong khách sạn Tân Nguyệt cơ quan trùng trùng, nơi này chắc phải cách mặt đất ít nhất mười mét!" "Nhìn lên trên đầu đi!" Bàn Tử vội nhìn.

Quả nhiên phát hiện, họ cách trần nhà vẫn còn một khoảng rất cao.

Khoảng cách cao như vậy, dù có xây một tầng lửng ở giữa cũng đủ. "Đó là chuyện quan trọng, quan trọng là nơi này đúng là mộ thất mà!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, có phải mộ thất hay không họ chỉ cần nhìn là biết.

Nơi này tuyệt đối là mộ thất.

Chương 2034

Nhưng nơi này đã được tân trang lại, không có chút âm khí nào của cổ mộ.

Thật không biết tại sao dưới khách sạn Tân Nguyệt lại có một ngôi cổ mộ.

Ngôi cổ mộ này lại là của ai? "Đừng quan tâm nhiều thế nữa, mau tìm Tiểu ca!" Bàn Tử gọi, rồi đi thẳng về phía trước.

Phía sau nơi họ rơi xuống là tường, rõ ràng không có đường.

Chỉ có một con đường hầm duy nhất thông thẳng về phía trước.

Ba người cũng không trì hoãn, lập tức mò mẫm đi về phía trước.

Tuy nhiên, con đường hầm này dường như khá dài, đi gần ba phút mà vẫn chưa thấy cuối.

Cũng không biết Tần Vũ đã đi đâu.

Tuy nhiên, khi đi sâu vào, Ngô Bất Chính lại kinh ngạc phát hiện, con đường hầm này lại có điều khác thường. "Thiên Chân cậu phát hiện không, ngôi mộ này rất giống đồ phỏng cổ hiện đại!" "Hơn nữa mẹ nó đây là mộ hợp táng!" Ngô Bất Chính gật đầu, cậu cũng đã phát hiện ra. "Mộ hợp táng dưới khách sạn Tân Nguyệt, hơn nữa còn là đồ phỏng cổ, xem ra thân phận địa vị của người được chôn ở đây không hề thấp!" "Chẳng lẽ người vừa gọi Tiểu ca là người trông mộ ở đây?" Bàn Tử vội nói. "Ê ê, phía trước có một lối vào, bên trong hình như có người!" Cùng lúc nói chuyện, họ đều nhìn thấy.

Ở phía trước đường hầm, quả thật xuất hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá có hình vòm, nếu không phải phát hiện ngôi mộ này là một công trình phỏng theo kiến trúc cổ đại, thì thật sự sẽ tưởng đây là mộ của một vị vương hầu cổ đại nào đó.

Trong ngôi mộ này bất kể là gạch xanh hay các loại đồ trang trí, nếu nhìn kỹ đều có thể phát hiện là đồ phỏng chế.

Bởi vì trong tình hình bình thường, những lăng mộ cổ đại có tuổi đời, rất nhiều đồ vật đều có một lớp bụi rất dày.

Dù sau này có người đến dọn dẹp, cũng tuyệt đối không thể nào sáng bóng như mới.

Trừ phi là ngay từ đầu khi chế tác ra, đã có người định kỳ đến bảo dưỡng.

Đương nhiên, còn một tình huống ngoại lệ.

Đó là những văn vật được khai quật, những văn vật này sau khi được sửa chữa cẩn thận trong viện nghiên cứu khảo cổ, cũng có thể khôi phục được bảy tám phần.

Mà lúc này trong ngôi cổ mộ họ đang ở, bất kể là gạch xanh hay gì, đều quá mới.

Mới đến mức không có một chút bụi bẩn, điều này đủ để nói lên rằng đồ vật ở đây đều là đồ phỏng chế. "Ê ê, đại ca anh đừng vào vội, xem tình hình rồi nói!" Bàn Tử thấy Doanh Thương định vào, vội ngăn lại, ghé vào cạnh cửa đá nhìn vào trong.

Chạm vào cánh cửa đá này, Bàn Tử không khỏi sững sờ. "Vãi, đây là ngọc thạch à, mẹ nó dùng ngọc thạch làm cửa mộ, còn làm thành dáng vẻ phỏng cổ, đây quả thực là phung phí của trời!" Ngô Bất Chính cũng phát hiện ra rất nhiều thứ trong ngôi mộ này đều có giá trị không nhỏ.

Nhưng cũng chỉ có thể đỏ mắt ghen tị một chút mà thôi, dù sao đây cũng là đồ của khách sạn Tân Nguyệt, cậu cũng không có hứng thú gì. "Bên trong tình hình thế nào?" Ngô Bất Chính ghé vào cửa đá hỏi.

Bên trong rất tối, chỉ có một chút ánh sáng le lói, giống như đèn dầu thời xưa.

Loại đèn dầu đó rất mờ ảo, cách xa một chút là đã có chút không nhìn rõ.

Nhưng không gian bên trong có vẻ rất lớn, lờ mờ có thể thấy hai người đang đứng bên trong. "Chắc là Tiểu ca, đừng vào, ở đây xem xem, nói không chừng còn phát hiện được bí mật gì đó!" Bàn Tử nói. "Bí mật?

Bí mật gì?" Ngô Bất Chính sững sờ. "Còn có thể là bí mật gì, ví dụ như cao nhân thế ngoại ẩn giấu của khách sạn Tân Nguyệt, hay là mấy kẻ đồng tính luyến ái trốn trong cổ mộ?" "Cứ xem là được!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính bực bội liếc anh ta một cái, cậu có chút lo lắng cho an toàn của Tần Vũ.

Doanh Thương cũng không vào, đứng ở một bên.

Rất nhanh, bên trong lại truyền đến một giọng nói quen thuộc, chính là của Tần Vũ. "Tại sao tôi phải họ Trương!" "Thứ này tôi đương nhiên phải mang đi!" Nghe hai câu này, Ngô Bất Chính và Bàn Tử sững sờ, lờ mờ đoán được trước đó đối phương chắc đã hỏi Tần Vũ vấn đề gì đó.

Câu đầu tiên chắc là tại sao Tiểu ca không họ Trương.

Câu thứ hai chắc là về chiếc quỷ tỳ.

Quả nhiên rất nhanh đối phương đã lên tiếng. "Ta chỉ là kinh ngạc, hơn nữa đã là đồ của khách sạn Tân Nguyệt ta, ngươi nói mang đi là mang đi, có phải là quá đáng lắm không!" Giọng nói của đối phương lúc này nghe có vẻ rất trẻ, trước đó ở bên ngoài nghe có chút trầm.

Có thể là do hiệu ứng vang vọng của ngôi mộ này.

Lúc này nghe, rõ ràng trong trẻo hơn. "Ngươi muốn thế nào?" Tần Vũ lên tiếng.

Chương 2035

"Để lại năng lực, hoặc là để lại đồ vật!" Đối phương nói. "Nằm mơ!" Tần Vũ cũng không nhiều lời, từ chối thẳng thừng.

Mà đối phương cũng không nói nhảm, ngay sau đó đã ra tay.

Mặc dù họ không nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng qua âm thanh cũng có thể cảm nhận được, bên trong chắc chắn đã đánh nhau.

Doanh Thương nghe thấy động tĩnh này, lập tức muốn xông vào.

Bàn Tử cũng xắn tay áo, định vào đánh nhau.

Kết quả Ngô Bất Chính lại ngăn hai người lại. "Hai người điên rồi, nghe động tĩnh này xem, đánh nhau bất phân thắng bại, thân thủ của đối phương cũng không yếu!" "Doanh Thương vào tôi còn có thể hiểu, thằng béo chết tiệt cậu vào làm gì?

Tìm đòn à!" "Không phải, nhưng chúng ta cũng không thể đứng đây chờ được, lỡ Tiểu ca bị thiệt thì sao?" Ngô Bất Chính nói. "Động não của cậu đi!" "Với thân thủ của Tiểu ca liệu có bị thiệt không?

Hơn nữa đừng quên chúng ta đang ở trên địa bàn của người ta!" "Chúng ta ba người vào, cộng thêm Tiểu ca bốn người, đánh cho người ta một trận!" "Người ta mà để chúng ta đi thì có quỷ!" "Chờ xem đi, Doanh Thương anh cũng đừng vào!" Doanh Thương gật đầu, thế là ba người liền co rúm ở cửa nghe động tĩnh bên trong.

Quả nhiên rất nhanh động tĩnh bên trong đã im lặng.

Tần Vũ lúc này đang khóa chặt cổ tay đối phương, và tương tự, đối phương cũng đang khóa chặt cổ tay anh.

Nhưng Tần Vũ rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, tay kia của anh đã đặt trước cổ đối phương.

Nhưng cánh tay kia của đối phương lại chỉ có ống tay áo, không có cánh tay.

Người này lại bị cụt một tay. "Ngươi không phải đối thủ của ta!" Tần Vũ buông cổ tay đối phương ra.

Có thể thấy trên bàn tay của đối phương, ngón giữa và ngón trỏ cũng dài một cách lạ thường. "Ta thiếu một cánh tay!" Đối phương nói.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không hề khách khí. "Thêm một cánh, ngươi cũng không phải!" "Ha ha!" Đối phương cười. "Mặc dù ngươi không phải người của tộc ta, nhưng sự tự tin này lại rất giống!" "Ta rất thích ngươi, nhưng ngươi cũng phải cho ta một lý do để giúp ngươi!" "Không có!" Tần Vũ trả lời dứt khoát.

Đối phương nghe vậy không khỏi cười. "Thế này, trả lời ta một câu hỏi!" "Chỉ cần ngươi trả lời ta, ta sẽ giúp ngươi!" "Nói!" Tần Vũ cũng không nhiều lời.

Mà ba người Bàn Tử ở ngoài cửa nghe vậy lại cảm thấy khó hiểu.

Người này tính tình thật kỳ quái, muốn giúp thì giúp, lại cứ phải tìm một cái cớ, là vì sao?

Hơn nữa ông ta muốn hỏi vấn đề gì?

Ngô Bất Chính bảo anh ta đừng nói nhảm, cứ nghe kỹ là được.

Chỉ nghe người đó lên tiếng. "Ngươi có biết Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt không?" "Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt?

Ai vậy?

Thiên Chân cậu có biết không?" Bàn Tử nghe vậy vội hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu, cậu làm sao biết hai người này. "Nghe đều họ Trương, chẳng lẽ là người nhà họ Trương?

Có liên quan đến cổ lầu nhà họ Trương?" Ngô Bất Chính nói.

Mà lúc này bên trong cũng truyền đến giọng của Tần Vũ. "Không biết!" Câu trả lời này quả thực khiến người ta hộc máu.

Tuy nhiên đối phương dường như không hề để tâm, chỉ là muốn biết câu trả lời này mà thôi. "Ừm!

Ngươi có thể đi rồi, chuyện tối nay, ta sẽ giúp ngươi giải quyết!" "Chỉ là nếu sau này ngươi biết hai người này là ai, hy vọng chúng ta sẽ không trở thành kẻ thù!" Tần Vũ nhìn đối phương, không nói gì.

Mà đối phương cũng không lên tiếng nữa, ông ta xoay người đi đến một bên, nhẹ nhàng ấn vào cơ quan trên tường.

Đột nhiên trên đỉnh đầu lại xuất hiện một lối ra. "Ba người các ngươi còn không qua đây?

Định ở lại đây với ta à?" Đột nhiên người đó hét lên.

Ba người Bàn Tử sững sờ, chỉ có thể ngượng ngùng đi vào.

Đến gần mới phát hiện, người đó tuy giọng nghe trẻ, nhưng lại là một lão già râu ria xồm xoàm.

Chương 2036

Ông ta nhìn ba người nói: "Các ngươi có biết Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt không?" "Không... không biết tiền bối, chúng tôi làm sao biết họ được, nhưng tôi biết một người tên là Trương Thúy Thúy, ở tiệm gội đầu Tiểu Thúy gần đây!" "Không biết có phải người ngài tìm không!" Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại nói: "Xin lỗi tiền bối, bạn tôi đầu óc không được tốt, ngài đừng để trong lòng!" "Vậy... chúng tôi có thể đi được chưa ạ?" "Ừm!" Người đó gật đầu, tuy nhiên khi ánh mắt ông ta rơi vào người Doanh Thương, đột nhiên mày nhíu lại. "Đợi đã!

Ngươi là người chết sống lại!

Ngươi tên là gì?" "Sao vậy tiền bối?

Đây là đại ca của tôi, Doanh Thương!" "Ngài biết anh ấy sao?" Bàn Tử hỏi.

Đối phương nghe vậy nhìn Tần Vũ, rồi lại nhìn Doanh Thương, sau đó lại nghiêm túc nói: "Các ngươi mang hắn ra từ cung của Tây Vương Mẫu?" "Đúng vậy ạ?

Tiền bối quả là tiền bối, ngài vừa nhìn đã nhận ra rồi?" Bàn Tử ngượng ngùng cười nói.

Tuy nhiên ánh mắt của đối phương đã từ nghiêm túc chuyển thành kinh ngạc.

Rõ ràng có chút không thể tin vào chuyện này! "Thế nào?" Tần Vũ nhìn đối phương đột nhiên nói.

Người đó sững sờ mất nửa ngày mới phản ứng lại.

Ông ta không nói gì, mà là đè nén sự kinh ngạc trong lòng, đi đến một bên tường.

Ông ta gõ hai cái vào tường.

Sau đó trên tường lại xuất hiện một ngăn tối.

Ngăn tối đen kịt, người đó lại thò tay vào mò mẫm nửa ngày, cuối cùng lấy ra một cuộn da dê.

Cuộn da dê trông rất cổ xưa, rõ ràng đã có từ rất lâu rồi.

Ông ta xoay người đưa cuộn da dê cho mọi người nói: "Về tự xem đi, ta cũng không giải thích rõ được!" "Đi đi!" Nói xong ông ta liền không nói thêm nữa.

Ngô Bất Chính thấy vậy cũng không nhiều lời, vội cất cuộn da dê, gọi mọi người đi lên cầu thang.

Mà người đó chỉ nhìn không nói gì thêm.

Chỉ đến khi Tần Vũ và mọi người rời đi, ông ta mới gỡ một tấm mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ trung.

Đồng thời cánh tay bị cụt kia cũng từ sau lưng hiện ra. "Doanh Thương!

Hắn vậy mà thật sự không chết!" "Thật thần kỳ, quả thực quá thần kỳ!" Người này khẽ nói, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc. "Trương tiên sinh, vậy bọn họ thì sao ạ?" Trong cổ mộ, đột nhiên vang lên một giọng nữ.

Gã thanh niên suy nghĩ một lát rồi nói: "Để họ đi!

Số tiền này, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ trả!" "Vâng!" Đối phương đáp một tiếng, sau đó liền im bặt...

Lúc này tại đại sảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mọi người cuối cùng cũng đợi được giám đốc đi ra.

Anh ta nhìn mọi người, mở lời nói: "Các vị có thể đi rồi, thiên đăng của Tần tiên sinh đã có người thanh toán!" "Có người thanh toán?

Ai vậy?" Sắc mặt Kiều Nhị khó coi. "Chuyện này không liên quan đến ông!" Giám đốc cũng rất có khí thế, lạnh lùng nói. "Giang tiểu thư chắc đã nhận được tiền rồi chứ, các người còn có việc gì sao?" Sắc mặt Giang Ninh khó coi, cô ta cũng không ngờ cuối cùng Tân Nguyệt Phạn Điếm lại không truy cứu trách nhiệm của đám Tần Vũ.

Nhưng cô ta không thể trơ mắt nhìn Quỷ tỳ rơi vào tay Tần Vũ được.

Suy nghĩ một lát, cô ta mở lời: "Tiền thì nhận được rồi, nhưng có người gây rối như vậy, các người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không quản sao?" "Chuyện này cũng không liên quan đến cô, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi xử lý thế nào là chuyện của chúng tôi!" "Không có việc gì thì mời về cho!" Giám đốc không hề sợ hãi, thậm chí còn chẳng thèm để tâm đến việc đang livestream.

Sắc mặt Giang Ninh khó coi, rõ ràng lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm không định giao người ra.

Nào ngờ đúng lúc này, giọng nói trầm thấp kia lại vang lên lần nữa. "Ồn ào, không có việc gì thì cút!

Người mà các người tìm đang ở ngay cửa, nói nhảm nữa là tôi không khách sáo đâu!" Giang Ninh và Kiều Nhị nghe thấy giọng nói này, sắc mặt đều biến đổi.

Nhưng bọn họ cũng chẳng còn bận tâm đến thể diện nữa.

Nghe nói Tần Vũ ở ngoài cửa, họ lập tức dẫn người chạy ra đó.

Lúc này, trong một căn phòng nào đó của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một cô bé xinh xắn hỏi: "Chú Sơn, chú rõ ràng muốn giúp họ, sao lại tiết lộ vị trí của họ vậy ạ?" Chàng trai nhấp một ngụm rượu vang đỏ, xoa đầu cô bé nói: "Bởi vì chú Sơn còn muốn xem thực lực của họ, nếu chút phiền phức này mà không giải quyết được!" "Thì quyển tông kia, tôi sẽ lấy lại!" "Chú Sơn thật là nghịch ngợm!" Cô bé cười nói.

Chàng trai chỉ cười cười không nói gì thêm...

Lúc này tại cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, bốn người Tần Vũ vừa chuẩn bị rời đi thì Kiều Nhị và Giang Ninh từ phía sau đã đuổi tới. "Đứng lại!

Chương 2037

Thằng họ Tần kia!" Kiều Nhị không khách sáo, tiến lên chặn đường bọn họ. "Tránh ra!" Tần Vũ nhìn đối phương, mặt không cảm xúc. "Này tôi nói, mấy người có ý gì đây?

Chúng tôi mua được nó đàng hoàng, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn chưa nói gì, đến lượt ông lên tiếng à?" Bàn Tử không khách khí nói.

Nhưng Kiều Nhị hoàn toàn không để tâm. "Thằng béo chết tiệt, mày giả vờ giả vịt với lão tử à?" "Lúc lão tử phất lên ở Đế Đô, mẹ kiếp mày vẫn còn chui trong váy mẹ mày đấy!" "Mẹ kiếp mày chửi thêm câu nữa xem!" Bàn Tử nghe vậy cũng nổi giận, định ra tay ngay lập tức, Ngô Bất Chính bên cạnh vội vàng cản lại. "Kiều nhị gia, chúng ta mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình, ngài không dám điểm thiên đăng này, sao bây giờ lại muốn cướp?" Kiều nhị gia cười nói: "Tao cướp đấy thì sao?

Lão tử cướp của chúng mày là nể mặt chúng mày đấy!

Tao nói luôn ở đây, chỉ cần tối nay chúng mày dám bước ra khỏi cổng lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm này!

Thì món đồ này, tao cướp chắc rồi!" Nói rồi Kiều Nhị vung tay, một tên thuộc hạ bên cạnh lập tức chạy ra ngoài.

Gần như cùng lúc đó, bên ngoài liền sáng lên từng luồng đèn xe.

Rõ ràng thuộc hạ của gã đã chờ sẵn bên ngoài từ lâu. "Không tin thì chúng mày cứ bước ra xem!" "Ái chà, cái tính nóng của tôi, mẹ kiếp mày tìm..." Bàn Tử vừa định bùng nổ thì Tần Vũ đã ngăn lại. "Tiểu ca, cái cục tức này mà cậu cũng nhịn được à?" Bàn Tử hỏi.

Nhưng Tần Vũ không trả lời, anh buông Bàn Tử ra, rồi sải bước đi thẳng ra ngoài. "Thế mới phải chứ, cái loại rác rưởi nào cũng phải nhịn, Bàn gia tức chết mất!" Bàn Tử vừa chửi bới vừa đi theo.

Ngô Bất Chính bất đắc dĩ, nhưng vẫn ra hiệu bằng mắt với Doanh Thương bên cạnh, bảo anh ta cẩn thận một chút, tối nay e rằng không dễ đi rồi.

Bốn người vừa bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm đã thấy bên kia đường có không ít người đang đứng.

Ai nấy đều mặc vest, rõ ràng đều là thuộc hạ của Kiều Nhị.

Người của tổ chương trình nghe tin tức, vác máy quay chạy ra.

Đây tuyệt đối là tin tức giật gân, nếu có thể phát sóng trực tiếp, tỷ suất người xem tối nay chẳng phải sẽ bùng nổ sao.

Nhưng họ vừa chạy ra, Kiều Nhị đã chỉ vào nhân viên công tác đó nói: "Không muốn chết thì cút!" Tuy thế lực của tổ chương trình cũng rất mạnh, nhưng có câu cường long bất áp địa đầu xà.

Hơn nữa đêm hôm thế này, dù họ có gọi người đến, thì lúc tới nơi mọi chuyện cũng đã xong rồi.

Nhân viên công tác thấy vậy liền vác máy quay chạy đi, không biết có nấp ở đâu đó xa xa không, tóm lại là không thấy người đâu.

Kiều Nhị thấy vậy hài lòng cười nói: "Giao ra không!" Bàn Tử tức đến nỗi vừa định mở miệng, kết quả Tần Vũ lại ngăn anh ta lại, đồng thời quay đầu nhìn Doanh Thương nói: "Một tháng không xuống được giường!" Nói xong, anh quay người bỏ đi. "Mẹ nó, coi lão tử là đồ trang trí à?

Anh em, lên!" Kiều Nhị cũng không nhiều lời, lập tức ra hiệu cho người của mình hành động.

Nhưng Tần Vũ dường như không nghe thấy gì, vẫn cứ thế đi về một phía.

Doanh Thương thì ở lại tại chỗ.

Trong khoảnh khắc đám người đó lao tới, anh ta đã lao lên nghênh đón.

Thực lực của Doanh Thương thế nào?

Điều này còn phải nói sao?

Đối phó với Huyết thi còn dư sức, huống chi là đám tép riu này.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy Doanh Thương ra tay là biết chuyện này ổn rồi.

Quả nhiên, lần này không còn ai đến cản đường họ nữa, phía sau truyền đến những tiếng la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết, thậm chí còn có cả tiếng xương gãy.

Rõ ràng lần này Doanh Thương đã ra tay rất nặng.

Đừng nói là một tháng, e rằng một năm cũng chưa chắc đã xuống được giường.

Đương nhiên, ít nhất vẫn giữ lại cho đối phương một hơi thở. "Thật hả giận!" Bàn Tử hài lòng nói.

Tuy nhiên, họ đi được một lúc, khi rẽ qua một góc phố, Giang Ninh đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Thấy Giang Ninh, Tần Vũ cũng dừng bước. "Sao lại đến nữa?

Cô cũng muốn ăn đòn à?" Nhìn thấy Giang Ninh, Bàn Tử lại tức không chịu nổi. "Giang tiểu thư, cô còn có chuyện gì?" Ngô Bất Chính bất đắc dĩ nói.

Lúc này Doanh Thương đã đuổi kịp, thấy vậy liền định ra tay.

May mà bị Tần Vũ ngăn lại.

Chương 2038

Giang Ninh nhìn họ, nói: "Đương nhiên là vì Quỷ tỳ mà đến, nhưng tôi không ngu như Kiều Nhị, tôi biết tôi không phải là đối thủ của các người!

Cho nên, tôi đã đưa một người đến gặp các người!" "Đưa người qua đây!" Giang Ninh gọi.

Gần như cùng lúc đó, trong bóng tối bên cạnh có hai bóng người bước ra.

Một trong số đó chính là Giang Toán.

Còn người kia, không phải Lương Quỳnh thì là ai!

Nhìn thấy Lương Quỳnh, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều sững sờ.

Dù sao trước đây Lương Quỳnh cũng là đồng đội của họ.

Không ngờ gặp lại nhau lại là ở nơi này. "Các người nói chuyện đi!" Giang Ninh cười nói, rồi cùng Giang Toán đi sang một bên chờ đợi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính ở lại đây cũng có chút khó xử.

Thấy một chiếc xe thương mại màu đen đang đỗ gần đó, Tuyết Lỵ Dương đang ở bên trong vẫy tay.

Lập tức hai người liền dẫn Doanh Thương chạy qua đó. "Tiểu ca, chúng tôi qua trước nhé, cậu giải quyết nhanh gọn đi!" Bàn Tử để lại một câu, ba người cũng rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại Tần Vũ và Lương Quỳnh.

Hai người chỉ nhìn nhau, không ai mở lời.

Khung cảnh lập tức rơi vào im lặng.

Hai người im lặng rất lâu, Tần Vũ mới mở lời: "Thế nào rồi?" Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, một lúc lâu mới nói ra một câu: "Ngoài cậu ra, tôi không còn nhớ gì cả!" Tần Vũ nghe vậy sững sờ, Lương Quỳnh tiếp tục nói: "Thật ra, cậu tôi cũng không nhớ, tôi chỉ biết là có một người như cậu thôi!" "Vậy thì sao?" Tần Vũ nói. "Tôi cần cậu giúp tôi!" "Cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi sẽ giúp cô?" "Bởi vì tôi cảm thấy cậu sẽ giúp tôi!" Lương Quỳnh không chút do dự, dáng vẻ đó trông như thể cô thật sự tin rằng Tần Vũ sẽ giúp mình. "Tôi nhớ cậu, nhớ rằng cậu sẽ giúp tôi, chỉ có vậy thôi!" "Cô muốn làm gì?" Tần Vũ hỏi. "Tôi muốn đến một nơi, tôi có một chấp niệm rất mãnh liệt, tôi phải đến đó!

Giang Ninh họ có thể giúp tôi đến đó, nhưng chìa khóa lại ở trong tay cậu!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ không nói gì.

Lương Quỳnh cũng không nói gì thêm.

Hai người im lặng rất lâu, cuối cùng Lương Quỳnh mới nói một câu: "Lúc xuất phát tôi cũng sẽ đi, tuy không biết trước đây chúng ta đã trải qua những gì!

Nhưng tôi có cảm giác cậu sẽ giúp tôi!" Nói xong, Lương Quỳnh không nói nhiều nữa, quay người rời đi.

Tần Vũ không biết nơi cô nói có phải là nơi hội tụ long mạch toàn cầu hay không.

Nhưng xem ra bây giờ, khả năng rất cao là vậy.

Nhưng tại sao cô ấy lại muốn đến đó?

Cô ấy rốt cuộc đã trải qua những gì trong quách treo ở Xà Chiểu Quỷ Thành?

Rõ ràng là một người đã mất trí nhớ, tại sao lại có chấp niệm mãnh liệt muốn đến một nơi như vậy?

Tất cả những điều này, anh đều không thể nghĩ thông.

Nhưng anh biết, chỉ cần đến nơi đó, có lẽ sẽ hiểu ra.

Mà anh cũng phải đi, tia sinh cơ cuối cùng của Ngô Bất Chính cũng phải đến đó để tìm...

Tần Vũ cũng rời đi.

Lúc lên xe, Lương Quỳnh đã cùng Giang Ninh rời khỏi.

Có thể thấy Giang Toán rất không hài lòng, nhưng cũng đành chịu.

Có Doanh Thương ở đó, cộng thêm thân thủ của Tần Vũ, không ai có thể lấy được Quỷ tỳ từ tay họ, cho dù có đưa Lương Quỳnh đến cũng vô dụng.

Trên xe, Tần Vũ lấy Quỷ tỳ ra, cùng với miếng của mình, giao cho Hồ Ti Lệnh. "Cứ theo kế hoạch mà làm!" Ngô Bất Chính nói.

Hồ Ti Lệnh gật đầu, suốt cả quá trình không có nhiều trao đổi, mọi người liền đi thẳng ra sân bay, thậm chí còn không quay về trang viên của Giải Vũ Thần.

Đến sân bay, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ti Lệnh trực tiếp xuống xe, rồi biến mất trong biển người.

Còn bốn người Bàn Tử thì không dừng lại, lái xe lên cao tốc ngay trong đêm.

Theo địa chỉ Phan Tử đưa, họ đi thẳng đến nơi Ngô Tam Tỉnh gặp chuyện.

Trên xe, Bàn Tử vừa lái xe vừa hỏi: "Tôi nói này, bây giờ an toàn rồi, xem xem cái tài liệu mà lão già kia đưa là thứ gì đi!

Lão ta làm sao mà quen biết Doanh Thương nhỉ?" Ngô Bất Chính cũng đã sớm không đợi được nữa, lúc này khó khăn lắm mới rảnh tay, liền lấy tài liệu đó ra.

Toàn bộ tài liệu được bảo quản rất tốt.

Chương 2039

Ít nhất là bao bì bên ngoài là như vậy, dùng một chiếc túi tài liệu rất hiện đại, bên trên có buộc dây.

Ngô Bất Chính mở ra, phát hiện bên trong lại là hai tấm ảnh.

Ảnh trông có vẻ là đen trắng, nhưng chất liệu rất mới.

Đây hẳn là một tấm ảnh đã được sửa lại sau này.

Lúc chụp ban đầu là đen trắng, nên dù sau này có phục chế thế nào cũng vẫn là đen trắng.

Nhưng nội dung bên trên lại rất rõ ràng.

Trông có vẻ là một bức thư, nhưng chỉ có một phần, hai tấm ảnh này có lẽ là toàn bộ nội dung của bức thư.

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm vào bức thư rất lâu, phát hiện văn tự trên đó lại là một loại chữ mà ngay cả cậu cũng không nhận ra.

Ngô Bất Chính cũng có thể coi là có chút thành tựu trong việc nghiên cứu cổ văn, nhưng lại hoàn toàn không hiểu những cổ tự này.

Nhưng cậu rất nhanh phát hiện, trên tấm ảnh thứ hai lại chính là một bảng đối chiếu, chứ không phải nội dung thư. "Loại văn tự này hẳn là một loại mật tự được sử dụng trong gia tộc!

Xem ra đằng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng ẩn giấu một gia tộc khổng lồ!" Ngô Bất Chính nói. "Cậu đừng có úp úp mở mở nữa, mau đối chiếu xem nội dung là gì đi!" Bàn Tử thúc giục.

Ngô Bất Chính lập tức dựa theo bảng đối chiếu, từng chữ từng chữ một dịch ra.

Nhưng tốc độ này rất chậm, mất hẳn hai tiếng đồng hồ mới dịch xong toàn bộ văn bản.

Đại ý như sau: "Ngày ba tháng mười, ta ở mộ thất Bắc Sơn, phát hiện di hài tiên tổ!

Lấy được di thư của tiên tổ.

Định ngày mười hai tháng sau lấy ra, chôn vào trong tổ lâu!

Tiên tổ danh húy Trương Nhân Văn, chức vị Trương Khởi Linh, chờ thuộc về nhánh này!

Thư này ủy thác, ba trăm năm mươi mốt năm sau, tìm Doanh Thương mà ra!

Đến nay đã qua hai trăm năm, cần gấp kiểm tra lại!

Địa chỉ: Tháp Lý Mộc." Nội dung bức thư rất ít, có chút giống thư tình báo.

Bàn Tử nghiến răng nói: "Sao cái này giống như đặc vụ nối liên lạc thế nhỉ, người này đã tìm thấy cổ mộ của tiên tổ Trương Nhân Văn!

Trong cổ mộ của Trương Nhân Văn phát hiện một bức thư, sau đó chính mình lại viết một bức thư khác!

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì vậy?" Ngô Bất Chính không để ý đến Bàn Tử, sắp xếp lại nội dung bức thư, rất nhanh đã có manh mối. "Ý của bức thư này đại khái là, năm đó Trương Nhân Văn đã đưa một người tên là Doanh Thương đến Tháp Lý Mộc!

Sau đó để lại thư, muốn ba trăm năm mươi mốt năm sau, hậu nhân đi tìm Doanh Thương đưa ra ngoài!

Nhưng mãi cho đến khi hậu nhân tìm thấy mộ của Trương Nhân Văn, phát hiện bức thư này đã qua hai trăm năm rồi!

Khoảng thời gian trước sau này ít nhất cũng phải năm trăm năm mươi mốt năm, điều đó nói lên Trương Nhân Văn này là người từ rất rất lâu trước kia!

Một gia tộc có thể truyền thừa nhiều năm như vậy, thật đáng sợ, hơn nữa còn họ Trương!

Cậu có cảm thấy đám người này có thể liên quan đến Trương gia cổ lâu không?" Bàn Tử vò đầu bứt tai nói: "Mặc kệ có liên quan hay không, tôi chỉ muốn biết cái ông Trương Nhân Văn này lai lịch thế nào, làm sao lại đưa đại ca vào Xà Chiểu Quỷ Thành được?

Mục đích của ông ta lại là gì?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Cái này thì khó nói rồi, nhưng nói một cách nghiêm túc, tôi cảm thấy Doanh Thương còn có trước cả Trương Nhân Văn này!

Lúc đầu chúng ta phát hiện Doanh Thương cũng không xem xét kỹ, trên chiếc quan tài lồng pha lê đó hẳn là còn rất nhiều thông tin!

Chỉ là bây giờ đã không thể phán đoán được nữa!

Người kia nhận ra Doanh Thương, có thể là vì quyển tông này!

Chỉ là, Trương Thiên Nguyệt và Trương Thiên Thanh này lại là ai?

Tại sao trên bức thư này lại viết, 'chờ thuộc về nhánh này'!

Lẽ nào còn có nhánh khác sao?

Rất khó hiểu!" Ngô Bất Chính lắc đầu, cũng nghĩ không thông.

Bàn Tử nói: "Thôi kệ đi, lo nhiều làm gì, dù sao bây giờ đại ca sống cũng rất tốt, rượu ngon thịt ngon!

Lại còn thường xuyên được đi du lịch quanh cổ mộ, chẳng phải sướng hơn ở Xà Chiểu Quỷ Thành nhiều sao!

Phải không đại ca!" Doanh Thương không để ý đến anh ta, chỉ nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không thể hiểu được.

Mặc dù anh biết một vài chuyện, nhưng những chuyện đó đối với vấn đề họ đang gặp phải lúc này cũng không có sự giúp đỡ thực chất nào.

Ví dụ, anh biết người Trương gia tộc có phân chia nội tộc và ngoại tộc, nhưng điều đó có ích gì chứ?

Trương Nhân Văn này cho dù thật sự là người Trương gia, cũng không thể giải đáp được năm đó họ rốt cuộc đã làm gì!

Chương 2040

Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt lại là ai, chuyện này căn bản không thể liên kết lại được.

Muốn giải khai tất cả, thiếu hai điểm.

Thứ nhất là phải làm rõ, Doanh Thương rốt cuộc thân phận là gì, và có quan hệ gì với Trương Nhân Văn này.

Tại sao anh ta lại bị người Trương gia đưa đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Thứ hai là phải tra rõ, Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt là ai.

Tại sao người ở dưới Tân Nguyệt Phạn Điếm lại nói rằng nếu biết thân phận của hai người này, sẽ không đối địch với mình?

Lẽ nào hai người này đại diện cho hai phe phái khác nhau?

Mà mình thuộc về một phái, đồng thời lại không chắc mình thuộc phái nào?

Chuyện này quả thực quá khó tin.

Chỉ là những chuyện này nói thật cũng không có quan hệ gì lớn với Tần Vũ.

Việc cấp bách bây giờ là tìm được Ngô Tam Tỉnh, tìm được Chân Long chi kiếm.

Đồ của họ cũng đã đủ rồi, có thể xuất phát đi tìm nơi long mạch hội tụ, cứu mạng Ngô Bất Chính!

Những chuyện khác, mặc kệ là ai, anh cũng không quan tâm! "Thôi bỏ đi, cũng không biết người bí ẩn này rốt cuộc muốn làm gì, đưa cho một phần tài liệu như vậy cũng không thể giải được thân thế của Doanh Thương!" Ngô Bất Chính nói. "Có lẽ ông ta cũng không biết, ông ta chỉ có những thông tin này thôi thì sao?

Dù sao những chuyện này cũng đã từ rất lâu rồi!

Chúng ta cũng đừng quá khắt khe, dù sao đại ca bây giờ theo chúng ta sống cũng rất tốt!

Cậu mau xem địa chỉ Phan Tử gửi ở đâu đi, tốt nhất là định vị, chúng ta đi thẳng qua đó!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, cũng lười trì hoãn thêm.

Đế Đô bây giờ không thể quay về được nữa, hơn nữa chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị phát sóng trực tiếp ra ngoài.

Mặc dù sau đó Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ đứng ra giải quyết, nhưng bây giờ dư luận ra sao, họ cũng không biết.

Tốt nhất là đi thẳng đến tìm Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao tìm được Chân Long chi kiếm, họ cũng nên xuất phát rồi.

Mọi chuyện vẫn phải đợi chữa khỏi cho Ngô Bất Chính rồi mới nói.

Ngô Bất Chính mở bản đồ trên điện thoại, nhập địa chỉ Phan Tử đưa vào, phát hiện nơi đó quả thực rất hẻo lánh, chỉ có thể thấy trên bản đồ có ghi một cái tên thôn: Doanh Gia Câu. "Doanh Gia Câu?

Mẹ kiếp, thôn mang họ này thật hiếm thấy!

Doanh Gia Câu, đại ca sắp về quê rồi đấy!" Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính không thèm để ý đến anh ta, tên thôn không nói lên được điều gì.

Chẳng lẽ Ngô Gia Trại chính là quê của mình sao?

Đây hoàn toàn là chuyện vô căn cứ. "Theo thời gian thì cũng phải mất năm, sáu tiếng nữa, tôi ngủ một lát, lát nữa cậu gọi tôi đổi ca!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu, rồi mọi người bắt đầu nghỉ ngơi.

Chuyện Tần Vũ gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thực đã gây ra một trận sóng gió lớn.

Nhưng sau đó cùng với việc Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng ra giải thích, chuyện này rất nhanh đã bị dập xuống.

Còn chuyện Kiều Nhị bị đánh thì lại không lan truyền ra ngoài, dù sao lúc đó người của tổ chương trình dường như đã chạy mất.

Chuyện không có bằng chứng xác thực này, người biết cũng không nhiều.

Trong trạch viện của Giải Vũ Thần ở Đế Đô, Phan Tử nghe nói ba người Ngô Bất Chính đã đi Doanh Gia Câu ngay trong đêm thì không thể ngồi yên được nữa, cũng rời đi ngay trong đêm.

Giải Vũ Thần không còn cách nào khác, đành phải tìm cho anh ta một chiếc xe, để anh ta cũng đi ngay trong đêm...

Một đêm không có gì để nói.

Sáng hôm sau, khi Bàn Tử tỉnh lại, xe đã dừng bên lề đường.

Bàn Tử xuống xe hút một điếu thuốc, phát hiện Ngô Bất Chính đang hỏi đường người dân địa phương.

Mặc dù bản đồ có định vị, nhưng ai dùng rồi cũng biết, ở nông thôn, định vị này chưa chắc đã hữu dụng.

Doanh Gia Câu này cũng quá hẻo lánh, khiến họ tìm mãi không ra, đành phải dừng lại giữa đường hỏi người dân.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe khác lại dừng lại.

Phan Tử cũng từ trên xe nhảy xuống.

Chương 2041

Thấy Phan Tử, mọi người đều sững sờ.

Mãi cho đến khi anh ta nói rõ tình hình, mọi người mới hiểu. "Tôi nói này, sao chú không gọi điện, chúng tôi cũng có thể đợi chú mà!" Ngô Bất Chính nói trong bất lực.

Phan Tử vỗ vỗ túi quần: "Hàng ngày lăn lộn, điện thoại mất không biết bao nhiêu cái rồi!

Lần này còn chưa kịp đi mua!

Thôi đi, tôi biết đường, chúng ta đi thẳng qua đó!" "Ừm!" Mọi người cũng không trì hoãn nữa, liền gọi Phan Tử lên xe đi thẳng đến địa điểm.

Trên đường, Phan Tử kể về Doanh Gia Câu: "Sau khi Tam gia gặp chuyện, tôi đã cho người đi mời ông cụ lớn tuổi nhất trong thôn đến!

Nhưng tôi chưa kịp gặp mặt đã phải đi tìm các cậu rồi.

Lát nữa gặp ông cụ này, có lẽ sẽ có thêm manh mối!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Dân làng Doanh Gia Câu ở gần đây hàng năm đều tổ chức đại điển tế tự, hình như có liên quan đến ngôi mộ vương hầu này.

Như vậy xem ra, quả thực có thể có được một vài manh mối.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng trên núi còn có những ngôi mộ cổ khác.

Cho nên chuyện này vẫn phải đến nơi hỏi mới biết được.

Xe chạy thẳng lên núi.

Ba giờ sau, mọi người đỗ xe bên lề đường, bắt đầu đi bộ.

Lại đi thêm hai giờ nữa, cuối cùng họ mới thấy lều trại do người của Phan Tử dựng lên trong một khu rừng rậm ở sườn núi.

Xung quanh lều trại còn có người đang canh gác.

Thấy Phan Tử và mọi người đến, họ đều kích động reo lên.

Trong một chiếc lều, họ gặp được người chỉ huy thứ hai ở đây, một thanh niên tên là Tha Bả. "Đây là người mà Tam gia thu nhận sau này, rất khá, nói tình hình đi!" Phan Tử giới thiệu qua loa, rồi để Tha Bả nói tình hình.

Tha Bả vội nói: "Tiểu Tam gia, Phan gia, chúng tôi đã canh suốt một đêm qua, Tam gia vẫn chưa ra!

Hiện tại vẫn còn anh em ở dưới đó theo dõi.

Lão già kia tôi suýt nữa thì đánh rồi, ông ta cái gì cũng không biết!" "Mẹ kiếp mày đánh người ta làm gì?" Phan Tử mắng. "Đã nói với bên ngoài chúng ta là đội khảo cổ, mày thấy đội khảo cổ nào đi đánh người chưa?" "Không phải, tôi không đánh, tôi chỉ dọa ông ta thôi, ngài cũng biết tôi không giỏi canh gác, hay là ngài làm đi?" Tha Bả nói.

Phan Tử cốc cho anh ta một cái vào đầu, bảo anh ta mau dẫn đường.

Thế là mấy người liền đến một cái lều khác.

Tình hình của ngôi mộ cổ này, họ cũng chỉ biết sơ qua.

Bên dưới có một bức tường sắt được tạo thành hoàn toàn từ binh khí, những thứ khác thì không biết nhiều lắm.

Nhưng những thứ khác có lẽ cũng không quan trọng, nếu không Phan Tử đã không nói.

Bây giờ ở chỗ ông cụ này, nếu có thể biết được lai lịch của ngôi mộ cổ, cũng là một manh mối quan trọng.

Mọi người nhìn thấy ông cụ ở trong lều bên cạnh.

Tuổi tác ước chừng hơn bảy mươi, trông vẫn còn khỏe mạnh.

Người sống ở chân núi, thể chất thường không tệ.

Ông cụ thấy có người vào, rất tức giận nói: "Các người là đội khảo cổ thì cứ khảo cổ của các người, không cho lão già này về nhà là có ý gì?

Lát nữa về tôi nhất định sẽ lên tỉnh tố cáo các người!" Phan Tử vội cười nói: "Đại gia, xin lỗi nhé, thằng nhóc này mới đến, không hiểu chuyện, nào nào, mời cụ hút thuốc!

Hàng hiệu hảo hạng, một trăm tệ một bao đấy!" Ông cụ lại thích thứ này, nhận lấy điếu thuốc sắc mặt mới tốt lên một chút: "Thật không?

Thuốc này hiệu gì vậy?

Sao tôi chưa thấy bao giờ?" "Ôi dào, hàng hiệu quốc tế, hàng nhập khẩu tôi cũng chưa nghe nói bao giờ, cụ hút thử xem!" Phan Tử cười toe toét châm thuốc cho ông cụ, ông cụ hút một hơi cảm thấy có lẽ không tệ, cười nói: "Vẫn là cậu thanh niên này biết điều, lão già tôi đã từng này tuổi rồi, các người còn hành hạ tôi!

Nói đi, tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?" Phan Tử cười nói: "Đại gia, tình hình là thế này, chúng tôi là đội khảo cổ do cấp trên cử xuống!

Mấy ngày trước phát hiện một ngôi mộ cổ ở đây, bây giờ có người bị mắc kẹt, cụ sống ở địa phương, không biết cụ có biết tình hình của ngôi mộ này không ạ?" Ông cụ nghe vậy lập tức không vui: "Cái gì?

Các người phát hiện mộ cổ ở đây?

Còn muốn tôi nói tình hình cho các người?

Đầu óc cậu bị lừa đá à, đó là mộ tổ của Doanh Gia Câu chúng tôi, cậu bảo tôi giúp các người đào mộ tổ của làng chúng tôi, cậu thiếu đức quá rồi đấy!" Ông cụ tức không chịu nổi.

Ngô Bất Chính vội tiếp lời: "Đại gia, cụ hiểu lầm rồi, chúng tôi đào không phải mộ tổ của các cụ, mà là một ngôi mộ vương hầu!" Ông cụ nghe vậy càng không vui hơn: "Cậu nhóc này, ngôi mộ vương hầu đó cũng là mộ tổ của chúng tôi, người Doanh Gia Câu chúng tôi chính là hậu duệ của vị vương hầu này!

Các người là một lũ thất đức, tôi nhất định sẽ đi tố cáo các người!" Bàn Tử ở bên cạnh thấy vậy cười nói: "Các người đúng là đồ phá gia chi tử, tìm đại gia đến để đào mộ tổ của người ta, là tôi thì tôi cũng nổi điên với các người!" Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử lúc này mới cười nói: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đại gia, cụ có điều không biết đấy ạ!

Cụ mà biết người bị mắc kẹt trong mộ là ai, cụ chắc chắn sẽ giúp chúng tôi!" "Ồ?

Chương 2042

Vậy cậu nói thử xem nào!" Ông cụ vừa hút thuốc vừa khinh thường nói.

Bàn Tử là giỏi nhất khoản chém gió, chuyện chết rồi cũng có thể thổi thành sống lại.

Thấy Bàn Tử mở lời, Phan Tử và Ngô Bất Chính đều rất tự giác nhường quyền phát ngôn.

Bàn Tử ở đó chém gió một hồi với ông cụ.

Nào là, địa thế của Doanh Gia Câu rất tốt, ngọn núi này trông giống như quả hồ lô.

Lãnh đạo cấp trên chuẩn bị hưởng ứng lời kêu gọi, tiến hành cải tạo du lịch cho Doanh Gia Câu.

Tương lai sẽ xây dựng thành một điểm du lịch nông thôn nổi tiếng, tên cũng đã nghĩ xong rồi.

Gọi là: "Khu du lịch nghỉ dưỡng Hô Lô Sơn!" "Đại gia, cụ có biết người bị mắc kẹt trong mộ là ai không?

Đó chính là người phụ trách kế hoạch cải tạo du lịch lần này đấy ạ!

Người này trực tiếp quyết định dự án du lịch ở địa phương các cụ có thể phát triển được hay không!

Cụ thử nghĩ xem, Doanh Gia Câu của các cụ ở ngay dưới chân núi, mà mộ tổ lại ở trên núi!

Khu du lịch này mà xây xong, chẳng phải tháng nào cũng được chia hoa hồng, năm nào cũng được chia tiền sao!

Hơn nữa người trong làng các cụ còn có thể tham quan, chuyện tốt như vậy, còn có người chuyên lo việc hương khói cho mộ tổ của các cụ nữa.

Đây là một mũi tên trúng mấy con nhạn đấy ạ, lẽ nào cụ không muốn làng mình phát triển tốt hơn sao?" "Ai mà không muốn chứ, cháu trai tôi đến bây giờ còn chưa lấy được vợ, cũng chỉ vì chê chỗ chúng tôi nghèo!" Ông cụ nói. "Thế thì đúng rồi còn gì, đợi khu du lịch này xây xong, chúng ta để cho đám con gái kia phải hối hận, đến lúc đó chẳng phải một đám con gái sẽ chen nát cả ngưỡng cửa nhà cụ sao!" "Cũng đúng ha!" Ông cụ suy tư.

Bàn Tử được đà lấn tới nói: "Nhưng mà bây giờ, người phụ trách này đến đây khảo sát tình hình, bị mắc kẹt trong mộ rồi!

Cụ nói xem chuyện này thành ra thế nào, nếu không cứu được người ra, kế hoạch du lịch này chẳng phải cũng đổ bể sao!

Cho nên đại gia, cụ phải giúp chúng tôi, cụ biết gì thì nói hết ra đi ạ!" Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Bàn Tử, ông cụ cuối cùng cũng bị anh ta lừa.

Bao nhiêu chuyện biết trong bụng đều tuôn ra hết.

Theo lời ông cụ nói, thực ra mộ tổ của làng họ có hai cái.

Cái thứ nhất chính là ngôi mộ vương hầu này.

Cái thứ hai ở trên sườn núi cách đây rất xa.

Hơn nữa hai ngôi mộ tổ này đều rất xa xưa rồi, được xây dựng từ rất lâu trước kia.

Mộ táng sau này của làng Doanh Gia đều là mỗi nhà tự tìm chỗ riêng, không có liên quan gì nữa.

Chỉ là công nhận mộ tổ của cả làng là hai nơi này.

Hơn nữa còn công nhận cái kia là mộ tổ chính.

Ngôi mộ vương hầu này được coi là mộ tổ của tổ tiên xa xưa, là một nơi ký thác tinh thần.

Ông cụ nói: "Người Doanh Gia Câu chúng tôi đều họ Doanh!

Doanh cậu biết chứ, đó là họ của Tần Thủy Hoàng, cho nên từ nhỏ, bố tôi đã nói chúng tôi là hậu duệ của Tần Thủy Hoàng!

Đương nhiên, cậu cũng biết tám phần là nói bừa thôi!

Làm gì có hậu duệ Tần Thủy Hoàng nào mà sống thảm thế này!

Nhưng họ Doanh này là thật sự tồn tại.

Theo gia phả của làng chúng tôi, đã không thể tra ra được thân phận của chủ nhân ngôi mộ vương hầu này nữa.

Nhưng có một điểm có thể chắc chắn, đó là chủ nhân ngôi mộ vương hầu này chắc chắn họ Doanh.

Điểm này không thể nghi ngờ, Doanh Gia Câu chúng tôi nghe nói chính là hậu duệ của chủ nhân ngôi mộ vương hầu này.

Cho nên đại điển tế tự hàng năm, chủ yếu cũng là để tế tự chủ nhân ngôi mộ vương hầu này." Nhưng nếu hỏi những tình hình khác, ông cụ đều không biết gì cả. "Không phải chứ đại gia, làng các cụ không có truyền thuyết gì sao?" Bàn Tử không bỏ cuộc hỏi.

Ông cụ nghe vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng có đấy, nhưng sau này bị đấu tố nên không ai dám nói nữa, tôi cũng chỉ biết một ít thôi.

Nghe nói, trong ngôi mộ vương hầu này, thực ra là nơi ở của một đám âm binh!

Trong mộ có một huyệt nhãn âm binh, âm binh bên trong thường xuyên ra ngoài gây rối!

Cho nên Tần Thủy Hoàng đã chôn một vị tướng quân họ Doanh ở đây!

Nghe nói là để trấn áp âm binh bên trong, để chúng không thể ra ngoài gieo rắc tai họa cho nhân gian nữa!

Đương nhiên đây đều là lời đồn, không có mấy phần đáng tin!

Tôi chỉ biết có vậy thôi, các người đừng làm khó lão già này nữa!" Bàn Tử nhìn Ngô Bất Chính, thấy cậu lắc đầu.

Anh ta cũng không nói thêm gì nữa.

Bảo Phan Tử ổn định ông cụ trước, dù sao trước khi họ đi, ông cụ chắc chắn không thể thả đi được.

Chương 2043

Nếu không chuyện truyền ra ngoài, Ngô Tam Tỉnh cũng không cứu được nữa...

Bên ngoài lều. "Thiên Chân, cậu thấy sao?" Bàn Tử hỏi.

Sắc mặt Ngô Bất Chính khó coi: "Không có tác dụng thực chất nào, cho dù ông ấy nói là thật, chúng ta cũng chưa từng vào mộ thời Tần Thủy Hoàng.

Làm sao biết trong loại mộ này cần chú ý điều gì." "Cũng phải!" Bàn Tử gật đầu. "Vậy theo tôi nói, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.

Dù sao nơi chú ba cậu mất tích cũng đã ở ngoài mộ thất chính rồi!

Chúng ta cứ đi thẳng theo con đường chú ấy đã đi, đến lúc đó gặp thần giết thần, gặp phật giết phật là được!" Ngô Bất Chính gật đầu, cậu cũng nghĩ vậy.

Ngô Tam Tỉnh bây giờ không biết ra sao, trì hoãn thêm nữa e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Cho nên bắt buộc phải đi.

Dù có phiền phức gì, có Tần Vũ ở đó thì cho dù là Huyết thi, họ cũng có thể đấu một trận.

Đã quyết định, mấy người liền không nói nhiều nữa.

Phan Tử để Tha Bả ổn định ông cụ, sau đó mang theo đồ đạc, cùng Ngô Bất Chính và những người khác vào trong mộ.

Lối vào ngôi mộ này được mở ở sườn núi, cũng dùng một cái lều để che chắn.

Trong lều có thể thấy một đường hầm đã được mở rộng.

Mấy anh em đang canh giữ ở lối vào.

Phan Tử chào hỏi họ một tiếng, rồi lập tức dẫn mọi người chui vào.

Đường hầm rất sâu, ít nhất cũng phải hai ba mươi mét.

Loại đường hầm này được đào ra không phải để tìm lối vào cổ mộ, mà là thông thẳng đến mộ thất chính.

Đây cũng giống như phong cách của Ngô Tam Tỉnh, căn bản lười đi khai quật toàn bộ ngôi mộ, đi thẳng vào trung cung, lấy đồ rồi đi.

Đợi mọi người ra khỏi đường hầm, đã gần nửa tiếng trôi qua.

Vừa ra ngoài, họ phát hiện đây là một gian mộ thất.

Bên trong sáng đèn, có mấy anh em đang ở đây đánh bài.

Thấy Phan Tử đến, ai nấy đều sợ đến xanh mặt.

Phan Tử tức điên, đi lên tát mỗi người một cái. "Mẹ kiếp, Tam gia đến giờ vẫn sống chết chưa rõ, chúng mày còn ở đây đánh bài!

Tam gia mà có chuyện gì, lão tử đem xương cốt chúng mày ra đốt thành tro làm bài poker!" Phan Tử nổi tiếng là người bảo vệ chủ, mấy anh em kia nghe vậy sợ đến suýt tè ra quần. "Phan gia, ngài bớt giận, chúng tôi cũng vì buồn chán sợ ngủ quên, Tam gia đến giờ vẫn không có động tĩnh gì!

Hay là chúng ta báo cảnh sát đi!" Phan Tử tức đến nỗi lại muốn ra tay, may mà Ngô Bất Chính cản lại: "Đừng kích động, lãng phí thời gian không có ý nghĩa!

Các cậu nói tình hình xem nào!" Mấy người kia không dám chậm trễ, một người gầy cao trong số đó vội nói: "Là Tiểu Tam gia!

Chúng tôi đã canh ở đây rất lâu rồi, bên trong không có một chút động tĩnh nào!

Tam gia tám phần là không ra được rồi!" "Vậy cũng phải vào xem mới biết được!" Ngô Bất Chính lườm đối phương một cái, lười nói nhiều.

Những người này đều chỉ được cái mã ngoài.

Cậu nhìn Phan Tử nói: "Dẫn chúng tôi qua thẳng đó!" "Được!" Phan Tử đáp một tiếng, đá cho mấy người kia một cái, bảo họ ra ngoài đổi một tốp khác vào.

Sau đó liền dẫn Ngô Bất Chính và những người khác đi thẳng đến mộ thất chính.

Trên đường đi, họ phát hiện quy mô của ngôi mộ vương hầu này không lớn.

Hoặc có thể nói nơi họ đến quy mô không lớn, những nơi khác có hay không thì không thể nói chắc được.

Phan Tử giải thích: "Quy mô của ngôi mộ vương hầu này thật sự không lớn, chúng tôi dùng thiết bị thăm dò định vị thì phát hiện, toàn bộ ngôi mộ có hình chữ 'Vương'.

Nhưng trong sáu mộ thất của chữ 'Vương' này đều không có quan tài.

Tam gia nói, bố cục của ngôi mộ này có thể không phải là chữ Vương, mà là chữ 'Chủ'.

Vị trí của mộ thất chính nằm ở cái chấm trên chữ 'Chủ' đó!

Cho nên Tam gia mới đào đường hầm, đi thẳng đến mộ thất chính ở điểm đó!" Phan Tử vừa dẫn đường vừa giải thích.

Nhưng Bàn Tử lại đột nhiên nói: "Không đúng, ngôi mộ này có vấn đề!

Dù sao cũng là mộ vương hầu, sao không có một món đồ bồi táng nào?

Hơn nữa làm gì có ngôi mộ cấp bậc vương hầu nào mà xây dựng đơn giản thế này?

Các cậu nhìn tường xem, không có một chút trang trí nào, chủ nhân ngôi mộ chắc tức chết mất!" “Nói thật, cách trang trí của ngôi mộ này đúng là có hơi đơn giản quá!” Ngô Bất Chính cũng nói.

Chương 2044

Bọn họ đã xuống không ít cổ mộ, nhưng loại không có một chút đồ trang trí nào như thế này thì cũng là lần đầu tiên thấy.

Nhưng nếu nói là do thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, cuối cùng đành bỏ dở thì cũng không hợp lý.

Dù sao thì lối vào đây hoàn toàn bịt kín.

Không có lý nào công trình đang làm được một nửa rồi lại niêm phong cửa mộ bỏ đi.

Cho nên, chỉ có thể nói rằng phong cách đơn giản này là do cố ý làm vậy.

“Này Thiên Chân, cậu nói xem có phải chủ mộ này nghèo quá không?” “Hay là chúng ta đi đi, Bàn gia thấy chú Ba của cậu cũng khỏi cứu làm gì, đằng nào cũng chẳng có minh khí để sờ!” Bàn Tử trêu chọc.

Ngô Bất Chính không thèm để ý đến hắn, lúc này dưới sự dẫn dắt của Phan Tử, bọn họ đã đến cuối mộ thất này.

Phía trước, một cái đạo động dễ thấy đang ở ngay đó.

Còn có hai anh em đang đứng gác bên cạnh.

Thấy bọn họ tới, cả hai vội đứng dậy hô: “Tiểu tam gia!” “Ừ!” Ngô Bất Chính xua tay bảo họ không cần khách sáo, trực tiếp nói tình hình.

Một trong hai người nói: “Chỗ này vẫn luôn như vậy, không có bất kỳ thay đổi nào, Tam gia cũng không lên!” “Đúng vậy tiểu tam gia, đã hai ngày rồi, làm sao bây giờ ạ?” người còn lại cũng tỏ ra rất lo lắng.

Phan Tử nói: “Tiểu tam gia không phải đã đến rồi sao, hoảng cái gì!” Ngô Bất Chính không đáp lời, đi thẳng đến trước đạo động, nhìn chằm chằm vào đó hồi lâu.

Cái đạo động này theo như cậu hiểu, hẳn là đạo động hình chữ V.

Bởi vì nó được đào thẳng từ mặt đất xuống, sau đó thông đến chủ mộ thất.

Cho nên sau khi đến bên dưới chủ mộ thất, chắc chắn sẽ có một đoạn rẽ.

Bàn Tử nhìn đạo động trước mặt, nói: “Đến cũng đã đến rồi, vậy thì xuống thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức cùng Phan Tử thu dọn trang bị.

Mà Tần Vũ bên cạnh lại đang đứng trước vách tường, anh nhìn bức tường trống trơn không có bất kỳ trang trí nào, không biết đang nghĩ gì.

Trên vách tường, có một mảng lớn bị cạy ra.

Phan Tử giải thích: “Đó là lúc trước không tìm thấy chủ mộ thất, Tam gia bảo người đào trên tường!” “Muốn xem thử có thể đào xuyên qua chủ mộ thất không, ai ngờ bên trong toàn là kim loại!” Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, cầm cuốc leo núi gõ gõ vào vách tường.

Quả nhiên, bên trong đúng là kim loại thật.

Gõ vào còn có tiếng kim loại va chạm rất giòn tan.

Bàn Tử dùng cuốc leo núi cạy ra một phần tường, bên trong liền lộ ra rất nhiều đồ kim loại.

Tần Vũ tiến lên xem xét, phát hiện bên trong vách tường lại toàn là binh khí.

Ví dụ như đao kiếm, búa, xoa các loại.

Những binh khí này như quẩy chiên xoắn vào nhau, ở giữa dường như còn bị người ta đổ nước thép vào.

Đơn giản là vững như thành đồng vách sắt.

Dù là ở thời hiện đại, không có máy cắt sắt e rằng cũng khó mà mở ra được.

Lúc này mọi người đã thu dọn xong đồ đạc.

Ngô Bất Chính cũng vội gọi Tần Vũ qua chuẩn bị xuất phát.

Tuy nhiên Tần Vũ lại không nhúc nhích, sau đó còn vươn tay áp lên bức tường này.

Mọi người nhìn thấy kỳ lạ, không biết anh định làm gì.

Lại thấy sắc mặt Tần Vũ liền thay đổi.

Anh co tay lại, nhìn mọi người nói: “Bức tường này có vấn đề!” “Tường đang động!” “Tường đang động?” Mọi người ngẩn ra, Bàn Tử vội chạy tới, nhìn chằm chằm vách tường nửa ngày, nói: “Có động đâu?

Chẳng phải vẫn thế này sao?” “Đúng vậy Tiểu ca, bức tường này...” Ngô Bất Chính cũng nghi hoặc.

Nhưng Tần Vũ lại nói: “Bên trong vách tường đang động.” “E là lối vào này đã thay đổi rồi!” Mọi người nghe vậy ngẩn ra, điều này thực sự khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Vách tường rõ ràng không động, nhưng bộ phận bên trong lại đang động.

Vậy đã hai ngày trôi qua, tình hình bên trong chẳng phải đã sớm biến thành cái dạng gì rồi sao?

Cứ thế này đi vào, còn có thể tìm được Ngô Tam Tỉnh không?

Nhưng nếu không vào, vậy thì càng không có cơ hội.

“Sao đây?” Phan Tử nhìn mọi người hỏi, anh ta rất lo cho Ngô Tam Tỉnh.

Cho nên dù thế nào cũng phải vào xem thử.

Ít nhất cũng phải sống thấy người, chết thấy xác!

“Tôi vào một mình!” Tần Vũ nói.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy lập tức không chịu.

“Không được, nhỡ cậu xảy ra chuyện, chúng tôi biết đi đâu tìm cậu?” “Đúng vậy, thế này đi, ba chúng ta vào, để Phan Tử và Doanh Thương ở lại trước!” Ngô Bất Chính nói.

Lối vào này cũng không lớn, cho nên tạm thời để Doanh Thương ở lại cũng là bất đắc dĩ.

Chương 2045

Anh ta vào trong e rằng cũng sẽ bị hạn chế hành động.

Mà Phan Tử ở lại ít nhất còn có đường lui, không đến mức tất cả cùng vào rồi bị diệt toàn quân.

Phan Tử tuy có chút không tình nguyện, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức, Tần Vũ đi đầu, dẫn theo Bàn Tử và Ngô Bất Chính chui vào trong đạo động.

Vừa vào đạo động, bọn họ liền ngửi thấy một mùi kim loại vô cùng nồng nặc.

Đạo động dốc xuống, chẳng mấy chốc ba người đã đến đáy.

Quả nhiên, đến đây rồi bọn họ mới phát hiện, phần đạo động phía trên đúng là một lớp kim loại.

Cũng không biết chủ mộ thất này rốt cuộc được xây dựng thế nào, giống như được bọc một lớp cầu kim loại bên ngoài vậy.

Mà quan trọng nhất là, lúc này lối vào trên lớp kim loại đã biến mất.

“Lần này phiền rồi, thảo nào con cáo già chú Ba của cậu không ra được, lối vào đạo động cũng biến mất rồi, còn ra được sao?” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lười nói nhảm, tiến lên sờ sờ lớp kim loại.

Cứng rắn vô cùng, căn bản không thể đào ra được.

“Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ ông ấy bị kẹt chết trong đó rồi?” Tần Vũ sờ sờ bức tường kim loại, nói: “Đừng hoảng, chờ xem, nếu bức tường này đang động, nói không chừng lát nữa sẽ lại xuất hiện!” “Ối trời, thế phải đợi bao lâu!” “Hơn nữa các cậu có nghĩ đến không, nếu chúng ta vào trong, nhỡ lối vào này cũng biến mất, chúng ta ra ngoài bằng cách nào!” Bàn Tử nói bên cạnh.

Ngô Bất Chính cũng gật gật đầu, rất tán thành cách nói của Bàn Tử.

Nhưng bây giờ dường như ngoài cách này ra, cũng chẳng còn cách nào khác.

“Tôi nói này, tôi cảm thấy chuyện này có vấn đề, sao tôi cứ có cảm giác chúng ta đang đi vào chỗ chết thế nhỉ?” “Nếu bên trong này toàn là kim loại, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?” Tần Vũ lắc đầu nói: “Không thể nào, nếu bên trong toàn là kim loại, bức tường này sẽ không động!” “Bên trong ít nhất sẽ có một không gian để cơ quan hoạt động!” Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy quá mạo hiểm.

Nếu có cách khác, vẫn tốt hơn là cứ thế này đi thẳng vào.

Tuy nhiên, ông trời luôn không chiều lòng người.

Bọn họ vừa đợi chưa đến mười phút, bỗng nhiên trên vách tường một bên đạo động, chỗ vách kim loại tiếp giáp với đạo động, lại thật sự xuất hiện một cái lỗ hổng.

Lỗ hổng này càng lúc càng lớn, rõ ràng lối vào sắp xuất hiện.

“Chuẩn bị!” Tần Vũ hô, đồng thời đã đứng dậy mở rộng đạo động, chẳng mấy chốc trên bức tường kim loại đã thật sự xuất hiện một lối đi hình tròn.

Lối đi rộng khoảng một mét rưỡi, cũng khá ổn, dùng đèn pin chiếu vào trong, phát hiện lối đi này khá sâu, nhất thời không chiếu đến cuối.

Tần Vũ cũng không nói nhảm, bám vào phần kim loại nhô ra, trực tiếp chui vào.

Tiếp theo là Ngô Bất Chính, Bàn Tử đi cuối cùng.

Ba người trực tiếp vào bên trong bức tường kim loại.

Chỉ là sau khi bọn họ vào, lối vào lại một lần nữa nhanh chóng biến mất trong đạo động.

Bên trong lối đi kim loại.

Bàn Tử bò ở cuối cùng, thỉnh thoảng lại hỏi còn bao xa.

Hắn thực sự khó chịu vô cùng.

Lối đi này cứ đi lên, hơn nữa lại vô cùng không bằng phẳng, chẳng mấy chốc trên người đã bị xước mấy chỗ.

Lối đi kim loại khác với đạo động bằng đất thông thường.

Va một cái là một cục u.

Trượt một cái là một vệt máu.

Lúc đầu nhìn bên ngoài có vẻ không có gì, nhưng khi thực sự bò vào mới biết, lối đi này khó đi đến mức nào.

“Đừng thúc nữa, nếu ra được thì chẳng phải đã ra rồi sao!” “Chỗ này đúng là tà ma quá, sao lại có bức tường kim loại dày như vậy chứ!” Ngô Bất Chính cũng rất cạn lời.

Thời cổ đại làm gì có nhiều kim loại như vậy để chế tạo thứ này.

Cổ mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị.

“Suỵt!

Đừng nói chuyện!” Tần Vũ bỗng nhiên dừng lại ở phía trước.

Hai người nghe vậy đều không khỏi căng cứng người.

Thường thì vào lúc này, chắc chắn là sắp có chuyện.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ bỏ lỡ động tĩnh gì.

Tuy nhiên Tần Vũ lại im lặng từ đầu đến cuối, xung quanh đây dường như cũng không có động tĩnh gì.

Ngô Bất Chính vừa định mở miệng hỏi, Tần Vũ lại ra hiệu cho bọn họ áp tai vào vách kim loại này.

Hai người ngẩn ra, vội làm theo.

Chương 2046

Tuy nhiên, khi tai áp vào vách kim loại, bọn họ liền nghe thấy những âm thanh rất nhỏ.

Âm thanh đó dường như là tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Nhưng rất nhẹ, nếu không cố ý lắng nghe, thật sự không chắc đã nghe thấy.

Bàn Tử nói: “Ối trời, Bàn gia đoán đúng rồi sao, đây thật sự là bên trong cơ quan à!” “Mẹ kiếp, chẳng phải Đại gia nói vương hầu này là tổ tiên của họ sao?” “Hơn nữa còn là chuyện thời Tần Thủy Hoàng, thời đó đã có loại cơ quan này rồi ư?” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể, thời đó tuyệt đối không có năng lực xây dựng cơ quan lớn như vậy!” “Hơn nữa còn là toàn bộ bằng kim loại!” “Mà cậu xem những binh khí kim loại này, cũng không giống của thời Chiến Quốc!” “Ngược lại giống của thời nhà Đường hơn!” “Tình hình bên trong này quá quỷ dị, chúng ta vẫn nên ra ngoài trước thì hơn!” “Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi, Bàn gia tôi sắp không thở nổi rồi!” Bàn Tử thúc giục ở phía sau.

Ngô Bất Chính cũng đau đầu, nói: “Chỗ này không thể... trên người còn có miếng thịt lành nào không?” “Hơn nữa độ rộng gần một mét rưỡi này, còn không đủ chứa cậu sao!” “Nói bậy, làm gì có một mét rưỡi, có một mét đã là tốt rồi!” Bàn Tử chửi.

Ngô Bất Chính ngẩn ra, cậu nhớ rất rõ, lúc vào đây, chỗ này rõ ràng rộng gần một mét rưỡi.

Nhưng lúc này nhìn lại, dường như thật sự không rộng như vậy nữa.

“Mẹ kiếp, lối đi này không phải đang hẹp lại đấy chứ!” Bàn Tử bỗng kinh hô.

Đồng thời hắn quay người nhìn lại phía sau.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, hắn suýt nữa tè ra quần.

Chỉ thấy phía sau, cách gót chân hắn chưa đến một mét, lối đi kim loại đã bị ép dẹp hoàn toàn.

Hơn nữa còn đang tiếp tục ép về phía hắn.

Nhưng tốc độ không nhanh, nếu không với vị trí của hắn, e rằng trong nháy mắt đã bị ép thành bãi thịt nát.

“Tôi nói mau đi đi, không đi nữa Bàn gia sắp quy vị rồi!” Tần Vũ nghe thấy động tĩnh cũng tăng tốc.

Ngô Bất Chính cũng không còn quan tâm nhiều nữa, bám sát Tần Vũ bò lên.

Bàn Tử càng dùng cả tay chân, lúc này va chạm cũng chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Rách chút da thịt, cũng còn hơn bị ép thành bãi thịt nát.

Ba người tăng tốc, nhưng lối đi dường như không có điểm cuối.

Mắt thấy độ rộng ở đây ngày càng hẹp, lúc này đã không đủ tám mươi centimet.

Bàn Tử bò trong đó cũng là cả một vấn đề.

“Tôi nói này Tiểu ca, mau nghĩ cách đi, không tìm được lối ra, Bàn gia phải đi trước một bước đây!” Bàn Tử gần như đã bị bức tường kim loại này bao bọc lại.

Đừng nói là tiếp tục di chuyển, chứng sợ không gian hẹp cũng phát tác rồi.

Ngô Bất Chính lúc này cũng thở hổn hển, rõ ràng cũng đã căng thẳng đến cực điểm.

Tần Vũ không nói một lời, anh nào đâu không vội.

Nhưng vội cũng vô ích.

Hơn nữa suốt đoạn đường này, hai bên đều là kim loại, anh cũng không có cách nào.

Trong lúc cấp bách, Tần Vũ chỉ đành rút Hắc kim cổ đao ra trước, dùng Hắc kim cổ đao chống vào hai bên lối đi kim loại.

Ít nhất cũng có thể làm chậm tốc độ khép lại của nó.

Tần Vũ vẫn dẫn đường ở phía trước.

Nhưng lúc này tốc độ của bọn họ đã chậm không chịu nổi.

Bàn Tử nói ở phía sau: "Mẹ nó thật ấm ức, dù bị tống tử cắn chết, cũng còn hơn bị nghiền thành bãi thịt nát thế này!" "Tôi nói này, các huynh đệ, Bàn gia tôi đi trước một bước nhé!" "Đi báo danh trước cho các cậu, tiện thể chiếm một chỗ tốt, kẻo sau này xuống âm tào địa phủ lại không bắt kịp xe đi đầu thai!" "Mẹ nó cậu còn lắm mồm, tôi thật muốn bóp chết cậu!" Ngô Bất Chính chửi.

"Cậu mà bóp chết được tôi thì tốt quá, tôi cũng không cần trải nghiệm cảm giác toàn thân bị nghiền thành bãi thịt nát này!" Bàn Tử lúc này đã có chút buông xuôi.

"Haiz, Tiểu ca, cậu nói xem xuống âm tào địa phủ rồi, chúng ta đi trộm mộ của Diêm Vương thì thế nào?" Bàn Tử cười nói.

Tuy nhiên Tần Vũ không để ý đến hắn.

"Cậu xem, đã lúc này rồi, Tiểu ca vẫn không nói gì!" "Thiên Chân cậu có đi không?

Diêm Vương chắc có không ít đồ tốt đâu!" "Thiên Chân?" "Nhóc con nhà cậu sao cũng không nói gì?" Bàn Tử tự nói một mình hồi lâu, nhưng không một ai trả lời hắn.

Trong lòng không khỏi lạnh đi.

“Tôi nói hai người các cậu sao lại đi trước tôi rồi?

Bàn gia mới là người béo nhất mà!” Bàn Tử nói rồi ngẩng đầu lên nhìn.

Tuy nhiên vừa nhìn một cái, hắn liền ngây người.

Trên đầu hắn làm gì còn có ai.

Lúc này chỉ còn lại lối đi trống hoác.

Mà vách kim loại dưới chân đã đến gần rồi.

Bàn Tử không nhịn được chửi: “Ối mẹ ơi, các cậu đâu rồi?

Sao tự mình chạy mất, Bàn gia tôi còn ở đây...” Bàn Tử nói chưa hết câu, liền cảm thấy có người tóm lấy cổ áo mình, sau đó cứng rắn kéo mình lên trên.

Chương 2047

Bàn Tử ngẩn ra, rồi nhìn thấy, trên vách một bên lối đi này, lại xuất hiện một lối đi khác.

Chỗ lối vào còn treo một lớp kim loại mỏng.

Hóa ra bên trong lối đi này không phải chỗ nào cũng là đặc.

Ở đây có một lối đi bên hông có thể rời khỏi đây.

Tần Vũ vội kéo Bàn Tử từ trong ra.

Bàn Tử tức đến nỗi chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, chủ mộ này rốt cuộc là thằng nào vậy, thất đức thật sự!” “Bàn gia suýt nữa bị dọa chết!” Nhìn lối đi bên ngoài đã khép lại, Bàn Tử nghĩ lại mà lạnh gáy.

“Ối mẹ ơi, nói chứ chú Ba của cậu có thể may mắn như vậy không?” Ngô Bất Chính lắc đầu, cậu cũng không biết.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, phải tìm cách ra ngoài trước đã.

Ba người bật đèn pin, sau đó phát hiện, Bàn Tử lúc trước dường như đoán đúng thật.

Nơi này giống như là trục trung tâm của cơ quan.

Chỉ thấy nơi bọn họ đang đứng rất chật hẹp, nhiều nhất chỉ có một mét vuông.

Mà phía trước có rất nhiều xích sắt đang co duỗi qua lại.

Rõ ràng chính những thứ này đã kích hoạt cơ quan ở đây.

Tần Vũ tiến lên, trực tiếp dùng Hắc kim cổ đao chém đứt mấy sợi xích sắt.

Tuy nhiên những sợi xích sắt khác ở đây lại không hề bị ảnh hưởng.

Dường như giữa những sợi xích sắt này căn bản không có bất kỳ liên hệ nào.

Hơn nữa chém đứt một hai sợi, cũng không hề ảnh hưởng đến hoạt động tổng thể của cơ quan.

Sự thay đổi bên ngoài vẫn tiếp tục.

Ngô Bất Chính nhìn tình hình này, cau mày nói: “Chúng ta e là bị lừa rồi, mộ vương hầu thời Chiến Quốc tuyệt đối sẽ không có cơ quan tinh xảo như vậy!” “Niên đại của ngôi mộ này có vấn đề!” “Không đúng chứ, lúc trước cách trang trí bên ngoài tuy ít, nhưng phong cách tổng thể chính là của thời Chiến Quốc, cái này giải thích thế nào?” Bàn Tử ngồi trên đất hỏi.

Ngô Bất Chính nhíu chặt mày nói: “Màn kịch giả thôi?

Chẳng phải điều này lại càng giải thích được vì sao ngôi mộ Chiến Quốc này lại đơn sơ như vậy sao?” “Chuyện này... chẳng phải có hơi thẳng thắn quá rồi sao!” Bàn Tử luôn cảm thấy sự việc có thể sẽ không đơn giản như vậy.

Hai người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại nhìn những sợi xích sắt trước mắt, bỗng hỏi: “Các cậu có cảm thấy, thứ này chúng ta dường như đã thấy ở đâu đó không?” Hai người ngẩn ra, Bàn Tử nhìn xích sắt trước mắt nói: “Thứ này thấy ở đâu à?

Chợ đồ kim khí?” “Mấy chỗ mát-xa cũng làm gì có thứ này, toàn là roi da nến sáp thôi.” “Cút!” Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, nói thật cậu cũng không hiểu rõ Tần Vũ rốt cuộc có ý gì.

Tần Vũ thấy vậy, đột nhiên lên tiếng.

“Két két!

Két két!” “Két két két két?

Tiểu ca cậu còn biểu diễn khẩu kỹ à?” Bàn Tử không hiểu.

Nhưng Ngô Bất Chính lại thông suốt ngay, lập tức nói: “Cậu nói là Lỗ Vương Cung, Hải Để Mộ và Cổ Lâu?” Tần Vũ gật đầu.

Tuy nhiên Bàn Tử lại càng nghe càng ngơ ngác.

Sao “két két két két” lại có thể nghe ra cổ mộ được?

Ngô Bất Chính nói: “Cậu nghĩ lại xem, ở những nơi đó, mỗi lần chúng ta gặp phải cơ quan, có phải đều có tiếng xích sắt chuyển động không?” Bàn Tử ngẩn ra, hình như đúng là như vậy thật.

Ở những nơi đó mỗi lần gặp cơ quan, về cơ bản đều sẽ có tiếng xích sắt chuyển động, chỉ là có lúc tiếng to có lúc tiếng nhỏ.

Mà thiết kế cơ quan tinh xảo trước mắt này, quả thực có rất nhiều điểm tương đồng với những nơi đó.

“Trời đất, sao nghe cậu nói vậy, người xưa đều lợi hại thế sao?

Trong mộ thất đều chuẩn bị loại cơ quan này à?” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Không đúng!” “Thời xưa giao thông không tiện lợi như bây giờ, ông phát minh ra một cơ quan trong mộ, có khi mấy chục năm, cả trăm năm sau người khác cũng không biết!” “Mà cách giải thích duy nhất cho việc tại sao trong những ngôi mộ này đều có loại cơ quan này, chính là những ngôi mộ này, đều xuất phát từ tay một người, hoặc là một thế lực!” “Một người hoặc một thế lực?” Bàn Tử nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

“Ý cậu là, đây là mộ của người nhà họ Trương?” Ngô Bất Chính nói: “Không nhất định, dù sao ngoài Trương gia Cổ Lâu ra, Lỗ Vương Cung và Hải Để Mộ dường như đều không có quan hệ gì với nhà họ

Trương.” “Cho nên chỉ có thể nói người xây dựng nơi này, có thể có liên hệ với nhà họ Trương hoặc là các thế lực xây mộ khác.” “Thực ra phân tích những điều này, chủ yếu là để chúng ta có nhận thức về tình hình tổng thể của ngôi mộ này!” “Bây giờ đã biết ngôi mộ này có thể tồn tại rất nhiều... cơ quan, vậy thì niên đại tổng thể của ngôi mộ có thể loại trừ thời Chiến Quốc!” “Và ngôi mộ chữ Vương thời Chiến Quốc bên ngoài, có thể cũng là giả!” Bàn Tử gật đầu.

Tuy có chút không hiểu ý Ngô Bất Chính muốn biểu đạt, nhưng chỉ cần an toàn là được.

“Tiểu ca, tìm lối ra khỏi đây trước đi!” Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ gật gật đầu, lập tức ba người bắt đầu tìm kiếm trong lối đi này.

Cả lối đi có rất nhiều hộp sắt hình vuông.

Bên trong hộp có tiếng xích sắt chuyển động rất nặng.

Bàn Tử dùng cuốc leo núi thử đập, phát hiện những hộp sắt này vững như thành đồng vách sắt, đều được đúc bằng nước thép rất dày.

Chương 2048

Bây giờ muốn mở ra căn bản là không thể.

“Lợi hại thật, đây là thiết kế module!” Ngô Bất Chính nói.

Cái gọi là thiết kế module, chính là module hóa một bộ phận hoặc mấy bộ phận của quá trình.

Lợi ích của thiết kế này là có thể tháo dỡ lắp ráp bất cứ lúc nào, tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Đây cũng là biểu hiện sớm nhất của ứng dụng module hóa.

“Ở đây!” Tần Vũ bỗng dừng lại, chỉ vào một chỗ phía trước nói.

Hai người ghé lại xem, phát hiện ở đây lại là một cửa thông gió.

Thiết kế rất khéo léo, đối diện với một trong những hộp sắt, hẳn là dùng cho cái hộp sắt này.

Chỉ là cũng không nhìn thấy bên trong hộp sắt có gì, không biết tại sao lại thiết kế một thứ như vậy.

Tần Vũ tiến lên đạp bung cửa thông gió, bên dưới liền lộ ra một không gian đen kịt.

Bàn Tử ném một cây pháo sáng xuống, lập tức ba người nhìn thấy, bên dưới chính là một mộ đạo.

“Quả nhiên, đây quả nhiên là một ngôi mộ trong mộ!” “Ngôi mộ thực sự ở đây!” Ngô Bất Chính kích động nói.

Bàn Tử lập tức xắn tay áo chuẩn bị xuống.

Tần Vũ lại ngăn hắn lại, nói: “Đừng vội, đừng quên ở đây có cơ quan, ném ba lô xuống trước!” Bàn Tử gật đầu, ném ba lô xuống.

Ba lô vừa chạm đất, lập tức chỉ nghe thấy tiếng tên nỏ bắn lách tách vang lên từ phía dưới.

Đồng thời Tần Vũ cũng chú ý thấy, có hai sợi xích sắt ở đây cùng lúc động đậy.

Anh giơ Hắc kim cổ đao lên, trực tiếp chém đứt hai sợi xích sắt này, lập tức động tĩnh bên dưới liền biến mất.

“Hết chuyện rồi!” Tần Vũ hô.

Sau đó mới là người đầu tiên nhảy xuống.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Hai người vừa chạm đất, lập tức phát hiện trên đất quả nhiên có rất nhiều mũi tên nỏ.

Nhưng lúc này đã không còn mũi tên nào bắn ra nữa, rõ ràng cơ quan ở đây đã bị phá.

“Đi bên nào?” Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính bật đèn pin, bọn họ phát hiện bên trái của đường hầm này lại là một bức tường, bên phải thì tiếp tục đi sâu vào.

“Chẳng lẽ đây là lối vào?” Ngô Bất Chính nói.

Tần Vũ không nói gì, mà trực tiếp đến bên bức tường bên trái, áp ngón tay lên đó.

Vách tường sờ vào rất lạnh lẽo, chẳng mấy chốc những rung động nhỏ trong tường cũng truyền đến tay Tần Vũ.

“Phía sau này là rỗng, xem phương vị có thể chính là lối vào!” Nói xong Tần Vũ ra hiệu cho hai người lùi lại, đồng thời ngón tay dùng sức ấn mạnh vào một hướng.

Khoảnh khắc tiếp theo chỉ nghe “rắc” một tiếng giòn tan, trên bức tường bằng phẳng, lại bị Tần Vũ bất ngờ chọc ra một cái hố lõm.

Trong hố dường như là một lớp vỏ đất, sau khi bên ngoài vỡ ra, bên trong liền lộ ra một khe hở.

Tần Vũ thò ngón tay vào, sau đó chỉ nghe một tiếng giòn tan, tiếp theo bức tường trước mặt bọn họ lại chuyển động.

Cùng với tiếng "ầm ầm ầm" vang lên, cửa đá trước mặt lại thụt vào trong bức tường một bên.

Ba người nhìn thấy, bên trong bức tường này chính là lớp nước thép.

Nếu không tìm được cách mở cơ quan chính xác, e rằng dựa vào bọn họ, không có sự trợ giúp của một số công cụ cao cấp, thật sự không có khả năng mở ra.

"Cạch!" Cùng với một tiếng giòn tan, cửa cơ quan cuối cùng cũng mở hoàn toàn.

Ba người nhìn về phía trước, phát hiện sau cánh cửa sắt này lại là một mộ thất, hơn nữa rất đơn sơ.

Ngô Bất Chính cảm thấy kỳ lạ, đang định đi ra khỏi mộ thất xem xét, bỗng nhiên bên ngoài gió đen chợt lóe, một bóng đen trong nháy mắt đã lao tới.

Ngô Bất Chính giật mình, Tần Vũ một bước nhảy tới gần, vội kéo Ngô Bất Chính né khỏi bóng đen đó.

Hầu như cùng lúc liền nghe thấy một tiếng kinh hô từ bên ngoài truyền đến: "Tiểu tam gia?

Sao lại là các cậu?" Ngô Bất Chính ba người ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn, người xông tới từ bên ngoài, chính là Phan Tử, phía sau còn có Doanh Thương!

“Sao các cậu lại ra từ đây?” Phan Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính thấy là anh ta, trong lòng đã hiểu ra, bất đắc dĩ xua xua tay nói: “Anh tự xem đi, đây mới là lối vào thực sự của cổ mộ!” Phan Tử nghe vậy vội nhìn vào trong cửa sắt, lập tức cũng ngây người.

Thì ra, cánh cửa đá mà Ngô Bất Chính ba người mở ra, lại nằm ngay trong một nhĩ thất ở giữa của ngôi mộ chữ “Vương” ban đầu.

Vừa rồi Phan Tử và Doanh Thương nghe thấy động tĩnh, còn tưởng ở đây xảy ra biến cố gì, vội chạy qua xem xét.

Trong lúc cấp bách đã ra tay, may mà Tần Vũ phản ứng nhanh, nếu không Ngô Bất Chính lúc này e rằng đã bị thương.

“Tiểu tam gia, xin lỗi!” Phan Tử cũng một phen hú vía.

Chương 2049

Ngô Bất Chính xua xua tay ra hiệu mình không sao.

“Chúng ta cũng đừng chậm trễ ở đây nữa, tìm được lối ra cũng là chuyện tốt, vẫn nên mau vào trong thôi!” Ngô Bất Chính nói.

Phan Tử cũng lo cho Ngô Tam Tỉnh, không nói nhiều, lập tức ba người quay lại đường cũ, lấy toàn bộ trang bị, rồi lại quay vào trong cửa sắt.

Bàn Tử kể lại cho Phan Tử nghe những gì ba người vừa trải qua.

Nghe xong Phan Tử cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh, rất lo cho an nguy của Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là sống thấy người chết thấy xác, dù thế nào cũng phải vào tìm thử rồi mới nói.

Năm người nhanh chóng quay lại bên trong cửa sắt.

Và lần này, bọn họ cũng đều cảnh giác hơn.

Dù sao lúc trước ở trên đó đã tận mắt thấy nhiều xích sắt điều khiển cơ quan như vậy.

Nghĩ đến ngôi mộ này, e rằng không đơn giản như bề ngoài.

Để đảm bảo an toàn, Phan Tử còn để hai thuộc hạ canh giữ lối vào.

Nhỡ đâu cửa sắt này có biến cố gì, cũng có thể đề phòng.

Năm người lần lượt vào cửa sắt.

Và khi quay lại mộ đạo, Phan Tử cũng dần dần phát hiện ra vấn đề ở đây.

Ngô Bất Chính kể cho anh ta nghe chuyện bọn họ phát hiện ngôi mộ này có vấn đề.

Phan Tử nghe xong trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng.

“Được rồi lão Phan, chú Ba của cậu dù sao cũng là cáo già, không thể dễ dàng quy vị như vậy đâu!” “Đừng lo lắng vớ vẩn, rốt cuộc thế nào chẳng mấy chốc sẽ gặp được ông ấy thôi!” Bàn Tử nói.

Phan Tử nghe vậy gật gật đầu, cũng không nói nhiều thêm.

Năm người đi dọc về phía trước.

Cả đường hầm không dài, chỉ mười mấy mét đã đến cuối.

Tuy nhiên khi đến cuối, điều khiến người ta kinh ngạc là, lại không còn đường nữa.

Hoàn toàn không giống kết cấu của một ngôi mộ bình thường.

Làm gì có ngôi mộ nào chỉ có một đường hầm đi đến cuối.

Nhĩ thất không có, hố chôn đồ tùy táng cũng không có, thậm chí cả chủ mộ thất cũng không có?

“Này!

Các cậu xem đây là gì?” Bỗng nhiên, Ngô Bất Chính chỉ vào một bên vách tường hô lên.

Mọi người nhìn thấy, trên vách tường này lại có một vết hằn rất rõ ràng, hiển nhiên là do có người sau này khắc lên.

Mọi người nhìn nhau, nhường chỗ.

Tần Vũ cũng không khách sáo, tiến lên sờ một hồi, sau đó lại nhẹ nhàng đẩy một cái, tiếp theo trên vách tường liền xuất hiện một lối vào chỉ đủ một người nghiêng mình đi qua.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, không chậm trễ nữa, trực tiếp vào bên trong lối vào.

Bên trong lối vào này không rộng, Bàn Tử nghiêng mình miễn cưỡng có thể đi qua.

Mà Doanh Thương thì xui xẻo hơn, anh ta phải nín thở hóp bụng mới qua được.

Lối đi không dài, cũng chỉ khoảng năm mét.

Tần Vũ đi phía trước chẳng mấy chốc đã ra ngoài.

Tuy nhiên anh vừa ra ngoài, Bàn Tử phía sau liền hô lên: “Thứ gì vậy, mẹ kiếp sao trên tường này có nhiều vết xước thế!” Tần Vũ nghe vậy lại chạy về.

Quả nhiên thấy, trên vách tường lại có rất nhiều vết xước giống như do vật sắc nhọn nào đó tạo ra, ví dụ như dao găm, kiếm các loại.

Nhưng nhìn màu sắc của vết xước, rõ ràng đã có rất nhiều năm rồi, không giống như do Ngô Tam Tỉnh để lại.

“Bên này cũng có!” Phan Tử bỗng chỉ vào vách tường sau lưng nói.

Quả nhiên, chỉ thấy trên vách tường sau lưng cũng có.

“Cái này hình như là do quần áo của người đi qua để lại nhỉ!” Bàn Tử nói.

“Không thể nào, ai lại mặc quần áo có cả dao găm trên người?” Phan Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: “Cũng không hẳn là như vậy, nếu đối phương mặc áo giáp thì sao?” “Bản thân nơi này đã rất kỳ quái, làm gì có ai dùng đao kiếm làm vách tường.” “Hơn nữa những vết xước này đúng là giống như do binh khí cổ để lại!” “Mẹ kiếp, vậy ý cậu là, nơi này từng có quản đạo đến?” “Thế thì toi rồi, thanh Chân

Long Chi Kiếm mà chú Ba cậu tìm, e rằng đã sớm bị người ta trộm mất rồi!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Khó nói, nhưng có thể khẳng định, trước đây đúng là có người đã đến đây.” “Vẫn là tìm người trước rồi nói, nếu thật sự bị người khác nhanh chân đến trước, chuyện Chân Long Chi Kiếm, chỉ đành nghĩ cách khác thôi!” “Tiểu ca, phía trước tình hình thế nào?” Ngô Bất Chính hỏi.

“Là một thạch thất!” Tần Vũ nói.

Mọi người nghe vậy đều không hiểu, sao lại có một thạch thất nữa?

Một lát sau, mọi người ra khỏi lối đi, quả nhiên thấy phía trước xuất hiện một thạch thất.

Chương 2050

Thạch thất không lớn, cũng chỉ khoảng bốn năm mươi mét vuông.

Cả thạch thất vuông vắn, bốn phía đều là tường, căn bản không có đường nào khác để đi.

Nhưng chẳng mấy chốc bọn họ đã tìm thấy một dòng chữ Ngô Tam Tỉnh để lại trên mặt đất của thạch thất này.

“Đây là Bát Quái Cửu Cung Trận, ta sẽ để lại ký hiệu trên đường đi!” “Đừng đi nhầm!” Ngô Tam Tỉnh làm việc rất cẩn thận, trước nay đều có thói quen để lại ký hiệu và nhắc nhở.

Chủ yếu cũng là sợ mình bị kẹt, người đến sau ngay cả chỉ dẫn để tìm mình cũng không có.

Mọi người thấy những lời nhắc nhở này, trong lòng cũng coi như có chút cơ sở.

Chỉ là cái gọi là Bát Quái Cửu Cung Trận là thứ gì, Bàn Tử và Phan Tử lại không biết.

“Thiên Chân, cậu có biết Bát Quái Cửu Cung Trận này dùng để làm gì không?” Ngô Bất Chính lắc đầu nói: “Không rõ lắm, nhưng nếu ở đây có lời nhắn, chứng tỏ chắc chắn cũng sẽ có chỉ dẫn khác!” “Mọi người tìm xem, nói không chừng lối vào ở gần đây!” Mọi người tản ra tìm kiếm.

Quả nhiên chẳng mấy chốc Phan Tử đã tìm thấy lời nhắn trên vách tường bên trái.

Tuy nhiên lời nhắn này lại khiến người ta có chút không hiểu.

Lời nhắn viết là: “Phải vào cửa màu đỏ!” “Cửa màu đỏ?

Ở đây làm gì có cửa màu đỏ?” Bàn Tử nói.

Lúc bọn họ đến đều đã thấy rõ, bốn phía tường đều là màu xám tro, đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Ngô Bất Chính cũng không hiểu, nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ nói: “Đợi xem, Bát Quái Cửu Cung Trận, ở đây chắc chắn sẽ có lối vào!” “Tiểu ca, Bát Quái Cửu Cung Trận này có phải cậu biết không?

Kể đi, cảm giác nghĩ không thông khó chịu lắm!” Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính cũng nhìn anh, rõ ràng cũng muốn làm rõ mọi chuyện.

Tuy nhiên Tần Vũ lại chỉ nói một câu: “Hãy nghĩ đến khối Rubik!” Ngô Bất Chính ngẩn ra, dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Khối Rubik thường thấy nhất là Rubik 3x3.

Ngang dọc đều có ba ô.

Chỉ là nếu Bát Quái Cửu Cung Trận này tương tự như khối Rubik, vậy thì thạch thất ở đây lại nhiều rồi.

Làm thế nào mới có thể tìm được cái đúng?

Hơn nữa theo như Tần Vũ hiểu, Bát Quái Cửu Cung Trận này biến hóa vô cùng.

Dưới tiền đề không có người khác nhắc nhở mà muốn tìm được lộ tuyến chính xác, ít nhất cũng phải thử mấy chục khả năng, tệ nhất cũng phải mất hai ngày mới tìm được.

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh chính là bị kẹt ở đây tìm kiếm mộ thất chính xác?

Khả năng này rất lớn, căn cứ vào lời nhắn Ngô Tam Tỉnh để lại, ông ấy dường như đã tìm được cách đi đúng.

Xem ra ông ấy đúng là đã bị kẹt ở đây rất lâu.

“Cửa đá màu đỏ, ở đây làm gì có cửa đá?” Bàn Tử vẫn không hiểu.

Xung quanh đều là tường, cũng không có cửa đá.

Tuy nhiên đúng lúc này, Phan Tử bên cạnh bỗng kinh hô: “Cửa đá màu đỏ, các cậu xem!” Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách tường một bên, màu sắc lại đã xảy ra biến hóa.

Bức tường vốn màu xám tro không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ.

Đồng thời giữa bức tường màu đỏ cũng xuất hiện một lối vào rất hẹp, đủ cho một người đi qua.

“Đi!” Tần Vũ hô một tiếng, lập tức dẫn người chạy qua đó.

Khe hở bên trong cửa đá vẫn vô cùng chật hẹp.

Không gian ở đây dường như vốn không lớn, để bố trí được trận Bát Quái Cửu Cung này, người ta chỉ có thể thu hẹp lối đi lại.

Tuy không biết làm vậy rốt cuộc là vì cái gì, nhưng thiết kế tinh xảo đến thế vẫn khiến người ta phải kinh ngạc. "Tôi nói này, mẹ nó chứ, chủ nhân của cái mộ này rốt cuộc là ai vậy, đường hẹp thế này thì làm sao mà hạ táng được?" Bàn Tử vừa chen về phía trước vừa chửi. "Cái này thì cậu không hiểu rồi, cơ quan này chắc chắn là đợi sau khi chủ mộ hạ táng xong mới thiết kế ra!" "Nếu không thì quan tài được lắp ráp, giống như đồ nội thất vậy!" Phan Tử nói.

Mọi người đều hiểu ý của anh ta, đồ nội thất trong nhà ví dụ như tủ quần áo, rất nhiều món đều được lắp ráp.

Vì cửa nhà nhỏ, có khi nhà đã trang trí xong xuôi, sau này muốn thay tủ mới, không thể vì thế mà phá cửa ra được, nên tủ được thiết kế thành dạng có thể tháo rời.

Như vậy có thể tiện lợi vận chuyển vào trong nhà, sau đó mới tiến hành lắp ráp.

Cửa của trận Cửu Cung này hẹp như vậy, quan tài chắc chắn không thể đi qua được.

Cho nên cách nói này cũng có phần hợp lý.

Nhưng Ngô Bất Chính lại cười nói: "Hai người đừng nói nhảm nữa, việc an táng chỉ có hai trường hợp!" "Thứ nhất, người bình thường sau khi chết mới đào mộ, thường rất đơn giản!" "Thứ hai, xây dựng từ lúc còn sống!" "Quy mô ở đây giống mộ của người bình thường sao?" "Chủ nhân của ngôi mộ này chắc chắn đã cho xây dựng từ lúc còn sống rồi.

Trận Cửu Cung này đâu phải là trò chơi xếp gỗ, lẽ nào lại đợi chủ mộ vào rồi mới lắp ráp lại à!" "Chắc lúc đó thi thể đã bốc mùi rồi!" "Cho nên tôi thấy nơi này có khả năng không phải là mộ, mà giống một mật thất dùng để cất giữ đồ vật hơn!" Lời này của Ngô Bất Chính vừa thốt ra đã nhắc nhở Phan Tử.

Phan Tử vội nói: "Đúng đúng, tôi nghe Cậu Ba nói rồi, mấy tay đạo mộ tặc thời xưa sẽ đem đồ trộm được cất giấu trong chính ngôi mộ của mình!" "Nhất là vào thời chiến loạn, để đâu cũng không an toàn, vẫn là trong mộ an toàn nhất!" "Rất nhiều người sẽ đem đồ vật cất vào mộ của mình, đợi sau này yên ổn rồi mới lấy ra!" Ngô Bất Chính gật đầu, chỉ là cậu ta rất ngạc nhiên.

Chương 2051

Rốt cuộc là thứ quan trọng gì mà phải dùng đến ngôi mộ quy mô lớn như vậy để cất giữ?

Tạm không nói đến những thứ khác, chỉ riêng hai cơ quan là trận Cửu Cung này và bức tường kim loại bên ngoài, e rằng muốn tạo ra được chúng, cái giá phải trả không hề nhỏ.

Nếu chỉ để cất một cây cải thảo, thì đúng là hành vi của kẻ ngốc.

Cho nên thứ được cất giữ ở đây, chắc chắn phải có giá trị lớn hơn rất nhiều so với giá trị xây dựng của bản thân ngôi mộ này. "Này, các cậu nói xem, bên trong đây liệu có cất giữ rất nhiều vàng bạc châu báu không?" "Sao Bàn gia cứ có cảm giác lần này sắp phát tài rồi nhỉ?" Bàn Tử cười nói.

Mọi người không thèm để ý đến hắn, họ đến đây là để tìm Ngô Tam Tỉnh và Chân Long Chi Kiếm.

Nếu đây là ngôi mộ dùng để cất giữ đồ vật, vậy chẳng phải đã đi một chuyến công cốc sao.

Ngô Bất Chính suy nghĩ rồi nói: "Tử Bàn Tử, tạm thời vẫn chưa thể chắc chắn nơi này cất giữ thứ gì!" "Nhưng cho dù thật sự là vàng bạc châu báu, cậu cũng hết phần rồi." "Cậu quên rồi à, nơi này ngoài chúng ta ra còn có một nhóm người khác đã đến từ rất lâu rồi!" "Nhóm người đó e là đã lấy hết đồ tốt ở đây đi rồi!" Bàn Tử nghe vậy mặt đầy bất lực, nói: "Đã bảo đi theo mấy đứa nhóc xui xẻo các cậu, không phải gặp phải mộ không có đồ tốt!" "Thì cũng là có đồ tốt nhưng đã bị người khác nhanh chân cuỗm mất!" "Cậu nói xem đi cùng các cậu, bao giờ mới đào được một cái đấu ra hồn đây, đúng là rầu chết Bàn gia tôi mà!" Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi qua lối đi

này.

Phía trước, quả nhiên lại xuất hiện một gian mộ thất.

Vẫn là tình hình giống như trước.

Bốn phương tám hướng đều là tường.

Nhưng lần này họ lại không tìm thấy ký hiệu do Ngô Tam Tỉnh để lại.

Có lẽ ký hiệu ở trên cửa, cần phải đợi một chút.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại kinh hãi kêu lên: "Ái chà, cái gì ở trong góc kia vậy?" Mọi người giật mình, vội nhìn về phía góc tường.

Trước đó sau khi vào đây, họ chỉ mải tìm lối vào tiếp theo, thật sự không chú ý đến góc này.

Lúc này nhìn lại, mới phát hiện trong góc tường, vậy mà lại có một bóng người đang đứng.

Cái bóng đó đứng im không nhúc nhích trong góc.

Khi ánh đèn chiếu qua, mọi người bất ngờ phát hiện.

Đó lại là một vị tướng sĩ đứng thẳng tắp.

Vị tướng sĩ đó đã chết rồi, chỉ còn lại bộ xương khô.

Nhưng bộ áo giáp bên ngoài vẫn còn nguyên.

Cũng không biết người này làm thế nào, đã hóa thành xương trắng mà vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề ngã xuống.

Mọi người lại gần.

Rất nhanh sau đó phát hiện, trong bộ xương lộ ra bên ngoài, lại có rất nhiều chỗ đen kịt.

Đây rõ ràng là độc đã ngấm vào tận xương tủy. "Người này bị trúng thi độc phải không, chẳng lẽ trong mộ này có tống tử?" Vương

Bổng Bổng nói.

Nhưng Tần Vũ lại lắc đầu nói: "Không phải thi độc!" "Không phải thi độc?

Vậy là độc gì?" Vương Bổng Bổng không hiểu, đồng thời đưa tay lên định sờ xem trên thi thể có đồ tốt gì không.

Ngô Bất Chính vội ngăn hắn lại. "Đừng đụng lung tung, giữ được tư thế đứng thẳng không dễ đâu, cẩn thận đụng vào là đổ đấy!" "Người này chắc là lúc còn sống đã trúng độc, độc ngấm vào xương tủy không cứu được, nên chết ở đây!" "Điều này cũng phù hợp với phát hiện trước đó của chúng ta, người này có thể chính là một thành viên của nhóm đạo mộ lần trước đến đây!" Bàn Tử gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng Phan Tử lại nghi hoặc nói: "Không đúng cậu Ba, nếu người này là thành viên của quản đạo, vậy khả năng cao là trúng thi độc chứ!" "Dù sao những người này không cần phải ra trận đánh giặc, không có lý do gì lại trúng loại độc khác!" "Hơn nữa có một chuyện các người không thấy kỳ lạ sao?" "Người này ăn mặc theo kiểu thời Chiến Quốc, loại áo giáp và binh khí này cũng là của thời Chiến Quốc!" "Nhưng trận Cửu Cung Bát Quái của ngôi mộ này hẳn là được bố trí sau này, làm gì có chuyện người của thời đại trước lại đi trộm mộ của người thời đại sau chứ!" Ngô Bất Chính sững người, đúng là có lý như vậy. "Chết tiệt, nói như vậy thì không giải thích được rồi!" "Vết xước trên tường đúng là do áo giáp để lại mà!" "Điều đó cho thấy ngôi mộ này tồn tại sớm hơn những người này, hoặc là cùng thời kỳ!" "Nhưng thời Chiến Quốc làm gì có người lợi hại đến mức xây được ngôi mộ thế này chứ?" Tần Vũ đột nhiên nói: "Còn một khả năng nữa!" "Có những tướng sĩ này trước, sau đó mới có ngôi mộ!" Ngô Bất Chính bừng tỉnh, vội nói: "Ý của cậu là, có người phát hiện ra hài cốt của các tướng sĩ ở đây, sau đó mới xây dựng ngôi mộ này?" "Còn vết xước trên tường là do họ để lại lúc di chuyển những hài cốt này?" Tần Vũ gật đầu.

Giải thích như vậy, quả thực có thể thông suốt.

Nhưng như vậy lại nảy sinh một vấn đề khác.

Họ đã phát hiện ra nơi này, tại sao không trực tiếp mang hết mọi thứ đi?

Lại phải xây một ngôi mộ để bảo tồn, đây là có ý gì?

Bàn Tử nói: "Chuyện này có gì khó đâu, chắc chắn là lúc đó vẫn đang đánh nhau, thời Chiến Quốc mà, chắc chắn là thời kỳ lịch sử không có việc gì là lại khai chiến!" "Thời đó động một tí là đánh nhau, cậu ôm một đám hài cốt mặc áo giáp chạy lung tung, chẳng phải là tìm chết sao!" "Cho nên mới xây mộ bảo tồn trước, sau này quay lại đào đồ, đám người này đúng là gian xảo thật!" Ngô Bất Chính nghe vậy tuy cảm thấy Bàn Tử nói quá nhảm nhí, nhưng dường như cũng có chút lý.

Cho dù sự thật không phải như vậy, e là cũng không khác biệt nhiều. "Trong ngôi mộ này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì vậy!" "Thật sự càng lúc càng khó tin!" Ngô Bất Chính nói.

Phan Tử nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa, vẫn là mau tìm lối vào đi, gặp được hài cốt ở đây chứng tỏ phương hướng của chúng ta không sai!" "Đợi tìm được Cậu Ba rồi hỏi là rõ ngay!" Mọi người gật đầu.

Lúc này suy nghĩ những vấn đề này quả thực có hơi sớm.

Bất kể bên trong ngôi mộ này rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, đều phải tìm được rồi mới biết.

Mà Ngô Tam Tỉnh rất có khả năng đã tìm thấy rồi.

Chỉ là đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài.

Có lẽ là vẫn đang trên đường, hoặc có lẽ là bị kẹt ở bên trong.

Cho nên họ cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Chương 2052

Nhưng trong gian mộ thất này, Ngô Tam Tỉnh không hề để lại bất kỳ manh mối nào.

Cho nên mọi người cũng không thể chắc chắn ông ta rốt cuộc đã đi theo hướng nào. "Tiểu ca, không phải cậu biết sự huyền diệu của trận Bát Quái Cửu Cung này sao?

Chẳng lẽ chúng ta không thể tự mình tìm một con đường đi qua à?" Bàn Tử vừa tìm manh mối vừa hỏi.

Tần Vũ nghe vậy lắc đầu.

Trận Bát Quái Cửu Cung này nói ra thực ra cũng không phức tạp.

Nhất là loại trận Bát Quái Cửu Cung đã bị thu hẹp lại này.

Nói một cách nghiêm túc thậm chí có thể nói là đơn giản.

Nhưng cho dù là vậy, muốn phá giải cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trận Bát Quái Cửu Cung đúng chuẩn thực ra phức tạp hơn nhiều so với cái mà họ đang gặp phải.

Lý do trước đó Tần Vũ nói có thể tham khảo khối Rubik, là vì trận Bát Quái Cửu Cung thật sự có sáu phương hướng.

Lần lượt là bốn hướng đông, nam, tây, bắc, cộng thêm trên đầu và dưới chân.

Nói cách khác, nếu lúc này họ đang ở trong một trận Bát Quái Cửu Cung hoàn chỉnh.

Thì kết cấu của nó chắc chắn là bốn phương hướng cộng thêm hai vị trí trên dưới.

Đều có cửa.

Như vậy, số cửa họ phải lựa chọn sẽ nhiều hơn hai cái.

Và các phương thức sắp xếp tổ hợp bên trong sẽ càng nhiều hơn. "Trận Bát Quái Cửu Cung một cửa sinh một cửa tử, trận Bát Quái Cửu Cung lợi hại nhất thời xưa!" "Kết cấu của nó giống như Kỳ Môn Độn Giáp, chỉ có một cửa sinh, nhưng cửa sinh này còn hiểm hóc hơn cả Kỳ Môn Độn Giáp!" "Cửa của Kỳ Môn Độn Giáp đều nằm trong tầm mắt của cậu!" "Nhưng các cửa của trận Bát Quái Cửu Cung này lại liên kết với nhau, thay đổi bất cứ lúc nào, muốn tìm được cửa chính xác, bắt buộc phải có một lộ trình chỉ dẫn hoàn chỉnh!" Tần Vũ nói.

Mà trận Bát Quái Cửu Cung họ đang đối mặt lúc này, đơn giản hơn loại đó rất nhiều.

Hơn nữa do hạn chế về không gian, các cửa ở đây e là nên có kết cấu thấp nhất là ngang ba dọc ba.

Tức là tổng cộng có hai mươi bảy căn phòng.

Trong đó hai mươi sáu căn đều là giả, chỉ có căn phòng ở vị trí trung tâm nhất mới là phòng chính xác, cũng là nơi cất giữ mọi bí mật.

Mà trong hai mươi sáu căn phòng này, sẽ xuất hiện vô số khả năng tùy theo sự biến hóa của các cửa.

Cho nên dưới tiền đề không có chỉ dẫn, muốn tìm được căn phòng chính xác, chỉ có một cách.

Đó là thử từng cái một!

Nhưng cách này lại vô cùng lãng phí thời gian.

Cho nên nếu có thể đảm bảo mỗi căn phòng đều không có nguy hiểm.

Thực ra có thể xác định điểm xuất phát rồi thử từng kết quả một.

Như vậy có thể rút ngắn thời gian.

Ngô Tam Tỉnh có thể để lại ký hiệu trong vòng chưa đầy hai ngày, e là cũng do thử nghiệm như vậy mà ra.

Lúc này để họ đi thử nghiệm, chẳng qua là vô cùng lãng phí thời gian.

Mọi người nghe Tần Vũ nói, đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Bởi vì cách nói này của Tần Vũ nếu muốn thành lập, thì phải có một tiền đề.

Đó là Ngô Tam Tỉnh phải đảm bảo mỗi căn phòng đều an toàn, như vậy mới có thể đi thử nghiệm.

Nếu không có những cửa đá bên trong, nguy hiểm dị thường, có thể vừa vào đã chết.

Vậy thì không có chuyện sau đó nữa.

Tần Vũ lại lắc đầu, xem ra sự việc dường như vẫn chưa chắc chắn! "Tiểu ca, cậu rốt cuộc đang úp mở cái gì vậy, biết thì mau nói đi!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Tần Vũ nói: "Chỉ là suy đoán!

Bởi vì chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên đến đây, cho nên chuyện này rất có khả năng thật sự khác đi!" Ngô Bất Chính dường như nghĩ đến điều gì đó, nói: "Cậu nói là những tướng sĩ thời Chiến Quốc kia?" "Nhưng cũng không đúng!" "Chúng ta trước đó đều đã phân tích rồi, cơ quan của ngôi mộ này hẳn là có sau những tướng sĩ kia!" "Cho nên, cơ quan được thiết lập trong ngôi mộ này chắc chắn chưa bị phá giải!" Tần Vũ lại lắc đầu nói: "Chưa chắc, các người vừa nói, ngôi mộ có sau tướng sĩ, là suy đoán!" "Nhưng không có bằng chứng nào có thể trực tiếp chứng minh, thời Chiến Quốc không thể xây dựng được ngôi mộ như thế này!" "Đừng quên, binh khí bên trong bức tường kim loại kia, cũng đều là của thời Chiến Quốc!" Lời này của Tần Vũ, quả thực là một lời nói trúng tim đen.

Mọi người nghe xong đều ngẩn ra.

Đúng vậy!

Điều này mới là bằng chứng sắt đá.

Trong bức tường kim loại có rất nhiều binh khí thời Chiến Quốc, mà trọng điểm chính là những binh khí này.

Thời Chiến Quốc đã có vũ khí lạnh, điều này cho thấy kỹ thuật luyện kim thời đó đã có.

Chỉ là có lợi hại hay không thì khó mà khảo chứng.

Chương 2053

Vậy thì tại sao thời đó lại không có khả năng xây dựng loại mộ này?

Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật lưu truyền đến nay chỉ còn lại một nửa.

Nhưng nghe nói cuốn sách này được truyền lại từ rất lâu trước đây.

Ngay cả bí thuật như vậy cũng có thể truyền lại, huống chi là kỹ thuật xây dựng ngôi mộ phức tạp này.

Hơn nữa nơi này trên đầu và dưới chân đều không có cơ quan.

Điều này cũng có thể chứng minh từ một khía cạnh khác.

Đây có lẽ chính là hình thái ban đầu của trận Bát Quái Cửu Cung. "Chết tiệt, nói như vậy thì chẳng phải những suy đoán trước đó của chúng ta đều bị lật đổ hết rồi sao!" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất nói.

Ngô Bất Chính gật đầu. "Ngôi mộ này quá kỳ lạ, mộ có trước và binh sĩ có trước, hai giả thuyết này vậy mà đều có thể nói thông. "Tôi thấy chúng ta vẫn là đừng nói nhảm nữa, cứ tìm chỉ dẫn của Ngô Tam Tỉnh đi!" "Bất kể thế nào, trước tiên tìm ông ấy rồi nói!" Mọi người gật đầu.

Cách giải thích mà cả hai con đường đều thông suốt này, trực tiếp khiến họ không thể tiếp tục suy luận được nữa.

Vẫn là kiên nhẫn chờ đợi chỉ dẫn của Ngô Tam Tỉnh là ổn thỏa nhất. "Này này!

Có ở đây rồi!" Phan Tử đang tìm kiếm manh mối ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Mọi người vội chạy qua.

Quả nhiên thấy một mặt tường trong đó đã có sự thay đổi nhỏ.

Trên đó quả nhiên lại xuất hiện một dòng chữ. "Cửa ở đây, bên trong tất cả các cửa đều không có nguy hiểm, ngôi mộ này rất kỳ quái!" "Cậu Ba cũng nhìn ra vấn đề của ngôi mộ này rồi!" Phan Tử nói.

Mọi người không khỏi gật đầu. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tiếp tục đi thôi!" Bàn Tử thúc giục, để tránh cánh cửa này lát nữa lại biến mất.

Ngay lập tức mấy người liền đi vào trong cánh cửa theo chỉ dẫn.

Lần này vẫn mất gần mười phút.

Họ mới chen ra khỏi lối đi.

Lần này xuất hiện trước mặt họ trong mộ thất, lại là một cỗ quan tài đã bị mở ra.

Quan tài làm bằng gỗ, đã mục nát rất nghiêm trọng.

Hơn nữa trong không khí có một mùi hôi thối rõ rệt.

Trên mặt đất vương vãi mấy bộ xương trắng.

Và một ít mảnh vụn áo giáp.

Xem ra ở đây, cũng đã chết mấy vị tướng sĩ.

Nhìn thấy tình hình của cỗ quan tài này, Tần Vũ gần như đã có thể xác định.

Tình hình của ngôi mộ này, rất có khả năng là mộ có trước, tướng sĩ có sau.

Dựa theo tình hình của mộ thất này để xem.

Hẳn là đám tướng sĩ thời Chiến Quốc kia, họ vì để tìm được mộ thất thật sự, đã lần lượt thăm dò tất cả các phòng, giải quyết hết những nguy hiểm bên trong.

Cho nên Ngô Tam Tỉnh mới để lại chỉ dẫn, nói mỗi phòng đều không có nguy hiểm. "Xem ra Tiểu ca nói đúng, mau tìm xem có chỉ dẫn không!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không rảnh để suy nghĩ tại sao ngôi mộ này lại có từ lâu đời như vậy.

Việc cấp bách vẫn là tìm được Ngô Tam Tỉnh.

Ai ngờ, họ còn chưa bắt đầu tìm ký hiệu.

Đột nhiên từ trong một bức tường bên cạnh, lại truyền đến một giọng nói trầm đục. "Cháu trai, là cháu phải không?" "Ngô Bất Chính, có phải là cháu không?" "Chú là chú Ba của cháu, chú tìm thấy Chân Long Chi Kiếm rồi, các cháu nghe thấy không?" "Chú tìm thấy Chân Long Chi Kiếm rồi!" Mọi người nghe thấy giọng nói này đều sững sờ.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: "Sao chú Ba của cậu lại ở trong tường vậy!

Chết tiệt, chuyện gì thế này?" "Cậu Ba!

Là cậu phải không?

Cậu ở đâu vậy?

Tôi là Phan Tử!" Phan Tử kích động nói, nghe thấy giọng của Ngô Tam Tỉnh khiến anh rất phấn khích.

Chương 2054

Điều này ít nhất chứng tỏ Ngô Tam Tỉnh vẫn còn sống, đó là kết quả tốt nhất rồi. "Phan Tử?

Cậu cũng đến rồi, tôi nghe được!" Ngô Tam Tỉnh kích động nói.

Dựa vào nguồn phát ra âm thanh để phán đoán, họ cũng đã xác định được vị trí.

Chính là ở mặt bên của gian mộ thất này.

Mấy người vội chạy qua.

Phát hiện ở đây cũng là một bức tường, nhưng lại không có cửa ẩn, Tần Vũ thậm chí còn kiểm tra kỹ lưỡng từng nơi.

Đều không phát hiện cửa ẩn. "Đừng tìm nữa, chúng ta đang ở trong những mộ thất khác nhau, thời gian gấp rút các người nghe tôi nói!" Ngô Tam Tỉnh nói. "Bố cục của nơi này, các người chắc cũng biết rồi, chính là trận Bát Quái Cửu Cung!" "Tổng cộng cần phải đi qua sáu cửa, tôi không biết các người hiện đang ở cửa thứ mấy, nhưng nhớ kỹ cứ đi theo ký hiệu tôi để lại là không sai!" "Ngoài ra, nhất định phải cẩn thận chủ mộ thất cuối cùng!" "Tôi đang ở đây, bên trong này có chín bộ hài cốt tướng sĩ." "Chúng đều đã xảy ra thi biến, thấy người là lao vào, nhất định phải cẩn thận!" "Cậu Ba, vậy bây giờ cậu thế nào rồi?

Hay là chúng ta dùng thuốc nổ cho nổ tung bức tường này đi!" Phan Tử có chút lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh, vội nói.

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Không được, các phòng đá ở đây di chuyển qua lại, cậu cho nổ xong vẫn còn một bức tường nữa, đợi cậu cho nổ hết, chúng ta sớm đã lệch nhau rồi!" "Tôi tạm thời không sao, tôi đang ở trong quan tài ở đây, Chân Long Chi Kiếm cũng ở đây!" "Nhưng nó nặng quá tôi không nhấc nổi, các người nhất định phải đến đây!" "Được!

Cậu Ba, cậu cứ ở yên đó đợi chúng tôi!" Phan Tử kích động nói.

Ngô Tam Tỉnh không chết, đó là kết quả tốt nhất.

Còn về chín con tống tử đã thi biến kia, chỉ cần là tống tử thì dễ đối phó.

Không có gì phải sợ. "Đừng hoảng, cuối cùng tôi còn phải nói cho các người biết, các cửa ở đây tôi chưa đi hết!" "Theo ghi chép, ở đây ngoài chủ mộ thất ra còn có tổng cộng hai mươi sáu cửa!" "Trong đó cơ quan của hai mươi cửa đã được phá giải!" "Còn lại sáu cửa chưa phá, bên trong có thể sẽ có nguy hiểm, nhất định phải đi theo chỉ dẫn của tôi!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Cùng lúc đó, giọng của ông ta đã bắt đầu yếu đi.

Rõ ràng vị trí của hai gian mộ thất đang lệch ra xa nhau. "Cậu Ba!

Cậu Ba!" Phan Tử hét lên.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, giọng của Ngô Tam Tỉnh vẫn ngày càng xa, rất nhanh sau đó hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Ngô Bất Chính vỗ vai Phan Tử, bảo anh bình tĩnh lại, mọi chuyện vẫn phải tiếp tục. "Đúng vậy, bây giờ biết chú Ba nhà cậu an toàn là đủ rồi!" "Tôi thấy chúng ta vẫn nên mau tìm ký hiệu đi!" Bàn Tử nói bên cạnh.

Phan Tử gật đầu, ngay lập tức mọi người liền bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất.

Cả mộ thất không lớn.

Tín hiệu cũng không khó tìm.

Rất nhanh mọi người đã phát hiện ra tín hiệu trên một cánh cửa đá ở mặt bên.

Chỉ là nhớ lại giọng nói gần trong gang tấc vừa rồi, lại nhìn lối đi trước mặt.

Không khỏi khiến người ta thổn thức, đúng là một bức tường ngăn cách, sai một ly đi một dặm.

Họ mới chỉ ở cửa thứ ba, tiếp theo còn có đủ ba cửa nữa đang chờ.

Mấy người không trì hoãn nữa, lập tức đi vào theo lối đi này.

Lần này, tốc độ lại nhanh hơn trước rất nhiều.

Mọi người chỉ dùng năm phút đã đi ra khỏi lối đi.

Lần này xuất hiện trước mặt họ trong mộ thất, lại là một chiếc quan tài nhỏ.

Chiếc quan tài này chỉ bằng một nửa kích thước của quan tài thông thường.

Dựa theo kinh nghiệm của họ, chiếc quan tài này hẳn là dùng cho những đứa trẻ chết yểu.

Nhưng kỳ lạ là, chiếc quan tài này lại không hề bị mở ra.

Trông có vẻ như là một chiếc quan tài còn nguyên vẹn. "Chắc là không sao đâu, không phải Cậu Ba đã nói rồi sao, nơi này có hai mươi sáu cửa, trong đó cơ quan của hai mươi cửa đã được phá giải!" "Tức là chỉ còn lại sáu cửa còn nguy hiểm!" "Chúng ta đi theo lộ trình Cậu Ba để lại, chắc chắn không sao!" "Đừng quan tâm đến chiếc quan tài này, mau tìm lối ra đi!" Phan Tử gọi.

Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Nhưng lần này, lại không thuận lợi như trước.

Tìm nửa ngày cũng không thấy.

Cuối cùng mấy người bàn bạc, cũng đã nửa ngày chưa nghỉ ngơi, thôi thì cứ nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Tiện thể ăn chút đồ, biết đâu ký hiệu đó lát nữa sẽ tự mình hiện ra.

Ký hiệu trước đó cũng vậy, đợi một lúc là hiện ra.

Chương 2055

Mộ thất của Bát Quái Cửu Cung này di chuyển qua lại, biết đâu lúc này ký hiệu đó biến mất cũng không chừng.

Phan Tử tuy cũng lo lắng.

Nhưng từ tối qua đến giờ anh cũng chưa ăn gì nhiều.

Lúc này ngồi xuống quả thực có chút đói đến mức trước ngực dán vào sau lưng.

Bàn Tử lập tức lấy đèn gió ra.

Hâm nóng một ít nước, ăn cùng với thịt khô nén.

Tuy lần này đến vội vàng, nhưng Phan Tử họ vẫn chuẩn bị rất đầy đủ.

Ít nhất là về mặt thực phẩm, đã ngon hơn rất nhiều so với những lần hạ mộ trước đó của họ.

Mọi người ăn chút đồ, mới cảm thấy khá hơn một chút.

Phan Tử vẫn còn lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh nên chạy đi tìm ký hiệu.

Nhưng mãi vẫn không có tiến triển gì.

Bàn Tử ăn no xong liền bắt đầu để ý đến chiếc quan tài. "Này tôi nói, chiếc quan tài này nếu đã chưa mở, vậy chứng tỏ đồ bên trong vẫn còn, nơi này hiếm khi gặp được một chiếc quan tài!" "Chúng ta không mở ra xem thử sao?" "Biết đâu bên trong có manh mối quan trọng thì sao?" "Cậu thôi đi, chúng tôi còn không hiểu cậu à, cậu không phải là nhắm vào đồ bên trong sao?" "Tôi nói cho cậu biết, bây giờ không phải là lúc để mò minh khí, đừng gây thêm chuyện nữa!" Ngô

Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy lập tức bất mãn nói: "Thiên Chân cậu lại hiểu lầm tôi rồi, tôi sao lại thèm khát minh khí bên trong chứ?" "Tôi thật sự muốn tìm manh mối!" "Thôi đi, mau đi thu dọn đồ đạc, ký hiệu đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!" Ngô Bất Chính lười để ý đến hắn, bảo hắn đi thu dọn đồ đạc.

Bàn Tử bất lực, chỉ có thể chạy đi thu dọn đèn gió và những thứ khác.

Nhưng thu dọn được một nửa, hắn đột nhiên phát hiện, cái nồi đun nước nóng lại không thấy đâu.

Nhớ lại trước đó Phan Tử có qua uống nước, liền hỏi: "Phan Tử, uống xong chưa, đưa nồi cho tôi!" Phan Tử đang tìm manh mối ở bên cạnh, nghe vậy liền hét lên: "Tôi có động vào nồi của cậu đâu, vẫn để trên đèn gió mà!" "Ở đây làm gì có, cậu tự qua mà xem!" Bàn Tử nói.

Phan Tử chạy lại, quả nhiên không thấy cái nồi. "Ai!

Lạ thật, rõ ràng tôi để trên đèn gió mà, cậu tìm xem, có phải hai người họ ai lấy không!" "Không thể nào, ở đây chỉ có năm người chúng ta, Doanh Thương gần như không ăn không uống, trong tay hai người họ làm gì có đồ gì!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính ba người nghe vậy cũng vội chạy qua.

Nhưng cái nồi vẫn không tìm thấy. "Tôi nói, cái nồi này còn có thể mọc cánh bay đi...." Bàn Tử nói chưa hết câu, đột nhiên thấy Tần Vũ lại làm một động tác ra hiệu im lặng.

Mọi người thấy động tác này, trong lòng không khỏi căng thẳng, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Tần Vũ ra hiệu bằng mắt, bảo mọi người nhìn về một hướng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy không khỏi toàn thân dựng tóc gáy.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, ở một góc của mộ thất, lại có một người.

Người đó đang bò trên mặt đất, liếm nước nóng trong nồi.

Nước nóng đó rất nóng.

Trước đó họ uống đều phải đổ ra cho nguội bớt.

Nhưng người đó dường như hoàn toàn không cảm nhận được, cứ thế mà liếm lấy liếm để, nhưng ánh sáng quá tối, hoàn toàn không nhìn rõ mặt người đó.

Phan Tử còn tưởng là Ngô Tam Tỉnh ra ngoài, khát nước quá.

Lập tức chạy qua, đồng thời hét lên: "Cậu Ba, cậu ra ngoài lúc nào vậy?" Lời của Phan Tử vừa dứt, còn chưa nói xong đột nhiên vật đó dường như bị kinh động.

Lại không thèm quan tâm đến cái nồi nữa, quay người một bóng đen trực tiếp lao về phía chiếc quan tài ở giữa.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, vật đó đã biến mất không thấy đâu.

Giống như ma quỷ trực tiếp chui vào trong quan tài.

Mọi người đều bị cảnh này làm cho ngây người.

Phan Tử phản ứng lại vội chạy lên lấy cái nồi về.

Nhưng trên đó lại dính một lớp chất lỏng màu xanh lá.

Vừa ngửi mùi đó, sắc mặt mọi người liền biến đổi.

Bởi vì đó chính là mùi hôi thối của xác chết!

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Không phải Ngô Tam Tỉnh nói ở đây không có nguy hiểm sao, sao ở đây lại có tống tử!" "Đừng nói bậy, vật đó rốt cuộc là gì còn chưa biết đâu!" "Hơn nữa, làm gì có tống tử nào có thể xuyên qua quan tài được, biết đâu là ma!" Phan Tử nói.

Anh không tin Cậu Ba sẽ lừa họ.

Hơn nữa cũng không có lý do gì.

Họ đi theo chỉ dẫn của Ngô Tam Tỉnh đến đây.

Nếu ở đây có nguy hiểm, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã giải quyết rồi.

Chương 2056

Hoặc ít nhất cũng sẽ nhắc nhở họ.

Nhưng đi suốt chặng đường này, hoàn toàn không thấy nhắc nhở gì.

Thậm chí vừa rồi lúc nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh, ông ta cũng không nói trên đường có gian mộ thất nào có vấn đề. "Nhưng dịch thi trên cái nồi này là có thật, mẹ kiếp tôi đã nói cái quan tài này có vấn đề mà!" "Tiểu ca, đừng do dự nữa, trực tiếp khai quan đi!" Bàn Tử vừa nói vừa lấy đồ nghề ra.

Tần Vũ gật đầu, tỏ ý đồng ý.

Bây giờ trong tình huống này, không khai quan đã không được nữa rồi.

Họ đang ở đây chờ manh mối xuất hiện.

Nếu vật trong quan tài đó ngoan ngoãn không ra thì còn đỡ.

Nhưng bây giờ đã chạy ra ngoài rồi, nếu không giải quyết, họ cũng không thể yên tâm ở đây chờ ký hiệu xuất hiện.

Hơn nữa ai biết đó có phải là tống tử hay không, lỡ như thật sự là một con tống tử nào đó, không giải quyết, lát nữa nó ra ngoài tấn công người thì phải làm sao.

Có quyết định, ngay lập tức mọi người không nói nhảm nữa.

Ngô Bất Chính vẫn đi tìm tín hiệu trên bốn bức tường, để tránh bỏ lỡ trong lúc họ khai quan.

Còn Tần Vũ, Bàn Tử, Doanh Thương và Phan Tử, thì phụ trách việc khai quan.

Mỗi người giữ một mặt, để phòng vật bên trong chạy thoát.

Bàn Tử lấy công cụ ra, lập tức tiến lên cạy nắp quan tài.

Nhưng Phan Tử cảm thấy sự việc rất kỳ lạ, liền hỏi bên cạnh: "Tôi nói, chuyện này vẫn không giải thích được!" "Cậu Ba không thể nào để lại tin tức giả được, hơn nữa giọng nói vừa rồi các người cũng đều nghe thấy!" "Không thể nào là giả được!" "Hơn nữa quan trọng nhất là, tôi đào đất bao nhiêu năm nay, nghe nói ma xuyên tường, ma đập tường, nhưng chưa từng nghe nói tống tử còn biết xuyên quan tài!" Bàn Tử không để tâm, vừa cạy nắp quan tài vừa nói: "Ai da lão Phan, cậu đúng là quá bảo thủ rồi!" "Nói cho cùng, là do đào mộ quá ít, kiến thức không đủ!" "Tôi nói cho cậu biết, theo kinh nghiệm của Bàn gia tôi, đừng nói là tống tử xuyên quan tài, cho dù là tống tử mặc bikini, tôi cũng tin!" "Thời buổi này, mộ cổ ít đi, bên trong xảy ra chuyện gì cũng không có gì lạ!" "Ây!

Tôi chửi thề, cái quan tài này sao vậy?

Sao lại không có nắp quan tài?" Bàn Tử vừa nói vừa gọi mọi người đến xem.

Phan Tử còn cười hắn tay nghề kém.

Nhưng khi đến gần xem, anh cũng ngẩn ra, quả nhiên như Bàn Tử nói, chiếc quan tài này lại không có nắp.

Cả chiếc quan tài dường như là một khối liền.

Nhưng như vậy lại không giải thích được, làm gì có quan tài nào là một khối liền, đó chẳng phải là một khúc gỗ đặc.

Nhưng chiếc quan tài này trông rõ ràng là được điêu khắc tinh xảo! "Ngớ người ra chưa, để Phan gia nói cho cậu biết, đây chắc chắn là quan tài kết cấu mộng gỗ, loại quan tài này rất hiếm thấy, chủ yếu là do giá thành quá đắt!" "Nhìn là biết chủ nhân bên trong là một đứa con trai ngốc của một lão địa chủ!" Phan Tử vừa nói vừa lấy búa ra, chuẩn bị trực tiếp đập vỡ chiếc quan tài này.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói nhiều, quan tài kết cấu mộng gỗ, hắn thật sự chưa từng thấy.

Lúc này vừa hay để Phan Tử thể hiện tay nghề.

Nhưng Phan Tử loay hoay nửa ngày, cũng không tìm thấy mộng gỗ ở đâu.

Cuối cùng trong tình thế khó xử, anh lại trực tiếp dùng búa đập vỡ quan tài.

Vốn dĩ chiếc quan tài này đã ở đây rất nhiều năm.

Không còn chắc chắn như vậy, mấy nhát búa xuống, rất dễ dàng đã mở ra.

Nhưng khi Phan Tử đập vỡ chiếc quan tài này, mọi người nhìn thấy liền ngẩn ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài trống rỗng.

Có một mùi hôi thối của xác chết vô cùng khó ngửi.

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, bên trong quan tài lại có rất nhiều mảnh vải rách.

Những mảnh vải rách này nhìn là biết không phải là đồ liệm.

Mà rất giống loại vải dùng để trang trí áo giáp thời Chiến Quốc.

Bởi vì loại vải này, họ đã từng thấy trước đây.

Chính là trên áo giáp của những tướng sĩ đã chết kia.

Rất rõ ràng là nó. "Mẹ kiếp, đây đâu phải là quan tài, đây rõ ràng là một cái ổ!" "Chỉ có những loài gia súc như chó mới tha những thứ này về làm ổ!" Phan Tử chửi.

Bàn Tử cũng không khỏi gật đầu.

Nói như vậy, bên trong chiếc quan tài này thật sự giống như một cái ổ. "Tiểu ca, cậu đã từng thấy loại quan tài này chưa?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Loại quan tài này hắn thật sự là gái lớn lần đầu lên kiệu hoa, lần đầu tiên thấy.

Tần Vũ lắc đầu, không nói gì.

Mà rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Chương 2057

Thọc vào trong quan tài đó.

Gõ gõ vào bốn vách.

Phan Tử nhìn cũng thấy kỳ lạ, tự lẩm bẩm: "Đúng là gặp ma rồi, một chiếc quan tài hoàn toàn kín, thi thể đi đâu rồi?" "Hơn nữa, chiếc quan tài này trước đó cũng chưa bị mở ra, làm sao có thể có mảnh vải vụn của áo giáp thời Chiến Quốc vào được?" "Chẳng lẽ chiếc quan tài này có cửa?" Phan Tử đang nói, đột nhiên Tần Vũ nhíu mày.

Chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao lại cạy được một bên phía dưới của quan tài lên.

Quả nhiên như Phan Tử suy đoán, trên chiếc quan tài này lại có một cánh cửa ẩn giống như lỗ chó.

Vị trí của cánh cửa ẩn cực thấp, người bình thường không ai chú ý đến đây.

Nếu không phải Hắc Kim Cổ Đao cạy mở chỗ này, họ thật sự không dám nghĩ, trên chiếc quan tài này lại còn có một cánh cửa ẩn.

Bởi vì điều này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Làm gì có ai làm quan tài thành hình dạng giống như ổ chó. "Tôi nói, các người đừng kích động vội, trên này có cửa, vậy vật bên trong chẳng phải đã..." Bàn Tử còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "bốp" giòn tan.

Mọi người đều sững sờ, vội quay đầu lại xem.

Vừa nhìn thấy không khỏi đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Ngô Bất Chính lại bị đè xuống đất.

Mặt đã tím tái.

Trên người cậu ta có một bóng đen đang đè lên.

Nếu không phải những năm gần đây Ngô Bất Chính hạ mộ thể chất có phần cải thiện.

E là lúc này đã chết rồi.

Tiếng động đó chính là do cậu ta đập tay xuống đất phát ra.

Lúc này cậu ta bị vật đó bóp cổ, ngay cả sức để nói cũng không có.

Tần Vũ thấy vậy ánh mắt lạnh đi, một bước lao tới.

Vật đó cũng rất giảo hoạt, thấy có người qua căn bản không ham chiến, đứng dậy liền chạy.

Nhưng Tần Vũ đã nổi sát tâm, làm sao cho nó cơ hội.

Vật đó vừa mới nhảy lên.

Hắc Kim Cổ Đao đã vung ngang qua.

Chỉ nghe một tiếng "bịch" trầm đục, Hắc Kim Cổ Đao nặng nề đập vào người vật đó.

Trong nháy mắt đã đập nó văng vào tường.

Trực tiếp đập thành một đống.

Chết ngay tại chỗ. "Thiên Chân!" Bàn Tử vội chạy qua, đỡ Ngô Bất Chính dậy.

Ngô Bất Chính mặt mày tím tái, thở hổn hển nói: "Các người..... các người mẹ nó..... muốn hại chết tôi à!" "Đó rốt cuộc..... là cái thứ gì?" Ngô Bất Chính vừa nói vừa thở dốc.

Nhưng xem ra dường như không có gì đáng ngại.

Bàn Tử nói: "Ai mẹ nó biết là thứ gì, chắc là một con chó bị trá thi!" "Chó gì, mẹ nó đây là một người!" Phan Tử nói bên cạnh.

Anh tiến lên lật vật đó lại, nói: "Đây là một người lùn, nhưng tuyệt đối là người trưởng thành!" "Ai lại chôn anh ta ở đây, biến thành thế này?" Phan Tử cũng không hiểu.

Nhưng Tần Vũ ở bên cạnh đột nhiên nhận ra điều gì đó, một bước tiến lên đá vật đó vào một lối đi bên cạnh.

Đồng thời thúc giục: "Mau đi!

Trong cơ thể vật đó có vấn đề!" Lời Tần Vũ vừa dứt, mọi người liền thấy.

Trong lối đi tối tăm đó, lại sáng lên một luồng ánh sáng màu đỏ.

Gần như cùng lúc, ánh sáng đỏ đó liền bay lên, sau đó lảo đảo bay ra khỏi lối đi.

Vừa nhìn thấy mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đó chẳng phải chính là Thi Miết Vương sao! "Mẹ kiếp, sao thứ này cũng có Thi miết vương!" Bàn Tử chửi thề, quay người bỏ chạy.

Nhưng vừa quay lại, hắn đã thấy mình lại tụt ở phía sau cùng.

Tần Vũ vác Ngô Bất Chính đã chạy vào trong thông đạo.

Chương 2058

"Lũ chết bầm các người!" Bàn Tử chửi một câu, cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này bọn họ đã chẳng còn lòng dạ nào mà đợi ký hiệu nữa, chỉ có thể chạy ngược lại vào con đường cũ.

Thi miết vương ở phía sau rất nhanh đã bị bỏ lại mất dạng.

Mấy người lần lượt lao ra khỏi thông đạo.

Thế nhưng Bàn Tử vừa ra ngoài, đã thấy Tần Vũ và mấy người kia đều đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Hắn không khỏi thúc giục. "Tôi nói này, mau đi thôi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì?" Bàn Tử vừa mở miệng đã bị Phan Tử lấy tay bịt chặt lại. "Đừng nói nữa, mẹ nó cậu đừng có nói to như thế!" Bàn Tử ngẩn người, lúc này mới nhìn thấy.

Thì ra trong mộ thất này lại đầy rẫy lục giác linh đang.

Toàn bộ lục giác linh đang được treo trên những sợi tơ, giăng kín khắp cả căn phòng.

Tuy không dám nói là một con muỗi cũng không bay qua được, nhưng đối với họ mà nói, muốn đi qua gần như khó như lên trời! "Mẹ kiếp, cậu Ba nhà các người chỉ đường kiểu gì thế, sao lại sai nữa rồi!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Phan Tử nghe vậy lại không vui. "Cậu Ba không thể sai được, chắc chắn là chúng ta đi nhầm!" "Có lẽ đã sai từ mộ thất trước rồi, nên mới đợi cả buổi mà không thấy ký hiệu đâu!" "Tiểu ca, bây giờ phải làm sao đây?" Phan Tử hỏi.

Trong tình huống này, anh ta thật sự hết cách rồi.

Thi miết vương ở phía sau không biết bao lâu nữa sẽ tới.

Phía trước lại không đi được, không lẽ lại ngồi đây chờ chết.

Sắc mặt Tần Vũ rất khó coi.

Ngô Bất Chính cũng nuốt nước bọt, không biết phải làm sao cho phải.

Hoàn cảnh hiện tại, nói là tuyệt cảnh cũng không quá lời. "Chúng ta xui quá rồi, không phải chỉ còn sáu phòng có cơ quan chưa giải được sao?

Thế mà chúng ta lại đụng phải hai cái liền!" Bàn Tử nói ở phía sau. "Được rồi, bây giờ nói mấy cái đó thì có ích gì, thế nào cũng có cách ra ngoài thôi!" Ngô Bất Chính nói. "Với cái thân hình này của Bàn gia, các cậu qua được chứ Bàn gia chưa chắc à!" Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Lục giác đồng linh trước mắt thật sự quá nhiều.

Muốn đi xuyên qua đây, nói thật là ngay cả hắn cũng không có lòng tin.

Hơn nữa, dù cho họ có qua được thì Doanh Thương phải làm sao?

Thân hình Doanh Thương còn to hơn, chắc chắn không thể nào qua được. "Tiểu ca, hay là cậu tự đi trước đi!" Bàn Tử đột nhiên nói.

Phan Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy đều sững sờ.

Nhưng ngay sau đó Ngô Bất Chính liền lên tiếng. "Tiểu ca cậu đi trước đi, đi được người nào hay người nấy!" "Tuy rất không mong muốn như vậy, nhưng đây có lẽ là kết quả tốt nhất rồi!" Phan Tử cũng nói.

Thế nhưng Tần Vũ hoàn toàn không nghe họ nói gì nữa.

Anh mơ hồ phát hiện ra không gian của mộ thất này dường như không lớn lắm.

Anh có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong những chiếc lục giác đồng linh kia hình như có một cột đá nhô lên.

Trên đó dường như có đặt thứ gì đó.

Mộ thất này được canh phòng nghiêm ngặt như vậy, thậm chí còn bố trí nhiều lục giác đồng linh đến thế, dường như chính là để bảo vệ thứ quan trọng nhất kia.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ dường như đã nghĩ ra điều gì.

Anh không nói hai lời, bắt đầu đi về phía trước.

Những chiếc lục giác đồng linh này tuy treo dày đặc, nhưng đối với anh mà nói, vẫn chưa phải là phiền phức gì lớn.

Chỉ cần cẩn thận một chút, với thân thủ của anh thì chắc chắn có thể đi qua.

Bàn Tử, Ngô Bất Chính và Phan Tử thấy Tần Vũ thật sự bắt đầu đi về phía trước, trong lòng không khỏi dâng lên một trận bi thương. "Tôi nói này, cậu đi thật đấy à, cậu nói một câu đi chứ!" "Từ biệt một tiếng cũng được mà!" Bàn Tử cạn lời.

Ngô Bất Chính cũng thở dài, theo cậu thấy, không từ biệt có lẽ lại là kết quả tốt nhất.

Nếu thật sự sến sẩm chia tay, cậu còn không chắc có nỡ hay không.

Phan Tử quay người nhìn về phía thông đạo ở lối vào.

Chương 2059

Một mảng tối đen, Thi miết vương kia dường như vẫn chưa đuổi tới.

Hiện tại vẫn còn thời gian.

Nhưng làm sao họ qua được đây.

Phan Tử lên tiếng. "Tôi nói này, chúng ta cũng không thể ngồi đây chờ chết được!" "Lát nữa Tiểu ca qua rồi, chúng ta không được thì đi bên dưới!" "Cẩn thận một chút chắc cũng qua được!" Bàn Tử nghe vậy liền nằm rạp xuống đất xem xét.

Mấy chiếc lục giác đồng linh này quả thực có một khoảng cách nhất định so với mặt đất.

Nhưng Ngô Bất Chính và Phan Tử thì được, chứ bảo hắn và Doanh Thương đi qua thì có hóp bụng cũng vô dụng. "Thôi, các cậu đi đi, tôi và đại ca ở lại!" Bàn Tử cũng ra vẻ.

Thế nhưng Phan Tử nói. "Nghĩ gì thế, nếu bên dưới qua được, chúng ta sẽ dùng dây thừng cố định trên vách tường, các cậu đi qua từ bên trên, chẳng phải phía trên có không gian rất lớn sao?" Bàn Tử nghe vậy nhìn lên, không gian phía trên quả nhiên rất lớn.

Thế nhưng ngay lúc họ đang bàn bạc, phía trước đột nhiên vang lên giọng nói của Tần Vũ. "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, ở đây có thứ gì đó, nói không chừng còn một tia hy vọng!" Mọi người nghe vậy lập tức đều chờ đợi.

Về phía Tần Vũ, anh đã đi xuyên qua trận lục giác đồng linh, đến được phía trước.

Và ở phía trước, anh quả nhiên nhìn thấy một cột đá nhô lên.

Trên cột đá đặt một chiếc hộp gấm.

Chỉ là chiếc hộp gấm này được làm bằng đồng, không nhìn ra bên trong có gì, thậm chí lắc lên cũng không có tiếng động.

Tần Vũ dùng ngón tay sờ thử, phát hiện trên chiếc hộp gấm bằng đồng này có một rãnh lõm hình vuông, dường như cần một vật hình vuông rất lớn mới có thể mở ra.

Lần này phiền phức rồi.

Anh không có chìa khóa để mở chiếc hộp gấm này.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ bèn cất chiếc hộp đi trước, chuẩn bị sau này nghĩ cách mở sau.

Thứ này được đặt ở đây, hiển nhiên là vô cùng quan trọng, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Tần Vũ cất kỹ chiếc hộp, rồi bắt đầu xem xét xung quanh, thậm chí dùng tay sờ từng tấc tường ở đây, hy vọng có thể tìm thấy cơ quan phá giải.

Không ngờ lại thật sự bị anh tìm thấy.

Trên vách tường ngay phía sau cột đá có một viên gạch có thể di chuyển, Tần Vũ ấn xuống dưới.

Tức thì chỉ nghe tiếng kim loại chuyển động "cạch cạch" vang lên.

Và gần như cùng lúc, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên. "Tiểu ca, tình hình gì thế, sao ở đây lại mở ra một cánh cửa!" "Đợi tôi!" Tần Vũ gọi một tiếng, vội vàng đi theo đường cũ trở về.

Lát sau anh liền thấy, ở bên cạnh lối vào của mộ thất này, quả nhiên đã mở ra một cánh cửa ngầm.

Bên trong cửa ngầm tối om, không biết có gì.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là chờ chết ở đây.

Phan Tử lại chạy đi xem lối vào lúc trước, kinh hãi kêu lên. "Đi thôi!

Thứ đó đến rồi, không đi nữa là bị nó cắn chết đấy!" Nói xong, mọi người trực tiếp chui vào trong cánh cửa ngầm kia.

Nhưng cánh cửa ngầm này lại không tự động đóng lại, khiến mọi người có chút cạn lời.

Cửa mở thì Thi miết vương kia vẫn có thể đuổi theo mà!

Nhưng lúc này họ cũng chẳng quản được nhiều như vậy.

Nơi này giống như mê cung, mẹ nó chứ không tin con thi miết kia có mũi chó, còn có thể lần theo mùi mà đuổi theo được sao?

Mấy người không ngừng nghỉ, một mạch lao về phía trước.

Chạy suốt gần hai mươi phút, con đường này mới đến cuối.

Thế nhưng khi đến gần xem xét, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy cuối lối ra lại quay về bên ngoài, chính là nơi mà ba người họ phát hiện ra lối vào của mộ trong mộ lúc trước.

Cánh cửa kim loại đang mở ở phía trước vô cùng quen thuộc.

Nhìn sang bên cạnh, chẳng phải đó chính là lối vào đầu tiên của trận Bát quái cửu cung mà họ đã vào lúc trước sao? "Mẹ kiếp, sao chúng ta lại ra ngoài rồi?" Bàn Tử có chút cạn lời.

Phan Tử thì phịch một tiếng ngồi xuống đất, cúi đầu chán nản nói. "Chúng ta vốn đã rất gần cậu Ba rồi, rốt cuộc là sai ở đâu?" Ngô Bất Chính vỗ vai anh ta an ủi.

Chương 2060

"Được rồi, ít ra kết quả cũng tốt, cùng lắm thì chúng ta đi lại một lần nữa!" "Chắc chắn là đã sai ở một khâu nào đó, lần này nhất định có thể tìm đúng, không phải vẫn còn thời gian sao!" Phan Tử thở dài, chỉ đành đứng dậy lần nữa.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, lập tức cùng mọi người đi vào lại theo lối vào đầu tiên của trận Bát quái cửu cung.

Thực ra lần này, họ cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Ít nhất cũng biết được Ngô Tam Tỉnh vẫn còn sống.

Tần Vũ cũng đã có được chiếc hộp không biết giấu thứ gì bên trong.

Đồng thời, họ cũng đã trải nghiệm được sự phức tạp và tinh diệu của trận Bát quái cửu cung này.

Nếu không phải đám binh sĩ Chiến quốc kia vào trước, phá hủy rất nhiều cơ quan, e rằng lúc này họ đã sớm không biết bị nhốt ở đâu, hoặc là đã chết trong căn phòng nào đó.

Bây giờ có thể đi lại một lần nữa, thực sự đã là một kết quả rất tốt rồi.

Có kinh nghiệm từ trước, tốc độ của mấy người lần này rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ chưa đầy nửa giờ, họ đã quay lại mộ thất trước khi xảy ra sự cố.

Họ nhìn thấy bộ hài cốt của binh sĩ kia.

Cũng chính là từ đây đi tiếp, họ mới gặp phải con Tống tử.

Tần Vũ tìm đến nơi họ đã vào lúc trước, mọi người nhìn một cái liền phát hiện.

Quả nhiên, họ đã đi sai ở đây.

Ký hiệu lúc này căn bản không có ở đây! "Mẹ nó, suýt nữa thì toi mạng ở đây, lần này nhất định phải cẩn thận, xác định được lối vào rồi hẵng tiến lên!" Bàn Tử chửi thề.

Mọi người cũng một phen sợ hãi, may mà đi nhầm không xảy ra chuyện gì, không thì dù có chết xuống âm phủ địa phủ cũng không có chỗ mà kêu oan.

Mọi người chờ tại chỗ suốt nửa giờ.

Cuối cùng, ký hiệu mà Ngô Tam Tỉnh để lại đã xuất hiện.

Lần này để cho an toàn, Tần Vũ còn tìm kỹ xung quanh ký hiệu một lượt.

Sau khi xác định không phát hiện ra lối vào nào khác, mới dẫn mọi người vào lối vào bên cạnh ký hiệu.

Đi suốt một đường, mọi người đều vô cùng cẩn thận.

Mười phút sau, khi họ bước ra khỏi thông đạo, liền thấy phía trước xuất hiện một mộ thất, quả nhiên không phải là mộ thất có Tống tử kia, mà là một mộ thất hoàn toàn mới.

Trong mộ thất này không có gì cả.

Nhưng trên vách tường đối diện có để lại một vết xước, chính là ký hiệu của Ngô Tam Tỉnh.

Nhìn thấy ký hiệu này, mấy người đều mừng rỡ.

Họ làm theo cách cũ, sau khi xác định được lối vào mới đi vào trong.

Đi liền ba mộ thất.

Lúc này họ đã rất gần điểm cuối rồi.

Bắt đầu từ mộ thất thứ tư, bên trong không còn trống rỗng nữa.

Trên vách tường của mộ thất bắt đầu xuất hiện từng bức bích họa.

Hơn nữa, thời gian xuất hiện ký hiệu trong mỗi mộ thất cũng bắt đầu tăng lên, về cơ bản là nửa giờ mới xuất hiện một lần.

Lúc này họ vừa mới vào, thế là Bàn Tử ngồi xuống đất nghỉ ngơi, nói. "Thiết kế của cổ mộ này cũng nhân văn thật đấy chứ, sợ chúng ta đi đường mệt quá, còn cho nửa giờ nghỉ ngơi!" "Cậu thì biết cái gì, đây là một loại cơ quan tâm lý!" Phan Tử nói.

Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Cậu tưởng tôi không biết thật à, tôi đang đùa đấy, hiểu không?

Chẳng trách cậu không có bạn gái, cái loại trai thẳng như thép giống cậu, ai mà thích cho được?" "Tôi không thích bị Tiểu Thúy thích!" Phan Tử khinh thường nói.

Bàn Tử lười để ý đến anh ta, tự mình nghỉ ngơi.

Lý do mà lối vào chính xác của mộ thất này nửa giờ mới xuất hiện một lần, đúng là như lời Phan Tử nói.

Đó là một loại cơ quan tâm lý.

Trận Bát quái cửu cung này tuy phức tạp, nhưng cũng không phải là tuyệt lộ, tất nhiên sẽ có lối vào chính xác xuất hiện.

Chỉ là so sánh mà nói, số lần xuất hiện của lối vào chính xác ít hơn, còn số lần xuất hiện của lối vào sai lại nhiều hơn.

Vì vậy sẽ khiến người vào rất dễ đi nhầm.

Đây thực ra cũng là cách bố trí cơ quan thường thấy.

Ngô Bất Chính không có hứng thú gì với nội dung họ thảo luận.

Lúc này cậu đang cùng Tần Vũ xem bích họa trên vách tường.

Chương 2061

Đối với bích họa trong cổ mộ, Ngô Bất Chính luôn rất có hứng thú, vì những bức bích họa này có khả năng sẽ tiết lộ thông tin về chủ nhân của ngôi mộ, từ đó có được một số manh mối quan trọng.

Ở đây có tổng cộng bốn bức bích họa.

Mỗi vách tường có một bức, nội dung đồ sộ nhưng lượng thông tin lại rất ít.

Hơn nữa, kỹ thuật điêu khắc của mỗi bức bích họa khá đơn giản và trực tiếp, không có những công phu điêu khắc tinh xảo hay màu sắc rực rỡ thường thấy ở các đời sau.

Thủ pháp đơn giản và ngắn gọn của nó dường như chỉ là để ghi lại nội dung trên những bức bích họa này.

Ví dụ như bức thứ nhất, nó rất đơn giản miêu tả lại một khung cảnh.

Đó là một bức sơn hà đồ.

Miêu tả non sông tươi đẹp, địa lý núi sông vô cùng hùng vĩ, khiến người ta đối mặt với bức bích họa này cũng có một cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Thế nhưng, trên bức sơn hà đồ này lại miêu tả rất nhiều nơi khói lửa ngút trời, cảnh tượng thảm khốc thây chất đầy đồng, chẳng khác nào một cảnh tượng địa ngục trần gian.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm nhận trực quan.

Sau khi nghiên cứu kỹ bức bích họa này, sẽ phát hiện ra rằng, trong bức bích họa này ẩn giấu một số thông tin quan trọng.

Ví dụ như tại sao lại là một cảnh tượng thảm khốc thây chất đầy đồng như vậy?

Thì ra đây là miêu tả cảnh tượng của một chiến trường.

Bên cạnh rất nhiều thi thể đều cắm những lá cờ khác nhau, trên đó có hiệu của các thế lực mà họ trung thành.

Rõ ràng là một cảnh tượng chinh chiến.

Nếu nhìn từ góc độ này, lại có một chút ý cảnh, "Chỉ biết sa trường vì nước chết, cần gì da ngựa bọc thây về". "Bức tranh này miêu tả hẳn là cảnh tượng thảm khốc của chiến trường thời cổ đại!" Ngô Bất Chính nói. "Thời kỳ Chiến quốc là thời kỳ trăm nhà đua tiếng, nhân tài xuất hiện lớp lớp, đồng thời cũng là thời chiến hỏa liên miên!" "Ngôi mộ cổ này rất có khả năng là mộ thời Chiến quốc, cho nên có loại bích họa chinh chiến sa trường này cũng không có gì lạ." "Những bức họa này làm tôi nghĩ đến một khả năng, đây có thể là những bức họa tự sự liên tiếp." "Và bức họa đầu tiên này chính là giới thiệu bối cảnh câu chuyện, chúng ta mau xem bức thứ hai!" Ngô Bất Chính nói rồi đi sang bên cạnh xem bức thứ hai.

Nội dung của bức họa thứ hai đã có sự thay đổi thực chất.

Không còn là sơn hà đồ, mà là cảnh tượng một nhóm người đang dọn dẹp chiến trường.

Nhưng chiến trường chỉ dọn dẹp được một nửa thì đã vội vàng kết thúc, có lẽ là lại bùng phát đại chiến.

Chiến tranh thời cổ đại chính là như vậy, không thì đã không có câu nói da ngựa bọc thây.

Chiến tranh một khi đã nổ ra, quân lệnh chính là mệnh lệnh, rất nhiều lúc thời gian cũng là yếu tố then chốt quyết định thắng bại.

Cho nên rất nhiều chiến trường có thể đều không kịp dọn dẹp, liền trực tiếp chôn tại chỗ hoặc trực tiếp phơi thây nơi hoang dã.

Mà bức họa này miêu tả chính là một chiến trường chưa được dọn dẹp triệt để.

Một nhóm người đã đến đây.

Những người này dường như là cùng một tông tộc, họ mặc quần áo giống nhau.

Ở đây họ chỉ trỏ vào đất đai núi sông, dường như đang thương lượng điều gì đó.

Bức họa thứ hai cũng chỉ có bấy nhiêu nội dung.

Ngô Bất Chính càng xem càng hăng, vội vàng đi xem bức thứ ba.

Bức họa thứ ba miêu tả lại càng đơn giản hơn.

Những người này dường như đã coi mảnh chiến trường này là nhà của mình.

Họ điều động rất nhiều nhân lực, dọn dẹp qua loa mảnh chiến trường này.

Nhưng gần đó lại chất đống binh khí, dường như chuẩn bị tái sử dụng.

Binh khí thời cổ đại rất quý giá, đặc biệt là thời kỳ Chiến quốc.

Những kim loại này cũng rất khó kiếm được, huống chi là nhiều như vậy. "Những người này lẽ nào là đang đục nước béo cò?" Ngô Bất Chính nghi hoặc.

Lẽ nào chủ nhân ngôi mộ này khi còn sống là một người chuyên nhặt binh khí chiến tranh?

Nhưng chưa từng nghe nói thời cổ đại có nghề này à? "Họ đang muốn xây dựng ngôi mộ cổ này!" Đột nhiên Tần Vũ bên cạnh lên tiếng.

Ngô Bất Chính ngẩn người, lúc này mới phát hiện, Tần Vũ lại đã bắt đầu xem bức tranh thứ tư rồi.

Ngô Bất Chính vội vàng chạy qua.

Quả nhiên nhìn thấy, trên bức tranh thứ tư, cảnh tượng đã biến thành cảnh đào đất thi công.

Nếu không phải công cụ xây dựng rất thô sơ, thật sự còn tưởng đây là hiện trường thi công của công trường xây dựng nào đó. "Đây thật sự là hiện trường thi công à, nhưng tại sao họ lại xây dựng cổ mộ ở đây?" "Lẽ nào chiến trường này là một nơi có phong thủy tốt?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Nhưng lúc này chỉ thông qua bốn bức bích họa này, không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo, cho nên không thể nhìn ra được thế của toàn bộ dãy núi.

Chương 2062

Vì vậy có phải là nơi có phong thủy tốt hay không, không thể nhìn ra được.

Phan Tử bên cạnh nghe vậy thì xen vào. "Cậu Ba, nói đến phong thủy tốt, nơi này tuyệt đối không phải là nơi có phong thủy tốt gì cả!" "Hồi đó cậu Ba bảo chúng tôi đi tìm Chân Long Chi Kiếm, chúng tôi đã xem kỹ rồi!" "Tuy chúng tôi không rành về phong thủy, nhưng cũng biết một chút, núi non của ngôi mộ vương hầu này bị xói mòn đất đai nghiêm trọng!" "Tuyệt đối không thể là vị trí phong thủy gì được, hơn nữa theo người dân địa phương nói, nơi này hình như ngoài ngôi mộ vương hầu này ra, thì không có ngôi mộ cổ nào khác tồn tại!" "Nói thật, nếu không phải vì vào núi này hái thảo dược, nếu là đi trộm mộ thì chúng tôi căn bản sẽ không vào núi này, người có mắt nhìn qua là biết tuyệt đối không có mộ cổ!" "Vậy thì lạ thật, lẽ nào là vì niên đại quá xa xưa, cho nên người xây dựng nơi này lúc đó, không biết nhiều năm sau nơi này sẽ có tình trạng xói mòn đất đai?" Ngô Bất Chính nghi hoặc.

Tần Vũ lại không cảm thấy như vậy.

Tuy sức mạnh của tự nhiên rất khó lường.

Nhưng người hiểu phong thủy, không dám nói có thể nhìn ra được thế phong thủy của ngàn năm trăm năm sau, nhưng ít nhất mười năm tám năm thì vẫn không có vấn đề.

Hơn nữa, lời của Phan Tử nói cũng không đúng.

Tình trạng xói mòn đất đai ở đây hình như mới bắt đầu được vài năm, coi như là giai đoạn đầu.

Nói cách khác, thời gian sớm nhất, nơi này tuyệt đối không có vấn đề.

Và câu nói này của Phan Tử hiển nhiên chưa nói đến trọng điểm.

Kẻ trộm mộ đi tìm cổ mộ, nhìn thế là vị trí đầu tiên, một nơi có cổ mộ hay không, chỉ cần nhìn một cái là trong lòng ít nhất cũng nắm được bảy tám phần.

Nếu chắc chắn không có, thì tự nhiên sẽ không đi tìm.

Chỉ khi cảm thấy nơi này có khả năng có, mới đi dò hỏi kỹ lưỡng, như vậy mới có thể làm ít công to.

Cho nên câu nói này của Phan Tử có lẽ ngay cả chính anh ta cũng không chú ý đến.

Anh ta sở dĩ nói trộm mộ sẽ không đến đây, có lẽ không phải là vì xói mòn đất đai, mà là vì thế núi ở đây không thích hợp để chôn người chết.

Nói cách khác là phong thủy ở đây có vấn đề.

Nhưng nếu phong thủy có vấn đề, tại sao lại phải đại công trình xây dựng cổ mộ ở đây?

Điều này căn bản là không giải thích được! "Tiểu ca, cậu thấy thế nào?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ lắc đầu. "Khó nói, cứ xem tiếp rồi tính, nếu cậu nói đây là tranh tự sự, phía sau chắc hẳn vẫn còn!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Và đúng lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh lên tiếng. "Thôi, xem ra ông trời cũng đang giúp các cậu, ký hiệu xuất hiện rồi, chúng ta đi tiếp thôi!" Nói rồi Bàn Tử chỉ vào vách tường bên cạnh.

Quả nhiên thấy trên vách tường xuất hiện một ký hiệu, rõ ràng là do Ngô Tam Tỉnh để lại.

Mọi người cũng không nhiều lời, vẫn là do Tần Vũ dò xét rõ ràng, sau đó đi vào trong thông đạo.

Lần này cũng là mười phút sau, họ đến một mộ thất khác.

Nhưng trong mộ thất này lại náo nhiệt hơn, có đến hai bộ hài cốt của binh sĩ.

Hơn nữa, rất kỳ lạ là, những binh sĩ này lại đều chết đứng.

Trước khi chết dường như không trải qua trận đánh nào, cứ như là sống sờ sờ đứng chết ở đây vậy. "Tình huống này tôi nghe cậu Ba nói qua, nói là binh sĩ thời xưa đều vô cùng trung thành!" "Đặc biệt là một số thị vệ thân cận, một số chủ nhân chết rồi, binh sĩ cũng sẽ chọn cách bồi táng!" "Xem ra chủ nhân của ngôi mộ cổ này không chừng còn là một vị tướng lĩnh binh đánh trận đấy!" "Phi, nói bậy!" Bàn Tử phản bác. "Lúc trước đã nói rồi, những binh sĩ này là vào sau, cho nên họ là kẻ trộm mộ!" "Kẻ trộm mộ không đào quan tài đã là may lắm rồi, còn đứng gác cho chủ nhân mộ?

Cậu nghĩ nhiều rồi!" Phan Tử ngẩn người, đúng là đã quên mất chuyện này. "Ngôi mộ cổ này tính cả chúng ta, trước sau đã có ba nhóm người đến!" "Nhóm binh sĩ này, chú Ba, còn có chúng ta, ý đồ của nhóm binh sĩ này rốt cuộc là gì, chúng ta vẫn chưa biết được!" "Nhưng đợi đến chủ mộ thất chắc là sẽ biết, vẫn là xem bích họa trước đã!" Ngô Bất Chính nói rồi đi xem bích họa.

Trong mộ thất này chỉ có ba bức bích họa, diện tích cũng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng thứ ghi lại trên đó lại nhiều hơn.

Bức thứ nhất miêu tả cảnh tượng sau khi xây dựng xong.

Rất nhiều người đang cảnh giới xung quanh, có một nhóm tộc nhân vận chuyển đến một chiếc quan tài đen tuyền.

Quan tài rất dày, trông không giống như quan tài của người bình thường, vì độ dày trên dưới của quan tài này rõ ràng có chút kỳ lạ.

Ngoài chiếc quan tài đen tuyền này ra, họ còn vận chuyển đến một thứ nữa.

Đó là một chiếc hộp gấm bằng đồng.

Hộp gấm và quan tài cùng được đưa xuống lòng đất.

Tần Vũ thấy đến đây, không khỏi sờ vào chiếc hộp gấm bằng đồng trong ba lô của mình.

Xem ra năm đó thứ họ đưa vào đây chính là chiếc hộp gấm này rồi.

Cũng không biết bên trong có gì.

Thi thể trong chiếc quan tài kia cũng không biết là ai. "Đây quả nhiên là một ngôi mộ cổ, nhưng họ chôn rốt cuộc là ai nhỉ?" Ngô Bất Chính nghi hoặc, tiếp tục xem về sau.

Chỉ thấy bức thứ hai miêu tả cảnh lấp đất.

Chương 2063

Chỉ là nội dung miêu tả của bức họa này quá kinh người.

Trước khi lấp đất, họ lại đem toàn bộ binh khí nhặt được từ chiến trường đổ lên nước sắt, tự tạo thành một vật kim loại, đem những binh khí và nước sắt này phong kín xung quanh ngôi mộ cổ.

Chẳng khác nào tạo thành một bức tường đồng vách sắt.

Chẳng trách trên đường đi họ lại gặp phải cơ quan tường kim loại đáng sợ như vậy, thì ra những thứ này đều là được xây dựng sau này.

Chỉ là không biết trận Bát quái cửu cung bên trong là được xây dựng vào lúc nào, dù sao thì bức bích họa này không miêu tả tình hình cụ thể bên trong ngôi mộ cổ.

Ngô Bất Chính trong lòng sốt ruột, trực tiếp nhìn sang bức thứ ba.

Bức họa thứ ba lại càng kỳ lạ hơn.

Lại là những người này sau khi phong mộ, lại còn cắm trại ở gần đó, ở lại.

Còn ở bao nhiêu năm thì không biết được.

Nhưng sau này nhìn quy mô của thôn làng, e rằng cũng phải mấy chục năm. "Điều này không hợp lý, họ dù có kế hoạch ở đây canh mộ, cũng không cần thiết phải dùng bích họa miêu tả lại chứ?" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy cười nói. "Biết đâu đây là dự đoán của người ta thì sao?

Phải lên kế hoạch sắp xếp người ở đây canh mộ!" "Rồi bức họa tiếp theo lại miêu tả, mấy trăm năm sau có một nhóm người đến lấy đi đồ vật bên trong thì sao?" "Đây chẳng phải là cái gọi là tiên tri sao!" "Nhưng điều này không có ý nghĩa, tự dưng tiên tri làm gì?" Ngô Bất Chính không hiểu. "Hơn nữa, để lại lời tiên tri như vậy các cậu không thấy rất kỳ lạ sao?

Cứ như là mong có người đến đào vậy!" Tần Vũ đột nhiên nói. "Nếu như chính là mong có người đến đào thì sao?" "Vậy thì đây không phải là mộ, mà là..." Ngô Bất Chính thông suốt ngay, lập tức nghĩ đến điều gì đó. "Ý cậu là, tàng phi táng!" Tần Vũ gật đầu. "Tàng phi táng là cái gì?

Nói cái quái gì thế?

Giải thích rõ ràng đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói. "Ý là, xây dựng nơi này không phải là để chôn người, mà là để giấu đồ!" "Như vậy thì rất phù hợp với bối cảnh!" "Đầu tiên là nơi này không phải là vị trí phong thủy tốt, thứ hai là lúc đó là thời Chiến quốc, chiến loạn rất nặng, đem đồ vật đào sâu cất giấu ở đây, cũng rất hợp lý!" "Nhưng rốt cuộc là thứ gì, có thể khiến nhóm người này tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy, đem đồ vật giấu ở đây?" Nói đến đây, Ngô Bất Chính đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Nhưng đường dù sao cũng phải đi từng bước.

Hơn nữa đây cũng chỉ là suy đoán, cụ thể có phải như vậy hay không, vẫn khó nói.

E rằng phải xem bích họa phía dưới mới biết được.

Ngô Bất Chính đi thảo luận với Tần Vũ một lúc.

Mãi cho đến khi Bàn Tử gọi ký hiệu mới xuất hiện, họ mới tiếp tục lên đường.

Đến đây, khoảng cách đến chủ mộ thất đã không còn xa nữa.

Mọi người đi qua thông đạo, rất nhanh đã đến một mộ thất hoàn toàn mới.

Trong mộ thất này, lại có đến bốn bộ di hài của binh sĩ.

Cùng với số lượng di hài ngày càng nhiều, họ cũng có thể cảm nhận được, khoảng cách đến chủ mộ thất ngày càng gần.

Lần này bích họa trên vách tường lại chỉ có hai bức.

Khi nhìn thấy một trong hai bức bích họa đó, Ngô Bất Chính liền ngẩn người, cậu gần như có thể xác định, Bàn Tử hình như đã nói đúng.

Nội dung của mấy bức bích họa sau này quả nhiên là đang phỏng đoán.

Chỉ thấy bức bích họa này miêu tả lại là, rất lâu sau đó, có một nhóm người đến đây, sau đó không có ai ra ngoài.

Hơn nữa, quần áo của nhóm người này mặc rõ ràng là trang phục của kẻ trộm mộ.

Bức họa thứ hai miêu tả lại càng đơn giản hơn.

Là một nhóm tộc nhân khác mặc trang phục tương tự đến, sau đó một người trong số họ cuối cùng lại lấy ra chiếc hộp gấm bằng đồng kia.

Sở dĩ nói chắc chắn là phỏng đoán, đó là vì chiếc hộp gấm bằng đồng này hiện đang ở trong tay Tần Vũ.

Nói cách khác, hậu nhân của nhóm người này không có đến lấy đi chiếc hộp gấm, đến mức để nó ở đó đến tận bây giờ, bị Tần Vũ có được.

Đương nhiên, họ có thể cũng đã đến, nhưng không lấy đi được.

Ngô Bất Chính thấy đến đây, trong lòng cũng ngày càng tò mò, nói.

"Tìm tín hiệu đi, mộ thất tiếp theo chắc là lối vào của chủ mộ thất rồi, chắc hẳn còn một bức bích họa nữa!" "Xem ra người xây dựng nơi này không đơn giản, thật muốn biết họ rốt cuộc đã chôn ai ở đây!" "Hơn nữa trong chiếc hộp gấm kia rốt cuộc có thứ gì!" Những bức bích họa đã xem, bốn bức đầu là tự sự, ba bức sau đã bắt đầu gần với chuyện đời sau.

Hai bức vừa xem này thì đã bắt đầu là suy đoán rồi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, sẽ phát hiện rất không hợp lý.

Chương 2064

Vì loại bích họa suy đoán này, không thể vô duyên vô cớ mà suy đoán được.

Ví dụ như lúc ở thành cổ Tinh Tuyệt, nhà tiên tri để lại lời tiên tri là để cứu họ.

Nhưng bốn bức bích họa này để lại không có lý do gì cả.

Ý nghĩa của lời tiên tri trong bích họa này là gì?

Ký hiệu mãi không xuất hiện, Ngô Bất Chính cũng càng nghĩ càng thấy không đúng.

Đột nhiên cậu nghĩ đến điều gì đó, vội nói. "Này!

Có khi nào chúng ta nhầm rồi không, đây căn bản không phải là bích họa tiên tri, mà là một loại nhắc nhở thì sao?" "Ý gì?

Sao lại biến thành nhắc nhở rồi?" Bàn Tử không hiểu.

Ngô Bất Chính giải thích. "Cậu xem, nội dung của mấy bức bích họa sau này rõ ràng là tiên tri không đúng!" "Hơn nữa, làm gì có tiên tri như vậy, cho nên tôi nghĩ có khi nào chúng ta nhầm rồi không?" "Bức bích họa này thực ra không phải là để tiên tri, mà là ghi lại ý nghĩa của việc xây dựng nơi này!" "Ví dụ như cậu có một món bảo bối tuyệt thế, cậu sợ người khác lấy mất, tự nhiên phải giấu đi!" "Nhưng nếu thứ này, phải giấu mấy trăm năm thì sao?" "Đến lúc đó cậu đã chết rồi, người có thể đến lấy đồ tất nhiên là hậu nhân của cậu!" "Cho nên mới để lại loại bích họa này, ý thực ra là để cho hậu nhân xem." "Giống như đang nói, ta để lại cho ngươi một món đồ, giấu ở một nơi nào đó, bao nhiêu năm sau ngươi đến lấy đi, đúng không!" Mọi người nghe xong thấy hình như cũng có lý.

So với suy đoán là tiên tri, phân tích là nhắc nhở này dường như đúng hơn. "Tôi nói này, đừng đoán nữa, ký hiệu xuất hiện rồi, mau đi đường đã!" Phan Tử bên cạnh hét lên.

Nghe thấy ký hiệu xuất hiện, Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều nữa, gọi mọi người đi xem bức bích họa cuối cùng trước rồi tính.

Con đường lần này có vẻ hơi dài.

Mọi người đi suốt gần nửa giờ mới ra khỏi thông đạo.

Khi bước ra khỏi thông đạo, mọi người đều ngẩn người.

Vì họ thấy, cuối con đường này, nói một cách nghiêm túc, không thể coi là cuối đường.

Vì ở đây chỉ xuất hiện một cánh cửa đã bị mở ra.

Trên vách tường bên cạnh cửa còn có một bức bích họa.

Vị trí cửa ra vào còn có hai bộ hài cốt của binh sĩ.

Tuy nhiên, kỳ lạ là, hai bộ hài cốt này lại không bị mục nát hoàn toàn, mà biến thành xác khô.

Họ đứng ở hai bên cửa, giống như hai người thị vệ trung thành.

Phan Tử thấy lối vào, lập tức muốn đi vào.

Vì đến đây, cánh cửa này rất có khả năng chính là cửa mộ của chủ mộ thất.

Nhưng Tần Vũ lại ngăn anh ta lại nói. "Đừng động, nơi này có vấn đề!" "Tiểu ca, có thể có vấn đề gì chứ?

Cậu Ba còn ở bên trong!

Chúng ta phải nhanh lên!" Phan Tử thúc giục. "Lão Phan, cậu nóng vội quá rồi, càng đến thời khắc quan trọng thế này, càng phải cẩn thận!" "Nếu lại xảy ra vấn đề, chúng ta lại phải làm lại từ đầu, mất nhiều hơn được!" Phan Tử gật đầu, chỉ đành nén lại sự lo lắng trong lòng.

Tần Vũ không vội vàng đi phá giải cơ quan, mà cùng Ngô Bất Chính nhìn về phía bức bích họa trên vách tường bên cạnh.

Chỉ thấy lần này quả nhiên chỉ còn lại bức bích họa cuối cùng, treo lơ lửng trên tường.

Nội dung của bức bích họa này lại khiến người ta nhìn mà lòng chùng xuống, vì bức bích họa này vẽ rất hung hiểm.

Toàn bộ bức bích họa là một bức vẽ nhìn từ trên xuống, góc nhìn ở trên đỉnh của một căn phòng.

Có thể thấy trong căn phòng bên dưới, có rất nhiều người mặc trang phục giống nhau đứng ở những vị trí khác nhau.

Một người trong số họ thì đang mở quan tài, bên trong lộ ra một mảng đen kịt, không thể xác định là gì.

Nhưng những người đó ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm túc, như thể chỉ cần sơ suất một chút là sẽ xảy ra vấn đề.

Ngô Bất Chính xem mà thấy kỳ lạ, nói. "Bức họa này hình như không có ý nghĩa gì cả!

Nó muốn biểu đạt điều gì?" "Cậu còn không nhìn ra, tôi càng không nhìn ra được!" Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Ngô Bất Chính đành lại nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ chau mày, nói. "Bức họa này biểu đạt cơ quan!" "Các cậu xem vị trí đứng của những người đó, giống cái gì?" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, vội vàng nhìn lại.

Lần này nhìn kỹ quả nhiên, vị trí đứng của những người này quả nhiên rất có chủ ý.

Vị trí đứng của họ, mơ hồ giống như một người.

Nhưng người này lại không có đầu.

Chương 2065

Vị trí của cái đầu, chính là chiếc quan tài đen tuyền kia. "Đây có thể là cơ quan để mở quan tài an toàn, ghi lại đi!" Ngô Bất Chính nói rồi vội lấy điện thoại ra chụp lại.

Vạn nhất gặp phải phiền phức, đây có thể là bức họa cứu mạng. "Tôi nói này, xong chưa?

Xong rồi thì mau xuất phát đi!" Phan Tử thật sự không thể chờ đợi được nữa.

Nghĩ đến Ngô Tam Tỉnh đang ở bên trong, anh ta thật sự không thể chờ đợi được việc vào cứu người.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Phan Tử đừng vội.

Đúng là mài dao không chậm việc đốn củi, không chuẩn bị đầy đủ mà liều lĩnh đi vào, một khi gặp phải phiền phức có thể còn không ra được. "Tiểu ca, cơ quan này nói sao?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ lúc này mới đến chỗ cửa của chủ mộ thất.

Chỉ thấy hai bộ xác khô đứng tại chỗ, vẻ mặt không hề tỏ ra đau đớn, ngược lại có một cảm giác hiên ngang đi vào chỗ chết, rất giống kiểu người thời xưa biết rõ ra chiến trường sẽ chết, nhưng vẫn cứ nhất quyết đi, một vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

Tần Vũ không chạm vào họ, mà chỉ vào hai bộ xác khô này nói. "Các cậu xem trên cổ họ, có cơ quan đừng chạm vào, một khi chạm vào, cánh cửa này sẽ đóng lại!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, quả nhiên thấy trên cổ của hai bộ xác khô này, lần lượt có hai vòng sắt hình tròn.

Kích thước của vòng sắt này rất vừa vặn, vừa khít trên cổ họ.

Sau khi người chết, cổ sẽ co lại.

Cổ của hai bộ xác khô này bị vòng sắt này kẹp lại đã chỉ còn to bằng cổ tay.

Nhưng điều này rất kỳ lạ.

Bàn Tử nói. "Không đúng, lúc người mới chết, cổ không thể nhỏ như vậy được!" "Nếu vòng sắt này lúc nào cũng nhỏ như vậy, thì cũng kẹp vào quá khéo rồi!" "Sao cứ như là vòng sắt vẫn đang co lại vậy!" Tần Vũ gật đầu nói. "Vòng sắt này chính là đang co lại, chưa từng dừng lại!" "Nhưng lực chắc không lớn lắm, đợi đến khi hai bộ xác khô này không thể chống đỡ được vòng sắt nữa!" "Cánh cửa này e là sẽ đóng lại!" "Muốn mở lại, e rằng còn cần có người đứng ở đây!" Phan Tử nghe vậy cũng ngẩn người, vội nói. "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau cứu cậu Ba rồi chạy thôi!" "Không đúng!" Ngô Bất Chính lại xen vào. "Lẽ nào loại cơ quan này không thể dùng thứ khác thay thế sao?" "Ví dụ như thanh sắt, chỉ cần không để vòng sắt này co lại là được rồi?

Tại sao nhóm người lúc đó lại chọn cách hy sinh hai người?" Bàn Tử nói. "Đây không phải là nói nhảm sao, nếu có thể, ai mà muốn hy sinh người chứ!" "Bây giờ đã hy sinh rồi, vậy thì chứng tỏ chắc chắn là không có cách nào khác!" "Tôi nói này, lần này thật sự phải nghe lời Phan Tử, chúng ta tốc chiến tốc thắng, không thì bị nhốt ở bên trong, không có ai vì chúng ta mà đứng ở đây hy sinh đâu!" Lần này ngay cả Tần Vũ cũng gật đầu.

Tuy anh hiện tại vẫn không thể nhìn ra cơ quan này rốt cuộc được thiết lập như thế nào, tại sao lại cần người sống hy sinh mới có thể mở được cánh cửa đá này.

Nhưng trên cổ của hai bộ xác khô này đã có những vết nứt rõ ràng, hiển nhiên họ cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Nếu còn trì hoãn, có thể thật sự sẽ xảy ra chuyện. "Đi!" Nghĩ đến đây, Tần Vũ không nói nhiều nữa, gọi một tiếng rồi lập tức là người đầu tiên đi vào trong cửa mộ.

Bên trong mộ môn là một cầu thang đá kéo dài xuống dưới.

Tần Vũ thử kiểm tra và thấy không có bất kỳ cơ quan nào, lúc này mới gọi mọi người đi vào.

Tuy nhiên, không biết vì sao, khi đi trên bậc thang này, lại có một cảm giác căng thẳng khó tả.

Cảm giác này giống như một loại trực giác.

Đặc biệt là Tần Vũ, cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Khả năng cảm nhận nguy hiểm của anh vốn rất nhạy bén.

Lúc này, cảm giác đó khiến anh cực kỳ khó chịu. "Tiểu ca, sao vậy?" Thấy Tần Vũ đột nhiên dừng lại, những người phía sau đều không khỏi thắc mắc hỏi.

Tần Vũ nhíu mày không nói gì, mà cầm đèn pin rọi xung quanh.

Nhưng bốn phía chẳng có gì cả.

Ngoài bậc thang đá kéo dài xuống dưới, hai bên chỉ còn lại những bức tường gỗ.

Sờ thử, chúng rất dày, e rằng phía sau là đất, độ sâu của nơi này có lẽ không cạn.

Hơn nữa, bậc thang đá ở đây còn đi xuống, có lẽ vị trí của chủ mộ thất đã nằm ngoài phạm vi cơ quan Bát quái cửu cung, mà là một không gian riêng biệt.

Xung quanh không có gì kỳ lạ, tuy nhiên khi Tần Vũ chiếu đèn pin lên đỉnh đầu, sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu họ, chi chít những thi thể đang bám vào, mắt trợn trừng. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình, vội vàng rút khẩu súng lục cầm tay ra định bắn.

Phan Tử cũng rút dao leo núi ra.

Chương 2066

Tuy nhiên, chưa kịp để hai người hành động, Tần Vũ đã vội cản họ lại. "Đừng động đậy!" "Tiểu ca, thế này mà không động đậy à, chờ chết sao?" Bàn Tử vội hỏi.

Nhưng Tần Vũ lại nói: "Đó không phải thật, là bích họa!" "Bích họa?" Bàn Tử và những người khác ngẩn ra, lại nhìn kỹ một lần nữa, lúc này mới phát hiện.

Những thi thể này quả nhiên không phải thật, mà là có người đã vẽ một bức bích họa trên đỉnh đầu họ.

Bức bích họa được vẽ vô cùng sống động, thậm chí còn được tô màu, có sự khác biệt về bản chất so với những bức bích họa bên ngoài.

Rõ ràng bích họa ở đây tinh xảo hơn nhiều. "Mẹ nó, ai thất đức thế, lại vẽ bích họa ở đây, không vẽ ở ngoài được à?" Bàn Tử chửi.

Phan Tử cũng không hiểu, hỏi: "Chưa từng thấy kiểu này bao giờ, tại sao ở đây lại có bích họa chứ!" Ngô Bất Chính lắc đầu, cũng tỏ vẻ chưa từng thấy.

Chưa từng nghe nói trong cổ mộ lại có bích họa trên đỉnh cầu thang.

Chuyện này hoàn toàn vô lý.

Tần Vũ không nói gì, mà chăm chú nhìn bức bích họa.

Sau đó, anh rút một con dao găm ra, đâm vào bức tranh.

Không ngờ con dao lại đâm xuyên qua bức bích họa một cách dễ dàng. "Tiểu ca, tình hình gì đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ đáp: "Đây là một lớp giấy, bên trên vẫn còn không gian!" "Chắc là cơ quan!" "Mộ môn này rất kỳ lạ, từ lúc mở ra đến giờ vẫn chưa đóng lại!" "Tôi nghi ngờ chủ mộ thất này là một ngõ cụt!" "Một khi mộ môn đã được mở ra, sẽ không thể đóng lại, nếu không thì thật sự không ra được nữa!" "Đây cũng là lý do tại sao hai tướng sĩ kia dù phải chết cũng phải đứng ở hai bên mộ môn." "Vậy trên đó có gì?" Phan Tử hỏi.

Tần Vũ lắc đầu: "Không rõ, có thể là đá vụn, cũng có thể là dầu hỏa, tóm lại chắc chắn không phải thứ gì tốt lành!" "Chúng ta tiếp tục đi!" Tần Vũ không nói nhiều nữa.

Nơi này chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị, lại còn có cơ quan được thiết kế tỉ mỉ như vậy, có thể ra ngoài sớm một chút vẫn tốt hơn.

Mọi người nghe vậy cũng không nhiều lời, lập tức đi theo Tần Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Cầu thang đá ở đây cũng không dài lắm, chỉ chưa đầy năm phút, họ đã đi đến cuối.

Tại cuối bậc thang, họ thấy có một cánh cửa nữa, cánh cửa này cũng đang mở.

Hơn nữa, bên trong cửa lại có một ngọn đèn đang leo lét sáng. "Sao bên trong lại có một ngọn lửa ma thế này?" Bàn Tử hỏi.

Phan Tử lại mắng: "Lửa ma gì chứ, đó là đèn bão của Tam gia!" "Tam gia!" Phan Tử nói rồi lập tức xông vào.

Tần Vũ muốn ngăn lại nhưng đã không kịp.

Lần này Phan Tử thật sự đã quá vội vàng.

Ba bước gộp làm hai, anh ta đã xông vào trong cửa đá.

Mọi người thấy vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức xông vào theo.

Vừa vào trong, Bàn Tử liền ném một que pháo sáng lạnh xuống đất.

Gần như cùng lúc, cả mộ thất lập tức được thắp sáng.

Mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trong gian mộ thất này, lại có rất nhiều hài cốt tướng sĩ đang đứng.

Hơn nữa, tất cả đều đã biến thành cán thi.

Những người này đứng lộn xộn trong mộ thất, không hề động đậy, giống như những bức tượng điêu khắc.

Tuy nhiên, Ngô Bất Chính lại phát hiện vị trí đứng của họ giống hệt như trên bức tranh bên ngoài.

Nhưng lúc này đã không còn thời gian để ý đến những chuyện đó.

Phan Tử đã chạy đến trước ngọn đèn bão, nhặt lên xem, quả nhiên là do Ngô Tam Tỉnh để lại. "Tam gia!

Tam gia, ông có ở trong đó không!" Phan Tử vội vỗ vào quan tài hỏi, đồng thời định mở ra.

Chỉ nghe bên trong quả nhiên có tiếng vọng lại. "Đừng động đậy!" "Quan tài này vừa mở, cơ quan sẽ kích hoạt, lúc đó cửa đá sẽ đóng lại!" "Vĩnh viễn không mở ra được nữa!" Giọng của Ngô Tam Tỉnh từ trong quan tài truyền ra. "Yên tâm đi Tam gia, tôi có mang thuốc nổ!" Phan Tử hô lên. "Vẫn là cậu làm việc chu đáo, nhưng vẫn phải cẩn thận, quan tài mở ra, đám tướng sĩ kia cũng sẽ sống lại!" "Các cậu phải coi chừng!" Ngô Tam Tỉnh hét lên.

Mọi người nghe vậy đều không khỏi cảnh giác.

Bàn Tử nói: "Này Tam gia, ông nói sớm đi, nhân lúc đám tống tử này chưa động đậy, Bàn gia tôi chặt quách đầu chúng nó đi là xong chứ gì!" Ai ngờ Ngô Tam Tỉnh ở bên trong lại hét lên: "Không được, những tướng sĩ này đều là bậc trung nghĩa, cậu làm vậy sẽ bị trời đánh sét đánh đấy!" "Bậc trung nghĩa?

Trộm mộ mà cũng thành bậc trung nghĩa à?

Chẳng lẽ cũng giống như mấy anh em chúng ta?" Bàn Tử cười nói.

Ngô Tam Tỉnh lười nói đùa với cậu ta: "Tất cả mọi chuyện đều được ghi lại trong quan tài này, cậu bớt nói nhảm đi!" "Nghe ta nói, Doanh Thương có ở đó không!" "Các cậu có đưa cậu ta tới không!" "Doanh Thương?

Chương 2067

Đến rồi ạ!" Bàn Tử hét lên.

Mọi người đều rất kỳ lạ, không biết tại sao Ngô Tam Tỉnh lúc này lại đột nhiên tìm Doanh Thương.

Doanh Thương bước lên phía trước, rõ ràng cũng có chút khó hiểu.

Chỉ nghe Ngô Tam Tỉnh nói: "Trong quan tài này có một thanh trọng kiếm, ta không nhấc nổi, chắc hẳn là Chân Long chi kiếm!" "Lát nữa quan tài mở ra, các cậu để cậu ta đến lấy kiếm, chỉ cần cậu ta nhấc được thanh kiếm này lên thì sẽ không sao nữa!" "Dễ thế à, nhưng sao không để Tiểu ca làm, Hắc kim cổ đao của Tiểu ca cũng nặng lắm mà!" Bàn Tử nói. "Mẹ kiếp thằng béo chết tiệt nhà cậu, bảo cậu làm thế nào thì cứ làm thế đi, ở đâu ra lắm tại sao thế, lão tử sắp tan xương rồi đây này!" Ngô Tam Tỉnh mắng.

Bàn Tử cười, cũng không nói nhiều nữa, gọi Doanh Thương qua.

Gần như cùng lúc, Phan Tử hét lên: "Tam gia, người đến rồi, tôi đếm ba tiếng chúng ta cùng nhau mở quan tài!" "Được!" Bàn bạc xong, Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng qua giúp.

Tần Vũ thì căng thẳng nhìn đám tướng sĩ để đề phòng bất trắc. "Ba!

Hai!

Một!

Ra tay!" Theo tiếng hô của Phan Tử, chỉ nghe một tiếng "Ầm" thật lớn, tấm ván quan tài màu đen tuyền bị nhấc bổng lên.

Tấm ván đó thật sự rất nặng, mấy người chung sức cũng chỉ miễn cưỡng nhấc nó xuống được.

Khi tấm ván quan tài rơi xuống, quả nhiên mọi người nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh đang nằm bên trong với tư thế kỳ quái.

Bên cạnh ông ta, quả nhiên còn có một thanh trọng kiếm khổng lồ.

Tuy nhiên, chưa kịp để mọi người quan sát kỹ, chỉ nghe "Phanh phanh phanh!" mấy tiếng động lớn vang lên.

Gần như cùng lúc, mộ môn ở lối vào đã biến mất hoàn toàn.

Không phải là mộ môn đóng lại, mà là từ phía trên mộ môn, một tảng đá ngàn cân đã đập thẳng xuống, bịt kín toàn bộ lối ra.

Tần Vũ biến sắc, lao qua.

Sờ vào bức tường, lòng anh không khỏi trĩu nặng, quay đầu nói: "Trúng kế rồi, bên trong tảng đá khổng lồ này là nước thép, e rằng thuốc nổ không đủ để phá ra đâu!" Lời của Tần Vũ vừa dứt, vô số hài cốt tướng sĩ đứng bên cạnh liền cử động.

Từng người một siết chặt vũ khí trong tay, rõ ràng là sắp sống lại.

Ngô Tam Tỉnh nhảy ra khỏi quan tài, hét lên: "Đừng quan tâm nhiều thế nữa, Doanh Thương mau lấy kiếm, giải quyết đám tướng sĩ này trước đã!" Lúc này mọi người cũng không còn bận tâm được nhiều, tránh đường cho Doanh Thương đến lấy thanh trọng kiếm trong quan tài.

Nhưng ai ngờ Doanh Thương vừa cúi người chuẩn bị lấy kiếm, đột nhiên chỉ nghe bên trong quan tài truyền đến tiếng vỡ "loảng xoảng".

Dường như có thứ gì đó đã bị Doanh Thương đè vỡ. "Mẹ kiếp, tình hình gì thế?" Bàn Tử ở bên cạnh vội hỏi.

Ngô Tam Tỉnh vỗ trán, nói: "Ôi trời, sao lại quên mất chuyện này, trong quan tài toàn là hũ gốm, không đè được, lúc nãy ta phải nín thở mới không làm vỡ chúng!" "Bên trong e là toàn Thi miết vương, lần này phiền phức to rồi!" Mọi người nghe vậy mặt mày đều tái xanh.

Bàn Tử càng mắng to: "Này Tam gia, mẹ nó ông gọi bọn tôi đến để chôn cùng ông đấy à, chuyện quan trọng như vậy mà không nói!" "Ta thật sự quên mất, đừng nói nhảm nữa, mau lấy kiếm đi!" Ngô Tam Tỉnh thúc giục.

Lúc này Doanh Thương cũng không quan tâm đến mấy cái hũ gốm nữa, vội vàng lấy thanh trọng kiếm trong quan tài ra.

Thanh trọng kiếm quả nhiên nặng vô cùng.

Cũng chỉ có Doanh Thương cầm mới trông tạm được, chứ đổi lại là người khác mà cầm thanh kiếm này ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người ta chửi là đồ ngốc.

Vì thanh kiếm này thực sự quá lớn.

Doanh Thương cầm kiếm chạy về, lúc này Bàn Tử và những người khác mới thấy trong quan tài quả nhiên có rất nhiều hũ gốm đã bị đè vỡ, để lộ ra những viên màu đen giống như thuốc hoàn.

Vài viên ở ngoài cùng đã nứt ra, dường như có thứ gì đó sắp chui ra bất cứ lúc nào. "Mau dùng thuốc nổ, cho nổ tung thứ đó đi!" "Nếu không Thi miết vương chui ra, tất cả chúng ta đều phải chết!" Ngô Tam Tỉnh hét lên.

Phan Tử gật đầu, vội lấy ra một bó thuốc nổ ném thẳng vào quan tài.

Bàn Tử thấy vậy liền giơ súng bắn một phát.

Phát súng vừa bắn ra, tức thì một tiếng nổ lớn "BÙM" vang lên.

Mấy người lập tức bị sóng xung kích của vụ nổ hất văng xuống đất.

Máu tươi chảy ra từ tai họ.

Hóa ra khi cửa đá của mộ thất đóng lại, nó đã hoàn toàn biến thành một không gian kín.

Thêm vào đó, lượng thuốc nổ Phan Tử ném vào lại quá nhiều.

Một tiếng nổ khiến mấy người đều choáng váng.

Đặc biệt là Phan Tử, vì lúc đó anh ta ở gần quan tài nhất.

Sau vụ nổ, anh ta bất tỉnh ngay tại chỗ.

Phải nhờ Bàn Tử chạy đến lay mấy cái, anh ta mới tỉnh lại.

Phan Tử tỉnh lại còn phun ra một ngụm máu.

Chương 2068

Bàn Tử há to miệng định nói gì đó, nhưng phát hiện ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy giọng của mình.

Trong tai là một trận ù ù, khiến đầu óc như muốn nổ tung.

Mấy người tụ lại với nhau, lúc này chỉ có thể dùng tay ra hiệu để giao tiếp.

Thế nhưng vụ nổ này lại không hề ảnh hưởng đến đám tướng sĩ.

Bọn họ vẫn từng người một cầm vũ khí cổ vây lại phía mọi người.

Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao ra định ra tay.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh vội cản anh lại, ra hiệu rằng không được đánh.

Mọi người nhớ lại lời của Ngô Tam Tỉnh lúc trước, đây đều là những bậc trung nghĩa, không thể đánh được.

Nhưng họ không hiểu lắm, tại sao những tướng sĩ bồi táng này lại trở thành bậc trung nghĩa?

Tuy nhiên, lúc này họ không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, dùng tay ra hiệu cũng không thể giải thích được.

Đám tướng sĩ ngày càng đến gần.

Thấy không thể không ra tay, Ngô Tam Tỉnh vội kéo Doanh Thương qua.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, ông ta lại ra hiệu cho Doanh Thương cắt vào lòng bàn tay mình.

Doanh Thương ngẩn ra, rõ ràng không hiểu ý ông ta.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại cố gắng ra hiệu cho anh ta mau rạch lòng bàn tay mình, vừa khoa tay múa chân vừa la hét.

Lúc này tai của mọi người đã khá hơn một chút, loáng thoáng nghe được Ngô Tam Tỉnh đang hét: "Mau chích máu... mau chích..." Nghe thấy lời này, mọi người càng thêm khó hiểu.

Nếu nói máu có thể khắc chế đám tướng sĩ này, thì đó chắc chắn phải là Tần Vũ chứ.

Máu của anh dù sao cũng là kỳ lân huyết, nhưng tại sao Ngô Tam Tỉnh lại cứ nhắm vào Doanh Thương?

Hơn nữa, từ khi tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, gã này cứ liên tục nhấn mạnh về Doanh Thương.

Chẳng lẽ Doanh Thương có liên quan đến cổ mộ này?

Nhưng sao có thể chứ?

Doanh Thương trong lòng có lẽ cũng không hiểu.

Nhưng lúc này đã không còn thời gian, anh cũng không nghĩ nhiều, làm theo động tác của Ngô Tam Tỉnh, dùng trọng kiếm rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Máu của Doanh Thương không phải màu đỏ tươi, mà là màu đỏ nhạt.

Hơn nữa, màu sắc này cũng chỉ có sau khi anh nuốt âm đan.

Trọng kiếm rất nặng, Doanh Thương cầm bằng một tay cũng hơi tốn sức, bèn cắm thẳng kiếm xuống đất.

Máu tươi theo thân kiếm chảy xuống dưới.

Thanh kiếm có hình dáng rất cổ xưa, toát ra một cảm giác tang thương.

Nhưng khi máu tươi chảy lên, trên thân kiếm lại xuất hiện những vết nứt.

Vết nứt như mạng nhện, nhanh chóng lan khắp thân kiếm.

Điều không ai ngờ tới là những vết nứt này nhanh chóng vỡ ra.

Từng lớp vật chất giống như sáp ong bong ra khỏi thân kiếm, để lộ ra một thân kiếm sáng loáng ánh hàn quang.

Toàn thân kiếm đen tuyền mà trong suốt, rõ ràng là một thanh bảo kiếm.

Tần Vũ thấy tình hình này, trong lòng đã hiểu rõ.

Thanh kiếm này trước đây đã bị sáp ong niêm phong.

Thời xưa có lưu truyền một loại thuật phong kiếm, đó là bôi một lớp mỡ lợn lên thân kiếm, sau đó bôi một lớp sáp ong bên ngoài.

Làm như vậy có thể giữ được sự sắc bén và sát khí của kiếm cổ, nhiều năm sau khi được khai quật vẫn sáng bóng như mới.

Mà muốn giải trừ lớp phong ấn này, máu là thứ bắt buộc.

Máu là vật chí dương, có thể dễ dàng làm cho hỗn hợp mỡ lợn và sáp ong bong ra.

Chỉ là bắt Doanh Thương phải chích máu, việc này quả thực có hơi quá đáng.

Thực ra máu của chính anh cũng có thể làm được.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh dường như có điều gì đó kiêng kỵ, theo tính cách của ông ta, lúc này, tự nhiên không thể cứ nhất quyết yêu cầu Doanh Thương phải chích máu, nếu có cơ hội, ông ta đã tự mình làm rồi.

Chỉ là rạch một vết thương, ông ta sẽ không đến mức phải tính toán chi li.

Hơn nữa, bản thân chuyện này đã có vấn đề.

Chỉ cần giải phong cho thanh kiếm này, là có thể chém giết đám tướng sĩ kia sao?

Chương 2069

Đây là đạo lý gì?

Mấy người đều không hiểu rõ ý đồ của Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng rất nhanh, họ đã phát hiện ra.

Khi lớp phong ấn trên thân kiếm bong ra, để lộ toàn bộ thanh kiếm, đám tướng sĩ đột nhiên đều dừng lại.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều ngây người.

Chỉ là giải phong cho thanh kiếm cổ, tại sao đám tướng sĩ này lại không động đậy nữa? "Này, tình hình gì thế?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Lần này cậu ta vừa mở miệng, mọi người đều có phản ứng rõ ràng, hiển nhiên là đã nghe thấy lời cậu ta nói. "Có Doanh Thương và thanh Chân Long chi kiếm này ở đây, đám tướng sĩ không dám ra tay!" "Chúng ta có thể nghĩ cách ra ngoài rồi!" Ngô Tam Tỉnh nói. "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu hỏi.

Ngô Tam Tỉnh lại cười nói: "Ha ha!

Chuyện này phải cảm ơn các cậu đã đưa Doanh Thương từ đầm rắn ra!" "Lần này nếu không có cậu ta, chúng ta thật sự phiền phức to rồi!" "Đám tướng sĩ này đừng nhìn chúng là cán thi, nhưng mỗi tên đều toát ra khí thế anh dũng!" "Ngoài kỳ lân huyết có thể chém giết chúng, những thứ khác căn bản không giết được!" "Nhưng trước mặt Doanh Thương, chúng là rồng cũng phải cuộn mình!" Mọi người nghe xong càng thêm khó hiểu.

Ngô Bất Chính nói: "Rốt cuộc là có ý gì?" Ngô Tam Tỉnh cười, nói: "Ý gì à?

Bởi vì Doanh Thương là chủ nhân của họ!" "Cái gì?" Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Bàn Tử càng nói: "Mẹ kiếp, ông không đùa đấy chứ, ông nói cổ mộ này là của Doanh Thương?" "Thế sao cậu ta không ở trong cổ mộ của mình mà lại chạy đến đầm rắn?" Ngô Tam Tỉnh nói: "Nghĩ gì thế?

Ta có nói cổ mộ này là của cậu ta đâu!" "Tất cả đều được ghi trên ván quan tài, các cậu tự đi mà xem!" Bàn Tử nghe vậy vội đi xem ván quan tài.

Cả cái quan tài đã bị nổ tung, chỉ còn lại tấm ván úp trên mặt đất bên cạnh.

Bàn Tử và những người khác vội chạy qua.

Dù sao nhất thời cũng không ra ngoài được, chi bằng xem trước trên đó ghi lại những gì!

Dựng tấm ván quan tài lên, quả nhiên mọi người thấy trên đó có khắc rất nhiều chữ cổ.

Những chữ cổ này không khó hiểu, rất nhanh Ngô Bất Chính đã dịch ra được nội dung đại khái.

Tuy nhiên, nội dung được dịch ra lại khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Bởi vì trên đó ghi lại hai phần, và hai phần này không hề có mối liên hệ nào, có lẽ là do hai nhóm người khác nhau để lại.

Đoạn đầu tiên có dấu vết thời gian nặng nhất, có lẽ là do nhóm người xây dựng nơi này lúc ban đầu để lại.

Ý nghĩa đại khái là: Năm xưa có một gia tộc thần bí, để che giấu một số thứ vô cùng quan trọng, đã thiết kế và xây dựng cổ mộ này.

Toàn bộ cổ mộ được thiết kế theo kiểu mê cung Bát quái cửu cung, và phần lớn mộ thất đều được bố trí những cơ quan cạm bẫy vô cùng lợi hại.

Muốn tìm đến đây, chỉ có một con đường duy nhất là đúng.

Hơn nữa, từ khi thiết kế ngôi mộ này, họ dường như không có ý định vào lấy đồ vật thường xuyên.

Không giống như ngân hàng, bạn rút một lần hết tiền rồi lại đến rút tiếp.

Ngôi mộ này tuy dùng để cất giữ những vật quan trọng, nhưng lại không có thiết kế như vậy, mà chỉ có thể mở một lần.

Một khi đã mở ra rồi đóng lại, sẽ vĩnh viễn không mở được nữa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý tưởng ban đầu.

Ai có thể ngờ rằng cùng với sự phát triển của văn minh, sau này lại xuất hiện những thứ như máy đào, máy phá dỡ.

Nếu có thể nghĩ đến, họ đã không cho rằng ngôi mộ này vững như thành đồng vách sắt.

Những người này đã cất vào trong mộ hai món đồ vô cùng quan trọng, được giấu ở hai nơi khác nhau.

Trong đó, chiếc hộp gấm bằng đồng chính là một món, hiện đang ở trong tay Tần Vũ.

Món còn lại, chính là chiếc quan tài đen tuyền này.

Theo ghi chép trên ván quan tài, họ dường như coi trọng thứ bên trong quan tài này hơn.

Món đồ trong hộp gấm bằng đồng tuy cũng rất quý giá, nhưng không thể so sánh với thứ trong quan tài.

Họ hy vọng những thứ này có thể được hậu nhân trong tộc lấy ra vào một thời kỳ hòa bình nào đó trong tương lai.

Nói đến đây, mọi người nhìn sang Ngô Tam Tỉnh.

Rõ ràng ai cũng muốn biết trong quan tài rốt cuộc có thứ gì, mà có thể khiến một gia tộc cổ xưa coi trọng đến vậy.

Ngô Tam Tỉnh lại bất đắc dĩ nói: "Còn có thể là thứ gì nữa, chính là những cái hũ gốm kia, và Thi miết vương bên trong!" "Gia tộc này không biết nhận được tin tức gì, cũng không biết tìm thấy những thứ này từ đâu, đã giấu chúng trong quan tài này!" "Lúc trước ta phải liên tục nín thở, mới không làm vỡ những cái hũ gốm đó, nếu không ta đã chết từ lâu rồi!" Mọi người chợt hiểu ra.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những cái hũ gốm này rất kỳ lạ.

Họ đã từng thấy chúng ở thành phố ma quỷ, chẳng lẽ những người này còn có liên hệ với Tây Vương Mẫu? "Ê!

Chương 2070

Các cậu nói xem có phải là người nhà họ Trương không, hình như theo những gì chúng ta biết hiện tại, chỉ có gia tộc này là bí ẩn nhất!" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Ngô Bất Chính gật gật đầu, cậu cũng có cảm giác như vậy.

Nhưng trên này không có ghi chép người xây dựng nơi này có phải là nhà họ Trương hay không, cho nên chỉ có thể nói là rất giống, nhưng không thể hoàn toàn xác định. "Kệ nó là ai xây, mau nói đoạn dưới đi, chúng ta phải nghĩ cách thoát thân!" Phan Tử nói.

Anh ta bị thương một chút, lúc này có vẻ hơi nóng nảy.

Ngô Bất Chính gật đầu, tiếp tục xem đoạn dưới.

Mà đoạn dưới này, vừa bắt đầu đã khiến mọi người đều ngây người.

Chỉ nghe Ngô Bất Chính nói: "Ngày mồng ba tháng mười, chúng tôi theo chỉ điểm của Nhân Văn tiên sinh, tìm đến nơi này!" "Nhân số còn lại năm mươi người!" "Nhân Văn?

Trương Nhân Văn?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Cậu ta vẫn nhớ cái tên này, Trương Nhân Văn chính là người nhà họ Trương đã đưa Doanh Thương đến cung điện của Tây Vương Mẫu lúc trước.

Có câu nói này, đủ để chứng minh cổ mộ này do người nhà họ Trương xây dựng.

Dù không phải do họ xây, cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Dù sao cũng là Trương Nhân Văn chỉ điểm họ đến, vậy chứng tỏ Trương Nhân Văn chắc chắn biết nơi này, thậm chí biết bên trong có gì. "Tiếp tục đi!" Lòng hiếu kỳ của Bàn Tử cũng bị khơi dậy, vội vàng thúc giục.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, tiếp tục đọc: "Bát quái cửu cung hai mươi bảy mộ thất, đã thăm dò gần chín phần, nhân số còn lại mười hai người!" "Đến nơi này, chỉ còn lại chín người!" Phần này ghi lại quá trình nhóm người này tìm kiếm chủ mộ thất, đã chết rất nhiều người.

Cuối cùng còn lại chín người.

Nhìn đến đây, Bàn Tử không khỏi nhìn về phía chín vị tướng sĩ.

Nếu họ đoán không lầm, những tướng sĩ này chính là chín người cuối cùng.

Và những tướng sĩ họ phát hiện trên đường đi đều đã chết trên đường.

Nhìn như vậy, rất nhiều suy đoán trước đó đều có thể giải thích được.

Những tướng sĩ này quả nhiên là đến sau, cổ mộ đã tồn tại từ trước. "Thân thể chủ nhân đã lạnh, theo chỉ điểm của Nhân Văn tiên sinh, uống thuốc nhập liệm chờ đợi cơ duyên sau này!" "Chúng tôi được chủ nhân thu nhận, nguyện vì chủ nhân mà dốc cạn tâm lực!" "Mộ này không thể đóng, chúng tôi sẽ thề chết bảo vệ chủ nhân!" Sau khi đọc xong mấy câu cuối, Ngô Bất Chính nhìn sang Ngô Tam Tỉnh: "Trên này cũng đâu có nói chủ nhân của họ là Doanh Thương đâu!" "Đúng vậy, sao ông biết Doanh Thương là chủ nhân của họ?" Bàn Tử cũng hỏi.

Ngô Tam Tỉnh lại cười nói: "Tự đi mà xem thanh kiếm kia!" Mọi người ngẩn ra, vội chạy đến xem thanh kiếm cổ mà Doanh Thương đang cầm trong tay.

Quả nhiên trên mặt chính của thân kiếm có hai chữ cổ.

Hai chữ cổ đó tuy cổ xưa, nhưng Ngô Bất Chính vẫn nhận ra, rõ ràng chính là hai chữ "Doanh Thương". "Cái này... sao có thể chứ?

Nếu những người này đã chôn Doanh Thương ở đây!" "Vậy tại sao cậu ta lại chạy đến cung điện của Tây Vương Mẫu?" "Đúng vậy, hơn nữa có chỗ không hợp lý!" "Nếu là Trương Nhân Văn chỉ điểm cho họ, vậy tại sao tài liệu mà người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa cho chúng ta lại nói, chuyện này đã qua rất lâu rồi mới có người đi làm!" "Hơn nữa cũng tên là Trương Nhân Văn, chẳng lẽ người này sống mấy trăm tuổi à?" Bàn Tử cũng hỏi.

Những chuyện này trộn lẫn vào nhau thành một mớ hỗn độn, khiến người ta không thể nghĩ thông.

Ngô Bất Chính lại nói: "Cũng không phải không thể hiểu, người nhà họ Trương thường sống rất thọ, cho nên cũng không phải là không thể giải thích được." "Hơn nữa, bản thân chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là, nếu ghi chép ở đây là đúng, vậy thì Doanh Thương sau khi nhập liệm đã có người đến đây đưa cậu ta đi, sau đó đến cung điện của Tây Vương Mẫu!" "Nguyên nhân trong đó chúng ta không thể biết, nhưng tại sao cậu ta lại phải làm như vậy?" "Bởi vì đó là báo ân!" Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Báo ân?

Ông biết gì sao?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy cười nói: "Chuyện này nói ra cũng là trùng hợp, lúc trước ở cổ lâu nhà họ Trương, ngoài việc lấy được tấm bản đồ kia!" "Ta còn lấy được một số thứ khác, đó là những bức thư trao đổi giữa các gia tộc." "Trong đó có mấy bức là do Trương Nhân

Văn viết, đều đã rất cũ rồi." "Cũng thông qua những bức thư này, ta đã biết được một số chuyện về ông ta và Doanh Thương!" Ngô Tam Tỉnh vừa nói, vừa kể lại câu chuyện.

Mọi người nghe xong cũng vô cùng kinh ngạc.

Mà trước khi kể lại những chuyện này, cần phải làm rõ một điểm vô cùng quan trọng, đó chính là quy tắc đặt tên của nhà họ Trương.

Nhà họ Trương chỉ có tộc trưởng mới được gọi là Trương Khởi Linh, điều này ai cũng biết.

Tuy nhiên, trong nhà họ Trương còn có một hiện tượng, đó là ngoài tên của tộc trưởng, rất nhiều lúc sẽ xuất hiện hiện tượng trùng tên, đặc biệt là trong một chi tộc.

Ví dụ như Trương Nhân Văn này, theo những gì Ngô Tam Tỉnh biết, thực ra Trương Nhân Văn chỉ điểm cho đội ngũ này và Trương Nhân Văn sau này đưa Doanh Thương đến cung điện Tây Vương Mẫu đã không phải là cùng một người.

Chỉ là họ đều tên là Trương Nhân Văn mà thôi.

Về quan hệ giữa họ, Ngô Tam Tỉnh cũng không biết.

Ông ta chỉ biết được thông qua những bức thư.

Doanh Thương có ân tình với Trương Nhân Văn đã chỉ điểm cho họ.

Trương Nhân Văn này là vì báo ân, mới chỉ điểm cho họ đến đây.

Nguyên lai, theo ghi chép trên thư.

Năm xưa, Trương Nhân Văn này đang thực hiện một hoạt động đạo mộ của gia tộc.

Sau đó vì xảy ra một số sự cố, suýt nữa thì chết trong mộ.

Chương 2071

Nhưng khi ông ta bò ra khỏi cổ mộ, cũng đã sớm kiệt sức.

Lúc đó trên người còn trúng kịch độc.

Thấy đã là đèn cạn dầu, sắp lìa đời.

Ai ngờ đúng lúc này, ông ta gặp phải một đội quân đang hành quân đến gần.

Mà thủ lĩnh của đội quân này, chính là Doanh Thương.

Doanh Thương phái người mời lang trung đến chữa trị cho cơ thể ông ta, nhờ đó mới giúp ông ta nhặt lại được một mạng.

Trương Nhân Văn tính cách phóng khoáng, mà Doanh Thương lúc đó lại là thống quân đại soái.

Hai người rất hợp tính nhau, cũng là vào lúc đó đã quen biết.

Theo ghi chép trên thư, địa vị của Doanh Thương lúc đó cũng không thấp.

Thực ra thông qua họ của anh ta cũng có thể thấy được.

Trong cuộc trò chuyện với Doanh Thương, Trương Nhân Văn đại khái biết được Doanh Thương là một vị vương hầu được phong tước, thời đó chiến tranh liên miên.

Doanh Thương chính là đang dẫn quân đi tiễu trừ một đội quân phản loạn.

Lúc đó cả hai đều có nhiệm vụ quan trọng, vì vậy vội vàng cáo biệt.

Nhưng trước khi chia tay, Trương Nhân Văn đã đưa cho Doanh Thương một vật, là một tín vật.

Nói là dựa vào vật này, anh ta có thể đến bất kỳ trạm dịch nào, gửi đi một bức thư.

Và chỉ cần gửi bức thư này đi, Trương Nhân Văn sẽ đến gặp anh ta với tốc độ nhanh nhất.

Đây được coi là một cách báo ân vào thời đó, có phần mang ý nghĩa, đại ân không cần nói lời cảm tạ, sau này có việc cần đến cứ việc lên tiếng.

Thời đó trạm dịch rất ít, và thư từ cơ bản không có, phần lớn đều là để truyền tin tức chiến tranh.

Có thể truyền thư trong một cơ quan như vậy, đủ để thấy thế lực sau lưng Trương Nhân Văn cũng rất lớn.

Doanh Thương lúc đó không để tâm, sau khi chia tay liền dẫn quân ra chiến trường.

Nhưng không ai ngờ, một vị phong hầu tướng quân như anh ta lại trúng phải cạm bẫy của kẻ địch, nhiễm phải một loại kịch độc.

Lúc đó còn có vô số tướng sĩ chết dưới loại kịch độc này.

Nhưng theo mô tả, Ngô Bất Chính và những người khác phát hiện loại độc này có thể chính là độc tố thần kinh mà thời hiện đại thường nói.

Thứ này ở thời cổ đại tự nhiên không có tên gọi này, nhưng kiến thức của người xưa về một số loại thảo dược thực ra đã có từ rất sớm.

Tuy họ không thể có chiến tranh virus như hiện nay, nhưng dùng một số thứ có độc vẫn có thể làm được điều này.

Mà bây giờ hiểu biết về loại độc tố thần kinh này đã rất sâu sắc rồi.

Ví dụ như độc tố trong cơ thể cá nóc, rất dễ khiến người ăn phải biến thành người thực vật.

Doanh Thương lúc đó trúng phải có lẽ là một loại độc tố thần kinh tương tự, còn cụ thể là gì, đã không thể khảo chứng được nữa.

Người thời đó làm sao biết người thực vật là gì, sau khi trúng độc còn tưởng là đã chết.

Thuộc hạ của Doanh Thương đã mang anh ta trong tình trạng người thực vật lúc đó rút khỏi chiến trường.

Sau đó thuộc hạ của Doanh Thương đã gửi tín vật và thư đi, hy vọng Trương Nhân Văn có thể đến trước mộ Doanh Thương cúi đầu một cái, dù sao cũng là ơn cứu mạng.

Nhưng ai ngờ, sau khi Trương Nhân Văn đến, lại chỉ điểm cho họ đi tìm một ngôi mộ cổ, nói là trong mộ cổ này có cách chữa khỏi cho Doanh Thương.

Thế mới có chuyện sau này đám tướng sĩ này xông vào ngôi mộ thời Chiến Quốc này.

Họ đã mất không ít người trên đường đi, cuối cùng mới tìm thấy chủ mộ thất.

Để không cho chủ mộ thất này vì mở ra rồi đóng lại sẽ vĩnh viễn không thể mở được nữa, nên những tướng sĩ đó gần như tất cả đều bồi táng ở đây.

Trương Nhân Văn sau này tìm đến, thấy vậy cũng không khỏi sinh lòng khâm phục.

Nhưng không biết vì sao lúc đó, ông ta không mang Doanh Thương đi, mà để lại một bức thư, mãi đến sau này mới có hậu nhân nhà họ Trương mang Doanh Thương đi.

Người này có lẽ chính là Trương Nhân Văn của đời sau.

Ông ta đã mang Doanh Thương đến cung điện của Tây Vương Mẫu, cho đến khi mọi người đến cung điện Tây Vương Mẫu mới có những chuyện sau này.

Mọi người nghe đến ngây người.

Không ai ngờ bên trong lại còn có nhiều chuyện như vậy.

Nhưng đây chỉ là những chuyện do Trương Nhân Văn ghi lại, phần lớn có thể là thật.

Một số chi tiết trong đó có thể có sai lệch, dù sao cũng không phải là do người trong cuộc tự ghi lại.

Nhưng thật giả thực ra đã không còn quan trọng nữa, ít nhất phản ứng của những tướng sĩ này đã nói lên tất cả. "Này, nếu đám tống tử này đều là thuộc hạ của đại ca, vậy thì dễ rồi!" "Để đại ca nói với họ đừng manh động, chúng ta đi cho nổ lối ra là được!" Bàn Tử lên tiếng.

Thực ra Bàn Tử cũng chỉ nói đùa, tình hình hiện tại căn bản không cần phải nói.

Chương 2072

Những tướng sĩ kia dường như cũng bị Chân Long chi kiếm cùng với huyết khí của Doanh Thương trên đó trấn áp, lúc này đã không còn là mối đe dọa.

Phan Tử hô lên: "Người ta khó khăn lắm mới gặp lại nhau, chúng ta đừng xía vào làm gì, Bàn Tử, đi đặt thuốc nổ với tôi!" Bàn Tử gật đầu, hai người lập tức chạy đến trước mộ môn chuẩn bị đặt thuốc nổ.

Tuy bên trong cửa đá này là nước thép, nhưng có thứ như thuốc nổ, thật sự không sợ không ra được.

Ngô Bất Chính nhìn Doanh Thương, cuối cùng cũng đi giúp một tay.

Mà Doanh Thương nhìn những tướng sĩ trước mặt, trên khuôn mặt đờ đẫn lại xuất hiện một số biểu cảm.

Anh ta từ từ rút Chân Long chi kiếm ra, đặt trước mắt cẩn thận ngắm nghía.

Thanh kiếm trước mắt quả thực cho anh ta một cảm giác quen thuộc, nhưng những ký ức này anh đều đã quên rồi, nên anh cũng không biết những gì Ngô Tam Tỉnh nói có phải là thật không.

Chỉ là phản ứng của những tướng sĩ kia, dường như đã chứng thực lời của Ngô Tam Tỉnh. "Keng keng keng!" Đột nhiên, trong mộ thất yên tĩnh lại vang lên từng tràng âm thanh ma sát của giáp sắt.

Mọi người vội nhìn qua, chỉ thấy những tướng sĩ kia đều từng người một quỳ một chân xuống đất, quỳ lạy Doanh Thương.

Doanh Thương thấy cảnh này, cũng không khỏi có chút xúc động.

Dù anh đã quên hết những ký ức này, nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, sự chấn động trong lòng cũng có thể tưởng tượng được.

Bàn Tử thấy vậy liền nói: "Haiz, Bàn gia ta đây không chịu nổi mấy cảnh cảm động này, này đại ca, họ cũng đã đứng gác cho cậu nhiều năm như vậy rồi!" "Cậu hãy để họ đi đi, mau đầu thai làm người kiếp khác cũng coi như là giải thoát!" Doanh Thương gật gật đầu, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng anh ta chưa bao giờ nói chuyện.

Mấp máy miệng, chỉ phát ra vài âm thanh, căn bản không nói thành lời.

Bàn Tử thấy vậy vội tiến lên nói: "Nhìn khẩu hình của tôi này, nói, đi đi!" "Đi đi!" Bàn Tử cầm tay chỉ việc.

Cuối cùng, Doanh Thương thật sự phát ra một âm thanh mơ hồ giống như "đi đi".

Những tướng sĩ dường như đã hiểu.

Từng người một đứng dậy nhìn Doanh Thương, cuối cùng lại toàn bộ tan rã như cát, biến mất.

Chỉ để lại một đống áo giáp và vũ khí trên đất.

Doanh Thương cầm Chân Long chi kiếm, ngơ ngác nhìn đống áo giáp còn lại trước mặt, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngô Bất Chính vỗ vai Bàn Tử, bảo cậu ta đừng làm phiền nữa.

Lúc này, điều Doanh Thương cần nhất là được ở một mình.

Tuy anh ta nói chuyện còn chưa lưu loát, nhưng trong lòng lại sáng như gương, chuyện này anh ta tự mình có thể điều chỉnh được.

Mọi người lại quay về trước cửa mộ thất, lúc này Phan Tử đã đặt xong thuốc nổ.

Vì lo lắng trên cầu thang đá lúc đến cũng có loại cửa đá này, nên lượng thuốc nổ cho cửa đá đầu tiên rất ít, phải để dành cho sau này dùng.

Sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Phan Tử mới gọi mọi người mau bịt tai tìm chỗ trốn.

Sau đó liền kích nổ thuốc nổ.

“Rầm!” Tiếng thuốc nổ vang lên.

Mặc dù mọi người đã có chuẩn bị từ trước, nhưng trong một mộ thất kín thế này, tiếng nổ vẫn chấn động đến mức ai nấy đều cảm thấy tai ù đi không dứt.

Sau khi dư chấn của vụ nổ tan đi, mọi người vội đứng dậy kiểm tra.

Thế nhưng vừa nhìn, sắc mặt ai cũng biến đổi.

Bàn Tử còn chửi thẳng.

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này, sao bên trong còn có một lớp nữa!” “Chủ nhân ngôi mộ này cũng thất đức quá rồi.” Thì ra, bên trong cánh cửa đá sập xuống của mộ thất, ngoài lớp gang sắt được đổ lên, lại còn có mấy lớp xen kẽ giữa phiến đá và gang sắt.

Gần như là một lớp gang sắt, một lớp phiến đá.

Cấu trúc này tuy không vững chắc bằng hoàn toàn là gang sắt, nhưng đối với thuốc nổ thì lại cực kỳ khắc chế.

Bởi vì sự tồn tại của các lớp xen kẽ, dư chấn của vụ nổ chỉ làm vỡ phiến đá, còn lớp gang sắt phía sau vẫn còn nguyên vẹn.

Theo độ dày của phiến đá này, ít nhất cũng phải có ba lớp xen kẽ.

Muốn cho nổ tung, ít nhất phải cho nổ thêm hai lần nữa.

Hơn nữa, liều lượng lần thứ hai còn phải lớn hơn, nếu không sẽ lại lãng phí một lần, phải cho nổ ba lần.

Nếu là bình thường thì không sao, nhưng thuốc nổ trên người Phan Tử đã không còn lại bao nhiêu.

Lớp này có thể cho nổ tung, nhưng ai biết bên ngoài còn bao nhiêu lớp nữa.

Nếu cứ cho nổ một mạch ra ngoài, có lẽ Phan Tử phải cõng cả kho thuốc nổ trên lưng.

“Tam gia, lần này phiền phức rồi!” Phan Tử sắc mặt khó coi nói.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thức ăn trên người còn cầm cự được bao lâu?” Phan Tử vội kiểm tra rồi nói: “Nếu dùng tiết kiệm thì ba ngày không thành vấn đề.” “Ba ngày, vậy là vẫn còn thời gian.

Trước tiên chia nhau ra tìm xem xung quanh có lớp đất nào bị nứt không, nếu không được thì chúng ta cho nổ tường để đào ngược đường hầm ra ngoài!” Ngô Tam Tỉnh nói.

Chương 2073

Mọi người nghe vậy gật đầu, gừng càng già càng cay, ông đã nhanh chóng tìm ra cách khác.

Mộ thất này nằm ngoài trận Cửu Cung Bát Quái, xung quanh hẳn là lớp đất.

Chỉ cần cho nổ tung tường mộ, để lộ ra lớp đất là có thể đào ngược đường hầm ra ngoài.

Nghĩ đến đây, mọi người liền tản ra tìm kiếm các vết nứt trên tường xung quanh.

Chỉ cần có vết nứt do thuốc nổ tạo ra, đặt thêm chút thuốc nổ vào đó để phá tung bức tường là vẫn còn cách.

Sau một hồi tìm kiếm, quả nhiên họ phát hiện nhiều bức tường đã bị chấn động làm nứt ra vài kẽ hở.

Tuy nhiên, khi mọi người định khoét rộng vết nứt ra một chút để đặt thuốc nổ thì đột nhiên phát hiện ra.

Vết nứt này rất nông, chỉ dày bằng một lòng bàn tay.

Giống như toàn bộ tường của mộ thất đều được trát một lớp vật liệu gì đó.

Bàn Tử lấy dao găm ra cạo.

Rất nhanh đã cạo được một lớp.

Nhưng khi nhìn thấy thứ lộ ra bên trong, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

Chỉ thấy bên trong lộ ra vẫn là gang sắt.

Bên trong lớp gạch tường của mộ thất này lại cũng là lớp xen kẽ giữa phiến đá và gang sắt.

Điều này có nghĩa là, họ muốn khoét một cái lỗ trên tường mộ thất để ra ngoài gần như là không thể.

Bởi vì thông thường, toàn bộ mộ thất phải chịu được trọng lượng của lớp đất bên trên, vậy nên tường của mộ thất phải dày hơn cửa mộ.

Có lẽ dùng hết thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá tung được tường mộ thất.

“Mẹ kiếp, giờ làm sao đây?” Bàn Tử hỏi.

Lần này Ngô Tam Tỉnh còn chưa kịp nói, Ngô Bất Chính đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Không đúng, các người xem đây là gì?

Hình như là bích họa!” Ngô Bất Chính chỉ vào bức tường mà Bàn Tử vừa cạo và nói.

Trên bức tường là một lớp gang sắt.

Lớp gang sắt này lồi lõm không bằng phẳng, nhưng trên mảng mà Bàn Tử cạo ra, vì dính rất nhiều bụi bặm, nên lại lờ mờ hiện ra những hình ảnh trông như bích họa.

Ngô Bất Chính vội vốc một ít bụi đất, bôi lên lớp gang sắt này.

Khi diện tích được bôi rộng ra, quả nhiên lộ ra hình dạng của những bức bích họa.

Thì ra phần lồi lên trên lớp gang sắt này lại là một bức bích họa được khắc nổi.

Chỉ khi dùng bụi đất hoặc thứ gì đó có màu sẫm bôi lên phần lồi thì nó mới hiện ra.

Nội dung của bức bích họa hiện ra lại khiến người ta có chút khó hiểu.

Mảng mà Ngô Bất Chính bôi ra có nội dung trông như sông núi non nước.

Việc có bích họa trong mộ cổ không phải là hiếm.

Đặc biệt là trong các ngôi mộ thời Đường, còn có cả những bức tượng tỳ nữ được điêu khắc.

Vì vậy, việc tồn tại bích họa về sông núi cũng không có gì lạ.

“Tôi nói này Tiểu tam gia, bức bích họa này có thể chỉ là tranh sơn hà thôi, chúng ta đừng lãng phí thời gian vào nó nữa.” “Hay là lại đặt thêm thuốc nổ để ra ngoài trước đi!” Mọi người gật đầu.

Thực ra nội dung của bức bích họa ở đây là gì cũng không còn quan trọng nữa.

Chân Long Chi Kiếm đã tìm được, Ngô Tam Tỉnh cũng đã được cứu ra.

Bây giờ điều quan trọng nhất là làm sao để họ ra ngoài.

Nhưng Ngô Bất Chính lại là người thích xem những bức bích họa này.

Hơn nữa, việc đặt thuốc nổ cũng chỉ cần Bàn Tử và Phan Tử là đủ.

Tần Vũ và Doanh Thương ngồi một bên không nói gì.

Vì vậy, Ngô Bất Chính nói: “Thế này, cậu và Bàn Tử hai người đi đặt thuốc nổ, tôi xem thêm bức bích họa này còn có nội dung gì khác không!” “Biết đâu nó ghi lại cách ra ngoài thì sao?

Chúng ta chuẩn bị cả hai phương án cũng được!” Hai người nghe vậy cũng thấy có lý, liền chia nhau ra làm việc.

Tần Vũ thấy thế, đứng dậy đi về phía Ngô Bất Chính.

“Tiểu ca, anh?” Ngô Bất Chính nghi hoặc.

“Giúp cậu!” Tần Vũ nói, sau đó hai người cùng nhau bắt đầu bôi lên bức bích họa.

Ngô Tam Tỉnh cũng rảnh rỗi, bên Bàn Tử và Phan Tử chắc còn lâu mới xong.

Dù sao thuốc nổ cũng không còn nhiều, nên phải tìm được một điểm nổ tốt, cố gắng cho nổ tung trong một lần.

Vì vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng qua giúp.

Chương 2074

Dưới sự nỗ lực của ba người, nội dung của bức bích họa dần dần hiện ra nhiều hơn.

Khi họ đã bôi kín các bức tường ở đây, một bức bích họa hoành tráng hiện ra.

Ngay cả Phan Tử và Bàn Tử đang đặt thuốc nổ ở bên cạnh cũng không nhịn được mà chạy qua xem.

Chỉ thấy cảnh tượng được miêu tả trong bức bích họa vô cùng hùng vĩ.

Đúng là một bức tranh sơn thủy.

Tuy nhiên, cảnh tượng được miêu tả trong bức tranh sơn thủy này thực sự quá chấn động.

Toàn bộ bức bích họa lấy bức tường sau quan tài làm trung tâm, lan ra hai bên trái phải.

Bức tường phía sau cửa mộ thì được lấp đầy bằng một loại hoa văn trông như sóng nước.

Bức bích họa ở hai bên trái phải và bức tường đối diện cộng lại, miêu tả một hòn đảo trên biển.

Hòn đảo này có núi non phức tạp đa dạng, đứng ở đây nhìn qua, trông như một con rồng khổng lồ đang cuộn mình trên hòn đảo hoang.

Nhưng con rồng này có thân không có đầu, thân rồng uốn lượn trên đảo, trông như một dãy núi.

Còn đầu rồng thì ẩn mình trên đảo, không biết ở đâu.

Xung quanh hòn đảo toàn là biển lớn.

Rõ ràng là một hòn đảo cô độc trên biển.

“Trời đất quỷ thần ơi, nơi này hoành tráng quá, lẽ nào những người nhà họ Trương xây dựng nơi này đều đến từ hòn đảo đó?” Bàn Tử không nhịn được nói.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu: “Chưa chắc!” “Bích họa trong mộ cổ thường ghi lại nơi phát tích, đó là một khả năng, nhưng cũng có một khả năng khác!” “Đó là nhóm người nhà họ Trương này đã từng đến đây, nơi này có thể là một nơi mà họ cho là rất quan trọng!” “Phải biết rằng, niên đại xây dựng ngôi mộ này rất sớm, vào thời đó mà đã được coi là một nơi rất quan trọng!” “Đủ để thấy tầm quan trọng của hòn đảo này đối với họ.” “Chỉ là không biết đây rốt cuộc là đâu, và tại sao lại xuất hiện trong mộ thất này!” Tần Vũ nhìn bức bích họa trước mặt, không biết tại sao anh lại có cảm giác như đã từng thấy nó ở đâu đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lại không thể nhớ ra được.

Rốt cuộc đã thấy ở đâu nhỉ?

“Thôi, nếu không nhớ ra được thì tạm thời chụp lại đã, sau này nhớ ra rồi tính!” Ngô Bất Chính nói.

Đồng thời lấy điện thoại ra bắt đầu chụp ảnh.

Tuy ở đây điện thoại không có tín hiệu, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc chụp ảnh.

Bức bích họa này xuất hiện ở đây, e rằng cũng có lai lịch lớn, có lẽ bên trong còn ẩn giấu điều gì đó.

Tốt nhất là mang ra ngoài nghiên cứu thêm.

Trong lúc Ngô Bất Chính chụp ảnh, Phan Tử đã đặt xong thuốc nổ.

Lần này anh ta đã tính toán cẩn thận, tuyệt đối có thể đảm bảo cho nổ tung cửa đá này với liều lượng thuốc nổ tiết kiệm nhất có thể.

“Tránh hết ra chưa, chuẩn bị cho nổ đây.” Phan Tử gọi.

Thấy mọi người đều gật đầu, anh ta liền khởi động thiết bị kích nổ.

Cùng với một tiếng “Rầm” vang dội, bụi đất bay mù mịt.

Nhưng khi tiếng nổ lần này vang lên, mọi người đều cảm thấy rõ ràng động tĩnh không lớn như lần trước.

Và điều trực quan nhất là tiếng ù trong tai đã giảm đi rất nhiều.

Điều này cho thấy nơi này không còn là không gian kín nữa.

Cửa mộ chắc chắn đã mở.

Bàn Tử vội đứng dậy chạy vào trong làn khói, rất nhanh đã hét lên từ phía trước: “Mở rồi mở rồi, mau đi thôi!” Mọi người nghe vậy mừng rỡ, vội xông vào trong làn khói.

Quả nhiên thấy cửa đá phía trước đã bị cho nổ tung một lỗ hổng.

Tuy không lớn, nhưng chui ra ngoài tuyệt đối không thành vấn đề.

Mấy người lần lượt chui ra khỏi lỗ hổng trên cửa đá.

Bàn Tử vội đi xem con đường lúc đến.

Nhưng vừa nhìn, lòng anh ta lập tức lạnh đi một nửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bậc thang đá lúc xuống đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là một phiến đá gần như giống hệt cửa mộ.

Phiến đá đã chặn kín con đường lúc đến.

Hơn nữa, phiến đá này rất có thể không chỉ có một lớp.

Nếu có hai ba lớp cửa đá như vậy, thì họ gần như không cần nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa.

Vì số thuốc nổ còn lại căn bản là không đủ.

“Lần này xong rồi, tôi thấy chúng ta đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa, bây giờ quay lại dọn dẹp một chút, biết đâu còn có thể tự đào cho mình một cái hố, sau này chết cũng không đến nỗi không có chỗ chôn!” Bàn Tử nói.

Chương 2075

Mặc dù mọi người đều biết anh ta đang nói đùa, nhưng lúc này nghe những lời này, trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Phan Tử xua tay: “Cút nhanh, dễ dàng từ bỏ như vậy thì cậu còn trộm mộ làm gì.” “Chút chuyện này đã đòi sống đòi chết, tôi nghe không lọt tai mấy lời nản chí của cậu đâu!” Phan Tử nói xong quay sang nhìn Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh, hỏi: “Tam gia, ngài xem làm thế nào?” Trong tình huống này, muốn tìm một con đường ra ngoài là rất khó.

Nếu không phải kinh nghiệm của họ đều rất dày dặn, đổi lại là một vài người trẻ tuổi, e rằng lúc này đã sớm suy sụp rồi.

Cửa đá lớp này nối tiếp lớp khác, nhưng thuốc nổ lại không đủ.

Đổi lại là ai trong lòng cũng phải hoang mang.

Lúc này Ngô Bất Chính cũng không lên tiếng nữa.

Đến tình huống này, đã không thể dựa vào tình hình của mộ cổ để suy đoán được nữa.

Mọi thứ đều phải dựa vào kinh nghiệm.

Ngô Tam Tỉnh cau mày, trầm tư một lúc rồi nói: “Theo kết cấu của ngôi mộ này trên đường đi, hẳn là đều được bọc bằng sắt nóng chảy.” “Cơ quan một khi đã kích hoạt, muốn quay lại theo con đường cũ, e rằng đã không thể nữa rồi!” “Hơn nữa, kết cấu của trận Bát Quái Cửu Cung ở đó rất phức tạp, muốn ra ngoài từ đó càng khó hơn.” “Xem ra chúng ta phải suy nghĩ kỹ về kết cấu của ngôi mộ này rồi.” Mọi người nghe vậy trong lòng không khỏi lại lạnh đi một nửa.

Bàn Tử còn trực tiếp ngồi xuống đất nói: “Cái đầu của Bàn gia này là chịu không nổi nữa rồi, muốn nghĩ thì các người nghĩ đi.” “Tôi nghỉ ngơi một lát đã.” Mọi người cũng đành chịu anh ta, chỉ có thể tự mình nghĩ xem có cách nào khác để ra ngoài không.

Số thuốc nổ còn lại trên người Phan Tử nhiều nhất cũng chỉ có thể cho nổ hai lần nữa.

Hơn nữa cũng không chắc có thể cho nổ tung cửa đá.

Lúc này quay lại theo đường cũ tuyệt đối không có hy vọng.

Mà nếu bắt đầu từ kết cấu của ngôi mộ này, hy vọng lại càng mong manh hơn.

Trước hết, nơi Cửu Cung Bát Quái hẳn là nơi có kết cấu phức tạp nhất, đồng thời không gian cũng lớn nhất trong ngôi mộ này.

Ra ngoài từ đó, gần như không cần xem xét.

Hơn nữa bây giờ họ cũng không thể quay lại đó được.

Vì vậy chỉ có thể dựa vào nơi hiện tại để xem xét làm thế nào để ra ngoài.

Bốn phía trong mộ thất đều được đổ gang sắt, muốn cho nổ tung gần như không có hy vọng.

Nhưng ngoài hai nơi này, họ còn có thể bắt đầu từ đâu nữa?

Nơi giao nhau giữa chủ mộ thất và mộ đạo này, ngược lại còn có hai bức tường.

Nhưng bên ngoài này chắc chắn cũng được đổ sắt nóng chảy.

Toàn bộ ngôi mộ gần như đều bị sắt nóng chảy bao phủ.

Vì vậy muốn cho nổ tung, chắc chắn cũng không có hy vọng.

Bàn Tử lúc này đã nằm trên đất, suýt nữa thì ngủ thiếp đi.

Bị Phan Tử ném một hòn đá mới tỉnh lại.

“Tôi nói này, ngủ cũng không cho người ta ngủ à!” Phan Tử mắng: “Ngủ thì ngủ, đừng ngáy được không?

Ảnh hưởng đến chúng tôi suy nghĩ.” “Ê, mẹ kiếp, các người...” Bàn Tử đang định nói thì đột nhiên nhìn thấy cửa đá bị cho nổ tung phía sau Phan Tử.

Dường như nghĩ ra điều gì đó, vội mở miệng hỏi: “Không đúng, chỗ này không đúng!” Nói rồi Bàn Tử vội đứng dậy.

“Chỗ nào không đúng?” Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử ra hiệu cho Phan Tử tránh ra, chỉ vào cửa đá sau lưng anh ta nói: “Các người xem, cửa đá này là từ trên rơi xuống phải không!” “Nhưng trước đó chúng ta ở trong mộ thất, trên đỉnh đâu có không gian cao như vậy!” “Muốn chứa được phiến đá này, bên trên tất nhiên phải có một không gian khác!” “Vậy thì không gian này là phần nhô ra, trong không gian này dù có bọc gang sắt, cũng sẽ không dày lắm đâu!” “Hơn nữa chỗ đó hẹp hơn, đặt một quả thuốc nổ tuyệt đối có thể cho nổ tung!” “Chỉ cần cho nổ tung lớp gang sắt, chúng ta không phải là có thể đào ngược đường hầm ra ngoài rồi sao?” Mọi người nghe Bàn Tử nói, đều lập tức cảm thấy thông suốt.

Khả năng này là rất lớn.

Nhưng nếu không chú ý, thật sự sẽ bỏ qua nơi này.

Dù sao ai lại nghĩ đến không gian để chứa phiến đá này chứ?

Đương nhiên, nghĩ ra là một chuyện.

Lúc này trước mặt mọi người còn có một vấn đề nan giải.

Đó là làm thế nào để lấy phiến đá này ra.

Nếu không lấy phiến đá ra, không gian bên trên sẽ không thể lộ ra.

Vậy thì tất cả kế hoạch này cũng không thể thực hiện được.

Vết nứt trên phiến đá không lớn, muốn bẻ gãy phiến đá gần như là không thể.

Nhưng nếu vẫn dùng thuốc nổ, vậy thì dù có cho nổ vỡ phiến đá, đến lúc lên trên thuốc nổ cũng không đủ nữa.

Ngô Bất Chính nói ra tình hình hiện tại.

Mọi người nghe xong đều cau mày.

Có cách rồi, nhưng bây giờ vấn đề mới lại đặt ra trước mặt mọi người.

“Tôi nói này, các người đừng do dự nữa, không được thì dùng thuốc nổ đi!” “Cho nổ tung phiến đá ít nhất còn có một tia hy vọng, không nổ thì thật sự không còn hy vọng nữa!” Bàn Tử mở miệng nói.

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu: “Số thuốc nổ còn lại này đã là hy vọng cuối cùng rồi, tuyệt đối không thể tùy tiện sử dụng!” “Nếu không một khi lên trên mà không nổ được, đó mới thực sự là sống không bằng chết.” “Vậy chúng ta chẳng lẽ cứ...

Chương 2076

Ê, đại ca, anh làm gì thế?” Bàn Tử đang nói thì Doanh Thương đứng bên cạnh lại đứng dậy.

Anh ta không nói một lời đi đến trước cửa đá.

Sau đó lại húc thẳng vào cửa đá.

Sức của anh ta vô cùng lớn, một cú húc này khiến cả cửa đá bắt đầu rung chuyển.

Vốn dĩ trên cửa đá đã bị cho nổ một khe nứt.

Dưới sự va chạm của anh ta, vết nứt này càng bắt đầu dần dần biến dạng.

Lờ mờ có dấu hiệu sắp gãy.

“Má ơi, đại ca trâu bò thật!” Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Có thể dùng sức mình húc gãy cửa đá này, sức mạnh đó thật sự không phải ai cũng làm được.

Một lần, hai lần, ba lần...

Cuối cùng, sau khi Doanh Thương húc hơn chục lần, chỉ nghe một tiếng “ầm” vang dội, cả cửa đá thật sự bị gãy ngang.

Phần trên của cửa đá rơi xuống, quả nhiên lộ ra một không gian hình chữ nhật.

Và không gian này lúc này trong mắt họ, chính là không gian thoát hiểm cuối cùng.

Nếu ở đây vẫn không thể ra ngoài, vậy thì thật sự là cùng đường bí lối, hoàn toàn không còn cách nào nữa.

"Đại ca vất vả rồi!" Bàn Tử vội tiến lên nói, đồng thời nhìn vào vai của Doanh Thương.

Thấy vai anh ta không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chỉ có người sống dở chết dở như anh ta mới làm được điều này.

Đổi lại là người khác, quyết không thể trực tiếp húc gãy phiến đá này được.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, tiếp theo có thể thoát chết hay không, còn phải xem vận may của họ.

Lúc này, phía trên cửa đá đã lộ ra một không gian hình chữ nhật.

Tần Vũ là người đầu tiên nhảy xuống.

Bàn Tử ở dưới đỡ anh.

Khi đèn pin chiếu vào, quả nhiên thấy bên trên cửa đá này là một không gian cao hơn một người.

Có lẽ trước đó là dùng để chứa phiến đá này.

Chỉ cần cơ quan bị kích hoạt, phiến đá giấu ở đây sẽ rơi xuống chặn cửa đá.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử đỡ cao hơn, đồng thời đưa tay ra sờ những bức tường xung quanh.

Tường sờ vào cũng là đá điêu khắc.

Nhưng đối với Tần Vũ, vẫn có thể cảm nhận được một chút vấn đề.

Tường ở trên này, quả nhiên mỏng hơn rất nhiều so với trong mộ cổ.

Nếu thật sự muốn cho nổ một con đường ra ngoài, nơi này tuyệt đối là lựa chọn không thể tốt hơn.

Tần Vũ lập tức nói tình hình này cho mọi người biết.

Mọi người nghe vậy không khỏi mừng rỡ, cuối cùng cũng tìm được một con đường có thể đào hầm ra ngoài.

Nếu không thật sự sẽ bị nhốt chết ở đây.

“Tôi nói này, vậy tôi trực tiếp lên đặt thuốc nổ, không được thì lần này liều một phen, dùng hết thuốc nổ luôn đi!” Phan Tử nói.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu: “Đừng quá kích động, anh lên xem tình hình, có thể đảm bảo cho nổ tung là được, nhưng tuyệt đối đừng dùng hết.” “Để lại được một ít cũng tốt, trên dãy núi này toàn là đá.” “Biết đâu lát nữa đào hầm lại gặp phải đá.” “Có chuẩn bị vẫn hơn.” “Được!” Phan Tử gật đầu, không nói nhiều nữa.

Vẫn là Bàn Tử đỡ anh ta, đưa anh ta lên trên.

Phan Tử ở trên loay hoay một hồi lâu, làm Bàn Tử mệt đến mức suýt nữa thì tắc thở.

Nhưng may mắn là thuốc nổ rất nhanh đã được đặt xong.

Lúc Phan Tử xuống nói: “Vẫn còn lại một ít thuốc nổ, nhưng cũng chỉ đủ để thực hiện một vụ nổ nhỏ thôi.” “Rốt cuộc là thoát chết hay là ngủ yên ở đây, chỉ trông vào lần này thôi!” Mọi người gật đầu, lần lượt lùi ra.

Phan Tử cũng không nhiều lời, lập tức cho nổ thuốc nổ.

Khi tiếng nổ lần này vang lên, mọi người cảm thấy không gian trong toàn bộ mộ thất đều đang rung chuyển.

Gần như cùng lúc đó, một mảng lớn đồ vật từ không gian bên trên rơi xuống.

Vì nổ trong một không gian rất nhỏ, nên lần này khói bụi không

lớn.

Mọi người vội tiến lên xem, khi thấy thứ rơi ra, ai nấy đều không khỏi mừng rỡ.

Vì thứ rơi xuống không phải là gì khác, chính là đất.

Điều này cho thấy vách đá bên trên thật sự đã bị cho nổ sập.

Chương 2077

Mà chỉ cần thấy lớp đất, là có thể trực tiếp đào ngược đường hầm ra ngoài rồi.

Bàn Tử lập tức muốn lên.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại ngăn anh ta lại nói: “Đường hầm ở đây cứ để tôi đào, mấy cậu tay chân vụng về, đến lúc đào đường hầm lại sập.” “Chúng ta đều sẽ bị chôn sống ở đây cả!” Bàn Tử nghe vậy lại không phục: “Tôi nói Tam gia, đừng coi thường người khác chứ, chuyện đào ngược đường hầm, chúng tôi tuy không thường làm, nhưng cũng không phải là không biết.” “Lời này của ngài tôi...” Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính vội ngăn anh ta lại.

“Đây là lúc nào rồi, bảo cậu nghỉ ngơi cậu còn không vui à.” “Đây không phải là chuyện vui hay không vui, làm như Bàn gia tôi nghiệp vụ không tốt vậy.” Ngô Bất Chính lười để ý đến anh ta, ra hiệu cho Phan Tử nhanh chóng đưa Ngô Tam Tỉnh lên.

Nhiệm vụ cấp bách là đào một đường hầm ra ngoài rồi tính sau.

Loại đường hầm đào từ dưới lên trên này, quả thực rất thử thách tay nghề của người đào.

Không phải ai cũng có thể đào tốt.

Một khi đường hầm sụp đổ, thì không khác gì bị chôn sống.

Đây chính là lý do Ngô Tam Tỉnh đề nghị tự mình ra tay.

Mọi người ở dưới kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, từng đống đất bắt đầu từ trên đổ xuống.

Không lâu sau, Ngô Tam Tỉnh hét lên từ trên: “Lên đi!” Mọi người nghe vậy mừng rỡ, Tần Vũ là người đầu tiên lên, cố định dây thừng.

Sau đó mới đến Ngô Bất Chính, Phan Tử và Bàn Tử.

Doanh Thương là người cuối cùng.

Thân hình anh ta quá lớn.

Không gian phía trên cửa đá vốn đã nhỏ, nên anh ta chỉ có thể nghiêng người lên.

Lên đến nơi, cũng chỉ có thể nửa ngồi nửa quỳ trong đường hầm.

Đường hầm mà Ngô Tam Tỉnh đào đã lớn hơn bình thường một vòng, nhưng trước mặt Doanh Thương, vẫn hơi chật chội.

Không còn cách nào khác, đây là để thoát thân, nên anh ta cũng chỉ có thể tạm thời chịu thiệt một chút.

Bàn Tử chiếu đèn vào vách hầm, cười nói: "Không tệ nha, Tam gia đào hầm quả nhiên có nghề." "Nếu đã vậy, thì Bàn gia tôi nghỉ ngơi đây, đào thông rồi gọi tôi là được?" Bàn Tử nói rồi dựa vào tường bắt đầu nghỉ ngơi.

Phan Tử cũng lười để ý đến anh ta, ra hiệu giúp Ngô Tam Tỉnh cùng đào hầm.

Vật lộn lâu như vậy, mọi người thực ra cũng đều đã mệt.

Ngô Bất Chính dựa vào tường rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tiếng ngáy của Bàn Tử còn to hơn cả tiếng đào hầm.

Cũng chỉ có Doanh Thương và Tần Vũ không nghỉ ngơi.

Doanh Thương ôm thanh Chân Long Chi Kiếm của mình ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

Còn Tần Vũ thì lấy ra chiếc hộp gấm bằng đồng xanh đó.

Theo miêu tả trên bức bích họa trước đó, hai thứ quan trọng nhất trong ngôi mộ Chiến Quốc này, thứ nhất là chiếc quan tài sơn đen, thứ hai là chiếc hộp gấm bằng đồng xanh này.

Mà chiếc hộp gấm bằng đồng xanh này lại phải dùng Quỷ Tỳ mới có thể mở ra.

Trương Vĩ Sơn nghĩ mãi không ra, bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Trên toàn bộ hộp gấm không có khắc hoa văn chứa thông tin gì.

Có lẽ muốn biết bên trong là gì, cũng chỉ có thể mở ra xem tận mắt.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đào hầm gần ba tiếng đồng hồ.

Mọi người cũng đã lên được bảy tám mét.

Phải biết rằng, ở dưới lòng đất mà lên cao như vậy đã là rất khó rồi.

Để ngăn đường hầm sụp đổ, nên đường hầm chỉ có thể đào thành hình chữ “chi”.

Như vậy dù có một chỗ nào đó sụp, những chỗ khác ít nhất vẫn an toàn.

Bàn Tử và Tần Vũ rất nhanh đi thay Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh tiếp tục đào.

Mấy người thay phiên nhau đào hầm, ròng rã bảy tám tiếng đồng hồ.

Mệt đến mức không chịu nổi, cuối cùng cũng đào đến cuối cùng.

Mà ở cuối cùng, không phải là lối ra, mà là một nơi bị đá chặn lại.

Bàn Tử đào tứ phía, phát hiện tảng đá này rất lớn.

Hết cách, chỉ có thể để Phan Tử lấy số thuốc nổ cuối cùng ra.

May mà trước đó không dùng hết, nếu không đến đây mà không ra được, thì thật sự là chết tức tưởi.

Phan Tử đặt thuốc nổ xong, rất nhanh đã cho nổ.

Tảng đá bên trên bị nổ tung tóe.

Chương 2078

Mọi người dọn dẹp đá.

Ngay lập tức, một luồng không khí mát lạnh pha chút trong lành thổi vào.

Mọi người cũng gần như cùng lúc nhìn thấy, trong bóng tối phía trước, lại xuất hiện những điểm sáng lấp lánh.

Bàn Tử còn có chút không dám tin, đưa tay ra, dường như muốn nắm lấy những ngôi sao.

Nhưng rất nhanh anh ta phát hiện, cánh tay của mình đã ra ngoài.

Thật sự đã ra khỏi đường hầm.

Bàn Tử vội khoét rộng lối ra, sau đó dùng sức nhảy ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Bàn Tử lập tức không nhịn được mà nước mắt lưng tròng.

Họ cuối cùng cũng ra được rồi.

Thật sự đã ra khỏi lòng đất!

“Ra được rồi, Bàn gia cuối cùng cũng ra được rồi!” Ngô Bất Chính và những người khác theo sát phía sau.

Đợi tất cả mọi người đều bò ra khỏi đường hầm, ai nấy đều có chút không dám tin.

Họ lại bò ra từ sườn núi bên kia.

Đứng ở đây, thậm chí có thể nhìn thấy doanh trại của đám thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh ở sườn núi đối diện.

Còn có ánh đèn le lói của thành phố xa xa.

Giây phút này, ngay cả Bàn Tử cũng không khỏi cảm khái.

“Tôi nói này, chúng ta cứ mù quáng vật lộn như vậy rốt cuộc là vì cái gì?” “Sống yên ổn trong thành phố không tốt sao?” Ngô Bất Chính cười cười, nói: “Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ sống yên ổn trong thành phố!” “Không bao giờ xuống mộ nữa, đúng là cửu tử nhất sinh, tự tìm khổ ăn!” Ngô Tam Tỉnh thì cười nói: “Yên tâm đi, ngày đó sẽ không còn xa nữa đâu.” “Chân Long Chi Kiếm cũng đã tìm được rồi, ngày đó thật sự không còn xa nữa!” Mọi người thức đêm quay về doanh trại.

Khi họ từ bên ngoài trở về, vừa hay thấy gã đàn em đang đi đi lại lại bên ngoài, vẻ mặt lo lắng.

Còn những người khác thì đang ngủ khò khò bên trong.

Phan Tử tức giận đi vào dạy dỗ một trận.

Còn ông lão kia cũng đã ngủ rồi.

Có lời dặn của Phan Tử, gã đàn em cũng không dám bắt nạt ông lão nữa.

Thấy Ngô Tam Tỉnh trở về, đám thuộc hạ này cũng ngoan ngoãn hơn nhiều.

Buổi tối xuống núi là không thể.

Thôi thì mọi người cứ ăn tạm chút gì đó trong lều.

Chuẩn bị sáng mai xuống núi.

Bò ra khỏi mộ cổ, thật sự quá mệt mỏi.

Không một lời trao đổi, mọi người đều chìm vào giấc ngủ say...

Sáng sớm hôm sau, mọi người sớm đã thu dọn đồ đạc, xuống núi.

Trước khi chia tay, Phan Tử đưa cho ông lão một khoản tiền, coi như là phí bịt miệng.

Ông lão cũng biết nhóm người này làm gì.

Đặc biệt là Phan Tử và gã đàn em một người đóng vai tốt một người đóng vai ác, dưới sự dọa nạt và cho lợi ích của hai người, ông lão cũng liên tục đảm bảo tuyệt đối không nói ra ngoài.

Lấy tiền rồi về hưởng phúc.

Mọi người lái xe rời khỏi địa phương, dừng lại ở một thị trấn gần đó.

Lúc này đã gần trưa.

Mấy ngày không được ăn cơm tử tế, nên họ tìm một quán ăn địa phương, gọi một ít món mặn và hai chai rượu.

Bàn Tử ngửi thấy mùi rượu liền bắt đầu phàn nàn: “Tôi nói Tam gia, với thân phận của ngài mà uống loại rượu này thì không thích hợp, hay là chúng ta đổi quán khác?” Ngô Tam Tỉnh không để ý đến anh ta, Phan Tử ở bên cạnh nói: “Được rồi, Tử Bàn Tử, ai ra ngoài mà mang nhiều tiền thế, tiền trên người chúng tôi cũng hết rồi, chỉ còn lại tiền đi đường thôi.” “Cậu muốn ăn, lúc nào về Trường Sa tìm tôi, tôi bao đủ!” “Vì một bữa ăn mà tôi còn không đủ tiền đi đường, thật là.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Thức ăn rất nhanh được dọn lên, Bàn Tử cũng không ăn thiếu một miếng nào.

Mọi người rất nhanh đã no bụng, Ngô Tam Tỉnh cũng không có tâm trạng uống rượu, rót một ly trà nói: “Tiểu ca, bây giờ đồ đạc đã đủ cả rồi, cậu chuẩn bị khi nào lên đường?” Nói đến chủ đề này, mọi người đều dừng đũa.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Bất luận là đi tìm Mạc Kim Phù, hay là Chân Long Chi Kiếm này, mục đích không ngoài việc tìm đến cái gọi là nơi hội tụ long mạch toàn cầu.

Hiện giờ đồ đạc đã đủ, còn lại chỉ là định ngày xuất phát.

Tần Vũ nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh nói: “Vẫn còn đồ ở trong tay bọn họ, thời gian ai quyết định?” Ngô Tam Tỉnh cười nói: “Tự nhiên là chúng ta quyết định, xét về đồ đạc thì chúng ta nhiều hơn, trong tay bọn họ chỉ có một miếng Quỷ Tỳ, không làm nên chuyện!” “Đương nhiên, lần này e rằng phải đối mặt trực tiếp rồi, ban tổ chức chương trình biết tin này, chắc chắn sẽ không bỏ qua.” “Vì vậy cậu phải cho tôi một tin chính xác, khi nào lên đường!” Tần Vũ nhìn Bàn Tử và Ngô Bất Chính, hai người đều không nói gì.

Còn Doanh Thương ở bên cạnh thì đang nhìn chằm chằm vào thanh Chân Long Chi Kiếm trong tay, rõ ràng cũng không có hứng thú quan tâm đến những chuyện này.

Bất đắc dĩ, Tần Vũ nói: “Ba ngày nữa!” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy đập bàn cười nói: “Chốt nhé, vậy thì ba ngày nữa, bên ban tổ chức chương trình tôi sẽ lo liệu mọi thứ!” “Chúng ta ba ngày nữa gặp!” Tần Vũ gật đầu không nói nhiều.

Mọi người ăn xong, cũng tự rời đi.

Chương 2079

Ngô Tam Tỉnh đưa Phan Tử về Trường Sa.

Còn ba người Tần Vũ thì trực tiếp lái xe về nhà.

Nơi hội tụ long mạch này tất nhiên phải đi.

Bệnh của Ngô Bất Chính còn phải đến đó giải quyết.

Và điều quan trọng nhất là, Ngô Tam Tỉnh nỗ lực đến bây giờ, cũng chính là vì nơi này.

Nếu mọi chuyện có thể được giải quyết ở nơi này, thì đó là một kết quả rất tốt...

Trên đường về, Ngô Bất Chính tranh thủ lên mạng xem.

Vừa xem liền không khỏi ngẩn người.

“Tiểu ca, bọn họ đã xuất phát rồi!” Ngô Bất Chính vội đưa điện thoại qua.

Chỉ thấy trên điện thoại chính là tin tức của hai ngày trước.

Tiêu đề tin tức ghi rõ: 【Cuộc khai quật ngôi mộ cổ lớn nhất, Lương Quỳnh và nhóm người đã xuất phát】【Mục tiêu, Song Long Thôn!】“Song Long Thôn này ở đâu?” Bàn Tử vừa lái xe vừa hỏi.

Ngô Bất Chính cũng lắc đầu: “Không biết, cả nước có vô số nơi tên là Song Long Thôn, tôi còn chưa tra.” Tần Vũ cũng cau mày, trong lòng rất kỳ lạ.

Bọn họ làm thế nào để xác định được cái nơi gọi là Song Long Thôn này?

Theo lý mà nói, trong tay bọn họ chỉ có một miếng Quỷ Tỳ thôi mà.

Tần Vũ hiện giờ đối với toàn bộ manh mối về ngôi mộ cổ ẩn giấu trong Trương gia cổ lâu cũng đã có chút hiểu biết.

Manh mối về ngôi mộ cổ này, tổng cộng có mấy loại.

Đầu tiên là một tấm bản đồ phân bố long mạch toàn cầu.

Sau đó còn có một tấm bản đồ phong thủy.

Hai tấm bản đồ này lần lượt nằm trong tay Ngô Tam Tỉnh và Giang Ninh.

Bản đồ phân bố long mạch toàn cầu cộng với bản đồ phong thủy hẳn là mật mã vị trí của toàn bộ ngôi mộ.

Mà chìa khóa để giải mã mật mã này, lần lượt là ba miếng Quỷ Tỳ, và sáu cái Mạc Kim Phù.

Đương nhiên, Chân Long Chi Kiếm có bao gồm hay không thì không biết được.

Vì thứ này là do Ngô Tam Tỉnh đề xuất, trên hai tấm bản đồ đó không có bất kỳ ghi chú nào bắt buộc phải có thứ này.

Thực ra Tần Vũ cũng chưa từng xem tấm bản đồ phong thủy đó, chỉ mới nhìn qua tấm bản đồ phân bố long mạch trong tay Ngô Tam Tỉnh một lần.

Những thứ cần thiết này, cũng đều là do ông ta nói.

Mà hiện giờ, hai trong ba miếng Quỷ Tỳ, bao gồm sáu cái Mạc Kim Phù và Chân Long Chi Kiếm đều ở bên phía mình.

Nói cho cùng, Ngô Tam Tỉnh chỉ có một tấm bản đồ phân bố long mạch.

Còn trong tay Giang Ninh thì chỉ có bản đồ phong thủy và miếng Quỷ Tỳ cuối cùng.

Vậy thì bọn họ làm thế nào để xác định được địa điểm Song Long Thôn này?

Tần Vũ tiếp tục xem báo cáo.

Càng xem, anh càng dần dần phát hiện ra vấn đề.

Thì ra, trước khi cuộc đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu, Giang Ninh và những người khác đã kết hợp hai miếng Quỷ Tỳ và bản đồ phong thủy.

Vì vậy mới có được tọa độ của Song Long Thôn.

Và đây cũng là tọa độ duy nhất mà họ có được.

Nếu không, họ cũng sẽ không đến Song Long Thôn từ mấy ngày trước, mà đến tận bây giờ vẫn không có bất kỳ tiến triển nào.

Hơn nữa, điều đáng ghét là bọn họ đã đăng những thông tin này lên mạng.

Thậm chí còn nói cho ban tổ chức chương trình.

Để người của ban tổ chức chương trình sớm đã đợi sẵn ở Song Long Thôn.

Vì vậy đến lúc đó, Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ chỉ cần đến, là căn bản không thể lén lút xuất phát được.

Hơn nữa, bản đồ phong thủy cũng ở trong tay bọn họ, nên cuộc khảo cổ lần này, họ bắt buộc phải hợp tác cùng nhau.

Hơn nữa còn phải tiến hành livestream toàn cầu.

Trương Vĩ Sơn nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ đó rất lâu.

Anh dần dần phát hiện ra, bản đồ phong thủy và bản đồ long mạch toàn cầu, sự kết hợp của hai tấm bản đồ này, hẳn là có thể xác định được vị trí đại khái của ngôi mộ cổ đó.

Còn sáu cái Mạc Kim Phù và ba miếng Quỷ Tỳ kết hợp với hai tấm bản đồ, thì sẽ xuất hiện một số văn tự gợi ý.

Từ đó công bố vị trí của ngôi mộ cổ này.

Quả nhiên là thiếu một thứ cũng không được, ba thế lực thiếu đi bên nào, ngôi mộ này đều không thể khai quật được.

Chương 2080

Chẳng trách đến bây giờ Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn tự mình giữ tấm bản đồ long mạch đó.

Chỉ cần đồ vật còn trong tay mình, thì không ai có thể bỏ rơi hai bên còn lại để làm một mình.

Ngô Tam Tỉnh có bản đồ long mạch, Tần Vũ có Quỷ Tỳ và Mạc Kim Phù.

Còn Giang Ninh và bọn họ thì chiếm giữ trạm đầu tiên, vì vậy không ai có thể bỏ rơi đối phương.

“Chúng ta cũng phải đến nơi này à?

Trông không có gì vui cả, Thiên Chân, cậu tra xem Song Long Thôn này ở đâu đi!” Bàn Tử vừa lái xe vừa nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, vội tra một chút.

Sau đó nói: “Tra được rồi, là khu vực ven biển, một ngôi làng rất hẻo lánh.” “Khu vực ven biển?” Bàn Tử ngẩn người.

“Chẳng lẽ ngôi mộ này còn ở trên biển à!” “Nếu như bức bích họa trong mộ Vương hầu miêu tả là một hòn đảo cô độc, vậy chẳng phải đã sớm bị phát hiện rồi sao?” Ngô Bất Chính gật đầu.

Ngành đánh bắt cá ven biển hiện đại rất phát triển, mỗi ngày có bao nhiêu tàu thuyền qua lại trên biển.

Nếu thật sự là một hòn đảo, e rằng đã sớm bị phát hiện rồi.

Vậy thì lạ thật, nếu không phải là hòn đảo, sao lại ở khu vực ven biển nhỉ?

Hơn nữa, bức tranh sơn thủy trong mộ Vương hầu đó cũng rất kỳ lạ.

Tần Vũ không nói gì, bây giờ anh không vội muốn biết những điều này.

Điều anh quan tâm nhất hiện giờ là thứ bên trong chiếc hộp gấm bằng đồng xanh trên người mình.

Rốt cuộc là gì.

Về phần vị trí ngôi mộ cổ, đợi đến Song Long Thôn, ba bên gặp nhau, lấy hết đồ ra, tự nhiên sẽ giải được thôi.

Xe chạy một mạch về hướng Tây Hồ.

Lúc về đến nhà, trời đã rạng sáng.

Bốn người cũng không làm phiền Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương, về nhà nghỉ ngơi trước.

Sau mấy ngày mệt mỏi, giấc ngủ này kéo dài mãi đến tận chiều ngày hôm sau, chỉ bị đánh thức bởi cuộc gọi của Hồ Tư Lệnh.

Nhìn đồng hồ, đã gần sáu giờ chiều.

Mấy người họ đều đói đến mức bụng dán vào lưng.

Cộng thêm việc phải gặp Hồ Tư Lệnh, nên họ hẹn gặp nhau ở Lâu Ngoại Lâu.

Vẫn là căn phòng bao quen thuộc.

Khi họ đến, hai người Hồ Tư Lệnh đã gọi món xong.

Nhìn cả bàn đầy đồ ăn ngon, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả mắt Ngô Bất Chính cũng sáng rực lên.

Mấy ngày ở trong mộ Vương Hầu chẳng khác gì một chuyến đi xuống âm phủ.

Đã mấy lần họ nghĩ rằng chắc chắn không thể ra ngoài được.

Cuối cùng vẫn là nhờ Bàn Tử đầu óc lanh lợi, tìm ra được điểm yếu duy nhất của ngôi mộ đó, cả nhóm mới thoát ra được. "Này, đừng chỉ lo ăn không thế, tình hình thế nào rồi?" Hồ Tư Lệnh thấy mấy người họ ăn như hổ đói thì không khỏi hỏi.

Bàn Tử vừa nhét cái đùi gà vào miệng vừa nói: "Ăn cơm trước, ăn cơm trước, ăn xong rồi nói." "Thôi được rồi, cậu cứ để họ ăn trước đi, xem bộ dạng này, e là mộ Vương Hầu cũng không dễ xông vào!" Tuyết Lỵ Dương nói bên cạnh.

Hồ Tư Lệnh đành cười, không nói thêm gì.

Mấy người họ ăn như gió cuốn mây tan, một trận ra trò.

Đến khi không thể nhét thêm được nữa, họ mới hài lòng dựa vào ghế.

Bàn Tử cười nói: "Ây da, nhắc đến cái mộ Vương Hầu này, lão Hồ à, Bàn gia tôi suýt nữa thì không ra được đấy.

May mà cái đầu vĩ đại này luôn phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt!" "Lời này của Bàn Tử không sai, lần này nếu không phải cậu ta nhanh trí, chúng ta thật sự đã bị kẹt chết bên trong rồi!" Ngô Bất Chính cũng nói.

Sau đó, cậu ta kể lại toàn bộ sự việc trong mộ Vương Hầu.

Nghe xong, Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc không thôi. "Phải rồi, ba ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát đến làng Song Long, lão Hồ, hai người đừng đi nữa!" Bàn Tử nói. "Chặng cuối cùng này, e rằng cũng vô cùng hung hiểm, hai người đừng đi mạo hiểm nữa!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy liền nói: "Chuyện ở làng Song Long chúng tôi cũng đang theo dõi.

Vốn dĩ tôi không định đi.

Nhưng mà tiểu béo, lần này ở mộ Vương Hầu cậu suýt nữa không ra được, tôi cũng không thể bỏ mặc cậu một mình được!

Hơn nữa tôi cũng rất quý tiểu Ngô, chặng này dù thế nào chúng tôi cũng sẽ đi cùng các cậu!" "Đúng vậy, chuyện này chúng tôi đã bàn bạc rồi, các cậu đừng khuyên nữa!" Tuyết Lỵ Dương cũng nói.

Bàn Tử thấy vậy cũng đành chịu, biết khuyên cũng vô dụng nên không nói thêm nữa. "Tiểu ca, khi nào chúng ta xuất phát?" Bàn Tử quay đầu hỏi.

Chương 2081

Tần Vũ bình thản đáp: "Ba ngày sau!" Nói xong, anh nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh. "Quỷ tỳ mang theo chưa?" Hồ Tư Lệnh gật đầu, lấy ra hai chiếc Quỷ tỳ từ trong ba lô.

Một chiếc là của Tần Vũ, chiếc thứ hai là cái họ giành được ở Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Thứ này bây giờ là mạng sống của Thiên Chân đấy, Tiểu ca cậu phải cất cho kỹ vào!" Bàn Tử vội nói.

Thế nhưng Tần Vũ lại không nói gì, ngược lại còn lấy từ trong ba lô ra chiếc hộp gấm bằng đồng xanh kia.

Mọi người thấy cảnh này đều ngẩn người.

Bàn Tử vội nói: "Vãi chưởng, Tiểu ca, cậu lấy thứ này từ đâu ra vậy?" Chiếc hộp gấm bằng đồng xanh này Tần Vũ chưa từng nói với ai, nên Bàn Tử cũng không biết anh còn lấy được thứ này trong mộ Vương Hầu. "Đây không phải là cái hộp đồng xanh được miêu tả trên bích họa sao?

Tiểu ca cậu lấy được nó lúc nào vậy?" Ngô Bất Chính cũng ngơ ngác.

Tần Vũ kể lại chuyện tìm thấy chiếc hộp này một lượt.

Hai người nghe xong mới vỡ lẽ.

Bàn Tử hỏi: "Nếu đã có được cái hộp này lâu như vậy, sao cậu không mở ra, Tiểu ca?" Tần Vũ chỉ vào mặt trước của chiếc hộp.

Lúc này mọi người mới thấy, trên mặt trước của hộp gấm có một cái rãnh lõm, rõ ràng cần có chìa khóa mới mở được. "Tôi nghi ngờ chìa khóa của cái rãnh này chính là Quỷ tỳ, cho nên mới để đến bây giờ!" "Vãi thật, dùng Quỷ tỳ làm chìa khóa, rốt cuộc thứ bên trong là cái gì vậy!

Mau mở ra xem đi!" Bàn Tử rất kích động.

Ngô Bất Chính, lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương cũng rất tò mò, đều không hẹn mà cùng ghé sát lại gần.

Tần Vũ không nhiều lời, lấy ra một chiếc Quỷ tỳ, ấn vào cái rãnh trên hộp gấm.

Quả nhiên, cái rãnh trên hộp vừa khít với kích thước của Quỷ tỳ.

Khi Quỷ tỳ được lắp vào, chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn tan vang lên.

Mọi người đều thấy, toàn bộ Quỷ tỳ như được nâng lên một chút.

Tần Vũ vội lấy Quỷ tỳ ra, phát hiện cái rãnh đặt Quỷ tỳ đã nhô lên một đoạn.

Tuy nhiên, chiếc hộp gấm vẫn không thể mở ra được. "Cái hộp này bị sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ lúc này cũng rất kỳ lạ, cầm chiếc hộp lên quan sát.

Chỉ thấy một bên hông hộp xuất hiện một chấm đỏ nhỏ, giống như một viên bảo thạch màu đỏ lộ ra, nhưng rất nhỏ.

Hơn nữa Tần Vũ còn phát hiện, bên dưới chấm đỏ này còn có hai cái rãnh tròn, dường như còn có thứ gì đó có thể hiện ra! "Đây là một cơ quan nhỉ, lẽ nào phải làm cho cả ba chấm đỏ đều xuất hiện thì hộp mới mở được?" Ngô Bất Chính suy đoán.

Khả năng này rất lớn.

Bàn Tử vội nói: "Tôi nói này, không đến mức phải dùng ba cái Quỷ tỳ chứ!

Mặc dù có ba cái Quỷ tỳ thật, nhưng người xưa không có lý nào lại tạo ra được chiếc hộp gấm lợi hại như vậy, họ còn có thể phân biệt được sự khác nhau của ba cái Quỷ tỳ này sao?

Theo tôi thấy, cứ dùng một cái Quỷ tỳ đặt vào ba lần, không chừng là mở được đấy." Cách của Bàn Tử tuy có chút ăn may, nhưng cũng có lý.

Thời xưa đâu giống như hiện đại, làm gì có cơ quan tinh xảo đến mức có thể nhận ra sự khác biệt của từng vật.

Ít nhất là hai chiếc Quỷ tỳ đặt ở đây, bọn họ cũng không thể phân biệt được sự khác nhau.

Tần Vũ gật đầu.

Bọn họ ở đây cũng không có ba chiếc Quỷ tỳ, chỉ có hai.

Thử một chút cũng không sao.

Tần Vũ liền cầm chiếc đầu tiên đặt lên lần nữa.

Mọi người lại nghe thấy tiếng "cạch".

Quả nhiên chiếc hộp lại có phản ứng.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, sau khi đặt chiếc Quỷ tỳ này lên, cái hộp lại hạ xuống.

Gần như cùng lúc, chấm đỏ kia cũng biến mất.

Đây căn bản không phải là mở ra, mà là khóa lại! "Vãi!" Bàn Tử không nhịn được chửi một câu.

Ngô Bất Chính cũng bất lực nói: "Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp trí tuệ của người xưa rồi, cái hộp này không có ba cái Quỷ tỳ e là không mở được đâu!" Tần Vũ đành chịu, chỉ có thể lấy Quỷ tỳ ra, rồi lại đặt lên.

Cùng với tiếng "cạch", hộp nâng lên, chấm đỏ đầu tiên lại xuất hiện.

Tần Vũ lấy Quỷ tỳ ra, đổi sang chiếc thứ hai.

Chương 2082

Quả nhiên, khi chiếc Quỷ tỳ thứ hai được đặt vào, toàn bộ chiếc hộp lại nâng cao thêm một chút.

Đồng thời, chấm đỏ thứ hai cũng sáng lên.

Tuy nhiên, chiếc hộp vẫn không thể mở ra.

Rõ ràng nếu không có được chiếc Quỷ tỳ thứ ba, cái hộp này hoàn toàn không thể mở được.

Bàn Tử cầm Quỷ tỳ ngắm nghía nửa ngày rồi nói: "Mấy cái Quỷ tỳ này trông giống hệt nhau, làm sao mà phân biệt được chứ!

Hơn nữa, cái Quỷ tỳ thứ ba đang ở trong tay bọn Giang Ninh, muốn lấy được cũng không dễ đâu!" Ngô Bất Chính nói: "Chuyện đó cũng đành chịu thôi, không lấy được Quỷ tỳ đó thì cái hộp này không mở được.

Mặc dù rất muốn biết bên trong có gì, nhưng bây giờ cũng hết cách rồi.

Hay là cứ cất đi trước đã, đợi đến làng Song Long, rồi tìm cơ hội lấy Quỷ tỳ của bọn họ qua thử xem!" Tần Vũ gật đầu.

Nếu không được thì đến nơi rồi trao đổi Quỷ tỳ với họ cũng được.

Một đổi một.

Dù sao cái hộp này cũng chỉ còn thiếu một chiếc Quỷ tỳ là có thể mở ra.

Đến lúc đó cứ tùy tiện trao đổi với họ một chút, mở hộp ra xem bên trong là gì rồi tính sau.

Chỉ sợ đối phương không đồng ý.

Dù sao nơi cuối cùng cũng sắp mở ra, đối phương e là cũng sẽ rất cẩn thận.

Thời gian xuất phát tuy đã định, nhưng chuyện này mọi người đều không công bố ra ngoài.

Bên phía Ngô Tam Tỉnh cũng không có động tĩnh gì.

Mặc dù ông ta chủ động đề xuất sẽ đi liên hệ với tổ chương trình, nhưng chuyện lần này trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Ai cũng sẽ không vội vàng đi tìm tổ chương trình như vậy.

Ngay cả bọn Giang Ninh, chắc chắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới xuất phát đến làng Song Long.

Cho nên Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc sẽ chuẩn bị trong bao lâu, vẫn còn là một ẩn số.

Nhưng xem cái vẻ sốt ruột của ông ta thì e rằng ba ngày đã là giới hạn rồi.

Mà thời gian của cả nhóm cũng không dư dả.

Dù sao tình hình của Ngô Bất Chính cũng không thể chờ đợi.

Thêm vào đó còn muốn đổi Quỷ tỳ với đám Giang Ninh.

Vì vậy sau khi bàn bạc, họ quyết định sáng sớm ngày hôm sau sẽ xuất phát.

Làng Song Long nằm ở nơi hẻo lánh, phải đi tàu hỏa trước, sau đó chuyển sang xe khách.

Cuối cùng còn phải đi thuyền đánh cá mới đến được.

Hơn nữa đây còn là cách nhanh nhất.

Nếu đi xe suốt chặng đường, đoạn cuối cùng còn phải đi vòng một quãng rất xa, nếu không thì một sớm một chiều cũng không thể đến nơi.

Đây mới chỉ là lộ trình tìm trên mạng.

Đến khi mọi người thực sự xuất phát vào ngày hôm sau, họ mới hiểu thế nào gọi là khổ sở thật sự.

Suốt cả hành trình, gần như không được nghỉ ngơi.

Thậm chí một miếng cơm nóng cũng không có mà ăn.

Mãi đến ba giờ chiều, mọi người mới lên được thuyền đánh cá, lúc này mới có thời gian thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử bỏ tiền ra mua của chủ thuyền một phần lẩu đầu cá, mọi người lúc này mới có cái ăn.

Bàn Tử vừa ăn vừa than thở. "Vãi chưởng, chuyến đi này đúng là muốn lấy mạng người ta, sớm biết đồ ăn trên tàu hỏa khan hiếm như vậy, chúng ta đã phải mang theo nhiều hơn rồi!" Ngô Bất Chính cũng bất lực nói: "Ai mà biết được đồ ăn trên chuyến tàu này vừa bắt đầu đã bán hết sạch.

Trước đây đi tàu hỏa thật sự chưa từng nghe nói qua chuyện này." Bàn Tử suýt thì nghẹn, nói: "Cái này tôi... tôi đi hỏi thăm rồi, chuyến tàu đó chạy ba ngày, cho nên chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn cũng vô dụng!

Dọc đường đều là nơi hẻo lánh, trạm dừng cũng ít, là do chúng ta không chuẩn bị trước, haizz!" "Được rồi, được rồi, mau ăn đi!" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh giục.

Mọi người không nói nữa, bắt đầu ăn như hổ đói.

Ăn xong, cả nhóm mới hài lòng ngồi trên boong thuyền.

Thuyền đánh cá này không lớn, nhưng cũng không nhỏ, trên thuyền chở không ít người.

Rất nhiều người là từ nơi khác đến, xem ra chuyện ở làng Song

Long đã gây ồn ào không nhỏ.

Cộng thêm có tổ chương trình livestream, ngôi làng nhỏ này cũng trở nên nổi tiếng.

Nhưng sự nổi tiếng trong thời gian ngắn cũng không thể thay đổi được tình hình giao thông của làng chài nhỏ này.

Chương 2083

Bàn Tử dựa vào ghế, cười nói: "Này tôi nói, các cậu có phát hiện ra không, mấy người ngư dân chèo thuyền này kỳ lạ lắm!" "Kỳ lạ chỗ nào?" Ngô Bất Chính hỏi.

Hiếm khi được thảnh thơi, lúc này cậu ta không nghĩ ngợi gì cả, chỉ dựa vào ghế tận hưởng sự yên tĩnh.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương vốn đang nói chuyện, nghe Bàn Tử nói vậy liền đi tới.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Ý Bàn Tử chắc là nói những người này đều là anh em sinh đôi!" "Ây da!

Dương tham đúng là mắt tinh như đuốc, tôi nói chính là chuyện này!" "Ồ, tiểu béo cũng biết dùng thành ngữ rồi à, anh em sinh đôi này không phải liếc mắt là nhận ra sao!" Hồ Tư Lệnh cười nói. "Lúc đến tôi đã hỏi rồi, trên thuyền này có tổng cộng sáu người, ba cặp song sinh.

Đây là đặc sản của làng Song Long." "Đặc sản?

Ý là sao?" Ngô Bất Chính hỏi.

Hồ Tư Lệnh cười giải thích.

Tần Vũ cũng không hiểu, nghe xong lời giải thích của Hồ Tư Lệnh mới rõ là chuyện gì.

Ra là, làng Song Long này không phải là một ngôi làng vô danh.

Ở địa phương, làng Song Long cũng có chút danh tiếng.

Ba mươi năm trước là vì trong làng có hai cái giếng, được gọi là giếng Song Long.

Nghe nói hai cái giếng này quanh năm không bao giờ cạn.

Vốn dĩ nghĩ cũng phải, nơi này gần ven biển, cạn mới là chuyện lạ.

Nhưng kỳ lạ là, sau này hai cái giếng đó lại thật sự cạn khô, cho đến bây giờ vẫn chưa thấy có nước trở lại.

Cộng thêm vùng này vốn không thiếu nước, dần dần cũng bị người ta lãng quên.

Nhưng làng Song Long còn có một điểm lợi hại nữa, đó là có rất nhiều cặp song sinh.

Bây giờ còn chưa đến làng, mà ngư dân chèo thuyền đã có nhiều cặp song sinh như vậy rồi, đến làng thì còn thế nào nữa.

Hồ Tư Lệnh cười nói: "Nghe nói hơn tám mươi phần trăm người trong làng Song Long đều là song sinh.

Để dễ phân biệt, họ thậm chí còn xây làng thành hai nửa giống hệt nhau!

Lớn lên, anh em song sinh sẽ phải ở riêng, một người ở nửa này, người kia ở nửa kia!

Người biết chuyện thì không sao, người không biết đi từ làng này sang làng kia, còn tưởng mình gặp phải quỷ đả tường, đi nhầm đường ấy chứ!" "Vãi, thật hay giả vậy?" Bàn Tử không khỏi tò mò.

Tình huống này thật sự không thường thấy.

Làng có nhiều cặp song sinh thì hắn đã thấy, nhưng chuyện song sinh ở riêng, ngay cả làng cũng chia ra để ở riêng thì thật sự hiếm thấy. "Tất nhiên là thật rồi, tôi còn đặc biệt tìm kiếm trên mạng, đừng nói chứ lịch sử của ngôi làng này cũng khá lâu đời đấy!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, đứng dậy nói: "Chuyện này tôi phải đi tìm chủ thuyền nói chuyện mới được, nếu thật sự thần kỳ như vậy, sau này Bàn gia cũng phải định cư ở đây!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu hỏi.

Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Chuyện này mà cậu còn không hiểu à, đừng nói là tôi, cậu và Tiểu ca cũng phải cân nhắc ở đây đấy!

Có thể sinh đôi mà!

Mấy người chúng ta hình như đều là con một, ở đây thì tốt quá còn gì!" Ngô Bất Chính cạn lời, không thèm để ý đến hắn.

Tần Vũ thì từ đầu đến cuối đều không biểu lộ thái độ, như thể hoàn toàn không nghe thấy gì.

Bàn Tử cũng không nhiều lời, liền chạy đi tìm chủ thuyền.

Không ngờ chỉ một lát sau đã quay lại, hơn nữa còn dẫn cả chủ thuyền về.

Nói là bên kia khách đông quá, không tiện nói chuyện. "Tôi nói này Bàn gia, ngài có chuyện gì mà phải thần bí như vậy?" Chủ thuyền cũng là một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, da ngăm đen, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên ra biển.

Bàn Tử cười nói: "Chẳng phải là không muốn người khác nghe thấy sao, chủ thuyền ông tên gì vậy?" "Tôi à, tôi tên Trương Giáp, em trai tôi là Trương Ất!" Chủ thuyền nói.

Lời vừa dứt, mọi người liền bật cười. "Các vị cười gì chứ, tên của tôi ở làng chúng tôi xem như là dễ nghe rồi đấy, còn có người tên là Trương Nhất Nhị Tam Tứ nữa!

Tên thôi mà, chỉ là một cái danh xưng, nhưng mà bây giờ người trẻ tuổi đặt tên nghe hay hơn rồi.

Hết cách, thời của chúng tôi không có văn hóa, chỉ cần không nhầm lẫn là được!" Chủ thuyền cười nói.

Bàn Tử nói: "Đúng là người thật thà, chủ thuyền tôi muốn hỏi, làng các ông sinh đôi có bí quyết gì không?

Nói thật không giấu gì ông, tôi cũng là con một, muốn sinh cho nhà họ Vương chúng tôi một cặp song sinh!" Chủ thuyền nghe vậy liền cười lớn. "Tôi còn tưởng chuyện gì!

Hàng năm người muốn đến làng chúng tôi để sinh đôi nhiều lắm!

Họ đều nghiên cứu ra bí quyết rồi, nói là phải ở đủ năm năm!

Thiếu một ngày cũng không được, chỉ cần ở đủ năm năm, đảm bảo sinh ra đều là song sinh!

Chương 2084

Đương nhiên, có người chưa ở đủ cũng sinh ra song sinh, nhưng hễ ai ở đủ năm năm, hình như đều sinh song sinh cả!" Bàn Tử nghe vậy nói: "Vãi chưởng, tà môn vậy sao?

Thật hay giả thế, nói đi, làng các ông còn đất không?

Không được thì Bàn gia mua một mảnh, thuê nhà cũng được!" Chủ thuyền nghe vậy có chút khó xử nói: "Các vị không biết sao?

Vì lý do của tổ chương trình, làng chúng tôi bây giờ đã chật kín người rồi.

Rất nhiều người chỉ có thể ngủ lều, đừng nói là mua đất, bây giờ ngay cả nhà cho thuê cũng không còn phòng trống nữa!" Mọi người nghe vậy liền ngớ người.

Họ đâu có mang theo lều! "Tôi nói này, chỗ các ông có bán lều không?" Bàn Tử hỏi.

Chủ thuyền nói: "Cái này mấy hôm trước có, nhưng gần đây đông người quá, hàng vẫn chưa về!" "Vãi, vậy tối nay chúng ta ở đâu?" Bàn Tử lập tức ngẩn ra.

Chẳng lẽ vừa lên bờ đã phải thông báo cho tổ chương trình là họ đã đến?

Vậy thì đến sớm còn có ý nghĩa gì nữa? "Cái này... thật sự không được thì các vị chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi." Chủ thuyền nói. "Làng chúng tôi bán chăn đệm thì vẫn còn, đợi đến làng, các vị tìm người mua ít chăn đệm, trời tối trải ra đường lớn ngủ một đêm cũng không vấn đề gì!" "Vãi, thế chẳng phải thành ăn mày rồi sao, sau này Bàn gia còn mặt mũi nào lăn lộn trên giang... hồ nữa!" Bàn Tử bực bội nói. "Có khách sạn cao cấp nào không, Bàn gia tôi trả gấp đôi tiền!" Chủ thuyền nghe vậy cười nói: "Ông có trả gấp ba cũng vô dụng.

Đương nhiên, nếu các vị gan lớn, thì có thể đến ở ngôi nhà cổ phía sau nối liền hai làng.

Nơi đó hoang phế nhiều năm rồi, không ai quản, các vị mua ít chăn đệm đến đó ở tạm cũng được!" "Nhà cổ?

Tình hình thế nào?" Bàn Tử hỏi.

Thường thì những nơi như vậy đều có ma ám.

Tuy hắn không sợ ma, nhưng ai rảnh rỗi ăn no dửng mỡ mà đến những nơi như vậy ở chứ, chán sống rồi à!

Chủ thuyền cười nói: "Nghĩ lệch rồi, ngôi nhà cổ đó là kiến trúc từ thời làng còn chưa chia làm hai phần.

Nó nằm ở nơi giao nhau của hai làng, dưới chân núi, cách bờ biển một khoảng, cho nên theo sự phát triển của ngành đánh cá, dần dần không còn ai đến ở nữa!

Giếng Song Long nổi tiếng của làng chúng tôi cũng ở đó!

Hai cái giếng đó từ khi cạn nước, cứ năm năm mới có nước một lần, mỗi lần chưa đến nửa tiếng.

Người trong làng nói đó là sương trời ban xuống, nên cứ năm năm mới có người đến lấy nước!

Khi không có nước thì không ai đến.

Mấy năm trước, ông lão trông giếng nói ban đêm trong giếng có tiếng người.

Mọi người đều nghĩ ông ấy già rồi, sau đó không lâu thì ông ấy qua đời.

Sau này thật sự có người ban đêm nghe thấy tiếng người nói chuyện trong giếng.

Hơn nữa gần đó còn thường xuyên mất đồ, nên lâu dần không ai đến nữa!

Nhưng ban ngày thì chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, các vị không sợ thì có thể đến đó ở tạm một đêm." Chủ thuyền nói xong, liền bị đồng nghiệp gọi đi.

Bàn Tử nhìn mọi người nói: "Làm sao đây?

Lại phải ở nhà ma rồi!

Sao Bàn gia cứ đi cùng mấy đứa xui xẻo các cậu là không được ở khách sạn tử tế thế nhỉ?

Không phải nhà ma thì cũng là miếu hoang, Bàn gia đâu có thiếu tiền!" "Thôi được rồi, ai mà ngờ được chỗ ở trên đảo này lại có thể kín phòng chứ." Hồ Tư Lệnh nói.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cũng nói: "Mấy chuyện nhà ma này tôi đương nhiên không tin, chắc chắn là có nguyên nhân gì đó!

Hơn nữa còn tốt hơn là ngủ ngoài đường chứ!" "Tôi cũng thấy không có gì, trong mấy người chúng ta có người không sợ ma, còn có người khiến ma phải sợ!

Nói thật ra, người sợ ma hình như chỉ có mình tôi thôi!" Ngô Bất Chính nói rồi vỗ vỗ Tần Vũ: "Tiểu ca, tối nay dù thế nào cậu cũng phải ở bên cạnh tôi, nếu không tôi thật sự không dám ngủ đâu!" Tần Vũ gật đầu.

Ma quỷ gì đó anh cũng không để trong lòng.

Mộ cổ còn xuống được, nói ở đây có ma, anh cũng phải tin. "Được rồi, vậy chúng ta đành chịu khổ một đêm vậy!

Ngày mai xem Tam gia có đến không!" Bàn Tử nói.

Thuyền rất nhanh đã cập bờ.

Quả nhiên, mọi người vừa xuống thuyền đã thấy rất nhiều người đang trải chăn đệm bên bờ.

Bàn Tử nói: "Thấy chưa, đây chính là cơ sở hạ tầng không theo kịp sự phát triển kinh tế!

Thôi, Bàn gia vẫn là đi mua hai cái chăn vậy, nếu không tối nay có mà khổ!" Nói rồi Bàn Tử dẫn Doanh Thương đi mua hai cái chăn.

Chương 2085

Doanh Thương tuy không ngủ, nhưng vừa hay có thể vác đồ.

Trong lúc Bàn Tử đi mua chăn, Ngô Bất Chính và những người khác thì đi mua một ít thức ăn và nước uống.

Đến vội vàng, cộng thêm nơi sắp đến lại đầy rẫy những điều chưa biết, nên đồ họ mang theo về cơ bản đều là trang bị.

Đến khi mua xong đồ đã là một tiếng sau.

Lúc này đã là buổi chiều.

Mấy người không trì hoãn nữa, liền chia làm hai ngả.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương dù sao cũng là người lạ, nên hai người đi dạo quanh thị trấn xem có thể tìm được manh mối hữu ích nào không.

Còn bốn người Bàn Tử thì đi thẳng đến ngôi nhà cổ.

Ít nhất cũng phải sắp xếp xong chỗ ở tối nay rồi tính.

Cả ngôi làng không lớn, về cơ bản đứng ở đầu làng là có thể nhìn thấy cuối làng.

Tuy nhiên, chiều sâu của làng lại rất lớn.

Hai ngôi làng mỗi bên chiếm phần lớn bãi sông, khiến cho một con đường ở giữa hai làng chạy thẳng một mạch.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy ngọn núi sát ngay phía sau.

Và ở chân núi đó, vừa hay có thể nhìn thấy một tòa kiến trúc rất cổ kính, trông có chút cũ nát, đã hoàn toàn tách biệt khỏi phạm vi của hai ngôi làng hiện tại. "Vãi chưởng, phong thủy của ngôi nhà cổ này không tệ nha, sao lại không có ai ở vậy!

Trước có sông, sau có núi dựa, đây chẳng phải là vị trí phong thủy tuyệt vời sao?" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy cười: "Sao thế?

Hồ đại ca không ở đây, cậu lại bắt đầu ra vẻ ta đây rồi à?

Đừng quên, Tiểu ca còn ở đây đấy!" "Sao nào, Bàn gia nói không đúng à?" Bàn Tử không phục nói. "Tiểu ca, cậu nói xem tôi nói sai chỗ nào?" Tần Vũ lắc đầu, không nói gì mà đi thẳng về phía trước.

Phong thủy ở đây anh chỉ cần liếc mắt là nhìn ra.

Bàn Tử nói không sai, nhưng đó là chuyện của trước kia.

Dựa theo sự phát triển của ngôi làng này, ban đầu chiều rộng của hai ngôi làng này chắc chắn không lớn như vậy, nên có thể làm nổi bật vị trí chủ đạo của ngôi nhà cổ.

Phong thủy quả thực không tệ.

Nhưng khi làng phát triển ngày càng lớn, đã hoàn toàn chiếm lấy phần lớn hòn đảo, khiến cho vị trí chủ đạo của ngôi nhà cổ ngược lại bị suy yếu, có mấy phần ý tứ khách lấn át chủ.

Thêm vào đó, vừa lên bờ là có thể nhìn thấy ngay ngôi nhà cổ, khiến cho địa vị của nó trở nên rất khó xử, thuộc loại thế cục phong thủy hữu danh vô thực.

Nhưng thế cục phong thủy này cũng không đến mức nói là không tốt, sao lại còn có ma ám chứ?

Tần Vũ nghĩ không ra.

Nhưng những chuyện này cũng không liên quan đến anh, ở trong đó một đêm, tìm cách trao đổi được Quỷ tỳ trong tay Giang Ninh, là đủ rồi.

Cả nhóm đi thẳng về phía ngôi nhà cổ.

Càng đến gần càng thấy được sự hoang tàn của nó.

Cổng lớn đã biến dạng nghiêm trọng, có chỗ gỗ đã bị mục nát rất nặng.

Bên trong mặt đất đầy bụi bặm, còn có lá rụng.

Nhưng có thể thấy một chuỗi dấu chân rất lộn xộn, và còn rất mới.

Xem ra gần đây khi người trong thị trấn đông lên, người ở đây cũng không ít.

Bốn người vừa chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên một giọng nói từ bên cạnh truyền đến. "Mấy vị, đừng vào nữa, ra đường ngủ đi!

Ở đây có ma, gần đây mất không ít đồ rồi!" Mọi người nhìn sang, phát hiện người nói là một ông cụ.

Ông cụ tay xách một hộp cơm, đặt hộp cơm vào trong ngôi nhà cổ, rồi đi ra. "Cụ ơi, có chuyện gì vậy ạ?

Cơm này cụ mang cho ai thế?" Bàn Tử hỏi.

Ông cụ thở dài nói: "Còn cho ai được nữa, cho con ma chết oan chứ ai!

Nghe tôi khuyên một câu, ra ngoài đường ngủ đi, mấy hôm trước còn có một đám thanh niên đến ở!

Kết quả lúc đi, chỉ thiếu mỗi cái quần lót là không mất!

Đừng vào nữa, lão già này thật sự không nỡ nhìn các cậu xảy ra chuyện đâu!" Ông cụ nói với giọng đầy tâm huyết.

Bàn Tử nghe vậy thấy thú vị, liền nháy mắt với Ngô Bất Chính.

Chương 2086

Ngô Bất Chính hiểu ý nói: "Cụ ơi, chúng cháu cũng hết cách rồi, người anh em này của cháu bị bệnh phong thấp, buổi tối không thể bị lạnh được!

Chúng cháu vào ở tạm một đêm, ngày mai sẽ đi!" Ông cụ nghe vậy vội xua tay: "Không được không được!

Các cậu thật sự không thể vào, hay là thế này, nhà cụ hôm nay vừa hay có khách sắp đi!

Nếu các cậu có thể chen chúc trong một phòng, thì có thể đến nhà tôi ở!

Nhưng tiền thuê phòng phải trả gấp đôi đấy!" Bàn Tử nghe vậy liền cười.

Hóa ra ông cụ này đến đây để chèo kéo khách.

Nhưng có chỗ ở, dù sao cũng tốt hơn là ở đây.

Thế là bốn người liền đồng ý, tỏ ý trả tiền thuê ba phần, dù sao Bàn Tử ăn nhiều mà.

Ông cụ nghe vậy cũng vui mừng khôn xiết, liền dẫn bốn người đến nhà mình.

Hóa ra nhà ông cụ ở ngay cạnh ngôi nhà cổ này, cách chưa đến mười mét, xem như là nơi gần ngôi nhà cổ nhất.

Có lẽ vì danh tiếng của ngôi nhà cổ này không tốt, có ma ám gì đó, nên nhà ông cụ ở gần cũng không dễ cho thuê.

Nhưng Ngô Bất Chính lại rất tò mò về ông cụ này, cảm thấy ông biết một vài chuyện.

Muốn hỏi thăm một chút, thế là liền ở lại nhà ông.

Ông cụ rất nhiệt tình.

Ngô Bất Chính cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội, liền nhân lúc còn nóng, nhờ ông cụ làm một bàn rượu thịt thịnh soạn, sau đó đưa thêm một ít tiền cơm, rồi mới mời ông cụ ngồi xuống ăn cùng.

Có tiền tự nhiên mọi việc đều dễ dàng.

Ông cụ cũng không khách khí, ngồi xuống liền mời mọi người uống rượu.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính tất nhiên không bỏ qua cơ hội này, liền nhân lúc uống rượu mà bắt chuyện với ông cụ.

Bàn Tử nói: "Cụ ơi, cụ đúng là một người tốt, nếu không có cụ, hôm nay chúng cháu thật sự phải ở nhà ma rồi!" Ông cụ cười nói: "Cũng không thể nói vậy được, các cậu cũng là ông chủ mà, cũng đã trả tiền rồi!" "Tiền tài là vật ngoài thân, cụ không cần nhắc nhiều đâu, chúng tôi muốn biết cái nhà ma đó rốt cuộc là tình hình thế nào?" Bàn Tử nhân cơ hội hỏi.

Ông cụ nghe vậy liếc hắn một cái, nói: "Cái đó có gì hay mà nói, dù sao các cậu cũng không phải ở đó, không sợ nghe xong tối về sợ à!" Bàn Tử vội nói: "Cụ không biết đấy thôi, chúng cháu là phóng viên đến đây phỏng vấn, đề tài nhà ma này hấp dẫn biết bao nhiêu!" "Đúng vậy cụ ơi, cụ cứ kể đi, không được thì chúng cháu có thể trả tiền!" Ngô Bất Chính cũng nói.

Ông cụ nghe vậy liền cười nói: "Xem các cậu nói kìa, tôi là người ham tiền chắc?

Cho bao nhiêu tiền đây?" Bàn Tử thấy vậy thầm nghĩ: "Ông mà không ham tiền." Miệng thì nói: "Ba mươi đồng một nghìn chữ!" Ông cụ nghe vậy liền vui ra mặt, lập tức mở lời.

Bàn Tử vội nói: "Ây da cụ ơi, chúng ta không thể câu chữ được đâu, nói thẳng vào trọng điểm đi!" "Yên tâm yên tâm!" Ông cụ cười nói, sau đó bắt đầu kể.

Theo lời ông cụ, ngôi nhà ma này gần đây quả thực có ma ám.

Hơn nữa không phải là gần đây, mà là luôn có tình trạng này.

Nhưng chỉ có những người ở gần mới biết.

Những người trẻ tuổi sau này đều ở gần bờ biển, hơn nữa người đến đây ít, nên rất nhiều người trẻ tuổi thực ra đã không còn biết ở đây có ma nữa.

Chỉ có mấy gia đình luôn ở gần đây mới biết.

Về tình hình ma ám, thì càng kỳ lạ hơn.

Chỗ họ cách ngôi nhà cổ gần nhất có tổng cộng sáu hộ gia đình, chuyện này cũng liên quan đến sáu hộ này.

Mà chuyện này nếu nói một cách nghiêm túc, thì phải truy ngược về rất lâu trước đây rồi, cũng phải mấy trăm năm.

Nhưng ông cụ chỉ nhớ được một phần có hạn, nên kể cũng là chuyện gần đây hơn. "Tôi cũng là nghe ông nội tôi kể từ nhỏ!" Ông cụ nói. "Nghe nói trong ngôi nhà cổ đó, có một oan hồn trú ngụ!

Ai đến cũng không thể đuổi nó đi được, sáu hộ gia đình chúng tôi vì ở gần, nên mới gặp xui xẻo!

Trừ khi anh thật sự chuyển đi, nếu không thì đời đời kiếp kiếp đều phải cúng phụng con lệ quỷ này!

Nếu không nó sẽ quấy cho anh tâm thần bất an, không thể sống yên ổn được!" Hóa ra, gia đình ông cụ cũng không phải từ đầu đã ở đây.

Nghe nói là đến đời ông cố của ông mới mua ngôi nhà này, nên họ cũng chỉ là nghe nói lại.

Đại khái ý là, chỉ cần sống trong sáu ngôi nhà này, thì phải thay phiên nhau cúng phụng con lệ quỷ đó.

Nếu không nhà anh có gì mất nấy, đảm bảo nó sẽ trộm cho anh đến gà chó không yên.

Còn nếu anh cúng phụng đàng hoàng, thì thực ra ở đây cũng không khác gì những nơi khác.

Sáu hộ gia đình, mỗi nhà hai tháng.

Đến lượt ai, người đó mỗi ngày mang đến một bữa cơm.

Loại thức ăn thì không quan trọng, nhưng không được là đồ hỏng.

Nếu không hậu quả có thể tưởng tượng được.

Sáng mang đến, sáng hôm sau khi đi đưa cơm thì mang hộp cơm rỗng về.

Chương 2087

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đời đời kiếp kiếp đều trôi qua như thế.

Hơn nữa chiêu này thật sự rất linh nghiệm.

Ông cụ nói: "Năm đó có một ông chủ đến đây, chuẩn bị mở một khách sạn, liền thuê một trong sáu ngôi nhà đó!

Ông chủ này không tin tà, đến lượt mình cũng không đi đưa cơm!

Kết quả các cậu đoán xem thế nào?" "Thế nào ạ?" Bàn Tử vội hỏi.

Ông cụ cười nói: "Sau đó à, có một ngày tất cả tiền của khách trọ trong khách sạn đó đều bị mất!

Mất tập thể, cuối cùng ông chủ đó phải đền một khoản tiền lớn!

Sau này chỗ họ còn mất đủ thứ, cuối cùng ông chủ không chịu nổi nữa, đành phải thỏa hiệp bắt đầu đưa cơm!" Bàn Tử nghe vậy thấy thú vị, nói: "Vậy không đúng rồi cụ ơi, sao cụ lại đưa cơm vào buổi tối?" Lúc nãy họ gặp ông cụ, ông đang đi đưa cơm, đây chẳng phải là buổi tối sao.

Ông cụ cười nói: "Người ta quy định là một ngày một bữa cơm, anh đưa thêm cũng không ai có ý kiến gì!

Cơm thừa nhà chúng tôi buổi trưa, đổ đi thì tiếc nên mang đi hiếu kính lão nhân gia nó!" "Cụ cũng biết điều thật đấy!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính cũng thấy thú vị, liền hỏi: "Vậy cụ ơi, những người ở trọ trước đây, đều mất những gì ạ?" Ông cụ nói: "Cái này thì tôi không rõ, nghe nói là mất một ít đồ ăn.

Các cậu đừng thấy ngôi nhà cổ này có ma, nhưng chưa bao giờ xảy ra án mạng!

Ông nội tôi hay nói, con ma ở trong đó cũng là một người đáng thương!

Chỉ cần có miếng cơm ăn, nó cũng không muốn ra ngoài gây rối người khác!" Bàn Tử nghe vậy cười. "Thế chẳng phải thành ma tốt rồi sao, trên đời còn có ma tốt à!" Ông cụ nghe vậy cười nói: "Đây đều là lời đồn thôi, nếu các cậu muốn nghe chuyện xưa, tôi còn nhiều lắm, chỉ sợ tiền của các cậu không đủ!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Ây da!

Chúng tôi không dám nói gì khác, chỉ có tiền là nhiều, nếu cụ thật sự biết chuyện, cứ việc kể!

Thiếu của cụ một đồng, tôi đem thân mỡ này của tôi cầm cố cho cụ!" "Tôi cần mỡ của cậu làm gì, thật sự có tiền à?" Ông cụ cười hỏi. "Cụ cứ nói đi, bộ dạng của chúng cháu trông giống người không có tiền sao?" Bàn Tử bất lực nói.

Ông cụ thấy vậy cười không khép được miệng, nói: "Dễ nói dễ nói!

Thật ra chuyện này, cũng là tôi vô tình biết được!

Mấy năm trước, trong sáu hộ gia đình này, một nhà họ Trương có thêm một thằng cu béo.

Lúc tôi đến giúp, vừa hay gặp được ông cụ nhà họ!

Ông cụ đó là người lớn tuổi nhất trong thị trấn!

Ông cụ tâm trạng tốt, tôi liền nói chuyện với ông về ngôi nhà cổ này!

Các cậu đoán xem ông cụ nói gì, ông ấy nói ngôi nhà cổ đó là nơi ở của tổ tiên cả làng!

Lúc nhỏ ông đã nghe ông nội mình kể rồi!

Các cậu xem, đã bao nhiêu đời rồi!

Thời đó, ngôi nhà ma ám này đã tồn tại rồi!" Theo ý của ông cụ Trương, ngôi nhà cổ này đã có từ rất lâu, xem như là một trong những kiến trúc đầu tiên của cả làng.

Hơn nữa lúc xây dựng, người ở đó cũng là người có địa vị cao nhất trong làng, nếu không cũng sẽ không xây dựng theo kiểu nằm ở vị trí trung tâm như vậy.

Nghe nói, lúc thị trấn này mới được xây dựng, chính là do người ở trong ngôi nhà cổ đó bỏ tiền ra xây.

Gia đình này cũng họ Trương.

Họ bỏ tiền xây dựng làng, mới có được sự phồn thịnh sau này.

Mà gia đình họ Trương này, sau khi xây dựng làng ở đây, chỉ qua mười năm, tức là lúc làng vẫn còn đang phát triển, đã xảy ra một chuyện.

Và chính chuyện này, đã trực tiếp khiến cho gia đình đó tan đàn xẻ nghé.

Nghe nói lúc đó ở đây, là hai anh em ruột nhà họ Trương.

Tên cụ thể đã không còn ai nhớ nữa.

Khi đó trong thị trấn vẫn chưa có nước, nước sông cũng không thể uống trực tiếp.

Thế là hai anh em liền bỏ tiền ra đào hai cái giếng nước, cũng chính là giếng Song Long sau này.

Mà sở dĩ đào hai cái giếng, là vì cái giếng đầu tiên không đào ra nước, nên buộc phải đào cái thứ hai.

Tuy nhiên chính vì cái giếng đầu tiên này, sau này mới khiến hai anh em trở mặt thành thù.

Nói đến đây, ông cụ nhìn mọi người nói: "Các cậu đoán thử xem, trong cái giếng đầu tiên đó đã đào ra được thứ gì?" "Trong giếng thì đào ra được cái gì chứ, chẳng phải chỉ toàn là đất sao, không lẽ lại đào ra được cổ mộ à!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy cũng bật cười. "Câu này của cậu còn phải xem là ở đâu nữa." "Ở nội địa, nhiều nơi đào giếng đúng là có người từng đào ra cổ mộ, nhưng ở vùng ven biển này thì không chắc." "Nhất là địa hình của làng Song Long này, giống như một hòn đảo vậy." "Thi thể chôn ở nơi ẩm ướt thế này rất dễ xảy ra chuyện." Mọi người nghe vậy liền giơ ngón cái tán thưởng. "Tiểu Ngô nói có lý, thật không dám giấu, chỗ chúng tôi ngày trước chính vì thổ táng nên mới dẫn đến ôn dịch hoành hành." "Sau này thay đổi cách chôn cất mới khá hơn được một chút!" "Thứ đào được trong giếng nước này đúng là không phải cổ mộ, mà là một đống hoàng kim!" "Cái quái gì?

Hoàng kim?

Chương 2088

Tuyệt đối không thể nào, chỗ này sao có thể có mỏ vàng được chứ?

Không phải là nói nhầm sao?" Bàn Tử vội nói.

Chuyện này không phải Bàn Tử không tin.

Mà là một khi nơi nào đó phát hiện ra mỏ vàng, chắc chắn sẽ phát triển thần tốc trong thời gian ngắn.

Tiếng tăm cũng sẽ rất lớn.

Không thể nào chưa từng nghe nói qua, hơn nữa làng Song Long nghèo thế này, đâu có giống nơi từng phát hiện mỏ vàng.

Mọi người cười nói. "Cậu nghe tôi nói hết đã chứ, tôi cũng có nói là mỏ vàng đâu, là phát hiện một quan tài đầy hoàng kim!" "Nghe nói là từ rất lâu trước đây có người giấu ở đây, vô tình bị hai anh em phát hiện." "Ồ!

Cái này thì có khả năng, nghe nói bọn trộm mộ thời xưa lấy được đồ mà tạm thời chưa bán được, sẽ tìm một ngôi mộ cổ giấu vào đó." "Đợi đến thời thái bình rồi mới lấy ra bán." Bàn Tử nói xong còn nhìn về phía Ngô Bất Chính. "Này Thiên Chân, tổ tiên nhà cậu hình như cũng từng làm chuyện này rồi nhỉ!" "A?

Tổ tiên của cậu em này cũng là dân trộm mộ sao?" Mọi người nghe vậy vội hỏi.

Ngô Bất Chính lườm Bàn Tử một cái, ra hiệu cho cậu ta đừng nói lung tung nữa, nói thêm là lỡ miệng lộ hết bây giờ.

Đồng thời Ngô Bất Chính vội cười nói. "Mọi người đừng nghe cậu ta nói bậy, tổ tiên tôi không phải trộm mộ gì cả, cũng chỉ là dân thường thôi." "Cái thời đó các bác cũng biết rồi đấy, binh hoang mã loạn, trong nhà có chút của cải cứu mạng cũng sợ bị người ta cướp mất." "Vì vậy mới giấu trong mộ cổ." "Đúng rồi bác, bác nói hai anh em họ vì quan tài hoàng kim này mà trở mặt thành thù sao?" "Không nên chứ nhỉ, có thể xây làng ở đây chắc là không thiếu tiền đâu!" Ngô Bất Chính thuận thế hỏi.

Ông cụ nghe vậy thở dài một hơi. "Truyền thuyết thì nói như vậy, vả lại cách nói này cũng không có vấn đề gì lớn!" "Cổ nhân có câu anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng mà, tuy là anh em ruột thịt, nhưng đối mặt với cả một quan tài hoàng kim, ai mà không động lòng cho được?" Bàn Tử nghe vậy nghiến răng nói. "Nói thì nói vậy không sai, nhưng vì thế mà trở mặt thành thù thì có hơi quá rồi!" "Đúng rồi, bác nói đây là truyền thuyết, vậy tình hình thực tế bác có biết không?" Ông cụ dường như đã chờ sẵn ở đây.

Nghe vậy liền cười nói. "Tất nhiên là biết rồi, chỉ sợ nói ra các cậu không tin thôi!" "Bác này, không phải là vì chút tiền này đấy chứ!" Bàn Tử bất mãn nói.

Ông cụ vội cười làm lành. "Tất nhiên không phải, tất nhiên không phải, cùng lắm thì đoạn này không lấy tiền của cậu là được." "Tình hình thực tế này vẫn là do vị tiền bối kia nói với tôi!" "Ý của ông ấy là, thứ thực sự khiến hai anh em trở mặt không phải là hoàng kim!" "Mà là trong chiếc quan tài đó, ngoài hoàng kim ra, còn có một món đồ khác!" "Chính món đồ đó đã khiến hai anh em trở mặt!" "Nhưng đáng tiếc, món đồ đó là gì thì không ai biết cả!" "Chỉ nghe nói sau này, hai anh em một người chết, một người mất tích." "Tóm lại là không ai gặp lại cả hai người họ nữa." "Nghe nói oan hồn trong ngôi làng cổ này chính là người anh trong hai anh em đó!" "Người em thì hình như mất tích!" "Haizz, đã nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì!" "Dù sao thì cứ truyền miệng như vậy, nếu không phải các cậu hỏi, chuyện này e rằng cũng theo lão già này xuống mồ thôi!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe đến đây, không khỏi nhìn nhau một cái.

Theo lời ông cụ này nói, chuyện này e rằng đã từ rất lâu rồi.

Thậm chí còn lâu hơn cả ngôi mộ vương hầu trước đó.

Nhưng điều này lại không hợp lý.

Bởi vì mộ vương hầu đó là từ thời Chiến Quốc.

Chẳng lẽ hai anh em này cũng là người thời Chiến Quốc?

Điều này không thể nào.

Thời đó, trộm mộ còn chưa hình thành ngành nghề.

Đương nhiên cũng không ai giấu nhiều vàng như vậy trong quan tài.

Cho nên, khả năng lớn nhất là, chuyện của hai anh em này xảy ra sau này.

Tuy cũng đã rất lâu, nhưng ít nhất sẽ không quá xa xôi.

Hơn nữa trong đây có một điểm rất quan trọng.

Đó là đến đây chỉ có hai anh em.

Chứ không phải một gia đình.

Thời xưa đúng là có một trường hợp sẽ như thế này.

Đó là phong thưởng lãnh địa.

Một gia tộc có quyền thế rất lớn.

Và khi số người trong gia tộc ngày càng đông, họ chỉ có thể phân chia đất đai ở những vùng ven cho người trong tộc.

Và thường là nam giới.

Hai anh em này có thể chính là được phong thưởng đến đây.

Và nếu suy đoán như vậy, thì trước khi hai anh em này ra ngoài, thực lực gia tộc của họ đã rất lớn rồi.

Thêm vào đó ông cụ nói họ mang họ Trương.

Điều này không khỏi khiến Ngô Bất Chính nghĩ đến Trương gia.

Bàn Tử kéo ông cụ đi tính tiền.

Ngô Bất Chính nhìn về phía Tần Vũ. "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Tần Vũ lắc đầu.

Chương 2089

"Chuyện này không liên quan đến chúng ta." Ngô Bất Chính ngẩn ra, đúng là chuyện này thật sự không liên quan đến cậu.

Dù sao ở đây một đêm rồi cũng đi.

Mặc kệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quan hệ với họ đúng là không lớn.

Ngô Bất Chính nói. "Nói vậy thì không sai, nhưng tôi lo Bàn Tử cậu ta..." Tần Vũ nhìn về phía Ngô Bất Chính, biết cậu đang lo lắng điều gì.

Nếu trong giếng của ngôi làng cổ này thật sự đào ra hoàng kim.

Thì trái tim đang rạo rực của thằng béo chết tiệt này e là không kìm nén được nữa.

Đi một chuyến, dù chỉ nhặt được một thỏi vàng, cậu ta cũng phải thử.

Thấy Bàn Tử đã tính tiền xong chuẩn bị quay lại.

Ngô Bất Chính mới dời tầm mắt đi.

Trong lòng tính toán tối nay phải canh chừng cậu ta.

Không thể để cậu ta gây thêm chuyện...

Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng nhanh chóng quay lại.

Mọi người kể lại câu chuyện cho họ nghe.

Hai người nghe xong cũng tấm tắc lấy làm lạ.

Nhưng đồng thời cũng đều nhìn về phía Bàn Tử.

Rõ ràng đều có chút không yên tâm về cậu ta.

Bàn Tử hoàn toàn không để ý mọi người đã đang nhìn chằm chằm mình.

Một mình nhìn bức tường ngẩn người, không biết là đang xuất thần, hay là đang tính toán tối nay làm sao lẻn ra ngoài mò vàng...

Ăn tối xong, mấy người liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Nhưng nói là nghỉ ngơi, thực ra là đang đợi Bàn Tử phạm lỗi.

Sau đó để kịp thời ngăn cản cậu ta.

Quả nhiên, thời gian vừa qua mười hai giờ.

Bàn Tử đã không kìm nén được.

Đứng dậy ra khỏi phòng.

Mọi người thấy vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp đi theo.

Chuẩn bị đợi đến cổng làng cổ.

Chỉ cần Bàn Tử bước một chân vào trong, liền gọi cậu ta lại.

Đến lúc đó nhân chứng vật chứng đầy đủ, bắt quả tang tại trận.

Rất nhanh, Bàn Tử đã lẻn ra ngoài.

Lúc này trên đường phố bên ngoài chỉ có đèn đường, không một bóng người.

Buổi tối trên đảo nhiệt độ xuống rất thấp.

Bàn Tử kéo chặt áo, đi về phía cổng làng cổ.

Cổng làng cổ hé một khe hở.

Là lối đi hằng ngày của ông cụ mang cơm.

Lúc này chiếc hộp cơm giữ nhiệt ông cụ để ở đó vẫn còn.

Rõ ràng chưa ai động đến.

Bàn Tử vừa mới bước chân vào.

Phía sau đột nhiên nhảy ra một đám người.

Chính là nhóm Ngô Bất Chính. "Bàn Tử, làm gì đấy?" Ngô Bất Chính mở miệng hỏi.

Đồng thời Bàn Tử cũng nhìn thấy họ.

Lập tức mặt lộ vẻ lúng túng. "Đi tiểu, tôi ra ngoài đi tiểu!" Hồ Ti Lệnh nghe vậy bật cười. "Là nhà ông cụ không có nhà vệ sinh, hay là cậu học thói hoang dã, đi tiểu cũng phải tìm chỗ không người rồi?" "Cậu định tiểu lên tường à?" "Lão Hồ cậu mới là chó đấy, tôi đây không phải..." Bàn Tử đang định phản bác, nhưng một câu còn chưa nói xong, đột nhiên chỉ cảm thấy sau lưng có một trận gió mạnh lướt qua.

Sắc mặt Tần Vũ cũng biến đổi, vừa định lao vào, lại phát hiện Bàn Tử đang chặn cửa.

Chương 2090

Đợi anh đẩy cửa ra thì đã muộn.

Chỉ thấy một bóng đen lóe lên đã chui vào tòa nhà bên cạnh.

Mà nhìn lại phía sau Bàn Tử, hộp cơm vốn đặt ở đó đã biến mất! "Gặp quỷ rồi, hộp cơm đâu?" Bàn Tử chửi thề.

Nhưng Tần Vũ đã đẩy cậu ta ra, lao về một phía.

Ngô Bất Chính và Hồ Ti Lệnh cùng những người khác cũng theo sát phía sau, chạy về hướng đó.

Nhưng tốc độ của Tần Vũ quá nhanh.

Mọi người vừa mới đuổi theo được hai ba mét, đã thấy Tần Vũ lóe một cái chui vào trong tòa nhà. "Mau đuổi theo, mau đuổi theo!" Lúc này Bàn Tử cũng chạy tới, thúc giục mọi người nhanh chóng vào trong.

Tòa nhà trong làng cổ này đã hư hỏng rất nghiêm trọng.

Vừa bước vào, liền ngửi thấy một mùi hoang tàn.

Trong đó còn phảng phất một ít mùi rượu chưa tan hết.

Rõ ràng là do những người qua đêm ở đây trước đó để lại.

Nhưng cả tòa nhà rất bẩn, những người đó cũng không thể nào qua đêm ở hành lang được.

Mấy người nhanh chóng nhìn thấy, trên cầu thang có rất nhiều dấu chân lộn xộn.

Trong đó có một dấu chân gần như ba bậc thang nhảy một lần.

Rõ ràng là của Tần Vũ để lại.

Mấy người vội vàng men theo bậc thang chạy lên.

Rất nhanh đã đến tầng hai.

Tòa gác lầu này là kiến trúc ba tầng.

Mỗi tầng đều có rất nhiều phòng.

Kiểu kiến trúc này và quy mô của làng cổ ở đây không mấy ăn nhập.

Thậm chí có phần khác thường.

Thử nghĩ xem, xây dựng làng cổ từ rất lâu trước đây, đại khái có thể chia làm hai loại.

Thứ nhất, là loại nhà sàn.

Thứ hai là tứ hợp viện.

Nơi này ẩm ướt, tứ hợp viện không mấy thích hợp.

Nhà sàn hẳn là lựa chọn hàng đầu.

Dù là nhà của gia tộc lớn.

Cũng không cần thiết phải xây như nhà khách.

Điều này rõ ràng không hợp lẽ thường.

Lời giải thích duy nhất là, năm đó những người theo hai anh em đến đây.

E rằng rất đông.

Vì để lo chỗ ở cho thuộc hạ, mới có loại kết cấu giống như khu tập thể thời kỳ đầu này.

Cụ thể có phải như vậy không đã không thể khảo chứng được nữa.

Ở đây chỉ muốn thuật lại đặc điểm của cả tòa nhà.

Tòa nhà này nằm ở vị trí trung tâm của cả làng cổ.

Lên đến tầng hai, mọi người liền thấy dấu chân tiếp tục đi lên trên, lại trực tiếp lên tầng ba.

Mấy người không dừng lại, thẳng tiến lên tầng ba.

Sau khi đến tầng ba thì phát hiện, tầng ba thực ra đã đổ nát rất nghiêm trọng.

Có nơi thậm chí đã xuất hiện vết nứt.

Nhưng tòa gác lầu này tổng thể vẫn còn chắc chắn, mấy người đi trên đó không có cảm giác tòa nhà sắp sập.

Mấy người nhìn nhau một cái, Bàn Tử lấy ra cây đèn pin đã chuẩn bị sẵn để mò vàng.

Sau khi bật sáng, mấy người liền mò mẫm vào hành lang tầng ba.

Hành lang của cả tòa nhà rất tối tăm.

Hai bên có không ít cửa ra vào.

Chương 2091

Nhưng phần lớn đều vẫn khóa.

Ổ khóa đều là loại rất cũ, đã mục nát nghiêm trọng.

Cảm giác chạm vào một cái là sẽ vỡ vụn.

Mọi người chỉ nhìn lướt qua, không đi vào.

Vốn dĩ họ đến đây là để tìm người, nên không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Mấy người men theo hành lang tầng ba đi về phía trước.

Dọc đường không biết đã đi qua bao nhiêu căn phòng.

Có cánh cửa cũng đã sập, bên trong trống rỗng không có gì cả.

May mà hành lang không dài, mấy người rất nhanh đã đến cuối hành lang.

Mà ở cuối hành lang này, lại có một căn phòng rộng rãi.

Hẳn là căn phòng lớn nhất tầng này.

Cửa phòng đang mở.

Hơn nữa trên mặt đất có dấu chân rất rõ ràng.

Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó liền đi vào.

Toàn bộ không gian bên trong trống rỗng, xa xa có thể thấy một chiếc bàn kiểu cũ đặt giữa phòng.

Mấy người nhìn nhau một cái.

Trong lòng đều là nghi hoặc.

Căn phòng này rõ ràng không giống phòng để nghỉ ngơi.

Mà giống phòng họp thời kỳ đầu hơn.

Hai bên bàn còn có hai cánh cửa, bên trong rất tối không biết dẫn đến đâu.

Có thể là phòng nghỉ, cũng có thể là nơi khác.

Người trong tòa lầu cổ này dường như đi rất vội vàng.

Những chiếc ghế xung quanh bàn đều được đặt rất lộn xộn.

Chất liệu của những chiếc ghế này rất tốt.

Đều làm bằng gỗ nguyên khối, và có thể nhìn ra là được làm thủ công.

Nghĩ lại cũng phải, thời đó, căn bản không có khái niệm thành phố nội thất.

Bàn Tử tìm một chiếc ghế ấn ấn, nói. "Đừng nói nữa, chiếc ghế này còn khá chắc chắn, để Bàn gia thử xem!" Bàn Tử nói xong liền ngồi lên.

Chiếc ghế này quả nhiên không có vấn đề gì.

Ngay cả tiếng gỗ ma sát kẽo kẹt cũng không có. "Bàn Tử!" Ngô Bất Chính mở miệng. "Biết rồi biết rồi, tìm người tìm người!" Bàn Tử nói xong liền đứng dậy khỏi ghế.

Mọi người bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Cánh cửa hai bên phòng rất tối, Hồ Ti Lệnh và Bàn Tử liền lần lượt đi xem.

Bên trong quả nhiên là hai phòng nghỉ.

Còn có cửa sổ đang mở.

Nhưng bên trong lại không có một bóng người.

Mấy người tìm một vòng, vẫn không tìm thấy tung tích của Tần

Vũ, không khỏi bắt đầu lo lắng. "Tôi nói này, chỗ này chỉ có lớn như vậy, Tiểu ca chạy đi đâu rồi?" Bàn Tử quay lại trước bàn, rất bất lực nói. "Có phải là đã bỏ lỡ rồi không?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Ti Lệnh lắc đầu. "Không thể nào, cậu ấy đuổi theo người chắc chắn sẽ có động tĩnh!" "Nhưng chúng ta đi suốt đường lên đây, đâu có thấy người nào?" "Có thể họ đang ở trong phòng khác!" Mọi người cảm thấy có khả năng, lập tức chuẩn bị đi tìm từng phòng một.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại kinh ngạc kêu lên. "Không phải, các người không cho Bàn gia ngồi ghế, cái này là ai làm?" "Ai đang lười biếng nghỉ ngơi ở đây thế!" "Được rồi, ngoài cậu ra ai lại nghỉ ngơi ở đây, đừng đùa nữa, mau đi tìm người đi!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy lại rất khó chịu. "Câu này của cậu tôi không thích nghe đâu nhé!" "Cái gì gọi là ngoài tôi ra?

Chương 2092

Bàn gia có thể thề chiếc ghế này tôi tuyệt đối chưa ngồi qua!" "Các người nhìn lớp patina trên đó xem, đó là ngồi một hai lần là có được sao?" Mọi người nghe vậy đều ghé lại xem, chỉ thấy phía trước chiếc bàn này, tổng cộng có hai chiếc ghế.

Mà trên một trong hai chiếc ghế đó, quả nhiên rất sáng bóng.

Rõ ràng thường xuyên có người ngồi ở đây.

Hơn nữa thời gian chắc chắn không ngắn.

Nếu nói là do những người qua đêm ở đây để lại thì tuyệt đối không thể.

Tình trạng của chiếc ghế này, không có mười mấy năm thì tuyệt đối không thể có lớp patina sáng bóng như vậy.

Bàn Tử ghé sát lại xem, kết quả đột nhiên bịt mũi chửi. "Vãi chưởng, cái ghế này làm bằng gì thế, sao thối thế!" Mọi người ngẩn ra, Hồ Ti Lệnh cũng tiến lên ngửi thử rồi nhíu mày. "Đây không phải mùi gỗ, đây là mùi trên người!" "Rất giống mùi trên người ăn xin!" "Mẹ kiếp, ăn xin?

Chẳng lẽ trước đây có ăn xin ở đây?

Lúc rảnh rỗi thì ngồi trên ghế ngẩn người?" Bàn Tử cạn lời.

Ngô Bất Chính có chút lo lắng cho Tần Vũ, muốn gọi mọi người đi tìm người trước.

Nào ngờ lúc này Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói. "Mọi người xem ở đây, có tàn thuốc!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện trên đất có mấy mẩu tàn thuốc rải rác.

Đây tuyệt đối là do người hiện đại để lại.

Bởi vì thời xưa không có tàn thuốc. "Xem ra trước đây có người từng hút thuốc suy nghĩ chuyện ở đây." Hồ Ti Lệnh nói.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền lập tức nhìn về phía chiếc bàn.

Chiếc bàn này cũng làm bằng gỗ.

Trên đó không có gì cả.

Rốt cuộc là ai rảnh rỗi ngồi đây suy nghĩ chuyện chứ?

Tuyết Lỵ Dương nghĩ rồi đưa tay sờ lên bàn.

Không sờ thì không biết, vừa sờ liền phát hiện ra vấn đề.

Chiếc bàn này trông như một khối liền.

Nhưng thực ra ở mặt bên, đều có ngăn bí mật.

Rất giống với loại bàn mạt chược hiện nay.

Không khó phát hiện, chỉ là ở một nơi như thế này, người bình thường rất dễ bỏ qua điểm này.

Tuyết Lỵ Dương vừa mở ngăn bí mật ra, liền thấy bên trong có một tờ giấy.

Cô lấy nó ra, xem xong mới phát hiện, đây lại là một tấm ảnh màu.

Hơn nữa bên cạnh tấm ảnh màu còn viết mấy chữ. "Năm XX, ngày mười hai tháng mười, tiệm ảnh Đông Nhai phục chế!" Nhìn thấy mấy chữ này, mọi người đều ngẩn ra, Tuyết Lỵ Dương nói. "Đây là một tấm ảnh phục chế!" Nói xong cô liền lật tấm ảnh lại.

Lập tức mọi người đều thấy, mặt trước tấm ảnh, chính là hai thanh niên mới mười sáu, mười bảy tuổi.

Trông rất giống nhau, hẳn là một đôi anh em ruột.

Bàn Tử nhìn đến đây, kinh ngạc kêu lên. "Ây!

Đây chẳng lẽ chính là đôi anh em trở mặt thành thù trong lời kể của ông cụ?" "Có khả năng!" Ngô Bất Chính nói.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ti Lệnh nghe vậy không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nhưng rất nhanh Hồ Ti Lệnh đã phát hiện ra một vấn đề. "Không đúng!" "Theo như niên đại các cậu nói, thì niên đại hai anh em này sống, căn bản không thể có tiệm chụp ảnh!" "Làm sao có thể có ảnh chứ?" "Càng không nói đến việc phục chế!" "Chuyện này e là không đơn giản như vậy." Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có lý.

Đã là ảnh phục chế, vậy thì có một tiền đề rất lớn.

Tấm ảnh này chắc chắn đã tồn tại từ trước.

Chỉ có như vậy mới có thể gọi là phục chế.

Nhưng niên đại hai anh em họ sống căn bản không có thứ gọi là ảnh chụp, vậy thì việc phục chế sau này là chuyện vớ vẩn.

Tuyết Lỵ Dương lại chen vào. "Cũng chưa chắc." "Hửm?

Chương 2093

Dương thám cô có phải biết thêm gì không?" Bàn Tử vội hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nói. "Tôi trước đây làm việc cho tạp chí địa lý, loại phục chế ảnh này không nhất thiết phải có bản gốc mới có thể phục chế!" "Không có bản gốc?

Vậy cũng không gọi là phục chế được!" Bàn Tử nói.

Tuyết Lỵ Dương giải thích. "Có một trường hợp cũng là phục chế, ví dụ như dựng mô hình!" "Dựng mô hình?" Mọi người ngẩn ra.

Tuyết Lỵ Dương lại gật đầu. "Không sai, chính là dựng mô hình!" "Giống như hai thanh niên trên tấm ảnh này!" "Bởi vì thời xưa không có ảnh chụp, nên người thời đó cũng không có khái niệm phục chế ảnh!" "Nhưng hiện đại thì khác, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, và kỹ thuật đặc hiệu máy tính hiện nay ngày càng thành thục!" "Thực ra rất nhiều lúc, ảnh chụp cũng có thể được phục chế thông qua kỹ thuật đồ họa." "Nhưng có ý nghĩa gì chứ?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính nghe vậy lại phát hiện ra một vấn đề, nói. "Cô Dương, cách nói này của cô có một điểm không đúng!" "Đầu tiên là dựng mô hình mà cô nói, đó tuyệt đối là vì chưa từng chụp ảnh, và cũng không thể chụp ảnh được nữa, nên mới cần dựa vào dung mạo của đối phương trong trí nhớ để phục chế!" "Vậy thì vấn đề đến rồi!" "Hai anh em này cách đây ít nhất cũng phải mấy trăm năm rồi!" "Chết đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người đến tiệm ảnh phục chế này, người đó biết dung mạo của hai anh em sao?" "Không thể nào!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi gật đầu.

Đây là một vấn đề không thể tránh khỏi.

Nếu nói là người sống ở thời điểm giao thoa giữa lúc chưa có kỹ thuật chụp ảnh và lúc có.

Ngày hôm trước còn chưa có kỹ thuật chụp ảnh.

Ngày hôm sau có rồi thì một người trong số đó chết.

Vậy thì người còn lại dựa vào dung mạo tìm đến tiệm ảnh để phục chế.

Điều này có thể giải thích được.

Nhưng mấu chốt là khoảng thời gian này quá dài.

Hẳn mấy trăm năm thậm chí còn lâu hơn, làm sao còn có người nhớ được dung mạo của hai người này chứ!

Hồ Ti Lệnh tiếp lời. "Suy luận logic thì kết quả là như vậy không sai, nhưng nếu người này là do tưởng tượng ra dung mạo, rồi tìm người phục chế, thì cũng không có vấn đề gì chứ!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Nếu thật sự là như vậy, thì đúng là cũng giải thích được.

Bàn Tử đột nhiên nói. "Không đúng không đúng, còn một khả năng nữa các người đã bỏ qua!" "Khả năng gì?" Mọi người vội nhìn Bàn Tử.

Tên này tuy ngày thường không đáng tin cậy.

Nhưng có lúc đưa ra đề nghị vẫn rất xác đáng.

Bàn Tử chỉ vào Doanh Thương. "Giống như đại ca, là một người sống bất tử đến tận bây giờ thì sao?" "Nếu người này sống đến tận bây giờ, vậy chẳng phải là đồng thời thỏa mãn cả hai điều kiện rồi sao!" "Trong đầu có ký ức về dung mạo của hai người này, đồng thời còn có thể mượn sức của kỹ thuật hiện đại nữa!" Mọi người nghe Bàn Tử phân tích đều có chút bất lực.

Tuy phương hướng phân tích của Bàn Tử không sai.

Nhưng giống như Doanh Thương cũng là một người sống bất tử, khả năng này quả thực là quá nhỏ.

Thậm chí có thể bỏ qua không tính. "Vấn đề này nhất thời không nghĩ ra được!" "Chúng ta mang tấm ảnh này đi, nếu tấm ảnh này thật sự rất quan trọng với người đó, người đó chắc chắn sẽ đến tìm chúng ta." Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu.

Nếu chưa từng đến đây thì thôi.

Nhưng đã đến đây, mà Tiểu ca lại không biết đi đâu.

Tấm ảnh này tự nhiên cũng không thể để lại.

Ngô Bất Chính đây cũng xem như là tự mình chừa một đường lui.

Vạn nhất Tiểu ca bị đối phương tính kế, còn có thể dùng tấm ảnh này thử đổi người.

Ngô Bất Chính trong lòng đang tính toán, đột nhiên chỉ nghe một tiếng "choang" giòn tan.

Mọi người đều ngẩn ra, vội chạy vào phòng ngủ bên trái.

Chỉ thấy tấm kính trên cửa sổ phòng ngủ lại bị người ta đập vỡ.

Những tấm kính này đều là sau này lắp vào.

Trước đây đều là cửa sổ gỗ và giấy dán cửa sổ.

Nhưng giấy dán cửa sổ đều đã mục nát, sau này người ta mới thay thành kính.

Không ngờ một trong những tấm kính lại vỡ.

Bàn Tử vội thò đầu ra ngoài nhìn.

Liền thấy bên dưới có một luồng sáng đèn pin đang chiếu vào mình.

Chương 2094

Đối phương cầm đèn pin lắc qua lắc lại.

Chính là cách họ truyền tín hiệu cho nhau. "Là Tiểu ca, Tiểu ca ở dưới, mau đi!" Bàn Tử gọi.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Tiểu ca sao lại ở dưới?

Nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, mọi người lập tức men theo đường cũ chạy xuống.

Một lát sau, quả nhiên ở phía sau tòa nhà nhìn thấy Tần Vũ.

Tần Vũ đang cầm đèn pin đợi họ. "Tiểu ca cậu không sao chứ!" Ngô Bất Chính vội tiến lên hỏi.

Tần Vũ xua tay ra hiệu mình không sao. "Không phải Tiểu ca, cậu xuống khi nào thế, chúng tôi đi theo cậu suốt, chẳng lẽ tòa nhà này còn có lối ra khác?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ gật đầu, tiến lên đẩy tấm ván gỗ bên hông tòa nhà.

Bên trong quả nhiên lộ ra một chiếc thang trượt nghiêng lên trên. "Người đó xuống từ đây, tôi đuổi theo, kết quả hắn nhảy vào giếng!" Tần Vũ nói rồi chỉ vào một cái giếng cạn cách đó không xa.

Mọi người nhìn sang quả nhiên phát hiện cách đây không xa đúng là có một cái giếng cạn. "Vậy còn đợi gì nữa, chúng ta xuống thẳng luôn đi!" Bàn Tử thúc giục.

Cậu ta vẫn còn tơ tưởng đến số hoàng kim trong giếng cạn.

Tần Vũ lại lắc đầu. "Chuyện không đơn giản như vậy, các người xem bên kia!" Nói rồi Tần Vũ dùng đèn pin chỉ về phía không xa.

Mọi người lúc này mới thấy.

Hóa ra ở đây không chỉ có một cái giếng.

Cách cái giếng cạn này không quá mười mấy mét, lại còn có một cái giếng cạn khác.

Tần Vũ nói. "Hai phòng ngủ trên lầu trái phải, vừa hay đối diện với hai cái giếng cạn này!" "Bố cục của nơi này đều là theo cặp!" "Số trẻ song sinh trong làng này nhiều có khả năng liên quan đến hai cái giếng này!" "Người đó thân thủ rất tốt, chúng ta mạo muội cùng nhau đi xuống, có thể sẽ trúng kế!" Mọi người nghe vậy vội gật đầu.

Hai cái giếng cạn này đều ở đây, rất có vấn đề.

Làm gì có ai đào giếng gần nhau như vậy.

Chẳng lẽ cách nhau mười mấy mét, một nơi không có nước, nơi khác sẽ có sao?

Điều này căn bản không hợp lý.

Tần Vũ nói. "Câu chuyện của ông lão đó chỉ có thể nghe cho vui thôi, dưới giếng này tình hình thế nào không ai biết!" "Vạn nhất bên dưới có cơ quan, hoặc là hai cái giếng thông với nhau!" "Chúng ta đi một người xuống, sẽ rất nguy hiểm!" Mọi người gật đầu.

Bàn Tử vội nói. "Vậy đơn giản thôi, tôi đi với Tiểu ca cậu, Lão Hồ các người đi cái giếng nước kia!" Hồ Ti Lệnh nghe vậy lại nhíu mày. "Tại sao chúng ta phải đi xuống?

Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến chúng ta!" "Tuy chuyện ma quỷ trong làng cổ này có thể liên quan đến bóng ma kia!" "Nhưng nói cho cùng cũng không liên quan gì đến chúng ta lắm?" "Chúng ta đến đây đâu phải vì chuyện này!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, đúng là chuyện này với họ thật sự không có quan hệ.

Thật sự không cần thiết phải đi mạo hiểm.

Nhưng nào ngờ đúng lúc này, Tần Vũ bên cạnh lại mở miệng. "Có quan hệ, mà còn quan hệ rất lớn!" "Các người xem đây là gì!" Nói rồi Tần Vũ đưa qua một chồng giấy dày.

Mọi người nhìn xem, lại toàn là báo chí.

Tần Vũ nói. "Trên này toàn bộ đều là tin tức về việc chúng ta xuống mộ!" "Người này tuy trốn ở đây, nhưng lại hiểu rõ chúng ta như lòng bàn tay!" "Trên người hắn có thể có bí mật về ngôi mộ cổ cuối cùng!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Bàn Tử vội nói. "Vãi chưởng, vậy còn đợi gì nữa, mau xuống đi, dù sao cũng chỉ là một cái giếng cạn, xuống xem cũng không mất bao lâu!" "Đi thôi!" Nói rồi Bàn Tử đã đi về phía giếng cạn.

Hồ Ti Lệnh lần này cũng không nói nhiều nữa, gọi Ngô Bất Chính và những người khác cũng đi về phía cái giếng nước còn lại.

Bàn Tử đi cùng Tần Vũ.

Còn nhóm Ngô Bất Chính thì đi cùng nhau.

Hai người Tần Vũ hành động, tốc độ tự nhiên nhanh hơn họ rất nhiều.

Chương 2095

Gần như chỉ trong nháy mắt, đã men theo thành giếng leo xuống.

Tuy hai cái giếng này đều là giếng cạn.

Nhưng theo lời của ông lái thuyền, cứ năm năm lại có nước.

Cho nên nói, đây không phải là giếng cạn thật sự.

Chỉ là hiện tại không có nước mà thôi.

Bàn Tử chống vào thành giếng xuống rất khó khăn.

Nhưng may mà cái giếng này cũng không sâu.

Hai người rất nhanh đã xuống đến đáy giếng.

Bàn Tử bật đèn pin, quả nhiên phát hiện, dưới giếng này có một thế giới khác.

Dưới giếng cạn, bị người ta đào ra một con đường dốc xuống.

Mà theo lý mà nói, dưới giếng nước không thể có con đường như vậy.

Vì thường đào giếng đều là thẳng đứng lên xuống.

Chưa nghe nói đào hố ngang ở đáy giếng, đây không phải là đào giếng lấy nước nữa.

Đây thành giếng trộm nước rồi.

Hai người nhìn nhau một cái, lập tức men theo con đường mò vào trong.

Suốt đường đi, hai người thấy rất nhiều dấu chân.

Rõ ràng trước đây đã có người đến đây.

Bàn Tử nói. "Tiểu ca, tình hình này không ổn rồi!" "Dưới giếng này rõ ràng có vấn đề, người dân địa phương không thể nào nhiều năm như vậy không có ai xuống xem chứ!" Tần Vũ gật đầu.

Điều này đúng là không ổn.

Làng cổ có ma, nếu người dân địa phương có ý muốn làm rõ.

Chắc chắn phải xuống đây.

Nhưng người dân địa phương lại không có bất kỳ lời đồn nào về cái giếng cổ này.

Vậy chỉ có thể nói, họ đã xuống đây, nhưng không phát hiện ra gì.

Cho nên mới cảm thấy chuyện ma quỷ trong làng cổ không liên quan gì đến cái giếng cổ này.

Hai người đều nghĩ đến điểm này, và cùng lúc đó, con đường của hai người cũng đi đến cuối.

Nhìn thấy con đường phía trước đột nhiên đến cuối.

Hai người trong lòng đều lạnh đi.

Xem ra đoán không sai rồi.

Bên trong này quả nhiên là ngõ cụt.

Bàn Tử chửi. "Không đúng, nơi này đã là ngõ cụt, vậy người kia sao lại đột nhiên biến mất?" Tần Vũ lắc đầu, nếu anh biết thì đã gặp quỷ rồi.

Hơn nữa còn một điểm.

Đó là, nếu đây là ngõ cụt, sao lại cứ năm năm có nước một lần?

Điều này rõ ràng không hợp lý.

Nghĩ rồi, Tần Vũ liền đưa tay sờ lên các bức tường xung quanh.

Muốn xem ở đây có cơ quan gì không.

Không ngờ vừa sờ, lại thật sự khiến anh tìm ra một chút vấn đề.

Anh rất nhanh phát hiện ra một tấm ván gỗ.

Trên đó trát đầy bùn, sau khi khô lại có màu giống hệt cả bức tường.

Nếu không phải cảm giác chạm vào khác nhau, thật sự khó mà phát hiện.

Vị trí của tấm ván gỗ này cũng rất kỳ lạ, mở ở trên đầu, ai lại rảnh rỗi đi sờ trên đầu chứ.

Tần Vũ đẩy tấm ván gỗ ra, sau đó chui lên.

Liền thấy bên trên lại là một con đường được lát bằng đá xanh.

Rất giống một mộ đạo.

Nhưng nói cũng lạ, bên trong này tuy cũng có chút lạnh.

Chương 2096

Nhưng cảm giác hoàn toàn khác với trong mộ cổ.

Người thường xuyên xuống mộ, đối với mùi vị của mộ cổ đều rất quen thuộc.

Mà trong con đường này đơn thuần chỉ là lạnh, hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác khiến người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử cũng leo lên, kinh ngạc kêu lên. "Ây vãi chưởng, ông cụ kia lừa chúng ta, dưới này thật sự có một ngôi mộ cổ!" "Còn có cả mộ đạo nữa này!" "Tiểu ca, chúng ta đừng nhiều lời nữa, mau đuổi theo!" "Người đó chắc chắn ở bên trong!" Tần Vũ gật đầu, ở đây chỉ có một con đường, đối phương nếu không phải chạy theo con đường này, thì thật sự là gặp quỷ rồi.

Hai người lập tức chạy về phía trước.

Nhưng chạy suốt hai mươi phút, hai người cảm giác ít nhất đã chạy được gần một dặm.

Nhưng vẫn không thấy điểm cuối ở đâu.

Hơn nữa con đường này cứ dốc xuống, hai mươi phút này ước chừng độ chênh lệch chiều cao cũng phải hơn một trăm mét rồi.

Nhưng vẫn không thấy điểm cuối.

Nếu không phải không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, Bàn Tử thật sự nghĩ rằng họ đã gặp phải quỷ đả tường rồi.

Bàn Tử cố gắng chạy thêm hai mươi phút nữa.

Lần này cuối cùng cũng không chạy nổi nữa.

Ngay cả Tần Vũ cũng ngồi xuống đất, mặt đỏ bừng.

Anh không phải vì mệt, mà là không biết tại sao.

Con đường này, càng đi về phía trước, cảm giác tức ngực khó thở càng rõ ràng.

Ngay cả anh cũng có thể cảm nhận được áp lực này.

Cảm giác đó giống như trong tàu ngầm.

Đừng nhìn bạn ở trong tàu ngầm, nhưng lặn xuống nước quá sâu, đột nhiên nổi lên quá nhanh cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi áp lực nước.

Nhưng ở đây họ cũng không có nước.

Sao lại có cảm giác áp bức lớn như vậy?

Hai người không nghĩ ra.

Bàn Tử thở hổn hển xua tay. "Không... không thể đuổi nữa!" "Đuổi nữa, Bàn gia sẽ... sẽ đi đời!" "Mẹ nó chứ hoàng kim, Bàn gia không cần nữa!" "Tiểu ca... chúng ta quay về đi!" Tần Vũ gật đầu.

Tiếp tục đi sâu vào rõ ràng là không sáng suốt.

Nơi này quá quỷ dị, nếu thật sự là quỷ đả tường, họ phải nhanh chóng tìm cách.

Nếu không đi tiếp sẽ bị mệt chết.

Hai người bắt đầu đi ngược lại.

Lúc đi cứ ngỡ là lên dốc.

Cho nên hai người không chạy nữa, chỉ từng bước một đi.

Lúc này bình tĩnh lại, nhìn con đường này, hai người đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Con đường này dường như được người ta đào ra trước, sau đó lại dùng đá xanh lát lên.

Thậm chí cả trên đỉnh đầu cũng lát đá xanh.

Con đường này còn không biết dài bao nhiêu, công trình lớn như vậy, không có vài trăm người giúp đỡ.

E rằng phải lát mấy năm.

Nhưng người làm ra nơi này năm đó, tại sao lại làm như vậy?

Hai anh em nhà họ Trương rốt cuộc đang âm mưu gì ở đây?

Hai người không nghĩ ra.

Họ đi suốt một tiếng rưỡi.

Mới đi ra khỏi con đường.

Nhìn thấy lối ra, đều vui mừng khôn xiết.

May mà đây không phải là quỷ đả tường, nếu không họ chắc chắn sẽ tuyệt vọng chết mất.

Hai người men theo con đường quay lại ngõ cụt.

Chương 2097

Không có ai.

Bàn Tử nói. "Xem ra hai cái giếng này không thông với nhau." "Chúng ta lên trước đi, Thiên Chân họ có thể đang đợi sốt ruột rồi!" Tần Vũ gật đầu, hai người lập tức chuẩn bị đi ra.

Nhưng nào ngờ hai người vừa mới đi được không quá hai mét.

Đột nhiên phía sau lại truyền đến một tiếng "choang" giòn tan.

Gần như cùng lúc một tiếng ván gỗ bị đâm nứt vang lên.

Hai người còn tưởng là chủ nhân thật sự mò về.

Nhưng quay đầu lại nhìn không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy mặt bên của ngõ cụt này lại bị đâm ra một cái lỗ.

Hồ Ti Lệnh đang nằm trên đất đau đến chửi mẹ. "Lão Hồ, tình hình thế nào?" Bàn Tử thấy vậy vội hỏi.

Hồ Ti Lệnh nhìn thấy Bàn Tử, cũng mừng rỡ, nhưng ngay sau đó liền hét lên. "Mau chạy!

Mau chạy, ở đây có Huyết thi!" "Cái quái gì?

Ở đâu?" Bàn Tử ngẩn ra vội hỏi.

Tần Vũ bên cạnh cũng cảnh giác, rút cả Hắc kim cổ đao trên lưng ra.

Hồ Ti Lệnh căn bản không kịp giải thích, chỉ ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc đã từ con đường ông ta đâm ra truyền đến.

Đồng thời còn có giọng của Ngô Bất Chính và Tuyết Lỵ Dương. "Hồ đại ca anh không sao chứ!" "Lão Hồ anh sao rồi?" "Tôi không sao, Tiểu ca họ ở đây, các người đừng qua đây, cẩn thận con Huyết thi kia!" Hồ Ti Lệnh vừa dứt lời, một bóng người toàn thân đỏ như máu đã từ trong cái lỗ đi ra.

Không sai, nó đi thẳng người ra.

Tần Vũ và Bàn Tử nhìn thấy đều ngẩn ra.

Con Huyết thi kia lại chỉ cao khoảng một mét rưỡi.

Chiều cao này dường như là của một đứa trẻ.

Không gian dưới giếng này chưa đến hai mét, Tần Vũ và Bàn Tử đều phải hơi khom người, nếu không dễ bị đụng đầu.

Mà chiều cao của con Huyết thi ở đây, lại vừa đủ dùng.

Nhưng sao ở đây lại có Huyết thi chứ?

Một đứa trẻ nhỏ như vậy, rốt cuộc là ai đã biến nó thành thế này?

Hồ Ti Lệnh lại hét lên. "Đừng bị nó mê hoặc, nó không phải là trẻ con!" "Ở chỗ này có một đám thi thể người lùn!" Hồ Ti Lệnh đang nói, con Huyết thi kia đã lao về phía ông ta.

Hồ Ti Lệnh lăn một vòng né tránh.

Gần như cùng lúc, Tần Vũ đã dí một nhát dao vào ngực con Huyết thi.

Tần Vũ đột nhiên dùng sức, dùng một nhát dao ghim nó lên tường.

Nhưng sinh mệnh lực của con Huyết thi kia quá ngoan cường.

Hắc kim cổ đao đã xuyên thấu ngực nó.

Nhưng con Huyết thi này vẫn nhe nanh múa vuốt muốn thoát ra.

Lại vẫn chưa chết hẳn.

Tần Vũ lại không vội, chân đạp một cái, cắm thanh Hắc kim cổ đao vào tường thêm mấy centimet nữa.

Sức mạnh của huyết thi này rõ ràng yếu hơn nhiều so với loại huyết thi gặp ở Lỗ Vương Cung.

Thấy nó không thể thoát ra, Tần Vũ mới quay đầu hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Hồ Tư Lệnh hít sâu mấy hơi, lúc này mới bình tĩnh lại, nói: "Các người không biết sao?" "Biết gì?

Lão Hồ, sao tôi nghe không hiểu ông đang nói gì vậy?" Bàn Tử cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Hồ Tư Lệnh nghe vậy không trả lời ngay mà nhìn về phía trước và sau thông đạo.

Rất nhanh ông ta đã hiểu ra, thở dài nói: "Tình hình bên trong hai cái giếng này hoàn toàn khác nhau!" "Các người theo tôi qua xem!" Nói rồi, Hồ Tư Lệnh dẫn họ đi qua lối đi vừa bị tông sập để vào một cái giếng khác.

Ra là hai cái giếng này quả thực thông nhau, nhưng bình thường bị một tấm ván gỗ chặn lại.

Khi có nước, hai giếng sẽ thông với nhau.

Điều này sẽ dẫn đến tình trạng khi có nước thì cả hai giếng đều có nước, còn khi không có nước thì cả hai giếng đều khô cạn.

Họ nhanh chóng đến cái giếng còn lại.

Chương 2098

Vừa vào trong, họ mới hiểu tại sao trước đó Hồ Tư Lệnh lại nói ở đây có rất nhiều huyết thi lùn.

Thì ra cái giếng mà nhóm Hồ Tư Lệnh xuống có nội dung phong phú hơn nhiều so với cái giếng mà Tần Vũ và Bàn Tử xuống.

Bên dưới cái giếng này quả thực là một thế giới khác.

Người ta đã đào ra một không gian khổng lồ, rộng ít nhất cũng hơn một trăm mét vuông.

Trong không gian này còn dựng rất nhiều giá sắt.

Trên những giá sắt đó đặt vô số quan tài bằng đá.

Những chiếc quan tài đá này đều rất nhỏ, so với quan tài thông thường thì nhỏ hơn hẳn hai vòng.

Ngô Bất Chính và những người khác lúc này đang đứng bên cạnh một trong số đó.

Cái quan tài ấy đã bị mở ra.

Hiển nhiên huyết thi lùn kia chính là từ trong đó bò ra. "Thiên Chân, rốt cuộc là sao!" Bàn Tử và Tần Vũ vừa đến nơi, Bàn Tử liền lên tiếng hỏi.

Ngô Bất Chính kể lại tình hình, họ mới rõ ràng mọi chuyện.

Ra là sau khi mấy người họ đi xuống, họ đã thấy rất nhiều quan tài đá ở đây.

Hơn nữa, lối đi phía trước cũng đã đến cuối.

Ban đầu họ không biết có một tấm đá chặn một lối đi, tưởng rằng đây là ngõ cụt.

Khi phát hiện nhiều quan tài đá như vậy, họ thử mở một cái ra xem bên trong có gì.

Ai ngờ bên trong lại là loại thi thể người lùn này.

Ban đầu cũng không có gì, tuy thi thể người lùn có hơi kỳ quái nhưng họ cũng đã thấy không ít thi thể rồi.

Nào ngờ thi thể người lùn này vừa lộ ra ngoài, lại dần dần biến thành huyết thi.

Không gian ở đây tuy lớn nhưng xung quanh đều là giá sắt, Doanh Thương hoạt động cũng không tiện.

Kết quả là huyết thi đó lao về phía Lão Hồ.

Lúc Lão Hồ né tránh thì bị huyết thi tông một cái, ai ngờ lại tông sập tường ở đây.

Mà lối vào của cái giếng kia lại vô cùng khó đi, nên họ mới bị chậm trễ lâu như vậy.

Bàn Tử và Tần Vũ nghe xong đều suy tư.

Bàn Tử nói: "Nơi này đúng là quá kỳ quái!" "Các người không biết chúng tôi đã trải qua những gì đâu!" Bàn Tử vừa nói vừa kể lại trải nghiệm của mình và Tần Vũ lúc trước.

Mọi người nghe xong trong lòng đều thấy khó hiểu.

Những chuyện này dường như chẳng liên quan gì đến nhau, sao lại cùng lúc xuất hiện dưới hai cái giếng này?

Hơn nữa, thị trấn này có bao nhiêu người, lẽ nào không ai phát hiện ra tình hình ở đây?

Hồ Tư Lệnh nói: "Cái giếng chúng tôi đi lúc đầu có lối đi ngoằn ngoèo, nhiều chỗ còn có mê cung!" "Tôi cũng phải dựa vào thuật phong thủy mới đi qua được!" "Bí mật ẩn giấu ở nơi này, e là thật sự không ai biết." "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc là ai đã xây dựng nhiều thứ như vậy ở dưới này!" "Hơn nữa, theo lời các người nói, lối đi bằng đá xanh đó dài như vậy, e là đã đi sâu vào đáy biển rồi!" Hồ Tư Lệnh nói.

Bàn Tử và Tần Vũ trước đó lại không nghĩ tới điều này.

Chủ yếu là ở dưới đây cũng không phân biệt được đông tây nam bắc.

Hồ Tư Lệnh lấy la bàn ra định vị, lúc này mới phát hiện phương hướng của lối đi đá xanh kia quả thực là hướng ra biển. "Nơi này thật quá kỳ quái!" "Hay là chúng ta quay về trước đi!" Ngô Bất Chính nói.

Anh không phải sợ nơi này, chủ yếu là tình hình dưới giếng nước này quá hỗn loạn, hơn nữa cũng không biết tại sao.

Muốn làm rõ e là không phải chuyện một sớm một chiều.

Lúc này đã là đêm khuya.

Ngày mai nếu Ngô Tam Tỉnh đến, họ sẽ phải xuất phát đi tìm nơi hội tụ không khí cuối cùng.

Lãng phí thời gian vì tình hình kỳ lạ ở đây, nói thật cũng không đáng. "Ừm!" Mọi người gật đầu, cũng biết nặng nhẹ thế nào.

Nếu có thể chữa khỏi bệnh cho Ngô Bất Chính, sau này có cơ hội quay lại điều tra rõ ràng tình hình ở đây cũng không muộn.

Tần Vũ quay lại rút thanh Hắc kim cổ đao ra.

Huyết thi kia đã chết hẳn, nhưng cũng không thể vứt nó ở đây.

Nơi này cứ năm năm lại có nước, đến lúc đó nếu bị nhiễm thi độc của huyết thi này thì sẽ hại chết người của thị trấn.

Không còn cách nào khác, mấy người dùng vải bạt chống nước bọc huyết thi lại, sau đó đặt lại vào trong quan tài đá.

Doanh Thương bê nắp đá đến, đóng kín quan tài lại.

Trên đường trở về, mọi người thảo luận một chút.

Chương 2099

Những giá sắt và thi thể người lùn dưới giếng này e là đã có từ rất lâu rồi.

Điều quan trọng nhất là những thi thể người lùn đó không giống như vốn dĩ đã ở đây.

Trên quan tài đá không có dấu vết bùn đất, mà lại có rất nhiều vết va đập.

Điều này cho thấy những quan tài đá này có thể được chuyển từ nơi khác đến.

Khả năng lớn nhất là từ lối đi đá xanh kia.

Có lẽ chân tướng về tình hình dưới này nằm ở cuối lối đi đá xanh đó.

Chỉ tiếc là lối đi đó quá dài, hơn nữa càng đi sâu, áp lực càng đè nén khiến người ta rất khó chịu.

Vì vậy, muốn đi đến cuối để kiểm tra tình hình e là không đơn giản như vậy.

Mà những huyết thi lùn này, e là do họ vận chuyển từ cuối lối đi đá xanh ra, không biết vì lý do gì mà dừng lại ở đây.

Không gian khổng lồ kia cũng đã nói lên tất cả.

Vì không gian đó rõ ràng là được đào ra sau này.

Mọi người men theo giếng nước trở lên trên, sau đó trực tiếp về nhà ông cụ.

Mọi chuyện phải chờ đến khi trời sáng, xem Ngô Tam Tỉnh có đến đúng giờ hay không...

Thế nhưng, điều mà mọi người không biết là, sau khi họ rời khỏi giếng nước, tấm ván gỗ nối với lối đi đá xanh lại bị người ta mở ra từ bên trong.

Cùng lúc đó, một người rách rưới như ăn mày chui ra từ đó.

Anh ta nhìn quanh, lại đi kiểm tra huyết thi lùn, sau đó lại quay về lối đi đá xanh.

Lần này, anh ta không bao giờ ra nữa...

Một đêm không có chuyện gì.

Chuyện dưới giếng nước, không ai nói ra.

Sáng hôm sau, đang ăn sáng thì ông cụ vội vã chạy tới báo tin: "Ôi, có chuyện lớn rồi, thị trấn chúng ta lại có một đoàn khách quý đến!" "Đang tổ chức lễ khai trương gì đó ở đầu làng đấy!" "Các cậu có muốn đi xem không?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Lễ khai trương?

Lễ khai trương livestream sao?

Lẽ nào là Ngô Tam Tỉnh đến rồi?

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Người dẫn đầu có phải là một người đàn ông trung niên không?

Tên là Ngô Tam Tỉnh?" Ông cụ nghe vậy vội nói: "Đúng đúng, tên cụ thể thì tôi không nhớ, nhưng đúng là họ Ngô!" "Cùng họ với cậu đấy!" Mọi người nghe vậy nhìn nhau.

Ngô Tam Tỉnh quả nhiên đã đến.

Xem ra hôm nay không lộ diện không được rồi.

Bàn Tử đứng dậy nói: "Vậy thì đi thôi, bệnh của Thiên Chân cũng nên giải quyết sớm!" Mọi người gật đầu, lập tức đứng dậy đưa cho ông cụ một khoản tiền rồi rời đi.

Đầu thị trấn, sát với bờ biển, có rất nhiều tàu cá đậu ở đây.

Nguồn sống chủ yếu của người dân địa phương đều đến từ việc ra khơi đánh cá.

Có thể nói nhà nhà đều biết đánh cá.

Nhưng ngôi làng này trước khi tổ đội chương trình đến thì quả thực có hơi hẻo lánh, khiến cho kinh tế ở đây mãi không theo kịp.

Các ngôi làng ven biển khác thậm chí đã phát triển du lịch và dịch vụ cho thuê tàu đi chơi biển.

Nhưng ngôi làng này vẫn chưa hình thành quy mô dịch vụ như vậy.

Tuy nhiên, cùng với việc người trong thị trấn ngày càng đông trong mấy ngày qua, cũng có nhiều người nhìn thấy cơ hội kinh doanh nên đã kéo đến.

Lúc này ở rìa thị trấn, sát bờ biển, một sân khấu đã được dựng lên.

Phía trên còn treo một tấm băng rôn, viết: "Chúc mừng Cổ Mộ Tham Bí, khởi đầu mới khai trương!" Đám đông chen chúc, Tần Vũ và mọi người trà trộn vào trong.

Từ xa đã thấy một bóng người quen thuộc đứng trên sân khấu, chính là Giang Toán. "Sao thằng nhóc này cũng đến đây?" Bàn Tử hỏi. "Chị nó chắc chắn cũng đến, làm sao nó có thể không đến được.

Tìm xem Ngô Tam Tỉnh đến chưa!" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, lập tức tản ra tìm kiếm.

Cách sân khấu không xa là nhà khách nơi tổ đội chương trình đang ở, cũng là nhà khách duy nhất của thị trấn.

Trước đó Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương đã đến đây để do thám tin tức.

Muốn tìm Giang Ninh hay Lương Quỳnh, đến đây là điều bắt buộc.

Mấy người tản ra tìm kiếm.

Chương 2100

Nhưng đi một vòng xung quanh, vẫn không thấy Ngô Tam Tỉnh, thậm chí cả Phan Tử cũng không thấy đâu.

Nửa giờ sau, mấy người tụ lại. "Tôi nói này, cần gì phải phiền phức như vậy, cậu gọi điện hỏi chú Ba một tiếng là được mà!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, anh không muốn chủ động liên lạc với Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao chú Ba này cũng không phải chú Ba ruột của anh.

Nhưng không liên lạc mà cứ chờ thế này cũng không phải là cách.

Ngô Bất Chính đành phải đi gọi điện.

Một lát sau anh quay lại nói: "Họ sắp đến rồi!" "Chúng ta làm sao đây?

Ra mặt trực tiếp à?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử nói: "Không ra thì làm gì?

Chúng ta không đến, họ cũng sẽ không xuất phát, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?" "Vậy Quỷ tỳ thì sao?" Ngô Bất Chính nói.

Trong tay nhóm Giang Ninh vẫn còn một cái Quỷ tỳ.

Chiếc hộp đồng mà Tần Vũ lấy được trong mộ Vương hậu chỉ còn thiếu cái Quỷ tỳ cuối cùng này.

Một khi đã xuất phát, lúc đó đông người nhiều mắt, có thể sẽ không dễ làm. "Chuyện này tốt nhất nên thương lượng với Tiểu ca một chút!" Hồ Tư Lệnh nói. "Đúng!" Shirley Dương cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng Bàn Tử lại nói: "Các người ngốc rồi à, Tiểu ca còn chưa về!" "Thật là kỳ lạ, với thân thủ và tốc độ của Tiểu ca, không lẽ nào lại là người cuối cùng được!" "Anh ấy không xảy ra chuyện gì chứ?" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính liếc cậu ta một cái rồi nói: "Cậu có chuyện thì Tiểu ca cũng không có chuyện đâu!" "Nhưng chúng ta vẫn nên đi tìm thử xem!" Mọi người gật đầu, lập tức lại tản ra hòa vào đám đông...

Tần Vũ tất nhiên không thể xảy ra chuyện gì được.

Lúc này trong nhà khách, Tần Vũ đang cuộn mình trong một ống thông gió.

Nhà khách này tuy xây dựng đã lâu nhưng sau đó đã được sửa chữa lại mấy lần.

Lần sửa chữa gần nhất còn lắp đặt hệ thống ống thông gió cho tất cả các phòng.

Đương nhiên, chỉ có chức năng thông gió, hoàn toàn không liên quan gì đến điều hòa trung tâm.

Cả thị trấn chỉ có một nhà khách này nên chỉ có ở đây mới được lắp đặt.

Tần Vũ trốn trong ống thông gió, bò về phía trước.

Rất nhanh đã đến phía trên căn phòng của nhóm Giang Ninh.

Hôm qua Hồ Tư Lệnh và những người khác đến đây do thám, đã sớm xác định được phòng của nhóm Giang Ninh.

Tần Vũ lần này đến đây cũng là vì Quỷ tỳ.

Rất nhanh anh đã đến phía trên căn phòng.

Trong phòng lại có không ít người.

Một giọng nữ quen thuộc truyền ra. "Khi nào xuất phát?" "Họ vẫn chưa đến à?" Giọng nói này là của Lương Quỳnh.

Tiếp theo, giọng của Giang Ninh vang lên. "Ngô Tam Tỉnh sắp đến rồi, còn Tần Vũ và bọn họ, tôi có tai mắt báo là họ đã đến rồi!" "Nhưng vẫn chưa chịu lộ diện!" "Chuyện này không cần vội, họ thiếu thời gian hơn chúng ta." "Hôm nay bắt buộc phải xuất phát!" Lương Quỳnh nói, giọng điệu có chút gấp gáp.

Giang Ninh lại cười nói: "Cô đừng tự cho mình là quan trọng, đừng quên, cô cũng chỉ là một con cờ có chút giá trị mà thôi!" "Anh nói gì!" Lương Quỳnh lập tức nổi nóng.

Giang Ninh lại cười nói: "Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất đừng làm bậy, không thì tôi đảm bảo cô không đến được nơi đó đâu!" "Anh đang uy hiếp tôi?" Giọng Lương Quỳnh lạnh đi mấy phần.

Giang Ninh lại hoàn toàn không để ý, lạnh lùng nói: "Cô có thể nghĩ như vậy!" "Ra ngoài!" "Anh!" Lương Quỳnh tức đến nghiến răng.

Nhưng dường như rất kiêng kỵ điều gì đó, cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Mười phút trôi qua.

Giang Ninh đột nhiên đứng dậy một mình trong phòng, cung kính nói một câu: "Đại nhân, tôi ra ngoài xem trước, lát nữa sẽ về ngay!" Nói xong hắn cũng ra khỏi phòng.

Nhưng Tần Vũ thấy, trong phòng này căn bản không có ai khác.

Giang Ninh cũng không thể nào nói với chính mình được.

Lẽ nào trong phòng này còn có người khác?

Tần Vũ nhíu mày, không vội xuống.

Đợi thêm một lúc, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, anh mới gỡ tấm lưới chắn ra, nhảy xuống.

Vừa xuống, Tần Vũ liền khóa trái cửa phòng lại, sau đó bắt đầu lục soát trong phòng.

Chương 2101

Quỷ tỳ tuy quý giá nhưng Giang Ninh cũng không có lý do gì phải mang theo bên mình suốt.

Nếu có thể tìm thấy ở đây, Tần Vũ có thể mở chiếc hộp đồng kia ra xem bên trong rốt cuộc có gì.

Tần Vũ nhanh chóng lục soát trong phòng.

Bàn, tủ, gần như những nơi có thể lục soát đều đã lục soát qua một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Quỷ tỳ.

Căn phòng này không lớn, một chiếc giường, một cái ghế sofa, thêm một bàn làm việc và tủ quần áo, không còn thứ gì khác.

Lúc này chỉ còn lại gầm giường chưa tìm.

Tần Vũ chạy qua kiểm tra, quả nhiên thấy dưới gầm giường có một chiếc vali cỡ lớn.

Nhưng trong này chắc cũng không có.

Nhóm Giang Ninh là thế lực có tổ chức.

Chiếc vali này rất nhẹ, bên trong chắc đều là một số thiết bị công nghệ cao, ví dụ như máy bay không người lái.

Hơn nữa vali để lộ liễu như vậy, hắn cũng không ngốc đến mức để Quỷ tỳ trong vali.

Tần Vũ nghĩ vậy nhưng vẫn chuẩn bị mở ra xem.

Dù sao đây cũng là nơi cuối cùng rồi.

Nhưng anh vừa kéo vali lại gần, đột nhiên nghe thấy trong vali lại truyền ra một tiếng hít thở.

Tiếng hít thở đó vô cùng yếu ớt, và chỉ thoáng qua.

Giống như bên trong có một vật sống, bị dọa đến mức hít mạnh một hơi rồi không dám động đậy nữa.

Tần Vũ nhíu chặt mày, nhẹ nhàng kéo khóa vali ra.

Khi khóa kéo được mở ra, Tần Vũ liền cảm thấy trước mắt tối sầm.

Một bóng đen đã thò ra từ bên trong, gần như trong nháy mắt đã chụp lên mặt Tần Vũ, khiến anh không kịp nhìn rõ đối phương là ai.

Tần Vũ định thoát ra thì đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, ngay sau đó cả người bị đạp ngã xuống đất.

Thân thủ của đối phương vô cùng lợi hại, ngay cả Tần Vũ cũng không né được.

Nhưng ngay lúc anh ngã xuống, người đó lại đột nhiên buông tay.

Đợi Tần Vũ đứng dậy đuổi theo thì đã phát hiện người đó đã chui vào ống thông gió trên đầu, biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Vũ định leo lên thì đúng lúc này, cửa lại vang lên tiếng gõ.

Tiếp theo là tiếng kêu kinh ngạc của Giang Ninh. "Mau đến đây, bên trong có chuyện!" Giang Ninh phát hiện cửa bị khóa trái, lập tức hét lên từ bên ngoài.

Tần Vũ thấy vậy đành phải quay lại lối đi, sau đó đóng lối vào lại, lặng lẽ rời đi.

Người trốn trong vali kia, Tần Vũ cũng không nhìn thấy.

E là đã chạy rồi!

Chỉ là người này rốt cuộc là ai, thân thủ tại sao lại giỏi như vậy.

Và quan trọng là, một người trưởng thành trốn trong vali, mà trọng lượng gần như không cảm nhận được.

Người này lại làm thế nào được?

Tần Vũ thật sự không nghĩ ra.

Nói về Tần Vũ, anh vừa mới ra khỏi ống thông gió, còn chưa tìm được cơ hội rời khỏi nhà khách thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào ở cửa.

Ngay sau đó Bàn Tử đã xông vào, phía sau còn có cả Doanh Thương. "Tao nói cho chúng mày biết, hôm nay không giao Tiểu ca ra đây, Bàn gia tao sẽ đập nát chỗ này chúng mày tin không!" Bàn Tử cầm một viên gạch trong tay, mặt đằng đằng sát khí.

Một số nhân viên xung quanh quả thực bị dọa đến mức vội vàng né ra.

Tần Vũ thấy vậy vội chạy qua. "Tiểu ca?

Anh thật sự ở đây!" Bàn Tử thấy Tần Vũ, lập tức cười toe toét. "Mau đi thôi!" Tần Vũ gọi.

Nhưng ba người còn chưa đi ra khỏi nhà khách thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau: "Đã đến rồi thì vội đi đâu thế?" "Trốn được mùng một, các người còn trốn được ngày rằm sao?" Bàn Tử nghe vậy cười, giọng nói này cậu ta cũng rất quen thuộc, không phải của Giang Ninh thì là ai.

Bàn Tử quay người cười nói: "Tôi nói này anh Giang, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tại sao chúng tôi phải trốn anh chứ?" "Đừng quên, phần lớn thông tin đều nằm trong tay chúng tôi đấy!" Giang Ninh nghe vậy cũng cười: "Nói thì đúng là như vậy, nhưng nếu tôi nhớ không lầm, bệnh của cậu Ngô Bất Chính hình như rất gấp thì phải!" "Mẹ kiếp mày nói gì thế!" Bàn Tử lập tức nổi giận.

Nhưng chưa kịp nổi điên, Tần Vũ đã cản cậu ta lại, đồng thời nói:

"Đừng nói nhảm, xác định thời gian xuất phát thì thông báo trực tiếp cho chúng tôi!" "Ngoài ra, đừng lấy Ngô Bất Chính ra để uy hiếp tôi!" Tần Vũ nói xong, kéo Bàn Tử rời khỏi nhà khách. "Không phải chứ Tiểu ca, anh sợ gì, nó mà còn nói nhảm nữa, Bàn gia tôi xử nó luôn!" Bàn Tử chửi bới.

Nhưng Tần Vũ hoàn toàn không đôi co với cậu ta, gọi Doanh Thương dìu cậu ta vào trong đám đông.

Chương 2102

Xem ra bọn họ có nhiều tài liệu nhất, nhưng nói cho cùng người bị động lại chính là họ.

Bệnh của Ngô Bất Chính không thể kéo dài được, trì hoãn một ngày là thêm một ngày phiền phức.

Nếu nhóm Giang Ninh thực sự kéo dài không hợp tác, đến lúc đó người sốt ruột chính là họ.

Tuy biểu hiện của nhóm Giang Ninh dường như cũng rất vội vàng, nhưng lúc này vẫn không nên dùng những chuyện này để thăm dò giới hạn của nhau.

Bất luận thế nào vẫn cứ phải xuất phát trước rồi nói sau.

Không xuất phát, cứ đấu đá ở đây đến trời đất tối tăm, cũng chẳng có lợi cho ai.

Một lát sau, Ngô Bất Chính và những người khác đã tìm đến.

Đồng thời họ thấy Phan Tử cũng đi theo, hiển nhiên Ngô Tam Tỉnh cũng đã đến.

Mấy người cũng không nói nhiều, Phan Tử trực tiếp dẫn mọi người đến một tòa nhà giống như nhà kho.

Phan Tử để mấy thuộc hạ canh gác bên ngoài rồi mới nói: "Chú Ba đã đi gặp tổ đội chương trình rồi!" "Tối nay sẽ chuẩn bị xuất phát, bên các cậu tình hình thế nào?" Ngô Bất Chính nói: "Chúng tôi không có vấn đề gì, nhưng lần này sao chú Ba cũng vội vàng như vậy?" Phan Tử nghe vậy thở dài nói: "Không biết, lần này chú Ba về chuẩn bị rất gấp, dường như sợ bỏ lỡ điều gì đó!" "Đúng rồi tiểu tam gia, bệnh của cậu!" Ngô Bất Chính xua tay, ý bảo mình không sao.

Phan Tử cũng không nói nhiều, nói: "Vậy được, tôi đi tìm chú Ba trước, tôi sẽ sắp xếp mấy thuộc hạ đi theo các cậu, có tình hình gì cứ liên lạc với các cậu!" Nói xong, Phan Tử dẫn người rời đi, chỉ để lại mấy người.

Tần Vũ kể lại sự việc mình gặp phải cho mọi người nghe.

Mọi người nghe xong đều thấy khó hiểu.

Thân phận của người xuất hiện trong vali rất đáng nghi.

Nhưng vì không biết thân phận chính xác, họ cũng không có manh mối gì.

Thảo luận một lúc rồi cũng gác lại.

Hồ Tư Lệnh nói: "Việc cấp bách bây giờ là xác định địa điểm!" "Không phải trước khi xuất phát tối nay, thì là sau khi lên thuyền." "Theo tôi thấy, e là phải đợi lên thuyền rồi, tình hình hiện tại, mọi người đều đề phòng lẫn nhau!" "Ở trên đảo này e là không ai chịu lấy đồ ra đâu!" Mọi người gật đầu.

Trên hòn đảo này rồng rắn lẫn lộn, ai cũng không biết đối phương đã sắp xếp bao nhiêu người ẩn nấp trong bóng tối.

Vì vậy e là không ai chịu lấy đồ ra.

Chuyện xác định địa điểm, e là thật sự phải đợi đến khi lên thuyền mới có thể bắt đầu.

Quả nhiên, mấy người ở đây đợi chưa đầy nửa giờ, Phan Tử đã cho người truyền tin đến, nói rằng thời gian xuất phát được định vào một giờ sau.

Tối nay sẽ xuất phát ngay trong đêm, đến thuyền xác định địa điểm, sau đó sẽ không quay lại mà đi thẳng đến đích.

Như vậy cũng có thể phòng ngừa có người giở trò.

Dù sao lên thuyền rồi, số người bao nhiêu nhìn một cái là biết, đến lúc đó chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

Đối với quyết định này, mọi người không có ý kiến gì.

Bản thân họ cũng hy vọng xuất phát sớm.

Bàn Tử hỏi: "Xác định địa điểm, có phải là phải lấy tất cả mọi thứ ra không?" "Tiểu ca, có khả năng nào chúng ta nhân lúc hỗn loạn..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã lắc đầu.

Đến lúc xác định địa điểm, chắc chắn người có mặt sẽ không ít.

Muốn tráo Quỷ tỳ ngay dưới mắt mọi người, rõ ràng là chuyện không thể. "Chiếc hộp đồng đó vẫn là nên đợi cơ hội khác rồi nói sau!" "Việc cấp bách là đảm bảo biết được đích đến hiện tại ở đâu!" Hồ Tư Lệnh nói.

Ngoài việc này ra, bất cứ chuyện gì khác đều có thể tạm thời gác lại.

Dù sao điểm đến của ngôi mộ cổ này mới là điều mà tất cả mọi người quan tâm...

Tám giờ tối.

Trong phòng livestream chính thức, đã tụ tập không biết bao nhiêu người.

Dù lúc này vẫn chưa phát sóng, nhưng độ hot đã vọt lên vị trí thứ nhất.

Vô số người đang háo hức chờ đợi buổi livestream tối nay được bắt đầu.

Và có thể nói không ngoa, đây là lần có độ hot cao nhất kể từ khi chương trình Cổ Mộ Tham Bí được thành lập.

Vô số người đang điên cuồng bình luận trong phòng livestream.

【Tiểu ca và mọi người thật sự sẽ xuất hiện sao?】【Không biết nữa, tôi nhớ Tiểu ca quá đi】【Đúng vậy, từ khi Tần tiểu ca và mọi người không tham gia livestream nữa, tôi không xem lại nữa】【Ai nói không phải chứ, tuy xuống mộ cũng khá hay, nhưng luôn cảm thấy không có bộ ba Tiểu ca thì thiếu đi một loại 'gay tình' nào đó】【Là 'gay tình' hay là 'kích tình' vậy?】【Này này, đừng nói nhảm nữa, livestream sắp bắt đầu rồi!】Đột nhiên có người trong phòng livestream kinh ngạc kêu lên.

Gần như cùng lúc, mọi người thấy màn hình livestream quả nhiên đã xuất hiện.

Hình ảnh quay chính là một chiếc tàu lớn.

Toàn bộ con tàu có ba tầng.

Và điều khiến người ta kinh ngạc là, phía sau con tàu này lại còn có một con tàu nhỏ hơn đi theo.

Con tàu dẫn đầu là một du thuyền hiện đại, còn con tàu phía sau trông có vẻ cũ nát, rất giống chiến thuyền thời xưa, thậm chí còn có thể thấy cả những họng pháo kiểu cũ trên đó, không biết còn dùng được không.

Hình ảnh chỉ phát sóng một lát, đột nhiên một giọng nói vang lên trong phòng livestream.【Chào mừng quý vị, đội ngũ thám hiểm lớn nhất trong lịch sử Cổ Mộ Tham Bí của chúng ta đã tập hợp đầy đủ】【Nhưng vì lý do an toàn, toàn bộ buổi livestream sẽ được bắt đầu sau khi tàu xuất phát!】【Xin mọi người hãy tiếp tục theo dõi, lần thám hiểm cổ mộ này là hoạt động thám hiểm cổ mộ quy mô lớn nhất kể từ khi phát sóng】【Tin rằng sẽ không làm quý vị thất vọng】【Được rồi, không nói nhiều nữa, vừa nhận được thông báo, tàu sẽ chính thức xuất phát sau mười phút nữa!】Phòng livestream vô cùng phấn khích.

Chương 2103

Lúc này Tần Vũ và mọi người cũng đã lên du thuyền.

Bàn Tử thì không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống khu vực nghỉ ngơi trên boong tàu, cầm ly rượu vang trên bàn lên uống, ra vẻ như đi nghỉ mát.

Nhưng mọi người vừa ngồi xuống được hai phút thì có người mang đến mấy bộ thiết bị.

Họ không thể quen thuộc hơn, đây chính là thiết bị livestream.

Bàn Tử thấy những thiết bị này, bất đắc dĩ nói: "Xong rồi, xem ra lần này xác định địa điểm cũng phải livestream, chúng ta tìm cơ hội khác vậy!" "Nhưng mà nói về con tàu này, sao phía sau còn có một con tàu gỗ đi theo!" "Ý gì đây?

Chúng ta không phải sẽ đi cái đó chứ, cũng quá ọp ẹp rồi!" "Không biết, chuyện lần này e là không đơn giản!" Ngô Bất Chính lên tiếng.

Gần như cùng lúc, một tiếng còi vang vọng vang lên trên tàu.

Tiếng còi này không phải gì khác, chính là tiếng còi khởi động của tàu.

Và cũng chính lúc này, thiết bị livestream trên người họ cũng đồng thời sáng lên.

Hiển nhiên livestream đã bắt đầu. 【Chết tiệt, người đâu người đâu?】【Tần tiểu ca đâu rồi?

Tần tiểu ca!】【Wuhu, tôi thấy rồi, Tần tiểu ca vẫn đẹp trai như vậy】【Tiểu Ngô ca cũng đẹp trai lên rồi】【Tần tiểu ca, show hàng ngón tay vàng của anh ra đi】【Phì, ngón tay vàng gì chứ, show hàng ngón tay thần Phát Khâu ra đi】【Một đám lưu manh già, nhìn là biết muốn xem ngón tay người ta dài cỡ nào rồi】【Cô em không muốn xem sao?】Lượng người xem trong phòng livestream lập tức tăng vọt trở lại.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Tần Vũ và mọi người cũng đã nhìn thấu livestream, chỉ cười cười, không quá chú ý.

Nhân viên công tác bên cạnh đã đi tới, một người trong số đó nói: "Xin mời mấy vị đi theo tôi." Mọi người gật đầu, cũng không nói nhiều, đi theo người đó về một phía của boong tàu.

Chỉ thấy phía trước, tụ tập rất nhiều người.

Phần lớn là nhân viên công tác, họ đứng thành hình vuông xung quanh, khoanh ra một không gian rất lớn ở giữa.

Lúc này Giang Ninh và những người khác đang ngồi bên trong, trong đó còn có cả Ngô Tam Tỉnh và Lương Quỳnh.

Nhìn thấy Lương Quỳnh, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều không khỏi liếc nhìn Tần Vũ một cái.

Sắc mặt Tần Vũ lại không có nhiều thay đổi, vẫn là vẻ mặt thờ ơ.

Mấy người cũng không nói nhiều, ngồi xuống chỗ trống.

Lúc này nhìn lại, xung quanh bàn ít nhất cũng có hơn mười người ngồi.

Ngoài nhóm sáu người của Tần Vũ, bên Ngô Tam Tỉnh chỉ có hai người, một là ông ta, một là Phan Tử.

Còn bên Giang Ninh thì có Giang Ninh, Giang Toán và Lương Quỳnh.

Ngoài ra còn có hai người lạ mặt, họ không quen biết.

Một người là một ông lão, người còn lại là một người nước ngoài da ngăm đen.

Người này thân hình cường tráng, toàn thân đều là cơ bắp, nhìn là biết thuộc dạng vệ sĩ.

Có thể là vệ sĩ của ông lão kia.

Chỉ là không biết ông lão này là ai. "Giới thiệu một chút, vị này là ông chủ của chúng tôi, Hanh Đặc!" "Vị này là vệ sĩ của ông ấy, A Hắc!" Giang Ninh đứng dậy nói.

Tần Vũ và mọi người gật đầu, coi như đã quen biết.

Giang Ninh tiếp tục nói: "Hành động lần này, cuối cùng là ba nhà chúng ta, cũng coi như là duyên phận!" "Chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa, bắt đầu định vị trí?" Giang Ninh nói xong nhìn mọi người.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Vậy thì bắt đầu đi, kéo dài cũng không có ý nghĩa." Nói xong, Ngô Tam Tỉnh liền lấy tấm bản đồ phân bố phong thủy của mình ra.

Giang Ninh cũng không nói nhiều, lấy ra tấm bản đồ địa hình trong tay họ, cùng với Quỷ tỳ.

Nhìn thấy Quỷ tỳ này, ánh mắt của Ngô Bất Chính và mọi người đều căng thẳng.

Chỉ cần có được Quỷ tỳ này là có thể mở được chiếc hộp đồng kia.

Nhưng ra tay lúc này rõ ràng là không thể.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, ra hiệu cho Bàn Tử lấy đồ ra.

Hai tấm bản đồ, ba cái Quỷ tỳ, sáu cái Mạc kim phù.

Tất cả đều đầy đủ, toàn bộ đặt trên bàn.

Nhìn thấy những thứ này, lúc này không chỉ có họ, sắc mặt của Giang Ninh và những người khác cũng đều thay đổi.

Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bảo vật của giới Mô kim đặt cùng một chỗ, có mấy ai giữ được bình tĩnh.

Người trong phòng livestream cũng sôi trào.【Chết tiệt, ba cái Quỷ tỳ】【Sáu cái Mạc kim phù, đây đều là bảo bối cả】【Ghen tị quá, nhiều thứ như vậy tùy tiện bán một cái cũng là vô giá rồi】【Tần tiểu ca và mọi người rốt cuộc lấy được nhiều Mạc kim phù như vậy từ đâu thế?】【Không biết nữa, không phải nghe nói trên đời chỉ có ba cái Mạc kim phù sao?】【Mấy chuyện này đều là truyền thuyết, ai mà nói chắc được】【Cũng đúng, bất luận thế nào, nhìn nhiều Mạc kim phù như vậy cũng thấy kích động rồi】Phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Tại hiện trường, mọi người lại không ai hành động.

Những thứ này thuộc về ba nhà, ai cũng không muốn tùy tiện đứng ra.

Nhưng những thứ này cuối cùng cũng phải có người ghép lại.

Chương 2104

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là ông Hanh Đặc kia đứng dậy nói: "Các vị đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" "Để tôi thì sao?" Mọi người nhìn ông ta, cũng không có ý kiến gì.

Người có thể ngồi ở đây, ai mà không phải là nhân vật cứng cựa.

Tuy Hanh Đặc cũng là người của Giang Ninh, nhưng ông ta dù sao cũng lớn tuổi, nếu dám làm bậy, e là sẽ bị khống chế ngay lập tức.

Vì vậy so sánh lại, quả thực chỉ có ông ta là thích hợp nhất.

Nhưng nhiều thứ như vậy, hoàn toàn trông cậy vào một mình ông ta thao tác, rõ ràng là không thực tế.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Phan Tử, đi giúp ông cụ một tay!" "Kẻo làm ông cụ mệt!" "Vâng, chú Ba!" Phan Tử đáp một tiếng, đứng dậy đi về phía ông cụ.

Vệ sĩ A Hắc chỉ nhìn anh ta, không nói gì nhiều.

Phan Tử rất nhanh đã đến trước mặt Hanh Đặc.

Hai người cùng nhau đặt hai tấm bản đồ chồng lên nhau, sau đó lần lượt đặt ba cái Quỷ tỳ và sáu cái Mạc kim phù lên hai tấm bản đồ.

Sau khi sắp xếp xong, hai người cũng quay về vị trí của mình.

Những thứ này đặt trên bàn, không có biến hóa gì.

Vẫn là những thứ đó.

Nhưng khi Mạc kim phù và Quỷ tỳ được đặt xong, cùng với sự thay đổi của ánh sáng xung quanh, giữa những đường nét trên bản đồ và ba cái Quỷ tỳ cùng sáu cái Mạc kim phù lại giống như đang biến đổi cảnh tượng theo ánh sáng.

Giang Ninh vội lấy một chiếc đèn pin, chiếu từ một bên qua.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thấy, những thứ đặt trên bàn này lại chiếu ra một cái bóng.

Cái bóng đó chiếu lên bàn, lại xuất hiện một hình ảnh khiến người ta không thể hiểu nổi.

Người trong phòng livestream cũng ngây người.【Chết tiệt, đó là rồng phải không】【Không phải rồng thì là gì, nhưng con rồng này sao chỉ có đuôi mà không có đầu】【Không biết nữa, hình dạng con rồng này kỳ lạ quá】【Phía dưới con rồng hình như là một hòn đảo】【Đúng vậy, đây là hòn đảo, lẽ nào nơi cuối cùng ở trên một hòn đảo?】Người trong phòng livestream thi nhau đoán.

Nhưng lúc này tại hiện trường, Ngô Bất Chính và những người khác đều ngây người.

Trừ Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương ra, Bàn Tử, Tần Vũ, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh đều ngẩn ra.

Vì hình ảnh chiếu ra này lại giống hệt với hình ảnh họ đã thấy trên tường trong mộ Vương hầu.

Chỉ là một cái là hình bóng đen, còn trong mộ Vương hầu là bức tranh miêu tả tình hình thực tế, trông rõ ràng hơn hình bóng này.

Trên người Ngô Bất Chính có tấm hình này, là anh chụp trong mộ Vương hầu.

Ban đầu cứ tưởng đây chỉ là một bức tranh phong cảnh, không ngờ bức tranh này lại chính là hình ảnh của nơi cuối cùng.

Nhưng bức tranh này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Mọi người đều rất không hiểu.

Lúc này nghĩ không thông, mọi người cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cùng với việc Giang Ninh di chuyển ánh sáng đèn pin, bức tranh kia rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là một chuỗi số.

Con số đó là "23.46", dường như đại diện cho một điều gì đó.

Giang Ninh nói những con số này cho nhân viên công tác bên cạnh.

Nhân viên công tác vội đi thông báo cho tổ đội chương trình.

Mọi người thì lần lượt lấy lại đồ của mình.

Rất nhanh bên tổ đội chương trình đã có tin tức. "Chúng tôi vừa dựa vào những con số này, phát hiện tọa độ mà những con số này đại diện, ở ngay gần đây!" "Nhưng nơi đó, có thể hơi phiền phức!" Ngô Bất Chính nghe vậy vội lấy điện thoại ra, nhập kinh độ và vĩ độ, phát hiện kinh độ và vĩ độ mà tọa độ này đại diện căn bản không ở gần đây!

Điều đó có nghĩa là, đây căn bản không phải là kinh độ và vĩ độ.

Vậy tổ đội chương trình làm sao biết thứ này đại diện cho tọa độ?

Ngoài ra, hệ thống tọa độ này lại là tình huống gì?

Nhân viên công tác thấy mọi người đều nghi hoặc, liền giải thích: "Đây là một loại hệ thống tọa độ trên biển đã thất truyền!" "Là do tiền bối Hanh Đặc cung cấp, không liên quan đến kinh độ và vĩ độ hiện đại!" "Hệ thống này rất phiền phức, tôi không nói nhiều nữa!" "Ở đây phải nhắc nhở các vị, nơi mà các vị sắp đến!" "Rất có thể là khu vực cấm của con người!" "Đây là tài liệu, các vị tự xem đi!" "Nếu không có vấn đề gì, mười phút sau, chúng ta sẽ xuất phát!" Người đó nói rồi đưa qua mấy tập tài liệu.

Ngô Bất Chính nhận lấy xem, chỉ thấy trên bìa viết mấy chữ lớn: 《Khu Vực Cấm Của Sự Sống, Báo Cáo Điều Tra Về Dã Nhân Đảo Phục Long》 "Dã nhân đảo Phục Long?

Cái quái gì vậy?" Bàn Tử cau mày hỏi.

Chuyện về dã nhân trên TV gã cũng xem không ít.

Nổi tiếng nhất là mấy loại dã nhân ở Thần Nông Giá.

Nhưng bọn họ đi đạo mộ chứ có phải thám hiểm khoa học đâu, sao lại lòi ra báo cáo điều tra dã nhân đảo Phục Long thế này?

Giang Ninh và những người khác cũng nhìn nhau ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhân viên công tác kia nói: "Nơi các vị sắp đến chính là đảo Phục Long!" "Tư liệu về đảo Phục Long rất ít, chỉ có một nhà thám hiểm từng phát hiện ra nơi này!" "Sau này khi ông ta ra được thì đã hóa điên rồi!" "Những tư liệu này là do ông ta mang theo bên người, ghi lại một số trải nghiệm khi còn tỉnh táo trên đảo!" "Các vị có thể xem qua, ngoài những thứ này ra thì không còn tư liệu nào khác!" "Du thuyền của chúng tôi không thể đến gần đó, dự kiến nửa giờ nữa sẽ đến vùng biển lân cận!" "Sau đó các vị sẽ phải lên chiếc thuyền gỗ kia, rồi tự mình tìm kiếm đảo Phục Long!" Nói xong, người đó liền xoay người rời đi, không chút do dự.

Mọi người nhìn nhau, cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu cẩn thận xem xét tập tài liệu.

Chương 2105

Theo những gì ghi trong tài liệu, nhà thám hiểm nước ngoài này cũng là tình cờ đi lạc vào đảo Phục Long.

Tên tuổi thì không được nhắc đến.

Người này vốn định thám hiểm vùng biển gần đây, nhưng gặp phải bão lớn, thuyền bị đánh tan nát.

Sau đó thì mất liên lạc.

Trên cuốn sổ ghi chép như sau: "Lạc trên hoang đảo, ngày về mịt mù, tôi phải tự cứu lấy mình!" "Ngày đầu tiên, tìm thức ăn!" Phía sau là những ghi chép rất ngắn gọn.

Để tìm thức ăn, ông ta bắt đầu hoạt động trên đảo.

Mất liền ba ngày mới tìm được một ít quả dại có thể ăn và một vài vật tư hữu dụng.

Ông ta chuẩn bị tự mình dựng một cái lều tạm, ngoài quả dại ra còn câu cá.

Thông tin hữu ích xuất hiện sau một tuần.

Sau một tuần thích nghi, ông ta đã có thể tạm thời sinh tồn trên hoang đảo.

Ông ta bắt đầu tính toán làm sao để trở về.

Cách đơn giản nhất là tự làm một chiếc bè gỗ, sau đó thuận theo dòng nước rời khỏi nơi này.

Vì vậy, ông ta bắt đầu lên núi tìm những cây gỗ có thể dùng để làm bè.

Cũng trong quá trình này, ông ta đã phát hiện ra một số vấn đề.

Tình hình trên đảo Phục Long rất phức tạp.

Ông ta phát hiện ra, chỉ cần trời tối, trên đảo Phục Long sẽ có tiếng quỷ khóc, vô cùng rợn người.

Có một lần trời sắp tối, ông ta còn chưa về đến bờ biển đã nghe thấy thứ âm thanh này, dọa cho ông ta suýt nữa ngất ngay tại chỗ.

Từ đó về sau, ông ta bắt đầu đảm bảo mình phải trở về nơi ở trước khi trời tối.

Sống một mình trên hoang đảo, cảm giác cây cỏ xung quanh đều là quân địch rất mãnh liệt.

Ông ta chỉ muốn sống sót, hoàn toàn không dám đi tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Sau đó, trong lúc chặt gỗ, ông ta phát hiện ra một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt đó được chôn ngay dưới gốc cây.

Toàn thân rất nhỏ, chỉ bằng bảy phần chiều cao của người trưởng thành.

Nhưng qua bộ xương, ông ta phát hiện đây tuyệt đối là một người trưởng thành, chỉ là không hiểu sao vóc dáng lại nhỏ bé.

Về sau, ông ta lại dần dần phát hiện ra rất nhiều bộ hài cốt như vậy.

Trong đó, người cao nhất cũng không quá một mét rưỡi, người thấp nhất thậm chí chưa đến một mét.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả những bộ hài cốt này đều là của người trưởng thành.

Tất cả những điều này dường như cho thấy, trên đảo Phục Long từng có một tộc người lùn sinh sống.

Những người này sống một cuộc sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Lúc đó, ông Tây kia tưởng rằng trên đảo vẫn còn loại người này sinh sống nên không dám đi vào quá sâu.

Ông ta chuẩn bị suốt một tháng, làm xong bè tre liền định rời đi.

Thế nhưng, khi ông ta đã chuẩn bị đủ thức ăn và ngồi lên bè gỗ rời đi, thì lại bị một con sóng lớn đánh dạt trở lại.

Ông ta phát hiện, vùng nước xung quanh đảo Phục Long lại toàn là chảy ngược vào đảo.

Dường như bên dưới hòn đảo có một cái thủy nhãn, tạo thành một xoáy nước xung quanh đảo.

Ai đã vào thì đừng hòng ra.

Ông ta dùng nửa năm, thử đến sáu lần, kết quả đều như nhau.

Bè tre vừa chèo ra ngoài đã bị đánh dạt trở lại.

Tuy có chút tuyệt vọng, nhưng trong hơn nửa năm đó, ông ta cũng phát hiện ra mình có lẽ đã nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, ông ta không hề gặp bất kỳ dã nhân nào.

Có lẽ tộc người lùn kia đã sớm rời đi rồi.

Thế là ông ta bắt đầu đi sâu vào một số nơi để tìm kiếm thêm cơ hội.

Nhưng cả hòn đảo quá lớn, ông ta căn bản không tìm được đến cùng, một khi đi sâu vào còn bị lạc đường.

Cuối cùng chỉ có thể quay về nơi ở bắt đầu tìm cách mới.

Ông ta bắt đầu ngồi bên bờ biển quan sát ngày đêm.

Cuối cùng, sau tám năm ròng rã, ông ta đã phát hiện ra một hiện tượng.

Xoáy nước xung quanh đảo Phục Long không phải lúc nào cũng tồn tại.

Chương 2106

Cứ mỗi năm năm vào một ngày nào đó, xoáy nước quanh đảo Phục Long sẽ xuất hiện dòng chảy ngược, nhưng chỉ kéo dài nửa ngày.

Hơn nữa thời gian không cố định, có thể là đêm khuya, cũng có thể là buổi sáng.

Lần đầu tiên ông ta đã bỏ lỡ, phải đến lần thứ hai mới phát hiện ra.

Ông ta đã tận dụng cơ hội này, chuẩn bị từ trước, chờ đợi suốt một ngày, nhân lúc xoáy nước đảo chiều liền lập tức rời khỏi đảo Phục Long.

Cuốn sổ ghi chép đến lúc ông ta rời khỏi đảo Phục Long thì mọi thứ vẫn bình thường.

Nhưng không hiểu vì sao, đến lúc được người ta phát hiện thì ông ta đã hóa điên rồi.

Cuốn "Báo cáo điều tra dã nhân đảo Phục Long" này là do một nhà báo nước ngoài sau này đến phỏng vấn người này viết lại.

Ở cuối cùng, ông ta có một đoạn bình luận thế này: "Theo báo cáo kiểm tra của bác sĩ, não của người sống sót này đã bị kích thích cực độ!" "Nguyên nhân kích thích hiện vẫn chưa rõ, cần phải nghiên cứu kỹ hơn!" Thấy đến đây, Bàn Tử nói: "Đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Hóa ra đến tận bây giờ vẫn chưa điều tra rõ, rốt cuộc người này bị điên vì cái gì?" "Vậy chúng ta cứ mạo hiểm đi qua, lỡ không ra được thì phải làm sao?" Mọi người không nói gì.

Bàn Tử cũng ý thức được mình nghĩ nhiều rồi, cho dù thật sự là như vậy, chẳng lẽ có thể không đi sao?

Rõ ràng là không thể. "Thôi được rồi, cùng lắm thì liều một phen.

Lão Tây kia không ra được, không có nghĩa là chúng ta cũng không được!" "Hơn nữa, lần này cũng không chỉ có chúng ta, Chú Ba kiến thức rộng rãi, đi theo Chú Ba thì sợ cái gì!" "Phải không Chú Ba!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Tam Tỉnh không thèm để ý đến gã mà đứng dậy nói: "Tình hình đảo Phục Long không rõ ràng, tổ chương trình đã chuẩn bị cho chúng ta những trang bị gì?" Giang Ninh đứng dậy đáp: "Đều ở trong khoang thuyền, xem ra chúng ta cũng phải đi lựa chọn cẩn thận rồi!" Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Còn có chúng ta nữa, đảo Phục Long nguy hiểm như vậy, ít nhất cũng phải được trang bị súng chứ!" Giang Ninh không để ý đến gã, xoay người dẫn người đi đến khoang thuyền. "Đi thôi, đi thôi!

Nhanh lên, lát nữa đồ tốt đều bị bọn họ giành hết!" "Chúng ta cũng tranh thủ thời gian!" Bàn Tử vội vàng gọi.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Tần Vũ đợi ở đây, sau đó dẫn Doanh Thương và Hồ Ti Lệnh cùng đi theo.

Tuyết Lỵ Dương không đi, thấy Tần Vũ không nói một lời, liền mở miệng hỏi: "Anh có suy nghĩ gì không?" Tần Vũ lắc đầu, chỉ nói một câu: "Bí ẩn và nguy hiểm!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, đảo Phục Long này quả thực có chút vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Phải biết rằng, một hòn đảo ở gần vùng biển ven bờ, với công nghệ hiện đại, chưa nói đến quét vệ tinh, chỉ cần dùng kính viễn vọng cũng có thể nhìn thấy.

Hơn nữa, vùng biển này ngày nào cũng có thuyền cá đi qua, không có lý nào một hòn đảo lớn như vậy lại không ai nhìn thấy!

Nhưng người dân ở gần đây dường như chưa từng nghe nói đến chuyện đảo Phục Long.

Điều này có chút khác thường!

Chẳng lẽ đây là một hòn đảo ma sao?

Hai người đang nói chuyện thì du thuyền đã khởi động.

Rõ ràng họ đã xuất phát.

Nửa giờ sau là có thể đến vùng biển lân cận.

Đến lúc đó họ sẽ phải tự mình nghĩ cách tìm kiếm đảo Phục Long.

...

Du thuyền nhanh chóng khởi hành.

Trong phòng livestream, cộng đồng mạng cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Tập tài liệu mà nhân viên công tác cung cấp thực sự quá bất ngờ.

Bản thân chương trình "Thám Hiểm Cổ Mộ" đã mang lại cảm giác về một chuyến đi bí ẩn khó lường, kết quả vì tập tài liệu điều tra này mà lại khiến người ta có cảm giác như sắp đi tìm dã nhân. 【Mọi người nói xem dã nhân có thật không?】【Chắc chắn là thật rồi, tài liệu chi tiết thế kia mà, nếu là giả thì tổ chương trình lôi ra làm gì.】【Biết đâu tổ chương trình cũng không biết là thật hay giả thì sao?】【Không thể nói như vậy được, điều kỳ lạ nhất bây giờ là tại sao nhiều năm như vậy lại không có ai tìm thấy nơi này?】【Cái này không lạ, tôi tra rồi, địa danh đảo Phục Long không có trên bản đồ hải vực, nhưng nơi nó tọa lạc là khu vực cấm của loài người.】Nói rồi người đó liền gửi lên một số tài liệu.

Mọi người thấy, những tài liệu này được tìm thấy trên mạng, điều này cho thấy chúng đã tồn tại không ít thời gian.

Vừa mở ra xem, tất cả mọi người đều không khỏi căng thẳng.

Trên những tài liệu này, ghi chép chi tiết một số lời đồn về khu vực đó.

Nghe nói vùng biển nơi đảo Phục Long tọa lạc được ngư dân gần đó gọi là A Tháp Lý!

Ý nghĩa của nó là, vùng đất chết.

Mà trên mạng nó còn có một cái tên bá khí hơn, đó là khu vực cấm của loài người.

Vùng đất chết này đến nay vẫn chưa có ai giải đáp được rốt cuộc là chuyện gì.

Có người nói nơi này có thể cũng là một khu vực tương tự Tam Giác Bermuda.

Có người lại nói, nơi này có ma quỷ trú ngụ.

Việt Nam cũng từng tiến hành thám hiểm vùng biển này, nhưng kết quả lại chẳng phát hiện ra điều gì.

Nơi này dường như không hề tồn tại.

Chỉ thỉnh thoảng có thuyền cá và thuyền buôn đi qua gặp tai nạn.

Vì vậy những năm gần đây đã rất ít thuyền dám đến nơi này, thậm chí cả tuyến đường hàng hải cũng không đi qua đây.

Chương 2107

Đây cũng là lý do tại sao ngay cả du thuyền chở họ cũng không muốn đến. "Tôi nói này, nơi này có vẻ tà môn quá rồi, sao tôi có cảm giác như chúng ta bị lừa vậy!" Trên du thuyền, Bàn Tử không nhịn được nói.

Những tài liệu này bọn họ cũng đã xem qua phòng livestream, càng xem càng thấy rợn tóc gáy.

Cả hành tinh này lớn như vậy, khu vực hoạt động của con người vẫn còn ít, rất nhiều nơi đến nay vẫn hoang sơ hẻo lánh.

Mà ở những nơi như vậy, thường ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Nơi sắp đến lần này chỉ nghe lời đồn thôi cũng đã đủ khiến người ta lạnh gáy.

Thật sự đến nơi, e rằng không xảy ra chuyện mới là lạ. "Sao, ngài Vương sợ rồi à?" Giang Ninh ngồi trên chiếc bàn bên cạnh, cười nói. "Nghe lén người khác nói chuyện, cẩn thận đẻ con không có lỗ đít.

Mẹ cô không dạy à?" Bàn Tử bất mãn nói.

Giang Ninh nghe vậy cười đáp: "Đều là người lớn cả rồi, câu nói này của anh chẳng buồn cười chút nào." "Nhưng với tư cách là đồng đội tạm thời, tôi có thể nói cho các người biết một số thông tin mà chúng tôi nắm được!" "Cô tốt bụng vậy sao?" Bàn Tử cười khẩy.

Ngô Bất Chính liền ngăn Bàn Tử lại, bảo gã đừng đấu võ mồm với Giang Ninh nữa. "Cô Ninh, nếu đã nói chúng ta bây giờ là đồng đội, vậy không biết thông tin trong tay cô là như thế nào?" Giang Ninh nhìn Ngô Bất Chính, cười nói: "Đây mới là thái độ cầu xin người khác chứ!" "Thực ra cũng không có gì, công ty chúng tôi trước đây cũng đã từng điều tra khu vực này!" "Tuy thông tin không nhiều, nhưng có còn hơn không!" Nói rồi Giang Ninh đưa qua một tập tài liệu.

Mọi người nhìn thấy, tập tài liệu này rất mỏng, rõ ràng nội dung không có bao nhiêu.

Mà trên tài liệu còn có một dấu X lớn.

Giang Ninh nói: "Dự án điều tra này, vì tiến triển quá chậm và không có bất kỳ báo cáo nào, nên sau đó đã bị dừng lại!" Mọi người gật đầu, Ngô Bất Chính liền mở ra xem.

Tuy nhiên, nội dung nhìn thấy lại khiến mọi người cảm thấy rất kỳ quái.

Tập tài liệu chỉ có ba phần.

Phần đầu tiên nội dung ít nhất, nói rằng đội khảo sát này đã điều tra ở vùng biển đó suốt ba tháng mà không có bất kỳ phát hiện nào.

Phần thứ hai nhiều nhất, đại ý là họ đã dùng rất nhiều phương pháp, cuối cùng phát hiện ra một vấn đề rất không đáng chú ý.

Âm thanh ở vùng biển đó dường như có vấn đề.

Đặc biệt là vào buổi tối, tình trạng ù tai của các thuyền viên rất nghiêm trọng, không biết có liên quan đến những chuyện kỳ lạ thường xảy ra ở địa phương không.

Còn phần thứ ba chỉ có một câu đơn giản. "Đêm trước khi rời đi, gặp phải bão lớn!" "Một chiếc xuồng cứu sinh bị rơi mất tích!" "Ngày hôm sau khi tìm thấy, nó đã vỡ thành hai nửa, như thể bị một vật sắc bén cắt qua!" "Xin tiếp tục điều tra, cần hỗ trợ kinh phí!" Phía dưới không có phê duyệt, rõ ràng là đã bị từ chối. "Đây là tài liệu gì vậy?" Bàn Tử xem xong lắc đầu, tình hình này cũng quá khó tin rồi, hoàn toàn không có đầu đuôi.

A Ninh lại nói: "Tài liệu này tuy không đầy đủ, nhưng tuyệt đối có bằng chứng xác thực!" "Sau khi chúng ta xuất phát, tôi nghĩ việc đầu tiên phải làm là thiết lập một cơ chế phòng ngự tốt!" "Nếu tai nạn của chiếc xuồng cứu sinh đó không phải là ngẫu nhiên, vậy chúng ta rất có khả năng sẽ gặp phải thứ gì đó rất phiền phức." Mọi người nghe vậy đều rơi vào im lặng.

Chất liệu của xuồng cứu sinh rất đặc biệt, có thể cắt đôi xuồng cứu sinh, hơn nữa còn là dùng vật sắc bén cắt đôi, bản thân chuyện này đã có chút quỷ dị.

Nếu vùng biển đó thật sự có vấn đề, không chuẩn bị phòng bị trước, e rằng thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Người xem trong phòng livestream thấy đến đây cũng không khỏi lo lắng. 【Nơi này đáng sợ như vậy, hay là đừng đi nữa.】【Đúng vậy, chúng tôi thực ra chỉ muốn xem Tần tiểu ca, thật sự không cần thiết phải mạo hiểm lớn như vậy.】【Đừng đi nữa, thật sự không đáng đâu.】 Phần lớn người trong phòng livestream lại nhao nhao khuyên can.

Tuy nhiên, mọi người đối với những lời khuyên này lại không hề động lòng, thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào.

Bởi vì họ rất rõ, chuyến đi lần này không đi không được.

Giang Ninh và bọn họ đi vì lý do gì, Tần Vũ không biết.

Nhưng mục đích của Ngô Tam Tỉnh thì anh rất rõ, đó là tìm đường trở về!

Mà anh cũng bắt buộc phải đi.

Bởi vì không đi, bệnh của Ngô Bất Chính sẽ không có cách chữa trị.

Vì vậy, nhất định phải đi.

Mọi người đều giữ im lặng, người trong phòng livestream cũng không khuyên nữa.

Trong lòng mọi người đều rất rõ, họ có thể nhìn thấy, nhưng đều không nói gì, rõ ràng đều có lý do phải đi.

Tần Vũ nhìn Giang Ninh và những người khác, trong lòng vẫn đang nghĩ người trong chiếc vali kia rốt cuộc là ai.

Cũng không biết người này có đi cùng Giang Ninh và bọn họ không.

Người này cơ thể rất nhẹ, hơn nữa dường như còn biết thuật co xương.

Nếu trốn đi, thật sự không dễ tìm...

Nửa giờ sau, du thuyền đúng giờ dừng lại.

Lúc này, cả mặt biển đã tối đen như mực.

Họ đã ở rất xa đường bờ biển.

Chương 2108

Rõ ràng đoạn đường tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính họ. "Thưa các vị, các vị nên xuất phát rồi!" Nhân viên công tác đến thông báo.

Mọi người gật đầu cũng không trì hoãn nữa, men theo dây thừng nối hai chiếc thuyền, đi về phía thuyền gỗ.

Những vật tư họ đã chọn trước đó cũng đã được tổ chương trình vận chuyển lên thuyền gỗ.

Đoạn đường tiếp theo, chỉ có thể trông cậy vào chính họ.

Du thuyền nhanh chóng rời đi.

Trên mặt biển chỉ còn lại chiếc thuyền gỗ này.

Cả con thuyền có hai chiếc đèn pha được cải tiến, việc chiếu sáng không thành vấn đề. "Ai lái thuyền?" A Ninh nhìn mọi người hỏi vấn đề đầu tiên.

Không có nhân viên công tác, việc lái thuyền này chỉ có thể do chính họ làm. "Tôi không biết!" "Tôi cũng không biết!" Mọi người lần lượt nói.

Bàn Tử cười nói: "Bàn gia tôi thì có lái qua rồi, nếu các người yên tâm thì có thể để Bàn gia lái thuyền!" Giang Ninh lườm gã một cái nói: "Thôi bỏ đi, ông Hanh Đặc lúc trẻ từng làm thủy thủ, để ông ấy đi!" Hanh Đặc gật đầu cũng không từ chối.

Giang Ninh nói: "Tiếp tục đi về phía trước nửa giờ nữa là sẽ đến vùng biển đó!" "Bây giờ chúng ta có thể thảo luận xem làm thế nào để tìm đảo Phục Long được chưa?" Mọi người gật đầu, đây quả thực là việc cấp bách.

Hanh Đặc trực tiếp đi vào buồng lái, mang theo vệ sĩ A Hắc của mình.

Mấy người còn lại thì tập trung trên boong tàu, bắt đầu thảo luận cách tìm đảo Phục Long. ...

Trên biển, tìm một hòn đảo hoàn toàn không nhìn thấy được, bản thân chuyện này nghe có vẻ như chuyện hoang đường.

Dù sao ngay cả công nghệ hiện đại cũng không thể tìm thấy hòn đảo, chỉ dựa vào mấy người đi loanh quanh ở đó là có thể tìm thấy sao?

Rõ ràng khả năng không lớn.

Nhưng có những lúc, cơ duyên chính là trùng hợp như vậy.

Có bao nhiêu ngôi mộ cổ đều được phát hiện một cách tình cờ, ví dụ như lúc xây nhà, đào giếng nước, vân vân.

Hơn nữa, sự hiểu biết của con người về đại dương thực ra rất ít.

Nếu không cũng sẽ không có nhiều vùng biển mà dấu chân con người chưa từng đặt đến như vậy.

Giang Ninh đầu tiên đưa ra ý tưởng của mình. "Tôi nghĩ, điều chúng ta cần cân nhắc trước tiên không phải là làm thế nào để tìm đảo Phục Long!" "Mà là thiết lập một cơ chế phòng ngự hoàn chỉnh!" Cô ta nói rồi vỗ vỗ vào tập tài liệu kia.

Rõ ràng cô ta vẫn khá tin tưởng vào phán đoán của công ty mình.

Nói không chừng gần đây thật sự có năng lực kỳ lạ, có thể cắt đôi xuồng cao su.

Nếu thật sự có, vậy thì phải cẩn thận phòng bị.

Cơ thể người so với xuồng cao su còn mong manh hơn nhiều.

Bàn Tử nói: "Ninh đại mỹ nữ, cô có phải quá căng thẳng rồi không!" "Tuy cô tin vào cuộc điều tra của công ty các người, tôi có thể hiểu được." "Nhưng lúc này, chúng ta lấy đâu ra cơ chế phòng ngự?" "Chẳng lẽ để Bàn gia tôi đi phía trước dò đường cho các người?" "Vậy nếu nguy hiểm đến từ phía sau thì sao?" Giang Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử nói: "Anh đây là nói cùn!" "Tôi có nói bảo anh đi dò đường đâu!" "Tôi đã bảo tổ chương trình chuẩn bị rất nhiều thanh ngang!" "Những thanh ngang này đều làm bằng gỗ!" "Lát nữa chúng ta sẽ buộc những thanh ngang này vào thân thuyền, mỗi thanh vươn ra ngoài khoảng mười mét!" "Sau đó treo thiết bị báo động lên, đến lúc đó thiết bị báo động ở hướng nào có phản ứng!" "Chúng ta cũng có thể biết trước, không đến nỗi không có chút chuẩn bị nào." Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Cách này, cũng chỉ tàm tạm thôi!" "Mười mét, đợi đến lúc thật sự gặp nguy hiểm, thời gian để chúng ta phản ứng cũng không còn bao nhiêu đâu!" "Nhiều thiết bị như vậy, e rằng đều không kịp di chuyển!" "Vậy anh có cách nào tốt hơn không?" Giang Ninh hỏi lại.

Lần này Bàn Tử hoàn toàn cứng họng.

Ngô Bất Chính nói: "Được rồi Bàn Tử, nơi đến lần này nguy hiểm quỷ dị, có được mấy giây thời gian phản ứng đã là rất tốt rồi!" "Tôi đồng ý với ý kiến này!" "Hơn nữa vì an toàn, mọi người vẫn nên mang theo các thiết bị vật tư cần thiết bên mình!" "Thật sự gặp phải tình huống đó, cũng không đến nỗi ngay cả vật tư cũng không có!" "Đến lúc đó thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn." Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Thanh ngang rất nhiều, Phan Tử cũng qua giúp.

Mấy người nhanh chóng buộc rất nhiều thanh ngang ở một bên thân thuyền.

Bốn hướng trước, sau, trái, phải còn đặt thiết bị báo động.

Tần Vũ đi buộc thanh ngang cuối cùng, vừa hay thấy Lương Quỳnh đã buộc xong thanh ngang trong tay mình.

Tần Vũ không nói gì, bắt tay vào cố định thanh ngang.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, nói: "Cảm ơn!" "Cảm ơn tôi cái gì?" Tần Vũ hỏi. "Cảm ơn anh đã đến!" Lương Quỳnh nói. "Tôi đến không phải vì cô!" Tần Vũ thản nhiên đáp.

Lương Quỳnh cắn môi, nói: "Tôi biết!

Nhưng vẫn cảm ơn anh!" "Trước đây lúc đi theo anh xuống mộ, tôi đã quá tùy hứng, nếu không phải anh giúp đỡ, e rằng tôi đã sớm....." "Nói những lời này có ý nghĩa gì không?" Tần Vũ nói.

Lương Quỳnh có vẻ hơi buồn, nói: "Không có ý nghĩa gì nữa rồi, đây là trạm cuối cùng của tôi!" "Tôi chỉ muốn cảm ơn anh!" Tần Vũ gật đầu, không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Lương Quỳnh nhìn bóng lưng Tần Vũ, mím môi, nhưng không nói thêm gì nữa.

Trên boong tàu, mọi người nhanh chóng tụ tập lại với nhau.

Lúc này thời gian đã trôi qua hơn mười phút.

Chương 2109

Họ cũng gần như đã đến vùng biển nơi đảo Phục Long tọa lạc.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Phòng ngự cũng đã làm xong, bây giờ chúng ta có nên thảo luận xem làm thế nào để tìm đảo Phục Long không?" Trọng điểm của hành động lần này chính là tìm đảo Phục Long.

Không tìm được đảo Phục Long, mọi thứ đều là vô ích.

Nhưng nói thì dễ, thật sự muốn tìm được đảo Phục Long mà ngay cả công nghệ hiện đại cũng không tìm thấy, há lại dễ dàng như vậy? "Nói đến tìm đảo Phục Long, chẳng lẽ những người có mặt ở đây, còn có ai thích hợp hơn cô Dương sao?" Giang Ninh cười nói.

Hồ Ti Lệnh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: "Lời này nghĩa là sao?" Giang Ninh cười nói: "Người khác không biết xuất thân của cô Dương, nhưng tôi thì rất rõ!" "Hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân, với thuật Bàn sơn điền hải, được xưng là có thể dời non lấp biển, tìm một hòn đảo chắc không khó đâu nhỉ?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Không ngờ trong tay Giang Ninh lại có nhiều thông tin như vậy, ngay cả thân phận lai lịch của Tuyết Lỵ Dương cũng biết.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, công ty đứng sau Giang Ninh dù sao cũng là công ty đa quốc gia, mà Tuyết Lỵ Dương cũng chưa bao giờ cố ý che giấu thân phận, bị điều tra ra cũng là chuyện bình thường.

Bàn Tử cười nói: "Danh tiếng của Dương tham mưu đã nổi đến tận nước ngoài rồi!" "Nhưng điều này cũng có thể nói lên thực lực của Dương tham mưu chúng ta!" "Dương tham mưu, chuyện tìm đảo này có cách nào không?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nói: "Cách thì có, nhưng tôi cũng không thể đảm bảo tuyệt đối hiệu quả, dù sao rất nhiều năm rồi không có ai dùng qua!" Mọi người nghe vậy đều vui mừng.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Có cách còn hơn không có cách!" "Cô cứ mạnh dạn thử đi." "Vâng!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Lúc này mọi người cũng không có cách nào khác.

Bất luận là Tầm Long Quyết hay Thiên Tinh Phong Thủy, ở trên vùng biển này hiệu quả thực ra đều không tốt lắm.

Đặc biệt là Tầm Long Quyết, biển cả không có núi, căn bản không thể sử dụng.

Còn Thiên Tinh Phong Thủy thì khá hơn một chút.

Nhưng đảo Phục Long này, rốt cuộc có mộ cổ hay không vẫn còn là một ẩn số.

Nếu nơi này chỉ là một nơi cất giấu bảo vật của nhà họ Trương, vậy Thiên Tinh Phong Thủy cũng không có đất dụng võ.

Dù sao nơi cất giấu bảo vật và mộ cổ là hai chuyện khác nhau, không thể nào xây dựng nơi cất giấu bảo vật theo phong cách mộ cổ được.

So sánh ra, vẫn là thuật tìm núi của Bàn sơn điền hải trực tiếp hơn một chút. "Tối nay ra tay hay là ngày mai?" Giang Ninh hỏi.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lát rồi nói: "Sáng mai đi!" Mọi người gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa, ai về chỗ nấy nghỉ ngơi.

Nhưng để an toàn, vẫn phải thay phiên nhau gác đêm.

Hanh Đặc thả neo xuống, cố định vị trí, cũng đi nghỉ ngơi.

Buổi tối trên mặt biển rất yên tĩnh, không có bất kỳ gợn sóng nào.

Nếu không phải biết là đến đây tìm đảo Phục Long, thật sự sẽ tưởng là đến đây nghỉ dưỡng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đã tập trung trên boong tàu. "Thanh ngang đều không sao!" "Bên này cũng không sao!" Bàn Tử và những người khác đi kiểm tra thanh ngang.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Đêm đầu tiên này coi như yên tĩnh, nhưng chuyện tìm đảo Phục Long tiếp theo phải trông cậy vào cô ấy.

Tuyết Lỵ Dương từ trong ba lô lấy ra một chiếc hộp hình tròn.

Chiếc hộp to bằng quả bóng đá, toàn thân được điêu khắc bằng gỗ.

Sau khi mở ra, mọi người nhìn thấy bên trong lại có một con vật to bằng lòng bàn tay, trông giống như một con thằn lằn.

Con vật đó dường như đã chết, nằm bất động trong quả cầu chứa nước, trôi nổi theo dòng nước.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đây là một loại động vật lưỡng cư, chúng tôi gọi nó là Thiên Cô!" "Thiên Cô?" Mọi người sững sờ, không hiểu sao lại có cái tên kỳ lạ như vậy.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Thiên Cô là cách gọi của Bàn Sơn đạo nhân, thực ra là một loại thằn lằn hiếm thấy!" "Gọi nó là Thiên Cô, là vì con vật này phần lớn thời gian trong đời đều hoạt động một mình!" Bàn Tử tò mò hỏi: "Con Thiên Cô này có thể giúp chúng ta tìm thấy hòn đảo không?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Không biết, thử thì sẽ biết!" Cái gọi là Thiên Cô, thực ra là do tập tính sinh hoạt của loại thằn lằn này.

Loại thằn lằn này ngoài giai đoạn ấu trùng sống bầy đàn ra, phần lớn thời gian còn lại đều sống đơn độc.

Chính vì tập tính sinh hoạt này nên mới được gọi là Thiên Cô.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương, sinh vật này cả đời chỉ giao phối một lần, trong đó con cái có một năng lực cực kỳ đặc biệt, đó là năng lực sinh tồn giống như một loại cỏ lăn trong sa mạc.

Khi môi trường sống trở nên cực kỳ khắc nghiệt, loại thằn lằn này sẽ tiến vào trạng thái giả chết khô héo, và cả đời chỉ có một cơ hội này.

Một khi tỉnh lại từ trạng thái giả chết, nó sẽ chết trong vòng hai tháng, vì vậy thường sẽ không dùng đến, trừ khi đến thời khắc quan trọng.

Đó là, sau khi Thiên Cô cái giao phối, lập tức cho nó vào loại dung dịch đặc chế này, để nó nhanh chóng tiến vào trạng thái giả chết.

Sau này chỉ cần lấy nó ra ngâm trong nước, nó sẽ từ từ tỉnh lại, từ đó với tốc độ nhanh nhất đi tìm nơi thích hợp để đẻ trứng.

Thường khoảng năm ngày sẽ đẻ trứng xong, một tháng sau ấu trùng nở ra, một tháng nữa hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng rồi chết đi.

Ấu trùng Thiên Cô có khả năng sinh tồn rất mạnh, vì vậy gần như không cần giúp đỡ gì.

Mọi người nghe xong đều không khỏi tấm tắc khen lạ.

Tuy nhiên trong phòng livestream lại có rất nhiều người cảm thấy cách này thực sự quá tàn nhẫn.

Chương 2110

【Ấu trùng Thiên Cô tuy khả năng sinh tồn mạnh, nhưng dù sao cũng quá yếu, nếu xung quanh có thiên địch chẳng phải sẽ chết rất nhanh sao.】【Đúng vậy, nếu không phải bị người ta bắt, nó hoàn toàn có thể không cần tiến vào trạng thái giả chết, chăm sóc con cái thật tốt mà.】【Cách này có phải quá ác rồi không?】【Có chút!】【Tôi cũng cảm thấy vậy, rất không thích cách này.】Đối mặt với những lời phàn nàn của mọi người trong phòng livestream, Tuyết Lỵ Dương cũng bất đắc dĩ nói: "Đây đều là những phương pháp được truyền lại, chúng ta là hậu bối thì có cách nào chứ?" "Hơn nữa, phái Bàn Sơn chưa bao giờ chế tạo Thiên Cô như vậy!" "Bản thân việc tìm đảo trên biển đã rất hiếm thấy." "Vì vậy Bàn Sơn đạo nhân cơ bản cũng sẽ không cố ý đi chế tạo Thiên Cô!" "Thiên Cô này là do ông ngoại tôi làm năm đó, ông đã ghi chép lại lý do rõ ràng trong sổ tay!" Nguyên lai, Bàn Sơn đạo nhân lấy việc tìm kiếm Mộ Trần Châu làm nhiệm vụ cả đời.

Tuy cũng đào mộ trộm mả, nhưng làm người đều chú trọng sinh khắc chế hóa, hơn nữa quanh năm lợi dụng các loại động vật sinh vật, vì vậy bẩm sinh cũng có một lòng bác ái đối với các loại sinh vật động vật trong tự nhiên, tự nhiên không thể nào thật sự vì chế tạo Thiên Cô mà làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Thiên Cô mà Bàn Sơn đạo nhân chế tạo, phần lớn đều là khi gặp phải loại sinh vật này bản thân đã sắp không qua khỏi mới chế tạo.

Hơn nữa có lúc, Thiên Cô cũng ý thức được mình không thể thuận lợi đẻ trứng, sẽ tự mình tiến vào trạng thái giả chết.

Bàn Sơn đạo nhân thường chọn loại Thiên Cô này, coi như giúp nó một tay.

Mọi người nghe giải thích này xong, mới không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử nói: "Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu thôi!" Mọi người cũng rất mong đợi, đều nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, lấy Thiên Cô trong dung dịch ra, sau đó lấy một chậu nước, cho Thiên Cô vào. "Lát nữa hướng của Thiên Cô chính là hướng tiến lên." "Loại sinh vật này có thể ngửi thấy được hơi thở của hòn đảo!" Mọi người cảm thấy rất thần kỳ, có thể chuẩn như vậy sao?

Từng người một đều nhìn vào chậu nước.

Thiên Cô trong chậu nước vừa được cho vào nước, rất nhanh đã bắt đầu hồi phục từ trạng thái khô héo.

Chỉ trong chốc lát, quả nhiên đã bắt đầu trở nên hoạt bát.

Nó bơi trong chậu nước một lúc, sau đó liền bơi về một hướng, đâm vào thành chậu, bơi không ngừng. "Chính là hướng này!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Mọi người cũng rất kích động, lập tức có người thông qua bộ đàm báo hướng cho Hanh Đặc.

Hanh Đặc cũng không nói nhảm, bắt đầu điều chỉnh hướng.

Mọi người thấy, trong quá trình thuyền điều chỉnh hướng, con Thiên Cô đó vẫn luôn hướng về một hướng nhất định, không bị ảnh hưởng bởi sự chuyển động của thân thuyền.

Rất nhanh, hướng của Thiên Cô đã trùng với hướng di chuyển của du thuyền.

Người xem trong phòng livestream thấy đến đây đều không khỏi tấm tắc khen lạ. 【Không ngờ sức mạnh của tự nhiên thật lợi hại.】【Chứ sao, sự hiểu biết của chúng ta về sinh vật vẫn còn quá ít.】【Lợi hại thật, không ngờ thời cổ đại lại có phương pháp lợi hại như vậy.】 【Lợi hại, lợi hại.】 Tại hiện trường, Giang Ninh và Giang Toán cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Tuyết Lỵ Dương.

Bàn Tử lại càng đắc ý, thỉnh thoảng lại khoe khoang đây chính là sự lợi hại của Dương tham mưu trưởng nhà ta.

Thuyền cứ đi theo hướng của Thiên Cô.

Do sự đặc thù của vùng biển này nên tốc độ thuyền đi không nhanh.

Nhưng nói cho cùng đây là vùng biển, nếu thật sự là hòn đảo, chỉ cần tiến vào tầm nhìn là tuyệt đối có thể nhìn thấy.

Tuy nhiên, chờ đợi suốt một ngày, khi màn đêm buông xuống, mọi người vẫn không nhìn thấy bất kỳ hòn đảo nào.

Thậm chí còn cảm giác như đang đi vòng quanh gần đó.

Nhìn đi nhìn lại, dường như xung quanh đều giống nhau.

Biển cả chính là như vậy, không có vật tham chiếu, bất kể bạn ở đâu cũng đều cảm giác như ở cùng một nơi.

Chiếc thuyền này được trang bị máy định vị.

Nhìn từ máy định vị, họ xác thực không đi vòng tròn, mọi người lúc này mới yên tâm hơn một chút.

Bữa tối do Bàn Tử và Phan Tử cùng nhau làm, Giang Toán ở bên cạnh giúp đỡ.

Nhìn bề ngoài mọi người bây giờ là một đội, nhưng sự phòng bị lẫn nhau lại không hề giảm bớt.

Trong lúc ăn cơm, trong phòng livestream vang lên lời nhắc nhở của tổ chương trình, là một tin không tốt. 【Vừa rồi bộ phận khí tượng thông báo, tối nay có thể có bão!】【Lát nữa chú ý phòng bị.】 Nghe tin có bão, mọi người cũng không có cách nào, chỉ có thể sớm thả neo cố định thuyền, để phòng bị lật.

Nếu lát nữa bão rất lớn, có thể còn phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.

Cơm vừa ăn xong thì gió đã nổi lên, rất nhanh trời cũng bắt đầu trở nên âm u.

Xem ra sắp mưa rồi.

Mấy người không dám chậm trễ, đều quay về khoang thuyền.

Hanh Đặc dẫn theo vệ sĩ A Hắc và Giang Toán ở lại buồng lái, một khi có động tĩnh gì, có thể còn phải nhanh chóng rời đi.

Sóng gió rất nhanh đã nổi lên, cả con thuyền bắt đầu bị sóng đánh chao đảo.

Tuyết Lỵ Dương đặt chậu nước lên bàn, Thiên Cô bên trong vẫn đang liều mạng bơi về phía trước.

Chỉ tiếc là lúc này mọi người không có cách nào tiến lên được.

Rất nhanh bên ngoài đã bắt đầu mưa lớn.

Mưa rất to, may mà sóng gió không lớn như dự đoán.

Có neo cố định, nghĩ rằng sẽ không bị lật.

Thời gian trôi qua từng phút, mọi người cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi.

Chương 2111

Thế là Bàn Tử lấy ra bộ bài poker, cùng Phan Tử, lão Hồ và những người khác chơi bài.

Tuy nhiên, vừa mới chơi được một ván, bỗng nhiên Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh lên tiếng. "Tình hình hình như có chút không ổn!" Mọi người nghe vậy đều vội vàng đến xem.

Chỉ thấy lúc này Thiên Cô trong chậu nước lại đột nhiên đổi hướng, liều mạng bơi về phía lúc đến.

Trông còn vội vàng hơn lúc trước.

Bàn Tử vội nói: "Tôi nói này, con Thiên Cô này có phải không nhịn được muốn đẻ trứng rồi không?" "Lát nữa đừng có đẻ trứng trong chậu nước này, ai chịu trách nhiệm ấp trứng đây!" "Đừng nói bậy!

Dưới biển e là có vấn đề rồi!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Mọi người nghe vậy đều không khỏi căng thẳng.

Gần như cùng lúc, bộ đàm trong tay Giang Ninh vang lên. "Nhanh lên, nhanh lên, có chuyện rồi, thanh ngang phía trước bị gãy rồi!" "Có thứ gì đó đang tiến về phía chúng ta!" Mọi người nghe vậy vội vàng cầm trang bị xông ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng báo động từ phía trước truyền đến.

Nhưng lúc này căn bản không nhìn thấy tình hình ở chỗ thanh ngang.

Mấy người vội vàng trèo lên buồng lái cao nhất.

Lúc này bên ngoài vẫn đang mưa to, nhưng sóng gió đã nhỏ đi rất

nhiều.

Trên mặt biển thậm chí không có bao nhiêu sóng.

Giang Toán chiếu đèn pha qua, lập tức mọi người nhìn thấy, thanh ngang phía trước thuyền quả nhiên đã gãy hết.

Chỗ nhô ra khỏi thân thuyền chưa đến nửa mét, thanh ngang đã biến mất.

Nhưng thanh ngang hai bên và phía sau thuyền lại hoàn toàn không bị tổn hại.

Ngô Bất Chính thấy vậy tự lẩm bẩm: "Lần này phiền phức rồi, không nhìn thấy gì cả, những thanh ngang này làm sao mà mất được?" "Không biết..." Giang Toán một câu còn chưa nói xong, bỗng nhiên mọi người cảm giác thân thuyền rung lên một cái.

Gần như cùng lúc, họ nhìn thấy, phía trước thân thuyền lại như thể bị máy cắt cắt phăng đi vậy.

Chỗ phía trước nhất của thân thuyền khoảng nửa mét, toàn bộ đã gãy lìa.

Nước lập tức tràn vào khoang thuyền, toàn bộ mũi thuyền đã không còn.

Chỗ phía trước nhất vì vào nước cũng bắt đầu chìm xuống.

Mấy người thấy tình hình này sắc mặt đều thay đổi.

Bàn Tử lại càng một tay đẩy cửa ra, nói: "Còn ngây ra đó làm gì, lên xuồng cao su chạy mau!" "Người đi qua đó chẳng phải sẽ bị chặt đứt hay sao!" Phan Tử nghe vậy liền nói: "Cậu điên rồi à, đây là thuyền cao su chèo tay, chứ không phải chạy bằng động cơ!

Dòng nước này chảy về phía trước, xuống đó cậu chèo nổi không?" "Vậy cậu nói xem phải làm sao?

Cái thứ quái gì đó hình như đang hướng về phía chúng ta, cứ chần chừ nữa là chết cả đám!" Bàn Tử nói. "Được rồi, đừng cãi nữa!" Tư lệnh Hồ lên tiếng. "Đi chuẩn bị thiết bị lặn trước đi, con tàu này ít nhất cũng phải một lúc nữa mới chìm hẳn!" "Không được, lát nữa xuống nước ngay." "Xuống nước?" Bàn Tử nói. "Lão Hồ, sao ông hồ đồ thế, xuống nước thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ dưới nước không có kiểu tấn công này à?" Tư lệnh Hồ còn chưa kịp giải thích, Ngô Bất Chính đã lên tiếng: "Dưới nước thật sự không có, các cậu tự nhìn đi!" Mọi người vội nhìn về phía trước con tàu.

Chỉ thấy phần đầu tàu vốn đã bị cắt rời, theo sóng biển cuộn lên mà để lộ cả phần chìm dưới nước.

Phần dưới nước quả nhiên vẫn còn nguyên vẹn.

Thế nhưng, mọi người còn chưa kịp mừng rỡ.

Phần vừa mới nhô lên khỏi mặt nước cũng bị cắn thành hai nửa trong chốc lát.

Thấy cảnh này, mọi người không nói nhảm nữa, vội vàng đi lấy thiết bị lặn, mỗi người một bộ rồi nhanh chóng lùi về phía đuôi tàu.

Lúc này, cả con tàu đã bắt đầu nghiêng về phía trước.

Việc chìm hẳn chỉ là vấn đề sớm muộn.

Mọi người đứng ở phía sau cùng của thân tàu, căng thẳng quan sát.

Lực lượng vô hình vô ảnh đó giống như một con dao cắt trong suốt vậy.

Cứ cách nửa mét lại cắt đôi thân tàu.

Từng chút một, nó đang ép sát về phía bọn họ.

Thấy đã qua được một nửa thân tàu, con tàu đã chìm đến mức không thể chịu đựng được nữa.

Mọi người không còn cách nào khác, đành phải kéo hai chiếc thuyền cao su ở hai bên mạn tàu qua.

Thế nhưng, sau khi mọi người chia nhau lên hai chiếc thuyền cao su mới phát hiện, mọi chuyện không hề đơn giản như họ nghĩ.

Lại gần mặt nước, mọi người thấy lúc này trên mặt nước toàn là bọt khí.

Chương 2112

Những bọt khí này không phải do núi lửa dưới đáy nước tạo thành, mà giống như có người đang khuấy động dòng nước.

Những bọt khí này rất nhỏ, và không ngừng cuộn lên theo sóng.

Bàn Tử và mấy người nữa ở trên một chiếc thuyền, vừa lên đã ra sức chèo, muốn rời khỏi khu vực này.

Thế nhưng Phan Tử nói đúng, dòng nước này chảy về phía trước.

Mọi người chèo rất lâu, kết quả phát hiện khoảng cách chèo đi được còn không bằng tốc độ di chuyển của cái thế lực vô hình phía sau. "Tõm!" Bỗng nhiên bên cạnh có tiếng rơi xuống nước.

Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện Hanh Đặc và A Hắc đã nhảy xuống nước.

Hóa ra tình hình bên họ còn phiền phức hơn.

Chỉ có Giang Toán và A Hắc là hai người đàn ông khỏe mạnh.

Giang Ninh tuy thân thủ cũng không tầm thường nhưng dù sao cũng là phụ nữ.

Lúc này thuyền cao su của họ đã tụt lại phía sau mấy mét, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cái thế lực vô hình kia cắt đôi.

Xuống nước đã là biện pháp bất đắc dĩ.

Chỉ cần thể lực đủ, ít nhất cũng bơi nhanh hơn thuyền cao su một chút. "Xuống nước thôi, cứ chần chừ nữa thì kết cục của chúng ta cũng như vậy!" Bàn Tử nói rồi chuẩn bị đứng dậy xuống nước.

Ngô Bất Chính vội cản anh ta lại, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Trong tình huống này, anh vẫn bản năng lựa chọn nghe theo đề nghị của Tần Vũ.

Tần Vũ chau mày, nhìn về phía sau không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử thấy vậy liền thúc giục: "Tôi nói này Tiểu ca, đã đến lúc này rồi, đừng có giả vờ thâm trầm nữa!

Rốt cuộc có đi hay không, mau cho một lời đi chứ!" "Phải đó Tần tiểu ca, cậu có ý tưởng gì thì cứ nói thử xem." Tư lệnh Hồ cũng lên tiếng hỏi.

Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh bên cạnh đã có chút ngồi không yên.

Lúc này mọi người đều không tiếp tục chèo thuyền nữa, vị trí của họ cũng bắt đầu trôi ngược về phía sau.

Thời gian còn lại cho họ không còn nhiều.

Tần Vũ nhìn Giang Ninh và những người khác đã xuống nước hết ở phía sau, đột nhiên nói một câu: "Dưới nước có dòng chảy hỗn loạn, muốn xuống cũng được, buộc dây thừng lại với nhau!" Mọi người nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

May mà Tần Vũ không nói không được xuống, nếu không vào thời khắc mấu chốt này còn có thể đi đâu được?

Chẳng lẽ mọc cánh bay đi sao?

Mọi người vội vàng buộc dây thừng lại với nhau, sau đó lần lượt nhảy xuống.

Dây thừng của họ rất dài, khoảng cách giữa mỗi người ít nhất là năm mét.

Lúc này vừa xuống nước, mọi người liền cảm nhận được, tình hình dưới nước phức tạp hơn họ tưởng rất nhiều.

Trong phạm vi sâu khoảng ba mét, nước xung quanh như thể sôi lên.

Vô số bọt khí tan đi rồi lại xuất hiện, xuất hiện rồi lại tiếp tục vỡ tan.

Cứ như thể nước đang sôi sùng sục.

Nếu không phải nhiệt độ nước vẫn lạnh buốt, e rằng mọi người thật sự sẽ nghĩ nước sắp sôi. "Xuống dưới!" Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng của Phan Tử, đồng thời dây thừng bị kéo giật.

Mọi người nhìn thấy chiếc thuyền cao su họ bỏ lại đã trôi về phía sau, trong chốc lát bị cắt thành hai nửa, và khoảng cách đã không còn tới ba mét.

Mọi người không dám chần chừ, đều lặn sâu xuống nước.

Bình dưỡng khí mang theo người ít nhất có thể cầm cự được một tiếng đồng hồ mà không cần trồi lên.

Lúc này mọi người đã không còn tâm trí để quan tâm đây rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu trốn dưới nước mà vẫn không thoát được, lần này e rằng thật sự gặp đại nạn rồi.

Mấy người dù sao cũng là tay lão luyện trong nghề đạo mộ.

Xuống nước rồi, rất nhanh đã tụ họp lại với nhau.

Giang Ninh và những người khác cũng đang vẫy tay ra hiệu với họ từ không xa, ý bảo họ mau qua đó.

Thế nhưng mấy người còn chưa kịp qua hội hợp với Giang Ninh, đột nhiên tất cả mọi người đều thấy sau lưng Giang Ninh bỗng nổi lên một chuỗi bọt khí lớn, gần như ngay lập tức nhấn chìm cô.

Mọi người đều giật mình.

Giang Toán vội đưa tay vào kéo chị mình ra.

Chỉ thấy lúc này Giang Ninh đã tháo bình dưỡng khí sau lưng ra.

Cái bình dưỡng khí đó đã bị bóp méo thành một cục, như thể bị một lực cực mạnh đè ép.

Chương 2113

Bàn Tử thấy cảnh này, định mở miệng chửi thề, nhưng vừa mở miệng đã phun ra đầy bọt nước.

Tần Vũ ra hiệu với mọi người, ý bảo họ mau chóng lặn sâu hơn nữa.

Khu vực nước cạn này cũng không an toàn.

Mọi người vội tiếp tục bơi xuống sâu hơn.

Giang Ninh và những người khác thấy vậy cũng vội bơi xuống.

Giang Toán kéo cô, hai chị em đành phải tạm thời dùng chung một bình dưỡng khí.

Rất nhanh, mọi người đã xuống đến độ sâu khoảng năm mét.

Lúc này nước xung quanh đã trở lại bình thường, không còn bọt khí xuất hiện nữa.

Nhưng khi nhìn lên trên đầu, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Chỉ thấy phía trên đầu, vô số bọt khí như thể nồi nước sôi, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Hơn nữa, cứ vài giây lại có một vệt cắt rõ ràng xuất hiện trong đám bọt khí, tiêu diệt toàn bộ hàng bọt khí đó.

Giữa vô số bọt khí, tình huống này trông vô cùng rõ ràng.

Mọi người đều bị đám bọt khí trên đầu thu hút.

Bỗng nhiên đúng lúc này, Bàn Tử lại vỗ vỗ mọi người, ra hiệu cho họ nhìn sang một bên.

Mọi người ngẩn ra, đều vội nhìn theo hướng anh ta chỉ.

Chỉ thấy lúc này ở phía dưới họ chừng ba đến năm mét, có một bóng đen đang trôi lơ lửng trong nước.

Bóng đen đó trông giống như một người, trên chân còn buộc thứ gì đó giống như dây thừng, trên người đen ngòm không biết là gì.

Mấy người đều bị tình huống này dọa cho giật mình.

Nhìn nhau một cái, trong lòng đã có quyết định.

Nếu là người khác, chắc chắn đã sợ hãi chạy xa hết mức có thể.

Nhưng đừng quên, họ đều là dân Mạc kim.

Ở dưới nước nhìn thấy một thứ giống như phù thi, làm gì có chuyện không qua xem thử?

Mấy người vừa mới động thân, bên cạnh Giang Ninh và những người khác cũng bơi tới, hiển nhiên cũng đã thấy cái phù thi này.

Mọi người bơi thẳng về phía vị trí của phù thi.

Thực ra cũng không xa, chỉ ở phía dưới khoảng năm, sáu mét.

Thế nhưng càng đến gần, mọi người càng phát hiện, càng gần nơi có phù thi thì nhiệt độ càng trở nên lạnh hơn.

Ngay cả nhiệt độ nước cũng giảm xuống rõ rệt.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy rất khó hiểu.

Còn khán giả trong phòng livestream thì từng người một đều nín thở theo dõi, ngay cả bình luận cũng không dám gửi loạn xạ.

Chuỗi sự việc liên tiếp gặp phải này thực sự quá quỷ dị.

Vụ tấn công vô hình vô ảnh trước đó còn chưa làm rõ là chuyện gì, đột nhiên lại gặp phải phù thi dưới nước, đúng là ra đường không xem hoàng lịch, quá xui xẻo.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là thuyền gỗ và thuyền cao su của họ đều mất rồi.

Ngâm mình trong nước một thời gian ngắn thì còn được, nhưng nếu lâu dài cũng sẽ gặp nạn.

Khán giả trong phòng livestream đều rất lo lắng.

Còn tại hiện trường, mọi người đã ngày càng đến gần phù thi.

Họ nào đâu không biết tình cảnh hiện tại.

Nhưng còn có cách nào khác chứ?

Nếu chọn từ bỏ, tổ chương trình có thể sẽ cử người đến cứu viện, nhưng ít nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ sau.

Hiện tại tình hình xung quanh không rõ, lại phát hiện ra phù thi ở đây, tự nhiên là phải làm cho rõ ràng.

Rất nhanh, mọi người đã đến rất gần phù thi.

Nhưng lúc này mọi người cũng thực sự không chịu nổi nữa.

Càng gần phù thi, nhiệt độ càng thấp.

Lúc này mọi người đều cảm thấy như sắp bị đông cứng.

Mấy mét cuối cùng này lại cảm giác như cách mấy ngọn núi lớn, không dám qua.

Nhiệt độ nước thực sự quá thấp.

Bàn Tử quay đầu ra hiệu với Giang Ninh, ý là: "Công ty các người có tư liệu về loại phù thi này không?" Giang Ninh thì không phiền phức như vậy, trực tiếp gõ một dòng chữ trong phòng livestream: "Không có, nhưng tôi cảm thấy phù thi này có chút quen mắt, trang bị trên người hình như là do công ty chúng tôi cung cấp!

Chương 2114

Có lẽ là người hi sinh trong chuyến khảo sát đến đây lúc trước!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Người hi sinh trong chuyến khảo sát đến đây?

Sao lại chết một cách kỳ quái như vậy?

Hơn nữa, sợi dây thừng buộc trên chân anh ta lại móc vào đâu?

Nhiều năm như vậy mà không đứt, chất lượng này cũng quá tốt rồi.

Mọi người đang suy nghĩ, Giang Ninh đã lấy ra một cây gậy thăm dò bằng kim loại mang theo người, chuẩn bị chạm vào phù thi xem tình hình.

Thế nhưng, khi cô vừa mới đưa cây gậy về phía phù thi, đột nhiên sắc mặt cô biến đổi, cây gậy kim loại trong tay không biết làm sao, bỗng nhiên bay vút ra xa, gần như trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Giang Ninh cũng giật mình, vội vàng bơi lùi ra sau.

Mọi người thấy vậy đều ngẩn ra.

Thế nhưng Giang Ninh không có ý định quay lại, ngược lại còn điên cuồng vẫy tay với mọi người, dường như nơi này có nguy hiểm gì đó. "Cô ta đang làm gì vậy?" Bàn Tử ra hiệu hỏi.

Tần Vũ dường như đã hiểu ý của Giang Ninh, từ trong ba lô lấy ra một túi bánh quy nén, tiện tay ném đi, mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Chỉ thấy túi bánh quy theo dòng nước trôi xuống dưới.

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, đột nhiên túi bánh quy dường như va phải thứ gì đó, trong sát na liền bị cuốn xuống hơn một mét.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, gần như đồng thời tất cả mọi người đều thấy, túi bánh quy đó với tốc độ cực nhanh lăn ra xa, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt họ.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây người.

Bàn Tử càng bất giác lùi về phía sau, hiển nhiên cũng bị dọa sợ.

Đến lúc này, gần như tất cả mọi người đều hiểu ra.

Trước mặt họ có một dòng chảy ngầm không nhìn thấy được.

Hơn nữa tốc độ của dòng chảy này còn vô cùng nhanh.

Dòng chảy ngầm này giống như hải lưu ấm của đại dương vậy.

Có thể chỉ cách một bước chân, bạn sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Nhưng chỉ cần bạn bước vào phạm vi của dòng chảy ngầm, trong chốc lát sẽ bị dòng chảy này cuốn đi về phía hạ lưu.

Lúc này nhìn lại cái phù thi, mọi người đều hiểu ra.

Vì sao sợi dây thừng dưới chân anh ta lại căng chặt như vậy.

Chính là vì phù thi đang ở trong dòng chảy ngầm, nên mới kéo căng sợi dây thừng đến thế.

Mà thứ bao bọc trên người phù thi e rằng chính là bộ đồ lặn anh ta mặc trước đó.

Bị sinh vật phù du trong dòng chảy bám lên một lớp, nên mới biến thành màu đen ngòm như vậy.

Tần Vũ vội ra hiệu cho mọi người nhanh chóng rời xa.

Tốc độ dòng chảy ngầm này cực nhanh, một khi không cẩn thận bị cuốn vào, e rằng trong nháy mắt người sẽ không biết bị cuốn đi đâu.

Bên phía Giang Ninh cũng phát hiện vấn đề, từng người một đều chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng không ai ngờ rằng, đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên tăng tốc, từ phía sau mọi người lao ra.

Gần như trong nháy mắt, cả người đã bị cuốn vào dòng chảy ngầm.

Giây tiếp theo, Tần Vũ chỉ cảm thấy sợi dây thừng trên người siết chặt, còn chưa kịp cởi ra, cả người cũng bị cuốn vào trong dòng chảy ngầm.

Tiếp theo là Ngô Bất Chính, Phan Tử và những người khác.

Không ai thoát được, thậm chí ngay cả Doanh Thương cũng bị liên lụy cuốn vào.

Cảnh này khiến Giang Ninh và những người khác đều ngây người.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Thậm chí khi họ phản ứng lại, mới phát hiện Hanh Đặc đã bị Ngô Tam Tỉnh nắm lấy chân kéo xuống.

A Hắc phản ứng lại, sắc mặt biến đổi, tự mình lao vào dòng chảy ngầm, dường như Hanh Đặc rất quan trọng với anh ta.

Đội ngũ vốn còn mấy người, lúc này chỉ còn lại Giang Ninh, Giang Toán và Lương Quỳnh ba người.

Ba người nhìn nhau, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Lương Quỳnh rất nhanh cũng chủ động nhảy vào dòng chảy ngầm.

Giang Toán hiển nhiên cảm thấy như vậy không ổn.

Nhưng còn chưa kịp trao đổi với Giang Ninh, đột nhiên cậu chỉ cảm thấy sau lưng bị thứ gì đó đập mạnh một cái.

Gần như đồng thời, cơ thể không tự chủ được mà lăn xuống dưới.

Chương 2115

Giang Ninh vội nhìn lên trên, liền thấy một bóng đen đang ở phía trên họ.

Bóng đen đó vẫy vẫy tay với cô, sau đó ném xuống một bộ bình dưỡng khí.

Giang Ninh cúi đầu nhìn, chỉ thấy Giang Toán đã sắp vào phạm vi dòng chảy ngầm.

Lập tức không dám chần chừ, tăng tốc đuổi theo.

Trong phòng livestream, rất nhanh chỉ còn lại một mảng sóng nước.

Hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Sau khi mọi người lần lượt vào dòng chảy ngầm, bóng đen kia cũng chui vào trong đó.

Sau đó cũng bị cuốn đi mất dạng...

Tần Vũ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ở trong dòng chảy ngầm hoàn toàn không nhìn thấy gì, ngoài bọt nước vẫn là bọt nước.

Nhưng anh có thể cảm nhận được, cơ thể đang tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, bị dòng chảy cuốn đi không biết đến nơi nào.

May mà chất lượng bình dưỡng khí đủ tốt, nếu không mà nó vỡ, e rằng sẽ chết ngạt ngay dưới nước.

Tuy nhiên, dòng chảy ngầm ở đây rất kỳ lạ, nói không chừng chính nó lại là mấu chốt để tìm ra đảo Phục Long?

Tần Vũ đang nghĩ, bỗng cảm thấy trong tai có tiếng ù ù vang lên.

Tiếng ù chói tai khiến anh trong nháy mắt tối sầm mặt mũi, trực tiếp ngất đi.

Cùng lúc đó, không chỉ mình anh gặp phải tình cảnh này.

Gần như tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng ù này, sau đó đều ngất đi.

Những người trong dòng chảy ngầm, trong tình trạng hoàn toàn không có sức phản kháng, từng người một đều ngất đi, sau đó bị dòng chảy đưa đi không biết về phương nào.

Tín hiệu livestream cũng bị ngắt trong chốc lát.

Mà lời giải thích phía quan phương đưa ra lại là do bị ảnh hưởng bởi nguồn gây nhiễu.【Xong rồi, lần này Tần tiểu ca và mọi người e là nguy hiểm rồi】【Đừng nói bậy, ít nhất lúc cuối chúng ta thấy họ vẫn chưa xảy ra chuyện gì mà】【Nói vậy cũng đúng, nhưng ai biết dòng chảy ngầm đó thông đến đâu chứ】【Kiên nhẫn chờ đợi thôi, không phải phía quan phương đã nói các bộ phận liên quan đã bắt đầu điều tra dòng chảy ngầm này sao?】Mọi người bàn tán xôn xao.

Mà các bộ phận liên quan cũng quả thật đã triển khai điều tra dòng chảy ngầm này.

Nhưng đâu phải một sớm một chiều là có thể điều tra rõ ràng.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Sau trọn một đêm, tín hiệu cuối cùng cũng được khôi phục.

Mà khi mọi người nhìn thấy tình hình trong phòng livestream, đều không khỏi ngẩn ra.

Bởi vì bất kể nhìn từ góc quay của ai, đều đang quay bầu trời.

Tình hình này rất nhanh đã được tổ chương trình chú ý.

Nếu nói một hai người quay bầu trời, có thể là có người đang nghỉ ngơi.

Nhưng toàn bộ đều quay bầu trời, chẳng lẽ tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi?

Rất có khả năng đã xảy ra chuyện.

Phía quan phương vội vàng thông qua các phương tiện kỹ thuật, dùng thiết bị livestream để gọi mọi người.

Mất trọn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng một trong các màn hình livestream đã động đậy.

Mà người đầu tiên họ nhìn thấy, kinh ngạc thay chính là Tần Vũ...

Tần Vũ mở mắt ra, liếc nhìn phòng livestream, phát hiện đã khôi phục bình thường.

Anh lúc này mới đứng dậy xem xét tình hình xung quanh.

Mà vừa nhìn một cái, anh không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy lúc này anh đang ở trên một bãi cát.

Bãi cát này rất cạn, không xa là những ngọn núi cao chót vót.

Ở phía bên kia lại có một hồ nước.

Nước hồ thỉnh thoảng lại dâng lên, có lẽ là thông với biển lớn bên ngoài.

Mà bên kia bờ hồ là vách đá dựng đứng.

Nơi này lại là một cái hồ bên trong một hòn đảo.

Anh vội nhìn xung quanh, Bàn Tử, Ngô Bất Chính, Phan Tử và những người khác đều đang nằm trên bãi cát, vẫn chưa tỉnh lại.

Giang Ninh và những người khác cũng ở đó, nhưng kỳ lạ là, trong tay Giang Ninh lại đang cầm một bộ thiết bị dưỡng khí.

Tần Vũ nhớ rất rõ, bình dưỡng khí của Giang Ninh đã bị phá hủy.

Chương 2116

Sao lúc này trong tay cô lại có thêm một bộ?

Tần Vũ bỗng nhiên nghĩ đến người bí ẩn gặp ở nhà khách lúc trước.

Chẳng lẽ người này cũng đi theo?

Nhưng hắn rốt cuộc là ai, lại vì sao không chịu hiện thân mà cứ đi theo một đường?

Tần Vũ nghĩ không ra, hơn nữa lúc này nhiệt độ xung quanh có chút thấp.

Anh không dám chần chừ, lập tức đánh thức mọi người dậy, sau đó còn chạy đi nhóm lửa.

Bàn Tử là người cuối cùng tỉnh lại.

Nhìn thấy nơi mình đang ở, anh ta không khỏi kinh hô: "Vãi, đây là đâu?

Không lẽ là đảo Phục Long đấy chứ!" "Không phải đảo Phục Long thì còn có thể là đâu?" Ngô Bất Chính nói. "Vãi, thần kỳ quá, dòng chảy ngầm kia lại thông đến đây!" Bàn Tử nói. "Ê ê, tín hiệu livestream khôi phục chưa?

Bảo tổ chương trình tra xem là biết chúng ta đang ở đâu mà?" "Đã thông báo tình hình rồi, nhanh nhất là mười phút sau mới có trả lời!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy gật gật đầu.

Phan Tử thì sáp lại gần. "Tôi nói này Bàn Tử, lúc trước cậu bị cái gì vậy, rõ ràng biết dòng chảy ngầm nguy hiểm, sao còn đâm đầu vào?" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng cảm thấy kỳ lạ, hỏi: "Đúng vậy, nếu không phải cậu bị dòng chảy ngầm cuốn đi, chúng ta cũng đâu đến nỗi bị liên lụy!" Bàn Tử nghe vậy lại tức điên lên, mắng: "Bố mày cũng cạn lời đây, lúc đó tao đang chuẩn bị lùi lại!

Nhưng không biết là đứa nào đẩy tao một cái!

Dưới nước các người cũng biết đấy, tao hoàn toàn không khống chế được, cả người cứ thế đâm đầu vào!" Nói xong Bàn Tử nhìn về phía Giang Ninh và những người khác. "Nói, có phải người trong các người đánh lén Bàn gia không?" "Tử Bàn Tử, động não đi được không?" Giang Ninh liếc Bàn Tử một cái nói. "Chúng tôi cũng ở đây, điều này chứng tỏ dòng chảy ngầm đó chính là thông đến đây!

Chúng tôi đánh lén cậu thì có lợi gì?

Chẳng lẽ chúng tôi từ nơi khác đến à?" Bàn Tử nghe vậy gãi gãi đầu, hình như đúng là có lý. "Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, mau thay quần áo đi, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát!" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng.

Bất kể là làm thế nào đến được đây, đã đến rồi thì lãng phí thời gian cũng không có ý nghĩa gì.

Vẫn là mau chóng lên đảo xem xét thì hơn, tốt nhất là tranh thủ tìm được cổ mộ ở đây càng sớm càng tốt.

Mọi người thay quần áo sạch sẽ, lại ăn chút đồ.

Phản hồi từ phía tổ chương trình liền gửi tới.

Thế nhưng nhìn thấy phản hồi, mọi người lại ngẩn ra.

Người phụ trách liên lạc với họ nói: "Rất xin lỗi, chúng tôi vẫn không tìm thấy vị trí của các bạn!

Dựa theo định vị vệ tinh, quả thực là biết vị trí của các bạn!

Nhưng chúng tôi vừa mới cử trực thăng qua đó, xác thực là hoàn toàn không có bất kỳ hòn đảo nào!

Cứ như thể các bạn và chúng tôi hoàn toàn không thuộc cùng một không gian!" Nghe đối phương nói vậy, mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Ngô Bất Chính vội nói: "Sao lại có chuyện này, tìm đảo trên biển phải là một việc rõ như ban ngày chứ!" "Không rõ, hiện tại vẫn chưa phát hiện vấn đề ở đâu!

Ngoài ra, cái dòng chảy ngầm các bạn nói, chúng tôi cũng đã cử người đi kiểm tra rồi!

Đã không còn nữa, cái phù thi kia cũng biến mất rồi!" Đối phương nói.

Mọi người nghe vậy càng thêm kinh ngạc.

Bàn Tử nói: "Tôi nói này, các người có nhầm chỗ không đấy?

Một hòn đảo lớn như vậy mà các người không thấy à?" Bàn Tử chỉ vào ngọn núi lớn sau lưng hét lên.

Tần Vũ lại đột nhiên lên tiếng: "Họ không nhầm đâu, chúng ta cũng không thấy trực thăng, phải không?" Mọi người nghe vậy ngẩn ra.

Đúng vậy, họ đang ở trên hòn đảo này, nếu thật sự có máy bay không người lái bay qua, chắc chắn sẽ thấy được!

Nhưng hiện tại họ hoàn toàn không thấy gì cả.

Thậm chí ngay cả một con chim bay cũng không có. "Hòn đảo này yên tĩnh đến đáng sợ, có thể sẽ rất phiền phức!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy không khỏi nói: "Phiền phức thì không sợ, chỉ sợ có kẻ đánh lén tôi đang trốn ở đâu đó!

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a!" Mọi người gật đầu.

Tuy nhiên đã đến đây rồi, tự nhiên là phải lên đảo Phục Long xem thử.

Vừa hay cũng có thể xem ở đây rốt cuộc có dã nhân không.

Chương 2117

Tần Vũ cũng không nói ra chuyện Giang Ninh có thêm một bộ thiết bị lặn.

Chuyện này e rằng có nói ra cô ấy cũng sẽ không thừa nhận.

Hơn nữa, việc cấp bách bây giờ là làm rõ tình hình của đảo Phục Long.

Cho dù thật sự có người đang âm thầm theo dõi họ, đến nơi rồi, hắn cũng phải xuất hiện.

Nếu không cứ theo dõi như vậy thì có ý nghĩa gì?

Bàn Tử cũng không còn bận tâm đến chuyện bị người ta đánh lén nữa.

Dù sao thì kết quả hiện tại cũng tốt, không hiểu sao lại xuất hiện trên đảo Phục Long, còn hơn là cứ trôi nổi bên ngoài.

Rất nhanh mọi người liền xuất phát.

Từ vị trí của họ, tùy tiện tìm một con đường đi lên.

Rất nhanh mọi người đã đi ra khỏi vùng trũng của hồ nước.

Vừa mới đi lên, họ liền phát hiện, trên hòn đảo này không phải chỗ nào cũng có thảm thực vật.

Nơi họ vừa lên này rất hoang vu, chỉ có một vài bụi cây mọc lác đác.

Càng gần trung tâm ngọn núi, càng lên cao, thảm thực vật mới bắt đầu trở nên rậm rạp.

Hơn nữa, rất kỳ lạ là, những thảm thực vật rậm rạp này lại mọc rất kỳ quái, tất cả đều mọc hướng về phía ngược lại với họ.

Tần Vũ vừa định đi qua xem những bụi cây này có tình hình gì, bỗng nhiên Ngô Bất Chính lên tiếng: "Chờ đã!

Nơi này có vấn đề!

Các cậu nhìn bóng của chúng ta đi!" Mọi người giật mình, đều vội nhìn xuống bóng của mình.

Nhưng vừa nhìn, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy bóng của tất cả bọn họ, lại trở nên lúc tỏ lúc mờ.

Lúc rõ nhất cũng như thể trong suốt, cứ nhấp nháy không ngừng.

Cảm giác đó, giống như đang đứng dưới đèn mổ không bóng, có người không ngừng bật tắt công tắc.

Nhưng đây là hoang đảo, làm gì có đèn mổ không bóng nào chứ.

Mọi người bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng mặt trời trên trời rất rõ ràng, không có gì bất thường cả.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Tần Vũ vội đi mấy bước đến gần bụi cây.

Theo đó, anh thấy bóng của mình trở lại màu sắc bình thường.

Nhưng chỉ cần đi xa khỏi bụi cây, bóng lại bắt đầu trở nên lúc tỏ lúc mờ. "Ánh sáng ở đây có vấn đề, chỉ ở chỗ bụi cây mới có thể nhận được ánh sáng mặt trời hoàn chỉnh!" "A?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, vội đến bên cạnh Tần Vũ.

Quả nhiên, khi đến gần bụi cây, mọi người liền phát hiện bóng của mình bắt đầu trở nên rõ ràng.

Mà chỉ cần đi xa khỏi bụi cây một khoảng cách nhất định, bóng sẽ bắt đầu trở nên lúc tỏ lúc mờ.

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ nó thần kỳ quá, Dương tham, cô hiểu biết nhiều, tình huống này cô từng thấy chưa?" Mọi người cũng đều nhìn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương chau mày, nói: "Không dễ nói lắm, muốn xuất hiện tình huống này, trên đỉnh đầu chắc chắn phải có nguồn sáng khác!

Nhưng trên đầu chúng ta rõ ràng không có gì cả!" Mọi người cũng cảm thấy kỳ lạ, không khỏi ngẩng đầu nhìn.

Trên đầu quả thực không có gì cả.

Bầu trời quang đãng vạn dặm.

Ngô Bất Chính đi về phía một bụi cây khác.

Những người khác cũng lần lượt thử nghiệm với các bụi cây khác.

Kết quả đều không có ngoại lệ, chỉ cần họ đi xa khỏi bụi cây, bóng sẽ bắt đầu thay đổi.

Rất nhanh, mọi người gần như đã thử hết các bụi cây xung quanh.

Không có một ngoại lệ nào, đều là như vậy.

Người trong phòng livestream thấy đến đây, cũng có chút ngơ ngác. 【Đây là tình huống gì vậy?】【Không biết, có đại ca nào hiểu biết giải thích một chút không?】【Giải thích cái khỉ ấy, theo tôi thấy đây chắc chắn là một loại hiện tượng siêu nhiên nào đó】【Đúng đúng, có khả năng này, dù sao đảo Phục Long đến giờ vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể, bản thân điều này đã rất không khoa học rồi】【Hòn đảo này sao lại cho người ta cảm giác rất quỷ dị nhỉ!】【Cũng không biết trên đảo này rốt cuộc có thứ gì】【Tôi cũng muốn biết trên đảo này có gì】Trong phòng livestream thảo luận sôi nổi.

Nhưng cũng không thấy có bất kỳ nhân viên nghiên cứu nào ra giải thích.

Mọi người cũng đành chịu, cuối cùng vẫn nhìn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương chau mày, nhìn lên trời, lại nhìn dãy núi phía trước, đột nhiên nói: "Các vị có phát hiện ra một vấn đề không!" Mọi người trong lòng sớm đã cảm thấy không ổn, nghe vậy đều vội xúm lại gần.

Chương 2118

"Vấn đề gì?" Giang Ninh hỏi. "Dương tham, cô nhìn ra cái gì thì mau nói đi, chúng tôi chịu được!" Bàn Tử cũng nói.

Shirley Dương lắc đầu, chỉ vào dãy núi phía trước nói: "Các vị xem dãy núi phía trước, càng lên cao, cây cối càng rậm rạp!

Hơn nữa tất cả cây cối, bất kể là bụi cây hay cây cổ thụ, bất kể là ở bên này hay bên cạnh, tất cả cây đều mọc hướng về phía đỉnh núi!

Cây càng cao lớn, độ nghiêng càng rõ ràng, mà theo tính hướng sáng của sinh vật, dường như trên toàn bộ hòn đảo này, chỉ có vị trí đỉnh núi là có thể nhận được ánh sáng mặt trời hoàn chỉnh!

Các vị không thấy rất kỳ lạ sao?" Shirley Dương nói xong nhìn mọi người.

Mọi người thì ai nấy đều mặt mày nghi hoặc, hiển nhiên vẫn có chút không hiểu ý của cô.

Shirley Dương thấy vậy liền đổi cách diễn đạt: "Giả sử trên đầu chúng ta có một lớp màng mỏng không nhìn thấy, không sờ được, vậy thì lớp màng này đầu tiên có thể khiến người bên ngoài không nhìn thấy hòn đảo này!

Thứ hai, chúng ta ở bên trong lại có thể nhìn thấy bên ngoài!

Đồng thời lớp phòng ngự này còn phải thỏa mãn một điều kiện, đó chính là sự khác biệt về độ xuyên sáng!

Dưới chân núi độ xuyên sáng kém, càng gần đỉnh núi độ xuyên sáng càng mạnh!

Thứ này và nguyên lý múa rối bóng truyền thống rất giống nhau, chỉ có điều là hoàn toàn ngược lại!" Bàn Tử nghe đến đây nói: "Chẳng lẽ đây là công nghệ cao?

Chúng ta không phải là đã tìm thấy cổ mộ của người ngoài hành tinh chứ?" "Không phải!" Shirley Dương lắc đầu nói. "Không phải công nghệ cao, mà là tri thức!

Muốn xây dựng một hòn đảo như thế này, tri thức cần nắm vững e rằng không hề ít!

Còn về công nghệ cao, có cũng được mà không có cũng không sao, bởi vì rất nhiều cảnh tượng kỳ lạ của tự nhiên đến nay chúng ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ!

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là suy đoán, nói không chừng cảnh tượng kỳ lạ này là một kỳ quan tự nhiên trên đảo cũng nên." Mọi người nghe vậy gật đầu, hiểu mà như không hiểu.

Shirley Dương thấy vậy cũng không nói nhiều thêm.

Thay vì ở đây đoán mò, không bằng trực tiếp đi lên xem, nơi này rốt cuộc có điều gì thần kỳ, đi xem rồi sẽ biết.

Mọi người lập tức không chần chừ nữa, thu dọn đồ đạc, do Phan Tử và Bàn Tử đi trước mở đường, Doanh Thương phụ trách bọc hậu.

Một nhóm người hướng về phía đỉnh núi xuất phát.

Nhìn qua hòn đảo này không quá lớn, nhưng thực tế đi rồi mới hiểu thế nào là "nhìn núi chạy chết ngựa".

Trên đảo không có bất kỳ con đường nào, ban đầu còn dễ đi, nhưng khi tiến vào rừng rậm, mọi thứ chỉ có thể dựa vào dao rựa trong tay.

Trong rừng rậm này cây cối rậm rạp, quan trọng nhất là, khắp nơi đều là dây leo to bằng ngón tay.

Muốn đi qua, chỉ có thể một đường chặt những dây leo này mà tiến lên.

Ban đầu còn đỡ, nhưng theo thời gian trôi đi, Phan Tử và Bàn Tử cũng đã mệt lử.

Cuối cùng đành phải để cả Ngô Tam Tỉnh và A Hắc lên giúp.

Nhưng cho dù như vậy, đến giữa trưa, ngay cả nửa sườn núi cũng chưa lên tới.

Mọi người mệt mỏi tay chân rã rời, cuối cùng chỉ có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi trước.

Giang Ninh và Lương Quỳnh dù sao cũng là con gái, hơn nữa suốt đường đi đều là mấy người đàn ông phụ trách mở đường.

Lúc này tự nhiên cũng đảm nhận trách nhiệm nấu nướng.

Phan Tử không ngồi yên được, bèn cầm dao găm trèo lên một cây đại thụ, chuẩn bị xem lúc này đã đến đâu.

Cây cối ở đây cao lớn rậm rạp, đi trong đó hoàn toàn không nhìn rõ đang ở đâu.

Phan Tử thân thủ rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã trèo lên đến ngọn cây.

Nhưng khi nhìn về phía trước và phía sau, anh ta không khỏi hét lên: "Chỗ này khó đi quá, Tam gia, cứ thế này e là phải mất mấy ngày!

Bây giờ còn chưa lên đến nửa sườn núi nữa!" "Xem xung quanh có manh mối gì không!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Mọi người cũng đều bất lực, suốt đường đi gần như không nghỉ, nhưng ai ngờ vẫn chậm như vậy.

Phan Tử đáp một tiếng, bắt đầu nhìn xung quanh.

Rất nhanh, anh ta bỗng kinh hô: "Ê ê!

Bên kia có một ngôi nhà đá đổ nát!

Mau nhìn phòng livestream!" Mọi người nghe vậy vội nhìn vào phòng livestream.

Qua góc nhìn của Phan Tử, quả nhiên thấy ở phía dưới sườn núi bên cạnh, có một ngôi nhà được xây bằng đá.

Nhưng đã sụp đổ rồi, vẫn có thể nhìn ra dấu vết của ngôi nhà.

Xung quanh còn có một số dấu tích hoạt động của con người.

Giang Ninh thấy đến đây kinh hô: "Đây tuyệt đối là do nhà thám hiểm nước ngoài kia để lại, ông ta không lừa chúng ta!

Ông ta thật sự đã đến đây!" Mọi người cũng đều gật đầu.

Chương 2119

Dấu tích hoạt động đó rất ít, vừa nhìn đã biết không phải do một nhóm đông người để lại.

Hơn nữa nhìn mức độ đổ nát của dấu tích, cũng đã rất lâu không có người sử dụng.

Nhưng nếu đây thật sự là do nhà thám hiểm nước ngoài kia để lại, vậy trên hòn đảo này chẳng lẽ thật sự có dã nhân?

Cho dù không phải là dã nhân còn sống, e rằng cũng đã từng có dã nhân ở qua! "Không có việc gì thì xuống đi, mau nghỉ ngơi!" Ngô Tam Tỉnh ở dưới gọi.

Phan Tử đáp một tiếng chuẩn bị xuống.

Nhưng đúng lúc này, Phan Tử kinh hô: "Không đúng Tam gia, mọi người nhìn bên kia, sao lại có một cái hố lớn vậy!" Mọi người nghe vậy vội xem phòng livestream.

Chỉ thấy trong phòng livestream, qua góc nhìn của Phan Tử, ngay phía trước con đường lên núi của họ, ở sườn núi lại có một cái hố lớn đường kính cả trăm mét.

Xung quanh hố đều là cây cối.

Cứ như thể trên mặt đất bị đào một cái hố sâu, sau đó dùng thực vật che phủ lên bề mặt hố sâu đó.

Bên trong hố sâu đó đen kịt không thấy đáy, cũng không biết thông đến đâu.

Hơn nữa theo độ dốc này, có thể một khi đến gần không cẩn thận sẽ trực tiếp trượt xuống, sau đó rơi vào trong hố sâu.

Điều đó chẳng khác gì rơi xuống âm tào địa phủ.

Mọi người nhìn thấy đều không khỏi tim đập thình thịch.

May mà Phan Tử phát hiện ra cái hố sâu này, nếu không lát nữa trên đường đi mà không cẩn thận đến gần, có thể lơ đãng một chút là rơi xuống.

Đến lúc đó e rằng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Những người trong phòng livestream nhìn thấy cái hố sâu khổng lồ này cũng đều kinh ngạc. 【Cái hố sâu này cũng lớn quá rồi, hố sâu lớn như vậy chẳng phải là đào xuyên cả ngọn núi rồi sao?】【Chưa chắc, bản thân đảo vốn là một ngọn núi giữa biển, trong hố sâu lớn như vậy mà không có nước thì chắc chắn là chưa đào thủng núi đâu!】【Nói cũng phải, nhưng ai rảnh rỗi mà đào một cái hố sâu to như vậy ở đây chứ?】【Vậy thì phải hỏi mấy người rừng trên núi này rồi.】【Nói thật, rất muốn vào xem trong hố sâu đó rốt cuộc có gì!】Người xem trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Còn tại hiện trường, Phan Tử cũng đã trèo từ trên cây xuống.

Mọi người vẫn đang nhìn lại cái hố sâu trên màn hình livestream.

Nhìn hố sâu trước mắt, ai nấy đều vô cùng chấn động.

Thật ra, bao năm qua những di tích và cảnh tượng kinh hoàng mà họ từng thấy thật sự không ít.

Nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy một cái hố sâu lớn như vậy trên một hòn đảo.

Thử tưởng tượng xem, nếu đang ở trong hố sâu, xung quanh vách đá bên ngoài có lẽ chỉ là nước biển cao mười mấy, hai mươi mấy mét.

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp lực.

Hơn nữa, bên trong hố sâu rốt cuộc có gì cũng là điều khiến mọi người tò mò. "Có muốn qua đó xem không?" Trong đội, Giang Ninh nhìn Hanh Đặc hỏi.

Hanh Đặc là ông chủ của họ, người này trong nhiều trường hợp có thể quyết định phương hướng đi của đám Giang Ninh.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Hanh Đặc.

Tuy nhóm Tần Vũ chắc chắn sẽ không nghe theo Hanh Đặc, nhưng nghe thử suy nghĩ của lão già này cũng không có gì sai.

Người này tuổi tác đã lớn như vậy mà còn không quản ngại vạn dặm xa xôi đến đây, biết đâu trong tay thật sự nắm giữ một vài manh mối mà người khác không biết.

Hanh Đặc thấy mọi người đều nhìn mình, đành cười bất đắc dĩ. "Mọi người đừng nhìn tôi, tôi cũng không hiểu rõ nơi này lắm đâu!" "Điều duy nhất có thể chắc chắn là chúng ta phải lên đỉnh núi!" "Nếu ở đây thật sự có kho báu thì lối vào chắc chắn cũng ở trên đỉnh núi!" "Còn về cái hố sâu kia, chúng ta không cần thiết phải qua đó, nhìn tình hình xung quanh, e là cũng không có đường đi xuống!" Giang Ninh nghe vậy gật đầu, sau đó nhìn về phía Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Ý tứ rất rõ ràng, họ chắc chắn phải nghe theo lão gia tử.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Xem ra lão gia tử trong tay vẫn có chút tài liệu nhỉ!" "Chúng ta lần đầu đến đây, lạ nước lạ cái, vậy thì cứ nghe theo lão gia tử, lên đỉnh núi!" Tần Vũ không nói gì, hiển nhiên cũng không có ý kiến.

Thực ra dù họ có ý kiến, e là Hanh Đặc cũng sẽ tìm cách thuyết phục.

Dù sao nơi này tuy đã tìm được, nhưng Mạc kim phù và Quỷ tỷ vẫn đang nằm rải rác trên người mọi người.

Ai có thể đảm bảo sau khi tìm được lối vào sẽ không cần đến những thứ này.

Lỡ như cần mà lúc đó lại tùy tiện tách ra, chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao.

Mọi người đều hiểu đạo lý này, ít nhất trước khi tìm được lối vào thực sự thì chắc chắn không thể tách ra. "Được rồi, tôi thấy mọi người cũng không mệt, hay là chúng ta tiếp tục lên đường?" Ngô Tam Tỉnh đứng dậy cười nói.

Mọi người gật đầu, nghỉ ngơi một lúc, họ quả thật càng tò mò hơn về đảo Phục Long này.

Thế là không nhiều lời, mọi người thu dọn đồ đạc rồi lại lên đường.

Càng đi sâu vào, càng gần sườn núi, con đường càng trở nên khó đi.

Mấy lần Phan Tử và Bàn Tử đi mở đường đều suýt trượt ngã.

Bàn Tử vừa đi phía trước chặt dây leo vừa nói: "Bàn gia nói này, đường càng lúc càng khó đi rồi, tối nay e là chỉ có thể đến được nửa sườn núi thôi!" "Hơn nữa nhìn mức độ sinh trưởng của đám dây leo này, e là càng lên cao càng rậm rạp!" "Con đường phía sau e là sẽ càng ngày càng khó đi!" Mọi người nghe vậy đều có chút bất lực.

Chương 2120

Cứ theo tốc độ này, đừng nói là hai ngày, e là ba ngày cũng chưa chắc đã lên tới nơi.

Cũng không biết đám dây leo này mọc thế nào, dường như đều mọc từ trên núi xuống.

Càng lên cao, độ rậm rạp và độ to của dây leo càng tăng lên.

Thấy trời càng lúc càng tối, Ngô Tam Tỉnh hô lên: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, chuẩn bị cắm trại nghỉ ngơi trước đã!" "Trên núi này không biết có dã thú không, buổi tối còn phải sắp xếp người gác đêm!" Mọi người gật đầu.

Phan Tử và Bàn Tử dừng việc mở đường.

Họ tìm một gốc cây lớn, đốt lửa bên dưới rồi lấy túi ngủ ra.

Để tiện hành động, họ còn không mang theo lều, mỗi người chỉ mang một bộ túi ngủ đơn giản.

Sau khi đám người Giang Ninh nấu xong bữa tối, mọi người ăn qua loa một chút.

Cả ngày mệt mỏi, họ nhanh chóng ngủ thiếp đi quanh đống lửa.

Việc sắp xếp gác đêm cũng rất kỹ lưỡng.

Dù sao họ cũng là ba thế lực khác nhau.

Mặc dù Tần Vũ và Ngô Tam Tỉnh coi như một phe, nhưng đám người Giang Ninh dù sao cũng không yên tâm.

Vì vậy khi gác đêm, bên Giang Ninh phải cử thêm một người.

Ca đầu tiên là Tần Vũ và Giang Ninh.

Ca thứ hai là Ngô Tam Tỉnh và Giang Toán.

Ca thứ ba là Phan Tử và Lương Quỳnh.

Còn Bàn Tử hôm nay mở đường tốn nhiều sức lực nên không bị xếp gác đêm.

Tần Vũ ngồi trên tảng đá, nhìn đống lửa không biết đang suy nghĩ gì.

Còn Giang Ninh thì đứng dậy đi dạo xung quanh.

Chưa đến mười phút, anh ta cầm một đoạn dây leo bị chặt đứt chạy về.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa ngủ, anh ta liền chạy tới hỏi: "Cô Dương, nghe nói cô từng làm việc ở tạp chí địa lý?" "Cô đã từng thấy loại dây leo này chưa?" Tuyết Lỵ Dương đứng dậy cầm lấy đoạn dây leo xem xét.

Vừa nhìn cô cũng không khỏi sững người.

Chỉ thấy bên trong đoạn dây leo này lại rỗng ruột.

Dây leo bình thường làm gì có chuyện rỗng ruột.

Dây leo thực vật cũng giống như cây cối, rỗng ruột thì chẳng phải là chết rồi sao?

Tuyết Lỵ Dương cũng rất kỳ lạ, nói: "Loại dây leo này thật sự chưa từng thấy." "Kết cấu rỗng ruột, đám dây leo này còn sống được sao?" Bàn Tử vốn đã sắp ngủ, nghe họ nói chuyện liền đứng dậy nói: "Cái này Bàn gia có thể chứng minh là còn sống, hôm nay lúc chặt còn chảy nước ra mà!" "Chết rồi làm gì có độ dẻo dai như vậy!" "Đúng rồi, Bàn gia còn phát hiện ra một vấn đề, có lẽ mọi người không biết!" Nói rồi Bàn Tử đứng dậy đi tìm một vòng, nhanh chóng cầm một đoạn dây leo khác chạy về, chỉ vào một đầu của nó nói: "Mọi người nhìn đầu của đoạn dây leo này đi, vị trí này không phải Bàn gia chặt ra, mọi người chắc cũng rõ!" "Đầu này chắc chắn là bị đứt từ mấy ngày trước!" "Phía trên còn đóng vảy rồi!" "Đúng không!" Mọi người gật đầu, một đầu của đoạn dây leo này quả thực có một lớp vảy hình thành sau khi lớp vỏ thực vật bị rách.

Bàn Tử nói: "Vết sẹo của những dây leo này tự động lành lại, mà đầu này cũng rỗng ruột!" "Loại dây leo này biết đâu vốn dĩ khi sinh trưởng đã như vậy rồi!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cảm thấy rất kỳ quái.

Loại dây leo rỗng ruột này rốt cuộc có tác dụng gì chứ?

Từ trước đến nay chưa từng thấy loại dây leo kỳ lạ như vậy.

Bàn Tử lại buồn ngủ, ngáp một cái rồi nói: "Kệ nó đi, dù sao cũng chỉ là một đám thực vật, chỉ cần ngày mai đừng cản đường Bàn gia phát tài là được!" "Ngủ thôi ngủ thôi!" Nói rồi Bàn Tử lại chui vào túi ngủ.

Còn Tần Vũ thì tiện tay nhặt một đoạn dây leo lên, có vẻ nhàm chán mà bóp nát nó ra.

Thế nhưng khi bóp nát dây leo, anh lại phát hiện bên trong phần rỗng ruột của nó có một lớp dịch nhầy.

Sờ vào rất trơn, giống hệt dịch nhầy dưới lớp vỏ của một số loài thực vật.

Điều này không có gì lạ, rất nhiều thực vật đều có loại dịch nhầy này, ngửi vào còn có mùi tanh.

Nghĩ vậy, anh đưa ngón tay lên mũi ngửi.

Vừa ngửi, anh không khỏi toàn thân chấn động.

Dịch nhầy này ngửi không hề có mùi tanh, mà lại có một mùi hương nồng nặc.

Hơn nữa, mùi hương này dường như anh đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Một ý nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu, Tần Vũ không khỏi toàn thân chấn động.

Đây...

đây là cốt hương của Cấm bà!

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt không có nhiều thay đổi.

Anh nhìn mọi người, Tuyết Lỵ Dương cũng đã ngủ lại.

Lúc này xung quanh không có chuyện gì xảy ra cả.

Anh không nói gì, ngồi yên tại chỗ đợi nửa tiếng.

Đợi đến khi hơi thở của Tuyết Lỵ Dương cũng đều đặn, anh mới đứng dậy nói: "Tôi lên cây xem thử, cậu ở lại đây!" Giang Ninh sững người, không hiểu tại sao bây giờ anh lại muốn trèo cây.

Chương 2121

Nhưng anh ta cũng biết, Tần Vũ sẽ không giải thích với mình, nên cũng không hỏi thêm.

Tần Vũ đi đến dưới gốc cây lớn gần đó, rất nhanh đã trèo lên.

Trên cây này có rất nhiều dây leo quấn quanh.

Tần Vũ rút dao găm ra rạch một vài dây, gần như mỗi dây bên trong đều có loại dịch nhầy này, và mùi hương cũng giống nhau.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ cắt một miếng vỏ thân cây, mùi hương bên trong lại là mùi tanh bình thường.

Điều này chứng tỏ những dây leo này và rễ của cây lớn rất có thể không ở cùng một chỗ.

Tần Vũ nắm lấy một trong những sợi dây leo để chứng thực suy nghĩ này.

Nếu thật sự là như vậy, thì rễ của sợi dây leo này e là còn ở rất xa.

Nhưng theo lý thì dây leo không thể mọc dài đến thế được.

Nghĩ vậy, anh liền nắm lấy một sợi dây leo rồi kéo lên.

Không ngờ chỉ dùng chưa đến năm phút, sợi dây leo này lại thật sự bị anh kéo ra.

Nhìn hai đầu, Tần Vũ ngây người.

Hai đầu của sợi dây leo này lại đều có dạng đóng vảy.

Hoàn toàn không có rễ.

Nhưng làm sao có thể chứ?

Dây leo không có rễ, chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao?

Sao lại sống khỏe như thực vật được.

Tim của Tần Vũ bắt đầu đập thình thịch.

Anh ép mình phải bình tĩnh lại, sau đó lại tìm một sợi dây leo khác để thử nghiệm.

Không ngờ lần này chưa đến ba phút đã rút được sợi dây leo ra, và kết quả vẫn y như cũ.

Trên cây lớn trước mặt có ít nhất mười mấy sợi dây leo quấn quanh.

Anh đứng dậy rút từng sợi một ra.

Nhưng cho đến khi tất cả dây leo trên cây này đều bị rút hết, anh vẫn không tìm thấy một sợi dây leo nào có rễ.

Thấy vậy, Tần Vũ hoàn toàn hiểu ra.

Loại dây leo này e rằng không phải thực vật.

Làm gì có thực vật nào không mọc trong đất, không có rễ sinh trưởng dưới đất thì còn gọi là thực vật sao?

Tần Vũ định xuống ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đặt lên vai mình, rất nhẹ, giống như một cành cây.

Nhưng anh nhớ sau lưng mình không có cành cây nào, hơn nữa thứ đó lại còn đang động đậy.

Tần Vũ không dám cử động lung tung, đứng yên tại chỗ, ngay cả hơi thở cũng nín lại.

Rất nhanh, anh nhìn thấy một thứ giống như xúc tu màu trắng từ sau lưng anh từ từ ngọ nguậy chui ra.

Thứ đó toàn thân trắng như tuyết, giống hệt xúc tu của ốc sên, huơ

huơ trong không khí để thăm dò.

Chẳng mấy chốc, thứ đó lại bò về phía một sợi dây leo trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, thứ này dường như rất dài, đã có hơn một mét thò ra ngoài để tìm dây leo, mà trên vai mình vẫn còn.

Tần Vũ không dám động, nhìn chằm chằm vào thứ đó.

Không ngờ nó lại nhanh chóng chui vào khe hở bên trong sợi dây leo.

Và khi nó chui vào, sợi dây leo đó lại bắt đầu ngọ nguậy, giống như sống lại vậy.

Thấy cảnh này, Tần Vũ mới hiểu ra tại sao những sợi dây leo này không có rễ, tại sao dây leo không có rễ mà vẫn còn sống.

Hóa ra tất cả đều do thứ giống như sợi chỉ trắng này giở trò.

Thứ này toàn thân trắng muốt, nhưng trên đó có một lớp dịch nhầy.

Có lẽ dịch nhầy bên trong dây leo chính là do những thứ này để lại.

Mà sợi dây leo đó có lẽ vốn dĩ không phải là dây leo, mà là một loại vỏ cứng.

Lấy một ví dụ.

Nếu những sợi chỉ trắng này dựa vào lớp vỏ dây leo này để tăng cường sức mạnh cho bản thân, từ đó lợi dụng những dây leo này để đi săn mồi và sinh tồn, thì giữa chúng chắc chắn tồn tại một mối quan hệ nào đó.

Thứ nhất, dây leo và sợi chỉ trắng là hai loại sinh vật khác nhau.

Giữa chúng chỉ là mối quan hệ cộng sinh giúp đỡ lẫn nhau.

Chương 2122

Thứ hai, cả hai thực ra chỉ là một thứ.

Dây leo rất có thể là do chính những sợi chỉ trắng này tự tạo ra.

Phương pháp tạo ra cụ thể thì tự nhiên là không biết.

So sánh hai mối quan hệ này, khả năng thứ hai cao hơn.

Bởi vì khả năng thứ nhất không thực tế lắm, nếu dây leo này là thực vật, không có lý nào lại phát triển đến mức có thể tồn tại mà không cần đến đất.

So sánh ra, Tần Vũ thà tin vào khả năng thứ hai hơn.

Loại dây leo này chính là do những sợi chỉ trắng này tự tạo ra.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Tần Vũ.

Anh lập tức kết luận, chắc chắn là khả năng thứ hai.

Và dường như để chứng thực cho suy đoán của anh, chỉ thấy lúc này những sợi dây leo được sợi chỉ trắng điều khiển đột nhiên dừng lại.

Sợi chỉ trắng quay trái quay phải, dường như đang ngạc nhiên tại sao những sợi dây leo ở đây lại biến mất?

Những dây leo này đều đã bị Tần Vũ ném xuống dưới gốc cây.

Tiếp đó, Tần Vũ kinh ngạc nhìn thấy.

Những sợi chỉ trắng đó không tìm thấy dây leo khác, quả nhiên trên thân bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Chất lỏng màu đen từ bên trong cơ thể trắng như tuyết tuôn ra, rất nhanh đã thành hình một lớp vỏ ngoài màu đen giống như dây leo.

Tuy nhiên, phần mới hình thành trông rất mềm, còn bị biến dạng khi bị ép.

Nhưng e là rất nhanh sẽ trở nên cứng rắn.

Tần Vũ thấy vậy, cả người đã chết lặng.

Cái thứ này tuyệt đối không phải thực vật!

Đây là một loại sinh vật!

Hoặc nói đây là một thứ nằm giữa sinh vật và thực vật.

Ví dụ như cây ăn thịt người mà anh từng thấy trong mộ Hiến Vương, những sợi thịt màu đỏ trên đó và thứ này rất giống nhau.

Chỉ có điều, loại này dường như có sức tấn công kém hơn sợi thịt màu đỏ một chút.

Sợi thịt màu đỏ thấy người là lao tới, còn loại này dường như không có thói quen lao vào người.

Tần Vũ rút dao găm ra, một nhát chém xuống, trực tiếp chặt đứt đoạn dây leo vừa hình thành thành hai khúc, cả sợi chỉ trắng bên trong cũng bị chặt đứt.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là sợi chỉ trắng bị chặt đứt lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Hai đoạn đứt lìa vẫn đang ngọ nguậy.

Chưa đầy vài giây, chúng lại chạm vào nhau, rất nhanh lại lành lại.

Tần Vũ thấy vậy, đã ý thức được sự việc không ổn.

Những thứ này tuy không lao vào người, nhưng lại càng phiền phức hơn, một khi để lớp vỏ dây leo cứng lại, không có vài nhát dao thì căn bản không chặt đứt được.

Mà những thứ này lại không ngừng tràn tới, nếu bao vây bạn, bạn căn bản không có chỗ nào để trốn!

Nghĩ đến đây, Tần Vũ chuẩn bị xuống gọi mọi người dậy.

Nhưng đúng lúc này, phía dưới lại truyền đến tiếng hét của Giang Ninh. "Mau tỉnh lại, có chuyện rồi!" "Mấy cái dây leo này sống lại rồi!" Tần Vũ nghe vậy định xuống ngay, nhưng khi nhìn ra xa, sắc mặt anh không khỏi biến đổi.

Anh đang ở trên cây, nhìn ra xa, chỉ thấy trên đỉnh núi tối đen, từng sợi chỉ trắng trong đêm tối như mang theo ánh sáng trắng, dày đặc chi chít tràn từ đỉnh núi xuống.

Có thể tưởng tượng được có bao nhiêu sợi chỉ trắng đang tràn xuống.

Đơn giản là một bữa tiệc thịnh soạn bắt đầu!

Những thứ này ban ngày không thấy bóng dáng, đến tối mới bắt đầu ra ngoài kiếm ăn!

Tần Vũ không dám chậm trễ, lập tức nhảy xuống cây.

Vừa xuống dưới, anh đã thấy cả khu cắm trại lúc này đã bị dây leo bò đầy.

Bàn Tử lúc này cũng đã bò dậy, vác mã tấu hét lên: "Sao lại thành tinh thế này, mấy cái dây leo này là thứ gì vậy?" Tần Vũ vừa định nhắc nhở về vấn đề của những sợi dây leo này, đột nhiên thấy một trong số chúng di chuyển rất nhanh, quất về phía Bàn Tử.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, ngực đã bị đập mạnh một cái, cả người trực tiếp ngã xuống đất.

Tần Vũ thấy vậy, sắc mặt thay đổi.

Hóa ra không phải những sợi dây leo này di chuyển chậm, mà là chỉ khi sợi chỉ trắng hoàn toàn tiến vào bên trong dây leo, sức sát thương của chúng mới được thể hiện đầy đủ.

Chẳng trách cả ngọn núi im phăng phắc, ngay cả một tiếng chim hót cũng không có, e là đều đã bị những sợi dây leo này siết chết cả rồi. "Tiểu ca, tình hình thế nào?" Bàn Tử đứng dậy ôm ngực hỏi.

Chương 2123

Tần Vũ sắc mặt khó coi nói: "Mau xuống núi!

Thứ này ăn thịt!" "Hả?

Ăn thịt?

Thịt bò khô bọn này mang theo còn không đủ ăn nữa là!" Bàn Tử nghe vậy rất không vui.

Nhưng ngay sau đó anh ta đã phản ứng lại, nuốt nước bọt vội nói: "Tiểu ca, không lẽ thứ cậu nói là ăn thịt người chứ!" "Chỉ cần là thịt thì đều ăn, tóm lại là chắc chắn không ăn chay, nếu không mấy cái cây này đã bị xử lý từ lâu rồi!" Tần Vũ hét lên, đồng thời kéo Ngô Bất Chính chạy đi.

Mọi người thấy vậy đâu còn dám chần chừ, ai nấy vơ lấy hành lý rồi chạy.

Thế nhưng cùng lúc đó, trong những lùm cây xung quanh, tiếng động vang lên như mưa bão, rào rào vang lên từ bốn phương tám hướng.

Tần Vũ thấy vậy vội hét lên: "Drone!

Mau thả drone ra!" Bàn Tử nghe vậy vừa chạy vừa lấy drone từ trong ba lô ra ném đi.

Chiếc drone này là một loại máy móc mới nhất mà họ được trang bị, chủ yếu là để phòng trường hợp bị mắc kẹt ở một nơi nào đó không ra được, để dùng thứ này ra ngoài báo tin.

Drone có hai chế độ, một là chế độ tự động và một là chế độ thủ công, có thể do thành viên trong đội điều khiển hoặc do trung tâm điều khiển từ xa.

Ở chế độ tự động, drone sẽ tìm nguồn tín hiệu gần nhất, còn khi có tín hiệu sẽ tự động đi theo mọi người.

Đây là thứ mà tổ chương trình đã chi rất nhiều tiền để chế tạo.

Lúc này người ở hiện trường làm gì có thời gian điều khiển drone.

Vừa thả ra, lập tức đã có người ở trung tâm điều khiển tiếp nhận.

Đồng thời một giọng nói cũng truyền ra từ drone: "Alo alo, đây là trung tâm điều khiển, cần tôi phối hợp với các anh thế nào!" Đối phương nói qua loa của drone. "Lên trời!" Tần Vũ hét lên.

Đối phương cũng không nhiều lời, lập tức điều khiển drone bay lên không trung.

Gần như cùng lúc đó, cả nhóm và những người trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Qua góc nhìn của drone, tất cả mọi người đều thấy, lúc này trên cả hòn đảo là một mảng ánh sáng trắng, giống như cả ngọn núi bị tuyết trắng bao phủ.

Dưới màn đêm, vô số tuyết trắng tựa như những dòng nước, từ trên đỉnh của hòn đảo lan tràn xuống dưới.

Càng gần phía trên, ánh sáng trắng càng đậm đặc, thậm chí đã không còn nhìn thấy kẽ hở.

Mà càng gần phía dưới thì càng phân tán, thậm chí còn có thể thấy được cảnh tượng từng vệt sáng trắng đang ngọ nguậy.

Toàn bộ người trong phòng livestream đều chết lặng.

Thậm chí một số người mắc chứng sợ lỗ, sợ dày đặc còn không dám nhìn.

Còn tại hiện trường, Bàn Tử và những người khác nhìn thấy cảnh đó cũng lập tức đứng sững tại chỗ.

Tần Vũ kéo Ngô Bất Chính đã chạy được mấy mét, thấy vậy liền hét lên: "Mau chạy đi, những vệt sáng trắng đó đều là chúng nó!" Bàn Tử hoàn hồn, vội nói: "Cậu biết sao không nói sớm?" "Tôi vừa mới xuống, làm gì có thời gian?" Tần Vũ bất lực nói.

Mọi người nghe vậy, dưới chân hoàn toàn bung hết tốc lực.

Nhưng chạy được một lúc, họ phát hiện ra vấn đề không ổn.

Ngô Tam Tỉnh hét lên: "Không đúng, những vệt sáng trắng đó đã vượt qua phạm vi của chúng ta từ lâu rồi!" "Tại sao trước đó không tấn công chúng ta?" "Cái này còn không đơn giản sao?

Bọn chúng đang bao vây!" Bàn Tử hét lên.

Qua drone có thể thấy rõ, phạm vi bao phủ của những vệt sáng trắng này có nơi đã đến chân núi.

Chỉ có nơi họ vốn đi lên, vì không có nhiều thảm thực vật nên mới không có những thứ này.

Mà chỉ cần có nơi nào có thảm thực vật, gần như không có ngoại lệ, đều bị những thứ này bao phủ.

Nhưng kỳ lạ là, những thứ này lại chỉ không bao vây nơi họ đang đứng, giống như đã bỏ quên nơi này vậy, tạo thành một lỗ hổng.

Tình hình này quả thực giống như Bàn Tử nói, đây chính là bao vây! "Bọn chúng bao vây chúng ta làm gì?" Giang Ninh hỏi.

Bàn Tử cạn lời nói: "Cái này còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là để giết chúng ta rồi!" "Cậu ngốc như vậy sao sống được đến giờ?" "Nhưng bọn chúng dường như chỉ lượn lờ xung quanh chúng ta mà không đến đây?" Giang Ninh nói. "Đồ ngốc, cậu nhìn lộ trình này xem, phía trước là vực sâu, nó muốn chúng ta nhảy xuống đó!" Bàn Tử mắng.

Giang Ninh sững người, quả nhiên nhìn thấy hướng hình thành của những vệt sáng trắng này, rõ ràng phía trước có một lỗ hổng.

Muốn thoát thân chỉ có thể đi về hướng này. "Vậy làm sao bây giờ?

Đột phá vòng vây thôi!" Giang Ninh nói, đồng thời quay người chạy về hướng xuống núi.

Nhưng anh ta vừa chạy vào giữa hai cái cây, lập tức thấy hai bóng đen vụt qua, quất về phía ngực anh ta.

Giang Ninh thân thủ cũng rất giỏi, một cú lộn ngược ra sau đã trực tiếp né được.

Chương 2124

Sau đó liền thấy vô số dây leo lúc nhúc sau gốc cây lớn, rõ ràng là không định để họ đi chệch hướng. "Mau nghĩ cách đi!" Giang Ninh nhìn mọi người lo lắng nói.

A Hắc bên cạnh đột nhiên nói: "Chúng ta không đi thì sao?

Mấy cái dây leo đó có thể làm gì chúng ta?" Mọi người sững người, chưa kịp trả lời, đã thấy một sợi dây leo phía sau đuổi tới.

Trong nháy mắt đã quấn lấy mắt cá chân của A Hắc, nhấc bổng cả người anh ta lên rồi quăng về phía trước. "Pằng!

Pằng!" Phan Tử bắn hai phát súng làm đứt sợi dây leo, A Hắc mới rơi xuống.

Phan Tử nói: "Đây chính là kết cục!" "Xem ra không được rồi, phải dùng thuốc nổ thôi!" "Cậu điên rồi, thuốc nổ vừa châm lửa đốt cháy nơi này, chúng ta e là chưa chạy thoát đã bị thiêu sống!" Giang Toán hét lên.

Nhưng Bàn Tử nghe vậy đã lấy ra một bó thuốc nổ nói: "Thế cũng còn hơn là bị ngã chết, hơn nữa chạy nhanh cũng chưa chắc đã bị thiêu chết!" "Đây là đảo, xung quanh đều là nước, cùng lắm thì nhảy xuống nước trốn!" "Đến đít còn lo không xong, mấy người còn quan tâm ngày mai thế nào à, muốn chết thì các người ở lại đi!" "Bàn gia đi trước đây!" Nói xong, Bàn Tử giật dây cháy chậm, ném thuốc nổ vào gốc cây lớn bên cạnh. "Ầm!" Theo một tiếng nổ lớn, hai cây đại thụ lập tức đổ rạp.

Lửa cũng bùng lên ngay tức khắc.

Nhưng những cây này đều là cây tươi, muốn cháy lớn cũng không dễ.

Mọi người thấy ngọn lửa không lớn, hơn nữa những dây leo chặn đường bên cạnh đã bị nổ ra một lỗ hổng.

Ai nấy không dám chậm trễ, quay người lao vào lỗ hổng đó.

Còn những sợi dây leo lúc này như phát điên, lao về phía họ.

Bàn Tử không còn cách nào khác, đành phải ném ra thêm một gói thuốc nổ nữa.

Lần này lại nổ tung rất nhiều dây leo.

Cùng lúc đó, phía sau họ, ngọn lửa dưới sự cuốn theo của gió đêm cũng bắt đầu có dấu hiệu lan rộng.

Bàn Tử vừa định lấy ra gói thuốc nổ thứ ba, thì nghe Ngô Tam Tỉnh hét lên: "Giữ lại một ít, đừng dùng nữa!" "Dùng hết là không còn đâu, mấy cái dây leo đó đi dập lửa rồi!" "Mau chạy đi!" Mọi người nghe vậy vội nhìn vào màn hình drone.

Quả nhiên thấy, những sợi dây leo lúc này như bị kinh hãi, tất cả đều lao về khu vực đang cháy, dường như vô cùng sợ lửa.

Mọi người không dám dừng lại chút nào, tranh thủ chút thời gian này, vội vàng chạy xuống chân núi.

Phía sau rất nhanh đã truyền đến tiếng đập bôm bốp.

Những sợi dây leo lúc này như biến thành lính cứu hỏa, điên cuồng lao vào nguồn lửa.

Không lâu sau đã thật sự dập tắt được lửa.

Nhưng lúc này mọi người cũng đã thuận lợi chạy đến chân núi.

Lúc này quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên cả hòn đảo, một mảng ánh sáng trắng.

Gần như không có nơi nào mà những vệt sáng trắng này không thể bao phủ.

Mà trên dãy núi, chỉ có một nơi tối om, chính là vị trí của cái hố sâu khổng lồ đó.

Cũng chỉ có nơi này là không bị những vệt sáng trắng kia bao phủ.

Bàn Tử chạy đến thở hổn hển, nói: "Tôi... tôi nói này, cái thứ này rốt cuộc là gì vậy!" "Không biết!" Tần Vũ lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đột nhiên nói: "Đây rất có thể là, là Điện bách!" "Điện bách?

Điện bách là gì?" Bàn Tử hỏi, mọi người cũng đều tỏ vẻ khó hiểu.

Cái gọi là Điện bách thực ra là một loại cây ăn thịt hư cấu.

Trên mạng, những ghi chép về loại cây ăn thịt này phần lớn đều nói nó ở đảo Java, Indonesia.

Tuyết Lỵ Dương cũng không nghiên cứu nhiều về loại này, vì bản thân nó là hư cấu, một phóng viên tạp chí địa lý như cô tự nhiên không nghiên cứu sâu.

Nhưng cô từng thấy một số bản vẽ mô hình về Điện bách.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng trên đảo, cô không khỏi nhớ đến loại cây ăn thịt này. "Loại Điện bách này trong tài liệu ghi chép có hình dạng giống cây liễu, có rất nhiều cành!" "Rất giống với cây ăn thịt khổng lồ trước mắt!" "Nhưng cũng có một số điểm khác biệt, nếu nhất định phải nói thứ này là Điện bách, thì rất có thể là do nó đã tồn tại quá lâu, hoặc là môi trường địa lý ở đây đã khiến nó xảy ra một loại biến dị nào đó!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán ban đầu, rốt cuộc có phải là loại này hay không thực ra vẫn cần phải khảo chứng!" Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Tuy không thể chắc chắn trăm phần trăm thứ này là Điện bách, nhưng có một cái tên ít nhất cũng tốt hơn là không biết gì.

Hơn nữa quan trọng nhất là, họ đều đã bình an xuống núi.

Bây giờ cũng đã biết một số nguy hiểm trên hòn đảo cô độc này.

Còn về việc đi tiếp theo như thế nào, e là phải lên kế hoạch lại từ đầu.

Lúc này đã qua giờ Tý.

Mọi người rất mệt mỏi, vì vậy liền nghỉ ngơi tạm ở chân núi, đợi sáng mai tính tiếp...

Chương 2125

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, khi Tần Vũ tỉnh dậy, chỉ có Tuyết Lỵ Dương đã dậy.

Cô đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

Tần Vũ nhìn xung quanh, trên mặt biển sóng không lớn không nhỏ, có cảm giác gió nhẹ thổi qua mặt.

Nhưng kỳ lạ là, anh đứng trên đảo hoang mà lại không cảm nhận được bất kỳ động tĩnh nào.

Chỉ cảm thấy có gió thổi tới, nhưng mọi thứ xung quanh thực sự không có dấu hiệu của gió.

Mây trên trời không trôi theo gió, trông rất kỳ lạ.

Mọi người lục tục tỉnh dậy.

Sau khi ăn sáng, họ tập trung lại cùng nhau, bàn bạc cách giải quyết tiếp theo.

Hanh Đặc lên tiếng trước tiên: "Tôi vẫn nói câu đó, phải lên núi!" "Cho nên phiền mấy vị nghĩ cách đi!" "Lên núi?

Lão gia tử, ông không muốn sống chúng tôi không cản, nhưng ông đừng nghĩ chúng tôi bắt buộc phải nghe theo ông!" Bàn Tử phản bác. "Tối qua ông sống sót xuống được đã là tạ trời tạ đất rồi, còn muốn lên núi, tôi thấy ông sống chán rồi!" "Cái cây Điện bách đó ban ngày lại không ra ngoài, hôm qua chúng ta ban ngày lên núi không phải không có chuyện gì sao?" Hanh Đặc nói.

Bàn Tử nghe vậy cười: "Đầu óc ông có vấn đề à!" "Hôm qua cả một ngày trời, ngay cả nửa sườn núi còn chưa lên tới!" "Trước khi trời tối còn phải xuống, chúng ta phải mất bao lâu mới lên được?" "Hơn nữa, ai có thể đảm bảo cái cây Điện bách đó ban ngày không tấn công người?" "Chúng ta bây giờ chỉ là ở khoảng cách xa thôi, ông lại gần thử xem, xem nó có nuốt chửng ông không!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Anh ta lại không ngốc, Hanh Đặc đã bao nhiêu tuổi rồi, nếu thật sự nhân lúc ban ngày lên núi mở đường, tối lại quay về, thì công việc khổ sai này chẳng phải đều do anh ta và Phan Tử làm hết sao.

Kế hoạch này nếu là Ngô Bất Chính nói thì còn được, dù sao cũng là anh em.

Nhưng ông Hanh Đặc này là cái thá gì? "Được rồi Bàn Tử!" Ngô Bất Chính lên tiếng. "Lão gia tử, ông cứ nói lối vào ở trên đỉnh núi, ít nhất cũng phải đưa ra chút bằng chứng chứ!" "Ông cũng không cho chúng tôi xem bằng chứng, chỉ nói lối vào ở trên đỉnh, chỉ dựa vào mấy câu nói đó mà muốn chúng tôi bán mạng cho ông à?" "Ngài học cái trò tay không bắt sói này từ ai thế ạ?" "Tôi không có ý muốn các người bán mạng cho tôi, Giang Ninh và A Hắc đều có thể đi cùng các người!" "Nhưng lộ trình này là không thể thay đổi!" Hanh Đặc nói.

Giang Ninh hiển nhiên là một mực nghe theo Hanh Đặc.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh và Tần Vũ thì không cố chấp như vậy.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tôi nói này lão gia tử, chuyện lên đỉnh núi hay không chúng ta khoan vội kết luận!" "Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, để drone bay lên xem tình hình rồi quyết định, thế nào?" Mọi người nghe thấy cách này đều cảm thấy không tồi.

Ít nhất là lên xem tình hình trước rồi nói.

Lỡ như trên đó dây leo chằng chịt, lúc đó dù muốn lên cũng là một công trình lớn.

Dựa vào mấy người họ mở đường thủ công, thì phải đến năm nào tháng nào mới xong.

Hanh Đặc gật đầu, cũng đồng ý với cách này.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho Phan Tử đi sắp xếp.

Phan Tử gật đầu lập tức đi liên lạc với người điều khiển trung tâm, lấy lại quyền điều khiển.

Nhưng anh ta không biết điều khiển, nên để Ngô Bất Chính thao tác.

Ngô Bất Chính cũng không nhiều lời, lập tức khởi động drone, bay thẳng một mạch lên đỉnh núi.

Người trong phòng livestream rất hứng thú với cây Điện bách này.

Lúc này đều đang dán mắt vào màn hình, căng thẳng theo dõi.

Phải nói rằng, có sự tham gia của drone đã khiến việc giải quyết nhiều vấn đề trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Khi drone tiếp cận đỉnh núi, mọi người thấy, càng gần đỉnh núi, số lượng dây leo càng nhiều.

Thậm chí có nơi cả cây đều bị dây leo bò kín.

Nhưng Hanh Đặc nói cũng đúng.

Ban ngày, những sợi chỉ trắng đó dường như đều đã co lại, chỉ để lại vô số dây leo nằm rải rác trên đảo.

Nhưng nhìn thấy nhiều dây leo như vậy, mọi người đều phát sầu.

Muốn mở đường đi lên, gần như là điều không thể.

Drone rất nhanh đã tiếp cận đỉnh núi.

Và khi đến gần đây, mọi người quả nhiên thấy, trên đỉnh núi này lại có một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc.

Trước đó ở chân núi và sườn núi hoàn toàn không nhìn thấy.

Nếu không nhờ drone, e là không đến được đỉnh núi thì sẽ không bao giờ thấy được cảnh tượng này.

Hóa ra, trên đỉnh núi của hòn đảo này lại có một vùng lõm giống như miệng núi lửa.

Vùng lõm có phạm vi ít nhất mười mấy mét, xung quanh là một vòng tường đá.

Bên trong lõm xuống khoảng bảy tám mét.

Và bên trong vùng lõm, mọc một cây đại thụ cao bảy tám mét, ngọn cây vừa ngang bằng với đỉnh núi.

Chương 2126

Khi drone đến gần, mọi người thấy cành của cây đại thụ này toàn bộ lại có màu trắng.

Hơn nữa từng lớp thứ gì đó giống như màng mỏng màu trắng bao phủ trên thân cây, trông có phần giống một đóa hoa hình bầu dục màu trắng.

Thế nhưng khi khoảng cách ngày càng gần, mọi người dần phát hiện ra, đó căn bản không phải là đóa hoa trắng gì cả, mà là do từng sợi chỉ trắng kết hợp lại với nhau tạo thành.

Tổng thể trông giống như một đóa hoa trắng, nhưng thực ra đều là những sợi chỉ trắng dày đặc chi chít.

Những sợi chỉ trắng này xếp thành hàng treo trên cây, giống như những cánh hoa, thỉnh thoảng lại ngọ nguậy, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Bàn Tử vội nói: "Mẹ kiếp, quả nhiên là một cây ăn thịt người!" "Nhưng làm gì có cây nào sống được trong miệng núi lửa chứ?" "Tham mưu trưởng Dương, tình hình này cô đã thấy bao giờ chưa?" Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh nhìn rõ, nhíu mày nói: "Miệng núi lửa này e là đã chết rất nhiều năm rồi!" "Mọi người nhìn xung quanh cái cây này, có một số cây bụi, điều này chứng tỏ nơi này đã có thực vật thích nghi sinh tồn được!" "Tần tiểu ca nói đúng, cây Điện bách này ăn thịt!" "Nếu không xung quanh sẽ không có nhiều thực vật sinh trưởng như vậy!" "Hơn nữa nhìn từ trên xuống cũng không tìm thấy lối vào!" "Nếu muốn từ đỉnh núi này đi xuống, chúng ta e là phải đào bật gốc cây Điện bách này lên!" "Con đường này quá nguy hiểm!" Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Ngay cả Hanh Đặc cũng không biết nên nói gì.

Ông ta cũng hiểu rõ, mọi người dù có liều mạng đào được cây Điện bách lên thì đã sao?

Nếu người đều chết hết, một mình ông ta đi vào cũng vô dụng!

Dù sao đây cũng mới chỉ là lối vào thôi.

Tình hình bên dưới, e là chỉ càng nguy hiểm hơn!

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh đột nhiên nói: "Đỉnh núi này không đi được, không có bất kỳ dấu vết động vật nào, e là vừa đến gần sẽ bị cây Điện bách giết chết!" "Hay là đi xem bên phía vực sâu trước đi, để drone bay qua xem, biết đâu ở đó có cửa!" Ngô Bất Chính gật đầu, đã dùng đến drone thì một lần thăm dò cho rõ ràng luôn!

Lập tức anh liền điều khiển drone bay về phía hố sâu.

Flycam bay thẳng về phía vực sâu.

Vị trí trong vực sâu này không dễ thăm dò cho lắm, Ngô Bất Chính bèn liên hệ với nhân viên điều khiển ở trung tâm để họ thao tác.

Dù sao thì so với cậu, những người này rõ ràng chuyên nghiệp hơn nhiều.

Sau khi quyền điều khiển được giao cho đối phương, màn hình trong phòng livestream cũng nhanh chóng hiện lên.

Mọi người thấy rằng, dưới sự điều khiển của đối phương, flycam đã nhanh chóng bay về phía vực sâu.

Vực sâu đó rốt cuộc sâu bao nhiêu, mọi người cũng không biết.

Trước đó chỉ có Phan Tử trèo lên ngọn cây, nhìn lướt qua một lượt.

Lúc này, khi flycam tiến lại gần, mọi người mới thực sự cảm nhận được cái hố sâu này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhìn vào, cả hố sâu bên dưới đều thăm thẳm không thấy đáy.

Khắp nơi đều là một màu đen kịt.

Hơn nữa, phần rìa gần phía trên của hố sâu còn mọc rất nhiều thảm thực vật rậm rạp, khiến cho cả hố sâu dường như không thấy được bờ mép.

Flycam bật đèn chiếu sáng, nhưng ánh đèn của nó ở đây chẳng khác nào không bật.

Phạm vi chiếu sáng thực sự quá hạn chế.

Khi flycam đi sâu vào, vách tường xung quanh hố sâu mới bắt đầu xuất hiện.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, lúc này qua flycam họ lại thấy trên vách tường xung quanh hố sâu lại có từng hàng lối đi được khoét vào.

Toàn bộ đều được xây dựng trên vách đá, giống như công trình đường hầm, kéo dài xuống phía dưới.

Và điều kỳ dị nhất là, bên trong những lối đi này lại còn xây rất nhiều nhà cửa.

Mỗi ngôi nhà đều dựa vào núi mà xây, tựa như được xây dựng từ bên trong lòng núi vậy.

Hơn nữa, những ngôi nhà này rõ ràng là có thể sử dụng được thật, chứ không phải chỉ là đồ trang trí.

Cửa của một vài ngôi nhà thậm chí còn đang mở.

Nhưng bên trong đen kịt một màu, chẳng nhìn thấy gì cả.

Phát hiện này khiến người trong phòng livestream lập tức kinh ngạc. 【Vãi chưởng, sao ở đây còn có nhà nữa vậy?】【Không lẽ là nhà của dã nhân thật à?】【Nói thừa thế?

Mới chỉ nghe dã nhân ở trong hang núi thôi, chứ chưa nghe dã nhân ở trong nhà bao giờ, thế thì còn là dã nhân nữa không?】【Cũng đúng, dã nhân mà ở trong nhà thì không phải dã nhân nữa rồi nhỉ?】【Đây chắc chắn không phải nhà của dã nhân, tôi nhớ trước đó lúc Tiểu ca họ nói chuyện phiếm có nói qua mà.】【Nói là dã nhân trên đảo đều thuộc tộc người lùn, người rất nhỏ.】【Nhưng các người nhìn những ngôi nhà này xem, đều là kích thước cho người bình thường ở mà.】Người trong phòng livestream thảo luận sôi nổi.

Mà tại hiện trường, Tần Vũ và mọi người cũng vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, thì ra con đường ở đây à!" "Lão Hanh, tin tức của ông cũng không chuẩn gì cả!" Hanh Đặc sắc mặt khó coi, còn Giang Ninh bên cạnh thì lườm Bàn Tử một cái, bảo hắn chú ý lời nói.

Bàn Tử bất mãn nói: "Sao?

Bàn gia nói sai à?

Nếu không phải lão Hanh cứ khăng khăng nói đường ở trên đỉnh núi, chúng ta có suýt bị đám dây leo kia giết chết không?" "Thật là, nói một chút cũng không cho!" "Được rồi Bàn Tử, bớt lời lại đi.

Đã tìm thấy những kiến trúc này rồi thì chúng ta đi xem thử đi!" "Phía trên không đi được thì đi phía dưới này!" Ngô Bất Chính lên tiếng.

Mọi người gật đầu, lập tức đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường.

Lúc này còn chưa đến trưa, thời gian vẫn còn rất dư dả.

Ban ngày, những dây leo màu trắng kia dường như đã chìm vào giấc ngủ, cho họ thêm thời gian.

Chương 2127

Để tiết kiệm thời gian, mọi người đi theo con đường lên núi hôm qua, đến nơi gần mép vực sâu nhất.

Sau đó mới đổi hướng, tiến về phía vực sâu.

Càng đến gần vực sâu, địa thế càng dốc xuống lợi hại.

Nhưng dây leo nhiều, cũng có thể bám vào chúng mà đi.

Flycam bay lượn trinh sát trên đầu, hy vọng có thể tìm được đường xuống.

Nhưng nơi này e là đã rất nhiều năm không có người qua lại, nên khắp nơi đều là dây leo và cỏ dại, e rằng dù có đường thật thì cũng đã sớm bị đám cỏ dại này che lấp rồi.

Bàn Tử và Phan Tử đi trước mở đường.

Rất nhanh, mọi người thấy phía trước con dốc nghiêng xuống, đột nhiên xuất hiện một khoảng đất bằng rộng chừng hai mét.

Vực sâu này quả nhiên không phải hình thành tự nhiên, hay nói đúng hơn là dấu vết đào đẽo nhân tạo ở đây rất rõ ràng.

Nền đất rộng hai mét bên cạnh vực sâu chính là minh chứng tốt nhất.

Bàn Tử nói: "Tay nghề này có hơi giống dân đạo mộ đấy, nền đất rộng hai mét dùng để chất đất đào ra là hợp lý nhất rồi!" "Nhưng cũng không thể có người đào ra một cái đạo động lớn như vậy được chứ?" Giang Toán cười nói.

Bàn Tử lười để ý đến hắn, bèn cầm gậy leo núi đi qua.

Ngô Bất Chính vội nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, bên dưới là vực sâu vạn trượng đấy, đừng để rơi xuống!" Bàn Tử xua tay ý bảo mình không sao.

Rất nhanh hắn đã đến mép vực.

Nhưng vừa nhìn xuống dưới, hắn đã suýt sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

Ngô Bất Chính cười nói: "Chính mình bị bệnh sợ độ cao mà không biết sao?" "Mọi người tìm xung quanh xem, có đường nào xuống không!" Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu tản ra tìm kiếm.

Nhưng mặt đất gần đó toàn là lá cây khô vàng, không hề thấy lối đi nào có thể xuống được.

Hơn nữa, những con đường bên dưới đều được khoét vào trong vách đá, muốn nhảy xuống cũng không thực tế cho lắm.

Lỡ như nhảy không tốt, có thể sẽ hy sinh oanh liệt ngay tại chỗ.

May mà khu vực này rất rộng, họ mới bắt đầu tìm kiếm, cũng không vội.

Mọi người đi vòng quanh khu vực rộng hai mét này, tìm chưa đầy nửa tiếng.

Cuối cùng, theo tiếng gọi của Tần Vũ, mọi người vội chạy qua.

Chỉ thấy Tần Vũ đang ngồi xổm trên mặt đất ở một bên, trước mặt anh là rất nhiều lá cây khô.

Nhưng khi Tần Vũ gạt lá cây ra, một tấm ván gỗ đã mục nát nghiêm trọng liền lộ ra.

Tấm ván đã mục thành màu đen, trông rất giòn.

Bàn Tử tiến lên dùng gậy leo núi lật tấm ván lên.

Chỉ thấy bên dưới quả nhiên lộ ra một cầu thang được đẽo bằng đá.

Cầu thang kéo dài xuống dưới, có lẽ thông thẳng đến hành lang trong vách đá bên dưới.

Mọi người nhìn nhau một cái, không chần chừ nữa, Bàn Tử đi đầu.

Lần lượt từng người một đi xuống.

Tần Vũ là người xuống cuối cùng.

Khi anh xuống được ba bốn bậc thang đá, má vừa vặn nhìn thấy vách đá trước mặt, anh bất giác nhíu mày.

Anh phát hiện những dấu vết đào đẽo nhân tạo này dường như có vấn đề.

Nhưng anh không nói, mà đi theo mọi người xuống trước.

Cả cầu thang đá cũng không nhiều, chỉ chừng mười mấy bậc.

Xuống đến dưới, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Cảm giác khi xuống đây so với lúc dùng flycam quan sát từ trên cao, quả thực là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mỗi một chi tiết được xây dựng ở đây đều mang dấu ấn của thời Hán.

Và quan trọng nhất là, chi tiết kiến trúc ở đây, rất nhiều chỗ lại có cả hoa văn trang trí.

Phải biết rằng, để đào ra một nơi như thế này, nhân lực vật lực tiêu hao là khó có thể tính toán.

Chỉ riêng việc điêu khắc những hoa văn này thôi e là đã mất rất nhiều thời gian.

Thế mà những người này lại thật sự điêu khắc lên đó.

Cảm giác đầu tiên cho người ta chính là, những người này không có việc gì làm hay sao?

Sao lại nhàn rỗi đến vậy?

Bàn Tử đã để mắt đến căn phòng gần nhất, chuẩn bị vào xem thử.

Tần Vũ lại đột nhiên lên tiếng: "Nơi này có chút vấn đề!" Bàn Tử nghe vậy vội rụt tay lại, hỏi: "Tiểu ca, có vấn đề gì vậy?" "Cậu mau nói đi, làm tôi sốt ruột chết đi được." Tần Vũ chỉ vào những dấu vết đào đẽo nhân tạo còn lại trên cầu thang và vách tường kiến trúc, nói: "Các người nhìn kỹ xem, công trình ở đây được xây từ dưới lên trên!" "Những người xây dựng nơi này, dường như đã từ vực sâu bên dưới leo lên từng chút một!" 【Từ vực sâu leo lên từng chút một?】【Trời đất, ghê vậy ba.】【Không đúng, tôi nhớ trước đó Tiểu ca có nói, quốc chủ của Đông Hạ quốc cũng là từ dưới đất bò lên mà.】【Chẳng lẽ người ở đây là họ hàng của Đông Hạ quốc?】【Đúng đúng, nói đến đây tôi cũng có ấn tượng, thật sự có khả năng này.】 Người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Chương 2128

Cũng không trách họ nghĩ vậy, chuyến đi Thiên Cung trước đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Lúc này Tần Vũ nói người ở đây là từ dưới đi lên, trong lòng họ không khỏi nghĩ đến Đông Hạ quốc.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Điều này không thể nào, chuyện của Đông Hạ quốc tôi cũng đã tìm hiểu qua!" "Nhưng các người có phát hiện không, kiến trúc ở đây là một thể thống nhất!" "Không có đặc điểm chênh lệch về niên đại, điều này cho thấy người xây dựng nơi này tuyệt đối là người Hán." "Đã không phải là dân tộc thiểu số, sao có thể liên quan đến Đông Hạ quốc được chứ?" "Và quan trọng nhất là, kiến trúc là kiểu Hán, vậy thì khả năng cao những người này đều là người Hán, điều này rõ ràng không có bất kỳ quan hệ gì với Đông Hạ quốc cả!" Mọi người nghe vậy đều có chút không hiểu.

Tuyết Lỵ Dương nói cũng có lý, nhưng phương pháp xây dựng ở đây không thể lừa người được.

Đừng nói là Ngô Bất Chính, ngay cả Bàn Tử, một Mô Kim Hiệu Úy xuống đất lâu năm, cũng có thể nhìn ra.

Phương thức kiến trúc ở đây đích thực là từ dưới đánh lên.

Từ những vết khắc trên vách tường là có thể thấy rõ.

Hơn nữa, một số chi tiết của nhà cửa cũng có thể nhận ra, những ngôi nhà càng gần lối vào thì chi tiết xử lý càng tốt.

Còn những ngôi nhà càng gần phía dưới, chi tiết xử lý lại càng kém.

Bàn Tử nhìn mà không thể chờ đợi được nữa, lên tiếng: "Tôi nói này, chúng ta đừng lề mề nữa được không?" "Cho dù người ở đây đều là từ địa ngục bò lên thì đã sao?" "Chúng ta đã đến đây rồi, không đi xem thử à?" Mọi người nghe vậy nhìn nhau, biết Bàn Tử nói cũng có lý.

Nhưng nơi này cụ thể thế nào, đều phải đi xem qua mới biết.

Cứ đứng đây đoán mò, quả thực không bằng vào thẳng trong phòng xem rồi nói sau.

Thế là mọi người không chần chừ nữa, đi về phía căn phòng gần nhất.

Phan Tử cầm dao găm, cùng Bàn Tử cẩn thận đi đến trước cửa.

Bàn Tử ra hiệu mình yểm trợ, bảo Phan Tử mở cửa xem thử.

Phan Tử cũng không nhiều lời, tiến lên dùng dao găm chèn vào cửa, rồi dùng sức.

Chỉ nghe tiếng "két két két", tiếng gỗ xoay chuyển vang lên.

Gần như cùng lúc, cánh cửa gỗ đã bị mở ra.

Và khi cửa gỗ mở ra, một luồng mùi khó ngửi liền xộc ra.

Mùi này rất giống mùi của những ngôi nhà cũ từ những năm 70, 80 bị bỏ hoang lâu ngày, có mùi của sự hoang tàn và bụi bặm.

Ngô Tam Tỉnh lấy đèn pin rọi vào.

Mọi người liền thấy, bên trong này lại rất sâu, ít nhất cũng sâu năm sáu mét.

Nhưng có thể nhìn thấy đáy, đó là một bức tường.

Mà ở hai bên, lại đặt rất nhiều giường tầng.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngẩn ra, trông khá giống ký túc xá sinh viên trong trường học.

Trên lối đi giữa các giường, đặt rất nhiều bàn.

Trên bàn chất đầy rác thải sinh hoạt và một số túi lớn.

Nhưng trên đó phủ đầy bụi, có thể thấy đã rất nhiều năm không có người ở.

Và trong đó, nổi bật nhất phải kể đến những tấm chăn bông đã mục nát mốc meo trên giường.

Nơi này rõ ràng trước đây là nơi giống như ký túc xá công nhân. "Vãi, nơi này không phải là viện nghiên cứu bí mật gì đó chứ!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không thể nào, mọi thứ ở đây đều làm bằng gỗ, ngay cả giường cũng vậy!" "Các viện nghiên cứu bí mật thời hiện đại, dù là lâu đời nhất cũng không thể nào toàn bộ đều dùng gỗ để làm!" "Nơi này nằm trên đảo, rất ẩm ướt, gỗ rất dễ mục nát!" Mọi người gật đầu, đúng là như vậy.

Nhưng tại sao kiến trúc ở đây lại kỳ quái như vậy? "Còn một khả năng nữa!" Đột nhiên Ngô Tam Tỉnh bên cạnh lại lên tiếng.

Mọi người không khỏi nhìn về phía ông.

Chỉ nghe Ngô Tam Tỉnh nói: "Ở đây từng có một hoạt động tập trung rất nhiều người!" "Số người đông đến mức phải xây dựng khu nghỉ ngơi ở đây!" "Và nơi làm việc có thể ở ngay bên dưới, nên mới xây khu nghỉ ngơi ở đây!" "Và nếu lời Tiểu ca nói là thật, công trình ở đây là từ dưới lên trên!" "Vậy thì hoặc là do người quá đông, các phòng bên dưới cũng đều có người ở!" "Hoặc là, thứ họ tìm kiếm ở đây rất nhiều!" "Nhiều đến mức, nhất thời không thể chuyển lên được, và rất nặng!" "Cho nên mới để hàng hóa ở dưới trước, người lên trên nghỉ ngơi, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian!" "Ví dụ như khai thác mỏ vàng chẳng hạn!" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy có lý.

Nhưng vùng ven biển này cũng chưa từng nghe nói gần đây có mỏ vàng mỏ bạc nào.

Những người ở đây năm đó rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì? "Đừng đoán mò nữa, xuống dưới xem là biết thôi!" Hồ Tư Lệnh nói.

Mọi người gật đầu, bắt đầu đi theo con đường xuống dưới.

Họ không bỏ qua bất kỳ căn phòng nào, mỗi căn đều mở ra xem.

Và kết quả đều tương tự.

Thậm chí trong một số phòng còn có xác chó, điều này cho thấy trước đây ở đây còn có người nuôi chó.

Và khi dấu vết hoạt động của con người ở đây xuất hiện ngày càng nhiều, người trong phòng livestream cũng lần lượt bắt đầu đoán.

Có người nói đây có thể là một căn cứ quân sự thời chiến.

Cũng có người nói nơi này có thể là một khu mỏ.

Chương 2129

Các ý kiến khác nhau, không ai có bằng chứng xác thực.

Nhưng phát hiện ở đây lại đủ để gây chấn động một thời.

Ai có thể ngờ rằng ở một nơi trông giống như một hòn đảo, lại có nhiều kiến trúc của con người đến vậy.

Mọi người đi theo con đường đá xuống dưới.

Đi suốt hai tiếng đồng hồ, cho đến trưa mới dừng lại nghỉ ngơi.

Và đi suốt một đoạn đường, phát hiện ra toàn là những thứ này, ngoài ra không có phát hiện nào khác.

Bàn Tử không khỏi oán giận: "Vãi, mẹ nó đây đâu phải đến tìm báu vật, đây rõ ràng là đến tham quan khu ký túc xá cũ mà!" "Mà còn là loại ký túc xá chưa bao giờ dọn dẹp vệ sinh nữa chứ!" Ngô Bất Chính bưng một cốc nước, đứng ở mép hành lang.

Mép hành lang đều có lan can đá cao khoảng một mét.

Rất nhiều hoa văn cũng được điêu khắc trên đó.

Ngô Bất Chính nhìn một lúc rồi nói: "Tình hình ở đây rất phức tạp, rốt cuộc là ai đã xây dựng một công trình khổng lồ như vậy ở đây?" "Họ ở đây, rốt cuộc muốn tìm thứ gì?" Ngay khi Ngô Bất Chính đang suy nghĩ, Bàn Tử bên cạnh lại đi tới nói: "Tôi nói này, cứ đi xuống thế này không phải là cách, hay là chúng ta bắn pháo sáng xuống xem thử?" "Cứ mò mẫm đi xuống thế này lãng phí thời gian quá!" Mọi người cảm thấy có lý.

Nhân lúc flycam vẫn còn tín hiệu, không bằng thử xem có thể thấy được tình hình bên dưới không.

Phan Tử lập tức lấy ra một quả pháo sáng, bắn lên trời rồi để nó rơi xuống.

Để tránh pháo sáng rơi quá nhanh, nên không thể bắn thẳng xuống, mà phải để nó rơi tự do.

Khi pháo sáng được bắn ra, lập tức mọi thứ trong hố sâu đều bắt đầu trở nên rõ ràng.

Mọi người bắt đầu nhìn xuống dưới.

Một tầng, hai tầng, ba tầng!

Khi pháo sáng chiếu sáng đến tầng thứ tư, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì họ lại thấy, từ tầng thứ tư trở đi, trên hành lang đá xung quanh lại bắt đầu xuất hiện rất nhiều bóng người đang đứng.

Những bóng người này đứng đó bất động như những bức tượng điêu khắc.

Trông như tượng gốm, cũng rất giống tượng đá!

Pháo sáng rất nhanh đã rơi xuống không còn thấy nữa.

Flycam cũng không thể mạo hiểm bay qua!

Mọi người nhìn nhau, lập tức không còn tâm trạng nghỉ ngơi nữa.

Rõ ràng đều muốn đi xem những bóng người đó rốt cuộc là người hay là quỷ. "Tôi nói, đi thôi!" Bàn Tử thấy vậy liền nói.

Mọi người gật đầu, không nghỉ ngơi nữa, tiếp tục đi xuống dưới.

Phát hiện ra kiến trúc giống như ký túc xá ở đây bản thân đã có chút không đúng rồi.

Bây giờ lại phát hiện ra cả bóng người.

Mọi thứ ở đây dường như đều vô cùng bất thường.

Mọi người nhanh chóng đi theo lối đi xuống.

Rất nhanh đã nhìn thấy bóng người kia.

Lúc này khoảng cách đã gần hơn một chút, có thể đại khái nhìn ra đó đúng là một bức tượng điêu khắc, chứ không phải người.

Nhưng bức tượng này có chút kỳ lạ.

Bởi vì chiều cao của bức tượng có vẻ có vấn đề.

Tỷ lệ cơ thể của bức tượng này có chút không cân xứng.

Nửa thân trên rõ ràng ngắn hơn người bình thường, còn nửa thân dưới lại dài quá mức.

Hình dáng này trông như cả người đang đi trên cà kheo vậy.

Bàn Tử kinh ngạc hô lên: "Tượng này ai tạc vậy?

Tỷ lệ này sắp bằng người ngoài hành tinh rồi!" Giang Ninh bên cạnh đứng gần nhất, nói: "Đừng nói bừa, những bức tượng này làm không có vấn đề gì, các người nhìn chân nó xem, đang đạp lên một đoạn gì đó kìa!" Mọi người sững sờ, vội nhìn vào chân bức tượng.

Quả nhiên phát hiện, trên chân bức tượng lại đang đạp lên một đoạn gì đó giống như cột đá, nhưng bên ngoài còn bọc một lớp đất.

Ngô Bất Chính ngồi xổm xuống dùng tay sờ sờ, rất kỳ lạ: "Đây là đất sét pha cát mịn, thường dùng để chế tạo khuôn mẫu!" "Thứ dưới chân bức tượng này là khuôn mẫu!" "Xem ra bức tượng này được sản xuất hàng loạt bằng khuôn mẫu!" Ngô Bất Chính có chút hiểu biết về kiến trúc.

Mọi người nghe phân tích của cậu, đều không khỏi ngẩn người. "Đất sét pha cát mịn?

Khuôn mẫu?" "Vãi, nơi này không lẽ thật sự là khu mỏ vàng gì đó à?" "Tôi nghe nói ngày xưa vận chuyển vàng, chính là niêm phong vàng trong tượng gốm đấy!" "Nơi này trông giống như một xưởng khai thác và gia công vàng vậy!" Bàn Tử nói.

Mọi người lại cảm thấy không thể nào.

Vẫn là câu nói đó, nếu gần đây thật sự là một xưởng gia công vàng, thì e là nơi này đã sớm giàu lên rồi.

Chương 2130

Hơn nữa, địa phương cũng không thể không có chút tin đồn nào về xưởng gia công vàng.

Tần Vũ lúc này đặt lòng bàn tay lên bức tượng, rất nhanh liền nói: "Bức tượng này rỗng, bên trong có đồ!" "Thấy chưa, Bàn gia dám nói như vậy, chắc chắn là có lý do, thế nào, lần này tin chưa!" Bàn Tử đắc ý nói.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh lại lắc đầu nói: "Cậu đừng vội mừng quá, thứ này chúng ta trước đây đã từng thấy rồi!" "Tuyệt đối không có vàng gì đâu!" "Từng thấy?" Bàn Tử sững sờ, hắn tự hỏi sao thứ này trông có vẻ quen mắt.

Lúc này được Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở, hắn cũng cảm thấy thứ này càng nhìn càng quen, hình như thật sự đã từng thấy ở đâu đó.

Mà Ngô Bất Chính bên cạnh cũng đã nhận ra, kinh ngạc hô lên: "Đây... những thứ này rất giống tượng thi thể người lùn!" "Không sai, những thứ này gần như giống hệt những thi thể người lùn đó!" Hồ Tư Lệnh cũng lên tiếng.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác không biết chuyện về thi thể người lùn, nghe vậy đều có chút khó hiểu nhìn mọi người.

Hồ Tư Lệnh kể lại cho họ chuyện tình cờ phát hiện ra huyết thi người lùn.

Đương nhiên, chuyện dưới giếng không nói, chỉ nói là ở thôn Song Long tình cờ phát hiện ra những thứ này.

Bên trong mỗi bức tượng, rất có khả năng đều là một cỗ huyết thi người lùn.

Phan Tử không tin lắm, nói: "Người đã bị đúc thành tượng rồi, còn có thể biến thành huyết thi sao?" "Tam gia, có muốn phá một cái ra xem không?" Ngô Tam Tỉnh tuy cũng không tin lời của Hồ Tư Lệnh lắm, nhưng vì giữ thể diện nên không đồng ý.

Dù sao thì bây giờ ba bên bề ngoài trông như, ông và Tần Vũ vẫn là một phe.

Nghi ngờ lời của Hồ Tư Lệnh không phải là hành động khôn ngoan.

Mà Giang Ninh và những người khác rõ ràng không có nhiều băn khoăn như vậy.

Giang Ninh tiến lên nói: "Các người nói ở đây có huyết thi người lùn, không bằng mở ra xem thẳng, như vậy có sức thuyết phục hơn!" Rõ ràng Giang Ninh và những người khác không tin.

Mà Hanh Đặc đứng bên cạnh, không có ý định lên tiếng, hiển nhiên cũng đã ngầm chấp nhận hành động của Giang Ninh.

Bàn Tử nói: "Các người muốn mở cũng không phải không được, nhưng lát nữa có chuyện gì tự mình giải quyết, chúng tôi không có thời gian ở đây gây rối với các người đâu!" "Tự nhiên không cần cậu lo!" Giang Ninh lạnh nhạt nói.

Bàn Tử thấy vậy khịt mũi coi thường, cũng không nói thêm nữa.

Lập tức gọi Tần Vũ và mọi người tiếp tục đi sâu vào.

Giang Ninh và những người khác không đi theo, mà tiến lên chuẩn bị mở bức tượng kia.

Ngô Bất Chính ra hiệu cho Bàn Tử đừng đi quá xa, thế là mấy người họ đi vào các phòng gần đó xem xét.

Ở đây xuất hiện huyết thi người lùn, chắc chắn là có người cố ý đặt ở đây.

Có lẽ trong các phòng ở đây cũng sẽ có phát hiện gì đó.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử vẫn ở lại.

Dù sao họ cũng chưa từng thấy cái gọi là huyết thi người lùn.

Chỉ có mấy người Tần Vũ đi vào các phòng gần đó.

Tần Vũ đẩy mở một cánh cửa phòng, bên trong vẫn rất lộn xộn.

Nhưng kỳ lạ là bố cục trong căn phòng này lại có sự khác biệt rõ rệt so với mấy căn phòng ở trên.

Căn phòng ở đây dường như đã được cải tạo, giường bị người ta sửa thành giá để hàng.

Trên giá đặt chi chít những bức tượng loại đó.

Nhìn thấy tình hình trong phòng, Bàn Tử và mọi người đều không khỏi biến sắc.

Bàn Tử nói: "Vãi chưởng, tượng ở đây nhiều quá rồi!" "Phải có bao nhiêu huyết thi người lùn đây chứ!" Mọi người đều không trả lời hắn, vì lúc này họ cũng rất kinh ngạc.

Chỉ riêng trong căn phòng trước mắt này thôi, số lượng tượng huyết thi người lùn đã không dưới năm mươi cỗ.

Mà đây chỉ là một căn phòng.

Nếu như các phòng khác cũng có, e là số lượng sẽ nhiều đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Tần Vũ muốn vào xem, lúc này bên ngoài lại vang lên một loạt tiếng súng dồn dập.

Rõ ràng Giang Ninh và những người khác ở bên ngoài đã mở bức tượng kia ra.

Bàn Tử và mọi người chạy ra trước, sau đó bên ngoài liền vang lên tiếng la hét, không biết đang la hét cái gì.

Tần Vũ cũng muốn ra xem.

Vừa quay người lại thì phát hiện, trên mặt đất một bên cửa dường như có thứ gì đó rơi ra.

Anh tiến lên nhặt lên xem.

Phát hiện đó là một cuốn sổ ghi chép công việc.

Cuốn sổ khá dày.

Trên bìa viết mấy chữ: "Tổ trưởng tổ 1, tổ Chú tạo!" Vị trí tên chỉ có một ký hiệu không hiểu được, không biết viết cái gì.

Mà tổ Chú tạo này, có lẽ là chỉ nhóm người họ phụ trách việc đúc những bức tượng người lùn này.

Tần Vũ lật trang đầu tiên, đập vào mắt là nội dung của trang thứ nhất.

Chương 2131

"Ngày 13 tháng 10, công việc khai quật sắp kết thúc, đào ra được một cánh cửa đá dưới lòng đất!" "Sau khi mở cửa, bên dưới dường như đã xảy ra chuyện!" "Tối hôm đó, hai vị đại đương gia bảo tôi dẫn người chuyển sang tổ Chú tạo!" "Không biết phải đúc cái gì!" ...Ngày 14 tháng 10!

Họ vận chuyển đến rất nhiều thi thể người nhỏ, bảo chúng tôi chế tạo khuôn mẫu.

Phải làm xong trong đêm đó.

Một đêm không ngủ!...

Ngày 15 tháng 10.

Hôm nay vận chuyển đến ba mươi cỗ thi thể người nhỏ, hôm nay phải đúc thành tượng toàn bộ.

Bận đến hai giờ sáng...

Ngày 16 tháng 10.

Hôm nay gần một trăm cỗ, đại đương gia điều thêm cho tôi một số người.

Nhưng vẫn không làm xuể.

Hơn nữa, nghe nói hai vị đại đương gia đã cãi nhau.

Không biết có phải đã đào được bảo bối gì không!...

Ngày 17 tháng 10...

Về sau, Tần Vũ phát hiện phần lớn đều là ghi chép về việc đúc tượng, rất bận rộn.

Mãi cho đến ngày 20 tháng 11, nội dung cuối cùng cũng không còn là đúc tượng nữa.

Ghi chép là: "Ngày 20 tháng 11.

Em trai phụ trách hậu cần bảo tôi cẩn thận một chút.

Nói là một trong hai vị đại đương gia bảo nó vận chuyển đến rất nhiều thuốc nổ.

E là sắp xảy ra chuyện!

Nghe đồn gần đây hai vị đương gia thường xuyên cãi nhau.

Dường như xuất hiện mâu thuẫn, những người ngoài như chúng tôi, chỉ có thể phó mặc cho số phận..." Tần Vũ còn muốn xem tiếp.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gọi của Ngô Bất Chính.

Tần Vũ chỉ có thể tạm thời gấp cuốn nhật ký công việc lại, đi ra khỏi phòng.

Ra đến bên ngoài, anh thấy Giang Ninh và những người khác lại đã vượt qua họ, tiếp tục đi xuống dưới.

Bàn Tử đang gọi mọi người theo kịp.

Ngô Bất Chính kể lại tình hình.

Tần Vũ lúc này mới biết.

Giang Ninh và những người khác lại bắn thêm một quả pháo sáng, phát hiện bên dưới vẫn còn loại tượng này.

Hơn nữa, lại nghe thấy tiếng pháo sáng rơi xuống đất.

Trước đó khi họ dùng pháo sáng, ngay cả tiếng rơi xuống đất cũng không nghe thấy.

Lần này lại có thể nghe thấy âm thanh.

Điều này cho thấy bên dưới không phải là thật sự không có đáy, chỉ là tương đối sâu.

Tần Vũ lấy cuốn sổ ghi chép công việc ra, nói: "Trên đây là sổ ghi chép công việc, chúng ta phải tìm cách tìm trong các phòng khác!" "Nếu có thể tìm thấy những cuốn sổ khác, sẽ giúp ích cho chúng ta rất nhiều!" Ngô Bất Chính sững sờ, không khỏi rất vui mừng.

Nhưng lúc này Bàn Tử đã chạy xuống một tầng, đột nhiên la lên: "Vãi, bên dưới này bị lửa lớn đốt qua à!" Nghe tin này, Tần Vũ và Ngô Bất Chính đều sững sờ.

Họ vội chạy theo qua.

Một lát sau liền thấy, tầng mà Bàn Tử đang đứng tiếp tục đi xuống, cả bức tường lại đều có màu đen.

Rõ ràng là do lửa lớn thiêu đốt để lại.

Rất nhiều cửa sổ gỗ đã bị thiêu hủy.

Bên trong có thể thấy rất nhiều tượng điêu khắc.

Có cái bị lửa nướng lâu, gần như đã cháy thành gạch.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, nói: "Xong rồi, cuốn sổ của cậu rất có thể là bản duy nhất còn sót lại rồi!" Tần Vũ cũng bất lực, nhưng may mà cuốn sổ này rất dày, còn rất nhiều nội dung chưa kịp xem, nên cũng không vội.

Giang Ninh và những người khác vẫn tiếp tục đi sâu vào.

Trông bộ dạng là không đến được đáy thì trưa nay cũng không định ăn cơm.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng không đặc biệt mệt.

Thế là đi theo sau Giang Ninh, cũng tiếp tục đi xuống dưới.

Bàn Tử một lòng tìm báu vật, thỉnh thoảng lại chạy đi xem tình hình trong phòng.

Chương 2132

Mà Doanh Thương thì cùng Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh đi theo Giang Ninh.

Tần Vũ, Ngô Bất Chính, Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương bốn người thì ở phía sau, cùng nhau xem cuốn sổ ghi chép công việc.

Cuốn sổ này quá dày.

Một người xem, không mất một tiếng đồng hồ thì không thể xem hết.

Cho nên Tần Vũ xé cuốn sổ thành bốn phần, bốn người cùng xem.

Xem xong thì kể lại phần mình đã xem, tương đối tiết kiệm thời gian hơn.

Cách này rõ ràng rất hiệu quả.

Chưa đầy mười phút, bốn người đã xem xong phần của mình.

Tần Vũ xem phần đầu.

Theo tiến độ anh đã xem trước đó, về sau là một số tự thuật của vị tổ trưởng tổ Chú tạo này.

Đại ý là, hai vị đương gia của nhóm người họ, mâu thuẫn dường như ngày càng lớn.

Và trong lời văn có thể thấy, quan hệ trước đây của hai vị đương gia này rất tốt.

Cho nên sau này xảy ra cãi vã, thậm chí là biến thành ẩu đả, khiến cho thuộc hạ đều có chút không hiểu.

Có người thậm chí còn đoán, có phải là một trong hai, hoặc cả hai người đều bị quỷ ám rồi không.

Phần thứ hai là do Ngô Bất Chính xem.

Phần cậu xem đại khái nói về, vị tổ trưởng tổ Chú tạo đó, trong quá trình đúc tượng sau này, đã từng gặp phải chuyện.

Có một lần họ đang đúc tượng, vì quá mệt nên đã bỏ sót một cái.

Kết quả ngày hôm sau liền xảy ra chuyện cương thi cắn người.

Phần này ghi chép không chi tiết lắm, vì người gặp chuyện là một tổ đúc thuộc quyền của ông ta.

Lúc này tổ Chú tạo đã có mấy phân đội rồi.

Người của phân đội đó, sau này không một ai xuất hiện.

Có người đoán là đã chết, cũng có người đoán có thể là bị trừng phạt điều đi rồi.

Tình hình cụ thể thì không biết.

Còn phần của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Tư Lệnh hai người, thì lại là phần quan trọng nhất.

Trên đó ghi chép rằng sau khi ngừng vận chuyển thi thể, tổ Chú tạo tạm thời rơi vào tình trạng không có việc làm.

Mỗi ngày chỉ phụ trách giúp đỡ bộ phận hậu cần xử lý việc vặt.

Cứ như vậy trôi qua ba tháng.

Sau đó họ liền bị điều ra tiền tuyến.

Trước khi đi, vị cai đầu này đã giao cuốn sổ ghi chép công việc của mình cho em trai.

Em trai của ông ta lúc này cũng bị điều đến đây làm công việc hậu cần.

Cứ như vậy trôi qua ba năm.

Trong ba năm, em trai ông ta đều nỗ lực tìm kiếm anh trai mình.

Nhưng kết quả tự nhiên là bặt vô âm tín.

Cho đến trang cuối cùng, ghi chép một đoạn văn như thế này: "Mùng một tháng mười, đại ca ba năm rồi không xuất hiện!" "Tôi đoán đã chết rồi!" "Tôi không biết đại đương gia rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì!" "Nhưng nghe nói tối nay sẽ có hành động lớn!" "Đầu lĩnh bảo tôi tối nay trốn đi, nghe nói người ở tuyến dưới đã chuẩn bị rất nhiều dầu hỏa!" "Dường như muốn thiêu rụi nơi này!" "Rất nhiều người có cửa sau đều đã nhận được thông báo, nhưng tôi không biết phải làm sao!" "Trong tộc, tự ý bỏ trốn là tội chết, tôi không muốn chết!" "Bên ngoài cãi nhau rồi, hình như sắp xảy ra chuyện rồi!" "Nếu tôi còn có thể sống sót, tôi nhất định phải rời khỏi đây, rời khỏi gia tộc này, tôi sợ quá!" "Họ đến....." Trang cuối cùng ghi chép đến đây là hết.

Mọi người trao đổi xong, đều xem mà chẳng hiểu gì.

Tuyết Lỵ Dương sắp xếp lại toàn bộ sự việc.

Thông tin hữu ích rút ra được vẫn có.

Thứ nhất, nơi này từng có một hệ thống gia tộc khổng lồ tìm kiếm thứ gì đó.

Thứ hai, người đứng đầu là hai người, được gọi là đại đương gia.

Hai người này có lẽ là mỗi người nắm giữ một bộ phận tộc nhân của mình.

Và ban đầu quan hệ rất tốt, sau này xuất hiện mâu thuẫn.

Còn một bộ phận là phỏng đoán.

Nơi này cuối cùng có lẽ đã xảy ra một biến cố, dẫn đến nơi này bị bỏ hoang hoàn toàn.

Và biến cố này, khả năng cao là do con người gây ra.

Nhưng có phải là hai anh em trở mặt thành thù hay không, tạm thời vẫn chưa thể xác định, nhưng khả năng rất lớn.

Ngoài những điều này ra, những thứ khác tạm thời không thể xác định được.

Chương 2133

Ví dụ như, những người lùn mà họ đào ra, chẳng lẽ là đào ra từ một ngôi mộ cổ khổng lồ sao?

Bên dưới này chẳng lẽ có một ngôi mộ cổ của người lùn?

Những điều này đều không có cách nào chứng thực được.

Và gia tộc này rốt cuộc đã tìm thấy gì ở dưới này?

Cũng không biết.

Mọi bí mật dường như đều nằm dưới vực sâu này.

Hồ Tư Lệnh nói: "Dù sao đi nữa, xem ra chúng ta đã đến đúng nơi rồi!" "Bên dưới này e là ẩn giấu rất nhiều bí mật!" "Chuyện này có nên nói cho họ biết không?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không cần thiết!" "Những chuyện này không ảnh hưởng gì đến hành động lần này!" "Không cần thiết phải nói cho họ biết, trong tay chúng ta cũng cần phải tích lũy một số tư liệu!" "Lão Hanh Đặc kia có thể biết một số chuyện!" "Nếu trong tay chúng ta không có bất kỳ át chủ bài nào, đến lúc đó e là sẽ rất bị động!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Chuyện này tạm thời không nói là tốt nhất.

Bốn người bàn bạc xong, liền tiếp tục đi theo lên.

Cứ thế đi xuống dưới.

Bàn Tử trên đường đi không biết đã tìm bao nhiêu căn phòng.

Nhưng càng đến gần phía dưới, mức độ hư hại của các phòng càng nghiêm trọng.

Đừng nói là vàng bạc châu báu, ngay cả một tờ giấy cũng không tìm thấy.

Mọi người đi suốt năm tiếng đồng hồ, gần năm giờ chiều, cuối cùng cũng đã đi đến cuối đường.

Đến cuối đường, nhìn thấy cảnh tượng, mọi người không khỏi sững sờ.

Bởi vì cuối đường lại bị sập.

Ngọn lửa bên dưới có lẽ lúc đó cháy rất lớn, đã thiêu sập cả lối đi xuống.

Trên vách tường hai bên còn có một số kiến trúc còn sót lại.

Rõ ràng trước đây ở đây có đường đi.

Giang Ninh và những người khác bắn một quả pháo sáng.

Mọi người lập tức thấy, lúc này họ cách mặt đất chỉ còn hơn mười mét.

Mà ở bên dưới, có thể thấy rõ một cánh cửa đá khổng lồ cao mười mét.

Trên cánh cửa đá lại còn có mấy chữ lớn màu đỏ sẫm, trông như chữ máu.

Viết bằng chữ phồn thể! "Hồi đầu thị ngạn!" (Quay đầu là bờ!) Mấy chữ máu này vừa nhìn là biết do người viết ra, hơn nữa không phải là kiểu hoành phi chú trọng đẹp mắt, mà là mấy chữ viết rất cẩu thả của một người nào đó.

Chỉ là để cho đủ lớn, đủ bắt mắt.

Nhìn thấy mấy chữ này, Bàn Tử không khỏi cười: "Mấy chữ này có ý gì?

Bảo chúng ta quay về à?" "Bàn gia mệt chết mệt sống đến đây, chỉ để xem bốn chữ này thôi sao?" "Còn quay đầu là bờ, mẹ nó đây là hòn đảo!" "Phải là quay đầu là biển, bờ đâu ra!" "Xuống dưới xem sao đã," Hanh Đặc nói bên cạnh.

Giang Ninh gật đầu, lập tức cùng Giang Toán dựng thang dây.

Nơi này cách mặt đất ít nhất cũng phải hơn chục mét.

Xuống một lần mà muốn leo lên lại cũng cực kỳ không dễ dàng.

Nhưng sớm muộn gì cũng phải xuống, nên mọi người dứt khoát chuẩn bị xuống dưới rồi mới nghỉ ngơi.

Thang dây rất nhanh đã được dựng xong.

Giang Ninh là người đầu tiên leo xuống, theo sau là Tần Vũ và những người khác.

Hanh Đặc vì tuổi đã cao nên được vệ sĩ A Hắc cõng trên lưng, cuối cùng cũng leo xuống.

Khi tất cả mọi người đã xuống đến đáy, ai nấy đều sững sờ trước cảnh tượng bên dưới.

Chỉ thấy bên dưới toàn là đất bùn.

Rõ ràng nơi này đã đào xuyên qua thân núi, hoặc có lẽ bên trong thân núi vốn được đắp bằng đất bùn.

Trên vách tường xung quanh cũng có rất nhiều vết tích do con người đào đẽo.

Cánh cửa đá này dường như trước đây được giấu trong đất bùn, sau đó bị người ta đào ra.

Mấy chữ lớn trên cửa đá vô cùng nổi bật.

Bàn Tử tiến lên xem xét rồi nói: "Vết máu kia đã thấm cả vào trong vách đá rồi!

Xem ra cũng đã lâu lắm rồi!" Giang Ninh đột nhiên kêu lên: "Bên này có một ngôi mộ lẻ!" Mọi người giật mình, vội vàng chạy qua đó.

Quả nhiên, họ thấy một gò đất nhô lên ở một bên cửa đá.

Phía trước gò đất có một tấm bia, trên đó dùng bút lông viết mấy chữ: "Mộ của Trương Thiên Thanh!" Mọi người nhìn thấy tấm bia này đều không khỏi ngẩn người, vì tấm bia này rõ ràng chỉ ngôi mộ lẻ này chứ không phải nơi phía sau cửa đá.

Điều đó có nghĩa là người tên Trương Thiên Thanh này đã chết ở đây.

Chương 2134

Vậy thì thú vị rồi, lẽ nào Trương Thiên Thanh này chính là một trong những đại đương gia năm đó?

Không đúng, không có bằng chứng xác thực.

Vậy Trương Thiên Thanh này là ai?

Tại sao ở đây lại không có mộ của người khác, mà chỉ có một ngôi mộ lẻ của ông ta?

Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Ấy!

Trương Thiên Thanh, Trương Thiên Thanh!" Mọi người ngơ ngác, không hiểu cậu ta đang nói gì.

Nhưng Tần Vũ và Ngô Bất Chính lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Cái tên này, hình như họ đã nghe ở đâu đó!

Trương Thiên Thanh!

Trương Thiên Thanh!

Chẳng phải còn có một người tên là Trương Thiên Nguyệt sao!

Hai cái tên này là do người thần bí dưới lòng đất nói cho họ biết khi họ giành giật Quỷ Tỳ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc đó, người đó hình như đã hỏi họ thuộc môn phái nào, còn nói nếu biết rồi, hy vọng sẽ không trở thành kẻ thù.

Lẽ nào người đó cũng là hậu nhân của một trong hai anh em này?

Nhưng làm sao những chuyện này có thể xảy ra được?

Mặc dù trước đây mọi người đã từng nghe qua hai cái tên Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt, và lúc này cũng đã phát hiện ra ngôi mộ lẻ của Trương Thiên Thanh ở đây, nhưng ghi chép về hai người này thực sự quá ít, nên hoàn toàn không thể suy đoán được chuyện gì ẩn giấu đằng sau.

Bên cạnh, Hanh Đặc và những người khác nhìn họ với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Sao họ lại quen biết người tên Trương Thiên Thanh này được.

Vì vậy, Ngô Bất Chính liền lên tiếng giải thích: "Chúng tôi quả thực có quen một người tên Trương Thiên Thanh, nhưng không thể chắc chắn đây là mộ của anh ta!

Dù sao thì nơi này bao nhiêu năm qua, hình như ngoài nhà thám hiểm kia ra thì chẳng có ai tới cả!

Người chúng tôi quen chỉ là một người bình thường, có lẽ là trùng tên trùng họ thôi!" Mọi người nghe vậy cũng không nói gì thêm.

Lời giải thích này vẫn rất đáng tin.

Dù sao họ cũng không tin Tần Vũ và những người khác tùy tiện quen một người nào đó lại chính là người ở đây.

Chuyện đó quá hoang đường.

Nhưng trong lòng mấy người Tần Vũ lại hiểu rõ.

Trương Thiên Thanh ở đây rất có thể chính là người mà họ đã gặp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, họ còn chưa kể chuyện về cổ trại Song Long Thôn.

Bức ảnh họ tìm thấy trong căn nhà cổ lúc đó cũng là hai anh em.

Chỉ là không ghi tên nên không biết hai vị đương gia ở đây có phải là hai anh em ở Song Long Thôn hay không.

Song Long Thôn cách đây không xa, nên khả năng rất lớn.

Nhưng nếu nói về bằng chứng xác thực thì tạm thời không có.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử chạy về, nói: "Cửa đá này dày và nặng quá, hơn nữa bên trong hình như đã bị chốt chặn rồi.

Muốn mở ra, e là phải dùng thuốc nổ!" Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh đều là những tay trộm mộ dày dạn kinh nghiệm.

Ngay cả họ cũng nói vậy, e là cánh cửa đá này thật sự không dễ mở. "Nghỉ ngơi trước đã, dưỡng sức rồi tính tiếp!" Ngô Bất Chính nói.

Lúc này có lẽ đã ba, bốn giờ chiều, nhưng nơi này quá sâu, đã không thể phân biệt được ngày đêm.

Lối vào vực thẳm trên đầu lúc này trông cũng không lớn hơn quả bóng rổ là bao.

Mọi người gật đầu.

Hơn nữa lúc này ai cũng đã mệt lử, bèn chọn một nơi cách ngôi mộ lẻ xa một chút để nhóm lửa nghỉ ngơi.

Sau khi ăn xong, mọi người lấy túi ngủ ra chuẩn bị nghỉ một lát.

Phần lớn trong số họ đều là những tay lão luyện có nhiều kinh nghiệm hạ mộ, đồng hồ sinh học cũng đã sớm thích nghi với nhịp điệu buồn thì ngủ, tỉnh thì làm việc này.

Ngay sau đó, mấy người lần lượt bắt đầu nghỉ ngơi.

Thế nhưng không bao lâu sau, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Anh ngồi dậy xem thử, thì phát hiện Hanh Đặc đang rón rén đi về phía ngôi mộ, thậm chí còn không mang theo vệ sĩ. "Này!

Làm gì đấy?" Hồ Tư Lệnh cũng bị đánh thức, ngồi dậy gọi.

Chương 2135

Tiếng gọi này lập tức khiến những người khác cũng tỉnh giấc.

Hanh Đặc dừng bước, có chút ngượng ngùng nói: "Đi...

đi vệ sinh!" Hồ Tư Lệnh hơi cạn lời, không thèm để ý đến ông ta nữa.

Mọi người lại lần lượt ngủ tiếp.

Tần Vũ cũng không nói gì, chỉ cảm thấy Hanh Đặc dường như không nói thật.

Nhưng một người đã ngoài năm mươi tuổi, cửa đá lại chưa được mở, anh cũng không lo lão già này gây ra chuyện gì.

Hanh Đặc đến gần ngôi mộ rồi không có động tĩnh gì nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ngay cả Tần Vũ cũng sắp ngủ thiếp đi thì đột nhiên Hanh Đặc vừa la hét vừa chạy về, làm mọi người đều tỉnh giấc.

Bàn Tử có chút tức giận, ngủ một giấc cũng không yên.

Nào ngờ, Hanh Đặc lại tỏ vẻ kích động nói: "Mọi người xem tôi tìm thấy gì này!" Mọi người ngẩn ra, chỉ thấy trong tay Hanh Đặc đang cầm một thứ trông giống như một cuốn sổ tay. "Vừa mới phát hiện ở bên cạnh ngôi mộ!" Mọi người ngẩn ra, Giang Ninh nhận lấy, đặt dưới ánh đèn xem xét, quả nhiên phát hiện đây là một cuốn sổ tay. "Lão gia, ngài đi vệ sinh một chuyến cũng nhặt được bảo bối à?

Chuyện này có vẻ không hợp lý lắm đâu!" Bàn Tử cười nói.

Tức giận thì tức giận, nhưng cậu ta không ngốc.

Chuyện này có vẻ hơi gượng ép.

Thế nhưng Hanh Đặc lại tỏ vẻ vô tội: "Các người không tin thì có thể tự mình đi xem!

Với lại, nếu tôi thật sự muốn giấu các người thì tại sao còn phải mang ra làm gì?" Mọi người nghe vậy nhìn nhau.

Cũng đúng là có lý.

Nếu Hanh Đặc cố tình không muốn cho họ biết thì cũng không cần phải mang ra. "Lão gia vất vả rồi!

Chúng ta cứ xem xem trên này ghi chép những gì đã!" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng.

Ông không quan tâm cuốn sổ này có phải do Hanh Đặc phát hiện hay không.

Dù sao đồ cũng đã mang ra rồi, bất kể vì lý do gì, xem trước cũng không sai.

Giang Ninh cũng không nhiều lời, dưới sự chú ý của mọi người, anh ta phủi đất trên cuốn sổ.

Sau đó, mọi người nhìn thấy trên bìa cuốn sổ, rõ ràng viết mấy chữ: "Trương Thiên Thanh, Sổ tay công việc!" Mọi người thấy mấy chữ này, không khỏi nhìn về phía ngôi mộ lẻ.

Hanh Đặc lên tiếng: "Đúng vậy, tìm thấy trên ngôi mộ của ông ta đó.

Lúc tôi đi vệ sinh, phát hiện ngôi mộ này có chút vấn đề!

Gò mộ trước đây chắc hẳn rất cao, nhưng vì nơi này không che mưa chắn gió, nên gò mộ bị xói mòn đi nhiều.

Hơn nữa nhìn kỹ xem, ngôi mộ này e là do người ta thu dọn thi thể rồi chôn cất, ngay cả quan tài cũng không có!

Vài khúc xương còn lộ cả ra ngoài!" Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, chạy qua xem.

Ngô Bất Chính sợ cậu ta lại nảy sinh ý đồ xấu nên đi cùng.

Rất nhanh, hai người đã xác nhận lời của Hanh Đặc là đúng.

Bàn Tử nói: "Ngôi mộ này quả thực đã có từ lâu rồi, không biết ai đã thu dọn thi thể cho ông ta nữa.

Thôi cứ xem tiếp nội dung đã!" Giang Ninh gật đầu, mọi người cũng đã chờ không nổi.

Ngay lập tức, anh ta lật trang đầu tiên.

Và khi trang đầu tiên được lật ra, họ hoàn toàn bị nội dung bên trong hấp dẫn.

Bởi vì nội dung bên trong thực sự quá chấn động.

Thậm chí Bàn Tử và những người khác nghe xong cũng không biết phải hình dung thế nào.

Trang đầu tiên của cuốn sổ ghi lại ngày đầu tiên họ đến đây.

Về việc đến đây như thế nào thì không được nói rõ.

Thực ra lúc này họ cũng không quan tâm.

Trang đầu tiên viết: "Có hàng!

Nhị đệ về gọi người đi!

Thăm dò sơ bộ, nơi này là một món béo bở!" Cái gọi là "món béo bở" chính là cổ mộ có đồ tốt.

Từ đó có thể thấy, hai anh em Trương Thiên Thanh này có lẽ xuất thân là đạo mộ tặc.

Và Trương Thiên Thanh hẳn là anh cả trong hai người, ông ta còn có một người em trai.

Chương 2136

Nội dung phía sau không cần phải viết ra từng chi tiết, cứ thuật lại trực tiếp nội dung họ đọc được.

Hai anh em Trương Thiên Thanh phát hiện ra nơi này.

Ban đầu là ở phía sau cánh cửa đá này.

Họ phát hiện ra một hang động bị đất lấp kín.

Những hang động này thông suốt tứ phía, giống như mạch máu trong cơ thể người.

Chỉ tiếc là đều bị đất bùn bịt kín.

Thế là họ điều rất nhiều người đến, bắt đầu khai quật lớp đất bùn này.

Những huyết thi người lùn chính là được đào ra từ trong đất.

Số lượng huyết thi người lùn đào ra quá nhiều, họ không có chỗ cất giữ.

Cuối cùng không còn cách nào khác, họ đành phải mở cánh cửa đá ở đây, rồi bắt đầu khai quật từ dưới lên trên, đem tất cả những huyết thi người lùn này phong tồn vào trong.

Vực thẳm khổng lồ bên ngoài cửa đá thực ra không phải do họ đào, mà vốn đã tồn tại.

Nhưng cũng giống như hang động bên trong cửa đá, đều bị đất lấp kín.

Vì vậy, họ đã khai quật khoảng hơn hai mươi mét, đào ra được cả cái hố sâu này.

Sau đó họ mới xây dựng nhiều căn phòng như vậy trên vách vực thẳm để chứa huyết thi người lùn.

Những chuyện này, họ đã đọc được trong sổ tay của tên cai đầu kia, nên không kể lại nhiều nữa.

Ở đây chủ yếu nói về nội dung phía sau.

Hai anh em dẫn người khai quật trong đường hầm.

Những thi thể người lùn đào ra nếu không xử lý trong vòng một ngày sẽ biến thành huyết thi.

Vì vậy họ buộc phải xây dựng một dây chuyền điêu khắc ở đây, tiến hành xử lý điêu khắc những huyết thi người lùn đào ra, sau đó cất giữ trong các căn phòng đã đào.

Để giữ bí mật, họ thậm chí không cho người ở trên xuống, chỉ khi cần thiết mới điều một nhóm người ra tiền tuyến.

Thủ đoạn đạo mộ của hai anh em cực cao, nên rất nhiều cơ quan ở đây không làm khó được họ.

Họ đào được một phần hang động, rất nhanh đã phát hiện những hang động này lại là một mê cung.

Muốn đi qua, phải tìm được lối vào chính xác.

Cũng chính trong lúc tìm lối vào, rất nhiều người đã chết.

Phần lớn người đi vào đều không còn sống sót trở ra.

Mà có người dù tìm thấy thi thể, tình trạng thảm khốc của thi thể cũng khiến người ta kinh hãi tột độ.

Những người đó giống như chết vì đạn, có người toàn thân đầy những lỗ thủng.

Họ đã hy sinh rất nhiều người vì việc này.

May mắn là cuối cùng họ đã thực sự tìm được con đường chính xác.

Nhưng cũng chính lúc này, giữa hai anh em xuất hiện mâu thuẫn.

Người em trai chất vấn anh ta, nói rằng những người chết trong mê cung đều là người của mình.

Người anh Trương Thiên Thanh không còn cách nào khác, đành phải để người của mình đi dò đường.

Cuối cùng, sau khi chết hơn một nửa số người, họ mới tìm ra được con đường chính xác.

Nhưng lúc này, người của Trương Thiên Thanh đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Theo lý mà nói, người em trai ít nhất cũng nên tỏ ra áy náy.

Nhưng ai ngờ được, thứ mà họ phát hiện sau khi đi qua mê cung đã khiến em trai của Trương Thiên Thanh hoàn toàn thay đổi như một người khác.

Anh ta bắt đầu điên cuồng muốn tìm ra sự thật ẩn giấu ở đây.

Sau mê cung vẫn là những lối đi.

Tuy không nhiều như trước, nhưng vẫn thông suốt tứ phía.

Muốn tìm đến đích trong thời gian ngắn là rất khó.

Trương Thiên Thanh khuyên em trai cứ từ từ.

Nhưng lúc đó em trai anh ta như bị tẩu hỏa nhập ma, cứ lẩm bẩm rằng mình đã phát hiện ra bảo bối, phát hiện ra bảo bối.

Chỉ cần để anh ta có được bảo bối này, anh ta sẽ không cần gì khác nữa.

Vì chuyện này, mâu thuẫn giữa hai anh em ngày càng lớn.

Trương Thiên Thanh vốn là người lương thiện, nên không can thiệp vào chuyện này nữa, giao toàn bộ quyền hành cho em trai.

Còn anh ta thì chuyên phụ trách dẫn người lo hậu cần, hy vọng có thể giúp đỡ em trai hết mức có thể.

Chương 2137

Nào ngờ, vào đêm trước khi thành công, em trai đã tìm đến anh ta, kể hết mọi chuyện ở đây.

Anh ta nói mình đã tìm được phương pháp trường sinh bất lão ở đây, hy vọng anh trai có thể đi cùng mình.

Tương lai hai người cùng nhau trường sinh, chẳng phải quá tuyệt vời sao.

Trương Thiên Thanh trước nay không tin vào cái gọi là pháp thuật trường sinh, cảm thấy em trai có lẽ đã tẩu hỏa nhập ma, liền muốn đưa em trai rời đi.

Nào ngờ lại bị em trai lén đánh ngất đi.

Khi anh ta tỉnh lại, xung quanh đã chìm trong biển lửa.

Mấy người tâm phúc đã gọi anh ta tỉnh dậy.

Anh ta biết được từ tâm phúc rằng em trai mình đã tiến vào trung tâm của nơi này, để đi tìm sự trường sinh.

Trương Thiên Thanh không cam lòng, bèn để mấy người tâm phúc rời đi, ít nhất không thể để huyết mạch của mình bị tuyệt diệt.

Còn bản thân anh ta thì một mình đi tìm em trai.

Sổ tay đến đây thì dừng lại, không biết ở giữa đã xảy ra chuyện gì.

Mãi năm ngày sau, Trương Thiên Thanh mới bắt đầu viết tiếp.

Cuối cùng ông ta viết: "Muộn rồi, hy vọng cái chết của anh có thể thức tỉnh em!" Một câu đơn giản lại chính là lời từ biệt cuối cùng.

Hơn nữa, nét chữ rất nhẹ, dường như lúc đó bản thân Trương Thiên Thanh cũng đã xảy ra chuyện.

Có lẽ sau khi viết xong cuốn sổ, ông ta đã để lại bốn chữ máu trên cửa đá: "Quay đầu là bờ!" rồi chết bên cạnh cánh cửa này.

Còn sau đó ai đã thu dọn thi thể cho ông ta, cánh cửa đá này lại tại sao bị đóng lại, thì hoàn toàn không ai biết.

Bàn Tử nghe đến đây liền nói: "Không đúng!

Trương Thiên Thanh đã vào cửa đá rồi lại ra ngoài, vậy thì cánh cửa này chắc chắn không thể do ông ta đóng!

Ông ta có thể đóng cửa lại, nhưng không thể tự mình đặt tảng tự lai thạch phía sau được!

Cửa đá này e là không dùng tự lai thạch, Phan Tử, các cậu lúc trước đã kiểm tra kỹ chưa?" Phan Tử lắc đầu: "Cửa đá lớn như vậy, làm sao mà thăm dò được!

Nhưng nếu không phải tự lai thạch, thì có thể nghĩ cách khác!" Giang Ninh lại nói: "Mở cửa đá không khó!

Vấn đề là, thứ bên trong cửa đá này, thật sự liên quan đến trường sinh sao?" Hanh Đặc vội nói: "Liên quan là đúng rồi, cả đời tôi chẳng phải là đi tìm trường sinh sao?

Thôi đừng nói nhảm nữa, mau nghĩ cách mở cửa đá đi!

Chúng ta phải vào xem!" Ngô Bất Chính và những người khác nghe vậy nhìn nhau.

Quả nhiên, Hanh Đặc đã để lộ mục đích thật sự của mình.

Lão già này vẫn sợ chết, tốn bao công sức đến đây vẫn là vì trường sinh.

Nhưng họ đã hạ bao nhiêu ngôi mộ, những mộ chủ hy vọng có thể trường sinh đó, cuối cùng ai mà chẳng trở về với cát bụi.

Trường sinh sao có thể tồn tại thật được?

Nhưng đây là chuyện riêng của người ta, Tần Vũ và những người khác cũng lười quan tâm.

Ngay sau đó, họ liền đi tìm cách mở cửa đá.

Mục tiêu của Tần Vũ rất rõ ràng.

Chỉ cần chữa khỏi cho Ngô Bất Chính, nhiệm vụ của anh cũng xem như hoàn thành!

Còn về trường sinh, Hanh Đặc và đám người của ông ta muốn làm gì thì làm, anh sẽ không quan tâm!

Việc phát hiện ra cuốn sổ tay này khiến mọi người tại hiện trường đều có chút mong chờ về tình hình phía sau cửa đá.

Hơn nữa, trên sổ tay đã ghi chép rõ ràng, phía sau cửa đá là một đường hầm giống như mê cung.

Biết rằng tạm thời không có nguy hiểm, mọi người cũng không chần chừ nữa, bắt đầu tiến lên chuẩn bị tìm cách phá giải lối vào.

Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh trước đó đã thăm dò tình hình của cánh cửa đá này, muốn mở ra không hề dễ dàng.

Phía sau cửa đá có đá lớn chặn lại, e là phải dùng thuốc nổ.

Bàn Tử tiến lên thử đẩy, cả cánh cửa đá cũng không hề nhúc nhích.

Bất đắc dĩ, mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Nếu Tần Vũ cũng không mở được, vậy chỉ có thể dùng thuốc nổ.

Thế nhưng Tần Vũ nhìn chằm chằm vào cửa đá, lại không nói gì.

Anh tiến lên xem xét, rất nhanh ánh mắt đã khóa chặt vào hai khe hở giữa cửa đá.

Toàn bộ cửa đá được tạo thành từ hai khối trái phải, ở giữa có một khe hở.

Nhưng khe hở này quá nhỏ, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong.

Tần Vũ nhìn cửa đá, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 2138

Đột nhiên anh nghĩ ra một vấn đề.

Cánh cửa đá này từng được mở ra ít nhất một lần, sau đó lại bị đóng lại.

Nếu khóa nằm ở bên trong, chẳng lẽ những người đi theo em trai Trương Thiên Thanh vào trong cửa đá khi đó, đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài sao?

Hơn nữa có một vấn đề ở đây, Trương Thiên Thanh hẳn là người cuối cùng ra khỏi đó.

Cửa đá to lớn như vậy, chỉ dựa vào một người muốn đóng nó lại cũng không thể nào!

Nghĩ đến đây, Tần Vũ về cơ bản có thể khẳng định, cánh cửa đá này chắc chắn có cơ quan.

Muốn dùng thuốc nổ phá ra, tuy không phải là không thể, nhưng không ai biết nếu dùng thuốc nổ phá giải cửa đá này, có gây ra biến cố gì khác không.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nói: "Cửa này có cơ quan, mọi người chờ một chút!" Nói xong, Tần Vũ đưa ngón tay ra, áp lên cửa đá bắt đầu sờ soạng từng chút một.

Cả cánh cửa đá rất lớn, nhưng không ai lại đặt cơ quan ở chỗ quá cao.

Điều này có chút giống như thiết kế phản nhân loại.

Vì vậy Tần Vũ cũng không dò xét những nơi cao.

Anh bắt đầu dò theo khe cửa.

Quả nhiên chưa đầy hai phút, Tần Vũ đột nhiên phát hiện trên khe cửa ở một bên có một cơ quan có thể đóng mở.

Cơ quan này giấu không sâu, nhưng rất khó phát hiện, có lẽ là vì chất liệu cũng là đá.

Tần Vũ không chần chừ, lòng bàn tay đột nhiên dùng sức.

Lập tức chỉ thấy ở một bên cửa đá, một tảng đá cỡ bàn tay bị anh đẩy bật ra.

Tảng đá này vừa bật ra, cả cánh cửa đá liền phát ra tiếng ầm ầm.

Mọi người vội lùi lại, sau đó liền thấy cánh cửa đá khổng lồ dường như bị một cơ quan nào đó kéo, quả nhiên mở ra bên ngoài.

Nhưng kỳ lạ là vị trí cơ quan trên cửa đá lại lặng lẽ trở về vị trí cũ.

Tần Vũ thấy cảnh này, không khỏi ngẩn người.

Đây dường như là một cơ quan có thể sử dụng lâu dài, có chút giống với cửa chống trộm trong nhà.

Cánh cửa đá này một khi đóng lại, e là sẽ tự động khóa.

Và bên trong cửa đá hẳn cũng có một cơ quan tương tự để mở cửa.

Tần Vũ đang suy nghĩ, cửa đá đã dừng lại, để lộ ra một khe cửa rộng khoảng hơn một mét.

Khoảng cách này so với cánh cửa đá lớn thì không được tính là rộng lắm.

Và ở giữa khe cửa, một hành lang đen kịt hiện ra.

Hai bên hành lang đều là vách đá, trông không có dấu vết nhân tạo, mà là một hang động hình thành tự nhiên.

Điểm này ngược lại giống với những gì ghi chép trong sổ tay.

Bàn Tử đã có chút không kìm được, thúc giục mau chóng đi vào.

Hanh Đặc cũng dường như rất vội vàng, không đợi Tần Vũ nói thêm, đã dẫn Giang Ninh và những người khác đi vào.

Bàn Tử cũng muốn đi theo, Tần Vũ vội ngăn lại.

Mọi người thấy tình hình không ổn, vội nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nói: "Cửa đá này có chút kỳ quái, có thể sử dụng lặp đi lặp lại!

Tôi luôn cảm thấy trong bao nhiêu năm qua, e rằng người đến đây không chỉ có những người khai quật năm đó!

Mọi người nhìn gò mộ kia đi!" Mọi người ngẩn ra, không hiểu ý anh.

Tần Vũ nói: "Màu sắc của gò mộ đó, tuy gần giống với màu đất ở đây, nhưng cũng có một chút khác biệt nhỏ!

Ngôi mộ lẻ của Trương Thiên Thanh, e là do người sau này xây dựng!

Điều này cho thấy trong những năm tháng dài sau đó, chắc chắn cũng có người đã đến đây!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội nhìn vào bên trong khe cửa đá, quả nhiên có phát hiện. "Trong khe cửa đá này, cũng không có bao nhiêu bụi bặm!

So với bề mặt cửa đá thì khác xa!

Cánh cửa đá này trước đây đã bị người ta mở ra!" Mọi người nghe đến đây, không khỏi nhìn nhau.

Hồ Tư Lệnh nói: "Lẽ nào là nhóm người của công ty A Ninh năm đó?

Bọn họ thực ra đã đến đây?" "Không có khả năng!" Ngô Bất Chính nói. "Nếu họ đã đến đây, chắc chắn sẽ để lại tài liệu!

Không có lý do gì Hanh Đặc lớn tuổi như vậy còn phải cùng chúng ta lên núi mạo hiểm!

Bí mật ẩn giấu ở đảo Phục Long này quá nhiều, e là không vào xem, sẽ vĩnh viễn không đoán ra được!" "Vậy thì vào thôi, không vào nữa, Giang Ninh bọn họ sắp nhanh chân đến trước rồi!" Bàn Tử thúc giục.

Chương 2139

Mọi người thấy vậy không chần chừ nữa, cũng đi theo vào.

Và ngay khi bước qua cửa đá, mọi người lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh ập đến.

Không phải là âm lãnh, mà là hàn lãnh.

Nơi này nằm trên đảo, bản thân độ sâu này đã sâu dưới mực nước biển, ẩm ướt vô cùng, lại còn quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Loại âm lãnh ẩm ướt này cũng là điều dễ hiểu.

Cửa đá cũng chỉ dày hai mét.

Đi qua cửa đá, mọi người thấy một hang động kéo dài về phía trước.

Khoảng mười mét phía trước là Giang Ninh và những người khác.

Và trước mặt họ, lại xuất hiện một mảng tường lớn.

Trên tường có rất nhiều hang động, nhìn sơ qua đã có bốn năm cái.

Bàn Tử vừa định gọi người qua, đột nhiên chỉ nghe một tiếng "ầm ầm" thật lớn.

Cánh cửa đá sau lưng lại đóng sập lại trong nháy mắt.

Mọi người đều bị tiếng động làm giật nảy mình.

Cửa đá lớn như vậy sao lại có thể dễ dàng đóng lại?

Hơn nữa trước đó Tần Vũ đã cảm thấy cửa đá này cần phải gạt cơ quan bên trong mới có thể đóng lại được?

Sao bây giờ lại đóng rồi.

Tần Vũ vội chạy về, sờ soạng vài cái, rất nhanh đã tìm thấy cơ quan, dùng tay gạt.

Chỉ nghe một tiếng động lớn, cửa đá liền mở ra.

Mọi người thấy vậy không hiểu ra sao.

Tần Vũ nói: "Vừa rồi là có người đóng!" Mọi người nghe xong sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Cửa đá này không có dấu hiệu tự động đóng.

Nhưng vừa rồi rõ ràng không ai chạm vào cửa đá.

Lẽ nào ở đây còn trốn một người?

Họ đang suy nghĩ, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng hét kinh hãi. "Chị!" Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Ninh bị thứ gì đó kéo, chui vào một trong những hang động.

Giang Toán không dám chậm trễ, lập tức đi theo.

Hanh Đặc hoàn toàn trông cậy vào hai người này, thấy vậy cũng dẫn A Hắc đi theo.

Lương Quỳnh quay đầu nhìn mọi người một cái, rồi cũng đi theo.

Ngô Tam Tỉnh kinh hãi: "Phan Tử!" Phan Tử hiểu ý vội đi theo.

Lập tức một đám người lúc này chỉ còn lại Tần Vũ và nhóm của anh cùng với Ngô Tam Tỉnh.

Bàn Tử muốn đi qua, Tần Vũ vội ngăn lại. "Đừng qua đó!

Chuyện này có điều mờ ám!" Bàn Tử tuy cũng biết, nhưng Phan Tử đã đi rồi, anh ta một mình nếu có chuyện gì, e là cũng không đối phó được! "Tôi nói này, Phan Tử đi một mình, chú có yên tâm không?" Bàn Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Nó lanh lợi hơn cậu, chắc chắn không sao đâu!

Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lại đột nhiên đổi giọng: "Vừa rồi cửa đá là tôi đóng!" "Hả?

Tại sao?" Mọi người không hiểu, đều nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lại thản nhiên nói: "Để tách khỏi bọn họ!

Vừa rồi Giang Ninh không phải bị người ta kéo vào!

Cô ta cố ý chạy vào đó!

Tôi đã nói rồi, trong số họ vẫn còn một người chưa lộ diện!

Đến đây rồi, phải ép hắn ra mặt!

Nếu không chúng ta sẽ càng nguy hiểm!" "Vậy Phan Tử thì sao?" Bàn Tử nói. "Anh ấy đi một mình, chẳng phải là nguy hiểm rồi sao!" Tần Vũ lắc đầu: "Tôi cũng không ngờ anh ấy sẽ đi theo!

Nhưng thời gian vẫn còn kịp, chúng ta vào ngay bây giờ!

Chương 2140

Cẩn thận một chút, tìm được Phan Tử rồi thì đừng đi sâu vào nữa!" Bàn Tử vẫn có chút lo lắng: "Vậy chúng ta không phải là bị tụt lại phía sau sao?

Trong bọn họ có người đi theo, chứng tỏ là cao thủ, lỡ như người ta tìm thẳng đến quan tài, chúng ta chẳng phải là..." Tần Vũ lại xua tay: "Yên tâm, đồ vẫn còn trên người chúng ta, bọn họ không tìm được đâu!

Chỉ là Phan Tử, chúng ta phải khẩn trương lên!

Bọn họ có thể sẽ ra tay độc ác!" Nói rồi Tần Vũ liền gọi mọi người mau chóng vào trong.

Ít nhất phải tìm được Phan Tử trước đã.

Bàn Tử và những người khác cũng không lề mề, lập tức đi theo Tần Vũ xông vào.

Trước mặt có rất nhiều hang động, nhưng lúc này họ cũng không còn tâm trí đâu để thăm dò những hang động khác.

Nhằm đúng cái mà Phan Tử đã vào, họ lập tức xông vào.

Đoạn đầu còn ổn, không thấy có gì đặc biệt, chỉ là nhiệt độ hơi thấp.

Nhưng khi mọi người đi sâu vào, toàn bộ lối đi bắt đầu xuất hiện tình huống bất thường.

Cũng không biết là vì ở sâu dưới biển hay vì lý do gì khác, bên trong toàn bộ hang động vô cùng ẩm ướt.

Càng đi sâu, tình huống này càng rõ ràng.

Thậm chí chạy chưa đầy ba phút, mọi người đã bắt đầu thấy trên vách của toàn bộ hang động, lại bắt đầu có những giọt nước rỉ ra.

Dường như độ ẩm ở nơi này đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Môi trường ẩm ướt khiến trên vách tường xung quanh bắt đầu xuất hiện những giọt nước.

Nhưng dù sao đây cũng là hang động, muốn để lại dấu chân là không thể.

Mọi người đuổi theo một mạch, lại không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của ai.

Quan trọng là, hang động này vốn là đi thẳng vào trong, cũng không có ngã rẽ.

Theo lý mà nói, họ không nên chạy ra quá xa mới đúng. "Tôi nói này, sao bọn họ chạy nhanh thế nhỉ?" Bàn Tử đã bắt đầu hơi thở hổn hển.

Thực ra không chỉ có cậu ta, ngay cả Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương cũng bắt đầu thở dốc.

Nơi này dù sao cũng ở sâu dưới nước, ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

Ngô Tam Tỉnh thở hổn hển nói: "Đừng...

đừng hoảng, Phan Tử sẽ để lại ký hiệu dọc đường, tìm thử xem." Mọi người gật đầu, bắt đầu đi chậm lại.

Hai phút sau, Bàn Tử ở phía trước kinh ngạc kêu lên: "A, tìm thấy rồi, ở đây còn có một ngã ba!" Mọi người vội chạy qua xem.

Quả nhiên thấy phía trước xuất hiện một ngã tư hình chữ thập.

Xem ra hang động ở đây quả nhiên giống như trong sổ tay ghi chép, thông suốt tứ phía.

Nếu không có lộ trình chính xác, rất có thể sẽ không thể quay về.

Nhưng họ vẫn còn may mắn, ít nhất đến giờ vẫn chưa gặp nguy hiểm gì.

Cũng không biết là do những người đến đây trước đó đã giải quyết hết nguy hiểm, hay đơn thuần là do họ may mắn.

Nhưng lúc này cũng không có thời gian để tìm hiểu sâu những chuyện này.

Mọi người để Ngô Tam Tỉnh tiến lên nhận diện, xác định đúng là ký hiệu Phan Tử để lại, liền không chần chừ nữa, đi theo chỉ dẫn của ký hiệu chạy về hướng bên trái.

Hang động bên trái trông cũng rất giống với hang động trước đó, vách tường vẫn ướt sũng, trên mặt đất lại không có nước đọng.

Cũng không biết những giọt nước trên vách tường này cuối cùng đã chảy đi đâu.

Mọi người lại chạy thêm ba phút.

Đột nhiên phía trước lại xuất hiện một ngã tư chữ thập.

Có kinh nghiệm, mọi người vội tìm ký hiệu.

Không ngờ lần này vẫn là ở bên trái.

Bàn Tử chửi: "Sao Giang Ninh bọn họ lại cứ nhằm bên trái mà đi thế!" Những người khác không đáp lời, xác định phương hướng rồi lại chạy đi.

Thế nhưng lần này, chỉ chưa đầy hai phút, phía trước lại xuất hiện một ngã tư chữ thập, và ký hiệu rất rõ ràng vẫn ở bên trái.

Lần này mọi người không còn bình tĩnh được nữa.

Ngô Bất Chính nói: "Đã rẽ ba lần rồi, lần sau nếu vẫn là bên trái, chẳng phải là đang đi vòng tròn tại chỗ sao?" "Không biết, nhưng ký hiệu mấy lần này không giống như bị lặp lại!

Hay là chúng ta cũng để lại ký hiệu?" Ngô Tam Tỉnh nói.

Dù sao cũng phải đi tìm thử xem.

Nếu thật sự nghi ngờ mình đang đi vòng tròn, thì để lại ký hiệu của mình là lựa chọn tốt nhất.

Bàn Tử gật đầu, vội nói: "Để lại thì để lại ngay bây giờ!

Chương 2141

Nếu không đến cái đầu tiên mới để lại, lát nữa lại lẫn lộn, chúng ta ít nhất phải nhớ được ký hiệu đầu tiên Phan Tử để lại!

Đi vòng tròn về cơ bản bốn ký hiệu là một vòng lặp, nếu bốn hướng anh ta đều để lại ký hiệu, vậy nơi có khả năng xảy ra chuyện nhất chính là giữa cái thứ tư và thứ năm!" Mọi người gật đầu, câu nói này của Bàn Tử coi như đã nói trúng điểm mấu chốt.

Vì cái thứ năm chắc chắn là cái đầu tiên, nên nơi xảy ra chuyện chỉ có thể là giữa cái thứ tư và cái thứ năm, cũng chính là đoạn đường giữa cái thứ tư và cái thứ nhất.

Bàn Tử để lại ký hiệu tại chỗ.

Ký hiệu của họ và của Phan Tử cách nhau đúng hai cái.

Như vậy, nếu thấy ký hiệu mình để lại trước đó, thì đi tiếp một ký hiệu nữa, tiếp theo phải cẩn thận.

Mọi người đều là tay lão luyện, nói là hiểu ngay.

Ngay lập tức không chần chừ nữa.

Bàn Tử dùng cuốc chim gõ vỡ một mảng đá lớn, làm một ký hiệu.

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Và lần này, quả nhiên không ngoài dự đoán, hai ba phút sau, một ngã tư chữ thập liền xuất hiện trước mặt mọi người, trên đó vẫn có ký hiệu Phan Tử để lại. "Xong rồi, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện!" Ngô Bất Chính nói. "Khoan đã, chưa tìm thấy ký hiệu của chúng ta mà, đi tiếp xem sao!" Hồ Tư Lệnh nói.

Mọi người gật đầu, lập tức tiếp tục đi về phía trước.

Tình hình hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn xác định là đang đi vòng tròn.

Trừ phi có thể tìm thấy ký hiệu mình để lại.

Trong cổ mộ, kiểu đi trông như đi vòng tròn này rất có thể cũng là một loại cơ quan.

Bạn nghĩ mình đang đi vòng tròn, nhưng thực ra bạn vẫn đang tiến về phía trước, chỉ là vòng tròn này quá lớn, nên bạn tưởng mình đang đi vòng, nhưng thực ra không phải.

Chỉ khi tìm thấy ký hiệu mình để lại mới có thể chứng minh được điều này.

Hơn nữa Phan Tử cũng không ngốc.

Nếu Giang Ninh và những người khác cố tình dẫn anh ta đi vòng, anh ta cũng không thể không nhận ra.

Mọi người chạy một mạch về phía trước, rất nhanh lại thấy ngã tư chữ thập và ký hiệu Phan Tử để lại.

Nhưng vẫn không có ký hiệu của mình.

Và lúc này, khoảng cách đến ký hiệu của mình chỉ còn lại một lần cơ hội.

Nếu ngã rẽ tiếp theo vẫn thấy ký hiệu họ để lại, vậy có nghĩa là họ không đi vòng.

Đồng thời, cũng có thể chứng minh ký hiệu Phan Tử để lại là đúng.

Lòng mọi người đều căng thẳng, đều rất muốn xem ngã tư tiếp theo có gì, nhưng đồng thời lại có chút lo lắng, lo lắng sẽ thấy ký hiệu mình để lại.

Nếu thật sự là như vậy, thì họ đã đi vòng tròn tại chỗ suốt một thời gian dài.

Còn Giang Ninh và những người khác, rất có thể đã bỏ xa họ. "Tôi nói này, lần này sao vẫn chưa gặp nhỉ?" Chạy được ba phút, Bàn Tử có chút không kiên nhẫn nổi.

Mấy lần trước đều là hai ba phút, sao lần này lại lâu như vậy.

Hồ Tư Lệnh nói: "Đừng hoảng, chắc chắn sẽ thấy thôi!" Bàn Tử cố gắng kiên nhẫn không nói nhảm nữa.

Và lần này mọi người chạy gần năm phút mới thấy phía trước xuất hiện một ngã tư chữ thập.

Thế nhưng khi họ nhìn về vị trí ký hiệu, không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy trên vách tường, lại hoàn toàn không có bất kỳ ký hiệu nào.

Đừng nói là ký hiệu của họ, ngay cả ký hiệu của Phan Tử cũng biến mất! "Chết tiệt, tình huống gì thế này?

Chúng ta không đi nhầm đường mà!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Chạy một mạch đến đây, cộng thêm lượng oxy ở đây rất thấp, mọi người đều đã bắt đầu có chút không chịu nổi.

Nào ngờ lại gặp phải tình huống này.

Ngô Bất Chính thở hổn hển nói: "Đừng hoảng, chuyện vẫn chưa đến lúc tệ nhất!

Phan Tử đã xảy ra chuyện trong vòng năm phút di chuyển từ ký hiệu cuối cùng đến đây!

Chúng ta tìm trong đoạn đường năm phút này, nhất định phải tìm ra Phan Tử ở đâu!

Bọn họ dù có giết Phan Tử, cũng không có lý do gì mang theo thi thể đi!

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Mọi người gật đầu.

Lúc này cũng chỉ có thể làm vậy.

Chương 2142

Nếu là người khác thì thôi, nhưng bây giờ người xảy ra chuyện là Phan Tử.

Họ đã từng trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau, không thể nói bỏ là bỏ được.

Hơn nữa bây giờ dù có bỏ mặc thì cũng được gì?

Họ đã mất dấu của Giang Ninh và những người khác, tiếp tục đi về phía trước cũng chưa chắc đã ra được.

Lúc này trong phòng livestream, một đám người đang xem trực tiếp đã bắt đầu cãi nhau ỏm tỏi.

Góc nhìn của camera lúc này đã không còn thấy được Giang Ninh và những người khác, ngay cả góc nhìn của Phan Tử cũng mất.

Chỉ còn lại góc nhìn của nhóm Tần Vũ là có thể dùng được.

Điều này có nghĩa là, camera của nhóm Giang Ninh không phải do môi trường mà không dùng được, rất có khả năng là do họ cố ý tắt đi.

Mà họ làm như vậy, chẳng qua là vì có một số nội dung không thể phát sóng trực tiếp, nên đã chọn cách thẳng thừng không livestream để làm những việc đó.

Điều này cũng khiến cho một bộ phận lớn khán giả trong phòng livestream tin vào thuyết âm mưu. 【Mẹ nó, quả nhiên lòng dạ đàn bà là độc nhất, không ngờ Giang Ninh lại là loại người như vậy!】【Đúng thế, uổng công trước đây tôi còn khá thích cô ta, không ngờ tâm địa lại xấu xa đến thế!】【Haiz, đúng là biết người biết mặt không biết lòng.

Chẳng phải có câu nói rất hay sao, phụ nữ càng xinh đẹp thì càng biết lừa người.】【Tôi khinh, cô ta đẹp chỗ nào?】【Thực ra cũng không thể nói như vậy được, dù sao chúng ta cũng không phải người trong cuộc, lỡ như nhóm Giang Ninh thật sự gặp phải rắc rối gì thì sao?】【Cũng đúng, chúng ta cứ chờ xem sao, biết đâu nhóm Giang Ninh cũng gặp phiền phức nên buộc phải ngắt sóng trực tiếp!】Trong phòng livestream cãi nhau không ngớt.

Còn ở hiện trường, nhóm Tần Vũ căn bản không có thời gian để ý đến chuyện trong phòng livestream.

Lúc này họ đã bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm Phan Tử.

Ngô Tam Tỉnh cùng Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương quay lại nơi có dấu hiệu cuối cùng, lấy đó làm điểm xuất phát.

Còn nhóm bốn người Bàn Tử thì ở lại nơi dấu hiệu biến mất, lấy đây làm điểm cuối, từ hai phía tìm vào giữa, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối nào đó Phan Tử để lại.

Cả hành lang chỗ nào cũng ẩm ướt, rất kỳ lạ.

Bởi vì trong tình huống bình thường, nếu hành lang ẩm ướt như vậy, nước sẽ không ngừng tụ lại, thậm chí việc hình thành các vũng nước trên mặt đất cũng không phải là không thể.

Nhưng đi suốt đoạn đường này, ngoài việc mặt đất có chút ẩm ướt ra thì hoàn toàn không thấy một vũng nước nào.

Điều này cho thấy, sự ẩm ướt ở đây hoặc là tạm thời, hoặc là có nguyên nhân khác đã hấp thụ hết những giọt nước này.

Vấn đề này thực ra rất dễ kiểm chứng, chỉ cần xem mức độ ẩm ướt bên trong vách đá hai bên là được.

Nhưng lúc này họ lại không có thời gian làm việc đó.

Mọi người đi dọc theo hành lang, trên mặt đất ngoài những vệt ẩm ướt ra thì chẳng có gì khác.

Đi được một lúc mà không phát hiện ra gì, Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội nói: “Tiểu ca, cậu đi sau cùng, áp tay vào vách tường mà đi!” “Như vậy nếu ở đây có cơ quan gì, chúng ta cũng có thể biết được!” “Lúc đi thì dò bên phải, lúc về thì dò bên trái, thế nào?” Tần Vũ gật đầu.

Bây giờ bất kỳ manh mối nào cũng không thể bỏ qua, nên đề nghị này của Bàn Tử rất hay.

Tần Vũ lập tức áp lòng bàn tay lên vách tường.

Đi được một lúc, Ngô Bất Chính liền hỏi tình hình thế nào.

Tần Vũ đáp: “Không có phát hiện gì, nhưng vách tường này dường như có chút vấn đề!” “Vấn đề gì?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Tần Vũ lắc đầu.

“Rất khó nói, cảm giác của tôi là, đoạn tường này dường như không phải một khối hoàn chỉnh!” “Cảm giác khi chạm vào không giống nhau, nhưng chất liệu rõ ràng là như nhau!” Ngô Bất Chính nghe vậy liền trầm tư.

Vấn đề này không dễ giải đáp.

Cảm giác khác nhau có rất nhiều khả năng, nhưng việc vách tường là một khối hoàn chỉnh thì chắc chắn không sai.

Nếu trên tường có vết nứt lớn nào, họ đã sớm nhìn thấy rồi.

Ba người cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy kỳ lạ, liền tiếp tục đi về phía trước.

Quãng đường năm phút thực ra không dài, nhưng lúc này để dò xét, mọi người đành phải đi chậm lại.

Phan Tử biến mất một cách khó hiểu khiến trong lòng ai cũng có chút bất an.

Cuộc tìm kiếm kéo dài suốt nửa giờ.

Đến khi họ gặp lại nhóm Ngô Tam Tỉnh, Hồ Tư Lệnh thì cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Cả người Phan Tử cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“Liệu có phải lão Phan đuổi theo hăng quá, đến đây thì quên để lại dấu hiệu không?” Bàn Tử hỏi.

Cũng có khả năng này, nhưng không lớn lắm.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Con người của Phan Tử chẳng lẽ tôi còn phải nói nhiều sao?” “Tìm lại một lần nữa!” “Lần này chúng ta đổi hướng ngược lại!” Mọi người gật đầu, quả thực cũng không còn cách nào khác.

Nếu họ cứ tùy tiện đi sâu vào, chưa nói đến việc bản thân có bị mắc kẹt hay không, một khi bỏ lỡ Phan Tử, thì Phan Tử thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, những thứ như Mạc kim phù vẫn ở trên người họ, nói cho cùng cũng không sợ nhóm Giang Ninh sẽ bỏ rơi họ mà hành động một mình.

Thế là cả nhóm bắt đầu cuộc tìm kiếm lần thứ hai.

Lần này, chỉ chưa đầy mười phút, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên gọi lớn từ phía xa: “Lại đây, ở đây có phát hiện!” Bốn người Tần Vũ nghe thấy tiếng động, lập tức chạy tới.

Chương 2143

Nào ngờ khi đến nơi, ai nấy đều có chút lúng túng, đặc biệt là Bàn Tử, mặt lúng túng đến xanh mét.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đang nhìn chằm chằm vào một mặt lõm trên vách tường.

Vừa nhìn ông vừa nói: "Mọi người thấy không, tầng đá ở chỗ này hình như không giống!" "Mấy người các cậu sao vậy?" Hồ Tư Lệnh thấy vẻ mặt lúng túng của họ, bèn hỏi.

Bàn Tử ngại ngùng gãi đầu nói: "Lão Hồ, tôi nói ra ông đừng chửi tôi nhé!" "Chỗ đó… thực ra là lúc nãy tôi đi tiểu, xả bay mất một mảng." "Tam gia, ông đừng vội, cùng lắm thì chúng ta tìm tiếp nhé?" Bàn Tử rất xấu hổ.

Cứ tưởng Ngô Tam Tỉnh phát hiện ra manh mối gì, ai ngờ lại là chỗ này.

Hồ Tư Lệnh nghe vậy tức đến suýt nổ tung, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại như không nghe thấy, vẫn cứ nhìn chằm chằm vào chỗ lõm đó, cả người như bị ma nhập.

"Tam gia?

Ngài đừng nghĩ quẩn nhé!" "Tam gia?" Bàn Tử vội gọi.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại hoàn toàn không nhìn anh ta, nói: "Cú tiểu này của cậu hay lắm!" "Hay lắm!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh bất ngờ rút từ trong ba lô ra một cây xẻng sắt lắp ráp.

Sau khi lắp xong, ông liền xúc mạnh vào vách tường.

Mọi người nhìn mà ngẩn ra, đều cảm thấy Ngô Tam Tỉnh bị điên rồi.

Nào ngờ khi nhát xẻng đó bổ xuống, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy nhát xẻng của Ngô Tam Tỉnh bổ vào, cả lưỡi xẻng cắm ngập vào trong vách tường.

Phải biết rằng vách tường này tuy ẩm ướt, nhưng đó cũng là hang động, vách tường đều là đá.

Không có lý nào một nhát xẻng lại cắm sâu vào như vậy!

Tần Vũ vội tiến lên xem, lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy trên vách tường, chỗ bị Ngô Tam Tỉnh xúc ra, lại xuất hiện thứ gì đó giống như bùn đất.

Ngô Tam Tỉnh hành động rất nhanh, chưa đầy hai phút đã xúc ra một vết nứt rộng đến mười centimet trên vách tường.

Bên trong vết nứt sâu không thấy đáy, không biết dẫn đến đâu.

Mà ở một bên vách tường, lại còn có một dấu hiệu rất mờ, chính là do Phan Tử để lại.

Nhưng dấu hiệu này vô cùng mờ nhạt, dường như được để lại trong tình trạng không thể dùng sức.

Lúc Phan Tử để lại dấu hiệu ở đây, e rằng đã xảy ra chuyện rồi.

Bàn Tử sờ vào dấu hiệu, cả người ngây ra.

“Khe nứt mười centimet này, không lẽ anh ta muốn chúng ta chui vào chứ?” “Đây cũng đâu phải chỗ cho người chui vào!” Ngô Tam Tỉnh lại nói: “Chắc chắn có cách vào, bức tường ở đây chắc chắn có vấn đề!” “Các cậu đừng quên, trong cuốn sổ tay kia có nói, hang động ở đây ban đầu đều là đất!” “Ai dám chắc họ đã đào hết các lối đi ở đây ra?” “Tìm xem có lối vào nào khác không!” Ngô Tam Tỉnh ra hiệu.

Mọi người lập tức định chia nhau ra tìm.

Nhưng Tần Vũ lại cảm thấy không ổn.

Anh tiến lên bốc một nắm bùn đất đặt trong tay xem xét, lập tức ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này còn rất quen thuộc, dường như giống với cốt hương của Cấm bà.

“Sao vậy?” Ngô Bất Chính vội tiến lên hỏi.

Tần Vũ đưa lòng bàn tay đến trước mặt Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính vừa ngửi, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy vậy có chút cạn lời: “Mấy người các cậu có bị bệnh không, mùi nước tiểu có gì hay mà ngửi?” “Bàn gia tuy vẫn luôn nhấn mạnh việc chinh phục thế giới bằng sức hút nhân cách, sao mấy người các cậu lại bị Bàn gia chinh phục trước thế?” “Cút!” Ngô Bất Chính mắng.

“Trong bùn đất ở đây đều có cốt hương của Cấm bà!” “Cái gì?” Bàn Tử và mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Cốt hương của Cấm bà, mùi hương đó vô cùng đặc biệt.

Sao trong bùn đất ở đây lại có loại cốt hương này?

Bàn Tử vội nói: “Thiên Chân, cậu đừng nói bậy nhé, chỗ này không lẽ có Cấm bà chứ!” “Thứ đó khó đối phó lắm đấy!” Hồ Tư Lệnh và những người khác tuy chưa từng thấy Cấm bà, nhưng cũng biết đó là thứ gì.

Lúc này nghe nói ở đây có hương Cấm bà, không khỏi cũng căng thẳng lên.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh nói: “Ở đây có hay không thì không biết, nhưng ít nhất đi suốt đoạn đường này, chúng ta chưa hề gặp phải!” “Có lẽ những thứ đó vẫn còn ở sâu bên trong, hoặc là, mùi hương

Cấm bà ở đây có liên quan đến Cấm bà trong mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải!" "Trước tiên nghĩ cách mở những bức tường này ra đã rồi nói!" Mọi người gật đầu.

Việc cấp bách bây giờ là tìm Phan Tử trước.

Tại sao trong bùn đất ở đây lại có hương Cấm bà, tạm thời không thể giải thích được.

Mọi người lần lượt lấy công cụ ra, chuẩn bị phá tường bằng vũ lực.

Nếu không được nữa thì sẽ dùng thuốc nổ.

Dấu hiệu của Phan Tử chỉ vào bên trong, điều đó cho thấy bên trong này chắc chắn có vấn đề.

Nào ngờ khi mọi người dùng cuốc chim để phá, mới phát hiện độ cứng của những bức tường này vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Cuốc chim bổ vào chỉ để lại một chấm trắng, hoàn toàn không phá được.

Mọi người lúc này đều ngớ ra.

Chương 2144

Bàn Tử nói: “Thật sự không được thì dùng thuốc nổ đi!” Nhưng thuốc nổ là biện pháp bất đắc dĩ mới dùng.

Dù sao Phan Tử cũng ở bên trong.

Lỡ như làm sập chỗ này, đến lúc đó muốn cứu người cũng khó.

Đặc biệt là nếu Phan Tử ở không xa, lỡ nổ chết anh ta thì còn chơi cái quái gì nữa!

Ngô Tam Tỉnh vội ngăn mọi người lại, nói: “Thuốc nổ tạm thời đừng dùng, rủi ro quá lớn!” “Chúng ta nghĩ cách khác đi!” “Dương tiểu thư, cô có nhận định gì về tình hình ở đây không?” Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương kiến thức rộng, tuy xuống mộ không nhiều, nhưng hiểu biết về những chuyện kỳ lạ chắc chắn hơn hẳn họ.

Cây bách ăn thịt người trong điện trước đó cũng là do cô nhận ra.

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày, tiến lên sờ vào chỗ lõm mà mọi người dùng cuốc chim đập ra, nói: “Đây căn bản không phải là tường!” Mọi người ngẩn ra, không hiểu ý của Tuyết Lỵ Dương là gì.

Tuyết Lỵ Dương nhặt một mảnh đá nhỏ bị đập ra lên, đổ chút nước vào rồi vò, mảnh đá đó lại bị hòa tan ngay lập tức.

Trong thứ được vò ra, lại có rất nhiều thứ giống như sợi tơ.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc kêu lên: “Đây không phải là đá, đây là sợi thực vật!” “Sợi thực vật?” Mọi người càng thêm mờ mịt.

Tuyết Lỵ Dương vội giải thích.

Cái gọi là sợi thực vật chính là một loại vật chất dạng sợi thường tồn tại trong rễ, thân, lá của một số loài thực vật.

Nhiều quảng cáo hiện đại nói ngũ cốc thô giàu chất xơ, thực ra cũng tương tự như cái này, chỉ là một cái ở góc độ vi mô, một cái ở góc độ vĩ mô.

Lá và rễ của nhiều loại thực vật đều chứa lượng lớn sợi.

Ví dụ đơn giản nhất, bạn tìm một đoạn rễ cây trong đất, sau khi vò nát sẽ thấy rất nhiều cấu trúc rễ giống như sợi chỉ, đó chính là sợi thực vật.

Bàn Tử nghe hiểu lơ mơ, hỏi: “Cái này thì có liên quan gì đến việc nó có phải là tường hay không?” Tuyết Lỵ Dương lại dường như đã nghĩ ra điều gì, nói: “Quan hệ lớn đấy!” “Nếu đây không phải là tường, vậy nơi chúng ta đang đứng căn bản không phải là hang động!” “Mà là…” “Mà là…” “Mà là cái gì?” Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính lại chen vào: “Mà là trong hốc cây!” “Những bức tường này trông như tường, nhưng thực chất đều là rễ cây!” “Vô số rễ cây quấn vào nhau, tạo thành từng lối đi trong hốc cây!” “Chỉ là những rễ cây này quá dày đặc, xếp lại với nhau tạo thành cấu trúc giống như tường!” “Nhưng nếu đào ra xem, thực chất đều là rễ cây!” “Sao có thể như vậy được?” Lần này ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng có chút kinh ngạc.

Họ đi suốt đoạn đường này, đây rõ ràng là hang động đá, sao có thể là hốc cây được!

Phải là cây lớn đến mức nào mới có thể hình thành một thế giới rễ cây lớn như vậy!

“Rốt cuộc là thế nào, đốt thử xem là biết!” “Những rễ cây này chắc chắn còn sống, dùng lửa đốt sẽ khiến chúng tản ra!” “Đến lúc đó, phần bị lỏng ra chính là rễ cây, còn phần không có bất kỳ thay đổi nào, thì chắc chắn là đá!” Tuyết Lỵ Dương nói.

Mọi người nghe vậy đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phải biết rằng nếu chuyện này được chứng thực, tình hình ở đây sẽ hoàn toàn thay đổi.

Điều này sẽ lật đổ toàn bộ nhận thức trước đây của họ.

Nhưng nếu không đi chứng thực, làm sao cứu được Phan Tử?

Bàn Tử nghiến răng nói: “Để tôi!

Bấy nhiêu năm qua sóng gió nào mà chưa từng thấy!” “Mẹ nó, không phải chỉ là rễ cây khổng lồ sao, đốt mẹ nó xem sao!” Nói rồi, Bàn Tử lấy ra chiếc đèn bão mang theo người, vặn lên mức lớn nhất, đặt ở một bên vách tường rồi bắt đầu đốt.

Những bức tường này lúc này có phải là tường hay không, họ cũng không biết.

Chỉ thấy, khi ngọn lửa cháy trên vách tường, bức tường đó lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Tuyết Lỵ Dương bảo người cạo đi một lớp bề mặt trên tường, để lộ ra chất màu trắng bên trong, sau đó bảo Bàn Tử tiếp tục đốt.

Lần này, quả nhiên bắt đầu có sự thay đổi.

Bức tường trắng vốn dĩ giống như đá, dưới sự thiêu đốt của đèn bão, lại bắt đầu rỉ ra từng giọt nước.

Nước rỉ ra rất nhanh, sau đó lại bắt đầu chuyển sang màu đen, còn có từng làn khói đen bốc lên.

Tình hình này khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Đây rõ ràng là tình huống xảy ra khi đốt gỗ.

Một số khúc gỗ chưa khô hoàn toàn, khi cháy lên quả thực sẽ có chất lỏng rỉ ra, thậm chí còn phát ra tiếng “tí tách”.

Tình huống này, những ai hồi nhỏ từng đốt củi sưởi ấm trước cửa nhà chắc hẳn đều có trải nghiệm sâu sắc, đặc biệt là vào mùa đông.

Lúc này nhìn bức tường bị đốt đen, mọi người đều kinh ngạc.

Lẽ nào thật sự bị Tuyết Lỵ Dương nói đúng rồi?

Đây căn bản không phải là tường?

Là gỗ?

Đốt một lúc, sau khi bức tường chuyển sang màu đen thì không cháy nữa.

Hồ Tư Lệnh bảo Bàn Tử tránh ra, tự mình cầm cuốc chim đập mạnh.

Không ngờ lần này lại dễ dàng đập xuống một mảng lớn, bên trong lộ ra chính là lõi gỗ.

Đây quả nhiên là gỗ, không phải tường!

Mấy người nhìn nhau, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Chương 2145

Bàn Tử nói: “Tuy tình hình này có hơi quỷ dị, nhưng cũng không có lý nào nó lại mọc thành thế này được!” “Chúng ta và Phan Tử chỉ đi trước sau một chút thôi!” “Làm gì có chuyện nó mọc nhanh như vậy?” “Khúc gỗ này trông thế kia, không có vài chục năm thì không thể nào mọc thành thế này được!” Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói: “Anh sai rồi, đây không phải là thân cây, đây là rễ cây!” “Rễ của thực vật có thể di chuyển!” “Thường thì sẽ di chuyển theo nguồn nước, nơi nào có nguồn nước dồi dào, rễ ở đó sẽ rậm rạp!” “Chúng ta phải tìm bức tường ẩm ướt nhất gần đây, nơi đó nhất định là lối vào!” Tần Vũ nghe vậy lập tức chạy về một phía.

Mọi người vội vàng đi theo.

Chưa đầy một phút, họ đã dừng lại trước một bức tường.

Nơi đó cũng là một rãnh lõm, nhưng rộng đến hai mét, trên tường toàn là những giọt nước, đã tạo thành dòng suối nhỏ.

Tần Vũ áp lòng bàn tay lên đó.

Chưa đầy vài giây, đột nhiên tay anh dùng sức, cả lòng bàn tay trực tiếp lún vào trong bức tường.

Tay kia của anh cũng thò vào, sau đó hai tay kéo mạnh ra ngoài, một lối vào rộng hơn một mét liền xuất hiện.

Mà bên ngoài lối vào này, rõ ràng là từng sợi rễ cây.

Những sợi rễ này xếp song song rất dày đặc, trên đó còn có một lớp màu giống như tường.

Kết hợp lại với nhau, trông hệt như một bức tường.

Nếu không để ý kỹ, ai có thể ngờ ở đây lại có một lối vào.

Hồ Tư Lệnh nói: “Chỗ này cách dấu hiệu Phan Tử để lại quá xa rồi!” “Mất cả phút đi đường đấy!” Ngô Tam Tỉnh lại nói: “Bây giờ không quản được nhiều như vậy nữa, vào trong xem trước đã rồi nói!” Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh bước vào một bước.

Nào ngờ không ai đoán được, Ngô Tam Tỉnh chỉ vừa bước vào một bước, ngay khoảnh khắc tiếp theo, cả người ông hụt chân, trực tiếp rơi xuống dưới và biến mất trước mặt mọi người.

Hóa ra bên dưới mặt đất trong bức tường này lại là rỗng!

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Bàn Tử lập tức nằm rạp xuống đất, thò đầu ra gọi.

Nhưng gọi liên tiếp mấy tiếng, bên dưới lại không có chút hồi âm nào.

Bàn Tử nhoài người vào trong thêm một chút, sau đó kinh ngạc kêu lên: “Mẹ kiếp, bên trong này toàn là rễ con, nhiều vãi cả đái!” Nói rồi anh ta còn thò tay vào vơ một nắm.

Ai ngờ lúc đứng dậy nhìn, trên lòng bàn tay lại toàn là chất nhầy màu xanh lục.

Những chất nhầy này vô cùng trơn trượt, giống như rêu xanh vậy.

Bàn Tử đưa lên mũi ngửi, không nhịn được mắng: “Mẹ kiếp, trên rễ cây này mọc cả rêu rồi!” Mọi người ghé sát vào xem, quả nhiên thấy trên tay Bàn Tử có một lớp chất nhầy rêu dày cộm.

Anh ta chùi tay vào vách tường, dùng những giọt nước trên đó rửa sạch thứ bẩn đi, rồi nói: “Bây giờ làm sao?

Tam gia cũng rơi xuống rồi, hay là tôi xuống nhé?” Ngô Bất Chính xua tay: “Trên rễ con này toàn là chất nhầy, người một khi rơi xuống, muốn lên lại cũng là vấn đề!” “Hơn nữa đã lâu như vậy mà dưới đó không có động tĩnh gì, e rằng độ cao này cũng không thấp!” “Mọi người xem, phòng livestream của Ngô Tam Tỉnh cũng mất tín hiệu rồi!” “Chứng tỏ bên dưới không có tín hiệu!” “Bên dưới cũng không biết rốt cuộc là tình hình thế nào!” “Vậy chúng ta cũng không thể cứ đợi ở đây mãi, Tam gia tự mình cũng không leo lên được đâu!” Bàn Tử nói.

Hồ Tư Lệnh lên tiếng: “Xuống là chắc chắn phải xuống, không thể bỏ ông ấy lại như vậy được!” “Nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị kỹ càng, ít nhất phải cố định một sợi dây thừng chứ, không thì lúc đó lên bằng cách nào?” “Còn nữa, là xuống một bộ phận, hay là tất cả cùng xuống?” Mọi người nghe vậy không khỏi gật đầu.

Chuyện này quả thực phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Ở nơi thế này, một khi tách ra, rất có khả năng sẽ bị đánh bại từng người một.

Đây là điều tối kỵ.

Hơn nữa, Phan Tử chính là tấm gương trước mắt.

Vì vậy, vấn đề này gần như không cần thảo luận, rõ ràng là dù thế nào cũng tuyệt đối không thể tách ra.

“Nếu muốn xuống thì cùng nhau xuống đi!” “Chúng ta chuẩn bị ba sợi dây thừng!” Ngô Bất Chính nói.

Mọi người gật đầu, rõ ràng cũng có ý này.

Thế là Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh cùng nhau tiến lên cố định ba cái móc neo, buộc chặt dây thừng.

Doanh Thương thì ra tay mở rộng lối vào thêm vài phần, đồng thời chặt đứt một số rễ con bên trong, dọn ra một lối vào.

Nhưng rễ con bên trong quá nhiều, căn bản không dọn hết được, chỗ dọn ra cũng chỉ là muối bỏ bể.

Nhưng như vậy tạm thời cũng đủ rồi.

Mọi người chỉ mất năm phút để chuẩn bị xong mọi thứ.

Sau đó không trì hoãn nữa, Bàn Tử đi đầu, tất cả đều nhảy xuống.

Vừa nhảy xuống, mọi người mới phát hiện độ sâu bên dưới này còn sâu hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Xung quanh đều là rễ con, mọi người cứ như bị kẹt giữa vô số dải giẻ lau.

Trên người cũng không biết dính bao nhiêu chất nhầy rêu xanh.

Cả đám trượt thẳng xuống dưới.

Mất đến mấy giây, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, ngay sau đó liền rơi xuống đất.

Bàn Tử vừa chạm đất đã vội vàng lộn một vòng ra ngoài để tránh bị người phía sau đè lên.

Mấy người lần lượt trượt xuống.

Bàn Tử đã bật đèn pin lên, vừa chiếu một cái, không nhịn được buột miệng chửi một câu: “Mẹ kiếp!

Sao lại thừa ra một người!” Lúc này nhóm Tần Vũ cũng đều bật đèn pin lên.

Chương 2146

Chỉ thấy ở một bên, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đang ngồi trên đất, bên cạnh lại có một người đang nằm, chính là A Hắc, tên vệ sĩ báo gấm của Hanh Đặc.

A Hắc dường như đã bất tỉnh, nằm trên đất không nhúc nhích.

Xung quanh đều là tường, nhìn ra xa, nơi này lại là một cái hố sâu hình tròn rộng chừng năm mươi mét vuông.

Trên bốn bức tường xung quanh mọc đầy rêu xanh.

Trên đỉnh đầu vô số rễ con rủ xuống, trên đó cũng toàn là rêu xanh và những giọt nước.

Ngô Bất Chính nhìn vào phòng livestream, phát hiện đã mất tín hiệu, quả nhiên như họ đoán, một khi xuống đây, tín hiệu trực tiếp cũng mất.

Lúc này họ cũng không quan tâm đến tình hình trong phòng livestream nữa, thấy Phan Tử không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Phan, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

Nhưng Phan Tử lại như vừa mới tỉnh lại, cũng có vẻ mặt mờ mịt.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Cậu ấy vừa tỉnh, chờ chút!” Mọi người thấy vậy mới không hỏi thêm, mà ra tay cạo sạch những thứ bẩn thỉu trên người xuống.

Một lát sau, Bàn Tử lấy đèn bão ra sưởi ấm cho mọi người, sau đó mọi người mới lại nhìn về phía Phan Tử.

Phan Tử lúc này đã hồi phục, xin Bàn Tử một điếu thuốc, châm lửa hút một hơi rồi nói: “Mẹ nó, tôi bị đánh lén!” “Chỗ này quả nhiên còn có người khác!” “Rốt cuộc là chuyện gì?

Giang Ninh và bọn họ đâu?” Ngô Bất Chính vội hỏi.

Phan Tử lại hút một hơi thuốc, nói: “Mất dấu rồi!” “Bọn họ hình như cũng không biết ở đây còn có người khác!” Nói rồi, Phan Tử kể lại toàn bộ chuyện trước đó.

Thì ra, lúc đó Phan Tử đi theo nhóm Giang Ninh đến đây.

Giang Ninh thân thủ lợi hại, rất nhanh đã thoát khỏi kẻ lôi cô ta vào.

Nhưng đến khi họ muốn tìm đối phương thì đã không tìm thấy nữa.

Hơn nữa họ phát hiện, lúc này muốn quay lại cũng không được, vì họ đã lạc đường.

Phan Tử đi suốt đoạn đường đều đã làm dấu hiệu, trong lòng rất rõ, họ vẫn luôn đi vòng quanh, nhưng mãi không thấy nhóm Tần Vũ, liền nghi ngờ có phải nhóm Tần Vũ không theo kịp hay không, hoặc là vòng tròn này thực ra là một loại ảo giác, thực tế họ vẫn đang tiến về phía trước!

Phan Tử lúc đó sợ mất dấu nên không nghĩ nhiều, đi theo họ một lúc, đột nhiên anh ta thấy một bóng đen lao thẳng vào A Hắc đang đi cuối cùng, đè anh ta vào vách tường.

Nào ngờ chưa kịp nhìn rõ, bóng đen và A Hắc đã biến mất hoàn toàn vào trong tường, chính là lối vào mà họ phát hiện ở trên.

Nhóm Giang Ninh hoàn toàn không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, đến khi phản ứng lại thì A Hắc đã biến mất.

Họ tìm một lúc không thấy, có thể là do sợ hãi nên đã vội vàng rời khỏi đây.

“Tôi cảm thấy bức tường đó có thể có vấn đề, thế là chuẩn bị qua đó xem trước!” “Ai ngờ vừa thò tay vào đã bị người ta kéo xuống.” “Sau đó thì mọi người đến!” Mọi người nghe đến đây, không khỏi nhìn về phía A Hắc.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Anh ta không sao, giống như Phan Tử, đều chỉ bị vứt ở đây, không nguy hiểm đến tính mạng!” “Tần tiểu ca, ở đây cũng không có người ngoài, tín hiệu trực tiếp cũng mất rồi!” “Cậu có thể nói chi tiết một chút về người mà cậu gặp ở nhà khách thôn Song Long trước đó không, rốt cuộc là tình hình thế nào?” “Chẳng lẽ là hắn ta đã theo tới đây?” Ngô Tam Tỉnh nhìn Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý không chắc chắn, nhưng vẫn nói qua những điểm chính: “Người đó thể chất đặc biệt, trọng lượng cực nhẹ, thân thủ lợi hại!” “Không nhìn thấy hắn ta, tôi cũng không thể xác định kẻ đánh lén có phải là hắn không!” Bàn Tử lại đột nhiên nói: “Không đúng!” “Hắn ta đánh lén A Hắc và Phan Tử tại sao không ra tay hạ sát?

Chẳng lẽ chỉ muốn nhốt họ ở đây?” “Chưa chắc!” Hồ Tư Lệnh đột nhiên lên tiếng.

“Nếu bản thân nơi này đã là tuyệt cảnh, vậy hắn ta không cần phải ra tay nữa!” “Không hay rồi!” Nói đến đây, sắc mặt Hồ Tư Lệnh biến đổi, vội đứng dậy chạy về phía sợi dây thừng.

Đến gần kéo một cái, dây thừng vẫn còn buộc ở trên, ông lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra hắn ta đi rồi, nếu không sợi dây này e rằng cũng bị hắn ta cắt đứt!” “Quá mạo hiểm rồi, lần này chúng ta xuống đây quá vội vàng, suýt chút nữa cũng bị nhốt ở đây!” Mọi người thấy vậy mới thở phào.

Chỉ cần dây thừng không đứt, họ vẫn có thể bám vào dây để leo lên.

Ngô Tam Tỉnh lên tiếng: “Nếu muốn ra tay đã ra tay từ sớm rồi, lời của lão Hồ đệ chắc là đúng!” “Nhưng xem ra như vậy, nơi này ít nhất tạm thời là an toàn!” “Trước tiên nghĩ cách đánh thức tên vệ sĩ này dậy, biết đâu còn có thể lôi kéo về phe mình!” Mọi người nghe vậy gật đầu, đây quả là một ý hay.

A Hắc chắc chắn biết một số chuyện của Hanh Đặc, nói không chừng lần này thật sự có thể có thu hoạch bất ngờ lớn.

Trên người A Hắc không có vết thương rõ ràng.

Bàn Tử tìm một ít nước tạt lên đầu anh ta, rất nhanh A Hắc đã tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cả người A Hắc vẫn còn hơi mơ màng, đặc biệt là khi thấy xung quanh không có người của mình mà là nhóm Tần Vũ, càng trở nên vô cùng căng thẳng.

Bàn Tử cười nói: “Lão Hắc, ông đừng hiểu lầm, không phải chúng tôi đánh lén ông đâu!” “Mà là ông chủ của ông đã bỏ rơi ông rồi!

Ông xem đây là nơi nào đi!” A Hắc ngẩn ra, nhìn xung quanh có chút không hiểu.

Phan Tử ra hiệu cho Bàn Tử im lặng, tự mình kể lại mọi chuyện.

Nào ngờ A Hắc rõ ràng không tin lắm.

Phan Tử nói: “Nói với anh những điều này, cũng không mong anh sẽ tin!” “Vấn đề bây giờ là, chúng ta làm sao ra ngoài!” “Anh tin tưởng ông chủ của mình như vậy, sao anh không bảo họ đến cứu chúng ta ra ngoài đi?” A Hắc lập tức im lặng.

“Ông ta sẽ không đến đâu!” Đột nhiên, A Hắc lên tiếng.

Anh ta vừa mở miệng, mọi người liền thấy hy vọng, liền thêm mắm thêm muối nói lung tung một hồi.

Chỉ cần có thể lôi kéo được A Hắc về phe mình là được.

Ngô Tam Tỉnh nói: “Hắc huynh đệ, ra ngoài làm việc phải tự bảo vệ mình!” “Anh nói là vệ sĩ được người khác thuê, nhưng thực ra nói khó nghe một chút, đó là vào lúc sinh tử, thay hắn ta đỡ mạng!” “Cổ mộ này không giống bên ngoài, đâu đâu cũng là nguy hiểm, anh phải nghĩ cho kỹ!” “Chúng ta bây giờ ngay cả ra ngoài cũng là vấn đề, nếu anh biết chuyện gì mà không nói, e rằng chúng ta thật sự không có cơ hội ra ngoài đâu!” “Chúng ta tạm thời không nói chuyện khác, người đánh lén anh, anh có nhìn rõ mặt hắn ta không?” A Hắc nghe vậy tỏ ra có chút do dự, nhưng mọi người có thể thấy, anh ta đã có chút dao động.

Một lát sau, A Hắc nói: “Các người không cần lôi kéo tôi, tôi biết các người muốn làm gì!” “Nhưng các người nói cũng đúng, nếu cứ thế chết ở đây, tôi thật sự quá oan uổng!” “Người đánh lén tôi, tôi quen, và Hanh Đặc cũng quen!” “Ai?” Mọi người nghe thấy thật sự có manh mối, không khỏi đều mừng rỡ.

Chương 2147

A Hắc nói: “Tôi không biết hắn ta tên gì, tôi chỉ biết Hanh Đặc gọi hắn ta là Lão sư!” “Mười năm trước tôi đã theo Hanh Đặc rồi, hắn ta ngoài việc cho tôi tiền ra, gần như mọi chuyện của hắn tôi đều biết!” “Nhưng duy chỉ có vị Lão sư này, dường như là một bí mật quan trọng của hắn, người biết sự tồn tại của người này gần như không có mấy ai!” “À đúng rồi, Giang Ninh cũng biết người này!” “Vậy anh mau nói đi, vị Lão sư này rốt cuộc là một tồn tại như thế nào?” Bàn Tử thúc giục.

Họ đều cảm thấy, vị Lão sư của Hanh Đặc này, rất có khả năng chính là người bí ẩn mà Tần Vũ gặp ở nhà khách thôn Song Long.

A Hắc nói: “Tôi cũng không biết nhiều!” “Vị Lão sư của Hanh Đặc đó thần xuất quỷ một, ngày thường căn bản không gặp được người!” “Mỗi lần Hanh Đặc muốn gặp ông ta, liền đặt một quả lê trên cửa sổ cao nhất trong nhà mình!” “Sau đó vào buổi tối hôm đó, hắn sẽ bảo tôi canh ở cửa, chắc là lúc đó, họ đã nói chuyện trong phòng!” Mọi người nghe mà ngẩn ra, Tuyết Lỵ Dương vội hỏi: “Vậy về người này, anh không biết chuyện gì khác nữa sao?” A Hắc nghĩ một lúc rồi nói: “Hết rồi, nhưng tôi theo Hanh Đặc nhiều năm như vậy, bản thân tôi cảm thấy, toàn bộ sản nghiệp của hắn, có thể làm lớn đến như vậy!” “Chắc đều là do vị Lão sư này đứng sau giúp đỡ!” “Rất nhiều sản nghiệp của Hanh Đặc, trong thời gian đó đều từng đối mặt với nguy cơ phá sản!” “Mỗi lần gặp phải chuyện như vậy, hắn đều sẽ đi gặp vị Lão sư đó!” “Sau đó mọi chuyện đều được giải quyết!” Bàn Tử nghe vậy liền nói: “Mẹ kiếp, tôi nói chứ cái tên Hanh Đặc này trông chẳng ra làm sao, sao lại giàu có như vậy, hóa ra là có người đứng sau chỉ điểm!” “Vậy xem ra không chạy đi đâu được rồi, vị Lão sư đứng sau Hanh Đặc này, e rằng chính là người bí ẩn gặp ở nhà khách!” Ngô Bất Chính nói.

Nhưng ngay sau đó anh phát hiện vẫn còn những điểm không thể giải thích được.

“Nhưng nếu hắn ta là người của Hanh Đặc, tại sao lại ra tay với A Hắc?” “Hắn ta nên ra tay với chúng ta mới đúng chứ!” Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, một lát sau Ngô Tam Tỉnh nói: “Còn có thể vì sao nữa, e rằng Hanh Đặc cũng chỉ là một quân cờ của hắn ta!” “Ván cờ này của hắn ta quả là lớn!

Dùng bao nhiêu năm để vun đắp lòng tin, đến đây lại trực tiếp ra tay với A Hắc!” “Vậy chỉ có thể nói, mọi mục đích của hắn ta đều là ở đây!” “Hắn ta không muốn quá nhiều người đi vào!

Vì vậy đã bắt đầu thanh trừng!” “Trong nhóm người chúng ta, A Hắc là vệ sĩ, thân thủ cũng không yếu!” “Sau đó là Tần Vũ tiểu ca, lão Hồ đệ, còn có Giang Ninh, Giang Toán bọn họ!” “Nếu thật sự là như vậy, vậy hắn ta chắc chắn sẽ còn ra tay với những người này!” “Đương nhiên, Giang Ninh và Giang Toán e rằng vốn dĩ đã là người của hắn ta!” Mọi người nghe vậy cảm thấy có lý.

Bàn Tử hỏi: “Vậy bây giờ làm sao?

Chúng ta trực tiếp nghĩ cách ra ngoài?

Hay là sao?” Ngô Tam Tỉnh nói: “Người đó e rằng không ngờ chúng ta sẽ đến đây cứu người!” “Nếu chúng ta không xuống, người rơi xuống tuyệt đối không thể nào lên được!” “Mà chúng ta đã xuống đây, hắn ta không cắt đứt dây thừng, chứng tỏ hắn không mong chúng ta chết ở đây!” “Nói cách khác, là hiện tại chúng ta còn chưa thể chết ở đây, vì đồ vật vẫn còn trên người chúng ta!” “Chúng ta trực tiếp đi lên, bất kể mục đích của đối phương là gì, đều phải tìm được khu vực cốt lõi ở đây rồi nói!” “Ít nhất trước khi tìm được khu vực cốt lõi, chỉ cần chúng ta không tách ra, hắn ta sẽ không thể đánh bại chúng ta từng người một!” Bàn Tử nghe vậy giơ ngón tay cái lên.

“Được đấy Tam gia, gừng càng già càng cay!” “Vậy được, chúng ta ra ngoài ngay, mọi người đi trước, tôi đi xung quanh xem sao!” Bàn Tử nói rồi cầm cuốc chim đi về phía bốn phía.

Phan Tử mắng: “Mẹ mày lại muốn làm gì nữa?” Bàn Tử nói: “Tam gia của anh nói chỗ này không ai cứu ra được, biết đâu năm đó công nhân khai quật nơi này cũng rơi xuống đây thì sao?” “Tôi đi xem có thi thể nào không, nhặt xác cho người ta cũng được mà!” “Thằng béo chết tiệt, mày đừng tưởng tao không biết mày đang thèm muốn minh khí trên người người chết!” “Đã lúc nào rồi, có thể đáng tin cậy một chút được không!” Phan Tử cạn lời nói.

Ngô Bất Chính bất lực vỗ vỗ vai anh ta, bảo anh ta đừng quản nữa.

Đã bao nhiêu năm rồi, Bàn Tử vẫn cái nết đó.

Hơn nữa nơi này cũng không lớn, anh ta muốn làm gì thì cứ để anh ta đi.

Quậy xong tự nhiên cũng sẽ qua thôi!

Phan Tử không nói thêm nữa, lập tức cùng mọi người đi về phía dây thừng, chuẩn bị bám vào dây để leo lên.

Nào ngờ đúng lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Mẹ kiếp!

Sao ở đây lại có một cánh cửa!

Chỗ này là do con người xây dựng à!” Mọi người nghe vậy ngẩn ra, vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy trên bức tường trước mặt Bàn Tử, lại thật sự có một cánh cửa gỗ đang hé mở.

Cánh cửa đó vô cùng đơn sơ, được làm bằng mấy thanh gỗ ghép lại với nhau.

Trước đó chắc là được bịt kín trong tường, trên đó phủ đầy rêu xanh.

Có thể là do năm tháng quá lâu, sợi dây buộc trên cửa đã bị mục nát, nên cánh cửa này tự mở ra.

Phan Tử lấy một que huỳnh quang ra bẻ sáng rồi ném vào trong.

Mọi người thấy, sau cánh cửa cao chưa đến một mét rưỡi, lại là một hành lang được đào thủ công.

Hành lang có chút thấp, và việc đào bới vô cùng cẩu thả, nhìn là biết dụng cụ không phù hợp.

Nhìn thấy hành lang này, Bàn Tử không khỏi nói: “Sao hành lang này lại thấp thế, không phải là do đám người lùn bản địa trên đảo Phục Long này đào ra đấy chứ!” Tuyết Lỵ Dương nói: “Có khả năng này!

Vấn đề là, bây giờ chúng ta quay lại đường cũ, hay là đi từ đây?” Bàn Tử nói: “Chắc chắn là đi lối này rồi, nếu đây là do đám người lùn đó đào ra, chắc chắn có bảo bối!” “Hơn nữa quay lại đường cũ, lại phải dính một thân chất nhầy rêu xanh, nghĩ thôi đã thấy ghê rồi!” Mọi người đều không nói gì, rõ ràng là đồng ý với lời của Bàn Tử.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào lối vào một lúc, nói: “Vậy thì đi lối này, hiểu biết của chúng ta về nơi này quá ít!” “Biết đâu đi lối này, còn có thể có thu hoạch bất ngờ!” Mọi người gật đầu, lập tức không trì hoãn nữa, Bàn Tử đi đầu, chui vào trong hành lang.

Lối đi bên trong không cao lắm.

Điều này khá phù hợp với đặc điểm chiều cao của tộc Chu Nho.

Với chiều cao của họ thì lối đi này quả thực là đủ dùng.

Tần Vũ và những người khác còn đỡ, chỉ cần cúi người hoặc khom lưng là có thể đi được.

Nhưng Bàn Tử và Doanh Thương thì chỉ có thể ngồi xổm mà tiến lên.

Một hai bước còn được, nhưng thời gian trôi đi, cả hai đã có chút không chịu nổi.

Đi suốt nửa tiếng đồng hồ, con đường này dường như không có điểm cuối.

Hơn nữa, nó còn xoắn ốc đi lên, đi lại vô cùng khó chịu.

Bàn Tử mấy lần muốn bỏ cuộc, cứ thế lăn thẳng xuống cho xong.

Nhưng không còn cách nào khác, anh đi đầu tiên, nếu anh lăn xuống thì những người phía sau đều gặp họa.

Anh đành phải kiên trì.

Đi thêm mười mấy phút nữa, sắp được một tiếng đồng hồ.

Bàn Tử cuối cùng cũng sắp không trụ nổi.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên phát hiện phía trước dường như đã đến cuối đường.

Một bức tường chặn mất lối đi.

Bàn Tử "hửm" một tiếng, vội gọi Tần Vũ qua xem.

Chương 2148

"Tiểu ca, sao phía trước lại hết đường rồi?" Tần Vũ đi vòng qua Bàn Tử, đến phía trước nhìn, quả nhiên phát hiện phía trước là một bức tường đá.

Hoàn toàn không có đường!

Nhưng trên tường có rất nhiều dấu vết đục đẽo nhân tạo.

Bàn Tử đã mệt lả, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Tần Vũ đưa tay lên sờ, gạt đi lớp rêu xanh mọc trên tường, rất nhanh đã lộ ra những vết đục khắc bên trong.

Sờ vào những vết tích này, Tần Vũ nhìn lên phía trên đỉnh đầu.

Những vết đục khắc này chính là được đục từ trên xuống.

Điều này cho thấy lối đi này đã được người ta đào từ trên xuống dưới.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ giơ tay sờ lên vị trí trên đỉnh đầu.

Vừa sờ, quả nhiên phát hiện ra.

Vị trí trên đỉnh đầu này lại là một cái nắp kim loại.

Kích thước khoảng bằng cái chậu rửa mặt, hình tròn, úp ở trên.

Rất giống với nắp cống ở các thành phố hiện đại.

Nhưng trên nắp này không có bất kỳ khe hở nào, bịt kín kẽ.

Tần Vũ thử đẩy, phát hiện nắp bịt rất chặt.

Không thể đẩy được chút nào, dĩ nhiên cũng có thể là do trên nắp có vật gì đó đè lên.

Vì vậy mới không thể đẩy ra được.

Bàn Tử cũng nhìn thấy cái nắp kim loại này, đứng dậy nói. "Cơ quan thì cậu chuyên nghiệp, nhưng nói về chuyện sức lực, Bàn gia đây thật sự chưa ngán ai!" "Tránh ra, để tôi!" Tần Vũ thấy vậy cũng không nói nhiều, nhường chỗ.

Bàn Tử tiến lên, áp hai lòng bàn tay vào nắp kim loại, đang định dùng sức thì dường như nghĩ ra điều gì, nói. "Chúng ta nói trước nhé, lát nữa nếu không mở được, thì có thể là cái nắp này bị kẹt cứng, chứ không phải Bàn gia tôi không có sức đâu đấy!" "Được rồi, cậu mau đẩy đi!" Ngô Bất Chính cạn lời, cái tên mập chết tiệt này đến lúc này rồi mà vẫn còn lo chuyện sĩ diện.

Bàn Tử cười cười, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Hai chân đột nhiên dồn sức, chỉ nghe thấy cái nắp kim loại trên đầu quả thật phát ra một loạt tiếng "két két".

Ngay khi mọi người đang mong chờ nhìn cái nắp kim loại, đợi xem Bàn Tử thể hiện uy lực đẩy nó ra.

Đột nhiên chân Bàn Tử chùng xuống, trực tiếp ngồi phịch xuống.

Anh ta thở hổn hển nói. "Không được rồi, mẹ nó chứ cái nắp này chắc chắn bị kẹt trong tường rồi." "Chết tiệt, tám phần là trên này còn có đá, căn bản không đẩy ra được!" Ngô Bất Chính nghe vậy nói. "Tránh ra, ai rảnh rỗi mà lại gắn một cái đĩa kim loại tròn ở đây!" Nói rồi Ngô Bất Chính tiến lên xem xét kỹ lưỡng.

Tình huống không đẩy ra được này có rất nhiều.

Ví dụ như bên trong có cơ quan, rãnh kẹt gì đó.

Cũng có khả năng là tình huống như Bàn Tử nói.

Tuy nhiên ngoài những thứ này, thực ra còn một trường hợp nữa.

Đó là làm ngược hướng.

Ai quy định cái nắp kim loại này chỉ có thể mở lên trên, lỡ như nó mở xuống dưới thì sao?

Ngô Bất Chính vừa nghĩ vừa quan sát kỹ cái nắp.

Tuy nhiên, anh không phát hiện phía đối diện mình có tay cầm hay thứ gì tương tự.

Nhưng nếu không có thứ đó, người đứng bên dưới làm sao mở được?

Chẳng lẽ cái nắp này chỉ có thể mở từ trên xuống?

Người đứng trên đẩy xuống mới mở được?

Ngô Bất Chính cảm thấy không có khả năng lắm, bèn lấy dao găm ra.

Anh cạo sạch lớp rêu xanh trên nắp kim loại.

Khi nắp kim loại được làm sạch, anh phát hiện ra, không phải nó không có tay cầm.

Mà là chỉ có hai cái rãnh rất nhỏ ở hai bên nắp.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không thể phát hiện ra.

Anh đưa dao găm cho Bàn Tử, hai tay móc vào trong rãnh.

Bàn Tử thấy vậy cười nói.

Chương 2149

"Tôi nói này Thiên Chân, đến Bàn gia tôi còn đẩy không ra, cậu lấy đâu ra tự tin thế?" "Bớt nói nhảm đi!" Ngô Bất Chính cũng không thèm để ý đến anh ta, móc chặt hai rãnh bên cạnh rồi dùng sức kéo mạnh.

Chỉ nghe một tiếng "két", cái nắp kim loại quả thật đã mở ra hoàn toàn, để lộ một cái lỗ đen ngòm.

Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ vai anh ta cười nói. "Hạ mộ đôi khi cũng phải dùng não nữa!" Nói xong, anh ra hiệu cho Bàn Tử mau chóng trèo lên.

Bàn Tử rất lúng túng, nhưng vẫn giơ ngón tay cái với Ngô Bất Chính.

Sau đó, anh là người đầu tiên trèo lên.

Mọi người theo sát phía sau, rất nhanh đều đã trèo lên.

Tuy nhiên, khi lên đến nơi, tất cả đều ngây dại.

Chỉ thấy phía trên là một không gian vô cùng rộng lớn.

Mọi người có thể nhìn thấy một bức tường ở không xa, còn tường hai bên thì ẩn hiện.

Có thể nhìn thấy lờ mờ.

Chiều rộng của nơi này khoảng mười mấy mét, còn chiều sâu thì không biết.

Nơi họ đi lên, cách phía sau khoảng mười mét là một bức tường.

Nhưng phía trước lại không thấy tường đâu cả.

Về chiều cao, quả thực là không thể nhìn thấy được.

Trước đó họ đã đi xuống từ vực sâu, gần như đi ngang qua toàn bộ lòng núi.

Mà độ cao lúc này, e rằng vẫn còn ở dưới lòng núi.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Nơi này có thể là mặt đất của ngôi mộ cổ!" "Nếu xem ngôi mộ cổ là ở dưới lòng đất, thì độ cao này vừa vặn ở phía trên ngôi mộ!" "Dùng pháo sáng xem tình hình xung quanh trước đi!" Bàn Tử gật đầu, lập tức lấy ra một quả pháo sáng bắn đi.

Khi pháo sáng chiếu rọi xung quanh, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy.

Trong không gian giống như một cỗ quan tài này, trên những bức tường xung quanh, lại vẽ đầy bích họa.

Hơn nữa, những bức bích họa này được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh.

Không hề có dấu hiệu phai màu.

Nội dung của bích họa khiến người ta vô cùng chấn động.

Bức tranh đầu tiên đập vào mắt, chính là cây điện bách ăn thịt người mọc trên đỉnh núi Phục Long.

Nhưng cây điện bách được miêu tả trên bích họa này lại quá lớn.

Con người quỳ lạy ở gần đó trông chỉ như con kiến.

Hoàn toàn không giống kích thước mà flycam nhìn thấy.

So với cây điện bách trên bích họa này, cây điện bách trên ngọn núi kia chỉ có thể gọi là cháu chắt của nó.

Ngay cả con trai cũng không tính.

Bàn Tử nói: "Người của tộc Chu Nho này không lớn mà tham vọng cũng không nhỏ, cây điện bách kia làm gì lớn đến thế?" "Vẽ ở đây lớn như vậy, thật là!" Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu nói. "Không đúng!

Cây điện bách trên bích họa này và cây trên kia hoàn toàn không phải một!" "Mọi người nhìn xem!" Nói rồi Tuyết Lỵ Dương chỉ vào cành lá của cây điện bách trên bích họa. "Màu sắc cành lá của cây điện bách này ngả vàng, còn cây trên đỉnh núi thì hoàn toàn xanh!" "Theo tôi được biết, cây điện bách chỉ sau khi sống một số năm nhất định, cành lá mới ngả vàng!" "Mà cây trên dãy núi rõ ràng chưa đủ tuổi, đây là hai cây điện bách khác nhau!" "Nơi này trước đây chắc chắn có một cây điện bách lớn như vậy, nhưng không biết đã đi đâu rồi!" "Nếu vậy, chẳng lẽ trên bích họa này miêu tả chính là cây ăn thịt người đầu tiên năm đó?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu. "Không biết, phải xem hết tất cả bích họa ở đây mới biết được!" "Vậy thế này, tôi dẫn Phan Tử và Bàn Tử ra phía trước xem tình hình, mọi người ở đây nghiên cứu bích họa!" "Chúng ta chia làm hai, không ảnh hưởng đến nhau!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Mọi người gật đầu, lập tức chia ra hành động.

Tường ở đây rất cao, hơn nữa xem ra bích họa được vẽ rất nhiều.

Vì vậy mọi người chỉ có thể cố gắng tiết kiệm pin, mỗi lần đều bắn một quả pháo sáng ra.

Sau đó dùng điện thoại chụp lại, rồi mới xem.

Pháo sáng họ có nhiều, nhưng ở đây không có chỗ sạc điện, một khi thiết bị chiếu sáng hết pin thì sẽ rất phiền phức.

Tuyết Lỵ Dương không vội xem, mà cùng mọi người bắn ra năm quả pháo sáng.

Đồng thời sau khi chụp lại phần lớn ảnh, lúc này mới bắt đầu tụ lại xem xét.

Vừa xem, quả thật đã khiến họ có phát hiện kinh người.

Hóa ra trên bích họa ở đây miêu tả không chỉ một cây ăn thịt người, mà có đến ba cây.

Hơn nữa, ba cây ăn thịt người này được miêu tả khác nhau, rõ ràng là ba cây hoàn toàn khác biệt.

Chương 2150

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là ba cây ăn thịt người này, bất kể là tạo hình hay bút pháp, lại giống hệt nhau.

Đặc biệt là ở phía dưới ba cây ăn thịt người này, dường như có thứ gì đó. "Điện thoại chụp nhỏ quá, dùng đèn pin xem thử!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Lập tức mấy người cầm đèn pin tìm đến bức bích họa tương ứng của ba cây ăn thịt người.

Vừa nhìn, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy dưới gốc cây ăn thịt người trong bức bích họa đầu tiên, rễ cây đan xen chằng chịt.

Mà trong đám rễ cây đó, lại bao bọc một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó bị rễ cây ăn thịt người quấn quanh, gần như đã bị bao bọc kín mít.

Căn bản không thể phân biệt được là của triều đại nào.

Hơn nữa, nét vẽ rất trừu tượng, chỉ có thể lờ mờ nhận ra đó là một cỗ quan tài.

Mọi người rất nhanh lại đến bức thứ hai.

Tuy nhiên khi nhìn thấy bức tranh thứ hai, tất cả đều ngây người.

Chỉ thấy bên dưới bức thứ hai, vẫn là một cỗ quan tài.

Nhưng cỗ quan tài này rõ ràng đã thay đổi, bức đầu tiên là bằng gỗ.

Nhưng bức thứ hai đã trở thành quan tài đá giống như bạch ngọc.

Hơn nữa, bên cạnh cỗ quan tài này, lại còn vẽ một lão giả tóc bạc da dẻ hồng hào.

Lão giả đứng bên cạnh quan tài, vẫy tay ra hiệu với phía dưới.

Mà ở phía dưới, một đám người hoặc là quỳ lạy, hoặc là thành kính cầu nguyện, giống như đang từ biệt.

Và những người này được khắc họa với vóc dáng không cao, rõ ràng đều là người của tộc Chu Nho.

Mọi người thấy đến đây, đều cảm thấy khó hiểu.

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ lão giả này là tổ tiên của tộc Chu Nho?

Đang từ biệt tộc nhân trước khi chết?

Mọi người không ngừng nghỉ chạy đến bức bích họa thứ ba.

Và lần này, cảnh tượng họ thấy càng kỳ lạ hơn.

Dưới cây ăn thịt người thứ ba, cỗ quan tài bạch ngọc cũng biến mất, thay vào đó là một cỗ quan tài đá màu đen.

Bên cạnh quan tài, một lão giả của tộc Chu Nho đang vẫy tay với mọi người, dường như cũng đang từ biệt mọi người trước khi chết.

Ngô Bất Chính thấy đến đây, đầu óc mơ hồ hỏi. "Đây là ý gì?" "Nhìn ba cây ăn thịt người này, cũng chỉ có bức đầu tiên là lá đã ngả vàng!" "Hai cây ăn thịt người phía sau dường như đều không có tuổi đời lâu như vậy, điều này đại diện cho cái gì?" Mọi người lắc đầu, rõ ràng đều không thể hiểu được.

Tuyết Lỵ Dương dường như đã nhìn ra điều gì đó, cô không nói thẳng, mà nói. "Xem hết những bức bích họa khác trước đã!" Nói rồi cô lấy điện thoại ra, tiếp tục xem.

Ba bức bích họa về cây ăn thịt người ở đây đã chiếm phần lớn diện tích.

Chỉ còn lại hai bức.

Bức đầu tiên là cảnh một đám người tộc Chu Nho đang cử hành nghi thức cầu nguyện ở đây.

Cầu nguyện kết thúc, họ ném rất nhiều thức ăn xuống hố sâu bên dưới.

Dường như là đang hiến tế cho cây ăn thịt người.

Bức thứ hai thì có phần kỳ dị.

Trên đó miêu tả rất nhiều người tộc Chu Nho như bị trúng độc, kêu la khắp nơi.

Trong đó rất nhiều người còn đang điên cuồng cướp đoạt thứ gì đó từ trên thân cây ăn thịt người.

Dường như chính là vì ăn những thứ này nên mới biến thành như vậy.

Nhưng những người tộc Chu Nho đó lại hoàn toàn không quan tâm, vẫn cứ lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, như thể cố tình tìm đến cái chết.

Ý nghĩa mà bức bích họa này miêu tả tuyệt đối không sai, nhưng nội dung bên trong lại quá khó để người ta hiểu được.

Thực sự không hiểu nổi, tại sao họ lại làm như vậy.

Xem xong bích họa, Tuyết Lỵ Dương gập điện thoại lại, bắt đầu suy nghĩ từ đầu về ý nghĩa của tất cả các bức bích họa.

Ngô Bất Chính ngồi bên cạnh nhìn Tuyết Lỵ Dương, cũng không dám lên tiếng, sợ làm phiền cô.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ một lúc rồi nói.

Chương 2151

"Chúng ta hãy suy xét lại từ đầu!" "Đầu tiên, nội dung trên bích họa này có thể khẳng định hai điểm, vào thời đại sớm nhất mà tộc Chu Nho này sinh sống, cây ăn thịt người lớn nhất này đã tồn tại rồi!" "Điều này không có vấn đề gì đúng không!" Mọi người gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương lại nói. "Tốt, chúng ta nói về lão giả trên bức thứ hai, hình thể và dáng vẻ của ông ta hoàn toàn khác với người tộc Chu Nho, hẳn là người ngoài đến, đúng không!" Mọi người gật đầu.

Mà Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, suy đoán gần như đã có rồi. "Vậy thì có thể đưa ra một suy đoán!" "Những người Chu Nho này quả thực là thổ dân của hòn đảo này, trong thời kỳ họ sinh tồn, phía trên có một cây ăn thịt người lớn nhất!" "Sau đó lão giả tóc bạc da dẻ hồng hào này đến đây, không biết vì nguyên nhân gì, họ đã đào cây ăn thịt người lớn nhất này lên, nhìn thấy cỗ quan tài bên dưới!" "Lão giả đó hẳn đã thay thế cỗ quan tài kia, sau đó tự mình nằm vào!" "Cụ thể là với danh nghĩa và thân phận gì thì không biết!" "Nhưng rõ ràng, ông ta đã giành được sự tin tưởng của những người Chu Nho đó!" "Và sau khi ông ta được chôn cất, một cây ăn thịt người mới đã mọc lên!" "Cho đến rất lâu sau, người Chu Nho lại đào cây ăn thịt người lên, và lần này, họ để tộc trưởng của mình nằm vào!" "Chuyện đại khái là như vậy, nhưng tại sao tộc Chu Nho sau này lại gặp chuyện, không ai biết!" "Sau khi tộc Chu Nho biến mất khỏi đây, trong suốt bao nhiêu năm, nơi này lại xảy ra biến cố gì chúng ta cũng không biết!" "Nhưng thông qua tình hình của cây ăn thịt người mà xem, cây ăn thịt người ở đây e rằng sau này còn bị đốn hạ một lần nữa!" "Nếu không thì bây giờ nó cũng không nhỏ như vậy!" "Và lần bị đào lên gần đây nhất, có thể chính là do hai vị đương gia kia làm!" "Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán, có phải như vậy hay không, còn phải chờ khảo chứng!" Tuyết Lỵ Dương nói đến đây thì dừng lại.

Mọi người nghe mà ngơ ngác nhìn nhau, rõ ràng không mấy người hiểu.

Nhưng Ngô Bất Chính và Tần Vũ dĩ nhiên là đã hiểu.

Ngô Bất Chính giơ ngón tay cái với Tuyết Lỵ Dương. "Phân tích thật là kín kẽ không một kẽ hở!" "Nhưng nếu phân tích theo cô Dương, thì khoảng thời gian này quá dài rồi!" "Năm đó hai anh em kia ở vào thời đại đã rất xa xưa.

Cứ như vậy xem ra, thời đại mà những người Chu Nho này sinh sống chỉ càng xa xưa hơn!" Hồ Tư Lệnh nói. "Cái này chúng ta cũng không thể khảo cứu được, tôi muốn biết, tại sao những người này đều phải lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên mà chôn ở dưới cây ăn thịt người này?" "Cái đó thì không biết, e rằng phải tìm được những cỗ quan tài này mới biết được!" "Hơn nữa còn một điểm, mỗi lần họ thay người mới để mai táng, những cỗ quan tài trước đó lại bị họ vứt đi đâu?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Mọi người nghe mà càng thêm đau đầu.

Tất cả những điều này, nếu không tìm được đến nơi cốt lõi cuối cùng, e rằng không thể biết được.

Mọi người ngồi tại chỗ suy nghĩ một lúc.

Rất nhanh phía trước đã truyền đến tiếng gọi của Bàn Tử. "Mau qua đây, có phát hiện mới!" Mọi người nghe tiếng, vội đứng dậy chạy qua.

Một đám người đi theo Bàn Tử về phía trước.

Lúc này mới dần dần phát hiện, không gian ở đây rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nơi họ ra ngoài còn được coi là hẹp, càng đi về phía trước, vách đá hai bên càng cách xa nhau.

Đến cuối cùng, mọi người gần như đã hoàn toàn không nhìn thấy vị trí của vách đá nữa.

Cứ như đang đi trên một vùng đất mênh mông.

May mà độ sâu ở đây không sâu như họ tưởng.

Cũng chỉ khoảng hai trăm mét.

Rất nhanh mọi người đã thấy, phía trước lại xuất hiện một bức tường ngay ngắn.

Cả bức tường, cứ như bị người ta dùng dao cắt đậu phụ mà cắt ra.

Bức tường vô cùng bằng phẳng, nhẵn nhụi.

Hơn nữa nó còn chặn ngang tất cả lối đi phía trước.

Họ thấy Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh đang ngồi xổm trước bức tường phía trước.

Mà trước mặt hai người lại còn có một cái hố sâu giống như giếng tròn.

Bên trong đen kịt không nhìn thấy gì. "Đây là cái gì..." Mọi người tiến lên, Ngô Bất Chính vừa định mở miệng hỏi.

Đột nhiên Bàn Tử ra hiệu im lặng với anh, hạ thấp giọng nói. "Đừng nói chuyện, bên trong này hình như có người!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Trong cái hố sâu này sao lại có người được?

Cái hố sâu này đường kính cũng chỉ khoảng một mét, bên dưới rất tối, không biết thông đến đâu.

Sao lại có người ở bên trong?

Bàn Tử nói. "Thật sự có người, lúc trước chúng tôi nghe thấy tiếng ngáy và tiếng nói mơ, hình như là Giang Ninh và bọn họ!" Mọi người nghe đến đây, càng thêm mơ hồ.

Sao Giang Ninh và nhóm người đó lại ở trong cái hố sâu này?

Đây quả thực là chuyện vô lý! "Bọn họ tỉnh rồi, đừng nói chuyện, nghe đi!" Ngô Tam Tỉnh cũng hạ thấp giọng gọi.

Mọi người thấy cả ông cũng như vậy, không khỏi tin thêm vài phần.

Từng người đều ngồi xổm xuống bên cạnh.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống, họ đã nghe thấy một số tiếng động.

Tiếng lách tách, hình như là đang đốt củi.

Hơn nữa không khí bay ra từ hố sâu còn có mùi khói.

Chương 2152

Dường như thật sự đang đốt lửa.

Mọi người đang nghi hoặc thì bỗng nghe thấy có người ở dưới mở miệng nói. "Đã bốn tiếng rồi, chúng ta phải quay lại tìm họ thôi!" Người nói là Giang Ninh, mọi người có thể nhận ra giọng của cô. "Quay lại tìm?

Lúc trước đã nói rồi, tìm thấy thì cô giải thích thế nào?" Lần này người lên tiếng là Hanh Đặc.

A Hắc nghe thấy giọng này, có vẻ hơi kích động.

Vẫn là Phan Tử kéo anh ta lại, anh ta mới không trực tiếp nhảy xuống.

Hanh Đặc nói. "Chúng ta tự dưng bỏ lại họ, bây giờ lại chạy về tìm, cô giải thích thế nào?

Họ có tin không?" "Nhưng chuyện này cũng không trách tôi được, cái bóng đen đó mắt thấy tôi sắp bắt được rồi!" Giang Ninh cũng bất đắc dĩ nói. "Chị, chuyện này chúng ta quả thực không dễ giải thích, dù sao chúng ta và họ vốn đã có chút khúc mắc!" "Hay là để Lương Quỳnh đi đi, cô ấy và Tần Vũ dù sao cũng..." Giang Toán mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy, đều không khỏi nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Sắc mặt Tần Vũ không có chút thay đổi nào, ngược lại khiến mấy người họ cảm thấy chính mình có chút nhiều chuyện.

Chỉ nghe thấy bên dưới lại truyền đến giọng của Giang Ninh. "Dù thế nào cũng phải tìm được họ, nếu không chúng ta cũng không thể tiến lên được nữa!" "Đến lúc đó cùng lắm thì tôi thề độc là được!"

"Cũng đành vậy thôi, lần này cô quá bốc đồng rồi, khiến chúng ta đều rất bị động!" "Lần sau không tái phạm nữa!" Hanh Đặc có chút oán trách nói. "Xin lỗi, vậy chúng ta ăn chút gì trước, rồi xuất phát nhé!" "Tôi và Giang Toán đi, mọi người ở lại đây!" Sau đó bên dưới không có động tĩnh gì nữa, ngược lại có một mùi cơm thơm bay lên.

Bàn Tử ngửi thấy mùi này, xem ra cũng đói rồi.

Anh tìm một tấm đá đến đậy miệng hố lại, sau đó mới nói. "Tôi nói này, họ ăn cơm rồi, chúng ta... có nên cũng..." "Ăn tạm chút đi!" Ngô Bất Chính ném qua một túi bánh quy khô, rồi nói. "Chúng ta có nên xuống không?

Bên dưới xem ra không sâu lắm, xuống là có thể gặp họ rồi!" "Xuống là chắc chắn phải xuống, trên này hết đường rồi, muốn đi sâu hơn nữa vẫn phải đi lối dưới!" "Chỉ là nghe ý của họ, chúng ta hình như đã oan cho họ rồi!

Họ dường như không có ý định bỏ rơi chúng ta!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Nói rồi ông nhìn về phía Tần Vũ, hỏi. "Tần tiểu ca, có phải cậu nhầm rồi không?

Có phải họ cũng không biết sự tồn tại của người bí ẩn đó?" Tần Vũ lắc đầu. "Không rõ!" Về chuyện này, Tần Vũ quả thực không rõ lắm.

Ban đầu anh chỉ gặp người đó ở nhà khách, hơn nữa còn chưa nhìn thấy mặt thật!

Người này trốn trong một chiếc vali, rốt cuộc Giang Ninh có biết người này hay không, anh cũng không dám chắc.

Nhưng dường như là có biết.

Anh còn nhớ, lúc Giang Ninh rời đi, cô đã nói một câu với căn phòng trống không.

Dáng vẻ đó hoặc là cô có bệnh, hoặc là cô biết sự tồn tại của người này.

Nhưng nếu nhìn như vậy.

Chẳng lẽ Hanh Đặc cũng bị Giang Ninh lừa rồi?

Hơn nữa người này có phải là người đã tấn công Phan Tử hay không, cũng là một ẩn số.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên ngày càng phức tạp.

Bàn Tử vừa ăn bánh quy khô vừa nói. "Theo tôi thấy, mấy người đúng là lo chuyện bao đồng!" "Người bí ẩn kia có lợi hại đến mấy, hắn cũng là người, chúng ta đoàn kết lại, chỉ cần không tách ra, còn sợ cái quái gì hắn!" "Theo tôi thì cứ xuống thẳng, họ không có chúng ta cũng không thể tiến lên được!" "Chúng ta không có đồ trên người họ, cũng không có cách nào đi, cùng một đạo lý thôi!" "Bây giờ xuống, nói không chừng còn kịp ăn chút cơm thừa canh cặn!" "Cậu chỉ biết ăn!" Ngô Bất Chính cạn lời.

Nhưng Bàn Tử nói cũng không sai.

Quả thực là đạo lý như vậy, muốn tiếp tục đi sâu, xuống dưới là điều bắt buộc.

Hơn nữa hai bên họ mỗi bên đều giữ một số thứ quan trọng, thiếu ai cũng không được.

Ngô Tam Tỉnh mở miệng nói. "Vậy thì biểu quyết đi!" "Tôi và Phan Tử đều đồng ý xuống!" "Tôi cũng đồng ý!" Bàn Tử cũng giơ tay.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng giơ tay theo.

Tần Vũ và Doanh Thương không có phản ứng, rõ ràng là bỏ phiếu trắng.

Cứ như vậy, không cần phải bàn bạc nữa.

Chương 2153

Bàn Tử thấy vậy vội đứng dậy bê tấm đá qua một bên.

Sau đó liền gọi mọi người thu dọn đồ đạc, là người đầu tiên nhảy xuống...

Lúc này ở bên dưới, Giang Ninh và những người khác đã thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đi tìm người.

Giang Ninh nói. "Trước khi chúng tôi quay lại, mọi người tuyệt đối đừng đụng vào mấy cỗ quan tài đó!" "Cẩn thận có biến cố!" Lương Quỳnh và Hanh Đặc gật đầu.

Tuy nhiên, ngay lúc Giang Ninh và họ vừa chuẩn bị xuất phát.

Đột nhiên trên đầu truyền đến một tiếng động lớn.

Gần như cùng lúc, một bóng người béo mập từ trên rơi xuống. "Cái gì vậy!" Giang Ninh và Giang Toán phản ứng cực nhanh, ngay khoảnh khắc đối phương tiếp đất, đã giơ súng trong tay lên.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nghe thấy bóng đen kia mở miệng nói nhỏ. "Đừng nổ súng, người mình!" Nói rồi để lộ ra một khuôn mặt to, không phải Bàn Tử thì là ai! "Tử Bàn Tử?

Sao lại là cậu?

Những người khác đâu?" Giang Ninh sững sờ, vội hỏi.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói. "Ai da, chuyện này nói ra dài dòng lắm!" "Tôi vẫn phải..." Bàn Tử nói chưa hết câu, đột nhiên nghe thấy trên đầu lại truyền đến một trận tiếng động, anh chửi một tiếng. "Mẹ kiếp!

Không ổn!" Nói xong, Bàn Tử liền lăn một vòng né qua một bên, lúc này mới không bị Hồ Tư Lệnh nhảy từ trên xuống đè trúng.

Giang Ninh và những người khác thấy Hồ Tư Lệnh và mọi người lần lượt từ trên nhảy xuống, cũng đều ngơ ngác.

Không biết tại sao họ lại từ trên xuống.

Ngô Bất Chính xoa xoa bả vai vẫn còn hơi đau, lúng túng nói. "Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô Ninh!" "Mọi người... rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Giang Ninh nhìn mọi người, cũng đầy vẻ mơ hồ.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng bất đắc dĩ, nhưng lại không thể nói rằng họ đã nghe lén ở trên nửa ngày.

Thế là Ngô Bất Chính liền tiên phát chế nhân, chất vấn Giang Ninh trước, tại sao các người lại bỏ rơi họ mà tự mình chạy đi.

Giang Ninh tự nhiên phải giải thích, thế là mấy người cũng thuận nước đẩy thuyền, cho qua chuyện này.

Ngô Bất Chính hỏi. "Đây rốt cuộc là nơi nào?" Giang Ninh nói. "Chúng tôi cũng không biết, nhưng nơi này dường như là một nơi rất quan trọng!" "Muốn tiếp tục đi sâu, e rằng phải giải quyết vấn đề ở đây!" Nói rồi Giang Ninh chỉ về phía trước, mọi người lúc này mới thấy.

Hóa ra nơi họ đang đứng, trước mặt cũng là một bức tường.

Bức tường chặn kín con đường phía trước.

Nhưng kỳ lạ là, trên bức tường này, lại gắn bốn cỗ quan tài.

Đúng vậy, bốn cỗ quan tài này được gắn trên tường.

Và càng kỳ dị hơn, bốn cỗ quan tài này lại được dựng đứng trong tường.

Trông giống như bốn cánh cửa vậy. "Bốn cỗ quan tài này các người chưa mở?" Ngô Bất Chính hỏi.

Giang Ninh lắc đầu. "Không mở được, cần thứ trong tay các người!" Mọi người sững sờ, không hiểu ý của Giang Ninh.

Giang Ninh chỉ vào một trong những cỗ quan tài nói. "Các người mở ra xem sẽ biết, bốn cỗ quan tài này đều là quan tài rỗng!" Mọi người nghe vậy càng thêm mờ mịt, không phải nói là chưa mở sao?

Sao lại biết bên trong là rỗng?

Bàn Tử và Phan Tử đã chạy đến trước, hai người đến gần nhìn, lại trực tiếp ra tay kéo mở một cỗ quan tài.

Phan Tử hét lên. "Tam gia!

Trong quan tài này thật sự là rỗng!" Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng đi qua.

Đến gần nhìn, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chương 2154

Chỉ thấy nắp của bốn cỗ quan tài này, lại được làm hoàn toàn khác so với trước đây.

Không phải là nắp của bốn cỗ quan tài này không có đinh.

Mà là trên nắp của bốn cỗ quan tài này lại có hai thứ giống như bản lề.

Bản lề là gì?

Trên cửa nhà thực ra đều có.

Đó là một loại sản phẩm kim khí, có thể giúp cửa đóng mở qua lại.

Mà thứ được lắp trên quan tài này, tuy không phải là bản lề, nhưng lại có công dụng của bản lề.

Nắp của bốn cỗ quan tài này đã được người ta làm thành vật giống như cánh cửa.

Có thể mở ra và đóng lại.

Nhưng bản thân nắp quan tài rất dày và nặng, nên mỗi lần mở đều cần hai người cùng lúc.

Một người muốn mở ra quá tốn sức.

Giang Ninh và những người khác lúc này cũng đi tới.

Giang Ninh nói. "Mọi người tự xem đi!" Mọi người sững sờ, không hiểu trong hồ lô của Giang Ninh rốt cuộc bán thuốc gì.

Thế là liền nhìn về phía cỗ quan tài đã được mở ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài, lại chẳng có gì cả.

Trống rỗng, đừng nói là thi thể, ngay cả một chút dấu vết của hài cốt cũng không có.

Rõ ràng cỗ quan tài này từ lúc được tạo ra, đã chưa từng chôn người.

Bàn Tử đột nhiên nói. "Ai!

Đây là thứ gì?" Nói rồi anh ta chiếu đèn pin qua, lập tức mọi người liền thấy.

Bên trong cỗ quan tài này, phía đối diện mọi người, cũng chính là đáy quan tài, lại có một dấu hiệu hình trăng lưỡi liềm.

Là một cái rãnh, nhưng bên trong không có gì cả, dường như trước đây ở đây có đặt thứ gì đó. "Thứ bên trong này, có phải là các người lấy đi không?" Bàn Tử quay đầu, ánh mắt không thiện cảm hỏi.

Giang Ninh nghe vậy lại tức đến bật cười. "Anh có bằng chứng không?" "Chị, chị nói nhảm với họ làm gì, em đã nói từ lâu rồi, đợi họ đến chắc chắn sẽ nghĩ như vậy!" Giang Toán cũng nói ở bên cạnh.

Bàn Tử lại cười nói. "Không thể không nghĩ như vậy được, dù sao ai bảo các người đến trước chứ?" "Nếu không phải các người lấy đi, chẳng lẽ thứ bên trong này tự mọc chân bay đi được?" "Tử Bàn Tử, mẹ nó chứ..." Giang Toán đang định nổi giận, đột nhiên Ngô Bất Chính bên cạnh nói. "Đừng cãi nữa, đồ vật bên trong bốn cỗ quan tài này không giống nhau!" Bên cạnh, Ngô Bất Chính và Tần Vũ đã mở thêm một cỗ quan tài khác.

Doanh Thương thì tự mình mở một cỗ.

Giang Ninh nói. "Bốn cỗ quan tài này tổng cộng có hai loại hình dạng, cỗ thứ nhất là một hình vuông, ba cỗ còn lại đều là hình trăng lưỡi liềm!" "Tôi nói lại một lần nữa, những thứ này vốn dĩ không có, lúc chúng tôi tìm thấy nơi này đã như vậy rồi!" "Hơn nữa tôi nói đồ vật ở trên người các người, các người đều không nghe thấy sao?"

Giang Ninh có vẻ hơi tức giận.

Ngô Bất Chính nói. "Cô Ninh, cô có chuyện gì cứ nói thẳng, đều đã đến lúc này rồi, úp mở có ý nghĩa gì không?" Giang Ninh bất đắc dĩ chỉ vào những cái rãnh đó nói. "Tôi cũng chỉ là suy đoán, chẳng lẽ các người không phát hiện, những khe hở đó, rất giống với Mạc Kim Phù mà các người mang trên người sao?" Mọi người sững sờ, lúc này mới nhớ ra, qua lời nhắc của Giang Ninh, quả thực rất giống.

Bàn Tử còn lấy Mạc Kim Phù của mình xuống.

Anh ướm thử vào cái rãnh, kích thước quả thật giống hệt.

Nghĩ vậy, Bàn Tử định nhét Mạc Kim Phù vào xem thử.

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên mở miệng nói. "Khoan đã, đừng nhét vào!

Cẩn thận có cơ quan!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, vội rụt tay lại.

Mặc dù cái rãnh này quả thực rất giống với khe hở của Mạc Kim Phù.

Nhưng tùy tiện nhét Mạc Kim Phù vào, ai biết được có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không? "Ngoài những thứ này, các người không phát hiện ra gì khác sao?" Ngô Bất Chính quay đầu hỏi.

Sắc mặt Giang Ninh có chút không tốt, dường như việc Ngô Bất Chính và những người khác không trực tiếp nhét Mạc Kim Phù vào khiến cô rất không hài lòng. "Trên tường đằng kia có bích họa, mọi người tự đi xem đi, tôi không hiểu lắm ý nghĩa trên đó!" Giang Ninh cuối cùng vẫn mở miệng nói.

Chương 2155

Bàn Tử nghe vậy lập tức bất mãn nói. "Có bích họa sao cô không nói sớm!" "Anh!" Giang Ninh tức đến phát điên, Bàn Tử lại không thèm để ý đến cô, đi về phía bức bích họa.

Tần Vũ và những người khác cũng không vội đặt Mạc Kim Phù vào.

Đặc biệt là cỗ quan tài đầu tiên.

Nếu khe hở của ba cỗ quan tài sau đại diện cho Mạc Kim Phù, vậy thì khe hở bên trong cỗ quan tài đầu tiên, rất có khả năng đại diện cho Quỷ Tỳ.

Giang Ninh và nhóm của cô có một cái Quỷ Tỳ.

Nhưng họ cũng không nỡ đặt vào, rõ ràng cũng có điều gì đó lo ngại.

Tần Vũ càng không thể dễ dàng đặt Quỷ Tỳ vào được.

Mọi người rất nhanh đã đến trước bức tường.

Bàn Tử và Phan Tử bật đèn pin, sau đó để Tuyết Lỵ Dương xem.

Đối với việc nghiên cứu bích họa, Tuyết Lỵ Dương rõ ràng rất rành.

Khi ánh sáng chiếu lên, lập tức mọi người liền nhìn thấy từng bức bích họa khiến người ta có chút không hiểu.

Bích họa trên tường tổng cộng có bốn bức, dường như miêu tả toàn bộ quá trình của một buổi tế lễ.

Bức đầu tiên, miêu tả có rất nhiều người tộc Chu Nho đang tế bái bốn cỗ quan tài.

Lễ vật có rất nhiều, người tộc Chu Nho đều quỳ phục trên đất, tỏ ra vô cùng thành kính.

Bức thứ hai, có bốn người từ trong đám đông đi ra.

Mỗi người trong tay đều cầm một thứ.

Người đầu tiên trong tay cầm dường như chính là Quỷ Tỳ.

Còn ba người bên cạnh trong tay cầm dường như chính là Mạc Kim Phù.

Cái Quỷ Tỳ thì còn đỡ, tương đối lớn còn có thể phân biệt được.

Nhưng Mạc Kim Phù vì được miêu tả quá nhỏ.

Nên chỉ có thể nhìn thấy đại khái một đường nét.

Trong bức bích họa thứ ba, bốn người này lần lượt đặt đồ vật trong tay vào trong quan tài.

Sau đó bốn người cũng vào trong quan tài, đậy nắp lại.

Sau đó là bức cuối cùng.

Bốn người này lại từ trong quan tài đi ra, dường như đang nói gì đó với mọi người.

Mà những người Chu Nho ở dưới nghe rất chăm chú.

Mọi người thấy đến đây, đều không khỏi có chút nghi hoặc.

Đây là cái gì?

Chẳng lẽ đặt đồ vật vào trong quan tài, sau đó để người vào, có thể nhìn thấy được thứ gì đó?

Nhưng tại sao người Chu Nho lại quan tâm đến thứ nhìn thấy trong quan tài như vậy?

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nói. "Xem ra cỗ quan tài này không đơn giản, bốn người vào!" "Chúng ta phải sắp xếp thế nào đây?" Bàn Tử nghe vậy cười. "Sắp xếp thế nào?

Chắc chắn là ai có đồ thì người đó vào!" "Giang Ninh và bọn họ có Quỷ Tỳ mà cũng không vào, chúng ta không cần quan tâm đến họ, chúng ta có sáu cái Mạc Kim Phù, mỗi người vào xem một lần cũng không vấn đề gì!" Ngô Bất Chính nghe vậy lại lắc đầu nói. "Như vậy e là không được, nếu mỗi người đều có thể vào xem, người Chu Nho cũng không cần phải để người đi ra kể lại!" "Trực tiếp mỗi người đều vào xem không phải được rồi sao?" "Thứ trong quan tài này, có thể trong một khoảng thời gian nhất định, chỉ có thể kích hoạt một lần!" "Để cho an toàn, e rằng chúng ta phải chọn bốn người vào xem!

Những người khác ở lại bên ngoài, trông chừng Giang Ninh và bọn họ!" Hồ Tư Lệnh lại nói. "Như vậy cũng không ổn, lỡ như bên trong có nguy hiểm thì sao?" "Họ có Quỷ Tỳ mà cũng không ra tay, rõ ràng cũng có điều lo ngại!" Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Quả thực có khả năng này, chuyện này không thể tùy tiện thử, phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn nữa.

Giang Ninh và những người khác vẫn im lặng không nói gì.

Mãi cho đến khi nhóm Ngô Tam Tỉnh xem xong nội dung bích họa quay lại, cô ta mới ra hiệu cho mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống tại chỗ, rồi nhìn nhóm Giang Ninh nói: "Xem ra các người đã xem những bức bích họa này từ lâu rồi, nói thử xem suy nghĩ của các người đi!" Giang Ninh nghe vậy cười đáp: "Một miếng Quỷ tỳ, ba tấm Mạc kim phù, chúng tôi chỉ có một miếng Quỷ tỳ, chuyện này không phải nên do các người nói sao?" Mặc dù nhóm Giang Ninh có một miếng Quỷ tỳ, nhưng họ lại không có Mạc kim phù.

Mà từ nội dung bích họa cho thấy, trước kia khi tiến hành tế lễ ở đây, đều là đặt vào cùng một lúc.

Cho nên không ai biết, nếu chỉ đặt một miếng Quỷ tỳ vào, kết quả sẽ như thế nào.

Hơn nữa, nói thật lòng, không ai muốn mạo hiểm như vậy.

Nếu chuyện xảy ra sau khi vào trong không giống như những gì suy đoán trên bích họa.

Chương 2156

Ai có thể đảm bảo kết quả sẽ ra sao?

Trên bích họa, bốn người tiến vào trong quan tài rốt cuộc đã nhìn thấy gì, hay đã xảy ra chuyện gì.

Không ai biết.

Thậm chí họ còn không biết chuyện xảy ra sau khi vào trong quan tài là phúc hay họa.

Làm sao có thể đưa ra quyết định được?

Giang Ninh thấy mọi người đều không nói gì, rõ ràng muốn họ cử người ra thì hy vọng cũng không lớn.

Bàn Tử thấy vậy liền nói: "Tôi nói này, các người không muốn cử người ra, vậy nếu thật sự tìm được lối đi sâu hơn, các người dựa vào đâu mà đi vào cùng chúng tôi?" "Không muốn cử người cũng được, các người giao Quỷ tỳ ra đây, tìm được lối vào chúng tôi có thể dẫn các người vào, thế nào?" "Cô thấy có khả thi không?" Giang Ninh cười lạnh.

Bàn Tử nghe vậy cũng cười. "Sao lại không khả thi?

Cô là ai chứ?

Là vợ tôi à?" "Cô xem, cô lại không phải vợ tôi, Bàn gia tôi xuống mộ làm từ thiện chắc?" "Người không cử, đồ cũng không giao, tìm được lối vào còn phải dẫn các người đi chia minh khí!" "Cô là ai thế?

Vương Mẫu Nương Nương à?" "Anh!" Giang Ninh tức đến không chịu nổi.

Nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu rõ, trên đời không có bữa trưa miễn phí, cái gì cũng không bỏ ra, hiển nhiên là không thể.

Suy nghĩ một lát, Giang Ninh nói: "Quỷ tỳ chúng tôi chắc chắn sẽ không đưa ra!" "Nhưng tôi có thể dùng thứ khác để đổi với các người!" Nói rồi cô ta nhìn sang Hanh Đặc ở bên cạnh.

Hanh Đặc gật đầu, Giang Ninh lúc này mới từ trong túi móc ra một vật.

Mọi người nhìn thấy, vật đó lại là một chiếc hộp gấm, bên trong dường như có chứa thứ gì đó.

Giang Ninh nhìn mọi người, từ từ mở hộp gấm ra.

Ngay lập tức mọi người nhìn thấy, bên trong hộp gấm lại là một viên Thi miết hoàn.

Thấy vật này, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Bàn Tử nói: "Cô có ý gì đây?" Giang Ninh cười đáp: "Tôi không phải muốn dùng thứ này để đổi với các người, mà là một số chuyện liên quan đến nó, thứ tôi muốn trao đổi chính là những chuyện này!" Nói rồi Giang Ninh đặt hộp gấm xuống đất, nhìn mọi người nói: "Công ty chúng tôi thực ra cũng nắm được một số tài liệu, trước đó chưa đến được đây, nên không tiện nói cho các người biết!" "Nhưng nếu đã tìm được vị trí của cổ mộ Phục Long đảo, vậy có một số chuyện cũng có thể nói ra rồi!" "Để báo đáp, các người cử người vào trong quan tài!" "Nếu được, tôi sẽ nói cho các người biết!" Ngô Bất Chính và những người khác nghe vậy đều không nói gì.

Giao dịch này rõ ràng có chút không hợp lý.

Dùng tính mạng của mình để đổi lấy một số thông tin, giao dịch này nhìn thế nào cũng thấy lỗ nặng.

Tuy nhiên, họ còn chưa kịp tỏ thái độ thì Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh đã lên tiếng: "Tôi thấy giao dịch này được!" "Thực sự không được thì các người có thể đưa đồ ra, tôi cử người đi cũng không thành vấn đề!" "Bây giờ cô cứ nói về thông tin mà các người nắm được trước đi, xem thế nào?" "Tam gia, ngài làm vậy không phúc hậu rồi, đến lúc đó chẳng phải Phan Tử lại thay ngài đi bán mạng sao, ngài đây là bán đứng cậu ta rồi!" Bàn Tử nói chen vào.

Nhưng Phan Tử lại lắc đầu: "Tôi tin Tam gia!" "Ai da, cái thằng nhóc này!" Bàn Tử tức đến phát điên.

Nhưng một người nguyện đánh một người nguyện chịu, hắn cũng không còn cách nào.

Chỉ có thể hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm nữa. "Vậy giao dịch này xem như các người đã đồng ý?" Giang Ninh hỏi. "Đồng ý!" Ngô Tam Tỉnh không hề suy nghĩ mà trả lời ngay.

Tuy nhiên, Giang Ninh lại cười nói: "Như vậy không được, Tam gia, tuy các người là một phe, nhưng ngài cũng chỉ có thể đại diện cho mình ngài thôi!" "Tần tiểu ca người ta có đồng ý hay không, còn chưa nói đâu!" "Ồ?" Giang Ninh nhìn về phía Tần Vũ, rõ ràng đang đợi quyết định của họ.

Ngô Bất Chính và những người khác cũng đều nhìn về phía Tần Vũ, hiển nhiên chuyện này vẫn phải do anh quyết định.

Bàn Tử nói: "Tiểu ca, chuyện này không thể dễ dàng đồng ý được, tính thế nào cũng là chúng ta chịu thiệt!" "Tam gia bọn họ chỉ có hai người, tính ra đến cuối cùng chúng ta phải cử ba người à!" "Tử Bàn Tử, lẽ nào Tam gia còn hại các cậu chắc?" Phan Tử bất mãn nói.

Bàn Tử còn muốn phản bác, nhưng Tần Vũ đã ngăn hắn lại.

Anh quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh cũng đang nhìn anh.

Nhưng trong ánh mắt của Ngô Tam Tỉnh lại có sự kiên định.

Tần Vũ không biết ông ta đang nghĩ gì, nhưng ông ta dường như không hề quan tâm, chỉ muốn biết trong tay nhóm Giang Ninh rốt cuộc đang nắm giữ tài liệu gì.

Không khí lập tức trở nên nặng nề.

Mãi ba phút sau, Tần Vũ mới lên tiếng: "Được!" "Tiểu ca, anh!" Bàn Tử sững sờ, hắn thực sự không ngờ Tần Vũ lại đồng ý.

Ngô Tam Tỉnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Giang Ninh. "Nói đi!" Giang Ninh cười nói: "Đã thỏa thuận xong, vậy tôi tự nhiên sẽ nói cho các người biết!" "Thứ này tên là Thi miết hoàn, các người đều biết, và điều tôi muốn nói là, Thi miết hoàn này thực ra sớm nhất không phải do Uông Tàng Hải phát minh ra!" "Nguồn gốc của Thi miết hoàn này, thực ra sớm nhất chính là ở đây!" "Sao có thể?" Mọi người nghe vậy đều ngây người.

Theo những gì họ biết hiện tại, Thi miết hoàn này đúng là do Uông Tàng Hải tạo ra.

Sao Giang Ninh lại nói như vậy? "Cô Ninh, cô có bằng chứng gì không?" Ngô Bất Chính hỏi.

Giang Ninh nghe vậy cười một tiếng, dường như đã biết trước anh sẽ hỏi như vậy.

Cô ta chỉ vào viên Thi miết hoàn đặt dưới đất nói: "Đây chính là bằng chứng!" "Không sai, trước đó tôi đã lừa các người, nhưng cũng chẳng sao cả, lúc chúng ta mới bắt đầu hợp tác, ai có thể đảm bảo không đề phòng đối phương chứ?" "Thực ra năm đó đội khảo sát mà chúng tôi cử đến không phải là không thu hoạch được gì!" "Họ đúng là đã tìm thấy Phục Long đảo, nhưng họ đã phát hiện ra điều gì trên đó, thì không ai biết cả!" "Những người trở về năm đó đều phát điên, chúng tôi đã tìm thấy viên Thi miết hoàn này trên người họ!" "Trước đó khi chúng ta đến đây, cái xác nổi mà chúng ta gặp dưới đáy biển, thực ra chính là một trong những thành viên của đội khảo sát năm đó!" Nói đến đây, Giang Ninh cầm viên Thi miết hoàn lên, nói: "Chúng tôi đã kiểm tra thành phần của viên Thi miết hoàn này, phát hiện niên đại của nó tương đồng với niên đại của tộc Chu Nho!" "Mà vào thời điểm đó, Uông Tàng Hải còn chưa ra đời đâu!" "Cho nên tôi có thể nói rất có trách nhiệm với các người, Thi miết hoàn này xuất hiện sớm nhất là ở đây, và rất có khả năng là do tộc Chu Nho sống ở đây vào thời đó phát minh ra!" "Uông Tàng Hải chỉ là đã từng đến đây, Thi miết hoàn không phải do ông ta tạo ra!" "Và tất cả bí mật này, đều nằm ở vùng lõi này!" "Thông tin này, đủ để đổi lấy việc các người vào quan tài rồi chứ!" Giang Ninh nói xong nhìn mọi người.

Mọi người đều không nói gì.

Chuyện này bắt đầu trở nên kỳ quái hơn, Uông Tàng Hải lại cũng đã từng đến đây.

Chương 2157

Nhưng tại sao trong ngôi mộ dưới đáy biển mà ông ta để lại, lại hoàn toàn không có bất kỳ ghi chép nào về chuyện này?

Là do họ không phát hiện ra?

Hay là bí mật của ngôi mộ dưới đáy biển, họ vốn dĩ chưa hiểu hết?

Năm đó ở ngôi mộ dưới đáy biển, họ thậm chí còn không tìm thấy thi thể của Uông Tàng Hải.

Cho nên khả năng này cũng tồn tại.

Giang Ninh thấy mọi người không nói, liền cười đặt viên Thi miết hoàn xuống đất, đứng dậy nói: "Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, tin hay không là chuyện của các người, không tin thì các người có thể lấy viên Thi miết hoàn này đi kiểm tra!" "Bây giờ các người nên xác định người đi rồi!" Ngô Bất Chính nói: "Đã đồng ý rồi, chúng tôi tự nhiên sẽ không nuốt lời, cô cũng đừng nói những lời vô dụng đó nữa!" "Ở cái nơi này chúng tôi đi đâu mà kiểm tra?" "Người đi chúng tôi sẽ xác định ngay thôi!" Giang Ninh không nói thêm gì, chỉ quay lại bên cạnh Hanh Đặc, cả nhóm người nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Vũ.

Chuyện đã đến nước này, muốn nuốt lời cũng không còn khả năng nữa.

Chủ yếu là cũng không còn ý nghĩa gì.

Bất luận thương lượng thế nào, đến cuối cùng vẫn phải có bốn người đi vào quan tài.

Đây là cách duy nhất.

Bàn Tử rõ ràng không muốn làm vậy, nhưng Tần Vũ đã không nói gì, hắn cũng thực sự không còn cách nào. "Tôi nói này, thật sự là toàn bộ chúng ta đi à?

Bọn Giang Ninh một người cũng không cử, rõ ràng là có vấn đề mà?" "Thực sự không được thì chúng ta nuốt lời đi, dù sao cũng đã ở cái nơi quỷ quái này rồi, còn quan tâm đến thể diện làm gì?" Phan Tử cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Anh ta lăn lộn giang hồ nhiều năm, đối với chuyện lật lọng này cũng đã thấy nhiều.

Mọi người nhất thời không quyết định được.

Bỗng nhiên Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh lại lên tiếng: "Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, hai đứa bây đừng gây sự nữa!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh quay người nhìn về phía Giang Ninh và những người khác. "Cô Giang, chúng tôi qua một bên thương lượng người đi, không vấn đề gì chứ!" "Xin cứ tự nhiên!" Giang Ninh cười nói.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy cũng không nói thêm gì, quay người gọi mọi người đi sang một bên nói chuyện.

Bàn Tử bất mãn nói: "Tôi nói Tam gia, đã đến lúc này rồi, còn có bí mật gì để nói nữa chứ!" "Các người chỉ có hai người, tính ra vẫn phải là chúng tôi cử người thôi!" "Cậu nói ít vài câu đi!" Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng nói.

Bàn Tử còn muốn phản bác, lại thấy Ngô Tam Tỉnh đang nháy mắt với mình.

Mọi người thấy vậy đều sững sờ, Ngô Tam Tỉnh rõ ràng là có chuyện.

Bàn Tử lập tức cũng không nói thêm gì nữa, mọi người đi theo Ngô Tam Tỉnh đến một bên.

Ngô Tam Tỉnh còn cố ý quay đầu lại nhìn, thấy nhóm Giang Ninh không đi theo mới yên tâm. "Yên tâm đi, tôi có thể nhìn thấy cô ta, nếu đến gần tôi sẽ nhắc nhở ông!" Hồ Tư Lệnh nói.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, lúc này mới nói: "Thực ra tôi cố ý dọa bọn họ thôi, lần này người phải vào trong, bắt buộc phải là người của chúng ta, để bọn họ vào là xảy ra chuyện đấy!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, Bàn Tử nói: "Tam gia, hóa ra ông biết bên trong quan tài có gì à?" "Vậy sao ông không nói sớm!" Ngô Tam Tỉnh cũng bất đắc dĩ. "Trước đó không phải chưa tìm thấy sao, ai biết bọn họ lại tìm thấy trước!" "Thời gian của chúng ta gấp rút, tôi nói ngắn gọn!" "Bốn cỗ quan tài này, Tần tiểu ca vào cỗ đầu tiên, Tiểu Ngô, Bàn Tử và tôi, vào ba cỗ quan tài sau!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tất cả những điều này, dường như Ngô Tam Tỉnh đã sắp xếp sẵn từ lâu.

Nhưng họ đều bị giấu giếm, cái gì cũng không biết.

Bàn Tử cũng cảm thấy không ổn, vội nói: "Ấy ấy!

Như vậy không được đâu, ông bảo tôi vào thì thôi đi, tình hình của Thiên Chân ông lại không phải không biết, ông để nó vào lỡ có mệnh hệ gì thì sao?" Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi nói Tử Bàn Tử cậu đừng có đoán bừa nữa, tôi còn có thể hại nó à?" "Tôi nói cho cậu biết, trong quan tài này bắt buộc phải có người vào, nếu không lối vào sẽ không xuất hiện!" "Ngoài ra để các cậu vào, là có chuyện lớn!" "Tôi thật sự không thể nói bây giờ, các cậu tin tôi một lần được không!" "Chúng ta không vào, thì sẽ không tìm được lõi của cổ mộ này đâu!" "Các cậu cũng đừng nghĩ đến việc dùng thuốc nổ gì đó, cưỡng ép đi vào, chúng ta chỉ có thể chết ở bên trong!" "Hơn nữa không phải các cậu muốn biết người đi theo chúng ta là ai sao?" "Bây giờ tôi có thể nói cho các cậu biết!" "Người cứ đi theo chúng ta, người đó... người đó là..." Ngô Tam Tỉnh do dự hồi lâu cuối cùng vẫn nói ra tên của người đó.

Tuy nhiên, khi mọi người nghe thấy tên của người đó, đều sững sờ.

Bàn Tử càng lập tức đưa ra nghi vấn, hoài nghi Ngô Tam Tỉnh đang nói dối.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại trực tiếp lập lời thề độc, tỏ rõ mình tuyệt đối không nói dối.

Lúc này mới thuyết phục được mọi người.

Thực sự là cái tên mà ông ta nói ra, quá khiến người ta không thể hiểu nổi. "Rốt cuộc tất cả chuyện này là thế nào?" Ngay cả Tần Vũ cũng nhìn Ngô Tam Tỉnh, thực sự không thể hiểu nổi người đi theo họ lại có thể là người đó!

Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi thật sự không thể nói cho các cậu bây giờ, chỉ cần các cậu nghe theo sự sắp xếp của tôi!" "Tôi đảm bảo trước khi các cậu rời khỏi quan tài, có thể biết được tất cả chuyện này!" Ngô Tam Tỉnh nói một cách chắc nịch, lại còn lập lời thề độc.

Điều này thực sự khiến người ta không thể không tin. "Tam gia, tôi cứ coi như tin ông một lần, chuyện khác không nói, cái người mà ông nói ra, tôi thật sự cảm thấy nếu tôi tin thì chính là thằng ngu!" "Nhưng ông đã lập lời thề rồi, tôi không tin cũng không được!" "Tôi tin rằng mọi người cũng giống tôi, đều tin vào con người ông, hy vọng thân phận của người này ông cũng không lừa chúng tôi!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

Bọn họ đều cảm thấy Ngô Tam Tỉnh đã lừa họ, chỉ riêng thân phận của người này tuyệt đối không thể là người đó.

Ngô Tam Tỉnh chỉ là muốn để họ vào quan tài rồi mới nói.

Nhưng họ đều không ngờ tới.

Lần này Ngô Tam Tỉnh lại là thật lòng.

Ông ta nhìn mọi người nói: "Tôi thật sự không lừa các cậu, thật sự là người đó!" "Lúc đầu tôi cũng không dám tin, nhưng đợi các cậu vào trong quan tài, các cậu sẽ hiểu, tại sao tôi lại chọn tin tưởng!" "Chuyện xảy ra ở Trương gia cổ lâu năm đó, các cậu còn rất nhiều điều chưa biết đâu!" Mọi người nhìn ông ta, đều không nói thêm gì.

Lúc này nói gì cũng vô dụng, không bằng trực tiếp vào xem bên trong, rốt cuộc có gì hay ho!

Chương 2158

"Vậy cứ quyết định như thế đi!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Mọi người gật đầu.

Ngay lập tức Ngô Tam Tỉnh không nói nhảm nữa, quay người nhìn về phía Giang Ninh và những người khác nói: "Người đi chúng tôi đã xác định rồi, là tôi, Tần tiểu ca, còn có Tiểu Ngô và Bàn Tử!" "Nếu không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ vào trong!" Giang Ninh nghe vậy sững sờ, nhíu mày nói: "Tam gia, ngài đã lớn tuổi như vậy rồi, còn muốn đích thân vào sao?

Sao không để thuộc hạ của ngài vào?" Bàn Tử nghe vậy cười. "Chuyện này mà cô cũng quản à?

Các người một người cũng không cử, Tam gia lại thay chúng tôi giao kèo với cô, ông ấy là một con cáo già không vào, chúng tôi cũng không yên tâm đâu!" "Ha ha, tùy!" Giang Ninh cười lạnh.

Ngô Tam Tỉnh không nói thêm gì.

Câu nói này của Bàn Tử, ngược lại đã xóa tan nghi ngờ trong lòng Giang Ninh. "Lát nữa sau khi vào trong, các người phải cẩn thận, trước khi chúng tôi ra ngoài, không ai được mở quan tài!" "Nhớ kỹ!" Ngô Tam Tỉnh thấp giọng dặn dò Phan Tử.

Phan Tử gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc: "Yên tâm đi Tam gia, chỉ cần tôi chưa chết, thì tuyệt đối sẽ không để bọn họ làm phiền các ngài đâu!" Doanh Thương và Hồ Tư Lệnh ở bên cạnh cũng đều gật đầu.

Chuyện khác không nói, có Doanh Thương ở bên ngoài, nhóm Giang Ninh muốn đến gần cũng phải cân nhắc cho kỹ.

Thương lượng xong xuôi, ngay lập tức mọi người không nói nhảm nữa.

Dưới sự chú ý của nhóm Giang Ninh, họ đi về phía những cỗ quan tài.

Ngô Tam Tỉnh là người đầu tiên đặt Mạc kim phù vào khe lõm của một cỗ quan tài.

Tần Vũ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng không nói nhiều, làm theo y hệt.

Ngô Tam Tỉnh không có Mạc kim phù, nên Mạc kim phù của ông ta cũng là do Bàn Tử đưa.

Còn Tần Vũ thì dùng Quỷ tỳ.

Sau khi mọi người đặt đồ vào, liền quay đầu lại nhìn Doanh Thương và nhóm Giang Ninh một cái.

Sau đó không nói nhảm nữa, mỗi người tiến vào bên trong quan tài của mình.

Cùng với mấy tiếng "rầm rầm rầm", nắp quan tài lại đóng sập xuống.

Sau đó Phan Tử và Doanh Thương liền quay người lại canh giữ trước quan tài.

Ra vẻ không ai được phép đến gần.

Giang Ninh thấy vậy cười, trực tiếp ngồi xuống tại chỗ, không nói nhiều.

Lúc này ở bên trong quan tài.

Cùng với việc nắp quan tài đóng lại, trước mặt mọi người chỉ còn lại bóng tối.

Thậm chí một chút âm thanh cũng không có.

Khả năng cách âm của cỗ quan tài này quá tốt, nằm ở bên trong ngoài tiếng hít thở và nhịp tim của chính mình ra.

Những thứ khác lại không nghe thấy gì cả.

Tần Vũ nhìn bóng tối trước mặt, dần dần lại cảm thấy buồn ngủ ập đến.

Không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên rất nhanh, anh lại nghe thấy có người đang nói chuyện bên tai mình. "Tỉnh dậy!

Mau tỉnh dậy, Hắc tiểu ca ca mau tỉnh dậy, không tỉnh nữa là tôi phải hô hấp nhân tạo đấy!" Tần Vũ toàn thân chấn động, lập tức mở mắt ra.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt lại khiến toàn thân anh lạnh toát.

Thuận tay tung một quyền đấm tới.

Đây là một không gian tối đen.

Hơi lạnh, xung quanh không có gì cả, chỉ có thể nhìn thấy mấy đốm ánh nến lung lay.

Ngoài phạm vi ánh nến chiếu sáng.

Dường như có một cái cây rất lớn, nhưng khoảng cách hơi xa, Tần Vũ không nhìn rõ đó rốt cuộc là cây gì.

Mà dưới gốc cây, có mấy người đang đứng.

Nhìn sơ qua, cũng khoảng bốn người.

Và trên mặt đất trước mặt ba người trong số đó, cũng có ba người đang nằm.

Xem ra đã tỉnh, chỉ là vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc. "Tỉnh rồi thì qua đây đi, nếu không phải thấy thằng nhóc nhà cậu lợi hại hơn tôi, Bàn gia tôi sớm đã không khách khí với cậu rồi!" Một người đàn ông thân hình hơi mập trong số đó lẩm bẩm chửi rủa.

Tần Vũ đi tới.

Khi nhìn thấy dung mạo của đối phương, không khỏi sững sờ.

Chương 2159

Đối phương trông rất giống Bàn Tử, nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn khác.

Anh có thể nhận ra, đối phương không phải Bàn Tử.

Vừa rồi chính là hắn gọi mình, mình tỉnh lại liền nhìn thấy khuôn mặt to béo của hắn, trong lúc cấp bách đã đấm hắn một quyền.

Lúc này trên mặt hắn vẫn còn có thể nhìn thấy một mảng bầm tím. "Nếu mọi người đều tỉnh rồi, vậy thì ngồi xuống nói chuyện đi!" một thanh niên gầy gò bên cạnh nói.

Tần Vũ nhìn anh ta, trông rất giống Ngô Bất Chính.

Nhưng không phải. "Tiểu ca, đây..." Ngô Bất Chính ở bên cạnh chạy tới, níu lấy vạt áo Tần Vũ.

Bàn Tử cũng chạy tới, vẻ mặt căng thẳng nói: "Chúng ta có phải đã trúng ảo giác không?

Sao những người này trông giống hệt chúng ta vậy!" Bàn Tử cũng hỏi.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh lại cười nói: "Không phải!

Bọn họ đều là thật!" Nói rồi mọi người lại nhìn thấy.

Ở một bên, lại có hai Ngô Tam Tỉnh đi tới.

Bọn họ bất luận là thần thái hay bước đi, lại giống hệt nhau!

Giống như vốn dĩ là một người!

Bàn Tử nghi ngờ không biết có phải ở đây có một tấm gương không, vội đưa tay ra sờ thử.

Nhưng lại không sờ thấy gì cả. "Họ là thật, chúng ta đã từng gặp họ rồi!" Tần Vũ đột nhiên nói. "Lúc nào?" Bàn Tử và Ngô Bất Chính lập tức sững sờ. "Tây Hạ Hắc Thủy thành!" Tần Vũ nói.

Nghe thấy câu trả lời này, Bàn Tử và Ngô Bất Chính lập tức ngây người.

Năm đó ở Tây Hạ Hắc Thủy thành, họ đã gặp phải chuyện gì.

Trong đó Ngô Bất Chính đã từng gặp một người trông giống hệt mình.

Và khi Tần Vũ từ trong tượng Phật lớn đi ra, họ cũng đã nhìn thấy một nhóm người.

Nhưng hướng đi của nhóm người đó lại hoàn toàn ngược lại với họ.

Năm đó họ cho rằng chỉ là gặp phải ảo giác, hoặc là những người được vật chất hóa ra.

Không ngờ bây giờ Tần Vũ lại nói họ là có thật. "Xem ra cậu cũng đã phát hiện ra, không sai, bọn họ chính là tồn tại thật sự!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Hai Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống bên cạnh mọi người.

Một trong số họ đưa tay lên sờ Ngô Bất Chính cười nói: "Lâu như vậy không gặp, cháu đã lớn thế này rồi!" Ngô Bất Chính sững sờ, nhìn đối phương lại đột nhiên có một cảm giác thân thiết. "Ông...

ông là chú Ba?" Đối phương cười gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh còn lại bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Cuối cùng cũng tụ họp đủ rồi, suốt cả quãng đường này tôi khó chịu muốn chết, anh không biết đâu, sau này bọn họ biết tôi không phải anh, suýt nữa coi tôi như kẻ thù!" "Không phải, rốt cuộc tất cả chuyện này là thế nào?"

Ngô Bất Chính nhìn mọi người thực sự cảm thấy khó hiểu.

Bàn Tử cũng ngơ ngác, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người trông giống Ngô Bất Chính ở đối diện đột nhiên lên tiếng: "Chuyện này không dễ giải thích, chúng ta cần chút thời gian!" "Nhưng chú Ba của cậu vừa mới nói với chúng tôi, tình hình bên các cậu không được tốt lắm!" "Còn có người đang canh giữ bên ngoài, cho nên tôi sẽ nói ngắn gọn!" "Tôi tên Ngô Tà, có chút duyên nợ với cậu!" "Cậu ta tên Vương Bàn Tử, cũng giống như gã béo bên cạnh cậu!" "Còn người này, cậu ấy tên Trương Khởi Linh, có chút duyên nợ với Tần Vũ bên cạnh cậu!" "Về phần Ngô Tam Tỉnh, các cậu đều thấy rồi, hai người họ giống như anh em sinh đôi vậy!" Nói đến đây, Ngô Tà nhìn mọi người nói: "Các cậu có biết tại sao lại xuất hiện tình huống này không?" Mọi người lắc đầu. "Đây là một loại sức mạnh không thể giải thích!" Ngô Tà nói. "Nghiên cứu cho thấy, hai người sống cùng nhau lâu năm, dung mạo sẽ dần dần trở nên giống nhau!" "Nhưng tình huống của chúng ta không liên quan đến điều này!" "Cụ thể là thế nào, tôi không thể giải thích nguyên lý, nhưng tất cả chuyện này là thế nào, tôi sẽ nói cho các cậu biết!" "Chuyện này phải bắt đầu từ ngôi mộ mà các cậu đang ở!" Nói rồi Ngô Tà bắt đầu kể.

Hóa ra, dãy núi Phục Long đảo mà họ đang ở lần này, chính là điểm hội tụ của long mạch trong biển.

Từ xưa đến nay đều có câu nói long mạch bắt nguồn từ Côn Luân, cuối cùng đổ ra biển.

Mà Phục Long đảo này chính là điểm cuối cùng của toàn bộ long mạch dãy núi Côn Luân.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao bản đồ phân bố long mạch toàn cầu cuối cùng lại hội tụ tại điểm này. "Nơi long mạch hội tụ, thường có chuyện lạ xảy ra, nguyên nhân không ai có thể giải thích được!" "Nhưng, chuyện này sau đó đã được một người phát hiện ra chân tướng!" "Và người này, chính là người bí ẩn đang đi theo các cậu!" "Nhưng người đó cũng không phải là chính người đó, chuyện này rất phức tạp!" Ngô Tà nói, chỉ vào bóng tối sau lưng. "Cây đó chính là Thực nhân thụ trên Phục Long đảo!" "Cây này bất tử bất diệt, bất luận cậu nhổ nó tận gốc hay làm thế nào, nó đều sẽ mọc lại từ đầu!" "Các cậu có biết tại sao không?" "Tại sao?" Mọi người khó hiểu nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà nói: "Bởi vì bên chúng tôi cũng có một cây Thực nhân thụ giống hệt!" "Thực nhân thụ bên chúng tôi không chết, thì cây bên các cậu sẽ vĩnh viễn không chết!" "Tương tự, cây bên các cậu không chết, thì cây bên chúng tôi cũng sẽ không chết!" "Ngôi mộ này chính là nguyên lý đó!" Mọi người nghe mà ngơ ngác nhìn nhau, rõ ràng không hiểu lắm đây là ý gì.

Ngô Tà nói: "Chúng ta giống như những người song song ở những thế giới khác nhau!" "Vì bị ảnh hưởng bởi một số yếu tố, nên mới trở nên rất giống nhau, nhưng về bản chất tôi là tôi, cậu cũng là cậu!" "Giữa chúng ta không có quan hệ gì, nhưng tất cả đều vì một số chuyện, mà bắt đầu xảy ra thay đổi!" "Cây Thực nhân thụ này, chỉ vì mọc ở Phục Long đảo, nên mới có tình trạng bất tử bất diệt như bây giờ!" Nói rồi Ngô Tà kể lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Khiến mọi người nghe mà vô cùng kinh tâm động phách.

Chương 2160

Mà câu chuyện này nói từ đầu, còn phải liên quan đến một thời gian rất xa xưa.

Thậm chí còn trước cả thời Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng mọi người đều biết, một vị hoàng đế vô cùng nổi tiếng.

Và nhìn suốt chiều dài lịch sử, hễ là đế vương đều theo đuổi một việc, đó chính là trường sinh.

Phục Long đảo là nơi hội tụ long mạch toàn cầu, lại nằm ở Việt Nam.

Tự nhiên trở thành nơi mà các vị đế vương trong lịch sử khao khát.

Bất luận là thế giới của Ngô Bất Chính, hay thế giới của Ngô Tà đều như vậy.

Mà bí mật của Phục Long đảo chính là bắt đầu từ bối cảnh này.

Theo lời Ngô Bất Chính nói.

Tộc Chu Nho trên Phục Long đảo, không phải là thổ dân thực sự.

Phục Long đảo này trước đây là một hòn đảo hoang.

Vì được các hoàng đế coi trọng, nên dần dần phát triển thành một nơi luyện chế thần tiên đan dược.

Cộng thêm không khí ở đây hội tụ, nên bắt đầu dần dần xuất hiện một số chuyện kỳ lạ.

Ba trăm năm trước Long Quân.

Một người được phong làm tướng quân, đã trốn chạy đến đây qua đêm.

Tên của vị tướng quân này, bây giờ đã không ai biết nữa.

Chỉ để lại danh hiệu, người đời gọi là Võ Thần tướng quân!

Người này kiêu dũng thiện chiến, là một nhân tài hiếm có.

Quan hệ với thủ lĩnh của các thuật sĩ luyện đan trên đảo lúc đó rất tốt.

Đáng tiếc lúc đó chiến loạn phân tranh, vị Võ Thần tướng quân đó bị tiểu nhân hãm hại, gia đình tan nát.

Được tâm phúc đưa đến Phục Long đảo này qua đêm.

Thủ lĩnh thuật sĩ trên đảo vô cùng đau lòng, đã dùng bí thuật mà mình khổ tâm nghiên cứu nhiều năm để cứu mạng vị tướng quân này.

Kết quả công bại thành công, trong lòng đau đớn tuyệt vọng.

Đã chôn cất vị tướng quân này trên Phục Long đảo.

Thủ lĩnh thuật sĩ, họ Trương!

Sau khi mai táng vị tướng quân, ông ta liền dẫn theo thuộc hạ của mình và con trai còn trong bụng mẹ của tướng quân, rời khỏi Phục Long đảo ngay trong đêm.

Vị Trương thuật sĩ này sau đó dần dần phất lên, mới có được Trương thị gia tộc lớn mạnh.

Mà sau này hai người xây dựng nên Song Long thôn ở gần đó, chính là hậu duệ của ông ta.

Ở đây chủ yếu nói về lịch sử phát triển của Phục Long đảo này.

Một trăm năm sau, trên đảo mới mọc lên cây Thực nhân thụ đó.

Là do vị Trương thuật sĩ đó trồng để ngăn người khác lên đảo tìm thù hoặc đạo mộ.

Không ngờ đảo yên bình được một trăm năm, Thực nhân thụ cũng đã mọc rất lớn, cành lá đều đã úa vàng.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy.

Một nhóm người tộc Chu Nho, lại vô tình phát hiện ra Phục Long đảo.

Sau đó mới có những chuyện tiếp theo.

Chuyện là thế này... "Anh nói ngôi mộ trên Phục Long đảo này, là mộ của vị Chiến Thần tướng quân gì đó?" "Vậy chẳng phải chỉ là một ngôi mộ tướng quân sao?

Tôi còn tưởng là cái đấu béo bở gì, hóa ra chỉ là một ngôi mộ tướng quân à!" Bàn Tử tỏ vẻ rất khinh thường.

Mộ tướng quân từ trước đến nay đều không có minh khí gì đáng tiền, cho nên nghe nói là mộ tướng quân, hắn không khỏi có chút thất vọng. "Ê, thằng nhóc này sao lại có cái nết giống hệt Bàn gia của cậu thế, không có đồ tốt là không xuống mộ à?" "Lỡ như có thì sao!" Bàn Tử bên cạnh Ngô Tà cũng bất mãn nói.

Ngô Tà vội ngăn cậu ta lại. "Đừng cãi nữa, chúng ta có thời gian hạn hẹp!" Sau đó anh ta nhìn về phía mọi người nói. "Ngôi mộ này nói một cách nghiêm khắc đã không còn là mộ tướng quân nữa, vì sau đó ngôi mộ này, lại trải qua mấy đời đổi chủ!" Chuyện phải bắt đầu từ những người tộc Chu Nho này.

Nói rồi Ngô Tà lại tiếp tục kể.

Hóa ra, nhóm người tộc Chu Nho đó vô tình phát hiện ra nơi này, hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp.

Nhưng Phục Long đảo này lại vì sự xuất hiện của những người tộc Chu Nho, mà trải qua biến cố lớn.

Chương 2161

Người tộc Chu Nho lúc đầu không biết sự lợi hại của Phục Long đảo này, tưởng rằng chỉ là một hòn đảo hoang bình thường.

Sau khi sống trên đó một thời gian dài, đột nhiên có một ngày có một đạo sĩ tự xưng là tiên nhân đến.

Mà vị đạo sĩ này thực ra là một thuật sĩ giang hồ rất tự cao tự đại.

Khi ông ta chu du trong dân gian, đã nghe nói về chuyện luyện đan trên Phục Long đảo năm đó.

Trong mắt thuật sĩ, nơi luyện đan tất nhiên đều là nơi tốt có long mạch hội tụ.

Thế là ông ta bắt đầu để ý đến Phục Long đảo này.

Mọi người nghe đến đây, không khỏi nhớ lại lúc Shirley Dương giải mã bích họa trước đó, đã đưa ra suy đoán.

Trên những bức bích họa đó có khắc một người phong thái bất phàm, trông giống như tiên nhân.

Lại trùng khớp với những gì Ngô Tà đang kể lúc này. "Người này là ai vậy?" Ngô Bất Chính lên tiếng hỏi.

Ngô Tà lắc đầu. "Không ai biết, những chuyện này đều không được ghi chép lại, là chúng tôi tìm thấy trên một phiến đá!" Nói rồi Ngô Tà lại tiếp tục kể.

Vị tiên nhân này cũng là người tin vào thuật trường sinh.

Ông ta cho rằng những người luyện đan trên Phục Long đảo năm đó đều là những kẻ ngu ngốc, nên mới không thể luyện chế ra đan dược trường sinh.

Vốn dĩ ông ta định lên đảo tự mình luyện chế.

Kết quả ai ngờ lên đảo xem xét, dụng cụ luyện đan năm đó về cơ bản đều đã được chôn theo cho vị tướng quân kia.

Hơn nữa trên đảo đều là người tộc Chu Nho, họ rất không chào đón người ngoài, sống một cuộc sống rất nguyên thủy.

Để lấy được lòng tin của những người tộc Chu Nho này, ông ta đã thi triển một số thủ đoạn, khiến những người tộc Chu Nho này lầm tưởng ông ta là tiên nhân do thượng đế phái xuống.

Có thể giúp bộ tộc chỉ điểm mê tân, sống một cuộc sống tốt đẹp.

Cứ như vậy, ông ta bắt đầu cuộc sống lừa ăn lừa uống trên đảo.

Người tộc Chu Nho trên đảo coi ông ta như thần minh, gần như là có gì ngon vật lạ đều mang ra đãi ông ta.

Mà ông ta cũng nhân cơ hội này bắt đầu tìm cách luyện chế đan dược.

Nhưng rất nhanh ông ta đã phát hiện, trên đảo có một cây Thực nhân thụ khổng lồ.

Cây Thực nhân thụ này hấp thụ linh khí trời đất, hơn nữa bất luận chặt phá thế nào cũng không chết.

Thực sự là dược liệu thượng hạng để luyện chế bất tử tiên đan.

Thế là ông ta tìm cách mê hoặc những người tộc Chu Nho này, liều mạng thay ông ta chặt phá Thực nhân thụ.

Cứng rắn đào cây Thực nhân thụ này lên.

Ông ta dù sao cũng là thuật sĩ, không phải đạo mộ tặc, nên cũng không nghĩ đến việc đi đạo mộ của vị tướng quân.

Tuy nhiên ai ngờ, sau khi đào cây Thực nhân thụ khổng lồ này lên, bên dưới lại buộc một cỗ quan tài.

Lại giống hệt cỗ quan tài trong mộ tướng quân mà ông ta nghe nói.

Nhìn thấy cỗ quan tài này, vị thuật sĩ giang hồ đó phát hiện, cỗ quan tài này lẽ nào chính là bất tử tiên quan trong truyền thuyết?

Quan tài bị Thực nhân thụ trói buộc, giống hệt một khối u trên cây Thực nhân thụ.

Hấp thụ tinh túy của Thực nhân thụ.

Mà Thực nhân thụ bất tử bất diệt, chính là vật chứa trường sinh tốt nhất.

Đến đây ông ta đã hoàn toàn tin vào ý nghĩ này của mình.

Bắt đầu từ bỏ phương pháp luyện đan.

Thay vào đó, ông ta cho người trói cỗ quan tài của vị tướng quân lại, rồi chôn đi.

Ông ta không phải đạo mộ tặc, nên không dám mở quan tài ra xem.

Nhưng cách lớp ván quan tài, ông ta có thể nghe thấy bên trong lại còn có tiếng tim đập.

Cũng chính vì vậy, khiến ông ta vô cùng tin tưởng.

Vị tướng quân bên trong chắc chắn vẫn còn sống.

Chỉ là tu luyện chưa đủ năm, nên chưa ra ngoài.

Thế là sau đó, ông ta nói dối rằng số mệnh của mình đã đến, phải lên trời phục mệnh.

Bảo người tộc Chu Nho chế tạo một cỗ quan tài mới, giấu mình vào trong.

Vì ông ta biết Thực nhân thụ bất tử bất diệt, nên đã nói dối, sau khi mình chết sẽ có cây Thực nhân thụ mới mọc ra.

Đợi khi lá cây úa vàng, chính là ngày ông ta trở về.

Chương 2162

Ông ta tin rằng bằng vào đạo hạnh của mình, tuyệt đối có thể xuất thế trước vị tướng quân kia.

Thậm chí còn để lại một lời nhắn.

Nói rằng, sau này nếu tộc Chu Nho gặp phải rắc rối, có thể thông qua việc đi vào những cỗ quan tài khắc trên vách tường, cùng với những thứ như Mạc kim phù, Quỷ tỳ để giao tiếp với mình.

Nhận được sự chỉ điểm của tiên nhân.

Mà sau này, tộc Chu Nho đúng là đã sử dụng phương pháp này.

Nhưng kết quả có lẽ không được tốt lắm.

Vì sau đó không lâu, họ lại đào Thực nhân thụ lên, đào cỗ quan tài trói vị tiên nhân đó ra.

Cũng không biết vì lý do gì, họ lại bắt chước y hệt cách làm của vị tiên nhân đó.

Đào cỗ quan tài của vị tiên nhân ra, rồi chôn nó giống như quan tài của vị tướng quân.

Thay vào đó là tộc trưởng của họ vào thời điểm đó, họ đã đóng một cỗ quan tài cho tộc trưởng.

Cũng chôn đi như vậy.

Mà trước khi vị tiên nhân này tự chôn mình, đã từng để lại rất nhiều kỳ môn bí thuật.

Cho người tộc Chu Nho nắm giữ, mục đích là để có thể vĩnh viễn bảo vệ Phục Long đảo này không bị người ngoài phát hiện.

Đây cũng là lý do tại sao Phục Long đảo rõ ràng ở đây, nhưng lại không ai có thể phát hiện ra.

Những bí thuật này bây giờ đã hoàn toàn thất truyền.

Chỉ biết rằng đây là một loại năng lực tương tự như ảo ảnh trên biển.

Có thể lợi dụng ảo cảnh để che giấu Phục Long đảo.

Vì loại ảo cảnh này phải bao phủ toàn bộ Phục Long đảo.

Cho nên, mới xuất hiện tình trạng như lúc mới lên đảo, ánh nắng mặt trời rõ ràng rất sáng.

Nhưng lại giống như bị thứ gì đó che khuất không thể chiếu vào được.

Còn về sức mạnh có thể cắt đứt mọi thứ ở ngoài Phục Long, là vì bên dưới hòn đảo này, người tộc Chu Nho đã xây dựng rất nhiều hang gió.

Cách sắp xếp những hang gió này rất tinh xảo.

Lợi dụng sóng âm hình thành từ những hang gió này, sức sát thương của nó rất lớn.

Điều này cũng khiến cho một số người hoặc tàu thuyền muốn tiếp cận Phục Long đảo, sẽ phải chịu đòn tấn công hủy diệt!

Ngô Tà kể đến đây, mọi người đã hiểu được phần lớn.

Coi như là bước đầu biết được tại sao Phục Long đảo này lại quỷ dị như vậy.

Ngô Bất Chính vội hỏi: "Vậy sau đó thì sao?" Ngô Tà cười, nói: "Sau đó thì không có ghi chép nữa, nhưng lịch sử bên chúng tôi hoàn chỉnh hơn bên các cậu!" "Thông qua một số ghi chép, những gì chúng tôi tìm hiểu được cũng nhiều hơn bên các cậu!" Nói rồi Ngô Tà tiếp tục kể.

Mà nội dung phía sau càng khiến người ta chấn động hơn.

Sau khi tộc trưởng của tộc Chu Nho được mai táng.

Không bao lâu sau, cây Thực nhân thụ đó quả nhiên lại mọc ra.

Nhưng lần này, trên những cây Thực nhân thụ đó lại mọc ra một loại quả.

Những quả đó quả nào quả nấy đen thui.

Nhưng thịt quả bên trong lại màu đỏ.

Bóc thịt quả ra, bên trong lại toàn là những con côn trùng.

Mà những con côn trùng này, chính là Thi miết.

Họ giết một lứa Thi miết này thì lại có lứa khác xuất hiện.

Dần dần, họ phát hiện, những con Thi miết này rất sợ một loại đất sét màu đen trên Phục Long đảo.

Mà loại đất sét này, chính là đan nê còn sót lại từ việc luyện đan năm đó!

Đan nê này vì chứa rất nhiều chất liệu luyện đan, ăn vào có một số tác dụng phụ nhất định đối với cơ thể.

Nhưng lại có thể chữa trị phần lớn bệnh tật.

Nhưng thứ này ăn nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ, chỉ là người tộc Chu Nho lúc đó không biết.

Để giết chết những con Thi miết này, họ đã dùng đan nê để bọc rất nhiều Thi miết.

Đây cũng chính là hình mẫu ban đầu của Thi miết hoàn sau này.

Sau đó nữa, người tộc Chu Nho không biết vì sao, lại bắt đầu dùng đan dược có Thi miết hoàn.

Điều này mới dẫn đến sự diệt vong tập thể của người tộc Chu

Nho sau này.

Nói đến đây, Ngô Tà nhìn mọi người nói: "Uông Tàng Hải có lẽ cũng đã đến đây, ông ta đã cải tiến Thi miết hoàn, thay Thi miết bên trong bằng Thi miết vương, khiến dược hiệu của Thi miết hoàn tăng lên rất nhiều!" "Tuy nhiên, sau khi người tộc Chu Nho tuyệt chủng, người từng đến đây, không chỉ có Uông Tàng Hải!" "Thậm chí trước cả Uông Tàng Hải, còn có một nhóm người đã đến!" "Các cậu có biết nhóm người này là ai không?" "Là ai?

Chương 2163

Đã đến lúc này rồi thì cậu đừng úp mở nữa!" Bàn Tử thúc giục.

Ngô Tà mỉm cười, nói: "Người nhà họ Trương!" "Người nhà họ Trương?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Ngô Bất Chính lại nghĩ đến điều gì đó: "Ý cậu là hai anh em năm đó đến đây là người nhà họ Trương?" Lịch sử của hai bên không giống nhau, nhưng quỹ đạo phát triển lại tương đồng.

Chỉ là có những thứ thế giới này có, thế giới kia không có, và ngược lại.

Ngô Tà nói: "Đúng vậy, thực ra những chuyện sau này, tôi cũng chỉ là phỏng đoán thôi!" "Là chú Ba nói cho tôi biết lần trước ở Trương gia cổ lâu!" "Tôi biết giải thích chuyện này rất phiền phức, nhưng không khó hiểu!" "Ví dụ, thế giới của tôi cũng có một người tên Uông Tàng Hải, nhưng cuối cùng ông ta được chôn cất trong mộ dưới đáy biển!" "Còn Uông Tàng Hải ở thế giới của các cậu thì khó nói lắm!" "Những điều tôi nói cũng đều dựa trên tiêu chuẩn của thế giới các cậu, nhưng hiểu biết của tôi về thế giới của các cậu có hạn, nên phỏng đoán cũng có thể không chính xác!" "Khoan đã, cậu phát hiện ra thế giới của chúng tôi từ khi nào?" Ngô Bất Chính vội hỏi.

Anh vẫn luôn có cảm giác, Tần Vũ cũng đã không chỉ một lần tiết lộ rằng anh không phải người của thế giới này.

Ban đầu Ngô Bất Chính chỉ nghĩ anh đang nói đùa, hoặc ý nói hai người không cùng một thế giới là về giá trị quan, thế giới quan...

Nhưng đến lúc này anh mới hiểu, "thế giới" này thực sự là thế giới.

Ngô Tà nói: "Thực ra tôi đã phát hiện từ rất sớm, chỉ là sau này chú Ba của cậu và chú Ba của tôi đã trao đổi với nhau, tôi mới có thể xác định được!" "Thực ra cậu nghĩ kỹ lại mà xem, trong những ngôi mộ cổ các cậu đã đi qua những năm nay, có rất nhiều nơi tồn tại những hiện tượng khoa học không thể giải thích được!" "Ví dụ như Thiên cung, Xà chiểu, vân vân..." "Thực ra ở Trương gia cổ lâu, trong thành Hắc Thủy, đều ẩn giấu một vài thứ!" "Thứ này cậu có thể coi là nhân tố không ổn định, sự tồn tại của nó sẽ khiến hai thế giới xuất hiện tình huống kết nối hoặc hỗn loạn!" "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, thực ra là ở trong thành Hắc Thủy!" "Chỉ là lúc đó các cậu vẫn chưa biết những chuyện này mà thôi!" Ngô Tà nói đến đây, nhìn hai Ngô Tam Tỉnh bên cạnh rồi cười nói: "Sự khởi đầu của kế hoạch này, chính là lần ở Trương gia cổ lâu đó!" "Tôi đã gặp chú Ba của mình, ông ấy kể hết mọi chuyện cho tôi, tôi mới biết hóa ra người chú Ba bên cạnh mình trước giờ đều là giả!" "Sau đó chúng tôi bắt đầu kế hoạch lần này!" "Kế hoạch gì?" Ngô Bất Chính hỏi.

Ánh mắt Ngô Tà đột nhiên trở nên sắc bén, nói: "Ngăn cản kế hoạch trường sinh của 'hắn'!" "Kế hoạch trường sinh của hắn liên quan đến cả hai thế giới, nếu hắn thành công, vậy thì thật sự sẽ thực hiện được trường sinh!" "Nhưng điều này sẽ khiến quỹ đạo của hai thế giới ngày càng giống nhau, hậu quả sẽ ra sao không ai biết được!" "Cho nên chúng ta chỉ có thể cố hết sức ngăn cản hắn!" "Chúng ta phải làm thế nào?" Ngô Bất Chính lại hỏi.

Lần này Ngô Tà lấy ra hai cành cây.

Nhìn kỹ thì đó là hai cành cây làm bằng đồng xanh.

Mọi người đều biết thứ này, kinh ngạc nhận ra đó chính là cành của cây thần đồng xanh. "Đây là hai cành cây đồng xanh.

Một khi chúng ta rời khỏi đây, sẽ không thể gặp lại nhau nữa!"

"Nhưng chúng ta phải giữ liên lạc, nếu không sẽ không thể hợp tác!" "Cành cây đồng xanh này có sức mạnh vật chất hóa, đồng thời cũng có thể ảnh hưởng cục bộ đến sự ổn định của nơi này!" "Thực hiện hiện tượng hai thế giới tạm thời giao thoa!" "Nhưng phải tìm hai người có ý chí kiên định mới không suy nghĩ lung tung, nếu không cũng vô dụng!" "Kế hoạch cụ thể là thế này!" Ngô Tà lập tức kể lại kế hoạch một lượt.

Thì ra, cả hai thế giới đều có đảo Phục Long này, nhưng tình hình cụ thể lại khác nhau.

Có thể coi là một âm một dương, và kế hoạch lần này chính là cần người của hai bên cùng hợp tác.

Thế giới mà Ngô Tà đang ở, đảo Phục Long đã trở thành phế tích, không có bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên họ sẽ làm đội tiền trạm, đi trước dò đường, đồng thời để lại ký hiệu ở những điểm mấu chốt.

Còn nhóm của Ngô Bất Chính sẽ là người đi theo, xuất phát muộn hơn khoảng một ngày.

Khi gặp các điểm mấu chốt, ví dụ như ngã rẽ, không biết nên đi đường nào, thì sẽ dùng cành cây đồng xanh làm nhiễu loạn thế giới ở khu vực đó.

Nếu nhóm Ngô Tà để lại chữ viết trên tường, lúc này họ có thể nhìn thấy, sau đó dựa theo chỉ dẫn để tiến lên.

Như vậy có thể tránh được rất nhiều phiền phức, đến được trung tâm của ngôi mộ cổ này với tốc độ nhanh nhất.

Bàn Tử nghe vậy nói: "Vậy chẳng phải các cậu thành người chạy không công à?" Ngô Tà cười nói: "Chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu!" "Chúng tôi cũng có nhiệm vụ, và nhiệm vụ này liên quan đến kế hoạch trường sinh của kẻ đó!" "Chúng tôi gọi kế hoạch này là, kế hoạch trường sinh xuyên thế giới!" "Các cậu là âm, chúng tôi là dương, nếu chúng ta không hợp tác, cho dù lần này hắn không thành công, sau này cũng sẽ có vô số người thử lại!" "Cho nên chúng ta phải diệt trừ hậu họa vĩnh viễn!" "Theo tôi phỏng đoán, phương pháp trường sinh này, ít nhất đã có năm người sử dụng qua!" "Và chỉ có hai người chỉ còn cách thành công một bước chân, trong hai người đó, một người đã biến mất không tăm tích!" "Hiện tại người tiếp cận thành công nhất, chính là người thứ hai này!" Mọi người không hiểu rõ ý của Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn đồng hồ rồi nói: "Chúng ta còn mười phút, tôi nói ngắn gọn!" "Phương pháp trường sinh này thực chất chính là..." "Phục khắc!

Dung hợp!" Ngay lập tức Ngô Tà giải thích một cách đơn giản.

Cái gọi là phục khắc dung hợp, chính là chỉ hiện tượng kỳ dị xuất hiện khi hai thế giới kết nối.

Tại sao cây ăn thịt người năm đó lại bất tử bất diệt?

Chính là vì ở thế giới đối ứng còn lại, cũng có một cây ăn thịt người khác.

Lấy ví dụ, nếu ví hai thế giới là âm và dương, vậy thì cậu hủy đi cây ăn thịt người ở thế giới âm, nhưng thế giới dương vẫn còn.

Lâu dần, vị trí ở thế giới âm sẽ lại phục khắc ra một cây ăn thịt người khác.

Cho nên nó mới bất tử bất diệt.

Trừ phi đồng thời hủy diệt cây ăn thịt người ở cả hai thế giới, nếu không thì đừng hòng giết được nó.

Kế hoạch trường sinh này cũng như vậy.

Chỉ là những người trước đó đều không hiểu.

Ví dụ như vị tiên nhân kia, có lẽ ông ta đã phục khắc chính mình trong thế giới của Ngô Tà, nhưng lại không hiểu rằng, ông ta phải quay về vị trí mà mình đã phục khắc ra trước khi chết.

Như vậy mới có thể thực hiện việc tiếp tục phục khắc ở thế giới ban đầu.

Một khi ông ta không quay về trước khi chết, vậy thì hoàn toàn biến mất.

Cho nên loại phục khắc này có nhược điểm, không thể coi là trường sinh hoàn hảo.

Tổng cộng có năm người đã sử dụng phương pháp này, tuy không nhiều, nhưng hai người sau rõ ràng biết rằng kiểu trường sinh như vậy cũng không ổn.

Vì thế họ đã nghĩ đến bước cuối cùng, dung hợp!

Chôn cất chính mình ở thế giới âm, sau khi thế giới dương phục khắc ra chính mình, thì thông qua các điểm kết nối hai thế giới như Thiên cung để quay về thế giới âm.

Để bản thân còn sống quay về dung hợp với bản thân đã được chôn cất, liền có thể đạt được trường sinh vĩnh cửu.

Đây chính là toàn bộ các mắt xích của kế hoạch trường sinh.

Ngô Tà nói: "Tổng cộng có hai người đã thông qua điểm kết nối để quay về, nhưng người đầu tiên không biết vì sao lại không thành công!" "Người thứ hai hiện tại không rõ tung tích, chúng ta phải ngăn chặn chính là người thứ hai này!" "Đại khái kế hoạch là như vậy, chúng tôi sẽ dẫn đường cho các cậu, tìm được nơi cần tìm thì cho nổ tung là xong!" Ngô Bất Chính nghe đến đây, không khỏi nuốt nước bọt.

Chuyện đối phương kể quả thực là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Anh thực sự có chút không dám tin.

Chương 2164

Nhưng nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Tại sao Tần Vũ mười năm sau phải đi giữ cửa?

Lẽ nào cánh cửa đồng xanh này, chính là để ngăn chặn những kẻ muốn trường sinh kia đi qua sao?

Nhưng sao có thể chứ?

Đây rốt cuộc là một giấc mơ, hay là thật sự đã xảy ra?

Suy nghĩ của Bàn Tử cũng giống như Ngô Bất Chính.

Nhưng lúc này đã không còn nhiều thời gian cho họ nữa.

Ngô Tà đưa một cành cây đồng xanh cho Trương Khởi Linh, cành còn lại đưa cho Tần Vũ, nhìn hai người nói: "Kế hoạch sắp bắt đầu rồi, hai vị tiểu ca!" Theo lời Ngô Tà vừa dứt, gần như tất cả mọi người đều thấy cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Rõ ràng cuộc gặp gỡ như mơ này sắp kết thúc.

Rốt cuộc trải nghiệm lần này có phải là thật hay không, trong lòng họ đều phải đặt một dấu chấm hỏi.

Nhưng sau khi ra ngoài lần này, hiển nhiên thời gian để họ chứng thực tất cả những điều này là thật hay giả cũng không còn nhiều nữa.

Cuối cùng, mọi thứ trước mắt đều tan biến, bốn người đang nằm trong quan tài cũng gần như tỉnh lại cùng một lúc.

Nắp quan tài dường như có cảm ứng, tự động mở ra.

Mấy người từ trong quan tài lăn ra, trên mặt ai nấy đều còn vẻ mơ màng và chưa thích ứng được, hiển nhiên vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Thế nhưng Ngô Bất Chính liếc nhìn Tần Vũ bên cạnh, lại thấy Tần Vũ nhét thứ gì đó vào trong áo trước ngực.

Một góc vừa lộ ra, dường như chính là một cành cây. "Tất cả những chuyện này, lẽ nào đều là thật?" Ngô Bất Chính nuốt nước bọt, trong lòng có chút chấn động.

Nếu tất cả những điều này không phải là mơ, vậy thì chuyện này liên quan quá lớn rồi. "Các người ra được rồi, sao rồi, không sao chứ?

Chúng ta phải đi nhanh lên!" Phan Tử tiến lên đỡ Ngô Tam Tỉnh dậy, đồng thời nói.

Mọi người ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, ngoài Phan Tử, Doanh Thương, Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương ra, những người khác đều đã biến mất, ngay cả A Hắc cũng không thấy đâu. "Bọn họ đâu rồi?" Ngô Tam Tỉnh hỏi. "Đi rồi!" Phan Tử đáp, đồng thời chỉ về phía trước.

Mọi người lúc này mới thấy, thì ra nắp quan tài của họ không phải tự mở, mà là do cơ quan kích hoạt, một bên quan tài xuất hiện bốn cánh cửa.

Bốn cánh cửa này mở ra vừa vặn nối liền với nắp của bốn chiếc quan tài. "Nắp quan tài vừa có dấu hiệu mở ra, họ đã chạy qua đó rồi!" "Chúng ta phải nhanh lên, nếu không lần này thật sự sẽ bị họ bỏ lại mất!" Phan Tử có vẻ hơi lo lắng.

Thế nhưng lần này, nhóm Ngô Tam Tỉnh lại tỏ ra không hề vội vã.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Để họ đi trước đi, chúng ta nghỉ ngơi nửa ngày rồi hẵng xuất phát!" Trước đó Ngô Tà nói là chênh lệch một ngày đường, nhưng thực ra không cần thiết phải lâu như vậy, nửa ngày là đủ rồi.

Gặp lúc không có tín hiệu thì nghỉ ngơi tại chỗ chờ đợi là được.

Nếu thật sự đợi một ngày, e rằng nhóm Giang Ninh thật sự sẽ bị bỏ lại hoàn toàn.

Cho nên cũng không thể chênh lệch quá lớn.

Bây giờ lối vào đã xuất hiện, và tiếp theo đây e rằng quỷ tỳ và mạc kim phù đã không còn tác dụng nữa, cho nên bọn họ mới dám bỏ lại mọi người để hành động một mình. "Tiểu ca, thật sự không sao chứ?" Ngô Bất Chính hỏi.

Tần Vũ nói: "Ngôi mộ này lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" "Nửa ngày không là gì cả!" Ngô Bất Chính gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hơn nữa còn một vấn đề đặt ra trước mắt họ, bốn cánh cửa này họ phải đi vào cửa nào?

Vấn đề này, sau đó Phan Tử đã giải thích.

Anh nói bốn cánh cửa này trông thì nhiều, nhưng thực ra không gian bên trong thông với nhau.

Lúc nhóm Giang Ninh vừa đi vào, anh đã đứng ở cửa nhìn.

Không gian bên trong bức tường này là một khối thống nhất khổng lồ.

Cho nên đi vào từ cửa nào thực ra cũng như nhau.

Mọi người nghe đến đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, ở lối vào có bốn cánh cửa này, bên Ngô Tà chắc sẽ không để lại ký hiệu.

Vì vậy mọi người lập tức bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ, người thiếu ngủ thì ngủ bù, người mệt thì nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sáu tiếng sau, mọi người ăn cơm xong, mới bắt đầu xuất phát.

Quả nhiên đúng như Phan Tử nói, bất kể đi vào từ lối nào, bên trong thực ra đều thông với nhau.

Lúc này vị trí của họ đã có chút không rõ là ở đâu nữa.

Chương 2165

Theo suy đoán, có lẽ là đang ở bên trong ngọn núi dưới mặt nước.

Phần chìm dưới nước của đảo Phục Long này cũng vô cùng lớn.

Mà theo tình hình này xem ra, phần núi này e rằng đã bị người ta khoét rỗng.

Bốn phía đều là tường đá, phía trên tối đen không nhìn rõ, không gian thực sự quá lớn.

Đi về phía trước một lúc, mọi người liền thấy, phía trước lại xuất hiện ba lối đi.

Ba lối đi này vừa nhìn đã biết là do con người đào đẽo ra, trên đó đều có những dấu vết đục khắc rất rõ ràng.

Hơn nữa từ dấu vết có thể nhìn ra, ba lối đi này đã trải qua hai lần khai phá.

Bàn Tử nói: "Lần khai phá đầu tiên e là của tộc người lùn, chiều cao không hợp cho người bình thường đi vào, nên năm đó anh em nhà họ Trương đã gia cố nâng cao lên!" Ngô Bất Chính gật đầu: "Có khả năng này, bây giờ làm sao đây?

Chúng ta đi đường nào?" "Đây là cái gì?" Tần Vũ chưa kịp trả lời, Hồ Tư Lệnh bên cạnh đột nhiên kinh ngạc hỏi.

Mọi người tiến lên xem, phát hiện trên mặt đất của lối đi ở giữa, lại có rất nhiều vết máu.

Hơn nữa những vết máu này còn là bắn tung tóe, dường như ở đây đã từng xảy ra một trận ẩu đả!

Nhưng xem ra lượng máu không nhiều lắm, có lẽ quy mô có hạn!

Chỉ là máu này vẫn chưa đông lại, dường như là do nhóm Giang Ninh để lại!

Ngô Bất Chính nghi hoặc nói: "Lẽ nào ở đây có nguy hiểm?

Họ đánh nhau với ai vậy?" "Không biết, nhưng là dùng súng bắn!" Bàn Tử nói, đồng thời nhặt một vỏ đạn từ mặt đất bên cạnh lên.

Vỏ đạn này, đúng là vỏ đạn của loại súng lục mà họ mang theo lần này. "Không đúng!" Shirley Dương bên cạnh đột nhiên nói: "Mọi người nhìn chỗ này, có dấu chân!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên phát hiện ở một bên lối đi có rất nhiều dấu chân.

Nhưng những dấu chân này lại được xếp rất ngay ngắn, không hề có chút hoảng loạn nào.

Trên dấu chân còn có một mẩu thuốc lá, là loại thuốc lá ngoại hiệu Heng Te hút.

Shirley Dương dùng tay nhặt mẩu thuốc lá lên, lại sờ vào vết máu rơi bên cạnh, lập tức cau mày chặt hơn. "Dương Tham, tình hình thế nào?" Bàn Tử vội hỏi.

Shirley Dương cau mày nói: "Mẩu thuốc lá vẫn còn ấm, vết máu có trước, bọn họ có sau!" "Trước khi họ đến đây, vết máu đã có rồi!" "Nhưng họ vẫn đi theo vết máu!" "E rằng ở đây còn có người khác!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra: "Chúng ta biết từ sớm rồi mà, là thầy của Heng Te, nhưng sao ông ta lại bị thương?" "Lẽ nào bị nhóm Giang Ninh nổ súng bắn?" "Không thể nào!" Ngô Bất Chính nói: "Nhóm Giang Ninh là người của Heng Te, sao có thể nổ súng bắn thầy của Heng Te chứ!" "Hơn nữa nếu là họ bắn, vậy thì họ đi cùng nhau, nguy hiểm là từ bên ngoài, nhưng bây giờ nhiệt độ của máu tươi và điếu thuốc lại không giống nhau!" "Họ chắc chắn là vào trước sau!" "Nhưng thầy của Heng Te, sao lại trúng đạn?

Nếu là nguy hiểm khác còn có thể hiểu được!" "Nhưng sao lại trúng đạn chứ?" Ngô Bất Chính phân tích vấn đề vô cùng thấu đáo, ba câu hai lời đã chỉ ra điểm mâu thuẫn.

Chuyện xảy ra ở đây, muốn hợp lý dường như thiếu một mắt xích then chốt.

Mắt xích này ẩn giấu quá sâu, khiến họ nhất thời không nhìn thấu.

Shirley Dương nói: "Có thể khiến một người đang ẩn nấp bị trúng đạn bị thương, chỉ có hai khả năng!" "Thứ nhất, chính ông ta có mang súng, không cẩn thận cướp cò tự bắn trúng mình!" "Còn khả năng thứ hai, đó là ngoài người này ra, ở đây còn ẩn giấu một hoặc một nhóm người khác!" Bàn Tử nghe vậy lập tức ngơ ngác: "Chết tiệt, Dương Tham, ý cô là tộc người lùn ở đây vẫn chưa chết hết?" "Nhưng họ có thể phát minh ra súng sao?

Đạn dùng còn giống của chúng ta nữa?" "Có khả năng là trộm được!

Mọi người kiểm tra xem!" Shirley Dương nói.

Ở đây có súng chỉ có Bàn Tử, Phan Tử và Hồ Tư Lệnh.

Ba người kiểm tra, súng và đạn đều còn nguyên.

Shirley Dương thấy vậy cau mày nói: "Súng của chúng ta đều còn, có lẽ người bị mất súng là người của nhóm Giang Ninh!" "Chuyện ở đây quá phức tạp, nhất thời cũng không phân tích rõ được, chúng ta phải đi đường nào?" Nói rồi mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

Rõ ràng đến lúc này, vẫn phải để Tần Vũ quyết định.

Bàn Tử lại cười: "Cơ hội đến rồi, nào tiểu ca, cho bọn tôi xem sức mạnh của cành cây đó đi!" Hồ Tư Lệnh và Phan Tử nghe vậy đều ngẩn ra, Phan Tử hỏi: "Sức mạnh của cành cây gì?" Bàn Tử cười nói: "Lát nữa giải thích cho ông sau, cứ yên lặng xem là được!" Phan Tử không hỏi thêm nữa, Tần Vũ cũng không nhiều lời, từ trong lòng lấy ra đoạn cành cây đồng xanh kia.

Nhìn thấy thứ này, tim của Ngô Bất Chính và những người khác cũng thắt lại.

Quả nhiên, trải nghiệm trong quan tài lúc nãy không phải là mơ!

Tất cả đều là thật!

Tần Vũ lấy cành cây đồng xanh ra, nhưng xung quanh lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Mọi người đợi một lúc, Phan Tử không nhịn được nói: "Rốt cuộc là đang làm gì vậy?" Bàn Tử vội xua tay: "Đừng nói chuyện!" "Tiểu ca, đi xem xung quanh thử xem?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu, lập tức cầm cành cây đồng xanh đi về phía gần đó.

Ở đây có tổng cộng ba lối vào, ở nơi này, nhóm Ngô Tà chắc chắn sẽ để lại chỉ dẫn.

Nhưng bây giờ vẫn chưa thấy, vậy chắc chắn là vị trí không đúng.

Họ đã đợi nửa ngày mới xuất phát, cho nên về mặt thời gian chắc chắn không có vấn đề.

Lối vào ở giữa không có bất kỳ thay đổi nào.

Vì vậy Tần Vũ cầm cành cây đồng xanh đến lối vào bên phải.

Đợi ở đây một lúc, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Điều này khiến trong lòng mọi người đều có chút mơ hồ.

Chương 2166

Lẽ nào chuyện trước đó đều là mơ?

Nhưng làm gì có chuyện cả một nhóm người cùng mơ một giấc mơ, hơn nữa cành cây đồng xanh này không thể nào từ trong mơ ra được, đúng không? "Hay là qua bên trái thử xem!" Ngô Bất Chính nói.

Lúc này cũng chỉ còn lại bên trái chưa xem.

Tần Vũ cũng không nhiều lời, quay người đi về phía bên trái.

Đây đã là cánh cửa cuối cùng rồi.

Tần Vũ đến gần, đột nhiên mọi người thấy, trên bức tường vốn không có gì, lại dần dần hiện ra một ký hiệu.

Nhưng ký hiệu đó họ lại không ai nhận ra.

Ký hiệu đó rất giống một chữ cái tiếng Anh, nhưng lại không phải, chữ cái tiếng Anh họ đều biết, đây tuyệt đối không thể là chữ cái. "Đây là ý gì?" Mọi người nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, lần này ông ta được coi là một trong những người khởi xướng kế hoạch.

Loại ký hiệu này, cũng chỉ có thể hỏi ông ta để xác nhận.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Đây là ký hiệu chuyên dụng của Trương Khởi Linh, chính là lối đi này!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Còn Phan Tử, Hồ Tư Lệnh và Shirley Dương thì không biết những chuyện này.

Vì vậy Bàn Tử đã kể lại những chuyện trước đó, tóm tắt những điểm chính cho họ nghe.

Mọi người thu dọn đồ đạc, sau đó liền xuất phát.

Ba lối đi này nhìn từ bên ngoài không có sự khác biệt quá lớn.

Trên đường, Ngô Bất Chính hỏi: "Chúng ta đi đường này, lại tách khỏi nhóm Giang Ninh rồi, cũng không biết họ sẽ gặp phải chuyện gì!" "Cậu còn có tâm trí lo cho họ à?

Lúc người ta đi, không hề có chút lưu luyến nào đâu!" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính nghe vậy lắc đầu nói: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy chúng ta có phải là quá cô độc không!" "Các cậu nghĩ xem, trên cả hòn đảo Phục Long này, chỉ có chúng ta, vậy mà chúng ta vẫn còn đấu đá lẫn nhau!" "Nghĩ kỹ lại, chúng ta giống như những người bị lạc trên hoang đảo, bây giờ lại trong tình huống này, nếu họ thật sự xảy ra chuyện, chẳng phải chúng ta nên cảm thấy 'thỏ chết cáo buồn' sao?" "Thiên Chân, cậu nói câu này..." Bàn Tử định nói đùa, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện mình không nói tiếp được. "Ai!

Thực ra lời của tiểu tam gia mới là đúng!" Phan Tử xen vào: "Thực ra những năm nay tôi theo tam gia cũng trải qua không ít chuyện như vậy!" "Nhưng không biết tại sao, xuống mộ nhiều rồi, tình người dường như cũng biến thành giống như ngôi mộ này, lạnh lẽo!" "Người bình thường phần lớn vẫn có lòng thiện!" Bàn Tử nghe vậy cũng không khỏi cảm khái: "Chẳng phải là do con người ép buộc sao, đối mặt với bao nhiêu vàng bạc châu báu trong mộ, ai mà không động lòng tham?

Từ xưa đến nay lòng người mới là đáng sợ nhất a!" "Sao mọi người đột nhiên lại nói chuyện bi thương như vậy!" Shirley Dương cười nói.

Bàn Tử còn định nói tiếp, đột nhiên Hồ Tư Lệnh bên cạnh nói: "Đừng nói nữa, mọi người nhìn xem, trên tường phía trước hình như có chữ!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, đồng thời cũng nhìn thấy, trên bức tường phía trước, hình như thật sự có chữ.

Hơn nữa những chữ đó rất lớn, đều là màu đỏ, có lẽ là dùng một loại thuốc nhuộm màu đỏ viết lên.

Ở nơi tối tăm như thế này, đột nhiên nhìn thấy thật sự có chút chói mắt.

Mọi người vội vàng tăng tốc chạy qua.

Đến gần xem, liền thấy trên bức tường này lại dùng chữ cổ đã có từ lâu, viết mấy chữ lớn. "Sâu trong nguy hiểm, chớ quên...." Hai chữ cuối cùng này không biết tại sao, lại bị người ta cạo đi mất.

Vẫn có thể nhìn thấy một vài dấu vết còn sót lại, nhưng chữ đã hoàn toàn không thể nhận dạng được nữa.

Mọi người thấy vậy đành chịu, Bàn Tử nói: "Ai mà thất đức thế này, sao lại cạo mất chỗ quan trọng nhất?" "Lẽ nào là người nhà họ Trương năm đó?" Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không thể nào, chưa nghe nói tộc người lùn đó biết chữ, họ sống trên đảo quanh năm, ngoài vị tiên nhân kia ra thì không có ai đến!" "E rằng họ căn bản không biết chữ, những bức bích họa để lại trước đó cũng không có bất kỳ ghi chép bằng văn tự nào." "Tôi lại thấy những văn tự này, khả năng là do người nhà họ Trương để lại lớn hơn!" Mọi người cũng đều cảm thấy phân tích này của Ngô Bất Chính là có khả năng hơn. "Đúng rồi, vậy nói đến việc những văn tự này bị ai phá hoại, mọi người nghĩ là ai?" Bàn Tử hỏi.

Lần này mọi người đều không nói gì, vì khả năng này thực sự quá nhiều.

Dựa trên thông tin hiện có, thật sự không dễ phỏng đoán. "Dù sao đi nữa, đoạn đường tiếp theo chúng ta phải cẩn thận một chút, nơi này nói không chừng thật sự sẽ có nguy hiểm gì đó!" Mọi người gật đầu.

Thế giới của họ và của nhóm Ngô Tà vẫn có chút khác biệt.

Có lẽ ở bên kia của nhóm Ngô Tà, con đường này quả thực không có nguy hiểm.

Nhưng ở bên họ, thì chưa chắc.

Đối phương chỉ ra phương hướng, chỉ có thể nói là so với các tuyến đường khác, được coi là tương đối an toàn.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là con đường này tuyệt đối an toàn.

Mọi người bắt đầu đi chậm lại, và bắt đầu quan sát kỹ lưỡng mọi chi tiết trên đường đi.

Thực ra đến đây, mọi người đều có thể cảm nhận được, e rằng đã không còn xa nơi trung tâm nữa.

Đoạn đường tiếp theo, có thể sẽ có nguy hiểm xảy ra bất cứ lúc nào.

Không nhiều lời, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Đi trong lối đi này, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút bức bối.

Lối đi chỉ rộng hơn hai mét, cao khoảng ba mét.

Nếu không phải vì đông người, thật sự sẽ có cảm giác như đang đi trong đường hầm.

Chương 2167

Đoạn đường ban đầu vẫn còn đi được, nhưng càng đi sâu vào trong, mọi người dần phát hiện, mặt đất của lối đi bắt đầu xuất hiện dấu hiệu ẩm ướt.

Hơn nữa đất cũng ngày càng nhiều, hòa vào nhau, lại có cảm giác như đang đi trên con đường nhỏ bùn lầy.

Bàn Tử chửi: "Sao đường này càng ngày càng khó đi rồi, các cậu có phát hiện ra không?" Hồ Tư Lệnh nói: "Không chỉ là khó đi, mọi người nhìn trên tường kìa, thứ màu đỏ đó có phải là rễ cây không?" "Đúng đúng, tôi cũng phát hiện ra rồi, những sợi rễ màu đỏ đó hình như cũng ngày càng nhiều lên." "Mẹ kiếp, sao nơi này càng ngày càng tà ma thế!" Bàn Tử nói xong đang định lau mồ hôi, đột nhiên chân lại giẫm phải một hòn đá, sau đó cả người trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất.

Hồ Tư Lệnh vội đến đỡ anh ta, nhưng vừa cúi người xuống đã bật cười. "Bàn Tử, bảo cậu bình thường ăn ít đi, vận động nhiều giảm béo, cậu không nghe, ngã một cái sao đến cả giày cũng văng ra vậy?" "Giày?" Bàn Tử ngẩn ra nói: "Có rơi đâu!

Lão Hồ sao ông cũng bắt đầu nói nhảm vậy?" Hồ Tư Lệnh ngẩn ra, chỉ về phía trước nói: "Không phải giày của cậu, sao ở đây lại có một dấu chân trẻ con thế này?" Mọi người nghe vậy nhìn sang, quả nhiên thấy trên mặt đất phía trước lại có một chuỗi dấu chân.

Nhưng căn bản không thấy đứa trẻ nào ở đó.

Bàn Tử vội giơ hai chân của mình lên cho mọi người xem: "Các cậu tự xem đi, giày của tôi vẫn còn nguyên, hơn nữa chúng ta còn chưa đi đến đó, dấu chân này từ đâu ra?" Mọi người nghe đến đây, lập tức đều đã hiểu ra.

Ngô Bất Chính nói: "Xem ra có người đã đi qua lối đi này trước chúng ta!" "Nhóm Giang Ninh đi lối ở giữa, vậy người đi lối này e là người khác, không biết có phải là thầy của Heng Te không!" Bàn Tử nghe vậy vội giơ súng lên, vẻ mặt cảnh giác.

Mọi người cũng không khỏi căng thẳng lên. "Bất kể là ai, rõ ràng người đó có chút hiểu biết về tình hình ở đây!

Khả năng đi bừa vào con đường này không lớn!" Ngô Bất Chính nói. "Đúng vậy, nói như vậy thì, con đường này là an toàn rồi!" Bàn Tử cũng nói.

Hồ Tư Lệnh nghe vậy lại lắc đầu nói: "Cũng chưa chắc, vẫn là câu nói đó, con đường này nên là con đường an toàn nhất, nếu nói nó không có chút nguy hiểm nào, cũng hiển nhiên không thực tế." "Chúng ta vẫn nên đi xem trước đã!" Mọi người gật đầu, bản thân đã chậm hơn nửa ngày rồi, nếu còn trì hoãn nữa thì tiến độ sẽ càng ngày càng chậm.

Con đường mà nhóm Giang Ninh đi tự nhiên không phải là con đường chính xác, nhưng Giang Ninh và Giang Toán cũng đều là tay lão luyện.

Cộng thêm Lương Quỳnh là một nhân tố không xác định, rốt cuộc có thể đi đến điểm cuối hay không thực ra vẫn là một ẩn số.

Cho nên cũng không thể quá lơ là.

Mọi người bàn bạc đơn giản xong, liền không trì hoãn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, có dấu chân chỉ dẫn, tốc độ của mọi người cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, càng đi sâu vào trong, mọi người cũng dần phát hiện, trên tường hai bên lối đi, những sợi tơ màu đỏ ngày càng dày đặc.

Ban đầu chỉ lác đác vài sợi.

Nhưng sau đó mọi người phát hiện, tường gần như bị những sợi tơ màu đỏ này bao phủ hoàn toàn.

Hơn nữa mọi người còn phát hiện, trên đỉnh đầu cũng bắt đầu xuất hiện rất nhiều sợi tơ màu đỏ này.

Nhưng những sợi tơ màu đỏ trên đỉnh đầu và trên tường hai bên, màu sắc lại có sự khác biệt rất lớn.

Những sợi tơ màu đỏ trên đỉnh đầu, phần lớn đều là màu đỏ sẫm, còn màu sắc trên tường, lại phần lớn là một số màu đỏ vô cùng tươi sáng. "Sao màu sắc của những rễ cây này lại như vậy?

Trông thật sự đáng sợ chết đi được!" Bàn Tử không nhịn được nói.

Phan Tử cũng nói: "Rễ cây màu đỏ quả thực không thường thấy, liệu đây có phải là rễ của cây ăn thịt người không?" Mọi người nghe vậy ngẩn ra, họ cũng cảm thấy có khả năng.

Hồ Tư Lệnh nói: "Theo lý mà nói thì không thể nào, cây ăn thịt người tuy lợi hại, nhưng cũng không có lý do gì rễ lại dài như vậy, nơi chúng ta đang ở gần như là nơi thấp nhất của đảo Phục Long." "Mà nơi cây ăn thịt người ở lại là vị trí cao nhất của cả hòn đảo!" "Chênh lệch độ cao này ít nhất cũng phải trên một trăm mét, rễ thực vật có dài như vậy không?" Shirley Dương nói: "Khó nói, rễ của hầu hết các loại thực vật không thể dài đến mức này, nhưng cũng tùy thuộc vào môi trường!" "Nếu thiếu nước, để sinh tồn, rễ thực vật về mặt lý thuyết sẽ không ngừng vươn xuống dưới!" "Nhưng nơi này xung quanh lại đều là nước, không dễ giải thích!" Mọi người thảo luận nửa ngày, cũng không thảo luận ra được những rễ cây màu đỏ này rốt cuộc là gì.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử quyết định: "Tôi chỉ nói bừa một câu, các cậu lại lôi ra nhiều chuyện như vậy, thực ra chúng ta chỉ là quá cẩn thận thôi!" "Các cậu xem, những dấu chân này rõ ràng như vậy, hiển nhiên người đi trước đó không gặp phải chuyện gì cả!" "Vậy thì chứng tỏ nơi này tuyệt đối an toàn, cho nên chúng ta căn bản không cần quá lo lắng!" Mọi người nghe vậy gật đầu, có người đã đi qua đây trước đó, điểm này có thể khẳng định.

Nếu có nguy hiểm, dấu chân của người đi trước cũng sẽ không rõ ràng và không hề lộn xộn như vậy.

Trong lòng mọi người ít nhiều đã có cơ sở, tốc độ đi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, khi mọi người dần đi sâu vào, rất nhanh họ cảm thấy chuyện này dường như có chút kỳ quặc. "Tôi nói này, các cậu có phát hiện ra không, những rễ cây màu đỏ hai bên này hình như là vật sống!" Bàn Tử đột nhiên nói. "Sao lại nói vậy?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử chỉ vào một bên tường nói: "Cậu xem, những rễ cây này không hoàn toàn dán vào tường, hình như không giống với những cái trước đó a!" Hồ Tư Lệnh nói: "Điều này có liên quan đến việc nó còn sống hay không?" Bàn Tử không hài lòng, nói: "Tôi thật sự cảm thấy những rễ cây này còn sống, lúc nãy tôi hình như còn thấy một sợi rễ cử động!" "Không được, tôi phải xem thử!" Bàn Tử nói rồi giơ tay sờ về phía một rễ cây.

Tuy nhiên những rễ cây đó không có bất kỳ phản ứng nào, trông hoàn toàn giống như vật chết.

Bàn Tử ngẩn ra, cũng không khỏi gãi đầu. "Được rồi, tiếp tục đi thôi!

Lối đi này có phải là quá dài không!" Ngô Bất Chính nói.

Từ lúc họ vào đến giờ đã đi gần một tiếng đồng hồ, nhưng lối đi này lại không hề có dấu hiệu đi đến cuối.

Bàn Tử cũng đành chịu, chỉ có thể theo mọi người tiếp tục đi.

Lần này, chỉ đi được hai phút, đột nhiên tất cả mọi người lại nghe thấy một loạt tiếng súng.

Loạt tiếng súng dồn dập này rất rõ ràng, mọi người đều nghe thấy.

Nhưng tiếng súng này lại không phải truyền ra từ lối đi của họ, mà dường như là ở bên trong tường.

Tần Vũ áp tai vào tường nghe, rất nhanh liền nói: "Ở bên kia tường, chắc là nhóm Giang Ninh!" "Xem ra họ gặp phải rắc rối rồi!" Phan Tử nói.

Chương 2168

Trong lối đi này vì không gian hạn hẹp nên âm thanh sẽ được khuếch đại, cộng thêm sự truyền âm, mới khiến họ có thể nghe rất rõ ở đây. "Có cần cho nổ để qua xem không?" Phan Tử hỏi.

Nhưng vừa sờ người liền nói: "Thuốc nổ không ở chỗ tôi, ở trên người Bàn Tử!" "Bàn Tử đâu?" Mọi người đều ngẩn ra, nếu là lúc bình thường, lúc này cậu ta chắc chắn là người đầu tiên chạy tới.

Sao lần này lại không thấy bóng dáng đâu? "Bàn Tử?

Mẹ nó cậu lại đang đào minh khí ở đâu đấy?" Ngô Bất Chính hét lên.

Tuy nhiên lần này căn bản không có ai trả lời anh.

Bàn Tử dường như không ở gần đây.

Tần Vũ vội quét mắt một vòng, sau đó sắc mặt liền thay đổi: "Cậu ta biến mất rồi!" Mọi người đều ngẩn ra.

Suốt đường đi không hề có ngã rẽ, Bàn Tử không thể nào biến mất ngay dưới mắt họ được. "Lúc nãy cậu ta cứ ở phía sau, sao lại đột nhiên biến mất được?" Ngô Bất Chính nói.

Mọi người nghe vậy lập tức nhìn về phía sau.

Con đường lúc đến tối om không nhìn thấy gì, huống chi là một người to lớn như Bàn Tử.

Nhưng đột nhiên ngay lúc này, trong bóng tối phía sau lại sáng lên một luồng ánh sáng, dường như là từ đèn pin chiếu ra.

Mọi người thấy ánh sáng đó đều ngẩn ra.

Ánh sáng đó lúc tỏ lúc mờ, tín hiệu phát ra trong lúc nhấp nháy chính là tín hiệu cầu cứu thông dụng! "Bàn Tử!" Sắc mặt Ngô Bất Chính cũng thay đổi, Tần Vũ càng nhanh chân chạy ngược lại con đường lúc đến.

Mọi người cũng vội vàng theo sau, lúc này căn bản không còn quan tâm đến tình hình bên phía nhóm Giang Ninh nữa.

Mọi người chạy ngược lại, chưa đến một phút.

Quả nhiên họ thấy ở giữa con đường phía sau, lại có một thứ kỳ quái đang đứng.

Thứ đó toàn thân đỏ như máu, giống như một pho tượng đá màu đỏ.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó căn bản không phải là tượng đá, mà là một thứ màu đỏ giống như người.

Màu đỏ trên người nó cũng là do từng sợi rễ cây màu đỏ tạo thành.

Thấy vậy, mọi người đều hiểu ra.

Bàn Tử đã bị những sợi dây leo màu đỏ đó quấn chặt.

Nhưng chuyện này xảy ra từ lúc nào, sao Bàn Tử không phát ra tín hiệu cầu cứu nào cả.

Lẽ nào tốc độ quá nhanh, đến lúc cậu ta phản ứng lại thì đã trúng chiêu không phát ra được âm thanh?

Lúc này căn bản không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Tần Vũ rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp xông tới.

Phan Tử cũng rút dao găm ra, hai người nhanh chóng đến gần, chặt đứt những sợi rễ cây màu đỏ đó.

Rất nhanh Bàn Tử đã lộ ra.

Nhưng lúc này nhìn lại cậu ta, mọi người đều không khỏi một trận sợ hãi.

Chỉ thấy cả khuôn mặt Bàn Tử đã tím tái, rõ ràng là do thiếu oxy trầm trọng.

Nếu đến muộn một chút nữa, e rằng Bàn Tử đã phải hy sinh rồi.

Ngô Bất Chính xoa xoa mặt Bàn Tử, thấy sắc mặt cậu ta đã bắt đầu hồi phục, liền hỏi: "Nói đi, rốt cuộc cậu bị làm sao thế?" Bàn Tử nuốt nước bọt, thở hổn hển nói: "Tôi...

Mẹ nó, Bàn gia cũng muốn biết... tại sao tôi lại ra nông nỗi này!" "Không phải chứ, cậu tự mình gặp chuyện mà cũng không biết sao?" Phan Tử cạn lời.

Bàn Tử cười khổ: "Nếu tôi biết thì đã không đến mức không gửi nổi tín hiệu cầu cứu!" "Những cái rễ cây này cứ như có chức năng gây tê, chỉ cần chạm vào là cả người không cử động được!" "Tôi nói này, các người phát hiện tôi bị rớt lại phía sau cũng chậm quá rồi đấy!" "Được rồi, không sao là tốt rồi, cậu còn chê chậm!

Nói thật cho cậu biết, chúng tôi căn bản không phát hiện ra, là do bên Giang Ninh họ gặp chuyện, chúng tôi mới biết cậu mất tích!" Phan Tử nói.

Bàn Tử sững sờ, vội hỏi: "Bên đó làm sao rồi?" "Không biết, còn chưa kịp qua xem thì đã quay lại tìm cậu rồi!" Phan Tử đáp.

Lúc này Bàn Tử đã hồi phục gần như hoàn toàn, liền đứng dậy nói: "Vậy chúng ta mau qua xem thử, biết đâu còn kiếm được chút hời nào đó!" Mọi người vốn đang rất lo lắng cho Bàn Tử, nghe hắn nói vậy, sự lo lắng trong lòng lập tức tan biến.

Vẫn còn tâm tư nghĩ đến chuyện kiếm chác, thế là đủ chứng tỏ hắn chẳng sao cả.

Mọi người định quay lại xem tình hình bên Giang Ninh, nhưng

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Chúng ta thật sự muốn đi sao?

Con đường này hiện tại xem ra không có vấn đề gì lớn." "Nhưng tình hình bên Giang Ninh họ thì không biết thế nào, một khi cho nổ tung lối đi này, e rằng tốc độ của chúng ta cũng sẽ bị chậm lại!" Mọi người nghe vậy đều có chút do dự.

Ngô Bất Chính rõ ràng là muốn đi cứu người, nhưng Ngô Tam Tỉnh dường như không muốn đi lắm.

Ngay lúc mọi người đang do dự không quyết.

Chương 2169

Bất chợt, trong lối đi phía sau truyền đến một trận tiếng động sột soạt.

Mọi người sững sờ, Phan Tử vội bắn một phát pháo sáng về phía sau.

Theo ánh sáng của pháo sáng, mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy trong lối đi phía sau, từng sợi tơ đỏ hệt như những xúc tu của ma quỷ đang cuộn trào về phía họ.

Nhìn thấy những sợi tơ đỏ dày đặc đó, ai nấy cũng thấy da đầu tê dại.

Bàn Tử định quay đầu bỏ chạy.

May mà Tần Vũ mắt lanh tay lẹ giữ hắn lại. "Những thứ này sợ pháo sáng, chúng ta vẫn còn thời gian, chạy chắc chắn không thoát khỏi chúng đâu!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Vậy cũng không thể đứng yên chờ chết được, bị mấy thứ đó quấn lấy là hết đường chống cự đấy!" "Hay là cho nổ thử một phát?" Mọi người nghe vậy cảm thấy khả thi, lối đi này thẳng một mạch, chẳng có chỗ nào để trốn, bị những thứ này đuổi kịp cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Thà chủ động tấn công, biết đâu còn có một tia hy vọng sống sót.

Bàn Tử lập tức lấy thuốc nổ ra, ném về phía đám tơ đỏ.

Phan Tử thì giương súng nhắm vào khối thuốc nổ.

Chỉ cần pháo sáng tắt, những thứ kia ùa tới, anh sẽ lập tức nổ súng kích nổ thuốc nổ.

Mọi người đều căng thẳng quan sát.

Những rễ cây màu đỏ đó dường như rất sợ lửa.

Ánh sáng của pháo sáng rất nóng, nên chúng trước sau vẫn không dám xông thẳng tới.

Nhưng ánh sáng của pháo sáng cũng có giới hạn thời gian.

Khi ánh sáng ngày càng yếu đi, cuối cùng cũng sẽ có lúc tắt hẳn.

Mà những sợi tơ đỏ kia cũng bắt đầu tiến tới với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Ngay lúc mọi người đang căng thẳng quan sát, không biết khi nào Phan Tử sẽ nổ súng, Ngô Bất Chính đột nhiên hét lên: "Không ổn rồi, mau đi, mau đi, đám ở trên này cũng sống lại rồi!" Mọi người nhìn lên, lúc này mới phát hiện những dây leo xung quanh và trên đỉnh đầu họ cũng đã sống lại.

Từng sợi đang ngọ nguậy, ùa về phía họ. "Sao mấy thứ này cũng sống lại vậy?" Bàn Tử chửi bới.

Nhưng lúc này làm gì có thời gian để tìm hiểu rõ ràng.

Phan Tử thấy vậy liền hét lên: "Còn chờ gì nữa, chạy thôi!" Nói rồi, "Pằng", anh bắn một phát súng.

Thuật bắn súng của Phan Tử cũng cực kỳ chuẩn xác, một phát súng này vừa bắn ra, thuốc nổ phía sau lập tức bị kích nổ.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp lối đi.

Vì lối đi quá nhỏ, âm thanh của vụ nổ lập tức khiến tai của mấy người ù đi tạm thời.

Mọi người cũng bị sóng khí cuốn ngã nhào xuống đất.

Còn những dây leo trên đỉnh đầu và hai bên thì bị sóng khí cuốn bay đi đâu không rõ.

Tần Vũ vội vàng bò dậy từ mặt đất, đỡ Ngô Bất Chính dậy rồi chạy về phía trước.

Lúc này những người khác cũng đã đứng dậy.

Bàn Tử hét gì đó với Phan Tử, dường như đang mắng anh quá vội vàng, sau đó là người đầu tiên xông ra ngoài.

Không biết tình hình của những dây leo phía sau ra sao, mọi người chỉ có thể rời khỏi đây trước.

Thế nhưng, họ vừa mới chạy được hơn chục mét, Bàn Tử đang ở phía trước nhất đột nhiên biến sắc.

Còn chưa kịp phản ứng, bức tường bên cạnh bỗng nổ tung.

Sóng xung kích cực lớn hất văng Bàn Tử dính chặt vào vách tường, không thể động đậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn bị vô số đá vụn vùi lấp.

Trên bức tường bên trái hắn, một cái hố khổng lồ đã bị nổ tung, vô số rễ cây đỏ đứt lìa bay tới.

Thấy cảnh này, mắt Ngô Bất Chính lập tức đỏ hoe: "Bàn Tử!" Hét lên rồi lập tức xông tới.

Mọi người trong lòng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, đúng là họa vô đơn chí, đang chạy trốn lại gặp phải đám Giang Ninh cũng cho nổ thuốc nổ.

Lần này thì hay rồi, Bàn Tử không biết sống chết ra sao.

Mọi người vội vàng chạy tới bới đống đá vụn.

Rất nhanh đã đào được Bàn Tử ra.

Cả người hắn bê bết máu.

Sau khi được đào ra, hắn chỉ biết thở hổn hển, một lời cũng không nói nên.

Lúc này, tình trạng ù tai của mọi người đã khá hơn một chút.

Chương 2170

Ngô Bất Chính mặt đầy lo lắng hỏi: "Bàn Tử, cậu sao rồi?

Bị thương ở đâu?

Mẹ nó cậu nói gì đi chứ!" Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Cậu... cậu đừng có lắc nữa, Bàn gia tôi sắp rã rời rồi, mẹ nó đúng là thoải mái, còn sướng hơn cả đi mát-xa nữa!" "Cảm giác xương cốt như bị nổ tung cả rồi!" "Mẹ nó cậu còn tâm trạng đùa giỡn, cậu xem trên người cậu bao nhiêu máu kìa!" Ngô Bất Chính nói mà sắp khóc.

Còn Phan Tử bên cạnh đột nhiên khựng lại: "Tôi nói này...

Bàn Tử, cậu là người sắt à?

Tay đứt lìa rồi mà còn cười được?" "Khốn kiếp, tôi có cảm giác gì đâu, mẹ nó cậu đừng hù tôi, tay mà đứt thì sau này Bàn gia làm sao mó minh khí được nữa?" Bàn Tử cũng cuống lên.

Nhưng Phan Tử vừa giơ tay lên, mọi người quả nhiên thấy trong tay anh đang cầm một cánh tay bị đứt lìa.

Là tay người thật, tuyệt đối không phải đồ giả. "Khốn kiếp!" Bàn Tử nhìn thấy cánh tay đứt lìa này, mắt lập tức đỏ hoe, vội giơ tay mình lên.

Mọi người nhìn theo rồi sững sờ.

Hai cánh tay của Bàn Tử vẫn còn nguyên vẹn.

Cánh tay trong tay Phan Tử không phải của Bàn Tử. "Cái này của ai vậy?" Phan Tử hỏi.

Nhưng làm gì có ai trả lời anh.

Tuy nhiên, không ai ngờ rằng, đúng lúc này, một thứ gì đó đột nhiên từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Mọi người nhìn thấy mà da đầu như nổ tung.

Đó lại là một cái đầu người.

Hơn nữa còn là một cái đầu người đẫm máu, trên đó có mái tóc vàng.

Đây chẳng phải là A Hắc, vệ sĩ của Hanh Đặc sao? "Mẹ kiếp!" Bàn Tử ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hoảng hốt: "Mau đi, mau đi, trên đầu có thứ gì đó!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn đã không khỏi mặt mày tái mét.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu họ, xuất hiện từng thứ trông như bộ phận miệng của côn trùng.

Thứ đó to bằng nắm tay, miệng mở ra bốn phía, bên trong mọc đầy những gai ngược.

Nhìn kỹ lại, đó lại là những dây leo màu đỏ to bằng cánh tay.

Mà chúng lại chui ra từ những bức tường vỡ nát.

Đến lúc này họ mới biết, tại sao con đường họ đi lại tương đối an toàn.

So với những rễ cây to bằng cánh tay này, rễ cây bên phía họ chỉ như sợi tóc thôi!

Hơn nữa còn không có bộ phận miệng kỳ quái như vậy! "Mau đi!" Bàn Tử bò dậy khỏi mặt đất, vẫy tay gọi.

Nhưng đúng là họa vô đơn chí!

Hắn vừa đứng dậy, một rễ cây đã lập tức quấn lấy eo hắn.

Dù hắn nặng hơn hai trăm cân, cái rễ cây đó vẫn dễ dàng nhấc bổng hắn lên, lôi tuột vào khe nứt trên tường.

Tần Vũ thấy vậy lập tức rút Hắc kim cổ đao ra hét lớn: "Các cậu đi mau!

Tôi đi cứu cậu ấy!" Nói xong đã xông vào khe nứt.

Doanh Thương thấy vậy cũng cầm kiếm theo sau.

Ngô Bất Chính cũng muốn đi, nhưng lại bị Ngô Tam Tỉnh ngăn lại: "Cậu ấy đi là đủ rồi, chúng ta đi trước!

Nếu không tất cả đều phải chết!" Ngô Bất Chính còn muốn giãy giụa, Phan Tử liền hét lên: "Tiểu tam gia, xin lỗi nhé, cậu không thể làm bậy được!" Nói rồi, anh dùng một đòn karate chém vào gáy khiến Ngô Bất Chính ngất đi, sau đó vác cậu ta lên, gọi Hồ Tư Lệnh và những người khác mau chạy trước rồi tính sau.

Trong một lối đi khác, Tần Vũ vừa vào đã thấy con đường này quả nhiên không giống con đường họ đã đi.

Con đường họ đi rất dễ đi, tuy mặt đất có chút đọng nước nhưng ít nhất vẫn là đường lát đá.

Nhưng con đường này thì hoàn toàn khác.

Cả con đường lầy lội không thể tả, trên mặt đất có rất nhiều dấu chân lộn xộn, chồng chéo lên nhau, hoàn toàn không phân biệt được của ai.

Nhưng có dấu chân ở đây, ít nhất cũng chứng tỏ đám người Giang Ninh quả thực đã đi con đường này.

Tần Vũ nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu.

Nhưng trên vách tường hai bên lối đi này lại mọc đầy những rễ cây đỏ đó.

Hơn nữa, mỗi một rễ cây lại to gấp mấy lần so với những rễ cây trong lối đi của họ.

Tần Vũ giơ tay sờ lên vách tường, phát hiện vách tường trong lối đi này, ngoài đất bùn ra, còn trộn lẫn một ít bùn xanh.

Chương 2171

Loại bùn xanh này anh nhận ra, hẳn là thứ còn sót lại sau khi những phiến đá xanh bị ăn mòn.

Nói cách khác, lối đi ở đây trước kia có lẽ cũng được lát bằng gạch xanh.

Nhưng không biết vì sao, mức độ ăn mòn của lối đi này rất nghiêm trọng, gạch xanh trên tường và mặt đất đều bị ăn mòn thành bùn gạch.

Rất có thể là do môi trường của hai lối đi này có sự khác biệt.

Tần Vũ tuy không hiểu nhiều về thực vật, nhưng cũng biết câu chuyện quýt Hoài Nam.

Đất trồng khác nhau, ảnh hưởng đến rễ cây cũng rất lớn.

Những chuyện này chỉ lướt qua trong đầu, Tần Vũ không dám chậm trễ, xác định phương hướng rồi chạy tới.

Doanh Thương thì theo sát phía sau anh.

Tần Vũ cũng chú ý thấy cô đi theo, nhưng không nói gì.

Mặt đất của lối đi này rất khó đi, nhưng cũng chính vì lầy lội, lại cung cấp cho Tần Vũ một vài manh mối.

Bàn Tử nặng như vậy, lại bị những rễ cây này cuốn đi, trừ khi chúng có thể treo hắn lơ lửng, nếu không chỉ cần kéo lê trên mặt đất, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Quả nhiên, khi Tần Vũ chạy về phía trước, rất nhanh trên mặt đất đã xuất hiện những vết kéo lê.

Đồng thời còn có một tiếng kêu cứu yếu ớt vọng lại.

Tần Vũ nghe thấy tiếng động này cũng không khỏi tăng tốc xông tới.

Lần này chỉ chạy chưa đầy một phút, anh đã thấy một cảnh tượng khiến anh kinh hãi.

Chỉ thấy phía trước, trên đỉnh lối đi, hai bàn chân của Bàn Tử đang lủng lẳng bên dưới, còn nửa thân trên của hắn đã ngập vào trong vách tường trên đỉnh lối đi.

Đến gần xem, anh mới phát hiện, trong vách tường trên đỉnh đầu có một cái hố, bên trong dày đặc ánh sáng đỏ, toàn bộ đều là những sợi tơ đỏ, hơn nữa trên những sợi tơ đó đều có gai ngược.

Anh thậm chí còn thấy, ở một chỗ, có treo nửa cái chân bị đứt.

Nhớ lại A Hắc gần như bị nổ thành mảnh vụn lúc trước, anh liền hiểu, e rằng đây là chân của A Hắc.

Chỉ là không biết tình hình những người khác trong đội của Giang Ninh ra sao.

Lúc này hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Tần Vũ lập tức kéo chân Bàn Tử.

Nhưng dây leo quấn cũng rất chặt, Tần Vũ kéo mấy lần vẫn không thể kéo xuống được.

Doanh Thương lúc này cũng đã chạy tới, xông lên giúp đỡ, nhưng vẫn không thể kéo Bàn Tử xuống được.

Nếu dùng sức nữa, e rằng Bàn Tử sẽ bị kéo đứt thành hai mảnh mất.

Tình thế cấp bách, Tần Vũ dứt khoát rút dao găm ra, trực tiếp túm lấy đai quần Bàn Tử rồi trèo lên người hắn.

Nhìn lên đỉnh đầu, anh mới phát hiện, nửa thân trên của Bàn Tử bị những xúc tu đỏ đó bám đầy.

Hắn dùng tay che đầu, nhưng xúc tu đỏ trên người quá nhiều, căn bản không gỡ ra được.

Tần Vũ chỉ có thể dùng dao găm từng chút một cắt đứt những xúc tu đỏ đó.

Sau khi cắt đứt một mảng lớn, những xúc tu còn lại cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng.

Hai người lúc này mới bị Doanh Thương từ trên kéo xuống.

Bàn Tử giãy giụa hất những xúc tu ra, khuôn mặt to béo đã nghẹt thở đến tím tái.

Hắn thở hổn hển nói: "Tôi...

Mẹ kiếp...

đây rốt cuộc là thứ quái gì vậy?" Tần Vũ kéo hắn dậy, hét lên: "Đừng quan tâm là thứ gì nữa, mau đi thôi!

Lối đi này không an toàn!" Nói rồi định đưa Bàn Tử quay lại.

Nhưng ba người vừa quay người, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy phía sau, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám tơ đỏ khổng lồ.

Trong đó, trên vài xúc tu đỏ còn mọc ra mấy thứ trông như nụ hoa, mở ra bốn phía, hệt như bộ phận miệng.

Bàn Tử thấy những thứ này, lập tức chửi bới: "Mẹ nó chứ, mau chạy thôi!" Nói rồi quay người bỏ đi.

Con đường lúc đến rõ ràng là không thể quay lại được nữa.

Lúc này chỉ có thể cắn răng chạy về phía trước.

Đến bây giờ họ mới hiểu, tại sao đám người Giang Ninh lại phải kích nổ thuốc nổ.

Không kích nổ rõ ràng là không được rồi, những rễ cây này mẹ nó cũng ăn thịt người.

Mọi người chạy một mạch về phía trước.

Cứ cách khoảng mười mét, lại thấy một cái hố trên đỉnh đầu, bên trong dày đặc toàn bộ là rễ cây đỏ.

Chương 2172

Những cái hố này, giống như từng kênh tiêu hóa vậy.

Những rễ cây này phụ trách bắt con mồi, vận chuyển chúng đến những cái hố đó để tiêu hóa.

Bây giờ nghĩ lại thôi cũng thấy buồn nôn.

May mà trong những cái hố đó không có thứ gì kỳ quái chui ra.

Mọi người chạy như điên, Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu bắn vài phát súng, những rễ cây kia nhất thời không đuổi kịp họ.

Cứ như vậy chạy khoảng mười phút.

Phía trước lối đi đột nhiên bắt đầu xuất hiện một vài ánh sáng.

Đồng thời trên vách tường hai bên lối đi cũng xuất hiện ánh sáng.

Bàn Tử nhìn thấy, những ánh sáng đó dường như được phản chiếu từ một thứ gì đó giống như thủy tinh.

Trông rất đẹp.

Chỉ tiếc là lúc này hoàn toàn không thể dừng lại, nếu không thật muốn đến xem đó rốt cuộc là thứ gì.

Biết đâu là kim cương thì sao!

Nếu là kim cương thì thật sự phát tài rồi.

Nhưng theo sự thay đổi cấu trúc trên vách tường, những rễ cây đỏ đó cũng dần dần giảm bớt.

Họ dường như sắp rời khỏi lối đi quỷ dị này rồi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên họ thấy, phía trước lối đi, xuất hiện rất nhiều chấm đỏ.

Những chấm đỏ đó nhấp nháy, xuất hiện thành hàng trên mặt đất.

Trông rất quỷ dị.

Nhưng rất nhanh họ đã nghe thấy tiếng "tích! tích! tích!".

Ban đầu Bàn Tử còn chưa cảm thấy có gì, nhưng khi những âm thanh này ngày càng gần, tim Bàn Tử lập tức chìm xuống đáy vực.

Hắn hét lên: "Mẹ nó, đây là thuốc nổ của ai đặt vậy!" "Họ sắp kích nổ rồi!" Tần Vũ nghe vậy cũng sững sờ.

Số thuốc nổ này đặt dài đến hơn mười mét, dường như chuẩn bị cho nổ tung cả con đường này.

Chắc chắn là đám Giang Ninh đặt.

Nhưng họ dường như không biết, phía sau vẫn còn người!

Bàn Tử thấy vậy vội hét lên: "Đừng có kích nổ, còn có người đây!" "Còn có người!" Bàn Tử thấy hét lên mà không ai đáp lại, tức giận, liền bắn một phát súng về phía trước lối đi, cũng không quan tâm có bắn nhầm người hay không.

Lúc này nếu số thuốc nổ này bị kích nổ, họ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Phải nói rằng, phát súng này của Bàn Tử bắn ra, thật sự có tác dụng.

Rất nhanh phía trước lối đi đã truyền đến một giọng nói: "Ai ở bên trong?" Giọng nói này rất quen thuộc, chính là của Giang Ninh.

Bàn Tử hét lên: "Bàn gia của cậu đây, đừng kích nổ thuốc nổ!" Nói xong, ba người liền thấy, lối đi này quả nhiên đã đến lối ra.

Giang Ninh đang đứng bên ngoài, căng thẳng nhìn vào bên trong.

Khi thấy ba người họ, anh ta rõ ràng sững sờ.

Nhưng sau đó lại vội vàng vẫy tay gọi mọi người ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi ba người đều đã chạy ra ngoài, Giang Ninh mới chuẩn bị kích nổ thuốc nổ.

Bàn Tử vội nói: "Cậu cho nổ cái này, chúng tôi làm sao quay về?" Giang Ninh lại không muốn lãng phí thời gian, vừa kích nổ thuốc nổ, vừa nói: "Không cho nổ thì thứ bên trong sẽ chui ra!" "Bây giờ không phải là lúc cân nhắc làm sao để ra ngoài, mà là nghĩ cách sống sót trước đã!" "A Hắc chết rồi!" Bàn Tử nghe vậy còn muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn, thuốc nổ đã được kích nổ.

Tiếng nổ cực lớn vang lên, cả lối ra cũng bị bịt kín hoàn toàn.

Thứ bên trong quả thực không chui ra nữa, nhưng con đường quay về của họ cũng hoàn toàn bị cắt đứt.

Đương nhiên, nếu có thể tìm được Ngô Bất Chính và những người khác, vẫn có thể quay về từ lối đi khác.

Chỉ là không biết lúc này họ đang ở đâu!

Bàn Tử ngã phịch xuống đất, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Tần Vũ lúc này bảo Doanh Thương ở lại trông chừng Bàn Tử, để tránh bị đám người Giang Ninh tấn công lén, còn mình thì đi xung quanh tìm Ngô Bất Chính và những người khác.

Bàn Tử cũng muốn đi theo.

Giang Ninh lại lạnh lùng nói: "Cậu cứ nằm yên đó đi, nếu tôi muốn giết cậu, vừa rồi đã không đợi các người ra ngoài!" "Mà tại sao các người lại tách ra vậy?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại anh ta.

Giang Ninh cũng lười nói nhảm, bật đèn pin, bắt đầu đi xung quanh trinh sát tình hình.

Chương 2173

Bàn Tử nằm trên đất, quan sát tình hình xung quanh.

Nơi họ đang ở có không gian rất lớn.

Lối đi vừa rồi họ đi qua và không gian ở đây tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Có lẽ ba lối đi đó đều có thể thông đến đây.

Người nhà họ Trương năm đó hẳn là đã đào thông cả ba lối đi này.

Chỉ tiếc là, hai lối đi còn lại sau này xuất hiện nguy hiểm, lối đi bên trái được xem là an toàn nhất.

Chỉ là không biết lối đi bên trái đó sẽ thông đến đâu.

Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, theo ánh đèn của Giang Ninh nhìn xung quanh.

Không gian ở đây quả thực rất lớn, chiều rộng ít nhất cũng hơn hai mươi mét.

Còn về chiều sâu, hiện tại vẫn chưa thể biết được.

Giang Ninh đi về phía trước khoảng ba bốn mươi mét, vẫn chưa thấy điểm cuối, đành phải quay lại trước.

Tần Vũ rất nhanh đã quay lại, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh đi theo sau.

Rõ ràng lối ra của lối đi họ đi cũng ở đây, hơn nữa khoảng cách cũng không xa.

Thấy Bàn Tử không sao, Phan Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Bất Chính lúc này cũng đã tỉnh, nhìn Bàn Tử mà không kìm được mắt đỏ hoe. "Được rồi Thiên Chân, Bàn gia tôi phúc lớn mạng lớn, không dễ gặp chuyện như vậy đâu!" "Mà các cậu, sau đó có an toàn không?" Ngô Bất Chính gật gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Bên chúng tôi không sao, sau đó chúng tôi còn thấy rất nhiều bích họa!" "Dự đoán phía trước, e là sẽ có phiền phức!" "Bích họa?

Bích họa gì?" Giang Ninh và những người khác nghe vậy cũng xúm lại gần.

Nhưng Ngô Bất Chính lại không nói, mà nhìn Giang Ninh cười nói: "Tôi nói này, chuyện của các người, một chút cũng không hé lộ, ngược lại còn luôn muốn moi thông tin từ chỗ chúng tôi!" "Xuất phát cũng không đợi chúng tôi, cậu nghĩ tôi sẽ nói cho các người biết sao?" Giang Ninh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: "Chẳng lẽ không phải chúng tôi đang dò mìn cho các người sao?" "Dò mìn?

Cậu nói nghe hay thật, tôi hỏi cậu A Hắc chết thế nào?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Giang Ninh nghe vậy thở dài: "Cậu ta bị những rễ cây đỏ đó quấn lấy, căn bản không cứu ra được, lúc đó chúng tôi gần như bị loại rễ cây đó bao vây!" "Không còn cách nào khác, đành phải hy sinh cậu ta!" "Còn những chuyện khác, các người đều biết cả rồi!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười: "Biết?

E là không biết đâu!" Nói rồi ông ta nhìn sang Hanh Đặc bên cạnh: "Ông mới là ông chủ, có muốn hợp tác không?" Hanh Đặc nghe vậy nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hợp tác cũng không phải không được, nhưng phải xem trong tay các người có con bài tẩy gì!" "A a, vậy con bài tẩy trong tay ông thì sao?" Ngô Tam Tỉnh cười nói, đồng thời tự châm một điếu thuốc.

Hanh Đặc nghe vậy nói: "Ngô Tam Tỉnh, là ông muốn hợp tác với tôi!" Ngô Tam Tỉnh cười một tiếng, nói: "Được thôi, vậy tôi nói trước, con bài tẩy của tôi chính là những bích họa vừa thấy trên đường!" "Ghi lại tình hình ở đây!" "Bây giờ đến lượt ông!" Hanh Đặc thấy vậy nói: "Của tôi cũng đơn giản, tôi biết phía trước có gì!" "Phía trước có gì?

Lão gia tử, chém gió cũng có mức độ thôi chứ?" "Biết có gì, A Hắc cũng không đến nỗi chết rồi chứ, hay là ông rõ ràng biết, nên cố ý hại chết cậu ta?" Hồ Tư Lệnh cười nói.

Hanh Đặc nghe vậy lại không đổi sắc mặt, cười nói: "Cậu không cần hù tôi, tôi nói là tôi biết con đường phía trước đi như thế nào!" "Tôi đâu có nói, tôi biết trên đường này có nguy hiểm gì!" "Cậu thấy được, chúng ta hợp tác chia sẻ một chút, thấy không được, vậy thì thôi!

Tự dựa vào bản lĩnh của mình đi!" Hanh Đặc nói xong, liền không nói nữa, ra vẻ hợp tác hay không tùy ý.

Thái độ này nếu là bình thường, Ngô Tam Tỉnh tự nhiên lười để ý đến ông ta.

Nhưng lần này không biết tại sao, Ngô Tam Tỉnh vẫn cười nói: "Đều đến nước này rồi, còn có gì được hay không được, được, vậy tôi nói một chút!" "Đương nhiên, những bích họa này chúng tôi cũng chưa kịp chụp ảnh lại, ý nghĩa cụ thể đều là do cô Dương suy đoán!" "Phiền cô Dương nói một chút, tin hay không các người tự mình quyết định!" Nói rồi Ngô Tam Tỉnh nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, bắt đầu nói.

Nội dung rất ngắn gọn.

Tuyết Lỵ Dương nói, sau khi họ tách ra, đã thấy trên vách tường có rất nhiều bích họa.

Thủ pháp rất cổ xưa, nhưng tuyệt đối là bút mực của người Hán.

Tộc người lùn bản địa trên đảo Phục Long tuyệt đối không thể vẽ ra được những bích họa như vậy.

Nội dung của bích họa cũng rất đơn giản.

Đại khái ý là nơi này vốn là một không gian rất lớn, hẳn là nằm trong phạm vi của mộ tướng quân.

Mà ở đây không thể không nhắc đến chuyện năm đó.

Đảo Phục Long theo dòng thời gian, có thể tóm tắt là: sớm nhất là các thuật sĩ luyện đan, sau đó chiến thần tướng quân được chôn cất ở đây, trở thành lăng mộ tướng quân.

Sau nữa là sự xuất hiện của tộc người lùn, tiếp theo là du lịch tiên nhân, và cuối cùng là người nhà họ Trương.

Mà bích họa này muốn biểu đạt, hẳn là những phát hiện của nhóm người nhà họ Trương năm đó ở đây.

Hiện tại biết được là, ba lối đi này chính là do người nhà họ Trương đào ra.

Đồng thời khi họ đào thông lối đi này, cũng phát hiện ra rất nhiều manh mối.

Theo suy đoán của họ, đoạn lối đi này, ít nhất dài đến một nghìn năm trăm mét.

Mà độ dày này, họ gọi là tường mộ.

Phải biết rằng tường mộ không thể dày như vậy được, tường mộ thông thường cũng chỉ dày tương đương với tường nhà.

Nhưng tại sao ở đây lại được gọi là tường mộ?

Vậy phải nói đến lăng mộ tướng quân và các thuật sĩ luyện đan trước kia.

Chương 2174

Người nhà họ Trương suy đoán, nơi này thực ra trước kia hẳn là trống không.

Phía sau cánh cửa đá khổng lồ này, hẳn đều là trống không, chính là nơi mà các tiên nhân luyện đan năm đó ở.

Sau này để chôn cất vị tướng quân đó, nơi luyện đan này đã được cải tạo thành lăng mộ tướng quân.

Mà lúc đó, cái hố sâu khổng lồ phía trên cửa đá vẫn chưa xuất hiện.

Người luyện đan năm đó cũng không thể đào ra một cái hố sâu lớn như vậy được.

Mà dường như giống như đào đạo động, làm một lối đi bí mật, kéo dài đến phía sau cửa đá.

Nhưng sau này nơi đây được cải tạo thành lăng mộ tướng quân, vì vậy lối vào và lối đi này đã bị bịt kín.

Cửa đá hoàn toàn bị chôn vùi dưới lòng đất.

Mãi cho đến khi các tiên nhân sau này xuất hiện.

Tiên nhân lừa gạt người bản địa trên đảo, để họ đào mở cửa đá tiến vào lăng mộ tướng quân, thay thế chính mình chôn cất vào bên trong.

Mà tường mộ dài một nghìn năm trăm mét nơi có ba lối đi, hẳn là do tiên nhân đó sai người bản địa làm ra.

Một là có thể để ngăn chặn đạo mộ tặc ghé thăm, hai là cũng để ngăn người bản địa không có việc gì lại đi vào!

Cơ quan được thiết lập bên trong, gần như có thể giết chết mọi sinh vật sống đi vào.

Tuy tường mộ này không phải là tường đồng vách sắt, nhưng đã hơn cả tường đồng vách sắt rồi.

Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương nói: "Cơ quan ở đây, theo ghi chép trên bích họa, hẳn là đã tồn tại từ thời kỳ lăng mộ tướng quân ban đầu!" "Nhưng vị tiên nhân du lịch đó đã tiến hành cải tạo nó, nên cơ quan mới biến thành như bây giờ!" Mọi người nghe mà mắt tròn mắt dẹt.

Ai có thể ngờ ở đây lại có chuyện như vậy.

Giang Ninh nghe vậy lại hỏi: "Vậy không đúng, nếu theo như cô nói, nơi chúng ta đang ở bây giờ, cũng nên tràn ngập rễ cây mới đúng!" "Nhưng ở đây căn bản không có rễ cây!" Phan Tử nghe vậy cười nói: "Đừng vội, đợi cô Dương nói xong cậu sẽ biết!" Tuyết Lỵ Dương lúc này mới tiếp tục nói: "Vấn đề này chúng tôi cũng đã nghĩ qua!" "Sau đó thì hiểu ra, các người hãy nhìn lên đỉnh đầu xem!" Mọi người sững sờ, vội ngẩng đầu lên nhìn, nhưng trên đỉnh đầu đen kịt một mảnh, chẳng thấy gì cả.

Nhưng khi Giang Ninh và những người khác bắn một phát pháo sáng ra, mọi người mới hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra trên đỉnh đầu họ, ít nhất cũng cao đến hơn mười mét.

Mà trên đỉnh đầu chính là lớp đất.

Trên lớp đất phủ một lớp rễ cây khô dày đặc.

Mà những rễ cây đó, chính là thứ còn sót lại sau khi những rễ cây đỏ khô héo.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đây chính là bằng chứng tốt nhất!" "Nơi này trước kia cũng đầy rẫy rễ cây đỏ!" "Nhưng không biết là vì cây ăn thịt người bị đào đi, hay là vì chuyện gì khác!" "Rễ cây ở đây cuối cùng đều chết cả rồi!" "Chỉ có trong bức tường mộ dài một nghìn năm trăm mét nơi có lối đi, những rễ cây đó mới tồn tại được!" "Hơn nữa còn trở thành người bảo vệ của ngôi mộ cổ này!" "Đương nhiên, vị tiên nhân đó có lẽ cũng không ngờ, kế hoạch sắp đặt chu đáo của mình!" "Cuối cùng lại làm lợi cho tộc trưởng của tộc người lùn!" "Những chuyện này đều là chuyện sau này!" Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương không nói thêm nữa.

Ngô Tam Tỉnh cười nhìn Hanh Đặc bên cạnh: "Bây giờ đến lượt ông!" Hanh Đặc nghe mà vẫn còn hơi ngẩn ngơ, nghe vậy mới hoàn hồn cười nói: "Phần của tôi còn đơn giản hơn, phía trước có ba cây cầu treo dây sắt!" "Tìm được cầu treo dây sắt, đi theo là có thể tìm được nơi trung tâm của ngôi mộ cổ trên đảo Phục Long này!" "Đương nhiên, trên đó có nguy hiểm hay không, thì tôi không biết!" "Còn về việc tại sao tôi biết, tạm thời còn chưa thể nói cho các người!" "Nhưng có một điểm tôi có thể nói cho các người biết!" "Nơi này lớn đến mức, các người không thể tưởng tượng được!" "Chúng ta là may mắn, con đường từ cửa đá vào đến đây, chỉ là một hạt cát trong sa mạc của không gian dưới lòng đất này thôi!" "Không gian dưới lòng đất này lớn đến mức, không phải là thứ con người có thể tưởng tượng được!" Hanh Đặc nói rồi đứng dậy: "Được rồi, chúng ta nên lên đường thôi, các người tin hay không có thể tự mình từ từ suy nghĩ!" "Tôi không muốn lãng phí thời gian ở đây!" Giang Ninh thấy ông chủ của mình đã đứng dậy, cũng đành phải đi theo.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác không vội đi.

Giang Ninh thấy vậy hỏi: "Các người không đi cùng sao?" Bàn Tử nói: "Không thấy chân Bàn gia vẫn còn mềm nhũn à?

Nghỉ một lát!" Giang Ninh nghe vậy lại khinh thường nói: "Muốn chúng tôi đi dò đường thì nói thẳng, còn bày đặt chân mềm!" Nói xong, Giang Ninh liền đi theo.

Bàn Tử còn muốn phản bác, Ngô Bất Chính lại ngăn hắn lại, đồng thời nhìn những người khác nói: "Ba cây cầu treo dây sắt, họ có để lại ký hiệu không?" Mọi người nghe vậy đều lắc đầu.

Chuyện này khó nói lắm.

Nếu cả ba cây cầu treo đều có thể đến được đích, vậy chắc sẽ không để lại.

Nhưng nếu chỉ có một cây có thể đến được, có lẽ sẽ để lại chỉ dẫn. "Cái này không quan trọng, quan trọng là, nếu họ không đi lên, chúng ta cũng không có cách nào tìm trước mặt họ được!" Bàn Tử nói.

Mọi người nghe vậy cũng thấy khó xử, chuyện này quả thực không dễ giải quyết.

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Tìm trước mặt họ thì đã sao?" "Mục tiêu của chúng ta lại không phải là họ, mà rất có thể là vị sư phụ đứng sau Hanh Đặc!" "Chỉ cần cẩn thận ông ta là được!" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Họ muốn ngăn cản kế hoạch trường sinh của người bí ẩn đó, có rất nhiều cách.

Đơn giản trực tiếp nhất chính là đến nơi rồi cho nổ tung một lần là xong.

Cho nên đối phương rốt cuộc khi nào xuất hiện, thực ra cũng không quan trọng.

Quan trọng là, chỉ cần họ bình an đến được đích là được. "Tôi rất ngạc nhiên, nếu kế hoạch này của chúng ta có thể bàn bạc ở đây, không sợ đối phương nghe thấy, chẳng lẽ không sợ đối phương sẽ giết chúng ta sao?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại cười nói: "Ông ta không dám!" "Sao lại nói vậy?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Ngô Tam Tỉnh cười một tiếng, nói: "Bởi vì ông ta vẫn cần chúng ta dẫn ông ta vào trong!" "Nếu ông ta tự mình có thể quay lại, cần gì phải đợi lâu như vậy?" Mọi người sững sờ.

Đúng là như vậy.

Nếu người đó tự mình có thể vào được, đúng là không có lý do gì phải đợi lâu như vậy.

Tự mình trực tiếp vào là được rồi, cần gì phải để họ đi theo, lãng phí nhiều thời gian như vậy? "Đi thôi!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Mọi người gật đầu, lập tức đi theo.

Chương 2175

Có những suy đoán này, sự việc trở nên không còn phiền phức như vậy nữa.

Chỉ là đi một mạch đến đây, vẫn chưa tìm được thứ có thể chữa khỏi bệnh tình của Ngô Bất Chính.

Điểm này vẫn khiến Tần Vũ trong lòng ít nhiều có chút lo lắng.

Mọi người đi một mạch về phía nơi Giang Ninh và những người khác xuất phát.

Nửa giờ sau, họ thấy Giang Ninh và những người khác đã dừng lại.

Mà phía trước họ, xuất hiện một cảnh tượng không thể tin được.

Chỉ thấy phía trước họ, lại xuất hiện một vách đá.

Trên vách đá, quả thực có ba cây cầu treo dây sắt kéo dài về phía trước.

Bàn Tử và những người khác chạy qua xem.

Vừa nhìn, ai nấy đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy vách đá phía trước họ cao đến cả trăm mét.

Giang Ninh và những người khác bắn pháo sáng lên, có thể thấy rõ, dưới vách đá đó, lại chất đầy xương trắng!

Có của người, cũng có của súc vật.

Đống xương trắng đó nhiều đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Cũng không biết năm đó có bao nhiêu người và súc vật chết ở đây, thậm chí còn không hiểu giết nhiều người và súc vật như vậy rốt cuộc là để làm gì!

Nhưng xem tình hình của những bộ xương trắng này, ước chừng muộn nhất cũng là thời kỳ của tộc người lùn, thậm chí còn sớm hơn.

Mà theo lịch sử của đảo Phục Long, tình hình ở đây, e là không thoát khỏi liên quan đến những thuật sĩ năm đó.

Luyện chế bất tử tiên đan, lại còn luyện chế quy mô lớn, số lượng dược dẫn và người thử thuốc cần thiết đều rất nhiều.

Đương nhiên, nói trắng ra những điều này cũng chỉ là suy đoán.

Sự thật rốt cuộc là như thế nào, bây giờ đã không thể khảo chứng được nữa.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn ba cây cầu treo dây sắt, nói: "Độ cao này mà rơi xuống, cho dù không chết vì ngã, cũng bị đống xương trắng này đâm chết!" "Mẹ nó chứ, sao cứ nhằm vào chỗ Bàn gia sợ mà đến thế này!" Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao, không cho hắn nhìn xuống thì còn đỡ, bây giờ nhìn thấy thế này, lát nữa lên cầu treo, e là lại phát bệnh.

Ngô Bất Chính vỗ vỗ vai hắn, chuyện này người khác thật sự không giúp được, chỉ có thể xem chính hắn thôi.

Hanh Đặc thấy họ đi tới, quay đầu nói: "Các người đi con đường nào?" "Sao?

Không đi chung một đường à?" Ngô Tam Tỉnh nói.

Hanh Đặc lắc đầu: "Chúng ta phải đi riêng!" "Như vậy một khi có chuyện, ít nhất còn có một đội có thể qua được!" Phan Tử nghe vậy cười: "Lão gia tử, ngài có lòng tốt như vậy sao?" "Đừng nói là con đường các người đi là con đường đúng, không cho chúng tôi đi nhé!" Hanh Đặc nghe vậy cười nói: "Lão phu không có hứng thú đó, hay là các người chọn trước đi!" Phan Tử không nói nữa, mà nhìn sang Ngô

Tam Tỉnh bên cạnh.

Ngô Tam Tỉnh thì nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh lúc này mới nói: "Chúng tôi chọn trước thì chúng tôi chọn trước!" "Nhưng, tôi hy vọng một số người đừng có đi theo sau mông chúng tôi!" Hanh Đặc cười lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Đến nước này, mọi người đều đang cẩn thận đề phòng đối phương.

Biết đâu qua cây cầu treo này, là thật sự đến nơi rồi thì sao?

Bị chơi xỏ ở đây, không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Tần Vũ không để ý đến họ, đi đến đầu cầu bên phải nhất, bắt đầu từ phải qua trái, lần lượt lấy cành cây thanh đồng ra xem, muốn xem Ngô Tà và những người khác có để lại ký hiệu ở đây không.

Bên phải nhất không có, ở giữa cũng không có.

Khi Tần Vũ đến bên trái, đột nhiên thấy trên mặt đất ở đầu cầu, xuất hiện mấy chữ, là do Ngô Tà và những người khác để lại.

Trên đất viết: "Tuyệt đối đừng, rơi xuống!" "Hả?

Sao ở đây lại có chữ?" Mấy chữ này xuất hiện tự nhiên thu hút sự chú ý của Hanh Đặc và những người khác.

Bọn họ đều ghé lại xem, khi thấy mấy chữ này thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. "Tôi nói này lão gia, chỗ này lớn như vậy, không nhìn thấy chẳng phải là rất bình thường sao?

Điều này cho thấy Tiểu ca của chúng ta mắt tinh đó!" Bàn Tử cười nói.

Giang Ninh lại lạnh lùng nói. "Không thể nào, chúng tôi đã kiểm tra kỹ cả ba cây cầu sắt rồi!" "Trước đây ở đây vốn không có chữ!" "Ồ, vậy ý của cô là mấy chữ này do chúng tôi tự viết à?" Bàn Tử cười.

Giang Ninh cũng bị chặn họng đến không nói nên lời.

Bọn họ đều đứng đây nhìn, Tần Vũ không hề viết những chữ này.

Cho nên sự xuất hiện của chúng vốn là điều không thể giải thích.

Tần Vũ và mọi người đương nhiên sẽ không nói cho Giang Ninh biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Chương 2176

"Ông chủ Hanh, bây giờ cứ rối rắm mấy chuyện này cũng đâu có ý nghĩa gì, phải không!" "Chúng tôi chọn con đường này, còn các người thì sao?" Hanh Đặc hừ lạnh. "Các người chọn con đường đó, vậy chúng tôi sẽ chọn con đường khác, mời đi trước!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy thì cười. "Ông chủ Hanh, ông có thể đã nhầm rồi, chúng tôi chọn trước, nhưng không có nghĩa là chúng tôi ngốc!" "Chúng tôi vừa bước lên, ông sau lưng cho nổ cầu, chúng tôi biết đi đâu nói lý?" "Tục ngữ nói rất hay, lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người không thể không có!" "Vậy ông muốn thế nào?" Hanh Đặc lạnh giọng nói.

Ngô Tam Tỉnh cười, chỉ vào hai cây cầu sắt còn lại. "Chẳng phải ông nói muốn đi riêng sao?

Nếu chỉ là để đi riêng, vậy chúng tôi bây giờ đã lựa chọn rồi!" "Sao không cùng nhau lên đường luôn?" Hanh Đặc thấy vậy thì cau mày, nhưng sau đó cũng không nói thêm gì.

Hắn chỉ vào cây cầu sắt ở giữa, hô lên. "Lên đường!" Giang Ninh và Giang Toán không nói gì.

Họ lập tức đi về phía cây cầu sắt ở giữa, Lương Quỳnh đi ngay sau.

Còn nhóm của Tần Vũ thì bàn bạc một lúc trước cây cầu sắt ngoài cùng bên trái, sau đó cũng bước lên cầu.

Hai nhóm người rõ ràng đều cảnh giác đối phương.

Cho nên nhóm Hanh Đặc cũng đi rất chậm.

Thấy nhóm Ngô Tam Tỉnh đã lên cầu, bọn họ mới đồng thời tiến về phía trước.

Chất lượng của ba cây cầu sắt này quả thật rất tốt.

Bất kể là xích sắt hay ván gỗ, trải qua bao nhiêu năm vẫn vô cùng chắc chắn.

E rằng đây cũng là ý đồ của người nhà họ Trương khi xây dựng nơi này.

Dù sao thì bên dưới, ngoài những bộ hài cốt kia, không biết còn ẩn giấu nguy hiểm nào khác không.

Cho nên cây cầu sắt này đã trở thành lối đi duy nhất.

Nếu không xây cho kiên cố một chút thì làm sao được? ...

Ván gỗ trên cầu dày tới mười lăm centimet.

Độ dày này đã được coi là rất tốt rồi.

Mọi người đi trên đó cũng không nghe thấy tiếng cọt kẹt.

Bàn Tử ngồi xổm xuống sờ thử, nói. "Chất lượng cây cầu sắt này không tồi nha, ván gỗ đều được đóng trên thanh sắt!

Không sợ bị lật. " "Nhưng sợi xích sắt dài thế này, rốt cuộc là làm sao bắc qua được nhỉ?" "Khoảng cách đến bờ đối diện là bao xa?" Mọi người không trả lời hắn, chỉ đồng loạt nhìn về phía đối diện.

Có thể lờ mờ thấy được, phía trước dường như sợi xích được treo trên một cái đài cao nào đó.

Khoảng cách chắc cũng chưa tới một nghìn mét.

Xem ra chỉ cần thuận lợi, không quá hai mươi phút là họ có thể đến được bờ bên kia.

Mọi người căng thẳng đi nhanh.

Đi được ba phút, lúc này đã cách điểm xuất phát của cây cầu sắt gần hai trăm mét.

Bàn Tử vì chứng sợ độ cao nên thỉnh thoảng lại ngoái nhìn lại con đường đã qua.

Khoảng cách tới nơi xuất phát càng xa, trong lòng lại càng thêm chút an ủi.

Thế nhưng khi hắn lại một lần nữa nhìn về phía điểm xuất phát.

Bỗng nhiên cả người hắn chấn động, rồi cất tiếng hét. "Mẹ kiếp nhà ngươi là ai, muốn làm gì!" Tiếng hét này vô cùng đột ngột.

Không chỉ dọa nhóm Hanh Đặc giật nảy mình, mà còn dọa cả Ngô Bất Chính.

Thế nhưng, chưa kịp để họ hỏi rõ chuyện gì.

Chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng "Bùm" trầm đục.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngô Bất Chính và mọi người cảm thấy dưới chân hẫng đi một cái.

Cây cầu sắt họ đang đi bỗng nghiêng hẳn xuống.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, vội vàng nắm lấy cánh tay Ngô Bất Chính, mới không để cậu ta rơi xuống.

Bàn Tử vì đã đề phòng từ trước nên cũng bám chặt lấy xích sắt.

Ngược lại, Phan Tử vì mải lo cho Ngô Tam Tỉnh nên chính mình lại bị trượt chân.

May mà anh ta phản ứng cũng nhanh, trong lúc cơ thể rơi ra ngoài cũng đã tóm được xích sắt.

Chương 2177

Về phần Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương, vì đứng gần Doanh Thương nên đều không sao.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng kéo Phan Tử lên.

Mấy người bám vào sợi xích sắt duy nhất còn lại, chân đạp lên một sợi xích khác, mới không bị rơi xuống.

Nhưng cây cầu sắt này rõ ràng là đã không thể dùng được nữa.

Hơn nữa bọn họ rất nhiều người, chỉ còn hai sợi xích sắt có thể dùng.

Hiển nhiên cũng không trụ được bao lâu. "Tôi hỏi, mẹ kiếp rốt cuộc là tình hình gì thế?" Phan Tử vừa được kéo lên đã thở hồng hộc hỏi.

Bàn Tử chửi. "Mẹ kiếp, phía sau có người!

Mau bắn pháo sáng!" Hồ Tư Lệnh nghe vậy không nói hai lời, lập tức bắn một phát pháo sáng.

Tức thì cả không gian đều được thắp sáng.

Bọn họ quả nhiên nhìn thấy.

Bên cạnh cây cầu sắt lúc họ đến, có một người đang đứng.

Hắn mặc áo choàng đen toàn thân, trong tay còn cầm một cây mã tấu.

Hình dáng cây mã tấu vô cùng kỳ lạ, nhưng mọi người chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra.

Đó chính là thanh đao của A Hắc.

Nghe nói thanh đao này còn là do Hanh Đặc bỏ ra một số tiền lớn mua cho hắn.

Nhưng A Hắc đã chết từ lâu rồi!

Bàn Tử thấy vậy liền chửi. "Lão già tạp chủng, vệ sĩ của mày chết nổ, thằng Hắc chết, Bàn gia đây còn từng cứu mày!" Ngô Bất Chính nói. "Hắn chắc chắn không phải A Hắc, A Hắc đã chết rồi!" "Người này có thể là sư phụ của Hanh Đặc!" Nghe Ngô Bất Chính nói vậy, mọi người đều nghĩ đến khả năng này.

Bàn Tử vội nhìn sang tình hình của nhóm Hanh Đặc.

Chỉ thấy bên đó quả nhiên không hề hấn gì.

Hơn nữa Hanh Đặc và những người khác không hề dừng lại, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Lúc này đã vượt qua bọn họ một đoạn khá xa.

Cảnh này khiến Bàn Tử tức đến chửi ầm lên. "Mẹ kiếp nhà chúng mày, chúng mày đúng là cùng một giuộc!" "Tất cả ở lại đây cho Bàn gia!" Bàn Tử nói rồi giơ súng lên, định bắn về phía Hanh Đặc!

Ngô Bất Chính vội cản hắn lại. "Cậu đừng có làm bậy, trong tay Giang Ninh cũng có súng, cậu không bắn chết được bọn họ thì chúng ta toi đời hết!" Lúc này Bàn Tử đâu còn quản được nhiều như vậy.

Ngô Bất Chính chỉ có thể nhờ Tần Vũ qua cản hắn lại.

Chuyện này dù có liên quan đến nhóm Hanh Đặc hay không, cũng không thể nổ súng.

Nhóm Hanh Đặc tệ nhất cũng còn một cây cầu sắt nguyên vẹn.

Còn nhóm Tần Vũ thì sao?

Chỉ còn lại hai sợi xích sắt.

Một khi bắn đứt một trong hai sợi, việc họ rơi xuống chỉ là sớm hay muộn.

Tiến thoái lưỡng nan, không lẽ dựa vào hai tay mà treo người bò ra ngoài mấy trăm mét sao!

Một khi rơi xuống, thì thật sự là mất mạng.

Hơn nữa nghĩ kỹ lại, nếu thật sự là Hanh Đặc muốn giết họ.

Không có lý do gì lúc này chỉ lo đi nhanh.

Bắn lén hai phát, cắt đứt xích sắt, thế là giải quyết xong bọn họ rồi.

Nhưng lúc này bọn họ chỉ đang tăng tốc rời đi.

Điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên, bọn họ cũng không biết người tấn công lén là ai.

Bọn họ cũng sợ, sợ người đó giải quyết xong nhóm Tần Vũ thì sẽ đến lượt mình.

Lúc này nếu đã không thể ngăn cản, vậy thì mau chạy thôi!

Biết đâu chân cẳng nhanh nhẹn, còn có thể trước khi cầu sắt bị đứt mà chạy thoát sang bờ bên kia.

Chương 2178

Nếu phân tích như vậy, có lẽ nhóm Giang Ninh không có quan hệ gì với người bí ẩn này!

Đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán, vẫn chưa thể kiểm chứng.

Mọi người bị mắc kẹt trên cầu sắt.

Lúc này chỉ có thể nhìn người bí ẩn phía sau vẫn đang cầm cây mã tấu trong tay.

Rõ ràng là hắn chuẩn bị chặt đứt hai sợi xích sắt cuối cùng.

Nhưng nếu như vậy, bọn họ sẽ thật sự không còn một chút hy vọng nào.

Phan Tử là một người theo chủ nghĩa thực tế vô cùng thẳng thắn.

Đặc biệt là khi gặp chuyện, căn bản sẽ không nói nửa lời vô nghĩa.

Đừng thấy bình thường anh ta đấu võ mồm với Bàn Tử, nhưng khi thực sự gặp chuyện, anh ta không hề do dự.

Lấy súng của mình ra định bắn.

Nào ngờ đúng lúc này, đột nhiên chỉ nghe một tiếng súng "Pằng".

Gần như cùng lúc đó, họ nhìn thấy.

Trong bóng tối, viên đạn vẽ nên một vệt sáng, bay thẳng về phía người áo đen.

Thế nhưng vị trí viên đạn được bắn ra rõ ràng là từ một nơi khác.

Không phải Phan Tử, càng không phải nhóm Giang Ninh.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững sờ.

Đặc biệt là nhóm Hanh Đặc, ai nấy đều đứng ngây tại chỗ, hiển nhiên không ngờ ở đây lại có người ẩn nấp.

Còn nhóm Tần Vũ thì trong lòng chùng xuống.

Quả nhiên suy đoán trước đó của họ đã đúng.

Người ẩn nấp ở đây không chỉ có một.

Ít nhất là có hai người bí ẩn.

Hơn nữa bọn họ còn không cùng một phe.

Đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, kẻ này phục kích kẻ kia.

Chỉ không biết hai người bí ẩn này rốt cuộc có quan hệ gì.

Người nổ súng rõ ràng bắn không giỏi lắm.

Hoặc là góc bắn không tốt.

Phát súng này lại không trúng người áo đen.

Nhưng người áo đen đó cũng đành phải né tránh, hiển nhiên cũng không thể tiếp tục chặt xích sắt của nhóm Tần Vũ.

Bàn Tử thấy vậy liền hét lên. "Anh em, cảm ơn nhé!" "Cậu biết hắn là ai mà đã cảm ơn, chúng ta vẫn nên mau đi thôi!" Ngô Bất Chính thúc giục.

Bàn Tử vừa bò về phía trước vừa nói. "Mặc kệ hắn là ai, cứu chúng ta thì là anh em!" "Đi mau đi mau!" Bàn Tử thúc giục.

Nhân lúc phía sau đang loạn thành một nồi cháo, lúc này họ không chuồn đi thì còn đợi đến bao giờ.

Thế nhưng đúng lúc họ tiếp tục đi về phía trước, sắp đuổi kịp nhóm Giang Ninh.

Bỗng nhiên phía sau lại vang lên một tiếng súng nữa.

Và lần này họ đã nhìn thấy rõ.

Phát súng này lại được bắn ra từ một nơi nào đó trên đầu họ.

Nơi đó dường như có một cái hang, có người nằm trong đó bắn phát súng này.

Vị trí bắn của phát súng này thật sự khiến người ta không ngờ tới.

Ban đầu họ tưởng đến đây chỉ có một con đường này.

Ai ngờ được, lại có người trốn trên đầu họ.

Điều này quả thực quá khó tin.

Tuy nhiên, những ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Chỉ nghe một tiếng hét "A".

Ngay sau đó, Hanh Đặc trực tiếp rơi từ trên cầu sắt xuống.

Chương 2179

Nhưng phát súng này rõ ràng cũng không phải bắn vào ông ta.

Mọi người sau đó mới hiểu ra.

Phát súng này đối phương bắn vào xích sắt của cây cầu mà nhóm Giang Ninh đang đi.

Một phát súng, cây cầu sắt của nhóm Giang Ninh cũng bị đứt hai sợi xích.

Một sợi bị bắn đứt, một sợi là do họ giẫm đứt.

Trong lúc cấp bách, họ chỉ lo bám chặt xích sắt cho mình, lại quên mất Hanh Đặc.

Hanh Đặc đã lớn tuổi, có thể đi theo đến đây đã là giới hạn rồi.

Trong tình huống cấp bách, ngay cả Giang Ninh cũng không có thời gian để lo cho ông ta.

Kết quả là ông ta không bám chắc, trực tiếp tuột theo xích sắt rơi xuống.

Cùng với một tiếng hét thảm thiết, cả người Hanh Đặc rơi thẳng xuống đống hài cốt bên dưới.

Nhưng cũng không biết nên nói ông ta may mắn hay xui xẻo.

Mặc dù rơi từ trên cầu sắt xuống.

Nhưng trên người ông ta lại bung ra một chiếc túi khí.

Ngay khoảnh khắc ông ta chạm đất, nó đã bảo vệ ông ta.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên. "Mẹ kiếp nhà nó, tổ chương trình cũng đâu có nói là có loại thiết bị này!" Giang Ninh căn bản không để ý đến hắn, lập tức định xuống cứu người.

Lại bị Giang Toán cản lại. "Sếp có túi khí không sao đâu, chúng ta nhảy xuống chắc chắn chết!" Giang Ninh do dự mãi, cuối cùng lại quyết định quay lại, trước tiên xuống cứu người rồi tính sau.

Lương Quỳnh bên cạnh hét lên. "Đó không phải do tổ chương trình chuẩn bị, chúng tôi cũng không có!" "Đó hẳn là do ông ta tự bỏ tiền ra chế tạo!" Bàn Tử nghe vậy lập tức cười. "Đúng là già rồi sợ chết, may cho lão già tạp chủng này vận khí tốt, sao không rơi trúng xương cốt, xiên chết lão luôn đi!" "Được rồi, tích đức chút đi, đi mau!" Ngô Bất Chính gọi.

Bàn Tử vẫn cảm thấy chưa đã nghiền, còn muốn chửi thêm vài câu.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, tiếng súng trên đầu lại vang lên.

Và mục tiêu lần này lại chính là Hanh Đặc ở bên dưới.

Mọi người đều ngây ra.

Thầm nghĩ, mày muốn giết ông ta thì hai phát súng trước bắn thẳng luôn đi.

Sao cứ phải đợi đến lúc này mới bắn?

Nhưng rồi họ đã hiểu ra.

Thì ra không biết từ lúc nào, người áo đen kia cũng đã xuất hiện ở bên dưới.

Hắn kéo Hanh Đặc vào giữa một đống hài cốt lớn.

Nơi đó dường như có một lối đi.

Hắn đã cứu được Hanh Đặc.

Người bí ẩn trên đầu, có lẽ mục tiêu chỉ là người áo đen kia.

Thế nhưng phát súng này không trúng, Hanh Đặc và người áo đen kia đã biến mất. "Đi!

Mau đi!" Giang Toán hét lên.

Bây giờ Hanh Đặc cũng đã biến mất, Giang Ninh cũng không cần thiết phải quay lại.

Chỉ có thể quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện ở đây quá quỷ dị, hai người bí ẩn kia rốt cuộc là ai.

Trong lòng bọn họ cũng đang bối rối, e rằng những chuyện này, chỉ có thể đợi đến nơi trung tâm mới có thể hiểu rõ.

May mà người trên đầu dường như không có ác ý với họ.

Chỉ nhắm vào người áo đen kia.

Về việc bắn đứt xích sắt của nhóm Giang Ninh, e rằng cũng là để ép người áo đen kia ra mặt.

Từ việc người áo đen xuất hiện ở dưới cứu Hanh Đặc có thể thấy được.

Ít nhất người áo đen và Hanh Đặc chắc chắn là cùng một phe.

Về việc nhóm Giang Ninh có biết sự tồn tại của người này hay không, thì khó mà nói được......

Chương 2180

"Đi!" Ngô Bất Chính cũng hô lên.

Mọi người lập tức men theo xích sắt tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên, biến cố cứ như măng mọc sau mưa, hết cái này đến cái khác.

Ai cũng không ngờ tới.

Ngay khi họ tiếp tục đi được mười phút, mắt thấy chỉ còn cách điểm cuối đối diện mười mấy mét.

Cả vực sâu bên dưới lại vang lên những tiếng xương cốt va chạm "lách cách".

Dường như ở bên dưới, có thứ gì đó sắp chui ra.

Nó làm vô số hài cốt va đập, chen lấn vào nhau, âm thanh nghe đến nỗi da gà! "Mẹ nó chứ, lại là cái quái gì nữa đây?" Bàn Tử không nhịn được chửi.

Ngô Bất Chính vội lấy thiết bị livestream trên người xuống.

Nơi này đã hoàn toàn không có tín hiệu, nhưng camera vẫn có thể dùng làm ống nhòm.

Cậu ta nhìn xuống dưới.

Sắc mặt tức thì biến đổi. "Mau đi mau đi!

Bên dưới toàn là rễ cây!" "Rễ của cây ăn thịt người nhiều quá!" "Mau chạy!" Bàn Tử nghe vậy còn thấy kỳ lạ.

Rễ cây mọc từ trên xuống, trên đầu có thì cũng đành!

Sao bây giờ bên dưới cũng có?

Rễ của cây ăn thịt người này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Mẹ nó chứ không lẽ cả hòn đảo này đều là rễ của loại cây ăn thịt người này sao!

Nhưng lúc này căn bản không có nhiều thời gian cho họ suy nghĩ.

Nhóm Giang Ninh bên kia cũng phát hiện tình hình không ổn.

Hoàn toàn không dám dừng lại chút nào, tăng tốc về phía trước.

Bàn Tử cũng không dám chậm trễ, cứ thế chạy về phía trước.

Nhưng lúc này tiếng chen lấn bên dưới càng lớn hơn.

Hơn nữa, trong đống xương trắng hếu, đã bắt đầu xuất hiện màu đỏ.

Rõ ràng những rễ cây màu đỏ đó đã bắt đầu trồi lên. "Mẹ kiếp, làm xong vụ này, có đánh chết Bàn gia đây cũng không làm nữa!" "Chưa từng thấy cái mộ nào chó má thế này, rốt cuộc nó lớn đến mức nào!" "Là mộ của Thiên Vương lão tử à?" Miệng thì nói vậy, nhưng chân của mọi người không hề dừng lại.

Bàn Tử, Doanh Thương và Hồ Tư Lệnh đều không chậm chạp, lúc này đang ở phía trước nhất, tốc độ không hề giảm.

Mắt thấy càng lúc càng gần đến cái đài cao phía trước.

Thậm chí đã có thể thấy trên cái đài đó còn có một cây cột tròn cao hơn ba mét.

Nhưng lúc này, chỉ mấy mét khoảng cách lại như xa vạn dặm.

Trong vực sâu dưới chân, màu đỏ đã trào ra.

Trong nháy mắt, nó đã nhuộm cả vực sâu vốn màu trắng thành một màu đỏ rực.

Giống như biến thành một biển máu vô tận.

Hơn nữa, mấy sợi rễ màu đỏ đã vươn về phía xích sắt nơi họ đang đứng.

Bất kể là bên họ hay bên nhóm Giang Ninh, xích sắt dưới chân đều vì chấn động mà bắt đầu rung lắc dữ dội.

Nhóm Giang Ninh bên đó dù sao cũng ít người hơn.

Chỉ có ba người, tốc độ tự nhiên cũng rất nhanh.

Lương Quỳnh ở phía trước nhất lúc này đã bắt đầu lên bờ.

Nhưng nhìn lại bên Bàn Tử thì tiến độ có chút chậm.

Mắt thấy xích sắt rung lắc ngày càng dữ dội.

Mọi người đã không thể tiến lên được nữa.

Tần Vũ chỉ có thể hét lên. "Doanh Thương!" Doanh Thương hiểu ý, một tay bám vào xích sắt, tay kia trực tiếp nhấc bổng Hồ Tư Lệnh lên.

Hồ Tư Lệnh ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Doanh Thương đột ngột dùng sức, Hồ Tư Lệnh cũng không do dự, đạp mạnh gót chân, trực tiếp nhảy về phía cái đài.

Chương 2181

Khoảng cách mấy mét cuối cùng, cứ thế nhảy qua.

Vừa lên bờ, Hồ Tư Lệnh liền lấy ra Phi Hổ Trảo, móc vào xích sắt.

Để phòng xích sắt tuột ra khiến mọi người đều rơi xuống.

Nhưng Doanh Thương vừa dùng sức, mặt đất cố định xích sắt lập tức nứt ra.

Cả sợi xích sắt trồi ra một đoạn, có thể tuột ra bất cứ lúc nào.

Một mình Hồ Tư Lệnh cũng không thể kéo được nhiều người như vậy.

Doanh Thương thấy vậy không dám chậm trễ, lại một lần nữa ném Tuyết Lỵ Dương qua.

Xích sắt lại trồi ra thêm một chút.

Nhưng lúc này độ rung của xích sắt cũng đã giảm đi rất nhiều.

Doanh Thương chớp lấy cơ hội vội chạy lên.

Bàn Tử theo sát phía sau.

Sau đó là Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh.

Có Doanh Thương ở trên cố định xích sắt, sẽ không sợ xích sắt tuột ra nữa.

Mắt thấy chỉ còn lại Ngô Bất Chính và Tần Vũ.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng thả lỏng xuống.

Tốc độ của đám rễ cây màu đỏ bên dưới tuy nhanh, nhưng chắc chắn không thể đuổi kịp.

Ngô Bất Chính lúc này cũng đã đến bờ, Doanh Thương kéo cậu ta định lên ngay.

Chỉ cần cậu ta lên, thì chỉ còn lại Tần Vũ.

Thế nhưng không ai ngờ tới.

Sợi xích sắt mà Doanh Thương đang giữ không đứt, nhưng đầu bên kia nơi họ xuất phát lại đột nhiên đứt.

Xích sắt vừa đứt, tức thì cả sợi xích dưới chân Tần Vũ liền rơi xuống.

Và Tần Vũ cũng gần như cùng lúc rơi theo.

Ngô Bất Chính bên này vừa mới phản ứng lại, đã thấy cả người Tần Vũ rơi xuống vực sâu.

Hồ Tư Lệnh phản ứng rất nhanh, vội giật Phi Hổ Trảo xuống ném về phía dưới.

Tần Vũ một tay vẫn bám vào xích sắt, cả người như con diều bị treo lơ lửng giữa không trung.

Những sợi rễ màu đỏ kia từng cái một vây quanh anh.

Nhưng gần như cùng lúc, Tần Vũ đã nắm được Phi Hổ Trảo mà Hồ Tư Lệnh ném xuống.

Hồ Tư Lệnh và mọi người thấy vậy liền cùng nhau dùng sức kéo dây.

Có Doanh Thương ở đó, cũng không cần lo lắng.

Mấy người gắng sức kéo Tần Vũ từ dưới lên.

Chỉ là lúc lên, trên người anh còn vướng rất nhiều rễ cây màu đỏ bị giật đứt.

Những sợi rễ đó giống như côn trùng, vẫn không ngừng ngọ nguậy trên người anh.

Nhưng không biết vì sao.

Khi Tần Vũ đặt chân lên cái đài.

Những sợi rễ bị đứt đó lại như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Chúng lăn lộn rồi lại cuộn tròn trở về vực sâu.

Dường như không dám chạm vào phạm vi của cái đài này. "Mấy cái rễ này hình như rất sợ cái đài này!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính sờ lên cái đài rồi nói. "Không có gì đặc biệt, vẫn là gạch xanh thôi!" Lúc này mọi người cũng không để ý nhiều nữa.

Bất kể mấy cái rễ này vì sao không dám lên.

Ít nhất đối với họ đây là một chuyện tốt.

Những cái rễ đó không dám lên, chứng tỏ nơi này an toàn.

Ngô Bất Chính đỡ Tần Vũ dậy, người sau chỉ bị vài vết xước ở lòng bàn tay.

Ngoài ra không có vấn đề gì.

Ngô Bất Chính lúc này mới yên tâm.

Chương 2182

Còn ở bên kia, Bàn Tử đã bắt đầu la lên. "Các người làm gì thế!" Mọi người vội nhìn theo tiếng hét, chỉ thấy Giang Ninh và những người khác đã chạy về phía cây cột tròn giữa đài. "Mau theo sau!" Ngô Tam Tỉnh hét lên, lập tức cả nhóm cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này Tần Vũ mới có thời gian quan sát tình hình xung quanh.

Chỉ thấy cái đài này có phạm vi rộng khoảng bốn, năm cái sân bóng rổ.

Nói lớn cũng không lớn nhưng nói nhỏ thì chắc chắn không nhỏ.

Ở vị trí trung tâm của cái đài, có một cây cột cao khoảng ba mét.

Khoảng cách quá xa nên hiện tại vẫn chưa thể nhìn ra là chất liệu gì.

Nhưng trông giống như gỗ.

Dưới cây cột tròn, dường như có đè lên thứ gì đó, cũng vì khoảng cách hơi xa, lúc này vẫn chưa nhìn ra được.

Nhưng cái đài này có thể nhìn thấy hết.

Bốn bề đều là vực sâu, nơi này lại bị cách biệt thành một nơi tồn tại giống như một hòn đảo cô độc.

Khi mọi người dần dần tiến lại gần trung tâm của cái đài.

Họ cũng dần dần nhìn rõ tình hình ở trung tâm.

Thì ra thứ hình trụ kia chính là một cây cột.

Và cây cột này không phải là đá điêu khắc, càng không phải là đồng xanh.

Mà là một khúc gỗ thật sự.

Đúng vậy, là gỗ.

Hơn nữa khúc gỗ này vô cùng kỳ lạ.

Cả khúc gỗ giống như đã được thợ mộc gia công qua.

Tròn trịa, vỏ cây bên trên đã không còn.

Có thể thấy trên thân cây trơ trụi.

Mọc đầy những thứ giống như mầm thịt.

Trông như lá cây.

Và điểm kỳ lạ nhất của thân cây này là hai đầu trên dưới của nó.

Chỗ bị cắt ở phía trên lại mọc ra những thứ giống như dây leo.

Chúng cứ mọc thẳng lên trên, ít nhất cũng cao hơn một mét.

Tình huống này mọi người cũng đã thấy khá nhiều.

Một số cây cối sau khi bị chặt, nếu môi trường thích hợp, đều sẽ mọc lại cành lá.

Chính là tình huống như vậy.

Còn đầu dưới thì khá quỷ dị.

Bởi vì đầu dưới lại cắm vào một cỗ quan tài.

Cũng không biết thân cây này có đâm sâu vào trong quan tài không.

Bởi vì bản thân quan tài cũng không bị hư hại.

Chỉ là thân cây và ván quan tài có tiếp xúc, cho nên rốt cuộc là mọc ra từ trong quan tài.

Hay chỉ là đè lên quan tài, hiện tại vẫn chưa thể xác định.

Nhưng cỗ quan tài đó lại vô cùng tinh xảo.

Toàn thân dùng kỹ thuật tố khắc.

Tố khắc là gì?

Tức là chỉ có những đường nét và hoa văn điêu khắc trên gỗ, nhưng không hề sơn màu.

Mà chất liệu của gỗ lại rất tốt, tuy không sơn màu.

Nhưng nhìn từ bên ngoài, bản thân gỗ đã toát lên một lớp dầu bóng.

Rõ ràng chất gỗ này rất tốt, không hề vì làm thành quan tài bao nhiêu năm mà xuất hiện nứt nẻ hay khô nứt.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Nhưng tất cả những điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Mọi người không biết.

Chương 2183

Bàn Tử vừa định tiến lên.

Đột nhiên Ngô Tam Tỉnh bên cạnh lên tiếng cản hắn lại. "Đừng qua đó, sau quan tài có người!" Bàn Tử ngẩn ra, vội giơ súng lên.

Phan Tử nghe vậy cũng chĩa súng qua.

Mọi người nhìn thấy, sau quan tài quả nhiên có một người.

Nhưng không nhìn thấy toàn thân, chỉ có thể thấy một đôi chân lộ ra ngoài.

Giang Ninh và những người khác thấy đôi chân này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Giang Ninh hét lên. "Đừng nổ súng, là ông chủ!" "Là ông chủ của chúng tôi!" Vừa nói Giang Ninh và Giang Toán đã vội chạy qua.

Mọi người nghe thấy tiếng của Giang Ninh, cũng không khỏi đi theo.

Vòng qua quan tài, mọi người quả nhiên thấy, sau quan tài có một người đang nằm.

Và người này không phải ai khác, chính là Hanh Đặc.

Thấy cảnh này, ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được mà chửi rủa. "Mẹ kiếp, bọn mình chín chết một sống mới đến được đây, kết quả người ta thì hay rồi, đi thẳng tới luôn!" "Chỗ quái quỷ này rốt cuộc có bao nhiêu mật đạo vậy!" "Không biết, nhưng quy mô của nơi này quả thực đã vượt qua tất cả những nơi đã đi trước đây!" Ngô Bất Chính nói.

Quy mô của ngôi mộ cổ này lớn đến mức ngay cả cậu ta cũng không khỏi cảm thán.

Hồ Tư Lệnh lúc này từ phía trước đi về, lắc đầu nói. "Hanh Đặc không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có lẽ bị dọa không nhẹ, lần này một sớm một chiều khó mà tỉnh lại được!" "Đó là do ông ta tự làm tự chịu!" Bàn Tử nói. "Lão Hồ, ông nói xem, loại quan tài mộc này ông đã thấy bao giờ chưa?

Có đáng tiền không?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Tư Lệnh lắc đầu. "Không biết, tôi cũng là lần đầu tiên thấy loại quan tài này, nhưng quan tài không sơn màu từ trước đến nay cũng có!" "Thôi đi, mẹ nó chứ lúc nào rồi, cậu còn nghĩ đến chuyện phát tài à!" "Chúng ta có thể sống sót ra ngoài được hay không còn là vấn đề!" "Thấy chưa, cậu lại hiểu lầm tôi rồi, Bàn gia tôi là loại người đó sao!" "Tôi là muốn nói, nếu quan tài này đáng tiền, thì chủ nhân bên trong có lẽ chính là người chúng ta cần tìm!" "Biết đâu cách cứu mạng Thiên Chân, cũng phải giải quyết từ trong này!" "Nếu không đáng tiền, vậy chúng ta không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây nữa, phải không!" Bàn Tử vội vàng biện minh cho mình.

Nhưng Hồ Tư Lệnh căn bản lười để ý đến hắn.

Bên cạnh, Giang Ninh đang tìm cách đánh thức Hanh Đặc.

Nhưng Hanh Đặc dường như đã bị kinh hãi nghiêm trọng, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phan Tử nhìn tình hình ở đây, hỏi. "Tam gia, quan tài này chúng ta có mở không?" Phan Tử rất thẳng thắn, mọi người nghe vậy cũng đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Đi suốt quãng đường, đây có thể coi là cỗ quan tài đầu tiên họ gặp.

Nếu không mở ra xem, trong lòng ít nhiều có chút không cam tâm.

Hơn nữa nơi này tuy đồ bồi táng không có gì, nhưng địa thế hiểm yếu, nếu đây là đích đến cuối cùng.

Vậy nếu họ không khai quan, chẳng phải là đã bỏ lỡ sao. "Tôi chắc chắn là muốn mở ra xem, chỉ là không biết Tiểu ca nghĩ thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nói rồi nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ không nói gì, chỉ đi vòng quanh quan tài quan sát.

Lòng bàn tay thỉnh thoảng áp lên quan tài, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, Tần Vũ nói. "Người bên trong vẫn còn sống!" Mọi người nghe anh nói vậy, lập tức đều sững sờ.

Không hiểu ý anh là gì.

Cái gì gọi là người bên trong vẫn còn sống.

Là cương thi, hay là ý khác. "Tiểu ca, cậu có thể nói rõ hơn một chút không!" Bàn Tử vội nói.

Tần Vũ nhìn mọi người nói. "Đây chính là điểm cuối!" "Các người tự xem đi!" Mọi người ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, Tần Vũ không biết từ lúc nào đã lấy ra Thanh Đồng Thụ Chi.

Và trên mặt đất bên cạnh quan tài, lại xuất hiện một dòng chữ.

Trên đó viết rõ ràng là! "Phát hiện tốc độ của các người nhanh hơn dự kiến!" "Quyết định, tám giờ sau sẽ cho nổ tung!

Thời gian là bảy giờ sáng đúng!" "Bây giờ mấy giờ rồi?" Ngô Tam Tỉnh vội hỏi.

Phan Tử nhìn đồng hồ rồi nói.

Chương 2184

"Sáu giờ!

Còn lại một tiếng!" "Một tiếng, chúng ta không còn nhiều thời gian, mở ra xem đi, không có vấn đề gì thì chuẩn bị cho nổ tung nơi này!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Bọn họ muốn ngăn chặn sự ra đời của người bí ẩn kia, thì phải cho nổ tung nơi này.

Nhưng mục đích đến đây cũng khác nhau.

Riêng Tần Vũ, chắc chắn là vì Ngô Bất Chính.

Về phần những người khác, đó không phải là việc anh có thể quản.

Và cách giải quyết, nếu không ở trong quan tài, e rằng sẽ ở nơi khác.

Bất kể ở đâu, cỗ quan tài này đều phải mở ra xem. "Vậy thì mở đi!" Tần Vũ cũng nói.

Mọi người lập tức không chậm trễ nữa, trực tiếp bắt đầu chuẩn bị khai quan.

Và muốn mở cỗ quan tài trước mắt này, điểm quan trọng nhất là phải dỡ khúc gỗ trên quan tài xuống.

Thấy bên họ sắp động thủ, Giang Ninh bên cạnh cũng không lo cho Hanh Đặc nữa.

Mở miệng nói. "Các người muốn làm gì?" "Nói nhảm, cô không thấy sao, khai quan!" Bàn Tử nói. "Các người không được chạm vào cái cây trên đó!" Giang Ninh nói.

Hồ Tư Lệnh nghe vậy thì cười. "Giang Ninh đại muội tử, không chạm vào cái cây này thì sao mà mở?

Cô đùa à!" "Tôi nghiêm túc!" Giang Ninh nói rồi lại giơ súng lên.

Bàn Tử và Phan Tử thấy vậy không nói hai lời cũng giơ súng lên.

Tình thế lập tức trở nên căng như dây đàn.

Ngô Bất Chính vội nói. "Giang Ninh cô làm gì vậy?

Cô đến đây không phải là để khai quan sao?" Giang Ninh nói. "Tất nhiên là vậy, nhưng cỗ quan tài này không phải mở như các người nghĩ!" "Các người đừng làm bậy, để tôi mở!" "Cô mở?

Cô là cái thá gì...." Bàn Tử vừa định phản bác.

Ngô Bất Chính lại cản hắn lại, đồng thời hạ giọng nói. "Để cô ta mở, chúng ta ở ngay bên cạnh, còn sợ cô ta giở trò sao?" Bàn Tử nghe vậy cũng thấy có lý.

Hơn nữa khai quan đâu phải chuyện đùa, sơ sẩy một chút là xảy ra chuyện.

Nếu Giang Ninh muốn xông pha trận mạc, vậy thì cứ để cô ta.

Dù sao đồ tốt bên trong cũng phải có một phần của Bàn gia hắn.

Mọi người chủ động nhường chỗ.

Giang Ninh cũng không nói nhiều, đi tới.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Giang Ninh hỏi. "Quan tài này phải mở thế nào?" Giang Ninh không nói gì, ngược lại bắn một phát pháo sáng lên trời.

Đồng thời nói. "Các người tự xem trên cái cây này là gì đi!" Mọi người nghe vậy ngẩn ra.

Đều nhìn về phía thân cây đè trên quan tài.

Nhìn một cái, không khỏi đều sững sờ.

Chỉ thấy phía trên thân cây trên quan tài, lại không phải là không có gì.

Khoảng cách trên đầu họ trước đó là khoảng mười mấy mét.

Nhưng đến đây, đặc biệt là nơi đặt cỗ quan tài này.

Phía trên lại có những túm dây leo màu đen rủ xuống.

Thứ đó rất dài, giống như râu.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện.

Trong những dây leo khô héo, thậm chí phần lớn đã chết.

Lại xen lẫn một vài rễ cây màu đỏ.

Chương 2185

Điều này cho thấy, những dây leo trên đầu thực ra chưa chết hoàn toàn.

Chỉ là phần lớn đã chết.

Vẫn còn một vài rễ cây.

Và phần dưới cùng của những rễ cây màu đỏ này, với phần trên cùng của thân cây kia, đã có dấu hiệu sắp hợp lại.

Khoảng cách không quá hai mươi centimet.

Giang Ninh nói. "Quan tài này không thể mở bằng vũ lực!" "Nếu không những rễ cây màu đỏ trong vực sâu xung quanh sẽ trồi lên, tiêu diệt tất cả sinh vật sống trên cái đài này!" "Muốn mở quan tài này, phải nhớ một câu!" "Gỗ khô gặp xuân, cành hợp trùng sinh!" "Có ý gì?" Mọi người nhìn Giang Ninh, không hiểu ý cô ta là gì.

Giang Ninh nhìn mọi người nói. "Ý là, phải để cho gỗ khô gặp xuân, để chúng hợp lại, cỗ quan tài này sẽ tự động mở ra!" "Mà bất kể là cái quan tài này, hay là cây gỗ trên đó, đều là cây ăn thịt người!" "Cho nên, thứ nó cần là máu!" Giang Ninh nói rồi rút dao găm ra, sau đó cứa vào cổ tay mình.

Máu tươi tức thì tuôn ra.

Bàn Tử thấy vậy lập tức ngây người. "Cô......cắt cổ tay là tự sát đấy, mẹ nó chứ cô khai quan sao lại tự sát?" "Đồ ngốc à!" "Cô ta không phải tự sát, cô ta bị người khác khống chế rồi!" Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

Gần như cùng lúc, anh lao vút qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay anh đã bóp lấy cổ cô ta.

Tức thì, anh rút ra một cây kim bạc từ sau gáy Giang Ninh.

Nhưng lúc này đã muộn, máu trên tay Giang Ninh đã chảy ra.

Tuyết Lỵ Dương vội lấy thuốc mang theo bên người ra cứu người.

Cắt cổ tay là chuyện rất nghiêm trọng, Tuyết Lỵ Dương tuy biết cách cấp cứu.

Nhưng cũng không dám đảm bảo có thể cứu được Giang Ninh.

Mà Bàn Tử và mọi người thấy vậy càng thêm hoang mang.

Lại là ai đã khống chế Giang Ninh?

Ở đây chỉ có mấy người họ!

Hanh Đặc còn đang hôn mê!

Thế nhưng, ngay khi tình hình hiện trường bắt đầu trở nên vô cùng phức tạp.

Ngô Bất Chính bên cạnh vội hét lên. "Đừng hoảng, các cậu mau nhìn kìa, dây leo trên cây cột đã mọc cao thêm một chút!" Mọi người nghe vậy vội nhìn qua.

Quả nhiên phát hiện, trên đỉnh thân cây đứng trên quan tài, túm dây leo kia đã mọc cao thêm một chút.

Lúc này, khoảng cách với rễ cây màu đỏ trên đỉnh đầu chỉ còn lại mười lăm centimet!

Mọi người đều nhìn về phía quan tài.

Những gì Giang Ninh nói là thật.

Muốn 'gỗ khô gặp xuân', muốn chúng 'cành hợp trùng sinh', thật sự phải dùng máu để tưới!

Tình huống của Giang Ninh xảy ra quá đột ngột, máu chảy rất nhanh, nhưng tốc độ phản ứng của mọi người cũng không chậm.

Shirley Dương trước đây từng làm việc cho tạp chí địa lý, nên việc sơ cứu đơn giản ngoài trời này đương nhiên không làm khó được cô.

Cộng thêm việc mọi người đều là những người có thể tự mình đảm đương, toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Thậm chí từ lúc Giang Ninh rạch cổ tay cho đến khi được Shirley Dương băng bó vết thương một cách đơn giản, Giang Ninh ngoài việc sắc mặt hơi tái đi thì lại không hề ngất xỉu.

Đương nhiên, vết thương này muốn hoàn toàn lành lại là không thể.

Băng gạc rất nhanh đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Giang Ninh dường như cũng đã tỉnh táo lại sau cơn bốc đồng, dùng tay giữ chặt vết thương, không còn cố tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Chỉ là không biết có thể cầm cự được bao lâu. "Chị ơi, cho dù muốn để cây khô gặp mùa xuân, cành gãy mọc lại, chị cũng không cần phải làm thế này chứ!" Giang Toán mặt đầy lo lắng.

Giang Ninh vội nói: "Em cũng không biết tại sao nữa, vừa rồi càng nói càng kích động, chỉ muốn rạch cổ tay chảy máu!" "Thấy chưa!" Bàn Tử chen vào. "Bàn gia đã nói rồi, chuyện bất thường ắt có yêu ma, cái cây này tám phần là cây yêu!" "Hay là chúng ta cho nổ nó luôn đi!" "Tôi đồng ý!" Phan Tử hiếm khi có cùng ý kiến với Bàn Tử.

Hồ Tư Lệnh bên cạnh cũng gật đầu.

Mọi người đều rất tán thành ý kiến này. "Không được!" Tuy nhiên, đúng lúc đó, ba giọng nói phản đối lại vang lên.

Mọi người nhìn sang, kinh ngạc phát hiện ba người này lại đến từ những phe khác nhau.

Chương 2186

Ba người đó lần lượt là Giang Ninh, Lương Quỳnh và Tần Vũ! "Tiểu ca, anh?" Mọi người nhìn Tần Vũ, không hiểu sao anh lại phản đối.

Giang Ninh dường như biết chuyện gì đó nên phản đối là rất bình thường.

Còn mục đích của Lương Quỳnh đến đây vẫn luôn không rõ ràng, nên cô ta muốn làm gì cũng không ai biết.

Nhưng Tần Vũ thì sao?

Mục đích phản đối của anh là gì? "Tiểu ca, cậu sợ bên trong có thứ đó phải không!" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng. "Tam gia?

Thứ gì ạ?" Phan Tử vội hỏi.

Ngô Tam Tỉnh cười, nói: "Còn có thể là cái gì nữa, là thứ có thể chữa khỏi bệnh cho Bất Chính chứ sao!" Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Tần Vũ không nói gì, nhưng rõ ràng đây chính là lý do.

Ngô Bất Chính nghe vậy chỉ liếc Tần Vũ một cái, không nói nhiều.

Anh hiểu ý của đối phương.

Anh ta nhìn sang Giang Ninh: "Nếu không mở cỗ quan tài này theo cách đó thì sẽ thế nào?" "Hơn nữa, cô bị người khác khống chế mà cũng không biết sao?" "Kẻ khống chế cô là ai?" Ba câu hỏi liên tiếp khiến Giang Ninh nhất thời không biết trả lời thế nào.

Một lúc sau cô ta mới nói: "Tôi không biết nếu không mở theo cách đó thì sẽ thế nào, tôi chỉ biết cách mở quan tài chính là để cây khô gặp mùa xuân!" "Nếu không mở như vậy, có lẽ sẽ có biến cố!" "Ngoài ra, tôi không biết mình bị ai khống chế, Boss vẫn chưa tỉnh, ông ấy không thể ra tay với tôi!" "Cho nên…" Giang Ninh chưa nói xong, Bàn Tử đã nổi đóa. "Mẹ kiếp!

Ý cô là chúng tôi khống chế cô à?

Mẹ nó, biết thế đã không để Tiểu ca và tham mưu Dương cứu cô rồi!" "Tôi không có ý đó!" "Tôi chỉ là không biết nói thế nào!" Giang Ninh tỏ ra hơi do dự, trong lòng dường như vẫn còn chuyện chưa nói ra.

Theo tình hình trước đây, trong cục diện không rõ ràng thế này, chờ đợi thêm một chút tự nhiên là tốt nhất.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại biết, họ đã không còn thời gian nữa.

Một lát nữa, bên phía Ngô Tà sẽ cho nổ tung nơi này.

Mặc dù đó là thế giới của họ, nhưng nếu bên này không hành động, kế hoạch lần này coi như đổ sông đổ bể.

Ngay lập tức, Tần Vũ rút thẳng Hắc kim cổ đao ra, nói: "Mở quan tài trước!" Mọi người đều sững sờ.

Nhưng Bàn Tử và những người khác rất nhanh đã hiểu được suy nghĩ của anh.

Phan Tử nói: "Tần tiểu ca, anh sốt ruột chúng tôi biết, nhưng cỗ quan tài này mở thế nào đây?" "Còn chảy máu nữa à?

Giang Ninh lúc nãy đã như vậy rồi, bây giờ mà chảy máu thì chẳng khác nào tự tìm cái chết!" "Người của chúng ta đi thì không thích hợp lắm, hay là bắt cái gã kia?" Phan Tử ám chỉ rất rõ ràng.

Hanh Đặc đã bất tỉnh, chi bằng làm tới cùng, dùng hắn để hiến tế luôn.

Giang Ninh thấy vậy vội nói: "Tuyệt đối không được, nếu các người làm vậy, chúng ta sẽ không hợp tác nữa!" Nói rồi, Giang Toán đã giơ súng lên.

Phan Tử thấy thế cười nói: "Cô Ninh, nếu là trước đây, Phan Tử tôi quả thực phải suy nghĩ kỹ một chút!" "Nhưng cô bây giờ thế này, có thể chống đỡ được mười phút nữa không cũng là vấn đề!" "Cô nghĩ cô có thể…" "Tiểu ca, anh làm gì vậy!" Lời Phan Tử chưa dứt, Ngô Bất Chính ở bên cạnh đột nhiên kinh hãi kêu lên, đồng thời chạy đến trước mặt Tần Vũ.

Chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào, Tần Vũ đã tự rạch một vết thương trên lòng bàn tay mình.

Máu tươi đang theo lòng bàn tay chảy xuống.

Tần Vũ cắm Hắc kim cổ đao sang một bên, lên tiếng: "Không còn thời gian nữa, để tôi!" Nói xong, anh trực tiếp đẩy Ngô Bất Chính ra, tiến lên một bước, áp bàn tay đầy máu lên nắp quan tài.

Ngay khoảnh khắc bàn tay anh áp lên, gần như tất cả mọi người có mặt đều nhìn thấy, vết máu trên tay Tần Vũ lại thấm hết vào trong quan tài.

Nói là thấm vào không bằng nói là bị hút vào.

Thật sự là không còn một giọt nào!

Ngay cả vết máu dính trên mu bàn tay cũng thấm vào trong.

Mà máu vừa chảy ra từ vết thương cũng biến mất vào trong quan tài với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều kinh ngạc nhất.

Điều kinh ngạc nhất là, theo dòng máu tươi thấm vào, cỗ quan tài lại bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Toàn bộ cỗ quan tài lại bắt đầu mọc ra những mầm non xanh biếc, trông như thể nó đã sống lại.

Nhìn lên trên đỉnh đầu, ở phần cao nhất của thân cây, những dây leo xanh cũng đang phát triển nhanh chóng, chỉ còn cách những rễ cây màu đỏ trên đỉnh đầu chưa đầy một gang tay. "Mau cản anh ấy lại!" Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Làm gì có quan tài nào hút máu được?

Thứ bên trong quan tài này chắc chắn có vấn đề!" "Cách mở quan tài này, e là sẽ trúng kế của chủ mộ!" Ngô Tam Tỉnh là một con cáo già mưu sâu kế hiểm.

Ông vừa mở miệng, Bàn Tử và những người khác liền cảm thấy có chuyện không ổn.

Nhưng Tần Vũ cũng không ngốc, anh tự nhiên cũng biết điều đó.

Chương 2187

Tuy nhiên anh không muốn dừng lại, bởi vì lập trường của họ không giống nhau.

Lúc này anh chỉ muốn biết bên trong cỗ quan tài này rốt cuộc có cách chữa khỏi bệnh cho Ngô Bất Chính hay không.

Nếu bên trong là một con Tống tử, cùng lắm thì giết đi là được.

Tuy nhiên, nói thật lòng, lúc này Tần Vũ ít nhiều có chút quan tâm sẽ bị loạn.

Suy nghĩ này rõ ràng là không đáng tin cậy.

Lỡ như thứ bên trong không dễ đối phó thì sao?

Đến lúc đó mọi người rơi vào cảnh hiểm nguy, rõ ràng là không đáng.

Bàn Tử và những người khác vội tiến lên muốn kéo Tần Vũ lại.

Nhưng Tần Vũ đã quyết tâm, đứng yên không nhúc nhích.

Ngô Bất Chính thấy vậy nói: "Tiểu ca, anh đừng hồ đồ, anh muốn tôi phải áy náy cả đời sao?" "Tôi biết anh làm vậy là để cứu tôi, nhưng anh phải hiểu rằng hậu quả này chưa chắc đã phải là điều tôi muốn!" Tần Vũ nghe vậy nhìn Ngô Bất Chính, lại nói một câu: "Dù sao cậu cũng không thể chết!" Nói xong, anh tiếp tục quay đầu nhìn cỗ quan tài.

Lúc này, dây leo trên đỉnh đầu đã sắp chạm tới rễ cây màu đỏ.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, Doanh Thương ở bên cạnh lại đột nhiên bước lên, tung một cước đá vào cỗ quan tài, trực tiếp khiến nó lùi về sau mấy mét.

Gần như cùng lúc đó, thân cây trên quan tài cũng dịch chuyển vị trí.

Dây leo và rễ cây màu đỏ sắp hợp lại với nhau lại lướt qua nhau trong gang tấc.

Đồng thời, Doanh Thương hiếm khi mở miệng nói một câu: "Không được!" Doanh Thương đột nhiên ra tay là điều mọi người không ngờ tới, mà việc anh ta mở miệng càng không ai nghĩ đến.

Những người có mặt thậm chí còn sững người vì anh ta lên tiếng.

Tần Vũ thì biết, lần đánh cược này của mình đã thất bại, muốn mở lại cỗ quan tài này e là sẽ rất khó.

Anh thật sự không muốn phá hủy cỗ quan tài này, ít nhất là bây giờ chưa muốn.

Đi đến đây, nếu trong cỗ quan tài này vẫn không có thứ mình muốn, anh thật sự không biết còn có thể đi đâu tìm nữa. "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính bước tới, nhìn Tần Vũ, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Tần Vũ không nói nhiều, nhưng anh có thể nhìn ra, Ngô Bất Chính tuyệt đối sẽ không cho phép mình dùng máu tươi để mở cỗ quan tài này nữa.

Nhưng nếu không làm vậy, còn có thể mở cỗ quan tài này bằng cách nào?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn thân cây trên quan tài.

Ở phần cao nhất của thân cây, vì quan tài bị dịch chuyển, những dây leo mọc ra đã không thể hợp lại với những rễ cây màu đỏ.

Lúc này, cả hai bên đều vươn về phía đối phương, muốn lại gần nhau.

Nhưng không có máu tươi nuôi dưỡng, khoảng cách nhỏ này lại trở thành một con hào không thể vượt qua.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Bàn gia đồng ý với cách nói của Tam gia, cỗ quan tài này tám phần là yêu quan, hay là cho nổ luôn đi!" Người như Bàn Tử bình thường sẽ không nói những lời như vậy.

Theo tính cách của hắn, cho dù có cho nổ cũng phải mở ra lấy hết minh khí trước đã.

Nhưng lúc này lại nói một cách dứt khoát.

Rõ ràng, lần này hắn cũng thật sự sợ hãi.

Có lẽ bản thân cỗ quan tài này không đáng sợ đến thế, nhưng suốt chặng đường qua, cộng thêm việc nhìn thấy cỗ quan tài này lại còn hút máu, đổi lại là bất kỳ ai lúc này trong lòng cũng đều muốn rút lui.

Trong đó, nguyên nhân lớn nhất là vì cổ mộ này quá lớn.

Phan Tử ngồi bên cạnh, cũng thở dài nói: "Tôi đi theo Tam gia nhiều năm như vậy, nói thật lòng cũng là lần đầu tiên gặp một cổ mộ lớn đến thế!" "Nghề của chúng ta, xuống đất dựa vào chính là một chữ dũng khí!" "Nếu dũng khí này tan biến, vậy thì thật sự phiền phức rồi!" "Bàn Tử, chúng ta không nói chuyện khác, ít nhất là cố gắng vượt qua lần này được không?" Bàn Tử xua tay: "Cậu đừng khuyên tôi nữa, trước đây Thiên Chân đã khuyên Tiểu ca dừng tay bao nhiêu lần, lúc đó Bàn gia cảm thấy đó là lãng phí sinh mạng!" "Nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chưa chắc đã không phải là một lựa chọn tốt!" "Ngày ngày sống cảnh đầu dao liếm máu, thật sự thoải mái sao?" "Giống như lão Hanh, đã lớn tuổi như vậy rồi, cuối cùng chết ở đây, có đáng không?" "Dù sao thì Bàn gia tôi đã quyết định rồi, lần này ra ngoài sẽ rửa tay gác kiếm!" "Đến lúc đó theo tham mưu Dương đi kiếm đô la Mỹ, ai trong các người cũng đừng cản tôi!" "Còn về nơi này, theo tôi thì đừng lằng nhằng nữa, quan tài cũng đừng mở, trực tiếp đặt thuốc nổ, tham mưu trưởng Dương có thể đặt vé máy bay thẳng đến bờ bên kia đại dương rồi!" Shirley Dương cũng bị những lời này của Bàn Tử làm cho bật cười, nói: "Nếu anh thật sự muốn đi, vé máy bay tôi bao!" Bàn Tử cười hì hì, vừa định trả lời, đột nhiên Giang Ninh ở bên cạnh lại ngã phịch xuống đất.

Mọi người nghe tiếng vội nhìn qua, phát hiện sắc mặt Giang Ninh trắng bệch, cả người như sắp kiệt sức.

Băng gạc trên cổ tay cũng đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

Shirley Dương vội lấy hộp sơ cứu ra, băng bó vết thương cho Giang Ninh, đồng thời nói: "E là lần này chúng ta thật sự không còn thời gian nữa, dù là cho nổ hay mở quan tài, các người phải nhanh lên!" "Vết thương của cô ấy trong thời gian ngắn không thể lành lại được, phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không sẽ chết thật đấy!" Mọi người gật đầu, đặc biệt là Giang Toán.

Anh ta cũng là người nóng tính, thấy chị mình sắp không xong, cỗ quan tài lại cần máu tươi mới mở được, anh ta liền đứng dậy chửi: "Mẹ nó chứ quan tài chó má, hôm nay ông đây sẽ cho nổ tung mày!" Nói rồi anh ta chạy về phía ba lô, dường như chuẩn bị lấy thuốc nổ.

Phan Tử cũng lấy thuốc nổ trong ba lô của mình ra, chuẩn bị cùng Giang Toán cho nổ cỗ quan tài đó.

Những người khác đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Đường cũ đã không thể quay lại.

Xích sắt đã đứt, mặc dù vẫn còn lại một cây cầu treo, nhưng hai kẻ ẩn nấp trong bóng tối vẫn chưa xuất hiện, ai còn dám đi qua cầu treo nữa.

Bàn Tử đi ra phía trước xem xét, phát hiện phía trước có một con đường dẫn vào sâu hơn.

Không biết dẫn đến đâu, nhưng nếu đây là trung tâm, thì phía trước hẳn là đường ra.

Ngay khi mọi người đang chuẩn bị, Phan Tử thậm chí đã chuẩn bị xong thuốc nổ, định đi hợp với Giang Toán, đột nhiên lại phát hiện, Giang Toán đã biến mất. "Ê!

Mọi người có thấy Giang Toán đâu không?" "Cậu ta đâu rồi?" Mọi người nghe vậy sững sờ, bất giác nhìn về phía Giang Toán vừa đi lấy ba lô.

Chương 2188

Nhưng lúc này nhìn lại, đâu còn bóng dáng Giang Toán nữa, ngay cả ba lô cũng biến mất. "Mẹ kiếp, người sống sờ sờ biến mất à, cậu ta đi đâu rồi?" Bàn Tử vội chạy lại.

Lúc này Tần Vũ đã đến gần, anh nhìn thấy trên mặt đất lại xuất hiện một vệt kéo lê.

Nhưng Hanh Đặc ở bên cạnh vẫn còn đó, những người khác ngoài Giang Toán cũng không thiếu ai.

Vậy thì chỉ có thể là vết tích do Giang Toán để lại.

Nhưng rốt cuộc là ai đã kéo anh ta đi?

Lẽ nào là...

Tần Vũ vừa nghĩ vừa vội đứng dậy đuổi theo vết tích, đồng thời hét lên: "Có người đánh lén Giang Toán, mọi người cẩn thận!" Phan Tử và Bàn Tử nghe vậy liền giơ súng lên.

Cùng lúc đó, họ nhìn thấy hướng Tần Vũ đuổi theo vết kéo lê, kinh ngạc thay chính là vị trí của cỗ quan tài.

Đồng thời họ cũng thấy vết kéo lê trên mặt đất cũng hướng về phía sau quan tài.

Tất cả những điều này đều cho thấy, chuyện này có liên quan đến cỗ quan tài!

Bàn Tử và Phan Tử lập tức lên đạn, cũng đi theo Tần Vũ về phía quan tài.

Mấy người đều lần mò về phía cỗ quan tài.

Tuy nhiên, càng đến gần, họ lại phát hiện, bên dưới cỗ quan tài lại có những vệt máu loang lổ.

Máu không nhiều, nhưng đều chảy ra từ bên dưới quan tài.

Mọi người nhìn thấy những vết máu này, bất giác nhìn nhau, tim cũng thắt lại.

Tần Vũ càng nắm chặt Hắc kim cổ đao.

Tuy nhiên, chưa đợi họ ra tay, đột nhiên một giọng nói lại vang lên từ trong quan tài: "Không muốn chết thì cút!" Giọng nói này vô cùng khàn khàn, nghe như tiếng quạt gió hỏng.

Mọi người nghe thấy sắc mặt đều biến đổi.

Bàn Tử càng hét lên: "Ối mẹ ơi, trong quan tài này thật sự là yêu quái à, mẹ nó thành tinh rồi còn nói được tiếng người nữa chứ!" "Theo tôi thì cho nổ luôn đi!" Phan Tử hét lên.

Tuy nhiên Tần Vũ vội hét: "Không được!

Giang Toán còn trong tay hắn!" "Hơn nữa giọng nói này không phải phát ra từ trong quan tài, mà là phía sau quan tài, có người trốn ở đó!" "Mọi người nhìn dây leo ở trên kìa!" Mọi người nghe vậy sững sờ, vội nhìn lên dây leo trên quan tài.

Nhìn một cái liền phát hiện, trên thân cây của cỗ quan tài đó, dây leo lại đang phát triển nhanh chóng, và lúc này đã vươn về phía rễ cây màu đỏ.

Khoảng cách giữa hai bên đã rất gần.

Bàn Tử và Phan Tử đều sững sờ, trong lòng đã nghĩ đến điều gì đó.

E là Giang Toán đã trúng kế của đối phương, máu của anh ta đang được dùng để nuôi cỗ quan tài này.

Đang nghĩ ngợi, Ngô Bất Chính ở bên cạnh đã hét lên một tiếng:

"Tiểu ca, cẩn thận!" Mọi người vội nhìn qua, lúc này mới phát hiện, Tần Vũ đã lao đến gần quan tài, một cú lộn người nhảy qua!

Ngô Bất Chính vừa định lao qua, lại bị Bàn Tử chặn lại phía sau, đồng thời hét lên: "Lão Hồ, bảo vệ họ cho tốt!" Shirley Dương dù sao cũng là phụ nữ, mà phía sau cỗ quan tài chỉ có một khoảng không gian nhỏ.

Tất cả cùng lao qua rõ ràng không thích hợp.

Cho nên Hồ Tư Lệnh ở lại bảo vệ Shirley Dương và Ngô Bất Chính cũng là hợp lý nhất.

Tuy nhiên, họ đều không ngờ tới.

Bàn Tử và Phan Tử vừa nhảy lên quan tài, một bóng người lại lao ra từ phía sau quan tài.

Tốc độ của nó nhanh đến mức, gần như không thua kém Tần Vũ là bao.

Bóng người đó tốc độ cực nhanh.

Bàn Tử và Phan Tử còn chưa kịp phản ứng, súng trong tay hai người lại đã bị đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, một con dao găm đã kề vào cổ Bàn Tử.

Sau đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Tất cả đứng yên!

Nếu không tao giết nó!" Phan Tử và những người khác nhìn qua, liền thấy một người mặc đồ dạ hành màu đen toàn thân, đang kề một con dao găm vào cổ Bàn Tử.

Mà Bàn Tử cũng đã giơ tay lên, rõ ràng là từ bỏ chống cự.

Phải biết với con người của Bàn Tử, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chống cự như vậy.

Nếu đối phương đổi thành một khẩu súng chĩa vào hắn, có lẽ còn có thể khiến hắn lập tức đầu hàng.

Nhưng lúc này lại là một con dao găm.

Tuy nhiên Bàn Tử vẫn từ bỏ chống cự, điều này đủ để nói lên, thực lực của người này lợi hại đến mức nào.

Bàn Tử chắc chắn cũng hiểu rõ điều này, nên mới lựa chọn từ bỏ chống cự. "Tôi nói này, hảo hán, chúng ta có gì từ từ nói, đừng có nghĩ quẩn!" "Bàn gia tôi và anh không quen không biết, anh đối xử với tôi như vậy không tốt lắm đâu!" Bàn Tử hễ căng thẳng là bắt đầu nói nhảm.

Lúc này Tần Vũ cũng nhảy ra từ sau quan tài, nói: "Hắn chính là người trốn trong vali ở nhà khách!" "Chắc chắn là sư phụ của Hanh Đặc!" Mọi người nghe vậy sững sờ, Bàn Tử vội nói: "Anh còn là sư phụ của Hanh Đặc à, vậy thì đúng là người nhà không nhận ra người nhà rồi!" "Tôi là cha nuôi của Hanh Đặc, à không phải!" "Hanh Đặc là con nuôi của tôi, cũng không phải, cái miệng của tôi…" Bàn Tử cố gắng hết sức để câu giờ cho mình.

Chương 2189

Tuy nhiên, người bí ẩn kia lại lạnh lùng nói: "Được rồi, tao theo dõi bọn mày suốt chặng đường, bọn mày có quan hệ gì tao lại không biết sao?" "Ngoài ra, những kẻ muốn cầm súng tốt nhất là ngoan ngoãn cho tao, tao đảm bảo viên đạn của mày còn chưa tới, nó đã biến thành xác chết rồi!" Phan Tử và Hồ Tư Lệnh nghe vậy chỉ có thể thu lại những hành động nhỏ của mình.

Mọi người nhìn đối phương, đều không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, đội của Giang Ninh có thể nói là gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Giang Toán bị đánh lén ngất đi, trên cánh tay bị rạch một vết, máu tươi chảy ròng ròng.

Những điều này Tần Vũ ở sau quan tài đều nhìn thấy.

Còn Giang Ninh thì khỏi phải nói, lúc này ngồi bệt trên đất, mặc dù chưa ngất đi, nhưng Giang Toán xảy ra chuyện, cô ta đã không còn sức lực để đứng dậy, càng không nói đến việc đến giúp đỡ.

Mà Hanh Đặc vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

Chỉ còn lại Lương Quỳnh là còn tỉnh táo.

Nhưng cô ta đứng bên cạnh cũng không nói gì, cũng không tiến lên, giống như một người ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát. "Tôi hỏi, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Ngô Bất Chính hít sâu một hơi, lên tiếng hỏi.

Đối phương nghe vậy lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Tao không muốn giết người, đặc biệt là bọn mày!" "Nói thế nào nhỉ, tao có thể đến được đây, cũng là công lao của bọn mày!" "Nhưng tao lại không thể không đề phòng, bọn mày trước đó cũng đã thấy, nơi này không chỉ có một mình tao trốn trong bóng tối!" "Tao không biết người kia là ai!" "Nhưng tao không thể đảm bảo bọn họ và bọn mày có phải là cùng một phe hay không!" Nói rồi, hắn đẩy Bàn Tử, hai người nhảy xuống từ trên quan tài.

Đồng thời nói: "Bọn mày không muốn chết, thì ngoan ngoãn ở yên đó, tao chỉ cần mười phút!" "Mười phút sau, bọn mày đi hay ở, tùy ý, nhưng bây giờ đừng ai manh động!" Mọi người nghe vậy sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Tần Vũ tự nhiên cũng hiểu đối phương đang nghĩ gì, ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên, anh thấy thân cây trên quan tài, dây leo trên đỉnh đầu đã nối liền với rễ cây màu đỏ phía trên.

Chỉ là lúc này dường như vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, hai bên đều đang không ngừng ngọ nguậy, dường như muốn hoàn toàn dung hợp lại với nhau, đạt đến cảnh giới mà Giang Ninh đã nói trước đó, cây khô gặp mùa xuân, cành gãy mọc lại.

Tần Vũ nhìn đối phương, cũng không dám mạo hiểm tiến lên.

Vừa rồi ở sau quan tài anh đã giao đấu với đối phương một trận.

Đối phương bất luận là tốc độ hay độ nhạy bén, đều không hề thua kém mình.

Nếu chỉ là quần thảo còn được, nhưng nếu muốn cứu người, e là không được.

Nhưng cứ đứng chờ như vậy rõ ràng là không có cơ hội nào.

Ngô Bất Chính ở bên cạnh có cùng suy nghĩ với Tần Vũ, đã lên tiếng: "Tiền bối, tuy không biết ngài rốt cuộc là ai, nhưng nếu đã thừa nhận là thầy của Hanh Đặc!" "Vậy tôi muốn hỏi, lúc nãy khi ngài chọn người để lấy máu, tại sao không chọn học trò của mình?" "Dù sao lúc này, an toàn là quan trọng nhất, Giang Toán trẻ trung khỏe mạnh, so sánh thì Hanh Đặc đang hôn mê nên thích hợp hơn chứ?" Người bí ẩn kia nghe vậy lại cười: "Sao?

Mày còn muốn gài bẫy tao à?" "Tao thật sự không sợ, muốn biết tao nói cho mày nghe!" "Đừng thấy Hanh Đặc lớn tuổi, nhưng lại là người nghe lời nhất trong đám bọn mày!" "Tài sản của nó tao giữ lại còn có việc dùng!" "Cho nên…" "Cho nên ông đã chọn em trai tôi?" Đột nhiên, Giang Ninh đã im lặng hồi lâu ở bên cạnh lại đứng dậy. "Nó là em trai duy nhất của tôi, ông đối xử với tôi như vậy sao?" Giọng nói của Giang Ninh ẩn chứa sự tức giận.

Ngô Bất Chính và những người khác thấy vậy đều sững sờ, không ngờ còn có thu hoạch bất ngờ.

Ngay lập tức, Ngô Bất Chính không nói tiếp, mà nhìn Giang Ninh và người bí ẩn kia.

Giang Ninh giận dữ nói: "Ông bảo tôi làm gì, tôi đều làm, nhưng ông lại đối xử với tôi như vậy sao?" Người bí ẩn kia rõ ràng không ngờ Giang Ninh lại hồi quang phản chiếu, sắc mặt âm trầm nói: "Hỗn xược!

Chú ý thân phận của mày!" "Tôi thân phận gì?

Đừng quên, tôi là do Hanh Đặc nuôi lớn, không phải ông!" "Ông có thể không chọn hy sinh Hanh Đặc, hy sinh em trai tôi, nhưng tại sao tôi lại không được tức giận?" Giang Ninh giận dữ nói.

Người bí ẩn kia nghe vậy sắc mặt càng khó coi hơn: "Giang Toán sẽ không chết, nhưng nếu mày còn nói chuyện với tao như vậy, tao đảm bảo mày sẽ chết!" "Ông thử xem!" Giang Ninh cũng là người nóng tính, lúc này thật sự đã đối đầu với đối phương.

Tuy nhiên, ai cũng có thể nhìn ra, với tình trạng của Giang Ninh, chỉ là dựa vào cơn tức giận nhất thời.

Một khi cơn giận này tan đi, e là thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Tuy nhiên, chưa đợi Ngô Bất Chính bên này lên tiếng khuyên giải, đột nhiên chỉ nghe "pằng" một tiếng súng vang lên.

Gần như cùng lúc đó, tất cả mọi người đều thấy, người bí ẩn đang kề dao găm vào Bàn Tử, đột nhiên cả người trực tiếp lăn ra đất.

Phát súng đó dường như là bắn về phía hắn.

Tuy nhiên cũng không biết hắn có trúng đạn hay không, dù sao thì sau khi ngã xuống đất liền lập tức đứng dậy, gần như cùng lúc đó đã trốn ra sau quan tài.

Bàn Tử cũng bị dọa không nhẹ, vội chạy về.

Tuy nhiên, hắn vừa chạy vừa hét: "Phan Tử, thuốc nổ!

Mau cho nổ quan tài, mẹ nó cái thứ đó là Tống tử chứ không phải người!" "Thằng béo chết tiệt, mày nói nhảm gì vậy?" Phan Tử mắng.

Bàn Tử lại thở hổn hển nói: "Bàn gia tận mắt thấy, hắn trúng đạn rồi, tao lừa mày làm gì?

Hắn!

Mẹ nó, hắn không có máu, viên đạn như bắn vào rễ cây già vậy!" "Mau cho nổ!

Mau cho nổ…" "Pằng!" Bàn Tử chưa nói hết câu, chỉ thấy Giang Ninh ở bên cạnh cũng nổ súng theo, đồng thời hét lên: "Mau cho nổ quan tài, không thể để nó vào trong, nó vào trong là xong hết!" Phan Tử nghe vậy liền định ném thuốc nổ qua.

Kết quả ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên một bóng người lại bị ném từ sau quan tài lên trên quan tài.

Mọi người nhìn một cái, mẹ kiếp, đây chẳng phải là Giang Toán sao?

Đối phương rõ ràng là muốn lấy Giang Toán làm lá chắn.

Giang Toán bị đặt lên trên đó, ai còn dám cho nổ?

Chương 2190

Giang Ninh thấy vậy mắng: "Ông quá đáng lắm!" Sau đó giơ súng lên định bắn, nhưng cho dù cô ta có dũng mãnh đến đâu, mất máu quá nhiều sẽ không nể mặt cô ta.

Súng lúc này căn bản không giơ lên nổi.

Ngô Bất Chính vội đỡ cô ta sang một bên khuyên: "Cô đừng quậy nữa đại tiểu thư, hắn vốn có thể không muốn giết em trai cô, cô còn quậy nữa, hắn chắc chắn sẽ giết!" "Cứu người phải dùng mưu, cô tốt nhất là yên tĩnh một chút, còn quậy nữa cho dù cứu được người về, cô cũng không còn mạng đâu!" Sắc mặt Giang Ninh trắng bệch, vừa thả lỏng một cái, gần như đến sức lực nói chuyện cũng không còn.

Ngô Bất Chính cũng không có nhiều thời gian để ý đến cô ta, đặt cô ta xuống đất, rồi đi xem tình hình phía trước.

Chỉ thấy lúc này đạn bay loạn xạ.

Anh ta vội nhìn Bàn Tử và Phan Tử, phát hiện đạn không phải do họ bắn, mà là từ phía sau mọi người.

Hơn nữa, mỗi phát gần như đều sượt qua quan tài, hoàn toàn không để ý đến Giang Toán ở trên.

Mặc dù khoảng cách còn hơi xa, không đến mức bắn chết Giang Toán, nhưng dù sao đây cũng là đạn, một khi lệch một chút là mất mạng.

Ngô Bất Chính còn định khuyên, quay đầu nhìn lại, liền phát hiện một người toàn thân rách rưới, đầu đội một chiếc mũ rách, nhưng đeo khẩu trang đang từng bước đi tới.

Trong tay anh ta cầm một khẩu súng tiểu liên rất cũ.

Nhưng có thể nhìn ra, đã được cải tạo, tốc độ bắn của đạn xa không bằng AK hiện tại, độ chính xác cũng kém hơn nhiều, vì ngay cả ống ngắm cũng không có.

Tuy nhiên, khí chất của người này lại vô cùng phi phàm.

Giống như người bước ra từ trong phim, đặc biệt là cầm súng không ngừng bắn, quả thực là ngầu hết chỗ nói.

Nếu nói điểm duy nhất không hoàn hảo, e là thiếu một cặp kính râm.

Bàn Tử cũng bị cảnh tượng này làm cho chấn động, nhìn thấy không khỏi lên tiếng: "Vãi, Schwarzenegger!" "Bậy, đây là Tê Lợi Ca đang bắt chước Schwarzenegger!" Phan Tử ở bên cạnh phản bác.

Tuy nhiên, Tê Lợi Ca ăn mặc rách rưới kia lại đột nhiên lên tiếng: "Còn không mau cứu người!" Giọng của anh ta vô cùng khàn khàn, gần như giống hệt tiếng quạt gió hỏng của người bí ẩn kia.

Nếu không phải trang phục của hai người khác biệt quá lớn, e là thật sự sẽ bị nhầm là anh em sinh đôi về giọng nói.

Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy sững sờ, nhưng sau đó vội gật đầu.

Câu nói này rõ ràng cho thấy, người này đến để giúp họ.

Tạm thời không quản chuyện khác, cứu được một người hay một người.

Hai người lập tức chạy qua kéo Giang Toán về.

Mà người áo đen kia có lẽ vì hỏa lực của đối phương quá mạnh, nhất thời lại không dám ra.

Bàn Tử và Phan Tử vốn còn định qua bắt người áo đen kia.

Tuy nhiên ai ngờ Tê Lợi Ca kia lại hét lên: "Không còn thời gian nữa, mau đi!" "Đại hiệp, tình hình gì vậy?" Bàn Tử vội hỏi.

Tuy nhiên Tê Lợi Ca kia lại căn bản không giải thích, một mực ra hiệu: "Mau đi là được rồi, không còn thời gian nữa!" "Cái gì mà không còn thời gian nữa?

Anh là họ hàng nhà Tiểu ca à, sao cũng toàn nói câu này vậy!" Bàn Tử cạn lời.

Tuy nhiên đúng lúc này, Tần Vũ cũng đột nhiên lên tiếng: "Đừng hỏi nữa, không còn thời gian nữa, đi!" Bàn Tử thật sự là cạn lời, nhưng sau đó hắn đã hiểu ra.

Chỉ thấy cỗ quan tài đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Mà ở phía trên thân cây vốn nằm trên quan tài, dây leo đã nối liền với toàn bộ rễ cây màu đỏ trên đỉnh đầu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Mấy người vừa mới chạy theo Tê Lợi Ca ra ngoài không quá mười mấy mét, chỉ nghe sau lưng "ầm" một tiếng vang lớn.

Toàn bộ nắp quan tài lại bị giật tung ra trong nháy mắt.

Mà cỗ quan tài này cũng thuận thế bị kéo dựng đứng lên.

Cỗ quan tài vốn nằm ngang, lúc này lại giống như quan tài của xác ướp Ai Cập, biến thành đứng thẳng.

Hơn nữa lúc này mọi người nhìn rất rõ.

Nắp quan tài đã không còn, nhưng thân cây trên nắp quan tài lại vẫn còn.

Hơn nữa từ đây có thể thấy, thân cây đó căn bản không đi vào trong quan tài, mà là từ trong quan tài, mọc ra nhiều dây leo hơn.

Toàn bộ dây leo đã hoàn toàn mọc liền với phần đáy của thân cây, mà phần trên của thân cây lại mọc liền với đỉnh đầu, từ đó hình thành một thể thống nhất. "Phan Tử, pháo sáng!" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên hét lên.

Phan Tử đáp một tiếng, một quả pháo sáng được bắn qua.

Theo ánh sáng chiếu rọi cỗ quan tài, mọi người liền thấy, bên trong quan tài lại có một người đang nằm.

Không đúng, chính xác mà nói đó không phải là người!

Mà là một thứ giống như người.

Nhưng khoảng cách quá xa, họ thật sự không biết đó là cái gì.

Shirley Dương nhanh tay lẹ mắt, vội lấy thiết bị trực tiếp xuống, zoom ống kính lại gần, cũng không có thời gian để xem, trực tiếp chụp một tấm ảnh.

Tuy nhiên đúng lúc này, đột nhiên người áo đen kia lại chạy ra từ sau quan tài.

Chương 2191

Đồng thời ôm lấy nắp quan tài, cả người lao vào trong quan tài, đồng thời đậy nắp quan tài lại.

Mọi người thấy cảnh này, đều ngây người.

Chỉ có Tê Lợi Ca kia hét lên: "Còn ngẩn ra đó làm gì, mau đi, nó sắp sống lại rồi!" Mọi người không hiểu, nhưng lúc này đã không còn thời gian để ý nhiều nữa.

Trong cỗ quan tài này rõ ràng là một không có minh khí, hai không có cách cứu người.

Lúc này ở lại đây còn có tác dụng gì?

Hay là chạy trước rồi nói sau.

Tuy nhiên, Tần Vũ vẫn còn nhớ kế hoạch của họ với Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng nhớ, lập tức hét lên: "Thuốc nổ, dùng toàn bộ thuốc nổ phá hủy rồi hãy đi!" Phan Tử đáp một tiếng, ném thuốc nổ, kíp nổ, nói chung là những thứ gây nổ vào trong một cái túi lớn.

Nhưng lúc này khoảng cách của họ với cỗ quan tài nói thật là hơi xa.

Cuối cùng Phan Tử chỉ có thể đưa cái túi lớn cho Doanh Thương.

Doanh Thương cũng hiểu ý, lập tức ném về phía quan tài.

Không thể không nói, trước đây thật sự không phát hiện, không ngờ trình độ ném của Doanh Thương lại cao đến vậy, ném không lệch một li, vừa vặn rơi xuống chân quan tài.

Ngay sau đó, Phan Tử giơ súng lên, nhắm vào cái túi có thể gọi là bom tự chế, "pằng" một tiếng.

Tức thì chỉ nghe sau lưng "ầm" một tiếng vang lớn.

Toàn bộ túi thuốc nổ lại nổ tung trong nháy mắt.

Mà cỗ quan tài bên cạnh, cũng gần như bị lửa lớn nuốt chửng trong tích tắc.

Thậm chí có bị nổ bay, nổ nát, hay nổ thành mảnh vụn cũng không nhìn thấy được.

Mọi người làm xong những việc này quay người định chạy.

Tuy nhiên quay đầu nhìn lại, liền thấy Tê Lợi Ca kia đã chạy ra xa, đang vẫy tay với họ.

Bàn Tử tức đến nỗi chửi ầm lên, nói lão già này sao lại chạy nhanh hơn thỏ, quan tài đã nổ rồi có cần thiết phải vậy không.

Tuy nhiên Tê Lợi Ca kia lại không biết tại sao, dường như chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, một mực ra hiệu cho mọi người mau đi, mau đi.

Mấy người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tê Lợi Ca này vừa nhìn đã biết rất rành nơi này.

Phía trước bệ đá có một lối đi, không biết dẫn đến đâu.

Cho nên mọi người cũng chỉ đành đi theo anh ta.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người vừa vào lối đi, ngọn lửa từ vụ nổ phía sau cũng gần như đã tắt.

Khói bụi tan đi, chỉ thấy vô số dây leo mọc lên như nấm sau mưa.

Thậm chí trong hố sâu đầy xương trắng xung quanh bệ đá, cũng bắt đầu có từng rễ cây màu đỏ mọc ra.

Những rễ cây đó lại không còn sợ hãi bệ đá nữa, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ.

Khi những bệ đá bị lấp đầy, đám dây leo nhanh chóng bắt đầu tụ tập về phía lối đi.

Tuy nhiên, đám dây leo đó lại nối liền với một búi lớn trông như rễ cây.

Mà búi rễ đó lại nối với những chiếc rễ màu đỏ trên đỉnh đầu.

Cứ như vậy, đám dây leo muốn tiến vào lối đi có chút khó khăn.

Vì những chiếc rễ đỏ trên đỉnh đầu có chiều dài giới hạn, căn bản không thể qua được.

Nhưng cả búi rễ lớn kia lại đều muốn đi qua.

Cuối cùng, dưới sự giằng co, chỉ nghe trên đỉnh đầu vang lên từng tiếng “rắc rắc” nứt gãy.

Những chiếc rễ đỏ trên đỉnh đầu lại bị kéo xuống từng chút một.

Dần dần để lộ ra rất nhiều dây leo và những búi rễ khác...

Lúc này, mọi người đang đi trong đường hầm nghe thấy động tĩnh phía sau thì không khỏi dừng lại.

Nơi họ đang đứng bây giờ tiến thoái lưỡng nan, một khi phía trước sụp đổ, họ sẽ bị chặn đứng hoàn toàn.

Nếu phía sau cũng sập, vậy thì thật sự trở thành rùa trong chum.

Đương nhiên, nếu may mắn bị đè chết ngay lập tức, thì cũng coi như giải thoát.

Lão già thấy mọi người dừng lại liền lên tiếng: “Đừng lo, nơi này không sập được đâu, mau đi đi!” “Thứ đó sống lại rồi, không tìm chỗ trốn đi, lát nữa tất cả chúng ta đều phải chết!” “Không phải đâu đại ca, rốt cuộc thứ đó là cái gì vậy?

Với lại ông...” Bàn Tử vội hỏi.

Thế nhưng lão già lại ném cho anh một ánh mắt lạnh như băng: “Bây giờ là lúc nói chuyện sao?” Bàn Tử ngẩn ra, vội xua tay: “Thôi được, lão gia ngài cũng đừng trừng tôi, ngài cứ dẫn đường trước đi!” Lão già lúc này mới không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được một đoạn, phía trước bắt đầu xuất hiện rất nhiều ngã rẽ.

Chương 2192

Hơn nữa, xem ra những ngã rẽ này có lẽ là do sạt lở trước đó tạo thành.

Vì vậy có rất nhiều con đường mà mắt thường có thể thấy là thông nhau.

Vốn dĩ những con đường này chỉ cần đi thẳng là được.

Ai ngờ lão già lại như đang đùa giỡn với mọi người, cứ đi vòng vo ở đây.

Đi lòng vòng đủ bảy tám vòng, Bàn Tử thật sự không chịu nổi nữa, định mở miệng chất vấn thì bị Ngô Bất Chính cản lại.

Ngô Bất Chính hạ giọng nói: “Người này tính tình cổ quái, đừng chọc vào ông ta, ông ta muốn làm gì thì cứ đi theo là được.

Thứ kia tới ông ta cũng phải chết thôi!” “Không sợ ông ta giở trò!” Bàn Tử vừa định cãi lại vài câu thì nghe thấy lão già lên tiếng: “Được rồi, nơi này vang lắm, không cần phải thì thầm bàn tán đâu, tôi nghe thấy hết!” Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Bất Chính không khỏi đỏ mặt.

Chỉ nghe lão già nói tiếp: “Thứ đó dựa vào mùi để tìm con mồi!” “Không muốn chết thì đi thêm vài vòng, có thể làm chậm tốc độ của nó lại đáng kể!” Mọi người nghe vậy mới hiểu ra.

Bàn Tử lập tức kéo Phan Tử chạy thêm hai vòng nữa.

Sau đó cả nhóm mới giảm tốc độ tiến về phía trước.

Lúc này Ngô Bất Chính mới có cơ hội tiến lên bắt chuyện với lão già: “Tiền bối, trước đó là ngài đã cứu chúng tôi phải không, thật sự vô cùng cảm tạ ngài!” Lão già nghe vậy lại nhìn Ngô Bất Chính nói: “Cậu nhóc nhà ngươi bớt lôi kéo làm thân với ta đi, ta cứu các ngươi khi nào?" Ngô Bất Chính cười nói: "Tiền bối ngài thật là quý nhân hay quên, lúc chúng tôi ở trên cầu treo sắt, tên bí ẩn kia không phải muốn cắt đứt dây xích hại chúng tôi sao!" "Là ngài đã nổ súng, viên đạn đó tôi nhận ra." Lão già nghe vậy lại cười: "Cậu nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn giết hắn thôi!" Ngô Bất Chính nghe vậy cũng không tức giận, cười nói: "Tiền bối ngài nói đùa rồi, có ơn đương nhiên phải cảm tạ.

Nhưng mà ngài và người bí ẩn kia có quen biết không?" "Với lại tôi thấy ngài có vẻ rất quen thuộc với nơi này, có phải ngài..." "Đừng hỏi, ta sẽ không nói đâu!" Lão già trực tiếp cắt ngang lời Ngô Bất Chính.

Điều này khiến cậu có chút lúng túng, không ngờ lão già này lại thẳng thắn như vậy.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không nản lòng, cười nói: "Ngài không muốn nói cũng không sao, nhưng có thể cho chúng tôi biết, khi nào thì ra ngoài được không ạ?" Lão già suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ít nhất cũng phải nửa tháng!" "Nhưng các ngươi vận khí tốt, ta đã chuẩn bị trước rất nhiều thức ăn, chỉ cần chịu được cô đơn là được!" "Nửa tháng?" Ngô Bất Chính nghe vậy liền ngây người.

"Không thể nào, đồng bạn của chúng tôi đã như vậy rồi, nửa tháng sau cô ấy chẳng phải sẽ...!" Ngô Bất Chính chỉ vào Giang Ninh đang được Doanh Thương cõng.

Hanh Đặc được Phan Tử cõng, còn Hồ Ti Lệnh thì thay phiên với Bàn Tử cõng Giang Toán.

Mặc dù trước đó vẫn là quan hệ địch thù, nhưng bây giờ từng người một đều đã ra nông nỗi này, mọi người cũng thực sự không nỡ bỏ lại.

Trong đó Giang Toán và Hanh Đặc không sao, một người bị thương không nặng, một người chỉ hôn mê, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.

Nhưng chỉ có Giang Ninh là bị thương quá nặng, căn bản không thể ở đây nửa tháng được.

Dù có Shirley Dương cứu chữa cũng không thực tế.

Trừ khi ông trời thật sự chiếu cố Giang Ninh, để cô bị thương nặng như vậy mà không bị nhiễm trùng.

Nếu không thì căn bản không có khả năng chống chọi để ra ngoài.

Lão già nghe vậy lắc đầu: "Vậy thì hết cách rồi, chuyện này không liên quan đến ta!" "Ông!" Ngô Bất Chính cũng bị một câu nói làm cho nghẹn họng.

Nhưng người ta nói cũng không sai, chuyện này quả thực không liên quan gì đến ông ta, không có lý do gì để yêu cầu ông ta phải làm thế nào.

Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Thiên Chân, hay là thôi đi, bây giờ chúng ta còn lo chưa xong cho mình, hơi đâu mà lo cho cô ta!" "Với lại con nhỏ này trước đó cứ lừa chúng ta suốt, rõ ràng nó quen biết sư phụ của Hanh Đặc mà còn giả vờ không biết!" "Loại người này có kết cục như vậy, cũng đáng đời!" Ngô Bất Chính lại xua tay: "Không thể nói như vậy được, dù sao cũng là mạng người, giúp được thì vẫn nên giúp!" "Thực sự không được thì trước tiên cầu xin ông ta cho chúng ta biết đường ra, đến lúc đó nếu không được chúng ta sẽ đi ngay trong đêm!" "Cậu điên rồi à, người ta nói nửa tháng mới ra được, chắc chắn là để trốn thứ đằng sau!" "Cậu đi ra ngoài tối nay, chẳng phải bị tóm gọn sao?" Bàn Tử vội nói.

Nhưng Ngô Bất Chính nào có lo được nhiều như vậy, nói: "Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn Giang Ninh chết trước mặt chúng ta được!" Bàn Tử hoàn toàn cạn lời: "Tôi nói này, cái tính tốt bụng của cậu bao giờ mới sửa được đây!” “Lương Quỳnh và bọn họ là cùng một phe phải không, cậu xem cô ấy có chút phản ứng nào không?” “Cứ đi theo sau như không có chuyện gì, chỉ có mình cậu ở đây lo sốt vó!” “Giang Ninh cũng không phải bạn gái cậu, cậu gấp cái gì chứ!” Ngô Bất Chính không muốn cãi nhau với Bàn Tử, nên không đáp lại.

Lúc này, mọi người bắt đầu cảm nhận được từng luồng gió mát thổi tới từ phía trước đường hầm.

Dường như là gió biển, có thể ngửi thấy mùi của biển.

Bàn Tử vui mừng vừa định nói thì nghe lão già nói: “Đừng có kích động vớ vẩn, đó không phải gió biển, là một đầm nước!” “Đến chỗ đầm nước đó, tạm thời sẽ an toàn!” Bàn Tử có chút cạn lời, lời nói kích động còn chưa kịp thốt ra đã bị chặn họng.

Nhưng nghe nói sắp đến nơi an toàn, mọi người vẫn rất vui mừng.

Ngay lập tức họ tăng tốc.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một lát sau, họ đã đi ra khỏi đường hầm.

Một không gian rộng bằng nửa sân bóng đá hiện ra trước mắt mọi người.

Nơi đây có rất nhiều dấu vết do con người khai phá.

Đặc biệt là một đầm nước lớn ở giữa, xung quanh có rất nhiều đồ trang trí được điêu khắc nhân tạo.

Tuy nhiên, nhìn nước trong đầm trong vắt, không giống như nước tù.

Xem ra bản thân đầm nước này hẳn là được hình thành tự nhiên.

Mực nước trong đầm không cao, cách nơi họ đang đứng có độ chênh lệch ít nhất cũng phải hơn ba mét.

Vì vậy, ở dưới đáy đầm nước, gần như song song với mặt nước, được xây một vòng hành lang, có thể đứng trên đó đi lại, đồng thời ngắm nhìn đầm nước.

Thiết kế quả thực rất khéo léo.

Lão già dẫn mọi người đi xuống đáy đầm, sau đó gõ ba cái vào bức tường.

Lập tức, một bức tường tự động mở ra.

Bên trong còn đang thắp một cây nến.

Có thể thấy không gian không lớn, nhưng bên trong còn có một chiếc giường.

Mà trên giường, chất đầy đủ các loại thức ăn và nước uống.

Nhìn số lượng, bọn họ ăn trong nửa tháng quả thực không có vấn đề gì.

Chương 2193

Lúc này, ý thức của Giang Ninh đã bắt đầu có chút không tỉnh táo.

Vì vậy Shirley Dương không dám chậm trễ, đặt cô lên giường, bắt đầu xử lý vết thương cho cô.

Vết thương trên cổ tay Giang Ninh đã bắt đầu đóng vảy, nhưng vẫn chưa lành hẳn, chạm vào vẫn sẽ chảy máu.

Một người mất quá nhiều máu trong thời gian ngắn rất dễ dẫn đến sốc.

Nhưng thể chất Giang Ninh không tệ, nên không xảy ra tình trạng sốc.

Dù vậy, thể chất của cô cũng vô cùng yếu ớt.

Lúc này, điều cần nhất chính là tĩnh dưỡng và bổ sung thể lực.

Đây là trong trường hợp tình hình tốt.

Nếu vết thương của cô có dấu hiệu nhiễm trùng thì sẽ càng phiền phức hơn.

Đến lúc đó có chữa được hay không cũng là vấn đề.

Lão già khóa trái cửa phòng, sau đó lấy một ít đồ ăn đưa cho mọi người.

Vốn dĩ mọi người còn đang mong chờ có thể ăn được thứ gì đó như thịt bò luộc để nhanh chóng bổ sung thể lực.

Kết quả nhìn lại, toàn bộ đều là đồ ăn lạnh.

Đồ ăn lạnh là gì, chính là những thứ không cần hâm nóng mà ăn được ngay.

Phần lớn đều là đồ ăn vặt.

Bàn Tử thấy vậy bất đắc dĩ nói: “Đại ca, ông là đàn ông mà, sao ông cũng thích ăn vặt thế!” “Có gì nấu được không, mì gói cũng được!” “Thực sự thèm một chút canh nóng quá.” Bọn họ vốn có mang theo vật tư, nhưng đi suốt một chặng đường, đến đây về cơ bản đã ăn gần hết.

Lúc này chỉ có thể cầu cứu lão già.

Lão già bực bội nói: “Ngươi tưởng đây là đi du lịch à?” “Chừng này đồ ăn, cũng là ta tốn rất nhiều thời gian tích trữ đấy!” “Hơn nữa ở đây không được nấu nướng!” “Mùi sẽ làm lộ vị trí của chúng ta!” Bàn Tử nghe đến đây cũng đành chịu, chỉ có thể gặm đồ ăn khô.

Mọi người có đồ ăn vào bụng, không khí căng thẳng cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Shirley Dương lúc này đã thay băng mới cho Giang Ninh, vết thương tạm thời không còn chảy máu.

Cô lúc này mới sang một bên tự mình lấy đồ ăn.

Ngô Bất Chính vừa ăn vừa nhìn lão già kia.

Thấy ông ta cũng đã thả lỏng, lúc này mới mở miệng hỏi: “Tiền bối, vẫn chưa biết xưng hô với ngài thế nào ạ?” “Tôi tên Ngô Bất Chính, đây đều là...” Ngô Bất Chính vừa định tự giới thiệu để lôi kéo làm thân, hòng moi chút thông tin từ miệng lão già này.

Không ngờ lão già đã lên tiếng cắt ngang: “Ta biết các ngươi là ai, không cần giới thiệu!

Ăn đi!” Ngô Bất Chính bị chặn họng đến không nói nên lời.

Bàn Tử thấy vậy liền không vui.

Vốn dĩ ăn đồ ăn vặt đã rất khó chịu, lão già này xem ra cũng không định tiết lộ nửa điểm thông tin.

Chẳng lẽ thật sự ở đây nửa tháng?

Vậy chẳng phải mốc meo hết sao.

Nghĩ vậy, Bàn Tử lên tiếng: “Lão già, nể tình ông đã cứu chúng tôi, Bàn gia tôi không muốn dùng vũ lực!” “Nhưng bây giờ chúng ta cũng coi như châu chấu trên cùng một sợi dây!” “Ông ít nhất cũng phải cho chúng tôi biết đây là chuyện gì chứ?” “Bây giờ ông không nói gì cả, thế này là sao?” “Đúng vậy lão gia tử, tình hình của chúng tôi ngài đã biết rồi, tiểu thư Giang tổng phải có người đi cứu chứ!” Ngô Bất Chính cũng vội lên tiếng.

Lão gia tử dường như có chút xúc động, dừng lại một chút rồi nói: “Sống chết của cô ta không liên quan đến ta, nhưng các ngươi nói cũng có lý, nhiều người ở đây như vậy cũng không phải là chuyện hay!” “Chỗ ta không có bô, một người còn được, nhiều người thế này không đến ba ngày là bốc mùi không chịu nổi!” “Với lại các ngươi muốn đi, ta không có ý kiến!” “Ngược lại còn giúp ta giải vây!” “Đương nhiên là nếu các ngươi không sợ chết!” Nói rồi lão gia tử lấy một cành cây, vẽ một vòng tròn trên đất rồi nói: “Đây là vị trí hiện tại của chúng ta!” “Tiếp tục đi thẳng hai mươi phút!

Có một lối vào không dễ thấy, sau khi vào cứ đi thẳng xuống dưới, một đường đi đến cùng là có thể thấy lối ra!” “Muốn đi thì các ngươi tranh thủ thời gian, nhiều nhất là nửa giờ nữa, thứ kia sẽ đến đây!” Nói xong, lão gia tử không nói thêm gì nữa.

Điều này khiến mọi người đều rất cạn lời.

Ngô Bất Chính cũng không nói nhảm, đứng dậy đi thu dọn đồ đạc.

Nhưng Bàn Tử lại rất thông minh, vội cản cậu lại: “Tôi nói này, có phải cậu thích Giang Ninh không!” “Mẹ nó đến lúc nào rồi, cậu còn nói chuyện này?" Ngô Bất Chính rất cạn lời.

Bàn Tử nói: "Vậy cậu gấp cái gì, cô ta không phải còn có em trai sao?" "Giang Toán chỉ bị thương ngoài da, có thể là mệt quá nên ngủ thiếp đi!" "Một chậu nước lạnh tuyệt đối sẽ tỉnh, cậu đi còn không bằng để nó đi!" Ngô Bất Chính nghe vậy biết Bàn Tử đang có ý đồ gì.

Cậu nói: "Hai chị em họ đều đã như vậy rồi, cậu còn muốn để họ đi làm vật thí mạng sao?" "Bàn Tử, chẳng lẽ cậu thật sự định ở đây nửa tháng à?" Bàn Tử nói: "Làm vậy tuy có chút không tử tế, nhưng nói cho cùng họ và chúng ta không cùng một phe!" "Với lại thứ kia là gì cũng không biết, chúng ta tùy tiện đi ra ngoài lỡ bị đuổi kịp thì sao?" "Tiểu ca, cậu cho ý kiến đi!" Bàn Tử nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nghe vậy lắc đầu: "Không đi được, bệnh của cậu ấy chưa khỏi!" Tần Vũ chỉ vào Ngô Bất Chính nói.

Ngô Bất Chính lập tức bất lực.

Lúc này Phan Tử cũng đến khuyên: "Tiểu Tam gia, cậu đừng cố nữa, tình hình của Giang Ninh hiện tại vẫn ổn định!" "Biết đâu vốn dĩ không sao, cậu hành hạ một hồi lại làm cô ta chết!" "Tiểu ca nói đúng, Bàn Tử nói cũng đúng, chúng ta bây giờ thật sự không thể chạy lung tung!" "Ít nhất cũng phải biết thứ bên ngoài là gì!" "Nếu không ngay cả cách đối phó cũng không biết!" Ngô Bất Chính biết không nói lại được mọi người.

Nhưng chuyện cậu đã quyết, lập tức phải đi làm!

Tần Vũ thấy vậy đứng dậy nói: "Cậu muốn đưa cô ta về tôi không cản!" "Nhưng cậu không thể không nghĩ cho bản thân, cho tôi mười phút!" "Tôi đi tìm cách chữa bệnh cho cậu, mười phút sau tôi không về, cậu tùy ý!" Nói rồi Tần Vũ định đi ra ngoài.

Ngô Bất Chính thấy vậy lập tức lo lắng, vội kéo anh lại: "Cậu bây giờ đi ra ngoài không phải là tìm chết sao?” Tần Vũ lại hỏi ngược lại: “Cậu đưa cô ta ra ngoài, không phải cũng vậy sao?” “Tôi...” Ngô Bất Chính bị chặn họng đến không nói nên lời.

Nhưng ngay sau đó cậu vội buông tay ra: “Tiểu ca, sao người cậu nóng thế này!” Tần Vũ lắc đầu tỏ vẻ mình không có cảm giác gì.

Bàn Tử thấy vậy tiến lên sờ thử, cũng kinh ngạc kêu lên: “Vãi, cậu sốt rồi à?” Nói rồi vội cởi áo khoác của Tần Vũ ra.

Lập tức liền thấy hình xăm Kỳ Lân màu đỏ như máu trên lưng anh hiện ra.

Chương 2194

Nhưng Tần Vũ thật sự không có cảm giác gì.

Mọi người đang cảm thấy kỳ lạ, đột nhiên lão gia tử ở một bên lại lên tiếng: “Ngươi thuộc phe nào?” Lão gia tử như nổi điên, chĩa súng vào Tần Vũ, mắt trợn tròn, như muốn giết người.

Mọi người vội che chắn trước mặt Tần Vũ.

Lão gia tử lại như bị ma nhập, cứ một mực hỏi: “Ngươi thuộc phe nào?

Nói mau!” “Không nói, ta giết hết các ngươi!” “Lão gia tử ông đừng kích động, phe nào là phe nào?

Chúng tôi không phải phe cánh gà!” Bàn Tử trong lúc vội vàng, cũng không biết mình đang nói gì.

Ngược lại là Tần Vũ, đẩy mọi người ra nhìn lão gia tử với ánh mắt lạnh như băng.

Sau đó lại nói một câu: “Ngươi thuộc phe nào?” Tần Vũ cũng không biết “phe nào” này là ý gì.

Nhưng anh biết, lúc này không được hoảng, phải bình tĩnh!

Thử thăm dò đối phương, biết đâu có hiệu quả.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lão gia tử nghe vậy lập tức càng kích động hơn, giận dữ nói: “Ta chính là phe của ta!” “Ta lại không biết trong các ngươi còn có người có hình xăm Kỳ Lân!” “Ngươi rốt cuộc thuộc phe nào, nói mau!” Thấy tình hình ngày càng khó kiểm soát, Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền nói một câu: “Ta là Trương Thiên...” “Đừng nói nữa!

Đừng nói nữa...” Tình hình lại lần nữa thay đổi.

Tần Vũ còn chưa nói xong, lão gia tử đã không chịu nổi nữa, trực tiếp “phịch” một tiếng ngã ngồi xuống đất, cả người khóc như một đứa trẻ.

Vì sao Tần Vũ lại nói hai chữ “Trương Thiên”?

Thực ra cũng là vì anh thật sự không biết trả lời thế nào.

Trong ký ức của anh về vấn đề phe phái, chỉ có lúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người ẩn náu dưới lòng đất của Tân Nguyệt Phạn Điếm từng hỏi anh một câu: “Ngươi thuộc phe nào!” Lúc đó anh nhớ đối phương có nói gì đó về Trương Thiên.

Sau này trên tài liệu đối phương đưa cho họ, cũng có đề cập đến hai anh em Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt, dường như là hai phe phái khác nhau.

Hơn nữa hai cái tên này để lại ấn tượng rất sâu sắc cho họ, vì hai anh em họ Trương từng đến ngôi mộ cổ này năm đó cũng mang họ Trương.

Và từ nhiều dấu hiệu cho thấy, hai anh em nhà họ Trương đến đây năm đó, chắc chắn là Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt.

Vì vậy Tần Vũ trong lúc cấp bách cũng chuẩn bị tùy tiện chọn một cái nói thử xem kết quả thế nào.

Không ngờ phản ứng của lão gia tử lại lớn như vậy!

Một lát sau, cảm xúc của lão gia tử mới dần ổn định lại.

Ông ngồi trên đất, không biết từ đâu lôi ra một bao thuốc lá.

Bàn Tử nhìn thấy mà mắt sáng rực.

Anh cũng có, nhưng xem ra không ngon bằng của lão gia tử.

Anh nhìn chằm chằm, thấy lão gia tử lấy một điếu, ném bao thuốc cho anh, lúc này mới kích động vội lấy một điếu tự mình hút.

Cũng không quên chia cho mọi người.

Lão gia tử cũng không để ý, nhìn Tần Vũ nói: “Cậu tên Tần Vũ, tên thật là gì?” Tần Vũ ngẩn ra, thầm nghĩ lão gia tử này tám phần là hiểu lầm rồi, tưởng mình là người nhà họ Trương.

“Cứ gọi là Tần Vũ, tôi không phải người nhà họ Trương!” Tần Vũ thản nhiên nói.

Lão gia tử nghe vậy lại cười lắc đầu: “Không thể nào, không phải người nhà họ Trương, không thể có hình xăm Kỳ Lân được!” “Cậu không muốn nói thì thôi, dù sao bây giờ nhà họ Trương cũng gần như bị diệt rồi!” “Gặp được cậu, ta chết cũng mãn nguyện rồi!” Nói rồi lão gia tử lại rít một hơi, hỏi: “Các ngươi không phải muốn biết trong ngôi mộ cổ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?” “Nhân lúc còn thời gian, ta sẽ kể hết cho các ngươi!” “Cũng để cho đoạn lịch sử bị chôn vùi mấy trăm năm này, có thể thấy lại ánh mặt trời!” Nói rồi lão gia tử từ dưới gầm giường lôi ra một cuốn sổ tay rất cũ nát.

Cuốn sổ tay này rất dày, vừa nhìn đã biết là do nhiều cuốn gộp lại.

Lão gia tử đưa cuốn sổ tay cho Tần Vũ nói: “Thực ra trên này đều có ghi lại cả, ta cũng không muốn đoạn lịch sử này bị chôn vùi hoàn toàn!” “Các ngươi có thể vừa xem vừa nghe, để khỏi nghĩ ta đang lừa các ngươi!” Nói xong, lão gia tử cầm lấy bao thuốc còn lại mà Bàn Tử chia, lại châm một điếu, vừa hút vừa bắt đầu kể.

Mà nội dung ông kể, lại khiến mọi người kinh hãi vô cùng.

Phần mở đầu của nội dung, là hồi ức của một người.

“Tôi!

Đã trở về được một năm rồi!" "Mọi thứ dường như đã thay đổi, mọi thứ lại dường như không thay đổi!" Vì cách viết ở ngôi thứ nhất, nên mọi người đến giờ vẫn không biết tên của lão gia tử.

"Tôi vẫn còn nhớ mang máng, chuyện năm đó!" "Tôi muốn ghi lại nó, để cho câu chuyện hoang đường kéo dài mấy trăm năm này, được hậu thế biết đến!" "Để an ủi tiên linh!" Chuyện phải kể từ rất lâu trước đây.

Lúc đó, nhà họ Trương chỉ là một gia tộc rất nhỏ, tổ tiên nhiều đời làm nghề thợ mộc.

Trong thời chiến loạn cũng coi như có một nghề để sống.

Nhưng sau này nhà họ Trương sinh ra một người con cháu, thiên phú cực cao.

Tuổi còn trẻ đã có một thân bản lĩnh thợ mộc đỉnh cao, cũng là một thanh niên nổi tiếng trong trấn.

Người muốn làm mai mối cũng không ít.

Nhưng chàng trai trẻ có vẻ tự cao, người thường căn bản không lọt vào mắt.

Hơn nữa từ nhỏ đã muốn đến nơi lớn để phát dương quang đại tay nghề mộc của mình.

Một ngày nọ, trong trấn có một đạo nhân đến, tự xưng là thuật sĩ dưới trướng Tiên Vương điện hạ, chuyên phụ trách xây dựng lăng mộ cho Tiên Vương.

Chương 2195

Nghe nói trong trấn này có một thợ mộc trẻ tay nghề không tệ, đặc biệt đến xem thử, hy vọng có thể làm ra một vài linh bài để xem hiệu quả.

Nếu được, sẽ chuẩn bị đưa đi làm việc cho Tiên Vương.

Đương nhiên, nói thì hay vậy, thực ra là đi làm quan tài cho Tiên Vương.

Chàng trai nghe nói là làm đồ cho Tiên Vương, lập tức hứng thú.

Có thể nói là dốc hết tâm huyết, làm ra mấy bộ linh bài, khiến đối phương rất hài lòng.

Nhưng cha mẹ chàng trai biết, đi làm quan tài cho hoàng đế, còn có đường sống sao?

Khi hoàng đế băng hà nhập táng, cũng là ngày những người xây dựng hoàng lăng này mất mạng!

Vận khí tốt, để lại một con đường ngầm để rời đi, vận khí không tốt thì phải chôn cùng hoàng đế.

Cha mẹ hết lời khuyên can, nhưng chàng trai lại một lòng muốn đi ra ngoài.

Cuối cùng vẫn không nghe lời cha mẹ, đi theo thuật sĩ kia rời đi.

Chưa đến nửa tháng, cha mẹ anh sinh một trận bệnh nặng, cả hai cùng qua đời.

“Chuyện này sau này tôi đã suy nghĩ kỹ.” “Chàng trai đó hẳn là bị lừa rồi!” “Đương nhiên, xuất phát điểm của anh ta chắc chắn là tốt!” Đến đây lão gia tử nói ra phân tích của mình.

Bởi vì trước hết, đối phương là người của Tiên Vương, ngươi dám chống lại Tiên Vương chính là kháng chỉ, là tội chết!

Vì vậy chàng trai cũng đã cân nhắc đến điểm này, biết mình không đi không được.

Thứ hai, cái chết của cha mẹ chàng trai, e rằng anh ta căn bản không biết sự thật.

Điều này sẽ được giải thích sau.

Mà cái chết của cha mẹ anh ta, e rằng cũng không phải là mắc bệnh nặng gì, mà là bị đạo nhân kia phái người giết.

Vì sao lại nói như vậy, e rằng là để chàng trai hoàn toàn quên đi gia đình mình.

Dù sao sau khi Tiên Vương nhập táng, những người xây dựng hoàng lăng đều phải chôn cùng, nên giết cũng đã giết rồi.

Chàng trai theo đạo sĩ rời đi, quả nhiên đi xây dựng hoàng lăng cho Tiên Vương.

Đạo sĩ kia chỉ là một tên tiểu đầu mục đi khắp nơi tìm người, đến nơi chàng trai không còn thuộc quyền quản lý của ông ta nữa, mà cứ làm công việc đào đất ở tuyến đầu.

Nhưng chàng trai có một tay nghề tốt, rất nhanh đã được người cấp trên để ý, đề bạt anh đi làm một thợ mộc sửa chữa công cụ.

Lúc rảnh rỗi, phụ trách sửa chữa các dụng cụ bằng gỗ trên công trường, thỉnh thoảng cũng sửa vài món đồ chơi nhỏ cho người phụ trách công trình.

Qua lại một thời gian liền quen thân với người phụ trách công trình.

Ngày nọ, tiên nhân phụ trách tế thiên đại đỉnh trong mộ cổ đến kiểm tra hiện trường, vừa hay gặp phải giá gỗ vận chuyển đại đỉnh bị gãy.

Thế là người phụ trách liền gọi chàng trai đến.

Chàng trai dựa vào tay nghề của mình, sửa xong giá gỗ, để đại đỉnh an toàn vào vị trí.

Điều này đã thu hút sự chú ý của vị tiên nhân kia.

Vị tiên nhân này mới thực sự là cao nhân luyện đan dưới trướng Tiên Vương, được Tiên Vương vô cùng tin tưởng.

Người này đã ngoài năm mươi, một thân bản lĩnh không có nơi truyền thụ, thấy chàng trai mày thanh mắt tú, hai mắt có thần, liền gọi anh đến gần, hỏi một câu hỏi.

Ông ta nói: “Cậu nhóc có biết ta làm gì không?” Chàng trai lắc đầu.

Lão giả nói: “Ta là tiên nhân luyện đan dưới trướng Tiên Vương, người đời gọi là Đan tiên nhân!” “Ta hỏi ngươi một câu, nếu ngươi trả lời được, ta sẽ đưa ngươi đi, truyền cho ngươi thuật luyện đan!” “Thế nào?” Chàng trai gật đầu, cũng không biết luyện đan là gì, dù sao có thể theo nhân vật lớn là được!

Lão giả liền hỏi anh: “Lão phu luyện chế chính là bất tử đan dược, ta hỏi ngươi, ngươi có từng thấy người trường sinh bất lão chưa?” Câu hỏi này rõ ràng là một câu hỏi ngớ ngẩn.

Chàng trai cũng biết.

Ông là người luyện đan, ông hỏi tôi đã thấy chưa, tôi làm sao mà thấy được.

Nhưng câu hỏi này không thể nói thẳng.

Trả lời tốt thì thăng quan tiến chức, trả lời không tốt thì đầu rơi xuống đất.

Chàng trai suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tự nhiên là chưa thấy, nhưng có nghe nói qua!” Lão giả nghe vậy liền hứng thú, hỏi: “Nghe nói qua thế nào?

Đối phương là ai vậy?” Chàng trai cười, nói: “Ngày nào cũng nghe người ta nói, mọi người đều nói, chính là Tiên Vương của chúng ta ạ!” “Không phải có câu nói đó sao, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, đã bao nhiêu vạn tuế rồi, chẳng phải chính là trường sinh sao!” Lão giả ha ha cười lớn, vỗ tay nói: “Tốt lắm chàng trai, chính là ngươi rồi!” Từ đó về sau, chàng trai này theo lão giả học đạo luyện đan.

Mà chàng trai này chính là sau này, người phụ trách luyện đan cho hoàng đế trên đảo Phục Long, Trương tiên nhân!

Trương tiên nhân cũng chính là trong thời gian theo lão giả học luyện đan, đã quen biết với Chiến Thần tướng quân.

Lúc này Chiến Thần tướng quân cũng chỉ trạc tuổi chàng trai, cũng là một thiếu niên anh hùng mang trong mình hoài bão thiên hạ.

Hai người hợp ý nhau, một văn một võ, vô cùng tâm đầu ý hợp, từ đó kết thành tình bạn sâu sắc.

Trương tiên nhân vì phải theo sư phụ học luyện đan, nên quanh năm không ở trong cung, mà theo sư phụ vân du bốn phương.

Trong thời gian đó, kiến thức rộng mở, cũng dần dần hiểu ra, cái gọi là luyện đan vốn dĩ là chuyện hoang đường.

Tất cả chỉ dựa vào một chữ chân lý, đó chính là: Tin!

Chương 2196

Tin thì có, không tin thì không.

Mà câu duy nhất sư phụ truyền lại cho ông chính là: “Người trong thiên hạ có thể không tin, nhưng duy nhất một người phải tin, đó chính là thánh thượng!” “Thánh thượng tin, ngươi và ta đều là bề tôi dưới một người trên vạn người, hưởng không hết vinh hoa phú quý!” “Thánh thượng không tin, ngươi và ta đầu rơi xuống đất, đời sau mang tiếng xấu!” Trương tiên nhân sau khi biết thuật luyện đan hóa ra là lừa người, cũng muốn thoát thân.

Nhưng lúc này đã cưỡi trên lưng cọp khó xuống.

Thánh thượng tin tưởng không nghi ngờ, ông lại không thể tự tìm đường chết.

Thế là chỉ có thể bắt đầu kế hoạch thoát thân của mình.

Thời đó, cũng giống như chế độ cửu phẩm trung chính sau này.

Cửu phẩm trung chính là gì, chính là quan vị thế tập.

Ông không làm, con trai ông cũng phải làm.

Vì vậy để cho hậu đại có thể không làm cái nghề lừa đảo, thậm chí có thể nói là mưu tài hại mệnh này, ông phải nghĩ cách.

Thế là sau khi sư phụ ông qua đời, ông tiếp quản việc luyện đan.

Chức vị lúc này khá cao, liền nhân cơ hội ra ngoài tìm dược dẫn, kết giao với một tiểu thư nhà giàu.

Ông tự xưng là Nhân Văn tướng quân, là huynh đệ của Chiến Thần tướng quân, dùng thân phận này để qua lại với đối phương.

Cuối cùng cưới được vị tiểu thư nhà giàu này.

Cứ như vậy qua ba năm, tiểu thư nhà giàu sinh cho ông một người con trai.

Mà lúc này thân thể thánh thượng ngày một yếu đi, ông biết thời gian của mình sắp hết.

Thế là ông nói dối là phải đi đánh trận, từ biệt ái nhân, để lại cho đối phương một gia sản lớn, chuẩn bị cả đời này không qua lại nữa.

Đối ngoại thì nói dối mình không cưới vợ sinh con, để cho hậu nhân tránh được vận mệnh tương tự.

Kế hoạch của ông rất thành công.

Thánh thượng đến chết cũng không biết.

Sau này thiếu chủ kế vị, tự nhiên là mọi thứ thay đổi.

Nhưng việc luyện đan vẫn phải tiếp tục.

Thế là ông liền tìm một lý do, nói hải ngoại có tiên đảo, có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão.

Thế là dẫn theo một đám người luyện đan trốn đến đảo.

Hòn đảo đó chính là đảo Phục Long.

Bọn họ luyện chế đan dược trên đảo.

Để xây dựng nơi luyện đan, họ đã đào khoét thân núi.

Nhưng điều khiến họ kỳ lạ là, bên trong thân núi lại có một cái hố sâu.

Nói đến đây, lão gia tử chỉ ra ngoài, nói: “Cái hố sâu đó, chính là cái đầm nước này, trước đây không có nước, sau này mới có nước!” Trương tiên nhân phát hiện ra cái hố sâu, hơn nữa lấp thế nào cũng không đầy!

Thế là liền cho người đặt nơi luyện đan ở đây.

Bình thường luyện đan, ném một số phế phẩm, hoặc những thứ vô dụng xuống, coi như là một cái hố rác.

Ban đầu còn tốt, nhưng theo thời gian trôi đi, mấy chục năm sau, ông đột nhiên phát hiện, trong cái hố sâu đó lại mọc ra một cái cây giống như cây liễu.

Hơn nữa cái cây này đã mọc ra khỏi hố sâu, cũng không biết bên dưới sâu bao nhiêu.

Và cái cây này lại còn biết động.

Mọi người tưởng đây là yêu cây, định đốt đi.

Nhưng Trương tiên nhân cảm thấy kỳ lạ, cái cây này cũng không trộm cắp, cũng không tấn công họ, chỉ là mỗi ngày khi mở lò luyện đan, theo hơi nóng mà múa may qua lại, dường như rất thích mùi đan dược.

Thế là ông liền bảo người ta đừng làm hại nó, mọi người chung sống hòa bình.

Cứ như vậy, họ lại sống thêm mấy năm nữa.

Cái cây đó đã mọc um tùm cành lá.

Trong những dây leo màu xanh lục, còn có những rễ cây màu đỏ rất đẹp.

Mọi người cũng đã quen với nó, không để ý nữa.

Tuy nhiên, mọi biến cố, đều bắt đầu từ chuyến viếng thăm của Chiến Thần tướng quân.

Lúc này Chiến Thần tướng quân đã là Hộ quốc đại tướng quân, danh tiếng lẫy lừng.

Tuy nhiên, thánh thượng lúc này hôn quân vô đạo, nghe lời tiểu nhân xàm tấu, vu oan cho Chiến Thần tướng quân thông địch phản quốc, thế là bề ngoài cử ông đi đánh trận, thực chất là ngầm hãm hại, gần như toàn quân bị tiêu diệt.

Mấy thuộc hạ trung thành liều mạng cứu ông ra.

Nhưng lúc này ông đã không còn nơi nào để đi, lại thêm thương bệnh dày vò.

Nhìn thấy đan dược thuộc hạ mang đến, ông nhớ đến Trương tiên nhân, nghĩ rằng cha mẹ đã bị giết trong cung, cả đời này của mình cũng chỉ còn lại một người cố nhân này, liền muốn đi gặp mặt một lần trước khi chết.

Chương 2197

Thuộc hạ không quản ngàn dặm đưa ông đi tìm Trương tiên nhân.

Tuy nhiên, ngay khi vừa đặt chân lên đảo Phục Long, Chiến Thần tướng quân đã trút hơi thở cuối cùng.

Trương tiên nhân cũng cảm động vì chuyện của ông.

Cộng thêm lúc đó thánh thượng vô năng, liền nảy sinh ý định quy ẩn.

Thế là ông lấy tiền vốn luyện đan ra chia cho mọi người, nói: “Kết cục của Chiến Thần huynh hôm nay, chính là kết quả của chúng ta ngày mai!” “Mọi người chẳng qua cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, cái gì mà luyện đan, hoàn toàn là chuyện nhảm nhí!” “Hôm nay mọi người giúp ta chôn cất Chiến Thần huynh, chúng ta mỗi người lấy tiền tài về quê sống qua ngày đi!” Thế là mọi người đồng tâm hiệp lực, chôn cất Chiến Thần tướng quân vào đảo Phục Long này.

Tuy nhiên, ngay khi chuẩn bị an táng Chiến Thần tướng quân, cái cây lớn kia lại liên tiếp giết chết mấy chiến sĩ.

Trương tiên nhân lúc này mới phát hiện, cái cây đó thực ra là một cây ăn thịt người.

Nó trước đây là do quen mùi đan dược, không phải không giết người, mà là coi họ như đan dược.

Vì mọi người quanh năm luyện đan, mùi đan dược trên người quá nồng, nên cây ăn thịt người coi họ như đan dược, mới không giết.

Nhưng người ngoài một khi đến gần, chắc chắn sẽ chết.

Trương tiên nhân đau buồn tột độ, nghĩ ra một kế hay.

Ông dùng gỗ dùng để luyện đan đóng một bộ quan tài cho thi hài của Chiến Thần tướng quân, chôn ông dưới gốc cây đó.

Trên đỉnh cái cây này, có một ống khói dùng để luyện đan, thông thẳng lên đỉnh núi.

Thế là khi rời đi, Trương tiên nhân dẫn người chôn lấp phòng luyện đan lại.

Từ đó về sau, cây ăn thịt người không còn đan dược cung cấp, liền bắt đầu điên cuồng sinh trưởng lên trên, cuối cùng xuyên qua ống khói, chiếm lĩnh toàn bộ đảo Phục Long.

Mà đây chính là kế hoạch của Trương tiên nhân.

Cứ như vậy, bất kể là trộm mộ hay người của thánh thượng, căn bản không ai có thể đến gần hòn đảo.

Nơi này cũng trở thành một vùng cấm của con người.

Các ngươi tưởng chuyện đến đây là kết thúc rồi sao?

Thực ra không phải, chuyện mới chỉ bắt đầu.

Trương tiên nhân mang theo số tiền tài mình được chia, một đường trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, mới biết, phu nhân của mình vì biến cố, bị tịch biên gia sản, ẩn danh mai tích sống rất khổ cực.

Ông nhờ quan hệ mới tìm được vợ con mình.

Lúc này con trai đã ngoài hai mươi tuổi.

Hai người đã gần hai mươi năm không gặp mặt.

Nhìn thấy cuộc sống của vợ con, lòng đau như cắt, liền lấy số tiền tài mình mang về ra.

Cuộc sống của gia đình lúc này mới có chút cải thiện.

Nhưng đây cũng chỉ là mới bắt đầu.

Thời đó thánh thượng hôn quân vô đạo, ngày tháng tốt đẹp chưa qua được mười năm, số tiền tài Trương tiên nhân mang về đã tiêu hết.

Ông muốn làm lại nghề thợ mộc của mình, liền đi tìm lại một số bản vẽ mộc năm xưa để lại.

Những thứ này ông vẫn luôn mang theo.

Nhưng ai ngờ bản vẽ mộc không tìm thấy, ngược lại lại tìm thấy bản thiết kế xây dựng hoàng lăng cho Tiên Vương năm xưa.

Thứ này ông cũng không biết là mình có được từ khi nào.

Thế là nảy sinh ý đồ xấu, bắt đầu để ý đến hoàng lăng.

“Ngươi để lão phu nửa đời hư phí, không thể đoàn tụ với vợ con!” “Bây giờ ngay cả cơm cũng không có mà ăn!” Quan trọng nhất là, năm đó ông theo sư phụ đi khắp nơi, có về nhà, cha mẹ đã sớm không còn, nhà cửa cũng sập rồi.

Lúc này nghĩ lại, quả thực không xứng làm con, làm chồng.

Nghĩ đến vô số bảo vật chôn cùng Tiên Vương, lập tức nảy sinh tà niệm, chuẩn bị đi trộm hoàng lăng này.

Ông từng làm việc ở đó, biết hoàng lăng ở đâu, cũng biết vị trí đại khái của bảo tàng.

Thế là bắt đầu mưu tính.

Mà nhà họ Trương bắt đầu trộm mộ, cũng chính là từ lúc ông về già.

Nói về chuyện bắt đầu đạo mộ, không thể không nhắc đến sự chỉ huy của Trương Tiên Nhân.

Theo lời ông lão, vị Trương Tiên Nhân này tư chất hơn người, cực kỳ thông minh.

Nếu không cũng chẳng thể nào nửa đường xuất gia mà lại được sư phụ hết mực yêu quý.

Một thân thuật luyện đan cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Tuy luyện đan không thể thực sự trường sinh, nhưng việc ứng dụng thuật luyện đan của ông lại vô cùng rộng rãi.

Cũng trong lúc luyện đan, ông đã thấu tỏ được nhiều đạo lý khắc chế côn trùng, chim thú.

Chương 2198

Điều này đã giúp cho ông và cả hậu duệ của mình tránh được hiểm nguy từ chim thú trong quá trình đạo mộ.

Ông đã luyện ra một loại đan dược, mang theo bên người có thể xua đuổi côn trùng khi vào mộ cổ.

Về sau, loại đan dược này cũng thường được giới Mô Kim sử dụng.

Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, loại đan dược dùng để khai quan, cũng là một trong số đó.

Trở lại chuyện chính, Trương Tiên Nhân vì muốn trộm lăng mộ của Tiên Vương nọ, bèn xăm lộ tuyến lên người con trai mình.

Hai cha con cùng nhau lên đường.

Có lẽ Trương Tiên Nhân số mệnh đã định sẵn cả đời phú quý.

Trong thời loạn lạc, hai cha con họ quả thực không bị ai chú ý.

Hai người đến gần hoàng lăng.

Vì chiến loạn, quân đội đồn trú ở đây đã sớm rời đi.

Thế là hai người từ mật đạo do các công tượng năm xưa xây dựng tiến vào hoàng lăng, đi thẳng đến nơi có đồ bồi táng.

Suốt đường đi có thể nói là nơm nớp lo sợ, nhưng may mắn là đã thành công thoát ra.

Từ đó, nhà họ Trương bắt đầu giàu có.

Ông dùng đồ trộm được để trả nợ, không chỉ sửa sang lại nhà cửa mà còn bỏ tiền chiêu mộ một đội ngũ.

Dĩ nhiên, ông không ra ngoài đánh trận, chủ yếu là để tự vệ.

Nghe nói rất nhiều thuộc hạ của vị Chiến Thần tướng quân kia đã đến đầu quân cho ông.

Nhờ vậy mà nhà họ Trương mới có thể tồn tại trong thời buổi loạn lạc này.

Trương Tiên Nhân và con trai dựa vào hoàng lăng của Tiên Vương mà sống sung túc cả đời, cho đến khi Trương Tiên Nhân qua đời ở tuổi bảy mươi lăm.

Sau khi con trai ông lên nắm quyền, chiến loạn mới dần dần lắng xuống.

Nhưng con trai ông chẳng biết làm gì, thế là đành phải tiếp tục nghề đạo mộ.

Vốn dĩ con trai ông có thể không cần bước vào nghề này.

Nhưng ở thời đó, cái nghề kiếm cơm không thể bỏ được.

Cho nên con trai ông cũng rảnh rỗi thì theo học.

Cứ như vậy, nhà họ Trương dần dần giàu lên, trở thành đại gia tộc ở địa phương.

Trước khi lâm chung, Trương Tiên Nhân đã để lại tọa độ của Phục Long Đảo, hy vọng hậu nhân khi rảnh rỗi có thể thay mình đến thắp cho huynh đệ Chiến Thần một nén nhang, tế điện một phen.

Ngoài ra, ông còn để lại một phương thuốc, luyện thành đan dược uống vào có thể tránh được sự tấn công của cây ăn thịt người.

Tuy nhiên, giao thông thời đó không tiện lợi như bây giờ.

Một chuyến đi về ít thì vài tháng, nhiều thì cả năm.

Cho nên cũng chẳng ai muốn đi.

Dần dần, chuyện này cũng bị lãng quên.

Ngay cả phương thuốc luyện đan tránh cây ăn thịt người cũng mất.

Về sau, càng không ai biết tại sao lại phải ghi chép về Phục Long Đảo.

Cuối cùng, đến cả tọa độ của Phục Long Đảo cũng không còn.

Mọi người chỉ biết rằng tổ tiên của mình dường như đã phất lên ở một nơi gọi là Phục Long Đảo.

Chuyện càng ngày càng trở nên hoang đường.

Nhà họ Trương dần dần khuếch trương thế lực, đạo mộ cũng giàu đến nứt đố đổ vách.

Cho nên ở các thời đại, họ đều là đại gia tộc có tiếng.

Họ âm thầm đạo mộ, đồng thời người trong tộc cũng thâm nhập vào các ngành nghề khác để che đậy cho việc đạo mộ của gia tộc.

Cho đến sau này, không biết vì sao nhà họ Trương đột nhiên trở nên vô cùng bí ẩn, phảng phất như biến mất khỏi thế gian chỉ sau một đêm.

Có người nói họ đào mồ cuốc mả quá nhiều nên gặp báo ứng.

Cũng có người nói họ đào được bảo bối tuyệt thế, đều đi làm thần tiên cả rồi.

Không ai biết sự thật ra sao.

Tóm lại là sau đó không còn ai thấy người nhà họ Trương xuất hiện nữa.

Mãi về sau, khi người nhà họ Trương xuất hiện trở lại, thì đã suy tàn đến mức gần như không còn ai.

Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt là một đôi anh em song sinh, sinh ra vào thời kỳ suy tàn nhất của nhà họ Trương.

Hai người vừa mới chào đời, mẹ đã qua đời.

Chương 2199

Cha một mình gà trống nuôi con, truyền thụ cho cả hai một thân bản lĩnh đạo mộ.

Sau này cũng vì thường xuyên xuống mộ mà nhiễm phải âm khí rồi qua đời.

Trước khi đi, ông nói với hai anh em rằng: "Tổ tiên nhà họ Trương chúng ta đạo mộ quá nhiều, gia môn đã định sẵn phải trải qua thăng trầm, hai con mệnh không tốt, sinh ra vào thời kỳ suy tàn nhất này!" "Nhà mẹ các con là địa chủ, cuộc sống sẽ tốt hơn một chút!" "Cha chết rồi, các con chôn cất cha xong thì đến vùng duyên hải phía đông nam nương tựa ông ngoại đi!" "Đạo mộ là một nghề, nếu thực sự không sống nổi thì có thể dùng!" "Nếu có nghề sinh nhai khác, thì đừng làm cái nghề này nữa!" Nói xong, người cha liền ra đi.

Hai anh em bơ vơ không nơi nương tựa, chỉ có thể cùng nhau đến phương nam tìm ông ngoại.

Mà nơi ông ngoại họ ở chính là thôn Song Long.

Hai anh em trên đường đã kết giao không ít người.

Thời đó giang hồ rất trọng nghĩa khí.

Cha của hai anh em có để lại cho họ một khoản lộ phí.

Nhưng lúc đó còn trẻ người non dạ, căn bản không nghĩ đến bữa sau có cơm ăn hay không.

Hơn nữa khắp nơi đều là thổ phỉ.

Cho nên hai người rộng rãi kết giao bằng hữu, cùng nhau đồng hành, tiền thì ngày càng kiếm được nhiều.

Nhưng mối quan hệ cũng được tích lũy từ thời đó.

Hai người họ vừa đạo mộ vừa đi về phía nhà ông ngoại.

Kết quả còn chưa đến nơi, hai người đã giàu lên nhờ đạo mộ.

Đúng là thịnh thế chơi đồ cổ, loạn thế tích vàng.

Thời đó thiên hạ đã dần dần thái bình, chỉ có những vùng hẻo lánh còn thổ phỉ.

Cho nên buôn bán đồ cổ rất phát đạt.

Tuy đã có tiền, nhưng hai anh em vẫn muốn đi gặp ông ngoại.

Thế là họ dẫn theo những anh em đi cùng mình đến thôn Song Long.

Nào ngờ đến nơi mới hay, ông ngoại đã qua đời, chỉ còn lại gia đình cậu của mình.

Nhưng đã đến rồi, thế là hai anh em quyết định ở lại đây lập nghiệp.

Dùng tiền đạo mộ chuyển sang làm ngư dân, ít nhất không cần phải đạo mộ nữa.

Cha họ trước khi chết đã dặn đi dặn lại, có nghề sinh nhai khác nhất định phải từ bỏ đạo mộ.

Hai người vẫn không dám quên.

Lẽ ra bắt đầu cuộc sống đánh cá cũng tốt đẹp.

Nhưng hỏng là hỏng ở chỗ, thôn Song Long có một truyền thuyết.

Truyền thuyết kể rằng gần thôn Song Long có một hòn đảo tên là Phục Long Đảo.

Trên đó có yêu quái, chuyên ăn thịt người!

Thời đó mê tín phong kiến rất nặng nề.

Người lớn dọa trẻ con đều nói, còn không nghe lời nữa sẽ đưa mày ra Phục Long Đảo!

Trẻ con nghe vậy liền ngoan ngoãn.

Hai anh em từng nghe nói tổ tiên Trương Tiên Nhân của mình phất lên từ Phục Long Đảo.

Không ngờ lại ở ngay gần thôn Song Long này.

Thế là họ nảy sinh lòng tham, chuẩn bị làm một mẻ lớn này rồi triệt để rửa tay gác kiếm.

Đúng là lòng người không đủ, rắn muốn nuốt voi.

Và chính hành động đạo mộ lần này đã khiến hai người họ gặp chuyện, nhà họ Trương cũng vì thế mà chia làm hai.

Mà nói về những gì họ gặp phải trên Phục Long Đảo này, thì lại càng ly kỳ đến cực điểm.

Ông lão nói đến đây, đã không thể nói tiếp được nữa.

Một hộp thuốc lá đã hút hết.

Cuối cùng, ông chỉ nói một câu. "Tôi!

Chính là một trong hai anh em đó!" "Tôi là, em trai!

Trương Thiên Nguyệt!" "Còn về những chuyện chúng ta gặp phải ở đây, các cậu sau này tự mình xem đi!" "Trong quyển sổ tay đó đều có ghi lại!" "Lão phu thực sự không muốn nhớ lại nữa!" Ông lão vừa nói xong.

Bỗng nhiên, Giang Ninh đang nằm trên giường bên cạnh cả người co giật một trận, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Tuyết Ly Dương vội vàng tiến lên xem xét, sắc mặt lập tức biến đổi. "Cậu ta sốt cao rồi, e là vết thương đã bị nhiễm trùng!" "Chúng ta phải mau chóng tìm cách cứu cậu ta!" "Cứu thế nào?

Chương 2200

Bây giờ ra ngoài chẳng phải là tìm chết sao?" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính cũng lo lắng đi qua đi lại.

Tần Vũ thấy vậy nhìn Ngô Bất Chính nói. "Nếu cậu nhất định phải cứu, tôi có thể ra ngoài dụ thứ đó đi!" "Không được!" Ngô Bất Chính còn chưa kịp nói, ông lão đã không đồng ý.

Ông đứng dậy nói. "Cậu ta cũng không phải là không cứu được, nhưng phải xem mệnh!" "Trong đầm nước bên ngoài căn phòng này, ở chỗ sâu có một cái hốc cây!" "Đó là cây ăn thịt người có tuổi đời lâu nhất còn tồn tại trên hòn đảo này!" "Nhưng chỉ còn lại phần dưới nước là còn sống, các cậu có thể đưa cậu ta xuống đó!" "Bên trong hốc cây đó, có tổng cộng chín cỗ quan tài!" "Bày theo bố cục bát quái!

Tám cỗ quan tài xếp thành hình tia, một cỗ quan tài chủ ở giữa!" "Quan tài chủ không được vào!" "Tám cỗ còn lại, vẫn còn ba cỗ trống, các cậu đặt cậu ta vào đó, rồi ra ngoài!" "Nếu cậu ta không chết được, sẽ tự mình ra ngoài!" "Mẹ kiếp, dưới nước còn có quan tài à?" "Lão gia, đồ bồi táng có phải đều ở dưới đó không?" Bàn Tử vội hỏi, mắt sáng rực.

Cả đường đi qua đây chẳng thấy món đồ bồi táng nào ra hồn.

Lúc này nghe nói dưới nước còn có quan tài, Bàn Tử không khỏi động lòng.

Lão gia nghe vậy liền nhìn Bàn Tử nói. "Cậu vừa rồi không nghe ta nói sao?

Năm đó chúng ta đã tìm đến đây!" "Cậu nghĩ có đồ bồi táng, còn có thể để lại cho cậu sao?" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, lập tức bất lực.

"Mẹ kiếp, lão gia ngài làm thế không phúc hậu chút nào, người ta nói phàm sự lưu nhất tuyến, nhật hậu hảo tương kiến, sao ngài lại lấy hết đi vậy?" Lão gia không thèm để ý đến hắn.

Trong khi đó, Ngô Bất Chính đã không thể đợi được nữa, vội nói. "Bàn Tử, nếu cậu không từ bỏ ý định thì xuống dưới với tôi một chuyến, dù sao thì cậu cũng bơi giỏi!" "Cùng tôi giúp một tay!" "Được thôi!" Bàn Tử vui mừng, cầu còn không được!

Nào ngờ, Lương Quỳnh vẫn luôn im lặng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng. "Tôi cũng đi!" "Cô đi làm gì?

Không có phần của cô đâu!" Bàn Tử vội nói.

Lương Quỳnh lại nói. "Tôi không có hứng thú với minh khí, tôi muốn xuống xem những cỗ quan tài ở đó!" Bàn Tử nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm. "Thế còn được, cô tùy ý, đừng có nhòm ngó minh khí của Bàn gia là được!" Phan Tử ở bên cạnh nghe vậy vội hỏi. "Ba gia, chúng ta có cần xuống xem không?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói. "Không được!" "Nếu chúng ta đều xuống dưới, lỡ bị bao vây thì không phải là phiền phức sao!" "Hơn nữa chúng ta xuống dưới cũng vô nghĩa, so với việc đi mở quan tài, thì tìm cách giải quyết thứ đó còn thực tế hơn!" Ngô Tam Tỉnh không cho rằng nơi này sẽ có lối ra khỏi thế giới này.

Mà những người khác bây giờ cũng không thể quay lại.

Bên Ngô Tà bọn họ chắc chắn đã cho nổ quan tài rồi.

Mà quan tài bên này của họ cũng đã nổ.

Cho nên thứ đó chắc chắn sẽ không tái sinh nữa.

Chỉ cần tìm cách diệt trừ triệt để thứ đó, thì chuyện ở đây cũng sẽ được giải quyết.

Còn về sau này làm sao để quay về, đó không phải là vấn đề cần xem xét bây giờ.

Thực sự không được, thì lại đến Vân Đỉnh một lần nữa.

Ít nhất lối vào ở đó vẫn còn.

Và lần này, Tần Vũ hẳn cũng sẽ giúp mình.

Rất nhanh, danh sách những người đi xuống đã được xác định.

Mọi người không đánh thức Giang Toán.

Tên nhóc này tính tình như trâu, đánh thức hắn dậy hắn chắc chắn cũng sẽ đòi đi theo.

Mà thời gian còn lại cho mọi người thực sự không còn nhiều.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương cũng không đi xuống.

Cho nên cuối cùng người đi xuống, chỉ có Bàn Tử, Ngô Bất Chính và Lương Quỳnh, còn có một Giang Ninh.

Tần Vũ không nói nhiều, chỉ là trước khi xuất phát, anh liếc mắt ra hiệu với Bàn Tử.

Không biết là có ý gì.

Nhưng Bàn Tử lại gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Đây cũng trở thành lời dặn dò không lời cuối cùng của Tần Vũ.

Khi Ngô Bất Chính và mọi người rời đi, anh ta chỉ nhìn Tần Vũ một cái, dường như đang nói, bảo vệ tốt cho mình.

Sau đó liền cùng Bàn Tử và hai người còn lại nhảy xuống nước.

Thiết bị lặn trên người họ vẫn còn.

Xuống nước tự nhiên không có vấn đề gì.

Chương 2201

Tuy nhiên, bên này vừa mới tiễn bốn người xuống nước, bỗng nhiên toàn bộ không gian nơi có hồ nước bắt đầu rung chuyển dữ dội, dường như có một vật khổng lồ nào đó đã đến gần.

Ông lão thấy vậy vội nói. "Thứ đó sắp đến rồi, mọi người cẩn thận!" "Chuẩn bị vũ khí, nơi này cũng không phải an toàn trăm phần trăm!" "Mẹ kiếp!" Phan Tử nghe vậy không nhịn được chửi một câu, sau đó hỏi. "Vậy dưới nước thì sao?

Ông bảo họ xuống đó, dưới nước có an toàn không!" Ông lão vội nói. "Yên tâm đi, thứ đó không dám xuống đâu, dưới đó có lão tổ tông của nó đấy!" Phan Tử ngẩn người hỏi. "Lão tổ tông gì?" Mọi người đều không hiểu.

Ông lão lại ra hiệu cho mọi người đừng nói nữa, cuối cùng tự mình nói một câu. "Nếu vận khí tốt, các cậu nhìn thấy sẽ biết!" Nói xong ông cũng không nói nữa.

Căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Mọi người đều lấy ra những thứ mang theo bên mình, căng thẳng nhìn ra cửa.

Trong phòng, chỉ có một ngọn nến đang chập chờn.

Mọi người trong lòng đều đang nghĩ xem lời ông lão nói trước đó rốt cuộc có ý gì.

Cái gì gọi là lão tổ tông của nó ở dưới đó.

Nó rốt cuộc là cái gì?

Dưới nước tuy nói là an toàn, nhưng họ cũng không thể đều đi xuống.

Dù sao thì thiết bị lặn cũng không có nhiều như vậy.

Ngô Tam Tỉnh liếc mắt ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử hiểu ý, lặng lẽ mò đến bên cạnh Giang Toán.

Lát nữa chỉ cần tình hình không ổn, hắn sẽ đánh thức Giang Toán.

Đến lúc đó tình hình khẩn cấp, hắn cũng không còn hơi sức đâu mà đi tìm chị gái của mình nữa.

Đây là giải pháp tốt nhất hiện tại.

Mọi người ai nấy chuẩn bị.

Mà động tĩnh bên ngoài lại đột nhiên yếu đi.

Không còn cảm giác đất rung núi chuyển như trước nữa.

Lần này mọi người càng không hiểu.

Đây lại là tình huống gì?

Chẳng lẽ thứ đó không phát hiện ra họ?

Đã tự mình đi rồi?

Nếu là như vậy, chẳng phải họ đã an toàn rồi sao?

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang nghĩ trong lòng, bỗng nhiên ông lão bên cạnh ra hiệu im lặng với mọi người, đồng thời hạ thấp giọng nói. "Nó đến rồi!" Sau đó mọi người liền nghe thấy, ở trên đầu họ, lại có tiếng sột soạt truyền đến.

Âm thanh đó vô cùng dày đặc, giống như có vô số xúc tu đang bò trên đầu bạn vậy, khiến người ta da đầu tê dại.

Mà loại âm thanh này, Phan Tử lại từng trải qua.

Hồi ở Thiên Cung, âm thanh của vô số con rết núi lửa bò lúc nhúc chính là cảnh tượng này.

Nhưng lúc này động tĩnh này, so với rết núi lửa, quả thực là còn hơn chứ không kém!

Cảnh này không khỏi khiến Phan Tử nhớ đến những con rết đó.

Nếu những thứ này thực sự là những con rết đó, điều đó có nghĩa là gì?

E là họ đã bị một ổ rết bao vây rồi.

Trong lúc mọi người đang vô cùng căng thẳng, bỗng nhiên những âm thanh dày đặc đó lại bắt đầu dần dần giảm bớt, dường như đã đi xa.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn.

Tạ ơn trời đất, may mà thứ đó không phát hiện ra nơi này, nếu không họ thực sự sẽ gặp phiền phức.

Mọi người vẫn ở yên tại chỗ không nói gì.

Trong phòng cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Mọi người thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Mọi thứ dường như sẽ trôi qua trong môi trường yên tĩnh này.

Chương 2202

Phan Tử không nhịn được thở ra một hơi, định mở miệng gọi Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng miệng hắn vừa mới mở ra, bỗng nhiên tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đồng thời nghe thấy ba tiếng động vô cùng rõ ràng. "Cốc, cốc, cốc!" Ba tiếng động này chính là có người đang gõ cửa!

Tiếng gõ cửa vô cùng rõ ràng.

Nghe thấy ba tiếng động này, lập tức da đầu của tất cả mọi người đều nổ tung.

Phan Tử càng cẩn thận hơn, mở chốt an toàn của súng.

Đây đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí!

Cái gì cần đến vẫn sẽ đến.

Không có ai đi mở cửa, cũng sẽ không có ai lúc này đi mở cửa.

Tuy nhiên, tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên. "Cốc, cốc, cốc!" Lại là ba tiếng.

Nhưng làm sao có người đi mở cửa được.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng bên ngoài sẽ còn vang lên tiếng gõ cửa lần thứ ba, bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "Rầm".

Lần này không hề có dấu hiệu báo trước, cũng không có chút do dự nào.

Cánh cửa phòng họ ở, trong nháy mắt đã bị tông nát bét.

Cả cánh cửa trực tiếp bay vào trong.

Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, một tay đẩy Giang Toán qua, mình cũng thuận thế ngã xuống đất.

Hai người lúc này mới không bị cửa đè trúng.

Cánh cửa đó là cửa sắt, tuy không dày nhưng cũng không nhẹ.

Cả cánh cửa bị tông bay ngược trở lại trong nháy mắt.

Và gần như cùng lúc, ngọn nến trong phòng đã bị gió thổi tắt.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối, họ nhìn thấy, một cặp đốm sáng xanh lè như ngọc bích, lơ lửng giữa không trung, giống như mắt của một người.

Nhưng rất nhanh đã xuất hiện cặp thứ hai, rồi đến cặp thứ ba.

Chưa đầy nửa phút, toàn bộ cửa ra vào đã bị những con mắt màu xanh này chiếm đầy.

Nhìn thấy cảnh này, Phan Tử không chút do dự, lập tức bóp cò.

Trong bóng tối, chỉ thấy một chuỗi lửa đạn tuôn về phía cửa.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng không dám chậm trễ, bóp cò không hề tiếc đạn lúc này.

Thậm chí Giang Toán vừa mới tỉnh lại cũng tham gia chiến đấu.

Anh ta tuy không cùng phe với Ngô Tam Tỉnh, nhưng thấy tình hình lúc này, e là chỉ cần người không muốn chết đều sẽ tham gia chiến đấu.

Giang Toán vừa bắn vừa hét. "Tôi nói này, cái quái gì thế này?" Phan Tử đáp lại. "Làm sao tôi biết?

Cứ bắn trước đã rồi nói sau!" Mọi người bắn liên tục hơn mười giây, cho đến khi ở cửa không còn những tia sáng đó nữa mới dừng

lại.

Tuy nhiên, trong bóng tối đã sớm loạn thành một nồi cháo.

Không biết là ai đã bật đèn pin lên và hét. "Mau qua đây, mau qua đây!" Mọi người thấy vậy vội chạy qua, lúc này mới thấy, hóa ra là ông lão.

Ông lão vén một tấm vải chống thấm lên, bên trong lại là mấy thùng đất, cũng không biết đào từ đâu ra.

Còn có mấy thùng nước, rất đục.

Ông lão hét lên. "Mau mau trộn thành bùn bôi lên người che đi mùi, thứ đó sẽ không ngửi thấy nữa!" Mọi người nghe vậy suýt nữa thì ói máu, Phan Tử nói. "Tôi nói này lão gia, sao ông không nói sớm, ông định chơi chết chúng tôi à!" Lão gia cũng bất lực nói. "Ai biết được nó có thể tìm đến đây?

Chỗ đất này mấy trăm năm rồi không dùng!" "Ở đây còn có nước là tốt lắm rồi, cậu biết đủ đi!" Phan Tử thực sự cạn lời, nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác.

Mọi người chỉ có thể nhanh chóng bôi rất nhiều bùn lên người, gần như che kín toàn thân.

Chương 2203

Làm xong những việc này, lão gia mới vội vàng gọi mọi người nhanh chóng ra ngoài.

Bên trong này không thể ở lại được nữa.

Mọi người theo lão gia chạy ra cửa.

Nhưng họ còn chưa ra ngoài, bỗng nhiên ở cửa lại xuất hiện mấy tia sáng.

Những tia sáng này xanh lè, giống hệt như trước đó.

Rõ ràng, lời ông lão nói là đúng.

Thứ này giống như có trí tuệ, ở đây ăn quả đắng, lại còn quay lại.

Ông lão vội vàng ngăn mọi người lại, đồng thời quay đầu ra hiệu im lặng với mọi người, ý bảo mọi người đừng nói chuyện.

Tất cả mọi người chỉ có thể dán chặt vào tường không nhúc nhích.

Mấy lần Phan Tử không nhịn được muốn dùng dao găm cắt đứt thứ này, lợi hại mấy thì cũng chỉ là dây leo thôi, cắt đứt là xong.

Nhưng ông lão lại sống chết không chịu, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Thứ đó ở cửa loanh quanh một hồi, bỗng nhiên lại đâm thẳng vào trong phòng, tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

Căn phòng này bốn mặt đều là tường gạch, nhưng sợi dây leo đó lại như không hề biết đau, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, cắm mạnh vào tường, như muốn đâm xuyên người ta vậy.

Phan Tử thấy, thứ đó đâm đến gãy cả ra, nhưng dường như không cảm thấy đau.

Ngay khi họ đang kinh ngạc trước sức phá hoại của thứ này, ông lão lại đột nhiên hành động.

Chỉ thấy ông khom lưng, rón rén chạy ra ngoài từ bên dưới những sợi dây leo đó.

Mọi người thấy vậy đều không khỏi ngẩn ra, rồi cũng vội vàng học theo ông lão chạy ra từ bên dưới những sợi dây leo.

Mọi người vừa ra ngoài, liền thấy một cảnh tượng mà cả đời này họ cũng không thể quên.

Chỉ thấy bóng tối bên ngoài không biết từ lúc nào đã được thắp sáng hoàn toàn.

Vô số ánh lửa soi rọi cả không gian.

Mà trước mặt họ, từng sợi dây leo to bằng cánh tay rủ xuống từ trên hồ nước, từng sợi từng sợi lao về phía căn phòng trước đó của họ.

Nếu lúc này ra ngoài muộn một chút, e là đã bị đâm thành thịt nát rồi.

Ông lão dẫn mọi người vội vàng chạy sang một bên, dán chặt vào tường.

Chỉ nghe thấy trong phòng tiếng loảng xoảng loạn thành một nồi cháo.

Mọi người thấy ông lão dựa vào tường không nhúc nhích, trong lòng không khỏi rất lo lắng.

Dù sao cứ đợi như vậy cũng không phải là cách!

Ngô Tam Tỉnh vội nói. "Lão gia, có cách nào đối phó với nó không!" Ông lão nghe vậy cũng bất lực. "Tôi còn không biết thứ này trông ra sao, cứ xem xét tình hình trước đã!" Mọi người ngẩn ra.

Phan Tử vội nói. "Ngài không biết đây là thứ gì?

Vậy sao ngài biết bùn đất có thể khiến nó không phát hiện ra?" Ông lão nghe vậy liền vỗ đùi nói. "Các cậu nghĩ gì vậy?

Tôi chỉ biết bản chất của thứ này là gì, chứ tôi chưa từng thấy nó thực sự sống lại!" "Nếu không phải mấy người các cậu mang người kia đến, nó có thể sống lại sao?" "Thứ đó thực ra chính là cây ăn thịt người, cho nên nó không nhìn thấy người, chỉ có thể phán đoán qua mùi!" "Nhưng bây giờ cây ăn thịt người đó tình hình thế nào tôi cũng không biết!" "Cho nên phải xem xét trước đã rồi nói!" Phan Tử nghe vậy liền sáp lại nói. "Cái này đơn giản, ngài giẫm lên tôi mà xem!" Ông lão cũng không khách khí, lập tức giẫm lên vai Phan Tử, ló đầu ra xem.

Tần Vũ cũng bám vào tường để xem.

Qua mặt đất, họ nhìn thấy, ở phía trên, lại có một cây ăn thịt người hình người cao hơn hai mét đang đứng ở đó.

Nó trông rất giống một người, thậm chí còn có ngũ quan rõ ràng, chỉ có đôi mắt là xanh lè, không biết là thứ gì đang phát sáng.

Mà vô số dây leo chính là mọc ra từ trên người nó.

Phía sau nó còn có một đám dây leo lớn kéo dài vào lối đi bên cạnh nó.

Nhìn hướng lối đi đó, hẳn là hướng họ đã chạy thoát ra.

Cây ăn thịt người hình người này, e là trước đó đã ở trong quan tài, cho nên thuốc nổ của Phan Tử không làm gì được nó.

Nhưng cũng không biết người bí ẩn kia sau khi vào quan tài thì thế nào rồi.

Lúc này cây ăn thịt người hình người đứng ở trên đó.

Vô số dây leo giống như bị nó điều khiển, không ngừng tìm kiếm bóng dáng của mọi người.

Ông lão ra hiệu cho Phan Tử đặt mình xuống.

Chương 2204

Mọi người vội vàng vây lại, nhìn ông.

Ông lão xoa xoa mặt nói. "Để tôi nghĩ xem, đừng hoảng, nhất định đừng hoảng!" "Đối thủ dù mạnh đến đâu cũng sẽ có điểm yếu chí mạng!" "Năm đó chúng ta đến đây, đúng rồi, tôi biết rồi, tôi nghĩ ra rồi!" Ông lão bỗng nhiên kích động.

Ông nói. "Cây ăn thịt người hình người này, chính là thi thể của người đã vào quan tài đời trước!" "Anh ta đã trở thành môi giới liên kết giữa mình và cây ăn thịt người!" "Nhưng chúng ta phải biết, cây ăn thịt người cũng là cây, dù có thành yêu quái thì nó cũng là cây!" "Rời khỏi gốc rễ, nó cũng không sống nổi!

Đúng, chính là nguyên lý này!" Ông lão vừa nói vừa chỉ vào hồ nước. "Ta đã nói với các ngươi, trong nước này còn có nửa đoạn cây ăn thịt người cổ xưa nhất." "Là cây nguyên thủy nhất trên đảo Phục Long này, bây giờ chỉ có phần dưới nước này còn sống!" "Mà tất cả những cây ăn thịt người xuất hiện sau này trên đảo Phục Long, về cơ bản vẫn phải trông cậy vào nó!" Hóa ra, theo phân tích của ông lão, cây ăn thịt người trên đảo Phục Long muốn mọc thành cây đại thụ thực ra là rất khó.

Giới sinh vật có câu nói rất đúng, ưu thắng liệt thái (thắng làm vua, thua làm giặc) và cân bằng sinh học.

Thực ra hai cái này là tương trợ lẫn nhau.

Vì quy tắc ưu thắng liệt thái tồn tại, cho nên kẻ địch cuối cùng còn lại đều không yếu.

Hiện tượng này trong giới sinh vật thực ra rất phổ biến.

Ví dụ như kích thước và sức sát thương không có quan hệ trực tiếp.

Voi đủ lớn chứ, nhưng lại không có độc.

Rắn nhỏ chứ, nhưng có những con rắn một giọt nọc độc cũng có thể gây chết người.

Đây chính là khi ông trời quyết định hình dáng của bạn, tất nhiên cũng sẽ xem xét uy lực của bạn.

Trong tình huống bình thường, cây ăn thịt người không thể mọc lớn như vậy.

Ví dụ như cây nắp ấm, chưa từng nghe nói cây nắp ấm ăn thịt người.

Cho nên vốn dĩ trên đảo Phục Long không thể xuất hiện cây ăn thịt người lớn như vậy.

Tất cả đều là vì Trương Tiên Nhân luyện đan ở đây, dược tính của đan dược đã khiến cho cây ăn thịt người đầu tiên đó bị biến dị.

Cho nên những cây ăn thịt người sau này muốn mọc lớn, bắt buộc phải dựa vào cái rễ nằm dưới nước mà cây ăn thịt người đầu tiên này để lại.

Cây ăn thịt người nằm dưới nước này chỉ có rễ và thân, cũng đã hoàn toàn không mọc ra được nữa.

Nhưng nó dù sao cũng đã tồn tại bao nhiêu năm nay.

Cho nên những cây ăn thịt người sau này muốn lớn lên, thì phải kết nối rễ của mình với cây ăn thịt người này, dùng tính chất biến dị của nó để thay đổi bản thân, từ đó đột phá giới hạn về kích thước.

Nói đến đây, ông lão cười nói. "Đúng!

Chính là nguyên lý này!" "Những cây ăn thịt người này lợi hại đến đâu, nói cho cùng vẫn phải trông cậy vào cây già dưới hồ nước này!" "Cho nên trên người cây ăn thịt người hình người này chắc chắn có một sợi dây leo kết nối với cây già dưới nước!" "Tìm ra nó, chặt đứt nó, nó tuyệt đối không sống nổi!" Mọi người nghe vậy đều không khỏi sáng mắt lên.

Tục ngữ nói hay, không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ không biết điểm yếu là gì.

Bây giờ đã có giải pháp, vậy thì không phải là ruồi bọ không đầu nữa.

Nhưng Tần Vũ đột nhiên nói. "Cây ăn thịt người hình người này, trước, sau, trái, phải, toàn thân trên dưới dây leo cộng lại không có mười vạn cũng có tám nghìn!" "Tìm thế nào?" Mọi người nghe cây ăn thịt người này lại có nhiều dây leo như vậy, lập tức đều ngây người.

Ông lão nói. "Chắc chắn ở phía sau, dây leo phía trước và hai bên giống như cánh tay của nó!" "Vậy khả năng duy nhất là ở phía sau, cách thức tôi chỉ có thể nói đến đây, làm sao đối phó các cậu tự suy nghĩ!" "Nếu cần thuốc nổ, trong phòng đó còn một ít, lát nữa dây leo ra rồi, chúng ta có thể đi lấy!" Mọi người gật đầu, bây giờ cũng thực sự không còn cách nào khác.

Chỉ có thể liều một phen.

Tuy nhiên, kế hoạch rất tốt, nhưng họ rõ ràng đã đánh giá thấp trí thông minh của cây ăn thịt người hình người này.

Họ đợi suốt mười phút.

Những sợi dây leo của cây ăn thịt người hình người căn bản không có ý định ra khỏi phòng.

Ngược lại, có nhiều dây leo hơn tràn vào.

Hơn nữa, những sợi dây leo này không tìm thấy người, lại bắt đầu quất mạnh vào hồ nước, tạo ra từng cột nước, giống như trời đổ mưa rào.

Mọi người trốn trong góc không dám manh động, sợ bị những sợi dây leo này vạ lây.

Nhưng rất nhanh họ đã phát hiện, cứ ở như vậy căn bản không phải là cách.

Vì những giọt nước bắn lên như mưa rào rơi xuống, lại bắt đầu rửa trôi lớp bùn đất trên người họ.

Cứ như vậy, vị trí của họ rất nhanh sẽ bị bại lộ.

Phan Tử chửi. "Mẹ kiếp, cây ăn thịt người này thành tinh rồi à, còn biết dùng nước để chơi chúng ta!" "Mau nghĩ cách đi!" Ông lão cũng sốt ruột, hét lên. "Tôi còn có cách gì nữa, thực sự không được thì nhân lúc chưa bị lộ, ai nấy tự chạy thoát thân đi!" "Ông nói nhảm, Tiểu Tam gia họ còn ở dưới đó!" "Ba gia, không được thì tôi đi dụ nó, mọi người mau đi lấy thuốc nổ!" Phan Tử nói xong liền định xông ra.

Nào ngờ đúng lúc này, bỗng nhiên trong nước lại trồi lên hai người.

Chương 2205

Gần như cùng lúc, những sợi dây leo phía trên liền ngừng tấn công, rõ ràng cũng đã chú ý đến họ.

Sự chú ý bị hai người trồi lên từ trong nước thu hút.

Những sợi dây leo vốn còn ở trong phòng cũng rút lại. "Cơ hội đến rồi!

Bảo họ đừng lên khỏi mặt nước!

Tiếp tục thu hút sự chú ý!" Ngô Tam Tỉnh hét lên, đồng thời kéo ông lão chạy vào phòng.

Phan Tử vội vàng hét với Bàn Tử và Lương Quỳnh trong nước.

Hai người nghe rõ, lúc này họ cũng muốn lên.

Nhưng phía trên toàn là dây leo làm sao lên được.

Chỉ có thể lại lặn xuống nước, tìm cơ hội khác.

Nhưng chính lần ló đầu này, lại đã thu hút sự chú ý của cây ăn thịt người hình người đó.

Mọi người lúc này mới có được khoảng trống để quay lại lấy thuốc nổ.

Nhưng tại sao Bàn Tử và Lương Quỳnh lại xuất hiện vào lúc này?

Thời gian quay trở lại trước khi xảy ra chuyện.

Chúng ta hãy nói về tình hình của Ngô Bất Chính và những người khác sau khi xuống nước.

Lúc đó, sau khi nhóm bốn người của Ngô Bất Chính xuống nước, rất nhanh đã thấy, ở dưới nước khoảng hai mươi mét, quả nhiên có một hốc cây.

Mà điểm cao nhất của cây đó, thực ra gần như song song với mặt nước.

Nhưng không biết vì lý do gì, phần trên cùng của cây đó, trước sau vẫn không mọc lên khỏi mặt nước.

Họ đâu có quản được chuyện này, lặn một mạch xuống bên cạnh hốc cây, sau đó liền phát hiện, cây này dưới nước lại còn rất dài, căn bản không thấy rễ cây ở đâu.

Mà trên tường xung quanh, thực ra có những bậc thang dẫn thẳng đến hốc cây này, nhưng đều đã bị nước nhấn chìm.

Hốc cây này trước kia e là đã có rất nhiều người đến.

Ông lão nói trong hốc cây này có chín cỗ quan tài theo bố cục bát quái, nhưng chỉ có ba cỗ là trống, vậy có nghĩa là năm cỗ còn lại đều đã có chủ.

Cho nên nơi này chắc chắn trước đây đã có người đến.

Có lẽ lúc đó, nơi này vẫn chưa bị nước nhấn chìm.

Những ý nghĩ này họ chỉ lướt qua, không trì hoãn mà trực tiếp tiến vào hốc cây.

Ba người vận chuyển một Giang Ninh, vẫn rất nhẹ nhàng.

Về cơ bản, một mình Bàn Tử cũng có thể đưa anh ta vào.

Mấy người vào hốc cây xong, liền thấy những bậc thang đi lên.

Men theo bậc thang đi lên, rất nhanh đã ra khỏi mặt nước.

Họ phát hiện, bên trong hốc cây này lại còn ẩn chứa bí mật.

Trước đó họ vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, hốc cây này bị nước nhấn chìm, vậy bên trong còn có không khí không?

Lúc này vào xem mới phát hiện, lại có thật.

Nước có lẽ có thể cung cấp một lượng nhỏ oxy, mà quan trọng nhất là, trên thân cây đại thụ này mọc rất nhiều dây leo.

Những dây leo này tỏa ra khắp nơi, không biết dẫn đến đâu.

Chỉ riêng ở trong hốc cây này họ đã thấy rất nhiều rãnh.

Những rãnh này đều có hình tròn, dường như mỗi rãnh đều tương ứng với một sợi dây leo khổng lồ.

Có lẽ cũng chính vì những dây leo này đi kiếm ăn bên ngoài, có những sợi thậm chí đã rời khỏi hồ nước, cho nên mới khiến cho cái rễ cây nằm dưới nước này cứ mãi không chết hẳn.

Họ ở trong hốc cây này, nhìn thấy một không gian rộng khoảng sáu mươi mét vuông.

Từ đây cũng có thể thấy cây ăn thịt người này trước đây lớn đến mức nào.

Trong không gian này, họ quả nhiên nhìn thấy chín cỗ quan tài, một cỗ ở giữa, tám cỗ phân bố xung quanh.

Ông lão đã nói, quan tài ở giữa không thể dùng.

Cho nên họ không để ý đến quan tài ở giữa.

Mà tám cỗ quan tài còn lại xung quanh có thể thấy, trong đó ba cỗ quan tài nắp không đậy kín.

Năm cỗ còn lại đều đậy rất kín, thậm chí còn đóng đinh.

Rõ ràng ba cỗ quan tài mà ông lão chỉ, hẳn là ba cỗ trước mắt này rồi.

Chín cỗ quan tài ở đây chất liệu đều khác nhau, lúc này họ cũng không để ý được.

Chương 2206

Bàn Tử tiến lên mở một cỗ quan tài trống ra, phát hiện bên trong đen kịt không có gì.

Thế là cùng với Ngô Bất Chính, đặt Giang Ninh vào.

Lúc này Giang Ninh đã sốt đến mức cả người mê man, còn không ngừng nói sảng.

Họ đặt Giang Ninh vào xong, vốn định rời đi, nhưng lúc này, Bàn Tử lại lên tiếng.

Anh ta nhìn Ngô Bất Chính nói. "Thiên Chân, cậu vào một cỗ quan tài khác đi!" Ngô Bất Chính ngẩn ra, vội nói. "Bây giờ bên ngoài nguy hiểm như vậy, cậu bảo tôi tự mình trốn ở đây sao?" Bàn Tử lại cười nói. "Cậu không ra ngoài, chúng ta càng an toàn!" "Cậu cũng không nghĩ xem, nếu bệnh của cậu không chữa khỏi, Tiểu ca sẽ bỏ cuộc sao?" "Ở đây không có cơ hội, anh ấy chắc chắn sẽ tìm nơi khác!" "Trải qua lần này, cậu còn không hiểu sao?

Tiểu ca cũng không phải là vạn năng!" "Anh ấy cũng sẽ chết!" "Hơn nữa với thân thủ của cậu, cậu ra ngoài có thể làm gì?" "Nhưng mà....." Ngô Bất Chính vừa định phản bác, Bàn Tử đã ngắt lời. "Đừng có nhưng mà với tôi, bình thường đều nghe cậu, nhưng lần này cậu phải nghe tôi!" "Đừng nói là không tin, cậu đưa Giang Ninh vào đây, chẳng lẽ cậu không tin nơi này có thể chữa khỏi bệnh cho cậu sao?" "Cũng đừng nói là cậu không thể làm vậy, nếu cậu không bị bệnh, chúng ta đã sớm đi rồi, ai thèm để ý đến con mụ kia!" Mấy câu nói của Bàn Tử, khiến Ngô Bất Chính nghẹn họng không nói nên lời, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Sau khi đặt Ngô Bất Chính vào quan tài, Bàn Tử lại rất hiếm khi nói với Lương Quỳnh một câu. "Cô có muốn ra ngoài hay không tự mình quyết định đi, cô đến đây không phải cũng vì cái này sao!" Lương Quỳnh ngẩn ra, nói. "Tôi đi ra ngoài với anh, tôi đến đây vì nơi này, nhưng đồng thời đây có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi và anh ấy gặp nhau!" Việc đập phá bên ngoài vẫn đang tiếp diễn.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác quay về phòng, chỉ thấy căn phòng đã bị rễ cây của Cây ăn thịt hình người đập phá tan hoang.

Gỗ vụn vương vãi khắp nơi, nhưng Lão gia tử vẫn nhớ mình đã để thuốc nổ ở đâu.

Khi đến nơi, ông cũng phải sững sờ.

Cả thùng thuốc nổ đã nát bét, rất nhiều thuốc nổ bị va đập khiến thuốc súng vương vãi ra đất.

May mắn là vẫn còn một phần nguyên vẹn.

Ngô Tam Tỉnh, một người quen với việc liếm máu trên lưỡi dao, dĩ nhiên biết phải làm gì.

Ông nhanh chóng tìm một chiếc ba lô rách, không biết là của ai trong đội, đổ hết đồ bên trong ra, rồi nhét tất cả thuốc súng và thuốc nổ vào.

Nhưng lượng thuốc nổ này rõ ràng là không đủ.

May mà đạn dược của họ vẫn còn nhiều, Ngô Tam Tỉnh liền đổ rất nhiều đạn vào trong.

Như vậy khi phát nổ, những viên đạn này cũng sẽ bắn ra ngoài.

Lúc này, có thêm được chút sát thương nào hay chút đó.

Họ đang chuẩn bị thì bên ngoài, Phan Tử bất ngờ dẫn Bàn Tử và Lương Quỳnh chạy vào.

Thấy ba người họ quay lại, mọi người đều ngỡ ngàng.

Phan Tử vội nói: "Cây ăn thịt hình người đó bây giờ không phân biệt được mùi, đang đập loạn xạ trên mặt nước!" "Tôi đã nhân cơ hội đưa họ lên!" Nghe giải thích cặn kẽ, mọi người mới hiểu ra.

Hóa ra là Bàn Tử, trước đây anh ta phụ trách nấu ăn cho cả đội nên mang theo rất nhiều gia vị.

Vừa rồi, anh ta đã ném gói gia vị lên không trung cho vỡ ra.

Bây giờ bên ngoài nồng nặc mùi thì là Ai Cập, cây ăn thịt hoàn toàn không thể phát hiện được họ đang ở đâu.

Tuy nhiên, bên ngoài vẫn đang "mưa lớn", nên có lẽ cũng không cầm cự được bao lâu.

Phan Tử vội lấy một ít bùn đất bôi lên người Bàn Tử và Lương Quỳnh.

Trong khi đó, Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu sắp xếp kế hoạch. "Theo lời Lão gia tử, muốn giết được cây ăn thịt này, phải tìm ra được sợi dây leo chính của nó!" "Sợi dây leo này nối liền với bộ rễ của cây ăn thịt trong đầm nước!" "Chỉ cần chặt đứt sợi dây leo này, nó sẽ tự sụp đổ!" "Chúng ta hiện đang nghi ngờ, sợi dây leo của cây ăn thịt đó nằm trong đám rễ cây khổng lồ sau lưng nó." "Ai đi đây?" Ngô Tam Tỉnh nói xong liền nhìn mọi người.

Những người này không ai là kẻ tham sống sợ chết.

Phan Tử nghe vậy liền nói: "Tam gia, ngài cứ nói phải làm thế nào đi, Phan Tử này có bao giờ để ngài thất vọng đâu!" "Đúng vậy, đến lúc này rồi còn chần chừ gì nữa, không được thì tôi và Phan Tử đi!" Bàn Tử cũng lên tiếng.

Tuy nhiên, Lão gia tử đứng bên cạnh lại lắc đầu: "Không đơn giản như các cậu nghĩ đâu, cây ăn thịt này quanh năm săn bắt đủ loại sinh vật!" "Nhất là khi kẻ đó đã dùng chính thi thể của mình làm vật trung gian để kết nối với cây ăn thịt!" "Sợi rễ quan trọng nhất này, những lưỡi dao bình thường không thể nào chặt đứt được." "Trừ khi các cậu có thể dùng thuốc nổ để phá tung nó, nếu không e là cũng khó đấy!" Mọi người nghe vậy đều hiểu ra.

Dùng thuốc nổ để trực tiếp làm đứt sợi rễ quan trọng nhất đó rõ ràng là không thực tế, vì đám dây leo sau lưng Cây ăn thịt hình người quá nhiều.

Vì vậy, thuốc nổ chỉ có thể phá tung phần lớn dây leo, sau đó để họ tìm ra sợi quan trọng nhất.

Khả năng dùng thuốc nổ làm nổ đứt ngay sợi dây leo này trong một lần là cực kỳ thấp.

Nhưng lần này, Ngô Tam Tỉnh lại cười nói: "Lão gia tử, về điểm này chúng tôi đã có đối sách từ lâu rồi!" Nói rồi, ông chỉ vào Tần Vũ và Doanh Thương. "Vũ khí trong tay hai người này đều là loại vạn người có một!" "Đặc biệt là người anh em Doanh Thương cao lớn này, thanh Kiếm Chân Long trong tay cậu ấy là vũ kiếm trong bộ Kiếm Chân Long!" "Chỉ cần tìm được sợi dây leo đó, việc phá vỡ nó chắc chắn chỉ là một nhát kiếm!" Lão gia tử nghe vậy không khỏi vui mừng, vội vàng gật đầu. "Nếu vậy thì tỷ lệ thành công lại cao hơn không ít!" Mọi người đều gật đầu.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh nói: "Vậy bây giờ phân công nhân lực!" "Bàn Tử và Phan Tử không thể đi, hai người phải dùng súng thu hút sự chú ý của Cây ăn thịt hình người, tạo cơ hội cho Doanh Thương!" "Còn Giang Toán, cậu cũng tham gia!" "Bây giờ là ai sẽ cùng Doanh Thương đi tìm sợi dây leo quan trọng nhất đây!" Ngô Tam Tỉnh nói rồi nhìn về phía Tần Vũ.

Rõ ràng ở đây người thích hợp nhất chỉ có cậu.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương giỏi dùng súng hơn, nên cùng

Bàn Tử thu hút hỏa lực là hợp lý.

Chương 2207

Ngô Tam Tỉnh cũng đã lớn tuổi, để ông đi liều mạng rõ ràng không có tác dụng gì.

Vì vậy, ở đây chỉ có Tần Vũ là phù hợp nhất.

Nhưng Tần Vũ còn chưa kịp lên tiếng, Lương Quỳnh bên cạnh đã đột ngột nói: "Để tôi đi, anh ấy đi không thích hợp!" "Hả?" Ngô Tam Tỉnh nghi hoặc.

Lương Quỳnh rút một con dao găm từ chân ra.

Mọi người nhìn thấy, con dao găm này toàn thân đen tuyền, nhìn chất liệu lại giống hệt Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ!

Dường như chúng được làm từ cùng một loại vật liệu.

Lương Quỳnh nói: "Cái này tôi tìm thấy trong quan tài ở đầm rắn!" "Độ sắc bén không thua kém của anh ấy đâu!" "Và quan trọng nhất, mặt trận chính diện của các người cũng cần một người thu hút sự chú ý của Cây ăn thịt hình người, nên tôi và Doanh Thương đi là hợp lý nhất." Lương Quỳnh phân tích rất thấu đáo, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng không thể phản bác.

Nhưng như vậy thì người phải đi mạo hiểm lại là cô và Doanh Thương.

Ngô Tam Tỉnh dường như biết điều gì đó, ông nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

Thấy Tần Vũ không nói gì, ông cũng ngầm đồng ý. "Vậy được, không có vấn đề gì thì cứ sắp xếp như vậy!" "Súng ống và đạn dược của chúng ta vẫn còn một ít, lát nữa tôi và Lão gia tử cũng sẽ tham gia chiến đấu!" "Bất kể chúng ta là vì người quan trọng dưới nước, hay vì để bản thân sống sót, hoặc là có mục đích riêng!" "Nhưng mục tiêu của chúng ta đều nhất trí, đó là giết chết Cây ăn thịt hình người kia!" "Vì vậy, tôi hy vọng mọi người có ân oán hay vấn đề gì, có thể để sau này hẵng nói!" "Lần này, chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, chúng tôi không thoát được thì các người cũng chẳng đi đâu được!" "Nếu không có vấn đề gì, mười phút nữa hành động!" Mọi người đều gật đầu.

Đúng là, lúc rảnh rỗi một giây cũng thấy dài, lúc bận rộn một ngày cũng thấy ngắn.

Mười phút trôi qua trong nháy mắt.

Mọi người đã sắp xếp xong nhiệm vụ của mình, lập tức đi về vị trí đã định.

Hành động lần này, điểm nguy hiểm nhất được chia làm hai phần.

Phần một, giai đoạn đầu thu hút hỏa lực.

Lúc này, người nguy hiểm nhất tự nhiên là nhóm Bàn Tử, những người thu hút hỏa lực.

Rất có thể họ sẽ bị Cây ăn thịt hình người tấn công điên cuồng.

Nhưng không còn cách nào khác, họ phải tạo cơ hội cho Doanh Thương và Lương Quỳnh lẻn qua.

Nhưng một khi hai người họ đã đến gần, thì nguy hiểm sẽ chuyển sang họ.

Trí thông minh của cây ăn thịt này không thấp, hay nói đúng hơn, cây ăn thịt hiện tại đang do "nó" điều khiển.

Một khi phát hiện có người đang chặn đường lui của mình, chắc chắn nó sẽ phản công điên cuồng.

Và lúc đó, phải xem Tần Vũ có thể cầm chân được cây ăn thịt này hay không.

Lúc này, nước trong hồ vẫn liên tục bị hất lên trên rồi đổ xuống như mưa.

Thời gian của mọi người không còn nhiều.

Khi nước xối rửa, mùi trên người họ cũng sẽ dần lộ ra, khi đó vị trí sẽ bị bại lộ.

Bây giờ chỉ còn chờ Bàn Tử và những người khác nổ phát súng đầu tiên.

Hơn nữa, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, một khi phát súng này nổ, họ sẽ thật sự không còn đường lui.

Kết quả cuối cùng, không phải mày chết thì là tao vong!

Thời gian trôi qua từng phút, mọi người nhanh chóng đến vị trí của mình.

Lớp bùn trên người họ đã bị nước xối trôi đi một phần.

Nếu không hành động ngay, thời gian thật sự không còn kịp nữa.

Ngô Tam Tỉnh làm một động tác cắt ngang cổ với Bàn Tử.

Bàn Tử và Phan Tử gật đầu, hai người không nói nhiều lời, trực tiếp bóp cò.

Đạn lập tức như rồng lửa bay về phía trước.

Trong không gian không mấy sáng sủa, chúng như những lưỡi lửa lao thẳng về phía Cây ăn thịt hình người.

Bàn Tử và Phan Tử rất khôn lanh, góc bắn không hề lệch, nhắm thẳng vào vị trí giống như mắt trên khuôn mặt người của cây ăn thịt mà bắn tới.

Hai hốc mắt đó xanh lè, không biết là thứ gì.

Tuy nhiên, để đảm bảo an toàn, khoảng cách giữa họ và cây ăn thịt vẫn còn khá xa.

Khi đạn đến gần cây ăn thịt, chúng đã hơi lệch đi, nhưng tất cả đều trúng vào thân Cây ăn thịt hình người.

Phát súng này đã thành công thu hút sự chú ý của Cây ăn thịt hình người.

Lập tức, tiếng lách cách vang lên, vô số dây leo như những tấm lưới khổng lồ lao về phía hai người họ.

Tuy nhiên, hai người không hề dừng lại, quay người bỏ chạy.

Gần như cùng lúc, nhóm Hồ Tư Lệnh ở phía bên kia cũng nổ súng.

Đạn lập tức bay tới từ một hướng khác.

Cây ăn thịt hình người vừa đến vị trí của Bàn Tử và Phan Tử thì phát hiện hướng đạn đã thay đổi, đành phải lao về phía bên kia.

Chương 2208

Nhưng Hồ Tư Lệnh và nhóm của cô sau khi bắn một loạt cũng bắt đầu rút lui.

Lần này, đến lượt Ngô Tam Tỉnh và Lão gia tử nổ súng.

Cứ như vậy, Cây ăn thịt hình người bị buộc phải liên tục thay đổi hướng.

Nhưng lúc này, Bàn Tử và Phan Tử đã tìm được vị trí mới, sẵn sàng tiếp tục chiến thuật kéo giãn.

Suy nghĩ của mọi người rất rõ ràng, hay nói đúng hơn là sự sắp xếp của Ngô Tam Tỉnh rất khéo léo.

Ông đã lợi dụng điểm yếu là cây ăn thịt không thể xác định vị trí của mọi người để khuếch đại nó lên, từ đó tạo ra chiến thuật kéo giãn tài tình hiện tại.

Dĩ nhiên, nếu đã nói cây ăn thịt này có trí thông minh nhất định, thì chiến thuật này không thể thành công mãi mãi.

Vì vậy, khi họ nổ phát súng đầu tiên, Doanh Thương và Lương Quỳnh đã bắt đầu hành động.

Lúc này, hai người đã đến lối vào của hành lang, có thể thấy lối vào vốn không lớn đã bị dây leo lấp kín.

Những dây leo này được Cây ăn thịt hình người mang từ bục đá trước đó qua, thông qua hành lang này để nối vào thân cây.

Và đây cũng chính là mục tiêu của họ.

Thực ra mọi người đều không hỏi, tại sao sợi dây leo nối liền cây ăn thịt và rễ cây dưới đáy đầm nước lại không mọc trực tiếp từ đầm nước lên?

Nó nối ở đâu?

Sao không xuống nước cắt đứt điểm nối đó cho rồi?

Thực ra, đó là suy nghĩ quá lý tưởng.

Rễ cây có bao nhiêu rễ con, cứ tự nghĩ là biết.

Ai không hình dung được có thể lên mạng tìm kiếm, rễ con rất nhiều.

Muốn xác định một sợi rễ cụ thể bằng cách nhìn từ gốc là điều không thể.

Vì vậy, chặt đứt tất cả dây leo ở đây đã trở thành phương pháp duy nhất.

Dĩ nhiên, nếu trong quá trình đó, họ có thể phát hiện ra mục tiêu thì là tốt nhất.

Nếu không, thì chặt đứt tất cả rễ con chính là mục tiêu của họ.

Doanh Thương cũng không nhiều lời, nhân lúc còn thời gian, anh tiến lên gạt một búi dây leo lớn sang một bên để tạo ra một khe hở.

Lương Quỳnh cũng không lãng phí thời gian, nhét chiếc ba lô trên người vào.

Hai người loay hoay mất vài phút mới nhét được chiếc ba lô chứa đầy thuốc nổ vào một vị trí thích hợp.

Sau đó, Lương Quỳnh bẻ sáng một que dạ quang, cắm vào vị trí ba lô rồi vẫy tay về phía Bàn Tử và những người khác, ra hiệu bên này đã sẵn sàng.

Tuy nhiên, tình hình bên phía Bàn Tử lúc này cũng không mấy tốt đẹp.

Cây ăn thịt hình người bị kéo giãn đến phát cáu, bắt đầu phân ra nhiều dây leo, tấn công về phía vị trí của họ.

Những dây leo đó vô cùng cứng rắn, ở khu vực trống trải không có vật che chắn, đừng nói là đâm vào người, chỉ đâm xuống đất cũng tạo thành một cái hố.

Nếu bị đâm một phát, không cần ảo tưởng gì nữa, cơ thể chắc chắn sẽ bị xuyên thủng trong nháy mắt.

Lúc này, họ chỉ lo né tránh những dây leo này, đừng nói là nổ súng, căn bản không có thời gian để nhìn tình hình bên này.

Trên chiến trường lúc này, người duy nhất chưa ra tay chính là Tần Vũ.

Chỉ có mình cậu là chưa lộ vị trí.

Thấy tình hình sắp mất kiểm soát, nếu không kích nổ đám dây leo để chuyển hướng sự chú ý của cây ăn thịt, e là mấy người họ đều sẽ gặp nạn.

Tần Vũ lập tức lao ra ngoài.

Nhưng trong tay cậu không có súng, nên lúc này chỉ có thể rút Hắc Kim Cổ Đao lao về phía thân hình người của cây ăn thịt.

Tốc độ của cậu cực nhanh, vài bước đã đến gần, không nói hai lời liền vung đao chém tới.

Tuy nhiên, cậu đã đánh giá thấp độ cứng của cây ăn thịt này.

Một nhát chém xuống, đừng nói là chém xuyên, trên thân cây chỉ để lại một vết lõm, thậm chí còn chưa rách vỏ.

Cây ăn thịt căn bản không hề phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Tần Vũ cũng đành chịu, với lớp phòng ngự này, e là thật sự chỉ có tên lửa mới xuyên thủng được.

Nhưng lúc này đi đâu tìm tên lửa chứ?

Tần Vũ không dám nghĩ nhiều, lật tay một cái, lưỡi đao trực tiếp rạch một đường máu tươi trên Hắc Kim Cổ Đao.

Nếu huyết mạch Kỳ Lân của mình vẫn không thể chém rách cây ăn thịt này, vậy chỉ có thể trách mình không may mắn, chết ở đây cũng là mệnh trời khó cãi.

Cậu dùng hết sức chém một nhát thẳng vào thân cây.

Nhát chém này gần như đã dùng toàn bộ sức lực của Tần Vũ.

Không biết là do nhát chém này dùng lực quá lớn, hay là do thân cây quá cứng rắn.

Chương 2209

Một tiếng "ầm" vang lên, gần như cùng lúc, quần áo nửa thân trên của Tần Vũ bị chấn động vỡ thành bột mịn.

Nhưng đồng thời, thân cây cứng rắn kia cũng xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt như mạng nhện, từ dưới lên trên, lan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Trong khoảnh khắc, một mảng gỗ lớn rơi ra khỏi thân cây.

Cây ăn thịt hình người suýt nữa không đứng vững, lảo đảo một cái.

May mà có những dây leo khác chống xuống đất nên nó không ngã.

Ngay sau đó, Tần Vũ cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình.

Cậu ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cây ăn thịt hình người cao hơn ba mét, hai con ngươi xanh lè đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tuy không có đồng tử, nhưng trong đôi mắt xanh lè đó lại tràn đầy sự phẫn nộ.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ cảm nhận được sự phẫn nộ từ đôi mắt xanh đó, cậu lại cảm thấy có chút quen thuộc, rất giống ánh mắt của người áo đen mà họ đã gặp trước đó!

Nhưng làm sao hắn có thể biến thành thế này?

Bí mật cốt lõi của nơi này rốt cuộc là gì?

Khoảnh khắc này, Tần Vũ mới nhận ra, họ cứ ngỡ đã hiểu rất rõ nơi này, nhưng cuối cùng mới phát hiện, họ hoàn toàn không biết gì cả.

Người áo đen đó sau khi vào quan tài đã trải qua những gì?

Năm đó Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt đến đây đã xảy ra chuyện gì?

Nửa sau cuốn sổ tay của Đại gia đã viết những gì?

Thật đáng ghét, thời gian quá ngắn, họ không thể hiểu hết được, nếu không cũng sẽ không phải đối phó chật vật như vậy.

Những suy nghĩ này lướt qua trong đầu.

Tần Vũ muốn né tránh, nhưng đã không kịp.

Vô số dây leo xung quanh như mạng nhện lập tức bao bọc lấy cậu.

Đối phương dường như vô cùng tức giận, nâng cậu lên ngang tầm với mình, hai con ngươi xanh lè oán độc nhìn cậu.

Ngay lúc đó, Tần Vũ nghe thấy một tiếng súng "bùm".

Giây tiếp theo, cả người cậu bị ném văng ra ngoài.

Một đám mây hình nấm bốc lên từ phía sau Cây ăn thịt hình người, sau đó là một luồng khí lãng trực tiếp ập tới.

Tần Vũ lúc này mới hiểu tại sao mình bị ném ra.

Chắc chắn là Bàn Tử đã bắn nổ túi thuốc nổ phía sau!

Quả nhiên, khi Tần Vũ bò dậy từ mặt đất, xung quanh toàn là mùi khét lẹt.

Vô số đá vụn và mảnh gỗ rơi từ trên đầu xuống, nhiều mảnh còn có rêu xanh, rõ ràng là bị nổ văng từ phía sau Cây ăn thịt hình người bay tới.

Tần Vũ vội nhìn về phía đó, phát hiện Doanh Thương và Lương Quỳnh lại chạy qua, dường như đang kiểm tra tình hình.

Đám dây leo vốn chiếm trọn cả hành lang, lúc này cũng bị nổ chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Vụ nổ lần này, về cơ bản đã làm đứt phần lớn dây leo.

Cây ăn thịt hình người cũng ngã sõng soài trên đất, toàn thân run rẩy.

Cũng không biết vụ nổ này có làm đứt sợi dây leo quan trọng nhất hay không.

Mọi người đều căng thẳng theo dõi.

Nhưng kết quả nhanh chóng khiến họ tuyệt vọng.

Chỉ nghe Lương Quỳnh hét lên: "Tìm thấy rồi, vẫn chưa đứt, mọi người cẩn thận!" Gần như cùng lúc, Doanh Thương đã rút Kiếm Chân Long ra bắt đầu chém.

Tần Vũ ở gần họ nhất, thấy Cây ăn thịt hình người tạm thời chưa đứng dậy được, lập tức chạy qua giúp đỡ.

Bàn Tử và những người khác thì phụ trách cảnh giới.

Đến gần, Tần Vũ mới thấy, giữa những dây leo đó, lộ ra một sợi dây leo màu đỏ vô cùng rực rỡ.

Sợi dây leo này màu sắc rất nổi bật, toàn thân đỏ như máu, khác biệt hoàn toàn với những dây leo khác.

Lẫn trong đám dây leo, có thể nói là nhìn một cái là thấy ngay.

Tuy nhiên, xung quanh sợi dây leo màu đỏ này vẫn còn một số dây leo khác bao bọc.

Muốn chặt đứt hoàn toàn nó, phải dọn dẹp vị trí xung quanh, nếu không rất khó để chém đứt nó trong một nhát.

Tần Vũ không nói nhiều, rút Hắc Kim Cổ Đao ra xông lên giúp đỡ.

Nhưng họ vừa mới bắt đầu, Cây ăn thịt hình người dường như đã cảm nhận được mối đe dọa, vội vàng bò dậy từ mặt đất.

Mọi người nhìn thấy, khuôn mặt vốn còn giống người của nó, lúc này đã bị va đập đến mơ hồ.

Chương 2210

Những dòng chất lỏng như máu tươi chảy ra từ bên trong dây leo.

Hai con mắt xanh lè tràn đầy vẻ hung ác. "Tiểu ca cẩn thận!" Bàn Tử và những người khác thấy vậy vội hét lên, gần như cùng lúc đạn đã được bắn ra.

Tuy nhiên, những viên đạn này căn bản không thể làm nó bị thương.

Rốt cuộc, một cái cây, dùng đạn thì làm sao mà gây thương tích được?

Nếu cái cây này đủ nhỏ, có lẽ đạn cũng đã xuyên thủng nó rồi.

Nhưng cái cây này lại đặc biệt lớn, đạn cũng chỉ có thể thu hút sự chú ý của nó mà thôi.

Lúc này, Cây ăn thịt hình người rõ ràng đã hoàn toàn nổi giận.

Nó mặc kệ Bàn Tử và những người khác, đội mưa đạn lao về phía ba người Tần Vũ.

Rõ ràng sợi dây leo này mới là thứ nó coi trọng nhất.

Tình hình cấp bách, Bàn Tử và mấy người thấy đạn không làm gì được nó, liền tìm dụng cụ chuẩn bị giáp lá cà.

Tần Vũ thấy vậy cũng cầm đao chuẩn bị quay lại cầm chân nó.

Doanh Thương vốn cũng định đi, nhưng bị Tần Vũ cản lại. "Anh nhất định phải chặt đứt sợi dây leo này!" Tần Vũ chỉ để lại một câu, đồng thời quay người lao về phía Cây ăn thịt hình người.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác đã chạy tới.

Mọi người gần như dùng hết sức bình sinh để ngăn cản.

Cộng thêm sự có mặt của Tần Vũ, Cây ăn thịt hình người nhất thời cũng không qua được.

Tuy nhiên, dây leo của Cây ăn thịt hình người này thực sự quá nhiều, không phải là thứ họ có thể giải quyết trong chốc lát.

Cây ăn thịt cũng đã nổi điên, huy động vô số dây leo, như những cây đinh ba bằng thép, từ trên trời giáng xuống mọi người.

Mỗi một sợi dây leo rơi xuống đất đều phát ra tiếng "bùm" vang dội.

Nhiều dây leo còn cắm sâu vào lòng đất, dường như muốn đập nát cả mặt đất.

Tần Vũ và những người khác lúc này làm gì còn thời gian để đối phó với cây ăn thịt, ai nấy đều vội tìm chỗ né tránh.

Nhưng những dây leo này thực sự quá nhiều, đã có mấy lần suýt trúng người.

Tần Vũ thân thủ nhanh nhẹn còn có thể né tránh, nhưng Lão gia tử và Ngô Tam Tỉnh dù sao cũng đã lớn tuổi.

Ban đầu còn được, nhưng khi thể lực tiêu hao nghiêm trọng, cả hai đều bắt đầu đuối sức.

Phan Tử thấy vậy hét lên: "Tiểu ca, cậu đi cứu Lão gia tử!" "Tam gia giao cho tôi!" Nói rồi, Phan Tử lao về phía Ngô Tam Tỉnh.

Tần Vũ cũng không dám chậm trễ, vội lao về phía Lão gia tử.

Nhưng cậu vừa mới chạy ra không bao lâu thì nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đều không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy Phan Tử đã trúng chiêu, cả người nằm trên đất, la hét đến xé lòng.

Máu tươi đã chảy lênh láng.

Ngô Tam Tỉnh từ dưới đất bò dậy chạy qua, nhìn một cái mà cả người cũng đỏ hoe mắt.

Chỉ thấy một bàn tay của Phan Tử đã bị đâm xuyên qua.

Sợi dây leo cắm chặt xuống đất, cả bàn tay của Phan Tử đã máu thịt bầy nhầy.

Tạm thời không nói tính mạng có giữ được hay không, riêng bàn tay này, rõ ràng là không giữ được nữa rồi. "Phan Tử!" Ngô Tam Tỉnh cũng đỏ hoe mắt.

Nhưng lúc này ông căn bản không có cách nào, vội lấy dao găm cắt đứt sợi dây leo, đỡ Phan Tử chạy về phía góc tường.

Mắt Bàn Tử cũng đỏ ngầu.

Anh ta lôi ra rất nhiều hộp đạn, nhét hết vào một cái hố trên thân cây ăn thịt, rồi bắn một phát vào trong đó.

Vì khoảng cách quá gần, một tiếng "bùm" vang lên, sức công phá của vụ nổ lập tức hất văng Bàn Tử bay ra sau.

Cả người nằm trên đất cũng không khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương vội chạy qua, thấy anh ta không bị thương nặng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này họ đã không kịp ngăn cản cây ăn thịt khổng lồ kia nữa.

Dây leo cũng ngừng tấn công, cây ăn thịt khổng lồ lao về phía Doanh Thương và Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh dường như biết bây giờ chỉ có thể trông chờ vào mình.

Cô rút dao găm, lao về phía Cây ăn thịt hình người.

Chương 2211

Nhưng cây ăn thịt đã giết đến đỏ mắt, vô số dây leo quất về phía Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh căn bản không thể né tránh, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Tần Vũ thấy vậy vội bảo Lão gia tử tìm chỗ trốn, sau đó vội đứng dậy chạy đến đỡ Lương Quỳnh đang rơi xuống.

Nhưng cú va chạm này lực quá lớn, cả người Lương Quỳnh sắc mặt trắng bệch, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

Nhưng không biết vì sao, Tần Vũ lại không thấy trên người cô có một giọt máu nào, khóe miệng chảy ra lại là một dòng chất lỏng màu xanh lá.

Tần Vũ không kịp nghĩ nhiều.

Gần như cùng lúc, cậu nghe Lương Quỳnh hét lên: "Cẩn thận!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gần như cùng lúc, một sợi dây leo từ trên trời giáng xuống, đâm về phía Tần Vũ.

Nhưng ngay trong giây phút nguy cấp đó, Lương Quỳnh lại đẩy Tần Vũ ra.

Tần Vũ hoàn toàn không kịp phản ứng, giây tiếp theo cậu nhìn thấy, sợi dây leo đó lập tức xuyên qua vai của Lương Quỳnh.

Một vết thương to bằng nắm đấm xuất hiện trên vai cô.

Tần Vũ thấy cảnh này cả người ngây dại.

Cậu đứng sững tại chỗ, toàn thân run rẩy.

Cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả lại diễn ra trong khoảnh khắc này.

Cây ăn thịt dường như đã trút được phần nào cơn giận, không thèm để ý đến họ nữa mà đi về phía Doanh Thương.

Sự phẫn nộ trong mắt Tần Vũ gần như sắp bùng nổ.

Cậu không nói một lời, vung Hắc Kim Cổ Đao, một bước lao thẳng lên cây ăn thịt.

Lưỡi đao trong tay vung ngang, chém thẳng vào hai mắt của cây ăn thịt.

Vài sợi dây leo cản đường, nhưng đều bị cậu chém đứt trong nháy mắt.

Nhát đao này, chính Tần Vũ cũng không biết đã dùng bao nhiêu sức lực.

Mãi đến khi cậu thấy lưỡi đao cắm sâu vào một trong hai hốc mắt của cây ăn thịt, cậu mới cảm thấy toàn thân thả lỏng, cả người rơi thẳng từ trên cây xuống.

Cùng lúc đó, cậu mới cảm thấy ngực mình đau nhói.

Cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào một sợi dây leo cũng đã cắm vào ngực mình. "Tiểu ca!" "Tần Vũ!" Bàn Tử và những người khác thấy cảnh này, mắt đều đỏ ngầu, vội chạy về phía Tần Vũ.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Khi họ đang chạy về phía Tần Vũ, chỉ thấy cây ăn thịt khổng lồ kia cũng dường như đã tức giận đến cực điểm.

Nó không đi tìm Doanh Thương ngay lập tức, mà lại huy động vô số dây leo.

Từng sợi dây leo trên không trung xếp thành hàng, tập trung lại với nhau.

Số lượng dây leo quá nhiều, trong chốc lát, vô số dây leo tạo thành một cái dùi khổng lồ, giáng xuống Tần Vũ.

Đây không còn là muốn giết Tần Vũ nữa, đây rõ ràng là muốn đập Tần Vũ thành thịt nát! "Tần Vũ!" "Tiểu ca!" Mắt mọi người lập tức đỏ ngầu.

Lúc này khoảng cách của họ rõ ràng đã không kịp cứu viện.

Doanh Thương ở bên cạnh cũng thấy cảnh này, lập tức cả người sững sờ.

Nhưng anh cũng không có cách nào, khoảng cách quá xa, lúc này không thể chạy tới kịp.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, dù anh có thực sự chạy tới kịp, thì có thể làm gì?

Anh có thể dùng sức một mình để ngăn chặn vô số dây leo đó sao?

Rõ ràng là điều không thể.

Mọi người gần như trơ mắt nhìn cái dùi nhọn khổng lồ được tạo thành từ vô số dây leo giáng xuống Tần Vũ.

Tần Vũ nằm trên đất, nhìn cái dùi nhọn.

Cả người bỗng cảm thấy toàn thân thả lỏng.

Bí mật gì, chân tướng gì, dường như lúc này đều không còn liên quan gì đến cậu nữa.

Mình xuyên không đến đây, bản thân đã là một tai nạn.

Có lẽ cái chết cuối cùng của mình, cũng nên thuộc về tai nạn.

Mạng này của mình đáng lẽ kiếp trước đã chết ở núi Trường Bạch rồi.

Sống thêm được lâu như vậy thực ra đã đủ vốn.

Cậu sờ vào sợi dây leo trên ngực, rút nó ra.

Máu tươi cũng theo đó chảy ra.

Chương 2212

Cơn đau dữ dội ở ngực khiến cậu trong thời gian ngắn cũng không thể chạy thoát.

Cái dùi nhọn này thực sự quá lớn, cậu biết mình không thể né được.

Khoảnh khắc này, thực ra cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Chỉ tiếc là, không thể thấy Ngô Bất Chính từ dưới đó đi lên.

Cũng không biết cậu ta...

Khi cậu đang nghĩ, bỗng nhiên cậu cảm thấy chân mình bị siết chặt.

Giây tiếp theo, dường như có thứ gì đó đã kéo chân mình.

Cả người cậu bị kéo lê về phía trước.

Cậu vội nhìn, chỉ thấy Hồ Tư Lệnh không biết từ lúc nào đã dùng phi hổ trảo móc vào ống quần của mình.

Hơn nữa, Bàn Tử và những người khác cũng đã chạy qua, ra sức kéo cậu ra ngoài.

Tần Vũ thấy vẫn còn hy vọng, cả người lộn một vòng lăn ra khỏi chỗ đó.

Gần như cùng lúc, cậu nghe thấy một tiếng "bùm" vang lên từ vị trí ban đầu của mình.

Mặt đất cứng rắn lập tức bị cái dùi nhọn đâm lún một mảng lớn, hất tung cả người cậu bay ra ngoài.

Tiếng vang lớn kéo dài không tan.

Cây ăn thịt kia dường như vẫn không cam tâm, muốn nhấc cái dùi nhọn lên lần nữa.

Tần Vũ thoát nạn, vội chạy đến hội hợp với mọi người, ngực vẫn không ngừng chảy máu.

Cây ăn thịt kia cũng không có ý định từ bỏ.

Nhưng lúc này, mọi người làm gì còn sức để chiến đấu tiếp.

Phan Tử gãy một bàn tay, Lương Quỳnh thì...

Khoảnh khắc này, gần như tất cả mọi người có mặt đều tuyệt vọng.

Cứ tiếp tục thế này, cái chết của họ chỉ là vấn đề sớm muộn.

Bỗng nhiên, Lão gia tử bên cạnh bật cười.

Ông vừa cười, nước mắt vừa chảy ra. "Ha ha!

Ha ha ha!

Đã bao nhiêu năm rồi, tai họa này thật sự không thể tránh khỏi sao?" "Tội nghiệt, đây đều là tội nghiệt!" "Ầm ầm ầm!" Trong tiếng nói của Lão gia tử, cái dùi khổng lồ lại một lần nữa được nhấc lên.

Lần này, không ai biết nó sẽ giáng xuống đâu.

Có lẽ vẫn là Tần Vũ, có lẽ là tất cả mọi người.

Cái dùi nhọn từ từ được nhấc lên.

Cây ăn thịt hình người khổng lồ cũng quay người, dùng con mắt duy nhất còn lại nhìn mọi người.

Trong ánh mắt, tràn đầy phẫn nộ và oán độc.

Vô số dây leo xung quanh lại trồi lên, rõ ràng nó lại sắp ra tay.

Lần này, mọi người không né tránh nữa, họ biết chỉ bằng sức mình, căn bản không thể thay đổi được gì.

Cây ăn thịt này thực sự quá mạnh.

Mạnh đến mức... "Hả?" Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều sững sờ.

Sau đó họ nhìn thấy, cây ăn thịt kia đã dừng lại.

Cái dùi nhọn khổng lồ "ầm" một tiếng lại giáng xuống đất.

Những dây leo xung quanh nó cũng lập tức rơi xuống.

Cả Cây ăn thịt hình người ngã ngửa ra sau.

Tần Vũ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu cảm thấy, lần này, họ dường như không phải chết nữa. "Mau nhìn kìa!" Bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh hét lên.

Mọi người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy Doanh Thương từ xa đi tới.

Trong tay anh, còn cầm một sợi dây leo màu đỏ như máu to bằng cánh tay.

Hai đầu của sợi dây leo có vết cắt rất gọn gàng.

Rõ ràng sợi dây leo này đã bị Kiếm Chân Long chặt đứt.

Chương 2213

Doanh Thương ném nó xuống đất, cả người cũng ngồi phịch xuống.

Hiện trường chỉ còn lại tiếng khóc nức nở, những âm thanh khác dần dần biến mất.

Tần Vũ nhìn Cây ăn thịt hình người, lại nhìn Lương Quỳnh vẫn đang hôn mê bên cạnh, cả người cũng cảm thấy vô lực, ngồi phịch xuống đất...

Mọi thứ, dường như đã kết thúc.

Thực sự kết thúc rồi.

Người phản ứng đầu tiên là Bàn Tử, anh ta kích động hét lên mấy tiếng, dường như muốn giải tỏa nỗi uất ức dồn nén trong lòng.

Tần Vũ thấy Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh lấy ra rất nhiều vật tư y tế, để Tuyết Lỵ Dương băng bó cho mọi người.

Vết thương của Phan Tử nhanh chóng được cầm máu, nhưng bàn tay đã đứt của anh, không thể nối lại được nữa.

Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ có thể cố gắng hết sức khâu lại vết thương không ngừng chảy máu.

Vết thương trên vai Lương Quỳnh vẫn còn đó, nhưng vẫn không có một giọt máu tươi nào chảy ra.

Vết thương trên ngực Tần Vũ đã tự động lành lại.

So sánh ra, không ngờ mình lại là người bị thương nhẹ nhất.

Doanh Thương không nói gì, chỉ đến ngồi sau lưng Tần Vũ, tay nắm chặt Trảm Long kiếm, không nói một lời.

Mọi người đều đang bận rộn cứu chữa.

Tần Vũ thì cúi đầu nhìn Lương Quỳnh đang nằm trên đùi mình, vành mắt lập tức đỏ lên.

Cậu không biết tại sao, chỉ biết rằng, mình thực sự rất đau lòng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Khi cảm xúc của Tần Vũ dần ổn định, chuẩn bị xem xét tình hình của Lương Quỳnh, bỗng nhiên một giọng nói từ xa vọng lại. "Lão gia tử!" Là giọng của Bàn Tử, nhưng trong giọng nói của anh ta lại có sự khó tin.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, phát hiện Lão gia tử không biết từ lúc nào đã đến gần cây ăn thịt.

Và một sợi dây leo, cũng không biết từ lúc nào, đã đâm xuyên qua ngực Lão gia tử.

Máu tươi chảy dọc theo sợi dây leo.

Lão gia tử từ từ quỳ xuống đất, cuối cùng không nói được một lời, cứ thế ra đi.

Mọi chuyện đến quá đột ngột, không ai có thể ngờ được, Cây ăn thịt hình người rõ ràng đã bị tiêu diệt, nhưng cuối cùng lại...

Bàn Tử chạy qua, gọi Tuyết Lỵ Dương mau cứu người.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương chỉ lắc đầu, dường như muốn nói, đã không còn cứu được nữa.

Bàn Tử không tin, chỉ vào Tần Vũ nói: "Vai Lương Quỳnh bị như vậy mà còn không chết, tại sao?

Rốt cuộc là tại sao?" "Lẽ nào cô ta như vậy mà có thể không chết?" "Phan Tử và Lão gia tử lại phải chết sao?

Dựa vào cái gì?" Bàn Tử rất kích động.

Anh ta không có nhiều tình cảm với Lão gia tử, nhưng lần này nếu không có Lão gia tử giúp đỡ, e là họ đã...

Hơn nữa, quan trọng nhất là, so với Lương Quỳnh, anh ta rõ ràng có tình cảm với Lão gia tử và Phan Tử hơn.

Mọi người đều không nói gì, thực ra nỗi đau trong lòng họ không hề ít hơn anh ta.

Nhưng không ai ngờ, ngay lúc này, một giọng nói lại vang lên. "Anh nghĩ tôi còn sống sao?" Mọi người sững sờ, đều nhìn qua.

Tần Vũ cũng giật mình, vì cậu phát hiện, người nói chính là Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh ngồi dậy, trông như không có chuyện gì.

Cô lại nói một câu: "Thực ra, tôi đã chết từ lâu rồi!

Chỉ là chưa chết sạch sẽ mà thôi!" "Các người đã từng thấy người không có máu chưa?" "Cậu!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, chết lặng.

Lần này ngay cả Bàn Tử cũng không biết phải nói gì.

Cậu ta đúng là không có cảm tình gì với Lương Quỳnh, nhưng cũng không đến mức ghét bỏ.

Dù sao cũng xem như quen biết một trận.

Lời lẽ khó nghe lúc trước chủ yếu là vì cái chết của lão gia tử quá đột ngột, thêm vào đó Ngô Bất Chính đến giờ vẫn chưa quay lại, Phan Tử lại xảy ra chuyện này, tâm trạng ít nhiều có chút suy sụp.

Nhưng lúc này nghe Lương Quỳnh nói vậy, cậu ta cũng biết điều không nói thêm gì nữa.

Hồ Ti Lệnh ở bên cạnh cũng thấy sắc mặt Tần Vũ có chút không ổn, bèn lên tiếng: "Thôi bỏ đi, đừng nói những chuyện này nữa, anh em Phan Tử còn đang chờ cứu mạng!" "Tiểu béo, cậu cùng tôi khiêng cậu ấy qua đó!" Bàn Tử gật đầu.

Ngay lập tức, bên kia bắt đầu bận rộn.

Tuyết Lỵ Dương quay về phòng lấy ra hộp y tế, lấy một ít băng gạc và thuốc cầm máu còn dùng được ra, băng bó đơn giản cho Phan Tử.

Chương 2214

Vết thương của cậu ta thực sự quá lớn, phải nhanh chóng đưa ra ngoài cứu chữa mới được.

Nhưng tình hình lúc này lại không dễ giải quyết.

Thế là mọi người bàn bạc một hồi.

Do Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương đi trước một bước, mang theo Ngô Tam Tỉnh, đi tìm lối ra trước.

Dọc đường để lại ký hiệu, nếu tìm được thì trực tiếp ra ngoài cứu người trước rồi tính.

Còn Bàn Tử và Tần Vũ thì ở lại chờ Ngô Bất Chính và Giang Ninh.

Không có lời thừa thãi, bốn người Hồ Ti Lệnh nhanh chóng rời đi.

Còn Bàn Tử thì đi tìm thiết bị lặn, chuẩn bị xuống xem tình hình.

Giang Toán đi cùng cậu ta.

Doanh Thương không nói gì, chỉ ngồi một bên, không biết đang suy nghĩ gì.

Vốn dĩ Tần Vũ cũng chuẩn bị xuống cùng, nhưng họ còn chưa xuống nước, Bàn Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Không đúng, sao mặt nước này lại hạ xuống nhiều thế!" Mọi người nghe vậy vội chạy qua xem.

Lập tức liền thấy, mặt nước ban đầu đã hạ xuống cả mét, thậm chí còn lộ ra một đoạn thân cây to lớn.

Hơn nữa, xem ra mực nước ở đây vẫn đang tiếp tục hạ xuống. "Có muốn xuống xem thử trước không?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu, mực nước trong đầm này hạ xuống nhiều như vậy, rõ ràng là có vấn đề.

Mà Ngô Bất Chính và Giang Ninh vẫn còn ở dưới, họ cũng rất lo lắng.

Ngay lập tức, mấy người mặc thiết bị lặn chuẩn bị xuống nước.

Lương Quỳnh hỏi: "Lão gia tử thì sao?" Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi nói: "Mang ông ấy theo đi, lão gia tử và nơi này có mối liên hệ sâu sắc, đã chết rồi thì chôn ông ấy vào cỗ quan tài bên dưới đi!" Lương Quỳnh gật đầu.

Chín cỗ quan tài bên dưới, không tính cỗ ở giữa, hiện tại vẫn còn một cỗ trống.

Vốn là để Lương Quỳnh dùng, bây giờ cũng chỉ có thể để lão gia tử dùng trước.

Đợi sau khi Ngô Bất Chính và Giang Ninh ra ngoài, sẽ xem xét chuyện của Lương Quỳnh.

Lương Quỳnh dường như cũng không để tâm, còn tiến lên giúp một tay.

Bàn Tử thấy vết thương trên vai cô vẫn còn, nhớ lại lời mình nói lúc trước, cũng cảm thấy có chút quá đáng, liền mở miệng nói một câu: "Xin lỗi, lúc trước tôi có hơi nặng lời, đừng để trong lòng!" Lương Quỳnh gật đầu, không đáp lời.

Mọi người cố định xong thi thể lão gia tử, sau đó liền xuống nước.

Nhưng lúc này, mực nước đã hạ xuống gần hai mét.

Họ men theo bậc thang bên bờ đầm đi xuống, chưa đi sâu được mấy mét đã thấy cửa hang trên thân cây.

Bàn Tử đi trước dẫn đường, mọi người nhanh chóng tiến vào trong.

Bên trong hang cây, tình hình vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng khi họ vào, lại phát hiện Giang Ninh không biết từ lúc nào đã ra ngoài.

Cô dựa vào một cỗ quan tài, cả người rơi vào hôn mê.

Nhưng điều khiến người ta phấn khởi là, vết thương trên cổ tay cô đã lành lại.

Có thể khiến vết thương trên cổ tay một người lành lại gần như không để lại chút sẹo nào, rõ ràng tình hình bên trong quan tài này cực kỳ phi thường.

Chỉ tiếc là, lúc này họ căn bản không có tâm trạng để nghiên cứu nữa. "Cảm ơn!" Giang Toán nhìn mọi người, lần đầu tiên vành mắt đỏ lên.

Bàn Tử vỗ vỗ vai cậu ta, cũng không nói thêm gì.

Tuy lập trường của họ khác nhau, nhưng may mà cuối cùng đã đồng tâm hiệp lực vượt qua được cửa ải lần này.

Bàn Tử nói: "Cậu đưa chị cậu ra ngoài trước đi, chúng tôi lo xong việc ở đây sẽ ra ngoài hội hợp với cậu!" Giang Toán gật đầu, lập tức dìu Giang Ninh rời khỏi hang cây trước.

Bàn Tử và Tần Vũ cũng không trì hoãn, đặt thi thể lão gia tử vào một cỗ quan tài trống khác, sau đó mới đến xem cỗ quan tài của Ngô Bất Chính.

Nắp quan tài vẫn đóng chặt, rõ ràng cậu ta vẫn chưa ra ngoài.

Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh quan tài, châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Tôi trông chừng Thiên Chân, các người không cần quản tôi!" Lương Quỳnh và Tần Vũ nghe vậy đều không nói gì.

Nhưng Tần Vũ lại nhìn về phía Lương Quỳnh.

Chuyện ở đây cơ bản cũng đã kết thúc.

Mà mục đích Lương Quỳnh đến đây, đến giờ vẫn chưa nói. "Cô không vào sao?" Tần Vũ hỏi.

Hiện tại còn lại một cỗ quan tài trống, chính là cỗ mà Lương Quỳnh định dùng lúc trước.

Nếu Lương Quỳnh muốn vào, anh có thể giúp.

Chương 2215

Kết quả không ngờ Lương Quỳnh lại lắc đầu: "Bây giờ chưa phải lúc, cứ đợi cậu ấy ra rồi nói sau!" Lương Quỳnh vừa nói vừa nhìn về cỗ quan tài của Ngô Bất Chính, rõ ràng là đang nói về cậu ta. "Tại sao?" Tần Vũ hỏi. "Trực giác!" Lương Quỳnh nói: "Trực giác của tôi mách bảo rằng, tôi phải vào cỗ quan tài ở giữa!" "Để không ảnh hưởng đến cậu ấy, cứ đợi cậu ấy ra ngoài rồi tính!" Tần Vũ nghe vậy gật đầu, không nói thêm.

Nhưng Bàn Tử ở bên cạnh lại chen vào: "Lão gia tử chẳng phải đã nói, quan tài ở giữa không thể vào sao?" "Cô không sợ vào rồi sẽ chết à?" Lão gia tử trước đó quả thật đã nói, quan tài ở giữa không thể vào.

Nhưng tại sao thì lại không nói.

Bây giờ người cũng đã chết, muốn hỏi cho rõ cũng không có cách nào.

Lương Quỳnh lại dường như không hề để tâm, nói: "Tôi vốn dĩ đã chết rồi, chết thêm một lần nữa thì có sao?" "Tôi chỉ cảm thấy, tôi nên vào trong đó, có lẽ bên trong đó đối với tôi, sẽ có một tia hy vọng sống!" Bàn Tử gật đầu, không nói tiếp.

Chuyện đã đến nước này, còn có gì để nói nữa đâu.

Mọi người có thể sống sót đã là một kỳ tích rồi.

Về phần dự định của Lương Quỳnh, cũng đành mặc cô ấy vậy.

Tệ hơn nữa thì thế nào?

Tốt hơn nữa thì ra sao?

Bàn Tử đột nhiên nói: "Tuy Bàn gia tôi rất không thích làm kỳ đà cản mũi!" "Nhưng Thiên Chân ở đây, tôi cũng không thể đi được."

"Cho nên có lời gì thì tranh thủ thời gian mà nói đi, đợi Thiên Chân tỉnh lại, e là thật sự không còn cơ hội nữa đâu, sau này hối hận cũng muộn rồi." Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn Bàn Tử.

Anh hiểu ý của Bàn Tử.

Mà Lương Quỳnh bên cạnh rõ ràng cũng hiểu.

Mọi người đều không nói gì, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng rít thuốc của Bàn Tử không ngừng vang lên.

Trong sự im lặng, Lương Quỳnh cuối cùng cũng mở lời. "Ngày đó trong Xà Chiêu, tôi đã thấy rất nhiều người!" "Con dao găm này, là tôi lấy được từ trên người một trong số họ!" Lương Quỳnh vừa nói vừa lấy con dao găm của mình ra, đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ nhận lấy xem xét, không nói gì.

Nhưng chất liệu của con dao găm này, anh rất quen thuộc.

Kinh ngạc thay, nó giống hệt chất liệu của thanh Hắc kim cổ đao của anh.

Lương Quỳnh nói tiếp: "Những người ở trong đó, đều rất đáng thương, tiến không được, lùi không xong!" "Tôi vốn tưởng mình sẽ trở thành một thành viên của họ, không ngờ..." Nói đến đây, sắc mặt Lương Quỳnh rõ ràng rất bình thản, dường như chuyện cô đang kể chẳng có liên quan gì đến mình. "Sau khi ra ngoài, tôi phát hiện, quá trình thi hóa lại bắt đầu!" "Máu trong cơ thể tôi dần khô cạn, nhưng lại không chết!" "Nhưng tôi có thể cảm nhận được, thời gian của tôi không còn nhiều nữa!" "Chỉ có nơi này mới có thể cứu tôi!" "Cho nên tôi đã đến!" "Tôi không biết, còn lại bao nhiêu thời gian, Tần Vũ, tôi có thể hỏi anh một câu được không?" Lương Quỳnh đột nhiên nhìn Tần Vũ, nghiêm túc hỏi.

Tần Vũ nhìn Lương Quỳnh, không nói gì.

Lương Quỳnh nói: "Bấy lâu nay, anh có từng, dù chỉ là đã từng, có thích..." "Rầm!" Lương Quỳnh chưa nói hết câu, một tiếng động đột ngột vang lên.

Cùng lúc đó, nắp quan tài của Ngô Bất Chính bị chấn động bay lên, nhưng rất nhanh lại rơi xuống.

Đồng thời một bàn tay từ trong quan tài thò ra.

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh vội chạy tới, Tần Vũ theo sát phía sau.

Đến gần nhìn, chỉ thấy Ngô Bất Chính đã từ bên trong bò ra.

Cả người sắc mặt vô cùng trắng bệch, dường như bên dưới rất lạnh. "Thiên Chân, cảm thấy thế nào?" Bàn Tử vội kéo Ngô Bất Chính ra khỏi quan tài.

Toàn thân Ngô Bất Chính bốc lên hơi lạnh.

Cậu ta run rẩy nói: "Tôi cũng không biết, nhưng chúng ta phải đi nhanh lên!" "Nơi này sắp sập rồi!" "Hả?

Cậu nghe ai nói?" Bàn Tử nghi hoặc.

Nơi này trông rất vững chắc, sao lại có thể sập được?

Ngô Bất Chính vội nói: "Đừng hỏi nhiều nữa, tôi cũng không biết, tôi vừa mới gặp Ngô Tà, là cậu ấy nói!" "Cậu ấy nói rễ cây ăn thịt người này chính là long mạch của cả hòn đảo!" "Bọn họ đã cho nổ sập long mạch ở thế giới bên kia, cả đảo Phục Long sẽ chìm trong mười phút nữa!" "Đến lúc đó, nước biển sẽ tràn vào, bảo chúng ta mau đi!" "Bên ngoài có tình hình gì bất thường không?" Ngô Bất Chính hỏi.

Bàn Tử ngẩn ra, vội nói: "Không có!" "Có!" Tần Vũ chen vào. "Mực nước bên ngoài đã hạ xuống rất nhiều, bây giờ e là đã lộ cả hang cây ra rồi." Ngô Bất Chính nghe vậy vội nói: "Vậy thì đúng rồi, đây chính là điềm báo, lát nữa mực nước dâng lên, sẽ nhấn chìm nơi này lần nữa!" "Chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử nghe vậy gật đầu, lập tức kéo Ngô Bất Chính định đi ra ngoài.

Nhưng chạy được hai bước, cậu ta phát hiện, Tần Vũ và Lương Quỳnh vẫn đứng yên tại chỗ. "Đi thôi!" Ngô Bất Chính hét lên.

Tần Vũ nói: "Các cậu ra ngoài trước đi!

Tôi sẽ lên ngay sau!" "Tại sao?

Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta đi cùng nhau đi!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử lại lòng dạ biết rõ, vội ngắt lời cậu ta: "Chuyện của chúng ta giải quyết xong rồi, nhưng của cô ấy thì chưa!" "Tiểu ca không phải kẻ ngốc, cậu đừng lo lắng nữa, mau đi thôi!" Nói rồi Bàn Tử kéo Ngô Bất Chính chạy ra ngoài trước.

Ngô Bất Chính cũng không ngốc, rất nhanh đã phản ứng lại.

Chương 2216

Cậu ta nhìn Tần Vũ, lại nhìn Lương Quỳnh, không nói thêm gì.

Và dường như để chứng thực lời của Ngô Bất Chính, họ vừa rời đi, cả cái cây lớn bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Lương Quỳnh biết thời gian của mình không còn nhiều, vội tiến lên đẩy nắp cỗ quan tài ở giữa ra.

Tần Vũ nhìn thấy, trong cỗ quan tài đó, một mảng trắng xóa, căn bản không nhìn rõ bên trong có gì.

Lương Quỳnh đứng bên cạnh quan tài, nhìn Tần Vũ, trong mắt đẫm lệ.

Tần Vũ cũng nhìn cô, hai người nhất thời không biết nên nói gì.

Vốn dĩ Lương Quỳnh cũng có thể ra ngoài, nhưng số phận trêu ngươi lại khiến cô phải ở lại đây.

Nhưng đảo Phục Long một khi đã chìm xuống nước, ai biết nơi này sẽ biến thành thế nào.

Thật sự đi vào rồi, tương lai còn có khả năng ra ngoài không? "Đi đi!" Lương Quỳnh nói.

Tần Vũ nhìn cô, không nói gì. "Đây là số mệnh của tôi, đi đi!" Lương Quỳnh lại nói.

Mắt Tần Vũ đã đỏ hoe.

Mà lúc này trong toàn bộ hang cây, đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Bên ngoài tiếng ầm ầm và tiếng nước vang lên, rõ ràng mực nước đang hạ xuống đã bắt đầu dâng lên trở lại.

Chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ bị nhấn chìm lần nữa.

Đến lúc đó, thậm chí cả đảo Phục Long cũng sẽ chìm xuống dưới mặt nước.

Và mọi thứ ở đây, cũng sẽ vĩnh viễn bị nước biển chôn vùi, chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai có thể thấy lại ánh mặt trời. "Anh đi đi!" Lương Quỳnh nói lần nữa.

Nhưng không biết tại sao, có lẽ là thời gian của cô đã đến, cũng có lẽ là cục diện phong thủy của đảo Phục Long đã bắt đầu thay đổi.

Tóc của Lương Quỳnh bắt đầu bạc dần từ ngọn đến chân tóc.

Mái tóc đen ban đầu, chỉ trong vài hơi thở, đã hoàn toàn biến thành màu trắng.

Cô nhìn Tần Vũ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tần Vũ biết, thời gian của mình không còn nhiều.

Anh từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ, đưa cho Lương Quỳnh. "Cầm lấy!

Có lẽ còn một tia hy vọng sống!" Lương Quỳnh nhận lấy tấm thẻ, không nhìn, mà nhìn Tần Vũ nói: "Nếu thật sự có một tia hy vọng sống, tương lai, đến nơi nào tìm anh?" Tần Vũ không nói gì. "Đến nơi nào tìm anh?" Lương Quỳnh lại hỏi.

Tần Vũ vẫn không nói gì.

Nước mắt của Lương Quỳnh đã tuôn rơi.

Cô một chân đã bước vào trong quan tài, nhìn Tần Vũ nói: "Anh đã từng thích tôi chưa?

Dù chỉ một chút, dù chỉ là đã từng?" Nước mắt rơi xuống, làm ướt mái tóc trắng.

Lương Quỳnh chỉ nhìn Tần Vũ, có lẽ cô cũng biết, đây là một câu hỏi mãi mãi không có câu trả lời.

Cũng có lẽ, bây giờ hỏi câu này, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô bước nốt chân còn lại vào trong quan tài.

Nhìn Tần Vũ, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không mở lời. "Lương Quỳnh!" Đột nhiên, Tần Vũ lên tiếng.

Lương Quỳnh nhìn Tần Vũ, thấy anh gật đầu.

Cô mỉm cười.

Tần Vũ cuối cùng nói một câu. "Núi Trường Bạch!" Cô gật đầu, mỉm cười trong nước mắt. "Đi đi!" Lần này, không chút do dự, cả người cô hoàn toàn nhảy vào trong quan tài.

Thân hình lập tức biến mất.

Tần Vũ cũng không chút do dự, xoay người lao về phía lối ra.

Bên ngoài lối ra, toàn là nước.

Anh lập tức chìm vào trong nước...

Chương 2217

Mà trong quan tài.

Khoảnh khắc Lương Quỳnh nhảy xuống, cô chỉ cảm thấy mình như rơi vào một vực sâu không đáy.

Thân hình cứ rơi xuống mãi, phảng phất không có điểm dừng.

Có lẽ đáp án mà mình muốn, cũng không chừng đang ở cuối con đường phía dưới này.

Cô lấy ra tấm thẻ Tần Vũ đưa cho mình.

Trên đó vẽ một người con gái.

Người con gái đó mặc một bộ đồ đỏ, trông rất xinh đẹp.

Trong đôi mắt linh động, toát lên vài phần tinh nghịch.

Tay cầm ba chiếc phi tiêu đồng, bên dưới buộc ba sợi dây màu đỏ.

Và bên cạnh người con gái này, có viết ba chữ. "Hồng cô nương"...

Lại nói về Tần Vũ.

Lúc từ dưới nước ngoi lên, anh phát hiện nước trong đầm lúc này đã tràn ra ngoài.

Mực nước dâng lên quá nhanh.

Hơn nữa, từ lớp đá trên đỉnh đầu cũng có nước chảy xuống.

Tuy không nhiều, nhưng rõ ràng độ cao của đảo Phục Long đang hạ xuống, nước ở trên sắp nuốt chửng nơi này. "Tiểu ca!

Mau đi!" Một giọng nói truyền đến, lần này Tần Vũ mới thấy rõ.

Là Bàn Tử và Ngô Bất Chính đang đợi ở trên.

Giang Toán thì cõng Giang Ninh đợi ở không xa.

Doanh Thương không nói một lời đứng bên cạnh Bàn Tử, rõ ràng cũng đang đợi mình.

Tần Vũ không do dự, lập tức chạy qua.

Mấy người nhanh chóng tập hợp lại, lập tức chạy về phía lối ra.

Nhưng ngay khi họ đi qua cây ăn thịt người khổng lồ đã bắt đầu khô héo đó, đột nhiên cây ăn thịt người hình người đó vang lên một tiếng "rắc".

Một đoạn thân cây trực tiếp nứt ra.

Từ trong cây ăn thịt người nứt ra đó lại rơi ra một cỗ quan tài.

Mà cỗ quan tài này họ đã từng thấy trước đó, chính là cỗ quan tài mà bóng đen đã đi vào.

Nhưng sau khi bóng đen đó đi vào quan tài, lại chưa từng thấy hắn xuất hiện nữa. "Tiểu ca!

Đừng quan tâm nữa, đã đến nước này rồi, anh còn muốn mở quan tài à!" Bàn Tử nói.

Lần này ngay cả cậu ta cũng không còn ý định gì nữa, cậu ta thật sự không muốn mở quan tài nữa, cũng không muốn mò kim khí nữa, mặc kệ bên trong có gì, đều không liên quan gì đến cậu ta. "Tiểu ca, trên đời có quá nhiều bí ẩn, chúng ta hà tất phải tìm hiểu đến cùng chứ?" "Mất mạng rồi, biết những điều này thật sự còn quan trọng sao?" Ngô Bất Chính cũng nói.

Tần Vũ gật đầu, mấy người không còn quan tâm đến cỗ quan tài nữa, chạy thẳng về phía lối ra.

Lối ra nối với một con đường hầm.

Mực nước lúc này đã đến bắp chân của họ.

Bàn Tử gọi mọi người nhanh chóng vào tìm lối ra.

Tần Vũ đứng ở lối vào, cuối cùng quay đầu lại nhìn một lần.

Có lẽ đây chính là ý trời.

Anh thấy, nắp của cỗ quan tài đó đã nứt ra, rơi xuống.

Mà trong quan tài, một thi thể toàn thân bị gỗ khô bao bọc lộ ra.

Toàn thân hắn đều là máu, ngũ quan lại rất rõ ràng.

Tần Vũ chỉ nhìn một cái, toàn thân liền run lên.

Bởi vì khuôn mặt đó, anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng anh lại biết đối phương là ai, càng kinh ngạc hơn tại sao lại là hắn!

Tại sao bóng đen thần bí này, lại là hắn!

Hắn không phải đã chết mấy trăm năm rồi sao?

Chương 2218

"Tiểu ca?

Sao vậy?" Bàn Tử thấy Tần Vũ đứng ngây người một lúc lâu, lại chạy về hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý mình không sao.

Bàn Tử lại không ngốc, quay đầu nhìn.

Chỉ tiếc là, lúc này cả cỗ quan tài đã hoàn toàn đổ xuống.

Cho nên cậu ta không nhìn thấy thứ bên trong. "Sao thế?

Anh thấy thi thể bên trong rồi à?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu. "Là ai vậy?" Bàn Tử vội hỏi. "Về rồi nói sau!" Tần Vũ vỗ vai Bàn Tử, sau đó đi về phía trước.

Bàn Tử thấy vậy cũng không hỏi nhiều.

Nói thật, thực ra cậu ta cũng không muốn biết lắm.

Chuyến đi đảo Phục Long lần này, cậu ta đã ở quá lâu rồi.

Ngay cả một kẻ bất cần như cậu ta, lúc này trong lòng cũng có chút sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng ra ngoài.

Chưa từng có một ngôi mộ cổ nào, có thể khiến cậu ta có cảm giác này.

Bất kể sau này thế nào, ít nhất là lúc này, trong lòng Bàn Tử thật sự nảy sinh ý định rửa tay gác kiếm...

Mọi người một đường chạy về phía trước, lúc này nước đã sắp ngập quá bắp chân của họ.

Vì có Hồ Ti Lệnh dẫn đường, nên tốc độ của mọi người rất nhanh, chỉ cần có ký hiệu, liền một đường chạy về phía trước.

Giang Ninh lúc này đã tỉnh lại, nhưng cả người có vẻ hơi ngơ ngác, dường như vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

May mà cô còn biết chạy theo mọi người, cũng xem như là một niềm an ủi.

Giang Toán dẫn theo cô, cũng không cần người khác lo lắng.

Mà Doanh Thương tự nhiên cũng không cần nói nhiều, hắn luôn khiến người ta yên tâm.

Mọi người chạy về phía trước mấy phút, rất nhanh đã thấy ký hiệu do Hồ Ti Lệnh và những người khác để lại.

Nhưng ký hiệu này lại rất thấp, nếu họ đến muộn một chút, có lẽ đã bị nước nhấn chìm rồi.

Bàn Tử tiến lên xem xét, nói: "Bên dưới này có một cái lỗ, bọn họ chắc là đã xuống dưới rồi, nhưng bây giờ nước sâu như vậy, lại còn đang đổ xuống, cũng không biết tình hình bên dưới thế nào!" "Tôi xuống xem trước, lát nữa sẽ gọi các người!" Mọi người gật đầu.

Lập tức Bàn Tử nín thở chui vào.

Chưa đến hai phút, Bàn Tử đã chui ra, hét lên: "Chính là ở dưới, bên dưới có một không gian rất lớn, đi thôi!" Mọi người thấy vậy không trì hoãn, lập tức theo sau.

Từ lỗ hổng đi xuống, mọi người liền thấy, không gian bên dưới này không hề nhỏ.

Nhưng lối vào hơi nhỏ, cộng thêm nước từ trên đổ xuống nghiêm trọng, nên dòng nước không kịp thoát, mới tích tụ ở trên.

E là chẳng bao lâu nữa, cuối cùng nơi này cũng sẽ bị nước lấp đầy hoàn toàn.

Vị trí mấy người đi xuống khá cao, có một bậc thang đá dẫn xuống.

Bàn Tử bắn một quả pháo sáng ra, phát hiện nơi này rộng gần bốn trăm mét vuông, chiều cao cũng bằng hai tầng lầu.

Mà nơi họ đi xuống lại nằm ở trên đỉnh của toàn bộ không gian.

Đứng ở đây, có thể thấy một bên còn xây một cái đài, nằm ở tầng hai.

Con đường họ đi xuống, cũng vừa hay đi qua cái đài này.

Trên đài đặt mấy thứ to lớn như tảng đá.

Ngoài ra thì không có gì khác.

Mà tầng một thì trống không.

Nhưng có thể thấy dòng nước đều hội tụ về phía đông nam.

Nơi đó dường như còn có một lối vào.

Hơn nữa họ còn thấy, ký hiệu do Hồ Ti Lệnh để lại chính là ở nơi đó. "Mau đi thôi, nhân lúc nước còn chưa lớn, lát nữa nước sâu rồi muốn đi cũng không đi được!" Bàn Tử thúc giục.

Nhưng Tần Vũ lại nói: "E là phải đợi một chút!" "Ở đây có một thứ phải phá hủy!" "Thứ gì?" Mọi người ngẩn ra, rõ ràng không hiểu Tần Vũ lại phát hiện ra cái gì.

Tần Vũ chỉ vào mấy thứ to lớn giống như tảng đá trên đài. "Thứ đó!" Mọi người ngẩn ra, đều không khỏi khó hiểu.

Chương 2219

Đã đến nước này rồi, sao còn phải quan tâm đến mấy tảng đá đó?

Chẳng lẽ mấy tảng đá đó là cơ quan để rời đi?

Tần Vũ không giải thích nhiều, hỏi: "Còn thuốc nổ không?" Bàn Tử xòe tay ra hiệu không còn.

Tần Vũ bất đắc dĩ, đành lấy súng của Bàn Tử xuống, lại xin hai băng đạn.

Sau đó liền chạy qua.

Mọi người không yên tâm cũng vội theo sau.

Giang Toán nói: "Đây rốt cuộc là thứ gì?

Anh cần đạn thì tôi ở đây vẫn còn!" Nói rồi Giang Toán cũng lấy súng của mình ra.

Tần Vũ chỉ vào thứ ở đây nói: "Thứ này gọi là Tàn âm trận, thứ này không hủy đi, thuyền đánh cá vẫn không thể lại gần nơi này!" "Sức mạnh thần bí mà chúng ta gặp phải trước đó có thể cắt đứt thuyền, thực ra chính là do những thứ này giở trò!" "Tàn âm trận?" "Sức mạnh thần bí?

Mẹ kiếp, tiểu ca anh đùa à, sức mạnh đó ngay cả bình dưỡng khí cũng có thể cắt được, chỉ dựa vào mấy tảng đá này?" Bàn Tử rõ ràng không tin lắm.

Những người khác cũng gần như vậy, tình hình mà thuyền đánh cá của họ gặp phải trước đó, gần như giống hệt như bị máy cắt cắt ra.

Bây giờ nói là do những tảng đá này, khó tránh khỏi khiến người ta có chút không dám tin.

Tần Vũ thấy vậy nói: "Các người cùng tôi, đẩy đổ tám tảng đá ở đây trước đã!" "Tôi sẽ giải thích cho các người!" Mọi người nghe vậy gật đầu, lập tức ra tay đẩy đổ mấy tảng đá cao bằng một người.

Mà khi đẩy đổ những tảng đá này, họ mới phát hiện, những tảng đá này không đơn giản như bề ngoài.

Bên trong những tảng đá này lại đều rỗng.

Giống như bị kiến đục tổ, từng lỗ nhỏ li ti phủ kín toàn bộ bên trong tảng đá.

Vừa đẩy đổ, những tảng đá này liền sụp đổ hoàn toàn.

Mà trên đó lại rơi xuống một lớp đồng mỏng.

Tần Vũ vừa tháo một ít đạn ra, vừa nói: "Những tảng đá này giống như một thiết bị thu thập âm thanh!" "Nó có thể hấp thụ âm thanh từ bên ngoài vào, sau đó phản xạ ra ngoài, từ đó hình thành sóng âm có sức sát thương cực lớn!" "Mà những sóng âm này khi đi qua các lỗ trên tường, sẽ được khuếch đại vô hạn, đến khi ra ngoài sẽ hình thành sức mạnh thần bí đủ để giết người!" "Không tin các người có thể xem, phía trước mỗi tảng đá, đều có mấy lỗ lớn bằng nắm tay!" "Những lỗ này khi đi sâu vào cuối cùng sẽ hợp thành một!" Mọi người nghe vậy vội đi xem.

Quả nhiên phát hiện, phía trước mỗi tảng đá đều có bảy tám lỗ.

Mà những lỗ này xếp thành hình tròn, cuối cùng quả thật sẽ hợp thành một.

Ngô Bất Chính thấy vậy, không khỏi nuốt nước bọt nói: "Lúc vào, một phần chia thành nhiều phần, mà lúc ra, nhiều phần hợp thành một, nơi các lỗ hợp nhất cũng sẽ không quá lớn, không thể nào do con người đào được!" "Đây rốt cuộc là hình thành như thế nào?" Tần Vũ lắc đầu tỏ ý không biết.

Bàn Tử nói: "Câu hỏi này e là chỉ có thể đi hỏi ông trời thôi, gió thổi mưa rơi động đất sóng thần, cậu còn có thể biết hết mọi chuyện sao!" "Mau cho nổ con đường này rồi chúng ta đi thôi!" Mọi người gật đầu, thời gian của họ quả thật không còn nhiều.

Tiếp tục lãng phí thời gian ở đây không phải là hành động khôn ngoan.

Tần Vũ ném đạn vào mấy cái lỗ, sau đó cho chúng nổ tung.

Đợi sau khi cho nổ hết tất cả các lỗ, họ mới từ tầng hai xuống tầng một.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc trì hoãn đó, nước ở tầng một đã sâu đến ngang eo.

Mấy người không dám chậm trễ, một đường bơi đến nơi có ký hiệu.

Nhưng chưa đợi Bàn Tử xuống xem tình hình bên dưới là gì, đột nhiên chỉ nghe một tiếng nổ lớn "rầm".

Vị trí của những cái lỗ trên tầng hai lại cũng bắt đầu phun nước ra.

Hơn nữa, mấy chỗ trên đỉnh đầu đã nứt ra.

Nơi này rõ ràng là sắp sập rồi. "Mau đi!" Bàn Tử hô hào, đồng thời lặn xuống nước mò cơ quan trên mặt đất.

Cậu ta mò được một tảng đá, dịch nó ra.

Nhưng khi tảng đá bị dịch ra, một lực hút cực lớn lập tức kéo cậu ta xuống.

Mấy người khác còn chưa kịp phản ứng, lại cũng bị cuốn theo xuống.

Lực hút dưới nước quá lớn.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, đã hoàn toàn không còn thời gian để đối phó.

May mà trong số họ có mấy người bơi khá giỏi.

Ví dụ như Bàn Tử, Tần Vũ, còn có hai chị em Giang Ninh.

Còn Doanh Thương, Tần Vũ thậm chí còn nghi ngờ, hắn căn bản không cần hít thở không khí.

Dù sao một hoạt tử nhân mà có thể bị chết ngạt, thì thật sự không có mấy ai tin.

Đợi đến khi dòng nước ngầm xung quanh biến mất, đã qua ba phút.

Tần Vũ và Bàn Tử bật đèn pin chiến thuật, sau khi chia mấy bình dưỡng khí hiện có thì đi tìm những người khác.

Doanh Thương quả nhiên không sao, rất nhanh đã tìm được Tần Vũ.

Hai người Giang Ninh cũng rất nhanh hội hợp.

Chương 2220

Bàn Tử tìm được Ngô Bất Chính, tên này tuy không có bình dưỡng khí nhưng lại không sao.

Sau khi hỏi ra họ mới biết, hóa ra nơi này có mánh khóe.

Ngô Bất Chính dẫn mọi người bơi lên chưa đến hai mét, đã ngoi đầu ra khỏi mặt nước.

Mọi người lúc này mới phát hiện, nơi họ đang ở đã không còn là không gian rộng lớn kia nữa.

Nơi này rất giống một con đường hầm, hình tròn.

Dòng nước không lấp đầy toàn bộ đường hầm, trên đỉnh đầu còn lại một khoảng trống mười mấy centimet, có thể hít thở không khí.

Bàn Tử tháo bình dưỡng khí ra thở hổn hển nói: "Ôi mẹ ơi, nơi này rắc rối quá, cũng không biết lão Hồ bọn họ thế nào rồi!" "Tôi nói này, chúng ta phải đi thế nào đây?" Con đường hầm này không nhìn thấy phía trước, cũng không thấy phía sau, là đi theo dòng nước, hay đi ngược dòng nước đây!

Giang Ninh nói: "Chắc chắn là đi theo dòng nước, chúng ta bị cuốn xuống một mạch, ký hiệu không sai!" "Bọn họ chắc chắn đã đi theo hướng dòng nước rồi!" "Đại tỷ, cô không sao rồi à?

Lần này cô nợ Bàn gia tôi một mạng đấy!" Bàn Tử nói đùa.

Giang Ninh mỉm cười, không đáp lời.

Ngô Bất Chính nói: "Ân tình thì thôi đi, đừng đánh lén chúng tôi nữa là tốt lắm rồi!" "Vẫn là mau đi thôi, cẩn thận nơi này lát nữa lại bị ngập!" Mọi người gật đầu, lập tức không nói nhảm nữa, bắt đầu đi về phía trước.

Mà tình hình thực tế phức tạp hơn họ tưởng rất nhiều.

Một đường đi theo dòng nước về phía trước, họ gặp phải mấy lần tình huống nước lấp đầy cả đường hầm.

Cuối cùng vẫn phải nhờ vào mấy bình dưỡng khí ít ỏi, mới thành công tìm được nơi có dưỡng khí.

Nhưng đi theo dòng nước, cũng tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Họ cũng không biết đã bơi bao lâu, cho đến khi thấy phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng, lúc này mới đều thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người nhanh chóng bơi qua, đến gần mới phát hiện, đó lại là Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng lại không thấy Hồ Ti Lệnh và Tuyết Lỵ Dương.

Nước đến đây, đã không còn chảy xiết như trước.

Phía trên cũng có đủ không gian một cái đầu để thay đổi không khí.

Sau khi hỏi ra mới biết, hóa ra Ngô Tam Tỉnh tuổi đã cao, không theo kịp hai người Hồ Ti Lệnh.

Phan Tử lại cần cấp cứu, cho nên đã để họ đi trước.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh nói: "Chúng ta cũng phải khẩn trương, cô Dương trước đó nói, nơi này có thể sẽ bị ngập lần hai!" "Chúng ta ra ngoài vội vàng, nước ở đây chỉ là lần đầu tràn vào, lát nữa đảo Phục Long hoàn toàn chìm xuống đáy biển, nơi này tất nhiên sẽ vì bị ép, dẫn đến nước biển tràn vào!" "Đến lúc đó chúng ta e là sẽ giống như nước trong máy bơm, bị cuốn vào!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Bàn Tử vội nói: "Không đến mức đó chứ, con đường hầm này chẳng lẽ rất dài sao?" "Hơn nữa chúng ta đều có bình dưỡng khí!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Rất dài!

Con đường hầm này nếu đi bình thường, ít nhất phải mất bốn tiếng mới đi đến cuối!" "Nếu chúng ta nhờ vào sức đẩy của dòng nước, nhiều nhất nửa tiếng là đến cuối!" "Nhưng tốc độ nhanh như vậy, một khi chúng ta đâm vào tường, bình dưỡng khí vỡ, thì tuyệt đối không có đường sống!" "Cho nên, không thể xem nhẹ!" "Mẹ kiếp, con đường hầm này sao có thể dài như vậy, muốn đào ra một con đường hầm như thế này, phải đào bao lâu chứ?" Bàn Tử nói.

Mọi người cũng đều kinh ngạc.

Chỉ là một ngôi mộ cổ, sao lại có công trình lớn như vậy.

Nhưng Tần Vũ ở bên cạnh lại nói: "Cậu quên rồi, nơi này chúng ta đã đến rồi!" "Đến rồi?

Tiểu ca anh đùa à, chúng ta đến đây lúc nào?" Bàn Tử nói.

Tần Vũ lại sờ sờ bức tường hai bên nói: "Bên dưới giếng nước trong cổ trại Song Long thôn!" "Anh nói gì?

Nơi này là giếng nước?" Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Ban đầu khi cậu ta và Tần Vũ đuổi theo bóng ma kia, quả thật đã vào giếng Song Long trong cổ trại.

Bên dưới đó có một cánh cửa ngầm, bên trong có một con đường hầm.

Hai người đi rất lâu cũng không đi đến cuối.

Hơn nữa càng đi đầu óc càng mơ hồ, giống như bị một áp lực vô hình nào đó bao trùm.

Lúc này nghĩ lại, tình hình ở nơi đó, quả thật rất giống ở đây.

Đặc biệt là màu sắc của bức tường, cũng gần như giống hệt.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Trời đất quỷ thần ơi, giếng Song Long đó không phải do anh em nhà họ Trương đào sao!" "Lão gia tử đó nói, ông ta là em trai trong hai anh em đó, mẹ kiếp con đường hầm này chẳng lẽ là do họ đào?" "Thế này thì công trình lớn đến mức nào chứ, từ Song Long thôn đào thẳng đến đảo Phục Long?" "Hơn nữa lão gia tử đó đến giờ vẫn còn sống, e là phải mấy trăm tuổi rồi chứ!" Mọi người đều không nói gì, chuyện trong đó căn bản không thể nghĩ tới.

Vì có quá nhiều vấn đề.

Chỉ riêng thân phận của lão gia tử đã là một bí ẩn.

Làm gì có ai sống được mấy trăm tuổi.

Thế thì thành lão yêu tinh rồi!

Nhưng tình hình thực tế dường như lại là như vậy.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Ở đây đoán mò cũng vô dụng, nếu còn mạng ra ngoài, đến bên ngoài xem nửa sau cuốn sổ tay lão gia tử để lại, những nghi hoặc trong lòng tự nhiên sẽ rõ ràng cả!" Bàn Tử gật đầu.

Ban đầu lão gia tử không nói nội dung nửa sau của cuốn sổ tay.

Cho nên họ đều không biết sau khi họ tìm được đảo Phục Long này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 2221

E là những chuyện này, chỉ có thể tìm câu trả lời từ trên cuốn sổ tay thôi.

Họ nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, cởi quần áo ra bọc bình dưỡng khí lại.

Lần này có thể sống sót ra ngoài hay không, phải xem có thể chống chọi được dòng nước ngầm này hay không.

Mà hai người Hồ Ti Lệnh e là cũng đang chuẩn bị ở phía trước.

Con đường hầm dài như vậy, trong thời gian ngắn căn bản không thể ra ngoài được.

Họ tất nhiên cũng phải nhờ vào dòng nước ngầm lần thứ hai này.

Thời gian từng phút trôi qua, sau mười mấy phút, dòng nước ngầm này cuối cùng cũng đến.

Nhưng dòng nước ngầm chưa đến, tai của mấy người đã bị ảnh hưởng trước.

Tốc độ của dòng nước ngầm quá nhanh, tiếng ồn lớn khiến tai họ gần như bị chấn điếc.

Mãi cho đến khi dòng nước hoàn toàn nhấn chìm, cả con đường hầm, họ mới cảm thấy bên tai yên tĩnh lại.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều cảm thấy một lực mạnh như ngàn cân đập vào người mình.

Giây tiếp theo, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, cả người giống như con gián trong ống nước, bị một mạch cuốn về phía trước...

Chuyến đi này, cũng không biết là ra ngoài như thế nào.

Ngô Bất Chính chỉ nhớ, đợi đến khi cậu ta tỉnh lại, nước đã rút rồi.

Là Tần Vũ cõng cậu ta, đi về phía trước trong đường hầm.

Sau đó cậu ta lại hôn mê.

Về sau cậu ta lờ mờ nghe thấy tiếng dân làng la hét, nói gì mà Long Vương hiển linh, long tuyền phun nước.

Sau đó nữa thì không biết gì cả.

Một tuần sau.

Khi Ngô Bất Chính tỉnh lại lần nữa, mới biết, mình đã ở trong bệnh viện rồi.

Bàn Tử canh giữ bên cạnh cậu ta.

Thấy cậu ta tỉnh lại, mới kể sơ qua tình hình.

Nói cậu ta thể lực không chống đỡ nổi nên ngất đi trước.

Là mình và tiểu ca cùng nhau cõng cậu ra ngoài.

May mà mấy người đều mạng lớn, xem như đều ra ngoài được cả.

Nhưng Phan Tử không may mắn như cậu, bị gãy một tay, đã được đưa đến bệnh viện lớn để dưỡng thương rồi.

Tam gia nhà cậu dẫn người đi chăm sóc rồi.

Về phần chúng ta, hiện tại vẫn đang ở khu vực ven biển, nghỉ dưỡng ở bệnh viện gần Song Long thôn nhất.

Ngô Bất Chính hỏi: "Tiểu ca đâu?

Còn Hồ Ti Lệnh bọn họ!" Bàn Tử cười nói: "Bọn họ khỏe lắm, đều đang ở Song Long thôn làm thần tiên cả rồi!" "Đợi chúng ta xuất viện, cũng đến Song Long thôn, tuyệt đối sẽ được thờ cúng như Thổ Địa gia gia!" Hóa ra, ngày đó bọn họ đều bị dòng nước cuốn ra khỏi giếng.

Giếng nước ở thôn Song Long chỉ có nước vào những thời điểm nhất định, lại thêm thời gian vừa khớp, nên có dân làng phát hiện ra họ.

Thấy họ bị nước cuốn ra, dân làng còn tưởng họ là thần tiên, vì thế ai nấy đều vô cùng kính trọng.

Lúc đó Ngô Bất Chính hôn mê bất tỉnh, vết thương trên người Bàn Tử cũng khá nghiêm trọng.

Thế là hai người họ được đưa đến đây chữa trị.

Phan Tử cũng được đưa tới, nhưng vài ngày sau đã chuyển đi.

Về phần Giang Ninh và Giang Toán cũng đã rời đi.

Lão gia tử Hanh Đặc cũng được đưa ra ngoài.

Nhưng chuyện của ông ta thì không cần nói nhiều nữa.

Tin rằng Giang Ninh và Giang Toán cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ tìm ông ta tính sổ. "Lúc Giang Ninh rời đi, trông có vẻ đã không sao rồi!" "Xem ra cỗ quan tài trong hốc cây đó thật sự có tác dụng, đương nhiên cậu cũng có thể yên tâm rồi!" "Mấy ngày nay bác sĩ đã kiểm tra toàn diện cho cậu, bệnh phổi của cậu cũng đã khỏi hẳn!" "Haiz, tuy cánh tay của Phan Tử... nhưng may mà giữ được mạng, Thiên Chân à, không phải Bàn gia đây nhụt chí đâu!" "Nói thật lòng, sau chuyện lần này, tôi thật sự cảm thấy cậu nói rất đúng!" "Con người sống cả một đời, không có gì quan trọng hơn mạng sống, bất kể là vì người nhà hay vì anh em!" "Chỉ có sống sót mới có hy vọng, cho nên Bàn gia tôi cũng định rửa tay gác kiếm rồi!" "Sau này là phải theo cậu kiếm cơm cả đấy!" Ngô Bất Chính cười vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Chỉ cần mỗi bữa cậu bớt ăn hai cái bánh bao, tôi vẫn nuôi nổi." "Đi chết đi, không đùa với cậu nữa, lo dưỡng thương cho tốt đi, khỏi rồi chúng ta đi hội họp với Tiểu ca!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Sau này anh nghe Bàn Tử kể lại mới biết, Tần Vũ ba người vẫn ở lại thôn Song Long là vì đám Huyết thi lùn trong cái giếng cổ đó.

Tuy thôn Song Long bây giờ đã có nước máy, bình thường không ai uống nước giếng nữa, nhưng người dân địa phương vẫn có thói quen dùng nước giếng để giặt giũ.

Đám huyết thạch dưới đó không xử lý thì chung quy vẫn là một mối nguy.

Ba người họ quay lại lần này chính là để xử lý đám Huyết thi lùn đó.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, ngày thứ ba khi Ngô Bất Chính và Bàn Tử còn chưa xuất viện, Tần Vũ đã đưa Hồ Tư Lệnh và Tuyết Lỵ Dương quay lại, nói rằng mối nguy ở giếng nước thôn Song Long đã được giải quyết.

Chương 2222

Vì họ chui ra từ giếng nước, lại thêm người dân địa phương vốn rất kiêng kỵ cái giếng đó, nên ba người bèn viện cớ muốn tu sửa giếng nước, phong tỏa nó lại một tuần.

Họ vận chuyển hết quan tài bên trong ra, đốt ngay tại chỗ.

Sau đó lấp lại mật thất bên dưới, triệt để xóa sạch mọi dấu vết.

Nhưng công trình hơi lớn, nên trong thời gian đó họ đã nhờ Ngô Tam Tỉnh giúp đỡ, phái đến rất nhiều anh em, nhờ vậy mới xử lý xong trong vòng một tuần. "Tiểu ca, Thiên Chân ngày mai là xuất viện được rồi, chúng ta về thẳng nhà luôn nhé?" Bàn Tử nằm trên giường bệnh hỏi.

Tần Vũ gật đầu.

Bàn Tử kích động nói: "Ôi dà, cuối cùng cũng về được rồi, mẹ kiếp, Bàn gia ở đây đói đến gầy đi mấy vòng!" "Đợi về rồi, nhất định phải ăn một bữa ra trò, tôi mời, các cậu đừng tranh với tôi, tối mai chúng ta đi ăn lẩu dê!" Bàn Tử vừa mở miệng, cả đám đều chảy nước miếng.

Hồ Tư Lệnh nói: "Tên béo, đã nói là phải giữ lời đấy, không được như lần trước, ăn được nửa bữa thì cậu chuồn mất!" "Lão Hồ, Bàn gia đây lừa ông bao giờ?" "Một bữa cơm mà Bàn gia tôi phải bùng chắc?

Lần đó là vì Tiểu Thúy đột nhiên tìm tôi mà!" Bàn Tử phân bua, khiến mọi người đều bật cười.

Tuyết Lỵ Dương lại không mấy hứng thú với chuyện ăn uống, cô hỏi: "Ăn gì các vị quyết định là được rồi, tôi muốn hỏi Tần tiểu ca một chút!" "Lúc trước câu chuyện của lão gia tử chưa kể xong, quyển sổ này lại ở trong tay anh, không biết khi nào thì có thể kể nốt phần sau?" Nghe vậy mọi người mới nhớ ra chuyện quyển sổ.

Lúc trước lão gia tử không muốn nhớ lại quá nhiều, nên phần sau, tức là chuyện sau khi họ tìm được đảo Phục Long, quả thực chưa được kể.

Lúc này chuyện ở đảo Phục Long cơ bản đã xong, quả thực đã đến lúc xem rồi.

Tần Vũ nói: "Đợi về rồi, mọi người đông đủ hãy xem!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Đúng là chuyện tốt hay gặp trắc trở, chuyện hoang đường năm xưa rốt cuộc còn có bí mật gì bên trong.

Tìm thời gian xem nốt phần sau của quyển sổ, mọi chuyện sẽ sáng tỏ cả...

Một đêm không có gì xảy ra.

Chiều ngày hôm sau, sau khi Ngô Bất Chính xuất viện, mọi người liền đặt vé xe về nhà.

Tối hôm đó họ về đến nơi.

Vì Doanh Thương không có chứng minh thư, nên họ chỉ có thể đi xe khách, ngay cả máy bay và tàu hỏa cũng không đi được.

May mà họ cũng không vội.

Đã quyết định không xuống mộ nữa, thời gian cũng khá dư dả.

Thế là mấy người vừa đi vừa ngắm cảnh, mất tròn một tuần mới về đến nhà.

Bàn Tử cũng không khách sáo, tối hôm đó liền mời mọi người đi ăn một bữa thịnh soạn, sau đó mới ai về nhà nấy.

Đồng thời hẹn ba ngày sau sẽ gặp lại ở Lâu Ngoại Lâu, lúc đó sẽ nói về nửa sau của quyển sổ.

Chủ yếu là tình hình bên Phan Tử không biết thế nào, nên phải liên lạc trước.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử cũng có quyền được biết, đến hay không là một chuyện khác, nhưng ít nhất cũng phải thông báo một tiếng.

Tối hôm đó Ngô Bất Chính gọi điện cho Ngô Tam Tỉnh, được biết tình hình bên Phan Tử cơ bản đã ổn định, ba ngày sau có thể đến kịp.

Về phần Giang Toán và Giang Ninh, có lẽ họ đã không còn hứng thú với quyển sổ này nữa, nên Ngô Bất Chính cũng không thông báo cho họ...

Ba ngày sau.

Trong phòng riêng trên tầng ba của Lâu Ngoại Lâu, Ngô Bất Chính làm chủ, mời mọi người ăn tiệc.

Trong lúc chờ Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử lại nhắc đến chuyện rửa tay gác kiếm. "Mấy ngày nay, tổ chương trình đến tìm tôi mấy lần rồi, họ biết Thiên Chân và Tiểu ca sẽ không xuống mộ nữa!" "Thế là họ nhắm vào tôi!" "Bảo là muốn mở riêng cho tôi chương trình 《Bàn gia đưa bạn đi trộm mộ》, làm tôi buồn cười chết đi được." "Đều bị tôi đuổi đi hết rồi, đám người này thật sự coi Bàn gia tôi là đồ ngốc!" "Không có thân thủ của Tiểu ca, phán đoán của lão Hồ, sự phân tích của tham mưu Dương và Thiên Chân, để Bàn gia tôi một mình đi trộm mộ, chẳng phải là đi nộp mạng sao!" "Tham mưu Dương, chúng ta đã nói rồi nhé, sau khi Bàn gia rửa tay gác kiếm, là phải sang bên kia đại dương đầu quân cho cô đấy!" Ngô Bất Chính cười nói: "Sao?

Cậu còn bắt cá hai tay à, trước đó còn nói đầu quân cho tôi, cậu làm thế gọi là gì?

Lừa hôn!

Hiểu không!" "Đi đi, ai lừa hôn, Bàn gia đây gọi là so sánh hàng hóa!" Bàn Tử tự bào chữa.

Tuyết Lỵ Dương cười nói: "Biết dừng đúng lúc là chuyện tốt, chỉ cần không xuống mộ nữa, có tay có chân còn sợ chết đói sao?" "Ha ha ha, cô nói đúng, nhưng nói đến có tay có chân, tôi lại nghĩ đến Phan Tử, người tốt như vậy, haiz, thật đáng tiếc!" Bàn Tử nói.

Nghe vậy mọi người đều im lặng.

Nhắc đến Phan Tử, trong lòng họ lại có một cảm giác chua xót khó tả.

Dù sao đó cũng là một cánh tay...

đáng tiếc cứ thế mà...

Nhưng điều họ không biết là, lúc này bên ngoài phòng riêng, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh thực ra đã đến từ sớm.

Họ tự nhiên cũng nghe thấy những lời này.

Phan Tử gượng cười, nhưng vành mắt đã hơi đỏ lên.

Ngô Tam Tỉnh vỗ vai anh ta, nói: "Vất vả cho cậu rồi!" "Tam gia đừng nói vậy, Phan Tử đời này đã nhận định ngài, thì tuyệt đối sẽ theo đến cùng!" Phan Tử nói.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, trong lòng lại có chút chua xót.

Dù sao ông cũng đến từ một thế giới khác, kết cục của Phan Tử ở thế giới của mình ông rất rõ.

Chương 2223

Có lẽ Phan Tử trước mắt chính là một sự bù đắp mà thế giới này dành cho ông. "Tương lai nếu có cơ hội, hãy mang cậu ta theo!" Ngô Tam Tỉnh thầm nghĩ. "Đi thôi!" Ngô Tam Tỉnh gọi một tiếng, dẫn Phan Tử vào phòng.

Trong phòng, mọi người thấy Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh cùng đến, cũng liền đổi chủ đề.

Sau một hồi hỏi han xã giao, Ngô Tam Tỉnh nói: "Lần này tụ họp, là vì nội dung cuối cùng trong quyển sổ kia." "Trước khi bắt đầu, tôi có một vật muốn vật quy nguyên chủ!" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, không hiểu Ngô Tam Tỉnh muốn lấy thứ gì ra.

Nhưng khi ông thật sự lấy nó ra, tất cả đều ngây người.

Chỉ thấy thứ Ngô Tam Tỉnh lấy ra, lại chính là cành cây đồng xanh kia.

Ngô Tam Tỉnh đưa cành cây đồng xanh cho Tần Vũ, nói: "Thứ này lúc đầu Tiểu Tà đưa cho cậu, nếu đã xong việc rồi, cậu cứ giữ lấy đi!" "Coi như làm kỷ niệm!" Tần Vũ hiểu ý của Ngô Tam Tỉnh, gật đầu cũng không từ chối.

Sau chuyện này, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn cũng sẽ quay về.

Chỉ là đi bằng cách nào, hiện tại có lẽ vẫn chưa chắc chắn.

Một khi đã rời đi, mối liên hệ giữa Tần Vũ và thế giới của mình, e rằng chỉ còn lại cành cây đồng xanh này.

Ngô Tam Tỉnh đưa thứ này cho anh, hiển nhiên cũng đã suy nghĩ kỹ càng.

Tần Vũ nhìn cành cây đồng xanh, bất giác xuất thần.

Bàn Tử thấy vậy vội chen vào: "Được rồi được rồi, đã tặng đồ xong rồi thì mau xem sổ đi, tôi tò mò muốn chết xem nửa sau viết gì!" "Cũng phải, Tiểu ca!" Ngô Bất Chính cũng lên tiếng.

Tần Vũ lúc này mới hoàn hồn, từ trong ngực lấy ra quyển sổ mà lão gia tử đã đưa.

Nhìn thấy quyển sổ này, mọi người không khỏi nhớ đến lão gia tử ngày đó.

Chuyện hoang đường kéo dài mấy trăm năm, rốt cuộc kết thúc ra sao?

E rằng đều được ghi lại trong quyển sổ này. "Dương tiểu thư, phiền cô!" Tần Vũ đưa quyển sổ cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu nhận lấy, sau đó lật ra.

Cùng lúc đó, câu chuyện ở nửa sau của quyển sổ cuối cùng cũng được mọi người biết đến... ...Hóa ra, năm đó hai anh em Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt biết được gần thôn Song Long có đảo Phục Long thì mừng như điên.

Họ định làm một vố lớn này rồi sẽ triệt để rửa tay gác kiếm.

Nhưng, vận mệnh của nhà họ Trương do hai anh em đứng đầu, cũng vì đảo Phục Long mà hoàn toàn thay đổi...

Nói đến thời đó, nhà họ Trương thực ra không phải chỉ còn lại hai người này.

Chỉ là Trương tiên nhân năm xưa địa vị cao quý, Trương gia thịnh vượng, nội ngoại các tộc phát triển rất lớn.

Cho nên sau khi Trương tiên nhân xảy ra chuyện, để tự vệ, rất nhiều chi xa của nhà họ Trương cũng dần dần cắt đứt liên lạc.

Vì vậy, dòng chính của nhà họ Trương sau này, thực chất chỉ còn lại Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt.

Hai anh em tuy không muốn đi theo con đường Mô kim đảo đấu, nhưng sống ở thời đại đó, muốn gia tộc hưng thịnh đều cần tiền tài chống đỡ.

Đây là một vấn đề không bao giờ tránh được.

Nếu nói một cách trần trụi hơn, thì con người thực ra không khác động vật là bao.

Vật cạnh thiên trạch, chỉ có động vật mạnh mẽ mới có thể để con cháu mình sinh sôi nảy nở.

Cũng là một đạo lý.

Thời đó, muốn sinh nhiều con cũng cần rất nhiều tiền tài.

Lại thêm hai anh em lúc đó còn nuôi một đám thuộc hạ, chi tiêu tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Nhưng qua bao nhiêu đời truyền thuyết, Trương Thiên Thanh và Trương Thiên Nguyệt làm sao biết được chân tướng của đảo Phục Long, căn bản không phải là nơi cất giấu bảo vật của nhà họ Trương, mà là một cấm địa trần gian?

Và câu chuyện cũng bắt đầu như thế...

Hai anh em nhân cơ hội dẫn theo một nhóm người bắt đầu đi tìm đảo Phục Long.

Nhưng đảo Phục Long ẩn giấu rất sâu, hơn nữa xung quanh có rất nhiều cơ quan bí thuật.

Muốn tìm được đã vô cùng khó khăn, huống chi là lên đảo.

Hơn nữa phải biết rằng, kỹ thuật hàng hải thời đó và bây giờ hoàn toàn không thể so sánh được.

Hai anh em tìm ròng rã ba năm, cuối cùng mới tìm thấy đảo Phục Long.

Nhưng đó cũng chỉ là nhìn thấy đảo Phục Long từ xa.

Khi họ muốn đến gần, liền gặp phải chuyện giống như Tần Vũ và nhóm của anh.

Sóng âm công kích của Tàn Âm trận quá lợi hại.

Họ còn chưa kịp đến gần đảo Phục Long, rất nhiều thuyền bè và người đã bị cắt thành hai nửa.

Chương 2224

Ở thời đại đó, hiện tượng này có người nói trên đảo Phục Long có thần tiên ở, cũng chẳng mấy ai hoài nghi.

Thấy chết rất nhiều người mà còn chưa đến gần được đảo Phục Long, hai anh em lúc này mới biết mức độ nguy hiểm của hòn đảo.

Nhưng cả hai đều là dân Mô kim đảo đấu, tự nhiên không tin vào cái gọi là thần tiên.

Thế là họ bắt đầu lên một kế hoạch trộm mộ kéo dài suốt mười năm.

Kế hoạch này, chính là kế hoạch giếng Song Long của thôn Song Long.

Thời đó, thôn Song Long không có giếng nước.

Hậu quả của việc uống nước biển thì không cần nói nhiều.

Cho nên hai anh em lấy lý do đào giếng nước, bắt đầu lên kế hoạch cho hành động trộm mộ này.

Để che mắt người đời, họ chọn đào hai cái giếng cùng lúc.

Hai cái giếng này, thực ra chỉ có hai lối ra, bên dưới là hợp nhất làm một.

Như vậy cũng là để có đủ không gian dưới giếng, cho họ thực thi kế hoạch lần này.

Việc đào giếng rất thuận lợi, không đến mấy ngày đã có nước.

Nước lúc đó tự nhiên là nước ngầm có thể uống được.

Nhưng hai anh em e rằng đều không ngờ tới, vị trí họ chọn, nước ngầm không nhiều.

Chỉ ba năm đã cạn khô.

Nhưng ba năm thời gian, lại đủ để người dân thôn Song Long tin rằng, đây đúng là hai cái giếng nước.

Nhưng cạn rồi thì cũng cạn rồi, cùng lắm là tìm nguồn nước khác là được.

Cũng chính vào lúc này, bề ngoài chúng là hai cái giếng nước, nhưng thực chất lại là hai đường hầm trộm mộ.

Hai đường hầm thông thẳng đến đảo Phục Long.

Có lẽ sẽ có người hỏi, đường hầm trộm mộ mà đào ra cảm giác như đường hầm dưới biển, thật quá vô lý.

Nhưng tôi muốn nói là, đây thực chất chính là một đường hầm dưới biển.

Có thể nói là đường hầm dưới biển sơ khai nhất.

Kỹ thuật trộm mộ của hai anh em cực cao, nếu không cũng sẽ không dựa vào trộm mộ mà phất lên, càng không chuẩn bị liên thủ trộm ngôi mộ cổ trên đảo Phục Long này.

Họ tinh thông phân kim định huyệt, cũng như kỹ thuật trộm mộ thông thẳng đến mộ thất.

Lại thêm trước đó đã thấy đảo Phục Long trên biển, có thể xác định vị trí đại khái của nó.

Sau khi trở về, họ đã trải qua nhiều lần suy diễn, tính toán ra vị trí của đảo Phục Long, cũng như vị trí địa cung trên đó.

Sau khi xác định những điều này, họ liền bắt đầu cuộc khai quật kéo dài mười năm.

Những khó khăn trong đó ở đây không kể chi tiết nữa.

Họ đào một đường từ trong giếng nước, thông thẳng đến nơi có dãy núi ngầm của đảo Phục Long.

Suốt quá trình cẩn thận nên không xảy ra tai nạn gì.

Nhưng sau khi đào thông đường hầm này, họ lại phát hiện, một phần địa cung của ngôi mộ cổ trên đảo Phục Long lại đã sớm bị nước biển nhấn chìm.

Có lẽ là kết cấu địa cung không vững chắc, nên dẫn đến nước biển tràn vào.

Nhưng nơi họ đào thông, lại vừa hay gần nơi bị ngập nước này.

Cứ năm năm sẽ có một lần triều cường, dẫn đến nước biển tràn vào.

Cho nên lần đầu tiên họ thiếu kinh nghiệm, tổn thất rất nhiều người.

Nhưng sau khi nắm được quy luật này, mọi chuyện bắt đầu dần dần phát triển theo hướng tốt.

Họ thông qua đường hầm này, vận chuyển rất nhiều người thần không biết quỷ không hay đến địa cung đảo Phục Long.

Nhưng phần địa cung bị nước biển nhấn chìm, tự nhiên là không thể đến được.

Thế là họ khóa mục tiêu vào phần còn chưa bị nhấn chìm.

Nói cũng thật trùng hợp.

Nơi họ đào thông, vốn dĩ rất gần với trung tâm của cả ngôi mộ, tức là vũng nước và nơi đặt quan tài.

Nhưng lại không hề phát hiện ra.

Điều này có lẽ cũng liên quan đến việc trong ghi chép, Trương tiên nhân đã cho người lấp đi lối vào luyện đan.

Cho nên sau khi họ lên đảo Phục Long, lại tìm thấy đáy của cái hố sâu khổng lồ đó trước.

Rồi từ đó bắt đầu khai quật.

Vừa bắt đầu đã đào ra cánh cửa đá khổng lồ, đồng thời cũng đào thông cái vực thẳm khổng lồ đã bị lấp lại đó.

Chương 2225

Và câu chuyện cũng bắt đầu từ đây.

Phần này, gần như giống hệt với suy đoán của họ trước đây về nơi họ đi xuống từ vực sâu.

Vì hai anh em đã đào một đường hầm từ đáy biển qua.

Cho nên khi họ tìm thấy cái hố sâu đó, cũng là đào từ dưới lên trên.

Công trình lúc đó lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Chỉ riêng việc đào ra cánh cửa đá khổng lồ đó, đã không biết phải dùng bao nhiêu nhân lực vật lực.

Sau gần một năm khai quật, họ cuối cùng cũng dọn dẹp sạch sẽ nơi đó, đồng thời cũng nhìn thấy cánh cửa đá khổng lồ.

Cửa đá vì bị phong bế hoàn toàn, nên họ nằm mơ cũng không ngờ được, sau khi mở cửa đá ra, họ lại nhìn thấy bên trong còn có tộc nhân người lùn còn sống sót.

Đúng vậy, là tộc nhân người lùn còn sống sót.

Những tộc nhân người lùn này hiểu biết về toàn bộ đảo Phục Long hơn họ rất nhiều.

Họ dường như biết một con đường có thể đi thẳng từ đỉnh núi vào bên trong ngôi mộ cổ.

Điểm này là hai anh em không biết.

Hơn nữa bên ngoài đảo còn có sức mạnh bí ẩn tấn công, nên họ có thể tìm đến đây, thực sự đã là rất không dễ dàng.

Nhưng, so sánh mà nói, những hậu duệ của tộc người lùn sống trên đảo mới là kẻ xui xẻo nhất.

Đối mặt với một đám trộm mộ sở hữu vũ khí lạnh, thậm chí cả thuốc súng, những người nguyên thủy lạc hậu này làm sao có thể là đối thủ.

Chưa đầy một tháng, những hậu duệ của tộc người lùn này, hoặc bị giết, hoặc bị bắt, gần như toàn quân bị diệt.

Từ cuộc điều tra sau đó, hai anh em mới dần dần phát hiện ra bí mật kinh thiên của đảo Phục Long.

Điều tra được biết, những hậu duệ của tộc người lùn này, lại đều sống bằng nước suối trên núi và quả dại của đảo Phục Long.

Vì cây ăn thịt người trên đảo đã mọc lại bao phủ toàn bộ hòn đảo, cho nên trên đó gần như không có bất kỳ sinh vật sống nào có thể bắt được.

Thỉnh thoảng có chim chóc bay vào đậu lại, cũng cơ bản đều bị những cây ăn thịt người này ăn sạch.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, dẫn đến tài nguyên trên đảo Phục Long giảm mạnh, mới khiến số lượng của cả tộc người giảm mạnh.

Người của tộc lùn dường như bẩm sinh sợ nước, cũng có thể là do cơ quan Tàn Âm trận.

Họ lại không chọn đi săn bắt thức ăn trong biển.

Nhưng phát hiện này thực ra đều là thứ yếu.

Phát hiện lớn nhất của hai anh em, có tất cả hai cái.

Thứ nhất, họ phát hiện những tộc nhân người lùn trên đảo Phục Long, quả dại mà họ ăn hàng ngày, lại chính là quả do cây ăn thịt người ra hoa kết trái.

Những quả này vị ngon, nước quả màu đỏ tươi, giống như máu tươi của người.

Hơn nữa đối với người của tộc lùn, dường như chính là vật đại bổ, một người mỗi ngày ăn một quả, cơ bản cả ngày đều cảm thấy no, hoàn toàn không muốn ăn thứ khác.

Người của tộc lùn cũng chính là dựa vào những quả này mà sống sót.

Nhưng, người do hai anh em mang theo cũng ăn một ít loại quả này, kết quả không phải sốt cao ngộ độc, thì là chết ngay tại chỗ, căn bản không ai chịu được qua ba ngày.

Sau này hai anh em nghiên cứu kỹ những quả này phát hiện, trong hột quả của chúng, lại đều có một con côn trùng.

Con côn trùng này hình dạng như con mòng trâu, không có sức sát thương gì, nhưng người bình thường tuyệt đối không thể ăn được quả này.

Khi Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, trong lòng mọi người thực ra đều đã có suy đoán riêng.

Thứ này, e rằng chính là thi miết hoàn sơ khai nhất.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao nhiều năm đã qua, cũng không thể nào khảo chứng được.

Nếu chỉ là những quả này có vấn đề thì cũng thôi.

Quan trọng nhất là, qua điều tra hai anh em phát hiện, hậu duệ của tộc người lùn trên đảo Phục Long, tuổi thọ trung bình lại đều vượt quá ba trăm tuổi.

Có thể nói là cực kỳ trường thọ.

Nguyên nhân của việc họ trường thọ, dường như chính là vì những quả này.

Nhưng đối với kỹ thuật thời đó, muốn giải mã những chuyện này, là hoàn toàn không có khả năng.

Cho nên hai anh em cũng trước sau không tìm được bằng chứng xác thực để chứng minh điều gì.

Nhưng sau đó cùng với việc họ điều tra sâu hơn về ngôi mộ cổ, lại dần dần phát hiện ra một số bí mật ít người biết đến của đảo Phục Long.

Họ tuy đã hy sinh rất nhiều người, nhưng cuối cùng vẫn tìm được nơi đặt quan tài, cũng như vũng nước đó.

Đương nhiên, khi họ tìm thấy vũng nước đó, bên trong vẫn chưa có nước.

Nước này là sau này mới xuất hiện.

Kết quả điều tra của họ về ngôi mộ cổ trên đảo Phục Long, lại khiến hai anh em đều kinh ngạc.

Chương 2226

Họ phát hiện, đảo Phục Long tuy không có danh tiếng gì, lại còn nằm chơ vơ trên biển, chẳng khác nào một nhà tù.

Nhưng chính một nơi như vậy, trước khi họ đến, lại đã chôn cất đến bốn đời chủ mộ.

Đúng vậy, là bốn đời!

Theo lời khai của những tộc nhân người lùn, bốn đời chủ mộ này lần lượt là: Đời thứ nhất là tướng quân Chiến Thần.

Điểm này, là tộc người lùn phát hiện khi giúp đỡ chủ mộ đời thứ hai.

Điểm này trước đó đã nói qua.

Chủ mộ đời thứ hai chính là vị tiên nhân du ngoạn đến đây.

Nói cũng thật trùng hợp, vị tiên nhân đó cũng họ Trương, nhưng tuyệt đối không phải là Trương tiên nhân tổ tiên của nhà họ Trương.

Vị tiên nhân này năm xưa phát hiện ra bí mật của đảo Phục Long, bèn cho những thổ dân người lùn lúc đó, đào ngôi mộ của tướng quân Chiến Thần lên.

Nhờ vậy mới có ghi chép.

Vị tiên nhân đó lừa gạt tộc người lùn trên đảo, chiếm tổ chim khách, chiếm đoạt ngôi mộ cổ của tướng quân Chiến Thần.

Nhưng không ai ngờ được, chưa đến trăm năm sau, tộc người lùn lại lần nữa đào ngôi mộ lên, lấy hài cốt của vị tiên nhân ra.

Sau đó, người được chôn vào đó, lại chính là tộc trưởng đã qua đời của tộc người lùn.

Tộc người lùn từ năm đó Trương tiên nhân dẫn người rời khỏi đảo Phục Long, đến khi họ cuối cùng bị Trương Thiên Thanh, Trương Thiên Nguyệt tìm thấy, trong khoảng thời gian này, họ đã chôn cất hai vị tộc trưởng.

Cho nên cộng thêm vị Trương tiên nhân kia, và tướng quân Chiến Thần được chôn sớm nhất ở đây, tính ra, trên đảo Phục Long, đúng là đã chôn cất bốn vị chủ mộ.

Vốn dĩ trộm mộ, phát hiện ra những điều này cũng không có gì.

Chỉ cần tìm được những cỗ quan tài này, mở chúng ra, lấy đi đồ tùy táng bên trong là xong chuyện, có thể trở về rửa tay gác kiếm, triệt để cáo biệt ngành nghề này.

Nhưng ai ngờ, chính lúc họ tìm kiếm những cỗ quan tài này, một phát hiện bất ngờ, lại dẫn đến giữa hai anh em bắt đầu xuất hiện rạn nứt.

Họ mở cỗ quan tài của vị tộc trưởng người lùn được chôn thứ hai.

Phát hiện tộc trưởng trong quan tài, cả người đã hóa thành gỗ khô, giống như sau khi chết bị một loại thực vật nào đó chiếm cứ cơ thể.

Chết rất thảm.

Hơn nữa những người của tộc lùn này, cả đời chưa từng rời khỏi đảo Phục Long, làm gì có của cải gì.

Cho nên trong quan tài, căn bản cũng không có đồ tùy táng gì.

Nhưng hai anh em bận rộn lâu như vậy, kết quả lại là một cỗ quan tài rỗng, làm sao có thể bỏ qua.

Trong cơn tức giận, họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh những cỗ quan tài đã bị đào lên trước đó, đặc biệt là của vị Trương tiên nhân và tướng quân Chiến Thần.

Người lùn không có tiền bạc thì thôi, nhưng tướng quân Chiến Thần và vị Trương tiên nhân kia đều là người ngoài, theo lý nên có đồ tùy táng.

Họ tìm ròng rã mấy ngày, cuối cùng mới đào đến nơi có vũng nước.

Đồng thời cũng phát hiện, hóa ra đi một vòng lớn, cuối cùng lại quay về vị trí ban đầu khi họ lên núi.

Mọi người trong lòng vừa kinh ngạc vừa bắt đầu cử người xuống đáy vũng nước tìm manh mối.

Và rắc rối cũng xuất hiện vào lúc này.

Nơi vũng nước lúc đó, vẫn chưa có nước.

Dưới đó chỉ có một thân cây ăn thịt người khổng lồ.

Cành lá trên thân cây đều không còn, cũng không biết là do nguyên nhân gì gây ra.

Họ xây dựng bậc thang đá men theo vách tường đi xuống, mất tròn ba tháng, mới xây đến được đáy.

Độ sâu dưới này phải hơn trăm mét.

Hai anh em đến được đáy, phát hiện vẫn không tìm được rễ của cây ăn thịt người này ở đâu.

Đất dưới chân mềm xốp, dường như rễ cây ăn thịt người này vẫn còn ở dưới lớp đất này.

Nhưng muốn đào ra, hiển nhiên không thực tế lắm.

Hơn nữa điều này đối với họ cũng không có ý nghĩa gì, cây ăn thịt người cũng không đáng tiền.

Họ nghiên cứu lớp đất bên dưới, phát hiện trong đất có rất nhiều thành phần của chu sa đan dược.

Hiển nhiên nơi này trước đây nên là một cái hố để vứt bỏ đồ luyện đan.

Những viên đan dược luyện chế thất bại hoặc di thể của người dùng thuốc, e rằng đều bị ném xuống đây.

Phát hiện ra điều này, hai anh em đều cảm thấy không may mắn, cũng không chuẩn bị đào sâu nữa, muốn đi nơi khác tìm những cỗ quan tài đã bị đào lên trước đó.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này, họ lại phát hiện trên thân cây ăn thịt người khổng lồ này, lại nứt ra rất nhiều đường vân.

Những đường vân này, từng đường một lại hình thành nên những văn tự giống như bùa vẽ của quỷ.

Những văn tự này tuy khó hiểu, nhưng trước mặt hai anh em kinh nghiệm lão luyện, tự nhiên rất nhanh đã giải mã được.

Chương 2227

Dựa theo ý nghĩa dịch ra, họ kinh ngạc phát hiện, những văn tự xuất hiện trên cây ăn thịt người này, lại chính là thiên triệu khải thị.

Thiên triệu khải thị là gì?

Thực chất là trong tự nhiên sẽ vì sự trùng hợp và các nguyên nhân khác, xuất hiện một số lời nhắc nhở giống như cảnh báo.

Ví dụ như thiên cẩu thực nguyệt thời xưa.

Người thời đó không biết đây là nhật thực, nên nói đây là thiên cẩu thực nguyệt, là điềm đại hung.

Thực ra những văn tự nứt ra trên cây này, có lẽ vốn dĩ chỉ là một sự trùng hợp, hoặc có lẽ là thật sự có chuyện đó.

Tóm lại ở thời đó, gần như không ai không tin.

Dù sao ở thời đại đó, hai chữ khoa học thực sự quá xa vời.

Nội dung hai anh em giải mã ra, khiến họ đều vô cùng chấn động.

Nội dung trên đó viết là: "Đồng khí liên chi, âm dương hỗn độn chi địa!" "Cửu quan hội tụ, bát nhất chi cục định thành!" "Hội tụ hỗn độn, trùng sinh nhục thân phàm thai!" "Vượt cảnh phá giới, dung hợp tức vi trường sinh!" Dịch ra đại khái có nghĩa là: Nơi này là nơi đồng khí giao hòa, âm dương hỗn loạn không phân.

Chín cỗ quan tài, bày ra bố cục tám một, xây dựng thành, thì có thể khiến vạn vật hội tụ trong hỗn độn, có thể sinh ra thân xác phàm trần.

Vượt qua cảnh giới, ngày thân xác phàm trần dung hợp, chính là lúc trường sinh.

Ở thời đó, loại thiên triệu khải thị này, nói không ai tin, gần như là không thể.

Hai anh em cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy trong lòng có sự kính sợ, nhưng lúc đó đều không nghĩ nhiều.

Dù sao thời xưa người gần với trường sinh nhất, cũng chỉ có hoàng đế.

Người bình thường dù có ý nghĩ này, cũng căn bản không có năng lực thực hiện.

Cho nên ban đầu hai anh em chỉ biết những thứ này, biết nơi này không tầm thường, nhưng cũng không có suy nghĩ gì khác.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó, lại khiến lòng người bắt đầu thay đổi.

Sau khi họ phát hiện ra thiên triệu khải thị, dường như vận may bắt đầu hội tụ.

Thuộc hạ rất nhanh đã tìm thấy ba cỗ quan tài bị đào lên năm xưa.

Sau khi mở ra, họ phát hiện tướng quân Chiến Thần đã biến thành xương khô, đồ tùy táng cũng lèo tèo vài món.

Về phần vị tộc trưởng người lùn được chôn đầu tiên, cũng không có nhiều bất ngờ, cơ bản có thể xem là không có đồ tùy táng.

Nhưng vị tiên nhân kia, trong quan tài của ông ta tuy cũng không có đồ tùy táng, nhưng lại có một tấm bản đồ.

Trên đó đánh dấu một nơi trong ngôi mộ cổ, cất giấu vô số bảo vật mà ông ta cả đời có được.

Vốn dĩ những thứ này, là ông ta chuẩn bị sau khi trùng sinh sẽ hưởng dụng!

Kết quả hiển nhiên ông ta đã không đi được đến cuối cùng.

Hai anh em dựa theo bản đồ tìm đến nơi đó, quả nhiên nhìn thấy vàng bạc châu báu chất thành núi.

Hai anh em kích động, liền bắt đầu ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị vận chuyển ra ngoài.

Đám trộm mộ này, trước sau trải qua gần mười năm, cuối cùng cũng có được đống bảo vật chất thành núi này, trong lòng sao có thể không kích động.

Nhưng lòng người tham lam bao nhiêu, bộ mặt lúc đó liền khó coi bấy nhiêu.

Ai đối mặt với nhiều vàng bạc châu báu như vậy mà còn có thể giữ được bình tĩnh.

Rất nhiều người bắt đầu lén lút giấu đi một ít.

Nhưng hai anh em cũng không phải dạng vừa.

Họ bắt hết tốp này đến tốp khác, dường như lòng tham của con người căn bản không thể nào hoàn toàn dập tắt được.

Thấy thuộc hạ ngày càng ít đi, chuyện lén lấy đồ rồi bỏ trốn trong đêm cũng thường xuyên xảy ra.

Cuối cùng hai anh em dứt khoát liên thủ, dẫn theo tâm phúc chặn ở lối ra, giết sạch những kẻ có lòng riêng tư.

Vốn là một đội ngũ hùng hậu, đến cuối cùng chỉ còn lại chưa đến hai trăm người.

Một nửa trong đó là người của anh cả Trương Thiên Thanh, một nửa là người của em trai Trương Thiên Nguyệt.

Hai anh em tình cảm tốt, tự nhiên không có gì để nói.

Vốn dĩ có thể phân chia số bảo tàng này.

Chỉ chưa đến hai năm, họ đã vận chuyển hết số bảo tàng này ra ngoài, đổi lấy vốn liếng hùng hậu, đặt nền móng cho sự trỗi dậy của Trương gia sau này.

Nhưng, lòng người không đủ, rắn muốn nuốt voi.

Chưa được hai năm ngày tháng bình yên, Trương Thiên Thanh phát hiện, em trai mình Trương Thiên Nguyệt lại bí mật quay lại đảo Phục Long mấy lần.

Ông ta nhận thấy tình hình không ổn, bèn tìm em trai mình hỏi rõ.

Kết quả vừa hỏi đã xảy ra chuyện.

Chương 2228

Hóa ra, một lần Trương Thiên Nguyệt quay lại đảo Phục Long sau đó, lại phát hiện cây ăn thịt người lớn nhất trong ngôi mộ cổ bắt đầu có sự thay đổi, lại bắt đầu có nước biển tràn vào.

Đồng thời trên thiên triệu lại xuất hiện thêm câu cuối cùng: "Thủy bình thụ diệt, đương vô đệ nhị chi cơ." Ý nghĩa này rất rõ ràng.

Trời xanh gần như đang nói thẳng, nước biển tràn vào nhấn chìm cây ăn thịt người, cây này sẽ chết.

Dưới gầm trời này, tuyệt đối sẽ không có cơ hội thứ hai.

Trương Thiên Nguyệt là em trai, nhưng dã tâm lại lớn hơn cả Trương Thiên Thanh.

Thấy anh trai đã nghi ngờ, liền đem kế hoạch của mình ra nói hết.

Hắn nói: "Đại ca, chúng ta đều đã ngoài bốn mươi, còn sống được mấy năm nữa!" "Trương gia bây giờ như mặt trời ban trưa!" "Nhưng tục ngữ có câu, giàu không qua ba đời!" "Chúng ta phải lo trước tính sau a!" "Thiên triệu khải thị đã rõ ràng như vậy, chúng ta không thể không làm gì cả!" "Đại ca anh ổn trọng, do anh trấn giữ Trương gia em tuyệt đối yên tâm!" "Hay là cứ để đệ đệ, đi thử xem!" Trương Thiên Nguyệt tin sâu vào điều này.

Nhưng Trương Thiên Thanh tính tình nhạy bén, con người điềm tĩnh.

Lại thêm tổ tiên Trương gia của họ, Trương tiên nhân vốn xuất thân từ luyện đan, cả đời luyện chế thuốc trường sinh bất tử cho hoàng đế, cho nên tin chắc rằng, cái gọi là pháp thuật trường sinh vốn dĩ là chuyện hoang đường vô căn cứ.

Dù có thiên triệu khải thị, cũng vì thế mà đánh cược cả tính mạng, liệu có thật sự đáng không?

Ông ta khuyên nhủ: "Em trai, những ngôi mộ cổ mà anh em ta đã xuống những năm qua còn ít sao?" "Yêu ma quỷ quái, tống tử cương thi nào chưa từng thấy!" "Chết rồi sống lại đó còn là chính mình sao?

Còn là người sao?" "Làm anh đây quyết không thể để em bước vào con đường này!" Nhưng Trương Thiên Nguyệt lúc đó, đã bị thiên triệu mê hoặc tâm trí, tin chắc mình nhất định sẽ có ngày trùng sinh.

Hắn bất chấp sự phản đối của Trương Thiên Thanh, đánh cược một lần để thực hiện thiên triệu.

Có lẽ cũng là trời xanh đã định.

Đúng lúc đó, trên thân cây ăn thịt người xuất hiện một lối vào.

Bên trong lại tự động sinh ra chín cỗ quan tài, bày ra bố cục tám một.

Điều này khiến Trương Thiên Nguyệt tin chắc không nghi ngờ.

Đến mức đối với Trương Thiên Thanh sau đó nghe tin vội đến ngăn cản, hắn đã xuống tay sát hại, nói: "Vì hậu nhân Trương gia, đại ca!

Anh đừng trách em!" Thế nhưng, hành động đơn phương lần này của Trương Thiên Nguyệt lại gây ra ân oán kéo dài cả trăm năm sau đó.

Lúc bấy giờ, thế lực của Trương gia đã rất lớn mạnh.

Tuy nhiên, Trương gia khi đó dù sao cũng là do hai anh em chung tay tạo dựng.

Vì vậy, phần lớn thế lực cũng có thể chia làm hai phe.

Ngày thường, hai anh em tình cảm tốt đẹp nên tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng khi Trương Thiên Nguyệt ra tay với Trương Thiên Thanh, hai thế lực này của Trương gia liền hoàn toàn tan vỡ.

Trương Thiên Thanh được thuộc hạ liều chết cứu ra ngoài.

Sau khi biết chuyện, Trương Thiên Nguyệt liền hạ lệnh bắt đầu vây giết những người Trương gia thuộc phe Trương Thiên Thanh.

Thế nhưng thực lực hai phe Trương gia vốn không phân cao thấp, chỉ là lúc đó Trương Thiên Thanh bị trọng thương, có thể nói là rắn mất đầu.

Vì vậy, phe của Trương Thiên Thanh thương vong thảm trọng.

Mà Trương Thiên Nguyệt thấy tình hình tạm thời ổn định, liền bắt đầu kế hoạch tái sinh của mình.

Nói về toàn bộ kế hoạch tái sinh ở Phục Long Đảo, thực ra vô cùng phức tạp.

Muốn lợi dụng Phục Long Đảo để đạt được tái sinh, bắt buộc phải phục hồi toàn bộ hệ thống mạch của cây ăn thịt người trên đảo.

Như vậy, ngày mà cây ăn thịt người hoàn toàn sống lại, cũng chính là lúc hắn tái sinh trở về.

Nói một cách đơn giản, là phải kết nối ba bộ phận.

Phần thứ nhất, cây ăn thịt người trên đỉnh núi Phục Long Đảo.

Cây này có thể xem như có vẻ ngoài nhưng không có gốc rễ.

Phần thứ hai, chính là quan tài chôn cất Trương Thiên Nguyệt.

Khi hắn nhập liệm, phải rạch một vết cắt trên lòng bàn tay.

Sau đó đặt một hạt giống của cây ăn thịt người vào vết thương.

Dùng chính tinh huyết của mình để nuôi dưỡng hạt giống này.

Đợi hạt giống bén rễ nảy mầm, nó sẽ tiếp xúc với nắp quan tài.

Ở đây không thể không nhắc đến chiếc quan tài kỳ lạ đó.

Chiếc quan tài này thực chất toàn bộ đều được làm từ cây ăn thịt người.

Cây cột tròn trên nắp quan tài chính là thân cây ăn thịt người.

Thân cây này trên không lá, dưới không rễ, xem như không đầu không đuôi.

Nhưng nó lại khống chế vô số rễ cây màu máu đỏ trong hố sâu gần quan tài, đó chính là bảo chứng cho sự sinh tồn của nó.

Kế hoạch trường sinh cũng được triển khai như vậy.

Chương 2229

Khi dây leo do máu thịt của Trương Thiên Nguyệt nuôi dưỡng kết nối với thân cây trên nắp quan tài, đỉnh của thân cây sẽ bắt đầu mọc ra những dây leo mới.

Những dây leo này sẽ vươn thẳng lên trên để nối với cây ăn thịt người trên đỉnh núi.

Phía dưới sẽ hòa hợp với rễ cây ăn thịt người trong hồ nước.

Từ đó, ba bộ phận sẽ hoàn toàn hợp nhất làm một, trở thành một cây ăn thịt người khổng lồ hoàn chỉnh.

Và đó chính là toàn bộ quá trình tái sinh.

Nhưng đó cũng chỉ là một phần.

Ngoài những sắp xếp này, Trương Thiên Nguyệt còn phải tự mình chuẩn bị những việc cần làm.

Nơi hắn tái sinh là thế giới mà bọn Ngô Tà đang ở.

Cho nên hắn phải quay về!

Hắn cũng chỉ có thể quay về, sau khi dung hợp với bản thể được chôn trong quan tài, mới có thể thực hiện được sự bất tử theo đúng nghĩa.

Trương Thiên Nguyệt rất lợi hại, năm đó hắn nhìn thấy tình hình của Phục Long Đảo liền biết.

Ba người trước đó e là đều không thành công.

Bởi vì cuối cùng họ đều không quay về được.

Tuy nhiên, Trương Thiên Nguyệt lại tự cao tự đại, cảm thấy mình tuyệt đối có thể làm được.

Thế là hắn bắt đầu kế hoạch tái sinh lần này...

Trong khi đó, Trương Thiên Thanh sau khi được thuộc hạ cứu thoát thì vô cùng tự trách, nói đây chính là báo ứng.

Trương gia bọn họ đào mồ cuốc mả bao nhiêu năm nay, đây chính là báo ứng.

Bây giờ huynh đệ tương tàn, đây thật sự là kết quả họ muốn sao?

Rõ ràng là không.

Trương Thiên Thanh dù sao cũng là người làm anh.

Dù em trai đã ra tay với mình, nhưng trong lòng hắn vẫn hy vọng có thể khuyên can được em mình, đừng tin vào những chuyện này, đừng vô cớ đánh đổi tính mạng.

Thế nhưng, lúc đó những người Trương gia thuộc phe Trương Thiên Thanh đã bị phe của Trương Thiên Nguyệt truy cùng giết tận.

Số người còn lại chưa đến hai ba phần mười.

Muốn ngăn cản cũng phải có thực lực.

Huống chi, lúc đó hắn cũng không biết rằng mình thực ra đã muộn.

Bởi vì khi đó, Trương Thiên Nguyệt đã bắt đầu kế hoạch tái sinh.

Khi Trương Thiên Thanh dẫn người quay lại Phục Long Đảo mới phát hiện ra, mình đã muộn.

Cánh cửa đá khổng lồ đã bị phong lại.

Hắn đã không thể vào được nữa.

Trương Thiên Thanh quá quan tâm đến người em trai này.

Thế là hắn dẫn theo những tộc nhân còn lại của mình, bắt đầu điều tra chi tiết về chuyện tái sinh trên Phục Long Đảo.

Vì may mắn sống sót, nên tình hình sức khỏe của hắn ngày một tệ đi.

Cuối cùng, phải mất đến ba năm, hắn mới tìm được một vài manh mối trên một cuốn mật thư cổ xưa đã rách nát.

Cuốn sách này ghi lại.

Phong thủy của cổ mộ Phục Long Đảo thực ra vô cùng huyền diệu, được gọi là thế "Tiên Nhân Chỉ Lộ".

Thế phong thủy này vì dòm ngó thiên cơ nên đã định sẵn không thể xuất thế.

Hơn nữa biến số vô cùng nhiều, muốn lợi dụng thế phong thủy này mà không có tướng mạo và thực lực của bậc đế vương thì tuyệt đối không thể làm được.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, muốn lợi dụng thế phong thủy "Tiên Nhân Chỉ Lộ" để tái sinh, yêu cầu đầu tiên là phải có nhân lực và vật lực hùng hậu chống lưng.

Phải tìm được hai con đường mà thế "Tiên Nhân Chỉ Lộ" chỉ dẫn.

Nếu không thể chiếm cứ hai con đường này, thì bản thân tái sinh ở thế giới khác sẽ không thể quay về.

Khi đó, cái gọi là tái sinh cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Ba người chiến thần tướng quân trước đó, có lẽ vì không có thực lực này nên đã không thể trở về.

Mà thế phong thủy của Phục Long Đảo lại quá lớn.

Lên trời ắt vong, nên khi họ tìm thấy Phục Long Đảo, thực chất hòn đảo này đã dần suy tàn.

Trương Thiên Thanh qua nghiên cứu phát hiện.

Cái gọi là thế "Tiên Nhân Chỉ Lộ", thực chất chính là cổ mộ bên dưới Phục Long Đảo và con đường hình thành tự nhiên nối liền với nhau.

Chương 2230

Giống như một vị tiên nhân đang ngồi xếp bằng, hai tay chỉ về hai hướng khác nhau.

Và ở hướng ngón tay chỉ, có hai con đường.

Hai con đường này, vừa vặn nối liền hai thế giới.

Nhưng lúc đó, phần đầu của thế phong thủy "Tiên Nhân Chỉ Lộ" đã bị nước nhấn chìm, nên ban đầu hai anh em Trương gia mới không phát hiện ra.

Trương Thiên Thanh sau khi thông suốt những điều này, liền ra lệnh cho số ít người Trương gia còn lại bắt đầu điều tra hai lối vào này.

Cuối cùng hắn đã tìm thấy.

Hai lối vào này, một nằm sâu trong núi lớn, một nằm ở trung tâm sa mạc.

Hơn nữa đều bị hai thế lực quốc gia chiếm giữ.

Đó chính là Vân Thiên Cung của Đông Hạ quốc và Xà Chiểu Quỷ Thành của Tây Vương Mẫu quốc.

Lúc bấy giờ Tây Vương Mẫu quốc thực lực hùng mạnh, hắn căn bản không có cơ hội.

Thế là hắn chọn Vân Thiên Cung tương đối yếu hơn để bắt đầu xâm nhập.

Cùng lúc đó, phe Trương gia do Trương Thiên Nguyệt đại diện lại thế lực đại tăng, dần dần trở thành Trương gia duy nhất.

Vốn dĩ hai thế lực này có lẽ cũng chỉ đến thế.

Dù sao phe của Trương Thiên Thanh quá yếu.

Việc phe của Trương Thiên Thanh bị thay thế là điều tất yếu.

Nhưng thiên đạo luân hồi dường như lại kỳ diệu như vậy.

Phe của Trương Thiên Nguyệt cũng bắt đầu dần suy yếu.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nên Trương Thiên Thanh căn bản không thể đối kháng.

Thấy tuổi thọ của mình không còn bao lâu, hy vọng hoàn toàn khống chế Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung đã không còn.

Thế là Trương Thiên Thanh hạ lệnh cho hậu duệ của mình bắt đầu kế hoạch thủ môn.

Hắn biết, tuyệt đối không thể để em trai mình quay về.

Một khi quay về, hậu quả e là sẽ vô cùng thảm khốc.

Hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy cái gọi là tái sinh là một âm mưu khổng lồ.

Vì vậy hắn mang theo toàn bộ tài liệu mình đã thu thập được, quay trở lại Phục Long Đảo.

Hắn để những tộc nhân còn lại của mình bắt đầu tìm cách trấn thủ Thanh Đồng Môn.

Còn bản thân hắn thì mang toàn bộ tài liệu quay về Phục Long Đảo.

Nhưng hắn không vào được cửa đá.

Cuối cùng, ngày tận số cũng đến, hắn chết trong uất hận trước Thanh Đồng Môn.

Trước khi chết, hắn đã để lại bốn chữ lớn trên cửa đá: "Hồi đầu thị ngạn" (Quay đầu là bờ).

Thời gian trôi qua từng ngày.

Những người Trương gia thuộc phe Trương Thiên Thanh dần dần tàn lụi, cuối cùng gần như đều chết hết.

Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung tự nhiên cũng không còn ai canh giữ.

Sau đó Đông Hạ quốc gặp phải biến cố lớn, hoàn toàn diệt quốc.

Về sau, Trương Thiên Nguyệt dựa vào thực lực của mình, cuối cùng cũng đã quay về.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi quay về là trở lại Phục Long Đảo.

Hắn nhìn thấy thi thể của Trương Thiên Thanh ở cửa đá, cùng với những chữ lớn trên đó.

Phía sau là toàn bộ tài liệu mà Trương Thiên Thanh mang theo bên mình cho đến lúc chết.

Nhưng lúc đó hắn chỉ còn cách thành công một bước chân, sao có thể từ bỏ.

Thế là hắn ngay cả di cốt của anh trai cũng không thu dọn, mang theo tài liệu để lại rồi tiến vào cổ mộ.

Hắn muốn cho anh trai mình thấy, là ông ấy đã sai.

Mình đã quay về, mình sắp thực hiện kế hoạch trường sinh rồi.

Nào ngờ, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Khi hắn quay lại cổ mộ, cảnh tượng nhìn thấy khiến hắn hoàn toàn ngây người.

Mọi thứ hắn để lại đều không thay đổi, hoặc nói thay đổi rất nhỏ.

Thân cây trên quan tài vẫn là thân cây, dây leo tuy có dài ra một chút, nhưng còn xa mới đạt đến mức độ phục sinh cây ăn thịt người.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn mở quan tài ra.

Chương 2231

Nào ngờ, sau khi mở quan tài, hắn lại kinh hãi phát hiện.

Nằm bên trong không phải là bản thể của mình, mà là một thi hài của người lạ.

Thi hài người đó đã bị dây leo quấn chặt hoàn toàn, cả người trông như một khúc gỗ mục.

Lúc này hắn mới nhớ đến tài liệu anh trai để lại.

Hắn bắt đầu lật xem, phát hiện những ghi chép trên đó vô cùng kinh người.

Hắn phát hiện, nội dung ghi chép lại là, cái gọi là tái sinh chỉ là một âm mưu.

Một âm mưu của cây ăn thịt người để tự cứu mình.

Đúng vậy, chôn mình ở đây có lẽ thật sự có thể sinh ra một bản thể khác ở thế giới bên kia.

Nhưng tất cả những điều này thật sự là tái sinh sao?

Rõ ràng là không.

Theo điều tra của Trương Thiên Thanh, hắn phát hiện.

Nơi Phục Long Đảo tọa lạc là nơi khí tụ.

Cũng được gọi là nơi hỗn độn, bởi vì nơi này, bất kể là thế giới của họ, hay là thế giới bên kia, đều là nơi khí tụ.

Nơi này, giống như một điểm giao nhau của hai thế giới.

Cho nên ở nơi này, thường xuyên xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Mà cây ăn thịt người này, được đan dược nuôi dưỡng, đồng thời còn có sự trợ giúp của khí, e là đã thành tinh.

Cái gọi là thiên triệu khải thị, e là âm mưu mà nó cố tình bày ra.

Trương Thiên Thanh cũng không phải kẻ ngốc, kết hợp với tình hình của bản thân, hắn dần dần phát hiện anh trai mình đã đúng.

Mình tuy từ thế giới khác trở về, nhưng sinh ra có thịt mà không có máu, thân thể nhẹ như một tờ giấy.

Đây đâu phải là dáng vẻ của một con người.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, cho dù trong quan tài lúc này vẫn là bản thể của mình, nhưng một khi mình dung hợp vào, đó còn là mình sao?

E là đã trở thành một phần của cây ăn thịt người này rồi.

Huống chi, lúc này bản thể của hắn cũng đã bị người khác đánh tráo.

Hắn tìm đến hồ nước, phát hiện trận quan tài bên trong.

Trong một chiếc quan tài, hắn tìm thấy bản thể của mình đã hóa thành gỗ.

Lúc này hắn mới biết, thì ra, sau khi kế hoạch của mình bắt đầu, lại có người tìm đến đây.

Người này tất nhiên cũng đã nhìn thấy thiên triệu khải thị, cho nên đã đến đây cướp tổ chim khách, đặt thi thể của hắn vào đây.

Trương Thiên Nguyệt vừa không cam tâm, vừa có chút tuyệt vọng.

Thế là hắn ở lại.

Hắn tìm thấy người trong gia tộc của mình, bắt đầu ra lệnh cho hậu duệ của mình đi trấn thủ Thanh Đồng Môn.

Nhưng lúc này, phe Trương gia của hắn cũng gần đến bờ vực diệt tộc.

Nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể làm như vậy.

Sức mạnh cuối cùng của Trương gia cũng gần như tiêu hao hết vào việc này.

Hắn một mặt phái tộc nhân đi thủ môn, một mặt bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng chuyện của Phục Long Đảo.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra.

Cái gọi là tái sinh này, đích thực là âm mưu của cây ăn thịt người già nhất kia.

Một khi thật sự dung hợp vào, đến lúc đó tái sinh chính là cây ăn thịt người này.

Chứ đâu còn là người nữa!

Vì vậy hắn quyết định phải ngăn chặn kế hoạch trường sinh của kẻ đến sau này.

Cho nên hắn đã ở lại, sống trong cổ trại của thôn Song Long.

Không ai biết thân phận của hắn, bóng ma trong cổ trại mà mọi người thường nói, thực ra chính là hắn.

Bàn Tử nghe đến đây nói: "Mẹ kiếp, hóa ra bóng ma gặp được trong cổ trại thôn Song Long chính là lão gia tử à!" "Ai, đúng là không có sự trùng hợp thì không thành truyện mà!" Ngô Bất Chính thì vội nói: "Theo như vậy mà nói, người bí ẩn mà Tiểu ca phát hiện, và người sau này vào trong quan tài, hẳn là cùng một người!" "Chẳng lẽ người này chính là kẻ đã đánh tráo năm đó?

Tiếc là không biết hắn rốt cuộc là ai!" Tuyết Lị Dương nói. "Trong bút ký này không ghi chép hắn là ai, có lẽ lão gia tử cũng không quen biết!" Bàn Tử nói. "Khoan đã, lão gia tử không quen, Tiểu ca quen mà!" "Lúc chúng ta ra ngoài, Tiểu ca hình như đã nhìn thấy!" "Tiểu ca, cậu có quen người đó không?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

Chương 2232

Điều này khiến mọi người có chút kích động.

Ngô Tam Tỉnh vội nói: "Đó là ai?" "Đúng vậy, người đó là ai vậy, lại còn có chiêu tráo long tráo phụng này!" Phan Tử cũng vội hỏi.

Tần Vũ nhìn mọi người, nói ra một cái tên! "Uông Tàng Hải!" "Uông Tàng Hải?

Sao lại là ông ta?" Mọi người đều ngây người.

Ngô Tam Tỉnh lại như nghĩ đến điều gì đó, nói: "Chẳng trách!

Chẳng trách là ông ta!

Nằm ngoài dự đoán, nhưng lại hợp tình hợp lý!

Ông ta từng đến Vân Thiên Cung, từng thấy thứ ở sau Thanh Đồng Môn!

Với một người thông minh như ông ta, chắc chắn lúc đó đã nhận ra rồi!

Thiên ý, đúng là thiên ý mà!" "Đúng vậy, chúng ta đều không ngờ lại là ông ta, nhưng kết quả của ông ta cũng xem như là gieo gió gặt bão rồi!" Ngô Bất Chính nói. "Vậy sau đó thì sao?" Bàn Tử hiển nhiên không có hứng thú gì với Uông Tàng Hải, hỏi.

Tuyết Lị Dương lật lật cuốn bút ký, nói: "Bút ký đến đây cơ bản là kết thúc rồi.

Lão gia tử gặp được chúng ta trong giếng cạn, liền biết người đứng sau màn sắp đến.

Thế là ông ấy liền đi Phục Long Đảo trong đêm để chuẩn bị, cho đến khi chúng ta đến.

Mà Uông Tàng Hải thực ra vẫn luôn đi theo chúng ta, chỉ là ông ta ẩn nấp quá kỹ.

Cho nên, chúng ta mới không phát hiện ra.

Thậm chí đến cuối cùng chúng ta đã nảy sinh nghi ngờ, nhưng ông ta vẫn không hiện thân.

Mãi đến khi chúng ta tìm thấy chiếc quan tài đó, ông ta mới không thể không ra mặt.

Trong quá trình này, lão gia tử đã giao đấu với ông ta mấy lần, nhưng chung quy vẫn không ngăn được.

Mà việc ông ta vào quan tài, dẫn đến cây ăn thịt người sống lại, thực ra chính là kết quả của ông ta rồi.

Mọi người cũng đã thấy.

Chỉ có thể nói là may mắn, chúng ta mang theo Doanh Thương, cùng với thanh kiếm Chân Long của cậu ấy.

Nếu không lần này e là thật sự lành ít dữ nhiều.

Thậm chí cả Phan Tử cậu ấy cũng..." Phan Tử nghe vậy cười nói: "Không sao, chỉ mất một cánh tay thôi, ít ra mạng cũng giữ được rồi, tôi cũng xem như mãn nguyện rồi.

Chỉ là sau này không có cách nào hầu hạ trước sau cho Tam gia nữa." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy cười cười, trong mắt có chút chua xót, nhưng đồng thời cũng có ý nghĩa rất sâu xa. "Tiểu ca, nếu chuyện này đã rõ ràng, không biết có thể nói chuyện một chút không?" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhìn về phía Tần Vũ nói.

Tần Vũ gật đầu.

Hai người liền đứng dậy đi ra ban công.

Mọi người cũng không đi theo, tự nói chuyện của mình.

Khi Tần Vũ theo Ngô Tam Tỉnh ra ban công, Ngô Tam Tỉnh liền đóng cửa ban công lại, hỏi: "Bây giờ mọi chuyện cũng đã kết thúc, cậu tiếp theo có dự định gì?" "Không biết!" Tần Vũ thản nhiên nói.

Hắn nhìn về phía trước, ngắm nhìn hồ nước ngoài ban công, cảnh đẹp như tranh, trong lòng lại là lần đầu tiên bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Mình tiếp theo sẽ làm gì?

Nói không muốn về nhà, đó là nói dối.

Nhưng về nhà rồi thì sao?

Về nhà nào?

Kiếp trước?

Trong nhà đã không còn người thân.

Kiếp này?

Tuy kế thừa gia sản triệu đô, nhưng trong nhà ngoài một người giúp việc ra, cũng trống rỗng.

Suy đi nghĩ lại, Tần Vũ lại phát hiện mình dường như là người thừa.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, mình hình như luôn là người thừa thãi. "Có lẽ đi thủ môn đi!" Tần Vũ nói. "Thủ môn?

Chuyện này có liên quan gì đến cậu?" Ngô Tam Tỉnh không hiểu.

Tần Vũ lắc đầu: "Tôi cũng không biết, còn ông thì sao?" Tần Vũ hỏi lại.

Chương 2233

Rất hiếm khi có thể nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh như vậy.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy cười nói: "Cái này còn phải hỏi sao?

Tôi chắc chắn phải quay về, nơi này chung quy không phải là thế giới của tôi!

Chúng ta hai người cũng nên đổi lại rồi." Tần Vũ gật đầu, hắn biết "chúng ta" mà Ngô Tam Tỉnh nói là chỉ người chú ba thật sự của Ngô Bất Chính.

Người đó hẳn là đang ở thế giới ban đầu của Tần Vũ. "Khi nào xuất phát?" Tần Vũ hỏi.

Cánh cửa nối liền hai thế giới, hắn rất rõ.

Một cái ở Vân Thiên Cung, một cái ở Xà Chiểu.

Tiếc là bây giờ con đường ở Xà Chiểu, quan tài âm dương đã bị nổ tung, cửa cũng không còn.

Nơi duy nhất có thể quay về cũng chỉ còn lại Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung.

Ngô Tam Tỉnh thở dài một hơi nói: "Một tuần sau đi, dù sao bên này vẫn còn một số việc phải xử lý!

Phan Tử tôi cũng muốn mang về, cậu thấy thế nào?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Tần Vũ nghe vậy sững sờ, nhưng vẫn gật đầu.

Hắn không biết Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh sau khi quay về sẽ thế nào.

Những người này vốn dĩ ở kiếp trước là nhân vật tiểu thuyết.

Khi họ quay về, chẳng lẽ sẽ từ Tây Hồi về lại trong tiểu thuyết?

Hắn không biết.

Tạm thời cứ xem họ như những người sống sờ sờ.

Nhưng ở thế giới của mình, Phan Tử đã chết.

Nếu Ngô Tam Tỉnh có thể mang Phan Tử của thế giới này về, nói không chừng lại là một kết quả không tồi.

Còn về phần mình, hình như đi đâu cũng vậy.

Dù sao cũng không ai nhớ đến mình. "Bất kể cậu lựa chọn thế nào, chung quy đều là con đường cậu phải tự đi.

Tuy tôi không hiểu rõ về cậu lắm, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tất cả rồi cũng sẽ qua.

Nghe Bàn Tử nói, các cậu không định xuống mộ nữa.

Nghe tôi một câu, đã buông xuống rồi thì thôi, không cần phải canh cánh trong lòng!

Dù sao đời người còn dài, hà tất phải vậy?" "Còn ông thì sao?" Tần Vũ hỏi lại: "Ông đã bao giờ buông xuống chưa?" Ngô Tam Tỉnh cười, hắn uống một ngụm rượu lớn, sau đó nói: "Chưa từng có, nói gì đến buông xuống?

Cậu khác, cậu có!" Tần Vũ nhíu mày, không hiểu lắm ý của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Phục Long Đảo tuy đã chìm, nhưng bí mật của cây ăn thịt người đó rốt cuộc là gì, chúng ta chung quy vẫn không biết!

Ít nhất cậu còn biết nó ở đâu, còn tôi thì sao?" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh vỗ vỗ vai Tần Vũ: "Nhóc con, biết đủ đi, tuy tôi không biết cậu và Tiểu ca rốt cuộc có quan hệ gì!

Nhưng tôi cảm thấy, các cậu sống như vậy mệt mỏi quá, trước đây cậu cũng vậy sao?" Nói xong Ngô Tam Tỉnh xoay người rời đi.

Tần Vũ một mình đứng trên ban công, nhìn hoàng hôn dần buông xuống bên ngoài, không khỏi nhớ lại dáng vẻ trước đây của mình.

Nghèo thì nghèo thật, nhưng ít nhất rất vui vẻ.

Còn bây giờ thì sao?

Không biết từ lúc nào, mình lại biến thành như vậy...

Lúc quay về, đã là mười một giờ đêm.

Mọi người đều say khướt.

May mà Bàn Tử và Hồ Tư Lệnh tửu lượng không tồi.

Tần Vũ cũng không say.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Ngô Bất Chính thì đã say không biết trời đất gì nữa.

Hồ Tư Lệnh gọi xe, đưa Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đi trước.

Sau đó hai người mới rời đi.

Tần Vũ và Bàn Tử dìu Ngô Bất Chính, tên này uống quá nhiều, miệng toàn nói lảm nhảm.

Vì cách nhà không xa, nên ba người đi bộ về.

Bị gió đêm thổi qua, cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Ngô Bất Chính cười nói: "Tiểu ca, có phải cậu thật sự không xuống mộ nữa không?" Tần Vũ gật đầu.

Chương 2234

Thực ra hắn đã sớm không muốn đi nữa, chỉ là trước đây tình hình của Ngô Bất Chính như vậy, hắn không có cách nào.

Lần này mọi chuyện đã được giải quyết, cũng thật sự không cần thiết phải xuống mộ nữa.

Ngô Bất Chính cười nói: "Vậy tốt quá, sau này tôi nuôi cậu, đừng xem tiệm của tôi không lớn, nhưng kinh doanh tốt vẫn không chết đói được!

Xuống mộ nguy hiểm như vậy, tôi không muốn đi nữa đâu.

Sau này chúng ta không có việc gì thì làm ăn buôn bán, bên sông uống rượu nói chuyện phiếm, thật là thoải mái!

Cậu nói có phải không?" "Phải cái đầu cậu, cậu đi nuôi nó, Bàn gia ai nuôi?" Bàn Tử bất bình nói.

Ngô Bất Chính sững sờ, nhìn Bàn Tử: "Sao cậu còn chưa đi?" "Ông nội mày, Bàn gia tôi đi đâu?

Đồ vô lương tâm, suốt đường đi đều là Bàn gia dìu cậu đấy!" Bàn Tử tức giận nói. "Không nuôi Bàn gia thì thôi, còn lờ tôi đi!

Tin Bàn gia ném cậu xuống hồ cho tỉnh rượu không!" Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn hai người đấu võ mồm.

Giây phút này hắn đột nhiên cảm thấy, mình hình như cũng không phải là người thừa.

Ít nhất mình còn có bạn bè.

Đi dọc đường về Ngô Sơn Cư, gió đêm có vẻ hơi lạnh.

Tính toán thời gian, cũng sắp đến Tết rồi.

Không biết năm nay có tuyết rơi không...

Vừa đi vừa đùa giỡn, ba người rất nhanh đã đến cửa.

Tần Vũ lấy chìa khóa trên người Ngô Bất Chính ra mở cửa.

Bàn Tử dìu Ngô Bất Chính đi vào trước.

Tần Vũ khóa cửa lại, mới chuẩn bị về phòng.

Nào ngờ, ngay khi ba người đi qua con đường nhỏ ở sảnh trước, đột nhiên một luồng gió lạnh thổi tới.

Luồng gió lạnh này thổi làm ba người toàn thân nổi da gà.

So với gió lạnh trên đường lớn, luồng gió này như thổi thẳng vào xương tủy.

Ngay cả cơn say lơ mơ của Ngô Bất Chính cũng bị thổi bay mất.

Bàn Tử theo phản xạ sờ vào hông, mới phát hiện mình căn bản không mang theo đồ nghề. "Thiên Chân, nhà cậu mẹ nó có ma sao không nói sớm!

Mau ra ngoài trước đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính vội nói: "Ma cái đầu ông nội nhà cậu, chỗ của lão tử đây không phải là nhà ma!" "Vậy làm sao bây giờ?

Tôi không biết bắt quỷ hoang đâu, nghe nói cô hồn dã quỷ khó đối phó nhất, hay là chúng ta ra ngoài tạm một đêm?" Bàn Tử nói.

Nào ngờ lúc này Tần Vũ đi cuối cùng lại lên tiếng: "Không sao, hai người về phòng trước đi!" "Tiểu ca!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính quay đầu nhìn hắn.

Tần Vũ gật đầu, ra hiệu mình không sao.

Nào ngờ Ngô Bất Chính đã đoán được điều gì đó, định mở miệng, Bàn Tử lại ngăn cậu lại: "Về phòng rồi nói!" Ngô Bất Chính muốn từ chối, nào ngờ Bàn Tử đã vác cậu lên, xoay người đi về phía phòng. "Có phải không Tiểu ca?

Có phải không?

Cậu trả lời tôi?

Có phải không?" Ngô Bất Chính hét lên.

Nào ngờ Tần Vũ không nói gì, chỉ im lặng nhìn cậu.

Ngô Bất Chính nhìn thấy, trong sân, dường như có sương mù mỏng bốc lên.

Giây phút này, cậu dường như đã hiểu ra.

Cái gì phải đến rồi sẽ đến!

Ngay khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, một giọng nói hư ảo vang lên trong sân: "Khi nào xuất phát?" Tần Vũ quay đầu, nhìn một bóng người trong sương mù nói: "Năm ngày sau!" "Được!

Quá hẹn không đến, ta sẽ lại đến!" Giọng nói của đối phương hư ảo, sau đó chỉ nghe thấy tiếng áo giáp khẽ vang lên, rất nhanh bóng người cùng sương mù tan biến.

Tần Vũ nhìn ngày tháng trở lại bình yên, khẽ thở dài.

Quả nhiên, cái gì phải đến sớm muộn cũng sẽ đến.

Cửa phòng bị mở ra, Ngô Bất Chính và Bàn Tử xông ra.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Không ngăn được nữa rồi, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi!

Nói thẳng ra là được, mọi người đều còn trẻ, không phải là không đợi được!" Ngô Bất Chính không để ý đến hắn, nhìn Tần Vũ nói: "Nhất định phải đi sao?" "Ừm!" Tần Vũ gật đầu.

Chương 2235

"Bao lâu?" Ngô Bất Chính lại hỏi. "Mười năm!" Tần Vũ đáp. "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu. "Canh giữ cánh cửa này vô nghĩa mà!

Phục Long Đảo đã chìm rồi, quan tài đó cũng bị nổ tung, cây ăn thịt người chắc chắn đã chết rồi!

Tại sao còn phải đi nữa?" Tần Vũ nhìn Ngô Bất Chính nói: "Ít nhất mười năm, mới có thể hoàn toàn an toàn!

Người năm đó có quay lại không, Phục Long Đảo rốt cuộc còn có sức mạnh đó không, chúng ta đều không biết!

Mười năm ổn định, có thể kết thúc hoàn toàn mọi chuyện!" "Vậy tại sao nhất định phải là cậu?" Ngô Bất Chính không hiểu.

Tần Vũ lắc đầu: "Không chỉ có mình tôi!" Bàn Tử và Ngô Bất Chính sững sờ, hiển nhiên không hiểu ý của hắn.

Tần Vũ cũng không giải thích nhiều, không biết từ đâu lại lấy ra cành cây đồng xanh mà Ngô Tam Tỉnh đưa cho hắn.

Hắn đặt cành cây lên bàn, sau đó nhỏ một giọt máu tươi lên trên.

Theo giọt máu tươi rơi xuống, tức thì toàn bộ cành cây đồng xanh bắt đầu từ từ tỏa ra từng làn khói màu xanh.

Khói xanh xuất hiện rất nhanh, chưa đầy một lát, đã hình thành một mảng sương mù màu xanh ở phía trước.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính nhìn làn sương mù màu xanh không biết có ý nghĩa gì.

Hơn nữa tại sao trong cành cây đồng xanh này lại có khói xanh tỏa ra được chứ?

Nào ngờ chưa kịp mở miệng hỏi, đột nhiên một giọng nói vang lên. "Cái gì?

Cậu muốn đi?

Đi đâu?" Người nói là một thanh niên.

Giọng nói này họ không quá quen thuộc, nhưng khi nghe thấy vẫn nhận ra. "Đây...

đây là giọng của Ngô Tà!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên. "Không sai!" Ngô Bất Chính cũng gật đầu, họ quả thực đã nghe ra chủ nhân của giọng nói này. "Đi làm việc tôi nên làm!" Sau đó một giọng nói khác vang lên.

Giọng nói này họ cũng có chút quen thuộc.

Tức thì hai người đều hiểu ra. "Tôi đi cùng cậu!" Ngô Tà nói. "Không cần!" Đối phương trực tiếp từ chối. "Con đường tiếp theo, các cậu đã không còn thích hợp đi cùng nữa, tôi sẽ tự mình đi hết!" "Nhưng mà..." ...

Khói xanh dần tan đi, tiếng đối thoại cũng dần biến mất.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn Tần Vũ, nhất thời không biết nên nói gì.

Tần Vũ cũng nhìn hai người, không có ý định nói chuyện.

Yên lặng một lát, Ngô Bất Chính mới mở miệng nói: "Cậu ấy... cậu ấy cũng phải đi?" Tần Vũ gật đầu. "Thật sự nghiêm trọng đến vậy sao?" Ngô Bất Chính vẫn có chút không dám tin.

Phục Long Đảo rõ ràng đã chìm rồi, còn phải vì thế mà trả giá mười năm thanh xuân, thật sự đáng sao?

Tần Vũ không trả lời.

Hắn biết đây không phải là vấn đề đáng hay không.

Tên được ghi trên tấm sa bàn sau Thanh Đồng Môn năm đó, hắn nhớ rất rõ.

Nếu mình không đi, thì người đi sẽ là...

Cho nên dù không có chuyện của Phục Long Đảo, hắn vẫn phải làm.

Chuyện của Phục Long Đảo, chỉ là để hắn biết tại sao phải canh giữ cánh cửa này mà thôi. "Khi nào xuất phát?" Ngô Bất Chính cuối cùng cũng thỏa hiệp, mở miệng hỏi. "Năm ngày sau!" Tần Vũ đáp.

Ngô Bất Chính nghe xong, mắt đều đỏ lên.

Năm ngày, vậy mà chỉ có năm ngày.

Chương 2236

Vốn tưởng rằng tất cả đã kết thúc, có thể sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng bây giờ, đổi lại chỉ có năm ngày thảnh thơi.

Bàn Tử thấy vậy vội nói: "Tiểu ca, thời gian không còn nhiều đâu, lần này đi e là cần không ít đồ!

Không thể ở lại thêm mấy ngày để chúng tôi chuẩn bị một chút sao?" Tần Vũ lắc đầu.

Ngô Bất Chính lau nước mắt, nhìn Tần Vũ nói: "Năm ngày thì năm ngày, đến lúc đó tôi đi cùng cậu!" "Không thể nào!" Tần Vũ trực tiếp lắc đầu từ chối.

Ngô Bất Chính vừa định tranh cãi, Tần Vũ liền mở miệng cắt ngang: "Cậu biết mà, không thể nào!" "Tại sao?" Ngô Bất Chính không hiểu. "Dù sao một người cũng là canh, hai người cũng là..." "Không có tại sao!" Tần Vũ lại lần nữa cắt ngang Ngô Bất Chính.

Hốc mắt của Ngô Bất Chính lại đỏ lên, trong mắt đầy vẻ không hiểu và nghi hoặc.

Nào ngờ Tần Vũ lại không có ý định giải thích, xoay người đi về phòng mình.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính nói: "Thôi đi, chuyện Tiểu ca đã quyết định, cậu còn có thể thay đổi sao?" "Tôi chỉ là không hiểu tại sao!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử nghe vậy cười khổ nói: "Cậu cũng không nghĩ xem, tại sao đến bây giờ cậu ấy mới đi!

Nếu đi sớm, bây giờ cũng gần hai năm rồi!" "Cậu!" Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Bàn Tử nói: "Vì cậu mà cậu ấy đã cố gắng thêm lâu như vậy, nơi Thiên Cung đó là người bình thường có thể đi sao?

Bây giờ cậu khó khăn lắm mới chữa khỏi bệnh, nghe lời đi, đừng gây thêm chuyện nữa!

Dù sao chúng ta đều còn trẻ, mười năm cũng không lâu lắm đâu!" "Không lâu sao?" Ngô Bất Chính nhìn Bàn Tử, đó là mười năm đó. "Thôi đi, cậu có cách nào khác không?" Bàn Tử bất lực nói.

Ngô Bất Chính cắn răng, phát hiện thật sự không có.

Cậu nhìn cành cây đồng xanh để lại trên bàn, màu sắc trên đó đã thay đổi, không còn màu của đồng xanh nữa, toàn thân đen kịt, dường như đã không còn năng lực kỳ lạ đó nữa.

Bàn Tử nhặt cành cây đồng xanh lên đưa cho Ngô Bất Chính, nói: "Giữ kỹ đi, sau này nhớ cậu ấy, còn có thể xem!" Ngô Bất Chính gật đầu, nắm chặt cành cây đồng xanh, hốc mắt bất giác lại đỏ lên...

Năm ngày, nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Phục Long Đảo nổi nổi chìm chìm bao nhiêu năm, trải qua năm đời chủ mộ.

Chiến thần tướng quân, vân du tiên nhân, hai vị tộc trưởng của tộc người lùn, và Trương Thiên Thanh.

Thậm chí nếu tính cả Uông Tàng Hải đến sau cùng, đó là sáu đời chủ mộ.

Mới có được kết quả như hiện tại.

So với những điều này, đi canh cửa mười năm, có lẽ thật sự có chút không đáng kể.

Năm ngày sau.

Dưới chân núi Trường Bạch.

Tần Vũ nhìn ngọn núi tuyết hùng vĩ trước mặt, hỏi: "Vẫn muốn đi theo sao?" Bên cạnh, Bàn Tử và Ngô Bất Chính trang bị đầy đủ nhìn hắn.

Ngô Bất Chính nói: "Cậu không cho chúng tôi đi cùng, chẳng lẽ tiễn một đoạn cũng không được sao?

Ít nhất để chúng tôi tận mắt nhìn cậu đi vào được không?" Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu.

Nào ngờ, khi Tần Vũ bước lên núi tuyết bước đầu tiên, đột nhiên một giọng nói quen thuộc mà xa lạ lại vang lên trong cơ thể hắn.

Giọng nói này hắn rất quen thuộc, nhưng đã rất lâu không nghe thấy.

Giọng nói này chính là giọng của hệ thống. "Đinh!

Trở lại Thiên Cung, hệ thống bắt đầu nhiệm vụ cuối cùng!" "Canh giữ cửa mười năm, sẽ nhận được một phần thưởng!" Nghe thấy giọng nói này, Tần Vũ có chút bất lực nhìn ngọn núi tuyết trước mặt.

Không ngờ ngay cả nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống, lại cũng là canh giữ Thanh Đồng Môn.

Xem ra Thanh Đồng Môn này thật sự không trốn được rồi.

Chỉ là không biết phần thưởng sau mười năm canh giữ này, rốt cuộc sẽ là gì!

Núi tuyết vẫn trắng như vậy.

Chỉ là tâm trạng của những người năm xưa đã thay đổi.

Cả đoàn người đi lên núi tuyết mà không nói một lời nào.

Chỉ có tiếng "lạo xạo" khi chân đạp lên tuyết dày như đang nhắc nhở họ.

Mỗi bước đi, họ lại tiến gần hơn đến điểm cuối.

Bàn Tử ngày thường hoạt bát, lúc này cũng im bặt như một kẻ câm, không nói nửa lời.

Họ đã đi suốt hơn ba tiếng đồng hồ.

Giữa đường chỉ nghỉ ngơi mười phút rồi lại lên đường.

Chương 2237

Cứ đi bộ như thế này, nhanh nhất cũng phải mất hai ngày.

Đương nhiên, đó là nếu thể lực của Ngô Bất Chính và Bàn Tử còn chống đỡ được.

Nếu không, mà Tần Vũ lại bằng lòng đợi, thì sẽ là ba ngày.

Ngày đầu tiên, Tần Vũ không giảm tốc độ.

Mọi người đi bộ cả ngày.

Bàn Tử thể lực không tệ, vẫn có thể theo kịp.

Thế nhưng Ngô Bất Chính sau một ngày gắng gượng, đến tối khi nghỉ ngơi, cả người đã kiệt sức.

Môi cậu thậm chí còn nứt nẻ vì lạnh.

Bàn Tử sắp xếp cho cậu ngủ trước, sau đó mới một mình đi ra khỏi lều.

Tần Vũ ngồi một mình bên đống lửa, nhìn ngọn lửa bập bùng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh, đưa cho anh một điếu thuốc, rồi cũng tự châm một điếu hút một hơi, sau đó cười nói: "Tiểu ca, thật ra tôi vẫn luôn có một câu hỏi muốn hỏi cậu!" "Cậu nói xem, hồi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cậu còn nhớ người ở dưới đó không?" Tần Vũ nhìn Bàn Tử, không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy liền cười: "Tôi chỉ muốn hỏi, cậu có biết hắn là ai không?

Tôi nhớ hình như hắn có quen biết Doanh Thương!" "Tôi thấy lạ lắm, cậu không thấy lạ sao?" Tần Vũ quay đầu nhìn đống lửa.

Một lúc sau mới lên tiếng. "Hậu duệ của Trương Thiên Khánh!" "Trong số những người năm đó đưa Doanh Thương đến đầm lầy rắn, có cha của hắn!" "Ồ!" Bàn Tử bừng tỉnh, rồi lại nói: "Thế còn Doanh Thương thì sao?

Từ lúc chúng ta trở về thì hắn biến mất rồi!" "Có phải cậu bảo hắn đi không?" Từ sau khi họ trở về, Doanh Thương đã biến mất, như thể bốc hơi khỏi nhân gian, không biết đã đi đâu.

Mà Tần Vũ dường như biết mình phải đi canh cửa, nên rất có thể đã để Doanh Thương rời đi.

Nhưng đây chỉ là suy đoán của anh, có phải vậy hay không anh cũng không biết.

Nhưng việc Doanh Thương rời đi là thật.

Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy cũng không nói thêm, chỉ im lặng hút thuốc.

Nửa tiếng sau, Tần Vũ đứng dậy định đi nghỉ.

Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca, đoạn đường cuối cùng này, cậu vội lắm sao?" "Không vội!" Tần Vũ đáp. "Vậy có thể đi trong ba ngày được không?" Bàn Tử nói, vừa nói vừa chỉ vào Ngô Bất Chính trong lều. "Thể lực của nó cậu cũng biết rồi đấy, nếu ngày mai cậu cứ nhất quyết phải đến nơi..." "Tôi sợ nó sẽ... không chịu nổi!" "Sáng mai, cậu đưa nó về đi!" Tần Vũ nói.

Bàn Tử nghe vậy vội đáp: "Cậu lại không biết nó à, chuyện đó không thể nào!" Nói rồi thấy Tần Vũ lại định đi, giọng Bàn Tử nặng thêm vài phần. "Tiểu ca!" "Muộn một ngày khó đến vậy sao?" "Nếu ngày mai nó cứ đi bộ cả ngày như thế này, nó thật sự sẽ không chịu nổi đâu!" "Cậu không nể mặt tăng thì cũng nể mặt Phật, coi như cho tôi một chút mặt mũi được không?" Bàn Tử nói, vành mắt cũng đã đỏ

lên.

Kết quả, Tần Vũ chỉ nói một câu. "Không được!" "Cậu!" Bàn Tử tức đến không chịu nổi.

Nhưng anh hiểu rõ, Tần Vũ tuyệt đối có tình cảm với Ngô Bất Chính.

Nhưng đồng thời anh cũng là một người vô cùng quyết đoán.

Đi ít hơn một ngày, buồn ít hơn một ngày.

Có lẽ anh cũng không muốn Ngô Bất Chính phải đau khổ lâu như vậy.

Anh đến nơi sớm một ngày, có lẽ Ngô Bất Chính cũng có thể bắt đầu cuộc sống mới sớm hơn một ngày.

Cuối cùng Tần Vũ cũng không nói thêm gì.

Để lại Bàn Tử một mình, ngồi đó suốt một tiếng đồng hồ mới quay về nghỉ ngơi...

Sáng sớm hôm sau.

Tần Vũ vẫn không có dấu hiệu giảm tốc độ.

Bàn Tử dìu Ngô Bất Chính theo sau.

Cả hai đi rất vất vả.

Nhưng Ngô Bất Chính cũng không nói một lời.

Cứ như vậy đi thẳng đến quá trưa.

Lúc này, tuyết lớn như lông ngỗng bắt đầu rơi xuống.

Ngoài tiếng bước chân không theo nhịp điệu nào, lại có thêm âm thanh khe khẽ của tuyết rơi.

Tựa như lời từ biệt, tựa như người tình đang thì thầm.

Chương 2238

"Bịch!" Cuối cùng, Ngô Bất Chính không thể chịu đựng được nữa, quỳ sụp xuống đất.

Cả người cậu vành mắt đã đỏ hoe, nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ quay người lại, cũng nhìn cậu, chỉ nói một câu: "Về đi!" "Không về!" Ngô Bất Chính nghiến răng nói.

Tần Vũ thấy vậy không nói thêm, quay người đi tiếp.

Bàn Tử lập tức sốt ruột. "Tiểu ca!

Cậu đợi một chút không được sao?" Tần Vũ không để ý.

Ngô Bất Chính thì khó nhọc bò dậy, tiếp tục theo sau.

Bàn Tử vội dìu cậu, bất đắc dĩ nói: "Bàn gia tôi chưa từng gặp ai như hai người các cậu!" "Vợ chồng cãi nhau hành hạ Bàn gia tôi làm gì chứ?" "Kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì vậy trời!" "Một người không dừng, một người cứ đuổi theo, Thiên Chân à, cậu mà là con gái thì tốt biết mấy!" Ngô Bất Chính lườm anh một cái.

Bàn Tử lúc này mới không nói thêm.

Nhưng Ngô Bất Chính vẫn nghiến răng không nói một lời, cứ thế đi theo.

Hai tiếng sau, Tần Vũ đang đi phía trước cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mặt anh, một con dốc thoai thoải dẫn vào một thung lũng.

Họ biết, đã đến nơi.

Ngô Bất Chính nhìn Tần Vũ, mắt đã đỏ hoe.

Cậu rất hy vọng Tần Vũ có thể quay đầu lại nói với cậu một lời từ biệt.

Nhưng Tần Vũ lại không ngoảnh lại mà đi thẳng xuống dốc.

Ngô Bất Chính gần như bò lên dốc, nằm rạp trên tuyết, mắt trân trân nhìn Tần Vũ đi về phía một bức tường.

Cậu biết, trên bức tường đó có một lối vào, chính là lối vào mà họ đã thoát ra năm xưa.

Tần Vũ lặng lẽ đi qua.

Ai ngờ từ trong lối vào đó, lại có một người bước ra.

Người này thân hình vạm vỡ, lưng đeo một thanh cự kiếm, trông như một ngọn tháp sắt.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều ngẩn người khi nhìn thấy.

Đó chính là Doanh Thương.

Ngô Bất Chính vội vàng bò dậy khỏi lớp tuyết.

Bàn Tử dìu cậu.

Cậu nhìn Tần Vũ, gọi: "Tiểu ca!" Lời vừa thốt ra, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Nhưng miệng cậu mở ra mấy lần, lại không biết phải nói gì!

Tần Vũ nhìn cậu, không hề nhúc nhích.

Một lúc sau, Ngô Bất Chính mới nén lại cảm xúc dâng trào, dùng hết sức bình sinh hét lên: "Gió ngừng, bụi thơm, hoa đã tàn, trời chiều lười chải tóc.

Cảnh cũ người xưa đâu, mọi việc đều thôi, muốn nói mà lệ tuôn rơi trước." Lời này nói ra, không bằng nói là cậu đang tự nói với chính mình.

Muốn nói mà lệ tuôn rơi trước, một câu cũng chưa nói, nước mắt đã không thể kìm lại. "Tiểu ca!

Dù sao cũng là anh em một phen, nói một lời từ biệt đi!" Bàn Tử cũng mắt đỏ hoe hét lên. "Dù thế nào đi nữa, mười năm sau, chúng tôi nhất định sẽ ở đây đợi cậu!" Ngô Bất Chính toàn thân run rẩy.

Hai người nhìn Tần Vũ, đều đang mong chờ, dù anh chỉ nói một tiếng "Ừ" cũng được!

Nhưng Tần Vũ chỉ nhìn họ, không biết qua bao lâu, mới nói một câu. "Về đi!" "Tiểu ca!" Bàn Tử nói, môi run bần bật.

Anh không thể hiểu nổi, chẳng lẽ ngay cả một lời từ biệt cũng không thể để lại sao?

Bỗng nhiên Tần Vũ cất tiếng: "Nghe nói Song Khê xuân vẫn đẹp, cũng định bơi thuyền nhẹ.

Chỉ e thuyền con ở Song Khê, chở không nổi, bao nhiêu sầu." "Mười năm sau!

Nếu các người còn ở đây!" "Tôi mời các người!

Cùng nhau du ngoạn!" Nói xong, Tần Vũ chắp tay trước ngực, cúi người thật sâu.

Rồi xoay người đi, không hề ngoảnh lại.

Cuối cùng Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng rời đi.

Khi đã biết có nhiều chuyện không thể tránh khỏi, thì điều duy nhất có thể làm, có lẽ chỉ còn là buông tay...

Chương 2239

Tần Vũ nhìn Doanh Thương, Doanh Thương cũng nhìn Tần Vũ.

Cả hai đều không nói gì, dường như đã hiểu được ý của nhau.

Tần Vũ xoay người, đi vào trong sơn động.

Doanh Thương không nói một lời, theo sau.

Hai người như hai kẻ bộ hành trầm mặc, đi thẳng vào trong.

Nhìn khung cảnh quen thuộc trên đường, Tần Vũ bất giác lại nhớ đến rất nhiều chuyện trước kia.

Nhưng con đường nào rồi cũng có điểm cuối.

Họ rất nhanh đã đi ra khỏi sơn động.

Hiện ra trước mắt họ không phải là một vùng tăm tối, mà là một vùng sương mù màu xanh.

Sương mù màu xanh như đang dẫn đường.

Hai người cứ thế đi thẳng về phía trước.

Không hề có bất kỳ sự quấy nhiễu nào, đám nhân diện điểu cũng không biết đã đi đâu cả.

Hai người rất nhanh đã đến trước Thanh đồng môn.

Thanh đồng môn đang mở.

Làn sương mù màu xanh kéo dài vào bên trong.

Doanh Thương không đi vào, dừng lại ở cửa.

Tần Vũ quay đầu nhìn hắn.

Doanh Thương cười một tiếng, có chút ngây ngô nói: "Tôi!

Canh giữ!" Tần Vũ cũng cười, xoay người bước vào Thanh đồng môn.

Thanh đồng môn vẫn chưa đóng lại.

Sau khi Tần Vũ đi vào, anh đi thẳng đến phía trước nhất.

Vẫn là bệ đá trông như bàn cờ ấy.

Vẫn là những binh sĩ ấy.

Nhưng người ngồi trên ghế đã tỉnh lại.

Tần Vũ nhìn người đó như đang nhìn chính mình.

Anh quỳ một gối xuống, hành lễ với đối phương.

Đối phương khẽ nhấc lòng bàn tay, Tần Vũ liền cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình nâng mình dậy.

Cuối cùng, đối phương lên tiếng: "Ta nên đi rồi, nơi này giao lại cho ngươi!" "Tiền bối!" Tần Vũ muốn mở miệng.

Nhưng lại phát hiện mình cũng đã không còn lời nào để nói.

Đối phương cười một tiếng, nói một câu: "Cáo từ!" Nói xong, một tiếng hí vang dội truyền đến.

Tần Vũ kinh ngạc nhìn thấy, một con ngựa lớn màu xanh không biết từ lúc nào đã từ xa chạy tới.

Đối phương trực tiếp kéo dây cương, nhảy lên lưng ngựa.

Cười với Tần Vũ một tiếng, rồi lập tức lao ra ngoài.

Phía sau, một đám binh sĩ bước đều theo sau.

Lập tức xung quanh, tiếng vó ngựa và tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Nhưng nghe một lúc, Tần Vũ phát hiện có gì đó không ổn.

Cùng với những âm thanh xa dần, lại có những tiếng "ầm ầm" vang lên, to lớn như thể trời đất khai mở.

Nhưng âm thanh này không phải vang lên ở xung quanh, mà dường như là ở ngoài cửa.

Tần Vũ ngẩn ra, vội chạy ra ngoài Thanh đồng môn.

Khi anh chạy đến cửa nhìn, cả người không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy bên ngoài Thanh đồng môn, trời sập đất lún.

Vô số mặt đất đều sụt sâu xuống dưới, sâu không thấy đáy.

Mà toàn bộ lối vào Thanh đồng môn lại biến thành một hòn đảo cô độc trên vách đá.

Chỉ có một cây cầu sắt nối liền, kéo dài vào bóng tối xa xăm.

Mà hướng ngược lại, cũng chỉ còn lại một cây cầu sắt.

Toàn bộ kết cấu của thiên cung đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chương 2240

Doanh Thương nhìn những biến đổi này, mặt không biểu cảm.

Cả người ngồi xếp bằng trên đất, như một pho tượng.

Tần Vũ nhìn một lúc, mới xoay người đi vào Thanh đồng môn.

Lần này, khi anh vừa vào trong.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm" thật lớn, toàn bộ Thanh đồng môn lập tức đóng lại.

Bên trong Thanh đồng môn, cũng trở lại bóng tối.

Bóng tối dày đặc đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Tần Vũ không khỏi thở dài, chẳng lẽ mình phải trải qua mười năm trong môi trường tối tăm tuyệt đối này sao?

Mười năm!

Đời người có được mấy cái mười năm?

Trong lòng đang nghĩ, bỗng nhiên phía trước lại sáng lên một tia sáng.

Sau đó Tần Vũ thấy, không biết từ lúc nào mình đã xuất hiện ở chỗ bệ đá phía trước.

Bệ đá được chiếu sáng rực rỡ.

Trên đó còn ghi rõ hai cái tên.

Một là anh, một là Ngô Bất Chính.

Phía trên có một vòng tròn, đáng tiếc vạch chéo trên đó đã không còn.

Tần Vũ thấy, bên cạnh cỗ quan tài lơ lửng, có một mẩu thuốc lá rơi trên mặt đất.

Anh vội tiến lên kiểm tra.

Phát hiện mẩu thuốc lá còn rất mới.

Nhưng đã nguội, thời gian chắc không quá hai ngày.

Nhìn nhãn hiệu thuốc lá, rất giống loại mà Phan Tử thích hút.

Tần Vũ nhìn quan tài, lại nhìn đầu thuốc.

Sau đó tung người nhảy thẳng vào trong quan tài.

Nước bên trong dường như vĩnh viễn không bao giờ cạn.

Anh bơi thẳng xuống dưới, khi ngoi lên khỏi mặt nước, liền phát hiện mình quả nhiên đã trở lại không gian kỳ diệu đó.

Theo bậc đá đi ra khỏi mặt nước, Tần Vũ rất nhanh đã nhìn thấy cái bệ đá quen thuộc.

Chỉ có điều bệ đá hiện tại đã nhỏ đi.

Hoặc nói là, một bệ đá lớn đã biến thành hai bệ đá nhỏ.

Hai bệ đá nhìn nhau qua khoảng không, cách nhau hơn mười mét.

Tần Vũ thấy mặt nước rất phẳng lặng, dường như động tĩnh bên này không thể ảnh hưởng đến bên kia.

Hơn nữa nơi này ánh sáng cũng không tệ.

Nếu ở đây chờ đợi mười năm, quả thực so với việc ở bên ngoài, đối mặt với ánh nhìn của những thi thể kia trong mười năm thì thoải mái hơn.

Nhưng anh bỗng cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh luôn cảm giác có thứ gì đó đang đến gần mình.

Anh nhìn trái nhìn phải, nhưng không có gì kỳ lạ.

Nhưng ngay sau đó anh liền thấy.

Ở chỗ bệ đá đối diện, trên mặt nước lại gợn lên một vòng sóng lăn tăn.

Dường như có thứ gì đó sắp trồi lên.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Nơi này không phải ai cũng có thể đến được.

Nhưng phía dưới quả thực có thứ gì đó sắp trồi lên!

Tần Vũ chăm chú nhìn, muốn xem rốt cuộc là thứ gì sắp từ dưới lên.

Vòng sóng trên mặt nước ngày càng lớn.

Rất nhanh Tần Vũ phát hiện, đó lại là một người.

Đúng vậy, là một người, nhìn tư thế bơi, đích thực là một người.

Người đó cũng rất nhanh đến gần bệ đá đối diện, bước lên từng bậc đá.

Chương 2241

Khi người đó ra khỏi mặt nước, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ đối phương là ai.

Người này không phải ai khác, chính là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy Tần Vũ, không nói gì, mà gật đầu với anh.

Sau đó lại rất thành thạo ngồi xếp bằng ngay tại chỗ.

Giống như một lão tăng nhập định, không nói một lời.

Tần Vũ nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi nhớ lại chuyện kiếp trước.

Chẳng lẽ trước đây hắn vẫn luôn trải qua như vậy sao?

Nếu là vậy, so với hắn, có lẽ mình đã được coi là may mắn rồi.

Tần Vũ không nói gì, cũng ngồi xếp bằng tại chỗ.

Hai người như hai pho tượng.

Không có bất kỳ giao tiếp nào, ngay cả không khí dường như cũng ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Mặt nước gợn sóng rất nhanh lại phẳng lặng.

Thời gian dường như cũng ngừng lại vào khoảnh khắc này...

Còn ở bên ngoài, thời gian lại như thoi đưa.

Năm này qua năm khác.

Mười năm chẳng qua chỉ trong chớp mắt...

Tại Tây Hồ, bên trong Ngô Sơn Cư.

Trong một văn phòng không lớn lắm.

Đặt mấy chiếc máy tính, và rất nhiều giá sách.

Trên đó bày rất nhiều sách vở.

Cửa bị đẩy ra, hai bóng người một béo một gầy bước vào.

Người béo hơn lên tiếng: "Chưa đầy một tuần nữa là phải xuất phát rồi!" "Lúc này cậu lại nhận một đơn hàng lớn như vậy, khiến Bàn gia tôi rất khó xử đó!" "Bao nhiêu năm nay cậu tích góp được bao nhiêu tiền rồi, cưới ba bà vợ cũng đủ rồi chứ!" Thanh niên gầy hơn lên tiếng: "Càng lúc thế này, càng không thể rảnh rỗi." "Nhanh lên nhanh lên, bắt đầu làm việc thôi!" "Người của đội khảo cổ đã online rồi!" Trên mạng, trong một phòng livestream chính thức.

Đã sớm đông nghịt người.

Vô số bình luận bay đầy trời. 【A a, sắp bắt đầu rồi phải không!】【Đúng đúng, sắp đến giờ rồi, nói thật tôi phục thật sự, có thể biến việc khảo cổ hạ mộ thành chế độ làm việc tám tiếng, Bàn gia cũng đỉnh thật!】【Còn không phải sao, Ngô Bất Chính cũng lợi hại lắm, hai người này hợp lại đúng là tuyệt vời】【Tiếc thật, Tần tiểu ca kia lại không còn nữa】【Thôi thôi, nói mấy cái này làm gì, người ta đã online rồi, chờ xem chương trình hôm nay đi】Phòng livestream rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Gần như cùng lúc, trong màn hình livestream, liền xuất hiện hình ảnh hiện trường khảo cổ.

Chỉ thấy một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cánh cửa đá đó cao tới ba mét, chia làm hai cánh trái phải, trên mỗi cánh cửa còn khắc một chữ.

Ghép lại chính là "Hoài Hầu". "Đội trưởng, đội trưởng, thật sự là mộ Hoài Hầu!

Anh Ngô và anh Vương lại nói đúng rồi!" tại hiện trường khảo cổ, một đội viên khảo cổ kích động nói.

Nhưng đội trưởng bên cạnh lại bực bội nói: "Có gì mà ngạc nhiên, anh Vương và anh Ngô là cố vấn trưởng của đội khảo cổ chúng ta, đã bao giờ sai chưa?" "Nhưng tôi rất thắc mắc, mộ Hoài Hầu sao lại ở đây?" "Hai vị cố vấn đại nhân, hai người có thể giải thích một chút được không?" Trong văn phòng, Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy vậy nhìn nhau cười, Ngô Bất Chính nói: "Hay là cậu nói đi." Bàn Tử gật đầu: "Được thôi, dù sao Bàn gia cũng thích làm mấy chuyện nổi bật này." "Khụ khụ!

Kết nối!" Bàn Tử cười nói, sau đó liền kết nối với phòng livestream. 【Mộ Hoài Hầu này, thực ra trong tài liệu lịch sử đã có ghi chép!】【Nơi thực sự của mộ Hoài Hầu không phải ở núi Nga, mà là ở đây.】【Nhưng cụ thể tại sao, tôi không nhớ rõ lắm, để lúc khác cố vấn Ngô giải thích cho các bạn】【Chúng ta hãy nói về cánh cửa mộ này trước đã】【Cánh cửa mộ này rất có thể sử dụng cơ quan cát chảy, cho nên khi mở, nhất định phải lùi ra xa.】【Vì để bảo vệ văn vật, các bạn có thể dọn sạch cát chảy trước, rồi tiếp tục đi sâu vào trong】"Được!

Được, chúng tôi nhất định sẽ làm theo!" "Còn không mau bắt tay vào việc!" Các đội viên khảo cổ tại hiện trường đều rất phấn khích.

Người trong phòng livestream cũng vậy. 【Vãi, đỉnh thật, tôi cảm thấy có Tiểu Ngô ca và Bàn gia, căn bản không có ngôi mộ cổ nào mà họ không đến được!】【Còn không phải sao, đây chính là thực lực đó, nhưng tôi rất tò mò, hai người họ lợi hại như vậy, sao không tự mình xuống mộ nhỉ?】【Ai nói họ chưa từng tự mình xuống mộ, tôi tra được mười năm trước họ đã tự mình xuống mộ đó】【Thật hay giả vậy?】【Nhảm nhí, cái này còn có thể giả được sao?】【Vậy tại sao bây giờ không xuống mộ nữa?】【Hình như nghe nói có một người trong số họ đã mất tích, cho nên hai người họ sau này không bao giờ xuống mộ nữa】【Là Tần tiểu ca đó sao?

Tôi cũng nghe nói qua rồi, haiz, tiếc thật, đã nhiều năm như vậy, e rằng người đã không còn nữa rồi】【Ai mà biết được, thôi không nói về anh ấy nữa, các bạn xem trong livestream kìa, họ đã bắt đầu phá cửa rồi.】...Trong phòng làm việc.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, đứng dậy đi ra ban công.

Vừa hay thấy Ngô Bất Chính đang nhìn về phương xa.

Bàn Tử tiện tay đưa cho cậu một điếu thuốc.

Ngô Bất Chính nhận lấy nhưng không châm, chỉ nhìn về phía xa nói: "Ngày hôm nay thật dài!" Bàn Tử nghe vậy cười nói: "Thiên Chân, mới có buổi sáng, mà lại mới chín giờ sáng, cậu đã cảm khái rồi, ngày tháng còn trôi qua thế nào nữa?" Ngô Bất Chính nghe vậy quay đầu nhìn Bàn Tử, chỉ cười cười không nói gì.

Bàn Tử cũng cười, tiến lên vỗ vỗ vai Ngô Bất Chính, nói: "Được rồi, chưa đầy một tuần nữa, mười năm còn đợi được, còn thiếu mấy ngày cuối cùng này sao?" "Bàn gia còn không hiểu cậu sao?

Đơn hàng đã nhận rồi, thì làm cho xong đơn này, sau đó chúng ta cùng nhau xuất phát, thế nào?" Ngô Bất Chính cười gật đầu. "Đi thôi!

Về thôi, cố gắng trong ba ngày giúp đám lính mới này giải quyết xong mộ Hoài Hầu!" Bàn Tử cười nói rồi quay trở lại văn phòng trước.

Chương 2242

Ngô Bất Chính cười cười rồi cũng theo sau...

Trong mười năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Nhưng có một chuyện không hề thay đổi.

Đó là họ đang đợi.

Đợi cho kỳ hạn mười năm này đến.

Và trong tuần cuối cùng trước khi ngày đó đến, giải quyết ngôi mộ Hoài Hầu này, chính là việc họ phải làm.

Con người luôn như vậy, trước khi khoảnh khắc càng căng thẳng đến, lại càng phải tìm việc gì đó để làm.

Nếu không, cái cảm giác giày vò đó, quả thực không mấy ai có thể hiểu được...

Trở lại chuyện chính.

Nói về ngôi mộ Hoài Hầu này, thực ra những ghi chép trong lịch sử không nhiều.

Điểm duy nhất có thể tra cứu được chỉ có một.

Đó là mộ Hoài Hầu này là một bí ẩn.

Trong lịch sử có rất nhiều Hoài Hầu, nhưng duy chỉ có Hoài Hầu này, lại không phải là vương công quý tộc nào, mà là một thuật sĩ giang hồ chính hiệu.

Theo tài liệu mà Ngô Bất Chính và Bàn Tử tìm được, Hoài Hầu này thực ra cũng là một kẻ xui xẻo.

Phong hiệu thực sự của Hoài Hầu là Hoài Dương Hầu, tên là Chu

Thiên.

Người này giỏi cầm quân đánh trận, cũng được coi là một mãnh tướng.

Nhưng về phương diện giáo dục con cái, ông ta thực sự quá kém cỏi.

Đến tuổi xế chiều, dưới gối có ba người con trai.

Nhưng con cả tử trận sa trường, con thứ hai vì tranh giành gia sản mà giết chết con thứ ba.

Cuối cùng, ngay cả Hoài Dương Hầu Chu Thiên, cũng bị chính con trai thứ hai của mình hành hạ đến chết.

Tại sao lại nói như vậy?

Bởi vì nghe nói, Hoài Dương Hầu Chu Thiên thực sự, khi chết, căn bản không có bất kỳ hài cốt nào.

Nói theo cách hiện đại, về cơ bản là bị người ta phân thây.

Có thể nói là chết không có chỗ chôn.

Ngô Bất Chính nói: "Mộ Hoài Dương Hầu này, thực ra là bị người ta mạo danh chiếm đoạt." "Nghe nói năm đó con trai thứ hai của Hoài Dương Hầu Chu Thiên, rất tin vào phương thuật, cho nên bên cạnh có một đám phương sĩ." Và trong đó có một người tên là Thân Viễn, tinh thông kỳ mưu chi thuật, thủ đoạn cũng cực kỳ lợi hại.

Là người được con trai thứ hai của Chu Thiên coi trọng nhất trong đám người này.

Thân Viễn này để chiếm được lòng tin của nhị công tử nhà họ Chu, thậm chí còn bày cho hắn một kế.

Giúp hắn thuận lợi trừ khử anh cả và em ba, đường hoàng trở thành người thừa kế của Hoài Dương Hầu.

Chỉ tiếc là, e rằng vị nhị công tử này đến chết cũng không ngờ tới, phương sĩ mà mình coi trọng nhất, trong lòng lại tính kế cả mình vào.

Bởi vì đến cuối cùng, vị nhị công tử này cũng chết.

Mà người nằm trong quan tài của Chu Thiên, thực ra chính là phương thuật sĩ Thân Viễn này.

Nói đến đây, Ngô Bất Chính nói: "Theo tư liệu chúng ta nắm được, Thân Viễn này cũng là một người mang trong mình bí mật không thể truyền ra ngoài." "Chỉ tiếc là, rốt cuộc tại sao hắn lại làm như vậy, chúng ta hiện tại cũng không biết." "Nếu giải mã được mộ Hoài Hầu này, nói không chừng chúng ta cũng có thể biết được năm đó người này rốt cuộc đang mưu tính điều gì!" Bàn Tử gật đầu, hút thuốc nói: "Đúng rồi, cậu nhắc đến cái này, tôi không khỏi nhớ đến ngôi mộ thời Chiến Quốc!" "Thiết Diện Sinh không phải cũng là chim khách chiếm tổ chim thước, cướp mộ cổ của Lỗ Thương Vương sao?" "Cậu nói xem có phải Thân Viễn này thực ra cũng để mắt đến mộ cổ của Hoài Dương Hầu, vì để trường sinh cho mình hay gì đó không?" Ngô Bất Chính nghe vậy trầm tư một lát rồi nói: "Cũng có khả năng này, nhưng tôi cảm thấy không giống lắm." "Thứ nhất, tuổi tác cụ thể của Thiết Diện Sinh năm đó chúng ta không biết!" "Nhưng nếu rất trẻ, giống như Thân Viễn này, thực ra không cần phải vội vàng ra tay như vậy!" "Với năng lực của hắn, tùy tiện đổi một chủ tử khác để nương tựa, đợi đến lúc sắp chết rồi thử lại kế hoạch này cũng được!" "Nhưng theo tài liệu, hắn lúc đó rất trẻ, chỉ mới ngoài hai mươi, cho nên không có lý do gì vì trường sinh mà trực tiếp từ bỏ mấy chục năm sau này cả!" "Cho nên bí mật của Thân Viễn này, e rằng vẫn phải đợi mở được mộ cổ của hắn mới biết được!" Trên mạng không phải không có người suy đoán kết quả này.

Dù sao thì Ngô Bất Chính và Bàn Tử thực ra đã không còn xuống mộ nữa.

Nhưng hiện tại cũng thỉnh thoảng chỉ điểm cho đội khảo cổ kiếm thêm chút tiền.

Đương nhiên, tài liệu họ tra được tự nhiên là dựa trên các văn hiến lịch sử hiện có cộng với kinh nghiệm nhiều năm xuống mộ của mình.

Cho nên những tài liệu này, chỉ cần những cư dân mạng có tâm thực ra cũng có thể tìm được. 【Tôi nói này, đây có thật là mộ Hoài Hầu không?

Nhưng nếu theo ghi chép trong tài liệu, mộ Hoài Hầu này cũng phải là bị người ta chiếm tổ chim thước mới đúng chứ】【Đúng vậy, Thân Viễn kia không phải là một kẻ rất lợi hại về kỳ quỷ chi thuật sao?

Sao cửa mộ thất này lại đơn giản như vậy?】【Cái đó khó nói lắm, người càng lợi hại, lại càng không muốn người khác chú ý đến mình, nói không chừng hắn cố ý không bố trí gì cả thì sao?】【Cái này có hơi gượng ép rồi, tôi cảm thấy nơi nguy hiểm thực sự, đều ẩn giấu bên trong ngôi mộ】Người trong phòng livestream, mỗi người một ý, không ai thuyết phục được ai.

Nhưng chân tướng của mộ Hoài Hầu rốt cuộc là gì, lại khiến rất nhiều người quan tâm.

Ngay cả Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng có chút tò mò, ngôi mộ Hoài Hầu này rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Trong gần mười năm qua, họ đã giúp đội khảo cổ phát hiện không biết bao nhiêu ngôi mộ lớn nhỏ.

Cũng coi như là kiến thức rộng.

Thậm chí trước khi Tần Vũ rời đi, họ còn tự mình xuống dưới, ngay cả những nơi như mộ cổ đảo Phục Long cũng đã từng đến.

Nhưng riêng ngôi mộ Hoài Hầu này, lại khiến họ dù thế nào cũng không thể nhìn thấu.

Thậm chí niên đại đến nay cũng không thể xác định được.

Chương 2243

Bởi vì trong lịch sử có quá nhiều Hoài Dương Hầu.

Những người đã được phát hiện và khảo chứng, thậm chí là chưa được phát hiện, hoặc phát hiện rồi mà chưa khảo chứng cũng có rất nhiều.

Cho nên tiến độ khảo cổ hiện tại của họ, căn bản không thể xác định được Hoài Dương Hầu này rốt cuộc là của triều đại nào, và có phải là một người với Hoài Dương Hầu Chu Thiên được ghi chép trong lịch sử hay không.

Chỉ là dựa vào rất nhiều manh mối, mọi người suy đoán, ngôi mộ này, rất có khả năng là của Chu Thiên.

Bởi vì chỉ có Hoài Dương Hầu Chu Thiên này, là Hoài Dương Hầu hiện tại vẫn chưa xác định được triều đại.

Trong văn phòng, Ngô Bất Chính và Bàn Tử nhìn màn hình máy tính.

Đội khảo cổ đã bắt đầu theo ý của họ, tiến hành kích hoạt cơ quan ở cửa mộ.

Nếu đã là cơ quan cát chảy, thì thực ra cũng không có gì phiền phức.

Để phá giải loại cơ quan này, bọn trộm mộ nhân lực có hạn có thể phải động não một chút.

Nhưng đối với đội khảo cổ mà nói, căn bản không cần suy nghĩ nhiều.

Trực tiếp kích hoạt, sau đó dọn sạch cát ra là được.

Rất nhanh, theo một tiếng "Ầm" trầm đục, cửa lớn của mộ thất đã được mở ra.

Nhưng gần như cùng lúc, mọi người trong phòng livestream liền thấy, trên đỉnh đầu, vô số cát mịn rơi xuống.

Trong khoảnh khắc đã lấp đầy trước cửa mộ thất và cả bên trong.

May mà hiện trường không có người, dường như họ đã sử dụng kích hoạt từ xa.

Nếu không với nhiều cát như vậy, một khi chôn người vào trong, muốn ra ngoài chắc chắn khó hơn lên trời.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nói: "Thiên Chân, mấy ngày nay tôi vẫn luôn nghĩ, Thân Viễn này mưu sâu kế hiểm, hại cả nhà lão Chu không nói, cuối cùng còn chiếm mộ của Chu Thiên." "Cách làm này rất giống Thiết Diện Sinh, cậu nói xem có phải hắn và Thiết Diện Sinh là người cùng một thời đại không?" "Hơn nữa còn quen biết nhau?

Cũng là người nước Lỗ à!" Ngô Bất Chính cầm một tách trà, uống một ngụm rồi nói: "Có khả năng, nhưng cũng không có liên hệ tất yếu nào cả!" Bàn Tử nghe vậy lại lắc đầu: "Không đúng, không đúng!" "Cậu nghĩ xem, chuyện Thiết Diện Sinh chiếm tổ chim thước, đáng lẽ không ai biết!" "Là sau khi mộ cổ của Lỗ Thương Vương được khai quật, mới bị người hiện đại biết đến!" "Thời xưa chuyện trộm mộ của người khác này không phổ biến đâu!" "Cho nên lúc đó, người biết chân tướng chắc chắn rất ít, người bình thường cũng sẽ không nghĩ đến việc trộm mộ của người khác để dùng cho mình!" "Nhưng Thân Viễn này lại giống hệt Thiết Diện Sinh, nếu nói họ không quen biết nhau, tôi cảm thấy không thể nào." Ngô Bất Chính nghe vậy lại cười nói: "Suy đoán này của cậu, lý do không đứng vững!" "Trên đời có rất nhiều chuyện thực sự chỉ là trùng hợp!" "Không tin cậu nghĩ thử xem, khi xã hội nguyên thủy sơ khai quá độ sang văn minh nhân loại." "Hai bộ tộc khác nhau không có giao thoa, không phải vẫn đều biết phát minh ra quần áo để che thân sao?" "Chẳng lẽ cậu có thể nói hai bộ tộc đó chắc chắn có giao thoa sao?

Vô lý mà!" Bàn Tử bị chặn họng không nói nên lời, ấp úng mãi mới nói: "Nói thì đúng là như vậy, nhưng không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy Thân Viễn này và Thiết Diện Sinh dường như quen biết nhau!" "Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, cửa mộ đã mở rồi, lát nữa xem bên trong có gì là được chứ gì!" Ngô Bất Chính cười nói.

Bàn Tử gật đầu không nói thêm.

Qua phòng livestream, họ thấy, người của đội khảo cổ đã bắt đầu công việc vận chuyển cát.

Số lượng người của đội khảo cổ dù sao cũng đông, vận chuyển cũng nhanh.

Cát mịn vận chuyển cũng tiện lợi, chưa đến nửa tiếng, cát mịn trước cửa mộ thất đã được vận chuyển hết ra ngoài.

Cửa mộ lộ ra, nhưng trong mộ đạo bên trong cửa mộ, cũng bị cát mịn lấp đầy.

Mà việc dọn dẹp phần này thì phải hết sức cẩn thận.

Bởi vì bên trong mộ đạo, nói không chừng còn có bích họa và các đồ gốm tùy táng.

Nhưng hiện tại đều bị cát mịn chôn vùi, cho nên khi dọn dẹp phải thật cẩn thận.

Sơ ý một chút có thể sẽ gây ra hư hại cho những văn vật này.

Cho nên quá trình này diễn ra rất chậm.

Đương nhiên, chậm cũng chỉ là tương đối.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thực sự nhàm chán, thế là Ngô Bất Chính gọi nhân viên của mình đến.

Ba người bắt đầu chơi bài.

Đánh được hai ván, mắt thấy sắp đến trưa.

Bàn Tử định đi đặt cơm.

Ai ngờ đúng lúc này, trong phòng livestream lại truyền đến một trận xôn xao.

Ba người Bàn Tử vội nhìn sang.

Chỉ thấy lối vào mộ đạo đã được dọn dẹp ra một khoảng gần một mét.

Để ngăn cát mịn bên trong tràn ra, đội khảo cổ đã dùng ván gỗ chặn lại.

Và trong khoảng cách một mét này, họ đã dọn dẹp phần lớn cát mịn ra ngoài.

Chỉ còn lại một ít cát mịn ở hai bên góc tường.

Khoảng cách một mét thì khả năng có bích họa trên tường không lớn.

Cho nên Ngô Bất Chính trực tiếp nhìn vào góc tường.

Chỉ thấy ở vị trí góc tường, lại đào lên được một cái hũ gốm màu đen.

Quả nhiên, cẩn thận vẫn có lợi.

Hũ gốm được bảo quản rất tốt.

Trông có vẻ giống như vò rượu Nữ nhi hồng.

Chương 2244

Nhưng một đội viên khảo cổ cầm nó lên, nói: "Bên trong này không phải là rượu, cầm lên rất nhẹ!" "Mở ra xem thử không?" một đội viên khảo cổ bên cạnh hỏi. "Hay là hỏi hai vị cố vấn trước đã!" người đó nói, đồng thời nhìn về phía phòng livestream.

Bàn Tử lên tiếng: "Đợi một chút chúng tôi thương lượng đã!" Sau đó liền nhìn về phía Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính nhíu mày, nhìn cái hũ không nói một lời.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Sao vậy?

Có vấn đề gì à?" Ngô Bất Chính lắc đầu, nói: "Khó nói lắm, luôn cảm thấy cái hũ này rất quen mắt, chúng ta có phải đã thấy ở đâu rồi không?" "Quen mắt?

Cậu lại lén tôi đi uống rượu à?

Mà còn là Nữ nhi hồng!" "Thiên Chân, cậu càng ngày càng không tử tế rồi đó!" Bàn Tử bất mãn nói.

Nhưng Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Không phải, cậu nghĩ gì vậy..." "A, tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra rồi, đây..." "Loại hũ này, loại hũ này rất giống loại hũ đầu người ở Ma Quỷ Thành!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Anh lại nhìn vào phòng livestream, cũng phát hiện loại hũ này và loại hũ họ thấy ở Ma Quỷ Thành năm đó, thực sự rất giống!

Có thể nói là giống hệt nhau! "Làm sao có thể chứ, liệu có phải là trùng hợp không?" Bàn Tử vội nói.

Dù sao thì cái hũ trong Ma Quỷ Thành năm đó suýt chút nữa đã giữ chân tất cả bọn họ lại.

Vô số thi miết ẩn giấu trong đầu người bên trong càng khiến người ta nghe thôi đã sợ mất mật.

Nếu lỡ để thứ bên trong đó chạy ra ngoài, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường nghe Bàn Tử nói vậy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cứ nhìn chằm chằm vào cái hũ hồi lâu.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng nhìn, nhưng trông cái dáng vẻ người kia cầm hũ, dường như cái hũ này thật sự không nặng lắm.

Và quan trọng nhất là, cái hũ này rốt cuộc có giống với cái hũ ở Ma Quỷ Thành hay không.

Nói thật, họ cũng không dám chắc. "Báo cho họ trước đã!" Ngô Bất Chính nói.

Bàn Tử gật đầu.

Dù thế nào đi nữa, chuyện này có thể liên quan đến tính mạng của rất nhiều người, nên phải hết sức cẩn thận.

Bàn Tử vội bật mic lên nói: "Đừng mở cái hũ đó vội, các người tốt nhất nên nhanh chóng dùng máy dò xem bên trong hũ là thứ gì!" "Anh Vương, cái hũ này rất nguy hiểm sao?" Một người trong đội khảo cổ vội hỏi.

Đã lâu rồi họ không thấy Bàn Tử căng thẳng đến vậy.

Bàn Tử đáp: "Hiện tại vẫn chưa chắc chắn, các người tốt nhất đừng mở vội, cứ xem bên trong có gì rồi tính tiếp!" "Ngoài ra, bảo các nhân viên tại hiện trường tạm dừng lại!" "Vâng vâng!" Thành viên đội khảo cổ kia vội đi sắp xếp, đồng thời cũng mang cái hũ vừa đào được ra ngoài.

Còn trong phòng livestream, đông đảo cư dân mạng đều đã ngơ ngác.

Nhiều người trong số họ ban đầu cứ nghĩ rằng ngôi mộ Hoài Dương Hầu này có lẽ chỉ là một ngôi mộ nhỏ.

Kể cả ngôi mộ này có khả năng đã bị kẻ khác chiếm tổ chim khách, thì cũng sẽ không gây ra sóng gió gì lớn.

Ai ngờ, món văn vật đầu tiên được khai quật đã khiến hai vị cố vấn là Bàn Tử và Ngô Bất Chính phải sốt sắng.

Họ đã lâu lắm rồi không gặp phải tình huống này. 【Tôi nói này, cái hũ đó đáng sợ đến vậy sao?】【Không biết nữa, nhưng hai vị cố vấn đều không phải người thường, lẽ nào cái hũ đó có gì mà chúng ta không nhìn ra được?】【Khó nói, nhưng tôi cứ có cảm giác cái hũ này quen quen!】【Ê, ông nói vậy tôi cũng thấy quen quen, có phải đã thấy ở đâu rồi không!】Mọi người trong phòng livestream bắt đầu bàn tán xôn xao.

Rất nhanh, có người đã đăng mấy tấm ảnh lên.

Nhìn thấy những tấm ảnh này, mọi người trong phòng livestream đều không thể bình tĩnh được nữa.

Bởi vì trong những tấm ảnh đó, có một tạo hình chiếc hũ giống hệt với chiếc hũ được khai quật lần này.

Mà chú thích trên tấm ảnh, lại chính là chiếc hũ được khai quật từ trong Ma Quỷ Thành giữa sa mạc mười năm trước. 【Vãi, sao có thể chứ?】【Mà Ma Quỷ Thành là nơi nào vậy?】【Mới có mười năm thôi mà đã nhiều người quên rồi sao, nơi đó chính là nơi hai vị cố vấn và Tần tiểu ca đã cùng nhau đến đó.】【Vãi, không phải chứ, đây chỉ là một ngôi mộ Hoài Hầu thôi mà, sao có thể liên quan đến Xà Chiểu được, nghe nói nơi đó nguy hiểm lắm!】【Không biết nữa, nhưng các người nói vậy, hình như hai vị cố vấn đâu có nói thứ này liên quan đến Ma Quỷ Thành đâu.】【Cũng không thể nói vậy, các người nghĩ mà xem, hai người họ không nói, nhưng cũng bảo đội khảo cổ đừng tự ý mở hũ!】【Điều đó chẳng phải đã đủ chứng tỏ họ cũng đang nghi ngờ sao?】【Vãi, thật vậy à, nhưng tôi không thể hiểu nổi, mộ Hoài Hầu ở đây sao lại dính líu đến Ma Quỷ Thành được nhỉ?】 Trong phòng livestream vô cùng náo nhiệt.

Nói đến chuyện này, không chỉ họ không hiểu, mà ngay cả Bàn Tử và Ngô Bất Chính đang ngồi trước máy tính cũng không thể lý giải nổi.

Dù sao thì khoảng cách giữa hai nơi này thật sự quá lớn.

Đương nhiên, hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định hai loại hũ này có giống nhau hay không.

Vì vậy, cụ thể ra sao, thực ra vẫn chưa thể xác định được.

Trước khi mọi chuyện rõ ràng, kể cả Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng không dám đưa ra kết luận chắc chắn.

Nhưng đội khảo cổ hành động rất nhanh.

Hơn nữa, để hai vị cố vấn có thể trực tiếp theo dõi tình hình, toàn bộ quá trình đều được phát trực tiếp.

Họ thấy chiếc hũ nhanh chóng được đưa đến lều nghiên cứu gần đó.

Các nhân viên nghiên cứu khoa học lập tức tiến hành quét toàn bộ chiếc hũ.

Thế nhưng, kết quả quét lại khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Chương 2245

Nhìn kết quả quét trên máy tính, tình hình bên trong gần như rõ như ban ngày.

Vậy mà không ai ngờ được, trong chiếc hũ này lại không phải là đầu lâu người, mà là những thứ trông như từng thẻ tre.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngô Bất Chính thấy vậy vội nói: "Có thể thử mở ra, nhưng vẫn phải kiểm tra chiếc hũ, tốt nhất là xác định xem nó có cùng thời kỳ với những chiếc hũ ở Ma Quỷ Thành không!" "Được!" Nhân viên tại hiện trường lập tức đi sắp xếp.

Cùng lúc đó, công nhân ở hiện trường chính tiếp tục bắt đầu dọn dẹp.

Người phụ trách đội khảo cổ tự mình ra tay, cẩn thận mở chiếc hũ ra.

Khi chiếc hũ được mở ra, tất cả mọi người đều thấy, phần niêm phong miệng hũ quả nhiên không phải dùng đất sét, mà là một lớp rất dày, giống như da bò.

Người phụ trách vừa cẩn thận gỡ lớp niêm phong ra, vừa nói: "Đây không phải giấy, đây chắc chắn là da động vật!" "Thứ đặt bên trong này e là vô cùng quý giá, nếu là thẻ tre, e rằng những gì ghi chép trên đó tuyệt đối rất quan trọng vào thời đó!" "Nhưng đây mới chỉ là khu vực mộ đạo thôi mà!" Lời ông ta vừa dứt, người trong phòng livestream cũng phản ứng lại.

Bình thường, đồ tốt dĩ nhiên phải được chôn cùng với chủ mộ.

Thế mà ngôi mộ cổ ở nơi này, ngay cả đồ vật trong mộ đạo cũng được bảo quản cẩn thận như vậy.

Lẽ nào đồ vật trong quan tài còn quý giá hơn?

Cư dân mạng trong phòng livestream đều không thể bình tĩnh được nữa.

Hai người Bàn Tử ngồi trước máy tính cũng tự châm cho mình một điếu thuốc.

Bàn Tử hút một hơi rồi hỏi: "Thiên Chân, cậu có thấy rất kỳ lạ không?" "Trên thẻ tre này không phải thật sự ghi lại bí mật động trời gì đó chứ?" Ngô Bất Chính cũng hút một hơi thuốc rồi nói: "Khó nói lắm, nhưng tôi lại ngày càng tò mò về ngôi mộ Hoài Hầu này rồi!" "Thân Viễn là một người lợi hại đến cực điểm về kỳ quỷ chi thuật, không có lý nào cửa mộ lại bị phá giải đơn giản như vậy!" "Hơn nữa còn sử dụng cơ quan lưu sa!" "E là..." Bàn Tử sao lại không biết ý của Ngô Bất Chính, lập tức hiểu ra. "Ý cậu là, mục đích ban đầu của Thân Viễn không phải để ngăn chặn trộm mộ!" "Mà là để bảo vệ những thứ này?" Ngô Bất Chính gật đầu. "Một người sống thông tuệ như vậy, sao lại không hiểu rằng mộ cổ không có gì là an toàn tuyệt đối!" "Sớm muộn gì cũng có ngày bị trộm!" "Thế mà ông ta lại chỉ đặt cơ quan lưu sa, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ!" "Biết đâu mục đích ban đầu của ông ta chính là để bảo vệ những thẻ tre này thì sao?" "Dù sao thì bọn trộm mộ cũng không tốn công dọn sạch cát ra đâu nhỉ!" Bàn Tử gật đầu cảm thấy có lý. "Nhưng trên thẻ tre này rốt cuộc ghi lại cái gì?

Ây dà, ảnh gửi tới rồi, mau xem đi!" Trong phòng livestream, đội khảo cổ đã lấy thẻ tre trong hũ ra.

Từng tấm ảnh rõ nét cũng được truyền đến cùng lúc.

Ngô Bất Chính nhìn vào, liền phát hiện văn tự trên đó lại giống hệt văn tự thời Lỗ Thương Vương.

Nhưng kỳ lạ là, trong những văn tự này lại xen lẫn một số chữ viết trông rất lạc lõng.

Ngô Bất Chính nhìn kỹ, sau đó phát hiện, trong số những văn tự này, lại có một số là cổ tự từ bên ngoài truyền vào, trông rất giống với một số cổ tự ở Ma Quỷ Thành!

Ngô Bất Chính kinh ngạc thốt lên: "Thân Viễn này dù không phải là người thời Lỗ quốc và Tây Vương Mẫu thì cũng tuyệt đối có quan hệ với họ!" "Bảo đội khảo cổ khai quật nhanh lên!

Tôi đi giải mã những văn tự này!" Nói xong, Ngô Bất Chính liền quay người đi tìm tài liệu.

Bàn Tử thấy vậy cũng không ngồi không, bắt đầu chỉ đạo người của đội khảo cổ, tiếp tục khai quật lại mộ đạo.

Khi tiến độ khảo cổ tại hiện trường không ngừng được đẩy nhanh, quả nhiên bắt đầu có rất nhiều hũ gốm được vận chuyển ra ngoài.

Đến tám giờ tối, sau khi đội khảo cổ dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ mộ đạo, họ đã phát hiện ra tổng cộng mười tám cái hũ gốm.

Những chiếc hũ này mỗi bên chín cái, phân bố đối xứng.

Mỗi cái đều được bảo quản rất tốt, hoàn toàn không có dấu hiệu bị mở ra.

Người của đội khảo cổ đã làm việc suốt đêm để xử lý những chiếc hũ gốm này.

Khi những chiếc hũ được mở ra, mọi người phát hiện bên trong đều là thẻ tre.

Điều này khiến người của đội khảo cổ vô cùng phấn khích, họ thức trắng đêm để sao chép lại toàn bộ nội dung trên những thẻ tre này, sau đó gửi cho một vài chuyên gia cổ tự có tiếng tăm thời đó để giải mã.

Đương nhiên, Ngô Bất Chính cũng nhận được một bản.

Mặc dù anh không liên quan gì đến cái gọi là chuyên gia cổ tự, nhưng đối với việc giải mã những cổ tự này, anh tự nhiên cũng có những kiến giải độc đáo của riêng mình.

Đội khảo cổ tạm dừng hoạt động.

Dù sao thì việc khai quật được những thẻ tre này đã gây ra sự chú ý rộng rãi.

Vì vậy, việc giải mã nội dung trên thẻ tre cũng trở thành nhiệm vụ cấp bách.

Bàn Tử đến văn phòng bên cạnh, thấy Ngô Bất Chính vẫn đang thức khuya làm việc, bèn pha một tách cà phê mang qua. "Thế nào rồi?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu nói: "Những cổ tự này ghi chép rất lộn xộn, phần lớn thậm chí không phải là của thời Lỗ quốc, cảm giác giống như là văn tự thời kỳ đầu của Lỗ quốc!" "Chỉ giải mã được một phần, hình như là ghi chép về một sự kiện." "Gọi là, Vu Sơn Hàn Đàm!" "Vu Sơn Hàn Đàm?

Có nghĩa là gì?" Bàn Tử không hiểu.

Ngô Bất Chính cũng lắc đầu.

Cái gọi là Vu Sơn Hàn Đàm này anh cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Dù sao anh cũng không phải chuyên gia cổ tự chuyên nghiệp, nên nội dung giải mã được tự nhiên cũng không thể nào rõ ràng được. "Vu Sơn Hàn Đàm này hình như là ghi chép về một sự kiện, cụ thể là gì thì tôi vẫn chưa biết!" "Nội dung thẻ tre ở đây quá nhiều, e là phải đợi đến ngày mai xem bên chuyên gia cổ tự có phản hồi gì không!" Bàn Tử gật đầu, có thể giải mã được chừng đó thật ra đã rất giỏi rồi.

Bàn Tử nói: "Ngôi mộ cổ này e là không đơn giản như chúng ta tưởng!" "Bí mật trên người Thân Viễn này e là không ít, nhưng mà Thiên Chân, thời gian của chúng ta e là không còn nhiều nữa!" "Chúng ta cứ ngồi trong văn phòng chỉ đạo họ, e là không đủ thời gian đâu." Ngô Bất Chính sững người, nhìn Bàn Tử nói: "Cậu có ý gì?" "Chúng ta đã nói là sẽ không xuống mộ nữa mà!" Bàn Tử vội nói: "Tôi biết, bao nhiêu năm nay chúng ta chẳng phải vẫn luôn làm vậy sao?" "Nhưng cậu nghĩ mà xem, nếu bí mật của ngôi mộ này vẫn chưa được giải mã, chúng ta đã phải lên đường rồi!" "Cậu cam tâm sao?" Ngô Bất Chính nghe vậy im lặng một lúc, rồi nói: "So với việc đi đón Tiểu ca, những chuyện khác tôi đều không quan tâm!" Bàn Tử nghe vậy lại cười.

Chương 2246

"Thật sự không quan tâm?" "Thiên Chân à, cậu lừa được người khác chứ không lừa được tôi đâu, mấy năm nay có ngôi mộ nào mà cậu không theo đến cùng!" "Nói thật, nếu là mộ cổ bình thường, Bàn gia tôi cũng chẳng muốn đi." "Nhưng mộ Hoài Hầu lần này, không chừng lại có liên quan đến Tây Vương Mẫu, lẽ nào cậu không muốn đi xem thử?" "Tôi nghĩ rồi, chúng ta có thể đi theo sau đội khảo cổ, đợi họ đảm bảo an toàn rồi chúng ta hẵng vào!" "Tuyệt đối không có vấn đề gì!" Lần này Ngô Bất Chính không từ chối thẳng thừng nữa, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi chỉ hy vọng đã kiên trì lâu như vậy, sẽ không công dã tràng vào phút cuối!" "Đến lúc đó Tiểu ca ra ngoài, không thấy chúng ta, sẽ đau lòng biết bao?" Bàn Tử vội nói: "Tôi biết, nên mới nói chúng ta đi theo sau đội khảo cổ mà." "Thực ra nói là đi hiện trường, cũng chỉ là đến hiện trường xem xem, có phiền phức gì Bàn gia tôi cũng mặc kệ." Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, nếu chỉ như vậy thì còn có thể chấp nhận được.

Dù sao rất nhiều cơ quan, đều phải đến tận nơi, tận mắt chứng kiến mới có thể xác định được cách phá giải.

Thấy Ngô Bất Chính gật đầu, Bàn Tử cũng không khỏi vui mừng, cười nói: "Được, vậy tôi đi sắp xếp ngay, sáng mai chúng ta qua đó!" Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó lại xem những thẻ tre kia...

Một đêm không có gì để nói.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đã đến hiện trường khảo cổ từ rất sớm.

Lúc họ đến, đội khảo cổ đang họp trực tuyến với các chuyên gia cổ văn.

Hai người họ cũng có địa vị không thấp trong đội khảo cổ, nên đã tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống nghe.

Nghe một lúc, Bàn Tử liền nhìn Ngô Bất Chính.

Bởi vì anh phát hiện, những chuyên gia giáo sư này lại cũng đang nói về chuyện Vu Sơn Hàn Đàm.

Nhưng Ngô Bất Chính ra hiệu cho anh đừng nhiều lời, cứ nghe xem sao đã.

Nghe gần hai tiếng đồng hồ, cuộc họp mới kết thúc.

Ngô Bất Chính cũng phát hiện ra rất nhiều điều trong cuộc họp này mà chính mình cũng không nhận ra. "Anh Ngô, anh Vương, nội dung cuộc họp lần này hai vị cũng đã nghe rồi, không biết có suy nghĩ gì không?" Người phụ trách đội khảo cổ đến hỏi.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lúc rồi nói: "Về hai sự kiện này, chuyên gia cổ tự nói thế nào?" Người kia đáp: "Ý của các chuyên gia là, Vu Sơn Hàn Đàm và Lộc Sơn Kỳ Môn, hai sự kiện này, dường như có ý nghĩa giống với Phượng Minh Kỳ Sơn trong truyền thuyết!" "Đều là ghi chép về một số sự kiện ẩn khuất trong lịch sử!" "Nhưng tài liệu về Vu Sơn Hàn Đàm và Lộc Sơn Kỳ Môn quá ít, hiện tại vẫn chưa khai quật được ghi chép nào liên quan!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Điểm này anh cũng biết.

Nhưng anh lại nghĩ đến một khả năng khác. "Tuy rằng ghi chép về Vu Sơn Hàn Đàm và Lộc Sơn Kỳ Môn rất ít!" "Nhưng có thể được đặt chung để so sánh với Phượng Minh Kỳ Sơn, cũng đủ để nói lên tầm quan trọng của chúng!" "Bí mật trong ngôi mộ này e là còn nhiều hơn, hay là đào tiếp xem sao!" "Chúng tôi cũng có ý này, lát nữa chúng tôi sẽ tiếp tục triển khai công việc!" Người phụ trách nói.

Ngô Bất Chính gật đầu, sau đó nói: "Hai ngày nay chúng tôi sẽ ở lại đây, có vấn đề gì cứ thông báo cho chúng tôi bất cứ lúc nào!" "Được!" Đối phương đáp một tiếng, sau đó đi sắp xếp.

Bàn Tử hỏi: "Thiên Chân, rốt cuộc có quan hệ gì vậy?" Ngô Bất Chính đáp: "Không có quan hệ gì, nhưng có thể suy đoán ra một số chuyện!" "Phượng Minh Kỳ Sơn là một ghi chép rất ẩn khuất trong lịch sử." "Còn Vu Sơn Hàn Đàm và Lộc Sơn Kỳ Môn, cậu không thấy rất giống Phượng Minh Kỳ Sơn sao?" "Nếu chúng đều ghi chép về cùng một sự kiện, vậy Thân Viễn này chẳng phải đang nghiên cứu hai sự kiện này sao!" "Có thể khiến một người tinh thông kỳ môn, lại có hứng thú lớn đến vậy với hai sự kiện này, vậy thì kết quả chỉ có hai!" "Thứ nhất, ông ta hứng thú với bản thân hai sự kiện này!" "Thứ hai, ông ta hứng thú với kết quả của hai sự kiện này." "Bất kể là cái nào, thứ ẩn giấu trong mộ Hoài Dương Hầu này, e là đều vô cùng kinh người!" Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, nói: "Dù sao thì tôi càng nghe càng thấy mơ hồ, nhưng những thứ này đều không quan trọng!" "Quan trọng là, tốt nhất nên đánh nhanh thắng nhanh, không thể làm lỡ việc chính!" Ngô Bất Chính gật đầu.

Tuy rằng bí mật trong mộ cổ Hoài Dương Hầu này không ít, nhưng quy mô của ngôi mộ này lại rất có hạn.

Vì vậy Ngô Bất Chính tin rằng sẽ không mất nhiều thời gian để giải quyết!

Chỉ là Ngô Bất Chính cũng rất thắc mắc, Thân Viễn này rốt cuộc đang tìm cái gì?【Các người có thấy kỳ lạ không, cảm giác như Thân Viễn này đang tìm kiếm thứ gì đó vậy.】【Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng có cảm giác này, thật sự khiến người ta hơi bất ngờ!】【Cũng không biết Thân Viễn này rốt cuộc đang tìm cái gì.】【Nhưng xem ra ông ta hẳn là đã tìm thấy rồi, còn đặt thứ quan trọng nhất của mình vào trong ngôi mộ này.】【Tôi thấy tám phần là vậy, dù sao có thể đặt thứ mình tìm được vào đây, chắc chắn là đã tìm thấy rồi.】【Tò mò quá đi, cũng không biết rốt cuộc ông ta tìm được cái gì.】【Đừng vội, đội khảo cổ không phải đã xuất phát rồi sao, lát nữa sẽ biết thôi.】Người trong phòng livestream cũng rất tò mò.

Còn tại hiện trường khảo cổ, Bàn Tử và Ngô Bất Chính lại đang ngồi trong doanh trại, không đến hiện trường chính.

Hai người họ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính trước mặt, có thể thấy rõ tình hình bên trong mộ cổ.

Đội khảo cổ đã một lần nữa tiến vào mộ cổ.

Mộ đạo cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Trên hai bên tường mộ đạo quả nhiên có rất nhiều bích họa.

Nhưng nội dung ghi chép lại đều là một số cảnh sinh thời, có lẽ là chuyện của Hoài Dương Hầu.

Mặc dù những bức bích họa này cũng là văn vật rất quan trọng, nhưng Hoài Dương Hầu sinh thời là người cầm quân đánh trận, nên không thể nào lại trân trọng những thứ trong hũ gốm kia.

Điều này tạo ra một điểm mâu thuẫn.

Một người cầm quân đánh trận, làm sao có thể hứng thú với những thứ mà các phương sĩ yêu thích chứ.

Đây không nghi ngờ gì lại là một bằng chứng nữa.

Có thể chứng minh ngôi mộ này chắc chắn sau đó đã bị động tay động chân.

Bởi vì bích họa được làm xong ngay khi xây dựng.

Còn đồ tùy táng thì khi nhập táng mới đặt vào.

Thân Viễn không thể nào danh chính ngôn thuận nhập táng vào mộ Hoài Dương Hầu.

Vì vậy chắc chắn là sau khi ngôi mộ được xây dựng xong.

Cho nên những bức bích họa này có lẽ ông ta đã không động đến.

Ngô Bất Chính không có hứng thú với những bức bích họa này.

Đội khảo cổ thì để lại một số người dọn dẹp bích họa, những người còn lại tiếp tục tiến lên.

Mộ đạo không dài, cũng chỉ khoảng mười mấy mét.

Phía trước mộ đạo xuất hiện một cánh cửa đá dày nặng.

Cửa đá phong kín toàn bộ mộ đạo.

Mấy người của đội khảo cổ cùng nhau tiến lên, đều không thể mở được cánh cửa đá này.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cửa đá một lúc, nói: "Đây là tử môn, các người chỉ có thể cho nổ hoặc tìm người cạy từng viên ra!" "Cửa này ban đầu chắc chắn là cửa hoạt, nhưng vì mộ cổ đã bị người ta động tay động chân, nên chắc chắn đã trở thành tử môn rồi!" "Hết cách!" Bàn Tử không nói ra là, nếu Tần Vũ ở đây, Phát Khâu Thần Chỉ tuyệt đối có thể đào ra một viên gạch.

Chương 2247

Như vậy mở ra sẽ không khó nữa.

Nhưng bây giờ không có Tần Vũ, nên họ chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Đội khảo cổ dường như không muốn phá hủy cánh cửa đá này lắm, dù sao cũng là văn vật.

Nhưng không phá hủy, thì sẽ phải phá hủy kết cấu tổng thể của ngôi mộ.

Vì sự an toàn của các văn vật khác trong mộ, cuối cùng cũng đành phải cưỡng chế phá dỡ.

Việc phá dỡ mất khoảng nửa giờ.

Khi cửa đá bị phá ra từng chút một, mọi người thấy bên trong dường như có không gian rất lớn.

Đội khảo cổ vội đưa máy dò vào, kỳ lạ là chất lượng không khí bên trong lại giống hệt bên ngoài.

Ngôi mộ này dường như không phải là một không gian kín.

Đội khảo cổ thấy tình hình này, sắc mặt đều rất khó coi.

Bởi vì trong tình huống bình thường, một ngôi mộ do ở trong trạng thái kín trong nhiều năm, không thể nào có chất lượng không khí tốt như vậy được.

Tình huống hiện tại, khả năng rất cao cho thấy một điều, đó là ngôi mộ này đã từng bị trộm mộ ghé thăm.

Chỉ cần có đạo động tồn tại, thì chất lượng không khí cũng sẽ được cải thiện. "Nhanh chóng sắp xếp người vào kiểm tra!" Đội khảo cổ có chút sốt ruột.

Nếu thật sự bị trộm, tình hình văn vật bên trong thực sự đáng lo ngại.

Đội khảo cổ lập tức cử người vào trong mộ.

Khi nhân viên tiến vào, tình hình bên trong mộ cũng dần dần hiện ra.

Nhìn thấy tình hình bên trong mộ, nói thật ngay cả người trong phòng livestream cũng có chút không thể hiểu nổi.

Bởi vì ở vị trí trung tâm ngôi mộ, lại đặt một cái lò luyện đan khổng lồ vô cùng tinh xảo, cao tới hai mét.

Lò luyện đan này có hình dáng kỳ lạ, lại có tới ba hướng có thể đóng mở.

Loại lò luyện đan này cũng được gọi là tam diện đan lô.

Mỗi mặt của lò đều được điêu khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo.

Hơn nữa, trên ba hướng của lò còn đặt ba cái thanh đồng tôn.

Ba cái thanh đồng tôn này đều có thể lấy xuống riêng lẻ.

Mỗi cái tôn có hình dáng giống như một chiếc ly rượu.

Nhưng Ngô Bất Chính biết, đây tuyệt đối không phải ly rượu, mà là dùng để chứa đan dược.

Một khi có đan dược mới ra lò, liền dùng ba cái thanh đồng tôn này để hứng lấy.

Mặc dù so với lò luyện đan, thanh đồng tôn chắc chắn không quý giá bằng.

Nhưng ba cái thanh đồng tôn này cũng không phải vật tầm thường, mang ra ngoài cũng rất có giá trị.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi hỏi: "Đây là tình hình gì vậy?

Lẽ nào ngôi mộ này không bị trộm?" "Không thể nào, làm gì có mộ cổ nào tự nhiên có lỗ thông gió?" Bàn Tử không hiểu.

Nếu chất lượng không khí trong mộ này không tệ, vậy rõ ràng là đã bị trộm mộ ghé thăm.

Nhưng những thứ quan trọng này, tại sao một cái cũng không mất?

Ngô Bất Chính lại nói: "Trộm mộ không chỉ để phát tài, cậu quên rồi sao, có người trộm mộ dường như là để tìm đồ!" "Có lẽ người năm đó trộm ở đây, mục tiêu không phải là những thứ này." "Vậy mục tiêu của hắn rốt cuộc là gì nhỉ?" Ngô Bất Chính cũng có chút nghĩ không thông.

Người của đội khảo cổ nhìn thấy cái lò luyện đan này cũng rất kích động.

Nhưng họ dù sao cũng là những thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp, nên rất nhanh đã bình tĩnh lại, bắt đầu đi thăm dò tình hình xung quanh.

Mộ thất này rộng tới một trăm mét vuông.

Ba hướng đối ứng với lò luyện đan lại có ba mộ đạo.

Ba mộ đạo này thông đến ba hướng khác nhau.

Trông có vẻ không sâu lắm, cũng chỉ sâu khoảng mười mét.

Thậm chí còn có thể thấy trong mộ thất dường như có quan tài.

Còn mộ đạo ở chính giữa thì hơi sâu một chút, không nhìn thấy tình hình bên trong.

Bàn Tử thấy vậy nói: "Đến hai mộ thất hai bên xem tình hình trước!" "Được!" Đội khảo cổ gật đầu, lập tức cử người đến hai mộ thất hai bên kiểm tra tình hình.

Rất nhanh họ đã thấy, trong hai mộ thất hai bên này, quả nhiên đặt hai cỗ quan tài.

Khi nhìn thấy hình dáng của hai cỗ quan tài này, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều không khỏi sững sờ, rồi hai người nhìn nhau.

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Sao lại là tiếu tử quan?" "Vãi, quan tài hai bên trái phải đều là tiếu tử quan!" "Mẹ nó chứ Thiên Chân, chúng ta mau chạy thôi, trong tiếu tử quan không có thứ gì tốt lành đâu!" Ngô Bất Chính lại vội cản anh lại: "Đừng hoảng, cậu nhìn cỗ tiếu tử quan bên trái xem, ở lối vào có phải có thứ gì đó kẹt lại không!" Bàn Tử sững người, vội nhìn sang.

Chương 2248

Gần như cùng lúc, các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường cũng lại gần.

Mọi người nhanh chóng nhìn rõ, thứ kẹt ở lối vào tiểu tử quan lại là một chiếc vòng tay giống như vòng tròn.

Chiếc vòng tay này vừa vặn kẹt ở lối vào.

Ngô Bất Chính thấy vậy trong lòng kinh hãi vội nói: "Nhanh chóng tìm xem có đạo động không, cỗ tiểu tử quan này e là đã bị trộm rồi!" "Đó là thứ dùng để phá giải cơ quan đoạn tí của tiểu tử quan!" Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy sắc mặt đều biến đổi, vội vàng tìm kiếm trong mộ thất bên trái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đầy nửa phút, đã có người kinh hô: "Ở đây có một đạo động, ngôi mộ này thật sự đã bị trộm rồi!" 【Vãi, không phải chứ, khó khăn lắm mới phát hiện một ngôi mộ thú vị, lại bị người ta trộm rồi?】【Ai, xem ra lần này lại mừng hụt rồi, e là đồ tốt đều bị lấy đi hết rồi!】【Đúng vậy, ban đầu nhìn thấy cái lò luyện đan kia còn khá vui, giờ thì hay rồi, lại mừng hụt.】【Là các người nghĩ quá tốt rồi, cái lò luyện đan to như vậy, trộm mộ có thể vận chuyển ra ngoài được sao?】【Cũng đúng, vậy bây giờ làm sao đây?】 Người trong phòng livestream đều rất sốt ruột.

Dù sao mộ cổ bị trộm, đồ vật bên trong có thể phần lớn cũng đã mất theo, như vậy rất có thể đội khảo cổ sẽ công cốc.

Trong lều, Bàn Tử cũng rất sốt ruột hỏi: "Tôi nói này, chúng ta thật sự không đến hiện trường xem thử sao?" "Đám nhân viên khảo cổ này làm sao biết được gì về đạo động, chúng ta đến đó chẳng phải có thể nhìn ra rất nhiều thứ sao?" Ngô Bất Chính lại lắc đầu. "Nhìn ra thì có ích gì, xem tình hình ở đây, ngôi mộ này bị trộm e là không biết đã bao lâu rồi, nhìn ra tình hình cũng vô dụng!" "Hơn nữa tôi luôn cảm thấy tên trộm mộ này, không phải đến vì bảo vật của mộ cổ!" "Bất luận là hũ gốm trong mộ đạo, hay là thanh đồng tôn trên lò luyện đan hắn đều không động đến, ngược lại càng giống như đến để tìm đồ!" "Không phải chứ Thiên Chân, chỉ có hai cái thanh đồng tôn thôi mà, lỡ như tên trộm mộ không nhìn thấy thì sao?" Bàn Tử nói.

Lúc trộm mộ tối om om, hơn nữa bản thân người ta cũng rất căng thẳng, bỏ sót không nhìn thấy cũng là chuyện bình thường.

Điều đó cũng không nói lên được gì cả.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu nói: "Không đúng, tôi luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như chúng ta nghĩ!" "Tiểu tử quan bên trái cho thấy, hắn chắc chắn đã ra tay, chỉ là không biết có lấy đi thứ gì không!" "Vì vậy chúng ta có đến hiện trường hay không cũng vậy thôi, việc cấp bách bây giờ là để đội khảo cổ nhanh chóng xem hiện trường còn có thứ gì có thể khai quật cứu vãn được không!" Bàn Tử gật đầu, chỉ là trong lòng thực sự bất đắc dĩ.

Nói thật, nhiều năm không xuống mộ, cái tật cũ ngứa tay của anh đã tái phát từ lâu.

Nhưng trước đây đó là lời hẹn ước đã nói với Ngô Bất Chính.

Nếu Ngô Bất Chính không xuống, một mình anh cũng thật sự không tiện tự mình xuống mộ.

Nhưng mắt thấy có tiểu tử quan, trong lòng anh thực sự ngứa ngáy khó chịu.

Bàn Tử nói lại ý của Ngô Bất Chính cho đội khảo cổ.

Người của đội khảo cổ gật đầu, lập tức cử người đi xem tình hình ở vị trí chủ mộ thất.

Rất nhanh, tình hình trong chủ mộ thất đã được truyền về phòng livestream.

Trong chủ mộ thất, không có đạo động, nhưng bên trong trống không, cũng không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Trên mặt đất cũng không có dấu vết của đồ tùy táng, xem ra khu vực chủ mộ thất từ trước đến nay chưa từng đặt đồ tùy táng.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là, quan tài đặt trong chủ mộ thất lại là một cỗ quan tài bằng ngọc trắng tinh khiết.

Toàn bộ quan tài có màu trắng đục, dường như là ngọc Hán bạch, nhưng lại không phải, nhất thời không thể xác định được chất liệu.

Tuy nhiên sờ vào thì rất lạnh và trơn, cảm giác rất tốt.

Ngọc không trong suốt, nên họ cũng không nhìn rõ tình hình bên trong rốt cuộc là gì, cuối cùng đành phải tạm thời rút lui.

Vận chuyển ba cỗ quan tài này ra ngoài không khó.

Nhưng người của đội khảo cổ cũng không ngốc.

Ba cỗ quan tài này chính đối ứng với tam diện đan lô ở giữa mộ.

Ai có thể đảm bảo giữa chúng có tồn tại liên kết cơ quan nào không.

Vì vậy họ không hành động hấp tấp, mà hỏi ý kiến hai người Ngô Bất Chính.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử bàn bạc đơn giản một lúc, sau đó Bàn Tử nói: "Là thế này, tôi đề nghị các người tạm thời đừng động đến đồ vật bên trong!" "Đúng như các người nghĩ, tam diện đan lô này một khi có liên kết cơ quan với ba cỗ quan tài ở đây!" "Va chạm sẽ khó tránh khỏi việc kích hoạt cơ quan, vì vậy chúng tôi đề nghị trước tiên xem bên trong quan tài bên trái có gì!" Người của đội khảo cổ nghe vậy cũng cảm thấy khả thi, và đây cũng là cách duy nhất hiện tại.

Lò luyện đan và quan tài đều không thể tùy tiện di chuyển, nên chỉ có thể nghĩ cách xem bên trong quan tài rốt cuộc là tình hình gì.

Dù thật sự bị trộm, ít nhất cũng phải xem thi thể bên trong thế nào.

Đối với khoa học kỹ thuật hiện đại, không mở tiếu tử quan mà chỉ xem đồ vật bên trong vẫn rất đơn giản.

Bất kể là dùng camera luồn vào, hay dùng máy dò đều được.

Đội khảo cổ tại hiện trường có sẵn camera dò có thể xoay.

Vì vậy lập tức được vận chuyển qua.

Lát sau, lắp ráp xong liền luồn vào lối vào của tiếu tử quan bên trái.

Lý do chọn quan tài bên trái, chủ yếu cũng là vì quan tài này có dấu hiệu bị trộm.

Vì vậy xem tình hình trong quan tài này trước cũng là hợp lý nhất.

Dù sao thì lối vào của quan tài này đang kẹt một chiếc vòng tay.

Nếu như vậy mà vẫn không kích hoạt cơ quan, thì chỉ dùng một cái camera vào xem tự nhiên cũng sẽ không có chuyện gì.

Lúc này trong phòng livestream, mọi người đều rất căng thẳng.

Cứ như đang xem phim ma, chuẩn bị đến cảnh con quỷ đột ngột xuất hiện vậy.

Camera luồn vào trong quan tài, chẳng phải là đối mặt trực diện với thi thể bên trong sao.

Người trong phòng livestream lúc này căng thẳng đến mức không một ai nói chuyện.

Ngay cả Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng không nói gì, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình.

Chương 2249

Trên màn hình, bóng tối nhanh chóng bao trùm toàn bộ.

Mọi người lờ mờ thấy, trong bóng tối bên trong quan tài, dường như có một lớp màu vàng sẫm, không biết là gì.

Khi camera tiến vào, một thành viên đội khảo cổ nói: "Bật đèn!" "Vâng!" Người điều khiển đáp một tiếng, theo sau là tiếng "bụp" giòn tan, đèn trên camera liền sáng lên.

Khi nguồn sáng được bật lên, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy phía trước ống kính là một mảng màu vàng sẫm.

Ngoài ra không có gì khác. "Kéo lùi ống kính!" Người phụ trách nói.

Người điều khiển vội làm theo.

Khi ống kính camera dần được kéo lùi lại, tất cả mọi người đều thấy, phạm vi màu vàng càng lúc càng nhỏ.

Sau đó lại xuất hiện một cảnh tượng mà không ai ngờ tới.

Chỉ thấy lớp màu vàng đó lại là một tấm vải màu vàng khổng lồ giống như da bò.

Loại vải này trông bóng loáng, vừa nhìn đã biết đây là một loại vải giống như vải chống thấm.

Thứ thật sự quan trọng hẳn là ở dưới lớp vải vàng này.

Nhưng làm gì có chuyện thi thể trong quan tài lại được bọc bằng vải chống thấm?

Chưa từng nghe nói có kiểu mai táng này.

Hơn nữa vải chống thấm thời cổ đại làm sao tốt như bây giờ.

Khi thi thể phân hủy, lớp chống thấm này lẽ ra đã sớm mục nát hết rồi.

Nhưng lớp vải bên trong này lại không có chút dấu hiệu mục nát nào.

Điều này khiến người ta có chút không thể hiểu nổi. "Bên kia, nhìn bên kia!" Đột nhiên có người kinh hô.

Sau đó ống kính được kéo qua.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng hiện ra trước mắt mọi người lại là điều không ai ngờ tới.

Chỉ thấy ở một góc khác, tấm vải vàng lại bị lật lên một góc.

Nơi tấm vải vàng để lộ ra lại xuất hiện một quyển sách.

Không sai, chính là một quyển sách.

Hơn nữa là một quyển sách rất cổ, ngay cả giấy cũng là loại giấy rất cũ.

Và trên bìa sách, lại không có một chữ nào.

Cảnh tượng này khiến những người có mặt đều ngây người.

Sao trong quan tài này lại không có thi thể?

Mà lại đặt một quyển sách!

Nhưng một quyển sách cũng không cần một tấm vải vàng lớn như vậy, lẽ nào những chỗ khác...

Camera quay đi, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Quả nhiên, trong quan tài này căn bản không có thi thể, mà là những chồng sách dày đặc được xếp san sát!

Nhìn độ dày này, e là mỗi chồng sách phải có đến bảy tám cuốn.

Toàn bộ quan tài ít nhất có thể chứa được mười chồng sách.

Nói cách khác, chỉ riêng số sách trong cỗ quan tài này, ít nhất cũng có bảy tám mươi cuốn.

Nhưng đây là mộ cổ mà!

Trong quan tài của một ngôi mộ cổ, tại sao lại không đặt thi thể, mà lại chứa nhiều sách cổ như vậy chứ?

Chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Hơn nữa, nhìn hai cuốn sách đã bị lấy đi, tên trộm mộ năm đó e là chính là nhắm vào những cuốn sách này.

Hắn rốt cuộc là vì cái gì?【Mẹ nó, chủ nhân ngôi mộ này không phải là một tên mọt sách đấy chứ!】【Nhảm nhí, Hoài Dương hầu không phải là người cầm quân đánh trận sao?】【Không phải đâu, nếu là Thân Viễn thì sao?

Người này tinh thông kỳ quỷ chi thuật, chắc chắn là một phương sĩ, việc ông ta sưu tầm nhiều sách như vậy cũng có thể giải thích được!】【Đúng đúng, nếu là Thân Viễn thì giải thích được!】【Mẹ nó, ngôi mộ cổ này thật sự bị Thân Viễn chiếm rồi à!】【Ghê thật, xem ra kẻ đến đây trộm mộ e rằng thân thế cũng không tầm thường, nếu không hắn cũng chẳng vì mấy cuốn sách mà mạo hiểm đâu!】【Đúng vậy, tiếc là không thể biết được tên trộm mộ này rốt cuộc là ai.】Trong phòng livestream, mọi người bàn tán sôi nổi.

Bàn Tử lại có chút cạn lời. "Mẹ nó, làm cả buổi trời mà trong quan tài lại toàn là sách à!" "May mà Bàn gia đây không qua đó, không thì thất vọng chết mất." "Thôi đi, ông đừng quậy nữa, bao năm nay kiếm tiền còn chưa đủ cho ông tiêu à!" Ngô Bất Chính bực bội nói.

Bàn Tử lại nói.

Chương 2250

"Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà, nhưng mà Thiên Chân, cậu có thấy kỳ lạ không, rốt cuộc là một người như thế nào mới rảnh rỗi chạy đến đây trộm một cuốn sách chứ?" Ngô Bất Chính lắc đầu, anh cũng không biết.

Chuyện này, e rằng muốn làm rõ thì đã không còn khả năng nữa rồi.

Trừ phi có phát hiện gì đó mang tính thực chất. "Báo cho đội khảo cổ, bảo họ kiểm tra tình hình bên trong quan tài, nếu không có gì đặc biệt, cái Tiếu tử quan này e là nhất thời không mở ra được đâu!" Bàn Tử gật đầu, lập tức đi thông báo cho đội khảo cổ.

Tiếu tử quan đều bị đổ sắt nóng chảy niêm phong lại, muốn mở ra chỉ có thể dùng máy cắt.

Mà muốn lấy sách bên trong ra, dù có ra tay cũng chưa chắc lấy được toàn bộ.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, một khi cơ quan bị kích hoạt, người ra tay e rằng cả cánh tay sẽ bị cắt đứt.

Rất nguy hiểm.

Nếu không có cách nào mở trực tiếp, e rằng chỉ có thể dùng máy cắt.

Người của đội khảo cổ lập tức dùng camera kiểm tra toàn bộ kết cấu bên trong ngôi mộ.

Lần kiểm tra này không nói thì thôi, chứ quả thật đã có một phát hiện kinh người.

Họ nhìn thấy một vết nứt gần lối vào bên trong Tiếu tử quan.

Vết nứt này không rõ ràng, nhưng trong một cỗ quan tài hoàn toàn được đúc bằng sắt thì lại không khó phát hiện.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính sau khi nhìn thấy vết nứt này, đều không khỏi sững sờ.

Vết nứt này rõ ràng cho thấy cỗ Tiểu tử quan này không phải là một vật được đúc hoàn toàn một khối, mà dường như là một cỗ quan tài được ghép lại.

Nếu là loại quan tài như vậy, thì việc mở nó ra sẽ đơn giản hơn nhiều.

Bàn Tử vội vàng nhắc nhở đội khảo cổ.

Đội khảo cổ lập tức đi lấy máy dò, quét toàn bộ cỗ Tiểu tử quan.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, họ nhanh chóng phát hiện ra vết nứt này bao phủ toàn bộ thân quan tài.

Chỉ cần khoét rộng khe nứt này ra, thì Tiểu tử quan cũng có thể được mở ra.

Tuy nhiên, quá trình này lại có chút tốn thời gian.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, khi quá trình quét hoàn tất, mọi người lại thấy bên trong quan tài có một lớp xen kẽ.

Cơ quan ở lối vào của cả cỗ Tiểu tử quan nằm ngay tại đây.

Mà vết nứt này lại nằm ngay bên ngoài lớp xen kẽ đó.

Chỉ cần nghĩ cách dùng một sợi dây thép chặn cơ quan lại, thì cơ quan ở lối vào Tiểu tử quan cũng sẽ bị vô hiệu hóa.

Như vậy, dù có thò tay vào lấy đồ cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Mười năm đủ để thay đổi rất nhiều.

Ngay cả công cụ của đội khảo cổ hiện nay cũng đã có sự thay đổi lớn.

Về điểm này, Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng rất rõ.

Cho nên khi nhìn thấy cơ quan này, họ liền biết muốn mở cỗ Tiểu tử quan này không khó.

Người của đội khảo cổ lấy ra một loại mũi khoan chuyên dụng.

Từ vị trí khe nứt bên ngoài, họ khoan một lỗ nhỏ vào trong.

Sau đó luồn một sợi dây thép được chế tạo đặc biệt vào, vừa vặn kẹt cứng bộ phận truyền động.

Cứ như vậy, cơ quan ở lối vào của Tiểu tử quan đã bị vô hiệu hóa.

Người của đội khảo cổ lập tức dùng kẹp gắp chiếc vòng tay đang kẹt ở lối vào ra.

Quả nhiên, cả cỗ Tiểu tử quan không có bất kỳ thay đổi nào.

Rõ ràng là cơ quan đã không thể kích hoạt được nữa.

Người của đội khảo cổ nhấc chiếc vòng tay lên xem xét kỹ lưỡng.

Vừa nhìn, ai nấy đều không khỏi vui mừng. "Vương tiên sinh, Ngô tiên sinh, hai người mau xem!" "Trên chiếc vòng tay này có một biểu tượng!" Nói rồi, đội khảo cổ liền chĩa camera vào chiếc vòng tay đó.

Gần như cùng lúc, Bàn Tử và Ngô Bất Chính liền nhìn thấy trên chiếc vòng tay đó xuất hiện một biểu tượng quen thuộc.

Nhìn thấy biểu tượng này, Bàn Tử và Ngô Bất Chính đều không khỏi chấn động toàn thân.

Họ thấy, biểu tượng trên chiếc vòng tay không phải là gì khác, mà chính là hình một chiếc mặt nạ hồ ly.

Nhìn thấy biểu tượng này, cả hai người đều chấn động.

Bàn Tử càng kinh hãi hô lên. "Đây...

Chương 2251

đây sao lại là mặt nạ hồ ly chứ!" "Sao lại là Thiết Diện Sinh!" Ngô Bất Chính cũng đứng bật dậy khỏi ghế, sắc mặt cả người vô cùng khó coi.

Phát hiện ra thứ gì ở đây, anh cũng sẽ không ngạc nhiên, nhưng anh không bao giờ ngờ rằng thứ trên chiếc vòng tay này lại khắc hình mặt nạ hồ ly của Thiết Diện Sinh.

Thứ này chắc chắn là do kẻ trộm mộ để lại, nhưng sao Thiết Diện Sinh lại từng đến đây?

Hơn nữa, dù có lùi một vạn bước mà nói, dù thật sự là Thiết Diện Sinh đã đến đây, cũng không có lý nào lại chỉ lấy đi hai cuốn sách.

Rốt cuộc là tại sao?

Một nhân vật như Thiết Diện Sinh, sao có thể chỉ lấy đi hai cuốn sách chứ?

Chẳng lẽ với năng lực của hắn, cũng không thể lấy đi hết sách trong quan tài này sao?

Trong phút chốc, Ngô Bất Chính đã suy nghĩ rất nhiều.

Trên phòng livestream, cũng có không ít người nhớ đến nhân vật Thiết Diện Sinh.

Dù sao thì chương trình livestream mà Tần Vũ tham gia năm đó đến nay vẫn có lượt xem cao nhất.

Cho nên đối với cái tên Thiết Diện Sinh, rất nhiều người không hề xa lạ. "Thiên Chân, đội khảo cổ chuẩn bị phá giải cỗ Tiểu tử quan thứ hai, cậu thấy sao?" Bàn Tử đột nhiên nói.

Ngô Bất Chính lúc này mới phát hiện, đội khảo cổ đã đi về phía cỗ Tiếu tử quan bên phải.

Những cỗ Tiếu tử quan này rất khó mở, đội khảo cổ cũng không dám tùy tiện hành động.

Đúng là nên phá giải cơ quan trước cho an toàn.

Như vậy sau này khi vận chuyển ra ngoài, cũng không sợ xảy ra sự cố bất ngờ.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu. "Để họ mở đi!" Bây giờ đã không còn cách nào khác, tạm thời không cần quan tâm tại sao Thiết Diện Sinh lại đến đây.

Bản thân ngôi mộ này đã đầy rẫy những điều chưa biết.

Mà căn cứ vào sự hiểu biết của họ về Thiết Diện Sinh, có lẽ tìm ra bí mật ẩn giấu trong ngôi mộ này, sẽ giải đáp được lý do tại sao hắn lại đến đây.

Bàn Tử cũng hiểu Ngô Bất Chính đang nghĩ gì, trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Mà những người trong phòng livestream tuy phản ứng không nhạy bén bằng hai người họ, nhưng rất nhanh cũng đã nghĩ đến điểm này.

Kết quả của cỗ Tiếu tử quan thứ hai nhanh chóng được truyền về, cũng không có gì bất ngờ.

Bên trong cũng toàn là sách.

Nhưng cỗ quan tài này chưa từng bị động đến, sách bên trong một cuốn cũng không thiếu.

Cộng thêm việc họ đã phân tích hiện trường trước đó, e rằng tên trộm mộ bị nghi là Thiết Diện Sinh căn bản chưa từng đến nơi này.

Dù sao thì đường hầm trộm mộ cũng ở trong mộ thất bên trái.

Cho nên rất có khả năng là, sau khi người này đào xuyên đường hầm ở bên trái, liền ra tay ngay lập tức.

Sau đó lấy được hai cuốn sách rồi rời đi, không hề có chút tham lam nào.

Trường hợp này, chỉ có một lời giải thích.

Đó là nội dung của những thứ trong ngôi mộ này vô cùng quý giá.

Chỉ cần có được một phần, dù chỉ là một hai cuốn sách, nội dung bên trong cũng đủ khiến người này thỏa mãn.

Cho nên hắn mới không mạo hiểm tham lam những cuốn sách khác.

Nhưng những cuốn sách trong những cỗ quan tài này, rốt cuộc ghi lại điều gì?

Có thể khiến tên trộm mộ này cẩn thận đến thế! "Giờ làm sao đây?

Đội khảo cổ vẫn đang chờ chúng ta chỉ đạo này!" Bàn Tử ngậm điếu thuốc hỏi.

Hai cỗ Tiếu tử quan, bên trong lại toàn là sách cổ, kết quả này khiến rất nhiều người không ngờ tới.

Thậm chí đều rất tò mò, rốt cuộc những cuốn sách này ghi lại điều gì.

Lấy ra xem cũng không phải vấn đề.

Nhưng mấu chốt là, một hai cuốn có thật sự làm rõ được bí mật bên trong không?

Ngô Bất Chính suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng nói. "Vẫn là mỗi bên lấy một cuốn ra xem nội dung đã!" Bàn Tử gật đầu, lập tức bảo đội khảo cổ đi lấy.

Chỉ lấy hai cuốn sách gần lối vào Tiếu tử quan thì không khó.

Hơn nữa cơ quan của Tiếu tử quan đã bị phá hỏng, cho nên rất dễ dàng lấy ra được.

Hai cuốn sách không có bất kỳ chữ viết nào trên bìa.

Chương 2252

Sau khi mở ra, liền có thể thấy nội dung ghi chép bên trong.

Nhưng đều là một số cổ văn, nhất thời cũng không dịch ra được.

Ngô Bất Chính nhìn cũng thấy đau đầu.

Cuối cùng chỉ có thể bảo đội khảo cổ lấy những cuốn sách mà tay có thể với tới ra.

Những cuốn không với tới được thì chỉ đành chờ sau này mở quan tài ra rồi tính.

Cuối cùng tính toán một chút, số sách lấy ra từ hai cỗ quan tài cộng lại cũng không quá mười cuốn.

Mà đây đã là số lượng nhiều nhất rồi.

Những cuốn khác thật sự không với tới được, lối vào của Tiếu tử quan thực sự hơi quá nhỏ.

Việc giải mã cổ văn, ít nhất cần một ngày thời gian.

Mà đây mới chỉ là giải mã trước một số chữ đã có ghi chép, còn những cổ văn chưa từng thấy qua, hoặc là chỉ có thể từ bỏ, để sau này từ từ giải mã, hoặc là căn cứ vào ý nghĩa trước sau để đại khái suy đoán.

Lúc này, thời gian đã đến giữa trưa.

Nhưng mọi người lại chẳng có tâm trạng nào để ăn cơm.

Bởi vì cỗ quan tài cuối cùng, cũng là cỗ quan tài ở vị trí chủ, vẫn chưa được mở ra.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính sau khi thương lượng, vẫn quyết định để đội khảo cổ đi mở cỗ quan tài cuối cùng xem tình hình trước rồi tính.

Hai cỗ Tiểu tử quan muốn mở ra không hề dễ dàng.

Hơn nữa một khi mở ra chắc chắn sẽ gây hư hại.

Dù sao đây cũng không phải quan tài gỗ, cho nên một khi mở ra chắc chắn sẽ có tổn hại.

Đội khảo cổ tự nhiên không muốn nhìn thấy kết quả này.

Nếu có thể tìm được đáp án mong muốn trong cỗ quan tài cuối cùng, thì thực ra hai cỗ Tiểu tử quan này có mở hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Hơn nữa muốn lấy sách bên trong ra, có rất nhiều cách, cũng không nhất thiết phải hy sinh Tiểu tử quan.

Những chuyện này nếu xét riêng lẻ, thực ra đều không khó.

Nhưng cái khó là, ở giữa toàn bộ ngôi mộ, còn có một cái tam diện đan lô.

Nếu giữa tam diện đan lô và ba cỗ quan tài còn có liên hệ, đó mới là phiền phức nhất.

Bởi vì như vậy, họ sẽ không thể tùy tiện di chuyển ba cỗ quan tài này.

Nếu không ai biết được một khi di chuyển vị trí, tam diện đan lô kia lại sẽ xảy ra biến hóa gì?

Vì lý do an toàn, mọi người không tự ý di chuyển những thứ này, mà trực tiếp đi qua lối đi, tiến vào mộ thất cuối cùng.

Mộ thất này họ đã từng đến trước đó, cũng không có đồ tùy táng, chỉ có một cỗ quan tài trơ trọi đặt trên bệ quan.

Trước đó, tầm mắt của mọi người đều tập trung vào hai cỗ Tiếu tử quan và tam diện đan lô.

Cư dân mạng trong phòng livestream thì không cảm thấy có gì.

Lúc này, khi đội khảo cổ chuẩn bị mở cỗ quan tài cuối cùng, các cư dân mạng mới phát hiện ra, ngôi mộ cổ này từ đầu đến cuối lại toát ra một vẻ "nghèo nàn". 【Tôi thắc mắc mãi, rõ ràng là mộ của một vương hầu, sao lại có thể nghèo nàn đến thế này chứ】【Đúng vậy, đến một món đồ tùy táng ra hồn cũng không có, chỉ có cái tam diện đan lô kia là còn coi được】【Không phải mộ vương hầu này đã bị người ta chiếm tổ chim khách rồi sao?】【Nói thì nói vậy, nhưng người có thể chiếm mộ của ông ta cũng không phải người thường, Thân Viễn này cũng không đến nỗi nghèo đến mức một món đồ tùy táng cũng không đặt chứ】【Cũng đúng, vậy có khi nào là ông ta không muốn đặt không?】【Quỷ mới biết, biết đâu ông ta là một kẻ keo kiệt, đem hết bảo bối mình thích bỏ vào trong quan tài rồi thì sao?】 Người trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Mà về vấn đề này, Bàn Tử cũng rất hứng thú.

Dù sao chỉ cần dính đến minh khí, anh ta lại hăng hái hẳn lên. "Tôi nói này Thiên Chân, cái quan tài này là cái cuối cùng rồi đấy, đội khảo cổ có làm được không vậy!" "Không được thì Bàn gia tôi xuống giúp họ nhé?" Bàn Tử cười nói.

Ngô Bất Chính sao lại không biết anh ta đang có ý đồ gì.

Anh nói. "Đừng có mơ, dù bên trong có cả một tấn vàng cũng không liên quan đến ông đâu." "Vẫn nên nghĩ cách mở cỗ quan tài cuối cùng này đi!" "Không phải, không đến hiện trường thì Bàn gia làm sao mà xem được!" "Tôi đảm bảo chỉ đến xem thôi, tuyệt đối không lấy đồ được chưa?" Bàn Tử rất bất đắc dĩ nói.

Nhưng Ngô Bất Chính căn bản không thèm để ý đến anh ta.

Rõ ràng là đã quyết tâm không xuống mộ.

Bàn Tử thấy vậy cũng đành chịu, chỉ có thể nói một câu qua loa trong phòng livestream. "Dùng máy dò xem thử đi, tìm được vị trí ván quan tài thì mở ra là được rồi, không có cách nào khác đâu." Người của đội khảo cổ nghe vậy lại không nghĩ nhiều, lập tức lấy thiết bị ra bắt đầu dò tìm.

Bàn Tử vẫn có chút không cam tâm, hỏi. "Không phải chứ Thiên Chân, cậu nghĩ mà xem, ngôi mộ này có nhiều vấn đề như vậy, lỡ họ xảy ra chuyện gì, danh tiếng mười năm nay của chúng ta chẳng phải là đi tong sao!" "Tôi không đồng ý đâu, sắp được về hưu vinh quang rồi, sao lại thế được!" "Ông đừng có lằng nhằng với tôi nữa, không cho xuống là không cho xuống, trừ phi họ xảy ra chuyện!" Ngô Bất Chính trực tiếp từ chối.

Anh minh hay không anh không quan tâm.

Đã chờ đợi gần mười năm rồi.

Anh không muốn xảy ra chuyện vào thời khắc cuối cùng này.

Chương 2253

Lỡ họ xảy ra chuyện, ai sẽ đi đón Tiểu ca trở về. "Tôi nói này, sao cậu cứ mong họ xảy ra chuyện thế, họ mà xảy ra chuyện, hai chúng ta..." Bàn Tử còn muốn tranh thủ thêm.

Nhưng lúc này trong phòng livestream, đã có tin tức truyền đến.

Vô số cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi.

Hai người Bàn Tử vội nhìn sang, lúc này mới phát hiện, động tác của đội khảo cổ vô cùng nhanh chóng.

Họ đã tìm được vị trí khe hở của quan tài.

Đây là một cỗ quan tài tựa như được điêu khắc từ ngọc thạch.

Nhưng căn bản không nhìn ra là chất liệu gì, dùng tay sờ vào rất cứng, lại còn toát ra một luồng khí lạnh buốt.

Nhưng cả khối ngọc thạch này lại không trong suốt, cho nên không ai có thể nhìn rõ bên trong là gì.

Lúc này, đội khảo cổ đã tìm được vị trí khe hở, đều rất kích động.

Họ nhìn chằm chằm vào phòng livestream, chờ hai người lên tiếng.

Ngô Bất Chính đứng dậy nhìn quan tài, nói. "Thử dùng lưỡi dao cạo một chút, xem có niêm phong không!" "Được!" Người phụ trách cũng không nhiều lời, lập tức lấy ra dao cạo chuyên dụng, thuận theo khe hở liền nhét vào.

Một lát sau, anh ta phấn khích nói. "Ngô tiên sinh, không có niêm phong, hơn nữa quan tài này hình như có thể mở trực tiếp!" "Tôi có thể đẩy được!" Ngô Bất Chính nghe vậy gật đầu, sau đó nói. "Bảo

mọi người lùi ra xa một chút, anh mặc đồ bảo hộ vào rồi hẵng mở!"
"Vâng!" Đối phương đáp một tiếng, lập tức đi chuẩn bị.

Đồ bảo hộ của đội khảo cổ khác với các ngành nghề khác.

Chủ yếu không phải để cách ly virus, mà ngược lại giống như loại dùng trong phá bom.

Nó có độ bền rất cao, chính là để phòng ngừa trong khoảnh khắc mở quan tài, có Tống tử chui ra làm bị thương người.

Hơn nữa cũng có thể chống lại thi khí trong quan tài rất tốt.

Mười phút sau, mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Dưới sự chứng kiến của hai người, người phụ trách đội khảo cổ tiến lên đặt tay lên quan tài.

Sau đó, cùng với một cú dùng sức mạnh, tức thì chỉ nghe thấy một tiếng ma sát của đá vang lên.

Toàn bộ ván quan tài bằng ngọc thạch dần dần bị đẩy ra.

Mà ngay khi tất cả mọi người đều đang căng mắt nhìn chằm chằm, muốn xem rõ bên trong quan tài rốt cuộc là gì, thì không ai ngờ được, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "PẰNG!".

Toàn bộ phòng livestream bỗng bốc lên một làn khói trắng.

Giây tiếp theo, cả phòng livestream chìm trong một mảng khí trắng mịt mù.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính còn thấy, trên ống kính livestream, lại xuất hiện một vệt máu tươi.

Không biết là máu của ai đã văng lên ống kính.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính thấy vậy liền sững sờ.

Bàn Tử vội nói. "Mẹ nó, thật sự xảy ra chuyện rồi, lần này có thể đến hiện trường xem rồi chứ!" Ngô Bất Chính không đáp lời anh ta, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình.

Một bộ phận người vốn đang canh giữ bên ngoài, lúc này cũng đã xông vào.

Hiện trường hỗn loạn, không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng la hét.

Người trong phòng livestream cũng ngơ ngác, tới tấp gửi đạn mạc hỏi thăm tình hình. 【Tôi nói này, không phải chỉ là mở một cái quan tài thôi sao?

Sao lại nổ tung vậy?】【Quỷ mới biết, đây đâu phải quan tài, đây rõ ràng là bom mà!】【Rốt cuộc ai bị thương vậy?

Sao còn có vết máu nữa】【Đừng hỏi nữa, chẳng nhìn thấy gì cả, ai mà biết ai bị thương】【Ê ê mau nhìn kìa, sương trắng bị thổi tan rồi!】Đột nhiên có người nói.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng gần như đồng thời nhìn thấy.

Sương trắng trong phòng livestream bắt đầu tan đi, dần dần hiện ra khung cảnh hiện trường.

Rất nhiều thành viên đội khảo cổ đang tụ tập lại một chỗ, dường như đang điểm danh.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính cũng không dám hỏi nhiều, kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi gần mười phút, mới có một thành viên trông khá lạ mặt đứng ra. "Ngô tiên sinh, Vương tiên sinh, chúng tôi ở đây đã xảy ra chuyện, đội trưởng của chúng tôi mất tích rồi!" "Mất tích là sao?

Một người sống sờ sờ sao lại mất tích được?" Bàn Tử hỏi.

Trước đó chính là đội trưởng của họ mở quan tài, dù người bị thương cũng là anh ta, cũng không có lý nào cả người lại biến mất.

Chương 2254

Mất tích là sao?

Chết rồi hay bị tàn phế?

Ít nhất cũng phải có một kết quả chứ.

Người kia do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói. "Là thật sự mất tích rồi, hiện trường không có hài cốt, hơn nữa mức độ vụ nổ này cũng không thể nào làm người ta nổ đến mức không còn lại thi thể được." "Hai người xem!" Đối phương nói rồi cầm một thứ lên cho họ xem.

Đó là một mảnh vải từ bộ đồ bảo hộ.

Trông giống như là ở vị trí ngón tay.

Lực tác động tức thời vừa rồi dường như đã làm rách bộ đồ bảo hộ.

Nhưng mảnh vải này rất nhỏ, không thể ảnh hưởng đến toàn thân được, nhiều nhất cũng chỉ là vị trí ngón tay bị thương mà thôi.

Sao cả người lại biến mất được? "Tôi nói này, lần này phiền phức rồi, một người sống sờ sờ cứ thế mất tích, chúng ta phải làm sao đây!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính chau mày, không biết đang nghĩ gì.

Mà tại hiện trường khảo cổ, rất nhiều người đều đang nhìn vào phòng livestream, rõ ràng đều đang đợi câu trả lời của họ.

Ngô Bất Chính suy nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng, nói. "Đi xem thử!" "Được thôi, chờ cậu nói câu này lâu lắm rồi!" Bàn Tử kích động không thôi, lập tức là người đầu tiên chạy qua.

Ngô Bất Chính theo sát phía sau.

Hai người một trước một sau chạy đến hiện trường.

Hiện trường cách chỗ họ không xa, năm phút là chạy đến lối vào.

Hai người không do dự, trực tiếp chui vào.

Nói thật, gần mười năm không xuống mộ, lúc này hai người lại một lần nữa bước vào ngôi mộ cổ, đều có một cảm giác quen thuộc mà xa lạ.

Bàn Tử thì mặt mày hớn hở, nhưng trong lòng Ngô Bất Chính lại có chút bất an.

Gần mười năm rồi, cũng không biết lần xuống mộ này, quyết định rốt cuộc là đúng hay sai.

Nhưng người phụ trách đội khảo cổ đã mất tích, nếu họ còn không xuống, thì thật sự không thể nói nổi.

Mặc dù hợp đồng không ghi rõ, đội khảo cổ xảy ra chuyện thì họ bắt buộc phải xuống, nhưng đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người, một khắc cũng không thể chậm trễ. "Vương tiên sinh, Ngô tiên sinh, hai người?" Nhìn thấy hai người lại xuất hiện trong ngôi mộ cổ, các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường đều rất bất ngờ.

Nhưng lúc này họ đã không còn để ý nhiều đến thế nữa.

Bàn Tử vừa đi vừa hét. "Đưa chúng tôi đến chủ mộ thất!" "Với lại, đã tìm thấy người chưa?" "Vẫn chưa, gần như đã tìm khắp nơi rồi, vẫn không thấy người!" đối phương nói.

Đồng thời, anh ta đã dẫn họ đến chủ mộ thất.

Vừa vào chủ mộ thất, họ liền ngửi thấy một mùi kỳ lạ, nhưng không nói được là mùi gì.

Tóm lại là rất kỳ lạ, không nên xuất hiện trong một ngôi mộ cổ.

Nhưng lúc này họ cũng không còn tâm trí để ý nhiều đến thế.

Nhìn quanh một lượt, toàn bộ chủ mộ thất vẫn y như cũ, chỉ có ván quan tài bằng ngọc thạch kia bị nổ văng ra đất.

Trên bệ quan, chỉ còn lại một cái quan tài.

Hình dáng của cỗ quan tài này khá kỳ lạ, cả cỗ quan tài giống như một cái hộp đựng lớn dùng để bày món ăn.

Sau khi ván quan tài bị nổ bay, cả cỗ quan tài chỉ còn lại một khối đá hình chữ nhật được tạc từ ngọc thạch.

Ván quan tài trước đó lại giống như một cái nắp, đậy lên trên.

Bàn Tử chạy đến vị trí ván quan tài xem xét, phát hiện trên đó cũng dính một ít vết máu, ngoài ra không phát hiện gì khác.

Anh ta đứng dậy, nghi hoặc nói. "Lạ thật đấy, một người đang yên đang lành sao lại biến mất như vậy chứ?" "Đây là quan tài chứ không phải bom, vô lý quá!" "Thiên Chân, cậu nghĩ sao?" Ngô Bất Chính không trả lời anh ta, đưa tay sờ lên quan tài.

Anh phát hiện bên trong quan tài này vô cùng khô ráo, e rằng có đặt chất hút ẩm cũng chỉ đến thế.

Nhưng một người sao lại biến mất không dấu vết?

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm vào quan tài xem xét kỹ lưỡng.

Sau một lúc lâu, anh phát hiện trên bề mặt bệ quan tài này, cũng có một giọt máu.

Nếu không xem xét kỹ lưỡng, thật sự sẽ bỏ qua.

Giọt máu đó đã khô, xem ra là đã khô ngay tức khắc.

Chương 2255

Không biết trong khoảnh khắc vụ nổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi Ngô Bất Chính định ghé sát lại xem, thì đột nhiên bên ngoài lại có một trận xôn xao.

Không biết là ai đang hét lên. "Không hay rồi!

Tiếu tử quan bốc khói rồi!" "Cháy rồi!" Mọi người nghe tin đều vội vàng chạy ra ngoài.

Rất nhanh họ liền thấy, từ hai cỗ Tiếu tử quan hai bên, quả nhiên đang bốc lên khói đen.

Rõ ràng là sách bên trong đã bắt lửa. "Mau dập lửa!" Người của đội khảo cổ vội chạy đi dập lửa.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử lại không động đậy.

Họ biết đã không kịp nữa rồi.

Khói đen đã bốc lên như vậy, e rằng dù có dập được lửa, ít nhất tám phần sách cổ bên trong cũng bị thiêu rụi.

Hơn nữa xem tình hình này, khói đen từ vụ nổ quan tài trước đó mới là nguyên nhân chính gây ra vụ cháy này.

Chả trách lớp vải chống thấm trên những cuốn sách đó lại nhờn nhợt dầu, chẳng phải là châm lửa là cháy sao.

Quả nhiên, khi người của đội khảo cổ quay lại, ai nấy đều mặt mày xám xịt.

Nhìn lại trong tay, chỉ còn lại vài cuốn sách cổ bị cháy đến không còn nhận ra hình dạng.

Số còn lại chắc hẳn đều không kịp lấy ra.

Bàn Tử thở dài, ngồi phịch xuống đất nói. "Lần này xong rồi, manh mối cuối cùng cũng mất rồi!" "Chân tướng của ngôi mộ cổ này cũng hoàn toàn không thể điều tra rõ được nữa!" Ngô Bất Chính lại nhìn chằm chằm vào cái tam diện đan lô trước mặt.

Anh luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Ngôi mộ cổ này rõ ràng có một cơ chế tự hủy.

Chỉ cần có người mở quan tài chính, sẽ kích hoạt việc Tiếu tử quan tự cháy, thiêu hủy sách cổ bên trong.

Những tên trộm mộ bình thường, sau khi vào đây phát hiện hai cỗ Tiếu tử quan, e rằng cũng sẽ lắc đầu, đi thẳng đến quan tài chính.

Cho nên cơ quan này vốn dĩ là chuẩn bị cho những kẻ trộm mộ.

Nghĩ đến đây, Ngô Bất Chính đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Chả trách năm đó tên trộm mộ kia căn bản không hề có ý định động đến quan tài chính.

Hắn chắc chắn biết rằng, nếu mình quá tham lam thì cuối cùng sẽ chẳng được gì.

Cho nên mới chỉ lựa chọn lấy đi những cuốn sách cổ trong cỗ Tiếu tử quan gần nhất.

Nhưng ngôi mộ cổ này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì? "Cạch!" Ngay khi Ngô Bất Chính đang trăm mối không có lời giải, đột nhiên một tiếng động vang lên.

Gần như cùng lúc, anh nhìn thấy, cái tam diện đan lô ở không xa, lại mở ra trong chốc lát.

Ba mặt của tam diện đan lô từ từ mở ra, bên trong lại xuất hiện ba cái khay vô cùng tinh xảo.

Mà cái khay đối diện với anh, cũng chính là vị trí của chủ mộ thất, lại trống không.

Bàn Tử vội chạy đi xem hai vị trí còn lại, sau đó kinh hô. "Hai cái còn lại có đồ!" "Mẹ nó, sao lại là..." "Thiên Chân, rốt cuộc là chuyện quái gì thế này, cậu mau qua đây xem đi!" Ngô Bất Chính vội chạy qua xem.

Nhưng khi anh nhìn thấy thứ trong một cái khay, cả người cũng ngơ ngác.

Bởi vì thứ bên trong đó anh không những nhận ra, mà còn vô cùng quen thuộc.

Thứ đó chính là...

Thứ xuất hiện trước mặt hai người, không phải là gì khác, mà chính là một viên thi miết hoàn.

Bàn Tử cẩn thận lấy viên thi miết hoàn ra.

Hai người nhìn thứ trong tay, nhất thời không biết nên dùng tâm trạng gì để hình dung.

Cứ như thể trong mười năm qua, họ đã đi một vòng lớn, đến cuối cùng mới phát hiện, hóa ra họ trước sau vẫn chưa từng rời khỏi vòng tròn này. "Thiên Chân, thứ này..." Bàn Tử cũng không biết nên nói gì cho phải.

Phát hiện ra thi miết hoàn, sự việc đã trở nên không đơn giản nữa.

Cộng thêm việc người phụ trách đội khảo cổ hiện đang mất tích, anh cũng không biết bây giờ rốt cuộc nên làm thế nào.

Ngô Bất Chính nhìn chằm chằm viên thi miết hoàn một lúc, sau đó hỏi. "Trong cái còn lại là gì?" Bàn Tử vội chạy đi xem thứ bên trong mặt còn lại của lò đan, sau đó cầm một thứ giống như một miếng ngọc bội đi tới.

Chương 2256

"Cậu tự xem đi, tôi cũng không biết đây là cái gì, hình như là một miếng ngọc bài!" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính nhận lấy ngọc bài đặt trong tay xem xét.

Chỉ thấy miếng ngọc bài này toàn thân đều là màu đen.

Cầm vào tay lạnh buốt, không biết được làm từ chất liệu gì.

Nhưng kỹ thuật chế tác tổng thể lại rất tốt.

Mặc dù hình dáng có hơi đơn giản, nhưng không biết tại sao, Ngô Bất Chính cầm miếng ngọc bài này, lại có cảm giác quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Hơn nữa anh không hiểu, tại sao trong tam diện đan lô này lại đặt hai thứ kỳ lạ như vậy.

Điều này hoàn toàn không có lý! "Ngô tiên sinh, Vương tiên sinh, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Rất nhanh có người từ đội khảo cổ đến hỏi thăm tình hình.

Đội trưởng của họ đến giờ đã mất tích gần nửa tiếng, dù thế nào cũng phải có một kết quả chứ.

Cứ kéo dài thế này cũng không phải là cách.

Bàn Tử nói. "Chúng tôi cũng đang nghĩ cách, tình hình của ngôi mộ này tạm thời vẫn chưa rõ!" "À đúng rồi, mấy cuốn sách cổ các anh gửi ra ngoài, có tiến triển mới gì không?" "Những chuyên gia cổ văn đó, dù giải mã được một hai chữ cũng được!" "Tôi đi hỏi thử!" Người kia vội nói, sau đó đi hỏi thăm tình hình.

Bàn Tử nhìn về phía Ngô Bất Chính nói. "Tôi nói này, đừng nghiên cứu hai thứ này nữa, chúng ta vẫn nên đi giúp tìm người đi!" "Một người sống sờ sờ to như vậy, cậu nói xem sao lại đột nhiên mất tích được chứ?" Ngô Bất Chính không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bài trong tay, anh luôn cảm thấy mình sắp nhớ ra rồi, nhưng lại mãi không thể nhớ ra.

Dường như trong đầu chỉ còn thiếu một sợi dây liên kết nữa thôi, nhưng mãi vẫn không thể nắm bắt được.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị khuyên thêm, thì người của đội khảo cổ vừa rời đi lại chạy trở về, trong tay còn cầm một chiếc điện thoại.

Anh ta vội đưa điện thoại cho Ngô Bất Chính, đồng thời nói. "Các chuyên gia đã giải mã được vài chữ cổ văn, hai người xem trước đi!" "Nếu có tin tức mới ở phía sau, tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp gửi đến!" Ngô Bất Chính và Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, cầm điện thoại lên xem.

Chỉ thấy trên điện thoại viết mấy chữ. "Chữ này là chữ 'vẫn' trong 'vẫn thạch', phía sau còn có một chữ 'y' trong 'y phục'!" "Hiện tại mới giải mã được chừng đó, những chữ khác còn phải đợi." "Vẫn thạch?

Y phục?" Bàn Tử kinh ngạc.

Ngô Bất Chính bên cạnh càng như bị sét đánh ngang tai.

Vẫn thạch và y phục, đó chẳng phải là y phục làm từ vẫn thạch, kim lũ ngọc y làm từ vẫn ngọc sao!

Sắc mặt Ngô Bất Chính trong nháy mắt thay đổi.

Cuối cùng, điểm mà trong đầu anh mãi không thể thông suốt, lúc này anh đã hiểu ra. "Bàn Tử, mau đi!" Ngô Bất Chính gọi. "Đi đâu?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính không kịp nói nhiều, kéo Bàn Tử chạy thẳng đến vị trí chủ mộ thất.

Người của đội khảo cổ thấy vậy cũng không khỏi đi theo.

Trên đường, Ngô Bất Chính nói. "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, người phụ trách đội khảo cổ không chết, anh ta không chết!" "Anh ta chắc chắn đã rời khỏi nơi này rồi!" "Rời khỏi đây là sao?

Bên ngoài có nhiều người như vậy, nếu anh ta rời đi sao chúng ta không thấy?" "Hơn nữa tại sao anh ta lại rời đi?

Đi đâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính không kịp giải thích nhiều như vậy.

Lúc này đã chạy đến trong mộ thất.

Người của đội khảo cổ theo sát phía sau.

Trong phòng livestream, một đám cư dân mạng cũng đang nhìn họ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Bất Chính rất kích động, quay đầu nói với các thành viên đội khảo cổ phía sau. "Tôi đã biết đội trưởng của các anh đi đâu rồi!" "Chúng tôi bây giờ đi đón anh ấy, các anh cứ ở lại đây!" "Bất cứ ai cũng không được lại gần bệ quan, dù xảy ra chuyện gì, cũng không được qua đây!" "Nơi đó, có thể đi rồi sẽ vĩnh viễn không thể trở về!" "Nhớ kỹ!" "Nhưng mà Ngô tiên sinh, hai người đi tôi không yên tâm, hay là tôi đi cùng hai người..." "Nghe lời đi!

Không còn thời gian nữa!" Ngô Bất Chính trực tiếp cắt lời đối phương.

Gần như cùng lúc, anh căn bản không quan tâm Bàn Tử bên cạnh đã hiểu rõ chuyện gì hay chưa, kéo cánh tay anh ta, giơ tay mình và tay anh ta lên cùng lúc.

Sau đó rút con dao găm từ người một thành viên đội khảo cổ bên cạnh ra, nói. "Nắm chặt lấy tôi!" Nói xong, dao găm trong nháy mắt rạch qua ngón tay hai người.

Máu tươi tức thì tuôn ra.

Chương 2257

Giây tiếp theo, Ngô Bất Chính nhỏ máu của cả hai người cùng lúc lên bệ quan được tạc từ ngọc thạch.

Gần như cùng lúc, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "ẦM!".

Khói trắng từ đâu bốc lên, trong nháy mắt che khuất tầm nhìn của mọi người.

Đợi đến khi người của đội khảo cổ xua tan khói đi, trong toàn bộ mộ thất, làm gì còn bóng dáng của hai người Ngô Bất Chính.

Họ cứ như thể bốc hơi khỏi không khí, hoàn toàn không thấy bóng người.

Lần này người của đội khảo cổ càng thêm lo lắng.

Từng người một nhìn vào bệ quan, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai người sống sờ sờ, cứ thế biến mất trước mặt họ, chỉ vì nhỏ hai giọt máu tươi lên bệ quan mà thôi.

Người phụ trách đội khảo cổ lập tức định làm theo, nhưng lại bị một thành viên bên cạnh cản lại. "Anh không thể đi nữa, Ngô tiên sinh đã nói, một khi qua đó có thể sẽ không trở về được!" "Hơn nữa anh xem bệ quan đi, đã nứt ra rồi, dùng không được mấy lần nữa đâu!" Mọi người nghe vậy nhìn về phía bệ quan.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên toàn bộ bệ quan, đã xuất hiện những vết nứt.

Máu tươi mà hai người Ngô Bất Chính nhỏ xuống cũng chỉ còn lại hai vệt máu đỏ, những dấu vết khác, lại không còn một chút nào. "Phải làm sao bây giờ?

Nếu bệ quan nứt ra thì sẽ thế nào?

Chẳng lẽ họ sẽ vĩnh viễn không thể trở về sao?" Người phụ trách hỏi.

Nhưng không ai có thể trả lời anh ta.

Dù sao thì chuyện ở đây, đến giờ họ vẫn còn đang mù mờ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong phòng livestream càng là một khoảng lặng, rõ ràng rất nhiều người vẫn chưa phản ứng kịp.

Người phụ trách đột nhiên nói. "Cử người canh giữ nơi này, không ai được lại gần bệ quan, tôi tin Ngô tiên sinh bọn họ, chắc chắn sẽ trở về!" "Rõ!" Người của đội khảo cổ phía sau, từng người một đứng xa bệ quan, chỉ đứng bên cạnh, không hề rời đi.

Từng người một nhìn vào bệ quan, hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra.

Mà trong phòng livestream, một đám cư dân mạng cũng đã phản ứng lại.

Đạn mạc nối tiếp nhau điên cuồng tuôn ra. 【Mẹ ơi, rốt cuộc là tình hình gì vậy?】【Không biết nữa, Ngô tiểu ca và Bàn gia rốt cuộc đi đâu rồi?】【Chết tiệt, đây là xuống mộ hay là xuống căn cứ của người ngoài hành tinh vậy, hai người sống sờ sờ nói mất là mất?】【Này, rốt cuộc họ đi đâu rồi?】【Nói thừa, ai mà biết được, xong rồi lần này hoàn toàn không giải thích nổi nữa, lại thêm một bí ẩn chưa có lời giải!】【Họ chắc chắn sẽ trở về, tôi tin vào phán đoán của Ngô tiểu ca】"Có một câu chuyện, ngươi có muốn nghe không?" Trong không gian kín.

Trương Khởi Linh, người đã gần mười năm không mở miệng, đột nhiên lên tiếng.

Tần Vũ mở mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn nhắm mắt, liền đáp một câu: "Xin rửa tai lắng nghe!" Trương Khởi Linh nói thẳng: "Ngươi có biết ai là người đầu tiên phát hiện ra việc xuyên không không?" Tần Vũ quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, không nói gì.

Trương Khởi Linh nói: "Là một người tên Thân Viễn!" "Và hắn đã thành công!" "Ta vừa cảm nhận được, có người đã đi theo con đường của hắn, ngươi không đi xem sao?" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng đã hiểu rõ.

Nhưng anh lại lắc đầu: "Thời gian vẫn chưa đến!" "Nhưng nếu ngươi không đi, có lẽ bọn họ sẽ không thể quay về!" Trương Khởi Linh nói.

Tần Vũ lại lắc đầu: "Sự tin tưởng của tôi dành cho họ, cũng giống như của ngươi dành cho Ngô Tà!" "Chúng ta không khác nhau!" Trương Khởi Linh nghe vậy gật đầu, cuối cùng nói một câu: "Tứ Thiên, cùng cố gắng!" Tần Vũ gật đầu...

Cùng lúc đó, trên một ngọn đồi.

Khi Ngô Bất Chính và Bàn Tử tỉnh lại, cả hai đều có chút ngơ ngác.

Trước mặt họ là một sườn núi vô cùng dốc.

Bên dưới sườn núi là một vùng đồng bằng rộng lớn.

Trên đồng bằng, từng cụm kiến trúc cao lớn được xây dựng, trông vô cùng tráng lệ.

Còn phía sau họ là một cái hang cây, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Bàn Tử vừa định mở miệng hỏi rốt cuộc đây là tình huống gì thì Ngô Bất Chính đã la lên: "Mau nhìn!" Bàn Tử sững người, nhìn sang một bên.

Chỉ thấy trên mặt đất bên cạnh họ, đội trưởng đội khảo cổ đang nằm đó.

Cả người đã bất tỉnh, lòng bàn tay đầy máu tươi.

Trông như bị nổ bị thương.

May mà vết thương không nghiêm trọng, chỉ bị nổ rách một lớp da, không tổn thương đến xương cốt.

Hơn nữa ông ta mặc đồ bảo hộ toàn thân, nếu có thể làm tổn thương xương cốt thì tuyệt đối không phải là một vụ nổ bình thường có thể gây ra.

Bàn Tử vội tiến lên đỡ ông ta dậy.

Đối phương vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Bàn Tử kiểm tra vết thương của ông ta, thấy không nguy hiểm đến tính mạng mới thở phào nhẹ nhõm. "Này Thiên Chân, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Chúng ta đang ở đâu đây?" Bàn Tử đến giờ vẫn còn ngơ ngác, hoàn toàn không biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Ngô Bất Chính lại nhìn cụm kiến trúc lớn dưới sườn núi phía trước, cười nói: "Cậu có biết bên dưới là đâu không?" "Không biết, cậu biết à?" Bàn Tử hỏi lại.

Chương 2258

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Không biết!" "Không biết mà còn hỏi tôi?

Rốt cuộc là thế nào?

Cậu mau nói cho Bàn gia biết đi, Bàn gia sốt ruột chết đi được!" Bàn Tử bất lực nói.

Ngô Bất Chính cười, nói: "Thân Viễn là một thiên tài!" "Một thiên tài không hổ danh!" "Cái quái gì vậy?" Bàn Tử nghe càng thêm hoang mang. "Trong ghi chép lịch sử, hắn không phải là một tên khốn nạn sao?

Hại Hoài Dương hầu gia tan cửa nát nhà, sao lại thành thiên tài được?" Bàn Tử rất không hiểu.

Ngô Bất Chính lại cười nói: "Chuyện gì cũng có hai mặt, hắn hại Hoài Dương hầu gia tan cửa nát nhà là thật!" "Nhưng ở những phương diện khác, hắn đúng là một thiên tài!" "Cậu không phải muốn biết mọi chuyện là thế nào sao?" "Vậy thì tôi sẽ nói cho cậu biết!" Ngô Bất Chính tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ nói ra những suy đoán trong lòng mình.

Vì là suy đoán nên có nhiều chi tiết không thể xác định được sự thật.

Nhưng tình hình chung, theo ý của Ngô Bất Chính, hẳn là đúng đến tám chín phần mười.

Người này, Thân Viễn, có lẽ không phải người Trung Thổ, mà đến từ các cổ quốc thiểu số.

Cho dù không phải người của Tây Vương Mẫu quốc, thì cũng là người ở vùng đó.

Điều này có thể thấy qua rất nhiều cổ tịch mà hắn để lại.

Trong cổ tịch của hắn có rất nhiều văn tự cổ, còn lưu giữ một số văn tự đến từ các cổ quốc thiểu số.

Và Thân Viễn này chắc chắn còn có mối liên hệ mật thiết với Phục Long Đảo.

Nhưng nguyên nhân trong đó thì đã không thể nào suy ra được nữa.

Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, bảo cậu ta nói thẳng vào trọng điểm.

Ngô Bất Chính cười, cũng không ép, nói: "Câu chuyện vẫn phải bắt đầu từ Thân Viễn này!" Nhìn lại dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, luôn xuất hiện những nhân vật tài hoa xuất chúng.

Có thể là về quân sự, hoặc là chính trị, cũng có thể là ở các phương diện khác.

Và rất nhiều người có tư tưởng vượt thời đại như vậy, phần lớn lại bị coi là kẻ dị loại, rất khó hòa nhập với xã hội.

Thân Viễn có lẽ chính là một người như vậy.

Các quân vương nhiều đời đều theo đuổi trường sinh, thậm chí có thể nói là không từ thủ đoạn nào.

Nhưng con người thật sự có thể trường sinh sao?

Ít nhất là hiện tại vẫn chưa thể.

Đối với cái chết, con người luôn che đậy như thể đó là điều cấm kỵ.

Nhưng nếu bạn nghĩ kỹ, một người muốn tồn tại mãi mãi trên thế giới này, chỉ có hai con đường.

Thứ nhất, trường sinh bất tử!

Thứ hai, chết đi rồi sống lại!

Ngoài ra, bạn còn có cách nào khác không?

Bàn Tử gật đầu, hình như đúng là như vậy.

Muốn không bao giờ chết, chỉ có hai cách này thôi.

Ngô Bất Chính tiếp tục nói: "Vậy thì đúng rồi, từ xưa đến nay có ai thực hiện được trường sinh không?

Không có!" "Sống lại thì sao?

Cũng không có!" "Và lúc này, người ta sẽ nhận ra rằng con người không thể trường sinh và sống lại!" "Dưới tiền đề lớn này, một số người thông minh thời đó sẽ bắt đầu suy nghĩ về các vấn đề khác!" "Tại sao con người lại không thể?" "Câu hỏi này không có câu trả lời!" Không ai biết kỳ ngộ của Thân Viễn ra sao.

Ngô Bất Chính sở dĩ có thể nhìn thấu, chủ yếu là vì cậu là người đứng ở thời hiện đại nhìn về quá khứ.

Cho nên rất nhiều suy nghĩ của người xưa, ở thời của cậu xem ra rất bình thường.

Nhưng ở thời cổ đại, suy nghĩ đó lại vô cùng không đáng tin, thậm chí có phần hoang đường.

Theo suy đoán của Ngô Bất Chính, Thân Viễn có lẽ ngay từ đầu đã nhìn thấu một số bí mật của Tây Vương Mẫu quốc.

Đương nhiên, cũng có thể là bí mật của Phục Long Đảo.

Vấn đề này không quan trọng.

Quan trọng là người này hiểu rất rõ về thi miết hoàn và vẫn ngọc.

Dưới tiền đề này, có lẽ hắn cũng giống như Uông Tàng Hải, cũng là một người theo đuổi trường sinh bất lão.

Nhưng hắn thông minh hơn Uông Tàng Hải.

Trải qua nỗ lực của bản thân, hắn hẳn đã hiểu ra rằng, trường sinh và sống lại vốn không phải là chuyện con người có thể làm được.

Và hai cuốn cổ tịch trong hai chiếc quan tài cười kia, có lẽ chính là ghi lại những phát hiện nghiên cứu cả đời của hắn.

Phía có thi miết hoàn, hẳn là ghi lại toàn bộ ghi chép về phương pháp trường sinh bằng thi miết hoàn.

Còn phía có vẫn ngọc, hẳn là ghi lại toàn bộ ghi chép về việc lột da sống lại bằng vẫn ngọc.

Chương 2259

Nhưng cuối cùng, Thân Viễn không chọn cái nào cả, mà lựa chọn nơi này.

Ngược lại còn để cho Thiết Diện Sinh sau này tìm đến đây.

Nói đến đây, Ngô Bất Chính nói: "Hai cuốn cổ thư mà Thiết Diện Sinh lấy đi, trên đó hẳn là ghi lại phương pháp sống lại bằng vẫn ngọc!" "Hắn bắt chước Thân Viễn, cướp mộ cổ của Lỗ Thương vương!" "Bây giờ nghĩ lại, những chuyện này cũng có thể giải thích được rồi!" Bàn Tử nghe đến đây, cũng hiểu ra được phần nào.

Anh ta hỏi: "Này Thiên Chân, theo cậu nói thì Thân Viễn này hẳn là rất thông minh!" "Nhưng tại sao cuối cùng hắn lại không chọn con đường nào cả?" "Cuối cùng hắn đã chọn cho mình con đường nào vậy?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Hắn đã chọn rời đi!" "Tôi không biết làm sao hắn biết được những điều này!" "Nhưng chắc chắn hắn đã chọn rời đi!" "Hắn biết con người không thể sống lại và trường sinh, nên hắn đã từ bỏ hai phương pháp đó!" "Lựa chọn đến đây!" "Đến đây?

Đây là đâu?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính cười, nói: "Nơi này, có lẽ là nhà của Tiểu ca!" "Cũng là nhà của ông chú ba giả mạo của tôi, nơi mà ông ta luôn muốn quay về!" "Thi thể của Thân Viễn không có trong mộ cổ, nên tôi nghĩ, có lẽ hắn đã xuống núi rồi, và không bao giờ quay lại nữa!" Bàn Tử nghe mà như lọt vào sương mù, nhưng cũng hiểu được đại ý.

Trên thế giới này, chưa bao giờ thiếu thiên tài.

Chỉ là có những thiên tài cuối cùng bị người ta coi là kẻ điên.

Còn có những thiên tài, cuối cùng lại thật sự chỉ trở thành thiên tài.

Con đường đều do mình lựa chọn, không có cái gọi là đúng sai.

Chỉ là khi bạn lựa chọn con đường này, bạn phải nghĩ cho kỹ kết quả của con đường đó có phải là điều bạn muốn hay không.

Thiết Diện Sinh đã chọn sống lại bằng kim lũ ngọc y làm từ vẫn ngọc.

Không tiếc vì thế mà chiếm tổ chim khách, hại chết Lỗ Thương vương.

Uông Tàng Hải vì trường sinh mà không tiếc ngàn dặm tìm kiếm, mưu tính ở Phục Long Đảo bao nhiêu năm.

Kết quả lại nhận lấy một kết cục không ra người không ra ma.

Trên thế giới này, người nỗ lực vì trường sinh không hề ít.

Nhưng nhìn lại lịch sử, có ai thật sự làm được không?

Ít nhất là chưa ai thấy.

Có lẽ bạn sẽ nói Tiểu ca không phải là trường sinh sao?

Làm sao bạn biết được?

Dù sao thì bạn cũng không sống lâu bằng anh ấy, anh ấy có chết hay không, e rằng chỉ có hậu nhân mới biết.

Bàn Tử dụi mẩu thuốc lá xuống đất, dùng tàn thuốc vẽ một khuôn mặt cười, cười nói: "Tuy Bàn gia không thông minh, nhưng đã đến đây thì ít nhất cũng phải để lại chút gì đó." "Sau này nếu có cơ hội đến xem, chẳng phải là tuyệt vời sao!" Ngô Bất Chính mỉm cười, nói: "Cậu có từng nghĩ đến một vấn đề không?" "Vấn đề gì?" Bàn Tử hỏi. "Nếu một ngày nào đó chúng ta thật sự phải đến đây, cậu có đồng ý không?" Ngô Bất Chính hỏi. "Vấn đề này thì đúng là chưa nghĩ đến." Bàn Tử nói. "Nghĩ lại những năm qua, Bàn gia cũng không còn trẻ nữa, ngoài cậu là cái đồ xui xẻo này ra, người duy nhất còn vướng bận cũng chỉ có Tần tiểu ca thôi!" "Cậu nói xem chúng ta sống có thất bại không, con nhà người ta đã biết đi mua nước tương rồi, mà Bàn gia đến một bà vợ còn chưa có." "Nếu sau này thật sự phải rời đi, nuối tiếc lớn nhất của Bàn gia, e rằng chính là chưa tìm được một bà vợ!" "Nhưng mà nghe cậu nói tôi cũng thấy động lòng đấy, không biết con gái ở quê Tiểu ca có xinh không nhỉ!" "Đi chết đi!" Ngô Bất Chính bực bội nói.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của cậu biến thành sự mong đợi.

Cậu nhìn những tòa nhà cao tầng dưới sườn núi, tự lẩm bẩm: "Nếu Tiểu ca thật sự mời mình, mình có đồng ý không?" Cậu không biết, cậu chỉ cảm thấy, cho dù mình không đồng ý, thì ít nhất cũng sẽ không từ chối.

Hai người ngồi ở đây rất lâu, khoảng chừng một tiếng đồng hồ.

Mãi cho đến khi Bàn Tử hút hết thuốc, Ngô Bất Chính mới đứng dậy nói: "Đi thôi, nên về rồi!" "Này, sau khi về chúng ta giải thích thế nào đây?" Bàn Tử vội hỏi.

Ngô Bất Chính lại cười nói: "Tại sao phải giải thích?" "Trên đời này mỗi ngày xảy ra bao nhiêu chuyện không thể giải thích được!" "Cậu có thể giải thích hết được không?" "Sau khi về cứ nhớ một câu thôi: Không biết, không hiểu, không rõ!" Bàn Tử cười, không khỏi giơ ngón tay cái lên với Ngô Bất Chính: "Thiên Chân, cậu học thói xấu rồi đấy!" Hai người cùng nhau quay lại hang cây.

Bàn Tử cõng theo người phụ trách đội khảo cổ.

Bên trong hang cây này, có khắc một tấm ngọc bài.

Ngọc bài rất lớn, ít nhất cũng to bằng cái mặt.

Nhưng lúc này, tấm ngọc bài đó đã nứt ra.

Ngô Bất Chính nhìn tấm ngọc bài, nói: "Sau khi về lần này, con đường này cũng sẽ hoàn toàn bị cắt đứt!" "Không biết nhân vật tiếp theo giống như Thân Viễn sẽ xuất hiện vào lúc nào!" "Đi thôi!" Ngô Bất Chính cười, bôi máu tươi của ba người lên tấm ngọc bài.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn tan.

Ngọc bài tức thì vỡ nát thành bột mịn.

Và gần như cùng lúc đó, ba người Ngô Bất Chính cũng biến mất tại chỗ...

Khi họ xuất hiện trở lại, những người trong mộ cổ và trong phòng livestream đều ngây người.

Họ không ai thấy ba người Ngô Bất Chính xuất hiện lúc nào.

Ngay cả khi xem lại video, cũng hoàn toàn không tìm thấy được.

Giây trước còn không một bóng người, giây sau ba người đã xuất hiện từ hư không.

Chuyện này đã gây ra một làn sóng chấn động.

Và kết quả là, cho đến cuối cùng vẫn không điều tra rõ được.

Vì đối mặt với câu hỏi, hai người luôn chỉ có một câu trả lời: "Không biết, không hiểu, không rõ!" Còn về người phụ trách đội khảo cổ.

Chương 2260

Ông ta lại càng không biết gì, vì ông ta đã hôn mê...

Đội khảo cổ đã tiến hành kiểm tra toàn diện toàn bộ lăng mộ Hoài hầu.

Kết quả lại không tìm thấy gì.

Ngô Bất Chính đã giao lại những viên thi miết hoàn và những mảnh vẫn ngọc phát hiện trong ba cái lư đồng cho đội khảo cổ.

Coi như có đầu có cuối.

Bắt đầu từ hai thứ này, thì cũng kết thúc bằng hai thứ này vậy.

Quan tài trong mộ cổ đã hoàn toàn vỡ nát, chỉ còn lại một lớp bụi tro.

Và bí mật thuộc về Thân Viễn, cuối cùng cũng dừng lại ở đây.

Điều duy nhất khiến Ngô Bất Chính tò mò là, đến bây giờ, liệu hắn có còn sống không.

Sau khi lựa chọn rời đi, liệu hắn có từng hối hận không...

Hai ngày sau, Bàn Tử và Ngô Bất Chính rời khỏi đội khảo cổ.

Không có bất kỳ phát hiện nào, không thể cứ giữ họ mãi được.

Huống chi thân phận của họ cũng không tầm thường, dù sao cũng là cố vấn của đội khảo cổ...

Trở về thị trấn gần nhất với hiện trường khảo cổ, Ngô Bất Chính và Bàn Tử thuê hai cục sạc dự phòng, sạc điện thoại.

Sau khi khởi động máy, Ngô Bất Chính gọi điện cho nhân viên trong tiệm, bảo cậu ta đặt hai vé đi núi Trường Bạch.

Cậu nhân viên còn hỏi anh: "Ông chủ, có cần mua vé khứ hồi không ạ?" Ngô Bất Chính nghĩ một lát, rồi bảo cậu ta khoan hãy mua.

Hai người cũng không định trả lại sạc dự phòng, cầm lấy rồi đi thẳng ra bến xe.

Đặt vé quá muộn, đã không kịp chuyến tàu hỏa.

Vì vậy hai người chỉ có thể ngồi xe khách, đi một mạch về phía núi Trường Bạch.

Đang là dịp cuối năm, người đến đây du lịch thật sự không ít.

Trên đường đi, Ngô Bất Chính đã gặp ít nhất mười mấy đoàn du lịch.

Thậm chí trong đó có hai đoàn còn suýt đánh nhau vì một người phụ nữ.

Nhìn tất cả những điều này, Ngô Bất Chính đột nhiên cảm thấy rất xúc động.

Lúc này cậu cuối cùng cũng hiểu được một câu nói.

Cái gọi là "người bên ngoài muốn vào, người bên trong muốn ra!" Con người luôn chỉ nhìn thấy sự thoải mái của người khác, mà không thấy được sự vất vả của họ.

Đằng sau vẻ hào nhoáng bề ngoài, là bao nhiêu sự trả giá?

Không ai quan tâm, vì đây là một xã hội chỉ nhìn vào kết quả.

Ngô Bất Chính đội mũ lên, co người lại trên ghế.

Nhìn sắc trời dần tối bên ngoài, trong lòng không biết đang nghĩ gì...

Khi trời sáng trở lại, xe cũng đã đến đích.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử xuống xe.

Nhìn ngọn núi tuyết cao chót vót cách đó không xa, cả hai không khỏi hít một hơi thật sâu.

Bàn Tử cười nói: "Mười năm rồi, Bàn gia cuối cùng cũng đã trở lại!" Ngô Bất Chính cười vỗ vai Bàn Tử, nói: "Đi thôi, đi mua vật tư, một tiếng nữa xuất phát!" "Được thôi!" Bàn Tử cười, hai người lập tức đi thẳng đến trung tâm thương mại gần đó...

Sức nóng du lịch ở khu vực núi Trường Bạch cũng đã thúc đẩy kinh tế địa phương phát triển.

Rất nhiều siêu thị lớn đã được xây dựng.

Khi hai người đến đây, từng đoàn từng đoàn khách du lịch, quả thật không ít.

Hai người không muốn lãng phí thời gian, liền chia nhau hành động.

Ngô Bất Chính mua xong đồ trước, liền đi xếp hàng thanh toán.

Bàn Tử mang những món đồ cuối cùng đến.

Nhưng ngay khi đang đợi thanh toán, phía trước bỗng truyền đến một giọng nói. "Cho một cái túi lớn, cảm ơn!" Giọng nói này rất trong trẻo, và là giọng của một người phụ nữ.

Nhưng không biết tại sao, khi Ngô Bất Chính nghe thấy giọng nói này, cả người lại chấn động.

Vì cậu phát hiện, giọng nói này quá quen thuộc.

Cậu hoàn toàn có thể đảm bảo mình không nghe nhầm.

Cậu vội ngẩng đầu nhìn, nhưng chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo phao màu đỏ đã đi về phía lối ra, chỉ để lại một bóng lưng. "Cậu thanh toán trước đi!" Ngô Bất Chính vội nói một câu, lập tức chạy về phía lối ra siêu thị.

Chương 2261

Bàn Tử thấy vậy vội la lên: "Thiên Chân, cậu đi đâu đấy?

Không muốn thanh toán thì nói sớm, Bàn gia có bắt cậu trả tiền đâu!" Bàn Tử vừa nói vừa vội thanh toán, kéo đồ rồi chạy theo ra ngoài.

Nhưng vừa chạy ra khỏi siêu thị, anh ta đã thấy Ngô Bất Chính đứng ở xa nhìn đông ngó tây, dường như đang tìm ai đó. "Tình hình gì vậy?

Cậu thấy ai thế?" Bàn Tử tiến lên hỏi.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Không dám chắc, chỉ là giọng nói quá giống, tôi vừa ra đã không tìm thấy nữa!" "Rốt cuộc là ai vậy?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu, không trả lời.

Dường như là không dám chắc chắn nên không nói.

Bàn Tử cũng không để ý, dù sao người đến đây du lịch quá nhiều, khó tránh khỏi có người có giọng nói tương tự.

Nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, Bàn Tử liền thúc giục: "Phải đi thôi, không thì sẽ muộn mất!" Ngô Bất Chính gật đầu, lập tức cùng Bàn Tử chia đồ, mỗi người đeo ba lô rồi đi thẳng về phía núi Trường Bạch.

Đoạn đường lên núi này, ngày đầu tiên vẫn rất ổn.

Có rất nhiều đoàn du lịch, có Bàn Tử là người dễ làm quen, hai người trà trộn vào cũng rất dễ dàng.

Nhưng đến sáng ngày thứ hai, họ chỉ có thể đi một mình.

Mùa này, đoàn du lịch cũng chỉ có thể đi một ngày, ngày thứ hai đã phải quay về.

Trên đường đi rất nhanh chỉ còn lại hai người.

Nhưng không biết tại sao, Ngô Bất Chính luôn cảm thấy trong lòng có chút hoang mang.

Cảm giác mơ hồ như có người đang đi theo họ.

Nhưng mỗi lần quay đầu lại nhìn, phía sau chỉ có một vùng tuyết trắng, làm gì có ai.

Bàn Tử nói cậu quá căng thẳng.

Dù sao cũng đã đợi mười năm, sắp được gặp Tần Vũ rồi, trong lòng căng thẳng cũng là khó tránh.

Ngô Bất Chính lại lắc đầu: "Mười năm rồi, lòng tôi sớm đã tĩnh như mặt nước hồ rồi, được chưa?" "Nói thật đấy, tôi thật sự cảm thấy có người đang đi theo chúng ta!" "Hay là chúng ta quay lại xem thử?" Bàn Tử lắc đầu: "Muốn quay lại thì tự cậu quay lại, Bàn gia mệt chết đi được rồi, cậu còn muốn quay lại à?" "Dù có người đi theo Bàn gia cũng mặc kệ, chúng ta đi đón người, chứ có phải đi mát-xa đâu, còn sợ người ta đi theo à!" "Thích theo thì cứ để họ theo, dù sao thì tôi không quay lại đâu!" Ngô Bất Chính thấy vậy cũng đành chịu.

Bây giờ quay lại đúng là sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Nếu đi muộn, e rằng cũng không tốt lắm.

Đi suốt một ngày.

Tối đến nghỉ ngơi, Ngô Bất Chính còn đặc biệt cẩn thận, dùng pháo sáng làm mấy đường cảnh giới ở gần đó, để tránh bị tấn công lén.

Nhưng kết quả có lẽ là cậu thật sự đã nghĩ nhiều.

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này họ đã rất gần với điểm đến.

Thậm chí họ còn có thể nhìn thấy vị trí của thung lũng đó.

Hai người trong lòng đều có chút kích động và mong đợi.

Bước chân cũng không khỏi nhanh hơn vài phần.

Cuối cùng, sau một giờ nỗ lực, họ cuối cùng cũng đã nhìn thấy khe núi đó, nhìn thấy lối vào bị tuyết trắng bao phủ. "Đi!" Ngô Bất Chính không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.

Hai người gần như là vừa lăn vừa bò xuống dưới, mãi đến chỗ lối vào mới dừng lại.

Bàn Tử đứng dậy phủi tuyết trên người, nói: "Mau tìm xem lối vào ở đâu, Tiểu ca cũng lười quá, mười năm rồi mà không quét tuyết trước cửa!" "Tuyết vùi thế này, chúng ta biết tìm anh ấy ở đâu đây!" Ngô Bất Chính cũng bất lực, tuyết ở đây quá dày, muốn tìm được lối vào thật không dễ dàng.

Nhưng ngay khi hai người đang bắt tay vào tìm lối vào, một giọng nói lại truyền đến từ phía sau họ: "Chủ nhân đang đợi các vị!" Hai người sững người, vội quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái, không khỏi đều sững sờ.

Chỉ thấy một hán tử to như tháp sắt đang đứng sau lưng họ.

Không phải Doanh Thương thì là ai. "Ối giời, mười năm rồi sao anh chẳng gầy đi chút nào vậy!" Bàn Tử cười nói, đồng thời hai người vội chạy qua.

Nhưng ngay sau đó họ đã ngớ người.

Chỉ thấy ngay trước mặt Doanh Thương chính là lối vào.

Nghĩ đến việc hai người tìm kiếm ở phía đối diện, không khỏi có chút xấu hổ. "Đúng rồi, anh nói Tiểu ca đang đợi chúng tôi?

Sao anh ấy không ra ngoài?" Bàn Tử hỏi.

Doanh Thương lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Chương 2262

Ngô Bất Chính vội nói: "Hỏi nhiều làm gì, vào trước rồi nói!" "Đúng đúng, đại ca dẫn đường đi!" Bàn Tử vội gọi.

Doanh Thương gật đầu, sau đó xoay người đi vào trong.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính vội theo sau.

Bàn Tử vào cuối cùng, còn định tiện tay phong lại lối vào.

Dù sao nơi này cũng thông thẳng đến sâu trong mộ thất.

Sau này có người lạc vào cũng sẽ có nguy hiểm.

Kết quả ai ngờ khi anh ta chuẩn bị động thủ, Doanh Thương lại nói: "Đừng phong lại!" Bàn Tử sững người, vội hỏi: "Tại sao?

Lát nữa còn đi ra bằng đường này à?" Doanh Thương lắc đầu: "Không phải, chủ nhân nói, còn thiếu một người!" "Còn thiếu một người?" Bàn Tử và Ngô Bất Chính nghe vậy đều sững người.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đã đi từ rất sớm rồi.

Còn thiếu một người, có thể là ai được? "Ai vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Doanh Thương lại lắc đầu, tỏ ý không biết.

Ngô Bất Chính vội nói: "Có phải là người theo dõi chúng ta không, thảo nào tôi cứ cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta!" "Thật sự có người theo dõi chúng ta à?

Vậy tại sao không đến đi cùng chúng ta luôn!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Bất Chính lắc đầu: "Ai mà biết được, mặc kệ họ, chúng ta đi trước!" "Đúng đúng, chúng ta đi trước!" Bàn Tử cũng vội hùa theo.

Ngay lập tức ba người liền đi vào bên trong.

Và khoảng năm phút sau khi họ vào, quả nhiên lại có một bóng người xuất hiện ở lối vào.

Người đó nhìn vào bên trong, sau đó cũng đi theo vào, đồng thời tiện tay phong lại lối vào...

Cửa đồng xanh, vẫn là cánh cửa đồng xanh đó, nhưng đã bị mở ra một khe hở.

Doanh Thương dẫn hai người lặng lẽ đi vào.

Tình hình bên trong không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng không biết tại sao, lần này vào đây, họ nhìn những thi thể đứng tại chỗ kia, lại nảy sinh một cảm giác thân thiết.

Sương mù màu xanh lượn lờ.

Ba người đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh họ đã nhìn thấy bệ cát đó, và cả chiếc quan tài lơ lửng.

Đồng thời còn có người đang đứng bên cạnh quan tài, nhìn về phía họ.

Trong khoảnh khắc, Ngô Bất Chính và Bàn Tử đều muốn nói gì đó.

Nhưng lời nói đến bên miệng, lại bị nuốt ngược vào trong.

Tần Vũ nhìn hai người cũng không nói gì, chỉ từ từ dang rộng vòng tay.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính không thể kìm nén được nữa, lao thẳng tới.

Ba người ôm chặt lấy nhau.

Tuy không một lời nói, nhưng tình cảnh này lại ứng với câu nói kia: "Lúc này không lời còn hơn vạn lời!" Cũng không biết đã qua bao lâu, khi ba người đã bình tĩnh lại, Tần Vũ nhìn hai người, mở lời: "Tôi phải về nhà rồi, các cậu có đi không?" "Đương nhiên rồi!

Chúng tôi không đi, một mình anh về không phải sẽ rất buồn chán sao?" Bàn Tử nói.

Ngô Bất Chính chỉ gật đầu, không nói gì.

Tần Vũ nói: "Khi nào về lại vẫn chưa chắc!" "Vậy cũng đi, đừng nói nhảm nữa, vé xe mua chưa?

Bàn gia đi mua ngay đây!" Bàn Tử nói rồi lấy điện thoại ra.

Nhưng nhìn một cái, lại không có tín hiệu.

Tần Vũ cười nói: "Không cần mua vé xe, lát nữa cứ đi theo tôi là được!" Bàn Tử dường như nghĩ đến điều gì đó, cười nói: "Vậy à, thế thì chúng ta đừng chần chừ nữa, mau xuất phát thôi!" Ngô Bất Chính lại cười nói: "Thằng béo chết tiệt, cậu quên là còn một người nữa à!" Bàn Tử sững người, vội quay đầu nhìn, nhưng sau lưng trống rỗng, không có gì cả!

Tần Vũ lại nhìn về phía sau, gọi: "Cô có đi không?" Không có ai trả lời.

Anh như đang nói chuyện với ma vậy. "Cái này..." Bàn Tử định mở miệng, lại bị Ngô Bất Chính cản lại.

Chỉ nghe Tần Vũ lại mở lời: "Không trả lời, tôi coi như cô đã ngầm đồng ý!" Nói xong, anh quay đầu nhìn hai người Ngô Bất Chính, gọi: "Đi thôi!" Nói xong, anh trực tiếp nhảy vào trong chiếc quan tài lơ lửng đó.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử theo sát phía sau, cuối cùng là Doanh Thương.

Ba người lần lượt vào trong quan tài.

Và đây cũng là lần đầu tiên họ vào đây.

Khi mấy người lần lượt trồi lên khỏi mặt nước, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chương 2263

Họ đều không thể hiểu được.

Dưới chiếc quan tài lơ lửng này, sao lại có thể tồn tại một không gian kỳ lạ như vậy.

Tần Vũ đứng bên mép bục, chỉ về phía đối diện nói: "Nơi đó chính là đường về nhà." "Đi thôi!" Ngô Bất Chính và hai người nhìn anh gật đầu.

Không ai nói gì, sau đó lại nhảy xuống nước, bơi thẳng về phía trước...

Trong một vùng bóng tối.

Tần Vũ cũng không biết đã đến đâu.

Anh chỉ cảm nhận mơ hồ rằng mình sắp đến bờ bên kia.

Và gần như cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong đầu. "Đinh!

Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng 'Canh Cổng Mười Năm', phần thưởng..." "Xét thấy ký chủ đã quay về, hệ thống sẽ rời đi sau khi ký chủ sử dụng phần thưởng." Nghe phần thưởng của hệ thống, Tần Vũ chỉ cảm thấy trong tay mình có thêm một thứ.

Anh cầm lên xem, chỉ thấy đó là một tấm thẻ.

Một tấm thẻ nhân vật chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng nhìn nội dung trên tấm thẻ, Tần Vũ lại mỉm cười.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục sao?

Trong bóng tối, anh không biết đã đi bao lâu.

Khi phía trước xuất hiện ánh sáng, anh thấy Ngô Bất Chính và Bàn

Tử chạy tới.

Trên mặt hai người lộ vẻ kích động, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó phấn khích.

Họ từng chút một bước ra khỏi bóng tối.

Phía trước lại là một vùng tuyết trắng.

Tần Vũ nhìn xung quanh, họ lại xuất hiện trên sườn của một ngọn núi tuyết.

Ánh nắng hiếm hoi chiếu xuống, làm tuyết trắng phản chiếu ánh sáng có chút chói mắt.

Và ở dưới sườn núi cách đó không quá hai trăm mét, bốn người đang đứng đó.

Họ nhìn lên Tần Vũ và những người khác, không ai nói gì.

Nhưng khi Tần Vũ và mọi người nhìn thấy họ, lại đều mỉm cười.

Ngô Bất Chính và Bàn Tử vẫy tay với họ, gọi: "Này!

Đây này, đây này!" Một trong bốn người ở dưới cũng vẫy tay gọi lại: "Cháu trai lớn, cuối cùng con cũng đến rồi, mười năm rồi, nếu con không đến thì chú ba của con cũng không cần cưới vợ nữa!" "Tiểu ca!" Ngô Bất Chính quay đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười nói: "Đi đi!" Ngô Bất Chính gật đầu: "Ở dưới đợi anh!" Nói xong liền cùng Bàn Tử chạy về phía bốn người ở dưới.

Tần Vũ thấy, trong bốn người ở dưới, người quen thuộc nhất đang nhìn mình, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Tần Vũ nhận ra người này, đó là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn anh, khóe miệng bỗng nhúc nhích, khẩu hình nói ra lại là: "Cô ấy đến rồi!" Tần Vũ định quay đầu lại, nhưng một giọng nói đã vang lên bên tai: "Đây là quê hương của anh sao?" "Tuyết trắng thật đấy." Vành mắt Tần Vũ không khỏi đỏ lên.

Anh hít một hơi thật sâu, từ trong túi lấy ra tấm thẻ kia, đưa sang bên trái, dường như muốn cho người bên cạnh xem.

Anh hỏi: "Tôi có nên dùng không?" Đối phương nhìn tấm thẻ, một lúc sau nói: "Em vẫn thích anh của lúc ban đầu hơn!" Tần Vũ mỉm cười, gật đầu.

Sau đó tấm thẻ bị anh ném đi.

Tấm thẻ bay theo gió trên núi tuyết ngày càng cao.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở mặt trước của tấm thẻ.

Đó là ảnh chân dung của một người đàn ông, rất rạng rỡ đẹp trai, cười rất tươi, mang lại cho người ta cảm giác của một chàng trai tràn đầy năng lượng.

Và bên dưới ảnh chân dung của người đàn ông này, viết hai chữ. 【Tần Vũ】 Tấm thẻ dần dần hóa thành những đốm sáng, bay theo gió tan đi.

Trên mặt Tần Vũ cũng hiếm khi lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay người bên cạnh, cười nói: "Kết thúc rồi!" "Về nhà với anh nhé!" Sau đó kéo đối phương đi xuống sườn núi.

Bàn Tử và Ngô Bất Chính đang nói chuyện vui vẻ với những người ở dưới.

Thấy hai người đi xuống, không khỏi sững người.

Nhưng khi họ nhìn rõ người đứng bên cạnh Tần Vũ, đều không khỏi ngẩn ra.

Cuối cùng chỉ có Bàn Tử kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Sao lại là cô?

Cô... cô thành công rồi?"